NOVUM LEXICON GRÆCUM,

ETYMOLOGICUM ET REALE;

CUI PRO BASI SUBSTRATÆ SUNT,

CONCORDANTIÆ ET ELUCIDATIONES

HOMERICÆ ET PINDARICÆ:

AUCTORE

CHRISTIANO TOBIA DAMM

RECTORE GYMNASII COLONIENSIS BEROLINI.

EDITIO DE NOVO INSTRUCTA,

VOCES NEMPE OMNES PRÆSTANS, PRIMO, ORDINE LITERARUM EXPLICATAS,

DEINDE, FAMILIIS ETYMOLOGICIS DISPOSITAS,

CURA

JOANNIS M. DUNCAN, A. B.

LONDINI:

IMPENSIS GEORGII COWIE ET SOC 31, POULTRY,

ET

JACOBI DUNCAN, PATERNOSTER ROW.

MDCCCXXVII.

LONDINI:
Excudit GULIELMUS CLOWES,
Stamford-street.

LECTORI

S.

TYPOGRAPHI.

Aliquot abhinc annos in mentem nobis venit, lector benevole, Dammii Lexicon inclytissimum sub prelum mittere nostrum; nam rariora exstiterunt exemplaria, et literarum studiosis nisi mercede impensâ haudquaquam acquirenda. Alios scriptores, et Græcos et Latinos, excudendo diu morati sumus; sed demum nobis est editionem hanc evulgare, priore ut speremus præstantiorem, tum nitore typographico, tum apparatu et instructione. De opere, ut antehac constituto, auctoris præfationem mox sequentem adeas; de laboribus in illud nostris pauca permittas.

Ordo Etymologicus, quo auctor valde doctus et indefessus, hocce 'opus Herculei laboris,' (Heynii verba sunt,) instruxit, etsi sit philologis exoptatus et perpretiosus, tædium nihilominus molestiamque fert discentibus, qui verbis aut sententiis evolvendis versantur. Index cumulatus et laboriosus est perscrutandus; et sæpius vel prorsus in illo desit loquela, quam deprehendere quærant, vel citatione mendace vexentur et impediantur. Index nimirum iste Universalis, qui in editione priore reperitur, ab utrâque manu peccat; licet copiosus, et proculdubio summâ curâ digestus, vocibus nihilominus multis caret, et laudationibus non paucis longe aberrat. Istiusmodi incommodis deterriti, an miraris, discipuli, præsertim junioris, ardorem et perscrutandi amorem perire?

Attamen Dammii series etymologicas omnino repudiâsse, nefas sit habendum, ab artis ejusce amatoribus, nec ignoscendum, et gratiâ auctoris aspernandum; præterea libri nostri, ita, usui et fructibus minime ministraremus; editori igitur curæ fuit, digestionem illam incolumem servare, et insuper discipulis facultates gratas præbere, quæ facile a literarum consecutione largiuntur. Non incommode, ut putetur, eas adnectari possunt; quomodo periculum fecimus, paucis accipe.

In operis Parte Primâ, verborum et locutionum explicationes, secundum literarum seriem, fideliter disposuimus. Vocabula quæ primigenia Dammius judicavit, literis majusculis signavimus; cætera omnia,

scilicet a prioribus profluentia, aut ex iis composita, typis minoribus descripta invenies; et singulis hisce formam simplicem, sub quâ doctus disposuit auctor, uncis inclusam adjunximus. In editionis Indice antiquioris, ad verba nonnulla signa duo, aut etiam compluria, inscripta reperiuntur, scilicet quæ notationibus criticis, alibi occurrentibus, lectorem dirigerent; hæc omnia religiose conservata, et nonnunquam accuratiora facta, ad finem capitis, quo verbum resolvitur, notavimus. Index idem, sæpius, scriptoris judicia de locutionibus rarius in usu, necnon de dialecti flexusve propriis et commutationibus, hic inde divulgata signavit; notas hasce omnes, literarum ordine, exhibuimus. Interpretationes denique frequentes, linguâ exaratas Germanicâ, per librum totum auctor sparsisset; eas quoque omnes, tibi, lector benevole, conservavimus; at sermone illo ne rudior sis, in Anglicanum verti, a viro ingenioso F. Shoberl, Germaniæ olim, sed nunc Londini, curavimus. Hujusmodi labores ipsius jamjam agnoscere nostrum fuit; nam Schleusneri valde laudandum Lexicon, Interpretûm LXXII., nuper in edendo, auxilio et doctrinâ gavisi sumus.

Parte in Secundâ, familias etymologicas omnes Dammianas, fideliter, sicut ab illo dispositas, ordinavimus; primigenium scilicet unumquodque, et propria subinde ejus, collocata ostenduntur. Tabulis iis interpretationem non induximus; nisi, claritatis causâ, ubi verba literis similia, at sensu diversa, aliquando occurrunt. In Parte Priore, ut supra diximus, verborum omnium primitiva specialiter notantur; hoc pacto, mutuò et feliciter inter sese consentiunt Partes Prima et Secunda, facillimeque fert criticus ab unâ in alteram. Porro, doctrinæ etymologicæ elementa Dammiana, quæ maxime laudanda habeamus, apte panduntur; et licet nonnullis falli, acriores auctorem putarent, ex lapsis quidem, monita haud inutilia, forsan decerpant.

Sequitur Pars Realis, ut ab auctore descripta est; clavis scilicet nominum propriorum, aliorumque; quam uberiorem fecimus, citationes plurimas ex Indice excerptas intexendo. Perficitur volumen 'Appendice nonnullorum Philologicorum,' et breviore 'Appendice Indicis,' situs opportuniores, ut opinemur, negantibus.

Dum in operam incumbebamus, mendas typographicas effugere, conatum fecimus. Mole, nihilominus, tam acervatâ, verborum literarumque, maculas hic illic, oculos fallentes, serpsisse, haud mirandum aut inexpiabile haberi, speremus.

Tantum restat ut lectorem benevolum certiorem faciamus, typographos, pecuniis periculisque suis, opus ornare et evulgare. Eruditorum humanitatis et patrocinii fiducia non deest. Vale.

Ex Æd. Typog. Acad. Glasg.
Ipsis Kal. Aprilis, 1824.

AUCTORIS PRÆFATIO.

PAUCA admodum monendus videtur Lector benevolus de consilio hujus Lexici construendi.

Dolebam primum, non ordinem satis lucidum in Lexicis Græcis, etiam eruditissimis, esse servatum. Magna illa et indigesta moles primitivorum, ut videri volunt, difficultatibus et tenebris suis deterrere magis quam invitare discentem poterat: cum tamen sermo Græcus, præ Romano, aliisque, hoc præcipui commodi habeat, ut ex paucissimis, et vix ducentis, fontibus, omnis ejus derivatorum compositorumque infinita copia, quam liquidissime promanet. Deinde videbam, deesse, non solum vocabula multa, sed et significationes quasdam atque usus plurimarum vocum: imo et persæpe nimis vagos et incertos significatus esse positos, qui in errores et hæsitationes minus exercitatum necessario inducerent. His incommodis medicinam fieri non alio modo posse intelligebam, nisi ut NOVUM LEXICON ETYMOLOGICUM institueretur; et ad id exstruendum, e sic dictis concordantiis omnium vetustiorum auctorum, materies congereretur. Jam, si initium huic rei conandæ esset faciendum, (ignavum enim videbatur, optare tantum, aut ab aliis exspectare, quod strenue admotâ manu ipse experiri possis,) ab antiquissimis ordiendum esse constabat: ut deinde aliorum dextra sedulitas ulterius progrederetur. Nulli autem sunt in omni Græciâ, quorum quidem scripta ætatem tulerunt, antiquiores Homero et Pindaro: nam Hesiodum aliis relinquendum putavi.

Et in Homero quidem etiam aliæ rationes me incitabant ut ei succurrendum judicarem. Nonnulli enim ejus interpretes, non ex ipso eum, sed ex notionibus nescio unde conceptis, explicabant: unde fiebat, ut multum sordidi et plebeii allineretur et imputaretur tersissimo scriptori. Scripsit enim stilo facili, sed arguto et vere aulico, qualis virum principem, ex illustri regum Ægyptiacorum stirpe oriundum, multis peregrinationibus et assiduo heroum convictu expolitum, decebat. Nil ille spirat nisi nobile, candidum, magnanimum; hilare quoque et amœnum; verbis sententiisque summâ curâ et electis et ordinatis. Talem tantopere a quibusdam deformatum, ut fere nihil sibi simile retineret, permoleste ferebam. Cui malo occurri posse hoc uno animadvertebam, si quilibet legendi ejus cupidus eo subsidio instrueretur, ut ad ipsum pernoscendum, sine alterius adminiculo, facili et certâ viâ, accedere posset.

Habes ergo, lector benevole, in hoc Lexico, maxime CONCORDANTIAS HOMERICAS, quibus deinde et PINDARICÆ accesserunt; expletas iis elucidationibus locorum Homericorum, quas ex ingenti Eustathio excerpi dignas putabam.

Sed ut tamen hic præsens labor simul possit basin aliquam præbere, ad extruendum etiam ex aliis concordantiis Universale aliquod Lexicon Græcum, quod unius hominis industriâ confici non potest: ita disposui et digessi omnes voces, ut appareret, ex quam paucis radicibus propullulet Græca copia; et, ut vis vera vocum, magis inde perspicua fieret. Adjecta sunt ex Tragicis Græcis, et ex Historico primo, et ex aliis, quædam loca; quum perlustrassem ea scripta, an forte novum aliquod thema possem deprehendere.

Denique ut Nomina Propria Deorum, hominum, locorumque, et alia philologemata, lectori Homerico, in promptu esse possint, si cujus eorum opus habeat; pars Realis adjuncta præstabit.

Cæterum a tirone, non evolvi solum, sed et pervolvi, paullo accuratius, volet hæc opella. *Scrib. die 27 Martii,* **1765.**

DE HUJUSCE OPERIS INSTRUCTIONE.

SCIAT Lector humanissimus, collectionem hujus Lexici ita esse factam. Ex Romanâ editione Homeri, cum παρεκβολαῖς vel annotationibus marginalibus Eustathii, colligebam omnes voces poëtæ, et omnes scitu dignas annotationes Eustathii, sic, ut adversa tantum pagina folii inscriberetur. Hæc integra folia vel plagulas, quorum numerus ad octingenta adscendebat, dissecabam in schedas; quarum ultra viginti quinque myriades exsistebant. Has myriades per alphabetum generale, post per syzygias speciales specialioresque, digerebam, ut sparsæ voces ad suas quæque cognationes redirent. Quas singulas collectas, chartulis involvebam, et numeris notatas in indicem referebam: qua ratione plus bis mille trecenti ejusmodi fasciculi nascebantur. Horum denos, secundum seriem numerorum, filo colligabam; deinde decies denos alio longiore filo: ut tandem viginti tres fasces majores fierent. Hoc enim pacto quælibet collecta vox in meâ erat potestate, ut, ope illius indicis et numeri chartulæ inscripti, prompte reperiri posset. Post hanc operam, tædii plenissimam, nisi prævisa utilitas, pariter ac jucunditas, animum subinde reficeret; elaborationem ipsam adgrediebar, sic ut magnis et æqualibus foliis quodque vocabulum, cum suis locis, et animadversionibus, munde inscriberem: et tandem, ista quoque folia in contextum unum denuo exscribebam. Homero absoluto, pari modo cum Pindaro, ex editione Oxoniensi, versabar. Hic labor mihi, nocte dieque continuatus, octo pæne annos, inter alios labores, absumsit.

INTER CLARISSIMOS

MAGNÆ BRITANNIÆ PROCERES

VIRTUTIBUS ET ERUDITIONE

CONSPICUO

DOMINO LITTLETONIO

LONDINI.

Per orbem terrarum claret Magna Britannia, commonstraturque ut propria libertatis heroicæ pariter ac scientiarum sedes. Humaniores quoque litteræ nusquam commodius se habere hospitium confitentur, quam in istâ tot tantisque felicitatibus excultâ insulâ.

Non ergo mirum, si etiam hic qualiscunque liber, Græcitatis partem præ se ferens, in regione tali favorabilis fieri cupit.

Tuum vero nomen, Domine Illustrissime, apud nos quoque celebratur in primis, ob peritiam in omni doctrinarum liberalium genere, et ob favorem quo bonas litteras prosequeris, singularem.

Accedit ergo, etsi subtimide, ad te potissimum hic liber; rogatque, ut tuo patrocinio dignari eum clementer velis.

Ipse autem ejus auctor submisse petit, ut liceat ei se vocare illustrissimi nominis tui

Cultorem Humillimum.

Berolini
Die V. Aprilis, MDCCLXV.

NOTARUM COMPENDIOSARUM EXPLICATIO.

Ilias notatur per A. B. Γ. etc.; Odyssea per α. β. γ. etc.

Pindari Olympica, per Ol.; Pythica, Py.; Nemea, Ne.; Isthmica, Ist.

Pars Realis, per R.; Pars Alphabetica, i. e. Prima, per A.

Verbi ΒΑ'ΛΛΩ expositio, duo in capita ab auctore secta est, quorum unum Iliadis, alterum Odysseas citationes profert; prius sic signavimus "vide sub ΒΑ'ΛΛΩ;" posterius, "vide sub βάλλομεν," nam voce illâ forte incipit.

s. vel, seqq., pro, sequens, vel sequentia; q. v. pro, quod vide; cf. vel conf., pro, confer, et quædam similia, vix explicari quærunt.

DAMMII LEXICON

HOMERICO-PINDARICUM.

PARS PRIMA.

'A, in genere imitatur sonum vel *mirantis*, vel *cupientis*, vel *aversantis:* hinc orta est distinctio inter α *intensivum*, (ἐπιτατικὸν) *conjunctivum*, (ἀθροιστικὸν,) *negativum*, (στερητικὸν) *querulum*, (θρηνητικόν.) præterea est nonnunquam signum *unitatis*, μονώσεως, ut in ἁπλοῦς, i. e. μόνος πέλων, a πέλω sum; cui opponitur διπλοῦς.

ἆ, adverbium κλητικὸν, seu vocativo jungi solitum. differt ab ὦ, quod hoc ponitur quando non sumus in magno affectu: ἆ autem, quando sumus in magno aut gravi affectu, aut si reprehendimus. ἆ δεῖλ' pro δειλὲ, Λ, 441, ubi notat ingentem ἀγανάκτησιν. sed ibid. 452, eædem voces notant insigne ἔλεος. sic et P, 201. et 443, ἆ δειλὼ, ah miseri! et Ω, 518, ἆ δεῖλ', *ach du armer, (ah! miserable man!)* Sed Π, 837, hæ voces sunt exprobrantis, et ex parte irridentis. irascentis sunt σ, 388. ἆ δειλοὶ, υ, 351, sunt exhorrescentis et miserantis. ἆ δειλὲ ξείνων, φ, 288, O miser hospitum, sunt increpantis et reprehendentis. eadem verba sunt et ξ, 361, sed ex affectu amoris et miserationis orta: et δειλὸς ibi, et præcedente loco, est pro superlativo δειλότατος. alibi hoc ἆ ponitur et pro αἴθε, utinam, *optative.* ortum est ex α intensivo: et est Germanorum *ach, (ah!)* Vide sub ὯΩ.

α pro αι vide sub 'Αχαιοὶ, in R.

ἀάατος, ου. ὁ ἡ. (Ἄτω) non decipiens, non decipiendus. ab ἀάτω, in fraudem et errorem induco, decipio: et cum α privativo. ὄμοσον (jura) ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, Ξ, 271, aquam Stygis, quæ decipi non potest, et ubi error gravem offensionem parit. Nam Dii jurant hanc aquam, quasi in Tartara præcipitandi si pejerarint. ἀάατον ἄεθλον, φ, 91, ubi procus sic vocat arcum propositum, in cujus tensione consistebat fortuna eorum: *den untrieglichen, (the undeceiving.)* sic et χ, 5, ubi Ulysses ea verba, irridens procos, repetit. possis et hanc vocem cum α intensivo compositam dicere, quasi valde in fraudem inducens si aberres: sed præstat prius. cæterum concursus vocalium a poëta retentus ob εὐρυφωνίαν, quam poëta sæpe sectatur in rebus affectuosis. προκρίνει γὰρ ἐν πολλοῖς ἡ ποίησις, τῆς λείας φωνῆς τὸ χασμῶδες, διὰ τὸ σεμνὸν καὶ ὀγκηρὸν: et huc maxime aptum est τὸ α, et τὸ ω. exprimit simul hæc vox gemitum ejus, qui aberrat a scopo et vero: et est poëtica vox.

ἀαγὴς, έος ὁ ἡ. (Ἄγω) non fractus, non frangendus. ἄκλαστος, ἄθραυστος, μὴ ἀγνύμενος, qui non frangitur. ἀαγὲς ῥόπαλον, clava firmissima, quæ non frangitur, λ, 574, nam erat παγχάλκεον.

ἄαπτος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) valde incessens et premens et percellens: valde vehemens, et proturbare valens. est ab ἰάπτω, cum α intensivo: et est epitheton manuum fortissimarum, quæ multum damni inferre possunt adversariis, et quæ certissime percellunt obstantia. de manibus Jovis est A, 567. Θ, 450. Ajacis, H. 309. N, 77. Agamemnonis, Λ, 169, et de hominibus non absolute et omni tempore, sed eo tantum tempore de quo sermo jam est, intelligendum. sic de Trojanis bellatoribus, M, 166. N, 49, i. e. manus jam vincentes. de Græcis, N, 318. de Patroclo, jam vincente, Π, 244, ubi est, ἤ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνονται, an ei (Patroclo) tunc manus suæ percellentes furant; ut appareat idea nocentis et perdentis valde. de Hectore, P, 638. Achille, Υ, 503. de violento aliquo anonymo, λ, 501, τῷ κε (tunc saue) τέῳ (i. e. τινὶ, alicui) στύξαιμι μένος (retunderem robur) καὶ χεῖρας ἀάπτους, manus violenter impetentes, οἳ (alicujus ex iis qui) κεῖνον βιόωνται, pro βιάονται, illum vi incessunt: ut per verbum βιᾶσθαι simul id epitheton illustretur. de Ulysse, interficiente procos, χ, 70, 248. quidam hoc nomen ab ἅπτω vel ἅπτομαι, factum opinantur, quasi notentur manus ἀπροσπέλαστοι, ὧν οὐκ ἂν ἅψαιτό τις. sed frigidum id esse apparet; sicut et aliæ multæ de hujus nominis origine opinationes. possit tamen dici, ab ἅπτω, attingo valide, *ich hafte, packe an, (I seize, lay hold of,)* cum α intensivo, compositum nomen, ut notentur manus validissime et certissime comprehendentes.

ἄασαμην, ἄασε, ἀασθεὶς, ἀάσθην, vide sub Ἄτω, ἀασθῆναι vide sub μέγας.

ἀάσχετος, ου. ὁ ἡ (Χάω) est ὁ λίαν ἄσχετος, ἄγαν ἀκατάσχετος. prius α intendit, alterum privat, et σχέσθαι est, temperare sibi, remittere. valde violentus, omnino non remittens aut temperans. μητρός σοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, inquit Jupiter ad Martem, Junonis filium, E, 892, matris tibi vehementia est intemperans; i. e. sicut tempestates ventorum et aëris su... affligentes et insupportabiles, ita etiam prœliorum. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος, omnes enim invaserat luctus non cohibendus, Ω, 708, *eine untröstbare trauer, (an inconsolable sorrow,)* λίαν ἄσχετος.

ἀάτη, et æolice αὐάτη, ης. ἡ. (Ἄτω) eadem quæ ἡ ἄτη. Æoles autem amant suum υ interserere concursui vocalium. sic scribunt αὐὴρ pro ἀὴρ, αὐὼς pro ἠώς. etc. ἀλλά νιν ὕβρις εἰς αὐάτην ὦρσεν ὑπερήφανον, Py. 2, 52. ubi ὑπερήφανον pertinet ad νιν, i. e. αὐτὸν τὸν Ἰξίονα, impulit injuria in damnum. ἔσχε τοιαύτην μεγάλην αὐάτην λῆμα Κορωνίδος, Py. 3, 42. i. e. βλάβην.

ἀβακέω, f. ήσω. (Φάω) loqui nescio, deinde in genere, ignoro quid dicendum sit de hac re, ἀγνοέω, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἔχω βάζειν, ἀλλ' ἀπορέω ἐπὶ τῷ βλεπομένῳ. πάντες ἀβάκησαν, ἐγὼ δὲ οἴη ἀνέγνων αὐτὸν, δ, 249, omnes ignorabant, ego autem sola agnoscebam eum, quantumvis personatum. hinc est ὁ ἄβαξ, ακος, i. e. ἄλαλος, mutus, it. ἄπειρος, ἀσύνετος, παρὰ τὸ μὴ βάζειν, deinde et, τὸ σανίδιον, tabula; unde est τὸ ἀβάκιον, ἐφ' οὗ ψηφίζουσι.

ἀβάπτιστος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) qui non mergitur. immersabilis. ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς, Py. 2, 145, mergi nequeo sicut suber.

ἄβατος, ου. ὁ ἡ. (Βαω) ubi nemo ire, et quo nemo accedere, potest. gressui non pervium, invium. τὸ πόρσω ἔστι σοφοῖς ἄβατον, Ol. 3, 80, ulterius illud est sapientibus inaccessum, ἀδιεξίτητον. ἀβάτην ἅλα, Ne. 3, 36, non adeundum, non navigabile, mare. ut ergo et fœmin. ἡ ἀβάτη, sit in usu. Vide etiam sub ἐμβαδὸν, et βῆλος.

ἀβελτερία, ἀβέλτερος, vide sub βέλτερος.

ἄβιος, ου, ὁ ἡ, (Ἴα) non multo victu abundans. N, 6. de qua voce vide plura in R.

ἀβλαβὴς, έος. ὁ ἡ. (Λήβω) incolumis. ἀβλαβεῖ σὺν λεῷ, Py. 8, 76, cum incolumi exercitu. ἀβλαβῆ λαὸν, Ol. 13, 37, populum illæsum.

ἀβλεμὴς vide sub βλεμεαίνω, et φλὲψ.

ἀβλὴς, ῆτος. ὁ ἡ. (Βάλλω) in poëta notat passive; nunquam antea jactus, nondum unquam emissus. ἰὸν ἀβλῆτα, Δ, 117, ὁ μήπω βληθεὶς, i. e. ἀφεθεὶς κατά τινος. conf. ἔρμα. alibi

potest et active notare, ὁ μήπω βαλὼν, i. e. ἐπιτυχὼν τινος, *der noch nicht getroffen hat, (that has not yet struck.)*

ἄβλητος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) jactu non tactus et vulneratus. *der nicht getroffen worden, (untouched, unhurt.)* ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος, Δ, 540, qui nondum vulneratus nec eminus nec cominus.

ἀβληχρὴς, ἡ, όν. (Χράω) debilis, infirmus, pallidus, macilentus, idem ac βληχρὸς quod vide. cum α abundante ab initio. ἄκρην χεῖρα οὔτασε ἀβληχρὴν, extremum brachium, i. e. manum, vulneravit, imbecillam, Ε, 337, τὴν ἀσθενῆ: et ἄκρη χεὶρ est eadem ac χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, quia χεὶρ totum illud membrum significat ab humero ad extremos digitos. sermo est de Venere, quæ non habet manum validam ad pugnandum. τείχεα ἀβληχρὰ, et per apocopen, retractoque accentu, ἀβλῆχρ', muros et munitiones invalidas, Θ, 178. θάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος, mors lenis omnino, λ, 134. ψ, 282, ἠρεμαῖος, qui non multo dolore differt nos, διὰ τὸ ἄνοσον: vel et, ἀβληχροποιὸς, qui infirmum facit, mors pallida. cæterum hoc nomen proprie ponitur de carnibus aut carnosis, quando fiunt flaccida et nervis destituta. Germanorum, *bleich, (pale,)* ejusdem pæne notionis est. Vide etiam sub βαλλόμεν.

ἀβοητὶ, (Βοῦς) adverb. sine clamore. in specie sine clamore pugnantium, sine pugna. ἀβοατὶ ἤθελον πείθεσθαι κείνου ἀξίαις, Ne. 8, 15, sine tumultu, i. e. ultro, facile. *ohne viel wesens, (without much ado.)*

ἀβουλία, ας ἡ. (Βάλλω) temeritas, defectus consilii certi. ἀβουλίᾳ, Ol. 10, 48, i. e. διὰ τὴν οἰκείαν ἄνοιαν, διὰ μωρίαν.

ἄβρομος, ου. ὁ ἡ. (Βρέμω) valde fremens. ab α intensivo, et ὁ βρόμος. Τρῶες Ἕκτορι ἕποντο ἄβρομοι αὐΐαχοι, Ν, 41, magnum frementes clamantesque. potest et verti, valde minitantes. collato 39. nam proprie de igne vel vento ὁ βρόμος ponitur. τὸ βρένθος, εος, est ἡ ὑπερηφανία, arrogantia, minax vultus et animus; est quoque a βρέμειν: unde est βρενθύεσθαι, i. e. καταγρυφᾷν ἀλαζονικῶς. et τὸ βρένθειον est μύρον τι, a superbis adhiberi solitum.

ἁβρὸς, ὰ, όν. (Ἄπτω) mollis, delicatus, elegans. *zart, sauber, artig, niedlich, (tender, neat, pretty, elegant,)* est quoque ab ἡ ἁφὴ, tactus; a quo est ἀφηρὸς, cum jucunditate contingendus; et per syncopen, mutationemque adspiratæ in mediam, ἁβρὸς. notat et, magnificus, *vornehm, ansehnlich, (distinguished, illustrious.)* εἰ τέ μοι πλοῦτον ἁβρὸν ὀρέξαι θεὸς, divitias lautas præbeat, Py. 3, 195, ἀνθηρὸν καὶ εὐδαίμονα. τιμὴ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, Ne. 7, 47, pretium accedit iis, quorum deus jucundam crescere facit famam. ἁβρόν τις πλεκέτω στέφανον, nitidam coronam, Ist. 8, 145. κῦδος ἁβρὸν σοι νικήσας ἀνέθηκε, Ol. 5, 17, gloriam pulcram tibi vincens donavit. ὃς δὲ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρὸν, dulce et splendidum decus, Ist. 1, 72. βεβρεγμένος ἁβρὸν σῶμα, Ol. 6, 92, madefactus pulcrum et tenerum corpus. ἁβρὰ Κρηθεῖς, Ne. 5, 48, tenerâ et egregiâ habitudine prædita succulento corpore. ἡ ἅβρα dicitur hinc pedissequa honestiorum feminarum, *eine kammerjungfer, kammerfræulein, (a lady's maid,)* quæ et οἰκότριψ καὶ ἔντιμος. nam formosissimæ et optime habitæ ad id ministerium eligebantur. dicebatur etiam ἡ ἅβρα, θρεπτὴ τοῖς δεσπόταις δούλη, serva in domo nata et liberaliter educata, qualis ἡ Μελανθὼ erat in Ulyssis domo: et tales ἅβραι plerumque erant concubinæ domini, saltem clam.

ἀβροτάζω, f. άσω et άξω. (Ῥίω) per noctem aberro a recta via, aut ab eo quem quæro. et in genere, aberro ab homine quem conventum volo; ut ἀβροτάζειν sit ἀποτυχεῖν τοῦ βροτοῦ ἢ ἀνδρὸς, ut Græculus scholiastes addit. est ab ἡ ἀβρότη, nox intempesta et adulta, nox concubia: et inde est ἡ ἀβρόταξις, aberratio nocturna. μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλων, ne aberremus a nobis invicem, Κ, 65, et sermo ibi est de via noctu facienda.

ἁβρότης, ητος. ἡ. (Ἄπτω) pulcritudo, habitudo apta. lautitia. felicitas. ἁβρότητος ἐπὶ μεγάλης, Py. 8, 127, i. e. εὐδαιμονίας, *bey grossem wolstande, (in great prosperity.)* Τρώων δόμους ἁβρότητος, Trojanorum domos lautitiæ, Py. 11, 51, i. e. τοὺς πλουσίους, τῆς εὐδαιμονίας.

ἄβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) hominibus carens. ab α privativo, et ὁ βροτός. sic Æschylus dicit ἄβροτον ἐρημίαν, desertum locum in quo nulli versantur homines. peculiare *fœmininum Ionicum*, ἀβρότη, ponitur de nocte, quod in ea homines in publico versari non solent, imo quod hominibus in publico aut sub dio versantibus esse solet inimica variis modis. νὺξ ἀβρότη, Ξ, 78. et id epitheton etiam absolute ponitur de nocte.

ἄβροχος, vide sub βρέχω.

ἄβυσσος, vide sub βυσσὸς.

ἀγάζομαι, f. άσομαι, (Ἀ) idem quod ἀγάω et ἀγάομαι: et hæc forma est plena. et quidem *primi* significatus loca sunt: Γ, 161, τὸν δὲ γέρων ἠγάσσατο, (pro ἠγάσατο, ob metrum) eum senex rex admiratus est, maximi fecit. et 224, οὐ τότε γε ὧδε Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' (pro ἠγασάμεθα) εἶδος ἰδόντες i. e. ὅτε ἴδομεν εἶδος Ὀδυσῆος: non tantum mirabamur eum et probabamus tunc ex *facie* ejus, quantum eum mirabamur ex *oratione*. μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος, cum plausu et admiratione comprobantes, Η, 404. sic et de oratione Jovis in concilio deorum, Θ, 29, cum tacita veneratione mirantes et laudantes. et iterum de Diomedis verbis, Ι, 51. et 690, de tacita veneratione verborum Ulyssis. et 707, Diomedis, cum consensu principum. πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο (pro ἠγάσαντο) σ, 70, supra modum admirati id sunt. *Secundi* significatus loca sunt: Ρ, 71, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος, i. e. ἐφθόνησεν. et hæc invidia notat τὸ κώλυμα ἐκ τοῦ μοιριδίου, si fata obstant et voluntas Dei; Phœbus enim sæpe notat hoc fatum. ἀγασσάμενοι περὶ νίκης, Ψ, 639, invidentes mihi victoriam, φθονήσαντες. τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς, δ, 181, hæc fere deus ipse nimia putaturus, et hinc non largiturus erat. nisi quod ibi meliores legunt ἀγάσασθαι, ut cum ἔμελλεν sit, invidebat sine dubio. θεοὶ νῶϊν ἀγάσσαντο παρὰ ἀλλήλοις μένοντε ἥβης ταρπῆναι, ψ, 211, dii nobis inviderunt et nimium esse putarunt, nos versantes nobiscum frui adolescentia nostra, inquit Penelope ad Ulyssem tandem reducem: et ibi hoc verbum regit dativum personæ, νῶϊν, sequente accusativo rei cum infinitivo. sic posset dici; παραινῶ σοι, ζῶντα σπουδαίως διάγειν τὸν βίον. *tertius* significatus est: Η, 41, οἱ δέ κε ἀγασσάμενοι, illi indignantes. μήτι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, ne forte præ ira vituperetis et indignemini singuli, Ξ, 111, ubi attice ἕκαστος, quod collectivum est, cum verbo plurali. εἴπερ μοι καὶ ἀγάσσεαι (futurum pro ἀγάσεαι, vel ἀγάσῃ) ὅ, ττι κεν εἴπω; α, 389, an irasceris mihi ob id quod dixero? *wirst du mir es übel nemen? (wilt thou be angry with me?)* θεοὶ ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα, β, 67, odio adspicientes, et nimis facinorosa ea putantes. *mit zorn ansehen, (to behold with anger.)* ἀμφοτέροις ἀγάσσατο θυμὸς, utriusque animus indignatus est, δ, 658. ἔφασκε Ποσειδάωνα ἀγάσασθαι ἡμῖν, θ, 565, dicebat Neptunum nobis irasci; sequente οὕνεκα; *böse auf uns zu seyn, weil wir — (to be angry with us because we —)* eadem verba et ν, 173, s. ὅτι δή μιν πάντες ἀγασσάμεθα ἐξερέοντες, κ, 249, cum nos omnes, percontantes eum, indignabamur, sc. quod moram faceret narrandi; ἐμεμψάμεθα. *wir waren verdriesslich, dass er nur heute und nicht lieber erzele was für ein übel geschechen sey, (we were angry with him because he did nothing but roar without telling us what accident had befallen him.)* vel est pro: ἀγασσάμενοι ἐξερέομεν, admirantes percontabamur. τὶς ἀθανάτων, ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ψ, 64. λοιβαῖς ἀγαζόμενοι πρώτην θεῶν, libationibus venerati Deam summam, Ne. 11, 7, ἐξιλεούμενοι. δύνασιν ἀγασθεὶς, Py. 4, 424, θαυμάσας robur.

ἀγαθὸς, ἡ, όν, (Ἀ) est ab ἀγάω, unde ἀγάζω, ἀγαστὸς, ἀγατὸς abjecto sigma, et ionice ἀγητὸς, ἀγαθὸς: sic tamen ut quodvis horum suam propriam vim habeat, sicut in omni Græcia nullum perfectum occurrit synonymum. quia ἀγαθὸς vim superlativi jam in se habet, ob ἄγαν a quo descendit: hinc non habet gradus comparationis; nemo enim Græcus dixit ἀγαθώτερος, ἀγαθώτατος. notat eum, *qui præstat aliis in ea re de qua sermo est*, excellens, præstans, admirabilis in bono sensu, εὔτεχνος in genere, qui rem suam præstantissime exercet. *ausnemend, vortreflich, gut, (excellent, extraordinarily good.)* ἀγαθὸς βοὴν, egregius imperator aut ductor ordinum militarium, *ein braver commandeur, (an excellent officer,)* Β, 408, 563, 567, 586. Δ, 220. Ε, 347, 855. Θ, 91. Λ, 345. Ν, 123. Ο, 249, 671. quibus locis de Menelao, Diomede, Hectore, Ajace, id prædicatur. conf. βοή. nam plurima imperia in pugnis humana voce peragebantur: hinc imperatores a voce laudari soliti, et ἀρετὴ καὶ τοῦτο τοῦ στρατηγοῦ καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις, τὸ μεγαλόφωνον. tubas enim rarissime nominat Homerus, nedum alia signa sonantia, in prœliis. ἀγαθὸς ἰητὴρ præstans medicus, Β, 732, Podalirius et Machaon. ἀμφὶ ἀγαθὸν θεράποντα Αἰακίδου, circa nobilissimum et fortissimum administrum Achillis, Patroclum, Π, 165. Ρ, 388. Ἀγαμέμνων, ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητὴς, Γ, 179, rex maxime admirabilis. λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον, optimum illum, Δ, 181. γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος, Ν, 666, prudentissimus. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, Ξ, 113, ex patre præstante nobilitate et animo paterno et gloria, etiam ego quod genus attinet glorior me esse. πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ' ἐγείνατο μήτηρ, sum patre nobilissimo et eximio, Φ, 109. σός τε πατὴρ ἀγαθὸς, Ψ, 608. notat ergo bonum in eminenti gradu. καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεθα μάχεσθαι, cum quamvis fortissimis, Ν, 238. et 314, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, admirandus etiam in stataria pugna. et 664, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, dives et fortis nobilisque. sic et Ρ, 576. ἀγαθὸς Διομήδης, Κ, 559. ἢ κακὸς ἢ ἀγαθὸς, aut ignavus aut strenuus, Ρ, 632. τῷ κε ἀγαθὸν μὲν ἔπεφνε, ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε, tum et fortissimum (me) occidisset, et fortissimus ipse occidisset (me.) quod solatium esset occisi, fortissime pugnando sub fortissimo occubuisse, Φ, 280. unde proverbium: ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι, apud Aristophanem. κλῦθι θεὰ ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖϊν, audi dea, valida mihi auxiliatrix veni pedibus meis (in dativo) Ψ, 770, nam precatur, ut cursu vincere possit. hinc ἀγαθῷ opponitur κακὸς, i. e. ἄνανδρος, ignavus, degener. et ἀγαθὸς notat bonitatem *intrinsecam* eximiam; καλὸς vero *extrinsecam*, in bonitate formæ sitam. πατὴρ φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι, inquit Minerva irata de Jove, Θ, 360, furit mente non nimis laudabili et admirandâ: non exhibet indolem suam egregiam hoc tempore spectandam. Sæpe enim et cordatissimi ac-

cusant providentiæ regimen. μαίνεσθαι est, impetu agere vehementi. ἀγαθός περ (i. e. πέρι, supra alios) ἐὼν, A, 131. βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, B, 273, auctor consiliorum admirabilium. ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, Λ, 788, obsequetur cuivis egregio præcepto, et se præstantem in eo ostendet exsequendo. ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν, O, 185, præstantissimus omnino exsistens, nimis violentum tamen loquitur. T, 155, fortissimus supra omnes. ἀγαθῷ περ ἐόντι, licet in cæteris sit admirandus et bonus, Ω, 53. et 173, ἀγαθὰ φρονέουσα, ego optima sentiens. εἰς ἀγαθὰ φρονέων, Ψ, 305, in optima animo suo inspiciens et intentus. *brave und edelgesinnet, (a man of noble and exalted sentiments.)* ἀγαθὰ φρονέοντα Βελλεροφόντην, Z, 162, quem ideo uxor aliena μοιχαλὶς ad facinus flectere non potuit. εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν, I, 102. et 623, ἀπαγγεῖλαι χρὴ μῦθον, καίπερ οὐκ ἀγαθὸν ἐόντα, etsi non est optimus. et 341, ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, præstans virtutibus et indole. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, H, 282, 293, nobilis animi est etiam, nocti obtemperare. αὐτοῖς δαῖτα ἀγαθὴν παραθήσομαι, lautum convivium, Ψ, 810. ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, inquit Thetis ad filium: nam bonum est, Ω, 130. et 632, εἰσορῶν ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων, intuens vultum egregium et majestatis plenum regis Priami. ἀγαθὴ δε παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου, Λ, 792. O, 404, præstabilis existimanda est admonitio amici venerandi; ubi id adjectivum etiam ad ἑταίρου repetendum: nam debet homo bonus et præstans esse, cujus admonitio habenda est præstans et attendenda. et sic sæpius determinatio aliqua est duplicanda sensu. ἀγαθός περ ἐὼν, A, 275, ubi manifestum, quod ἀγαθὸς notet excellentiorem aliis et dignitate et animo: nam ipse erat summus dux, simulque æquissimus animo. et πὲρ est ex πέρι, valde. οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, B, 204, non probandum ut commodius: sed ut maxime incommodum. ὧδε βίην ἀγαθὸν, sic robore et potentia præstantem, Z, 478, τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὐ τρέπεται χρὼς, fortis et strenui viri non mutatur color in periculo, N, 284, coll. 279, ubi est opp. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρώς. inde est Virgilianum illud: degeneres animos timor arguit. τὴν τριάδα τῶν ἀγαθῶν, cum dividuntur in bona animi et corporis et fortunæ, sumsisse ὁ περίπατος videtur ex Ω, 376, 377, ubi hæc tria memorantur. Φρεσὶ γὰρ κέχρητο ἀγαθαῖς, indole nobili utebatur, γ, 266, ξ, 421, ubi simul inest ἔπαινος εὐσεβείας. π, 398, ubi naturalis bonitas mentis indicatur, corrupta tamen quodammodo per societatem malorum. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ. ubi est admirantis et laudantis exclamatio, ω, 193. ὅ, τι κακόν τ' ἀγαθόν τε, δ, 392, quodcunque vel malum vel bonum. et 237, Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δύναται γὰρ ἅπαντα. ἀγαθὰ φρονέων, *wolgesinnet, (of a good disposition,)* α, 43. οὐκ ἀγαθοῖς ὁμιλεῖς, es in globo non probandorum, σ, 382. ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος (κατὰ) εὔχεται ἔμμεναι υἱὸς, φ, 335. ὡς ἀγαθὸν, quam præstans est! γ, 196. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ, rubor non est utilis indigenti homini, ρ, 347, 352. παραθείμην ὑμῖν δαῖτα ἀγαθὴν, ο, 506. et 404, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, sc. νῆσος ἐκείνη, sed tamen habet præstantiam suam, et utilitatem. ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῦ θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλουσι, nobilem primariam fœminam et opulenti filiam ambiunt, σ, 275. οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, ο, 323. ubi οἱ ἀγαθοὶ sunt, primates, nobiliores, domini; quibus opponuntur οἱ χείρονες, viliores, et quasi χειρουργοὶ ταπεινοὶ, manu ministrantes aliis. ὅτι με, τοῖον ἐόντα, ἀγαθοῖς γεραίρεις, ξ, 441, quod me, talem et tam mendicum, optimis rebus honoras et donas. αἵματος εἶς ἀγαθοῖο, ex nobili sanguine ortus, δ, 611. ἀγαθὸς παῖς, præstans filius, θ, 143. σὲ οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, *du hast nicht die beste pflege, (thou hast not the best attendance,)* qualis tantum virum decet, ω, 248. et 285, ξενίῃ ἀγαθῇ, hospitalitate optima. ζώεις ἀγαθὸν βίον, vivis vitam optatam et nobilem, ο, 490. θεὸς ἐδίδου αὐτῷ ἀγαθόν τε κακόν τε, θ, 63, 64. ἀγαθὴ κουροτρόφος, sc. ἡ νῆσος, præstans altrix juvenum, ι, 27. sic et ν, 246, αἰγίβοτος ἀγαθὴ καὶ βούβοτος, egregia pascendis capris et bubus. ὅς σε ἀγαθὰ ῥέζεσκον, qui tibi bene feci, χ, 209. αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅ, τι φρεσὶν αἶσι μενοινᾷ, quam optime cedere ei jubeat, β, 34. πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, pugilatu præstantissimum Pollucem, λ, 299. sic et Γ, 237. Ergo ἀγαθὸς est, *perfectus* et præstantissimus in suo genere: et ponitur de virtutibus animi, de natalibus, de opibus, de artificio. confer Matth. xix, 16. s. ubi ἀγαθὲ διδάσκαλε est, doctor perfecte et præstantissime: quod, ut refellat fastum magistralem Pharisaicum, Dominus ad solum Deum pertinere confirmat, eum esse doctorem perfectissimum. quæstio Domini ergo simul id vult: quo sensu et quo respectu vocas *me* perfectum? nam nemo homo is est; et pro divino tu me non agnoscis. et c. xx, 15, quod ego præstantior et liberalior sum dando, quam alii? et c. xxv, 21. ubi ἀγαθὲ est genus, præstans multo aliis: et πιστὲ est species, fidelis domino tuo. sic et Luc. xxiii, 50, ἀγαθὸς est genus, vir præstantissimus; δίκαιος vero species, justitiæ in omnes amans. cæterum οἱ ἀγαθοὶ sunt ἀριδάκρυες: hinc heros flet, navibus timens, I, 433, seqq. et alii passim. ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ, Ol, 2, 60, incorrupto et incorruptibili cum bono: ubi τὸ ἀγαθὸν quamvis felicitatem et voluptatem notat. τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει, Ist. 8, 152, hunc laudandum præstanti (alicui poëtæ vel oratori) præbet. μάντιν ἀγαθὸν, vatem admirabilem, Ol. 6, 28. ἔπος εἰπὼν ἀγαθὸν, Ist. 1, 63, verbum laudatorium et egregium; maxime vero carmen mirabile. χρὴ δὲ ἀγαθὴν ἐλπίδα ἀνδρὶ μέλειν, Ist. 8, 32, decet, optimam et nobilem spem curæ esse viro. ἀγαθοὶ δὲ καὶ σοφοὶ ἄνδρες κατὰ δαίμονα ἐγένοντο, excellentes et vere boni, sapientesque viri, divinitus fieri solent, Ol. 9, 41. οὐ νήπιοι ταῦτα δύνανται κόσμῳ (decenter et bene) φέρειν, ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω, Py. 3, 149, ubi poëta dixerat, Deum cum uno bono dare homini solere duo mala seu incommoda. hæc mala non possunt imperiti apte habere; sed egregii et præstantes animi possunt, qui sua pulcra et suis et aliorum oculis ostentant, mala vero (similitudine a veste duplici sumta) intus quasi convertunt, et occultant. totus ille locus eximius. ἀγαθοὶ ergo ibi, optima indole præditi et συνετοί. καὶ γὰρ ἡρώων ἀγαθοὶ πολεμισταὶ λόγον ἐκέρδανον, Ist. 5, 32, etiam ex semideis egregii bellatores famam celebrem lucrati sunt et pro lucro habent. ἀγαθαὶ πέλονται δύο ἀγκύραι, Ol. 6, 170, λυσιτελεῖς καὶ συμφέρουσαί εἰσι, *sind vortreflich, (are excellent,)* sermo ibi est de nave, duabus ancoris in salo per noctem firmata, allegorice. sic Salomo, Eccl. iv, 9, seqq. ὄλβιος, ὃν φῆμαι κατέχονται ἀγαθαὶ, Ol. 7, 18. πένθος πιτνεῖ (concidit) βαρὺ, κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν, a bonis fortioribus opprimitur gravis luctus, Ol. 2, 43. ὀρθαὶ φρένες πατέρων ἀγαθῶν Ol. 7, 169. ἄλλα ἀγαθῶν ἐπὶ ἄλλον ἔβαν, ad alium alia præstantia et felicitas proficisci solet a diis, Ol. 8, 17. ὕμνος τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων, Ne. 4, 135. βροτῶν τὸν μὲν κενόφρονες αὖχαι ἀγαθῶν ἐξέβαλον, Ne. 11, 39, i. e. ἐκ τῶν καλῶν ἀποτυχεῖν παρεσκεύασαν, ex bonis quibus frui potuissent. præsumtio vana multis nocuit, ne consequi possent eximia. ἔπος κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς, verbum valens apud optimos, Py. 2, 149, quale improbus non potest proferre. et 176, εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν, contingat mihi, me cum bonis versari. οὐ φθονέων ἀγαθοῖς, non invidens præstantibus, Py. 3, 125. οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Py. 4, 507. ἀγαθοῖς ἔγκειται πολίων κυβερνήσιες, Py. 10, 110. πρόσφορος ἀγαθοῖς μισθὸς οὗτος, Ne. 7, 93. ἀγαθοῖς ἀθληταῖς, Ne. 10, 96. ἐν λόγοις ἀστῶν ἀγαθοῖς αἰνεῖσθαι, egregiis narrationibus civium celebrari, Ne. 11, 22. τί φίλτερον ἀγαθοῖς κεδνῶν τοκέων, quid bonis carius venerandis parentibus? Ist. 1, 5. τιμὴ δὲ ἀγαθοῖς ἀντίκειται, bonis honor in præmium repositus est, Ist. 7, 36. ἡ ἀγαθὶς, ίδος, proprie notat glomum filorum, *ein kläuen oder knaul garn, (a clue of thread or yarn,)* deinde metaphorice de conglomeratis rebus ponitur, e. c. ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Vide etiam sub κάλος.

ἀγαίω et **ἀγαίομαι**, ('A) fit ab eodem ἀγάω, sed semper fere de indignatione ponitur. κραδίη αὐτοῦ ἔνδον ὑλάκτει, ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, υ, 16, cum indignatione vehementi mirantis hæc facinora. μεμφομένου, χαλεπαίνοντος.

ἀγακλεὴς, έεος. ὁ ἡ. (Κέλω) valde celeber fama. et ὁ ἡ ἀγακλὴς, έος. ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε, P, 716, O celebratissime Menelaë. sic, ὦ Ἥφαιστε, Φ, 379. υἱὸν ἀγακλῆος (pro ἀγακλέος, et id pro ἀγακλεέος) Πριάμοιο, Π, 738. sic, Μενελάου, Ψ, 529. ἀγακλέα (pro ἀγακλεέα) κούρην, Py. 9, 187. αἶσαν, Ist. 1, 49.

ἀγακλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) valde clarus et celeber fama et nomine. *weit berümt, (far-famed,)* memorabilis valde. ἀγακλειτοῦ Καπανῆος υἱὸς, B, 564. ἀγακλειτὸν Θρασυμήδην, Π, 463. ἀγακλειτῶν ἐπικούρων, M, 101. ἀγακλειτοὺς πυλαωροὺς, Φ, 530. ἀγακλειτὴ Γαλάτεια, Σ, 45, ut ergo et peculiare fœmininum in usu sit. ἀγακλειτῆς ἑκατόμβης, γ, 59. βασιλείης, reginæ, ρ, 370, 468. ἑκατόμβας, η, 202.

ἀγακλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) valde celeber, valde celebrandus fama: decantatus. nam est vox media, sicut simplex κλυτὸς, de bona et minus bona, magna tamen, fama. ἀγακλυτὸς Ἰδομενεὺς, Z, 436. δώματα ἀγακλυτὰ ἄνακτος, γ, 388. sic, πατρὸς, η, 3. ἀγακλυτὸν ἀμφὶ Ὀδυσῆα, θ, 502. Ἰδομενῆα, ξ, 237, *den glorwürdigen, (the celebrated,)* Κένταυρον ἀγακλυτὸν, φ, 295, ubi est in minus laudabili sensu. Ἀμφιμέδοντα, ω, 103.

ἀγακτίμενος, η. ον. (Κῶ) admirabiliter conditus et exstructus. et talis terminatio est per syncopen, pro ἀγακτιζόμενος, ab ἄγαν. ἀγακτιμένην πόλιν, Py. 5, 107. *die schön angelegte und eingerichtete stadt, (the finely planned and constructed city.)*

ἀγάλλω, ('A) honoratum et decoris plenum facio. eximium reddo. est ab ἀγάω. νῦν τεὸς μήτρως ἀγάλλει ἔθνος, i. e. σεμνύνει, decorat, ornat, Ne. 5, 79. τὸν μὲν ἀγάλλων θεὸς, i. e. κοσμῶν, αὔξων, τιμῶν, Ol. 1, 139.

ἀγάλλομαι, ('A) forma media, in Homero frequens; notatque, eximium me facio, delector valde, jacto me aliqua in re: et differt a χαίρω, quod confer. *mache werks wovon, ergötze mich woran, weise mich womit, habe trieb und lust wozu, (to take great delight in, to be extremely fond of,)* ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, B, 462, alacriter et læte volantes, et præstantiam suam his ostendentes; et respicitur ibi non ad ἔθνεα, sed ad ὄρνιθας: χαίρουσαι τῇ πτήσει, καὶ ἐντρυφῶσαι τοῖς πτεροῖς, *die vornem damit thun, (to be proud of.)* ἀγαλλόμενος ἵπποις, lætus de equis suis, eosque ut egregios magni faciens, M, 114. ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα, jactat se et delectatur iis eximie, P, 473. Σ, 132, coll. 133, ex quo apparet, ἀγάλλεσθαι et ἀγλαΐζεσθαι fere esse idem, *staat womit machen, (to make a parade of.)* ἀγαλλόμεναι νῆες οὔρῳ Διὸς, ε, 176, ubi poëtice, quasi de viventibus dicitur, quod delectentur et cum voluptate et elatione animi fruantur vento secundo. Nam οὖρος Διὸς est

οὖρος ἀέρος, et hic est navibus quasi ἄγαλμα, i. e. res egregie delectans et in honore habita. Sic et ζ, 272, αἷς (νηυσί) ἀγαλλόμενοι, quibus delectati. ἵπποι ἀγαλλόμεναι πώλοις, Υ, 222, ubi, respectu equarum, videri possit verbum ex ἄγαν ἄλλεσθαι ἐπί τινι compositum: quod tamen cave putes: notat enim affectum equarum in pullos suos. Cæterum hinc est apud sacros scriptores obvium ἀγαλλιάω, idem notans quod ἀγάλλομαι. Vide etiam sub χαίρω.

ἄγαλμα, ατος. τό. (Ἀ) ab ἀγάλλω. Semper apud Homerum est omne id, ἐφ' ᾧ τὶς ἀγάλλεται, quo quis magnopere delectatur, *worüber sich jemand freuet, woraus er sich was machet: etwas köstliches oder schönes, (something in which a person takes great delight, which he is very proud of, something excellent or beautiful,)* ἀγαλλίαμα, ἄθυρμα. et semper ponitur in bono sensu. βασιλῆϊ δέ κεῖται ἄγαλμα, *es ist beygelegt in verwarung, als ein staat oder zierrath für einen grossen herrn, (it is carefully preserved as an ornament for a great personage,)* Δ, 144, ornamentum regi, collato 143, et sermo est de ornatu capitis equi, de pulcro capistro. πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψε, γ, 274, quæ sunt genus; et sequuntur species, ὑφάσματά τε, χρυσός τε, varia ornamenta templi, et donaria grata, suspendit; vestes nimirum egregie textas, et aurum. et γ, 438, ἵνα ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, ut Dea, hoc ornamentum splendidum intuens, (victimam sc. inauratis cornibus) lætaretur. σοὶ ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, δ, 602, tibi hic relinquam ut iis delecteris: et sermo est de equis, quos donatos sibi deprecatur Telemachus. ergo notat hæc vox quodcunque ἥδυσμα, sive ἔμψυχον sit sive ἄψυχον. ἐᾶν μέγα ἄγαλμα θεῶν, θελκτήριον εἶναι, Θ, 509, ubi sermo est de equo Trojano ligneo: sinere hoc magnum delectabile Deorum, ut sit stupendum spectaculum. ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, μ, 347, ubi votum narratur templi ædificandi, in quod varia et bona ornamenta vovent se collaturos. ἀγαλλιάματα, ἀγλαΐσματα: ἀναθήματα omnis generis, *geheiligte schätze und zierrathen, (sacred treasures and ornaments.)* ἴσθμιον ἄνακτος, περικαλλὲς ἄγαλμα, collare regis, valde pulcrum ornamentum, σ, 299. περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν, κείνῳ ἄγαλμ' εἶναι, τ, 257, fibulam splendidam imposui, quæ illi esset ornamentum delectabile. χώρας ἄγαλμα, sc. ὁ Ἀριστοκλείδης, Ne. 3, 21, ornamentum et decus regionis, *eine ere und zierde des Landes, (an honour and ornament to the country,)* πατρὸς Νιμέειον ἄγαλμα, Ne, 8, 27, ubi sic vocatur hymnus, scriptus in honorem patris, victoris in Nemea: τὸ γεγραμμένον εἰς Νεμεακὴν νίκην ποίημα. deinde autem recentiores Homero, hanc vocem determinarunt ἐπὶ ξοάνου, de statua aut signo. hinc et Pindarus, Ne. 5, 3, ἐργάζεσθαι ἀγάλματα, ἐπὶ αὐτῆς βαθμίδος ἑσταότα, ubi de statuario sermo est. et hæc specialior notio derivata ex Homeri Θ, 509. sic et Ne. 10, 125, ἁρπάξαντες ἄγαλμα Ἀΐδου, corripientes statuam Plutonis: ubi quoque στήλην notat. cæterum generalior ille significatus differt a τὸ χάρμα, quia hoc et inimicum gaudium notare potest.

ἄγαμαι, vide sub ἀγάω.

ἄγαμος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) non nuptus. αἴθε ὄφελες ἄγαμος ἀπολέσθαι inquit Hector ad Paridem, Γ, 40, *unverheyrathet, (unmarried.)* Vide etiam γάμος.

Ἄγαν, adverb. (Ἀ) ab α *intensivo* duplici, interposito γ, cum ν finali. οὐ δύσερίς τις ἄγαν, Ol. 6, 33, non rixosus aliquis nimis: non pertinaciter aut acerbe contendens et rixans. τὸν κάταμεμφθέντα ἄγαν ἰσχὺν, Ne. 11, 40, cum qui nimis accusat et reprehendit vires suas; qui suis viribus nimium diffidit. σαίνων πρὸς πάντας ἄγαν, Py. 2, 151, nimis adulans omnes. οὔ με πονεῖ σὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντα ἄγαν, Py. 4, 269, non me angit et dolore afficit, quod hæc tuam domum amplificant et augent admodum. habet ergo hoc ἄγαν duplicem significatum: unum καθ' ὑπερβολὴν et vituperantis, nimis, *zu viel, zu ser; (too much;)* unde est præceptum ortum, μηδὲν ἄγαν; alterum κατὰ μεσότητα et comprobantis, valde, *genug, ser, (very,)* apud Homerum non occurrit. cæterum hinc est ἀγάω, quod vide. Vide quoque sub λίαν.

ἀγάννιφος, ου, ὁ ἡ. (Φάω) valde nivosus. Ὄλυμπον ἀγάννιφον, Α, 420. Σ, 186, nam in altis montibus valde et cito ningit aër. quidam putant, esse adjectivum ἄνιφος, non nivosus, ob metrum duplicato ν, et præfixo ἀγ ex ἄγαν, ut sit, valde non nivibus obnoxius: quos tamen ne audias.

ἀγανὸς, ἡ, ὸν, (Γάω) quo quis lætari potest et γάνυται, clemens, mitis, blandus. exhilarans. *freundlich, sanft, gelinde, (kind, meek, mild.)* est ab α intensivo, et γανύω deductum. ᾧ τις ἄγαν γάνυται, i. e. χαίρει: vel, ὁ ἄγαν γανύων, valde lætificans. sæpe autem simpliciter pro πραΰς. σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον, et tuis blandis et mitibus verbis retine quemque, Β, 180. sic et 189. σὺ τόνγε κατέρυκες σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν, inquit Helena de Hectore in suprema ejus laudatione, Ω, 772, tu illum inde avertebas tua humanitate et tuis suavibus verbis: et quia talia verba sæpe possunt esse simulata, hinc additum ἀγανοφροσύνη. δώροισίν τ' ἀγανοῖς ἐπέεσσί τε μειλιχίοισιν, donis ridentibus et placidum facientibus, Ι, 113. et 495, θεοὺς παρατρωπῶσι ἄνθρωποι εὐχωλαῖς ἀγαναῖς, precibus placidis et placantibus. sic et ν, 357, νῦν δὲ, εὐχωλαῖς ἀγαναῖς χαίρετε, salvete, *seyd gegrüsset, (hail! be saluted,)* precibus lætis, inquit redux lætus Ulysses ad nymphas patrias: voluptatis et contenti animi plenis. μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι, inquit Mentor indignabundus, β, 230, ubi ἀγανὸς, et χαλεπὸς, opponuntur. Sic ε, 8. nam Ulysses fuerat ἀγανὸς, mitis, lenis, exhilarans; et tamen ingrati erga domum ejus erant cives sui. μύθοις ἀγανοῖς παραυδήσας, humanitate plenis verbis allocutus, ο, 53. et quia subita morte nihil esse potest lenius, nullo prævio morbo: hinc ejusmodi mortes, quibus placide obdormiunt homines sine sensu dolorum, vocantur ἀγανὰ βέλεα Ἀπόλλωνος, si sunt viri, ἢ Ἀρτέμιδος, si sunt fœminæ. ἑρσήεις καὶ πρόσφατος κεῖσαι, τῷ ἴκελος ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, inquit Hecuba de Hectoris corpore mortuo, Ω, 759, et adjuncta est notio palloris succulenti, unde et in tali re Apollo non χρυσότοξος sed ἀργυρότοξος appellatur. κυβερνήτην Φοῖβος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, i. e. ἀποπληξίᾳ celeriter mortuus est, γ, 280. sed Orionem pulcerrimum in juventa sua occidisse dicitur χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ οἷς βελέεσσιν ἐποιχομένη, ε, 124, nam in venatione mortuus erat subito: Diana vero est venatrix. τίς σε κὴρ θανάτου ἐδάμασεν; ἢ δολιχὴ νοῦσος, ἢ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι, inquit Ulysses ad animam matris suæ apud inferos, λ, 172, 193. οὐ νόσος ἐπιπέλεται αὐτοῖς, ἀλλὰ ὅτε γηράσκωσιν, ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος καταπέφνει, ο, 409, s. i. e. in extrema senectute placide obdormiunt. ἀγανῇ χλιαρὸν γελάσαις ὀφρύϊ, Py. 9, 66, blando supercilio blandum ridens. τόνδε θαρσήσαις ἀγανοῖς λόγοις ὧδε ἀμείφθη, Py. 4, 179, placidis verbis. κείνης ἀγαναῖς ἐν χερσὶ, Py. 2, 13, per molles et clementer agiles manus. et 43, τὸν εὐεργέτην ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι, accedentes ad benefactorem honorare retributionibus lætis, *mit zärtlichen und freundlichen erwiederungen, (with tender and friendly returns.)* χρὴ δὲ κωμάζοντα ἀγαναῖς χαρίτεσσι βαστάσαι, Ist. 3, 18. benevolis et lætis gratiis, victoriæ suæ causa lætantem, oportet evehere. Sed ἄγανος, ὁ ἡ, est κατεαγὼς, confractus, *zerbrochen, (broken.)*

ἀγανοφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) lenitas animi et consilii. σῇ τ' ἀγανοφροσυνῃ, Ω, 772, tua humanitate. sic σὴ τ', λ, 202.

ἀγανόφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) miti et leni ingenio. ab ἀγανὸς, lenis. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων, Υ, 467, non enim sane suavis animi erat vir aut leni ingenio; de Achille irato.

ἀγαπάζω, f. άσω. (Ἄπω) idem ac ἀγαπάω quod vide. θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν (ionice pro ἀγαπάζειν) ἄντην, Ω, 464, sic palam caros habere, *sich ihrer so offenbar herzlich anzunehmen, (to show them publicly such affection.)* ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίας δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, π, 17, amplectitur, coll. 21, πάντα κύσεν περιφύς. ut ergo ex hoc loco a 15—21, maxime pateat vis τοῦ ἀγαπάζειν et ἀγαπᾷν. οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι ξείνους, neque benigne excipiunt et tractant hospites, η, 33. καὶ κύνεον (osculabantur) ἀγαπαζόμεναι (amplectentes) κεφαλήν τε καὶ ὤμους, ρ, 35. χ, 499. φ, 224, et id faciebant ancillæ et servi domino. hinc ἡ ἀγάπη recentioribus sæpe est τό φίλημα, osculum, et ἀγαπᾶν sæpe est φιλεῖν, osculari. ἀγαπάζοντι, dorice pro ἀγαπάζουσι, amant, Ist. 5, 69. ἀγαπάζοντό μιν λόγοις μειλιχίοις, pro ἠγαπάζοντο, Py. 4, 428, excipiebant eum blande.

Ἀγαπάω, f. πήσω. (Ἄπω) amo, amplector, magnum satis puto. est pro ἀγαφάω, ab ἄγαν, valde, et ἁφάω, contingo, compositum. applico quasi me valde ad aliquid, suscipio quid amplexu meo. et est idem quod φιλεῖν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτι ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, φ, 289, non pro magno id suscipis, quod quietus nobiscum valde nobilibus epularis? *dünket dir das nicht gut genug? (do you not think it good enough?)* recentiores hoc verbum hôc sensu cum dat. vel acc. ponunt, pro ἀρκεῖσθαι, acquiescere, satis putare. μὴ νεμέσα, οὕνεκά σε οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδε ἀγάπησα, ψ, 214, ne indignare, quod te non, quamprimum vidi, sic (ad quod verbum ipsa maritum suum carum amplexabatur et osculabatur) amplexa sum: nam Penelope ibi loquitur ad suum agnitum tandem Ulyssem. est ergo ibi pro ἀμφαγαπάζειν καὶ φιλοφρονεῖσθαι, *umarmen und küssen, (to embrace and kiss.)* ξένων εὐεργεσίαις ἀγαπᾶται, Ist. 6, 102, amatur ob benefacta in hospites. prima notio est amatoria.

ἀγαπήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) est ἀγαπῶν τὴν ἠνορέην, amans virtutem virilem, ἀνδρεῖος, et idem fere quod ἀγήνωρ. Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ, Θ, 114. Πολυδάμαντα ἀγαπήνορα, Ν, 756. ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο, Ο, 392. Ἰδομενῆος, Ψ, 113, 124. Λαοδάμαντα, η, 170. Nomen propr. Ἀγαπήνωρ, vid. in R.

ἀγαπητὸς, ἡ, όν. (Ἄπω) adamatus, cum cura et diligentia exceptus. παῖδα Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, Ζ, 401, ubi in specie notat τὸν μονογενῆ, unicum. sic β, 365, μοῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς, ubi apparet, filium sic dici ut *fructum amoris* conjugalis: ut ergo notio τοῦ μονογενοῦς non necessario adhæreat huic voci. sic δ, 727, νῦν δ' αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι ἐκ μεγάρων, ubi Telemachus, utpote re vera unicus, κατ' ἐξοχήν τινα est ἀγαπητός. et 817, νῦν δ' αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη. conf. Matth. iii, 17. ἀγαπατὰ δὲ, dorice pro ἀγαπητὰ, Ne. 8, 6, neutrum plur. adverbialiter, optabile et jucundùm est.

ἀγάῤῥοος, *ου. ὁ ἡ.* (Ῥέω) vehementer fluens. ab ἄγαν. Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος, Β, 845. Μ, 30. nam, quia στενὸς, hinc ῥοώδης, et aqua a septentrione versus meridiem ex eo freto fluit.

ἀγάσμα, vide sub ἀγάω.

ἀγάστονος, *ου. ὁ ἡ.* (Τῶ) valde sonans, πολύκτυπος. ab ἄγαν, et στένω, quod et notat ἠχέω, sono. est apud poëtam epitheton maris fluctuantis. κῆτος, (monstrum marinum) ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη, μ, 97. alii ingeniosius quam verius volunt intelligi αἰτίαν στόνων πολλῶν καὶ βαρέων τοῖς ναυαγοῦσι, quia mare sit causa gemituum gravium naufragis.

ἀγαστὸς, vide sub ἀγητὸς.

ἀγαυὸς, *ἡ, όν.* ('Α) pro ἀγαὸς, interserto υ æolico; ab ἀγάω. admirabilis, præcellens. et paullo specialius significat quam ἀγαθός. est Romanorum illustris, splendidus; a natalibus, vel dignatione apud alios: et semper in optimo sensu et in laude ponitur. σεμνὸς, καλὸς, λαμπρὸς, κόσμιος, gloriosus, *erwürdig, edel, leuchtend, durchlauchtig, rumvoll, (commendable, respectable, noble, eminent, illustrious.)* ἀγαυὸς Ἀχιλλεὺς, Κ, 392. Τυδεὺς, Ε, 277. Ἰλιονεὺς, Ξ, 501. Ἰδομενεὺς, Μ, 117. Πανθοΐδης, Ο, 446. Λαομέδων, Ε, 649. Ζ, 23. Τελαμών, Ρ, 284. Τιθωνὸς, Λ, 1. Νέστωρ, Σ, 16. Ἀντήνωρ, Φ, 579. Ὀδυσσεὺς, β, 308. Νεοπτόλεμος, λ, 491. Νηλεὺς ἀγαυότατος ζωόντων, gloriosissimus, excellentissimus, ο, 229. quos si revolvas in Reali, reperies aut reges aut certe regium genus omnes. de Τιθωνῷ est ει epitheton idem, ε, 1. μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, sc. τὸν Θόαντα, Δ, 534. eadem verba de Ajace Telamonio, Ε, 625. ἀγαυὴ Περσεφόνεια, suspicienda et reverenda, λ, 212, 225, 634. ἀγαυοὶ Φαίηκες, nobiles, ν, 304, 120. ζ, 55, nam cum plebe eorum nihil ei negotii fuit. Τρῶες, Η, 386. Κ, 563. Π, 105. nam his locis de principibus Trojanorum sermo est. θεράποντες ἀγαυοὶ, nobiles ejus administri, Τ, 281. κήρυκες, Γ, 268. Θ, 418, nam et ii erant homines honesti, *von adel. (noble.)* μνηστῆρες ἀγαυοὶ, β, 209, 247. δ, 681. ξ, 180. ρ, 325. σ, 98. τ, 488, 496. φ. 174, 213. χ, 171. nam erant juvenes honestissimis natalibus orti ex circumjacentibus regionibus; et poëta maledicere non solet. *die edlen, vornemen, freier. (the noble, illustrious suitors.)* ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν illustrium, Ν, 5. πομπῆες ἀγαυοὶ, deductores nobiles, qui præerant remigibus, ν, 71. Φοίνικες, ν, 272. ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν, ab uno illustrium Æoli nepotum, Py. 4, 127, ἐκ διαφανῶν. Vide sub ἐλαστρέω et αὔταχος.

ἀγάφθεγκτος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) valde sonans. ab ἄγαν, valde. ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν, Ol. 6, 155, valde sonantium carminum, magna voce decantatorum.

ἀγάω, ('Α) verbum, quod tria significat: θαυμάζειν, admirari, honorare, valde probare, *ach sagen, vereren, bewundern, gut heissen, (to approve highly, to admire.)* φθονεῖν, invidere, *beneiden, (to envy.)* μισεῖν, odisse, indignari, *hassen, übel nemen, (to hate.)* occurrit tantum in forma media. οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρα οὔτε θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι, (infin. pro ἀγάεσθαι, contr. ἀγᾶσθαι, et distracto circumfl. per insertum α, ἀγάασθαι) π, 203, non te decet tuum patrem neque mirari supra modum neque obstupescere, sc. eam ob causam, quod tandem domi est: neque debes putare, quasi Deus aliquis tibi sub ejus nomine appareat. ergo ibi est primus significatus, ex contextu. θεαῖς ἀγάασθε (secunda plur. præs. pro ἀγᾶσθε, et id contractum ex ἀγάεσθε) ε, 119, invidetis et succensetis deabus: ubi est secundus et tertius significatus mixtus. putatis, quasi eæ nimium quantum audeant, et indigna conentur. et ibid. 122, τόφρα αὐτῇ ἠγάασθε, (secunda plur. imperf. pro ἠγᾶσθε) tamdiu ei invidebatis et indignabamini, ἐφθονεῖσθε, ἐμέμφεσθε, *verdachtet es ir, aus misgunst, (ye were displeased with her, ye took it amiss in her.)* Nam quæ mares sibi indulgent, ea intoleranda censent in altero sexu. pro ἀγάομαι est et

ἄγαμαι, sine futuro. valde miror, σέβομαι. ὥς σε, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, ζ, 168, coll. 161. sic te, mulier, admiror et obstupesco. sunt verba Ulyssis supplicis ad virginem regiam. οὐδὲ ἀθερίζω οὐδὲ λίην ἄγαμαι, ψ, 175, neque despicio, neque nimis miror, οὐκέτι λίαν ἐκπλήττομαι: et conf. ἀθερίζω ad h. l. hinc sunt ἀγάσματα, res quas sancte vereri debemus. ergo hæc forma in bono significatu.

ἄγγαροι, *οἱ,* (Ἄγω) possunt quoque ad ἄγεσθαι referri, etsi sit vox Persica: notans τοὺς ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόρους, *eine art von étafetten zu fuss, (a kind of pedestrian messengers,)* qui et ἀστάνδαι, οἱ, dicti, qui certis intervallis locorum dispositi semperque parati stabant. et quia iidem et ad alia non nimis gravia onera transportanda celeriter, adhibebantur: hinc ἀγγαροφορεῖν est φορτία φέρειν, quod potest fieri vel ἐκ διαδοχῆς, vel ut unus perpetuum illud iter non nimis longum faceret et rem transferret ex officio. ἀγγαρεύεσθαι est, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι.

ἄγγατος, vide sub κάμαξ.

ἀγγελία, *ας. ἡ.* (Ἄγω) res quæ ex mandato nuntiatur et refertur. ipsa etiam nuntiandi et perferendi actio, missu alterius. *botschaft, ankundigung, (message.)* ἄγγελος ἦλθε Ἶρις παρὰ Διὸς σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, Β, 787, cum gravi nuntio. σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης, Γ, 206, ubi ἕνεκα duos regit genitivos, legationis causâ, tui causâ, ut aliquid nuntiet ad te pertinens. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοὶ, i. e. ἐπέστειλαν Τυδέα ἐπὶ ἀγγελίην, ordinarunt eum in legationem, ut legatus perferat mandata publica, Δ, 384, 31. ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν ἀγγελίην ἀπόφασθε, principibus Græcorum legationem vestram renuntiate, Ι, 422, i. e. referte illis, quale responsum vos legati, a me tuleritis. sic et 645. et 416, ἀγγελίην ἀπέειπε, renuntiavit nuntium, *hat bericht gebracht, was er ausgerichtet, (reported what he had done.)* Μενέλαον ἀγγελίην ἐλθόντα, venientem legatione publica, Λ, 140, ubi ἀγγελία est ἡ ἐξ ἀποστολῆς πρεσβεία, quando quis missus est legatus; quæ legatio alibi dicitur ἡ ἐξεσία, ab ἐξίημι, i. e. ἐκπέμπω, emitto, *sende aus, (I send out.)* ἦε τεῦ (τινὸς) ἀγγελίης μετ' ἔμ' (μετὰ ἐμὲ, ad me, et mei arcessendi causâ) ἤλυθες; Ν, 252, ubi deest, ἕνεκα, alicujus nuntiationis causâ. quia mihi aliqua adversa nuntiaturus es? et hinc sunt οἱ σκυθρωπῶν ἄγγελοι, qui nuntiant σκυθρωπὰ, tristia. Ὕπνος, ἀγγελίην ἐρέων Ἐννοσιγαίῳ, Ξ, 355, dicturus nuntium. ἀγγελίην τινα ἦλθον φέρουσά σοι, Ο, 174. et 640, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ, ubi est, χάριν ἀγγελίας ἀπὸ Εὐρυσθέος ἤρχετο τῷ Ἡρακλεῖ: ἐκόμιζεν αὐτῷ ἀγγελίαν παρὰ τοῦ. ἦε τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξέκλυες; an aliquam relationem ex Phthiâ audivisti? Π, 13. οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, non puto eum quicquam audisse de hac tristi nuntiatione, Ρ, 642, *von der schlimmen nachricht, (of the bad news.)* et 686, ὄφρα πύθηαι λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, ut audias tristem nuntium, *eine böse botschaft, (unpleasant intelligence.)* ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, Σ, 19. et 17, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν. ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, de me exspectantem, Τ, 337, pater meus Peleus de me filio suo. ἦε σοι ἀγγελίην πατρὸς φέρει, *bringt er dir nachricht von deinem vater, (does he bring thee intelligence of thy father?)* α, 408. οὔτ' οὖν ἀγγελίης (pro ἀγγελίαις, ionice) ἔτι πείθομαι, εἴ ποθεν ἔλθοι sc. ἀγγελία, α, 414, ubi, ex lectione vulgari, pluralem ἀγγελίαις, sequitur singularis verbi ἔλθοι. Dores quidem sæpe singularem verbi adjungunt pluralibus masculinis vel fœmininis, (nam neutris ubique id fieri solet:) sed quia id Homero non solemne; hinc ea lectio suspecta est, et rectius legitur cum aliis, ἀγγελίης in genitivo sing. elliptice, pro: ὑπὸ ἀγγελίης οὐκ ἔτι πείθομαι, a nuntio jam non persuadetur mihi quidquam, εἴ ποθεν ἔλθοι ἀγγέλλουσά τι τῶν κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, ἢ εἰ ἔλθοι ἄγγελός τις ἀγαθὸς περὶ τῶν ἐκείνου. *ich glaube der nachricht nicht mehr, (I no longer believe the intelligence.)* sic η, 263, Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ex denuntiatione Jovis, *auf die missive vom Jupiter, (at the mandate of Jupiter.)* ἦε τινα ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, *hat er etwa eine zeitung von einer anrückenden armee gehöret, (has he heard any news of an army approaching?)* β, 30, 42. et 255, ἀγγελιάων (pro ἀγγελιῶν) πεύσεται, relationes audiet et audire cupiet. ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, ε, 150, postquam mandata a Jove audivit. ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων (nuntiaturus relationem de sociis) καὶ ἀδευκέα πότμον, et acerbum fatum eorum, κ, 245. ἀγγελίας προϊεῖσα, nuntios mittens, β, 92. ν, 381. conf. et ξ, 374. ο, 41, 313, 446. π, 329, 334, 355, 467. ω, 48, 353. Ἑρμοῦ θυγατρὸς, Ἀγγελίας, ἀκούσας, Ol. 8, 106, Mercurii filiam, Nuntiationem, audiens, ubi ἡ Ἀγγελία personificatur, et dicitur ad inferos nuntiare res viventium et acta. αὔξεται καὶ Μοῦσα διὰ ἀγγελίας ὀρθῆς, Py. 4, 496, i. e. Musa mea fiet celebris, recte hanc legationem poëticam obiero. et ἀγγελία h. l. est doctrina absenti missa, et præceptum salubre, παιδεία ὀρθή. ἀρείονος ἐνέχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ Ἄδραστος, Py. 8, 70, faustioris detinetur augurii nuntio, i. e. meliore fortunâ utitur. ἀγγελίαν πρὸς γλυκεῖαν, Ol. 4, 8. ἀγγελίην πέμψω ταύτην, sc. τὴν περὶ τῆς νίκης, Ol. 9, 37. πατρὶ κλυτὴν φέρουσα ἀγγελίαν, Ol. 14, 30. i. e. περιᾳδομένην, celebratum nuntium. φέρων μέλος, ἀγγελίαν τετραορίας, Py. 2, 8, afferens canticum, prædicationem quadrigæ, ἀνακήρυξιν, *verkündigung, preisung, (proclamation:)* et est per appositionem. et 77, τὴν πολύκοινον ἀνεδέξατο ἀγγελίαν, publicam illam ad omnes pertinentem in se suscepit proclamationem, de qua initio hujus narrationis dictum erat. ἀγγελία enim fere semper activam habet significationem, *eine kundmachung, verkündigung, (a proclamation, announcement.)* ἰόντων (attice pro ἴτωσαν) δὲ εἰς ἄντρον Χείρωνος ἀγγελίαι, Ist. 8, 90. eant nuntiationes ad antrum Chironis. ἀγγελίαις Εὐρυσθέος, *auf ankündigungen und zugefannte befehle, (on messages and orders sent,)* Ol. 3, 50, ubi ἀγγελίαι sunt, jussa.

Ἀγγέλλω, f. ελῶ. (Ἄγω) fero nuntium, narrans rem dictam vel factam. indico rem ut nuntius vel alterius vel de alio. est enim ab ἄγω, *fero, porto,* per paragogen. Ἶριν δ' ὤτρυνεν ἀγγελέουσαν, pro ἀγγελοῦσαν, particip. fut. nuntiaturam eam excitavit, Θ, 398, 409. sic et Λ, 185. Ω, 77, 159. κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ ἀγγελλόντων, Θ, 517, attice pro ἀγγελλέτωσαν, nuntianto, qualis forma Attica imperat. est ibid. 521, καιόντων pro καιέτωσαν: quod resolvi possit in, ἔστωσαν ἀγγελλόντων, sunto ex nuntiantibus. sic et in, τῶν καιόντων ἔστωσαν. οὗτοι δ' ἀγγελέουσι pro ἀγγελοῦσι, Ι, 613, nuntiabunt. ἐσθλά περ ἀγγείλας, Κ, 448. i. e. καταλέξας, etsi bona et commoda mihi narravisti et indicasti. *hast mir gute nachricht gebracht, (hast brought me good news.)* πάντα τάδε ἀγγεῖλαι, refer ei hæc omnia, Ο, 159, ubi infin. pro imperat. ἄγγειλον, ἀπάγγειλον: et additur, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, pro ἔστω. κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, nuntiaturum.

perlaturum, pro ἀγγελοῦντα, P, 701, unde recentiores composuere ὁ ἡ κακάγγελος, mala nuntians, *böse botschaft, (a messenger bringing bad news,)* tristis nuntius. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, pro ἀγγελοῦσα, T, 120, renuntiatura factum. ἤγγειλε, indicavit, X, 439. ἄγγειλον Πριάμῳ, Ω, 145. ἀγγελῶν, indicaturus, δ, 24, 528, 679. ἵνα ἀγγείλειε τοκεῦσι, ζ, 50. ἀγγέλλων φάος ἠοῦς, ν, 94, nuntians lumen auroræ lucifer. ἀγγείλαιμι, ξ, 120. et 123, ἀγγέλλων, nuntians. καὶ τότε ἄγγελον ἧκαν, ὅς ἀγγείλειε γυναικὶ, ο, 457. σύγε ἀγγείλας ὀπίσω κίε, quando tu nuntiasti, redito, π, 150. et 350, κείνοις ἀγγείλωσι, illis nuntient. ἀγγελέουσα γυναιξὶ, σ, 185, renuntiatura. sic χ, 434, 496. ταῦτα ἤγγειλε, ψ, 22, hæc attulisset. ἀγγέλλων, i. e. διηγούμενος, Ol. 7, 38. Py. 1, 61. et 9, 2.

ἄγγελος, ου. ὁ (Ἄγω) nuntius, index, narrator, legatus, qui ab aliquo aliquid refert aut perfert et nuntiat. κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι, A, 334. H, 274. nam in omnibus sacrificiis publicis opera eorum intercedebat, et jussu quasi Jovis aliquid faciendum referebant. simul erant nuntii nobiliores et principales. Διὸς δέ σοι ἄγγελός εἰμι, nam sum tibi legatus Jovis, B, 26, inquit ὁ Ὄνειρος. nam multa sunt somnia διόπεμπτα, a deo missa. sic et 94, Ὄσσα, Διὸς ἄγγελος, nam et verba sæpe divinitus quasi missa audiuntur. nam ὄσσα est rumor, sermo hominum. ἄγγελος ἦλθεν Ἶρις παρὰ Διὸς, B, 786, Γ, 121. ἤλυθεν ἄγγελος ἐς Θήβας, ivit legatus, E, 804. K, 286. πάλιν ἄγγελος εἶμι Ἀχιλῆϊ, retro eo nuntius ei, Λ, 651. et 714, ἄμμι δ' Ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε, indicans. οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι πρὸς ἄστυ, M, 73, puto ne nuntium quidem cladis reversurum ad urbem. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτε ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, O, 207, bonum et hoc est quando legatus apta novit, *wenn er mit vernunft und manier weiss anzubringen, (when he knows how to perform his office cleverly.)* Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε, Σ, 2. et 167, Ἶρις θέουσα. et 182. Ἶρι θεὰ τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε; ἐτήτυμός οἱ ἄγγελος ἐλθὼν ἤγγειλε X, 438, certus et verus. Διὸς δέ σοι ἄγγελός εἰμι, inquit Thetis ad filium, Ω, 133, a Jove tibi quid referendum affero. sic et de Iride, (i. e. clandestino ad Achillem nuntio) 169, 173; 194, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε et 292, αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, roga augurium, celerem nuntium. et 296, εἰ δέ σοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς, quibus duobus locis est sermo de aquila in augurium danda. et 310, πέμψον δ' οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, collato 315, seqq. et 561, Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε μήτηρ, coll. 133, Ἑρμεία, σὺ γὰρ ἄγγελος ἐσσὶ αὖτε, (etiam, κατὰ) τὰ ἄλλα, ε, 29. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος, statim ei nuntius ivit, θ, 270. Ἠελίῳ ἄγγελος ἦλθε, μ, 374. καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἧκαν ὅς ἀγγείλειε γυναικὶ, ο, 457, miserunt nuntium. et 525, κίρκος Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, accipiter. εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω, π, 138, an et Laërti eadem viâ nuntius eam et 468, παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς κήρυξ. ἢ ἄγγελον ὀτρύνωμεν, *oder sollen wir einen boten geschwinde abfertigen, (or shall we dispatch a messenger in haste,)* ω, 404. et 412, Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντῃ, rumor nuntius celeriter per urbem vadebat ubique. ἄγγελος ὀρθὸς internuntius rectus, i. e. verus, Ol. 6, 153. ἔβην ἄγγελος, adveni præco et nuntius laudum, Ne. 6, 99. ἔφη, ἄγγελον ἐσλὸν τιμὴν φέρειν παντὶ πράγματι, Py. 4, 494, dicebat (Homerus) bonum nuntium omni negotio decus conciliare. et respicit locum O, 207, et ἐσλὸς ἄγγελος est, qui negotium mandatum dextre exsequitur in honorem mandantis, simulque et ejus ad quem est missus. παλίνγλωσσόν οἱ ἀγγέλων ῥῆσιν ἔθεσαν θεοὶ, retractandam nuntiationem nuntiorum fecerunt ei Dii, Ne. 1, 89, i. e. irritam.

ἄγγος, εος. τὸ. (Ἄγω) vas quodvis in quo quid fertur, *ein gefäss, (a vessel.)* nam est ab ἄγω, fero, porto. ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, sc. τὰ ἤϊα, vasis apte ingere omnia viatica, β, 289, ubi corbes ad recipiendos panes et alia cibaria, et amphoræ ad recipiendum vinum, intelliguntur. ἐκ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, π, 13, ubi sunt vasa in quibus vinum aquâ miscebatur. ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει, B, 471. Π, 643, quando lac vasa rigat; ubi de vasis ad lac excipiendum pertinentibus ponitur. sic et ι, 222, natabant sero vasa omnia, *waren voll wadike oder molken, (were full of skimmed milk,)* quod serum ad potum adhibebant rustici. et 248, ἥμισυ (τοῦ γάλακτος) δ' αὖτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη πίνειν δαινυμένῳ. ἐν ἀγγέων ἕρκεσι, Ne. 10, 67. in vasorum septis, i. e. in arculis, quibus vasa illa dabantur inclusa, *in futteralen der gefässe, (in the boxes for the vessels.)* nisi sunt eadem illa vasa, versu 64, s. memorata.

ἄγε, (Ἄγω) imperativus, adverbialiter ponitur, et habet vim παρακελευσματικήν. age, *wolan, (well, come on.)* jungitur singulari et plurali: quamquam et pluralis ἄγετε ejusdem notionis in usu est. ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, sed age sane aliquem vatem interrogabimus, A, 62, ubi ἄγε est plurali junctum. sic et 141, ἄγε ἐρύσσομεν. sed 337. ἀλλ' ἄγε, ἔξαγε, sed age, educ, ubi singulari. εἰ δ', ἄγε, A, 524, de qua formula elliptica vide εἰ. Sic ἄγε cum plurali, B, 331. Γ, 441. E, 718. Λ, 348. Ξ, 314. X, 251, 254, 391. Ψ, 537. Ω, 356. β, 252. γ, 332, 475. δ, 669. θ, 34, 250, 389. ν, 13. ρ, 274. υ, 314. φ, 111, 281. ἄγε cum singulari, Γ, 192. O, 258. P, 179. T, 68. Υ, 351, 355. Φ, 221. Ω, 137, 197, 407, 429, 522. α, 169, 206, 309. δ, 587. θ, 241, 492. κ, 286. τ, 16. υ, 296. ω, 255. ἀλλ' ἄγετε, I, 165. B, 139. ἀλλ' ἄγετ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες, I, 26. O, 294. P, 634. Υ, 119. X, 174. Ψ, 573. α, 76. β, 212. δ, 294. κ, 176. μ, 213. π, 376, ubi ad, ἀλλ' ἄγετε, omissum est verbum aliquod, e. c. ἀνέλωμεν, ἢ ὀλοθρεύσωμεν, aut simile. σ, 417. φ, 73, ubi ad, ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες, quoque deest verbum aut sententia in mente retenta, e. c. πρὸς ἀγῶνα ἑτοιμάσασθε: vel ἄγετε est pro σπεύδετε. et 106. εἰ δ' ἄγε, sequente plurali, Z, 376. Θ, 18. sequente singulari, I, 167. α, 271. δ, 832. ι, 37. εἰ δ' ἄγετε, X, 381. αἱ δ' ἄγε διοτρεφὲς, Ψ, 581. δεῦτ' ἄγε Φαιήκων ἡγήτορες, θ, 11. δεῦτ' ἄγετε, H, 350. ἄγε εἴ τι, Ol. 1, 120, *wolan, wofern, (well, and if.)* ἄγε θυμὲ, Ol. 2, 161. ἄγε, sc. ὦ Μοῦσα, Py. 1, 115. ἄγε, ἐπὶ τοῦτον εὔθυνε σκοπὸν, ad hunc dirige scopum, Ne. 6, 48. ἀλλὰ ἄγε, Ne. 10, 153.

ἀγείρω, f. ερῶ. (Ῥέω) congrego, colligo, conduco. est ab ἄγω, duco, et εἴρω, jungo, compositum verbum. ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, ego autem sane copias militares congregabo et ordinabo, inquit Achilles, Π, 129. sic, ἀγείρων, colligens copias ad bellum gerendum, Δ, 377. et ἀγείροντες, colligentes, conscribentes et conquirentes, exercitum, Λ, 769. et 715, ἄγειρεν pro ἤγειρεν, cogebat copias. ἄγειραν pro ἤγειραν, γ, 140, convocarunt exercitum ad concionem. ὃς λαὸν ἤγειρα, qui populum vocavi in concionem, β, 41. et 28, τίς ὧδε ἤγειρε, quis sic congregavit nos in forum. ἐμοὶ, λαὸν ἀγειρούσῃ, mihi, copias militares congreganti, inquit Juno, contra Trojam, Δ, 28. ἀγείρας λαὸν, postquam collegit copias militares, *da er eine armee aufgebracht, (when he had collected an army,)* I, 338. πολὺν, multum populum armatum congregans sibi, B, 664, unde facile fuit ei, occupare Rhodum, et hominibus complere insulam, jam ante non vacuam cultoribus. ἀγείρας ἑταίρους, socios navales colligens, Γ, 47. κήρυκες λαὸν ἀγειρόντων, attice pro ἀγειρέτωσαν, B, 438, præcones convocanto exercitum ad concionem. alibi hæc forma potest explicari elliptice, ut in eo: μελόντων τὸ λώϊον ἐν φρεσὶ, i. e. ἔστω τῶν μελόντων, sit inter eos qui curant, μελέτω: nam id dictum etiam in singulari usurpatur. sic possit fortasse et h. l. esse pro, ἔστωσαν τῶν ἀγειρόντων. ἀγείρων χρυσὸν καὶ βίοτον, colligens et corrogans aurum et alias opes, γ, 301, unde dictus est ὁ ἀγύρτης, ου, qui obit regiones et colligit sibi pecunias. et ejusmodi collectæ opes dicuntur ἀγυρτικὰ κτήματα. sic, ἀγείρας δημόθεν ἄλφιτα καὶ οἶνον, a populo viritim colligens farinas et vinum, τ, 197. πολλὰ δ' ἄγειρα (ἤγειρα) χρήματα ἀνὰ Αἰγυπτίους ἄνδρας, multas collegi mihi opes ab Ægyptiis, ξ, 285. μάχην ἤγειρας ἑταίρων, pugnam sociorum tuorum congregasti, i. e. congregasti tuos ad pugnandum, N, 778, quasi antea fuerit dispersa et sparsa pugna, nunc vero ad unum locum intenta. possis quidem h. l. ab ἐγείρειν, excitare, dictum putare: sed prius præstat. sic, E, 510, Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, iis animum colligere; quod non tantum notat κινῆσαι θυμὸν καὶ πολεμικὸν χόλον συναγαγεῖν, irritare, οὗ σκιδασθέντος δεῖμα sequitur; sed et, εἰς εὐψυχίαν ὑποκινῆσαι. hinc θυμηγερεῖν est, ἐκ λιποψυχίας συνάγειν θυμόν. ἀγείρειν πύρνα, corrogare panes, mendici more, ρ, 362, ex quo porro intelligitur quis sit ὁ ἀγύρτης, i. e. ὁ πτωχός: et ἀγυρτάζειν i. e. πτωχεύειν: et μητραγυρτεῖν, i. e. μετὰ τυμπάνων καὶ τινων τοιούτων περιϊέναι, καὶ ἐπὶ τῇ μητρὶ (nomine matris) τῇ Ῥέᾳ, ἀγείρειν τροφὰς, quando Galli Cybeles, matris magnæ, circumeunt cum tympanis, rogantes stipem. ἀγείρας θηρήτορας ἄνδρας, convocans venatores, I, 540. ἀγείρομαι, congregor, congrego me. ἠγείροντο μάλα ὦκα, conveniebant celeriter, B, 52, 444. et 64, οἱ δ' ἀγέροντο, conveniebant; ubi ionice augmentum omissum, et in syllaba tertia ει correptum in ε. sic, Σ, 245, ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο. οἱ δὲ θεοὶ, θ, 321. αἱ δὲ ψυχαὶ, λ, 36. Ἀχαιοὶ, υ, 277. sic et, ἐπὶ νῆα ἀγέρεσθαι pro ἀγείρεσθαι, ad navem convenire, *sich zu versammlen, (to meet, assemble,)* β, 385. ἠγείροντο ὦκα, β, 8. ταῦτά μοι, ἀγειρόμενοι θαμὰ, ἐβάζετε, talia mihi, congregati frequenter, dicebatis, Π, 207. sic, θαμὰ, δ, 686, dense, frequentes convenientes. ἐνθάδε, π, 390. ρ, 379. quibus locis est intransitive. transitive vero est ν, 14, ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, τισόμεθα, nos autem deinde colligentes collectam a populo, nobis ipsi satisfaciamus, *wollen uns durch eine öffentliche collecte für unsere auslage wieder bezahlet machen, (we will indemnify ourselves for our expenses by a public collection.)* unde alter significatus τοῦ ἀγυρτάζειν apparet, quo non præcise et semper, mendicare, sed et, quavis alia ratione, colligere a multis, significat. inde est ὁ ἀγυρμὸς, collecta. ἀγειρομένοις ἐμίχθησαν, congregatis in concionem immixti sunt, Γ, 209, in concionem producti sunt. sæpe τὸ ει omnino extruditur, ut fiat ἀγρόμενος. ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες, consociati, H, 134. et 332, αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι, nos convenientes, nos una adgregati. ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος, congregati homines ex toto vico, Υ, 166. πολλῶν δ' ἀγρομένων, I, 74, conferentibus sententias pluribus, melius procedit consultatio. βόεσσι ἀγρομέναις, bubus in gregem coactis, B, 481. ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο, cum ad vigiles pervenissent, K, 180, ad cohortem vigilum. μεταπρέπει ἀγρομένοισι, eminet in cœtu, θ, 172, in concione populi. et 17, βροτῶν ἀγρομένων. et 58, ἀνδρῶν. ἅμα ἀγρομένοισι σύεσσιν, in gregem coactis suibus una eunt, ξ, 25. π, 3. δμωαὶ ἀγρόμεναι, ancillæ convenientes, υ, 123. ἄψορρον αὐτῷ θυμὸς ἄγερθη pro ἠγέρθη, recollectus est ei animus, Δ, 152. sic, ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, X, 475, respiravit, et intra pectus

animus recollectus est; ἡ ζωτικὴ ψυχικὴ δύναμις συνήχθη, σκεδασθεῖσα οἷον τῇ λειποθυμίᾳ: quod et θυμηγερεῖν dicitur, et ζωγρεῖν i. e. ζωὴν ἀγείρειν, vitam conservare. sic et ι, 458. ω, 348. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, æolice pro ἠγέρθησαν, hi igitur postquam convenerunt in concionem, Α, 57, et ne quis hoc ab ἐγείρω factum intelligat, ipse poëta addit explicationem, καὶ ὁμηγερέες ἐγένοντο. sic Ω, 790. β, 9. θ, 24. ω, 420. et idem, sine augmento, ταχέες (loco adverbii, pro κατὰ τάχος.) ἱππῆες ἄγερθεν, celeriter convenere equites, Ψ, 287. περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατο ὅσοι ἄριστοι, circa eum condensabat se fortissimus quisque, Δ. 211, et est plusquamp. pass. cum reduplicatione Attica ab initio, et terminatione Ionica et Attica, pro ἤγερντο. sic, Υ, 13, οἱ μὲν (θεοὶ) Διὸς ἔνδον (in domo Jovis) ἀγηγέρατο, conveniebant in concilium. ἀγειρέτω κῶμον, Ist. 8, 4, colligat sibi chorum canentium hymnum victorialem.

ἀγέλαστος, vide sub γελαστός.

ἀγελαῖος, αία, αῖον. ("Αγω) gregalis, ex grege, ὁ ἐξ ἀγέλης, *zur heerde gehörig, (belonging to the herd.)* 'Αθηναίῃ βοῦν ἀγελαίην, Λ, 728, ubi sic vocatur bos ἀδάμαστος καὶ ἄζευκτος, qui jugum non fert, sed liber in grege et pascuis versatur. nam boves jugum passæ sacrificari non solebant. πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας, Ψ, 846, sc. clava, quam pastores jacere solent in boves refractarias et discurrentes. πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας, κ, 410. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦς ἀγελαίας, mactabant, ρ, 181. υ, 251. ἐφέβοντο (fugitabant perterriti) βόες ὡς ἀγελαῖαι, χ, 299, i. e. νομαδικαί, ἄφετοι. recentiores posuere ἀγελαῖος pro, vulgaris, unus ex multis, nihil eximii in se habens, e. c. λίθος ἀγελαῖος, qualis ubique reperitur, nec politus est, ex turba lapidum unus, εἰκαῖος. de homine idem dicitur, unus ex vulgo; nonnunquam autem accentus retractus ἀγέλαιος, notat τὸν ἀμαθῆ, non eruditum.

ἀγελείη, ης, ἡ. ("Αω) est epitheton Minervæ, ab ἄγω, duco, et ὁ λεὼς, attice, populus. ἡ ἄγουσα λεών. ἡγεμονική. nam Minerva est, prudentia rectrix politica: sine qua populus nihil valet. qui scribunt ἀγελαίη, vel idem sentiunt, deducentes a λαὸς, vel vitiose scribunt: nam inest alia notio minus σεμνὴ, ex ἡ ἀγέλη. cave vero audias, qui ab ἡ λεία, ας, præda, hoc epitheton desumtum volunt, quasi sit ἄγουσα λείαν, ληῖτις, prædatrix: nam nihil cogitari potest inconvenientius Minervæ illi, quam Homerus fingit. Δ, 128. Ε, 765. Ζ, 269, 279, ubi de templo ejus in arce est sermo. nam colebatur ut præses regiminis. Ο, 213. Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια, γ, 378. ν, 359. π, 207. conf. 'Αθήνη in R. Vide sub ληῖτις et λαοσσόος: necnon sub 'Αθήνη in R.

ἀγέλη, ης. ἡ. ("Αγω) grex, *heerde (herd)* est ab ἄγειν. vide ἠγηλάζω. et proprie ponitur de bubus, sicut πῶϋ de ovibus: si de aliis gregibus posita est ἀγέλη, improprie id factum. βοῶν ἀγέλας, Λ, 677, ubi, et in sequentibus, alia gregum nomina addita, ut proprietas intelligi possit. et 695, ἀγέλην βοῶν. ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι (i. e. ἐν ἀγέλῃ, cum paragogica syllabâ φι) Β, 480. sic et βοῶν ἀγέλην, Ο, 323. ταῦρον ἀγέληφι, Π, 487. βοσκομένης ἀγέλης βοῶν, Ρ, 62, sic et βοῶν ἀγέλας, Σ, 528. et 573, ἀγέλην. hinc dicuntur βόες ἀγελαῖαι. sed Τ, 281, est ἀγέλη ἵππων, improprie, qualem habebat ille in separatis pascuis ad radices Idæ montis. ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, μ, 129, et quilibet grex habebat quinquaginta boves, 130, et 299. δώδεκα δ' ἐν 'Ηπείρῳ ἀγέλαι, sc. βοῶν, ξ, 100, ibique et alia nomina propria gregum. φοίνισσα (rufa) ἀγέλη ταύρων, Py. 4, 365. et 264, βοῶν ξανθὰς ἀγέλας. Vide etiam sub βοῦς, et ἔθνος.

ἀγεληδὸν, ("Αγω) adv. gregatim. *heerdenweise, (in herds. droves.)* Π, 160, ubi de lupis posita *vox* improprie. *res* ipsa propria luporum, sunt enim animal συναγελαστικόν.

ἄγεν vide sub "Αγω frango.

ἀγενεαλογήτος, vide sub δρῦς.

ἀγένειος, ου. ὁ ἡ. ("Αγω) imberbis. ἐξ ἀγενείων, ex imberbibus, i. e. discipulis suis, Ol. 8, 71. συληθεὶς ἀγενείων, Ol. 9, 135, i. e. ex imberbibus præmature in viros relatus.

ἀγεννάδας, vide sub γενναῖος.

ἀγέομαι, vide ἡγέομαι.

ἀγέραστος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) sine honorario et præmio præcipuo. Α, 119. ὄφρα μὴ οἶος 'Αργείων ἀγέραστος ἔω.

ἀγερέθω, ('Ρέω) per paragogen pro ἀγείρω. scribitur et ἠγερέθω. ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται, circaque eum, regem suum, Cretensium duces congregant se, Β, 304. ἀμφὶ αὐτὸν γέροντες 'Αχαιῶν ἠγερέθοντο, Τ, 303. ἀολλέες, Ψ, 233. γ, 412. λ, 227. ρ, 65. ἀμφὶ αὐτοὺς, circumstabant eos densi, σ, 40. τ, 542. ἀθρόοι, ω, 467. πρὸ ἄστεος, Ω, 783. ἐφ' ἵππων, Μ, 82. Vide etiam ἀγείρω et ἠγερέω.

ἀγέρωχος, ου. ὁ. (Χάω) valde honoratus, valde nobilis, ὁ ἄγαν γέρας ἔχων, ὁ ἄγαν γεραρός. ut sit ab α intensivo, a τὸ γέρας, honoris et dignitatis præmium, et ἔχω: qui habet magnam præstantiam, et donationem honorificam; a deo donatus magno favore. apud poëtam non nisi in sensu bono, sic ut posterius indicatam notionem respiciat, ponitur. 'Ροδίων ἀγερώχων, Β, 654, *der von Gott hochbegabten, (highly favoured by God,)* et hinc magnanimorum et fidentium sibi. Τρώων ἀγερώχων, qui eo respectu sic vocantur, quia jam, ex speciali numinis favore, maxime autem quia rescierant, Achillem iratum regi non pugnaturum, multum fidebant sibi, et magno animo præditi erant, Γ, 36. Ε, 623. Η, 343. Π, 708. Φ, 584. possit quidem videri, in sensu minus bono positum, ut notet ὑπερηφάνους καὶ ἀξιοῦντας ἄγαν γέρας ἔχειν, qui magni sibi videntur et magno honore digni: sed, ut ut alibi id ita notare possit, apud poëtam certe, omnium minime maledicum, ista notio quærenda non est. Μυσοί τ' ἀγέρωχοι, καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι, καὶ Μήονες ἱπποκορυσταὶ, Κ, 430, ubi mediis laudibus inseritur, ut eximia laus; Mysi multum præstantiæ habentes. Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον, λ, 285, nam is habuit hoc præcipuum a Neptuno donum, ut in omnia se mutare posset; i. e. erat heros nauticus solertissimus et acerrimus. cæterum ἀγέρωχος est per crasin pro ἀγεράοχος, qui multum habet præcipui præ aliis, *der viel voraus hat, vorzüglich, (pre-eminent.)* νίκης ἀγερώχου, victoriæ præclaræ, Ol. 10, 95. ἐξόχου, μετεώρου. πλούτου στεφάνωμα ἀγέρωχον, Py. 1, 96, divitiarum coronamentum egregium, τὸ ἄγαν γέρας ἔχον, et sic vocat quietam possessionem et fruitionem bonorum. ἀγερώχων ἐργμάτων ἕνεκεν, Ne. 6, 58, ob facinora eminentia. ergo et apud Pindarum in significatu optimo.

ἄγευστος, vide ἄπαστος et πάομαι.

ἄγη, ης. ἡ. ('Α) admiratio magna. veneratio. ἄγη μὲ ἔχει, Φ, 221, ubi loquitur numen fluvii ad Achillem: et id huic valde honorificum, si et dii eum admirantur. admixta tamen simul est indignationis alicujus significatio, ob occisos multos quos illud numen adjuvandos susceperat. λίην γὰρ μέγα εἶπες: ἄγη μ' ἔχει, obstupesco, γ, 227. sic et π, 243. Vide etiam ἄγω, frango.

ἀγηγέρατο, vide sub ἀγείρω, et περιαγείρω.

ἀγηλάζω, et ἀγηλατέω, vide ἠγηλάζω et sub βοηλασία.

ἄγημα, vide sub ἀγός.

ἀγήμαι, vide sub ἡγέομαι.

ἀγηνορία, ας. ἡ. ("Ανω) robur virile. *männlicher muth und kraft, (manly spirit and energy.)* sæpe et nimium una notat. νῦν αὖ μιν μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, immisisti eum etiam nunc magis in insolentias animi, Ι, 696, coll. 695, *hast ihm den harten muth dadurch noch hærter gemachet. das herz noch grösser, (hast thereby increased his audacity,—made his heart greater than it was.)* ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα, fortitudo eum sua interemit, Μ, 46, de leone non cedente. καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, et ei compescat fiduciam sui exitialem, Χ, 457, seqq. ubi φιλαλήθως loquitur Andromache de marito suo caro, nimiam ejus θρασύτητα culpans, coll. 455, seqq. simpliciter igitur loquitur amans. et ex 459 apparet, ἀγήνορα etiam dici posse τὸν προάγοντα τῶν ἄλλων ἀνδρῶν, qui præit aliis.

ἀγήνωρ, ορος. ὁ ἡ. ("Ανω) valde virilis et strenuus, ὁ ἄγαν ἀνδρεῖος. *muthig, sehr beherzt, (intrepid, very brave.)* possit et ab ἄγαμαι compositum videri, ὁ ἀγάμενος ἀνδρίαν καὶ ἠνορέην, i. e. ὁ θαυμάζων αὐτὴν καὶ θαυμαζόμενος κατὰ αὐτήν. ὁ ἄτρεστος, intrepidus. ponitur plerumque in bono sensu: nonnunquam in non nimis bono per contextum, ut sit ὁ ἄγαν (nimis) τῇ ἠνορέῃ χρώμενος, quo sensu μνηστῆρας ἀγήνορας dicit, α, 106, 144. β, 235, coll. 236, s. 299, s. π, 462, s. ρ, 65. υ, 160, 284. ψ, 8. ut sit idem quod ὑπερμενέοντες, viribus animi et corporis abutentes in injuriam aliorum, τ, 62. de iisdem dicitur et θυμὸς ἀγήνωρ, δ, 658. τ, 148. idem de Thersite ponitur Β, 276, præferox, θρασὺς, elatus animo. sic et, Achille obstinato ad irascendum, dicit Nestor: ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, Ι, 695, is alioquin jam insolens et ferox satis est, *er ist so schon hochmüthig genug, (he is already arrogant enough.)* sic et de Laomedonte, ἀγήνορι Λαομέδοντι θητεύσαμεν, superbo ei mercenariam operam præstitimus, Ψ, 443, sic tamen, ut et in omnibus his amphibolice magis, quam nude ψεκτῶς, posita sit vox. in optimo autem significatu est, θυμὸς ἀγήνωρ, animus generosus et fidens sibi, Ι, 398. et 631, masculus animus ἐρητύεται, sedatur, antea in justam vindictam accensus. ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Κ, 220. et 244, οὗ πέρι (περισσῶς) μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ ἐν πάντεσσι πόνοις. et 319, ἐμὲ ὀτρύνει. et 299, Τρῶας ἀγήνορας, *die tapfern, (the valiant.)* 'Αχιλῆα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Υ, 174. et 406, λίπεν ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ, quod de tauro sacrificato dicitur. et de leone, Ω, 42, μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ. et Μ, 300, κέλεται δέ ἑ (leonem) θυμὸς ἀγήνωρ. πεπείθετο θυμὸς, β, 103, ubi proci ipsi loquuntur; ut appareat, in laude id dicere de se, *unser edel herz, (our noble heart.)* ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ ἰάνθη, δ, 548. ἐμοὶ ὀΐσσατο θυμὸς, ι, 213. δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν, λ, 561, dicit Ulysses ad Ajacem. ἡμῖν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς, μ, 28, 324. et 414, λίπε δ' ὀστέα θυμὸς, de gubernatore per fulmen occiso. οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, ξ, 219, ponebat mihi ante oculos. εἴ σε ὀτρύνει κραδίη καὶ, σ, 60. κέκλυτέ μευ μνηστῆρες ἀγήνορες, υ, 292. ἡμῖν ἐπεπείθετο θυμὸς, ω, 137. ἀγάνορος ἵππου, Ol. 9, 35. ἀγάνορι μισθῷ, *starkem lohne, (with a splendid gift,)* Py. 3, 97. ἀγάνορα πλοῦτον, Py. 10, 27. κόμπον, Ist. 1, 60, magnificam gloriationem. est ergo proprie et in bono sensu, ἀγαστὸς τὴν ἠνορέην, admirabilis et præstans animo virili. alibi potest et esse compositum ab ἄγειν ἄνδρας, i. e. ληΐζεσθαι, viros captos abducere. nomen proprium ὁ 'Αγήνωρ vide in R. oppositum ejus est ἀνήνωρ. Vide etiam sub Κάδμος in R.

ἀγήοχα, vide sub "Εδω, prope finem.

ἀγήραος, cont. *ἀγήρως*, ὁ ἡ. τὸ ἀγήραον, ήρων. (Γάω) sine senio, non senescens, *nicht alternd, (not growing old.)* et hæc contractio in declinatione Attica flectitur, τοῦ ἀγήρω, τῷ ἀγήρῳ, etc. ortum autem est hoc adjectivum ex communi ὁ ἡ ἀγήρατος, ου. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς (οὕτως) εἴην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα, Θ, 539. εἰ μὲν γὰρ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσσεσθαι, nos duo, M, 323. nam utrumque junctum esse debet: alias immortalitas esset summum malum, nisi perpetuus vigor juventæ accederet; quod docet ὁ Τιθωνοῦ μῦθος. ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε, vos duo, P, 444. θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραόν με, ε, 136. η, 257. ψ, 336. ἡ μὲν γὰρ, βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως, ε, 218. ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως (accus. plur. Atticus) ἤματα πάντα, η, 94. αἰγίδα ἔχουσα ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε, B, 447, ubi de clypeo divino sermo est, utpote aureo toto. et physice quoque, quia natura non senescit in producendis nubibus et fulguribus. conf. αἰγὶς in R. ἡ ἐσχατόγηρως dicitur de vetula muliere, sed non ὁ, de viro. ἀγήραον κῦδος, Py. 2, 96, i. e. ἄφθαρτον.

ἀγησίχορος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui ducit chorum eique præest. est ab ἀγέομαι, dorice (α) et æolice (') pro ἡγέομαι. ἀγησιχόρων τῶν φροιμίων, choros ducentium hymnorum, Py. 1, 6.

ἀγητὴρ, vide ἡγητήρ.

ἀγητὸς, ἡ, ὸν, (Ἀ) pro ἀγαστὸς et ἀγατός. est adjectivum verbale, ortum ex præt. pass. ab ἀγάζομαι. admirabilis, ad invidiam usque magnus vel laudabilis. εἶδος ἀγητοὶ, specie externa admirabiles, sed non animo, E, 787. Θ, 228. et his locis est probrum in eos, qui rebus ipsis non sunt θαυμαστοὶ, sed specie sola. θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, spectabant cum admiratione staturam et stupendam formam Hectoris, jam occisi, X, 370. οἷος δὴ σὺ δέμας (sc. κατὰ) καὶ εἶδος ἀγητὸς, πέπνυσαί τε (κατὰ) νόον, Ω, 376, dicit rex ad Mercurium personatum: qualis tu es admirabilis figura corporis et vultu, et sapiens es quoque animo. υἱὸν (κατὰ) φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, mente et forma admirabilem, ξ, 177, *vortreflich, (admirable.)*

ἁγίζω, f. ίσω (Χάω) consecro. βωμῶν πατρὶ ἁγισθέντων, altaribus patri, Jovi, consecratis, Ol. 3, 34. *eingeweihet, (consecrated.)*

ἀγινέω, (Ἄγω) verbum Ionicum, idem notans quod ἄγω. duco, veho. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, sponsas ducebant per urbem, Σ, 492, quo loco mensura pedum hæc est: – – | ◡ ◡ ◡ ◡ | – ◡ ◡ | – ◡ ◡ | – ◡ ◡ | – – | sc. v. 493. nam syllaba γι hujus verbi semper producitur, et in secunda regione hexametri sunt quatuor breves loco dactyli. potuisset huic rei mederi, si contraxisset in ἠγίνουν: sed id minus elegans h. l. existimavit. res ipsa notat τὴν νυμφαγωγίαν per publicum. ἐννῆμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, Ω, 784, convehebant materiam: et ἄγινεον est pro ἠγίνεον, ex quo apparet, quod ἄξετε, 778, quoque est, vehetis, vel imperative συνάγετε, non vero, comminuite, ab ἄγω frango: nam ἀγινεῖν semper est ducere, vehere nunquam vero comminuere. μῆλον ἀγινεῖ, ovem adducit vel adfert, ξ, 105. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον (pro ἠγίνεον) νέοι ἄνδρες, ρ, 294, i. e. ἦγον, ducebant adolescentes (viri novi) hunc canem contra capras feras. τὰς (βόας) δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι (forma Attica pro ἀγινεῖν) σφὶν αὐτοῖς, has alieni me jubent adducere ipsis, υ, 213. ἡνίκ' ἀγινεῖς αἶγας, χ, 198, quando adducis capras; et est præsens pro futuro, vel fut. 2. pro ἄξεις.

ἅγιος, vide sub ἅζομαι.

ἀγκάζομαι, f. άσομαι (Κῶ) curvato brachio amplector. νεκρὸν (corpus mortuum) ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, P, 722, pro ἠγκάζοντο, quod est initium τοῦ αἴρειν: nam ὁ ἀγκαζόμενος (brachiis complectens jacentem rem) εἶτα αἴρει. etiam activa forma ἀγκάζω, f. άσω, in usu est.

ἀγκαλὴ, vide sub κόλπος.

ἀγκαλίδες, ων. αἱ (Κῶ) brachia curvata, ulnæ, αἱ ἀγκάλαι, κόλποι. ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, Σ, 555, servi in ulnis *auf den armen (in their arms)* apportantes demessa frumenta. ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, puer in ulnis et complexu nutricis, X, 503. non est deminutivum ab ἡ ἀγκάλη, sed denominativum. cæterum ἡ ἀγκαλὶς notat et, manipulum, δεσμὸν φρυγάνων ἢ ξύλων ἢ τοιούτων τινῶν, *einen arm voll (an armful:)* unde est ἀγκαλιδοφορεῖν, ejusmodi ἀγκαλίδας *bunde (bundles)* afferre; et ἀγκαλιδαγωγεῖν, ejusmodi ἀγκαλίδας jumento impositas advehere; et ἀγκαλίδας αἴρειν, tollere et portare ejusmodi.

ἀγκὰς, (Κῶ) adverb. flexo cubito. ad formam ἑκὰς, ἀνδρακὰς, etc. et est ortum ex ἀγκάζω. alii quidem contendunt, esse accusativum pluralem elliptice, ab αἱ ἀγκαὶ, ulnæ, ἀγκάλαι, neque obstare, quod ultima in metro corripiatur, siquidem Dores soleant accusativos plurales primæ declinationis corripere, et in Herodoto quoque exstare ejusmodi accusativos, ubi accentus in antepenultima positus arguat correptionem ultimæ: sed ambages istæ frustra sunt, donec nominativi, αἱ ἀγκαὶ, exemplum afferatur. ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἥν, E, 371, ulnis excepit filiam suam et complexa est. ἔμαρπτε ἀγκὰς παράκοιτιν, Ξ, 346, ulnis amplexus est cupide uxorem suam. et 353, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, conf. ἀγκοίνη. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν, de luctatoribus, Ψ, 711, complexu apprehendebant se invicem validis brachiis; ἀγκαλικῶς ἥψαντο ἀλλήλων: nam complectebantur se in luctando. qui ἀγκὰς pro accusativo haberi volunt, exponunt, τὰς ἀγκὰς ἀλλήλων ἔλαβον, brachia arripiebant sibi invicem et tenebant; sicut alibi subaudiunt κατά. ἀγκὰς ἑλὼν ἐμὸν υἱὸν, si complexus fuero ulnis meis filium meum, Ω, 227. ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νηὸς, η, 252, carinam navis arripiens ulnis. cum igitur constanter corripiat ultimam poëta, satis apparet adverbium. aliud exemplum correpti accusativi pluralis in ας primæ declinationis invenire putant quidam E, 269, θήλεας ἵππους, pro θηλείας, sed confer eam vocem.

ἄγκιστρον, ου. τὸ (Ἄγω) hamus, *ein angel, (a hook.)* est ab ἄγειν, i. e. περιάγειν, curvare, *krümmen, biegen, (to bend.)* ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροις, piscabantur curvis hamis, δ, 369. ἐφέπεσκον (insequebantur) ἰχθῦς ὄρνιθάς τε γναμπτοῖς ἀγκίστροις, pisces avesque, μ, 332. et utroque loco additum, quod fames eos ad id adegerit: et in hunc necessitatis casum navigantes secum portabant hamos nam antiquissimi extra necessitatem piscibus non usi, saltem honestiores iis non facile usi. loco posteriori ἀγκίστροις fortasse ad solos ἰχθῦς pertinet: possit tamen arte quadam et ad ὄρνιθας.

ἀγκλίνας, vide sub ἀνακλίνω.

ἀγκοίνη, ης. ἡ. (Κῶ) curvum brachium interius, quo quid complectimur vel gestamus. ἰαύεις ἐν ἀγκοίναις Διὸς, dormis in amplexibus Jovis, Ξ, 213. sic, εὔχετο ἰαῦσαι ἐν ἀγκοίναις Διὸς, λ, 260, gloriabatur dormivisse in ulnis Jovis. et 267, ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα: quæ est σεμνὴ circumlocutio concubitus. conf. ἀγκάς.

ἀγκομίζω, vide ἀνακομίζω.

ἄγκος, εος. τὸ. (Κῶ) vallis, acclivitas vel declivitas montis, ὁ βαθὺς καὶ φαραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος. est ab ἀνακεῖσθαι per syncopen factum nam τὸ ὑψηλὸν οὐκ ἀνάκειται ὑπτιάζον, ἀλλὰ ὑπερανίσταται. πολλὰ δὲ ἄγκεα ἐπῆλθε, multas convalles obit, fera sc. irata, Σ, 321. ἀναμαιμάει βαθέα ἄγκεα πῦρ οὔρεος, Υ, 490, cupide fertur per profundas valles montis, *eines gebirges (a range of mountains,)* ignis. διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, X, 190. ἄγκεα ποιήεντα, valles herbosas, δ, 337. ρ, 128, ubi vides, esse ἄγκεα τόπους ὀρεινοὺς ἀνακειμένους, (supinos) ταπεινοὺς, φάραγγας, κοίλους τόπους, κλίματα ὀρῶν, ἐν οἷς, ὑγρότητος συλλειβομένης, πόαι φύονται: *anhöhen (eminences.)* Vide etiam sub κλιτύς.

ἀγκυλομήτης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) complicata et inflexa habens consilia. est in poëta epitheton Saturni: et iste ὁ Κρόνος est vel æternum tempus, imo æternitas ipsa, quæ initio et fine caret, ideoque cum circulo comparatur; et ex qua omnia vel quasi sunt orta: vel est ὁ νοῦς καθαρὸς, quasi κόρος (purus et vigens) νοῦς, διὰ τὸ κατ' αὐτὸν ἀγκύλον καὶ συνεστραμμένον, οὐ γὰρ ἔξω πλανᾶταί που ὁ τοιοῦτος νοῦς, ἀλλ' εἰς ἑαυτὸν ἔστραπται. hinc Jupiter dicitur παῖς Κρόνου, i. e. æternus et sapientissimus, ex æternitate quasi natus. et idem Saturnus vorat liberos suos, i. e. tempora ex æternitate quasi nata in eandem revolvuntur assidue et ordine præstituto. Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, B, 205, qui genitivus est Ionicus pro ήτου: et apte ibi notatur ἡ σύνεσις βασιλικὴ, quam dat deus ad bene imperandum et consulendum. et 319, λᾶαν ἔθηκε. μὲ πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, inquit Juno, i. e. aër inferior et crassior, Δ, 59. σοὶ δὲ δῶκε Κρόνου παῖς, I, 37. ἐλαφρὸν ἔθηκε, M, 450. ὅτε περ μοὶ ἔδωκε, Σ, 293. τέρας ἧκε, φ, 414. et quia poëta epitheta sua ponit magna cum ratione, expendantur sane loca hujus et præcedentis epitheti.

ἀγκύλη, ἡ, vide sub ἰγνύη.

ἀγκύλος, η, ον (Ἄγω) aduncus, curvus. ad curvam lineam factus. ab ἄγω, i. e. curvo. ἀγκύλον ἅρμα, rotundus currus, saltem ex magna ejus parte, Z, 39. ἀγκύλα τόξα, curvus arcus, E, 209. Z, 322. φ, 264. ἀγκύλῳ κρατὶ, Py. 1, 15, curvo capiti, i. e. curvo rostro. nam sermo est de aquila, cujus τὸ κρὰς dicitur ἀγκύλον ob rostrum aduncum. pars ergo pro toto posita. ὁ et τὸ κρὰς, ατὸς, est summa pars corporis, cum ἄκρος unius originis.

ἀγκυλότοξος, ου. ὁ ἡ (Τῶ) curvo et sinuato arcu utens, ὁ χρώμενος ἀγκύλοις (i. e. σκολιοῖς, στρεβλοῖς) τόξοις, i. e. ὁ τοξότης. quidam tamen hanc vocem ex duobus telis compositam malunt, ut insit ἡ ἀγκύλη, quæ est εἶδος ἀκοντίου, species jaculi manu jaciendi in hostem vel feram, et ut notetur ὁ χρώμενος ἀγκύλαις καὶ τόξοις, ὁ ἀγκύλην καὶ τόξον μεταχειριζόμενος. sed id videtur ingeniosum magis quam verum. est epitheton Pæonum, bonorum sagittariorum, B, 848. K, 428. et Medorum, Py. 1, 151.

ἀγκυλοχείλης, ου. ὁ. (Χάω) curvo rostro præditus, *krumschnabelig, (having a crooked beak,)* ὁ ἔχων ἀγκύλα χείλη. est epitheton aquilarum, de quibus poëta τὰ χείλη posuit in composito, quia ejus ævo τὸ ῥάμφος nondum erat auditum, et quia sic etiam magis poëtice dixit. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι, Π, 428. χ, 302. μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης, τ, 538.

ἄγκυρα, ας. ἡ. (Ἄγω) ancora, *der anker, (the anchor,)* ab aduncitate suâ sic dictus. ἄγκυραν χαλκόγενυν (ferreas malas habentem) χαλινὸν νηὸς, frænum navigii, Py. 4, 42. ἔρεισον πρώραθε ἄγκυραν χθονὶ, infige ex prora ancoram terræ, Py. 10, 79. ἄγκυραν βάλλεται πρὸς ἐσχατιαῖς ὄλβου, *er wirft den anker am höchsten ende des glücks, (he anchors at the height of felicity,)* Ist. 6, 18, i. e. ad summam felicitatem pervenit. ἀγαθαὶ δὲ δύο ἄγκυραι,

Ol. 6, 173, ubi allegorice dicitur, duplex patria clara prodest viro; nam, unâ nescio quo casu amissâ, conferre se potest in alteram. et duplex potest esse ex paterno et materno genere, sicut h. l. paterna erat Arcadica, materna Syracusana. κρέμασαν (ἐκρέμασαν) ἀγκύρας ἐμβόλου ὕπερθεν, *sie hiengen die anker an den grossen pflock vorne am schiffe, (they hung the anchors on the great pin in the prow of the ship,)* Py. 4, 342. Argonautarum tempore utebantur, loco ferrearum ancorarum, grandibus saxis ex crasso fune pendentibus.

ἀγκυρηβόλιον, vide sub βάλλομεν.

ἀγκών, ῶνος. ὁ. (Κῶ) curvatura brachii, interior valli similis, exterior ad recumbendum commoda; cubitus, ulna. dicitur et τὸ ὠλέκρανον, *der ellbogen-knochen, (the elbow-bone,)* ab ἀνακεῖσθαι. χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον, feriens lapide cubitum interiorem medium, E, 582. sic et, νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν, Λ, 252, foditque eum in medium brachium infra curvaturam; ubi conf. χείρ. ὀρθωθεὶς δ' ἐπ' ἀγκῶνος, erigens se in cubitum, K, 80, sc. Nestor in lecto cubans. ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, Υ, 479, ubi cohærent nervi cubiti interioris. ἀγκῶνας περιδρύφθη, quod attinet utrosque cubitos exteriores cutis dilacerata est, Ψ, 395. ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, cubito caput sustentabat cubans, ξ, 494. et 485, ἀγκῶνι νύξας αὐτὸν cubito fodicans eum. τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο Πάτροκλος, Π, 702, ter quidem adgressus est angulum prominentem muri alti; ubi ἀγκὼν τείχους est γωνία ἢ ἐξοχὴ γωνιώδης καὶ ἀγκωνοειδής. alibi clarius id dicit, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, i. e. ἐξέχοντι κατά τι γωνίαμα, ὁποῖον ὁ ἀγκὼν καμφθεὶς ἀποτελεῖ. proprie ergo ἀγκὼν est, cubitus, locus ubi curvatur brachium; deinde tropice est, amplexatio, de qua proverbium, γλυκὺς ἀγκών, i. e. complexus amatorius. urbs Ægyptiaca nomine proprio vocabatur Ἀγκών, valde insalubris et inamœna et μοχθηρά, cui id proverbium κατ' ἀντίφρασιν applicabatur: denique in genere, omne prominens et anguli formam exteriorem faciens. πολλά μοι βέλη ἔνδον φαρέτρας ὑπὸ ἀγκῶνος, Ol. 2, 149. unde φάρετρα alibi dicitur ὑπωλένιος: nam τὸν ἀγκῶνα pharetra a tergo oblique dependens contingebat. νίκης ἀγκώνεσσιν ἐμπιτνῶν, Ne. 5, 76, victoriæ ulnis inclinans se et incumbens, *in die arme des sieges fallend, (falling into the arms of victory.)*

ἀγλαΐα, ας. ἡ. et ionice ἀγλαΐη, ης. (Ἀ) præstantia, nobilitas, honestas, dignitas in cultu. *vorzug, ausnehmendes wesen, staat, (superior eminence, dignity.)* et sicut adjectivum semper in bono sensu: sic hoc substant. nonnunquam in malo, si quis lautum et splendidum affectat, *wenn man gros thun will, (when a person affects splendour.)* in bono sensu est, Z, 510, ἵππος ἀγλαΐηφι (cum paragog. syllaba) πεποιθώς, præstantia sua fretus equus generosus. sic et O, 267. ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, ο, 78, ubi de convivio hospitali sermo est, quod datur hospiti honesto et honoris et utilitatis ejus causa: vel, in quo lautitia excipientis, et utilitas excepti hospitis, æque eminet. ἀγλαΐης ἕνεκεν κομέουσιν ἄνακτες, sc. τοιούτους κύνας, ρ, 310, alunt domini tales canes elegantiæ causa, *zum staat, (for state.)* ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ ὤλεσαν, inquit Penelope ad laudantem et hortantem, σ, 179, elegantias meas et lætitias principales. μὴ καὶ σύ, γύναι, ἀπολέσῃς πᾶσαν ἀγλαΐην, τ, 82, omnem nitorem et præstantiam, qua nunc conspicua es. et hoc loco jam in medio est sensu: nam Ulysses sic personatus loquitur ad ancillam suam, forma et ætate ferocem. in malo sensu est ρ, 244, σοὶ ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας, ἃς νῦν ὑβρίζων φορέεις, utinam rediret Ulysses, tunc tibi sane dissiparet omnes comtus et lautitias quas nunc injuriosus præ te fers; inquit servus fidelis ad alterum infidelem et superbum. *deine vornem thuende zierlichkeiten, (thy presumptuous airs.)* ἀγλαΐας ἀρχὴ ἡ βάσις, Py. 1, 4, saltatio est præcipua et primaria pars lætitiæ. ut ergo h. l. ἀγλαΐα notet lautum convivium, in quo nobiles homines hilaritate vultuum et alio splendore celebrant lætitiæ diem: εὐφροσύνην καὶ διάχυσιν, νικηφόρον ἀγλαΐαν, Ol. 13, 18. i. e. ἡδονὴν καὶ τέρψιν τὴν ἀπὸ τῶν νικῶν. ἀγλαΐαν ἔδειξε, Py. 6, 46, splendorem virtutis suæ et præstantiam visendam exhibuit. ἔγειρε νῦν ἀγλαΐαν τινὰ νήσῳ, Ne. 1, 16, excitavit splendorem aliquem et decus insulæ Siciliæ. ἔπορέ τε ἀγλαΐαν, præbuit splendorem et decus, Ist. 2, 27. σύνδικος αὐτοῦ ἀγλαΐαις, Ol. 9, 151, patrocinans ejus splendide factis, i. e. testatur de victoriis ejus præstantibus. ὅσαις ἀγλαΐαις ἁπτόμεθα, Py. 10, 44, quoscunque splendores attingimus, *was wir nur für herrlichkeiten erreichen, (whatever splendours we attain.)* ἀγλαΐαις ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι λαόν, Ne. 9, 73, ornamentis civilibus admisceas populum, εὐφροσύναις πολλαῖς. ergo in Pindaro semper in optimo sensu. Vide etiam ἀγάλλομαι.

ἀγλαΐζομαι, f. ίσομαι. (Ἀ) sum præstantior aliis aliqua in re. *habe den vorzug, (I have the advantage.)* lætor, *freue mich, (I rejoice.)* ἀλλά σε φημὶ διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι (infin. fut. in forma Atticâ) K, 331, sed credo te perpetuo gavisurum esse solum hoc honore. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, præstans autem etiam est in musices flore, Ol. 1, 22, i. e. rex ille et musicam artem præ aliis callet. et verbum ibi est pro participio ἀγλαϊζόμενος. Vide etiam sub ἀγάλλομαι.

ἀγλαόγυιος, ου. ὁ ἡ. (Ἄγω) pulcris membris ornatus, vel et, membra ornans. pulcro corpore. ἀγλαόγυιον ἥβην, pulcrimembrem pubertatem, Ne. 7, 6. tunc enim, quando plane pubescunt, homines sunt pulcerrimi.

ἀγλαόδενδρος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) pulcris arboribus consitus, ibi sermo est de regione. Ol. 9, 32.

ἀγλαόθρονος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) splendida et nobili sede sedens. ἀγλαοθρόνοις Μούσαις, Ol. 13, 136.

ἀγλαόθωκος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) in splendida sede sedens. ἀγλαοθώκων κορᾶν, Ne. 10, 1, ubi sermo est de filiabus Danai, ditibus et celebribus.

ἀγλαόκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) splendido fructu ornatus. item pulcra brachia habens. μηλέαι ἀγλαόκαρποι, η, 115. λ, 588, mali egregium fructum habentes, *schœne apfelbäume voll apfel, (fine apple-trees full of apples,)* ἀγλαόκαρπον θύγατρα, τὴν Θέτιν, Ne. 3, 97, filiam formosam, a parte juncturæ manuum sic appellatam.

ἀγλαόκουρος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) præstantes juvenes habens. est epitheton urbis Κορίνθου, Ol. 13, 5, ἀγλαοὺς κούρους καὶ ἄνδρας ἐχούσης.

ἀγλαόκωμος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) splendidam festivitatem faciens. φωνὴν ἀγλαόκωμον, Ol. 3, 10.

ἀγλαός, ά, όν, (Ἀ) nobilis, admirandus, præstans, conspicuus præ aliis, præfulgens, splendidus, pulcer. et est ab ἀγάλλω. *vornem, edel, leuchtend, glau, (illustrious, noble, eminent, conspicuous.)* ἀγλαὸν ὕδωρ, B, 307, aqua limpida et pura. Sic et ν, 429. ι, 140. et in Iliade Φ, 345. aqua fontana aut fluvialis sic vocatur; vel et, quia φύσει est αἰγλῆεν ὡς διαφανές. *klar wasser, (limpid water.)* nam quidam hanc vocem ab ἡ αἴγλη, splendor, deducere amant: quod illis relinquimus. ἀγλαὸν ἄλσος, B, 506. ζ, 291, nemus præstans, *ser schöner lustwald, (a very beautiful grove.)* ἀγλαὰ δῶρα, ἡ ἄποινα, pretiosa dona, aut redemtionis pretia, A, 23, 111, 213. Δ, 97. Λ, 124, ubi χρυσὸς inter ea nominatur. Π, 86, 381, ubi equi immortales donati sic vocantur ut et 867. Σ, 84. T, 18. Ω, 278, 447, 534. δ, 589, dona honesta et grata. η, 132. ι, 201. λ, 356. π, 230. σ, 278. τ, 413. ω, 313, quibus locis varia dona dicuntur ἀγλαά, generalis vero sensus est: quibus accipiens gaudere et se jactare possit. ἀγλαὰ τέκνα, clari et nobiles liberi, B, 871. Σ, 337. Ψ, 23. λ, 248, 284. ξ, 223. *vorneme, vortrefliche, (excellent, noble.)* ἀγλαὸς υἱός, filius præstans, et conspicuus aliqua re, B, 736, 826. E, 79, 95, 843. K, 196. Λ, 574. O, 445, 517. Π, 185. Ψ, 302. et semper de principalibus liberis sermo est. sic et γ, 190. Ἠοῦς φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός, δ, 188, nam erat pulcerrimus sui ævi; ergo, præstantissimus forma. et 303, Νέστορος. λ, 567, Διός. ο, 4, 518. ἀγλαὸν εὖχος, præclaram et ornantem gloriam, H, 203. ἀγλαὰ γυῖα, T, 385. ἄεθλα, ψ, 262. ἀγλαὲ κέρα, Λ, 385, honestus et præstans, quod attinet cornua arcûs, i. e. tu, O clare sagittarie. ἀγλαὸς ἱστός, cujus ars est admiranda et præstans, β, 109. ω, 144. ἀγλαὰ ἔργα, κ, 223, præstantia opera. ν, 289. ο, 417. π, 558. εἰ σοφὸς εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ, Ol. 14, 9, *wenn ein mann gelert, oder schön, oder reich und vornem ist, (when a man is learned, or handsome, or rich and celebrated.)* ἀνδρεῖος, λαμπρός, εὐδοξίαν ἔχων. ἀγλαὸς Ποσειδῶν, Ist. 8, 60, præcellens Neptunus. ἀγλαῶ σκάπτω, dorice pro ἀγλαοῦ σκήπτρου, honorifici, Ne. 11, 4. ἀγλαὸν παρὰ τύμβον, celebrem apud tumulum, Ne. 4, 33. παρὰ πρόθυρον, Ist. 8, 3, ad splendidum vestibulum, i. e. ad opulentas ædes. nam utræque notiones, *des vornemen, und reichen, (of the illustrious and opulent,)* honesti et divitis, insunt præcipue huic voci. ἀγλαὸν γέρας, Ol. 8, 15, illustre præmium. κομᾶν πλόκαμοι ἀγλαοί, Py. 4, 146, comarum villi pulcri. ἀγλαοὶ παῖδες, Ist. 6, 90, illustres et admirabiles filii. ἀγλαῶν ἐξ ἀέθλων, Py. 5, 69, ex certaminibus insignibus. ἀγλαῶν δένδρων, i. e. εὐθαλῶν, pulcrarum, Ol. 2, 133. ἀγλααῖς πτερύγεσσι, Ist. 1, 91, alis splendidis Musarum. μερίμναις, Ne. 3, 121, sc. προσέθηκε, præclarum curis poëtarum. αἱμοκορίαις ἐμμέμικται, Ol. 1, 147, justa (funera lia) magnifica assecutus est.

ἀγλαοτριαίνης, ου. ὁ. (Τρέω) est epitheton Neptuni, ὁ τῇ λαμπρᾷ τριαίνῃ χρώμενος. Ol. 1, 64, ubi terminatio accusativi in αν est Dorica pro ην, vel et poëtice correpta.

ἄγλαυρος, vide sub Αὔρα.

ἀγλευκής, vide ἀδευκής, et sub γλυκύς.

ἄγλωσσος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) non disertus, taciturnus. ἄγλωσσον μέν, ἄλκιμον δέ, ἦτορ, Ne. 8, 41, pectus τῷ λόγῳ μὴ ἱκανόν.

ἀγνοέω, et ionice, ἀγνοιέω, f. ήσω. (Νέω) ignoro, non agnosco, non intelligo, non animadverto, οὐδέ μιν Ἥρη ἠγνοίησεν, neque eum Juno non animadverterat, A, 537. Ἕκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν, nequaquam Deæ sermonem non intellexit, B, 807. οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα, probe agnoscebant dominum et regem suum, N, 28. οὐδέ μιν ἠγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, probe eum noscebat quis esset, cum videret eum, ε, 78. ἄνδρα ἀγνοιήσασα, sc. κύων, canis fœta, hominem non noscens, υ, 15, *die hündin, die jemanden nicht kennet, billt ihn an, (the bitch who does not know a person barks at him.)* formatur et aor. 2. opt. a. quasi ab ἀγνῶμι, ἀγνοίην, ἤ κεν ἀγνοίῃσι, ω, 217, vel an ignoret et non agnoscat me, coll. 216: et huic

tertiæ sing. opt. adjuncta est syllaba paragogica, conjunctivis adfigi solita. Vide etiam sub νόεω.

ἁγνός, ἡ, όν. (Χάω) purus, non pollutus, venerabilis; purus et merus simpliciter, nulla aliena re admixta. est ab ἅζω, revereor; nam pura sunt in honore. Ἄρτεμις ἁγνή, ε, 123. σ, 201. υ, 71, nam fingitur pura ab omni Venere, et virgo intemerata. Περσεφόνη, λ, 385, nam hæc Dea destructionem plenariam corporis mortui, factam jam, denotat; et tunc mortui dicuntur ἁγνοὶ, quando justa illis sunt facta per combustionem corporis, et condito cinere. ἁγνὴ ἑορτὴ, φ, 259, ubi omnes debebant esse puri a profana re. ἁγνὸν θεὸν, Ol. 7, 109, ubi sic vocat solem, cujus luce nihil fingi potest purius. Ἀπόλλωνα, Py. 9, 112, eundem solem; et deest ibi ὥσπερ. ἀέθλων ἁγνὴν κρίσιν, Ol. 3, 37, purum et incorruptum judicium de certaminibus. Κενταύρου κοῦραι ἁγναὶ, Py. 4, 183, utpote virgines illibatæ. ἄλσος ἁγνὸν, lucum sacrum, Ol. 5, 24. Ποσειδάωνος τέμενος, Py. 4, 363. Δίρκης ὕδωρ, purissima Dirces aqua; sub qua figurata dictione poësis Pindarica est intelligenda, Ist. 6, 109. πυρὸς ἁγνόταται πηγαὶ, Py. 1, 41, merissimi fontes ignis, ex Ætna effluentes: simul tamen ad sulphur respicitur, quo lustrabantur et purgabantur olim res ritu sacro.

ἄγνος, ἡ, vide λύγος.

ἀγνόω, f. ἀγνώσω. (Νέω) idem ac ἀγνοέω, quod vide. ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, ionice pro ἠγνώσε, aor. 1. a. aliquando autem non agnoscere poterat, ψ, 95, et sigma in media voce ibi præter rationem duplicatur. nam id quidem constat, a futuro γνώσω fieri novum verbum γνώσσω, cognosco, agnosco; occurrere etiam formam ἀγνώσσω: sed hinc esset imperf. Ionicum ἀγνώσσεσκον. si ergo in penultima scribitur α, est is aor. 1. Ionicus, quem tamen ejusmodi a futuris facta nova verba nunquam habent. utpote in præsenti et imperfecto tantum usitata. fingere autem verbum ἀγνωσάσκω, præter rem est. sic et fingitur forma ἀγνοίημι, ex loco, ω, 217, præter necessitatem.

ἄγνυμι, (Ἄγω) idem quod ἄγω. frango, infringo. περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, Μ, 148, est dualis præsentis, respiciens in parabola de apris ad duos heroas: dejiciunt et frangunt cædendo circa se arbusta. πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων (pro ἀγνυμενῶν, sc. ὑλῶν, arborum) fractarum a vento fragor, Π, 769. νηῶν ἀγνυμενάων, navium, dum franguntur, strepitus, κ, 123.

ἀγνώμων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) inconsideratus, rationi et consilio bono non consentiens. ἄγνωμον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν, Ol. 8, 78, non prædidicisse, stultum est.

ἀγνὼς, ῶτος. ὁ ἡ. (Νέω) incognitus. οὐ γάρ τ' ἀγνῶτές γε θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται, ε, 78, non enim dii sibi invicem sunt ignoti, sed probe agnoscunt se invicem. οὐκ ἀγνῶτι ἀείδω, Ist. 2, 19, et qui sic legunt, exponunt intransitive, non ignaro cano, respectu ad σοφὸς præcedens, sapiens es: et hæc lectio omnino præstat. alii legunt, ἀγνῶτα, ut sit neutrum plurale, non incognita cano, sc. quæ ante dixi de pecuniis; sunt ea tibi probe nota. et hæc lectio extra contextum esset proba, in contextu vero apparet falsitas ejus. sic et, qui legunt ἄγνωτα, pro ἄγνωστα. οὔτε ἀγνῶτα θηρῶν, sc. χθόνα, nec incognitam feris regionem, Py. 9, 103, i. e. πολύθηρον. δόμοι οὐκ ἀγνῶτες κώμοις, Ist. 2, 44, domus non incognitæ hymnis chorealibus, quas hymni probe cognitas habent. possit tamen et intransitive his locis intelligi, pro, expers, ignarus.

ἀγνώσσω, vide ἀγνόω.

ἄγνωστος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) ignotus, incognitus. ἄγνωστον πάντεσσιν, a nemine agnitum, *da ihn niemand kennet, (as nobody knows him,)* β, 175. ὄφρα αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειε, ut eum non agnoscibilem faceret, *ihn unkenntbar machete, (made him not to be known,)* ν, 191. quo tamen loco Dacieria τὸ, ἄγνωστον, active vult intelligi: ut eum faceret non agnoscentem hæc loca. judicet lector, et conf. 192. veram explicationem quære sub τεύχω. et 397, ἀλλ' ἄγε, σὲ ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι, inquit Minerva ad Ulyssem, i. e. prudens ipse Ulysses ad se, cum personam sibi aptaret, ne agnosceretur, ponitur et active, nihil sciens de aliqua re: φωνὴν ψευδέων ἄγνωστον, Ol. 6, 113, vocem quæ nescit mentiri, τὴν ἀληθῆ. nisi malis genitivum regi credere ab adjectivo, ut sit, vocem mendaciis ignotam, quam mendacia nunquam pro sua sede agnoverunt. ἄγνωστοι σιωπαὶ, Ist. 4, 51, silentia incognita, in notitiam nullius venientia. Vide sub ἀνάεδνος.

ἄγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) est communiter active, ὁ μὴ γεννῶν, ἄσπερμος, qui sobolem non habet ex se. Sed est et passive, stirpem non habens ex qua descendit, ὁ μὴ γεννηθεὶς, non genitus. αἴθε ὄφελες ἄγονός τ' ἔμεναι (εἶναι) ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, Γ, 40, ubi sensus videtur esse passivus: utinam debuisses esse et non genitus, et periisse saltem ante nuptias. Vide γονός.

ἀγορὰ, ᾶς. ἡ. (Ῥέω) congregatio multitudinis; sermo haberi solitus ad multitudinem; locus ubi congregatur multitudo. ab ἀγείρω, congrego, cujus perf. m. esset ἤγορα. populus in antiquo orbe sæpe congregabatur consultandi causa: et, quod ejusmodi βουλευτικὴ ἀγορὰ fuerit τίμιόν τι καὶ θεῖον, indicio est Διὸς ἀγοραίου βωμὸς, ara Jovis concionalis. opponi solet ἀγορὴ, concio καὶ συνέλευσις πάντων, nobilium et ignobilium, principum et plebis, τῇ βουλῇ quæ est principum solorum; et hæc differentia apparet ex Β, 51, 53. et 84—99, nam antequam εἰς ἀγορὴν, convenientem jam, prodiret rex, cum principibus habuit βουλήν. hinc apud Romanos ἡ σύγκλητος βουλή, senatus. ἀγορήνδε ἐκάλεσεν βασιλεὺς, ad concionem convocavit, Α, 54, coll. 57, ubi etymologia apparet. sic et ex Β, 51, coll. 52. ἔλυσαν ἀγορὴν, dimiserunt concionem populi, Α, 305. ἔλυσε, Β, 808. εἰς ἀγορὴν κυδιάνειραν, Α, 490, in concionem, claros viros et conspicuos facientem: nam qui ad populum dextre loqui poterat, eum sequebatur magna laus et commendatio ad cives; præterea oratio melior est pugna, hinc h. l. pugna non habet epitheton, concio habet. ἀγορῆθεν, ex concione, Β, 264. et 144, ἐκινήθη δ' ἀγορὴ, plena motuum erat, ut solet in magno conventu multorum. et 149. et 95, τετρήχει δ' ἀγορή. et 370, ἀγορῇ νικᾷς υἷας Ἀχαιῶν, concionando vincis omnes, O Nestor; optimus es dicendo ad populum. et 788, ἀγορὰς ἠγόρευον, conciones habebant, dicebant in concione. et 275, ἀγοράων pro ἀγορῶν. χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω, deteriorem pugnando, loquendo autem meliorem, Δ, 400, et tacet Diomedes, ne ipso facto comprobet id probrum, et ne videatur λάλος. ἀγορὴν θεῶν ποιήσατο Ζεὺς, Θ, 2. et 489, Τρώων, ubi est concilium ducum Trojanorum, *ein geheimer kriegesrath, (a council of war.)* sicut ergo Deorum, sic et principum, concilium vocatur nonnunquam ἀγορή: ut apparet quoque ex Ι, 11, 13, coll. 17, 33, ubi manifesto est concilium ducum Græcorum. et 441, οὔπω εἰδότε πολέμου οὐδὲ ἀγοράων pro ἀγορῶν, concionum, et orationum in illis habendarum: simul innuit ibi Homerus, videri sibi ἀγαθὸν δημηγόρον, qui multitudinem verbis scienter regere possit, præstantiorem, quam πολεμιστὴν, addit enim, viros in concionibus maxime eminentes et illustres apparere. atque ibi bonis viris dicentibus opus est, non vero pravis. sic, ἐν ἀγορῇ, in concione populi, Α, 139. et 806, ἵνα σφίσι ἀγορὴ, ubi illis erat forum, i. e. locus ad conciones. εἰς ἀγορὴν καλέσας, Τ, 34. et 45, ἴσαν, ibant ad concionem. et 50, μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο, consederunt in prima parte concionis, *vorne an, (at the beginning:)* vel potius, inter eos, qui primi convenerant et consederant ibi. nam sermo est de ducibus, quorum locus sedendi non erat dubius: ergo de tempore veniendi intelligendum. et 173, οἰσίτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, in mediam partem concionis et congregationis deferat. coll. 249. et 276, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, festinantem, ut res deinde geri possit. Τρώων αὖτε ἀγορὴ γένετο Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ, δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι, Η, 345, concio gravis et strepera initio: simul vides locum ubi ibi convenerit populus. sic et 382, de Græcis, εὗρε εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς νηὶ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος. et 414, ἧντο εἰν ἀγορῇ, sedebant in concione et foro. ἐπιπλήσσεις ἐμοὶ ἀγορῇσιν, increpas me in concionibus, Μ, 211, coll. 213, ἐνὶ βουλῇ, ubi utrumque est idem. ἀγορὴ (in opposito ad pugnam) δὲ ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι, Σ, 106. et 245, 246, ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο (congregabantur; ubi est etymologice positum) ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετο, οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι: ubi stare in concione ut extraordinarium quid indicatur; et sermo est de Trojanis. et 274, νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, per noctem quidem in foro robur virorum continebimus congregatum. et 497, λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, in foro. ἀγορῇ δὲ ἑ παῦροι ἐνίκων, ὁπότε κοῦροι ἐρίσειαν περὶ μύθων, Ο, 283, in concionando. οἳ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, qui in foro perverse jus dicunt, Π, 387. εἰν ἀγορῇ, in concione, in concilio, Τ, 88, ubi rex de ea concione loquitur, in qua cum Achille primum rixatus fuerat, et quam rixam detestatur. Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλευε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσαι, Υ, 4—16, ubi et dii sedent in concilio. α, 90, 272, coll. 372, ἀγορήνδε κιόντες καθεζώμεσθα, in concionem et forum euntes consideamus. β, 7—16, et 26, ἀγορὴ καὶ θῶκος, concio et consessus. et 37, ubi concionator stat, et scipionem in manu habet, traditum sibi a præcone. et 69, Θέμις ἀνδρῶν ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει. et 150, μέσσην ἀγορὴν πολύφημον, in medium forum multis vocibus resonans. et 257, αἰψηρήν. οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχα βάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, ubi differentia harum vocum, γ, 127, nec unquam in concione nec in concilio loquebamur diversa, sed unum idemque ambo. et 137. οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς οὔτ' ἀγοράων, δ, 818. ζ, 266, 267, ubi forum Phæacense describitur, Neptuno sacrum, cingens portum, stratum lapide quadrato. η, 44. θ, 5, 6, ubi sedent Phæaces in sedilibus lapideis. et 16, ἀγοραί τε καὶ ἕδραι ἐνέπληντο βροτῶν. et 109. et 503, ἧντο ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ, in media eorum concione et foro. ἀγοραὶ βουληφόροι, conventus consultatorii, non sunt Cyclopibus, ι, 112. et 171, ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος, conventum considere faciens; et loquitur Ulysses de sociis suis. ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει, de foro evocabat eum, κ, 114. et 188, θέμενος, de conventu sociorum Ulyssis. sic et μ, 319. et 439, ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, quando vir de foro exsurgere solet ad cœnam domi capiendam, i. e. tempore pomeridiano. εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ad conventum aliquem inter se coibant, π, 361, non præcise in forum, sed aliquo ubi soli illi congregari possent et consultare. ut ergo appareat notio generalis, congregatio hominum qualiscunque. et 377. ρ, 52, ad forum ibo; ibi enim exspectare solebant hospites, si quis se vocet. υ, 146, ibat in forum, ex more nobilium aut in genere civium, qui forum frequentabant quotidie, si quid esset novi forte audiendum, aut si cum aliquo colloquendum.

et 362. ω, 419. cæterum ἀγορὰ et ἄγυρις sunt fere idem, æolice mutato ο in υ: et hinc est ὁ συναγυρμός. recentiores deinde vocarunt ἀγορὰν, ubi emi et vendi solebant merces: et Attici appellabant forum piscarium, τοὺς ἰχθύας, tabernam vel forum ubi oleum vendebatur, τὸ ἔλαιον, ἐκ τοῦ περιεχομένου τὸν περιέχοντα τόπον δηλοῦντες. ἐπὶ πρυμνοῖς ἀγορᾶς, in extrema parte fori, Py. 5, 125. ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου, Py. 4, 151, in foro quum frequens esset turba hominum, i. e. tempore ante meridiem. παλαίφατον ἀγορὰν, antiquitus celebrem gentem, Ne. 3, 23, ubi ἀγορὰ est ipsa congregatio populi, i. e. civitas et gens ipsa. καγοραὶ βουληφόροι, et conciones deliberatoriæ, Ol. 12, 6. μακάρων ἀγοραὶ, deorum conventus, Ist. 8, 59. Vide sub ἀγὼν, et Βουλή.

ἀγοραῖος, vide sub πληθύς.

ἀγοράω et **ἀγορέω**, f. ήσω. ('Ρέω) loquor ad congregatos quosvis. concionor. ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο (ionice sine augmento) καὶ μετέειπεν, A, 73, 253. B, 78, 283. H, 326, 367. I, 95. O, 285. Σ, 253. β, 160, 228. η, 158. π, 399. ω, 53, 452. τοῖς ὅγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, ad hos cum lacrimis locutus est, β, 24. τοῖσιν δ' Ἀντίνοος, δ, 773. sic, η, 185. Θ, 25. ν, 171. π, 394. σ, 411. υ, 244. et μετειπεῖν sæpe est, παραινετικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον. ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε νηπιάχοις, certe sane puerulis similes loquimini, B, 337, pro ἀγορᾶσθε ex ἀγοράεσθε. sic in imperfecto, ἠγοράασθε, loquebamini in conventibus, Θ, 230. θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο, pro ἠγορῶντο ex ἠγοράοντο, Δ, 1, colloquebantur deliberantes invicem, concilium habebant. εὖ ἀγορηθεὶς, bene laudatus et prædicatus publice, celebratus in conventibus, Ist. 1, 73.

ἀγορεύω, f. εύσω. ('Ρέω) loquor, narro: sive ad plures sive ad unum; sive clara voce sive submisse. νῦν ἐν Δαναοῖσιν ἀγορεύεις, ὡς — nunc inter eos dicis, quod — A, 109. et 365, τίη σοὶ ταῦτα ἀγορεύω, narro. et 385, ἡμῖν μάντις ἀγόρευε (pro ἠγόρευε) θεοπροπίας Ἑκάτοιο, nobis vates dicebat divina effata Apollinis. et 571, τοῖσιν δ' Ἥφαιστος ἦρχ' ἀγορεύειν, initium fecit loquendi ad eos et inter eos. πάντα ἀτρεκέως ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω, B, 10, ubi infin. Ionicus, pro ἀγορεύειν, est loco imperativi, ἀγόρευε, nuntia ei omnia certa sicut tibi mando. et 250, οὐκ ἂν ἀγορεύοις, ne loquaris. et 256, σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις. et 322, Κάλχας θεοπροπέων ἀγόρευε, vaticinans dicebat. et 788, οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον (ἠγόρευον) ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν, conciones habebant ad januas Priami in foro; concionabantur. ἦκα (submissa voce) πρὸς ἀλλήλους ἔπεα ἀγόρευον, dicebant ad se invicem, Γ, 155. et 213, Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως. summatim. κερτομίοις ἐπέεσσι παραβλήδην (ex obliquo) ἀγορεύων, *mit spitzigen worten vergleichungsweise redend, (haranguing obliquely, or obscurely, with cutting or reproachful words,)* Δ, 6. μήδ' οὕτως ἀγόρευε, nequaquam sic loquere, E, 218, 252, ne loquere quid ad fugam spectans. et 274, 431, ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. et 832, ὅς ἐμοὶ στεῦτο ἀγορεύων, loquens mecum pollicitus erat mihi. H, 347, 357, οὐκ ἐμοὶ φίλα ταῦτα ἀγορεύεις. et 359, μῦθον τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις. et 361, ἐγὼ μετὰ Τρώεσσιν ἀγορεύσω. 464. αὐτὸς δέ σφι ἀγόρευε, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἄκουον, Θ, 4, de Jove. et 29, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν. sic et I, 690. ἐνὶ Τρώεσσι ἀγορεύων, Θ, 148. (Ξ, 45.) et 493, ὃν μῦθον Ἕκτωρ ἠγόρευεν. ὡς ἀγορεύεις, ut tu dicis? I, 41. et 369, ἀγορευέμεν αὐτῷ πάντα, renuntiare ei omnia memento. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις, loqueris ista ad scientes, K, 250. οὐκ ἐμοὶ φίλα ταῦτα, loqueris ingrata mihi, M, 231. et 233, τοῦτο ἀπὸ σπουδῆς, ex animi sententia tui. coll. 173. et 176, ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὡς πάντα ἀγορεῦσαι. et 213, οὐκ ἔοικε, δῆμον ἐόντα (plebeium hominem) παρὲξ ἀγορευέμεν, præter voluntatem tuam loqui: et est id ironice dictum; ad αἴξειν vero, 214, subintelligendum est, quoque ironice, ἔοικε μᾶλλον. ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, si nunc verum et certum loqueris, *wenn es ernst ist, (if you be serious,)* O, 53. et 281, τοῖσι δ' ἔπειτα ἀγόρευε Θόας. τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις; Π, 627. et 829, καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευε, loquebatur. sic et Φ, 121, 427. sic, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις, P, 35. et 180, ὡς. οἷα, Σ, 95, sic ut te loquentem audio; sc. pugnandi, et interficiendi Hectoris, cupidum: et ratio sequitur, 96. et 142, καὶ οἱ πάντα ἀγορεύσατε, et ei omnia narrate. et 285, οὐ μοι φίλα ταῦτα ἀγορεύεις, coll. 249, et ἦθος τυραννικὸν sub hoc charactere Hectoris pingitur: coll. 310. μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε, sc. ἄποινα, ne loquere de redemtionis pretio, Φ, 99. μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, X, 261, ne loquere mihi pacta. et 377, στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα ἠγόρευε. sic Ψ, 535. ὡς ἀγορεύεις, Ω, 372. et 142, πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευον. καί μοι τοῦτο ἀγόρευσον ἐτήτυμον, etiam mihi hoc narra verum, α, 174, ubi idem est quod κατάλεξον, coll. 169, 179, 214, 307, ταῦτα, φίλα φρονέων, ἀγορεύεις. et 382, θαρσαλέως ἀγόρευε, animose loquebatur et audenter, coll. 385. β, 15. et 32, ἠέ τι δήμιον (publicum) ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει; et 36, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν, cupiit enim concionari: et ibi, 37, 38, mos dicturorum ad populum descriptus, quod steterint in medio; quod scipionem a præcone porrectum manu tenuerint. et 184, οὐκ ἂν τόσα θεοπροπέων ἀγόρευες, non sane talia vaticinans locutus esses. et 210, ταῦτα μὲν οὐχ' ὑμᾶς ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω, ob hæc ego vos jam non amplius oro, neque concionor de his. et 318, οὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται ἣν ἀγορεύω, ἔμπορος, non frustraneum erit iter quod indicavi me facturum, et quidem in nave aliena: nam est ibi sermo affectuosus et concisus. sic, πρῆξις, ἣν ἀγορεύσω, negotium, quod indicabo, γ, 82. coll. 254, ἀληθέα πάντα. τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος, δ, 76, hunc tamen loquentem, etsi voce submissa ad alium, intelligebat ille tertius. 157, 189, ὡς. 611, οἷα. 620, 645, ἀγόρευσόν μοι τοῦτο. 836, οὐ μέν σοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω, non sane tibi illum firmiter narrare potero. οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι; ε, 183. ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδεα, η, 241, difficile est, O regina, recto ordine narrare labores; coll. 334. ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει, ille autem firmiter loquitur ad eos, Θ, 171. et 236, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτα ἀγορεύεις. et 505, τοὶ δ' ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον ἥμενοι ἀμφὶ αὐτὸν, circa illum equum ligneum. vides et ibi sedentes in foro et in concione. et 570, ὣς ἀγόρευε ὁ γέρων, de vate. de Cyclopibus ad Polyphemum, ι, 409, de sociis Ulyssis inter se, κ, 34. εἴδωλον πολλὰ ἀγορεῦον, multa loquens, λ, 83, sic enim aptius a plurimis in participio, ad ἴσχων ἐγὼ, 82, legitur, quam ab aliis ἀγόρευε. et 380, οἰκτρότερα ἄλλα ἀγορεῦσαι, miserabiliora alia narrare. οὐκ ἔτι σοὶ διηνεκέως ἀγορεύσω, non tibi uberius dicam, μ, 56. ὡς ἀγορεύεις, ut dicis ad me, ν, 147, 165, 178, 232, 327, ἀγορευέμεναι pro ἀγορεύειν, loqui. ξ, 116, 186, 192, 398. ο, 155, 266, 351. π, 61, 113, 263, τοὺς (pro οὓς) ἀγορεύεις, quod dicis. 345. ρ, 66, ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. 381, 479, 505, 517, ἀλλ' οὔπω κακότητα διήνυσεν ἦν, ἀγορεύων, at is nondum miseriam suam absolvit narrando. 589. οὔ τί σε ῥέζω κακὸν οὔτε ἀγορεύω, σ, 15. et 26, ἐπιτροχάδην, expedite loquitur. 270, 328, 337, 348, 379, οὐκ ἄν μοι τὴν γαστέρα ὀνειδίζων ἀγορεύοις, non sane exprobrares mihi ventriculum meum ejusque appetitum. 388. τ, 217, 255, 305, 352, ὡς σὺ μάλα εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις. θαρσαλέως, υ, 269, 272, 359. χ, 461. ψ, 27, 36. ω, 173, μηδ', εἰ μάλα πολλὰ ἀγορεύοι, ne quidem, si vel multa diceret. 257, 296, 402, 460, πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω.

ἀγορῇ, vide sub ὅς, prope medium capitis.

ἀγορητής, οῦ. ὁ. ('Ρέω) orator, concionator, *ein redner, (an orator.)* Νέστωρ ἡδυεπὴς, λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, suavis dicendo, clare sonans concionator, A, 248, populi enim antiqui non absoluto principum suorum imperio, sed consiliis et suasionibus eorum, regebantur. sic de eodem, Δ, 293. Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, B, 246, ubi est ironice additum, vel Sola vox tantum laudatur. ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν ἐοικότες, de principibus senioribus, Γ, 150. Πηλεὺς, ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδὲ ἀγορητὴς, H, 126. ἐν πολλῷ ὁμάδῳ βλάβεται, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, quantumvis vocalis, T, 82. sic, λιγύν περ, υ, 274.

ἀγορητὺς, ύος. ἡ. ('Ρέω) facultas dicendi, eloquentia canora. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν ἀνδράσι, οὔτε φυὴν (staturam aptam et celsam) οὔτε φρένας, οὔτ' ἀγορητὺν, Θ, 168.

ἀγὸς, οῦ ὁ. (Ἄγω) dux. *ein führer, anführer, (a leader, general.)* ductor ordinum militarium, *ein officier, (an officer.)* Ἰδομενεὺς, (rex Cretensium) ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ, et circa eum Cretensium duces, οἱ ὑπὸ βασιλεῖ στρατηγοὶ, Γ, 230, 231. Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς, Δ, 265, ubi de supremo duce positum. Sic et Ψ, 450, 482. Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν, *der Thracische chef, (the Thracian chief,)* Δ, 519. Αἰνείας Τρώων ἀγὸς, Trojanus dux militum et princeps, E, 217. et 647, Σαρπηδὼν (rex) Λυκίων ἀγὸς, imperator Lyciorum, quorum et ἀγὸς *general (general)* erat Γλαῦκος, H, 13, sub rege Sarpedone. ambo, Σαρπηδὼν καὶ Γλαῦκος ἀγοὶ Λυκίων, licet diverso respectu, M, 330, 346, 359. ἀγοὶ Τρώων, qui sub Hectore, supremo militari imperatore, ducebant, M, 61. Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης ἀγοὶ ἀνδρῶν, diverso itidem respectu, N, 304. (Π, 490. P, 140.) hinc est τὸ ἄγημα, cohors vel legio militaris, maxime selectorum militum. ἀγοὶ Καδμείων, principes Thebanorum, Ne. 1, 77.

ἄγος, τὸ, vide sub Ἄζομαι, prope finem.

ἀγοστὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) palma manus ad capiendum quid composita: pars manus interior, quæ potest comprimi, *die flache hand die etwas fasset und ergreifet, (the palm of the hand.)* est a τὸ ὀστέον, et ἄγω, ἄγνυμι, curvo: quia ibi articuli digitorum et τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων περιάγονται et quasi ἄγνυνται, maxime si sic comprimuntur ut sonum edant. ἀγοστῷ ἕλε γαῖαν, i. e. τῷ πλατεῖ τῆς χειρὸς, τῇ δρακὶ, A, 425. N, 508, 520. Ξ, 452. P, 315. morituri enim manu prona comprehendere conantur quod adest. deinde et ulna, cubitus totus, sic potest appellari, *der arm der sich krümmet, (the arm.)*

ἄγρα, ας. ἡ. ('Ρέω) venatio, captura animalium, *fang jagd (hunting, the chace)* est ab ἀγείρω. ἐφέπεσκον ἄγρην, μ, 330, i. e. θήραν ἐνήργουν, venabantur, colligere sibi cibaria contendebant venando. χαίρουσιν ἄγρῃ, χ, 306, gaudent viri illi præda capta. αἰετὸς ἔλαβε ἄγραν ποσὶν, i. e. ὄνυξιν, Ne. 3, 142, cepit bestiam captam unguibus.

ἄγραυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) in agro stabulans, sub dio pernoctans. ὑπέστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο, substraverat pellem bovis in agro sub dio stabulari soliti, K, 155. ἐξόπισθεν κεράων βοὸς, P, 521. ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς, Ψ, 684. et 780, κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς. et describitur hoc epitheto bos, non ad laborem adhiberi solitus, sed interdiu libere in pascuis errans, noctu vero in septum aliquod subdiale cogendus, ut a feris sit securus; robustus ergo et pinguis.

sic et Ω, 81, ἀγραύλοιο βοὸς κέρας: et μ, 253, ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας: quo utroque loco sermo est de piscatore. λέων, βεβρωκὼς βοὸς ἀγραύλοιο, χ, 403. ποιμένες ἄγραυλοι, pastores in agro sub dio pernoctantes, Σ, 162. ἄγραυλοι πόρτιες, κ, 410, ubi in genere dici videntur juvenculæ vaccæ ad villam educandæ, *die in der nachtweide am hofe gehen, (which go into the farm-yard to be fed at night.)* Vide sub Βοῦς, prope medium.

ἄγρει, et ἀγρεῖτε, vide ἀγρέω.

ἀγρεύς, έος. ὁ. (Ῥέω) venator. ἀγρέα καὶ νόμιον Ἀρισταῖον, Py. 9, 115, venatorem et pastoralem. quanquam ea l. c. sunt cognomina Aristæi ab artibus ejus.

ἀγρέω, f. ήσω. (Ῥέω) colligere et captare studeo, consector. apud poëtam imperativus solus occurrit, hortandi vim habens. ἄγρει, age quæso, E, 765. H, 459. Λ, 512. Ξ, 271. φ, 176. est ergo idem quod σπεῦδε, *sey dahinter oder darüber her, (make haste;)* et est desumtum a venantibus, qui acriter festinando et instando perficiunt quod volunt; quique etiam ad studium intentum se invicem hortantur. agedum, agesis. et in plurali, ἀγρεῖτε, agitedum, υ, 149, σπουδαίως ἄγετε. et sequitur semper alius imperativus de re ipsa agenda.

ἀγρία, vide sequens, et sub ἄγρωστις.

ἄγριος, ία, ιον. et attice ὁ ἡ ἄγριος. (Ἔρα) agrestis, it. ferus, ut opponatur τῷ ἡμέρῳ, cicuri, leni, mansueto. apud recentiores Atticos vocabatur et ἄγριος, qui vetitas libidines masculas sectabatur, teste schol. Aristoph. Nub. 348, ὁ παιδεραστής. βάλλειν ἄγρια πάντα, de venatione, E, 52, *allerley wild zu fallen, (to kill all kinds of game.)* natura omne ἄλογον est ἄγριον: hinc additur l. c. ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ut venator ferarum intelligatur, qui feras potest ferire et adipisci. ἄγριον αἰχμητήν, ferum et durum bellatorem, Z, 97, τὸν ἐν πολέμῳ (pugna) ἄγριον. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, ira eam effera cepit, Δ, 23. Θ, 460. ἄγριον ἐν στήθεσσιν θυμόν, ferum et durum in pectore animum habet, I, 625, quod de implacabili dictum. ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα, repellamus trucem virum, Θ, 96, ubi sic vocat Hectorem acriter et fortiter urgentem: et Diomedes ibi loquitur, poëta ipse mitiori vocabulo eum vocat θρασύν. sic Φ, 314, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ut cessare faciamus a pugnando ferum illum virum, Achillem. ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται κατόπισθε, quando aliquis canis apro aut leoni prope est a tergo, Θ, 338. ἐπῶρσεν χλούνην σῦν ἄγριον, I, 535. αἰγὸς ἀγρίου, capri feri, Δ, 106. ἄγριον αἶγα, O, 271. Γ, 24. πτόλεμος ἄγριος, pugna efferata, P, 737. et 398, μῶλος ἄγριος, tumultus bellicus atrox, coll. 401. ἄγριον ἄτην, T, 88, sævum errorem mentis, qui ut mala bestia nocuit. et 30, ἄγρια φῦλα, μυίας, improba examina, muscas, διὰ τὸ ἄγαν ἀναιδὲς τοῦ ζώου τούτου. μένεος δ᾽ ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, X, 313, impetuque implevit animum atroci. λέων δ᾽ ὥς, ἄγρια οἶδεν, est ferus, ut leo, Ω, 41. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσι (tenent) ἄγριοι, α, 199, immites, injusti. ἤ οἵγ᾽ ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, ζ, 120. ι, 175. ν, 201. ἢ μὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, θ, 575. ἄνδρα ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ι, 215, 494, Polyphemum. τὸν δ᾽ ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ, β, 19. ἄγρια φῦλα γιγάντων, η, 206, ubi conf. γίγας. ἀθάνατον κακὸν, δεινόν τ᾽ ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, οὐδὲ μαχητὸν, μ, 119, ubi sic pingitur Scylla. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, θ, 304. i. e. ἀγριοποιός, ira quæ efferat hominem. αἶγες ἄγριαι, ι, 119. ἀγρίους θῆρας, feras, Py. 9, 39.

ἀγριόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) fera loquens. οἴχεται ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους, abit in Lemnum ad Sintias crudelia loquentes, θ, 294, i. e. ληστρικούς, καὶ διὰ τοῦτο ἄγρια λαλεῖν ἐπίτηδες εἰθισμένους, qui de præda et cæde loqui consueverunt. ab ὁ ἡ ἄγριος, ferus.

ἄγροικος et ἀγροῖκος, vide sub οἶκος, ad finem.

ἀγροιώτης, ου. ὁ. (Ἔρα) idem qui ἀγρότης, duplici ἐπενθέσει τοῦ ι καὶ τοῦ ω. *ein landmann, (a rustic, a countryman.)* ἀνέρες ἀγροιῶται, Λ, 548. et 675, λαοὶ ἀγροιῶται, qui ibi opponuntur militibus conscriptis: collecti pastores. ἀνέρες, O, 272. βουκόλοι ἀγροιῶται, λ, 292. νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες, φ, 85, imperiti rustici, in unum tantum diem curam suam intendentes, τὸ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα (præsens et momentaneum) σκοπούμενοι, πρόνοιαν τοῦ μέλλοντος μὴ τιθέμενοι: et sic Antinous loquitur ad socios suos procos, quasi ob rusticitatem suam non respiciant gratiam futuri domini sui. nam Antinous sperabat maxime, Penelopen, et cum ea regiam dignitatem, fore mox suam.

ἀγρόμενος, vide sub ἀγείρω, prope medium.

ἀγρονόμοι, vide sub Νέμω, ad medium.

ἀγρονόμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) in agris versans, in agro pascens. Νύμφαι, κοῦραι Διὸς, ἀγρονόμοι παίζουσι, ζ, 106.

Ἀγρός, οῦ. ὁ. (Ἔρα) ager, campus. est ab ἡ ἔρα, cum α intensivo, interserto γ loco extrusi ε. ἀγρῷ, ἐπὶ οἴεσσιν, in agro, apud oves, E, 137, ubi est ablativus simpliciter positus. ἀπόπροθι πίονες ἀγροὶ, Ψ, 832, pingues agri, *fette ländereien, (rich lands.)* νηῦς ἕστηκεν ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος, α, 185, navis stat ad agrum procul urbe, et conf. ἐπὶ, et 190. ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιὴν, δ, 517, ad oram agri, *an die küste wo ein dorf oder landhauss lieget, oder wo blosses plattes land ist, (on the coast where there is a village or country house, or where the land is merely flat.)* et 640, ἀλλά που ἀγρῶν, sed alicubi in villis; et αὐτοῦ est quasi adverbialiter, illic, in insula Ithaca, in opp. ad iter longum extra insulam. cæterum genitivus regitur a πού. et 757, ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς, agros pingues in multam longitudinem extensos, *weit sich erstreckende ländereien, (lands of great extent.)* ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς, ε, 489, in extrema aliqua ora agri, *ganz am ende des dorfes, auf dem ganz entlegenen landhause, (quite at the extremity of the village, at the remote country house:)* et opponitur urbi, aut frequenti viciniæ. ὄφρα ἂν μέν κε ἀγροὺς ἴομεν, quamdiu per agros imus, ζ, 259, *so lange unser weg auf dem freien felde gebet, (as long as our road lies through the open country;)* in opposito ad urbem propinquam. πάντων ἴσασιν πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς ἀνθρώπων, θ, 560. πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι (pro αὐτοῦ, illic, in Ithaca) μίμνει ἀγρῷ, manet et habitat in villa, λ, 187. κατιόντα ἀγρόθεν, revertentem ex agro, ν, 268. Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς πόρθεον, villas pulcras populabantur, ξ, 263. ρ, 432. ἀγρόνδε προΐαλλε, in agrum et villam misit me, ο, 369. et 378, καί τι φέρεσθαι ἀγρόνδε, etiam aliquid secum ferre in villam. et 427, μὲ ἀνήρπαξαν λῃστῆρες ἀγρόθεν ἐρχομένην, me abripuerunt prædones ex agro redeuntem. et 503, ἐγὼν ἀγρόνδ᾽ ἐπελεύσομαι, in agrum ibo. et ad 378. confer δμώς. οὐ θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι, raro in villam venis, π, 27. et 330, Τηλέμαχος μὲν ἐπ᾽ ἀγροῦ, in villa est. et 383, ἐπ᾽ ἀγροῦ νόσφι πόληος, in agro extra urbem. πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ᾽ ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν, mendico melius est in urbe quam in villis cibum mendicare, ρ, 18. et 171, πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, undique ex villis. et 182, ἐξ ἀγροῖο πόλινδε, ex agro versus urbem. ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς, in remotis ab urbe villis, σ, 357. μή σε ἀγρόνδε δίωμαι, ne te ex urbe in agrum pellam, φ, 370. πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ᾽ ἐπ᾽ ἀγροῦ, multa in regia sede improba, multaque in egro, χ, 47. ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, in villam nostram multis arboribus obsitam, ψ, 139, *auf unser landgut wo viel baume sind, (at our country seat, where there are many trees.)* et 359, ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι, vado ad eam villam. ἀγροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιὴν, in remotam ab urbe villam, ω, 149. et 204, τάχα δ᾽ ἀγρὸν ἵκοντο, veniebant ad villam. ἀγρούς τε πάντας, Py. 4, 265, omnia rura.

ἀγρότερος, έρα, ερον. (Ἔρα) versans in agris. in specie, venator. deinde et, ferus. non est comparativus, sed adjectivum derivativum ex ἀγρός. ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, pro ἀγροτερῶν, B, 852, mularum, non domi alitarum, sed totis gregibus errantium in agris, et hinc initio δυσδαμαστῶν. conf. ἡμίονοι. ὅτε θηρητὴρ κύνας σεύῃ (incitet) ἐπ᾽ ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, in aprum, Λ, 293. ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότες, M, 106. ἀγρότεροί τε σύες, λ, 610. αἶγας ἐπ᾽ ἀγροτέρας contra capras sylvestres, ρ, 295. μετὰ ἀγροτέρας ἐλάφους, contra cervas agrestes, ζ, 133. θῆρας ἐναίρειν (interficere) ἀγροτέρας τ᾽ ἐλάφους, Φ, 486, ubi tamen quidam somniant, posse intelligi per syncopen pro ἀγηροτέρας, non cito senescentes, διὰ τὸ μακρόβιον τῶν ἐλάφων, ut historia animalium docet. Ἄρτεμις dicitur ἀγροτέρα, agros colens, vel ob venationem qua delectatur; vel a regione prope Ἰλισσὸν, quæ dicebatur αἱ Ἄγραι, ubi, præter Dianæ cultum, etiam Cereris parva mysteria peragebantur. vide Ἄρτεμις in R. φῆρα ἀγρότερον, Py. 3, 8, ubi sic vocat Chironem Centaurum, in monte habitantem, sapientissimum et justissimum. λεόντεσσιν ἀγροτέροις, Ne. 3, 81. feris leonibus. πλοῦτος, ὑπέχων μερίμναν ἀγροτέραν, Ol. 2, 100, ubi ἀγροτέραν notat ἀγρευτικὴν, indagatricem et venatricem, artium bonarum sc. nam hanc curam probe suffulcit et armat ὁ πλοῦτος, πρὸς τὸ ἀγρεύειν τὰ καλά. παρθένον ἀγροτέραν, virginem venatricem, Py. 9, 10.

ἀγρότης, ου. ὁ. (Ἔρα) homo ruri vivens, rusticus homo. οἷς (αἰγυπιοῖς) τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, π, 218, quibus (vulturibus) pullos rustici homines exemerunt e nido antequam volatiles fierent.

ἀγρώσσω, (Ῥέω) idem quod ἀγρέω. capto, venor. ἰχθῦς ἀγρώσσων, ε, 53, piscans.

ἄγρωστις, ιος ἡ. (Ἔρα) est herbæ species, qua pecora libenter vescuntur, quæ communiter dicitur ἡ ἀγρία: et est γλυκεῖα καὶ διουρητική. τρώγειν ἄγρωστιν μελινδέα, ζ, 90, ut muli vescerentur herba.

ἀγυιά, ᾶς. ἡ. (Ἄγω) vicus, *eine strasse in den städten, (a street in a town.)* via publica, *eine strasse (a highway)* imo et forum sic vocatum. est ab ἄγω, duco, it. congrego, conduco. sicut ab αἴθω est ἡ αἴθυια, et a μύω ἡ μυῖα. etiam vicus, pagus, *ein dorf, (a village,)* sic vocatur. Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ᾽ ἀγυιάς, E, 642, de Hercule, Ilii diripuit urbem, et vicos orbavit hominibus. ἐϋκτιμένας κατ᾽ ἀγυιάς, Z, 391, per plateas bene ædificatas, in urbe. μέσσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, in mediam plateam vel viciniam prodeuntes, Υ, 254, *mitten auf die strasse oder gemeinen platz, (in the middle of the street, or public place.)* συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ, occurrens aut in via publica, ο, 440. σκιόωντο δὲ πᾶσαι ἀγυιαί, β, 388. γ, 487, 497. λ, 12. ο, 185, 295, 470. quæ est descriptio vespertini temporis, occasu solis, cum magnæ cadunt umbræ de tectis urbis aut villarum aut de montibus sylvisque in viam publicam. scribitur et ἡ ἄγυια: et est ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. Apollo hinc dictus ἀγυιεύς: nam statua Apollini sacra, λήγουσα εἰς ὀξὺ, ante

ædes in publico ponebatur, et ibi Apollo ὡς ἀλεξίκακος colebatur, ne quod malum intraret in domum. κοίλην πρὸς ἀγυιὰν θνησκόντων, Ol. 9, 53, ubi fossa sepulcralis sic vocatur. κατὰ προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν ἀγυιὰν, Ne. 7, 136, secundum majorum tramitem et viam, i. e. exemplum: et ea metaphorica ἀγυιὰ est εὐκτήμων, propter *copiam* facinorum præclarorum inter majores; ζαθέα vero propter *præstantem qualitatem* facinorum. κύριε πολλῶν εὐστεφάνων ἀγυιῶν, Py. 2, 107. ubi ἀγυιὰ ipsum oppidum notat, ut sit, domine multorum muris bene cinctorum oppidorum. λευκίπποις Καδμείων ἀγυιαῖς, Py. 9, 147, i. e. Thebis, et eo loco qui ibi in Thebano dicitur, erat ἀμαξιτὸς μεγάλη, *eine grosse heerstrasse, (a great public way, highway.)* εὐρυχόρους ἀγυιὰς Ἄβαντος, Py. 8, 77, ubi ἀγυιαὶ quoque sunt vici et communitates amplæ, *städte, flecken, dörfer, (cities, towns, villages.)*

ἀγυιᾶτις, ιος. ἡ. (Ἄγω) est ara præ foribus Apollini Ἀγυιεῖ facta, et προπύλαιον Ἀπόλλωνος Ἀγυιέος. deinde, quia ἀγυιὰ et communitatem, viciniam cohabitatam, notat, hinc ὁ ἀγυιάτης, ου, est et, vicinus, et ἡ ἀγυιᾶτις, vicina, σύνοικος. Σεμέλη, Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, i. e. ὦ σύνοικε, Py. 11, 2.

ἄγυρις, ιος et εως. ἡ. (Ῥέω) congregatio, concilium. ab ἀγείρω, conjungo, congrego. ἐν ἀγύρει νεκύων, in coacervatione cadaverum cæsorum, Π, 661, quæ uno vocabulo dicitur ἡ νεκάς. ἐν ἀγύρει νηῶν, Ω, 141, in statione navium, ubi naves multæ stabant subductæ; qui locus etiam νηῶν ἀγὼν, et τὸ ναύσταθμον dicitur. ἄγυρις ἀνδρῶν, γ, 31, consessus virorum. Vide etiam sub Σίσυφος in R.

ἀγυρμὸς, vide sub ἀγείρω.

ἀγυρτάζω, f. άσω. (Ῥέω) colligo, contraho, congero. est ab ἡ ἄγυρις. χρήματα ἀγυρτάζειν πολλὴν γαῖαν ἐπιὼν ἤθελε, τ, 284, opes colligere volebat, obiens multas regiones, coll. 273, αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, per populum et publice corrogans opes. unde apparet ὁ ἀγύρτης, ου, qui obit regiones, et vel orando vel aliis artibus blandis colligit sibi victum.

ἀγχέμαχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) qui cominus pugnat. ab ἄγχι, mutato ι in ε, ut solet in hac voce si componitur cum aliis. opponitur τῷ τοξότῃ, et est idem qui ὁ ἀσπιδιώτης. Μυσῶν τε ἀγχεμάχων. N, 5. σὺν ἀγχεμάχοις ἑτάροις, Π, 248. et 272, ἀγχέμαχοι θεράποντες. sic et P, 165.

ἄγχι, (Ἄγω) adverb. idem quod ἐγγὺς, et ab eo ortum. prope, juxta: et ponitur de propinquitate loci et temporis. in compositione scribi solet ἄγχε, e. c. ἀγχέμαχος, etc. ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκε ἀθανάτων, prope assistere solet, E, 185. ἄγχι δ' ἄρα στὰς, Ω, 477. γ, 449. ξ, 56. χ, 333. στήσαμεν ἐν λιμένι νῆα ἄγχι ὕδατος γλυκεροῖο, μ, 306, *nicht weit vom süssen wasser, (not far from the fresh water,)* et notat, ὀλίγον εἶναι τὸν μεταξὺ τόπον. Τρῶες εἵαται ἄγχι νέων, non procul a navibus, K, 161. νῆες ἄγχι θαλάσσης, subductæ naves prope a mari, Λ, 665. νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται (εἴρυνται) ἄγχι θαλάσσης, ἕλκωμεν, Ξ, 75, et illæ primæ subductæ naves erant comparative remotissimæ a mari. vid. ναῦς. quædam naves stabant longa serie ἐγγὺς τοῦ τείχους Ἑλληνικοῦ, nimirum quæ primum subductæ fuerant; aliæ ἐγγὺς θαλάσσης; et inter has duas series erant castra Græcorum. et illas et has vult deduci in mare. ψάμαθον ἄγχι θαλάσσης, O, 362. νῆες, I, 43. ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου, ζ, 291, ad viam publicam. θυρῶν, η, 112. σπέος ἄγχι θαλάσσης, ι, 182. ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, humi ad ignem, λ, 190. ἤϊεν ἄγχι κυνῶν, τ, 438. μάλα ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν, E, 570. Z, 405. H, 188. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη, currens prope eum adstitit, O, 442, 649. Π, 114. et 853, ἀλλά σοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν (adstat) θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. sic et Ω, 132. εἰ καὶ πολλοὶ ἑταῖροι ἄγχι παρασταῖεν, Θ, 218. ι, 345. ἄγχι παρισταμένη προσηύδα με, κ, 377. π, 455. ρ, 361. σ, 69. υ, 190, *zu ihm hinan tretend, (stepping up to him.)* ω, 367. τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο, cito ad eum venerunt prope, Θ, 117. ἑσταότα ἄγχι τοῦ. O, 434. ἄγχι αὐτοῦ ἔπεσε, P, 300. Ξ, 460. ἄγχι αὐτοῦ ἔστη, P, 10. καθέζετο, Ω, 126. β, 417. ἐμοῦ στᾶσα, δ, 370. κ, 400, 455. ἥμενος, Θ, 95, 534. εἱστήκει, φ, 433. χ, 130. ἄγχι αὐτῷ, Υ, 283. Ψ, 304, et 447, ἄγχι σφίσιν. ἤ τέ σοι ἄγχι ἦλθε κακὸν, Λ, 362. Υ, 449. ἄγχι μάλα τρέχει, Ψ, 520, 760. οὔτε τὶς ἄγχι πόλις, ε, 101. ἄγχι γὰρ αἰνῶς, sc. ἐστὶ, χ, 136. κεφαλὴν ἄγχι σχὼν, α, 157. δ, 70. ρ, 592. ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, τ, 301, ubi est χρονικὸν, ἐγγὺς, μετ' ὀλίγον, *sehr bald, (very soon, presently.)* vide tamen de eo loco verbum ἐλεύθω, sub Ἔω, vado. ἄγχι ἁλὸς ἐλθὼν prope ad mare accedens, Ol. 1, 114, ἄγχι συγγενὲς ἀρούραις καρποφόροις, Ne. 6, 16. i. e. ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον ταῖς ἀρούραις, *ganz ähnlich, (very like, similar.)*

ἀγχίαλος, ὁ ἡ. (Ἄλλω) prope ad mare situs, *nahe am meer, (near the sea.)* Χαλκίδα δ' ἀγχίαλον, B, 640. et 697, Ἀντρῶνα. urbes maritimæ.

ἀγχιβαθὴς, έος. ὁ ἡ. (Βάω) quod prope profundum est. *was nahe tief ist, (what is near and deep.)* ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, ε, 413, mare statim profundum. ὁ βαθὺς αἰγιαλὸς, καὶ μὴ λιμὴν ἢ ἀκτὴ, ἀλλὰ ἄγχι βάθους ὢν, ὡς μὴ δύνασθαί τινα ἐν κινδύνοις πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις καὶ σωθῆναι. ergo h. l. τὸ ἀγχιβαθὲς οὐκ ἐπαινετόν. sed λιμὴν ἀγχιβαθὴς laudatur, portus qui satis altitudinis statim ad oram suam habet.

ἀγχίθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) qui deos propius contingit, cui dii sunt prope. it. deum valde imitans, deo similis. Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασι, ε, 35. τ, 279. conf. R. dicuntur iidem διοτρεφεῖς, per quod explicatur τὸ ἀγχίθεος. maxime autem ob φιλοξενίαν et humanitatem sic dicti: et erat quasi ἀνδρείκελον Διὸς ὁ Ἀλκίνοος καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἀγαθοὶ ἄνδρες. beneficiis enim dandis prope accedimus ad deum. ab ἄγχι, prope.

ἀγχιμαχητὴς, οῦ. ὁ. (Μάχω) qui cominus pugnat. vide ἀγχέμαχος. ἵνα (ubi) ἀνέρες ἀγχιμαχηταὶ, B, 604. Δάρδανοι, Θ, 173. Λ, 286. O, 425. P, 184, et id prædicatum etiam ad Λυκίους καὶ Τρῶας pertinet.

ἀγχίμολος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) propinquus, proxime accedens vel consistens. τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσατο κῆρυξ, eum ex propinquo conspicatus animadvertit præco, Ω, 352, cum jam prope veniret ille, Mercurius. neutrum frequenter ponitur adverbialiter. ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, prope ad eum accedebat, *trat zu ihm nahe hinan, (went up close to him,)* Δ, 529. sic et Π, 820. Ω, 283, Ἑκάβη. sic, αὐτοῖς Ἥφαιστος, Θ, 300, quanquam ibi et possit esse de tempore, statim post eos eo accedens. sic de tempore, σύες ἦλθον, ξ, 410. ἦλθε Μενέλαος, ο, 57. et 95, Ἐτεωνεύς. ἀγχίμολον ἐρχομένω, propius accedentes, ρ, 260, ubi de loco. et 336, μετὰ αὐτὸν, non diu post eum, *bald nach ihm, (soon after him.)* ἦλθε Μελάνθιος, accessit prope ad eos, υ, 173. ἐπῆλθεν Ἀθήνη, χ, 205, i. e. prudens Mentor advenit cum auxilio paucorum sed fortium virorum. ἐπήλυθε ψυχὴ Ἀγαμέμνονος, ω, 19, de loco. sic et 99, Ἀργειφόντης. et 438, Μέδων, de tempore. et 385, Δόλιος. et 501, ἐπῆλθεν Ἀθήνη. ponitur ergo de *loco*, si quis prope ad aliquem accedit; et de *tempore*, si quis ex non longo intervallo temporis supervenit.

ἀγχίνοια, ας. ἡ. (Νέω) celeritas et promtitudo in intelligendo. est σκέψις τῶν δεόντων (eorum quæ ad rem præsentem pertinent) ἐκ τοῦ ἐγγὺς ἢ ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ. hoc nomen quidem in poëta non exstat, synonymice tamen res exprimitur, A, 199, αὐτίκα ἔγνω. ἡ ὑπόνοια, suspicio. it. si quid sub alio intelligitur. παρὰ ὑπόνοιαν, præter expectationem.

ἀγχίνοος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) qui mentem et cogitationes in promtu habet. *von geschwinder einsicht und gedanken, (of quick parts.)* ab ἄγχι, prope. οὕνεκα ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων, ν, 332, quia facundus es et ingeniosus et prudens: nam duo posteriora differunt; quia ἡ ἀγχίνοια est σκέψις τοῦ δέοντος ἐν βραχεῖ χρόνῳ, ἀγχινοοῦσα, i. e. ἐγγὺς καὶ ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ νοοῦσα: φρόνησις vero habet παράτασιν et diuturnior est deliberando et dispiciendo.

ἄγχιστα, (Ἄγω) neutr. plur. adverbialiter. notat ἄγχι μάλιστα, valde prope. *sehr nahe, (very near.)* αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει, Ξ, 474, quam simillimus enim ei est genere. τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε, Υ, 18, ubi de tempore positum: horum enim nunc pugna quam proxime accendetur. Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐΐσκω, ζ, 152, quam simillimam te existimo. ὕπνος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικὼς, ν, 80, morti simillimus, sc. valde dulcis et profundus somnus. Νέστορι ἄγχιστα ἐῴκει, B, 58, i. e. ἐγγυτάτω, σχεδόν. ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα, jaculans proxime ad scopum, Ne. 9, 132. τῆς ἀληθείας ἄγχιστα βαίνων, Ist. 2, 16, veritatem proxime accedens.

ἀγχιστῖνος, η, ον. (Ἄγω) est a superlativo ἄγχιστος, proximus, deducta vox, per paragogen; notans, proximus, densus, alius post alium et prope alium. *nahe beysammen, einer gleich auf den andern, häufig, (close together, near to one another.)* αἳ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, E, 141, de ovibus leonem metuentibus, quæ arcte in unum globum concurrunt, πυκναὶ confunduntur. *sic laufen dichte in einander, (they run away pell-mell.)* ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροὶ, P, 361, condensati cadebant mortui. sic et χ, 118, *einer fiel neben dem andern todt nieder, (they fell dead close to one another.)* et ω, 180, 448. Eustathius derivari a multis dicit vocem ab ἄγχι et ἑστᾶναι, et scribi ἀγχιστῆνος, imo et ἀγχηστῆνος, mutato ε et α ex ἑστᾶναι in η: quia, ex hâc etymologiâ, ἀγχιστῖνος omni ratione scribendi sic, careat. Sed his ambagibus opus non est: nam non est composita vox, sed paragoge tantum aucta ex ἄγχιστος.

ἄγχιστον, (Ἄγω) neutr. singul. adverbialiter. idem quod ἄγχιστα. ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ubi proximum erat illi, *wo es ihm am nächsten war, (where it was nearest to him,)* ε, 280. i. e. non nimis procul.

ἄγχιστος, η, ον. (Ἄγω) proximus. *der näheste dabey, (the next, nearest.)* ἄγχιστον ὀπάονα μήλων, Py. 9, 114, proximum secutorem ovium, i. e. opilionem.

ἀγχόθι, (Ἄγω) adverb. idem quod ἀγχοῦ. ἀγχόθι δ' αὐτῆς, sc. ἐλαίης, proxime ad oleam, ν, 103, 347. ἀγχόθι δειρῆς, Ξ, 412, prope collum. ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, Ψ, 762, prope ad pectus tenet.

ἀγχοῦ, (Ἄγω) adv. idem quod ἄγχι. prope, juxta. *nahe, (near,)* ἀγχοῦ ἱσταμένη, *da sie sich nahe hinan gestellet, da sie nahe zu ihm getreten, (as they had placed themselves, or advanced close to him,)* B, 172, 790. Γ, 129. Δ, 92. et 203, ἱστάμενος. E, 123, et si de Minerva hoc ἵστασθαι dicitur, notat consilium tacite captum vel clandestinum. Λ, 199, N, 462, 768. Ξ, 356. O, 173, 243. Π, 537. P, 684. Σ, 169. X, 215,

228. Ω, 87. δ, 25. ε, 159. ο, 9. ϱ, 349, 552. χ, 100. et hoc *ἀγχοῦ ἵστασθαι* est idem quod *παϱίστασθαι. ἔναιον ἀγχοῦ Κυκλώπων*, ζ, 5, apte. recte ergo *οἱ Φαίηκες ἀγχίθεοι ὄντες, ἔφυγον τὸ ἀγχοῦ Κυκλώπων εἶναι τῶν ἀθεμίστων.* nisi forte antiquior latet res sub *Κυκλώπεσσι*, quos conf. in R. *στεῦται δὲ* (confirmat) *Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ἀγχοῦ* (sc. *ὄντος*) *ζωοῦ, ἐν Θεσπϱωτῶν δήμῳ*, ϱ, 526, audisse, quod Ulysses vivus non procul sit, sed in illo non nimis remoto populo: in propinquo eum esse loco, vivum. sic τ, 271. *ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκϱὸν ἄγοντι*, Ω, 709, ubi pertinet ad *πυλῶν* et *ἄγοντι. Σκαμάνδϱου ῥεύμασιν ἀγχοῦ*, prope fluenta, Ne. 9, 95.

ἄγχω, f. *ἄγξω.* (*Χάω*) præfoco, comprimere fauces alicui volo, *ich würge, erdrossele, (I strangle, throttle.)* est ab *ἀνέχω*, sursum teneo et hærere facio: nam de faucibus proprie ponitur, si eæ *ἄνω ἔχονται*, coarctantur superne. deinde in genere est, cohibeo, ango, urgeo acriter. *ἄγχε* (pro *ἦγχε*) *δέ μιν ἱμὰς ὑπὸ δειϱῆς*, Γ, 371, lorum, quo galea erat alligata sub mento, comprimebat fauces ejus, constringebat ei fauces. *ἀγχομένοις δὲ χϱόνος ψυχὰς ἀπέπνευσε μελέων*, Ne. 1, 69, ubi sermo est de draconibus, quibus puer Hercules fauces elidebat, sic, ut diuturnitas faceret, ut compressis faucibus vita fugeret e membris.

ἌΓΩ, f. *ἄξω*, duco, abduco, adduco: fero, affero, effero: porto. *führe, bringe, trage, neme, (I lead, bring, carry, take.)* proprie *τὰ ἔμψυχα* (animalia) *ἄγονται καὶ ἄγουσι*: sed tamen et inanimata, maxime naves, et currus. *ἄγω κούϱην*, Α, 184, ubi præsens pro futuro emphatice: jam illico abducam, *will sie holen, (will fetch her.)* et 390, *ἄγουσι δῶϱα*, afferunt dona. et 367, *ἤγομεν ἐνθάδε πάντα*, apportavimus huc omnia, ex capta urbe, viva et non viventia. et 431, *ἄγων ἑκατόμβην*, adducens victimas. et 338, *δὸς ἄγειν*, da abducendam, ubi *ἄγειν* est pro *ἄγεσθαι.* sic et 347, *gab sie ihnen mitzunemen, (gave her to them to take along with them.) τέκνα τε καὶ γυναῖκας ἄγουσι*, abducunt in captivitatem pro præda, Ι, 590. *οἶνον νῆες ἄγουσι*, naves portant, Ι, 72. Η, 467, 471. hinc aliæ naves dicuntur *φοϱτηγοὶ*, onerariæ; aliæ *ἱππαγωγοὶ*, etc. et hinc *τὰ ἀγώγιμα νηῶν*, onera navium: quia *ἄγειν* de navibus adhibetur. *ἄγουσι βοῦν*, Ν, 572. *ὅντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον*; Λ, 649, quemnam hunc ducis vulneratum? sic et *ἄγειν τινὰ*, abducere, Φ, 421, 416. *ἄγει Τϱῶας*, ducit, abducit, Ρ, 96. *νεφέλη ἄγει λαίλαπα*, Δ, 278, ubi suaviter dictum, quasi nubes densa iret (*ἐϱχόμενον νέφος*) et adveheret vel adduceret comitem secum ventum vehementem. *ἄγεν*, sine augmento, pro *ἦγεν*, ducebat, *führete an, (led,)* de duce militari supremo, Β, 580, 631, 654, 840. et ex tali *ἄγειν* fit *ὁ ἀϱχηγὸς, στϱατηγὸς*, etc. nam est pro *πϱοάγειν, anführen, (to lead,)* ante ire. *εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον (ἦγον) αὐτὸν*, Η, 312, quod explicatur, 313, i. e. *εἰς κλισίην Ἀγαμέμνονος.* sic Ψ, 36, 38. *γιγνώσκω ὅτι σὲ θεῶν τὶς ἦγε ἐπὶ νῆας*, quod aliquis Deorum te duxit (ut comes et dux viæ) ad naves, Ω, 564. *ἄγεν (ἦγεν) νῆας*, duxit naves ut imperator, Β, 557, 671. *ὣς ἄγε (ἦγε) νεῖκος Ἀθήνη*, sic duxit et incitavit ut dux, certamen (ut certarem strenue agendo cum aliis) Minerva, Λ, 720. *πϱόσω ἄγε, (ἦγε)* ulterius ducebat præeundo, Σ, 388, nam antiquissimi præibant, si aliquem hospitem apud se introducerent. sic et Ι, 199. *δεινὴν γὰϱ ἄγεν (ἦγεν) θεὸν, ἄνδϱα τ' ἄϱιστον*, sc. *ὁ δίφϱος*, ferebat currus, vehebat, Ε, 839. *ἦγον αὐτὸν κῆϱες*, fata ducebant eum ad mortem, Β, 834. Λ, 332. *μοῖϱα ἦγεν ἑ*, fatum egit eum, Ε, 614. *τὸν δ' ἄγε μοῖϱα κακὴ θανάτοιο τέλοσδε*, Ν, 602. *ἦγον αὐτὸν πϱὸς ἄστυ*, Η, 310. *αὐτοὺς εἰς κλισίαν*, Ι, 89. *τοὺς ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν (ἦγεν) ἥϱως*, Κ, 179, eos surgere faciens duxit inde. *ὑπὸ στέϱνοιο λαβὼν ἄγε (ἦγε) ποιμένα λαῶν εἰς κλισίαν*, Λ, 841. *γυνὴ ἣν Λεσβόθεν ἦγε*, Ι, 660, quam duxerat secum e Lesbo. *δέπας ὃ οἴκοθεν ἦγεν*, secum attulerat, Λ, 631. *mitgebracht, (brought with him.) οὐδέ κε κούϱην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος*, Τ, 273, non sane abduxisset. *ἦγε*, abduxit captivum, Φ, 36. *γυναῖκας ἦγον*, abduxi captivas, Υ, 193. *Φοίνικες δ' ἄνδϱες ἦγον ἐπὶ πόντον τὸν κϱητῆϱα*, advexerunt navibus. Ψ, 744. *τόνδε δ' ἄγωμεν*, Χ, 392. sc. *παιήονα*, qui duobus versibus sequitur. hunc cantum lætum celebremus. ubi ergo *ἄγειν* de triumphali lætitia dicitur. nam pro *ἕλκωμεν* sc. *τόνδε νεκϱὸν Ἕκτοϱα*, intelligere, nimis hiulcum et insolens est. conf. ε, 311. *ἄξω ἑλὼν*, Α, 139, et ipse abducturum vel ablaturum se dicit, quod per alium facturus erat. *ἦ πῆ με πϱοτέϱω ἄξεις*, an aliquo me ulterius abduces, Γ, 401. *ἄξετε δὲ Πϱιάμοιο βίην*, adducetis tum Priamum, Γ, 105, ubi futurum est pro imperativo, adducite, *holet her, (bring hither.) ἄξετε νῦν ξύλα*, petetis et comportabitis ligna, Ω, 778, collato 784. *ἄξομεν αὐτοὺς ἐν νήεσσι*, Δ, 239, abducemus captivos. sic *ἄξεις γυναῖκας ἐν νήεσσιν, auf den schiffen, (in vessels,)* Θ, 166, *ἀνάγκῃ δὲ οὔτι μιν ἄξω*, Ι, 429, 688. coactum non mecum abducam, *will mitnemen, (will carry with me.)* et quia sæpissime *τὸ ἄγειν ἐπὶ αἰχμαλωσίᾳ κεῖται* (de captivitate ponitur in quam quis abducitur) hinc recentiores abductionem in captivitatem dicunt *ἀπαγωγήν, die wegführung, (a carrying away into captivity.)* sic Π, 832. sed Τ, 298. est paullo mitius. *ἡμίονον ἀξέμεν* (pro *ἄξειν*) abducere ut præmium certaminis, Ψ, 668. et 50, *ἀξέμεναι* (pro *ἄξειν*) *ξύλα*, convecturos ligna. *ὅς ἄξει εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ*, qui ducet eum ut comes, donec ducens Achilli appropinquare fecerit, Ω, 154, 183. *ἄξοντα ἐξ Ἐϱέβους κύνα*, ducturum, Θ, 368, de Hercule Cerberum ex inferno acturo. *στϱατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε*, exercitum duxit huc, Δ, 179. *ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους*, Ε, 731. *βοῦν*, Κ, 293. *μητέϱα ἐμὴν δεῦϱο σὺν ἄλλοις κτεάτεσσιν*, Ζ, 426, ut captivam. sic *τὸν*, Π, 153, pro *ἀπήγαγεν, ἐληΐσατο.* de non captivis, sed sponte sequentibus, est Ζ, 291, *γυναῖκας ἤγαγε Σιδονίηθεν*, secum duxit, *hat mitgebracht, (brought with them.)* et de dono est Ο, 531, *θώϱηκα ἤγαγεν ἐξ Ἐφύϱης, ὅν ξεῖνος* (hospes activus) *οἱ ἔδωκεν. ἄγαγεν ἐξ Ἴδης*, pro *ἤγαγεν*, Λ, 112. *παίονας*, ut dux militaris, Π, 288. *μὲ πατὴϱ ὑμέτεϱόνδε*, sc. *εἰς δῶμα*, Ψ, 86, me tutandum et educandum, *ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω*, Β, 231, (aor. 2. conj.) sic et: *ἐπὴν ἀγάγῃσιν* (pro *ἀγάγῃ*) *ἔσω κλισίην* quando introduxerit ut viæ dux, Ω, 155, 184. et 764, *ὅς μ' ἄγαγε (ἤγαγε) Τϱοίηνδε*, inquit Helena de Paride. et 337, *ὣς ἄγαγε* (imperat. a. 2.) *ὡς μήτε τις ἴδῃ*, sic duc eum tu viæ dux et comes, ut ne quis videat. et 547, *ἐπεί σοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐϱανίωνες*, postquam tibi induxerunt hoc damnum cœlestes. *τῷ δ' ἔπι κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος*, Ψ, 188, supra hunc nigricantem nubem duxit, quasi *νέφος* esset *ἔμψυχόν τι. ἐγὼ νέον* (i. e. *νεωστὶ*, modo, jam, neutrum pro adverbio) *ἤγαγον ἐκ πολέμοιο*, Λ, 662. *πολλῇσί μ' ἄτῃσι παϱὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωϱ*, Κ, 391, i. e. *παϱεξήγαγέ με τοῦ λογισμοῦ βλαπτικαῖς ὑποσχέσεσι*, per multas mihi damnosas pollicitationes, quas iccirco ipsas *ἄτας* vocat. *hat mich bethöret, (has beguiled me.) ἀγαγόντε* (dualis particip. a. 2.) *λαὸν*, nos duo ducentes exercitum, Δ, 407. et 541, *ἄγοι* (optat.) *δέ ἑ Παλλὰς*, duceretque eum, ut prudens viæ dux. *νεκϱὸν ἄγοι*, cadaver asportet, Ω, 151, 180, coll. 139. *οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷόν κ' ἠὲ φέϱοιεν* (sc. *ἄψυχον*) *Ἀχαιοὶ ἤ κεν ἄγοιεν* (si sit *ἔμψυχον καὶ βαδιστικὸν*,) Ε, 484, sic Ψ, 512, s. *δῶκε δ' ἄγειν* (ducendam) *ἑτάϱοισι γυναῖκα, καὶ τϱίποδα φέϱειν* (asportandum) ubi differentia propria inter *ἄγειν καὶ φέϱειν* apparet. *ἐπὴν αἰτὸν ἀγάγοιμι δόμονδε*, si vexero eum, Ω, 717, portavero in curru. et sermo est de mortuo Hectoris corpore. sic et de mortuo, 601, *αὐτὸς ἄγων*, ipse asportans, ut notet *φοϱάν. ὃς ὀστέα παισὶν οἴκαδε ἄγῃ*, qui liberis ossa parentis domum portet, Η, 335. et 418, *ἄγειν νέκυας*, convehere cadavera cæsorum. et 420. *ἄγοντες κούϱους*, Δ, 392, coll. 393, ubi hinc *ἀγοὶ*, ductores mil. dicuntur. sic *λαὸν ἄγων*, copias ducens, Κ, 79. *Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε*, Μ, 330, coll. 346, *Λυκίων ἀγοί.* hinc est *ὁ λαγέτης*, vel *λαγέτας, ου*, i. e. *ἄγων λαὸν* vel *ἀγὸς λαοῦ*, dux militaris. *κήϱυκες δὲ νέον* (modo, ante non multum) *ἔβαν* (*ἔβησαν*, abierunt a me) *κλισίηθεν ἄγοντες* (ex tentorio meo abducentes) *κούϱην*, Α, 391. *νόσφι νεῶν ἀγαγὼν*, a navibus paullum separato in loco cum conduxisset, Θ, 490. *λέοντι, ἄγοντι νήπια*, leænæ, ducenti natos suos, Ρ, 134. *ἄγων ἐπὶ νῆα*, ducens, *bringend, (bringing,) ἐπὶ νῆα*, ad navem, Λ, 827. *ἄγων νηυσὶν*, deportans, Φ, 41, 78. *ἄποινα ἐνθάδε ἄγοντες*, dona huc adducentes, Χ, 350. *ἵππον ἄγων*, Ψ, 577, 596. et 654, *ἡμίονον*, ducens, 662. *τοσσάδε ὀνείατα ἄγοντα*, ducentem tantas opes, tot opes vehentem in curru, Ω, 367. et 709, *νεκϱὸν ἄγοντι*, vehenti mortuum. *φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα*, Φ, 262, præcurrit etiam ipsum ductorem; ubi sermo est de homine, aquam fluentem aliquo derivante. unde *ὁ ὀχετηγὸς* deductus est, qui aquam fluentem regit, qui rivos derivat. *παῖδα δέ σοι ἀγέμεν*, (*ἄγειν*) adducere, *zu bringen, (to bring,)* Α, 443. et 99, *ἑκατόμβην.* et 323, *ἀγέμεν*, abducere, *zu holen, (to fetch,)* ubi infin. pro imperat. pro *ἄγετε*, abducite, nisi malis in talibus statuere, alium imperativum per ellipsin esse omissum, e. c. *σπεύσατε ἄγειν.* sic et Τ, 195, ubi *ἀγέμεν* (*ἄγειν*, ionice,) pendet a *κελεύω*, 192. *Ἑλένην καὶ κτήματα δώομεν Ἀτϱείδῃσιν* (*δῶμεν Ἀτϱείδαις*, demus Atrei filiis) *ἄγειν*, abducere, Η, 351. et 418, *ἀγέμεν νέκυας*, et 420. *ἵππον ἄγειν*, equam abducendam, Ψ, 613, et 50, *ὕλην ἀξέμεναι*, pro *ἄξειν*, ut advehantur ligna. hinc est *ὁ ξυληγὸς*, lignator, et *ἡ ξυληγία. τηλόθι δὲ ὕλη ἀξέμεν* (*ἄξειν*) *ἐξ ὄϱεος*, ex longinquo ligna sunt advehenda ex monte, Ω, 663. collato 778, 784, ubi vides, hoc *ἄγειν* esse potius *φέϱειν*, quam alterum illud *ἄγειν*, i. e. *κλᾷν*, comminuere, a quo est *ἡ ἀξίνη.* præterea ab *ἄγειν*, adducere, deducere, sunt et *αἱ ψεκτικαὶ λέξεις* (voces in malo sensu) *ἡ πϱοαγωγὸς*, lena, et *πϱοαγωγεύειν.* nec non *τὸ ἀνάγωγον*, immodestum, *das ungezogene, (immodesty,) τὸ ἀπαίδευτον*, quod et *τὸ δυσανάγωγον* dicitur. *ἄγομαι*, in medio et passivo, duco et ducor, fero et feror. *ἣν* (*Ἀστυόχειαν*) *ἄγετο* (*ἤγετο*) *ἐξ Ἐφύϱης ὁ Ἡϱακλῆς*, Β, 659, abduxerat captivam, simul tamen et duxerat secum ut uxorem. mediam formam amant præcipue Attici pro activa ponere. *οἴκαδε ἀγέσθω*, domum ducat, deducat, Γ, 72, 93, et 404, *οἴκαδ' ἄγεσθαί με*, me in domum suam deducere. *αὖτις Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο*, Δ, 19, rursus abducat. *ὅτε τις δακϱυόεσσαν ἄγηται*, Ζ, 455, lacrimantem abduxerit. *κτήματα δ' ὅσσ'* (*ὅσα*) *ἀγόμην ἐξ Ἄϱγεος*, Η, 363, opes quascunque abduxi. sic et Χ, 116, *ὅσα Ἀλέξανδϱος ἠγάγετο Τϱοίηνδε*, et quidem *ἐν νηυσί.* hinc est *ἡ ναυτικὴ φοϱτηγία*, et *τὰ κατὰ θάλασσαν ἀγώγιμα, was auf dem meer verfahren wird, (things brought by sea.)* eadem verba sunt et Η, 390. *ἄξασθε βόας καὶ μῆλα* adducite, Θ, 505. et 545, *ἄξαντο βόας*, adducebant. *ἥν κ' ἐθέλησι ἀνάεδνον ἀγέσθω*, ducat in matrimonium sine donis sponsæ ante datis, Ι, 146, 288. sic de nuptiis, Χ, 471, *ὅτε αὐτὴν ἠγάγετο Ἕκτωϱ.* nam *ἄγεσθαι γυναῖκα* (uxorem ducere, *eine frau nehmen) (to marry)* dicitur metaphorice *ἐκ τῶν ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένων δαμάλεων.* sic et Π, 190, *τὴν μὲν ἠγάγετο πϱὸς δώματα, ἐπεὶ πόϱε μυϱία ἕδνα. Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν*, Σ, 87. *γυναῖκα ἄγεσθαι*, abducere in præmium, Ψ, 263.

τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι, (ἤγετο) advexerat, Ψ, 829. ἄξομαι, abducam, I, 367, ubi proprie pertinet ad γυναῖκας, sed τρόπῳ συλληπτικῷ et ad cætera ante memorata. θῆκ' (ἔθηκε) ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, imposuit navi vehendam, secùm portandam, Π, 223. nam sicut Germani suum *führen (to lead)* sæpe permutant cum *tragen, (to carry,)* e. c. *geld bey sich führen*, i. e. *bey sich tragen oder haben :* sic et Græci sæpe ἄγειν pro φέρειν. nam proprie τὸ ἄγειν et ἄγεσθαι de animantibus dicitur. αὐτὸν (νεκρὸν) ἀγοίμεθα, veheremus, P, 163. sic: νεκρὸν ἄγοιτο, Ω, 139, coll. 151, 180. μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, sermonem, quem certe omnino non vir in ore habuerit, Ξ, 91, per os proferat, προάγοιτο, προφέροι. unde est λόγος προφορικὸς, qui est ζῶσα φωνὴ, (unde et l. c. apte ἄγεσθαι velut de ἐμψύχῳ) ad diff. τοῦ λόγου ἐν γράμμασιν. ex *Odyssea.* ὁπότε περὶ αὐτὸν ἄγωσι δόλιον κύκλον, δ, 792, quando circulum ad eum capiendum (sermo est de leone a venatoribus circumdato) duxerint circa eum, *wenn sie ihn mit mannschaft umstellen, (when they surround him.)* nisi malis construere: ὁπότε μιν ἄγωσι περὶ κύκλον δόλιον, quando eum agitant circulo in doloso. conf. κύκλος. ἣ (ἅμαξα) ἄγησι (ἄγῃ) πέπλους, vehat, ζ, 37. ἄγω κειμήλια πολλὰ, affero, *bringe mit, (I bring with me,)* ο, 159. sic et ἄγει, τ, 272. μὴ οἴχωνται ἄγοντές τι μοὶ ἐπὶ νηὸς, ν, 216, ne abierint auferentes aliquid mihi in nave. ἐμὲ ἄξει ἀνὴρ ὅδε, ρ, 22, ducet me in urbem, coll. 10. et 218, ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, ut semper ducit Deus similem ad similem! et 219, πῇ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις· σοὶ ἐνθάδε ἄγω, χ, 168, ubi est præsens pro futuro. οἵτ' ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, qui equi auroram vehunt, ψ, 246. ἄξει ἀμύντορας, adducturus est defensores, β, 326, *will holen, (will fetch.)* οὔτε τιν' ἄλλον ἄξεις σῶν ἑτάρων, κ, 268, non reduces, *wirst auch keinen von den andern wieder bekommen, (nor wilt thou recover any of the others.)* ἄξεθ' (ἄξετε, futurum pro imperat.) ὑῶν τὸν ἄριστον, ξ, 414, adducite optimum suem, *holet das beste schwein, (bring the best hog.)* ἐμὲ ἐνθάδε ἔπεμψε ἄξοντα κύνα, misit me huc ut sibi adducerem canem, λ, 622, *dass ich holen solte, (to fetch.)* ἦ ἔφαντο ἄξειν με, certe dicebant se deducturos esse me, ν, 212, *sie wolten mich bringen, führen, (they would bring, conduct me.)* ἄξω τὸν τῆλε 'Ιθάκης, ducendum curabo, ρ, 250. ἀξέμεναι (Attica terminatione pro ἄξειν) οἰκόνδε, ψ, 221. πῶς δέ σε ναῦται ἤγαγον εἰς — α, 172. ξ, 189. π, 58, 223, 227, 229. νῆες ἤγαγον τὴν, naves vexerunt eam, η, 9. ναῦς ἥ σε ἤγαγε δεῦρο, ω, 298. ἣν (βοῦν) οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, γ, 383. ἤγαγε δαίμων, duxit (me) fortuna, η, 248. ξ, 386. ω, 148. *hat gebracht, (has brought.)* ἤγαγε νῆα αὖτις, duxit navem retro, ι, 495. τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο, λ, 624, *habe' ihn wieder herauf gebracht und aus der hölle geführet, (him I carried up again, and brought from Hades.)* τοὺς δ' ἄγαγον (ἤγαγον) ζωοὺς, vivos captivos abduxerunt, ξ, 272. ὅς κε με κεῖσε ἀγάγῃ, ο, 310. ἤγαγον (μῆλα) οἳ τὸ πάρος, adducebant oves, ρ, 171. οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα, σ, 37. θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοὶ, ω, 400. τίπτε (τί ποτε) δέ σε χρειὼ δεῦρ' ἤγαγε, δ, 312, quæ necessitas te huc duxit. οὓς ἄγ' pro ἦγε, γ, 189, duxit imperio militari, *anführete, (led, as applied to a military commander.)* et 439, βοῦν ἀγέτην (ἠγέτην) ducebant, *brachten geleitet, (drove.)* ἑταίρους τρεῖς ἄγον (ἦγον) ducebam comites, *nahm mit mir, (took with me,)* δ, 434. οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον (ἔφερον) δ' εὐήνορα οἶνον, δ, 622, ubi apparet differentia propria. καὶ μοῦ κλέος ἦγον 'Αχαιοὶ, ε, 311, et gloriam meam celebrassent Achæi, cantibus solemnibus. (conf. X, 392, in Iliade.) ut ergo ἄγειν in specie et fit, choros laudatorios et triumphales ducere: celebrare honorem alicujus. ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε (ἦγε) Ναυσίθοος, ζ, 7, inde excitos eos deduxit, ut rex. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον (ἦγον) κλαίοντας ἀνάγκῃ, vi ducebam eos, ι, 98, coactos eos. οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθενπερ ἀπήμονας ἦγον (duxi) ἑταίρους, κ, 551, *brachte one schaden weg, (brought unhurt away.)* ἄγεν (ἦγεν) οἴκαδε, duxit me in domum suam in curru suo, ξ, 280. et 318, ἦγεν ἐς οἶκον. ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες, ξ, 469, sub Troja duces eramus, struentes insidias. τοὺς ἦγε πρὸς δῶμα, ο, 133. ξεῖνον ἦγεν ἐς οἶκον, ρ, 84. et 201, ἐς πόλιν. δρηστῆρες (famuli) ἄγον (ἦγον) ζώσαντες ἀνάγκῃ, σ, 75, vi ducebant eum et cingebant. εἴ με ἐθέλοντες ἤγετε ἐμὴν ἐς γαῖαν, υ, 99, O dii, si propitii me duxistis in meam terram. ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκῃ, χ, 353, multo plures et validiores duxerunt me coactum huc. coegerunt me ire huc. ἦγέν (σε) ἐς ἡμέτερον, sc. δῶμα, η, 301. et 324, ἦγον Ραδάμανθυν ἐποψόμενον Τιτυόν, vexerunt navi. ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, vexit quidem, sed non fruitus est, λ, 323. ἑκατόμβην ἦγον, υ, 277. τὸν συβώτης, ω, 155. et 5, τῇ ῥ' ἄγε, pro ἦγε deduxit, coegit. sic et ξ, 290. ὄφρα ἂν ἄγοιεν, sc. τὴν κόπρον, ut curru veherent fimum, ρ, 298, pro φέροιεν. τόν κεν ἄγοιμι ἐπὶ νηὸς, ο, 451, *den wolte ich wol mitnemen, (him I would certainly take with me.)* ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων, utinam veniat ille vir, et adducat eum deus, ρ, 243, collato φ, 201, 210, s. μή με ἄγε, ne me duc, ο, 199. πάντας ἑτάρους ἀγέτω, adducat, *soll her holen, (shall fetch away,)* γ, 425. sic ἄγειν, κ, 405, ubi infin. pro imperat. πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε, *bringet mit, (brings with him,)* ρ, 527. σῦν ἀγέμεν (ἄγειν) μνηστῆρσιν, suem ut ageret procis, ξ, 27, *ihnen zu bringen, (to bring to them.)* sic et αἶγας, φ, 266. ρ, 213. υ, 174, 186. τοὺς δ' ἐξ ἀλλάων πολίων οἰκόνδε ἕκαστον πέμπον ἄγειν ἁλιεῦσι, θοαῖς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες, ω, 218, ubi infinitivus pertinet ad οἰκόνδε, deportandum unumquemque in suam patriam; et ἁλιεῦσι est ablativus pertinens ad ἔπεμπον, miserunt per piscatores; et ἐπὶ avulsum est ab τιθέντες, imponentes. cum piscatoribus deductoribus miserunt quemque devehendum mortuum ad suos. αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, α, 130, ducens, i. e. præiens, sedere eam fecit in sellam. Sic et γ, 416, πὰρ, i. e. παρὰ, juxta, sc. hos filios vel juxta ipsum Nestorem, Τηλέμαχον εἷσαν ἄγοντες. et 270, τὸν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, deducendum, deportandum curans in insulam desertam. et 312, πολλὰ κτήματ' ἄγων, secum vehens multas opes. et 476, ἵππους ζεύξατε ὑφ' ἅρματα ἄγοντες, i. e. ducite equos et jungite eos ad currum. νῆά μοι οἴχετ' (pro ᾤχετο) ἄγων, abiit, abducens mihi navem, *hat mein schiff mitgenommen, (has taken away my ship,)* δ, 634, ubi μοι dativus incommodi, pertinet ad ἄγων, nisi malis μοι esse pro ἐμήν. et 525, ὃν (σκοπὸν) ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, quem speculatorem sedere fecerat Ægisthus dolosus, inducens sc. eum promissis et jussis, *da er ihn dazu vermocht, (having induced him,)* ὑπάγων, ὑποκλίνων, οἷς ἐκέλευε, sub jussa sua subducens eum. κῆρυξ ἦλθεν ἄγων ἀοιδὸν, secum adducens, θ, 62, 471. οἱ δέ εὕδοντα ἐν νηῒ ἐπὶ πόντον ἄγοντες, vehentes, ν, 134, de Ulysse in patriam deducto. hinc ἀγώγιμα dicuntur τὰ φορτία, et ipsæ tales naves φορτηγοὶ, quia ἄγειν de navibus dicitur, *sie führen waaren, (they carry goods.)* θεοί με ἄγοντες ἐπέλασαν σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, ξ, 358, Dii ducentes me favore suo, appropinquare fecerunt stabulo (habitationi agresti) viri cordati, *eines verständigen, vernünftigen mannes, (of a sensible, rational man.)* et 385, πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, secum portantem. Sic ο, 415, μυρία ἄγοντες νηΐ. ἄγων ἵππους ζεῦξον, ο, 47. et 541, μοι τὸν ξεῖνον. sic ρ, 55. πρὸς δώματα ἄγων, in domum ducens, *nahm ihn ins hauss auf, (conducting him into the house,)* τ, 194. ω, 270. τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες, pretium separatim afferentes, *den werth (des verzehreten) a part bringend, (bringing separately the value, of what had been consumed,)* χ, 57. ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε, secum adducens, *brachte mit, (bringing with him,)* ρ, 72. τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, ω, 426, *die er zu schiffe mitgenommen hatte, (whom he had taken with him in ships,)* quos cum navibus secum duxerat ut imperator. ἐξ 'Ιθάκης ἀγαγὼν, abducens inde et ad me ducens, δ, 175. et 407, ἔνθα σε ἐγὼν ἀγαγοῦσα, eo ducens ego te. ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα, ψ, 295, cum deduxisset in cubiculum. πέρασάν με δεῦρο ἀγαγόντες, per mare transvexerunt me ducentes huc, ο, 427. υἱέϊ δὲ Σπάρτηθεν 'Αλέκτορος ἤγετο κούρην, δ, 10, dedit filio suo illius filiam uxorem. et 82, ἀγαγόμην ἐν νηυσὶ, vehebam, sc. πολλὰ, 81, utpote ἐπαληθεὶς, circumvagatus. et hæc fuerat caussa vagandi, ut ab hospitibus multa colligeret, etsi eodem tempore et multa passus fuerat. ἵππους δ' εἰς 'Ιθάκην οὐκ ἄξομαι, non veham et ducam, δ, 601, *will nicht bringen, muss ich nicht bringen, (will not, must not bring.)* ὅς κέ σε οἶκον ἀγάγηται, qui te domum duxerit uxorem suam, ζ, 159, 158. sic et 28, οἵ κέ σε ἄγωνται, ubi sponsus, ob incertitudinem quis ille futurus sit, in plurali dicitur. et 58, ἵνα εἵματα ἄγωμαι ἐς ποταμὸν ut vestes veham ad flumen. καί μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι, opinabantur me aurum et argentum domum portare mecum, κ, 35. et 40, πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται, fert. ἠγαγόμην γυναῖκα duxi uxorem, ξ, 211. sed ο, 238, est simpliciter ducere, comitari, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δῶμα: deducebat sponsam fratris ad fratris domum. ἄξομαι ὑμῖν ἀλόχους, dabo vobis uxores, φ, 214. et 316, οἴκαδε μ' ἄξεσθαι, καὶ ἐὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν; et 322, οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθα, non putamus hunc ducturum esse te uxorem suam, *er werde dich bekommen, (that he will marry thee.)* ὀρθὴν ἄγεις ἐφημοσύνην, Py. 6, 20, fers et exerces et celebras tuis factis rectum illud præceptum et admonitionem, *du übest die richtige redliche regel, (you follow that just precept.)* στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν, ὃν ἄγει ἐκ πεδίων Πίσης, Ol. 13, 40, coronarum laudatorium et hilarem morem, quem *celebrat* ex campis Pisæ. possit quidem ibi et esse pro ἐκτήσατο, reportat quæsitum: sed notio celebrandi est potior. ἄγει δὲ χάρις ποίνιμος, Py. 2, 32, i. e. ὀτρύνει, gratia remuneratrix ducit me ut dux, *die erkenntliche dankbarkeit führet mich an zur wiedervergeltung des genossenen, (gratitude leads me to repay what I have received :)* et ὀπιζομένη ibi est, respectans quasi sæpe ad accepta. νόῳ πλοῦτον ἄγει, Py. 6, 47, prudentia ducit vel vehit divitias suas, et gubernat. νεῖκος ἄγει ἀταρβεῖ κεφαλῇ, Py. 9, 54, certamen sustinet intrepida persona, *sie führet einen streit ganz unerschrocken, (she sustains the conflict undauntedly.)* οὕτω σθένος θνητὸν ἄγει μοῖρα, Ne. 11, 54, sic mortale robur gubernat fortuna et fatum. nam ἄγειν est et, regere ut dux et imperator. ἄγει ἀρετὴν οὐκ αἴσχιον (neutrum adverbialiter in comparativo) φυῆς, Ist. 7, 31, ita se gerit ut decet formam. ἄγοντί (dorice pro ἄγουσί) με πέντε νῖκαι, Py. 7, 11, ducunt me et impellunt. εἴ τις ἄγοι τιμὰς, Ist. 2, 50, et τιμαὶ 'Ελικωνιάδων, honores Musarum, sunt οἱ ὕμνοι: si quis eas ducat ad ædes gloriæ plenorum hominum, prona est via. μοῖρά τις ἄγεν (ἦγεν) ἐς ἔραν, fatum quod duxit eos in eam terram, Py. 5, 102, ubi ionice augmentum deest. Sed Py. 9, 217, ἆγεν διὰ ὅμιλον, duxit per agmen, ubi est augmentum Doricum, ᾶ pro ῆ. Ist. 6, 40, τὸν ἐς πόλεμον ἆγε. τελευτήν αὐταῖς ἡμιθέων πλόος ἄγαγεν, finem illis (Saxis quasi vivis) et mortem attulit navigatio semideorum, Py. 4, 375,

ubi reduplicatio Attica est, cum augmento Dorico. τοὺς ἄγαγε, adduxit, Py. 4, 117. οὐδὲ ματρί σε ἄγαγον, adducebant, Ol. 1, 74. *brachten, (brought:)* κενοὶ γὰρ καὶ ἄπρακτοι ἔστρεψαν. χάριτες ἄνθεα ἄγαγον, Ol. 2, 93, gratiæ flores contulerunt. ἐς Θήβας ἄγαγον στρατὸν, Ne. 9, 43. δέρμα κριοῦ ἄγειν, referre, auferre, *das widderfell zu holen, (to fetch the fleece,)* Py. 4, 286. θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ὄπα, Py. 10, 9, adferre. πολλοὺς νάεσσι ἀγαγὲν (dorice pro ἀγαγεῖν) Py. 4, 98. πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων, ferens, Ol. 2, 20. ἄγων ἐς φάος τὸν δῆμον, Ol. 5, 32, producens in lucem hunc populum, i. e. celebrem faciens. ἀπήμαντον ἄγων βίοτον, Ol. 8, 115, damnorum expertem adducens vitam. Sic ὑγίειαν, Py. 3, 129, *milbringend, (bringing along with.)* θυγατέρα, Py. 5, 31, adferens tibi. et 48, ἄγων ἀγάλματα, opera artificiosa afferens, *bringend, (bringing.)* ἄγοντα ἄγων, ducentem ducens, Py. 10, 103. λαοῖς μοῖραν, mortem, Py. 12, 22. ἐς ἄνδρα κλέος, Ne. 7, 91. Ζεὺς κείνοις ἀγαγὼν νεφέλην, Ol. 7, 90. τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλῃ ἐπέλασε, hos boves ducens jugo admovit, Py. 4, 403. ἀγαγὼν ἐς πραπίδας, inducens in pectora, Py. 5, 89, ut sit spontaneum. δόξαν ἀγαγόντα ἐκ Δελφῶν, qui gloriam retulit ex Delphis, Py. 9, 132. οὔτε ἄνεμος ἄξοι, neque ventus auferat, Py. 6, 13. ἄξοντα ἔλαφον, qui adduceret cervam, Ol. 3, 52. ἀγέσθω στρωμνὰν, Py. 4, 410, tegumentum auferat, *mag es holen, (may bring.)*

Ἄγω, f. ἄξω. (Ἄγω) a. 1. ἦξα et ἔαξα. f. 2. ἀγῶ. a. 2. ἦγον et ἔαγον. a. 2. pass. ἤγην et ἐάγην. frango, *ich zerbreche, (I break,)* et quidem proprie curvando, inflectendo, *durch beugen, (by bending.)* nam est idem verbum ἄγω, quod et circumduco, curvo, significat: a qua notione erat ὁ ἀγὼν, circus, consessus rotundus. ἵππειον δέ οἱ ἆξε θεὰ ζυγὸν, equinumque ei fregit dea jugum, Ψ, 392. ἆξον δὴ ἔγχος αὐτοῦ, frange hastam ejus, Z, 306. ἤθελε θυμῷ ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο, cupiebat animo frangere incurvans hastam fraxineam Æacidæ, Φ, 178, ubi per ἐπιγνάμπτειν primus τοῦ ἄγειν significatus innuitur. ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντε (dualis, ad ἵππω,) ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, frangentes curvum currum ibi ubi temo cum curru cohæret, κλάσαντες, Z, 40. Π, 371. ὤτρυνεν ἀνέρας πάντοθεν ἐκ κλισιῶν, ἀξέμεν (ἄξειν) ὕλην, Ψ, 111, concivit viros undique ex tentoriis, cædere et comminuere ligna: quanquam ibi aptius possit intelligi, convecturos, ἀγαγεῖν. εἴσω δ' ἀσπίδα ἔαξε, βαλὼν πέτρῳ, confregit clypeum intus, jaciens saxo, *zerbrach ihn einwärts, (broke it inwardly,)* H, 270, conf. εἴσω. νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ' ἐάγη ξίφος, diffractus est ensis, Γ, 367. alii tamen ibi legunt χείρεσσιν ἄγη. sic Π, 801, πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη ἔγχος, frangebatur, *zerbrach, (broke.)* περὶ ᾧ πολλὰ ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη, *an dem viele knüppel zerbrochen sind, (on which many cudgels were broken,)* Λ, 558, et ἀμφὶς est *entzwey, (in two.)* ἐν καυλῷ ἐάγη δόρυ, N, 162. P, 607, *oben wo das eisen am holze stecket, (at the top, where the head is joined to the wood,)* conf. καυλὸς, *an dem hohlen des eisens, (at the hollow part of the head.)* cæterum commune est ἤγη, Ionicum ἄγη, Atticum ἐάγη. πάλιν ἄγεν (ionice pro ἤγησαν vel ἐάγησαν) ὄγκοι, retro curvando fracti sunt unci, Δ, 214, retro ἐκλάσθησαν, nam cum fiunt unci hami, patiuntur primam incurvationem pronam quasi, quod curvari etiam est ἄγεσθαι: sed si ex hac curvitate retrahuntur vi, tunc retro acta curvatio fit, quam sequitur τὸ frangi. ἐξ ἀστραγάλων ἐάγη οἱ αὐχὴν, cervix ex vertebris fracta est ei, κ, 560, λ, 65. νῆας πρὸς σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα, undæ fregerunt naves ad scopulos, γ, 298. μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἆξε δεινὴ ἀνέμων θύελλα, medium ei malum diffregit procella, ε, 316.

ἀγώγιμα, vide sub Ἄγω, duco, sub initio capitis, et iterum prope medium.

ἀγὼν, ῶνος. ὁ. (Ἄγω) est ab ἄγω, duco, conduco, it. celebro. et significatus est varius, sic tamen ut omnium primus sit, conventus, *congregatio*, celebritas, ἄθροισις, ἄθροισμα. deinde est, *locus* ubi convenitur vel quo congregantur multi et multa; locus ubi certandi aut spectandi causa convenitur: etiam *certamen* ipsum. εὐχόμεναί μοι (orantes pro me) θεῖον δύσονται ἀγῶνα, divinum ingredientur conventum, H, 298, i. e. εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ, εἰς τοὺς ναοὺς, εἰσελεύσονται, εὐχόμεναι (matronæ) ὑπὲρ ἐμοῦ. igitur l. c. ὁ θεῖος ἀγὼν est ὁ ναὸς, ἔνθα θεῶν ἄθροισις, ubi dii sunt frequentes, nam plurima simulacra in uno templo: et ubi homines quoque frequentes sunt ad rem divinam faciendam. simul ibi innuit Hector magnitudinem rei, si ipse victoriam reportet. sic Σ, 376, ὄφρα θεῖον δυσαίατο (δύσαιντο) ἀγῶνα, ubi de poculis est sermo, in deorum convivio adhibendis: ut intro irent, quasi ἔμψυχα, in conventum deorum, εἰς ἄθροισιν θεῶν, quo loco primus significatus maxime apparet. ἐν ἀγῶνι νεῶν, i. e. in loco, ubi naves subductæ stant congregatæ, O, 428. Π, 239. T, 42. Υ, 33. sed Π, 500, ἐμὲ, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, me, cæsum ad naves; ibi moriturus videtur id alienata mente loqui: nam non cadit jam ἐν τῷ ἀθροίσματι καὶ τῇ ἀγορᾷ τῶν νηῶν, sed in campo procul inde, quo jam repulsi erant Trojani. Tamen, quia paullo ante in illo navium subductarum loco pugnaverat; ita id nunc animo ejus obversatur. Deinde ἀγὼν est certamen, virtutis ostendendæ et præmii ferendi causâ, in *conventu* celebri spectatorum: etiam ipse locus, ubi certantes et spectantes *convenere*. Fuere ejusmodi certamina et ante Olympica: nam Olympica, saltem tertio et ultimum restituta ita ut deinde sine intermissione manserint, ignorare videtur Homerus; ex quo antiquitas ejus patet. Ejusmodi ἀγῶνες ἐγχώριοι (in patriâ cujusque celebrati, et quasi privati) erant χρηματικοὶ, i. e. præmia erant alicujus pretii in se, ut apparet ex Λ, 698, s. ubi cursus quadrigarum tripodis causâ memoratur: nam postea Olympici ἀγῶνες solum erant στεφανῖται, et corona in se vilissima erat præmium, quæ tamen magno erat honori. qualia fuerint certamina talia, enumerat poëta Ψ, 621, s. quamquam et ipse plures ἀγῶνας enumeret eodem libro. τὸ πένταθλον celeberrimum alias sic numerant antiqui: ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη: saltus, disci jactus, jaculi jactus, cursus, lucta. δρόμου autem species variæ, δόλιχος, δίαυλος, τέθριππον, κέλης, ἀπήνη. fuere deinde et musica certamina. Maxime in funeribus heroum certamina indicebantur, præmiis pretiosis propositis; quæ vocabantur ἀγῶνες ἐπιτάφιοι: et exemplum illustre horum est in Ψ, 257, seqq. confer in specie Ψ, 258, ἵζανεν (considere fecit) εὐρὺν ἀγῶνα, ubi ambitum et locum spectatorum maxime notat. et 273, ἄεθλα, δεδεγμένα ἱππῆας, (præmia, quæ manent equestres victores) κεῖται ἐν ἀγῶνι, deposita sunt in circo. et 448, ἐν ἀγῶνι καθήμενοι. sic et 495, et 451, ἐκτὸς ἀγῶνος ἧστο, extra circum sedebat. et 507, ἔστη μέσῳ ἐν ἀγῶνι, medio in circo et consessu. et 531, ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν (ἐλαύνειν) ἅρμα ἐν ἀγῶνι, ubi ἐν ἀγῶνι opponitur τῷ ἐν μάχῃ καὶ πολέμῳ, ubi non erat ἥκιστος (minimus et tardissimus) ἄγειν ἅρμα, alias rex Idomeneus eum non elegisset sibi. ἡνίοχον ἀνὰ ἀγῶνα, in circo, 617. et 654, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησε ἐν ἀγῶνι, ubi poëta ipse innuit etymologiam. sic et 696, οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος, qui eum ducebant per circum. vide et 685, 710, 799. et 847, παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, ubi elliptice dictum pro, ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος σήματα, ultra definitos fines hujus certaminis, *weit übers ziel hinaus, (far beyond the mark.)* et 886. Ω, 1, λῦτο ἀγὼν, certaminis spectandi conventus. Et octo species certaminum in funere Patrocli enumeraverat poëta: quod imitatus est Virgilius Æn. V. 42, seqq. Quia igitur ὁ ἀγὼν proprie est conventus, τὸ πλῆθος: hinc et ἡ ἀγορὰ, forum, *der versammlungsplatz, (the place of assembly,)* vocabatur ἀγών. de ludicris ἀγῶσι est et θ, 146, seqq. ubi laudantur ἀθλητικοὶ, sed ad hominem, ad φιλάθλους. et 200, 259, 260, ubi ἀγὼν idem est qui ὁ χορὸς, locus saltationum. et 379. ω, 86. In Pindaro οἱ ἀγῶνες sunt ludicra illa Græcorum certamina, quæ Horatius pingit Lib. 2. Epist. 1. v. 93, seqq. ἀγὼν ὑπὸ πέτραν Κίρρας ἔθηκε τὸν κρατησίποδα, certamen ad petram Cirrhæ fecit hunc victorem cursus, Py. 10, 24. σέο δ' ἀγὼν, Ne. 3, 115, tuum, O Jupiter, est hoc certamen et hæc celebritas. nam Jovi Nemeæo sacrum erat. ἀγὼν χάλκεος, i. e. ἰσχυρὸς, Ne. 10, 41. Ἀλκαθόου ἀγὼν, Ist. 8, 149, certamen ab Alcathoo, Pelopis filio, institutum. ἄκοντα βαλεῖν ἔξω ἀγῶνος, Py. 1, 84, ubi ἀγὼν notat locum certaminis: et est proverbialis locutio, jaculum jacere extra certaminis fines, i. e. inconvenienter et destinationi non apte agere. ἐν τέρμασιν ἀγῶνος, Py. 9. 202, intra cancellos loci certaminis, vel ad carceres certaminis. Κλεωναίου ἀπὸ ἀγῶνος, Ne. 4, 27, a certamine, quod ἐν Κλεωναῖς, urbe Argolidis, celebrabatur. ἀγῶνί τε Κίρρας, Py. 11, 20. et, Διὸς ἀγῶνι, Ne. 2, 37. sc. ἐν. sic plene Ne. 4, 142, Ὀρσοτριαίνου ἐν ἀγῶνι, in celebritate in honorem Neptuni habendâ. μηδ' Ὀλυμπίας φέρτερον ἀγῶνα αὐδάσομεν, Ol. 1, 11. θαητὸν ἀγῶνα νέμειν, admirabile certamen administrare, Ol. 3, 65. ἔμενεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων, ἀμφὶ ἀργυρίδεσσι, sustinuit certamen contra seniores de argenteis poculis, Ol. 9, 136. ἀγῶνα ἐξαίρετον ἀεῖσαι, Ol. 10, 28, certamen eximium canere. Ἥρας ἐπιχώριον ἀγῶνα, Junonis celebritatem patriam, Py. 8, 114. εἰς Ὑπερβορέων ἀγῶνα, Py. 10, 47, ubi notat concilium, cœtum, ἄθροισμα. ἀγῶνές τ' ἔννομοι Βοιώτιοι, sc. γινώσκουσιν αὐτὸν, Ol. 7, 154, legitima bene norunt eum, i. e. vicit ibi. ἐκτὸς αὐτοῖς ἤδη στέφανος περίκειται φυλλοφόρων ἀπὸ ἀγώνων, Ol. 8, 101, nam præter coronam et flores nihil ibi victoribus donabatur. Ὀλυμπίᾳ (ἐν) ἀγώνων πολυφάτων ἔσχον ἀκτῖνα, Py. 11, 71, fulgorem certaminum celeberrimorum obtinuerunt. μναστῆρα ἀγώνων, Py. 12, 42, ubi certamina seria et bellica, non ludicra, intelliguntur. καταβολὴν (i. e. ἀρχὴν, καὶ θεμέλιον quasi) νικηφορίας ἱερῶν ἀγώνων, Ne. 2, 5. εὖχος ἀπὸ ἀγώνων, οὓς ἐνέπουσιν ἱερούς, Ne. 6, 101, s. decus e certaminibus quæ vocant sacra. et hæc sunt quatuor illa nobilissima certamina, inter innumera alia minus nobilia, quæ celebravit et Pindarus, et quæ sacra κατ' ἐξοχὴν dicta, ἀγῶνες ἱεροί. ἀγώνων μοῖραν σὺν Ἑρμῇ διέπουσι, Ne. 10, 97, certaminum sortem cum Mercurio administrant. nam Tyndaridis ea celebritas communis cum Mercurio et Hercule. ἐν ἀέθλοις ἔθιγον πλείστων ἀγώνων, una cum præmiis attigerunt plurima certamina, Ist. 1, 26. i. e. sic certarunt sæpissime, ut præmia auferrent. Ἑρμῆς ἀγῶνας ἔχει, Ol. 6, 134, ut pote ἐναγώνιος dictus, præses certaminum: nam multum fortuna quoque valebat in iis ludicris certaminibus. Vide ἀγώνιος, et sub Ἄγω, frango.

ἀγωνία, ας. ἡ. (Ἄγω) certatio. πειρώμενον ἀγωνίας, Ol. 2, 94, experientem certaminis, ἀποπειρώμενον ἀγῶνος. ἀγωνίας σθένος, Py. 5, 150. i. e. τὸ ἐν τοῖς ἀγῶσιν σθένος, robur concertationis. ἐθέλουσι σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμ-

φίτειν, Ne. 7, 15, cupiunt conterminum certaminibus animum conservare, ὅμορον, i. e. student certaminibus. ut ergo hæc vox in Pindaro notet actionem et studium certandi.

ἀγώνιος, ὁ ἡ. (Ἄγω) ad certamina, etiam ad cœtus et celebritates, pertinens. certatorius. ἀγώνιος Ἑρμῆς, Ist. 1, 85, præses certaminum ludicrorum; ubi casus et fortuna multum quoque efficiebat sæpe. ἀγώνιον εὖχος, Ol. 10, 74, gloriam optabilem ex certamine. ἐν ἀγωνίοις ἀέθλοις κλέος ἔπραξε, Ist. 5, 9, in certatoriis, etiam contentionum plenissimis, certaminibus gloriam acquisivit. ἀγώνιος enim est et, laboriosus.

ἀδαδούχητος, vide sub σκότιος.

ἀδαημονία, ας. ἡ. (Δάω) imperitia, inscientia. οὐκ ἀδαημονίη σὲ ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, ω, 243, non imperitia te tenet curandi et administrandi bonum hortum.

ἀδαήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) imperitus, inscius, indoctus. μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, E, 634. οὔτι μάχης ἀδαήμονές ἐσμὲν, N, 811. οὔτι κακῶν ἀδαήμονες εἰμὲν pro ἐσμὲν, non ignari malorum sumus, μ, 208. οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, ρ, 283, non indoctus perferendi plagas.

ἀδαῖον, τὸ, vide sub ἄδην.

ἄδακρυς, υος. ὁ ἡ. (Δάω) sine fletu et luctu. ἄδακρυν αἰῶνα νέμων, Ol. 2, 120, illacrimabile ævum ducens.

ἀδάκρυτος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) non flens et lugens. ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων, A, 415. οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε, δ, 186. ἔνθα κεν οὔτινα ἀδάκρυτόν γε ἐνόησας Ἀργείων, neminem non flentem animadvertisses, ω, 61.

ἀδαμάντινος, η, ον, (Δάω) adamantinus. ἀδαμάντινον ἄροτρον, Py. 4, 398, i. e. ἰσχυρόν.

ἀδάμας, αντος. ὁ. (Δάω) adamas, gemma illa, a duritie sic vocata: nam est insuperabilis, comparative ad alios lapides. ἀδάμαντος ἥλοις, Py. 4, 125, i. e. clavis firmissimis.

ἀδάμαστος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) qui non superatur et domatur. est epitheton ᾅδου. Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος, Orcus sane implacabilis et indomabilis, I, 158. pro eo est et ὁ ἡ ἀδάματος, cum α intensivo, valde exercitus et subactus; vel et cum α privat. non attritus. vide Theocrit. Id. 15, 4, Casaub.

ἄδδην, vide ἄδην.

ἄδε, vide ἭΔΩ.

ἀδεής, έος. ὁ ἡ. τὸ ἀδεές. (Δίω) et ob metrum ἀδειής et ἀδδεής. est in bono sensu, ἄτρεστος, qui non terretur, non formidolosus, *unverzagt, (undismayed.)* est et in malo, ἀναιδής, improbus, *ungescheuet, (shameless.)* etiam in medio quodam sensu, θερμὸς, fervidus, quasi ἄφετος καὶ ἄδετος, *ausgelassen, (dissolute,)* ut significatus nonnihil trahat ex δέω, ligo. εἴπερ ἀδειής ἐστι, quanquam intrepidus sit, H, 117. ἀλλὰ σύγε αἰνοτάτη, κύον ἀδδεὲς inquit Iris nomine Jovis ad Minervam, Θ, 423, i. e. ἀπτόητε, *der sich nicht scheuet, (who is not afraid,)* et conf. κύων. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντὶ ἐμεῖο στήσασθαι, Φ, 481, inquit Juno ad Dianam. et utroque loco τὸ ἀδεὴς notat defectum verecundiæ et reverentiæ debitæ. θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, inquit Penelope ad ancillam protervam, τ, 91.

ἀδείμαντος, ου. ὁ ἡ. (Δίω) qui terreri nequit, qui terrori obnoxius non est. ἀδείμαντον σπέρμα Ἡρακλέος, Ne. 10, 30, i. e. Herculem imperterritum in utero concipiendum. ἀδείμαντον παῖδα, Ist. 1, 13, i. e. Herculem.

ἀδεῖν, vide ἭΔΩ.

ἀδέκαστος, vide sub ΔΕ'ΚΩ, ad finem.

ἀδελφή, (Φύω) ionice et dorice ἀδελφεά, ᾶς, ἡ. soror. ἀδελφεὰν τεάν, Ne. 7, 5, sororem tuam. reperitur et neutrum, τὰ ἀδελφὰ, e. c. Xenoph. Memor. II, 3, 19, ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, ut aures, oculos, manus, pedes, etc. ἀδελφὴν ex eodem patre licebat Athenis ducere; sed non ὁμομητρίαν, i. e. ex eadem matre natam. Aristoph. Nub. 1375, schol. cum ὁμοπατρίᾳ sorore matrimonium jungere licebat, ex legibus Solonis.

ἀδελφὸς et ionice **ἀδελφεὸς**, ου. ὁ. (Φύω) frater, *der bruder, (the brother,)* et quidem proprie, germanus frater. nam est ab α copulativo, et ἡ δελφὺς, ortum nomen, qui simul ex eodem utero ortus est. οἱ ἀδελφεὸς, ejus frater, B, 586. ὃν ἀδελφεὸν, suum fratrem, K, 32. ponitur tamen et de fratribus non uterinis, e. c. N, 695. O, 334, coll. R. vide porro Z, 515. Θ, 318. O, 187, ἀδελφεοὶ τρεῖς ἐκ Κρόνου. Ψ, 608, sc. ὁ Θρασυμήδης. Ω, 736. δ, 91, 199, 225, 512. ob metrum scribitur et ἀδελφειὸς, E, 21. Z, 61. ἀδελφοὶ Ἀνδρομάχης ἑπτὰ ceciderunt uno die sub Achille, neque μαχούμενοι, sed βουκολοῦντες, pascendis bubus operati, Z, 421—424. fratres ex more antiquissimo ducebant sorores uxores, ut Jupiter Junonem, ut Æoli filii et filiæ, κ, 5—12. ὁμόκληρον ἐς ἀδελφεὸν, Ol. 2, 89, conf. κοινός. ἀδελφεόν σου, Ne. 7, 127. ἀδελφεοῦ ἐπὶ βίαν, Ne. 10, 137, i. e. ad fratrem suum. ἀδελφεοὺς ἐσλοὺς ἐπαινήσομεν, Py. 10, 107, ergo constanter poëta uterque ionicam nominis formam posuit, nusquam commune illud ἀδελφός. cæterum ἀδελφοὶ in plurali possunt fratres et sorores junctim notare, sicut apud Euripid. Elect. 536, 537, et 746, ut ergo ex *eodem utero natos* notet.

ἀδευκὴς, έος. ὁ ἡ. (Δέκω) non apte et grate excipiens vel excipiendus. ἀγλευκής. a δέκω, excipere facio, excipio: cum α privativo, et interserto υ. qui non cum voluptate excipit nos vel excipitur a nobis. et quia δέκομαι quoque notat, exspecto: hinc est et, ἀπροσδόκητος, ἀδόκητος, ὃν οὐκ ἄν τις προσεδόκησεν. ὤλετο ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, δ, 489, morte ingrata. ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, vito rumorem ingratum, ζ, 273, rumorem multa sinistre excipientem. ἑτάρων ἀδευκέα πότμον, κ, 245, sociorum inopinatum et acerbum fatum. est ergo ἀδευκὴς oppositum τοῦ ἐνδυκής: notatque adversus, ingratus, incommodus.

ἀδέψητος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) non subactus a coriario, non emollitus. ἀδέψητον βοέην corium bubulum non a coriario præparatum, υ, 2, i. e. ἀμάλακτος, ἀκατέργαστος, ξηρὰ βύρσα. et 142, ἐν ἀδεψήτῳ βοείῃ, in cruda bovina. et intelligitur his locis corium, sicut est detractum a corpore bovis, nullo artificio præparatum.

ἀδέω, f. ήσω. (Ἥδω) satior ad fastidium usque, tædio adficior, defatigor. *ich bin oder werde unlustig und verdrossen, ich bekomme der sache satt, (I am, or grow, sick, tired of, or disgusted with a thing.)* est ab ὁ ἡ ἀηδὴς, non delectans, odiosus, insuavis; verbum ἀηδέω, minus suaviter tracto; vel tractor; et per contractionem ἀδέω. καμάτῳ ἀδηκότες, fatigatione lassi, K, 98, 312, i. e. ἀηδισθέντες. sic et 471. et quidem scriptio per δδ præter rationem esse videtur, quam codices quidam exhibent: præstat scribi ἀδηκότες. nam α ex contractione ortum, natura longum est. hinc et iidem legunt, μ, 281, ὅς ῥ' ἑτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ οὐκ ἐάᾳς γαίης ἐπιβῆναι, qui socios defatigatione male adfectos et somni desiderio, non sinis in terram exire e navi: ἀηδῶς ἔχοντας διά τε τὸν κάματον καὶ διὰ τὸ ἐστερῆσθαι ὕπνου. μὴ ξεῖνος δείπνῳ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, α, 154, ne hospes ex convivio nullam delectationem haberet, sed potius fastidium sentiret, versans cum impotentibus. his locis δ non est duplicatum, et tamen α longum. hinc est adjectivum ὁ ἡ ἀδήμων, mœstitia et dolore expletus misere; et ἀδημονεῖν, præ satietate doloris concidere animo, in valde tristi statu animi esse, *überhäufet seyn von ängstlichkeit, (to be overwhelmed with sorrow.)* et ἡ ἄση, ης, molestia animi; at ἀσάομαι, f. ἀσήσομαι, molestia adficior in animo, Theocr. Id. 25, 240.

ἀδηκὼς, vide sub ἀδέω.

ἀδημονέω, vide sub eod.

ἀδήμων, vide sub eod.

ἄδην, (Ἥδω) et ob metrum ἄδδην. adverb. satis, εἰς κόρον, δαψιλῶς εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην, soliti edere ad satietatem, E, 203, largiter, *zur vollen genüge, (to satiety, abundantly.)* hinc metaphorice, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, qui eum ad satietatem agitabunt et exercebunt, N, 315. οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, non desinam, antequam eos satis agitavero pugnando. T, 423. ἔτι μὲν φημὶ ἄδην ἐλάαν κακότητος, ε, 290, i. e. κατακόρως κακῶσαι αὐτὸν, satis superque agitaturum me eum esse ærumnis. hinc dicuntur οἱ ἀδηφάγοι ἵπποι, i. e. οἱ τέλειοι, qui satis fruuntur pabulo. et ἀδολέσχης, ου, ad satietatem garriens. et τὸ ἀδαῖον, i. e. τὸ εἰς κόρον ἔργον. λύχνος ἀδηφάγος, lucerna multum olei absumens, ὁ πότης.

ἀδήριτος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) sine certamine et contentione. ἀδήριτος πόνος, labor pugnando non susceptus, P, 42, et sequentes genitivi pertinent ad ἀπείρητος proprie.

ᾅδης, vide ἀΐδης, et sub ὠκεανὸς, haud longe a fine.

ἀδήσει, vide sub ἀδέω.

ἀδηφαγία, ἡ, vide sub ἀνδροφάγος.

ἀδηφάγος, vide sub ἄδην, necnon sub ἝΔΩ prope initium.

ἀδιανοήτως, vide sub Εὐρύλοχος in R.

ἀδίαντος, ου. ὁ ἡ. (Δίω) non madefactus. ἀδίαντον σθένος, Ne. 7, 107, robur non rigatum, sudore sc. i. e. nulla molestia aut defatigatione subactum. nam hoc nostrum δεύω notat et, subigo, macero aqua.

ἀδιεξίτητος, vide sub ἄβατος.

ἀδικία, vide sub δίκη prope initium, et sub εὐδικία.

ἄδικος, ου. ὁ ἡ. (Δίω) injustus, inhumanus. ἀδίκων ἀπέχειν ψυχὴν, Ol. 2, 125, i. e. ἀδικιῶν κεχωρισμένην ἔχειν. ἄδικον ἥβην legunt quidem alii Py. 6, 47, sed Schmidius ibi legendum censet ἀδινὸν, quod adjectivum pertinere ad πλοῦτον dicit. vulgata lectio id vult: οὔτε εἰς πλημμέλειαν οὔτε εἰς ὑπεροψίαν χρώμενος τῇ ἥβῃ.

ἀδινὸς, ή, όν. (Ἥδω) densus, satiatus cum quadam delectatione. πυκνός. est ab ἄδην, quod et notat, semper, ἀδιαλείπτως. Eustathius docet, quinque significatus speciales habere hoc adjectivum: ἀθρόος, οἰκτρὸς, ἡδὺς, πυκνὸς, ἠρέμα. sed hæc omnia reducuntur ad unicam illam notionem, densus cum delectatione aliqua. ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων, B, 87, examina apum dulcium. et 469, μυιάων ἀδινάων ἔθνεα, muscarum frequentium et dulcia sectantium agmina. ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, præibat illis luctu denso et tristitiam mulcente, Σ, 316. et 124, ἀδινὸν στοναχῆσαι, ex animo et imo sensu suspirare. sic, ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο, X, 430. Ψ, 17, et 225, ἀδινὰ στοναχίζων. εὗρε ἀδινὰ στενάχοντα, suspirantem dense, Ω, 123. et 510, ἔκλαιε ἀδινὰ, flebat largiter. et 747, ἐξῆρχε γόοιο. μῆλα ἀδινὰ σφάζουσι, α, 92. δ, 320, i. e. τὰ πυκνὰ καὶ δαψιλῆ καὶ εἰς κόρον: et neutrum est pro adverbio, largiter mactant pecudes. ἀδινὸν γοόωσα, largiter gemens et lugens, δ, 721, Penelope. ἀδινὰ (neutrum plurale adverbialiter) στενάχοντα, suspirantem, η, 274. ἀδινὸν μυκώμεναι, sc. αἱ πόρτιες, κ, 413, dense mugientes vitulæ.

ἀδινὸν κῆρ, cor densum et firmum, Π, 481. τ, 516, i. e. πυκνὸν, διὰ τὴν τοῦ σπλάγχνου πυκνότητα: πυκνὴ γὰρ καὶ νευρώδης ἡ καρδία: cor est valde musculosum: et dolore magis constringitur. ἀδινὸν στεναχίζων, ω, 316. Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἤκουσε, ψ, 326, Sirenum dulcium et affatim eanentium vocem, delectabilium ad satietatem. ἔκλαιον ἀδινώτερον, flebant largius et impensius, π, 216. δάκος ἀδινὸν, morsum cum sensu penetrantem, Py. 2, 97, sc. τὴν κακηγορίαν, maledicentiam, quæ est morsus altus. ἀδινὸν πλοῦτον, Py. 6, 47, copiosas divitias.

ἀδινῶς, (Ἥδω) adv. dense, crebro, ex imo sensu et affectu. ἀδινῶς ἀνενείκατο, Τ, 314, crebros gemitus ex pectore ducebat: confertim et miserabiliter.

ἀδίοπος, vide sub διέπω.

ἀδμὴς, ῆτος. ὁ ἡ. (Δάω) nondum domitus, nondum jugo subactus. ἡμίονοι ἀδμῆτες, δ, 637, muli nondum exerciti sub jugo. παρθένος ἀδμὴς, virgo innupta, ζ, 109, 228. dicitur et alibi de vitula, ἣν οὔπω ταῦρος ἐπιβὰς ἐδάμασεν: hinc et fœmina nunquam marita dicitur ἀταύρωτος, i. e. ἡ ἄζυξ.

ἄδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) est idem quod ἀδμὴς, et ex ejus genitivo ortum. exstat et fœmininum peculiare ἡ ἀδμήτη. ῥέξω σοὶ (sacrificabo tibi) βοῦν ἦνιν, ἀδμήτην, Κ, 293. γ, 383: et additur explicationis causa, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. talis nondum subjugata vitula dicebatur ἠκέστη, i. e. ἀκέντητος: et talis in specie Minervæ τῇ ἄζυγι debetur. ἵππον ἑξέτεα, ἀδμήτην, Ψ, 266, et 655, ἡμίονον ἑξέτεα, ἀδμήτην.

ἄδοι, vide sub ἭΔΩ.

ἀδόκητος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) qui non putat, qui non exspectat aut opinatur. ὁ μὴ δοκῶν. κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμα 'Αΐδου πεδὰ (pro μετὰ, ad,) ἀδόκητον, καὶ ἐν (dorice pro εἰς, ad,) δοκέοντα, Ne. 7, 45, communis venit fluctus Orci, qui obruit et sepelit, ad non opinantem (e. c. juvenem, bene valentem) et ad opinantem, e. c. senem invalidum. possit tamen fortasse ἀδόκητος et esse, ἄδοξος, inhonoratus, inglorius; sicut ὁ δοκέων, magni habitus; nisi contextus obstaret.

ἀδολεσχέω, vide sub ἄδην, et λέσχη.

ἀδολεσχὴς, vide sub iisd.

ἀδολεσχία, vide sub iisd.

ἀδόλεσχος, vide sub iisd.

ἄδολος, ου. ὁ ἡ. (Δέλω) sine dolo et astutia. σοφία μείζων ἄδολος τελέθει δαέντι, Ol. 7, 99, gnaro sapientia major doli expers est, i. e. gnaro artis sculptoriæ, quam Rhodii summi artifices callebant, vel major quoque ars quam ea est, præstigiis omnibus carens apparet. gnarus satis scit, sine præstigiis vel majora fieri posse, quæ imperitis per artes magicas fieri putantur.

ἀδονὶς, ἡ. vide sub ἀηδὼν.

ἄδος, ου. ὁ. (Ἥδω) satietas. κόρος. ἄδος ἵκετο θυμὸν, satietas occupavit animum, *hat es nun satt, (is tired of it,)* Λ, 88.

ἀδράλεστον, vide sub ἐρείκω.

ἀδρὸς, ὰ, όν. (Ἥδω) densus et delectabilis. ab ἥδω, quasi ἀδηρὸς, per syncopen. bene habitus, *wol bey leibe, körnig, stark, (robust, nervous, strong.)* nam ejusmodi corporibus delectamur intuentes et contrectantes. deinde transfertur varie, ut notet, magnus, opulentus, fortis, speciosus, χονδρός.

ἀδροτὴς, ῆτος. ἡ. (Ἥδω) habitudo corporis firma et succulenta. status vegetus et lætus corporis. ψυχὴ λιποῦσα ἀδροτῆτα καὶ ἥβην, Χ, 363. Π, 857. Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, Ω, 6. alii his locis legunt ἀνδροτῆτα, quam confer. nobis est, juventa plena roboris. ποθέων, miserans.

ἀδροτὴς, ῆτος. ἡ. (Ἄνω) habitudo, robur, crassities. corpus nervorum plenum et virium. *die stärke, körnigkeit* vel *kernigkeit, (strength, vigour.)* facta vox ex ἀνδροτὴς, et obvia in multis exemplaribus, locis sub ἀνδροτὴς citatis. ἀδρὸς est robustus, vividus, plenâ habitudine, *stark, kernig, dicht und voll, (strong, vigorous, robust.)* hinc ἀδρὸν δένδρον, *ein starker baum, der völlig ausgewachsen hat, (a thick tree, one that is fully grown.)* et in genere notat, plenis viribus, et plene adulto corpore. virili nervosâ et succulentâ habitudine præditus, qualis in adultis viris integris esse solet. scribitur et ἁδρότης ητος. ἡ. apparet pertinere vocem ad ἄνω, et ad ἀνήρ.

ἀδύνατος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) quod fieri non potest, facultatem et potestatem superans. ἀδύνατον, impossibile est, Ne. 7, 81. sic et neutrum plurale absolute, ἀδύνατα, Py. 2, 148, fieri non potest.

ἁδὺς, vide ἡδὺς.

ἄδυτος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) quo non accedere potest aliquis vel omnis. inaccessus. ab α privativo, et δύω, intro. ἄδυτον θησαυρὸν, Py. 11, 7, ubi sic vocat templum Apollinis Ismenii prope Thebas, in colle Ismenio, sacro Apollini. et in id templum non cuivis patebat accessus. hinc et τὸ ἄδυτον est locus sacer, ad quem adire vulgus prohibetur. Αἰνείαν μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο ἧκεν, emisit, Ε, 512, coll. 445, s. et 448, ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ. in magno templo. εὐώδεος ἐξ ἀδύτοιο, Ol. 7, 59, ex fragrante templo religioso.

ἄδω, f. ἄσω. (Ἥδω) aor. 1. ἦσα. satio, delecto ad satietatem. *ich vergnüge völlig, ergötze, (to enjoy to satiety.)* ἄσειν μέλλετε κύνας, satiaturi et delectaturi carnibus vestris estis canes, Λ, 817. ἄσαιμί σε ὄψου, Ι, 485, delectare te volebam cibo. ἄσῃ ἵππους δρόμου, satiaverit et delectaverit equos cursu, Σ, 281, nam equi generosi delectantur cursu. ἐγχείη ἱεμένη ἄμμεναι χροὸς ἀνδρομέου, hasta cupiens delectare se (notat ergo et intransitive) corpore humano, et quasi satiare se, Φ, 70, pro ἄδειν, ionice ἀδέμεν, attice ἀδέμεναι, et per syncopen, ἄμμεναι, i. e. κορέσασθαι. possis hanc formam et sic confectam putare, ut verbum sit ἄω, pro ἄδω, inf. ἄειν, dorice ἄεν, ionice ἀέμεν, attice ἀέμεναι, per syncopen ἄμεναι, et reduplicatione æolica ἄμμεναι. sed his ambagibus opus non est nam ex ἀδέμεναι syllaba δε extrusa est, unde et quidam codices legunt ἄμεναι. ἄσεσθε κλαυθμοῦ, satiabimini fletu, Ω, 717, nam est et flere voluptas quædam. ἄσασθαι ἦτορ σίτου, satiari pane, quod attinet appetitum, Τ, 307. δοῦρα, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, Ο, 317. Λ, 573. Φ, 168, hastæ, cupientes satiare se corpore humano: quasi ipsæ essent animantes. ἐστὶ μὲν καὶ γόου ἆσαι, Ψ, 157, fieri solet ut et lugendo satiemus nos. ἆσαι κύνας, satiare canes, Ω, 211. ἄρηα αἵματος, ferrum sanguine, Ε, 289. Υ, 78. Χ, 267. est infin. aor. 1. a. notans nunc transitive nunc intransitive, κορέσαι vel κορέσασθαι.

ᾄδω, vide 'Αείδω.

ἀδὼν, vide sub ἭΔΩ.

ἀδώρητος, vide sub δῶρον, prope medium.

ἀεθλεύω, f. εύσω. (Ἕλω) certo in certamine. it. κακοπαθέω. ὅγε ἀεθλεύειν προκαλίζετο. provocabat ad certandum, Δ, 389. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν, Ψ, 274, si in honorem alterius certaremus. et 737, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν, ut et alii certare possint. ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, laborans pro hero immiti, Ω, 734, i. e. κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότου. hinc Pindarus: λυσίπονοι δεσποτῶν θεράποντες, servi qui dominos a labore liberant, qui loco illorum opus faciunt grave.

ἀέθλιον, ου. τὸ. (Ἕλω) idem. et non est deminutivum, sed derivativum nomen, sicut τὸ ἴχνιον, et similia. ὅσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια ἵπποι, quot mihi attulerunt præmia equi, Ι, 127. et 124, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, sc. equi, qui victorias cursu retulerunt. Sic et 266, 269. nam certaminum curulium aliorumque studiosissimi erant Græci in otio. ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν, Χ, 160, quæ præmia sunt virorum pedibus, quando cursu certant. δῶμέν οἱ ἀέθλιον, δεύτερα pro δεύτερον, demus ei præmium, et quidem secunda præmia, Ψ, 537. et 736, ἀέθλια δ' ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε, sublatis æqualibus præmiis abite; ubi conf. ἶσα. et 748, ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο, præmium certaminis, in honorem sui socii Patrocli mortui. et 823, ἶσα ἀέθλια ἀνελέσθαι. ἀέθλια θαυμανέοντες, præmiorum cupidi qui erant, θ, 108, et φ, 4, ἀέθλια, τόξον, ubi plur. est pro sing. præmium, sc. nuptias suas. et 62, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος, præmia quæ olim certando consecutus erat herus, vel et, quæ olim ponere solebat aliis certantibus. et 117, οἷός τ' ἤδη, (jam valens) πατρὸς ἀέθλια καλὰ ἀνελέσθαι, ubi conf. ἀνέλω. ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια, ω, 168, ubi videtur tamen positum pro, τὸν ἄεθλον, certamen. cæterum, quia talia certaminum præmia cum magno labore, sæpe et discrimine, certantes consequebantur: hinc τὸ ἄθλιον (non vero ἀέθλιον) poni solitum est ἐπὶ δυστυχίας καὶ πόνου μοχθηροῦ: et ὁ ἄθλιος est ὁ δυσάεθλος, cui luctandum est cum fortuna adversa; et ἡ ἀθλιότης, ærumna, miseria. conf. ἄεθλος.

Ἄεθλον, (contr. ἆθλον) ου. τό. (Ἕλω) præmium certaminis, quod quis valde cupivit accipere. ab α intensivo et ἕλω, capio, capere studeo: vel ab eodem α, et ἐθέλω, cupio. *der preis im wettkamphfe, (the prize of a contest,)* τὰ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔπαθλα. et hæc ἔπαθλα τὰ τῆς ἀνδραγαθίας, εὐτελῆ τοῖς ἥρωσι plerumque fuerunt, non pretiosa. nam e. c. Ajax, Η, 321, accipit præmium, paullo meliorem partem carnium in convivio principum. alibi πίτυς, καὶ σέλινον, καὶ κότινος, ἀγώνων μεγάλων ἦσαν ἔπαθλα. maximus fere in conviviis habebatur honos heroibus vincentibus, aut post strenue gestas res; conf. Σαρπηδὼν, Διομήδης, in R. ἐλθόντες μετ' ἄεθλα, Λ, 699, venientes ad præmia certaminis consequenda. τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος, ἠὲ γυνὴ, Χ, 163, ubi vides τὴν τῶν παλαιῶν ἄθλων φύσει μὲν εὐτέλειαν, θέσει δὲ μεγαλειότητα: nam tripodem aut mulierem, μέγα vocat; coll. 159, 160, οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, ἅτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν, non sacrum quoddam vasculum, aut scutum, adipisci cursu cupiebant; quæ quoque sunt vilia. νηῶν δ' ἔκφερε ἄεθλα, Ψ, 259, seqq. et ista certaminum præmia deinde distributive enumerata, 262, 273, ubi præmia, quasi ἔμψυχα, dicuntur consecuta esse equites. et 314, ubi ἄεθλα dicuntur fugere certantem. et 413, 441, 511, 544, 551, 615, 620, ubi improprie vocatur ἄεθλον, quod est merum δῶρον, sed tamen ob prudentiam et virtutem in genere datum Nestori. et 631, 640, ubi μέγιστα ἄεθλα τοῖς ἱππεῦσι data, aliis non tanta. et 653, 700, 740, 773, 849, 892, 897. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, λ, 547, conf. νικᾶν. ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον, φ, 106, hoc præmium, i. e. ipsa Penelope, coll. 107, seqq. et 73, 72, ubi sensus est: ἐπειδὴ ὁ ἀγὼν ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἐπὶ τῷ ἐμὲ γῆμαι, de nuptiis meis; καὶ ἐγὼ κεῖμαι προφανῶς (aperte) τοῦ ἀγῶνος ἔπαθλον. περικαλλέα ἄεθλα, ω, 85, in funere Achillis, ubi ἀγὼν ἐπιτάφιος celebrabatur. et 91. et 89, ἐπιντύνονται ἄεθλα, ubi per metalepsin τὰ ἄεθλα ponuntur pro ipso certamine: nisi mavis subaudire, πρὸς, parant se ad præmia, ut ea consequantur. Sed Ol. 1, 5, εἰ δὲ ἄεθλα γαρύειν

ἔλδεαι, si certamina, ἀγωνίσματα, cupis loqui. et 159, ἀέθλων εἵνεκα, ob præmia certaminis. μοῖραν ἀέθλων, Ol. 6, 135, consecutionem præmiorum. εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἀέθλων, Py. 1, 191, bene affici rebus, bona fortuna uti, *gute umstande an gesundheit und gütern haben, (to be in good health and prosperous circumstances,)* primum est præmium quasi, in hujus vitæ curriculo consequendum: alterum est, bene audire. τὰ μέγιστα ἀέθλων ἑλὼν, Py. 10, 37. ἀέθλων τὲ κρίσιν, Ne. 10, 43. et 59, ἐσχάτων, supremorum et summorum, ἐν ἀέθλοις, cum præmiis, Ist. 1, 26. τοῦτο δὲ προσφέρων ἆθλον, hoc afferens præmium, Ol. 9, 162, i. e. τὸν ὕμνον. cæterum τὸ ἆθλον καὶ βραβεῖον re ipsa sunt idem, sicut et λῆμμα καὶ δῶρον: sed differunt solo respectu accipientis et dantis: nam τοῦ ἀθλοῦντος est τὸ ἆθλον, et τοῦ βραβευτοῦ (dantis præmium) est βραβεῖον. ὁ ἀθλοφόρος, vide φέρω.

ἀεθλονικία, ας. ἡ. (Εἴκω) certaminum victoria. Ne. 5, 11.

ἄεθλος, (contr. ἆθλος) ου. ὁ. (Ἕλω) certamen, *wettstreit, (contest.)* it. labor molestus et ærumnosus, *kampf, noth, (a hard struggle.)* οἱ ἆθλοι sunt οἱ ἀγῶνες. πολέας δ' ἐνέπασσεν (intexuit telæ suæ) ἀέθλους Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, Γ, 126, nam hæ duæ gentes certabant de Helena, cujus ea esse deberet; et ipsa erat τὸ ἔπαθλον, cessura victori. υἱὸν τειρόμενον (misere exercitum) ὑπὸ Εὐρυσθῆος ἀέθλων, Θ, 363, Herculem, cujus labores ab Eurystheo ei injuncti vocantur ἄεθλοι. sic et Τ, 133. πειρώμενος (connixus, tentans) ἢ ἐν ἀέθλῳ, ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, Π, 590, vel in certamine ludicro, vel et in prœlio. σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισιν κτερέϊζε, tuo sodali mortuo justa fac cum certaminibus, Ψ, 646. et 753, οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε, periculum facietis etiam hujus certaminis. οὐδὲ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, neque ibi effugerat certamina, α, 18, et sic σεμνῶς vocat τοὺς πόνους Ulyssis, quasi ἀγῶνας cum fortuna adversa. Sic sæpe ἄεθλοι sunt ἀγωνίσματα cum adversitatibus et ærumnis, ut de Hercule vidimus. ἡμεῖς μὲν γὰρ κεῖθι (ibi, ad Trojam) πολέας τελέθοντες ἀέθλους ἥμεθα, γ, 262, ubi sic vocat concertationes bellicas, pugnas, τοὺς ἐν πολέμῳ πόνους, διὰ τὸ ἐναγώνιον. sic δ, 170, ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους, inquit Helena. et 241, ὅσοι Ὀδυσσῆος εἰσὶν ἄεθλοι. sed 659, παῦσαν ἀέθλων, ubi sunt certamina ludicra, coll. 626. sic et θ, 22, ὡς ἐκτελέσειεν ἀέθλους πολλοὺς, ut conficere posset multa certamina ludicra. et 100, ἀέθλων πειρηθῶμεν πάντων, coll. 103, quo loco quatuor species ejusmodi certaminum enumerantur, πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν (ad quæ et ἡ ὀρχηστὺς, saltatio pertinet) ἠδὲ πόδεσσιν, pugilatu, luctando, saliendo, currendo. sed re vera fuere quinque, θέειν, πάλη, ἅλμα, δίσκος, πύξ: et hoc erat τὸ πένταθλον Phæacum. recentioribus id erat ἅλμα, δρόμος, δίσκευμα, κόντος (i. e. ἡ τοῦ ἄκοντος ἐρωὴ, jaculi vel hastæ jactus) πάλη. præterea aliis erant et equestria certamina, et sagittandi: quæ ignorant Phæaces, ut imbelliores. præterea ex l. c. apparet, antiquos post convivium non requievisse, ut recentiorum mos erat, sed exercuisse corpus. et 131, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρένα ἀέθλοις. et 133, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα (interrogemus) εἴ τιν' ἀέθλων οἶδέ τε καὶ δεδάηκε, novit et didicit. et 145, καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων, εἴ τινά που δεδάηκας. et 160, δαήμονι ἄθλων, perito certaminum nobilium. ubi hoc nomen est dissyllabum. et 179, ἐγὼ δὲ οὐ νῆϊς (inscius) ἀέθλων. et 184, πειρήσομαι ἀέθλων. et 197, σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον, magno animo sis ob hoc certamen. et 210, ἔριδα ἀέθλων, litem de certaminibus. et 214, ubi sic cohærent, ἄεθλοι ὅσοι μετὰ ἀνδράσιν, quotquot certamina inter viros nobiles in usu sunt, πάντα (adverbialiter pro πάντως) οὐ κακός εἰμι. ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετο ἀέθλους inquit Hercules de Eurystheo, λ, 621. et 623, οὐ γάρ ἄλλον τοῦδε φράζετό (existimabat) μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον, quam Cerberum ἐξ ᾅδου ἀγαγεῖν. ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε (κατὰ) φρένα ἀέθλοις, ρ, 174, ubi sic vocat lusus, fallendi temporis causa institutos, a procis: et ita vocat eos vel adulatorie, vel facete. νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον, τ, 572, proponam certamen. et hinc est verbum ἀθλοθετεῖν compositum. et 576, μνηστῆρσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω. et 584, μηκέτι ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον. μνηστήρεσσιν ἄεθλον ἀάατον, φ, 91, certamen difficile et non decipiendum, et 135, ἐκτελέωμεν ἄεθλον efficiamus certamen. sic et 180, 268. οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται, χ, 5, hoc igitur certamen sine ullo errore peractum est: ubi sic vocat tensionem arcus et sagittationem per duodecim bipennes. οὔπω ἐπὶ πείρατα πάντων ἀέθλων ἤλθομεν, ψ, 248, coll. 249, πόνος: ut indicetur labor periculosus. et 261, εἰπὲ, ἄγε, μοι τὸν ἄεθλον, ubi sic vocatur omne id malum, quod restabat exantlandum. et 350, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεθα ἀέθλων, jam multis satiati sumus ærumnis. οὐκέτι ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις, non amplius ullorum certaminum una particeps eris, χ, 27, *du sollst zu keinem edlen wettkampfe mehr kommen, (thou shalt henceforth not take part in any honourable contest;)* nam putabat procus, Ulyssem ex illo paullo ante feliciter tentato certamine sustulisse animos: vel fingebat saltem, se ita putare. conf. tamen ἀντιάω, et vide ibi aliam explicationem. hæc, quam nunc adduximus, verior fortasse est. Athenienses, post victos sub Themistocle Persas, quotannis stato die spectabant gallos pugnantes ad id ipsum institutos; quia Themistocles, educens suos ad bellum, conspexerat forte duos gallos concertantes, et ab horum exemplo milites ad fortiter prœliandum erat cohortatus. de certaminibus in funere magnorum est et exemplum ω, 87, seqq. ἆθλος οὗτος ὑποκείσεταί μοι, Ol. 1, 135, i. e. ὁ ἀγών. ἄθλων μνῆμα, Ol. 3, 27. ἄεθλον τοῦτον τέλεσον, Py. 4, 294. ἀέθλων κορυφὴν, Ol. 2, 24. μεγάλων ἁγνὴν κρίσιν, Ol. 3, 37. μάρτυρα ἀέθλων, Ol. 4, 6, i. e. ὑμνητήν. ἀέθλων ἁμίλλαις, Ol. 5, 13. μέγιστον τεθμὸν, Ol. 6, 117. χρυσοστεφάνων μῆτερ, Ol. 8, 1. et 84, ἐξ ἱερῶν. κυδίμων (ἐν) πτεροῖς, Ol. 14, 34, ubi certaminibus alæ tribuuntur, quia victores evehunt ad deos quasi. κῶμον ἀέθλων Πυθίων, Py. 3, 130, quanquam ibi possit intelligi τὸ ἄεθλον. ἀέθλων πέρατα, Py. 4, 391, quomodo certamina sint finienda. ἐξ ἀγλαῶν, Py. 5, 69. γεύεται ἀέθλων, Py. 10, 11. specimen edit certaminum. μεγάλων Μοῦσα μεμνῆσθαι φιλεῖ, Ne. 1, 14. ἐξ ἀέθλων νίκας, Ne. 2, 30. ἀεξιγυίων, Ne. 4, 119. ἐρατῶν ἐξ, Ne. 6, 22. ἱππείων κορυφὴν, Ne. 9, 20. πειρᾶσθαι, Ne. 11, 29. ἐξ, Ist. 1, 12. διδύμων, Ist. 3, 15. ἐτείων τέρμα, Ist. 4, 115. πάμπρωτον, Ist. 6, 70. κράτος, Ist. 8, 7. ἀέθλοις ἐν νέοις, Ol. 2, 78. κρίσις ἀμφὶ ἀέθλοις, Ol. 7, 146, et hic ἀγὼν vocabatur τὰ Τληπολέμεια in insula Rhodo: proprie tamen fiebat id in honorem solis. conf. ἄνθος. poterant et pueri ibi inter se certare. ἐν ἱεροῖς, Ol. 13, 21. ἀέθλοις γυίων, Py. 4, 450. ἐν νικηφόροις, Py. 8, 36. κλεινὴν πόλιν, Py. 9, 125. et 203, ποδῶν διακρῖναι. et 178. γῆς βαθυκόλπου. ἐξοχώτατοι ἀμφὶ ἀέθλοις, Ne. 2, 26. ἐν ἀέθλοις ἀριστεύων, Ne. 11, 18. ἀμφὶ, Ist. 1, 71. σὺν εὐδόξοις, Ist. 3, 2. ἐν Ἀδραστείοις, Ist. 4, 44. ἐν ἀγωνίοις, Ist. 5, 9. et 71, ἀμφὶ ἀέθλοις.

ἀεθλοφόρος et ἀθλοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui præmium certaminis fert, νικητής. a τὸ ἄεθλον, præmium certaminis. apud poëtam est epitheton nobilium equorum: ἵππους ἀθλοφόρους, I, 124, 266, qui sunt οἱ φερένικοι, οἳ ἔπαθλα ἔσχον, qui habuerunt jam præmia cursuum. sic ἀθλοφόροι ἵπποι, Λ, 698, in quo contextu, coll. 697, videtur respici certamen Olympicum, cui præsederant primum οἱ Πισάται, post, devictis his, οἱ Ἠλεῖοι. ἵππος ἀεθλοφόρος, Χ, 22. et 162, ἵπποι, λαβόντες ἔπαθλα. ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν, Ne. 3, 146. αὐτῷ τρεῖς ἀεθλοφόροι, Ne. 6, 58. ἀεθλοφόροις, i. e. νικηταῖς, Ol. 7, 13.

Ἀεὶ, adv. semper, perpetuo, constanter. *immer, anhaltend, (always, continually.)* neque notat semper continuationem in infinitum; sed sæpe continuitatem in parvo temporis spatio, vel adsiduitatem et studium in tempore non diuturno; vel frequentiam rei, aut sæpe repetitam rem. sicut ποτὲ et πάλαι quoque sæpe de non longinquo tempore ponuntur; et Attici dicunt πάλαι πολλάκις, jam sæpe, *schon oft, (already often.)* Sæpe τὸ ἀεὶ eodem die finitur, notatque studium magnum et conatum. idem dicitur αἰεὶ, αἰὲν. cæterum est ab α intensivo cum paragoge. αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα, K, 232, semper ei in pectore animus erat audax. αἰὲν, N, 386, et 517, ἐμμενὲς αἰεὶ, constanter, perpetuo. et 557, μάλα αἰεί. ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, O, 683, saliens firmiter stabiliter semper. et 730, 752. Π, 358. P, 385, 730. T, 33, 336. Φ, 605. Ψ, 500, 502, 717, 821, 379. Ω, 651. αἰὲν διαμπερὲς, O, 70. αἰὲν λίσσετο, I, 451, ergo difficulter admodum persuaderi sibi passus est, lædere patrem. ἐμμενὲς αἰεὶ, K, 361, 364. ἀσκελέως αἰεὶ, T, 68, pertinaciter semper. νωλεμὲς, I, 317, assidue semper, P, 148. T, 232. qui sunt pleonasmi attici. confer porro Π, 105, 107, 109, 641. Ψ, 766. Ω, 72. O, 594, 635. B, 796. E, 434, 605. Θ, 342, 361. Λ, 154, 168, 178, 826. M, 211. P, 752. Φ, 543. X, 198. Ψ, 323. de perpetuo tempore est Ω, 744, οὗ αἰεὶ μεμνήμην, cujus perpetuo memor essem. μέμνηντο αἰεὶ, memores erant semper, P, 364. αἰὲν ἀριστεύειν, Z, 208. ἔμαθον ἔμμεναι ἐσθλὸς αἰεὶ, 445. μείλιχον αἰεὶ, i. e. γλυκύθυμον, mitem semper et dulcem moribus, T, 300. αἰεὶ κερτομέοντες, Π, 261, ubi τὸ ἀεὶ habet τὸ ψεκτόν: alias enim et graves viri κερτομέουσι nonnunquam et lacessunt. αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος, semper impudentiam indutus, I, 372. ἅλα ναίειν αἰεὶ, mare inhabitare semper, O, 190. ἀεὶ πάρεστι αὐτῷ θεὸς, semper adest ei, Υ, 98. αἰεί σοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοὶ, auxiliantur tibi, Φ, 215. αὐτῷ Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, ei ad latus est, Δ, 11. αὐτῷ αἰεὶ πάρα (πάρεστι) εἷς θεῶν, E, 603. Διὸς νόος αἰεὶ κρείσσων ἢ ἀνδρὸς, Π, 688. P, 176. θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Φ, 518. αἰὲν ἄπιστε, Ω, 63, omni tempore infidelis. αἰεὶ ῥίγιστα τετληότες εἰμὲν, E, 873. A, 107, 561. Γ, 272. M, 323. N, 634. Ξ, 210, 269. X, 488. Ψ, 478. α, 56. β, 232. δ, 89, 567. ε, 10. ζ, 42. η, 201, 294. θ, 248, 468. ι, 74, συνεχὲς αἰεί. 134, 386, 513, 545. κ, 330, semper, i. e. sæpe, *oft, (frequently.)* μ, 64. ν, 9, 144, *noch immer, (still.)* 148, 300. ξ, 19. ο, 331, 533. ρ, 218, 246. σ, 173. τ, 120, 591, 596. υ, 385. φ, 69, i. e. πολὺν χρόνον. 146, coll. 156. ω, 93, 395, 481, 482. αἰὲν, α, 68, 379. β, 143. δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα, β, 22, quod notat τὸ συνεχὲς τῆς τῶν παίδων σπουδῆς ἐπὶ τοῖς πατρῴοις ἔργοις, γ, 147. ε, 210. θ, 308. λ, 574. ξ, 458, ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος, ubi hoc αἰὲν idem notat quod πάννυχος: per noctem totam continue aquosus et pluviosus. π, 707, 366. υ, 40, 317. et hoc αἰὲν est ab αἰεὶ ex Dialecto Ἀργείων καὶ Κρητῶν, qui pro ι ponere solent ν, e. c. ἐνς pro εἷς, quemadmodum Siculi pro ν solebant ponere ι, e. c. ἔνδοι vel ἐνδοῖ pro ἔνδον. Ol. 1, 160. 8, 14. 9, 83. Py. 1, 123, 130, 174. 2, 132. 4, 456. Ne. 6, 6. Ist. 4, 6, 72. ἐσαεὶ, in semper, in perpetuum, Ol. 11, 10.

ἀειγενέτης et αἰειγενέτης, ου. ὁ. (Γάω) est ὁ ἀεὶ ὤν. nam γίνομαι Ionibus est εἰμί. est ergo

divinum epitheton. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε (sacrificabat) θεῶν αἰειγενετάων, pro ἀειγενετῶν, Β, 400. εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέτῃσι, pro ἀειγενέταις, Γ, 296. ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι, Ζ, 527. ἐγὼν ὄπα ἤκουσα θεῶν αἰειγενετάων, Η, 53. ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων ῥεῖα κατευνήσαιμι, inquit ὁ Ὕπνος, Ξ, 244. et 333, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰ. εὕδοντε ἀθρήσειε, dormientes conspiceret. μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν, Π, 93. ἀλλά γε καὶ σὺ θεοῖς εὔχεο, diis sempiternis vota fac, Υ, 104. λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι, β, 432. ἄργματα θῦσε θεοῖς, ξ, 446, primitias. χαλεπόν, σε θεῶν αἰειγενετάων δήνεα εἴρυσθαι, ψ, 81, consilia profunda observare. ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι, ω, 372. Vide sub γείνω, prope medium.

'Αείδω, f. σω. (Εἴδω) quod per crasin dicitur ᾄδω, f. ᾄσω. cano, notitiam occultam profero. est ab εἴδω, scio, video; et α intensivo. spectat præcipue hæc vox ad artificiose et musice prolata sapientiæ aut rerum gestarum arcana, vulgo ignota. hinc Musæ maxime dicuntur ἀείδειν, Α, 1, μῆνιν ἄειδε, θεά. et 604, Μουσάων, αἳ ἄειδον (pro ἤειδον) ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. εἴπερ ἂν αὐταὶ Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς, Β, 598. ponitur et de cantu religioso hominum, καλὸν (neutrum adverbialiter, pro καλῶς) ἀείδοντες παιήονα (cantum in honorem Apollinis) κοῦροι 'Αχαιῶν, Α, 473. Χ, 391. et de cantu humano laudatorio, ἄειδε (ἤειδε, sc. ὁ 'Αχιλλεὺς) κλέα ἀνδρῶν, Ι, 189, canebat, ad sonum lyræ, celebria facta et laudes fortium virorum, coll. 191, ὁπότε λήξειεν ἀείδων, quando desineret canens. ergo hic heros φιλῳδὸς καὶ μελικός. cæterum ἀείδειν et μέλπειν est idem: sed ψάλλειν differt, hoc enim fit instrumentis. Φήμιος ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ, α, 154. et 155, ἀνεβάλλετο καλὸν (καλῶς) ἀείδειν, ubi infinitivus est per ellipsin τοῦ ὥστε, ut caneret. et 325, τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε. et 326, 'Αχαιῶν νόστον ἄειδε λυγρόν. et 339, τῶν ἕν γέ σφιν ἄειδε, cane, ubi est imperativus. et 350, τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. et de Δημοδόκῳ, altero illo nobili cantore in poëta est ἀείδειν, θ, 45. et 73, ἀειδέμεναι (ἀείδειν) κλέα ἀνδρῶν. et 83, ἄειδε, pro ἤειδε. et 87, ὅτε λήξειεν ἀείδειν θεῖος ἀοιδός. et 266, ἀνεβάλλετο καλόν. et 367, ἄειδε. et 489, λίην γὰρ κατὰ κόσμον 'Αχαιῶν οἶτον ἀείδεις. et 492, ἵππου κόσμον ἄεισον, canta ornatum, i. e. apparatum et armaturam, equi illius lignei. et 514, ἤειδεν δ' ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες 'Αχαιῶν. et 516, ἄλλον δ' ἄλλῃ (alibi) ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν, incursare. et 521, ταῦτα ἀοιδὸς ἄειδε. et 538, οὐ γάρ πως πάντεσσιν χαριζόμενος τάδ' ἀείδει. et de cantu quovis est κ, 221, Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον (audiebant) ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, ubi inter texendum canit, ut solent, qui opus libenter et facile faciunt. et 254, ἱστὸν ἐποιχομένη (telam tractans) λίγ' ἄειδεν. οἶνος ἐφέηκε (incitare solet) πολύφρονά περ μάλα ἀεῖσαι, ξ, 464, ubi non τὸ ἀεῖσαι simpliciter vituperatur; sed τὸ μάλα, καὶ πέρα τοῦ μετρίου, nimis. ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετο (pro ἀνεβάλλετο) ἀείδειν Φήμιος, ρ, 262. et 358, ἤσθιε δ' ὡς ὅτε (ἕως ὅτου, quamdiu) ἀοιδὸς ἄειδεν. et 385, ὅ κεν τέρπῃσιν (τέρπῃ, delectare possit) ἀείδων. et 519, 520, θεῶν ἒξ δεδαὼς, ἀείδει ἔπεα ἱμερόεντα, ὁπότε ἀείδῃ. et hic locus maxime laudem τοῦ ἀείδειν habet, vide ἀοιδός. ὅτε ἀηδὼν (luscinia) καλὸν ἀείδῃ, τ, 519. ἤειδεν ἀνάγκῃ, χ, 331. et 346, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. et 352, ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, inter epulas cantaturus. λέγειν est, dicere: hinc oratorum verba sunt λόγοι, sed de poëtis ἀείδειν dici solet, διὰ τὸ ἐμμελὲς, quia musici quid et magis articulati inest illis: hinc ᾠδὴ est λόγος μεμελισμένος, oratio cum cantu prolata. poëtarum præterea sermo dicitur ἔποχος, qui vehitur quasi curru vel equo: oratorum vero πεζὸς, pedester. præterea ἀείδειν signum est lætitiæ: nam οὐδὲν ζῶον λυπούμενον ᾄδει. antiquissimi Musicam valde σεμνῶς exercebant, omnesque liberi homines discebant eam. ἀείδω γνωτά σοι θεῷ τε, Ne. 10, 57, cano nota tibi deoque, aliis vero minus cognita. ἀείδω οὐκ ἀγνῶτι, Ist. 2, 19, non ignaro. ἀείδει ἄλσος ἁγνὸν, sacrum templum canit, Ol. 5, 23. ὑμνεῖ, canens celebrat. ἵκεις ὥστε ἀείδειν, Ne. 5, 91, venis ut laudes. ἐν μελέταις ἀείδων, Ol. 14, 26, cum præmeditatis carminibus celebrans. κἀκείνοις ἄειδε (ἤειδε) Μουσῶν χορὸς, Ne. 5, 41, illis cecinit ἀεῖσαι ἀγῶνα, Ol. 10, 28. ἀείδεται θρέψασα ἥρωας, Py. 8, 35, celebratur insula, quod educarit heröas. εὔδοξος ἀείδεται, Ne. 7, 11, nobilis cantatur. Σῆμος ἠείδετο, Ol. 10, 84, celebrabatur. et 92, ἀείδετο πᾶν τέμενος, personabat cantibus. ἀείσομαι, cantabo, Ist. 7, 53. αὐτὸν ἐθέλων ἀείσεται, Ne. 4, 146, illum libens canet. τὸ ἀειδόμενον, Py. 5, 32, quod cantari solet: et intelligitur hymnus certus, Arcesilao non ignotus, cani ibi frequenter solitus; in quo erat, ad Deum omnia grate referenda, coll. 33, s.

ἀείκεια, ας. ἡ. (Εἴδω) indignitas, indigna et turpis tractatio; fœditas, fœdus adspectus. τοῖο δ' 'Απόλλων πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, Ω, 19, hujus a corpore arcuit Apollo omnem fœdam formam, quæ exsistere potuerit per dilacerationem in raptando. coll. 21. ergo re ipsa h. l. est idem quod ἡ δρύψις. μή τις μοὶ ἀεικείας ἐνὶ οἴκῳ φαινέτω, υ, 308, ne quis mihi iniquitates suas ostendat in domo, *ungebührliches verhalten, (misbehaviour.)* alii scribunt ἀεικία, ἡ. sed in metro his locis id locum non habet, alibi vero bona est vox.

ἀεικέλιος, ία, ιον. (Εἴδω) indecens, indignus, fœdus. αἴθε ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, Ξ, 84, utinam imperator esses alius exercitus indecori et informis. πρόσθεν γάρ μοι ἀεικέλιος ἐδόκει εἶναι, νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, ζ, 242, ante mihi nullius formæ et vilis aliquis videbatur esse. ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης, ν, 402, *unansehnlich, unkentbar, (mean, not to be recognised,)* turpis, nulli principi similis. ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, indignam calamitatem, fœdum malum, ξ, 32, ἀπρεπές. ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ, τ, 341, in cella informi. δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, sellam vilem ponens ei, υ, 259. χιτῶνα ῥαπτὸν ἀεικέλιον, ω, 227. αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, δ, 244, ipse se verberibus indignis et fœdis multans. ὀφθαλμοῦ ἀεικελίην ἀλαωτὴν, oculi fœdam excœcationem et miseram, ι, 503, ἀεικῶς γενομένην. ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, ρ, 357, deposuit acceptum cibum super peram indecentem, quam pro mensa nunc adhibebat.

ἀεικελίως, (Εἴδω) adverb. fœde, misere, indigno modo. λίην γὰρ ἀεικελίως ἐδαμάσθην κύμασιν ἐν πολλοῖς, valde misere, θ, 231. δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντες ἀεικελίως, vexantes indignis modis, π, 109. υ, 319.

ἀεικής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) non conveniens, non æquus, indignus, turpis, *ungleich, unanständig, unleidlich, garstig, (unsuitable, indecorous, insufferable, base.)* est ab α privat. et ἔοικε, convenit, decet. ἀεικέα λοιγὸν, turpem et indecorum interitum, Α, 341. et 398, indignum malum. et 456, fœdam pestilentiam nam omne malum *adspectu fœdum et miserum* est: et hæc est vis nominis ἀεικής. et Ι, 491, ubi ἀεικέα λοιγὸν vocat omne malum amico minitans. et Π, 32, cladem indignam, in bello. ἀεικέσσι (ἀεικέσι πληγῇσι πληγαῖς) turpibus verberibus, Β, 264. Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκε, etiam his invisum fatum immisit, Δ, 396, simul et ἀπρεπέα, indecorum: nam turpe erat, tot viros ab uno vinci et interfici. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτο ἀεικὴς ἄορι θεινομένων, Κ, 483, illorum gemitus excitabatur miser gladio cæsorum. sic et Φ, 20. indignus gemitus. sic et χ, 308. ω, 183. ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, ut liberis suis miseram mercedem capiat, Μ, 435, nam omnis μισθὸς videbatur illiberalis et odiosus antiquis. conf. μισθός. hinc ἀεικῶς ζῶν est, qui vivit misere et inhoneste. πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, Λ, 142, patris indignam luetis injuriam. τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, celeriter conspexit factum miserum et indignum, fœdum visu, Ξ, 13. ἐργὸν ἀεικὲς ἔχοντα, laborem indignitatis et miseriæ plenum habentem filium, Τ, 132, et simul iniquum, τὸ μὴ κατὰ τὰ λοιπὰ ἔργα ἀνθρώπων. ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικὲς, Ι, 70, convenit tibi, nec sane indecens est. ubi poëta pro more suo etymologiam innuit. οὔ οἱ ἀεικὲς, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης, τεθνάμεν, non ei indecorum, defendenti patriam, mori, Ο, 496. οὔ οἱ ἀεικὲς, ἀνάσσειν 'Αργείοις, non ei inconveniens est, imperare Argivis, Τ, 124, *er ists wohl werth, es stehet ihm nicht etwa übel, (he is worthy of it, it does not misbecome him.)* Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα, Χ, 396, contra præstantissimum Hectorem indignas res meditabatur: ubi sic vocat τὸν ἑλκυσμόν. sic et Ψ, 24, coll. seqq. οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα, Ω, 594, non mihi vilia et indecora dedit pretia solutionis. et 733, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο, ubi certe indigna et inhonesta opera operereris. ἀεικέα πήρην, vilem et turpem et informem peram, ν, 437, *eine sehr schlechte hange-tasche, (a wretched wallet,)* τὴν μὴ κατὰ τὸ εἰκὸς ἐσκευασμένην, διὰ τὸ πυκνὰ ῥωγαλέον, ὃ κωλύει πάντως τὴν πήραν τηρεῖν τὰ βαλλόμενα. *eine unscheinbare, elende, (a shabby, miserable one.)* sic et ρ, 197. καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐδὲν (nequaquam) ἀεικὴς, υ, 366, mens in pectore composita non ignobilis et iniqua et indecens. nam οὐδὲν h. l. est pro οὐκ. conf. τεύχω. ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς, γ, 265, renuebat facinus indignum et inhonestum, τὴν μοιχείαν sc. et λ, 428, ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς, struxit et paravit, ubi cædem mariti sic vocat. ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς, ultus est factum iniquum, ο, 236. ἔπος ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, verbum minax et indignum, ρ, 216. τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς, Ψ, 222, hanc enim certe deus impulit facere factum indecorum et inhonestum. ἀεικέα πότμον, invisam mortem, β, 250. δ, 339, 340. sic et ρ, 130, 131. et τ, 550. χ, 317, 416. ἀεικέα μερμηρίζων, indigna et iniqua cogitans, δ, 533. et 694, ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα φαίνεται, vestra indigna facinora apparent. βουλοίμην τεθνάμεν (mori mallem) ἢ τάδε αἰὲν ἀεικέα ἔργα ὁράασθαι, quam semper hæc indigna et turpia facta videre, υ, 317. et π, 107. et 199, νέον (modo) ἦσθα γέρων καὶ ἀεικέα (turpes, inhonestas, vestes) ἕσσο, indutus eras. λώβην ἀεικέα μηχανόωνται, υ, 170. et 394, πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο. sic et χ, 432. αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα (deformia, turpia) ἕσσαι, i. e. ἐνδέδυσαι, indutus es, ω, 249. dicitur et ἀϊκής. Sophocl. Electra, 208, ἀϊκεῖς θάνατοι.

ἀεικίζω, f. ίσω. (Εἴδω) indigne tracto, fœde habeo, fœditate afficio. μὴ ἀεικίσσωσι νεκρὸν, ne indignis modis tractent mortui corpus, Π, 545. et 559, ἀλλ' εἴ μιν (utinam eum, *ô wenn wir ihn doch*) *(O that we could but)* ἀεικισσαίμεθα, fœde tractare possemus! et in textu sigma est duplicatum, ob metrum. εἰ autem est h. l. optantis particula, cum optativo constructa. confer tamen etiam εἰ ad h. l. μὴ ἀεικίσωσι νεκρὸν μυῖαι, fœdidate afficiant, Τ, 26. nam muscæ generant vermes, et hi circumrodendo fœdum faciunt corpus mortuum et putridum. οὐ γὰρ ἐγώ σε ἔκπαγλον ἀεικιῶ, Χ, 256, non ego te immaniter deturpabo: et est futurum atticum, pro ἀεικίσω. et 404, τὸν Ζεὺς δυσμενέεσσι (hostibus) δῶκεν ἀεικίσσασθαι, tradit fœde tractandum. ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν (imperf. sine augmento) Ω, 22, indigne tractabat, *misshandelte, (maltreated, ill used.)* et 54, κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει, ubi sic vocatur mortuum corpus. ὅς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι (pro ἀεικισθῆναι,

cum paragoge attica) οὕτω, σ, 221, qui passus es hospitem hunc tuum sic indigne haberi et deformari et contumelia affici. id Penelope intelligit de jactu illo Antinoi: sed Telemachus dissimulans id, respondet quasi mater loquatur de pugna cum Iro, ubi negat factam τὴν αἰκίαν, siquidem hospes fuerit victor. conf. Τηλέμαχος in R. verbum ergo hoc generaliter notat: facio ut aliquis ei similis non sit qualis ante fuit adspectu: fœdo aliquem. idem dicitur contracte αἰκίζω, cujus composita occurrunt in poëta.

ἀείρομαι, vide sequens, et ἀερσίπους.

'Αείρω, f. ερῶ. ("Αω) aor. 1. ἤειρα et ἄειρα. tollo, elevo in altum. *hebe in die höhe, (I lift up on high.)* elevatum quid fero, *trage, bringe, (I carry, bear.)* est ab ὁ ἀὴρ, έρος: εἰς ἀέρα κουφίζω. μή μοι οἶνον ἄειρε, ne mihi vinum fer, Z, 264. a qua notione et ὁ ἄρτος dictus videri posset, et τὰ προσάρματα, i. e. αἱ τροφαί. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρε (imperf. pro ἤειρε) Λ, 636, senex id sine difficultate aut molestia elevabat, ἐκούφιζε, *konnte ihn heben, (lifted.)* πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσιν, εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε, τῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίνετο, ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν, experiebatur se in armis, an apta sibi essent; ei autem erant ut alæ, et levabant principem, T, 386, elevabant eum quasi, *sie huben ihn, (they lifted him;)* τῆς συμμετρίας κοῦφα ποιούσης αὐτὰ, ὡς φέρειν μᾶλλον ἢ φέρεσθαι, præterea, ut avis sine alis non volat, sic heros sine armis non pugnat: arma erant ergo ei ut alæ, quæ elevabant et alacrem faciebant eum ad pugnandum. notat ergo summam aptitudinem horum armorum. οἱ δ' ἀντίοι ἔγχεα ἄειρον Τρῶες, adversi hastas tollebant, Υ, 373, ex adverso, ἦραν εἰς ἀέρα: et dubium est ibi, an ἄειρον in imperfecto, an ἄειραν in aor. 1. sine augmento, sit legendum. Sensui id perinde est. πάντες ἐφ' ἵπποισιν μάστιγας ἄειραν, omnes in curribus scuticas elevarunt, Ψ, 362. et 730, κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε, de luctatore, qui alterum elevare in luctando conabatur ut deinde dejiceret: coll. 724, 725, seqq. Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, magnam hastam erigere et tollere contra Jovem, Θ, 424. ἀπὸ ἕθεν ὑψόσε ἀείρας, a se in altum elevans, sc. id spolium, K, 465, coll. 461, ὑψόσε ἀνέσχεθε χειρὶ, sc. spolia 458, s. memorata. et 505, ὑψόσε ἀείρας ἐκφέροι, exportaret sublatum. τῶν (χερμαδίων) ἓν ἀείρας, Ξ, 411, unum horum tollens. sic et H, 268, πολὺ μείζονα λᾶαν. ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας, Π, 678, sublatum efferens ex pugnæ loco. στεφάνην κεφαλῆφιν ἀείρας ἐπεθήκατο χαλκείην, K, 30. sic et T, 380, τρυφάλειαν ἀείρας περιέθετο κρατὶ, sublatam galeam imposuit capiti. ὑψόθεν ἔμβαλε ἀείρας, M, 383, i. e. μετεωρίσας τὴν χεῖρα, ἵνα βιαιοτέρα γένηται ἡ πληγὴ ἐκ τοῦ λίθου. et 453, λᾶαν ἀείρας. τὸν δὲ ἑταῖροι χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, sublatum manibus extulerunt ex prœlio, Ξ, 429. οἴχεται οἶος ἀείρας νεκρὸν, P, 588. et 718, νεκρὸν ἀείραντες φέρετε ἐκ πόνου, collato 722, νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζων. μητρὸς προπάροιθεν θῆκεν ἀείρας, sublata adportans posuit ante eam, Σ, 614. Αἰνείαν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε ἀείρας, Υ, 325. alte tollens eum. δμωὰς, νόσφιν ἀειράσας, Ω, 583, seorsum auferentes eum. et 589, τόνγε λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας. χεῖρας ἀείρων, manus tollens, λ, 422, ubi sensus est: χεῖρας αἴρων, ἐπέβαλλον αὐτὰς πρὸς τῷ φασγάνῳ ὡς ἐπὶ ἀμύνῃ, ἡ δὲ Κλυταιμνήστρη φθάσασα ἐστέρησέ με τοῦ ἀμυντηρίου, νόσφι ἐμοῦ ποιησαμένη αὐτό. moriens manus elatas volebam admovere gladio, sed illa eum mihi jam subduxerat. potest tamen ille locus potius sic intelligi: πρὸς τῇ γῇ τὰς χεῖρας αἴρων, ἔβαλλον αὐτὰς σφαδαστικῶς προσαρμόττων ἐν τῷ θνήσκειν περὶ φασγάνῳ: ἡ δὲ γυνὴ ἐχωρίσθη μου νόσφι γινομένη, καὶ μὴ τὰ ὅσια ἐπ' ἐμοὶ τελέσασα. et hic sensus est verus. in *media* forma, ἀείρομαι, sed significatu activo, non minus frequens est usus. τῶν ἕνα ἀειραμένη 'Εκάβη φέρε δῶρον 'Αθήνῃ, Z, 293, unum ex his peplis sumens tulit donum Minervæ. πάντας ἀειράμενος πελέκεας κλισίηνδε φερέσθω, auferens et tollens omnes, Ψ, 856. τῶν (πέπλων) ἕνα ἀειραμένη 'Ελένη φέρε, ο, 106. et in vere *medio* significatu, intransitive, ὑψόσε ἀειρόμενος, alte se tollens, Φ, 307, *sich hebend, (rising.)* et 327, κῦμα ἵστατο ἀειρόμενον, unda stabat quæ alte extulerat se. sic et, κονίη ἵστατο ἀειρομένη, pulvis tollens se, Ψ, 366, εἰς ἀέρα ἐγειρομένη. et 501. ἵπποι ὑψόσε ἀειρέσθην (3 dualis imperf. med.) equi erigebant se, ut solent in acri cursu. et ab hoc verbo est ἵππος ἀερσίπους, i. e. ἀειρόμενος ποσὶν, *der mit den vörderfussen sich hoch hebet, (rearing on his hinder legs.)* ἀέριος οἷον ποσίν. hinc competit equis duobus et τὸ, πετέσθην. sic et ν, 83. et forma *passiva* est μ, 249, πόδας ὑψόσε ἀειρομένων, in altum sublatorum a Scylla. et 255, ἀσπαίροντες ἀείροντο, i. e. ἀέριοι ἐκουφίζοντο φερόμενοι. ὁ δ' ὑψόσε ἀερθεὶς ῥηϊδίως μεθέλεσκε, sc. τὴν σφαῖραν, θ, 375, i. e. ἀναπηδήσας, καὶ ἔτι μετέωρος ὢν, μετελάμβανε. et erat id genus ludendi vetustum, ut aliquis discum in altum projiceret, deinde subsiliens eundem decidentem exciperet in aëre. ἐγὼ πρὸς ἐρινεὸν μακρὸν ὑψόσε ἀερθεὶς, μ, 432, ad altam caprificum me attollens. ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς δίνεον, desuper erigens me, ι, 383, suspendens me in digitos pedum et imminens. ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη, tollebatur in ætherem, τ, 540, de aquilâ. Τρώων δὲ κῆρες πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν (ionice pro ἠέρθησαν) Θ, 74, i. e. ἤρθησαν μετέωροι. et id notabat victoriam, et vitam facilem, et sublatos spe animisque alta spectantes. vide porro α, 141, κρειῶν πίνακας παρέθηκεν ἀείρας, carnium lances apposuit afferens elatas. sic et δ, 57. ἱστὸν στῆσαν ἀείραντες, elevantes malum, β, 425. ο, 290. ἱστία νηὸς ἔστειλαν ἀείραντες, γ, 11, sursum subtrahentes vela convolvebant; ad differentiam τοῦ καταρίψαι. συνέστειλαν γὰρ τὰ ἱστία, οὐ κάτω ῥίψαντες, ἀλλ' ἀναδήσαντες πρὸς τῷ κέρατι (ad antennam) τῆς νηός. sicut et fit in nostrîs navibus marinis plerumque. ὅσα οἱ νέες (κατὰ) ἄχθος ἄειραν, γ, 312, quanta naves sustulerant pro pondere, *so viel die schiffe zur fracht eingenommen hatten, (so much as the ships had taken on board for cargo.)* ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσε ἀείρας, ι, 240, 340. et 332, μοχλόν. et 537, πολὺ μείζονα λᾶαν. ἐς μυχὸν θαλάμου καταθεῖναι ἀείρας πάντα, π, 285, auferens sublata deponere. ἀμφ' οὖδας ἀείρας, ρ, 237, ubi sensus est: ἐβουλεύσατο, ἢ ἀνέλοι τὸν κακὸν τῷ ῥοπάλῳ, ἢ ἀείρας ἀμφουδὶς (sic enim legunt quidam,) i. e. ἐκ γῆς, πρὸς γῆν αὖθις ἐλάσειεν τὴν ἐκείνου κεφαλήν, consultabat secum, an interficeret eum clavâ, an comprehensum ex terra elevaret, et conversum caput ejus solo allideret. alii ibi pro ἀείρας legunt ἐρείσας, ut sit: πρὸς τῇ γῇ ῥίψας, ad terram statuens conversum caput. sensus manet idem: volebat enim caput ejus ad terram convertere: ἀείρας tamen multo præstat. conf. οὖδας. κανέου δ' ἐκ σῖτον ἀείρας, ρ, 335. sic, ἄρτους, σ, 119. μῆλα ἐξ 'Ιθάκης νηυσὶν ἄειραν, φ, 18, sustulerant, ληϊσάμενοι nimirum. τεύχεα ἀείρας, ω, 164, arma asportans. ab hoc verbo ἀείρειν factum est per syncopen αἴρειν. sed aliud ἀείρω vide sub εἴρω. εἴ τι περ ἄν γε ἀερθεὶς, Ne. 7, 111, si forte etiam me nimis elevarem, *wo ich mich etwa auch zu hoch hübe, (if I should perchance raise myself too high.)* ἀερθέντα πτερύγεσσι, Ist. 1, 91. ἀρεταὶ ἀερθεῖσαι, Ne. 8, 7, quæ extolluntur et crescunt.

ἀείρω, f. ἀερῶ. ('Ρέω) conjungo, adjungo, ζευγνύω, συμπλέκω. est ab εἴρω, necto, cum α copulativo, *ich füge an einander, (I join together.)* ὁμοῦ εἴρω. hinc est παραείρω, juxta adjungo, παραζευγνύω. unde est ἵππος παρήορος, equus duobus ordinariis super adjunctus, *ein nebenpferd, (an extra horse,)* qui et ὁ παράσειρος et σειραῖος, dicitur: hinc et τὸ τέτρωρον (pro τετράορον) si quatuor equi juxta se sunt juncti; et ἡ ξυνωρὶς, si duo equi. et ἡ ὄαρ pro ἄορ, uxor. ab eodem isto verbo fit ἄρω, apto, jungo, per syncopen.

ἀεκάζομαι, (Χάω) invitus facio, animo invito sum; non consentio, ago tamen. factum verbum ab ἀέκων. πολλὰ ἀεκαζομένη, admodum invita, Z, 458, ubi sermo de fœmina illustri captiva, et ad serviles res depressa. sic, πολλὰ ἀεκαζομένους, ν, 277, ubi sermo de navigantibus, vi ventorum aliorsum actis. καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος, σ, 134, ubi sensus: veniente malo, etsi quis antea putarat, se id non laturum, tamen id sustinet et sustinere cogitur, etsi invitus. οἵ με ἀεκαζομένην μνῶνται, τ, 133, qui me ambiunt contra voluntatem meam.

ἀεκήλιος, ία, ιον. (Εἴδω) idem quod ἀεικέλιος, sed poëtice mutatis vocalibus. παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα, Σ, 77, indignas res. nam qui hanc vocem ad ἕκηλος, quietus, referunt, et exponunt, sollicitas, inquietas res; sensui quidem utcunque consulunt h. l. vocem tamen ipsam elumbem reddunt hac compositione frigida.

ἀέκητι, (Χάω) adv. contra voluntatem aut favorem. 'Αργείων ἀέκητι, Λ, 666, etsi obnitentibus Graiis; et est ad diff. ignium, qui a Græcis ipsis accenduntur, e. c. ad calefaciendum. θεῶν ἀέκητι, non propitiis diis, M, 8. O, 720. sed, α, 79, est simpliciter, contra voluntatem et decretum deorum. priore sensu, θεῶν, γ, 28, *in ungnaden der götter, (in disgrace with the gods.)* et 213, σοῦ, invito te. δ, 504, contra voluntatem deorum, sine eorum voluntate. et 665, τόσων ἀέκητι, sine voluntate tot et tantorum; ubi τόσων etiam pertinet ad præcedens ἐκ, et a duobus regitur, nisi id ἐκ malis avulsum putare, et referre ad οἴχεται. σοῦ, ε, 177. οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, non ingratiis omnium deorum, ζ, 240. et 287, φίλων, πατρὸς καὶ μητρὸς, ἐόντων, non cum voluntate suorum, patris nimirum et matris, eorumque adhuc superstitum. θεῶν ἀνάκτων, μ, 290, quod ὑπερβολικῶς dictum. σοῦ, ο, 19. π, 94. ἐμεῦ, ρ, 43, sine meo consensu. ἀθανάτων θεῶν, ω, 443.

ἀέκων, οντος. ὁ. (Χάω) invitus, non sponte agens aut eligens. ἀέκοντος ἐμεῖο, me invito, A, 301. et 327, τὼ δ' ἀέκοντε βάτην. et 430, ἥν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων, quam vi ab invito abstulerant. Δ, 43, vide ἑκών. ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων ἔβησε κακῶς ἀέκοντας, male descendere fecit de curru invitos, i. e. dejecit moribundos, E, 164. H, 197, vide ἑκών. Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, invitis iis occidit sol, Θ, 487. ᾔιε ἀπὸ αὐτῶν πολλὰ ἀέκων, abiit ab iis multum invitus, Λ, 556, i. e. λίαν πάνυ ἀκουσιαζόμενος. et ad πολλὰ deest κατά. (sic et P, 666.) et 715, οὐδὲ ἀέκοντα λαὸν ἤγειρε, neque populum invitum congregabat, coll. 716. ἀέκοντας ἀπώσειν, invitos eos se depulsurum, N, 367. Ξ, 105. εἴ με βίῃ ἀέκοντα καθέξει, si me vi invitum continebit, O, 186, et h. l. est definitio (ὁρισμὸς) βίας: utpote quæ est ἀκούσιος κατοχή. ἀέκοντας ἑταίρους, Π, 204. et 264, τοὺς παρακιὼν ὁδίτης κινήσει ἀέκων, eos crabrones, jam a pueris irritatos, præteriens viator contra voluntatem suam ipsa prætcritione sua in se commovebit; in opp. ad pueros consulto irritantes. et 369, οὓς ἀέκοντας τάφρος ἔρυκε, quos contra propositum suum fossa detinebat. P, 112, *ungerne, (reluctantly.)* ἀέκοντα ἔπεμψε ἐπὶ ῥοὰς ὠκεανοῖο νέεσθαι, Σ, 240, solem non spontaneum misit Juno ad fluenta Oceani ut occideret, i. e. vespera fiebat ante tempus solitum, ob nubes

densissimas circa vesperam contractas. οὐδὲ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, nec, me invito, abduxisset puellam, Τ, 273, inquit Achilles. sed is, ob cunnum, deterrimam pugnandi causam, seditionem in castris movere noluit. Φ, 59. α, 199, 403. β, 311. οὐκ ἄκοντε πετέσθην ἵππω, γ, 484, 494. δ, 463, 646, ubi genitivus est pro ἀέκοντα. sic ι, 405. η, 315. κ, 266, 489, ἀέκοντες. ο, 200. φ, 348. et *fœmininum*, ἡ ἀέκουσα, Α, 348. ἀέκουσαν, β, 130. τ, 374. υ, 343. οὐκ ἀέκοντες, Ne. 4, 34.

ἀέλιοι, mariti duarum sororum, dicuntur et αἰέλιοι, vide sub εἰνάτειρ.

῎Αελλα, ης. ἡ. (῞Ελω) turbo, ventus vehemens et contorquens. in genere, procella. est ab ἄω, spiro, et εἰλέω, compositum nomen: quam etymologiam, ex more suo, ipse poëta innuit Β, 293, s. ἥν νῆα ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν, quam procellæ incluserint in portu. ut ergo repetendæ sint notiones verbi εἰλέω, supra indicatæ; ut intelligatur hoc nomen. ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ, Λ, 297, ubi parabola notat τὸ ὀξυκίνητον τοῦ ἥρωος εἰς μάχην, et quod divinitus immissus sit Græcis. ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ, Μ, 40, i. e. cum continuo impetu. ὅτε σπέρχωσιν ἄελλαι, Ν, 334, ubi ut πρόσωπα finguntur, quæ per ἀνέμους ut instrumenta, efficiunt aliquid. et 795, s. ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ, ἥ ῥα ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε, seqq. ubi quoque personificata quasi ἡ ἄελλα: et ὑπὸ βροντῆς Διὸς, est, σὺν ἀερίᾳ βροντῇ. ὕψι δ' ἀέλλη σκίδνατο ὑπαὶ νεφέων, Π, 374, ubi hæc procella ut efficiens ponitur, et indicatur pulvis densus, ut consequens, actus per procellam et turbinem, et in aërem alte evectus. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι ἐπὶ πόντον φέρουσιν, Τ, 377. ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, quando urgerent et ingruerent procellæ, γ, 283. et 320, ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, abegerint a cursu suo. πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας παντοίων ἀνέμων, ε, 292, Neptunus concitavit. et 304, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι παντοίων ἀνέμων. ἀφαρ τὸ (ἔπος) φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι, Θ, 409, venti abripientes ferant illud verbum, i. e. obliviscere illius. νῆας ἅς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, quas ei quassaverunt venti vehementes, ξ, 383. μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας, τ, 189, vix evasit procellas.

ἀελλής, έος. ὁ ἡ. (῞Ελω) turbinis modo actus. τῶν ὑπὸ ποσὶ κονίσσαλος ὤρνυτο ἀελλὴς, Γ, 13, horum a pedibus surgebat, excitabatur, pulvis turbidus, συνεστραμμένος δίκην ἀέλλης, turbinis more.

ἀελλόπους, (et ob metrum ἀελλόπος) οδος. ὁ ἡ. (Πάω) pes procellæ similis, pedibus velocissimus, *schnell wie der sturmwind, (swift as the tempest.)* idem quod ποδήνεμος. ab ἡ ἄελλα, ης, procella, et ὁ πούς, composita vox. apud poëtam est epitheton Iridis; quæ et physice celeriter exsistit, et de cœlo quasi duobus pedibus descendit in terram, inter imbres et pluvias. sed poëtice notat famam, vel nuntium dextre advenientem. ὦρτο δ' ῏Ιρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα, Θ, 409. Ω, 77, 159. ἀελλοπόδων ἵππων, Ne. 1, 6. ἀελλόποδας δίφρους, Py. 4, 32, epitheton sumtum ab equis, trahentibus currum.

ἀελπής, έος, ὁ ἡ. (῞Ελω) quod præter spem est. et hoc adjectivum immediate a verbo ἀέλπω factum. nam adjectiva ab ἡ ἐλπὶς formata hoc modo fiunt, εὔελπις, δύσελπις, etc. γαῖαν, ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεὺς, ε, 408, terram, de qua desperaveram jam, dedit mihi videre deus.

ἀελπτία, ας. ἡ. (῞Ελω) defectus spei, desperatio. *ohne hofnung, (hopeless, desperate.)* χρόνος ἀελπτίᾳ βαλὼν τινα, Py. 12, 55, tempus, aliquem desperatione percutiens.

ἀέλπω, (῞Ελω) despero, non credo. ἀέλποντες σόον εἶναι, Η, 310, δυσελπιστοῦντες, cum vix sperassent eum incolumem futurum.

ἀέναος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) idem. ἀενάου πυρὸς, perpetui ignis, Py. 1, 9, ubi id epitheton, proprie ponendum de flumine, ponitur de fulmine, quia id celerrime de cœlo defluit in terram, et est quasi ἄσβεστον. præterea quotannis fluit is ignis ex nubibus. ἀέναον τιμὴν, Ol. 14, 17, i. e. ἄφθαρτον, ἀΐδιον. ν simplex est ob metrum, vel ex dialecto. ἀενάοις ἐν τραπέζαις, Ne. 11, 9, perpetuis in mensis, i. e. sine intermissione.

ἀεξίγυιος, ὁ ἡ. (῎Αγω) membra et corpus augens. ἀεξιγυίων ἀέθλων, corpus augentium certaminum, Ne. 4, 119. nam his exercitiis lætum fit corpus.

ἀέξω, (Χάω) (f. ἀεξήσω, quod futurum tamen apud poëtam obvium non est) augeo, promoveo, emergere facio, procedere facio; *ich mehre, vergrössere, (I increase, augment,)* fit ab ἔχω, f. ἕξω, i. e. ἐπέχω, detineo, teneo, *zurückhalten, (to detain;)* cum α privativo: ut hoc a futuro, ἀέξω, factum novum verbum notet, non detineo, non impedio, οὐκ ἐπέχω, *ich halte nicht auf oder zurück, ich hemme nicht, (I detain or impede not.)* per crasin fit, ex ἀέξω, ἄξω, et ut id distinguatur a futuro verbi ἄγω, f. ἄξω, interseritur post crasin factam, τὸ υ æolicum, ut fiat αὔξω, augeo. ἀέξειν vel αὔξειν ergo est, μὴ ἐπέχειν τῆς κατὰ φύσιν προκοπῆς, ἀλλὰ εἰς μέγεθος ἐᾶν προχωρεῖν, μεῖζον τοῦ καταρχᾶς, ut majus fiat quam ab initio erat. οἶνος μέγα ἀέξει ἀνδρὶ μένος, vinum valde auget viro vires et robur, Ζ, 261, quod dictum, quasi μένος esset corpus quod posset crescere. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, quamdiu antemeridianum tempus erat et crescebat sacer dies, Θ, 66. Λ, 84. ι, 56, et αὔξησις ἡμέρας est, τὸ, ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἡλιακοῦ μεσουρανήματος. meridiem vero sic circumscribit Sophocles: ἐν αἰθέρι μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν, Μ, 214, et tuam, O rex, potestatem semper augere, sc. debet quivis alius. μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, magnum luctum in pectore fovens et alens, Ρ, 139. et 226, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω, et vestrum cuique animum incito, sc. τῇ θεραπείᾳ, dum vobis bene facio, alacres simul et lætos vos facio, cives meos autem adfligo collationibus. χόλος, πολὺ γλυκίων μέλιτος, ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, ἠΰτε καπνὸς, Σ, 110, augetur in pectore hominum et crescit, sicut fumus. καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς, β, 315, et sane mihi augetur intus animus, fio animosior cum ætate; et loquitur ibi Telemachus jam adolescens, non amplius puer sine sensu et animo virili nam αὐξανομένῳ τῷ σώματι συναυξάνονται καὶ τῆς λογικῆς ψυχῆς αἱ δυνάμεις, γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι. simul notat h. l. τὴν προθυμίαν, alacritatem. ὄμβρος ἀέξει οἶνον, pluvia auget vinum, i. e. uvas, ι, 111, 158. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει, magnum enim luctum fovet et alit in pectore, λ, 194. sic, addito nominativo, Τηλέμαχος ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε (omisso augmento, pro ἤεξε, ἕνεκα) βλημένου, ob percussum eum jactu, magnum dolorem animo fovebat, ρ, 489. et ω, 230, πένθος ἀέξων. οὔποτε γὰρ ἀέξετο κῦμα ἐν αὐτῷ, sc. λιμένι, nunquam in eo portu attollebatur fluctus, κ, 93, *es erhob sich da nie eine welle, (the waves never rose there.)* Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, is enim nuper quidem adolescens fiebat et ex ephebis excedebat, χ, 426, mater tamen eum nondum sinebat imperare ancillis. αἴ κεν μοὶ φίλον υἱὸν ἀέξῃ, ἡ 'Αθηναίη, ν, 360, si velit mihi filium meum augere, ad virilem ætatem producere. ἐμοὶ ἔργον ἀέξουσι θεοὶ, mihi rem meam rusticam augent et fortunant dii, ο, 371, *sie segnen meine arbeit, (they bless my labour.)* et ξ, 66, ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, augetur et crescit et fortunatur. σὲ ἀλκὴ παγκρατίου ἀέξει, Ne. 2, 24, te auget et celebriorem facit. αὐτούς τε καὶ πόλιν θεὸς ἀέξοι, Ol. 8, 116, augeat, promoveat, fortunet, ἐπαίροι. ὕμνων ἄεξε ἄνθος, Ol. 6, 180, i. e. αὔξανε, propitia, O deus.

ἀέρα δέρειν, vide sub ἀὴρ, prope finem.

ἀεργία, ας. ἡ. (῎Ερα) cessatio ab opere, pigritia. et notat non solum τὴν ἀργίαν, quæ per crasin ex ἀεργία est facta; sed et τὴν εἰς ἔργον ἀτεχνίαν, imperitiam et ineptiam ad opus faciendum, τὴν ἀνεπιστημοσύνην, *ungeschicklichkeit zur arbeit, (unskilfulness.)* οὐ γὰρ ἀεργίης ἕνεκεν ἄναξ οὔ σε κομίζει, non, non pigritiæ causa dominus te alit, ω, 250.

ἀεργός, οῦ. ὁ ἡ. (῎Ερα) sine opere, sine factis, otiosus, qui nihil efficit. κάτθανε ὁμῶς, ὅ τε ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργὼς, moritur æque, Ι, 320. οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, non tolerabo otiosum, sc. ὄντα, vel διάγοντα, τ, 27. huc refertur ἡ ὀργὰς, ἄδος, locus sacer numini, et ab humano cultu intactus, quasi ἀεργάς. it. collis sacer et incultus. ῎Ιδης ὀργάδες, Eurip. Rhes. 282, i. e. λοχμώδη καὶ ὀρεινὰ χωρία καὶ ἀνέργαστα, ἀγεώργητοι τόποι.

ἀερέθω, (῎Αω) verbum deductum per paragogen ab ἀείρω. in passivo vel medio est ἀερέθομαι, et ionice ἠερέθομαι, ἀκρίδες ἠερέθονται, Φ, 12, i. e. εἰς ἀέρα αἴρονται πετόμεναι, *sie erheben sich und fliegen weg, (they soar aloft and fly away.)* αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, Γ, 108, i. e. ἐκκρεμεῖς εἰσὶ ὡς ἐν ἀέρι, ἐλαφραὶ καὶ εὐσάλευτοι καὶ ἀβέβαιοί εἰσιν αἱ τῶν νέων φρένες, οὐκ ἔμπεδοι καὶ παγίως βέβαιαι καὶ ἀσφαλεῖς: εὐμετακίνητοί εἰσιν. *sind windig und leicht, unzuverlassig, (light, changeable, unsteady.)* τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, Β, 448, suspensæ erant fimbriæ ex ea, *schwebeten quasten dran, (tassels hung from it.)* nam ἀ. ἐρέθεσθαι proprie est, ἐν ἀέρι κρέμασθαι, *in der luft hangen, (to hang in the air.)*

ἀερσίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) pedes celeriter tollens, it. qui pedibus celeriter fertur, ὁ λίαν ταχὺς καὶ ὠκύπους, κουφιζόμενος καὶ αἰρόμενος ποσὶν ὅσα καὶ πτεροῖς. qui quasi volat cursu. ab ἀείρω, in sublime tollo, f. ἀερῶ et æolice ἀέρσω: et ἀείρεσθαι est proprie, εἰς ἀέρα κουφίζεσθαι. est apud poëtam epitheton equorum nobilium, ob velocitatem et alacritatem eorum. ἵπποι ἀερσίποδες, Γ, 327. Σ, 532. Ψ, 475. Vide etiam sub ἀείρω, infra medium.

ἄεσα pro ἤεσα, vide ῎ΑΩ.

ἀεσιφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) incogitantia, defectus rationis firmæ, *unverstand, mangel des nachdenkens, (want of wit, want of reflection.)* ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύνῃσιν, ο, 469, ego, cum essem infans, sequebar eam incogitanter, *aus unverstande, (ignorance.)* Vide sub ῎ΑΤΩ, ad finem, necnon sub ῎ΑΩ.

ἀεσίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) incogitans, negligens, *unachtsam, (careless.)* est ab ἀέσαι, (confer ἄω et ἀέω sub Α) i. e. κοιμηθῆναι καὶ ἀναπνεῦσαι, per quietem respirare, dormire, jacere; quasi ὁ κοιμώμενος τὰς φρένας, cujus pectus est sopitum et non curiosum. inest simul fortasse notio τοῦ ἄσαι, i. e. βλάψαι, (conf. ἄτω) ut sit ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας, ὁ φρενοβλαβὴς, cujus pectus non est sanum, qui ratione recta læsus est. imo aliis placet etymologia ab ἀείρω, f. ἀερῶ et æolice ἀέρσω, in altum tollo, suspendo, quasi ἀερσίφρων, cujus mens suspensa et instabilis est, κοῦφος τὰς φρένας, οὐκ ἔμπεδος, οὐ στερεὸς καὶ βέβαιος, οὗ αἱ φρένες ἠερέθονται. quia epitheton est poëticum, ad omnia ista respexisse potuit poëta. ὁ δὲ ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων, Υ, 183, sc. ὁ Πρίαμος: οὐκ ἠερέθεται τὰς φρένας ὁμοίως τοῖς νεωτέροις ὁ γέρων, ἀλλὰ βέβαιός ἐστι. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦσθα πάρος, Ψ, 603, inquit Menelaus ad Antilochum Nestoris filium; nequaquam vagus et levis eras antea: ubi alterum per alterum ejusdem originis explicatur. ὁ δὲ φρεσὶν

ἦσιν ἀασθεὶς ἤϊεν, ἣν ἄτην ὀχέων, ἀεσίφρονι θυμῷ, φ, 302, ille autem, in hanc fraudem et hunc errorem mentis suæ inductus, abiit suum erroris illius damnum secum asportans, animo insano; ubi sermo est de Centauro, qui in nuptiis Pirithoi turbas cœperat, et ab heroibus male mulcatus exactus fuerat e domo ebrius. atque ibi poëta innuere videtur, esse ab ἀάζειν compositum nomen, labefacio; ut notet τὸν φρενοβλαβία καὶ μανέντα. si confers Hesiodum, ῎Εργ. 313, 333, oscitantiæ notio apparebit. notat in genere, temere agentem et nimis fidentem sibi. Vide sub ῎ΑΤΩ ad finem, necnon sub ῎ΑΩ.

ἀετὸς et *αἰετὸς*, οῦ. ὁ. (῎Εω) aquila. est ab α intensivo, et ἐτεὸς vel ἐτὸς, verus, certus; quia augurium ejus valde certa, ex mente priscorum, portendebat: quasi ἀεὶ ἀληθὴς καὶ αἴσιος. hinc dicitur κατ' ἐξοχὴν ὄρνις, augurium, Θ, 251, ὅτι ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις, coll. 247, αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, νεβρὸν ἔχοντα ὀνύχεσσι, et in hac διοσημίᾳ aquila significabat Hectorem et Trojanos, οἳ σήμερον κρατοῦσι διὰ τὸν Δία: ὁ δὲ κρατούμενος νεβρὸς notabat territos Græcos: ἡ δὲ καταβολὴ τοῦ νεβροῦ παρὰ βωμῷ Διὸς, notabat, ὡς ἐκφεύξονται οἱ ῞Ελληνες διὰ τὸν Δία τοὺς κρατοῦντας, et amissuros esse istos victores victoriam suam e manibus, sicut aquila amiserit τὸν νεβρόν. nam semper in Homero est ἀμοιβὴ τῇ εὐσεβείᾳ, pietas suum habet præmium; et rex Græcorum coluerat semper aras Jovis. hinc et non post aliquot demum horas, sed nunc statim mittebatur aquila. vide, quam apte fingat poëta. præterea aquila dicitur τελειότατος, perfectissimus, sc. in auguriis dandis. sic Ω, 315—319. coll. 292, s. 310. s. ubi et μόρφνος, et θηρητὴρ, et περκνὸς dicitur, et οἰωνὸς, augurii avis, et Διῒ φίλτατος οἰωνῶν, καὶ οὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, cujus robur maximum, et cujus alæ velut valvæ portarum. ὄρνις et οἰωνὸς sæpe est, σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος. ipse est igitur Jovis ales: nam habetur pro rege avium, hinc summo regi sacer est. in senectute inutile ei fit τὸ ῥάμφος, τῇ ἄγαν ἐπικάμψει: ergo tunc fame punitur quasi, ob tot cædes aliarum volucrium et ferarum. præter avem, etiam pars quædam in summo templorum dicebatur ἀέτωμα, vel et ἀετοὶ, διὰ τὸ ἐοικέναι πτέρυξιν ἀετοῦ. conf. Aristophanem, qui dicit, ἐρέφεσθαί τι πρὸς ἀετόν. ejus ovis infestus dicitur ὁ κάνθαρος, maxime ὁ ἱπποκάνθαρος, *der feuerwurm mit hörnern, (the horned fire-dragon.)* hinc fabula narrat, in Jovis gremio posuisse aliquando, securitatis causa, aquilam ova; sed et eo penetrasse κάνθαρον: et Jovem indignantem surrexisse ut excuteret κάνθαρον, atque sic imprudentem simul excussisse ova et fregisse; quod fieri voluerit κάνθαρος. unde proverbium: ἀετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι: κάνθαροι enim perdunt aquilina ova, non vero obstetricantur iis. ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης, M, 201, 200, φέρων δράκοντα. sic et 218, seq. ubi aquila quoque est symbolum Trojanorum. ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης, N, 822. ὥστε ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, O, 690. seqq. aquila nigra: et ibi parabola est de ea, sicut et P, 674, seqq. ὥστε αἰετὸς, ὅν φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι. et Φ, 252, αἰετοῦ οἴματα ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, ὅστε ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν. ergo oculi ejus acerrimi, color, venatio, fortitudo et celeritas, laudantur. ὥστε αἰετὸς ὑψιπετήεις, ὅστε εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων (ex nubibus) ἁρπάξων ἢ ἄρνα ἢ λαγωόν, X, 308, seqq. ubi altus ejus volatus, et celer ex alto delapsus, et robur, describitur. αἰετὼ, duæ aquilæ, β, 146, seqq. ubi hæ aquilæ signant Ulyssem et Telemachum: hi sensim sunt venturi, unito consilio; multas sagittas pinnatas emissuri, planctum Ithacensibus facturi: volant μετὰ πνοιαῖς ἀνέμου, i. e. πρὸς ἄνεμον, *mit dem winde, (with the wind,)* non motis alis, sed ab aura ipsa, lat'; et notant lenem et taciturnum adventum heroum, sine tumultu aut temeritate. ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης πᾶσι χηνσὶ (anseribus) κατέαξεν αὐχένας, τ, 538, seqq. ubi somnium de aquila suum narrat Penelope, coll. 543. seqq. 548, seqq. ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης, υ, 243, coll. 245, s. nam quia avis regia est, hinc eam interpretantur de rege. ὄρνις αἰετὸς χῆνα φέρων ὀνύχεσσι, ο, 161. ubi ista avis statim post votum factum apparebat; inde colligebat Helena, pertinere id signum ad eum, qui vota conceperat, coll. 168, 174, seqq. ὥστε αἰετὸς ὑψιπετήεις, ω, 537. quia hæc avis vera portendere putabatur: hinc quævis verissima sententia et quodvis sanum mentis propositum, dicitur αἰετός. e. c. apud Theocrit. Id. 26, 31, ἐκ Διὸς αἰγιόχου τιμὴν ἔχει αἰετὸς οὗτος, qui ibi est sententia sequens. sic et Homerus eandem rem vocat οἰωνὸν, M, 243. αἰετὸς, οἰωνῶν βασιλεὺς, Ol. 13, 30, et ejus effigies templis superponi solebat, ex inventione Corinthiorum. εὕδει ἀνὰ σκήπτρῳ Διὸς, οἰωνῶν ἀρχὸς, dormit juxta sceptrum Jovis, i. e. juxta Jovem sedet, Py. 1, 10, seqq. αἰητὸν πτερόεντα, Py. 2, 91. αἰητῶν χρυσέων Διὸς, Py. 4, 7. αἰετὸς τανύπτερος, Py. 5, 149, ubi est comparatio: qualis est aquila inter aves, talis est ille inter alios, fortitudine, ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, Ne. 3, 138. αἰετοὶ πάλλονται καὶ πέραν πόντου, Ne. 5, 39. αἰετοῦ ἀναπιτναμένου, Ist. 4, 80. αἰετὸν, Ist. 6, 73.

ἀέτωμα, vide supra.

ἀέω, vide ῎ΑΩ.

ἀζαίνω, vide ἀζηνάσκω.

ἀζαλέος, έα. έον. (῎Αω) siccus, aridus, humore suo privatus. *trocken, (dry.)* βῶν ἀζαλέην, siccum corium bubulum, i. e. scutum, H, 238, ad differentiam τῆς ὑγρᾶς, i. e. ζώσης βοός. sic διερὸς βροτὸς est ὁ ζῶν, οἱ ἀλίβαντες vero, humore vitali carentes, οἱ νεκροί. δρῦς ἀζαλέας καὶ πεύκας, Λ, 494, quercus aridas et larices, sive sint casu dejectæ et siccatæ, sive humano consilio: quod posterius sæpe fit, ut prope flumen dejiciantur arbores cædendo, relinquanturque ibi aliquamdiu, donec siccatæ deportentur fluvio. confer Δ, 487. ἀζαλέον ὄρος, i. e. ξηρὸν, Υ, 490, sic dictum a multitudine aridarum arborum aut virgultorum, quæ ignis facillime comprehendit et per ea late vagatur. sic ὕλη ἀζαλέα, ligna sicca, ι, 234, *trocken holz, (dry wood,)* ἐπείπερ ἡ τοιαύτη πρὸς λυχνοκαΐαν ἐπιδόρπιον χρήσιμος. antiquissimi enim accensis lignis in foco portatili, aut et ordinario, utebantur inter cœnandum, loco nostrarum candelarum tunc nondum inventarum.

ἄζη, ης. ἡ. (῎Αω) est ἡ ξηρασία, ἡ τοῖς μυδῶσιν ἐγγινομένη λευκότης, ὁ παλάσσων εὐρὼς, *der weisse schimmel an vertrockneten dingen, (the white mould on dried things.)* σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, scutum vetus, inquinatum situ, χ, 184.

ἀζηνάσκω et *καταζηνάσκω*, (῎Αω) est forma ionica ab ἄζω. καταζήνασκε (sine augmento, pro κατηζήνασκε) δὲ δαίμων τὸ ὕδωρ, λ, 586, *Gott liess das wasser eintrocknen, (the Deity dried up the water.)* nimirum ab ἄζω est ἀζαίνω, inde ἀζήνω, et ἀζηνάσκω. si contendas esse l. c. aor. 1. ionicum a καταζαίνω, f. ανῶ. aor. κατήζηνα, et ionicâ formâ καταζήνασκον, ασκες, ασκε: refragantem nullum habueris, est enim analogiæ consentaneum.

ἀζήνω, vide supra.

ἀζηχὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) non intermissus, non interruptus, συνεχὴς, continuus, perpetuus, cohærens, ἀδιάλειπτος. est pro ἀδιεχὴς, contracto quasi ιε in η, ob arctissimam soni cognationem, et mutato δ in ζ ob eandem cognationem. διέχω autem est, distineo, *ich halte von einander, (I hold asunder;)* et intransitive, discretus sum, distineor. neutrum ponitur adverbialiter. ἐμὲ οὐδὲ ὣς θυμὸς ἀνίει, ἀζηχὴς ὀδύνη ῾Ηρακλῆος, O, 25, me ne sic quidem ira perdurans remittebat a dolore propter Herculem, *mein nicht nachlassender zorn und unmuth machete mich nicht los von der empfindung des schmerzens wegen des Hercules, (my unabated indignation did not alleviate the pain I felt on account of Hercules,)* et 658, ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν, indesinenter enim vociferabantur hortantes se invicem, *ohne ablassen, (incessantly)* ὄϊες, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, oves sine intermissione balantes, Δ, 435, sicut solet in magno ovium grege. ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς, P, 741, non intermittens fragor et strepitus; et sermo est de pugna acri. ἀζηχὲς φαγεῖν καὶ πιεῖν, σ, 3, indesinenter edere et bibere.

῎*Αζομαι*, (Χάω) revereor, sic ut cedam ei et fugiam, *ich scheue, (I am afraid.)* σέβομαι. est a χάζω, i. e. ὑποχωρέω, sicut σέβομαι est a σείω, et quasi σεύομαι. ἀζόμενοι τὸν 'Απόλλωνα, reveriti Apollinem, *aus scheu vor dem, (for fear of him,)* ne lædatur negatione ejus, quod a Græcis petebat sacerdos ejus, A, 21. sic et ι, 200, ἀζόμενοι, sc. τὸν 'Απόλλωνα, cujus sacerdos erat is cui parcebamus. μὴ ἄζεο (imperat. pro ἄζεσο) ῎Αρηα, ne verere Martem, E, 830. *scheue dich nicht vor ihm, (I am not afraid of him.)* χερσὶν ἀνίπτοις Διῒ λείβειν οἶνον ἅζομαι, manibus illotis Jovi libare vinum religio mihi est, Z, 267, et vide, reverso in urbem Hectori offerebat mater potum, ut primum libaret diis, 259, deinde ipse sitim restingueret, 260. sed quia jam ad lavandum manus non otium erat, ergo nec ipse bibere volebat. ergo religiosissimi antiqui ad potiones suas libabant diis. ὅγε οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, non verebatur deum, nec abstinebat metu dei illius a lædendo Æneam, E, 434. ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι, verebatur enim, ne Nocti displicentia faceret, Ξ, 261. οὐχ ἅζεο, ξείνους ἔσθειν σῷ ἐν οἴκῳ, nulla tibi religio erat, hospites tuos domi tuæ comedere, ι, 478. μήτε μητέρα ἐμὴν ἅζευ (κατὰ) τόγε, neque matrem meam verere in hoc, ρ, 401, *scheue dich hierbey vor meiner mutter nicht, (be not in this matter afraid of my mother;)* illa enim idem vult quod ego te jubeo facere: et est imperativus ionicus per contractionem, quam Attici faciunt in ου. hinc est τὸ ἄγος, εος, quod est nomen medium; descendens a futuro 2. ἀγῶ, verbi ἄζω, f. 1. ἄξω. inde est ἅγιος, ία, ιον, sanctus, venerabilis, cui quisque concedit et a quo abstinet manus profanas.

ἄζος, vide sub δούλη, prope finem.

ἄζυξ, vide sub ἄδμητος.

῎*Αζω*, f. ἄσω, (῎Αω) est fere idem quod αὔω, sicco, arefacio, ξηραίνω, *ich dörre, trockne, (I dry.)* et fit ab ἄω, spiro: nam notat proprie siccationem spiritu aliquo calido factam; imitatur quoque ipsum vocabulum sonum eum, qui auditur, quando quis efflat calidum spiritum. notat ergo proprie τὸ ἆσθμα, καὶ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. transfertur deinde et ad alia. αἴγειρος, populus arbor, ἣ ἀζομένη κεῖται, quæ arescens jacet, Δ, 487, jacet humore suo privanda per aëris calorem. hinc est et αἰάζειν, quod non semper est θρηνεῖν, sed et, calidum spirare.

ἀηδέω, vide ἀδέω.

ἀηδὴς, vide sub eodem.

ἀηδόνειος, ἀηδονιεὺς, ἀηδονὶς, ἀηδώ. Vide sequens, et sub ἀοιδὸς; necnon sub Πανδάρεος in R.

ἀηδὼν, όνος. ἡ. (Εἴδω) luscinia, *eine nachtigall, (a nightingale.)* χλωρηῒς ἀηδὼν καλὸν ἀείδει ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι, ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, τ, 518—523, ubi fabula de ea

aliter narratur ac a recentioribus solet. conf. in R. Πανδάρεος, et Ἴτυλος, et Ζῆθος. nam fuit olim filia Pandarei, uxor Ζήθου, cujus filium Ἴτυλον mactavit ex insania, quem etiamnum luget mutata. æolice, et ex dialecto Mitylenæorum, dicitur ἡ ἀηδώ, όος. dicitur eadem ἡ ἀηδονὶς, ίδος, et ὁ ἀηδονιεὺς, έος, et ἡ ἀδονὶς, ίδος. adjectivum est ὁ ἡ ἀηδόνειος, ad lusciniam pertinens.

ἀηθέσσω, (Ἔθω) non sum adsuetus. *bin ungewohnet, (I am not accustomed.)* ab α privativo, et τὸ ἦθος, mos, grex consuetus. hinc est ὁ ἡ ἀήθης, εος, insuetus, insolens: et ἀηθέω, poëtice ἀηθέσσω. et id verbum primam augere non potest, ob κακαφωνίαν. ἀήθεσσον γὰρ ἔτι αὐτῶν, sc. νεκρῶν, K, 493, i. e. ἀήθεις ἦσαν καταπατεῖν νεκροὺς οἱ ἵπποι, utpote recens in castra bellica adducti, et qui nunquam strata mortuorum corpora viderant; adhuc insueti erant eorum, *waren der todten körper noch nicht gewohnet, (were not yet accustomed to dead bodies.)*

ἀήθης, vide supra.

ἄημα, vide sub Ἄω.

ἄημι, (Ἄω) idem quod ἄω et ἀίω. spiro, πνέω, *ich wehe, blase, hauche, (I breathe, puff, blow.)* Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον, I, 5, nam castra ad Trojam habebant Thraciam versus septentriones: et ζέφυρος est ventus inter septemtriones et occasum spirans. cæterum media est producta poëtice et ionice, pro ἄετον, spirant ambo. possit hic locus ad ἄω referri, nam dualis præsentis eodem modo procederet. ἄνεμοι νέφεα πνοιαῖς διασκιδνᾶσιν ἀέντες, spirantes, flantes, E, 526, nam aor. 2. ab ἄημι est, ἄην, cujus participium ἀείς. ἀνέμων ὑγρὸν ἀέντων, ε, 478, i. e. πνεόντων. sic et τ, 440. ἄη ζέφυρος μέγας, ξ, 458, spirabat, ἔπνει. ἄη νότος, μ, 325. θεὸς τὸν οὖρον προέηκεν ἀῆναι, γ, 183. et 176, ὦρτο δ' ἐπὶ (pro ἐπῶρτο, *es stund auf,*) *(it rose.)* λιγὺς οὖρος ἀήμεναι, attica terminatione pro ἀῆναι. πνοιὴν ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι, κ, 25. πόντον ἵκανον ἀήμεναι, ad pontum venerunt venti flando, Ψ, 214. possit quidem hic infinitivus ἀῆναι deduci a forma verbi ἀαίνω, f. ἀανῶ. aor. 1. ἄηνα, inf. ἀῆναι: sed quid opus est ambagibus? λέων ὑόμενος καὶ ἀήμενος, leo pluviis et ventis subactus, *beregnet und durchgeweket, (exposed to rain and wind,)* ζ, 131, χειμαζόμενος, καὶ οὕτω μᾶλλον ἀγριούμενος. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, dupliciter iis in pectore animus agitabatur, Φ, 386, imperf. med. pro ἤετο, omisso augmento, et producta media, ionice. vento quasi agitabatur animus et inflabatur. hinc dicitur θυμοῦ πνέειν, animosum esse, *vor muth schnieben, (to snort with courage.)* ὅσα ἄηται μαρτύρια, Ist. 4, 15, spirantur testimonia gloriæ, i. e. circumferuntur hinc inde cito, efferuntur, dicuntur. possis et in media significatione accipere, spirant testimonia ista, active.

'Αήρ, ἀέρος, ὁ et ἡ (Ἄω) aër. caligo, nebula. uterque significatus ex ἄω, spiro, halo. nam aër est commune spiraculum: et nebulæ sunt exhalationes aquosæ. *luft, nebel, (air, vapour.)* sed in posteriori significatu semper ponitur fœmininum, ἡ ἀὴρ, et ionice ἠὴρ, ἠέρος: in priori semper masculinum. ὁ ἀὴρ videtur esse Ξ, 288, ubi arbor dicitur ἱκάνειν αἰθέρα δι' ἀέρος, per aërem inferiorem in monte pertingere usque ad superiorem: ut notetur summa altitudo. ergo vere dicta ἡ ἐλάτη βλωθρὴ, quia βλωθρὸς est παρὰ τὸ, εἰς ἀέρα μολεῖν, in aërem longe exiens. reliquis omnibus locis est ἡ ἀήρ. et nota: in nominativo nunquam ionice dicitur ἡ ἠὴρ, nam concurrerent tunc in una voce duo η, quod κακόφωνον: sed in obliquis τὸ η ab initio habet locum. hinc et, ob eandem causam, verba ἀηδίζω, tædio afficio, et ἀηθέσσω, non adsuetus sum, et similia, non augent suum α. ἐκάλυψε δὲ ἠέρι πολλῇ, Γ, 381, nam involvit eum multæ caligini et ἀορασίᾳ. notat ergo ἡ ἀὴρ τὴν σκότωσιν, ἀφώτιστον ἀέρα, aërem non collustratum sole vel lunâ. et physice id fit per nebulam; aut in pugna per pulverem densissimum. potest et id fieri, si quis in turba hominum se subito subtrahit oculis, aut latet in virgultis, etc. quod poëtice refertur ad numen, tegens aliquem caligine. Sic de Neptuno, eripiente quosdam, dicitur Λ, 751, τοὺς ἐκ πολέμου (ex prœlio) ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ, i. e. nebulâ densâ ex aquis surgente. ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε, Π, 790, coll. 789, ubi κλόνος, et inde ortus pulvis, impedierat oculos. sic et Apollo eripit aliquem, vel nebulâ, vel pulvere multo quem calidus sol effecerat, Υ, 444. κεκάλυπτο δὲ ἠέρι πολλῇ, Φ, 549, ubi explicatio physica addita, φηγῷ κεκλιμένος. nam Apollo, i. e. sol, adversus lucebat hosti, ut oculis minus bene uteretur; contra alter in opaco stabat. et 597, ubi ejusdem nemoris beneficio hic alter se subtrahit oculis hostis. Sic de Cimmeriis, ad perpetuas caligines damnatis, dicitur λ, 15, ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, ubi prius per additum alterum explicatur. περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευε, E, 776, ubi adjectivum attice est in genere communi positum: et intelliguntur vel nebulæ vel virgulta. sic et Θ, 50, κατὰ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν. estque pro, περιέχευεν, κατέχευεν. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, E, 356, et caligine hasta erat abdita. et 864, οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ, ubi mere physice dictum, de nubibus atris procellosis, *schwarze gewitterwolken steigen auf, (black thunder-clouds arise.)* ἠέρα ἑσσαμένω, Juno sc. et somnus, Ξ, 282, i. e. invisibiles, insensibiles. ἀμφὶ λαμπραῖς κορύθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλὴν χεῦε, P, 269, in lætis rebus splendent galeæ apud poëtam; in tristibus obfuscantur. nam hæc est fictio poëtæ, quasi aër una lugeat, maxime h. l. ob cæsum Patroclum, et multas alias mortes. præterea notat et fortunam adversam, ut lux notat secundam. cæterum physice id accidebat ex multo pulvere sursum sublato. et 368, ἠέρι γὰρ κατέχοντο, coll. 367, ubi apparet, hanc ἠέρα esse densissimum pulverem, pugnando excitatum. et 376, ἠέρι καὶ πολέμῳ, ubi ille densus aër pugnantibus visum impediebat, ut facilius vulnerarentur. hinc est 644, seqq. ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, ποίησον δ' αἴθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. ubi vides talem ἠέρα oppositam esse τῇ αἴθρῃ, puro aëri. τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν, Υ, 446, *stiess im dunkeln dreimal fehl, (thrice he struck to no purpose, in the dark.)* hinc est ἀέρα δέρειν vel δαίρειν, si quis quid facit sine effectu. ἠέρα δὲ Ἥρη πίτνα (expandebat) πρόσθε βαθεῖαν, profundam nebulam, Φ, 6. ipse etiam timor excæcat. cæterum ἀὴρ βαθεῖα est σκότος βαθύ. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη πολλὴν ἠέρα χεῦε, η, 15, i. e. ἀορασίαν. nam prudens Ulysses eas quærebat vias, ubi quam minime conspici a multis posset. collato 41, ubi eandem ἠέρα dicit ἀχλύν. et 143, καὶ τότε δὴ αὐτοῖο πάλιν χύτο (removebatur ab eo) θέσφατος ἀήρ. collato 140, πολλὴν ἠέρ' ἔχων ἥν οἱ περίχευεν Ἀθήνη. i. e. ἀπροόρατος ἐπέρχεται, non provisus supervenit. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, θ, 562. ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, ι, 144, ubi igitur nox naturalis describitur. sicut et loco ex θ, citato: nam Phæaces noctu transportarunt Ulyssem. περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦεν Παλλὰς, ν, 189, i. e. mane erat, et agnitio terræ suæ patriæ impediebatur crepusculo, et re inexspectatâ. et 352, θεὰ σκέδασε ἠέρα, εἴσατο δὲ χθὼν, diluxit tandem liquido, et ipse satis colligens se, agnovit terram suam. Vide αἰθήρ.

ἀήσυλος, ου. ὁ ἡ. (Κύω) idem quod αἴσυλος, abjecto iota, et interserto η, quale et in ὑπερήφανος, pro ὑπέρφανος, est insertum. σὺ ἔτικτες ἄφρονα κούρην, οὐλομένην, ᾗτε αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, E, 876, cui semper injusta facta curæ sunt; inquit Mars de Minerva ad Jovem.

ἀήσυρον, vide sub Ἄω, prope finem.

ἀήτης, ου. ὁ. (Ἄω) flatus, *das blasen, (the blowing.)* ἡ πνοή. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται, O, 626. ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας, δ, 567. ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται, adspirent venti, ι, 139. ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας, Ξ, 254, ubi quidem possit esse ab ἡ ἀήτη, quæ quoque dorice in usu est: sed masculinum ὁ ἀήτης magis est in usu.

ἄητος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) ventosus, *windig, (windy)* it. impetuosus, *heftig und schnell, (impetuous,)* πολὺς καὶ γοργὸς, κατὰ ἄνεμον. θάρσος ἄητον ἔχουσα, audaciam vento impetuoso similem habens, Φ, 395, ab ἄω et ἄημι, i. e. πνέω, it. προθυμοῦμαι, ut Latini dicunt, quæ spirat amores. sic h. l. quæ spirat audaciam.

αθ, syllaba epenth. vide sub ΕΙ'ΚΩ ad initium.

ἀθάνατος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) immortalis, *unsterblich, (immortal.)* et ionice in fœminino, ἡ ἀθανάτη. ἀθάνατοι, absolute positi, sunt dii, A, 503, μετὰ ἀθανάτοις, inter et apud deos. ἔρδομεν ἀθανάτοις ἑκατόμβας, B, 306. et 814, ubi ἀθάνατοι aliter nominant rem quam ἄνδρες. φίλος γένετο ἀθανάτοισιν, Ω, 61. ἐπιείκελος, A, 265. Δ, 394. Λ, 60. ο, 413. φ, 14, 37. δέμας ὁμοῖος, θ, 14. ψ, 163. γ, 468. εἶδος (formam quod attinet) ἀλίγκιος, *ähnlich den unsterblichen, (like the immortals,)* θ, 174. οὐκ ἔοικα, non similis sum iis, η, 209. κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, de Jove, A, 530. sic, ἐκ κράατος, Ξ, 177. θεοὶ μάκαρες ἀθάνατοι οὐκ ἐλάθοντό σου, non obliti erant tui in periculo mortis, Δ, 128, cum ipsi sunt expertes mortis: et apta ibi ista epitheta, nam de averruncanda morte sermo est. μάκαρ et ἀθάνατος est fere idem, fato gravi nulli obnoxius nec moriendi necessitati. οὐ φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων (humi repentium) τ' ἀνθρώπων, E, 442. ἀθάνατος Ζεὺς, B, 741. Ξ, 434. Φ, 2. ἀθάνατοι καλέονται, i. e. εἰσὶ, E, 342. τὶς ἀθανάτων, aliquis deus, E, 185. Z, 128. Σ, 186. η, 199. ο, 35. ψ, 63. υἱέες, Π, 449. ἀθάνατος καὶ ἀγήραος, immortalis et non senescens, quod utrumque junctum esse debet, alias esset ἡ ἀθανασία maximum malorum, Θ, 539. M, 323. P, 444. ι, 218, 136. η, 94, 257. ψ, 336. μετὰ ἀθανάτοις ἀνάσσεις, deorum rector es, Σ, 366, de Jove. sic, M, 242, ἀνάσσει. μεταπρεπέα ἀθανάτοις, Σ, 370, i. e. ἐν τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐκπρεπέα. οὐ δηναιὸς, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο, non diuturnus est, qui contra deos pugnare audeat, E, 407. sic, καὶ μαχοίμην, Υ, 367, vel contra eos pugnarem. ἵνα ἠὼς ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσι, A, 2. T, 2. ι, 2. et γ, 2, φαείνῃ, ubi τὰ ἀθάνατα sunt corpora mundana, quæ non mutantur. sic et, ἠὼς, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα (indicans) καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, B, 49, ubi Ζεὺς est aër, æther; et reliqui ἀθάνατοι sunt corpora mundana et ejusmodi vires. ποσὶν ὑπ' ἀθανάτοις, N, 19. δαμνᾷ (superat) ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς, Ξ, 199. ἀθανάτοις χόλος, ira Jovis contra deos, O, 121, ubi est dativus incommodi. ἔργα ἀθανάτων, T, 22, ἀμίμητα scilicet. ἵνα ἀθανάτοισι μετείῃ, Υ, 235. ο, 251, ut interesset iis. κρατέουσι ἀνδράσι τε καὶ, π, 265, Jupiter et Minerva, i. e. majestas et sapientia. ῥέζουσι ἑκατόμβας τοῖς, Ψ, 207. et 546, ὤφελεν εὔχεσθαι, debebat vota facere diis. et 788, ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. ἄριστοι ἀθανάτων, Υ, 123. ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπάζειν, Ω, 464. et 426, δῶρα διδοῦναι τοῖς. ἵπποις ἀθανάτοις, Π, 154. Ψ, 277, qui re vera sunt mares non castrati, qui gignunt posteros. cæterum apparet, ἀθάνατον non semper

notare deum, siquidem equi Achillis finguntur immortales. ἀθάνατος Πρωτεὺς, δ, 385. περ ἐπελθὼν, ι, 73. et 209, εἴης. ὡς, ζ, 309. ἀθάνατον κακὸν, μ, 118, i. e. δαίμων κακοποιὸς, καὶ μὴ πεφυκὼς θανεῖν. ἀθάνατοι βάλλουσι ἐν θυμῷ, pro ἐμβάλλουσι, eingeben, *(inspire,)* α, 201. αὐτῷ ἤδη ἐφράσαντο θάνατον, γ, 242. δόμοι, δ, 79. et 564, πέμψουσι. ἔδοσάν μοι οὖρον, ρ, 149. ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν θνητοῖς, pro ἑκάστῳ θνητῶν, τ, 593. τεύξουσιν ἀοιδὴν, ω, 197. ὤλεσαν ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε δέμας τε, σ, 251. τ, 125, dii perdiderunt mihi meam præstantiam quam habebam præ multis fœminis, formam nimirum, et habitudinem corporis. ἀθανάτων ὁδὸς, ν, 112. ἀέκητι, ω, 443. ἀθανάτοις ἔλειβον, β, 432. πεποιθότες, ι, 107. ἀπειλήτην, minabantur ambo diis, λ, 312. ῥέζομεν, μ, 344. μελήσει, curæ erit diis, ρ, 601. ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, δ, 378, peccasse in deos. ἀθανάτη μήτηρ, Κ, 404. Ρ, 78. Κίρκη, μ, 302. ἀθανάτην αἰγίδα, Β, 447. θεὸν, α, 420. ἀθανάτῃσι θεῇσι, Γ, 158. Η, 32. ε, 213, οὐκ ἔοικεν θνητὰς (γυναῖκας) ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. sic de virgine pulcerrima, ἀθανάτῃσι φυὴν (statura, *an wuchs,*) *(in stature)* καὶ εἶδος ὁμοίη, ζ, 16. σὺν ἀθανάτῃσι ἁλίῃσι, cum deabus marinis, ω, 47, ubi τὰς Νηρηΐδας sic vocat. cæterum Iones sæpe fœmininum formant, ubi Attici habent genus commune, e. c. εὐποιήτη, εὐξέστη, ἀσβέστη, etc. ἀθανάτη Θέτις, Py. 3, 178. ἀθάνατον τοῦτο ὄνομα, Ol. 6, 95, ob genus non interiturum. τοῦτο φωνῆεν, Ist. 4, 68, id perpetuo sonat. ἀθάνατον βίον μὴ σπεῦδε, Py. 3, 109, immortalem vitam ne affecta. θήσουσί νιν, facient eum, Py. 9, 110. ἀθανάτου στόματος, Py. 4, 18, quod certissima loquitur. 'Αθάνατοι δατέοντο χθόνα, diviserunt inter se terram, Ol. 7, 102. πήματα σύνδυο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι ἐν παρὰ ἐσλὸν, Py. 3, 147, mala duo attribuunt mortalibus dii cum uno bono. θέσαν αὐτῷ ῥῆσιν ἀγγίλων παλίγγλωσσον, Ne. 1, 88, revocandam nuntiationem, utpote falsam. ἀθανάτων νέκταρ, Ol. 1, 98. τεθμός τις, Ol. 8, 33. χωρὶς, procul a diis, Ol. 9, 62. σὺν εὐμενείᾳ, Py. 12, 7. βασιλεὺς, Ne. 10, 29. πρὸς ἀθανάτων τετίμηται, Ist. 4, 101. φθόνος, Ist. 7, 55. προσφερόμεν τι τοῖς ἀθανάτοις, Ne. 6, 9, similes aliquantulum sumus diis. ἐνεμίχθησαν τιμαῖς, Ist. 2, 42, i. e. statuæ iis in luco Jovis positæ memoriam eorum æternum honoratam faciunt. βλεφάροις, Ist. 8, 100. et 130, ἔδοξε.

ἄθαπτος, ου. ὁ ἡ. (Ἄπω) insepultus, non combustus. κεῖται νέκυς ἄκλαυστος, ἄθαπτος, Χ, 386, coll. Ψ, 52, s. et 76. quo loco simul infelicitas ἀθάπτου apud inferos describitur. σῶμα ἄκλαυστον ἄθαπτον, λ, 54, coll. 72, 74. et combusti ossibus superingerebatur tumulus insignis, ut l. c. apparet.

ἀθεεί, (Θάω) adverb. sine Deo. οὐκ ἀθεεὶ ὅδε ἀνὴρ ἐς δῶμα ἵκει, σ, 352. i. e. ἵκει κατά τι θεῖον, divino consilio et jussu.

ἄθεμις, ιτος et ιστος. ὁ ἡ. (Θέω) contra fas et jus agens. ἄδικος. ἄθεμιν δόλον, injustum clandestinum factum, Py. 3, 56, ex parte Coronidis. ἄθεμιν Πελίαν, Py. 4, 193, et id Jason liberrime palam dicit.

ἀθεμίστιος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) nefarius, injustus. ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη, ι, 189, de Polyphemo. ut ergo ἀθέμιστος et ἀθεμίστια εἰδὼς different. et 428. Κύκλωψ, ἀθεμίστια εἰδώς. nam reliqui Cyclopes, etsi nullo civili vinculo juncti invicem, erant tamen εὐσεβεῖς, sed hic unus simul erat ἄδικος. sic υ, 287, ἦν δέ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ ἀθεμίστια εἰδὼς, et hæc phrasis signat eum, qui data opera callet nefaria agere. μή τις πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη, σ, 140, ne omnino quis sit homo nefarius, et jura humana respuens. nomen proprium ὁ Θεμίστιος est ab hac forma.

ἀθέμιστος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) sine jure sociali, ὁ θέμιν μὴ εἰδώς. est vox media, ut ex exemplis apparebit. nam I, 63, ἀθέμιστος, est, qui jura socialia frangit et despicit, *ein geselzloser storer der menschlichen gesellschaft, (a despiser of laws, disturber of civilized society;)* vel et: qui partem in civitate nullam habet, qui civili jure non fruitur. sic et ρ, 363, γνοίη τ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, contemtores omnis boni moris humani. et vides ibi opposita. sed ι, 106, seqq. Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἀθεμίστων, posita vox est, ut sequentia ostendunt, οὐκ ἐφ' ὕβρει, sed ἐν ἱστορίας εἴδει, ὡς τῶν Κυκλώπων μήτε νόμους μήτε ἔθη κοινὰ ἐχόντων, μηδὲ στοχαζομένων τοῦ κοινῇ συμφέροντος, διὰ τὸ μηδὲ κοινῇ πολιτεύεσθαι, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν οἰκοκρατεῖσθαι, ubi quisque pater familias est princeps domus suæ, cum aliis patribus familias autem in nullo communi nexu illigatus est. ergo duplex est τὸ ἀθέμιστον: unum. si adsunt communes leges et instituta, sed contemnuntur; alterum, si nullæ adsunt leges positivæ, ubi θέμις sua fora et jura non exercet, et ubi vivitur in statu mere naturali et libero. nam Themis respicit jus civile, est φυλακτικὴ δικαίου πολιτικοῦ maxime. tales Cyclopes fuere fortasse primi Patriarchæ, qui in compositam civitatem nondum coierant, sed quisque suam regebat domum, de aliis non sollicitus. conf. Κύκλωψ, in R. recentiores dicunt ἀθέμιτος. Vide sub ἐναίσιμος et ἀφρήτωρ.

ἄθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) sine deo. ἀθέων ἐκ βελῶν μητρυιᾶς, Py. 4, 288, quæ dicuntur ἄθεα propter incestum. Vide sub θεός, haud longe a fine.

ἀθερίζω, f. ίσω. (Θέρω) negligo, vilipendo, non curo. est ab ὁ ἀθὴρ, έρος, arista, quæ in specie et eas aristas vel partes earum notat, quæ post factam triturationem remanent, et ab agricola a reliquo frumento averruntur et inter paleas referuntur; *die ahren, die der drescher abahret, (the ears from which the husbandman has threshed the corn.)* etiam, quæ in agro neglectæ relinquuntur: culmus siccus. hinc et ὁ ἀνθέριξ, ικος, stramentum cum arista sua: et ἡ ἀθερίνη, piscis vilis. quatenus ἀνθέριξ in bono sensu ponitur, notat spicam in culmo suo maturam, quæ mox potest θερίζεσθαι. ἀθερίζω vero est, ἐξουθενόω, ἀποῤῥιπτέω. οὔ ποτέ με οἵγ' ἀθέριζον, pro ἠθέριζον, Α, 261, nunquam me illi contemserunt. τῶν δ' ἄλλων οὔ τινα ἀναίνομαι οὔτ' ἀθερίζω, θ, 212, ex quo loco apparet, ἀθερίζειν esse et idem quod ἀναίνεσθαι, recusare, nolle. οὔτε μεγαλίζομαι, οὐδὲ ἀθερίζω, οὐδὲ λίαν ἄγαμαι, ψ, 174, neque effero me, neque contemno te, neque magnopere miror. et vide tres causas ἀποστροφῆς (aversationis) τῆς πρός τινα οἰκειοῦσθαι θέλοντα: nam vel ἐξαθερίζει τὶς τὸν οἰκειούμενον, i. e. ἐξουθενοῖ ὡς μὴ ἄξιον οἰκειώσεως, vel μεγαλίζεται, ὡς μείζων ὢν ἐκείνου, vel ἄγαται, τὴν αἰτίαν ἐννοούμενος τῆς ζητουμένης οἰκειώσεως. conf. π, 203.

ἀθερίνη, vide supra.

ἀθέσφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) valde a deo factus et constitutus. nam est cum α intensivo. per usum notat, valde magnus, ingens. ἀθέσφατον ὄμβρον, imbrem ingentem, Γ, 4. Κ, 6, ubi, magis augendi vel explicandi causa additur, πολύν. θάλασσαν ἀθέσφατον ὤρινε, η, 273, commovit mare magnum. ἀθέσφατος οἶνος, valde multum vinum, λ, 61. sic, σῖτος, ν, 244. νὺξ ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος, λ, 372, erat enim præcipite autumno. sic, νύκτες αἵδε, ο, 391. i. e. μάλα μακραί. βόες γίνονται ἀθέσφατοι, armenta valde augentur numero, υ, 211.

ἀθὴρ, έρος. ὁ. (Θέρω) arista. notat vallos illos in spicis, *die acheln, (the beard at the top of the ears of corn,)* qui maxime in hordeo, deinde et in aliis frumentis, eminent in spica. ductum nomen est ab ariditate, quando maturuit frumentum: nihil enim tunc siccius illis est. ut ergo recte a θέρω, cum α intensivo, nomen deducatur. Vide sequens.

ἀθηρηλοιγὸς, οῦ. ὁ. (Λέγω) ob metrum pro ἀθερηλοιγός. ventilabrum, *eine wurfschaufel, (a fan for winnowing corn,)* ὁ τῶν ἀθέρων ὀλοθρευτικός. ab ὁ ἀθὴρ, έρος, arista, i. e. τὸ τοῦ στάχυος λεπτότατον ἄκρον, ὃ, δίκην αἰχμῆς, προβέβληται κατὰ (contra) τῶν ἀφανίζειν θελόντων σπερματολόγων ὀρνέων, *die achel oben an der äre, (the beard at the top of the ear.)* quæ defendit frumenta stantia contra aviculas: et ὁ λοιγός. idem Sophocles dixit τὸ ἀθηρόβρωτον ὄργανον, *die acheln verzerend, (consuming the beards.)* nam ἐν τῷ λικμᾶσθαι, σῖτος μὲν ἀποτίθεται, καὶ ἄχυρον τημελεῖται, (curatur, adservatur.) ἀθέρες δὲ οὐδαμοῦ εἰσὶν, ἅτε (utpote) λεπτυνθέντες, καὶ ῥιπισθέντες ἀνέμοις. dicitur idem et, τὸ πτύον. etiam κώπη, et πλάτη, quæ est vel θαλασσία, remus; vel χερσαία, *spatha, eine schüppe, (a shovel.)* et quia homo mediterraneus, maritimarum rerum ignarus, ventilabri solius figuram agnoscit, non vero remi: hinc apud eum oriri potest permutatio nominis. vide λ, 127, coll. 124, 128. et ψ, 275. nam Ulysses jussus erat remum in humero portare; et hunc homo mediterraneus vocat ἀθηρηλοιγὸν, quia uterque dicebatur ἡ πλάτη, et θαλασσία erat ἐρετμὸς, χερσαία vero πτύον. sic explicant veteres constanter, et ex contextu, hunc locum. sed recentiores ex ingenio aliam quoque commenti sunt explicationem. dicunt enim sic: ἡ ἀθήρη, dorice ἁ ἀθάρα, est ἡ ἑψημένη σεμίδαλις, *ein mehlbrey den man kochet, (boiled flour:)* unde est ὁ ἀθηρηλοιγὸς, instrumentum, quo farina inter coquendum subigitur et circummovetur, *eine rührkelle, (a stirrer,)* quæ et ἡ δοίδυξ, υκος, et ἡ τορύνη, dicitur, et ἡ κώταλις, τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον. ut ergo ἀστείως ὁ ἠπειρώτης ἐκφλυαρίζῃ τὴν κώπην ἢ τὸν ἐρετμὸν, τῇ πρὸς τορύνην ἢ δοίδυκα ὁμοιότητι. non per se quidem inepta est hæc explicatio; ex recentiorum tamen loquendi usu petita, atque hinc Homero non adfingenda. cæterum fieri quoque potuit, ut ludens tantum mediterraneus denominationem rei commutaverit, quemadmodum aliquis τῶν εὐτραπέλων, gladio accinctos dixit, οἰακίζεσθαι τῇ σπάθῃ αὐτοὺς, remo munitos esse ad posteriorem sui partem per gladium, velut naves: quanquam ne id quidem per contextum liceat fingere. figura autem remi et πτύου ex hoc apparet: utrumque instrumentum inferiori parte fuisse latum, sed planum, non vero excavatum, ad formam nostrarum spatharum. præterea hoc quoque notandum, etiam τοὺς ἀγεννεῖς ἀστάχυας, οὓς οὐκ ἔστι θερίζειν, vocatos esse ἀθέρας: quod tamen ad h. l. nihil facit.

ἀθηρόβρωτος, vide supra.

ἀθλέω, f. ήσω. (Ἕλω) certo. it. conflictor laboribus et infortunio. ἀθλήσαντε, nos duo laboribus exerciti, Η, 453, κακοπαθήσαντες. nam ὁ ἆθλος sæpe et τὸν μὴ ἐθελητὸν κόπον σημαίνει. καί περ πολλὰ ἀθλήσαντα, Ο, 30, multis licet malis exercitum: possit tamen et esse, νικήσαντα μάχην κρατεράν. Vide ἀεθλεύω.

ἀθλητὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἕλω) certans in certamine. οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας, non videris similis certatori et callenti certamina, θ, 164.

ἀθλητὴς et **ἀεθλητὴς**, οῦ. ὁ. (Ἕλω) idem. χρὴ ἀπ' Ἀθηνῶν τέκτονα ἀθληταῖς ἔμεναι, Ne. 5, 90, ubi τέκτων ἀθληταῖς ὢν, est præceptor certatorum et magister, *ein guter exercitienmeister (a good teacher of gymnastic exercises.)* ἐγγενὲς σφισιν, ἀθληταῖς εἶναι ἀγαθοῖς, Ne. 10, 95. ἄνδρα ἐν ἀθληταῖς, Ist. 6, 106.

ἄθλιον, **ἄθλιος**, **ἀθλιότης**, vide sub ἄεθλιον, prope finem.

ἀθλοθετέω, vide sub ἄεθλος, prope medium.

ἄθλος, contract. pro ἄεθλος, quod confer.

ἀθλοφόρος, vide ἀεθλοφόρος.

ἀθρέω, f. ήσω. (Ὄρω) attente specto, ἄγαν βλέπω, περισκοπέω καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁράω. est indidem a ὁράω vel δρέω, i. e. βλέπω, a quo erat δέρκω: cum α intensivo, et mutato δ in θ. Attici scribebant et cum spiritu aspero, ἁθρέω. ὅτε ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειε, quando intentis oculis prospiceret in campum Troicum, Κ, 11. μή τις αὐτὸν βλήμενον ἀθρήσειε, ne quis eum vulneratum esse conspiceret, Μ, 391. εἴ τις νῶϊ εὕδοντε ἀθρήσειε, si quis nos ambos concumbentes conspiceret, Ξ, 334, curioso nos oculo lustrans et observans. οὐδέ πη ἀθρῆσαι ἐδυνάμην, neque conspicere Scyllam poteram, etsi accurate circumspiciens, μ, 232. ἡ δὲ οὔτε ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη, οὔτε νοῆσαι, τ, 478, ea vero id nec conspicere nec animadvertere poterat: et utrumque est idem. notat ergo, cum apprehensione et consideratione videre. ἄθρησον χάριν φόρμιγγος, Py. 2, 129, considera gratiam citharæ, i. e. vide an placeat tibi hic hymnus. Vide sub 'Αθήνη in R.

ἀθρήνητος, vide νώνυμνος.

ἀθροίζω, vide ἀθρόος.

ἄθροισις, vide sub ἀγὼν, conventus.

ἄθροισμα, vide ibidem.

ἀθρόος, όα, όον. (Θρέω) et per contractionem ἄθρους (non vero ἀθροῦς) ἄθρη, ἄθρουν. confertus, densus; cum magna manu comitantium, condensatus. it. continuus, continuatus. est ab α copulativo, et ὁ θρόος, tumultus et clamor congregatorum multorum; et prisci Attici scribebant ἁθρόος, quia α copulativum, ab ἅμα ortum, amat asperum. Sed recentiores Attici hanc adspirationem, ob sequens θ, sustulerunt. ἄθροος vero, προπαροξυτόνως, est, sine tumultu prævio, subitus, ἄνευ θρόου, ἀθόρυβος, per α privativum. ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν ἴωμεν, nosque, conferti et omnes simul sic per exercitum eamus, Β, 439, inquiunt principes circa Agamemnonem congregati. sic dicitur, ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγὸς, quando accedit σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι, καὶ συνηθροισμένος. ergo ἀθρόοι l. c. sunt ὁμοῦ πάντες. κίον ἀθρόοι, ibant simul, Ξ, 38, coll. 29. ubi vides, fuisse tres una euntes. ἔμειναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐσκεδάσθησαν, Ο, 657, manebant ibi congregati suis ordinibus, nec dilabebantur, συνηγμένοι ὁμοῦ. λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, Σ, 497, populus in foro erat frequens. ἀθρόοι ὁρμηθέντες, omnes simul impetum facientes, Τ, 236. οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον, εἰλαπίνην δαίνυντο, Ψ, 200, hi igitur (venti personificati) in domo, graviter spirantis Zephyri convivium celebrabant frequentes et congregati, συνηγμένοι. νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀποτίσεις κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, Χ, 271. et nunc simul *auf einmal mit einander, (all together.)* omnes lues calamitates meorum amicorum. θεοὶ Ζηνὸς ἐν μεγάροις ἀθρόοι ἦσαν, α, 27. περὶ δὲ ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο, una congregabantur, β, 392. ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες, γ, 34. αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον, in forum ibant omnes simul, π, 361. ἐκέχυντο ἀθρόοι ἐν μεγάροις, τ, 540, de anseribus, quos omnes aquila interfecerat. ἐπέχωμεν αὐτῷ πάντες, χ, 76, contra eum omnes uno grege tendamus. οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπὶ αὐλείαις θύραις ἀθρόοι, ψ, 50, de occisis procis, omnibus jacentibus ad fores exteriores domus sub porticu. εἰς ἀγορὴν κίον, ω, 419. et 463. τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν, conferti illic manebant, et exspectabant impetum hostium excepturi. et 467, ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος. φῶκαι ἀθρόαι εὕδουσι, δ, 405. ἔνθα ἄλλαι νῆες ἔμενον ἀθρόαι, ι, 544, νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀπέτισε, nunc omnia una vice simul luit, α, 43, et conf. πάντα. πάντα (ἤϊα, viatica) γὰρ ἤδη ἀθρόα ἐν μεγάρῳ, β, 411, coll. 356, τὰ δὲ ἀθρόα πάντα τετύχθω, ea omnia parata et collata sunto in unum locum. τὰ μὲν παρὰ πυθμένα ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν ἐκτὸς ὁδοῦ, ν, 122, coll. 372. ἀθρόην κακότητα, in malum multiplex, Py. 2, 65. σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον, Ne. 1, 78. ἀθρόοι στέφανοι, Ist. 5, 10. φανερὰ θήσω ἀθρόα παύρῳ ἔπει, pauco sermone permulta simul manifesta faciam, Ol. 13, 139, i. e. πλεῖστα. ἀθρόοις ἔρνεσι, Ist. 1, 36, crebris frondibus. ἀθρόαις πέντε ἡμέραις καὶ νυξὶ, Py. 4, 231, continuis quinque νυχθημέροις, ἀδιαλείπτως διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. apud alios est ἄθροος subitus, improvisus, e. c. Theocr. Id. 13, 50, 51, κατήριπεν ἐς ὕδωρ ἀθρόος, ὡς ὅτε ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἀθρόος ἐς πόντον, decidit in aquam improviso et celeriter totus, sicut quum e cœlo cadit stella subita in mare; ut sit idem quod ἐξαίφνης, et ut Germani dicunt, *auf einmal, mit einemmale, (at once.)* ἀθροίζω, f. σω, confertim congrego, coacervo. ζυγωθρίζω f. σω, in libram congrego et pensito, expendo in summa: ab ὁ ζυγὸς, libra, Aristoph. Nub. 743.

ἄθροος, vide supra.

ἄθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) tristis, animum despondens, *muthlos, (heartless, desponding.)* ἄθυμοι, κ, 463, i. e. μὴ εὔθυμοι, οἷς οὐδέποτε θυμὸς ἐν εὐφροσύναις.

ἄθυρμα, ατος. τό. (Θέω) lusus puerilis; quod puer facit per lusum, et quo lusitans delectatur. *kinderspiel, (child's play.)* παῖς ποιεῖ ἀθύρματα νηπιέαις, Ο, 363, facit ludens quædam opera ex infantili simplicitate, e. c. si murum aut vallum ædificat ex arena, etc. deinde etiam sic vocantur omnia ea opera, quibus carere possumus, et quibus delectantur leves animi; *spielewerke, schöne bunte sachen, (playthings, toys.)* sic Eumæus severus vocat omnes elegantias minutulas, quibus fœminæ gaudent, ο, 415, μυρία ἄγοντες ἀθύρματα νηῒ, mercatores, advehentes navi innumera ludicra, κόσμια, φύσει μὲν ἀθύρματα ὄντα, ταῖς μέν τοι γυναιξὶ σπουδαῖα, quale est ille χρύσεος ὅρμος, 459, seqq. sic et σ, 322, ἐδίδου δὲ ἀθύρματα θυμῷ, ubi sermo est de puellula formosa, quæ delicate educatur, et accipit varia oblectamenta ex animi puellaris sententia et appetitu; παίγνια, σκιρτήματα, sivit eam lusitare, dabatque varia ludicra. 'Απολλώνιον ἄθυρμα, lusum Apollineum, Py. 5, 29. ubi poëta sic vocat hymnum, a χορευταῖς et ad tibias saltandum, cum gesticulatione et motu vario. nam ipsa ἡ χορεία est παιδιὰ 'Απόλλωνος, *ein Apollinisches kinderspiel, (an Apollonian game.)* σκαλαθύρειν est fossionem lusitare, a σκάλλω, fodio. Aristoph. Eccl. 607. et hinc τὸ σκαλάθυρμα est fossio per lusum puerilem, i. e. res inanis et puerilis. Aristoph. Nub. 630, ubi deminut. τὸ σκαλαθυρμάτιον, *ein kinderspiel, (child's play,)* i. e. res levis et nullius momenti, proverbialiter.

ἀθυρόγλωσσος, vide sub ἀθύρω, γλῶσσα, et στῆθος.

ἀθύρω, f. υρῶ. (Θέω) circumcurro lusitans, actuosus sum pueriliter. nam proprie de pueris hoc verbum dicitur. ab α intensivo, et θύω, feror cum impetu aliquo, cursito; interserto ρ, ut pro ἄϊδις, ab εἴδω, scio, est ὁ ἄϊδρις. est ergo, ago pueriliter sine consilio ulteriori. ἄγαν θύω, i. e. ὁρμῶ. possis et dicere, ἀθύρειν notare στέρησιν θύρας τῆς κατὰ νοῦν: unde ἀθυρόγλωσσος dicitur, qui linguam non cohibet. significat ergo τὸ, ἄνετα (laxa, dissoluta) βαίνειν, ἐκτρέχοντα (si quis evagatur) τοῦ καθήκοντος, ὡς οἷα παρὰ θύρας, ὅ φασιν, ἥκοντα, ἢ, μὴ εἰδότα θύραν, quod vulgaris usus vocat ἐκθυρίζειν, cui opponitur ἔσω κιγκλίδων μένειν καὶ θύραν ἐποχῆς εἰδέναι. παῖς ἀθύρων, puer lusitans et inquietus, nullo consilio agens quæ agit, Ο, 364, coll. 363. ἀθύρε (ἤθυρε) μεγάλα ἔργα χερσὶ, Ne. 3, 77, ubi sermo est de Achille infantulo, ludente magna opera. ergo ἀθύρειν est, pueriliter lusitare, affectando res serias, velut cum pueri ludunt nuptias aut militiam aut venationem, etc. λοιποῖς ἀθύρειν, Ist. 4, 67, i. e. posteris et ἐσομένοις 'Ομηρίδαις, ad ludendum, cantu sc. et actione; ad saltandum ea, ut Latini ejusmodi gesticulationem cum recitatione junctam appellant. ergo notat h. l. etiam paullo mitius, quamcumque imitationem ludicram; sicut Germanorum verbum, *spielen, (to play.)*

ἀθῷος, ἀθῶος, ἄθωος, vide sub θωή.

ΑΙ'. est particula θρηνητικὴ, εὐκτικὴ, μεμπτικὴ, δυσφορικὴ, qua luctum aliquem, votum, vituperationem, ægrimoniam, testamur. *ey! o!* et, si optat, regit optativum. αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, utinam vero sic esset, Δ, 189. et 288, s. αἲ γὰρ, Ζεῦ πάτερ, τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο, utinam, O Jupiter, talis animus in pectore omnibus esset! sic Β, 371, s. utinam sane. sic et Η, 132, s. αἲ γὰρ, Ζεῦ, ἡβῷμι, utinam, O Jupiter, juvenis essem! εἴθε ἀκμάζοιμι! collato 157. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς εἴην ἀθάνατος, ὡς τοῦτο ἔσται, utinam ego sic essem immortalis, ut id erit, Θ, 538, seqq. est formula optantis simulque confirmantis aliquid; et sensus est: tam certum est, hoc futurum, ut optandum mihi sit, ut eadem certitudine ego talis vel talis fieri possim. sic et Ν, 825, seqq. et Σ, 464, seqq. similis conditionalis precatio et certa affirmatio est ι, 523—525, αἲ γὰρ δυναίμην τοῦτο ποιῆσαι, ὡς ἐκεῖνο οὐκ ἔσται. et ρ, 251—253, utinam Telemachus ita pereat, ut Ulysses jam periit. atqui hoc posterius factum non est; ergo et prius ne fiat. nam sic invertebat ὁ σοφὸς 'Οδυσσεὺς tacitus hanc imprecationem; et est hoc exemplum φήμης, i. e. augurii ex vocibus hominum. αἲ γὰρ δὴ ὧδε ἐλάσαιντο ἵππους, Κ, 536, s. utinam sic adigerent equos, coll. 535. αἲ γὰρ, Ζεῦ, μήτε τὶς Τρώων φύγοι θάνατον, μήτε τὶς 'Αργείων, utinam, O Jupiter, Π, 97, seqq. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, pro ἀπογένοιτο, absit procul ab aure, Σ, 272. sic Χ, 454, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος: i. e. εἴθε μὴ ἀκούσαιμι, ἀλλὰ πόῤῥω εἴη τῆς ἐμῆς ἀκοῆς. conf. οὖας. αἲ δ' ἄγε δεῦρο, Ψ, 581, ubi id αἲ simpliciter est pro εἰ, dorice, i. e. ἐὰν θέλῃς, si placet, si tibi videtur, accede huc. de qua formulâ vide εἰ. αἲ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη, utinam hoc, O regina, maximum malum esset! δ, 697. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις εἴη, ζ, 244. αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ, θ, 339, utinam istud esset, O rex. αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη, utinam hoc verbum, O hospes, verum fieret, ο, 535, ρ, 163. τ, 309. αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων, υ, 236. Ζεῦ πάτερ αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, φ, 200, αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην, π, 99, utinam ego sic juvenis essem! αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο, τ, 22, utinam tandem, fili, providentiam susciperes in te. αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ 'Αθηναίη, καὶ 'Άπολλον, τοῖος ἐὼν — η, 311, seqq. δ, 341, seqq. ρ, 132, seqq. ω, 375, s. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, utinam mihi dii tantum virium darent, γ, 205, αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς 'Οδυσσῆϊ εἴποιμι, utinam ego sic Ulyssi narrare possim! ο, 156, s. αἲ γὰρ, Ζεῦ, οὕτω νῦν μνηστῆρες νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, ὡς νῦν Ἶρος, σ, 234, seqq. αἲ γὰρ δὴ, Εὔμαιε, θεοὶ τίσαιντο λώβην, υ, 169, αἲ γὰρ πάντων τόσον φέρτερος εἴην, utinam tantum omnibus fortior essem, φ, 372. et 402, αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν (i. e. ὄναιτο) ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται: utinam tantumdem commodi consequatur, ut hic hoc poterit. at poterit: ergo consequetur. et hæc quoque est φήμη, ut supra diximus. αἲ γάρ πως αὐτόν με — ὡς οὐκ ἔστι — Χ, 346, seqq. ubi optat, ut sibi veniat talis ὄρεξις. conf. πῶς. ergo in poëta sem

per optative exstat. et conf. εἰ. ab hac particulâ αἲ est verbum αἰάζω, lugeo. quod veteres τὸ αι pronuntiarint pæne ut ε, vide in R. Et sub φήμη.

αι pro ο, vide sub μισαιπόλιος.

αἶα, ας. ἡ. (Γάω) est eadem quæ γαῖα. ἀπόλοντο φίλης ἄπο πατρίδος αἴης, B, 162. τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα, Γ, 243, i. e. mortui erant. μνήσονται πατρίδος αἴης, Δ, 172. τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, Λ, 816, Π, 539. ἐπὶ Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, N, 4. ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης, O, 740. ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης, Ψ, 327. et 742, κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν πολλόν. ἠὼς δὲ ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Ω, 695. ἧς ἱμείρεται αἴης, suam desiderabit terram, α, 41, *sein land, (his land,)* nam sermo ibi de regis filio. et 75, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. et 203, οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο. χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, δ, 521. ἵνα πάγχυ λαθοίατο πατρίδος αἴης, κ, 236. τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα, λ, 300. τὴν τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης, ν, 249. ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἔτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης δηρὸν ἀπέσσεσθαι, σ, 144. ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν, ω, 508. Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ, B, 850, ubi est locus vexatus: nam quidam leg. αἴῃ, quidam αἴη, quidam αἴης, quidam αἶαν, et multi habent pro nomine proprio fontis, qui καθαρώτατον ὕδωρ emittit in fluvium Axium, prope urbem Ἀμυδῶνα. conf. Strabonem in fine L. VII. in excerptis; ubi dicitur sic legi et explicari debere: Ἀξιοῦ (a nominativo ὁ Ἀξιὸς), ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴης, additque, non Axium habere pulcerrimam aquam, sed infundi ei talem ex fonte Æa. Sed conf. Φ, 158, ubi poëta dicit, Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν, ubi vides explicatam mentem poëtæ ab ipso: simulque vides, quid boni in explicando scriptore afferant concordantiæ. inique igitur l. c. vexatur a quibusdam.

αια terminatio pro η, vide sub καλάμη, et ἀναγκαία.

αἰάζω, vide sub ἄζω.

αἰανὸς, ἡ, ὸν, et **αἰανὴς**, έος. ὁ ἡ. (Αἲ) cum tristitia et lamentatione ferendus, durus, molestus. *elend, (miserable.)* est ab αἲ αἴ, particula lamentandi. αἰανὴς κόρος, molesta satietas, odiosa, Py. 1, 161. Ist. 3, 4. αἰανῆ λιμὸν, Ist. 1, 70. αἰανὲς κέντρον, Py. 4, 420.

Αἰγαί, vide sub Αἴξ, prope finem.

αἰγανέα, ας. ἡ. (Ἕω) jaculum, δόρυ ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν, quo venatores proprie utebantur. est ab ἄγαν, valde, et ἕω, mitto, compositum nomen, παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι. idem vocatur et ὁ γρόσφος aut γρόσχος. ὅση αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο (ubi adjectivum in genere communi, attice et ionice, additum) τέτυκται, quantus solet esse jactus longi jaculi, Π, 589, *so weit ein jagdspiess flieget, (as far as a javelin flies,)* ex quo loco apparet, usum ejus et fuisse in certaminibus. τέρποντο, δίσκοισι καὶ αἰγανέαις ἱέντες, δ, 626. ρ, 168. ubi sermo est de certamine ludicro, quis quam longissime jacere possit. αἰγανέας δολιχαύλους, ι, 156, ubi de venatione sermo; jacula longum ferri foramen habentia. conf. δολίχαυλος.

αἴγειος et **αἴγεος**, ὁ ἡ. (Αἴ) caprinus. ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, in utre caprino, Γ, 247, qui optimus putabatur ad vinum servandum. sic et ζ, 78. αἴγειον τυρὸν, caprinum caseum, Λ, 638, qui maceratus γαλακτοῦται. αἴγεον ἀσκὸν ἔχων οἴνου, ι, 196. sic χρύσεος dicitur pro χρύσειος, et ἀργύρεος, etc. αἰγείην κυνέην κεφαλῇ εἶχε, ω, 230, nam et ex pelle caprina faciebant galeas.

αἴγειρος, ου. ἡ, (Ἄω) populus arbor, *pappelweide, (a poplar-tree.)* est dicta ab ἀείρειν, nam alte tollit ramos suos; vel, si placet, ab ἄγαν αἴρεσθαι. αἴγειρος ὣς, Λ, 482—487, ubi natura ejus in parabola describitur, quod sit λεία, ἄοζος circa inferiores partes trunci, οἱ ὄζοι (rami) ἐπ' ἀκροτάτῃ, quod amet loca humida, et quod χρησιμεύῃ εἰς ἅρματος περιφέρειαν, *felgen draus zu machen, (to make felloes, for wheels:)* nam ῥᾷον εἰς τοιαύτην ἀψῖδα κάμπτονται τὰ λεῖα καὶ ἄοζα. et ubi amœna sedes τῆς Καλυψοῦς describitur, in nemore ejus est et αἴγειρος, ε, 64, 239. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, αἰγείρων, ζ, 292. nam μεγαλοπρεπέστερον τὸ τῶν ἀειθαλῶν, καὶ τῶν ἀκάρπων φυτῶν κτῆμα, inter quæ posteriora pertinet et ἡ αἴγειρος, nam nullos habet fructus præter umbram et lignum suum. οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείρου, η, 106, ubi texentes et nentes ancillæ comparantur foliis populi, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ συνεχὲς τῆς τῶν δμωῶν ἐργασίας: εὐκραδάντα γὰρ τὰ τῶν αἰγείρων φύλλα διὰ τὸ ὕψος, semper in motu sunt folia populi, maxime ob altitudinem arboris; hinc et μακεδνὴ additum, i. e. μακρὰ, ἐπιμήκης, procera. *so wie die blatter der hohen pappelweide sich immer mit geräusche bewegen, so gieng die arbeit der mägdchen immer frisch fort, (as the leaves of the lofty poplar are ever moving with the breeze, so the work of the damsels was incessantly continued.)* κρήνη, περὶ δὲ αἴγειροι πεφύασι, ι, 141, μακραί τ' αἴγειροι, κ. 510, quæ sunt in luco Proserpinæ, nam steriles arbores aptæ sunt locis mortuorum. αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἄλσος, ρ, 208, nam amat humida loca. quæ Athenis ad theatrum fuit αἴγειρος, in quam conscendebant qui in ipso consessu locum non habebant, narrant alii. hinc ἡ ἀπ' αἰγείρου θέα, et ἡ πὰρ αἴγειρον i. e. ἡ ἀπὸ τῶν ἐσχάτων. vide Athenæum.

αἰγιαλὸς, οῦ. ὁ. (Ἄλλω) littus maris, *das meerufer, (the seashore.)* ora maritima, *die küste, der wall, (the coast, the dike.)* ab ἄγειν (frangere) τὴν ἅλα: ut sit idem quod ἡ ἀκτὴ, quæ quoque ab ἄγειν, frangere, dicta est. ἐν αἰγιαλῷ πολυηχέϊ, Δ, 422, in littore multum sonante, sc. ob allisos ei fluctus. εὐρύς περ αἰγιαλὸς, Ξ, 34. κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν, χ, 385, i. e. βαθὺν, *steile, (steep;)* vel et ubi curvitas quædam est terræ introrsum, *eine bucht, (a bay.)* αἰγιαλῷ μεγάλῳ, est ablativus, in magno littore, B, 210.

αἰγίβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) capris alendis commodus et aptus. *wo gut ziegen gehalten werden können, (suitable for feeding goats.)* αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, ν, 246, *eine gute ziegenweide, (good pasturage for goats,)* sc. est Ithaca insula. eadem insula dicitur αἰγίβοτος, δ, 606, ubi deest, γάρ ἐστι.

αἰγίλιψ, ιπος, ὁ ἡ. (Λείπω) est epitheton prærupti et alti saxi, ab ἡ αἴξ, et λείπω, relinquo; valde altus et arduus, unde et capræ scandendo abstinere coguntur. nam αἱ αἶγες habent ἐλαφρὰ καὶ νευρώδη τὰ σκέλη, et hinc ταῖς ἀποκρήμνοις (præcipitibus) καὶ ὑψηλαῖς τῶν πετρῶν εὐμαρῶς προσβαίνουσιν. ideo αἱ πέτραι, quas διὰ τὸ δυσανάβατον καὶ αἱ αἶγες λείπουσιν, αἰγίλιπες dicuntur. κρήνη, ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ, I, 15. Π, 4, i. e. κατὰ πέτρης, ἥτις, διὰ τὸ τοῦ ὕψους δυσανάβατον, καὶ ὑπὸ αἰγὸς λείπεται, ἁλτικοῦ ζώου καὶ πετροβατικοῦ. cæterum hoc epitheton sæpe est hyperbolicum, positum pro quavis magna altitudine. ἴρηξ, ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς, ex altissima rupe subvolans in aërem, N, 63. sed B, 633, Αἰγίλιπα τρηχεῖαν, est nomen proprium urbis in petra sitæ. est ergo proprie, ἀπρόσβατος. aliis, ingenio abutentibus, est, ἡ τὰς αἶγας λιπαίνουσα, capras pascens et pinguiores faciens; ut sit pro αἰγίβοτος, ubi capræ bene pascuntur.

αἰγίοχος, ου. ὁ. (Χάω) est ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα. est epitheton Jovis, partim ex μύθῳ desumtum, partim et primario ex sensu physico. Jupiter enim a matre statim post partum expositus, invenit αἰγὸς ὀχὴν, i. e. τροφὴν, a capra nutritus est. hujus capræ deinde senescentis pellem retinuit in memoriam infantiæ, eaque pelle scutum sibi induxit; unde est ὁ αἰγίδοχος, et extruso δ' αἰγίοχος, habens divinum illud scutum caprina pelle inductum. sed *physice* Jupiter est aër, in aëre vero nubes tonantes et fulgurantes imo fulminantes, sunt re vera αἰγίδες illæ, δι' ὧν ἐπαιγίζων ὁ Ζεὺς τοὺς κάτω ἐκδειματοῖ, terret: et omnia aëris terriculamenta (δείματα) sunt ex genere harum αἰγίδων. maxime ergo, si fulgurat, hoc epitheto gaudet Jupiter; deinde et in genere, quia nemo nisi ille fulgurat. A, 202, B, 157, 375. Δ, 66. M, 209. O, 175. Φ, 420. X, 221. ω, 163. etsi Minerva, permissu patris, gestat nonnunquam ægidem, i. e. terrores majestaticos et politicos; nunquam tamen αἰγίοχος dicitur. Vide sequens.

αἰγὶς, ίδος. ἡ, (Ἄω) fingitur scutum esse Jovis et Minervæ, imo et Apollinis. Physice autem per τὴν τοῦ Διὸς (i. e. aëris) αἰγίδα intelliguntur nubes fulgurantes atræ, καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς σέλας, καὶ ὁ μάλα μέγας κτύπος βροντῆς: his enim motibus aëris terrentur homines. nomen est ab ἀΐσσω, quod et αἴσσω, f. αἴξω, dicitur, moveo cum impetu, spiro impetuose. Ζεὺς ἐπισείει ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν, Δ, 167, ex quo epitheto apparet, αἰγίδα esse νέφος πυκνὸν καταιγιδῶδες, *eine düstere stürmische gewitterwolke, (a dark, tempestuous thunder cloud:)* et Ζεὺς, i. e. aër, hinc dicitur αἰγιόχος, nam aër sustinet et habet tales nubes. Ἀπόλλων αἰγίδα ἔχων ἐπίτιμον, O, 361, Sol enim attrahit ejusmodi vapores æstivo tempore, ex quibus ejusmodi nubes nascuntur: et quia rubent nonnunquam, hinc χρυσῆ fingitur illa αἰγίς. et 308, s. ἔχε δὲ Ἀπόλλων αἰγίδα θοῦριν, δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέα, (nam est βασιλικὴ) ἣν χαλκεὺς Ἥφαιστος (ignis inclusus his nubibus) Διῒ δῶκε φορῆναι εἰς φόβον ἀνδρῶν. et 318. Ἀθήνη ὤμοις ἀμφέβαλεν αἰγίδα θυσανόεσσαν, Σ, 204, seqq. quæ in sequentibus diserte per nubes explicatur. et eâ non πλήττει, sed ἐκφοβεῖ tantum, nam est πάθος ἀέριον. Φ, 400, seqq. ubi Mars dicitur vulnerare Minervæ αἰγίδα θυσανόεσσαν σμερδαλέην: alii tamen legunt ἀσπίδα. περιεκάλυπτε αἰγίδι χρυσείῃ πάντα Ἕκτορα Ἀπόλλων, Ω, 20, ubi est ἡ σκιὰ καὶ νέφος, quo texit mortuum, ne cito putresceret aut ignoscibilis fieret. αἰγίδα ἀνέσχεν Ἀθήνη, χ, 297, s. ubi notat πτοίαν καὶ πτυρμὸν, terrorem divinitus incussum. plura vide in Reali parte. αἰγὶς Διὸς in allegoria est καταιγὶς, procellosa nubes; δι' ἧς ἄνωθεν κινουμένης ἵπποι τε καὶ ἄνδρες ὑποπτήσσουσιν, quod sine allegoriâ est Θ, 133, seqq. αἰγὶς Ἀθήνης est majestaticus terror sapientiæ rectricis, B, 447, seqq. alibi αἰγὶς est mons et promontorium apud Lesbum, a quo αἰγαῖον πέλαγος habet nomen. Vide sub κατενῶπα, παιφάσσω, et νέφος.

Αἴγλη, ης. ἡ. (Ἕλω) magnus splendor. est ab α intensivo, et ἡ ἕλη, i. e. λαμπρότης, et spiritus asper mutatus in γ, ad α vero euphonice additum iota, ut ε omissum compensaretur et quodammodo audiretur. χαλκοῦ αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, B, 458, armorum fulgor late per aërem differebatur. sic et de armis, T, 362, αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών. ἠελίου αἴγλη ἠὲ σελήνης, δ, 45. η, 84. λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, ζ, 45, de sede deorum; purus circumfusus est splendor. αἴγλη ποδῶν, Ol. 13, 49, decus pedum, ἡ ἐκ τοῦ δρόμου δόξα: ubi ergo est audax metaphora. ὅταν αἴγλα Διόσδοτος ἔλθῃ, Py. 8, 136, splendor a Jove datus, i. e. felicitas et honor. κῶμον, αἴγλαν στεφάνοις, celebrationem victorialem, quæ est splendor præcipuus coronis accedens, Py. 3, 131, λαμπηδόνα. αἴγλαν ἐς φαντὰν, Ne. 1, 54, conspiciendam et admirandam in lucem.

αἰγλήεις, ήεσσα, ῆεν, (Ἕλω) fulgidus. ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμποιο, A, 532, qui describitur, ζ,

42—46. ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥντε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, N, 243. ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος, υ, 103, coll. 113. ubi idem Ὄλυμπος dicitur ἀστερόεις, ut appareat, cur dicatur αἰγλήεις. αἰγλᾶεν κῶας, Py. 4, 411, ubi sic vocat aureum illud vellus. αἰγλᾶντα κόσμον, Py. 2, 19, per contractionem doricam pro αἰγλήεντα. fulgentem ornatum, λαμπρὸν λίαν. Vide sub τιμήεις.

αἰγυπιός, οῦ. ὁ. (Κύβω) vultur maximus; est εἶδος ἀετοῦ, μέγιστος ὤν. a γὺψ, cum α intensivo, quod producitur per additum iota. *ein grosser aar, (a large vulture.)* ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσι, H, 59. ubi Minerva et Apollo, in arbore alta sedentes, comparantur his avibus; nam τὸ ὑψιπετὲς καὶ τὸ ἀετῶδες, est quasi οἰκεῖον οὐρανίοις. Μηριόνης ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὥς, Meriones insiliens cum celeri impetu velut magnus vultur, N, 581, ubi vis et celeritas notatur. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, Π, 428, amant enim hæ aves saxa: nam κλῶνες δένδρων οὐχ οὕτως στέγουσιν αὐτοὺς, εἰς γῆν δὲ οὐκ ἔχουσι βαίνειν διὰ τὸ πάνυ γαμψώνυχον, curvos ungues pedum, ἐναέριοι δὲ οὐχ οὕτως στεῤῥῶς μαχήσονται: μάλιστα οὖν ἐπὶ πετρῶν γενναίως ἀλλήλων μάχονται, ut poëta narrat. cæterum parabola l. c. πρὸς μόνην κλαγγὴν est posita et applicanda: sicut hæ aves pugnantes, voce et alis magnum sonum edunt, sic et hi pugnantes viri. ἀΐσσων, ὥστε αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας, cum impetu ruens, sicuti aquila magna adversus anseres, P, 460. ἔκλαιον, ἀδινώτερον ἤ οἰωνοὶ, φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷς τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, π, 217. ubi οἰωνοὶ sunt genus superius, aves carnivoræ, quarum plurimæ sunt species; φῆναι vero sunt species τῶν αἰγυπιῶν. præterea istæ aves magnæ, valde sunt φιλότεκνοι. ὥστε αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπὶ ὀρνίθεσσι θορῶσι ὀρνίθεσσιν, i. e. κατὰ ὀρνίθων, χ, 302—306.

αἰγυπτιάζειν, vide sub Αἴγυπτος et Λέσβος in R.

αἰδέομαι, f. έσομαι et ήσομαι. (Εἴδω) idem quod αἴδομαι. αἰδεῖσθαι ἱερῆα, revereri sacerdotem magnum, A, 23. αἰνῶς αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας, Z, 442, vereor eos, ne male de me existiment. et sane, μέγα ἀγαθὸν ἡ αἰδὼς ἐν τοιούτοις. sic et X, 150. αἰδέομαι δὲ μίσγεσθαι ἀθανάτοις, Ω, 90. et 435, τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι (ex animo) συλεύειν, hunc spoliare aliqua bona re timeo et vereor. sic enim solent boni inferiores vereri superiores suos. οὐδέ τί με αἰδέσεται, non reverebitur me, X, 124, ὡς ἱκέτην, ut supplicem. et 419, ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, si forte ætatem meam reverebitur, duplicato sigma ob metrum, οὐδέ τι σε αἰδέσεται, Ω, 208. ὃς μὲν αἰδέσεται κούρας Διὸς, filias Jovis, I, 504. οὐ γὰρ τοὔνεκα ἐγώ σε αἰδήσομαι οὐδὲ φιλήσω, ξ, 388, ubi vides futurum in ήσομαι. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατο, φ, 28, neque deorum ultionem et curam reveritus est. αἴδεσσαι (pro αἴδεσαι, imperat. aor. 1. m.) δὲ μέλαθρον, I, 636, et reverere domum. ἀλλ' αἰδοῖο (præs. optat. m.) φέριστε θεοὺς, ι, 269; sed reverearis, O fortissime, deos. ἀλλήλους δ' αἰδεῖσθε, (imperat. præs. m.) E, 530. O, 562, reveremini vos invicem, quid alter de altero sit existimaturus. αἰδεῖται κατὰ δῶμα, verecundatur in domo, ρ, 578, *ist blöde, (is shy.)* αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι, ζ, 221. ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια, ρ, 188. οἴη δ' οὐκ εἴσειμι (ingredior) μετ' ἀνέρας, αἰδέομαι γὰρ, σ, 183, inquit Penelope. αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, υ, 343, τὸν μὲν ἐγὼν, καὶ οὐ παρεόντα, ὀνομάζειν αἰδέομαι, ξ, 146, hunc, etiam absentem, cum magna reverentia ejus, nomino. nam et absentes patroni aut principes sunt suspiciendi. conf. ὀνομάζω. passiva forma idem notat. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, Δ, 402, reveritus regis increpationem venerabilis. αἰδεσθεὶς, sc. εἰμὶ, sum is, qui veretur, qui metuit, P, 95, ubi notionem metus in periculo habet. ἄλλους αἰδέσθητε (imperat. aor. 1. pass.) ἀνθρώπους, β, 65, reveremini alios, conf. νέμεσις. αἴδεσθεν (pro ᾐδέσθησαν, aor. 1. pass.) μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, H, 93, verebantur quidem recusare, timebant autem in se suscipere. αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, Ne. 5, 25, vereor rem magnam loqui. αἰδέονται (puellæ virgines) ἀμφανδὸν ἡδείας τυχεῖν τοπρῶτον εὐνῆς, Py. 9, 73, verecundantur palam frui dulci concubitu prima vice. αἰδεσθέντες ἀλκὴν, Py. 4, 308, revereriti robur suum, i. e. pudebat eos venire, propter robur suum, ἐντραπέντες ἣν εἶχον ἀλκὴν καταισχῦναι.

αἰδέσιμος, vide sub αἰδοῖος.

ἀΐδηλος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) est per paragogen ab ὁ ἀΐδης, et notat, exitialis, perniciosus, ex conspectu abripiens, ἀφανιστικός: *verzehrend, verschwinden machend, (consuming, causing to disappear.)* πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην, ignis absumens comburit immensam sylvam, B, 455. ἀμύνειν νηυσὶ (arcere a navibus) πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον, I, 436. ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐμπέσῃ ὕλῃ, Λ, 155. τὸ ἀφανιστικὸν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ᾅδου. ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδα ἀΐδηλον, quia ipse generasti filiam exitiabilem, inquit Mars ad Jovem de Minerva, E, 880. et 897, εἰ δὲ ἐξ ἄλλου τινὸς θεῶν ἐγένου (natus esses) ὧδε ἀΐδηλος, inquit Jupiter ad Martem, reddens ei suum epitheton, quod paullo ante meliori is imposuerat: abominabilis. φιλέει δὲ ἀΐδηλον Ἄρηα, inquit Vulcanus de Venere, uxore sua, θ, 309, Martem Orco similem: quanquam ea expositio in ore Vulcani, ut dei, de Orco itidem deo, vix consentanea est. pertinet ergo hoc epitheton inter ea, quæ constanter una voce reddi nequeunt. h. l. videtur innuere στέρησιν τοῦ ἰδεῖν, excœcatum Martem, *den blinden, verblendeten, (blinded, dazzled;)* vel et, exitiosum, delentem homines. alibi, ut ante de igne, est active, præstringens fulgore, *blendend, (dazzling;)* alibi autem, ἀφανίζων, visui subducens. hoc tantum sedeat, esse nomen ab α privat. et ἰδεῖν, videre, deductum. nam quod quidam volunt, esse quasi ὁ μὴ ἵζων, i. e. ὁ μὴ καθήμενος, non sedens uno eodem loco, sed προϊὼν καὶ νεμόμενος τὰ παρατυχόντα, progrediens et absumens obvia, pro ἀΐζηλος, mutato ζ in δ, ab ἵζω, sedeo: id vix persuadebunt, etsi significatus de igne et Marte locum habere posset. de procis est, π, 29, μνηστήρων ἀΐδηλον ὅμιλον, perniciosam turbam, absumentem et ἀφανίζοντα facultates domesticas Ulyssis. sic et ψ, 303. κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ, χ, 165, Melanthius. optimum videtur, si ab ἀΐδης deducta vox concipitur: modo contextui convenienter ubique determinetur subtile istud vocabulum.

ἀϊδήλως, (Εἴδω) adverb. perniciose, exitialiter. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, Φ, 220, tu interficis nemini parcendo et omnes Proserpinæ demittendo.

αἰδήμων, vide sub αἰδοῖος prope initium, iterumque prope finem.

ἀΐδης, ου. ὁ. (Εἴδω) idem qui ὁ ἄϊς. pro quo recentiores dixere ὁ ᾅδης, ου, attice mutato spiritu. est locus vel status mortuorum, sepulcrum, tenebricosa et invisibilis habitatio sepultorum. deinde notat et τὸν ἀέρα ὑπόγαιον si ut nomen proprium ponitur. τρεῖς ἐκ Κρόνου ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥεία, Ζεὺς καὶ ἐγὼ, (inquit ὁ Ποσειδῶν) τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν (inferis, mortuis) ἀνάσσων, O, 188. et 191, Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα. Ἀΐδης τοι (sane) ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος, τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων, I, 158, nam nec precibus mollitur mors, nec donis, nec vi; et mortales eum maxime aversantur. hinc Æschylus: μόνος θεῶν θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ, οὐδέ ἐστι βωμὸς αὐτῷ, οὐδὲ παιωνίζεται. nam nullibi βωμὸν ᾅδου fuisse ferunt, nisi Gadibus. εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο (æolice pro ἀΐδου) δόμοισιν, X, 52, sc. εἰσιν: ut veram mortem hoc addito significet. simul hoc esse in sedibus Orci, proprium est homini, bestiæ enim mortuæ non sunt in domibus ᾅδου. χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν, Ψ, 19. et 103. ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες (præcordia et nervi) οὐκ ἔνι πάμπαν, non insunt tali εἰδώλῳ. et 179, χαῖρέ μοι. καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμα ἀΐδαο ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, O, 251. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς (pariter) ἀΐδαο πύλαισιν, ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλο δὲ βάζει, inquit ingenuus Achilles, I, 312, qui aliud cogitat, aliud loquitur, eum similiter ac mortem odi. atque ibi ideo τὸν ἐπὶ κακῷ (fraudis causa) κλεψίνουν ᾅδῃ ἐοικέναι φησὶ, διὰ τὸ τοῦ νοῦ σκοτεινὸν, καὶ τὴν ἐντεῦθεν βλάβην. θάπτε με ὅττι τάχιστα, (ἵνα) πύλας ἀΐδαο περήσω, Ψ, 71, quia insepulti non recipiuntur ab Orco, i. e. insepulti, ad quietam corporis mortui sedem nondum delati. et 74, ἀλάλημαι (vagor errans) ἀνὰ εὐρυπυλὲς (latas portas habens) ἄϊδος δῶ. nam sepulcrum est latum satis ad recipiendum mortuum; et insepultus errat quasi incertus sedis suæ. et, his imaginibus, commendabant antiqui vivis curam sepeliendorum accurate defunctorum. εὖτέ μιν (quando eum) εἰς ἀΐδαο πυλάρταο (sc. δόμον, Orci validas portas habentis, ex quibus nemo remeat) προὔπεμψε, Θ, 367, sc. Eurystheus Herculem. et 368, κύνα στυγεροῦ ἀΐδαο, Cerberum. εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθονται εἰν ἀΐδαο, X, 389. et 213, ᾤχετο δ' εἰς ἀΐδαο. ὅς μιν ἔμελλε πέμψειν εἰς ἀΐδαο, sc. δόμον, Φ, 48, coll. 44, 43. et hinc negant redire quenquam. κικλήσκουσα Ἀΐδην καὶ Περσεφόνειαν, I, 565, invocans. νῦν δὲ σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι, X, 482: et ex hoc loco inter alia patet etymologia: nam subterranea obruta loca sunt ἀφανῆ, καὶ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν αὐτά. ἔνερθε ἀΐδεω, ionice pro ἀΐδου, Θ, 16, infra Orcum. οὐ καταδυσόμεθα εἰς ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον (fatale, a deo constitutum) ἦμαρ ἐπελθεῖν, κ, 175, et 491, ἱκέσθαι εἰς ἀΐδαο δόμους καὶ Περσεφονείης. ἐνθένδε (hinc) κιὼν δόμου ἐξ ἀΐδαο, λ, 69. et 210, καὶ εἰν ἀΐδαο, sc. δόμῳ. et 276, ἡ δ' ἔβη εἰς ἀΐδαο πυλάρταο κρατεροῖο, i. e. τέθνηκεν. et 424, οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς ἀΐδαο χερσὶ καθελεῖν ὀφθαλμούς. et 624, τὸν ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο, Hercules Cerberum. et 626, ὁ μὲν αὖτις ἔβη δόμον ἄϊδος εἴσω. et 634, ἐξ ἄϊδος πέμψειε. δύσομαι εἰς ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαείνω, μ, 383, inquit sol. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλαισι γίνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει, ξ, 156. et 208, τὸν κῆρες (fata mortis) ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι εἰς ἀΐδαο δόμους, quæ phrasis sic solvenda, κῆρες θανάτου ἔβησαν φέρουσαι αὐτὸν εἰς, quasi essent personæ, portantes aliquem. ἢ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, sc. εἰσί, ο, 349. sic et in singulari, υ, 208. ω, 264. et quæstio idem valet, ac: ἢ ἤδη τέθαπται. ἑσταότε (stantes ambo) εἰν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. ἐπεύξασθαι ἰφθίμῳ τ' ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ, κ, 534. λ, 47, εἰς ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα, κ, 512, ἐξ ἀΐδεω ἐλθόντες, μ, 17. ὡς ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα, ψ, 322. et hic ᾅδης mythicus, situs est non modo πρὸς δύσιν, sed et ultra Oceanum, quo ivisse fingitur Ulysses, κ, 508, seqq. et quia hanc τοπογραφίαν ignorant homines, hinc poëta δαιμονίῳ προσώπῳ utitur ad ea narranda, quale est Circe dea. Conf. R. Vide etiam sub ἔνερθε; et sub ὅσος prope initium.

αἰδοιέστατος, η, ον. (Εἴδω) maxime venerandus. κτεάνων χρυσὸς αἰδοιέστατον, Ol. 3, 76, inter opes aurum est maxime venerabile. ἔχει συγγενὴς ὀφθαλμὸς αἰδοιέστατον γέρας, Py. 5. 22. i. e. τὴν βασιλείαν, *die königliche würde, (royalty.)* quæ est reverentiæ plenissima et dignissima.

αἰδοῖο, vide sub *αἰδέομαι*.

αἰδοῖος, *οία*, *οῖον*. (Εἴδω) reverentia dignus, venerabilis, *ehrwürdig*, *scheuenswerth*, *(venerable, deserving reverence.)* in bono sensu. pudore ingenuo præditus. *schaamhaft*, *(modest.)* *παρθένος αἰδοίη*, venerabilis et pudica virgo, B, 514. *αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε*, venerabilis mihi es, mi socer, et verendus, Γ, 172, revereor pudenter et timeo te. et hæc est *σχέσις* inferiorum erga superiores: *ἡ γὰρ ὑπερβάλλουσα τιμὴ ἐν αἰδοῖ κεῖται καὶ φόβῳ*. et hæc conservarunt Helenam in Troja: nam recte dixit, qui dixit, *δέος ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη δὲ ὁμοῦ, σωτηρίαν τόνδε ἔχοντα ἐπίστασο*. cæterum *αἰδοῖος* notat passive, *ὁ ἐφελκόμενος τὴν ἐξ ἑτέρων αἰδῶ, καὶ ἄξιος αἰδοῦς*, reverendus: sed *αἰδήμων* est active, *ὁ ἄλλους αἰδούμενος*, reverens, pudens. quanquam a poëta et *αἰδοῖος* sæpe ponitur de *αἰδήμονι*, ut exempla ostendunt. contextus ergo determinat, ubi passive vel active sit intelligendum. *αἰδοῖος, νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι*, Λ, 648, coll. 653. *δεινός*, ut innuat poëta, *τῇ αἰδοῖ τὸ δέος ἀκολουθεῖν, αἰδοῖος*, verendus, *δεινὸς*, timendus. *βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο*, regis venerandi increpationem, Δ, 402. *αἰδοίης ἑκυρῆς*, venerandæ socrus, X, 451. et hoc loco est *αἰδὼς ἀδεὴς*, nurus enim non metuit socrum: sicut et ea *αἰδὼς* est *ἄκρατος φόβῳ*, quam adulti jam discipuli habent magistro, et adulti liberi parentibus, et amici amicis. et hæc *αἰδὼς ἁπλούστερον ἔχει καὶ ἀφελέστερον*, simplicissimus est pudor. hinc Athenis erat ara *αἰδοῦς καὶ ἀφελείας* in templo Minervæ, quæ duæ dicebantur *παιδαγωγοὶ καὶ τροφοὶ τῆς Θεᾶς*: quod erat symbolum, discentes debere esse pudibundos erga suos doctores, et *ἀφελῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι*. in genere autem vera prudentia est pudens et simplex. *αἰδοῖον Μενέλαον*, reverentia dignum, quem revereor, K, 114, et verba ibi integra sunt: *ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον νεικέσω*, objurgabo verbis. nam reverens pudor tamen non esse debet obnoxius. *ἀντὶ ἱκέτου αἰδοίου εἰμί σοι*, Φ, 75, hinc 74, *σύ με αἴδεο*: loco supplicis pudenter tractandi sum tibi: ergo pudenter tracta me. *αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην*, semper sane illis cara et veneranda essem, Ξ, 210. *αἰδοίη τε φίλη τε*, Σ, 386. et 394, *ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον*, est domi meæ dea valde reverenda. et 425, *αἰδοίη τε φίλη τε*, reverenda et cara. nam aqua, cujus symbolum est Thetis, est principium omnium, imo et igni utilis. *σὺν παισὶ καὶ αἰδοίαις ἀλόχοισι*, Φ, 460, cum liberis et uxoribus pudicis, vel et, pudore cum ingenuo tractandis. nam debetur aliqua reverentia uxori honestæ. *αἰδοίη ταμίη*, venerabilis proma, α, 139. δ, 55. η, 175. nam ad id officium adhibitæ *ἀμφίπολοι σώφρονες*, et annosæ jam. *αὐτῷ καὶ παίδεσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι*, γ, 381. et 451, *καὶ αἰδοίη παράκοιτις*. *νύκτας δὲ παρ' αἰδοίαις ἀλόχοισι εὕδουσι*, κ, 11. *ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος*, ρ, 152. τ, 165, 262, 336, 583, et sic salutat personatus Ulysses suam Penelopen in colloquio. *μητρὶ παρ' αἰδοίῃ*, θ, 420. *ἵνα* (ubi) *αἰδοίη βασίλεια*, regina veneranda, σ, 313. *αἰδοῖος* (venerabilis) *μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται* (supplex venit) *ἀλώμενος*, ε, 447. *ξείνου αἰδοίοιο*, θ, 544. *Ζεὺς ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμα αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ*, ι, 271, qui hospites venerabiles et pudenter tractandos comitatur. *ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν τε*, dicebat eum sibi esse hospitem, carum et venerabilem, τ, 191. et 254, *φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε*. et 316, *ξείνους αἰδοίους ἀποπέμπειν ἠδὲ δέχεσθαι*. *ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο δεινός τ' αἰδοῖός τε*, θ, 22. *δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην*, ξ, 234. *αἰδοῖός τε φίλος τε*, ε, 88, venerandus et carus. *Διΐ, ὅστε ἱκέτῃσιν* (*ἱκέταις*) *ἅμα αἰδοίοις ὀπηδεῖ*, η, 165, 181. sed active sensu est ρ, 578, *κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης*, malus est pudens et verecundus mendicus: i. e. infelix est, non multum proficit ille. *τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα*, ο, 372, de his comedi et bibi, et dedi venerabilibus, sc. hospitibus aut mendicis, *ἀνδράσιν αἰδοῦς ἀξίοις, ξένοις δηλαδὴ καὶ ἱκέταις*. nam h. l. *τὰ αἰδοῖα* non debent intelligi, ut improbi homines explicare conantur; licet alibi, si quis Sardanapalus loquens induceretur, sic posset intelligi. hinc et recentiores hac voce, *αἰδοῖος*, fere abstinuere, quia in obliquis *συνεμπίπτει τῷ σωματικῷ μορίῳ, καὶ παρεμφαίνει ἐννοίας οὐκ εὐσχήμονας, καὶ οὕτω γελοιασμοὺς ὑποκινεῖ, φίλους κιναιδολόγῳ*: cum *τὸ αἰδοῖον* inciperet vulgo poni de membro pudendo. loco *αἰδοῖος* dixerunt *ὁ ἡ αἰδέσιμος*, reverendus; et *ὁ ἡ αἰδήμων*, pudens. sed hanc amphibolian veritus non est candidus Homerus: etsi ipse semel *τὰ αἰδοῖα* pro membris pudendis adhibuerit N, 568, *ἔβαλεν αὐτὸν δουρὶ αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ*, feriit eum medio inter pudenda et umbilicum loco, i. e. *περὶ τὸ ἦτρον*, ubi vulnus maxime est dolorosum, *διὰ τὸ νευρῶδες εἶναι τὸ ἦτρον*. Aristophanes *τὸ αἰδοῖον* vocat *τὸ νεῦρον*, nervum, quem secuti sunt plurimi. pudentiores vocarunt *τὸ δέμας*, hinc Plato comicus dixit *περὶ βολβοῦ, ὃς πολὺς ἐν Ἀθήναις φύεται, ὅτι τὸ δέμας ἀνορθοῖ*, i. e. *τὸ αἰδοῖον ἐκτείνει*. *αἰδοῖος μὲν ἦν ἀστοῖς*, Ist. 2, 54, venerabilis erat civibus, *ἐντροπῆς ἄξιος*, veneratione ab iis affectus est: simul et active, *αὐτὸς ἐντρεπόμενος*, et iis debitam venerationem præstans. *φαιδίμην ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν*, Py. 4, 51, illustrem viri reverendi faciem, *αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς*. *αἰδοία ποτιστάζει χάρις εὐκλέα μορφὴν*, Ol. 6, 127, venerabilis Gratia adstillat et adspergit gloriosam faciem. *δίδοι δέ οἱ αἰδοίαν χάριν*, Ol. 7, 164, et da ei venerandam gratiam. *αἰδοῖον γυναίκεον*, vide sub *κέλης*.

αἰδοιότερος, *έρα*, *ερον*. (Εἴδω) venerabilior. *καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην*, λ, 359.

αἰδοίως, (Εἴδω) adverb. reverenter, accurate. *αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον*, τ, 243, dimisi eum.

αἴδομαι, (Εἴδω) vereor, revereor. *ich entsehe mich, scheue mich, (I am afraid, ashamed.)* *αἴδετο γάρ ῥα πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν*, Φ, 468, i. e. *ἐμμιγῆναι παλάμαις αὐτοῦ*, reverebatur enim cum patruo suo conserere manus. *αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται*, E, 531, O, 563, verecundantium virorum (qui verentur aliquid ignavi aut dedecentis facere,) plures salvi quam occisi sunt: defendunt enim se strenue. collatis versibus antecedentibus proxime, *αἰδεῖσθε ἀλλήλους*, *entsehe sich einer vor dem andern, was zaghaftes oder unedles zu begehen, (to be ashamed, to behave cowardly or improperly in the sight of others.)* et talis *αἰδὼς* est *σωτηρία τοῦ στρατεύματος*. *μηδὲ σύ γ' αἰδόμενος σῇσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω καλλείπειν, σὺ δὲ χείρονα ὀπάσσεαι αἰδοῖ εἴκων*, K, 237, neque tu reveritus (quemquam) tuo animo, fortiorem prætereas, et eligas tibi comitem deteriorem, pudori cedens: atque ibi intempestivus pudor et intempestivum vereri describitur. si, e. c. cognatum aliquem aut sodalem vereretur præterire et repudiare, qui tamen ad tale periculum subeundum non animi satis haberet. *μηδέ τι μὲ αἰδόμενος μειλίσσεο*, γ, 96, neque blandire mihi reverens me. sic et δ, 326. *εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος*, lectum reverita mariti, π, 75. τ, 527. ergo reverentia animi prohibet eam nubere alii viro. *αἴδετο γὰρ γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ*, virgo, ζ, 66, verebatur honorifice. *αἴδετο γὰρ Φαίηκας*, θ, 86, *er entsahe sich vor ihnen, dass sie ihn sollten weinen sehen, (he was ashamed to let them see him weep.)* *αἰδομένω βασιλῆα*, A, 331, reveriti hi duo regem. nam bonis inest *αἰδὼς* erga præstantiores, verentur majestatem aut præstantiam alterius offendere. *γουνοῦμαι σὲ, σὺ δέ με αἴδεο καί μ' ἐλέησον*, Φ, 74, ubi hostis supplex, quem Achilles jam olim ceperat, aluerat, et dimiserat, loquitur, cum iterum in manus Achillis pugnans incideret. et ex hoc loco maxime vis verbi apparet. rogat, ut Achilles dubitare velit ei nocere, quia aliquando domesticus ei vel quasi fuerit, et quia nunc supplex oret. *τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον*, X, 82, inquit Hecuba suppliciter rogans filium, ostentans ubera sua quæ puer olim suxerat: *τὰ θρεψάμενά σε μόρια αἰδέσθητι, καὶ ἐμὲ ὅλην, τὴν μητέρα*. *γουνοῦμαι σὲ, σὺ δέ με αἴδεο*, χ, 312, 344, ubi duo sic supplicant, diverso eventu, sicut diversa causa. *ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ*, Ω, 503, sed reverere deos: ubi *αἴδεο*, affectus causa, est productum in *αἰδεῖο*, quasi ex *αἴδεο* et *αἴδοιο* conflatum; ob quam rem et accentus mutatus, ut similis optativo reddatur imperativus: potest tamen *αἰδεῖω* esse imperat. præs. m. pro *αἰδέεσο, αἰδέεο, αἰδεῖω*, ab *αἰδέομαι*.

ἀϊδρείη, *ας*. *ἡ*. (Εἴδω) ignorantia, *ἄγνοια*. imperitia. *οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ*, H, 198, neque ex imperitia mea. *οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο*, κ, 231, quia ignorabant quæ sit Circe. sic et 257. *μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο*, ex ignorantia, λ, 271, *aus unwissenheit, (from ignorance.)*

ἀϊδρία, *ας*. *ἡ*. (Εἴδω) imperitia, inscitia. quando quis quid nescit. *ὅς τις ἀϊδρίῃ πελάσῃ*, sc. ad Sirenas, μ, 41, quia eas non novit, quam perniciosæ sint.

ἄϊδρις, *ιος*. *ὁ ἡ*. (Εἴδω) imperitus, nihil probe sciens. *ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικὼς*, imperito viro similis, Γ, 219. *χώρου ἄϊδρις ἐών*, regionis ignarus, κ, 282. *ἄϊδρις ἀνὴρ*, Py. 2. 68. Vide sequens, et sub *ἀθύρω*.

ἀϊδροδίκης, *ου*. *ὁ*. (Δίω) juris et æqui ignarus. epitheton belluæ, ab *ὁ ἡ ἄϊδρις*, ignarus, nescius. *ἀϊδροδίκας θῆρας*, Ne. 1, 96, immanes, non humanas, et humanitatis leges ignorantes.

Αἰδὼς, *όος*. *ἡ*. (Εἴδω) pudor, reverentia. *die schaam, der scheu, (shame, modesty.)* est quasi *ἀειδὼς*, ab α privativo, et *εἴδω*, video: nam pudor visum vel tegit, vel avertit, vel turbat, vel dejicit, vel mollem facit. hinc et proverbium: *αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς*, nam in oculis maxime eminet et conspicitur pudor: et pudet nos, alios recta intueri si quid turpiusculi facimus vel loquimur. hinc pueri tegunt oculos, si eos pudet. ponitur autem *αἰδὼς* de *rebus pudendis*, *αἰδὼς Ἀργεῖοι, κακὰ ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοὶ*, E, 787. Θ, 228. est ob festinationem et affectum sermo *ἀσύνδετος καὶ ἐλλειπτικός*: et sensus est, *αἰδώς ἐστιν τὰ βλεπόμενα*, *das ist eine schande, (that is a shame.)* vel et, *αἰδὼς ὑμῖν ἔστω*, pudeat vos. sed prior explicatio præstat. sic N, 95, *αἰδὼς Ἀργεῖοι κοῦροι νέοι*, coll. 122, 121. et O, 502, *Αἰδὼς Ἀργεῖοι, νῦν ἄρκιον*, nunc satius est: et plenus sensus est, *αἰδώς ἐστι ἐπὶ τοῖς γινομένοις*, *es ist eine schande wie es izt gehet, (the present proceedings are disgraceful.)* *αἰδὼς ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε*, Π, 422. *αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε*, P, 336, *das ist ia wol eine schande, (that is a shame.)* nonnunquam notat *pudenda corporis*. *αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο* (cæsi) *γέροντος*, X, 75. coll. 71, seqq. *τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει*, sc. *εἵματα*, B, 262. quæ vestes tegunt pudenda, *τὰ αἰδοῖα*: et est circumlocutio vestis in genere. maxime autem hæc vox notat *pudorem animi*. *ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν*, N, 122, quæ duo differunt. nam *αἰδὼς* est *ἐξ ἡμῶν αὐτῶν*, quando nos pudet turpium et indignorum: *νέμεσις* vero est indignatio aliorum, qui nos vident turpes; quam jubet vitare. cæterum accusativus est contractus ex *αἰδόα, αἰδῶ*: hinc

præter rationem scribitur per acutum; adest enim contractio. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθε ἐνὶ θυμῷ, ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. O, 561, et pudorem infigite animo, et veremini vos invicem, *habt ere im leibe, und schamet euch einer vor dem andern, (be modest and behave decorously towards one another.)* et 661, ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ αἰδῶ θέσθε ἐνὶ θυμῷ ἄλλων ἀνθρώπων, qui genitivus regitur ab αἰδῶ. nam αἰδὼς est, quando veremur alios, ne illi videant nos turpes et inhonestos. *wenn man sich entsichet, (when a person is afraid of exposing himself.)* et 657, ἴσχε γὰρ αἰδὼς continuit enim eos pudor, ne fugerent, et ne viderentur ignavi. et 129, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς, mens bona periit et pudor vobis. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων, Ω, 111, reverentiam et amorem erga te in posterum conservans, *und beweise damit meine achtung und liebe fur dich, (and thereby prove my respect and affection for you.)* et 44, s. οὐδέ αἰδὼς γίνεται, ἥτε ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδὲ ὀνίνησι, neque ei pudor est, qui viros valde lædit et juvat: ubi duplex effectus pudoris, quo nos pudet, et quo alios veremur, prout res, et locus est. αἰδοῖ εἴκων, pudori cedens, K, 238, ubi est malus effectus intempestivi pudoris et respectus: si quis, eo motus, minus idoneum præfert homini et socio aptiori. οὐ μέν σε χρὴ αἰδοῦς, γ, 14, i. e. οὐ μήν σοι χρεία αἰδοῦς, non utilis tibi est pudor et respectus. nam αἰδὼς sæpe est ἀνολβίη, τὸ θάρσος contra ὄλβιον. omnia temporibus sunt accommodanda. (de qua re vide Eurip. Hipp. 385, seqq.) et 24, αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, pudor quoque accedit, si ego junior quæstionibus molestus sum seniori. ἀσφαλέως ἀγορεύει αἰδοῖ μειλιχίῃ, Θ, 172, ubi τὴν ἐκ τοῦ ἀγορεύοντος αἰδῶ λέγει, ὅτε μὴ θρασύστομος ᾖ, ἀλλὰ μειλίχιος ἐν τῷ λαλεῖν: firmiter loquitur, cum suavi pudore et reverentia auditorum. nam impudens nimis orator, non placet. et 324, θεαὶ μένον αἰδοῖ (ex pudore, motæ pudore, *aus schamhaftigkeit) (out of modesty)* οἴκοι (domi) ἑκάστη. et 480, ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, cantores honore et reverentia excipiuntur. φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐῆος, ξ, 505, ex amore et reverentia erga virum honestum. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ, pudor non bonus est viro indigenti, ρ, 347, 352. οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, υ, 171, neque pudoris ullam particulam habent, nihil eos pudet. κοινότερον bonus animi pudor vocatur ἡ αἰσχύνη, unde αἰσχύνομαι, i. e. αἰδοῦμαι. ὁ κίναιδος est, qui pruritum venereum movet aliis, ab ἡ αἰδὼς, i. e. τὸ αἰδοῖον: a quo ἡ κιναιδία, et τὸ κιναίδισμα, et ὁ κιναιδολόγος. ἀρετὴν καὶ χάρματα ἐνέβαλεν ἀνθρώποις Προμηθέος αἰδὼς, Ol. 7, 81, reverentia, et cultus Promethei dare solet hominibus præstantiam et gaudia, i. e. ἡ Προμήθεια ipsa, si homines accurate ante considerant, quid et quale sit id quod acturi sunt. Αἰδὼς, ἥ φέρει δόξαν, sc. τῷ αἰδήμονι, Ne. 9, 79, collato 86, ubi eadem αἰδὼς vocatur ἡ θεὸς, dea Verecundia. est ergo Pudor, qui cavet ne admittatur quid flagitii. locus ille integer est relegendus. Ζεῦ τέλει, αἰδῶ διδοὺς, Ol. 13, 164. Jupiter effice, reverentiam dans, i. e. pudorem et honestatem. αἰδῶ καλύψαι, Py. 4, 260, pudorem abscondere, i. e. sine pudore et reverentia agere; reverentiam sepelire. et phrasis est loco genitivi, ἀφίστανται αἱ Μοῖραι τοῦ ἀναιδοῦς πράγματος, aversantur Parcæ id, si eo procedit inimicitia inter cognatos, ὥστε μὴ αἰδεῖσθαι, ut obliviscantur omnis amoris mutui. et 387, ὄφρα Μηδείας τοκήων ἀφέλοιτο αἰδῶ, ut Medeæ eriperet reverentiam parentum. ἐρατὴν αὐτοῖς ἔβαλεν αἰδῶ, Py, 9, 20, amabilem illis injecit verecundiam. Vide sub αἰδοῖος, prope initium, et Nom. prop. sub πλήσσω haud longe a fine.

αἰεὶ, vide Ἀεὶ.

αἰειγενέτης, vide ἀειγενέτης.

αἰέλιοι, vide ἀέλιοι.

ἄϊεν, vide Ἀΐω.

αἰενάων, οντος. ὁ. et τὸ αἰενάον, οντος. (Νέω) perennis, semper plenus et fluens. scribitur et ἀενάων. ut primum α producatur per se, sicut in ἀθάνατος. ὕδατα ἀενάοντα, ι, 109, aquæ perennes. scribi deberet ἀεννάοντα, quia ἀεὶ mutatur in ἀεν: sed ob metrum ejectum est unum ν.

αἰετὸς, vide ἀετὸς.

αἰζήϊος, ου. ὁ. (Ζῶ) est idem qui ὁ αἰζηὸς, cum Iota epenthetico. ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ, P, 520. τόξῳ ὀϊστεύσας, μ, 83, arcu sagittans.

αἰζηὸς, ου. ὁ. (Ζῶ) vir juvenis, ὁ νέος, ἔχων ἥβην. *ein junger frischer mann, (a young, vigorous man.)* est ab α intensivo, et a ζέω, ferveo, dictus; apud quem nativus calor facile effervescit, qui fervet ad opus. πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν, B, 660, postquam depopulatus est civitates multas juvenum a Jove nutritorum, i. e. βασιλικῶν νέων ἀνδρῶν, principum virorum. ἀρηϊθόων αἰζηῶν φάλαγγες, phalanges juvenum ad pugnam velocium, Δ, 280, alacrium ad pugnandum. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ αἰζηῶν, et multa sub eo (evagante fluvio) opera procidunt pulcra industriorum juvenum, E, 92, multa opera rustica. et νέοις μάλιστα πρέπει τὸ ἐργάζεσθαι. Hesiodus habet αἰζηὸν τεσσαρακονταετῆ, i. e. ἄνδρα τέλειον. Sed in Homero etiam juniores juvenes sic vocantur. hinc est epitheton θαλερός. εἴπερ ἂν αὐτόν (τὸν λέοντα) σεύωνται (abigere conentur, *scheuchen wollten) (endeavoured to drive away)* ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ, Γ, 26, κάπριον ἀμφὶ (circum aprum) κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ σεύονται, incitate feruntur, Λ, 414, nam αἰζηοῖς aptæ tales venationes. βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν, clamor in pugna, Ξ, 4. ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν, defendit capita juvenum, K, 259, quos decet bellum. καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηούς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, facile dissipat, P, 282. πάντες δ' (ὀϊσταὶ, sagittæ) ἐν χροΐ (in corpore) πῆχθεν (pro ἐπήχθησαν infixæ sunt) ἀρηϊθόων αἰζηῶν, Θ, 298. sic πήγνυτο, O, 315. ἀνέρι εἰσάμενος (assimilatus specie) αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, Π, 716. ὅντε (δίσκον) αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης, quem juvenis jecit, periculum faciens vigoris juvenilis, Ψ, 432. τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον (repetere studebant ex unguibus leonis) ἠδ' αἰζηοὶ, Σ, 581. ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθόων αἰζηῶν δουρὶ βάλῃ, Υ, 167. κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν, Φ, 146, irascebatur ob cæsos juvenes. et 301, τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων. πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηοὺς, O, 66, multos postquam peremit juvenes viros. κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, μ, 440. est ergo ab ἀεὶ ζέειν, quasi ὁ θερμός. Sed alii deducere tentant ab α privativo, et ἵζω, subsido, quasi ἀεὶ κινητὸς, καὶ μὴ εἰδὼς ἵζεσθαι, i. e. καθῆσθαι καὶ ἀργεῖν. a naturali tamen pleno calore aptius sic dicitur.

αἴητος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est sine dubio idem quod ἄητος. spirans, venti plenus, vel vento et flatui familiaris, poëta Vulcanum appellat πέλωρ αἴητον, Σ, 410, nam fabrorum ferrariorum opera sine flatu follium non procedit: et *ignis* horum fabrorum, qui physice est *Vulcanus*, flatu excitatur et intenditur. aliorum expositiones hujus ἅπαξ λεγομένου ἐπιθέτου sunt nimis frigidæ. aliis enim exponitur per μέγας, quasi ab α privativo. et ἔω, i. e. εἰμὶ, ut sit, ὁποῖον ἄλλο οὐκ ἐστι, interserto iota. alii deducunt ab αἶα, i. e. γῆ, ut notet τὸ βαρὺ καὶ μέγα καὶ δυσκίνητον, *unbehülflich, (unwieldy.)* alii volunt scribi αἰητὸν, et esse τὸ, ἐοικὸς αἰετῷ aquilæ simile, κατὰ τὴν ἐν τῷ κινεῖσθαι χωλείαν, claudicationem: nam et ὁ ἀετὸς et aliæ rapaces volucres, διὰ τὸ γαμψώνυχον, ob curvos ungues, χωλεύουσι πεζεύοντες, claudicant, quando in terrâ gradiuntur, *gehen als wären sie lahm, (to limp, to walk as if they were lame.)* sed istæ expositiones minus aptæ apparent.

αἰθάλη, vide sequens, sub καπνὸς ad finem, et sub κόνις.

αἰθαλόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) fuliginosus proprie, *voll russ, (sooty.)* nam est ab ἡ αἰθάλη, ης, fuligo; et hæc ab αἴθω, uro. it. ardens, adustus, ardore plenus. πρίν με πρηνὲς καταβαλεῖν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν, B, 415, antequam me funditus dejecisse Priami domum exustam: τὸ αἰθαλωθησόμενον, nam post combustam domum jacent nigra tigna et nigri muri reliqui. ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, Σ, 23, coll. 25, χιτῶνι μέλαινα ἀμφίζανε τέφρη. ut ergo κόνις αἰθαλόεσσα et τέφρη μέλαινα, sint idem: nam in luctu subito et summo rapiebant cinerem de foco, spargebantque eum super caput et vestes. cinis reliquus ab igne hesterno factus, qualis combustis lignis superest. sic et ω, 315, s. ubi Laërtes luget filium amissum; sicut priore l. c. Achilles Patroclum. αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον, χ, 239, in nigro tigno triclinii fumo nigri, h. e. in eo tigno, quod ambiebat foramen superne in lacunari triclinii, per quod exibat fumus de foco et de facibus, conf. μέλαθρον. nam id oportet scire, antiquos in medio fere conclavi habuisse focum, et supra focum in tecto erat foramen, per quod fumus evolvebatur. hinc est verbum

αἰθαλόω, f. ώσω, amburo. et καταιθαλόω, comburo, Eurip. Suppl. 640.

αἶθε, (Αἴ) adverb. quod dorice est pro εἴθε, utinam. nam Dores sæpe τὸ ε mutant in α, et dicunt τράχω pro τρέχω, Ἄρταμις pro Ἄρτεμις. sic et ipsum αἴ ex Dorismo ortum videtur, pro quo alii dixere εἰ. nisi quod tamen αἴ accentum habet, sed εἰ, solum positum sine sequente enclitica, nunquam. conveniunt ergo αἴ et εἰ tantum nonnunquam in significatu: αἶθε autem et εἴθε semper. αἴθε ὄφελες ἀδάκρυτος ἧσθαι, utinam deberes sine lacrimis sedere, A, 415. αἴθ' ὄφελές τ' ἄγονός τ' ἔμεναι (εἶναι) ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, utinam debuisses non natus esse et cœlebs periisse, Γ, 40. αἴθ' ὤφελλες ἄλλου στρατοῦ σημαίνειν, alii exercitui præesse, Ξ, 84. αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν, Δ, 178. αἴθ', ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, Π, 722, utinam, quanto deterior sum, tanto fortior te essem. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο, ὅσσον ἐμοὶ, X, 41, utinam diis carus tam esset, quam mihi est. et id ironice dictum. αἴθ' ἅμα πάντες ὠφέλετε πεφάσθαι, Ω, 253, utinam omnes debuissetis occisi esse. Ζεῦ πάτερ, αἴθ' ὅσα εἶπε, τελευτήσειε ἅπαντα Ἀλκίνοος, O Jupiter, utinam Alcinous omnia effecta det quæ dixit, η, 331. αἴθ' ὄφελον μεῖναι, utinam mansissem, ν, 204. αἴθ' οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοὶ, ξ, 440, et id serio dictum. sic et ο, 340. αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι Ἀπόλλων, te feriat, ρ, 494. αἴθε μοι θάνατον πόροι (dare vellet) Ἄρτεμις, σ, 201. et 400, αἴθ' ὤφελλε ὁ ξεῖνος ἄλλοθι ὀλέσθαι πρὶν ἐλθεῖν. Ἄρτεμι, αἴθε μοι ἤδη, ἰὸν ἐμβαλοῦσα στήθεσσι, ἐξέλοιο θυμὸν, υ, 61, O Diana, utinam mihi vitam eximas, conjectâ in pectus meum sagittâ!

αἰθὴρ, ἔρος. ὁ ἡ. (Θέω) æther, aër superior et purus, in quem nullæ adscendunt nubes. nam ἀὴρ est inferior aër, nubilis obnoxius. est ab αἴθω, i. e. λάμπω, splendeo. Ζεὺς (ἐν) αἰθέρι ναίων, B, 412. Δ, 166. ο, 522, ubi ponitur pro summo cœlo. et physice Jupiter est aër superior, sicut Juno aër inferior. χαλκοῦ αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκει, B, 458, etiam per superiorem aërem venit ad cœlum splen-

dor, i. e. per omnem aërem: nam τῷ αἰθέρι τὸν ὑποτεταγμένον αὐτῷ ἀέρα χρὴ συννοεῖν. et poëta ponit speciem pro genere, partem pro toto. νήνεμος αἰθὴρ, Θ, 552, i. e. aër purissimus, nullo vento turbatus. et 554, οὐρανόθεν ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ, cœlitus aperitur immensus æther, i. e. splendens æthra, ἡ οὐρανία λαμπηδὼν, ἡ τοῦ ἀέρος λαμπρότης, ὁ φωτὶ λαμπρὸς αἰθήρ. nam describitur nox purissima, ubi cœlum fulget sideribus et luna. sic et Π, 300. Ζεὺς καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, Λ, 54, nam ros cadit cœlo puro: exhalationes sanguineæ autem, ex campo per tot annos sanguine rigato, inficiebant rorem colore subrubicante. ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετο αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς, Ν, 837, clamor ad cœlum ibat. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρα ἵκανεν, Ο, 686. καπνὸς ἰὼν αἰθέρα ἵκηται, Σ, 207. et 214, σέλας αἰθέρα ἵκανε. sic Τ, 379. ἐμὲ ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ξ, 258, me a cœlo injecisset ponto, inquit Ὕπνος. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ Ζεὺς, Ο, 610, ipse enim ei e cœlo Jupiter erat defensor. ἐλάτη μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρα ἵκανεν, Ξ, 288, abies procerissima nata per aërem usque ad ætherem pertingebat. σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω, Ο, 20, tu in alto aëre et nubibus pependisti; in summo aëre, ubi nubes elatiores et tenuiores sunt. et 192, Ζεὺς ἔλαχεν οὐρανὸν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν. αἰθέρος ἐκ δίης, Π, 365, ubi ἐκ est, post, *auf, (after,)* ut tempus sequens notet; et ἡ αἰθὴρ est ἡ εὐδία, αἰθρία, serenitas cœli; ut dicat: νέφος ἐξ Ὀλύμπου, ὄρους, εἰς οὐρανὸν, τὸν ἀέρα, ἔρχεται, vadit, μετὰ εὐδίαν, post serenitatem quæ antea fuerat: et hæc honorifice vocatur δίη, quasi ἐκ Διὸς, a quo est nomen recentiorum ἡ εὐδία, i. e. ἡ εὐαερία: nam Ζεὺς physice est ὁ ἀήρ. sic et τ, 540, ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη, sc. ὁ ἀετός. οὐρανοῦ (ex sede deorum) ἐκκατέπαλτο (desiliit) δι' αἰθέρος, Τ, 351, per superiorem aërem. εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, Ρ, 371, i. e. ὑπὸ αἰθρίᾳ καὶ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ, et differt h. l. ἀὴρ καὶ αἰθήρ: ille est σκοτεινὸς, hic λαμπρὸς, collatis sequentibus, ubi poëta τὴν αἰθέρα exponit ipse. nimirum, ut ἡ ἀὴρ est aër nubilus, sic ἡ αἰθὴρ est aër serenus et purus. et 425, χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο, i. e. per vastum aërem. ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ, Mercurius, ε, 50. οὖρον λάβρον, ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ο, 293, ubi simpliciter est pro ἀέρος. αἰθέρος δι' ἐρήμης, Ol. 1, 10, per cœlum vastum et serenum, ubi interdiu nil nisi unicus sol apparet. ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου, Ol. 13, 125, ex sinubus aëris frigidi vasti, i. e. ex alto, respectu ad Bellerophontem. equo alato vectum: nam media aëris regio est frigida, nec ibi versantur ulla animalia. et h. l. ἐρῆμος est gen. communis. αἰθέρα ἐς φαεινὸν πεμφθεῖσα γῆ, Ol. 7, 122, ubi simpliciter notat ἀέρα: si terra ex mari paullatim emergens venerit super mare in aërem lucidum. et sermo est de insula Rhodo, prius sub aquis latente. πίτναντο εἰς αἰθέρα χεῖρας, Ne. 5, 20, tetenderunt manus ad cœlum. δένδρεον ἀΐσσει πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα, Ne. 8, 71, celeriter exsurgit in liquidum aërem: alte crescit. αἰθέρα λακτίζουσα καπνῷ, Ist. 4, 112, cœlum feriens et incursans fumo; ubi audax verbi est metaphora, pro, tangens aërem.

αἰθίοψ, vide αἴθοψ.

αἰθὸς, ὴ, όν. (Θέω) ardens, fulgens. ἐπὶ αἰθᾶς (dorice pro αἰθῆς) ἀσπίδος, Py. 8, 65, in corusco et fulgido clypeo. sed τὸ αἶθος, εος, est, ardor, et ipse ignis. alibi αἰθὸς est, combustus, adustus, *gebrannt, (burnt.)*

αἴθουσα, ης. ἡ. (Θέω) porticus ante domum, tecta quidem superne, sed a tribus lateribus patens, ubi columnæ sustinent tectum illud. habet nomen, quia illustratur libere a sole et calefit. nonnunquam et atrium longum et patens, *ein grossen portal unter einem schlosse, (a large porch, or portico, before a mansion,)* vocatur αἴθουσα: ut Ζ, 242, s. Πριάμοιο δόμον περικαλλέα, ξεσταῖς αἰθούσῃσι τετυγμένον, porticibus ex polito lapide factis ædificatum. Sed Ι, 468, πῦρ ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, ubi manifesto ἡ αἴθουσα est extra domum, ad introitum domus versus aulam ædificata; et distinguitur a προδόμῳ, vestibulo et atrio domus ipsius. est ergo ibi στοὰ περίστυλος. ergo ad magnam domum primum est τὸ ἕρκος, in quo αἱ πύλαι, ferentes in aulam circumseptam; deinde est ἡ αὐλὴ, aula subdialis intra septum; deinde αἴθουσα, porticus ad domum ante januam ædificata; deinde πρόδομος, atrium in domo ipsa; ex quo intratur ἐς θαλάμους, in conclavia, *in die zimmer, (into the apartments.)* ἐλθόντες ἐς δῶμα Διὸς, ξεσταῖς αἰθούσαις ἐφίζανον, Υ, 11, i. e. ἐν αἰθούσαις ἐφίζανον ἕδραις, nam hoc elliptice est omissum: sedilibus insidebant, positis in porticu polita et resplendente. nam in calidis regionibus conveniebatur ibi, ut libero aëre fruerentur; imo et dormiebatur sæpe. αἰθούσης ἀπέεργεν αὐτούς, Ω, 238, a porticu arcebat eos, sc. quæ erat ante januam domus regiæ. Σικελοὶ vocabant istam αἴθουσαν, αὔλειον θύραν: Κύπριοι δὲ, παστάδα ἀμφίθυρον: ex quibus nominibus elucebit vis nominis. et 323, ἐξέλασε (vehebatur) προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου, ubi utrumque est idem: nam currus stabat ante januam sub porticu; in hunc adscendens rex. evehebatur. et 644, δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, ut ibi dormiret hospes, et quidem eo tempore ἀναγκαίως, ut primo mane posset abire, insciis omnibus. idem locus 673, vocatur πρόδομος δόμου. ἐρίδουπος vero dicitur, quia ibi omnis sonus, qui extra domum concitatur, vel a vento vel ab aliis causis, potest statim audiri. ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ, dormit Telemachus apud Nestorem in itinere suo, γ, 399, ex consuetudine juniorum, ut nocturno aëre frigidiore fruerentur fervidi. et 493, ἐξέλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης, nam sub eam porticum adducebantur equi cum curru, ut egredientes janua statim conscenderent currum. sic et ο, 146, 191. dormiunt ὑπ' αἰθούσῃ juvenes hospites regii apud Menelaum, δ, 297, 302. et Ulysses apud Alcinoum regem, η, 336, 345. πλῆντο δὲ αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν ἀγρομένων, θ, 57, apud regem Alcinoum, pro dignitate cujusque; nam præstantiores in δόμους, conclavia; medii in αἰθούσας; plebs in ἕρκεα, conveniebant. ὄφρα ἵκετο αὐλὴν, αἰθούσης τε θύρας, donec venit in aulam et januas porticus, σ, 101, ubi est πρωθύστερον, nam prius ex atrio venit ad θύρας αἰθούσης, januas quæ erant prope porticum, et ex quibus in porticum veniebatur; deinde in aulam. τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ, υ, 176, 189, sc. adductas pecudes. κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς, φ, 390. κατετίθεσαν (mortuos) ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς, sub porticu, ex qua ibatur in aulam, χ, 449. ubi intelligitur, spatiosam eam fuisse porticum. cæterum τὸ πρόθυρον est τὸ, ἔξω θύρας cujuslibet, non solum domus, sed et thalami. Vide sub δόμος, prope finem, et sub ἕτερος, haud longe ab initio.

αἴθοψ, οπος. ὁ. (Θέω) est per paragogen ab αἴθω factum nomen, estque in poëta epitheton χαλκοῦ καὶ οἴνου: in utroque ob splendorem ejus et conspectum nitentem. chalybs enim politus late splendet; et vinum vetustum purumque non minus radios spargit, et admirabile est visu. notat ergo τὸ λαμπρὸν, nonnunquam una cum τῷ πυῤῥῷ καὶ θερμῷ. qui τὴν ὄψιν inesse putant, ut αἴθοψ sit ὁ αἴθων, vel ὁ κεκαυμένος, τὴν ὄψιν, nimis diligenter hanc vocem curare videntur. αἴθοψ χαλκὸς, ut thorax et galea intelligatur, Δ, 495. Ε, 562, 681. Ν, 305. Ρ, 3. Υ, 111, 117. quibus omnibus locis est, κεκορυθμένος vel κεκορυθμένοι, αἴθοπι χαλκῷ, armati fulgente ferro. et εἰλυμένοι, Σ, 522. αἴθοπα οἶνον, Ζ, 266, Λ, 774, Α, 462. ubi de libando sermo est. et Ξ, 5. Π, 226 (230, ἀφύσσετο, ad libandum) Ω, 641, ubi de bibendo. et Ψ, 237, 250, ubi rogum ἔσβεσαν αἴθοπι οἴνῳ, fulgido vino: nisi malis de οἴνῳ μέλανι intelligere, qui fertur esse δυναμικώτατος, et tardissime transpirare ex potoribus; quale vinum παρὰ Χίοις primum est cultum, cum docerentur ab Œnopione, filio Bacchi. ut ergo notare possit οἶνον ἐρυθρόν. Euripides hoc epitheton derivat ab uno equorum solis, qui nomine proprio vocetur Αἴθοψ, et cui maturatio uvarum in autumno adproprietur; ut hinc homines vinum ipsum vocent αἴθοπα: qui lusus est poëticus. γερούσιον αἴθοπα οἶνον πίνοντες, Δ, 259. ν, 8. αὐτῷ ἐγὼ πόρον αἴθοπα οἶνον, ι, 360, coll. 196, μέλανος οἴνου, ubi manifesta est notio τοῦ ἐρυθροῦ. alibi potius innuitur effectus ejus, nam οἶνος est θερμὸς καὶ ἐκκαίων. confer tamen οἶνος. de fumo semel occurrit hoc epitheton. ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνὸν, κ, 152, i. e. τὸν ἐκ τοῦ αἴθεσθαί τινα ὕλην ἀναδιδόμενον: nisi et hic de colore vel albente vel nigricante intelligere malis. cæterum multum differt αἴθοψ et αἰθίοψ, sicut et περίττευμα et περίττωμα. Hesiodus dixit αἴθοπα λιμὸν, ardentem famem, Ἔργ. 361, τὸν καυστικὸν καὶ θερμὸν, ut interpretes Græci exponunt. ex quo vis nominis apparet. Vide οἶνος ad medium.

αἴθρη, ης. ἡ. (Θέω) purus et serenus aër, εὐδία, *heiterer himmel, (serene sky;)* qui et alibi simpliciter αἰθήρ. eodem modo ab ἡ γαστὴρ fit ἡ γάστρη; ut ab αἰθὴρ, ἡ αἴθρη. Ζεῦ πάτερ, ποίησον αἴθρην, fac sudum cœlum, Ρ, 646. αἴθρη ἀνέφελος, ζ, 44, s. οὔποτε αἴθρη κείνου ἔχει κορυφὴν, μ, 75, nunquam vertex illius scopuli habet serenitatem, sed semper est nubibus obtectus. hinc intelligitur, qui sit ὁ αἰθρηγενέτης, ου, qui serenitatem gignit et facit, active. Vide sub ἀὴρ, prope finem.

αἰθρηγενέτης, ου. ὁ. (Γάω) est idem qui αἰθρηγενὴς, eodem significatu. ab ὁ γενέτης, ου, genitor. ὁ αἶθρον (i. e. ψύχος) ποιῶν, καὶ ὁ αἰθρίας (i. e. εὐδίας) αἴτιος. καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, ε, 296.

αἰθρηγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) in significatu activo, est epitheton Boreæ, frigus et serenitatem efficientis: nam dicitur sic, διότι αἶθρον (ὁ αἶθρος, ου, est τὸ ψύχος, maxime matutinum frigus) γίνεσθαι ποιεῖ, καὶ ὁ αἰθρίαν (serenitatem aëris) ποιῶν, dum nubes dissipat a Noto et Zephyro inductas. χάλαζα ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς (sub motu) αἰθρηγενέος Βορέαο, Ο, 171. νιφάδες ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο, Τ, 358.

αἰθρία, vide αἴθριος.

αἰθριοκοιτέω, vide sub κοιμάω, ad medium.

αἴθριος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) etiam fœm. ἡ αἰθρία. Sudus. it. sub dio situs. it. frigidus puro aëre.

αἶθρος, ου. ὁ. (Θέω) frigus sub puro aëre, autumni tempore; ψύχος ἑῷον καὶ στίβη. τὸν αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον, ξ, 318, hunc frigore autumnali sub dio, et lassitudine, confectum ducebat in domum. Vide sub αἰθρηγενής.

αἴθυια, ας. ἡ. (Θέω) mergus, magno impetu aquas subiens et rursus emergens. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, mergo similem faciens se dea pennis prædito, emergebat ex undis, ε, 337. 353, ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο, αἰθυίῃ εἰκυῖα. nam non transformavit se dea in hanc avem, sed ei tantum similis videbatur τρόπῳ τῆς ἀναδύσεως καὶ καταδύσεως. Vide sub κορώνη.

αἰθύσσω, f. ύξω. (Θέω) splendeo, incendo. moveo vehementer, me vel alium. est per paragogen ab αἴθω.

αἴθω, (Θέω) ardere vel splendere facio, uro. deinde et intransitive, ardeo, splendeo. est a θέω, moveo me celeriter, cum α intensivo, vel particula ἀεί: nam nullus motus est celerior igne et luce. media forma, αἴθομαι, ardeo, fulgeo, splendeo; uro. αἰθόμενον πῦρ, ut verus ignis distinguatur hoc participio ab improprie sic dicto et metaphorico igne, et ut designetur absumens omnia quibus hic verus ignis incidit, Z, 182, δεινὸν (neutrum adverbialiter) ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο, de Chimæra. καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο ἄμφω νοστήσαιμεν, K, 246. ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας (instar) πυρὸς αἰθομένοιο, Λ, 595. Σ, 1. πυρὸς βρόμος αἰθομένοιο, fremitus, Ξ, 396. μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι, Π, 81, incendant igne. et 293, κατέσβεσεν αἰθόμενον πῦρ. χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθ. ἢ ἠελίου, X, 135. et 150, καπνὸς ὡσεὶ πυρὸς αἰθ. γίνεται ἐκ πηγῆς. σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι, ardentibus sacris victimis, Λ, 774. sic μ, 362, οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν. ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, ardentem torrem, N, 320, ad differentiam alius δαλοῦ, qualem Hesiodus dicit, εὕει αὐτὸν ἄτερ δαλοῦ. καπνὸς ἄστεος αἰθομένου, i. e. καιομένου, Φ, 523. ἅμα αἰθομένας δαΐδας ἔφερε, α, 428, 434. αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, η, 101. τὰ μὲν πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο δαμνᾷ, λ, 219. κίονες φαίνονται ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο, τ, 39. γαστέρα πολέος πυρὸς αἰθομένοιο αἰόλλει, υ, 25, *eine blutmagenwurst, (a blood-pudding.)* παρὰ λαμπτῆρσι αἰθομένῃσιν, σ, 342. αἰθόμενον πῦρ, i. e. καιόμενον καὶ λάμπον, Ol. 1, 2. αἰθούσης σπέρμα φλογὸς οὐκ ἔχοντες, urentis, comburentis flammæ, Ol. 7, 86. αἴθων κεραυνὸς, urens fulmen, Py. 3, 104. sic, κεραυνὸν, Ol. 10, 98, quanquam hoc exemplum pertineat ad adjectivum αἴθων. possis dicere, αἴθω esse transpositum δαίω (quod confer) mutato δ in θ: saltem hoc monitum juvabit memoriam tironis. verbum compositum πυραίθω, ignes accendo luculentos, est apud Eurip. Rhes. 41, et 78, πυραίθει στρατὸς, castra habent ignes accensos per noctem, coll. 81, 95, 97, 109. et confer nomen. ἡ φρυκτωρία, 55, 128, et 135.

αἴθων, ωνος. ὁ ἡ. (Θέω) ardens, ardorem faciens vel habens, sive id proprie sive improprie intelligatur. αἴθωνες ἵπποι, equi quibus splendet cutis a cura, et qui cum ardore multo movent se, animosi, celeres, B, 839. M, 97. αἴθων σίδηρος, chalybs rutilans et splendens, Δ, 485. H, 473. Υ, 372. α, 184, ἄγω αἴθωνα σίδηρον, ubi quidem ferrum a mercatore advectum est ἀκατέργαστον, sed quod tamen in splendorem præparari potest: et sermo est de ferro illo, quod chalybs dicitur. αἴθων λέων, i. e. ὁ διάπυρος καὶ θερμὸς, impetuosus, plenus ignis animique, K, 23, s. 177, Λ, 547. Σ, 161. nam de colore hoc nomen intelligere, frigidum est. αἴθωνας λέβητας, I, 123, 265, viginti splendidos lebetas. sic et T, 244. δύω αἴθωνας τρίποδας, Ω, 233, τοὺς λάμποντας, ὡς γεγανωμένους. αἴθωνα, μεγάθυμον ταῦρον, Π, 488. ferventem, animosum. αἰετὸς αἴθων, animosa et celeris impetus aquila, O, 690. βόες αἴθωνες, μεγάλοι, σ, 371. sic et ἄνθρωπος αἴθων dicitur, impetuosus, fervidus ingenio, ardens. alio sensu dicebatur ὁ Ἐρυσίχθων ille vorax, αἴθων, ab ardente fame, *der heisshungrige, (the voracious,)* de quo et Ovidius Metam. 8, 828, seqq διὰ τὸ εἶναι βορᾶς ἄπληστος, quia ignis ejus in ventriculo, omnia vorando tamen extingui non poterat. et equus Hectoris, a nobilitate sua, nomine proprio dictus ὁ Αἴθων, Θ, 185. αἴθων ἀλώπηξ, Ol. 11, 20, ἡ διάπυρος, δολία: simul tamen et ad colorem igneum ibi respicitur, rufa; et ad ingenium ruforum. αἴθωνα κεραυνὸν, Ol. 10, 98, nam fulmen incendens quoque rubrum esse videtur. sic et Py. 3, 104. αἴθωνι ἡλίῳ, ardenti soli, Ne. 7, 108. αἴθωνα ῥόον καπνοῦ, Py. 1, 44, candentem et impetuosum fluxum fumi.

αιι pro αἰ, vide sub Ἀχαιϊκὸς in R.

αἰκάλλω, f. αλῶ, (Κλάω) blandior, assentor, palpum facio. ab α intensivo, et κηλέω. Aristoph. Equit. 48, δεσπότην ᾔκαλλε, ἐθώπευε, ἐκολάκευε, quæ tria unum fere idemque. et 211, τὰ λόγια αἰκάλλει με, oraculum blanditur mihi. et Thesm. 876, αἰκάλλει τὶ καρδίαν ἐμὴν, blanditur aliquo modo cordi meo. et hinc

αἰκάλος, ου, ὁ, adsentator. proprie dicitur, quando canis noto alicui blanditur, auribus ad caput reclinatis et cauda mota.

αἴκε, (Αἴ) particula, est pro εἴκε, per Dorismum. si forte, si sane. etsi. *ob etwa, obwol, wenn etwa, (if perchance, if indeed, although.)* si modo, *wenn nur, (if but.)* αἴκεν ἴδῃ, si modo videat, Δ, 98. et 170, αἴκε θάνῃς, si forte moriaris. et 249, ὄφρα ἴδητε, αἴκε ὔμμιν (ὑμῖν) ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, ut videatis, an vos manu protegat Jupiter. et 353, ἢν (ἐὰν) ἐθέλῃσθα καὶ αἴκεν σοὶ τὰ μεμήλῃ, et si hæc tibi curæ sunt. est ergo sæpe et pro ἐάν. αἴκε θεὸς ἐνθάδε ἵκηται, si forte, ἐὰν, E, 129. et 260, αἴκεν μοι κῦδος ὀρέξῃ. et 279, αἴκε τύχοιμι, si valeam indipisci, *ob ich treffen kann, (if I can get.)* et 762, αἴκεν Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι; si Martem ex pugna fugaverim? sic porro pro ἐὰν, Z, 50, 94, 96, 260, 281, 309, 443, 526. H, 118, 173, 243, 375, 387. Θ, 142. et 282, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι, an forte lux Danais fieri possis. etiam, ut fortasse fias. 287, 471. et 532, s. εἴσομαι αἴκεν ὅ με — ἤκεν ἐγὼ τόν. et 535. Διὶ ἀρησόμεθα, αἴκε ἐλεήσῃ, si velit misereri, et ut velit, I, 172. 255. et 359, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴκεν σοὶ τὰ μεμήλῃ. A, 66, 128, 207, 408, 420. B, 72. K, 55. Λ, 790, 796, 798. coll. 391. 404, 405. M, 275. N, 236, 260, 743, 829. Ξ, 110, 310. O, 213. Π, 41, 725. P, 121, 652, 692. Σ, 91, 143, 180, 199, 213, 278, 306, 457, 601. T, 71, 147. Υ, 186, 301, 436. Φ, 293, 437. X. 256. Ψ, 82, 413, 543. Ω, 116, 301, pro εἴπως, ὅπως, ut. 357, 592, 687. α, 279, 379. β, 144, 102, 133, 186, 188. γ, 92. δ, 34, 322, 391. ε, 169. η, 314, si quidem. θ, 496. ι, 502, 520. λ, 104, 347. μ, 49, 53, 163, 215. ν, 182, 358. ξ, 118, *ob, (if.)* ο, 311. π, 43, 445. ρ, 51, 60, 230, 549. σ, 82. τ, 147. υ, 233. φ, 213, 305, 314, 348. χ, 7, 167, 252. ψ, 78. ω, 136, 216, 510.

ἀϊκὴ, ῆς. ἡ. (Ἄω) motus, festinatio, accessus celer. τόξων ἀϊκὰς καὶ ἀκόντων, O, 709, arcuum, i. e. sagittarum impetus et jaculorum. est et alius nominativus ejusdem notionis ἡ ἄϊξ, ϊκος: unde et ἡ αἴξ, capra, dicta videri possit.

ἀϊκὴς, vide ἀεικής.

ἀϊκία, vide sub ἀεικίζω.

αἰκίζω, pro ἀεικίζω, quod vide.

ἄϊκλον, **αἶκλον**, vide sub νεογιλός.

ἀϊκῶς, (Εἴδω) adverb. pro ἀεικῶς, turpiter, indigne, misere. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι ἀϊκῶς, X, 336, inquit Achilles ad Hectorem morientem. trahent et lacerabunt te fœde.

αἴλινος, vide sub Λίνος in R.

αἷμα, ατος. τό. (Θέω) sanguis. est ab αἴθω, quasi αἴθημα, a forma verbi αἰθέω, et adspiratio in θ latens, post factam syncopen abiit in spiritum asperum primæ syllabæ. nam sanguis motu suo perpetuo calorem corporis continet et facit: certe, etiamsi veteres circularem ejus motum ignorarunt, calorem tamen ejus naturalem noverunt. ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς, Δ, 140. et 149, μέλαν καταρρέον. et 146, μιάνθην αἵματι μηροί: conf. μιαίνω. et 158, οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, αἷμά τε ἀρνῶν. et 218, αἷμα ἐκμυζήσας, sanguinem exsugens ex vulnere. et 451, ῥέε δ' αἵματι γαῖα. sic et Θ, 65. O, 715. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίαις, Π, 796. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, E, 100. et 113, αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος. et 208, ἐξ ἀμφοτέροιϊν ἀτρεκὲς αἷμα ἔσευα βαλών. et 289, αἵματος ἆσαι Ἄρηα. sic et Υ, 78. X, 267. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, E, 339, seqq. et 798, κελαινεφὲς αἷμα ἀπεμόργνυ. et 870, δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς, Mars, vulneratus a Diomede. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, H, 262. et 329, τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν ἐσκέδασεν Ἄρης. αἶψά σοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει ἀμφὶ δουρὶ, A, 303. π, 441. διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, K, 298, fusum in campo. et 484, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα. Ζεὺς ἧκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας Λ, 54. et 164, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. et 176, αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, λέων. sic et Σ, 583. P, 64. αἷμα ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, Λ, 266. et 267, ἐπεὶ τὸ ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα. sic et 847. et 394, ὁ δὲ αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πύθεται. et 458, αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο. et 459, ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος et 477, ὄφρα αἷμα λιαρὸν, sc. ἔνεστι. et 534, αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο. (sic et Υ, 499.) et 812, μέλαν κελάρυζε. et 828, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζε ὕδατι λιαρῷ. πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν ἐρράδατο, M, 430. αἷμα νεουτάτου κατέρεε χειρὸς, N, 539. et 655, αἷμα μέλαν ἐξέρρεε, δεῦε δὲ γαῖαν. sic et Φ, 119, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσεν, Ξ, 437. αἷμα ἐμέων, vomens, O, 11. et 118. κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' (ἐν) αἵματι καὶ κονίῃσιν. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν, Π, 159, de lupis. et 162, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, de iisdem. et 333, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. (sic et Υ, 476.) et 349, ἐνέπληθεν δέ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί. et 518, οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται. et 529, τέρσηνε. et 639, οὔ τις αὐτὸν ἔγνω, ἐπεὶ αἵματι καὶ κονίαις εἴλυτο διαμπερές. et 667, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον. αἵματι δὲ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, P, 51. et 86, ἔρρει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. et 360, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. et 572, λαρὸν δέ οἱ (muscæ) αἷμα ἀνθρώπου. εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοίνεον αἵματι φωτῶν, Σ, 538. ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα, μέλει αὐτῷ, T, 214. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ, Φ, 21. et 123, ἰχθύες σὲ αἷμα ὠτειλῆς ἀπολιχμήσονται. et 167, σύτο κελαινεφές. et 325, μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν, ποταμός· ἐμὸν αἷμα, πιόντες, X, 70, sc. κύνες. πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα, Ψ, 34. et 697, αἷμα παχὺ πτύοντα. et 717, σμώδιγγες αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. et 806, ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, ubi conf. διά. περὶ δ' αἷμα νένιπται, Ω, 419. ergo sanguis in venis, et extra venas effusus, dicitur αἷμα. τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, pro ἐξερύῃ, γ, 455, e victima. τὸν (μοχλὸν) δ' αἷμα περίρρεε θερμὸν ἐόντα, ι, 388. et 397, μοχλὸν πεφυρμένον αἵματι πολλῷ. inferi sunt cupidi sanguinis, eumque gustant, κ, 537, λ, 50, 36, 97, 95, 227, 231, i. e. sunt vitæ corporalis cupidi, mallentque redire in vitam, quæ in sanguine corporis est, et 419, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, cum Agamemnon occideretur cum suis. sic et χ, 309. ω, 184. αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας, ν, 395, i. e. γῆν. μή σε στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, σ, 22, conf. φύρω. γαστέρας αἰγῶν, κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, ventriculos caprarum adipe et sanguine implentes, σ, 45, et 118, παρέθηκε μεγάλην γαστέρα ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ubi sermo est de specie aliqua farciminum, *magenblutwürste, (black-puddings;)* quæ assabantur igne, υ, 25, seqq. ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα, σ, 96, ivit per os ruber sanguis. et 335, φορύξας αἵματι πολλῷ. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον, incantatione sanguinem cohibuerunt, τ, 457. αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι, υ, 354. αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέου, χ, 19. et 402, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον Ὀδυσῆα. et 407, νέκυας

τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα. Sed per *tropum* αἷμα notat et, majores aut posteros, consanguinitatem, stirpem, semen. τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵτ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσίν, Τ, 105, inquit Jupiter: qui ex meo semine sunt. et 111, τῶν ἀνδρῶν οἳ σῆς, ἐξ αἵματος, εἰσὶ γενέθλης. ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, Ζ, 211. Υ, 241. γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, οἵτε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν, θ, 583. αἵματος εἰς ἀγαθοῖο, ex bona stirpe et semine es, δ, 611, i. e. σπέρματος. sic π, 300, εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι, καὶ αἵματος ἡμετέροιο. cæterum αἵματι πεπαλαγμένος non potest libare, Ζ, 266, seqq. et rem divinam facere. Proverbium est, πρότερον αἷμα ὕσει, de iis quæ fieri nequeunt. ἐμφύλιον αἷμα, cognatus sanguis, Py. 2, 57. αἷμά οἱ, Py. 4, 84, i. e. posteri ejus. τεὸν αἷμα, Ne. 3, 114, i. e. tui filii et nepotes. ἀπὸ τῆσδε αἷμα πάτρης, Ne. 6, 62, sanguis, i. e. prognatus, ex hac familia. αἷμα Πεισάνδρου, Ne. 11, 44, i. e. posteri ejus. αἵματος χάλαζαν, Ist. 7, 39, grandinem sanguinis, i. e. atrocem et magnam cædem.

αἱμακουρία, ας. ἡ. (Κέρω) est vox βοιωτικὴ, composita ex τὸ αἷμα, et ὁ κόρος, satietas; notatque libationem sanguinis mortuo offerri solitam ad monumentum ejus. animæ defunctorum enim, desiderio vitæ, delectari putabantur sanguine, utpote in quo est vita corporis; ut notum est ex Odysseæ λ. alii tamen ab ὁ κοῦρος adolescens, compositam vocem dicunt, quia in Peloponneso quotannis stato die omnes ἔφηβοι ad sepulcrum Pelopis usque ad sanguinem flagris cædebantur, ferentes quasi libationem mortuo sanguinis sui. notat hinc deinde in genere, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα, parentationes. νῦν αἱμακουρίαις ἀγλααῖς ἐμμέμικται, sc. ὁ Πέλοψ, Ol. 1, 146, i. e. τελευτήσας τιμᾶται ἐναγισμοῖς καὶ θυσίαις παρὰ τοῖς τοῦ Ἀλφεοῦ ῥεύμασιν.

αἱμασιὰ, ᾶς. ἡ. (Θέω) est proprie, sepes ex sentibus acutis. nam est ab αἱμάσσω. deinde per usum etiam, paries ex lapidibus in agro lectis constructus. αἱμασιὰς λέξοντες, ἕρκος εἶναι ἀλωῆς, ω, 223, ubi significantur ἄκανθαι, δι' ὧν αἱμάσσεται χεὶρ, *dornen, einen zaun zu flechten, (thorns for forming a fence.)* αἱμασιάς τε λέγων, σ, 358, ubi videntur intelligi λίθοι, χάλικες, quibus coagmentatis fit φραγμός. nam et structuris ex ejusmodi generis lapidibus tribuitur hoc nomen. sic apud Herodot. 1, 180, est αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων, septum ex coctis lateribus. alias τὸ τειχίον ἐκ χαλίκων dicitur θριγκός. conf. λέγων.

αἱμάσσω, f. ξω. (Θέω) cruento, sanguine inficio. πεδίον ἀμπελόεν αἵμαξε, Ist. 8, 109, vitiferum campum cruentavit, cæde facta.

αἱματόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) cruentus. αἱματόεσσα σμῶδιξ, Β. 267, *mit blut unterlaufen, (dripping with blood.)* αἱματόεσσα χεὶρ, Ε, 82, manus cruentata. αἱματόεις βρότος, Η, 425, Ξ, 7. Σ, 345. Ψ, 41. αἱματόεντα ἤματα, i. e. τὰ ἐν τῷ φιλαιμάτῳ πολέμῳ, Ι, 326. αἱματόεις πόλεμος, pugna cruenta, Ι, 646. Τ, 313. αἱματόεσσα κόνις, Ν, 393. Π, 486. ἔντεα αἱματόεντα, Ν, 640. et 617, ὄσσε αἱματόεντε, oculi sanguine fœdati: ubi alii scribunt αἱματόεντα, pluralem adjectivi jungentes duali substantivi, non omnino insolenter. αἱματόεις ἐγκέφαλος, i. e. ὅς ἐκράθη αἵματι, Ρ, 297. et 541, αἱματόεις χεῖρας καὶ πόδας. αἱματόεσσαι ψιάδες, cruentæ guttæ, Π, 459, i. e. αἱματηραὶ, ὕφαιμοι. et 841, αἱματόεις χιτών. τεύχεα αἱματόεντα, Χ, 369. αἱματόεντα παρήϊα, genæ cruore oblitæ, χ, 405.

αἱμοφόρυκτος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) sanguine permixtus, sanguine oppletus, αἱμοβαφής. est per syncopen ex αἱματοφόρυκτος: nam ex solo αἷμα deberet esse αἱμαφόρυκτος. sic per eandem syncopen est αἱμόῤῥυτος, αἱμοβαφὴς, αἱμόφυρτος, etc. αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον, υ, 348, edebantque sane carnes cruentatas; quales esse solent crudæ. cæterum τὰ αἱματηρὰ σύμβολα nihil fausti portendunt.

αἱμύλιος, ία, ιον. et ὁ ἡ. (Θέω) idem. αἰεὶ τὸν μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει, α, 56, assidue eum mollibus et sanguinem commoventibus verbis extra se rapit et obstupefacit: ubi sunt λόγοι, οἱ κατὰ ἔρωτα κολακεύοντες, καὶ οὓς ἂν εἴπῃ γυνὴ ἐρῶσα, καὶ μὴ ψοφήσαντες εἰκῆ περὶ τὰ τῆς ἀκοῆς πρόθυρα, ἀλλὰ ἔσω παρεισδύντες, καὶ οἷον ἁψάμενοι αἵματος: θερμοὶ καὶ ἐνεργοὶ, οὐ μὴν ψυχροὶ καὶ ἄπρακτοι. Sermones blandi et amorum pleni et ad animum audientis alte penetrantes: qui sanguinem blande movent, et a sanguine amoris adfectu et desiderio moto oriuntur: *die das blut mit angenemen regungen erfüllen, (which excite agreeable motions in the blood.)*

αἱμύλος, η, ον. et ὁ ἡ. (Θέω) blandus, commovens sanguinem et animum blande, *liebkosend, einnehmend, (flattering, prepossessing.)* πιθανὸς, δόλιος, ποικίλος. αἱμύλων μύθων, Ne. 8, 55. vox est ab αἷμα. vide sequens.

αἵμων, ονος. ὁ ἡ (Δάω) idem quod δαήμων, ex eoque factum per aphæresin, et contractionem τοῦ αη in αι: ἀφαιρέσεως vero factæ signum vel compensatio est spiritus asper, μεμαθηκὼς, ἐπιστήμων. αἵμονα θήρης, peritum venationis, Ε, 49.

αἰναρέτης, ου. ὁ. (Ἀρὰ) et in vocativo αἰναρέτη, nam sic legit Aristarchus cum optimis, Π, 31. et vox mire composita, ex laude ab ἀρετὴ, et ex vituperio ab αἰνός. ut αἰνόπαρις, αἰνελένη, i. e. ὁ Πάρις ἢ ἡ Ἑλένη ἐπὶ κακῷ ὢν ἢ οὖσα: sic ὁ αἰναρέτης est ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν (præstantem fortitudinem) ἔχων. *der tapfer ist zum unglücke anderer, (he who is valiant to the misfortune of others.)* alii scribi volunt; αἶν' ἀρετῆς pro αἰνὲ, et intelligunt sic: ὦ αἰνὲ, τίς ἄλλος σῆς ἀρετῆς (i. e. ἀνδρίας) ὀνήσεται. sed melior est ἡ Ἀρισταρχειος γραφή. alii hanc vocem ponunt h. l. in nominativo, αἰναρέτης, et trahunt ad χόλος, ut sit χόλος ὁ κακύνων τὰς ἀρετάς. frigide satis.

αἰνελένη, vide supra.

αἰνέω, f. νήσω et νέσω. (Αἶ) laudo, comprobo, adsentio, consentio. *heisse gut, lobe, (I commend, praise.)* ἅμα πάντες αἰνεῖτε, (est imperat.) Θ, 9, adsentiatis omnes, συναινεῖτε συγκατατίθεσθε. μήτε με μάλα αἴνεε μήτε νείκει, Κ, 249, neque me valde lauda neque vitupera. nam prudentes non semper ferunt laudari se in faciem apud notos. ἵνα σὲ αἰνήσωσιν Ἀχαιοὶ, Ψ, 552, ut te laudent et probent. τὴν δ' ᾔνησε, eam sententiâ suâ probavit, et admiratus est præ cæteris, Ω, 30, sc. Venerem. οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, π, 380, et illi non probabunt audientes mala facinora. et 403, εἰ μέν κε αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, si Jovis magni jura comprobaverint et fieri permiserint id. ponitur αἰνεῖν et pro, valere jubere, ἔῤῥειν ἐᾶν, *sich wovor bedanken, etwas nicht mögen, (to decline, to be unable to do a thing;)* quo sensu Hesiodus dicit, νῆα ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δὲ φορτία ἐνθέσθαι, Ἔργ. 641, aliud αἰνεῖν vel ἀνεῖν (nam utrumque scribitur) est, macerare, aqua madidum facere, *einweichen, (to steep.)* ἐπεί μιν αἰνέω, quia illum laudo, Ol. 4, 23. Ist. 5, 75. αἴνει οἶνον παλαιὸν, ἄνθεα δὲ ὕμνων νεωτέρων, Ol. 9, 73. αἰνέων τὸν, laudans eum, Ne. 4, 151. αἰνέων αἰνητὰ, Ne. 8, 66. αἰνείων Μελέαγρον, αἰνείων δὲ καὶ Ἕκτορα, Ist. 7, 45, laudes horum æmulans, ἐν ἐπαίνῳ τιθέμενος, καὶ ζηλῶν τὰς τούτων ἀρετάς. αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν, Py. 9, 169, laudare etiam inimicum jubebat. ἐσλοὺς αἰνεῖν, Ne. 3, 50. τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει, Ist. 8, 151. hunc laudandum bono præbet. αἰνέσω, laudabo, Ne. 7, 92. ὄφρα αἰνέσω, ut laudem, Ol. 7, 30. σεμνὸν αἰνήσειν δόμον, Ne. 1, 112. παῖδα ἐρατὸν αἴνησα, laudavi Ol. 10, 120. αἴνησε γάμον ἄλλον, Py. 3, 25, i. e. ἐπῄνεσε, probavit, assensit. ἄνδρα κεῖνον αἰνῆσαι μενοινῶν, i. e. ἐγκωμιάσαι, Py. 1, 83. κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκης, lucrum laudare præ justitiâ, Py. 4, 248. αἰνήσαις, dorice pro αἰνήσας, laudans, Ol. 9, 23. ἐν λόγοις ἀγαθοῖς αἰνεῖσθαι τὸν, χρεὼν, oportet eum laudari, Ne. 11, 22, ἐπαινεῖσθαι.

αἰνητὸς, ἡ, όν. (Αἶ) laudandus, laudatus. *belobt, (praised.)* αἰνητὰ αἰνέων, Ne. 8, 66.

αἰνίζομαι, f. ίξομαι. (Αἶ) est idem quod αἰνέω. laudo, comprobo. sic πολεμίζω, προκαλίζω, νεμεσίζω, etc. sunt deducta. notat et, probo, æstimo, *schätze hoch, halte für gut, (I esteem, think fit.)* πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, Ν, 374. ἔξοχα δή σε — θ, 487, supra mortales te laudo omnes. est et loquor, narro, in specie ut vates: vaticinando loquor paullo obscuriora. ᾐνίξατο, Py. 8, 57, ubi de re futurâ prædictâ, et per consequens obscuriore, sermo est. scribitur et αἰνίττομαι hoc verbum.

αἰνόθεν, (Αἶ) adverb. ex duro et gravi. Η, 97.

αἰνόθρυπτος, vide sub θρύπτω.

αἰνόμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) gravi fato pressus, miser, δύσμορος. ὅς με ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, δύσμορος αἰνόμορον, Χ, 481. κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν αἰνομόροις, ι, 53, nobis infelicibus. ἡμῖν αἰνομόροισιν ἄεθλια, ω, 168, inquiunt umbræ procorum.

αἰνοπαθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήθω) qui gravia est passus et patitur. ἐμὲ μάλα αἰνοπαθῆ, σ, 200, inquit Penelope.

αἰνόπαρις, vide sub αἰναρέτης.

Αἶνος, ου. ὁ. (Αἶ) vox facta ex αἶ, voculâ admirantis aut comprobantis aut intelligentis aliquid. in poëta ponitur primum pro *laude*, οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος, Ψ, 795, non sane a te frustra dicta erit hæc laus, coll. 793, 792. et 652, ἐπεὶ πάντα αἶνον ἐπέκλυε, postquam omnem eam laudationem a Nestore sibi dictam audivit. optimus enim quisque maxime delectatur verâ laude ex ore laudatorum hominum prolatâ. τί με χρὴ μητέρος αἴνου, φ, 110, quid opus est ut ego laudem matrem? est ergo, laudatio, admirans narratio. *deinde* notat αἶνος quoque ἀπόκρυφον λόγον, καὶ ἐσχηματισμένον, si quid narratur quod ulteriorem habet respectum; *eine erzählung, die eine bitte oder lehre verborgen in sich hält oder zum zwecke hat, (a fable, apologue, parable.)* tale exemplum est ξ, 459—502, ubi sub ea narratione, fictâ sine dubio, latebat petitio hæc: date mihi vestium aliquid, quo contegam me, ne algeam hac nocte frigida. et hanc applicationem addere non debuisset: sed quia loquebatur ad ἀγροίκους et hebetiores, hinc addidit ipse eam, 503, seqq. hinc dicit Eumæus, 508, αἶνος μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας, narratio illa (qua præterea aliquid aliud pro scopo habuisti quam solam eam narrationem) est sane honesta quam enarrasti: et αἶνος ergo jam a me est intellectus quid velit. sic Hesiodus canit αἶνον de lusciniâ, Ἔργ, 200. seqq. sed explicationem vel applicationem non addit: prædicit enim, se narraturum αἶνον βασιλεῦσι, φρονέουσι καὶ αὐτοῖς, i. e. δυναμένοις νοεῖν ὅπερ αἰνίζομαι, qui ipsi per se intelligent scopum narrationis meæ. sic est et αἶνος, si narratur docendi aut monendi causâ, quod in se tali modo fieri non potuit, ut Jothami αἶνος est in libro Judicum sacro, cap. 9, 8, seqq. sæpe et αἶνος narratio est in genere: unde est τὸ ποταίνιον, i. e. πρόσφατον, (a ποτὶ, i. e. πρὸς, et αἶνος, i. e. φατὸς λόγος) ut sit, περὶ οὗ ἐγγὺς καὶ προσεχῶς ἐλέγετό τι, de quo paullo ante dictum et laudatum est. in Pindaro αἶνος laudem et ad-

mirationem notat. τὶν (σοὶ) δὲ αἶνος ἕτοιμος, Ol. 6, 18, tibi laudatio est parata, ὁ ἔπαινος. ἀφθόνητος αἶνος Ὀλυμπιονίκαις ἄγκειται (ἀνάκειται) Ol. 11, 7, laudatio invidiæ non obnoxia. αἶνον ἔβη κόρος, Ol. 2, 173, laudem invasit vis et insolentia, conf. ἔβη. αἶνον μέγαν ἵππων, Ne. 1, 6, laudem magnam equorum. notat et rem ipsam laudatione dignam. Vide sub ἀναίνομαι ad finem, et sub παραμυθέομαι.

αἰνός, ή, όν, (Αἶ) est idem quod αἰανὸς, et vel ab eo ortum per syncopen; vel illud ab hôc per intersertum α. nam utrumque est ab αἶ αἶ. est ergo: durus, inclemens, sævus, lugubris, terribilis. *streng, hart, furchtbar, (severe, cruel, terrible.)* est tamen et in *bono* sensu, gravis, *ernsthaft, wichtig, majestätisch, ehrfurchtswürdig, (grave, serious, majestic, worthy of reverence.)* αἰνῆς δηϊοτῆτος, E, 409, ex gravi et duro prœlio. sic ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, H, 40, 51, 119, 174. N, 603. O, 512. X, 64. λ, 515. μ, 257. αἰνὴ φύλοπις, grave certamen bellicum, Δ, 15, 65. E, 379, 496. Z, 1. Λ, 213. Π, 256. Σ, 171. ω, 474. ὀϊζύς, gravis ærumna, ο, 341. αἰνὸς χόλος, sæva ira, X, 94. κάματος, labor et defatigatio gravis, K, 312. ε, 457. κότος, acerbum et crudele odium, Θ, 449. Π, 449. τρόμος, horribilis tremor, H, 215. Λ, 117. Υ, 44. μόρος, gravis et dura mors, Σ, 465. ὄνειρος, τ, 568, grave et lugubre somnium, collato 541, seqq. vel et αἰνιγματώδης, coll. 545, seqq. nam αἶνος, i. e. ænigma inerat ei somnio. αἰνὸν ἄχος, gravis luctus, Δ, 169. Θ, 124, 147, 316. O, 208. Π, 52, 55, 508. P, 83. T, 307. X, 43. π, 87, σ, 273. μένος, horrenda vis, terribile robur, P, 565. ἐν αἰναῖς νεκάδεσσιν, inter horrendas strages cadaverum, E, 886. αἰνὰ παθοῦσα, quæ passa sum dira, tam gravia, X, 431. sed A, 414, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα, ubi est pro αἰνῶς, quæ peperi te tristi modo, ad tristitiam tuam meamque. et inest tacitum votum, utinam ne peperissem; alterum, utinam ne educassem. sic et αἰνὰ pro αἰνῶς, π, 255, μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών, vereor, ne valde amaris et miseris modis vim, quam paras contra procos, luas *(bezahlen müssest) (will have to pay for)* postquam rediisti domum tuam: lugubri modo, *kläglich, (mournfully, lamentably.)* αἰνὰ ὀλοφυρόμεναι, miserabiliter ejulantes, χ, 447. ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός, ut nihil est sævius et audacius muliere, λ, 426, nihil intolerabilius. αἰνότατε Κρονίδη, gravissime Saturnie, *gestrengester herr, ungütigster, (most severe, most unkind master;)* et ἐπιπλήττουσα hoc vocabulo utitur, Δ, 25. sic et Ξ, 330, ubi tamen mitius sonat: *höchstgebietender, (most imperious.)* qui imperio suo onerat et premit. sic Θ, 462. Σ, 361. Π, 440. A, 552. et his omnibus locis Juno querula sic alloquitur Jovem, quasi nimis gravem et imperiosum sibi. ἀλλὰ σύ γ' αἰνοτάτη, κύον ἀδδεές, Θ, 443, ubi sic loquitur indignabunda Iris ad Minervam pugnaturam cum patre suo Jove. tu es sane impetuosissima et maxime intolerabilis, O intrepida audacula. nam κύων apud antiquissimos non ignominiosa vox erat, sicut apud nos est; sed solam audaciam nimiam exprimens, et 476, μάχονται στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, in gravissima et miserrima angustiâ, *in dem härtesten gedränge, (in the greatest straits,)* ob cædes ibi innumeras. αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο, gravissimam et maxime terribilem contentionem pugnæ, Ξ, 389. τῇ δὲ (hac parte vero) δὴ αἰνότατον περιδείδια (gravissime nimium quantum metuo) μή τι πάθωμεν, ne malum nobis accidat, N, 52, ubi neutrum adverbialiter: et περὶ quoque intendit significatum. miserrime timeo. αἰνότατος λόχος, molestissimæ insidiæ insidiantibus, δ, 441, *das beschwerlichste auflauern, (to lie in wait for the worst.)* αἰνότατον πόλεμον, pugnam gravissimam, *das saureste gefechte, (the most obstinate engagement,)* Θ, 519. αἰνότατον κακὸν, μ, 275, gravissimum malum et miserrimum, *das härteste unglück, (the severest misfortune)* et αἰνὸς coincidit sæpe cum δεινὸς, a quo et quidam factum putant, abjecto δ, et mutato dorice ει in αι. ἔδωκε θῆρας αἰνῷ φόβῳ, Py. 5, 80, injecit feris gravem metum. ἐν αἰνᾷ (αἰνῇ, ubi Ionice adjectivum fœmin. cum substantivo masculini generis) Ταρτάρῳ κεῖται, Py. 1, 29. αἰνὰν ὕβριν ἀπέφυγεν, Py. 11, 85, gravem contumeliam effugit. ergo αἰνὸς fere semper in malo et molesto significatu.

Αἴνυμι, et αἴνυμαι. (Ἄω) vox poëtica, πεζογράφοις inusitata. fit ab αἴρω, αἴρνω, αἰρνύω, αἴρνυμι, et extruso ρ, αἴνυμι. notat ἀφαιρέω, detraho; sumo, capio, *ich nehme ab, nehme ein, fasse, (I take away, take up, seize.)* θώρηκα τοῦ αἴνυτο (imperf. pro ἥνυτο) ἀπὸ στήθεος, detrahebat ejus thoracem de pectore ejus, Λ, 374. et 579, αἴνυτο τεύχεα ἀπ' ὤμων. sic et N, 550. ἄλλον ὀϊστὸν αἴνυτο, aliam sagittam capiebat, depromebat ex pharetrâ, O, 459. ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, Φ, 490. τυρῶν αἰνυμένους, ἰέναι πάλιν, si ex caseis quosdam sumsissent, retro ire, ι, 225, quæ phrasis est attica, pro ἐκ τῶν τυρῶν τινάς. nam talis genitivus partem de aliquo toto designat. sic et 232. et 429, σύντρεις αἰνύμενος, tres una jungens et copulans, *drey zusammennehmend, (taking three together.)* ἀλλά με Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, ξ, 144, capit me desiderium ejus. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, i. e. ἔλαβεν, φ, 53. αἰνύμεναι, capientes, *fassende, (seizing,)* χ, 500.

αἰνῶς, (Αἶ) adverb. duriter, moleste, misere, graviter, severe. et sæpe est pro λίαν, valde, nimium. sicut Romani suum miseré. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, A, 555, nunc misere timeo pectore, *fürchte gar sehr, (I am extremely afraid.)* sic I, 244. Σ, 261. timor enim valde molestus et miser est. μάλα αἰνῶς δείδω, K, 38, s. et 93, αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι (ob Danaos, de Danais) δείδια. et 538, αἰνῶς δείδοικα. δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν, N, 481, s. T, 23, s. X, 454, s. δείδιε δ' αἰνῶς, Ω, 358. αἰνῶς ἀθανάτοισι θεοῖς εἰς ὦπα ἔοικεν, Γ, 158, valde diis vultu similis est. αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο, K, 547, omnino radiis solis similes sunt, ob albedinem et nitorem. et sermo est de equis albis. αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ, α, 208, τείρετο δ' αἰνῶς, vehementer et misere vexabatur dolore, E, 352, ex vulnere. τεῖρε (ἔτειρε) γὰρ αἰνῶς ὀδμή, δ, 441, s. odor graviter molestabat nos. χώσατο αἰνῶς, irascebatur vehementer, Θ, 397. N, 165. ἑταίρου χώεται αἰνῶς, ob amicum irascitur graviter, Υ, 29. φιλέεσκε (ἐφίλει αὐτὸν) γὰρ αἰνῶς, amabat enim valde, α, 264, αἰνῶς γὰρ μύθοις τέρπομαι, vehementer delector verbis, δ, 597, s. δείδιά τ' αἰνῶς γούνων ἅπτεσθαι, ζ, 168. εἰ δὴ τοῦτον τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς, σ, 79. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, ω, 352. ἵεται αἰνῶς, vehementer cupit, β, 327, *er ist sehr hitzig, er ist sehr aufgebracht, (he is very warm, greatly incensed.)* διεφαίνετο δ' αἰνῶς, vehementer candebat, *war sehr glüend, (was very hot,)* ι, 379. et 353, ἥσατο δ' αἰνῶς, vehementer delectabatur, i. e. λίαν. αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματα ἔχω κακὰ, ρ, 24, cum molestiâ habeo hæc vestimenta lacera. μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς, τ, 324. ἄγχι γὰρ αἰνῶς, nimis prope, χ, 136, ubi videtur esse κατ' ἀντίφρασιν, i. e. minime prope. et est in sensu primo τὸ αἰνῶς ibi, misere prope, *kläglich nahe, (lamentably near,)* i. e. non potest iis appropinquari. αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει κεῖσ' ἰέναι, Ω, 198, valde jubet animus, me ipsum ire illuc. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς αἰδέομαι Τρῶας, Z, 441, revereor valde. ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, H, 97, certe sane dedecus hæc erunt nimium quantum, ἐκ δεινῶν δεινοτέρως.

Αἴξ, αἰγός. ἡ. (Αἶ) attice etiam ὁ. capra. *eine ziege, (a goat.)* nomen a sono quem edunt capræ, αἶ, si id legas ex ore Græco, sicut Latinorum æ; non vero ex ore barbaro sicut ai. est ζῶον ὀχευτικὸν, animal salax: hinc Paris ei oblique comparatur, Γ, 24, ἄγριον αἶγα, capram vel caprum ferum. ubi est vel ὁ ἢ ἄγριος, vel ὁ αἴξ. utrumque attice. μηρία αἰγῶν, in sacrificiis, A, 41. et 66, αἰγῶν τε τελείων κνίσσης. et 316, ταύρων ἠδ' αἰγῶν ἑκατόμβας. αἰπόλια πλατέα αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσιν, B, 474, greges diffusos caprarum caprarii facile secernunt. τόσα αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, Λ, 678. ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου, Δ, 105, coll. 107, 108, ubi est ὁ αἴξ, caper. et ἴξαλος est ὁ τέλειος, salax. νῶτον πίονος αἰγὸς, *ein zimmer von einer fetten ziege, (the buttock of a fat goat,)* I, 207, μήλοις, αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσιν, pecudibus, capris aut ovibus, K, 486, 485, ergo αἶγες pertinent ad μῆλα ut ad genus. αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς (ὄϊας) Λ, 245. et 383, μηκάδες αἶγες, *meckernde ziegen, (bleating goats.)* sic et Ψ, 31. ὥστε δύο λέοντε αἶγα, N, 198, ἄγριον αἶγα, caprum ferum, O, 271, μηρία ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων, combussit femora, Ω, 34, in sacrificiis. βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς (ὄϊας) καὶ πίονας αἶγας, β, 56. et caro ejus valde laudata apud antiquos et in terris felicibus, ut τροφιμώτατος cibus, et nervos roborans. et 300, αἶγας ἀνιεμένους, capras excoriantes. ἐν δὲ αἶγες ἀπειρέσιαι ἄγριαι, *unzählige wilde ziegen sind da, (innumerable wild goats are there,)* ι, 118, seqq. et 124, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας. et 155, seqq. αἶγας ὀρεσκῴους, in montibus cubantes, ad cibum. et 167, αὐτῶν τε φθογγὴν, οἰῶν τε καὶ αἰγῶν. et 184, πολλὰ μῆλα, ὄϊές τε καὶ αἶγες. et 244, ἤμελγεν (mulgebat) ὄϊς (ὄϊας) καὶ μηκάδας αἶγας. sic et 341. earum fœtus dicuntur ἔριφοι, 220, s. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, ξ, 50. et 106, ζατρεφέων αἰγῶν, ubi sequitur ὅστις, ut intelligatur masculinum. simul ibi ex 105 apparet, pertinere αἶγας inter μῆλα. et 101, αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, et 103. nam hæc animalia in pascendo late diffundunt se. et 519, εὐνὴν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματα ἔβαλλεν, *legte schaaf- und ziegenfelle hinein, (he threw in the skins of sheep and goats.)* et 530, ἀνείλετο νάκην (pellem) αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλου. ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας, ρ, 180. et 213, αἶγας ἄγων, δεῖπνον μνηστήρεσσι et 247, αἰπόλος αἰγῶν, caprarius pastor. et 295. αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, *auf die wilden ziegen, (against wild goats.)* 369, 535. γαστέρες αἰγῶν, σ, 44, ventriculi caprarum, *ziegenmagen, (stomachs of goats,)* qui implebantur sanguine et adipe, et ad ignem coquebantur. *magenwürste von ziegen, (puddings made with the stomachs of goats stuffed.)* vide porro υ, 173, s. 186, 250. φ, 265, s. χ, 199. οἱ τέλειοι vocantur τράγοι καὶ ἴξαλοι: ἡ δὲ ἐχομένη ἡλικία, χίμαροι: τὰ δὲ νεώτατα, ἔριφοι. Homerus τὰ τέλεια vocat προγόνους, mediæ ætatis μετάσσας, recens nata ἕρσας, ι, 221, 222. quædam ætas vocabatur et ἐσσῆνες, et πρηῆνες, et ἐπιπρηῆνες. Præterea multæ urbes dictæ Αἰγαὶ, etiam in singulari ἡ Αἰγὰ, etiam alia urbs τὸ Αἴγιον, cujus cives οἱ Αἰγιεῖς, et a qua fabula orta, τὴν Αἶγα τῷ Διῒ μαζὸν ἐπισχεῖν, quæ fabulosa αἴξ vocatur ἡ Ἀμαλθεία, et οὐρανία αἴξ, ἡ τροφὸς ἦν τοῦ Διός. Vide ἀίκη.

αἶξασκε, vide sub Ἀΐσσω.

αἰόλη νύξ, vide sub νύξ.

αἰολίζειν, αἰολικὸς, vide sub αἰόλος, prope finem.

αἰολλέω, vide αἰολόπωλος, et sub αἰόλλω.

αἰόλλησις, vide sub sequente.

αἰόλλω, est κινέω, (Ἔλω) in specie κινέω κατὰ εἴλησιν, moveo volvendo et orbes faciendo. contremiscere motu undulante facio.

conf. αἰόλος. ὡς ὅτε ἀνὴρ γαστέρα (ventriculum mactati suis, aut magnum ile) ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, (refertum adipe et sanguine, *eine blutwurst) (a blood pudding)* πυρὸς αἰθομένοιο, igne ardente, ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει, huc et illuc versat et volvit, υ, 27, circumagit ad ignem, *beym feuer umwendet, und sie bratet, (turns and roasts at the fire.)* hinc est et ἡ ἀπαιόλη, quando aliquem avertimus et deflectere facimus ab aliqua re, ἡ ἀπάτη καὶ ἀποστέρησις. sic et τὸ ἀπαιόλημα, i. e. ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα. αἰόλλει αὐτὸν οὔ, non movet aut circumagit eum. Py. 4, 414, ubi sermo est de Jasone, tauros ignivomos tractante, et ab ignibus eorum se averti non patiente. et ratio, quod hi ignes Jasonem non læserint, physica traditur. ἡ Μήδεια γὰρ ἐκέλευσε, συμπεράναντα τὴν αὔλακα (sulco uno ad finem ducto) ἀπὸ τοῦ ἐκείνης τέλους μὴ ἄρχεσθαι, ὅπερ ἔθος τοῖς ἀροτριῶσιν, ἀλλ' ἀναποδίσαντα *(rücklings zurück gehend und die ochsen ziehend) (going backward and pulling the oxen along)* οὕτω πάλιν ἄρχεσθαι, ut hac ratione semper ventum a tergo haberet. id poëtæ augentes in majus, venenis magicis effectum id esse dixerunt. sed, cum ipsi ignivomi tauri sint figmentum, auctum in majus, qui fuerunt feri tauri robustissimi: ineptum esset, figmenti rationem physicam operose tradere. αἰόλλειν est ergo, vertere, convertere, flectere varie: et hinc vir ille versutissimus olim, ὁ Αἴολος, nomen invenit. dicitur verbum et αἰολλέω, unde est ἡ αἰόλλησις, i. e. κίνησις. Vide αἰολόπωλος.

αἰολοβρόντης, ου. ὁ. (Βρέμω) est epitheton Jovis, ὁ τῶν ταχέως κινουμένων βροντῶν αἴτιος, qui celeriter et varie tonat. *der den verschiedentlich rollenden und geschwinden donner in seiner macht hat, (who has the variously rolling and swift thunder in his power.)* ab αἰόλος, varius, varie se movens. αἰολοβρόντα (genitivus doricus pro όντου) Διὸς αἶσα, Ol. 9, 64.

αἰολοθώρηξ, ηκος. ὁ ἡ. (Ὄρω) vario et colorato thorace indutus. vel et, thorace ex catenulis composito indutus. vel, celeriter movens se in thorace ab αἰόλλω, variego, it. moveo huc illuc. Ἄντιφος αἰολοθώρηξ, Δ, 489. Μενέσθιος, Π, 173.

αἰολομίτρης, ου. ὁ. (Μίτρω) qui coloratam varie gestat μίτραν. Ὀρέσβιον αἰολομίτρην, Ε, 707, ubi μίτρα in sensu Homerico est intelligenda.

αἰολόπωλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) est ὁ ἐφ' ἵππων ταχέως κινούμενος. qui celeribus equis utitur et circumvectatur, *ein schneller leichter reiter, (a swift rider.)* αἰόλλειν enim est, ταχέως δίκην ἀέλλης κινεῖν, celeriter, procellæ modo, movere, αἰολοπώλους Φρύγας, i. e. ταχυΐππους, Γ, 185, qui periti sunt equos celeriter et varie agitare. nam potest et esse, ὁ ποικίλως ἱππαζόμενος. Vide παναίολος.

αἰόλος, η, ον. (Ἕλω) celer, agilis, facilis flexu et motu. *was sich leicht und geschwinde wendet und drehet, (what turns and winds swiftly and easily,)* deinde et, varius. sed prior significatus est proprius, versutus, facile vertens et flectens se. *sich krümmend, zappelnd, (to twist or bend one's self, to struggle with hands and feet,)* hinc est αἰόλλω, i. e. ποικίλως καὶ πυκνῶς καὶ ταχέως στρέφω καὶ κινέω. τεύχεα αἰόλα, Ε, 295, arma agilia, quæ in prœliis varie circumaguntur et convertuntur. σάκος αἰόλον, Η, 222, Π, 107, nisi quod tamen et idea varii et variegati ibi adhærere possit; vel varie contexti et complicati; ut habeat ποικιλίαν a pluribus στερεαῖς ὕλαις, et ut sit δαιδαλθὲν ἐπιπολῆς (in superficie varie exornatum) εἰς τι κάλλος. πόδας αἰόλος ἵππος, flexipes equus, celer et agilis pedibus, Τ, 404, ubi est idem quod πόδαργος. αἰόλαι εὐλαί, vermes varie se moventes et flectentes, *maden die sich manniefaltig krümmen, (worms which twist about in various ways,)* Χ, 509, ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν, ut viderunt serpentem varie se curvantem, facili flexu repentem et volventem se, Μ, 208. et 167, σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι, vespæ et apes in medio flexiles, κατὰ τὸ μέσον, εὐκίνητοι, διὰ τὴν ἐντομήν, καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν, quia in medio sectæ quasi sunt (unde et insecta dicta) et ibi alas habent. αἰόλος οἶστρος, χ, 300, celer œstrus, *die schnelle bremse, (the swift gad-fly.)* αἰόλῳ ψεύδει, versuto mendacio, Ne. 8, 43, artificiose contorto et complicato. et hæc notio et ad σάκος est referenda. nam nomen est ab εἰλέω, volvo, torqueo, plico. per paragogen hinc est et αἰολικός, varius, artificiosus. αἰολικὸν (pro quo vitiose a quibusdam legitur αἰπολικὸν) θέαμα, Theocr. 1, 56, res artificiosa oculis proposita. et ipsi οἱ Αἰολεῖς ab hoc nomine sunt dicti; unde αἰολίζειν est, arte vel fraude agere. præterea οἱ Καλυδώνιοι erant Æoles vel Ætoli: ut ergo, loco Theocriti citato, eo magis τὸ αἰολικὸν rectum credi possit, coll. versu 57. ipse etiam ventorum præses Æolus hinc nomen habet, quia venti valde celeriter flectunt se in locum alium unde spirent, *der wind drehet sich bald und wendet sich in eine andre himmelsgegend, (the wind soon changes and blows from a different quarter.)*

αἰονάω, vide sub ἠϊών.

αἰπεινός, ή, όν. (Ἀπὸ) altus, arduus. ἔναιε Πήδασον αἰπεινήν, Ζ, 35, Pedasum habitabat in alto sitam et probe munitam, ut hostes a se (ἀπὸ) arcere posset. αἰπεινῇ Καλυδῶνι, altæ, munitissimæ, Ν, 217. Ξ, 116. Ἰλίου αἰπεινῆς, Ι, 419, 682. ubi non solum situs, sed et id innuitur quod sit χαλεπὴ τοῖς Ἀχαιοῖς. sed et Hector eam sic vocat a situ et potentiâ, νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινή, Ν, 773, nunc perit toto e culmine Ilios alta. Ρ, 328. αἴκεν Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται (φείσεται, parcet) Ο, 215. et 558, αἰπεινὴν ἑλέειν, cepisse. et huc alludit ὁ αἰπὺς ὄλεθρος. Μυκάλης (montis) αἰπεινὰ κάρηνα, *erhabene höhen, (lofty hills.)* Β, 869. sic ὀρέων, Υ, 58. ζ, 123. αἰπεινὴν Γονόεσσαν, Β, 573, αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον, Trojam Ο, 257. αἰπεινῆς Πυθῶνος, Ne. 9, 11, Delphorum urbis. αἰπεινοὶ λόγοι, duri et molesti sermones, Ne. 5, 59, προσάντεις καὶ χαλεποί. *hochtrabende, (high flown, bombastic.)* σοφίαι μὲν αἰπειναί, doctrinæ sunt arduæ, Ol. 9, 161. αἰπεινῶν ἀπὸ σταθμῶν, Py. 4, 135, montanis e stabulis.

αἰπήεις, εσσα, εν. (Ἀπὸ) idem. Πήδασον αἰπήεσσαν, in alto sitam Pedasum, Φ, 87. ubi tamen multi id pro nomine proprio habent. Vide R.

αἰπόλιον, ου. τό. (Πέλω) grex caprarum. pastio et cura caprarum. αἰπόλια πλατέα αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες ῥεῖα διακρίνωσι, Β, 474, et genitivus ex abundanti additur. sic, συῶν συβόσια καὶ αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, Λ, 678. ξ, 101, 103. αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, ρ, 213. υ, 174. sic αἶγας ἄγειν, αἳ πᾶσι μέγα ἔξοχοι αἰπολίοισιν, φ, 266.

αἰπόλος, ου. ὁ. (Πέλω) caprarius, qui capras curat et pascit. Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν, ρ, 247, 369. υ, 173. φ, 175, 265. αἰπόλος ἀνήρ, Δ, 275, qui pascit in monte, nam capræ amant loca ardua et alta. hinc hoc nomen non modo ut αἰγοπόλος, sed ut αἰποπόλος quoque, per syncopen concipi potest, ab αἰπὸς vel αἰπύς, altus. αἰπόλοι ἄνδρες, Β, 474.

Αἰπὸς, ή, όν. (Ἀπὸ) celsus, arduus, altus. *hoch, sauer zu ersteigen, tief, stürzend, (high, difficult of ascent, deep, precipitous.)* est vox conflata ab αἶ et ἀπό, quando querimur, aliquid longe esse a nobis aut a pede. Ζεὺς ποτὲ ὕμμι (ὑμῖν) διαφθέρσει πόλιν αἰπήν, aliquando diruet vobis vestram altam et in colle sitam urbem, Ν, 625. Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν, γ, 130. πόλιν κεραΐζέμεν αἰπήν, incursare et hostiliter invadere, θ, 516, munitam naturâ et situ alto: simul ergo et, difficilem superatu. Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα, Θ, 369, τὰ δύσβατα, καὶ ὑψηλά, quæ transiri facile non possunt. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα, alta fluenta Xanthi fluvii sonabant graviter, Φ, 9.

αἰπύς, εῖα, ύ, (Ἀπὸ) idem. difficilis superatu ob altitudinem aut magnitudinem, aut alia ardua. *schwer zu übersteigen, (difficult to surmount.)* Κυλλήνης ὄρος αἰπύ, Β, 603, excelsum montem. αἰπὺν Ὄλυμπον, Ε, 367, 868. Ο, 84. αἰπὺ πτολίεθρον, altam urbem, Β, 538. Ἴλιον αἰπύ, Ο, 71. τεῖχος, altum murum, Ζ, 327, Λ, 181. αἰπεῖα κολώνη, editus collis, Β, 811. Λ, 710. Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Scyrum insulam altam, Ι, 664. hinc metaphorice, αἰπὺς πόνος, labor arduus, et cujus finis procul est a nobis, Λ, 600. Π, 651. ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν ἡμέτερον, devitans nostram gravem iram, ipsi non superabilem, Ο, 223, inquit Jupiter de Neptuno. αἰπὺς ὄλεθρος, grave exitium, sicut Romani dicunt, *ultimam* pœnam, i. e. mortem, Ζ, 57. Κ, 371. Λ, 174, 441. Ν, 773. Ξ, 99, 507. Π, 283, 859, quibus locis est de hominibus, notatque mortem. nam mors hoc epitheto velut præcipitium quoddam pingitur, in quod detruditur homo. de urbe est Ρ, 155, Τροίῃ δὲ πεφήσεται (i. e. φανήσεται, apparebit, aderit manifesto) αἰπὺς ὄλεθρος, *der umsturz, der untergang, (overthrow, destruction.)* sic porro de hominibus, Σ, 129, τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον, ab afflictis sociis defendere mortem et ultimum exitium. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, ε, 305, præsens mihi et parata est. α, 11, et 37, εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, sciens mortem suam certo futuram. μ, 446. ρ, 47. ι, 286. νῦν σοι σῶς, χ, 28. et 43. φύγοι. αἰπὺς φόνος, ultima cædes, *die völlige klægliche ermordung, (complete defeat,)* δ, 843. π, 379. αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, arduum et insuperabile ei erit, Ν, 317. λισσὴ αἰπεῖά τε πέτρη, γ, 293. et 287, Μαλειάων ὄρος αἰπύ, quibus locis non tantum altum et arduum, sed et periculosum et exitiale, significat. Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον, γ, 485, in edito loco sitam, et difficilem expugnatu. *daran sich mancher den kopf zerstossen kann, (difficult to be taken by assault.)* sic et ο, 193. ποτὶ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος, Trojæ scilicet, ξ, 472. αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν, τ, 431. Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον, κ, 81, ubi non situm solum editum innuit, sed et τὴν χαλεπότητα τῶν ἐκεῖσε. crudelitatem civium, qui non solum ἄξενοι eo tempore erant, sed et ἀνθρωποφάγοι. ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, nectens laqueum exitialem de alta trabe, λ, 277, ubi epitheton non solum notat, ἐκδήσασα ὑψόθεν βρόχον, sed et atrocitatem mortis. αἰπὺν θάνατον, Ol. 10, 50.

αἶρα, vide sub ῥαιστήρ.

αἵρεσις, εως. ἡ. (Ἄω) optio, electio, *die wahl, (the choice.)* Ne. 10, 154.

αἱρετὸς, vide ἐξαίρετος.

Αἱρέω, f. ήσω. (Ἄω) capio, sumo. *ich fasse, nehme, (I seize, take.)* etiam, expugno et vasto, aut captivum duco. it. præfero, προκρίνω. est ex αἴρω ortum, Attica mutatione spiritus, nam ii amant asperum; et terminatione mutatâ. φῆ γὰρ ὅγ' αἱρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ, putabat enim ille, se expugnaturum esse Priami urbem die illo, Β, 37, et ibi error erat in, ἤματι κείνῳ. et 141, οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν. vide et 329, 332. sic et Ι, 28. non capiemus. ἔλποντο δὲ, νῆας Ἀχαιῶν αἱρήσειν, sperabant enim, se capturos, et in suam potestatem redacturos esse, naves Græcorum, Ν, 42. ἐλπόμενος νῆας γ

αἱρησέμεν, pro αἱρήσειν, ionice, Σ, 260, quasi αἰχμαλώτους, et quasi naves essent ἔμψυχά τινα. ἀλλ' οὐχ ἥρει φῶτας, *er bekam sie nicht zu fassen, konnte ihnen keinen fang geben, (he could not seize them, could not make any capture,)* P, 463, ut ergo et αἱρεῖν notet interficere. αἱρήσει μὲ καὶ ὧς, interficiet me etiam sic, Φ, 555. sic tamen, ut antecedens, adsequi, consequi, proprie notetur. ἀπ' ἀπήνης ᾕρεον, de curru tollebant, *nehmen herunter, (took down,)* Ω, 579. et 206, εἰ γάρ σε αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν, si te tenebit in potestate suâ: ubi poëta naturâ prius postposuit ex more suo. τὸν μὲν δὴ ἕταρον γ' αἱρήσεαι ὅν κ' ἐθέλησθα, socium eliges tibi quem volueris, K, 235, *kannst nehmen zum gehülfen, kannst auslesen, (mayest take, choose, for an assistant:)* nam h. l. προκρίνειν notat. ponitur hoc verbum metaphorice etiam de affectibus, si illi nos capiunt et occupant. μὲ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, Γ, 446, ubi de Paride sermo, qui est imago hominis voluptati sensuali venditi. et metaphora est de venatione, similisque est τῷ ἀμφικαλύπτειν, quasi δικτύοις τοῦ ἱμέρου: me dulce desiderium capit. sic et Jupiter ad Junonem loquitur, Ξ, 328, nam sæpe et summi decipiuntur cupiditatibus. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Δ, 23, ira ceperat eam. sic Θ, 460. μαλὰ γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ, Σ, 322. μάλα γὰρ χλωρὸν δέος (pallidus timor) αἱρεῖ, P, 67, ubi alii legunt δριμὺς χόλος, acris ira, et referunt ad leonem: sed meliores, χλωρὸν δέος, relatum ad νομῆας, pastores. et hæc parabola ὅλη ὅλῳ προσαρμόζει τῷ πράγματι, καὶ πάντα πᾶσι παραβέβληται. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, H, 479, μηδέ τινα ὕπνος αἱρείτω, neminem somnus occupet, K, 193. οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει, Ω, 5. οὐδέ σε λήθη αἱρείτω, nec te oblivio capiat, B, 33. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Θ, 304. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, λ, 43, 632. τοὺς δὲ χλωρὸν, μ, 243. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος, χ, 500. ἐελποίμην αἱρησέμεν, pro αἱρήσειν, sc. ἵππους, P, 488, nos excipere et capere posse hos equos, *können sie wegfangen, (may take them away.)* ἑσπέριος γὰρ αἱρήσομαι, β, 357, accipiam, *will es zu mir nehmen, holen, (will take it, fetch it away.)* τὸ τόξον οὔποτε ᾑρεῖτο, non secum sumserat, φ, 40, *hatte nicht mitgenommen, (had not taken with him.)* αἱρέομαι μισθὸν, Py. 1, 147, amplector, et magni facio et præfero, mercedem. *ziehet weit vor, (far prefer.)* Schmidius quidem ibi, ob metrum, legi jubet ἑλέομαι, pro ἑλοῦμαι, sed et *αἱ* ante liquidam potest corripi: ut hâc nova lectione opus non sit. cæterum confer ad hoc simplex ejusque composita, ἕλω cum suis compositis.

αἴρω, f. ἀρῶ. (Ἄω) tollo, elevo, aufero. est per syncopen idem ἀείρω, et ponitur proprie de ὄγκῳ τινὶ καὶ ὑψώσει, *ich hebe in die höhe, (I lift up.)* ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιοὺς, cum viderent Achæos tollentes et auferre volentes mortuum, P, 724. frequentius in forma *mediâ* occurrit. οἱ δ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, sibique ipsi gloriam pareret, K, 307. et hæc phrasis valde frequens in poëta. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο, I, 303. *du könntest gewiss, ihnen zum besten, sehr grossen ruhm erwerben, (thou mightest indeed acquire for them very great glory.)* δῴη κῦδος ἀρέσθαι, Ζεὺς, Π, 88. καὶ κῦδος ἀρέσθαι, et gloriam plenam capere, P, 287. 419. ἄσπετον ἤρατο κῦδος, Γ, 373. Σ, 165. κῦδος ἄροιτο βαλὼν, X, 207. ἄρηται, Ξ, 365. θυμὸς ἔλπετο κῦδος ἀρέσθαι, M, 407. ἵετο, Υ, 502. μενέαινε δὲ, Φ, 543, et 596, οὐδέ τ' ἔασσεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι. οὐδ' ἂν ναῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο, Υ, 247, ne navis quidem centiremis hoc onus portaret. μὲ ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, sine, me gloriam nobilem inter Trojanos reportare, P, 16. νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην, Σ, 121. et 294, ὅτε μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς κῦδος ἀρέσθαι ἐπὶ νηυσὶ, apud naves. Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι, H, 203, gloriam claram referre. δίδομεν δέ σοι εὖχος, Φ, 297. οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο, pro ἤροντο, de equis, qui victoriæ præmia pedibus retulerunt, I, 124, 266, 269. πᾶσι δέ κε (ἐν) Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, inter eos gratiam et gloriam referres, Δ, 95. ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο, Π, 84, ubi μοι abundat, sequiturque πρὸς πάντων, apud omnes. ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, E, 3. et 273, ἀροίμεθα κἂν κλέος ἐσθλόν. et semper notio τοῦ ὑψοῦν adhæret huic verbo. ἣν ἀρόμην, quam reportavi, ὅπως ἂν καὶ ἠρόμην, Ψ, 592. τὴν (pro ἣν, sc. φόρμιγγα) ἄρετο ἐξ ἐνάρων, I, 188, quam ceperat ex spoliis: et est ibi τρόπος ἐτυμολογίας τῶν ἐνάρων, qui valde frequens in poëta. ὅστις πρῶτος Ἀχαιῶν ἀνδράγρια ἤρατο, exuvias sustulit et deportavit, Ξ, 510, ubi alii aor. 2. m. legunt, ἤρετο. τὴν ἄρετο (ἤρετο) ἐκ Τενέδοιο, quam cepit, Λ, 624, coll. 626, datam ergo accepit honoris causâ, *hat sie bekommen, (has accepted it.)* et 290, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, ampliorem gloriam referatis. ἵνα παισὶν μισθὸν ἄρηται, ut mercedem in commodum natorum capiat, M, 435. μή που τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται, Ξ, 130, super prius vulnus aliud vulnus ferat, *davon trage, hole, (receive.)* ἠράμεθα μέγα κῦδος, X, 393, ubi Pæan canitur. ἀρθεὶς, levatus in altum, N, 63, de accipitre. ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο, α, 240, filio magnam gloriam peperisset. sic et ξ, 370. sic et in eodem contextu ἤραο, conciliasses, ω, 33. ὅσα ἤρατο, δ, 107, i. e. ὑπέμεινεν, ἐβάστασε, suscepit in se: imo adhæret etiam aliquid ἐκ τοῦ Ἄρεος, a Marte, ὅσα ἐπολέμησε, et quasi ἐνήρατο. καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διός γε διδόντος ἀρέσθαι, α, 390, suscipere, quamvis onerosum. κῦδος ἀρέσθαι, χ, 253. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, ν, 422. μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς, ε, 393. ἄραντο νίκας, Ist. 6, 88. ἄρηται κῦδος, Ne. 9, 110. Ist. 1, 72. ἀραμένῳ τόλμαν καλῶν, Ne. 7, 87, et pertinet ad τὶν, i. e. σοί. alii ibi legunt ἀράμενον, qui suscipit. nam αἴρεσθαι notat et, suscipere. τιμωρεῖν, est, τιμὴν (ultionem) αἴρειν ποθὲν ὑπέρ τινος. hinc est ὁ τιμάορος et τιμωρός. Vide sub Ἀείρω ad finem.

Ἄϊς, ἄϊδος. ὁ. (Εἴδω) est physice, locus mortuorum tenebricosus: deinde mythice, præses illius loci Orcus. ab a privativo, et εἴδω. vide Jobi, x. 21, 22. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, A, 3. οὔτις μὲ ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, Z, 487, nemo me præter fatum orco mittet. ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν, Λ, 55, quod dicit N, 425, ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι. ψυχὴ ἄϊδόσδε βεβήκει, ad orcum ivit, Π, 856. X, 362. γ, 410. ζ, 11. κ, 560. ἄϊδόσδε κατῆλθε, λ, 65. ψυχαὶ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθον, H, 330. δαμεὶς ἄϊδόσδε κάτεισι, descendit, Υ, 294. ἕταρον γὰρ πέμπε ἄϊδόσδε, Ψ, 137. εἰ κεῖνόν γ' ἴδοιμι κατελθόντα ἄϊδος εἴσω, Z, 284, i. e. εἴσω vel εἰς δόμον ἄϊδος. et 422. πάντες ἰῷ κίον ἤματι ἄϊδος εἴσω. εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο, sc. δόμον, N, 415. ἄχος ὀξὺ μὲ κατοίσεται (deferet) ἄϊδος εἴσω, X, 425. εἰς ἄϊδόσδ' οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ, κ, 502, quanquam ibi præstat τὸ δὲ separare, et notat, nam, *denn, (for.)* πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθεῖν; λ, 474, et quidem vivus. plena phrasis est Γ, 322, τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. θυμὸν ἀπὸ μελέων (vitam ex membris corporis) δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω, H, 131. ἔδυν δόμον, Λ, 263. κατίμεν δόμον, Ξ, 457. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336. βαίην δόμον, Ω, 246. πέμψαι δόμον, ι, 524. ψυχὴ μὲν ἔβη, λ, 149. ὅτε δὴ κατέβην, ψ, 252. δώσειν ψυχὴν ἄϊδι κλυτοπώλῳ, Λ, 445 i. e. εὐίππῳ, qui celebres habet equos, διὰ τὸ πανταχοῦ φθάνειν τὸν θάνατον, celeriter venire potest quovis. sic et Π, 625. εἰν ἄϊδός περ ἐὼν, sc. δόμῳ, Ω, 593, vel τόπῳ. εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ ἄϊδι κεύθωμαι, Ψ, 244, donec ipse ego in domo Orci condar et occulter. ἥμενοι ἑσταότες τε κατ' εὐρύπυλες ἄϊδος δῶ, pro δῶμα, λ, 570. conf. ἀΐδης. necnon Ἀΐδης, in R.

Αἶσα, ης. ἡ. (Δάω) debita portio: τὸ καθῆκον. deinde et fatum, *das Schicksal, (fate.)* et posterior sensus in poëta frequens. est a δαίω, i. e. μερίζω, quasi δαῖσα, per aphæresin. hinc eadem dicitur et ἡ μοῖρα, et ἡ εἱμαρμένη, a μείρω, divido, tribuo: quæ cuique suam fatalem partem destinat et tribuit. dicitur et ἡ πεπρωμένη, vel τὸ πεπρωμένον, per syncopen ex πεπερατωμένον. ὅτι πάντα εἰς πέρας (ad finem iis destinatum) φέρει, et quia omnibus constituit suum πέρας, modum et terminum, *ziel und maas, (end and aim.)* ergo est hoc sensu ὁ τοῦ παντὸς λόγος, ratio universum regens, *die alles regierende ewige vernunft, (reason which governs all things.)* quatenus quidam antiquorum id extra Deum posuerunt, errarunt: res ipsa est certa: et *fatum* sano sensu nil aliud est, nisi decretum divinum de existentia mundi, rerumque omnium quæ in eo fiunt. Romani id dixere Parcam: finxereque nentem: quo innuunt, fatalia esse cuncta; et præterea significatur hac imagine ἡ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφῇ, (versatio rerum humanarum in minutiis tenuibus; simul tamen quod minutiæ concurrentes contineant in se rationem magnorum eventuum) καὶ ὁ ἐν τούτοις εἱρμὸς, nexus perpetuus. Sic Υ, 127, τὰ πείσεται, ἅτινά οἱ Αἶσα (Parca) γεινομένῳ (nascenti) ἐπένησε λίνῳ, filo suo adnevit. et ab hoc nendo dicuntur Κατακλῶθες, quas conf. ἐπεί σοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, A, 416, siquidem fatum tibi est, paullulum admodum, non valde diu, sc. esse et vivere. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. Γ, 59, siquidem me ex merito reprehendis, non præter meritum; δικαίως, κατὰ καθῆκον, sic ut convenit in me. atque ibi est ingenua confessio Paridis, fatentis se accipere per eam reprehensionem fratris majoris, quæ meritus sit. id alibi dicitur κατὰ μοῖραν, ut oportet, ut decet, ut par est, pro parte virili. cæterum additum per οὐδὲ, est ut in Sophocle, γνωτὰ καὶ οὐκ ἄγνωτά μοι, nota, et non ignota mihi. et: ἡδὺς οὐδὲ δυσχερὴς μητρὶ, gratus et non ingratus aut molestus matri. eadem verba dicit idem Paris, Z, 333. ἠὲ κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, i. e. κατὰ τὸ ἀληθὲς, ut convenit rei ipsi, *wie sichs gehöret, (as it is fit,)* K, 445. πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, omnia ut decet, dixisti, P, 716. οὐ γάρ τις μὲ ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, nam nemo me præter fatum mihi destinatum morti dabit, Z, 487, coll. 488, ubi eandem αἶσαν vocat μοῖραν, quam nemo possit effugere. hoc se solatur, quod contra fatum suum sibi nocere queat nemo. *wenn es nicht über mich verhänget ist, wenn es mir nicht bestimmet ist, (if I am not doomed.)* καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, P, 321. ubi agnoscit poëta, αἶσαν esse Jovis, i. e. summi dei; non vero aliquid extra eum. φρονέω δὲ, τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, sentio enim me honorari Jovis decreto, I, 604. et 605, ἥ με ἕξει, i. e. quod favens mihi habebo, ubi tamen conf. ἔχω. ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν, supra fatum ipsis jam destinatum tamen præstantiores erant, Π, 780, *mehr als ihr Schicksal mit sich brachte, (more than Fate decreed them:)* sed tamen ad tempus et specie tantum. ἰῇ ἄρα γεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι. simili et eodem fato nati sumus, X, 477, i. e. μιᾷ, uno. et sic dicit τὴν ἐπίσης ἐπὶ ἀμφοῖν ἔχουσαν κατὰ τὸ δυστυχὲς αἶσαν. ἰσόμορον, καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, ubi utrumque est idem, posterius est explicatio prioris, O, 209, cui æqua dignitatis portio est constituta, et qui iisdem fati terminis continetur. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον destinatum) αἴσῃ, fato mortis, Π, 441.

Χ, 179. καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ, etiam in morte, Ω, 428. et 224, εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν, si mihi fato constitutum est mori ibi. οὐ νύ σοι αἶσα, tibi non est fato datum, Π, 707. λαχὼν ληΐδος αἶσαν, sortitus prædæ portionem, Σ, 327. σὲ κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι, Α, 418, te malo fato peperi. κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου τόξα ἑλόμην, Ε, 209. mala fortuna arcum sumsi. τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ, Ι, 378, æstimo eum in parte Caris: ubi vide Κὰρ, in R, breviter: καρὸς est pro κηρὸς, mortis: est mihi æque carus ac mors ipsa, i. e. odi et aversor eum ut mortem. οὐ γάρ οἱ αἶσα, τῇδ᾽ ὀλέσθαι, non ei fatale est, hic perire, ε, 113. et 206, εἴγε μὲν εἰδείης, ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀναπλῆσαι, si quidem scires, quantas tibi fatale esset molestias exhaurire. et 288, ἔνθα οἱ αἶσα ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. ἔνθα πείσεται (patietur) ἅσσά οἱ Αἶσα, Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, η, 107, quæcunque ei fatum et graves Parcæ nascenti neverunt filo suo. αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, fatale enim erat perire. Θ, 511. τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν αἰνομόροις, ι, 52, tunc sane adversum Jovis fatum accessit ad nos infelices. ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ, errare me fecit numinis fatum adversum, λ, 61. cui opponitur ἀγαθὴ αἶσα vel τύχη, ἀγαθὸς δαίμων. εἴπω δὲ, ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀνασχέσθαι, ν, 306. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, ξ, 359. ἐπεὶ νύ μοι αἶσα κατ᾽ ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, ο, 276, quia sane mihi fato impositum est per homines vagari. ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, τ, 84, adhuc enim etiam sperare licet: *noch lässet sichs hoffen, (still it is to be hoped.)* sic et π, 101, ubi conf. ἀλητεύων. οὐδέ πω αἶσα ἦν, nondum fato concessum erat, ψ, 315, nondum fatale tempus aderat. κακῇ αἴσῃ Ὀδυσσεὺς ᾤχετο, τ, 259, malo fato proficiscebatur, *zum unglück, (to misfortune.)* λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, ε, 40. ν, 138, portionem debitam ex præda consecutus. Quod autem αἶσα sit a δαίω, i. e. μερίζω, apparet ex ξ, 433, ubi αἴσιμα et δαιτρεύων conjunguntur, et ubi sermo est de æquis portionibus in carnibus dissecandis, de rite dividendis æqualiter et κατὰ αἶσαν, *wie sichs gehöret, (as it is right, fit:)* fatum autem dividit mortalibus ut convenit iis. recentiores τὴν αἶσαν dixere et ἐπί τινος τάξεως, de ordine quodam. in Homero ergo αἶσα notat tria: τὴν εἱμαρμένην, τὸ καθῆκον καὶ προσῆκον, τὴν μερίδα. οἵας εἰμὲν (ἐσμὲν, dorice) αἴσας, qualis simus fati et conditionis, Py. 3, 108. αἶσα Διὸς, i. e. κατὰ βούλησιν αὐτοῦ, Ol. 9, 65. αἶσαν κλυτὴν παρέχοι θεὸς, Ol. 6, 174, illustrem sortem præbeat. αἰεὶ τοιαύτην αἶσαν (sc. δὸς, ὦ Ζεῦ) αὐτοῖς, Py. 1, 132. παρὰ αἶσαν, præter fas et jus, Py. 8, 16. χθονὸς αἶσαν δωρήσεται, terræ portionem donabit, Py. 9, 99. οὐ κατὰ αἶσαν, Py. 4. 190, i. e. injuria, contra fatorum ordinem; nam ego sum hæres: παρὰ πάντα τὰ δίκαια, præter omne jus. κατὰ αἶσαν, Py. 10, 40, i. e. κατὰ τὸ προσῆκον *gehörig, (duly.)* μέμφομαι αἶσαν τυραννίδος, improbo sortem regiæ conditionis, Py. 11, 80. τεὰν κατὰ αἶσαν, Ne, 3, 25, tuo, O Musa, beneficio. ταύτην μεθέπων Διόθεν αἶσαν, Ne. 6, 25, hanc sequens a Jove datam sortem. et 79, ἔπορον (præbuerunt) ἔξοχον αἶσαν. τὴν ἀγακλέα πατρὸς αἶσαν, perillustrem sortem, Ist. 1. 50. Vide sub Κλωθὼ, in R.

αἰσθάνω, **αἴσθησις**, vide sequens, et sub Ἀΐω.

ἀΐσθω, (Ἄω) exhalo, exspiro. factum a fut. ἀΐσω, inserto θ. ὁ δ᾽ ἔβραχε, θυμὸν ἀΐσθων, vitam exhalans, Π, 468. αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, pro ἤϊσθε, Υ, 403, ille vitam exspirabat et mugiebat. hinc est deinde αἰσθάνω, et ἡ αἴσθησις.

αἴσιμος, ίμη, ιμον, et ὁ ἡ. αἴσιμος. (Δάω) fatalis, fato constitutus, fato conveniens, *bestimmt, (decreed.)* item quod jus et fas est, conveniens juri et decoro, aptus, æquus; æqualis: *billig, gleichartig, (just and right.)* it. divisus æqualiter, impensus: hinc est αἰσιμόω, quod notat τὸ εἰς δέον ἀναλίσκειν καὶ δαπανᾷν, plene impendo et insumo. ἀναισιμόω, distribuo, impendo, Herodot. I, 179. καταναλίσκω. II, 11, ἡμέραι ἀναισιμοῦνται τεσσαράκοντα. et τὰ ἀναισιμώματα, sunt sumtus, impensæ, Herodot. V. 31. αἴσιμα παρειπὼν, justa et fato apta monens eum, Ζ, 62. Η, 121. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, et hoc bene comparatum est, ὅτε ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, quando legatus apta et juri convenientia noverit, Ο, 207, coll. 206. βασιλεὺς, φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, β, 231. ε, 9. animo justa et cuique debita, apta et æqualia et civilia, sentiens. ἀμείνω (ἀμείνονα) δ᾽ αἴσιμα πάντα, η, 310, omnia moderata et juri apta sunt meliora, τὰ καθήκοντα: et sensus est: αἴσιμον χόλον μέντοι ἀναλήψεταί ποτε ὁ σοφὸς, ἀλλ᾽ οὐκ εἰκῇ καὶ μάτην χολωθήσεται. αὐτὸν ὑπίσχομαι τίσειν αἴσιμα πάντα, ego sponsor sum illum pensurum justa omnia, Θ, 347, τὰ δίκαια καὶ καθήκοντα, *ich stehe dafür, dass er alles was recht ist hezahlen werde, (I pledge myself that he will pay what is right.)* θεοὶ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργα ἀνθρώπων, dii justitiam honorant et æqua facta hominum, ξ, 84. ἀμείνω δ᾽ αἴσιμα πάντα, ο, 71, omnia moderata et temperata sunt meliora: nam qui nimis bene facere cupit hospiti, odiosus fit ei. οἶνος βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ᾽ αἴσιμα πίνῃ, φ, 294, neque moderate eum bibat: neutrum plurale adverbialiter. περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη, ξ, 433, i. e. τὰ καθήκοντα ἠπίστατο, valde sciebat mente quid conveniret et deceret et æquum esset: et quidem h. l. in *portionibus* carnium faciendis. *er wuste das geschick und die gebühr, (he knew what was right and proper.)* ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, χ, 46, hæc quidem ex jure et convenienter rei ipsi dixisti. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα, pro ἦς, ψ, 14, ante enim mente recte ordinata et composita eras, ἡ τηροῦσα τὸ αἴσιον, τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον: *eine manierliche, verstandige frau, (a well-bred, intelligent woman.)* sed τὸ αἴσιμον ἦμαρ est, dies a fato ad moriendum constitutus, fatalis dies supremus. τὸ κατ᾽ αἶσαν κάτω φέρον. ῥέπε δ᾽ αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, in lancibus Jovis, Θ, 72, coll. 73, s. devergebat fatalis dies eorum. Sic et Χ, 212, ῥέπε δὲ Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, in iisdem lancibus Jovis. δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ, π, 280, jam enim ipsis adest fatalis dies, ὄλεθρος ὁ ἀποκείμενος. hoc alibi (e. c. Φ, 100.) vocatur μόρσιμον ἦμαρ. ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη, nobis autem jam fatale sit, Ι, 245, a fato constitutum nobis. οὐδ᾽ ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν, non igitur illis adsequi eum licebat, Ο, 274, ubi sermo est de canibus venaticis, cervum non adsequentibus. ergo et τὰ κατὰ τὴν ἄγραν ὑπόκειται τῇ αἴσῃ. οὔ σοι ποταμῷ δαμῆναι αἴσιμόν ἐστιν, non tibi constitutum est a fatis, perire in flumine, Φ, 291. et 495, οὐδὲ τῇγε (πελειᾷ, columbæ) ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν, non fatale ei erat, capi ab accipitre. agnoscit ergo poëta fatum, non modo in hominibus sed et in brutis. quod fatum quoque sanctissimus doctor docuit, Math. 10. 29, 30. mirum itaque, si tantopere clamitant patres ignorantiæ adversus fatum. τόθι (ibi) γάρ οἱ αἴσιμον ἦεν ναίειν, a fato ei constitutum erat habitare, ε, 239.

αἰσιμόω, vide supra.

αἴσιος, ία, ιον. et ὁ ἡ αἴσιος. (Δάω) a bono fato destinatus, faustus. it. opportunus, aptus. etiam in genere, a fausto vel infausto fato constitutus. θεός μοι τοιόνδε ἧκεν ὁδοιπόρον αἴσιον, talem viæ comitem faustum, Ω, 376, coll. 347, quæ vox αἰσυμνητὴρ sine dubio respicitur. sic dicitur et αἴσιος ὄρνις, αἰσία τύχη, fatalis fortuna. αἴσιον βροντὴν, Py. 4, 40, faustum tonitru, a Jove signum datum. et 351, αἴσιον φθέγμα βροντῆς. αἰσιᾶν (dorice pro αἰσιῶν) ὀρνίχων, Ne. 9, 43, bonarum avium, i. e. boni et fausti auspicii.

Ἀΐσσω, f, ίξω. (Ἄω) ruo vel feror vel mittor cum impetu. est ab ἄω, flo. notatque proprie rem, quæ moto aëre per impetum suum, sonum quasi aëris efficit, *was durch die luft pfeiffet, (what whizzes through the air.)* imo potius, qui cum anhelitu properat. *ich haste, (I hasten.)* deinde in genere. irruo, *ich fahre zu oder auf, (I rush upon.)* δοῦρατα ἐκ χειρῶν ἤϊξαν, Ε, 657, quasi ἄημα, i. e. πνεῦμα: et loquitur quasi de ἐμψύχοις. nam poëta animat tela, quando celeriter emittuntur, et personificat ea. ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη, *fuhr auf die erde herab vom himmel, (descended from heaven to the earth,)* Δ, 78. φασγάνῳ ἀΐξας, Ε, 81, cum gladio celeriter irruens. sic et Θ, 88, φασγάνῳ ἀΐσσων, i. e. πάνυ σπεύδων. sic et ἀΐξας, Κ, 456. ἥρως ἀΐσσων ᾧ ἔγχεϊ ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, Α, 484, celeriter ruens suâ hastâ arcebat mortem. τὼ δ᾽ ἀΐξαντε πετέσθην, Ο, 150, ubi sermo est de equis divinis. ἤϊξεν (διὰ) πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι, festinabat per campum pedibus velocibus volando, Φ, 247, et 254, αἰετῷ εἰκὼς ἤϊξεν. et est ea descriptio maximæ celeritatis. ἀντίος ἀΐξας, *entgegen gehend mit gewalt und eil, (rushing impetuously upon one another,)* Ο, 694. ἀντίοι ἀΐσσουσι, Λ, 552. Ρ, 662. ἵπποις ἀΐσσων, Ρ, 460, cum equis properans, ad differentiam τοῦ ἄλλως ἀΐσσοντος. τοῖσιν (σὺν τοῖς σκήπτροις) ἔπειτ᾽ ἤϊσσον, cum his alacriter surgebant a sessu, Σ, 506, ubi ἀΐσσειν est ἀνίστασθαι. καρπαλίμως δ᾽ ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, Λ, 118, sed currit celerrime. de cerva leonem fugiente. ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤϊξεν μελίη, penitus introrupit fraxinus, Υ, 277. ubi de hasta ut de vivo aliquo. nam de columba est Ψ, 868, ἡ μὲν ἔπειτ᾽ ἤϊξε πρὸς οὐρανόν. ἀΐξας ἀπέκοψε, properans abscidit, Π, 474. οὐδέ τις πρόσω ἀΐξας, impetu in adversum facto, Ρ, 734. ὡς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων, sic ab illis propere abiit, Ν, 65, coll. 62, sicut accipiter. Ἥρη δ᾽ ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, Ξ, 225. Τ, 114. et notat magnam celeritatem. ὕψοσε δ᾽ αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, in altum splendor emicat, Σ, 212, ubi adverbium pertinet ad participium. αἰετὸς, δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, Ω, 320, dextrâ volans. et 711. ἐφ᾽ ἅμαξαν ἀΐξασαι, ad currum accurrentes, mater et uxor. δοχμὼ ἀΐσσοντε, de apris duobus, obliquo impetu ruentes, Μ, 148. λικριφὶς ἀΐξας, Ξ, 463, *von der seite wegspringend, (springing aside,)* de heroë vitante ictum. ἀΐξαντα φόβονδε, properantem ut fugeret, Ρ, 579. ἅρματα ἀΐξασκε (forma ionica aor. 1. pro ἤϊξε) μετήορα, subsultabant a terra in aërem, Ψ, 369, coll. 368. δεξιὼ ἤϊξαν, de aquilis duabus avolantibus, β, 154. καπνὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, fumum a terra se efferentem, κ, 99. et 117, δύο ἀΐξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην, proripientes se fugâ. et 495, τοὶ δὲ ἄλλοι, σκιαὶ ἀΐσσουσιν, reliqui, umbræ volitant. δεξιὸς ἤϊξε de aquila volante, ο, 164. et 183, ἤϊξαν πεδίονδε, de equis currentibus. λικριφὶς ἀΐξας, τ, 451, de apro irruente, *von der seite vorbey laufend und hauend, (running past and striking at.)* ἀντίος ἀΐξας, contra irruens, χ, 90. et 98, φασγάνῳ κατ᾽ Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, *herabfahrend, (descending,)* de Minervâ, ω, 487, pro καταΐξασα. sic et Χ, 187, de eâdem. ἐτώσιον αἰχθῆναι, Ε, 854. ut incassum præterfugeret hasta. ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν, Π, 404, ex manibus habenæ exciderunt. πυλῶν ἀντίον ἀΐξασθαι, ad portas properare, Χ, 195. ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην, in cœlum properabant ambæ, Ω, 97, et forma passiva deponentialiter posita, ex quo apparet, activam formam non proprie neutraliter, sed transitive, properare facio, ad properandum impello, me vel alium, notare. ὡς ὅτε

δένδρεον ἀΐσσει, velut cum arbor excrescit, Ne. 8, 69, *wie wenn ein baum in die höhe schiesset, (as when a tree shoots up.)* ut ergo et de incrementis in altum ponatur. notat ergo ἀΐσσειν, celeriter et cum impetu movere, se vel aliud. et in passivo, moveor celeriter. Scribitur et αἴσσω, vide sub αἰγίς.

αἴστηρ, vide ἀστήρ.

ἄϊστος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) qui ignoratur, περὶ οὗ μηδὲν ἴσησί τις, οὔτε αὐτὸς ἰδών, οὔτε γνοὺς ἀπὸ πύστεως, i. e. μαθήσεως. proprie est invisibilis, qui nusquam apparet, ab εἴδω video, cum α privativo. καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ξ, 258. οἱ κεῖνον μὲν ἄϊστον ἐποίησαν, α, 235, fecerunt eum talem, de quo nemo quidquam videt. et 242, οἴχετο, ἄϊστος, ἄπυστος, abiit ad plures, nemo novit de eo, nemo quidquam audit. ἄϊστος δαίμων, Ist. 7, 60, fortuna incognita est, sc. quonam genere mortis quisque sit moriturus.

ἀϊστόω, f. ώσω. (Εἴδω) invisibilem et ignoratum facio. deleo prorsus. ἄϊστον ποιέω, aufero e medio, ut deinde nec cognoscatur nec sciatur οἱ δὲ ἅμα ἀϊστώθησαν ἀολλέες, evanuerunt universi, κ, 259. ὡς (οὕτως) ἐμὲ ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες, υ, 79, sic utinam me tollant e medio dii, δι' ἁρπαγῆς δηλαδή. ἀΐστωσεν ὕλην, Py. 3, 67, delevit ignis sylvam.

αἰσυητὴρ, ῆρος. ὁ. (Δάω) est ab ἡ αἶσα, unde est αἰσύω, justum et decorum conservo: inde est, per intersertum η, ὁ αἰσυήτης, ου, et mutata terminatione, ὁ αἰσυητήρ. notat ergo τὸν εὔμοιρον, κόσμιον, καθήκοντα, faustum, aptum, elegantem, officio probe fungentem, fato excellentem: *sehr edel und begabt vom schicksal, der andern edle dienste erweisen kann, (pre-eminent and highly favoured by Fate; one who can render important services to others.)* et ex hac generali idea fluxit illa specialior, ut notet βασιλέα ἢ βασιλικὸν, principem virum: nam βασιλεῖς τὸ αἴσιον νέμουσιν: a qua notione est et ὁ αἰσυμνήτης, ου, et ὁ αἰσυμνητὴρ, ῆρος, quasi dicas ἄρχοντα, τῶν αἰσίων καὶ δικαίων μνήμην ποιούμενον, qui memor est juris et æqui tribuendi aliis. hinc est et αἰσυμνᾷν, i. e. ἄρχειν, ut apud Eurip. Med. 19. ὃς αἰσυμνᾷ χθονός. maxime autem ὑπὸ τῶν Κυμέων sic dicebatur ὁ ἄρχων. ὁ Ἑρμῆς, κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικὼς, Ω, 347, juveni principi similis. alii id habent pro vocabulo ἡλικίας, quasi sit ὁ ἄγαν ἐῤῥωμένος, ab α intensivo, et σύω, i. e. ὁρμάω, *der sich sehr regen kann, (who can bestir himself,)* ὁ ἄγαν συόμενος, κεκινημένος, ἐντρεχὴς νεανίας, et hinc et ἐπιτελεστικὸς, *ausrichtig, (effective.)* Sed summi antiquorum præferunt priorem explicationem; ut notet bonum a bonis diis datum principem. conf. l. c. 575, 376. necesse vero non est, compositam fingere vocem, quasi sit a τηρεῖν τὰ αἴσια.

αἴσυλος, ου. ὁ ἡ. (Κύω) qui jus et fas exuit, ἄδικος, ἐφάμαρτος, injustus. est vox composita ex ἡ αἶσα, jus, mos, et συλάω, rapio. spolio, δι' οὗ συλᾶται τὸ αἴσιον, vel, ὁ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αἴσης σεσυλημένος: ut sit pro αἰσόσυλος, per syncopen. αἴσυλα ῥέζων, iniqua, injusta, patrans, Ε, 403, quæ officium omne exspoliant quasi. hinc est ὁ αἰσυλοεργός, valde inique agens. sic, χαλεπὸς εἴη, καὶ αἴσυλα ῥέζοι, β, 232, contra omnem æquitatem et contra omne officium humanitatis agat; coll. 231. ubi opp. αἴσιμα εἰδώς. sic ε, 10, coll. 9. πέρι μὲν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, supra quam alii viri robustus es, et supra quam alii, inhumana patras, Φ, 214, et αἴσυλα in specie sunt, quæ officia erga deos, et officia humanitatis communis destruunt. αἴσυλα μυθήσασθαι, inhumana loqui, contra bonum morem, Υ, 202, 433. in Hymno quidem secundo, in Mercurium, versu, 164, αἴσυλα videntur dici, æqua: sed ex talibus probatur, hymnos illos non esse Homeri nostri. quod et ex toto eorum contextu adhuc magis apparet.

αἰσυμνάω, αἰσυμνητὴρ, vide αἰσυητής, et sequens,

αἰσυμνήτης, ου. ὁ. (Νέμω) judex et præses certaminis. ἀνὴρ κριτὸς ὑπὸ δήμου, εὖ πράσσων τὰ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, βραβευτής, ἀγωνοθέτης, ἀγῶνος ἐπίσκοπος. deinde in genere est, præfectus, qui aliis sub se ordinatis adsignat agenda. sic apud Theocr. Id. 25, 48. ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης, ubi villicus intelligitur. nomen est compositum ab, ὁ τὸ αἴσιον ἀπονέμων τοῖς ἀγωνιζομένοις, τὸ κατὰ μοῖραν καὶ καθῆκον, qui attribuit justum et debitum, portionem suam cuique adjudicans. αἰσυμνῆται κριτοὶ (electi) ἐννέα, δήμιοι (publicæ personæ) οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπράσσουσι ἕκαστα (bene ordinant et dirigunt singula) Θ, 258—260, qui et curabant, ut locus certaminis esset planus, et terminos ejus constituebant.

αἰσύω, vide αἰσυητήρ.

αἴσχιστος, η, ον. (Αἴ) turpissimus, *der hässlichste, (the most shameful.)* opponitur τῷ καλλίστῳ, ex quo apparet prima notio τοῦ αἴσχους. αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, Β, 216. ὁ λίαν δύσμορφος.

αἰσχίων, ὁ ἡ. αἴσχιον. (Αἴ) comparativus a substantivo τὸ αἶσχος. turpior, turpius. τὸ μὲν αἴσχιον, Φ, 437, hoc quidem valde turpe, *gar zu schimpflich, (very shameful.)* ἄγει ἀρετὴν οὐκ αἴσχιον φυῆς, Ist, 7, 32, exercet et præ se fert virtutem non deterius quam forma ejus pulcra est.

Αἶσχος, εος. τὸ (Αἴ) turpitudo, dedecus. *garstigkeit, (baseness.)* est oppositum τοῦ κάλλους, pulcritudinis. orta vox ex αἴ, indignantis voculâ, et sono σχ, quem edunt homines indignantes et aversantes et abominantes. αἴσχεα ἅ μοι ἔστιν, dedecora quæ mihi sunt, meas turpitudines, Γ, 242, inquit Helena ὅς ῥ' ἤδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων, qui sentiat indignationem et multa probra hominum i. e. quam detestabilis sit apud homines, Ζ, 351. et 524, ὅτε ὑπὲρ σοῦ αἴσχεα ἀκούω πρὸς Τρώων, quando de te probra audio a Trojanis, si audio quod Trojani turpiter loquantur de te. αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, sc. ἐστὲ, probro non caretis, Ν, 622. νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ, αἴσχεα πολλὰ ὁρῶν, α, 229, i. e. πολλὰ βλέπων μὴ καλά. κατέχευεν αἶσχος καὶ ἐσομέναις γυναιξὶ, perfudit eas turpitudine, *hat ihnen schande gemachet, (has covered them with disgrace,)* λ, 432. σοί κε αἶσχος καὶ λώβη πέλοιτο, tibi sane turpitudo esset, σ, 224, valde turpe esset tibi, ὡς ἀχρείῳ ξενοδόκῳ ἢ καὶ ἀδίκῳ. τῶν λώβην καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀλεείνων, τ, 373, harum probra vitans, *dass sie dich nicht beschimpfen, (to avoid their abuse.)* ergo αἶσχος et activam et passivam notionem habet.

αἰσχρία, αἰσχρίασμα, vide αἰσχρός,

αἰσχρολοιχὸς, vide sub βροτολοιγός.

αἰσχρὸς, (per syncop. pro αἰσχηρὸς) ά, όν, (Αἴ) turpis, fœdus, *garstig, aisch, (shameful.)* opponitur proprie τῷ εὐειδεῖ καὶ καλῷ, formoso, pulcro: deinde et ad morales res transfertur. etiam finis diei, quando pulcritudo rerum evanescit, vocatur, ἡ αἰσχρία, et τὸ αἰσχρίασμα. αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ, Β, 119, turpe enim hoc est. et 298. αἰσχρόν τοι, (turpe sane. *es ist schimpflich,) (it is disgraceful)* δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, diu manere, et re infecta inanem redire. τὸν δὲ νείκεσεν (objurgavit) αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, verbis pudorem facientibus, Γ. 38, ubi active notat vox. ὀνειδιστικοῖς λόγοις. sic et Ζ, 325. Ν, 768. Ω, 238. et opponuntur verbis laudatoriis. *beschämende worte, die kein gutes lob in sich halten, (censure, abuse,)* αἰσχυντηλὰ, si vel ironiam tantum acerbam contineant. ergo cave, ne nimis dure interpreteris vocem in poëtâ politissimo et civilissimo.

αἰσχρῶς, (Αἴ) adverb. turpiter, non pulcre, non laudatorie. τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν Αἴας, Ψ, 473, *beschæmend, tadelnd, (in terms of censure, reproach.)* sic et σ, 320. coll. 325. seqq.

αἰσχύνω, f. υνῶ, a. 1, ᾔσχυνα. p. p. ᾔσχυμμαι. (Αἴ) dehonesto, turpo, pudore suffundo, dedecoro. etsi non semper in sensu nimis duro capiendum. *ich beschäme, verunziere, (I disgrace, dishonour.)* proprie opponuntur αἰσχύνειν et καλλύνειν, sicut αἰσχρὸς et καλὸς, αἰσχύνη et κάλλος. μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, Ζ, 209, nec dedecorare genus patrum. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον, venustam turpavit et fœdavit faciem, Σ, 24, ἀκαλλὲς ἐποίησε τὸ πρῴην καλόν. et 27, ᾔσχυνε κόμην. sc. τὴν ξανθὴν καὶ καλὴν πρῴην. et id in luctu magno. et 180, νέκυς ᾐσχυμμένος, corpus mortui fœdatum. nam est et νεκροῦ αἶσχος, deformitas, ἡ τῆς ὁλότητος τῆς κατὰ σῶμα κολόβωσις, mutilatio corporis mortui, *wenn der körper garstig zugerichtet wird, (when the body is mutilated.)* αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, Χ, 75, pudendum *(die schaamtheile) (the privities)* deturpent canes senis cæsi, *übel zurichten und zerfleischen, (mangle and tear.)* ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, ψ, 571, pudore affecisti virtutem et dexteritatem meam, *hast beschämet, (hast put to shame.)* nam ἀντὶ κάλλους (loco pulcritudinis) αἰσχύνη (τὸ ἐναντίον τῷ κάλλει) καταχέεται τοῦ προσώπου τοῖς ἡττωμένοις, victi pudore suffunduntur. καὶ καλὸν μὲν ἀρετὴ πᾶσα, omnis præstantia; αἰσχρὸν δὲ ἐξ ἐναντίου πᾶσα κακία, omnis defectus et inferioritas quasi. οὐδέ μιν αἰσχύνει, Ω, 418, nec tamen eum fœdum visu facit. *macht ihn nicht hasslich aussehen, (does not make him look ugly.)* ubi verbum maxime proprie. ἡμᾶς αἰσχύνων, β, 86, nos pudore suffundere conans, *willst uns schaamroth machen, (striving to put us to the blush.)* et id ibi ἀναιδῶς dictum: ostendit enim, se suosque non curare τὴν αἰδῶ. λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστου, Θ, 269, dehonestavit cubile ejus, *hat besudelt, (has defiled.)* et innuit, αἰσχρὸν εἶναι τὸ ἔργον τοῦ μοιχοῦ. δείσας, αἰσχυνόμενός τε, η, 305, *mich schämend, (ashamed.)* ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης, σ, 12. *aher ich schäme mich dessen, halte es mir fur unanständig, (but I am ashamed of it, I deem it beneath me:)* sensus est: pudet me, videre similem mei, eumque male tractare. humani ergo nonnihil inest his verbis. nisi notant fastum aliquem, quo contemnit cum tam vili mendico manus conserere. ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323, verentes sermonem aliorum, *wir schämen uns vor dem gerede, (we are afraid of censure:)* et ob hanc causam ἀτέμβομεν τοῦτον τὸν ξεῖνον, 312. εἴ τις αἰσχύνοι αὐτῷ θηητὸν εἶδος, Py. 4, 470. si quis turparet ei admirabilem formam. αἰσχύνων ἐπιχώρια, pro contemnendis habens res in patriâ sua, fastidiens, Py. 3, 38. contemnens. θυμὸν αἰσχυνθῆμεν pro αἰσχυνθῆναι, animo pudefieri, Ne. 9, 63. Vide sub Λώβη, et Αἰδώς.

ἄϊτας, vide εἰσπνέω.

αἴτε, (Εἰ) sive, est dorice pro εἴτε. Py. 4, 138.

Αἰτέω, f. ήσω. (Αἴ) rogo, oro. *ich bitte, (I ask for.)* facta vox a sono αἴ, αἴ, quo desiderium aut postulationem indicamus. ᾔτεεν ἵππους, Ε, 358, rogavit currum cum equis. ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, *begehrete das zeichen oder den brief zu sehen, (I desired to see the token or letter.)* Ζ, 176. ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ν, 365, petebat. et cum duplici accusativo, ᾔτεέ μιν δόρυ μακρὸν, Χ, 295, αἴτει δ' οἰωνὸν, roga augurium, Ω, 292. αὐτὸν ᾔτεε νῆα, rogavit eum navem, β, 387. ᾐτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας, rogabamus deum ut ostenderet signum, γ, 173. καί με ᾔτεε δεύτερον αὖτις, ι, 354. ὁδὸν ᾔτεον, iter poscebam, κ, 17. βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἄνδρα ἕκαστον, ρ, 365, ubi de mendico.

πτωχὸν αἰτήσοντα, σ, 49. κόραις αἰτήσοντα τέλος γάμου, υ, 74. puellis rogaturum nuptias. μήτηρ αἰτήσασα θεοὺς ἄεθλα, ω, 85. et 336, ᾔτεόν σε ἕκαστα, petebam a te singula. hinc est ὁ αἴτης, ου, mendicus. θεῶν ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω ὑμετέραις τύχαις, Py. 8, 101, deorum providentiam immortalem exposco vestris fortunis. αἰτέω σε, Py. 12, 1. posco te. Ne. 9, 71. ἔσσεταί σοι παῖς ὃν αἰτεῖς, *um den du bittest, (for whom thou prayest,)* Ist. 6, 76. αἴτει, pro ᾔτει, petebat, Ol. 3, 30. ἣν πολλοὶ αἴτεον, pro ᾔτεον, quam multi petebant, Py, 9, 189. αἰτέων τιμήν τινα, Ol. 6, 102, coll. 98. αἰτήσων, petiturus, Ol. 5, 46. αἰτέομαι, poscor, Ist. 8, 10.

αἴτης, vide sub τάω.

ἀΐτης, vide sub ἌΩ, et Ἔω ad finem.

αἰτία, ας. ἡ. (Αἴ) causa, ratio. *ursach, sache. (cause.)* est et sæpe, querela, criminatio, culpatio, *klage, beschuldigung, (complaint, accusation,)* et id ex significatu vocis primo. μείων γὰρ αἰτία, Ol. 1, 57, i. e. ἐλάττων γὰρ οὕτω μέμψις. i. e. οὐδεμία. *man unterwirft sich desto weniger verschuldung: es wird alsdenn keine tadelung darwieder seyn, (a person subjects himself so much the less to censure; he will not then be liable to censure;)* ἀλλὰ καὶ ἔπαινος μᾶλλον. μελίφρονα αἰτίαν ῥοαῖς Μουσῶν ἐνέβαλλε, Ne. 7, 16, dulcem causam, i. e. ὕλην, materiam, quæ vehatur, injecit fluentis Musarum, venis Musarum. Vide Αἴτιος.

αἰτιάομαι, f. άσομαι. (Αἴ) culpo, culpam et causam confero in aliquem, accuso. *beschuldige, halte einen fur die ursache eines übels, (I accuse, consider a person as the cause of an evil.)* ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι (pro αἰτιᾶσθαι, distracto circumflexo; et deest αὐτὸν) ἄνωγα, alias te eum accusare et vituperare hortor, K, 120. πάντες δ' ᾐτιόωντο Κρονίωνα, omnes accusabant Jovem, pro ᾐτιῶντο, Λ, 78. et 653, αἰτιόῳτο, pro αἰτιάοιτο, contr. αἰτιῷτο, et distracto rursus circumflexo per insertum ο. ἀναίτιον αἰτιάασθαι (αἰτιᾶσθαι) N, 775, insontem culpare. καί με ᾐτιάασθε (ᾐτιᾶσθε) ἕκαστος, Π, 201, et me accusabatis unusquisque, i. e. omnes. ibi, nisi καί sustineret accentum τοῦ μὲ, posset legi, μητιάασθε (ἐμητιάεσθε, ἐμητιᾶσθε) i. e. μῆτιν ἐποιεῖσθε, consilium capiebatis. ergo et in minimis diligens poëta. οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, α, 32, qua tandem ratione deos accusant mortales, pro αἰτιῶνται ex αἰτιάονται. αἰτιόῳο μὴ αὐτὴν ἀναίτιον, υ, 135, pro αἰτιάοιο, contr. αἰτιῷο, et distracto circumfl. per insertum ο, ne accuses eam: et ibi accusativus personæ est expressus, sicut et alibi.

αἰτίζω, f. ίσω. (Αἴ) rogo. est paullo generalius quam πτωχεύω, mendico. ὁπότε τοιοῦτος ἀνὴρ αἰτίζῃ, si talis vir roget, δ, 650. et de mendico, ρ, 222, αἰτίζων ἀκόλους, rogans frusta. et 228, βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, vult mendicando pascere ventriculum. et 346, αἰτίζειν μάλα πάντας, omnes rogare. et 502, ἀνέρας αἰτίζων. et 558, σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον, panem mendicans a populo. αἰτίζων ἀνὰ δῆμον, τ, 273, coll. 284, corrogans aliquid per populum. sic et υ, 179, et 182, οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις, *du bittest nicht ordentlich und wie es eine art hat, (thou beggest indecently.)*

Αἴτιος, ία, ιον. (Αἴ) qui in causa est ut aliquid sit, vel fiat, vel factum sit. ὁ τὴν αἰτίαν τοῦ γενομένου ἔχων. *der ursach wovon oder woran ist, (of which he is the cause.)* et ex hoc primo significatu fecerunt recentiores suum αἴτιον, reum, pœnâ dignum. in poëta est primus ille; qui in specie et est, αἰτιατέος, μεμπτέος, ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίασιν κείμενος, de quo queri possum, quem culpare possum, ob quem indignor. nam et hæc vox est ab αἰ, quo dolorem aut indignationem significamus. in genere est ὁ προξενός (conciliator) τινος ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ, qui conciliat aliis boni vel mali quid. ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν, A, 153. coll. 154, siquidem in nulla re mihi sunt culpandi, nihil mali mihi conciliarunt de quo queri debeam, οὐ λέγω βλαβῆναι ὑπ' αὐτῶν. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσιν, οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν, inquit Priamus admiratione formæ, utut senex, captus ad Helenam, Γ, 164, et sensus est, οὐ σύ μοι αἰτία εἶ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ θεοί. en picturam cordis humani, etiam apud cordatiores, si sensuum vis intercedit. εἰ δὴ καὶ αἴτιός ἐστιν Ἥρως Ἀτρείδης, in causa est, N, 111. et 222, οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, nullus vir est culpandus. μάρψει δ' ἑξείης ὅστ' αἴτιος ὅστε καὶ οὐκί, corripiet alium post alium, quique in culpa est et de quo queri potest, quique et non est, O, 137. ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ego causa primaria non sum, T, 86. et 410, οὐδέ τι ἡμεῖς αἴτιοι, nos in culpa nullo modo sumus. ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος, nullus est de quo tantum queri debeam, Φ, 275. et 370, οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, non sane tibi ego tam in culpa sum. οὔ νύ τ' ἀοιδοὶ αἴτιοι, ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, α, 348, i. e. ἀοιδοὶ οὐ κεῖνται ὑπὸ αἰτίασιν, τὰς δυσπραγίας τῶν ἀνθρώπων ᾄδοντες: οὐ γάρ, διότι αὐτοὶ ᾄδουσι, διὰ τοῦτο τοιῶσδε ἀπέβη τὰ πράγματα, ἀλλὰ ἔμπαλιν, τοιῶσδε συμπεσόντα οἱ ἀοιδοὶ ᾄδουσι. non poëtæ in culpa sunt, sed Jupiter est causa eorum eventuum. sic Sophocles: τὰ ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. οὔτι μνηστῆρες αἴτιοί εἰσίν σοι, *du darfst dich über die freyer nicht beschweren, (thou hast no reason to complain of the suitors.)* β, 87. s. οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος, nemo alius est de quo queri debeam, θ, 311, s. neminem alium accusandum habeo. οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος ἀλλὰ Ζεύς, λ, 558. s. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων, ille jam jacet, qui causa erat omnium, χ, 48. et 155, αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἤμβροτον, οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, ipse ego hoc peccavi, neque quis alius in culpa. παντὶ μὲν, θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν (pro ὑπερτιθέναι) omni rei Deum auctorem supra omnia facito, Py. 5, 33. nam etsi sint aliæ causæ mediæ, ille tamen primus et supremus est auctor. et hanc veritatem Homerus ubique admirando modo inculcat. cæterum vox in poëta fere ubique de querela et accusatione posita: i. e. in primâ notione.

αἰφνίδιος, vide sub ἐξαίφνης.

ἀϊχθῆναι, ἀϊχθήτην, vide sub Ἀΐσσω.

αἰχμάζω, f. άσω. (Χάω) hastam tracto, hasta utor. αἰχμάσσουσιν αἰχμὰς, pugnabunt hastis, Δ, 324, phrasi attica.

αἰχμάλωτος, vide sequens.

αἰχμὴ, ῆς. ἡ, (Χάω) cuspis ferrea hastæ, *das spitzige eisen oben am spiesse, (the spear-head.)* nam hasta habet duas partes, τὸ δόρυ, hastile, a ligno sic dictum; et τὴν αἰχμὴν, cuspidem. sed sæpe utrumvis de tota hasta ponitur. proprie sic dicta αἰχμὴ vocatur etiam ἡ ἐπιδορατίς, ἴδος, τὸ ξίφος τοῦ δόρατος. habet nomen ab χέειν τὸ αἷμα, transposito μ, et mutato spiritu ob sequentem adspiratam χ. tropice dicitur et αἰχμὴ ἀγκίστρου, i. e. ἡ ὀξύτης αὐτοῦ, *die spitze des angels, (the point of the hook.)* αἰχμὴ ἔγχεος, Π, 315, 505. Υ, 416. et sic plene dictum, nam αἰχμὴ est μέρος ἔγχεος τὸ πλῆκτον: ubi igitur αἰχμὴ sola posita, subintelligendus est hic genitivus. sic eodem modo dicitur δουρὸς ἀκωκή. αἰχμὴ ἀνεγνάμφθη, Γ, 348. H, 259. P, 44. ἐτράπετο, i. e. ἐκάμφθη, *legte sich um, (was turned, bent,)* Λ, 237. χαλκείη πέρησε, cuspis ferrea penetravit, Δ, 461, 503. Z, 11. et 320, λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ χαλκείη. sic et Θ, 495. ῥῆξε ὀστέον, M, 185, coll. 183. διανέσχε παρὰ ὦμον, P, 310. πταμένη ἐπελάσθη θώρηκι, E, 282, ubi notatur τὸ τάχος τῆς προέσεως, et 658, αἰχμὴ ἀλεγεινὴ διαμπερὲς ἦλθε. et 661, διέσσυτο μαιμώωσα. pertransiit cupide. sic et O, 542. αἰχμῆς εὖ εἰδώς, O, 525. ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, M, 45, jaculantur crebra spicula e manibus. sic et Ξ, 423. αἰχμῆς ἀπέλαμπε εὐήκεος, X, 319. ubi genitivus pendet ab ἀπὸ, sic fulgebat heros a cuspide probe acuta. αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι, (duplici sigma ob metrum) Δ, 324, hastas vibrabunt. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Ποσειδῶν, N, 562, invalidam ei fecit, ἠχρείωσεν. ὄπισθεν αἰχμῆς παρὰ καυλὸν, Π, 115, post cuspidem ad commissuram cum ligno. vide porro, E, 293. N, 504. Π, 118, 614. P, 600. Υ, 399. sæpe hoc instrumentum ponitur pro pugna aut bello, unde est ὁ ἡ αἰχμάλωτος, bello captus, sicut δορυάλωτος, ὁ ἐν πολέμῳ ἁλούς. sic et δουρὶ κλυτὸς, i. e. περιώνυμος ἐν πολέμοις. sic Herodotus: κακῶς αὐτοῖς ἡ αἰχμὴ ἕστηκε πρὸς τοὺς, i. e. ἐδυστυχήθη αὐτοῖς ὁ πόλεμος, et est phrasis a consequente: nam male pugnantes non bene utuntur hastis. τὸ μεταίχμιον (attice pro μεσαίχμιον) est spatium medium inter duas acies concursuras. αἰχμὴ Κάστορος, Ist. 5, 42. αἰχμῆς δαμασιμβρότου, Ol. 9, 119. αἰχμῆς (ἕνεκα) κλέος ἤνθησε, Py. 1, 129. αἰχμᾷ (i. e. πλήθει δυνάμει) σὺν Ἀργείᾳ, Ol. 7, 35. αἰχμᾷ παρμένοντας. Py. 8, 58. perseverantes in acie. αἰχμῇ ἔγχεος, Ne. 6, 89. λόγχης, Ne. 10, 113. συμπεσεῖν, Ist. 4, 86. αἰχμὴν ὑπέρβαλλον, Ne. 3, 57, eximiam hastam. τοῦ ἔθρεψε, Ne. 10, 23, aluit bellum ejus. αἰχμαῖς οὐλίαις, Ol. 13, 33. διδύμαις, Py. 4, 139. ἀκοντίζοντες, Ist. 1, 33. si cui etymologia supra posita artificiosior videatur; is putet simpliciter ab ἔχειν, præfixa particula αἴ dolentis, factum esse nomen, ut cum τὸ ἔγχος sit ejusdem originis.

αἰχμητὴς, οῦ ὁ. (Χάω) proprie, qui hasta pugnat. deinde in genere, στρατιώτης, miles, in specie autem, miles nobilior; quia viliores milites non hasta, sed aliis levioribus telis, pugnabant. hinc est epitheton nobiliorum in exercitu. Τρώων αἰχμητάων, *die mit dem speere fechten, (who fight with the spear.)* A, 152. et 290, εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοί, eum, sc. Achillem. Ἄβαντες, αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι, B, 543, ubi est plena descriptio τοῦ αἰχμητοῦ. Γλαῦκε, νῦν σὲ μάλα χρὴ αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν, Π, 493, sic, X, 269. E, 602. ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητὴς, Γ, 179. sic, Λαοδόκῳ, κρατερῷ αἰχμητῇ, Δ, 87. Διομήδεα, ἄγριον αἰχμητὴν, Z, 97. Μενέλαον, ὅσπερ τὸ πάρος μαλθακὸς αἰχμητὴς, P, 588. ἀνδρῶν αἰχμητάων, virorum fortium, B, 846. Γ, 49. M, 128. et 419, Δαναοί. P, 740. ἄμφω αἰχμητὰ, H, 281. et in nominativo singulari, γέρων αἰχμητὰ, senex fortis, E, 197. Ἄντιφος αἰχμητὴς, β, 19. Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων, λ, 558. sic et ω, 81. ὦ πάτερ, ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον, χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι, καὶ ἐπίφρονα (κατὰ) βουλὴν, inquit Telemachus, π, 242, O pater, certe tuam magnam famam semper audiebam, quod manus attinet te bellatorem esse, et quod consilium, te valde prudentem. αἰχμητάο Ἰάσονος, Py. 4, 21. αἰχμητὴν στρατὸν, Ol. 11, 19. κεραυνὸν, Py. 1, 8, i. e. ἰσχυρόν. θυμὸν, Ne. 9, 87. αἰχμηταῖς ἀνδράσι, Ol. 6, 147. αἰχμητὰς ἥρωας, Ne. 5, 13.

αἶψα, adverb. idem notans quod ἄφαρ, ejusdemque originis. est enim a futuro ἄψω, conjungam, connectam, continuabo; spiritu æolice mutato, et ionice interserto Iota. ταχὺ, ταχέως, τάχα, συναπτῶς, continuo, celeriter, statim. αἶψά τοι αἷμα ἐρωήσει, statim tibi sanguis fluet, A, 303, et 387, ἀναστὰς, continuo surgens. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε, B, 664, ut notet celeritatem adhibitam ad fugiendum post factam cædem. et 808, ἔλυσε ἀγορήν. αἶψα δ' ἔπειτα ἵκανον, confestim deinde, Γ, 145, αἶψα μάλα, cito valde, Δ, 70. 118. αἶψ' ἐπὶ τῷ, illico

contra hunc, E, 97. et 242, προσηύδα, confestim allocutus est. et 367, αἶψα δ᾽ ἔπειτα, *und gleich darauf bald darnach, (soon, presently afterwards.)* sic Z, 370, 497, 514. τὸν δ᾽ αἶψ᾽ ὤρθωσεν Ἀπόλλων, H, 272, hunc illico erexit. *alsobald, ohne einiges zögern, unmittelbar drauf, (instantly, without delay, immediately afterwards.)* Θ, 127, coll. 126, ubi est opp. δὴν, non diu, sed celeriter. I, 201. τὸν δ᾽ αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ᾽ ἰωὴ, K, 139, i. e. ἤκουσε ταχύ. et 359, διώκειν. et 470. Λ, 346, 392, ἀκήριον αἶψα τίθησι, *es machet gleich todt, (it instantly kills.)* statim interficit, 464. M, 342, 369. αἶψα δ᾽ ἐλεύσομαι αὖτις ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω, et protinus revertar, si iis bene auxiliatus fuero. N, 67, 486, αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην, cito sane vel ferret ille victoriam vel ego. et 753, αἶψα δ᾽ ἐλεύσομαι αὖτις ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, mandata dedero. αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, O, 52, confestim converterit is mentem suam ad tuum et meum animum. et 276, πάντας ἀπέτρεπε, omnes retro fugavit. Π, 123. 355, αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας, de lupis et ovibus. et 624, αἶψά κε. τὸν δὲ μάλ᾽ αἶψ᾽ ἐνόησε, P, 116, 682. et 159, αἶψά κι, *gar bald, (very soon,)* 162. αἶψα δ᾽ ἱκόντο, et celeriter eo venerunt, Σ, 532. αἶψα μάλ᾽ ἐς πόλεμον θωρήσσεο, T, 36, continuo prorsus, *unmittelbar drauf rüste dich zum fechten, (immediately afterwards prepare for the fight.)* 221, 245, ἐκ δ᾽ ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας. 341, 317, αἶψα καὶ ὀτραλέως, propere et cito. quod utrumque idem est. δ᾽ ἔπειτα, Υ, 341. αἶψ᾽ ἂν ξηράνῃ, Φ, 347. Ψ, 139, 155, 214, 418, 524, μὶν αἶψα κίχανεν, *hat ihn gleich eingeholet, (speedily overtook him.)* 700, 740. αἶψα μάλ᾽ ἐς στρατὸν ἐλθὲ, ocyus ad castra i, Ω, 112. 333, αἶψα δ᾽ ἄρ᾽ 346, 648, 783. α, 392. β, 6, 292. οὐ γάρ τ᾽ αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, γ, 147, non subito mutatur. et 456, αἶψ᾽ ἄρα μὶν διέχευαν, ἄφαρ δ᾽ ἐκ μηρία τάμνον, ubi utrumque est idem. ἔνδοθεν αἶψ᾽ ὑπακοῦσαι, ab intus statim respondere, δ, 283. et 454, ἰάχοντες ἐπεσσύμεθα, subito vociferantes, irruimus. αἶψα μάλα, *so gar bald, (very speedily,)* ε, 320. 461. θ, 96. 226, ἔθανεν, subito mortuus est. 254, κιὼν, celeriter abiens. 386, 394, 535. ι, 86, 91, 103, 158, 179, 471, 485. κ, 48, 57, 114, 230, 244, 312, 395, αἶψ᾽ ἐγένοντο νεώτεροι. ἔγνω ἐμὲ, λ, 389. μ, 11, 175, 346, 401, 407. ν, 36, 71, 147. ξ, 131, 233, 263, 427. ο, 193, 221, 316, 468, 494, 548. π, 7, 221, 359, 441. ρ, 75, 315, 432, 540, 543, 561. σ, 384. τ, 3, 35, 360, αἶψα γὰρ ἐν κακότητι (in rebus miseris) βροτοὶ καταγηράσκουσιν, celeriter senescunt, et formam senum capiunt. υ, 361. φ, 181. χ, 355. ω, 13, 214, 465, 493, 518, 521. αἶψα δὲ ἀπὸ κλισιῶν ὦρτο, Py. 4, 273, statim ex illis sedibus proruit. ἔλαβεν αἶψα ἄγραν, Ne. 3, 140, comprehendere celeriter solet venationem.

αἰψηρὸς, ὰ, ὸν, (Ἄπω) celer, citus. *baldig, schnell, (quick, speedy.)* est adjectivum ab adverbio αἶψα deductum. λῦσεν δ᾽ ἀγορὴν αἰψηρὴν, T, 276. β, 257. quibus locis adjectivum est pro adverbio αἶψα, ταχὺ, celeriter, statim dimisit concionem advocatam. notat simul celerem eorum hominum discessum. sic: εὐρεῖα χθὼν χάνοι μοι, pro: εὐρὺ χάνοι, late dehiscat mihi terra. κόρος γόου αἰψηρὸς, δ, 103, satietas luctus cito veniens, *man wird des seufzens und klagens bald satt, (one soon grows tired of sighing and mourning.)* potest et esse: satietas luctus cito transit, et luctus deinde post hanc evanescentem ejus satietatem totus recurrit, *man fängt nach einiger zwischenfrist immer wieder von vorne an. (one always begins again after a short interval:)* et hæc expositio fortasse contextui ejus loci convenientior. Vide sub εὐράξ.

ἀΐω, (Ἄω) pro ἄω, exhalo, exspiro. est verbum poëticum, semel in poëta hôc sensu obvium: nam aliud ἀΐω, audio, mox sequetur. ἐπεὶ φίλον ἄϊον (pro ἤϊον) ἦτορ, quia cor meum, i. e. animam, exhalabam, animam agebam, O, 252, ἀπέπνεον, angustus spiritus ipsum cor una volebat extrudere. coll. 248, ubi alterum illud ἀΐω est: οὐκ ἀΐεις, non audis? et ludere his vocibus duplicis significatus h. l. videtur poëta. posset tamen hoc ἄϊον ἦτορ esse, ᾐσθανόμην κατὰ τὸ ἦτορ, cor meum sentiebat, *mein herz empfand es, so war mir zu muthe, (my heart felt, I felt.)* nam ab hoc ἀΐω est ἀΐσθω, contracte αἴσθω, et cum paragoge αἰσθάνω, αἰσθάνομαι, sentio: ut ἀΐειν, audire, ad certam sensus speciem sit determinatum. inde est et τὸ ἆσθμα. cæterum ἀΐω facit futurum ἀΐσω.

Ἀΐω. (Ἄω) sentio. in specie, audio, *ich höre, vernehme, (I hear, perceive.)* proprie est, sentio aliquam exhalationem, *habe witterung wovon, (I smell something.)* nam est ab ἄω, spiro. sic Aristophanes: καταγελώμενος δέ οὐκ ἐπαΐεις, non sentis non olfacis te derideri? in poëta notat ἀΐειν, τὸ ἄημα ψυχικὸν, ἢ καὶ λογικὸν, percipere, ἀκούειν. ab eodem est ἀΐσθω, αἴσθω, αἰσθάνω, αἴσθησις. est et in genere ἀΐειν, εἰδέναι, vel αἰσθάνεσθαι, *bemerken, empfinden, (to perceive.)* est idem verbum, jam supra notatum. οὐκ ἀΐεις, non sentis et intelligis? K, 160. et 532, Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊεν, primus sonitum percipiebat advenientium equorum, collato 535. τρὶς δ᾽ ἄϊεν ἰάχοντος Μενέλαος, ter audivit clamantem, A, 463, et 532, ἵπποι, πληγῆς ἀΐοντες, verbera sentientes, iisque obtemperantes. Ζεὺς ἀράων (ἀρῶν) ἀΐων, preces audiens, O, 378. Ἶρις ἀράων ἀΐουσα, Ψ, 199. οὐκ ἀΐεις ἅτε φησὶν Ἥρη; O, 130, coll. 104, seqq. ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι, Π, 508, vocem equorum, et hostium eos rapientium, audienti. ἄϊον ὄπα χάλκεον, audiverunt vocem ferream, Σ, 222. ἄϊε δὲ Ζεὺς, Φ, 388, ubi sine casu. ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς, non audienti similis, Ψ, 430. οὐκ ἀΐεις, O, 248, non intelligis? coll. 252. et conf. illud alterum ἀΐω. ἦ οὐκ ἀΐεις, an non percipis et novisti? α, 298, *weissest du nicht, (dost thou not know?)* ex fama et sermone omnium. βοῆς ἀΐοντες, ι, 401. κ, 118. ξ, 266. ρ, 435, clamorem audientes. οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἕλκειν δὲ κέλονται, *merkest du nicht, (dost thou not perceive.)* σ, 11, et ἐπιλλίζειν est, contortis oculis signum dare. ergo apparet, ἀΐειν generaliter esse, percipere, sentire, intelligere, ventum ex aliqua re accipere. ἀγγελίης ἀΐουσα, audito nuntio, ω, 84. et 414, ὁμῶς ἀΐοντες, simul audientes. unde est τὸ ὁμάϊον, i. e. τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκρωμένων, ab ὁμοῦ ἀΐειν, auditorium, *versammlung von hörern, (audience:)* sicut ab ἀκούω est τὸ ὁμακόϊον, eodem significatu. ὁπότε Τρώων ἀΐοιεν ἐπιόντων, K, 189, quando sentirent eos adventantes. θρῆνον ἄϊε, sc. ἡ Ἀθήνη, Py. 12, 17. μελπομενῶν Μουσῶν ἄϊον, audiebant canentes, Py. 3, 161. βοὴν Πιερίδων ἀΐοντα, Py. 1, 27, quæ audiunt vocem Musarum.

αἰὼν, ῶνος. ὁ, et ionice ἡ. (Ἔω) duratio usque ad finem, perpetuitas aliqua. ponitur de tempore solo, et notat proprie τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ævum, duratio vitæ mortalis. hinc τελευτῆσαι τὸν αἰῶνα, est θανεῖν. est ergo ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ καὶ ὁ κατ᾽ αὐτὴν χρόνος. facta vox ab α intensivo et continuativo, et ab ἔω, cujus participium ἐὼν, quasi ἀεὶ ὢν, sc. nulla intermissione et perpetuo ὢν, donec adsit finis. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, Δ, 478, brevis ei ætas fuit. sic et P, 302, breve ævum. ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν, i. e. ἡ ζωὴ, E, 685, *im übrigen will ich gerne sterben, (for the rest I am willing to die,)* de cætero, deserat sane me vita, moriar si ita visum superis. ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, I, 415, in diuturnum spatium mihi vita erit, diu victurus sum. ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν, quando sane istum reliquerit anima et vita, Π, 453, ubi utrumque idem notat, *der athem und das daseyn, (breath and existence.)* ἐκ δ᾽ αἰὼν πέφαται, vitaque adempta est, T, 27. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, X, 58, et ipse vita tua priveris. ἀπ᾽ αἰῶνος νέος ὤλεο, Ω, 725, juvenis perdidisti vitam tuam, ἐν νεότητι ἐξεκόπης τῆς τεταγμένης ζωῆς. nam senes morientes minus lugentur. quanquam ille Græcus dixit, νέοι θνήσκουσιν οὓς φιλοῦσι θεοί: et quidam barbari luxere recens natum, cum tripudio prosequebantur mortuum. μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, ε, 160, neque tibi vita abbrevietur: nam ζωὴ φθίνει τοῖς μακροῖς θρήνοις. *härme dich nicht ab, (pine not away.)* et 152, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, defluebat dulcis vita. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν κτῆσιν ἐμὴν, η, 224, si videro possessionem meam, si sim apud meos et in meis, libens moriar. ψυχῆς καὶ αἰῶνός εὐνίν σε ποιεῖν, ι, 523, vita privare te. ἵνα μηκέτι ὀδυρομένη αἰῶνα φθινύθω, σ, 203, ne amplius lugens vitam absumerem. αἰὼν ἔφεπε μόρσιμος, Ol. 2, 19, vita sequebatur felix, βίος εὔμοιρος. et 120, ἄδακρυν νέμονται αἰῶνα, illacrimabili fruuntur ævo. μὴ καθέλοι μιν αἰὼν, Ol. 9, 90, ne auferret eum ævum propinquum morti, nam additur, αἰὼν ἐφάψας πότμον, i. e. senectus. αἰὼν ἀσφαλὴς, Py. 3, 153, ævum securum, sine labe fortunæ. ἀκίνδυνον αἰῶνα πέσσων, Py. 4, 331, vitam sine periculo coquens. ἀπὸ βαθμίδων κλυτῆς αἰῶνος, Py. 5, 8, ab inclytæ vitæ fundamentis primis. αἰὼν μείλιχος, Py. 8, 139, suavis vitæ cursus. εὐθυπομπὴς, recta ductus. μακρὸς, Ne. 3, 130, i. e. senectus. αἰὼν ἡμέρα, Ne. 9, 106, vita clemens et placida. αἰῶνα τοῦτον εἵλετο, Ne. 10, 110, elegit et cepit hanc vitam. αἰὼν κυλινδομέναις ἡμέραις ἄλλα ἄλλοθεν ἐξήλλαξεν, Ist. 3, 29, vita labentibus diebus alia aliam in formam mutare solet, ὁ βίος. αἰῶνα ἐς μόρσιμον ἔπειμι, Ist. 7, 59, ad ævum fatale accedo, i. e. ad mortem. αἰὼν δόλιος, Ist. 8, 27, dolosum et incertorum eventuum ævum. notat ergo hæc vox apud utrumque poëtam tempus, quo homo est in vita. Vide ἠϊών.

αἰωρέω, f. ήσω. (Ἄω) tollo, elevo, suspendo. μάχαιραν, ἣ οἱ παρὰ ξίφεος κουλεὸν αἰὲν ἄορτο, T, 253. Γ, 272. est pro ᾐώρητο, tertia sing. plusquamp. pass. suspensa erat, pendebat: per syncopen medii η, augmento et ω, correptis ionice. quidam tamen scribunt melius ἄωρτο, i. e. ἐκρέματο. aliis placet, hoc ἄορτο esse plusquamp. pass. ab ἀείρω, f. ερῶ, jungo, cujus plusquamp. p. esset ἀέρμην, (sine augmento) ἄερσο, ἄερτο, mutato ε in ο: ut sit, juncta erat. posset id ita esse, nisi antiquorum plerique refragarentur. κνώσσων ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, i. e. ἐπαίρει, Py. 1, 17, dormiens incurvatum (vel potius læve) tergum attollit, dum caput dependet dormientis.

ἀκᾶ, (Χάω) adverb. idem quod ἦκα, et dorice. ἀκᾶ δ᾽ ἀνταγόρευσε καὶ Πελίας, placide autem vicissim allocutus est eum et Pelias, Py. 4, 278.

ἀκάζω, f. άσω. (Κῶ) acuo, cuspide munio, acie munio. ab hoc verbo in poëta est particip. præt. pass. ἀκαχμένος, pro ἠκασμένος, mucrone munitus. possis et futurum imaginari, ἀκάξω, a quo sit ἠκαχμένος, ordinaria deductione, et ut omittatur modo augmentum. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, hasta, cuspide ferrea acuta, K, 135, i. e. ἔχον ἀκὴν ὀξέος σιδήρου, ἐστομωμένον. sic Ξ, 12. O, 482. α, 99. ο, 5.0. υ, 127. et simpliciter, ἔγχος ἀκαχμένον, Φ, 72. πέλεκυν μέγαν, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, securim magnam, utrinque acie munitam, ε, 235, qualis et ἀμφίστομος et ἀμφίκοπος dicitur, *zweyschneidig, (two-edged.)* ἀκαχμένα δούρατα, M, 444. P, 412. φάσγανον (gladius) ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, χ, 80.

ἄκαινα, vide sub μέτρον, prope initium.

ἀκάκης, ἀκακήσιος, vide sequens.

ἀκακήτης, ου. ὁ. (Χάω) est epitheton Mercurii apud poëtam, ὁ εἰρηνικὸς καὶ μὴ κακοποιῶν, ἀλλ' εὔδωρος καὶ ἐριούνης: non maleficus, sed beneficus, et comis, et utilis. idem dicitur et ἀκάκης, ου. ὁ. forma Æolica est ἀκακήτα in nominativo. Ἑρμείας ἀκακήτα, Π, 185. ω, 10. nam masculina in ης primæ declinationis habent et terminationem in α, in nominativo; sed accentum non mutant, ut distinguantur a vocativo, qui accentum retrahit vel mutat. notat et τὸν ἐπιεικῆ, qui libenter cedit; quæ præcipua est laus rectæ indolis. dicitur et Ἑρμείης ἀκακήσιος, apud Callimach. in Dian. 143.

ἀκαλαῤῥείτης, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) placide fluens, ὁ ἡσύχως καὶ ἀκαλῶς ῥέων. ab ἀκαλὸς, ἡ, ὸν, quietus, placidus; quod est ab ἦκα, adverb. placide, unde et ἡκαλὸς scribitur. ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο, Η, 422. τ, 434. et innuitur hoc epitheto ἡ τοῦ ὠκεανοῦ πλημμυρὶς, æstus maris, qui sensim accedit et recedit ordinarie.

ἀκαλήφη, ἀκαλὸς, vide sub Ἀσκάλαφος, in R. et ἀκαλαῤῥείτης.

ἀκαμαντολόγχης, ου. ὁ. (Χάω) qui non defatigatur pugnando hasta, *der am spiesse nicht ermüdet, (one who is not fatigued in fighting with the spear.)* ab α privativo, et κάμνω, defatigor. est epitheton viri militaris equestris, Ist. 7, 13.

ἀκαμαντομάχης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) non defatigabilis in pugna. ab α privativo, et κάμνω, defatigor. ἀκαμαντομάχαι, Py. 4, 304, i. e. ἀκοπίαστοι κατὰ τὴν μάχην.

ἀκαμαντόπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) qui pedibus et cursu non delassatur. ab α privativo, et κάμνω, defatigor, et ποῦς, pes: ὁ μὴ καμὼν τοὺς πόδας. ἀκαμαντόποδος βροντῆς, Ol. 4, 2, quasi βροντῇ (tonitru) sit equus Jovis. ἀπήνης, Ol. 5, 6, currus, qui cursu non superatur, aut frangitur in cursu, τῆς κατὰ τὸν δρόμον ἀκοπιάστου. et his duobus locis est epitheton audax. sed magis verecunde est positum, Ol. 3, 5, ἀκαμαντοπόδων ἵππων.

ἀκάμας, αντος. ὁ ἡ. (Κάμω) qui non defatigatur multum laborando. Σπερχειῷ (ποταμῷ τῆς Θεσσαλίας) ἀκάμαντι, indefesso, Π, 176, nam perpetuo fluit, ἀέναος: hinc et filius ejus erat indefessus. et 823, σῦν ἀκάμαντα, aprum non facile defatigandum. ἠέλιον ἀκάμαντα, Σ, 239, 484, ob continuum motum, vel ob continuum ministerium quod præbet planetis suis. ἀκάμαντος πόντου, Ne. 6, 67, maris indefessi. quanquam alii id epitheton ibi omittunt. ἀκάμαντας ἵππους, Ol. 1, 141.

ἀκάματος, ου. ὁ ἡ. (Κάμω) qui non defatigatur, idem quod ἀκάμας. est in poëta epitheton ignis. Ε, 4. Ο, 598, 731. Π, 122. Σ, 225. Φ, 13, 341. Ψ, 52. υ, 123. φ, 181. nam πῦρ non est ἀμυδρὸν, *matt, (weary)* ἀλλ' ἐγκρατῶς τῆς ὑποκειμένης ὕλης δραττόμενον, ὡς ἐκείνην μὲν κάμνειν, αὐτὸ δὲ εἶναι ἀκάματον. nam, quamdiu est ignis, et non extinguitur, continuo vorat materiam combustibilem, nec ipse per ullam materiæ ejusmodi multitudinem superatur. conf. πῦρ. ἀκοπίατον, ἀκατάπαυστον.

ἄκαμπτος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) non flexus, non flexibilis. ψυχὴν ἄκαμπτος, de viro forti, Ist. 4, 89, animo non frangendus.

ἄκανθα, ης. ἡ. (Θέω) spina, sentis, *ein dorn, (a thorn.)* deinde in genere, omne quod habet aculeos; ut ergo et carduus, et omnis planta duris aculeis obsita, sic dicatur, *eine distel, und deren gleichen, (a thistle, and the like.)* est nomen ex ἡ ἀκὴ, cuspis, et ἀνὰ, supra, et θέω, curro, compositum: in cujus superficie, currunt ordine et extenduntur aculei. ὅτε ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃ ἀκάνθας ἀνὰ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται, ε, 328, s. ubi manifestum est, minutioris speciei sentes et carduos, a vento autumnali vehementi volvi per agros planos solitos, indicari. avicula suaviter cantillans ἡ ἀκανθὶς, ἴδος, quæ et ἡ ποικιλὶς, ἴδος, ob colorem varium, apud Theocr. Id. 7, 141.

ἄκανθα, ης. ἡ. (Κῶ) potest recte huc (*sub* ἀνακοντίζω) referri, ab ἡ ἀκὴ facta, cum paragoge: sicut ex μινυὸς fit μίνυνθα. sed cave huc referas ἀκμή. pertinet huc et ἡ κάκτος, ου, cardui species, valde pungens aculeis suis, apud Theocr. 10, 4.

ἀκανθεὼν, vide sub ἀλωὴ, prope finem.

ἀκανθὶς, vide sub ἄκανθα.

ἀκάρπιστος, vide sub ἀτρύγετος.

ἀκασκᾶ, vide sub ἀκὴν, ad finem.

ἀκαταθύμιος, vide sub θυμὸς, paullo ab initio, et καταθύμιος.

ἄκατος, ου. ἡ. (Ἄγω) est navigii actuarii species; ab ἄγω, duco, quasi ἀκτὸς, ductus, sc. per mare, vel a littore ad littus; interserto α, et hinc mutato accentu. ὡς ὅτε ἄνεμος ἄκατον εἰναλίαν, sc. ἔξω πλόου βάλλει, scapham marinam, sc. extra cursum pellit, Py. 11, 62. ἐπὶ πάσης ὁλκάδος, ἔν τ' ἀκάτῳ, στεῖχε ἀπὸ Αἰγίνης, Ne. 5, 5, in quavis nave oneraria, aut in navigio actuario, proficiscere ab Æginâ.

ἀκαχέω, f. ήσω. (Χάω) tristitia adficio, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε (omisso augm. gemere fecit) τοκῆας, Ψ, 223. οἴομαι αὐτὸν, ἔτι ζώοντα, ἀκαχῆσθαι, existimo eum, paulum et vix jam viventem, tristitia adfectum esse, pro ἠκαχῆσθαι, Τ, 335, infin. perf. pass. ἀκαχείατο θυμῷ, Μ, 179, tristes facti erant animo, dolebant et indignabantur; et est 3 plur. plusquamp. pass. ionice pro ἠκάχηντο: nimirum ν mutato, ex dialecto Ionica, in α, et η in ει. simplicius tamen dici potest, esse imperf. m. ab ἀκάχημι, mutato η in ει. ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ, Ε, 364, pro ἠκαχημένη, particip. perf. pass. ionice omisso augmento, et correpto η medio in ε, locoque ejus producto α in η, ex more. et 24, μὴ πάγχυ ἀκαχημένος εἴη, ne omnino tristitia oppressus esset; augm. omisso ob metrum et ionice. οἳ δεῦρο ὁρῶντες ἀκηχέδαται, qui huc adspicientes tristes facti sunt, Ρ, 637. pro ἠκάχηνται, 3, plur. perf. pass. ionice omisso augm. mutato ν in α, correpto η in ε, α in η producto, et interserto δ, ex more illius dialecti. Vide ἀκάχω.

ἀκάχημαι, (Χάω) tristitia adficior. ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἀκάχημαι, adspiciens gemo et indignor, θ, 314. ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι, τ, 95, quoniam multum et dense quasi tristor. ὀψόμενος πατέρα ἐσθλὸν, ὅς μοι πυκινῶς ἀκάχηται, visurus patrem bonum, qui mihi dense et serio tristatur, ψ, 360. ἀκάχησθαι, tristem esse et gemere, δ, 806. cæterum τὸ η in ejusmodi verbis in ημι, ortis a verbis in εω, est sicut in ἧμαι ab ἕω, sedeo. participium, ἀκαχήμενος (ἕνεκα) ἵππων, Λ, 701, tristis propter equos: posset sane esse particip. perf. pass. sine augm. ab ἀκαχέω, et scribi ἀκαχημένος. nam sensui perinde est. sic, πυκινῶς ἀκαχήμενον τέρποντες, dense gementem exhilarantes, Τ, 312. οὐ γάρ τι πρήξεις (nihil enim efficies et lucraberis) ἀκαχήμενος υἷος (ἕνεκα) ἑῆος, Ω, 550. ἀκαχήμενοι ἦτορ, ι, 62, i. e. λυπούμενοι, διὰ τοὺς ὀλωλότας: et sequitur, ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπολώλαμεν. sic et, 565, 105. κ, 77, 133, et sequens ibi, ὀλέσαντες ἑταίρους, pertinet ad præcedens ἀκαχήμενοι, continetque rationem luctus. ἀκαχήμενος ἦτορ, κ, 313. ν, 286. ο, 480. πυκινῶς, υ, 84. δμωαὶ, θυμὸν ἀκηχέμεναι, ancillæ, ex animo gementes, in animo lugentes, Σ, 29, ionice et poëtice pro ἀκαχήμεναι, ob metrum.

ἀκαχίζω, f. ίσω. (Χάω) tristem facio. ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις, π, 432. μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ, imperat. præs. pass. ne mihi valde luge animo, Ζ, 486, ne sis tristis mea causa. τῷ μήτι θανὼν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ, igitur nequaquam indignare et geme quod mortuus sis, λ, 485, qui est idem, imperativus Ionica diphthongo, pro ἀκαχίζου.

ἀκαχμένος vide sub ἀκάζω.

ἀκάχω, (Χάω) est per reduplicationem ab ἄχω, tristitia adficio, tristem facio, pro ἀχάχω. ἥ αὐτὸν μάλιστα ἤκαχε ἀποφθιμένη, ο, 356, quæ eum maxime gemere fecit cum moreretur ea; et sermo est de Laërte, cum ei moreretur uxor. ἤκαχε Θεσπρωτοὺς, læserat et malo adfecerat eos, π, 427. sic, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν, valde tristem fecit populum et exercitum eorum, cum caderet ipse, Π, 822. μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ, tristes fiebant, et adfligebantur animo, π, 342, ubi utrumque verbum fere notat idem, σιγηλὴν λύπην, οὐ κε θανόντι περ ὧδε ἀκαχοίμην, non sane sic gemerem si vel mortuus essem, α, 236. αὐτοῦ κε ἔνθα ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος, illic sane ibi tristaretur sedens solus, Θ, 207. ὅς οὐκ ἀκάχοιτο, Ν, 344. τῶν κε ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων, ob utrumque sane mortuum lugeremus, Π, 16, nam filii occidunt parentibus admodum flebiles.

ἀκέανοι, vide sub κεάζω.

ἀκειρεκόμης, ου. ὁ. (Κόμω) intonsus quod attinet comam. est epitheton Apollinis. ἀκειρεκόμαν Φοῖβον, Ist. 1, 8. ab α privat. et κείρω, tondeo.

ἀκέντητος, ου. ὁ ἡ. (Κέντω) non stimulo actus aut punctus. δέμας ἀκέντητον, Ol. 1, 33, i. e. ἀμάστικτον, de equo sponte currente. apparet ergo, κεντεῖν dici et de verberibus, quæ scutica ingeruntur: et ἀκέντητον esse, qui nullos habet vibices, aut vestigia in cute a verberibus scuticæ orta.

ἀκέομαι, vide ἀκέω.

ἀκέουσα, vide ἀκέων.

ἀκέρσαιος, vide sub κεραΐζω, bis, et ἀκήρατος.

ἀκέρδεια, ας. ἡ. (Χάω) defectus lucri et commodi, si ex aliqua re nihil commodi consequimur. ἀκέρδεια λέλογχε τοὺς κακηγόρους, Ol. 1, 84, i. e. ὁ κακηγορῶν οὐδὲν ἄλλο κερδίζει, πλὴν τοῦ, κακὸς εἶναι: οἱ κακήγοροι τῶν ἀνθρώπων, πυκνῶς ἐν ἀκερδείᾳ εἰσίν: βλάβη ἐκλήρωσεν αὐτοὺς καὶ περιέχει: οὐδὲν κερδαίνουσι.

ἀκερσεκόμης, ου. ὁ. (Κόμω) idem ac ἀκειρεκόμης, cujus coma nunquam tondetur. et est ejusdem originis, a κείρω, quod est a κέρω, f. Æol. κέρσω. ἀκερσεκόμης Φοῖβος, Υ, 39. ἀκερσεκόμᾳ Φοίβῳ, Py. 3, 26. nam καρηκομῶντες homines nonnunquam tamen tondentur, e. c. in luctu: de hoc vero τὸ κείρειν absolute negatur. nam sol nunquam est sine radiis fulgentibus.

ἄκεσμα, ατος. τό. (Χάω) medela, idem ac ἄκημα. ἀκέσματα νόσων, Py. 5, 86.

ἀκεστής, vide sub Ἀκέω.

ἀκεστὸς, ἡ, όν. (Χάω) quod sanari potest. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, Ι, 115, mentes et animi generosorum hominum facile sane curantur, ne affectus aliquis, sicut h. l. timoris, obtineat et noceat: sunt εὐδιόρθωτοι, et reficiunt facile quod peccarunt. ὁ ἀκέστωρ, ορος, sanator. nomen Apollinis apud Eurip. Androm. 900. Vide sub ἥκεστος.

ἄκεστρια, vide sub Ἀκέω.

ἀκέστωρ, vide sub ἀκεστός.

ἀκέφαλοι στίχοι, versus hexametri, syllabis brevibus incipientes, vide sub Βορέας, et ἐπειδή.

Ἀκέω, f. έσω. (Χάω) et media forma ἀκέομαι, f. έσομαι. sano, coire vulnus facio, medeor. est cum ἀκὴν ejusdem originis; ab α privativo nimirum, et χαίνω, hisco: et ponitur proprie de vulneribus, si persanantur ut coëant; deinde metaphorice de aliis malis quibus quis medetur. ἠκέσατο, medicam opem adferebat vulneri ejus, E, 402, 901, ubi sermo est de vulneratis in prœlio, et persanatis a medico. et 448, Αἰνείαν Λητώ καὶ Ἄρτεμις ἀκέοντο, pro ἠκέοντο, eum vulneratum et defatigatum curabant hæ deæ in templo suo, et reficiebant ei vires. ἀκειώμεθα θᾶσσον, sed medeamur ocyus huic malo, N, 115, succurramus laborantibus in pugna. ἰητροὶ, ἕλκεα ἀκειόμενοι, Π, 29, medici, vulnera curantes et obligantes. et 523, σὺ μὲν τόδε ἕλκος ἄκεσσαι, pro ἄκεσαι, tu sana hoc vulnus: et sigma ob metrum est duplicatum, sicut priore loco τὸ ε productum in ει. ἔπιον καὶ ἀκέοντο δίψαν, X, 2, bibebant et medebantur siti. ἀκέσασθε φίλοι, δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, κ, 69, medemini malo meo, O boni, facultas enim vobis est. νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, ξ, 383, naves reficientem, quas ei quassaverant tempestates. hinc est ὁ ἀκεστής, οῦ, medicus, maxime a Phrygibus sic appellatus. apud recentiores ἀκεῖσθαι est et ῥάπτειν, suere, sarcire, *nähen, flicken, (to sew, mend:)* unde γυναῖκες ἀκέστριαι sunt αἱ ῥάπτριαι καὶ ἀνυφάντριαι. ἀκειόμενον δίψαν, siti medentem, Py. 9, 180. ἡ φενάκη, ης, capillamentum adscititium, ad medendum calvitiei, est a φαίνω, et ἀκέομαι. unde per usum dictus ὁ φέναξ, ακος, impostor, et φενακίζω, speciosis verbis fallo.

ἀκέων, οντος. ὁ. et ἡ ἀκέουσα. (Χάω) silens, os non aperiens loquendi aut sonandi causa. factum nomen in forma participiali, ex ἀκήν. ponitur etiam adverbialiter pro ἀκήν, ἡσύχως. βῆ δὲ ἀκέων παρὰ θῖνα θαλάσσης, ibat silens per littus maris, A, 34, ὁ Χρύσης. et 512, ἀκέων δὴν ἧστο, Ζεύς, tacitus diu sedit. Ἀθηναίη ἀκέων (attice in genere communi, pro ἀκέουσα) ἦν, οὐδέ τι εἶπε, Δ, 22. nam Attici amant genus commune. sic, ὑλήεις Ζάκυνθος. sic et Θ, 459, et per μηδέν τι εἰπεῖν, explicatur τὸ, μὴ χαίνειν. sic alibi ἀχανὴς ἵστασθαί τις dicitur, i. e. ἄφωνος εἶναι. φθέγγεο, μηδὲ ἀκέων ἐπ᾽ ἐμὲ ἔρχεο, sonum ede, neque tacitus ad me vade, K, 85, inquit Nestor, audiens noctu aliquem euntem in castris. τοὺς ἀκέων συνέεργον λύγοις, hos silentio colligabam funibus, ι, 427. ἢ ἀκέων τλαίην, an patienter et cum silentio sufferrem, κ, 52, id magnum malum; *oder ob ich in der stille es ertragen wolle, (whether I would suffer it in silence.)* ἤσθιε, πῖνέ τε, ἁρπαλέως, ἀκέων, edebat bibebatque raptim et tacitus, ξ, 110, qui est mos cogitantis cum ira aliqua et festinatione quasi ad opem ferendam. et 195, δαίνυσθαι ἀκέοντε, ut nos ambo epulari possemus cum quiete; ubi et dualem vides, et usum nominis etiam de otio non turbato. ἀκέων κίνησε κάρη, silens movit caput, ρ, 465, 491. υ, 184, *schüttelte stillschweigens den kopf, (silently shook his head.)* et 385, ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, tacitus patrem adspiciebat. ἀλλ᾽ ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, φ, 89, ubi manifesto est usus adverbialis; sedete tacite et epulamini. ἡ δ᾽ ἀκέουσα ἧται σχεδὸν αἵματος, illa tacita sedet prope sanguinem, λ, 141, nec loquitur ad me. ἀλλ᾽ ἀκέουσα κάθησο, sed sede tu, O Juno, tacita et otiosa, A, 565. et 569, ἀκέουσα καθῆστο, tranquilla sedebat, ἡσυχάζουσα.

ἀκή, ῆς. ἡ. (Κῶ) cuspis cujusvis rei aculeatæ. *die spitze, (the point.)* est a κέω, findo, cum α intensivo. nam κέειν est et, pungere, imo et, pungendo designare, *abstecken, (to stick, stab.)* deinde in genere, cædere, findere. sic et ἡ ἀκίς, ίδος, quamvis cuspidem et rem aculeatam notat, Aristoph. Pax, 442, etiam cuspidem fracti ossis. *einen splitter vom knochen der zerschmettert ist, (a splinter of a broken bone.)*

ἀκήδεστος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) cujus curam nemo habet. in specie et primario, quem nemo sepeliendum curat. πάντες Ἰλίου ἐξαπόλοιντο ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. Z, 60, ubi utraque notio est jungenda, coll. 55, *deren sich niemand annimmet, sie auch nicht einmal begräbet, (whom no one cares about, or even buries:)* prior tamen notio est primaria, etiam hoc loco: *dessen sich niemand erharmet, (on whom none takes pity.)* est a κηδέω, f. έσω et ήσω.

ἀκηδέστως, (Κῶ) adverb. sine procuratione, ἀφροντίστως. sine sepultura, ἀνενταφιάστως. sine commiseratione, ἀνηλεῶς, δίχα τοῦ κήδεσθαι. ἵπποι εἷλκον αὐτὸν (τὸν Ἕκτορα) ἀκηδέστως ἐπὶ νῆας (ad castra Græca,) X, 465, ubi omnes tres significatus sunt jungendi. sic Ω, 410, ἕλκει αὐτὸν ἀκηδέστως, *unmitleidig, (uncompassionate.)*

ἀκηδέω, f. ήσω et έσω. (Κῶ) non curo aliquem, non facio ei justa, ἀμελέω, ἀφροντιστέω. οὔτις αὐτοῦ ἀκήδησε, pro ἠκήδησε, Ξ, 427, nemo eum neglexit. οὐ μέν μου ζώοντος ἀκήδεις, (pro ἠκήδεις, imperf.) ἀλλὰ θανόντος, inquit umbra Patrocli ad Achillem, Ψ, 70, non quidem me vivum negligebas, at nunc mortuum negligis, justa ei facienda differendo, coll. 71. hinc est adverbium ἀκηδέστως, i. e. ἀφροντίστως, et verbum ἀκηδιάω, negligo.

ἀκηδής, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) notat passive. οὗπερ οὐδεὶς κήδεται, incuratus, cujus nemo curam habet: notat et intransitive, nihil curans, de nulla re sollicitus, sine cura agens. hinc est ἡ ἀκηδία, incuria. ἢ κεῖται ἀκηδὴς ὁ ξεῖνος; υ, 130, an jacet hospes, ut vile quid, incuratus? *ohne pflege und vorsorge für ihn? (without care and attention.)* ἀκήδεστος. εἵματα μέν σοι κεῖται ἀκηδέα, ζ, 26, vestes jacent tibi incuratæ: *die kleidungsstücke liegen, und es wird nicht für sie von dir gesorget, (you let your clothes lie, and care nothing about them.)* sic, ἔντεα ἀκηδέα, τ, 18, i. e. ἠμελημένα. Sed, σώματα ἀκηδέα, corpora insepulta, ἀτημέλητα, ω, 186, ἀκήδευτα, ad sepeliendum nondum curata. ἰχθύες αἷμα ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, Φ, 123, pisces tibi sanguinem delambent, in fluvio jacenti mortuo, ἀφρόντιδες καὶ ἄφοβοι, securi et audaces. αὐτοὶ δὲ (θεοὶ) ἀκηδέες εἰσὶ, ipsi securum agunt ævum, sine sollicitudine et labore, Ω, 526. τὸν δὲ (κύνα) γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, ρ, 319, eumque mulieres negligentes καὶ ἀφρόντιδες non procurant. vides ergo, in bono et in malo sensu poni hac significatione. Vide sub κηδῶ, prope initium.

ἀκήλητος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) qui non flectitur suavitatibus, cujus animus non frangitur et inclinatur voluptate aliqua. firmus adversus oblectationes. σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστὶ, κ, 329, inquit Circe ad Ulyssem, cum hic bibisset poculum illud suavissimum, nec mutaretur ullo modo: ἀπαθὴς, ἄθελκτος, ἀκατάκλαστος.

ἄκημα, ατος. τό. (Χάω) medela. ἐπέτασσεν ἕλκει φάρμακα, ἀκήματα ὀδυνῶν, imposuit vulneri medicamina, remedia dolorum, O, 394. et ex hoc nomine apparet, fut. verbi ἀκέω esse et, ἀκήσω.

ἀκήν, (Χάω) adverb. sine voce, sine sono, sine hiatu oris, *ohne den mund aufzuthun, (without opening the mouth, without saying a word.)* est ab α privativo, et χαίνω, hisco, aperio os ad loquendum; quasi ἀχὴν, ionice mutato χ in κ, imo et eam ob causam, ne coincidat cum ὁ ἡ ἀχὴν, i. e. πτωχὸς, ὁ μὴ ἔχων τί. οἱ δ᾽ ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντα (pro, ἔποντα ἔχειν) ἐν στήθεσιν αὐδὴν, Δ, 429, gregarii milites silentio ibant, neque putares tantum exercitum sequentem habere loquelam et sonum in pectore, σιγῇ ἐπορεύοντο ὥστε δοκεῖν ἀφώνους εἶναι. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, omnes obmutuere et conticuere, Γ, 95, os non aperiebant loquendi causa, sed silebant, perturbati admiratione, aut alibi alio affectu. sic, H, 92, 398. Θ, 28. I, 29, 689. K, 218. Ψ, 676, i. e. ἐσίγησαν. η, 154, coll. 144, ἄνεῳ ἐγίνοντο, muti fiebant. θ, 234. λ, 332, 333. ν, 1, 2. π, 393. υ, 320. ἔνθα ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι, β, 82. πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν, δ, 285. αὐτοῦ (ibi) ἀκὴν εἶναι, φ, 239, 385, cum silentio esse. est ergo cum ὁ ἡ ἀχανής, non hians, non aperiens os, ejusdem notionis. recentiores adverbialiter dicunt ἀκασκᾶ, *sachte, (silently.)*

ἀκηράσιος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) non corruptus, non alteratus: purus; valetudini bene conducens, et mortem arcens. οἶνον ἀκηράσιον, θεῖον ποτὸν, ι, 205, ut notet vinum vetustum, nullo fato adverso corruptum, purissimum et vivacissimum.

ἀκήρατος, ου. ὁ ἡ (Κάρα) est ὁ ἀκέραιος in sensu passivo (nam in sensu activo paullo ante est notata vox, sub κεραΐζω) qui non destruitur aut incursatur a malo; σῶος, incolumis, μὴ ἔχων κῆρά τινα, non obnoxius malo fato, non corruptus aut perturbatus; ab α privativo et ἡ κήρ. οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, O, 498, domus et possessio integra χερσὶν ἐπιχεῦαι ὕδωρ ἀκήρατον, Ω, 303, i. e. καθαρὸν, nullis sordibus inquinatum. sic apud Euripid. Orest. 564, ἔσωσεν ἀκήρατον λέχος, conservavit lectum maritalem nullo adulterio contaminatum. et apud Herodot. VII. 10, est χρυσὸς ἀκήρατος, aurum purum et merum. ut ergo etymon a κεράω, misceo, sit apparens. κτήματα ἀκήρατα κεῖται ἐν οἴκῳ, ρ, 532, opes illæsæ sitæ sunt domi, nec incursantur ab aliqua peste. est ergo ἀκήρατος proprie ὁ ἐστερημένος κηρὸς κακῆς. ἀκηράτοις ἡνίαις, Py. 5, 43, i. e. ἀφθάρτοις, ἀδιαφθόροις, habenis non ruptis, nulli casui adverso subjectis. quia et ὕδωρ dicitur ἀκήρατον, apparet, per usum hanc vocem esse ad plura extensam.

ἀκήριος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) sine morte et malo fato, μὴ ὑποκείμενος κηρὶ κακῇ. ἀθάνατος, ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀβλαβής. τῇ οὔπω ποτὲ ναῦται ἀκήριοι εὐχετάονται παραφυγεῖν σὺν νηΐ, μ, 98, ea regione nunquam ulla ratione glorientur nautæ se prætervavigasse cum nave sine magno suo malo, sine aliqua morte quorumdam ex suis. sic et ψ, 328, Σκύλλην, ἣν οὔποτε ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν, quam nunquam sine damno et peste homines effugerunt, i. e. ἀβλαβεῖς καὶ μὴ παθόντες κῆρά τινα.

ἀκήριος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) non animosus, *ohne herz, (heartless.)* anima privatus, mortuus, *entseelet, (dead.)* a τὸ κῆρ, quod et ψυχὴν notat; cum α privativo. ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι, Λ, 392, acutum telum est, et exanimem statim facit, *tödtet auf der stelle, (kills instantaneously,)* ὀξέως θανατοῖ. ἤ σε δέος ἴσχει ἀκήριον; an te timor tenet exanimus? E, 812. et 817, οὔ με. sic, οὔ τινα, N, 224, i. e. ἀψυχοποιὸν, exanimans, *unbeherzt, (dispirited.)* ergo vides, dupliciter notare hoc nomen: alias νεκρὸν, i. e. ὅλως ἐστερημένον κῆρος, i. e. ψυχῆς, vitæ; alias, timidum valde, cui deest cor forte. Doribus utroque sensu idem dicitur ὁ νῶκαρ, nam ii dicunt κὰρ pro κῆρ, et νῆ vel νω est particula negandi inseparabilis. ἥμενοι αὖθι ἀκήριοι, καὶ ἀκλεεῖς, H, 100, sedentes hic sine forti animo, et sine gloria; *sitzet hier als leute die kein herz im leibe haben, und keinen edlen namen*

erjagen, (sit here like inglorious dastards.) ἄλλοτε τ' αὖ φθινύθουσι ἀκήριοι, alias rursus pereunt mortui, νεκροὶ, Φ, 166; et totus ille locus ab 462—467, satis acerbe pingit miseriam et futilitatem vitæ humanæ, ex ore Apollinis loquentis. sic et νεκρὸς est composita vox, ex particula negandi inseparabili νὴ vel νὶ, et τὸ κὴρ, i. e. ψυχὴ, cui deest anima viva. aliud ἀκήριος vide supra.

ἀκηχέδαται, pro ἠκάχηνται, vide sub ἀκαχίω.

ἀκιδνὸς, ή, όν. (Εἴδω) est ab αἰκίζω, deformo, misere tracto; abjecto priori Iota, sicut a παίζω fit παιδνός. notat vilis, non speciosus, misere habitus, *schlecht, unansehnlich, übel beschaffen und zugerichtet, jämmerlich, elend, (miserable, inconsiderable, vile, base, contemptible.)* ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος (i. e. κατὰ τὸ εἶδος) ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ, forma inferior et vilior est, Θ, 169, minus speciosus externa facie. σεῖο (σοῦ) Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη, inquit Ulysses ad Calypsô, ε, 217, est facie et forma multo deterior te, multo inferior. et his locis in sensu primo. nam proprie hæc vox de adspectu non satis honesto aut pulcro ponitur. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο, σ, 129, i. e. οὐδὲν εὐτελέστερον, nihil vilius, nihil contemtius, simul et οὐδὲν φερεπονώτερον. ut ergo h. l. sit metaphorice: nam quæ facie sunt deformata, ea solent contemni, et pro vili, imo pro nihilo sæpe putari. simul et, quia αἰκίζω est, fœde et deformiter tracto: hinc ἀκιδνὸς est, qui fœde et inclementer tractatur, *dem es übel gehet, der hart gehalten wird, dass man seinen jammer an ihm siehet, (one who is ill and cruelly used, so that his wretchedness is manifest;)* miserabilis. Vide sub κίδνημι.

ἄκικυς, υος. ὁ ἡ. (Ἔω) sine viribus corporeis. *kraftlos, der nicht wohl fort kann, (destitute of strength, weak.)* ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς. ι, 515, sc. si conferatur cum Polyphemo, immensis viribus corporis prædito. ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς, ignavus ero et imbecillus, φ, 131, *werde entweder auch künftig so seyn, (shall either be so in future.)*

ἀκίνδυνος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) sine periculo. ἀκίνδυνον ἔπος, Py. 2, 122, securum a reprehensione: ἀκίνδυνον τὸν αἰῶνα, ævum, Py. 4, 330, *ein sicheres leben, (a secure life.)* ἀκίνδυνοι ἀρεταὶ, Ol. 6, 14. αἱ χωρὶς πόνων, virtutes quæ nihil periculi subeunt, quæ nihil tentant periculosum et magnum: et eæ sunt viles.

ἀκίνητος, ου. ὁ ἡ. et ionice ἡ ἀκινήτη. (Ἔω) immotus. οὐκ ἔχε ἀκινήτην ῥάβδον, non tenuisset scipionem suum immotum, Ol. 9, 51. ἔπτηξαν ἀκίνητοι, obstupuerunt immoti, Py. 4, 101, præ stupore se non moventes loco.

ἀκὶς, vide ἀκή.

ἀκίχητος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) quem adsequi nequeas. *den man nicht kriegt und einholen kann, (whom one cannot overtake:)* Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα διώκων ἵππους Αἰακίδαο, P, 75, ubi alii cum Aristarcho ponunt comma post ἀκίχητα, ut neutrum plurale sit adverbialiter, tu nunc sane sic in vanum et sine consecutione curris, *laufst dingen nach die du nicht erreichen kanst, (runnest after things which thou canst not attain.)* alii vero comma ponunt post θέεις, ut neutrum plurale sit adjectivum ad ἵππους per appositionem, sectans non adsequendas res, equos nimirum Achillis. prius videtur præstare, et est proverbialiter dictum ab Apolline.

Ἀκκὼ, vide sub νοέω, prope initium.

ἄκλαυτος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) indefletus. κεῖται νέκυς (corpus mortui, *eine leiche) (a corpse)* ἄκλαυτος, X, 386. σῶμα κατελείπομεν ἄκλαυτον, λ, 54. et 72. μή με ἄκλαυτον καταλείπειν. etiam active, ὁ μὴ κλαίων. οὐδέ σε δὴν ἄκλαυτον ἔσεσθαι, δ, 494, non te diu sine lacrimis fore. est ergo, ut Romanorum *illacrimabilis* quod est active, Hor. 2, Od. 14, 6. passive vero Hor. 4, 9, 26. recentiores dixere ἄκλαυστος, quam formam etiam Homero obtrudunt quædam exemplaria, contra usum Ionicum et antiquum.

ἀκλεὴς, έος. ὁ ἡ. (Κέλω) sine fama, sine nomine celebri. per syncopen dicitur ἀκλὴς, έος, ὁ ἡ. et per ἔκτασιν, ἀκλειὴς et ἀκληής. sic et ex verbo κλείζω fit κληΐζω, unde est κλῆσον pro κλεῖσον. ἀκλεὲς αὔτως, H, 100, sic sine ulla fama nota: et est, non neutrum adverbialiter, sed pro ἀκλεεῖς. jam hoc Iota tertiæ declinationis contractæ sæpe sic extruditur. οὐ μὰν ἀκλειεῖς, non certe sine nomine insigni, M, 318, ubi alii habent ἀκληεῖς, non minus recte: nam ε potest et per ει, et per η, extendi. αὐτὸν ἀκλέα, eum sic, ut de eo nihil narretur fama, δ, 728, per syncopen pro ἀκλεέα. et hæc syncope est Ionica: communiter fit contractio in ἀκλεῆ, attice vero in ἀκλεᾶ, εὐκλεᾶ, δυσκλεᾶ, ὑγιᾶ, εὐφυᾶ, etc. ἀκλεὴς τιμὴ, Ol. 12, 22, inglorium decus et sine celebratione famæ.

ἀκλεῶς et ἀκλειῶς, (Κέλω) adverb. sine fama et nomine. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, X, 304, ne tamen certe ignaviter et inglorie perierim. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, α, 241, nunc vero eum sine fama Harpyiæ abripuerunt; quod explicatur 242, οἴχεται ἄϊστος ἄπυστος, perit sic, ut nemo de eo sciat quomodo et ubi pereat. de quo nihil auditur fama. sic et ξ, 371.

ἄκληρος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) qui non habet partem agri propriam, qui non habet facultates proprias, ὀλιγόκληρος, pauper. nam βίοτος et κλῆρος sæpe sunt idem. ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, λ, 489, ubi prius explicatur per posterius.

ἀκλήρωτος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) sine parte, sine sorte in partitione. ἀκλήρωτον χώρας, i. e. ἄμοιρον, Ol. 7, 108.

ἀκμὴ, ῆς. ἡ. (Κάμω) notat summum gradum activitatis in aliqua re. hinc et πυρὸς ἀκμαὶ sunt αἱ ἀναδόσεις πυρὸς, supremæ et in altum elatæ flammæ, Eurip. Phœn. 1261, τὰ φῶτα τὰ ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφερόμενα, quæ in sacrificiis spectabantur a vatibus. est ab α intensivo, et καμεῖν, valde in efficiendo aliquo operari. sic ἀκμὴ ξυροῦ est acies acutissima novaculæ, *die schneide eines scheermessers, (the edge of a razor,)* K, 173, atque ibi est proverbialis locutio, ἐφίσταται ἀκμῆς ξυροῦ, *man stehet auf der schneide des scheermessers, (he stands on the edge of a razor,)* i. e. res est in maximo et celerrimo discrimine, *das messer ist an die gurgel gesetzet, (the knife is at the throat.)* vide τὸ ξυρόν. deinde de quovis summo gradu vigoris et virium ponitur hæc vox. ἀκμῇ (ἐν) ἦρος pro ἔαρος, Py. 4, 114, in vigore summo veris. ἀκμῇ φασγάνου, Py. 9, 141, acie gladii, *mit der schärfe des schwerdtes, (with the edge of the sword.)* ἀκμὴν ἀμφὶ ζέουσαν ὕδατος, Ol. 1, 78, i. e. εἰς ὕδωρ ἀκμαίως ζέον. ἀκμὴν τραχεῖαν ἐγχέων, Py. 1, 20, i. e. πόλεμον, prœlium. ἀκμὴν ὀδόντων, Ne. 4, 103, aciem dentium, i. e. acutissimos dentes. ποδῶν (κατὰ) ἀκμὴν, Ist. 8, 83, quod attinet vigorem pedum. ἀκμαὶ ἰσχύος θρασύπονοι, Ol. 1, 156, vigores roboris in laboribus audaces.

ἀκμηνὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κάμω) vigens, valde vegetus, ἀκμὴν ἔχων τοῦ νεάζειν, in summo juventæ gradu. θάμνος ἐλαίης ἀκμηνὸς θαλέθων, ψ, 191.

ἄκμηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάμω) est ὁ ἄγευστος καὶ νῆστις, qui nec cibum nec potum gustavit eo die: et in specie notatur, qui omnes intendit vires labori, adeo, ut et cibo abstineat vel abstinere cogatur. nam videtur commodissime deduci ab ἡ ἀκμὴ, quæ, præter summum alicujus rei gradum, etiam apud Æoles notat τὴν ἀσιτίαν, jejunitatem. est ergo ἄκμηνος ex dialecto Æolica, jejunus. ἄκμηνος σίτοιο, T, 163. et 207, νήστιας, ἀκμήνους. et 320, ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος. 346, ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. alii, usum Æolicum non attendentes, derivant ab ἡ ἰκμὰς, humor; quasi sit αἴκμηνος, i. e. ξηρὸς, χωρὶς ἰκμάδος.

ἀκμὴς, ῆτος. ὁ ἡ. (Κάμω) non fessus, recens, integer viribus. Attici recentiores mallent scribere ἀγμὴς, ut a δοκέω est τὸ δόγμα, et ut Sophocles habet ἔοιγμεν per syncopen pro ἐοίκαμεν. est a κάμνω, cum α privativo. ῥεῖα δέ κε ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ὤσαισθε πρὸς ἄστυ, et facile sane vos integri et recentes viribus, fessos viros repellere poteritis ad urbem, Λ, 801. Π, 44. φαίης κε ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν ἀντεσθαι ἐν πολέμῳ, O, 697, diceres sane, recentes et nihil imminutos viribus concurrere acie.

ἀκμόθετον, ου. τό. (Θέω) est ὁ τόπος ἔνθα ὁ ἄκμων τίθεται, locus vel basis, cui imponitur incus. et est per syncopen pro ἀκμονόθετον. ἀπ' ἀκμοθέτοιο ἀνέστη, Σ, 410. et 476, θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. sic et Θ, 274.

ἄκμων, ονος. ὁ (Κάμω) incus qua fabri ferrarii utuntur. *ein ambos, (an anvil.)* est ab α intensivo, et a κάμνω, compositum nomen; in quo valide laboratur. ἔθηκεν (Vulcanus) ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, Σ, 476. ἄκμονά τε, attulit secum faber aurarius, γ, 434, ut ergo de quavis etiam minore incude ponatur nomen. de Vulcano est Θ, 274. ἐκ ποδοῖϊν ἄκμονας ἧκα δύω, inquit Jupiter de Junone, O, 19, a pedibus tibi pendere feci vel appendi duas incudes; ubi ἄκμων, ut species, de quovis magno pondere ferri ponitur. fuit nimirum olim genus pœnæ, ut suspensus ex manibus superne alligatis, gravia quædam haberet ad pedes supra terram elatos, ut totum corpus doleret. et hac pœna affecerat Jupiter Junonem. possit nomen et ab α privativo esse, qui non defatigatur ictibus. nam re vera est et in usu adjectivum, ὁ ἡ ἄκμων, ονος, indefatigabilis. λόγχης ἄκμονες, hasta non fatigandi, Æschyl. Pers. 51, bellatores strenui. in fabulis ὁ Ἄκμων fingitur esse ὁ τοῦ Οὐρανοῦ πατὴρ, διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίου κινήσεως: et οἱ Ἀκμονίδαι sunt iidem qui οἱ Οὐρανίδαι et Οὐρανίωνες. sicut ab eadem causa, quod non defatigatur, ὁ Ἄτλας nomen habet, a τλάω suffero, et α intensivo: qui perpetuo suffert. ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν, Py. 1, 167, i. e. φιλαλήθει, forma linguam in incude veraci.

ἄκναμπτος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) non flexus, non flexibilis. χείρεσι καὶ βουλαῖς ἀκνάμπτοις, Py. 4, 128, i. e. ἀκαταμαχήτοις, σκληραῖς: immo innuit hoc epitheton, non declinabilibus, contra quæ resisti non potest, non evitandis aut superandis. Vide ἄκαμπτος.

ἄκνηστις, ιος et ιως. ἡ. (Κνάω) spina dorsi in quadrupedibus, *der rückgrad am vieh, (the spine in animals.)* sic dicta putatur, quia eam οὐκ ἔστι κνήσασθαι, quia quadrupedia non possunt eo pertingere ore suo ad scabendum. ut ergo sit ab α privat. et κνάω, i. e. ξύω. possit et esse ab α intensivo, et eodem κνάω, quia plerumque exstat paululum hæc spina, et tangenti insidentive dura est. ἔλαφον ἔπληξα κατ' ἄκνηστιν, μέσα νῶτα, κ, 161, ubi prius explicatur per posterius; et κατὰ velut bis positum est intelligendum: *ich traf und schoss ihn in den rücken, (I shot and hit him in the back.)*

ἀκοὴ, ῆς. ἡ. (῎Αω) et ionice ἀκουή. id quod auditur. *der laut, (sound.)* ἀκοὴ est a præt. perf. med. ἤκοα, ἀκουὴ vero a præsenti ἀκούω. ἀκουὴ ἕκαθεν γίνεται longe exauditur, Π, 634, *man kann es weit hören, (it may be heard at a great distance.)* μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, β, 308, ut de patre aliquid audias. sic et δ, 701. ι, 19. ξ, 179. ρ, 43. ἀκοὰ ἀστῶν, fama civium, Py. 1, 162, in sensu activo. et 174, εἴπερ φιλεῖς ἀκοὰν ἡδεῖαν ἀεὶ κλύειν. ἀκοὰ σοφοῖς, Py. 9, 134, sc. χαρίεσσα, *das hören kluge gerne, (the wise love to hear it.)*

ἀκοίτης, ου. ὁ. (Κῶ) maritus, socius thori conjugalis. ab α copulativo, et ὁ κοῖτος. ὁ ὁμοκοίτης. Κρόνου πάϊς, ὅς σοι ἀκοίτης, Ο, 91. ἥτις τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην, ε, 120. φίλον ὤλεσεν ἀκοίτην, φ, 88. ξυνεῦνα, πείσασα ἀκοίτην, Ne. 5, 51, uxor, persuadens marito. formam ἀκοίτας vide sub ἄκοιτις.

ἄκοιτις, ιος. ἡ. (Κῶ) uxor. conjux, eademque quæ ἡ ἄλοχος, cum α copulativo. nonnunquam possit et concipi cum α negativo, ut notetur virgo, quæ nunquam antea cum viro cubuit, ἡ μὴ κοιτασθεῖσα σὺν ἑτέρῳ, ἀλλ’ ἐκ παρθενίας ληφθεῖσα. et utraque notio plerumque est jungenda; etsi hæc posterior non semper. τῷ νικήσαντι (vincenti in certamine singulari Menelai et Paridis) φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, eris conjux, tu O Helena, Γ, 138. et 447, εἵπετο ἄκοιτις λέχοσδε, Helena cum Paride. ἀμείνονος ἀνδρὸς, Z, 350, ubi loquitur Helena. et 374, ἀμύμονα ἄκοιτιν, Hector suam Andromachen. ἥν κε ἐθέλοιμι, φίλην (meam) ποιήσομαι, I, 397. et 399, εἰκυῖαν, aptam, mihique convenientem: et loquitur Achilles. παλλακίδα φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δὲ ἄκοιτιν, I, 450, 449, ubi narrat Phœnix de patre suo, amante pellicem, justam vero uxorem adspernante: et ex hoc loco vis vocabuli maxime apparet. σὴν, Ξ, 268. et 353, εἶχε δ’ ἀγκὰς ἄκοιτιν, Jupiter Junonem. ἀγαγέσθαι θνητὴν, mortalem uxorem duxisse, non deam, Σ, 87, et sermo de Peleo. θνητῷ θεὰν ἐποίησαν ἄκοιτιν, de eodem et Thetide, Ω, 537. μνάασθαι ἄκοιτιν, α, 39, ambire. εἴρυσθαι, custodire, γ, 268. ποιήσατο, η, 66. ’Αμφιτρύωνος, λ, 265. ἀμύμονα οἴκοι, ν, 42. ἀτιμάζοντες, non honore adficientes, σ, 143. ω, 458. ἐὴν θήσεσθαι, φ, 316. et 325, μνῶνται ἀμύμονος ἀνδρός. ἐκτήσω, possides, nactus es, ω, 192. αὐτὸς (ὁ Αἴολος) θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας, præbuit filias suas filiis suis ut essent eorum conjuges, κ, 7, per syncopen, pro ἀκοίτιας. nisi velis contendere, ἀκοίτης, ου, esse generis communis attice et ionice, ὁ ἡ. ἄκοιτιν Διὸς, Py. 2, 62, Junonem. ἄκοιτιν θαλερὰν δεξάμενον, Ne. 1, 110, sc. Herculem, qui accepit τὴν ῞Ηβην conjugem. ἄκοιτιν πράξειν, Ne. 5, 66, ut labore multo lucraretur et conciliaret et acquireret sibi uxorem, sc. Peleus Thetidem, coll. Ne. 3, 60, s.

ἀκόλαστος, vide sub ΚΕ´ΛΩ prope finem.

ἄκολος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) buccella, μικρὸς ψωμὸς, *ein bissen, (a morsel.)* idem fere qui ὁ πύρνος. et est a τὸ κόλον, cum α deminutivo. possis et a κολούω, trunco, deminuo, factum dicere cum α privativo, quasi οὐκέτι κολούεσθαι καὶ εἰς μικρὰ τέμνεσθαι solitus: nam ejusmodi buccellæ integræ ori ingeruntur et ibi comminuuntur. sed ex nostra mente ἄκολος est ψωμὸς ὀλιγοτρόφος, nam una buccella non satiat esurientem. αἰτίζων ἀκόλους, ρ, 222, mendicans frustula, panis aut carnis, οὓς οὐκ ἄν τις ἔχοι κολούειν ἤτοι κολοβοῦν, σμικροτάτους ὄντας. Vide sub κόλον.

ἀκολουθέω, vide sequens.

ἀκόλουθος, ου. ὁ ἡ. (῞Εω) sequens, comitans. est ab α copulativo, et ἡ κέλευθος, qui eandem viam una vadit. et verbum ἀκολουθεῖν, una vadere, comitari. Vide sub δούλη, ad finem.

ἀκομιστία, ας. ἡ. (Κόμω) defectus curationis. nam ὁ ἡ ἀκόμιστος, non curatus, non bene tractatus et exceptus, est oppositum τοῦ, εὐκόμιστος. ὤλεσέν μοι ἄλη καὶ ἀκομιστίη ἶνα, φ, 284, perdidit mihi circumerratio et defectus tractationis debitæ vim corporis, *der mangel an guter pflege, (for want of care.)*

ἀκόμιστος, vide supra.

ἀκόνη, ης. ἡ. (Κνάω) cos. ab α intensivo, et κανέω, vel καίνω. nam cos atterit et inde acuit ferrum. ἀκόνην χαλκοδάμαντα, Ist. 6, 108, 106. δόξαν ἔχω τὶν ἐπὶ γλώσσᾳ ἀκόνης λιγυρᾶς, Ol. 6, 141, ubi est in sensu valde metaphorico; habeo tibi et porrigo sententiam in lingua cotis sonoræ, et hæc cos est Musica canora ipsa, poësis canora: lyrica poësis acuit me, ut proferam hanc sententiam.

ἀκόνιτον, vide sub ἐγκονέω, et ἄλφιτον.

ἀκοντίζω, f. ίσω. (Κῶ) jaculor, jaculum emitto. non notat τύπτειν δόρατι ἐκ τοῦ σχεδὸν, sed τὸ ἀφιέναι κατά τινος. ἀκόντισεν (pro ἠκόντισεν) αὐτοῦ, i. e. κατὰ αὐτοῦ, jaculabatur jaculum eminus in eum, Δ, 490. sic, ῞Εκτωρ δ’ ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ, jaculabatur hastam in eum, N, 183, 190, 502, 516, et 559, ἤ τινος ἀκοντίσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι, ubi significatus verbi ex opposito apparet. sic porro ἀκόντισε τοῦ, ἔγχει vel δουρὶ, Ξ, 402, 461. O, 429. P, 304, 525, 608. et sine casu personæ, cum solo ablativo rei, ἀκόντισε δουρὶ, Δ, 496, coll. 498, ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, viro jaculante. θοῶς, E, 533, 611. Λ, 576. N, 403. Π, 284. P, 574. etiam cum accusativo rei, ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, M, 44. Ξ, 422. confer porro cum genitivo personæ, Θ, 118. et sine eo, O, 573, coll. 575. et sine omni casu, μέλεον (frustra) δ’ ἠκόντισαν ἄμφω, Π, 336. et cum præpositione, ἐπὶ ῞Εκτορι ἵετο ἀκοντίσαι, contra Hectorem contendebat jaculari, Π, 359. ὁ μὲν ἔγχεϊ ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δὲ ἀπὸ νευρῆς ὀϊστῷ, N, 585. δουρὶ δ’ ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ, Θ, 229. πάντες ἀκόντισαν ἱέμενοι, χ, 255. et 263, ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι. et 265, πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα, ubi est et accusativus rei: sicut et 272. et 252, οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατε, jaculamini vos sex priores. etiam ἡ ἀρτηρία λέγεται ἀκοντίζειν αἵματι, ad formam δουρί. μακρὰ δισκήσας ἀκοντίσαιμι (κατὰ) τοσοῦτο, *so weit, (so far,)* Ist. 2, 52. ἀκοντίζων ἄγχιστα σκοποῦ, Ne. 9, 131. ἀκοντίζοντες αἰχμαῖς, hastis, Ist. 1, 33.

ἀκοντιστὴς, οῦ. ὁ. (Κῶ) jaculator eminus. υἷες ἀκοντισταὶ, filii boni jaculatores, Π, 328. ἠμὲν ἀκοντιστὰς, ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν, σ, 261.

ἀκοντιστὺς, ύος. ἡ. (Κῶ) jaculatio, certamen jaculorum. οὐδέ τ’ ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, inibis, Ψ, 622. ad formam τῆς ἐδητύος, ὀτρυντύος, etc.

ἀκόρητος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) non satiatus, insatiabilis. a κορέω, f. έσω, deberet esse ἀκόρεστος: sed ea forma hujus adjectivi in poëta non occurrit, quæ cæterum est a præt. perf. pass. ejus verbi. apud Atticos ἀκόρητος est ἀκαλλώπιστος, non purgatus verrendo, sordidus, Aristoph. Nub. 44. εἰ μόθου (pugnæ) ἐστὶ ἀκόρητος, H, 117. πολέμου, M, 335. δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς, N, 621. et 639, μάχης: et his duobus locis est ἐπὶ ψόγου positum. Sed Υ, 2, μάχης ἀκόρητοι, est ἐπὶ ἐπαίνου: neque id mirum, nam Achilles nunc tantum, ob occisum Patroclum, est talis, non vero semper. ergo apte poëta est ἀμφίγλωσσος in quibusdam vocibus. ἀπειλῶν ἀκόρητοι, Ξ, 479, i. e. ἀλαζόνες ἐν τῷ ἀπειλεῖσθαι δεινὰ, καὶ καυχηταί.

ἄκορος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) non satietate captus, non satur. indefessus. εἰρεσία ἄκορος, remigatio indefessa, Py. 4, 360.

ἄκος, εος. τό. (Χάω) medela, remedium. οὐδέ τι μῆχός ἐστιν, εὑρεῖν ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ, I, 250, neque ulla facultas est inveniendi remedium contra hoc admissum malum, *kein mittel mehr, wenn das unglück einmal geschehen ist, (no remedy for the evil now that it has taken place:)* coll. 249, ubi luditur ad ἄχος. θέειον, κακῶν ἄκος, χ, 481, sulphur adfer, remedium malorum, quo expiatur et lustratur et sacratur domus. ἄκος ὑγιηρὸν πληγῶν, Ne. 3, 29.

ἄκοσμος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) sine ordine apto, sine ratione et more. ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, noverat in pectore suo verba indecentia et multa, de Thersite, B, 213, et hoc ὑπερβολὴν ἀφροσύνης ἐνδείκνυται, ergo procul τῆς εὐκοσμίας erat homo iste: hinc et ἐχθρὸς τοῖς βασιλεῦσιν ὡς κοσμήτορσιν, ἄκοσμος αὐτὸς ὤν. contrarium est εὔκοσμος εἴδησις, scientia bene ordinata et disposita, ratione certa.

ἀκοστέω, f. ήσω. (Χάω) curor cibo. ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, ad præsepe pastus, Z, 506. O, 263. nam αἱ ἀκοσταὶ dicuntur cibi, in specie hordeum. est a τὸ ἄκος, sicut alibi poëta dicit, ἀκέοντο δίψαν. et in genere est, λαβεῖν ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει.

ἀκουάζομαι, f. άσομαι. (῎Αω) vocor, audio. δαιτὸς ἀκουάζεσθον, vos ambo ad convivium vocamini, Δ, 343, auditis vocantem ad convivium. δαιτυμόνες ἀκουάζονται ἀοιδοῦ, ι, 7, convivantes audiunt musicum, aures præbent cantori. ἀκουάζεσθε ἀοιδοῦ, ν, 9, præbetis aures musico.

ἀκουὴ pro ἀκοὴ, quod vide.

ἄκουρος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) filio carens, ἄπαις κούρου ἄῤῥενος, *ohne son, (without son.)* η, 64, nam filiam habebat.

ἀκούω, f. ούσω. (῎Αω) audio, *ich höre, (I hear:)* intelligo, *ich verstehe recht, (I understand:)* obsequor, *ich gehorche, (I obey.)* a τὸ οὖς, *das ohr, (the ear,)* et ἀΐω vel ἄω, sentio. construitur varie. ἀκούων ἐτέρπετο, A, 474. ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε, B, 16, et 200, ἄλλων μῦθον ἄκουε. et 194, οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπε: ubi est, intelleximus. et 486, ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. τοῦ δὲ ’Απόλλων εὐξαμένου ἤκουσεν, A, 381, *erhörete ihn, (heard him.)* et 396, πολλάκι γάρ σέο ἄκουσα εὐχομένης, te gloriantem vel confitentem. ἀκούσειαν δὲ βασιλέων, B, 98, ut audire possent reges, regum verba. ὅτε ὑπὲρ σου αἴσχεα ἀκούω, Z, 524, *zu hören bekomme, (come to hear.)* ὃν (μῦθον) μέν κε ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, pro ἀκούειν, A, 547, quem audire te fas est, qui tibi convenit ut eum audias. καί σε γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν (audimus ex fama, accepimus) ὄλβιον εἶναι, Ω, 543. ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε, nonne hortantem auditis copias suas, O, 506. δύνασαι δέ τε πάντοσε ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, potes, O Deus, ubique audire virum dolentem, Π, 515, ὑπακούειν καὶ πείθεσθαι. et 531, ὅττι οἱ ὦκα ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένου, quod se precantem Deus cito audierit, *erhöret habe, (has heard,)* ubi simul cum dativo, οἱ, et cum genitivo, εὐξαμένου, ob æquipollentiam constructionis. αἴκε ἐθέλῃ εἰπόντος ἀκουέμεν, si velit loquentem audire, Z, 281, i. e. parere, *gehör geben, (to give ear.)* τάτε (pro ἅτε) μέλλετε ἀκουέμεν ὥσπερ ἐτεὸν, Ξ, 125, *das ihr wohl werdet gehöret haben, (that you must indeed have heard.)* σοὶ αὔτως οὔατα ἀκουέμεν ἐστὶ, frustra tibi sunt aures ad audiendum, O, 129, *ohren zu hören, (ears to hear.)* ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, T, 79, stantem, i. e. dicentem, audire decet: estque ea excitatio ad attente audiendum, neque interturbandum interpellationibus. πάντα ἤκουομεν ὡς ἐπέτελλε, Λ, 767, omnia satis bene audiebamus quomodo præcipiebat. οἱ δ’ οὔασι πάντες ἄκουον, M, 442. i. e. αὐτήκοοι τοῦ λόγου ἐγίνοντο, neque per nuntios iis nuntiabatur. μῦθον ἄκουον τὸν ῞Εκτωρ ἀγόρευε, Θ, 492, oratio-

nem, concionem audiebant, *höreten der rede zu, (listened to the speech.)* ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα, I, 591. ὁμοκλητῆρος ἀκούων, M, 273. νόσφιν, P, 408, seorsum et solus ex sola audiens. εἴδετε ἀκούουσαι, sciatis audientes, Σ, 53. ἀκούοντες βασιλῆος, T, 256. πρόκλυτα ἔπεα, olim celebria verba, Υ, 204. κεῖνος σοῦ ζώοντος ἀκούων, Ω, 490, audiens te vivere. et 632, εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων. εἰ πτώσσοντας ἀκούσει, H, 129, si resciscet. μή σου ἀκούσω εὐχομένου, Φ, 475. εὖ ἔθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ, O, 199. et 96, ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν, inter omnes audies. μή τις ἄλλος τοῦτον ἀκούσῃ μῦθον, Ξ, 90. ἤν τις ἀκούσῃ, P, 245, si quis exaudire possit. et 256, ὀξὺ ἄκουσεν. ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, Φ, 575. οὔπω ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, Δ, 331, nondum audierant copiæ eorum clamorem bellicum: attice pro ἤκουε, nam Attici amant mediam formam. sic ἐσώζετο pro ἔσωζε. conf. ἀϋτὴ ad h. l. οὕνεκα ἄκουσε τείρεσθαι Τρῶας, audierat fama, Z, 386. οὐ γὰρ ἐγὼ ὄπα ἄκουσα (ἤκουσα) θεῶν, H, 53. κλάγξαντος ἄκουσαν, K, 276, clangentem avem nocturnam audiebant. ἀμείλικτον δ' ὄπα, immitem vocem, Λ, 137. sic ἄκουσε, Φ, 98. ἐπεὶ βασιλῆος, Π, 211. et talis genitivus est ellipticus, omisso μῦθον, sermonem, verba. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ, Σ, 35. ἐπεὶ τόγε, Υ, 318. et 380, θεοῦ ὄπα φωνήσαντος. κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς, X, 447, sc. φωνὴν aut ejusmodi accusativum omissum. ἐπεὶ τόγε, Φ, 377. Ψ, 161. αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, sc. ὄπα, Ω, 223. et 767, οὔπω σοῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος. σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον, Z, 334. σὺ μέν μευ ἄκουσον, I, 262. πῶς κέν τις ἀκούσαι, *wie könnte doch wohl jemand hören, (how indeed could one hear,)* T, 81. μῦθον ἀκούσας ἐχάρη μέγα, Γ, 76. οὐδ' ἀπίθησεν ἀκούσας, Δ, 198, non dicto audiens non fuit. et 435, ἀκουσάσαι ὄπα ἀρνῶν. θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, K, 184. et 354, ἔστη δοῦπον ἀκούσας. κλισίηθεν, Λ, 602. κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας, P, 694. χαίρω, σοῦ τὸν μῦθον, T, 185. ὁμοκλητῆρος, Ψ, 452. ἤν που ἀκούσῃ, α, 94. et 282, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς. et 287, εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. et 289, εἰ δέ κε τεθνειῶτος. et 326, οἱ δὲ σιωπῇ εἵατο ἀκούοντες, *zuhörende, (listening.)* et 353. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, obfirmet se tuus animus ad audiendum. et 352, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη. et 370, ἐπεὶ τόγε καλὸν, ἀκουέμεν ἀοιδοῦ τοιοῦδε. sic et ι, 3. κέρδεά τε, οἷα οὔπω τινὰ ἀκούομεν, reperimus in historiis, β, 118. et 314, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, pro πυνθανόμενος ἀκούω, ἀντιστρόφως dictum. et 375, πρὶν ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι. et 412, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουεν. et 423, τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν, hortanti paruerunt. πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω, γ, 83, *ich gehe dem weiten rufe von meinem vater nach, ob ich ihn wozu hören bekommen kann, (I seek after the wide spread glory of my father, if I may any where hear of him.)* et 193, Ἀτρείδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες, ubi καὶ pertinet ad νόσφιν, vos ipsi etiam procul remoti, tamen auditis ex relatione vulgata. καὶ πατέρων τάδε μέλλετε ἀκουέμεν, δ, 94, ex patribus vestris hæc estis audituri. et 114, πατρὸς ἀκούσας, de patre suo audiens aliquam mentionem. et 281, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας. et 384, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας πλαζομένου. (sic et γ, 94.) et 553, ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι. et 597, αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν, ἀκούων, τέρπομαι. et 688, οὐδέ τι πατρῶν ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες. et 728, οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα, properantem hinc non audivi. coll. 748. καὶ δὴ δοῦπον, ε, 401. θεοῦ δ' ὡς, δῆμος ἄκουσε, obediebat ei ut deo, η, 11, et 167, ἐπεὶ τόγε ἄκουσε ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν, θ, 95: sic et 534. et 143, ἐπεὶ τόγε. et 272, Ἥφαιστος δ' ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσε. et 429, ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. et 491, ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν ἢ ἄλλου ἀκούσας, ubi poëta per aliam personam se ipse describit. et 564, ἀλλὰ τάδε ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα. et 578, Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων. φθεγξαμένου ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, ι, 497. Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, κ, 221. εἰ δ' ἔτι ἀκουέμεναι (pro ἀκούειν) λιλαίεαι, λ, 379. et 420, οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Πριάμοιο θυγατρός. et 457, ζώοντος ἀκούετε παιδός. et 560, ἵνα ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς ἡμέτερον. σὺ δὲ ἄκουσον, μ, 37. et 41, φθόγγον ἀκούσῃ. et 49, ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἴκε ἐθέλῃς, sc. δύνασαι. et 52, ὄφρα ὄπα ἀκούῃς Σειρήνοιϊν. et 160, οἶον ἐμὲ ἠνώγει ὄπα. et 185, ἵνα νωϊτέρην ὄπα. et 187, πρὶν ἡμῶν μελίγηρυν ὄπα ἀκοῦσαι. et 198, οὐδ' ἔτι ἔπειτα ἠκούομεν φθογγῆς Σειρήνων. et 202, δοῦπον ἄκουσα. et 265, μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν. 389, ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς, sc. λεγομένης, et 400, ἡ δ' ἔφη Ἑρμείαο διακτόρου αὐτὴ ἀκοῦσαι. ἐπεὶ τόγε ἄκουσε, ν, 159. μή τις σεῦ ἄλλος ἀκούσῃ, ξ, 493. σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον, ο, 317. et 373, ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον: ubi ἀκοῦσαι pertinet ad ἔπος, ad ἔργον substituendus alius infinitivus, e. c. ἰδεῖν, ἢ μαθεῖν, ἢ γνῶναι, aut similis his. et 392, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν, licet oblectantibus nobis, audire invicem et narrare. et 402, εἴπου ἀκούεις, ubi præsens est pro præterito: vel ἀκούειν notat et in genere, nosse. ὄφρα σε ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω, tuum sermonem audiam, π, 32. et 92, ἦ μάλα μευ καταδάπτεται ἀκούοντος ἦτορ. et 241, ὦ πάτερ, ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον. et 259, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ. et 301, μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον (domi et in patria sua) ἐόντος. et 380, οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα. εἴπου ἄκουσας, ρ, 106. et 115, ἐπιχθονίων τεῦ ἀκοῦσαι, ex terrestrium ullo. et 348, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε. et 551. et 492, ὡς οὖν ἤκουσε. et 520, τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν ὁππότ' ἀείδῃ. et 525, στεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ζωοῦ, affirmat se audisse de eo. ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, famam bonam, σ, 125. et 128, σὺ δὲ σύνθεο καί μευ. τοῦ δ' ἤκουσε, τ, 89. et 204, τῆς δ' ἄρ' ἀκουσάσης ῥέε δάκρυα. et 270, ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα, ubi cum præpositione περὶ constructum verbum. et 419, τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν. et 535, μοὶ τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, καὶ ἄκουσον, *deute mir den traum und lass ihn dir erzählen, (expound my dream and listen to it.)* ἑκάστου μῦθον ἄκουε, υ, 389. νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων, φ, 169. et 210, οὔ τευ (τινὸς) ἄκουσα εὐξαμένου ἐμὲ ἱκέσθαι. et 237, ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ. et 290, αὐτὰρ ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει, ubi magnifice proci ipsi de se loquuntur. *ist es nicht gnade genug, dass du uns so nahe kommen darfst, (is it not favour enough that thou art permitted to come so near us?)* τοῦ δ' ἤκουσε, χ, 354. στόνον οἷον ἄκουον, ψ, 40. et 135, ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων. et 308, ἡ δὲ ἄρ' ἐτέρπετο ἀκούουσα. σὺ δὲ σύνθεο καί μευ, ω, 264. τῆς (φόρμιγγος) ἀκούει μὲν βάσις, Py. 1, 4, quam audit incessus saltantium, i. e. obedit ei, ὑπακούει αὐτῇ. ἀκούομεν, audimus, Ne. 4, 126, ex monumentis famæ. accepimus. ἀκούοντι (dorice pro ἀκούουσι) σφὸν ὄλβον, audiunt suam felicitatem, Py. 5, 135. εἴ τις ἀκούῃ λόγον ἐσλὸν, Ist. 5, 17. ἤκουσας ἀρὰν, Ζεῦ, Ist. 6, 63, audivisti precationem. ἄκουσεν Δαναὸν, οἷον εὗρεν γάμον θυγατράσιν, Py. 9, 195. Ἕκτωρ Αἴαντος ἄκουσεν, Ne. 2, 22. θεσφάτων, Ist. 8, 67. ἄκουσον, Ne. 7, 2. ἀκούσατε, Py. 6, 1. inquiunt οἱ χορευταὶ inter se. ἀκούσας τοῦ, Ol. 8, 106. τῶν, Py. 4, 240. οὔτε ἀκοῦσαι οὔτε ἰδεῖν, Ol. 6, 87. ἀκοῦσαι θαῦμα, Py. 1, 50. εὖ, Ne. 1, 46. ἀκούειν εὖ, Py. 1, 192. φωνὴν ἀκούειν, Ol. 6, 112.

ἄκρα, ας. ἡ. (Κάρα) substantive posita: extremitas, summitas. ἀπὸ ἄκρας Ταινάρου, a promontorio alto Tænari, Py. 4, 310. ἄκραν πρὸς ἀλλοδαπὴν, Ne. 3, 47, ad peregrinum promontorium. notat ergo his locis, caput aut prominentiam terræ ad mare. dicitur et ἡ ἄκρη, ης.

ἀκράαντος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) quod ad effectum non pervenit, cui non annuitur a suprema potestate, ἀτελής. a κραιαίνω, cum α privativo: sicut ἄκραντος est a κραίνω. ἔργον ἀκράαντον, opus ad effectum suum non perveniens, B, 138. θεοπροπίην ἀκράαντον, β, 202, vaticinium irritum. ἔπεα ἀκράαντα φέροντες ὄνειροι, τ, 565, somnia res irritas et non consequendas ferentia.

ἀκραὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) pure spirans, sine admixtis nubibus aut pluviis. nam est compositum ex α privativo, κεράω, misceo, et ἄημι, flo. ὁ μὴ κεκραμένος ἑτέροις ἄνεμος. simul tamen et τὸ ἄκρον respicitur, gradus ille superior qui requiritur ad præsentem venti usum, ὁ ἄκρως ἀείς. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ, navigabamus boreâ vento puro et sereno, ξ, 253. et 299, ἡ δ' (ναῦς) ἔθεεν (currebat) βορέῃ. ἀκραῆ ζέφυρον, β, 421, Zephyrum pure et acriter tamen flantem: ubi alii legunt minus bene, εὐκραῆ.

ἀκραιφνὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) purus, intemeratus. pro ἀκεραιόφανής. de muliere illibata est Eurip. Alcest. 1052. Vide sub Πυλαιμένης in R.

ἄκραντος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) quod effectui dari nequit, irritus. οὐκ ἀκράντοις ἐφήψατο ἔπεσιν, non irrita verba attingens, Ol. 1, 137, ubi ablativus pendet a præpositione ἐπί: alias enim deberet esse ex regimine verbi ἅπτομαι. ἐπέων ἀκράντων, i. e. λέγων ἀδυνάτων τελεσθῆναι. μεταμώνια θηρεύων (vana venans) ἀκράντοις ἐλπίσιν, irrita spe, Py. 3, 41. ἄκραντα γαρύετον, Ol. 2, 158, garriunt irrita, in vanum; nam neutrum plurale ibi est adverbialiter. et dualis pro plurali, more Ionico: nisi forte poëta per dualem tecte innuit duos suos obtrectatores, Bacchylidem et Simonidem. φθέγγονται ἀτελῆ, περιττὰ, ἀσύνετα. loca tamen hæc duo posteriora ostendunt, nomen ἄκραντος et active notare, qui nihil efficit auctoritate sua, qui nihil perficit.

ἀκρατισμὸς, vide sub ἄριστον.

ἀκρατοποτέω, vide sub κρατὴρ, prope initium.

ἄκρατος, et ionice ἄκρητος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) potus generosus, quem quis valde vult sibi infundi et præberi. ab α intensivo, et κεράω, infundo, bibendum præbeo. potus purus et delectabilis. ἄκρητοι σπονδαὶ, libationes vino generoso et puro diis factæ, Δ, 159. B, 341. ἄκρητον θεῖον ποτὸν, β, 341, sic vocat Homerus, vinosus Horatio insimulatus, vinum. οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ, ω, 73. ἄκρητον γάλα, egregium lac, ι, 297. apud recentiores est, aqua non permixtus, ab α privativo.

ἀκρίζω, vide sequens.

ἄκρις, ιος. ἡ. (Κάρα) est ionice eadem quæ ἡ ἄκρα summitas montis, prominentia loci. in poëta occurrit plurale, αἱ ἄκριες. ᾤκεον (habitabant Cyclopes) ἐν σπήεσσι, διὰ (per, hic illic) ἄκριας ἠνεμοέσσας, ι, 400, i. e. διὰ τὰ ἄκρα τῶν ὀρέων. διὰ ἄκριας ἔρχεαι, per loca montana vadis, κ, 281, per juga montana. et in allegoria, quatenus Circe notat voluptatem sensuum, Ulysses elatus est animo supra terrena, ut voluptates ipsum non, ipse vero eas teneat in potestate. iisque utatur ex sanæ rationis præcepto. Sic Minos in monte confabulatus est cum Jove, ἀρθεὶς πρὸς ἀκρώρειαν, i. e. ἄνω γενόμενος τῶν περὶ γῆν. et in monte habitant Musæ. διὰ ἄκριας, ξ, 2, i. e. κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, *über das gebirge (over the tops of the mountains.)* σκοποὶ ἷζον ἐπὶ ἄκριας ἠνεμοέσσας, π, 365, speculatores sedebant in altis jugis. ab hac voce Jupiter dictus ἐπάκριος, ου. ὁ. cui in verticibus

montium stabant aræ. ἄκριες istæ dicuntur et οἱ ἄμβωνες: quanquam ὁ ἄμβων etiam dicatur ἐπὶ μορίου γυναικείου. verbum ἀκρίζειν est, τὸ ἄκρον κόπτειν, summum cædere. hinc Eurip. Orest. 275, ἐξακρίζετε αἰθέρα πτεροῖς. i. e. εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε, evolate in altum ætherem alis vestris. Vide sub ὀκριόεις.

ἀκρὶς, ἴδος. ἡ. (Ῥάω) locusta, *die heuschrecke, (the locust.)* habet nomen a γράω, comedo; cum α intensivo: quasi ἀγρὶς, valde vorax, ἡ πάνυ γράουσα i. e. ἐσθίουσα. ἀκρίδες ἠερέθονται, locustæ tollunt se in altum, Φ. 12, ubi parabola de iis, ad ἀτάκτως φεύγοντας, quando in fuga milites confuse et nullis servatis ordinibus fugiunt. hoc humile simile extulit poëta more suo et exornavit verbis electissimis, et mensura eorum harmonica. Vide sub τραχὺς et μάσταξ.

ἀκριτόμυθος, ου. ὁ ἡ. (Μύω) qui confuse cogitat et loquitur, ὁ συμπεφυρμένος καὶ μὴ εὐκρινῶς ἔχων ἐν τῇ τῶν νοημάτων τάξει, ὁ ἀδιευκρίνητος ἐν τῷ λέγειν καὶ ἄκοσμος, inconsiderate loquens, neque prius judicans de cogitatis suis. est et nonnunquam ὁ πολύλογος, sicut in, ἄκριτα φῦλα, i. e. δυσδιάκριτα διὰ πληθυσμὸν, et in, ἀκριτόφυλλον ὄρος, cujus folia non possunt discerni præ multitudine. Θερσίτα, ἀκριτόμυθε, infinitum loquens, B, 246, qui πολυλογίαν solam, sine judicio, sectaris, καὶ τὴν τραχύτητα κατὰ τοῦ βασιλέως. nam sermo tuus nullam habet argumentationem, imo, quæ dicis, adversantur postulationi tuæ, quæ jubet, Græcos domum reverti. confer simul, 796, ubi μῦθοι ἄκριτοι sunt, sententiæ et orationes innumeræ, laudabiliter. ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι, γίνονται, certe quidem somnia difficilia sunt, et interpretationis dubiæ, τ, 560, quorum oracula et effata non facile possunt explicari. Vide sequens, et sub στῆθος.

ἄκριτος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) non selectus, non separatus, confusus; non diligenter lectus. τύμβον ἕνα ἄκριτον, H, 337, i. e. τὸν μὴ διακεκριμένον εἰς ἕνα τινὰ νεκρὸν. ἀλλὰ κοινὸν ὄντα πολλῶν, monumentum commune multorum, sine discrimine singulorum: ὁποῖα τὰ κυρίως πολυάνδρια, loca ubi multi simul sunt sepulti, sicut in bello fieri solet. sic et 436. nam combus serant suos mortuos in prœlio, hisque unum omnibus tumulum super cineres aggerebant. ἐπεὶ κάκιον, πενθεῖν ἄκριτον αἰεὶ, sine intermissione. τ, 120. σ, 173. αἰεί σοι μῦθοι ἄκριτοι φίλοι εἰσὶ, B, 796, i. e. ἀναρίθμητοι, πολλὰ πολλοί. hinc est ὁ ἀκριτόμυθος, qui sine fine loquitur, πολύμυθος ἀεί. ἔχω ἄχεα ἄκριτα θυμῷ, Γ, 412. Ω, 91, i. e. τὰ πολλὰ, innumera et nunquam desinentia. ἄκριτα νείκεα λύσω, Ξ, 205, 304. ἐφ' οἷς οὐχ εὕρηται κριτὴς, *zank, aus dem sie nicht kommen können, (a dispute which they cannot adjust.)* οἱ δὲ ἄκριτα πολλὰ ἀγόρευον, Θ, 505, i. e. ἐν οἷς οὐκ ἦν διακρῖναι, οἷον ἦν τὸ κρεῖττον ἐκ τῶν πολλῶν: confusa multa, non facile discernenda quænam præstarent et optima factu essent. ἀκριτόμυθος est et, ὁ μὴ δεόντως κρίνων ἃ μυθεῖται.

ἀκριτόφυλλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) non numerandis foliis obsitus. ὄρος ἀκριτόφυλλον, B, 868. sic ἀκριτόμυθος est ὁ πολύμυθος, et simul inest idea non discernendi, et confusi, et sine certo ordine: ad ἄκριτος, non discretus. Vide sub ἀκριτόμυθος.

ἀκροβυστία, vide sub βύρσα.

ἀκρόθινα et ἀκροθίνια, ων, τά. (Θέω) proprie sunt, primitiæ frugum a summo acervo sumtæ. deinde de quibusvis primitiis dicitur. ἀκρόθινα πολέμου, Ol. 2, 7, i. e. ἀπαρχὰς (προσαγαγὼν) ἐκ τῆς λαφυραγωγίας: primitias, Jovi sacras, ex prœlio. nimirum res captæ aut collectæ disponebantur in acervos, ex quovis acervo sumebatur pars superne jacens, et offerebatur Deo. hæc sunt τὰ ἀκροθίνια, a τὸ ἄκρον, summitas, et ὁ θὶν, acervus. deinde et ipsi acervi ita positi dicebantur sic. ἀκρόθινα διελὼν, spolia partitus, Ol. 10, 69. ἀνάγων (offerens deo) εὐκτὰ ἀκροθινίων, votiva primitiarum manubialium, Ne. 7, 60. et ejusmodi θῖνες sic ponebantur, ut omnes æquales essent magnitudine et multitudine: suntque non prædarum solum, sed et ex messe, hordei, tritici, etc. verbum ἀκροθινιάζομαι, primitias offero, it. præstantissima eligo et do, quia diis optima dabantur, Eurip. Herc. Fur. 476.

ἀκροκελαινιάω, f. άσω. (Λάω) superne nigrico. μέγας θεὸς ὦρτο ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων, pro αινιῶν, ex αινιάων, Φ, 249, magnum numen concitabat se contra et in eum; et sermo est de præside fluvii, qui fluvius ἄκρως πεφρικὼς erat μέλας, τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος, ὡς εἰκὸς, ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου. et mythice color irati, faciesque tenebricosa, indicatur, ut si ὁ οἷον σκυθρωπάζων καὶ ἀγριούμενος μελαίνῃ φρικί: physice enim describitur fluvius intumescens vento auctisque aquis, et nubilo cœlo nigricans in superficie undarum motarum plena.

ἀκρόκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) qui in supremo capitis vertice comam densam habet. a τὸ ἄκρον, supremum. et erat hoc gestamen Thracum, quos constat ἐν ἄκρῳ τῆς κεφαλῆς fuisse κομῶντας, sive quod circumraserant caput, sive quod comam in vertice in nodum colligarant, terriculamenti causa. Θρήϊκες ἀκρόκομοι, Δ, 533.

ἀκρόπολις, ιος. ἡ. (Πέλω) arx, superior et munitior pars urbis in eminenti clivo. ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε, i. e. equum illum ligneum, Θ, 494. et 504, ἐρύσαντο, trahebant in arcem, ἐν ἀκροπόλει, Ol. 7, 89. est eadem quæ alibi divisim, πόλις ἄκρη. Vide sub πόλις prope initium, et ἄκρος prope initium.

ἀκροπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) in summo versans et exsistens. et nota h. l. composita a πολέω, si cum præpositione, προπαροξύνονται, e. c. ἀμφίπολος, πρόσπολος, etc. si cum nomine alio, παροξύνονται. hoc nomen est a τὸ ἄκρον, summitas, et πολέω, versor. ἐπὶ ἀκροπόλοις ὄρεσι, E, 523, sic, ἐν, τ. 205, i. e. ἐν κορυφαῖς ὀρέων, quasi οὐρανίοις, ὧν τὸ ἄκρον ἀφικνεῖσθαι δοκεῖ τῶν ἀνωτάτω πόλων: ὁ πόλος autem est a πολεῖν, i. e. ἀναστρέφεσθαι. ἀκροπόλοις etiam simile est τῷ, ἀνωφόροις, ἐν οἷς ὁ πολῶν (i. e. ὁ ἀναστρεφόμενος) εἰς ἄκρον φέρεται. Vide sub ὄρος paullo a fine.

ἀκροπόρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) extremitate sua acuta transfigens, κατὰ τὸ ἄκρον πείρων, *am endespitz, (pointed at top.)* ἀκροπόρους ὀβελοὺς, γ, 463. i. e, ὀξεῖς, *spitzige bratspie ese (sharp pointed spits,)* cujuscunque demum figuræ aut materiæ fuerint.

ἄκρος, α, ον. (Κάρα) supremus, extremus, summus. est a τὸ κάρα, per transpositionem: quod etymon ex substantivo, ἡ ἄκρα, summitas, fastigium, vertex, magis etiam elucet. ἄκρῳ Ὀλύμπῳ, in summo Olympi vertice, N, 523. ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ, O, 152. Ξ, 352, in summo vertice Gargari montis. et 292, Γάργαρον, ἄκρον Ἴδης, Gargarum, summum verticem Idæ altæ, i. e. ἀκρωτήριον, *eine spitze dieses gebirges, (a peak of this mountain.)* Περγάμῳ ἄκρῃ, E, 460. et Z, 512, κατὰ Περγάμου ἄκρης, nam ἡ ἀκρόπολις Trojæ, arx, vocabatur ἡ Πέργαμος. nam ἀκρόπολις, sicut Capitolium Romæ, semper in eminente colle: tales enim locos capiebant prisci conditores urbium, ut arx montis excelsa prope urbem esset, quam munirent, et ex qua se defenderent, si vel urbs ipsa capta esset. faciebant id quoque φόβῳ κατακλυσμοῦ, metu inundationis. in ejusmodi ἀκροπόλει solebat esse sedes regia, et præcipua templa deorum tutelarium. hinc ἀκρόπολις semper et maxime sacra. sic 257, ἐξ ἄκρης πόλιος. et 317, ἐν πόλει ἄκρῃ. πρῶνες ἄκροι, Θ, 553, cacumina summa. sic M, 282, ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους, *die obersten koppen und gipfel, (the loftiest summits.)* et Π, 299, ἄκροι. ἄκραι ἠϊόνες, extrema littora, P, 264. ὕδωρ ἄκρον, aquam summam, superficiem aquæ, Π, 162. ἐπὶ ἄκρον ἀνθερίκων καρπὸν, super summum spicarum fructum, i. e. super stantem segetem, Υ, 227. et 229, ἐπὶ ἄκρον ἁλὸς, super superficiem maris. ἄκρην κατὰ κόρυθα, ad superiorem partem galeæ, Δ, 351, nam si mediam feriisset galeam, hasta transverberasset eam, resistente intus capite. ἄκρην χεῖρα, E, 336, extremum brachium i. e. manum. conf. ἀβληχρός. coll. 339. sic ἄκρην κατὰ κορυφὴν, in suprema parte capitis, Θ, 83. ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἄκρους, a capite usque ad extremos pedes, Π, 640. ὦμον ἄκρον, extremum humerum, i. e. superiorem partem humeri, P, 599. et 309, ἄκρη αἰχμή. ἄκρον ὑπαὶ λόφον sub summam cristam, N, 615. ἐπὶ ἄκρῳ, sc. ῥυμῷ, ad extremum temonem, E, 729. ἄκρα νηῶν κόρυμβα, I, 241. αἱ ἄκραι, quasi substantive positæ, sunt extremitates et prominentiæ terrarum versus mare, ἀκρωτήρια, *vorgebirge, landspitzen am meer, (promontories,)* Δ, 425. Ξ, 36. ι, 285. et 382, μοχλὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, in una extremitate acutum vectem. coll. 328, ἐγὼ δ' ἐθόωσα ἄκρον, sc. μοχλὸν, acui eum. ergo, ὀξὺς ἐπ' ἄκρῳ, in extremitate sua acutus. ἐπὶ ἄκρῳ χείλει, in extrema ora fossæ, *am rande, (on the margin,)* M, 51, s. ἄκρον κύκλου, extrema rota, Ψ, 339. et 519. ἄκραι τρίχες οὐραῖαι, extremi crines vel pili in cauda equina, ἄκραι νῆες, naves subductæ in ulteriorem partem a littore, O, 653, s. πόλις κατ' ἄκρης πέρσεται, Ω, 728, urbs a culmine evertetur, ut in caput suum ruat, *wird umgekehret und zerstöret werden, (will be overthrown and destroyed.)* sic et O, 557, κατ' ἄκρης Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλεῖν, i. e. ὁλοτελῶς, διόλου. et X, 411, ὡσεὶ Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης. sic Herodotus, VI, 18, οἱ Πέρσαι—τὴν Μίλητον—αἱρέουσι κατ' ἄκρης, delent funditus. ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, ubi de nave in fluctibus fracta sermo est, ε, 313, i. e. κατὰ κεφαλῆς, in suprema ejus parte. et potes hæc verba, κατ' ἄκρης, adverbialiter intelligere, extremo gradu, plenarie, *aufs äusserste, (completely.)* Σούνιον, ἄκρον Ἀθηνῶν, γ, 278, promontorium Atheniense, extrema Atticæ pars ad mare, ἐπὶ ἄκρας, in excelsas partes, ut inde præcipitarent eum equum ligneum, Θ, 508. οἰήϊον ἄκρον, extremam partem gubernaculi, ι, 483, 540. ὅτε μέλλοι ἄκρον (λόφον, verticem montis) ὑπερβαλεῖν, λ, 596, de Sisypho, trudente saxum, conf. ὑπερβάλλω. ἄκροις σκοπέλοις, μ, 239. ἄκρην ῥινὸν, χ, 278, extremam pellem. ἀκρότατον χρόα, Δ, 139, extremam cutem, sic ut ictus non altius penetraret. ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ὀλύμπου, A, 499. E, 754. Θ, 3. ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου, N, 12. Ἴδης, Ξ, 157. ἐπὶ ἀκροτάτας κορυφὰς, sc. ὀρέων, Ξ, 228. ἀπὸ ἀκροτάτης κόρυθος, Z, 470. ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ, Δ, 484, rami in summa populo arbore. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, in suprema parte monumenti, B, 793, ut Latini dicunt, summo vel extremo digito. Sed 312, ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, in summo ramo. ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, H, 246, ad extremum æs, quod reliquas septem plicas in scuto superne contegebat. κύμβαχον ἀκρότατον, O, 536, supremum conum in galea. ἀκροτάτη ὕλη, superior pars arborum in sylva, Ξ, 285, quæ movebantur, non ob gravitatem divini corporis, (de Junone sermo est) cujus κίνησις valde κούφη καὶ ταχυτῆτις, sed ob δέος aliquod, reverentiæ causa: imo physice Juno est aër, qui movens se movet cacumina arborum. ἐν πόλει ἀκροτάτῃ, X, 172, quæ non simpliciter est ἡ ἀκρόπολις, quam alibi τὴν Πέργαμον vocat; sed suprema illius pars, cacumen ejus. ἀκροτάτη ἀκτὴ, μ, 11. extremum littus,

vel maxime elatum. et 15, ἀκροτάτῳ τύμβῳ, nam ibi de Elpenore sepulto per combustionem est sermo. ἀκρότατον παρὰ οὐδόν, χ, 127, ad extremum limen; et quale id fuerit, ex architecto prisco est quærendum. πολλοὶ Δαναῶν ἄκροι πάρεισιν, multi Danaorum principes et duces adsunt, *viele häupter, hauptleute, (many chiefs, leaders,)* Eurip. Phœn. 435. ex quo usu nominis, veritas etymologica manifesta est. ἄκρον ἄωτον σοφίας, Ist. 7, 25, florem summum sapientiæ. εἴ τις ἄκρον ἑλὼν, Py. 11, 84, si quis fastigium summum adeptus est, virtutis sc. moralis. πανδοξίας ἄκρον, Ne. 1, 13, summum omnis gloriæ, i. e. summa gloria. πρὸς ἄκρον ἀρετῆς ἦλθον, Ne. 6, 39. τέλος ἄκρον, Py. 9, 210, extremum terminum. sic et Ist. 4, 54, ubi deest πρός. ἄκραν κατὰ κορυφὴν, Ol. 7, 67. ἄκραις ἀρεταῖς, Ol. 13, 19. ἄκραν (dorice pro ἄκρων vel ἀκρῶν) βαθμίδων, Py. 5, 8, extremis gradibus. ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ, Py. 11, 18, extrema cum vespera, i. e. sub initium noctis. ἀκροτάτῳ βωμῷ, Ol. 6, 118, in suprema ara.

ἀκρόσοφος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) summe doctus et peritus, in specie rei poëticæ. Ol. 11, 19, coll. 18.

ἀκροστόλιον, vide sub ἄφλαστον.

ἀκροφύσιον, vide sub φύσα.

ἀκρώρεια, vide sub ἄκρις, et sub ὄρος, paullo a fine.

ἀκροτηριασμὸς, vide sub ῥίν, prope initium.

ἀκρωτήριον, ου. τό. (Κάρα) promontorium. it. quævis extremitas rei vel corporis. σεμνὸν ἀκρωτήριον Ἤλιδος, Ol. 9, 12, religiosum promontorium Elidis, propter sacra quæ ibi fiebant. Vide sub ἄκρος.

ἀκτὴ, ῆς. ἡ. et ὁ ἀκτὴς, οῦ. (Ἄγω) ita tamen, ut fœmininum usu prævaleat. notat frumentum comminutum molâ in genere, *gemahlen korn, (ground corn.)* et est ab ἄγω, frango, comminuo: a quo est ἀκτὸς, ή, όν, fractus, comminutus: unde ἡ ἀκτὴ sc. δωρεὰ Δήμητρος, substantive poni solita, sicut et in aliis adjectivum sæpe absolute ponitur, e. c. ἡ διπλῆ, sc. χλαῖνα, duplex tunica; ξυστὸν, sc. δόρυ, politum hastile, hasta; ἐν αὐτοσταδίῃ sc. μάχῃ, in pugna statariâ cominus; ἑανὸς sc. πέπλος; ποικίλη sc. στοά, βροτὸς sc. ἀνὴρ, χείμαρρος sc. ποταμὸς, etc. alii quidem ab ἄγω, duco, produco, dictum malunt, quasi sit ἡ προαχθεῖσα καὶ προτιμηθεῖσα τῶν ἄλλων τροφὴ, prælata glandibus, quibus primi homines victitasse dicuntur ante repertas fruges frumentarias: vel et, ἡ ἄγουσα ἡμᾶς, καὶ ποιοῦσα πορεύεσθαι: unde ludens aliquis τὴν δαῖτα εἴσην in poëtâ ab ἰέναι deduxit, ire facientem. Sed ab ἄγειν i. e. κλᾷν aptissime derivari apparet, ut sit ἡ ἀπὸ τῶν σιτωδῶν μυληφάτων (in mola comminutorum) τροφή. est igitur in genere, cibus ex frumento, panis, *brodt, (bread.)* παρὰ δὲ, (juxta sc. apposuit) ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν, cibum sacræ farinæ, i. e. panem, Λ, 630. ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, N, 322. et Φ, 76, παρά σοι γὰρ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν, apud te primum gustavi Cereris cibum. nam ἡ Δημήτηρ physice est ὁ σῖτος, ὃς μυλήφατος (in mola comminutus) χρήσιμός ἐστι εἰς τροφήν. hinc et ἡ ἀκτὴ Δημήτερος possit simpliciter esse κλάσμα ἄρτου, ὅ ἐστι ψωμὸς ἢ βλωμός. et reverenter his locis appellatur Ceres, ut inventrix frumentorum et præparationis eorum. præterea Δημήτερος ἀκτὴ (quæ et τὸ κάταγμα, comminutum, *das gemahlene oder geschrotene, (ground, pounded,)* exponitur,) Cereris, i. e. frumenti, comminutum, dicitur ut significetur, non de glandibus comminutis aut ejusmodi, esse sermonem. εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς, β, 355, ubi constructio: ἔστω εἴκοσι μέτρα ἀκτῆς (comminuti cibi, i. e. panis) ἀλφίτου ἐκ μυληφάτου. nam ἀκτὴ ut genus ponitur, et ἄλφιτον ut specialius. τὰ μὲν ἐνέβαλλε πυρὶ, παλύνας (postquam consperserat ea frusta carnis sacræ) ἀλφίτου ἀκτῇ, ξ, 429. si quis malit ἀκτὴ pro fœminino ab ἀκτὸς, ductus, productus, ab ἄγω duco, adduco, habere, et supplere, ἀκτὴ δωρεὰ γῆς: is, quia apta dicat, nihil controversiæ habuerit. Euripides ὁ γλυκὺς dicit: καί τοι τί δεῖ, πλὴν δυοῖν μόνων, Δήμητρος (i. e. γῆς μητρὸς,) ἀκτῆς, πόματός θ' (τε) ὑδρηχόου, ἅπερ πάρεστι, καὶ πέφυχ' (πέφυκε, nata sunt) ἡμᾶς τρέφειν, i. e. τί χρεία περιουσιασμοῦ, πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος, δι' ὧν ἐστι τρέφεσθαι.

ἀκτὴ, ῆς. ἡ. (Ἄγω) littus maris. *das gestade, (the seashore.)* ab ἄγω, frango, quia ibi franguntur fluctus. ὡς ὅτε κῦμα (ἰάχει resonat) ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, B, 395. λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς, portubus et littoribus, M, 284, nam hæc duo sunt maris ad terram: pars quæ non est λιμὴν, portus, *ein hafen, (a port,)* ea est ἀκτὴ, littus, *ein ufer, (a shore.)* ἀκτὴν εἰσανέβαινον, Σ, 68. ἐπὶ ἀκτάων (ἀκτῶν) ἐριδούπων, super littoribus valde sonantibus ab impulsu fluctuum, Υ, 50. κατέβαλλον ἀκτῆς, in littus dejecerunt, Ψ, 125, et genitivus pendet a κατά. ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, Ω, 97. ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε (ἔκλαιε) καθήμενος, in littore sedens flebat, ε, 82. 151. et 405, ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, objecta, i. e. ardua et dura, littora. et 425, κῦμά μιν ἔφερεν τρηχεῖαν ἐπὶ ἀκτὴν, ad durum littus, conf. προβλής. ἀκταὶ δὲ προβλῆτες, κ, 89. et 140, ἐπὶ ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ, *wir landeten in der stille mit dem schiffe an, (we approached the shore with the vessel in silence.)* et 509, ἀκτή τε λάχεια, littus molle. ὅθι ἀκροτάτη προέχε (προεῖχε) ἀκτὴ, ubi extremum prominebat littus, μ, 11. δύο δὲ προβλῆτες ἐν (juxta, *an,*) *(by, near)* αὐτῷ (λιμένι) ἀκταὶ ἀπορρῶγες, ν, 98, littora abrupta. et 234, τίς ἀκτή. πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης, ο, 36, ad primum littus. ἀκτῇ ἐπὶ προὐχούσῃ (προεχούσῃ) ω, 82, in littore prætento. et 377, ἀκτὴν ἠπείροιο, littus continentis terræ. τὴν ἀκτὴν, ἣ προσαράττει τὸ κῦμα (cui fluctus illidit se) Attici quoque vocant τὴν ῥαχίαν ἢ ῥάχον, quæ est τραχεῖα καὶ παρατείνουσα ἠϊών. sed et in alio sensu dicuntur οἱ ῥάχοι, i. e. ἀκανθώδεις καὶ τραχεῖαι ῥάβδοι, *knotige stöcke von hagedorn, (knotty hawthorn sticks.)* ἀκτᾶς (dorice) ἀπὸ Λερναίας, a Lernæo littore, Ol. 7, 60, i. e. ab Argolide. nam Lerna est palus Argivi et Mycenæi agri. ἀκτὴν παρὰ εὔυδρον, Py. 1, 152. εὔσκιον, Py. 11, 33. ἀκταῖς ἐπιθορὼν, insiliens, Py. 4, 64. ἀμφὶ βαθυκρήμνοις, valde altis et præcipitibus, Ne. 9, 96. πρὸς ἀκτὰς Νείλου, Ist. 2, 62, sc. ubi Nilus se exonerat in mare. notat in genere oram maris, *die küste, (the seacoast.)* quomodo ἡ ἠϊὼν huc pertinere possit, vide id, sub ἕω, vado.

ἀκτήμων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) qui nihil acquisitum possidet. οὐδέ κεν (nec sane) ἀκτήμων χρυσοῦ, I, 126, 268.

ἀκτὶς et **ἀκτὶν**, ῖνος. ἡ. (Ἄγω) radius solis, vel fulminis. *der strahl, (ray, beam.)* ab ἄγω, frango, curvo. nam radii solis per refractionem exercent vim suam; et fulmen quoque tortuose fertur. ἐοικότες ἀκτῖσιν ἠελίου, similes radiis solis, K, 547, de equis, ob præstantem eorum albedinem. οὐδέποτε ἥλιος (τοῦτον τὸν τόπον) ἀκτῖσιν ἔβαλλε, *hat ihn nie mit ihren strahlen getroffen, (the sun hath never reached it with his beams,)* ε, 479, nunquam feriit radiis. sic et τ, 441. οὐδέποτε αὐτοὺς ἥλιος ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, λ, 26, nunquam eos (Cimmerios) intuetur radiis; quasi radii essent oculi solis, vel ex oculis ejus emissi. εὐρὺ βέβηκεν ἀκτὶς ἐργμάτων καλῶν ἄσβεστος ἀεὶ, Ist. 4, 72, late prodire solet radius egregiorum facinorum inexstinctus perpetuo. ἀγώνων θοὴν ἀκτῖνα, Py. 11, 72, certaminum acrem fulgorem, λαμπηδόνα. λαμπραὶ ἦλθον ἀκτῖνες στεροπῆς ἀπορηγνύμεναι, Py. 4, 352, splendidi venerunt radii ex fulgure erumpentes. ἀκτίνων ὀξειῶν πατὴρ, i. e. sol, Ol. 7, 129. ἴων ξανθαῖς καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσιν βεβρεγμένος (κατὰ) σῶμα, Ol. 6, 92, violarum radiis fulgentibus, ubi ἀκτῖνας λέγει τὰς ἀποπιπτούσας ἀνθέων δρόσους (rores ab his floribus decidentes) et simul τὰς λαμπηδόνας τῶν ἀνθέων (splendentes pulcritudines horum florum). simul violæ duplicis speciei, flavæ et purpureæ, *gelbe und dunkelrothe, (yellow and purple,)* hic nominantur. ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο ἦμαρ, Py. 4, 454. i. e. τοῦ σοῦ γένους καταβολὰς καὶ λαμπηδόνας.

ἀκτὸς, vide sub ἀκτή.

ἄκυλος, ου. ὁ. (Κλάω) est ὁ τῆς πρίνου (ilicis) καρπὸς, glandis species. estque ab ὁ ἄκολος, æolice mutato ο in υ, differentiæ causa. nam est buccella pecoribus grata, imo et, si fides antiquitati, primis hominibus. πάρβαλε (Circe porcis recens factis ex hominibus) ἄκυλον βαλανόν τε, κ, 242.

ἀκωκὴ, ῆς. ἡ. (Κῶ) idem. et factum ab ἀκὴ, per insertam syllabam. mucro; cuspis. διὰ πρὸ ἤλυθε ἀκωκὴ, *die spitze des spiesses gieng durch und durch, (the point of the spear went quite through,)* E, 67. ἀντικρὺ, P, 49. X, 327. sagittæ, χ, 16. δουρὸς ἀκωκὴ, K, 373. Λ, 253. Π, 323, coll. 315. P, 295. Ψ, 821. τ, 453. ἤλυθε ἀκωκὴ ἔγχεος, E, 16. Π, 478. βέλεος δέ σε πείρει (vexat) ἀκωκή: N, 251. σάκος ἔμυκε (sonum gravem edebat scutum) δουρὸς ἀκωκῇ, Υ, 260, i. e. διότι ἐπλήγη τὸ σάκος τῇ ἀκωκῇ τοῦ δόρατος. minus accurati libri habent ἀκωκὴ, referentes τὸ μυκᾶν ad cuspidem hastæ, et ἀμφὶ ad σάκος, cum tamen præpositio avulsa potius sit a verbo suo. δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο γεύσεται, Φ, 60. ἀκωκὴ in genere est; quod cædit, vel pungit, vel secat: *spitze, schneide, (point, edge.)*

ἄκων, οντος. ὁ. (Κῶ) jaculum, pilum. est ab ἡ ἀκὴ, cuspis, mucro. differt a τὸ ἔγχος, hoc enim erat majus et gravius; ἄκων vero levius. ἕλε δ' ὀξὺν ἄκοντα, K, 335, quod etymologice dictum, nam ἡ ἀκὴ est ἡ ὀξύτης. sic, ἀφῆκε, emisit, Φ, 590. ἔβλητο ἄκοντι, vulneratus erat jaculo, Λ, 674. M, 306. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, Λ, 364, iens ad strepitum cadentium jaculorum, i. e. in pugnam, ubi jacula incidunt clypeis aliisque armis, et sonum efficiunt. sic Υ, 451. sic Π, 361, ὀϊστῶν ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, stridorem sagittarum per aërem volantium, et sonitum jaculorum incidentium armis. ἕρκος ἀκόντων, Δ, 137, munimentum adversus jacula. sic vocatur et clypeus, O, 646. θαμέες ἄκοντες ἀντίοι ἀΐσσουσι, crebra jacula adversa volant, Λ, 551. P, 661. ἐπιστάμενος ἄκοντι, O, 282, peritus jaculo, sc. ἀκοντίζειν, jaculari. τὸν ἔβαλεν ἄκοντι, Υ, 413. ἀπὸ χειρὸς ἄλιον πηδῆσαι (exsilire) ἄκοντα, Ξ, 455. αἰχὰς ἀκόντων, impetus jaculorum, O, 709, ubi et τῶν τόξων, arcuum, mentio fit; ut appareat, τὸν ἄκοντα esse telum missile, levius hasta. εἶχε χειρὶ ἄκοντα, ν, 225, ambulans per agrum. ἄκοντες εὔξεστοι, ξ, 225. et 531, εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. sic, δώσω, φ, 340, qualem habebant iter facturi, vel extra domum versantes. ὁ ἄκων, jaculum, corripit suum α: sed ὁ ἄκων, pro ἀέκων, invitus, producit ob contractionem. cæterum non raro in genere ponitur pro quavis hasta. κἀκόντι ἔλασε σκοπὸν, pro, καὶ ἄκοντι, et jaculo feriebat scopum, Ol. 10, 85. ἐφορμηθεὶς (irruens) ἄκοντι θοῷ, Ne. 10, 130. χαλκοπάρᾳον ἄκοντα ἔξω ἀγῶνος βαλεῖν, Py. 1, 84, ubi est allegoria, ut ἄκων notet hymnum, χαλκοπάρᾳος (æratam cuspidem habens) vero, penetrans et in animis auditorum stimulos relinquens: ἔξω ἀγῶνος, extra circum, i. e. a scopo et proposito alienum. ἄκοντα βραχυσίδηρον (brevi ferro arma-

tum) πάλλων vibrans, Ne. 3, 79. χαλκοπάρᾳον, dorice; quasi χαλκέας παρειὰς ἔχοντα, Ne. 7, 104. ἀκόντων ἱεὶς ῥόμβον, Ol. 13, 133, emittens rotationem jaculorum, rotatam ejaculationem jaculorum, i. e. laudationem certam. ἀκόντεσσι τιμὴν προγόνων δάσασθαι, Py. 4, 262, i. e. pugnare de dignitate quam majores habuerunt. ἀκόντεσσιν χαλκέοις μαρναμένη, pugnans, Py. 9, 37.

ἄκων, οντος. ὁ. (Χάω) invitus, idem ac ἀέκων, quod vide. τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην, E, 366, 768. Θ, 45. K, 530. Λ, 519. X, 400. ο, 192. ἄκοντα, nolentem, Ol. 10, 35. Vide supra.

ἀλ ante δ, θ, τ, vide sub. ἌΛΛΩ.

ἀλάβαστρον, ου. τό. (Λήβω) vasculum læve et nulla ansa præditum, λήκυθος ἢ ὦτα μὴ ἔχουσα, ἧς οὐκ ἔστι λαβέσθαι. Aristoph. Ach. 1052. Lys. 946. dicitur et melius ὁ ἀλάβαστρος, ου. ponitur deinde etiam pro specie lapidis lævissimi et nitidi. Vide sub ἐλαστρέω.

ἀλαζονεία, vide sub φύσα.

ἀλαζών, vide sub λαζόμαι.

ἄλαινος, ἀλαίνω, vide sub ἀλάομαι.

ἀλάϊος, vide sub ἀλαός.

ἀλαλάζω, f. άξω. (Ἄω) clamo velut in pugna solet. ἀλάλαξεν ὑπερμάκει βοᾷ, Ol. 7, 68, ὀξὺ ἀνεβόησεν. sermo est ibi de Minerva: et τὸ φιλοπόλεμον ejus indicatur.

ἀλαλή, ῆς. ἡ. et dorice ἀλαλά, ᾶς. (Ἄω) clamor bellicus. it. bellum vel prælium ipsum. Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς καρτερᾶς ἀνέπεμψας, Ist. 7, 15. δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων, Ne. 3, 104, hastifremum tumultum. dicitur et ἡ ἀλαλαγή, clamor exercituum concurrentium.

ἀλάλημαι, (Λάω) idem quod ἀλάομαι. nam ex ἀλάω fit ἄλημι, et cum reduplicatione, ἀλάλημι, unde forma passiva in usu est. αὔτως ἀλάλημαι ἀνὰ δῶμα Ἀΐδος, frustra circumvagor ante domum Plutonis, nec recipior, Ψ, 74, inquit umbra Patrocli insepulti. ἀλάλημαι αἰὲν ἔχων ὀϊζὺν, λ, 166, erro semper habens ærumnam, inquit Ulysses. οὔ σε χρὴ ἀλάλησθαι, non utile tibi est circumvagari, β, 370. διὰ νύκτα ἀλάλησθαι ἐν πόντῳ, μ, 284, per noctem vagari in ponto nave. κατ' ἀνθρώπους, ab aliis ad alios homines oberrare, ο, 276. υ, 206. μαψιδίως ἀλάλησθε, οἷά τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα; γ, 72, coll. 73. ι, 253, coll. 254, sine certo consilio vagamini per mare, quemadmodum prædones. οὐκ ἔτι καλὰ, δόμων ἄπο, δὴν ἀλάλησαι, ο, 10, jam non pulcre, procul a domo, diu circumvagaris. ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, υ, 340, aut periit aut oberrat. μὴ δηθὰ, δόμων ἄπο τῆλε, ἀλάλησο, γ, 313, ne diu, a domo tua, peregre oberra. ἀλαλήμενος, errabundus, oberrans, ν, 333. ξ, 122. ἀλαλήμενος αἰεὶ κατὰ ἄστυ, ρ, 245, nam ea quoque est ἄλη vel πλάνη, si quis extra sua sibi mandata officia alibi circumvagatur otiosus: et loquitur Eumæus ad Melanthium. πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος, mendicus oberrans, φ, 327.

ἀλαλητός, οῦ. ὁ. (Ἄω) est φωνή, βοή, clamor qualem pugnaturi aut vincentes tollebant, est a λαλέω, vel potius cum λαλέω ejusdem originis: nam λαλεῖν ipsum ignorat Homerus: ex particula intensiva λα, et ἄω vel αὔω, sono, cum novo α intensivo, ut notet ingentem confusum clamorem magni populi. cum hoc ἀλαλητῷ cohæret ἡ ἀλαλή, i. e. ὁ στρατιωτικὸς ἀλαλαγμὸς, ὃν ἀλαλὰν Dores vocant, βοὴν οὖσαν πρὸ μάχης. hinc est et ἀλαλάζειν, confusum magnum sonum edere. ὣς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει, oriebatur, Δ, 436, et ἀλαλητὸς Τρώων sunt ipsi οἱ Τρῶες, σὺν ἀλαλητῷ ὀρνύμενοι. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, Ξ, 393, coll. 400, φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων. οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς, Π, 78, ubi est descriptio νίκης: fugientes enim comprimunt vocem præ metu, spiritu ad currendum indigentes. θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο φεύγοντες, Σ, 149, ubi tamen ἀλαλητὸς fugientibus Hectorem tribui videtur: nisi potius est ἀλαλητὸς victoris, *bey unbeschreiblichem siegesgeschrey (von Trojanischer seite) vor dem Hector fliehende, (fleeing with inexpressible shouts of victory, on the part of the Trojans, before Hector.)* sed locus Φ, 10, controversiam secat, nam ibi de fugientibus aperte ponitur, οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, cum clamore tristi natabant in flumine hic illic. ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, pugnare volentes, ω, 462. ἀλαλητῷ νῆας ἐπεσσεύοντο, cum confuso clamore ad naves properabant, B, 149. ἔκιον μεγάλῳ, M, 138, ibant, adgressuri murum. ὁ Τυρσηνῶν ἀλαλατὸς, Py. 1, 139. Vide sub ὅμαδος.

ἀλαλκομενηΐς, ΐδος. ἡ. (Νέω) est epitheton Minervæ, ab ἀλαλκεῖν, i. e. βοηθεῖν, διὰ μένος, quæ multo robore et multis viribus juvat et defendit: auxilio potens, Δ, 8. E, 908.

ἀλάλκω, f. λξω, et **ἀλαλκέω**, f. κήσω. (Χάω) fortiter defenso et opitulor, arceo, prohibeo. factum ab ἄλκω, per reduplicationem syllabæ prioris. πόλεμόν περ ἀλαλκὼν, I, 601, quantumvis pugnam Trojanorum depellens a castris nostris. νῦν δὲ οὐκ ἔτλης ἀλαλκέμεναι (pro ἀλαλκεῖν) αὐτῷ κύνας, nunc vero non sustinuisti arcere et prohibere ab eo canes, P, 153, ubi vides plenam constructionem, et quidem eandem cum ἀρκέω. sic, ἀλαλκεῖν μυίας, arcere muscas et abigere, T, 30, ne deturpent corpus mortuum. ἵνα Τρώεσσι λοιγὸν ἀλάλκοι, ut arceat a Trojanis exitium, Φ, 250. et 539, Τρώων ἵνα λοιγὸν, ubi cum genitivo, omissa præp. ἀπό. et 548, παρέστη αὐτῷ, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι, sc. αὐτῷ ἢ ἀπὸ αὐτοῦ, adstitit ei, ut mortis graves manus propulsaret ab eo. εἴ κεν καθύπερθεν ἀλάλκοιέν οἱ βελέεσσι, si forte ex eminentiori loco arcere ab eo possent, sc. hostem incurrentem, jaculis suis superne dejectis in hostem, X, 196. κύνας μὲν ἄλαλκε (pro ἤλαλκε) Ἀφροδίτη, sc. αὐτῷ vel ἀπ' αὐτοῦ, canes arcuit ab eo, Ψ, 185. θάνατον οὐδὲ θεοὶ δύνανται ἀλαλκέμεν (ἀλαλκεῖν) καὶ φίλῳ ἀνδρὶ, γ, 237, mortem naturalem ne dii quidem valent prohibere a caro etiam viro. οἱ ἀλάλκοιεν κακότητα, qui arcere possent malum, δ, 167. ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις, ut aliquam a me ærumnam prohiberes, ν, 319. aoristus ergo secundus hujus verbi solus in usu est apud poëtam, et quidem sine dubio a forma ἀλαλκέω: quæ forma est κ, 288, ὅ (φάρμακον) σοὶ κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἦμαρ, quod a te arcebit pestem. Γανυμήδει τὸν πότμον ἄλαλκε, pro ἤλαλκε, Ol, 10, 125, mortem a Ganymede propulsavit. sic, Χείρων δὲ ἄλαλκε, Ne. 4, 98, sic. αὐτῷ, defendit eum Chiron.

ἀλαλύκτημαι, vide sub ἀλυκτέω.

ἀλάομαι, f. ἀληθήσομαι, (Λάω) aor. 1. p. ἠλήθην, et ionice sine augmento, ἀλήθην. erro, oberro, vado sine certa via. est a λάω, video, specto, cum α privativo: vagor quasi cæcus, et jam incertus quo sim venturus denique. ἀλώμενος ἷξεν ἐς Ῥόδον, B, 667, cum circumerrasset in mari, venit tandem ad Rhodum insulam. ἀλᾶτο (ἠλᾶτο) οἷος κατὰ πεδίον, vagabatur solus in campis, Bellerophon lugens, Z, 201. ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, γ, 302. ἀλώμενος, ὥσπερ Ὀδυσσεύς, β, 333. τί οὕτω οἶοι ἀλᾶσθε, cur sic oberratis et circumvagamini per castra? K, 141. ἀλωμένη, errore deducta eo, Θ, 482, imprudens ergo, et non consulto. ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα ἀλόωνται, pro ἀλῶνται ex ἀλάονται, piratæ circumvagantur in mari, γ, 73, ι, 254. περὶ κεῖνα ἠλώμην, circum illa loca errabam et vagabar, δ, 91, inquit Menelaus. et 368. περὶ νῆσον ἀλώμενοι, ἰχθυάασκον (piscabantur) ἀγκίστροις. ἢ Ὀδυσῆα ἐλέησε ἀλώμενον, ε, 336, quæ dea miserata est Ulyssem, huc illuc jactatum et nantem in mari. et 377, οὕτω νῦν ἀλόω κατὰ πόντον, sic nunc erra per mare; et est imperativus præsentis, pro ἀλάου (quod oritur ex ἀλάεσο, ἀλάεο, ἀλάου) contracte ἀλῶ, et distracto rursus circumflexo per ο insertum. et 448, αἰδοῖος ἐστι, ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, reverentia et commiseratione dignus est, quicunque venit oberrans et jactatus casibus. δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδε ἱκάνει, huc venit, ζ, 206. οὐ δή φῃς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι; per mare jactatum te, η, 239. sic, ἵκετο ἐμὸν δῶ, venit in domum meam, θ, 28. Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις, λ, 159, a Troja venis huc, postquam diu oberrasti et jactatus es mari? nam ad hoc ἀλώμενος pertinet πολὺν χρόνον, 160, vagatus diu. οὕνεκα ἦλθες ἀλώμενος, quod advenisses post errores multos, ν, 309. et 321, ἠλώμην, circumerrabam. et 418, ἵνα που καὶ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ, ut fortasse et ille circumvagans et jactatus ærumnas patiatur? ἐπὶ πολλὰ ἀλήθην, circum multa loca oberravi, ξ, 120. et 362, ὅσα ἀλήθης, quantum erraveris. πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα ἀλώμενος, ο, 491, postquam apud multas hominum civitates et populos circumvagatus sum. ὁ ξεῖνος ἀλώμενος, hospes in circumvagando alibi, σ, 400. πολλὰ ἐπὶ ἄστεα, τ, 170. εὐφροσύνης ἀλᾶται, Ol. 1, 94, a lætitia aberrat. est et activa forma, ἀλάω, incertus sum quo eam; et inde est ἀλαίνω, vagor: unde est ὁ ἄλαινος ποταμὸς, ὁ ἐπὶ πολλὴν γῆν ἀλώμενος, qui multum terræ inundat evagans e ripis.

ἀλαός, ά, όν. (Λάω) cæcus, *blind, (blind.)* it. non videns recte, non cernens acutum, *übel sehend, (having imperfect sight.)* a λάω, cerno, et α privativo. καί κε ἀλαός διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφάων, cæcus sane discerneret tactu hoc signum ab aliis, θ, 195. Τειρεσίου, μάντιος ἀλαοῦ, vatis cæci, κ, 493. μ, 267. idem adjectivum dicitur ἀλάϊος, ΐη, ϊον, quod et de iis, quæ non cernuntur, dicitur, sicut Romanorum *cæcus.* Vide sub ΛΑ'Ω.

ἀλαοσκοπιή, ῆς. ἡ. (Ὄφ) cæca speculatio, negligens observatio. ab ἀλαός, cæcus, negligens in videndo. οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν Ἀπόλλων, K, 515. Ἐνοσίχθων, N, 10. Ξ, 135. Ἄρης, θ, 285. notat ergo ματαίαν κατασκόπευσιν. ἀλαὸς enim non semper est ὁ μηδόλως βλέπων, sed sæpe, ὁ κακῶς λάων, i. e. βλέπων, *der übel und nachlässig zusiehet, (who looks ill and negligently after.)* ergo l. c. est, οὐκ ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ φυλάσσειν.

ἀλαόω, f. ώσω, (Λάω) cæcum reddo. idem quod ἀμέρδω, a μέρδω, cerno, cum α privativo. ἀλάωσεν (pro ἠλάωσεν) αὐτὸν ὀφθαλμοῦ, α, 69. et ἐμὲ, ι, 516. ubi genitivus per pleonasmum Atticum additus. sic est et compositum adjectivum ὁ ἀλαωπός, οῦ, *blindäugig, (blind,)* ab ὁ ὤψ, oculus, et ἀλαός: i. e. τυφλός.

ἀλαπαδνός, ή, όν. (Λάπτω) inanis, infirmus, vacuus viribus, direptu facilis. ἀσθενής, εὐπόρθητος. proprie poni videtur de viribus exhaustis et jam parvis. est ab ἀλαπάζω. nam ζ facile transit in δ, et vice versa. sic ex παίζω fit παιδνός, ex ὀλοφύζω ὀλοφυδνός, etc. ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦροι δέ οἱ εἵπετο λαός, sed tenuis quasi et evacuatus erat, nam paucus eum sequebatur militaris populus, B, 675, sc. ὁ Νιρεὺς pulcer. Κεφαλλήνων στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ, Δ, 330, ordines non rari nec infirmi, sed ἀνδρειότεραι. λείουσιν ἐοικότες ἢ κάπροις, ὧν σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν, E, 783. H, 257. quorum robur nondum est infirmatum diuturnitate pugnæ. et vides, hoc nomen metaphorice poni. nam tenuia et rara, sunt minus firma ad resistendum. sic et

de bubus, σ, 372. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε, infirmiores ad resistendum, Δ, 305.

ἀλαπάζω, f. άξω. (Λάπτω) exinanio, evacuo, vasto. πορθέω. *plündere aus. mache wüste und dünne, (I plunder, desolate, lay waste.)* α est præfixa littera abundans: nam verbum alias est λαπάζω, a λάπτω vel λάπω. usus crebro præfigere solet ejusmodi literas abundantes. hinc est et ἡ λάπη, ης, pituita, quæ evacuatur. εἰ θεσπεσίῃ (num divino fato) πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις, ἢ ἀνδρῶν κακότητι, an hominum ignavia, urbem expugnare et diripere non possis, Β, 367. τὸν ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, Ε, 166, hunc exhaurientem et frangentem ordines aciei. εἰ δέ κεν θεοὶ δῶσι, ἄστυ μέγα Πριάμου ἀλαπάξαι, Ι, 136, 278. et 328, δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ (classe) πόλεις ἀλάπαξα, πεζὸς δὲ (cum pedestri exercitu) ἕνδεκα, inquit Achilles. νέων (juvenum, militum) ἀλάπαζε (pro ἠλάπαζε) φάλαγγας, Λ, 503, et genitivus videtur ad verbum pertinere, ut rem designet, qua phalanges sint vacuæ factæ: potest tamen et ab accusativo regi. et 749, καί νύ κεν αὐτοὺς ἀλάπαξα, et sane certe eos vita privassem, vita cassos fecissem. εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ, κακὰ φρονέων, ἀλαπάζει Ζεὺς, sc. ἡμᾶς, Μ, 67, perdit nos, exhaurit viris et vita. πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, Ω, 245, inquit Priamus, antequam videam urbem direptam et incursatam; ubi est πρωθύστερον, conf. κεραΐζω. Ζεὺς ἀλάπαξε, sc. με, ρ, 424, coll. 419, seqq. dives fueram, sed deus me inanivit. sic et τ, 80, coll. 75, seqq.

ἀλαστέω, f. ήσω. (Λήθω) non oblivisci possum mala, indignor vehementer. ἀλαστήσας, acriter indignatus, Μ, 163. ἠλάστεον δὲ θεοὶ, diique indignabantur palam, Ο. 21, i. e. ἐδεινοπάθουν, ὡς ἐπὶ ἀλάστοις πάθεσι καὶ κακοῖς.

ἄλαστος, ου. ὁ ἡ. (Λήθω) cujus oblivisci non possumus, cujus oblivio non est, in bono et malo sensu. dorice pro ἄληστος. it. cui ignoscere nunquam possumus. unde est ὁ ἀλάστωρ, ορος, qui facit non obliviscenda, in malo sensu, *ein ewig zu verabscheuender bösewicht, ein teufel, (an execrable villain, a devil incarnate:)* nonnunquam tamen et in significatu ambiguo, quem latere nemo potest. μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, Χ, 261, inquit Achilles ad Hectorem, ne mihi, tu cui ignoscere nunquam potero, compositiones et pacta loquere, *rede mir von keinem vergleiche, du, dem ich nie verzeihen will, (talk to me of no compact, thou whom I will never forgive.)* πένθος ἄλαστον, luctus nunquam sedandus, Ω, 105. sic et α, 342. et conf. κήδομαι. ἄχος αἰὲν ἄλαστον, δ, 108. ἄλαστον ὀδύρομαι, ξ, 174, ubi neutrum est adverbialiter, lugeo insedabiliter. πένθος ἄλαστον ἔκειτο αὐτῷ ἐν φρεσὶν, ω, 422. ἄλαστα μητρὶ τάδε, Eurip. Phœn. 343, matri valde ingrata ista et gravia, sc. quod ipsa mater huic rei adesse non potuit, vel, quod peregrinam uxorem duxit filius in solo peregrino.

ἀλάστωρ, vide supra, sub ἐφοράω, et Ἀλάστωρ in R.

ἀλαωπὸς, vide sub ἀλαόω.

ἀλαωτὺς, ύος. ἡ. (Λάω) excæcatio, cæcitas. ὀφθαλμοῦ ἀεικελίην ἀλαωτὺν, ι, 503, oculi fœdam excæcationem.

ἀλγέω, f. ήσω. (Λέγω) dolores sentio. ἀλγήσας, Thersites scipione vehementer percussus ab Ulysse, Β, 269. ἀλγήσας (ὁ ἵππος) ἀνέπαλτο, præ doloris sensu exsiliit in pedes posteriores equus graviter in caput vulneratus, Θ, 85. ἀλγήσας ὀδύναις, Μ, 206, ad differentiam τοῦ ἄλλως ἀλγεῖν κατά τι λύπης εἶδος. ἵνα μή τι, ἢ (ἐπὶ) ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς, ἀλγήσετε, πῆμα παθόντες, μ, 27, ne forte aut in mari aut in terra malum passi, doleatis.

ἄλγιος, ία, ιον. (Λέγω) mœroris et doloris plenus. adjectivum a τὸ ἄλγος deductum. τῷ δ' ἄλγιον, αἴκε ἐθέλῃ περὶ τείχεος ἡμῖν μάχεσθαι, huic enim valde tristificum erit et grave, si voluerit juxta murum nobiscum pugnare, Σ, 279. et 306, ἄλγιον, αἴκε ἐθέλῃ. αὐτῷ ἔσεται, doloris plenum ei erit, si id voluerit. ἄλγιον, durum, (eo sensu, quo Horatius id ponit, I, od. 24, 19.) δ, 292, i. e. ἀλγεινόν ἐστι τὸ πρᾶγμα. sic et π, 147, i. e. λυπηρόν ἐστι, τὸ οὕτω τὸν γέροντα πάσχειν, *das ist kläglich, elend, betrüht (it is sad, grievous, deplorable.)* ἄλγιον αὐτῷ ἔσεται, ei hæc ira ipsi dolores creabit, non mihi, ρ, 14, ira ipsum molestiâ afficiet, ego eam iram minime curabo. τῷ δ' ἄλγιον, illi erit id mœstum, τ, 322. ut ergo omnia loca poëtæ adjectivum positivum indicent.

ἄλγιστος, η, ον, (Λέγω) laboris plenissimus. est superlativus vel a τὸ ἄλγος, vel a positivo ἄλγιος. ἡμίονον ἑξέτεα, ἀδμήτην, ἥτε ἀλγίστη δαμάσασθαι, Ψ, 655. mulum sexennem, nondum domitum, qui difficillimus est domitu, *der mühsamste, (the most difficult, troublesome.)* Attici dicunt ἀργαλέη. nam ἀργαλέος potest etiam derivari a τὸ ἄλγος, mutato λ in ρ, quasi ἀλγαλέος. et sicut *durum* Romanis est, quod valde premit; sic et ἄλγιος eandem habet ideam, ab α intensivo, et λέγω, pono, incumbere facio.

ἀλγίων, ονος. ὁ ἡ. τὸ ἄλγιον. (Λέγω) sic enim plerique nomen comparativi gradus a τὸ ἄλγος, *(die plage, die klage, der kummer) (plague, vexation, sorrow)* deductum putant, ut sit: plenior vel valde plenus doloris et ærumnæ et molestiæ. in poëta solum neutrum occurrit, de quo plerique veteres docent, esse ab adjectivo positivi gradus, ἄλγιον, ad quod et nos, sequentes veterum auctoritatem, referre maluimus. non negamus tamen, et hunc comparativum in usu Græco esse.

ἄλγος, εος. τό. (Λέγω) cura ærumnosa, dolor vel animi vel corporis, labor molestus, infortunium, πόνος, *kummer (grief,)* ab ἀλέγω, inquiete et sollicite curo. μυρία Ἀχαιοῖς ἄλγεα ἔθηκε μῆνις Ἀχιλλῆος, Α, 2. et 96, ἄλγεα ἔδωκεν Ἑκηβόλος ἠδὲ ἔτι δώσει, ubi de pestilentia immissa sermo est. et 110, τοῦδε ἕνεκα αὐτοῖς ἄλγεα τεύχει Ἑκηβόλος, i. e. Apollo. ἐπιθήσειν ἔμελλε ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσὶ καὶ Δαναοῖς διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, Β, 39. et 375, μοὶ Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν. et 667, ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων. et 721, ἐν νήσῳ ἔκειτο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Γ, 97, inquit Menelaus. χαλεπὰ ἄλγεα ἐπιτιθέντες ἀλλήλοισι, Ε, 384. et 394, τότε κέν μιν ἀνήκεστον ἔλαβεν ἄλγος. et 895, οὔ σε ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγεα ἔχοντα, non te diu patiar dolores ferre. οὔ μοι Τρώων ἄλγος μέλει τόσον, ὅσον σοῦ, Ζ, 450—455. et 462, σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος, et loquitur ibi Hector ad Andromachen suam. ἐπεὶ ἔπαθον ἄλγεα θυμῷ, Ι, 321. Π, 55. ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον (parabant illi duo) ἄλγεα λυγρὰ, Ν, 346. et 670, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ. ἔπασχον, Ρ, 375. et 445, ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον; vos duo equi. et loquitur ibi Jupiter, qui miseratur hos equos. nullus in Homero locus acerbior est de miseria et futilitate humanarum rerum: et poëta id profunde inspexit, quam nihili sint homines etiam nobilissimi. nam sunt ii equi Achillis. ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ, Σ, 224. et 395, ὅτε μὲ ἄλγος ἀφίκετο, cum me ærumna corriperet. et 397, τότε ἂν πάθον (passus essem) ἄλγεα θυμῷ. et 431, ὅσα ἐμοὶ Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν, coll. 430, κήδεα. ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν πολλὰ μάλα, ὅσα διδοῦσιν, ὅστις ἀλίτηται ὀμόσσας, Τ, 264. τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει; Υ, 297. ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγεα ἐπὶ αὐτῇ, adhuc multæ ærumnæ existent circa istam urbem, Φ, 585. ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, ἄλλοις δὲ μινυνθαδιώτερον ἄλγος, Χ, 53, 54, ubi loquitur Priamus ad Hectorem: et alter versus desinit ea voce qua prior cœperat. et 422, μάλιστα δ' ἐμοὶ (Priamo) περὶ πάντων (præ omnibus aliis) ἄλγεα ἔθηκεν, Achilles, occidendo meos. καὶ πάθεν ἄλγεα σὺν αὐτῷ, Ω, 7, ubi loquitur vel loquens narratur Achilles de se et Patroclo suo. et 241, ἦ οὔνεσθε, ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκε; et 568, μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. et 522, 523, ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν. et 742, ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρὰ, inquit Andromache, coll. 741. πολλὰ δ' ὅγε ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, α, 4, et 34, οἱ δ' αὐτοὶ ὑπὲρ μόρον ἄλγεα ἔχουσιν, inquit Jupiter de hominibus. qui locus profundam includit rerum divinarum humanarumque inspectionem. fatum iis non injunxit tantum mali; ipsi sibi injungunt suis erroribus mentis. μάλιστα δέ με ἄλγος ἱκάνει, β, 41. et 193, χαλεπὸν δέ σοι ἔσσεται ἄλγος. et 343, καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἔθι πάσχομεν ἄλγεα Ἀχαιοὶ, γ, 220. (sic et ω, 27.) et 232, πολλὰ μογήσας. πολλὰ γὰρ ἄλγεα ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο, δ, 164. et 372, ἦε τέρπεαι (delectaris) ἄλγεα πάσχων: et 722, πέρι (superflue) γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγεα ἔδωκαν, inquit Penelope. ἐν νήσῳ κεῖται κρατερὰ ἄλγεα πάσχων, ε, 13. et 83, δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων. sic et 157. et 302, ἄλγεα ἀναπλήσειν μὲ, me exhausturum esse ærumnas, me numerum earum plenum facturum. et 336, ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγεα ἔχοντα. et 362, τλήσομαι πάσχων. et 395, ἐν νούσῳ (morbo) κεῖται κρατερὰ ἄλγεα πάσχων. πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσιν, malevolis suis exhibent concordes mariti multos dolores ex invidia orientes, ζ, 184. τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, η, 212, *an noth und kummer, (in sorrow and affliction.)* νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, θ, 182. ἵνα ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν ι, 53. et 75, ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσιν θυμὸν ἔδοντες. (sic et κ, 143.) et 121, κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν. ὅσα ἐν πόντῳ ἐπάθετε ἄλγεα, κ, 458. ἐν Θήβῃ πάσχων, λ, 274, ad quod πάσχων pertinet sequens, διὰ βουλὰς θεῶν. et 278, τῷ (υἱῷ, Οἰδιπόδῃ) δ' ἄλγεα κάλλιπε ὀπίσω πολλὰ μάλα, ὅσα Ἐριννύες. et 581, Τάνταλον, χαλεπὰ ἔχοντα, i. e. συμφορὰς χαλεπάς. sic et, Σίσυφον, 592. νότος (ventus ille) φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ, μ, 427. πρὶν μάλα πολλὰ ἔπαθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, ν, 90. et 263, ληΐδος, (prædæ) ἧς εἵνεκα ἐγὼ ἔπαθον ἄλγεα θυμῷ. et 310, σιωπῇ πάσχειν ἄλγεα πολλά. et 319, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις. et 418, ἦ ἵνα (an ut) που καὶ κεῖνος ἀλώμενος πάσχῃ πόντον ἐπί; ἀεικέλιον (fœdum) πάθεν (passus esset) ἄλγος, ξ, 32. et 39, καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε στοναχάς τε. et 310, ἐμοὶ, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ. δεσμῷ ἐνέδετο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων, ο, 232. et 344, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος. et 399, μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, coll. 398, ubi indicatur, ἡδονήν τινα εἶναι καὶ τὸ διηγεῖσθαι, ἃ πάθοι τις ἀλγεινά: et causa voluptatis hujus est, quod intuetur ἔπαινον quem consecutus est ἐπὶ τῇ πολυπειρίᾳ καὶ φερεπονίᾳ, καὶ θείᾳ προμηθείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ. habet enim hæc omnia ὁ πολλὰ μὲν παθὼν, περισωθεὶς δέ. et 486. ὤρινάς μοι θυμὸν, ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ. τῷ ἔπι (sc. υἱῷ) ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, sc. πατὴρ, multas sollicitas curas ejus causa, π, 19. et 189, πατὴρ τεός εἰμι, οὗ εἵνεκα σὺ στεναχίζων πάσχεις ἄλγεα πολλά. ἐμὲ δὲ (ubi hoc δὲ est nam, enim, *denn) (for)* οὔπως ἐστὶν ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ (ubi hoc περ est πέρι, supra quam satis est) ἄλγεα θυμῷ, nam non fieri potest, ut ego excipiam hospitio et sustineam omnes, cum ipse satis superque curarum et ærumnarum in animo habeam, ρ, 13. et ibi prudenter loquitur Telemachus, dis-

simulans se scire quis sit hic hospes, et cujus rei causa ad urbem duci ipse velit hospes. et 142, κρατερὰ ἔχοντα· ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων, τ, 170. et 330, τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα, imprecantur ei ærumnas. et 471, τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, ubi δὲ quoque est, nam *denn, (for,)* quod rationem reddit præcedentis, 468, s. nam eam simul lætitia et dolor invasit, quod attinet mentem; lætitia quod herus venisset, dolor quod tam egenus (ut videbatur) venisset et tam miser. et 483, νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας. μιγῆναι (homines) κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, υ, 203. et 221, ἐπὶ βουσὶ καθήμενον ἄλγεα πάσχειν. et 339, οὐ μὰ Ζῆνα, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο, ὅς που τῆλε Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, ubi Telemachus jurat per Jovem, et per casus duros patris sui, se non morari nuptias novas matris suæ. κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, φ, 88. ὡς κεν δηθά, ζωὸς ἐών, χαλεπὰ ἄλγεα πάσχῃ, *schwere quaal, (great affliction,)* χ, 177. ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι ἱέμενον (festinantem) πεδάασκον (impediverunt et ligaverunt) ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης, ψ, 352, inquit Ulysses.

ἀλδαίνω, f. ανῶ. (Δέω) idem quod ἀλδέω, sed active. crescere facio, vegetum et succulentum facio. μέλεα ἤλδανε ποιμένι λαῶν, membra plena et succulenta reddebat principi huic, σ, 69. ω. 367. hinc est ὁ ἡ ἀναλδής, έος, qui non crescit aut crescere potest, it. infirmus. Aristoph. Vesp. 1040.

ἀλδέω, f. ήσω. (Δέω) irrigo, et per consequens, crescere facio, augeo, αὔξω. *ich nähre, mache wachsen und grünen, (I nourish, cause to grow and flourish,)* per rigationem. est ab ἄρδω, vel ἀρδέω, per τραυλισμὸν mutato ρ in λ. hinc est

ἀλδήσκω, (Δέω) eodem significatu. notat et intransitive, cresco, augeor, rigor, color. ληΐου ἀλδήσκοντος, Ψ, 599, segetis crescentis. hinc est ποταμὸς ἄλδησκος, ὁ θρεμμάτων θεραπευτικός. λήϊον ἀλδήσκουσι φῶτες, segetem crescere faciunt et colunt viri, Theocr. Id. 17, 78.

ἀλέα, ionice pro ἀλέη, quod vide.

ἀλεγεινός, ή, όν. (Λέγω) quod curam molestam adfert. nam notio verbi ἀλέγω, et nominis τὸ ἄλγος, concurrunt in hoc adjectivo; quod et intransitive et active notat. σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ, cum nuntiatione multas curas molestas excitante, Β, 787. φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν, tristificam et calamitosam, Σ, 17, i. e. ἀλγεινήν, ἐπίπονον, φροντίδος ἄξιον πυρῆς ἀλεγεινῆς, rogi tristis et mœstitiam cientis, Δ, 99. Ι, 542. αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθε ἀλεγεινή, Ε, 658, dolorifica hasta. ἵπποι ἀλεγεινοὶ δαμῆναι, Κ. 402, equi difficiles domitu. sic et Ρ, 76. ὀδύνη ἀλεγεινή, Γ, 398. Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖς βροτοῖς, Ν, 569, ubi Ἄρης notat hastam in pugna vulnerantem, vel ferrum vulnerans. πνοιῇ Βορέου ἀλεγεινῇ, Ξ, 395. κακορραφίης ἀλεγεινῆς insidiarum infelicibus curis plenarum, Ο, 16, quas quis cum multa cura struxit, et quæ ærumnas aliis parant. ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα, Ρ, 749, fluviorum violentos, et cum impetu contra nitentes, fluctus. μάχης, Σ, 248. Υ, 43. ἀλεγεινὰ κύματα, Ω, 8. et 30, μαχλοσύνην ἀλεγεινήν, libidinem curarum infelicium auctorem. ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, Χ, 457, fortitudine ærumnosa, alios componente ad mortem, et quæ denique ipsum composuit. ut ergo hoc nomen sæpe etymologicum proximum sensum respiciat. πυγμαχίης ἀλεγεινῆς, Ψ, 653, pugilatus molesti. et 701, παλαισμοσύνης, luctationis. sic et Θ, 126, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν βίαιον καὶ πάνυ κοπηρόν. ὑπερβασίης, injustitiæ et arrogantiæ, γ, 206. κύματα ἀλεγεινά, Θ, 183. ὑπὸ εἰρεσίης (remigatione) ἀλεγεινῆς, κ, 78, κακορραφίῃ, malo consilio, curarum malarum auctore, μ, 26. et 226, ἐφημοσύνης, præcepti, quod nunc videbatur Ulyssi ἀλεγεινή, ἣν γὰρ ἀφόρητον αὐτῷ παριδεῖν τοὺς ἑταίρους ὀλλυμένους. potest tamen et in hoc sensu epitheton esse: cum multa cura dati, multum curandi. πολέμους ἀλεγεινά τε κύματα, ν, 91, 264. ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, σ, 223, ex molesta vexatione. ἐν νηπιίῃ ἀλεγεινῇ, Ι, 487, in infantia, quæ multas curas postulat ab educante, et quæ multas molestias creat: nam sermo est de puero infante.

ἀλεγίζω, f. ίσω. (Λέγω) idem quod ἀλέγω. λόγον ἔχω τινός, rationem et curam alicujus habeo. τῶν (pro ὧν, quarum rerum, quod propter te tuumque fratrem ego huc veni; nam est neutrum) οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις; propter quæ omnia tu non converteris ad intuendum ea, neque ullam rationem earum rerum habes, Α, 160, inquit Achilles ad Agamemnonem. et 180, σέθεν (σοῦ) δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, regerit Agamemnon; tui curam non habeo, te nihil moror. sic et Jupiter ad Junonem, Θ, 477, *ich bekümmere mich nicht um dich, ob du auf mich böse bist oder nicht, (I care not whether thou art angry with me, or not.)* et 483, οὐ σου ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω, *ich kehre mich nichts an dein murren, (I care not for thy murmuring.)* τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε (pro ἠλέγιζε, rationem habebat) πατήρ, sc. Ζεύς, Λ, 80, sc. θεῶν ἄλλων. τῶν (οἰωνῶν, augüriorum) οὔτι μετατρέπομαι, οὐδ' ἀλεγίζω, inquit Hector, Μ, 238. ὁ δ' (Ζεὺς) ἀφήμενος (in remoto a reliquis loco residens) οὐκ ἀλεγίζει, οὐδ' ὄθεται, rationem ullam habet, nec movetur, Ο, 106.

ἀλεγύνω, f. υνῶ (Λέγω) curo, paro, in animum induco. cum paragoge ab ἀλέγω. ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, α, 374, curate alia convivia aliasque dapes: ubi alii legunt, eodem sensu, ἀλεγύνατε. sic et β, 139. θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, inquit Alcinous ad suos; subitam vobis parate cœnam, Θ, 38, celere convivium. δαῖτας δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν, λ, 185, ubi sermo est de Telemacho, et sensus est non activus, quasi Telemachus curare debeat cœnas; sed, quibus cœnis æquum est, judicem magnum accipi et curari: ut ad ἃς sit ellipsis, κατὰ ἅς. δαῖτα ἀλέγυνον, ν, 23, convivii curam habebant. cæterum τὸ ἄλγος, cura molesta, est ab ἀλέγω: et inde est ἀλγύνω, curis molestis adficio aliquem, αἴτιός τινι γίνομαι τοῦ ἀλεγύνειν.

ἀλέγω, f. ξω. (Λέγω) curo, rationem habeo, λόγον ποιοῦμαι, est a λέγω, pono, cum α intensivo. Λιταί, μετόπισθε Ἄτης κιοῦσαι, ἀλέγουσι, supplicationes et deprecationes personificatæ, post errorem in factis commissum sequentes, curam magnam habent, *sind sehr sorgsam, (are very anxious,)* Ι, 500, sc. ut remedium quærant contra mala ex isto errore orientia. οὐκ ἀλέγω, nihili æstimo, *ich frage nichts darnach, (I care not for it,)* Λ, 389. θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, Π, 388, injusti judices, Deorum vindictam non verentes. ἔνθα νηῶν ὅπλα ἀλέγουσι, ζ, 268, ibi (in armamentario nautico, nam illud est τὸ ποσιδήϊον) navium armamenta *(schifsgeräthe) (rigging of a ship,)* accurate reponunt et curant. et h. l. verbum in maxime proprio significatu positum: quod notat, accurate et curiose reponere, vel in locum tutum, vel in animum. οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν, οἱ Κύκλωπες, ι, 115, nec se invicem curant, *bekümmern sich nicht um einander, (care not about one another,)* nemo alteri nec imperat nec paret. et 275, οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέγουσιν, inquit impius Polyphemus. ὅστις οὐκ ἀλέγει, sc. ἡμῶν, π, 307, qui nostri curam nullam habet, *der nach uns nichts fraget, (who cares nothing about us.)* ἐγὼ οὐκ ἀλέγω, *ich nehme das nicht zu herzen, bekümmere mich darum nicht, (I lay it not to heart, care not for it,)* ρ, 390. διὰ δμωὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας, inquit Penelope; per ancillas mei curam non habentes, me non respectantes, τ, 154. οὐδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν, neque filii herilis ullam rationem habent, υ, 214. Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων, curans, Ol. 11, 15. Πηλεὺς καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται, Ol. 2, 142, i. e. ἐν τοῖς εὐσεβέσι καταλέγονται καὶ ἀριθμοῦνται, ut in sensu proprio sit et hoc loco, quasi ab α copulativo, et λέγω, pono, numero; nisi vis esse: cura deorum inter hos foventur. prior expositio est Scholiastæ Græci, maxime obtusi hominis quam sæpissime, ut non tuto eum sequi possis.

ἀλεείνω, (Ἔλω) idem quod ἀλέω et ἀλέομαι, devito, ἐκκλίνω. κῆρα, (mortem) ἀλεείνων, Γ, 32. Λ, 584. Ν, 648, 566, 596. Ξ, 408. Π, 817. quibus omnibus locis repetitur idem versus. κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, occidere quidem eum nolebat, Ζ, 167, pro ἠλέεινε. et 202, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, celebritatem et frequentiam hominum devitans, φεύγων τὴν μετ' ἀνθρώπων συνδιατριβήν: melancholicus enim fiebat Bellerophon. Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην, Λ, 542. et 793, εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει, si vero aliquod mente sua vaticinium evitat, ne faciat quod alias facturus esset. sic et Π, 36, coll. 50. ἀμφαδίην (palam) μὲν ἀλεξέμεναι (opitulari) ἀλέεινε, vitabat, Ν, 356. et 669, ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν (ἐξ) Ἀχαιῶν, gravem perniciem ab Achæis sibi inferendam vitare studebat. βίας ἀνέμων ἀλεείνων, impetus ventorum evitans, Π, 213. ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα, Ρ, 374, sua invicem vitantes tela. ἁματροχιὰς ἀλεείνων, concursum rotarum evitans, Ψ, 422. et 713, βίας ἀνέμων. χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός, α, 433, iram uxoris. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινεν, δ, 251, ille vero astu vitabat responsionem aut agnitionem sui. τέλος θανάτου ἀλεείνων, ε, 326. τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, ζ, 273. ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, ν, 148, inquit Neptunus ad Jovem. ἀλέεινε δὲ ὑφορβόν, devitabat subulcum, π, 477, sc. ne is id animadverteret. πάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀλεείνων, τ, 373, quarum contumeliam et indignitates multas devitans τυγαπτῦς ἀλεείνων, ω, 228, lacerationes a sentibus.

ἀλέες, vide sub ἅλις.

ἀλέη, ης. ἡ. (Ἔλω) vitatio, evitatio, ἀποφυγή. deinde et, calor magnus solis, ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότης, quo sensu est ab α intensivo, et ἡ εἵλη. οὐδ' ἀλέη, neque devitatio ulla, mortis, Χ, 301. ἐπεί κε πυρὸς θερέω (si ab igne calуero) ἀλέη τε γένηται, ρ, 23, et calor solaris erit. extra Ionismum est ἡ ἀλέα, ας.

ἄλειαρ, ατος. τό. (Λάω) farina triticea, *weizen mehl, (wheat flour;)* quod et τὸ ἄλευρον dicitur. nam τὸ ἀπὸ κριθῶν dicitur proprie ἄλφιτον. γυναῖκες, ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, præparantes farinam hordeaceam et triticeam, υ, 108. coll. 109.

ἄλειμμα, vide sub ἄλειφαρ et ἐπιπάσσω.

ἀλείπτης, ου. ὁ (Πίω) unctor. in specie, unctor certantium, et magister eorum. ἀλείπτῃ, præceptori artis luctatoriæ, Ol. 8. inscr. Vide sub ἀλείφω.

ἀλεὶς, vide sub ἍΛΩ.

ἄλεισον, ου. τό. (Λάω) poculum asperum signis et figuris cælatis: ποτήριον μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίγμασιν. idem dicitur et ὁ ἄλεισος: ab α privativo, et λεῖος. cæterum in genere, poculum, et fere idem quod τὸ δέπας. εἶχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, Λ, 773, ad libandum diis. καλὸν ἄλεισον, Ω, 429, et fortasse idem quod 234—236, descriptum fuerat, coll. 433—436. σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον, ad libandum, γ, 50, 53, coll. 51, δέπας. nisi forte δέπας est nomen generis, ἄλεισον vero speciei. δώσω (donabo) καλὸν

ἄλεισον, ἵνα σπένδῃς θεοῖς, δ, 591. αὐτῷ τόδε ἄλεισον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω (dono dabo) χρύσεον, ὄφρα ἐμοῦ μεμνημένος σπένδῃ Διΐ, Θ, 430, ubi vides duplicem respectum donationis, in memoriam, et in usum sacrum. et h. l. datur loco talenti, quod singuli principes conferebant: ergo pretiosum, ob materiam et artem. χρύσειον ἄλεισον, donum hospitale, ο, 85. et 468, ἡ δὲ τρία ἄλεισα καταχρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, ubi sermo est de ancilla nobili, fugitiva, et herum suum exspoliante his poculis tribus. καλὸν ἄλεισον χρύσεον ἄμφωτον, χ, 9, coll. 17, δέπας, et his posterioribus locis sermo est de poculis convivalibus profanis. est ergo, interserto sigma, pro ἄλειον, non læve. Vide sub δέπας.

ἀλείτης, ου. ὁ. (Λάω) peccator gravis, sceleratus. idem dicitur ὁ ἀλοιτός. φάτο γὰρ (putabat enim) τίσασθαι ἀλείτην, se ulturum esse hunc peccatorem magnum, Paridem Menelaus, Γ, 28. sic, φάτο γὰρ (ὁ Ὀδυσσεὺς) τίσασθαι ἀλείτας, υ, 121, procos sceleratos, qui omnia divina et humana jura obterebant. est ergo ἁμαρτωλὸς, in sensu eminenti.

ἀλείτω, f. 2. ἀλιτῶ, aor. 2. ἤλιτον. (Λάω) pecco graviter. est ab ἀλάω, erro, aberro, ἡ ἄλη, aberratio: nam omne peccatum aberrat a justo. ἐξηπάτησέ με καὶ ἤλιτεν, inquit iratus Achilles de Agamemnone, Ι, 375, decepit me, et peccavit gravissime in me: nam hoc verbum regit accusativum personæ, quæ quasi in fraudem et errorem aliquem conjicitur a peccante. sic in media forma, ἀλίτοντο Ἀθηναίην, graviter peccaverant contra Minervam, ε, 108. μὴ ἀλίτωμαι ἐφετμὰς Διὸς, ne peccem contra præcepta Jovis, Ω, 570. et 586, μὴ ἀλίτηται ἐφετμὰς Διός. ὅστις σφὲ (dualis accusativus, pro plurali, αὐτοὺς, τοὺς θεοὺς) ἀλίτηται ὀμόσσας, Τ, 265, quicunque contra eos peccaverit jurando. ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, contra deos peccasse graviter, eosque offendisse errore meo malo, δ, 378, est et in usu forma ἀλιτέω, f. ήσω. notat et active, errare facio, decipio, in fraudem induco.

ἄλειφαρ, ατος. τό. (Πίω) unguentum, in specie et proprie oleum. ἄλειμμα, id quo ungitur aliquis. ἐνέπλησαν ὠτειλὰς ἀλείφατος ἐννεώροιο, impleverunt vulnera hiantia mortui oleo novenni, Σ, 351. ἐντίθει (in rogum) μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, imposuit vasa plena melle et oleo, Ψ, 170, ut melius arderet rogus circa cadaver, διὰ τὸ τῆς πυρᾶς εὐέξαπτον. ξεστοὶ λίθοι, λευκοὶ, ἀποστίλβοντες (ὡς ἀπὸ) ἀλείφατος, γ, 408, nitentes, quasi uncti essent oleo, ὡς ἔλαιον: nam revera non erant uncti. καθήραντες χρόα ὕδατι λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, purgantes cutem corporis aqua tepida et oleo, ω, 45, de mortuo comburendo. et 73, ὀστέα, οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι, ubi ossa vino consperguntur, ut refrigescant ex rogo; et unguntur collecta oleo, ut diutius in urna perdurent. Vide sub ἐμπλήθω, prope initium.

ἀλειφατίτης, vide sequens.

ἀλείφω, f. ψω. (Πίω) ungo pinguedine, in specie, oleo. nam proprie ponitur de oleo et oleosis, ἐπὶ ἐλαίου καὶ ἐλαιωδῶν, præterea est λέξις γυμναστικὴ, unde ὁ διδασκαλικὸς ἀλείπτης, qui τοὺς γυμνικοὺς μαθητὰς ungebat oleo. deinde ponitur et de aliis unctionibus, e. c. ὁ τοῖχος ἀλείφεται κονίᾳ ἢ ἑτέρᾳ ὕλῃ, paries ungitur calce aut alia materia. ὁ ἄρτος ἀλειφατίτης, est panis oleo inunctus et coctus, sicut οἱ τυρῶντες ἄρτοι sunt panes caseo illiti, *käsekuchen, (cheese-cakes.)* ἀνηλιφὴς ναῦς est ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσσῃ, sicut ἡ πισσαλιφὴς est ἡ πεπισσωμένη, *getheeret, (tarred.)* verbum est a τὸ λίπος, pinguedo, cum α intensivo. τὼ δὲ λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, *da sie beyde sich gebadet und niedlich mit œl gesalbet hatten, (when they had both bathed and anointed themselves with oil,)* Κ, 577. ἀλείψατο (Juno se) λίπ' ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ—τῷ ἥγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, Ξ, 171, 175. ἔλουσαν (αὐτὸν τὸν νεκρὸν) καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ, Σ, 350, i. e. λιπαρὰ (pro λιπαρῶς) ἤλειψαν. πάντα (τὸν χρόα αὐτοῦ) λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν, ζ, 227, coll. 96. λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, ut appareat, ἀλείφειν et χρίειν esse idem. ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ, τ, 505.

ἀλεκτρυὼν, vide sequens, et sub Ἀλέκτωρ, in R.

ἀλέκτωρ, ορος. ὁ. (Λέγω) gallus gallinaceus, *ein hahn, (a cock.)* nomen habet, judice antiquitate Græca, non ab α privativo, et τὸ λέκτρον, lectus, quod homines excitet e lectis; sed a læto et frequente suo coitu, ab α intensivo, et τὸ λέχος, quod et concubitum notat. ἐνδομάχης ἅτε ἀλέκτωρ, Ol. 12, 20, sicut gallus in domo sua pugnax, *wie ein hahn auf seinem miste streitbar, (pugnacious as a cock on his own dunghill:)* i. e. domi ferox, foris pavidus. idem dicitur ὁ ἀλεκτρυὼν, όνος, quem recentiorum fabulæ narrant, fuisse virum strenuum, a Marte custodem liminis positum, cum ipse intus esset apud Venerem, ut Vulcani reditum observaret et celeriter intus nuntiaret: sed eum obdormisse, nec redeuntem Vulcanum sensisse: ideoque a Marte irato mutatum esse in hanc avem. sed ista fabula, ab recentiori μυθοποιητικῇ anili, est conficta; ignota Homero. Bœotica dialectus gallum gallinaceum vocat ὁ ὀρτάλιχος, ου, de quo vide Aristoph. Acharn. 871. et Theocrit. Id. 13, 12. unde est verbum ὀρταλίζειν, alas jactare more galli, Aristoph. Equ. 1341.

ἀλέματος, vide sub ἠλεός.

ἄλεν, pro ἄλησαν, vide sub ʽΑΛΩ.

ἀλεξάνεμος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) ventos arcens. ab ἀλέξω, arceo. χλαῖνα ἀλεξάνεμος, ξ, 529, ἡ ἀλέξουσα, i. e. ἀποσοβοῦσα, τὸ ἐξ ἀνέμων ψῦχος, ἡ βοηθοῦσα κατὰ ἀνέμων. pallium. *ein mantel wieder wind und kälte, (a cloak against wind and cold.)* sic compositum est ἀλεξίκακος, qui et κηραμύντης, ου, ὁ, dicitur, ab ἡ κὴρ, fatum, mors, et ἀμύνω, arceo, defendo. et ἀλεξιβέλεμνος (τὰ βέλεμνα, jacula,) χιτὼν i. e. θώραξ πολεμικὸς, *ein panzer, (a breast-plate.)* et ἀλεξιφάρμακον, medicamen arcens venena, *gegengift, (antidote.)* et ἀλεξίλογα γράμματα, litteræ arcentes verba aliena, δι' ὧν ἀποσοβεῖται τὸ πλείω λέγειν. scriptis enim nihil addi potest: verbis autem ore proferendis potest addi alienum quid. *die die zusatze hindern, (which prevent additions from being made.)* Vide sub χειμάμυνα.

ἀλεξητὴρ, ῆρος. ὁ. (Χάω) qui arcet et defendit. ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, bonum propugnatorem pro aliis in pugna, Υ, 396, opitulatorem ne pugna adversa fiat nobis. sic ἀλεξητὴρ κακῶν, φαρμάκων, etc.

ἀλεξιβέλεμνος, vide sub ἀλεξάνεμος.

ἀλεξίκακος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui malum et miseriam arcet et prohibet, ἀλέγων vel ἀλέξων τὰ κακά. μῆτιν ἀμύμονα, ἀλεξίκακον πᾶσιν Δαναοῖς, consilium bonum, mala depellens a Graiis, Κ, 20, ubi prius, ἀμύμων, determinatur et explicatur per posterius. hinc postea Ζεὺς, Ἀπόλλων, Ἡρακλῆς, et quidam alii dii vel semidei, dicti ἀλεξίκακοι. Vide sub ἀλεξάνεμος, ἀμύνω, prope medium, et ἀναξιφόρμιγξ.

ἀλεξίλογος, vide sub ἀλεξάνεμος.

ἀλεξίμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) arcens mala ab homine. ab ἀλέξω, arceo, et ὁ βροτὸς, homo. ἀλεξιμβρότοις πομπαῖς, Py. 5, 122, pompis sacris, mala arcentibus ab hominibus; ἐπεὶ εἰς ἀλέξησιν τῶν κακῶν, ὑπὸ τῶν βροτῶν γίνονται.

ἀλεξίμορος, vide sub κὴρ, haud procul a fine.

ἀλεξιφάρμακον, vide sub ἀλεξάνεμος.

ἀλέξω et ἀλεξέω, f. ξήσω. (Χάω) opem et defensionem affero contra aliquod malum, *ich wehre ab, helfe darwieder, (I ward off, afford assistance against.)* φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ, cogita ut Graiis arceas mortem, Ι, 251. μέμνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι (ἀλέξειν) πόνον αἰπὺν, Ρ, 365, semper enim memores erant a se invicem in acie arcere laborem gravem, i. e. cædem. hinc compositum ὁ ἡ ἀλεξίκακος, qui arcet et depellit malum; cui cognatum ὁ ἀλεξητὴρ, et ὁ κηραμύντης, et ὁ ἀλεξιάρης, ου. sæpe autem id verbum absolute ponitur, sine casu rei, ἐμὲ ἀλέξειν μεμαῶτα, sc. σοὶ, me cupidum defendendi te, Α, 590. ἴομεν καθ' ὅμιλον, ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον, eamus in aciem, nam defendere eum melius est, Λ, 469, sc. αὐτῷ. ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι (αὐτοῖς) ἀλέεινε, palam juvare eos intermittebat, Ν, 356. et his locis deerat et casus personæ. cum hoc casu personæ, sed sine casu rei, est Ε, 779, Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι, Juno et Minerva. ἐξ οὐρανοῦ Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθεῖν, de cœlo Trojanis adfuturum descendisse, Ζ, 109. ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι, Γ, 9. sed plena rursus phrasis est Ι, 347, φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ, deliberet secum et constituat, a navibus arcere hostilem ignem. ἀλέξασθαι (per syncopen pro ἀλεξήσασθαι) μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας, Ν, 475, aper, arcere a se volens canes et viros. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, Ο, 565, ubi est sine omni casu, sc. ἑαυτοῖς τοὺς πολεμίους, ipsi jam per se satis cupidi erant defendere se ab hoste. sic Π, 562. ἀλεξώμεσθα μένοντες, Λ, 348, arceamus eum et defendamus nos ab eo firmiter stantes. sic et Χ, 231. Ζεὺς τόγε ἀλεξήσειε, Jupiter istuc prohibeat, sc. a me, γ, 346, i. e. μὴ γένοιτο τοῦτο, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσῃ. ἀλεξάμενοι ἐμένομεν, defendentes nos stabamus, ι, 57. τοῦτον ἀλέξασθαι, hunc arcere et prohibere a te stude, σ, 61, et sermo est de Iro; hortantur nimirum proci hospitem, ut se tantummodo ab Iro isto defendat, ex procis autem neminem metuat. est ergo idem ac ἀποσοβεῖν, cæterum est a futuro verbi ἄλκω, f. ἄλξω, unde fit novum verbum, interposito ε. ἐθέλουσι ἀλεξεῖν ὕβριν, Ol. 13, 12, valent arcere injuriam, ἀποσοβεῖν, ἀπαμύνειν, ἀποκωλύειν.

ἀλετὸς, vide sub ἀλέω, molo.

ἀλετρεύω, f. εύσω. (Λάω) idem quod ἀλέω, molo. αἱ μὲν ἀλετρεύουσιν ἐπὶ μύλῃς μήλοπα καρπὸν, η, 104, molunt aliæ ancillæ in mola flavum fructum tritici, τὸν ἀλετὸν ποιοῦσι, ἀλήθουσι.

ἀλετρὶς, ίδος. ἡ. (Λάω) molitrix. γυνὴ ἀλετρὶς, υ, 105, coll. 119. et circa totum illum contextum de molendo sermo est. eadem dicitur ἡ μυλωθρὸς, οῦ, vel μυλωθρὶς, ίδος, a μύλον ἀθρεῖν, vel περὶ μύλωνα θορεῖν.

ἀλετὼν, vide sub ἀλέω, molo.

ἀλεύομαι, f. εύσομαι. ("Ελω) idem quod ἀλέομαι. vito declinando. ὁ δ' ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο (pro ἠλεύσατο) κῆρα μέλαιναν, Γ, 360. Η, 254. Λ, 360. Ξ, 462. ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν (prævidens) ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος, Ν, 184, evitavit exigua declinatione. sic et 404, 503. Π, 610. Ρ, 305, 526. Χ, 274. ἐπεὶ ἴδον, τὸν μὲν ἀλευάμενον (pro ἀλευσάμενον) τὸν δὲ κτάμενον, ut viderunt, alterum effugientem, alterum occisum, Ε, 28. et 444, μῆνιν ἀλευάμενος Ἀπόλλωνος. ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν ἡμέτερον, Ο, 223. ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν, ἔστη, Υ, 281. μῆνιν ἀλευόμενος Ἀπόλλωνος, Π, 711. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι, pro ἄλευσαι, imperat. aor. 1. m. Χ, 285, i. e. πειράθητι ἐκκλίναι τὴν ἐξ ἐμοῦ βολὴν, ἔκκλινον. Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, Jovis odium vitans, ι, 277.

ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν, μ, 157. et 159, Σειρήνων φθόγγον (cantum) ἀλεύασθαι, evitare. et 269, νῆσον ἀλεύασθαι Ἠελίοιο. sic et 274. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται (ionice pro ἀλεύηται) ἠπεροπεύειν, ξ, 400, vitet decipere nos. τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον, ρ, 67, vitabat eorum conventum. ὁ δ' ἀλεύατο (τὴν βιλὴν) Ὀδυσσεὺς ἦκα (paullisper) παρακλίνας κεφαλὴν, υ, 300. et 305, οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον, *(hast ihn nicht getroffen) (hast not hit him)* ἀλεύατο γὰρ βέλος (jactum) αὐτός. ἐπειδὴ δούρατα ἀλεύαντο μνηστήρων, evitatis hastis, missis a procis, χ, 260. μοῖρα ὀλοὴ, (mors) τὴν οὔτις ἀλέυαται, ὅς κε γένηται, ω, 29.

ἄλευρον, vide ἄλειαρ.

'Αλέω, f. έσω. ("Ελω) vitare facio. et in medio, ἀλέομαι, f. έσομαι. vito, devito, declinando vito; ἐκκλίνω, ἀπέχομαι. est ab α privat. et ἕλω, capio, vel et εἰλέω, includo, involvo: ut medium sit: facio ne tenear et concludar. χαζώμεθα (cedamus,) Διός τ' ἀλεώμεθα μῆνιν, Jovis devitemus iram, E, 34, ἐκκλίνωμεν, *lasset uns vermeiden seinen zorn, (let us avoid his wrath.)* ἔγχεσι δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὁμίλου, hastis autem vitemus nos invicem etiam in acie et concursu exercituum, Z, 226, ne alter alterum incessat hasta, *wollen einander damit ausweichen, (will avoid each other.)* οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατο, οὔτε ἀλέασθαι, pro ἀλέεσθαι, N, 436, neque enim retro fugere poterat, neque declinationibus corporis vitare ictus, τῇ εἰς πλάγιόν τι ἐκκλίσει. μόριμον δέ οἱ ἔστι ἀλέασθαι, fatale ei est enim, vitare mortem, Υ, 302. λίθου δ' ἀλέασθαι (qui infinitivus est pro imperativo ἄλεσαι) ἐπαυρεῖν, devita gustare (i. e. impingere in) lapidem, Ψ, 340. et 605, βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι (vitare, non committere) ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, decipere meliores (est subjectum) satius erit vitare in posterum. μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε (pro ἀλέασθε, imperat. aor. 1. m.) πάντας, δ, 774, verba insolentia vitate omnia. ὅς με θεοὺς κέλεαι (jubes, hortaris) ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι, ι, 274, aut vereri aut cavere. νοῦσον οὔπως ἔστι, ι, 411, morbum a Jove immissum nemo potest declinando vitare. θάνατον θεόθεν οὐκ ἔστι ἀλέασθαι, π, 447, mortem divinitus constitutam nemo potest effugere. οὔτ' ἐπαΐξαι οὔτ' ἀλέασθαι, N, 513, neque irruere cum telo in alium, nec vitare telum alterius missum. μήπως με, προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς, ἀλέηται, pro ἀλέσηται, δ, 396, ne me, prævidens aut alio modo præcognoscens, vitet et effugiat, *mir auf die seite ausbeuge und entwische, (may avoid me and escape.)* κακὸν οὔτις ὑπεκφύγοι οὐδ' ἀλέαιτο, pro ἀλέσαιτο, υ, 368. aliud ἀλέω vel ἀλέω, vide 'ΑΛΩ˜.

ἀλέω, f. έσω. (Λάω) molo, comminuo frumenta in farinam tenuem. dicitur idem verbum et ἀλάω, et ἀλήθω, f. ἀλήσω. posset hoc verbum ad εἰλέω, volvo, referri, nam mola circumrotatur: sed commodius visum est, ab ἡ ἄλη deducere, nam circumagitur et oberrat lapis molaris. hinc est ὁ ἀλετὸς, actio molendi; et ὁ ἀλετὼν, ῶνος, mola, in specie locus ubi lapis molaris negotium suum perficit.

ἀλεωρὴ, ῆς. ἡ. ("Ελω) devitatio. δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν, M, 57, hostium devitationem, i. e. munimentum adversus hostes. sic vocat et thoracem, O, 533, οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς, neque fugæ memorem neque declinationis, Ω, 216, ubi φόβος, fuga, est majus; ἀλεωρὴ autem est ἡ κατ' ἐπιτηδειότητα ἔκκλισις, *ausweichung, (throwing back the body;)* et notat militem gradu suo firmiter stantem contra hostes.

ἄλη, ης. ἡ. (Λάω) circumvagatio, error, oberratio. ἄθυμοι, αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, κ, 464, tristes, semper erroris molesti memores; nam potest et esse ἄλη grata, si quis divitias circumvagando colligit, vel alio modo fortunatus est. ἔπαυσάς με ἄλης καὶ ὀϊζύος, requiescere me facis ex oberratione et ærumna, ο, 341. et 344, ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, nam hæc tria solent esse conjuncta vitæ erroneæ. ἄλη τ' ἀκομιστίη τε, φ, 284, circumvagatio et defectus bonæ curationis, *das umherziehen und der mangel guter pflege, (wandering about and the want of proper care.)* Vide sub εὐράξ.

ἀλήθεια, ας. ἡ. (Λήθω) et ionice, ἀληθείη. veritas, certitudo manifesta et liquida. κατάλεξόν μοι πᾶσαν ἀληθείην, Ω, 407. ὡς ἀληθείην ἀποείποι, ut rem veram nuntiaret, Ψ, 361. ταῦτά σοι (πρὸς) ἀληθείην κατέλεξα, η, 297. αὐτάρ σοι (περὶ) παιδὸς πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις, λ, 506. τοιγάρ ἐγώ σοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω, π, 226. χ, 420. sic, μῆτερ, ρ, 108. et 122, αὐτῷ πᾶσαν κατέλεξα. σφῶϊν δὲ, ὥσπερ ἔσεται, ἀληθείην καταλέξω, φ, 212. 'Αλάθεια, Διὸς θύγατερ, Ol. 10, 6. ἀλήθεια ἀτρεκὴς, Ne. 5, 31, certa veritas. ἀληθείας δέσποινα, Ol. 8, 3, ob oraculum ibi. ἀλαθείας ὁδὸν, Py. 3, 184, veritatis viam. ἄγχιστα, Ist. 2, 16, proxime ad veritatem accedens. ἐν ἀλαθείᾳ, Ol. 7, 126. ἀλάθειαν ἐτήτυμον, Ol. 10, 66, certam veritatem. ἀλήθειαν ἐὰν (genuinam) ἰδεῖν, Ne. 7, 36. scribitur attice et ionice accentus quoque in penultima, ἀληθεία, quia Attici id ultimum α produxerunt: sicut ἡ προνοία, ἀναιδεία, ἀγνοία, εὐκλεία, ἱερεία, διανοία, etc. pro πρόνοια, etc.

ἀληθεύω, f. εύσω. (Λήθω) vera loquor ut nihil rei quæsitæ reticeatur aut occultetur, ut nihil falsi subdole admisceatur. occurrit hoc verbum in Βατραχομ. 14. sed id carmen nostri Homeri non est; sicut nec hymni.

ἀλήθην, vide sub ἀλάομαι.

ἀληθὴς, έος. ὁ ἡ. (Λήθω) proprie est, non insidiosus et clandestinus, *nicht heimtückisch, und laurend, (not insidious and lurking,)* ab α privativo, et λήθω, latere facio. deinde, apertus, simplex, verus, qui non aliud occultat aliud ostendit. et ponitur in sensu optimo. opponitur ei τὸ κλέπτειν, apud Eurip. Iphig. Taur. 1026, κλιπτῶν γὰρ ἡ νὺξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς, furum nimirum est nox, veritatis vero lux. ἀληθεία μυθήσασθαι, Z, 382, ita loqui ut nihil occulatur eorum quæ quæruntur. ἀληθὴς γυνὴ, mulier non veteratoria et fraudulenta, sed simplex et aperta, M, 433, quæ non per furtum et clandestina fraude agit; sed honesta. possit etiam esse, quæ nullius rei ad hoc opus necessariæ obliviscitur, accurata. σὺ δὲ ἀληθὲς ἔνισπε, tu narra, sic, ut nihil me celes, ut nihil reticeas, et lateat, γ, 247. et 257, σοὶ πάντα ἀληθέα ἀγορεύσω. sic, π, 61. οὐδὲ ὅγε ἀληθέα εἶπε, ν, 254. οὐδὲ ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι, ξ, 125. ἢ γὰρ ἐμοὶ φίλα, (moris mihi certe est) ἀληθέα μυθήσασθαι, ρ, 15. φὰν γὰρ (putabant enim) μὲν ἀληθέα μυθήσασθαι, σ, 341. apparet ex his locis, nominis hujus vis. ἀλαθὴς ἔξορκος, verum jusjurandum, Ol. 13, 139. ἀλαθεῖ νόῳ, simplici et aperta mente, Ol. 2, 167. ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον, Ol. 1, 45, supra veracem et candidum Sermonem, præter liquidam rem narrandam. ἀλαθέα μαντεῖον (ab adjectivo μαντεῖος, εία, εῖον) θῶκον, sedem veram fatidicam, Py. 11, 11. ἀληθέσι λόγοις, Ol. 6, 151, sc. ποίησον γνῶναι. αὐτοὺς, fac ut illi agnoscant manifestis rationibus.

ἀληθινὸς, ή, όν. (Λήθω) verus. ἀλαθινὸν φέγγος, Ol. 2, 101, i. e. ἀληθινὸν φῶς, vera lux, nihil rei latere sinens.

ἀλήθω, ἀλήθοντες, vide sub ἀλέω, molo, et μύλη.

ἀλήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) cui non est fundus segetibus aptus, qui non est dominus glebæ, quasi ἀγήϊος. et a specie ad genus, qui est pauper. *ohne acker, ohne land, unbegütert, (without corn fields, without land, poor.)* οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο, οὐδέ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, I, 125, s. non sane sine fundo esse posset vir, cui tot res parerentur, neque expers pretiosi auri. et sensus est: ὁ ἄνθρωπος, ᾧτινι τόσα γένοιντο πράγματα, ὅσα τοῖς ἵπποις ἦλθον εἰς ἔπαθλον, πολύχρυσός τε ἂν γένοιτο, καὶ πολλὰ σχοίη λήϊα. pro πολυλήϊος igitur posuit οὐκ ἀλήϊος: καὶ, ἐκ μέρους τῆς ληΐων καὶ χρυσοῦ κτήσεως, πάντα πλουτισμὸν ἐνέφηνε. nam his pretiosissimis duobus continentur reliqua omnia, et comparari possunt: *geld und gut, (money and property.)* dictum ergo κατ' ἐξαίρετον τῶν ἄλλων ὑλῶν. λήϊα vero præponens auro, ἐξοχὴν ἐγκωμιαστικὴν τῆς γεωργίας ostendit.

ἄληκτος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) non desistens, non desinens. σοὶ δ' ἄλληκτόν (ob metrum duplicato λ) τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θέσαν θεοὶ, I, 632, inquit Ajax ad Achillem, coll. 631, nam λήγει θυμὸς et ἐρητύεται θυμὸς, idem notat. ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, Λ, 12. Ξ, 152, et neutrum ibi est adverbialiter. μῆνα δὲ πάντα ἄληκτος ἄη νότος, mensem totum non desinens flabat notus, μ, 325, *der sich nicht legte, (which did not cease.)*

ἀλημέναι, ἀλῆναι, vide sub 'ΑΛΩ˜.

ἀλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Λάω) circumvagus, idem qui ὁ ἀλήτης. ἢ οὐχ ἅλις ἡμῖν ἀλήμονές εἰσι, καὶ ἄλλοι πτωχοὶ ἀνιηροὶ, ρ, 376, an non satis nobis sunt vagabundi et mendici molesti? τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι, τ, 74, tales (qualis ego sum vestitu et habitu corporis) sunt mendici et oberrantes homines.

ἀλὴς et ἀλὴς, vide sub ἅλις.

ἀλητεύω, f. εύσω. (Λάω) circumvagor mendicando. deinde et in genere, circumvagor. ἄγρην ἐφέπεσκον (capturam in venatione aut piscatione sectabantur) ἀλητεύοντες, circumeuntes huc illuc, μ, 330. ὅς δ' ἂν ἀλητεύων, quicunque vagabundus, ξ, 126, ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα, mendicat in domo, ρ, 501, et vide in ejusmodi contextibus, mendicos olim habitos pro sacris personis, admissosque intra domum. τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀνέπαυσας, σ, 113, cessare fecisti ab obeundo et mendicando. Ὀδυσῆϊ, κατὰ δόμον ἀλητεύοντι, mendicanti, sub persona nimirum, χ, 291. ἔλθοι ἀλητεύων, π, 101, veniat ex circumerratione: sed hunc versum abjiciunt sagaciores, ut ab aliena manu scioli alicujus interpositum; et omnino urbanius multo est, si post αὐτὸς ponas colon: nam ipse ibi loquitur Ulysses, personatus licet. et hoc ita esse, quivis rei poëticæ et argutæ gnarus quovis sacramento contendet. dele ergo hunc ineptum versiculum.

ἀλήτης, ου. ὁ. (Λάω) qui circumvagatur; sive invitus, sive consulto quales sunt mendici et agyrtæ. apud poëtam mendicus, vel huic non multum absimilis, hoc nomine appellatur. κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται ψεύδονται, ξ, 124, curæ opus habentes mendici vagabundi plerumque mentiuntur, et auribus aliorum dant verba, ut nanciscantur ipsi quæ opus sunt. πολλάκι δόσκον (sæpe dedi) ἀλήτῃ, ρ, 420, 421, mendico erroni. (sic et τ, 76) et 483, οὐ καλὰ ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην, atque ibi additur, sæpe deos sub persona egenorum obambulare. et 576, τί (cur) τοῦτο ἐνόησε ἀλήτης, in animum id sibi induxit? et 578, κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης, malus est verecundus mendicus: atque his duobus locis bis idem nomen in fine versus, eleganter. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης, σ, 18, mendicus, et 25, Ἶρος ἀλήτης, utpote verus mendicus. et 332, ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, mendicum illum. sic et 392. ἐπίμαστον ἀλήτην, cupidum et famelicum mendicum, υ, 377, qui a domo ad domum vagatur cibum rogitans. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, φ, 400, malarum rerum peritus.

ἄλθαιος, vide sub ἄλθω.

ἄλθω et ἀλθέω. f. ἄλσω et ἀλθήσω, (Δέω) augeo. it. compleo. it. sano, medeor. *mache frisch und heil, (make whole and sound.)* ἄλθετο (ἤλθετο) χεὶρ, E, 417, manus, vulnerata paullo ante, restituebatur in vegetum statum. hinc est ἄλθαιος, αία, αιον, sanandi et augendi vim habens.

ἀλία, ἡ, vide sub ἅλις.

ἀλιαής, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) per mare et ex mari spirans ventus. ab ἡ ἅλς, et ἄημι. *ein seewind, (a sea wind.)* ἀλιαέες ἄνεμοι, δ, 361.

ἁλίαρος, vide sub ἁλμυρός.

ἀλίαστος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) quod effugi et vitari non potest, ἄφυκτος, et active, non amovens se, non effugiens, Eurip. Hecub. 85. si cum α privativo compositum intelligas. Sed si cum intensivo, est, valde movens se, vehementes motus habens, πολυλίαστος. πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν, B, 797. pugna oritur vehementissima, ὁ εἰς φόβον πολὺν παρακινῶν. sic, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη, M, 471. Π, 296, conflictus vehementissimus. μάχην ἀλίαστον ἔχουσι, Ξ, 57, pugnam vehementem. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε Ζεὺς, Υ, 31, pugnam vehementissimam concitavit. ἄνσχεο, (sustine te, *halte inne,) (stop.)* μηδ' ἀλίαστον (neutrum adverbialiter) ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, Ω, 549, neque tam vehementer et sine intermissione mœre in animo tuo: ubi utraque compositionis ratio concipi potest; sicut et in prioribus fortasse. ἀεὶ καὶ ἀχωρίστως, ὡς μὴ ἔχειν λιασθῆναι (i. e. ἐκκλῖναι, ἐκφεύγειν) τὸν ὀδυρμόν. et 760, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε, luctum vehementissimum concitabat.

ἀλίβας, ἀλίβαντες, vide sub ἀζαλέος, διερὸς, et ΚΑΡΦΩ.

ἀλίβατος, dorice pro ἠλίβατος, quod vide.

ἀλίγκιος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) similis, par. *ähnlich, (like.)* est ab εἴκω, similis sum; unde fit εἴκιος, et ἴκιος, et interserto, ν, ἴγκιος, et præfixa syllaba ἀλ, quæ est ex λά, et intensionem aliquam notat; ἀλίγκιος. ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, similem sideri pulcro, Z, 401, i. e. ὅμοιον. et sermo est de infantulo formosissimo. (κατὰ) εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, Θ, 174, specie externa diis similis.

ἁλιερκής, έος. ὁ ἡ. (Ἔρω) mari septus. ab ἡ ἅλς et τὸ ἕρκος. it. propugnaculum in mari exsistens, vel, munitione in mari facta septus. Sic Æginam insulam vocat Pindarus ἁλιερκέα χώραν, Ol. 8, 34, quia hæc insula ex mari difficiles, nisi in portu, habebat aditus. mare ipsum, scopulis circa infestum, sepiebat eam quasi muro contra prædones subitos. sic Isthmum Corinthiacum vocat ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ δειράδα, Ist. 1, 10, collum præsepiens marinas aquas. ἁλιερκέες ὄχθαι, mare præsepientes ripæ, Py. 1, 34, ἕρκος τι ἁλὸς οὖσαι. in sensu activo ergo elegantius intelligitur.

ἁλιεύς, έως. ὁ. (Ἄλλω) piscator, *ein fischer, (a fisherman.)* deinde in genere, in mari versans, homo nauticus, *ein seemann, (a mariner.)* ἁλιεὺς, piscator, homo captans pisces, μ, 251, seqq. ubi est parabola de eo, atque ipse describitur. ἐσαγείρωμεν ἐρέτας ἁλιῆας, π, 349, congregemus in navem remiges marinos, τοὺς περὶ τὴν ἅλα πονουμένους. sic et ω, 418, οἴκονδε πέμπον ἕκαστον ἄγειν ἁλιεῦσι, domum portandum curaverunt per homines nauticos et portitores, quorum multi in illis insulis prope se sitis et Epiro vicinis operas suas navabant. de ἁλιεῦσιν, reti piscantibus, est parabola et descriptio χ, 384, seqq.

ἀλίζω, congrego, vide sub ἅλις.

ἁλίζω, vide sub κονία, prope finem.

ἀλίκρας, ατος, vide sub μελίκρατον.

ἁλικρείων, vide sub εὐρυκρείων.

ἁλιμυρήεις, εντος. ὁ. (Μύρω) est epitheton fluvii, in mare cum strepitu effundentis se, ὁ εἰς ἅλα μυρόμενος, μετὰ ἤχου ῥέων, ἐν τῇ ἐκβολῇ δηλαδή. ποταμῶν ἁλιμυρηέντων, Φ, 190. ε, 460. scribitur alibi et ἁλιμυρὴς, ὁ ἡ.

ἀλινδέω, ἀλίνδω, ἀλινδήθρα, vide sub ἀλίω, et ΚΥΛΩ.

ἅλιος, ία, ιον. (Ἄλλω) in *prima* notione est, marinus, *zur see gehörig, (belonging to the sea,) deinde* quia mare ante inventas naves videbatur infructuosum et εἰκαῖόν τι, quia aqua ejus ad bibendum inutilis, ad rigandum noxia; hinc ἅλιος est μάταιος, frustraneus, ἀτελεύτητος, ἀτέλεστος, cujus effectus nullus est, εἰκαῖος, *vergeblich, (fruitless, useless.)* in *primo* significatu sunt loca: A, 538, ἁλίοιο γέροντος, i. e. Ὠκεανοῦ, qui et Νηρεύς. sic Σ, 141, γέροντα ἅλιον, i. e. Νηρέα et Υ, 107. γέρων ἅλιος νημερτὴς, i. e. ὁ Πρωτεὺς, δ, 349, 384, 401. ρ, 140. Φόρκυνος, ἁλίοιο γέροντος, ν, 96, 345. κοῦραι ἁλίοιο γέροντος, i. e. Νηρέως, ω, 58. μετὰ ἀθανάταις ἁλίαις, Σ, 86. et 432, ἐξ ἀλλάων ἁλιάων, i. e. Νηρηΐδων pro ἁλιῶν. et Ω, 84, ἅλιαι θεαί. sic et ω, 47. ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίαις, in arenâ maris, γ, 38. δ, 438. λόγον ἁλίοιο γέροντος, i. e. Nerei, Py. 9, 167. ἁλίαις μετὰ κόραις Νηρέως, Ol. 2, 53. ἁλίαις πρύμναις, puppibus in mari stantibus, Ol. 9, 111. ex *altero* significatu sunt: ἅλιον θεῖναι πόνον, Δ, 26, i. e. ἀτέλεστον, *die mühe fruchtlos machen, (to render the trouble fruitless.)* et 498, οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, i. e. οὐκ ἀσυντελὲς, *warf nicht einen vergeblichen spiess, (did not throw an unavailing javelin.)* sic E, 18, οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. ubi conf. ἐκφεύγω. sic Λ, 376, 380. ἀπὸ χειρὸς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, Ξ, 455, a manu vanum exsiliisse telum. O, 575. Π, 480. ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν αὐτῷ, E, 715, vanum hoc verbum promisimus ei. ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, frustraneum verbum effudi, Σ, 324. οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται, Ω, 92, 224. ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, Δ, 179, ubi utraque significatio innuitur per allusionem: nam per mare transierat huc, nec tamen quidquam effecerat. nisi malis h. l. neutrum adverbialiter pro ματαίως positum dicere; sicut fortasse est N, 410, οὐδ' ἅλιον χειρὸς ἀφῆκε, et 505, ἐπεὶ ἅλιον (ματαίως) ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν, a manu ruit; quod exemplum est manifestius. nam pertinet ad αἰχμή. nisi velis subintelligere ἔγχος. sic et Π, 615. οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, non frustra est jusjurandum, Δ, 158. οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσομαι, non frustraneus speculator, K, 324. οὐ σοι ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, β, 273, 318, ubi ἀστείως positum: nam per mare erat iter, et id non frustraneum fore dicit. οὐ ματαία.

ἁλιοτρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) in mari nutritus et educatus. φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀδμὴ, odor, δ, 442.

ἁλιόω, f. ιώσω. (Ἄλλω) frustraneum et vanum reddo, παντελῶς ματαιόω, καὶ ποιῶ διεκπεσεῖν ἄπρακτον. *mache vergeblich und unwirksam, (render useless and ineffectual.)* οὐδ' ἁλίωσε (ἠλίωσε) βέλος, non vanus fuit jactus, Π, 737. οὔτε ἁλιῶσαι, ε, 104, neque inefficacem reddere et irritam.

ἁλίπαστος, vide sub πάσσω.

ἁλίπεδον, vide sub πέδον.

ἁλίπλαγκτος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) in mari errans et natans. ἁλιπλάγκτου γῆς, Py. 4, 24, i. e. insulæ. nisi ibi cum quibusdam legendum est ἁλιπλάκτου, pro ἁλιπλήκτου, a πλήσσω, f. ξω, percutio, ut notet terram ad quam mare alliditur. sed prius videtur esse ποιητικώτερον.

ἁλίπλοος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) in mari natans. in mari submersus sic ut superne emineat supra superficiem. ἁλίπλοα τείχεα, M, 26, muros mari circumdatos et submersos. ab ἡ ἅλς, salum.

ἁλιπόρφυρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) marina purpura tinctus, *von ächter purpurfarbe, (of a real purple colour.)* ab ἡ ἅλς, mare, et ἡ πορφύρα, concha illa marina. simul notatur color subnigricans. ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα, ζ, 53, 306, i. e. pensa purpurea; quod alibi dicit εἶρος ἰοδνεφές. νύμφαι φάρεα ἁλιπόρφυρα ὑφαίνουσι, ν, 108, τὰ πορφύροντα δίκην ἁλὸς, vel, τὰ ἐκ θαλασσίας πορφύρας.

ἅλις, (Ἀλῶ) adverb. confertim, *häufig, (frequently.)* satis, *genug, vieles, (enough, a great deal.)* est ab ἀλέω, coacervo. hinc est et ἀλίζω, f. ίσω, congrego. et ἡ ἀλία, i. e. ἡ ἄθροισις, congregatio: et ἀλὴς, έος, ὁ ἡ, quod et ἀλῆς scribitur, i. e. ἠθροισμένος, congregatus, condensatus, et οἱ ἀλέες, i. e. ἠθροισμένοι ὁμοῦ, quos Homerus vocat ἀολλέες. μέλισσαι ἅλις πεποτήαται (πεπότηνται, circumvolant) confertim et dense, B, 90, ἠθροισμένως, *häufig und dichte beysammen, (frequent and close together.)* περὶ δὲ Τρωαὶ ἅλις ἦσαν, circa eam Troades frequentes aderant, Γ, 384. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι, Ξ, 122, satis multa arva tritici feracia erant ei. ἢ οὐχ ἅλις, E, 349, an non abunde est; ubi absolute positum, et ubi ἢ οὐχ in scansione pro una syllaba valent. *ists nicht schon genug? (is it not enough?)* reperitur et cum casu recto, e. c. ἅλις πόλις, ὡς ἔχει, *sie ist stadts genug wie sie itzo ist, (the city is sufficient as it is.)* etiam cum genitivo, e. c. τούτων μὲν ἅλις, abunde hæc sunt. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω, navem abunde auro et ære congesto impleat, I, 137, ubi genit. pendet ab ἅλις. sic et 279. et 376, ἅλις δέ οἱ, sufficiat hoc ei et abunde jam sit. *er hat es genug, ja schon zu viel gemacht, mehr soll nicht kommen, (he has already done sufficient, nay too much.)* ὅθι ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, aqua abunde, P, 54. et 450, ἢ οὐχ ἅλις, ὡς, an non abunde est, quod. νεκροὺς, οἳ κατ' αὐτὸν (in eo fluvio) ἅλις ἔσαν, copiosi erant, Φ, 236. et 319, ἅλις χεράδος περιχεύας μυρίον, affatim sabuli circumfundens innumerum. et 344, νεκρούς. et 352, δένδρεα, ἃ ἅλις πεφύκει, *die häufig wuchsen, (trees which grow in abundance.)* σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, *gold genug nimm an, (take gold enough,)* X, 340. et 473, ἀμφὶ αὐτὴν εἰνατέρες ἅλις ἔσταν, frequentes circumstabant eam. ἢ οὐχ ἅλις, ὅτι, Ω, 670. sic et sequente ὡς, quod, β, 312. et 339, ἅλις τ' εὐῶδες ἔλαιον, *gut öl im überflusse war da, (there was abundance of good oil.)* χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, ε, 38. ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις καὶ οἶνον, η, 295. sic χρυσόν τε ἅλις, ν, 136. ἅλις ἔνδον ἐόντων, cum affatim in domo sint in promtu, ο, 77, 94. π, 231. et 389, μή οἱ χρήματα ἅλις ἔδωμεν, ne ei nos adeo frequentes huc congregati facultates suas comedamus, et sequitur ἐνθάδε ἀγειρόμενοι. ἅλις tamen ibi potius ad χρήματα pertinet, bona ei abunde comedamus. κόπρος ἅλις κέχυτο, *lagen grosse misthaufen, (lay large heaps of manure.)* ρ, 298. et 376, ἢ οὐχ ἅλις ἧμιν (pro ἡμῖν) ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι πτωχοὶ, vagabundi mendici? χρυσὸν ἅλις δόντες, ψ, 341. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485, divitiæ et pax congregatæ utræque sunto.

ἁλίσκω, (Ἀλῶ) capio, *ich nehme, (I take.)* est distractum præsens ab ἀλέω vel ἀλόω, a quo plura tempora non descendunt. nam in futuro dicitur ἁλώσω ab ἀλόω. Πέργαμος ἀμφὶ ἐργασίαις τεαῖς χειρὸς ἁλίσκεται, Ol. 8, 56, i. e. ἁλώσιμός ἐστι. circa operationes manus tuæ, qua parte tu in muro struendo opus fecisti, expugnabilis est Troja. nam reliquas partes

ejus muri struxerant dii, et ibi erat murus insuperabilis. præsens tempus ergo notat conditionem certam muri ex ea parte.

ἀλίστρα, vide sub *κονία*, ad finem.

ἀλιτέω, vide *ἀλείτω*, et sequens.

ἀλίτημαι, (Λάω) pecco graviter, idem quod *ἀλείτω*. nam ab *ἀλιτέω* est *ἀλίτημι*, cujus forma media usurpatur. *οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν*, δ, 807, non enim sane est peccans in deos, *οὐκ ἐφάμαρτός ἐστιν εἰς τὸ θεῖον*: peccatores enim sunt et esse debent infelices; non vero innoxii. regit ergo et dativum personæ.

ἀλιτήμων, *ονος. ὁ ἡ.* (Λάω) peccans consulto, *ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων τοῦ δέοντος. οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἀλιτήμων*, inquit Jupiter de Achille, Ω, 157, coll. 156, *αὐτὸς*, sc. *Ἀχιλλεύς*. sic et 186, coll. 185. et vide *ἄφρων* ad h. l. est ergo *ἀλιτήμων*, qui sponte omne jus et fas proculcat.

ἀλιτόξενος, *ου. ὁ ἡ.* (Ἔω) peccans contra hospitem. ab *ἀλείτω* vel *ἀλιτέω*, pecco. *ψευδέων ἐνιπὴν ἀλιτόξενον*, mendaciorum reprehensionem, quod peccent in hospitem, Ol. 10, 8, i. e. *ὅτι ἤλιτον εἰς τὸν ξένον ψευσάμενος αὐτῷ.*

ἀλιτρὸς, *οῦ. ὁ.* (Λάω) grandis peccator, sceleratus, pestilens contra aliquid. est per syncopen pro *ἀλιτηρὸς* et *ἀλιτήριος*, *ὁ τοῦ δέοντος ἀλιτὼν ἤτοι ἁμαρτών. αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς*, Θ, 361, ubi irata Minerva (i. e. irati in animo Græci contra providentiam fatorum) sic loquitur de Jove; ut ergo appareat, cum hæc in sensu decentissimo sint interpretanda, *ἀλιτρὸν*, et esse, qui facit ut aliquis alius aberret a proposito sibi scopo, iniquus contra aliquem bonum, qui peccat contra aliquem bonum. *δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρὸς*, Ψ, 595, contra deos esse sceleratus, vel, in deorum oculis apparere detestabilis peccator. *ἦ δὴ ἀλιτρός γε εἶς*, ε, 182, ubi Calypso blandiens et jocabunda sic loquitur ad Ulyssem: et sensus loci totius est, *ἤλιτες, καὶ οὐκ εἶπας τὸ ἀληθές, καὶ ταῦτα μὴ ἀπαίδευτος ὤν*, errare facis me, nec veritatem dicis, et quidem tu probe doctus astutias ingeniosas. ex quo loco simul ille, ex Θ citatus, lucem aliquam accipit. ut ergo hoc nomen non semper sceleratum, sed astutum et deceptorem in sensu molliori, notet. *τὰ ἐν τῇδε Διὸς ἀρχῇ* (i. e. in hac vita sub sole) *ἀλιτρὰ, κατὰ γῆς* (sub terra et post hanc vitam) *δικάζει τὶς*, peccaminosa judicat aliquis, Ol. 2, 107, *τὰ ἁμαρτήματα ἐν ταύτῃ τῇ ζωῇ. μομφὰν ἐπισπείρων ἀλιτροῖς*, Ne. 8, 67, vituperium adspergens improbis.

ἀλίτρυτος, *ου. ὁ ἡ.* (Τρίω) qui in mari atteritur et fatigatur Theocr. 1, 45.

ἀλίω, f. *ίσω.* (Ἕλω) volvo, voluto, me vel aliud, *ich wälze, (I roll.)* est ab *εἰλέω*. sic equus dicitur *ἀλίειν*, si in terra se volutat. *ἐξαλίω*, evolvo. Aristoph. Nub. 32, 33, ubi prius *ἐξαλίσας* est, a volutando excitans equum: alterum *ἐξήλικας* est, provolvisti. idem verbum dicitur et *ἀλίζειν*, i. e. *κυλίεσθαι*. it. *ἀλίνδειν*. unde locus volutationis est *ἡ ἀλινδήθρα*, quæ et *ἡ κονίστρα*.

ἀλκᾶντες, vide *ἀλκήεις*.

ἄλκαρ, *ατος. τό.* (Χάω) robustum et promtum præsidium ad arcendum malum, *ein schutz und wehre, (a defence and safeguard.) οὐδέ τε σὲ Τρώεσσιν ὀίομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι*, Ε, 644, nec puto te fore defensorem Trojanis, etsi valde fortis et robustus es, *du wirst ihnen nicht schutz leisten können, (thou wilt not be able to protect them.) οὐκέτι ἄλκαρ Ἀχαιῶν ἔσσεται*, Λ, 822, jam non erit ullum defendendi et arcendi interitus præsidium illis, *sie haben keine hülfe und beschützung mehr, keine rettung, (they have no force for their defence and protection.) ἄλκαρ πέτρας*, Py. 10, 81, præsidium contra petram; et sic vocat ancoram.

ἀλκή, *ῆς. ἡ.* (Χάω) defensatio fortis, præsidium forte, fortitudo propulsans malum hostile. habet et obliquos, quasi nominativus esset *ἡ ἄλξ*, *ἀλκός*: quod maxime fit per dialectum Æolicam. nam *οἱ Αἰολεῖς* solent ex nominibus primæ declinationis formare casus obliquos in declin. tertia, e. c. *ἰωκήν*, *ἴωκα*, *κρόκην*, *κρόκα*, etc. *μὴ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς*, Δ, 234, ne remittite ab impetuosa defensione et fortitudine; et 418, *καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς*, etiam nos ambo cogitemus de impetuosa adgressione et propulsatione hostium. sic et Ε, 718. *μνήσασθε*, memores sitis defensionis, *wehret euch brav, greifet mutig an, (defend yourselves bravely, attack vigorously,)* Θ, 174. Λ, 287. et 313, *τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς*, quid accidit nobis quod obliviscimur impetum in hostes. *τί ὧδε μεθίετε*, cur sic remittitis a pugnando, Μ, 409. *ὑμεῖς δ' οὐκ ἔτι καλὰ μεθίετε*, jam non pulchre remittitis, Ν, 116. et 197, *μεμαῶτε. ἔπαυσε δὲ αὐτὸν θούριδος*, cessare eum fecit a pugnando, Ο, 250. et 487, *μνήσασθε*. et 527, *εὖ εἰδότα*. Ρ, 81, *ἔπαυσε τόν. Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν*, impetuosam induti fortitudinem pugnandi, Η, 164. Θ, 262. Σ, 157. *μηδὲ μένεος ἀλκῆς τε λαθώμαι*, neque obliviscar robur et fortitudinem, Ζ, 265, quæ fere sunt synonyma. *οὐδὲ ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς*, Ν, 269. et 836, *οὐδ' ἐλάθοντο ἀλκῆς, sie vergassen ihre bravoure nicht, (they were not unmindful of their bravery.)* contrarium est, *ἐλάθοντο*, Ο, 322. Π, 357. et 602, *οὐκ ἐξελάθοντο. ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ φόβοιο*, memores ambo pugnæ fortis, non vero fugæ, Ν, 48. *λέων ὥς, ἀλκὶ πεποιθὼς*, Ε, 299. *σῦς*, aper, Ν, 471. *λέων*, Ρ, 61. et 728, *κάπρος*, aper, fidens defensioni suæ et viribus. *φευγόντων οὔ τις ἀλκὴ*, Ε, 532, fugientium nulla est defensio sui aut fortitudo honesta, *οἱ φεύγοντες οὔτι ἄλκιμον ποιοῦσι*. sic et Ο, 564. *ἐπλήσθησαν αὐτῷ μέλεα ἀλκῆς καὶ σθένεος*, Ρ, 212. *Διὸς ἀλκή*, Jovis opitulatio valida, Ο, 490. *λύκοις περὶ φρεσὶν ἄσπετος*, Π, 157. *οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκή*, Γ, 45, in pectore nulla est vis nec ulla propulsandi hostis animositas. *οὐδέ τις αὐτοῖς (τοῖς νεβροῖς*, hinnulis) *μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή*, nec aliqua se defendendi vis oritur in pectoribus eorum, Δ, 245. *ἐν δὲ*, in ægide inest, Ε, 740. *ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπεται ἀλκή*, an non agnoscis, quod a Jove et divinitus te non comitatur propulsandi hostis fortuna? Θ, 140, nullum a Jove auxilium. *ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας*, fortitudinem mihi primum culpasti, Ι, 34. et 39, *ἀλκὴν δ' οὔ σοι δῶκεν*, sc. talem, qualem mihi. et 231, *εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν*, nisi tu quidem indueris tibi fortitudinem, et susceperis defensionem: nam utraque ista notio jungenda est huic nomini. *φλογὶ εἴκελον (κατὰ) ἀλκὴν*, similem eum flammæ, quod attinet promtitudinem pugnandi, Ν, 330. et 786, *ἀλκῆς δευήσεσθαι*, fortitudine remissos fore nos. *ἔκ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή*, suaque ipsum perdidit fortitudo et animositas, Π, 753, de leone. *οὐ δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται οὔτε ἀλκῆς οὔτε φόβοιο*, Ρ, 42, non diu intentatus labor neque fortis defensionis neque fugæ trepidæ erit. et 181, *ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα*, etsi valde cupidum exhibendæ fortitudinis. et 281, *συῒ ἴκελος ἀλκήν*, apro similis promtitudine propugnandi. et 499, *ὁ δὲ εὐξάμενος Διῒ πατρὶ ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας. φλογὶ ἴκελος ἀλκήν*, Σ. 154. coll. 157. et 158, *ὁ δὲ ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς*, Ajax. *δύσεο δ' ἀλκὴν*, indue fortitudinem, Τ, 36, indue studium defendendi et propugnandi: hinc *ἀνδρεῖος* dicitur *ἐπιειμένος ἀλκήν*. et 161, *πάσασθαι αὐτοὺς σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γάρ, μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή*, vesci eos pane et vino, hoc enim, sc. vesci ad satietatem, est robur et promtitudo pugnandi, sic et Ι, 702. hinc et *ἕωθεν* et ante labores diurnos suscipiendos, *ἐδείπνουν οἱ παλαιοί. ἀλκῆς δὲ μεμαῶτά με οὐκ ἀποτρέψεις ἐπέεσσιν*, Υ, 256, promtum me ad propugnandum non avertes verbis ab hac promtitudine. et 381, *ἐνέθορε Τρώεσσιν Ἀχιλλεὺς φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν*, insiliit contra eos pectore armatus robore et studio pugnandi. *κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ γίγνετο*. Φ, 528, agebantur trepida fuga, neque defensionis animosæ quidquam fiebat. et 578, *καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη* (etiam transfixa venabulo *ἡ πάρδαλις*) *οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς*, non desistit a strenua defensione sui. *ὄφρα σὲ ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι*, Χ, 282, ut te timens obliviscar roboris et fortitudinis. *οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν*, β, 61, qui non novimus et didicimus promtitudinem defendendi, *ἀνδρείαν*: non vero *τὴν ῥώμην*, robur virium, hæc enim solius naturæ donum, non autem *διδακτή. μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς*, δ, 527, aut memor esset deinde impetuosæ defensionis, sc. rex Agamemnon, si resciret quæ absente se acta sint, et si redisset, præteritis insidiis, domum. *ὥστε λέων, ἀλκὶ πεποιθὼς*, ζ, 130. *ἄνδρα ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν*, posse nos venire ad virum indutum magno robore, ι, 214. et 514, *φῶτα ἐνθάδε* (huc) *ἐλεύσεσθαι μεγάλην ἐ. ἀ. οὐδέ τις ἔστι ἀλκή*, neque aliqua defensio aut promtitudo resistendi locum hic habet, fugere est optimum, μ, 120. *θηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκήν*, mirareris intuens velocitatem ejus et robur, ρ, 315, quæ sunt duæ virtutes canis venatici; tertia est, *εἰδέναι ἐρευνᾶν ἴχνη*, 317, quarta, *εἶδος ἔχειν καλὸν*, 313. *οὐκ ἔτι σοί γ' Ὀδυσεῦ μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλκή*, χ, 226, inquit Minerva ad eum, i. e. ipse ad se, cohortans sese ipse ad pugnandum. et 237, *ἔτι σθένεός τε καὶ ἀλκῆς ἐπειρήτιζε*, adhuc roboris et promtitudinis suæ periculum faciebat. et 305, *οὐδέ τις ἀλκὴ γίγνεται οὐδὲ φυγή*, neque aliqua defensio et prohibitio mali locum habet nec fuga. *οὐδέ φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι*, ψ, 128, nec puto mihi defuturam promtitudinem pugnandi fortiter. *ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἶαν*, laudati fuimus, ω, 508. *ἀλκὴ ταλάθυμος*, fortitudo laboriosa, Ne. 2, 23. *κρίνεται ἀλκὴ ἀνδρῶν διὰ δαίμονας*, Ist. 5, 13, judicatur et æstimatur valor hominum per fortunas et secundum divitias: quo quis ditior et fortunatior, eo habetur præstantior et fortior. *γεύεται ἀλκῆς ἀπειράντου*, Py. 9, 61, i. e. immensi roboris specimen edit. *κρατέοντα χειρὸς ἀλκᾷ*, vincentem manus robore, Ol. 10, 121. *χθόνα ταράσσοντες ἀλκᾷ χερῶν*, Ol. 2, 114, terram moventes robore manuum, i. e. agrum colentes, *das land umwühlend, (turning up the ground.) βέλος ἀλκᾷ καρτερώτατον*, Ol. 1, 180, telum robore fortissimum, i. e. poësin elaboratissimam, *ἐν ἀλκᾷ*, i. e. in bello fortiter gerendo, Ol. 13, 78. *ἄνδρα ὁρῶντα ἀλκὴν*, Ol. 9, 166, virum oculis et vultu significantem fortitudinem suam. *αἰδεσθέντες*, reveriti suum robur, Py. 4, 308. *μετὰ ἀλκὰν Ἀμαζόνων*, ad exercitum earum, Ne. 3, 65. et 68, *φόβος οὔποτε ἔπαυσεν ἀλκὴν φρενῶν*, timor nunquam cessare fecit fortitudinem. *δύνασαι βροτοῖς ἀλκὴν ἀμηχανίων διδόναι*, Ne. 7, 142, potes mortalibus forte remedium contra difficultates dare. *Αἴαντος φοίνιον*, ejus martium robur, Ist. 4, 58. *μεγάλαι ἀλκαὶ πολὺν σκότον ἔχουσι, δεόμεναι ὕμνων*, Ne. 7, 18, magnæ strenuitates multum tenebrarum habent si egent hymnis, i. e. latent in tenebris quando carent vate sacro.

ἀλκήεις (contracte *ἀλκῆς*) *ἀλκήεσσα*, *ῆεν.* (Χάω) fortis, idem quod sequens. *ἀλκᾶντας* (dorice pro *ἀλκήεντας*) *Δαναοὺς*, Ol. 9, 110. sic, *ἐκγόνους*, Py. 5, 95, fortes nepotes.

ἄλκιμος, *ου. ὁ ἡ.* (Χάω) fortis defendens se aliosque a malo, robore animi et corporis præditus. *ἄλκιμον ἔγχος*, hastam ad defendendum se aptam et quæ fortem adjuvat, Γ, 338. Κ,

135. Ξ, 12. Ο, 482. α, 99. ε, 550. ϱ, 4. υ, 127. φ, 34. sic, ἄλκιμα δοῦρα, i. e. πολεμικά, Λ, 43. Π, 139. χ, 125, ad defensionem et pugnam utilia: nam sunt et alia δοῦρα, i. e. ligna. ἄλκιμος υἱὸς τοῦ, Ζ, 437. Μ, 349. Λ, 813. Π, 278. Σ, 12. ἦτορ ἄλκιμον, *herzhaftigkeit, (valour, intrepidity,)* Ε, 529, quo quis promtus est ad defendendum. Π, 209, 264, de vespis propter θράσος αὐτῶν ad pugnandum pro nido suo. Ρ, 111, de leone. Υ, 169. Φ, 572. ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι, Ζ, 522, siquidem strenuus es. οὔτε ποσὶν θάσσων, οὔτε ἄλκιμος, ὡς σὺ, μάχεσθαι, ἔστιν ἄλλος, Ο, 570, ubi vides duas præstantias heroicas: et desines mirari, Achillem κατ' ἐξοχὴν dici ποδάρκεα. ὅστε (Ζεὺς) καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ (in fugam vertit) καὶ ἀφείλετο νίκην, et aufert ei victoriam, Π, 689. Ρ, 177. πολέες σε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες, Φ, 586. ὅστε δειλὸς ἀνὴρ ὅστε ἄλκιμος, Ν, 278. ἄλκιμος ἔσσ' (pro ἴσο, esto) ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, sis fortis et strenuus, ut et aliquis posterorum bene de te loquatur, α, 302. γ, 200. οὐδὲ ἄλκιμος ἐν πολέμῳ (neque promtus in pugna) οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς, κ, 553. καί κ' εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ ὅστε ἄλκιμος εἴη, et sane unus vir qui fortis esset, omnes retineret et prohiberet ab aditu illo, χ, 138. et 232, ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; ἄλκιμος υἱὸς Διὸς, Ol. 10, 52, Hercules. ἄλκιμον (κατὰ) ἦτορ, Ne. 8, 41. ἀλκίμους ἄνδρας, Ne. 5, 28.

ἀλκίφρων, qui vires mentis habet, vide sub βία, prope medium.

ἀλκτὴρ, ῆρος. ὁ. (Χάω) qui arcet et defendit. Ἄρεως ἀλκτῆρα, Martis vindicem, Ξ, 485, qui fortiter vindicat damnum in prœliis acceptum; et λιπέσθαι ibi est, superstitem relinquere, se mortuo. est ergo h. l. ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητὴς, vindex cædis, qui et ἀμύντωρ dicitur. sic, Ἄρεως ἀλκτῆρες, depulsores belli et hostium, Σ, 213, abactores et expulsores hostilium armorum. coll. 100, ἀρῆς ἀλκτῆρα, mali propulsatorem. εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, ξ, 531, sumsitque acutam lanceam, canum propulsatricem et hominum, si nocere aliqui vellent. sic et, δῶσω δὲ ὀξὺν, φ, 340. est ergo idem qui ὁ ἀλεξητήρ. παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νόσων, Py. 3, 13, omnigenorum propulsatorem morborum, Æsculapium.

ἀλκυονίδες ἡμέραι, vide sub Ἀλκυὼν in R.

ἄλκω, f. ἄλξω, et ἀλκέω, f. ήσω. (Χάω) arceo, depello. idem quod ἀρκέω, ex quo per τραυλισμὸν est factum.

Ἀλλὰ, (Ἄλλος) conj. sed. *aber, sondern, (but.)* est et sæpe vox hortantis. confer Α, 24, 32. 25, 62, ἀλλά γε, *aber wohl, (but indeed,)* 82, ἀλλ', *sondern, (but,)* 94, ἀλλὰ καὶ ὥς, sed et sic, 116, 125, 127, 135, *sondern, (but,)* et l. c. subintelligitur præcedens *non, nein, (no.)* ἀλλ' ἤτοι, *aber doch, (but assuredly.)* 140. ἀλλὰ, *aber doch, da doch, (but still, although,)* 165. 204, 210, s. 259, 337, 393, ubi est hortantis. 421, 508, 547, 554, 562, 565, hortantis. 582. ἀλλὰ σὺ, hortantis, Β, 33. ἀλλ' ἄγετε, 72, 139. ἀλλ' ἴθι νῦν, Β, 163; 241, ubi *bis* positum, *aber, sondern, (but.)* sic et 859, 860. 257; ἀλλὰ καὶ, *aber auch, (but then,)* 297, 331, 360, 375, 437, 675, 721, 727, 754, 799. Γ, 56, 150, 159, 190, 433, ubi flectit ad orationem κολακευτικήν: 441. Δ, 9, 13, 62, ἀλλ' ἤτοι, sed sane: 100; 236, *vielmehr, (rather:)* 264, 268; 315, *so aber, (but so)* 322; 332, ubi potest esse *nam, denn, (for.)* 399, 418. ἀλλὰ καὶ οὕτως, Ε, 255, ἀλλ' ἤδη, *sondern nun, (but now,)* 380, ἀλλὰ καὶ ὥς, 482. ἀλλὰ vox precantis, Ζ, 464. 59, 258, 363, 372, 418. Θ, 81, 154, 529. Ι, 45, εἰ καὶ σὺ ἀπελεύσῃ, ἀλλὰ οἱ λοιποὶ μενοῦσιν, *aber doch, (but yet.)* Κ, 38. Λ, 840. Μ, 320. ἀλλά περ, *doch wenigstens, (but at least,)* Μ, 349, 362. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς, Ν, 448. sæpe format apodosin ad γὰρ pro ἐπειδὴ, e. c. Ν, 740, 736, ut sit pro Germanorum *so, also, (so, thus,)* vel potius omnino abundet τὸ ἀλλά. ἀλλά που, 225. Ξ, 267, 366, 370, 481. ἀλλά που, i. e. ἀλλ' ἴσως. *aber wohl, aber vielleicht, (but perhaps,)* Ο, 43; 290, 461, 472. ἀλλὰ φίλοι, Π, 544. ἀλλ' ἐμέ περ πρόες, ubi ἀλλὰ ad εἰ præcedens format apodosin, *so lass doch wenigstens mich, (let me then at least,)* Π, 38. 62, 77, 501, 849. Ρ, 479, 645. Σ, 63, 79, 104, 119, 405. Τ, 34. 71, 273, 416. Υ, 104, 244, 257, 435. Φ, 276, 305, 422, 479, 562, 577, 581, 610. Χ, 192, 231, 254, 258, 281, 385. 454, 512. Ψ, 313, 319, 343, 768, 773, 892, ἀλλὰ σὺ pro σὺ μὲν δή. ἀλλὰ abundans attice, Ω, 771. Ex Odyss. ἀλλὰ, sequente δὲ, γ, 208, s. δ, 472. ι, 80, ἀλλὰ hortantis, pro δὴ, et præcedit sæpe γὰρ, κ, 174, 176. ἀλλὰ καὶ, λ, 330. ἀλλά κε, 418. ἀλλὰ, nisi, 559. μ, 47. ξ, 33, 143, 302, 151, ubi apodosin format. π, 387, 434. σ, 76, 146. sæpe idem quod δὴ, τ, 595, 68. ἀλλ' εἰ δὴ, φ, 253, collato 250. 309, potius. 72, quam. χ, 73, apodosis, pro δή. 157. est sæpe Germanorum *allein* pro *aber, (but.)* ἀλλὰ, hortantis, Ol. 1, 26. 6, 37, ubi post vocativum eleganter positum. sed, *allein, aber, (but,)* Ol. 10, 5. ἀλλὰ γὰρ, Ol. 1, 87. 6, 89. Py. 4, 56, *aber freilich, (but indeed.)* Ne. 7, 44. Ist. 4, 25, at enim, objectionem formans. ἀλλὰ, potius, Ol. 1, 134. *jedoch, (however,)* Py. 3, 96. *mit einem worte, (in a word.)* Py. 4, 521. ἀλλὰ, revocantis se ad magis propinqua et apta, Py. 10, 6. pro δὲ, Ne. 1, 59. optantis, Ne. 11, 10. ἀλλά γε, Py. 11, 55. vide porro Ol. 2, 22. 8, 12. Py. 5, 102.

ἄλλακτον, vide sub ἀναφέρω.

Ἀλλάσσω, f. άξω. (Ἄλλος) permuto, per vices alterno, *ich wechsele, (I change.)* est ab ἄλλος. ἀρχαῖαι ἀρεταὶ ἀναφέρονται σθένος, ἀλλασσόμεναι γενιαῖς ἀνδρῶν, Ne. 11, 49, antiquæ virtutes recipiunt robur suum, alternantes generationibus virorum sc. robur suum. priscæ virtutes, quæ in aliqua familia diu floruerunt, recolligunt se, si forte in aliqua generatione paullum remiserunt: vices quasi agunt virtutes familiæ alicujus, ut in hac generatione valde vigeant, deinde in alia paullum remittant, in tertia vero rursus resurgant; et sic porro per vices.

ἄλλεγον, pro ἀνέλεγον, ἀλλέξαι pro ἀναλέξαι, vide sub ἀναλέγω.

ἀλληλοφονία, ας. ἡ. (Φάω) quando alter alterum mutuo occidit. Ol. 2, 74.

ἀλλήλων, (Ἄλλος) est nomen defectivum, a genitivo plurali incipiens flecti. notat, invicem, *einer den andern, (mutually.)* differt ergo ab ἑαυτῶν. nam ἑαυτοὺς ponimus, ἐπὶ τῶν καθ' αὐτὰ λεγομένων, si quis ipse sibi quid facit, e. c. Αἴας καὶ Μενοικεὺς ἑαυτοὺς ἀνεῖλον, ipsi se interfecerunt, ἑκάτερος ἑαυτὸν, uterque ipse occidit se. ἀλλήλους vero ponimus ἐπί τινων συμπεπλεγμένων, e. c. οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, i. e. ἕτερος τὸν ἕτερον, alter alterum, se invicem, se mutuo. ἀλλήλων, Γ, 115. Ε, 874. ἀλλήλων ἰθυνομένων δοῦρα, *da einer den spiess wieder den andern richtete, (directing their spears,)* ἀκοντιζόντων αὐτῶν κατ' ἀλλήλων, Ζ, 3. et medium est attice pro activo. et 245, 249. Ν, 499, 501, 613. Ξ, 206, 305. Π, 336. Σ, 534, 540, 594, 602. Υ, 203. Ψ, 711, 804. ἀλλήλοις, Β, 151. Γ, 9, 132. Δ, 62, i. e. σὺ ἐμοὶ, ἐγὼ σοί. 472. Ε, 384, nam dii omnia faciunt vel fieri curant: ergo et dii diis. Ζ, 218, 226, 230, 233. Η, 22. Κ, 419, et quidem συγκεχυμένως, nullo electo et constituto: ἑκόντες id faciunt; etiam erga ἐπικούρους suos studiosi et grati. Λ. 70, i. e. ἐπεμπηδήσαντες ἀλλήλοις, κατ' ἀλλήλων ὁρμήσαντες. et 232. Μ, 274. Ξ, 369. Ο, 368, 697, 703. Π, 217, 430. Ρ, 365, 374. ἀλλήλοις παρὰ, i. e. ἐγγὺς ἀλλήλων, Ρ, 721, unde est τὸ παραλληλίζειν. Υ, 252, 254, 258. Χ, 128, 248, 264. Ψ, 732. ἀλλήλαις, Δ, 449. ἀλλήλοιϊν, dualis pro ἀλλήλοιν, Ν, 708. Π, 761, 765, 768. ἀλλήλους, Γ, 155. Ε, 530. Ο, 562. Ι, 526. Λ, 337, 642. Ν, 338. Ρ, 413. Μ, 105. Ο, 708. Π, 101, πρὸς ἀλλήλους, sc. amice; palam non dicturi talia. Σ, 172. Φ, 609. Ψ, 98. Ω, 484. et ex *Odyssea*, α, 187, 209. ε, 71. ι, 115, οὐχ ὑποτάσσονται ἀλλήλοις: et hoc ἀλλήλων circumscripsit 47, Κίκονες Κικόνεσσιν, i. e. ἀλλήλοις. μ, 102. ο, 398. φ, 36. ψ, 109. ἀλλήλοις, β, 149. γ, 151, 277. δ, 215, ε, 481. ζ, 211. θ, 188. κ, 335, de duobus. π, 424. sc. τοὺς ἱκέτας. χ, 389. ψ, 211. ἀλλήλαις, ε, 329, sc. συνέχοντες. ι, 23. κ, 89. υ, 8. χ, 450. ω, 8. ἀλλήλοιϊν, σ, 38. τ, 384. φ, 15. ἀλλήλους, δ, 620. ι, 55, 129. κ, 34, 453. ν, 165. ξ, 409. ο, 492. π, 293, coll. τ, 11. ϱ, 166, 368. υ, 373, ω, 484. ἀλλήλας, σ, 320. ἀλλήλοις ἀμειβόμενοι, Py. 4, 165, alternantes verbis inter se. et 397, κοινὸν γάμον ἐν ἀλλήλοις μίξαι.

ἀλλόγλωσσος, vide ἀλλόθροος.

ἀλλόγνωτος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) nobis non notus, sed aliis. ὁ ἄλλοις καὶ οὐχ ἡμῖν γιγνωσκόμενος, ὁ ἄλλοις γνωτός. ἀλλογνώτῳ ἐν δήμῳ, apud populum alienum, β, 366, *bey einem fremden volke das nicht sein bruder ist, (among a strange people that is not its brother;)* ut sacræ litteræ loqui amant.

ἀλλοδαπὸς, ή, όν. (Ἄλλος) alienigena, alienus. peregrinus. *fremd, (strange.)* et proprie est ὁ ἀπὸ ἄλλου ἐδάφους, ex alieno solo, ubi φ ionice mutatum in π. sic et ἡμεδαπὸς, ex nostro solo, ἐνδαπὸς, in solo, etc. et τὸ ἔδαφος pertinet ad ἕζω. commode tamen et pro paragoge habetur ad ἄλλος. μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Γ, 48, mixtus alienigenis. καὶ ἀλλοδαπός περ ἐὼν, licet alienigena, Π, 550. ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ, in populo alieno, Τ, 324. ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, Ω, 382. κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες, malum in alia terra habitantibus ferentes, γ, 74. δήμῳ ἔν, θ, 211. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει, in terra aliena habitat, ι, 36. et 255, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες. ἄνδρας ἐς, ξ, 231. υ, 220. ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, ϱ, 485. ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ, ψ, 219. θυμὲ, τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ, Ne. 3, 46, ad quodnam peregrinum promontorium deflectis navigationem meam? ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι δόμοι, Ne. 1, 32, peregrinorum hospitum. ἀλλοδαπᾶν γυναικῶν ἐν λέχεσι, Py. 4, 88, peregrinarum mulierum in lectis. ἀλλοδαπαῖς ἐν ἀρούραις, Py. 4, 452. Vide sub δάπεδον, ad finem.

ἀλλοειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) cujus forma et species est alia. οὗ τὸ εἶδος ἠλλοίωται. ἀλλοειδέα φαινέσκετο (ἐφαίνετο, apparebant, videbantur) πάντα ἄνακτι, ν, 194.

ἄλλοθεν, (Ἄλλος) adverb. aliunde. *von andrer seite oder gegend, (from a different quarter.)* regula est: in θεν præcedente ο desinentia, acuunt penultimam, ut Κυπρόθεν, Ἰλιόθεν, etc. exceptis ἄλλοθεν πάντοθεν, οἴκοθεν. ἄλλοθεν ἄλλος, Β, 75, alius aliâ ex parte. Ι, 311, 667. Ν, 551. μ, 392. ι, 401, aliunde alius. et 493. κ, 119, 442. λ, 42. σ, 230. ω, 414. νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν, modo peregre advenit, γ, 318. ε, 490. ζ, 283. η, 33, 52, i. e. εἰ καὶ ἀλλοδαπὸς εἴη ξένος. π, 26. ϱ, 112, 382. υ, 360.

ἄλλοθι, (Ἄλλος) adverb. alibi. *anderswo, (elsewhere.)* πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης ζώει, alibi terrarum, β, 131. ἐπὴν πόσις ἄλλοθι ὄληται, si maritus peregre perierit, ξ, 130. ἡμεῖς (ego) δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην, alibi inveniam sedendi locum, π, 44, et sic dicit regius juvenis ad personatum vetulum mendicum prorsus ignotum sibi. en priscam civilitatem et hospitalitatem! quo evanuit his illuminatis temporibus

ut videri volunt! ἄλλοθι πάτρης ὤλετο, ρ, 318, alibi procul a patria. sic ἄλλοθι ὀλέσθαι, σ, 400, alibi periisse. id precantur inhumani proci hospiti non suo. ἔκλαιε ἄλλοθι, flebat alibi, *an einer andern ecke, (in another corner,)* φ, 83.

ἀλλόθροος, ου. ὁ ἡ. (Θρέω) alia lingua vel dialecto utens, ἀλλόγλωσσος: ὁ ἄλλα θροῶν παρὰ τὰ Ἑλληνικά. aliter sonans, i. e. alienigena, externus. πλέων πόντον (navigans in mari) ἐπὶ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ad homines alio sono loquentes, α, 183. sic, ἠλᾶτο σὺν νηυσὶν ἐπ', γ, 302, vagabatur cum navibus ad. πλάζεται ἐπὶ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ξ, 43. ὅπῃ περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ο, 452, quocunque transvexeritis eum ad extraneos. sic ὁ ἡ ἄθροος est ἀθόρυβος, sine voce, sine strepitu, non loquens aut clamans aut tumultuans. sed aliud est ἀθρόος, i. e. συνηθροισμένος. illud est cum α privativo, hoc cum copulativo.

ἀλλοῖος, α, ον. (Ἄλλος) alius speciei, *von andrer art, (of a different kind;)* sic tamen ut ad idem genus pertineat. involvit semper aliquam comparationem, non autem simpliciter aliud notat. ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, Δ, 258, alia tali in re. ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε φάνης (ἐφάνης) νέον, jam in alia specie mihi te ostendis ac paullo ante, π, 181, ubi dicit, Ulyssem ἠλλοιῶσθαι νῦν. καὶ γάρ τις ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρα, τ, 265, coll. 267. alium non tam præstantem, *von andrer beschaffenheit, (of inferior quality.)* λύσας ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἐξῆγεν, Py. 3, 90. ἄλλοτε ἀλλοῖος οὖρος ἀνθρώπους ἐλαύνει, Ist. 4, 8, ventus aliter secundus. ἄλλοτε ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι, Ol. 7, 175, alias aliæ ingruunt auræ. ἄλλοτε ἀλλοῖαι πνοαὶ ἀνέμων, sc. εἰσὶν, Py. 3, 187, *bald blasen die bald jene winde, (sometimes one wind blows, sometimes another).*

ἀλλόκοτος, vide sub τόκος.

ἀλλοπρόσαλλος, ὁ ἡ. (Ἄλλος) est epitheton Martis, i. e. belli et pugnæ. ab alio ad alium accedens. conf. Ἄρης in R. E, 831. et 889, ἀλλοπρόσαλλε, ubi est vocativus, quem simplex ἄλλος nunquam habet: tu, nunc ad hunc, nunc ad alium te vertens.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο. alius, reliquus. *der andre, (the other.)* et ponitur a poëta, si de multis sermo est. conf. ἕτερος. ἄλλοθεν ἄλλος, alius ab alia parte, B, 75. N, 551. τὶς Ἀχαιῶν ἄλλος, B, 80, 231. οἴσομεν ἄλλον, i. e. τρίτον, Γ, 104, nam de duobus ponit ἕτερον. et 223, βροτὸς ἄλλος, *sonst ein mensch, (some other person.)* et 226, ὅδε ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνήρ. πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος, Δ, 334, phalanx alia, *ein andrer troup, (another troop.)* et 316, τὶς ἀνδρῶν ἄλλος. οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, E, 517. ἄλλος κέν τις θεῶν, H, 456, τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, Θ, 429, alius eorum pereat, alius vivat. ἄλλος μὲν μογέων, alius quidem cum multo labore, Λ, 635, Νέστωρ δὲ ἀμογητί: et intelligendus ibi ἄλλος τῶν γερόντων, ὁμοίων τῷ Νέστορι, alius æqualium ejus. nam de senibus est sermo. ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος, O, 121. et 596, οὔτις ἄλλος νεώτερος Ἀχαιῶν (est subjectum) οὔτε ποσὶν θάσσων σεῖο, οὔτε ἄλκιμος ὡς σύ, (est prædicatum.) οὐκ ἄλλος ἐδύνατο, Π, 141. et 225, οὐδέ τις ἄλλος. nemo præter ipsum Achillem. sic Σ, 185, 403. ἄλλος δ' οὔτις, Φ, 275. τὶς κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο, X, 106. μηδέ τις ἄλλος ἅμα ἴτω ἀνήρ, Ω, 148. et 220, εἰ γάρ κέν τις ἄλλος, et 768. et 774, οὐ γάρ τις μοι ἔτι ἄλλος. ἄλλου στρατοῦ, Ξ, 84. ἄλλου δ' οὔ τευ (τινὸς) οἶδα τεῦ ἂν (οὗ ἂν) κλυτὰ τεύχεα δύω, Σ, 192, alius enim non ullius scio cujus arma induere possim. οὔτε τευ (τινὸς) ἄλλου, T, 262. αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ, B, 360, et ipse bene consule, et audi alium; ubi modestiæ causâ non dicit ἐμοί, sed ἄλλῳ ὅστις ἂν εἴη ἐκεῖνος: subjungit tamen statim consilium. sic I, 101, κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ. ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, K, 404. P, 78. ἄλλῳ μὲν, ἄλλῳ τε, ἄλλῳ τε, N, 730—732, et ibi ἑτέρῳ intersertum, 731, quia sæpe ἰσοδυναμεῖ τῷ ἄλλῳ. δικαιότερος καὶ ἐπὶ ἄλλῳ, erga alium, T, 181. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, Ψ, 494, etiam alii succenseretis. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Δ, 81. υἱὸν δ' οὐ τέκετο ἄλλον, E, 154, *sonst keinen mehr, (no other.)* ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν, I, 365. τὸν δ' ἄλλον λαὸν, Λ, 189, 204, reliquum populum. ἄλλον χερείονα, alium deteriorem, M, 92. ἀμείνονα, 232. ἤ τινα ἄλλον, 248. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐνέεσσι, 267, et prius ἄλλον respicit ad τὸν μὴ μεθήμονα, καὶ τὸν ἐπιμελῆ. ἄλλον μέν κεν θεῶν, Ξ, 244. ἄλλον πού τινα, N, 272. et 229, ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον. ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον, reliquas copias, Π, 38. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, (recens vulneratum) ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνειῶτα, Σ, 536, s. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, *einen beym mantel ziehend, den andern beym rocke, (laying hold of one by the cloak, another by the tunick,)* X, 493. καὶ φίλτερον ἄλλον, Ω, 46. et 370, ἀλλά κεν ἄλλον σοῦ ἀπαλεξήσαιμι. ἄλλοι, A, 22, 174. B, 665. Γ, 73, οἱ δ' ἄλλοι, *ihr andern, (you others.)* 102, 168, 461. Δ, 261, 429, 538. E, 786, 877. Z, 402. H, 112, 385, s. 473, seqq. I, 370, 590. K, 1, 83, 563, 565. Λ, 692. M, 175, 245. N, 312, 525. Ξ, 49, 368. O, 167, 224, 414. ἄλλοι ἕκαστος, i. e. τῶν ἄλλων ἕκαστος, Π, 697, 443, 763. ἄλλοι, in opp. ad ἀρίστους, P, 370. T, 83, 190, 248, 345. Υ, 23. ἄλλοι, *die andre partey, (the other party.)* sc. Græci, Φ, 5. ἄλλοι ἰχθύες, i. e. οἱ ἀλλοφυεῖς, aliâ naturâ præditi, Φ, 22, 371, 518, 606. X, 181, 237, 366, 369, 390, 489. Ψ. 236, 241, 459, s. 479, 658, 737. Ω, 98, 363, 484, 677. ἄλλων οὔ τις, A, 198. ἄλλων ὑπέροχος, Z, 194, 208. Ξ, 427. Υ, 351. ἐξ ἄλλων, Φ, 570, *vor andern, (before others,)* δίχα τῶν ἄλλων μόνος αὐτός. ἄλλων ἄνευθεν, X, 39. Ψ, 399. Ω, 338, 456. ἄλλοις, E, 131, 820. Θ, 437. O, 134. Σ, 103, 106. Φ, 385. X, 54. Ψ, 342, 829. Ω, 25. ἄλλους, reliquos, Γ, 68. Δ, 36, alios omnes. E, 822. Θ, 211, ἄλλους ἡμᾶς, quod τὴν πολλὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων θεῶν πρὸς τὸν Δία notat: ἄλλοι γάρ εἰσι πρὸς τὸν Δία, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλοῖοι. hinc distinctio inter διαφορὰς, ut aliæ sint ἄλλα plane, aliæ ἀλλοῖα tantum. Λ, 406. O, 67, 87. Π, 657. P, 328, ubi ἄλλους est cum emphasi, alios et multo præstantiores ac vos estis, *die ganz anders beschaffenen männer, (far superior men.)* Υ, 135. Ω, 156, 185, 497. ἄλλη, Z, 411. B, 804. ἄλλης, N, 622. ἄλλη, sæpe ponitur elliptice adverbialiter, ut sit pro ἀλλαχοῦ, *anders wohin, (elsewhere,)* ἐν ἄλλῃ ὁδῷ, A, 120. E, 187. O, 464. Φ, 557. sic et ταύτῃ ponitur pro ἐν ταύτῃ ὁδῷ ἢ μεθόδῳ, i. e. οὕτως. et ἑτέρηφι, i. e. ἑτέρως. sic ἄλλῃ pro ἄλλως, O, 51. N, 49, i. e. ἐν ἄλλῃ τάξει ἢ μερίδι, ἀλλαχοῦ, *anderswo, (in another place.)* ἢ ἄλλως, alias, *sonst, (otherwise.)* ἄλλην, T, 233. ἄλλαι, Z, 379, 384. Σ, 49. Ω, 83. ἀλλάων pro ἄλλων, Σ, 432. ἄλλας, sc. παλλακὰς, Φ, 88. ἄλλο δὲ ἐρῶ σοι, A, 297. Δ, 39. E, 259. Π, 444, 851. O, 212, Φ, 94. Ψ, 82. *will dir noch was sagen, (will tell you something more.)* ἄλλο κεύθει, ἄλλο βάζει, aliud occultum sentit, aliud proloquitur, I, 313. et 469. ubi præcedit ἕτερον, 468. ἄλλο ὄρνεον, i. e. ἕτερον τῷ εἴδει, ἀλλόφυλον, non ex hac specie avis, N, 64. ἄλλο, Ξ, 262. T, 321. X, 293. ἄλλο τόσον, X, 322. Ψ, 452, *was das übrige in sowet betrift, (as for the rest:)* et dicitur ἐπὶ τῶν παρὰ ὀλίγον ἐντελῶς ἐχόντων κατά τι, de rebus pæne omnino ita se habentibus, excepto paullulo quodam. ἄλλο, adverbialiter, pro ἄλλοτε, *zu andrer zeit, (at another time,)* Ξ, 249, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, tuum mandatum et præceptum me jam aliàs sapere fecit. potest et per ellipsin intelligi, κατὰ ἄλλο ἔργον. ἄλλα, τὰ ἄλλα et τἄλλα, A, 465. B, 428. E, 621. τὰ μὲν, ἄλλα δὲ, Z, 147. I, 380. ἄλλα μὲν πρὸ, ἄλλα δὲ ἐπὶ, *einige voran, einige nach, (some before, some behind,)* N, 799, s. ἄλλα, *einige, (some,)* O, 315. et 714, ἄλλα, ἄλλα. ἄλλα δέ μοι νῦν, Σ, 435. quod abrupte dictum præ dolore, i. e. alia autem mihi nunc mala immisit Deus. Σ, 552, s. X, 118, 330. Ψ, 140, 483. Et in *Odysseâ*, ἄλλος, α, 47. γ, 377. δ, 91, 649. ζ, 205. θ, 169, 229. ι, 520. λ, 557. ν, 333. ξ, 400, 493. π, 9, coll. 8, ubi differentia indicatur inter ἑταῖρον καὶ γνώριμον. et 34, 204. ρ, 568, 580. τ, 486. υ, 201, 376, 380. φ, 152, 291, 324, 327, 401. χ, 154, 257, seqq. 274. ω, 107, 266. ἄλλου, ζ, 68, 192. θ, 491. υ, 337. ἄλλῳ, β, 239. θ, 241, s. κ, 32. ρ, 404. χ, 373. ἄλλον, δ, 692. θ, 202, sc. ἄεθλον. et 310, 516. λ, 622. ξ, 138. π, 261, 361. ρ, 383, 401. σ, 71, 415, ubi servi opponuntur hospiti libero: ne adorimini hospitem, ne vero quoque ἄλλον, i. e. τύχης ἄλλης ὄντα, quales sunt servi in domo. υ, 222, 324. χ, 6. ω, 127. ἄλλοι, α, 11, 26, 177, 210, 355, 394. β, 21, 82, 209. δ, 165, s. 826. ε, 110, 133. θ, 40, 107, 551. ι, 61, 172, 367, 370. μ, 352. ν, 419. ἄλλοι, sc. ὧν ἦρχεν Εὔμαιος, ξ, 24, seqq. 196, 200, 417, 478. ο, 300. ρ, 376, 411, 417. υ, 213. φ, 174, 232. ψ, 285. ἄλλων, β, 314. δ, 34, 37. θ, 204, 212. μ, 49. ο. 228, coll. 238, 394. π, 133, 239, 382. σ, 61. υ, 219. φ, 210. χ, 28, 254. ω, 79. ἄλλοις, β, 166. ξ, 226, 228. ω, 179. ἄλλους, γ, 86. θ, 93. ι, 100. ν, 213. π, 404, 434, 731. ρ, 395. χ, 314. ἄλλη, ξ, 301, nec Creta, nec alia insula. ο, 406. τ, 174. ψ, 21, 100, 168. ἄλλῃ, β, 127. γ, 251. ζ, 286. ρ, 478. σ, 287. τ, 556. χ, 140. ψ, 136. ἄλλην, ι, 261. μ, 65. ν, 69, ubi de pluribus sermo est, *eine andre, (another.)* τ, 157. φ, 70, 160. ἄλλαι, β, 412. ι, 543. λ, 387. ρ, 33. υ, 109, 182. φ, 251. ω, 21. ἀλλάων, τ, 326. ω, 417. ἄλλῃσιν, φ, 252. ἄλλας, β, 206. η, 125. ξ, 436, reliquas. τ, 489. ἄλλο, β, 303. δ, 179, 236, 699. ε, 173, 179, quàm dicis. 187. η, 200. ι, 28. κ, 392, ἀλλοίας φύσεως παρὰ τὸ οὐλόμενον: ut ergo sit non tale, sed σωτήριον. λ, 426, 453, *noch was, (something more.)* 612. ν, 434. ο, 448, 532. π, 281, 299, 409, 471. ρ, 548. σ, 300. τ, 236, 495, 570. υ, 18, 392. ω, 247. ἄλλα, α, 337. β, 92, s. 134, 382, 393. γ, 26, s. δ, 218, 348, coll. ρ, 139. ε. 29. ι, 334. λ, 380. μ, 365. ξ, 39. ο, 539. π, 182. ρ, 273, 422. σ, 186, 282. τ, 63, 78, 115. χ, 51, 62, 104. φθονερὰ δὲ ἄλλος ἀνὴρ βλέπων, Ne. 4, 65, alius invide contuens, *der neidisch aussiehet, (looking enviously.)* μισθὸς ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν γλυκὺς, Ist. 1, 65. ἄλλῳ χρόνῳ, Ol. 2, 69. μή τινα ἄλλον, neminem alium, Ol. 1, 167. ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος, Ol. 7, 19, aliâs alium respicit gratia vitam floridam efficiens. ἄλλοτε ἐπὶ ἄλλον θύνει λόγον, Py. 10, 83, in alium subinde properat sermonem. ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἐξῆγε, Py. 3, 90, alium ex aliis malis educit. μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονεόντων, Ol. 6, 125, vituperatio ex aliis impendet invidentibus. κεῖνος ἂν εἴποι περιάτερον ἄλλων, Ol. 8, 82, ulterius et fusius et rectius aliis. ἄλλων γαῖαν, Py. 4, 210, alienorum. ἐπὶ ἄλλοις ἄλλοι μεγάλοι, Ol. 1, 180. in aliis alii sunt magni. ὅσα χάρματα ἄλλοις ἔθηκε, Ol. 2, 179. ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ βασιλεῦσιν ὕμνον, Py. 2, 24, aliis perficere solet alius regibus (magnatibus) hymnum. ἥλιξι σὺν ἄλλοις, cum reliquis æqualibus unâ, Py. 4, 333. et 477, μόχθον ἄλλοις δύστηνον, laborem aliis gravem. ἄλλοις ἥλικες ἄλλοι, Ne. 4, 147. ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, Ist. 1, 98, aliis pauperioribus occurrens. ἄλλοις ἐν ἄστροις, Ist. 4, 41, inter cætera astra. σκοπιᾶς ἄλλης ἐφάψασθαι, Ne. 9, 113, speculam aliam attingere. ἄλλην ἐπὶ ἄλλῃ νίκην, sc. ἔσχεν, Ol. 7, 150. ῥοαὶ ἄλλοτε ἄλλαι,

Ol. 2, 62, i. e. ἀλλοῖα καὶ ἀλλοῖα ῥεύματα. ἄλλαι δὲ δύο χάρμαι, Ol. 9, 128. et 158, ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι. κεῖναι γὰρ ἐξ ἄλλαν, (genit. plur. fœmin. dorice, pro ἄλλων) Ol. 6, 42, quod et dorice scribitur ἀλλᾶν. ἄλλαις ἡμέραις, Ne. 9, 101. ἄλλο ἄστρον, Ol. 1, 8. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου, Ne. 3, 10, alia res aliud desiderat, alia aliis rebus conveniunt. διψῇ pro διψᾷ i. e. ἐπιθυμεῖ: et Iota subscriptum dorice potest omitti. ἄλλα δὲ ἐπὶ ἄλλον ἔβαν ἀγαθῶν, alia bona ad alium venire solent, Ol. 8, 16. ἄλλα ἄλλοτε, sc. ἴχνη, Py. 2, 157. αἰὼν ἄλλα ἄλλοτ᾽ ἐξήλλαξε, Ist. 3, 30, alia aliter solet mutare per vices, alias vices attulit. ἄλλα δέ, præcedente τὰ μέν, Ol. 2, 134, 132.

ἄλλοσε, (Ἄλλος) adverb. alio. *anderswohin, (in another place.)* τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; quis mihi lectum meum alio posuit? ψ, 184, 204.

ἄλλοτε, (Ἄλλος) adverb. aliàs. *ein andermal, (another time.)* alia vice, alio tempore. Α, 590. ἄλλοτε πρόσθεν τοῦ, ἄλλοτε ὄπισθεν, *bald vor, bald nach, (sometimes before, sometimes behind,)* Ε, 595. ὅτε μὲν μετὰ πρώτοις, ἄλλοτε δὲ ἐν πυμάτοις, nunc inter primos, nunc inter postremos, Λ, 65. sic Υ, 50, ὅτε μὲν παρὰ τάφρον, ἄλλοτε ἐπὶ ἀκτῶν, nunc ad fossam, nunc ad littus. et 53, est ἄλλοτε, nulla tali particula præcedente. ἄλλοτε δήποτε, Ν, 776. ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἀμείβεται, alias in alium alternat, Ο, 684, *wechselt, bald auf das bauld auf das pferd, (changes, sometimes on this horse, sometimes on that.)* ἄλλοτε ἐπαΐξασκε, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε στάσκε, Σ, 159. et 472, ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε. et 602, præcedente ὅτε, 599. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, ὁπότε τις παυσωλὴ πολέμου γένηται, Τ, 200, alias certe potius debetis hæc curare, quando —. ἤδη καὶ ἄλλοτε, Υ, 90. et 187, ἤδη γε καὶ ἄλλοτε. ἄλλοτε μέν, ἄλλοτε δέ, Φ, 464, 466, ubi simile de foliis ad homines. ἄλλοτε δ᾽ αὖτε, *ein andermal wieder, (more another time,)* Χ, 171. Ψ, 368, 369. Ω, 10, 511, 530. δ, 102, qui versus cum sequente, parenthesi est includendus, et notat vices luctus desinentis et resumti, ε, 331, s. λ, 302. π, 209. ψ, 93, s. loca ex Pindaro vide sub ἄλλος et ἀλλοῖος.

ἀλλότριος, ία, ιον. (Ἄλλος) alienus, extraneus, discrepans. *fremd, auswärtig, nicht dazu gehörig, (strange, extraneous, not belonging to a thing.)* it. ineptus, insulsus, *ungeschickt, ungereimt, auf fremde art, (awkwardly, absurdly, strangely.)* ἀλλότριος φώς, i. e. πολέμιος, hostis, Ε, 214, quod notat μεγάλην δυστυχίαν, si Pandarus, peracto Troico bello, tale malum ferret in patriâ. ἕνεκα ἀλλοτρίων ἀχέων, Υ, 298, ob debitos aliis dolores. ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσι, edunt victum alienum nullo pretio soluto, α, 160, *andrer leute ihr gut zehren sie unbezahlet auf, (they consume other people's provisions without paying for them.)* νηὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίης, in aliena nave, non suâ, ι, 535. λ, 114. ω, 300. οἵτε γαίης ἀλλοτρίης ἐπιβῶσι, qui alienam terram invadunt, ξ, 86. ἀποτάμοι κάρη ἀλλότριος φώς, π, 102, præcidat caput mihi alienus vir, i. e, πολέμιος, qui non tantum occidit, sed et contumeliâ afficit cæsum. ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ρ, 452, de alieno largiri. et 456, ἀλλοτρίοισι παρήμενος, assidens ad mensam alienam, comedens de alieno. ἀλλοτρίων φθονέειν, σ, 18, invidere, si quid datur de alienis. et 218, ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος ἀλλότριος φώς, ubi simpliciter est alienus, tibi non notus nec te noscens alias, *ein fremder, (a stranger.)* et 278, ἀλλ᾽ οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν. οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, τ, 119. υ. 171. et 221, βουσὶν ἐπ᾽ ἀλλοτρίῃσιν. et 347, γναθμοῖσι γελώων (ἐγέλων) ἀλλοτρίοισι, de quo conf. γελᾶν. ποιμένα ἀλλότριον, Ol. 10, 107. ἀλλότριον χάρμα, Py. 1, 114. κῆδος, Ne. 1, 84. φέρειν ἀνδρὶ (i. e. τινί, indefinite, alicui,) ἀλλοτρίων, Ne. 3, 51, ferre alicui laudis aliquid ex alienis; ubi genitivus partem notat, aliquid alienorum, sc. bonorum vel laudum, addere velle alicui. ἐσλοῖς ἐπὶ ἀλλοτρίοις, Py. 1, 163, ob bona aliena. ἀλλοτρίαις γλώσσαις, Py. 11, 43, est dativus non vero ablativus; alienis linguis occultare quid, ne de eo loquantur. ἀλλοτρίαις οὐ χερσί, Ist. 1, 19, est ablativus, non imperitis manibus.

ἀλλοφάσσω, vide sub ΦΑ´Ω, paullo post medium.

ἀλλοφρονέω, f. ήσω. (Φρέω) in aliud cogitationem converto, ἄλλο φρονέω παρὰ τὸ βλεπόμενον. deinde in malo sensu, alienata mente sum. ἥμην ἀλλοφρονέων, sedebam, alia cogitans, κ, 374, absentia alia spectans animo, nimirum adversa metuens in his suavibus, *ich sas voll nachdenkens, und war nicht gegenwärtiges gemüthes, (I sat absorbed in thought, and absent in mind.)* in malo sensu est Ψ, 699, ἀλλοφρονέοντα, non apud se exsistentem præ doloribus et acceptis verberibus: nam de pugili cæstibus victo est sermo. apparet ergo, utrumque significatum esse eundem, si quis peregrinatur quasi mente, nec apud se ipse est.

ἄλλυδις, (Ἄλλος) adverb. aliorsum. alibi, alio. διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. Λ, 486, 744, diffugerunt alius aliorsum. *einer hiehin der andre dorthin, (one this way, the other that.)* sic et Ρ, 729. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, Ν, 279, mutatur color timidi nunc sic, nunc aliter, ἄλλοτε ἄλλως. πεπτεῦτα ἄλλυδις ἄλλα, quæ ceciderant aliud alio, Φ, 503. σανίδες δὲ διέτμαγον ἄλλυδις ἄλλῃ, Μ, 461, tabulæ disruptæ sunt alio alia. κρῆναι τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλῃ, fontes in cursu versi alius alio, ε, 71. et 369, τὰ μὲν διεσκέδασε ἄλλυδις ἄλλῃ. ζ, 138. ι, 458. λ, 384. ξ, 25, 35.

ἀλλύεσκον, vide sub ἀναλύω.

ἌΛΛΩ, f. ἀλῶ. et æolice, ἄλλω, f. ἄλσω. salio, *ich springe, (I leap.)* moveo me vel alium vehementer, *falle worauf los, (fall upon something.)* πηδάω. forma media præ activa est in usu, ἄλλομαι, f. ἀλοῦμαι. a. 1. ἡλάμην. δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄληται (a. 1. conj. m.) metuo enim ne exitialis vir intra mœnia insiliat vel irrumpat, Φ, 536, *in die stadt herein falle, (get into the town.)* pro quo correpte et ionice (nam his in conjunctivo τὸ η et ε æquivalet) dicitur ἄλεται. ἐπεί κε εἰς ἵππους ἄλεται, Λ, 192, cum in currum suum insilierit. et 207. idem aor. 1. in tertia singulari per syncopen et mutato spiritu dicitur ἆλτο, pro ἥλατο, et in genere regula est, si syllabam αλ immediate sequitur δ vel θ vel τ, ψιλοῦται, i. e. cum leni spiritu effertur. εἰς ἅλα ἆλτο, insiliit in mare, Α, 532, subiit mare. ἐξ ὀχέων ἆλτο χαμᾶζε, Γ, 29. ἆλτο δ᾽ ὀϊστός, volavit sagitta, Δ, 125, sic ἆλτο ἐξ ὀχέων χαμᾶζε, desiliit ex curru in terram, κατέπηδησεν ἅρματος, Ζ, 103. Λ, 211. Ν, 749. Π, 426. Δ, 419. Ε, 494. Μ, 81. eodem sensu dicitur ἀφ᾽ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε, de curru desiliit, Π, 733, 755. et ἐξ ἵππων, Ω, 469. ἂψ δ᾽ ἀπὸ τείχεος ἆλτο, Μ, 390, *sprung von der mauer zurück, (he leaped back from the wall.)* ἆλτο κατ᾽ Οὐλύμποιο, desiliit de Olympo, Σ, 615. δείσας δ᾽ ἐκ θρόνου ἆλτο, exsiliit e sede sua, Υ, 62. et 353, ἐπὶ στίχας ἆλτο, accurrit ad cohortes suas. sed Φ, 174, ἆλτ᾽ ἐπὶ οἷ μεμαώς, assiliit contra eum avide, et hostili animo, *warf sich hitzig auf ihn, (fell furiously upon him.)* ἆλτο θύραζε, exsiliit extra januam, Ω, 572, *eilete zur thür hinaus, (hastened out at the door.)* sic et φ. 388. ἆλτο δ᾽ ἐπὶ μέγαν οὐδόν, χ, 2. et 80, ἆλτο δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῷ, prosiliit adversus eum hostiliter: ubi est pro ἐφήλατο: sicut et quibusdam aliis locis citatis præpositio potest concipi avulsa a verbo. Vide sub ΠΑ´ΛΛΩ ad initium.

ἄλλως, (Ἄλλος) adverb. aliter, alias, et usus hujus voculæ est elegans. πάρος δ᾽ οὐκ ἔσσεται ἄλλως, πρίν γε — Ε, 218, ante non erit aliter, quam —. ὁ δ᾽ ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως, jam alias est insolens, Ι, 695, *er ist so schon hochmüthig genug, (he is already arrogant enough.)* ἦ τ᾽ ἄλλως ὑπ᾽ ἐμεῦ βέλος πέλεται, certe a me aliter telum venit, Λ, 391, *von mir geräth ein wurf anders,* i. e. *besser, (from me a javelin would come in a different manner; that is, better.)* fortius, melius οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, Ξ, 53, nec sane aliter Jupiter ipse reformaret, sc. in melius. ἄλλως δὴ φράζεσθε, melius sane studete, Τ, 401, *anders als ihr es mit dem Patroclus gemachet, (in a different manner from what you behaved to Patroclus,)* nam cum eo male egistis. καὶ δ᾽ ἄλλως τοῦγε βέλος πέτεται, volat aliter, i. e. fortius, Υ, 99. alibi ἄλλως est μάτην, frustra, e. c. ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο, aliter, i. e. irrito conatu tibi pater vovit, Ψ, 144, et est εὐφήμως dictum: nam omne μὴ κατὰ σκοπὸν ἢ εὐχὴν ἀποβεβηκός, ἀλλὰ ἑτέρως, ἄλλως ἀποβῆναι (aliter evenisse ac voluimus) φαμέν, κατά τινα ματίην (ματαιότητα) ἔργου. sic et ξ, 124, ἀλλ᾽ ἄλλως ψεύδονται, i. e. μάτην οὕτω, frustra, *umsonst, für die lange weile, (in vain.)* μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως, ε, 286, diis aliter visum, dii consultarunt aliter et in pejus. οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, nec Deus melius fingere et formare posset, θ, 176. conf. θεός. ἠὲ καὶ ἄλλως δώης δωτίνην, ι, 267, aut et alio modo des donum. ἄλλως (si aliter res essent domi meæ ac sunt) μέν σε ἐγὼν εἰς ἡμέτερον (δῶμα) ἔρχεσθαι κελοίμην, ο, 512, *sonst würde ich — aber —, (otherwise I would — but.)* ἠὲ καὶ ἄλλως αἰδεῖται, ρ, 577, *scheuet er sich sonst, und ist schamhaft, (otherwise he is shy and timid?)* οὐδέ κεν ἄλλως, nec sane melius, υ, 211. ἤ τε καὶ ἄλλως κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός, φ, 87, *die so schon niedergeschlagen und geängstet genug ist, (which is already dejected and afflicted enough.)* et 429, καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι, etiam alio modo delectari, *sonst, (in another way.)*

ἅλμα, ατος. τό. (Ἄλλω) saltus, *ein sprung, (a leap.)* ἅλμασιν, θ, 103. ubi enumerantur inter certamina nobilium. et 129. ἅλματι, sc. ἐνίκησε. ἅλματα μακρά, Ne. 5. 37.

ἅλμη, ης. ἡ. (Ἄλλω) salsugo. *das bittere fettig-salzige meerwasser, und was sich davon anleget, (sea-water and its sediment.)* πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, alas humectat salsugine, ε, 53, de ave marinâ piscante. et 322, στόματος δ᾽ ἐξέπτυσεν ἅλμην πικρήν exspuit salsuginem amaram; de natante naufrago. κεκακωμένος ἅλμῃ, deformatus illâ aquâ, in qua tamdiu nataverat, et quæ superficiem corporis induxerat sordibus, ζ, 137. et 219, ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι. et 224. seqq. χρόα νίζετο ἅλμην, i. e. ἐκ τοῦ χροός. et ἅλμη est ἡ δριμύττουσα τὸ σῶμα, *frist die haut, (corrodes the skin,)* ut lavatio sit necessaria. πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη, ψ, 237, multa salsugo circa cutem adhæserat condensata. alibi tamen ἡ ἅλμη etiam ἐπ᾽ ἀγαθοῦ sumitur. e. c. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ, i. e. ἀγλευκὴς καὶ ἀηδής ἐστι, non est suavis, est insulsus; quod sumtum fortasse ab ostreis, quando carent succo marino, *wenn die austern kein seewasser in sich haben, (when the oysters have no sea-water in them:)* vel et est ex θεία ἅλς. βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα, Ne. 4, 59, i. e. profundum mare. διὰ ἅλμας (ἅλμης) Ne. 6, 109. ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας. Py. 2, 147, i. e. super superficiem maris, διὰ ἐπιφάνειαν ἁλός. ἐναλίᾳ σὺν ἅλμᾳ, Py. 4, 69.

ἁλμυρός, ά, όν, (Ἄλλω) salsus et amarus, ut aqua maris est. *salzigbitter, (salt and bitter.)* πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ, δ, 511, i. e. periit in mari. conf. πίνειν. τίς ἂν ἑκὼν διαδράμοι τόσον ἁλμυρὸν ὕδωρ, quis lubens percurreret tantum mare, ε, 100.

sic, ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ, ι, 227, 470. ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, de Charybdi, μ, 236. et 240, ἀναβρόξειε. νηῦς θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ο, 294. sed ἁλίαρος est, ἠρτυμένος ἅλατι, *gesalzen, (salted.)* ἁλμυροῖς ἐν βένθεσι, in salsis profunditatibus, Ol. 7, 105.

ἀλοάω et **ἀλοιάω**, f. ήσω. ('Αλῶ) ionice per spiritum lenem, qui et apud omnes Græcos obtinuit. ab ἡ ἅλως. trituro, *ich dresche, (I thresh.)* it. pulso, tundo, sicut boves pedibus suis in area. ἀλοία (pro ἠλοίαε, imperf.) γῆν χερσὶν, I, 564, quasi θυροκρουστοῦσα (pulsatâ januâ evocans) τοὺς καταχθονίους εἰς ἐκδίκησιν.

ἀλογέω, f. ήσω. (Λέγω) non æstimo, pro nihilo habeo. in specie, sermone non moveor. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει, O, 162, quod si verbis meis non parebit, sed incommotus verbis erit. verborum ἐνέργεια apparet alias et ex eo, quod timidum ante, facere possunt audacem. sic Hectoris verba Paridem, Γ, 67, et circa. et de Τυρταίῳ notum est, quomodo ille incendere suos ad pugnandi cupiditatem potuerit.

ἀλοιάω, vide ἀλοάω.

ἀλοιμὸς, vide sub ἀλοιφὴ, ad finem.

ἀλοίτης, **ἀλοιτὸς**, vide ἀλείτης.

ἀλοιφὴ, ῆς. ἡ. (Πίω) unguentum, deinde in genere, pinguedo; ex qua notione maxime etymologiæ veritas apparet. σύος σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci saginati tergum, floridum pinguedine, *dick mit speck, (fat,)* I, 208, τῷ λίπει, τῇ πιμελῇ. βοείην, μεθύουσαν ἀλοιφῇ, corium bubulum, ebrium pinguedine illita, P, 390. et 392, ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τε ἀλοιφὴ, humor abit, et subit poros corii sic extensi pinguedo illita a cerdone. ubi ergo notatur λίπος, ὅπερ, ἐξικμασθείσης τῆς βύρσας τῷ τανυσμῷ, (siccato corio per istam extensionem multam) ἀντεισδύνει εἰς τοὺς πόρους, καὶ μαλάσσει τὴν βύρσαν. ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, porci, floridi pinguedine, Ψ, 32. I, 463. sic, βάλανος τρέφει ὕεσσιν (porcis) τεθαλυῖαν ἀλοιφὴν, ν, 410. θαλερὴ δὲ ἦν ἀμφὶς ἀλοιφὴ, florida pinguedo erat circum carnem illam suillam, Θ, 476. nam animalia pinguia sunt florentia quasi: macra autem et ἀλιπέστερα, φθίνειν ἔοικε, similia sunt pereuntibus. ἐπιχρίοντες τὸ τόξον ἀλοιφῇ, ungentes corneum arcum pinguedine suilla, φ, 179, coll. 178, τροχὸν στέατος, rotundum frustum adipis, *ein rundes stück talg oder schmeer, (a round lump of fat.)* ἐλαίῳ ἀμφιχρίσομαι, ἦ γὰρ δηρὸν ἄπεστι χροὸς ἀλοιφὴ, ζ, 220, oleo circumungam me, nam sane diu jam abest a corpore meo ejusmodi unctio; coll. 215, ubi ergo est ἔλαιον. ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, inungere me oleo formositatem faciente, σ, 178, ubi ergo Penelope id ponit de καλλοποιῷ χρίσματι. cæterum, quia h. l. præcedit lavatio, erat etiam unctio, nullo præcedente balneo, quæ dicebatur ἡ ξηραλοιφία, et τὸ ξηραλείφειν: nam sic et ξηρὸς ἱδρὼς, siccus sudor, dicebatur. ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ (in balneo) sed ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων excitatus. præterea etiam τὸ, τοίχους χρίειν, dicitur ἀλείφειν, et ἀλοιφὴ, τὸ τῶν ἐν οἴκοις τοίχων χρίσμα, quod et ὁ ἀλοιμὸς, οῦ, vocatur. Vide ἄλειφαρ, et sub ἔλαιον.

ἄλοξ, vide αὖλαξ.

ἄλοφος, ου. ὁ ἡ. (Λέπω) sine crista, sine pilis superne. ἄλοφος κυνέη, galea sine crista, K, 258, depressa ergo ad caput, sine eminentia pilosa, ut eo melius laterent insidiantes.

ἄλοχος, ου. ἡ. (Λέγω) socia tori; sive ea sit uxor, sive concubina. ab α copulativo, et τὸ λέχος. ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος τοῦ, B, 700, ambas genas lacerata, præ luctu ob occisum juvenem maritum. ἰφθίμη Διομήδεος, E, 415. *die brave, (the spirited wife.)* 'Αντήνορος, Z, 299, quæ erat sacerdos publica Minervæ, 300. et 337, νῦν δέ με παρειποῦσα μαλακοῖς ἐπέεσσιν, ὥρμησ' ἐς πόλεμον, incitavit me ad pugnandum; inquit Paris de Helena; sed poëta ista Helenæ verba non narrat. et 394, ἔνθα ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα 'Ανδρομάχη, occurrebat Hectori suo: et ea ibi male ominatur, etsi nimis vere, amato marito suo, 405—432. sic eadem vocatur πολύδωρος, X, 88. ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ, O, 497, pro qua quivis bonus libenter oppetit mortem, si ita necesse est. σὴ ἐστυφέλιξέ με, inquit Diana ad Jovem, Φ, 512. "Εκτορος οὔπω τι πέπυστο, nihil dum rescierat de morte mariti, X, 437. πρῶται, ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ, Ω, 710, vellebant sibi capillos ob mortuum. αὐτὴν Κλυταιμνήστρης προβέβουλα (mallem eam habere quam Clytæmnestram) κουριδίης ἀλόχου, A, 114, et hic animus regis causa ei fuit mortis denique. ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς, B, 292. φίλης χερσὶν ἐνέθηκε παῖδα, Z, 482. μνηστῆς ἄπο, κουριδίης, Λ, 242. ἠρασάμην 'Ιξιονίης, *hatte mich in des Ixions gemahlin verliebet, (was enamoured of Ixion's wife,)* inquit Jupiter, Ξ, 317. ὦκα πιθέσθην ἐπέεσσι φίλης, O, 156. κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο, Ω, 305. ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, tibi, quamvis conjux mea es, inquit Jupiter ad Junonem, A, 546. πρίν τινα (quemque) παρὰ Τρώων ἀλόχῳ κοιμηθῆναι, B, 355, coll. Γ, 301. nam inter diras pertinebat, precari, ut uxorem ejus alius subigat. ἔκειτο παρὰ μνηστῇ καλῇ, I, 552. ἤ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ, Ω, 36, ut hi videant eum. εἰσόκε σὲ ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅγε δούλην, Γ, 409. ἐσόψομαι πατρίδα ἐμὴν καὶ ἄλοχον καὶ δῶμα, E, 213. et 480, ἔνθα φίλην ἔλιπον. et 688, εὐφρανέειν φίλην. ἴδωμαι φίλην, Z, 366. κουριδίην Μενελάου, H, 392, quod Idæus odiose addit; conf. 'Ιδαῖος, in R. ἔχει δὲ ἄλοχον θυμαρέα, I, 336, ubi Achilles sic vocat caram suam concubinam, quam abstulerat ei Agamemnon et jam habebat. deest ergo, ἐμήν. et θυμαρὴς est ab ἀρέσκω et θυμὸς compositum. et 340, ἦ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους 'Ατρεΐδαι; coll. 341—343, ubi amor verus describitur inter maritum et conjugem vel quasi. et 399, γήμαντί μοι μνηστὴν (i. e. legitimam) ἄλοχον, quæ alia est ac paullo ante descripta amica. κουριδίην, quam virginem juvenis duxi, N, 626. ergo Helena virgo venit ad Menelaum. "Ηρην, κασιγνήτην ἄλοχόν τε, Σ, 356. sic et Π, 432. εὐφρῆναι φίλην, P, 28, et addit, κεδνούς τε τοκῆας. sic semper docet poëta, amandam esse uxorem æque ac parentes, imo nonnunquam magis. ἰφθίμην, T, 116. et 298, κουριδίην ἐμὲ θήσειν, ubi id improprie dicitur, et subintelligendum ὡς. aut loquitur Briseis, ut mulier, de sola sua adolescentia. ἐσεκαλέσατο ἄλοχον, 'Εκάβην, Ω, 193. ἡμέτεραι ἄλοχοι, B, 136. ἄλοχοι δ' ἀλλοῖσι μιγεῖεν, quæ sunt diræ in hostes, Γ, 301, coll. B, 355. ἀμφί μιν Τρώων ἄλοχοι ἔθεον ἠδὲ θύγατρες, Z, 238. μεγαθύμων ἀσπιστάων, Θ, 155. φίλαι, Σ, 514. ἄλοχοι Τρώων καλαί τε θύγατρες πλύνεσκον ἔνθα, X, 155. et 343. Τρώων τε. μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων, quæ sunt incitamenta ad bene pugnandum. Θ, 663. φίλων ἀλόχων τοκέων τε καὶ υἱῶν, Φ, 587. κοιμῶντο παρὰ μνησταῖς ἀλόχοις, Z, 246. et 250, αἰδοίαις. γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν, Λ, 162, i. e. νῦν πολὺ φίλτεροι ἦσαν τοῖς οἰωνοῖς, ἢ τοῖς ἀλόχοις ὁπηνίκα ἔζων, mortui jam magis a vulturibus diliguntur, quam cum viverent a conjugibus. γέρουσι εἴπω καὶ ἡμετέραις, Z, 114. σὺν παισὶ καὶ αἰδοίαις, Φ, 460. et 499, ἀργαλέον πληκτίζεσθαι (confligere pugnando cum) ἀλόχοις Διὸς, inquit Mercurius ad Latonam. ἀλόχους τε φίλας καὶ τέκνα αὐτῶν ἄξομεν, Δ, 238. αἴκε ἑλέησῃ ἄστυ καὶ ἀλόχους καὶ τέκνα, Z, 95. ἦ μοῦνοι 'Ατρεΐδαι φιλέουσ' ἀλόχους; I, 340—343, ἐπεὶ, (etenim) ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται. ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ τέκνα ῥύοισθε, P, 223. εἶχες (tuebaris, *erhieltest) (obtainedst,)* ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα, Ω, 730. ἄλοχος πόρσυνε λέχος αὐτῷ, γ, 403. φίλη, ι, 207, quæ secretiora novit. κεδνὰ εἰδυῖα, υ, 57. πολύδωρος ἐχέφρων, ω, 293, Penelope. Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχου, γ, 235. δόλῳ οὐλομένης, δ, 92. πρός τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, per conjugem et patrem, λ, 67, ubi est inter formulas obtestandi supplicater. et 176, εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, inquit Ulysses. κουριδίης δαΐφρονος, ο, 355. ἀντίον ἧς, ante suam uxorem, ψ, 165. et 346, εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήναι. Αἰγίσθου καὶ οὐλομένης, ω, 97. ἶσα αὐτὴν κεδνῇ ἀλόχῳ ἔτιεν, α, 432, de ancilla nobili. ὅτε κεν δαινύῃ παρὰ σῇ ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν, Θ, 243, coll. 251, οἷσι φίλοισι, οἴκαδε νοστήσας, *den seinigen, (to his friends.)* Αἴγισθος, σὺν οὐλομένῃ, λ, 409. ἰφθίμῃ, μ, 452. σῇ, ν, 403. κουριδίῃ, ξ, 245. σῇ φορέειν, ut conjux tua id gestet, ο, 127. et 93, ἧ, suæ. 'Ατρεΐδου ἔγημε μνηστὴν ἄλοχον Αἴγισθος, α, 36. 'Αγαμεμνονέην, γ, 264. ἱμειρόμενος ἰδέσθαι σὴν, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα, ε, 210. σοὶ δὲ θεοὶ δοῖεν ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι, Θ, 410. μνώμενοι ἀντιθέην, λ, 116. sic et ν, 378. ἵετο ἐνὶ μεγάροις (domi suæ) ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε, ν, 334. et 336, πρίν γέ τι σῆς ἀλόχου πειρήσεαι. οὐδὲ ἄλοχον κεδνὴν, χ, 223. et 324, σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, ut mea conjux te sequatur et tibi cedat, *dir meine gemahlin zu theil werde. (my wife shall be thine.)* ἄλοχον προσεφώνεε κεδνὰ εἰδυῖαν, ψ, 182. et 232, ἔχων θυμαρέα, κεδνὰ εἰδυῖαν. ἥν, suam, ω, 166. ἀριστήων ἄλοχοι, λ, 226, fuerant olim. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, ι, 115, de Cyclopibus, in summa libertate viventibus, et ubi quisque est rex domus suæ. ἕκαστος æquivalet plurali: hinc sequitur ἀλόχων. nisi mavis statuere, plures simul habuisse. γνήσιοι ἐξ ἀλόχων, ξ, 202, ubi de uno principe est sermo, qui plures habuit uxores legitimas, vel simul vel successive. quanquam quidam libri legunt, ἀλόχου. opponitur autem ἀλόχῳ ibi ἡ ὠνητὴ παλλακίς. παρὰ αἰδοίαις ἀλόχοις εὕδουσι, κ, 11. σῖτον ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔνεικαν, δ, 623, ubi sic appellantur ancillæ Ulyssis, quæ furtim concumbebant cum procis quibusdam, ὡς τοῖς μνηστῆρσι εἰς ταυτὸν λέχος ἰοῦσαι. nam μάχλοι αἱ τοιαῦται δουλίδες. ἐκ πτόλιος ἀλόχους καὶ κτήματα ἑλόντες, ex urbe capta, ι, 41. ἡρώων, λ, 328. ἄξομαι ἀμφοτέροις, φ, 214, ubi uxores promittit Ulysses duobus servis inter alia fidei præmia dulcia. ἄλοχος, uxor, Ol. 9, 94. Ne. 10, 32. ἐξ ἀλόχου παῖς, Ol. 10, 102. ἄλοχον μετῆλθε γοναῖς, impraegnavit, Ist. 7, 10. εὐειδέα, formosam, Ist. 8, 62. ἀλόχοις νέαις (in casu tertio, incommodum notante) ἔχθιστον, Py. 11, 40.

ἁλόω et **ἅλωμι**, f. ώσω. ('Αλῶ) capio. *nehme weg, (I take away.)* est ab ἀλέω, contraho, coacervo. aor. 2. a. hujus verbi ἅλωμι et ἁλόω, sicut et præteritum perf. notat passive. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, B, 374. Δ, 291. N, 816. urbs manibus nostris capta et vastata. et est particip. a. 2. ab ἅλωμι. ὧν ἄστυ ἁλώῃ, quorum urbs capta sit, I, 588, est optativus a. 2. pro ἁλοίη, ab ἅλωμι, sicut pro δοίην est attice δῴην. βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ, Ξ, 81, melius sc. illi est, qui fugiens effugerit malum, quam qui captus fuerit. et hoc ἁλοῦναι sicut h. l. sic in multis sequentibus est pro occidi, *tödtlich gefasset werden, (to be overtaken by death.)* sic X, 253, ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, occidam certe vel ipse occidar: ubi forma optativi in οίην est expressa. ἤ κε αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ, P, 506, aut ipse inter primos pugnans occisus fuerit. ἤ κεν ἁλώῃ ἤ κε φύγοι, ξ, 183, *ob er kleben bleibet, oder ob er davon kömmt. (whether he be taken or escape.)* ὁρμαίνων ἤ κεν

θάνατον φύγοι ἦκεν ἀλώη, ε, 299, iter cœptum cum studio prosequens, sive effugiat mortem sive capiatur a morte, ὑπὸ τῷ θανάτῳ. est ergo metaphorice, *vom tode erobert und erbeutet werden, (to be vanquished and taken by death.)* ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντε, tanquam capti nexibus lini, i. e. reti, E, 487. et dualis est pro plurali. ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ ἁλῶναι, aut occidere aut occidi, M, 172, pro ἁλοῦναι. μὲ λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο (fato constitutum est) ἁλῶναι, Φ, 281, et 495, οὐδ' ἄρα τῆγε ἁλώμεναι (pro ἁλοῦναι) αἴσιμον ἦεν, non fatale illi erat, capi ab accipitre. μὲ θανάτῳ ἁλῶναι εἵμαρτο, ε, 312. σὲ, ω, 34. σῇ δ' ἥλω (3 sing. a. 2. a. ab ἅλωμι) βουλῇ Πριάμου πόλις, capta est urbs, χ, 230. οὐκ οἶδα εἴ κέν με ἀνέσει (pro ἀνήσει, ἀφήσει) θεὸς, ἦ κεν ἁλώω, σ, 264, nescio an Deus me demiserit salvum an periturus sim; pro ἁλῶ, a. 2. conj. distracto circumflexo, flebiliter. sic et Λ, 405, τὸ δὲ ῥίγιον, εἴ κεν ἁλώω μοῦνος, si intercipiar solus. ἄνδρα ἐκ θανάτου κομίσαι, ἤδη ἁλωκότα, Py. 3, 100, virum ex morte referre, jam captum, i. e. jam fato functum, τεθνηκότα, ληφθέντα τῷ μοιριδίῳ, ἑαλωκότα (ut Attici magis amant dicere pro communi ἡλωκότα) τῷ θανάτῳ, *vom tode weggeholet, (taken by death.)* Vide sub ἝΛΩ, paullo ante medium.

ἀλόω, vide ἀλάομαι.

ἀλπνὸς, ἡ, όν. (Θάλω) fovens, calefaciens, idem ac θαλπνὸς per aphæresin τοῦ θ. sic enim Græci sæpe primam consonam auferunt. e. c. αἶα pro γαῖα, εἴβειν pro λείβειν, εἰνὸς pro δεινὸς, ἠμὶ pro φημὶ, ἦ pro ἔφη, etc. ἄλπνιστον ἄωτον, florem jucundissimum, ζωῆς, vitæ, Ist. 5, 15. ἥδιστον.

Ἅλς, ἁλὸς, ὁ. (Ἅλλω) sal. *salz, (salt.)* est ab ἅλλομαι salio, quia igni injectus salit. imo potius ἡ ἅλς, salum, prius est ordine, quæ a σάλω, moveo (et id ab ἅλλω) dicitur: et quia marina aqua salsa est, hinc et ὁ ἅλς nomen invenit. πάσσε (ἔπασε, inspersit) δ' ἁλὸς θείοιο, de sale sacro, I, 214, ubi θεῖος potest esse generale epitheton salis, qui habet divini aliquid, quia τὰ ἁλίπαστα ἐπὶ πολὺ παραμένειν ποιεῖ, carnes sale conspersas diu conservat integras: unde et priscis erat εὐνοίας (benevolentiæ duraturæ) σύμβολον, ἐν τῇ τραπέζῃ τοῖς ξένοις παρατιθέμενος. sicut sal fit corpus solidum ex aquis diffluentibus, sic et ex distantibus locis convenientes hospites unum fiunt et loco et animo. conf. Eustath. ad A, 449. potest tamen et intelligi θεῖος ἅλς μυθικῶς nam Achilles, de quo sermo est loco ex I citato, habebat salem, quem Nereus donaverat Peleo in nuptiis suis; quo si conspergebatur cibus, fiebat dulcissimus, ut vel tristissimum convivam exhilararet. et hunc salem, cujus erat θεία δύναμις ἐπὶ τοῖς ἐσθίουσιν, habebat Achilles κειμήλιον. simile φάρμακον, omnem tristitiam pellens, habebat et Helena, δ, 219, seqq. i. e. Helena suâ suavissimâ præsentiâ pellebat omne quod ægrum esse posset animo. οὐδ' ἅλα δοίης, ρ, 455, i. e. οὐδὲ τὸ ἅλας, τὸ ἐπὶ ξενίᾳ διδόμενον. ergo novit poëta τὸν ξένιον ἅλα. cæterum abiit in proverbium, pro: οὐδὲ τὸ εὐτελέστατον ἂν δοίης, qui scribi volunt l. c. οὔδαλα, i. e. κόπρια, λύματα, παρὰ τὸν οὐδὸν κείμενα, *auskehricht, (ordure.)* jam dudum sunt explosi. conf. Theocritum Idyll. 28, versu 60, φῇς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης, *du sagest du wollest mir alles geben, und vielleicht gäbest du mir hernach auch nicht das salz, (thou sayest thou wilt give me all things, and soon perhaps thou wilt scarcely give me salt,)* qui ex Homero hoc proverbium sumsit. ab ὁ ἅλς est τὸ νεαλὲς, recens sale conditum, *frisch eingesalzen, (recently salted.)* ἔδουσιν εἶδαρ οὐχ ἅλεσσιν μεμιγμένον, λ, 122. ψ, 270, ubi plurimis antiquorum non placet, salem intelligere quia sal non solum ad mare reperiatur, sed sit et in mediterraneis regionibus, vel fossilis, vel coctus ex fontibus salsis, vel ustus ex plantis quibusdam salinosis, quorum cinis esse possit pro sale. intelligunt ergo per hoc εἶδαρ, τὰ ἐκ θαλάττης βρώματα. negari non potest, insolens admodum esse, ἅλες ponere pro θάλασσαι, et quod ἡ ἅλς non facile ultra singularem procedat: unde tamen multi contendunt, extremam ἀγροικίαν et rusticitatem innui, hominum, qui ne salem quidem norint, nedum alia elegantiora: et esse locutionem hyperbolicam et proverbialem, hominis omnium rerum extra instrumenta rustica sua imperiti. nam maritimi, ob commercia, sunt politiores. præstare tamen videtur, intelligi homines non nauticos, et qui ex maris usu cibum nullum capiunt. conf. μίσγω.

ἅλς, ἁλὸς, ἡ. (Ἅλλω) mare, *das meer, (the sea.)* ἅλς δῖα, i. e. μεγάλη καὶ φοβερὰ, A, 141. B, 152. Ξ, 76. O, 161. μαρμαρέη, album et splendens, Ξ, 273, ubi Juno juratura tangere jubetur alterâ manu terram, alterâ ἅλα μαρμαρέην. πορφυρέη, purpureum, i. e. nigricans, Π, 391. βαθεῖα, A, 532. N, 44. πολιὴ, canum, M, 284. N, 352. Ξ, 31. O, 190, 619. A, 350, et conf. πόντος. ἐρευγομένη, eructatum, P, 265. εἰς ἅλα ἔβαλλον λύματα, sordes, A, 314, quia φύσει ῥυπτικόν ἐστι τὸ τῆς θαλάττης ὕδωρ. εἰς τὴν ἀπέριττον οὖν τὰ περιττώματα ἔβαλλον. hinc dictum Euripidis, θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων, influens, Λ, 721, *ins meer fallend, (falling into the sea.)* sed 495, ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, fluvius limum in mare invehit, πέρην ἁλὸς, trans mare, B, 626. ἁλὸς ἄχνη, spuma, Δ, 426. ἐγγὺς, I, 153, 295. O, 619, et scite, nam ad mare pugnabatur jam. πρὸς ἁλὸς sc. μέρος, *nach der seeseite zu, (near the sea,)* K, 428. ἁλὸς παρὰ θῖνα, ad maris oram elevatam, Λ, 621, nam θὶν etiam de ora arenosi campi dicitur, *wo der sand vom winde einen hohen rand machet, (where the sand is drifted by the wind.)* ἁλὸς πόντος, Φ, 59. βένθεα, profunditates, Σ, 36, 38, 49. ὑπὲρ ἅλα, Ψ, 227, ob ejus planitiem. ἁλὶ μίσγεται sc. ἡ ἄελλα, procella se mari immiscet, N, 797. confer porro, si libet, Ξ, 284. T, 267, πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα. Υ, 14. 229, ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο, ubi adjectivum attice in genere communi. εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον, Φ, 125, 219, 335, ἐξ ἁλόθεν. Ψ, 374. Ω, 12, 13, 752, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. A, 308, ἅλαδε, in mare, E, 598. I, 358. M, 19. Ξ, 97, 100. α, 72, 162. β, 261, 389. γ, 73, ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, *seeräuber, (pirates,)* ut notentur πειράται, μὴ χερσαῖοι ἀλλὰ οἱ κατὰ θάλασσαν ληϊστῆρες. 152, 293. δ, 172, 401, 405, 406, 577, 580, 606, s. sc. τῇ καθ' ἡμᾶς, *auf unserm meere um Ithaca, (in our sea round Ithaca.)* ἁλὸς ἵπποι, i. e. νῆες, et deest ἐπὶ, δ, 708. s. et 780, ἁλὸς βένθοσδε, *aufs tiefe meer, (in the open sea.)* et 844. κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, ε, 52. 335, 374, 404, 422, 454, 410. θ, 49, 51. ζ, 226. η, 244, 328. ι, 25, 104, 132, 180, 254, 491. εἰς ἅλαδε, ubi paragoge abundat, κ, 351. μ, 27, 68, 214, 259. ν, 78, 235. ψ, 236. ω, 47, 55. ad loca λ, 133, et ψ, 281, vide ἔξαλος. quod ἡ ἅλς quoque pluralem admittat, vide ὁ ἅλς in fine: vel dic ibi; οἱ ἅλες, sales, sunt loco maris positi, poëtice. ἁλὸς πολιᾶς ἄγχι, Ol. 1, 115. ὑπὲρ ἁλὸς, Py. 2, 126. βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ, Ist. 4, 97, præcipitis profundi cani maris explorans cavum fundum. ἁλὸς ἐκ ὑγρᾶς, Ol. 7, 127, ἀμετρήτης, Ist. 1, 53. ἐς μυχοὺς ἁλὸς, Py. 6, 12. ὑπὲρ Ἰονίας ἁλὸς, Ne. 7, 95. ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων, Py. 5, 118. ἅλα ἀβάτην, Ne. 3, 36.

ἄλσος, εος. τό. (Δέω) lucus, *ein hain, (a grove.)* locus, ubi multæ arbores ἄλδονται. in specie, χωρίον ἱερὸν σύνδενδρον, locus sacer arboribus lætis densus: et tales arbores solebant esse ex semper frondentibus et sterilibus; quamquam non necessario. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης, ζ, 291, et quidem αἰγείρων, ex populis. et 321, κλυτὸν ἄλσος, ἱρὸν Ἀθηναίης. ᾤκει γὰρ (ὁ ἱερεὺς) ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι Φοίβου, ι, 200. ἄλσεα Περσεφονείης, μακραί τ' αἴγειροι, καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, κ, 509, s. ἀγέροντο ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν Ἀπόλλωνος, υ, 278. αἰγείρων ἦν ἄλσος, πάντοσε κυκλοτερὲς, ρ, 208, seqq. ubi talis lucus pluribus describitur. nam fons perennis solebat inesse, et aræ. talia ubique Diis sacra, οὐ βατὰ τοῖς πολλοῖς ὄντα. ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, B, 506. νυμφάων, αἳ ἄλσεα καλὰ νέμονται, Υ, 8, ubi amœnæ sylvæ omnes, imo et κῆποι, intelliguntur. γίνονται δ' ἄρα ταίγε, (Circes ministræ nymphæ) ἔκ τε κρηνῶν ἀπό τ' ἀλσέων, (dissyllabice in metro legendum) κ, 350. tales loci dicti et κῆποι, quos confer. est ergo ab ἄλθω vel ἄλδω, f. ἄλσω. differt ἄλσος ab τὸ ἕλος, quod est ὑγρὸς τόπος καὶ πολυβότανος, καὶ οἷος φύειν καὶ τρέφειν τὰ σέλεα, quæ inde nomen habent, et per epitheton ἐλεόθρεπτα dicuntur. ἀείδει ἄλσος ἁγνὸν, cantu celebrat lucum sacrum, Ol. 5, 24. et 31, ὑψίγυιον ἄλσος, altimembrem lucum, ubi autem per audacem metaphoram ædificia pulcra intelliguntur condensata. ἔτευξαν ἄλσος ἐν ἀκροπόλει, Ol. 7, 89, ubi in genere notatur locus sacer ad sacra facienda. ὦ Πίσης εὔδενδρον ἐπὶ Ἀλφεῷ ἄλσος, Ol. 8, 12. σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ, Ol. 10, 53, ubi quoque in genere est locus sacer, τὸ ἀνιερωμένον τῷ θεῷ γῆς μέρος, εἰ καὶ ψιλὸν εἴη φυτῶν. Αἰακιδᾶν εὐερκὲς ἄλσος, Ol. 13, 156, ubi sic vocatur insula Ægina, quia mari cincta. est igitur pro, καθέδρα. ἄλσος κλυτὸν Δήμητρος, Ist. 1, 81. Διὸς, Ist. 2, 42. ἄλσει Διὸς πανδόκῳ, Ol. 3, 31. *zu einem haine, (to a grove.)* ἄλσει ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς, Ne. 2, 8. ἄλσει ἔνδον παλαιτάτῳ, Ne. 7, 65. ἄλσεα θεῶν κτίσε, Py. 5, 119. Vide sub τέμενος, prope initium, et sub Ἄλτις, in R.

ἆλτο, vide sub ἍΛΛΩ.

ἀλυκτέω et ἀλύκτημι: (Λάω) in media forma, cum reduplicatione Attica, ἀλαλύκτημαι. est idem quod ἀλύω vel ἀλύσσω, et inde quoque factum, sicut a τάσσω est ἄτακτος et ἀτακτέω. notat excessum tristitiæ, aut alius perturbantis adfectus, δυσχεραίνω, ἀδημονέω. οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι, K, 94, cor mihi non constat firmum, sed maxime sum perturbatus animo.

ἀλυσκάζω, f. άσω. (Ἕλω) est per paragogen idem quod ἀλύσκω. vitare conor, tergiversor, converto me huc illuc. οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, E, 253, non est generis mei, sic in pugnis versari ut fugam simul circumspiciam. Proprium leonis esse dicitur, ut fugiens pugnet, crebro convertens se. αἴκε κακὸς ὣς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, si tanquam ignavus eminus devito pugnam, Z, 443. ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, ρ, 581. ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν, χ, 330, *suchete zu entgehen dem tode, (sought to escape death,)* ἐξέκλινεν.

ἀλύσκω, f. ύξω. (Ἕλω) devito, vito, declino ab aliqua re ad aliam. *wende mich wovon, beuge um oder aus, suche zu entgehen, (I turn from, avoid, seek to escape something.)* ἐκκλίνω, ἐκτὸς γίνομαι τοῦ βλέπεσθαι ὑπό τινος. Est ab ἀλέω. ἔασον αὐτοὺς ὑπεκφυγεῖν καὶ ἀλύξαι, Θ, 243, sine ipsos nos effugere et evitare. ubi est sine casu: alibi est cum acc. aut gen. rei. sic *Sophocles:* οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου, non evadetis ambo fatum pessimum. ἀλύξειν ὄλεθρον, effugiturum esse mortem, K, 371. ἤλυξεν αὐτὸν πόδεσσι, evasit eum pedibus, Λ, 476. κῆρας ἀλύξας, O, 287, morte vitata. μὴ πρὸς ἄστυ ἀλύξῃ, ne evadat ad urbem, K, 348. οὐκ ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι, Φ, 565. ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι, X, 201, alter hunc non poterat ad-

sequi pedibus, neque hic effugere. *θάνατον, καὶ κῆρας ἀλύξας*, β, 352. ε, 387. *ἀλύξαι*, ρ, 547, *ἀλύξει*, τ, 558. *ἀλύξῃ*, χ, 66. et 363, *ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν* sic et 382. *Σκύλλην οὔποτε ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν*, ψ, 328. *ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι*, unde nullum erat effugium, χ, 460. et maxime apparet vis verbi ex μ, 335, *διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους*, per insulam ambulans discessi ex conspectu sociorum. non ergo simpliciter *fugam* aliquam notat, sed discessum, evitationem ex manibus aut conspectu. *σπουδῇ ἤλυξεν ὄλεθρον*, γ, 297. *ἔχειν μεμαῶτα ἀλύξαι*, tenere cupientem elabi, δ, 416. *ὅθι τοι μοῖρα ἐστὶν ἀλύξαι*, ε, 345, ubi tibi fatale est effugere, *davon zu kommen, allem übel zu entrinnen, (to get away from, to escape misfortune.)* *δεσμὸν ἀλύξας*, θ, 353, vinculis liber *ἔτι κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ*, κ, 269, *noch entgehen wir wohl dem tode. (we may still escape death.)* *αὐτὸς εἴπερ κεν ἀλύξῃς*, *wenn du auch gleich für deine person davon kömmest, (if you yourself escape,)* λ, 112. sic, *ἀλύξεις*, μ, 140. et 216, *ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι*. *τυφὼς οὔ μιν ἄλυξεν*, Py. 8, 21, non eam effugit, sc. *ἡσυχίαν* ultricem.

ἀλύσσω, f. *ύξω*. (*Λάω*) idem fere quod *ἀλύω*: inquietus sum mente, erro mente graviter. insanio, non sum mentis sanæ compos. poëta hoc verbum ponit de canibus, nimium saturis carne humana, et hinc ferioribus quam alias aut furentibus, X, 70, *κύνες, ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, κείσονται ἐν προθύροις*, inquit Priamus; et *περὶ* ibi auget rem, rabie acti nimium præ ira, rabidi valde: nam sanguis humanus, a canibus haustus, reddit eos crudeliores.

ἄλυτος, ου. ὁ ἡ. (*Λύω*) solutu difficilis, quod solvi nequit. *πεῖραρ πολέμου ἐπαλλάξαντες ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε*, N, 360, funem prœlii connectentes nodo, qui non rumpitur nec solvitur: ubi pugna atrox, quando duo exercitus quasi conserti sunt, comparatur funibus duobus, quorum capita in nodum sunt conjuncta, et ubi quisque exercitus suum quasi funem tenet firmiter. *ein hartnackig gefechte darinn man ohne tod nicht auseinander kömmet, (an obstinate engagement, in which the parties are bent on each other's destruction.)* et 37, *ποσὶ ἀμφίβαλε πέδας ἀρρήκτους ἀλύτους*. *δεσμοὺς ἀλύτους ἀρρήκτους*, θ, 275, de Vulcano captante Martem, ergo notantur vincula, quæ non possunt vi rumpi, nedum per otium solvi: nam *λύει τις, ἐν ἀδείᾳ, ῥήγνυσι δὲ, βιαζόμενος*. alia descriptio eorum vinculorum est Ω, 22. *ἀλύτῳ ἐν κύκλῳ*, Py. 4, 383. in circulo (i. e. rota) indissolubili.

ἄλυφλος, ου, ὁ. species quercus.

ἀλύω, f. *ύσω*. (*Λάω*) erro mente, ab ἡ *ἄλη*, et *ἀλάω*. ponitur, si quis nimia *lætitia* perturbatur et aberrat a recto consilio; vel si quis nimia *tristitia* apud se vix est. *ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην*; σ, 332, 392, ubi festive *ἀλύειν*, mente captum esse, errare animo, *irre seyn, (to be mistaken,)* et *ἀλήτης*, mendicus vagus, junguntur. his locis ergo de nimia animi elatione præ gaudio, *μαίνεσθαι καὶ χαίρειν λίαν, γαυριᾶν*. *ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο*, de Venere vulnerata, E, 352, valde mœsta animo, et vix compos sui præ mœrore. *ἐδινεύεν ἀλύων παρὰ θῖνα ἁλὸς*, de Achille valde lugente, Ω, 12, i. e. *ἀδημονῶν, ἀπορῶν*. sic de Cyclope vulnerato per oculum, ι, 398, *τὸν μοχλὸν ἔρριψεν ἀπὸ οὗ χερσὶν, ἀλύων*, gravissime dolens, et errante mente præ dolore simul et ebrietate. est ergo his locis, *λυπεῖσθαι λίαν*. Attici recentiores scribunt hoc verbum per asperum, *ἁλύω*, Iones vero antiqui per lenem. hinc quidam grammatici jubent scribi per asperum, quando notet lætitiam nimiam; per lenem vero, si mœrorem. sed frustra: est enim *λέξις μέση*, ex contextu facile determinanda; sicut ἡ *συμφορὰ*, ἡ *τύχη*, ὁ *δαίμων*, etc. qui vero *ἀλυίειν*. per *υι*, scribi jubent, destituuntur omni ratione probabili. notat in genere hoc verbum, *ἀπορεῖν κατὰ διάνοιαν*, deinde et, *ἀμηχανεῖν, φαύλως διατίθεσθαι, μηδὲν πράττειν, δυσφορεῖν*.

ἀλφεσίβοιος, ου. ὁ ἡ. et ionice ἡ *ἀλφεσιβοίη*. (*Βοῦς*) sic dicitur mulier quæ hero suo, aut virgo nubilis quæ sibi, multum lucri ab emtoribus aut amatoribus comparat. *ἔνθα μὲν ἠΐθεοι, καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχοῦντο*, Σ, 593, virgines quæ ob pulcritudinem suam multa dona sibi conciliant ab amatoribus. et id intelligitur ex Φ, 79. est igitur ab *ἄλφω* vel *ἀλφέω*, invenio, consequor, comparo, et *βοῦς*, composita vox. Vide sub ΒΟΥ͂Σ, haud longe ab initio, et iterum paullo post medium.

ἀλφέω, f. *ήσω* et *έσω*. (*Φάω*) invenio, reperio, apparere rem facio. scribitur idem verbum *ἄλφω*, et *ἀλφάνω* et *ἀλφαίνω* et *ἀλφαίω*: et est a *φάω*, lucere et apparere facio, et ab *ἄλλα*, alia. notat et, honoro, in pretio esse facio. elementum Alpha hinc nomen habet, quia, ut primum in ordine, post se alia omnia apparere deinde facit et producit; ab *τὰ ἄλλα φάειν*. proprie ergo notat verbum hoc, alia deinceps comparere facio. *ἑκατόμβοιον δέ σοι ἦλφον*, pretium centum boum ego a te venditus tibi peperi, Φ, 79, inquit captivus nobilis ad victorem suum: et est vel aor. 2. ab *ἀλφέω*, vel imperf. ab *ἄλφω*: quasi *εὕρημά τι καὶ ἕρμαιον προσήγαγόν σοι τοῦτο. ἕρμαιον γάρ τι τοῖς στρατιώταις τὸ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων κέρδος. τὸν ἄξω τῆλε, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι*, ρ, 250, procul hinc deportabo eum et vendam, ut mihi multam pecuniam ex hac venditione pariat. sic et ο, 452, υ, 383, ubi de pecunia ex vendito servo inventa ponitur. Vide supra.

ἀλφηστής, οῦ. ὁ. (*Φάω*) inventor. sic poëta in genere vocat homines, *διὰ τὴν περὶ τὰ πρακτέα εὑρετικὴν μέθοδον, καὶ τὴν κατὰ τέχνας καὶ ἐπιστήμας εὕρεσιν*: soli enim inter animantia homines sunt *ἐφευρετικοὶ καὶ ἐπινοητικοὶ τεχνῶν τε καὶ μηχανῶν καὶ βουλευμάτων. ὃς ἐν Κρήτῃ ἀνέρας ἀλφηστὰς ἐνίκα ταχέεσσι πόδεσσι*, ν, 261, qui in Creta vincebat homines omnes celeritate pedum. et semel hoc loco monuisse tironem suffecerit, Homerum ignorasse, vel potius observare noluisse, regulam puerilem novorum quorundam, qui præcipiunt, epitheta semper ad rem præsentem narrandam congruere et respicere debere: satis habuit, si adjecta convenirent subjecto, et id apte determinarent. possis tamen fortasse homines honoratiores h. l. non inepte subintelligere, nam sermo est de regio adolescente; et ἡ *ἀλφὴ* etiam dignitatem connotat: necesse tamen non est. *ἑκὰς ἀνδρῶν ἀλφηστῶν*, procul ab aliis hominibus, ζ, 8, nam poëta *ἐκτοπίζει* hanc insulam, et procul ab reliquo orbe habitato esse sitam fingit. *Ζεὺς δίδωσιν ἀνδράσιν ἀλφησταῖς, ἑκάστῳ ὅπως ἐθέλῃ*, α, 349, Jupiter dat hominibus, cuique prout ipsi Jovi visum est. *ἄνδρες ἀλφησταὶ* in genere sunt *ἄνθρωποι*. cæterum et pisces quidam, *μονόκανθοι, κιρροὶ, πορφυρίζοντες κατά τινα μέρη*, dicti sunt ab antiquis *ἀλφησταὶ*, quia observatum est, si unum capias, capi posse statim et alterum, quia mas sequeretur semper fœminam, caudæque ejus mordicus adhæreret. hinc et, *διὰ τὸ κατὰ πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν*, ὁ Ἀπολλόδωρος *τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς* (intemperantes et libidinosos) dixit *καταπυγωτέρους τῶν ἀλφηστῶν*, magis inhiantes natibus aliorum quam pisces illi. hinc poëta addit *ἄνδρας*, ut distinguat a piscibus. Vide sub *πυγή*.

ἄλφιτον, ου. τό. (*Φάω*) farina, *mehl, (flour.)* est ab *ἀλφέω* per paragogen, sicut ab *δωρέω* est ὁ *Θεοδώριτος*, et a *κονέω* (i. e. *ἐνεργέω*, operor) τὸ *ἀκόνιτον*, i. e. *φάρμακον καθ' οὗ οὐκ ἔστιν ἐνεργῆσαί τι*, vel cum α intensivo, præsens venenum, *διὰ τὸ ἐκείνου δραστήριον*. cæterum farina est inventum primarium et maxime honorandum generis humani; præterea etiam est valde lucida et candida: ut ergo ratio etymologica constet. proprie est farina hordeacea, quæ initio fiebat *ἐκ πεφρυγμένων κριθῶν*, quæ primæ sunt repertæ ante alia *σπόριμα*: sed deinde in genere, τὸ *ἄλευρον*: imo et, *ἄρτος*, panis, unde in genere *opes necessariæ* dictæ *ἄλφιτα*, sicut apud nos, *sie hatten kein brodt, (they had no bread,)* *ἄλφιτα οὐκ ἦν αὐτοῖς*, Aristoph. Plut. 219. *ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν*, Λ, 630, i. e. panem, nam utrumque notat idem. sed 639, *ἐπεπάλυνε* (adspersit) *ἄλφιτα λευκὰ*, farinam albam. sic, Σ, 560, *λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ ἐπάλυνον*, farinam multam miscuerunt, ut operariis fieret puls, *einen grossen mehlbrey rühreten sie ein, (they stirred in a great deal of flour:)* nisi mavis intelligere de farina assis carnibus superspersa; conf. *παλύνω. ἐπιπαλύνειν*, κ, 520. λ, 28. ξ, 77, ubi farina superspargitur assatæ carni, ex more prisco: sicut nos in piscibus frigendis etiam hodie solemus. et 429, *παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ*, ubi de sacrificio est sermo; conspergens carnes mola. *αὐτοῖς, δημόθεν ἀγείρας, ἄλφιτα ἔδωκα καὶ οἶνον*, τ, 197, iis panes et vinum dedi, ex publica collatione. *γυναῖκες ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν*, υ, 108, mulieres, præparantes farinam in mola; ubi quoque duo synonyma: coll. 119. *τυρὸν καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι οἴνῳ ἐκύκα*, caseum recentem, et farinam, et mel, miscebat vino *πραμνείῳ*, austero, κ, 234, quæ commixta offa vocatur *σῖτος*, cibus, 235. *ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, ἐν δέρμασι πυκινοῖς*, farinas, medullam hominum, in utribus densis, β, 290, 354. et 355, *εἴκοσι μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς*, viginti modios in mola comminutæ farinæ ex frumento Cereali. conf. huc, δ, 746. ἡ *ἀλφιτόχρως κεφαλὴ* est ἡ *πολιὰ*, caput canum, colore farinaceo. Athenis etiam erat *ἀλφίτων στοὰ, ἐν ᾗ καὶ ἡ τοῦ Ζεύξιδος ἀνέκειτο Ἑλένη*. Vide sub verbis *δέρμα, ἀκτὴ*, et *ἄλειαρ*.

ἀλφιτόχρως, vide supra.

ἀλφὸς, vide sub Ἀλφειὸς in R.

ἄλφω, vide *ἀλφέω*.

ἉΛΩ͂, *ἁλέω*. coacervo, congrego, contraho, includo. de hoc verbo aor. 2. pass. *ἥλην*, et ionice cum spiritu leni *ἤλην*, ejusque infin. *ἀλῆναι*, et particip. *ἀλεὶς*, in poëta frequentatur. *Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι* (pro *ἀλῆναι*) *ἐνθάδε πάντας*, E, 823, Argivos jussi congregari hic omnes. *ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας*, qui jubes reversos nos contrahi in urbem, Σ, 286. *λαοὺς ἐς τεῖχος ἀλῆναι*, Π, 714, copias ad murum congregari, i. e. intra urbem recipi. *ἐπεί κε ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες*, Φ, 534, cum respiraverint collecti intra murum, *ἀθροισθέντες, συγκλεισθέντες*. et 607, *πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων*, urbs implebatur a congregatis illis copiis, in arctum quasi. et 571, *Ἀχιλῆα ἀλεὶς ἔμενεν*, Achillem mansit *συστραφεὶς*, colligens se in arma, et paullo intra scutum contrahens. sic Υ, 278, *Αἰνείας δ' ἐάλη* (Atticum augmentum, pro *ἤλη*) i. e. *συνεστράφη συσταλεὶς*, *zog sich ein wenig zusammen, (crouched.)* *τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη*, sc. *ὑπ' ἀσπίδι*, N, 408, sub hoc clypeo totus se collegit et contraxit, *συνειλήθη, συνεστράφη, ἐκρύφθη*. hinc et loco ex Φ ultimùm citato addiderat poëta parabolam de Pardali, quæ, saltu impetum faciens in hostem suum, ante contrahit se paullum. sic et X, 308, *οἴμησεν δὲ ἀλεὶς*, impetum fecit, *ἄθρουν συστρέψας ἑαυτὸν*, contrahens se. sic et ω, 537. *χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ*, Ψ, 420, *συστραφὲν, συναχθὲν*, collecta aqua hiemalis multa. *ἐν δίφρῳ ἧστο* pro *ἦτο*, sedebat *ἀλεὶς*, contractus, *συστραφεὶς, συσταλεὶς*, Π, 403. *οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν*, pro *ἄλησαν* vel *ἤλησαν*, inclusi sunt et congregati, X,

12. ἴαλη τι χανὼν, Υ, 168, contrahebat se aperto rictu, ex more leonis impetum facturi, de quo sermo ibi est. *συστρέφεται γὰρ ὡς πηδήσων, ziehet sich etwas krumm zusammen, (contracting himself.)* πάντας ἐπὶ πρύμναις ἀλήμεναι (ἀλῆναι) υἷας Ἀχαιῶν, Σ, 76, omnes Achæos ad puppes in arctum cogi. spiritus lenis est ex dialecto Ionica, asper ex verbo ipso. et convenit hæc radix cum εἰλέω et εἰλέω, convolvo: et cum Germanorum *holen.* imo, si cui videtur, referat hoc totum thema sub εἰλέω, cum α intensivo vel copulativo.

ἀλώα, ἡ, vide sub θαλύσια.

ἀλωᾶν, vide sub Ἀλωεὺς, in R.

ἀλωὴ, ῆς. ἡ. (Ἀλῶ) est eadem quæ ἡ ἅλως in significatu primo, spiritu ionice mutato. area ad triturandum, τόπος ἐν ᾧ πατεῖται ὁ πυρός. ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, Υ, 496, in bene æquatâ areâ; quo loco simul apparet antiquissimus mos triturandi per pedes boum circumactorum. nam ὁ παλαιὸς ἀλοητὸς ἐγίνετο ὑπὸ ζώων πατούντων ποσὶ καὶ συντριβόντων τὰ δράγματα. ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, Ε, 499, seqq. ubi describitur mos ventilandi frumenta in areis post triturationem factam. et ἱεραὶ dicuntur areæ, non modo quia sacræ erant Cereri; sed et ob utilitatem quam præstant hominibus. sic et urbes dicuntur ἱεραὶ, quia tuentur et muniunt suos cives: et hinc θεῖαι quasi: nam divina res est, alere ac tueri. μεγάλην κατὰ ἀλωὴν ἀπὸ πλατέος πτύου θρώσκουσιν ἐρέβινθοι, ubi quoque de ventilatione in area parabola est, Ν, 588, seqq. et dicitur μεγάλη, διὰ τὸ πολυχώρητον καὶ κυκλικὸν σχῆμα: sic enim fiebat area, ut multa frumenta simul capere posset. deinde, quia ejusmodi area accurate complanabatur et præparabatur, et ampla satis erat; hinc et quivis ager bene præparatus et consitus dicebatur ἀλωή: *ein stück tragbaren landes, (a piece of productive land,)* sive esset γῆ σιτοφόρος ἢ δενδροφόρος ἢ φυτοφόρος ἢ ἀμπελόφυτος. sic Ε, 90, ἕρκεα ἀλωάων ἐριθηλέων, septa χωρίων ἀμπελοφύτων egregie virentium. γουνῷ (ἐν) ἀλωῆς, in fœcundo solo præparati agri, Ι, 530. et 536, σῦς, ἔθων (depascens) Οἰνῆος ἀλωήν. τὸν μὲν ἐγὼν θρέψασα φυτὸν ὣς (ἐν) γουνῷ ἀλωῆς, inquit Thetis de filio suo, ego hunc alui sicut plantam in frugifero solo agri præparati, Σ, 57, 438. et 561, σταφυλῆσι μέγα (neutrum adverbialiter, valde) βρίθουσαν ἀλωὴν, *einen weingarten, (a vineyard.)* et 566, ὅτε τρυγόῳεν (pro τρυγάοιεν) ἀλωὴν, quando vindemiarent vineam. ubi ergo τόπος ἀμπελόφυτος καὶ δενδροφόρος describitur. sic et λ, 192, κατὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, ubique in solo fertili vineæ. ἐκ πατρὸς ἀλωῆς, ex paterno rure, Φ, 36. et 77, ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, in bene culto et septis circumdato agro; nam ibi notatur γῆ ἀμπελόφυτος, ἐν ᾗ ἦσαν καὶ ἐρινεοὶ πρὸς αἱμασιὰν (caprifici ad sepe) ἐξ ὧν ἔτεμεν ὄρπηκας, ramulos. sed ibid. 346, βορέας νεοαρδέα ἀλωὴν αἶψα ἂν ξηράνῃ, ventus boreas recens rigatum olerum hortum celeriter exsiccare solet; ubi notat γῆν φυτοφόρον, *einen krautgarten, (an herb garden.)* ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, per solum fœcundum vineæ, α, 193. τεθαλυῖά τ' ἀλωὴ, ζ, 293, hortus floridus et consitus arboribus pulcris. πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, η, 122, ἡ ἀμπελόφυτος, ἧ καὶ αὐτῇ ἐμπρέπουσα (decorata) ἡ τῶν Φαιάκων φαίνεται γῆ. hinc aliquis veterum dixit, ὅτι χαριέστατος οἶνος εἰς παλαίωσιν ὁ Κερκυραῖος. talis ἀλωὴ dicitur et ὁ ἀμπελὼν, et attice ἀμπελεὼν, quæ forma est in ἀκανθεὼν, et pluribus. sic de Laërtæ rure, Πολυκάρπου ἀλωῆς, ω, 220. et 223, αἱμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος. et 225, ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ. et 335, δένδρεα κατ' εὐκτιμένην ἀλωὴν, seqq. ubi et hortus arboribus felicibus consitus apparet. quidam fingunt in scripturâ differentiam, ut ἀλωὴ sit γῆ ἀμπελόφυτος et similis; ἀλωὴ vero ἡ ἅλως. sed ea scriptio non est observata. Vide sub κῆπος.

ἀλώνητος, vide sub ἀνδράποδον.

ἀλωπεκείη, vide sub παρδαλέη.

ἀλώπηξ, πεκος. ἡ. (Φάω) vulpes, *ein fuchs, (a fox.)* est quasi ἀλώφηξ, a colore φοινικίῳ appellatus: prior vero pars compositi videtur esse ex ἀλάομαι, vagor, oberro, ut ergo *vagus rufus* dicatur. ἀλώπηξ αἴθων, Ol. 11, 20, vulpes fulva, etiam τοὺς τρόπους ἡ δραστηρία, moribus audax et insidiosa. κατὰ μῆτιν ἀλώπηξ, consilio vulpes, Ist. 4, 79, ubi in optimo sensu comparatur vir nobilis vulpi prudentia, fortitudine leoni. ergo nec comparatio illa de Herode, (Luc. xiii, 32.) contumeliæ quidquam habet. ἀλωπέκων ἴκελοι, Py. 2, 141, ubi est in sensu malo.

ἀλωπόχροος, ου, ὁ ἡ, vide sub ταμεσίχρους.

ἅλως, ω. ἡ. (Ἀλῶ) area, in quam congeruntur frumenta ad triturandum. *tenne zum dreschen, (a threshing-floor.)* ab ἀλέω et ἀλόω, colligo. et quia talis area fieri solebat *rotunda*, hinc et quivis circulus ambiens aliquid, dictus est ἅλως, e. c. ἡλίου ἢ σελήνης, *hof um die sonne, (a ring round the sun.)*

ἁλώσιμος, vide ἁλίσκω.

ἅλωσις, εως. ἡ. (Ἀλῶ) expugnatio. *die nehmung, (taking by storm.)* ὕστατος ἁλώσιος ἀντιάσας, Ol. 10, 49, τῆς πορθήσεως. postremus captioni et expugnationi occurrens, i. e. in expugnatione urbis ipse postremus incidens in manus victoris.

Ἅμα, adverb. ortum ex α *copulativo.* simul, *zugleich, (at the same time.)* et notat plerumque χρονικῶς, ἐν τῷ αὐτῷ χρονῷ, eodem tempore. Sæpe tamen et, conjunctim, similiter, eodem modo. ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ, eodem tempore gemitus et gloriatio, Θ, 64, ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, occidentium et pereuntium. nam sermo est de prælio. ἅμα ἠοῖ, simul cum aurora, eodem tempore quo aurora lucet, Η, 331. Ι, 614. Χ, 684. Ω, 600. nam regere solet ablativum vel dativum. σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασεν, Ω, 461, tibi enim me pater deductorem addidit, *hat mich dir mitgegeben zum hinbegleiter und hinbringer, (has given me to you for a companion and conductor.)* et 773, κλαίω ἅμα σὲ καὶ ἐμὲ, eodem tempore te et me deploro. χέρνιβον πρόχοόν τε ἅμα χερσὶν ἔχουσα, Ω, 304, *handwaschbecken und die gieskanne zugleich, (the wash-hand basin, and the ewer also.)* ἀλλά σοι, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμα ἑσπόμεθα, Α, 158. et 251, οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν (ἐτράφησαν) qui antea simul cum eo educati erant. ἅμα Ἀτρείδαις ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, Β, 249. et 534, τῷ δὲ ἅμα τεσσαράκοντα νῆες ἕποντο. ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δύο ἕποντο, duæ ancillæ honestæ eam sequebantur, Γ, 143. et 458, Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ ἔκδοτε. τούτῳ κῦδος ἅμα ἕψεται, Δ, 415, hunc gloria comitabitur. et 476, τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο, comitabatur parentes. ἅμα ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ, pedissequa cum ea, Ζ, 399. et 426, τὴν δεῦρο ἤγαγεν ἅμα ἄλλοις κτεάτεσσιν, eam huc duxit una cum aliis fortunis. πάντας ἅμα ἡγεμόνεσσιν, omnes una cum præfectis suis, *mit ihren officiers, (with their officers,)* Π, 198. et 257, ἅμα Πατρόκλῳ θωρήχθησαν, armabant se sub Patroclo. et 671, πέμπε μὶν ἅμα πομποῖς. sic et 681. sic et ἅμα, ut comitatum notet, Σ, 577. Υ, 36. Χ, 461. Ω, 270. πάντες ἅμα, Α, 495. Ζ, 59. Θ, 8. Ψ, 362. Ω, 253, αἴθε ἅμα πάντες ἀντὶ Ἕκτορος ὠφέλετε πεφάσθαι, utinam omnes loco Hectoris occisi essetis! et 327. ἅμα ἄμφω, ambo una, Η, 255. Ψ, 686. ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι, cum sole oriente, Σ, 136. et 210, καταδύντι, occidente. ἵππω ἅμα πνοιῇσι (sc. ἀνέμου) πετέσθην, similiter flatibus [illegible]nti volabant, i. e. celerrime, Π, 149, ὁμοίως ἀνέμῳ. confer Τ, 415. Ω, 342. ἅμα εἵπετο ἄκοιτις, uxor simul sequebatur, Γ, 447. sic et Δ, 274, 280. Ε, 551, 591. Η, 2. Λ, 780. Μ, 87, s. Ν, 690. Ο, 695. Π, 8, 550. Χ, 114, 117. Ψ, 182. Ω, 573. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσω λεύσσει, i. e. eodem tempore et simul in præterita et futura inspicit, Γ, 109, quasi ἀχρόνως et uno intuitu, ob πολυπειρίαν. οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποις, non omnia eodem tempore aut conjunctim, Δ, 320. sic et Ν, 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, non tu omnia poteris ipse tibi sumere simul, coll. seqq. αὐτίκα ἔπειτα ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, Τ, 242, quod alias dicitur, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, dictum factum. ἅμα λαῷ, Α, 226. sic et ἅμα τῷ vel τοῖς, Α, 348, 592. Γ, 376. Ι, 508. Π, 241. Τ, 207. Ω, 182. νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, Α, 417, nunc vero simul cito moriturus et laboriosissimus omnium eras vel es. sic ἅμα sine casu, Α, 533, 424. ἅμα τ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι, pari ratione et modo primi et postremi, Β, 281. Ζ, 133, 389. Ι, 515. Κ, 565. Ν, 85, 613. Ο, 718. Π, 38, 505. Ρ, 150. Τ, 248. Υ, 334. Φ, 253. Ω, 148, 177. ἅμα πνοιαῖς ἀνέμοιο, α, 98. ε, 46, i. e. sicut ventus, celerrime, ὁμοίως ἀνέμῳ. ἅμα αὐτῇ δύο ἀμφίπολοι, α, 331. sic cum dativo personæ, β, 11, 17. δ, 571. ζ, 84, 105. κ, 208. λ, 370, 371, οἵ ἅμα σοὶ εἰς Ἴλιον ἅμα ἕποντο. ubi dupliciter positum est. et 387. ν, 64, 66. ξ, 25. ο, 100, 362, 430. π, 252. ρ, 62, 425. σ, 206, 302. τ, 183, 579, 601. υ, 89, 145. τ, 77, 104, 116. ἅμα sine casu, α, 428, 434, ubi τῷ non pendet ab ἅμα, sed est dativus commodi. μ, 18. ν, 66, 82. ξ, 471. φ, 61. sic et porro cum verbo solo, β, 287, 413. γ, 276. δ, 826. ι, 89. κ, 102, 123. ο, 309, 540. π, 76. σ, 355. τ, 376, 398, 528. φ, 188. ψ, 127. ω, 9, 248. ἅμα eodem tempore, *zu gleicher zeit, (at the same time,)* sine casu, δ, 123. ἅμα πάντες, θ, 121. κ, 231, 257, 259. λ, 231. μ, 110. φ, 230. χ, 251. ἅμα ἠοῖ, ζ, 31, s. μ, 24, 429. ξ, 266. ο, 395. s. π, 2. s. 366. ἐμὸς υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων, γ, 111, ubi hæc vox non ad sequentia duo prædicata, sed ad præcedens verbum, respicit; simul cum aliis interfectus est. Sed, ι, 48. ξ, 403. τ, 471, quibus tribus locis τὸ ἅμα conjungit nomina aut adverbia. Omnia ista loca evolvisse proderit tironi Græco, aut cupido Homericæ dictionis: apparebitque ex his, ἅμα notare idem tempus, aut societatem comitatumque, aut paritatem et similitudinem. Nam in ejusmodi voculis omnia loca huc exscribere, in immensum augeret volumen Lexici. Quod semel dixisse suffecerit. ἅμα φόρμιγγι, una cum cithara, Ol. 7, 21. πρώτοις καὶ τετράτοις, Ol. 8, 60, i. e. statim id fiet ab illis, qui primi sunt filiorum tuorum post te. Nam Peleus et Telamon, filii Æaci, cum Hercule expugnarunt Trojam prima vice: quarti ab Æaco eam delerunt. conf. πρῶτος ad h. l. ἅμα Ἀτρείδαις, Ol. 9, 107. πεντάθλῳ, Ol. 13, 41. ἵπποις, Ne. 9, 60. et 109, κτεάνοις. et 125, στεφάνοις, ubi est pro ἀμφί. ἅμα adverbialiter positum, sine casu, Py. 12, 44. Ist. 2, 18. Vide sub ὁμοῦ.

ἁμᾶ, dorice est pro ἅμα. idem dicitur et ἁμῆ. Ol. 5, 38. Py. 3, 65. Ne. 5, 20. 7, 115. 10, 134.

ἀμαθύνω, f. υνῶ. (Ψάω) in arenas et pulveres depono aut converto, in pulverem redigo. ab ἡ ἄμαθος, quæ proprie notat pulverem campestrem, sicut ψάμαθος arenam maritimam. πῦρ ἀμαθύνει πόλιν, Ι, 589, ignis urbem in cineres redigit inque pulveres, λεπτύνει ὡς εἰς ἄμαθον καὶ εἰς κόνιν πεδιάσιμον.

ἀμαιμάκετος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) valde longus et ingens, ὁ πάνυ μέγας, ἄγαν μακρός. nam a τὸ μᾶκος est μακετὸς, ὴ, ὸν, longus, et repetita

syllaba μα cum interserto Iota, μαιμάκετος, cum α intensivo. ionice est et fœmininum, ἀμαιμακέτη. χίμαιραν ἀμαιμακέτην, Z, 179. Π, 329, i. e. τὴν περιμήκετον. et sermo est de portento illo, de Chimæra, sub quo historia latet nobis jam ignota. conf. R. ἱστὸν νηὸς ἀμαιμάκετον, ingentem malum navis, ξ, 311, *einen sehr hohen mastbaum, (a very lofty mast.)* ἀμαιμακέτου τριόδοντος, Ist. 8, 74, ingentis tridentis; de Neptuno. ἀμαιμακέτῳ μένει, robore ingenti, Py. 3, 58, ubi vides usum metaphoricum. ἀμαιμάκετον γῆν καὶ πόντον, Py. 1, 28. κινηθμὸν, Py. 4, 370. alii derivant vocem hanc a μαιμάω, cum impetu cupio et feror in aliquid, cum α intensivo. sed ex Homeri accuratissimi locis apparet verior vel propior etymologia, cum significatu vocis proprio: nam alter ille est metaphoricus.

ἀμαλδύνω, f. υνῶ. aor. 1. ἠμάλδυνα. (Μῆλον) molle et tenerum et læve facio. *ich mache zart, (I make soft.)* deinde et, ἀφανίζω, destruo. ab ἀμαλός. τεῖχος ἀμαλδῦναι, murum terræ æquare, M, 18, et 32, τεῖχος ἀμαλδύνας. ὥς κεν μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται, ut magnus murus solo æquetur, H, 463. quibus locis metaphorice positum verbum. potest et transposite dici ἀμανδύλω.

ἄμαλλα, vide sub δράγμα.

ἀμαλλεύω, ἄμαλλη, ἄμαλλιον, vide sub sequente, et ἀμαλός.

ἀμαλλοδετὴρ, ῆρος. ὁ. (Δέω) est ὁ τὰς ἀμάλλας δεσμῶν, colligans manipulos, *ein garbenbinder, (a binder of sheaves.)* qui et ὁ ἀμαλλοδέτης, ου dicitur. ἡ ἀμάλλη autem est, τὸ ὑπ' ἀγκάλῃ συμπίεσμα τῶν δραγμάτων, *ein arm voll korn im stroh, (an armful of corn in the straw;)* ἅπερ οἱ δραγματεύοντες παῖδες, παρεκόμιζον. hinc et Ceres vocatur ἡ ἀμαλλοφόρος, cui sub eo nomine sacrum fiebat Athenis. ἡ ἀμάλλη vel ἡ ἄμαλλα ergo est complexus δραγμάτων σίτου, *eine garbe, (a sheaf;)* ab ἀμᾶσθαι: δράγματα vero sunt, quantum manu cava comprehendi potest, *fauste voll, (handfuls.)* sinistra manu enim comprehendebant stantia in agro frumenta, dextra manu desecabant id comprehensum; idque erat δράγμα: ex his pluribus compositis fiebat ἀμάλλη. δράγματα οἱ ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο: τρεῖς δὲ ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν, Σ, 553, 554. τὸ ἀμάλλιον est σχοινίον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας, *ein garbenband, (a band with which the sheaves are bound,)* quod et οὐλόδετον et ὠρόδεσμον dicitur. ἀμαλλεύειν est, *garben machen, (to make sheaves.)*

ἄμαλλος, ἀμαλλοφόρος, vide sub τάπης.

ἀμαλὸς, ή, όν. (Μῆλον) tener, mollis, idem ac μαλὸς, cum α intensivo, valde mollis: proprie, μαλλωτὸς καὶ τριχώδης, pilis mollibus obsitus. ἄρνα ἀμαλὴν, agnam teneram, X, 310. κύων ἀμαλαῖς σκυλάκεσσι περιβεβῶσα, υ, 14, canis pugnans pro mollibus catulis suis. conf. περιβαίνω. Iones amant spiritum lenem, Attici asperum: hinc scribitur et ἁμαλὸς, sed non in poëta Ionico. ἡ ἀμάλλη, merges, *eine garbe, (a sheaf,)* est alius originis, ab ἀμάω: et inde est τὸ ἀμάλλιον, i. e. ὁ ἐκ τῆς καλάμης (ex stramento, *von stroh,) (of straw,)* στρεφόμενος δεσμὸς, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα καὶ τὴν ἐκ τούτων συγκειμένην ἀμάλλην: *das garbenband von stroh, (a band made of straw for binding sheaves.)* μαλοπάρηος apud Theocritum est, ἔχουσα παρειὰς μαλὰς, teneras et rotundas habens malas, *von runden zarten wangen, (with round soft cheeks.)* imo et genæ vocantur μῆλα, ob rotunditatem et ruborem, ad similitudinem pomi quod vocatur, malum. unde Romanis est, *mala, die wange, (the cheek:)* hinc μαλοπάρηος est pro μηλοπάρηος, *von apfelformigen wangen, (apple-shaped cheeks.)*

ἀμανίτης, ου. ὁ. tuber, vide sub μύζω.

ἄμαξα, ης. ἡ. et attice ἅμαξα, (Ἄγω) qui usus Atticus in prosa obtinet: ἰωνικῶς et ab antiquissimis hæc vox ψιλοῦται. est eadem quæ ἡ ἀπήνη, et dicitur ab ἄγειν τὰ ἀμώμενα, quia messis tempore frumenta collecta currui imponuntur et ad villam devehuntur. plaustrum, *ein kornwagen, ein lastwagen, (a corn-waggon.)* apud Homerum modo cum leni, modo cum aspero scriptum legitur: et fortasse asper omnino Homericus non est, sed a recentioribus ei obtrusus ex usu Attico. ἀμαξάων ἐπάειραν, pro ἀμαξῶν, curribus imponebant mortuos in prœliis, H, 426. ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος, in currum a solo, sc. insilire, M, 448, et h. l. spiritus lenis est manifestus ex apocope præcedenti. ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, Σ, 487, ursam quam et plaustrum vulgo vocant. ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐΰτροχον ἡμιονείην, *sie holeten den mit guten rädern versehenen und mit maul-thieren zu bespannenden wagen heraus, (they fetched out the car provided with good wheels, and to be drawn by mules,)* Ω, 266. et deinde sæpius, 150, 179, 189, 263, 711, collato 275, ubi eadem vocatur ἀπήνη, et est id plaustrum, quo rex dona multa devehebat in castra Græca, et inde mortuum Hectoris corpus redemtum revehebat. et 782, οἱ δ' ὑφ' ἀμάξησιν (ἀμάξαις) βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, ubi quidem spiritus asper quoque ex apocope apparere videtur, sed dubium, an ista apocopes scriptio fuerit Homerica. cæterum hæc plaustra jungebant jam, ad ligna advehenda. οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσ' ἅμαξαι ἐσθλαὶ τετράκυκλοι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν, ι, 241, s. per ἅμαξαι ibi intelliguntur ζεύγη ad tot currus jungenda, *22 gespanne starker ochsen oder maulthiere, (a team of strong oxen or mules.)* tot juga boum non movissent solo hoc saxum. ergo h. l. plaustra, ad quæ robusti boves aut muli junguntur, posita sunt pro jumentis quæ jungi solent. apparere simul videtur, ἀμάξας plerumque fuisse τετρακύκλους, *vierrädrig, (four-wheeled;)* etsi non semper, nec ubique, sicut nec apud nos hodie. λείην ὁδὸν ἧπερ ἅμαξαι ἄστυδε ἀπὸ ὀρέων καταγίνεον ὕλην, *den gebahneten fahrweg, (the beaten road,)* κ, 103. ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐφοπλίσαι, *anzuspannen, (to harness,)* ζ, 37, coll. 57, 69, 72, 73, ubi synonymia apparet cum ἀπήνη. in deminutivo est ἡ ἀμαξὶς, ίδος, quæ est ἀμάξιον μικρὸν, factum pueris ad ludendum. τὴν ἀμαξιτὸν, viam plaustris tritam, vide sub ἔω εἶμι, eo. Atticus spiritus asper respicit etymon τοῦ, ἅμα ἄγειν: sed Ionicus lenis est ex ἀμάω, colligo, et ἄγω. Vide ἀπήνη.

ἀμαξηγὸς, vide sub Βοώτης, in R.

ἀμαξηδόνια, vide sub ἐνελάω.

ἀμάξιον, ἀμαξὶς, vide sub ἅμαξα, et ἀπήνη.

ἀμαξιτὸς, οῦ. ἡ. (Ἔω) via qua currus eunt, *ein fahrweg, (a road.)* ab ἡ ἄμαξα vel ἅμαξα, et ἰτὸς, ή, ον, quo itur, ab εἶμι, eo. deinde in genere est, via ampla, via regia et ordinaria, *die freie heerstrasse, (the high road.)* κατ' ἀμαξιτὸν, X, 146, per viam publicam. μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτὸν, Py. 4, 439, i. e. διὰ μακρὰ ἐστί μοι νεῖσθαι, per longas vias esset mihi eundum in hac via publica, sc. si pergere sic velim ut cœpi: ergo desinendum jam est. τήνδε μὲν παλαίτεροι ὁδὸν ἀμαξιτὸν εὗρον, Ne. 6, 92, i. e. hanc methodum ordinariam et pervulgatam invenere jam antiquiores. cæterum spiritus asper est Atticus; lenis vero Ionicus et origini propior. Vide sub ἅμαξα, et ἀτραπιτός.

ἀμάρα, (vel ἁμάρα) ας. ἡ. (Ῥέω) est ἡ ὑδρορόη, canalis. videtur esse ab ἅμα ῥέειν. alii longius petunt etymologiam, dicentes esse ab, μὴ ἐᾶν τὰ παραπεφυκότα μαραίνεσθαι, quod talis fossa aqualis non sinat juxta natas plantas exarescere. talis ἁμάρα vel ἁμάρη (nam spiritus lenis est Ionicus, asper Atticus et ex etymo) dicitur et τὸ λείβηθρον. ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης ἀνὰ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, Φ, 259, ex fossa et sulco impedimenta ejiciens ligone.

ἁμαρτάω, (pro quo usus dicit ἁμαρτάνω. f. ἁμαρτήσω, f. 2. ἁμαρτῶ, aor. 2. ἥμαρτον, (Ῥίω) aberro a re aliqua, non jungo et consequor scopum, excido ex bono aliquo. sic Eurip. Alcest. 616, ἐσθλῆς καὶ σώφρονος γυναικὸς ἡμάρτηκας, bonam conjugem amisisti. et 879, τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου; quod viro malum majus potest accidere, quam amittere fidam conjugem? est ab ἀρτάω, unde ὁμαρτάω et ὁμαρτέω: unde, cum α negativo, ἀομαρτάω, et contracte, cum spiritu aspero Attico, ἁμαρτάνω, non una ago, non adsequor, non una eo, non par sum, non comes. et ei deinde adjuncta est notio *peccandi*, quando non adjungo me ad *officium debitum.* nam omne peccatum consistit in disjunctione ab officio, in cessatione a debito et legitimo. ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτὸς, prudens aberravit a viro hasta sua conjecta, volens eum non contigit, K, 372, *er traf ihn mit fleiss nicht, (purposely missed him.)* οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων, nequaquam a gratis nobis donis disjunxit sese, Ω, 68, inquit Jupiter de Hectore religioso et rerum divinarum studioso. αὐτοῦ ἅμαρτεν pro ἥμαρτεν, ab eo aberravit, eum non attigit in jaculando, *er traf ihn nicht, (he did not hit him,)* Δ, 491. Θ, 311. Λ, 233, ubi est explicatio addita, παρετράπετο ἔγχος, præterversa est hasta ejus, *flog darneben vorbey, (flew past,)* N, 518, 605, ubi eadem explicatio. O, 430. ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ, ubi est peccandi notio: si quis transgrediatur officium nec ad id arcte accesserit, I, 497. ν, 214, ubi de eo, qui sciens a justo et bono abit: qui punitur a Jove. ὄρνιθος ἁμαρτὼν, avem non feriens sagitta missa, Ψ, 857. coll. 865, ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε: cujus oppositum est βάλλειν, *treffen, (to hit the mark,)* ferire jactu, 866, et τυχεῖν, 857. ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, ministram suam non contigit pila conjecta, ζ, 116. οὐχ ἡμάρτανε μύθων, non aberrabat a verbis dicendis, i. e. recte dicebat dicenda, λ, 510. φέρτερόν ἐστι τεθνάναι, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν ἐκείνου, οὗ ἕνεκα ἐνθάδε ὠμιλέομεν ἤματα πάντα, inquiunt proci, φ, 155, et is scopus erat Penelope, cujus causa hic quotidie congregabantur. χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, ι, 521, a manu Ulyssis excisurum esse me visu, τυφλωθῆναι, διεκπεσεῖν ὀπωπῆς, inquit Cyclops recordatus antiquum vaticinium: sejuncturum me esse me a visu. aoristus 2 ionice, et etymo propius, dicitur ἤμβροτον, ες, ε, interserto β, quale interseritur et in γαμβρὸς a γαμέω, et in μεσημβρία ab ἡμέρα: et mutato medio α in ο, mutato etiam ionice spiritu in lenem. ἤμβροτες, X, 279, jactu hastæ aberrasti a me. ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω, Π, 336, aberrarunt a se invicem, et in vanum jaculati sunt ambo. ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, E, 287, quod proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἁμαρτανόντων τῆς προθέσεως, qui a proposito excidunt. αὐτὸς ἐγὼ τόδε ἤμβροτον, ipse ego hoc peccavi, χ, 154, *ich habe hierin gefehlet, den fehler begangen, (I have done wrong, committed a fault;)* et additur, οὐδέ τις ἄλλος αἴτιος, neque quis alius accusandus. πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων, φ, 421. et 425, οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον, nequaquam ab isto scopo aberravi, collato χ, 6, 7. ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, non segregavit se ullo modo a bono sensu animi, η, 292. ἁμαρτάνει, errat, Ol. 1, 104. ἅμαρτε Σκύρου, aberravit a Scyro, Ne. 7, 54.

ἁμαρτῆ, vide ὁμαρτῆ.

ἀμαρτοεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) qui in verbis aberrat a recto, ὁ ψεύστης, ἢ τῶν βελτίστων λόγων ἀφαμαρτάνων : imo et ἀγλευκὴς τὴν φράσιν, qui male et ingrate loquitur. Αἶαν, ἁμαρτοεπὲς βουγάϊε, ποῖον ἔειπες, N, 824.

ἀμαρυγὴ, ἀμάρυγμα, vide sub μαρμαρυγὴ, et sub 'Αμαρυλλὶς, in R.

ἀμαρύσσω, vide sub μαίρω.

ἀμασίπορος, vide ἀμευσίπορος, et sub τρίοδος.

ἄμαστος, vide sub μασάω.

ἁματροχάω, f. ήσω. (Τρέω) una cursito, *ich will immer mit laufen, (I will run along.)* παῖδα ἁματροχόωντα θύραζε, puerum una cursitantem foras, ο, 450, pro ἁματροχῶντα, distracto circumflexo; ἀκολουθητικὸν, *der überall mit gehen will, (who will go along every where:)* etiam, δυνάμενον ἅμα σὺν ἐμοὶ τρέχειν, qui valet una ire. a τρέχω.

ἁματροχιαὶ, ῶν. αἱ. (Τρέω) concursus rotarum in duobus curribus; *wenn wagen mit den rädern aneinander kommen, (the collision of the wheels of two carriages.)* nam hoc nomen est ab ὁ τροχός. ἁματροχιὰς ἀλεείνων, Ψ, 422, τὰς ὁμοῦ συμβολὰς τῶν τροχῶν, τὰς εἰς ταυτὸ συνόδους τῶν τροχῶν. possint alibi et in genere sic dici αἱ ὁμοδρομίαι, cursationes junctæ, *das mitlaufen, (a running together.)*

'Αμαυρὸς, ὰ, όν. (Ἄω) ater, obscurus. *dunkel, schwarz, (dark, black.)* ab α privativo, et αὔω, luceo, splendeo. ut notet, non dilucens satis, furvus. μ est littera euphonice interserta. recentiores deinde id primum ἀ sæpe omittentes, dixere μαυρὸς, eodem significatu. est quasi ἀναυὸς vel ἀαυός. εἴδωλον ἀμαυρὸν, δ, 824, 835. ubi sic vocatur ὁ ὄνειρος personificatus.

ἀμαυρόω, f. ώσω. (Ἄω) obfusco, tenebris involvo. *ich verdunkle, mache verloschen, (I darken, obscure.)* Φόρκου ἀμαύρωσε γένος, Py. 12, 24. ἀμαυρῶσαι ἐχθρὸν, Ist. 4, 82. hinc est ἡ ἀμαύρωσις, obscuratio, obfuscatio.

ἀμαύρωσις, vide supra, et sub εὐκρίνω.

ἀμαχητί, (Μάχω) adverb. sine pugna. αἴ κε ἀμαχητὶ ἴομεν, si sine pugna invicem, abeamus, Φ, 437.

ἄμαχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) contra quem pugnari non potest, qui sustineri non potest. Ἕκτορα, Τροίας ἄμαχον κίονα, Trojæ non vincendam bello columnam, Ol. 2, 146, i. e. ἀνυπόστατον ἐν μάχαις, cui resisti non poterat. ἄμαχον δὲ, κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, Ol. 13, 16, ubi est metaphorice: impossibile est, occultare congenitam indolem, ἀδύνατόν ἐστι, ἀμήχανον. ἄμαχον κακὸν, Py. 2, 139, ubi sic vocat clandestinos calumniatores. ἀμάχους χεῖρας, Ist. 6, 60, manus insuperabiles et invictas. οὐδὲν θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον, Aristoph. Lys. 1013, nulla fera insuperabilior.

'Αμάω, f. ήσω. ('Α) colligo, constringo. meto. *fasse zusammen. mähe, erndte, (to collect, get in the hay or corn.)* est ab ἅμα, mutato spiritu: et proprie est, τὸ, ὑφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. hinc ad messem translatum; nam antiquissimi sic metebant, ut sinistra manu comprehenderent calamorum quantum poterant, dextra vero secarent. ergo generalis notio *colligendi* facile intelligitur. ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, operæ metebant, acutas falces in manibus habentes, Σ, 551. λαχνήεντα ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, hispidum calamum (collective, *kolbig ror,) (reeds.)* ex prato cum collegissent vel secassent, Ω, 451, συναγαγόντες. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν (optat. pro ἀμάοιεν) ι, 135, *sie könten immer eine tiefe* i. e. *hohe saat zur reifezeit einerndten, (they could still reap a deep, that is abundant, crop at harvest-time.)* ἀμησάμενος, ι, 247, ubi sermo est de caseo formando, et ex quo loco propria vis hujus verbi maxime apparet. nam lac coagulatum ex sero colligebatur manu, comprimebaturque, ut cohæreret caseus; et in corbiculos vimineos ingerebatur. ergo vides notionem colligendi et constringendi primariam hujus verbi. συνελὼν χερσὶ καὶ συναγαγών.

ἀμβατὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) qui conscendi potest. *zu ersteigen, (to be ascended.)* ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις, Z, 434, i. e. ἀναβαινομένη, ἀναβατός. ubi maxime superatu facilis est urbs. ἵνα οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη, λ, 315, ut cœlum posset conscendi, a gigantibus, qui montes alios aliis imposuerant. οὐρανὸς οὔπω ἀμβατὸς αὐτοῖς, Py. 10, 42, cœlum nondum est adscendendum illis, i. e. nondum cupiunt mori, vel optative, ne jam adscendant, sed seri redeant in cœlum, ἡ προσάμβασις, scalarum gradus. Eurip. Iphig. Taur. 97. Phœniss. 492, 751. *die treppe, stiege. (the stairs, steps.)*

ἀμβλήδην, (Βάλλω) adverb. per syncopen ex ἀμβολάδην, et notat ἀναμβλητικῶς, ὁρμητικῶς, ἀθρόως, *mit vollem ansatz, aus vollem herzen in die höhe, (with full force, with the whole heart.)* ἀμβλήδην γοόωσα, X, 476, alte ducto spiritu et alte ejecto gemitu plorans. inest simul is sensus, quo Musicus dicitur ἀναβάλλεσθαι. *mit tief geholtem othem und seufzen, und mit aufwallender brust, fieng sie an zu klagen. (with deep drawn breath and sighs, and with heaving breast she began to complain.)*

ἀμβλόω, ἀμβλωθρίδιον, ἄμβλωμα, ἄμβλωσις, vide sub ἀπαμβλύνω.

ἀμβλύνω, (Βάλλω) hebetem facio aciem, tardum reddo. est ab ἀναβάλλω, *ich mache dass sich was umleget, ich schiebe auf, (I blunt, delay.)* et hinc ἀμβλὺς, εῖα, ύ obtusus, remissus, languidus: de acie ferri et oculorum. hinc est ἀμβλόω, f. ώσω, retundo. it. facio abortum. conf. Aristoph. Nub. 137, 139, ubi est compositum ἐξαμβλόω. Sic Germani de eadem re ponunt verbum metaphoricum, *umwerfen, (to miscarry.)*

ἀμβλὺς, vide sub βάλλομεν, haud longe a fine.

ἀμβολάδην, (Βάλλω) adverb. est ἀναβλητικῶς vel ἀναβολικῶς, ab ἀναβάλλειν, in altum ejicere, *aufwallen, in die höhe treiben oder werfen, (to shoot up, to throw up.)* λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, πάντοθεν ἀμβολάδην, Φ, 364, ubi est de aqua fervente, et notat ἀναζέειν διὰ φλογὸς ὑπερβολὴν, καὶ ἄνω κάτω ποιεῖν τὸ ὕδωρ ἐν τῷ παφλάζειν. eandem vocem ponit Herodotus de fonte, ἔνθα ἱστορεῖ, κρήνην περὶ μέσας νύκτας ζέουσαν ἀμβολάδην. ἀναβάλλειν dicitur et de fodientibus, τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα, et talem terram vocant τὴν ἀμβολάδα; cujus oppositum est, γῆν ἐπιβάλλειν, *erde drauf werfen, (to throw earth upon.)* ἀναβάλλεσθαι est et, τὸ πνεῦμα ἀνάγειν, *tief othem holen, (to breathe hard.)* ἀμβολάδαν, dorice, Ne. 10, 62, per intervalla, diversis vicibus, ἀναβολῆς τινὸς γινομένης μεταξύ. nam hoc adverbium proprie est, differendo.

ἀμβολὰς, ἀμβολὴ, vide ἀναβολή.

ἀμβολιεργὸς, vide sub ἀναβάλλω.

ἀμβρόσιος, ία, ιον. (Ῥέω) immortalis, divinus. dulcis, valde suavis. et ex hac posteriori notione est nomen proprium ὁ 'Αμβρόσιος, sicut et ὁ Νεκτάριος. ἀμβρόσιος ὕπνος, i. e. γλυκὺς, B, 19. ἀμβροσίη νὺξ, i. e. γλυκεῖα, ob somnum dulcem, B, 57. K, 41, 142. Σ, 268. Ω, 363. δ, 429, 574. η, 283. ι, 404. ο, 8. maxime autem nox habet hoc epitheton ob refectionem virium. sic, ἀμβροσίῳ ἐλαίῳ, Ξ, 172, i. e. εὐώδει, et maxime recreante. imo omnia valde pulcra et præstantia sic dicuntur. ἀμβροσίου πέπλου, divinam et fragrantem vestem, E, 338. ἑανὸν, vestem, Ξ, 178. 177, πλοκάμους, ubi sermo est de Junone, ornante se exquisitissimo modo. ἑανὸς, Φ, 507. ῥοδόεντι ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, Ψ, 187, quo ungit Venus corpus Hectoris mortuum, ne computrescat. ἀμβρόσια πέδιλα, de Mercurio, Ω, 341. α, 97. ε, 45. κάλλεϊ ἀμβροσίῳ, σ, 192, ubi est unguenti divini, recreantis et formam augentis, species: maxime σμῆγμά τι odoratum. sic et, Ξ, 170, ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς λύματα πάντα ἐκάθηρε. et Π, 670, χρῖσον αὐτὸν ἀμβροσίῃ, inunge cum immortali oleo. et 680, ἔχρισε. ἀμβρόσιαι χαῖται, divina cæsaries Jovis, A, 529. maxime autem ἡ ἀμβροσία, sc. τροφὴ, est cibus deorum, quo immortalitatem suam sustentant; ea dulcedine, ut mel nostrum ad eam collatum nonam dulcedinis partem habeat. hinc omne id, quod maxime recreat et reficit et jucunditate perfundit, ἀμβρόσιον dicitur, quasi ὑπεραναβαῖνον ῥοὴν, i. e. ὑπεράνω ὂν φθορᾶς. nox non solum suavis ob somnum, sed et recreans et alens plantas, quædam etiam animalia nutriens, et multa tuens a corruptione. equis quoque deorum apponitur ἀμβρόσιον εἶδαρ, E, 369. N, 35. et stant ἐπὶ ἀμβροσίαις κάπαις, ad præsepia, plena ambrosiæ, Θ, 434. poëta id liquidius ostendit, quid sit, E, 777, τοῖσιν δ' (equis divinis) ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, crescere fecit ad pascendum: ubi est ἀνθηρόν τι, pabulum floribus suavibus et herbis permixtum. conf. ἀνατέλλειν. ἀμβροσίῃ vescitur Calypso, ε, 199, sed non Ulysses, 197, nam qui illam gustat, ἀθανατίζεται, quod Ulyssi fatale non erat. ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀποῤῥὼξ, ι. 359, ubi sic vocatur vinum excellentissimum, gustu et odore mirifico et viribus quoque. ἀποῤῥὼξ ibi proprie pertinet ad νέκταρ. sic de cibo deorum, ε, 93. et μ, 63, πέλειαι φέρουσι ἀμβροσίην Διΐ. ἀμβροσίην θῆκε ὑπὸ ῥῖνα, δ, 445, ubi est εὐῶδές τι et corroborans. allegorice est ἡ ἀγαθὴ ἐλπὶς, καὶ τὸ διὰ τοῦ τοιούτου λόχου ἐλπίζειν, εἰς τὴν πατρίδα ἐπανελθεῖν. ἀμβροσίων ἐπέων, Py. 4, 532, i. e. θείων. ἀμβροσιᾶν φιλοτήτων 'Αφροδίτης, Ne. 8, 2. ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ ἐνστάζουσι χείλεσι, Py. 9, 109. Tantalus furatus ἀμβροσίην, Ol. 1, 100. Vide sub νέκταρ.

ἄμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) immortalis. est cum α privativo, interserto μ euphonico. ἄμβροτον αἷμα, E, 339, 870, fluens ex vulnerato divino corpore. ἄμβροτοι ἵπποι, Π, 381, 867, quos dii Peleo donaverant. ἄμβροτα εἵματα, immortales vestes, putredini non obnoxias, Π, 670, 680. τεύχεα, immortalia arma, i. e. firmissima, P, 194, coll. 195, quæ dii donaverant Peleo. et 202. θεὸς ἄμβροτος, Υ, 358. Ω, 460. θεὸν, X, 9. nam antiqui omnia, mutationi totali non obnoxia, vocabant deos, e. c. flumina, sidera; etiam virtutes, quarum subjecta quidem variant, ipsæ tamen assidue in aliis recurrunt. κρήδεμνον ἄμβροτον, vitta deæ, ε, 347. εἵματα, η, 260, 265. ω, 59. et sic dicuntur vestes pretiosæ. ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, θ, 365, quo ungitur Venus. ἱστὸν, κ, 222, quo texens Circe utitur, νὺξ ἄμβροτος, λ, 329. δῶρα ἄμβροτα, σ, 190. θεὸν, ω, 444. sic, ἄμβροτον θεὸν, Ne. 10, 12. ἄμβροτοι πραπίδες θεῶν, Ist. 8, 65, immortales mentes deorum.

ἀμβωμοῖς, vide sub βωμὸς, et 'ΑΝΑ', prope finem.

ἄμβων, vide sub ἄκρις.

ἀμέγαρτος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) minime invidendus, si cum α privativo compositum concipitur, quem nemo suspicit aut veretur. sin cum α intensivo, est, quem cum magna molestia ferimus, valde molestus, intolerabilis. πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν, B, 420, augebat laborem non invidendum; vel et, non maligne, sed copiose datum, τὸν ἀφθόνητον διὰ τὴν κάκωσιν: οὐδεὶς γὰρ φθονεῖ, ἐπὶ κακοῖς. Sed potius h. l. cum α in-

tensivo, τὸν εἰς μέγα αἰρόμενον, *eine sehr hoch gekommene mühseligkeit, (a very great hardship.)* ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν, excitans difficilium ventorum intolerabilem flatum, λ, 399, 406, i. e. εἰς μέγα αἰρομένην. vel: benigne et largiter, non invidâ manu, datam spirationem. πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, ρ, 219. et φ, 362, πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, ad Eumæum; quo agis vel fers, subulce invidiâ non digne, ὁ εὐτελὴς καὶ ἄζηλος, ᾧ οὐκ ἄν τις φθονήσοι τοῦ συβωτεῖν: imo et ἀχρεῖος, non pro re magnâ habendus, καὶ διὰ τὴν ἀτεχνίαν ἀμέγαρτος. *du taugenichts, du unnützer, (thou worthless, good for nothing fellow.)* pertinet hæc, sicut plurima alia, inter voces subtiles vix sibi pares in aliis linguis habentes; et cogitationum plus quam aptæ versionis præbentes. in Hesiodi Θεογονίᾳ, 666, est: μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν, pugnam arduam excitarunt; ubi ad etymologiam verbi respicitur, εἰς μέγα αἴρω, cum α intensivo. Germanorum *gross* in malo sensu fere par erit huic Græcæ.

'Αμείβω, f. ψω. (Βάω) muto, commuto, permuto, alterno, reddo quid pro accepto. *wechsele, erwiedere, setze darneben, (change, return.)* et est ab ἅμα, una, simul; et βάω in sensu activo, incedere facio. ὃς πρὸς Διομήδην τεύχεα ἄμειβε, (imperf. pro ἤμειβε) qui cum Diomede arma commutabat, Ζ, 235. ἀρήϊα τεύχεα ἄμειβον, arma componebant et commutabant, Ξ, 381, sic ut imbecilliores darent arma sua graviora et validiora fortioribus; fortiores vero sua imbecilliora arma imbecillioribus. ἔντεα ἄμειβεν, Ρ, 192, Hector mutabat arma; sua propria exuens, et Achillis arma loco eorum sibi induens. ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Λ, 546, unum genu cum altero lentis passibus alternans, i. e. βραχὺ προποδίζων, καὶ μὴ μακρὰ βιβάζων, *mit kurzen schritten, (with short steps.)* προϊὼν ἠρέμα ἢ ἠρέμα ὀπίσω χωρῶν, *allmählich sich zurückziehend, oder vorwärts rückend, (incessantly retreating or advancing.)* οἱ ἀμείβοντες, Ψ, 712, sunt ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο, ἐξ ἀποστάσεως τῆς κάτω, ἄνω συναγόμενα ἀντερείδουσιν ἄλληλα, tigna tecti, quæ pedibus distant, capitibus vero sibi invicem obnituntur, *die dach-sparren, die sich oben an einander stemmen, und unten weit von einander stehen, (the rafters of the roof, which join at top, but stand wide apart at bottom.)* et his comparat duos luctatores, qui τὰ μὲν ἄνω εἰς ἓν ἥκουσι, κατὰ τὰς δοκοὺς, καὶ ἐρείδονται: τὰ δὲ κάτω διεστῶτές εἰσιν. et vide ex his veritatem etymologiæ: nam his duobus posterioribus locis maxime proprie positum hoc verbum. οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς εἶχον, alternantes, et sibi invicem succedentes, vigilias agebant, Ι, 467. nam succedentes sibi, congrediuntur eodem loco. ἀμείβεσθαι in media forma in genere est, excipere per successionem; sic Eurip. Rhes. 615, ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος, donec nox exceperit lucem succedentem sibi. et 639, λόγοις αὐτὸν ἀμείψομαι, confabulabor cum eo, excipiam eum sermonibus. Μοῦσαι, αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Α, 604, quæ alternantes canebant voce suavi, *sungen eine um die andre, (sung one after another;)* vel et, ἠμείβοντο τὸν 'Απόλλωνα, 603, ὑπ' ἐκείνῳ γὰρ ὡς κορυφαίῳ τῆς ᾠδῆς, ᾄδειν αὐταὶ λέγονται, *er fänget an und singet erst; sie erwiedern ihn, und singen dar auf ebenfalls, (he begins and sings first, they then likewise sing and answer him;)* et quidem ἀμειβόμεναι quoque ἑαυτὰς ἐν μέρει. hinc ἀμοιβαῖοι λόγοι, *wenn einer dem andern antwortet, und einer um den andern redet, (when one answers the other, and one speaks after another;)* quale exemplum est in Virgilio, Ecloga 3; et in Horatio Lib. 3, Ode 9. et οἱ ἐπημοιβοὶ ἐπίκουροι, qui succedunt in locum defatigatorum, *die ablösen und helfen, (who relieve, take the place of.)* ψυχὴ, ἐπεί κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων Ι, 409, vita, si commutaverit septum dentium et transierit; et sermo est de morte. hinc ἀμείβεσθαι ὁδὸν, progredi per viam. ἀμειβόμενος προσηύδα, Ρ, 33, vicem loquendo reddens alloquebatur eum, *er antwortete und sprach zu ihm, (he answered and said to him.)* sic et Ξ, 270. ὁ δὲ ἀμείβετο, pro ἠμείβετο, *versetzte, erwiederte, (answered, replied.)* ἀμείβετο μύθῳ, regerebat verbis, Ω, 200, 424, et est is ablativus. τὸν δ' ἠμείβετο ἔπειτα 'Αχιλλεὺς, Α, 121, 172, 413, 544, 551. et plena phrasis est Γ, 171, τὸν δ' 'Ελένη μύθοις ἠμείβετο, ubi vides accusativum personæ cui respondetur, et ablativum rei quæ respondetur. sic et 437, coll. 199. Δ, 317. Ε, 375. Ζ, 359. ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Η, 356. sic et Ο, 48. Ψ, 557. τὸν ἠμείβετο ὁ, Θ, 145, 151. Κ, 60, 128. Λ, 654. Ν, 231. Ξ, 52, 193. Ο, 92, 200. Π, 439. Ρ, 715. Σ, 127, 181, 393, 428. Τ, 28. Υ, 132. τὸν μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν αὐτὸς, Ψ, 794. ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν, ut aliquid eum alloqui posset regerens verbis, Χ, 329. τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο, respondit ei, Δ, 403. 'Αντίλοχος 'Αχιλλέα δίκῃ ἠμείψατο, Ψ, 542, ex jure regessisset. οὔτις ἀνὴρ τάδε φάρμακα ἀνέτλη, ὅς κε πίῃ, καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, κ, 328, ubi ellipsis sic est supplenda, οὐ τὸ ἕρκος ὀδόντων ἀμείψεται τὸ φάρμακον, et est περίφρασις τοῦ πίῃ, per σχῆμα πρωθυστέρου, cum quod prius natura est, τὸ transire per septum dentium, posterius ponitur: πρῶτον vero est adverbium. cujus septum dentium primum transierit hoc medicamen. τοῦ γὰρ πιεῖν προτερεύει τὸ, ἀμείβεσθαι ἕρκος ὀδόντων. simul indicativus ionice positus pro conjunctivo ἀμείψηται, i. e. παρέλθῃ. ergo hoc ἀμείβεσθαι ἕρκος ὀδόντων est aliud ac in Iliade: nam hic non est ἐκ τῶν ἔσω ἔξω, sed ἐκ τῶν ἔξω εἰς τὰ ἔσω ἰέναι. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, α, 375, vices epularum instituentes per circulum in domibus vestris. et hæc erat species ἐράνου, quam Germani vocant *ein kränzchen, wenn die tractirung reih umgehet, (a sort of club in which each in turn entertains the rest.)* sic et β, 140. ὠρχείσθην ποτὶ χθονὶ ταρφέα ἀμειβομένω, Θ, 379, i. e. ὀρχούμενοι ἀνὰ μέρος πυκνῶς, *sie wechselten oft im tanzen einer um den andern. ein jeder tanzte solo, (they frequently succeeded each other in dancing, each danced alone.)* τὸν δ' ἠμείβετο ἔπειτα 'Αθήνη, α, 44, 80. γ, 102, 202. ἡ δ' αὐτίκα ἀμείβετο δῖα θεάων, δ, 382, 398. ὁ δὲ πάντα νόει, καὶ ἀμείβετο μύθῳ, ζ, 67. ὁ δέ με αὖτις ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ, ι, 272. et 287, ὁ δέ με οὐδὲν ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ. 368. et 506, ὁ δέ με οἰμώξας ἠμείβετο μύθῳ. οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο, πατὴρ δ' ἠμείβετο μύθῳ, κ, 71. et 487, αὐτίκα. οἰμώξας, λ, 59. et 224, νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθα, nos sic alternabamus inter nos verbis, *wir wechselten so worte mit einander, (we thus exchanged words with each other.)* et 562, μὲ οὐδὲν· αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, μ, 278, odii et indignationis pleno, *Eurylochus voll unmuth, (Eurylochus full of indignation.)* τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ, ο, 433. et 438, τοῖς δ' αὖτις προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ. ubi vides, hos duos casus personæ cui respondetur, esse indifferentes ad προσειπεῖν. et 484, τὸν δ' αὖ διογενὴς 'Οδυσσεὺς ἠμείβετο μύθῳ. σίγα, μή μοι τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν, tace, nec mihi huic multa regere verbis, ρ, 393. ὡς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν ἕστασαν, γ, 148. ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν, δ, 234. et 375, ἐγώ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον. et 471, ὁ δέ με αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν. et 484, ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον. et 554. et 706, ὀψὲ δὲ δή μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπεν. καὶ τότε δή μιν, ε, 96. ἀλλὰ καὶ ὥς μιν, ι, 258. αὐτὰρ ἐγώ μιν, κ, 336. λ, 79. et 81, νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἥμεθα, ubi sermo est de Ulysse vivo, et anima Elpenoris apud inferos. ergo est, verbis tristibus et misericordiæ plenis. et 464, νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἕσταμεν ἀχνύμενοι, stabamus mœsti, alternantes inter nos verbis tristibus. καὶ τότε μὲν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν, σ, 252. ἐξαῦτίς σφε ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν, φ, 206, eos ambos. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, ω, 60, alternantes voce pulcra. et 349, ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν. οὐδέ τις ἔτλη Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν, β, 83. et 84, 'Αντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος προσέειπεν. "Αντικλος δὲ σέ γ' οἶος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν ἤθελεν, δ, 286. ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν, π, 91. χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν, Ψ, 489. et 492, μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν, Αἶαν 'Ιδομενεῦ τε, κακοῖς. ubi est sine casu personæ. εὖ σε δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε, ω, 284, bene te donis remunerans dimisisset. ἐν ἀμείβοντι, sc. χρόνῳ, Ne. 11, 53, per vices, *in abwechselnder zeit, (by turns.)* Κρισαῖον λόφον ἄμειψε, dorice pro ἤμειψε, Py. 5, 50, percurrendo circumduxit per vices circa collem. ἀμείψαντες ἵππους ἀντὶ δελφίνων, Py. 4, 30, permutantes, *vertauschend, (changing.)* μελισσᾶν ἀμείβεται πόνον, Py. 6, 54, respondet labori apum, æquat, par est, vicem præstat. et hoc loco maxime proprie hoc verbum, quasi pari passu ambulat. φθόνον ἀμειβόμενον τὰ καλὰ ἔργα, Py. 7, 19, i. e. παρακείμενον τοῖς καλοῖς ἔργοις, ubi quoque proprie. et intelligit invidiam fatorum, quæ per vices et quasi pari passu bona et mala alternare faciunt. nam cognatus ejus 'Ιπποκράτης eodem tempore mortuus erat. ἀλλήλοις ἀμειβόμενοι γάρυον τοιαῦτα, Py. 4, 165, inter sese alternantes verbis, loquebantur talia. et 403, ὁπλαῖς ἀράσσεσκον χθόνα ἀμειβόμενοι ταῦροι, ungulis cum strepitu pulsabant terram per vices, i. e. inter eundum, τοὺς πόδας ἐναλλάσσοντες κατὰ τὴν πορείαν, *sie stampfeten mit den beinen, eins ums andre, hart auf die erde,* i. e. *sie giengen munter, (they stamped hard with their feet upon the ground one after another,* i. e. *they walked briskly.)* est quoque proprie positum verbum. ἄρουραι ἀμειβόμεναι, Ne. 6, 17, arva alternantia, i. e. per vices nunc segetes ferentia nunc quiescentia. ἄμμι (ἡμῖν) ἀμειβομένοις, Ist. 1, 77, nobis vicem reddentibus, i. e. dum grati sumus. τὸν ἀγανοῖς λόγοις ὧδε ἀμείφθη, Py. 4, 180, ei placidis verbis sic respondit: ubi passiva forma deponentialiter. μῆτιν ἐὰν (consilium suum) εὐθὺς ἀμείβετο, Py. 9, 68, statim respondendo proposuit. ubi alii legunt ἀπαμείβετο, eodem sensu.

ἀμείλικτος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) non lenis et mitis, sævus, non placabilis aut placatus, non suavis. ἀμείλικτον ὄπα ἤκουσαν, vocem duram, Λ, 137. sic et, ἤκουσε, Φ, 89.

ἀμείλιχος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) idem. qui blandis verbis non lenitur. ἀΐδης ἀμείλιχος, mors implacabilis, Ι, 158. et 568, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα, de furia. ἄνακτος ἀμειλίχου, immitis heri, Ω, 734. ἀμείλιχος στρατός, Py. 6, 11, exercitus inclemens. ἀμειλίχον κότον, Py. 8, 10, implacabilem iram.

ἀμείνων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) melior, utilior, constantior, fortior. ab α intensivo, et μένω, maneo, persto, adsum, cupio: ut ergo hoc nomen, comparativi notionem habens, maxime significet valde constantem et certum, cui fidere præ aliis possis, valde probandum, cui mens sit valde fida et stabilis. εἴ τοί γε ἄμεινον, si id est præstantius, Α, 116. et 217, ὣς γὰρ, sic enim est melius. et 274, πείθεσθαι ἄμεινον, obsequi utilius est. αὐτὸς βίῃ οὐ πατρὸς ἀμείνων,

Α, 404, ipse viribus præstantior patre suo. 'Αχιλλῆα, οὔ μέγα ἀμείνονα φῶτα, se longe præstantiorem virum, Β, 239, sc. Agamemnone: et videtur Thersites laudare Achillem; sed ambigue tamen. nam fortasse Thersites anteponebat se Achilli, etsi Achillem præferat Agamemnoni. τῷ κλέπτῃ ἡ ὁμίχλη ἀμείνων ἐστὶ νυκτὸς, Γ, 11, ubi nomen in sensu primo, furi nebula densa magis adsistit et favet quam nox: noctu enim apponuntur custodes gregibus, interdiu minus attente custodiuntur. υἱὸν ἐγείνατο, οὔ χείρονα μάχῃ, ἀγορῇ δὲ ἀμείνω, pro ἀμείνονα, extruso ν et facta contractione, Δ, 400, genuit filium, deteriorem se in pugna, sed præstantiorem in concione et ad loquendum. οὔτις ἐν Λυκίῃ σεῦ εὔχεται εἶναι ἀμείνων, gloriatur se præstantiorem esse te, Ε, 173. et 411, μή τις αὐτῷ, ἀμείνων σεῖο, μάχηται, ne quis cum eo pugnet, qui fortior est te et magis cedendi nescius: ubi quoque vides significatum primum. ἀνδρὸς ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις, viri fortioris et constantioris, Ζ, 350. et 479, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, patre etiam multo fortior et præstantior hic est. σοῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι, Ἕκτορι, cum Hectore, te fortiore, pugnare ne velis, Η, 111. et 114, ὅσπερ (Hector) σεῦ (te, O Menelaë) πολλὸν ἀμείνων. sic et de Achille, Π, 709. et Patroclo, Φ, 107. apparet ergo bellicus et primarius significatus hujus comparativi. nam orbis antiquus maxime admiratus est virtutes militares: et hinc orta sunt pleraque laudum nomina. et 358, οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, sententiam aliam hac præstantiorem. sic Μ, 232. οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, Ι, 104. et 256, φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων, humanitas enim præstantior. et 423, ὄφρα ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω. ἀμείνονας ἵππους, præstantiores equos, Κ, 556. βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, hic viribus longe præstantior, Λ, 786. et 469, ἀλέξειν γὰρ ἄμεινον, præstat opitulari et defendere. νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, nunc utinam sit, qui melius consilium indicare possit, Ξ, 107. ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων παντοίας (κατὰ) ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον, Ο, 641, ubi quoque vides, quo sensu ἀμείνων dicatur, bellico nimirum præcipue. et 509, ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων. et 139, ἤδη γάρ τις, τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων, ἢ πέφαται ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται. ἀγορῇ δὲ ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι, Σ, 106. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς (Hector) ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγα ἀμείνων, (Achilles) Χ, 158. et 333, αὐτοῦ ἀοσσητὴρ μέγα ἀμείνων, ejus defensor longe fortior. μήτι (consilio et prudentia) τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, lignator longe fortior, Ψ, 315. et 479, πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, præstantiores adsunt. et 605, βέλτερον αὖτε ἀλέασθαι, ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, aptius etiam est, cavere, ne quis fortiores et præstantiores decipiat. οὐ μὴν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδ' ἄμεινον, Ω, 52, non sane ei id pulcrius neque utilius; et comparativus est, ut apud Romanos sæpe, pro, non nimis pulcrum et utile. εἰ δὲ ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον εἶναι, α, 376. β, 141. et 180. ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι, te longe præstantior ad vaticinandum. οὔ τι πάρα ἄμεινον προνοῆσαι, ε, 364, nihil adest utilius ad providendum. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, η, 51. et 310, ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα. sic et ο, 71, i. e. πάντων μέτρον ἄριστον. ἔπος, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, ξ, 466, i. e. ὅπερ ἄμεινον ἦν ἄῤῥητον ὄν. μή τίς σοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ, σ, 333, fortior Iro; et intelligit suum Eurymachum, quo fidebat hæc superba ancilla. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, fortius et utilius est, armari, χ, 104. et 156, τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων, et horum speculator erat magis industrius. et 374, ὡς (quam) κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. ἦ μάλα τίς σε θεῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι, ω, 373, nam sic legunt quidam; pro quo alii habent ἀμύμονα.

ἀμείρομαι, vide ἀμείρω, et sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἄμειρος, vide ἥμερος.

ἀμείρω, (Μείρω) non tribuo, privo parte sua. vide simplex ΜΕΙ'ΡΩ, ad finem. τιμῆς βίου γονέων ἀμείρειν, Py. 6, 27, honore privare vitam parentum.

ἀμείφθη, vide sub 'Αμείβω, ad finem.

'Αμέλγω, f. ξω. (Ἕλω) lac ex uberibus exprimo, *ich melke*, *(I milk.)* est ab α intensivo et continuativo, et ἕλκω, traho, tracto, conflatum verbum; quod et dicitur per ἀφαίρεσιν, μέλγω. μῆλα πάντα, ὅσα ἤμελγε, omnes pecudes, quas mulgere solebat, ι, 238. et 244. ἑζόμενος δ' ἤμελγε ὄϊς (pro ὄϊας, oves) καὶ αἶγας, mulgebat. et 308, ἤμελγε κλυτὰ μῆλα. et 341, ὄϊς. quibus locis de Cyclope. ὄϊες, ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, quæ mulgentur et præbent lac, Δ, 434. μ huic verbo per usum et euphoniam est intersertum; nisi malis dicere, esse ab ἅμα, simul, et ἕλκω, quia mulgendo plures rumæ uberis pecuini trahi solent: ionice mutato spiritu. ὁ ἀμολγεὺς, έος, mulctra, *der melkeimer*, *(the milk pail,)* Theocrit. 8, 87.

ἀμέλεια, vide sub μελέτη.

ἀμελέω, f. ήσω. (Μέλω) non curo, curam non habeo. Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε (pro ἠμέλησε) κασιγνήτοιο πεσόντος, Θ, 330, non neglexit fratrem cadentem, sed accurrens protexit eum. sic, ἑταίρου, Ν, 419. sed, Ρ, 9, Πατρόκλου, sinebat hostili animo, sc. ἵνα σκυλεύσῃ, ut spoliaret armis occisum. et 697, οὐκ ἀμέλησε Μενελάου ἐφημοσύνης, non neglexit mandatum Menelai. τημελέω, f. ήσω, curo accurate, est verbum Homero recentius. Eurip. Iphig. A. 731, παρθένους τημέλει, cura virgines filias. ἐπιμελέομαι, curam gero, sum præfectus operis. unde ὁ ἐπιμελητὴς, οῦ, Theocrit. 10, 54.

ἀμεμφὴς, εος, ὁ ἡ. (Φάω) non reprehensibilis. ἀμεμφεῖ ἰῷ, Ol. 6, 78, succo non damnando, de quo queri nemo potest, i. e. laudando.

ἄμεναι, vide sub ἄδω, prope finem.

ἀμενηνὸς, ἡ, όν. (Νέω) sine robore et viribus, sine nervis, sine subsistentia firma, ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι, Ε, 887, aut fortasse debilis fuissem ab ictibus ferri, *wäre zu nichte gehaven worden, so verwundet dass ich nachher kraftlos geblieben*, *(should have been so cut up, so wounded as to be left disabled,)* etsi vivus quomodocunque. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, mortuorum personas inanes, i. e. mortuos, sine nervis aut vera aliqua subsistentia exsistentes, sed umbras tantum, κ, 521, 536. λ, 29, 49, in quibus nulla caro, nullus sanguis, nullum robur, quia vanæ sunt imagines. δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, duæ portæ inanium somniorum, quæ sunt εἴδωλα tantum, τ, 562, ad similitudinem τῶν σκιῶν, quæ nec tangi nec tangere possunt.

ἀμενηνόω, f. ώσω. (Νέω) sine viribus et effectu facio. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν, cuspidem ejus inutilem fecit, ut vires non haberet, Ν, 562, i. e. ἠχρείωσε.

ἀμέργω, f. ξω. (Ἕλω) exprimo, extergo, *ich drücke aus*, *(I press out,)* idem quod ὀμόργω. dicitur et μέργω. est cum ἀμέλγω quoque idem fere. Vide sub ἐναμέλγω.

ἀμέρδω, f. σω. (Μείρω) notat proprie, ἀποστερέω μερίδος, privo aliquem portione ei debita, ab α privativo et μερίζω, non attribuo in divisione partem. in specie est, privo aliquem facultate videndi, ἀμαυρόω, ἀποστερέω τοῦ μέρδειν, i. e. βλέπειν, ut notet στέρησιν ὄψεως, et ponatur ἐπὶ τυφλότητος καὶ σκοτώσεως. deinde in genere est, privo, facio ne quis sit particeps. ὄσσε δ' ἄμερδεν (pro ἤμερδεν) αὐγὴ ἀπὸ κορύθων, splendor a galeis perstringebat oculos, Ν, 340, *blendete die augen*, *(dazzled the eyes.)* ὁπότε τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃ ἀμέρδειν, privare parte sua, Π, 53, στερῆσαι μερίδος. μὴ αὐτὸς φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς, ne priveris vita tua, Χ, 58. ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, pro ἤμερσε, oculis quidem privavit eum, θ, 64, i. e. permisit Musa, ut casus aliquis eum privaret visu. nam et casus fortuiti subjacent dei nutui. hinc precabatur aliquis veterum in nimia felicitate: ὦ Ζεῦ, μῖξον τὶ τοῖς ἀγαθοῖς καὶ δυστύχημα: ut ostenderet, καὶ τὸ κακὸν εἶναι θεόσδοτον. τεύχεα ἀκηδέα (arma ista neglecta) καπνὸς ἀμέρδει, fumus privat nitore suo, τ, 18, ἀφανίζει, σκοτίζει. οὐδὲ δαιτὸς ἀμέρδεαι, neque relinqueris sine portione tua in cœna, φ, 290, *dir wird dein antheil essen und trinken nicht geweigert*, *(thy share of meat and drink is not denied thee:)* ubi ἀμέρδειν est in sensu primo, ἀποστερεῖν μερίδος. ἄμερσέ σε πάτρης, privavit te patria, Ol. 12, 24, ἐστέρησέ σε. Vide sub ἀλαόω.

ἀμερμηρεὶ, vide sub μερμηρίζω, ad finem.

ἄμερος, vide ἥμερος.

ἀμέτοχος, vide sub ἄμμορος.

ἀμέτρητος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) quem metiri nemo potest, quem nemo metitur. πένθος ἀμέτρητον, luctum immensum et infinitum, τ, 512. ἔτι ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται, πολλὸς καὶ χαλεπὸς, ψ, 249, adhuc futurus est labor cujus magnitudinem determinate dicere non possum, ὃν οὐκ ἔστι μετρῆσαι, ionice est et fœmininum, ἀμετρήτης ἐξ ἁλὸς, Ist. 1, 53, ex immenso mari.

ἀμετροεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἕπω) est ὁ ἀπεραντολόγος, μὴ μέτρον εἰδὼς λόγου: etiam, ὁ ἐν τῷ λέγειν ἄτακτος, μέτρον γὰρ ἡ τάξις. *der übermässig und unordentlich durch einander redet, ein schwätzer und wäscher*, *(an immoderate and irregular talker, a babbler, a prater,)* πολυλόγος. Θερσίτης μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα, Β, 212. apud Sophoclem Philoctetes laudat Thersitem: sed et ipse inimicus Ulyssi. ergo ibi ex decoro personæ scriptum a Sophocle.

ἀμευσίπορος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) vicissim et in diversam regionem transitum faciens. κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον ἐδινήθην, ὀρθὴν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν, Py. 11, 58, per viam retro et alio me ferentem vagatus sum, rectam viam iens antea. est pro ἀμειψίπορος, quando transitus, et fluxus quasi, viæ mutatur per alias vices. nam ἀμεύεσθαι et ἀμείβεσθαι idem sunt. Scholia eo loco legunt ἀμαισίπορον: et hoc vocabulum pertinet inter dubia, donec pluribus in contextibus reperiatur. Vide sub τρίοδος.

ἀμεύω, f. εύσω. (Βάω) transeo, transitu supero. est ab ἀμείβω per dialectum: sicut et ipsum ἀμείβω eundem significatum sæpe habet. ἔλπομαι ἀμεύσασθαι ἀντίους, Py. 1, 86, adversarios me superaturum, iisque me præcursurum, spero. hoc sensu dicit Homerus, ἀμείβεται ἕρκος ὀδόντων, transscendit septum dentium.

ἀμῇ, vide ἀμᾶ, et ὁμοῦ.

ἀμηγέπῃ, vide 'Αμός.

ἀμητὴρ, ῆρος. ὁ. ('Α) collector, messor. *ein erndter*, *(a reaper.)* parabola de iis est Λ, 67, seqq. ὥστε ἀμητῆρες. ubi nota: solebant prisci θερισταὶ se ita dividere, ut alii ab alio extremo segetis inciperent, et deinde in medio agro finirent; et certamen inter eos esse solebat, utra pars prior ab extremo suo ad medium colligendo et metendo perveniret. ad hunc morem respicit parabola.

ἄμητος, ου. ὁ ('Α) collectio, comprehensio, in specie frumenti metendi. messis. ὁ τῶν σπορίμων: συναγωγή τις διὰ χειρῶν καὶ αὐτὸς ὤν. ac-

centus in hac voce variat significatum; ut ἄμητος sit ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν· ἀμητὸς δὲ, αὐτὴ ἡ τοῦ ἀμᾶν ἐνέργεια καὶ ὁ τεθερισμένος καρπός. ἄμητος δ' ὀλίγιστος, T, 223, ubi id vult Ulysses suadens Achilli, pugnæ præcupido: τροπῆς γενομένης (τοῦτο γὰρ ἡ κλίσις τῶν ταλάντων Διὸς δηλοῖ l. c. si fortuna Trojanorum cadit et mutatur) si inclinatur acies hostium, πολλὴ μὲν πεσεῖται καλάμη, 222, i. e. σώματα πολλά· ἄμητος δὲ, i. e. καιρὸς τοῦ ἀμᾶν καὶ διώκειν καὶ ἀναιρεῖν, ὀλίγος ἔσται· οἱ γὰρ διώκοντες ταχὺ κορέννυνται, διὰ τὸν λιμόν· (nam Achilles volebat pugnare, suosque in prælium ducere ante quam corpora cibo potuque curassent; quod Ulysses dissuadebat) dicit igitur Ulysses, ὅτι ἐὰν μὴ προδειπνήσωμεν, ὀλίγον καιρὸν διώξαντες καὶ πολλὰ πολεμίων σώματα καταβαλόντες, ταχὺ κορεσθησόμεθα τοῦ διώκειν, i. e. cito cessabimus a persequendo. nam qui fame laborant, etiamsi prœlio vincant, delassati fame non possunt diu persequi cedentes hostes eosque premere. ergo cibo curemus corpora ante, ut id tempus messis, i. e. cædendi hostes, si fortuna nobis favet, possit esse longius.

ἀμηχανία, ας. ἡ. (Μάω) hæsitatio, quando consilium nullum reperitur, difficultas magna, *wenn man nicht weiss was man machen soll, oder wie man es machen soll, bey oder wieder etwas, (when one knows not what to do, or how to act, in regard to a person or thing.)* ἀμηχανίη δὲ εἶχε θυμὸν, defectus consilii tenebat animum, ι, 295, in antro Cyclopis inclusorum. ἀπὸ ἀμηχανίας ἄγων εἰς φάος, Ol. 5, 32, ex inopia consilii et incommoditate agens in lucem. ἐν ἀμηχανίᾳ, in difficultatibus, Py. 2, 99. ἀμηχανίαν σιγηλὸν, Py. 9, 163, tacentem hæsitationem; et poëta ibi loquitur ipse de se. ἀμηχανιᾶν δυσβάτων ἀλκὴν, Ne. 7, 143, remedium contra difficultates inextricabiles.

ἀμήχανος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui consilium agendi nullum novit aut invenit, vel ob difficultatem rei, vel ob animi debilitatem, ὁ μὴ ἔχων μηχανὴν, ἀλλὰ ἄπορος, ἢ οὐ βαθὺς τὰς φρένας. ponitur et pro ἄδολος, ἀπόνηρος, simplex, non astutus aut insidiosus. etiam pro, κακομήχανος, ut α sit intensivum: vel et pro, nimius in conando et agendo et proponendo sibi. sic apud Theocr. Id. α, 85, ibique Heinsius. ponitur etiam passive, contra quem consilium nihil valet, insuperabilis, ὁ δεινὸς καὶ δυσκατέργαστος, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι τι μηχανήσασθαι, ἀνάλωτος μηχαναῖς, contra quem consilium non reperitur. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο, Θ, 130, ibi sane clades fuisset, et res accidissent quarum exitum reperire non licuisset, quibus mederi aut obsistere non valuissent illi. sic et Λ, 310. ubi ergo in sensu passivo. nisi malis intensivum α statuere: res, quæ nimis urgerent. nam sic est K, 167, σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιὲ, at tu es nimius in operando, O senex, collato 164, nimis tibi agendum proponis. ἀμήχανός ἐσσι πιθέσθαι, N, 726, nimis obstinatus es consilio, ut obtemperare aliis nolis. νῦν αὖ τοῦτο ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι ἄνωγάς με, inquit Somnus ad Junonem, quæ jubebat, ut Jovem sopiret, Ξ, 262, hoc nimium factu, hoc arduum et periculosæ aleæ plenum. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος σὸς δόλος, Ἥρη ἀμήχανε, inquit Jupiter experrectus ad Junonem; sane tamen omnino fraudulentus tuus dolus, O Juno pervicax et mali structrix, O, 14, ut α negativum detestationem consilii includat. σὺ δὲ ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, Π, 29, inquit Patroclus ad Achillem pertinacem in ira adversus Græcos: δυσπειθὴς, ἀνάλωτος ταῖς ἱκετείαις, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μηχαναῖς δυσαναλώτων φρουρίων: non es flectendus, nimis es durus. ἀλλὰ Ζεὺς ἀμήχανος ἤθελε, πολλοῖς θάνατον γενέσθαι, T, 273, Jupiter invictus, et contra quem consilia humana nihil valent: vel et, δυσμήχανος, iratus et mala consulens contra nos. ὤ μοι ἐγὼ σέο (σοῦ), τέκνον, ἀμήχανος, τ, 363, hei mihi, quam ego sum inops omnis consilii de te, O fili mi! *wie angst ist mir um dich, mein sohn, und weiss nicht was ich machen soll! (how anxious I am about thee, my son, and know not what to do!)* inquit nutrix fida de absente Ulysse. et 560, ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι, somnia ad interpretandum difficilia, nihil distincti loquentia, πρὸς οὓς οὐκ ἔστι κρίσιν τινὰ ὡρισμένην τεχνήσασθαι ἤτοι μηχανήσασθαι. οἱ μάτην οὕτω βλεπόμενοι, ἀμηχανίαν ἐμποιοῦντες τοῖς κατασκεπτομένοις αὐτοὺς, καὶ ἀκριτομυθίαν. vides ergo, ἀμήχανος esse vel, qui nescit quid agat, vel ex hebetudine animi, ut Euripides τὸν ἀμήχανον, i. e. εὐήθη, opponit τῷ πολυμηχάνῳ, vel ex magnitudine mali: præterea, contra quem nihil reperiri potest, ob duritiem ejus: denique, qui superandus non est, per α intensivum. ἀμήχανον, i. e. ἀδύνατον, Ol. 7, 46. Py. 11, 42. ἀμηχάνων ἐκ καμάτων, Py. 2, 37, ex laboribus durissimis.

ἀμιθρέω, vide ἀριθμέω.

ἄμικτος, ου. ὁ ἡ. (Μίσγω) non miscens se, non mixtus, cum aliis non socians se.

ἄμιλλα, ης. ἡ. (Ἕλω) pugna, prœlium, certamen. est nomen compositum ex ἅμα, simul, et ἡ ἴλη, ordo militaris: ut notet quando ordines adversi manus conserunt. deinde et in genere, concertatio, certamen. ἀέθλων στεμπτημένοις ἁμίλλαις, Ol. 5, 14, quinquedialibus certaminibus. ἰσχύος ἀνδρῶν ἁμίλλαις, Ne. 9, 27, certaminibus de robore. τεαῖς (ἐν) ἁμίλλαις στέφανον, Ist. 7, 71. ὠκυδινήτοις ἐν ἁμίλλαις, Ist. 5, 7, in prœliis agilitatem postulantibus.

ἁμιλλάομαι, f. ήσομαι. (Ἕλω) certo, pugno, prœlior. ὅστις ἁμιλλᾶται περὶ κορυφῆς ἀέθλων, Ne. 10, 58, i. e. ipse Θιαῖος, qui ad Olympicam victoriam, quæ aliarum suprema est, omni ope contendit.

ἄμιπποι, vide sub ἵππος, paullo ante medium.

ἀμιτροχίτων, ωνος. ὁ. (Χάω) non est ὁ ἄζωστος, nam nusquam apud poëtam ἡ μίτρα simpliciter ponitur pro ἡ ζώνη: sed est ὁ μὴ ὑποζωννύμενος μίτραν τῷ χιτῶνι, i. e. τῷ θώρακι, ἀλλὰ ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχων καὶ τὴν μίτραν, cujus mitra, non ut separata a thorace succingitur thoraci, sed quæ adjuncta jam est ipsi thoraci ut pars ejus. ut ergo sit α copulativum. nisi malis esse α privativum, et sic intelligere, quod thorax eorum omnino nullam habeat μίτραν, quam confer. Eustathius cum antiquis tamen mavult esse ex ἅμα, διὰ τὸ ὁμοῦ τῷ θώρακι συνηρτῆσθαι τὴν μίτραν. est epitheton militare Lyciorum, suo more armatorum, Π, 419. cave tamen, putes, notari h. l. armis exutos: nam id esset contra contextum.

ἀμιχθαλόεις, όεσσα, όεν. (Μίσγω) idem quod ἄμικτος fere, ex eoque factum, per paragogen ἀμικτόεις, et interserta syllaba αλ, ἀμικταλόεις, et tenuibus mutatis in asperatas. ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Κυπρίων hoc nomen idem notabat quod εὐδαίμων, beatus, felix, non permixtus malis aut vilibus. εἰς Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν, Ω, 753, in Lemnum felicem, ubi multa est copia bonorum. alii quidem hanc vocem exponunt, ἀπρόσιτον, difficilem accessu; vel quia olim σίντιες οἱ Λήμνιοι καὶ πειρατικοὶ, vel et, διὰ τὸ πετρῶδες ἐν πολλοῖς, quia fere importuosa ob petras littorales. sed præstat explicatio ex dialecto Cypria. nam qui vocem ἀλς, ἡ, inesse putant, latius vagantur.

ἀμμείνας, vide sub ἀναμένω.

ἄμμεναι, vide sub ἄδω.

ἄμμες, ἄμμι, vide sub ἔγω, paullo a fine.

ἀμμνάσει, vide sub ἀναμνάω.

ἀμμορία, ας. ἡ. (Μείρω) infortunium, δυστυχία. privatio boni. Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοίραν τ' ἀμμορίην τε ἀνθρώπων, υ, 76, fortunam et infortunium, quæ bona iis tributa sint et non tributa.

ἄμμορος (æolice pro ἄμορος) ου. ὁ ἡ. (Μείρω) non particeps, sine parte, ἄμοιρος. deinde et, infaustus, infelix, malam fati partem nactus. παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἐμὲ ἄμμορον, inquit Andromache ad Hectorem, Z, 408, et me infelicem. σὲ ἅμα κλαίω καὶ ἐμὲ ἄμμορον, inquit Helena de mortuo Hectore, Ω, 773. οἴη (ἡ ἄρκτος, sidus illud ursæ) δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, Σ, 489, solaque non particeps est lavationum in Oceano, i. e. nunquam occidit. sic et ε, 275. ἄμμορος καλῶν, Ol. 1, 134, i. e. ἀμέτοχος.

ἄμμος, vide ψάμμος.

ἄμνειον, vide ἄμνιον.

ἀμνήμων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) immemor, non recordans, *anachtsam, (unmindful,)* ἀμνάμονες δὲ βροτοὶ, Ist. 7, 24.

ἄμνιον, ου. τό. (Θέω) est τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον, quando mactantur victimæ, quasi αἵμνιον, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ τῶν ἱερείων αἷμα ἐδέχοντο. attice vocabatur hoc vas σφάγιον, εἰς ὃ πρῶτον αἷμα δεχόμενοι τῷ βωμῷ ἐπέχεον, γ, 444. alibi legitur et ἄμνειον.

ἀμνοχῶν, ὁ. vide sub νοέω, ad initium.

ἀμογητὶ, (Χάω) adverb. sine magno labore et negotio. Λ, 636.

ἀμόθεν, ('A) adverb. ex aliquo loco, ex aliqua parte. *von einem theile an, einiger maasen, (in some measure.)* α, 10, ubi nimirum poëta permittit Musæ, a quo potissimum loco, et a qua parte errorum Ulyssis, incipere velit narrare. In Iliade pæne necessarium erat initium ab ira Achillis: sed in Odyssea sunt multi errores Ulyssis: ex quocunque eorum malit Musa incipere, id perinde esse innuit. ἀμόθεν ergo est, *von einem theile der geschichte an, von welchem es will, (from some part of the history, be it which it will.)* sic οὐδαμόθεν est, *von nirgend an oder her, (from no part.)*

ἀμοιβαδὸν, vide ἀμοιβηδίς.

ἀμοιβαῖος, α, ον. (Βάω) retributorius, alternans, simile reponens. ἀμοιβαῖα θεοῖς δεῖπνα παρέχων, Ol. 1, 63, i. e. δεῖπνα διδοὺς αὐτοῖς, ἀμοιβὴν ἔχοντα τῶν δείπνων ὧν αὐτοὶ διδόκασιν αὐτῷ, cum diis vicissim epulum præberet, sicut ii ipsi. et sermo est de Tantalo. ἀμοιβαῖος λόγος, vide sub ἀπαμείβομαι, ad initium, et Ἀμείβω paullo ab initio.

ἀμοιβή, ῆς. ἡ. (Βάω) permutatio, retributio, compensatio. *eine erwiederung, (a return, remuneration.)* σοὶ δὲ ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, α, 318, tibi rursus ex me erit donum, quod dignum remuneratione pro tuo dono videri possit. *du sollst dagegen ein anstandiges wieder von mir erhalten, (thou shalt receive from me a handsome present in return.)* καὶ ἄλλοις δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν σύμπασι Πυλίοις ἑκατόμβης, γ, 58, comprecatur personata Minerva Jovem. retributionem gratam pro sacrificio isto. et eam non determinat, sed consilio Dei relinquit. εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, μ, 382, *eine annehmliche erstattung und ersetzung, (a suitable compensation and indemnity,)* ubi notat ποινὴν, dandam pro injuria illata: pœnam, supplicium. nam Sol ibi pœnam postulat pro occissis suis bubus, nunquam re ipsa compensandis. Eurylochus autem aliam ἀμοιβὴν pro iis mente conceperat et votis, 345, seqq. ἀμοιβὴν γλυκεῖαν μόχθων, Ne. 5, 87, remunerationem dulcem laborum. ἀμοιβαῖς ἀγαθαῖς εὐεργέτην τίνεσθαι, Py. 2, 43, *mit sanften erwiederungen, (with good returns:)* nam δεῖ τοὺς εὐεργετήσαντας ἀντευεργετεῖν, τὸν εὐεργέτην ἀνταμείβεσθαι. χλαῖναν πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεχέσκετο ἀμοιβὰς, pallium densum et

magnum, quod ei præbebat facultates mutandi vestitum, ξ, 521, nam Eumæus, ut ὄρχαμος ἀνδρῶν, præfectus his suis viris, habebat duas χλαίνας πρὸς ἀμοιβὴν, ut commutare eas posset pro ratione tempestatis calidæ vel frigidæ. confer χλαῖνα. et h. l. manifesto videtur esse accusat. plur. quæ ei præstabat mutationes per vices. probari ergo ex hoc loco posse non videtur, quod ἡ ἀμοιβὰς, άδος, sit nominativus. et adde versum 522.

ἀμοιβηδὶς, (Βάω) adverb. per vices, ἐναλλάξ. *wechselsweise, einer um den andern, (alternately, one after the other.)* in communi dialecto idem dicitur ἀμοιβαδόν. ἀμοιβηδὶς δ' ἰδίκαζον, et jus dicebant per vices suas, Σ, 506, sc. πρῶτον ἀνιστάμενος οὗτος, εἶτα ἐκεῖνος, μεθ' οὓς ἄλλος, &c. vel et κατὰ λαχμὸν καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος, ut Athenis fiebat. ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαὶ, σ, 309, per vices ancillæ lumen curabant. conf. ἀναφαίνειν.

ἀμοιβὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) mutuus, succedaneus. *ablösend, gleichthuend (relieving, succedaneous.)* οἳ ἐξ Ἀσκανίης ἦλθον ἀμοιβοὶ ἠοῖ τῇ προτέρῃ, qui die præcedente ex Ascania venerant succedanei, N, 793, et hi erant τοῦ πολέμου διάδοχοι, τοῖς προτέροις ἴσοι, qui in locum priorum ad pugnandum, succedebant, eodem animo et numero quo illi. Nam quia bellum per tot annos durabat, ex sociis provinciis subinde veniebant nova auxilia, quæ prioribus succedebant, ut priores domum reverterentur. Sicut nostris temporibus vidimus quosdam milites Hungaros, in quorum locum quotannis novi veniebant, prioribusque vacationem a militia longinqua faciebant. nisi forte malis l. c. intelligere nobiles solos, ἀμειβομένους τὸν Πρίαμον, ὑπὲρ ὧν αὐτὸς ἐπεκούρησε τοῖς Φρυξί ποτε, ut in Γ, 184, seqq. dictum est a poëta: qui mutuum auxilium nunc præstarent Priamo, pro eo quod ipse iis multo ante præstiterat. Sed prius præstat: cur enim nunc demum venirent? vide contextum. Nam quod Eustathius h. l. addit, posse nos et intelligere πεζοὺς, ἀμοιβαίᾳ ποδῶν ἐναλλάξει ἀνύοντας τὴν ὁδὸν: id mirum quantum frigidum est, et a dormitante magno illo viro scriptum; ex phrasi Λ, 546, petitum. est potius explicandum, ut primum diximus, ex Ι, 467. hinc Attici sumsere suam χάριν ἀμοιβὸν, i. e. τὴν ἀντίχαριν, respicientes simul ad alteram illam, etsi h. l. falsam, explicationem.

ἄμοιρος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) sine parte, sine portione, expers. οὐκ ἄμοιρος κυνηγέτης, Ne. 6, 26, venator, non expers, τῶν ἀγώνων scilicet; οὐκ ἀναγώνιος. Vide ἄμμορος.

ἀμολγαῖος, ἀμολγεὺς, vide sequens, et sub Ἀμέλγω.

ἀμολγὸς, οῦ. ὁ. (Ἕλω) actio mulgendi, *das melken, (milking.)* it. tempus quo mulgeri solent pecudes, *die melke zeit, (milking time,)* ὅτε ἀμέλγονται τὰ ζῶα ἐκ νομῆς ἐλθόντα ἢ εἰς νομὴν ἀπιόντα: et quia id fiebat vel sera vespera, vel primo mane; hinc poni solet hoc nomen pro nocte intempesta, ut notet τὸ ἀκμαῖον τῆς νυκτὸς, quo tempore nemo fere extra tecta versari solebat. λέων, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, leo, grassans nocte intempesta, Λ, 173. θῆρε δύω, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ ἐλθόντε ἐξαπίνης, leones duo, venientes improviso noctu, Ο, 324. αὐγαὶ φαίνονται νυκτὸς ἀμολγῷ, radii fulgent noctu, Χ, 28, ubi sermo est de Sirio, vel Cane majore, oriente messis tempore. et quia tunc ante solem oritur ὁ Κύων, apparet, l. c. signari tempus matutinum sed tenebricosum adhuc, et τὸν πρὸς τῷ τέλει νυκτὸς καιρόν. et 317, ubi sermo est de Ἑσπέρῳ, stella nitidissime fulgente; ut appareat, ibi innui serum tempus vespertinum. ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ, δ, 841, quod ad se accesserit lucidum et clarum somnium noctu: et quidem matutino tempore, quo somnia solent esse, si unquam, vera. quia igitur ὁ ἀμολγὸς plenam noctem notat, vel ante vel post mediam: hinc Attici ponere solent τὸν ἀμολγὸν pro τῇ ἀκμῇ, summo et perfecto gradu. ut ergo ex usu Attico ὁ ἀμολγὸς νυκτὸς sit, nox media, non præcise tamen. alii deducunt τὸν ἀμολγὸν a μολέω, vado, cum α privativo, et interserto, γ, ut notet tempus, καθ' ὃ οὐδεὶς μολεῖ ἢ μογεῖ, vadit et opus facit. sed artificiosior ista videtur esse etymologia. cæterum ὁ ἀμολγεὺς est ἀγγεῖον ποιμενικὸν, ἐν ᾧ ἀμέλγουσι, *ein melkeimer, melkgrapen, (a milk-pail.)* et ἀμολγαίη μᾶζα apud Hesiodum (Ἔργ. 588.) est, *ein dichter kuchen von milch gebacken, milchbrod, (a thick cake made with milk.)*

ἀμοργὴ, ῆς. ἡ. (Ἕλω) herbæ species, ex qua fissa fiebat textum tenuissimum, simile nostro *nesseltuch, (muslin,)* unde sunt χιτώνια ἀμόργινα, translucentes vestes pretiosæ, Aristoph. Lys. 150.

Ἀμὸς, ἡ, όν. (Ἀ) unus, aliquis, est ex dialecto Ionica et Dorica, pro ὁ εἷς ἢ τὶς. hinc est οὐδαμὸς, non unus, non aliquis. sic et μηδαμός. et μηδαμῶς, non aliquo modo, κατ' οὐδένα τινὰ τρόπον, sic et οὐδαμῶς. et οὐδαμῇ et μηδαμῇ. et ἀμῶς, aliquo modo, μετρίως *einiger maassen, (in some measure,)* et ἀμῇ, id. et ἀμωσγέπως et ἀμηγέπῃ, i. e. ἐπ' ὀλίγον, μετρίως, κατὰ ἕνα τινὰ τρόπον, *auf einige art, (in some way.)* scribuntur hæc et per asperum, ἁμηγέπῃ. cæterum est ab α, unitatem notante. Vide ἡμός.

ἄμοτος, ω. ὁ ἡ. (Μύω) quod ejusmodi linteo concerpto expletum non est, vel expleri non debet vel potest. per consequens integer, perfectus, plenus, τέλειος, πλήρης, ἐντελής. neutrum adverbialiter in poëta occurrit, a metaphora cicatricum, quæ expletione nulla opus habent sed jam prorsus coaluerunt. Ἔρις, ἄμοτον μεμαφυῖα, indesinenter, inexplebiliter cupiens contendere, Δ, 440. Ε, 518. Ἕκτορι ἄμοτον μεμαότες ἕποντο, cupidi sic, ut studio eorum addi nihil posset, Ν, 40. et 80, ἄμοτον μεμαότι μάχεσθαι. sic, μεμαὼς, Χ, 36. ἄμοτον μεμάασι ἀκούειν αὐτοῦ, ρ, 520. ἄμοτον κλαίω σὲ τεθνηότα, Τ, 300, i. e. ἀπλήρωτον καὶ πολύ, ἀνενδεὲς, λίαν. Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, Ψ, 567, ei maxime iratus, sic ut ira esset quasi hians ad ultionem. αἱ δὲ (ἡμίονοι) ἄμοτον τανύοντο, maximo studio contendebant, ζ, 83, i. e. εὐτόνως ἐκινοῦντο. notat ergo τὸ πλῆρες ἁπλῶς, *völlig, vollständig, (full, complete,)* καὶ μὴ κενὸν ἢ μοτοῦ δεόμενον. possis et dicere, compositum esse ex α intensivo, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μοτουμένων τραυμάτων: nam et sic notat μεστὸν καὶ πλῆρες: sed α privativum præstare videtur.

ἄμοχθος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) non laborans. ἀμόχθῳ καρδίᾳ, Ne. 10, 55, corde quod nullum laborem difficilem pertulit.

ἄμπαλος, ου. ὁ. (Πάλλω) est pro ἀνάπαλος, resortitio, ἀνάδασμος, ὁ ἐκ δευτέρου πάλος, i. e. κλῆρος, *die zweite losung, die zweite theilung durchs loos, (the second lot.)* Ζεὺς ἄμπαλον ἔμελλε θεῖναι, Jupiter, irrita priore sortitione et divisione, volebat resortitionem facere, Ol. 7, 110, ἀνακλήρωσιν, ἀναμερισμόν. est a verbo ἀναπάλλειν, quod et repetitionem sortitionis notat.

ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πέδιον, vide sub πέδιον, sub medio.

ἀμπελεὼν, ἀμπελὼν, vide sub ἀλωὴ, prope finem.

ἀμπελόεις, όεσσα, όεν. (Πέλω) locus vitibus consitus, bonas et multas vites habens. Ἐπίδαυρος ἀμπελόεις, Β, 561, ubi epitheton attice est generis communis. Φρυγίη ἀμπελόεσσα, Γ, 184. sic, Πήδασος, Ι, 152, 294. ἀμπελόεν πεδίον Μύσιον, Ist. 8, 103.

ἄμπελοι ἰφήμεροι, vide sub Αἶγαὶ in R.

ἄμπελος, ου. ἡ. (Πέλω) vitis, *der weinstock, weinrebe, (the vine.)* est ab ἄνω, superne, et πέλας vel πελάω, compositum nomen; quia istud φυτὸν humi serpere non debet nec solet, sed ad adminicula quædam se applicat et sic sursum surgit. possis et ab ἄνω πολεῖν compositum dicere. scholiastes Aristoph. ad Plut. 426, docet, Ionibus dici οἶνος, ὁ πηλὸς, unde ἄμπελος sit pro ἔμπηλος, quæ in se habeat τὸν πηλὸν, vinum. unde et ὁ κάπηλος sit ὁ κακύνων τὸν πηλὸν, qui vinum adulteret, caupo fallax. quæ omnia satis ingeniose. ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐρισταφυλον, ι, 110. et 133, ἄφθιτοι ἄμπελοι, perpetuæ vites possent ibi esse, quæ diutissime durare possent, οὐχ ἄμπελος, ω, 245. ἀμπέλου δρόσῳ, i. e. vino, Ol. 7, 3, *rebensaft, (grape juice.)* ἀμπέλου παῖδα, Ne. 9, 123, i. e. merum. ἄμπελος χαμαῖτις, vide sub χάμαιξ.

ἀμπεπαλὼν, vide sub ἀναπάλλω, prope initium.

ἀμπεχόνη, ἀμπεχόνον, vide sequens.

ἀμπέχω, f. ἀμφέξω. (Χάω) circumhabeo, circumdo. dicitur et ἀμπίσχω. cæterum est Æolicum, pro ἀμφέχειν. ἅλμην (salsuginem) ἥ οἱ νῶτα καὶ ὤμους ἄμπεχεν, ζ, 225, circumhærebat in dorso et humeris. hinc est ἡ ἀμπεχόνη, et τὸ ἀμπέχονον, velamen. ἐπὶ ἔργοις καὶ ἀμφὶ βουλαῖς ἔχειν, Py. 5, 160, ubi sunt duo composita, eodem fere sensu, ἐπέχειν καὶ ἀμφέχειν, per tmesin, attendere factis, et circum applicare se consiliis.

ἀμπλακέω, f. ήσω. (Λάω) delinquo, aberro a recto et bono, excido ex aliquo bono. ab ἡ πλακία, error, delictum, et ἀνὰ, per. ἀνορέης οὐκ ἀμπλακών, Ol. 8, 89, a virilitate non aberrans. et ex hujus loci contextu maxime apparet, hoc verbum esse a πλάζομαι, erro. aor. 2. in usu ergo est. γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες, Eurip. Alcest. 418, uxore bona privatus es.

ἀμπλακία, ας. ἡ. (Λάω) error, delictum per quod vagatur quis et ei inerrat. Λαομεδοντίαν ὑπὲρ ἀμπλακίαν, Ist. 6, 43, ob delictum Laomedontis. ἀμφὶ ἀνθρώπων φρεσὶν ἀμπλακίαι ἀναρίθμητοι κρέμανται, Ol. 7, 44, circumdant mentes hominum innumeri errores. αἱ δύο ἀμπλακίαι, Py. 2, 55, i. e. ἁμαρτίαι. ἀμπλακίαις φρενῶν, Py. 3, 24, erroribus mentis.

ἀμπλάκιον, ου. τό. (Λάω) idem. ἁμάρτημα, aberratio a recto et justo. ἀμπλάκιον ἔχθιστον ἀλόχοις, Py. 11, 41, peccatum odiosissimum in uxoribus, quod iis summi odii causa est, sc. τὸ μοιχεύεσθαι ὑπὸ ἄλλῳ ἀνδρὶ, si adulterari se sinunt ab alieno viro.

ἄμπνευμα, ατος. τό. (Πνέω) receptio animæ et animi. ἄμπνευμα Ἀλφεοῦ, Ne. 1, 1, insula Ortygia, ubi Alpheus, persequens Arethusam, respiravit tandem; et quia ibi Alpheus quasi os habet quo spiritum attrahit et emittit: ἀνάπαυμα. Vide ἀνάπνευσις.

ἀμπνέω, ἀμπνέων, vide ἀναπνέω.

ἄμπνυε, ἀμπνύνθη, ἄμπνυτο, vide ἀναπνύω.

ἀμπόνον, pro ἀνὰ πόνον, vide sub ἈΝΑ, prope medium.

ἄμπυξ, υκος. ὁ. (Χάω) funiculus elegans, quo colligantur crines in fronte. dictus διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας. *ein zierlich haarband am vörderhaupte, dadurch die haare zurückgebunden werden, (a fillet on the front of the head for binding up the hair,)* διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν. hinc est verbum ἀμπυκίζειν, i. e. τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν, *ein stirnband, (a woman's frontlet.)* tribuitur mulieribus et equis. de Andromache dicitur, quod in luctu extremo dejecerit de capite, inter alia capitis ornamenta, etiam ἄμπυκα, Χ, 469, et solebat hic ἄμπυξ esse πεποικιλμένος χρυσῷ καὶ λίθοις.

metaphorice ergo etiam equorum ornamenta aurata circa caput sic dicuntur.

ἄμπωσις, ἄμπωτις, vide ἀνάπωσις, et sub πλημυρίς.

ἄμυδις, (Ἀ) adverb. idem quod ἅμα, et vox Æolica. Simul, eodem tempore, congregatim, pari ratione et modo. ἄμυδις κῦμα κελαινὸν κορθύεται, confertim et simul nigra unda attollitur, I, 6. ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους, convocavit eos, K, 300. et 524, θυνόντων ἄμυδις, concursantium congregatim, *haufenweise, (in crowds.)* ὀστέα πάντα ἄμυδις, M, 385, omnia ossa pariter, *alle insgesamt, (all together.)* ἐρχομένων ἄμυδις, N, 343, euntibus iis confertim. et 336, ἄμυδις κονίης ἱστᾶσιν ὀμίχλην, eodem tempore excitant nebulam pulveris. ἡ δὲ ἄμυδις καλέσασα θεοὺς, cum convocasset deos, *zusammen, (together.)* Υ, 114. et 158, πόδεσσι ὀρνυμένων ἄμυδις, concurrentium confertim et confestim. et 374, τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, commixta est vis eorum. παννύχιοι πυρῆς φλόγα ἄμυδις ἔβαλλον, per totam noctem jactabant flammam rogi pariter, sc. uterque ventus, Ψ, 217. μνηστῆρες ἄμυδις κάθισαν, δ, 659, sederunt simul, *sezten sich zusammen, (sat down together.)* μή με ἄμυδις στίβη καὶ ἔερση δαμάσῃ, ε, 467, simul, eodem tempore, conjunctis viribus. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν, μ, 415, ubi notat σύγχρονον τῇ τοῦ νέφους ῥήξει καὶ τῇ ἐντεῦθεν βροντῇ τὴν τοῦ κεραυνοῦ ἐκδρομὴν, *mit dem donner geschahe der einschlag des blitzes zu gleicher zeit, (that the lightning takes place at the same time with the thunder.)* sic enim solet, si quid fulmine percutitur, *blitz und schlag ist beysammen, (lightning and thunder occur together.)* sic et ibid. 413. ὀστέα πάντα ἄμυδις ossa omnia, nullo excepto. Sic et de βροντῇ καὶ κεραυνῷ ἄμυδις, i. e. eodem tempore simul, ξ, 305.

ἄμυλος, vide sub δρῦς, ad initium.

ἀμύμων, ονος. ὁ ἡ. (Μάω) nullo vituperio obnoxius, præstans, nobilis, dignationis plenus. est fere idem quod ἀμώμητος, qui non potest conspici in malam partem; ejusdemque originis. semper hæc vox in optimo sensu: cæterum προσώποις μόνοις ἡρωϊκοῖς ἐπιτίθεται καὶ θνητοῖς ἐνδόξοις, non vero immortalibus. est idem quod Romanis, *honoratus nobilis. ruhmvoll, ruhmwürdig, (glorious, honourable.)* μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα, post honoratum et omnibus egregiis ornatum Achillem, B, 674. et 770, ἵπποι, οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλείωνα. nam erat nobilissimus genere, fortissimus, formosissimus, celebratissimus fama. sic de eodem, I, 694, μὴ ὄφελες λίσσεσθαι ἀμύμονα. et 181, ὡς πεπίθοιεν. ἵππους, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα, K, 323. Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίον, X, 113, ubi Hector sic vocat hostem suum. nam sic solent heroes Homerici laudare laudanda etiam in hoste. ἔγχος ἀμύμονος Αἰακίδαο, Π, 140. Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα, X, 278, coll. 279. Μίνως ἐτέκετο υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα, regem Cretæ, N, 451. ἀμύμονι Βουκολίωνι, filio natu maximo Laomedontis regis, Z, 22. et 155, Βελλεροφόντην. Τεῦκρος ἀμύμων. Θ, 273, 292. Πολυδάμαντι, nobili Trojano, M, 88, coll. 109. N, 790, Πολυδάμαντα. Ξ, 469. Μενέλαος, N, 641. Γλαῦκος, rex, Ξ, 426. Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, nobilissimum et fortissimum, Δ, 89. E, 169. Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων, ἱρεὺς Ἡφαίστου, dives, nobilis, et honoratus, sacerdos Vulcani, E, 9. Πατρόκλου ἀμύμονος, P, 10. Λαομέδοντα, regem Troadis, Υ, 236. Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, Φ, 546, utpote ex regio genere. Ἀντίλοχον, Ψ, 522. Ἀλκιμέδων, Π, 197. ἔτεκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, Σ, 55, inquit Thetis de Achille. ἀμύμονα πείρεω υἱὸν, Υ, 484. ἔκλαιε μόρον (fatum) οὗ παιδὸς ἀμύμονος, Ω, 85, sc. Thetis. εἰσί μοι παῖδες ἀμύμονες, K, 170, inquit Nestor. Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ξ, 115. sic, Τρωὸς παῖδες, Υ, 231. Νηλῆος δώδεκα υἱέες, Λ, 691. ἀμύμονι ἑταίρῳ Λαοδόκῳ, nobili, P, 698. ἕταρον, sc. Patroclum, Ψ, 137. μάντις, sc. Calchas, A, 92. ἰητὴρ, sc. Machaon, Λ, 834. sic et Æsculapius, Δ, 194, Λ, 518, qui unicus est ex numinibus veterum, quem Homerus vocat ἀμύμονα, non simpliciter tamen, sed cum addita arte, ἰητὴρ, præstantissimus medicus. sic et νύμφη Νηῒς dicta ἀμύμων, Ξ, 444, quia νύμφη quidem est μακρόβιος, sed non ἀθανάτη absolute. ἀμύμονας Αἰθιοπῆας, A, 423, ad Ægyptios meridionales, qui sunt μακρόβιοι, et præstantes multis rebus. ἡνιόχους ἀμύμονας, Λ, 161, rectores equorum nobiles. γυναῖκας, formosas et artifices, T, 245. sic et I, 128, 270, ubi ἀμύμων maxime spectat genus, et formam, et figuram, et ætatem, ut in his quatuor nil non laudabile sit. γυναῖκα ἀμύμονα, fœminam formosam et nobilem, Ψ, 263. ἄκοιτιν, Z, 374, Andromachen, et 171, ὑπὸ ἀμύμονι πομπῇ θεοῦ, i. e. ὑπὸ θείᾳ ἀμέμπτῳ ὁδηγίᾳ. ἀμύμονα μῆτιν, K, 19, consilium nullo modo reprehendendum. ἀμύμων ὀρχηθμὸς, N, 637, ad differentiam turpis saltationis, qualem et Juvenalis et Horatius notat. ἀμύμονι τόξῳ, O, 463, præstanti arcu. ἀμύμονα Πήδασον, pulcrum equum ejus nominis, Π, 152. ἀμύμονος Αἰγίσθοιο, α, 29, quod epitheton pessimo isti principi additur ob natalium et dignitatis nobilitatem: et Homerus non est præter necessitatem σιλλός. et 232, οἶκος ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων, domus dives et nobilis, Ὀδυσσεὺς, β, 225, ξ, 159. ρ, 156. υ, 209. Ἀντίλοχος, filius Nestoris, γ, 111. δ, 187. γάμον θυγατρὸς (Menelai) ἀμύμονος, filiæ pulcerrimæ, δ, 4. et 789, υἱὸς, Telemachus. πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει, habitat proxime patrem meum nobilem, η, 29. et 303, ἀμύμονα κούρην, Nausicaam pulcerrimam, simul et, innoxiam, quæ nihil fecit quod culpari possit. ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε, μετὰ ἀμύμονα Λαοδάμαντα, θ, 117, ubi vides, esse eo significatu, quo de Absalomo dicitur, fuisse a capite ad calcem nihil vitii in corpore ejus. sed, 246, οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ, non sumus perfecti pugiles nec luctatores. et 419, ἀμύμονος Ἀλκινόοιο, regis Phæacum præstantissimi. et 428, Φαίηκες ἀμύμονες, nobiles, in opp. ad plebem. μῆτις ἀμύμων, ι, 414, consilium nullo modo vituperandum, sed nobile et laudandum. κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα, κ, 50, in animo generoso deliberabam. sic. π, 237. μάντις, λ, 98, Tiresias nobilis. et 235, Σαλμωνῆος, qui egregius fuit mechanicus, præter nobilitatem natalium et principalis dignitatis; et de quo recentiores finxere, quod, imitatus tonitrua, a Jove sit fulmine percussus. et 290, μάντις, ὁ Μελάμπους. et 467, Ἀντιλόχου καὶ Αἴαντος, ubi pulcritudinis eximiæ est epitheton, coll. 468. et 469, μετὰ (post) ἀμύμονα Πηλείωνα. (sic et ω, 18.) et 493, Πηλέυς, et 504. et 552, Τελαμών. ἐς ἀμύμονα νῆσον, in insulam pulcerrimam, μ, 261, Siciliam. ἄκοιτιν ἀμύμονα εὕροιμι, ubi est in sensu primo, ut eam inveniam inculpabilem, ν, 42, et est prædicatum ad εὕροιμι, αἶνος ἀμύμων, narratio allegorica eximia, ξ, 508. μητέρα, Penelopen, ο, 15. βασιλῆός τινος, τ, 109. et 332, ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, quicunque vero ipse inculpabilis sit, et inculpabilia sibi proponat; ubi utrumque est idem, et nomen est in primo sensu: coll. 329. πολὺ χείρονες (deteriores et viliores) ἄνδρες ἀμύμονος (valde honesti et præstantis) ἀνδρὸς ἄκοιτιν μνῶνται, ambiunt, φ, 325. ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς, χ, 442, 459, boni et firmi septi circa aulam. ὀρχηθμοῦ, ψ, 145. μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον, monumentum sepulcrale magnum et pulcrum, ω, 80. et 193, ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ, admirabilis animus erat pulcræ et nobili Penelopæ. et 277, γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, εἰδαλίμας, mulieres honestas et nobiles, artificiosas, formosas. est ergo pro ἄμωμος in genere, in quo nihil vituperare et requirere possis; quod deinde pro contextu determinatur vel de nobilitate, vel formositate, vel animo bono. Κτέατον ἀμύμονα ἔπεφνε, Ol. 10, 33, inculpatum et honestum.

ἀμυνάθω, idem ac ἀμύνω, quod vide.

ἀμύντωρ, ορος. ὁ. (Μύω) defensor, auxiliator, qui arcet malum a nobis. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ, N, 384. sic, Πουλυδάμας, Ξ, 449. Μενέλαος, O, 540. et 610, αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ Ζεὺς, ipse enim ei de cœlo erat adjutor Jupiter. ἤ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας, β, 326. σὺ, εἰ δύνασαι τινὰ ἀμύντορα μερμηρίξαι, π, 256. et 261, ἠὲ τινὰ ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω, coll. 257, 260. hinc est et nomen proprium, ὁ Ἀμύντας, ου. et ὁ Ἀμυνίας, ου.

ἀμύνω, f. υνῶ. (Μύω) sine tergiversatione accedo ad optitulandum et arcendum. defendo, arceo. est ab α privativo, et ἡ μύνη, ut sit, δίχα μύνης βοηθεῖν καὶ ἀπροφασίστως, sine cunctatione et labiorum morsione adesse ad defendendum. νῦν Δαναοῖσιν λοιγὸν ἄμυνον, nunc arce præsenti auxilio pestem Græcis, A, 456, precatur sacerdos ad Apollinem. sic Achilles de se, 341, λοιγὸν ἀμῦναι ἄλλοις, ab aliis arcere pestem promto auxilio meo. et 398, Κρονίωνι λοιγὸν ἀμῦναι, dicitur de Thetide, Jovi succurrente dubiis temporibus, sic, ἀμύνειν νηυσὶ πῦρ, I, 435, ignem prohibere a navibus, succurrendo iis contra hostes. ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ Αἴαντι, Λ, 587, succurrite Ajaci, et prohibete ab eo mortem. et 277, ἀμύνετε νηυσὶν φύλοπιν, expellite ex castris nostris pugnantes hostes. sic, P, 511, νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. ὅστις ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι (aor. 1. opt. a.) M, 334, qui a sociis suis malum arceret, defendendo eos. sic, τεῖχος, ὃ ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι, O, 736, murum, qui a viris mortem arceat. ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς, strenua opera mea prohibens pestem ab Achæis, N, 426. ὅς σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον, qui auxilio meo arceo ab iis mortem, Π, 835. ἵνα μοὶ λοιγὸν ἀμύνῃς, ut a me auxilio tuo interitum arceres, I, 491, et id notat finem τῆς τεκνοποιΐας, ut filius defendat patrem, si opus sit. et his locis plena est phrasis. nonnunquam deest dativus commodi et personæ: ἥ σοι πρόσθεν στᾶσα βέλος ἄμυνεν, pro ἤμυνεν, Δ, 129, quanquam h. l. tamen dativus pertinet ad verbum, non ad participium; quæ ante te stans sagittam a te arcebat: nam ad πρόσθεν deberet poni σοῦ, et τοὶ in textu videtur esse pro σοὶ, non vero particula adfirmandi. τῷ δ' αἰεὶ πάρα (πάρεστι, adest) εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει, sc. αὐτῷ, E, 603. Υ, 98. sic ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, arcere a te servitutem, Z, 463, sc. σοὶ, repetendum ex 462. κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως, I, 595, malum defendebat ab iis etiam sine accepto præmio, coll. 593, sc. τοῖς Αἰτωλοῖς. et 670, νήεσσιν ἀμυνέμεναι (ἀμύνειν) δήϊον πῦρ, ignem hostilem. φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων, cædem arcebat enim Jupiter, sc. αὐτοῖς, ab iis, N, 783. πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἤμυνε, sc. αὐτῷ, E, 662. Κοίρανος αὐτῷ φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ, is ei venit salus, et arcuit mortem, P, 615. αὐτὸς ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι, Σ, 450. alibi omittitur accusativus rei: ἀμύνειν ὤρεσσι, i. e. ὀάρεσσι, defendere a conjugibus, sc. perniciem, E, 486. sic, ἴταις σοῖς ἀμύνων, Z, 262, Ἀργείοις, I, 514. et 598, νηυσὶν καιομέναις. βόεσσιν, Λ, 673. γαμβρῷ, N, 464. πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν pro ἤμυνεν, Ξ, 71. et 362, τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν (incitabat) ἀμυνέμεναι (ἀμύνειν) Δαναοῖσιν. et 369, ἀλλήλοις. οὔτινα ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδε ἐάσω, O, 73. ionice pro ἀμύνειν. et 688, νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν, i. e. castris. αἴκε μὴ Ἀργείοις λοιγὸν ἀμύνῃς, Π, 32. et 265, ἀμύνει οἷσι τέκεσσι, pugnat fortiter pro natis suis. et 512, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων, quo loco simul est genitivus, τείχεος,

qui regitur ab ἀρὴν, et dativus commodi est ἑτάροις, arcens damnum muri ad salutem sociorum. et 522, ὁ δὲ οὐδὲ ᾧ παιδὶ ἀμύνει, ne filio quidem suo opitulatur. τῷ καὶ (ideoque) οἱ (αὐτῷ) ἀμυνέμεν (ad opitulandum ei) ὦρσεν ἑταίρους, incitavit socios, P, 273, παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν Πατρόκλῳ ἐθέλοιμι, P, 563. et 703, οὐ σοὶ ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμύνειν. αἰεὶ γάρ σοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοὶ, Φ, 215. quod dictum videri possit, quasi deprimat Hector virtutem Achillis, quasi θεόθεν οὖσαν, οὐκ οἴκοθεν, alienam, non propriam: sed ejusmodi cogitata sunt contra simplicitatem heroicam, in Homero ubique expressam; et contra ingenuitatem, qua et in hoste laudantur laudanda. δεῦτε φίλοι, καὶ μοὶ οἴῳ ἀμύνατε, N, 481. nonnunquam ponitur cum accusativo rei, et genitivo personæ qui tamen pendet ab omissa præpositione ἀπὸ, αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει αὐτὴ, Dea mortem ab eo prohibet sedulo, Δ, 11. Ζεὺς κῆρας ἄμυνε (ἤμυνε) παιδὸς ἑοῦ, M, 402. hinc est ὁ κηραμύντης, ου, compositus, idem qui ἀλεξίκακος. sic, Τρῶας ἄμυνε νεῶν, Trojanos arcebat a navibus, O, 731. sæpe hic genitivus solus ponitur: ἀμύνειν οὐκ ἐθέλουσιν νηῶν, non valent auxilio suo prodesse navibus, N, 109. plena autem phrasis cum genitivo, est Π, 75, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι. et 80, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων. ponitur et sine ullo casu personæ aut rei, cum solo ablativo instrumenti: σθένει αὐτὸς ἄμυνεν, robore suo ipse aderat et auxiliabatur, N, 678. et 312, ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι, ad defendendum sunt et alii: ubi est sine omni casu: nam νηυσὶ ἐν μέσσαις, notat locum, in mediis castris, coll. 326. sic, ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, I, 572. χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, N, 814, manus sunt et nobis ad defendendum, sc. naves ab igne. τοῖον σοι ἀοσσητῆρα (adjutorem) προέηκε Ζεὺς, παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, O, 255. et 492, οὐκ ἐθέλῃ ἀμύνειν, nolit adesse et juvare. construitur et cum præp. περὶ: σχήσω αὐτὸν (reprimam eum) ἀμύνειν περὶ Πατρόκλοιο, ne defendat Patroclum, ne pugnet pro Patroclo, P, 182. ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα, τείχεος ἐντὸς ἐὼν, defende a te hostem, iens intra munimenta, X, 84. οὐδέ τις ἔστιν, ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι, Ω, 489. confer jam, Ξ, 71. O, 375. ἄμυνον, Ολύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ. Σ, 129, ἑτάροις ἀμύνειν ὄλεθρον. Y, 124, Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. Φ, 231, Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν. et 414, Τρωσὶν ἀμύνεις. Forma *media* quoque varie construitur. plena phrasis est, ἀμύνεσθαι κακόν τινι. elliptice cum solo accusativo, ἠμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, N, 514, defendebat a se mortem. sic et Λ, 484. ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν, P, 510, fortiter arcere ordines hostium. et sine casu, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, i. e. ἀμύνετε νῦν, propugnate fortiter, Π, 556. et 622, ἀμυνόμενος, defendens se. et cum præpositione περὶ, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, M, 243, pugnare fortiter ad defendendam patriam, arcere hostes circa eam. et 142, περὶ νηῶν. et 170, περὶ τέκνων. et 227, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν. οὐκ αὐτῷ ἀεικὲς, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάναι, O, 496. ἀμυνόμενοι περὶ νέκυος, Σ, 173. ὃν σὺ ἔκτεινας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, Ω, 500. et cum genitivo, omissa præpositione περὶ, quæ fere idem valet quod ὑπὲρ, pro, M, 155. ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, νηῶν τε. et 159, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος, I, 527. ναῦφιν (pro νηῶν) ἀμυνόμενοι, N, 700. αὐτοῦ ἀμυνομένων, Π, 560, aliquem eorum, qui pro eo strenue pugnant. In Odyssea, plena phrasis, Θ, 525, ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, i. e. ἀποσοβῶν τὴν κακὴν ἡμέραν, arcens ab urbe et liberis interitum. cum dativo personæ solo, ἀμύνων Ἀργείοις, λ, 499, 517. cum accusativo rei solo, εἴπως αὐτήν (Σκύλλαν) κε ἀμυναίμην, si quo pacto illam arcere possim, μ, 114. ὅς κεν ἡμῖν ἀμύνοι, π, 257, qui pro nobis et nobiscum pugnet. et cum præpositione, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, malum a domo arcere, ρ, 538. ποῖοί κε εἶητε, Ὀδυσῆϊ ἀμύνειν, ἢ κεν μνηστήρεσσιν ἀμύνοιτε, ἢ Ὀδυσῆϊ, quales tandem essetis ad defendendum Ulyssem, an procos defensuri essetis, an Ulyssem? φ, 195, 197. εἵως μοὶ πάρεισι ὀϊστοὶ ἀμύνεσθαι, quoad mihi adsunt sagittæ ad defendendum me, χ, 106. et 116, ὄφρα μὲν αὐτῷ ἔσαν ἰοὶ ἀμύνασθαι et 208, Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. et 216, ἀμύνειν αὐτῷ. ἀμύνειν ἄνδρας, arcere et hostiliter incessere viros, ω, 379, ubi deest verbum finitum, ἐξεχωρήθην, vel εἶχον, vel tale. ἡμεῖς δὲ οὐ τοῖοι ἀμύνειν, β, 60, coll. 59. et 62, ἦτε ἂν ἀμυναίμην, certe quidem prohiberem. ἀμύνειν λοιγὸν Ἐνυαλίου, Ne. 9, 87, propulsare exitium bellicum. ὅστις χάλαζαν αἵματος πρὸ φίλης πάτρας ἀμύνεται, λοιγὸν ἀμύνων ἐναντίῳ στρατῷ ἀστῶν, Ist. 7, 39, 41, quicunque imbrem sanguinis prohibet a cara patria sua, ne is eam inundet, arcens pestem a civibus opposito exercitu: sed textus ibi vix videtur sanus. cæterum, si lectio ista tenenda est, πρὸ intelligendum est de tempore, antequam inundet sanguis patriam; et στρατῷ est ablativus instrumenti; ad ἀστῶν vero deest præpositio aliqua, ut ex Homero vidimus. ἀμύνων γαστρὶ λιμὸν, prohibens famem a ventre, Ist. 1, 69. ἄμυνεν (pro ἤμυνεν) ὕβριν, propulsavit injuriam, Ne. 1, 76. ἀμύνας στρατάρχον, Py. 6, 30, ubi alii, rectius fortasse, legunt, ἀμμείνας pro ἀναμείνας, excipiens, sustinens: nam ἀμύνας esset, arcens, prohibens pugnando. φθονεροὶ ἀμύνονται ἄτῃ, Py. 11, 83, invidendi (i. e. potentes, in magna felicitate constituti) puniuntur noxa sua, βλάπτονται: nam et notio ulciscendi inest nonnunquam huic verbo. hinc est verbum Atticum ἀμυνάθω, idem quod ἀμύνω. Atticis enim formantur verba talia in θω. sic, βαρύθω, ἐργάθω, διωκάθω, μινύθω, φθινύθω, ὁρμάθω, τελέθω, etc.

ἄμυξις, vide sequens.

ἀμύσσω, f. ξω. (Θέω) vulnero leviter aliquo acuto, ut sanguis sequatur, uti e. c. spinæ lacerant cutem. est pro αἱμύσσειν, ab αἷμα. deinde in genere est, lacero, lancino. unde ἡ ἄμυξις et ἀμυχὴ est, quævis laceratio. unde est ἀμυχιαῖος, αία, αῖον, cruore aliquo circumfusus, lacer, in Axiocho, §. 5. ubi exstat metaphorice. ἀμύσσειν παρειὰς, genas lacerare unguibus: sic ἀμυχαὶ σαρκῶν, ξεσμάτων τῶν ὁπουδήποτε, e. c. ἐν βιβλίοις, ἐν ξύλοις, etc. σὺ δ' ἔνδοθι, θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, A, 243, animum intus lacerabis, metaphorice. πρὸς περόνῃ καταμύξατο χεῖρα, ad acum laceravit sibi manum, E, 425, *hat sich an einer nadel oder zunge einer Schnalle die hand zerritzet, (scratched his hand with a pin or the tongue of a buckle.)* χερσὶ δ' ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν καὶ καλὰ πρόσωπα, T, 284, de Briseide, in luctu. conf. Theocr. 13, 71. Vide sub δρύπτω.

ἄμυστις, vide sub ΜΥ'Ω.

ἀμυχὴ, ἀμυχιαῖος, vide sub ἀμύσσω, et ἐπιγράφω.

ἀμφαγαπάζω, f. άσω. (Ἄπω) circum amplexor, multo amore complector. ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ ἑὸν παῖδα, Π, 192. ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ξ, 381, ego illum cum amore tractabam. Vide ἀγαπάζω.

ἀμφαγείρομαι, (Ῥέω) circum congregor. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο, Deæ eam circumstabant, nymphæ marinæ Thetin, Σ, 37, sine augmento, et extruso Iota.

ἀμφαγερέθομαι, (Ῥέω) idem. ἄλλαι δμωαὶ ἀμφηγερέθοντο, ρ, 34, 33, nam est ibi tmesis.

ἀμφαδὰ, (Φάω) idem ac ἀμφαδὸν, adverbium, terminatione neutrius in plurali. ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, et res omnes fierent palam, τ, 391, nisi ex hoc loco statuere malis, esse adjectivum ἀμφαδὸς, ἡ, όν. et ut in exemplis sub ἀμφαδὸν sit ellipsis, supplenda per, κατὰ τρόπον, secundum modum apertum. cæterum ἀμφαδὸς est per syncopen pro ἀναφανδός.

ἀμφάδιος, ία, ιον. (Φάω) apertus, non clandestinus. εὔχεσθε σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, Διΐ, vota facite Jovi silentio apud vos, vel et clara voce, H, 196, pro: κατὰ ἀμφαδίην εὐχὴν, *in eurem herzen, oder auch öffentlich und laut, (in your heart, and likewise publicly and loudly.)* sic, ἀμφαδίην, sc. κατὰ μάχην, N, 356, cui opponitur λάθρη, 357, et notat, ἐν φανερᾷ μάχῃ, nam quidam codices legunt ἀμφαδίῃ. sic κρύφα et φανερῶς opponuntur. παρὰ ἀνδράσι εὐνάζεσθαι ἀμφαδίην, indignamini contra deas, si cum viris humanis cubant aperte, ε, 120, sc. κατὰ φανερὰν εὐνὴν, ut ergo hic accusativus ponatur adverbialiter, per ellipsin. πρίν γε ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν, ζ, 288, antequam nuptiæ publicæ veniant. Vide κρυπτάδιος, et sub μινυνθάδιος.

ἀμφαδὸν, (Φάω) adverbialiter. aperte, palam: cui opp. λάθρῃ. οὔ σε θέλω βαλεῖν λάθρῃ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδὸν, non te volo ferire clam insidians, sed vi aperta, H, 243. πάντα ἀγόρευε ἀμφαδὸν, omnia loquere aperte et palam, coram omnibus, I, 370. ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν, i. e. φανερῶς, α, 296. λ, 119. sic et, ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν, ξ, 330. τ, 299.

ἀμφαΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) circum moveo vel moveor. undique irruo vel irruere facio. ἀμφὶ δὲ τ' αΐσσονται, circum vero irruunt canes in eum aprum, Λ, 417, pro ἀμφαΐσσονται, moventur acriter circa eum, κύκλῳ ὁρμῶσι. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις αΐσσονται, jubæ circum humeros motantur, Z, 510. O, 267.

ἀμφαλείφω, f. ψω. (Πίω) circumungo. λοῦσαι, ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, lavare et totum ungere oleo, Ω, 582.

ἀμφαμιῶται, vide sub δούλη, prope finem.

ἀμφαξονεῖν, vide sub ἄξων ad finem.

ἀμφαπομόργνυμι, vide sub ἀπομόργνυμι.

ἀμφαραβέω, (Ῥάω) circumstrepo gravi sono. τεύχεά τ' ἀμφαράβησε, Φ, 408, ubi de cadente ad terram armato sermo est.

ἀμφαρίστερος, vide sub περιδέξιος.

ἀμφασία, ας. ἡ. (Φάω) quando quis præ terrore aut luctu loqui non potest. est pro ἀφασία, a φάω, loquor, interserto μ ad graviorem faciendam vocem, διὰ φωνῆς ὄγκον. δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβεν, P, 695. δ, 704, diu loqui nihil potuit, præ luctu.

ἀμφαϋτέω, f. ήσω. (Ἄω) circum resono. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν, M, 160, ionice pro ἀμφηΰτουν, galeæ siccum i. e. clarum circumsonabant. et hæc Ionica terminatio gravius sonat, quam communis: res ipsa vero est κτυπεῖν, βομβεῖν, δουπεῖν, etc.

ἀμφαφάω, f. ήσω. (Ἄπω) circumcontrecto manibus, *betaste, rühre allenthalben an, (grope, feel all over.)* τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα, δ, 277, ter circuibas cavam insidiationem (equum illum grandem ligneum) contrectans eam, pro ἀμφαφῶσα, *da du es überall befühletest, (handling all over.)* καὶ ἀλαὸς διακρίνειε ἀμφαφόων, (ἀμφαφῶν) Θ, 196, etiam cæcus discerneret palpando, διερευνώμενος τῇ ἀφῇ καὶ χείρεσι, *durchs gefül, (by the touch.)* et 215, εὖ μὲν τόξον οἶδα ἀμφαφάασθαι (ἀμφαφᾶσθαι) probe novi arcum manibus tractare, μεταχειρίζεσθαι. τὸν μὲν δμωαὶ καὶ μήτηρ χείρεσιν ἀμφαφόωντο, pro ἀμφηφῶντο, ο, 461, manibus contrectabant et sic salutabant lætæ. πρὶν πάντα ἄνακτα ἐμὸν ἀμφαφάασθαι, τ, 475, antequam totum herum meum contrectavi lavando. et 586, τόξον ἀμφαφόωντας, tractantes usque quaque arcum. *überall anfassend, (grasping every where.)* ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι Ἕκτωρ, X, 373, *er ist gewiss izt sanfter zu be-*

fassen, (assuredly he is much more soft to feel, round.)

ἀμφελάω et ἀμφελαύνω. f. άσω. ('Ελάω) circumduco, circumquatio et percutio undique. ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, Η, 450, fossam. sic et Μ, 6, ἀμφὶ δὲ κάπετον ἔλασε, Σ, 564, fossam. ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ ὀδύναις ἐλήλαται, circum confixa mihi est manus doloribus, Π, 518, 517.

ἀμφέλισσος et ἀμφιέλισσος, η. ον. ("Ελω) qui utrimque impellitur et promovetur, *was auf beyden seiten fortgeschoben wird, (what is propelled on both sides.)* est epitheton navis actuariæ, quæ utrimque habet remos, quibus propellitur. νῆες ἀμφιέλισσαι, Ν, 174. Ο, 549. νέας ἀμφιελίσσας, γ, 162. ι, 64. κ, 91. νεὸς ἀμφιελίσσης, μ, 368. et sermo ubique est de navibus majoribus, milites et arma vehentibus.

ἀμφελίσσω, f. ίξω. ("Ελω) circum moveo. ἀμφελίξασθαι γνάθους τέκνοις, Ne. 1, 64, circum applicare motu capitis malas avidas suas pueris: et sermo est de draconibus, Herculem fratremque ejus in cunis dormientes aggredientibus.

ἀμφέπω et ἀμφιέπω, ("Επω) administro, obeo rem, ἐνεργέω, operam do rei faciendæ, *mache zu rechte, (I do, perform.)* it. circumdo, circumcirca vim adhibeo, it. βλαπτικῶς ἐνεργέω. τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν, (aor. 2. vel imperf. sine augm.) puppim ignis comprehendit, Π, 124, *hieng sich an, umgab, (seized, caught.)* γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, Σ, 348, cavitatem tripodis circumdabat et circumoperabatur ignis: ubi de igne quasi de animali quodam dicitur. sic et Θ, 437. conf. πῦρ. βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον, bovem magnum mactantes, circa eum aptandum occupati erant, Σ, 559. βοῦς ἱερόν τι καὶ ἄμφεπον, Ψ, 167. sic et ὄϊν, ovem, Ω, 662. βοῦς ἱερὸν ἀμφί τ' ἔπον, Θ, 61. τ, 421. ὥς (sic) οἵγ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος, curarunt funus, *macheten fertig, (got ready,)* Ω, 804, *besorgeten, (provided.)* σφῶϊ μὲν (vos ambo) ἀμφὶ βοὸς ἔπετον κρέα, Λ, 775, pro ἀμφιέπετον κρέατα βοὸς, præparabatis carnes, ἐνεργεῖτε καὶ ἀμφείπετε. Φωκήων στίχας ἀμφιέποντες, obeuntes et ordinantes, Β, 525. τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες, curantes hunc vulneratum ut auferrent eum ex acie, Ε, 667, ut præ labore isto obliviscerentur hastam ex corpore extrahendam. ἵππους οὗτοι ἀμφιέποντες ζεύγνυσαν, Τ, 392. εἰνάετες (per novem annos) γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν ἀμφιέποντες, occupati circa eos premendos et vincendos, γ, 118. ἀμφὶ δὲ αὐτὸν Τρῶες ἕποντο, pro ἀμφιέποντο αὐτὸν, circumdederant eum Λ, 473, *hatten sich an ihn gemacht, (surrounded him,)* hostiliter. conf. 1 Sam. xxxi. 2. aggrediebantur eum studiose. ἀμφέπει σκᾶπτον, Ol. 1, 18, i. e. διοικεῖ, administrat. ἀμφέπει αὐτὴν, Ol. 6, 160, i. e. τιμᾷ, θεραπεύει. μόχθον, Py. 4, 477, sustinet laborem. μυχὸν μαντήϊον, Py. 5, 91, circa oraculum occupatus est, et possidet id. πόλιν, Py. 9, 125, sc. ἡ Κυρήνη Νύμφη, procurat. πόμα, Ne. 3, 136, circumdat potum, adhæret potui. ἀμφέπειν ὅμαδον, Ist. 8. 55, administrare et obire pugnam. θυμὸν, Ne. 7, 15, fovere animum, *hegen, (to encourage:)* obsequi animo tali. ἀμφέπων αὐτοὺς, Py. 3, 92, curans eos. ἀταλὸν θυμὸν, Ne. 7, 134, juvenilem fovens animum. ὄλβον, Ist. 4, 100, amplectens felicitatem. ἀμφέποντα δαίμονα, Py. 3, 192, i. e. τὴν περιέχουσάν με τύχην, fortunam me foventem, curantem me Deum.

ἀμφέργω et ἀμφείργω, f. ξω. ("Ερω) circum includo, contineo. et medium ἀμφείργομαι, idem. ἔνθα φρένες ἔρχαται ἀμφὶ ἀδινὸν κῆρ, Π, 481, percussit eum *(traf ihn) (struck him)* ibi, ubi præcordia complectuntur munitum cor, pro ἀμφέρχαται, et id pro ἀμφεῖρχαται, præter. pass. deponentialiter positum, circumdant, καθείργνυνται.

ἀμφέρχομαι, ("Ερα) circumeo, *komme drum herum, gehe drum herum, umringe, (I go round about, surround.)* κουράων ἀμφήλυθέ με αὐτὴ, puellarum clamor circumiit me, ζ, 122. μοὶ κνίσσης ἀμφήλυθε ἡδὺς ἀϋτμὴ, suavis nidor circumit mihi nares, μ, 369, ut ergo et accus. et dat. regat hoc verbum, vi præpositionis.

ἀμφεύω, f. εύσω. ("Αω) circa aduro. *versenge rund umher, (burn round about.)* πάντα δέ οἱ βλέφαρα ἀμφὶ, καὶ ὀφρύας, εὗσεν ἀϋτμὴ, pro ἀμφεῦσεν, ι, 389, *die hitze versengete ganz, (the heat entirely burned up.)*

ἀμφέχανε, vide ἀμφιχαίνω.

ἀμφήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) ab utraque parte aciem habens. *zweyschneidig, (two-edged.)* ἀμφηκες φάσγανον, Κ, 256. ξίφος, π, 80. φ, 341. Φ, 118.

ἀμφηρεφὴς, έος. ὁ ἡ. ("Ερα) utrinque rotundo tegmento tectus. ἀμφηρεφέα φαρέτρην, Α, 45, conf. φαρέτρη.

ἀμφήριστος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) de quo contendi et dubitari potest. ἀμφήριστον ἔθηκε, sc. τὸ ἔλασμα, dubium fecisset cursum, quis prior esset in eo, Ψ, 382. et 527. οὐδὲ.

'Αμφὶ, ('Ανὰ) præpositio, regens tres casus pro vario significatu. in genere est, circa, circum. *um, (about.)* cum *genitivo:* ἀμφὶ πίδακος μάχονται, de fonte pugnant, *wegen eines quelles, (about a spring,)* Π, 825. ἀμφὶ φιλότητος ἀείδειν, de amore canere, i. e. περὶ, Θ, 267, *von der liebe, (concerning love.)* ἀμφὶ πράξιος ἐσσομένης, de re futurâ, Ol. 12, 11. παγκρατίου, ob hoc certamen, Ist. 8, 146. δαιμόνων, de diis, Ol. 1, 56. Κυρήνης, Py. 4, 491. γυναικὸς, Py. 9, 184. Μεδούσης, Ne. 10, 6. pro quo et nonnunquam est ἀμφίς. ἀμφὶς ἐσθῆτος, de veste ut ἐπάθλῳ, i. e. περὶ ἐσθῆτος, Py. 4, 451. aliàs communiter ἀμφὶς notat, sine, *ohne, (without,)* ut esset pro, γυμνοί. sed h. l. ut diximus. cum *dativo* notat *plerumque* locum circa quem. ἀμφὶ ὤμοις, circum humeros, *um die schulter, (about the shoulders.)* Γ, 328. Ζ, 509, s. Κ, 34. Λ, 527. Ο, 266, 479. Π, 135. Σ, 203, 205, 538. Τ, 372. ἀμφὶ στήθεσσι, Β, 388, 544. Ε, 452. Μ, 425. ἀμφί μοι, circum me, Ι, 466. οἱ, circa eum; *an ihm, (about him,)* Μ, 396. ἀμφὶ κεφαλῇ, Ω, 96, 163, s. Ο, 609. Ν, 704. ὀχέεσσι, circa currum, ad currum, Ε, 722, s. et est pro ἀνὰ cum dativo, *an den wagen, (to the chariot.)* ἀμφὶ ὀβελοῖς ἔπειραν, *stecketen es an bratspiesse, (they transfixed with spits,)* Β, 428. Ι, 210. et his locis avulsum a verbo suo videri potest. pro ἀμφέβαλε, ἀμφέπειραν. αὐτῷ, Ρ, 267, 268, s. φάλῳ, *an dem helme, (on the helmet,)* Γ, 362. πύλαις, ad portas, Ε, 466. Μ, 175. κλισίῃ, ad tabernaculum, Ι, 650. πυρὶ, Σ, 344. Χ, 443. Ψ, 40. hinc fecerunt τοὺς ἀμφιπύρους. σιδήρῳ, Ψ, 30, *da sie das messer im halse steckend empfanden, (as they felt the knife sticking in their throats.)* sic ἀμφὶ ἀκωκῇ δουρὸς, ut quidam legunt. Υ, 260. si vero ibi legas ἀκωκὴ, tunc ἀμφὶ pertinet ad σάκος. ἀμφ' αὐτῷ ἤριπε, *fiel neben ihm nieder, (he fell near him,)* Δ, 493. sæpe etiam notat, de, propter, ut valeat pro περὶ c. genit. Γ, 70, 91, 157. Ε, 451. Η, 408. Ι, 543, s. Λ, 671. Ν, 382, 496, 526. Π, 565, 647. Ρ, 132, s. 137. Ψ, 88. Ξ, 447. Ο, 414. Ω, 108. et hic usus τοῦ ἀμφὶ est Atticus. sic et ἀμφὶ οὔροις, i. e. περὶ ὅρων, de finibus, *wegen der gränzen, (concerning the boundaries,)* Μ, 421. ἀμφί οἱ, *um ihn herum, (round about him,)* Ν, 439. Ω, 452. ἀμφὶ αὐτῷ ἐρείδοντες, i. e. πέριξ καὶ κύκλῳ αὐτοῦ urgentes eum, Π, 108. confer porro jam: Α, 481. Β, 428, 782. Γ, 328, 334. Δ, 431. Ν, 181, 612. Ξ, 420. Ρ, 369. Σ, 231. ἀμφὶ βόεσσι, pro bubus, sc. certans, Ο, 587. et 633, φοναῖς, pro cædibus, i. e. ad arcendam cædem boum, nam φονὴ a φονάω occido, a φένω. ἀμφὶ ἀρετᾷ, cum virtute, propter virtutem, per virtutem, Py. 1, 155. ἀμφὶ ἀρετᾷ κελαδέων, de virtute dicturus, Py. 2, 114. ἀρεταῖς, circa virtutes et qualitates bonas, Ol. 5, 34. Py. 11, 82. κρουνοῖς, apud fontes, Ol. 13, 90. βουλαῖς, ob consilia, Ist. 7, 11. τοκεῦσιν, erga parentes, Py. 6, 41. ἀέθλοις, de certaminibus, Ol. 7, 146. Ne. 2, 26. Ist. 1, 71. 5, 71. πάλῃ, circa luctam, Ne. 6, 26. παλαίσμασιν, ob luctas, Ol. 9, 20. μοίρᾳ καλῶν, circa fatalem attributionem bonorum, Ol. 8, 113. et 55, ἐργάσιαις, circa operationes, i. e. eo loco ubi tu opus fecisti in ædificando muro, κατὰ τὴν σὴν ἐργασίαν. ἀμφὶ βουσὶ χολωθεὶς, ob boves iratus, Ne. 10, 112. γάμῳ, ob nuptias, Ist. 8, 59. ἁλίῳ ἑνὶ, circa unum solem, i. e. uno eodemque die, Ol. 13, 51. ἀργυρίδεσσιν, Ol. 9, 137, i. e. περὶ φιαλῶν ἀργυρῶν, quæ Marathone dabantur præmium certaminis. πόνοις, Ne. 8, 72, in laboribus. ἀμφὶ Κορίνθῳ, *bey Corinth, (near Corinth,)* Ol. 13, 72. et 151, Ἄργεϊ, apud Argos. ἀμφὶ Ἑλένῃ, ob Helenam, Py. 11, 50. Ἀχέροντι. apud, Ne. 4, 138. Νεμέᾳ, Ne. 7, 118, occasione mentionis de Nemeâ factæ. sic et Germani: *bey der sache fällt mir das bey, (that reminds me.)* Ἀχιλλεῖ, circa Achillem, Ne. 8, 52. φρεσὶν ἀνθρώπων, circa animos hominum, Ol. 7, 44. σοφίᾳ, cum sapientia, una cum arte, *benebst, (together with,)* Py. 1, 22. ἐμῇ μηχανῇ, Py. 8, 48, circa meam artem. ἀκταῖς, circa ripas, Ne. 9, 95. et 125, στεφάνοις, simul cum, nisi ibi pro ἀμφὶ legendum potius est ἅμα. σοῦ ἀμφὶ τρόπῳ, in tua indole, *bey deiner art, (with thy disposition,)* Ne. 1, 42. δεξιτερῷ ποδὶ, circa pedem dextrum, Py. 4, 170. ἀνδριάντι σχεδὸν, prope ad statuam, Py. 5, 52, *nahe bey, (near.)* ἀμφὶ πόλει, pro urbe, propter urbem, ὑπὲρ πόλεως, περὶ πόλει, Ol. 12, 2. ἀμφί οἱ, circa se, Py. 9, 213. cum *accusativo* quoque notat circum, περὶ, maxime ad quæstionem quò, *wohin, (whither,)* quem circa locum. Α, 409. Β, 417, 445, 461, 499, 533, 575, 751, 854. Δ, 90, 201, 252, 295, 425, 497. Ε, 314, 476. Ζ, 117, 238, 436, s. Η, 135, 329, 336, 435, *neben, (by, near,)* juxta. Θ, 551. Ι, 81, 526, 569. Λ, 57, 414, 419, 473, 501, 590, 705, 731. Μ, 139, 414. Ν, 335, 806. Ο, 153, 241, 301, 574. Π. 165, 338, 414, 481, 580, 601, 772, 775. Ρ, 65, 290, 388. Σ, 30, 69, 339, 354, 509. Τ, 5, 303, 383. Υ, 2, 152, 404. Φ, 240, 442, 592. Χ, 316, 381, 473. Ψ, 34, 110, 235, 256. Ω, 123, 616, 789. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, Γ, 146, oratorie dictum pro αὐτὸς ὁ Πρίαμος, quia tam nobiles viri nunquam soli in publico. ergo, ipse cum suis. hinc τὸ ἀμφὶ non repetitur 148, ut intelligatur etiam ante non necessario sed eleganter tantum, positum. sic Ν, 790. ἀμφὶ τράπεζαν, i. e. περὶ, Ol. 1, 25. Ist. 2, 60. ἀμφὶ ἀκμὴν ζέουσαν, pro εἰς vel ἐπὶ, in ferventem igne vehementiam aquæ, *ins siedende wasser, (into the boiling water,)* Ol. 1, 78. et 80, ἀμφὶ δεύτατα, circa exitum. et 157, βίοτον λοιπὸν, in reliqua vita. χρόνον ὅλον, per omne tempus, Ol. 2, 55. ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς, Ol. 9, 46, i. e. κατὰ, ad. et 145, πανήγυριν, in publica celebritate, *bey dem feste, (at the festival.)* τρόπον, secundum ritum. Ol. 10. 93. γένυ, ad maxillam, Ol. 13, 121. Κινύραν, circa vel apud eum, Py. 2, 27. θέμεθλα, circa fundamenta, Py. 4, 320. κῆπον, Py. 5, 31. ἕκαστον, Py. 8, 98. Πηνεϊόν, Py. 10, 86. κῆδος, Ne. 1, 84, ob luctum. Ἰόλαον, Ist. 7, 12. ponitur ἀμφὶ etiam *sine casu*, adverbialiter, circum, *drum herum, (thereabout,)* Δ, 330. Κ, 151, 573. Ο, 9, 647. Π, 234, 276. Ρ, 264. Σ, 414, 564. Τ, 212. Φ, 507. Χ, 134, 149, 240, 401, 408. Ω, 83. sæpe

avellitur a verbo suo, cum quo est compositum. e. c. E, 310. H, 316. K, 133. P, 359. Σ, 254, 528. T, 283. Υ, 150. Φ, 388. μ, 241. ξ, 23. Ol. 3, 23. Py. 5, 160. Py. 8, 122. sæpe et ἀμφὶ περὶ conjunguntur, eodem sensu, ut Germanorum *drum herum, (thereabout)* ut αἱ δύο προθέσεις τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον συναγωγὴν ὁμοῦ παντὸς, τοῦ στρατοῦ aut aliorum, signet. e. c. B, 305. Φ, 10. Ψ, 191. et cum dativo, λ, 608. in compositione sæpe notat κύκλῳ, *rund herum, (round about.)* e. c. νῆσος ἀμφίαλος, βροντὴ ἀμφίπυρος. sæpe est, ad utrumque latus, e. c. 'Ισθμὸς ἀμφίαλος. conf. Py. 4. 143, ἀμφὶ δὲ παρδαλέα στέγετο ὄμβρους, arcebat imbres. et sæpe est pro δύο, e. c. ἀμφίστομος, ἀμφιδέξιος, ἀμφίδυμος pro δίδυμος. alias, ut vidimus, ἀμφὶ pro περὶ, ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα. alias ἐν, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα. alias ἐπὶ, ἣν κτεῖνεν ἀμφ' ἐμοί. ex *Odyssea* vide ἀμφὶ cum *dativo*, α, 48. β, 426. δ, 151, 153, 245. ε, 287. θ, 278, 527. κ, 516. λ, 26, 422, ubi ἀμφ' ἐμοὶ est vel δι' ἐμὲ, mei causâ, vel et ἐπὶ ἐμοὶ, quod potest esse ἐπάνω ἐμοῦ ὡς οἷα ἐπί τινος ἐπιξήνου ἢ ἐπικόρμου ἢ ἐπικόπου, *auf mir als auf einem schlachtblocke, (on me as on a slaughter-block;)* potest et potius esse, juxta me. λ, 546, 586. μ, 395. ν, 224. ξ, 338, 364. ρ, 555. τ, 95. χ, 227, 471. ψ, 366. ω, 262, (ubi est pro, περὶ τοῦ) et 80. cum *accusativo*, γ, 163, 231, 292. δ, 404. θ, 502, 506, κύκλωθεν τοῦ ἵππου, et de Trojanis est sermo. κ, 485. λ, 228, 419, apud, juxta: 510, 513, 520, 570, 605. ρ, 65, 237, πρὸς γῆν. σ, 40, 173. τ, 516. 542. φ, 223. χ, 115, 281. ω, 37, 408, 496. conf. porro ex Odyssea: β, 153. γ, 32, 429. ε, 72, 411. ζ, 292. η, 285. θ, 426, 434, 455. ι, 22, 492. κ, 94, 212, 216, 218. λ, 136, coll. ψ, 283. μ, 45. π, 145, 176. ρ, 38, 208, 541, s. σ, 335. φ, 122. ψ, 46. cæterum hæc præpositio ἀμφὶ ex ἀνὰ est orta, per paragogen.

ἀμφίαλος, ὁ ἡ. ("Αλλω) circumfluus mari. *von meer umgeben, (surrounded by the sea.)* esse solet epitheton insulæ. ἐν ἀμφιάλῳ 'Ιθάκῃ, α, 386, 395. β, 293. φ, 252. et videtur ibi de urbe Ithaca sermo esse, ex maxima ejus parte mari cinctâ. ἀμφιάλοις ἐν τεθμοῖς, in ritibus cinctis utrimque mari. Ol. 13, 57. i. e. in ludis Isthmicis.

ἀμφιάχω, ("Ια) circum resono et clamo. τὴν στρουθὸν λάβεν ἀμφιαχυῖαν, B, 316, quod est particip. præter. m.

ἀμφιβαίνω, f. βήσω, (Βάω) circumeo, obeo. it. protego, defendo. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας Κίλλαν τε, A, 37, 451, qui semper obis et protegis eas urbes, et inhabitas præsens. *hast inne, (possessest.)* ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε λέων ὥς, E, 299, nam feræ circumstant catulos suos, et pedibus suis ambientes eos defendunt. est ergo et, ὑπερμαχεῖν τινός. ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν εἵνεκ' ἐμεῖο, Z, 355, i. e. κατέλαβε, περιῆλθε, ergo et simpliciter, circumdare, circumstare, significat; non vero semper σκέπειν καὶ βοηθεῖν. ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Θ, 68, i. e. κατέλαβε, conscenderat medium cœli, *hatte eingenommen, (had reached.)* εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν, Π, 66, nubes nigra, i. e. magna multitudo. circumdat naves. notat ergo et, κύκλῳ βαίνειν καὶ περιέχειν. eodem fere significatu paullo ante sol dicebatur ἀμφιβαίνειν οὐρανὸν, nam sol meridianus cingit undique æqualiter radiis suis totum hemisphærium. sic Π, 777, ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. sic et δ, 400. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, sc. τὸν σκοπελὸν, μ, 74, *umgiebet, bedecket, (surrounds, covers,)* et ad νεφέλη sequitur h. l. 75, τὸ, sc. νέφος, pro ἡ δὲ νεφέλη. 'Απόλλωνος, ὃς "Ισμαρον ἀμφιβεβήκει, ι, 198. qui Ismarum implet præsentia sua, et præsidet ei. ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων, ε, 371, *er schritt über einen schwimmenden balken und nahm den zwischen die beine, (he got astride on a floating plank.)* et hic significatus omnium primus. μάλα μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκε, i. e. αὐτὸν κατὰ φρένας, θ, 541, ἀμφεκάλυψεν, cingit eum velut nubes aliqua. ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς, (pro ἀμφιβεβηκὼς, extruso κ, et mutato η in brevem) Ξ, 477, i. e. βοηθῶν αὐτῷ, σκέπων αὐτόν. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, P, 4, 6, coll. 80. et 359, ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, pro ἀμφιβῆναι, sed strenue ipsum defendere.

ἀμφιβαλεῦμαι, vide sequens.

ἀμφιβάλλω, f. 2. βαλῶ. (Βάλλω) circumjicio, circumpono, addo. "Ηβη δ' ἀμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα, pro ἀμφέβαλε, et sequitur explicationis causâ, ἄξονι ἀμφὶς, addebat currui rotas, utrimque ad axem. E, 722. ἵππων μὲ ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, circumsonat me, quod aures attinet, strepitus equorum, K, 535, ubi duplex accusativus, prior totum, alter partem, indicat. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε, N, 36. ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, P, 742, i. e. συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν ἀγαγόντες· ὃ δὴ καὶ ἐπὶ βοῶν ἐστι καὶ λοιπῶν ζώων συνεζευγμένων. *die auf beyden seiten grosse kraft beweisen, (who display great strength on both sides.)* ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους, Ψ, 97. inquit Achilles ad apparentem sibi animam Patrocli: ubi ἀμφιβαλεῖν vocat τὸ περιπλακῆναι, complexi nos. ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος βάλον, Ω, 588. ἀμφὶ ὤμοις βάλεν αἰγίδα, Σ, 204. ἀμφὶ δ' ὤμοις βάλετο ξίφος, B, 45. Γ, 334. αἰγίδα, E, 738. ξίφος, Π, 135. et nonnulla alia loca jam sub simplici notata. ἀμφί μιν φᾶρος ἔβαλεν ἠδὲ χιτῶνα, γ, 467. sic et: ἀμφὶ δὲ χλαίνας οὔλας βάλον ἠδὲ χιτῶνας, δ, 50, i. e. ἐνέδυον. et 454, s. ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν, manus circumjecimus ei. ἀμφὶ δ' ἄρ' 'Αρήτης βάλε γούνασι χεῖρας 'Οδυσσεὺς, η, 142, ubi sic circumscribit τὸ γουνάζεσθαι, genua amplecti. ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν, κ, 365, 451, χλαίνας. ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλε, ν, 434. sic, μοι, ξ, 342. χλαίνας, ρ, 89. quibus locis notat induere. et 344, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, ubi ἀμφιβαλεῖν est περιλαβεῖν, περισχεῖν, *so viel er mit der vollen hand umfassen konnte, (as much as he could grasp in his hand.)* κλαῖον (ἔκλαιον) ἄρ', ἀμφ' 'Οδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε, amplexantes ambo eum, φ. 223. et 433, ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχεϊ, capiebat manu sua hastam. ἀμφί μιν φᾶρος βάλεν, ψ, 155. et 192, τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, huic ego circumponens, ædificationem scilicet, thalamum ædificavi: ἔσω περιλαβὼν, περικλείσας. *umbauend, (building round.)* et 208, ἀμφὶ δὲ χεῖρας δειρῇ βάλλ' 'Οδυσῆϊ, manus circumjecit collo ejus. ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε, ω, 346. et 366, χλαῖναν. δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, ζ, 178, da vilem pannum ut induam eum. ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην, ρ, 197, quod notat ἐνάψασθαι αὐτήν. nam aliter non gestatur pera, quam humeris suspensa. sic et σ, 107. αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι, (fut. 2. med. forma Ionica) χ, 103, ipse induam. arma scilicet, ut notet ὁπλισμόν. ἀμφέβαλε κόμαις γέρας, circumposuit comis suis decus, i. e. cinxit coronâ, Py. 5, 42. ἀμφιβάλλεται (circumdatur) ὕμνος, Ol. 1. 14, πλέκεται, quasi esset corona: *wird geflochten, (is turned.)* notio τοῦ ἀμφιβάλλειν, qua notat ἐνδοιασμὸν, hæsitationem; recentiorum est: poëta eam ignorat. cæterum hinc est τὸ ἀμφίβληστρον, quod non modo rete magnum piscatorium notat, sed et quamvis circumjectionem. e. c. Eurip. Iphig. Taur. 96, ἀμφίβληστρα τοίχων ὑψηλὰ, munitiones parietum altas. et apud Sophoclem notat tunicam.

ἀμφίβασις, εως. ἡ. (Βάω) circuitio, *die umgebung, (a going round.)* δεῖσε δ' ὅγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων, E, 623, ubi notat fortem defensionem mortui, ne Ajax eum spoliaret, et hanc βοήθειαν, σκέπην, Ajax timens cessit retro. est vox, una cum verbo suo, sumta ἐκ τῶν τετραπόδων ζώων, ἅπερ ἀμφὶ τὰ σκύμνια βαίνουσι, ὑπερμαχοῦντα ἐκείνων, *nehmen ihre jungen unter sich zwischen die vier beine, und streiten also für sie, (take their young under them, between their legs, and thus fight in their defence.)* κρατερὴν, i. e. γενναίαν, βιαίαν, ὑπὲρ νεκροῦ.

ἀμφίβληστρον, vide sub ἀμφιβάλλω, ad finem.

ἀμφίβροτος, ου. ὁ ἡ. ('Ρίω) hominem cingens et protegens. est epitheton clypei. ἀμφιβρότη ἀσπὶς, i. e. ἡ ἀμφὶ τὸν βροτὸν ἄνθρωπον, καὶ σκέπουσα ὅλον αὐτὸν, B, 389. Λ, 32. M, 402. Υ, 281.

ἀμφιγνοέω, vide sub γιγνώσκω, prope finem.

ἀμφιγυήεις, ὁ. ("Αγω) est ὁ ἀμφοτέρους τοὺς πόδας γυιός. χωλὸς utroque crure. est a τὸ γύον vel γυῖον. et est epitheton Vulcani, non ψεκτῶς vel sensu vituperatorio, sed χαρακτηριστικῶς κατά τινα ἰδιότητα: hinc et addi solet κλυτὸς, περικλυτὸς, ut appareat non ignominiæ causa positum, sed ob personalem Vulcani characterem. Physice quoque ignis est claudus, nisi adsit supra eum aër liber, et infra eum materia ad ardendum apta. περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, A, 607. "Ηφαιστος δὲ ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις, inquit Juno, Ξ, 239. et ponitur loco nominis proprii, Σ, 383, 393, 590, 613. θ, 300. sicut Minerva loco proprii nominis vocatur ἡ Γλαυκῶπις.

ἀμφίγυος, ὁ ἡ. ("Αγω) est in poëta epitheton hastæ, quæ superne et inferne habet ferrum, et quasi duplices artus, quibus et stare, terræ infixa, et pugnare quasi manu, possit. ἔγχος σιδηρούμενον ἑκατέρωθεν. quasi ἀμφίστομος, N, 147. Ξ, 26. O, 278, 386, 712. Π, 637. P, 731. π, 474. ω, 526. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

ἀμφιδαίω, f. δαῶ. (Δάω) circumaccendo. σοῦ ἕνεκα ἀϋτή τε πτόλεμός τε ἄστυ τόδε ἀμφιδέδηε, (præt. med.) circumardet clamor et pugna, Z, 329, quæ vox magnam pugnæ vim et ardorem signat. sic et plusquamp. ἀμφιδεδήει μάχη τεῖχος, M, 35, circumardebat. vide simplex ΔΑ'Ω.

ἀμφίδασυς, σεια. συ, (Σέω) undique densus. αἰγίδα ἀμφιδάσειαν, O, 309, ubi est epitheton clypei divini; physice est densitas nubium tonantium et fulgurantium.

ἀμφιδέδηε, ἀμφιδεδήει, vide sub δαίω.

ἀμφιδεδίνηται, vide ἀμφιδινέω.

ἀμφιδέξιος, vide περιδέξιος, et sub δόρυ, haud procul a fine.

ἀμφιδεύτατα, vide δεύτατος.

ἀμφιδινέω, f. ήσω. (Δίω) circumvolvo. περὶ ᾧ χεῦμα κασσιτέρου ἀμφιδεδίνηται, Ψ, 562, circumpositum est, κύκλῳ περιθέει. κολεὸν ἀμφιδεδίνηται ἄορ, vagina circumdat gladium, θ, 405.

ἀμφίδουλος, vide sub δούλη, ad medium.

ἀμφιδρέμω, (Τρέω) circumcurro. σέλας ἀμφέδραμε 'Ηφαίστου, Py. 3, 69, fulgor ignis circumdedit eam, impositam rogo mortuam. præsens hujus thematis nusquam occurrit, sed tempora ab fut. 2. deducta sunt frequentia.

ἀμφιδρυφὴς, έος. ὁ ἡ. (Δέρω) circa laceratus cute. τοῦ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, ejus uxor, utramque genam lacerata præ luctu, B, 700, ἅπαν δρυπτομένη πρόσωπον. nam δρύπτειν est ἀποδέρειν, *abschinden, (to flay.)*

ἀμφίδρυφος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) idem. γυναικὸς μὲν ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ, Λ, 393, quod fiebat in luctu summo; notatque τοῦ πένθους ὑπερβολὴν, quando non una παρειὰ δρύπτεται, sed ἀμφότεραι: *zerkrazt, (scratched:)* sicut ξύλα λέπονται τοῦ φλοιοῦ.

ἀμφίδυμος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) ubi ex utraque parte ingredi possumus, *was zwey eingänge*

hat, (having two entrances.) ab ἀμφὶ, utrimque, et δύω, subeo, intro. τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχον εἰσδύσεις i. e. καταγωγάς. λιμένες ἀμφίδυμοι, δ, 847, portus habentes introitum ab utroque latere.

ἀμφιέλισσος, vide ἀμφέλισσος.

ἀμφίειμι, (Ἕω) circa sum. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδνα ἔσαν, Τ, 393, pulcra lora jugalia circumposita erant, pro ἀμφῆσαν.

ἀμφιέπω, vide ἀμφέπω.

ἀμφιέσασθαι, vide sub Ἕω, prope medium.

ἀμφιετίζομαι, vide sub ἔτος, ad initium.

ἀμφιέω, f. ἑσω. (Ἕω) circumdo, involvo. εἵματά τ' ἀμφιέσω, vestes circumdabo tibi, ε, 167. ἀμφὶ δὲ λαῖφος ἕσσω, pro ἀμφιέσω, ν, 400, 399, induam tibi velamen. ἀμφὶ δ' εἵματα ἕσσα, δ, 253, pro ἀμφίεισα. ἀμφὶ δέ με χλαῖναν ἕσσεν, κ, 542, pro ἀμφίεισέ με. sic et ξ, 320. ἀμφὶ δέρμα ἕσσ' (pro εἶσε) ἐλάφοιο, ν, 436. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, Θ, 366, pro ἀμφίεισαν. εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα, ε, 264, vestes fragrantes induens sibi, et lavans se, sc. Calypso. ubi natura prius Ὁμηρικῶς est postpositum: lavari enim præcedit. καλὰ μάλα ἀμφιέσασα, sc. hera me, ο, 368. εἵματά τ' ἀμφιέσαιμι, σ, 360, et vestes induerem tibi. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσατο, pro ἀμφιείσατο, Ξ, 178. λούσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας, ψ, 142. ἀμφὶ δ' ἄρα νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο, pro ἀμφιείσαντο, Υ, 150. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσατο, ζ, 228, ipse sibi. ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἑέσσατο, ξ, 529, pro ἀμφιείσατο. scilicet duplex ε est loco ει, et quasi syllabicum augmentum verbi a vocali incipientis. ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο λέοντος, Κ, 23. λούσασθε καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας, imperat. aor. 1. m. ψ, 131. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 362, s. pro ἀμφίειτο, plusquamp. pass. indutus erat quasi vestem, recens mactati bovis corium.

ἀμφιζάνω, (Ἕω) circum adsideo et adhæreo. χιτῶνι ἀμφίζανε τέφρη, cinis obsidebat tunicam, Σ, 25, in luctu.

ἀμφιθάλασσος, ὁ ἡ. (Ἅλλω) mari cinctus undique. ἐς ἀμφιθάλασσον νομὸν, i. e. ad insulam, Ol. 7, 61. nam νομὸς est et ἡ κατανομὴ, sedes, stabulatio.

ἀμφιθαλὴς, ἑος. ὁ ἡ. (Θάλω) qui ex utraque parte floret, ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, i. e. εὐδαιμονῶν. in specie sic vocatur patrimus et matrimus, filius cujus pater et mater, ambo vivi florent, ᾧ πατὴρ καὶ μήτηρ περίεισιν. τὸν δὲ (orbum patre filium) καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, ex convivio proturbare solet, Χ, 496, nam ibi enumerantur mala filii, cui pater ereptus est, antequam ipse adolesceret. ad hanc formam vocis est ὁ ἑτεροθαλὴς, qui ex altera tantum parte floridus est, et ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τούτων κλάδων ἀπέσπασται. καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ παῖδες μὴ ὁμομήτριοι, ἑτεροθαλεῖς dicuntur, quippe quorum pater floret, sed mater alterius periit. ab hoc θάλλειν, i. e. felicitate frui, vocat poëta τὰ θάλεα, i. e. ἀγαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρός: ὅς καὶ φίλον θάλος τοῖς γειναμένοις ἐστί. ejusmodi pueri ἀμφιθαλεῖς, οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς, τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκόσμουν, de quibus vide Pausaniam, quando τὰ πυανέψια (quasi κυαμέψια, nam κύαμος antiquitus dictus est πύανος) et τὴν εἰρεσιώνην (i. e. θαλλὸν ἐλαίας, ἐστεμμένον ἐρίῳ, προσκρεμαμένους ἔχοντα διαφόρους ἐκ γῆς καρποὺς) enarrat Athenis.

ἀμφίθετος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) est epitheton φιάλης, Ψ, 270, 616. et est vel, ἡ ἀμφοτέρωθεν αἰρομένη τῶν ὤτων, κατὰ τοὺς ἀμφιφορεῖς, quæ utrimque habet aures et ansas, quarum ope tolli et poni potest. vel et ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη, καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα ἤτοι πρόσωπον, cujus inferior pars ejusdem est figuræ et magnitudinis, ut perinde sit, qua parte ponatur. prius videtur præstare.

ἀμφιθέω et ἀμφιτίθημι, (Θέω) circumpono, circumdo. ἀμφιέθηκε κεφαλῇ κυνέην, Κ, 257, 261. ἀμφιέθηκε μελέεσσι δέρμα γέροντος, ν, 431. χιτῶνα ἀμφέθηκε στήθεσσι, π, 174. ἀμφέθετο ὤμοις σάκος, Κ, 149. ξίφος, Θ, 416. φ, 432, ubi ὤμοις est subintelligendum. σάκος, χ, 122. Ο, 479. ἀμφιτεθεῖσα, Κ, 271, circumposita.

ἀμφιθέω, (Θέω) circum curro. ἀμφιθέουσι μητέρας, de vitulis, κ, 413. conf. Ζ, 238.

ἀμφικαλύπτω, f. ψω. (Κάρα) circumtego, circuminvolvo. circumpono. ἅτε (εἵματα) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, quæ vestes pudenda velant, Β, 262, ubi poëta circumloquitur id vestimenti genus, quod Romani βράκαν, *die broke*, (whence our *breeches,)* vocant, et quod alias dicitur ἡ ἀναξυρὶς, ἴδος, ab ἀνασύρεσθαι. est vestis, κρύπτουσα ἃ κρύπτειν ὄμματα χρεὸν, τὰ τῶν ἀρσένων, ut Euripides eam circumloquitur, vel τὰ τῶν ἀνθρώπων: et quam vestem milites in expeditione gestabant. ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, Ψ, 91, ossa nobis idem loculus contegat. τοῖον νέφος ἀμφικαλύψω, Ξ, 343, talem caliginem tibi circumponam, ne quis te conspiciat. ἀμφεκάλυψέ με ἔρως φρένας, Γ, 442, ubi metaphora est a νέφει, quia ἔρως τὸν τῆς ψυχῆς ἥλιον ζοφοῖ: vel est sumta ἐκ δικτύων, ἃ καταπετασθέντα καλύπτει τὰ ἁλισκόμενα. sic et Ξ, 294, αὐτὸν φρένας. καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, Θ, 331. Ν, 420, protexit eum clypeo. sic et, καλύψας ἀμφὶ αὐτῷ σάκος, Ρ, 132, circumjiciens ei scutum velut κάλυμμα. sic, Ἄρης νύκτα ἀμφεκάλυψε μάχῃ, Ε, 506, i. e. δίκην καλύμματός τινος κατεπέτασε νύκτα τῇ μάχῃ. et notatur pulvis densissimus, excitatus per pugnantes, ut nemo eos procul distinguere oculis posset. μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψέ μιν, Μ, 116, i. e. mortuus est. sic, θάνατός μιν, Ε, 68. et, θανάτου μέλαν νέφος, Π, 350. νὺξ ὄσσε, Λ, 356, i. e. deliquium animi patiebatur, *er ward ohnmächtig, (he fainted.)* νεφέλη κυανέη αὐτὸν, Υ, 417, quæ est descriptio mortis. sic, θανάτοιο νέφος, δ, 180. ὕπνος βλέφαρα ἀμφικαλύψας, ε, 493. υ, 86. ψ, 17. ubi somnus σωματοειδῶς inducitur, ut contegens palpebras vi sua: vel est metaphora de reti, quod expansum includit captas aves. μέγα δὲ ἡμῖν πόλει ὄρος ἀμφικαλύψει, Θ, 569. ν, 158, 177, 183, ὡς κάλυμμά τι καὶ σκέπασμα ἐπιῤῥίψει, ἐπιθήσει: et notatur ἀφανισμὸς πόλεως ὑπὸ ὄρους. ex quo apparet, altum montem imminuisse urbi: quem terræ motu dicit casurum esse super urbem, eamque contecturum. nota tamen artem poëtæ. sæpius refert has minas Neptuni; ut lector opinetur, re vera periisse Scheriam urbem, nec jam quærendum, ubi terrarum sita sit: ipse tamen non audet dicere, re ipsa impletas esse has minas, τὸ τῆς ἱστορίας δυσωπούμενος ἀληθές. cæterum ἀμφικαλύπτειν his locis est, ἐπιθεῖναι, ἐπικαταστρέψαι, καταπετάσαι. et ν, 151, videtur poëta innuere, id magis ἐπὶ ἐκπλήξει, quam ἐπὶ πανωλεθρίᾳ, esse prædictum. ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ μέγαν δουράτεον ἵππον, Θ, 511, i. e. ἐντὸς περιέξει, quando urbs in se habebit ligneum equum. sic, δ, 618, ἀμφεκάλυψέ με δόμος, i. e. περιέσχε καὶ ἐσκέπασέ με. sic et ο, 118.

ἀμφικάρη, ἀμφικάρηνος, ἀμφικαρὴς, vide sub κάρη, prope finem.

ἀμφικεάζω, f. άσω. (Κῶ) circumabscindo. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας, ξ, 12, ubi vide δρῦς.

ἀμφίκομαι, (Ἕω) circum eo aut venio. ἀμφί με ἵκετο ἀϋτὴ, circumsonuit me clamor et vox ejus, Λ, 466.

ἀμφίκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) circumcirca comatus. it. frondosus. θάμνος ἀμφίκομος, Ρ, 677, *ein strauch rund herum grün bewachsen, (a shrub green all over,)* δασεῖα, ὡς πάντοθεν κομῶσα, undique viridis.

ἀμφικοναβέω, f. ήσω. (Κόπω) circa sono et resono. Τηλέμαχος μέγα ἔπταρεν (sternutabat valde) ἀμφὶ δὲ δῶμα (conclave, triclinium, *das zimmer, der saal,) (the room, hall,)* σμερδαλέον κονάβησε, ρ, 542.

ἀμφικοναβίζω, (Κόπω) idem quod ἀμφικοναβέω. ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβιζε, κ, 399, ἤχει, gementibus et ejulantibus illis.

ἀμφίκοπος, vide sub ἀκάζω.

ἀμφικρέμημι, (Κάρα) circa suspendo, pro ἀμφικρεμάω. φθονεραὶ ἐλπίδες ἀμφικρέμανται φρένας θνητῶν, Ist. 2, 64, invidæ spes, i. e. invidi conatus, i. e. invidia ipsa, circumpendent, suspensæ sunt circum pectora mortalium. huc et pertinet exemplum, posthac sub κρεμάω, ex Ol. 7, 45, citatum.

ἀμφικτίων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) circa habitans, circum situs. ἀμφικτιόνων πρόξενοι, Ist. 4, 13, hospites circa habitantium.

ἀμφικυλίω, f. ίσω. (Κύλω) circum volvo. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, dorice et poëtice pro ἀμφικυλίσας, Ne. 8, 40, gladio circumvolvens, i. e. gladio incumbere faciens, quem confossus quasi circumdat vulnere et corpore suo. nimirum terminatio participii est dorice: duplex Sigma vero ob metrum.

ἀμφικύπελλον, ου. τὸ. (Κύβω) idem quod τὸ κύπελλον. nam ἀμφὶ rotunditatem amplioris ventris ejus vasis in circuitu exprimit. *ein römer mit einem weitern bauche als die obere mündung ist, dessen rand oben einwärts sich gleichsam bücket, (a vessel wider in the body than at the mouth, where the margin bends inwards.)* aliud vero videtur fuisse τὸ δικύπελλον, cujus pes quoque fuerit simile poculum, ut inverti potuerit ad usum. δέπας ἀμφικύπελλον, Α, 584, coll. 596, per appositionem. sic, χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον, Ζ, 220. ἕκαστος ἑλὼν, Ι, 652. ἔχων, Ψ, 219, ubi simul differentia ejus a κρητῆρι. et 656, 667, 699. καλὸν, γ, 63. ἑλὼν, Θ, 89. ἐνετίθει χερσὶν, ν, 57. δέπας λάβεν, ο, 102, 120. δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα, υ, 153. quidam contendunt, τὸ ἀμφικύπελλον et δικύπελλον fuisse idem, in medio arctum, ubi et fundus communis esset, cæterum duplex, superne et inferne ejusdem figuræ et usus. confer de talibus Athenæum. cæterum hinc est ἡ κυπελλὶς, ἴδος: et ὁ κυπελλοχάρων, κύφος et σκύφος ejusdem notæ.

ἀμφίκυρτον, vide sub ἀναφέρω, ad finem.

ἀμφιλαφὴς, έος. ὁ ἡ. (Λήβω) quod utraque manu capitur, sicut in magna copia accidit, quando utraque manu potest hauriri: et est pro ἀμφιλαβής. ἀμφιλαφὴς δύναμις, Ol. 9, 122, i. e. δαψίλειά τις δυνάμεως, μεγάλη. notat ergo in genere, copiosus, largus. sic Herodot. IV, 50, ἡ χιὼν ἐν τῷ χειμῶνι πεσοῦσα ἀμφιλαφὴς, nix quæ hieme cecidit permulta. sed χορὸς ἀμφιλαφὴς apud Callim. Hymn. in Dianam 3, est κύκλιος, in orbem, prehensis utrimque manibus.

ἀμφιλαχαίνω, (Χάω) circum fodico terram. ὁ μὲν, κάτω ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφιλάχαινε, ille quidem, incurvato corpore, plantas et stirpes circumfodiebat, ω, 241, ut hortulani solent ad olera quædam.

ἀμφιλύκη, ης. ἡ. (Λύκος) est epitheton noctis, eo tempore, quando serum est vespertinum, vel primum matutinum, crepusculum; quando tenues sunt reliquiæ lucis solaris, vel quando tenuis lux solaris mane albescere facit horizontem orientalem: *wenn der himmel noch ein wenig grauet, oder zu grauen anfanget, (when the day begins to dawn.)* idem postea dictum est τὸ λυκόφως, ὅπερ οὐδὲ ἡμέρα, ἀλλ' οὐδὲ νὺξ, ἁπλῶς ἐστίν. οὔπω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ, nondum aurora, jam tamen albescens paululum nox, Η, 433. et est nomen ab ἡ λυκίη

δορὰ quæ est τιφρώδης: quasi induat se tunc nox λυκίη.

ἀμφίμαλλος, vide sub τάπης, prope medium.

ἀμφιμάομαι, f. άσομαι. (Μάω) circum contrecto et tango accurate. σπόγγοισι τραπέζας ἀμφιμάσασθε, circumatterite mensas spongiis, υ, 152. est ergo a μάω, quatenus notat, tango cupide.

ἀμφιμάχομαι, (Μάχω) circa pugno, vel hostiliter vel defendendo. ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο, cum circa Ilium pugnarent Trojani et Græci, Z, 461. εἰ μέν κε αὖθι μένων (hic manens.) Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι, oppugnem, I, 412, inquit Achilles. Ἀχαιοί τε Τρῶές τε τείχεος ἀμφεμάχοντο, circa murum castrorum pugnabant, O, 391. νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται, castra ubique oppugnant, Π, 73. et 496, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι, de eo pugnare. sic et 533. et 526, αὐτός τε νέκυϊ ἀμφιμάχωμαι, ego pro mortuo pugnem. νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ, de corpore mortui armis nudato pugnant, Σ, 20. μάχονται ἀμφότεροι, Græci et Trojani, sed hi hostiliter, illi defendendo: ergo subintelligendum, Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες. et 208, ἐκ νήσου, τὴν δήϊοι ἀμφιμάχονται, quam hostes oppugnant.

ἀμφιμέλας, λαινα, λαν. (Λάω) circum circa niger. in poëta est epitheton τῶν φρενῶν, quæ proprie sunt, præcordia, diaphragma *das zwergfell zwischen der brust und dem unterleibe, (the diaphragm between the chest and the abdomen:)* deinde internum totum pectus: et metaphorice, mens, consilium, cogitatio. in significatu maxime proprio est P, 499, ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο (ἔπλητο, implebatur, quod attinet) φρένας ἀμφιμελαίνας, sc. ὁ Αὐτομέδων, et id epitheton convenit pectori, διὰ τὴν ἐν βάθει θέσιν τοῦ τῶν φρενῶν σπλάγχνου, quia hoc diaphragma valde absconditum latet. cæterum et in notione metaphorica respectatur significatus proprius, quia circa eam intestinorum partem est sedes affectuum et consilii. μένεος (ira) μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, A, 103, ubi id epitheton simul perturbationem et quasi obnubilationem mentis innuit; θυμῷ, δίκην καπνοῦ, μελαινόμεναι. sic, ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας, P, 83, dolor in arctum quasi coegit pectus internum; et male ibi quidam codices τὸ ἀμφὶ, separatim exhibent. et 573, θάρσους ἔπλησεν φρένας. et δ, 661, μένεος μέγα πίμπλαντο φρένες.

ἀμφιμυκάω, (Μύκω) circummugio, resono graviter. δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκε, κ, 227, perf. med. i. e. ἠχεῖ, resonare solet.

ἀμφινέμομαι, (Νέμω) colo et habito circa, possideo circa. οἳ ταύτην τὴν πόλιν ἀμφενέμοντο, agrum nimirum circa eam, B, 521, 574, 634. et 649, Κρήτην et 655, Ῥόδον, ut de urbibus, et magnis regionibus, pariter dicatur. et rem pastoritiam maxime respicit verbum νέμειν. ἀθάνατοι Ὄλυμπον ἀμφινέμονται, Σ, 186, ubi verbum est ex more humano et ex re pastoritia ad deos translatum. Ἰθάκην ἀμφινέμονται, τ, 132, inhabitant, incolunt. ἀμφινέμεταί σε ὄλβος, Py. 5, 18, i. e. περιέχει.

ἀμφιξέω, f. έσω. (Ξέω) circa polio cædendo et planando. ἀμφέξεσα χαλκῷ, circum polivi ferro stipitem, ψ, 196.

ἀμφίπεδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) cinctus campis et planitie. ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον, in collem circumdatum campis, Py. 9, 95, ἑκατέρωθεν ἔχοντα πεδίον.

ἀμφιπείρω, f. ερῶ. (Πέρα) circa configo et affigo. ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, A, 465. I, 210. γ, 462. μ, 365. ξ, 75, 430.

ἀμφιπέλομαι, (Πέλω) versor circa, verto me et sum circa. ἀοιδὴ, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, α, 352, cantio, quæ audientibus recentissima obversetur auribus.

ἀμφιπένομαι, (Πνέω) occupor cura et labore circa aliquid, *beschäftige mich womit, (am engaged with something.)* τοὺς ἰητροὶ ἀμφιπένονται, Π, 28. τὸν μὲν Παφλαγόνες ἀμφεπένοντο, N, 656. δῶρα δὲ Μυρμιδόνες, T, 278. τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, Φ, 203, quod facete dictum: anguillæ et pisces curant eum in aqua submersum, velut medici. τὸν οὐ κύνες, Ψ, 184. Μενέλαον, Δ, 220, curabant eum, vulneratum. τὸν μὲν Αὐτολύκου παῖδες, τ, 455, περὶ αὐτὸν, τὸν Ὀδυσσέα, ἐπονοῦντο; ut δὲ in sequenti versu sit, nam, enim; et ut hæc cura ibi explicetur. οἵ μου πατέρα, qui circa patrem meum versari solebant, ο, 446.

ἀμφιπεριστέφω, (Στάω) circa cingo, circa impleo. οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, non verbis et sermonibus gratia circumdatur, Θ, 175. non pleni sunt sermones gratia.

ἀμφιπεριστρωφάω, (Τρέω) ubique circum agito et versor. Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα ἵππους, Θ, 348, ubique circumagebat currum suum, ad contemplandam fossam.

ἀμφιπίπτω, (Πέτω) circumcido, amplexor cupide. γυνὴ, φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, Θ, 523, mulier, amplectens suum maritum, qui cecidit pugnando pro patria: et apte id dictum de mortuo. ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, gentem eam amplexus sum, laudando, Ol. 10, 118.

ἀμφιπολεύω, f. εύσω. (Πέλω) versor circa aliquam rem, curo aliquam rem diligenter. deinde et δουλικῶς, ministro tanquam honestior servus aut ancilla. et in genere, administro aliquid. εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι, si quidem ille adveniens meam vitam cura sua et præsentia foveret, σ, 253. τ, 127, et loquitur ibi Penelope de marito suo absente. ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σε ἔχει ἀμφιπολεύειν ὄρχατον, O senex, non imperitus es curandi et administrandi opera tua hortum, ω, 243. et 256, τίνος ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; quibus duobus, posteriori certe loco, est vox δουλικὴ, nam præcedit, τίνος δμὼς εἶς; cui servis? τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, καὶ ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν, υ, 78, versari cum furiis. quo loco est tacitus ψόγος γάμου, quasi satius sit consociari cum furiis quam cum re nuptiali. cæterum hoc vult, raptæ sunt clam ex terra sua per prædones, et in servitutem abductæ, ubi in perpetuo sunt mœrore.

ἀμφιπολέω, f. ήσω. (Πέλω) circum versor. ἤδη μὲ γηραιὸν μέρος ἡλικίας ἀμφιπολεῖ, i. e. περιέχει, περικυκλεῖ, Py. 4, 280. et 483, τρώμην ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, vulnus curare, θεραπεύειν. λέκτρον ἀμφεπόλησαν, Ne. 8, 11, circumierunt et curarunt lectum conjugalem amores personificati.

ἀμφίπολος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui se vertit et agit circa aliquid. ab ἀμφὶ et πολέω. in specie sic vocatur minister vel ministra, honestior, quam servus et serva, *ein bedienter, eine bediente, (a serving-man, a maid-servant.)* hinc Ulysses ipse hoc nomine compellat puellas elegantiores Nausicaæ virginis regiæ, ζ, 218, ἀμφίπολοι, στῆτε οὕτω ἀπόπροθεν, *jungfern, tretet ein wenig bey seite, (maids, step aside awhile,)* cum ipse nudus vellet abluere se in flumine. sicut et Nausicaa eas sic vocat, 199, 209, 238, 239, ubi vocantur εὐπλόκαμοι, capillis eleganter compositis ornatæ; et λευκώλενοι, candidis brachiis præditæ, i. e. formosæ natura, sicut prius epitheton est, formosæ arte et ornatu addito. pulcræ enim puellæ ad ministeria hominum principalium eligebantur. est ergo ἀμφίπολος, qui vel quæ circa herum vel heram versatur et præsto est: sicut πρόπολος est, dux viæ, qui præcedit alium. apud poëtam est nomen fœmineum, ἡ ἀμφίπολος, κόρη ἆσσον προσπολουμένη, et honestior τῇ δμωῇ ἢ δούλῃ. an vero semper liberæ fuerint αἱ ἀμφίπολοι, dubitari omnino debet. cæterum eadem dicitur ἡ πρόσπολος. Herodotus certe distinguit ἐλευθέρας et ἀμφιπόλους. οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύο ἕποντο, de Helena prodeunte in publicum, Γ, 143. sic de Penelope, α, 331. π, 413. σ, 206. τ, 601, 602. ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη, α, 335, Penelopæ. coll. 362. δ, 751, 760. ρ, 49, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Γ, 422, eædem puellæ, quæ cum Helena prodierant, et nunc domum reverterant. et vide antiquam strenuitatem puellarem in opere faciundo, e. c. texendo. μολοῦσα πρὸς μέγαρα, ἀμφιπόλοισι κέκλετο, iens domum suam, ancillas vocavit, Z, 286, Hecuba. et 324, Ἑλένη μετὰ δμωῇσι γυναιξὶν ἧτο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα ἐκέλευε, ubi eædem sunt δμωαὶ et ἀμφίπολοι. et 399, ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ, παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, cum Andromache una ibat ancilla, puerum Andromaches habens in ulnis ad pectus. coll. 372, σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ, cum ancilla eleganter induta, ut non pulcræ solum vestes hoc epitheto notentur, sed et puellæ ipsius justa habitudo corporis, ut vestes apte impleret. eadem hæc vocatur τιθήνη, 389, coll. 467, διὰ τὸ θηλάζειν τὸν βασιλικὸν παῖδα. et 499, πολλὰς, multas ancillas Andromaches, quæ lugent mortem heri falso nuntiatam. ergo bene tractaverat Andromache suas: χρὴ γὰρ τοὺς δεσπότας οὕτω δεσπόζειν, ὅπως εὐνοῶνται. ὑπὸ δ' ἄνακτι ῥώοντο ἀμφίπολοι χρύσειαι, ζωαῖς νεήνισιν ἐοικυῖαι, Σ, 417, ubi sermo est de Vulcani ministrabus τερατώδεσι, ex auro fabricatis, ἀναγκαίως ὑπουργούσαις τοῖς κατ' αὐτὸν ἔργοις. ῥώοντο, i. e. ἐῤῥωμένως ἐπονοῦντο ὑπὸ αὐτῷ. notantur vires ignis, et ars Vulcani egregia: nam ignis vivit quasi, et rubet sicut aurum; et ejus ope valida, artifex facit opera quasi viventia et divina, cæterum h. l. divina comparantur mortalibus, θεῖαι hæ ministræ puellis mortalibus; quod alibi fit vice versa. ἀμφίπολος ταμίη, Ω, 302, 304, quæ Priamo aquam dat ad manus lavandas. κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα *(den schönen hausmägdchens) (the pretty housemaids,)* ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, X, 442, de Andromache, curante lavacrum Hectori. coll. 449, ubi eædem dicuntur δμωαὶ εὐπλόκαμοι, et comitantur duæ earum heram. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε, aquam ad manus lavandas ancilla ex gutto superfundebat manibus, α, 136. δ, 52. η, 172. ο, 135. ρ, 91. γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ, α, 191, ubi sermo de sene Laërte, ruri vivente cum una vetula ministra: de qua ω, 365. ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, impera ancillis ut opus faciant, α, 357. φ, 351. ἀμφίπολος Φυλὼ, ministra elegans Helenæ, δ, 133. δύο ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ζ, 18, quæ Nausicaam, regiam virginem, sequebantur; pulcerrimæ et elegantissimæ, nullo tamen anxie quæsito ornatu. coll. 109, 108, 80. et 52, ubi ministræ matris regiæ valde mane surgebant cum domina sua ad opus faciendum, i. e. nendum. et 115, 135, κοῦραι εὐπλόκαμοι. 209, 210, 260, 320. ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς, ministræ removebant vasa convivii in domo regia, η, 232. et 235, ubi regina cum suis ancillis dicitur texuisse vestes. et 335—342, ubi lectum parant hæ ministræ hospiti, eumque eo ducunt. οὔτις δμώων οὐδὲ ἀμφιπόλων, ι, 206, ubi δμῶες sunt servi mares. ἀμφίπολοι κεδναὶ τέσσαρες, in domo Circes, κ, 348—370, quæ fortasse notant quatuor anni tempora, voluptati inservientia. sic μ, 18. ἀμφίπολον ταμίην, π, 152, apud Penelopen. ἀμφίπολοι λευκώλενοι, Penelopes, σ, 197, 181, 210, 302. τ, 90, coll. 60, 82, 317, 514. φ, 8,

61, 66. ψ, 227, ἀμφίπολος μία μούνη. τύμβον ἀμφίπολον, Ol. 1, 149, conf. τύμβος. et h. l. nomen est in sensu passivo, notans tumulum sepulcralem qui ambiri potest ab omni parte: et sic accentus recte se habet. sed cur ἡ ἀμφίπολος, quæ ponitur in sensu activo, non habet accentum in penultima, sicut ἡ πρωτοτόκος, primipara, quæ differt ab πρωτότοκος primogenitus? responsionem vide sub ἀκροπόλος. sic et ὁ ἡ ἐπίπολος, quod non est nomen δουλικὸν, sed notat τὸν μέχρι τέλους πολοῦντα καὶ παραμένοντά τινι, e. c. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος, *mein beystand. (my assistance.)* l. c. est τύμβος κύκλῳ περιοδευόμενος καὶ ἀμφιπολούμενος. ἀμφιπόλους, famulos, in masculino. Ol. 6, 53, ut ex contextu apparet; nam mittuntur peregre. apud Homerum solæ reginarum sunt ministræ.

ἀμφιπονέομαι, f. ήσομαι. (Πνέω) laboro circa, curo, efficio. τὸν μὲν Τυδείδης ἀμφιπονεῖτο, θαρσύνων ἔπεσιν, circa hunc laborabat multum Diomedes, hortando eum verbis, Ψ, 681. et 159, τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα, hæc autem curabimus. πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτό σοι, sepulturam curasset tibi pater tuus, υ, 307.

ἀμφιποτάομαι, f. τήσομαι. (Πέτω) circumvolo, *fliege drum herum, (fly round about.)* μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο, mater circumvolitabat, de passere, cujus pulli rapiebantur, B, 315. nam in compositis πωτάω locum non habet, sed ποτάω.

ἀμφίρυτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) circumfluus, aqua circumdatus. potest et esse, circummunitus. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, α, 50, ubi fœminina forma est Ionica. et ponitur hoc epitheton, ad differentiam τῶν χεῤῥονήσων, simul et, ut credibile fiat, cur ille πολυμήχανος viam ad effugiendum nullam invenire potuerit. sic et α, 198. μ, 283. Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, in insula Dia, λ, 324. Κέῳ ἐν ἀμφιρύτῳ, Ist. 1, 9. inest tamen simul notio τοῦ, circumdatus custodia et munimento.

ἀμφὶς, (Ἀνὰ) adverb. ex ἀμφὶ ortum; habetque varium usum. ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες, I, 460, cognati circa eum stantes. δοιαὶ ἀμφὶς ἕκαστον, Λ, 633, ad unumquodque duæ. et 747, δύο, duo apud quemque. βαθὺς δὲ Τάρταρος ἀμφὶς, circa eos, Θ, 481. λεῖος ἱππόδρομος ἀμφὶς, inter utramque metam erat planum curriculum, sc. a carceribus usque ad calcem, Ψ, 330, *dazwischen, (between.)* περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες, Ω, 488, vicini ex omnibus partibus, *um ihn herum, neben ihm, (round him, by him.)* ὀλίγη γ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, Γ, 115, inter utrosque, Græcos et Trojanos, paullum erat spatii. *zwischen beyden war nur ein kleiner raum, (between both there was but a small space.)* ἀμφὶς ἀρωγοὶ, utrimque erant advocati et defensores, Σ, 502, *auf beyden seiten, (on both sides.)* ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, Ψ, 393, i. e. ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ τῆς ὁδοῦ, *eines auf die seite weg, das andre auf die andre, (one on one side, the other on the other.)* ἀμφὶς ἀριζήλω, utrimque et ambo conspicui, Σ, 519, i. e. ἀμφοτέρωθεν, Ἄρης μὲν ἐκεῖθεν, Ἀθηνᾶ δὲ ἔνθεν. δούρασιν ἀμφὶς, hastis dupliciter, i. e. utrâque manu, Φ, 161. τοὺς ζυγὸν ἀμφὶς ἐέργει, hos boves jugum distinet simul et continet, N, 706, separat junctos. οὐδὲ αὐτοὶ τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον, utrimque illi non expectabant impetus sagittarum eminus, O, 709, ubi ἀμφὶς est, separati a se invicem et intermisso spatio distantes: potest tamen et esse, ex utraque parte, *beyderseits, (on both sides.)* nam utrique statim concurrebant, cominus pugnaturi. Διὸς ἀμφὶς ἥσθην, sedebant separatæ a Jove, Θ, 444, in signum tristitiæ. πολλοὶ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφὶς, Ξ, 123, plantarum erant ordines circa et separatim. ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς ἄλλα ἀποδάσσεσθαι, simul et separatim *(ohne das übrige, überdem) (without the rest, besides)* Graiis alia me divisurum, X, 117. οὐ γὰρ ἔτι ἀθάνατοι ἀμφὶς φράζονται, B, 13, 30, 67, i. e. οὐκ ἀμφιβάλλουσι καὶ ἀμφισβητοῦσιν, οὐκ ἀμφιλίκτως ἔχουσι, non dubitant, non divisis sunt sententiis, non diversa sentiunt. imo id vult: omnes jam dii in id consentiunt. sic N, 345, τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε, duo diversis sententiis, diversa sentientes: cui opponitur ἕνα θυμὸν ἔχειν, ὁμὰ φρονεῖν, ὁμοφρονεῖν, unde est ἡ ὁμοφροσύνη: at ἀμφὶς φρονεῖν est ἡ διθυμία, διχοστασία, διψυχία. ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, M, 434, sursum trahit libram ex utraque parte æquans lances, *ziehet die wage auf, und machet sie auf beyden seiten gleich, (draw up the balance and make it equal on both sides.)* ἅρματος εὖ ἀμφὶς ἰδὼν, currum bene ex omnibus partibus inspiciens, B, 384, i. e. κύκλῳ καὶ πέριξ. τάφρος ἀμφὶς ἐοῦσα, fossa interjecta, H, 342, *der dazwischen seyende graben, (the intervening ditch.)* πολλά σε ἀμφὶς δάκρυα ἔχεον, ω, 45, circum te. et 65, πολλά σε ἀμφὶς μῆλα κατεκτάνομεν. possit quidem ibi esse, tui causâ, ut Germani dicunt, *thränen um einen vergiessen, (to shed tears on account of some person:)* sed præstat circa. ἀγορὴ Ποσιδήϊον ἀμφὶς, forum juxta Neptuni sacrarium, ζ, 266. κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς ἵσταντο, eam circumstabant, η, 4. ἦν ἀμφὶς ἀλοιφὴ, de carne suilla, tegebat eam pinguedo, θ, 476. οἳ ῥά μιν ἀμφὶς ᾤκεον, qui circa eum habitabant, ι, 399. δεσμοὶ ἀμφὶς ἔχοιεν, sc. ἐμὲ, circum contineant me vincula, θ, 340. ἵπποι ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, γ, 486. ο, 184, utrimque habentes in cervicibus. sed α, 54, κίονες, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι, columnæ quæ distinent utrâque suâ parte contingentes. εἰρήσεταί με ἀμφὶς ἕκαστα, *wird mich um alles befragen, (will question me about every thing,)* τ, 46, de quavis re separatim. et 221, ἀμφὶς ἐόντα, me qui eram circa eum inde a tam longo tempore, *da es so lange her ist als ich um ihn war, (as it is so long since I was about him.)* potest et esse, me absentem ab eo. sic ω, 217, μὲ, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. ἀμφὶς ἐκείνων, ξ, 352, separatus ab illis. ἀμφὶς φυλόπιδος, sine pugna, separati a pugnâ, π, 267, procul a pugnâ. τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες, pretium pro iis afferentes, χ, 57. περὶ ᾧ πολλὰ ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη, circa quem multi fustes utrimque fracti sunt, Λ, 558, i. e. κύκλῳ, πάντοθεν, μὴ περὶ ἕνα τόπον σώματος, ἀλλὰ ὧδε καὶ ἐκεῖ. ἀμφὶς ἐσθῆτος, de veste, *um ein kleidungstück, (for, about, a garment,)* præmio certaminis. Py. 4, 451, ubi est pro ἀμφί. ex quibus exemplis vis hujus voculæ varia pro contextu apparebit. generalis notio est, *um, (about.)*

ἀμφιστάω et *ἀμφίστημι*, f. στήσω. (Στάω) circumsisto, circumsto. ἀμφὶ δέ σε ἔστησαν κοῦραι, circumstabant te puellæ, ω, 58. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι, pro ἀμφέστησαν, Σ, 233. Ψ, 695. κλαίων δ' ἀμφίστατο ὅμιλος, Ω, 712. Ἐπειοὶ ἀμφίσταντο, Λ, 732. κασίγνητοί μιν ἀμφὶς ἵσταντο, η, 5, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι ἵσταντο, ι, 380. 381.

ἀμφιστεφὴς, εος. ὁ ἡ. (Στάω) circa positus cum expletione aliqua. κεφαλαὶ δέ οἱ (τῷ δράκοντι) ἦσαν τρεῖς ἀμφιστεφέες, Λ, 40, de dracone tricipite, capita ei erant tria circa collum enata et dense posita, ut in omnes partes promineret unum caput; κατὰ κύκλον καμπτόμεναι.

ἀμφίστομος, vide sub ἀκάζω.

ἀμφιστρατάομαι, (Στρῶ) sto cum exercitu circa, circumsideo hostiliter. τὴν ἀμφιστρατόωντο (vide simplex στρατάομαι) διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, Λ, 712, hanc urbem oppugnabant, cupientes diripere eam: nam τὴν pertinet ad utrumque verbum.

ἀμφιτέμνω, (Τέμω) separo. τάμνοντο ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα οἰῶν, Σ, 528, pro ἀμφιτάμνοντο, intercipiebant, sc. hostes incurrentes: *sie schnitten die heerden von der stadt ab, (they cut off the herds from the town.)*

ἀμφιτάπης, *ἀμφιτάπος*, vide sub τάπης.

ἀμφιτρομέω, (Τρέω) pavidus et sollicitus sum ob aliquid. τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δείδια, μή τι πάθῃ, δ, 820, et hujus filii mei causa contremisco et timida sum, ne quid accidat ei.

ἀμφίφαλος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) est epitheton galeæ, in fronte et in cervice et ad utramque aurem habentis prominentias. est idem quod τετραφάληρος, quod vide quatenus hæ prominentiæ considerantur ut duo paria, quorum unum par in fronte et cervice residet, alterum ad aures, eatenus galea est ἀμφίφαλος, quatenus ut quatuor prominentiæ, dicitur τετραφάληρος: ut per posterius explicetur prius, E, 743. Λ, 41. *auswärts gebogene hervorragende bedeckungen am helme, (guards to the helmet projecting and bending outwards.)*

ἀμφιφορεὺς, έως. ὁ. (Φέρω) proprie est μέγα κεράμειον, ὃ ἀμφοτέρωθεν φέρεται, τῶν ὤτων αἱρόμενον, vas majus fictile, quod duabus ansis portatur aut tollitur. deinde in genere, vas majus ἄμφωτον, duabus ansis præditum. sic, χρύσεος ἀμφιφορεὺς, Ψ, 92, qui h. l. erat φιάλη ἄμφωτις. et 170, μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, vasa majora, plena melle et adipe, *grosse zweyhenkelige geschirre voll honig und talg, (large two-handled vessels full of honey and fat;)* quales ponebantur in rogo. οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, vinum in amphoris para mihi, β, 290, *wein in grossen irdenen krugen oder flaschen, (wine in large earthen pitchers or bottles.)* et 349, οἶνόν μοι ἐνάφυσσον ἀμφιφορεῦσι, *fülle mir wein in die kruken, (draw me wine in rundlets.)* et 379, ἐνάφυσσεν. sic, πολλὸν γὰρ οἶνον ἐνηφύσαμεν ἀμφιφορεῦσι, ι, 164, 204. ἀμφιφορῆες λάϊνοι, ν, 105, *steinerne wasserkrüge, (store pitchers.)* χρύσεον ἀμφιφορῆα, Διωνύσου δῶρον, ἔργον δὲ Ἡφαίστου, ω, 74, i. e. vinum in eo antea bibi solebat, et factus erat artificiose per ignem: et est idem paullo ante ex Ψ memoratus. cæterum ἀμφιφορεὺς fortasse minor est πίθου, sed non necessario et βίκου. Vide sub κρατὴρ, prope medium.

ἀμφιφράζομαι, f. άσομαι. (Φάω) disspicio et consulto ex utraque parte. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι, accurate disspicite et deliberate, Σ, 254.

ἀμφιφύω, f. ύσω. (Φύω) circa nascor, circa enasci facio. ὕλη σπέος ἀμφιπεφύκει, sylva specum circumcreverat, ε, 63, quanquam fortasse rectius separatur præpositio a verbo, et refertur ad solum nomen.

ἀμφιχαίνω, f. ανῶ. (Χάω) aperto ore deglutio, et absorbere conor: *ich sperre das maul auf und suche zu verschlingen, (I open my mouth and strive to swallow.)* ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ ἀμφέχανε στυγερὴ, Ψ, 79, sed me quidem deglutivit fatum odiosum, inquit umbra Patrocli. hinc intelligitur quid sit χανδὸν ἑλεῖν ἢ πιεῖν.

ἀμφιχέω et *ἀμφιχεύω*, f. έσω et εύσω. (Χάω) circumfundo, circumsterno. δέσματα ἀμφίχεε ἑρμῖσιν, de Vulcano illaqueaturo adulteros suos, θ, 278, conf. simplex χέω. et 297, δεσμοὶ Ἡφαίστου ἀμφέχυντο, pro ἀμφικέχυντο, plusquamp. pass. circumfundebantur: et notatur hoc metaphorico verbo ἡ λεπτότης τῶν δεσμῶν. Ἀθήνη ἀμφέχευε πολλὴν ἠέρα αὐτῷ, η, 15, i. e. ipse captabat tempus vespertinum ad introeundum. sic, κορύθεσσι Ζεὺς, P, 268—270, Jupiter multam nebulam circumfudit galeis, i. e. magna orta erat nebula. αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντα Ὀδυσῆα, χ, 498, amplexabantur eum. θείη δέ μιν ἀμφέχυτο ὀμφὴ, B, 41, et divina admonitio circumfusa erat circa eum, i. e. totum eum ceperat et occuparat in animo. ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο, N, 544, et mors eum totum

occupaverat. sic et, μὶν, Π, 414, 580. ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, Ψ, 764, vestigia præcedentis pressit pedibus suis, antequam pulvis ea compleret. τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη, δ, 716. circa eam fundebatur mœror. ὕπνος νήδυμος ἀμφιχυθείς somnus profundus, circum totum hominem fusus, Ξ, 253. Ψ, 63. Τηλέμαχος ἀμφιχυθεὶς πατέρα, totum patrem circumamplexus, π, 214, quod plus est quam περιφύς.

ἀμφιχρίω, (Χρίω) circuminungo. ἀπολούσομαι καὶ ἀμφιχρίσομαι ἐλαίῳ, ipse lavabo me et circuminungam, ζ, 219. 220.

ἀμφίχυτος, ου. ὁ ἡ. (Χέω) circumfusus, circumaggeratus. τεῖχος ἀμφίχυτον, munitio circumaggerata, agger, Υ, 145, τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ περικεχυμένον, i. e. τὸ ἐξ ἀναχώματος ὄν: ein wall, (a rampart.) tale simul est βουνοειδὲς, habet figuram collis longi, καὶ ἀμφοτέρωθεν κατακεχυμένον τῇ ἐξ ὑψηλοῦ ἐφ' ἑκάτερα χθαμαλότητι, vergit utrimque leni fastigio ex alto versus planum.

ἀμφιδέξιος, vide περιδέξιος, et sub δόρυ, bis, haud procul a fine.

ἀμφόδων, vide sub ᾿Οδοὺς, prope initium.

ἀμφοτερόγλωσσον, vide sub οἰωνοσκοπία.

ἀμφότερος, α, ον. ('Ανὰ) uterque. in singulari ponit poëta tantum neutrum genus, elliptice. ἀμφότερον (κατὰ,) βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής, Γ, 179, beydes ein vortreflicher fürst und ein starker kriegesmann, (both a good king and a brave warrior.) ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις, inquit Juno, Δ, 60, i. e. ἀμφοτέρωθεν ἔχω τὸ πρεσβεῖον, ὡς καὶ εὐγενὴς, καὶ σὴ ἄλοχος. et 145, ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος. sic et H, 418, N, 166. Σ, 365. ξ, 505. ο, 78. sed pluralis et dualis est frequentior. ἀμφότεροι, sc. στρατοὶ, Ω, 395. Υ, 155. ἀμφότεροί περ, nos ambo tamen, Φ, 308. ἰῇ ἐγεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι, X, 478. φιρέσθων, Ψ, 809, ἐς μέσον ἀμφοτέρων, Z, 120, in medium spatium inter duas acies. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων, H, 277. ἀμφοτέρων φυὴν ἐδάην, utriusque staturam cognovi, Γ, 208. et 416, μέσσῳ. ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετο, utrosque tela attingebant, Θ, 67, es hafteten an beyden die gewehre, (the weapons hit both,) i. e. μάλα πολλοὶ ἔπιπτον ἑκατέρωθεν. sic et Λ, 85. O, 319. Π, 778. ἔκλινον, N, 303. τεθνειώτων, Π, 16. οὔατα, Φ, 455. ποδῶν, X, 396. ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, nahm sie beyde bey der hand, (took both by the hand,) γ, 37. μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε, Γ, 85. et 321, μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, inter ambos posuit. ἐπὶ τάνυσαν, N, 359. ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, utrisque acclamabant, Σ, 502. ἄρειον, utilius, T, 56. et 159, ἐμπνεύσῃ μένος. ὀνείδεα, Υ, 246. ἔρις ἀμφοτέροισιν, Ψ, 490. et 526. δρόμος. et 574, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, jus dicite in medium ambobus, unparteyisch, (impartially.) et 736, νίκη. ἔριν μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν, γ, 136. τοῖσιν ἀγάσσατο, δ, 658. et 339, ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν, coll. ρ, 130. πόδεσσι, ε, 414. ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα, gah jeder von beyden parteyen einen anführer, (and appointed a leader to each party,) κ, 204. σκοπέλοις, μ, 239. μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, ξ, 394. ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο, π, 215. et 312, ἡμῖν. ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, φ, 214. ποσὶ, χ, 87. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι, ω, 475. ἀμφοτέραις χερσὶν, quod χερσὶν sæpe et omittitur, E, 416, et ibi χειρὸς pertinet ad ἀπό. Σ, 23, 123. δ, 116. κ, 264. λ, 593. ρ, 356. σ, 28. ω, 315. ἀμφοτέραις πόλεσιν ἐνεβασίλευε, ο, 412. ἀμφοτέρους θαιροὺς, M, 459. τοὺς, Υ, 54, sc. στρατοὺς, ᾿Αχαιοὺς καὶ Τρῶας. et 280, κύκλους, beyde rande, (both margins, edges.) Ψ, 428, sc. ἡμᾶς τοὺς ἡνιόχους. ἱστοῦ προτόνους. μ, 410. χοίρους, ξ, 74. χείσεται, capiet, sc. ἡμᾶς, σ, 17. ἡμέας, τ, 384. ἀμφοτέρας ὀφρῦς, Π, 740. χεῖρε ἀμφοτέρας, ubi dualis cum plurali junctus, Φ, 116. et 489, χεῖρας, sc. τῆς ᾿Αρτέμιδος. π, 16. ω, 397. ἀμφοτέρω, dualis, E, 261. H, 280. Θ, 115. M, 265, 344. N, 783. λ, 211. ψ, 53, 351. ἀμφοτέροιν et ἀμφοτέροιιν, E, 156, 207. υ, 327. ἀμφοτέρας ἰὼν χειρὸς, Ne. 7, 139. in utramvis progrediens partem, sive ad dextram sive ad sinistram. ἀμφότεροι, beyde, (both,) Ol. 9, 126. Py. 4, 220, sc. τοῦ Αἴσονος. Ne. 6, 3. ἀμφοτέρων ὑπὸ, Ol. 7, 23, sc. lyra et tibiis. ἀμφοτέραν (dorice pro ἀμφοτέρων) χαρίτων, Ist. 1, 6. ἀμφοτέροις, Py. 1, 172, 193. Py. 2, 86, 140, sc. τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Py. 3, 165. 4, 298. ἀμφοτέραις (ἐν) βασιλεύει, Py. 10, 3. ἀμφότερον, sc. κατὰ τρόπον, duplici modo, Py. 4, 140. sic ἀμφότερον adverbialiter positum, Ol. 6, 27. Ist. 1, 59, beydes, (both,) sic et neutrum plur. ἀμφότερα, Ol. 1, 166, i. e. κατὰ τὰ ἀμφότερα, beydes, (both.) ἐπὶ ἀμφότερα, sc. μέρη, Ol. 13, 80.

ἀμφοτέρωθεν, ('Ανὰ) adverb. utrimque, von beyden seiten, (on both sides,) et in poëta sæpe est pro πάντοθεν, undique. e. c. η, 113, ὄρχατος τετράγυος, περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν, ubi de tetragono sermo est, quod includitur septo undique. nam latera parallela poëta sumit pro uno, ut igitur tetragonum duo parallela latera habeat. ergo h. l. ἀμφοτέρωθεν est pro τετραχόθεν, πανταχόθεν. πλῆμναι ἀμφοτέρωθεν, i. e. ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν τοῦ ἅρματος, E, 726. M, 55, in utroque latere fossæ. et 431, von beyden seiten, (on both sides.) O, 313, 669. Π, 563. Υ, 170. Ψ, 628. ε, 235. κ, 88, ubi per ἀμφοτέρωθεν explicatur τὸ διαμπερές. κ, 167. μ, 58. φ, 408. χ, 80, 404. Py. 1, 11. Ol. 13, 142, sc. in Isthmo et Nemeâ.

ἀμφοτέρωσε, ('Ανὰ) adv. ad utraque latera, auf beyde ende, (at both ends.) Θ, 223, ad dextram et sinistram, nam notat motum ad locum. Λ, 6, sc. usque ad Ajacis tabernacula ab unâ, et Achillis ab alterâ, parte: hi duo enim in cornibus extremis erant M, 287.

ἀμφουδὶς, vide sub οὖδας, prope finem.

ἀμφράσσαιτο, pro ἀναφράσσαιτο, vide ἀναφράζομαι.

ἄμφω, οἱ αἱ. ('Ανὰ) ambo, ambæ. est ex ἀμφὶ, quatenus ea vox notat duo. in poëta alii casus non occurrunt; sed apud Pindarum est et genit. et dat. dualis, ἀμφοῖν. ponitur de duobus singulis: etiam de duobus populis aut exercitibus. A, 363, ubi de duobus singulis. B, 124, ubi de duobus populis. confer jam, B, 767. Γ, 211. Z, 17, 19. H, 281. Λ, 102. Ξ, 466. Π, 19, 336, 758, 825. P, 103. Σ, 329, 502, 517. Φ, 89, 426. Ψ, 445, 686. θ, 135. κ, 138. λ, 300. μ, 424. ν, 296. π, 15. ρ, 39, 302. σ, 64, 88, 371. τ, 417. υ, 365. φ, 188. ἄμφω ἄνδρας, Py. 4, 326. διὰ ἀμφοῖν, Py. 3, 102. per Æsculapium, et per illum resuscitatum. ἀμφοῖν, ambobus, Ist. 5. 22.

ἄμφωτος, ου. ὁ ἡ. (῎Αω) utrimque auribus vel ansis præditus. ἄλεισον χρύσεον ἄμφωτον, poculum, χ, 10.

ἀμῶεν, pro ἀμάοιεν, vide sub ᾿Αμάω.

ἀμώμητος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui vituperari aut contemni nequit. Πουλυδάμαντος ἀμωμήτου βουλῇ, M, 109, consilio ejus egregii. ἀμώμητον καρπὸν φρενῶν, Py. 2, 135, i. e. ἄψεκτον, non culpabilem.

ἀμῶς, ἀμωσγέπως, vide sub ᾿Αμός.

ἂν, ('Ανὰ) conjunctio, regens indicativum, B, 250, 488. E, 201. optativum, A, 549. Γ, 223. E, 362. conjunctivum, A, 205. E, 85. et valet apud Latinos, certe, quidem, cunque: apud Germanos, nun, wohl, etwa, nur, gar, (well, indeed, perhaps, only, quite,) et similibus οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, kann sichs gar nicht selber nehmen, (cannot take it himself,) Γ, 66. νῦν γε καὶ ἂν, E, 457, nun wohl auch gar, (now indeed, even.) οὐκ ἂν ἔγωγε, non certe ego, Z, 129, 141. et 412, ἐπεὶ ἂν, wenn nur etwa. (if but perhaps.) ex quo recentiores, quasi per contractionem fecerunt ἐπάν. conf. H, 429. Θ, 210. 373. Λ, 187, 202. M, 69, 75. Ξ, 245. O, 40, 69, 80, 209. Π, 747, 848. P, 711. T, 205, 209, 271. Φ, 340. X, 66. γ, 52, 54. α, 41. β, 374, 376. ρ, 455, 586. σ, 22, 31, 379. τ, 348, χ, 132. ψ, 187. οὐδὲ ἂν χρόνος δύναιτο, Ol. 2, 31. et 34. λήθη γένοιτο ἄν. ἐκεῖνος ἂν εἴποι, Ol. 8, 81. σαφὲς οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν, Ol. 13, 65. ὃς ἂν κράτησε, Py. 10, 36. et 47, οὔτε εὕροις ἄν. ὧν αὐτὸς ἂν τυχεῖν, Ne. 4, 148. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ, Ne. 6, 100. et 111, εἴ τί περ ἄν γε ἀνέκραγον. et 131, εἰ δὲ αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι, ἤθελον κεῖνον γε πείθεσθαι ἂν ἀξίαις, Ne. 8, 18. ἔκρινας ἂν κίνδυνον, Ne. 9, 83. κάλλιον ἂν ἐνόστησε, Ne. 11. 32. ἐὰν hinc est, quasi εἰ ἂν, wenn nun, (if.) sed ἂν per apocopen pro ἀνὰ positum, vide sub sequente.

᾿ΑΝΑ', regit accusativum, et tunc fere idem signat quod κατὰ, an, in, durch, (to, in, by.) regit vero et dativum (ablativum) et tunc notat τὴν ἄνω σχέσιν, auf, (to;) etiam σὺν, mit, an, (with, to.) Germanorum an (to) quoque regit duos casus, in diversa significatione. Cum accusativo est, per, in; nonnunquam et distribuit. πολλαὶ εἰσὶν ἀνὰ ῾Ελλάδα, I, 395, in meines vaters lande sind viele, (in my father's country there are many.) paullo latiori significatu geographico ἀνὰ ῾Ελλάδα, in Græciâ, est Py. 2, 110. βασιλῆας ἀνὰ στόμα ἔχων, B, 250, pro ἀεὶ ἐν στόματι. ne quidem nominare debes reges, nedum ut eos culpes. fürsten immer im munde habend, (having princes always in his mouth.) sic ἀνὰ δῶμα, im hause überall, (in every part of the house,) A, 570. O, 101. θυγατέρες ἀνὰ δώματα, per domum, überall im pallaste, (throughout the palace.) ἀλάλημαι ἀνὰ εὐρυπυλὲς δῶ (δῶμα) ῎Αϊδος, Ψ, 74, inquit anima Patrocli nondum sepulti, ich irre an der wohnung herum, (I wander about the habitation.) ἀνὰ στρατὸν, per exercitum, in exercitu, unter der armee, (among the army,) A, 53, 384. καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν, Δ, 209, ubi utraque præpositio æquipollet fere; per confertos ordines in exercitu lato. et 436, per exercitum latum. sic, κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν, K, 82, per naves et exercitum, an den schiffen und in dem lager entlängs, (through the ships and army.) utrumque est, im lager, (in the camp.) πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατὸν, omnes fortissimi existentes in exercitu, N, 117. οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν, non dispergebantur per castra, O. 657, vel et, in castris; sie zerstreueten sich nicht hie und da im lager, sondern blieben beysammen, (they did not disperse themselves through the camp, but continued together.) ἀνὰ πτόλιν, in urbe, Θ, 55. ἀνὰ ὅμιλον ἐφοίτα, ibat per ordines et aciem, gieng an der armee entlängs, und fragte immer die seinen, (went through the ranks of the army asking his men.) Γ, 449. sic et E, 528, encouragirend die seinen, (encouraging his men.) H, 183, 186. ἀνὰ ἑκάστην πύλην, ubi distribuit ἀνὰ, per quamque portam, jeder thor, (every gate,) I, 383. φέρων ἀνὰ ὅμιλον, ad aciem, Λ, 247, in acie. et 259. ἰὼν, M, 49, per copias. ἀλλήλοις, P, 365, in der armee und im gefechte, (in the army and in battle.) κατὰ ὅμιλον. μάχην ἀνὰ, in pugnâ, E, 824, aufführend zum fechten, (leading to the fight.) ἵσταμαι, sto in pugnâ quoties pugnatur, N, 270. sic et, in pugnâ, Ξ, 155. βῆ ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον, Υ, 319, ad et per. E, 167. θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα, currens per pugnam et ad pugnandum, P, 257. O, 584. ἐφόβηθεν (—ἤθησαν) ἀνὰ νῆας, kamen in furcht und zogen

sich zurück an den schiffen, (were seized with a panic and retreated to their ships,) Μ, 470. Ο, 488, *bey, (near.)* Π, 296, et 840, *zu, (to.)* ἀνὰ ἄστυ, in urbe, per urbem, Γ, 245. Ζ, 505. Θ, 517. Σ, 493. ἀνὰ πύργῳ, Μ, 333. ἂν πύργους, Σ, 278, *an den befestigungen, (at the fortifications.)* ergo et ἂν pro ἀνά, ut jam ante vidimus exemplum. τὰ φρονέοντα ἀνὰ θυμόν, in animo, Β, 36. Σ, 4. Φ, 137, ὁρμαίνων. et Ω. 680. ἀνὰ νύκτα, noctu, *in der nacht, (in the night,)* Ξ, 80. ὀδόντας, per dentes, Ε, 74. αἰγιαλόν, in ora maritima, Β, 575, *an der küste entlängs, (along the coast.)* οὐλαμόν, per confertum globum, Δ, 273. Υ, 113. γεφύρας πολέμοιο, Θ, 378, per ordines. Υ, 427, Λ, 160. στόμα, Χ, 452, i. e. ἄνω πρὸς στόμα, vide ἦτορ. sed Π, 349, est, ex, per. *aus, (out of.)* ὁδόν, per viam, *den weg fort, (along the road,)* Κ, 339. et 362, χῶρον. et 466, μυρίκην, *auf, (to.)* ἰωχμόν, *den fliehenden nach, (after the fugitives,)* Θ, 89, 158. ῥωπήϊα, per virgulta, in virgulta, Ν, 199. et 308, μέσους, *in der mitte, (in the middle.)* et 760, προμάχους. κλισίας, Π, 156, ad omnia tabernacula. ὄγμους, ad sulcos, Σ, 546. ἀν' ἰθύν, *gerade zu, (straight forward,)* recta, Φ, 303. δρόμον, in stadio, Φ, 321. et 716, πλευράς, in lateribus. ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, Τ, 212, pedibus conversus ad atrium. ἂν φόνον ἂν νέκυας, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, per stragem cæsorum, per arma jacentia, et sanguinem in terrâ, Κ, 298, ubi ἀνὰ est idem fere quod διά, *drüber und neben weg, (beyond and by the side of.)* et huic uni versui inclusit poëta, quod Xenophon pluribus dixit: ἐπεὶ ἔληξεν ἡ μάχη, παρῆν ἰδεῖν, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην, νεκροὺς δὲ κειμένους, δόρατα παρατεθραυσμένα, ἐγχειρίδια γυμνὰ κολεῶν, τὰ μὲν χαμαί, τὰ δὲ σώμασιν ἐμπεπηγότα. sæpe ἀνὰ *absolute*, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, Σ, 562, per eam vitem undique erant atro colore rubicundi racemi, *überall dran, (every where.)* sæpe ἂν avulsum ab aliquo verbo subintelligendo *solum* ponitur, ἂν δ' Ὀδυσεύς, sc. ὤρνυτο vel ἵστατο, Ψ, 755. sæpe ἀνά, abjecto α, *coalescit* cum sequente voce, ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον, Ε, 87, per campum. et 96. sic et Ψ, 464. ἀμπόνον pro ἀνὰ πόνον, ad laborem, Ν, 239, i. e. ἔνθα ἐπονοῦντο οἱ ἄνδρες. sic et Ρ, 82. ἀμφυτά, pro ἀνὰ φυτά, per plantas, Φ, 258. sæpe compositum cum verbo, *avellitur*, ἀνὰ δὲ ἴσχεο, Η, 110, i. e. ἀνέχου, sustine, *fasse dich, (collect thyself.)* αἶψα ἂν ξηράνῃ, Φ, 347, ubi videtur esse pro ἀναξηράνῃ. possit tamen et esse conjunctio ἄν. ἀνὰ τρίχας ἕλκετο, pro ἀνείλκετο, evellebat, Χ, 77. et 276, ἀνὰ δ' ἥρπασε, eripuit ex terra ἄνω. et 399, ἀνά τε τεύχεα ἀείρας, pro ἀναείρας, *hinaufhebend, (lifting up.)* ἂν δ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, ψ, 709, ubi ex composito verbo repetitum solum positum cum apocope. et 812, ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, pro ἀνῶρτο. et 882, ἂν δ' ἄρα ἄειρε, pro ἀνήειρε, sustulit, ubi ἂν versum incipit, et ἄειρε claudit. ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε, pro ἀνέβαινε, β, 416. ἀνὰ κρητῆρα κέρασεν pro ἀνεκέρασεν, γ, 390. porro ἀνὰ cum accusativo, α, 193, ἀνὰ γουνόν, per fertile solum, huc et illuc. nam distribuit. sic 365, ἀνὰ μέγαρα, in domo hic et illic. ἀνὰ θυμόν, in animo, β, 116, 156. et 259, ἀνὰ δώματα ἴσαν, in domum ibant. et 291, ἀνὰ δῆμον, in populo hinc inde. et 430, ἀνὰ νῆα, per navem. γ, 215, publice. δ, 638, 666, 768. ε, 60, et 329, ἂν πεδίον, et 330. ἂν πέλαγος. et 456. ἂν στόμα, per os. η, 72, 129. θ, 7. et 115, ἂν δέ, sc. ἔστη. 118, ἂν δ' ἔσταν. 173. ι, 7. et 209, ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ἔχευε, ubi ἀνὰ distribuit, ad singulas mensuras vini, vicenas aquæ affundebat, *zu jedem maas wein goss er zwanzig mass wasser, (to each measure of wine he poured twenty measures of water.)* hinc medici in formulis suis sumsere suum ἀνά, distribuens in æquales portiones. κ, 63, 251, 275, 308. λ, 495. μ, 143, 333. νειὸν ἀν' ἕλκητον, ν, 32, per novale traxerunt. 367. χῶρον ἄν, ξ, 2, 34, ἀνὰ πρόθυρον. 286, ἀνὰ ἄνδρας. et 474, ἀνδόνακας, pro ἀνὰ δόνακας, per arundineta. ο, 80, 274. π, 461. ρ, 360. σ, 96. 245, ubi deest articulus. οἱ ἀνὰ Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοί. 398. τ, 73, 273, 312, 408. υ, 276. φ, 234, 378. χ, 18, 77, et 132, οὐκ ἄν τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη. et 143, ἀνὰ ῥῶγας, per scalas. 176, 193, 239, 474, ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν. ἀν' ὁδὸν στείχων, ψ, 136. ἀνὰ ῥῖνας προὔτυψε μένος δριμύ, ω, 317. τῶν ἀνὰ πόλιν, Py. 11, 78, eorum in civitate. οἵτε ἀνὰ Σπάρτην, Ne. 8, 21, qui in Spartâ. γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, in suâ terrâ, Ist. 2, 40. προμάχων ἀνὰ ὅμιλον, Ist. 7, 49, in turba propugnantium. ἔργον μίαν ἀνὰ ἡμέραν, opus per unum diem, Ol. 9, 127. ἂν (per apocopen, sequente consonâ) νάπος, in saltu, Py. 5, 50. ἂν τέμενος, Ne. 6, 71, per delubrum. δάπεδον ἂν τόδε, in hôc solo, Ne. 7, 121. κέλευθον ἂν καθαράν, Ist. 5, 28. ἀνὰ μέν, ἀνὰ δέ, per vices, et pertinet ad ὄρσομεν, Ne. 9, 18. cum *dativo* est, sursum, *auf, (up,)* ἄνω. etiam σύν, *mit, (with.)* etiam ad, *an, in, (to.)* ἅρματα ἀμβωμοῖσι (ἀνὰ βωμοῖς) ἐτίθει, currum basi suæ imposuit, Θ, 441, i. e. loco paullum a solo elevato, *auf das gestelle, (on the pedestal, frame.)* ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ, Ο, 152, i. e. ἄνω τοῦ Γαργάρου, *auf der Gargarischen höhe des gebirges Ida, (in the Gargarus, a peak of Mount Ida.)* κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν, *den kopf an pfähle anzustecken, (to stick the head on poles,)* Μ, 177, ubi tamen præpositio avulsa a verbo et postposita, eodem significatu, et rectione dativi eâdem, concipi potest, pro ἀναπῆξαι σκόλοπι, *auf einen pfahl zu stecken, (to fix on a pole.)* sic et λ, 127, ψ, 275, ἀθηρηλοιγὸν (ventilabrum, *eine wurfschaufel,) (a van,)* ἔχειν ἀνὰ ὤμῳ, pro ἀνέχειν, *auf der schulter zu tragen, (to carry on the shoulder.)* ubi ἀνὰ est pro ἐπί. pro σὺν est, Α, 15, 374, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: possit tamen ibi et esse pro ἄνω, *an dem güldenen hohenpriester-stabe oben. er hatte die heilige stirnbinde, demuths halben, an seinen ordens-stab oben angehänget, (at the top of the high priest's golden staff. He had suspended the sacred frontlet, out of humility, at the top of his staff of office.)* sed, ut diximus, potest et esse, unâ cum. cum dativo est ἀνὰ et in illo proverbiali: ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα λίπαργε, ubi λίπαργος est epitheton albi bovis; et dicitur id in eos, qui ne post labores ordinarios quidem quiete fruuntur: nam bos, solutus ab opere diurno, tamen domum portat instrumenta rustica. ἀνὰ est pro ἀνάστηθι, surge, Ζ, 331. Ι, 247. ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο, Σ, 178. σ, 13. sic et Germani sæpe suum, *auf, (up,)* absolute ponunt pro, *stehe auf, (get up,)* sic et ἂν δέ, pro ἀνέστη vel ἀνέστησαν, Γ, 268. Η, 168. Ψ, 887, s. coll. 886. et 837, s. 860. Ol. 13, 102. Py. 4, 60, 166. Ist. 6, 91, quibus locis est avulsum ἀνὰ a suo verbo. et cum *dativo*, ἀνὰ ἵπποις i. e. ἐπὶ δίφρῳ, *auf dem wagen, (on the chariot.)* Ol. 8, 67. et 10, 83. ἀνὰ βωμῷ, Ol. 13, 106. ἀνὰ σκήπτρῳ, Py. 1, 10. Vide sub ἐξάγω, prope finem; κατέρχομαι, prope initium; ἀναπλήθω, prope initium; ἀναβρόχω; ἀνίστημι, paullo a medio; ἀναβάλλω, prope initium; denique sub διάνδιχα.

ἀναβαίνω, f. βήσω. (Βάω) adscendo, conscendo. etiam active, impono, *hebe hinauf, (I lift up.)* ἀνὰ δ' αὐτὴν βήσομεν, ipsam conscendere faciamus, (nam est aor. 1. conj.) imponamus eam in navem, Α, 144, ἀναβήσωμεν αὐτὴν εἰς ναῦν. nam Ionibus τὸ ο et ω in conjunctivo est indifferens. sed: ἀνὰ νηὸς ἔβην, pro ἀνέβην, ι, 177, ubi est, adscendi in navem. et 178, αὐτοὺς ἀμβαίνειν, ipsos conscendere jussi. ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε, β, 416, pro ἀνέβαινε, conscendebat. et 419, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, pro ἀναβάντες. et genitivus est ellipticus, pro ἐπὶ νηός. ἀναβαίνειν dicitur et de navigatione, quando navis in altum mare provehitur. οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Α, 312, ubi ἀναβάντες est, nave soluta et in altum mare directa, *auf die höhe des meeres fahrende, (steering into the open sea.)* πρίν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, pro ἀναβῆναι, α, 210, i. e. ἀναπλεῦσαι, ἐκ τοῦ λιμένος ἀνάγεσθαι, εἰς τόπον τινά, versus locum aliquem. ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν, solventes, γ, 157. ἀναβαινέμεν, pro ἀναβαίνειν, conscendere, δ, 473. ἔνθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ, μ, 293, solventes a littore, ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα πόντῳ, immittemus in altum. σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, conscende nunc diligenter, ο, 209. ἀνέβη μέγαν οὐρανόν, Α, 497, ubi deest præpositio εἰς, quæ exprimitur, Σ, 287, εἰς ἐλάτην ἀναβάς. et Π, 184, εἰς ὑπερῷα ἀναβάς. ἔνθα καθεῦδε ἀναβὰς, sc. εἰς τὸ λέχος, Α, 611, *da schlief er, als er zu bette gegangen, (he fell asleep, when he had gone to bed.)* ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, Γ, 261. sc. εἰς δίφρον. et 311, ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός. et Π, 657, ἐς δίφρον δ' ἀναβάς. ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, Ρ, 541. νεκροῖς ἀμβαίνοντες, mortuos calcantes equi, Κ, 493, si irent per cadavera. nam ἀνὰ sæpe habet dativum. ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, Ψ, 132. et 252, ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ubi ἀνέβαν pro ἀνέβησαν, per syncopen aoristi secundi. ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, Χ, 399. ἐκ τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλή, ζ, 29, i. e. ἀνὰ τοὺς ἀνθρώπους βαίνει, fama per ora virorum vagatur. ἀνὰ δ' ἅρματα ἔβαινον, currum conscenderunt, γ, 493. ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν, λ, 4, s. ubi tamen quidam male legunt ἐν δὲ καί. ἀνὰ ἅρματα, ο, 145, 190. ἡ μὲν ἀνέβαινε ὑπερώϊα, σ, 301. τ, 600. ἀνέβαινε ἐς θαλάμους, χ, 142. ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος βήσατο δίφρον, pro ἀνεβήσατο εἰς, γ, 481. ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο (ut quidam legunt; vide βήσομαι, ut novum verbum) ν, 75, alii autem legunt ἐβήσατο. εἰς ὑπερῷα ἀνεβήσατο γρηΰς, ψ, 1. ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσατο, vel ut alii, ἐβήσετο, ο, 284, et hoc ἀνεβήσετο est imperfectum a novo verbo ex futuro primo facto ἀναβήσομαι. οἱ μὲν ἔπειτα ἀναβάντες (profecti in altum) ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Α, 312, conf. ἐπιπλέω. νῶ ἀναβασάμενοι, postquam nos imposuerant in naves, ο, 474, 475, pro ἀναβησάμενοι, per Dorismum. ἐκέλευσα αὐτοὺς ἀμβαίνειν, jussi eos conscendere navem, ι, 562. λ, 636. μ, 145. ο, 547. ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, ε, 470. ἔνθα ἀναβὰς ὅθι δρίος ἦν, ξ, 353. ἐς δ' ὑπερῷα ἀναβᾶσα, α, 362. δ, 751. et 760, εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε. et 787, ἀναβᾶσα. ρ, 49. φ, 356. ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα, χ, 428. εἰς, ψ, 364. μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, *da sie abgefahren vom lande, schiffeten sie auf dem meere, (having embarked they put to sea,)* δ, 842. ἡμεῖς ἀναβάντες ἐνήκαμεν (τὴν ναῦν, ab ἐνίημι) εὐρέϊ πόντῳ, μ, 401. οἱ δὲ ἐς Σιδονίην ἀναβάντες *(nach Sidonien abfahrend,) (sailing for Sidonia,)* ᾤχοντο, ν, 285. ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης, provecti in altum a Cretæ littoribus, ξ, 252. οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίη, adscendere velit, χ, 132. οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνήρ, οὐ καταβαίη, μ, 77. αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ο, 219, pro ἀναβαίνωμεν, sc. εἰς νῆα. coll. 221. ἂν δ' ἔβη αὐτὴ sc. εἰς τὴν ἀπήνην, ζ, 253. ὁππότε μήτηρ εἰς ὑπερῷα ἀναβῇ, adscenderit, β, 358. ἄμβασε (dorice pro ἀνέβησε) στρατόν, Py. 4, 340, conscendere fecit exercitum in naves, imposuit exercitum in naves, ἐνεβίβασε. nam ἀναβαίνειν sæpe active ponitur, ut vidimus: sæpe et neutraliter positum notat, navigationem ingredi; sicut, finita navigatione, dicitur ἀποβαίνειν. ἀναβαίνων ἐς ἅρμα, Ne. 9, 8. τετείχισται πύργος, ἀρεταῖς ἀναβαίνειν, Ist. 5, 57, ad adscendendum in eam munitionem virtutibus. ἀνέβαν, pro ἀνέβησαν, Ol. 7, 87, adscenderunt in arcem. ἀναβάς· conscendens equum

illum, Ol. 13, 122. ἀναβάσομαι (dorice pro ἀναβήσομαι) στόλον, Py. 2, 113, conscendam classem.

ἀναβάλλω, f. 2. αλῶ. (Βάλλω) sursum tollo. it. induo. it. differo, moror. μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε τοῦτον ἄεθλον, ne differ et procrastina hoc certamen, σ, 584. et hoc sensu maxime in media forma ponitur. μή τι δηρὸν ἀμβαλλώμεθα ἔργον, pro ἀναβαλλώμεθα, Β, 436, ne procrastinemus rem, *lasset uns das werk nicht lange aufschieben, (let us not long defer the work:)* ut ergo ἀναβάλλομαι hoc significatu sit, εἰς ἄλλον καιρὸν παρατείνω, et quasi ὑπερτίθεμαι τὸ πρᾶγμα εἰς δευτέραν βολὴν, nam τὸ ἀνὰ sæpe δευτέρωσίν τινα δηλοῖ, ut in ἀναπαλαίειν, ἀναμάχεσθαι, ἀναψηφίζεσθαι, etc. tempore et opportunitate non uti, pessimum: et nullus sumtus periculosior quam temporis. Hinc Alexander M. interrogatus, quo modo tanta peragere potuerit, respondit, μηδὲν ἀναβαλλόμενος. Hinc est ὁ ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ Hesiodi, Ἔργ. 411. ὅς ἀεὶ ἄταις παλαίει, dilator operum. φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, α, 155. θ, 266. ἀνὰ γάρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν Φήμιος, ρ, 262, quibus locis ἀναβάλλεσθαι, est incipere, *ansetzen, (to begin.)* προοιμιάζεσθαι, προανακρούεσθαι ὡς ᾀσόμενος, *wenn man anfangt die saiten zu rüren, und ein præludium machet, (when a player begins to touch the strings, and makes a prelude.)* nam ἀναβολὴ non tantum ἐπὶ ἀργίας, de pigra dilatione, καὶ ἐπὶ ἱματισμοῦ, de circumpositione vestis, ponitur; sed et ἐπὶ προοιμίου, de initio et præludio aliquo. alii quidem his locis explicant per: πνεῦμα ἀνῆγεν, *sezte sich in athem, (drew breath:)* nam ἀναβάλλειν est et, ἀνάγειν, *in die höhe ziehen oder werfen, (to draw or throw up;)* sicut et nos dicimus, *einen graben aufwerfen, (to throw up a trench,)* ἀναβάλλειν γῆν· et, ὕδωρ ἀναβάλλεται, *wenn es in die höhe springet, (when it springs up.)* putant igitur, vocem his locis notare idem, quod alibi ἀνενείκατο, i. e. ἀνήνεγκεν. conf. Ælianum V. H. in fragm. voce ἀνηνέγκατο. sed his ambagibus opus non est: contextus ipse ostendit, τὸ ἀναβάλλεσθαι initium rei significare, conatu serio. εἴρειν στεφάνους ἐλαφρὸν, ἀναβάλλεο, nectere coronas leviter, omitte, Ne. 7, 114, i. e. a frigida laudatione abstine. ἀναβάλλεο ὡς πόρσιστα, rejice quam longissime, Ne. 9, 69. ἀναβάλλεται γάμον θυγατρὸς, Ol. 1, 128, i. e. μακρύνει, differt, *schiebet auf, (defers.)*

ἀναβαστάζω, vide sub ἀναείρω, ad finem.

ἀνάβλησις, εως. ἡ. (Βάλλω) dilatio, *der aufschub, (delay.)* ἀνάβλησις κακοῦ οὐκ ἔσσεται οὐδ' ἠβαιὸν, dilatio infortunii non erit ne paululum quidem, Β, 380, i. e. ἀναβολὴ, παράτασις. eadem dicitur ἡ βλῆσις: unde est τὸ βλησείδιον. καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται, et sane dilatio, interpellatio, redemtionis mortui corporis fiat, Ω, 655. nam ἀναβάλλεσθαι sæpe est, ἀργεῖν, *wenn in der sache nichts gethan wird, wenn sie gestöret oder ausgesetzet wird, (when nothing is done in the business—when it is interrupted or delayed.)* sic l. c. impedimentum redemtionis.

ἀνάβλυζω, vide ἀναφλύω.

ἀναβολὴ, ῆς. ἡ. (Βάλλω) et per syncopen, ἀμβολή. præludium in musica, exordium. nam ἀναβάλλεσθαι notat et, ordiri, auspicari. τῶν φροιμίων (προοιμίων). ἀμβολὰς, Py. 1, 7, hymnorum præludia, προαναφωνήσεις. conf. προοίμιον. proprie tamen ἀναβολὴ est, dilatio, procrastinatio. de initio cantici est et apud Aristoph. Pax. 830, ἀρχὴ τοῦ ᾄσματος.

ἄναβος, vide sub πρωθήβης, ad finem.

ἀναβράχω, ('Ράω) graviter resono. ἀνέβραχε τεύχεα, cum dejicerentur in terram, Τ, 13. ἀνέβραχεν, ἠΰτε ταῦρος, τόσα ἔβραχε θύρετρα, resonuerunt januæ quantum taurus, cum aperirentur, φ, 48, 49, ubi ἄνοιξιν τῶν θυρῶν exprimit, quando validæ et firmæ januæ post longum intervallum aperiuntur clave. vides simul, ἐπὶ ταυρείας φωνῆς κυριολεκτεῖσθαι hoc verbum. cæterum ad ῥᾷν et ῥάσσειν commode referuntur talia. huc pertinet et βράζω, et βράσσω, et βράγχος, et βρένθος, et similia. de verbo βράσσω est compositum ἐκβράσσομαι, apud Herodot. VII, 188, de navibus, quæ vento vehemente ἐξεβράσσοντο ἐς αἰγιαλὸν, ejectæ et allisæ sunt ad littus. et 190, ποτήρια χρυσᾶ ἐκβρασσόμενα, ejecta fluctibus in littus.

ἀναβρόχω, f. όξω. ('Ράω) deglutio, absorbeo. et ponitur proprie de ingentibus voraginibus, quæ cum sono in se trahunt res. deinde in genere inglutio per guttur. ἀλλ' ὅτε ἀναβρόξειε θαλάσσης ὕδωρ, ubi sermo est de Charybdi, μ, 240, sed quando deglutiebat aquam maris; et præpositio ἀνὰ in talibus ponitur, si πάλιν καὶ πάλιν τὸ αὐτὸ γίνεται: et quia hæc βρόξις, insorbitio, sæpius per diem repetebatur, hinc apte h. l. sic dictum. in genere ἀνὰ sæpe idem est quod κατὰ et κάτω, cum alias sit pro ἄνω: hinc ἀναπιεῖν sæpe est pro καταπιεῖν. ὕδωρ ἀναβροχθὲν, λ, 585, ubi sermo est de Tantalo, cui terra subtrahebat aquam et in se resorbebat, quoties is vellet bibere: aqua reglutita.

ἀναβρύχω, f. ξω, ('Ράω) cum strepitu ebullio, *ich brause auf, (I bubble up.)* ὅθι ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, ubi satis aqua ebullire solet, Ρ, 54. cæterum ejusdem notionis ejusdemque originis verbum est βρύειν, scatere, protrudere; et βρύκειν, i. e. τραχέως καὶ μετὰ ποιοῦ τινος ἤχου ἐσθίειν: et βλύζειν, quod molliori sono idem est quod βρύειν. ab hoc eodem est βρύχειν, et βρόχειν, et βρόγχος, et similia. βρύχειν notat et, rugire.

ἀναβωλακία, ας. ἡ. (Βάλλω) reglebatio, quando glebæ arando sursum convertuntur. *die brache, (a fallow.)* Py. 4, 406, ἀναβωλακίας ὀργυιὰν, mensuram certam ad arandum destinatam in agro. censent quidem nonnulli, esse h. l. adjectivum, ἀναβωλάκιος, ία, ιον, et pertinere ad γῆς: sed id displicet melioribus.

ἀναγαργαρίζειν, vide sub Γάργαρον in R.

ἀνάγεσθαι, vide sub ὕψι, et ἀνάγω, prope medium.

ἀναγίγνωσκω, vide ἀναγνόω.

ἀναγκαία, (ionice ἀναγκαίη) ας. ἡ. (Ἄγω) necessitas, coactio, eadem quæ ἡ ἀνάγκη. sic et ἡ ἀλκαία dicitur pro ἡ ἀλκὴ, προνομαία pro προνομὴ, etc. ὄφρα, καὶ οὐκ ἐθέλων τις, ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ ut pugnet coactus, Δ, 300. ἀναγκαίη γαρ ἐπείγει, necessitas enim urget, Ζ, 85. sic et τ, 73. Vide sub κρείσσων, prope initium, et sub μοῖρα prope initium.

ἀναγκαῖος, αία, αῖον. (Ἄγω) necessitate coactus. it. necessario cogens. *gezwungen, (necessitated.)* it. *zwingend, (forcing.)* χρειοῖ ἀναγκαίῃ, (Ionica terminatione pro ᾳ) utilitate cogente et non evitabili, Θ, 57, ἀναγκαστικῇ. *aus dringender noth, (from urgent necessity.)* ἦμαρ ἀναγκαῖον, Π, 836, ubi valde proprie posita vox; diem abactorium, i. e. τὴν ἅλωσιν πόλεως, καὶ δούλωσιν ἀστῶν, sic apud Sophoclem ἀναγκαία τύχη est conditio servilis, καθ' ἣν οὐ ζώει τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. et omnes servi vel ancillæ primitus erant, vel abacti ex captis urbibus, aut alias bello capti, vel abacti a prædonibus, et sic venditi. hinc patet etymon τῆς ἀνάγκης, quæ abducit et deducit sua vi, quo ipsa vult, non quo nos. μῦθος ἀναγκαῖος, active, cogens, ἀναγκαστικὸς, βιαῖος, ρ, 399, *ein machtspruch, (an authoritative command,)* cui parere necesse est. sic et υ, 344. δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο, servi (nam epitheton idem dicit quod ipsum subjectum) qui ei sua operabantur, *die ihm dieneten, (who attended him,)* ω, 209, nisi malis dicere, esse οἱ χρειώδεις, necessarii, quibus carere non potuerit. Sed prior notio præstat, si contextum intuearis. et 498, ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, quibus jam pugnandum erat ex necessitate, velint, nolint: et dicitur id ibi de senibus, qui necessitate rerum suarum et pro carissimis suis arma sumserant. κάτ' ἀνάγκην μαχηταί. alibi οἱ ἀναγκαῖοι apud recentiores sunt necessarii, cognati, et quibus adesse cogimur. hinc est illud: εὐτύχημα ἐστιν ὀλίγους τοὺς ἀναγκαίους ἔχειν. τὸ ἀναγκαῖον dicitur apud eosdem et τὸ αἰδοῖον, ὡς τινος ἀνάγκης σύμβολον, et hominem cogens ad quædam facienda: Hor. I, Sat. 2, 112. quod idem et ἡ οὐρὰ dicitur, unde illud: τῶν γερόντων αἱ οὐραὶ ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ. idem dicitur et ἡ ἀνδρία, virilitas: unde est ὁ ἀνδροσάθων, ωνος, ὁ μεγάλα ἔχων αἰδοῖα. ἀναγκαῖον λέχος, coactum concubitum, Py. 12, 27,

ἀνάγκη, ης. ἡ. (Ἄγω) necessitas, coactio. *der zwang, (compulsion.)* est ab ἀνάγειν vel ἀνάγεσθαι, cum aliquem contra voluntatem ejus adduco ut faciat aliquid. τίς ἀνάγκη σοί ἐστι, quid te necessitat, *was zwinget dich? (what forces thee?)* Ε, 633, ergo Sarpedon sponte auxilium præstabat. κρατερὴ δὲ ἐπικείσεται ἀνάγκη, potens coactio incumbet tibi, Ζ, 458, ex quo loco illi, qui hanc vocem ab ἀνακεῖσθαι deducere malunt, aliquod speciosum argumentum habent, cum constet, Homerum derivata sæpe jungere solere. cæterum l. c. sermo est de conditione servili: *ein mächtiger zwang, (strong coercion.)* ἣν ἐθέλῃσιν, (si voluerit ipse) ἀνάγκῃ δ' οὔτι μιν ἄξω, nam per coactionem neutiquam eum mecum abducam, Ι, 429, qui locus nostram etymologiam confirmat. *mit zwang, (with compulsion.)* sic et 688. οἷσιν ἀνάγκη, quibus necessitas est. *die dazu gezwungen und durch befehl angeführet sind, (who are compelled to obey orders,)* Κ, 418, quales alibi dicuntur ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, milites ad militandum necessitate ducti. ἀνάγκῃ φεύγοντες, qui necessario fugiunt, non vero simulata fuga, Λ, 150. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ, agite, eamus in pugnam, etsi (καίπερ) vulnerati, necessitate, *aus noth, (from necessity.)* Ξ, 128. ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο, necessario naves defendebant, Μ, 178. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ, Σ, 113, i. e. ἀναγκαίως, vel et, τῇ καθ' εἱμαρμένην, fatali illa necessitate, cui et Jupiter paret. Sic et Τ, 66. ἡμετέραις ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας, fortiter domitos, i. e. victos, nostris manibus, necessario sc. ἂψ ἰέναι αὐτοὺς ὀΐω, Υ, 143. sic Ο, 133, ἂψ ἴμεν ἀνάγκῃ. et Υ, 251, ἀλλά τίη ἀνάγκη νῶϊν, νείκεα νεικεῖν ἐναντίον ἀλλήλοις, quid necesse est nobis, contendere invicem. πολεμίξομεν, εἴπερ ἀνάγκη, Ω, 667, i. e. ἐάνπερ ἀνάγκη, si ita necesse est, *wenn es so seyn muss, (if it must be so,)* nam non φύσει ἀναγκαῖος ὁ πόλεμος, natura nos non cogit ad pugnandum, sicut illa cogit ad cibum aut somnum appetendum; θέσει δὲ καὶ ἐξ ἔριδός ἐστιν τυκτὸν κακὸν, homines ipsi id sibi invicem conciliant malum. potest tamen et intelligi: quandoquidem semel necessarium nobis factum est, ἐπεὶ πέπρωται οὕτως, cum fatum id ita nos cogit; nam 'Ανάγκη est sæpe Dea, ἡ δοξαζομένη κρείττων (potentior) εἶναι καὶ τῶν Μοιρῶν, sæva Necessitas ab Horatio dicta. οἳ ἕθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ, Ο, 199, qui eum jubentem audient eique parebunt vel necessario, *aus zwang, auch gezwungner weise, (from compulsion, of necessity,)* si sponte nolunt. et 345, δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ, recipiebant se intra muros necessitate coacti. et 655, ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ, cesserant retro vel necessario, sic Π, 305, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ, a navibus paullum recedebant necessitate.

Sic sæpe ἀνάγκη in Odyssea, i. e. βίᾳ, ἀκουσίως, ἄκων, non sponte, sed ex necessitate, α, 154, ἄειδε παρὰ μνηστῆρσιν, ἀνάγκῃ. sic et χ, 331. cf. ε, 154. κ, 434. μ, 330. ν, 307. ξ, 27, 298. ο, 310, *die noth wird michs wohl lehren herum zu gehen und zu betteln, (necessity will teach me to go about and beg.)* χ, 353, 451. maxime proprie est. ξ, 272. ρ, 441, τοὺς δ' ἄγαγον (ἤγαγον) ζωοὺς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, alios abducebant vivos, ut operæ ipsis essent coactione, *ihnen aus zwang zu dienen, (to serve them from compulsion;)* nam ἀνάγκη proprie est, quando quis ἀνάγεται, i. e. ἄγεται, εἰς δουλείαν, quando quis abductus est in servitutem. conf. ἀναγκαῖος. Sæpe autem ἀνάγκῃ et *active* ponitur, ἐν βίᾳ, *mit gewalt und zwang, (with force and violence.)* ἥ μιν ἀνάγκῃ ἴσχει, quæ eum vi retinet, δ, 557, sic ut ille velut abductus in ergastulum eniti aut elabi nulla ratione possit. sic et ρ, 143. ε, 14. δρηστῆρες ἄγον (ἦγον αὐτὸν) ζώσαντες ἀνάγκῃ, σ, 75. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον (ἦγον, duxi,) κλαίοντας ἀνάγκῃ, ι, 98, ubi ἀνάγκῃ pertinet ad ἦγον, duxi eos vi et coactos, *mit zwang, (by force.)* ἦτε. sc. γαστὴρ, *der magen, (the stomach.)* ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, jubere solet sui meminisse vi subactum hominem, η, 217. κρατερὴ δέ μοι ἔπλετο ἀνάγκη, κ, 273, nam potens mihi est coactio, cui parendum est. ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσα, ὑπ' ἀνάγκης, *aus zwang habe ich es fertig gemachet, (I have done it by compulsion,)* τ, 156. sic et ω, 145. β, 110. et notat τὴν βίαν τῶν μνηστήρων, qui cogebant Penelopen ad absolvendam telam. θανεῖν οἷς ἀνάγκη, quos mori oportet, Ol. 1, 131. ἀνάγκα (terminatio Dorica pro η.) πατρόθεν, necessitas a patre, i. e. a Jove, imposita, Ol. 3, 51. βοέοις δήσας ἀνάγκης ἔντεσιν, bubulis ligans necessitatis instrumentis, *mit riemenen werkzeugen des zwanges, (with the leather instruments of coercion,)* i. e. loris, Py. 4, 417. ubi ἀνάγκη, active, *habet sua instrumenta*, quæ ab Horatio etiam magis terrifice enumerantur ἐχθρᾷ ἀνάγκᾳ λόγον φράσας δικάζει, Ol. 2, 108, ubi ἀνάγκη est justitia invariabilis, et ea est invisa improbis. σὺν ἀνάγκῃ, necessitate coactus, *aus noth, (from necessity,)* Py. 1, 98. ἀνάγκη ἐκτὸς ἔχειν πόδα, ex necessitate abstinere aliqua re, δι' ἀνάγκην, *aus zwang, (from compulsion,)* Py. 4, 513. Vide sub κρείσσων, et μοῖρα, prope initium.

ἀναγνάμπτω, f. ψω. (Κνάω) incurvo. in specie, nodum nexum solvo, ἀναλύω, *ich beuge rückwärts, knüpfe auf was zusammen geschürzet war, (I bend back, loose something that was tied up.)* ἀνεγνάμφθη αἰχμὴ, cuspis hastæ curvata et retusa est, *legte sich um, (was bent,)* Γ, 348. Η, 259. Ρ, 44, i. e. ἀνεκάμφθη, ἠμβλύνθη. ἐμοὶ δεσμὸν ἀνέγναμψαν θεοὶ, ξ, 348, mihi vinculum, quo ligatus fueram, solverunt dii, ἔλυσαν, ἀνέλυσαν. ἡ μὲν γὰρ σύνδεσις καμπὴν ἔχει, ἡ δὲ λύσις ἀνακάμπτει αὐτήν.

ἀναγνόω et **ἀναγνῶμι** et **ἀναγιγνώσκω**. (Νέω) recognosco, rursus nosco, recenseo, *erkenne wieder, mustere, (I know again, review.)* nonnunquam tamen præpositio abundat quasi, et notat simpliciter γιγνώσκω: sic Ν, 734, μάλιστα δέ κε αὐτὸς ἀνέγνω, imo sane maxime ipse id agnoscit, ἔγνω, ᾔσθετο, sentire solet, ἐπαυρίσκων δηλαδὴ τοῦ καλοῦ, quando fruitur ipse eo bono, ad quod adjuvit pro parte sua, consilio et prudentia: ipse cognoscit multa, et inter hæc id ipsum, quod possit multa cognoscere, fruiturque hac sua perfectione: conscientia sui magnam ei adfert voluptatem. ἔχει γνῶσιν καὶ σοφίαν καὶ νόησιν, qua ipse sibi saltem prodest. οὔ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, nunquam aliquis suam originem ex se ipso didicit, α, 216, nemo ex se novit patrem suum, sed indicandus ipsi est. ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων, ego sola eum agnoscebam, δ, 250. ἐπειδὴ τῶνγε νόον νημερτέα (adverbialiter, certissime) ἀνέγνω, prorsus cognovit, φ, 205. σήματα ἀναγνούσῃ, ei, recognoscenti signa, τ, 250. ψ, 206. sic et, σήματα ἀναγνόντος, ω, 345, et h. l. sequitur genitivus ad præcedens τοῦ, 344; sed prioribus locis sequebatur dativus ad præcedens τῇ: nam genitivus et dativus facile, ob arctam adfinitatem, permutari inter se possunt. cæterum est, ἀναμνησθέντος, ἀναμνησθείσης, recordantis animo. πῶς κέν με ἀναγνοίη, quomodo tandem me agnoscere poterit, λ, 143, coll. 152. deinde ἀναγινώσκειν apud recentiores etiam, legere librum aut scriptum, significat: nam ibi cognoscuntur signa cogitationum picta. ὅντε καὶ κήρυκες ὡρᾶν ἀνέγνων, pro ἀνέγνωσαν, Ist. 2, 35, quem et præcones horarum recognoverunt, i. e. quem sacerdotes Jovis Elei, qui novilunia observabant et proclamabant, maxime illud circa solstitium æstivum quarto quovis anno, quo Olympica celebrabantur, cum amoris affectu noverunt ut victorem. τὸν Ὀλυμπιονίκην ἀνάγνωτέ μοι, ὦ Μοῦσαι, Ol. 10, 1, i. e. ἀναμνημονεύσατε, ἀναγνωρίσατε, εἰς μνήμην ἐμὴν ἀγάγετε, sistite eum menti meæ. cæterum notari potest, τοὺς Ἴωνας sæpe τὸ ἀναγιγνώσκειν ἐπὶ πειθοῦς, de persuasione, usurpasse. sic Herodotus: ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι, pro ἀναπείθεις, suades regi ut bellum gerat, agnoscere facis eum id quasi bonum aliquod.

ἀνάγνωστος; vide sub ἀνάεδνος.

ἀνάγω, f. άξω. (Ἄγω) Sæpe est ex more Ionum pro simplici ἄγω, duco, adduco, abduco, fero. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε, volens volentem duxit in domum suam, γ, 272, ubi nihilo plus est quam ἤγαγε. τὸν δ' οὐκ εἰδότα ὄλεθρον ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνε, abduxit, δ, 534. ἐς μέσσον δ' ἄναγον, pro ἀνῆγον, in medium deduxerunt eum, σ, 88. Sed Α, 310, 311, ἀνάγων, posset videri, præpositionem ἀνὰ notare ἄνω, ἄνω ἤγαγεν, εἰς νῆα δηλαδή: potest tamen et simpliciter, duxit eam ut comes. sic Θ, 203, δῶρά σοι ἀνάγουσι, i. e. ἄγουσι, ferunt. ἀνήγαγον αὐτὸν αὖτις ἐς Ἄργος, duxi eum retro, reduxi, Ο, 29. pluribus in locis est vox nautica, notans, a terra et ex portu in altum provehere vel provehi, aut ex meridionalibus partibus per mare in septentrionales, quæ vulgo credebantur esse altiora. ergo ἀνάγεσθαι plerumque est, ἐκ τοῦ λιμένος ἀναπλέειν, et ἀνάγειν est ἀναπλέειν ποιεῖν. οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μὰψ (nulla ratione) οἴχεσθ' (ᾤχεσθε, *abiistis*) *(ye departed)* ἀνάγοντες, abducentes navibus uxorem meam, Ν, 627. γυναῖκα εὐειδέα ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, mulierem formosam abducebas huc ex longinqua terra, Γ, 48. *brachtest sie von da zu wasser herauf, (broughtest her thence by sea.)* sic et Ζ, 292, Ἑλένην ἀνήγαγεν. et sic apte: nam ex Peloponneso ad Trojanam terram est quasi ἀνάβασίς τις, quia Peloponnesus humilior sita putatur, et διὰ τὸν τοῦ Ἑλλησπόντου κατάῤῥουν, quia Hellespontus defluit versus Ægeum mare. ἀνήγαγεν ἐνθάδε λαὸν, sc. ex Græcia ad Trojam, Ι, 338, *hat das heer hier herauf geführet, (has led the army hither.)* ἀνάγοντο, solverunt e portu, Α, 478. τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν Ἤπειρόνδε, σ, 114, cito eum transportari curabimus navibus, abducemus. τοὶ δ' ἀνάγοντο, solverunt, τ, 202, *sie fuhren ab, (they sailed away.)* et huic ἀνάγεσθαι opp. κατάγεσθαι, ex alto ad terram et in portum accedere, versus terram cursum dirigere. sed ρ, 441, τοὺς δ' ἄναγον (ἀνῆγον) ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, alios duxerunt vivos ut servirent sibi. propria tamen vis vocis est, ἄνω ἄγειν. ἐκ λεχέων ἀνάγει φήμην παλαιὰν, excitat, surgere facit, Ist. 4, 37. ὅταν ἀνάγῃ ἑπέτην, quando secum ducat hunc comitem, Py. 5, 4. ἀνὰ δ' ἄγαγον (ἀνήγαγον) ἐς φάος *brachten ans licht, (they brought to light,)* Ist. 6, 91. εὐκτὰ ἀνάγων Τροΐαθεν, vota advehens ex Troja, Ne. 7, 59, conf. εὐκτά. στρατιὰν δεῦρο ἀνάγων, Ne. 11, 45.

ἀναγωγὴ, vide sub ὕψι, et ἀνάγω.

ἀνάγωγον, τὸ, vide sub ἌΓΩ, paullo ante medium.

ἀναγώνιος, vide ἐναγώνιος.

ἀναδαίρω, vide sub ΔΈΡΩ.

ἀνάδασμος, vide sub δάζομαι, et ἄμπαλος.

ἀναδέδρομα, ἀναδρομὴ, vide sub ἀναδρέμω.

ἀναδείκνυμι, f. δείξω. (Δείκω) ostendo. ἀνέδειξαν ἀπείροις, Ist. 8, 105, innotescere fecerunt ignaris. ubi tamen alii legi jubent, νεαρὰν ἔδειξαν.

ἀναδέρκω, (Ὄρω) visum recipio, *sehe wieder auf, (I open my eyes again.)* ὁ δ' ἀμπνύνθη (spiritum recepit) καὶ ἀνέδρακεν (aor. 2. ind. a.) ὀφθαλμοῖσιν, Ξ, 436, *schlug die augen wieder auf, konnte wieder sehen, (opened his eyes again, could again see,)* ex deliquio animi ad se rediens.

ἀναδέσμη, ης. ἡ. (Δέω) crinale, *ein haarband um den kopf bey frauenspersonen, (a fillet with which women tie their hair.)* σειρὰ ἣν κύκλῳ περὶ τοῦ κροτάφου ἀναδέουσι. πλεκτὴν ἀναδέσμην, Χ, 469.

ἀναδέχομαι, f. δέξομαι. (Δέκω) excipio, *ich fasse auf, (I receive, catch.)* σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ δούρατα, clypeus excipiebat multas hastas, Ε, 619. ὀιζὺν δ' ἀνεδέγμεθα (pro ἀνεδεχόμεθα, imperf. per syncopen) ὀιζὺν, ρ, 563, parem miseriam excipiebamus. quæ locutio similis est proverbio: ἐμὴν κάμνεις νόσον. ἀνεδέξατο, consecutus est, accepit, Py. 2, 77. ἀναδεξάμενοι, Py. 5, 104.

ἀναδέω, f. ήσω. (Δέω) revincio, et notat hoc ἀνὰ, ἄνω, in opposito ad ὑπό. ἀνέδησεν Ὀρτυγίαν στεφάνοις, redimivit eam coronis, Py. 2, 10. ἀνέδησαν ἔθειραν, Ist. 5, 11, στέφανοι, coronæ redimierunt comam. ἀναδήσαντες κόμας δάφνῃ, lauro, Py. 10, 61. ἀναδησάμενος κόμην ἔρνεσιν, frondibus, Ne. 11, 36. ἀνδησάμενοι χαίτας, comas, Ist, 1, 37. ἀναδεῖσθαι κόμην, Ist. 2, 23. hinc est τὸ ἀνάδημα, corona, *kopfbinde, bund um den kopf, (a chaplet.)* λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας, Aristoph. Plut. 589. minutiis revinciens capita victorum, sc. in Olympia, ubi coronam ex κοτίνῳ vocat λῆρον. Vide participium præsentis δῶν, ex δέω; vide insuper ὑποδέω.

ἀνάδημα, τος. τὸ, corona. vide sub ἀναδέω, et ὑπόδημα.

ἀναδιδάσκω, f. ξω. (Δάω) doceo diversum a priori doctrina, diversum sentire facio aliquem, redoceo. ἀνεδιδάσκετο ὁ Εὐρυβιάδης, Herodotus, VIII, 63, in aliam sententiam deducebatur his verbis.

ἀναδίδωμι, f. δώσω. (Δόω) trado. ἄνδωκε (pro ἀνέδωκε) αὐτῷ φιάλην, sublatum porrexit ei poculum, Ist. 6, 57.

ἀναδρέμω, (Τρέω) sursum vel retro curro. apud Herodotum τὸ ἀναδραμεῖν et ἀνέρχεσθαι frequens est pro succrescere, *aufwachsen, aufschiessen, (to grow up, to shoot up.)* ἀνέδραμε ὀπίσω, currebat retro, Ε, 599, coll. 600, ἀνεχάζετο, quod est idem: παλίμπους ὥρμησεν, ἀνεπόδισεν. ὦκα ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, celeriter retro cessit, et immiscuit se turbæ militari suæ, Λ, 354, ἀνεχώρησε. sic et, αὖθις, retro, Π, 813. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, Ρ, 297, cerebrum exsiliit ex vulnere. υἱὸς ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, Σ, 56, 437, filius succrevit similis oleæ novellæ; ut notetur τὸ ταχὺ καὶ μέγα τῆς αὐξήσεως. σμώδιγγες ἀνέδραμον, Ψ, 717, vibices exortæ sunt, *es liefen schwielen auf, (marks of stripes rose up,)* ἐξωγκώθησαν, coll. Β, 267. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, ε, 412. κ, 4, lævis

sursum erecta est petra, quod quasi de ἐμψύχῳ dictum de petra cacuminata. notat ergo τὸ ἀναδραμεῖν vel ὀπίσω ἔρχεσθαι, retro vadere, vel ἄνω δραμεῖν i. e. αὐξηθῆναι: unde et ἡ ἀναδρομὴ dicitur, *der wuchs, (the growth,)* ἡ καθ' ἡλικίαν αὔξησις. εἰ δὲ ἐγὼ κῦδος αὐτοῦ ἀνέδραμον ὕμνῳ, Ol. 8, 72, si autem ego gloriam ejus extulero hymno; ubi hoc verbum in sensu transitivo positum, exsurgere facere in altum.

ἀναδύω, et ἀναδῦμι. (Δύω) emergo ex aliqua re. *komme herauf oder heraus, (come up from, or out of.)* sæpe sumta significatio a jumentis, ἃ, προθύμως μὲν ἔχοντα, δύεται ὑπὸ ζυγὸν, subeunt jugum non cunctanter; μὴ προθύμως δὲ, ἀναδύεται, detrectant jugum. cæterum ἀναδύεσθαι est, ἀνιέναι ἔκ τινος: καταδύεσθαι δὲ, εἰς βάθος κατιέναι. ἀνέδυ ἁλὸς, emersit e mari, et quidem adhuc in actu emergendi, A, 359, hinc additum ἠΰτε ὀμίχλη, velut nebula. nimirum successive emergens a fundo maris in altum Thetis, primo apparebat sub aqua quasi nebula: donec propius accedendo distinctior visus fieret. præterea οἱ ἀναδυόμενοι κουφότητος δέονται, levitate quadam opus habent: καὶ ἡ ὁμίχλη τοιοῦτόν ἐστιν. ergo h. l. verbum positum in sensu primo, in sublime (ἄνω) tolli. ζῶα δυτικὰ sunt τὰ καθ' ὕδατος δυόμενα, *taucher, (diver;)* et illa deinde ἀναδύονται. et 496, ἥγε (Θέτις) ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emersit ex fluctu maris. ubi quoque notat, ἀπὸ βάθους ἀνέρχεσθαι, cujus oppositum est καταδύεσθαι, ex κάτω. ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, H, 217, recipere se retro in agmen militum: et huic quoque opponitur τὸ καταδῦναι, procedere, nam notat τὸ θαῤῥεῖν εἰς μάχην, καὶ οὕτως εἰς βάθος αὐτῆς χωρεῖν, immergere se velut in profunditatem pugnæ. sed ἀναδῦναι notat τὸ ἀναχωρεῖν, et quasi emergere ex periculo pugnæ, ὁμοίως τοῖς καθ' ὑδάτων δυομένοις ζώοις, quæ se inde rursus emergunt, postquam se immerserant aliquamdiu. οὐδέ τις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακὸν, N, 225, pro ἀναδύεται: neque aliquis pigritiæ cedens detrectat pugnam: ubi ergo notat ὀκνεῖν, refugere et detrectare aliquid, retro ire ex aliqua re et exuere se ea. μή τις μοὶ ὑποδείσας ἀναδύῃ, ι, 377, ne quis subveritus refugeret, reciperet se inde. ὀψὲ δὲ δὴ ἀνέδυ, sero emersit ex unda, ε, 322, *kam wieder in die höhe, (emerged.)* et 337, ἀνεδύσατο λίμνης, emersit se e gurgite.

ἀνάεδνος, ου. ἡ. (Ἥδω) sine dote, indotata. est a τὸ ἕδνον, cum α privativo, ἄεδνος, et cum novo α intensivo, ἀάεδνος, valde sine dote, cum interserto ν euphonico: *ganz ohne alle mitgift, (without any portion.)* sic a γνωστὸς, notus, fit ἄγνωστος, ignotus; et cum α intensivo, et ν euphonico, ἀνάγνωστος, i. e. λίαν ἄγνωστος. hinc ille: μηδὲν ἐθέλω ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον, nullum cupio habere bonum prorsus ignotum omnibus; quod contra eum erat, qui dixerat: λάθε βιοὺς, late vivens. ergo ἀνάεδνος est, λίαν ἄπροικος, ut cupiat eam sponsus διὰ τὸν πρὸς ἐκείνην ἔρωτα μόνον. Sed in poëta simul est ἀνάεδνος, sponsa, ob quam sponsus nihil donat patri sponsæ, vel sponsæ ipsi. sic I, 145, τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω πρὸς οἶκον, inquit pater Agamemnon, offerens unam filiarum suarum, a patre largiter dotandarum, Achilli. sic et 288. et ejusmodi dona solebant plerumque esse pecora, A, 242—245. sed ἀνάεδνος etiam in poëta videtur esse, indotata, quæ a patre nihil præterea adfert ad sponsum, N, 366, Κασάνδρην ἀνάεδνον.

ἀναείρω, f. ερῶ. (Ἄω) attollo, sursum tollo. *hebe in die höhe, (lift up.)* πολλά κεν ἀθανάτοισι χεῖρας ἀναείραι (aor. 1. optat. act.) sæpe sane diis manus sustulerit, H, 130, *mag ohnzweifel die hande oft zu gott aufheben, (may doubtless often raise his hands to the gods.)* ἀναείρας τεύχεα εἰς δίφρον, impositis in currum armis, X, 399, *hinaufgehoben, (lifted up.)* nam ἀναεῖραι est ἀνυψῶσαι καὶ ἄνω ἆραι. ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα, sustulit et asportavit, Ψ, 614. et 724, ἤ μ' ἀνάειρε, ἢ ἐγώ σε, inquit luctans ad parem suum, *hebe mich entweder in die höhe und wirf mich so dann zu boden, oder ich dich, (either lift me up and throw me upon the ground, or I thee:)* et hoc vocabatur in hoc certamine ἡ λαβή. collato 725, ἀνάειρε pro ἀνήειρε, tollebat, sc. Ajax Ulyssem. et 729, δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε, collato 730, οὐδέ τ' ἄειρε, non poterat in aërem elevare a terrâ. vocabatur id et ἀναβαστάξαι. et 778, κρητῆρα ἀνάειρε, craterem sustulit, præmium certaminis. 882, ἀνάειρε πελέκεας, præmium sibi datos.

ἀναθηλέω, f. ήσω. (Θάλω) rursus vireo et germina protrudo. ἀναθηλήσει, A, 236.

ἀνάθημα, ατος. τό. (Θέω) appositum ornamentum. res sacrata in loco sacro apposita. ponitur plerumque de rebus in æde sacra positis, ornamenti aut voti alicujus causa. deinde et de aliis dicatis rebus. ἀναθήματα δαιτῶν, res conviviis magnificis sacratæ, α, 152. φ, 430. et musica in se est res sacra, ornamentumque magnum. Vide sub ἀνατίθημι, et ἄργυρος.

ἀναθρέω, vide εἰσαθρέω.

ἀναθρώσκω, (Ὄρω) sursum salio. ἀναθρώσκων ὕψι, alte subsultans, lapis de monte detrusus magnus, N, 140.

ἀναίδεια, ας. ἡ. (Εἴδω) irreverentia, impudentia. perfricta frons. ἀναιδείην ἐπιειμένε, A, 149, involute in contemtum juris et æqui; nam Achilli videbatur rex irreverenter agere erga socios ei fidos, et erga uxorem absentem cui palam prætulerat captivam. caveant autem imperitiores, ne verba Homeri, hominis politissimi et urbanissimi, capiant unquam in sensu nimis rustice objurgatorio aut contumelioso. iratus Achilles sensus suos exprimit citra contumeliam. sic I, 372, αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος, defectum respectus. δώδεκα πᾶσαι (omnino tantum duodecim ex eo magno numero) ἀναιδείης ἐπέβησαν, χ, 424, de ancillis Ulyssis, quæ reverentiæ erga heros oblitæ fuerant.

ἀναιδής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) impudens, irreverens. ὦ μέγα ἀναιδὲς, A, 158, O valde perfrictæ frontis, O valde irreverens aliorum, qui bene de te merentur. κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, E, 593, tumultum irreverentem pugnæ; nam in prœlio nemo reveretur hostem suum adversus pugnantem. λᾶας ἀναιδὴς, Δ, 521, lapis irreverens, qui non verecundatur missus. et dicitur id quasi de ἐμψύχῳ. sic et N, 139, ἀναιδέος πέτρης, asperæ petræ, et quasi duræ frontis. λᾶας Sisyphi, λ, 597. θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσὶ προΐκτης, ρ, 449. audax et impudens es mendicus. μνηστῆρσιν ἀναιδέσι, α, 254. ν, 376. υ, 29, 39, 386. ψ, 37, qui nec jus et fas, nec homines ullos, nec deos, verentur. δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ ἐλπίδι γυῖα, Ne. 11, 59, vincta enim sunt membra impudenti spe, i. e. spei infinitæ pleni sunt: et spes est ἀναιδὴς, quando nihil non audet sperare, et delusa sæpius tamen eodem redit. hinc homines a quodam dicuntur κενεῆς οἰήσεως ἔμπλεῳ ἀσκοί. ἀναιδέα πότμον, Ol. 10, 123, irreverentem mortem, quæ neminem veretur.

ἀναίμων, ονος. ὁ ἡ. (Θέω) sine sanguine. θεοὶ ἀναίμονες, E, 342, sc. quod sanguinem humanum corruptibilem attinet. habent tamen ἀνάλογόν τι αἵματος, perfectius quid et incorruptibile, ex cibo divino ortum.

ἀναιμωτὶ et *ἀναιμωτεὶ*, (Θέω) adverb. sine cruore. *ohne blutvergiessen, (without bloodshed.)* οὐκ ἐμάχοντο ἀναιμωτὶ, P, 363. et 497, οὐκ ἔμελλον νέεσθαι ἀναιμωτί. οὐκ ὀΐω αὐτοὺς διακρινέεσθαι ἀναιμωτὶ, σ, 148. ἀναιμωτεὶ est, ω, 531.

ἀναίνομαι, f. ανοῦμαι. a. 1. ἀνηνάμην. (Αἶ) nego, recuso, repudio, *sage ab, sage nein wozu, (refuse, decline.)* ab α privat. et αἶνος, ὁ. i. e. συγκατάθεσις, consensus, *das ja sagen, (assent;)* a quo est ἐπαινέω, consentio; cujus contrarium est ἀναίνεσθαι. αἴδεσθεν (ᾐδέσθησαν, verebantur ex pudore μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν (ἔδεισαν) δ' ὑποδέχθαι *sie schämeten sich es abzuschlagen, sie fürchten sich aber es anzunehmen, (they were ashamed to refuse and afraid to accept it,)* H, 93, sc. τὴν μονομαχίαν πρὸς Ἕκτορα. ἐς δέ κ' ἀναίνηται, καί τε στερεῶς ἀποείπῃ, I, 506, ubi utrumque est idem. et, si id injuste fit, excitat θεομηνίαν, iram divinam. nam sermo ibi est de precibus supplicibus, quas nemo debet superbe a se repellere. et 116, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, nec ipse id nego. συναινέω, συγκατατίθεμαι. et 581, ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο, magis abnuebat, pro ἀνήνετο. et 675, σὲ δὲ ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα, te et dona tua rejicit, repudiat, abdicat. ὁ δ' ἀναίνετο (imperf. sine augm.) μηδὲν ἑλέσθαι, Σ, 500, negabat se quidquam cepisse. duæ negationes ex usu Græco fortius negant. et 450, αὐτὸς μὲν ἠνήνατο (duo augmenta, ut in ἠνώχλει, ab ἐνοχλέω) λοιγὸν ἀμῦναι, negabat se defensurum esse exitium. ἕζεσθαι ἀνήνατο, Ψ, 204, *weigerte sich zu sitzen, (refused to be seated.)* sic et Λ, 646, ἑτέρωθεν ἀναίνετο, negabat, se sessurum, recusabat, abnuebat. τοπρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς, primo negabat vel abnuebat factum injustum, γ, 265. χαλεπόν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, δ, 651, *eine gabe zu versagen, (to refuse a gift.)* τῶν δ' ἄλλων οὔπερ τινὰ ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω, Θ, 212, aliorum nullum recuso aut despicio. οὐδὲ κεῖνος ἀνήνατο, κ, 18, nec ille renuebat. ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, *da du schlechterdinge nein dazu sagest, es verneinest, (since you positively refuse,)* ξ, 149. et 239, οὐδὲ μῆχος ἦν ἀνήνασθαι, *es war keine möglichkeit es abzusagen, (it was impossible to refuse.)* οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστὶν, σ, 286, *es ist nicht fein, eine gabe zu versagen, (it is not decent to refuse a gift.)* αἶνος ergo et συγκατάθεσιν, compromissum, condictionem, notat; unde est ἡ συναίνησις, et συναινεῖν et συγκαταινεῖν.

ἀναιρέω, f. ρήσω. (Ἄω) sursum sumo. *nehme auf, fasse, (I take, pick up.)* eripio, *ich nehme weg, (I take away.)* οὐ μὲν γάρ τινα ἀναιρήσεσθαι ὀΐω, φ, 261, non puto aliquem sublaturum esse hos positos bipennes. ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλεν, poculum volebat tollere, *aufheben, (to take up.)* χ, 9, ut biberet. in genere notat, capere: et apud Herodotum ἐπαναιρεῖσθαι est, ἐπαναλαμβάνεσθαι, insuper capere.

ἀναισιμόω, vide sub αἴσιμος, ad initium.

ἀναΐσσω, f. ΐξω. (Ἄω) surgo celeriter, ruo in altum, moveo in altum. *springe auf, (spring up.)* ἀναΐξας. A, 584, ut notetur celeritas et alacritas surgentis de sellâ. ὅτε δὴ Ὀδυσσεὺς ἀναΐξειε, Γ, 216, ubi connotatur τὸ μέγεθος ἡρωϊκὸν, σὺν δραστηριότητι. μὴ πρὶν ἀναΐξειαν υἷες Ἀχαιῶν, Δ, 114, ne prius insurgerent; nam sederant antea. εἰ μὴ ἀναΐξαντες βασιλῆες, H, 106. στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, O, 6. et 80, ὅτε ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος, quando excitat se mens viri: et id ὀξύτητα (celeritatem) δηλοῖ, simul et confert aliquid ad etymologiam τοῦ, νόος, qui est a νέω, quod non procul est ab ἀΐσσω significatu: *sich aufmachet. (rise up.)* et 86, πάντες ἀνήϊξαν, omnes exsurrexerunt ex sellis suis, honoris causâ: et notat σπουδαίαν ἀνάστασιν. nam honoratiore accedente, promta debet esse veneratio. πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι, X, 148, *entspringen, (spring out,)* erumpunt. πάντες ἀνήϊξαν, Ψ, 203, ubi de personificatis ventis, convivantibus in domo Zephyri, accedente ad eos Iride amatâ. et apte hoc verbum de ventis: nam ἀΐσσειν, et ἄνεμος, utrumque ab ἄω,

i. e. πνέω. et 733, αὖτις ἀναΐξαντε ἐπάλαιον. ἀναΐξας, propere surgens de sella, Ω, 621. οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, α, 410, quam exsurgens statim abit. αὐτῷ (σὺν) φάρει ἀναΐξας, *mit dem mantel sich aufmachend, (rising with her mantle,)* Θ, 186, et notat σπουδὴν τοῦ ἥρωος. hinc ὁ Αἴξων nomen habuit, a quo dictus δῆμος 'Αττικὸς (tribus Attica) οἱ Αἰξωνεῖς. et 361: αὐτίκα ἀναΐξαντε, exsurgentes ex lecto, in quo vincti jacuerant Mars et Venus. et vide, masculinam habet prærogativam. ἀλλ' ὅγ' ἀναΐξας, ι, 288, Cyclops. στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ν, 197, nam jacuerat ante. πάντες ἀνήϊξαν γελώοντες, σ, 40. τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντε, Ulysses et filius, τ, 31. ὀρθὸς ἀναΐξας, φ, 119. et 300, ἕλκον ἀναΐξαντες. ἕζετο ἀναΐξασα, χ, 240, *hinauf fahrend, (rising.)* ἀναΐξαντες, *als sich eilend aufmachende, (rising up in haste,)* ω, 50. et 462, οἱ δὲ ἀνήϊξαν ἀλαλητῷ, ad quos pertinet per hyperbaton 464.

ἀναίτιος, ὁ ἡ (Αἴ) qui in causâ et culpâ non est, qui culpari non meretur, *unschuldig, unklagbar, (innocent, unimpeachable.)* τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, Λ, 653, facile vel insontem culpaverit. ἐπεί σοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι, Ν, 775, quando tibi animus est insontem culpare, ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει, cur nunc hic insons mala patitur, Υ, 297. οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόῳο, ne eam nunc, fili, insontem culpes, υ, 135, μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔτα, ne hunc innoxium vulnera, χ, 356.

ἀνακαίω, (Κῶ) accendo. ἀνέκαιε πῦρ, η, 13, coll. 7. ι, 251, 308. κ, 358. φ, 181, ἀνέκαιον πῦρ, accendebant, υ. 123.

ἀνάκειμαι, (Κῶ) sum repositus. ἐπὶ ῥεέθροις 'Αλφεοῦ αἴγλη ποδῶν αὐτοῦ ἀνάκειται, Ol. 13, 49. decus pedum, i. e. victoria cursu reportata, repositum est ibi. αἶνος αὐτοῖς ἄγκειται pro ἀνάκειται, Ol. 11, 8, laus illis constat.

ἀνακεράω, f. άσω. (Κάρα) iterum infundo. ἀνεκέρασε κρητῆρα, iterum infundendo impleabat craterem, γ, 390, coll. 339. ergo δὶς ἐκέρασε.

ἀνακηκίω, ("Εω) largiter eo et venio idem quod κηκίω: nisi quod ἀνὰ non solum per, sed et ἄνω, signet. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα, Η, 262, ex cæso collo sursum ivit et exivit ater sanguis: et notat ἠρεμαίαν ἀνάδοσιν αἵματος, *es gieng blut darnach hervor, (blood issued from it.)* πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς, multus prodit sudor, Ν, 705, sic ἀνεκήκιεν ἱδρώς, prodibat, erumpebat, Ψ, 507, *es gieng viel schweiss, (much sweat oozed forth.)* Hinc est ἡ κηκίς, ῖδος, nidor, fumus in altum iens: quæ differt ab alia κηκῖδι, quæ ad atramentum scriptorium conficiendum adhibetur, galla, et quæ τὸ κηκίδιον communiter dicitur.

ἀνάκλιντρον, vide κλισμός.

ἀνακλίνω, f. ινῶ. (Κλάω) reclino, retro pono, reflecto. confer κλίνω, ad finem. "Ωραις ἐπιτέτραπται οὐρανὸς ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, Ε, 751, Θ, 395, ubi ἀνακλῖναι opponitur τῷ ἐπιθεῖναι, notatque removere, aperire, ἀνοῖξαι. *zurückbeugen, (to bend back.)* sic χ, 156, θαλάμου θύρην κάλλιπον ἀγκλίνας, pro κατέλιπον ἀνακλίνας, reliqui sic ut eam removeram et aperueram; coll. 157, ἀλλ' ἴθι, ἐπίθες θύρην θαλάμοιο, impone et oppone januam conclavis. et λ, 524, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, ubi sermo est de equo ligneo, in quo latebant insidiæ; et loquitur ibi is cui imperium in cæteros datum erat, ut vel aperire posset has latebras vel operire. ergo ἀνακλίνειν πύλας est, aperire portas. ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, ad terram reclinans, sc. arcum, ubi est in significatu primo, curvans arcum, altero cornu ejus ad terram posito, alteri vero genu imponens, et sic tendens arcum. Δ, 113. αὐτὸν πρὸς ἕρκιον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 102, ad septum atrii sedere eum fecit, deponens vel reclinans eum tergo ad septum. ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, ι, 371, de Cyclope ebrio, ad somnum se in tergum reponente; et est pro πεσὼν ἀνεκλίνθη, cadens reclinabatur. εὗδεν ἀνακλινθεῖσα, δ, 794, σ, 188, dormivit recumbens in lecto. οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ, ν, 78, illi reclinantes se (i. e. vel considentes per transtra, vel in opere remigandi corpus retro flectentes) jactabant mare remo: notio tamen considendi et discumbendi primaria est h. l.

ἀνακογχυλιάζω, ἀνακογχυλίζω, vide sub χαίνω.

ἀνακομίζω, f. ίσω et ίξω. (Κόμω) reporto, refero. ἀγκομίζων ἀρχὴν πατρός μου, Py. 4, 188, recepturus principatum patris mei. notat deinde et: novæ curæ habeo. ἀγκομίσαιτο, Py. 4, 15, cum cura in se susciperet, ἐπιμελείας ἀξιώσειε.

ἀνακοντίζω, f. ίσω. (Κῶ) sursum jaculor. αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ χιτῶνος, Ε, 113, ubi est neutraliter, sursum emicabat, exsiliebat.

ἀνακόπτω, f. ψω. (Κόπω) tundendo removeo. θυρῶν ἀνέκοπτεν ὀχῆας (pluralis pro singulari) januæ removit vi pessulum. φ, 47, *stiess den riegel zurük, (pushed back the bolt,)* ut aperiret se janua. in genere est, retrudo, sursum trudo. conf. κληΐς. Vide sub πλήσσω, prope finem.

ἀνακράζω, f. άξω. (Κρῶ) exclamo, *schreie auf oder aus, (cry out.)* ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, (aor. 2. a.) ξ, 467, siquidem semel clamare et garrulus esse cœpi, coll. 463, s. ut ergo sic intelligi possit: ἐπεὶ τὸ μεῖζον ὡμολόγησα, τὸ, οἴνῳ κάτοχος εἶναι, (ebrium pœne me esse) κἀκεῖθεν κιλεύεσθαι εἰπεῖν: οὐκ ἂν ὀκνήσω οὐδὲ τὸ ἔλαττον, quandoquidem majus fassus sum, non gravabor et minus fateri. ἀνέκραγον, Ne. 7, 112, exclamavi, decantavi voce clariore.

ἀνακρεμάω, f. άσω. (Κάρα) suspendo. πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα (pro ἀνακρεμάσασα) χιτῶνα, tunicam heri sui suspendens ministra ad clavum, α, 440.

ἀνακρίνω, (Κάρα) inquiro, exquiro. ἀνακρινόμενον, Py. 4, 111, ἀνερωτῶντα, interrogantem, quærentem.

ἀνακτόριος, ία, ιον. (Χάω) herilis, ad herum pertinens. ἀνακτορίαις ὕεσσι, porcis herilibus, δεσποτικαῖς, ο, 396. alii id hoc loco explicant, suibus, quibus quisque horum quatuor servorum præfectus est; nam erant quatuor, et quisque suum habebat gregem: ut ergo ἀνακτόριαι essent, ὧν ἕκαστος βόσκων ἀνάσσει i. e. ἄρχει: quo sensu fit ὁ χειρώναξ, ὁ τῆς χειρὸς ἢ τῶν ἐν χερσὶν ἀνάσσων, qui manui suæ imperat et manu victum quærit. sed quæsita ea h. l. est interpretatio. Vide sub ἀνάσσω, ad finem.

ἀνάκτωρ, vide sub ἀνάσσω, ad finem.

ἀνακυμβαλιάζω, f. άσω. (Κύβω) in caput evertor cum sonitu; it. subsulto cum sonitu. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον, Π, 379, ubi sermo est de fuga Trojanorum nobilium, quorum multi ex curribus suis cadebant, et currus ipsi evertebantur, τὰ ἄνω κάτω γινόμενοι: et quia vocabulum ipsum est βομβῶδες, ἔμφασιν ἔχει τῆς μετ' ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς· ἀνετρέποντο κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων.

ἀνακωχέω et ἀνακωχεύω, (Χάω) sustineo, reprimo. *ich hemme, halte zurück, (I stop, detain.)* ἀνεκώχευον τὰς νέας, Herodot. VII, 168, suppresserunt naves, statuerunt naves in ancoris. et ἡ ἀνακωχὴ, retentio, sufflaminatio.

ἀνακωχὴ, vide supra.

ἀναλδής, έος, ὁ ἡ, vide ἀλδαίνω.

ἀναλέγω, f. ξω. (Λέγω) colligo, tollo legendo. ab ἄνω et λέγω. ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, pro ἀναλέγοντες, Λ, 754, et quidem καλὰ tantum, non vero viliora, ut ergo τὸ ἀναλέγειν etiam selectum in tollendo innuat. ὀστέα ἀλλέξαι, pro ἀναλέξαι, Φ, 321, ossa legere. sic et, κλαίοντες ὀστέα ἄλλεγον (pro ἀνέλεγον) ἐς φιάλην, Ψ, 253.

ἀναλίσκω, f. λώσω. ('Αλῶ) insumo, impendo. ὕπνον ἀναλίσκοισα (dorice pro ουσα) somnum insumens vel absumens, Py. 9, 44, i. e. pauco somno fruitur circa matutinum tempus, sed surgit potius cum aurora.

ἀνάλκεια, ας. ἡ. (Χάω) si quis non est promtus manu ad defendendum et arcendum, *feigheit, (cowardice.)* ἀναλκείαις δαμέντες, Ζ, 74, victi ob timiditatem suam et defectum defensionis strenuæ. sic et Ρ, 320, 337.

ἄναλκις, ιδος. ὁ ἡ. (Χάω) non animosus et fortis, non promtus ad propugnandum, imbellis. σὺ δὲ ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Β, 201, ἄναλκις θεός, Venus, Ε, 331, ubi opponitur iis deabus quæ pugnas obeunt et regunt. et 349, ἀνάλκιδας γυναῖκας. κακὸν καὶ ἀνάλκιδα, ignavum et non promtum manu, Θ, 153. sic, ἀπτόλεμον καὶ, Ι, 35, non pugnacem nec manu strenuum. et 41, ἀπτολέμους καὶ ἀνάλκιδας. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο, Λ, 390. ἀνάλκιδες, (ἔλαφοι) οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, imbelles, non ad pugnandum alacres, Ν, 104. et 777, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. sic, οὐκ ἄν με (κατὰ) γένος γε κακὸν καὶ, Ξ, 126. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας, imbellem fugam injiciens iis, Ο, 63. et 326. ἐφόβηθεν ἀνάλκιδες. ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας, sc. ὄϊας, oves, Π, 355. et 656, "Εκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν, ei primo animum de ulteriori defensione aut impugnatione non cogitantem immisit: legunt tamen ibi quidam: φύζαν ἐνῆκεν. ἀνάλκιδά (με) δειροτομήσει, Φ, 555, jugulabit me, qui non defendo me. ἀνάλκιδος Αἰγίσθοιο, γ, 310. et 375. ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, δ, 334. ρ. 125. οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι, ι, 475, non devorabas socios viri defensione et vindicta mali nihil conantis. μέγας κίνδυνος ἄναλκιν φῶτα οὐ λαμβάνει, Ol. 1, 130. ubi conf. κίνδυνος.

ἄναλος, vide sequens.

ἄναλτος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) quod expleri, et satis apte curari, nequit. βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα ἄναλτον, ρ, 228, ventriculum inexplebilem, τὴν ἀπλήρωτον καὶ ἀκόρεστον, ἣ ἀεὶ ἐν ταπεινώσει οὖσα, καὶ μὴ ἀλδαινομένη, i. e. αὐξομένη, ἐν τῷ κορέννυσθαι. ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας, qui hunc inexplebilem a mendicando removisti et cessare fecisti, σ, 113. et 363, ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα ἄναλτον. alibi possit et poni hæc vox pro ἄναλος, ab ὁ ἅλς, sal. ὁ χωρὶς ἁλῶν, insulsus. ἀνάρτυτος καὶ ἀηδής.

ἀνάλυσις, vide ἐξαναλύω.

ἀναλύω, f. σω. (Λύω) resolvo iterum quod junctum aut contextum fuerat, *löse auf, (I loose.)* νύκτας (per noctes) δ' ἀλλύεσκεν, ionice pro ἀνέλυε, β, 105. et 109, τὴν δ' ἀλλύουσαν ἱστὸν ἐφεύρομεν, de Penelope, retexente noctu telam quam interdiu, texuerat, pro ἀναλύουσαν. sic τ, 150. ω, 139, 144. ἐμὲ δὲ ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν, exsolverunt ex vinculis, μ, 200. *sie bunden mich los, (they unbound me.)* ἀνὰ δὲ πρυμνήσια λῦσαι, ι, 178, 562. λ, 636. μ, 145. ο, 547. ἀνέλυσεν ὀφθαλμόν, Pollux Castoris aperuit oculum, Ne. 10, 168, fecit suis precibus, ut vitam a Jove reciperet.

ἀναμαιμάω, f. ήσω. (Μάω) cupide ultra tendo et in superius. ὡς δὲ ἀναμαιμάει πῦρ ἄγκεα οὔρεος, Υ, 490, et sicut cupide percurrit et

depascitur ignis convalles montis; ubi de igne quasi de vivo aliquo. nam μαιμᾷν proprie de viventibus dicitur.

ἀναμάσσω, f. άξω. (Μάω) adlino, προστρίβω, προσκολληθῆναι ποιῶ. ἔρδουσα μέγα ἔργον, faciens magnum facinus, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod capiti tuo allines ut maculam mortiferam, τ, 92, i. e. προσκολληθῆναι ποιήσεις, et videtur metaphorica hæc locutio inde deducta, quia gladius abstergi solebat in capite et capillis occisi, ὡς εἰς κεφαλὴν ἐκείνῳ ὅθεν προπομένου τοῦ κακοῦ. ἀναμάσσειν enim proprie est, ἄνω περὶ κεφαλὴν ἀποσπογγίζειν. sic ἐκμάσσω in specie est, τὸ ἔκ τινος τύπον αἴρειν, exprimere formam ex aliquo, sicut fit quando epistola obsignatur annulo: et τὸ ἐκμαγεῖον est τὸ ἀποτύπωμα, ἡ σφραγὶς, ἡ εἰκὼν, imago expressa per annulum, *das petschaft, (the seal.)* idem dicitur et τὸ ἔκμαγμα. ἀπομάγματα et ἀπόμακτρα sunt ἀποκαθάρματα. ἀπὸ τῆς μαγδαλιᾶς (vide simplex μάσσω) vel μαγδαλίας, est proverbium de sordido parasito: κύων ζῶν ἀπὸ μαγδαλιᾶς. ἡ μάζα, vocabatur antiquitus ἡ κοινὴ καὶ δημοτικὴ τροφὴ ἐκ τῶν ἀλφίτων, vulgaris cibus ex farre: postea, magis artificiose conficientes cibum, πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα vocabant ματύην; et ματτυάζειν est τὸ σκευάζειν αὐτὸ, εἴτε ἰχθὺς εἴη, εἴτε ὄρνις, εἴτε λάχανον, etc. ἀπομάσσειν est abstergere: et ponitur inter alia etiam de mensuris aridorum, quando superne detergentur ne cumulus insideat. hinc est ἡ χοῖνιξ ἀπομεμαγμένη, *ein gestrichen maas, (a stroked measure,)* et ἡ ἀπομάκτρα, ας, est lignum quo mensura superne abstergetur, *ein streichholz, (a strickle.)* κενεὰν (sc. χοίνικα) ἀπομάττειν, Theocr. Id. 15, 95, est proverbium de eo qui nocere non potest.

ἀναμένω, (Νέω) exspecto, *ich bleibe da stille stehen und erwarte, (to stand still and wait.)* ἀνέμεινα ἔνδερον ἠῶ δῖαν, τ, 342. ἀμμείνας (pro ἀναμείνας) Μέμνονα, cum staret contra Memnonem, nec fugeret eum; sustinens pugnando, Py. 6, 30, ut ergo et hoc compositum habeat notionem bellicæ fortitudinis, stantis contra et pugnantis. Schmidius nulla ratione ibi legi jubet, ἀμύνας, propulsans, propellens: nimirum non recordatus est vir doctus, μένειν poni pro, pugnare fortiter.

ἀναμετρέω, f. ήσω. (Μείρω) retro metior, remetior, iterum metior. ὄφρα ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν, μ, 428, ut remetirer eam.

ἀναμίμνω, (Νέω) idem quod ἀναμένω. ἔνθα ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον, alii alios exspectabant, Λ, 171. ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, sed et sic resistebat, nec cedebat retro, Π, 363, i. e. ὑποχωρήσας μικρὸν, πάλιν ἔμενε, *hielte wieder stand, (he again stood still.)* sic ἀναμάχεσθαι est, πάλιν μάχεσθαι, pugnam renovare ex intermissione.

ἀναμίξ, vide ἐπιμίξ.

ἀναμίσγω, f. ίξω. (Μίσγω) admisceo, addo. ἀνέμισγε σίτῳ φάρμακα, κ, 235, de Circe. ἀνέμιξαν κρῖ λευκὸν, δ, 41.

ἀναμνάω et *ἀναμιμνήσκω*, f. μνήσω. (Νέω) in memoriam revoco. ἐπεί με ἀνέμνησας ταῦτα, γ, 211. ἀμμνάσει (pro ἀναμνήσει) αὐτὸς τὸν, Py. 4, 96, admonebit eum. ἀμμνάσειεν, (pro ἀναμνήσειε) in memoriam revocaret, Py. 1, 91.

ἀνάμνησις, vide sub μνάομαι ad medium.

ἀναμορμύρω, (Μύρω) cum strepitu sursum attollo aquas. sic de Charybdi, evomente aquas cum strepitu multo. ἀναμορμύρεσκε (ionice pro ἀνεμόρμυρε) πᾶσα, μ, 238.

ἀνανέομαι, (Ἔω) sursum eo vel venio. οὐδ᾽ ὅπη ἀννεῖται, sc. ὁ ἥλιος, nec ubi sursum it, i. e. oritur, κ, 192, pro, ἀνανέεται, et est circumlocutio orientis partis: coll. 190, ὅπη ἠώς. nam et partem mundi orientalem et occidentalem h. l. binis phrasibus expressit; ἠὼς, ἀννεῖται ἥλιος, i. e. ἀνίσχει, ἀνέρχεται, ἀνατέλλει: et, ζόφος, εἶσι ὑπὸ γαῖαν ἥλιος.

ἀνανεόομαι, vide sub νεώς.

ἀνανεύω, f. εύσω. (Νέω) abnuo, nutu nego, aversor. ὣς ἔφατο εὐχομένη, (precans) ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη, Ζ, 311, nam male precata erat ἡ Θεανώ: Helenus jusserat precari eam, ut averteret Minerva Diomedem ab Ilio; illa vero precabatur, ut, occidi eum turpiter, pateretur. ergo nimis crudeles preces aversabatur Dea: et mulieres nimium cupiunt ubivis, maxime adversus inimicos. ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ᾽ ἀνένευσε, Π, 250. et 252, σόον δ᾽ ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, alterum dedit ei, alterum abnuit; nam salvum et incolumem ex prœlio redire eum, abnuit. Aliquis veterum, interrogatus de malo musico, respondit priorem istum versum: τῷ δ᾽ ἕτερον μὲν, etc. et ulterius interrogatus, quidnam igitur Deus concessisset, quid abnuisset, respondit: κακῶς μὲν ᾄδειν ἔδωκε Θεὸς, καλῶς δὲ ᾄδειν ἀνένευσε. λαοῖς (militibus) ἀνένευε καρήατι Ἀχιλλεὺς, capite moto significavit, se nolle, Χ, 205. ἀνένευον ὀφρύσι ἑκάστῳ, κλαίειν, prohibebam oculis cuique, ne flerent clare, ι, 468, nam loqui ad eos, nondum audebat. post ἑκάστῳ debet esse comma. sic, ἀλλ᾽ Ὀδυσεὺς ἀνένευε, φ, 129, i. e. ἐκώλυεν ἀνανεύων, capite significabat, ne id faceret Telemachus. oppositum ejus est ἐπινεύειν et κατανεύειν.

ἄναντα, vide sequens.

ἀνάντης, εος. ὁ ἡ. (Ἀνὰ) arduus, acclivis, προσάντης, ἀνωφερής. *berg an, vorwärts hinauf, (up hill, steep.)* πολλὰ δὲ ἄναντα, pro ἀνάντεα, multa ardua, Ψ, 116, neutrum plur. per syncopen. sic et κατάντης, et παράντης, quæ vide.

ἄναξ, ακτος. ὁ. (Χάω) (et τ in obliquis est intersertum pro ἄνακος, quod quoque reperitur) proprie est θεία λέξις, divina appellatio, et tribuitur Jovi, aliisque diis; ab ἄνω vel ἀνὰ, super, supra, et τὸ ἄκος, remedium, medela: quia a superis nobis omnis venit salus, et quia ii medentur nostris inopiis; *weil von oben alles heil und hülfe kömmt, (because all succour and safety come to us from above:)* vel et ab ἄνω, seu ἀνύω, et ἀκέω, sano, qui ad finem perducit curam salutarem. unde ἄνακες iidem sunt qui σωτῆρες. deinde et tribuitur principibus, qui, ut vicarii dei, auxilio et saluti sunt suis. denique et patribus familias, quia ii quoque curant salutem domuum suarum, ut capita earum. Δία Κρονίωνα ἄνακτα, Jovem æternum regem, Α, 502. et 529, ἄνακτος ἀπὸ κρατὸς, a et in capite regis, Jovis. Ζεῦ ἄνα, in vocativo, Γ, 351. Π, 233. ρ, 354, ubi deest, δὸς, attice. Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι, Η, 194, 200, coll. 202. Σ, 118. Β, 102. et 104, Ἑρμείας ἄναξ, Mercurius. de Apolline, utpote sole, frequentissime ponitur, nam is ex supremo cœli loco maxime prodest rebus terrestribus, Α, 36, 75. et 390, ubi Ἄνακτι pro nomine proprio ejus ponitur. sic, Ἄναξ Διὸς υἱὸς, Ε, 105. et addito, Ἀπόλλων, Η, 23, 37. Ι, 555, 556. Ο, 253. Θ, 323. κλῦθι Ἄναξ, Π, 514, coll. 513. et 523, σὺ, Ἄναξ, ἄκεσαί μοι τόδε ἕλκος, tu, O Apollo, sana mihi hoc vulnus; ubi simul alluditur ad etymon nominis. coll. 804. Υ, 103. Φ, 461. ὄφρα ἱλασώμεθα Ἄνακτα, i. e. Apollinem, Α, 444. sic, οὐκ ἠπείλησεν Ἄνακτι, non vovit Apollini, Ψ, 863. sic et alii dii vocantur ἄνακτες. ὁ Ποσειδῶν, Ο, 8. Ν, 28, 38. Υ, 67. Ἥφαιστος, Ο, 214. Σ, 137. Θ, 270. Ἡρακλείδης, Β, 679. Ἀϊδωνεὺς, Pluto, Υ, 61, ἄναξ ἐνέρων, rex inferorum in terra sepultorum; nam is est sepulcrum ipsum, et uxor ejus Proserpina est destructio corporis plenaria. Deinde summus Græcorum dux ad Trojam, et maximus inter cæteros ibi consociatos principes rex, dicitur hoc divino titulo. ἄναξ, et per additum, ἀνδρῶν, indicatur dignitas ejus imperatoria in hoc bello suprema, Α, 7, 172, 442, 506. Β, 284, 360, 402, 434. Γ, 81, 455. Δ, 336. Η, 162. Ξ, 64, 103. Σ, 111. Τ, 51, 172, 199. Ψ, 161, 895. deinde et alii principes, et imperatores copiarum, dicuntur ἄνακτες ἀνδρῶν, ὁ Εὐφήτης, Ο, 532, rex Ephyræ Εὔμηλος, Ψ, 288. sic Priamus, sine addito ἀνδρῶν, quia ipse jam non imperabat exercitui suo, Β, 373. Δ, 18, Μ, 11. Η, 296. Ζ, 451, sc. ἄλγος. sic et alii multi principes, ὁ Μηκιστεὺς, Β, 566. Ψ, 678. Διομήδης, Δ, 420. Ἀρηΐθοος, Η, 8, 137. Ῥῆσος, Κ, 559, quanquam ibi magis est titulus domini, respectu equorum quos ille habuerat. Ἀχιλῆι ἄνακτι, Ι, 164, ubi non honoris solius causa id additum, sed et ad solandum hac voce Agamemnonem, qui non contemnendo alicui viro, sed ἄνακτι, daturus sit ea dona ad satisfaciendum ei. θεράποντα τοῖο ἄνακτος, Λ, 322, ministrum istius principis, Θυμβραίου. Ἄσιον ἄνακτα, Μ, 139. Σαρπηδόνος, Μ, 413. et 414, βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα, circa eundem Sarpedonem. Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι, nam erat filius Priami, et strenuus manu, Ν, 582, 758, 770, 781. Πηνελέου, Ξ, 489. Πουλυδάμας, qui erat magnus dux in exercitu Trojano, Ο, 453, etsi sub Hectoris imperio supremo. Τρῶα, regem, Υ, 230. τὸν ἄνακτα Πηλείωνα, Ψ, 35, coll. 49. et 173, ἐννέα κύνες ἄνακτι ἦσαν, Πατρόκλῳ. ex quibus duo jugulabantur et injiciebantur rogo ardenti heri sui. ἄναξ, O Achilles, Τ, 177. sic intersertus est hic nominativus, loco vocativi attice, reverentiæ causa, Ι, 33, O Agamemnon; nam scio, me loqui ad regem, sed jus habet concilium principum, ut liceat contradicere regi: ποιῶ οὖν τὸ τῇ ἀγορᾷ θεμιτόν. Νέστορος, Ψ, 302. et 588, Μενέλας. et 859, Τεύκρου. κλισίην, ἣν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι, Achilli, Ω, 449, 452. ἄναξ εἶ πολλῶν λαῶν, imperator es ingentis exercitus, O Agamemnon, Ι, 98, et id ratio est ejus quod dicet 100; coll. 99, qui versus comprehendit jura dignitatis imperatoriæ. Ὀρσίλοχον, πολέεσσι ἄνδρεσσιν ἄνακτα, Ε, 546. sic, ἐμὲ, Ν, 452, et loquitur ibi de se Idomeneus, rex Cretæ. ἄναξ Πύλου, Β, 77. τὸν ἄνακτα, Προῖτον, Ζ, 166. et 173, ἄναξ Λυκίης. Ἀγαπήνορ, Β, 624. Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ᾽ ἀνθρώπων, Ξ, 233. ἐς Πηλῆα (ad Peleum) ἄνακθ᾽ pro ἄνακτα, Ι, 476, Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, Υ, 404, ubi vide Ἑλικώνιος in R. ἄναξ ergo est multo augustius nomen quam βασιλεύς. sed et *heri* et patres familias sic vocantur, utpote domini rerum suarum, Β, 777, ἅρματα ἀνάκτων, currus dominorum; ubi tamen simul principes intelliguntur. de domino equorum est Π, 507, 371. ancillarum, Σ, 417, 421, ubi tamen ἄναξ est Vulcanus. et Ψ, 417, 446, 517, de equis. de servi hero, Ω, 734, i. e. κακοπαθῶν ὑπὲρ δεσπότου. mala perferens pro domino suo. οἱ Διόσκουροι, Castor et Pollux, in specie dicti sunt οἱ ἄνακτες vel ἄνακες potius, et οἱ ἄνακοι, quia navigantibus præesse et saluti esse fingebantur. quisque deinde est ἄναξ οἴκου αὐτοῦ, et sanctus ibi. adverbium ἀνακῶς est, ἐπιμελῶς, *sorgfältig und heilsam, (carefully, with care.)* ab ἄναξ componitur ὁ χειρώναξ, οἰκώναξ, ἱππώναξ, πλειστώναξ, etc. οἴκου ἄναξ, α, 397, i. e. ὁ οἰκοδεσπότης: nam οἶκος est πόλις μικρὰ, sicut πόλις est οἶκος μέγας. sic ξ, 63, 67. sic et δ, 87. κλῦθι ἄναξ, inquit Ulysses enatans ex ponto in ostium fluminis, ad præsidem deum ejus fluminis, ε, 445. et 450, ἀλλ᾽ ἐλέαιρε, ἄναξ: ubi ergo est θεία λέξις. ἄναξ, respectu pecudum suarum, ι, 440, 452. ἀλλ᾽ ἄγε δεῦρο, ἄναξ, inquit Ulysses ad umbram Ajacis, λ, 560. et 145, εἰπὲ, ἄναξ, inquit idem ad umbram Tiresiæ. sic et 150, Τειρεσίου ἄνακτος. et 71, ubi sic compellat umbra Elpenoris ducem suum Ulyssem. ἄναξ ἐμὸς, inquit Eumæus de Telemacho, ρ, 186, coll.

189, ἀνάκτων ὁμοκλαὶ, increpationes herorum. et 318, respectu canis venatici. sic et 296, 303, 310. et 320, ἄνακτες, respectu servorum. σ, 298, ubi filius viri nobilis vocatur ἄναξ, filius herilis. sic, herus nobilis, ω, 250. ξ, 8, 36, 40, 170, quibus locis Ulysses absens vocatur ἄναξ ἀντίθεος, κεδνός. δώματα τοῖο ἄνακτος, Nestoris, γ, 388. 'Ηελίοιο, μ, 176. et herilis filius Telemachus est ἄναξ, π, 14. et 395, ubi vir nobilis. vide porro, ρ, 378. τ, 295, coll. 287, 358, 523. υ, 216. φ, 9, 56. ω, 304. ἄνακτι Ποσειδάωνι, γ, 43. ι, 412. 526. λ, 129. ψ, 277. ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι, omnia alia specie apparebant Ulyssi, principi hujus insulæ, ν, 194. σῆμα ἄνακτι, υ, 111, omen hero suo, coll. 120. et 194, ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. ἀμφὶ ἄνακτα κύνες, κ, 216. Μίνωα, λ, 569, judicem inferorum. ἤπιον, ξ, 139. ρ, 201. τ, 392, 475. χ, 119. ἄνακτες οἱ νέοι, ξ, 60. Θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, μ, 290. ἀνάκτων παῖδες, ν, 223. ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδὼς, ο, 556, benevolus heris suis. βωμὸς ἄναξ, Ol. 13, 154, i. e. ara præstantissima, Jovis. Εὔφημος, ἄναξ, rex, Py. 4, 80. et 159, τολμήεις, audax rex. ἄναξ πότμος, Ne. 4, 69, regina Fortuna. οἴκων, Ist. 4, 103, Hercules. ἄνακτα φέρτερον, Ist. 8, 70, regem præstantiorem. et 104, Ἄνακτα, i. e. Jovem. σὲ, ἄναξ Πολύδευκες, te O Pollux, Py. 11, 94. O Jupiter, Ne. 10, 145. O Apollo, Py. 8, 95. et hæc forma vocativi est Attica: communis est ὦ ἄνα, Py. 9, 79, Apollo. ἀνάκτων Θεῶν, Ol. 10, 59. Germanorum nomen, *herr, (lord, master,)* optime exprimit τὸν ἄνακτα: quod cum *heer, (army,)* res venerabilis et reverenda, est unius originis.

ἀναξηραίνω, f. ανῶ. (Ξέω) ex irriguo et humido rursus siccum facio. loco sub simplici verbo jam citato, Φ, 347, accuratiores legunt ἀνξηράνῃ, pro ἀναξηράνῃ: pro quo alii minus bene habent divisim, ἂν ξηράνῃ.

ἀναξιφόρμιγξ, ιγγος. ὁ ἡ. (Οἴω) citharæ imperans, in cithara dominans. ab ἀνάσσω, f. ξω. active enim notat hoc nomen, non passive: sicut et ἀλεξίκακος, παυσίκακος, πλήξιππος, ἀλεξιάρη, etc. ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, Ol. 2, 1, οἱ τῆς φόρμιγγος ἀνάσσοντες, ἄνακτες τῆς φόρμιγγος· ὑπουργὸς γὰρ ἡ φόρμιγξ τῶν ὕμνων, πρὸς αὐτοὺς αὐτὴ ἁρμόζεται.

ἀναξυρίδες, ἀναξυρίς, vide sub ἀμφικαλύπτω ad initium, et σύρω.

ἄναος, ἄναυος, vide ἄνεως.

ἀνάπαιστος, vide sub παίζω.

ἀναπάλλω, f. αλῶ. (Πάλλω) sursum vel in anteriora moveo, et saltu quati facio. it. cadere facio, *ich mache umfallend, (I throw down.)* ἀμπεπαλὼν προΐει ἔγχος, Γ, 355, vibrans in anteriora mittebat hastam. est particip. a. 2. a. forma Ionica. nam πάλλω habet a. 2. ἔπαλον, particip. παλὼν, cum reduplicatione Ionica πεπαλὼν, (quia Iones vel non amant augmentum, vel et iis temporibus, una cum prima verbi consona, addunt, ubi aliæ dialecti id non faciunt) et præpositione ἀνὰ cum apocope et mutato ν in μ ob sequens π, præposita. sic et Ε, 280. Η, 244. Λ, 349. Ρ, 516. Υ, 438. Χ, 273, 289. α, 518, 521, i. e. ἀνακινήσας. nam missurus hastam, elevabat eam ad caput suum, ut cum impetu conjiceretur. ἀναπάλλεται ἰχθὺς, exsilit super mare piscis, Ψ, 692, nam, ἐπειδὰν τὸ πέλαγος στίζηται ἀρχομένου πνέειν ἀνέμου, ἀναπάλλονται ἰχθύες· στίζεται δὲ πάντως πέλαγος, ὅτε φρῖκα πάσχει. et 694, ὣς, πληγεὶς ἀνέπαλτο, pro ἀνεπάλλετο, sic, percussus exsiliit quidem, sed sic ut statim decideret. ut ergo ἀναπάλλεσθαι sit, concuti ad casum, *umfallend gemachet werden, (to be thrown down.)* sic de equo graviter vulnerato, Θ, 85, ἵππος ἀλγήσας ἀνέπαλτο, βέλος δὲ εἰς ἐγκέφαλον δῦ pro ἔδυ, equus doloribus concitatus procidebat, cum se paullum erexisset, nam jaculum penetraverat in cerebrum ejus. stabat ex vulnere primum erectus in posteriores pedes, mox procidebat. (ὡς εἶδε, ὡς ἀνέπαλτο Ἀχιλλεὺς, ut vidit Hectorem, ut exsiliit, præ lætitia, Υ, 424, λίαν ἀνεπήδησεν, ὑφ' ἡδονῆς scilicet, quod nunc copia esset ulciscendi.) possint quidem loca quædam ad ἀνεφάλλομαι referri, e. c. ἀνέπαλτο, pro ἀνεφάλλετο, exsiliebat: quod verbum est compositum ex ἄνω, sursum, et ἐπὶ, et ἅλλομαι: et constat, si in hoc verbo sequitur π post λ, abjici spiritum asperum præcedentem. posterior locus sine dubio pertinet ad ἅλλομαι.

ἀναπάσσω, f. άσω. (Πάω) super spargo. λύρα τε αὐλός τε ἀναπάσσει σοὶ χάριν, Ol. 10, 115, adspergit tibi gratiam, ἀναποικίλλει.

ἀνάπαυσις, εως, ἡ. (Πάω) remissio, cessatio ad tempus. ἀνάπαυσις ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ, Ne. 7, 76.

ἀναπαύω, f. σω. (Πάω) cessare facio a. ὅς (χειμὼν, tempestas, pluvia) ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, quæ sane homines cessare facit in agro, ut operas suas ibi exercere non possint, Ρ, 550. non necessario ergo conjuncta est huic verbo notio recreandi: sed simpliciter notat, remittere et quiescere facio. ἄρουραι ἀναπαυσάμεναι, agri, remittentes a fertilitate per aliquod tempus, Ne. 6, 20.

ἀναπεμπάζω, vide sub πέντε.

ἀναπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) in altum emitto et adsurgere facio. ἀναπέμπει κρουνοὺς, Py. 1, 48. de Ætna ejaculante torrentes ignis in altum. χθὼν φύλλα, Py. 9, 83. ἐξ ἀλαλῆς τὸν ἀμπέμψας, pro ἀνέπεμψας, Ist. 7, 16, ex tumultu pugnantium redire fecisti eum. ubi ergo est et, remitto.

ἀναπεπταμένος, vide sequens, et sub πέταλον.

ἀναπετάω, f. άσω. (Πέτω) expando, aperio. ἀνεπέτασαν ἱστία, Α, 480. δ, 783. Θ, 54. κ, 506, expanderunt vela. hinc ea dicta πτερὰ νηός: διαπετάννυνται γὰρ, καὶ ἀκύτητός εἰσιν αἴτια, ὥσπερ τὰ πτερὰ τοῖς πτηνοῖς. ἀναπεπταμένας (pro ἀναπεπεταμένας) εἶχον σανίδας, Μ, 122, apertas habebant portas; Μ, 122, coll. 121, ubi est oppositum, ἐπικεκλιμένας, clausas. ἀναπεπταμέναι θύραι, Ne. 9, 4.

ἀναπηδάω, f. ήσω. (Πίω) exsilio in altum. ἐκ λόχου ἀμπήδησε, pro ἀνεπήδησε, Λ, 379, ex insidiis exsiliit; et hoc ἀνὰ est ἄνω. ergo ante curvatus latuerat post statuam.

ἀναπίνω, vel ἀναπόω, (Πίω) rursus bibo. it. resorbeo, absorbeo.

ἀναπίπλημι, idem quod ἀναπλήθω. (Πέλω) ἀμπιπλάντες πότμον ὁμοῖον, idem fatum explentes, Ne. 10, 107. nam aor, 2. a. est ἀνεπίπλην, participium ἀναπιπλάς.

ἀναπίτνημι, (Πέτω) expando, aperio, idem ac ἀναπετάω. χρὴ πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν (pro ἀναπιτνάναι) αὐτοῖς, Ol. 6, 45, oportet portas hymnorum aperire illis late. ἀλώπηξ ἀναπιτναμένη, vulpes expandens se supina, Ist. 4, 80, ut sc. se defendat unguibus et morsu ab aquila irruente.

ἀναπλέκω, (Πέλω) superne redimio. *ich umflechte, (I crown.)* ἀναπλέκοντι (dorice pro ἀναπλέκουσι, redimiunt) στεφάνοις, sc. κεφαλὰς, Ol. 2, 136.

ἀναπλέω, f. εύσω. (Πέλω) sursum navigo, e portu in altum. *ich fahre auf die höhe, (I put to sea.)* ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν, μ, 234, nos navigabamus ad fretum versus, sc. Siculum, et ad angustias inter Scyllam et Charybdim. Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, Λ, 22, nam Troja erat Græciæ septentrionalis magis: et a meridie ad septentriones dicitur sursum, *hinauf fahren wollen, (would sail up.)*

ἀνάπλεως, vide sub ἔμπλεος.

ἀναπλήθω, f. ήσω. (Πέλω) impleo. it. iterum atque iterum pleno modo accipio. ἢ ἔφατο, μὲ ἐν πόντῳ ἀναπλήσειν ἄλγεα, quæ dicebat, me iterum plene accepturum esse ærumnas, ε, 302, i. e. ἐντελῶς καὶ πληρέστατα παθεῖν πάλιν, *recht völlig wieder auszustehen haben werde, (shall have to suffer again perfectly and fully.)* alii legunt h. l. ἀναπλήσειν, rursus laturum esse: minus poëtice. αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ, Ο, 132, *wenn du selbst viel übel reichlich ausgestanden hast, (when thou hast thyself suffered many misfortunes.)* nam non est ἁπλῶς τὸ, ἀναπληρώσας, sed et τὸ, πολλάκις καὶ πάλιν καὶ πάλιν. sic enim usurpatur sæpe τὸ ἀνὰ, sicut in ἡ ἀνάκρισις, renovata et iterata dijudicatio, *die nochmalige untersuchung, (the renewed enquiry;)* ὁ ἀναβαπτισμὸς, iteratus baptismus, etc. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες, qui quidem sane malum eventum jam sæpius largiter experti, Θ, 34, 354, 465. *da sie ein böse schicksal ausstehen, (as they endure misfortune.)* πότμον ἀναπλήσαντες, fato suo expleto, Λ, 263, morte functi, τελευτὴν θανάτου ἰδόντες, *da sie ihr schicksal erfüllet, ihre tage vollendet, (as they have fulfilled their fate, completed their days:)* ut ἀναπλῆσαι sæpe sit τελευτῆσαι, τελειῶσαι, πληρῶσαι, *voll machen, voll bekommen, (to complete, to fill.)* ὅσα κήδεα ἀναπλῆσαι σοι αἶσα, quot ærumnas exantlare tibi destinatum sit, ε, 207, coll. ν, 307, ubi idem dicitur κήδεα ἀνασχέσθαι, ærumnas ferre, ubi quoque quidam legunt ἀνατλῆσαι. utrumque notat τὸ, ἐντελῶς καὶ κατὰ τὸ πλῆρες ἀνατλῆναι. αἴκε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, Δ, 170, ἐκπληρώσῃς, destinatam tibi portionem vitæ adimpleveris: et utraque phrasis est eadem. ἀναπεπλαμέναι (dorice α in medio pro η, ut sit particip. perf. pass.) θύραι, completæ januæ (i. e. domus et conclavia) hospitibus: ita legunt quidam Ne. 9, 4. sed rectius legitur ἀναπεπταμέναι, per syncopen, pro ἀναπεπεταμέναι, expansæ et apertæ late, ab ἀναπετάω: et ξείνων est active, hospitalium Ætnæorum, *der guten wirthe, (of the kind hosts.)*

ἀνάπλους, vide sub ὕψι, et κατέρχομαι, prope initium.

ἀνάπνευσις, εως. ἡ. (Πνέω) receptio animæ et animi, *die erholung, (the recruiting.)* ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, nam pauca est respiratio a pugnando, Λ, 800, Π, 43. Σ, 201, *ausruhung (rest.)*

ἀναπνέω, f. εύσω, (Πνέω) recipio animam, *ich hole wieder athem, erhole mich wieder, (I breathe again, recover myself.)* proprie notat τὸ ἐκ λειποθυμίας αὖθις πνέειν. sic et ἡ ἀναψυχὴ notat ψυχῆς ἀνάκτησιν ἐκ λειποθυμίας. ἀσπασίως ἀνέπνεον, Λ, 327, libenter respirabant: ut notetur ἀνάληψις τῆς ἐπιλιπούσης πνοῆς. Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος, Λ, 382, ubi quoque notat præcedentem πολλὴν ἀγωνίαν, κακῶς διακειμένων Τρώων ἀνεζωώθησαν, πνοὴν πάλιν σχόντες. sic, Δαναοὶ τυτθὸν ἀνέπνευσαν, Π, 302, et 42, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν τειρόμενοι, ulterius enim tunc nihil quærebatur, nisi ut, oppositis paucis Myrmidonibus adversus tot Trojanos, recentibus tamen adversus jam lassos, respirent interim paululum reliqui Græci. notat ergo præsentem summam ἀδυναμίαν Græcorum. sic et Σ, 200. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο, Τ, 227. ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο, Ο, 235. ἐπεί κε ἀναπνεύσωσιν, εἰς τεῖχος ἀλέντες, Φ, 534. οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι, pro ἀναπνεῦσαι, Π, 111. nec poterat ullo modo respirare. ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα, Ne. 7, 7, non omnes ad eadem adspiramus,

non eodem studio omnes tenemur natura. ἀμπνέων, respirans, colligens animam, Ne. 8, 32. ἀμπνεῦσαι καπνὸν, exhalare fumum, i. e. incendio absumi, Ol. 8. 47.

ἀναπνοή, ῆς. ἡ. et per syncopen, ἀμπνοή. (Πνέω) respiratio. ἀναπνοὰν (ἐκ) μόχθων, respirationem ex laboribus, Ol. 8, 9. καθεῖλε στέρνων, Py. 3. 102, respirationem ex pectore abstulit, i. e. interfecit. ἀμπνοὰν ἔστασαν ἥρωες, Py. 4, 354, i. e. ἔστησαν ἀναπνεύσαντες, πρὸ τούτου ἀγωνιώντων αὐτῶν, respirabant ex priori metu: *sie stunden und erholeten sich nun wieder, (they stood and recovered themselves.)*

ἀναπνύω, f. ύσω. (Πνέω) spiritum recipio. σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε, pro ἀνάπνυε, X, 222, *erhole dich, (recover thyself.)* et 475, ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, (ἀνεπνύετο, imperf. med.) καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, cum respirasset, et animus in pectore rursus collectus esset. sic, τόφρα Ἕκτωρ, Λ, 359. ὅτι δή ῥα, ε, 458. ω, 348. possit et esse plusquamp. pass. deponentialiter, per syncopen pro ἀνεπέπνυτο. sic aor. 1. pass. deponentialiter, αὖθις δ' ἀμπνύνθη, pro ἀνεπνύθη, interserto ν, i. e. ἀνέπνευσεν ἀναλαβὼν ἑαυτὸν, E, 697. Ξ, 436. εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἀνέκαμψε, *kam wieder zu athem, (recovered his breath :)* et intersertum ν rem ipsam magis exprimit.

ἀνάποινος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) sine dato satisfactionis aut redemtionis pretio. ἀποδοῦναι πατρὶ κούρην ἀπριάτην, ἀνάποινον, A, 99, ubi neutrum est adverbialiter, pro ἀναποίνως, δίχα ἀποίνων.

ἀναπολέω, f. ήσω. (Πέλω) revolvo, repeto, rursus volvo. ἀμπολεῖν (ἀναπολεῖν) τὰ αὐτὰ, eadem revolvere dicendo, Ne. 7, 153. ἄρουραν ἀναπολήσομεν, arvum rursus vertemus, Py. 6, 2. ἀναστρεψόμεθα: ubi tamen alii legunt ἀναπολίζομεν, eodem sensu; quasi sit πολίζω pro πολέω, verto, et ἀναπολίζω pro ἀναπολέω, rursus verto terram arando. cæterum l. c. est metaphorice, i. e. de novo celebrabimus.

ἀναπολίζω, vide supra.

ἀναπρήθω, f. ήσω. (Φύω) accendo, efflo, protrudo. δάκρυα ἀναπρήσας, lacrimas largiter accendens quasi et proflans, I, 433. β, 81, ἀναφυσήσας, καὶ οἷον ἐκφυσήσας, καὶ γεμίσας τοὺς ὀφθαλμούς: eadem metaphora, qua ventus dicitur πρήθειν ἱστίον, intumescere facere. nam pro ἀναπεράσας vel ἀνατερήσας, (ab ἀναπεράω) ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου accipere, minus est poëticum.

ἀναπτύσσω, vide sub πτύξ.

ἀνάπτω, f. άψω. (Ἅπω) adjungo, *hänge dran, mache dran haften, (affix, attach.)* ἀνάψαι μῶμον, β, 86, *einen schandfleck anhängen, (to attach censure,)* affigere vituperium: nam sic commodissime exponitur, ab ἅπτω, jungo. sed aliis placet reddere, inurere maculam, ab ἅπτω, accendo, ut sit ἐκφῆναι, lucere facere, ἐκφλογῶσαι μῶμον, δίκην φανοῦ, incendere vituperationem quasi facem, et ardere nos facere invidiâ: a qua notione verbi et ὁ Ἥφαιστος nomen habet. ex nostra expositione est, *anheften, (to fasten, affix,)* προσάψαι καὶ οἱονεὶ ἐκδῆσαι, ut explicet τὸ, αἰσχύνων ἡμᾶς, quod præcedit l. c. et ea expositio videtur magis naturalis et Homerica; etsi illa altera videatur eruditior et oratoria. πρυμνήσια ἀνάψαι, ι, 137, rudentes aptare, ἐκδῆσαι, *die taue anbringen, (to adjust the ropes.)* πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, γ, 274, *hængete viele zierrathen dran, (hung many ornaments to it,)* ἐξέδησεν, ἀνέθετο, ἐξήρτησεν. ἐξ αὐτοῦ πείρατα ἀνήφθω, μ, 51, ad eam funes alligantor, imper. perf. pass. et 179. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνῆψαν. sic et 162.

ἀνάπυστος, ου. ὁ ἡ. (Πείθω) non inauditus, non inexploratus, ἀκουστὸς, φανερὸς, ἀνὰ στόμα πᾶσι κείμενος πυνθάνεσθαι. est pro ἀνάπυστος, duplici negatione in compositis se invicem destruente. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, λ, 273, sed Dii mox ista fecerunt non immemorata et non ignota omnibus, *liessen es alle leute erfahren, (made it known to all.)*

ἀνάπωσις, εως. ἡ. (Πίω) resorptio, *die wiedereinschluckung oder zarückziehung, (the resorption or drawing back.)* de hac resorptione, quæ aquas diluvii resorbuit, est Ol. 9, 78. ubi alii legunt ἀνάπωσις, alii ἄμπωσις, alii ἄμπωτις, in se recte omnia ista, eodem sensu. apud Herodotum est ἡ ῥηχίη, fluxus, et ἡ ἄμπωτις, refluxus, in Euripo Euboico, VII, 198, coll. II, 11.

ἀναρίθμητος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) innumerus, innumerabilis. ἀμπλακίαι, innumeri errores, Ol. 7, 45. μυρίαι, *ungezählte, (innumerable,)*

ἀνάριθμος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) idem. ἀναρίθμων ἀνδρῶν, Ist. 5, 64.

ἀναρριπτέω, f. ήσω. (Ῥέπω) sursum jacio. ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, η, 328. sic, ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ, ν, 78. his ergo locis plene dictum, quod, κ, 130, per ellipsin.

ἀναρρίπτω, f. ψω. (Ῥέπω) idem. οἱ δ' ἅμα πάντες ἀνέῤῥιψαν, sc. ἅλα πηδῷ, κ, 130, *sie fiengen alle an scharf zu ruderne, (they all began to row briskly.)* vide prius verbum.

ἀναρπάζω, f. άσω et άξω. (Ῥάω) sublimem rapio, abripio. ἀνήρπασεν αὐτὸν Φοῖβος, I. 560, quia sol est ἄνω. sic, hastam terræ infixam eripuit, X, 276, vi celeriter extraxit, *riss heraus, (tore out.)* ἀναρπάξας, eripiens celeriter periculo et oculis horum, Π, 437. ἀναρπάξασα θύελλα, δ, 515. ε, 419. υ, 63. ψ, 316. ἀναρπάξαις, dorice pro, -ξας, Py. 4, 60.

ἀναῤῥήσσω, f. ξω. (Ῥάω) disrumpo, *ich reisse auf, (I break down,)* διασχίζω. sic ἡ κοιλία, πληγεῖσα ξίφει, ἀναῤῥαγῆναι dicitur. τεῖχος ἀναῤῥήξας, murum destruens ex fundamentis, H, 461, *aus dem grunde aus und aufreissend, (razing to the very foundations,)* ἀνασαλεύσας, ἀναμοχλεύσας, et sermo est de Neptuno. λέοντες, ἀναῤῥήξαντες βοὸς βοείην, ἔγκατα λαφύσσουσι, Σ, 582, leones, disrumpentes corium et ventrem bovis, *die in den bauch aufreissen, (tearing his belly.)* μή οἱ ὕπερθε γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδῶν, Υ, 63, de Plutone, timente ne Neptunus ei supra caput terram diffinderet motu gravi, *die erde über ihm bersten machete, (might cause the earth to burst over him.)* et vide, Neptunus est causa primaria motuum gravium terræ. compositio verbi est ex ἄνω.

ἀναῤῥιχάομαι, (Ἕω) in altum adscendere manibus pedibusque conor; arripio manibus pedibusque, in morem aranei nentis ad parietem. nam est ab ὁ ἀράχνης, pro ἀραχνάομαι vel ἀραχνιάομαι: ubi transpositio literarum, ut ν ad initia retrahatur. Aristoph. Pax, 69, ἀνεῤῥιχᾶτο, *er kletterte in die höhe, (he clambered up.)* ex qua augmenti positione tamen apparet, esse verbum compositum ex ἀνὰ pro ἄνω, et ῥιχάομαι, quod fortasse rectius ad ῥέκω referatur, tendo. secuti sumus scholiasten l. c. qui tamen sæpe allucinatur.

ἀναῤῥοιβδέω, f. ήσω. (Ῥάω) sorbeo, deglutio, καταπίνω. Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ, (cui opponitur ἀνίησι; sursum emittit) μ, 104, coll. 105. et hæc reciprocatio fiebat ter κατὰ νυχθήμερον. et 236, δεινὸν (neutrum adverbialiter, horribili modo) ἀνεῤῥοίβδησε θαλάσσης ὕδωρ, cui opponitur τὸ ἐξέμειν, evomere, 237. sic et 431. de præpositione ἀνὰ conf. notata ad ἀναβρόχω. Vide etiam ῥοιβδέω.

ἀνάῤῥουν, vide sub ῥόος.

ἀνάῤῥυσις, vide sub ἀνερύω.

ἀνάρσιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) inimicus, implacabilis, ὃν οὐκ ἔστι ἄρσεσθαι, i. e. ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι, ὁ δυσμενής. ergo ab ἀρέω, cum α negativo. δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, hostes et infensi, Ω, 365. sic, ἀνάρσιοι ἄνδρες, κ, 459. λ, 400, 407. ω, 111, hostes, prædones, malefici. et ξ, 85, coll. 88, ubi ergo deberet esse ἀναρσίοις, ἐκείνοις ἐστὶ δέος ὄπιδος, illis reverentia est vindictæ secuturæ: sed imitatur iratum, qui sæpe obliviscitur constructionis nimis accuratæ.

ἀνάρτημαι, vide sub ἀρτάω.

ἄναρχος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) omnino sine duce et rectore. οὐδὲ οἱ ἄναρχοι ἦσαν, B, 703, 726, etsi primarium et naturalem suum principem non habebant, non tamen erant sine capite.

ἀνασεισίφαλλος, vide sub γυνὴ, prope medium; et φάλος, ad finem.

ἀνασεύω, f. σω. (Σέω) sursum moveo. αἷμα δέ οἱ, σπασθέντος (τοῦ ἔγχεος) ἀνέσσυτο, Λ, 458, sanguis ei, extracta e vulnere hasta, sursum exsiliit.

ἀνασκολοπίζω, ἀνασκολόπισις, vide sub σκόλοψ, ad finem.

ἀνασπάω, f. άσω. (Σπάω) attraho, sursum traho. proprie ἐπὶ φυτῶν, deinde et de aliis. ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο, ex corpore hastam suam extrahebat rursus, N, 574. ἀνσπάσαντες, subducentes ex mari navem, Py. 4, 48. ponitur alibi et ἐπὶ ἀλαζονείας: hinc Sophocles, λόγους ἀνίσπα, *er spannete die worte hoch, redete worte, (he raised his words, spoke high.)* et, ὀφρῦς ἀνασπᾷν attollere supercilia, cui opponitur τὸ κατασπᾷν. hinc et τὸ, προσανεσπάσθησαν κλίμακες, scalæ admotæ erigebantur, ὑψώθησαν. ab ἄνω σπᾷν et ἁλιευτικὴ, piscatura, composita est ἡ ἀσπαλιευτικὴ ars piscatoria, quæ hamo captum piscem sursum trahit, *das angeln, (angling,)* et ὁ ἀσπαλιευτὴς, οῦ, *ein angler, (an angler.)* Plato Sophist.

ἄνασσα, ης. ἡ. (Χάω) regina, domina. est quoque λέξις θεία proprie. sic Ceres sic vocatur, Ξ, 326, Minerva, γ, 380. et principalis virgo, de qua dubitat hospes, mortalis sit an dea, et quam ex forma augusta et ancillis egregiis, suspiciendam discit, ζ, 149. ὦ ἀνάσσα, O Regina, Thea, Ist. 5, 6, et est id nomen numinis, matris solis. ὦ ἄνασσ', Py. 12, 6, et est apostrophe ad Nympham Agrigentinam, tutelarem urbis. alii ibi legunt ὦ ἄνα, et probant hinc, ἄναξ esse generis communis. sed frustra.

ἀνάσσω, f. άξω. (Χάω) præsum, dominor, impero. *ich herrsche, (I command.)* construitur cum casu secundo et tertio. Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, præesto iis, et nomen proprium gentis h. l. contemtim positum, nam erat gens parva, A, 180. et 231, οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις, imperas hominibus nihili. et 281, πλεόνεσσιν ἀνάσσει, rex est majoris populi, imo imperator jam totius fœderati exercitus: proprie tamen respicit Nestor regnum ipsum amplum Agamemnonis. et 288, πάντεσσιν ἀνάσσειν ἐθέλει, coll. 287, 289, ubi quatuor verba idem notant, πέρι εἶναι ἄλλων, κρατεῖν πάντων, πᾶσι σημαίνειν: ex more iratorum et indignantium, qui idem pluribus verbis inculcant. et 452, Τενέδου ἶφι ἀνάσσεις, O Apollo. sic et 38, et ubi est verbum sacrum. πολλαῖς νήσοις καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, B, 108. et 643, Αἰτωλοῖς. et 669, ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, sic, υ, 112, Ζεῦ πάτερ, ὅστε —ἀνάσσεις. ἤνασσε μετὰ τριτάτοις, in tertia generatione hominum jam princeps erat Nestor, A, 252. sic, σὺ, ὦ Ζεῦ, πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις, Δ, 61, rex es inter omnes, i. e. omnium. sic Σ, 366. δότε αὐτὸν Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν, Z, 478, quod precatur Hector filiolo suo, et ubi id votum desumtum ex nomine pueri, ὁ Ἀστυάναξ, ut sit quod dicatur. et 397, Κιλίκεσσιν ἀνάσσων, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, Agamemnon, K, 33, quæ est descriptio magni regis, et εὐρυκρείοντος. sic, Ζεὺς, ὃς πᾶσι, M, 242. Θόας, ὃς πάσῃ Πλευρῶνι

καὶ Καλυδῶνι, Αἰτωλοῖσιν, ἄνασσε, N, 218, ubi augm. ionice omissum. πολέεσσιν ἀνάσσεις, multis imperas, I, 73. et 480, Δολόπεσσιν ἀνάσσων. ἡμῖν ἀνάσσειν, noster imperator esse, Ξ, 85. et 94, ὅσοις σὺ μετὰ 'Αργείοις ἀνάσσεις. 'Αΐδης, ἐνέροισιν ἀνάσσων, inferis præsidens, O, 188. αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε, ipse erat supremus eorum dux, Π, 172, coll. 171. et 572, ὃς ἐν Βουδείῳ ἤνασσε, qui rex erat Budei. πολέσιν ἄνδρασιν, P, 308. ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει, omnibus vicinis imperabit, T, 104. et 122, 'Αργείοισιν, et 124. ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν, Υ, 180. et 307, ἀνάξει. Λελέγεσσιν ἀνάσσει, Φ, 86. et 188, πολλοῖς Μυρμιδόνεσσιν. μετὰ 'Αργείοισιν ἀνάσσει, inter eos rex est, Ψ, 471, apud eos. οἷς, Ω, 202, i. e. inter cives tuos, in opp. ad peregrinos, coll. 536, Μυρμιδόνεσσιν, κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσοι, dominus sit rei suæ familiaris, α, 117. et 181, Ταφίοισιν ἀνάσσω, coll. 420. et 402, δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις, domui tuæ imperes: quo optativo tecte id dicitur, non modo non habebis regnum, sed pulcre tecum actum dices si domum tuam modo retines, quod etiam nunc in dubio est. λαῶν, οἷσιν ἤνασσε, β, 234. ε, 12. σὺ πεδίοιο ἀνάσσεις εὐρέος, rex es in ampla planitie, δ, 602. ἑπτάετες ἤνασσε Μυκήνης, γ, 305. ὣς οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω, sic nequaquam lætus his opibus præsum, δ, 93, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε, η, 62, coll. 11. ὅστις τῶν εἴη βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσοι, interrogabant, quisnam horum locorum esset rex, et quibusnam populis præesset, κ, 110. ὁ μὲν ἐν Θήβῃ Καδμείων ἤνασσε, λ, 275. et 283, ἐν 'Ορχομενῷ Μινυηΐῳ. ex qua collatione apparet, Καδμείων non regi a verbo, sed pertinere ad ἐν Θήβῃ, ad differentiam aliarum Thebarum. et 348, Φαιήκεσσι. et 490, πᾶσι νεκύεσσι ἀνάσσειν, primus esse et princeps inter omnes mortuos: ubi præstantia vitæ, præ statu mortis vel gloriosissimo, pingitur sub persona Achillis. ἀνάσσοντα πολλοῖς 'Αργείοις, ο, 240, ὃς Κύπρου ἶφι ἤνασσε, ρ, 443. ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, τ, 110. sic, ἤνασσες, ω, 26, tu, O Agamemnon. et 30, ὡς ὄφελες, τιμῆς ἀπονήμενος, ἧς ἤνασσες, utinam debuisses, fruitus honore quo imperabas; pro ἧ, σὺν ἧ, ἐν ἧ. et 377. Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων. et *passivè*, αἳ πόλεις ἀνάσσονται ἐμοὶ, quæ urbes regnantur a me, δ, 177. et in *media* forma, τρὶς γὰρ αὐτόν φασι ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν, ter enim dicunt eum sub imperio suo habuisse generationes hominum, γ, 245, i. e. trium generationum rex fuisse Nestor. ὃς ἀνδρῶν 'Αρκάδων ἄνασσε Φαισάνᾳ, Ol. 6, 55, ubi augm. dorice mutatum in α, præterea deest ἐν. ὕπατε Ζεῦ, εὐρὺ ἀνάσσων 'Ολυμπίας, Ol. 13, 34. nam proprie nomen loci, ubi quis imperat, in genitivo ponitur; nomen gentis autem, cui imperat in dativo. et 153, 'Αρκάσι, ubi tamen ἀνάσσειν est, superare, vincere; sicut Germani dicunt, *herr jemanden werden, (to master a person.)* Δήλου, Py. 1, 74, in Delo regnans, O Phœbe. hinc est ὁ ἀνάκτωρ, ορος, dominus. et ἡ ἀνακτορία, imperium, regnum. et τὸ ἀνάκτορον, sedes domini, templum, quod et τὸ ἀνακτόριον dicitur.

ἀνασταδὸν, (Στάω) adverb. adsurgendo, exsurgendo. τοὺς μὲν κυπέλλοις δειδέχατο ἀνασταδὸν, hos quidem poculis propinatis salutabant adsurgendo, I, 667. ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν, videte et vos exsurgendo, *stehet auf und sehet selber zu, (arise and see yourselves,)* Ψ, 469.

ἀνάστασις, vide sub ἀνίστημι, ad finem.

ἀνάστατος, vide sub κεραΐζω, prope finem.

ἀναστενάχω, (Τῶ) ingemo, alte gemitum tollo, ἄνω τὸν στεναγμὸν ὑψόω, etiam πολλάκις στενάζω, repetitis celeriter vicibus gemo, quia ἀνὰ et repetitionem eandem denotat. Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν 'Αχαιοὶ, Ψ, 211. 'Αχαιοὶ παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες, Σ, 315. et 355, Μυρμιδόνες, i. e. πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς ἐστέναζον, sic ut simul τὸ μέγεθος τοῦ στεναγμοῦ ἄνω ἱκνουμένου notetur.

ἀναστοναχίζω, (Τῶ) idem. ὣς πυκινὰ ἐν στήθεσσιν ἀνεστονάχιζε 'Αγαμέμνων νειόθεν ἐκ κραδίης, sic dense in pectore suspirabat rex ex imo fundo cordis, K, 9. coll. 5, ubi parabola de *crebro* suspirio est intelligenda, sicut fulgur sequitur aliud fulgur vesperi, quando sine tonitrubus fulgurat horizon.

ἀναστρέφω, f. ψω. (Τρέω) everto, superiora deorsum verto. it. verso. δίφρους τε ἀναστρέψειαν, Ψ, 436, et currus everterent, cadere facerent. ἀλλά τινα ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι, ν, 326, sed in aliqua alia terra versor, non in mea; et ibi pendet præsens finitum ab omisso ὅτι, quod.

ἀναστρωφάω, (Τρέω) verso, circumverto undique. πάντη ἀναστρωφῶν τὸ τόξον, φ, 394, arcum undique versans, coll. 393, nam est idem quod νωμῶν.

ἀνασφάλλω, vide sub σφάλλω; et βλάβω, paullo ab initio.

ἀνασχάζω, f. άσω. (Χάω) inhibeo, repello. οὐκ αὐτὸν ἀνέσχασαν, Ne. 10, 129, non eum repulerunt, cedere et cohibere se fecerunt. nimirum a σχέω fit σχάω, inde σχάζω: quod deinde et significatus habet cum χάειν et χαίνειν affines, quorum omnium est communis origo.

ἀνασχέθω, (Χάω) sursum tollo, idem ac ἀνέχω. ἀνέσχεθε σκῆπτρον πᾶσι θεοῖς, H, 412, tollebat sceptrum versus deos, in signum, se facere eos testes; coll. K, 321. et 461, αὐτὰ (spolia exuta cæso) ἀνέσχεθε ὑψόσε χειρὶ 'Αθηναίῃ, in signum, se dicare ea Minervæ, coll. 465. qui erat ritus dedicandi diis rem mobilem. ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας, ι, 294, tollebamus ad Jovem manus; in luctu magno, opem ejus implorantes. οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν (pro ἀνασχεθεῖν infin. a. 2.) ὑπὸ ὁρμῆς κύματος, ε, 320, non valebat cito emergere ex impetu undæ magnæ, i. e. ἀναδῦναι, ἀνελθεῖν, et quasi ἀνατεῖλαι, *wieder in die höhe zu kommen unter der welle heraus, (to emerge from the water.)* erigere se ex aqua qua mersus erat.

ἀνασχέω, f. ήσω. (Χάω) idem fere. it. *ich komme hervor, (I stand forth.)* emineo. αἰχμὴ παρὰ ὦμον ἀνέσχε, cuspis ad humerum prominebat, P, 310, sc. adacta per jugulum hasta usque in humerum, ubi quasi cuspis ἀνέτειλε τῇ διαμπερὲς πληγῇ. τὸ, διέσχε est præcedens, quod sequitur τὸ, ἀνέσχε, *gieng durch, und ragete auf der andern seite hervor, (went through and protruded on the other side.)* ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδα ἀνέσχε, a se procul sursum tulit scutum suum, Υ, 278, coll. 261, 262. μαζὸν, uber sustulit altera manu, quum altera sinum laxasset, *hielte die eine brust hervor, (held forth one breast,)* X, 80, mater supplicans filio. ἀνέσχε κύων κεφαλὴν, sustulit caput, ρ, 291, ὤρθωσεν, ἀνήγειρεν. αἰγίδα, clypeum sursum levavit, χ, 297. θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, et manus ad Deos sursum elevabant, inter precandum, Γ, 318. H, 177, i. e. ἀνέτειναν εἰς θεούς. sic, 'Αθήνῃ, Z, 301. nam id erat concomitans (παρακολούθημα) precum, ὡς οἷον ἐχομένων τοῦ θείου τῶν εὐχομένων, quasi apprehendentibus et hærentibus precantibus in numine. ἀνέσχον, tollebant sursum, ὡς προκαλούμενοι τὴν ἐκεῖθεν ἀντοχὴν, quasi provocantes numen, ut ex cœlo manus suas contra extenderet ad precantium manus, easque prehenderet. hinc εὔχεσθαι recte deducitur ab εὖ ἔχεσθαι, bene applicare se et bene adhærere velle, *sich wohl adressiren, (to apply one's self well.)* cæterum in precibus sæpe attice omittitur τὸ, δὸς, coll. H, 203. τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον, ambo tollebant manus, sc. ad pugilatum, σ, 88, et ἄμφω est subjectum, Ulysses et Irus. coll. 94, ἀνασχομένω, cum uterque sustulisset manum suam dextram. χεῖρας ἀνασχὼν, ad precandum, A, 450. Γ, 275. Σ, 75. ν, 355. ρ, 239. Διῒ, υ, 97. E, 174. T, 254. ἄνω σχὼν καὶ ἀνατείνας εἰς εὐχήν. nam nihil sine Deo. idem dicitur ἀναπτύξας χεῖρας, *die flachen hände gegen den himmel aufhebend und ausbreitend, (raising his extended hands towards heaven.)* etiam sol dicitur ἀνασχεῖν et ἀνίσχειν, oriri, ortum esse; cui opp. κατασχεῖν et κατίσχειν, i. e. κάτω σχεῖν, deorsum vergere, occidere. etiam de ὑπομονῇ, μέγα ἢ σμικρὸν λυπηρὸν ἀνασχήσειν, i. e. ἀνέξεσθαι; tolerare posse magnum aut parvum malum. ὁ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν, ille vero, velut papaveris caput attollens, sic caput præcisum hostis et affixum hastæ, Ξ, 499, et conf. φημι. putabat vel videbatur ei, quasi papaveris caput attolleret. χλαῖναν, δ, 115, ante oculos suos attollens partem pallii, ut tegeret eos lacrimantes. sic et 154. Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, Z, 257. ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν (ionice) αἴ κ' ἐλεήσῃ, Ω, 301, *es ist gut, die hände zu Gott aufheben, ob er sich erbarmen wolle, (it is right to raise the hands to God, if he may take compassion.)* οὔ σε ὀΐω δηρὸν ἔτι ἀνσχήσεσθαι, E, 285, non puto te diutius toleraturum esse; *dass du dich noch lange aufrecht halten werdest, (that thou wilt long keep on thy legs;)* tam grave vulnus a me accepisti. α est extrusum poëtice. et 655, ὁ δὲ ἀνέσχετο ἔγχος, sustulit hastam; quod fiebat, quando manum dextram extollebat, ut directam hastam versus hostem jaceret. sic, δόρυ, Φ, 67. et 161, μελίην. τόσα ἐν φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα, Σ, 430, tot in animo suo tulit luctus et mœrores. ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν, O miser, certe sane multa mala tulisti animo tuo, inquit Achilles miserans ad Priamum, Ω, 518, pro ἀνέσχεσο, sec. sing. a. 2. m. ὅσα ἀνέσχετο ἐν μεγάροις, quæ toleraverit domi, ψ, 302, *was sie zu hause ausgestanden, (what she had endured at home.)* καί κεν ἐς ἠῶ ἀνασχοίμην, λ, 374, vel usque ad auroræ ortum sustinerem, *wolte bis an den lichten morgen aufbleiben und zuhören, (would like to stay till day-light listening.)* τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, suffer, mater mea, et sustine, A, 586. τέκνον, E, 382. et conf. τέτλαθι. ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, K, 321. i. e. ἀνάτεινον, erige, attolle; et Dolon postulat id ab Hectore, a quo jusjurandum poscit, cum quo simul sceptrum ab jurante versus cœlum attollebatur. coll. H, 412. ἄνσχεο νῦν, reprime te nunc, tolera nunc, *lass es jezt gut seyn, (put up with it this time.)* Ψ, 587, et est mitigantis, et vel quasi deprecantis, formula: per syncopen, pro quo Attici, contractionum amantes, dicunt ἀνάσχου. ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμὸν, Ω, 549, perfer, desine; nec perpetuo mœre in animo. οὐκ αὐτοῖς χρὼς λίθος, χαλκὸν ἀνασχέσθαι, Δ, 511, non illis corpus est saxeum, ut sustinere possit tela. κήδεα, ν, 307, dolores sustinere; ubi alii legunt ἀναπλῆσαι. ἐρυσάμενος τὸ ξίφος ἔπληξε ἀνασχόμενος (sc. τὴν χεῖρα) φάλον κόρυθος, stringens gladium, feriit sublata manu conum galeæ, Γ, 362, ὑψοῦ τείνας τὴν χεῖρα, sic, ὑψόσε ἀνασχόμενος, sc. χεῖρα, X, 34, in altum tollens manum, ἀνατείνας: et quidem præ mœrore et metu, mox attollens manum ad cœlum, mox eadem caput suum feriens. proxime tamen respicere videtur manum, ad eo fortius feriendum caput, altius sublatam. κόψε δ' ἀνασχόμενος, ξ, 425, sublata vel manu vel σχίζῃ, qua suem mactandum feriebat. δόρυ, τ, 448, portans manu protensam hastam. ἀνασχόμενοι δούρατα, i. e. ἀνατείναντες, manibus elatis dirigentes hastam, Λ, 593. O, 298. P, 234. ὑψόσε βόας αὔας, i. e. ἀνατείναντες τὰς ἀσπίδας, M, 138. χεῖρας, extollentes manus

præ gaudio, σ, 99. et 94, ἀνασχομένω, sc. ad pugilatum. coll. Ψ, 660. ἀνασχέσθαι potest absolute dici, erigere se; quod et metaphorice de animo. Α 586. potest et sine præpositione dici ἰσχόμην vel ἠσχόμην, erigebam me, quod est imperf. novi verbi ab aor. 2. facti, ἴσχομαι et σχόμαι, unde et κατάσχομαι dici potest. οὐ φημι αὐτὸν δηθὰ ἀνσχήσεσθαι βέλος, non puto eum diu toleraturum esse hunc ictum quem accepit, Ε, 104, *er wird bald fallen von dem empfangenen schusse, (he will soon fall in consequence of the wound he has received.)* alii legunt, omisso ἀν, σχήσεσθαι, eodem quidem sensu, sic tamen, ut βέλος sit subjectum, de quo prædicetur, non diu id permissurum, ut stet vulneratus sine morte.

ἀνατείνω, f. ενῶ. (Τῶ) sursum tendo. ἀφάντων κλέος ἀντείνει, Ne. 8, 58, obscurorum et nihili hominum famam in altum extollit. ἄντεινε κάρα ὀρθὸν, Ne. 1, 65, extendit caput erectum. ἀνάτεινον ἱστία, sursum tolle et extende vela, Ne. 5, 93. ἀντεῖναι χεῖρας, Ol. 7, 119, manus sursum tollere, ut juret. ἀντείνας οὐρανῷ χεῖρας, tollens ad cœlum manus, ut precetur, Ist. 6, 60. ψεύδει γέρας ἀντέταται, Ne. 8, 43, mendacio propositum est præmium.

ἀνατέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) sursum statuo, exsurgere facio. nam τέλλω est et, statuo: et ἄνω est, sursum. *stelle auf, mache aufstehend, (I set up, cause to arise.)* ἵπποις ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, Ε, 777, Deus illius fluvii exsurgere fecit equis Junonis dulcissimas herbas ad pascendum: et eo loco ταπεινὸν ἦν εἰπεῖν, ἔφυσεν: ergo σεμνοτέραν καὶ θειοτέραν de deo fluvii adhibet. *liess aufgehen, stellete dar, (to bring forth, produce.)* ὦ Θήβη, ἄντειλας Διόνυσον, O urbs Thebana, in lucem exsurgere fecisti Bacchum. pro ἀνέτειλας, Ist. 7, 5. ὕδωρ, ὃ ἀνέτειλαν βαθύζωνοι κόραι Μνημοσύνης, Ist. 6, 111, aquam, quam oriri fecerunt Musæ. ἀνατελλομένη φλὸξ, flamma exsurgens, Ist. 4, 111.

ἀνατίθημι, (Θέω) impono, sursum pono. de rebus sacratis solet hæc vox adhiberi, unde sunt τὰ ἀναθήματα. deinde Atticis, ἀναθεῖναι φορτίον, est pro ἐπιθεῖναι, *aufladen, (to burden.)* etiam poëta hoc fere sensu ponit, Χ, 100, Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, i. e. ἐπιθήσει, ἀνάψει, ἐκκρεμάσει. coll. 107. et est metaphora τῶν ἀναθημάτων. ἣν ἀντιθεῖσα ἔγραψε ἱερὰν, quam dedicans inscripsit sacram, Ol. 3, 54. ἀφιεροῦσα, ἀνατιθεῖσα. ergo h. l. est vox sacra. sic et Py. 8, 40, ἀναθέμεν (ἀναθεῖναι) λύρα, consecrare lyræ. ἀνέθηκέ σοι κῦδος, Ol. 5, 17, i. e. σοὶ χάριν ὁμολογεῖ ἐπὶ τῇ νίκῃ, tibi gloriam hanc dicavit. recentioribus est et, aliter pono, corrigo positionem et muto.

ἀνατλῆμι, (Ταλάω) suffero, tolero, confirmo me. ὁπόσα κήδεα ἀνέτλης, *was für noth du ausgehalten hast, (what distress thou hast suffered,)* ξ, 47. οὐ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακα ἀνέτλη, κ, 327. nemo alius medicamina ista ferre iisque resistere potuit, *hat vertragen können, (could bear,)* inquit Circe ad Ulyssem: ubi non notat πόνον τινὰ, sed στεῤῥότητα, et quidem in allegoria, τὴν κατὰ νοῦν, et βεβαίαν θέλησιν. οἰζύος, ἣν ἀνέτλημεν, γ, 104. παθὼν κακὰ, πολλά τ' ἀνατλὰς, π, 205.

ἀνατολὴ, ῆς. ἡ. (Τέλλω) ortus, collocatio sursum. ἀντολαὶ ἠελίοιο, μ, 4, ubi vides syncopen.

ἀνατρέπω, f. ψω. (Τρέω) everto, sursum deorsum volvo, *ich werfe über den haufen, (I overturn.)* ὁ δ' ἀνετράπετο, i. e. ὕπτιος ἔπεσεν, *fiel um, (fell down.)* Ζ, 64. Ξ, 447. ponitur hoc verbum etiam de vasis, aut mensis, si evertuntur: etiam de negotiis. paullo audacius dicitur πόλις ἢ ἔθνος ἀνατραπῆναι.

ἀνατυλίττω, vide sub τύλος.

ἄναυδος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) sine loquela et voce humana, *sprachlos, (speechless.)* qui nihil loquitur. ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτο, ε, 456, de Ulysse in extrema defatigatione aliquamdiu jacente. τί οὕτως καθέζεαι ἶσος ἀναύδῳ, similis muto, κ, 378.

ἄναυος, vide sub ἄνεως.

ἀναφαίνω, f. ανῶ. (Φάω) ostendo, explico, manifesto, apparere facio. proprie est, lucere facio; quæ prima notio verbi est σ, 309, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον δμωαὶ, ancillæ per vices lucere faciebant focos, coll. 316, 306. reliqui significatus sunt metaphorici. Δαναοῖς θεοπροπίας ἀναφαίνεις, de vate, Α, 87, iis vaticinia pandis, *machest kund, (makest known.)* ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, Υ, 411, pedum præstantiam ostentans, et exhibere cupiens actu. ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, δ, 159, multa verba facere. et 254, μὴ πρὶν αὐτὸν ἀναφῆναι, non prius ipsum indicare et detegere aliis, δεῖξαι τὸν καταχρυβέντα, *zu entdecken wer er sey, (to disclose who he was.)* φαίνειν postea apud Atticos facta est vox δικαστικὴ, ἐν κατηγορίᾳ, accusare, *angeben, (to accuse,)* indicare judicibus: unde est συκοφαντεῖν, ficus indicare, *die feigen angeben, (to denounce the figs,)* quarum exportatio aliquando erat vetita; et φαίνει ὁ συκοφάντης τοὺς συκοκλέπτας, indicat eos, qui clam volunt ficus exportare. quod indicium quia erat sæpe falsum, apud plebem vero odiosum; hinc συκοφάντης postea in sensu pessimo dictus est fraudulentus homo et deceptor. ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται ἀστὴρ, Λ, 62, apparet stella. ἧμιν ὄλεθρος, Ρ, 244, nobis manifesto adest pernicies. sic, ἰῇ, uni, Λ, 174. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, apparebat nobis, in conspectum veniebat, patria terra, κ, 29. ἄμφαινε πόλιν, Ne. 9, 29, pro ἀνέφαινε, illustrem et claram apud alios faciebat urbem. ἄμφανέ (pro ἀνέφηνε, aor. 1. a.) σε βασιλέα, Py. 4, 109, declaravit te regem. ἀνέφανε Κυράναν, Cyrenen indicavit esse patriam suam. Py. 9, 129. ἀνεφήνατο νίκην. Ist. 4, 119, victoriam conspiciendam exhibuit. perf. m. ἀναπέφηνα, appareo, manifestus sum, Xenoph. Cyrop. 3, 2, 7.

ἀναφανδὸν et ἀναφανδὰ, (Φάω) sunt neutra adverbialiter posita, aperte, coram omnibus, ἐναργῶς, *offenbar, (openly.)* ὃς ἀναφανδὸν ὄπυιε, qui eam habebat conjugem palam, Π, 178, ut notetur ἡ νομίμη ὁμιλία, cui opponitur clandestinus coitus. οὔπω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας, ὡς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη, γ, 221, 222, adeo palam et visibiliter amantes aliquem Deos, sicut illi adstitit manifesto Minerva. κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, clam et tecte, non aperte, λ, 454, ubi vides opposita. ἀμφανδὸν τυχεῖν εὐνῆς, Py. 9, 73, palam frui concubitu. ἀμφανέειν est pro ἀναφανεῖν, inf. fut. a. ab ἀναφαίνω, Hymn. in Mercur. 16, ἔμελλεν ἀμφανέειν, erat ostensurus.

ἀναφέρω, (Φέρω) sursum porto. passivum ἀναφέρεσθαι sæpe est ἀνανήφειν, *aufwachen, auffahren aus dem schlafe, (to awake from sleep,)* vel et, recipere mentem sanam, quod fit ἀπὸ μανίας ἢ κάρου. cui opponitur καταφέρεσθαι, *tief einschlafen, (to fall into a deep sleep,)* maxime sedendo. ἀναφέρεσθαι sæpe idem est ac ἐγρηγορέναι. ἀρχαῖαι ἀρεταὶ ἀμφέρονται, priscæ qualitates bonæ revigilant et recreantur, Ne. 11, 49, et quia h. l. est apostrophus, possis dorice legere ἀμφέροντι pro ἀναφέρουσι, siquidem et activa forma ἀναφέρειν est, refici ex morbo vel somno, *aufkommen, (to recover)* ἐξ ἀῤῥωστίας, convalescere, recipere vires. ἀναφέρω est et, refero quid in alium: unde ἡ ἀναφορὰ, si causam rei referimus in alium, vide Eurip. Orest. 414, et 596. τὸ ἀνάφορον est ligneum iustrumentum cervici impositum, cujus ope bajuli portant onera, Aristoph. Ran. 8. Eccl. 828. et idem dicitur τὸ ἄλλακτον et τὸ ἀμφίκυρτον.

ἀναφλύω, f. ύσω. (Φλέω) efferveo, ebullio, ἀναζέω, *ich schwelle auf, koche in die höhe, siede auf, (I boil up.)* ἀνέφλυε καλὰ ῥέεθρα, Φ, 361, fluenta pulcra effervescebant, quasi cum aquæ coquuntur ad ignem, ἀνέζεε. idem dicitur et ἀναβλύζω, f. ξω, quod et ἀναβλυσθονέω, περιφλύω, amburo superficiem, Aristoph. Nub. 395.

ἀναφορὰ, ἡ. ἀνάφορον, τὸ, vide sub ἀναφέρω.

ἀναφράζομαι, (Φάω) observo, animadverto, agnosco. μὴ οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, pro ἀναφράσαιτο, τ, 391, ne forte cicatricem agnosceret et sentiret.

ἀναφρονέω, (Φέρω) sensum et cogitationem pristinam recipio, τὴν πρώτην φρόνησιν ἀναλαμβάνω. circumscriptio ejus rei est Χ, 475.

ἀναφροντίζω, f. ίσω. (Φέρω) animo sæpius volvo et cogito. ἀνεφρόντισε γάμον, studio et cura capiebatur ut sponsam eam acciperet, Ol. 1, 111.

ἀναχάζομαι, f. άσομαι. (Χάω) retro cedo, recipio me sensim: *ich weiche zurück oder weg, ziehe mich zurück, (I retire, draw back.)* ὡς τότε Τυδείδης ἀνεχάζετο, Ε, 600, coll. 605, 606, sic ut frons ejus semper ad hostem conversa maneret in retro cedendo. plena fuga dicitur προτροπάδην φεύγειν, et προτρέπεσθαι. et 822, τοὔνεκα νῦν αὐτὸς ἀναχάζομαι. et 443, ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω, cessit paululum retro. sic, ἐξοπίσω, *rücklings zog er sich zurücke, (he receded,)* Λ, 461. τυτθὸν, Ο, 728. πολλὸν, Π, 710, nam timor cepit eum. et 819, εἶδεν ἂψ ἀναχαζόμενον, vidit retro cedentem. sic porro, ἐξοπίσω, Ρ, 108. et 129, ἐς ὅμιλον ἑταίρων. et 47, ἂψ. ἀναχασσάμενος (ob metrum duplicato Sigma, fortasse præter necessitatem) λίθον εἵλετο, Η, 264, i. e. ἀναποδίσας, *ein wenig zurücktretend ergriff er einen stein, (stepping back a little he seized a stone.)* κάλει ἐνθάδε, retro cedens voca huc, Ν, 740. νῆχον πάλιν, cedens inde nabam retro, η, 280. ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, recedens ensem in vaginam detrusi, λ, 96. ἀναχασσαμένη λίθον εἵλετο, Φ, 403, i. e. ἀναχωρήσασα καὶ ἀναποδίσασα, Minerva, pugnans contra Martem.

ἀναχορεύω, vide χορεύω.

ἀναχωρέω, f. ήσω. (Χάω) recedo, secedo. μηδὲ ἀναχωρείτω, neque retro ex ordine suorum cedat, Δ, 305. sic, τόφρα, tamdiu vel tunc retro cedat, Λ, 189. πόλινδε ἂψ ἀναχωρήσουσι, in urbem retro cedent, Κ, 210, 411. οὐκ ἔτι καλῶς ἐκ μεγάροιό σε ἂψ ἀναχωρήσειν ὀΐομαι, ρ, 461, non jam pulcre ex domo te retro recepturum arbitror. ἂψ τ' ἀνεχώρησε, retro cedere solet, Γ, 35. sic, ἀνεχώρησαν, Ρ, 729. μεγάρου μυχόνδε, χ, 270, cesserunt penitus in angulum conclavis magni, *wichen ganz zu hinterst im saale hin. (retired to the farthest extremity of the hall.)* ἀλλ' ἀναχωρῆσαι, sc. σὲ ἀνώγω, Υ, 335, nam est infin. pro imperat. at recede. ἀναχωρήσας, recedens, Ε, 107, ἀναποδίζων. ἂψ, Ν, 457. Λ, 440, ρ, 453, *zurück gehend oder tretend, (receding, stepping back.)* σὲ ἀναχωρήσαντα, Ρ, 30, quod est oppositum τῷ, ἀντίον στῆναι ἢ ἐλθεῖν. sic et Υ, 196,

ἀναψυχὴ, ἡ, vide sub ἀναπνέω, ad initium.

ἀναψύχω, f. ύξω. (Ψύχω) refrigero, recreo, animam reddo. ἕλκος ἀναψύχοντα, Ε, 795, ubi est constructio poësi digna, nam proprie ἀνέψυχεν ἑαυτὸν ὁ ἥρως, coll. 796—798, refrigerabat

se ab æstu et sudore; simulque vulnus, inflictum a sagitta, purgari sanguine curarique studebat. proxime ergo τὸ ἀναψύχειν respicit receptionem animæ ab æstu et refrigerationem a sudore. οἳ παρὰ νηυσὶν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, qui apud naves refrigerabant et reficiebant suum pectus, N, 84, i. e. ἀνελάμβανον ψυχὴν, spiritum recipiebant ex labore. ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, pro ἀνεψύχθησαν, K, 575, recreati sunt suo pectore, animam frigidiorem haurientes. nam proprie ἀναψύχειν est ἀνακτᾶσθαι ψυχὴν ἤδη κινδυνεύουσαν οἴχεσθαι, cui opponitur ἀποψύχειν, animæ deliquium pati. ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους, δ, 568, zephyri leniter spirantes flatus oceanus emittit ad recreandos homines, *die leute zu erfrischen mit frischer luft, (to refresh mankind.)*

ἀνδάνω, ("Ηδω) est forma simplicis "ΗΔΩ, quod vide, distracta per paragogen. ab ἥδω, ἡδάνω, ἁδάνω, ἀνδάνω. sic ex λήθω fit λανθάνω, ex μήθω μανθάνω, λήχω λαγχάνω, δήκω δαγκάνω, per syncopen δάκνω, etc. hinc hæc forma solum habet præsens et imperfectum. οὐκ 'Αγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ, A. 24, δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, Σ, 510. γ, 150. sic τρίχα, trifariam, Θ, 506. κακὴ, ξ, 337. οὐκ Αἴαντι ἥνδανε θυμῷ, O, 674. πᾶσιν ἑήνδανε, Ω, 25, cum novo augmento syllabico, attice. sic, πάμπαν ἑήνδανε, γ, 143. ἁνδάνει αὐτῇ, β, 114. ἐπεὶ οὐκέτι ἥνδανε νύμφη, ε, 153, ubi in significatu maxime primo, non amplius delectabat et grata erat. et vide, etiam Nympha tædium creat in amore furtivo diutino. οὐχ ἥνδανε θυμῷ, κ, 373. ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ξ, 525. ὃς μάλιστα ἥνδανε, qui maxime gratus erat, ρ, 173. Πηνελοπείῃ ἥνδανε μύθοις, π, 398. ἁνδάνειν σοι ἐμὲ, Py. 1, 56, placere me tibi.

ἄνδιχα, ("Εω) adverb. dupliciter. ex ἀνὰ et δίχα conflatum. κεφαλὴ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, caput in duas partes est dissectum, Π, 412, *mitten von einander, in zwey stücke, (asunder, in two pieces.)* sic et 578. Υ, 387. ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι, aut in duas portiones omnia dividere, Σ, 511, coll. 512. X, 120, s.

ἀνδόνακας, pro ἀνὰ δόνακας, vide sub 'ΑΝΑ', paullo a fine.

ἀνδράγρια, ίων. τά. ('Ρέω) spolia ex occisis hostibus collecta, σκῦλα τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγειρόμενα, τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα. et ejusmodi spolia erant arma vel alia insignia militaria. ὅστις 'Αχαιῶν πρῶτος βροτόεντα ἀδράγρια ἤρατο, quis Græcorum primus spolia cruenta legerit, Ξ, 509, et augetur hac voce virtus et fortuna Græcorum, quod non vult narrari sibi a Musis poëta, quis ceciderit, sed quis, quasi per otium, in terrore Trojanorum, spolia a se occisi hostis legerit.

ἄνδραγχος, vide sub δήμιος, prope finem.

ἀνδρακὰς, ("Ανω) adverb. viritim, *mann vor mann, auf jeden mann, für jeden mann, (man by man.)* δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα ἀνδρακὰς, demus ei quisque unum, ν, 14, coll. 13. ut ergo acciperet tredecim τρίποδας et totidem λέβητας. alii legi jubent, ἄνδρα κατ' pro κατὰ ἄνδρα.

ἀνδραποδιστὴς, ἀνδραποδοκάπηλος, vide sequens.

ἀνδράποδον, ου. τό. (Πάω) servus, *ein sclave, (a slave,)* ὡς ἀνδρὸς ὢν ποῦς, qui hero suo quasi pes est, τοῦ δεσπότου, ὅσπερ εἰς κεφαλὴν ἐκείνῳ λογίζεται, qui servo est caput. ἀνδράποδα ergo sunt δοῦλοι, ὑποκείμενοι δεσπόταις, καὶ ὄντες αὐτοῖς, ὅπερ οἱ κατωτάτω πόδες ὅλῳ τῷ ἄνω σώματι. est vox composita ab ἀνὴρ et πούς. ἔνθεν οἰνίζοντο 'Αχαιοὶ, ἄλλοι μὲν — ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι, ubi est metaplasmus declinationis, quasi nominativus esset ἀνδράπους, οδος, ὁ, H, 475, inde vinum petebant Græci, alii quidem aliis mercibus, alii vero servis pro eo datis. sermo est de insula Lemno, in quam Græci captos a se hostes deportabant, vendebantque. sic Thraces olim, gens rapto vivere adsueta, cum sale permutabant suos captivos, unde ἁλώνητα δουλάρια dicti servuli viles. quod vero non omnes servi olim fuerint αἰχμάλωτοι, bello capti, sed plurimi etiam furto abrepti ex libera conditione, notum est. Thessalia maxime infamis olim fuit tali furto et venditione. qui emtoribus servos exhibebant, dicebantur ἀνδραποδισταὶ, η ἀνδραποδοκάπηλοι, ἢ σωματέμποροι, *sclavenhandler, seelenverkäufer, (slave-merchants, dealers in bodies.)* alii l. c. legunt ἀνδραπόδοισι, ut metaplasmum declinationis effugiant; sed præter suffragia antiquorum, qui hanc figuram Ionicam tuentur. imo Aristarchus et Zenodotus expungi jusserunt totum illum versum, ut a recentiori manu interpositum; quia nomen ἀνδράποδον sit Homeri ævo recentius. sed et huic edicto Grammatico reclamavere plerique.

ἀνδράριον, vide sub 'Ανὴρ, prope initium.

ἀνδραχθὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) qui viro est onus, ἀνδρὸς ἄχθος: valde onerosus. *woran ein man genug zu heben oder zu tragen hat, (as much as a man can lift or carry.)* ἀπὸ πετρῶν ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν ἔβαλλον, a petris jaculabantur saxa ingentia, κ, 121, ut notentur λίθοι μεγάλοι, οἱ ἀνδροβαρεῖς, οἳ τοῖς ἄλλοις ἀνδράσιν ἐπαχθῆ ἂν γένοιντο φορήματα.

ἀνδρειφόντης, ου. ὁ. (Φάω) qui viros occidit. est epitheton Martis, pro ἀνδροφόντης, mutato ο in ει. scribitur et ἀνδριφόντης. est idem qui βροτολοιγὸς, καὶ ἀνδροφόνος κατ' ἐξοχήν. Μηριόνης ἀτάλαντος 'Ενυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ, B, 651. H, 166. P, 259, par et similis Marti homicidæ.

ἀνδρεράστρια, vide sub γυναιμανής.

ἀνδρεὼν, ὁ, vide sub 'Ανὴρ, prope initium.

ἀνδρία, ἡ, vide sub ἀναγκαῖος, ad finem.

ἀνδριαντοποιὸς, οῦ. ὁ. (Πνέω) statuarius. Ne. 5, 1.

ἀνδριὰς, άντος. ἡ. ("Ανω) statua, signum. *eine statuë, gehauen oder gegossen bild eines menschen, (a statue, the sculptured or cast image of a person.)* ἀμφὶ ἀνδριάντι σχεδὸν, prope ad simulacrum dei, Py. 5, 53.

ἀνδρίον, τὸ, vide sub 'Ανὴρ, prope initium.

ἀνδροβρὼς, vide sub μολοβρὸς, ad finem.

ἀνδροδάμας, αντος. ὁ ἡ. (Δάω) viros superans vel occidens. ἀνδροδάμας φόβος, Ne. 3, 67. ἀνδροδάμαντα 'Εριφύλην, Ne. 9, 37. quæ fecit, ut vir ejus occideretur.

ἀνδροδόμος, ὁ, vide sub 'Ανὴρ, prope initium.

ἀνδρόκμητος, ου. ὁ ἡ. (Κάμω) viri defuncti causa. ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Λ, 371, i. e. ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνηότος. nam ἀνὴρ καμὼν et ὁ τεθνηὼς, est idem: functus miseriis vitæ, et sic fessus ut nullum membrum moveat. nam dicere h. l. τὸ ἀνδρόκμητον esse, περὶ ὃ ἄνδρες ἔκαμον, quod humano labore et opera est factum, perridiculum esset. ergo est, ἀνδρὶ καμόντι i. e. θανόντι πεποιημένον.

ἀνδροκτασία, ας. ἡ. (Κῶ) cædes hominum, homicidium, *das morden, das halsbrechen, (slaughter, carnage.)* ab ἀνὴρ, i. e. ἄνθρωπος. sic ὁ ἀνδροφόνος in genere est, ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπον ἀναιρῶν, εἴτε παῖς εἴη ὁ πεσὼν, εἴτε ἀκμαῖος, εἴτε καὶ γυνή. εὖ οἶδα μάχας τε ἀνδροκτασίας τε, H, 237, ubi prœlia bellica notat, in quibus homines cæduntur. παύσασαι "Αρην (cessare facientes Martem) ἀνδροκτασιάων, pro ἀνδροκτασιῶν, E, 909. "Εκτορα ὕπηγε Ζεὺς ἐκ βελέων, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ, Λ, 164, i. e. ex pugna vehementi. quibus locis est de cæde bellica. ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς, Ψ, 86, propter triste homicidium, coll. 87, παῖδα κατέκτανον, νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφὶ ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, ubi vides infanticidium, quando puer puerum occidit rixa in lusu orta. nam et παιδοφονία est ἀνδροκτασία. μάχαι τε ἀνδροκτασίαι τε, Ω, 548, ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ', ἀνδροκτασίαι τε, λ, 611, pugnæ et cædes: et duo posteriora notant idem; sicut et duo priora.

ἀνδρόμεος, ου. ὁ ἡ. ("Ανω) virilis, humanus. *männlich, menschlich, (manly, human.)* ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, nitebatur irrumpere in aciem confertam virorum, Λ, 538, *suchte in die geschlossenen glieder einzubrechen, (endeavoured to break into the close ranks.)* χροὸς ἀνδρομέοιο, a corpore humano, P, 571. sic et Υ, 100, διελθεῖν χροὸς, transfixisse corpus virile, ubi de hastâ sermo. et de eâdem, Φ, 70, ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο, cupiens satiari corpore humano. ἀνδρόμεα κρέα ἔδων, *menschenfleisch essend, (eating human flesh,)* ι, 297. et 347, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα. et 374, ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι, *stücken menschenfleisch, (pieces of human flesh.)* αὐλὸς αἵματος ἀνδρομέου, χ, 19, *ein langer schuss des blutes des mannes, (a pipe of human blood.)*

ἀνδροσάθων, ωνος, ὁ, vide sub ἀναγκαῖος, ad finem.

ἀνδροτὴς, ῆτος. ἡ. ("Ανω) virilitas. notat proprie φύσιν ἀνδρὸς, *die männlichkeit, (virility,)* quæ in vegeto viri corpore conspicitur. hinc anima cum luctu relinquere dicitur tam egregium et virens corpus. ψυχὴ, ὃν πότμον γοόωσα (γοῶσα), λιποῦσα ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην, Π, 857. X, 363. Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, Ω, 6. sed alii his locis aptius legunt ἀδροτῆτα.

ἀνδροφάγος, ου, ὁ ἡ. (Φάω) homines vorans, *ein menschenfresser, (a cannibal.)* Κύκλωπος ἀνδροφάγοιο, κ, 200. ἡ ἀδηφαγία, ας. voracitas, ab ἄδην, satis. et de hac Herculis ἀδηφαγία est locus lepidus Callimachi, Hymno in Dianam, 160, et circa.

ἀνδροφόνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) viros vel homines occidens. ὑπὸ "Εκτορος ἀνδροφόνοιο, A, 242. Z, 498. I, 351. Π, 77, 840. P, 428. Ω, 509, 724. et id non probrose dictum, sed est epitheton fortissimi bellatoris, et summi ducis, sub cujus imperio, et a cujus etiam manu, hostes cæduntur. sic, "Αρης ἀνδροφόνος, Mars, Δ, 441. Λυκοῦργος, Z, 134. ἀνδροφόνους χεῖρας, de Achille, Σ, 317. Ψ, 18. Ω, 479. φάρμακον ἀνδροφόνον, venenum, α, 261, i. e. ἀνθρωποκτόνον virtute sua: non quidem ex intentione Ulyssis, utpote qui contra feras tantummodo noxias usurus erat sagittis veneno tinctis; sed tamen, quo possent homines quoque mori, sicut postea proci talibus sagittis perierunt. ἀνδροφόνων γυναικῶν, Py. 4, 449, Lemniarum, quæ viros in insula sua omnes una nocte occiderant.

ἀνδρὼν, ῶνος, ὁ, vide sub 'Ανὴρ, ad initium.

ἀνδύεται, pro ἀναδύεται, vide sub ἀναδύω, prope finem.

ἄνδωκε, pro ἀνέδωκε, vide sub ἀναδίδωμι.

ἀνεγείρω, f. ερῶ. ("Αω) excito. αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Νέστωρ, K, 138. et 157, τὸν παρστὰς ἀνέγειρε. ἀνέγειρα ἑταίρους, excitabam jacentes in terrâ tristes, κ, 172. augmentum ionice omissum, pro ἀνήγειρα. ἐκ λεχέων με ἀνεγεῖραι, ex lecto me excitare, δ, 730, ἐξ ὕπνου με ἀνεγείρεις, ψ, 16. et 22, ἐξ ὕπνου με ἀνέγειρε. ἀνεγείρων μνημοσύνην, Ol. 8, 98, excitans et resuscitans memoriam, ὥσπερ κοιμηθεῖσαν καὶ σιωπηθεῖσαν λοιπόν. ἀνεγειρομένη φήμη, Ist. 4, 39.

ἀνέγνων, pro ἀνέγνωσαν, vide sub ἀναγνόω, sub medio.

ἀνεδέγμεθα, pro *ἀνεδεχόμεθα*, vide sub *ἀναδέχομαι*.

ἀνέδην, vide sub *ἀνίημι*, ad finem.

ἀνεδιδάσκετο, vide *ἀναδιδάσκω*.

ἀνέδρακον, vide *ἀναδέρκω*.

ἀνέδραμον, vide *ἀναδρέμω*.

ἀνέδυ, *ἀνεδύσατο*, vide sub *ἀναδύω*, prope initium.

ἀνεέργω, vide *ἀνέργω*.

ἀνέζω, f. *έσω*. ("Εω) insidere facio, *ich setze drauf, (I set down.)* impono. *ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες*, in currum imponentes corpus mortui, N, 657, *ἀναθέντες*.

ἀνεικόνιστος, vide sub *ὁδὸς*, prope initium.

ἀνειλείθυια, vide sub *Εἰλείθυιαι*, in R.

ἀνειμένος, vide sub *ἀνίημι*, paullo sub medio.

ἄνειμι, ("Εω) insum, supra sum. *ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν*, ω, 342, pro *ἄνεισιν*, *es sind trauben von allerley art dran, (there are grapes of all sorts upon it.)*

ἄνειμι, ("Εω) sursum eo. it. adeo, accedo, *ich gehe hinan, (I go to.)* it. redeo. *δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους*, X, 492, indigens filius adit ad amicos patris. et 499, *δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην*. *ἀνήϊον* (imperf. ab *ἀνεΐω*) *ἐς περιωπὴν*, adscendebam in speculam, κ, 146, coll. 148. et 274, *παρὰ νηὸς ἀνήϊον*, a nave sursum ibam et progrediebar. sic et 446. *ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν*, ex Æthiopibus revertens, ε, 282. *ἠελίου ἀνιόντος*, sole oriente, Θ, 538. X, 135. α, 24. *ἅμα ἠελίῳ ἀνιόντι*, Σ, 136. μ, 429. ψ, 362. *ἐκ πολέμου ἀνιόντα*, sc. *ἰδὼν*, Z, 480, ex pugna revertentem conspicatus: nam est ibi sermo festinantis, qui facile aliquod verbum omittit. *ἐκ Τροίης ἀνιόντα θοῇ σὺν νηΐ*, κ, 332, i. e. *ἀναπλέοντα*. sic *ἐξ Ἐφύρης*, α, 259, redeuntem. *πὰρ νηῶν ἀνιόντες*, Ξ, 28, juxta naves redeuntes. *ἂψ ἀνιοῦσα*, T, 290, i. e. *ἐπανελθοῦσα*. *ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν νῆα*, θ, 568. ex deductione revertentem, *ἐπανερχομένην*. sic et ν, 150, 176.

ἀνείμων, *ονος*. *ὁ ἡ*. ("Εω) vestibus et tegumentis carens. deinde et, carens vestibus dignis. *παρὰ πάμπαν ἀνείμονος*, γ, 348. nam *εἷμα* est vestis sensu Romano, i. e. quodvis tegumentum corporis.

ἀνεῖπον, vide *ἀνέπω*.

ἀνείργω, vide *ἀνέργω*.

ἀνεκὰς, (Χάω) adverb. eminus, *μακρὰν*, *von weitem, (at a distance, far off.)* *ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ ἀνεκὰς ὄλβον*, quando Dei decretum mittat ex remoto felicitatem, Ol. 2, 38, i. e. *οὐρανόθεν*, *ἄνωθεν*. proprie est ex *ἄνω*, sursum, et *ἑκὰς*, compositum. Aristoph. Vesp. 18.

ἀνεκήκιε, vide *ἐτήτυμος*, prope initium.

ἀνεκτὸς, *οῦ*. *ὁ ἡ*. (Χάω) tolerabilis, portatu facilis, non nocens, non opprimens. *erträglich, (endurable.)* *ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδε ἔσσεται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτὰ*, *das wird ja gewiss verderblich ding werden, das nicht zu ertragen ist, nicht auszustehen, (that must indeed be a great calamity, which is not to be borne,)* A, 573, *ἐπεὶ οὐκέτι ἀνεκτὰ πέλονται*, υ, 223, nam jam non sunt hæ res tolerabiles. et 83, *ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν*, sed hoc quidem vel tolerabile et non omnino disperdens malum habet aliquis, si —, *das ist doch noch auszustehen, (not to be endured.)* *χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτι ἀνεκτὸς*, K, 118, necessitas enim urget jam non tolerabilis, i. e. *ἀνάγκη*. sic et Λ, 609. reperitur alibi et fœmininum *ἀνεκτή*. est ab *ἀνέχω*, sustineo, sursum habeo.

ἀνεκτῶς, (Χάω) adverb. tolerabiliter, *erträglich, (endurable.)* *Ἕκτωρ μαίνεται οὐκ ἔτι ἀνεκτῶς*, furit jam sic, ut sustineri non possit, Θ, 355. ut resisti ei non possit. sic, *σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς*, ι, 350, inquit Ulysses ad Cyclopem: tu enim furis jam et agis nimis violenter.

ἀνελεύθερος, vide sub *ἐλεύθερος*, ad finem.

ἀνέλκω, ("Ελω) attraho, sursum traho. *ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε*, ille arcus curvaturam attraxit, *zog den bogen, (drew the bow,)* Λ, 375. N, 583. *σταθμὸν* (*das gewichte, [weights,]* pondus ponderans) *ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς, ἀνέλκει*, M, 434, ubi dicitur de muliere, quæ in lancibus libræ, lanam æquat ponderi: *sie ziehet die wage in die höhe, (she lifts up the balance.)* *ἐτάνυσσε ἀνέλκων*, tetendisset arcum, attrahens eum. φ, 128. et 150, *πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας, ἀνέλκων*, fatigabatur manus, trahendo arcum. *ἀνελκόμενον*, sc. Telemachum, χ, 97, eum cum ad se traheret et extraheret hastam ex corpore mortui. *πολιὰς τρίχας ἀνέλκετο χερσὶ*, rex Priamus vellebat sibi canos, X, 77.

ἀνέλω, ("Ελω) sursum tollo. it. aufero. *τῶν οὐκ ἄν τι φέροις ἀνελὼν*, horum nihil sane auferes, A, 301, abripiens et tollens. *τῶν τι ἀνελὼν δοῦναι αὐτῷ*, Ψ, 551, horum aliquid sumens in manus, dare ei poteris. et 736, *ἀέθλια δ' ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε*, paria certaminis præmia capientes ite. et forma *media*, eodem sensu. *οὐλοχύτας ἀνέλοντο*, corbes, in quibus mola salsa erat, sursum tollentes, in manus sumentes, *κάτωθεν ἀναλαμβάνοντες*, A, 449. B, 410. conf. *ὁ οὐλοχύτης*. inter preces elevabant hos corbes parvos: post preces peractas superfundebant hanc molam salsam, i. e. hanc farinam sale mixtam, capiti victimæ, conf. γ, 442, *ἐν κανέῳ*: nam ibi unum tantum *κάνεον*, quia una victima. *ἂν δ' ἕλετ'* (pro *ἀνείλετο*) *ἀσπίδα*, Λ, 32, sustulit in humerum. *κλισίηθεν ἀνείλετο ἔγχος*, N, 296, ex tabernaculo sumsit hastam, *κούρῃ νηπίῃ, ἥτε ἅμα μητρὶ θέουσα ἀνελέσθαι ἀνώγει*, Π, 8, jubet, ut mater suscipiat se in ulnas. et 10, *δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται*, lacrimans suspectat matrem. *ὄφρα ἀνέληται*, donec suscipiat mater puellam infantem in sinum suum a terra. ubi notatur *ἡ ἄγαν νηπιότης* puellæ ejusmodi, de qua parabolam sumsit poëta. *ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς*, sursum tollentes a terra, γ, 453, *ἀναβαστάσαντες*: *da sie das geschlagene opferthier von der erde in die höhe gehoben, (having lifted the slaughtered victim from the ground,)* sc. caput ejus. *καὶ πολλὰ ἀνελόντα*, eum capientem et sumentem quamvis multa, σ, 16, et sensus ibi est: *οὐ φθονέω, δοῦναί τινά σοι πολλὰ, καὶ ἀνελόντα αὐτὸν πολλὰ*, non invideo, si quis tibi multa det, etiamsi is multa in manus sumat ut det. *ἂν δὲ νάκην ἕλετο αἰγὸς*, ξ, 530, sumsit pellem capræ. *Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι*, υ, 66, venti rapidi tollebant eas a terra in aërem altum, coll. 77, et auferebant eas inde. *ἦ ἄρ κε ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σε ἀνελοίμην*, σ, 356, num velles mercenariam operam præstare in agro, si te susciperem, si te assumerem mercenarium. *wenn ich dich annehmen wollte zum tagelöhner, (if I were to take thee for a day-labourer.)* *αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο*, τ, 22, utinam tandem sane, fili, multas curas et providentias susciperes, *ἀναλάβῃς*. et hæc vox videtur esse ex mente eorum posita, qui discere habebant pro reminisci: ut sit quasi, *ἀναμνησθείης*, *wieder hervor suchen und zur hand nehmen möchtest, (mightest seek out again and take in hand.)* sed hæc expositio videtur eruditior quam verior. nam et Germani dicunt, *klugheit annehmen, (to assume prudence,)* adsuescere sibi prudenter agere. nisi quod tamen re ipsa *τὸ* discere nihil est quam, naturæ instinctum ad bona sequi, et cogitando eruere abdita in animo. *οἷός τε ἤδη, πατρὸς ἀέθλια καλὰ ἀνελέσθαι*, φ, 117, jam talis est qui possit tollere pulcra certaminum præmia sicut pater ejus: qui valeat *ἀεθλεύειν κατὰ τὸν πατέρα*. occidendi significatus in Homero non occurrit. cæterum lusit sapiens aliquis hac voce, quatenus *ἀνελέσθαι* proprie notat, a terra sursum tollere: dicens, *θανεῖν* (*ἀνελέσθαι* in sensu passivo, tolli e vita) esse quasi *ἄνω θέειν*, quem ad modum *γένεσις* sit *ἡ εἰς γῆν νεῦσις*. *ἄνελέ μιν ἐκ δόλου* eripuit eum ex dolo et insidiis, liberavit, Py. 11, 28. *ἀνελὼν* excipiens, suscipiens, Py. 9, 105. *ἀνελόμενον* reportantem, suscipientem, Ne. 7, 83.

ἀνεμιαῖος, vide sub *ἄνεμος*, paullo ante medium.

ἀνεμόεις, *όεσσα*, *όεν*. ("Αω) ventosus, ventis expositus. et solet esse epitheton loci in alto siti. sic *ἠνεμόεσσα* (ionice) *Ἴλιος*, sita enim erat in colle satis edito. *ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην*, B, 606. *Ἴλιον*, Γ, 305. Θ, 499. M, 115. N, 724. Σ, 174. Ψ, 64, 297. *ἐρινεὸν ἠνεμόεντα*, X, 145, caprificum, i. e. nemus caprificorum, ventis agitari solitum. *ἠνεμόεντα Μίμαντα*, γ, 172. *δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας*, ι, 400, *ἐπὶ ἄκριας*, π, 365. *πτύχας ἠνεμοέσσας*, τ, 432, recessus montium ventosos i. e. altos et ventis pervios. insulæ, e. c. *Μίμας*, dicuntur *ἀνεμόεσσαι*, quia pleræque instar montium super planum mare sunt elatæ. *ἠνεμόεν ἱστίον*, velum ventis datum et plenum, Py. 1, 177, i. e. plenam munificentiam. *Αἴτναν, ἶπον ἀνεμόεσσαν*, Ol. 4, 11, excelsam onerationem, *ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεομένην*.

ἄνεμος, *ου*. *ὁ*. ("Αω) ventus, *der wind, (the wind.)* est ab *ἄω* et *ἄημι*, quasi *ἄεμος*, interserto ν per epenthesin. Homerus quatuor tantum novit ventos, *νότον, εὖρον, βορέαν, ζέφυρον*: et hos poëtice sæpe ut *πρόσωπα* inducit, et personificat velut numina. dicuntur habitare in Thraciâ, Ψ, 229, seqq. et 194, seqq. hos vocat *ἡ Ἶρις*, i. e. arcus ille cœlestis est signum physicum venti: et mythice venti dicuntur amare eam, ut gratam amicam. cæterum *ἄνεμος* est *ἀέρος ῥύσις*, fluxus aëris, *ein strom der luft. (a current of air.)* hinc Juno, i. e. aër inferior, dicitur excitare eum, Ξ, 254. *κύματα παντοίων ἀνέμων*, fluctus a variis ventis excitati, B, 397. *ὡς δ' ἄνεμοι δύο*, I, 4, seqq. ubi parabola de ventis. et Ξ, 398, s. *οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ἠπύει*, nam in sylva densa et alta maxime resonat vis ventorum. *ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο*, E, 865. et 525, *ζαχρειῶν ἀνέμων*. *ἄνεμος ζαὴς*, M, 157. *ὑπὸ λιγέων ἀνέμων*, N, 334. *λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα*, O, 620. Ξ, 17. *κακὴ ἀνέμοιο θύελλα*, Z, 346. *ὦρσεν ἀπὸ ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν*, M, 253. *μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο*, i. e. *ἐν πνοιαῖς*, Ψ, 367. et M, 207, *πέτετο πνοιῇσ' ἀνέμοιο*, i. e. *πρὸς ἄνεμον πνέοντα*, *dahin wo der wind hingieng, (the way of the wind.)* ergo, *σὺν πνοιαῖς*, *mit dem winde, (with the wind.)* *ἔρνος, ὃ πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων*, P, 56, plantam, quam flatus motant omnium ventorum: ubi ostenditur *τὸ εὔχρηστον τῆς τῶν ἀνέμων πνοῆς, ὑφ' ὧν τὸ φυτὸν εὔτονον καὶ φυλακτικὸν τοῦ καρποῦ γίνεται*. sed si venit *ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ*, tunc nocet. *ὁπότε ἐπείγῃ ἶς ἀνέμοιο*, O, 383. et P, 739, *ἐπιβρέμει ἶς ἀνέμοιο*, nam tunc maxime violentus ignis. *ἀνέμοιο δεινὸς ἀήτης*, O, 626. *ἄχνη σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς*, Λ, 308, et sic dicitur ventus cito variabilis. sic et inconstans mente dicitur *ἀνεμιαῖος*. *βίας ἀνέμων ἀλεείνων*, violentias ventorum vitans, Π, 213. Ψ, 713. *σὺν Βορέῃ ἀνέμῳ*, O, 26. *Ζεφύρῳ ἀνέμῳ*, Π, 150, ubi ei, ut numini masculo, equa *Ποδάργη* peperisse dicitur pullos. *πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει τὸ πῦρ*, Λ, 156. *ἐνέπρησεν ἄνεμος μέσον ἱστίον*, A, 481. *φύλλα χαμάδις χέει*, Z, 147. *κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω*, Θ, 548. *ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων*, Ξ, 399. *κρίνει ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας*, E, 501, sc. agricola. et 499, *ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει*. *θείειν* (currendo) *δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι*, K, 437. *κοιμήσας δ' ἀνέμους*, M, 281. et 153, *δρύες, αἵτε ἄνεμον μίμνουσι*. *ἴσαν* (ibant) *ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι*

ἀέλλῃ, N, 795. οὔτε ἀνέμοις τέρπονται, Θ, 481, sc. illi ad Tartara detrusi. πάντη δὲ κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, Υ, 492. νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν, Ψ, 317. ἅμα πνοιαῖς ἀνέμοιο, Ω, 342, i. e. tam celeriter ac ventus vadit. sic α, 98. β, 148. ε, 46. ζ, 20. conf. ἅμα. ἔπρησεν ἱστίον, β, 427. φέρων, γ, 300. ι, 39. ο, 481. ε, 111, 134. ζαὴς, ε, 368. φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, η, 277. et 282, σκέπας ἀνέμοιο. ἐπῶρσε Ζεὺς ἄνεμον βορέην, ι, 67. et 71, ἶς ἀνέμοιο. et 78, ἄνεμός τε κυβερνῆταί τε. et 285, ἄνεμος ἐκ πόντου, *ein wind der aus der see her wehet, (a sea breeze.)* ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα, λ, 591. κυβερνῆταί τε, μ, 152. et 168, ἐπαύσατο. sic et 400. et 409, ἀνέμοιο θύελλα. et 425, φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν. ἄνεμος ἐκνεφίας, valde vehemens, describitur, μ, 405, seqq. adversus per integrum mensem, ultimum damnum inferens Ulyssi sociisque, μ, 313, seqq. ἄνεμος πέσε, *legte sich, (fell, subsided,)* τ, 202, coll. 200, βορέης ἄνεμος μέγας. σκέπας ἀνέμου, ε, 443. ζ, 210. μ, 336. ἶς, ν, 276. τ, 186. ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ, ξ, 253. et 256, κυβερνῆταί τε. et 299, ἔθεεν βορέῃ. νῆα ἐπειγομένην ἀνέμῳ, ψ, 235. ἐπῶρσε ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρὰ, ε, 109. coll. 111, 134. ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν, κ, 47, ex utre Ulyssis. et 54, ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν γίνονται, μ, 286. et 288, ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα. λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦε (ἐπέχευε) γ, 289. λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, δ, 839, evanuit. τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, ε, 383. et 391, ἄνεμος ἐπαύσατο. et 293, ὀρόθυνεν ἀέλλας παντοίων ἀνέμων. et 305, ἐπισπέρχουσιν ἄελλαι παντοίων. et 317, δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα. et 330, ὥς τὴν ἀν πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα. βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, κ, 20. et 21, κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων. ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμὴν, λ, 399, 406. οὐδέ τις ἄλλος γίνετο ἀνέμων, μ, 326. ἀνέμων δυσαέων, ν, 99. ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, τ, 440. ἀνέμοισι φέρεσθαι κάλλιπε, ε, 343. οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, ζ, 43. φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι, ι, 82. et 260, παντοίοις. ὀλοοῖς, ξ, 313. ὅς μοι ἐφορμήτας ἀνέμους, η, 272. παυέμεναι ἠδ' ὀρνύμεν, κ, 22. hinc οἱ ἀνεμοκοῖται dicti, γένος ἐν Κορίνθῳ, ἀνέμους κοιμίζοντες, quam artem et 'Εμπεδοκλῆς novit. ὄρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρὰ, ω, 110. ἄνεμος, τυπτόμενος χεράδι, Py. 6, 12, glareæ allidens se. ἄνεμός τις ἔξω πλόου ἔβαλέ με, Py. 11. 61. ἄνεμον τριταῖον μέλλοντα σοφοὶ (κυβερνητῆρες) ἔμαθον, Ne. 7, 25, et est comparatio: quemadmodum boni gubernatores cognoscere solent ventum futurum vel in tertium diem: ventum ante explorare solent. ἐστιν ἀνθρώποις ἀνέμων πλεῖστα χρῆσις, Ol. 11, 1. ἄλλοτε ἀλλοῖαι πνοαὶ ὑψιπετᾶν ἀνέμων, Py. 3, 188. ἀνέμων βασιλεὺς Βορέας, Py. 4, 323. et 373, βαρυγδούπων. ἀνέμων καταπνοὴ φθινοπωρὶς, Py. 5, 162. ἀνέμων ῥιπὰς, Py. 4, 346. ῥιπαῖς, Py. 9, 85. Ne. 3, 102. ἀνέμοις ἶσον ἄκοντα, Ne. 3, 80.

ἀνεμοσκεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἕπω) a vento tegens, *vor dem winde schützend, (defending from the wind.)* χλαινῶν ἀνεμοσκεπέων, Π, 224, palliorum ventos arcentium.

ἀνεμοσφάραγος, ου. ὁ ἡ. ('Ράω) ventis perstrepens. ἀνεμοσφαράγων κόλπων, Py. 9, 7, sinuum, i. e. vallium, ubi venti coarctati valde sonant. ὁ σφάραγος, ου. est guttur, it. sonus durus gutture emissus.

ἀνεμοτρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) a ventis auctus et condensatus et roboratus. κῦμα ἀνεμοτρεφὲς, O, 625, ὃ ἀνέμῳ τρέφεται i. e. συμπήγνυται, αὔξεται, συνίσταται. ἔγχος, Λ, 256, ubi notatur hastile firmum, factum ex ligno quod ventos in monte passum erat et sic satis roboratum; τὸ τραφὲν καὶ ἐγγυμνασθὲν τὰς ἶνας ἀνέμῳ, καὶ διὰ τοῦτο στεῤῥὸν καὶ οὐκ εὔθραυστον, ἀλλὰ εὔτονον, ὁποῖα τὰ ἐν εὐηνέμοις χωρίοις τρεφόμενα φυτά. hinc et Achillis μελία, Πηλίου ἐκ κορυφῆς τέτμηται ὅπου μάλιστα ἦν ἀνέμοις εὐγύμναστος. et sicut κῦμα ἀνεμοτρεφὲς est τὸ ἀνέμοις αὐξόμενον καὶ πηγνύμενον καὶ συνιστάμενον, ὡς κορυφοῦσθαι, καὶ μὴ δίκην ἐπιπέδου ἡπλῶσθαι: sic et ἔγχος tale est, cujus lignum ex arbore ventis probe exercita est recisum, et valens. sic Simonides dixit πύλας ἀνεμοτρεφέας, fores firmas, ex robusto ligno factas.

ἀνεμόω, ώσω, vide sequens.

ἀνεμώλιος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) frustraneus. *was blos in den wind gehet, (what goes off entirely into the wind.)* sine effectu, *ohne wirkung, (without effect.)* est pro ἀνεμώνιος, ab ὁ ἄνεμος, a quo est ἀνεμόω, f. ώσω, vento agitari facio, ventis trado. et Attici solent sæpe τὸ ν vertere in λ, e. c. λίτρον dicentes pro νίτρον, et πλεύμων pro πνεύμων, a quo est ἡ πλευμωνία. terminatio autem ώλιος ab ἀνεμόω est, ut in ἀπατήλιος ab ἀπατάω. ἀνεμώλια (τόξα) γάρ μοι ὀπηδεῖ, arcus inutilis et frustraneus me comitatur, E, 216. τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον, Φ, 474. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, illi contra sunt sine effectu, Υ, 123. κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν, inania loqui, vana et incerta, δ, 837. λ, 463. σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις, Δ, 355, i. e. ψευδῆ λέγεις, *du redest in den wind, (thou speakest to the wind.)* nam λόγος ἀληθὴς πράγμασιν ἐγκαθήμενος οὐκ ἂν ἀνέμοις λέγοιτο φέρεσθαι: insidet enim et nititur re suâ verâ: ὁ δὲ ψευδὴς κενεμβατῶν (vanis ingrediens) ἀέρος μόνον ἐστὶ πληγὴ καὶ πλεῖον οὐδέν. et est modesta phrasis: sed Sthenelus ἀπαιδεύτερον, *(ungezogener, unartiger,) (rudely, unlearnedly,)* λαλεῖ, 404. quidam hanc vocem ab ὄλλω, perdo, deducunt, ut sit quasi ἀνεμοόλιος, ὁ ἀνέμοις οἷον ὀλλύμενος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνεμόφθορος: sed non necesse est, compositam hanc putare vocem. Vide sub 'Ελίκη in R.

ἀνενείκατο, vide sub ἀναβάλλω, paullo a fine.

ἀνενείκω, (Χάω) effero, sursum fero. *hole oder bringe herauf, (I fetch or bring up.)* τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ ἀΐδαο, sc. Cerberum, λ, 624. ἀδινῶς ἀνενείκατο, T, 314, crebro sursum extulit gemitus ex imo pectore; et deest, τὸ πνεῦμα, *er zog den athem aus der tiefe in die höhe, (he heaved deep sighs,)* ἀναγαγὼν πνεῦμα.

ἀνέπαλτο, pro ἀνεπάλλετο, vide sub ἀνάπαλλω, ad medium.

ἀνέπω, aor. 2. ἀνεῖπον. (Ἕπω) indico, pronuntio, proclamo. ἀνέειπέ νιν κήρυξ, Py. 1, 61. ἀνέειπεν ὕπατον, renuntiavit summum, Py. 10, 14.

ἀνέργω, et ἀνεέργω, et ἀνείργω, f. ξω. (Ἔρα) reprimo, cohibeo, *halte auf, halte zurück, (I restrain, keep back.)* Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, H, 56. Hector copias suas reprimebat. sic et Γ, 77. Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσω Τρώων, P, 752, ubi genitivus pertinet ad μάχην, et ὀπίσω est locale absolutum, retro, a tergo Græcorum, Ajaces semper pugnam et impetum Trojanorum reprimebant, ut Græci a tergo tuti essent, coll. 746, nam Ajaces postremos ordines Græcorum formabant, *die arriere guarde, (the rear guard.)*

ἀνερέπτω et ἀνερείπτω, f. ψω. (Ἔρα) devoro, absumo. it. de terra abripio. nam hoc verbum sæpe ex ἄνω et ἡ ἔρα compositum intelligi debet, ut sit, sursum aufero a terra. proprie quidem ἐπὶ τροφῆς ἀλόγων ζώων de terra vescentium dicitur: metaphorice vero est in genere, abripere, *wegraffen, wegreissen von der erde, (to carry off from the earth.)* τὸν (Ganymedem) καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ, Διὶ οἰνοχοεύειν, abripuerant e terra in cœlum, Υ, 234. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, α, 241. ξ, 371. νῦν δ' αὖ παῖδα ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι, venti, δ, 727. τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, υ, 77, coll. 66. ergo hoc verbum ubique in significatu tropico positum.

ἀνέριστος, vide sub εἰκοσινήριτος.

ἀνερμάτιστος, vide sub ὕλη, paullo a fine, et ἕρμα, ad finem.

ἀνέρομαι et ἀνείρομαι, ('Ρέω) quæro, percontor, alloquor. τοῦτο δέ σοι ἐρέω, ὅ με ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, Γ, 177. sic, α, 231. η, 243. ο, 389, 401. τ, 171. ψ, 99. εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι, si de hac terra interrogas, quænam sit, ν, 238. ὅτι κεν δή σε αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν, si te interrogaverit, δ, 420. ἀνείρετο, interrogabat, η, 21. ἀνήρετο, ab ἀνέρομαι, Φ, 508. ἀνειρόμενος, interrogans, δ, 461, 631. proprie est, adloquor, *ich rede an, (I accost.)* ἀνήρετο αὐτὸν Σωκράτης, interrogabat eum Socrates, Aristoph. Nub. 144.

ἀνερύω, f. ύσω. ('Ρύω) sursum traho. ἱστία ἀνερύσαντες, vela sursum trahentes ad malum erectum, ι, 77. μ, 402, ἀνελκύσαντες. τὸ ἀνερύειν et ἀναῤῥύειν ponitur et ἐπὶ θυσίας, conf. αὖ ἐρύειν sub ἐρύω. unde est ἡ ἀνάῤῥυσις, i. e. θυσία.

ἀνέρχομαι, (Ἔρα) redeo. it. sursum eo. ἄψ ἀνερχομένῳ λόχον εἷσαν, redeunti et revertenti insidias posuerunt, Δ, 392, ubi est dativus incommodi; contra revertentem. ἀνερχομένῳ δόλον ἄλλον ὕφαινε, Z, 187, revertenti alium dolum struebat. αὖθις ἀνερχομένῳ δῶρον δοῦναι, α, 317, domum revertenti hinc, donum dare. νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, ζ, 163, recens germen succrescens e terra, et notat ταχεῖαν φυτοῦ αὔξησιν *einen neu aufschossenden stamm, (a recent shoot.)* ἀνελθὼν εἰς σκοπιὴν, adscendens in speculam altam, κ, 97, 148, 194, coll. 146, ἀνήϊον ἐς περιωπὴν, adscendebam in locum unde circumspicere possem. ἄστυδε ἀνελθὼν, τ, 190, ad urbem ex inferiori loco sursum iens.

ἀνερωτάω et ἀνειρωτάω, ('Ρέω) quæro, interrogo, idem ac ἐρωτάω. δ, 251, ubi alii legunt ἀνειρώτων, alii ἀνηρώτων, interrogabam eum: et priores analogiæ convenientius.

ἀνέσαιμι, vide sub ἀνίημι, paullo a fine.

ἀνέσις, ἡ, vide sub eodem, prope initium.

ἀνέσσυτο, vide sub ἀνασεύω.

ἀνέστιος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) sine foco et lare: ὁ μὴ ἔχων ἑστίαν, i. e. οἶκον. ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, I, 63, sine lare proprio: vel et, nihil sacri, quale est focus, æstimans ut decet. Vide sub 'Εσχάρα, ad initium, et ἀφρήτωρ, ad finem.

ἀνέσχασαν, vide sub ἀνασχάζω.

ἀνέσχε, vide sub ἀνασχέω, ad initium.

ἀνέσχεθε, vide sub ἀνασχέθω.

ἄνετος, ὁ ἡ. vide sub ἀνίημι ad finem.

Ἄνευ, ('A) adverb. est ab α privativo, cui adjuncta est terminatio ex νὴ negandi particula inseparabili. sine, extra. *ohne, weit davon, (without, far from.)* οὔποτε ἄνευ δηΐων ἦν, N, 556, *war nie ohne feinde, (was never without enemies)* nunquam remotus ab hostibus erat. i. e. semper cum hostibus ei pugnandum erat. αἴκεν ἄνευ ἐμοῦ, O, 213, siquidem invito me, contra meam voluntatem. ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, eversurum esse urbem sine se, P, 407, sic ut ipse non una esset. ἄνευ κέντροιο θέοντες ἵπποι, Ψ, 387, sine stimulo currentes. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλὴ, β, 372, non sine deo, non invito deo, hoc captum consilium. ἄνευ δεσμοῦ, ν, 100, *unangebunden, (unbound,)* sine vinculo. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο ὄρνις, ο, 530, avis non temere, sed jussu dei, sic volavit. οὐκ ἄνευ κομιδῆς, ω, 246, non sine cura, *nicht ohne pflege und wartung, (not without care and attendance.)* notat igitur vox distantiam, vel localem vel moralem. ἄνευ θεοῦ χρῆμα, Ol. 9,

156, sine Deo, i. e. sine naturæ beneficio, divinitus concesso. ἄνευ Χαρίτων, Py. 2, 78, sine gratiis, i. e. agrestem et inamabilem. ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας, (genitivi Dorici prim. decl.) Py. 4, 274, sine communi molestiâ. καμάτου ἄνευ ὄλβος οὐ φαίνεται, non apparet felicitas separata a molestia, Py. 12, 50. στρατιᾶς, Ne. 3, 59. et 88, κυνῶν. οὐκ ἄνευ στεφάνων, Ne. 4, 125. ἄνευ σέθεν, i. e. σοῦ, Ne. 7, 3.

ἄνευθε et ἄνευθεν, (Ἀ) notat idem, cum paragoge. eminus, *von weitem, (far off.)* sine, *ohne, (without.)* ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, qui tui magnam habet curam, eminus a te exsistens, Β, 27. et genitivus personæ maxime quidem ad verbum κήδεται pertinet, sollicitus est de te: simul tamen et ad ἄνευθεν. sic et Ω, 174. τῷ ἄνευθεν ἐόντι, qui eminus et procul est, Δ, 277, *der weit davon ist, dem in der ferne, (who is far off, at a distance.)* οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλά τις ἄγχι ἕστηκε ἀθανάτων. Ε, 185, non sine auxilio Dei. *nicht ohne beystand und willen Gottes, (not without the assistance of God.)* ubi ἄνευθεν et ἄγχι sunt opposita: ut ergo vis voculæ ex hoc loco maxime appareat. ἄνευθεν ἐμεῖο, si ego non adsum, non tecum sum, Π, 89. ἄγων με ἄνευθεν πατρός τε φίλων τε, abducens me longe a patre meo meisque, Φ, 78. οἶος, ἄνευθ' ἄλλων, ubi utrumque est idem, Χ, 39, tu solus, separatus ab aliis. et 88, μέγα ἄνευθε ἡμῶν, procul longe a nobis. et 300, νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, οὐδέ τ' ἄνευθεν, propinqua mihi est mors, non remota. et 368, τόγε ἄνευθεν ἔθηκε, *legte es bey seite, (laid it by itself, aside,)* reposuit a se. ἐν μέσῃ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δὲ ἄλλοι ἄνευθεν ἐσχατιῇ ἐκαίοντο, ipse in medio jacebat rogo, alii vero illi remote in extremo, Ψ, 241. et 378, οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς, *nicht weit davon entfernet sondern sehr nahe, (not far off, but very near.)* et 452, τοῦ δὲ ἄνευθεν ἐόντος, eo procul exsistente. et 474, αἱ δὲ ἄνευθεν ἵπποι, *die pferde weit davon, (the horses afar off.)* ἄνευθεν ἥμενοι, remoti sedentes, Ω, 208. s. τόσον ἄνευθε, *so weit davon, (so far off,)* tantum semota, δ, 356. ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης, sine labore et molestia, η, 192. αἱ δέ τ' ἄνευθε, aliæ seorsum, ι, 26. ἄνευθ' ἑτάρων, separatus a reliquis sociis, κ, 554, *abgesondert, (separated.)* ἐγὼ μὲν ἄνευθεν, λ, 82, ego ex una parte, coll. 83, εἴδωλον δ' ἑτέρωθεν, spectrum ex alia parte. *ich davon entfernet auf der einen seite, (I remove from on the one side.)* μούνω ἄνευθ' ἄλλων, nos duo soli, sine aliis, π. 239. στὰς δ' ὅγε πολλὸν ἄνευθε, τ, 575. ἄνευθε λιπὼν, i. e. καταλιπὼν, Py. 1, 19. ἄνευθεν δόξης, Ist. 1, 100, sine gloriâ, remotus a gloriâ.

ἀνεφάλλομαι, (Ἅλλω) sursum insilio. ἀνὰ δ' ἔπαλτο ὀρθῷ ποδὶ, Ol. 13, 102, i. e. ἀνήλατο καὶ ἔστη, *sprang auf, (leapt up.)* confer hûc ἀναπάλλομαι. nam hûc sine dubio pertinet locus Υ, 424, ὡς εἶδε ὡς ἀνέπαλτο, pro ἀνεφάλλετο, ut vidit, ut exsiliit, præ lætitiâ quod nunc copia esset ulciscendi: λίαν ἀνεπήδησεν.

ἀνέφελος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) sine nubibus, *nicht bewolket, (cloudless.)* αἴθρη ἀνέφελος, serenitas cœli liquida, ζ, 45, ubi ν non debet duplicari, sed α producitur ob plures sequentes breves, sicut in ἀθάνατος, ἀκάματος, etc. Vide sub τέρας paullo a fine.

ἀνέχημι, (Χάω) sursum tollo, εὐδικίας ἀνέχησι, τ, 111, sustinet et stare facit bona jura; *er unterziehet sich der sorge für gerechtigkeit, (he is a staunch supporter of justice:)* et est genitivus nominis: nam sic construi amat hoc verbum.

ἀνέχω, f. ἀνέξω. (Χάω) idem. ἄνω ἔχω, sustineo, sursum teneo; contineo, *ich halte an, (I detain,)* sisto, *mache stehend, (I stop,)* constituo, *halte aufrecht, (I support, keep up.)* ἄνεχε ἵππους, sustine equos, fac ut lentius currant, *halte die pferde ein wenig an, (pull up the horses a little,)* Ψ, 426, ἔπεχε, ἀνασείραζε, retro trahe habenas, οὐχ οἵδε μάλα ἀνέχονται ξείνους, non hi nimis tolerant hospites, *sie sehen nicht gerne fremde, (they dislike strangers,)* η, 32. ἀνέχονται ἀλλήλαις, sursum cohærent sibi invicem, ω, 8, *hangen von oben aneinander, (they adhere together above;)* de vespertilionibus. ἀλλ' οὐ μάν σε ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγεα ἔχοντα, Ε, 895, sed non tamen te adhuc diutius sustinebo dolentem, non diutius æquo animo patiar. sic, οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι αὐτὸν, non otiosum tolerabo eum esse, τ, 27, sc. ὄντα ἢ διάγοντα. ἀνεχοίμην παρά σοι εἰς ἐνιαυτὸν ἥμενος, δ, 595, sustinerem vel in annum sedere apud te. ὄφρα νευρὴ ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστοὺς, ut nervus tolerare posset frequenter inde desilientes sagittas, Ο, 470, *es aushalten könte, (could endure it:)* ubi de nervo quasi de ἐμψύχῳ dictum. σὺ δὲ εἰσορῶν ἀνέχεσθαι, ubi inf. pro imperat. tu vero id intuere æquo animo, π, 277. οὔπως ἐστὶν, ἐμὲ ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, fieri non potest, ut ego omnes homines excipiam et sustineam, ρ, 13, *dass ich alle leute ertrage und erhalte, (that I receive and support all men,)* qui sc. egeni sunt. δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, bene ferre servitutem, χ, 423, præstare servitia utilia: vel in genere servitutem tolerare et ferre, *dienstbarkeit zu tragen, (to endure servitude.)* ὃς ἀνέχει τὰ κείνων, qui stabilit res eorum, Py. 2, 163, stantes conservat res, ἄνω ἔχει. ἀνοχαὶ πολέμου, *wenn das fechten inne hält, (when hostilities are suspended,)* sunt induciæ, *waffenstillestand, (a truce,)* quales erant ἐν τῇ τῶν νεκρῶν συλλογῇ, Η, 331, 376, 395; καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἕκτορος ταφῇ, Ω, 670, 664—667.

ἀνεψιὸς, οῦ. ὁ. (Ἅπω) amitinus, patruelis, *vaters bruders, oder mutter schwester kind, (a father's brother's, or mother's sister's child,)* est ab ἀνάπτομαι, contingo prope, conjunctus sum proxime. deinde et nonnunquam in latiore significatu, cognatus, *ein vetter, (a cousin.)* ἔται καὶ ἀνεψιοὶ familiares et cognati, Ι, 460. Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλὸν, Κ, 519, ubi in sensu proprio. ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν, Ο, 422. et 554, ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξενάριξας, occidisti, Π, 573. ἀνεψιὸν εὐμενέοντες, patrui filium amice foventes, Py. 4, 225. sic et ἀνεψιὸς Ἑλένου, Ne. 3, 110. talem recentiores dixere ἐξάδελφον.

ἀνέω, vide αἰνέω.

ἄνεως, ω. ὁ ἡ. (Ἄω) vox Attica, ab αὔω, i. e. φωνέω. hinc est ἄναυος, i. e. ἄφωνος, et abjecto υ, ἄναος, attice ἄνεως. sine sono emisso, sine voce. *stumm, ohne laut, (silent, without sound.)* ἄναυδος, ἀχανής. τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε, Ἀχαιοί; Β, 323, quid muti facti estis? ἔσχοντο μάχης, ἄνεῴ τ' ἐγένοντο, Γ, 84, ut audire possent ducem loquentem. δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν, Ι, 30, 691, diu muti erant. αἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο, η, 144, coll. 154. κ, 71. ἅπαντες ἧσθε ἄνεῳ, omnes sedetis muti, β, 240, ἡ δ' ἄνεω δὴν ἧστο, illa diu muta sedebat, ψ, 93, ubi manifesto videtur esse adverbium: unde multi contendunt, nusquam hanc vocem pro adjectivo positam putari debere, nec Iota subscribendum; sed adverbialiter esse positam, sicut ἀκὴν ἐγένοντο. cæterum est vox poëtica.

ἄνζα, vide sub μυὼν, ad finem.

ἄνη, pro πλάνη, vide sub εὐράξ.

ἄνηβος, vide sub Ἥβη, in R.

ἀνηγέομαι, f. ηγήσομαι, (Ἄγω) enarro, enumero. *fuhre an, erzähle (I relate.)* est ex significatu recentiorum. sicut διηγέομαι. εὑρεσιεπὴς, (ὥστε) ἀνηγεῖσθαι πρόσφορος utinam essem verborum inventor, ut esse possem commodus ad enarrandum, Ol. 9, 120. βραχύ μοι στόμα, πάντα ἀνηγήσασθαι, Ne. 10, 35, arctum mihi os, ad omnia recensenda.

ἀνήϊξαν, vide sub ἀναΐσσω.

ἀνήϊον, vide sub ἄνειμι.

ἀνήκεστος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) cui mederi nemo potest, incurabilis et insanabilis. ἀνήκεστος χόλος, ira insanabilis, Ο, 217. ἀνήκεστον ἄλγος, Ε, 394, gravissimus dolor, de quo existimabat quod sanari non possit. ἡ φακέα, contr. φακῆ, lens, quæ ἥδιστον ὄψον a quodam dicta, solet deduci ab ἀκέω, per usum præposito φ, quia est cibus saluber habitus priscis. soror Ulyssis dicta est ἡ Φακῆ. adjectivum φάκινος, η, ον, ex lente.

ἀνηκουστέω, ήσω. (Ἀω) non audio, non obsequor. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων, Ο, 236. Π, 676.

ἀνήλατος, ὁ ἡ, vide sub ἘΛΑ'Ω, prope finem.

ἀνηλεὴς, idem ac νηλὴς, quod vide.

ἀνήλιπος, ὁ ἡ, vide sub ποῦς, ad finem.

ἀνηλιφὴς, vide sub ἀλείφω, ad medium.

ἀνήμελκτος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) immulctus, *ungemolken, (unmilked.)* pro ἀνάμελκτος. ab ἀμέλγω. θήλειαι δ' ἐμέμηκον (balabant) ἀνήμελκτοι, ι, 439.

ἄνηνθα, ἀνήνοθα, vide sub ἀνθέω, prope finem.

ἀνήνοθε, vide sub ἀνόθομαι.

ἀνήνυστος, ου. ὁ ἡ. (Ἄγω) quod confici non potest, ἀτέλεστος. cujus finis nullus apparet *wovon kein ende ist und gemachet wird, (to which there is no end, or no end is made.)* ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, in re quæ nunquam ad finem venire potest, π, 111, sc. ob procationem, cujus finis nullus fit. scribitur alibi et ἀνήνυτος.

ἀνήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) est ὁ ἄνανδρος, non virilis, *unmænnlich, (unmanly.)* et est opp. τοῦ ἀγήνορος. κακὸς, *unedel, (cowardly, base,)* ignavus. μή σε κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη, faciat, κ, 301, 341, armis nudatum.

Ἀνὴρ, έρος et δρός. ὁ. (Ἄνω) homo in genere. vir. vir adultus, vir fortis. vir præstans et nobilis et clarus, ut Romani suum *homo* et *nostri homines* ponere solent. proprie notat virum sexu et ætate virili. et est ab ἄνω, perficio, cum paragoge, cui fortasse ὁ ἔρος, amor, appetitus, inest. deminutivum ejus est τὸ ἀνδρίον, ut a χρυσὸς, est χρυσίον, et communius τὸ ἀνδράριον. collectivum nomen est ὁ ἀνδρὼν, ῶνος, et attice ὁ ἀνδρεὼν, locus ædium ubi viri habitant, qui et ὁ ἀνδρόδομος dicitur: it. *ein grosser saal, (a large hall.)* εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνὴρ, proverbium, natum ex eo, quod Homerus semper duos consociat, cuique principi adjungens socium. sic Idomeneus suum habet Merionen, Diomedes Sthenelum, etc. Mnestheo Atheniensi nullum quidem addit ὑποστράτηγον, non procul tamen ab eo ponit Ulyssem. Nestori seni non unum sed quinque addit qui ejus locum implent; ob præstantiam ejus unius, cujus loco vix quinque sufficiant. imo proxime, id proverbium haustum ex Κ, 222—226. ὑπὸ ἀνέρος πέλεκυς, ὅς ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωὴν, Γ, 61, 62, ubi ambo genitivi positi. si ἀνὴρ in genere ponitur pro homo, fit id a parte potiori: plerumque tamen simul notio nobilitatis aut fortitudinis adhæret. ἀνὴρ βροτὸς Τυδείδης οὔτασέ με, inquit Venus de Diomede, Ε, 362, coll. 383, seqq. ubi mala enumerantur quibus Dii ἐξ ἀνδρῶν sint affecti. sed ejusmodi θεομάχοι non fere diu felices fuere, ut poëtæ utiliter narrant. et 396, ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς, i. e. Hercules. ἀνὴρ in sensu eminenti, heros, *ein held, ein herr, (a hero, a lord,)* Α, 261, 262, ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα· οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι, οἷον Πειρίθοον, etc. et 78, ἦ γὰρ ὀΐω ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μάλα πάντων Ἀργείων κρατέει, ubi de Aga-

memnone, summo viro, sermo. hinc ἀνὴρ Δάρδανος, 'Αχαιὸς, &c. non notat ex plebe aliquem, sed nobilem et illustrem: sicut et Latinorum *homo Romanus.* sic B, 701, τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ, i. e. Hector, hæres regni. alius sic vocatur Π, 807, Εὔφορβος. 'Αχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Γ, 167, 226. ἀνὴρ βουληφόρος est, princeps populi, *ein fürst, einer vom senatorstande in der alten welt, (a prince, a person of the rank of senator in ancient times;)* εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, A, 144, ubi ἀνὴρ βουληφόρος εἷς, unus ex principibus, est subjectum, et ἀρχὸς est prædicatum, dux esto. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, *ein grosser herr muss nicht die ganze nacht durch schlafen, sondern früh auf seyn, (a great chief should not sleep the whole night, but be stirring early,)* B, 24, s. ubi ὁ ὄνειρος matutinus alloquitur supremum regem. et 188, ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα. et 618, τέσσαρες ἀρχοὶ (duces, principes) ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ (i. e. ἑκάστῳ τούτων ἀρχῶν) νῆες ἕποντο, *jeder davon hatte zehen schiffe unter seinem commando, (each of them had ten ships under his command.)* et 805, τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω (imperet) οἷσί περ ἄρχει, quorum princeps est. et 553, οὔπω τις ὁμοῖος γένετο ἀνὴρ, *kein herr war ihm gleich, (no chief was equal to him.)* et Π, 306, ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν (interfecit) ἄνδρα ἡγεμόνων. reperitur tamen et ἀνὴρ δήμου, i. e. ἰδιώτης, privatus et ex vulgo unus, ex multis, B, 198, eo significatu quo ἀνὴρ hominem in genere notat: et cum his aliter agendum ac cum principibus, ut l. c. ostenditur. sic ἀνὴρ opponitur diis: ὄφρα εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα, ut bene noscere possis et deum et virum, E, 128. sed si de Jove dicitur πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, primario id specialiter intelligitur, quia et deos multos et heroas genuit: sed si πατὴρ absolute dicitur, est ea appellatio majestatis, qua est optimus maximus inter deos et homines. κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, A, 334, nuntii Jovis et principum virorum. contra ἀνὴρ χείρων, A, 80, est vir minus nobilis et minus præstans, qui quasi est in manu aliena. ἀνὴρ ἀσπιδιώτης, B, 554, scutatus, pedes. κορυστὴς, galeatus, Δ, 457. et 433, πολυπάμμων, opulentus. et 485, ἁρματοπηγὸς, confector curruum bonus. ἰητρὸς, medicus, Λ, 514. κάτθανε ὁμῶς (mori solet similiter) ὅ τε ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργὼς, I, 320, qui nihil fortiter gerit et qui multa gessit. δρυτόμος, qui ligna cædit, Λ, 86. ἐλαφηβόλος, Σ, 319, venator a specie ad genus. ἀνὴρ ὁ ἄριστος, Λ, 288. quod contrahi solet in ἀνὴρ ὥριστος, N, 433. Π, 521. ἀνὴρ αἰπόλος, caprarius, Δ, 275. φράδμων, qui multa probe intelligit et cogitat, Π, 638. et 600, ἐσθλὸς, honestus ille et bonus κατ' ἐξοχήν τινα. sic et Ψ, 112. κάλλιστος, pulcerrimus inter principes, B, 673. μενεχάρμης vel μενέχαρμος, non fugiens in pugnâ, Ξ, 376. ἐλαφρὸς, levis, agilis, Π, 745. et 747, τήθεα διφῶν, ostrea quærens ex mari. ἀπάλαμνος, consilii inops, E, 597. ἄναλκις, non fortis, infirmus, Λ, 390. ἠΰς τε μέγας τε, bonus formâ moribusque, et magnus statura, Ψ, 664, αἰζήϊος, juvenis, P, 520. ἆτος πολέμοιο, insatiabilis pugnando, N, 746, i. e. Achilles, loco nominis proprii sic vocatus. ἑταῖρος, socius, P, 466. ἀλήϊος, pauper, I, 125, 267. ἐγγὺς, sc. ἐστὶ, Ξ, 110. et 471, οὗτος. τὶς ἄλλος, Δ, 316. ἄναξ ἀνδρῶν, rex virorum et summus princeps, A, 7. ἀνὴρ, homo in genere, K, 293, ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγε. ἐθέλει μάχεσθαι φωτὶ πρὸς δαίμονα, homo vult pugnare cum viro, et simul cum deo qui illi viro adest, P, 98. ἀνὴρ δ' ἄνδρα ἐδνοπάλιζεν, vir virum occidebat, descriptio pugnæ, Δ, 472. confer porro ἀνὴρ, Δ, 539. Z, 487. et 521, ὃς ἐναίσιμος εἴη, homo æquus. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, impedire possit, Θ, 143, s. ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὅν Ζεὺς φιλεῖ, loco multarum copiarum militarium, I, 117. K, 204, 341. οὔτις ἀνὴρ νῦν γ' αἴτιος, N, 222, coll. 226, *kein mensch hat wohl itzo schuld, (no man now is to blame.)* Ξ, 91, 484. ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, interfecerunt se invicem, in prœlio, O, 328. et 335, ἄνδρα κατακτὰς, cum virum nobilem occidisset. 359, 679. Π, 53, 212, 558, κεῖται ἀνήρ. et 570, οὔτι κάκιστος ἀνήρ. P, 53. Σ, 546. T, 11. 122, γέγονε ἐσθλὸς, natus est præstans vir. 162, 167, s. ἀνὴρ ἀντὶ ἀνδρὸς ἴτω, vir adversus virum eat, concurratque cum eo in pugna, Υ, 355. et 425, ἐγγύς. et 467, οὐ γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων, non mitis et lenis. ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων, Φ, 188. et 257. ὀχετηγὸς, aquas derivans. et 536, οὖλος, totus quantus est fortis, *der ganze mann, (the whole man.)* αἰζηὸς, Ψ, 432. et 470, Αἰτωλὸς seqq. et 536, λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος, *der treflichste mann zu lezt, (the bravest man at last.)* et 845, βουκόλος, pastor, Ω, 148, 177. 384, τοῖος ἀνὴρ ὥριστος ὄλωλε. 707. ἀνέρος ἀφραδίαις, viri imprudentia, i. e. ἑνὸς E. 649. νόος ἀνέρος, O, 80, seqq. ubi parabola est de viro multas terras peragrante, qui συνάγει νοῦν καὶ φρόνησιν. τοῦδε, Π, 423. τοίου, P, 164. et 435, ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἠὲ γυναικός. βροτοῦ ἀνέρος εὐνῇ, Σ, 85. et 321, μετὰ ἴχνια. σθένος ἀνέρος σχῶμεν, cohibeamus, Φ, 308. ἀφνειοῦ, Ω, 318. ἀνδρὸς προτέρου, prioris mariti herois, Γ, 140. ἀκοντίσαντος, Δ, 498, ubi ἀνὴρ notat τὸν ἀνδρεῖον et præstantem. sic ἀνδρὸς, Z, 137, 350, ἀμείνονος. 463, τοιοῦδε χήτει, ob defectum talis mariti. ἑνὸς ῥιπῇ, unius viri impetu, Θ, 354. ἀνδρὸς ψυχὴ, non est reparabilis, I, 408, s. μάκαρος, locupletis viri, Λ, 68. θείου, Π, 798, i. e. Achillis. ἀνδρὸς οὔτι ὀϊζυρώτερον, homine nihil miserius, P, 446, s. ἀνδρὸς ἐῆος, viri boni, T, 342. θηρητῆρος, Φ, 574. τεθνειῶτος, X, 164, ubi notatur ἀγὼν ἐπιτάφιος ἀνδρὶ τεθνεῶτι. νεοῦ, juvenis, Ψ, 589. ἱκέτου, Ω, 158, 187, 204. ἐς ὀφθαλμοὺς, et 520, collato 207, ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε. et 212, ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. et 258, θνητοῦ υἱός. ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, Π, 716. sic et P, 73, Μέντῃ. θεῷ καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, a deo et viro vi domari, T, 417. εἰσάμενος, Φ, 213, fluvius. ἀνδρὶ βασιλῆϊ, Γ, 170. et 429, ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, a viro forti interfectus. et 393, ἀνδρὶ μαχεσσάμενον, cum viro pugnantem. βροτῷ ἐοικὼς, E, 604. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα (adverbialiter) οἶνος ἀέξει, Z, 261, viro defatigato valde auget vinum robur. ἀνδρὶ δ' οὐκ εἴξειε, non cederet, N, 321, in opp. ad deum, 319, s. et 357, ἐοικώς. φίλῳ ἐλθόντι, marito suo veniente, Ξ, 504. ἀνέρι κηδομένῳ, Π, 516, i. e. ἐμοὶ βλαπτομένῳ. μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι, mortalis potest mortali id efficere, Σ, 362, homo contra hominem. et 432. ἐμὲ ἀνδρὶ δάμασσεν, me homini uxorem subjecit. ἀνδρὶ μαχέσθω, cum viro pugnet suo, T, 153. νικηθέντι, Ψ, 704. ἀνδρὶ πόρον ἄκοι. τιν, Ω, 60, et conf. πόρω. et 335, ἑταιρίσαι, homini amicus esse. ἀνέρα δ' ἀνὴρ, N, 131. Π, 215, in prœlio. τοῦτον, X, 38. et 418, τοῦτον ἀτάσθαλον. ἄνδρα ἕκαστον οἰνοχοεύειν, *jede einen mann zum wein einschenken, (each pour out wine for one man,)* B, 127. ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων, E, 37. et 533, πρόμον, i. e. πρόμαχον. δήϊον, Z, 481. μήκιστον καὶ κάρτιστον ἄνδρα, H, 155. ἄγριον, Θ, 96. et 256, κορυστήν. ἕνα, K, 48. et 68, ὀνομάζων ἕκαστον: sed de nobilibus sermo tantum. ἐγὼν ἕλων, occidi, Λ 737. et 747, ἴδον πεσόντα, ubi ἀνέρα notat τὸν ἀριστέα, τὸν ἀνδρεῖον. κατακτὰς, N, 696. ἐπεὶ κατέκτα, O, 432. et 571, βάλῃς. et 660, γουνούμενος. θνητὸν ἐόντα, Π, 441. et 603, ἕλεν κορυστήν. et 689, ἄλκιμον φοβεῖ. sic et P, 177. μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι, neque mortalem virum fecisse ea, T, 22. et 103, φόως δὲ ἐκφανεῖ, coll. 105, τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, et 111. et 183, βασιλῆα ἄνδρα ἀπαρέσασθαι. et 291, ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ μήτηρ, inquit Briseis, et 295, ἐμόν, ut notet maritum nobilem. οὐκ ἔστι τοῦ ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι, Υ, 97. ἵνα παύσομεν ἄγριον, Φ, 314. ἄμυνε δὲ δήϊον, X, 84, arce infestum virum. et 93, δράκων ἄνδρα μένησι, manet virum. et 168, φίλον διωκόμενον. et 179, θνητὸν ἐόντα. et 379, τόνδε δαμάσασθαι ἔδωκαν θεοὶ, vinci dederunt. et 415, ὀνομάζων ἕκαστον, ἄνδρα ὀρῶ, Ω, 355. et 369, ἀπαμύνασθαι, arcere. et 480, ὅταν ἄνδρα ἄτη λάβῃ, *wenn einen eine vergehung ergreifet, (when a man is overtaken by a fault.)* ἄνερ, Ω, 725. ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, *seyd männer, (be men,)* ἀνδρίζεσθε, imperative, E, 529. Z, 112. Θ, 274. Λ, 287. O, 734. Π, 270. P, 185. O, 487, coll. 489, ἀριστῆος. et 561, 661. ἀνέρες ἀγροιῶται, rustici, *landleute, (countrymen,)* Λ, 548. O, 272. ἀγχιμαχηταὶ, B, 604. ἀνέρες ἐν πολέμῳ, in pugnâ, Ξ, 149. ἠδὲ γυναῖκες, O, 683. οὓς ἔχε γῆρας, Σ, 515. δύο ἀνέρες ἔξοχα ἄριστοι, Υ, 158. πολέες τε καὶ ἄλκιμοι, Φ, 586. ἱπποκορυσταὶ, Ω, 677. ἄνδρες δήμου, qui non sunt duces, A, 328. ἄνδρες, homines, sæpe aliter rem appellant ac dii, A, 403. B, 813. Ξ, 291. Υ, 74. πολλοὶ ἴσασί μιν, Z, 151. Υ, 214. δυσμενέες, K, 100, coll. Z, 453. οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἐν πολέμῳ, M, 270, ubi vis est in, ἐν πολέμῳ, in pugnâ apertâ non omnes viri similes: sed in muro vel fœminæ pugnare possunt; ergo hîc omnes utiles; pugnate ergo omnes. hinc addit ἅπασι, 271, coll. 269, s. πόλεμος quidem est ὁμοίϊος, sed non οἱ ἐν πολέμῳ. ἄνδρες Θρῆκες, *Thracische herren, (Thracian men,)* magnates, Ω, 235. ἀριπρεπέες, clarissimi viri in sensu Romano, I, 441. et 154, πολύρρηνες, πολυβοῦται, 296. αἰπόλοι, B, 474. βουκόλοι, N, 571. ἡγήτορες, duces A, 686. πολύκλητοι, Δ, 438, ex multis enim locis convocati erant. τέκτονες, fabri, Z, 315. N, 390. Π, 483. *zimmerleute, (carpenters.)* πυγμαῖοι, Γ, 6. νομῆες, Π, 65, pastores. χαλκῆες, Δ, 187, 216, fabri ærarii. ἑταῖροι, Π, 170. ἐπακτῆρες, venatores, P, 135. Σίντιες, A, 594. αἰχμηταὶ, hastati, Γ, 49. ἥμονες, jaculatores, Ψ, 886. et 744, Φοίνικες. et 242, ἐπιμίξ. "Αρκαδες ἄνδρες, i. e. ἀνδρεῖοι, B, 611, φίλοι ἱκάνετον, I, 197. et 204, φίλτατοι καὶ γυναῖκες, H, 139. δύο ἐνείκεον, Σ, 498, s. πρότεροι, *die vorfahren, (ancestors,)* Φ, 405. ἀνδρῶν καὶ θεῶν πατὴρ, virorum principum, et deorum plurimorum, A, 544, ergo hæc appellatio proxime ex mythologiâ intelligenda: deinde tamen et latius, si Ζεὺς summum deum denotat. ἀνδρῶν in opposito ad deos, A, 334, ἄγγελοι. et B, 368, ἢ ἀνδρῶν κακότητι, coll. 367. μένος ἀνδρῶν, B, 387. ἀνδρῶν κάρηνα, i. e. ἄνδρες, Λ, 500. ἀριδείκετον, Ξ, 320, eminentissimum. sic et Λ, 248. κήδεαι αὔτως ἀνδρῶν, Z, 56, seqq. ubi crudelis vastatio urbis describitur. περὶ ἀνδρῶν, i. e. περισσότερον πάντων, Φ, 215. ἀνδρῶν κλέα, famas de viris, I, 189. ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, perdentium et pereuntium, Δ, 450, s. Θ, 64, s. στίχας, ordines, Δ, 231. Λ, 540. Θ, 390. φάλαγγες, T, 159. δυσμενέων, K, 221. N, 263. δηΐων, M, 57. ἀνδρῶν φέρτατος, O, 526. ὄρχαμος, Z, 99, princeps. ἀγὸς, Δ, 519. H, 13. ἡμιθέων ἀνδρῶν γένος, i. e. οἱ Ἥρωες in sensu speciali, M, 23. coll. E, 746, ἀνδρῶν ἡρώων. οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, hominum, Z, 146, seqq. et 149, ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει: ubi homines cum foliis, cadentibus aliis autumno, aliis succrescentibus vere, comparantur. ἔργα πίονα, agri culti fertiles, M, 283. δρυτόμων, ligna cædentium, Π, 638, ubi parabola de iis. θέμις ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν, T, 177, utrorumque ὁμοῦ. coll. 176. ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται, Γ, 108, juniorum mentes leves. ἀνδρῶν καὶ ἵππων, P, 400. Φ, 16. καὶ κυνῶν, M, 147. ἄναξ, Σ, 111. Ψ, 49. ἐπιχθονίων κάρτιστος, I, 554. ἀρετὴ, N, 277. et 285, λόχον, locum insidiandi. θεῶν Διΐ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν, Λ, 760. μάχην, Γ, 241. πόλεμον, E, 332. et 500, λικμώντων, ventilantium. et 531, αἰδομένων, *erliebenden, (of those revering.)* et 558, ἐν παλάμαις, manibus. κέρδιστος, calli-

dissimus, Ζ, 153. μένεα, robora, Θ, 61. κολοσυρτὸν, tumultum, Ν, 472. τρεσσάντων, metu fugientium, Ξ, 522. φίλτατος, Ο, 111. et 310, ἐς φόβον, ad terrorem fugantem. et 588, ὅμιλον. et 715, μαρναμένων. οὐκ ἄλλος οὔτ' ἀνδρῶν, Π, 226. et 433, φίλτατον. et 688, Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν. et 726, ἀμπόνον pro ἀνὰ πόνον, ad laborem. et 850, Εὔφορβος, ex hominibus. πόλιν, Ρ, 737. et 740, αἰχμητάων. ἐκπαγλότατε, Σ, 170. et 110, ἐν στήθεσσι. ἐν πολλῷ ὁμάδῳ, Τ, 81. et 93, κράατα, capita. et 96, ἄριστον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν. et 214, στόνος, gemitus. et 364, ὑπὸ ποσίν. θεοὶ ἀπάνευθε θνητῶν, Υ, 41. et 47, μεθ' ὅμιλον. et 113, ἀνὰ οὐλαμὸν, per confertas turmas. et 157, χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν, *in die geschlossenen glieder, (into the close ranks,)* Υ, 379. πόθεν εἰς ἀνδρῶν, Φ, 150. et 264, θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν. ἄτε ποσὶν ἄεθλια, Χ, 160. et 458, οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένε. ἀνδρῶν ὅς κε, Ψ, 554. ἀνδρῶν τε πτολέμους, pugnas, Ω, 8. et 288, ἐκ δυσμενέων. et 343, ὄμματα θέλγει. et 698, τε γυναικῶν. ἀνδράσι τερπόμενοι, dii spectantes, Η, 61, coll. 58, seqq. *sahen ihre lust an so vielen und braven kriegesleuten, (observed their loss of so many brave soldiers,)* hinc alius, acerbe jocans, hominem et humanum genus vocavit παίγνιον θεοῦ, *eine puppe damit gott spielet, (a puppet which the gods play with.)* ἀνδράσι δυσμενέεσσι, Ε, 488. Ζ, 453. Τ, 168, 232. δηΐοις, Ι, 317, et 327, μαρνάμενος θνητοῖς, Κ, 403. Ρ, 77. Υ, 266. θηρευταῖς, Μ, 41. ἡρώεσσι, Ν, 346. ὑπὸ χειροτέροις, Ο, 513. et 611, μετὰ πλεόνεσσι. δυστήνοις, Ρ, 445. et 308, πολίσιν ἀνδράσιν ἀνάσσων. πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, pugnator inter viros, Π, 492, i. e. ἐν ἀνδρείοις, utpote inter quos fortem se præstare laus est: inter ignavos enim quivis virtutem simulare potest. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ, Ο, 490, Jovis opitulatio admodum facile sentitur ab hominibus. facile sentitur, cui is faveat vel non. et 736, ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι. μάρνασθαι δηΐοις μετὰ, Ρ, 148. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, Χ, 262. Ἕκτορα, ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, qui deus erat inter homines, Ω, 258, et vide quam vetusta sit adulatio, magnos principes pro diis habere. sed tamen recte se habere potest res, si deum definias pro benefactore et tutore. ἄνδρεσσι, i. e. ἀνθρώποις, Ε, 874. et 546, πολέεσσιν ἄνδρεσσιν ἄνακτα. sic et Ν, 452. Κιλίκεσσιν ἄνδρεσσιν ἀνάσσων, Ζ, 397. et 492, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, pugna viris curæ erit, et huc pertinet τοὶ, 493, pro οἷ, i. e. Trojanis viris. eadem verba, sed alio respectu, sunt Υ, 137. ὑβριστῆσι (ὑβρισταῖς, injuriosis,) Ν, 633, coll. 631, s. κοτεσσάμενος, irascens viris, Π, 386. ἄνδρεσσι μετέμμεναι (μετεῖναι) i. e. ζώειν, Σ, 91. potest tamen et esse, τοῖς ἀνδρείοις συναριθμεῖσθαι: vel et durius, virum fortem videri, sed non esse. οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ, Σ, 328. Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα, Τ, 270, *du fügest es, dass sie sich gar sehr versehen, (thou causest men to commit great errors.)* nam et errores mentium humanarum poëta ad regimen divinum refert. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Υ, 242, Jupiter præstantiam hominibus et auget et minuit. δέπας δ' ἄνδρεσσιν ἔϊκτην, Φ, 285. ἀνέρας, fortes viros, Γ, 185. Η, 209. ἀσπιδιώτας, Π, 167. ἄλλους, Ρ, 328, ab altera parte. δίεπε ἀνέρας, Ω, 247, *trieb die leute auseinander, (dispersed the men.)* sic in genere homines, Ψ, 111, ἀνέρας ἐκ κλισιῶν ὤτρυνε. ἄνδρας κρῖνε κατὰ φῦλα, Β, 362, *theile die kriegesleute ein, (arrange the troops.)* ἕλεν (occidit) ἄνδρας θηρήτορας, venatores, Ι, 540. θηρητῆρας, Μ, 170. et 302, βώτορας, pastores. κεκμηότας, fatigatos, Λ, 801. Π, 44. et 495, ἡγήτορας, 532. ἠὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, (occide) μελήσουσιν δὲ μοι ἵπποι, Κ, 481, sic aliquando medicus equorum, scoptice respondit medico hominum, in altercatione. δυσμενέας, Κ, 40. et 358, δηΐους. et 521, ἀσπαίροντας. δέος ἴσχάνει ἄνδρας, Ξ, 387, metus impedit viros. οἷόν τ' (μένος) ἄνδρας ἐσέρχεται, οἳ περὶ πάτρης —, Ρ, 157. Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας, Φ, 155. αἰδὼς ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι, Ω, 45, multum damni infert et multum juvat. et 382, ἐς ἀλλοδαπούς. ἄνδρε ὁρῶ κρατερὼ, Ε, 244, et 303, ὃ οὐ δύο ἄνδρε φέροιεν, de saxo. sic et Υ, 286. ἄνδρας δύω, Ψ, 659, 802. ἀνέρε, Μ, 421. κυδαλίμω, Ρ, 378. ex *Odysseâ* vide, ἀνὴρ, α, 228, s. 403, ὅγε, i. e. talis. 406. β, 40, 58. γ, 383, 422. δ, 650. θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ, dea et vir, ε, 194, coll. 197. οὐκ ἔστ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ζ, 201. et 232, s. ἀνὴρ ἴδρις. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, η, 51. ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, ὅστις ξειροδόκῳ ἔριδα προφέρηται, θ, 209, s. et 584. ἑταῖρος ἀνὴρ. πελώριος, ι, 187. 384, 391, χαλκεύς. 453. κακὸς, *ein taugenichts, (a worthless fellow.)* et 508, μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε. ἄϋπνος, vigilans, *ein wachsamer, (a vigilant man,)* κ, 84. et 383, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, *der vernünftig und pflichtmässig wäre, (an intelligent man and attentive to his duties.)* πῶς ὔμμιν (ὑμῖν) ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι, λ, 335. et 482, οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακαρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω. αἰζήϊος, μ, 83. ὅτε δόρποιο λιλαίεται, ν, 31, seqq. ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, ξ, 228. et 288, φοίνιξ τρώκτης et 122, ἀλαλήμενος, vagabundus. τηλεδαπὸς, ο, 224, s. et 399, μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, inter medias sollicitudines delectatur homo, qui —. et 458, πολύϊδρις, et 520, πολλὸν ἄριστος. π, 45, πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει, sc. οὗτος ὁ Εὔμαιος, *der man ist da der mir einen stuhl setzen wird, (the man is there who will place a seat for me.)* et 97, 115, 437, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται. ρ, 22, 243, ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων. 268, 471, 537, οὐ γὰρ ἔπ' (ἔπεστι, adest) ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν. οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ εἰς δόμον ἤλθε, σ, 352. τ, 160, 169, 350. υ, 25, 287, ἀθεμίστια εἰδώς. 393, καρτερός. φόρμιγγος ἐπιστάμενος, φ, 406. χ, 134, 138, εἷς ἄλκιμος. 165, ἀΐδηλος, infernalis. 268, ἐπιβουκόλος. ἴδρις, ψ, 159, s. παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. ω, 51, sc. Νέστωρ. ἀνέρος, α, 161, 218. φίλου ἀνέρος υἱὸς, δ, 169. et 207, ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ —. η, 22, ubi de rege maximo positum. οὐ μεῖζον κλέος, θ, 147. ἀφνειοῖο πάϊς, ξ, 200. ἥμισυ ἀρετῆς ἀνέρος, ρ, 323, dimidium virtutis personalis. ἀνδρὸς, τοῦ κλέος εὐρὺ, cujus fama late sparsa, α, 344. et 377, ἑνὸς βίοτον, sic β, 142, παῖδα καταφθιμένου, γ, 197. κρατερόφρονος ἐν εὐνῇ, δ, 333. ρ, 124. ἀφνειοῦ μέγα δυναμένου, λ, 413. et 326, χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς, *gold für ihren gemahl, (gold for her husband.)* ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς, pro marito, quasi ἀπεμπολήσασα αὐτὸν χρυσοῦ. possit et intelligi, κατὰ τοῦ ἀνδρὸς, contra salutem mariti sui. ἐπισταμένου, prudentis, *eines verst ündigen, (of a prudent man,)* ξ, 359. ξεινοδόκου, hospitis activi, ο, 55. et 428, τοῦδε. et 449, ἐῆος, boni. et 488, ἠπίου, mitis. ἀνδρόςγε κύων, ρ, 312. ἀνδρὸς, ὃν οὐκ ἔτι, σ, 144, seqq. et 217, ὀλβίου. χείρονος νόημα, υ, 82. ἀριστῆος, φ, 333. ἀφεσταίη γυνὴ, ψ, 101, 169. κουριδίου, ω, 195, et 459. ἀνέρι μητέρα δοῦναι, α, 292, nam γυνὴ δίδοται ἀνδρὶ, eique subjicitur, et sicut res aliqua δεσπόζεται αὐτῷ et δουλικῶς δάμναται, a quo et ἡ δάμαρ dicitur. conf. δοῦναι. ἀνέρι ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, θ, 547, cui vel paullulum sensus est in præcordiis. ἀνδρὶ δέπας εἰκυῖα, θ, 194. νεηνίῃ ἐοικὼς, κ, 278, utroque loco de numine sermo. παρὰ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, λ, 489. σιτοφάγῳ, ι, 191. ἑκάστῳ ἐφιέμενος, ν, 7. et 222, ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα (ἡ Ἀθήνη) νέῳ ἐπιβώτορι μήλων παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. ergo regum, *(grosser herren,) (chiefs)* filii pascere solebant oves, N.B. ut præfecti pastorum, et erant valde delicati corpore et cultu, *wohl bey leibe und schön gebildet, auch der jugend wegen zart und fein von haut, (of comely person and well-shaped, and of delicate complexion on account of their youth.)* ξεινοδόκῳ, ο, 70, coll. 55. ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔχοντι, π, 210. προΐκτῃ, mendico, ρ, 352, 347. νεωτέρῳ μάχεσθαι, σ, 52, coll. 53. ἄνδρα γέροντα. et 127, ἐπητῇ, facundo. ἀνδρὶ ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος, patrifamilias, υ, 212. παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη, ψ, 219. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας, *einer fürstlichen person, (a prince,)* ω, 252. ἄνδρα μοι ἔννεπε, α, 1, ubi est pro ἥρωα ἄνθρωπον, *den helden, den fürsten, (the hero, the prince,)* et est loco nominis proprii, κατ' ἐξοχήν. νεώτερον ἄνδρα, β, 188. αἰδὼς δ' αὖ, *(ich scheue mich auch,) (I too am afraid,)* νέον (ἐμὲ), ἄνδρα γεραίτερον (virum honoratiorem et seniorem) ἐξερέεσθαι, quæstionibus exercere, γ, 24. et 125, ἄνδρα νεώτερον (valde juvenem) ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, sic apta et decentia loqui. et 231, ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι (aor. 1. optat.) facillime deus, siquidem vult, etiam ex longinquo virum servaverit, *aus der ferne zu erretten, (to save at a distance,)* etsi deus, ut humano more loquamur, procul sit dissitus ab eo; nedum si prope est. δ, 142. et 693, κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, ubi ἀτάσθαλον est neutrum, et ad ἄνδρα intellige εἰς, i. e. εἰς οὐδένα ἄνθρωπον ἐποίησε οὐδὲν κακόν. nemini quidquam mali unquam intulit. sic et εἰς deest 690, οὔτε (εἰς) τινὰ ῥέξας (τι) ἐξαίσιον οὔτε τι εἰπὼν, neque faciens cuiquam aliquid indebiti neque dicens. ut hoc εἰς notet, adversus. ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων τῶν ἀνδρῶν, ε, 105, virum magnum adesse tibi calamitosissimum omnium aliorum principum. et 129, νῦν μοι ἀγασθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι. τοιοῦτον βροτὸν, οὔτ' ἄνδρα οὔτε γυναῖκα, ζ, 161. et 181, ubi ἄνδρα, maritum, precatur regiæ virgini aptum, et simul prædicat felicitatem, si ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ ὁμοφρονέοντες νοήμασιν οἶκον ἔχουσι, 182, seqq. ἄνδρα συγχεύαι (affligere) mare præcipue potest, θ, 139. ἐν μέσσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, ι, 429. et 494, ἄγριον ἐρεθίζειν. et 215, ἐπιειμένον ἀλκήν, λ, 185, δικασπόλον. ἄνδρα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδεα ἔχοντα, ν. 89. ἄνδρα κτείνας, *da er einen mord begangen, (having slain a man,)* ξ, 380. κατακτὰς, ο, 224, 272. ἄνδρα ἀπαμύνασθαι, arcere, *abzuwehren, (to keep off,)* π, 72. et 364. ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν. γέροντα, senem, σ, 80. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, τ, 13. π, 294, κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, sed incognitum sibi, maritum, τ, 209. ἀλλοῖον ὀδύρεται, alienum, τ, 265, ἄνδρα ὀλέσασα κουρίδιον. ἀγνοιήσασα, υ, 15. τάφος εἷλεν ἕκαστον, stupor cepit, ω, 440, ἀνέρες ἐσθλοὶ, i. e. κήρυκες, γ, 471, s. καὶ ἄλλοι ἠρήσαντο, optarint, δ, 827. οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, ι, 90, κ, 101. οὐκ ἴσασι θάλασσαν, λ, 122. τίνες ἐγγεγάασιν, qui homines insunt, ν, 233, ubi τίνες qualitatem moralem quærit, an δίκαιοι sint an ἄδικοι. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, ξ, 104, pastores. et 410, ἀνέρες ὑφορβοὶ, subulci. ἰύζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ο, 163. et 301, ἐδόρπεον. et 344. ἕνεκα γαστρὸς κήδεα κακὰ ἔχουσιν, ob ventriculum curas habent. ὅσοι τε καὶ οἵτινες, π, 236, χαίρουσι δὲ ἀνέρες ἄγρῃ, χ, 306, gaudent prædâ. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι, α, 198. ἄνδρες, homines, ἀτὰρ νῆας, ast naves, γ, 298, σόοι, salvi, δ, 98. ἐγένοντο νεώτεροι, κ, 395. et 459, ἀνάρσιοι, inimici. sic et λ, 400, 407, et ω, 111. εἰσέρχονται. ν, 112, coll. 110. βώτορες, pastores, ξ, 102, αὐτοῦ, *seine hirtenleute, (his herdsmen.)* et 124, ἄνδρες ἀλῆται, errones, et 524, νεηνίαι. ὑπερφίαλοι, ο, 375. et 426, Τάφιοι λῃΐστορες, Taphii latrones. πολλοὶ ἐν αὐτῇ, π, 473. κύνες καὶ βώτορες, ρ, 200. et 294, ἀγίνεσκον νέοι. ὑπερμενέοντες, τ, 62. et 74, πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. Μεσσήνιοι, φ, 18. et 325, ἦ πολὺ χείρονες. ἀκήριοι, illæsi, ψ, 328. ὑβρισταὶ

δ' αὐτὴν (γαῖαν) καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι, ω, 281. ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23, extremi hominum. et 28, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. et 100, s. τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, de Minerva. et 170, τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; unde gentium es. et 338. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροι εἰσὶ, β, 29. et 51, τῶν φίλοι υἷες, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἄριστοι. et 69, ἀγορὰς λύει ἠδὲ καθίζει. et 290, ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, farinam, medullam hominum. ὄρχαμον ἀνδρῶν, γ, 400, 454. οἵτινες ἔστον ἀνδρῶν, δ, 62. et 80, ἀνδρῶν δ' ἤ κεν τις, coll. 78. et 139, οἵτινες οἵδε. et 246, ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πτόλιν, hostium urbem intravit, et 363, μένεα, vires. ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ε, 448. ἑκὰς ἀλφηστάων, ζ, 8, coll. 3, 5. πέρι (supra) πάντων ἴδριες (periti) ἀνδρῶν, η, 108, seqq. et 238, πόθεν. in qua quæstione sic est intelligendum; τίς εἶς, πόθεν εἶς, et ἀνδρῶν ad utrumque pertinet. sic et κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ἀνδρῶν autem abundat eleganter. ἀνδρῶν ἐμπλήσας. θ, 495, viris fortibus implens equum illum ligneum. et 559, νοήματα καὶ φρένας. et 583, κήδιστοι ἀνδρῶν ubi alii legunt αὐτῶν, minus bene. ἀνδρῶν χηρεύει νῆσος, non habet incolas, ι, 124. coll. 126, 129. et 174, πειρήσομαι οἵτινές εἰσι. Κιμμερίων ἀνδρῶν, λ, 14. et 342, προγενέστερος, senior. et 448, νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, jam vir est adultus, ἐν ἀνδράσι τελείοις τέτακται αὐξηθεὶς, καὶ συντιμᾶται τοῖς ἀνδράσι. πυθομένων, putrefactorum, μ, 46. et 66, νῆυς ἀνδρῶν, navis hominum merorum, nam Ἀργὼ vehebat ἡμιθέους καὶ ἥρωας, coll. 69, seqq. et 77. ἀνδρῶν, hominum, in opp. ad Deos, ν, 143. et 308, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν. συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν, ξ, 22, sc. τῶν ἐφεξῆς δηλωθησομένων, coll. 25, s. *er commandirte seine vier unterhirten, er war oberhirte, (he commanded his four subordinate hinds, for he was the chief herdsman.)* et 43, ἀλλοθρόων, alio sermonis genere utentium. et 69, πολλῶν ὑπέλυσε γούνατα. et 97, ἡρώων, et in sequentibus divitiæ priscæ Ulyssis enumerantur. et 263, Αἰγυπτίων, coll. 286. et 335, Θεσπρωτῶν, et 531, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, defensorem contra. sic et φ, 340. πτόλις, ο, 383, coll. 386, s. et 466, δαιτυμόνων, convivarum. et 472, Φοινίκων. μνηστήρων, π, 29. et 305, δμώων, servorum virilis sexus. et 318, in opp. ad ancillas. et 446, πολὺ φίλτατος, dilectissimus hominum. τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν hominum honestiorum, ρ, 309. et 581, ὑπερηνορεόντων, potentia abutentium, *der übermannenden, (of those who overpowered.)* sic et ψ, 31. τῶν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος ποδῶν, τ, 444, de venatione. ἄλφιτα καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν, υ, 108. et 389, ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἀκούων, ubi ἀνδρῶν et ad μεγάροις et ad ἑκάστου pertinet, nam sedebat e regione τοῦ ἀνδρεῶνος. αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς, ψ, 187. ὄμματα θέλγει, ω, 3, hominum oculos stupidos facit. et 25, ἡρώων. et 87, s. τάφῳ. et 256, τεῦ (τίνος) δμῶς εἰς ἀνδρῶν, cujus virorum magnorum servus es? et 506, μαρναμένων. ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν, hominibus ingeniosis, α, 349, dat Deus sicut vult. et non excluduntur fœminæ. ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι, β, 245, ubi ἀνδράσι est ἀνδρείοις, cum fortibus, ut proci se prædicant; et πλεόνεσσι non pertinet ad ἀνδράσι, sed ad ἀργαλέον, ut sensus sit, etiam *pluribus* difficile erit pugnare contra tam fortes; pluribus numero quam nos sumus; nedum *uni* Ulyssi. ἀνδράσι ergo κατ' ἐξοχὴν positum, *mit männern die solch herz und kraft haben, (with men of such courage and vigour.)* δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσι, occisus est a viris hostibus, γ, 90. ἀλὸς ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται, hominibus sunt, δ, 709. θεαὶ ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, ε, 119. μίσγηται, cum viris versatur in amore, ζ, 288, ubi regia virgo congressus clandestinos ante solemnes nuptias damnat. ὅσαι γυναῖκες ὑπὸ ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσι, η, 68, nam ubique docet, uxores subjectas esse debere maritis, ut principibus. et 74, νείκεα λύει, lites dirimit inter viros. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα (πάντα) δίδωσιν ἀνδράσι, non omnibus hominibus omnia bona, θ, 168. et 214, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι, quotquot certamina ludicra sunt inter nobiles. μάρνασθαι, ι, 50. οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἄνδρασιν, non impetum facere solent in homines, κ, 214. i. e. κατὰ ἀνδρῶν. φίλτερος εἴην πᾶσιν, λ, 359, sc. τοῖς ἐκεῖ, ἐν τῇ πατρίδι. μὶν ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω πατρὸς ἑοῖο, inter viros incolas, ξ, 176. et 230, εἰνάκις ἦρξα. ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοις, sc. Jupiter et Minerva, π, 265. μοὶ ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι τὸν, ρ, 354, inter viros magnos. καὶ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, σ, 137, eram felix. et 329, πολλοῖσι μετ', i. e. ἐν ἀνδρείοις καὶ ἐπιφανέσιν, non vero πτωχοῖς sicut tu es. sic et 389. ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσί καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, τ, 110, et id additur, ut hic rex discernatur ab aliquo μικροβασιλεῖ, et ut notetur ὁ εὐρυκρείων. et 408, ἠδὲ γυναιξίν. Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη, φ, 303. et 310, κουροτέροις, juvenibus, οὐχ ὁσίη (non fas est) κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, χ, 412, ubi conf. εὐχετᾶσθαι. ἐκ πόντοφιν (πόντου) ἀνδράσιν, ω, 83, hominibus navigantibus et in littus spectantibus, coll. 84. μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, α, 358. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασι, κ, 120. πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει, λ, 351, docet ergo, ne mulieres nimis se immisceant rebus agendis. publice loqui et res agere est virorum, coll. 334, seqq. καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην σὺν σοὶ, θεὰ, ν, 390. τόξον δ' ἄνδρεσσι μελήσει, φ, 352. προτέρους ἴδον ἀνέρας, λ, 629, coll. 628. οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο. ἀνέρας ἀλφηστὰς, ν, 261. οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας, σ, 183. αἰτίζων, υ, 179. et 370, ἀνέρας ὑβρίζοντες, *die ihr den leuten schmach anthut, (treating men contemptuously.)* ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας, θ, 456. ὑπερφιάλους, λ, 115. ἀριστῆας, ξ, 218. et 286, Αἰγυπτίους. μαχητὰς, σ, 260. οὐκ ἐλεαίρειν ἄνδρας, υ, 202. et 220, ἐς ἀλλοδαπούς. οὕτω ὑπερφιάλους, ο, 11, s. λέξαιτο ἀρίστους, ω, 108. ἄνδρε δύω, δ, 27. ι, 89. π, 244. Jam in *Pindaro*: ἀνὴρ τις εἰ ἔλπεται θεὸν λήσειν ἔρδων, ἁμαρτάνει, Ol. 1, 103, si sperat quis, in faciendo, deum fallere, fallitur. ἀνὴρ Αἰτωλὸς, Ol. 3, 22. κεῖνος, talis, Ol. 6, 10. πράξαις ἄρμενα, Ol. 8, 96. ἐκ θεοῦ ἀνθεῖ, per deum floret, Ol. 11, 10. θνητός τις οὐκ ἀντεβόλησε τῶν, non consecutus est hæc, Ol. 13, 43. ἀνὴρ tria habet bona, animi σοφίαν, corporis εὐμορφίαν, τύχης nobilitatem; quæ grata redduntur per Gratias, Ol. 14, 9, s. ἀνὴρ ἡγητὴρ, institutor, ductor ad virtutes, Py. 1, 134. et 176, κυβερνήτης. et 193, ὅς ἀν. ἄλλος, Py. 2, 24. et 68, ἄιδρις. et 158, εὐθύγλωσσος. ἔκπαγλος αἰχμαῖς, Py. 4, 140. et 420, βιατής. βροτήσιος, Py. 5, 3. ὁ θεῖος, Py. 6, 38. κωφός τις, Py. 9, 151. οὗτος γίνεται, Py. 10, 34. ψεφηνός, Ne. 3, 71. ἀνὴρ ἀνδρὸς εἰ γεύεται, Ne. 7, 128. κρέσσων, Ne. 9, 36. ἀνὴρ χρήματα, *geld ist der mann, (money makes the man,)* pecuniæ faciunt virum, Ist. 2, 17. ψυχὴν ἄκαμπτος, Ist. 4, 89. et 118, ὅδε, in opp. ad παῖδα. μάντις, Ist. 6, 75. ἀνδρὸς αἰδοίου, i. e. αἰδεσίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς, venerandi, Py. 4, 51. σὺν κείνου ἀρεταῖς, Ne. 1, 12. et 30, φιλοξείνου. τοῦδε ἐν τιμαῖς, Ist. 1, 48. φίλου ἐφετμαῖς, Ist. 6, 26. ἀνδρὶ, i. e. ἀνθρώπῳ, Ol. 1, 55. φῶς ἀληθινὸν, Ol. 2, 102. Συρακοσίῳ, Ol. 6, 30. ἀνδρὶ φέρτατον, Ol. 7, 48, præstantissimum homini. παρὰ φίλῳ, Py. 4, 1. εἰδομένῳ θεῷ, Py. 4, 37, a deo, qui assimilatus erat homini. ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι, homini hæc et illa dari, Py. 7, 21, i. e. alicui, τινί. sic et Ne. 3, 52. σοφῷ, Ist. 1, 62. τῷδε, Ist. 6, 66. μέλειν, Ist. 8, 33. ἄνδρα τινὰ θνητὸν, Ol. 1, 85. τίνα ἄνδρα, Ol. 2, 3, coll. 8, et 170. πελώριον, mirabilem staturâ, Ol. 7, 28, et 163, Ὀλυμπιονίκην. ὑπέρφατον, i. e. ὑπερβολικῶς θαυμαστὸν, Ol. 9, 98. et 164, τόνδε ἀνέρα. κεῖνον, Py. 5, 144, Arcesilaum. ὄλβιον, Py. 9, 4. et 208, νυμφίον. φίλον, Py. 12, 32. πατέρα, Ne. 11, 13. εὐάρματον, Ist. 2, 24. ἐν ἀθληταῖς, Ist. 6, 106. ἄνδρες, i. e. ἄνθρωποι, Ol. 1, 25. μήτρωες, Ol. 6, 130, majores materni nobiles. μάντιες, Ol. 8, 3, sc. οἱ Ἰαμίδαι. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμονα ἐγένοντο, Ol. 9, 42. δωροφόροι, Py. 5, 116. ἔχοντες ψυχὰς κρέσσονας κτεάνων, Ne. 9, 77. ἀνδρῶν ὕπο, Ol. 2, 175. ἀρετῆς πέρι, Ol. 3, 66. γένος, Ol. 6, 40. et 55, Ἀρκάδων ἄνασσε. ἐπὶ προτέρων, Ol. 7, 134. εὐσεβῶν λιταῖς, Ol. 8, 11. i. e. Ἰαμιδῶν. et 76, μάχην, virilem, cum jam vir esset, in opp. ad ἀγένειον. κῦδος, Ol. 9, 133. ἐπιμομφὴν, Ol. 10, 12. ἐλπίδες, Ol. 12, 6, seqq. καρδίαις, Ol. 13, 22. et 33, νέων μάχαις. ἀποιχομένων, defunctorum, Py. 1, 181. et 156, πολεμίων. φίλον, Py. 3, 9. i. e. ἀνδράσι φίλον. σιδηροχαρμᾶν, Py. 2, 3. κάλλιστον, Py. 4, 219. ἀνέρων κῶμον, sc. χορευτῶν, Py. 5, 28. et 127, μέτα. et 165, δαίμονα. φέγγος, Py. 8, 138. ἀριστῆες, Py. 9, 188. ὄπα, Py. 10, 10, τῶν χορευτῶν. et fortasse ibi, loco ἀνδρῶν legendum νέων, juvenum. μακάρων, Py. 10, 71. σὺν εὐμενείᾳ, Py. 12, 8, in opp. ad ἀθανάτους. πολυπόνων, miserorum hominum, Ne. 1, 49. et 98, τινά. ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος ἕν, Ne. 6, 1, seqq. παροιχομένων, defunctorum, Ne. 6, 50. ὅμιλος, Ne. 7, 35. ἐν σοφοῖς καὶ δικαίοις ἀνδρῶν, Ne. 8, 70, attice pro ἀνδράσιν. et 72, φίλων χρεῖαι. ἰσχύος ἁμίλλαις, Ne. 9, 27, et 43, στρατόν. δικαίων, Ne. 10, 100. γενεαῖς, Ne. 11, 49. ἀνδρῶν εἰς εὐδόξων, sc. δόμους, Ist. 2, 49. εἴ τις, Ist. 3, 1. σύμφυτον ἀρετὴν, Ist. 3, 22, pro: ἀνδρῶν συγγενῶν ἀρετήν. τεσσάρων, Ist. 4, 27. et 56, χειρόνων. ἀλκή, Ist. 5, 13. et 64, ἀναρίθμων ἐν φόνῳ. et 73, μόχθος. συμποσίου, Ist. 6, 1. ἔθνος ταχύποτμον, Ol. 1, 107. ἀνδράσι καὶ ἐν νέοις φύονται πολιαὶ, Ol. 4, 40. παρὰ, Ol. 6, 15, i. e. in terris. et 147, αἰχμηταῖς. ἀθλοφόροις, Ol. 7, 14. 13, 10. ναυσιφορήτοις, Py. 1, 65. ἐν, Py. 2, 80. et 119, ἱπποσόαις, i. e. inter equites. ἐσλοῖς, Py. 3, 117. ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶν, Py. 5, 86. ἐν, Py. 8, 39, ubi ἄνδρες opponuntur τοῖς ἥρωσι. et 107, ἐπὶ ἀνδράσι τάδε οὐ κεῖται. conf. τά. φίλοις χάρμα, Py. 9, 113. θνητοῖς, Py. 12, 40. ἐν ἀνδράσιν ἀνήρ, Ne. 3, 26. ἄνδρεσσιν βίον, hominibus, Ne. 6, 18. σὺν ποντίοις, Ist. 1, 10. ἐπικρέμαται, Ist. 8, 28. ἄνδρας ὀλέσας, sc. ἐῶντας, Ol. 1, 127. ἄνδρας, in opp. ad κούρας, ut ad virilem sexum Cadmi transeat, Ol. 2, 64, coll. 40. ἄνδρας alatos, Py. 4, 325. ἀλίμους, Ne. 5, 28. περικτίονας, Ist. 8, 138, 140.

ἀνηρείψαντο, vide sub ἀνερέπτω.

ἀνήρετο, vide sub ἀνέρομαι.

ἀνήροτος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) sine aratione, inaratus. nam est adjectivum ἀροτὸς, ἡ, ὸν, aratus; cujus negativum est ἀνήροτος. τάγε ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, nascuntur non sata, non aratione producta, ι, 109. et 123, ἀλλ' ἥγ' (νῆσος) ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα, ἀνδρῶν χηρεύει, con consita, non arando culta est, et caret hominibus insula.

-ανής, terminatio, vide sub περισθενής.

ἀνήσῃς, vide sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἀνῆφθω, vide sub ἀνάπτω.

ἀνθεμόεις, εσσα, εν. (Θέω) floridus, lætus plantis. ἐν λειμῶνι ἀνθεμόεντι, in prato lætis herbis obsito, Β, 467, πολυφύτῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἐν καιρῷ πολλοῖς ἄνθεμοις βρύοντι. sic et μ, 159. Πύρρασον ἀνθεμόεντα, Β, 695, ubi terminatio masculina adjectivi est attice generis communis, i. e. φυτοῖς θαλερὸν καὶ ἀνθηρόν. sic metaphorice, λέβητα ἀνθεμόεντα, splendentem lebetem, Ψ, 885. et γ, 440, ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι. et ω, 274, κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα, ob eximiam pulcritudinem.

ἄνθεμον, ου. τό. (Θέω) est idem quod τὸ ἄνθος, flos. nam est substantivum, non adjectivum. λείριον ἄνθεμον ποντίας ἐέρσας, Ne. 7, 116, suavem florem roris marini: ubi λείριος, ὁ ἡ, est adjectivum, ἡδὺς, ἰσχνός. et ποντία ἕερσα, ros marinus, coronis plectendis adhiberi solitus. vides simul, ἄνθεμον non præcise florem, sed et lætum germen excrescens, notare. ἄνθεμα χρυσοῦ φλέγει, Ol. 2, 130, flores auri fulgent, i. e. instar auri splendent flores rubicundi, ἄνθη λάμπει λαμπρότατα.

ἀνθερεὼν, ῶνος. ὁ. (Θέω) mentum, simulque mollis illa protuberantia sub eo. sic dictus, quia ibi protuberat barba; ab ἀνθηρὸς, mutato η in ε, floridus, lætus germinibus: et terminatio formata ut in ὁ ἀκανθεὼν, locus ubi ἄκανθαι copiose crescunt. δεξιτερῇ χειρὶ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, A, 501, nam hunc locum tangebant expansis digitis supplices paullo familiariores et nobiliores. conf. ὑπὸ, et γουνάζομαι. ἱμὰς ὑπ' ἀνθερεῶνος, ὀχεὺς τρυφαλείης, Γ, 372, lorum sub mento ad collum, retinaculum galeæ. αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα, E, 293, cuspis trajecta est ad extremum mentum, i. e. ad locum colli proximum mento, ad rumam. βάλε λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, N, 388, feriit guttur sub mento.

ἀνθέρικος, ου. ὁ. vide sequens.

ἀνθέριξ, ικος. ὁ. et, ἀνθέρικος, ου. ὁ. (Θέρω) est idem fere qui ὁ ἀθήρ. ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων, Υ, 227, ubi de equis summa celeritate simul et levitate currentibus est sermo: quod per summas aristas cucurrerint, nec eas confregerint. sunt tamen, qui per τὸν ἀνθέρικον intelligant τὸν τῆς ἀσφοδέλου καρπὸν, ἢ καυλόν: sed potiores de frumento, et de segetibus, explicant, sic ut ἀνθέρικος non aristam solum, sed etiam caulem, frumenti in agro stantis, significet. cæterum ἀθὴρ (a quo est ὁ ἀνθέρικος, per paragogen et intersertum ν) ponitur et pro ἐπιδορατὶς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων.

ἀνθέω, f. ήσω. (Θέω) floreo, progermino. πρὶν ἀνθῆσαι ἰούλους ὑπὸ κροτάφοις, λ, 319, antequam protruderetur lanugo sub temporibus. ἐκ θεοῦ ἀνὴρ ἀνθεῖ, Ol. 11, 10. Ἄρης ἀνθεῖ νέων αἰχμαῖς ἀνδρῶν, Ol. 13, 32. ὧν κλέος ἄνθησεν (ἤνθησεν) αἰχμῆς, Py. 1, 128. ἄνθησαν ῥόδοις, Ist. 4, 31. πλοῦτον ἀνθεῖν, Py. 10, 28, ut divitiæ vigeant et germinent. ἀνθῆσαι αὐτῷ κλέος, Ne. 9, 94. ἀνθήσαντα καρπὸν, Py. 9, 193, et quidem ἥβης, florem ætatis lætum. et hoc verbum etymo suo maxime est propinquum, ab ἄνω θέειν proprie de flosculo, quando ex complicatione sua pristina explicat se, et folia sua promit, et procurrere facit, *wenn die blume aufbricht und ihre schöne blätter hervor treibet, (when the flower bursts forth and pushes out its beauteous leaves.)* hinc perf. m. ἦνθα att. ἄνηνθα, et cum ο interserto, ἀνήνοθα, de sanguine profluente ex vulnere, ponitur Λ, 266, ἀνήνοθεν αἷμα θερμὸν ἐξ ὠτειλῆς. sic et ρ, 270, κνίσση.

ἄνθη, ἡ. pro ἄνθησις, vide sub καύχη.

ἀνθήλια, vel ἀντήλια, vide sub ἥλιος, prope finem.

ἀνθηρὸς, ὰ όν. (Θέω) floridus, florulentus. it. jucundus, amœnus. it. succi et viriditatis plenus.

ἀνθίας, ὁ, vide sub ἰχθὺς, paullo ab initio.

ἄνθινος, ίνη, ινον. (Θέω) florescens, germinans. ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι, ι. 84. οἱ Λωτοφάγοι scilicet, collatis sequentibus. et hæc erant germina tenera plantarum dulcium.

ἀνθίστημι, (Στάω) sto contra, resisto: contra stare facio. ἔτι ἀνθίσταντο, Π, 305, resistebant adhuc, pugnando. Ἥρῃ δ' ἀντέστη Ἄρτεμις, contra Junonem stabat Diana, pugnatura, Υ, 70. et 72. Λητοῖ Ἑρμῆς, Latonæ Mercurius. idem διαλελυμένως dicitur ἔναντα ἵστασθαι.

ἄνθος, εος. τό. (Θέω) flos, *die blume, blüthe, (the flower, blossom.)* it. læta progerminatio plantæ aut surculi, *das frische hervorschiessen eines zweiges oder einer pflanze, der schuss, (the fresh shoot of a bough or a plant.)* it. læta viriditas prima foliorum. est ab ἄνω et θέειν compositum nomen, *aufschiessen, hervorspriessen, hervor laufen, (to shoot up, shoot forth.)* deinde ponitur metaphorice de quovis præstanti et læto et pulcro. ὅθι δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ξ, 353, ex quo loco vis τοῦ ἄνθους apparet. vide πολυανθής. hinc ἄνθος χόρτου est, lætus viror et proventus graminis, *der muntere schuss einer pflanze, (the luxuriant shoot of a plant,)* Jac. i, 11. 1 Petr. i, 24. et *ignem* Æschylus in Prometheo dixit τὸ τοῦ Ἡφαίστου ἄνθος, v. 7. Sed cave apud Homerum, Iliad. 9, 212. legas: αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἀπέπτατο, παύσατο δὲ φλὸξ, utpote qua mutatione versus Homerici, ab inepto librario facta, nihil fingi potest ineptius. vid. Eustath. ad l. c. μέλισσαι πέτονται ἐπὶ (pro ἐπιπέτονται) ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, B, 89, volant dense super flores et germina verna. et 468. ὅσσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, quot folia et flores gignuntur verno tempore. sic et ι, 51. πολλὰ χαμαὶ βάλε δένδρεα αὐτῇσιν (σὺν) ῥίζῃσι καὶ αὐτοῖς (σὺν) ἄνθεσι μήλων, I, 538, et cum pomorum floribus et protrusis primis gemmis ipsis. ἔχει ἥβης ἄνθος, habet juventæ florem lætum, N, 484, et sermo est de Ænea. ἐλαία βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, P, 56, ubi indicatur ὁ κυπρισμὸς ἐλαίας, germinatio oleæ. κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231. ψ, 158, ubi vide ὑακίνθινος. ὄμφακες, ἄνθος ἀφιεῖσαι, η, 126, uvæ immaturæ, primas bacculas formantes et protrudentes. νέμεαι (pasceris) τέρενα ἄνθεα ποίης, ι, 449, teneros caules graminis, *die zarten langen sprossen des grases und der kräuter, (the long tender shoots of grass and herbs.)* ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, κ, 304, flos cum caule similis lacti. nam hæc est generalis notio τοῦ ἄνθους, ut notet superiorem partem plantæ cujusvis, læte promicantem. ὕμνων εὐτερπὲς ἄνθος, Ol. 6, 180. ἥβης σὸν ἄνθος ἄρτι κυμαίνει, Py. 4, 281, flos ætatis tuæ jam in vigore et tumens quasi est; de Jasone. δένδρεα οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις ἄνθος εὐῶδες φέρειν, Ne. 11, 52. ἄνθεα τεθρίππων, i. e. νίκην, Ol. 2, 91. ἄνθεα ὕμνων, Ol. 9, 74. Ὀλυμπιάδος, Ne. 6, 108. ἄνθεα τερπνὰ ἀφροδίσια, Ne. 7, 78, res venereæ. ποιήεντα, Ne. 5, 98, ubi Schmidius, nulla ratione, legi jubet αὖθι, rursus, pro ἄνθεα: nam στεφανώματα sequitur per appositionem. τῶν ἄνθεσι ἐστεφανώσατο αὐτὸς, Ol. 7, 147. i. e. στεφάνοις coronatus est: nam ἀγὼν ἐτελεῖτο ὁ Τληπολέμιος, et στέφανος erat ἡ λεύκη. ἄνθεσί νιν μίγνυον, Ne. 4, 35, floribus eum ornabant.

ἀνθοσμίας, ὁ, vide sub παλαιὸς, paullo sub medio.

ἀνθρακιὰ, ᾶς. ἡ. (Τρέω) est nomen collectivum, multitudo carbonum candentium. nam sicut ἡ ἀχυρμιὰ περιέχει (continet) ἄχυρα, et ἡ μυρμηκιὰ τοὺς μύρμηκας, sic ἡ ἀνθρακιὰ τοὺς ἄνθρακας. I, 213, ad assandas carnes, *stücken fleisch drüber zu rösten, (to roast pieces of flesh upon it.)*

ἄνθραξ, ακος. ὁ. (Τρέω) carbo candens, cujus calor ἄνω τρέχει. *glühende kohle, (glowing coals.)*

ἀνθρήνη, ης. ἡ. (Θέρω) apis, vel et vespæ species. est ab α intensivo, et a θέρος, æstas, sive a communibus ex θέρω ramulis. nam est bestia valde acris et calida et irascibilis et audax. inde est τὸ ἀνθρήνιον, nidus vel alveare istarum. Aristoph. Vesp. 1075, 1102. Nub. 944. ν est interserta litera, ut sit ἀνθρήνη pro ἀθρήνη. et fortasse simul inest τὸ ἄνθος, cujus cupidæ sunt apes.

ἀνθρήνιον, vide supra.

ἀνθρώπειος, ἀνθρώπινος, vide ad finem sequentis.

ἄνθρωπος, ου. ὁ. (Ὄψ) homo, *ein mensch, (a man.)* et hoc nomen est proprium et commune totius generis humani. est ex ἄνω ἀθρεῖν ὠπὶ compositum, sursum spectare facie et oculo: nam os homini sublime est, et solus cum attentione distincta res spectare mundanas valet. Plato in Cratylo ingeniosius etiam compositum dicit nomen ex ἀναθρεῖ (i. e. ἀναλογίζεται) ἃ ὄπωπε, quia solus homo reputat et perpendit ea quæ spectat: ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. quod homines decreverint statura et viribus paullatim, testatur poëta, M. 381—383, et 445—453. fuisse inter homines, qui ἀνθρωποφαγεῖν ἐμελέτων, recenset Eustathius ad ι, 291: sed etiamnum id faciunt fœneratores, calumniatores, et ejusmodi pestes generis humani gloriosæ. hominem esse miserrimum omnium animalium, P, 445—447. et rem vilem in oculis deorum, Φ, 462—466, maxime ob ὀλιγοχρόνιον αὐτῶν. de primis hominibus vide ἡ δρῦς. ἄνθρωπος νεοσφαγὴς, ῥιφθεὶς εἰς ὕδωρ, κάτω δύνει διὰ στιῤῥότητα τοῦ σώματος, ἰσχυρότερος ὢν τοῦ ὕδατος· μετὰ δὲ ἡμέρας, πληρούμενος ὑγροῦ καὶ φυσώμενος, μετεωρίζεται, βάρει τοῦ φέροντος ἐλαττούμενος, quod innuitur Φ, 120—125. παραχιὼν τις (præteriens aliquis) ἄνθρωπος ὁδίτης, viator, Π, 263. λαῖφος, ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, ν, 400, ubi constructio est: λαῖφος, ὅ κεν ἰδὼν ἄνθρωπος, στυγέῃ ἔχοντα, velamen vile, quod sane videns aliquis, odisse possit habentem id vile velamen. nam vestes conciliant vel odium vel favorem. ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλεται, ubi crassissimus musculus hominis est, sura, Π, 315. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο, πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, σ, 129. et 135, τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο, A, 250. τέρας (signum) μερόπων, Λ, 28. ἦ μοῦνοι μερόπων Ἀτρεΐδαι φιλέουσιν ἀλόχους; I, 340. Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο (dicebant esse) πολύχρυσον, Σ, 288. et 342, πιείρας (opulentas, pingues) πέρθοντε (diripientes ambo) πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. et id epitheton illis proprium, quia nullum aliud animal utitur voce articulata sic ut homo. πόληες (urbes) ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Δ, 45. ἐπὶ προτέρων, tempore priorum hominum, E, 637. τοῦ δὲ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, eo fruuntur multi homines, N, 733, sc. prudente viro. ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, ex variis nationibus ortorum, B, 804, ubi de auxiliis Priami sermo est. τὶς καὶ ὀψιγόνων, aliquis et serorum posterorum, Γ, 353. H, 87. Ζεὺς, ὅστε ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, Δ, 84, ubi constructio, ὅστε πέλεται ταμίας πολέμου ἀνθρώπων, qui est dispensator et administrator pugnæ hominum; qui eam ex suo consilio regit et evenire jubet. sic et T, 224. οὔποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων, E, 442, humi ambulantium. et 557, σταθμοὺς ἀνθρώπων, stabula et habitationes hominum. πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, loca celebria hominibus vitans, Z, 202. et 123, τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε, καταθνητῶν. et 351, αἴσχεα, probra ἢ θέμις (mos) ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, I, 134, coll. 276. et 328, δώδεκα πόλεις, urbes hominibus cultas. ὅμαδόν τ', fremitum, K, 13. δικαιοτάτων, N, 6. ᾤχετο ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, Ξ, 361, in opp. ad bruta: et hoc possit applicari ad hominem σκωπτικὸν, quod eat ad celebres et gloriose

agentes homines; nam ὁ μῶμος τῶν ἐνδόξων ἅπτεται, sicut ὁ φθόνος ἐπὶ (contra) τοὺς ἔχοντας ἕπει, invidetur iis, qui habent, quod invidus non habet. ἀργαλέον δὲ πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε, Ο, 141. et 662, αἰδῶ θέσθε ἐν θυμῷ ἄλλων, reverentiam aliorum; ut eorum judicium de vobis vereamini. πάντων σβέσαι μένος, omnium hominum robur extinguere, Π, 621. ὡς ἔρις ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος, Σ, 107. et 467, τεύχεα, οἷά τις ἀνθρώπων πολλῶν θαυμάσεται. et 490, ἐνεποίησε δύω πόλεις μερόπων, in clypeo. ἵκετο ἔργα ἀνθρώπων, i. e. εἰς γῆν, Τ, 131, ubi homines operantur, in opp. ad cœlum et sedem deorum. πρόκλυτα ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων. Υ, 204, vetusta et olim celebria jam verba et facta audientes. et 217, ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων. et 220, ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν, et 233, ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν. λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἐστὶ, Φ, 566, valde enim fortis est supra omnes. et 569, θνητὸν δέ ἑ φασὶ ἄνθρωποι εἶναι. τόγε νύσσα (meta) τέτυκτο ἐπὶ (tempore, ætate) προτέρων, Ψ, 332. ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι, amicus et benevolus erat hominibus, Ζ, 14. et 358, ἀοίδιμοι ἐσομένοισι, celebres fama apud posteros. πολέσιν κακὸν, multis malum, Π, 329. φυλόπιδος πέλεται κόρος, Τ, 221. τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισι, Ω, 49, fata enim hominibus dederunt animum qui multa mala ferre possit, nec subito desperet aut infinitum lugeat. οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίννυσθον, qui sub terra defunctos homines punitis, Γ, 279. μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, apud omnes, Κ, 213. χειμὼν (hiems, tempestas imbrifera) ἔργων ἀνέπαυσε (ab operibus rusticis cessare facere solet) ἀνθρώπους ἐπὶ χθονὶ, Ρ, 550. βλάπτουσα, Ἄτη, Τ, 94. et 260, αἵτε ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίννυνται, ὅ, τις κ' ἐπίορκον ὀμόσῃ, i. e. ὅστις ἀνθρώπων. τόσους ἐφέπειν, tot obire et insequi, Υ, 357. ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, in pretio habent senes, Ψ, 788. et 790, οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς (hic vero est ex præcedente nos generatione) προτέρων τ' ἀνθρώπων. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, supra omnes, Ω, 535. vide jam ex Odyssea, si placet, ἄνθρωποι, α, 351, amant nova. πάντες δὲ θεῶν χατέουσι ἄνθρωποι, γ, 48, homines indigent ope dei. δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλα ἀνθρώπων, η, 307, i. e. ἄνθρωποι, sumus suspicaces et facile movemur ad iram pravam, *zu verkehrter jalousie, (to wicked jealousy.)* ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, θ, 29, nescio, hic hospes an ab orientalibus an ab occidentalibus gentibus advenerit huc. ἐν δ' (in Creta) ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι, τ, 173. et 328, ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν, sunt brevis ævi. σὲ ἐκλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι, ω, 64. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω, α, 3. et 167, τὶς ἐπιχθονίων. et 177, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται, β, 136, *die leute werden es mir sehr verdenken, (the people will be extremely displeased with me.)* τίς κεν ἐκεῖνα πάντα γε μυθήσαιτο κατὰ θνητῶν, quis inter mortales, γ, 114, enarrare possit ea omnia. et 282, ὃς ἐκαίνυτο φῦλα ἀνθρώπων (vincebat omnes) νῆα κυβερνῆσαι, in gubernanda bene nave. οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ε, 32. ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων, ζ, 125. ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, qui in hoc populo regnat, η, 23. et 26, οὔτινα οἶδα ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι. et 31, 32, μηδέ τινα ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε· οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλα ἀνθρώπους ἀνέχονται, οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι (amice excipiunt eum) ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι. et 212, οὕς τινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστα ὀχέοντας ὀϊζὺν ἀνθρώπων, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, quoscunque hominum vos nostis maxime oneratos miseria, illis sane in doloribus æquiparari velim. οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων, θ, 552, 561, πάντων πόλιας καὶ πίονας ἀγρούς. et diversi mores hominum, 572—576. πάτος, ι, 119. et 502, τὶς κατὰ θνητῶν, aliquis inter. et 521, οὐδέ τις ἄλλος οὔτε θεῶν οὔτε. ἀπολήξωσι δὲ πομπῆς ἀνθρώπων, et desinant a deductione et deportatione hominum, ν, 152. coll. 158, ἵνα θαυμάσωσιν ἅπαντες. et 270, οὐδέ τις ἡμᾶς ἐνόησε. οὐ σχέτλια (audacia et facinorosa) ἔργα φιλέουσι θεοὶ ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, sed justitiam hominum et bene moderatus actiones hominum, in pretio habent dii, ξ, 84. et 179, ἠέ τις, aut aliquis hominum depravavit eum. et 211, ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων (ἐκ) ἀνθρώπων, εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς, et duxi uxorem ex divite familia, ob meam præstantiam. ἄστεα δ' ἀνθρώπων (εἰς) ἡγήσομαι, ο, 82. et 319, Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, per Mercurium, præsidem operum quæstuosorum. et 408, ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλα ἀνθρώπων. θεοὶ ἐπιστρωφῶσι πόληας, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, ρ, 487. ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν οἶδε Ὀδυσεὺς, τ, 285, ubi genitivus pertinet ad præpositionem περὶ, supra, et ab ea regitur. sic et 364, ἦ σὲ περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἤχθηρε, supra alios homines omnes odit te. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων νῶϊ περισταῖεν, inquit Minerva, i. e. fidens sibi prudentia Herois, ad Ulyssem, υ, 49. et 76, ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν, Jupiter nimirum. et 100, φήμην (ominosum verbum) τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἔνδοθεν, nam erat mane. et 132, ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει μερόπων χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείονα ἀτιμήσασα ἀποπέμπει, ubi sermo est de Penelope. οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, φ, 364, ubi utrumque est idem; separatum ab aliis, μόνον. οὔτε τινὰ ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε, χ, 40, neque ullam ex hominibus indignationem futuram curavistis. et 414, οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων, οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. sic et ψ, 65. et 125, 126, σὴν γὰρ ἀρίστην μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους (inter homines) φασὶ ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς σοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν. et 210, ἐπεὶ τά περ (κατὰ) ἄλλα ἀνθρώπων πέπνυσο, siquidem in aliis omnibus supra homines prudens es. κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποις, α, 95. γ, 78. τοῦτο κάκιστον ἐν, α, 391. τῇ περ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, ibi quidem, in campo Elysio, δ, 565. et 568, ἀναψύχειν ἀνθρώπους. εἰσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης, ε, 378, donec pervenias in societatem hominum qui a Jove aluntur: quod est generale epitheton h. l. totius generis humani. Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλυμπιὸς ἀνθρώποισιν, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, ζ, 188. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, in pretio et reverentia sunt, θ, 479. et 497, αὐτίκα ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι. et 580, θεοὶ ἐπεκλώσαντο ὄλεθρον ἀνθρώποις, ἵνα ᾖσι (ᾖ, sit ille interitus) καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή. εἰμὶ Ὀδυσεὺς, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, ι, 20, ubi πᾶσι pertinet ad ἀνθρώποις, in casu tertio, δόλοις vero est casus sextus: qui omnibus hominibus in ore et mente sum propter astutias consilii mei. nam hoc erat proprium Ulyssi, acute et celeriter cogitare: idque conscius sibi, ipse de se prædicat ex simplicitate heroica. ἀνάπυστα ἀνθρώποις, quæ in notitiam publicam et vulgi venerunt, λ, 273. ἅτε ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, ν, 60. et 110, δύο θύραι, αἱ μὲν πρὸς βορέαο (μέρος) καταιβαταὶ (descensibiles in antrum) ἀνθρώποισι, αἱ δ' αὖ πρὸς νότου εἰσὶ θεώτεραι, coll. 112. et 123. τὶς ὁδιτάων, aliquis viatorum vel euntium illac. γαστέρα, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσι, ρ, 287, 474. et 419, καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν, inter homines alicujus momenti domum habitabam. sic et τ, 75. et 561, οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι, nec omnia somnia efficiuntur hominibus, *es trift nicht alles ein was einem träumet, (all that a man dreams does not come to pass.)* ἀοιδὸν, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω, χ, 346. ὅσα κήδεα ἔθηκε ἀνθρώποις, ψ, 307, quot mœrorum causa fuerit ipse aliis; in bello nimirum. ἐπὶ ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ad extraneos, α, 183. et 299, πάντας ἐπὶ, apud omnes. πλάζετο ἐπὶ, errabat apud vel ad populos, γ, 252. et 302, ἠλᾶτο ἐπὶ ἀλλοθρόους. ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλὴ, ex talibus enim certe pervadit homines bona fama alicujus, ζ, 29. πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους ψεύδεα ἀρτύνοντας, λ, 364. Σειρῆνας, αἵ ῥά τε πάντας θέλγουσι, pro αἵτε, *die jederman bezaubern, (who enchant every one,)* μ, 40. Ζεὺς, ὅστε καὶ ἄλλους (alios omnes) ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίννυται ὅστις ἁμάρτῃ, ν, 214. Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει, facere et causari solitus erat, ξ, 289. ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, ο, 276. et 452, ὅπῃ περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους. ἐμὲ δὲ, οὔπως ἐστὶν, ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, fieri non potest, ut ego omnes homines hospitio excipiam et sustentem donis, ρ, 13. τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι πάντας ἐπὶ, differunt bonam ejus famam ad omnes homines, τ, 334. et 395, ὃς ἀνθρώπους (κατὰ vel ἐπὶ) ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ τ' ὅρκῳ τε. et 592, ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν, ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους, fieri non potest, ut homines nunquam dormiant. ἀλλά σοι αἰεὶ πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, ω, 94. et 200, στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπ', illa Clytæmnestra erit horribilis narratio apud homines. σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι, Py. 8, 136, somnium de umbra aliqua sunt homines. ἄνθρωποι καλέουσι οὕτω, Ne. 9, 97, vulgo sic vocant id. ἀμφὶ ἀνθρώπων φρεσὶν ἀμπλακίαι (errores) ἀναρίθμητοι κρέμανται, Ol. 7, 43. et 100, ῥήσιες, narrationes. εἴ τινα ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι ὁ Ζεὺς, si quam habet rationem hominum, Ol. 8, 6. et 30, ἔξοχα, eminenter inter alios. πολλοὶ ἀνθρώπων διδακταῖς ἀρεταῖς κλέος ὤρουσαν (connixi sunt) ἑλέσθαι, Ol. 9, 153. et poëta diligenter distinguit artes, et qualitates bonas doctrina acquisitas, ab animi naturalibus dotibus: hasque illis præfert. ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων, rectam et veram rationem hominum, Py. 1, 133. et 160, μῶμος, reprehensio hominum. εἴ τινα, si quemquam alium, Py. 3, 152. φάτις (contr. pro φάτιας) Py. 3, 199, qui sunt celebres narrationes hominum. τὶς χαμαιγενέων, Py. 4, 174. et 509, πρὸς, apud homines. τίς, quis? Py. 9, 58. γλυκὺ τέλος ἀνθρώπων, i. e. ἀνθρωπίνων πραγμάτων, Py. 10, 15. σοφωτάτων, Ne. 5, 33. λόγος, Ne. 9, 13. κόρος, Ne. 10, 37. ὑπὲρ ἀνθρώπων, supra homines, Ist. 2, 53. διὰ, Ist. 4, 64, late per homines, per ora virorum. ἀνθρώποις, in opp. ad Διὸς, Ol. 3, 32. χάρματα, Ol. 7, 80. et 115, qui utrobique est casus tertius. ἐν, inter, apud, Ol. 8, 70. ἐστὶν χρῆσις, Ol. 11, 1. πολλὰ ἀνθρώποις παρὰ γνώμην ἔπεσεν, Ol. 12, 14, præter opinionem. ἐν ἀνθρώποις φῦλον, Py. 3, 36, ubi reprehenduntur vani, quibus patriæ res præ externis sordent. et 82, ἰᾶσθαι νόσους. κἀνθρώποις, pro καὶ ἐν, Py. 9, 72. ὄλβος ἐν, Py. 12. 50. σὺν θεῷ φυτευθεὶς ὄλβος, ἀνθρώποις παρμονώτερος, durabilior; Ne. 8, 29. ὁμιλεῖν κρεσσόνων, Ne. 10, 135. σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ, Ne. 11, 55, certus et liquidus non sequitur homines exitus rerum. γλυκὺς μισθὸς, Ist. 1, 66. ἄλλοτε ἀλλοῖος οὖρος (ventus) ἀνθρώπους ἐλαύνει, Ist. 4, 9. et 15, ἐπὶ, sc. vivos inter, de vivis. adjectivum ἀνθρώπειος notat, numerum hominum, *was aus menschen bestehet, (consisting of men:)* ἀνθρώπινος vero, rem humanam, *was an menschen ist, (what belongs to men, human.)* e. c. ἀνθρώπειον γένος: ἀνθρωπίνη φύσις.

ἀνθρωποφαγεῖν, vide, prope initium præcedentis.

ἀνθυβρίζω, vide sub 'Αγαμέμνων, in R.

ἀνία, ας. ἡ. ionice ἀνίη, ης. ἡ. (Ναὶ) molestia, tædium. est factum nomen ex α privativo vel deprecante, et ex particula negandi νὴ, ut notet rem, quam valde deprecamur ne sit. ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης, sine labore et molestia, η, 192, *ohne kummer und unlust, (without toil and trouble.)* Σκύλλην, ἄπρηκτον ἀνίην, malum, contra quod nullum valet remedium, μ, 223, *ein übel, darwieder nichts zu machen ist, (an evil for which there is no remedy.)* ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, etiam multus et nimius somnus est tædii plenus, ο, 393, *viel schlafen ist auch verdrieslich, (too much sleep also is irksome.)* τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην; quis deus istud malum huc adduxit, convivii molestiam? ρ, 446, *welcher herrgott hat doch diese plage hergeführet, die einem die mahlzeit vergället? (what god hath brought hither this evil to spoil our entertainment?)* ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν, υ, 52, vigilare etiam molestum est. ἄνευ ξυνῆς ἀνίας, sine communi nostrum utriusque molestia, Py. 4, 275, *χωρίς τινος λύπης, ohne ungelegenheit für uns beyde, (without disquietude for either of us.)* ἀνίαις ὀξείαις τυπεὶς, acutis malis perculsus. Ne. 1, 91. hinc est ὁ Λυσανίας, ου, i. e. ὁ λύων τὴν ἀνίαν. et ὁ Παυσανίας, ου, a παύω, cessare faciens miseriam. Aristoph. Nub. 1162.

ἀνιάζω, f. άσω. (Ναὶ) molestiam sentio, molestia afficior. it. active, moleste tracto alium. ὃς κτεάτεσσιν ἀνιάζει, qui de opibus suis sollicitus est, et quasi opibus molestatur, Σ, 300, et est id facete dictum, quasi nimiis opibus laboraret aliquis. ὅτε δὴ ἀνίαζον (pro ἠνίαζον) 'Αχαιοὶ, Ψ, 721, cum tædio adficerentur ἠνιῶντο, ἀνίαν εἶχον, nam ἀηδές ἐστι θεαταῖς, παλαιστῶν ἐπὶ πολὺ ἰσόῤῥοπος ἅμιλλα, tædiosum est spectatoribus æquum diu nimis certamen inter luctatores: *da sie des dinges überdrüssig wurden, (as they began to be tired of the affair.)* sic, ὅτε δή ῥα ἀνίαζε ὁ γέρων, δ, 460. et 598, ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι, jam socii mei tædio laborant. θυμῷ ἀνιάζων, animo dolens valde, χ, 87, nam fortes viri moriuntur cum indignatione aliqua, si ab alio interficiuntur, coll. Φ, 270, ubi eadem sunt verba de Achille in amne periclitante de vita. *active* vero semel occurrit, τ, 323, ὃς κεν τοῦτον ἀνιάζῃ, quicunque hunc molestia aliqua adfecerit et contristaverit.

ἀνιάω, f. ἀνιήσω. (Ναὶ) molestia et tædio adficio. ἔτι καὶ νῦν ἀνιήσεις ἀνέρας; υ, 178, an etiam nunc molestia afficies homines nobiles? οὔ τις ἀνιᾶται παρεόντι σοὶ, nemo molestiam sentit ob te præsentem, nemini molestus es tua præsentia, ο, 334. sic et τ, 66, ἔτι καὶ νῦν ἀνιήσεις, διὰ νύκτα δινεύων κατὰ οἶκον; ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, certe enim et labor cupiditasque est, tædio longo confectum reverti in patriam, Β, 291, qui versus videri potest ironicus; quasi dicat, non grave est, talem reverti velle. sed πόνος est, ut Romanorum labor, i. e. cura, sollicita cogitatio: et concedit, tædii plenissimam esse tam longam belligerationem procul a domo, coll. 296. post hanc tamen concessionem, addit alia, 298, seqq. ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, α, 133, offensus tumultu. πρίν κεν ἀνιηθεὶς, prius sane, tædio confectus. γ, 117, οἷα τῆς πολυλογίας καὶ πολυηκοΐας ἀνίαν τῷ κόρῳ ποιούσης, siquidem multus sermo et longa auscultatio molestiam ex satietate creat. εἰ δὲ ἔτι ἀνιήσει πολὺν χρόνον υἷας 'Αχαιῶν, si porro vexabit diu nobiles adolescentes. β, 115. et hujus dicti ἀπόδοσις vel reticetur minaciter, vel sequitur demum versu 125, seqq.

ἀνιδρωτὶ, ("Υω) adverb. sine sudore, sine multo labore. οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη, Ο, 228, non sane sine sudore et molestia ejus peracta esset res.

ἀνιέμενος, vide prope finem sequentis.

ἀνίημι, f. ἀνήσω, et ἀνέσω. ("Εω) proprie est, sursum mitto, ab ἄνω, excito, surgere facio. deinde et, emitto, dimitto. etiam, laxo, remitto, relaxo. Ζεφύροιο ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησι, δ, 568, Zephyri auras oceanus emittit. τρὶς ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, μ, 105, ter sursum mittit Charybdis quovis νυχθημέρῳ, ἄνω ἵησι, coll. 237, ubi ἐξεμεῖν idem notat. δεσμὸν ἀνίει, vinculum relaxabat Vulcanus, θ, 359, ἔλυσε. qui h. l. legunt δεσμῶν, ii statuunt ellipsin τοῦ ἐκ, et αὐτόν. sed nostra lectio præstat. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸς ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη, Ο, 24, i. e. ἀφίει, me autem ne sic quidem animus meus intentus relaxabat a dolore propter Herculem: nam opponuntur ἡ ἄνεσις καὶ ἐπίτασις: utrumque est animi res in affectibus. οὔ μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς νεικείειν βασιλῆας, non eum iterum impellet animus increpare principes, Β, 276. οὐκ οἶδα, εἴ κέν με ἀνέσει θεὸς, ἤ κεν ἁλώω αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σ, 264, nescio, an me remittet deus, an constringar ibi in Troico; ubi ἀνέσει pro ἀνήσει, ἀφήσει, ἀπολύσει, cui opponitur τὸ ἁλῶναι, capi, constringi. hinc et ἀνέντες, i. e. ἀφέντες, ἀπολύσαντες, ἀναπείσαντες, emittentes: et canis in venatione ἀνίεται, λυθεὶς δηλαδὴ δεσμοῦ. ἄνεσάν τε πύλας, aperuerunt portas, Φ, 537, est aor. 2. act. pro ἀνῆκαν, καὶ ἐχαύνωσαν, quod alibi dixit ἀνακλῖναι, ἀναθεῖναι, πετάσαι, ἀνοῖξαι. et hoc ἀνὰ in compositione est Germanorum *auf, (up,)* e. c. *aufheben, (to take up,)* sursum tollere; *aufmachen, (to open,)* solvere, aperire; *aufreden, (to excite by words,)* incitare verbis. ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, et me solvit somnus, Β, 71, quasi somnus haberet pedicas et catenas, quibus ligaret hominem. sic et η, 289. σ, 198. τ, 551. ω, 439. sic et, ὕπνος λύει μὲ, i. e. evigilo. sed, ἐπί σοι τοῦτον ἀνῆκεν 'Αθήνη, contra te hunc incitavit Minerva, Ε, 405, quasi missum a vinculo venaticum canem, *hat ihn auf dich gehetzet, (hath set him upon thee.)* sic, σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν, Ζ, 256. te huc impulit animus; ubi eadem est imago de cane venatico, quem venator, θυμὸς, incitat. sic, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκε, Η, 25. (sic et Φ, 395.) et 152, ἐμὲ θυμὸς πολυτλήμων, et Κ, 389, σαυτὸν θυμός. Σαρπηδόνα, Μ, 307. τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν, Ξ, 362, hunc etiam magis impulit ad opitulandum Danaïs. ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκε, qui ei et tunc animum in pectoribus concitavit, sc. Jupiter, Π, 691. ἀνῆκε δὲ Φοῖβος, sc. τὸν Αἰνείαν, Υ, 118, impulit, *hat ihn drauf los geschicket, (has instigated him to it.)* ὅτε Τυδεΐδην ἀνῆκας οὐτάμεναί με, Φ, 396, cum eum incitares ut vulneraret me; coll. 395. ἀνέπεισας. et 523, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε, et Deorum ira eum concitat, ἀνήγειρε, ἀνέπεισε. et 545, Φοῖβος 'Αγήνορα δῖον ἀνῆκε. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε στῆναι ἀντία σοῦ, Χ, 252, nunc contra animus me impellit ut stem contra te. ἀλλ' ὅγε τοῖσιν Θρασυμήδεα ἀνῆκεν, Ρ, 705, ille iis in auxilium eum misit hortatu suo, ἀνέπεισε. μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀείδειν, Musa eum incitabat, θ, 73, ἀνέπεισεν, ἠρέθισε. καὶ ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, ad valde saltandum impellit, ξ, 465. ὅς με ἀνῆκεν Αἴγυπτόνδε ἰέναι, ρ, 425. εὖτε ἄν σε ὕπνος ἀνήῃ, Β, 34, quando te somnus dimiserit, ὅτε ἂν ἀφυπνισθῇς: estque aor. 2. conj. pro ἀνῇ, interserto η ob distractionem circumflexi. possit et esse pro ἀνείη, in optativo, mutato ει in η et tunc Iota sub medium η est subscribendum. est ergo ἀνίημι talibus locis pro ἀφίημι, χαυνόω: alibi est pro ἀναπείθω: utrumque ex eadem idea: nam ἀνίησί τις κύνα εἰς θήραν, *lässet ihn los vom stricke und hetzet in an, (loose him from the cord and set him on.)* hinc ἀνειμένος est ὁ ἀπόλυτος καὶ ἀνεπίτακτος. αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, (aor. 2. opt.) utinam me, vel, si enim aliqua ratione, me animus impelleret, Χ, 346, sc. mirum id sane non esset. ἀναπείσοι. οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδε ἀνιείης, (præsens opt.) β, 185, neque sane eum iratum sic concitares. εἴ γε κείνω εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι, si forte eos ambos possem impellere conjungi lecto, Ξ, 209, et est aor. 1. opt. a futuro ἀνίσω pro ἀνήσω, quasi ab ἀνίω pro ἀνίημι. ἀναπείσαιμι. posset tamen et intelligi, esse pro ἀναβιβάσαιμι, ἀναθείην, imponere possem eos lecto: quia ἀνίημι etiam est ἄνω ἵημι. sed prius præstat. ἀλλ' ἀνίεις, Ε, 885. sed indulges ei, permittis ei, laxas eam a vinculo omni; quasi verbum esset ἀνίω, vel ab ἀνιέω, ἀνιέεις et, extruso ε, ἀνίεις. et 882. ἢ τὸν ἀνέηκε (pro ἀνῆκε, distracto circumflexo) μαργαίνειν ἐπὶ θεοῖς, quæ illum incitat furere contra deos, ἀνέπεισε, διήγειρε, ἠρέθισε. et 422, Κύπρις τινὰ 'Αχαιϊάδων ἀνιεῖσα, (particip. præs. act.) i. e. ἀναπείθουσα, Venus aliquam Græcarum fœminarum incitans. et 761. ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, (particip. aor. 2. act.) i. e. ἐρεθίσαντες, παροξύναντες, ἀναπείσαντες, hunc stolidum concitantes. et est metaphora ἐκ κυνῶν λυθέντων ἐπὶ ἄγρᾳ. ponitur idem verbum alibi et de cordis tensis, si remittuntur. 'Εκάβη, κόλπον ἀνιεμένη, Hecuba, sinum nudans, Χ, 80, ut ἀνίεσθαι et sit γυμνοῦσθαι, *entblössen, aufmachen, (to uncover, open.)* hinc et pro ἐκδέρειν excoriare, ponitur: εὗρε μνηστῆρας, ἀνιεμένους αἶγας, β, 300, i. e. ἐκδέροντας, invenit procos excoriantes capras, et h. l. proprie positum verbum, nam per excoriare ἄνω ἵεται τὸ κάτω. notat ergo ἀνεῖναι, δεσμῶν λύσιν, ἀναπείθειν, γυμνοῦν, ἐκδέρειν, παρορμᾶν. hinc est adverbium ἀνέδην, i. e. ἀνέτως, ἐλευθέρως, solute. et adjectivum, ὁ ἡ ἄνετος, e. c. ἄνετοι βόες, οἱ ἄφετοι καὶ ἀγελαῖοι, soluti a jugo aut vinculo. ἡ πτισσάνη est a πτίσσειν, pinsere, et ἀνεῖν, macerare. quasi ab ἀνέω.

ἀνιηρὸς, ὰ, όν. (Ναὶ) molestus, tædii plenus. et est ionice pro ἀνιαρός. πτωχὸν ἀνιηρὸν, mendicum molestum, ρ, 220. *den beschwerlichen bettler, (the troublesome beggar.)* nam hæc est summa paupertatis miseria, quod sæpe non modo non misericordiam movet, sed insuper alios molestia adficit; ὅτι οὐ μόνον οὐκ ἐλεεῖται, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἀνιᾷ. sic et 377, πτωχοὶ ἀνιηροί. αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται, ipsi primum tædiosius et molestius omne fiet quod hic fit, β, 190, ubi hæc forma comparativi est pro ἀνιαρότερος. sic et ab αἰδοῖος fit αἰδοιέστερος. ἀνιαραῖς ἀντικύρσαντες ζάλαις, Ol. 12, 15, in molestas et laboriosas incidentes procellas marinas, ἀλγειναῖς. ἀνιαρότατον τοῦτο, hoc molestissimum, Py. 4, 512, *das peinlichste, (the most disagreeable thing.)* alibi scribi quoque in antepenultima per ω potest, si α penultimum positivi breve concipiatur.

ἀνιθὺν, vide sub ἰθὺς, prope finem.

ἀνίκητος, ου. ὁ ἡ. (Εἴκω) invictus. ἐξ ἀνικάτου (dorice) φαρέτρας, Py. 4, 161, ex invicta pharetra.

ἀνίκομαι, ("Εω) advenio. ἀνίκετο σπεύδων, Py. 4, 166—168, i. e. παρεγένετο.

ἀνιμάω, vide sub ἱμὰς, prope finem.

ἀνιπτόπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) qui pedes non lavat: vel et, qui pedes semper lotos habet. ab α vel privativo vel intensivo, et νίπτω, lavo, et πούς. Σελλοὶ, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι, Π, 235, ubi sermo est de sacerdotibus Jovis Dodonæi, qui Selli dicti, quique in sacro Dodonæ luco habitabant, et oracula ex quercu reddita interpretabantur. hi dicuntur Χαμαιεῦναι, i. e. κάτω περὶ γῆν κείμενοι, καὶ μὴ ἐπὶ στιβάδων ἢ δεμνίων ὑπνοῦντες, aut fortasse eo modo in humo cubantes, sicut Laërtes, λ, 187—194, ob reverentiam erga summum numen facientes, quod Laërtes ex luctu summo: ἀνιπτόποδες vero, ὡς

μὴ προϊόντες τοῦ ἱεροῦ, nunquam prodeuntes ex sacro luco, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ θέλοντες ποδάνιπτρα, ut per consequens intelligatur antecedens, qui nunquam pedes inquinant ambulando in profanis aut immundis locis. videntur ergo describi sacerdotes, εὐτέλειαν ἀσκοῦντες, vitam simplicem et sine deliciis degentes. sed desunt nobis auctores, hanc rem antiquam satis declarantes. conf. Strabonem, Lib. VII. et Athenæum. alii ingeniosius hanc vocem enarrantes, compositam esse dicunt ex ἄνω, sursum, et ἵπταμαι, volatu tollo me, ut sint ἀνιπτάμενοι (sursum volantes) ἐκ τῶν κάτω, a rebus terrestribus, διὰ τὴν ἐν ταῖς μαντείαις φιλοσοφίαν. sed ista quæsita interpretatio exploditur ab antiquis. si vero α intensivum statuas cum νίπτω, essent tales, qui semper lotos et mundos pedes habeant, a parte ad totum, i. e. qui semper sint puri et mundi ab inquinamentis, eo fere sensu quo dicitur Johannis xiii. 10. χαμαιεύνης, ου. ὁ, est, ὁ χαμαὶ εὐναζόμενος, ad exercendam patientiam et duritiem. pertinet hic locus inter cruces interpretum, ob ignorationem historicæ veritatis antiquæ. conf. Σελλοὶ in R. et ὑποφήτης Vide etiam sub νέπους, prope initium.

ἄνιπτος, ου. ὁ ἡ. (Νίπτω) illotus. χερσὶ δ' ἀνίπτοις Διῒ λείβειν οἶνον ἅζομαι, Ζ, 266, qui versus deinde in proverbium et præceptum abiit.

ἀνίστημι, f. ἀναστήσω. (Στάω) surgere facio, stare facio. exsurgo. οὐδέ μιν ἀνστήσεις, pro ἀναστήσεις, Ω, 550, nec eum excitabis, e morte nimirum. ὁ δὲ ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον, ille exsurgere faciet suum amicum, et excitabit eum ex otio, ut depugnet, Ο, 65, *wird ihn sich aufmachen lassen, (will rouse him.)* τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοὶ, Η, 116, adversus et contra istum exsurgere facient sibi alium propugnatorem. ἔβη ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, ibat excitaturus e somno dormientem suum fratrem, Κ, 32, ἀνέστησεν δέ μιν οὐδὲ ὣς, Ω, 756, ne sic tamen eum excitavit e mortuis: ubi notatur crudelitas nihil efficiens, τοὺς μὲν ἀναστήσειε, ut hos seditiosos et turbulentos faceret, Α, 191, nam innuit hoc verbum h. l. ἀναστάτωσιν ποιεῖν, ταράσσειν καὶ ἐξεγείρειν, simulque ἀναστάτους καὶ ἀβασιλεύτους ποιεῖν. sic, πόλιν ἀναστήσειν, i. e. ἀναστατώσειν. ἴθι νῦν, Αἴαντα ἄνστησον, pro ἀνάστησον, Κ, 176, i nunc, fac ut exsurgat Ajax ad defendendum. et 179, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἦγεν ἥρως, eosque inde excitos adduxit heros. sic ζ, 7, ἔνθεν ἀναστήσας (αὐτοὺς) ἦγε Ναυσίθοος, ubi sermo est de populo in aliam terram transducto, i. e. ἀπαναστήσας, μετοικίσας, cum surgere fecisset eos ex illa terra, duxit eos aliorsum. χειρὸς ἀναστήσας ἐμὲ, ξ, 319, cum me, jacentem in littore, manu erexisset ut secum irem in hospitium. ἀνστήσασα Ἀχιλλέα, postquam tu, O Juno, exsurgere fecisti eum ad pugnam, Σ, 358. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, Ω, 515, et senem, humi supplicem, manu prehensum erexit. et 689, κήρυκα δ' ἀνίστη, præconem, dormientem, excitabat. τοῖσι δ' ἀνέστη, ad hos surrexit, dicturus, Α, 68, 101. Β, 76, (et 100, 101, ubi ἀνὰ paullo longius a verbo suo avulsum, sicut et 278, 279.) Η, 354, 365. β, 224. ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη, postquam vidit viros, surrexit sessu, Ι, 195. αὖτε ἐξαῦτις ἀνέστη, Ο, 287, nunc rursus surrexit ex vulnere gravi et viribus fractis, ἀνεζωώθη, ἀμπνύνθη: nam ἀνὰ sæpe reversionem aliquam notat, ut in ἀναφρονεῖν, ἀναπνέειν, ἀνακρίνειν, etc. ἀπ' ἀκμοθέτου ἀνέστη, surrexit ab incude Vulcanus, Σ, 410. ὅς μοι, i. e. κατ' ἐμοῦ, Ψ, 635, qui contra me surrexerat, ad luctandum mecum. ἐν κλισμῷ, ἔνθεν ἀνέστη, Ω, 597, in sella reclinatoria, unde surrexerat. sic, ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν, ε, 195. σ, 156. φ, 139, 166. ἐπὶ δόρπον ἀγορῆθεν ἀνέστη, μ, 439, ad cœnam ex foro, ubi sederat judex per diem, surgere solet. ἄλλος δ' αὖτέ τις οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι, υ, 380. ἀνστήτην, pro ἀνεστήτην, surgebant sessu ambo, ut abirent, Α, 305. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν, pro ἀνέστησαν, Α, 533, ἐξ ἑδέων, dii omnes adsurgebant accedenti Jovi: nam honoratiori debetur hæc reverentia. et hoc officium inculcat poëta h. l. tribus phrasibus, 534, 535, ut παίδευσις eo magis hæreat. hinc et apud Lacedæmonios lex, ἐπανίστασθαι τοὺς νέους τοῖς πρεσβυτέροις. et vide, ἐπανίστασθαι de honorifico more adsurgendi melioribus: postea vero hoc idem verbum factum est μάχιμον, ut ἐπὶ notet κατὰ, insurgere contra aliquem, et ut ἐπανάστασις sit seditio. ἐννέα πάντες ἀνέσταν, omnino novem surgebant, Η, 161. Θ, 258, ad obeundum id quod agendum erat. ἥμονες (jaculatores) ἄνδρες ἀνέσταν, Ψ, 886, et in sequentibus τὸ ἂν solum repetitur bis. τρεῖς παῖδες Ἀλκινόοιο, Θ, 118, coll. 115, 110. οὐραῖς περισσαίνοντες, κ, 215. μή τίς σοι ἄλλος ἀναστῇ, ne quis alius insurgat contra te, σ, 333. ξεῖνον ἐπὶ θρόνου εἷσον, ἀναστήσας, hospitem in sella sedere fac, surgere faciens eum a terra, η, 163. et 170, υἱὸν ἀναστήσας, postquam filium exsurgere jusserat e sella. αἶψα δ' ἀναστὰς, Α, 387, subito enim surgens de sella sua; ut notetur σφοδρὰ ἐπεξέλευσις. ἐξ ἕδρης ἀναστὰς, Τ, 77, e sella sua surgens, sed non, ut mos erat, in medium concilium procedens, sed ibi in loco suo ubi surrexerat stans, οὐ προελθὼν συνήθως εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν. surrexit ergo sane, coll. 79, sed non in medium usque. et 175, ὀμνυέτω δέ σοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς, stans jurato ille tibi. et 269, ἀνστὰς Ἀργείοις μετηύδα. ἠμείψατο, Ψ, 542. ὀρθὸς, Ω, 11. αὐτῷ ἐπάλαισεν, δ, 343. ρ, 134. ἐξ εὐνῆς Ἑλένης, ο, 58, 96. ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν, π, 378, dicetque palam inter omnes surgens. nam locuturi ad conventum, surgebant. αὐτὸς ἐλέσθω, σ, 47. ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, surgentes festinabant, Β, 398. ἑταροι, Ψ, 848. μ, 170, 195. ἔβαν, surgentes ibant, δ, 645. π, 358, 407. ρ, 177. ἀνστῆσα ἐξ εὐνῆς, pro ἀναστᾶσα, Ξ, 336. ἄγε νῦν ἀνστᾶσα, τ, 357. ἀνστήμεναι pro ἀναστῆναι, Κ, 55. alibi ἄνα sæpe est pro ἀνάστηθι, surge. ἀνίστατο ὀψὲ, tandem surgebat, ad dicendum, Η, 94. et 123, Ἀργείοισι Νέστωρ, surgebat ad eos locuturus. sic, ἂν δὲ Ἀγαμέμνων ἵστατο δακρυχέων, surgebat lacrimans, Ι, 14. et Τ, 250. εἰ μὴ αὐτὸς ἀνίστατο, Ψ, 491. 566, 677, ubi non dicit ἀνέστη, sed ἀνίστατο, erigebat se tarde a sessu, σχολαίως ὀρθούμενος εἰς ἀγῶνα, δέει (metu) τοῦ μέλλοντος. 709, 734. ἀνὰ δ' ἵστατο δῖος Ὀδυσσεὺς, tunc exsurgebat et ille, ν, 56. δαιτρεύσων, surgebat divisurus carnes, ξ, 432, 433. εὐνῆθεν ἀνίστατο, ex lecto surgebat, υ, 124. πρῶτος, φ, 144. τοῖς ἀνὰ θ' ἵστατο καὶ μετέειπε, ω, 421. ἂν δ' ἵσταντο νέοι, Θ, 110, ἀεθλεύσοντες nimirum. αὖτις ἀναστήσονται, rursus resurgent ex mortuis, Φ, 56, ergo hæc ἡ παλαιὰ λέξις de resurrectione mortuorum. cæterum l. c. est ὑπερβολή: fortasse et ab inferis redibunt occisi Trojani, siquidem ex insulis redeunt venditi, cum Græci tamen sint maris potentes: et sequens ὑπὸ pertinet ad hoc verbum, ὑπαναστήσονται, jam sub Tartaro inclusi esurgent inde. ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν, erat exsurrecturus ex otio ad rem gerendam, Β, 694, quod ibi opponitur τῷ κεῖσθαι, otiosum recubare. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη, Α, 58, quod verba facturi in concilio semper faciebant, scipionem manu tenentes. sic, Τ, 55. ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον, surgentes libabant, γ, 341. ἀναστήσῃς, Py. 4. 276, ne quod malum illis suscites, aor. 1. conj. act. alii legunt ibi, eodem sensu, ἀναστήσῃ, aor. 1. conj. med. pro ἀναστήσῃαι, et tunc νεώτερον κακὸν est in casu quarto. sed in casu primo id est, si legas cum aliis ἀνασταίη, in aor. 2. optat. act. exsistat, exsurgat. ἡ ἀνάστασις sæpe est eversio, quando ima sursum vertuntur. sic, ἀνάστασις οἴκων, Eurip. Troad. 364.

ἀνίσχω, (Ἔχω) sursum tollo, idem ac ἀνέχω. ἀνίσχων τελαμῶνα, Ε, 798, lorum attollens et removens a manu. πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, Θ, 347, ἄνω ἔχοντες. sic et Ο, 369, coll. 371. ponitur et de sole, ἀνίσχει ἥλιος, oritur sol, et elevat se super horizontem. mons ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανέχει (exsurgit, attollit se) τῶν αὐτοῦ ταπεινοτέρων, super loca humiliora. ὑπερίσχειν enim est et ἐξέχειν, ὑπερέχειν, eminere.

ἀνιχνεύω, f. εύσω. (Ἔω) investigo. ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, vestigia legens currit continenter, Χ, 192, de cane venatico. Vide ἰχνεύω et ἰχνέω.

ἀννεῖται, vide sub ἀνανέομαι.

ἄννεται, vide sub ἌΝΩ.

ἀνξηράνῃ, vide sub ἀναξηραίνω.

ἀνοήμων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) incogitans, imprudens, *unweise, (imprudent,)* Τηλέμαχ', οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, οὐδ' ἀνοήμων, β, 270, non ignavus eris neque stolidus, οὐκ ἀνόητος, non talis, qui nihil potest introspicere recte. sic et 279. ἐπεὶ οὐδὲ τά τ' ἄλλα περ ἐσσὶ ἀνοήμων, ρ, 273, et præcedit, ῥεῖ' ἔγνως, *du hast es leicht erkannt; denn du kanst auch sonst gar bald etwas merken, (thou hast soon discovered it, for thou art quick of apprehension.)*

ἀνόητος, ου, ὁ ἡ. (Νέω) irrationalis, amens, demens. in specie τὰ ἀνόητα dicuntur τὰ ἀφροδίσια, res venereæ, in quibus sana ratio partem nullam habet, Aristoph. Nub. 416. et ἀνοηταίνειν est in specie ἀφροδισιάζειν. vide et Euripid. in Troadibus, qui dicit, nomen Ἀφροδίτης primas syllabas habere ex ἀφροσύνης, quia stultos reddat homines.

ἀνόθομαι, (Ὄθω) sursum moveor, sursum impellor. αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, sanguis sursum prosiliebat ex vulnere, Λ, 266, ἀνεφέρετο: et est præt. m. pro ἄνωθε, (nam f. 2. est ἐθῶ, aor. 2. ἔθον, præt. m. ὦθα, et in composito ἄνωθα) ubi, loco verbi ipsius, præpositio est aucta, ἤνοθε, cum reduplicatione Attica, ἀνήνοθε, sursum se movebat cum impetu. sic enim volunt multi. sed conf. ἀνθέω, κνίσση ἀνήνοθε, nidor sursum se movet, ρ, 270, i. e. ἀναβαίνει, ἀνέρχεται. quidam ibi legunt ἐνήνοθε, quasi a decomposito, ἐνανόθομαι.

ἀνοίγω, (Οἴ) aperio. τὴν (κληῗδα, seram) δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, Ξ, 168, aperiebat, i. e. aperire poterat. jubent quidem nonnulli h. l. legi τὸν, ut referatur ad θάλαμον. sed si confers Ω, 455, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων, τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος· facile videbis, κληῗδα notare idem quod 453 dicitur ἐπιβλὴς, *ein riegel, (a bolt;)* et tres viri aliorum hominum eam magnam seram vix moliebantur. vides præterea formam imperfecti Ionicam, sine augmento et cum paragoge; deinde et plena præpositio ἀνὰ, difficultatem aperiendi indicat. ἀπὸ χηλοῦ δὲ πῶμα ἀνέῳγε, a cista aperuit operculum, Π, 221, ubi augmentum est Atticum vel imperfecti, vel præteriti medii. sic et, φωριαμῶν ἐπιθήματα, Ω, 228. θύρας συφειοῦ ἀνέῳγε, κ, 389. ἀνοίγων κέλευθον ἁλὸς, aperiens viam maris, Py. 5, 118, i. e. navigationis crebræ occasionem præbens.

ἄνολβος, ὁ, vide sub ὄλβος.

ἀνόλεθρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄλω) sine exitio. extra poësin et attice scribitur ἀνώλεθρος. τοὺς δ' εὗρε οὐκέτι ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, non sine detrimento et morte, Ν, 761, *nicht ohne verlust und ohne todte, (not without loss and death.)* scribitur et ἀνώλεθρος.

ἀνολολύζω, vide sub ὀλολύζω.

ἀνόμοιος, ου. ὁ ἡ. (Ὁ) non similis, impar. ἀνόμοια ἕλκεα, vulnera non similia, Ne. 8, 48.

ἀνονόμαστος, vide sub νώνυμνος.

ἄνοος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) sine mente, *ohne verstand und einsicht, (without understanding and penetration.)* ὡς ἄνοον κραδίην εἶχες, Φ, 441, ubi notat cor non recordans, non respiciens præterita, *ein uneingedenk herz, ohne gedanken, (a heart devoid of thought.)*

ἀνορέα, ἡ, dorice pro ἠνορέη, quod vide.

ἀνορούω, f. σω. (Ὄρω) insilio. ab ἄνω et ὀρούω, sursum ruo. αὐτοῖς Νέστωρ ἀνόρουσε, exsiliit e sella sua in commodum eorum et ad eos, *er sprang auf vom stuhl, (he sprung from his seat,)* Α, 248, ut inter eos pacem, si posset, conciliaret. ταφὼν ἀνόρουσε, admiratione subita correptus exsiliit e loco ubi sedebat, Ι, 193, ἀνέστη ταχέως. sic et Λ, 776. Ψ, 101. quibus tribus locis de Achille, ut notetur σπουδαία ἀνάστασις: ὁ τάφος vero est ἡ ἔκπληξις. sic, ἐξ ὕπνου μάλα κραιπνῶς, Κ, 162, et augmentum abest ionice. et 519, ἀνορούσας ἐξ ὕπνου. ἀνόρουσεν ἐς δίφρον, insiliit in currum suum, Λ, 273, 399. Ρ, 130. ἐκ λίμνης ἀνορούσας, Φ, 246, ex alveo fluvii exsiliens. sed quia fluvius exundaverat, et jam magnus erat ventus; ideo ex aqua tamen nondum evaserat. ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν λίμνην, ἐς οὐρανὸν, γ, 1, quasi ἀναπηδῶντος αὐτοῦ εἰς ἀνατολήν. et 149, ἀνόρουσαν Ἀχαιοὶ ἠχῇ, exsiliebant e sedilibus cum clamore. de his ergo proprie, de sole poëtice. ἐξ ὕπνου ἀνόρουσε, δ, 839. ἐξαπίνης, subito surrexit ex cubili suo κ, 557. ταφὼν δ' ἀνόρουσε συβώτης, e sede sua, π, 12. coll. ξ, 518. ἐκ θρόνων ἀνόρουσαν, χ, 23, quod possit esse verbum decompositum, ἐξανορούω. Ἀθηναία ἀνορούσασα κορυφὴν κατ' ἄκραν πατέρος, sursum exsiliens ex summo capite patris, Ol. 7, 68, postquam Vulcanus bipenni aperuerat caput Jovis, ut nasceretur Minerva.

ἀνόρω, (Ὄρω) surgere facio. ἀνόρομαι, surgo. ἀνόρσομεν φόρμιγγα καὶ αὐλὸν, evigilare faciemus citharam et tibiam, Ne. 9, 19. ἀνῶρτο (pro ἀνώρετο) Διομήδης, Ψ, 812. Ὀδυσσεὺς, Θ, 3, coll. 2, ὤρνυτο: nam ὄρνυσθαι et ἀνόρεσθαι notant idem. ἀνὰ vero est his locis a suo verbo, ut solet, avulsum.

ἀνόστιμος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) qui non redit, qui non revertitur. θεὸς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν, δ, 182.

ἄνοστος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) idem. καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους, ω, 527, et sane omnes perdidissent et fecissent eos expertes reditus ad sua.

ἄνουσος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) sine morbo, sine vitio, sine defectu aliquo. *dem nichts fehlet, (without defect, ailing nothing.)* ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα, sedebamus in navibus nostris, quæ ferebantur vento secundissimo, illæsi et nulla re laborantes, ξ, 255. ut ergo videas, νόσον signare statum, quando quid adesse debitum deest nobis, ad valetudinem integram sive corporis sive animi pertinens.

ἀνούτατος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) non vulneratus ictu. ἄβλητος καὶ ἀνούτατος, Δ, 540.

ἀνουτητὶ, (Τῶ) adverb. sine vulnere accepto hasta vel gladio. Χ, 371, coll. 375.

ἀνοχὴ, vide sub ἀνέχω.

ἀνοψία, ἡ, vide sub ὄψον, prope initium.

ἄνσχεο, vide sub ἀνασχέω, paullo a fine.

ἀνσχετὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Χάω) quod tolerari aut cohiberi potest; per syncopen pro ἀνασχετὸς, ab ἀνὰ et σχέω, quod et composite, ἀνασχέω, tolero, sustineo, idem quod ἀνέχω. οὐκ ἔτι ἀνσχετὰ ἔργα, β, 63, non jam tolerabiles res.

ἄντα, (Ἀνὰ) ponitur partim ut præpositio pro ἀντὶ cum genitivo; partim ut adverbium. notat contra, ante, *gegen, vor, vorher, (against, before, previously.)* est ab ἄντην, sicut a κρύβδην fit κρύβδα. Ἤλιδος ἄντα, e regione Elidis, *gegen über, (opposite to,)* Β, 626, ἀντικρύ. ἄντα Διὸς ἀεῖραι ἔγχος contra Jovem attollere hastam, Θ, 424. et 428, ἄντα Διὸς πολεμίζειν. ἄντα θεῶν, contra Deos, Υ, 75. Φ, 331, σέθεν. et 477, Ποσειδάωνος. Τρώων, contra Trojanos, Θ, 233. Ἐνυαλίου, Υ, 69. et 73, Ἡφαίστου. ἄντα ἰδὼν prævidens, Ν, 184, 404, 503. Π, 610. Ρ, 305, 526. Χ, 274. hinc sumtum illud, tela prævisa minus nocent. εἴκε μου ἄντα στήῃς, si contra me steteris, Ρ, 30. et 167, στῆναι Αἴαντος ἄντα. ὅς κε σοῦ ἄντα ἔλθῃ, quicunque contra te eat, Π, 621. ἄντα δ' ἀνασχομένω, contra se invicem attollentes, *gegeneinander, (opposite to one another,)* Ψ, 686. ἄντα μάχεσθαι, contra pugnare cominus, Τ, 163, *gegen den feind fechten, (to fight the enemy.)* ἄντ' (pro ἄντα, nisi est pro ἀντὶ, sed prius præstat) Ἀχιλῆος στῆναι, Υ, 89. et 355. ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. et 365, ἴμεναι (ire) ἄντ' Ἀχιλῆος. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐώκει, Deorum enim instar esse videbatur, Ω, 630. ἄντα παρειάων σχομένη, *da sie vor die wangen gezogen hatte, (holding it against her cheek,)* α, 334. π, 416. σ, 209. φ, 65. ἄντα σέθεν ἀναφαίνειν ἐπεσβολίας, coram te proferre sermones, δ, 160. εἰς ἄντα ἰδέσθαι, pro εἰσιδέσθαι, ε, 217, adspici coram. στῆ δ' ἄντα σχομένη, stabat facie ad eum versâ, ζ, 141, ubi tamen alii ὑφὲν legunt ἀντασχομένη. αὐτὸν νείκεσεν ἄντα ἰδὼν, ρ, 239, increpuit intuens. χ, 231. ἄντα τιτυσκόμενος vel τιτυσκομένη, *vorwärts geradehin richtend, (taking his aim straight forward,)* φ, 48. χ, 266. ω, 180. τυχεῖν ἄντα σκοποῦ, *gegen das ziel treffen, (to hit the mark,)* Ne. 6, 46.

ἀνταγορεύω, (Ῥέω) contra loquor, respondeo. ἀνταγόρευσε καὶ Πελίας, Py. 4, 278, i. e. ἀνταπεκρίθη αὐτῷ.

ἀντάεις, dorice pro ἀντήεις, quod vide.

ἀντάξιος, ὁ ἡ. (Ἄγω) ejusdem pretii, *von gleichem werthe im vertauschen, (of equal value.)* γέρας ἀντάξιον, honoris præmium ejusdem pretii, Α, 136, *das würdig ist dagegen gerechnet zu werden, (worthy to be reckoned an equivalent for that.)* οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, Ι, 401, non digno est pretio pro vitâ meâ; et singularis ibi est attice, cum sequantur pluralia. Sic alibi attice pluralis cum singulari ponitur, e. c. συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, pro συνεκποτέον, ebibendum tibi una est et fæcem, *must auch die hefen mit austrinken, (must drink up the dregs also.)* Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, Λ, 514, est ille vir medicus, pro multis aliis pretio æstimandus.

ἀντασχέω, vide ἀντισχέω.

ἀνταΰω, f. ύσω. (Ἄω) contra sono, regero sonum. ab ἀντί. ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντῆς αἴσιον φθέγμα, Py. 4, 350, respondit ei.

ἀντάω, vide ἀντέω.

ἀντερείδω, f. σω. (Ῥέω) contra jungo et pono. ἀντερείσαις χεῖρα (τὴν αὐτοῦ) χειρὶ ἐκείνου, Py. 4, 65, ἀνθαρμόσας.

ἀντέταται, vide sub τείνω prope finem.

ἀντετέτυξο, vide sub ἀντιτεύχομαι.

ἀντέχομαι, vide sequens.

ἀντέχω, f. ἀνθέξω. (Χάω) contra teneo. it. adhæreo. ἀντέχομαι Ἡρακλέος, Ne. 1, 50, *halte mich an den im erzählen, (adhere to it in the narrative.)* ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν, Aristoph. Lys. 161, firmiter tu adhærato januæ, nec avelli te sinas.

ἀντέω, f. ήσω. (Ἀνὰ) occurro, ἄντην ἔρχομαι. *treffe an, (I meet.)* οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα οὐδ' ἴδον, Δ, 375. δ, 201. non ego adfui, neque vidi, *bin nie bey ihm gewesen, habe auch nicht gesehen, (I have never been with him, and have never seen him.)* ἢ οἱ ἔπειτα. ἤντησε, *die ihm entgegen kam, (who met him,)* Ζ, 399. ἀντήσειε μάχης, Η, 158, *solte kampfs genug bekommen, (should have enough of fighting,)* haberet quicum pugnaret. et 423, οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισι, obvii erant sibi. ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, Π, 423, occurram ego huic viro. δαίτης ἠντήσατε, ad epulum occurristis forte fortunâ, γ, 44, ἐτύχετε. ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo incideris spectando, δ, 327, *wie du dem anschauen begegnet bist,* i. e. *wie du es mit deinen augen gefunden hast, (how thou mettest with the sight of it,* i. e. *how thou foundest it with thine eyes:)* et est periphrasis τοῦ, τί εἶδες, quid videris. nam ὀπωπὴ est ἡ θέα, spectatio, conspectus. sic et γ, 97. ρ, 44, εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν, π, 254, si omnibus occurremus hostiliter. ὕστατος ἀντήσαις, Ol. 10, 49, i. e. συγκρούσας τῷ Ἡρακλεῖ, postremus opponens se Herculi. in communi dialecto dicitur et ἀντάω. sic et in compositis.

ἀντήεις, (dorice ἀντάεις) εσσα, εν. (Ἀνὰ) contrarius, adversarius, opponens se. εἴ τις ἀντάεις, Py. 9, 165. cui opp. ὁ φίλος.

ἀντήλια, vide sub ἥλιος, prope finem.

ἄντην, (Ἀνὰ) adverb. coram, ἀντικρὺ, contra. *vorwärts, vor den augen, dagegen, (before your eyes.)* ὁμοιωθῆναι ἄντην, Α, 187, *gegen mich sich zu vergleichen, mir ins gesichte sich gleich zu machen, (to compare himself with me, to make himself my equal.)* ἄντην ἔρχεσθαι. procedere rectâ et in ulteriora, *vorwärts gehen, (to advance,)* Θ, 399, quod opponitur τῷ, πάλιν τρέπειν, *zurücke weisen, (to turn back.)* νείκεσέ τ' ἄντην, objurgavit clementer coram, Κ, 158, i. e. κατὰ πρόσωπον, coram, non vero clam et absentem. μάλα ἄντην ἵστασθαι, valde contra stare, Λ, 590, et opponitur τῷ, φεύγειν. ἄντην βαλλομένων, in adversa pectora percussorum, Μ, 152. ὅς με εἴρεαι ἄντην, qui me interrogas coram, *sichtbarlich, (visibly,)* Ο, 247. μάλα ἄντην στήσομαι, οὐ φεύξομαι, Σ, 307. ἄντην, absolute positum, cominus, stando contra, Χ, 109. οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, contra adspicere, Τ, 15, pro quo recentiores dicunt ἀντωπῆσαι. ἐσέδρακον ἄντην, intuitus sum coram, a facie ad faciem, Ω, 223. et 464, θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, sic visibiliter: potius decet id invisibiliter facere. θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, β, 5, deo similis adspectu. sic et δ, 310. μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην, *an klugem rathe gegen ihn sich zu vergleichen, (to compare himself with him for prudent counsel.)* γ, 120. οὐδέ μιν ἄντην ἰδοῦσα ἠγνοίησεν, non eum coram videns ignoravit quis esset et quid vellet, ε, 77. ἄντην δ' οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι, coram, in conspectu vestro, ζ, 221. πειρηθῆναι ἄντην, θ, 213, periculum mei facere, et probari, palam. et 158, νείκεσέ τ' ἄντην, objurgavit in faciem et adstans coram eo. χελιδόνι ἱκέλη ἄντην, hirundini similis visibiliter, χ, 240, et pertinet ad ἕζετο, sedebat, *sezte sich sichtbarlich, (seated himself visibly.)* sermo est de Minervâ. ἴδεν θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην, ω, 370, vidit coram.

ἀντήρειδες, vide sub στήλη, prope finem.

ἀντήρεις, ἀντῆρις, ἡ, vide sub ἀντικρὺ, paullo a fine.

Ἀντὶ, (Ἀνὰ) præpositio. facta ex ἀνὰ cum Iota paragogico, ἀναί, et interserto τ cum syncope. notat pro, loco; *für, anstatt, (for, instead of.)* it. ante, *vor, (before.)* it. contra, *gegen, gerade dagegen, (against, directly opposite.)* et unum Germanorum *gegen, (against)* exprimit hæc omnia. regit semper genitivum. ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστιν, Ι, 116, est loco multorum militum, *ist so gut als viele, (is as good as many.)* εἴσατο ἀντὶ Αἴαντος, ibat contra Ajacem, Ο, 415. ἀντὶ ἱκέτου, i. e. ἱκέτης κατά τινα τρόπον, Φ, 75, *eine art von schutz und hülfe suchenden, (a sort of supplicant for aid and protection.)* ἀντὶ ἐμοῦ

στῆναι, contra me stare, Φ, 481, *vor mir, (before me.)* θεοί σοι ἀντὶ τῶνδε χάριν δοῖεν, dii tibi pro his grata referant, Ψ, 650, ex quo recentiores composuere suam ἀντίχαριν, retributionem, *die vergeltung, (retribution.)* Ἕκτορος ἄντι, loco unius Hectoris, Ω, 254. χλαῖναν ἀντὶ ὀφθαλμοῖϊν ἀνασχὼν, *den mantel vor die augen haltend, sie damit zu bedecken, (holding his cloak before his eyes, to cover them,)* δ, 115, ut celaret lacrimas. et 154, ξένος ἐστὶν ἀντὶ ἀδελφοῦ, hospes est instar fratris, *so gut als, (as much as,)* Θ, 546. τάφον ἀντὶ γάμου, υ, 307, sepulcrum loco nuptiarum, *an statt, (instead of.)* ἀντὶ ποδὸς, χ, 290, coll. υ, 299, seqq. pro pede illo, *an statt des geworfenen röhrknochens, (instead of the bone thrown.)* ἀντὶ δελφίνων ἵππους ἀμείψαντες, Py. 4, 29. et 31, ἡνία τε ἀντὶ ἐρετμῶν, loco. ἀντὶ μόχθων, Ist. 1, 36, pro laboribus, *für, (for.)* πόνων, Ist. 5, 31.

ἀντία, ('Ανὰ) neutrum plur. adverbialiter. contra, *gegen, (against,)* δίφρον ἀντία 'Αλεξάνδρου κατέθηκε, Γ, 425, *sezte den stuhl gegen ihn über, (placed a seat over against him.)* Αἰνείαν ὦρσεν 'Απόλλων ἀντία Πηλείωνος, incitavit eum contra Achillem, Υ, 80. et 88, ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι, i. e. ἀντιμάχεσθαι, pugnare cum eo. et 113, ἀντία τοῦ ἰών. et 118, ἔβη. et 333, πολεμίζειν. στήμεναι ἀντία σεῖο pro σοῦ, X, 253. οὐ γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων, α, 78, nihil valebit efficere contra omnes. ἀντία δεσποίνης, ο, 376, contra heram. ἀντία προτέρων φθέγξομαί σε, Ol. 1, 59, i. e. κατὰ ἐναντία ταῖς τῶν προτέρων ποιητῶν δόξαις ἐγκωμιάσω σὲ, contra ac priores fecerunt, laudabo te. πατρὸς ἀντία, contra patris voluntatem, Ol. 13, 74, *dem vater zuwieder, (against the will of his father.)* οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς, Py. 4, 507, pro ἀντερίζων, et dativus regitur a verbo. ἀντία πράξει, i. e. οὐκ εὖ, Py. 8, 72, non bona fortuna utetur, *es wird ihm wiedrig gehen, (he will be unlucky.)*

ἀντιάζω, f. άσω et άξω. ('Ανὰ) idem quod ἀντιάω. ὅταν θεοὶ ἀντιάζωσι, Ne. 1, 102, cum dii in pugnâ obviam eant. μολπὴ μελέων πρὸς κάλαμον ἀντιάξει. Ol. 10, 100. accedet, ἀπαντήσει.

ἀντιάνειρα, ας. ἡ. (Ἄνω) est epitheton mulieris animosæ, quæ quasi ἴσανδρος, ἐξισουμένη πρὸς ἄνδρας. *einem tapfern manne gleich, (like a brave man.)* ἀντιάνειραι 'Αμαζόνες, Γ, 189. Z, 186. αἱ ἐξισούμεναι τοῖς ἄνδρασιν τὰ εἰς πόλεμον. possit et exponi, αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν, quæ viris obsistunt, et contra stant pugnando. sic in genere, στάσις ἀντιάνειρα, Ol. 12, 13, quando vir stat contra virum, pugna martia.

ἀντιάω, f. άσω. ('Ανὰ) occurro, curo, fruor. *ich gehe hinzu mache mich an etwas, (I go to attend to something.)* particeps sum. cum *accusativo* notat ἐγγύτητα et procurationem. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν (pro ἀντιάουσαν, contr. ἀντιῶσαν, et circumflexo per insertum ο distracto) meum cubile procurantem, A, 31. et id σεμνῶς (honeste) dictum. intelligit enim, μετέχουσαν καὶ κοινωνοῦσάν μοι κοίτης, mecum cubantem: sed auditor potest intelligere, τρόπον θαλαμηπόλου σχολάζουσαν παρὰ κοιτῶνα, *die als eine kammerfrau über das bettgeräthe bestellet ist und solches besorget, (who is appointed as chambermaid to attend to the beds.)* ut sit ἀντιᾷν τὸ λέχος idem quod ἐπιμέλεσθαι τοῦ κοιτῶνος. Cum *genitivo* notat fruitionem, ἀπόλαυσιν γευστικὴν, A, 67, αἴκεν, ἀντιάσας κνίσσης ἀρνῶν καὶ αἰγῶν, βούλεται ἀπαμῦναι ἡμῖν λοιγόν, si forte, fruitus nidore agnorum et capparum, velit defendere a nobis pestem. nam nidori occurrit nasus, vel viceversa, naso nidor. sed illud poëtice magis expressum; et ad indicandum, cupere deos ejusmodi sacra. cum *dativo* notat occursum, *begegnung, (a meeting with,)* Z, 127, δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν, pro ἀντιάουσιν, contr. ἀντιῶσιν, infelicium parentum filii, i. e. infelices, occurrunt meo robori, consistunt contra meum robur, μένουσιν ἐμὸν ἔγχος. sic et Φ, 151. ergo notat et, συναντᾷν. habet itaque hoc verbum tres casus, pro vario significatu. βέλος στέρνων ἀντιάσειε, jaculum pectori occurrat, N, 290, et loquitur quasi de ἐμψύχῳ, quod cum voluptate velit accedere ad rem fruendam. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν, nos sumus tales, qui tecum congredi velint et possint, H, 231, ut ergo et cum genitivo simpliciter occursum, concursum, oppositionem, notet. ὄφρα πόνοιο ἀντιάσητον, ut laboris socii sitis, eique succurratis, M, 356. et 368, ἀντιόω (pro ἀντιάω, contr. ἀντιῶ) πολέμοιο, et præsens pro futuro. πολέμου ἀντιάᾳν (pro ἀντιάειν, contr. ἀντιᾷν) N, 215, particeps esse pugnæ, velut convivii. et 752, ἀντιόω πολέμοιο. θεὸν ἀντιάσαντα, deum succurrentem et opitulantem vobis, K, 551. ἐρύξομεν ἀντιάσαντες, inhibebimus occursu nostro, O, 297, i. e. ὑπαντιάσαντες αὐτῷ. ut ergo ἀντιᾷν et resistere alicui, occurrere malo alicui, denotet. ἀντιόωντες (pro ἀντιῶντες ex ἀντιάοντες) μάχης, participes pugnæ, Υ, 125. νεώτεροι ἀντιοώντων (attice pro ἀντιαέτωσαν, nam tertia pluralis imperativi act. sonat attice ut genitivus pluralis participii) ἔργων τοιούτων, juniores capessant opera talia, Ψ, 643, suscipiant talia, *mögens angreifen, (may undertake.)* πάντες ἀντιάασθε (pro ἀντιᾶσθε, in imperf.) γάμου, omnes nuptiis intereratis ut convivæ, Ω, 62. ἐμῷ μένει ἀντιόωσα (pro ἀντιῶσα ex ἀντιάουσα) occurrens robori meo, i. e. mihi robusto, Φ, 431. ἀντιόων (pro ἀντιῶν ex ἀντιάων, particip. præs. quod pro futuro sæpe ponitur) ἑκατόμβης, α, 25, accedens, i. e. adfuturus, magno sacrificio tanquam conviva. præsens futurus, et fruiturus. ἦλθε δ' 'Αθήνη ἱρῶν (ἱερῶν) ἀντιόωσα (pro ἀντιῶσα ex ἀντιάουσα) γ, 436, sacrificiorum particeps et conviva futura. ὧν ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα (pro ἀντιᾶσαι participio in accus. posito pro infinitivo) ἐπέοικε, quorum participem fieri et frui hospitem miserum decet, ζ, 193. ξ, 511. Sed η, 293, ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα ἔρξειν, sicut non sane sperare possis juniorem occurrentem facturum, *den man vor sich hat, (whom one has before one:)* nam juniores sunt insolentiores. οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε, μ, 88, neque si deus aliquis ad eam accederet. quibus locis est sine casu. Sic et ν, 292. et 312, βροτῷ ἀντιάσαντι, homini tibi occurrenti, *der dich vor sich bekömmt und antrift, (who comes before and meets thee.)* ἐμὲ ἐς Κύπρον δόσαν ἀντιάσαντι ξείνῳ, hospiti occurrenti, *dem ersten wirthe, (the first host,)* vel, ad quem accesserant, quique eos bene curabat, ρ, 442. *der sich ihrer annahm, (who took good care of them.)* μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ, precor ne occurras illi, sc. Ulyssi, σ, 146, *dass du dem nicht in die hände fallen, und auf ihn stossen mögest, (that thou mayest not fall into his hands, and meet with him.)* αἳ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ut in tantum commodi aliquid consequatur et commodo aliquo fruatur, φ, 402, ubi genitivus ὀνήσιος (ab ἡ ὄνησις) pendet a verbo, et τοσοῦτον est adverbialiter pro κατὰ τοσοῦτο, sequente ὡς. ut sic fruatur, sicut—: *dass er in so ferne etwas gutes vor sich bringen möge, in so ferne er das thut, (that in so far he may produce some good, in as far as he does this.)* οὐκέτι ἀέθλων ἄλλων ἀντιάσεις, χ, 28, non jam aliorum præmiorum particeps eris et frueris: et sensus est: dona tibi dabit regina, quod per secures trajecisti sagittam; sed pro tali ἀτέχνως facto jactu jam nihil præmii accepturus es. loquitur quasi jocose, et clementer. conf. tamen ὁ ἄεθλος. μήτηρ, παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα, ω, 56, mater ad filium suum mortuum accedens, et affutura ei. ἀντιάσαις (dorice pro ἀντιάσας,) τοίαις ὀργαῖς, Ist. 6, 21, versans et utens talibus moribus. ἐστὶ κόρος βαρὺς ἀντιάσαι, Ne. 10, 38, satietas auditorum difficilis est ad versandum cum eâ, *es ist übel umgehen mit schon der sache satten zuhörern, (it is not pleasant to address hearers who are already tired of the matter.)*

ἀντιβίην, (Ἶα) adverb. vi opposita, viribus adversis. μὴ ἤθελε (imperativus, pro ἔθελε) ἐρίζειν βασιλῆϊ ἀντιβίην, A, 278. ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι, congredientes cum armis, E, 220. Ἕκτορι ἀντιβίην, Φ, 226.

ἀντίβιος, ου. ὁ ἡ. (Ἶα) vi adversa agens contra vim, ἐναντιοδύναμος. *was die kräfte gegen einander setzet, (what sets powers in opposition to each other.)* ἀντιβίοισι μαχεσαμένω ἐπέεσσιν, violentis verbis cum pugnassent contra se invicem hi duo, A, 304. sic et, μαχεσάμεθα, B, 378. προκαλίζετο πάντας ἀρίστους ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Γ, 20, ubi neutrum est adverbialiter, contra pugnare in gravi et serio certamine hostili. sic 435, ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, viribus oppositis pugnare. sic μαχέσασθαι, H, 40, 51. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, Λ, 386, si sane cominus cum armis periculum faceres; in opp. ad sagittarium, qui eminus vulnerat. ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος, σ, 414. υ, 323.

ἀντιβολέω, f. ήσω. (Βάλλω) coram accedo, occurro, ἄντην γίνομαι. obvius sum, συναντάω. construitur priori sensu cum genitivo; altero sensu cum dativo. μάχης ἀντιβολῆσαι, *dem gefechte die stirne zu bieten, (to go into the battle.)* Δ, 342. M, 316. et notat ἄντην βαλεῖν καὶ τυχεῖν, *dagegen zielen und schiessen, drauf treffen, (to aim and throw at, to hit.)* καὶ δ' 'Αχιλεὺς ἔρριγε, τούτῳ ἐν μάχῃ ἀντιβολῆσαι, *auf den zu treffen im gefechte, (to meet this man in battle,)* H, 114. ἔνθα οἱ (αὐτῷ) Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλησε, obvius ei fuit, Λ, 808. 'Ιδομενεὺς δὲ ἄρα οἱ ἀντεβόλησε, *begegnete ihm, (came in his way,)* N, 210. et 246, Μηριόνης: quibus locis est, συναντῆσαι, et quidem non data opera, sed casu. ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε, multa caligine involutus occurrebat, Π, 790, *begegnete den leuten unsichtbar, (met them invisibly,)* ἤντετο. et 847, τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, tales etiamsi mihi viginti occurrerent. sc. tales, qualis tu solus es. τὶς θεὸς ἀντιβολήσας, deus aliquis obvius ad auxilium præstandum, K, 546. καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, etiam deinde incidens in te hostiliter, Λ, 365. sic et Υ, 452. οὐκ ἄν τις μὶν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας, non sane quis eum sustinuerit objectus ei, M, 465. θεός μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι, deus mihi talem misit viæ comitem obvium fieri in auxilium, Ω, 375. σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις, δ, 547, tuque vel sepulcrali convivio interesse poteris, τύχοις τοῦ περιδείπνου ἐπὶ τῷ νεκρῷ, *kanst wohl noch mit zur trauermalzeit kommen, (mayest come in for a share of the funeral feast.)* τὶς κακώτερος ἀντιβολήσας, obvius factus, ζ, 275. sic η, 16, μή τις ἀντιβολήσας. et 19, ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ 'Αθήνη, occurrebat ei favens. ἔνθα μοι Ἑρμείας, κ, 277. ἤδη μὲν πολλῶν ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, jam una interfuisti cædi multorum, λ, 415, *bist mit dabey gewesen, (wast present at.)* μή μοι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις, ν, 229, ne mihi inimica mente occurreris. στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει, σ, 271, continget; et conf. γάμος. οὐ γάρ τευ (τινὸς) ἐπητύος ἀντιβολήσεις, non particeps fies, non continget tibi ullius facundia in auxilium tuum, φ, 306, *wirst nicht finden, (wilt not find.)* ἠέ σοι ἀντεβόλησεν, in te incidit, *ist auf dich gestossen, (met with thee,)* malo suo magno, χ, 360. ἤδη μὲν πολλῶν τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα, sepulturæ interfui, ω, 87. οὐκ

ἀντιβόλησε τῶν θνητὸς ἀνὴρ, non particeps horum factus est, Ol. 13, 43, non consecutus est hæc. apud recentiores notat ἀντιβολεῖν etiam ἱκετεῦσαι, παρακαλεῖν, supplicare, obsecrare; quia supplices coram ad pedes se demittebant: ut sit, ἄντην καὶ πρὸ ποδῶν ῥίπτεσθαί τινος, *vor jemandem niederfallen, (to fall at the feet of a person:)* et amant accusativum. sed poëtæ est simpliciter, quasi ἄντην τὰς ὄψεις βαλεῖν, *vor sich sehen, (to look before one.)*

ἀντίθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) qui est loco dei, similis deo, ἰσόθεος. et solet esse titulus magnorum principum, vel valde egregii et eximii alicujus, vel et valde pulcri. ἀντίθεον Πολύφημον, A, 264, ob virtutes principales. Sed alius Πολύφημος ἀντίθεος est, α, 70, ob insolitam magnitudinem corporis et virium. Μύγδονος ἀντιθέου, Γ, 186. Πάνδαρον, Δ, 88. E, 168. Σαρπηδόνα, regem Lyciæ, Jovis filium, E, 629, 663, 692. Z, 199. M, 307. Πολυνείκεϊ, Δ, 377. Λυκοφόντην, Θ, 275. Αἴας, I, 619. Πολυφοίτην, N, 791. 'Ραδάμανθυν, Ξ, 322. Θρασυμήδης, Π, 321. Γανυμήδης, Υ, 232. Πολύδωρος, Υ, 407. Φ, 91. 'Αγήνωρ, Φ, 595. Φοῖνιξ, Ψ, 360. et 837, Λεοντεύς. Μήστωρ, Ω, 257; collato 258, ubi est explicatio τοῦ ἀντιθέου, ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο: quibus verbis sermo est de Hectore. ἀντίθεον θεράποντα ἄνακτος Μολίονα, Λ, 322. sic, Αὐτομέδοντα, Π, 865, de valde nobili, et fido, et forti, ministro regis, multum præsidii adferente. ἀντίθεοι Λύκιοι, M, 408. Π, 421, de gente nobili et clara. ἀντιθέῳ 'Οδυσῆϊ, α, 21. β, 17. sic et de aliis magnis hominibus, Θρασυμήδης, γ, 414. Κλυτόνηος, θ, 119. Ὦτος, λ, 307. et 511, Νέστωρ. Νηλεὺς, ο, 237. ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος (ἕνεκα) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων ἧμαι, ξ, 40. et 182, 'Αρκεισίου. μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος (quærens) αὐτὸς ὄλωμαι, ο, 90. 'Οδυσῆος ἀμύμονος ἀντιθέοιο, τ, 456. φ, 254. ἀντίθεοι ἑταῖροι, ob fidem, et virtutem, et utilitatem, δ, 571. λ, 370. ξ, 247, 385. ρ, 54. τ, 216. ω, 299. nam quorum vel ope vel amicitia fruimur, sunt nobis quasi dii. Φαίηκες, ζ, 241. μνηστῆρες, ξ, 18, ob nobilitatem et formam eximiam, et ob divitias. nam poëta est εὐλογητικὸς, nec novit ἔξω καιροῦ κακολογεῖν. ineptum igitur foret, h. l. τὸ ἀντίθεοι, contra omnem morem poëtæ, explicare velle per ἀσεβεῖς et deo oppositos. occurrit et forma fœminina, μνώμενοι (ambientes) ἀντιθέην ἄλοχον, λ, 116. ν, 378, dignam ergo quam Ulysses desideret. ἀντιθέῳ Κάδμῳ, Py. 3, 115. ἀντίθεοι ἥρωες, Py. 4, 102. υἱέες, Ist. 8, 50. σὺν ἀντιθέοις παισὶ Λήδας διδύμοις, Ol. 3, 63. ἀντιθέους ἥρωας, Py. 1, 103. ergo in utroque poëta hoc nomen in sensu optimo, ab ἀντὶ, loco, pro. recentiorum quorundam notio est ab ἀντὶ, contra. Vide sub θεὸς, aliquanto ante finem.

ἀντίθυρον, ου. τό. (Θέω) quod contra januam est, januæ oppositum e regione. στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης, π, 159, i. e. ἀντικρὺ τῆς θύρας.

ἀντίκειμαι, (Κῶ) in præmium opponor. ἀντίκειται τιμὴ ἀγαθοῖς, Ist. 7, 36, gloria et honor bonis viris in compensationem laborum reposita est.

ἀντικρὺ, ('Ανὰ) adverb. e regione, κατέναντι, *gegenüber, (over against.)* sæpe est et pro, διόλου, διαμπερὲς, omnino. sæpe et, φανερῶς, ἐξ ἐναντίας καὶ κατὰ ἀντίκρουσιν, contra, *die stirne bietend, (opposed to.)* est quidem omnino vox composita, ex ἀντὶ, et κάρα caput, ut sit quasi ἀντικαρὺ per syncopen, adversis frontibus; vel ex ἀντὶ et κρούω pulso, quasi contra feriens, *entgegenstossend, (rushing or striking against one another:)* commode tamen sub ἀντὶ memoriæ tradi potest. ἀντικρὺ διήμησε χιτῶνα, recta perrupit tunicam, *gerade durch, (quite through,)* Γ, 359. H, 253. ἀντικρὺ δὲ διὰ ὤμου ἦλθε, ex adverso per humerum, *auf der andern seite hinten durch, (from behind, through the back,)* Δ, 481. sic ἀντικρὺ κατὰ κύστιν, E, 67, *von hinten durch gerade fort durch die blase, (from behind right through the bladder.)* et 74, ἀνὰ ὀδόντας, *bey den zänen, (on the teeth.)* et 100, ἀντικρὺ δὲ διέσχε, *ragete auf der andern seite hervor, (protruded on the opposite side.)* sic et A, 253. notat ergo, *durch und durch, (through and through.)* sed E, 130, θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι, cum diis contrà pugnare. sic et 819. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, H, 362, nam aperte contra profiteor, *denn ich sage gerade vor die stirne, (for I tell you plumply to your face.)* ἀντικρὺ διὰ θώρηκος, E, 189, penitus per thoracem. Ἕκτορος ἀντικρὺ, contra, Θ, 301, 310. ἀντικρὺ μεμαὼς, contra alacer ruens, *gerade drauf los, (sraight towards,)* N, 137, quod alibi dicitur ἰθὺς φρονέων. et 595, διὰ χειρὸς, *durch die hand, durch und durch, (quite through the hand.)* et 652, κατὰ κύστιν. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε, *hieb sie ihm ganz ab, (cut it quite off,)* penitusque amputavit, Π, 116. et 285, ἀντικρὺ κατὰ μέσον, *gerade in die mitte, (right in the middle,)* rectâ in medium. et 346, ἐξεπέρησε, penitus pertransiit. et 380, ὑπερέθορον, rectà transilierunt, *jeder straks vor sich, (straight forward.)* διῆλθε ἀκωκὴ, penitus pertransiit, P, 49. X, 327. διέσχε, Υ, 416. ἀντικρὺ χρόα ῥήξω, perrumpam corpus, Ψ, 673. et ex his locis apparere videtur, esse ab ἀντικρούειν, ut notet πληγὴν ἀντήριδα (ab ἡ ἀντήρις, quod et ἀντήρεις, ειδος, scribitur:) nam ἐμφαίνει πολλάκις ἡ λέξις ἀντέρεισίν τινα *(einen wiederstand,) (a resistance,)* τῶν ἔνδον, τῶν ἀντικρούοντων, καὶ οὕτω βλαπτόντων τὸ πληγέν: *wenn das inwendigere nicht nachgiebet und also mit durchdrungen wird, (when that which is within does not yield and is consequently pierced through.)* et 867, ἀπέταμε. et 876, διῆλθε βέλος. sic et κ, 162, ἀντικρὺ ἐξεπέρησε δόρυ, *der spiess fuhr durch und durch, (the spear pierced quite through.)* et τ, 453, διῆλθε δουρὸς ἀκωκὴ penitus transiit lanceæ cuspis. *denn das schwein lief selber auf, und half den stoss tief eindrücken, (for the hog itself ran forward, and caused the weapon to penetrate deeper.)* eadem phrasis est χ, 16. scribitur idem et ἄντικρυς, ex adverso, palam, prorsus.

ἀντικύρω, f. ύρσω. (Κύρω) occurro, incido. οἱ δὲ ἀντικύρσαντες ζάλαις ἀνιηραῖς, Ol. 12, 16, qui inciderunt in molestas agitationes maris, i. e. qui infortunium habuerunt.

ἀντιξοέω, f. ήσω. (Ξέω) contra rado, non apte cohæreo, discrepo. nam male cohærentia se invicem atterunt et absumunt. Νεμέα δὲ οὐκ ἀντιξοεῖ, non discrepat, Ol. 13, 47, i. e. ἀντίκειται. contrarium est συγξοεῖσθαι, radendo et poliendo apte conjungi.

ἀντιξύων, vide sub ξυστός.

ἀντίον, ('Ανὰ) neutrum, adverbialiter poni solitum. contra, e regione, in amico et hostili significatu. τὸν vel τὴν ἀντίον ηὔδα, pro πρὸς τὸν ηὔδα ἀντίον, *zu dem sagte er erwiedernd, oder hierauf, (to whom he replied,)* Γ, 203. Δ, 265. E, 170, 217. Θ, 200. N, 221, 254, 259. Π, 619. Ψ, 482, 586. Ω, 333. β, 208. δ, 155. ω, 374. et hoc αὐδᾶν τινὰ ἀντίον pro προσαυδᾶν τινὰ, est, ἀντικρὺ καὶ ἄντην, πρὸς ἅπερ ἤκουσέ τις ἐκ τοῦ προλαλήσαντος, αὐδᾶν. hoc ἀντίον simile fere est τῷ ὑπανταξ, i. e. ἐξ ἐναντίας, *zur antwort versetzen, (to rejoin.)* ἀντίον ἀλλήλων, de Æneâ et Menelao, E, 569. ὅστις σέθεν (σοῦ) ἀντίον εἴποι, A, 230, i. e. ἀντείποι, contradixerit tibi. *dir zuwider, dir misfällig, (disagreeable to thee.)* ἀντίον εἶμι αὐτῶν, obviam eo (ibo) ipsis, E, 256. et 301, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι. αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν 'Οδυσσῆος, sedebat e regione, ἀντικρὺ, I, 218. Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν, H, 160. P, 67, 69, ἀντίον ἐλθέμεναι, propius accedere et obsistere. sic Υ, 175. πυλάων ἀντίον ἀΐξασθαι, versus portas currere, X, 195. ηὔδα, α, 213, 388, 399. β, 177. γ, 225. δ, 648, ι, 28. ο, 48, 543. π, 434. φ, 320. ἷζεν ἀντίον αὐτοῦ, *sezte sich gegen ihn über, (sat down opposite to him,)* ε, 198. ξ, 79. π, 53. ρ, 96, 257. ψ, 165. ἴδεν ἀντίον, *sahe was vor sich, (saw something before him,)* π, 160. κατέθηκε ἀντίον, *sezte es ihm gegenüber, dass sie einander ins gesichte sehen konnten, (placed it opposite to him, so that they could see one another face to face,)* ρ, 334. et 529, ἵνα ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ, ut coram ipse narret.

ἀντίος, ία, ίον. ('Ανὰ) contrarius, obvius. *entgegen, (against, towards, before,)* in sensu et hostili et amico. ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες, *stunden alle auf vor ihm, (all rose before him,)* A, 535, honoris causâ. 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν, B, 185, ad Agamemnonem accedens. ἀντίος ἦλθε θέων, supervenit currens, Z, 54, ad fratrem. αὐτῇ ἀντίος ὤρνυτο, *eilete ihr entgegen, (hastened to meet her,)* H, 20. et 98, εἰ μή τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν, sc. ad μονομαχίαν cum eo, provocante τὸν ἄριστον. ἀντίος ἔστη, Λ, 94, *stellete sich gegen ihn, (he placed himself opposite to him.)* σταν δ' ἀντίοι, Λ, 216. et 219, 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἦλθε, ei occurrit hostiliter. et 552, ἄκοντες ἀντίοι αΐσσουσι, jacula adversa volant. et 592, τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας, ad hos venit, amico animo. ἀντίοι ἵσταντας, resistunt mutuo in prœlio, M, 44. οἱ δ' ἀντίοι, occurrentes, obsistentes, N, 146. οἱ ἀντίος ἦλθε θέων, O, 584. νεὸς (νηὸς) ἀντίος ἀΐξας, in navem procurrens impetu, O, 694. ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι, P, 8. et 31, μηδὲ ἀντίος ἵστασο ἐμοῦ, ubi deberet, si a κελεύω penderet, esse, ἀντίον ἵστασθαι: sed est quasi a καινῆς ἀρχῆς, ut et Germani solent. conf. ἵστασο. et 257, πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε, primus occurrit, auxilii causâ. et 662, ἄκοντες ἀΐσσουσι. μηδὲ ἵστασο ἐμοῦ, Υ, 197, sicut paullo ante. et 352, 371, 373, 422. et 463, ὁ δὲ ἀντίος ἤλυθε γούνων, *trat ihm an die knie, bückete sich vor ihm bis zu den knieen, (came to his knees, bowed down before him to his knees.)* T, 70. Φ, 144, et 150, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν; qui mihi ausus es occurrere? et 539, ἀντίος ἐξέθορε, obviam festinavit ex urbe. Sic X, 113, 'Αχιλῆος ἀντίος ἔλθω, obviam ei procederem, ad eum accederem. nam in tali phrasi notat, ἐκ τῶν ἔμπροσθεν συναντῆσαι, *jemanden unter die augen gehen, (I go into the presence of some one.)* ὁ δ' ἀντίος ἤλυθε ἄνακτος, *gieng seinem herrn entgegen, (went to meet his master,)* π, 14. ὁ δὲ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, occurrens ex sylva, τ, 445, de apro, venantibus resistente. et 478, ἣδ' οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη, non poterat rectâ intueri contra. εἴσατο αὐτοῦ ἀντίος, ibat ei obviam, pugnaturus, χ, 90. Ζεὺς ἀντίος ἤλυθέν οἱ, obviam processit ei, Ne. 10, 149. ἀντίον τέρας, inimicum prodigium, Ol. 8, 53. ἀμεύσασθαι ἀντίους, superaturum adversarios, Py. 1, 86, obtrectatores. ὕδωρ φέρειν καπνῷ ἀντίον, aquam ferre igni adversam, Ne. 1, 35, ubi καθάπερ est omissum.

ἀντιόω, vide sub ἀντιάω, ad medium.

ἀντίπαις, vide sub ἡλικία, prope finem.

ἀντίπαλος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) adversarius. μένος, γήραος ἀντίπαλον, robur, senectuti resistens, Ol. 8, 94, i. e. hilaritatem, quæ recreat senem. νόῳ ἀντίπαλον, cum prudentia et arte contra luctantem, Ist. 5, 77. ἀντιπάλων δηϊώντων, Ne. 11, 35, adversariis pugnantibus. in genere ἀντίπαλος est, contra luctans, sive sit contra nos, sive sit pro nobis contra hostes. sic Æschyl. Sept. c. Th. 424, ἐμὸν ἀντίπαλον, meum propugnatorem.

ἀντιπέραια, ων. τά. (Πέρα) e regione et ulterius sita. οἳ ἀντιπέραια ἐνέμοντο, B. 635, qui

terras e regione illis insulis sitas incolebant, τὰ ἀντιπέραν τῶν νήσων, τὴν Λευκάδα καὶ 'Ακαρνανίαν, ut postea appellatæ sunt illæ continentis partes; τὰ ἐξεναντίας κείμενα, sic ab ὕστερα dicuntur τὰ ὑστέραια. Vide sub ΠΑ'ΛΛΩ, prope initium.

ἀντίπηξ, ἡ, vide sub χηλὸς, ad initium.

ἀντισηκόω, vide sub σηκὸς, ad finem.

ἀντισχέω et **ἀντασχέω**, f. ήσω. (Χάω) contra teneo. στῆ δ' ἀντασχομένη stetit enim contra directa, nec fugiens, sed obverso vultu ad advenientem, ζ, 141, contra tenens ipsa se.

ἀντίσχω, (Χάω) idem. ἀντίσχεσθε (imperat. præs. m.) τραπέζας, contra tenete mensas, loco scutorum, χ, 74, προβάλλεσθε ἄντην, καὶ ἐξ ἐναντίας τῶν βελῶν ἔχετε, δίκην ἀσπίδων. quisque enim convivantium, ex more prisco, habebat suam mensulam, ad quam sedens vescebatur.

ἀντιτείνω, (Τῶ) contra tendo. ἀντίτεινε ἐπιβουλίᾳ, resiste insidiis, Ne. 4, 60, obviam ito.

ἀντιτεύχομαι, f. εύξομαι. (Τέκω) similis sum, similis putor, similiter comparatus sum. νῦν δέ σε ἀτιμήσουσι, γυναικὸς δὲ ἀντετέτυξο, Θ, 163, nunc vero te non honorabunt, mulieri enim similis es; et est plusquamp. pass. abjecto ε in penultima: et est idem quod, ἀντὶ γυναικὸς ἐτέτυξο, ἀντὶ γυναικὸς εἶς, ἴσος γυναικί.

ἀντίτομος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) contra secans. it. auxilians, aciem quasi suam malo alicui opponens. ἀντιτέμνω, contra seco et tundo, ponitur de medicis, qui radices contra morbum aliquem contundunt, et præbent: unde vides, ἀντίτομον proprie notare passive, contra contusum medicamentum. nam antiquissima pharmaca erant radices et herbæ, quas οἱ ῥιζοτόμοι applicabant vulneribus aut morbis. ἀντίτομα ὀδυνῶν, auxiliantia medicamina contra dolores, Py. 4, 394, ἀλεξιφάρμακα. conf. ῥίζα.

ἀντιτορέω, f. ήσω. (Τρέω) prorsus perterebro aut perforo, *ich durchbohre, (I perforate.)* ponitur proprie de lignis, ἃ τρυπῶνται τερέτρῳ: deinde et de aliis, e. c. ἀντετόρησεν οἰκίαν ὁ κλέπτων, *der dieb hat eingebrochen, (the thief broke into the house.)* δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, hasta cutem transfodit, Ε, 337, ἄντην ἐτόρησε, contra perfodit. πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας, Κ, 267, solide compactam domum effringens.

ἄντιτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) retributus, pro ἀντίτιτος, contra persolutus, ab ἀντὶ, et τίω. *wiedervergolten zur strafe, (repaid with punishment.)* τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, Ω, 213, inquit Hecuba, precans ut Achilles sibi daretur occidendus; tunc retributoria facta fierent pro filio meo Hectore: ἀντιτιμώρητα, ἀντίποινα, ἀντίσηκα τοῦ "Εκτορος φόνου, contra punita, repensa. αἴκε ποθὶ Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελίσῃ sicubi Jupiter repensa facta facere velit, ρ, 51, 60, *wiedervergoltene und bestrafte handlungen, (deeds for which retributive punishment overtakes the actor.)* conf. Π, 398, (ἀντὶ) πολλῶν ἀπετίνυτο ποινήν: ex quo sensu hoc nomen factum.

ἀντιτυχέω, (Τέκω) occurro, forte obviam fio. ἀντιτυχόντα μάχης, Ne. 7, 62, incidentem forte in pugnam eum, *da er in ein gefechte geriethe, (being accidentally involved in a fight.)*

ἀντιφερίζω, f. ίξω. (Φέρω) obviam eo violenter, æquiparo me alicui. οὔτις σοὶ δύναται ἀντιφερίζειν, nemo tibi valet ex æquo opponere se, Φ, 357. et 411, ὅτι μοὶ (κατὰ) μένος ἀντιφερίζεις, quod mihi te robore opponis. sic et 488, coll. 482. παρὰ σοφὸν ἀντιφερίξαι, Py. 9, 88, cum sapiente comparare me, ἐξισωθῆναι. σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις; tu cum Themistocle comparas te? Aristoph. Equit. 811, et 815, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζων.

ἀντίφερνα, vide sub φερνή.

ἀντιφέρομαι, (Φέρω) occurro, obviam venio, ἐναντιοῦμαι, *gehe entgegen, (to go to meet, to oppose.)* ἀπεναντίας φέρομαι. ἀργαλέος γὰρ 'Ολύμπιος ἀντιφέρεσθαι, Α, 589, ubi notat passive, difficilis est Jupiter cui occurratur et resistatur. sic et Φ, 482, χαλεπή σοι ἐγὼ (κατὰ) μένος ἀντιφέρεσθαι, inquit Juno ad Dianam. difficilis tibi ego sum, occurri mihi robore. sed in sensu activo est Ε, 701, οὔτε ποτὲ ἀντεφέροντο μάχῃ, nec unquam occurrebant hosti pugnando, ἄντην ἐφέροντο. εἴκεν νῶϊ δυνησόμεθα ἀντιφέρεσθαι, an nos duo possimus resistere, impugnare, π, 238. activa forma ἀντιφέρω est, contra fero.

ἀντιφθέγγομαι, (Φάω) respondeo. ἀντεφθέγξατο, Ol. 6, 105. Vide φθέγγω.

ἀντιφλέγω, f. ξω. (Φλέω) e regione accendo. ἡ μήνη ἀντέφλεξεν ὅλον ἑσπέρας ὀφθαλμὸν, Ol. 3, 36, luna accenderat e regione solis totum vesperæ oculum, i. e. plenilunium erat.

ἀντίχαρις, vide sub 'Αντὶ, ad medium.

ἀντλέω, f. ήσω. (Ταλάω) exhaurio. vide ὁ ἄντλος. τὴν ἔμπρακτον ἄντλει μηχανὴν, Py. 3, 110, practicabilem exhauri artem, τὴν τέχνην τὴν πραχθῆναι δυνατὴν, ἢ, ἣν δέον ἐστὶ πράττειν, eam penitus edisce. est proverbialis locutio. possibilem tibi exerce artem. Vide sub ἄντλος prope initium.

ἀντλητήριον, ἀντλιαντλητὴρ, ἀντλία, ἀντλίον, vide sub ἄντλος.

ἄντλον, vide sub ἔδαφος.

ἄντλος, ου. ὁ. (Ταλάω) locus infimus in navi, ubi sentina (ἡ ἀντλία) confluit, τόπος ἔνθα ὕδωρ συῤῥέει ἐν νηῒ, τότε ἄνωθεν καὶ τὸ ἐκ τῶν ἁρμονιῶν. instrumentum quo exhauritur sentina (quæ et ὁ γαῦλος dicitur) vocatur τὸ ἀντλίον, ου, et ὁ ἀντλιαντλητὴρ, ῆρος. et τὸ ἀντλητήριον. est nomen a verbo ἀντλέω, haurio, nam exhauriri debet sentina) quod est ab ἀνὰ τλάω, sursum tollo et fero: ut ergo ὁ ἄντλος a consequenti suo nomen habeat. ὅπλα τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυντο, rudentes omnes in sentinæ locum dejiciebantur, μ, 411. ἄντλῳ δὲ ἐνδούπησε πεσοῦσα, ο, 478, fœmina. apoplexia subita correpta, cecidit de tabulato navis cum strepitu in locum sentinæ, coll. 480. ubi nautæ eam deinde in mare projecerunt mortuam. apud alios ὁ ἄντλος in genere notat, multæ aquæ colluviem, imo mare ipsum, ut apud Eurip. Hec. 1025. ἀνάπτωσιν ἄντλον ἐλεῖν, resorptionem abstulisse eam stagnationem aquarum in terra, Ol. 9, 79, coll. 77, ubi idem dicitur ὕδατος σθένος, quod inundaverit regionem. τιθεῖς (a τιθέω, secunda sing. ponis, numeras, æstimas) ὕβριν ἐν ἄντλῳ, Py. 8, 14, proverbialiter: nam quia in sentinæ loco confluit res odiosa et abjicienda et sordida: hinc ἐν ἄντλῳ τιθέναι est, abjectissimum et maxime abjiciendum censere aliquid. idem dicitur τὸ ἄντλον, i. e. τὸ ἀπὸ τοῦ κλύδωνος εἰσερχόμενον ὕδωρ εἰς τὴν ναῦν, ὃ ἐξαντλοῦσιν οἱ ναῦται.

ἄντρον, ου. τό. (Τρέω) specus, caverna, *eine höhle, (a cavern.)* est idem quod τὸ σπέος et σπήλαιον. est sine dubio compositum nomen a τρέω, timeo, et α privativo: nam vetustissimi mortales in specubus securitatem a timore quærebant. possit et ab eodem τρέω, esse, quatenus notat excavare, cum α intensivo: nam plurimi specus excavati sunt manu humana ad habitandum ibi. hinc in regionibus montanis, e. c. in Judæa, Arabia, etc. tot specus in sacris litteris memorati. de antro Polyphemi est ι, 216, coll. 182. 218, 235, 236, 298. Ithacense antrum, Nymphis sacrum, ν, 103, ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς, amabile, obscurum, cujus descriptio procedit ad 112. et 347—350. rursus de Polyphemi antro, υ, 21. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο, ω, 6, et vocatur θεσπέσιον, quia omne antrum putatum est sacrum numini. ἄντρον 'Ιδαῖον, Ol. 5, 43, ubi in Creta educatus est Jupiter a Curetibus. Κιλίκιον πολυώνυμον, Py. 1, 32, in quo habitavit Typhos. ἄντρον ἔναιεν ὁ Χείρων, Py. 3, 111. de ejusdem σεμνῷ ἄντρῳ est Py. 9, 48—51, ubi varia cubicula excavata erant et quasi conclavia multa. et Ist. 8, 89, ἄφθιτον, non corruptibile: nam erat in saxo. et de eodem antro, ἄντροθε νέομαι, Py. 4, 181, ex antro Chironis redeo.

ἄντυξ, υγος. ἡ. (Χάω) ambitus quilibet, ora exterior. *der rand, die einfassung, (the margin, border.)* est ab ἀντέχειν, contra niti. dicitur de curru, de clypeo, de cœlo, et de cithara. Μοῦσα ἄϋπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν, Eurip. Hipp. 1135. ἐξ ἄντυγος (τοῦ ἅρματος) ἡνία τείνας, Ε, 262, 322, habenas retro tendens et appendens ad priorem ambitum currus, sicut solent aurigæ, si non manu tenent habenas, eas sic retro alligare ad currum, ut equi non queant procedere. currus autem erat rotundo ambitu a priori et posteriori parte, ad latera vero erat depressior. hinc 728, δοιαὶ δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσι, ubi sermo est de curru, qui habet duos semicirculos eminentiores, de clypeo ejusque ora est Ζ, 118, ἄντυξ πυμάτη ἀσπίδος, extrema ora clypei: et supple ibi ad præcedens δέρμα, 117, ὅπερ δέρμα ἦν ἡ πυμάτη ἄντυξ, καὶ ἐσχάτη, *der äusserste rand, (the extreme border.)* et hoc δέρμα erat ibi πρὸς ἀγλαΐαν *(zierrath,) (ornament,)* καὶ καινοπρέπειαν τοῦ ὁπλισμοῦ. cæterum constructio hoc loco est eadem, ac: ἐκολάσθη ὁ κακὸς, ἥπερ ἐστὶ δίκη θεοῦ. ἄντυγες, αἳ περὶ δίφρον, Λ, 535, quo addito eas distinguit ab iis circa rotas. sic et Υ, 500. *am rade sind es die felgen, am wagen aber die beyden halbrunden wande vorn und hinten, (to the wheel it is the feloes, but to the chariot the two semicircular ends before and behind.)* στῆθος ἐβεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, sc. τῆς ἀσπίδος, in pectus vulneravit eum supra oram clypei, Ξ, 412. ὑπὸ ἄντυγι ἀσπίδος, inferne ad oram clypei, Ο, 645. εἷλκεν αὐτὸν ὑπὲρ ἄντυγος, sc. τοῦ ἅρματος, Π, 406, traxit eum super oram currus. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, circa clypeum fecit oram splendidam, Σ, 479. et 607, ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος. ἄντυγα ὑπὸ πρώτην, ad primam oram, Υ, 275, clypei. ἔταμνε ὄρπηκας, ἵνα ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 38, ubi de rotis quoque potest intelligi.

ἄντω, et **ἄντομαι**, ('Ανὰ) occurro, obviam eo. amice vel hostiliter. Μοῦσαι ἀντόμεναι, obviam factæ, συναντῶσαι, Β, 595, in itinere. ἤντετο (imperf.) θώρηξ διπλόος, Δ, 133, *war im wege, (was opposed,)* obtendebatur, et γλυκέως id dictum de Thorace quasi ἐμψύχῳ, sic et Υ, 415. ἀντομένη, obvia facta, *begegnend, (meeting,)* Θ, 412. ἀργύρῳ ἀντομένη, Λ, 237, *die auf das silber traf, (which struck against the silver,)* ubi αἰχμὴ quoque quasi ἔμψυχος. ἀλλήλοις ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, Ο, 698, συμμῖξαι. ἤντετό σοι δεινὸς, Π, 788, non vero πρᾶος. ὕστατον ἤντετο, occurrit ei, ut amicus, ultima vice, Χ, 203. φόρμιγγος ἀντόμενος, Py. 2, 130, converso ad citharam vultu obvians ei.

ἀντωμοσία, ἡ, vide sub ἐπομόω.

ἀντωπέω, vide sub ἄντην, et εἰσείδω, sub medio.

ἀνύπηνος, ὁ, vide sub ὑπηνήτης.

ἀνυπόστατος, ὁ ἡ. vide sub ὑπομένω, ad medium, et ὑφίστημι, prope finem.

ἀνυπόφορος, vide sub ὑπομένω, ad medium.

ἄνυσις, εως. ἡ. ("Ανω) perductio ad finem. *die endigung, zu endebringung, ausführung, (the finishing, completion.)* ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται, Β, 347. οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, nullum finem inveniemus, nullum remedium, δ, 544, sc. ex fletu: *wir werden durch weinen nichts enden und zu stande bringen, (we shall accomplish nothing by weeping!)*

ἀνύτω, vide sequens, et sub ἐξανύω.

ἀνύω, f. ύσω. ("Ανω) finio, conficio, perficio. est ortum ex ἄνω, et magis in communi usu. οὐκ ἀνύω φθονέουσα, nihil proficio invidendo, Δ, 56, *komme nicht zum ende da ich hin will, (I attain not my aim.)* ὅσον ἤνυσε ναῦς, quantum viæ conficere solet navis, δ, 357, *so viel ein schiff zu enden pfleget, (as much way as a ship commonly makes.)* ἤνυτο (per syncopen pro ἠνύετο) ἔργον, perficiebatur opus, ε, 243. ὄφρα τάχιστα νηῦς ἀνύσειε θέουσα, ο, 294, ut celerrime navis ad finem suum perveniret currens; et deest ibi, ὁδὸν, finire posset viam suam. οὐκ οἴω τούτου ζώοντος ἀνύσσεσθαι (ob metrum pro ἀνύσεσθαι) τάδε ἔργα, non arbitror hôc vivo perfectum iri has res, π, 373. ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο, de corpore mortui, ω, 71, postquam te flamma Vulcani absumsit, ἐτελείωσέ σε, ἔκαυσε. θεὸς τέκμαρ ἀνύεται, active in medio, pro ἀνύει, Py. 2, 90, Deus exitum perficit.

"ΑΝΩ, imperf. ἦνον. finio, perficio, *ich ende, bringe zu ende und zu stande, (I finish, bring to a conclusion, accomplish.)* μάλα νὺξ ἄνεται, nox mox finit se, properat ad finem, Κ, 251, *gehet gegen das ende, (draws to an end.)* ὅπως ἔργον ἄνοιτο, Σ, 473, quemadmodum opus perfici posset, et ad perfectionem suam postularet. nam illi folles finguntur vivi, qui per se opus suum spirandi conficiunt, etiam si Vulcanus ipse non assistat, coll. 472. ἔνθα ἦνον ὁδὸν, hinc *(von da,) (thence,)* finiebant iter, γ, 496, i. e. ἐτελείουν. ἄννεται (ob metrum, pro ἄνεται) πρὸς χάριν εὐσεβέων, Ol. 8, 10, perficitur ad gratiam piorum, sc. τὸ interrogare Jovem. potest et esse gnome generalis: efficitur aliquid precibus piorum, Jacobi v, 16.

ἄνω, ('Ανὰ) adverb. factum ex ἀνά. sursum, supra. *hinan, hinauf, auf oben, (up, above.)* ἄνω πρὸς λόφον, sursum ad cacumen, λ, 595, de Sisypho. signat et partem regionis meridionalem, ut Ω, 544, ἄνω Λέσβος, ἕδος Μάκαρος, meridionalis Lesbus, sedes regia Macaris. ἄνω et κάτω sunt opposita, ut Ol. 12, 7, ἐλπίδες ἀνδρῶν κυλίνδονται, αἵ γε μὲν ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω.

ἀνώγεος, vide sub ὑπερῷον.

ἀνωγέω, ("Ανω) jubeo, hortor. idem quod ἀνώγω. καὶ τέ τοδ' ἠνώγεον (quæ duæ breves ultimæ, valent pro unâ longâ in scansione) εἰπεῖν ἔπος, Η, 394, etiam hoc mandarunt mihi dicere, *und denn auch das haben sie mir aufgegeben, (they likewise charged me to say.)* et 386, ἠνώγει Πρίαμος εἰπεῖν, mandabat mihi ut dicerem. Μ, 355. ε, 99, 112. et hoc verbum de legato ponitur loquente.

ἀνώγημι, ("Ανω) idem quod ἀνώγω. a quâ formâ imperativus ἀνώγεθι, et per syncopen ἄνωχθι, in usu est: i. e. ἄνωγε, κέλευε, jube, hortare, roga. tertia imperativi ἀνωγέτω, syncopata, ut, æqualitatem cum secunda personâ retineat, scribitur ἀνώχθω, jubeat. et secunda pluralis ἄνωχθε. ἐγρήγορθαι ἄνωχθι, vigilare jube, Κ, 67. μὴν ἔρχεσθαι, Ο, 160. πάσασθαι, Τ, 160. et 171, δεῖπνον ὅπλεσθαι, jentaculum instrui jube. sic et Ψ, 158. ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι, ad sua quemque abire, α, 274. ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι, hortare eam, dic ei quod liceat, roga eam, β, 113. τὸν ξεῖνον ἐλθέμεν, *sage ihm er möchte kommen, (tell him he may come,)* ρ, 508. et 569, αὐτὴν μεῖναι ἄνωχθι, *sage ihr sie möge warten, (exhort her to stay.)* σ, 181. χ, 483, ἄλλον λαὸν ἀνώχθω, alium populum hortetur, Δ, 189. collato 204, ex qua collatione apparet, ἀνώχθω esse ab ἄνωχθι. ἄνωχθε γυναῖκας jubete mulieres, χ, 487, sc. φορέειν νέκυας, καὶ καθαίρειν, etc.

'Ανώγω, f. ώξω. ("Ανω) jubeo, hortor: *heisse, befehle, mahne an, (I bid, order, exhort.)* fit ab ἄνω, i. e. ἀνύω, τελειόω: et in paragoge inesse videtur ἄγω, ut significatus verbi hujus sit, ἄγειν τινὰ πρὸς ἄνειν, adducere quem ad finiendum aliquid: hinc et cum accusativo personæ, quæ jubetur facere, plerumque construitur. κελεύω fere idem notat, jubeo, impero, hortor, incito, suadeo, auctor sum: *heisse einen was enden, (I persuade a person to finish something:)* ut apparet ex Ω, 669, s. ἔσται τοὶ καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις, σχήσω γὰρ πόλεμον τόσσον χρόνον ὅσσον ἄνωγας, erunt tibi et hæc, sicut me jubes: inhibebo enim pugnam tamdiu, quamdiu jubes vel postulas. ex quibus verbis simul apparebit, non semper imperii vocem esse ἀνώγειν aut κελεύειν: nam supplex Priamus nihil Achilli victori imperare potuerat. σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, silere populum jubebat, Β, 280, est plusquamp. med. sine augmento. sic Δ, 301, τοὺς γὰρ ἀνώγει σφοὺς ἵππους ἔχειν, hos enim jussit suos equos tenere. ὅς μιν ἀνώγει Τρωσὶν θυμὸν ἀγεῖραι, qui eum jusserat Trojanis animum addere, Ε, 509. et 899, Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι, Pæonem jussit medicinam facere. θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει πάσας, diis supplicare jussit omnes, Ζ, 240. et 439, αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, ipsorum animus impellit et jubet, ubi est absolute positum sine casu, et est præsens tempus, et ὀτρύνειν sæpe idem notat quod ἀνώγειν. sic et præsens, Τ, 102, ὄφρα εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει, quæ me animus jubet, ἃ ἐπιθυμοῦμαι, *was ich lust habe zu sagen, (what I have a mind to say.)* ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει; Υ, 179, an te fortasse animus mecum pugnare jubet? nam ἀνώγει θυμὸς est, ἐπιθυμοῦμαι: *hast du etwa lust, (hast thou a mind.)* ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, Χ, 142, cupit eam capere. αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, Ο, 43. et 148, ἔρδειν ὅττι κεν κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, facere quidquid ille juberet. et 180, σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χεῖρας, te evitare jubet manus suas. et 725, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. κούρη νηπίη, ἥτε ἅμα μητρὶ θέουσα ἀνελέσθαι ἀνώγει, puella infans, quæ cum matre currens in ulnas suscipi jubet, Π, 8. infantes enim imperant quodammodo parentibus, maxime matri. porro ἀνώγει, in plusquamp. med. Ψ, 123, 854. β, 385. γ, 141, ἀνώγει πάντας νόστου μιμνήσκεσθαι, hortabatur omnes, reditus memores esse. δ, 531, ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι, jussit convivium parari. Σειρήνων ἀνώγει φθόγγον ἀλεύασθαι, Sirenum jubebat vocem nos evitare, μ, 158. et 160, οἶον ἐμὲ ἠνώγει ἀκουέμεν, *ich allein, sagte sie, könne es hören, (I alone, she said, might hear it:)* ubi est augmentum positum; et significatus permittendi et consulendi. et 227, οὔτι μὲ ἀνώγει θωρήσσεσθαι, suaserat, me non armari. μὲ θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, cupiebam navigare, ξ, 246. ὅσα οἱ υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι, π, 339, quæ filius jusserat Eumæum ei, sc. matri, dicere; ubi dativus οἱ pertinet ad μυθήσασθαι. ὡς γὰρ ἀνώγει Τηλέμαχος, sic jusserat, υ, 282. φ, 80. χ, 129. Ρ, 357. Υ, 77. et ἀνώγει in præsenti: 'Ολύμπιος αὐτὸς ἀνώγει, Ω, 140. et 198, αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει. φίλον ἦτορ ἀνώγει, α, 316, i. e. ἐπιθυμεῖς, vis, *du willst, (thou wilt.)* εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, si ille eum id jubet, ε, 139. η, 221, coll. 220, κέλεται. οἶνος γὰρ ἀνώγει, vinum quod bibi, me id loqui jubet, ξ, 463, velut jam dominus animi mei. ὅντινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει, ο, 394. ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει, paupertas id jubet, ρ 502. φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει, φ, 194. perfectum medii est Ζ, 444, οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, neque me animus jubet, i. e. nolo, *ich habe dazu nicht lust, bin das gar nicht willens, (I have no mind, no inclination, am not willing,)* sine augmento. ἀνώγοι, Θ, 189. Δ, 263. Χ, 351, ubi notat hortationem rogantis et cupientis, et conf. ἐρύσασθαι. θ, 70. π, 141. σ, 7. ἀνώγοιμι, hortarer, Τ, 206. ἀνώγοιτε. juberetis. λ, 355. ὅτε κέν τινα ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, Κ, 130, quandocunque jusserit. ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ, Ι, 101. ἀνώξομεν, Ο, 295, ubi est ionice pro ἀνώξωμεν, jubeamus. ἄλλους πάντας ἀνώξω, alios omnes jubebo, sc. id facere ut Telemachum interficiant, π, 404, aliis omnibus auctor ero faciendi id. ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι, κ, 531, ubi regit dativum, et infinitivi sunt pro imperativis. μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι, β, 195, matrem suam in patris sui domum jubeat reverti. δμωάς τε ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι, jubete famulas vestimenta capere, ψ, 132. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον, convivari eum jubebam, Ε, 805, imperf. pro ἤνωγον. et augmentum est Ι, 574, ἔνθα μιν ἤνωγον, jubebant. ἑδριάασθαι ἄνωγον, considere jubebant, γ, 35. ἤνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι, ζ, 216, *sie sagten ihm er könne sich baden, (they told him that he might bathe.)* ἤνωγόν με, ξ, 237, sc. cives mei. et 471, αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον, ipsi enim id volebant, sc. οἱ δύο. ἄνωγα et ἤνωγα, perf. med. ἑδριάασθαι ἄνωγε, Λ, 645, 777, jussit. potest tamen et esse aor. 2. act. sed Κ, 120, ἄλλοτε μέν σε καὶ αἰτιάασθαι ἄνωγα, alias tibi permitto accusare etiam eum. οὐ μὲν ἐγὼ ἀέκοντας ἄνωγα, Ξ, 105. et 262, νῦν αὖ τοῦτό με ἄνωγας. ἐπεὶ μάλα ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι, Ζ, 382. quibus locis forma est manifesta. θυμὸς ἄνωγεν, i. e. προεθυμεῖτο, Θ, 322. Ξ, 195. Σ, 90. Ζ, 444. et id perfectum medii multis locis pro præsenti positum. σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, *ich bitte dich wohl zu überlegen, (I beg thee to consider,)* α, 269. π, 312. κέλομαι καὶ ἄνωγα, γ, 317. μεῖναί τε μὲ κεῖνον ἄνωγας, *du sagest, ich möchte den erwarten, (thou sayest I may wait for him,)* ο, 345. π, 316. δεδάασθαι *kennen zu lernen, (to learn to know.)* et 405. παύσασθαι, coll. 433. et 446, οὐδέ μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα, *ich habe ihm gesaget, er solle sich nicht vor dem tode furchten, (I have told him not to fear death.)* et 466. μὲ θυμὸς ἄνωγεν, *ich hatte einen trieb, (my mind prompted me.)* τάδε σὲ φράζεσθαι ἄνωγα, *das bitte ich überlege wohl, (I beseech thee to weigh well,)* ρ. 279, *und bedenke es, (and to consider.)* nam generalis vis τοῦ ἀνώγειν est hortatoria, quæ pro contextu et ex ratione rerum in aliis linguis est determinanda. τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, ρ, 398, *der du gesaget man solle den fremden aus dem pallaste jagen, (thou who hast ordered the stranger to be driven from the palace.)* et 582. ἀλλά σε μεῖναι ἄνωγε, *er hat gebeten du möchtest warten, (she desires that thou wouldest stay.)* τὸ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα, hoc rogo ut dispicias. υ, 43. et 364, οὔτι σὲ ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, *ich begehre keine wegweiser von dir, (I ask thee not for guides.)* τῷ (igitur) σε φράζεσθαι ἄνωγα, ψ, 122. vide porro ἄνωγεν pro ἤνωγεν, Λ, 15. Σ, 426. Α, 313, Π, 145. Ω, 90, τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς, inquit Thetis perturbata, elliptice, sc. ἐλθεῖν. *warum lässet mich der rufen, (why doth he desire me to be called?)* δ, 482. ε, 89. θ, 449. ο, 97, 103. λ, 205. σ, 408, ὁπότε θυμὸς ἄνωγε, *wenn es euch beliebet, (if it pleases you.)* ω, 166. ἠνώγεα est plusquamp. med. ionice pro ἠνώγειν, ι, 44, et duæ ultimæ syllabæ valent in scansione pro unâ longâ: nimirum duæ breves. κ, 263. ρ, 55. jubebam, dicebam. ἀνώγει, jubet, σ, 374. ἀνώγετον dualis præsentis, Δ, 287. ἠνώγει, jussit, (plusquamp. med.) Ζ, 170. Κ, 394. et sine augmento, Σ, 176. Ω, 190. γ, 174. ξ, 336. ἀνωγέμεν, pro ἀνώγειν, Ν, 56, et ibi est inf. pro imperat. sic et π, 278, 433.

ἀνωδυνία, ας, ἡ. (Δύω) indolentia, vacuitas a dolore. cum novo α privativo, vel et intensivo. ἀνωδυνίας γυαρκέος τέκτονα, Py. 3, 11,

membris sufficientis indolentiæ (i. e. sanitatis corporis) artificem. et sic vocat Æsculapium.

ἀνώθω, f. *ώσω.* ("Οθω) sursum trudo. *οἱ μὲν ἀνώσαντες ἔπλεον εἰς πόλιν*, ο, 552, i. e. *ἀνωθήσαντες τὴν ναῦν ὑψοῦ ἐν νοτίῳ, ὥστε πλεῖν*, protrudentes navem in altum mare, navigabant versus urbem, ut ergo et hic insit notio *τοῦ, ἀπὸ χθαμαλωτέρων ἀνάγειν τὶ εἰς ὑψηλότερον.*

ἀνωϊστὶ, (Οἴω) adverb. improviso. *λάθρῃ, ἀνωϊστὶ*, δ, 92, clam, *καὶ ὡς οὐκ ἄν τις ὀΐσαιτο.* utrumque est fere idem.

ἀνώϊστος, ου. ὁ ἡ. (Οἴω) inopinatus, improvisus. *ἀνέλπιστος.* est ab *ὀΐω*, i. e. *ὑπολαμβάνω*, conjecto, suspicor, existimo; ejusque præt. perf. pass. *ὤϊσμαι, ὤϊσαι, ὤϊσται*, cum *α* privativo, pro *ἀώϊστος*, euphonice interserto *ν*, non putatus. *ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε*, Φ, 39, malum improvisum supervenit, *als ein unvermuthetes übel, (when an unforeseen disaster.)*

ἀνώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) sine nomine; sine celebratione nominis. *ὁ μὴ ἔχων ὄνομα*, i. e. *κλῆσιν*: deinde et, *ἀκλεὴς, μὴ ὀνομαστὸς*, cujus nomen non est celebre. *οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἔστ' ἀνθρώπων*, nemo omnino ne nomen quidem proprium habet, quo vocetur, Θ, 552. *ἀνώνυμον γῆρας*, Ol. 1, 132, i. e. *ἄδοξον, τὸ ἐν ἀπραξίᾳ καὶ ἀκλεὲς ὑπάρχον.*

ἄνωχθι, vide sub *ἀνώγημι*, et *κλῦμι*, prope initium.

ἀξέμεν, ἀξέμεναι, pro *ἄξειν*, vide sub "ΑΓΩ, aliquanto ab initio, et prope medium, necnon sub *ἄγω*, frango.

ἀξία, ας. ἡ. ("Αγω) dignitas, majestas. *würde, vorzug, (dignity, majesty.)* virtus; *hohe eigenschaft, (pre-eminent quality.) ἤθελον κείνου πείθεσθαι ἀξίαις*, Ne. 8, 18, volebant voluntarii parere majestati ejus.

ἀξίνη, ης. ἡ. ("Αγω) securis. in specie securis militaris, bipennis, quâ utebantur in pugnis. *die streitaxt, (a battle-axe.)* et barbaricum erat, ejusmodi *ἀξίναις* pugnare. *καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον*, N, 612. *ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι (ἀξίναις) μάχοντο*, O, 711, acutis securibus et bipennibus pugnabant. est ab *ἄγω*, frango. fortasse et a curvatâ earum figurâ, ab *ἄγω*, in curvum duco. Vide sub "ΑΓΩ, prope medium.

ἄξιος, ία ιον. ("Αγω) dignus, *würdig, werth, (worthy.)* est quoque a futuro verbi *ἄγω.* ponitur de pretio alicujus rei, quanto quid in pretio *ducatur, wie hoch was gehalten wird, (how highly a thing is valued.)* Atticis *τὸ ἄξιον* etiam est *τὸ εὔωνον, vile, das wohlfeile, (cheap,)* quod quis facile ad se ducere vel agere emtum potest. *νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι εἰμὲν Ἕκτορος*, Θ, 234, ne uni quidem Hectori nos sumus æquiparandi valore, *nicht dem einen gleich am werthe, (not a match for him alone.) ἄξια δῶρα*, I, 261, dona acceptatione digna, *annehmenswerthe, (worth accepting,)* vel, *die viel werth sind, (of great value,)* multi pretii. sic, *ἄξια δέξαι ἄποινα*, Z, 46. Λ, 131, pretiosas accipe redemtiones, *köstliche ranzion, (of great value.)* nam notat hæc vox etiam *τιμιότητα*: hinc *οἱ ἐν ἀξίαις*, i. e. *ἐν ἀξιώμασι, in würden und vorzügen, (in dignity and pre-eminence,) ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι*, N, 446, certe putamus pretium esse, tres pro uno occisos; ubi confer Ξ, 472, *ἦ δὴ οὗτος ἀνὴρ προθοήνορος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος.* et O, 719, *νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε*, i. e. *ἰσόρροπον τῶν προλαβόντων πόνων ἢ ἡμάτων.* ut h. l. *ἄξιον* sit pro *ἀντάξιον*, diem qui ejusdem vel satis magni est pretii, loco omnium antecedentium. et primo ex N loco *ἄξιον* est, gloriâ dignum. *πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται*, sc. *ὁ θώρηξ*, Ψ, 562, i. e. *πολύτιμος ἔσται, von vielem werthe, (of great worth.)* et 885, *λέβητα βοὸς ἄξιον*, qui ejusdem pretii est cum bove pingui. *σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς*, sc. *δῶρον*, α, 318, tibi erit a me donum, dignum retributione, *die vergeltung soll eben so viel werth seyn, (a gift of equal value shall be returned.) πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται*, Θ, 405, sc. *τὸ ἄορ*, hic ei multo pretio erit. *ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκε*, ο, 428, emtionis pretium dignum emto, *einen ansehnlichen preiss, (a considerable price.) ὅθεν κέ σοι ἄξιον ἄλφοι*, υ, 383, unde sane tibi dignum pretium pariat, ubi *ἄξιον* vel est neutrum, i. e. *τὴν ἀξίαν τιμὴν*, vel est masculinum elliptice, *ἄξιον ὦνον. ἄξιος* ergo, a futuro *ἄξω*, est, operâ portandi dignum, *tragens oder führens werth, (worth the labour of carrying.)* quod cum lucro portatur. *ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι*, Ist. 3, 5, dignus, præconiis civium immisceri.

ἀξιόχρεως, ὁ ἡ. vide sub *χρέος*, ad medium.

ἀξιόω, f. *ώσω.* ("Αγω) dignor, dignum habeo vel facio. *ἀξιωθείην κεν, μὴ κρύπτειν φάος ὀμμάτων*, Ne. 10, 73, dignum sane me putarem, non occultare lumen oculorum meorum, i. e. cum alacritate quemvis intueri.

ἄξονες, vide sub *πεύκη*, ad medium.

ἀξύλευτος, vide sequens.

ἄξυλος, ου. ὁ ἡ. (Ξέω) sine lignatione, incæduus, lucus ex quo nemo lignatus est, qui ligna nulla præbet usui domestico. est epitheton luci sacri. ergo ab *α* privativo, et *τὸ ξύλον.* possit et intelligi factum nomen ex *α* intensivo, ut notet locum plenum lignorum et arborum, *πολύξυλον. ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ἐν ὕλῃ ἀξύλῳ*, Λ, 155, i. e. *ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο.* et talis *ἀξύλευτος* (a lignatione immunis) lucus est omnino *πολύξυλος καὶ δασύς.*

ἀξύμβολος, ὁ. vide sub *συμβάλλω*, prope finem.

ἄξων, ονος. ὁ. ("Αγω) axis in curru, *die wagenaxe, (the axle of the chariot.)* est ab *ἄγω*, f. *ἄξω*, quia cingitur foramine illo rotæ quod circa *τὸν ἄξονα* circumagitur. *καμπύλα κύκλα χάλκεια ὀκτάκνημα (ἐν) σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς* (utrinque) E, 723, rotas rotundas æreas octo radios habentes ferreo axi utrinque circumposuit, *hat drangestecket an die axe, (has attached to the axle.)* et 838, *μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ*, valde gemuit faginus axis (i. e. currus, parte pro toto positâ) *αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο*, Λ, 534, s. Υ, 499, ubi per partem tota saltem rota cum inferiori parte currus videtur significari: sanguine infra fœdabatur. *οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων*, N, 30, neque subtus madescebat æreus axis, tam leviter transibat currus aquam, ut peripheria rotæ quidem humida fieret, sed ut rota tamen non immergeretur altius, non magis ac in terrâ solida, adeo ut axis sub curru (*ὑπένερθε*, humidus non fieret, nedum ipse currus. et ex epitheto *χάλκεος* simul apparet, *ferreos* axes fieri solitos, ne facile frangerentur. *ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων*, sub axes (i. e. sub currum) viri decidebant proni ex curribus suis, Π, 378, *sie fielen unter die räder, (they fell under the wheels,)* ut notet *τοὺς ἐξ ἁρμάτων πίπτοντας, εἶτα πιεζομένους τοῖς τῶν φευγόντων ἄξοσι*, i. e. *ἅρμασι καὶ τροχοῖς.* proverbialiter dicitur *ἀμφαξονεῖν, τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν.*

ἀοιδή, ῆς. ἡ. (Εἴδω) cantus, *λόγος μεμελισμένος.* sæpe autem ars poëtica *κατ' ἐξοχὴν*, et Musica in genere, sic vocatur, recentiores contraxere vocem in *ᾠδὴ, ῆς. ἡ. Μοῦσαι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς*, B, 95. et 599, *ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο. ἔδωκεν ἑτέρῳ θεὸς κίθαριν καὶ ἀοιδὴν*, N, 731, quanquam hic totus versus dubitatur an sit Homeri. vide *ὀρχηστύς. στονόεσσαν ἀοιδὴν ἐθρήνεον*, Ω, 721, cantores illi, qui lecto funebri assidebant, et gemituum plenam cantionem præcinebant. nam in luctu adhibebantur ejusmodi *ἀοιδοὶ*, qui *ᾠδὰς θρηνητηρίους*, et *τὰ λεγόμενα μέλη Καρικὰ* canebant; et noti sunt *οἱ Ἑλληνικοὶ ἔλεγοι*, i. e. *θρῆνοι, οἳ μετ' αὐλοῦ ᾄδοντο. τούτοισι μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδὴ, ῥεῖα*, α, 159. et 328, *φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδήν.* et 340, *ταύτης δ' ἀπόπαυε ἀοιδῆς λυγρῆς* et 351, *τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται*, ubi conf. *νεωτάτη.* et 421, *οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο.* sic et σ, 303. *ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν*, γ, 204, ubi quidam pro *ἀοιδὴν* legunt *πυθέσθαι*: utrumque autem explicat *τὸ, εὐρὺ κλέος.* conf. *κλέος.* cæterum nostra lectio præstat; nam *ἀοιδὴ* est, celebratio poëtarum, quæ ab omni posteritate instituetur. *τῷ γάρ ῥα θεὸς περιδῶκεν ἀοιδὴν τερπνὴν*, Θ, 44. et 64, *ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.* et 253, *περιγινόμεθα ἄλλων* (superamus alios) *ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ.* et 429, *δαιτί τε τέρπηται* (oblectet se) *καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.* et 498, *σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν.* et 499, *ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ' ἀοιδήν.* et 580, *ἵνα ᾖ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ*, ut is sit et fiat celebratio futuris poëtis eorumque auditoribus. *Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ, ἥμεναι ἐν λειμῶνι*, μ, 44. et 183, *λιγυρὴν δ' ἔντυνον* (instituerunt) *ἀοιδήν.* et 198, *οὐκ ἔτι Σειρήνων ἠκούομεν ἀοιδῆς.* est ergo *ἀοιδὴ*, ex h. l. *φθογγὴ ἐμμελὴς*, musica vox, qualis et est *ἡ ἔμμετρος φθογγή.* nam non semper nostro more in canticis nostris, canebatur, sed qualiter apud nos in sic dictis recitativis dramatum musicorum: et maxime ibi audiebatur mensura versuum. *τοὶ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ τέρποντο*, ρ, 605. *ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς*, φ, 406, ubi simul instrumentum illud musicum describitur. *τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ*, ω, 196, et hanc *ἀοιδὴν* cecinit optime æternus Homerus. sed 199, de Clytæmnestra *στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπὶ ἀνθρώπους*, hæc regina erit odiosa celebratio inter homines, male de ea dicetur. hinc *ὁ ἀοίδιμος* est vox media. *στυγερὴ ἀοιδὴ* et *χαλεπὴ φῆμις* sunt idem, sicut *κλέος ἀρετῆς* et *ἀοιδὴ χαρίεσσα*, ex ll. cc. ex *ω. γλυκεῖα ἀοιδὴ*, Ne. 5, 5, est vocativus. *θεσπεσία ἐπέων ἀοιδὴ*, Ne. 9, 17, divina cantio carminum. *λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδὴ*, Ne. 11, 8. *ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδῆς*, Ol. 4, 4, ubi *ὑπὸ* est pro *μετά. ἀοιδῆς ἄτερ*, Ol. 10, 109, sine celebratione, si egregia facta non celebrantur. *ἐν ἀοιδᾷ* (dorice) *νέων*, Py. 5, 138, in cantione juvenum, i. e. *ἐν τῷ χορῷ καὶ τῇ τούτου ἀοιδῇ. σὺν μαλθακῇ*, Ne. 9, 116. *ἀοιδῇ κιρνάμεν*, Ist. 5, 30, cantui immiscere. *ἀεθλονικία μάλιστα ἀοιδὴν φιλεῖ*, Ne. 3, 11. *αὐτοῖς περιστέλλων ἀοιδὴν*, Ist. 1, 47. *θεύμοροι ἀοιδαὶ*, Ol. 3, 18, a deo data carmina, i. e. cantica propter victorias a deo datas. *μακρότεραι*, Ol. 13, 60, 58. *σοφαὶ, θυγατέρες Μουσῶν*, Ne. 4, 4. *οὐκ ἐπέρναντο ποτὶ (πρὸς) Τερψιχόρας* (non vendebantur a Terpsichore, præside Lyricorum) *γλυκεῖαι, μελίφθογγοι, ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, μαλθακόφωνοι ἀοιδαὶ*, Ist. 2, 11—14, ubi velut personæ describuntur, quibus facies est argentata, i. e. quibus argenti amor ex facie apparet. *τὸν οὔτε θανόντα ἀοιδαὶ ἐλίποντο*, Ist. 8, 124, hunc ne mortuum quidem destituerunt carmina et celebrationes. *ἀοιδῶν ἀγαφθέγκτων κρατὴρ, ἀοιδὸς*, Ol. 6, 155, sic vocatur poëta per metaphoram audacem. *ἀοιδᾶν* (dorice) *πατὴρ Ὀρφεὺς*, Py. 4, 314. *κρηπῖδα ἀοιδᾶν ἵπποις βαλέσθαι*, Py. 7, 3, fundamentum carminum equis ut jaciatur, i. e. victoriæ equestri. *ἀοιδᾶν δίψαν*, Py. 9, 179. *μελικόμπων*, Ist. 2, 46. *φύλλα*, Ist. 4, 46. *ἀοιδαῖς ἐν ἱμεροτοῖς*, Ol. 6, 11. *μαλεραῖς ἐπιφλέγων πόλιν*, Ol. 9, 34, i. e. *ὕμνοις ἐκδήλοις καταυγάζων. ἑσπερίαις*, Py. 3, 33. *κλειναῖς*, Py. 5, 203. *σὺν*, Py. 10, 88. *ἐπινικίοις*, Ne. 4, 128. *ἐπέων κλυταῖς*, Ne. 7, 24. *μελιγδούποις*

μιλίζων, Ne. 11, 23. μελιφθόγγοις κατασπένδειν Αἴγιναν, Ist. 6, 13.

ἀοιδιάω, f. άσω. (Εἴδω) cano. ἡ δὲ ἔνδον (in domo) ἀοιδιάουσα ὀπὶ καλῇ, ε, 61. ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστὸν, καλὸν (καλῶς) ἀοιδιάει, κ, 227, coll. 221. et hoc ᾄδειν ἐν τῷ ἐργάζεσθαι δεῖγμά ἐστι τοῦ καὶ ῥαδίως τὸ ἔργον ποιεῖν, ἔτι δὲ καὶ σὺν ἡδονῇ. hic ergo mos, in opere canendi, antiquissimus.

ἀοίδιμος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) celeber, de quo canitur et dicitur. et est vox media, quæ et indicare potest τὸν ἐν ᾠδαῖς φερόμενον ταῖς ἐπὶ δυσκλείᾳ. vide ἀοιδή. sic in infami sensu est Z, 358, ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. in Pindaro est in bono sensu καὶ ἐπὶ ἐπαίνου. γῆς ὀμφαλὸν ἀοίδιμον, Py. 8, 85, i. e. Delphos. πόμα ἀοίδιμον, Ne. 3, 136, potum cantabilem, i. e. hymnum dulcem, propinatum et transmissum, dulcem accipienti velut vinum nectareum. ἀοίδιμοι βασίλειαι, Ol. 14, 3, celebres reginæ. Vide sub ἀοιδὴ, paullo sub medio.

ἀοιδὸς, οῦ. ὁ. (Εἴδω) qui canit, qui multa et recondita novit. poëta musicus. est a præt. med. ἤοιδα, verbi ἀείδω. sistitur semper ab Homero σοφὸς, καὶ φιλόσοφος, καὶ αὐτοδίδακτος et quasi θυμόσοφος, præstanti natura præditus, ut ex animo suo a deo peculiariter docto promat egregia: et qui hanc suam sapientiam cum Musica conjungat et musice efferat. Musica enim componit animos audientium et abducit a consiliis feris. Semper apud antiquissimos ἀοιδοὶ erant philosophi. τοῖσι δ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτὸς, α, 325, seqq. et 336, θεῖον ἀοιδόν. et is erat ὁ Φήμιος. et 346, ἐρίηρον ἀοιδὸν, valde aptum et carum. et 370, καλὸν ἀκούειν ἐστὶν ἀοιδοῦ τοίου οἷος ὅδ' ἐστὶ, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. sic et ι, 3, 4. et hi duo versus sunt epigramma. πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, γ, 267, erat apud eam. cui abiens rex curam uxoris suæ mandaverat; male tamen ab ea habitus. τοὺς γὰρ ἀοιδοὺς, i. e. τοὺς περὶ μουσικὴν καὶ ποιητικὴν, ἐν μοίρᾳ φιλοσόφων ἔταττον, καὶ διδασκάλοις αὐτοῖς ἐχρῶντο. cæterum hoc loco, nescio quis ludens, ἀοιδὸν explicare vult per εὐνοῦχον, ὡς αἰδοῖα μὴ ἔχοντα. Reges honorabant τοὺς ἀοιδοὺς, ὡς διδασκάλους τῶν τε θείων καὶ ἀνθρωπίνων: hi exemplis, quæ cum concentu narrabant, excitabant fœminas custodiæ suæ creditas, εἰς φιλοτιμίαν, εἰς καλοκαγαθίαν: præterea hac suavitate abducebatur animus a pravis consiliis, otium utiliter condiebatur. sed nota, hos præstantes vocari ἀοιδοὺς simpliciter, sine adjecto: alii erant e. c. ἀοιδοὶ θρήνων, aut tales, a parte aliqua, et a solo cantu, ita quasi abusive dicti. sic Ω, 720, ἀοιδοὺς, θρήνων ἐξάρχους. hi assidebant lecto cui mortuus impositus erat, *bei dem parade botte, (by the bed on which the deceased was laid.)* de cantu in nuptiis, a regio ἀοιδῷ, est δ, 17, ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς, φορμίζων. et ad hanc musicam saltabatur, conf. ἐξάρχω. nam ἡ Μοῦσα est ἀρχεσίμολπος. καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν, Δημόδοκον, θ, 43, s. 47, 62—64, ubi is ἀοιδὸς dicitur cæcus. hinc finxere posteri, Homerum, qui se sub hac persona pinxerit, fuisse cæcum. de qua inepta fabula notum est Velleii Paterculi judicium verissimum. nam poëta sine dubio aliquem, sua ætate celebrem, poëtam Δημόδοκον inserere voluit poësi suæ æternæ; et eum ex vero depinxit, non se. et 73, Μοῦσα ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. et 83, 261—264, 367, 479, πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὕνεκα αὐτοὺς οἴμας Μοῦσα δίδαξε. φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν. ergo sunt τίμιοι, μουσοδίδακτοι. φίλοι Μούσαις, αἰδοῖοι. et 471, ἐρίηρον ἀοιδὸν, λαοῖσι τετιμένον. et 487, seqq. et 499, ὁρμηθεὶς θεοῦ, a deo instinctus. 521, 539, δῖος. porro in convivio regali adest egregius ἀοιδὸς, ι, 7. coll. 3, s. μῦθον δ' ὥς ὅ, τ' ἀοιδὸς (tanquam aliquis poëta) ἐπισταμένως κατέλεξας, λ, 367, ex quo apparet, qui fuerint antiquorum sapientes et oratores et historici. ergo ἀοιδοῖς τὴν τοῦ εὖ λέγειν ἐπιστήμην ἀνατίθησιν Ὅμηρος, ὧν εἷς καὶ αὐτός. id et apparet ex effato Sirenum, μ, 188—191, sub quo poëtas in genere bonos pinxit. nam ἀοιδοῦ τέλος est τὸ τέρπειν καὶ διδάσκειν: et τῆς ποιήσεως ἀρετὴ est σοφίζειν μεθ' ἡδονῆς. ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ, ν, 9, quod rex inter beneficia numerat, quibus suos mactat. et 27, θεῖος ἀοιδὸς, Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος, ἐμέλπετο. θεῖος ἀοιδὸς apud procos, π, 252, invitus. ἤσθιε δ' ὡς ὅτε quamdiu ἄειδεν ἀοιδὸς, ρ, 358. et 359, ἐπαύσατο θεῖος. et 385, ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, ὅς κεν τέρπῃ ἀείδων. talem invitare solebant homines ad convivia. et 518—520, ὡς δὲ, ὅτε ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅστε θεῶν ἐξ ἀείδει δεδαὼς ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖσι, τοῦ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκούειν ὁπότε ἀείδῃ. ἀοιδὸς Φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ, ἔχων φόρμιγγα— χ, 330, s. et 344—353, ubi inter alia est, εἴ κεν ἀοιδὸν πέφνῃς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. αὐτοδίδακτος δ' εἰμὶ, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν. ex quo apparet, principes solitos fuisse in aulis suis alere ejusmodi ἀοιδοὺς, ut de Alcinoo et Nestore quoque vidimus; et hunc Phemium talem fuisse in aula Ulyssis. deinde quod tales ἀοιδοὶ fuerint φιλόσοφοι doctissimi, θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐπιστήμονες, cujus αἴνιγμα est τὸ, θεοῖς καὶ ἀνθρώποις ἀείδω. tum et non simpliciter eos cecinisse quæ ab aliis magistris didicerint, sed ipsos ex se potuisse componere varia et invenire nova, quod indicatur per αὐτοδίδακτος, i. e. αὐτομαθὴς: quippe quibus deus inde a natalibus inseverit ingenium sublimius et agilius aliis, quod dicit per, θεὸς ἐνέφυσε, ab ἐμφύω, implanto, unde et est τὸ ἦθος ἐμφυὲς, i. e. τὸ ἐμπεφυκὸς καὶ φύσει ὄν. αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 133. et 143, ὁ δὲ εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσεν μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. et ω, 438. conf. in R. Φήμιος, Δημόδοκος. ἀοιδὸς circumscribitur eximie, Ol. 6, 153—155. πείθονται ἀοιδοὶ σήμασι τεοῖς, ὦ φόρμιγξ, Py. 1, 5, obtemperant concentores signis tuis, O cithara. et 183, καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς, per oratores et per poëtas; est ergo ibi casus sextus. ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, Ne. 2, 2, ubi conf. ῥαπτός. ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι, Ne. 6, 51, poëtæ et oratores; coll. 56, 57, ubi quoque hi ἀοιδοὶ egregie circumscribuntur. cæterum habet et gradus comparationis, ἀοιδότερος, ἀοιδότατος. Theocr. Id. 12, 7, ἡ ἀηδὼν συμπάντων ἀοιδοτάτη πετεηνῶν. ut appareat, esse nomen adjectivum.

ἀοιδότερος, ἀοιδότατος, vide supra, ad finem.

ἀολλὴς, ὁ ἡ. (Ἀλῶ) (vide notata ad ἅλις) densus, dense congregatus. πεπυκνωμένος, συνηθροισμένος. est quasi ἀαλὴς, cum novo α copulativo vel intensivo auctum. valde frequens, *versammlet, beysammen, (assembled, together.)* Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, E, 498. στεῤῥῶς καὶ μονίμως πάντες ἀντέστησαν, *hielten stand mit geschlossenen gliedern, (kept their ground in close ranks.)* sic et O, 312. et 306, Τρῶες δὲ προύτυψαν ἀολλέες, processerunt feriendo conferti. et 494, μάχεσθε ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες, pugnate ad naves condensati. et 718, ἀολλέες ὄρνυτε αὐτὴν, ciete pugnam. γέροντας ἀολλέας ἦγεν ἐς κλισίην, I, 89, *die versammleten grossen, (the assembled chiefs.)* πάντες ἑπώμεθα ἀολλέες, M, 78, sequamur omnes ὁμοῦ πεπυκνωμένοι. et 443, ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Τρῶες ἀολλέες Ἕκτορι ἕποντο, N, 39, 136. Π, 276, 601. P, 262. T, 190. Ψ, 12, 128, 233, 674. γ, 165, 412, 428. δ, 448. θ, 594. κ, 132, 259. λ, 228. ξ, 432. υ, 40. χ, 446. ψ, 38.

ἀολλίζω, f. ίσω. (Ἀλῶ) congrego, colligo, denso. ἀολλίσασα γεραιὰς, congregans matronas primarias, Z, 270, 287. ἀολλισθῆναι, congregari, O, 588. T, 54.

ἄορ, ορος. τὸ (Ἄω) gladius. *der degen, (the sword.)* est quoque ab ἀείρω, elevo; nam portatur appensus; et in ipso usu elevatur. στόνος ἄορι θεινομένων, gemitus gladio interfectorum, K, 484, et 489, ὅντινα ἄορι πλήξειε παραστὰς, gladio percuteret. ἄορι πλῆξε αὐχένα, Λ, 240. et 265. ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. sic et 541. δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ, Ξ, 385, ubi de Neptuno sermo, et additur: ἴκελον ἀστεροπῇ. nam magnum decet ingens gladius. ἄορι μεγάλῳ, Π, 115, quale τὸ Θρηΐκιον solebat esse. et 473, σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. ἄορι θυμὸν ἀπηύρα, gladio vitam eripuisset, Υ, 290. et 378, σχεδὸν ἄορι τύψῃ, cominus ense feriat. et 462, τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. στόνος θεινομένων, percussorum, ictorum gladio, Φ, 21. et 173, ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ, stringens a femore suo. et 179, σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα. δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἔπι κώπη (manubrium) ἀργυρέη, κολεὸν (vagina) δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται, recens secto in lamellas ebore circumdata est, *mit elfenbein beleget, (inlaid with ivory,)* θ, 403, seqq. collato 406, ubi idem dicitur ξίφος ἀργυρόηλον, ex qua collatione apparet synonymia τοῦ ξίφους et ἄορος, nec non et τῆς κώπης ἀργυρέης et ἀργυροήλου. ἀργυρόηλον ergo est, *mit einem silbernen gefasse, (with a silver handle,)* argenteo capulo. ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ, κ, 321, collato 294, ξίφος ὀξύ. et 333, κολεῷ μὲν ἄορ θέο, in vaginam gladium reconde. et 439, σπασάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. ὀξὺ ἐρυσάμενος, λ, 24. et 230, σπασάμενος τανύηκες, longâ acie præditum, *mit einer langen schneide*, i. e. *den langen degen, (with a long sword.)* χάλκειον ἄορ, τ, 241.

ἄορ, ἄορος, ἡ. (Ῥέω) et transposite ὄαρ, ὄαρος, ἡ. et contracte ἡ ὦρ, ος. conjux, uxor. ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. *in genere deinde* est, mulier, *eine frauens-person, (a woman:)* imo *generalius etiam*, familiaritate conjunctus, ὁ ἡ. est ergo ab ἀείρω, jungo. ἀμύνειν ὤρεσσι, E, 486, defendere τὰς οἰκείας γυναῖκας, et est dativus plur. Ionicus, pro ὦρσι, contractum ex ἄορσι vel ὄαρσι. ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, I, 327, pugnans cum viris propter uxores vestras; inquit Achilles ad Ulyssem, et intelligit unam tantum Helenam. sed irato hic pluralis excidit, quem corrigit paullo 340, plene autem 339. αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας, ρ, 222, rogans frusta cibaria, non mulieres nec lebetes, qualia dantur magnatibus dono; nam et γυναῖκες donabantur a divitibus, quod patet ex ω, 277, 278, coll. 270, 272. ex qua collatione apparet, frustra quosdam hanc proverbialem locutionem sollicitare, et legi velle ἄορα, a τὸ ἄορ, ορος, gladius, quod nomen est ab ἀείρω, tollo, porto. nam hoc vult Melantheus loquens ibi: hic mendicus panis frusta tantum, non vero magnificas res, e. c. formosas ancillas, aut vasa honorifica, sibi petet. ab hoc nomine est ὁ ἄορος et ὄαρος, sermo, λόγος, et ὁ Ὀαρίων, contracte Ὠρίων, ωνος, quasi confabulator, socius. transpositionem autem amant Iones, maxime ut ἡ ὄαρ facilius a τὸ ἄορ distinguatur. medium ο potest produci in ω ionice: Ἔρως ἄωρα θέλγων, Amor mulierem illiciens, Anacr. 52, 19, quæ paullo ante dicebatur παρθένος.

ἀοργέω, ἀοργησία, ἄοργητος, vide sub ὀργάω.

ἀορτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἄω) est quivis ἀναφορεὺς, βαστάγιον, κρεμαστὴρ, instrumentum quo quid suspenditur, e. c. balteus gladii, lorum ex quo

pera pendet et gestatur. et est idem qui ὁ τελαμών. est ab ἀείρω, i. e. κρεμάω, μετεωρίζω. σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, χρύσεος ἦν τελαμὼν, ἵνα (ubi) θέσκελα ἔργα τέτυκτο, λ, 608, s. ubi sermo est de Herculis umbra apud inferos, gestante balteum auratum, variis figuris expictum vel expressum. ex quo loco discis, balteum solitum fuisse laminâ aureâ vel argenteâ induci, eamque laminam artificiose cælari; præterea valde latum fuisse, et super humeros pectusque gestari: denique quod ἀορτὴρ et τελαμὼν sint synonyma. ὁ κρεμαστὴρ τοῦ ξίφους. πήρην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτὴρ, ν, 438, peram, ad quam erat contortum gestandi eam instrumentum *ein gedrehet trageband, (a twisted band.)* sic et ρ, 198. σ, 108. sed Λ, 31, κουλεὸν ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρὸς, vagina argentea gladii, aureis gestandi instrumentis aptata: ubi ἀορτῆρες videntur esse annuli, ad vaginam aptati, quibus annectitur balteus; et hi annuli erant h. l. aurei, vagina gladii autem argenteis laminis inducta.

ἄορτο, vide sub αἰωρέω.

ἀοσσητὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἔπω) est ὁ δίχα ὄσσης i. e. μαντείας τρέχων εἰς βοήθειαν, promtus auxiliator, qui sine voce aliqua hortante accurrit ad auxilium. βοηθὸς σπουδαῖος. ab α privativo, et ἡ ὄσσα, eo significatu quo B adfuit. ὁ ἑτοῖμος καὶ ἀπροφάσιστος ἐπίκουρος. τοῖόν σοι ἀοσσητῆρα Κρονίων προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, talem tibi auxiliatorem Jupiter misit ad assistendum tibi et opitulandum, O, 254. et 735, ἠέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω; an putamus aliquos strenuos auxiliatores esse a tergo? αὐτοῦ ἀοσσητὴρ μέγα ἀμείνων, ejus defensor optimus, X, 333, *dessen beystand, (his supporter.)* ᾧ μὴ πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔωσιν, cui non multi sint defensores, δ, 165, coll. 167, i. e. βοηθοὶ σπουδαῖοι, μὴ ἀναμένοντες ὄσσαν εἰς τὸ βοηθῆσαι. sic et ψ, 119. qui non ante interrogant augures aut oracula, an debeant juvare alterum.

ἄουτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) non vulneratus ictu, sine vulnere, idem ac ἀνούτατος, Σ, 536.

ἀπαγγέλλω, f. ελῶ. (Ἄγω) est sæpe idem quod εἰπεῖν, *ansagen. (to say,)* indicare, narrare, ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε (imperf. Ionicum pro ἀπήγγελλεν) Διὸς μεγάλοιο νόημα, P, 409, coll. 410, οὔ οἱ ἔειπε. sæpe est idem quod simplex ἀγγέλλω, fero nuntium, εἴη δ' ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλεΐδῃ, utinam esset socius qui celerrime perferret Achilli nuntium, P, 640. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, I, 622. οὐκ ἔτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, ι, 95, renuntiare, *wolte nicht nachricht zurück bringen, (would not bring back intelligence.)* ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι, ο, 210. οἴῃ ἀπαγγείλας, si soli ei nuntiasti, π, 133. et 153, ἀπαγγείλειε γέροντι. et 459, ἔλθοι ἀπαγγέλλων, οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε, σ, 7, coll. 6, ubi etymologia nominis τοῦ Ἴρου indicata; ut ἀπαγγέλλειν idem sit quod εἴρειν, dicere. ἀπαγγελεῖ νίκην, Py. 6, 18. sc. ὁ θησαυρὸς ὕμνων. ubi alii legunt ἐξαγγελεῖ.

ἀπαγκωνίζω, vide sub ΔΕ'Ω, paullo ab initio.

ἀπάγχω, f. γξω. (Χάω) præfoco, idem ac ἄγχω, quod vide. κύων νεβρὸν ἀπάγχων, τ, 230, canis, fauces elidens, et strangulans hinnulum. τὸ ἀπάγξασθαι, fauces sibi elidere laqueo, mors lenta et impura visa priscis, ut patet ex χ, 462—472. hinc et poëta siluit de matre Ulyssis, quæ suspendio se necavit ex impatientia desiderii filii sui, ο, 355—359. λ, 196—202.

ἀπάγω, f. άξω. (Ἄγω) abduco. *führe weg, (I carry away.)* οὐδ' αὐτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν, ubi eleganter præpositio εἰς deest, O, 706, quæ est Σ, 326, φῆν (ἔφην, dicebam, cogitabam) δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν, me ei ducturum esse gloriosum filium ejus Opuntem, in patriam suam. ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη, donec te a nobis abduxit Minerva, δ, 289. οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον, in peregrinam terram, ν, 211. ἀπήμονα μ' οἴκαδ' ἀπάξειν, ο, 435. τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων, interim hunc fortuna domum deduxit, π, 370, ubi fere idem est quod simplex ἤγαγε. quod magis etiam patet ex σ, 277, ἀπάγουσι βόας, adducunt, *sie überbringen, führen herzu, (they bring, conduct,)* abundante præpositione, ἄγουσι. nam ibi mos procorum, ut tunc esse solebat inter bonos, describitur, qui sponsæ ejusque cognatis afferebant multa dona. alibi notat et hoc verbum ἀποστερεῖν, ληΐζεσθαι, abripere. εἶπε δὲ ἐν μέσσοις, ἀπάγεσθαι, dixit in medio eorum, abducere eam, Py. 9, 211, ut abduceret eam sponsam, ut domum suam deduceret eam. κοῖται ἐννύχιοι ἀπάγον (ἀπῆγον) αὐτὴν, abduxerunt eam, a recto et bono, concubitus nocturni, Py. 11, 39, Schmidio sic legi jubente pro vulgato παράγον, i. e. παρῆγον.

ἄπαδις, ιος. ἡ. (Εἴδω) mens, cognitio, διάνοια. videtur esse ab ἀπειδέναι vel ἀπιδεῖν, longe scire, longe prospicere. κόρος ἀμβλύνει ταχείας ἀπάδις, pro ἀπάδιας, satietas (audiendi) hebetat celeres mentes auditorum) Py. 1, 161. videri possit, quasi ἡ πραπὶς, ἴδος, ejusdem sit originis, a προαπιδεῖν: sed id accuratioribus non probatur.

ἀπαείρω, (Ἄω) tollo ut auferam. ἀπαείρομαι in medio, tollo et aufero me: celeriter auferor, *hebe mich wovon weg, (I turn quickly away from.)* μή με ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ, Φ, 563, ne sentiat me celeriter ablatum hinc, ταχὺ φεύγοντα ὡς οἷον ἀέριον φερόμενον.

ἀπαθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήθω) qui nihil mali patitur et fert. ἀπαθὴς αὐτὸς πρὸς ἀστῶν, ipse quoque nihil mali patiens a civibus suis, Py. 4, 530.

ἀπαὶ, (Ἀπὸ) idem quod ἀπό. ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον, sagittâ a nervo missâ ictum, Λ, 663.

ἀπαίδευτος, vide sub παραπλὴξ, ad initium.

ἀπαίνυμαι, i. e. ἀφαιρέω, (Ἄω) *ich nehme ab oder weg, (I take away.)* ἐνόησεν αὐτὸν τεύχεα ἀπαινύμενον, Λ, 581, auferre volentem. τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, N, 262, ubi præsens pro præterito. κῦδος ἀπαίνυτο, i. e. ἀφῃρεῖτο, O, 595. ἔγνω τὸν ἀπαινύμενον τεύχεα, P, 85. θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον, abstulit illis reditum, *benahm iknen, (took from them,)* μ, 419. ξ, 309. ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται Ζεὺς ἀνέρος, ρ, 322, aufert.

ἀπαιόλη, ἡ. ἀπαιόλημα, τὸ, vide sub αἰόλλω, et πανάιολος, ad finem.

ἀπαίσιος, vide παραίσιος, et sub ὄρνις, paullo ab initio.

ἀπαΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) desilio. *springe herab, (leap down.)* κρημνοῦ ἀπαΐξας, Φ, 234. Vide ἀναΐσσω.

ἀπαιτίζω, f. ίσω. (Αἴ) repeto, reposco. *fordre zurück, (demand back,)* tanquam χρέος, debitum. χρήματα ἀπαιτίζοντες, bona repetentes, quæ vos injuriâ abstulistis, β, 78.

ἀπάλαιστος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) non luctando superabilis, cui adversari nemo potest. ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει, Ne. 4, 153, ubi ἐν λόγῳ pertinet ad ἕλκει, i. e. Ψυχαγωγεῖ, animos trahit captos verbis suis.

ἀπαλάλκω, (Χάω) fortiter defenso et opitulor, arceo, prohibeo. ὅς σῆς κεφαλῆς κύνας ἀπαλάλκοι, qui arcere velit canes a te, X, 348, et genitivus pendet ab ἀπὸ, quo verbum est compositum: κεφαλὴ vero totam personam notat. μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε, procosque arce procul a me, δ, 766. νόσους ἀπαλάλκοι, morbos arceat, Ol. 8, 112. Vide ἀλάλκω.

ἀπάλαμνος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) sine ope et auxilio. μὴ ἔχων τεχνάσασθαί τι, μὴ ἔχων παλαμᾶσθαί τι, ἄπειρος, *der nichts anzufangen weis, (one who knows not what to do.)* ἀνὴρ ἀπάλαμνος, E, 597, ubi contextus ostendit, esse in bono sensu de homine, qui impedimentum aliquod tollendum in sua manu et potestate non habet; *der wieder etwas nichts zu machen und zu ergreifen weiss, (a man who is at a loss how to act, or what course to pursue,)* quia id impedimentum majus est viribus humanis. in malo sensu est Ol. 2, 105, ἐνθάδε (hic, in hac vita sub sole) ἀπάλαμνοι φρένες, mentes intractabiles et indomitæ, ἀδιόρθωτοι, βίαιοι, πονηροί. et nonnunquam hoc adjectivum cum α intensivo compositum concipi potest, quando manus sunt nimiæ, et nimis late porrigunt se.

ἀπάλαμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) idem. ἔχει ἀπάλαμον βίον, habet vitam exercitam laboribus, in quibus nemo ei opitulari potest, Ol. 1, 95, vitam miseram; περὶ οὗ οὐδεὶς δύναται αὐτῷ κατὰ χεῖρα ἐπαγαγεῖν βοήθειαν: ἀμήχανον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαί τι: *hülflos, schwer, wider welches keine hülfe ist, (helpless, forlorn, for which there is no relief.)*

ἀπαλέξω et ξέω. f. ήσω. (Χάω) opem et defensionem affero contra aliquod malum, idem ac ἀλέξω, q. v. ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι, Ω, 371, ego nihil tibi faciam mali, imo et alium paratus sum arcere a te. ἀλλ' οὐδ' ὥς τινὰ ἔμελλε ἀπαλεξήσειν κακότητος, ρ, 364, ubi constructio est nova, cum accus. personæ, et genitivo rei pendentis ab ἀπό: sed ne sic quidem poterat prohibere aliquem a malo; et sensus est: etsi aliquis justus videri posset comparative cum aliis injustioribus, tamen ne eum quidem prohibiturus et defensurus et exemturus erat ab infortunio instante, et a morte omnibus destinata.

ἀπαλθέω, f. ήσω. (Δέω) prorsus expleo et sano. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους ἐνιαυτοὺς ἕλκεα (κατὰ τὰ ἕλκεα, quod attinet vulnera) ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτησι κεραυνὸς, inquit Jupiter ad Junonem et Minervam, Θ, 405, 419, vos duæ sanabimini, vel sanabitis vos. nam sanatio vulneris fit per expletionem hiatus, cæterum vides facilem mutationem τοῦ δ et θ et τ inter sese.

ἀπαλοιάω, f. ήσω. (Ἀλῶ) perfringo pulsu, *ich zerstosse, (I dash in pieces.)* ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησεν, ossa lapis prorsus confregit et comminuit, Δ, 522, sicut boves pulsu pedum suorum stramenta et aristas comminuunt.

ἁπαλὸς, ή, όν. (Ἅπτω) mollis tactu, non resistens tactui. *zart, weich, (soft.)* est ab ἀφάω, contrecto; unde ἡ ἀφὴ, contactus; unde est ἀφαλὸς, et mutata adspiratâ, ἁπαλός. ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Γ, 371, tenero sub jugulo, *an dem weichen halse, (under the soft neck.)* κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψε, N, 202. sic ταμόντα, Σ, 177. ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, laniabat, *sie zerkratzete, (she scratched, tore,)* T, 285. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκὴ, P, 49. X, 327. χ, 16. et sic vocat τὰ περὶ τὴν λαυκανίαν ἀνωτέρω που τῆς κλειδὸς ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ἃ οὐκ ἔχουσιν ὀστεώδη τραχύτητα: *die weichen orte über dem schlunde am halse vorne, (the soft part of the throat above the wind-pipe.)* ἁπαλὸν σφισιν ἦτορ ἀπηύρα, Λ, 115, teneram vitam, metaphorice; de recens natis catulis. παρειάων ἁπαλάων, de teneris genis, Σ, 123, ubi sermo de pulcris fœminis. τῶν μὲν ἁπαλοὶ πόδες, T, 92, teneri et molles pedes, quibus leniter incedit, ut non audiantur gressus pedum. i. e. quæ improviso venit. Sermo

est de Ἄτη, numine errorum noxiorum, *von schädlichen vergehungen und versehungen, (of pernicious errors and transgressions.)* ἁπαλὸν γελάσαι, molliter ridere, ξ, 465, et subintelligendum ibi μάλα ex contextu; quod dedecet virum si nimium est. χεῖρας ἀτρίπτους ἁπαλὰς, manus non tritas labore, et inde molliculas, φ, 151, *weiche zarte hände, der arbeit ungewohnet, (soft delicate hands, unused to labour.)*

ἁπαλοτρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) molliter nutritus, saginatus probe. ab ἁπαλὸς, tener. σιάλου ἁπαλοτρεφέος κνίσσῃ, adipe et nidore porci saginati, Φ, 363.

ἀπαμάω, f. ήσω. (Ἀ) demeto, colligo ab. οὔατα ῥῖνάς τε χαλκῷ ἀπαμήσαντες, φ, 301, *da sie im oren und nasen abgeschnitten, (as their noses and ears were cut off.)* ubi metaphorice, ex notione metendi et colligendi frumenta, positum verbum. et ἀπὸ l. c. est avulsum. ἐκτεμόντες, ῥᾷον ἀποκόψαντες ὡσεὶ καί τι φυτὸν ἀμώμενον.

ἀπαμβλύνω, (Βάλλω) retundo, retardo, reprimo. κόρος ἀπαμβλύνει αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας, satietas (audiendi multa et nimia) obtundit et hebetat ingrata celeres mentes, Py. 1, 160. nimia satietate tardatur auditor vel promtissimus. τὸ ἄμβλωμα est ab ἀμβλόω, i. e. φθείρω, et notat partum in utero necatum. tale βρέφος dicitur et τὸ ἀμβλωθρίδιον. alias ἀμβλόω, f. ώσω, in genere est, hebeto: et τὸ ἄμβλωμα in genere est, hebetatio, quæ et ἡ ἄμβλωσις dicitur.

ἀπαμείβομαι, (Βάω) vicem reddo. *ich erwiedere, (I return, give back.)* atque id οὐ μόνον ἔργοις, ἀλλὰ καὶ λόγοις, ut notet λαλεῖν τι πρὸς τὰ προσλαληθέντα. hinc λόγοι ἀμοιβαῖοι, apud poëtas, cum dicitur quid et regeritur quid. τὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη ὁ, Α, 84, 130, 215, 285, 560. et sic sexcenties. τὸν δ' αὖτε Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπε, Υ, 86. et 199, τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε. τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἴδωλον ἀμαυρὸν, δ, 824. τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε, Θ, 400. sic et λ, 346, 361. ν, 3. τ, 405. ω, 326. οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευον, ι, 409, ubi per πτερόεντα nimia respondendi festinatio innuitur; non exspectabant, donec ultra narraret. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων, Θ, 292. ergo in poëta semper de responsione ponitur, *ich versetze darauf mit worten, (thereto I replied with words.)*

ἀπαμείβω, vide supra, et ἀμείβω.

ἀπαμείρω, ἀπαμείρομαι, vide sub ΜΕΙΡΩ, prope finem.

ἀπαμύνω, (Μύω) sine tergiversatione accedo ad opitulandum et arcendum. defendo, arceo. idem ac ἀμύνω, q. v. ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι, ubi est tmesis: procul a nobis arcere pestem, Α, 67. αὐτὸς Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἦμαρ, Ι, 593, de Meleagro. πόλις, ᾗ ἀπαμυναίμεθα, urbs, qua defendere nos possemus, Ο, 738. ἄνδρα ἀπαμύνασθαι, virum arcere, Ω, 369. π, 72. φ, 133. interrogatus aliquis, τί ἐστι τὸ δικανικὸν τῆς ῥητορικῆς εἶδος; respondit hunc versum; non quidem accurate, apte tamen. ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, β, 59, quæ potest esse tmesis, potest et esse simplex verbum, præpositione ad nomen pertinente. ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσὶν, nam ille non poterat prohibere manibus, λ, 578.

ἀπαναίνομαι, (Αἴ) est idem quod ἀναίνομαι, *ich sage ab, (I deny.)* nego. ἀπηνήναντο (cum duplici augmento) recusabant, Η, 185. ἀπανήνασθαι (infin. pro imperat.) recusa, κ, 297. ἐπανάνατο (dorice pro ἀπανήνατο) νύμφην, recusavit sponsam, Ne. 5, 60. nam Dores et Iota subscribendum omittunt sæpe,

ἀπάνευθε et ἀπάνευθεν, (Ἀ) idem ac ἄνευ. distans, remotus, *entfernet, abgesondert, (distant, remote.)* ἀπάνευθε κιὼν i. e. discedens procul, Α, 35. et 48, ἀπάνευθε νεῶν procul a navibus. et 549, ἀπάνευθε θεῶν, sine diis reliquis. confer jam Β, 391, 812. Δ, 227. Λ, 341. Θ, 10. ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν, ubi θεῶν pertinet ad ὃν, pro ὃν δὲ θεὸν, et ἀπάνευθε est sine casu, seorsum, solum, *vor sich, (alone;)* aliter ac Α, 549, sensus fuerat. φεῦγον ἀπάνευθε, aufugi, Ι, 474. Θρήϊκες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες ἔσχατοι ἄλλων, Κ, 434, ubi designat manu regionem: hi Thraces sunt recentes advenæ, separatim positi, extremi omnium, *abgesondert, an dem einen ende, (separate, at one end.)* coll. 424, 425. Λ, 81, τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, sedebat semotus ab aliis. et 283, μάχης ἀπάνευθε, ex prœlio, a loco ubi pugnabatur. Ξ, 30, 189. Ο, 348. Ρ, 426, 403, 198, 192. Σ, 412, 523, 558. Τ, 356, 374, 378. Ψ, 77, ubi conf. βουλή. 83, 141, 194. Υ, 41. Ω, 211, 473. α, 190, in solitudine, *in der einsamkeit, (in solitude.)* β, 164, 260. ζ, 204, *abgesondert, (separated.)* 224, 236. η, 284, *eine strecke davon, (at some distance.)* ι, 36, *weit davon, (far off.)* et 189. κ, 524, *besonders, (apart,)* a part. λ, 32. ρ, 447. ψ, 86, *in einem zwischenraume, (in an interval,)* coll. 87.

ἀπάνη, pro καπάνη, vide sub λιαρός.

ἀπανθρακίζω, vide sub περιφραδῶς.

ἀπάντη, (Πάω) adverb. quaquaversum, *allenthalben, (on all sides.)* φέρων ἀνὰ ὅμιλον ἀπάντη, Η, 183, per cœtum undiquaque. et 186. ἔχεε δέσματα κύκλῳ ἀπάντη, circumfudit Vulcanus vincula ab omni parte, Θ, 278, conf. κύκλῳ.

ἀπανύω, f. ύσω. (Ἄνω) finio. ἀπήνυσαν οἴκαδε ὀπίσω, sc. τὸν πλοῦν, *haben die fahrt auch nach hause zurück vollendet, (they finished their voyage back homeward,)* η, 326, perfecerunt cursum. ubi quidam, minus Homerice, legunt ἀπήγαγον, sc. τὴν ναῦν. ex nostra lectione est pro ἐτέλεσαν. sic nos dicimus, *eine reise ablegen, (to perform a voyage.)*

ἅπαξ, (Ἀ) adverb. semel, *einmal, (once.)* est ab eodem α unitatis, cum terminatione. ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσι ἄνθρωποι, semel moriuntur, μ, 22. et 350, βούλομαι ἅπαξ ἀπολέσαι θυμὸν male potius semel amittere vitam.

ἀπάορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) sejunctus, remotus. scribitur et ἀπήορος. et ἀπαείρω, disjungo. ἐχθρῶν ἀπάοροι, Py. 8, 124, ab inimicis semoventes se, ne ab iis derideantur.

ἀπαράσσω, f. ξω. (Ῥάω) abscindo violenter, abrumpo: et connotat τὴν ῥᾳδίαν καὶ ἄπονον ἀποκοπήν. ἀπήραξεν τρυφάλειαν, abscidit gladio galeam uno ictu, Ν, 577, una cum capite. sic, κάρηνον, caput, Ξ, 497, i. e. ῥᾷον καὶ ἀπόνως ὅλον ἀπέκοψε, quod in sacris litteris vocatur, *ihm den kopf abreissen, (to take off his head,)* 2 Sam. xvi, 9. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε, prorsus uno ictu amputavit cuspidem ab hastili inimico, Π, 116, ut notetur τὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀθρόον καὶ κρατερῶς ἀποκόψαι. et 324, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε, i. e. ἀπέκοψε τοὺς μῦς (musculos brachii) εἰς ὀστέον ἄχρι, usque ad os: ut ergo sit elliptica locutio.

ἀπαρέομαι, amicum facio, placo, idem ac ἀρέω q. v. οὔτι γὰρ νεμεσητὸν, ἄνδρα, βασιλῆα ἀπαρέσασθαι, ὅτε τίς (βασιλεὺς) πρότερος χαλεπήνῃ, Τ, 183, neque est indignum, ut rex placare studeat virum, si quis rex prior molestus fuerit.

ἀπαρτί, adv. vide sub ἄρτιος, prope finem.

ἀπαρτιλογέω, vide idem ad medium.

ἀπαρχή, vide sequens ad medium.

ἀπάρχομαι, f. ξομαι. (Ἔρω) et in forma activa ἀπάρχω, initium capio. primitias decerpo. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, pro ἀπαρξάμενος, Τ, 254, pro primitiis abscindens et offerens pilos apri. nam is erat mos sacrificiorum, ut crines ex capite victimæ evulsi primum projicerentur in ignem. quia sacerdotes Ægyptii solebant esse eunuchi; hinc aliquis veterum lusit in eos, ἀπῆρχθαι αὐτούς, διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν, ὡς οἷα τινὰ ἀπαρχὴν, προδεδόσθαι τὴν τμῆσιν τῶν αἰδοίων, quia exsecti eorum testes, quasi prima ab iis particula, jam oblata sit diis, ut a victimis soleat abscissum quid præofferri deo, antequam tota victima offerretur. Ἀθήνῃ εὔχετο ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρίχας ἐμβάλλων πυρὶ, γ, 446, nam ὁ τιλμὸς καὶ ἡ καῦσις τῶν τριχῶν τῆς τοῦ ἱερείου κεφαλῆς ἦν ἀπαρχή τις ἢ καταρχὴ, καὶ πρόθυμα καὶ προβολή. sic et ξ, 422, de sue domestico religiose mactato. simul iste ritus renovabat memoriam τῆς παλαιᾶς ἐκ τριχῶν ἐνδύσεως. ἔνθα Τεῦκρος ἀπάρχει, (in forma activa) Ne. 4, 76, primitias habet, initium habet; pro quo quidem alii legunt ὑπάρχει, auctor regni conditi est; sed acutiores tamen defendunt ibi τὸ ἀπάρχειν, primitias habere et decerpere: quod et multo est aptius, nam princeps simul est sacerdos, *der oberste im opfer und der oberste im regieren, (the chief in sacrifice and the chief in rule.)*

ἅπας, ασα, αν. (Πάω) omnis, totus. notat paullo plus quam simplex πᾶς, cum α copulativo nimirum compositum: omnino omnis junctim. ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας, Λ, 98. Μ, 186. Υ, 400. αἵματι νέρθεν ἄξων ἅπας πεπάλακτο, Λ, 535. ἀργύρεος δὲ ἐστὶν ἅπας, δ, 616. ο, 116, ex argento est solidus. τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες, Η, 281. μάρτυροι, Ξ, 273. εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι, Φ, 266. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, Χ, 241, conf. τοῖον. οἷον ἅπαντες ἧσθε ἄνεῳ, ut omnes sedetis muti! β, 239. ἀθρόοι ἦλθον, conferti veniebant omnes, γ, 34. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, a Jove, et in ejus tutela, ζ, 207. δίδοσαν γάρ, ξ, 286. εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν, si ei tantundem omnes simul porrigerent, ρ, 407. μοὶ ἐπιλλίζουσιν, omnes mihi oculis innuunt, σ, 11. τὸ δὲ θαυμάζεσκον, admirabantur id omnes, τ, 229. et 331, ἐφεψιόωνται αὐτῷ, maledicunt ei omnes. φίλτατοι ἁπάντων, Ι, 582. ἄριστον, Μ, 344. κάρτιστος, Υ, 243. Θ, 17. ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ψ, 890, quantum præcellas omnibus. ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, supra omnes mortales te laudo, Θ, 487. et 566, πομποὶ, deportatores. sic et ν, 174. ἐπέλησεν, oblivisci facit omnium, somnus, υ, 85. τὸν ἔξοχα ἔτιες ἁπάντων, ω, 78, quem maximi faciebas præ omnibus. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι, nunc adest opus omnibus, Μ, 271, coll. 270. Τρῶας ἅπαντας ἀπέεργεν, omnes omnino arcebat eo loco, Ω, 237. ἐκέλευσεν εὐνηθῆναι ἅπαντας ἀνέμους, jussit quiescere omnes ventos, ε, 384. οὔπως ἐστὶν ἅπαντας ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ρ, 13, mihi possibile non est omnes homines excipere ad alendum eos, *ich kann unmöglich jedermann zu versorgen auf mich nehmen, (I cannot undertake to provide for all.)* ἐπὴν ἕλῃ κοῖτος ἅπαντας, si cubile omnes exceperit, τ, 515. ἅπασα Ἴλιος, i. e. ὅλη, Χ, 410. ἔπλησαν ἁπάσης ἠϊόνος στόμα, i. e. ὅλης, implerant totius littoris oram, Ξ, 35. τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, ο, 158, *da ich lauter freundlichkeit und gutes genossen, (as I have experienced nothing but kindness and friendship.)* πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν, ν, 72, *allerley speise und trank, (all sorts of food and drink.)* ψηφῖδες ἅπασαι, Φ, 260, calculi omnes. ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας, tunc sane deducere possemus omnes omnino naves, Ξ, 79, coll. 76, vbi illæ naves πᾶσαι deduci jubentur, quæ proxime ad mare (πρῶται) stabant; noctu deinde

et aliæ omnes, longius a mari stantes. vides ergo differentiam aliquam inter πᾶς et ἅπας. ἐρέεινον ἁπάσας, interrogabam omnes, λ, 233, coll. 228, ἑκάστην. γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶν ἁπασίων, pro ἁπασῶν, Θ, 284, et in metro est trisyllabum, etsi Ionica scriptione et enunciatione quadrisyllabum. ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, Υ, 156. κάρη ἅπαν, i. e. ὅλον, caput totum, Χ, 402, 405. δάπεδον, solum totum, i. e. conclave totum, χ, 227. χ, 309. αὐτὸν διέχευαν ἅπαντα, sc. βοῦν, *sie zerlegten den ganzen geschlachteten ochsen, (they cut in pieces the whole ox that had been slaughtered,)* Η, 316, totum bovem. et τ, 421. κρημνὸν ἅπαντα, crepidinem totam, Φ, 244. et 451, μισθὸν, mercedem integram. χῶρον, regionem totam, Ψ, 189, 421. οἶκον, β, 48. et 81, λαὸν, *alle leute, (all people.)* κῆπον, η, 129, totum hortum. δῆμον, ι, 6. εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα, ξ, 196, attice, pro ἐν ἅπαντι ἐνιαυτῷ, anno integro. ἐνιαυτὸν παρ' ἡμῖν μένοντες, ο, 454. λαὸν, totum exercitum, ω, 529. his omnibus locis est masculinum singulare. sed neutrum plurale, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα, cum hæc loca omnia pateant, Ξ, 332, i. e. ἅπασι δῆλά ἐστι τάδε. et hæc verba abiere in proverbium, de re omnium oculis exposita. ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα, ei arbitror perfecta esse omnia, β, 171, coll. 176. et 289, ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, vasis conde singula. δύναται γὰρ ἅπαντα, ξ, 445. εἵματα πέμψω, καὶ σῖτον, ἅπαντα, π, 83, sic enim distinguendum ibi, ut ἅπαντα colligat ante dictas duas res, et simul omnia alia necessaria jam non nominata, quibus fortasse opus esse possit: *mit einem worte, alles nöthige, (in a word, every necessary.)* εὖ οἶδεν ἅπαντα, υ, 75. ἅπας κίνδυνος, Ne. 8, 35, totum periculum est. ἅπαντι ἐν κράτει, Ol. 10, 97, in omni victoria. ἅπαντα χρόνον, Ol. 13, 36. ἅπαντες οὐκ, Ne. 7, 7. θνήσκομεν, Ist. 7, 59. ἅπαντας ἐν οἴκῳ, Ol. 6, 81. ὑπὲρ ἅπαντας, Ol. 10, 87. ἅπασα ἀλήθεια, Ne. 5, 31. ἅπασαν εὐδαιμονίαν, Ne. 7, 82. σπουδὴν, Py. 4, 492. ἁπάσας αὐγὰς, Ne. 4, 134, *lauter, (pure.)* ἅπαν κράτιστον τὸ φυῆ. Ol. 9, 152, omne quod a natura est, optimum est. ἔργον εὑρόντος, Ol. 13, 24, omne inventoris opus est. νῶτον, Py. 1, 55, totum dorsum. sic et Py. 4, 147. Χάρις ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα βροτοῖς, Ol. 1, 48, Gratia facit omnia suavia.

ἀπαστία, ἡ, vide sequens.

ἄπαστος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) qui nihil gustavit, jejunus, ἄγευστος. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος, Τ, 347, ubi prius explicatur per posterius. κεῖτο ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, δ, 788. δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, ζ, 250, diu enim nihil cibi gustaverat, *er hatte lange nichts von speise genossen, (it was long since he had tasted food.)* hinc est ἡ ἀπαστία, i. e. νηστεία. ἡ ἀπαστία, jejunatio, ἀγευστία. Aristoph. Nub. 621, ἡμῶν ἀγόντων ἀπαστίαν, nobis agentibus jejunationem.

ἀπατάω, f. τήσω. (Βάω) decipio, in fraudem vel dolum induco, a recta via abduco. *ich betriege, überliste, verführe, (I deceive, overreach, mislead:)* τοῦ πάτου ἤτοι τῆς τρίβου παρατρέπω τὸν ὁδεύοντα, ἀπάγω τῆς ὀρθῆς, κακύνω τὸν πάτον. notat et in genere, βλάπτω, in damnum et errorem induco: unde aliis deducitur ab ἀτάω, ita ut ἀπὸ intendat significatum, sicut fit in ἀπομηνίω, valde irascor. καί με ἀπάτησε, pro ἠπάτησε, Ι, 344, me fraudavit, læsit. coll. 371, 375. decepit me. καί με ἀπάτησας, Ο, 33, me decepisti, *hast mich verleitet, (hast deceived me.)* καὶ τὸν Ἥρη δολοφροσύναις ἀπάτησεν, Τ, 97, etiam eum astutia sua decepit et in incommodum induxit. ἅ με εἰρωτᾷς, οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω, δ, 348, ubi παρὲξ παρακλιδὸν, præter viam rectam declinando, etymologiam ipsam verbi indicat. quæ me interrogas, non dixerim aliena per ambages pravas, nec in errorem deduxerim te. sic eadem verba sunt ρ, 139. *begehre dich nicht hinters licht zu führen, (have no wish to deceive thee.)*

ἀπάτερθε, (Τρέω) adverb. seorsum, sine, absque. idem ac ἄτερ, et ἄτερθε, q. v. Ε, 445. Β, 587. Σ, 217. Ol. 7, 137, separatim, χωρὶς καὶ ἰδίᾳ ἕκαστος.

'Απάτη, ης. ἡ. (Βάω) fraus, deceptio. deductio a recta semita. ab α privativo, et ὁ πάτος. sunt quidem, qui ab ἡ ἄτη et præp. ἀπὸ deductam vocem malint: sed magis quæsita hæc videtur etymologia. est aberratio ἀπὸ τοῦ ὀρθοῦ πάτου, vel si quis se vel alium ἀπάγει τοῦ πάτου, ut opponatur τῇ ὁδηγίᾳ. est ἡ τοῦ ὀρθοῦ ἔκνευσις εἰς τὸ πλάγιον καὶ δόλιον. sic ab ἰδεῖν fit τὸ ἀπιδεῖν, respicere. τῆσδε ἀπάτης κοτέων, Δ, 168, iratus huic tali fraudi, *feind dieser übertretung und unrichtigen wandels, (angry at this fraud and improper conduct.)* νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην ἐβουλεύσατο Ζεὺς, Ι, 21, nunc malam abductionem a via instituta mihi struxit. sic et Β, 114, *eine böse abführung, (a wicked leading astray.)* ἵνα ἀπολήξῃς ἀπατάων, pro ἀπατῶν, Ο, 31, ut desistas a fallaciis. οὐκ ἄρα ἔμελλες λήξειν ἀπατάων, ν, 294, inquit Minerva ad Ulyssem, mentientem prudenter. igitur non semper vox in pessimo sensu ponitur; sed notat dolum quemvis. conf. σχέτλιος ad l. c. cæterum ἀγαθὴ ἀπάτη est ἡ ἐν καιρῷ, καὶ οὐκ ἐπιβλαβὴς, si nemini nocet, nobis vero prodest. unde Herodotus ait: ἔνθα χρή τι ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω. οὐκ ἀπάταις θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν, Py. 2, 136, non dolis in animo suo oblectatur.

ἀπατήλιος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) fallax. ab ἡ ἀπάτη, sicut ab ἡ νόσος fit νοσήλιος. ἀπατήλια βάζει, loquitur fallacia, ξ, 127, 157. et 288, ἀπατήλια εἰδὼς, *der sich auf betrug verstunde, (skilled in deceits.)* Vide sub ἀνεμώλιος, prope initium.

ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, (Βάω) in fraudem et errorem abducens, *verführerisch, betrieglich, (misleading, deceitful.)* οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν οὐδ' ἀτελεύτητον ἔπος, Α, 526, inquit Jupiter. nam tria sunt, propter quæ quis promissa minus servat: ἐξ ἀπάτης, μεταμελείας, ἀδυναμίας: nullum horum in Jovem cadit: ergo servat quæ promisit, et est φιλαλήθης.

ἀπατιμάω, f. ήσω. (Τῶ) idem ac ἀτιμάω, q. v., præpositione abundante eleganter. τὸν Πηλείωνα ἀπητίμησε, Ν, 113. sic Sophocles habet ἀπελωβήθη.

ἀπαυράω, et ἐω, f. ρήσω. (Ἄω) aufero, *nehme weg, (take away.)* est æolice factum verbum ab ἀφαιρέω, mutato Iota in υ, et abjecto spiritu aspero. regit accusativum duplicem: sed et genitivum personæ cum accusativo rei; genitivo pendente a præpositione ἀπό. τὴν βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων, hanc vi ab invito abstulerunt, abduxerunt, Α, 430. ἄμφω (est accusativus dualis) θυμὸν ἀπηύρα, Ζ, 17, utrisque animam abstulit, ἀφείλετο ψυχὴν, i. e. ἀνεῖλεν αὐτούς. αὐτὸν μέγα κῦδος ἀπηύρας, Θ. 237, i. e. ἀφείλου. ἣν τότε ἀπηύρων, quam tunc eripui, sc. ei, Ι, 131. 273, ἀπηύρα. αὐτὸν ἀπηύρα θυμὸν τρισκαιδέκατον, illum tertium decimum interfecit, Κ, 495. ἁπαλὸν δέ σφι ἦτορ ἀπηύρα, eripit illis teneram vitam, sc. cervis recens natis, Λ, 115, nisi aptius in duali velis apocopatum illud σφ' legere σφὶ, cum, si cervi plures quam duos pariunt, dualis sæpe pro plurali ponatur. et 334, τοὺς κλυτὰ τεύχεα ἀπηύρα, hos armis exuit. Τεῦκρον εὖχος ἀπηύρα, eum gloria privavit, Ο, 462. αὐτὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα, Π, 828. τεύχεα Πάτροκλον, Ρ, 125. et 236, πολέσιν (πολλοῖς, ut ergo et dativum personæ recipiat verbum) θυμὸν ἀπηύρα. Ἀχιλλῆος γέρας ἀπηύρων, abstuli, ἀπὸ Ἀχιλλέως Τ, 89. τὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα, Υ, 290. σχεδὸν ἄορι, cominus ense, Φ, 179. et 201, ἦτορ τὸν, vitam ei. ἵππους ἀπηύρα Αἰνείαν, Ψ, 291. et 560, δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων. et 800, τεύχεα, ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα. et 808, φάσγανον τόν. αὐτὸν ἦτορ, Ω, 50. πόντος δέ οἱ (αὐτῷ, ubi iterum cum dativo personæ) οὔτινα ἀπηύρα, γ, 192, mare ei nullum abstulit socium. ἥ σε βίῃ ἀέκοντος (ubi persona et in genit. et in accus. additur) ἀπηύρατο (pro ἀπηυρήσατο) νῆα; δ, 646, an tibi vi invito abstulit navem, ἀφείλετο. ἐμὲ θυμὸν, λ, 202, inquit mater Ulyssis. νόστον δέ οἱ οὔποτε ἀπηύρων πάγχυ, inquit Neptunus de Ulysse, ν, 132, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα, σ, 272, ἀπούρας, quæritur, an sit ionice particip. aor. 1. pro ἀπαυρήσας: an ab ἀφορίζω, f. ίσω, separo, sit pro ἀφορίσας, ionice et per syncopen? prius est sine dubio verius. nam etsi ὁ οὖρος ionice est pro ὁ ὅρος, finis, terminus; unde verbum ἀπουρίζω esse potest pro ἀφορίζω, unde id participium a. 1. per syncopen fit; etsi etiam imperativus a. 1. ἄπουρον in usu est pro ἀπούρισον, pro ἀφόρισον: ipse tamen significatus hujus ἀπούρας, propius ad ἀπαυράω, privo, accedit; et collationes cum ἀπηύρα, et ἀπηύρων, sententiam nostram confirmant. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας, i. e. ἀφελόμενος, Α, 356, 507. Β, 240. ἔβης ἀπούρας Ἀχιλῆος κούρην, Ι, 107. τεύχεα ἀπούρας, Λ, 432. γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, mulieres privans libertate, Π, 831, coll. 828. sic et Υ, 193. Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, ei vitam eripiens, Φ, 296. λάθον δὲ, (latui) ἑ θυμὸν ἀπούρας, ν, 270, quod ei vitam eripuerim. ἐλεύθερον ἦμαρ, Ζ, 455, i. e. ἀφελόμενος. ἀγροὺς, οὓς, ἀπούρας ἡμετέρων τοκέων, νέμεαι, Py. 2, 265, s. i. e. ἀφελόμενος τῶν τοκέων.

ἀπαρέω, ἄπαυρω, vide sub ἐπαύρομαι, ad finem.

ἀπαφάω, aor. 2. ἤπαφον, (Βάω) est æolice pro ἀπατάω, decipio, *ich äffe, betriege, (I dupe, deceive.)* quidam volunt, inesse huic verbo τὴν ἀφὴν, ut sit proprie, δι' ἀφῆς ἀπατᾷν, tactu et sensu decipere, *machen, dass jemand was falsches empfindet, (to cause a person's senses to deceive him;)* vel tacta manu abducere in errorem. Sed ingeniose id magis quam vere. μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο (aor. 2. opt. med.) ἐσσεσιν, ψ, 216, i. e. ἀπατήσῃ. ab hoc verbo deduci potest ἡ Παφία illa μυθικὴ, pro ἀπαφία, quæ homines ludificatur sensu et tactu, Venus, Ἀφροδίτη Παφία, ἀπαφῶσα ἢ ἀπαφίσκουσα τῷ ἔρωτι. nam est et verbum ἀπαφίσκω. etiam ἀπάφω.

ἀπαφίσκω, (Βάω) idem quod ἀπαφάω. οὔτι σὲ Περσεφόνεια ἀπαφίσκει, non decipit te, non deludit te, λ, 216.

ἀπάφω, vide ἀπαφάω.

ἀπεβήσετο, vide sub ἀποβαίνω, ad initium.

ἄπεδος, ὁ ἡ. vide sub πέδον.

ἀπέδρυφθεν, pro ἀπεδρύφθησαν, vide sub ἀποδρύπτω.

ἀπεέργω, vide ἀποέργω.

ἀπειθέω, ἀπειθὴς, vide sub ἀπιθέω, ad finem.

ἀπειλέω, f. ήσω. (Ἕλω) minor, facturum me grandia spondeo contra aliquem. it. voveo. it. glorior. καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, Α, 161, et minaris etiam, quod ipse mihi honoris præmium ablaturus sis. et 181, ἀπειλήσω δέ σοι ὧδε, denunciabo autem tibi sic. et 388, ἠπείλησεν μῦθον, minax verbum edidit. ἀπείλησαν (sine augm. ionice) γάρ οἱ ἄλλοι, Β, 665, minati enim ei fuerant alii. nam mos erat priscus in Græcia, μὴ φόνον φόνῳ λύειν, cædem cæde non luere, φυγαδεύειν δὲ τὸν ἅπαντα χρόνον, in exilium expellere homicidam in perpetuum. ergo hi suis minis et increpationi-

bus eum fugere coëgerant. ἀπειλήσας δὲ προσηύδα, Η, 225, minaciter allocutus est. ὥς ποτε ἀπειλήσει, sic aliquando gloriabitur, Θ, 150, καυχήσεται. et 415, ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, sic interminatus est Jupiter. αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἅμα ἠοῖ νῆας ἅλαδε ἕλκειν, ipse minaciter affirmavit se cum prima luce naves deducturum suas, Ι, 678. εἵως μὲν ἀπείλει, Ν, 143, hactenus minabatur confidenter. et 220, ἀπειλαὶ, ἃς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες 'Αχαιῶν. ἠπείλει κἀκεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, Ο, 179, et 212, ἀπειλήσω τόγε θυμῷ, minabor hoc serio. ἀπειλῶν, ἃς ἠπειλεῖτε Τρώεσσιν, Π, 201. Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει, minabundus processit adversus hostem, Υ, 161. ὣς φάτο ἀπειλήσας, Φ, 161, minitans. et 452, ἀπειλήσας δ' ἀπόπεμπε, dimisit nos minis. et 453, σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε, minabatur. ὣς φάτο, Ψ, 184. et 863, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι, neque vovit, regi Apollini se facturum esse sacrum. et 872, αὐτίκα δ' ἠπείλησεν 'Απόλλωνι, i. e. εὔξατο. hinc ἡ ἀπειλὴ est et, ἡ μετά τινος ἀρᾶς ἐκφόβησις, territio cum imprecatione, territio cum precibus et votis. ἣ μὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους, Θ, 383, ἐκαυχήσω, gloriabaris, pollicitus es, tripudiatores esse optimos. αὐτοὶ καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην στήσειν πόλεμον, λ, 312, etiam diis minabantur se moturos bellum: quod est per syncopen pro ἠπειλησάτην. alii scribunt h. l. ἀπειλείτην, pro ἠπειλείτην, ut sit dualis imperfecti. cæterum est, grandia verba loqui, *gross-sprechen, (to talk big.)* μάλα δ' ἧμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει, valde invehens in nos loquitur, υ, 272. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει, increpans et minabundus clamabat, φ, 368. confirmat usus hujus verbi indicatam etymologiam: ubique enim est, conatus devolvendi aliquid a se aut in alium.

'Απειλή, ῆς. ἡ. (Ἕλω) minatio, σφοδρότης λόγου, denuntiatio mali faciendi: it. gloriatio, καύχημα: etiam nonnunquam, εὐχὴ, votum. est ab ἀπὸ et εἰλέω, volvo: ἀποστρέφεται γὰρ ὁ καυχώμενος, ἢ καὶ ὁ λόγοις τοῖς πρὸς ὀργὴν ἀπειλούμενους, τοὺς ὑπερηφανευομένους ἢ τοὺς κακούργους, ἢ ὁ εὐχόμενος τὸ κακόν. vi compositionis ergo est, devolutio, *eine abwalzung, (a rolling off:)* quæ fieri potest gloriose de nobis narrando, ne alii deterius de nobis sentiant ignari; etiam minando, ne putent se impune læsuros nos; denique votis, ne dii irasci pergant. qui ab ἡ πέλλα, ligneum vas ad liquida, et ab α intensivo, deductam vocem dicunt, quia antiquissimi ex ejusmodi ligneis ποτηρίοις libare et vota concipere sint soliti; et quia εὐχὴ etiam gloriationem et diram imprecationem notet: ingeniose hi circa hanc vocem ludunt. δείδω, μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοὶ, Ι, 244, metuo, ne ei minas suas contra nos succedere feliciter jubeant dii, quibus minatur se pestem a nobis illatam, relaturum esse nobis et a se propulsurum. ποῦ τοι (quod non est pro σοὶ, sed est particula mirantis et rogantis) ἀπειλαὶ οἴχονται ἃς Τρωσὶν ἀπείλεον υἷες 'Αχαιῶν, Ν, 219, quo tandem abeunt minæ illæ, quibus minabantur Trojanis Græci? ἀπειλάων (ἀπειλῶν) ἀκόρητοι, Ξ, 479, insatiabiles minarum et jactantiarum. Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν (i. e. in castris nostris) ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν, Π, 200, ne quis mihi obliviscatur minas, quibus minabamini Trojanis, et magna illa promissa de fortiter gerenda re. ποῦ τοι ἀπειλαὶ, τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, Υ, 83, ubi tandem sunt illæ minæ et promissa de ingentibus factis, quæ pollicebaris principibus Trojanorum in vino? οὐδ' 'Ενοσίχθων (Neptunus) λήθετο ἀπειλάων, ν, 126, non oblitus erat minas suas.

ἀπειλητὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἕλω) minator, magna glorians se patraturum. ὤ μοι, ἀπειλητῆρες, 'Αχαιΐδες, οὐκ ἔτ' 'Αχαιοὶ, Η, 96, i. e. οἱ μόνον καυχώμενοι, καὶ εἰς κενὸν αὐχοῦντες, sicut fœminæ. nam γυναικῶν μὲν, τὸ λαλεῖν, ἀνδρῶν δὲ τὸ πράττειν, οἱ ἐκφοβοῦντες λόγοις μόνον.

ἄπειμι, (Ἔω) absum. δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἐστὶν ἀλοιφὴ, pro ἄπεστιν, diu a corpore abest unctio, ζ, 220. et 40, πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοὶ εἰσὶ πόληος, pro ἄπεισι. ὁπότε πάτρης ἧς ἀπέησιν ἀνὴρ, quando quis abfuerit a patria sua, τ, 169, pro ἀπῇ. αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος, Χ, 454, utinam hoc procul absit ab aure mea. conf. οὖας, et αἴ. ὅτε τόσσον ἀπῆν, cum tantum abesset, ε, 400. ι, 473. ἀπῆμεν, μ, 181. sic ι, 491. ὅτε δὴ ἀπέην, Κ, 351, abesset. οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην, nullus fluvialis deus absens erat, Υ, 7. ὅτε δὴ ἄπεσαν δουρηνεκὲς, cum abessent hastæ jactum, *einen spiesswurf weit, (a spear's throw distant,)* Κ, 357, i. e. διΐσταντο, sc. Dolon et hostes: pro ἀπῆσαν. ἐπεί σοι ἐγὼν μὲν ἀπέσσομαι, ο, 514, ego tibi longe ero, i. e. tibi opem ferre non potero. οὐ δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι, non abero procul a vobis, i. e. juvabo vos, π, 171. οὐ δηρόν γε φίλης ἄπο πατρίδος αἴης ἔσσεται, non diu a patria sua aberit, α, 203, 204. σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, β, 285, tibi iter non diu aberit, non longe erit; i. e. celeriter eam viam et profectionem conficies, sic θ, 150. οὐ μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο, υ, 155, non aberunt a domo, *werden nicht wegbleiben, (will not be absent.)* οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπεσσεῖται, non diu aberit, τ, 302. nam præsupponitur jam a nobis, simplices formas hujus verbi esse ab imperitiore cognitas. ὃν οὐκ ἔτι φημὶ δηρὸν ἀπέσσεσθαι, quem jam non arbitror diu abfuturum, σ, 145. μέλλον ἀπέσσεσθαι, abfuturi erant, Ρ, 278. ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα, absentem a me. Α, 541, pro ἀπεόντα, et νόσφιν pertinet ad ἐμοῦ, separatum a me. ut ergo ἀπὸ abundet fere. ἤδη δὴν ἀπεὼν, ν, 189. ξ, 330. τ, 299. ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν, Ζ, 362, me absentem desiderant. λαῶν ἀπεόντων, absente exercitu, Θ, 522. ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντος, σ, 267. τῶν οὐκ ἄπεστι, sc. ὁ 'Αριστοκλείδης, Ne. 3, 132, a quibus non abest. ἀπεόντος ἠελίοιο, Ol. 7, 106. ἀπεόντων ἤρατο, Py. 3, 34, amavit absentia.

ἄπειμι, (Ἔω) abeo. ἐγὼ μὲν ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, ρ, 593. et 478, ἄπιθι ἄλλη, abi alio. ἂψ ἀπιὼν, retro abiens, Κ, 289. Γλαύκου ἀπιόντος, ob eum abeuntem, Μ, 392. τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος, Ν, 516, in hunc lento gradu recedentem. et 615, ἀπιόντος ἵει ὀϊστὸν, misit sagittam in discedentem. sic et ἀκόντισε, in abeuntem jaculatus est, Ξ, 461, quibus genitivis deest præpositio κατὰ, contra. ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι, pro ἀπιόντι, ι, 38, ex Troja profecto. ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ, Ν, 567, abeuntem persecutus percussit hasta. sic, χερμαδίῳ, Ξ, 409, 412, βεβλήκει. ὣς ἄρ' ἔφαν ἀπιόντες, ι, 413, nam iis ulterius mentem suam exponere non poterat ebrius. ἀπὸ Τρώων ἤϊε, Δ, 555, s. pro ἀπήϊε.

ἀπείρατος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) cujus termini non sunt definiendi. βατίᾳ ἐν ἀπειράτῳ, in rubo immensa, Ol. 6, 90, i. e. ἐν δρυμῷ μεγάλῳ.

ἀπειρέσιος et ἀπερείσιος, ία. ιον. (Πέρα) idem quod ἀπείριτος, γαῖαν ἀπειρεσίην, Υ, 58. ὀϊζὺν, λ, 620. ἄνθρωποι πολλοὶ ἀπειρέσιοι, τ, 174. αἶγες ἀπειρέσιαι, ι, 118, innumeræ. ἀπερείσια ἄποινα, ingentia redemtionis pretia, quæ jam determinari a me non possunt, quanta præcise, *ungemein viel lösegeld, (a very great ransom,)* Α, 13. Ζ, 49, 427. Ι, 120. Κ, 380. Λ, 134. Ω, 276, 502, coll. 555, ubi πολλὰ est idem. 579. Τ, 138. ἕδνα, Π, 178. τ, 529.

ἀπείρητος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) qui non experitur, qui non tentat et conatur. οὐκ ἀπείρητος, non ut talis qui nihil conatur et tentat, Μ, 304. ἀπείρητος πόνος, labor non conans, non tentans an et quid efficere queat, Ρ, 41, ubi, 42, ἀλκῆς καὶ φόβου, adduntur illa duo, quæ labor bellicus tentat et intendit, robur suum et fugam hostis. οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδὼς, β, 170, vaticinabor, non ut talis qui per experientiam nihil didicit, sed ut probe gnarus. ego jam sæpe conatus sum prodigia interpretari, et ex eventu didici veritatem talium interpretationum. ἀπείρατον καλῶν, imperitum honestorum, Ol. 11, 18. ἀλλοδαπῶν οὐκ ἀπείρατοι (α in medio est Doricum) δόμοι, Ne. 1, 33, hospitum peregrinorum non imperitæ aut intentatæ ædes sunt, *sein hauss kennet fremde gar wohl, (his house is accustomed to strangers.)* κουφότεραι ἀπειράτων φρένες, animus inexpertorum leviores et inconstantiores sunt, Ol. 8, 80. τῶν ἀπειράτων ἄγνωστοι σιωπαὶ, Ist. 4, 50, eorum qui nihil conantur, de iis siletur, nihilque notitiæ aliorum mandatur.

ἀπείριτος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) interminatus, infinitus, idem quod ἀπείρων. πόντος ἀπείριτος, *das gränzenlos meer, (the boundless sea,)* κ, 195.

ἀπειροκαλία, ἡ. vide sub καλὸς, prope initium.

ἀπειρομάχης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) inexpertus belli, non peritus rerum bellicarum et certaminum. Ne. 4, 49.

ἄπειρον, τὸ, vide sub ἄσπετος, ad medium.

ἄπειρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) qui periculum non fecit, imperitus, ignarus. ἀπείροις, Ist. 8, 106. et 153, ἥβην ἄπειρον καλῶν, juventutem pulcra facinora non tentantem facere. Vide sequens, et ἤπειρος.

ἀπείρων, ονος. ὁ ἡ. (Πέρα) interminatus, infinitus: cujus terminus saltem definiri certo nequit. ponitur de spatio et de numero. ἐπὶ ἀπείρονα γαῖαν, super terram non determinandam quam lata sit, Η, 446. Ω, 342. α, 98. ε, 46. ο, 78, ubi additur πολλὴν, quod notat multitudinem locorum peragratorum in terra non finienda terminis. ρ, 386, 418. τ, 107. poëta ponit hoc epitheton ex sensu vulgi: at re vera etiam est ἀπείρων, utpote rotunda. 'Ελλήσποντος ἀπείρων, ingens Hellespontus, cujus terminos oculus non providet, Ω, 545. et 776, δῆμος, innumerus populus. ὕπνον ἀπείρονα, η, 286, qui ultra solitum tempus se extendit. δεσμοὶ ἀπείρονες, innumera vincula, Θ, 340. ἀπείρονα τὴν δόξαν, Py. 2, 117, immensam gloriam. idem dicitur et ὁ ἡ ἄπειρος.

ἀπεκλήθω, (Λήθω) prorsus oblivisci facio. et in medio, prorsus obliviscor. ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβους, et obliviscimini stuporis et admirationis, ω, 393, pro ἀπεκλάθεσθε, imperat. a. 2. m.

ἀπέλαστος, vide ἄπλετος.

ἀπέλεθρος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) cujus magnitudo certa mensura determinari nequit, *sehr gross, sehr weit, (very large, very extensive.)* ab α privativo, et τὸ πέλεθρον, jugerum; si quid est tantum, ut ad certa jugera definiri nequeat; vel ab α intensivo, pro πολυπέλεθρος, quod multa et jam non determinanda spatia expleat. ἶνα ἀπέλεθρον ἔχοντες, robur immensum habentes, Ε, 245, ut sit epitheton metaphoricum quasi ἀπὸ ἀπείρονος γῆς. ἐπέρεισε δὲ ἶνα ἀπέλεθρον, *er stämmete eine unsagliche kraft dran, (he applied immense strength to it;)* Η, 269. ι, 538, ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, Λ, 354, ubi est epitheton celeritatis ad ὦκα, *ganz ungemein schnell, (with extreme swiftness:)* ut ergo etiam motus celeritas immensurabilis notatur. nisi mavis de spatio et hoc loco, recurrit celeriter valde longe; quod tamen vix videtur.

ἀπελεύθερος, ὁ. vide sub ἐλεύθερος.

ἄπελος, τὸ, vide sub ἕλκος, ad initium. et πέλας, ad finem.

ἀπεμέω, f. έσω. ("Εω) evomo. αἷμα ἀπέμεσεν, pro ἀπήμεσεν, Ξ, 437, sanguinem evomuit.

ἀπεμόργνυ, vide sub ἀπομόργνυμι.

ἀπεμόρξατο, vide sub ἀπομόργομαι.

ἀπεναρίζω, f. ίξω. ("Αω) spolia exuo occisis hostibus. ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, pro ἀπενάριζον, M, 195, dum ii hos occisos spoliabant armis. sic et O, 343.

ἀπενείκω, (Χάω) defero, deporto. καί μιν ἔπειτα Κόωνδε ἀπένεικας, et eum deinde versus Coon insulam deportasti, Ξ, 255, ubi sermo est de navigante, qui ventis aufertur ad aliam regionem quam quam petebat cursu. sic et O, 28. τεύχεα δέ σφι ἀπένεικαν θεράποντες, arma ipsis asportarunt ministri, *haben sie weggetragen nach hause, (carried them home,)* π, 360. ἐπεί σφιν ἀπένεικε γλῶτταν ὑπερποντίαν, Py. 5, 78, postquam ad eos attulit linguam transmarinam.

ἀπενιαυτίζω, vide sub ἐνιαυτὸς, ad finem.

ἀπεπλάγχθη, vide sub ἀποπλάζω, ad medium.

ἄπεπλος, ου, ὁ ἡ. (Πέτω) sine indusio, *ohne hemde, (without shift.)* Ne. 1, 74, ubi sermo est de Alcmena, noctu e lecto prosiliente, cum audiret ex clamore suarum ancillarum, esse angues ingentes ad cunas Herculis. antiquissimi enim nudi cubare solebant: et nudum corpus non erat res pudenda nimis, eo tempore.

ἀπέπλω, vide ἀποπλώω.

ἀπεπυδάρισα, vide sub ποῦς, ad finem.

ἀπέπω, aor. 2. ἀπεῖπον. ("Επω) abnuo, nego, *ich sage ab, entsage, (I deny, renounce.)* deinde et, plene enuntio aut renuntio, *ich bestelle völlig das mir befohlne an den andern mündlich, (I deliver fully the message with which I was charged to another verbally.)* ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, A, 515, aut promitte et annue, aut nega claris verbis, *versprich es mir, oder schlage mir es kurz und gut ab, (promise it to me, or refuse it at once.)* θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, inquit Helena irata ad Venerem, Γ, 406, i. e. ἀπόφαθι, valedic viis deorum, et nunquam i in cœlum: sic Callimachus Hymno in Dianam 174, de ea dicit: ἀπὸ δ' εἶπαο τέθμια Ταύρων, respuisti sacra Taurica. ἀγγελίην ἀπέειπε, H, 416, renuntiavit legationem, i. e. narravit, quæ per legationem suam effecerit, *sagte ihnen bescheid, (brought back word,)* retulit nuntium. χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, I, 309, oportet sane hunc sermonem aperte efferre et pronuntiare, *ich muss mit der sprache reine heraus gehen, (I must plainly declare.)* et 431, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπε, valde animose et constanter id eloquebatur, *hatte dreist und tapfer vom munde heraus geredet, (had spoken firmly and boldly.)* et 502, ὅς δέ κε στερεῶς ἀποείπῃ, qui firmiter et obstinate negaverit, *der es hart und steif absaget, (who obstinately denies.)* et 671, ἤ ῥα θέλει, ἢ ἀπέειπε, num vult, an recusat? μῆνιν ἀποειπὼν 'Αγαμέμνονι, T, 35, iram renuntians et palam remittens regi, *wenn du dem zorne wieder ihn entsaget hast, (if thou hast renounced thine anger against him.)* et 75, μῆνιν ἀπειπόντος Πηλείωνος, cum renuntiasset iræ suæ Achilles. hæc phrasis ergo h. l. notat εἰρηνεῦσαι πρός τινα: et dativus 'Αγαμέμνονι est dativus commodi. ὅς ἀληθείην ἀποείποι, qui veritatem renuntiaret et ediceret, Ψ, 361. μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, pro ἀπειπεῖν, α, 91, procis interdicere domo sua, κωλύσαι καὶ λόγοις ἀποτρέψασθαι: edicere illis liquido, ne diutius versentur in domo. et 373, ἵνα ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, qui locus illustrat priorem: ut vobis sermonem, quem in *mente* habeo, audenter et fortiter *verbis* exponam. ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε, π, 340, postquam omne, quod mandatum ei erat, exposuit verbis, *nachdem er seine aufhabende sache völlig bestellet mit worten, (after he had fully explained his errand.)*

ἀπέραντος et ἀπείραντος, (Πέρα) infinitus, immensus. ἀπειράντου ἀλκῆς, Py. 9, 61, roboris immensi. ἀπέραντον πεδίον, infinitus campus, Ne. 8, 64.

ἀπερίοπτος, ὁ ἡ. vide sub περιόπτομαι.

ἀπέριττος, ὁ ἡ. vide sub περισσός.

ἀπερύκω, f. ξω. ('Ρύω) impedio, retineo, arceo. οὐ γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει αὐτὰς, αἶγας ἀγρίας, ι, 119, non enim obambulatio hominum impedit eas capras sylvestres. ἀπερύξει ἄλλους πάντας, prohibebit omnes alios, ne te violent, Ω, 156, *wird sie abhalten, (will prevent them.)* sic et 185. ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀπέρυκε (pro ἀπήρυκε) αὐτοὺς, sed ille prohibebat eos, ξ, 283, ne interficerent me. ἀπερύκοι βελέων ἐρωὴν, arceret impetum jaculorum, ne eum attingerent, Δ, 542. P, 562. κύνας ἀπερύκων, canes prohibens a te, ne te admordeant, σ, 104, coll. 102: et id σκῶμμα redditum Iro pro sua γρηῒ καμινοῖ, 27.

ἀπερύω, ('Ρύω) detraho. ῥινὸν ἀπερύσαι ὀστέου, corium detrahere ab osse, i. e. a corpore, ξ, 134.

ἀπέρχομαι, ("Ερα) abeo, discedo. οἴκου ἀπερχομένη, β, 136, e domo discedens. ἔνθεν ἀπῆλθεν, unde discesserat, P, 703. αὐτῷ ἀπὸ πραπίδων ἦλθε ἵμερος, pro ἀπῆλθε, Ω, 514, ei a pectore abiit desiderium. ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης, Ω, 766, a mea discessi patria; quod est præter. perf. medii. sic τ, 223, ἀπελήλυθε πάτρης. et ω, 309.

ἀπερωεὺς, έως. ὁ. ('Ρέω) qui recedere et retro fluere facit impetum. αἰὲν ἀτιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς, Θ, 361, inquit Minerva de Jove, i. e. ars humana de fatorum imperio: κωλυτὴς τῶν ἐμῶν προθυμιῶν, καὶ οἷον ἀναποδιστὴς, qui facit ut meum robur resiliat re infecta.

ἀπερωέω, f. ήσω. ('Ρέω) cedo celeriter ab aliquo. τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, *würdest bald gar übel vom gefechte davon gekommen seyn, (then speedily at your peril you would recede from battle;)* Π, 723.

ἀπεσκολυμμένος, ὁ. vide sub δεψέω.

ἀπεσκολύφθαι, vide ibidem.

ἀπέσσυτο, vide ἀποσεύω.

ἀπέστιχον, vide sub ἀποστείχω.

ἀπεσχαρόομαι, vide sub 'Εσχάρα, paullo sub initio.

ἀπετίννυτο, vide sub ἀποτιννύω.

ἀπευθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πείθω) qui nihil audivit et resciit de ea re, ὁ μηδέν τι μαθών. it. passive, de quo nihil auditum est, ὁ μὴ ἀκουσθείς. ὡς ἦλθον ἀπευθὴς, sic veni ego ut talis qui nihil audivit et scit, γ, 184. sed 88, κείνου δὲ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, at illius mortem ignotam fecit Jupiter, περὶ οὗ οὐδεὶς οἶδε πευθόμενος. priore loco est, οὐδὲν ἐπυθόμην. ὁ πευθὴν, ῆνος, est active, explorator, στελλόμενος ἐπὶ τῷ τὰ τῶν πολεμίων πεύθεσθαι, *ein spion, (a spy.)*

ἀπεχθαίρω, (Χάω) odi, idem ac ἐχθαίρω. μή τώς σε ἀπεχθήρω (aor. 1. conj. a.) ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, Γ, 415, ne te tanto odio prosequar, quanto nunc amore te sum complexa, inquit Venus ad Helenam: et oppositio verborum apparet. ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ qui facit ut somno et cibo abstineam si recordor ejus, δ, 105, et loquitur ibi Menelaus mitis et gratus, de Ulysse: μισητὸν ποιεῖ. ut ergo hoc verbum non solum μισεῖν significet. possis tamen elegantius somnum et cibum personificatos intelligere, ut sensus sit: facit is, si ejus recordor, ut somnus et cibus odio mei capiatur, *dass schlaf und essen mich hassen, und sich meiner enthalten, (that sleep and food hate and avoid me.)* et ex hoc verbo jam veram etymologiæ rationem perspicis: nam, quem odimus, ab eo abstinemus nos libenter, ἐχόμεθα ἀπ' αὐτοῦ.

ἀπεχθάνομαι, (Χάω) sum odio, odio habeor. ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον, et magis odiosis sis nobis, β, 202.

ἀπέχθομαι, (Χάω) idem. ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454, æque enim iis omnibus invisus erat sicut mors atra, Paris Trojanis. sic, ὅταν σοὶ ἀπέχθωνται πόλεις αὗται πέρι κῆρι, quando tibi invisæ factæ sint hæ urbes nimium quantum in animo, Δ, 53. ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι, postquam oderunt eum omnes dii, Z, 140, 200, quæ loquendi forma ἄκραν τοῦ ἥρωος δυσπραγίαν ἐμφαίνει. nam imperio excidit, i. e. Jove et Junone; in prœliis occiderant nati ejus, i. e. a Marte; filia adolescens moriebatur, i. e. Diana percussit eam, etc. εἰ δέ σοι 'Ατρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον, αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, si vero tibi ille invisus est ex animo nimis, ipse et dona ejus, I, 300. et 610, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι, ne mihi amanti te, invisus et odiosus fias. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρὶ, *ich werde wohl bey Gott sehr verhasset seyn, (by father Jove, I shall be quite detested,)* Φ, 83. ἀλλ' ἔχων, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο "Ιλιος, sed continuabant iram, sicut illis primum invisa fuerat ea urbs, Ω, 27, ubi simul etymon τοῦ ἔχθεσθαι ab ἔχειν apparere videtur. ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν, talem virum, qui certe odio est diis beatis, κ, 74. et 75, ἔρρε, ἐπεί ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος (εἰς) τόδε (δῶμα) ἱκάνεις, abi, quandoquidem odiosus diis huc venisti. οὔ μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, non totus populus odio meo dignus infestat me, π, 114, coll. 96, λαοὶ ἐχθαίρουσί σε ἀνὰ δῆμον, ubi possit prior locus intelligi, non omnis populus odio prosequens infestat me. μνηστῆρσιν, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης, procis, etsi omnibus æque mihi invisis, σ, 164. γῆρας ἀπεχθόμενον, senectutem odiosam et invisam, Ne. 10, 156. οὔτε ἥδομαι τούτοις οὔτε ἀπέχθομαι, neque lætor his rebus neque odi eas, Eurip. Hipp. 1260. ubi vides simul oppositionem.

ἀπέχω, f. ἀφέξω. (Χάω) abstineo, it. dirimo, distineo. ἣ κληῖδες ἀπέχουσι αὐχένα ὤμων, ubi claviculæ separant collum ab humeris, X, 324. 'Απόλλων πᾶσαν ἀεικείην χροῒ ἄπεχε, imperf. sine augm. pro ἀπεῖχε, Ω, 19, Apollo, i. e. Sol, omnem turpationem abstinebat et arcebat a corpore ejus; a sole non putrescebat corpus, nam nubilum fuerat cœlum per eos dies, nec multus calor: πόῤῥω εἶχε, ἐκώλυε. οὐδὲ ὅγε λοιμοῦ χεῖρας ἀφέξει, nec ille abstinebit manus suas pestilentia armatas, A, 97, nam hic genitivus notat rem in manibus positam quasi, et subintelligitur ἀπό. χεῖρας αὐτῶν ἀφέξω σοὶ, manus eorum arcebo a te, υ, 263. πόῤῥω ἕξω ἀπὸ σοῦ, κωλύσω. ἑκὰς νήσων ἀπέχειν (infin. pro imperat.) νῆα, procul ab insulis remove navem in itinere tuo, ο, 33, et ejus oppositum est προσέχειν, prope tenere et habere; nam πρὸς notat ἐγγύτητα, ἀπὸ vero remotionem. simul h. l. suadet ei, περιοδεῦσαι (per ambages facere) τὸν πλοῦν, καὶ μὴ κατ' εὐθὺ (recta via) πλεῦσαι. ἀλλήλων ἀπέχονται, Ξ, 206, et additur, εὐνῆς, a coitu; nam sermo est de conjugibus diu discordibus inter se, nec una cubantibus. et εὐνῆς est alter genitivus ad verbum, ad quem subintelligitur, *scilicet;* ut res indicetur, circa quam abstinuerint alter ab altero. sic et 305. ἀπεχώμεθα τῶνδε βοῶν, abstineamus nos ab his bubus violandis, μ, 321. et 328, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, pro ἀπείχοντο. οὐδὲ τροφοῦ ἀφέξομαι, τ, 489, ne nutrici quidem parcam. σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι,

tu abstinebis a pugnando, M, 248. sic, πολέμου (a pugna) ἀφεξόμεθα, Θ, 35, 466. et hæ phrases sunt ellipticæ: plena phrasis est, χ, 316, ἐμοὶ οὐκ ἐπείθοντο (ἀπὸ) κακῶν χεῖρας ἀπέχεσθαι, a facinoribus abstinere manus. οὐκ ἀπεῖχον δίφρον πανηγυρίων, non abstinebant currum suum a conventibus celebribus, i. e. a certaminibus curulibus solemnibus, Ist. 4, 47. ἀπέχων ψόγον, Ne. 7, 89, submovens vituperium, i. e. neminem vituperans ego. πάμπαν ἀπέχειν ψυχὴν ἀδίκων, Ol. 2, 125, i. e. ἄπο καὶ μακρὰν ἔχειν, *zu entfernen, (to remove to a distance.)*

ἀπέωσα, vide sub ἀπώθω, paullo ab initio.

ἀπηλεγής, έος. ὁ ἡ. (Λέγω) non curans. ab ἀλέγω, curo. sine ulteriore respectu et tergiversatione. hinc et verbum, ἀπηλεγίω. Vide sub ἐπαινέω, sub medio.

ἀπηλεγῶς. (Λέγω) adverb. χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, I, 309, oportet sane hanc sententiam sine ulla alia cura aut occultatione edicere, *ohne etwas davon aus der oder der besorge zu verbergen, (without concealing any part of it from this or the other consideration,)* ἀφροντίστως, δίχα τοῦ ἀλέγειν τινὸς, ἀποτόμως καὶ ἀνυποστόλως. ἄπο τοῦ ἀλέγειν, procul a cura ullius alterius respectus. ἵνα ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω, α, 373.

ἀπηλοίησε, vide sub ἀπαλοιάω.

ἀπήμαντος, ου. ὁ ἡ. (Πήθω) illæsus, sine calamitate aut detrimento. πέμπειν δέ μιν ἤθελον αὐτοὶ οἴκαδε ἀπήμαντον, τ, 282, et illi eum domum deducere volebant incolumem. ἀπήμαντον ἄγων βίοτον, damnorum et malorum expertem vitam adducens, Ol. 8, 115, ubi ἄγων est attice pro ἄγουσα, sc. ἡ Νέμεσις.

ἀπήμβροτον, vide sub ἁμαρτάω, sub medio.

ἀπήμων, ονος. ὁ ἡ. (Πήθω) illæsus. ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων, sine lacrimis et sine malo, A, 415. μῦθος ἀπήμων, consilium tutum et calamitati alicui non obnoxium, M, 80. N, 748. ut ergo ἀπήμων et *active* notet, malo non adficiens, sed amicus et utilis. sic, οὖρος, ventus secundus, μ, 167. ὕπνος, Ξ, 164, placidus somnus, qui et λυσιμελὴς, καὶ λύων μελεδήματα θυμοῦ. hinc Sophocles vocat ὕπνον ὀδύνης καὶ ἀλγέων ἀδαῆ, ignarum curarum. οὖρον ἀπήμονά τε λιαρόν, ε, 268. η, 266. πομποὶ ἀπήμονες, deductores tuti et certi, Θ, 566. ν, 174, Phæaces. sed *passiva* notio est, δ, 519, νόστος ἀπήμων: reditus incolumis. ἀπήμων ἦλθε, nullo detrimento aut malo adfectus venit, ε, 40. ν, 138. et 39, πέμπετέ με ἀπήμονα, dimittite et deportate me incolumem. ἀπήμονά με οἴκαδε ἀπάξειν, vos ducturos esse me illæsam domum, ο, 435. ἤ κεν παρὰ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες, an a castris Græcis abire possimus salvi et sine clade accepta, N, 744. et 761, τοὺς δ' εὗρε οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας οὐδ' ἀνολέθρους, ubi prius explicatur per posterius. πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον, δ, 487. οὐκ ἔνθεν ἀπήμονας ἦγον ἑταίρους, non inde illæsos abduxi socios, κ, 551, *nicht ohne verlust, (not without loss.)* εὖ ἀπονέεσθαι πάντας ἀπήμονας, σ, 259, ubi τὸ εὖ ἀπονέεσθαι explicat τὸ ἀπήμονας. ἀπήμων εἴη θεὸς, propitius sit deus, Py. 10, 33. καρδία ἀπήμων, Ne. 1, 83, i. e. ἀβλαβὴς, ἄλυπος, doloris expers cor.

ἀπήνη, ης. ἡ. ("Αγω) est pro ἀγήνη, ab ἄγω: notat idem quod ἡ ἅμαξα, vehiculum, plaustrum; et trahitur ab equis vel mulis. *ein wagen, (a carriage.)* ἅρμα, τὸ, autem est solorum equorum. ἀπήνη ad onera portanda adhibetur: ἅρμα est hominum proficiscentium aut pugnantium. ἐυξέστου ἐπ' ἀπήνης, Ω, 275, s. coll. 266. et 324. ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην. et 447, δῶρα ἐπ' ἀπήνης. et 578, 590, 718. nam Priamus egressus est cum duobus curribus; in uno vehebatur ipse, in altero ferebantur dona et referebatur corpus Hectoris, collato et 263, s. et 277. de curru autem in quo ipse Priamus vehebatur, est 279, seqq. 322, seqq. ex quo loco maxime apparet. οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην ὑψηλὴν εὔκυκλον ἵνα κλυτὰ εἵματα ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, ζ, 57, seqq. coll. 37. et 69, s. ἀπήνην ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν coll. 72. et 252, s. ergo currus pro hominibus solis cum equis est ἅρμα vel δίφρος: pro oneribus autem ἀπήνη et ἅμαξα. et quia ἀπήνη mulis aut bubus loco equorum poterat jungi: hinc et ἀπήνη notat currum mulis junctum, si vel ad solos homines vehendos adhibe-retur. Sic in Pindaro est ἀπήνη, qua certabatur cursu, ἡμιόνοις ζευχθεῖσα, Ol. 5, inscr. et v. 6. et Py. 4, 167, ubi rex vehitur ἀνὰ ἡμιόνοις ξεστῇ τε ἀπήνῃ. nam mulorum multus usus apud vetustos. ex primo loco autem patet, etiam mulis fuisse nonnunquam certatum.

ἀπηνήνατο, vide sub ἀπαναίνομαι.

ἀπηνής, έος. ὁ ἡ. ("Εω) immitis, inclemens, non benevolens. confer ἐνηής. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, qualis ejus animus est superbus et immitis, O, 94. et 202, τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε, hancce referam Jovi responsionem duram et vehementem? ὅτι σοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνὴς, Π, 35, quia mens tibi est sæva, coll. 33, νηλεὲς, immisericors. sic et Ψ, 484. σ, 380. notat ergo σκληρὸν, καὶ ἐναντίον πρὸς ἐνηῆ, qui opponitur τῷ ἐνηεῖ: iniquum, injustum, incivilem, non comem. πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, A, 340, apud regem immitem et acerbum. ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ, τ, 329, qui immitis sit, et ad immitia edoctus usu. nam posterius plus est quam prius: notat enim talem, qui jam est περὶ τὰ ἀπηνέα ἐπιστήμων, cujus animus jam est sciens factus talium. sic et ὁ ἀμύμονα εἰδὼς, recta et honesta edoctus. ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, immitem et incivilem mentem habens, ψ, 97. et 230, πείθεις δή μευ θυμὸν ἀπηνέα περ μάλα ἐόντα, fidem sane facis mihi, licet valde dura et difficilis essem ad credendum tibi. ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, Ψ, 611, non insolens et immitis, *nicht übermüthig und unfreundlich, (not arrogant and harsh.)* recentiores Attici dixere τὸ ἀπηνὲς, τὸ ἀπαίδευτον, rusticum et rude. alii hoc nomen compositum volunt esse ab ἄπο αἴνου, procul a laude: sed minus accurate. Vide sub ἐνηής, et ἐπαινέω sub medio.

ἀπήνυσαν, vide sub ἀπανύω.

ἀπήορος, vide ἀπάορος.

ἀπήραξε, vide sub ἀπαράσσω.

ἀπηύρα, ἀπηύρων, vide sub ἀπαυράω, prope medium.

ἀπήωρος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) procul sublatus, procul suspensus. ab ἀπὸ et αἰωρέω. ἀπήωροι δὲ ἦσαν ὄζοι, rami in longum erant protensi ab arbore, μ, 435, οἱ ἀπηωρημένοι, οἱ πόῤῥω τῆς ῥίζης ὄντες, οἱ ἀφεστῶτες, παρεκτεταμένοι, *die weit vom stamme ab in der luft schweben, (extending to a great distance from the trunk.)* nam causam reddit, cur pendere debuerit, nec pedibus consistere potuerit.

ἀπιθέω, f. ήσω. (Πείθω) non patior persuaderi mihi; non obtempero, non pareo. οὐδ' ἀπίθησε μύθῳ, neque non paruit verbo vel præcepto, A, 220. sic, B, 166, et paruit. 441. Γ, 120. Δ, 68, obsecutus est. 198. H, 43. M, 329, 351, 364. Ξ, 277. O, 78. Π, 458. Ψ, 895. ε, 43. ο, 98. οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ψ, 369. οὔτις αὐτῷ νεμεσήσεται, οὐδ' ἀπιθήσει, nemo ei succensebit, neque non obtemperabit, K, 129. ὦ γύναι, οὐ μέν σοι τόδε ἐφιεμένη ἀπιθήσω, O uxor, non sane tibi hoc præcipienti non obsequar, Ω, 300. οὐκ ἀπίθησέν νιν, i. e. αὐτῷ, neque immorigerus fuit ei, Py. 4, 63. recentiores scribunt hoc verbum etiam ἀπειθέω, ab ἀπειθής.

ἀπινύσσω, (Πνέω) desipio, non sapio, ἀφραίνω. κῆρ ἀπινύσσων, O, 10, non mentis compos, nihil sentiens mente: et ponitur ibi de viro, deliquium animi passo, *der ohnmächtig ist, (insensible, in a swoon.)* δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, non videris mihi stupidus aut imprudens esse, ε, 342. ζ, 258, i. e. οὐκ ἐστερῆσθαι τοῦ πινυτὸς εἶναι.

ἄπιος, ία, ιον. ('Απὸ) remotus, dissitus. *entfernet, entlegen, (distant, remote.)* ab ἀπὸ vel ἄπο, *was weit ab ist, (what is far off.)* τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, A, 270, coll. 269, ubi videtur esse nomen proprium Peloponnesi post modo dictæ, quæ nomen habuerit ἀπό τινος "Απιδος aut "Απεως aut "Απιος, (ὁ "Απις) qui ibi antiquitus regnarit. hinc et scribunt 'Απίης l. c. et conf. de ea re τὸν Περιηγητήν. sed tamen et in genere notare γῆν ἄπο ἀφεστῶσαν καὶ ἀλλοδαπὴν, manifestum est ex η, 25, ubi eadem verba Ulysses loquitur, ex errore longo ad Phæacas delatus. et manifestius etiam ex π, 18, ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. alii poëtæ hoc sensu dicunt ἡ τήλουρος, a τῆλε procul, et ὁ ὅρος, terminus; cujus termini procul absunt. ἐξ ἀπίης γαίης, Γ, 49, ubi quidem re vera est, ex Peloponneso: sed mens loquentis sine dubio solum id cogitat, ex remota et longinquâ terrâ. ἡ ἄπιος, est pirus arbor; ὁ ἄπιος et τὸ ἄπιον, pirum: et habent nomen fortasse ἀπὸ τῆς πιότητος, quia mitia pira non agrestia solent esse valde pinguia, ab α intensivo vel copulativo. agrestia autem fortasse ex α privativo sic dicta, ob siccitatem.

ἄπιος, ἡ, pirus arbor, ἄπιος ὁ, pirum, vide sub ὄγχνη, prope initium.

ἀπιπόω, vide sub ἶπος, sub medio.

ἀπιστέω, f. ήσω. (Πείθω) non credo, fidem non habeo, dubito. τὸ μὲν οὔ ποτε ἀπίστεον, (imperf. act. sine augm.) at ego de hac re nunquam dubitavi, de hac re fidem certam nunquam non habui, ν, 339, et pertinent hæc ad sequentia.

ἄπιστος, ου. ὁ ἡ. (Πείθω) incertus, infidus. it. non credibilis. it. incredulus. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, quia ejus filii sunt insolentes et infidi, *auf die man sich nicht verlassen kann, (not to be depended upon,)* Γ, 106, et sermo est de fœdere percutiendo, ad quod ipse senex Priamus poscitur. κακῶν ἕταρε, αἰὲν ἄπιστε, Ω, 63, ubi sic increpatur Apollo a Junone, conf. 'Απόλλων in R. et 207, ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, crudelis vir est iste, et cui fidere non queas; et loquitur Hecuba de Achille ad Priamum. θυμὸς δέ σοι αἰὲν ἄπιστος, ξ, 150, ubi est in significatu activo quasi, animus tibi semper est incredulus, quem de veritate rei certum facere difficile est, *ein ungläubig herz, (an incredulous mind.)* et 391, ἦ μάλα τίς σοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, eodem significatu. sic et ψ, 72. ἄπιστον ἐμήσατο πίστον εἶναι. incredibile fecit credibile, Ol. 1, 51. ἄπιστον φαίνεται, incredibile videtur, Py. 10, 78. ἄπιστον ἔειπα, incredibile dixi, Ne. 9, 78.

ἀπίσχω, (Χάω) abstineo, idem ac ἀπέχω q. v. ἄπισχε φάσγανον, λ, 94, remove gladium, *halte weg, (hold back.)* ἄπο ἔχε, ἀφίσταθι.

ἄπλατος, dorice pro ἄπλητος q. v.

ἄπλετος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) cui appropinquare impune nemo potest. ingens sic ut nihil magnitudine aut multitudine ad eam rem accedat aut propinquet. estque per syncopen factum ex ἀπέλαστος, extruso sigma, ἀπέλατος, a πελάζω. et in syncope facta ε retinetur loco α. μαρτύρια ἀπλέτου δόξης, Ist. 4, 17, testimonia gloriæ, ad quam appropinquare non cuivis est datum: ut α privativum difficultatem et paucitatem

appropinquantium innuat. ἅλες ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Βορυσθένεος ποταμοῦ αὐτόματοι πήγνυνται ἄπλετοι, Herodot. IV, 53, ingens vis salis.

ἄπλητος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) notat idem; *unzunahelich, (not to be approached,)* ἀπροσπέλαστος. nam est ab α privativo, et πελάω vel πλάω, f. πλήσω, appropinquo, compositum: cui non appropinquatur. Dores mutant ex more suo τὸ η in α. ἀπλάτου πυρὸς, Py. 1, 40. ignis, cui πελᾶσθαι ἢ πελάζεσθαι tutum non est, ingentis: et sermo est de ignibus Ætnæis. ἀπλάτοις κεφαλαῖς, Py. 12, 16, ubi sermo est de capitibus Gorgonum, serpentibus circa obsitis, quæ nemo impune ex propinquo adspexit: inaccessis. si lubet, conf. hanc vocem apud Hesiodum, Θεογ. 316, 709. et Ἀσπ. 147, 230, 250, 268. notat ergo in genere, ingens, incomparabilis. *ungemein viel oder gros, (very large, great.)*

ἀπλοΐς, ΐδος. ἡ. (Πέλω) est nomen speciei cujusdam palliorum, cujus opposita species est ἡ διπλοΐς, quam conf. δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, Ω, 230. ω, 275. possit credi, fuisse hæc pallia ex textura simplici, e. c. mere lanea; deinde et mensura simplici, ut non latior nec longior corpore gestantis fuerit ἡ χλαῖνα.

ἁπλόος, όη, όον. (Πέλω) simplex, *einfach, (single,)* qui unus tantum est. est ab α unitatis nota, et πέλω, sum. notat et animum simplicem et apertum, sine dolo aut simulatione. ἁπλότης ἡρωϊκὴ libenter narrabat quæ faciat vel factura sit, si damni nihil ex tali narratione esset timendum. sic Hector e. c. narrat, cum dissimulare posset, se visurum esse uxorem, etc. Z, 365—368. κελεύθοις ἁπλόαις ζωῆς ἐφαπτοίμην, Ne. 8, 61, utinam vitam teneam viis simplicibus et rectis, non pravis.

ἄπνευστος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) non spirans. ὁ δὲ ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτο, jacebat sine spiritu et loquela, ε, 456.

ἈΠΟ', præpositio, regens genitivum. est cum Germanorum *ab* vel *af* ejusdem notionis; varie tamen pro contextu reddenda. in genere est, a, ex, de: *ab, von, (of, from.)* ἀπὸ πασσάλου ἑλόμην τὸ, *nahm es vom nagel herab, (took it from the peg,)* E, 209, quod Ω, 268, ἀπὸ πασσάλοφιν dicitur per paragogen. χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμα ἀνέῳγε, Π, 221, de cistâ operculum aperuit, *öfnete den deckel vom kasten, (lifted the lid of the chest,)* ἐπὶ ἅμαξαν ἀπὸ οὔδεος, ex terrâ in currum M, 448, *von der erde auf den wagen heben, (to lift from the ground into the car.)* ἔπεσεν ἀπὸ δίφρου, cecidit de curru, *fiel vom wagen herab, (fell from the chariot,)* Π, 743. et 297, ἀπὸ κορυφῆς ὄρεος, a cacumine montis. *vom gipfel weg, (from the summit.)* ποταμοὶ, ὅσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι, M, 19, a montibus profluunt, *aus dem gebirge, (from the mountains.)* ἀπὸ κρατὸς εἵλετο κόρυθα, *nahm den helm ab, (took the helmet from his head,)* Z, 472. ἔβλητο ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι, *ist mit einem wurfspiesse von meiner hand getroffen worden, (was struck by a spear thrown by my hand,)* Λ, 674. M, 306. ἀπὸ ὀρέων ἔκτυπε Ζεὺς, Θ, 170, tonabat ex monte. τῷ μὲν ἀφ' ἵπποιϊν, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζὸς, *jene zu wagen, er zu fusse, (she in a chariot, he on foot.)* E, 13. sic et O, 386, s. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων οἱ δ' ἀπὸ νηῶν, *jene auf wagen, diese auf den schiffen stehend, und von da herab fechtend, (these standing in chariots, those in the ships, and fighting from thence.)* sic et Z, 470, λόφον ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα, cristam a summa galea nutantem, *oben auf dem helme, (at the top of the helmet.)* sed: τὸν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, Λ, 320, eum ex curru dejecit in terram. ἀφ' ἵππων ἅλτο χαμᾶζε, ex curru desiliit in terram, Π, 733, *sprang vom wagen, (leaped from the car.)* ἀπὸ ὧν ὀχέων, a suo curru semotus, Δ, 306. ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς, Π, 635, excitabatur strepitus a terra, *der schall vom fallen prallete von der erde zurück, es schallete auf der erde, (the noise of his fall was reverberated by the earth, the earth resounded.)* νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, mortuum a terra brachiis tollebant, P, 722. ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε ἀείρας, Y, 325. κίνησεν τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε, Ψ, 730, movit paululum a terra, non tamen plane sustulit. ἀπὸ τόπου, a loco, *von einem orte her, (from a place,)* B, 659, 839, 849, 877, 287. Δ, 91. T, 1, alibi hoc ἀπὸ τόπου est, procul ab eo, *weit von dem orte entfernet, (far distant from the place,)* M, 70. N, 227. Ξ, 70. ἀπὸ ὑσμίνης, procul inde, *weit davon weg, vom gefechte, (far away, from the fight,)* Π, 447, 645. Σ, 243. τῆλε ἀπὸ Λαρίσσης, procul a Larissa, P, 301. φοβέοντο ἀπὸ νηῶν, fugabantur a navibus, Π, 304. ἦλθον ἀπὸ νηῶν, veni ego inde a navibus, Ω, 401, et 780, πέμπων μὲ ἀπὸ νηῶν, dimittens me ex castris ubi naves stant subductæ. Sed O, 435, νηὸς ἀπὸ πρύμνης ἔπεσε, cecidit de puppi. ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης, extra a tabernaculo digressum, K, 151, ubi ἀπὸ fere abundat. sic et ἀπὸ οὐρανόθεν, de cœlo, Θ, 365. Φ, 199. ἀπὸ κόπρου, e stabulo, *aus dem stalle, vom miste weg, (out of the stable, away from the dung,)* Σ, 575. ἐπάλξεων, de propugnaculis, M, 264, *von den brustwehren herab auf denen sie stunden, (from the ramparts on which they stood.)* genitivus post ἀπὸ sæpe paullum immutatus per paragogen φι vel φιν, e. c. ἀπὸ στήθεσφιν, pro στήθεος vel στηθέων, Λ, 374, et 351, ἀπὸ χαλκόφι pro χαλκοῦ. et 44, ἀπ' αὐτόφι pro αὐτοῦ. ἀπὸ νευρῆφιν pro νευρῆς, Θ, 300, 309. O, 313. Π, 773. Φ. 113. στρατόφιν, K, 347, στρατοῦ. ναῦφι, pro ναῶν, a navibus, Π, 246. ἀπὸ ἕλκεος, ex vulnere, Λ, 811. Π, 528. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, utinam mihi sic ab aure procul esset, Σ, 272, et X, 454, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμοῦ ἔπος, utinam ab aure mea procul esset verbum; quæ est ἐνδιάθετος εὐχὴ, precatio affectuosa et brevibus interserta, pro, εἴθε μὴ μόνον μὴ ἴδοιμι, ἀλλὰ μηδὲ ἀκούσαιμι τοιαῦτα. ut ergo ἀπὸ οὔατος sit μακρὰν ἀκοῆς procul ab audiendo, conf. ὧδε. sic, ἀπὸ θυμοῦ ἔσεαί μοι, Α, 562, i. e. μακρὰν ψυχῆς, procul ab animo eris mihi, i. e. μίσος ἕξεις ἐξ ἐμοῦ, *du wirst mir verhasst werden, immer weiter von meinem herzen entfernet werden, (thou shalt be farther and farther removed from my heart, shalt be hated by me.)* hinc est τὸ ἀποθύμιον, i. e. ἀκαταθύμιον, ingratum quid animo nostro. sicut dicimus, ἐν θυμῷ τινὸς ὤν, i. e. ἔσω ψυχῆς: si is deinde ἐκπέσῃ ἐκεῖθεν, dicitur ἀποθύμιος et ἀκαταθύμιος. nam τῷ ἀποθυμίῳ oppositus est ὁ καταθύμιος, gratus animo nostro: hinc apud Herodotum γυνή τις ἡ Καταθυμία vocatur. qui l. c. legunt ἄπο, idem sentiunt, οὐδ' ἄπο δόξης, K, 325, i. e. οὐ πόρρω τῆς σῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, non contra ac de me existimas, *nicht etwa der meinung zuwider die du von mir hast, (not contrary to the opinion thou entertainest of me,)* et dextre id addit poëta, et ambigue: nam pingit stultum, a quo nil nisi perversum poterat expectari. sic illud Terentianum, Eunuch. V, 9, circa finem, nil præter promissum est. ἀπὸ δείπνου, a jentaculo, i. e. post sumtum jentaculum, Θ, 54, pro, μετὰ τὸ δεῖπνον, *nach dem frühstücke (after breakfast.)* ἐμοῦ ἀπὸ νόσφιν ἰόντα, Α, 541, ubi alterutrum fere abundat. sic et E, 322. νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, remote a strepitu. sic et K, 416, et O, 244. σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων, *abgesondert von den andern, (apart from the others.)* ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, K, 578, ex Cratere. ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, consulto et studiose ita loqueris, H, 359, σπουδαίως, *mit fleiss, (purposely.)* sic et M, 233. ἀπὸ χειρὸς, a manu, E, 416, N, 505, e manu. Ξ, 455. Π, 615, Ψ, 843. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας, a manu dei impetum et celeritatem habens, Y, 327. ἀπ' ὤμοιϊν, de humeris, ab humeris, Θ, 194. ἀπ' ὤμων, O, 714, ceciderunt scuta. P, 318, detraxerunt arma. ἡ κληΐδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχουσιν, X, 324. ἀπ' ὀφθαλμῶν, ab oculis, *von den augen weg, (from the eyes,)* O, 668. Y, 341. Ψ, 53, ex oculis, *aus dem gesichte weg, (out of sight.)* et 385, ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα, effundebantur lacrimæ. ἀπὸ τείχεος, a muro procul, I, 353, Σ, 256. ἰὼν ἀπὸ τείχεος, *gehend von der mauer weg, (proceeding from the wall,)* etsi non procul, sed tamen extra, Σ, 215. Φ, 557. X, 16. ἀπὸ πύργων, de munitionibus et turribus, M, 154, et 386, κάππεσε ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, coll. 390. ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε, Φ, 529. nam ὁ πύργος est murus, quo locus est munitus, *die festungsmauer, (the rampart.)* ἤκουσε οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου, audiit lamentationem quæ in muro sonabat, X, 447. ῥίψει, dejiciet de muro, Ω, 735. locum Θ, 213, alibi require, et quidem sub ἐκ. ὦσαν ἀπὸ σφείων, repulerunt a se, Δ, 535. ἀφ' ἡμείων, a nobis, E, 258. ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱὸν, a se projecit filium, E, 343. et 626. ὦσαν ἀπὸ σφείων. ἕθεν, a se, Z, 62. M, 205, ἧκεν, N, 688. αὖτις ἀπ' αὐτοῦ, retro ab eo, P, 498. ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδα ἀνίσχε, Y, 278, *hielt den spiess vor sich hoch, (held the spear high before him,)* coll. 261. sic et K, 465, ἀπὸ ἕθεν ὑψόσ' ἀείρας, *von sich weg in die höhe hebend, (having lifted high from himself.)* τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, arcu perdentem, Θ, 279. Ἀπόλλων τοὺς ἔπεφνε ἀπὸ βιοῦ, interfecit nervo, i. e. sagittis a nervo arcus missis, Ω, 605, ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, arcebat a corpore, Δ, 130. ἱδρῶτα ἔνιψεν ἀπὸ χρωτὸς, lavit a corpore, K, 575. ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον, a corpore arcebat mortem, N, 440. et 640, ἔντεα ἀπὸ χροὸς συλήσας, *die waffen vom leibe ziehend, (stripping him of his armour.)* λύματα κάθηρεν, sordes abluit a corpore, Ξ, 170. ἤρκεσε ὄλεθρον, O, 534. ἀπὸ κρήνης, a fonte, Π, 160. Φ, 257. ἀπὸ γλώσσης, Α, 249. et 530, κρατὸς, a capite, *an dem haupte, (on the head.)* et 532, Οὐλύμπου. et 591, βηλοῦ. et 598, κρητῆρος ἀφύσσων. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν, Δ, 275. et 514, πτόλιος. ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, a capite et humeris, *an dem kopfe, (from the head.)* E, 7. et 147, ἀπὸ αὐχένος ἠδὲ ἀπὸ νώτου. ὤμων τεύχεα ἐσύλα, Z, 28. θυμὸν ἀπὸ μελέων, vitam ex membris, i. e. ex corpore, H, 131. ἀπὸ στρατοῦ, *vom lager, (from the camp.)* K, 336, 341. et 371, ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ὄλεθρον, mortem a manu mea tibi inferendam. ἀπὸ τοῖϊν ἐσύλα, detraxit illis, Λ, 110. et 552, ἄκοντες ἀπὸ χειρῶν, jacula manibus missa. sic et δοῦρα, 570. et 644, ἀπὸ θρόνου ὦρτο, *sprang auf vom stule, (leapt from the seat.)* αἵματι ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, M, 431, sanguine eorum madefactus est murus. ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης, N, 63. et 65, ἀπὸ τῶν ἤϊξε, ab his celerrime discessit, 137. 672, θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων, vita abiit ex corpore. στᾶσα, ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, sc. εἰσεῖδεν, Ξ, 154, stans vidit ex Olympo a vertice ejus. et 258, ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ. O, 524, 125, et 610, αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ, *sein helfer vom himmel, (his auxiliary from heaven.)* τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ, Π, 117. et 226, οὔτις πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ, sc. δέπαος, nemo biberat ex eo, *niemand hatte aus dem becher getrunken, (no person had drunk out of the bowl.)* et 324, 607, 863, ὕπτιον ὦσεν ἀπὸ δουρὸς, *stiess ihn vom spiesse ab, an den er angespiesset war, (pushed him from the spear, with which he was transfixed.)* P, 110, 112, 222, πολίων, ex urbibus. 662. ἀπὸ σώματος, a corpore necato, Σ, 161, 164. 177, δειρῆς, a collo. 214, 410. T, 130. 329, ἄπο Ἄργεος, procul ab Argis. 379, ἀπὸ σάκεος σέλας, de clypeo spendor. Y, 5, ubi phrasis pertinet ad κέλευσε, *er befahl*

ihr von oben, (he commanded her from above,) i. e. ipse sedens in excelso jubebat. 148, 501, s. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου, retro ferrum resiliit ab icto, Φ, 593, ubi genitivus paullo longius dissitus a suâ præpositione. ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι, *so käme mir doch die betrübniss vom herzen weg, (thus grief would depart from my breast,)* X, 43. et 126, οὔ πως ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης αὐτῷ ὀαρίζειν, est proverbialis locutio, de qua vide δρῦς, et πέτρα. notat simplicitatem et sinceritatem, sicut pastoritii juvenes et puellæ, in arbore aut saxo sedentes unâ, confabulantur placide. sic ego jam cum hôc loqui non possum. 368, 468. Ψ, 158, 231. 508, ἱδρὼς ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο, sudor a cervice defluens et a pectore. de equis sermo. 714, 880, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ, sc. Μηριόνου. ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα, Ω, 492, ubi ἀπὸ possit concipi ut avulsum a verbo, pro ἀπιόντα, abeuntem a Trojâ. et 514, καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθε ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων, et ei ex præcordiis et artubus abscessit desiderium: nam præ desiderio absentis patris cari, cujus jam admonitus erat affectuosissime, obtorpuerat totus, ut nec aliarum rerum jam conscius sibi esset, nec pedes manusque aliquo officio suo fungerentur. et 578, ἀπ' ἀπήνης ᾕρεον *huben vom wagen, (took from the waggon.)* ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς, E, 214, ubi apte possit ad τάμοι jungi, pro ἀποτάμοι. sic et I, 335, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου (μόνου) 'Αχαιῶν εἵλετο, pro ἀφείλετο. et 437, πῶς ἂν ἔπειτα ἀπὸ σεῖο (σοῦ) φίλον τέκος αὖθι λιποίμην οἶος, quod esse possit, πῶς ἂν σοῦ μεμονωμένος ἀπολίποιμην. sed potest et esse, ἀπό σου, procul a te. N, 527, ἀπ' αὐτοῦ ἥρπασε, eripuit ei. Π, 733. manifesto avulsum ἀπὸ est, Λ, 554, ἀπὸ νόσφιν ἔβη, pro ἀπέβη. et 488, ἀπ' αὐτοῦ δὲ αἷμα νίζε, pro ἀπένιζε, abluebat. coll. 828. ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο pro ἀφέλοιτο, E, 317, i. e. θανατώσῃ, occidat. οὕς ποτε ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην pro ἀφελόμην, Θ, 108, et hoc verbum habet duplicem accusativum. τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, pro ἀπενάριζον, M, 195, spoliabant hos (κατὰ, quod attinet) arma. O, 343. ἵστατο ἀπ' Αἴαντος, N, 702, pro ἀφίστατο. et 577, ἀπήραξεν, galeam abripuit. ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον, *riss ab, (tore off,)* pro ἀπέῤῥηξε, equinam cristam galeæ, O, 537. φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται, pro ἀφέλωνται, Π, 82. βραχίονα δρύψε ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν, pro ἀπήραξεν, Π, 324, sic et ἀπέδρυψε. brachium nudavit musculis, *hat vom arme das fleisch abgeschunden, (stripped the flesh from the arm,)* et os penitus diffregit. et 545, μὴ ἀπὸ τεύχεα ἕλωνται. et 587, ῥῆξεν δ' ἀπὸ. et 861, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι, vitam perdiderit. ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, P, 17. et 609, τοῦ μὲν ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν, pro ἀφήμαρτεν, aberravit ab eo paululum. ἀπὸ θυμὸν ὀλέσῃ, Σ, 92. ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε, pro ἀπέταμε, guttur apri abscidit, T, 266. ἤ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι, quæ comburat Trojanos et arma, Φ, 336, pro ἀποκήαι, aor. 1. opt. act. ab ἀποκαίω. ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω, pro ἀποδύω, exuero, X, 125. οὐδὲ ἀπ' ἀσφάραγον τάμε, X, 328. non abscidit guttur. et 406, ἀπὸ δ' ἔῤῥιψε καλύπτρην. et 505, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, pro ἀφαμαρτὼν πατρὸς, *da er den vater verfehlet,* i. e. *da ihm sein vater fehlet, (missing, that is, wanting his father.)* nam pater est quasi scopus, ad quem in omni necessitate collimat puer impubes. ἀπὸ μήρινθον τάμε, abscidit funiculum, Ψ, 867. ἀπὸ δ' Ἕκτορα λύσῃ, Ω, 76. et 725, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, pro ἀπώλεο αἰῶνος νέος, vitam perdidisti juvenis. ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς, pro ἀπείργουσιν, λ, 602, prohibent eum honore. ἄπο, postpositum casui suo vel verbo, retracto accentu, vel et adverbialiter positum ut remotionem notet. νεῶν ἄπο, a navibus, B, 91. et 162, φίλης ἄπο πατρίδος αἴης, procul a patria. 208, νεῶν ἄπο. et 233, ἥντ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατίσχεαι; quam ipse separatim tibi habeas? ubi ἄπο et νόσφι fere idem notat. et 292, μένων ἄπο ἧς ἀλόχοιο, *sich von seiner gemahlin abgesondert aufhält, (living apart from his wife.)* et 457, ἐρχομένων ἄπο, ab his gradientibus, *von ihnen da sie giengen, (from them as they were going.)* πολλοὶ ἄπο σπινθῆρες ἵενται, Δ, 77, multæ scintillæ inde emittuntur, pro ἀφίενται, *es springen viele funken davon ab, (many sparks are emitted by it.)* et legi ibi quoque potest ἀπό. τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν, paululum remote ante naves, H, 334, ubi tamen accuratiores scribunt ἀπόπρο, unâ voce, prope, *nicht weit davon, nahe vor, (not far from, near at hand.)* ἄπο μνηστῆς ἀλόχου, procul a sua nupta, Λ, 242. et 802, νεῶν ἄπο, *von den schiffen ab, (from the ships.)* γαίης ἄπο πατρίδος, procul a patriâ, N, 696. et 723, νηῶν ἄπο, a navibus. λούσῃ ἄπο βρότον, *das geronnene blut abwasche, (wash off the clotted blood,)* pro ἀπόλουσῃ, Ξ, 7. et 146, νεῶν. θεῶν ἄπο, procul a diis, O, 33. et 335, γαίης πατρίδος. Π, 45, νεῶν. et 75, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύναι, a Danais perniciem defendere. et 80, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων. 376. et 436, μάχης ἄπο, remote a prœlio. et 669, πολλὸν ἄπο προφέρων, *weit davon fort schaffend, (carrying far away.)* sic et 679. ἄπο πτολέμοιο μένοντα, remotum a pugnâ manentem, Σ, 64. 345, ὄφρα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον. et 420, θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν, a diis opera doctæ sunt. βοῶν ἄπο, Υ, 188. Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον, Ψ, 41, φίλων ἄπο, remotus procul a suis, α, 49. η, 152. ϑ, 411. ὀλέσαντα ἄπο, pro ἀπολέσαντα, eum qui perdidit, β, 174, *verlohren hat, (has lost.)* δόμων ἄπο τῆλε, procul a domo tuâ, γ, 313. φίλης ἄπο πατρίδος αἴης, procul a patriâ meâ, δ, 262. φίλων ἄπο νόσφιν, procul a suis, ε, 113. θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, a diis consilia doctus, ζ, 12. et 18, χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ministræ puellæ virginis regiæ, habentes pulcritudinem a Gratiis. et 40, πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοὶ εἰσὶ πόληος, loca lavandi multum absunt ab urbe. κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε, *nahm den mantel weg vom gesichte, (removed the mantle from his face,)* ϑ, 88. et 457, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, virgo regia. ἄπο πατρίδος, *vom vaterlande weg, (from his native country,)* κ, 49. οὐ μὰν ἄπο σκοποῦ οὐδ' ἄπο δόξης μυθεῖται βασίλεια, λ, 343, non procul a scopo, (metaphora sumta a sagittario qui ad scopum collimat, est ergo pro: εὔστοχα loquitur regina, *sie trift den rechten punct,) (she hits the right point)* neque procul ab opinione nostra quam habemus de eâ, οὐ μακρὰν ὧν περὶ αὐτῆς δοξάζομεν, ὑπολαμβάνοντες ὅτι εὖ περὶ τοὺς ξείνους διάκειται. ὑῶν ἄπο, remotus a porcis, ξ, 525. δόμων ἄπο, *von hause abwesend, (absent from home,)* ο, 10. et 516, ἄπο τῶν, seorsum ab his. et 528, ἑτάρων ἄπο νόσφι καλέσας, *von den andern ab bey seit, (separately from the others.)* ipsum ἀπὸ in Odyssea, est α, 75, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος, circumagitat et errare facit a patria. ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, malum a domo arcere, β, 59. ἂψ ἀπ' 'Αθηνάων, *zurück von Athen kommend, (returning from Athens,)* γ, 307. et 453, ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς, *von der erde anfnehmend, (taking up from the ground.)* δάκρυ ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, δ, 114. et 198, βαλέειν δ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, *thränen von den augen fallen lassen, (dropping tears from the eyes.)* et 522, πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ δάκρυα θερμὰ χέοντο, multæ ab eo lacrimæ profundebant se. et 524, τὸν δὲ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, sortitus partem de præda, ε, 40. et 263, πέμπε ἀπὸ νήσου, dimisit ab insula. et 315, τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, longe a rate ipse cecidit. 323, πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυσεν, *rieselte ihm vom kopfe, (trickled from his head.)* et 350, πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, longe a continente. et 434, ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπεδρύφθησαν, *die haut von den händen wurde abgeschunden, (the skin was lacerated from their hands.)* σκίδασον δ' ἀπὸ κήδια θυμοῦ, dispelle curas ab animo ϑ, 149. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἄνδρασι μάρνασθαι, ι, 49, ex equis pugnare, *zu pferde oder zu wagen zu fechten mit den feinden, (to fight the enemy on horseback or in cars:)* ἱππόται: unde ἱππιοχάρμης, ὁ ἐφ' ἵππων μαχόμενος, i. e. in curru suo stans; qui tamen et simpliciter esse potest ὁ ἵπποις χαίρων, ἓξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ὤλοντο, *sechse von jedem schiffe blieben, (six perished out of each ship,)* ι, 60. et 192, φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων, apparet solum ex omnibus. et 210, ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, odor suavis a cratere spirabat. de vino eximio. γίνονται δ' ἄρα ταί γ' ἔκ τε κρηνῶν ἀπό τ' ἀλσῶν, κ, 350, nascuntur illæ (nymphæ Circes) ex fontibus et a nemoribus. ἀπ' οὐρανόθεν, de cœlo, λ, 18, in occasu vesperi. et 277, ἁψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου, aptans laqueum ex trabe; de suspendente se. φίλων ἀπὸ νόσφιν ἑταίρων, μ, 33, *davon weg bey seit, (apart from.)* et 120, φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς, fugere ab ea fortissimum est quod facere possis. et 187, ἀπὸ στομάτων ὄπα, vocem ex oribus. 381. 414, κάππεσεν ἀπ' ἰκριόφιν, pro ἀπὸ ἰκρίου, decidit de tabulato. ο, 551. λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, homines ex urbe, ν, 156. ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης, ξ, 252, conscendentes a Cretâ. οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ, ο, 96, non procul habitabat ab eo. et 353, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, vitam ex corpore perire, i. e. mori, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, τ, 163, vide δρῦς. ἐβρόντησεν ἀπ' οὐρανοῦ, υ, 103, 113. et 162, ἦλθον ἀπὸ κρήνης, venerunt a fonte. et 343, τὴν ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, eam e domo abigere. τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε, φ, 136, 163. et 364, οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, solum et ab hominibus separatum. οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσεται, χ, 72, a limine, (insistens ei) jaculabitur. σήματα κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων, signa occulta ab aliis scimus, ψ, 110, *die andern verborgen sind, (unknown to others.)* στέφανος περίκειται ἀπὸ ἀγώνων, ex certaminibus, Ol. 8, 101. sic et, ἀπὸ ἀγῶνος, Ne. 4, 27. ἀπὸ πασσάλου λάμβανε, Ol. 1, 26. δένδρων, Ol. 2, 132. πηγῶν Ἴστρου, Ol. 3, 25. ἀπὸ γλώσσης φθέγξατο, Ol. 6, 19. sic εὔξασθαι, Py. 3, 2. αἰθέρος ἀπὸ κόλπων, Ol. 13, 125, ex sinibus et recessibus ætheris. ἀπὸ γενείων ἔπνεον φλόγα, a maxillis, i. e. ex ore, Py. 4, 400. ἀφ' ἁρμάτων καταβὰς, Ne. 6, 87. ἀπὸ Τληπολέμου, ab illo descendentibus, Ol. 7, 37, 171. ἀπὸ ματρὸς, Py. 5, 152, conf. μήτηρ. Νηρηΐδων, Ne. 5, 14, coll. 12, ubi apparet diff. inter ἀπὸ et ἐκ; nam ἀπὸ maternum genus designat, ἐκ paternum. χρυσοῦ, Py. 12, 29, ex auro natum esse. ἀπὸ τόπου, Ol. 3, 48. 6, 167. 7, 60. 9, 86. 10, 84. Py. 2, 6. Ist. 4, 88. Py. 3, 45. 4, 309. 5, 97. Ne. 11, 44. Py. 7, 14. 9, 132. Ne. 3, 147. 5, 6, 10, 114. ἀπὸ σταθμῶν, Py. 4. 135. et 237, κλισιῶν. βαθμίδων, Py. 5, 9. τόξων, Ol. 9, 9. τόξου, Ne. 6, 47. στρωμνῆς, Ne. 1, 75. νηῶν, sc. ἔπαθον, a navibus Hieronis, Py. 1, 144. ἀπ' ἀρχῆς, ab initio continue, *von je her, (from the beginning.)* Py. 4, 34. παγκρατίου, Ist. 6, 88, coll. 89. σελίνων, Ist. 8, 136. ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς ἑλὼν, Ol. 7, 2, a manu divite accipiens, i. e. ab opulento aliquo. ἀμηχανίας, Ol. 5, 32, ex difficultate, *aus der schwierigkeit heraus, (out of the difficulty.)* χρήσιος, Ol. 13, 108, ex oraculo, *vermöge, auf den spruch, (according to the oracle.)* sic Romani suum *ab* ponunt, e. c. ab eodem prodigio, Livius 1, 31. ἀπὸ μήτιος, Ne. 3, 15, ex solertia et inventione. ταύτης πάτρας, Ne. 6, 62. ἀπὸ avulsum a suo verbo: Ol. 1, 21. 2, 125. 9, 54. 13, 82. Py. 1, 160. 4, 119, 412. Ist. 7, 43. ἄπο postpositum, Ol. 3, 17. pro ἀφ' ἧς, Πίσης. Py. 4, 517, i. e. μακρὰν χωρισθείς. sic et Ol. 2, 125, pro

ἄπο καὶ μακρὰν ἔχειν. in compositis ἀπὸ sæpe abundat, ut nihilo plus quam simplex significandum præbeat. vide ἀπομηνίω, ἀπολύω, ἀποσκοτόω, ἀπομάχομαι, ἀπογυιόω, ἀπαμύνω, etc. nisi tamen malis existimare, ἀπὸ intendere significationem. Vide etiam sub 'ΕΚ et ΠΑΡΑ' ; in compositione vide sub ἀπογυιόω, et ἀπομηνίω.

ἀποαιρεῖσθαι, ἀποαίρεο, vide sub ἀφαιρέω.

ἀποβάθρα, ἡ, vide sub κλίμαξ ad finem.

ἀποβαίνω, (Βάω) abeo, descendo. ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, Γ, 265. sic et Θ, 492. ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, Ε, 227. ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα, Λ, 618. ὣς φωνήσας ἀπεβήσατο, abiit, Α, 428. ἀπέβη, Ζ, 116. Μ, 370. ἀπεβήσατο, Β, 35. ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη, Ε, 133. et 352, ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο. φωνήσας ἀπέβη, Ζ, 369. εἰποῦσα, Λ, 210. φωνήσας, Ρ, 188. et 480, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. et 664, ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη. ὣς εἰποῦσα ἀπέβη, Σ, 202. τὼ ὣς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην, Φ, 298. ὣς εἰποῦσα ἀπεβήσετο, Ψ, 212, de qua forma vide simplex βήσομαι. ἀπέβη, Ω, 188. et 459, ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί. et 468, ἀπέβη πρὸς Ὄλυμπον. ὣς εἰποῦσα, α, 319, i. e. ἀνεχώρησε. γ, 371. ἀπέβη πρὸς δώματα πατρὸς, δ, 657. et 715, κατὰ δῶμα. ε, 148. et 357, ὅτε μὲ σχεδίης ἀποβῆναι ἀνώγει, a rate discedere. ζ, 41. η, 78. πρὸς Ὄλυμπον, κ, 307. ἀποβάντες νηὸς, egressi nave, ν, 281. ξ, 346. ο, 43, 453. ἡ μὲν ὣς ἔρξασα ἀπεβήσατο, σ, 196, cum sic fecisset, abiit.

ἀποβάλλω, (Βάλλω) abjicio, *werfe oder stosse weg, lasse fallen, verwerfe, (throw away, let fall, reject.)* ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε, pro ἀπέβαλε, Β, 183, ἀπέῤῥιψε, *warf den mantel ab, (he threw away his cloak.)* et conf. χλαῖνα. ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλεν αὐτοῦ, Π, 793. τὰ μὲν ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, Φ, 51. ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βάλλουσιν, δ, 359, unde naves suas in mare propellunt, *sie stossen von da die schiffe ab, (whence they push off the ships.)* ἀποπλέουσι. ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι, ζ, 100, ἀποῤῥίψασαι, *da sie abgeleget, (having cast away :)* γυμναῖς ἀφελῶς παίζουσαι ταῖς κεφαλαῖς. πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, τ, 63. ἀσπιδαποβλὴς apud Aristophanem est ὁ ῥίψασπις, qui scutum abjicit turpiter. notat et μισέω, odi, contemno, rejicio. Theocrit. Id. 11, 19, τὸν φιλέοντα ἀποβάλλῃ, amantem respuis et aversaris.

ἀποβλάπτω, (Λήβω) irritum facio, in impedimentum aut damnum incurrere facio, decipio. σύνεσις φρενῶν οὐκ ἀποβλάπτει ἀράμενον τόλμην καλῶν, Ne. 7, 88, prudentia pectoris non decipit, sed potius multum juvat, te, qui suscipis conatum honestorum. ἄρασθαι est medium, ab ἄραμαι, ab ἄρημι, ab αἴρω, suscipio. sic, κίνδυνον ἀράμενος est idem qui, αἰρόμενος κίνδυνον subiens periculum. et σύνεσις dispicit ante agenda et providet; τόλμη bene cogitata audet et efficit. alii h. l. legi jubent ἀποβλέπει, quod exponunt, aversatur. sed præter auctoritatem.

ἀποβλέπω, f. ψω. (Λάω) visum dirigo aliquo, *ich sehe hin, (I look towards.)* it. visum deflecto ab aliquo, *ich sehe weg, (I turn my eyes from.)* σύνεσις οὐκ ἀποβλέπει αὐτὸν, prudentia non negligit eum, et vultum ab eo deflectit, Ne, 7, 88. sed Schmidius ibi legi jubet, ἀποβλάπτει, lædit.

ἀπόβλητος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) abjiciendus, spernendus, *wegzuwerfen, (to be rejected.)* οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅττι κεν εἴπω, inquit Nestor de consilio suo quod jam daturus est, Β, 361, non sane repudiandum erit verbum quod dicturus sum. οὔτοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν δῶρα, Γ, 65, οὐκ ἔκβλητα, non spernenda.

ἀποβλύζω, f. ξω. (Φλέω) evomo cum sono aliquo, extrudo ex ore, ejecto. ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ, κατέδευσάς μοι χιτῶνα οἴνου, Ι, 487, cum te in gremio meo sedentem tenerem, rigasti mihi tunicam vino, effluere faciens ex ore tuo in infantia tua omnis curæ indiga; ἀποστάζων, διὰ τὴν βρεφικὴν βραχυστομίαν, et ut infantes teneri solent ex ore cum sono protrudere aliquid cibi vel potulenti.

ἀποβρίζω, f. ίξω. (Ἔω) dormio quod satis est, edormio. ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν, atque ibi dormitantes exspectavimus auroram, ι, 151. μ, 7, *ausschlafende, ausgeschlafen habende, (sleeping, or having slept their fill.)*

ἀπογυιόω, f. ώσω. (Ἄγω) claudum facio, idem quod γυιόω. χωλαίνω. μή μ' ἀπογυιώσῃς, ne me debilem pedibus vel artubus facias, Ζ, 265, quasi ἀπομελίσῃς. in specie vinum nimis haustum captat pedes, et οἶνος quoque immoderatus est λυσιμελὴς, membra solvens, sicut ὁ ὕπνος et ὁ θάνατος. ἀπὸ *in compositione* sæpe abundat, e. c. in ἀπομάχομαι, ἀπαμύνω, ἀποκαρτερέω, etc.

ἀπογυμνόω, f. νώσω. (Ἄγω) nudo. denudo. vel totaliter, vel ex parte aliqua. μή σε ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείη, κ, 301, nudatum armis. ἡ γύμνωσις in luctâ aliquâ, describitur σ, 66—69. voci γυμνὸς inest τὸ μόνος, ut videtur: referre tamen sub μόνος noluimus: cujus ratio apparet.

ἀποδάζομαι, f. άσομαι. (Δάω) tribuo ut partem. ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω, dimidium spoliorum ei attribuam, dimidium ipse habebo, Ρ, 231. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι ὅσσα ἔοικεν, quantum par est, Ω, 595. et Sigma duplex est ob metrum. Ἀχαιοῖς ἄλλα ἀποδάσσεσθαι, ὅσα πτόλις ἥδε κέκευθε, cum Achæis partiri omnia alia, quæ hæc urbs in se continet, Χ, 118. hinc est ὁ ἀπόδασμος. ἀποδάσασθαι ἴσον πάντων, Ne. 10, 162.

ἀπόδασμος, ὁ. vide supra.

ἀποδειδίσσω, f. ίξω. (Δίω) absterreo. ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα, Μ, 52, pro ἀπεδειδίσσετο αὐτούς.

ἀποδείκνυμι, (Δέκω) pro certo ostendo. ἀποδεικνύμενοι ἀρετὰς, Ne. 6, 80. προδεικνύω, ante ostendo. unde est ὁ προδείκτωρ, ορος, ionice προδέκτωρ, præmonstrator. unde est apud Herodot. VII, 37, Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων: μάγοι γὰρ λέγουσι, ἥλιον εἶναι Ἑλλήνων προδέκτορα, σελήνην δὲ τῶν Περσῶν. ubi narratur eclipsis magna solis, cum responso vatum ad Xerxem.

ἀποδειροτομέω, (Τέμω) cervicem reseco, idem ac δειροτομέω. δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, duodecim nobiles adolescentes Trojanorum jugulabo ante rogum, Σ, 336, *will sie abkehlen, (will cut their throats.)* sic, eodem contextu, ἀποδειροτομήσειν, Ψ, 22. μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα, λ, 35.

ἀποδέχομαι, f. ἔξομαι. (Δέκω) recipio ab aliquo. οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα, Α, 95, *nahm sie nicht von ihm an, (did not receive it from him.)*

ἀποδημέω, f. ήσω. (Δέω) peregre absum, peregre abeo. exulo. Μοῦσα οὐκ ἀποδαμεῖ, Py. 10, 57, non exulat.

ἀπόδημος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) absens a populo suo. οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος, Py. 4, 8. Vide sub ἐπιδημεύω, ad finem.

ἀποδίδωμι, f. ἀποδώσω. (Δόω) reddo, *gebe wieder, gebe ab, (return, give back.)* et ponitur proprie ἐπὶ τῶν χρεωστικῶς διδομένων, si quid redditur ex debito, non ex gratia. πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Α, 98, pro ἀποδοῦναι. et 134, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι. Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι, Γ, 285. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, Δ, 478. Ρ, 302. i. e. cito mortuus est juvenis, ante quam parentibus potuerit pro educationis beneficio gratiam aliquam referre. οὐδ' ἀπέδωχ' (ἀπέδωκε) ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθε, Ε, 651, neque tradidit equos, *hat sie nicht ausgeliefert, (has not delivered them up :)* coll. 640, 650. τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἀποδώσω, Η, 84, coll. 79, ut ἀποδώσω idem sit quod πάλιν δώσω. πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λώβην, Ι, 387, donec mihi luat omnem acerbam meam contumeliam: ubi ἀποδοῦναι est, pœnas dare alicui. ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι, Σ, 499, persolvisse omnia. ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, β, 78, donec sane omnia redderentur, pro ἀποδοθείη. πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα, θ, 317, omnia pater restituat mihi dona sponsalia. χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, χ, 58. et 61, οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε, pro ἀποδοίητε, per syncopen: si mihi tota patrimonia vestra, restitutionis damni causa, dare velletis. notat ergo hoc verbum in poëta χρεωστικὴν ἔκτισιν. ἀποδώσω αὐτὸν Μούσαις, Py. 4, 119, tradam eum Musis, i. e. accurate eum canam, ἀνυμνήσω αὐτὸν τὸν νενικηκότα. ἀπέδωκε τὸ μόρσιμον, Ne. 7, 64, sc. ὁ Νεοπτόλεμος, quod fatale ei fuit persolvit, *hat die schuld der natur bezahlet, (has paid the debt of nature.)*

ἀποδισκεύομαι, vide sub δίσκος, ad medium.

ἀποδοχμόω, f. μώσω. (Δέκω) in transversum extendo. ἔκειτο ἀποδοχμώσας αὐχένα, ι, 372, inflectens, πλαγιάσας: sic ut caput jaceret demissius corpore.

ἀποδρέπω, f. ψω. (Δέρω) decerpo. δρέπων ἀπὸ (pro ἀποδρέπων) κορυφὰς ἀρετῶν, Ol. 1, 20, conf. ἀρετή. Atticus, medii amans, diceret ἀποδρεπόμενος, decerpens sibi. ἥβης καρπὸν ἀποδρέψαι ἤθελον, Py. 9, 193, collato 63, 64, ætatis primæ florem carpere volebam, i. e. connubio jungi cum ea.

ἀπόδρημι, a. 2. ἀπέδρην. (Ὄρω) aufugio. Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς, postquam fugit ex navi eorum, qui eum captivum pro servo ducebant, π, 65. sic, πρῶτον γὰρ ἐμὲ ἵκετο, νηὸς ἀποδρὰς, ρ, 516.

ἀπόδρομος, ὁ, vide sub πρόμαχος, prope finem.

ἀποδρύπτω et ἀποδρύφω, f. ψω. (Δέρω) detraho lacerando. *ich schale ab, reisse haut ab, (I tear away.)* ξέειν καὶ ἀπάγειν τῶν σαρκῶν τὸ δέρμα ὄνυξιν ἢ ἑλκυσμῷ ἢ σιδήρῳ. δουρὸς ἀκωκὴ ἀπέδρυψε πρυμνὸν βραχίονα μυώνων, Π, 324, hastæ cuspis abrasit musculos carnis a brachio posteriori ad humeros: et genitivus pendet ab ἀπὸ, sed converse; deberet enim esse, ἀπέδρυψε βραχίονος τοὺς μυῶνας: nunc est, *er schälete das fleisch vom arme ab, (it tore away the flesh from the arm.)* ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, Ψ, 187, ne ei cutem laceraret tractando. et sermo est de Hectore tracto. sic et Ω, 21. πρὸς πέτρῃσι ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν, pro ἀπεδρύφθησαν, ε, 435. μή σε νέοι ἐρύσωσι διὰ δώματα, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, et lacerent te totum, ρ, 480.

ἀποδύνω, (Δύω) exuo. θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην, celeriter exuit et deposuit a se bovinum corium, quo se aute contexerat, χ, 364.

ἀποδύω, et ἀπόδυμι, (Δύω) idem. *ziehe aus oder ab, (pull or throw off,)* ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, pro ἀποδύσω, exuero tibi vestes tuas, Β, 261, aor. 1. conj. vel et fut. 1. indic. posterius præstat, ut sequens verbum ἀφήσω indicat. τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε, Δ, 532. ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι, pro ἀποδῦσαι, Ε, 435. μιμαὼς (cupiens) ἀπὸ τεύχεα δῦσαι, sc. occiso a se, Ν, 182. τεύχεα δηώσας ἀπέδυσε, postquam interfecerat eum, arma ei exuit, Σ, 83. ἐπεί κε ἀπὸ τεύχεα δύω, si arma exuero mihi, Χ, 125, ἐὰν ἀπεκδυθῶ τὰ ὅπλα. εἵματα ταῦτα ἀποδὺς, exuens tibi has

vestes, ι, 343. et 349, ἀποδύσαμενος, exuens tibi eam vittam, vel id cingulum. ut ergo et de minore aliqua parte vestium ponatur. cæterum ἀποδύσασθαι est idem quod ἐκδύσασθαι.

ἀποεργάθω, (Ἕρα) separo, discrimino, idem ac sequens. sic et ex Λ, ubi est: separavit cutem a lateralibus partibus, ἀπεῖρξεν, ἀπήγαγεν, ἀπεκόλλησε τὴν ἐπιπολήν. αὐτὸν δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ, a copiis illis abduxit et distinuit eum, Φ, 599. ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθε οὐλῆς, pannos a magna cicatrice removit, φ, 221, ἀπήγαγε.

ἀποέργω et ἀπεέργω et ἀποείργω, (Ἕρα) separo, discrimino, *ich sondre ab, scheide, (I separate.)* ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε, Θ, 325, conf. κληῒς. et 213. ὅσον (πεδίου) τάφρος πύργου ἀπέεργε ἐκ νηῶν, quantum spatium campi separabat fossa munitionis a navibus, i. e. extra castra Græcorum; vide et ἐέργω. Τρῶας ἅπαντας αἰθούσης ἀπέεργε, omnes Trojanos a vestibulo arcebat et abigebat, Ω, 238. οἵ κεῖνον ἐέργουσιν ἀπὸ τιμῆς, pro ἀπεέργουσιν, arcent et prohibent ab honore suo, λ, 502. μικρὸς λίθος μέγα κῦμα ἀποέργει, γ, 296, fluctum arcet et diffindit. ἀποείργοντες, i. e. ἀποκωλύοντες, repellentes, Ol. 13, 83.

ἀποέρσω, f. æol. έρσω. (Φάω) disperdo. παῖδα, ὃν ἔναυλος ἀποέρσει, χειμῶνι περῶντα, Φ, 283, puerum pastoritium, quem alveus torrentis disperdere solet imbroso tempore transire volentem, φθερεῖ. et 329, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς, ne eum prorsus perderet et perire faceret fluvius magnus, ἀπεφθείρῃ. ἔνθα μὲ κῦμα ἀπόερσε, Ζ, 348, ibi me fluctus submersisset, ἔφθειρε. et ex hoc composito, in notione activa posito, apparet magis vis simplicis verbi, et veritas etymologiæ. ponitur his locis de submersione in undis: et possit videri, ἔῤῥειν ortum esse ex ῥέειν, fluere. sed si cogitas, ῥέειν sæpe et ῥάειν notare: nihil amplius apparebit quam, ῥάειν et φθείρειν esse arcte cognata. sic et εἰσέῤῥω et εἰσεῤῥέω, f. ήσω, malo fato intus venio. ἐξ οὗ γὰρ εἰσήῤῥησεν εἰς τὴν οἰκίαν, Aristoph. Equit. 4, i. e. μετὰ φθορᾶς εἰσῆλθε.

ἀπήμβροτον, vide sub ἀφαμαρτάνω, ad initium.

ἀποήρεον, vide sub ἀφαιρέω, prope finem.

ἀποθαυμάζω, f. άσω. (Θάω) demiror. ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασε ὄνειρον, *sie bewunderte alsobald den traum, (she immediately wondered at the dream.)* ζ, 49.

ἀποθερίζω, vide sub θέρος, ad finem.

ἀπίθεστος, ου. ὁ ἡ. (Πείθω) quem nemo curat, cujus absentia nemini molesta est, quem nemo cura dignum putat. a ποθέω, f. έσω, et α privativo. dicitur idem ἀπόθητος, a ποθέω, f. ήσω. κεῖτο ἀπόθεστος, jacebat sic ut nemo eum curaret, ρ, 296, de cane venatico sene, olim præstantissimo: ἀφίλητος καὶ ἀτημέλητος.

ἀπόθητος, vide supra.

ἀποθνήσκω, (Τῶ) morior. idem quod θνήσκω, nisi quod ἀπὸ moram aliquam in actu moriendi innuit. λ, 423. φ, 33. ἀποτεθνειῶτος, Χ, 432. γενεᾷ κλέος αὔξων, (generi suo famam augens) ζώων τε ἀπὸ καὶ θανὼν, pro, καὶ ἀποθανὼν, vivus pariter ac mortuus, Ist. 7, 43. ἀποθανοῖσα (dorice pro νεῦσα, Semele) βρόμῳ κεραυνοῦ, Ol. 2, 45.

ἀποθορέω, (Ὄρω) desilio, festino cum impetu ab aliquo loco. ἰοὶ ἀποθορόντες νευρῶν, Π, 773, a nervis absilientes sagittæ. ἀποθοροῦσα λέκτρου, de lecto exsiliens, ψ, 32.

ἀποθριάζω, vide sub Τρεῖς, prope finem.

ἀποθρίζω, vide sub θέρος, ad finem.

ἀποθρώσκω, (Ὄρω) desilio. νηὸς ἀποθρώσκοντα, de nave desilientem in littus, Β, 702. ἀπὸ νευρῆς ὀϊστοὶ θρῶσκον, pro ἀπέθρωσκον, quasi essent personæ, Ο, 314. νηὸς ἀποθρώσκων, de urinatore, desiliente ex navi in mare, Π, 748. καπνὸν ἀποθρώσκοντα, fumum exsilientem a terra in aërem, α, 58.

ἀποθύμιος, ου. ὁ ἡ. (Θίω) ingratus, non ex animi sententia, procul a corde, *unangenehm, (disagreeable.)* Νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι, Ξ, 261, ubi nox ut numen aliquod sistitur: ne faciat quæ huic deæ minus placeant, ἀκαταθύμια. id alibi divisim dixit, ἀπὸ θυμοῦ, procul ab animo et corde. Vide sub 'ΑΠΟ', aliquanto sub initio, et θυμὸς, similiter.

ἀποίητος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) infectus, Ol. 2, 31.

ἀποικέω, f. ήσω. (Χάω) in diversam habitationem transfero. ἐς Καλλίστην ἀπῴκησαν, in insulam Callistam, quæ postea Thera dicta est, statuerunt habitationem, Py. 4, 460, migrarunt.

ἀποικία, ας. ἡ. (Χάω) colonia. ἀποικίᾳ εὐάνορι Πέλοπος, Ol. 1, 38, generosa colonia Pelopis, i. e. in Peloponneso. ἀποικίαν Δωρίδα, Ist. 7, 18, transmigrationem Doricam Heraclidarum in Peloponnesum.

ἀποικίζω, f. ίσω. (Χάω) in diversam habitationem transfero, *versetze die wohnung jemandes anders wohin, (transferred the residence of some person to another place.)* αὐτὰς μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε, τηλόθι ναίειν, μ, 135, eas mater in Siciliam transposuit ut procul a se habitarent. sic et μετοικίζω, si quem ex suis sedibus transfero ad alias, ut inter alios habitet. ejusmodi μετοικεσίας vel μετοικήσεως exemplum est δ, 174—177.

ἀποινάω, vide ἀποινόω.

ἄποινον, ου. τό. (Φάω) proprie est, λύτρον ἐκ φόνου, pretium redemtionis a cæde, datum ne occidamur: deinde in genere, quodvis λύτρον ex malo aliquo, e. c. ex captivitate. servitute, etc. est quasi ἄφοινον, i. e. δι' οὗ τὶς φόνου λύεται, per quod quis ab occisione redimitur, υἷος ἄποινα, redemtionis pretia pro capto filio, Β, 230. ζωγρεῖτε, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι, ἔστι γὰρ ἔνδον (domi) χαλκός τε χρυσός τε, τῶν κε ὑμῖν χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσια ἄποινα, εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο ἐπὶ νηυσὶν 'Αχαιῶν, vivum me in captivitatem accipite, *(gebet quartier,) (give quarter,)* nam ego me redimam, est enim domi meæ æs aurumque, de quibus sane vobis largietur pater meus infinita redemtionis pretia, si quidem me vivum rescierit esse in castris Græcis, Κ, 380. sic et, ζώγρει, Λ, 134. Ζ, 49, ubi sunt proprie, λύτρα ἐκ φόνου, *erlösungen von der ermordung, (ransom from slaughter,)* et Λ, 46, ζώγρει, καὶ ἄξια δέξαι ἄποινα, Ζ, 46. αὐτὼ ἔλυσε (διὰ) ἀποίνων, Λ, 106, in libertatem restituit eos intercedentibus redemtionis pretiis. νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, ne mihi pecunias pro redemtione tua loquere, Φ, 99. εἴ κεν δεκάκις τόσα ἄποινα στήσωσι, appendant, Χ, 349, si vel decies tanta pretia pro corpore tuo: et notat ibi redemtionem corporis mortui ex potestate hostium. sic et Ω, 137, 139, 276, 502, 555, 579, 594, 686, de redemtione vivi ex captivitate et servitute, est Α, 13, λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσια ἄποινα, liberaturus filiam, et afferens innumera redemtionis pretia. et 95, οὐκ ἀπεδέξατο, non admisit ea pretia. et 111, κούρης ἀγλαὰ ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, splendida λύτρα pro puella. sic, λαβὼν ἀπερείσια, Ζ, 427. θέλω δοῦναι ἀπερείσια, Ι, 120, ubi sunt dona ad placandum læsum et iratum. sic et Τ, 138. πυγμῆς ἄποινα, remunerationes et munera honorifica ob pugilatum, Ol. 7, 30. ubi hymnos sic vocat victori cantatos. ἀρετῆς, præmia virtutis, Py. 2, 26. μόχθων, Ne. 7, 23. ἔργων εὐκλέων, Ist. 3, 11, præmia gloriosorum operum, sc. sunt. νίκης, Ist. 8, 6. ubi ergo generalem notionem præmii et remunerationis habet.

ἀποινόω, f. νώσω. (Φάω) præmio condigno et remuneratione apta adficio. a τὸ ἄποινον, retributio in genere. δαίμων ἀποινώσας, deus retributione merita adficiens, Ne. 5, 29, ulciscens. alii tamen ibi legunt, ἀπ' Οἰνώνας, Dorica genit. terminatione, ex Œnona, i. e. Ægina, expulerit. sed recepta lectio præstat. aliud significat ἀποινάω.

ἀποίχομαι, (Ἔω) abeo. abii, absum. δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος, omnino sane discedis a viro illo bono, Τ, 342. ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, ut diu ille abest, *so lange als er ausbleibet, (while he is absent,)* δ, 109. κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, ignavi abstinent a pugnando, Δ, 408, terga vertunt, cedunt. ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο, ut eum de absente patre interrogaret, α, 135. (sic et γ, 77.) et 253, ἢ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου 'Οδυσῆος δεύῃ, multum sane indiges patre absente, *du hattest den abwesenden vater izt sehr nöthig, (thou hast now great need of thy absent father.)* ἀποιχομένοιο ἄνακτος, absente hero, ξ, 8, 450. ρ, 296. πατρὸς, absente patre, τ, 19. δῶμα ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον, domum viri diu absentis, φ, 70. et 395. ἄνακτος, absente hero et possessore. ἀποιχόμενον, vita functum, Py. 3, 4. ἀποιχομένων ἀνδρῶν, defunctorum, Ne. 6, 50. Py. 1, 181.

ἀποίω, (Οἴω) aufero. et hujus, sicut verborum ἐξοίω, ἐποίω, κατίω, συνοίω, futurum tantum occurrit. τούτω ἄμφω οὐ πάλιν ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἀφ' ἡμῶν, hos ambos non retro auferent celeres equi a nobis et e nostris manibus, Ε, 257, alter certe interficietur. οὐκ ἔμελλεν ἄψ (retro) Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, non relaturus erat ei nuntium, Κ, 337.

ἀποκαίνυμαι, (Κνάω) occido, destruo, cædo. idem ac καίνω, q. v. ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, θ, 127, superabat hoc exercitio omnes præstantes. et 219, Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ, vincebat arcu.

ἀποκαίω, (Κῶ) exuro, comburo. Τρώων κεφαλὰς (i. e. Trojanos) καὶ τεύχεα ἀποκήαι comburat, Φ, 336, et est aor. 1. optat. a.

ἀποκαπύω, f. ύσω. (Κάπω) efflo, ἀποπνέω. nam καπύω est a κάπω. ψυχὴν ἀπεκάπυσε, animam efflavit, Χ, 467, ubi poëta τὴν λειποθυμίαν, *eine tiefe ohnmacht, (a deep swoon,)* vocat ψυχῆς ἀπόπνοιαν, *ein entgehen des athems, (the breathing out of his soul.)* oppositum est ἄμπνυτο, 475, i. e. ἀνέπνευσε, εἰς τὴν προτέραν ἦλθε πνοήν.

ἀποκαρτερέω, vide sub καρτερὴς, paullo ab initio.

ἀποκαυλίζω, vide sub λωτὸς, prope initium.

ἀπόκειμαι, (Κῶ) longe repositus et dissitus sum. προμηθείας ἀπόκεινται ῥοαὶ, Ne. 11, 61, i. e. homines nolunt ante factum deliberare, putantque eam deliberationem longe esse petendam; et tamen opportunitas deliberandi celeriter quasi flumen præterlabitur.

ἀποκείρω, f. ερῶ et έρσω. (Κέρω) deseco, disseco, παντελῶς διακόπτω. ἀπέκερσεν ἄμφω τένοντε, Κ, 456. Ξ, 466, ambos discidit nervos. ἀπὸ δὲ φλέβα (venam) πᾶσαν ἔκερσε, Ν, 546, 548. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, Ψ, 141.

ἀποκηδέω, (Κῶ) non curo aliquem, idem ac ἀκηδέω, q. v. nam ἀπὸ notat ἀπόθεσιν τοῦ κήδεσθαι. ἀποκηδήσαντε, non solliciti et curæ pleni ambo, Ψ, 413, et sermo est de equis, ignavam operam in currendo præstantibus.

ἀποκίζω, vide κίζω.

ἀποκινέω, f. ήσω. ("Εω) demoveo, depello. ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης, alius quidem cum difficultate amoveret et attolleret de mensa hoc grande poculum, Λ, 635, ionice pro ἀπεκίνησε. μή με ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα, ne me, qui solus sum, depellant a janua, χ, 107.

ἀπόκληρος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) exsors, expers, ἄμοιρος. οὔ τις ἀπόκληρος πόνων, Py. 5, 71, laborum et miseriæ nemo exsors est, quisque suam habet portionem ejus.

ἀποκλήρωσις, designatio, constitutio, *begabung, (condition.)* vide sub κλῆρος paullo a fine.

ἀποκλίνω, (Κλάω) declino, deflecto, deflectere facio. ἄλλῃ ἀποκλίναντα, τ, 556, qui accusativus non ad τὸν ὄνειρον, sed ad explicantem et interpretantem id somnium pertinet; alio deflectentem, *als einer der den traum auf was anders lenket und deutet, oder, der davon ab auf was anders gehet, (as one who interpreted the dream in a different way.)*

ἀποκναίω, f. αίσω. (Κνάω) abrado. male habeo, perdo, excrucio. Aristoph. Vesp. 679. Eccl. 1079.

ἀποκόπτω, f. ψω. (Κόπω) abscido. ἀποκόψειν, se abscisurum esse, I, 241. ἀποκόψας αὐχένα, postquam amputavit cervicem, Λ, 146. et 261, κάρη ἀπέκοψε, caput abscidit. ἀπέκοψε παρήορον, sc. ἵππον, abscidit equum illum, recisis loris, *hieb die strenge des nebenpferdes entzwey, (cut the traces of the other horse in two,)* Π, 474. ἀποκοψέμεν (ἀποκόψειν) οὔατα, præcisurum esse aures eorum, Φ, 455, ubi alii scribunt, ἀπολουσέμεν, i. e. κολοβώσειν, nam τὸ λοῦσον Cypriis erat τὸ κολοβὸν, unde verbum erat λούσω, quod vim habet futuri: alii legunt, ἀπολεψέμεν, a λέπω, f. ἐψω, decortico, deglubo: male utrumque. πέλεκυς ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους, γ, 449, securis ἀπέτεμε nervos cervicales. ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα, ι, 325, abscidi circiter ulnam. πείσματα νηὸς, rudentes navis, κ, 127, *habe gekappet die taue des schiffes, (cut the cable of the ship.)* κόμην ἐλαίης, ramos oleæ, ψ, 195. παρακόπτω, abscindo, *ich beschneide, (I cut off.)* οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν παρεκόπτου, qualia bona ei præscidisti, Aristoph. Equ. 804, metaph. ab avibus quibus alæ præciduntur ne volare possint: *von was für gutem du ihn abschnittest durch die soldatenlöhnung, (from what good things thou hast cut him off by rewarding the soldiers.)*

ἀποκοσμέω, f. ήσω. (Κόμω) est in poëta convivale verbum, quando dapes et reliqua instrumenta convivii, finito eo, auferuntur ordine et reponuntur. ἀμφίπολοι ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς, η, 232.

ἀποκρανίζω, vide sub κεφαλὴ, ad finem.

ἀποκρεμάω, f. άσω. (Κάρα) dependere facio in caput, *lasse herab hängen, (let hang down.)* αὐχένα ἀπεκρέμασεν, Ψ, 879, de ave mortua.

ἀποκρίνω, f. ινῶ. (Κάρα) separo, secerno, seligo. ἀποκρινθέντε, Ε, 12, i. e. χωρισθέντες τοῦ ὁμίλου, separati ab exercitu. sed ἀποκρίνεσθαι pro ἀπολογεῖσθαι, respondere, non novit Homerus: pro quo dicit ὑποκρίνεσθαι.

ἀποκρότημα, τὸ, vide sub κρούω.

ἀποκρύπτω, (Κάρα) occulto, abscondo, dissimulo. ἀπέκρυψέ μοι ἵππους, subtraxit mihi equos, eosque occultavit, Λ, 717. αἲ δυναίμην αὐτὸν ἀποκρύψαι νόσφιν θανάτου, Σ, 465, utinam possem eum a morte tegere; sicut tu me occultasti. γαστέρα οὔπως ἔστιν ἀποκρύψαι, ventriculus non potest dissimulari, ρ, 286. famos non dissimulari diu potest. vel et, non potest aboleri, quoad vivas.

ἀποκτείνω, f. ενῶ. (Κῶ) occido. ἦ μιν ἀποκτείνω, num eum interficio? χ, 167, et est præsens vel aor. 1. conj. a. παῖδά τ' ἀποκτείνεις, π, 432, filiumque interficere studes: nam præsens ibi de conatu perpetuo positum. αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, cædens extremos, Θ, 342. Λ, 154, 178. τὸν σὺν ἀπέκτεινε Μελέαγρος, Ι, 539. παῖδάς μοι ἀπέκτανε, Χ, 423. πατέρα ἐμὸν, Ζ, 414. τὸν Ἕκτωρ, Ο, 440. πολλοὺς ἡμῶν ἀπέκτανον, multos nostrorum interfecerunt, ξ, 271. ρ, 440. μή τις βοῦν ἢ μῆλον ἀποκτάνῃ, μ, 301, cædat.

ἀπόκτημι, (Κῶ) idem. ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, ψ, 121, nos columen urbis vel civitatis *(den kern der nation,) (the flower of the nation)* interficiebamus: ut sit imperf. nisi mavis esse aor. 2. interfecimus. Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν, ionice pro ἀποκτάναι, inf. præs. Ε, 675. et cum Attica paragoge, ἀποκτάμεναι αὐτὸν ἄνδρες μεμάασι, cupiunt, Υ, 165, interficere. δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἑταῖρος, fidus socius interficiebatur, imperf. pass. Ο, 437, quæ forma tamen et esse posset plusquamp. pass. regulariter ab ἀποκτείνω, perf. ἀπέκτακα, perf. pass. ἀπέκταμαι. σοὶ ἑταῖρος ἀπέκτατο, Ρ, 472. ἀποκτάμενος, qui interficitur, Δ, 494. Ν, 660. βοῶν ἀποκταμένων, boum qui cædebantur, Ψ, 775.

ἀποκυέω, vide sub κυέω, ad medium.

ἀπολάμπω, f. ψω. (Φάω) resplendeo, refulgeo. ἀστὴρ δὲ ὡς ἀπέλαμπεν, refulgebat candore suo velut stella, Hesperus, Ζ, 295. ο, 108, et sermo est de veste muliebri candida et pulcra. sic et, ἡ τρυφάλεια, Τ, 381. αἰχμῆς ἀπέλαμπε, sc. φῶς, a cuspide refulgebat splendor, Χ, 319, coll. 317, 318, ubi vides qui sit ille ἀστὴρ, cum cujus candore comparantur hæ res. χάρις ἀπελάμπετο πολλὴ, gratia resplendebat multa, de inauribus Junonis, Ξ, 183. σ, 297. αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων, fulgor ferreus galearum resplendentium, Ν, 341, ubi præpositio elegantius jungitur verbo, quam separatur: nam quidam legunt, κορύθων ἀπό.

ἀπολαύω, vide sub γλυκὺς, prope initium.

ἀπολείβω, f. ψω. (Λείβω) defluere facio. ὀθονῶν ἀπολείβεται ἔλαιον, η, 107, ubi confer ἔλαιον.

ἀπολείπω, f. ψω. (Λείπω) relinquo. οὐκ ἀπολείπουσι δόμον, Μ, 169, ubi sermo est de apibus aut vescis, qui se pelli habitatione sua non sinunt, sed pugnant pro ea. huc pertinent loca ex, Ι, 437, 445, sub simplici forma citata. οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα, non reliqua faciebat, ι, 292, de Cyclope, vorante homines, *liess nichts übrig, (left nothing.)* ἀπολιπὼν ψυχὴν, amittens vitam, Py. 3, 180.

ἀπόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) non pugnans, vacans a pugnando. ἀπόλεμον εὐνομίαν, in statum ubi non pugnatur sed bonæ leges vigent, Py. 5, 89, εἰς ἀστασίαστον δικαιοσύνην.

ἀπολέω, f. έσω. f. 2. ολῶ ("Ολω) perdo totum, amitto totum. ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις, pro ἀπολέσεις, mea hasta cæsus amittes vitam, Λ, 433, Μ, 250. βίοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει, pro ἀπολέσει, β, 49, facultates omnino amittet. τὸν ἀπώλεσα, *den habe ich verloren, (whom I have lost,)* Σ, 82, coll. 80, ὤλετο ἑταῖρος, peribat et periit. et Achilles videtur ipse accusare se, quod suo missu perierit: ego eum perdidi consilio meo. πατέρα ἐσθλὸν ἀπώλεσα, amisi, β, 46. οἶκον, amisi domum, δ, 95, ubi conf. οἶκος. et 724, 814, πόσιν ἐσθλὸν, amisi optimum maritum. κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον, perdidit, diripuit, vastavit, Ε, 648. et 758, ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον λαὸν, interfecit. καί νύ κεν ἔνθα ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε, pro ἀπώλεσε, amisisset vitam, Θ, 90. sed 270, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε, is ibi cadens amisit vitam. θώρηκα ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος, Σ, 460, fecit ut amitteretur thorax. Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, misericordiam amisit, Ω, 44. et 260, τοὺς μὲν ἀπώλεσεν ἄρης, eos occidit ferrum, οὐκ οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ, non solus amisit diem reditus, α, 354. ἀπώλεσε λαοὺς πολλοὺς, occidit multos, ι, 265. sed ω, 427, multos amisit. ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν, pro ἀπώλεσαν, Α, 268, et terribiliter interfecerunt eos. σθένος ἀπώλεσαν ἡνιόχου, amiserant robur aurigæ, i. e. aurigam, Ψ, 280. ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν, pro ἀπώλεσαν, omnes occiderunt, Ω, 609. μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, pro ἀπολέσαι, cupiens vitam ei perdere, i. e. κτείνειν αὐτὸν, Ε, 852. sed Π, 861, τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, percussum amittere vitam suam. sic, βούλομαι ἅπαξ ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, malo semel perire, μ, 350. ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους, pro ἀπολέσας, postquam amisit, ι, 534. λ, 113. μ, 141. ν, 340. sic, ὀλέσαντα ἄπο πάντας, β, 174. δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς, pro ἀπολέσῃς, animam amittas, Κ, 452. τυπεὶς ὀλέσσῃ, Σ, 92. καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσσῃς ἀγλαΐην, τ, 81. nimirum, si præpositio postponitur verbo, retrahit accentum: alias non. *Mediæ* formæ aor. 2. et præt. perf. frequens est. τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο, tale enim iis propugnaculum periisti, amissus es, λ, 555. ὅτε ἐν Θήβαις (ad Thebas) ἀπώλετο λαὸς, peribat, Ζ, 223. νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμεῖο, α, 413, *meines vaters rückkehr ist verlohren, (my father's return is lost.)* sic, Ὀδυσῆϊ νόστιμον ἦμαρ, ρ, 253. ἕκαστος λυγρῷ ὀλέθρῳ, γ, 87. ἤ τίς σοι καὶ πηὸς ἀπώλετο Ἰλιόθι πρὸ, θ, 581. αὐτοῦ (ibi) γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθα αἰπὺν ὄλεθρον, ι, 303, etiam nos periissemus gravi morte. αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν, κ, 27, nostra ipsorum amentia periimus. Ἑλένης εἵνεκα, λ, 437. ὡς (tali modo) ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ω, 185. ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, ob metrum, pro ἀπώλοντο, Β, 162. οἵ τ' ἀπόλοντο, γ, 185. ἐν νόστῳ, δ, 497. λ, 383. ὕδωρ ἀπολέσκετο, aqua peribat, *vergieng, (perished,)* λ, 585. ionice pro ἀπώλετο. ἐπεί κε ἀπὸ λαὸς ὄληται, pro ἀπόληται, Α, 763, quando exercitus perierit. τῆλε φίλων ἀπόληται, β, 333, procul a suis pereat. ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται νώνυμον, ξ, 181. ὡς κεν Τρῶες ἀπόλωνται, Φ, 459. μὴ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, ne peream inglorie, Χ, 304. ὄφρα ἀπολοίμην, ρ, 426. καὶ νύ κε ἔνθα ἀπόλοιτο Αἰνείας, periisset ibi, Ε, 311. et 388, Ἄρης. qui usus optativi est Atticis frequens. ὄφρα ἀπόλοιτο, ut periret, Ζ, 170. ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, ille quidem ita pereat, Ξ, 142, ubi est vere optative. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, *dass doch aller streit und zank vertilget seyn müste, (O that all quarrels and discord might cease!)* Σ, 107, conf. ὡς. ὡς (οὕτως) ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, α, 47. μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο (pro ἀπόλοιντο) πᾶσαι νῆες, ut perirent, ι, 554. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, malo exercitum salvum esse quam perire, Α, 117. νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι οὐδὲ ἀπολέσθαι, Θ, 246, adfirmavit ei Jupiter. ergo ἀπολέσθαι et σόον εἶναι sunt opposita. αἴθε ὄφελες ἄγαμος ἀπολέσθαι, Γ, 40, *wenn du doch ohne heirath hättest sterben müssen, (would that thou hadst perished unwed.)* ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας, Ι, 230, in dubio est, servaturi ne simus naves, an perituræ sint naves. νωνύμους ἀπολέσθαι, inglorios mori, Μ, 70. Ν, 227. Ξ, 70. σοὶ δ' οὐ δέος ἐστὶ ἀπολέσθαι, tibi non est timor mortis, Μ, 246. νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι, ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν, Ο, 502, nunc satius est, vel cadere, vel servari, et arcuisse tantum mala a navibus: ubi ἄρκιον maxime pertinet ad ἀπώσασθαι: dummodo naves tutemur, sive moriamur sive salvi simus, perinde erit. et 511, βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, præstat *semel et uno*

tempore aut mori aut incolumem manere, quam *diu et lente* absumi. conf. ἤ. ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, cupidam moriendi, X, 474. ὑπὸ τείχει Τρώων, sub muro Trojano mori, Ψ, 81. ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφέστιος, quam venientem occidi ad larem meum, γ, 234. οὐδέν σοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι, ε, 347, nullus metus tibi esto passurum te esse mali quidquam neque moriturum te esse, οὐκ ἔστω σοι δέος παθεῖν τι: et utraque phrasis est synonymica. αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, fatale enim erat, perire urbem, Θ, 511, *zerstöret zu werden, (to be destroyed.)* et 563, οὔτε τι πημανθῆναι ἔτι δέος, οὐδ' ἀπολέσθαι, neque detrimentum patiendi incumbit illis metus, neque pereundi. ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι, ξ, 68, utinam periisset genus Helenæ. τὶς (quilibet, quisque) νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω, recta fronte conversus in hostes aut occumbat aut servetur, P, 227, id cuique sit perinde. ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλε, pro ἀπόλωλε, K, 186, somnus illis perit, nequaquam dormiunt. et 187, ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιιν ὀλώλει, sic ab palpebris horum extinctus erat suavis somnus, *es vergieng ihnen das schlafen, (sleep fled their eyes.)* νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς, O, 129. νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, α, 166, mala morte mortuus est. sic, ἔνθα, ibi, δ, 511, conf. πίνω. et ξ, 137. εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀπόλωλε, τ, 85. γένος ἀπόλωλε τοκήων, δ, 62.

ἀπολήγω, f. ξω. (Λέγω) finio, desino. ἀνδρῶν γενεή, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, Z, 149, hominum generatio, alia oritur, alia desinit, *ein geschlecht entstehet, das andere höret auf, (one generation springs up, and another becomes extinct.)* οὐκ ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, non desinit ferro cædem facere, P, 565, βέλος (jaculum) πέτεται (volat) οὐδ' ἀπολήγει, πρὶν χροὸς διελθεῖν, antequam in corpus penetraverit, Y, 99, ut notetur τὸ ἐκήβολον βέλος, i. e. ἑκὰς ἀφιέμενον. οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς, Φ, 577, non desistit a forti pugna. ἀλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληγε μάχης Ἕκτωρ, H, 263. sic, Ἀγαμέμνων, Λ, 255. νέον (modo, *kürzlich erst,) (just now,)* δ' (nam) ἀπέληγεν ἐδωδῆς, Ω, 475, desierat a cibo, *hatte kaum aufgehöret zu speisen, (had scarcely finished eating.)* οὐκ ἀπολλήξεις (ob metrum pro ἀπολήξεις, desines) ἐξερέουσα ἐμὸν γόνον, sciscitans de mea stirpe, τ, 166. ἵνα ἀπολλήξωσι πομπῆς ἀνθρώπων, ut desistant a deductione hominum, ν, 151. ἵνα ἀπολλήξῃς ἀπατῶν, ut desistas a fallaciis, O, 31. μήπως δείσαντες ἀπολλήξειαν εἰρεσίης, ne timentes remitterent a remigando, μ, 224. νῦν μὴ ἀπόληγε, nunc ne desine, ne desiste, N, 230.

ἀπολιβάζω, vide sub στρεύγομαι, prope initium.

ἀπολιγαίνω, vide λιγαίνω.

ἀπολιταργίζω, vide sub ποδαργος.

ἀπολιχμάω, f. ήσω. (Λείχω) delambo, *ich lecke ab, (I lick up.)* ἰχθύες σ' ὠτειλῆς αἷμα ἀπολιχμήσονται, Φ, 123, pisces sanguinem vulneris tibi delambent. hinc est et λιχμήρης εος, ὁ ἡ. qui exserta lingua os lambit.

ἀπολλήξω, pro ἀπολήξω, vide sub ἀπολήγω.

ἀπόλλυμι, (Ὄλω) perdo. ἀπόλλυμαι, pereo. τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, η, 117, harum arborum fructus nunquam perit, οὐχ ὑπό τινος πάθους φθείρεται. οὐκ ἐλεαίρεις ἀπολλυμένους, H, 27.

ἀπολούω, f. ούσω. (Λόω) abluo. εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ Ἑκαμήδη θερμήνῃ καὶ λούσῃ ἄπο (ἀπολούσῃ) βρότον αἱματόεντα, Ξ, 7, ubi pulcra Nestoris concubina Machaoni calefacit balneum. ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον, ut quam primum abluerent Patroclo mortuo cruorem, Σ, 345, coll. 346—350, ubi apparatus ejusmodi lavationis describitur. sic, Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον, Ψ, 41. ἐγὼ ἄλμην ὤμοιν ἀπολούσομαι, ζ, 219. Vide sub ἀποκόπτω, prope initium.

ἀπολόω, vide sub ΛΟΩ.

ἀπολυμαίνω, f. ανῶ. (Λόω) sordes abluo. in specie autem est verbum sacrum, quando homines oblatis sacrificiis purgantur et lustrantur, quæ sacrificia deinde in mare projiciebantur, quod omnia purgamenta recipit. λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν (jubebat lustrari) οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον, A, 313, 314. est ergo idem quod καθαίρω, purgo in genere. apud recentiores autem et in malo sensu ponitur, vasto, damno afficio.

ἀπολυμαντὴρ, ῆρος. ὁ. (Λόω) purgator, sordes auferens, *ein abwascher, (a cleanser, washer-up.)* δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, ρ, 220. et 377, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες, ubi sic vocantur homines famelici et egeni, qui reliqua in lancibus aut mensis vorant; *tellerlecker, (a lick-dish, parasite,)* τὰ τῶν δαιτῶν λύματα i. e. καθάρματα ἀποφερόμενοι ἢ ἐσθίοντες. ut ergo h. l. specialem vocis usum videas, de quo vide Athenæum. cave autem, vastatorem aut perniciem interpreteris. est enim, qui sordidas convivii reliquias aut abjectanea vorat præ fame.

ἀπολύω, (Λύω) dimitto. οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, *gab sie nicht los, (did not release her,)* captivam non dimisit nec accepit pretia redemtionis, A, 95. ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἄποινα, Z, 427, *gab die gefangene los um ranzion, (he set his prisoner free on receiving her ransom.)* Ἕκτορα ἔχει οὐδ' ἀπέλυσε, Ω, 115. et 116, ἀπὸ δ' Ἕκτορα λύσῃ, et 136, et 76, imo frequentissimum hoc verbum in hac rhapsodia. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, i. e. λύτρα λαβόντες ἀφήσομεν, K, 449, nam λῦσαι, et ἀφεῖναι δωρεὰν, differunt. ἀπέλυσε κρήδεμνον, γ, 392, ubi sermo est de amphora vini vetusta quam aperit cellaria: et apte hoc verbum, nam κρήδεμνον est a δέω, vincio. *sie machete den deckel oben los, (she took off the cover.)* ὄφρα (donec) κλύδων (fluctus vehemens) ἀπέλυσε τοίχους τρόπιος, μ, 420, 421, i. e. διέσπασεν ἐκ τῆς τρόπιος (a carina) τοὺς τῆς νηὸς τοίχους, parietes navis, λύσας τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συνδέσεως. ἦγε ἱμάντα ἀπέλυσε κορώνης, lorum solvit ab annulo januæ, φ, 46, nam id lorum constrictum erat nodo. λίθου ἀπέλυσαν πεῖσμα, funem nauticum a saxo solverunt, ν, 77, χρυσοῦ ἀπολυσόμεθα, X, 50, redimemus eos auro dato. locum ex η, 5, vide sub ὑπολύω.

ἀπομαγδαλιά, ἡ, vide sub μάσσω, ad initium.

ἀπόμαγμα, ἀπομάκτρον, vide sub ἀναμάσσω, ad medium.

ἀπομάομαι, vide εἰσμάομαι.

ἀπομάσσω, vide sub ἀναμάσσω, sub medio.

ἀποματαΐζω, vide sub ματάω, ad finem.

ἀπόμαχος, ὁ, vide sub πρόμαχος, prope finem.

ἀπομειριμνάω, vide sub μερμηρίζω, prope initium.

ἀπομερμηρίζω, vide ibidem, prope finem.

ἀπομηνίω, f. ίσω. (Νέω) irascor permanenter et cum continuatione usque ad finem. notat ergo ἐπιμονὴν τῆς μήνιδος: καὶ κεῖται ἡ ἀπὸ πρόθεσις ἀργῆ, ut sæpe. sic ἀπαντᾷν est idem quod ἀντᾷν, ἀπομνημονεύειν χάριτος idem quod μνημονεύειν, unde ἀπομνημόνευμα. sic ἀπέχθεσθαι, ἀπ' οὐρανόθεν, ἀπὸ νόσφι, etc. ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, pro μηνίσας, iratus ei, B, 772. H, 230. ἐμοῦ ἀπομηνίσαντος, i. e. μηνίσαντος, me iram coquente, I, 426. T, 62. ἀλλὰ ἀπομηνίσει, pro μηνίσει, π, 378. abundat ergo in Homero hæc præpositio ad hoc verbum, sicut κατὰ in κατακοιμηθήτω, pro κοιμηθήτω, I, 427. alibi autem ἀπὸ notat remotionem et depositionem, ut ἀπομηνίειν possit etiam esse ἀποθέσθαι μῆνιν καὶ πραϋνθῆναι, καὶ οὕτως ἄπο μήνιδος γενέσθαι. sic et ἀπόμαχος γέρων, senex non amplius pugnans; ἀπόμουσον γένος γυναικῶν, ἀπῳδὸν φθέγμα, ἄποινος θυσία, i. e. ἡ δίχα σπονδῆς οἴνου.

ἀπομνάω, f. ήσω. (Νέω) idem quod μνάω, abundante eleganter præpositione. in medio est, recordor. ἀπεμνήσαντο θεοί, Ω, 428, idem quod ἐμνήσαντο. hinc fecere recentiores τὸ ἀπομνημόνευμα.

ἀπομνημόνευμα, ἀπομνημονεύω, vide sub ἀπομηνίω, et μνάομαι, aliquanto post medium.

ἀπόμνυμι, (Νέμω) do jusjurandum; idem ac ἀπομόω. γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, β, 377, collato 373.

ἀπομνύω, (Νέμω) idem. in præsenti et imperfecto usitata tantum forma. notat proprie, ut diximus, τὸ ἐν ὅρκῳ ἀποφάσκειν, cum jurejurando negare quid. ἡ δ' αὐτίκα ἀπώμνυεν, ὡς ἐκέλευον, κ, 345, coll. 343. sic et, ἀπώμνυον, μ, 303, coll. 298. ο, 436, coll. 434, s. σ, 58, coll. 55. ἀπομνύω, Ne. 7, 103, sequente μὴ, non me id fecisse.

ἀπομόργνυμι, (Ἕλω) detergo. ἀμφοτέραις ἀπ' ἰχῶρα χειρὸς ὀμόργνυ, pro ἀπωμόργνυ, detersit ambabus illum quasi sanguinem de manu deæ, E, 416, *drückete und wischete mit beyden handen das götter-blut aus ihrer verwundeten hand, (pressed and wiped off with both hands the blood of the goddess from her wounded hand.)* et 798, κελαινεφὲς αἷμα ἀπεμόργνυ, i. e. ἀπέμασσεν, ἀπεπίεζε, *drückete heraus durch streifen, (squeezed out:)* eo more quo lac exprimitur ex rumine. σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ, Σ, 414, spongia detersit faciem et ambas manus: et ἀμφὶ ibi est vel adverbium, circa, undique; vel facit decompositum, ἀμφαπομόργνυμι. cæterum ex locis adductis apparet, nec Homero illud præfixum o inusitatum aut ignotum fuisse.

ἀπομόργομαι, f. όρξομαι. (Ἕλω) idem quod ab ἀπὸ et μόργω compositum. nam B, 269, ἀπεμόρξατο δάκρυ, i. e. ἐξέθλιψε, ἐκπιέσας ἀπήγαγε τοῦ ὀφθαλμοῦ, abstersit lacrimam, ut siccaret oculos. καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, Ψ, 739, detergebant sibi pulverem, stringendo corpus: ἀπεψήσαντο κονίην, ᾗ ἐμιάνθησαν. ergo et per elegantem metaphoram de pulvere dicitur, *sie streifeten ihn ab von sich, (they brushed it off from them.)* αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν *(auf die seite sehend,) (looking aside,)* ἀπομόρξατο δάκρυ, ρ, 304. καὶ ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς, σ, 199, ut solent qui ex somno intempestivo evigilant: *sie streifete sich mit der hand übers gesichte, (she rubbed her face with her hand.)*

ἀπομόω, f. όσω. (Νέμω) do jusjurandum, *ich schwöre einen eid ab, (I take an oath:)* sive id sit pro negativa, sive pro adfirmativa; prius tamen proprie. καί ῥα ἐπίορκον ἀπώμοσε K, 332, et tamen perjure juraverat; ubi quidam legi volunt, ἐπώμοσε, et quidem ἀστείως ita volunt: ἡ μὲν γὰρ ἀπώμοσις, i. e. ἡ ἄρσις, versu 330, ἀληθὴς ἦν, ἡ δὲ θέσις, i. e. ἡ ἐπώμοσις, versu 331, ψευδής: igitur ἀπώμοσεν μὲν ὁ Ἕκτωρ ἀληθῶς, ἐπώμοσε δὲ ψευδῶς καὶ ἐπίορκον. ἀπομνύειν enim proprie est, ἀποφατικῶς ὁρκωμοτεῖν, pro negativa jurare, e. c. μὰ τὸ θεῖον, οὐ ποιήσω τόδε τί: ἐπομνύειν vero est καταφατικῶς (pro adfirmativa) ὀμνύειν, e. c. νὴ τὸ θεῖον, ποιήσω τόδε. sed tamen, quia h. l. Hector ex nimia fiducia jurat, neminem alium quam Dolonem habiturum esse eos equos; recte retinetur ea lectio: nam falsum erat, quod nemo præter eum eos habiturus esset. sic et κ, 381, ἤδη γάρ σοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον, ubi de negativa juraverat Circe.

ἀπομύζουρις, ἡ, vide οὐρα, ad finem.

ἀπομυθέομαι, (Μύω) dissuadeo. πολλὰ (multis verbis et sæpius) ἀπεμυθεόμην, I, 109, i. e. ἀπηγόρευον. et est oppositum τοῦ, παραμυθεῖσθαι.

ἀπομύσσομαι, vide sub μύζω, prope initium.

ἀπόναιο, vide sub ἀπόνημαι, prope finem.

ἀπονάομαι, f. άσομαι. (Νέω) migro, transfero habitationem in alium locum. ὅς ποτε Δουλίχιόνδε ἀπενάσσατο, qui olim migraverat in Dulichium, B, 629. ὅς 'Υπερησίηνδε ἀπενάσσατο, ο, 254. est et *activum* in usu, ἀπονάω, migrare facio, deduco, reduco. αὐτοὶ κούρην ἂψ ἀπονάσσωσι, pro ἀπονάσωσι, Π, 86, remigrare faciant, ἀποστρέψωσιν αὐτήν.

ἀπονέμω, (Νέμω) expromo, per partes expono, cum discretione pono. ταῦτα ἀπόνειμον, hæc expone distincte, Ist, 2, 68, non confuse.

ἀπονέομαι, ("Εω) abeo. μνηστῆρες παλιμπετὲς ἀπονέωνται, retro celeriter abeant, ε, 27. ἄψοῤῥοι προτὶ "Ιλιον ἀπονέοντο, retrogressi ad Ilium reverterunt, Γ, 313. sic et Ω, 330. ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας 'Αχαιῶν ἀπονέοντο, O, 305, gregarii milites Græcorum ad castra abibant sua; et vides, primam vocalem esse productam ob concursum plurium brevium. ποτὶ "Ιλιον ἀπονεοίμην, Φ, 561, ad Ilium reverti possem. ἀπονέεσθαι, *ab, und zurück zu gehen, (to depart, and go back.)* B, 113, 288, coll. 290. E, 716. I, 20, quibus quatuor locis est unus idemque versus: "Ιλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον. οὐκ ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον προτὶ ἄστυ, M, 73, quod παροιμιῶδες dictum de πανωλεθρίᾳ, ubi ne nuntius quidem cladis superest. μὴ πρὶν παρ' νηῶν προτὶ "Ιλιον ἀπονέεσθαι, non prius a navibus Græcis ad urbem redire, Ξ, 46. πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι, O, 295, vulgum jubebimus in castra reverti. οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι νῆας ἔπι, non profecto est honestum nobis reverti in castra, P, 415. μητέρα ἣν ἐς πατρὸς ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι, β, 195, matrem suam jubeat in patris materni domum redire. πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεαι ἀπονέεσθαι, ι, 451, inquit Cyclops ad arietem: primus ad stabulum soles reverti. ἠῶθεν προτὶ ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, volo ad urbem abire, ο, 307. πάλιν δεῦρο, π, 467. οὐκ ὀΐω ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι, σ, 259, non puto ex Troja bene omnes incolumes redituros: ubi τὸ εὖ explicatur per ἀπήμονας: ἐπανελεύσεσθαι.

ἀπόνημαι, f. ἀπονήσομαι. ("Ονω) fruor. οὐχ ἧς ἥβης ἀπόνητο, poëtice pro ἀπώνητο, sua juventa non fruitus est, P, 25, i. e. τὸν πρὸ ὥρας θάνατον ἔσχεν. et hæc forma per η notat ἐπὶ ὠφελείας: sed ὤνατο est ἐπὶ μέμψεως. Θησεὺς 'Αριάδνην ἦγε μὲν ἐκ κρήτης, οὐδ' ἀπόνητο, sed non fruitus est ea, λ, 323. 'Οδυσσεὺς μοῦνον ἐμὲ τεκὼν ἔλιπεν, οὐδ' ἀπόνητο, π, 120, *ist meiner nicht froh worden, (has had no joy of me,)* οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ ὠφελήθη, ὡς εἰκὸς ὠφελεῖσθαι πατέρας ὑπὸ τέκνων. κύνα αὐτὸς ἔθρεψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, ρ, 293, canem hunc ipse educavit quidem, sed nullum ex eo fructum habuit, *hat ihn nicht zum gebrauche genossen, (has had no benefit from him.)* τιμῆς ἀπονήμενος, dignitate fruitus, ω, 30, κερδήσας, καὶ ὄνησίν τινα σχὼν τῆς βασιλείας, ἧς τιμῆς ἕνεκα ἄνασσεε. 'Αχιλλεὺς οἶος ἀπονήσεται τῆς ἀρετῆς, Λ, 762, solus fruetur virtute ista: quod est magnum probrum, si virtute sua sibi tantum placere vult, nec vivis autem aliis prodesse ea, nec ἐσομένοις exemplar prodere. aliter fecit Nestor, qui virtute sua multum profuit civibus suis. σὺ δὲ τῶνδε ἀπόναιο, precor ut fruaris horum, Ω, 556, per syncopen pro ἀπονήσαιο: nisi malis contendere, esse optativum ab ἀπόναμαι, quo recentiores usi sunt pro antiquo illo Attico ἀπόνημαι, in sensu fruitionis.

ἀπονητὶ, vide sub σπουδὴ, paullo ab initio.

ἀπονίζω, (Νίπτω) abluo. huc referri possunt per tmesin loca ex Λ sub simplici νίζω producta. sic, ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον, pro ἀπονίζοντες, aqua abluentes cruorem, H, 425. τὴν (οὐλὴν, cicatricem in femore Ulyssis) ἀπονίζουσα (πόδας αὐτοῦ) φρασάμην, deprehendi, ψ, 75, inquit Euryclea: et vides, femora etiam ablui solita in pedilavio; et honestiores ancillas eam operam præbuisse viris bonis. ἱδρῶτα πολλὸν ἀπενίζοντο, abluebant sibi sudorem, in mare ingressi, K, 572. maxime οἱ Ταραντῖνοι solebant verba in σσω efferre per ζω. iidem vice versa verba, quæ ab aliis per ζω dicebantur, dicebant per σσω, pro σαλπίζω dicentes σαλπίσσω, pro φράζω, φράσσω.

ἀπόνιμμα, τὸ, vide sub πρόχοος, ad medium.

ἀπόνιπτρον, τὸ, vide sub ποδάνιπτρον.

ἀπονίπτω, (Νίπτω) abluo. *ich wasche ab, (I wash off.)* ἀλλά μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, at, ancillæ, lavate eum, τ, 317, quod ad pedes attinet: sed λούειν, 320, ad totum corpus. οἵ κε ἀπονίψαντες βρότον ἐξ ὠτειλῶν, qui lavantes cruorem vulnerum ex corporibus occisorum, ω, 188. χρῶτα ἀπονιψαμένη, corpore lota, σ, 171. et 178, χρῶτα ἀπονίπτεσθαι. ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε, χ, 478.

ἄπονος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) sine labore et molestia. ἄπονον χάρμα ἔλαβον παῦροι, laborum et molestiæ expers gaudium nacti sunt pauci, Ol. 10, 26. ἀπονέστερον βίοτον, minus laboriosam vitam, Ol. 2, 111.

ἀπονοστέω, f. ήσω. ("Εω) redeo ex aliquo loco. ἂψ ἀπονοστήσειν, retro reversuros hinc esse, A, 60. Θ, 499. M, 115. P, 406. ν, 6. ω, 470, quibus locis omnibus hæ duæ voces sunt eodem sensu, nisi quod quibusdam in singulari. οὐκ ἀπονοστήσαντος Μέμνονος, Ne. 6, 84.

ἀπονόσφι, ("Επω) Adv. separatim, seorsum. ἐμοῦ ἀπονόσφιν ἐόντα σὲ, A, 541, procul et semotus tu a me. ἥντε αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι, quamque ipse seorsum obtineas solus, B, 233. *die du für dich alleine behalten könnest, (which thou mayest keep for thyself alone.)* probrose, ob ereptam Achilli suam. ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη, Λ, 554, ubi sermo est de leone, qui illucescente cum die abit a villa, quam obsederat. sic et P, 664. δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων, O, 548, hostibus procul absentibus, cum nondum hostes adessent. Sic, φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι, procul a suis perire, ε, 113, ubi tamen possit divisim legi, ἄπο νόσφιν, ut ἄπο postpositum pertineat ad genitivum; et νόσφιν ex abundanti magis id explicet. et 350, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι, ipse autem alio te convertas vultu, i. e. ἔμπαλιν βλέπειν, *wegsehen, (to look another way.)* κ, 528, eadem verba eodem sensu: et infinitivus est pro imperativo. φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων, μ, 33, absentibus meis sociis. αὐτὸν ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσας, hunc sevocans a cæteris sociis, ο, 528. ἐμοῦ ἀπονόσφιν ἐόντος, me absente, σ, 267. si præcedit genitivus, ad quem ἄπο apte potest trahi, præstat scribi ἄπο νόσφι. Vide Νόσφι.

ἀποξέω, f. έσω. (Ξέω) abrado. tundendo abscido. ἀπέξεσε χεῖρα αὐτῷ, E, 81, i. e. ῥᾶστα ἀπέκοψεν, *hieb im die hand glatt weg, (cut his hand clean off.)* nam ξέειν notat actum faciliorem quam κόπτειν, quod et ἀπαράσσειν dicitur.

ἀποξύνω, (Ξέω) abrado, abstergo. ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, ζ, 269, radunt et poliunt remos; radunt ligna ut fiant remi. ἀποξῦναι δ' ἐκέλευσα, ι, 326, mandavi sociis, ut polirent eum stipitem, quo oculum Cyclopi effossuri eramus.

ἀποξύω, f. ύσω. (Ξέω) idem. γῆρας ἀποξύσας, ἐμοὶ θεὸς, deus abstergens et abradens mihi senectutem, I, 446, quod dictum est προσφυῶς (apte) τῇ τοῦ γεροντικοῦ δέρματος τραχύτητι, δι' ἣν καὶ πάγουρον αὐτὸν, (τὸν Φοίνικα, loquentem l. c.) ἡ Κασάνδρα καλεῖ apud Euripidem, asperam cutem habentem, in modum cancri alicujus. ξύεται γὰρ τὸ τραχὺ, ὡς ἂν εὐθετισθῇ πρὸς τὴν λειότητα.

ἀπόπατος, ὁ, vide sub Πάτος, prope initium.

ἀποπαύω, f. σω. (Πάω) desistere et desinere facio. μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, neque prius absistere sine robur tuum, inquit Juno ad Vulcanum, Φ, 340. ταύτης ἀπόπαυε ἀοιδῆς, desine de hoc cantu, α, 340, ubi est intransitive. ἥ μιν ἔπειτα ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, quæ eam (mater Scyllam) cohibebit, ne iterum irruat, μ, 126. ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀπέπαυσας ἀλητεύειν ἐν δήμῳ, σ, 113, qui hunc inexplebilem cohibuisti a mendicando apud nos. νὺξ ἀπέπαυσε Πηλείωνα, Σ, 267, nox desinere et quiescere fecit eum. 'Αλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, T, 119, ubi vides notionem inhibendi et remorandi et minuendi: Alcmenæ cohibuit partum, ne parere posset, ἐπέσχε τὴν γέννησιν πρὸς καιρὸν, καὶ ἔπαυσεν οὕτως τὸν τόκον. αὐτοὺς πολέμου ἀπέπαυσαν, Λ, 323, represserunt eos a pugnando, per mortem sc. i. e. ἀνεῖλον αὐτούς. πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν, abstine te omnino a pugnando, A, 422. τίπτε μάχης ἀποπαύεαι, cur a pugna abstines? Π, 721. ἐγὼν ἀποπαύσομαι, ego absistam et desinam, Φ, 372, coll. 373. οὐ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται "Εκτωρ, non prius a pugnando abstinebit se, Θ, 473. οὐ σφῶϊ ὀΐω πρίν γ' ἀποπαύσεσθαι, E, 288, non prius puto vos quieturos.

ἀπόπειρα, ἡ, vide sub πειράω, aliquanto a fine.

ἀποπέμπω, f. ψω. ("Επω) dimitto, proprie dato comitatu. deinde in genere, abire sino, mitto. αὐτοῖς συῶν τὸν ἄριστον ἀποπέμπω, porcorum optimum mitto illis, ξ, 108. τὸν δ' ἀρείονα ἀτιμάσασα ἀποπέμπει, meliorem non honoratum dimittit, υ, 133, *lässet sie gehen, (dismissed them.)* ἀπέπεμπεν ἀδελφεὸν, K, 72, *liess ihn gehen, (dismissed him.)* ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε, Φ, 452, increpatos nos dimisit sic a se inanes. ἦ μέν σε ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, atqui accurate te dimisimus, κ, 65, inquiunt Æoli liberi ad Ulyssem reversum. et 76, ἀπέπεμπε δόμων στενάχοντα, dimisit me invitum ex domo sua gementem. αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐπὶ νηὸς, τ, 243, reverenter eum dimisi in navi. ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον, dimisi eum, ω, 311. σὲ μάλα πρόφρασσα ἀποπέμψω, inquit Calypso ad Ulyssem, ε, 161. et 146, οὕτω νῦν ἀπόπεμπε, dimitte eum, inquit Mercurius ad Calypso. ὥς σοι δῶρα ἀποπέμψω, ut tibi dona illa mittam vel remittam, ρ, 76, nam asservanda ei data erant. καί μιν χαίροντα ἀποπέμψω, τ, 412. οὐδέ τις ἡμᾶς αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι, ο, 83, nemo nos sic inanes a se dimittet, sed dabit aliquid saltem ferendum: atque ibi versus sic incipit, ‒ ‒ | ‿ ‿ ‒ | αὔτως ἀποπέμ. τάχα στυγερῶς μὲν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι, dimitterem a me eam, ut abiret, ψ, 23, coll. φ, 374. ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε, sed me prius dimisit, ξ, 334, *hat mich eher abgefertiget, (dismissed me first.)* sic et τ, 291. τῷ κέν σε εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε, ω, 284, tunc te bene donis remuneratus dimisisset a se. καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ, ο, 53, et verbis mitibus cohortatus te dimittat a se. αἴ κ' αὐτὸς ἐγὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω, pro ἀποπέμψω, β, 133, si ipse ego matrem emisero e domo, coll. 130. ἤδη νῦν με ἀπόπεμπε εἰς πατρίδα γαίην, ο, 65. μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, λ, 358, ne festinantes dimittite eum. μητέρα σὴν ἀπο-

πεμψον, β, 113. οὔ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν ἄνδρα τὸν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται, κ, 73, non moris mihi est, curare aut cum aliquo a me dato præsidio dimittere virum talem, qui diis invisus est; inquit Æolus ad Ulyssem: coll. 76. ergo hoc loco τὸ ἀποπέμπειν in primo et proprio suo significatu positum est: *mit geleite oder andrer beyhülfe von sich lassen, (to dismiss with a guide or other attendance.)* τὸν νῦν σὲ ἠνώγει ἀποπεμπέμεν (infin. ionice) ὅττι τάχιστα, ε, 112, hunc nunc te jubet dimittere quam primum. ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι, τ, 316, hospites venerabiles dimittere et excipere, utrumque decenter: et ibi est πρωθύστερον, nam δέχεσθαι præcedit natura. ἀποπέμπων Αἰακὸν δεῦρο, Ol. 8, 66, deducens et comitans eum huc.

ἀποπίπτω, (Πέτω) decido. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι, Ξ, 351, splendidi decidebant rores ex nube. βλεφάρων ἀπὸ δάκρυα πίπτει, ξ, 129. ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃ, si qua decidat, ω, 7.

ἀποπλάζω, f. άγξω. (Λάω) aberrare facio, prohibeo aliquem aliquo loco. Ποσειδῶν οὐ κατακτείνει 'Οδυσσέα, πλάζει δὲ ἀπὸ πατρίδος αἴης, α, 75, pro ἀποπλάζει, sed errabundum arcet a patria sua. κατάλεξον, ὅπη ἀπεπλάγχθης, θ, 573, enarra, ubi jactatus fueris procul a scopo tuo. πολλὸν σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων ἀπιπλάγχθης, ο, 381, multum remotus es a patria et parentibus tuis, *bist weit verschlagen, (art far removed.)* τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, Χ, 291, longe excussa est a scuto hasta. τρυφάλεια (galea) ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε, Ν, 578, excussa de capite. et 592, ὀϊστὸς ἀπὸ θώρηκος πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, sagitta a thorace longe rejecta; ἐκτιναχθείς. et eleganter positum hoc verbum, quasi de vivo aliquo. ἡμεῖς Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες, ι, 259, nos a Troja jactati in diversa. νήσου ἀποπλαγχθέντας, μ, 285, ab insula prohibitos et errare in ponto factos.

ἀποπλέω, f. εύσω. (Πέλω) navibus abeo ab loco, *ich fahre ab, (I depart.)* νηῶν ἐπιβάντες ἀπέπλειον, θ, 501. οἴκαδε ἀποπλείειν, Ι, 418, 681. ἄστυδε, π, 331. ἀποπλέων, Ne. 7, 53.

ἀπόπληκτος, ὁ, vide sub βουπλήξ.

ἀποπλίσσομαι, vide sub πλίσσω.

ἀποπλύνω, f. υνῶ. (Λόω) abluo vestimentum: deinde in genere, abluo, lavo. λάϊγγας ἀποπλύνεσκε (pro ἀπέπλυνε) θάλασσα, ζ, 95, lapides abluebat mare: ubi poëta hoc verbum de mari ponit, quasi id faciat lapidibus, quod fœminæ solent vestibus. et hinc fluxit recentiorum latior usus verbi. ἐκπλύνω, eluo, *ich wasche aus, (I wash out,)* Aristoph. Plut. 1063, 1065.

ἀποπλώω, f. ώσω. (Πέλω) navigando vel nando abeo. ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω νηῦς, ξ, 339, cum a terra multum abierat navis; pro ἀπέπλωσε, per apocopen, uti antiquis placet.

ἀποπνέω, (ionice είω) f. εύσω. (Πνέω) exhalo, emitto spiritum. ἀποπνείων θυμὸν, exhalans vitam, Δ, 524. Ν, 654. Χίμαιρα, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένου, efflans horribile robur ardentis ignis, Ζ, 182. φῶκαι, πικρὸν (attice in genere communi) ἀποπνείουσαι ἁλὸς ὀδμὴν, δ, 406, amarum exhalantes odorem maris. ἔπος ἀπέπνευσε στόματος, Medea verbum emisit ex ore, Py. 4, 18, locuta est. χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων, diuturnitas exspirare fecit animas ex membris, Ne. 1, 70. ἀπέπνευσας ἡλικίαν, Ist. 7, 48, exspirasti juvenilem ætatem, i. e. juvenis mortuus es.

ἀποπροέλω, (Ἕλω) sumo de re aliquantum. οὔτι μοι ἔτλης σίτου ἀποπροελὼν δοῦναι, ρ, 457, non sustines quidquam panis sumtum dare mihi, ἀποπροταμὼν, desecans aut defringens paululum de toto pane.

ἀπόπροθεν, (Πρὸ) adv. procul, *von weitem, (far off.)* μίμνειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, manere apud naves in certa ab iis distantia, Κ, 209. ἰύζουσιν, clamant ex intervallo, Ρ, 66. et 501, μὴ δὴ ἀπόπροθεν ἴσχειν μοι ἵππους, non sane procul a me habere memento equos, coll. 502. στῆτε οὕτω ἀπόπροθεν, state et consistite sic ex longinquo, paullum remote a me, ζ, 218. νῆσος εἰν ἁλὶ κεῖται, insula procul in mari sita est, η, 244, *weit von hier, (far hence;)* et ibi notat valde procul, et πολὺν ἐκτοπισμόν. μῆλα οἶος ἐποίμαινεν ἀπόπροθεν, pecudes solus pascebat seorsum, et remotus ab aliis, ι, 188, ubi idem est quod ἀπάνευθε, 189. καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, et sane eum tres menses procul teneret domus, ρ, 408, ubi innuit vulnus infligendum jam mendico isti, sic, ut domus hæc intra tres menses proximos visura eum non sit.

ἀπόπροθι, (Πρὸ) adv. in longinquo, *in der ferne, (at a distance.)* μένειν παρὰ νηυσὶ ἀπόπροθι, manere non procul a castris, Κ, 410. μάλα πολλὸν ἀπόπροθι, valde procul, Ψ, 832. δ, 811. et 757, ἀπόπροθι ἀγροὺς, in certo intervallo agros ab urbe remotos, *draussen, (without.)* sic, ἀπόπροθι δώματα ναίει, longe procul hinc habitat, ε, 80. ι, 18. et 35, οἶκον.

ἀποπροΐημι, (Ἕω) mitto, it. abjicio. *ich schicke fort, (I despatch.)* τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, *hatte er nach der stadt abgefertiget, (he had sent to the city,)* ξ, 26. ξίφος, ὃ Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε, ensem, quem ille in terram abjecerat, *hatte fallen lassen, (had dropped,)* χ, 327. et 82, ἰὸν ἀποπροϊεὶς, sagittam mittens, *da er einen pfeil abschoss, (discharging an arrow;)* et id etymologice positum.

ἀποπροτάμω, (Τέμω) deseco partem. νώτου ἀποπροταμὼν, ἐπελέλειπτο δὲ πλεῖον, de tergore suis abscindens partem, major pars autem restabat, θ, 475, *er schnitt ein stück vom schweinezimmer ab, so dass doch der grösseste theil davon für ihn selbst übrig blieb, (he cut off a piece of the hog's buttock, so as to leave the greatest part of it for himself.)* nam cuique convivæ ponebatur sua portio satis magna: et moris erat, de parte sua largiri aliis.

ἀποπταίνω, f. ανῶ. (Πέτω) aufugio ab aliquo loco aut negotio præ metu et terrore. ἀλλὰ ἀποπτανέουσιν, ἐρωήσουσί τε χάρμης, sed absterrebuntur, et cedent a pugnando, Ξ, 101, pro ἀποπτανοῦσι, i. e. πτήξουσι, quod verbum confer. ponitur ergo in sensu intransitivo. aliis placet, hoc verbum deducere ab ὄπτω, ὀπτάνω, ὀπταίνω, ut ἀποπταίνειν sit, oculos deflectere ab aliqua re; ἀποβλέπειν, respicere ad rem aliam, et quidem h. l. ad fugam. aliis placet, a πετάω, pando, deductum dicere, ut fiat πτάω, πτάνω, πταίνω, expando; et ut h. l. sit, expandent se fugientes, palabuntur fuga, πετασθήσονται φεύγοντες.

ἀπόπταμαι, (Πέτω) avolo. ἀπὸ δ' ἔπτατο (ἀπέπτατο) πικρὸς ὀϊστὸς, amara sagitta volavit ab arcu, Ν, 587, coll. 592, nam ὀϊστὸς est πτερόεις. sic, θυμὸς, vita avolavit, de equo occiso, Π, 469. de cervo, κ, 163. de apro, τ, 454. ᾤχετο ἀποπτάμενος, abiit celerrime, de somnio, Β, 71. hinc πτερωτοὶ οἱ ὄνειροι ἀνεπλάσθησαν, alata somnia sunt ficta. hinc et Euripides vocat γῆν μελανοπτερύγων ὀνείρων μητέρα. ψυχὴ ἠΰτε ὄνειρος ἀποπταμένη, λ, 221. est ergo media forma a πτῆμι et ἀπό.

ἄποπτος, vide sub περίσκεπτος.

ἀποπτύω, f. ύσω. (Πέτω) spuo, idem ac πτύω. κῦμα ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην, unda exspuit quasi et projicit maris spumam, Δ, 426, *die welle wirft schaum von sich, (the wave throws up foam.)* ὄνθον ἀποπτύων, stercus exsputans, Ψ, 781, Ajax, qui inter currendum in certamine, conciderat ore in stercus bubulum. notat et, abominor, averrunco omen exspuendo.

ἀποραφανίδωσις, ἡ, vide sub Τίλλω, prope finem.

ἀπόρθητος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) non expugnatus, non captus. ἀπόρθητος πόλις ἔπελε, nondum capta erat, Μ, 11.

ἀπορία, ας. ἡ. (Πέρα) hæsitatio, difficultas in procedendo. ἀπορία τελέθει, defectus progrediendi ulterius est, Ne. 7, 154, et quidem h. l. *wenn die gedanken nicht fort können nicht fliessen, (when the ideas do not flow.)*

ἀποριγέω, f. ήσω. (Θέρω) horreo. δειλιάω, φρίσσω. et præpositio fere abundat, ut sæpe. ἐς οἶκον Ἰκαρίου ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι, horrent adire domum ejus, β, 52, non audent.

ἀπορίπτω, f. ψω. (Ῥίπω) abjicio. μῆνιν ἀποῤῥίψαντα, Ι, 513, quasi φορτίον quoddam. sic, μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι, Π, 282, eleganti metaphora, ὡς ἐπί τινος βάρους. ἀπέῤῥιψε καλύπτρην, velamen capitis abjecit, Χ, 406, in luctu gravi et subito. χαμαιπετὲς ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ, sc. υἱοῦ ὁ Νέστωρ, Py. 6, 37, irritum verbum non projecit aberrans a filio, i. e. non frustra inclamavit eum: ubi ἀπορίπτειν est, sic conjicere ut ab eo aberret scopo, ad quem nitebamur. ἀπόριψόν μοι λόγον τοῦτον, στόμα, abjice mihi, O os, sermonem talem, Ol. 9, 55, i. e. ne loquere talia. ἀπορίψας εἶμα, abjiciens vestem, Py. 4, 413.

ἀπόρνυμαι, (Ὄρω) abeo celeriter, exsurgo ex aliquo loco. ἀπορνύμενόν με Λυκίηθεν, Ε, 105, proficiscentem ex Lycia.

ἄπορος, ου, ὁ ἡ. (Πέρα) de fluvio, si in fluxu suo impeditur. deinde metaphorice, de rebus quæ non procedunt, quas moliri non possumus: ἀδύνατος, hærens, hæsitans, viribus nostris majus vel impeditius. neutrum ponitur adverbialiter, ἄπορον, valde difficile est, Ol. 10, 47. ἄπορά μοι, Ol. 1, 82, ubi pluralis pro singulari. ἄπορα γὰρ, Ne. 4, 116. εὔπορος, ὁ ἡ, copiosus, largus, facilitatem habens procedendi.

ἀπορούω, f. σω. (Ὄρω) desilio. ἀπόρουσε, λιπὼν δίφρον, desiliit relinquens currum suum quo vectus fuerat, Ε, 20. et 297, Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ, desiliit de curru, ex quo suus convector dejectus erat vulnere, ad eum defendendum. mendose ibi quidam legunt ἐπόρουσε. et 836, ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως, descendit simul cum dicto audito, coll. 835, τὸν ἀφ' ἵππων ὦσε, eum a curru descendere jussit. Ἱππόλοχος δ', Λ, 145, propere desiliit de curru suo. ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, Μ, 83, coll. 81, 82, ex qua collatione manifestum est, male, vel saltem frigide, legere alios ἀποβάντες. nam est tmesis, qualis et est Φ, 593, πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε, ferrum retro resiliit ab eo, in quem conjectum erat, nam dei dona, i. e. donata a Vulcano armamenta, prohibebant ferrum: ὀπίσω ὥρμησεν. Αὐτομέδων δ', Ρ, 483. Πηλείδης, Φ, 251, ubi notat non, de curru, sed simpliciter, resiliit ab eo loco, *sprang zurück, (sprung back,)* sicut de ferro paullo ante vidimus. sic et, Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, χ, 95, resiliit retro: et hæc vox est paullo honestior quam ἔφυγε.

ἀποῤῥαίω, f. σω. (Ῥάω) destruo, disperdo. ὅστις ἀέκοντα βίῃ κτήματα ἀποῤῥαίσει, α, 404, qui vi perdat fortunas inviti; ubi vides duplicem accusativum: ὅστις φθερεῖ δαπανήσας κτήματα τοῦ ἀέκοντος. sic, τὸν ῥ' ἔθελον φθῖσαι καὶ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ, hunc volebant perdere, et destruere vitam ejus, π, 428, ubi utrumque notat idem; estque posterius quoque cum du-

plici accusativo, *τὸν* et *ἦτορ*, jungendum, sic tamen ut ad alterum, rei nimirum, subintelligatur *κατά*.

ἀποῤῥήσσω, (Ῥάω) abrumpo. *ῥῆξε δ' ἀπ'* (pro *ἀπέῤῥηξε*) *ἀμφοτέρους θαιροὺς*, abrupit ambos cardines, M, 459, *risse beyde angel aus, (tore out both the hinges.)* nam porta ab interiore parte muri erat firmata cardinibus, ab exteriore parte ingens saxum conjiciebatur contra portam, et hujus vi neque porta neque cardines ejus poterant resistere. *ῥῆξεν δ' ἀπὸ* (*ἀπέῤῥηξε*) *τοῖο* (*αὐχένος*) *τένοντας*, Π, 587. *δεσμὸν ἀποῤῥήξας*, Z, 507. O, 264, de equo generoso, qui libertatem tanta vi quærit. sic de Polyphemo, *κορυφὴν ὄρεος*, ι, 481, abrumpens verticem aliquem montis: non jacentem sustulit, sed *συνεχῆ οὖσαν διασείσας ἀπέῤῥηξε*. conf. *κορυφή*. *ἀπορηγνύμεναι ἀκτῖνες στεροπῆς*, Py. 4, 353.

ἀποῤῥὼξ, ῶγος. ὁ ἡ. (Ῥάω) avulsus, derivatus. it. substantive, *ἡ*, portio, pars; poniturque de humidis et aridis. *στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀποῤῥὼξ*, i.e. *ἀπόῤῥοια*, *ein ausflus, ein arm davon, (a branch, an arm,)* B, 755. κ, 514. *τόδε ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἐστὶν ἀποῤῥὼξ*, ι, 359, de vino suavissimo. *ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες*, ν, 98, i. e. *διεῤῥωγυῖαι, ὡς οὕτω στόμα εἶναι τῷ λιμένι δι' αὐτῶν*, littora dirupta saxea, ut per eas pateret introitus in portum. nam *πέτραι ἀποῤῥῶγες* sunt *αἱ ἀλλήλων ἀπεῤῥηγμέναι, ἀπεσχισμέναι ἐξ ἀλλήλων*. simplex *ἡ ῥὼξ* nusquam notat *χεῦμά τι καὶ ἀπόῤῥοιαν*: quod compositum notare vides sæpe.

ἀποσεύω, (Σέω) moveo ab aliquo, *ich treibe ab, (I drive off.)* *ἀπέσσυτο δώματος*, Z, 390, proripuit se a domo; pro *ἀπεσύετο* vel *ἀπεσεύετο*. sic, *ὁ μὲν αὖτις*, ille quidem abiit, O, 572. *ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθα ἐς μυχὸν ἄντρου*, nos timentes celeriter recedebamus in recessum antri, ι, 236. et 396, *δείσαντες ἀπεσσύμεθ'*.

ἀποσκεδάζω, f. *άσω*. (Κῶ) separo, dimitto, abigo. *ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας*, reliquos principes dimisit a se Achilles, fecitque sua negatione ut abirent quisque ad suum locum, T, 309, et id fiebat amicissime. sic, *ψυχὰς ἀπεσκέδασε Περσεφόνεια*, discedere jussit, λ, 384. *σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ*, pro *ἀποσκέδασον*, θ, 149, dimitte curas ex animo tuo.

ἀποσκίδναμαι, (Κῶ) dispergo me, discedo passim. *οὐκ εἴα αὐτοὺς ἀποσκίδνασθαι*, non sinebat eos discedere, Ψ, 4.

ἀποσκίμπτομαι, (Κάπω) infigor ad firmandum id a quo pendeo. *ἀγαθαὶ, ἐκ νηὸς ἀποσκῖμφθαι, δύο ἄγκυραι*, Ol. 6, 172, duæ ancoræ sunt bonæ, pendere eas ex navi, *ἐπερείδεσθαι*, infigendæ ex navi in terram.

ἀποσκλῆναι, vide sub *σκέλλω*, ad finem.

ἀποσκολύπτω, vide sub *δεψέω*, et *συλεύω*, ad finem.

ἀποσκυδμαίνω, f. *ανῶ*. (Κύω) irascor, irritor leniter. *μὴ ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν*, Ω, 65, inquit Jupiter ad Junonem: ne irascere diis, *sey nicht ungehalten auf die götter, (be not angry with the gods.)*

ἀποσούω, vide sub *σαίνω*, ad finem.

ἀποσπάω, (Σπάω) avello. *ποίας ἀποσπασθεῖσα φύτλης*, a quanam stirpe avulsa est ista virgo quasi, i. e. a quibus parentibus prognata est, Py. 9, 59, et est metaphora surculi, qui avellitur ut inseratur alibi, vel traducis.

ἀποσπένδω, (Πίω) libo de poculo. *πολλὰ δ' Ἀθήνῃ εὔχετο ἀποσπένδων*, γ, 394, coll. 395. *ὤμοσε δὲ, ἀποσπένδων*, ξ, 331. σ, 288, ergo et fidei faciendæ causa, et in jure jurando, libabant.

ἀποσπεύδω, vide sub *σπεύδω*, ad finem.

ἀποσταδὸν et ἀποσταδὰ, (Στάω) adverb. stando et consistendo procul. *ἀποσταδὸν μάρνασθαι*, O, 556, eminus pugnare contra hostes. *ἢ ἀποσταδὰ λίσσοιτο*, an eminus supplicaret, ζ, 143, 146.

ἀποστάζω, f. *ξω*. (Στάω) destillo. *τερπνὴν ἀποστάζων χάριν*, Ist. 4, 124, jucundam destillans gratiam.

ἀποστέγω, vide sub *στέγω*.

ἀποστείχω, (Στάω) abscedo, abeo. *οἴκαδε ἀποστείχειν*, i. e. *νοστῆσαι*, λ, 131. ψ, 279. *ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε*, abibat a me per insulam, μ, 143. et 333, *ἐγὼν ἀπέστιχον ἀνὰ νῆσον*. *σὺ μὲν νῦν αὖθις ἀπόστιχε*, A, 522, revertere jam.

ἀποστηθίζω, vide sub *στῆθος*, ad finem.

ἀποστήσονται, vide sub ΣΤΆΩ, aliquanto a fine.

ἀποστίλβω, (Στάω) nitorem ostendo. *ξεστοὶ λίθοι, λευκοὶ, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος*, γ, 408, polita saxa, candida, nitentes quasi ex pinguedine alba.

ἀποστρέφω, (Τρέω) averto. *Ἀχαιοὺς αὖτις ἀποστρέψῃ*, O, 62, eos retro avertat. *αὐτὸν ἀποστρέψασκε*, ionice pro *ἀπέστρεψε*, eum avertit inde, *πρὸς πεδίον*, a muro versus campum, X, 197. *τότε λίθον κραταιΐς*, λ, 596, saxum tunc avertit illa dea, ut decurreret saxum de monte; et sermo est de Sisypho. *οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβησαν*, γ, 162, alii quidem, avertentes naves suas a cursu instituto, ibant ut gratificarentur regi. *ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας*, χ, 173, 190, retro in tergum convertentes et torquentes ei manus et pedes, colligando. *ἔλπετο γὰρ, ἀποστρέψοντας ἑταίρους ἐκ Τρώων ἰέναι*, K, 355, sperabat enim, socios ex Trojanis ire ibi, qui vellent jubere reverti se, *die ihn wieder umholen solten, (who were to bring him back.)* *ἡ ἀποστροφὴ* est aversio sermonis ad aliquem in vocativo, e. c. O, 365, 366.

ἀποστροφὴ, *ἡ*. vide præcedens.

ἀποστυφελίζω, f. *ίξω*. (Ἕλω) deturbo cum impetu. repello. *τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων*, rejecit eum duriter, Π, 703, de Patroclo, murum Trojanum scandere conante. *τρὶς δὲ αὐτὸν Αἴαντες νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν*, Σ, 158, a mortuo repulerunt.

ἀποσυλάω, f. *ήσω*. (Κύω) spolio, deprædor. *πεύθομαι γὰρ, αὐτὸν αὐτὸ ἀποσυλῆσαι βιαίως ἡμετέρων τοκέων*, Py. 4, 196, audio enim, eum id (sc. imperatoriam et principalem dignitatem) eripuisse violenter parentibus meis.

ἀποσφάλλω, f. *αλῶ*. (Φάω) facio longe excidere ab aliquo destinato. *μή τι πάθῃ, μέγα δὲ σφέας ἀποσφήλειε πόνοιο*, E, 567, ne infortunio adficiatur in pugna, et sic valde eos excidere faciat a scopo laboris eorum; ubi sermo est de Menelao, pugnaturo contra Æneam, cui par non erat, et de quo sollicitus est Antilochus, ne is casu suo irritam faciat totam expeditionem Græcorum: nam occiso Menelao causa belli, quæ erat repetitio Helenæ, sublata erat, coll. Δ, 169—174—181. *ὅν τινα πρῶτον ἀποσφήλωσιν ἄελλαι ἐς πέλαγος μέγα τοῖον*, γ, 320, quem primum a recto cursu excidere et aberrare fecerint procellæ in id tantum et tam latum mare, *ἀποπλανήσωσιν ὁδοῦ*. ubi ergo vides locutiones metaphoricas.

ἀποσχέω, (Χάω) abstineo. *αἴ κεν Ἰλίου ἀπόσχῃ αὐτὸν*, si velit removere eum ab urbe, ne noceat urbi, Z, 96. sic, *οἴκου ἀποσχήσει μὲ*, a domo removebit me, τ, 572, *πόῤῥω ἕξει*. ei opponitur *τὸ παρασχεῖν*. *αἴ κε ἀπόσχωνται πολέμου Τρῶες*, si forte abstineant se a pugnando, Λ, 798. Ξ, 78. Π, 41. Σ, 199. *τότε ἂν ἀποσχέσθαι οὔτοι φίλον ἦν*, ι, 211, tunc, si odor ille suavissimus vini generosi impleret nares, nequaquam placebat abstinere se a bibendo; et sic loquitur ad Phæaces voluptuosos, *κατ' ἄνθρωπον*.

ἀποσχίζω, f. *ίσω*. (Κῶ) findendo separo. *ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτὴν*, sc. *πέτραν*, δ, 507, coll. 508. pro *ἀπέσχισε*, abscidit illam, sic ut pars staret, pars incideret mari, in quâ sedebat Ajax.

ἀποτάμνω, (Τέμω) reseco, *ich schneide ab, (I cut off.)* *γέρων ἵππου παρηορίας ἀπέταμνε φασγάνῳ ἀΐσσων*, Θ, 87, senex equi lora, quibus adjunctus is tertius equus erat duobus jugalibus, abscindebat gladio impetum faciens: ubi quadrisyllabo verbo imperfecti temporis, notatur senilis virium defectus, et inde resultans mora in secando; nam, *ἀπέταμε*, brevius quid et celerius sonuisset. festinabat quidem, (*ἀΐσσων*) sed cum senili impromtitudine. *τοῦ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ οὔατα χαλκῷ τάμνον*, resecabant ei nares et aures, χ, 475, et ibi consulto cum aliqua mora, ut sensum doloris majorem haberet. *ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε χαλκῷ*, abscidit guttura agnorum ferro, Γ, 292, i. e. *ἔσφαξε ἄρνας*. sic, *στόμαχον κάπρου*, T, 266. *τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς*, E, 292, ejus linguam in posteriore parte ubi adhæret gutturi abscidit ferrum. *οὐδὲ ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε*, X, 328, neque ei guttur prorsus abscidit hasta, *schnitt ihm die luftröhre nicht völlig ab, (did not quite cut through his windpipe.)* *ἀπὸ μήρινθον τάμε ὀϊστὸς*, Ψ, 867, sagitta abrupit funiculum. *ὅς κε ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα χαλκῷ*, qui abscindat nasum et aures, σ, 85. *ἀπὸ ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς*, E, 214. π, 102, pro *ἀποτάμοι κάρηνόν μου*, hostis abscindat caput meum. *ἵνα ἀπὸ ὤμοιϊν τάμοι κεφαλὴν χαλκῷ*, P, 126. *ἀποταμνόμενον κρέα*, absecantem carnes, X, 347, ad comedendum.

ἀποτέθνημι, (Τῶ) morior. *βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη*, μ, 393, boves jam mortuæ erant; est imperfectum hujus formæ in *μι*, quod est loco plusquamperfecti.

ἀποτέλεσμα, *τὸ*, vide sub *τέλος*, aliquanto a fine.

ἀποτελεσματικὴν, vide ibidem, paullo sub medio.

ἀπυτηγανίζω, vide sub *τήκω*, ad finem.

ἀποτηλοῦ, (Τέλλω) adverb. procul, longe remote. *οὔτε σχεδὸν οὔτε ἀποτηλοῦ*, ι, 117, neque nimis prope, neque longe remote.

ἀποτίθημι, (Θέω) depono, repono. *τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ*, arma deponere in solo, Γ, 89. *κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν*, E, 492, sc. *σὲ χρή*. conf. *ἐνιπή*. *ἀπέθηκε δέπας ἐνὶ χηλῷ*, reposuit poculum in arca, Π, 254, nam *δέπας* illud erat *κειμήλιον*, nec quotidiani usus res. *ὄφρα ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι*, pro *ἀποθέωμαι*, donec ego folles seponam ab igne, Σ, 409, estque præsens conj. m. ab *ἀποθέω*. *ἀπέθηκα κυνέην*, ξ, 276, deposui galeam a capite. et 500, *χλαῖναν ἀπέθετο*, deponebat lænam a corpore. sic et φ, 118. et 119, *ξίφος ὤμοις*. *ἀπεθήκατο*, Ol. 8, 90, reposuit. *ἀποθέσθαι νεῖκος κρεσσόνων*, Ol. 10, 47, amoliri contentionem potentiorum.

ἀποτιννύω, ἀποτίννυμι, (Τῶ) rependo. idem quod *ἀποτίνω*. forma media notat transitive, solvi mihi mulctam curo. *πολέων δ' ἀπετίννυτο ποινὴν*, Π, 398, Patroclus, cædendo Trojanos, recipiebat mulctam pro multis occisis antea Græcis, *πολλοὺς Ἕλληνας ἐξεδίκει*, et sic *οἱ Τρῶες ἐτίννυον ἢ ἐχρεώστουν ποινὴν ὑπὲρ τῶν ἤδη ἀνῃρημένων Ἀχαιῶν*. *τῶν μὲ ἀποτιννύμενοι*, pro his mihi paria rependentes, β, 73, pro his a me paria exigentes.

ἀποτίνω, (Τῶ) solvo debitum. idem ac *ἀποτίω*. *τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν*, ubi infinitivus Ionicus est pro imperativo, et mulctam Argivis pendunto, ad compensationem sumtuum bellicorum, Γ, 286. coll. 285, ubi reposcitur Helena cum quibus una cum ea ablatis

olim ex Sparta: ut ergo *τιμὴ* sit mulcta insuper danda pro eo facinore et pro creatis tot molestiis. sic et 459. *bezahlet die strafe, (pay the penalty.)* *νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον* (dualis imperativi) nunc rependite vos equi mihi illam curationem vestri, Θ, 186, inquit Hector ad equos suos quatuor, currui junctos: ubi ergo dualis æquivalet plurali; in specie tamen respicitur ad duo paria, alterum jugalium, alterum utrimque jugalibus adjunctorum: *ἀπόδοτε τροφεῖα, vergeltet mir das futter, (repay me the subsistence.)* de hominibus dicitur, *θρέπτρα ἀποτίνειν*, quæ liberi parentibus debent. *κακὸν δὲ, μὲ πολλὰ ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ*, β, 132, Icario patri matris meæ, tam multa renumerare et redhibere, malum mihi est: ut Telemachus ibi de dote matris suæ redhibenda avo materno, si matrem ex domo sua exire jubeat, loqui videatur. sed quia hoc sensu Telemachus incidit in crimen *σμικρολογίας* et sordium: alii rectius intelligunt de pœnis divinitus sibi imminentibus, si matrem invitam, ex domo sua in domum avi materni sui, remeare cogat; ut *Ἰκαρίῳ* sit dativus causæ, ob quam a diis puniendus esset: me multas pœnas divinitus daturum Icario. imo et ex patre Ulysse mala timet ob eam rem, si redeat ille, coll. 134, 135. *εὐεργεσίας ἀποτίνειν*, benefacta sibi olim, nunc compensare et remunerari, χ, 234, *genossenes gutes wieder zu vergelten, (to repay benefits received.)* *ἵνα γνοίης ἀποτίνων*, Ψ, 487, ut cognoscas, reddens, sc. id de quo instituta est disspectio, *wenn du das bezahlen must was zur wette verabredet ist, (if thou shouldst be obliged to pay what it has been agreed to wager,)* coll. 485: et sunt verba affectuose concisa; ut sentias te errasse, quando solvis id, quo interposito contendimus. nam *ἡ ἀπότισις* est *τέλος τοῦ στοιχήματος*.

ἀπότισις, vide sub *ἀποτίω*, prope medium.

ἀποτίω, f. *ίσω*. (Τῶ) rependo, debitum reddo: luo: restituo pretium. *νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀποτίσεις*, nunc enim simul omnia lues, Χ, 271, *solst alles auf einmal bezahlen, für alles auf einmal, büssen, (shall pay once for all, suffer once for all.)* sic, *ἀπέτισε*, luit, α, 43. et est phrasis metaphorica, *ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρέος μὴ ἐν κατατομαῖς λεπταῖς, ἀλλ' ὁμοῦ τὸ πᾶν*, de iis qui debitum adnumerant non particulatim et parvis pensionibus, sed omne simul et in una summa: ut indicetur talis, qui unam sed magnam pœnam luit pro multis antegressis maleficiis. conf. *πάντα* ad h. l. *ὁ μίαν μὲν, ἀλλὰ μεγάλην, δοὺς ποινὴν ἐπὶ πολλοῖς κακοῖς προϋπάρξασιν. τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν*, tripliciter et quadrupliciter compensabimus, Α, 128, *wollens ersetzen, (will make amends.)* *σὲ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν* (inf. fut. 1. Ionicus, pro *ἀποτίσειν*) *ὅσα μὲ ἔοργας*, Φ, 399, te nunc existimo exsoluturum quæ contra me fecisti, *ἐμποινίμως ἀποδοῦναι. κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν*, γ, 195, ille quidem graviter luit quæ fecit, *πάντως ὅπερ ὤφειλε*, reddidit quasi omne debitum suum. *σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφῇσι κεφαλῇσι γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν*, Δ, 161, ubi ob certitudinem eventus est aor. 1. loco futuri, *sie sollen es sehr hoch büssen mit ihren personen weibern und kindern, (they shall pay dearly for it in their own persons, and those of their wives and children:)* *τὸ χρέος, ὃ λαβόντες οἱ Τρῶες ἔχουσι πολλοὺς ἤδη ἐνιαυτοὺς, (ὅπερ ἐστὶν ἡ Ἑλένη ἡρπασμένη) ὀψέ ποτε ἀποτίσουσιν*, (reddent, *ὡς οἷά τι ἀρχαῖον ἤγουν κεφάλαιον ὀφειλῆς*) *καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ σὺν μεγάλῳ τόκῳ καὶ ποινῇ*, i. e. *προστίμῳ*, *mit schwerer zinse und zulage, (with heavy interest,)* et hæc consistit in vita raptorum istorum, et in captivitate conjugum liberorumque. conf. in Odyss. χ, 218. *ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ*, sc. *ποινὴν*, ut damno adfectus, sic pendat mulctam, Ι, 508, *τιμωρηθῇ*. sic, *Πατρόκλου δὲ ἕλωρα ἀποτίσῃ*, Σ, 93, nisi pœnas dederit ob interfectum Patroclum. *ἵνα ὑπερβασίας ἀποτίσῃ πολλὰς*, χ, 168, ut transgressiones plenarie luat multas. et magis active, *πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτῖσαι*, antequam procis omnem eorum malitiam rependisset et retaliasset, *wieder auf ihren kopf vergolten und bezahlet hätte, (had retaliated on their heads,)* ν, 193. sed passive, *μνηστῆρας*, antequam proci luerint omnem suam injuriam, χ, 64. *ἐν δήμῳ μένει, πολλὰ ἀποτίσας*, manet in civitate, nec fugit, postquam multa dedit mulctæ nomine, Ι, 630, *nachdem er viel strafe und genugthuung erleget, (after paying much by way of penalty and satisfaction.)* maxime autem media forma notat transitive. *κείνων γε βίας ἀποτίσεαι ἐλθὼν*, illorum sane violentias rependes illis et punies veniens, λ, 117. sic, *μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ* (quæ neutra plur. sunt adverbialiter) *βίας ἀποτίσεαι*, π, 255, periculum est, ne luctuoso tibi et gravi modo (nam est in sensu passivo hoc adverbiale neutrum) violentias eorum illis rependere coneris, *πειραθῇς ἀμυντικῶς ἐκδικῆσαι τὰς βίας αὐτῶν*. conf. *μὴ* ad h. l. sic, *ἀποτίσεται*, rependet, retribuet iis, α, 268. γ, 216. ε, 24. ω, 479. *ἀπετίσατο ποινὴν ἑτάρων*, ψ, 312, ubi narrat Ulysses uxori, quomodo Cyclops luerit pœnam pro comestis sociis: ut intransitive h. l. media forma notet: vel et, *Ὀδυσεὺς ἐτίσατο αὐτὸν*, i. e. *ἐτιμώρησεν αὐτὸν, εἰς ποινὴν τὴν ὑπὲρ τῶν φίλων*, quomodo Ulysses rependerit ei, et luere fecerit eum, mulctam et pœnam ob socios: sed prius præstare videtur, *ἀπέδωκε ποινὴν ὁ Κύκλωψ. ὅπως ἀποτίσομαι* (ionice, loco ω in penult.) *αὐτοὺς*, ν, 386, ut puniam eos, *dass ich sie abbezahlen möge, (that I may pay them off, punish them.)* si ergo loco ex ψ citato transitiva tamen notio placet, ponendum est comma post *ἀπετίσατο*, sc, *αὐτὸς ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν Κύκλωπα*, et ante *ποινὴν* subintelligendum *εἰς*, et genitivus pendet ab omisso *ἀντὶ* vel *διά*.

ἀποτμήγω, (Τέμω) reseco. *πολλὰς δὲ κλιτῦς τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι*, Π, 390, torrentes rescindunt tunc multos aggeres. et vides h. l. præsens esse *τμήγω*, non *τμήσσω*. cæterum proprie *ἀποτμήγεσθαι* dicuntur *τὰ ἡνωμένα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον*, quæ juncta sunt in plano: *κατερείπεσθαι* vero, accumulata in altum. *μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ*, ne guttur ipse sibi abscinderet, Σ, 34, conf. *δείδω*. *αὐτὸν λαοῦ ἀποτμήξαντε*, Κ, 364, cum ambo eum interclusissent ab exercitu, *da sie ihn von seiner armee abgeschnitten hatten, (having cut him off from his army;)* cui opponitur *τὸ μιγῆναι*, 365. *χεῖρας ἀποτμήξας ξίφεϊ*, cum amputasset ei manus, Λ, 146. et 468, *ἀποτμήξαντες αὐτὸν*, cum interclusissent eum a suis. sic, *μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος*, Χ, 456, solum intercludens ab urbe. *αὐτῷ κεφαλὴν*, κ, 440, caput ei resecans.

ἄποτμος, *ου. ὁ ἡ.* (Πέτω) infelix, *δυστυχὴς, δύσποτμος. unglücklich, (unfortunate.)* *ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος*, υ, 140, nam infelices, præ tristitia, vel ut placent fatum suum adversum, respuunt sæpe commoditates, *οἶτον ἀπότμου παιδὸς*, Ω, 388. *ἀποτμότατος*, α, 219, coll. 217, opp. *μάκαρ*. Vide sub *μάκαρ*, paullo a fine.

ἀποτολμάω, vide sub *εὐθὺς*, prope medium.

ἀποτομὰς, vide sub *δίσκος*, prope finem.

ἀποτρέπω, (Τρέω) averto. *εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, ἤ τινα ἄλλον, παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο*, Μ, 249, si vero tu a pugna abstinebis aut aliquem alium, persuadens verbis, avertes a pugnando, *wirst abwendig machen vom fechten, (wilt dissuade from fighting.)* *ἀλκῆς οὔ με ἀποτρέψεις ἐπέεσσιν*, Υ, 256, a fortitudine me non avertes verbis. et 109, *μηδέ σε ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω*, neque te protelet et avertat verbis. sic et Φ, 339, *αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη*, retro avertit copias, i. e. copiæ nostræ inde sapienter receperunt se, Λ, 757, coll. 759, et *πύματον* est, ultimum numero, non vero ordine standi aut fugiendi: *ich erlegte da den lezten mann, da ich vorher so viele andre erleget, (I there slew the last man, after having slain so many others.)* possit tamen 757 sermo esse de hostibus, ut *αὖτις* sit, iterum, ibi forti prudentia nostra hostes rursus in fugam conjecti sunt. sed prius præstare videtur. *αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε*, leo apparens subito omnes viros et canes ad retrocedendum movit, Ο, 276. *αὖτις ἀπετράπετο Ἕκτωρ*, Κ, 200, is sponte retro averterat se, etsi interveniens nox ratio fuerat cur recederet inde. *οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετο, οὐδ' ἀπίθησε*, Μ, 329, neque is avertebat se aliorsum, neque non obsequebatur regi hortanti. ut ergo *ἀποτρέπεσθαι*, intransitive, idem sæpe notet quod *ἀπιθεῖν*, *αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι*, tu te aliorsum averte, ε, 350, infin. pro imperat. *wende dein gesichte davon weg, (turn thy face another way.)* *ἔμπαλιν βλέπε*, specta in aversam ab eo partem. sic, *αὐτὸς δ' ἀπὸ νόσφι τραπέσθαι*, κ, 528, ipse vultum tuum converte retro. *ἀπότρεπε πρὸς χέρσον ἔντεα νηὸς*, verte versus continentem instrumenta navis, Ne. 4, 113, i. e. remos et vela.

ἀποτρίβω, f. *ψω*. (Τρίω) detero. *πολλὰ σφέλα πλευραὶ ἀποτρίψουσιν*, ρ, 232, latera ejus deterent multa scabella; quod jocose dictum.

ἀποτροπέω, vide *ἀποτρωπάω*.

ἀπότροπος, *ου. ὁ ἡ.* (Τρέω) versus in diversum, remotus, semotus, aversus. notat et active, avertens, averruncans: etiam moraliter, improbus, infaustus: sed ista sunt recentiorum. *ἐγὼ παρὰ ὕεσσιν ἀπότροπος*, ego apud sues procul aversus ab urbe, ξ, 372, *ὁ κεχωρισμένος καὶ οἷον ἐξόριστος*, sepositus. sed *ὑπότροπος* est *ὁ ὑποστραφεὶς καὶ παλιννοστήσας*, redux, reversus. *ἀποτρόπῳ γνώμῃ*, mente infausta et stulta, Py. 8, 133.

ἀποτρόχων, ἐξ, vide sub *τρόχος* prope finem.

ἀποτρωπάω, f. *ήσω*. (Τρέω) averto. idem verbum dicitur *ἀποτροπέω*. sed si ex talibus fiunt verba in *άω*, *ο* antepenultimum mutatur in *ω*. *ἡμεῖς αὐτὸν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω*, nos eum avertamus retro, Υ, 119, faciamus, ut is se convertat et retro cedat. *μὴ ἔτι δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε* (imperat. præs. med.) *τανυστύος τόξου*, ne jam diutius avertite vos a tensione arcus, φ, 112, *entziehet euch nicht langer, (turn yourselves away no longer.)* *εἰ δέ κε ἀποτρωπῶσι θεοὶ*, sin autem dii prohibeant id, π, 405, coll. 403, ubi *αἰνεῖν* est oppositum, consentire, probare: ut *ἀποτρωπᾷν* sit, aversari, avertere inde homines: *wenn uns die götter das verwehren, (if the gods avert it from us.)* *δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων*, Σ, 585, avertebant se canes illi a leonibus, ne mordere eos vellent.

ἀποτυμπανίζομαι, vide sub ΤΥΠΩ, prope finem.

ἀποῦρας, vide sub *ἀπαυράω*, paullo a fine, et sub *οὖρος*, prope finem.

ἀποφαίνω, f. *ανῶ*. (Φάω) ostendo, designo. *ἀπεφήνατο πυγμαχία τὸν οἶκον ταμίαν στεφάνων*, Ne. 6, 43, pugilatus insignem fecit hanc domum velut reconditricem coronarum victorialium. notat et, demonstro.

ἀποφεύγω, (Φέβω) effugio. etiam, procul fugere facio. in specie, effugio damnationem. *ἀπέφυγεν ὕβριν*, evitat insolentiam, eamque procul a se abigit, Py. 11, 86. hinc est *ἡ ἀπόφευξις* et *ἀπόφυξις*, si quis condemnationem effugit, Aristoph. Nub. 872. Vesp. 556, 560, 643.

ἀποφηλακίζω, vide sub *σφάλλω*, prope finem.

ἀπόφημι, (Φάω) pronuntio, enuntio, ich sage heraus, sage an, (I assert, declare,) sed apud recentiores notat, renuo, nego: quæ notio Homerica non est. ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, H, 362, coram omnibus præcise edico, ich sage das allen ins gesichte und rund heraus, (I declare roundly and in the face of all.) ἀγγελίην ἀπόφασθε τοῖς, I, 422, renuntiate illis hanc nuntiationem, ἀποφατικῶς εἴπατε: et ista ἀγγελίη erat hæc, οὐ πείθεται 'Αχιλλεύς. sic et 645, et 646—651, ubi Achilles addit pluribus verbis, quid renuntiandum habeant hi legati. conf. γέρων.

ἀπόφθεγμα, vide sub φθέγγω, paullo a fine.

ἀποφθίθω, (Φάω) est forma Ionica, pro ἀποφθίνομαι, pereo. ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, ε, 110, 133. η, 251, ibi alii quidem omnes peribant boni socii.

ἀποφθινύθω, (Φάω) perdo, absumo, idem quod φθινύθω. ἀποφθινύθουσι λαοὶ, pereunt multi, E, 643, es kömmt viel volk um, (many people perish.) ἐπίκουροι, ἕνεκα σοῦ, θυμὸν ἀποφθινύθουσι, perdunt vitam, verlieren ihr leben, (lose their lives,) Π, 540.

ἀποφθίω, f. ίσω. (Φάω) absumo, perdo. ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, per syncopen pro ἀποφθιέσθω, alius quidem perditor, pereat, Θ, 429. possit tamen et esse ionice sine augmento imperat. perf. pass. sic plusquamperf. pass. sine augmento est ἀποφθίμην, κ, 51, perderer, perirem. sed cum augmento, ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ, periit tristi morte, ο, 268. et 357, λευγαλέῳ θανάτῳ. ἀπέφθιθεν ἄλλοι ἑταῖροι, ψ, 331, perierunt, pro ἀπεφθίθησαν, aor. 1. pass. τὸν δὸς ἀποφθίμενον (pro ἀποφθιόμενον, nisi mavis particip. perf. pass. Ionicum pro ἀπεφθιμένον) δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322, eum da occisum subire domum Plutonis, i. e. eum fac occidi. et participium additum ad differentiam eorum qui vivi dicuntur subisse inferorum loca. πένθος παιδὸς (ἕνεκα) ἀποφθιμένου, Σ, 89. et 499, εἵνεκα ποινῆς (de satisfactione) ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο, ob virum occisum. εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην, si vel ipsius patris mei mortem nuntiatam audirem, T, 322. et 337, ὅτε ἀποφθιμένοιο πύθοιτο. ἀποφθιμένου βασιλῆος, mortuo viro claro, ω, 88, wenn ein grosser herr gestorben, (when a chief dies.) ἥ ἑ μάλιστα ἤκαχε ἀποφθιμένη, ο, 356, quæ eum maxime contristavit mortua, die ihn durch ihren tod sehr betrübet hat, (whose death had exceedingly afflicted him.)

ἀποφλαυρίζω, f. ίσω et ίξω. (Φλέω) contemno, nihili facio, sperno. ἡ δὲ, ἀποφλαυρίξαισά μιν, Py. 3, 23, i. e. ἀποσκυβαλίσασα, abjiciens et pro vili respuens eum: et forma fœminini est Dorica, pro ξασα.

ἀποφοιτάω, vide sub φοιτάω, prope finem.

ἀποφρὰς, ὁ ἡ, vide sub δυσώνυμος, ad finem.

ἀποφράτη, ἡ, vide sub δούλη, prope finem.

ἀποφυλλίζω, vide sub Τρεῖς, prope finem.

ἀποφώλιος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) ineptus, indoctus, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, ungezogen, (unpolished:) et in genere, ἀδόκιμος, non probatus, unächt, (spurious.) est ab Ionica illa notione τοῦ φωλεοῦ. ἀλιτρὸς ἐσσὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, ε, 182, certe improbus es, (du bist doch ein schalk, [thou art a rogue,] quod blandiente vultu dicitur familiariter) nec es aliquis ἀπαίδευτος: du bist ein loser vogel, man siehet wohl du bist in die schule gegangen, (thou art a wicked rogue, it is plain thou hast been to school.) et loquitur Calypso blande ad Ulyssem. σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, νόον δ' ἀποφώλιος ἐσσὶ, θ, 177, forma quidem tibi valde decens, at mente es ἀπαίδευτος. potest sic et dici ὁ ἀπεῤῥιμμένος, abjectus, καὶ μὴ ἄξιος λόγου, ὡς ἀπὸ τῶν ὀρνέων ἃ τῶν φωλεῶν ἀποβάλλονται, ab avibus, quæ ex nido dejiciuntur quia sunt inutiles. ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα, nam non eram degener, ξ, 212. τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων, λ, 248, ubi ratio redditur, cur nascendi liberi futuri sint illustres et eximii; quia opus generandi a deo peractum nihil ignobile procreet: et loquitur ibi Neptunus ad formosam Τυρὼ, quam compresserat. de philosophis quibusdam ludit poëta aliquis, quod nutriti sint ἐν Μουσῶν ταλάρῳ, quod et dici possit ἐν φωλεῷ Μουσῶν.

ἀποχάζομαι, (Χάω) abscedo, recedo. ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, sed cede a scrobe, λ, 94.

ἀποχέω et εύω, (Χάω) dejicio, decidere facio. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε, et cibos dejecit in terram de mensa, χ, 20, 85, pro ἀπέχευε. possit tamen et simplex esse, ἔχευε, et ad ἀπὸ subintelligi ex præcedente, τραπέζης.

ἀπόχρη, vide sub χρὴ, ad finem.

ἀποψύχω, f. ύξω. (Ψύχω) animam amitto, mir entgehet der athem, (I lose my breath.) deinde et, refrigero et sicco ad ventum lenem, kühle oder trockne an der luft, (cool or dry in the air.) τὸν δὲ προτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα 'Οδυσσεὺς, ω, 347, eum autem ad se traxit et intra brachia sua sumsit Ulysses, animæ deliquium patientem, coll. 348; τὸν ἀπὸ ψυχῆς γιγνόμενον, cui opp. τὸ ἀναπνέειν, recipere animam, ἐπανέρχεσθαι εἰς πνοήν. οἱ δὲ ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖνα ἁλὸς, Λ, 620, illi sudorem, refrigerando se, siccabant a tunicis, stantes ad flatum auræ in littore, kühleten sich ab und liessen ihre hemden auf dem leibe trocken werden an der kühlen luft, (cooled themselves, and let their tunics dry on their bodies in the cool air.) et sicut h. l. est ἱδρῶτα, sic loco sub ἀναψύχω ex E citato est ἕλκος. sic, ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο, X, 2, refrigerabant se a sudore, et recipiebant animam recentem. ἱδρῶτα ἀποψυχθεὶς, Φ, 561, refrigeratus a sudore; recreatus, apud recentiores τὸ ἀποψύχειν, vocabulo honesto, est, cacare, quia ad hoc negotium anima est opus, et corpus levatur molestia.

ἀπρεπὴς, vide sub ἀριπρεπὴς, ad finem.

ἄπρηκτος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) qui nihil efficit et lucratur; qui ad eventum bonum nullum pervenit. ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, bellum gerere quo nihil efficitur, B, 121. et 376, Ζεύς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, in inutiles lites et contentiones conjecit me; inquit Agamemnon de contentione sua cum Achille; in unnützen streit, (in useless quarrels.) οὔ σε ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, non te reversurum puto talem, qui non effecit quod constituit, Ξ, 221, ubi significatio activa maxime est manifesta. ἄπρηκτον ἀνίην, μ, 223, ubi sic vocat Scyllam: malum, contra quod nihil potest effici, καθ' ἧς οὐκ ἦν τὶ πρᾶξαι καὶ μηχανήσασθαι: ut ergo et passivus sensus appareat ferme. ein übel darwider nichts zu machen ist, (an evil against which nothing can be done.) νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, β, 79, nunc vero mihi dolores injicitis animo, pro quibus lucrari nihil possum, für die ich nichts wieder bekommen kann, (for I cannot gain any thing:) nam loquitur de consumtione facultatum suarum, quæ fiat impunis, et nulla speranda restitutione: coll. 76—78. ergo ὀδύναι ἄπρηκτοι sunt, unlust, für die ich nichts wieder einfordern und ersezt bekommen kann, (troubles for which I cannot demand or obtain compensation.) παυσάμενοι ἀπρήκτων κακῶν, Ist. 8, 17, liberati ab inutilibus et nihil lucrantibus curis.

ἀπριάτην, (Πέρα) adverb. non emtionis modo. pro ἀπριάδην, i. e. δίχα τοῦ πρίασθαι, προῖκα, sine soluto aliquo pretio, non emendo. πατρὶ ἀποδοῦναι κούρην ἀπριάτην, A, 99, patri reddere puellam, sic ut redimere eam non debeat. ἔνθα μὲ ἐκομίσατο Φείδων ἀπριάτην, ibi me excepit et curavit Phidon, non quasi emtum, ξ, 317, i. e. non ut emeret me pro ista cura, nicht etwa, mich um dieselbe pflege mir abzukaufen, (not as if he were buying me with that care.) ut ergo et his locis determinatio emendi hominis servetur: nam posteriori loco inventus erat peregrinus pauper in littore, quem inventor potuisset vindicare sibi, et retinere in servitute. alii fingunt adjectivum ἀπρίατος, η, ον, vel ὁ ἡ ἀπριάτης, ου.

ἀπρὶξ, adv. firmiter adhærens, vide sub πρίω.

ἀπρόσικτος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) ad quem accedere non licet, quod consequi nemo potest. ἀπροσίκτων ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι, Ne. 11, 63, i. e. ἀμηχάνων, ὧν οὐκ ἔστι θίγειν, ad quos amores non possumus προσίκεσθαι.

ἀπροσόρατος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) quod perspici non potest, quod quis non libenter adspicit. αὐτοὶ ἀπροσόρατον ὀχέουσι πόνον, Ol. 2, 121, illi, mali, ferunt laborem immensum, et cujus finis oculis non est metiendus, nicht zu übersehen, (not to be perceived.)

ἀπροτίμαστος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) intactus. a προσμάομαι, f. άσομαι, attingo, cum α privativo: πρὸς vero poëtice dicitur προτί. ut ergo sit ἀπρόσψαυστος. ἔμενεν ἀπροτίμαστος ἐν κλισίῃς ἐμαῖς, inquit Agamemnon de Briseide jam reddenda Achilli, mansit intacta et inviolata in tabernaculis meis, non contigi eam, T, 263.

ἄπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) non alatus, non pennis præditus, si cum α privativo compositum intelligas. sed si cum α intensivo vel copulativo, valde celer, valde alatus. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, et ei erat hic sermo non talis qui avolaret, vel, erat ei hic sermo talis qui celeriter penetraret in animum ejus, nec intercideret, ρ, 57. τ, 29. φ, 386. χ, 398. ὁ παράμονος, ὁ μὴ ἀποπτὰς ἀλλὰ ἐπιμείνας τῇ γυναικί· ταχὺ εἰς ψυχὴν εἰσδὺς τῇ γυναικί.

ἀπτὴν, ῆνος. ὁ ἡ. (Πέτω) implumis, qui volare non potest. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖς προφέρει μάστακα, I, 323, sicut avis implumibus suis pullis afferre solet offam. est a πτέω, f. πτήσω, volo. sic ab ἔχω cum α privativo fit ἀεχὴν, contr. ἀχὴν, ὁ, i. e. πτωχὸς, ὁ μηδὲν ἔχων.

ἀπτοεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) ὁ καθαπτόμενος ἐν ἔπεσιν, qui verbis movet alios vel movere conatur, cujus verba adhærent et infiguntur alicui. potest et alibi in duriori sensu esse, ὁ ὑβριστικὸς ἐν ἔπεσι. in primo significatu est Θ, 209, Ἥρη ἀπτοεπές. si scribas ἀπτοεπὴς, per lenem, possit et esse ὁ ἀπτόητος ἐν ἔπεσι καὶ θρασὺς, dreist mit worten, (bold in speech:) et hæc scriptio est omnino verior.

ἀπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) non pugnans. it. imbellis, pugnæ imperitus, non idoneus ad pugnandum. σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, B, 201, tu enim es ad pugnandum inutilis et sine forti robore. sic, ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα, I, 35. et 41, ἀπτολέμους καὶ ἀνάλκιδας. Vide ἀπόλεμος.

ἅπτω, vide ἍΠΩ.

ἀπτὼς, ῶτος. ὁ ἡ. (Πέτω) non cadens, non procidens. ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι, Ol. 9, 139, celeri dolo et non labente vel cadente: i. e. ipse non cadens in celerrimo et artificioso cursu.

ἀπύλωτος, vide sub στῆθος, paullo ab initio.

ἀπυνδάκωτος, vide sub πυθμὴν, prope initium.

ἀπύργωτος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) non munitus. οὐκ ἐδύναντο ναίειν Θήβην ἀπύργωτον, λ, 263.

ἄπυρος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) ignem non expertus, *was nicht ihm feuer gewesen oder ans feuer gebracht worden, (what has not been in, or exposed to fire.)* ἀπύρους τρίποδας, Ι, 122, 264. ἄπυρον λέβητα, Ψ, 267, τὸν μήπω τεθέντα εἰς πῦρ. sic et 855. ἄπυρος οἶνος est ὁ μὴ ἡψημένος, non coctus ad ignem: ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ ἑφθοῖς οἴνοις, *abgekochte weine, (boiled wines.)* ἀπύροις ἱεροῖς, Ol. 7, 88, sacrificiis sine igne factis.

ἀπύρωτος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) idem. non ustus igne, non factus per ignem. φιάλην ἀπύρωτον, Ψ, 270, phialam ad ignem nunquam appositam.

ἄπυστος, ου. ὁ ἡ. (Πείθω) qui nihil audivit et resciit de ea re, it. passive, de quo nihil auditum est. idem ac ἀπευθὴς, q. v. οἴχετο, ἄϊστος, ἄπυστος, abiit et abest, ut talis de quo nemo scit nemo audivit, α, 242, *von dem nichts gewuhst noch gehöret wird, (of whom nothing is known or heard;)* passive. οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων, δ, 675, ubi est active, nec Penelope diu erat talis quæ nihil rescisceret et audiret de verbis et consiliis procorum. sic ε, 127, οὐ δὴν ἦεν ἄπυστος Ζεὺς, Jupiter non diu id ignoravit. ἡ πύστις est ἡ μάθησις, cognitio rei ex auditu, *die nachricht die man zu hören bekömmet und erfahret, (the knowledge of things that are related to us;)* a præt. pass. πέπυσται. unde etiam τὸ πυστὸν, i. e. τὸ ἀκουστὸν, quod auditum est; et active, ὁ πυστὸς, i. e. ὁ μαθὼν καὶ ἀκούων.

ἀπύω, et ionice ἠπύω, f. ύσω. (Ἔπω) clamo, loquor clare et palam. est ab α intensivo, et ἔπω, quasi ἀέπω, valde loquor; cum interserto υ, sicut ab ἄνω, perficio, fit ἀνύω. notat ergo φωνέω, *ich rufe laut zu einem, (I call aloud to somebody.)* qui malunt hoc verbum ab αὔω, clamo, deducere; illi dicunt, intersertum esse π. sed id minus probabile antiquis visum. αὐτὸς Κύκλωπας μεγάλα (neutrum adverbialiter) ἤπυεν, vocavit clamore, ι, 399, appellando eos. ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, alloquitur, κ, 83, et sequitur, ὁ δ' ἐξελάων ὑπακούει, audit alloquentem, et respondet. nam opilio vesperi inigit pecus; ei obvius fit bubulcus cum bubus per noctem pascendis, quos in pascua exigit. nam interdiu ὁ οἶστρος καὶ μύωψ ibi intolerabilis est bubus in aperto agro: ergo eo tempore domi stabulantur usque ad vesperam. ἠπύει ergo est, προσφωνεῖ, familiariter, ut rustici in occursu solent. ἐν δὲ (sc. δώματι) φόρμιγξ ἠπύει, intus clare sonat cithara, ρ, 271, ubi est simpliciter pro φωνεῖ, et ponitur etiam de sono instrumenti musici, poëtice. Sic et de vento stridente graviter, Ξ, 399, οὔτε ἄνεμος τόσον περὶ δρυσὶν ὑψικόμοις ἠπύει, in quercubus. alibi etiam de clamore in pugna ponitur. σὲ παρθένος ἀπύει, te virgo celebrat sonora voce, Py. 2, 36. μὲ ἀπύει Πυθὼ, Py. 10, 7, ille locus inclamat me, sc. ut prædicem de se. ἄπυεν (pro ἤπυεν) αὐτὸν, Ol. 1, 116, i. e. εὔξατο αὐτῷ, *rief ihn an, schrie zu ihm, (invoked him, called upon him.)* ἀπύων ἐν αὐλοῖς, Ol. 5, 45, i. e. ᾄδων. ἀπύειν Φοῖβον, Py. 5, 140, resonare Apollinem et celebrare, ἀνυμνεῖν.

ἄπφα, vide sub πάππας, et sub ΦΥ'Ω, prope finem.

ἀπφάριον, τὸ, ἄπφιον, τὸ, ἀπφὺς, ὁ, vide sub ΦΥ'Ω, prope finem.

ʼΑΠΩ, pro quo usus dixit Ἅπτω. f. ἅψω. capio, *ich fasse, happe, (I seize, lay hold of.)* it. necto, jungo, *mache haften, knüpfe, füge dran, (I make something hold fast, unite, join to.)* it. accendo, *mache dass feuer woran haftet, zünde an, (I set fire to, light.)* ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἔντερον οἰὸς, φ, 408, jungens utrimque (i. e. ad superiorem et inferiorem partem citharæ) intestinum ovis, i. e. chordam: ἐκδήσας. ἅψαι πυρσὸν ὕμνων, Ist. 4, 74, accendere facem hymnorum. forma *media*, ἅπτομαι, f. ἅψομαι, frequentior est: jungo me, tango: capio, comprehendo. regit plerumque genitivum; sed tamen et accusativum et dativum. ἥψατο γούνων, Α, 512, hærebat manibus suis ad genua ejus, qui erat ritus supplicandi et rogandi. sic Ο, 76. ὁ μὲν ἥπτετο χείρεσιν γούνων, Υ, 468. γούνων ἅψασθαι μεμαὼς, genua tangere et amplecti manibus cupiens, Φ, 65. ἤ μιν γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃ, Ω, 357. et 508, ἁψάμενος χειρὸς, capiens manum ejus, removit eam leniter a genibus suis. χειρῶν δ' ἀψάσθην, prehenderunt manus ejus, Κ, 377, pro ἡψάσθην, et id providenter faciebant, primo ne fugeret; deinde ne gladium aut sicam adversus eos stringeret; denique ut id pro benevolentiæ signo acciperet, quod manus suæ tangerentur. ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα, Β, 152, *hand an die schiffe zu legen und sie ins meer zu ziehen, (to lay hold of the ships and haul them to the sea,)* ἐπιλαμβάνεσθαι. et 171, οὐδ' ὅγε νηὸς ἅπτετο, pro ἥπτετο. et 358, ἁπτέσθω ἧς νηὸς, attrectet suam navem. ζυγοῦ ἥψατο, attigit jugum equinum, Ε, 799. ἔμελλε γενείου χειρὶ ἅπτεσθαι λισσόμενος, Κ, 454, qui quoque erat mos precantium suppliciter, ut mentum manu contingerent ejus cui supplicabant. πρύμνης νεὸς ἥψατο, puppem navis prehendit, Ο, 704. εἱανοῦ (ἑανοῦ, vestem, *den rock,) (the petticoat)* ἁπτομένη, *sich dran hängend, (taking hold of it,)* Π, 9, de puella infante, matrem pedibus comitante. ἅψατο (pro ἥψατο) δ' ἡμιόνου, Ψ, 666. ἁπτόμεναι κεφαλῆς, caput manibus tangentes, sc. Hectoris mortui allati, Ω, 712. sic Ψ, 584, juraturus ἅπτεται ἵππων, ut malum, si pejeraret, recideret in caros sibi equos; et altera manu tenebat flagellum, 582, s. nam jusjurandum de re equestri dabatur, significabatque per scuticam, ut manus ipsius redderetur flaccida, si pejeraret. ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετο, ubi est sine casu, nam genitivus pertinet ad βέλεα, Θ, 67, utrorumque tela contingebant scopum, et hærebant in corporibus adversariorum, *sie hafteten, (they stuck.)* sic et Λ, 85. Ο, 319. Π, 778. et ubique additur, πίπτε δὲ λαὸς, *es blieben viel leute, (many men fell.)* collato Ρ, 631—633, τῶν γὰρ πάντων βέλεα ἅπτεται, *aller Trojaner geschosse treffen und haften, (the weapons of all the Trojans hit the mark, take effect,)* ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε, nostra jacula autem vana cadunt in terram nec attingunt quidquam: ex quo apparet, quis sit genitivus ἀμφοτέρων in locis ante citatis. Subintelligitur igitur his locis omnibus alius genitivus, ἅπτεται πολεμίων, hærent in adversariis. ἁπτόμενον νέκυος, cum cadaver tangeret, sublaturus illud, Π, 577. ὅτε κύων συὸς ἀγρίου ἅπτηται κατόπισθεν ἰσχία τε γλουτούς τε, Θ, 339, s. quando canis comprehendit apri clunes, *eine wilde sau von hinten anpacket, sich dran hänget, (seizes, fixes his teeth in the haunch of a wild boar:)* et ad ἰσχία deest κατά. ὅπλων ἅπτεσθαι, *sich an die schiffs geræthe zu machen, (to take hold of the ship's tackle,)* β, 423. ο, 288. σίτου δ' ἅπτεσθον, *greift beyde zu und esset, (lay hold of both and eat,)* δ, 60. κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, osculabatur attingens suam patriam, δ, 522, manu sc. prius admota ad os, deinde ad terram: et accusativus præcipue ad κύνει (ἔκύνει) pertinet. δείδια δ' αἰνῶς γούνων ἅψασθαι, ζ, 169, coll. 142, ἢ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην. et 147, γοῦνα λαβόντι. βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι (ἅπτεσαι, 2. sing. præs.) οὐδὲ ποτῆτος, κ, 379, *greifest nicht zum essen und trinken, (thou touchest neither meat nor drink.)* ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, qui meum modium attingit, τ, 28. et 344, οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται, non tanget pedem meum. et 348, ποδῶν ἅψασθαι. et 473, ἁψαμένη δὲ γενείου, contingens mentum, blande et reverenter. γούνων, χ, 339. et sine casu, ἁψάμενοι ἑκάτερθεν, ι, 386, *da sie von beyden enden anfassen, (laying hold of both ends.)* Sed cum accus. est λ, 277, ἁψαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου, nectens laqueum ad trabem, i. e. ἐκδήσασα ὑψόθεν. μοχλὸς ἐν πυρὶ ἔμελλεν ἅψασθαι, ι, 379, vectis in igne arsurus erat, *wolte feuer fassen und anbrennen, (was about to take fire.)* ut ἅπτεσθαι et notet, accendi, *sich entzünden, (to be burned,)* φλόγωσιν. ἅπτομαι γουνάτων, tango genua, Ne. 8, 24. ἅπτεται στηλῶν Ἡρακλέος, Ol. 3, 78, attingit columnas Herculis, i. e. ad summum pervenit virtute. οὐ ψευδέων ἅπτεται, Py. 3, 53, nihil conjuncti habet cum mendaciis, mendacia non tangunt eum: et videtur verbum passive positum. φθόνος ἐσλῶν ἅπτεται ἀεὶ, Ne. 8, 37, *der neid hänget sich an das gute und edle, (envy attaches itself to the good and noble.)* ἁπτόμεσθα ἀγλαΐαις, Py. 10, 44, attingimus splendores; ubi cum dativo. sic: ἅπτονται στήλαις Ἡρακλείαις, Ist. 4, 20, proverbialis locutio, paullo ante ex Ol. 3. citata, i. e. inclaruerunt usque ad extremos orbis fines, pervenerunt ad summum gradum. ἀοιδαὶ θέλξαν νιν ἁπτόμεναι, Ne. 4, 5, adjungentes et consociantes se ei.

ἀπώθω, f. ώσω. (Ὄθω) repello, retrudo, detrudo. οὐ μὲν δή σε ἀπώσω νηὸς, ο, 280, nequaquam te prohibebo a nave mea. εἴ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν, χ, 76, an fortasse eum repulerimus a limine, pro ἀπώσωμεν, in conjunctivo; ionice. sic, ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα, ut a sene depellamus, Θ, 96. ἐκ Τροίης ἀπωσέμεν αὐτοὺς, ionice pro ἀπώσειν, Ν, 367, ex Trojano expulsurum esse eos. ὦσε δ' ἀπὸ (pro ἀπῶσε) ῥινὸν λίθος. cutem detraxit lapis conjectus adversus eum, Ε, 308. ἀπῶσεν ὀμίχλην, depulit nebulam, Ρ, 649. ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε, de curru eum dejecit, Υ, 489. ἀπῶσεν ὀχῆας, retrusit repagula, Ω, 446, in portis. sic et ἀπῶσαν, Φ, 537. ἀλλά με βορέης ἀπέωσε, boreas me detrusit a recto itinere, ι, 81, et forma augmenti est Attica, pro ἀπῶσε, i. e. ἐξῶσε. hinc ἄνεμοι ὦσται (ab ὁ ὤστης, ου.) et ἐξῶσται dicuntur a nautis, *winde die ein schiff verschlagen, (contrary winds.)* δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, invitam e domo extrudere, β, 130, coll. 133, ἀποπέμψαι, emittere, quod idem est. recentiores Attici magis amant formam mediam, ἀπώσασθαι. ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι, pro ἀπώσῃαι, quo pacto procos extrudere possis, α, 270, et est futurum conj. m. sed forma Ionica, in secunda singularis. μὲ παρὰ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, me a navibus ad murum et intra mœnia nostra rejiciet, Θ, 533. ἀπώσατο ἦκα γέροντα, removit a se leniter senem, Ω, 508, cum is manum illius osculari vellet, et suppliciter genua tangeret; non permittens nimirum, hunc talem virum sic humiliter adorare se. σφέας κεῖθεν ἀπώσατο ἲς ἀνέμοιο, *die gewalt des windes hat sie davon verschlagen, (the violence of the wind drove them thence,)* ν, 276. confer paullo ante ad locum ι, 81, notata hic. Τρῶας ἀπώσασθαι, Θ, 206. νηῶν ἀπώσασθαι πόλεμον, Π, 251. οὐδὲ δύναντο παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι, repellere, Ο, 503, sc. παρὰ νηῶν, a navibus. οὐ δυνάμεθα χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, removere, ι, 305. ἀπωσάμενον, quando repulisset, Σ, 13. ἀπωσάμενοι πῦρ νηῶν, Π, 301, depulso a navibus igne. ἀπωσαμένους, Μ, 276, cum repulerimus.

ἄρ, pro ἄρα, (Ἄρα) non modo per apostro-

phum, sed et sine eo: iisdem significatibus. Α, 599. Β, 16, 18, 76, 222, 425, s. Γ, 8. Ε, 312, 607. Ζ, 352. Θ, 392, 397. ἄρ κε, i. e. ἄν, *denn nun wohl, (for indeed,)* Ρ, 658. Σ, 37, 49. Τ, 149. Φ, 426, s. Χ, 78. Ψ, 3, Ω, 188. sæpe interseritur verbo ejusque præpositioni, Η, 354, 365. confer et α, 231. γ, 22. λ, 138. ο, 389. τ, 55.

ἌΡΑ, conjunctio. igitur, tandem. varie vult exponi, pro contextu. Germanis est, *nun, nur, denn, also, doch, hierauf, ferner, da, aber, (now, but, for, therefore, yet, hereupon, further, as,)* etc. nam utraque lingua elegantiæ causa particulis abundat. quibus Romana est pauperior. τίς τ' ἄρα θεῶν, *und wer denn unter den göttern, (which then of the gods,)* Α, 8. et 93, οὔτ' ἄρ' ὅγε, *er demnach weder, (he therefore neither.)* et 101, κατ' ἄρ' ἕζετο, *sezte er sich sodann nieder, (he thereupon sat down.)* et 148, τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, *den aber hierauf scheel ansehend, (but hereupon eyeing him sternly.)* et 308, δὲ ἄρα, *aber nun, (but now.)* et sic contextus, ususque tuæ linguæ in particulis suis apte ponendis, vim hujus Græcæ particulæ satis determinabit. confer jam Α, 330, 465, 471, 529, 599. Β, 419, *aber diessmal nicht, (but not this time.)* 433, 482, 522, *und ferner die, (and moreover the.)* 707, 760, 835. Γ, 7, *denn, (for.)* 8, *und hingegen, (and on the contrary.)* 424. Δ, 245, 254. Ε, 43, 45, 47, s. Ζ, 154, 253, 406, 418, 483. Η, 7, 92. Θ, 177. Ι, 507, *alsdenn, (these,)* Μ, 28, *also, (therefore.)* 135, *auch, (also, even.)* 234, 320. Ν, 446, 493, 521, 704. Ξ, 400, 444. Ο, 274, 300, 543, 708. Π, 33, 56, 166, 203, ergo. 308, 403, 481, 513, *also, (therefore.)* 597, 787. Ρ, 90, 142, 268, 272, 366. Σ, 5, 6, 75, 384, 423, 429, 444, 494, 503, 516, 522, 609. Τ, 7, 14, 56, 93, 96, 115, 255, 257, 340. Υ, 5, 8, 237, 343. Φ, 53, 118, 174, 180, 382, 495, 598. Χ, 98, 279, 371, 375, 477. Ψ, 143, 200, 656, 670, *denn, (for.)* 676, *aber, (but,)* 710, 714, 730, 738, 741, 765, 784, s. 860, 870, 882. Ω, 100, 319, 346, 607, 609, 477. α, 106, εὗρε δ' ἄρα, *er fand denn also, (he found then.)* 148, 346, τί τ' ἄρα αὖ, *und warum denn aber auch, (but then again why.)* β, 12, *und denn auch, (and then too.)* 13, *denn also, (so then.)* 299, 302, 430. γ, 32, 40, 259, 457. η, 124, 301. κ, 214, 350. λ, 242, 246. ν, 33. ξ, 452. ο, 380, 472. π, 420, *doch, (yet,)* 422. 453. ρ, 150, 271, 411, 454. σ, 189, 210, s. τ, 442. υ, 106, 348. φ, 223, 244. χ, 236, 307. ω, 28, 34, 489. ὡς ἄρα μήνυε, sic igitur indicabat, Ol. 6, 87. 8, 61, pro δή. 10, 64, et 70. ut Germanorum *denn, (for)* expletivum. Py. 3, 47, 101. Py. 4, 215, 278. Py. 11, 35, ubi est interrogativum *denn, (then.)* 52, ὅδε ἄρα, *jener denn also, (this then.)* ὡς ἄρα, quasi, Ne. 5, 54. 8, 54. 9, 49. 10, 130. Ist. 8, 130.

ἈΡΑ', ᾶς. ἡ. (ionice ἀρὴ, ἀρῆς. ἡ) preces, in bono et malo sensu. *gebet, wunsch: fluch, verwünschung, (prayer, wish, curse, imprecation.)* possit esse ab αἴρω, tollo, quia sublatis manibus concipiebatur ἡ ἀρά: vel et ab ἄρω, apto, nam ἡ ἀρὰ est quasi ἁρμονία τις πρὸς τὸν θεὸν, ὥσπερ καὶ ἡ εὐχὴ, *da man sich an Gott hält und adressiret, (as a person accosts, addresses himself to God.)* sed aptissime pro primitivo accipitur, ab α intensivo ortum habente. in *bono* sensu est Ο, 378, Ζεὺς ἀράων (ἀρῶν) ἀΐων γέροντος, preces audiens principis, coll. 368—377. sic et 598, Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, i. e. ἱκετείαν, supplicationem Græcis iniquam. ἀράων ἀΐουσα, preces audiens, Ψ, 199, i. e. εὐχῶν ἀκούουσα. et nullæ preces rationabiles non audiuntur a deo apud Homerum. θεὰ δέ οἱ ἔκλυε ἀρῆς, δ, 767, et dea audiit ei preces, coll. 759—766. ἐμὴν ἀρὰν ἔκλυες, ὦ Ζεῦ, meam precationem audisti, Ist. 6, 63. in *malo* sensu frequentius occurrit, imprecatio dira, it. infortunium magnum quod abominamur. *der fluch, (imprecation.)* ejusmodi dirarum exempla sunt Ζ, 281, seqq. ὥς κεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, utinam et illic terra dehiscat. et Ν, 232, seqq. μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, ne unquam redeat ille vir ex Troica terra, sed illic fiat deliciæ canum. et Ι, 562, ἐξ ἀρέων (pro ἀρῶν) μητρὸς κεχολωμένος, iratus Meleager propter diras matris, quibus illa eum devoverat, quæ ibi describuntur usque ad 568. et hæ diræ imprecationes maternæ effectum suum habuerunt; nam Meleager juvenis est mortuus. Titionem illum, quem Ovidius narrat ex recentiorum Græcorum commentis, ignoravit Homerus. docet ergo hôc exemplo, εὐαρεστεῖν τοῖς τοκεῦσι, ut sic agant liberi, ut placeant parentibus suis. sic paternæ preces hostiles in Phœnicem, Ι, 453, seqq. non fuere irritæ. ἀρὴν ἀμῦναι, malum magnum arcere, Μ, 334, i. e. mortem. ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων, Π, 512, pestem propulsans a sociis. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, Σ, 100, ubi conf. δέω, egeo. οὐδέ τις ἐστὶν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι, Ω, 489. et id malum ideo vocatur ἀρὴ, quia hostes vota faciunt et precantur ut id nobis inferre possint vel ut in nos recidat. eadem verba sunt et β, 59, ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, *den fluch und das unglück vom hause abzuwenden, (to avert the curse and misfortune from the house.)* sic et ρ, 538. dirarum exempla in procos sunt et δ, 684, σ, 235, seqq. v. 115, seqq. εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν (ἀραῖς) τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο, ρ, 496, s. ubi conf. τέλος. Μέντορ, ἄμυνον ἀρὴν, defende perniciem a me, χ, 208.

ἀραβέω, f. ήσω. (Ῥάω) strepitum ejusmodi facio. ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ, cum caderet, crepuerunt arma quibus indutus erat, Δ, 504. Ε, 42, 58, 294, 540. Θ, 260. Ν, 187. Ο, 578. Ρ, 50, 311. ω, 524. et nota id duriorem et clariorem sonum quam δουπεῖν, quod sonum magis obscurum cadentis corporis exprimit. prius est *rasseln, (to rattle,)* hoc *puffen, (to knock.)*

ἄραβος, ου ὁ. (Ῥάω) strepitus durus, *das geknarr, gerassel, (creaking, rattling.)* est ab ἀράσσω, et exprimit sonum durum. ἄραβος ὀδόντων, concrepitus dentium collisorum, Κ, 375, qualem morientes sæpe faciunt, vel valde timentes: estque ἀποτέλεσμα βαμβαίνοντος.

ἀραίνω, (Ἀρὰ) idem quod ἀράω: unde est ἄρημι, precor, opto, et in medio ἄρημαι. hinc est illud: πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι, χ, 322, sæpe sane optaturus es in domo, εὔξασθαι. et est vel inf. præs. ab ἄρημι, pro ἀράναι, terminatione Attica, et mutato α in η: vel est infin. a. 1. ab ἀραίνω, f. ἀρανῶ, a. 1. ἤρηνα, inf. ἀρῆναι, et Att. ἀρήμεναι: quod posterius verius.

ἀραιός, ὰ, όν. (Ῥάω) tenuis, mollis, infirmus, rarus. est ab α intensivo, et ῥάω vel ῥαίω, tundo; quasi valde et crebro pertusus: nam proprie notat corpus spongiosum, multis intervallis inanibus. vel ab α privativo, et eodem verbo; ut notetur corpus non tundens aut resistens firmitate aliqua dura. utravis etymologia vim nominis probe enarrat. χεῖρα ἀραιὴν, de Venere, manum mollem et teneram, Ε, 425. γλώσσαις ἀραιαῖς, de lupis bibentibus, linguis tenuiter expansis, Π, 161. ἀραιαὶ κνῆμαι, imbecillæ tibiæ, Vulcani, Σ, 411. Υ, 37. i. e. ἀσθενεῖς καὶ βεβλαμμέναι. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν, in portum illum est introitus angustus, κ, 90, i. e. στενὴ, quod alibi dixit λεπτὴν εἰσίθμην: et h. l. nomen valde metaphoricum. Attici spiritum asperum huic voci imponere sunt soliti, sed ad differentiam aliquam: ἀραιὸς enim his est βεβλαμμένος aut βλαπτικὸς, ab ἀρὰ, ἡ infortunium; ἀραιὸς vero, tenuis, non latus aut crassus. sed Iones non ita. ἀραιὴ, ἡ, est γαστὴρ venter mollis, cui insunt intestina.

ἀράομαι, f. ήσομαι. (Ἀρὰ) precor, *ich bete, bitte, wünsche, (I pray, solicit, desire.)* in bono et malo sensu. it. malis gravibus laboro et conficior, βλάπτομαι, *werde von schwerem übel gedrücket, werde geplaget und entkräftet, (am oppressed and worn out with afflictions:)* nam ἀρὰ notat et, malum conficiens aliquem. πολλὰ ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς, Α, 35, pro ἠρᾶτο, supplicabat multum, et imprecabatur malum. coll. 43, εὐχόμενος. ut ergo εὔχεσθαι et ἀρᾶσθαι sæpe sint idem. et 351. πολλὰ ἠρήσατο, multis verbis precabatur. λαοὶ δ' ἠρήσαντο, καὶ θεοῖς χεῖρας ἀνέσχον, Γ, 318, vota faciebant. sic et Η, 177, seqq. et vide, precabantur inter concutiendum sortes; et precabantur manibus oculisque versus cœlum elatis. et poëta semper preces justas auditas inducit. coll. 200, εὔχοντο. ἠρᾶτο Διομήδης, Ε, 114, *er betete, (he prayed.)* δαίμοσιν ἀρήσασθαι, deos comprecari, Ζ, 115. et 304, εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ, ut ergo cum dativo ejus, ad quem preces diriguntur, ponatur. ὄφρα Διῒ ἀρησόμεθα, Ι, 172. et 240, ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἠῶ, vota facit ut quam citissime appareat aurora. et 563, θεοῖς πολλὰ ἠρᾶτο, supplicabat diis multum. ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ, Κ, 277. et 283, δεύτερος αὖτ' ἠρᾶτο Διομήδης, precabatur numen. et 296, οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρῃ, i. e. Minervæ. ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαΐ, pro ἐμμιγῆναι, Ν, 286, optat quamprimum conserere manus. et 818, ὁππότε φεύγων ἀρήσῃ Διῒ, vota facies Jovi. ὅττι ῥα οἱ (αὐτῇ, Ἀθήνῃ) πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων, Ρ, 568, id gaudebat Minerva, quod sibi ante omnes alios deos supplicaverat. ἄλλως σοίγε (ὦ Σπερχειὲ, ποταμὲ) πατὴρ ἠρήσατο, tibi votum fecit, vovit, Ψ, 144. et 149, ὡς ἠρᾶθ' (ἠρᾶτο) ὁ γέρων, i. e. εὔξατο. et 194, δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισιν, supplicabat ventis simulque vota concipiebat. et 209, ἐκεῖνος Βορέην καὶ Ζέφυρον ἐλθεῖν ἀρᾶται, ubi positum cum infin. et ejus accusativo. sic et Δ, 143, πολέες δὲ ἱππῆες ἠρήσαντό μιν φορέειν, precabantur sibi, hunc ornatum ferre. multi nobiles optabant. πάντες κ' ἀρησαίατο, pro ἀρήσαιντο, α, 164, *alle solten alsdenn wohl wünschen, (all should then certainly wish.)* et 366, πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, ubi verecunde poëta cupiditatem procorum ducendi pulcram Penelopen indicat; nec dicit, ἵμερον ἔσχον aut tale quid, sed ἠρήσαντο, votis conceptis precabantur, εὔξαντο, ὡς ἐπὶ θείου τινος πράγματος. sed Telemacho displicet hæc eorum εὐχὴ, quam βοητὺν vocat, coll. 369, 365, nam clarâ voce quisque sibi id precatus fuerat, sic et σ, 212. μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται Ἐρινῦς, β, 135, precabitur contra me ad Furias. et id antiqui dixere ἐπιθεάζειν, i. e. καταρᾶσθαι, cum dativo personæ contra quam precatur quis Furias. ἠρᾶτο, precabatur, optabat, γ, 62, coll. 54, 50, s. ubi preces cum libatione describuntur. et 64. ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ, ζ, 323, seqq. coll. 328. ex quibus collationibus apparet, εὔχεσθαι esse idem. et η, 1, ὡς ὁ μὲν ἔνθα ἠρᾶτο, sic ille ibi precabatur, *betete, (prayed.)* ἦντε καὶ ἄλλοι ἀνέρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, δύναται γὰρ, δ, 827, qualem comitem (Minervam) et alii optarent adesse sibi, potens enim illa est. et indicativus certitudinem rei indicat. Νύμφαις ἠρήσατο, χεῖρας ἀνασχὼν, ν, 355, comprecabatur Nymphas, sublatis manibus. χεῖρας νιψάμενος ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, μ, 337, *betete zu allen göttern, (prayed to all the gods,)* inquit Ulysses. ἠρῶ ἀθανάτοισιν, comprecabaris deos votis conceptis, σ, 170, ubi est sec. sing. imperf. pro ἠράεσο, άεο, άου, ῶ. ἀρώμενος ἕως (pro ὡς, ut,) ἵκοιο γῆρας, precans ut pervenires ad senectutem, τ, 367. et

533, καὶ δὴ ἀρᾶται, et sane orat, εὐκτικῶς, *er wünschet, (he wishes,)* quasi ob magnum malum avertendum. ἀρημένος dubitatur an ἀρήμενος scribi debeat. ex priore scriptione est particip. perf. pass. sine augmento, et notat, læsus, confectus, damno adfectus; quia ἀράομαι apud Iones et est, βλάπτομαι, ab ἡ ἀρὰ quatenus illa notat grande infortunium. ex posteriore scriptione, est particip. præs. pass. a formâ ἄρημαι, eodem significatu, quæ mox sequetur forma. quia igitur res ipsa eodem recidit; perinde est, quomodo scribatur: prior tamen præstare videtur. κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος γήραϊ λυγρῷ, Σ, 435, jacet domi confectus senectute miserâ. κάθευδε ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, ζ, 2, dormiebat somno et lassitudine confectus, ubi participium illud maxime ad κάματον respicit, cujus consequens erat ὕπνος. τίπτε (τί ποτε) τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας, ι, 403, circa quid tantopere læsus, sic clamas, *was schadet dir dass du so schreiest, (what hurts thee that thou criest so:)* τί βεβλαμμένος. ὅς κε σὲ πέφνῃ γήρᾳ ὕπο λιπαρῷ ἀρημένον, λ, 135, a quietâ et molli senectute confectum et viribus orbatum. eadem verba et ψ, 283. ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον, σ, 53, senem calamitate confectum et oppressum. sic et 80. ut notet τὸν παρεθέντα, viribus exsolutum: *abgemergelt, (exhausted.)* aliud longe verbum est ἐράομαι, f. ἐράσομαι, quod vide ad ὁ ἔρως. Vide sub Ἀρήτη in R.

ἀραρίσκω, (Ῥέω) apto, conjungo, etc. idem ac ἄρω, q. v. factum novum verbum ex præt. perf. medii, cum paragoge. αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, ξ, 23, aptabat sibi calceamenta.

ἀραρὼν, ἀραρὼς, vide sub ἄρω, paullo a fine.

ἀράσσω, f. ξω. (Ῥάω) tundo vel cædo cum strepitu duro, frango cum strepitu, pulso cum sono. est a ῥάσσω, præfixo α intensivo. ὁπλαῖς ἀράσσεσκον (ioniee pro ἤρασσον) χθόνα, ungulis pulsabant terram, Py. 4, 402, ubi sermo est de tauris ignivomis Jasonis: et irati tauri solent pede terram effringere.

ἀραχνάομαι, vide sub φάλαγξ, prope finem.

ἀράχνης, ου. ὁ. (Ἔω) araneus, *die spinne, (a spider,)* quasi, *der zart-fuss, (light-foot.)* nam est compositum nomen ab ἀραιὸς, tenuis, et τὸ ἴχνος, planta pedis. dicitur et ἡ ἀράχνη.

ἀράχνιον, ου. τό. (Ἔω) tela aranei, etiam araneus ipse inhærens telæ suæ. ἠὖτ' ἀράχνια λεπτὰ, θ, 280, ut fila tenuia aranei. Ὀδυσσῆος εὐνὴ, χήτει ἐνευναίων, κακὰ ἀράχνια κεῖται ἔχουσα, π, 35, Ulyssis lectus, defectu incubantium, otiosus jacet habens malas araneorum telas: στερουμένη εὐνὴ τῶν ἐγκοιμωμένων, γέμει ἀραχνίων, hoc est, ἠμέληται, non curatur. nam solent οἱ ἀράχναι ἱστουργεῖν ἐν τόποις ἀμελουμένοις. hinc ortum proverbium: κακὰ ἀράχνια ἔχει τοῦτο, positum ἐπὶ τῶν πάντη ἀμελουμένων σκευῶν. sic Catullus de crumena sua. et Hesiodus, Ἔργ. 463, ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια. et alius poëta, optans pacem stabilem, precatur, ut aranei filis suis cooperiant arma omnia. cæterum ὁ ἀράχνης et ἡ ἀράχνη, est animal ipsum; τὸ ἀράχνιον vero est opus ejus. Vide sub ὄρφος, prope finem.

ἀράω, dicitur etiam ἀρόω, quod vide.

ἀρβύλη, ἀρβυλὶς, vide sub πέδιλον, prope finem, et ἁρμόζω, ad finem.

ἀρβυλόπτερος, scilicet Περσεὺς, vide sub ποῦς, aliquanto ante medium.

ἀργαλέος, α, ον. (Ἔρα) difficilis. multi laboris, magnæ operæ. molestus. est ab α intensivo, et τὸ ἔργον, cum paragoge. aliis a τὸ ἄλγος videtur dictum, pro ἀλγαλέος: sicut ἡ ποδαργία pro ποδαλγία, dolor ex pedibus. sed ambages istæ sunt. nam ἔργον antiquis dictum omne δυσχερὲς et difficile. *was einem viel zu schaffen machet, arg, mühvoll, (troublesome, difficult, laborious.)* ἀργαλέον δὲ, με ταῦτα, θεὸν ὣς, πάντα ἀγορεῦσαι, Μ, 176, inquit poëta de se, in media narratione: operosum nimis est, me hæc omnia edisserere, quasi deus essem qui omnia nosset. ἀργαλέον δὲ, πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεὴν, Ο, 140, arduum opus est, omnium hominum progeniem nostram liberare a morte, i. e. omnes eos, qui a nobis diis generati sunt homines ex humana matre. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων, *es ist mir zu viel, auf jeden aufführer acht zu geben, (but it is too difficult for one to notice every one of the leaders,)* Ρ, 252. ἔγχεϊ δὲ, sc. μάχεσθαι, ἀργαλέον, Υ, 368, hasta autem pugnare difficile nimis: in opposito ad verba, quibus fortis quilibet esse potest. et 356. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καίπερ ἰφθίμῳ, πᾶσι μάχεσθαι, cum omnibus pugnare. sic et Μ, 410. ἀργαλέον δὲ, πληκτίζεσθαι ἀλόχοισι Διὸς, nam arduum nimis est, confligere cum conjugibus Jovis, Φ, 498. ἀργαλέον δὲ Ἀχαιοῖς, ποσὶν ἐρίσασθαι αὐτῷ, difficile est omnibus, contendere cum eo cursu, Ψ, 791. apparet ergo hanc vocem in sensu elato poni, ut fere sit, impossibilis, quod fieri non potest vel non debet. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, Α, 589, nimis arduus est Jupiter quam ut ei repugnetur. ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον, pugna fiebat atrox, Δ, 471. ἀργαλέῳ καμάτῳ, lassitudine magna et molesta, Ν, 85. et 795, ἀργαλέων ἀνέμων ἀέλλῃ, procellæ vehementium ventorum. ἀργαλέους πολέμους, pugnas arduas, Ξ, 87. et 254, ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας, flatus sævorum ventorum. ἀργαλέου πρὸ φόβοιο, præ timore gravi, Ρ, 667. ἐκ χόλου ἀργαλέοιο, ex gravi et pertinaci ira, Κ, 107. ἀργαλέος χόλος Ἥρης, gravis ira Junonis adversus eum, Σ, 119. ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν, Τ, 214, gravis gemitus pugnantium virorum et cadentium. ἔριδα ἀργαλέην, Λ, 4, contentionem gravem. nam alia est ἡ ῥάων ἔρις, facilis illa æmulatio, qua quis alium artificem imitatur studiose, et superare conatur arte. sic et Φ, 386, ἐνέπεσε θεοῖς ἔρις ἀργαλέη. sic et Ρ, 385, ἔριδος νεῖκος ἀργαλέης, i. e. pugna. φύλοπιν ἀργαλέην, pugnam periculosam, Λ, 278. νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, Ν, 667, morbo gravi periturum. et 669, ἀργαλέην θωὴν, gravem perniciem. ἐνιπῇ ἀργαλέῃ, increpatione gravi, Ξ, 105. ὑσμίνη ἀργαλέη, pugna gravis, Ρ, 544. αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, fortuna in adversa perdet eum, Χ, 61. τάφρος μάλα ἀργαλέη περᾶν, fossa valde difficilis ad transeundum eam, Μ, 63, ubi valde proprie posita vox: opus et labor est, transire eam. ἐν ἀργαλέαις φοναῖς, in gravi cæde, Κ, 521. ἀργαλέῳ εἴχετο ἄσθματι, gravi angebatur anhelitu, Ο, 10. Π, 109, ad differentiam τοῦ ἠρεμαίου: τὸ μὴ κατὰ φύσιν εἰσοδεῦον καὶ ἐξοδεῦον πνεῦμα ἢ ἄσθμα. ἀπὸ ἕλκεος ἀργαλέοιο, ex gravi vulnere, Λ, 811. Π, 528. οὐ πρὶν παύσασθαι μνηστύος ἀργαλέης, β, 199, non prius quieturos a procatione hac dura et operosa; *diese saure freierey nicht eher aufzugeben, (not sooner to desist from this troublesome wooing.)* et sic dicit eam, ὡς μέχρι νῦν δυσκατέργαστον: simul tamen loquitur ipse iste procus imprudens ominose, κατά τινα φήμην καὶ μαντείαν ἀκουσίαν, νόμῳ τῆς πολυφήμου ἀγορᾶς, secundum ominosam vaticinationem ipso invito prolatam, ex more concionis multa sæpe ominosa jactantis vocibus; nam vere evenit tandem his procis hæc μνηστὺς ἀργαλέα, imo ἀργαλεωτάτη. ἀργαλέον δὲ, ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι, et arduum est, cum viris, et quidem pluribus, pugnare, β, 244. δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, longam et difficilem viam, δ, 393, 483. et 397, ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι, ab homine difficilis est deus, i. e. non potest superari. περᾶν μέγα λαῖτμα θαλάσσης δεινόν τ' ἀργαλέον τε, ε, 175. et 367. κῦμα δεινόν τ' ἀργαλέον τε κατηρεφὲς, fluctum magnum convexum. ἀργαλέον ἀγορεῦσαι, difficile est narrare, η, 241. νόστον σοὶ ἀργαλέον θήσει θεὸς, faciet reditum tibi difficilem, λ, 100. et 290, ὃς ἐλάσειε βόας ἀργαλέας, difficiles, sc. abactu: nam erat armentum illud δύσκολον καὶ ἐργῶδες (difficile) κτηθῆναί τε καὶ ἀπελαθῆναι, recipi in possessionem et abigi. et 292, δεσμοὶ ἀργαλέοι, dura vincula. et 399. ἀργαλέων ἀνέμων ἀϋτμὴν, flatum ventorum gravium. nam vox Germanorum, *schwer*, et nonnunquam *arg*, exhauriunt hoc ἀργαλέος. sic et 406. Σκύλλη ἐστὶ κακὸν ἀθάνατον δεινόν τε ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, μ, 119. et 161, δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δήσατέ με. ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ν, 15, unum virum donare ad largitionem. et 312, ἀργαλέον βροτῷ, σὲ γνῶναι, θεὰ, te agnoscere, O dea, difficile est homini. δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, in duro vinculo vinctus erat, ο, 232, 443. ἔπος δεινόν τε ἀργαλέον τε, φ, 169, verbum grave et durum. ἀργαλέον στόμα λαύρης, χ, 137, ubi est sermo festinantis ellipticus, et sensus est: ille Ulysses nimis prope adstat ad januam aulæ, et introitus ad angiportum nobis est impossibilis. ῥέξαί τι, ἀργαλέον, efficere aliquid, difficile est nimis, π, 88. ἀργαλέον, εἰπεῖν, difficile valde est, id dicere, τ, 221. ἀργαλέους ἀνέμους, ω, 110, validos ventos. ἀργαλεώτερον ἄλλο φράζονται, cogitant aliud multo durius, δ, 698. μείζων καὶ ἀργαλεώτερος χόλος, Ο, 121. Vide ἄλγιστος.

ἀργᾶντες, vide sub ἀργὸς, prope finem.

ἀργειφόντης, ου. ὁ. (Φάω) est epitheton Mercurii, quatenus is designat λόγον, eloquentiam disertam. proxime quidem desumtum videtur epitheton ab Ἄργῳ illo mythico, per totum corpus oculos habente, quem Mercurius interfecisse dicitur: et, si liquido nobis appareret, quis fuisset is Argus, et quæ sub eo veritas lateret, magis etiam ratio fabulæ istius de interfecto eo liqueret. est pro ἀργοφόντης (vide ἀνδρειφόντης) et Dores dicunt ἀργεφόντης. fortasse sub Argo figuratur homo emissitios oculos quoquoversum habens, et secreta aliorum perquirens, deinde divulgans: et hunc occidit quasi Mercurius, i. e. ratio prudens, tegendo secreta, ne curiosus ille introspiciat ea. fortasse etiam otiosus. et per consequens alienorum spectator, sub Argo latet; et Mercurius, i. e. prudens negotiatio, occidit et demit sibi aliisque id otium. nam ἀργὸς est albus, late conspicuus; etiam otiosus. præterea aptum et aliis modis Mercurio est id epitheton. est enim præses commodorum vitæ, et eloquentiæ: in utroque opus est, ut et nobis clare appareat quid sit commodum nobis et proficuum; et ut illis sermone nostro claram aliquam rem apparere faciamus. ut ergo Mercurius sit ὁ ἐναργῶς καὶ σαφῶς φαίνων τὰ δέοντα καὶ ἐξαγγελλόμενα. simul et quasi φονεύων τὸ ἄεργον, interficiens desidiam, ex qua plurima mala oriuntur. magno consilio finxere antiquissimi suos μύθους, quos utinam semper ex vera eorum mente introspiceremus: recentiorum vero multi, pueriliter ludendo et eloquenter dilatando eos, depravaverunt et nimis inflexerunt in inane. διάκτορος (nuntius simul et actor) ἀργειφόντης, claram rem indicans, Β, 103. Φ, 497. Ω, 339. α, 84. ε, 43, 75, 94, 145. θ, 338, coll. 335. ω, 99. κρατὺς ἀργειφόντης, Π, 181. Ω, 345. ε, 49, 148. ἐΰσκοπος, Ω, 24, 109. α, 38, ubi apte præcipue, nam jubere debebat Ægisthum, ἀργὸν φόνου εἶναι, ne occideret Agamemnonem. η, 137. πόρε φάρμακον ἀργειφόντης, κ, 302. et 331, χρυσόρραπις. πομπὸς, Ω, 153, 182. conf. Ἑρμῆς in R. et si expendis hæc loca, reperies, sapienter positum hoc epitheton, nec finxisse quidquam

poëtam ideo ut finxerit tantummodo. cæterum Pausanias explicat hanc vocem per ὀφιοκτόνος, quia ὁ ὄφις et dicatur ἡ ἄργη: sed non addit, qua ratione Mercurius sic dicatur. Vide et sub Ἑρμῆς in R.

ἀργεννὸς, ἡ, όν, (Ἔρα) idem quod ἀργὸς, i. e. λευκὸς, albus, candidus. ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν, pro ἀργενναῖς ὀθόναις, Γ, 141, i. e. λευκαῖς, et sermo est de Helena, οὐδὲν ποικίλον ἀμπεχομένη eo tempore. et 198, οἴων μέγα πῶϋ ἀργεννάων, ovium magnum gregem candidarum, pro ἀργεννῶν. ἀργενναῖς ὀΐεσσι, Ζ, 424. ἀργεννῶν οἰῶν, Σ, 529, 588. ἀργεννῆς ὀΐεσσιν, ρ, 472.

ἀργεστὴς, οῦ. ὁ. (Ἔρα) albus. it. celer. λευκὸς, ταχύς. est epitheton νότου ἀνέμου, qui dicitur hinc et ὁ λευκόνοτος, ἀργεστάο νότοιο, pro ἀργεστοῦ νότου, Λ, 306. Φ, 334. sed ὁ ἀργέστης, ου, est nomen proprium venti cujusdam, qui Εὖρῳ, ἀπὸ χειμερινῶν ὄντι ἀνατολῶν, ἐναντίος πνεῖ, et sæpe idem qui ὁ Ζέφυρος. adi Strabonem. non accurate ergo ediderunt, qui ll. cc. exhibent ἀργέσταο.

ἀργέτι, vide ἀργής.

ἄργη, ἡ. vide sub ἀργειφόντης, ad finem.

ἀργήεις, vide sub ἀργὸς, ad finem.

ἀργὴς, ῆτος. ὁ. (Ἔρα) albus. it. celer. βῆ δὲ κατασχομένη (induta Helena) ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, Γ, 419, peplo candido splendente. ἀφῆκε ἀργῆτα κεραυνὸν, misit Jupiter fulmen album et celerrimum, Θ, 133, candens fulmen. ἄσειν κύνας ἀργέτι (pro ἀργῆτι, correpte ob metrum) δημῷ, Λ, 817, ad satiandum canes pinguedine alba sua; quod epitheton notat, Græcos fuisse εὐγυμνάστους, καὶ διὰ τοῦτο εὐλιπεῖς, nam γυμναζόμενοι pinguescunt nitide. Sic ἀργέτα δημὸν, i. e. λευκὴν πιμελὴν, Φ, 127, pro ἀργῆτα. βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς, ε, 128, 131. η, 249. μ, 387.

ἀργία, ἡ. vide ἀεργία.

ἀργικέραυνος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est epitheton Jovis, qui celerrimum fulmen emittit. est enim ab ἀργὸς, quod notat albus, it. celer, velox, et hoc posteriori significatu compositum est ex α intensivo, et ἔργον, quasi ἄεργος, valde operans, valde iens, (nam ἔρχομαι et ἔργον unius sunt originis) valde strenuus. *arg*, *(keen.)* Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, Τ, 121, ubi videtur hæc vox includere μυκτῆρά τινα, irrisionem levem, cum ὁ φρικτὸς οὗτος οὕτω πέπαικται, tam terribilis tantopere lusus est. τίπτ' αὖ, ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας, Υ, 16. ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, Χ, 178. ἀργικεραύνου Διὸς, Ol. 8, 5.

ἀργινόεις, όεσσα, όεν. (Ἔρα) idem quod ἀργεννὸς et ἀργός. ἀργινόεντα Κάμειρον, Β, 656. et 647, Λύκαστον, ubi ad ea nomina urbium fœminini generis additum est adjectivum in genere communi, attice: i. e. λευκόγειον, alba terra. nam circa has urbes in Creta et Rhodo erat ἡ γῆ ἀργιλώδης. ἀργινόεντι ἐν μαστῷ, Py. 4, 14, ubi vide μαστός.

ἀργιόδους, οντος. ὁ ἡ. (Δάω) albos dentes habens, it. acutos dentes habens. ab ἀργὸς, albus. it. celer, acutus: et ι vel intersertum est, vel ο mutatum est in illud. λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς, Κ, 264, et præstat de vi et celeritate dentium maxime intelligere; adjuncto tamen colore. χλούνην σῦν ἄγριον ἀργιόδοντα, Ι, 535. πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, Ψ, 32, ubi sermo est de suibus masculis domesticis. ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, Θ, 60. et 476, πλεῖον ἐλέλειπτο ἀργιόδοντος ὑός. κτείνοντο ὕες ὡς ἀργιόδοντες, λ, 412. ὅθι (ubi σύες εὗδον, ξ, 532. et 416, ὑῶν ἕνεκα ἀργιοδόντων. κύνας ἀργιόδοντας, canes albis et acribus dentibus, Λ, 292, οἷς ἀργοὶ ὀδόντες, i. e. ταχεῖς, θοοὶ, i. e. ὀξεῖς: ὀξυόδοντας, *argzahnig, scharfzahnig, (having sharp teeth.)*

ἀργίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) pedibus et cursu velox. it. albus pedibus, λευκόπους. ab ἀργὸς, celer, it. albus. ἀργίποδας κύνας, veloces, Ω, 211.

ἄργμα, ατος. τό. (Ἔρα) idem quod ἡ ἀπαρχὴ, primitiæ, aliquid quod præcerpitur de victima et præoffertur diis antequam tota mactetur: deinde et omnes priores partes quæ de mensa diis libantur. ἄργματα θῦσε θεοῖς, ξ, 446, coll. 447, i. e. libabat de patera. conf. θύειν. Vide sub ἄρχω, prope finem.

ἀργὸς, ἡ, όν. (Ἔρα) celer, strenuus, industrius; *schnell, munter, (quick, brisk.)* it. albus, candens, splendore oculos incurrens; nam albus color etiam in tenebris est conspicuus, et sic operosus. est ab ἔργον, cum α intensivo, valde operans. notat hinc et, acer, valde alacer, *arg auf etwas, beissig, (sharp, keen:)* et hoc sensu est epitheton canis. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργοὺς, Α, 50, per mulos primum ibat pestilentia, et canes acres. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται, prius eum canes acres devorabunt, Σ, 283. et 578, ἐννέα κύνες, πόδας ἀργοὶ, pedibus strenui, et currendo; nam de venaticis ibi sermo est. δύω κύνες ἀργοὶ, sequebantur Telemachum, prodeuntem in publicum, β, 11, qui erant venatici. sic et ρ, 62, κύνες πόδας ἀργοί. et υ, 145. βόες ἀργοὶ σφαζόμενοι ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, Ψ, 30, multi albi boves mactati sonum gravem edebant vel ediderant inter mactandum. Sed quomodo λευκοὶ, albi? erat enim τάφος, et nigri boves sacrificabantur inferis? sunt ergo albi pinguedine, cum jam mactati et excoriati erant, *ochsen weiss an talg und fett, (oxen white with fat,)* quales Pindarus aliquo loco vocavit ἀργᾶντας ταύρους ἢ βόας. nam ἀργοὶ h. l. interpretari pigri, est contra usum priscorum. sunt ergo λευκοὶ διὰ λίπος ἢ πιμελὴν, non vero pilorum colore. ἀετὸς, φῆνα ἀργὴν φέρων, ο, 161, aquila, anserem album ferens unguibus; et sic dicit saginatum anserem οἰκουρὸν καὶ ἥμερον. ὁ πελαργὸς, ciconia est ab ἀργὸς, albus, et μέλας, pro quo et πελὸς in usu est, niger: nam is mixtus est color alarum ejus. τὸ κυνόσαργες, ἄργεος, erat χωρίον (locus Athenis) sic dictum, quia canis albus ibi olim rapuerat aliquid sacrificatum et aufugerat. hinc imprecatio postea, ἐς κυνόσαργες, idem valens ac, ἐς κόρακας, *vor die hunde, vor die raben, (to the dogs, to the ravens.)* ἀργὸς, quod inertem et pigrum notat, ex α privativo et ἔργον, est vocabulum recentioris Græciæ, pro quo Homerus dixit ἀεργὸς, nihil faciens. θύων ταῦρον ἀργὸν, mactans bovem nitidum et pinguem, Ol. 13, 99, qualis est saginatus, et ab aratri opere liber. et hic est fortasse locus Pindaricus, ubi Eustathius legit ἀργᾶντα, quod est contractum ex ἀργήεντα, ab ἀργήεις, εσσα, εν, albus. nisi id in libro nobis deperdito potius scriptum fuisse credimus. et contractio est Dorica.

ἀργυραμοιβὸς, ὁ, vide sub τραπεζεύς.

ἀργύρεος, έα, εον. (Ἔρα) argenteus. it. λαμπρὸς, splendidus, valde nitens. κλαγγὴ ἀργυρέοιο βιοῖο, clangor argentei arcus, quo Apollo sagittas suas pestiferas jaculabatur, Α, 49. et ejusmodi arcus tribuitur Apollini, ut Soli, ob albedinem radiorum Solis. sic Ω, 605, τοὺς μὲν (filios Niobes) Ἀπόλλων πέφνεν (interfecit) ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. ἀργυρέῃ κώπῃ ἐπίσχεθε χεῖρα βαρεῖαν, Α, 219, argenteo capulo gladii admovit manum violentam: et hinc gladius vocatur ἀργυρόηλος, *ein degen mit einem silbernen griffe oder gefasse, (a sword with a silver hilt.)* ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν, loris argento inductis, Ε, 727, utpote in curru divino, ubi omnia debent esse eximia. et 729, ἀργύρεος ῥυμὸς, argenteus temo. ἀργύρεος ζυγὸς, in cythara argenteum collum, Ι, 187. κουλεὸν ἀργύρεον, vagina argentea, i. e. argento inducta, Λ, 31. et 38, τελαμὼν, balteus argento inductus. sic et τελαμὼν clypei, Σ, 480. et gladii, 589. κνημῖδας ἀργυρέοις ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Τ, 370, argenteis fibulis circa malleolos pedis. sic et Π, 132, λάρνακα ἐς ἀργυρέην, in arcam argenteam vel argento exornatam, Σ, 413, in quam Vulcanus servanda componit instrumenta sua. et 563, κάμαξιν ἀργυρέαις, palis argenteis, stabant sustentatæ vites, sc. in clypeo Achillis effictæ. ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον, Ψ, 741. ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, α, 137, super pelvi argentea. sic et δ, 53. et 125, ἀργύρεον τάλαρον φέρεν, afferebat calathum argenteum, Helenæ. sic et 132. et 615, κρητῆρα τετυγμένον, ἀργύρεος δὲ ἔστιν ἅπας. κρητῆρι ἐν ἀργυρέῳ, κ, 357. sic et, κρητῆρα ἀργύρεον, ρ, 104, 115, 123. et talis crater potest κατ' ἐξοχὴν dici ἀργύρωμα, quæ vox proprie competit ποτηρίοις, unde est, ἐξ ἀργυρωμάτων ἔπινε. imo in genere vasa mensalia et convivialia sic vocantur, *das service, (table-service.)* quanquam τὸ χρύσωμα καὶ ἀργύρωμα hoc sensu vix pure Græce dicitur, Græci enim potius dicunt τὸ χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν. ἀργυρέη κορώνη, α, 442, *ein silberner griff an der thüre, (a silver handle to the door.)* κώπη ἀργυρέη gladii, Θ, 404. μέρμιθι φαεινῇ ἀργυρέῃ, κ, 24, filo argenteo. et 355, τραπέζας, in domo Circes. ἀργυρέας ἀσαμίνθους, δ, 128, argentea labra, ad lavandum corpus in balneo. ἀργύρεοι σταθμοὶ, argentei postes, η, 89, in domo Alcinoi regis. et 90, ἀργύρεον ὑπερθύριον. et 91, ἀργύρεοι κύνες. ἀργυρέῳ τόξῳ, Ol. 9, 47. ἀργυρέαν κάλπιδα, urnam, Ol. 6, 68. ἀργυρέαις φιάλαις, Ne. 9, 121.

ἀργυρὶς, ίδος. ἡ. (Ἔρα) vas argenteum. in specie, poculum argenteum. sic ἡ χρυσὶς est poculum aureum; et id attice. ἀμφὶ ἀργυρίδεσσιν, Ol. 9, 137, de argenteis phialis, quæ præmii loco dabantur in Marathone, in certamine Herculi sacro.

ἀργυροδίνης, ου. ὁ. (Δίω) argentea, i. e. pura, aqua volvens se. *der mit klarem wasser wirbelt, (pouring forth limpid water.)* est epitheton fluvii διαυγοῦς, limpidi, καὶ καθαρῷ ῥεύματι διοικουμένου. Πηνειῷ ἀργυροδίνῃ, Β, 753. ἐς ποταμὸν βαθύρροον ἀργυροδίνην, Φ, 8. et 130, ποταμός περ εὔρροος ἀργυροδίνης.

ἀργυρόηλος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) argenteis clavis distinctus et ornatus. ξίφος ἀργυρόηλον, gladius, cujus capulus est argenteus, maxime superne, *das einen silbernen degenknopf, (a silver pommel to the hilt of a sword,)* et a parte totum, *ein silbernes gefässe hat, (having a silver hilt,)* Β, 45. Γ, 334, 361. Π, 135. Η, 303. Τ, 372. Θ, 406, 416, coll. 403, κώπη ἀργυρέη: ex quo apparet, quid sit ἀργυρόηλον ξίφος, κ, 261. λ, 96. sic φάσγανον ἀργυρόηλον, Ξ, 505. Ψ, 807. conf. κώπη. ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου, in sella argenteis clavis distincta, Σ, 389. η, 162. Θ, 65. κ, 314, 366. χ, 341. et de sella ejusmodi magnifica sine dubio ἀργυρόηλος est, quando pedes sunt argentei, aut si fastigia reclinationis in sella sunt argenteis globulis ornata. de gladio autem respectu capuli ponitur. in genere, omne oblongum, vel omne capitatum, clavi ferrei speciem fere habens, dicitur ἧλος. Vide sub ἄορ, ἀργύρεος, et κώπη.

ἀργυρόπεζα, ης. ἡ. (Πάω) argenteos, i. e. candidissimos et pulcerrimos, pedes habens. et a parte ad totum, formosa. ἀργυρόπεζα Θέτις, Α, 538. Π, 222. Σ, 127, 369, 381. Τ, 28. Ω, 89. poëta, qui omnia epitheta tribuit magna cum ratione, semperque veritatem aliquam, propriam rei, spectat; respicit naturam maris, quod in extremis suis oris, i. e. ad littora, album esse solet a spumis: πέζαι enim sunt extremæ oræ alicujus rei, *die rande, (the margin,)* ᾤαι: Thetis vero est mare. sic et poëta

mare ad littus vocat *πολιὸν*, in alto vero *οἴνοπα ἢ μέλαινα*, quia color ejus in alto est *μελάντερος*. mythice vero, et si fœminam spectes, est *λαμπρόπους*, sicut alibi pulcra mulier vocatur *καλλίσφυρος*: et apud Euripidem est, *ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί*. qui *πέζαν* his locis explicant per *κόσμον τινὰ πρὸς τῷ τοῦ ἱματίου κάτω ὄντα τέρματι*, ut *ἀργυρόπεζα* sit *ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα*: illi in sensu allegorico et ad mare relato multum, in sensu poëtico vero et si personam spectes, nihil dicunt. major est Homerus, quam ut omnes Grammatici eum capere possint. recentiores porro poëtæ non ea circumspectione epitheta sua legerunt. hinc apud Pindarum *Ἀφροδίτη* est *ἀργυρόπεζα*, Py. 9, 16, de candidis solummodo pedibus desumta appellatione, sine ullo ulteriori respectu.

ἄργυρος, *ου. ὁ.* (*Ἔρα*) argentum, *silber, (silver.)* est ab *ἀργὸς*, candidus, mutato *ο* æolice in *υ*, cum paragoge. rarus antiquissimis Græcis fuit *ἄργυρος*: conf. *χρυσός*. hinc res egregia erat argenteum poculum: nam *ἐκ ποτηρίων χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα ὄλβιοι*. post spoliatum a Phocæis templum Delphicum, paullo frequentius factum aurum et argentum in Græcia: et post Alexandri victorias in Asia, vis summa horum metallorum in Europam translata. vide Athenæum. Primus rex Lydorum Gyges posuit Delphis argentea et aurea *ἀναθήματα*: nam ante hunc et ipse *Πύθιος* fuit *ἀνάργυρος καὶ ἄχρυσος*. Hæc *ἀναθήματα*, mirabiliter deinde ab aliis accumulata, diripuerunt tandem *οἱ Φωκικοὶ Τύραννοι*, et in usum humanum ex tenebris templi transtulerunt; inter quos fuit *ὁ Ὀνόμαρχος, ὁ Φάϋλος*, et *ὁ Φάλαικος*. *ἐν Ἀλύβῃ ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη*, B, 857, ubi est argentifodina. *ἀργύρου εἰσὶ πλῆμναι*, et modioli ex argento sunt, E, 726. *ἅρμα ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται*, currus argento bene erat ornatus, K, 438. *πλοχμοὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο*, cincinni, in capite herois Trojani, argento constricti erant, P, 52. *ἄργυρον, ἐνέβαλεν πυρὶ*, Vulcanus, Σ, 475. *ἀργύρου στεροπὴν*, in domo Menelai, δ, 73. *ὅτε τὶς χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ*, ζ, 232, quando argento inducit aurum, *verguldet, (gilt.)* sic et ψ, 159. *ἔφασάν με χρυσὸν καὶ ἄργυρον οἴκαδε ἄγεσθαι*, mei socii putabant, me argentum portare domum, κ, 35. et 45, *ὅσος ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστι. κλισίην, δινωτὴν ἀργύρῳ*, τ, 56, sellam obductam argento. *λέχος δαιδάλλων ἀργύρῳ*, spondam lecti ornans argento, ψ, 200, sc. Ulysses. *Ἀνάχαρσις*, Scythicus philosophus, interrogatus, ad quod uterentur Græci argento; *πρὸς τὸ ἀριθμεῖν*, respondit: avaritiam ridens eorum et *φειδωλίαν*.

ἀργυρότοξος, *ου. ὁ.* (*Τῶ*) argenteo, i. e. splendido, arcu utens, *ὁ λαμπρότοξος*. est epitheton Apollinis, i. e. solis, qui radios claros et serenos et candidos emittit, quasi ab arcu sagittas. *κλῦθί μου, Ἀργυρότοξε*, A, 37, 451. *Διὸς τέκος*, Φ, 229. Ω, 56. *ἀργυρότοξος Ἀπόλλων*, B, 766, qui aluit equos præstantes. η, 64, qui interfecit aliquem immaturum. *πόνον ἔγειρεν*, E, 517. vocatur et *χρυσότοξος* a recentioribus, qui aurum soli appropriant, lunæ argentum; sed antiqui argentum etiam soli, quia luna splendorem suum a sole habet. Vide sub *ἀγανὸς*, paullo a fine.

ἀργυρόω, f. *ρώσω.* (*Ἔρα*) argento, argento induco. *ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα ἀοιδαὶ*, Ist. 2, 13, cantus argentati facies, i. e. argenti amorem in vultu præ se quasi ferentes. *ἀργυρωθέντες*, argento donati, Ne. 10, 80.

ἀργύρωμα, vide sub *ἀργύρεος* prope finem, et *κρατὴρ*, aliquanto a fine.

ἀργύφεος, *ου. ὁ ἡ.* (*Ἔρα*) idem quod *ἄργυφος*, interserto ε. *ἀργύφεον σπέος*, Σ, 50, ubi sic vocatur domus submarina Nereidum, quæ ut alba et resplendens intus in poëta sistitur, *ὡς φωσφόρον καὶ λευκὸν φαινόμενον. ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη*, ε, 230. κ, 543. *ἱμάτιον λευκὸν καὶ λαμπρόν*.

ἄργυφος, *ου. ὁ ἡ.* (*Ἔρα*) albus, *λευκός*. est ab *ἀργὸς*, cujus *ο* æolice mutatum in *υ*, cum paragoge. est epitheton ovis, *διὰ τὴν τοῦ ἐρίου λευκότητα. ὄϊν ἄργυφον ἔσφαξε*, Ω, 621. *ἄργυφα μῆλα νομεύων*, κ, 85.

ἄρδα, *ἡ.* vide sub *νεοαρδής*.

ἀρδαλόω, *ἀρδέω*, vide ibidem, et sub *ἄρδω*.

ἄρδις, *ιος. ἡ.* (*Ῥέω*) spiculum, cuspis, aculeus. *ein stachel, ein wiederhaken, spitze, (a spike, barb, sharp point.)* adjunctus sagittæ aculeus. *οἴστρου ἄρδις χρίει με*, œstri aculeus pungit me, Æschyl. Prometh. 878. et apud Herodot. I, 215, et IV, 81, sunt *ἄρδιες ὀϊστῶν*, cuspides sagittarum. ab *ἄρω*, apto, adjungo.

ἀρδμὸς, *οῦ. ὁ.* (*Δέω*) locus ex quo rigatur terra, vel ubi bibunt pecora. aquatio, *eine wässerung, tränke, (a watering-place.)* *ἐν ποταμῷ, ὅθι ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι*, Σ, 521, ad fluvium, unde aquatio erat omni pecori in pascuo. *ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν*, ν, 247, bene aquationes perennes præsto sunt, *οἱ ἐξ ὑδάτων ἐγχωρίων ποτισμοὶ τῶν ζώων*.

ἄρδω, f. *ἄρσω.* (*Δέω*) rigo, facio bibere, perfundo. *wässere, begiesse, bringe zur tränke, (I water, pour water upon, drive to water,)* *ποτίζω*. est ex *ἄρι*, particula insepar. valde, satis, largiter; et *δέω* vel *δεύω*, rigo, humecto, compositum verbum. possis et ex *ἡ ἔρα*, terra; et *δέω*, rigo, compositum dicere: nam proprie notat, rigare terram vel hortum vel segetem stantem. *ἦρσαν ἵππους*, bibere fecerunt equos, Herodot. V, 12. *ἄρδει στρατὸν ποταμὸς*, i. e. *ποτίζει*, aquas præbet populo fluvius, Ol. 5, 28. et 55, *ὑγίεντα εἴ τις ὄλβον ἄρδει*, si quis sanam et sobriam felicitatem colit: ubi audax metaphora ab horto aut prato petita. *πάτραν ἄρδοντι* (dorice pro *ἄρδουσι*) *χαρίτων δρόσῳ*, Ist. 6, 94, rigant patriam rore gratiarum, i. e. hymno grato beant et colunt. dicitur et *ἀρδέω*. *τί μου τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;* Theocr. Id. 15, 31, quid mihi indusium humectas totum?

ἀρειὰ et *ἀρειή*, *ἡ.* (*Ἀρὰ*) imprecatio hostilis· idem quod *ἀρὰ* in malo sensu, interserto *ει*. *πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ*, *er sagte ihnen vieles freundlich, vieles aber auch mit verwünschung wider sie, (often he addressed them with soothing words, oft with imprecation,)* P, 431. imo et *ἀπειλὰς* graves hæc vox notat: *μηδέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν* (verbis mortem minitantibus) *ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ*, Υ, 109. *μηδέ σε μειλιχίοις ἐπέεσσιν* (suavibus verbis, *mit guten worten,*) *(with good words)* *ἀποτρεπέτω, καὶ ἀρειῇ*, neque minis atrocibus, Φ, 339, *lass dich weder durch gute noch arge worte abwenden, (let not either good or bad words divert you.)* quod hæc vox notet minas sævas ad mortem, testis est et locus Ne. 9, 97, *ἀρειᾶς πόρον*, trajectum minarum; ubi designatur locus a minis Phœnicum sic dictus. idem locus et *ὑφὲν* dicitur *Ἀρειάσπορος, ὁ*.

ἀρειάσπορος, vide ad finem præcedentis.

ἄρειος, vide sub *τεῖχος*, paullo ab initio.

ἀρείους, pro *ἀρείονες*, vide ad medium sequentis.

ἀρείων, *ονος. ὁ ἡ.* et *τὸ ἄρειον.* (*Ἀρὰ*) fortior, præstantior. est ab *ὁ Ἄρης*, (qui ab *ἀρὰ, ἡ*, quatenus notat damnum, nomen habet) Mars; et notat: fortior, strenuior, promtior. in genere, præstantior. est enim ejusdem originis cum *ἀρετή*. *stärker, muthiger, treflicher, (stronger, more courageous, more excellent.)* solent autem Græci a substantivis derivare gradus comparationis. sic a *βασιλεὺς* est *βασιλεύτερος*. *ἀρείοσιν ὡμίλησα*, A, 260, cum fortioribus versatus sum, *bin in der gesellschaft stärkerer helden gewesen, (have been in the company of greater heroes.)* *ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων*, B, 707, præstantior virtute militari. *τὸν ἀρείω*, pro *ἀρείονα*, K, 237, coll. 238, ubi oppositum est *χείρονα*, deteriorem. *αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων*, T, 33, corpus incorruptum, aut etiam melius: ubi dictum *ὑπερβολικῶς*, ex more ingenii mulierum, omnia sua extollentium in majus. *ὅσον ἀρείων ἐγὼν*, Φ, 410, quanto fortior ego. *σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων*, Ψ, 588, tu es natu major et præstantior, coll. 587, *ἔγωγε νεώτερος. παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους*, pro *ἀρείονες*, β, 277, pauci sunt meliores patre suo; et ibi oppositum est *κακίους*, pro *κακίονες*, pejores, ignaviores. *ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους* pro *ἀρείονες*, ι, 48, plures simul et fortiores. *ἔκτανε πολλὸν ἀρείω*, multo fortiorem, pro *ἀρείονα*, γ, 250. *οὐ γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον*, ζ, 182, s. nihil hôc validius et præstantius: et ibi de concordia conjugali sermo. *τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον*, agnoscet melius, ψ, 114, ubi neutrum adverbialiter. *ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων*, τ, 184, cui opponitur, *ἐγὼ ὁπλότερος γενεῇ. τίει τὸν χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείονα ἀτιμᾷ*, υ, 133. *γέρας ἄρειον ὄπιθεν*, Ne. 7, 149, honorem præstantiorem in posterum. *τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἀρήϊον* (pro *ἄρειον*, per *διάλυσιν*, et productionem *τοῦ ε*,) *ἐστιν ἀεὶ χρῆμα πᾶν*, Ist. 8, 26, ubi sermo est de præsenti pace Græciæ redditâ post pugnam Salaminiam. *ἀρείονος ὄρνιχος*, Py. 8, 69, i. e. *κρείσσονος*, melioris augurii. *ἀρειόνων ἐρώτων*, Ne. 8, 8, præstantiorum amorum.

ἄρεκτος, *ου. ὁ ἡ.* (*Ἔρα*) infectus, non factus. *ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον*, res summa adhuc est infecta, T, 150.

ἀρένος, vel *ἀρῆνος*, vide sub *Ἀρὴν*, prope initium.

ἀρέομαι, *ἀρέσκω*, vide *ἀρέω*.

ἀρεστὴρ, *ὁ.* *ἀρεστὸς*, *η, ον*, vide ibidem.

ἀρετάω, f. *ήσω.* (*Ἀρὰ*) ad præstantiam et nobilitatem factorum animique perduco, *gebe vorzug und muth, (give pre-eminence and courage.)* præstans et felix sum, *bin in vortreflichem zustande, (am in a prosperous state.)* *οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα*, Θ, 328, *οὐκ ἀρετὴν καὶ εὐσθένειαν ἄγουσι*, *geben keinen vorzug, keine stärke, (give no pre-eminence, no strength:)* Mars perdidit *τὸ κατ' ἀρετὴν εὐσθενὲς*, excidit *ἐκ τῆς κατ' ἀνδρίαν ἀρετῆς*. (conf. Horat. I, Epist. 16, 67.) alibi potest esse: *οὐκ εὐδαιμονίζει τὸν ἄνθρωπον κακὰ ἔργα*. sed l. c. comparantur fortissimus Mars, et debilis Vulcanus: quia Mars prave egit, hinc a Vulcano superatus jacet, et præstantiâ fortitudinis caret. *ἀρετῶσι λαοὶ ὑπὸ αὐτῷ*, τ, 114, i. e. *εὐδαιμονοῦσιν*, et quavis præstantia et felicitate fruuntur.

Ἀρετὴ, *ῆς. ἡ.* (*Ἀρὰ*) est ab *ἀρητὸς* in optimo sensu: notatque quamvis præstantiam et nobilitatem, vel animi, vel corporis, vel fortunæ. *vortrefliche und wünschenswürdige eigenschaften oder umstände, (excellent and desirable qualities or circumstances.)* virtus in genere. in specie est *ἡ ἀνδρία*, fortitudo. etiam, *ἡ εὐτυχία, εὐδαιμονία*, felicitas. in genere, *πᾶσα ἕξις ἀγαθὴ*, et *ἡ περὶ τὰ ἔργα δύναμις*. *gute geschicklichkeit, (good disposition of mind,)* artes bonæ, *gute qualitæten, (good qualities.)* *στρεπτοὶ δέ τε θεοὶ αὐτοὶ*, (possunt placari) *τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ, τιμή τε βίη τε*, I, 494, quorum tamen certe et major virtus, et honor et vis. ubi *ἀρετὴ* in genere notat præstantiam et perfectionem divinam. *αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται*, Θ, 535, i. e. *ἰδίαν ἀνδρίαν*, suam virtutem cognoscet in pugnando, quantum differat a meâ. *σφῇ ἀρετῇ*, suâ virtute militari, Λ, 90, contra fatum, quod jam Trojanis favebat. Sermo est de Græcis. et 762, *οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται*, solus suâ virtute

et fortitudine fruetur: quod est probrum, si quis soli sibi fortis est, non in auxilium aliorum. συμφερτὴ δὲ ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, N, 237, collata in unum virtus virorum etiam valde imbellium pollet. notat ergo ἀνδρίαν, ubi virtus virorum maxime dignoscitur. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν, Ξ, 118, i. e. ἀνδρίᾳ. πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων παντοίας (κατὰ) ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον, O, 642, nam et in cursu et in pugnâ variæ sunt virtutes, e. c. τὸ ἅλλεσθαι, θέειν, ἐξαρκεῖν πεζοποροῦντα, etc. et in bello, τὸ λοχᾶν, ἀμφαδὸν, (cominus) ἀντιβαίνειν, δορατίζειν, ὀϊστεύειν, etc. ergo, secundum omnimodas egregias et optabiles qualitates. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Υ, 242, ubi et virtutem fortitudinemque, et simul ἀρχικὴν ἐξουσίαν denotat, *edle vorzüge, (excellent qualities.)* nam Achilles exprobrarat Æneæ defectum fortitudinis, et vanam spem regnandi. et ad id postremum respicitur per μινύθειν, minus dare: ad prius autem maxime per ὀφέλλειν, auctum dare. et 411, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, pedum qualitates præstantes ostentans; quæ in continenti et celeri cursu consistunt. παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο, X, 268, i. e. omnis fortitudinis et præstantiæ tuæ in bello. ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, Ψ, 276, virtute superant equi duo, coll. 347, ταχὺν ἵππον, nam ἀρετὴ ἵππου est robur et firmitas ejus, et celeritas in currendo, ἡ ὠκύτης, ἡ ταχεῖα τοῦ δρόμου τάσις. ergo ἀρετὴ ζώου παντὸς est τὸ ἐν ἐκείνῳ ἄριστον, καθὰ καὶ ἐν ἀνθρώπῳ. e. c. ἀρετὴ λέοντος est ejus ἀνδρία, et κίρκου (accipitris) τὸ ὀξὺ πέτεσθαι, καὶ ἄλλα ἄλλων. ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, dexteritatem meam et virtutem. (et h. l. τὴν ἡνιοχικὴν) dedecorasti, Ψ, 571. et 578, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε, *besser an vorzug und gewalt, (superior in eminence and power.)* εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, propter talem, (τῆς pro ταύτης, τοίης,) præstantiam quæ in hâc Penelope inest, contendimus, β, 206, sc. de nuptiis ejus, quis tam præstantem fœminam sit consecuturus. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχα ἄριστοι, sc. hi duo inter procos omnes, δ, 629, virtute, fortitudine, robore. et 725, παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι, sc. Ulyssem. sic et 815. ornatum omnibus bonis qualitatibus. ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν ἥ σοι ὀπηδεῖ, vis tuam δεξιότητα τὴν περὶ τοὺς ἀέθλους proferre quæ te comitatur, Θ, 237. et 239, ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο, vituperet, *die geschicklichkeit in ritterlichen leibesübungen, (skill in gymnastic exercises.)* et 244, ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, nostræ præstantiæ memor. ubi 247, inter hanc præstantiam non solum exercitia corporis quædam, sed et reliquam εὐδαιμονίαν et felicitatem vitæ enumerat. ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε νόῳ τε, ἐκφύγομεν, μ, 211, meâ virtute, i. e. consilio et intelligentiâ, simul et ἀνδρίᾳ et intrepiditate. θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, ν, 45, i. e. omnigenam felicitatem, *alles gutes, (every kind of happiness.)* εἵνεκα ἐμῆς ἀρετῆς nactus sum uxorem ditem, ξ, 212, propter meas qualitates egregias. οὕτω (tali modo, scilicet: et loquitur ironice) κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε εἴη (esse posset) ἐπ' ἀνθρώπους, ἅμα τ' αὐτίκα, καὶ μετέπειτα, *guter nahme und gutes glück, (good name and happiness,)* ξ, 402. ἥμισυ γὰρ ἀρετῆς ἀποαίνυται (aufert) Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν, ρ, 322, i. e. σπουδῆς μετὰ προαιρέσεως εἰς τὰ ἔργα, *die hälfte seiner munterkeit und guten gemüthes, (half of his cheerfulness and spirits,)* coll. 320, et vide ἐπικρατεῖν ad h. l. ὄφρα ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατα ὀρώρῃ, σ, 132, quamdiu virtutem, i. e. εὐδαιμονίαν καὶ εὐθηνίαν τοῦ βίου, præbent dii, et genua promte se movent. cf. ἀεικαζόμενος ad h. l. πόσιος ποθέουσα φίλοιο παντοίην ἀρετὴν, ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν 'Αχαιῶν, σ, 204, mariti sui desiderans *(vermissend,) (missing,)* omnigenam præstantiam. et 250, ἤτοι ἐμὴν, εἶδός τε δέμας τε, ὤλεσαν ἀθάνατοι, inquit Penelope, i. e. πᾶσαν γυναικὸς δεξιότητά τε καὶ εὐδαιμονίαν. sic eadem verba τ, 124. οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔξοχα ἄριστοι, χ, 244, i. e. ἀνδρίᾳ καὶ εὐγενείᾳ. coll. φ, 187. ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν, ω, 192, ubi est εὐτυχίᾳ, εὐδαιμονίᾳ, cum magna felicitate nactus es uxorem. sic enim explicat Eustathius, ut felicitas sit ex parte ducentis talem. confer tamen 196, κλέος οὔποτε ὀλεῖται ἧς ἀρετῆς, fama virtutis et præstantiæ ejus (Penelopes) non peribit: ubi manifesto est, φρονήσεως καὶ σωφροσύνης. et 514, υἱός τ' υἱωνός τε ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι, filius et nepos de virtute litem habent. notat ergo ἀρετὴ sæpe id, quod Romani *nobilitatem*, factis et animo inhærentem, non generi soli, vocant, conf. Claud. Rutil. I, 76. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετὴ, Py. 1, 184, i. e. οὐ λήθην λαμβάνει φιλοφρονητικὴ αὐτοῦ ἀρετή, comitatem exhibens virtus et felicitas. ἁ δ' ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς χρονία τελέθει, Py. 3, 203, virtus inclytis cantibus diuturna et perpetua est; ubi omnem præstantiam notat. λάμπει σαφὴς ἀρετὴ ἐν γυμνοῖς σταδίοις σφίσιν, Ist. 1, 30, fulget illis manifesta virtus in nudis stadiis: et 58, εἰ δ' ἀρετὰ κατάκειται πᾶσαν (κατὰ) ὀργὴν, si virtus consistit secundum omne studium. διπλόα θάλλουσα ἀρετὰ, duplex florens virtus, Ist. 5, 20. στέφανον ἀρετᾶς (dorice pro ἀρετῆς) Ol. 3, 32. et 66, ἀνδρῶν τ' ἀρετᾶς πέρι. ἄποινα ἀρετᾶς, præmia virtutis, ἀμοιβὴν præstantiæ, Py. 2, 26. φάρμακον ἐᾶς ἀρετᾶς, Py. 4, 332, condimentum suæ virtutis. ἀρετῆς πρὸς ἄκρον, Ne. 6, 39. ἀρετᾷ (dativus commodi) ἦλθον τιμάορος, Ol. 9, 123, ob virtutem et victoriam et præstantiam in certando, veni celebrator: χάριν ἀνδρείας, νίκῃ. θήξαις φῶτα ἀρετᾷ, acuens virum virtute, Ol. 10, 23, ubi est casus sextus, qui commode organicus dici possit: acuens virum per virtutem. conf. φώς. ὃν (ὕμνον) ἐδέξαντο (accipere possunt et meriti sunt) ἀμφὶ ἀρετᾷ, propter virtutem, Py. 1, 155. sic et Py. 2, 114, ἀμφὶ ἀρετᾷ κελαδέων, de præstantia Hieronis dicturus. πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ, Py. 5, 2, pura cum virtute, non hypocriticâ, intime conjunctum. ποδῶν ἀρετᾷ, Py. 10, 36. ἀρετᾷ κριθεὶς εὔδοξος, Ne. 7, 10, ex virtute judicatus nobilis. ἐνέβαλεν ἀρετὴν ἀνθρώποις, Ol. 7, 79, conferre solet εὐδαιμονίαν et præstantiam. et 163, ἀρετὰν εὑρὼν, præstantiam nactus. ἀρετὴν λαβεῖν, ἐκ νίκης, Ol. 8, 8, præstantiam et felicitatem consequi, ex victoriâ scilicet. μεγάλαν ἀρετὰν δρόσῳ μαλθακᾷ ῥανθεῖσαν, Py. 5, 132, molli rore adspersam, i. e. celebratione hymnorum. πρὸς ἀρετὴν, quod virtutem attinet, Py. 6, 41. ἐμοὶ ὁποίαν ἀρετὰν ἔδωκε πότμος, Ne. 4, 68, qualemqualem dexteritatem, in arte sc. poëtica. ἐλεῖν διπλόαν ἀρετὰν, duplicem præstantiam, Ne. 5, 97. ταύτην κελαδῆσαι, Ne. 9, 128. πατρῴαν, Ist. 2, 65. σύμφυτον ἀνδρῶν, Ist. 3, 22, pro συγγενῶν, cognatorum virtutem. μακροτέραν, Ist. 4, 22. et 65, πᾶσαν ὀρθώσας. ἄγει, Ist. 7, 31. νέαν, Ist. 8, 106. ἀρεταὶ ἀκίνδυνοι οὐ τίμιαι, Ol. 6, 14. μεγάλαι πολύμυθοι ἀεὶ, Py. 9, 133. αὔξονται, Ne. 8, 68, seqq. ἀρχαῖαι, Ne. 11, 48. μεγάλαι ἐκ Διὸς ἕπονται θνητοῖς, Ist. 3, 6, præstantiæ magnæ, *grosse vorzüge und edle umstände, (great excellencies and advantages.)* ἀρετᾶν (dorice pro ἀρετῶν) πασῶν ἀποδρέπων κορυφὰς, Ol. 1, 21, i. e. ἀπανθιζόμενος πασῶν ἀρετῶν τὸ τέλειον, τὸ ἄκρον, τὸ ὄντως ὠφέλιμον καρπούμενος. nam ἀρετὴ est quævis bona qualitas et bonus habitus. *die hat er alle, dem rechten kerne nach, (he has them all of the right sort.)* χρονιώτατον φάος εὐρυσθενέων ἀρετᾶν, Ol. 4, 17. et sic vocat poësin: nam illa illustrat res præclaras, coll. Horat. IV, Od. 9, 25, seqq. ἀρετᾶν ὑψηλᾶν ἄωτον, Ol. 5, 1. ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν, Ne. 1, 51. ἀοιδὴν, ἀρετῶν δεξιοτάτην ὀπαδὸν, Ne. 3, 12. et 68, μυριᾶν ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται, omnes præstantias degustat mente imperfectâ et nullam rerum tentatarum perficiente. ἀρεταῖς μεμαλότας υἱοὺς, Ol. 1, 145, virtutibus studentes. γνησίαις ἐπὶ ἀρεταῖς, Ol. 2, 21. i. e. οἰκείαις τῷ γένει. ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, Ol. 2, 96. πρὸς ἐσχατιὰν ἀρεταῖς, (i. e. τῇ εὐτυχίᾳ) ἱκάνων, Ol. 3, 78. ἀμφὶ ἀρεταῖς μάρναται δαπάνη καὶ πόνος, Ol. 5, 34, circa virtutes sumtus et labor militant: ubi in specie sermo est de victoriis Olympicis, ad quas consequendas multo exercitio et multo prævio sumtu opus erat. θάλλει δὲ ἀρεταῖς. Ol. 9, 27, floret victoriis ἡ 'Οποῦς. et 154, διδακταῖς ἀρεταῖς, *durch erlernete geschicklichkeiten, (by acquired talents;)* quibus opponitur τὸ φυᾷ, *das von der natur gegebene geschick, (natural abilities.)* μεγάλαις, Ol. 11, 6. ἄκραις. Ol. 13, 19, est casus sextus. et 71, ἡρωΐαις, βροτέαις, Py. 1, 80. κλειναῖς, Py. 8, 32. ἀμφὶ ξυναῖς τέταμαι, Py. 11, 82, circa communes qualitates. δαιμονίαις ἀρεταῖς (in casu sexto, per, *durch*, [*by*,]) θεῶν, σὺν κείνου ἀνδρὸς (sc. ἀρεταῖς), ἀρχαὶ (τῶν ἀγωνισμάτων) βέβληνται, Ne. 1, 12. ἀρεταῖς ἐν παλαιαῖς γέγηθε, Ne. 3, 56, antiqua virtute homo fuit. φαενναῖς, Ne. 7, 75. μυρίαις φλέγεται, Ne. 10, 4. ὑψηλαῖς, Ist. 5, 57. ἀρετὰς τιμῶντες, Ol. 6, 122. τέσσαρας ἐλᾷ, Ne. 3, 130, exercet quatuor artes, *treibet vier trefliche qualitæten, (exercises four excellent qualities.)* et id h. l. positum pro τετάρτην ἀρετήν: nam priores tres enumeravit 125, seqq. sc. inter juvenes esse juvenem, inter viros virum, senem inter senes. quarta virtus est τὸ παρκείμενον φρονεῖν, præsentium rationem habere. ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας, Ne. 6, 80. ὕμνῳ διώκειν, Ist. 4, 5. θεοδμάτους πράσσει, Ist. 6, 15. et 83, πάσας ἡγήσασθαι. ἀρετὴ in genere est, *vorsug, das besser seyn als andre, der erwünschte zustand, (pre-eminence, superiority to others, a desirable state.)*

ἄρετο, vide sub αἴρω, ad medium.

ἀρετὸς, pro ἀρεστὸς, vide sub sequente.

ἀρέω, (et per usum communem ἀρέσκω) f. ἀρέσω. ('Ρέω) amicum facio, placo, concilio mihi, εἰς φιλίαν ἁρμόζω ἢ συναρμόττω. est ab ἄρω, apto, jungo, ejusque futuro ἀρῶ, per distractionem circumflexi. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, rursus volo placare eum et me amicum ei præbere, I, 120. T, 138. i. e. θέλω αὐτὸν εἰς ἀρθμὸν καὶ φιλίαν ἐλθεῖν, θέλω ἁρμοσθῆναι αὐτῷ καὶ φιλιωθῆναι. *Media* forma, ἀρέομαι, etiam active notat. ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, Δ, 362, ista quod attinet autem, in posterum amice nos inter nos componemus, si quæ deterius nunc dicta sunt a me: ὕστερον φιλιωσόμεθα, *wollen uns künftig vertragen, (we will adjust matters hereafter.)* eadem priora verba sunt Z, 526, ubi posteriora subintelliguntur. φραζώμεθα, ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν δώροις καὶ ἔπεσιν, I, 112, εἰς φιλίαν ἁρμοσάμενοι, ad amicitiam nostram rursus adjungentes eum nobis. et in textu Sigma est duplicatum, ob metrum. sic, ἡμεῖς ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι, χ, 55, inquiunt proci ad Ulyssem: φιλιωθέντες, ἄρθμιοι γενόμενοι. δαιτί σε ἀρεσάσθω, epulo te amice excipiat et placet, T, 179, conjungat te sibi convivio. et sic plene dictum: nam alibi ejusmodi ablativus, e. c. δώροις, ἔπεσι, etc. est omissus. sic, ἀρεσάσθω ἑαυτὸν ἔπεσι καὶ δώρῳ, in gratiam redeat cum eo verbis et dono, Θ, 396, *mag ihn sich begütigen, sich mit ihm vertragen, sich mit ihm aussehnen, (may gain his favour, adjust matters with him, reconcile himself with him:)* coll. 402, 415. construitur ergo cum acc. personæ et ablativo rei. *Recentiores* alio significatu suum ἀρέσκω ponunt, ac *Homerus* suum ἀρέω. *illis* enim est, placeo: *huic*, placo, φιλικῶς θεραπεύω, φιλοφρονέομαι. hinc est, ὁ ἀρθμὸς, i. e. ἡ φιλία: et ὁ ἀρεστὴρ, πέμμα τὶ ἱερὸν, δι'

οὗ ἔστι πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι, placenta quâ placamus deos nobis, libum: et τὸ πρόσαρμα, ἡ τῷ σώματι προσφυὴς τροφή: et ὁ ἡ ἄρθμιος, ὁ φιλιωθείς. et ἀρεστὸς, ἡ, ὸν, gratus, placens, pro quo et est ἀριστὸς, ἡ, όν.

ἀρέων, pro ἀρῶν, vide sub 'ΑΡΑ', ad medium.

'Αρήγω, f. ήξω. ("Αγω) opem fero contra hostem, arceo malum hostile. opitulor. nam est ab ὁ "Αρης, εος, Mars, i. e. pugna, et ἄγω, i. e. πορεύομαι, duco ipse me, eo ut comes: ut sit proprie, unâ eo ad pugnam cum aliquo, ut eum defendam ab hoste, *gehe mit einem in den streit, ihm wider einen feind zu helfen, (go out to battle with a person, to assist him against an enemy.)* deinde in genere: juvo, auxilior. ἀρήξειν μοὶ χερσὶν, Α, 77, ubi et in generali notione additur, ἔπεσιν, verbis aut manibus te mihi opem laturum. et 521, φησί με Τρωσὶν ἀρήγειν μάχῃ, credit me Trojanis adesse in pugnâ. ὡς φρήτρη φρήτρῃ ἀρήγῃ, Β, 363, ut cognatio cognationi opem ferat in pugnando. "Αρης, Τρώεσσιν ἀρήγων, Mars, Trojanos juvans, Ε, 507. et 833, 'Αργείοισιν ἀρήξειν. Τρώεσσιν ἀρηγέμεν (ἀρήγειν) ἢ Δαναοῖσιν, Θ, 11, ubi id interdicit Jupiter diis aliis, quia ex suâ ipse vult sententiâ rem exsequi. ἀστοῖσιν ἀρήγων, cives suos defendens, Λ, 242, sc. τοῖς Τρωσίν. Τρώεσσι δὲ βούλεται ἀρήγειν, Μ, 68. ἐλθόντα ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν, vadentem ut Trojanis adsit auxilio in pugna, Ν, 9. οὕνεκα ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις, Ξ, 192. et 265, ἢ φῂς ὣς (οὕτως) Τρώεσσιν ἀρηγέμεν τὸν Ζῆνα, an putas ita Trojanis favere Jovem. et 391, ὁ μὲν Τρώεσσιν ὁ δὲ 'Αργείοισιν ἀρήγων. πημαίνει Τρῶάς τε καὶ "Εκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει, cladem infert Trojanis, hos vero adjuvat, Ο, 42. et 493, 'Αργείων μινύθει μένος, (minuit robur) ἄμμι δ' ἀρήγει, et nobis auxiliatur. τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων, Π, 701, illi exitialia cogitans, Trojanisque auxilians. ἀμφοτέροις δὲ ἀρήγετε, Υ, 25. est ergo ἀρήγειν quasi εἰς "Αρην ἄγειν, i. e. πορεύεσθαι, in pugnam unâ ire. φέρειν ἐλαφρῶς ἐπαυχένιον λαβόντα ζυγόν με, ἀρήγει, leviter ferre jugum impositum cervicibus meis, prodest mihi, Py. 2, 173, ubi impersonaliter positum. et 116, θράσος πολέμων ἀρήγει νεότητι, audacia pugnandi auxiliatur adolescentiæ tuæ ad laudes consequendas. ἀρήγοισαι (dorice pro ἀρήγουσαι) λέχει 'Αλκμήνης, Ne. 1, 73, assistentes cubili Alcmenæ, *die kammerfrauen der königin, (the queen's women,)* ubi generalis notio apparet.

ἀρηγὼν, όνος. ὁ ἡ. ("Αγω) auxiliator contra hostem vel inimicum. *beystand wider feinde, (assistance against enemies.)* δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεάων, Δ, 7. ἡ γάρ ῥα πέλεν (ἔπελεν, erat) Δαναοῖσιν ἀρηγὼν, Ε, 511.

ἀρηΐθοος, ου. ὁ. (Θέω) in pugna acer et agilis. ab ὁ ἄρης, ηος, Mars, ferrum, pugna; et θοὸς, celer, acer. ἀρηϊθόων αἰζηῶν, *der streitbaren männer, (of the fighting men,)* Δ, 280. Θ, 298. Ο, 315. Υ, 167.

ἀρήϊον, pro ἄρειον, vide sub ἀρείων, prope finem.

ἀρηΐφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) in pugna et ferro cæsus. ab ὁ ἄρης, εος, ferrum, Mars. ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα τεύχεα ἔχοντες, λ, 41, viri in bello interfecti, cruore oppleta arma habentes in corpore. φῶτας ἀρηϊφάτους, κατέδουσι μυῖαι, Τ, 31. sic. εὐλαὶ, Ω, 415. est a perf. pass. πέφαμαι.

ἀρηΐφιλος, ου. ὁ. (Πίω) a Marte amatus, *vom kriegesgotte begünstiget, (a favourite of Mars.)* Μενέλαος, Γ, 21, 52. Λ, 463. Ρ, 1, 11. ο, 169. Μελέαγρος, Ι, 546. Λυκομήδης, Ρ, 346. ἀρχὸν ἀρηΐφιλον, Achillem, Β, 778. ἀρηΐφιλοι 'Αχαιοὶ, Ζ, 73. Π, 303. Ρ, 319, 336. παῖδες αὐτοῦ, Ist. 8, 52. ab ὁ "Αρης, εος, Mars.

ἀρήμεναι, pro ἀρῆναι, vide sub ἀραίνω.

ἀρημένος, vel ἀρήμενος, vide sub ἀράομαι, paullo a fine.

ἄρημι, vide ἀραίνω.

'Αρὴν, ένος. ὁ. ('Αρὰ) agnus tener, *ein jung lamm, (a young lamb.)* potest et genitivus esse, ἀρῆνος: quod intelligitur ex composito ἀρηνοβοσκὸς, qui agnos pascit. manifesto hæc vox est ab ἀρὰ, ἡ, i. e. εὐχὴ, nam in precibus offerebatur agnus masculus pro sacrificio; et præterea optabile præ aliis est animal. nominativus per aphæresin dicitur et ὁ ῥὴν, ηνός. Lexica plerumque nominativum fingunt ἄρς, qui nusquam tamen reperitur: sed analogia omnis postulat nominativum, quem nos posuimus; cujus genitivus cum aliis obliquis patitur syncopen, ex ἀρένος vel ἀρῆνος, ἀρνός. ἀρνῶν κνίσσης, Α, 66, ubi τελείων pertinet quoque ad ἀρνῶν, ut determinentur agni adultiores, non simpliciter agni nimis tenelli. οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, album sc. ἡλίῳ, nigram agnam τῇ γῇ, Γ, 103, ex quo loco apparet, vocem esse generis communis. fœmininum tamen magis est Ionicum. et 246, ἄρνε δύω. et 292, ἀπέταμε στομάχους ἀρνῶν abscidit jugula agnorum. ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην, Δ, 102, 120, ubi improprie ponit ἑκατόμβην, quæ proprie est boum, vel saltem μοσχαρίων. sic alius quis improprie et jocans dixit ὠῶν (ovorum) ἑκατόμβην. et 158, αἷμά τε ἀρνῶν. et 435, ἀκούσασαι (ὄϊες) ὄπα ἀρνῶν audientes vocem agnorum lactentium. καί νύ κε σήκασθεν (inclusi fuissent quasi stabulo) κατὰ "Ιλιον, ἠΰτε ἄρνες, Θ, 131. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, in agnos impetum facere solent, Π, 352, collato 353, ubi genus fœmininum ionice apparet. οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, Χ, 263. et 310, ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλήν. πρωτογόνων ἑκατόμβην, Ψ, 864, 873. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων. ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, ubi notat τρυφὴν ἄκραν filiorum suorum τῶν οὕτω ἁπαλοῖς χαιρόντων ἐδέσμασιν. ἵνα (ubi) ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, δ, 85. σηκοὶ (stabula) ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ι, 220. et 226, ἐρίφους καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες. δημῷ (adipe) ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ρ, 242. τῷ κεχαρισμένα μηρία καῖε ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, τ, 397, huic (Mercurio) grata femora adolebat agnorum.

ἄρηρα, ἀρήρειν, ἀρηρὼς, vide sub ἄρω prope initium.

ἀρήρω, vide sub ὀρώρομαι.

ἀρησαίατο, pro ἀρήσαιντο, vide sub ἀράομαι, prope medium.

ἀρῇσι, pro ἀραῖς, vide sub 'ΑΡΑ', ad finem.

ἄρηται, vide sub αἴρω, paullo ab initio.

ἀρητὴρ, ῆρος. ὁ. ('Αρὰ) precator, *ein beter, (one who prays.)* et quidem κατ' ἐξοχήν τινα, qui habet potestatem aliquam bene aut male precandi aliis cum effectu. sacerdos magnus. ἕνεκα ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησε 'Αγαμέμνων, Α, 94. et 11, ἀρητῆρα, coll. 14, seqq. et 23, ubi idem vocatur ἱερεύς. et 35. et his locis est sacerdos Apollinis, simulque princeps. sed Ε, 78, ὃς Σκαμάνδρου (fluvii, et dei præsidis ejus fluvii) ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.

ἀρητιάδης, vide sub "Αρης in R. prope initium.

ἀρητὸς, ἡ, όν. ('Αρὰ) votis expetitus, *gewünschet, erwünschet, (desired, wished for.)* etiam in malo sensu, quod abominamur et detestamur, infandus, *verwünschet, nicht zu wünschen, (accursed, abhorred.)* ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, Ρ, 37. Ω, 741. luctum votis omnibus averruncandum et abominandum. vel et, qui grande est malum; ab ἀρὰ, quæ infortunium detestabile notat. alii quidem scribi jubent, ἄῤῥητος, ineffabilis: sed id elumbe est, minusque poëticum, his locis. ἀρητὸς παῖς est ὁ εὐκταῖος, votis expetitus a deo: γόος vero ἀρητὸς, ὁ ἀπευκταῖος et quasi ἐπάρατος. ab hôc adjectivo est nomen proprium ὁ "Αρητος, et dorice "Αρατος: et ἡ 'Αρήτη: et ὁ Δημάρατος, et talia, retracto accentu, differentiæ causâ ab adjectivo.

ἄρθεν, pro ἤρθησαν, vide sub ἄρω, paullo sub medio.

ἀρθμέω, f. ήσω. ('Ρέω) conjungo et concilio me alteri vel alterum mihi. ἠδὲ αὖτε ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε, et deinde in amicitia discesserunt conciliati sibi invicem ambo, Η, 302, φιλιωθέντες, εἰς ἀρθμὸν (i. e. ἁρμονίαν φιλικὴν) ἐλθόντες ἀλλήλοις.

ἄρθμιος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) amicus, benevolus, conjunctus, ὁ κατὰ φιλίαν ἡρμοσμένος. οἱ δὲ ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν, π, 427, erant erga nos benevoli et amici. sic: ὀφθαλμῶν ἄρθμιοι καὶ πυρώδεις βολαὶ, *freundliche und strahlende blicke, (kind and bright looks.)* Herodian. I, 7, 9.

ἀρθμὸς, ὁ, conjunctio amica, vide sub ἀριθμός.

ἀρι, syllaba intensiva, vide ἀριπρεπής.

ἀρίγνως, ωτος. ὁ ἡ. (Νέω) valde notus, valde celeber. ἀρίγνωτες υἱοὶ, Ne. 5, 21, conspicui et valde celebres filii.

ἀρίγνωτος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) et ionice in fœminino, ἡ ἀριγνώτη. idem. a particula inseparabili intensiva, ἄρι, valde. facile cognoscendus. *sehr bekannt, sehr kentlich, (well known, easy to be known.)* ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ, nam dii valde sunt agnoscibiles, Ν, 72. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκὴ, nam Jovis robur facile valde cognoscibile est hominibus, Ο, 490, auxilium divinum facile apparet. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, nam facile valde cognoscibilis est proles viri, δ, 207, est insignis. ῥεῖα δ' ἀριγνώτη πέλεται, ζ, 108, valde conspicua est. et 300, ῥεῖα δ' ἀρίγνωτά ἐστι, sc. δώματα αὐτοῦ, facile valde discerni possunt ob excellentiam suam. sic et ρ, 265. ὦ 'ρίγνωτε συβῶτα, ρ, 375, pro ἀρίγνωτε per aphæresin; O valde cognoscibilis subulce, quem quivis agnoscit statim hominem vilem: ut ergo et in malo sensu, sicut ἐπίσημος. ἄγαν γνώριμε ἐπὶ ἀχρείᾳ τέχνῃ, γνωστικὲ ἐπὶ εὐτελείᾳ καὶ οὐδαμινότητι. quem ex primo adspectu quivis agnoscit nil nisi subulcum et hominem nihili esse. contra Melanthius, adfectans elegantias et delicias, non videbatur esse αἰπόλος, sed homo aliquis honestior et nobilior. est ergo hoc dictum ἀστειότερον, quam illud 219. cæterum est hæc aphæresis et contractio Attica, sicut ὦγαθὲ, pro ὦ ἀγαθέ. ἀρίγνωτον πέδιλον, Py. 4, 169, valde cognoscibile, vel, valde celebre fama.

ἀριδείκετος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) est a δείκω, figo, pono, et particula intensiva inseparabili, ἄρι, valde, maxime ad quem valde se referunt et in quem se defigunt homines: freti vel prudentia vel potentia ejus. ad quem maxime convertunt ora: πρὸς ὃν οἱ ἐντυχόντες ἀπερείδονται (ab ἐρείδω) διὰ τὸ ἀξίωμα. clarissimus, præstantissimus, quo nituntur maxime alii ob dignitatem ejus summam. Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, illustrissimus, Δ, 248. Περσέα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν, Ξ, 320. 'Αλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, Θ, 382. λ, 354, 377. ν, 38. ι, 2. ὅτι αὐτῇ ἔφην, υἱὸν ἀριδείκετον εἶναι, λ, 539, filium ejus esse præstantissimum, et certum aliorum præsidium, admirabilem.

ἀρίζηλος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) pro ἀρίδηλος, ex particula inseparabili ἄρι, valde, et verso δ in ζ, ob cognationem literæ utriusque. valde clarus, perillustris, valde conspicuus. τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, Β, 318. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ, valde clari ei sunt splendores, Ν, 244. sic et Χ, 27. ἀριζήλη φωνὴ, valde distincta et eximia vox, Σ, 219, 221, ubi fœmininum est Ionicum. et 519, ἀμφὶς ἀριζήλω, utrimque perinsignes, conspicui

valde. ἀρίζηλος ἀστὴρ, Ol. 2, 101, i. e. διάδηλος, ἔκδηλος. alibi notat ἀρίζηλος et, ὁ ἄγαν ζηλωτὸς, ab ὁ ζῆλος, quem confer.

ἀριζήλως, (Δάω) adverb. pro ἀριδήλως. ἀριζήλως εἰρημένα, valde perspicue dicta, μ, 453.

ἀριθμέω, f. ήσω. (Ῥέω) numero, *ich zehle, (I count.)* ἀριθμηθήμεναι pro ἀριθμηθῆναι, numerari, Β, 124. φώκας πρῶτον ἀριθμήσει, δ, 411, ut pastor diligens. δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμεον, κ, 204, bipartito omnes socios numerabam, i. e. in duos greges æquales dividebam eos: et terminatio hujus imperfecti in metro æquivalet contractioni, i. e. duæ breves sunt pro una longa. ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματα ἀριθμήσω, ν, 215, res pretiosas numerabo et singulas perspiciam, lustrabo; et id οὐ σμικρολογούμενος et avarus, sed τεκμαιρόμενος i. e. σημεῖον ἐντεῦθεν πορίζόμενος: si enim nihil furati sunt, signum id certum est, eos etiam cæteram datam fidem exsolvisse, et hæc igitur est Ithaca: coll. 218, ἠρίθμει, percensebat. ἀλλ' ἄγε, μοὶ μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, π, 235, procos mihi numerans recense. ergo ὁ γλυκὺς Ὅμηρος dicit ἀριθμεῖν: recentiorum aliquis audaculus dixit ἀμιθρεῖν, transposite. ἀριθμῆσαι, enumerare, Ne. 10, 86.

ἀριθμὸς, οῦ. ὁ. (Ῥέω) numerus, *die zahl, (the number.)* est indidem ab ἄρω, apto, jungo, unde est ὁ ἀρθμὸς, conjunctio amica, et interserto Iota: nam numeri fiunt copulatis unitatibus. λέκτο δ' ἀριθμὸν, recensebat numerum earum, δ, 451. μετὰ ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, inter viros una considet, λ, 448. εἴσεαι ἐνθάδε ἀριθμὸν, scies illico numerum, π, 246. ἀριθμῷ μάσσονα, Ne. 2, 36, plura numero. ψάμμος περιπέφευγεν ἀριθμὸν, Ol. 2, 178, arena non potest numerari. ἀριθμὸν ψήφων, Ol. 13, 66, calculorum numerum in mari.

ἀριπρεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) valde conspicuus et excellens. ἐκπρεπής. nam ἀρι pariter ac ἐκ notant ἐπίτασιν. Θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι ἀριπρεπέα Τρώεσσιν, Ζ, 477, ubi Hector sic precatur pro filiolo suo. ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται ἀριπρεπέα, Θ, 552, τὰ λίην ἐκπρεπῆ τῇ λαμπρότητι. ἀγοραὶ, (conciones) ἵνα ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι, Ι, 441, ubi viri valde clari fiunt. αἰγίδα ἀριπρεπέα, Ο, 309. ἵππον, Ψ, 453, τὸν ἐκπρεπῆ ἐν πολλοῖς. καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, facies valde decora, θ, 176. et 390, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες, duodecim principes, sub uno rege. et 424, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέα, ἥτις ἀρίστη, affer arcam pulcerrimam ὄρος Νήριτον, ἀριπρεπὲς, ι, 22, i. e. valde pulcrum: et laudat res omnes patriæ suæ. oppositum est τὸ ἀπρεπές. τὸ μεγαλοπρεπὲς notat ἀρετὴν λαμπράν.

ἀρισθάρματος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) qui curru est præstantissimus. ab ὁ ἄριστος. γέρας ἀρισθαρμάτου, Py. 5, 39, decus partum ἐν τῷ ἀριστεύειν ἅρματι.

ἀριστεῖον, τὸ, vide πρεσβεῖον.

ἀριστερὰ γράμματα, vide sub περιδέξιος, ad finem.

ἀριστερὸς, ὰ, όν. (Ἀρὰ) sinister, *link, (left.)* vox bona de re minus bonâ, ominis causâ, ab ἄριστος. sic et eadem res dicitur εὐώνυμος, bene nominatus, ab εὖ et ὄνομα, per εὐφημισμόν. ἀριστερὸς ὦμος, *die linke schulter, (the left shoulder,)* Ε, 16. Π, 106. μηρὸς, *schenkel, (the thigh,)* Ε, 660. ἐπὶ ἀριστερὰ, *zur linken, (to the left,)* Β, 526. οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' (οἶδα) ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν, motare scutum, Η, 238. νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, Μ, 118. μάχης, *auf dem linken flügel, (on the left wing,)* Ε, 355. Λ, 498. ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργων, Μ, 201, 219, ubi conf. ἔεργων. et 240, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ πρὸς ζόφον i. e. ad occidentem, πρὸς τὰ δυτικά. coll. 239. nam facies versa intelligitur versus septemtriones. ἐπὶ ἀριστερόφιν, Ν, 309, ad sinistrum cornu, coll. 308. pro: ἐπὶ ἀριστερά. sic 326, 675. Ρ, 116. Ψ, 336, quibus omnibus locis est, ἐπὶ ἀριστερά. ἀριστερὸς ἵππος, Ψ, 338. αὐτὴν ἐπ' ἀριστερὰ ἔχοντες, γ, 171, insulam habentes ad sinistram. conf. Ψυρίη, in R. ἐπὶ ἀριστερὰ χειρὸς ἔχειν τὴν, ε, 277, hanc habere ad sinistram manum. τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, υ, 242, quod erat omen adversum.

ἀριστεὺς, έως. ὁ. (Ἀρὰ) unus ex optimatibus, ex magnatibus. præstantissimorum aliquis. *ein grosser, vortreflicher, (a grandee, a person of distinction.)* σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν, cum principibus Græcorum, Α, 227, et simul cum fortissimis. γέροντας ἀριστῆας παναχαιῶν, senatores magnates omnium Græcorum, principes, Β, 404, τοὺς ἀρίστους τὴν χεῖρα καὶ τὴν βουλὴν, τοὺς μάλιστα ἀνδρικούς. ἀριστῆα πρόμον, Γ, 44, præstantem propugnatorem. δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν, duobus principibus fortissimis, Ε, 206. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν, Η, 73, 159, et 227, οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν. κοῦραι ἀριστήων οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται, qui urbes et civitates tuentur, Ι, 396, principum fortium. φυλάττουσιν: nam φύλακες πόλεων οἱ ἀριστεῖς. hinc est compositum ὁ ἐρυσίπτολις, conservator et custos urbis. et 334, ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι, alia munera dabat principibus et regibus. et videtur ibi esse differentia: nam non necessario οἱ ἀριστῆες βασιλεύουσι. ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν εὗδον, Κ, 1, coll. 108, seqq. ubi magnates Græcorum enumerantur, usque ad 116. et 117, νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι. ἀριστῆας καλέσαντες, advocatis proceribus, Ο, 303, et simul strenuissimis bellatoribus. et 489, ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα, viri præstantissimi divinitus inutiles factas sagittas. τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος, Ρ, 203. et 245, ἀριστῆας Δαναῶν κάλει. κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν, Τ, 193, seligens juvenes præstantissimos. Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν, Ψ, 236. ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον, ζ, 34, principes populi. ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες, λ, 226, ergo non μικροπρεπεῖς τινες γυναῖκες, sed heroïdes: et major est εὐγένεια, si qua est θυγάτηρ ἀριστῆος, quam si tantum est ἄλοχος: vel et, si utrumque est. ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, ξ, 218. μνηστήρων σε ἐπιτηδὲς (pro ἐπιτηδέες) ἀριστῆες λοχῶσι, ο, 28, procorum tibi satis multi fortissimi insidiantur. πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας (hoc η est Ionicum pro communi ε) κεκαδήσει (χάσασθαι ποιήσει, privabit) θυμοῦ καὶ ψυχῆς, φ, 153, et id erat omen, etsi ab ipso non intellectum. sic et 170. θῆκε (ἄεθλα) μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν, ω, 86. et 59, ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν ἀνδρὸς ἀριστῆος, viri et dignitate supremâ et fortitudine præcellentis. ἀριστῆες ἀνδρῶν, Py. 9, 188. ἀριστέας ἄλλους, Ist. 8, 118.

ἀριστεύω, f. εύσω. (Ἀρὰ) sum præcellens, unus ex optimatibus, ex fortissimis. αἰὲν ἀριστεύειν, semper inter præstantissimos esse velle, Ζ, 208. Λ, 783. estque ea hortatio ad virum principem. οἵ κεν ἀριστεύωσι, Κ, 306, ubi de equis sermo est. ὅς δέ κ' ἀριστεύησι (ubi paragoge addita ad conjunctivi personam tertiam singularem) μάχῃ ἔνι, Λ, 409. ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι Τρώων, qui præcellebat inter Trojanos pugnando, Ζ, 460, et genitivus est a superlativo ἄριστος, a quo hoc verbum deductum. βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων, Λ, 626. et 745, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, i. e. ἐν μάχῃ. sic et Π, 292, 551. Ρ, 351. et est imperfectum Ionicum, pro ἠρίστευε. ὃν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανεν Ἕκτωρ, Η, 90. παῦσεν ἀριστεύοντα, cessare fecit strenue pugnantem, Λ, 506. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν, Ο, 460. κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μεθ' ἡμᾶς, præstantissimi sunt et nobilissimi δ, 652, coll. 643, 530. ἀριστεύει ὕδωρ, Ol. 3, 75, sc. inter Elementa. ἀριστεύει γυναιξὶν Ἄργος, *hat einen grossen vorzug an vortreflichen frauenspersonen, (greatly excels in women,)* Ne. 10, 17. τοῦ μὲν υἱέες ἀρίστευον, Ist. 8, 51. στάδιον ἀρίστευσεν, vicit stadium, Ol. 10, 76. ὅσα ἀριστεύσατε, Ol. 13, 61, quoties vicistis. ἀριστεύων, sc. τῷ τάχει, Py. 3, 132. ἐν ἀέθλοις, Ne. 11, 18. ἀριστεύουσαν χθονὸς, Ne. 1, 19, sc. Proserpinam, principem fecit terræ Siculæ.

ἀριστογόνος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) optimæ sobolis parens; in sensu activo. Sed ἀριστόγονος, ου. ὁ ἡ, est in sensu passivo, optime natus. ἀριστογόνῳ ματρὶ Ἡρακλέους, Py. 11, 5. sed si legas genitivum Doricum ἀριστογόνω pro ἀριστογόνου, ad Ἡρακλέους, sensus emergit passivus.

ἀριστολόχεια, vide sub ῥίζα, ad medium.

ἄριστον, ου. τό. (Ἀρὰ) est idem quod τὸ δεῖπνον in poëta, i. e. cibus, quem mane capiebant, antequam prodirent in aciem, aut exirent ad opus faciendum. τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, et erat plerumque panis vino mero mixtus, *eine wein kalte schale, (a bowl of caudle,)* vel et, *eine weinsuppe, (a wine-soup:)* unde et τὸ ἀκράτισμα vel ὁ ἀκρατισμὸς vocabatur, διὰ τὸ ἐν ἀκράτῳ (in mero vino) βρέχειν ψωμούς. ἐντύνοντο ἄριστον, Ω, 124, apparabant jentaculum. ἐντύνοντο ἄριστον ἅμα ἠοῖ, statim cum aurora, π, 2, et additum, κειαμένω πῦρ, incendentes ignem. *das frühstück, (breakfast.)* confer Athenæum. et Joh. xxi, 12. Vide sub δόρπος, prope finem; et sub πρῶτος.

ἀριστοπόνος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) qui circa optima laborat et operatur, optime operans. ἀριστοπόνοις χερσὶ, manibus præclare operantibus, Ol. 7, 94. sic ὁ ἡ γηπόνος, qui terram colit, etc. active.

ἄριστος, η, ον. (Ἀρὰ) proprie de viris, et quidem militaribus, et nobilibus, ponitur. nam est superlativus ab ἀρείων (pro ἀρίων) quod est ab ὁ Ἄρης, Mars. Sed ponitur et de artificibus; et de fœminis: imo et de bestiis. modo præstantiæ egregiæ notio conjuncta sit. fortissimus, præstantissimus, solertissimus: et trahit suam vim ex ἡ ἀρετή. ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, Α, 244, et 412, οὐδὲν ἔτισεν. et Achilles his locis ipse se sic vocat, utpote conscius sibi suæ virtutis. Nam non semper vitiosum est, se ipsum laudare: sed est sæpe φιλοτίμου καὶ μεγαλοψύχου ἤθους. his locis ergo est, fortissimum, *den streitbaresten helden, (the most valiant.)* οἰωνοπόλων ὄχα ἄριστος, Α, 69. σκυτοτόμων, Η, 221. τίς δ' ἄρα τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην; Β, 761, longe fortissimus, coll. 768. et 763, ἵπποι μὲν μέγ' ἄρισται, equæ præstantissimæ. Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ε, 843. sic et Ο, 282. οἰωνοπόλων, Ζ, 76. Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐὼν, Ψ, 357. ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι, Ο, 296. μέγα ἄριστος ἐνὶ στρατῷ, Β, 82, i. e. Agamemnon. et 768, ἀνδρῶν μέγα. sic et Ἀργείων μέγα ἄριστος, Π, 271. et 274, Ἀχαιῶν. sc. Achillem. et Ρ, 164. βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν, Diomedes, Ε, 103, ubi sic loquitur jactans se suamque rem gestam. Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος, Η, 50. πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν, Ε, 414, Diomedem, et sic dicitur ad παρηγορίαν Ἀφροδίτης, quæ ab eo erat vulnerata. nam a fortissimo vulnerari, solatium est, *den bravesten, (the bravest.)* οὕνεκ' ἄριστος ἔην, Β, 580, Agamemnon, *der vornehmste, (the chief.)* εἶδος ἄριστε, præstantissime formâ, Γ, 39. Ν, 769, quod non per se ψεκτὸν, sed per addita. nam abutebatur hac pulcra specie ad captandas mulieres. Sed de Hectore alio sensu dicitur idem, Ρ, 142. βουλῇ ἄριστος, Ι, 54. τοξοσύνῃ, Ν, 313. οὐ μὰ Ζῆνα, ὅστις θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Ψ, 43. εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, Μ, 243. ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι, Ζ, 7, κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος, Ο, 108. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶ-

τα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Τ, 258. Ἕκτωρ, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος, Φ, 279, pro ἐτράφη, educatus est. δυνάμει τε καὶ ἥμασιν (jaculationibus missilium) ἄριστος, Ψ, 891. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου, Ξ, 213, ubi articulus excellentiam absolute notat. ἄνδρα τ' ἄριστον, Ε, 839. ἕταρον φαινομένων τὸν ἄριστον, Κ, 236. ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον εἴη, longe optimum id esset, Μ, 344, 357. Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε, Ρ, 80. Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, Σ, 10, sc. ἐν τῇ στρατιᾷ τῶν Μυρμιδόνων, excepto supremo duce. Ζῆνα, τὸν ἄριστον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασί, Τ, 95. ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, Φ, 207, illum fortissimum. παῖδα τὸν ἄριστον, *den tapfersten sohn, (the most valiant son.)* Ω, 242. Αἶαν, νείκει ἄριστε, Ψ, 483, rixâ optime. πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοί, Β, 577, 817, *die meisten und bravesten leute, (the most numerous and the bravest people.)* Τρώων θ' ἅνον ὅσσοι ἄριστοι, Μ, 13. et 89, οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν. ἄριστοι ἵππων, optimi equi, Ε, 266. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔνειμαν (distribuerunt) ἀρίστοις, Γ, 274, principibus, magnatibus. ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, Κ, 214, i. e. βασιλεῖς, et reliqui ἡγεμόνες sub regibus. *alle commandeurs, (all the generals.)* καλέουσιν ἄριστοι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, Γ, 250, duces, *les chefs, (the generals.)* πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι, Ξ, 424, cinxerunt eum fortissimi. Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται, Δ, 260. ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστὶ, Ζ, 78, s. et vide, ejusmodi ἀρίστους maxime urget labor. et 209, γένος πατέρων, οἳ μέγ' ἄριστοι ἐν Ἐφύρῃ ἐγένοντο. et 314, σὺν ἀνδράσιν οἳ τότ' ἄριστοι ἦσαν τέκτονες. et 435, τρὶς ἐπειρήσαντο οἱ ἄριστοι, fortissimi. τῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι, Θ, 229. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι, duces, principes, Ι, 3. in opposito ad vulgus. οἱ γὰρ ἄριστοι ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, Λ, 657. οἱ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι, Μ, 103, hi enim ei visi sunt eminenter esse fortissimi. πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατὸν, Ν, 117, et adulatur h. l. et 128, οἱ γὰρ ἄριστοι κρινθέντες. πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, ἐν νηυσὶν (non, in navibus, sed, ad naves in tabernaculis) κέαται (pro κεῖνται) βεβλημένοι, Π, 23. ὅσσοι ἄριστοι ἔστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, Ρ, 368. et 377, τείροντο δὲ χαλκῷ, ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. et 509, τὸν νεκρὸν ἐπιτράπετε (sc. ἐκείνοις,) ὅσσοι ἄριστοι. ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι, Σ, 230. μιν φιλέουσιν ἄριστοι ἀθανάτων, Τ, 122, potentissimi inter deos. et 158, δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι, sc. Æneas et Achilles. θεοὶ, ἄριστοι μάρτυροι ἔσονται ἁρμονιάων, Χ, 254. χορειτυπίῃσιν ἄριστοι, Ω, 261. Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, Γ, 19. Η, 150. κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους, Ν, 740. ἑτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους, Κ, 560, *lauter die bravesten leute, (all the bravest of men.)* Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν (interfecit) ἄνδρας ἀρίστους, Ε, 541, *sehr brave, (very brave.)* θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, sacerdotes præstantissimos, Ι, 571. κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους, Ζ, 188. ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους κρινάμενος, Ι, 516. ἔτεκον υἷας ἀρίστους, Ω, 255, 493. θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη, inter filias formosissima, Β, 715. Γ, 124. Ζ, 252. Ν, 365, 378. ἀρίστη βουλὴ, Β, 5, ex pluribus inter se collatis optima. ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, Ι, 74. et 94, Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή. sic et Η, 325. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, Ξ, 161. βοῦν, ἥτις ἀρίστη, Ρ, 62, eximia. coll. 80. ἥ φημι θεάων εἶναι ἀρίστη, Σ, 364, potentissima. φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην, Ρ, 634, 712. ἀσπίδας, ὅσαι ἄρισται, Ξ, 371, *die stärkesten schilde, (the strongest shield.)* νῦν σοὶ ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχα ἀρίστας κούρας, Ι, 634. νῦν δὲ τὸ (τοῦτο) δὴ μέγα ἄριστον ἔρεξεν, hoc multo optimum fecit, Β, 274. τεύχεα ἄριστα, Ο, 616. ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, Ι, 103, 314, ubi attice pluralis pro singulari, et neutrum adverbialiter, sic et Μ, 215. Ν, 735. ἤ σοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων, Ζ, 56, aut tibi optime factum est domi tuæ a Trojanis. quod ironice dictum, pro κάκιστα, χείριστα pessime. ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται, Γ, 110. quibus omnibus locis est adverbialiter. δύο ἀνέρε δήμου ἀρίστω, *zwey der starkesten kerle, (two of the strongest men,)* Μ, 447. ἄνδρε δύω ὥσπερ ἀρίστω, Ψ, 659, coll. 669, ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος. sic et 802. ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω, Λ, 328, duos ex plebe præstantes viros occiderunt. nam hæc vox non præcise superlativum semper indicat, sed intendit modo aliquem præcipuum gradum præstantiæ. et ἄνδρες δήμου opponuntur principibus: quia tamen ex curru pugnabant, ergo non omnino viles quidam. χῶρος ἄριστος, locus optimus, ε, 442. η, 281. ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε, Θ, 116. et 123, θέειν ὄχ' ἄριστος. ἤδη μὲν ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος, λ, 178, nam non digna est nisi optimo. et 468, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε πάντων Δαναῶν, sc. Ajax. sic et ω, 17. σὺ μὲν ἐσσὶ βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων βουλῇ καὶ μύθοις, ν, 297, μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων, ι, 432. καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, *er ist ein sehr braver herr, (he is a very brave man,)* ο, 520, sc. Eurymachus. ἤδη ἅμ' ἕπηται, Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος μνᾶται, π, 76, s. πρίν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν ὅστις, σ, 288, et hunc ἄριστον se esse vult Antinous, etiam pugnaturus, si alius sibi præferatur. non ergo, qui placet, sed qui ἄριστος, præstans nobilitate, viribus. cæterum habuit hic sermo φήμην aliquam: nam ad Ulyssem, vere præstantissimum, rediit demum hæc sponsa, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, τ, 303, maximus et optimus. et 528, ἢ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος μνᾶται. coll. υ, 335, γήμασθ' ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσι. συῶν ὅστις ἄριστος, ω, 214, ex suibus præstantissimum. πέφνον λαὸν ἄριστον, occidi fortes viros, λ, 499, *die bravesten leute, (the bravest men.)* πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ν, 142. σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων, ξ, 19. et 108, συῶν. *das beste mastschwein, (the best of fat swine.)* et 106, ζατρεφέων αἰγῶν ὅστις φαίνηται ἄριστος. et 414, ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, adducite suum optimum. μάντιν Ἀπόλλων θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ο, 253. ἄριστον βουλῇ καὶ μύθοις, π, 419. φῶτα κατέκτανες ὃς μέγ' ἄριστος κούρων εἶν' Ἰθάκῃ, χ, 29. Ἀργείων οἱ ἄριστοι, α, 211. et 245, ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι. sic et π, 122. π, 130. τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἷες, οἳ ἐνθάδε εἰσὶν ἄριστοι, β, 51. κατέκταθεν (occisi sunt) ὅσσοι ἄριστοι, γ, 108, et 370, κάρτος ἄριστοι. ἐγχέσιν εἶναι ἀρίστους, δ, 211. et 272, ἵνα ἥμεθα πάντες ἄριστοι, ubi insidebamus omnes optimi, sc. in ligneo equo. *lauter brave, (none but brave men.)* et 278, Δαναῶν ὀνομάζες ἀρίστους, nobilissimos, principes. et 409, τρεῖς, οἵ σοι παρὰ νηυσὶν ἄριστοι. et 629, ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι. sic et φ, 187. φαιήκων ὅσσοι, ζ, 256. ὅσοι πάρος εἰσὶν, Θ, 36. et 78, ὅτε ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο. et 91, φαιήκων οἱ, proceres, et 108. et 247, ναυσὶν ἄριστοι, *trefliche seeleute, (excellent seamen.)* et 250, βητάρμονες ὅσσοι. et 512, δουράτεον μέγαν ἵππον, ὅθι εἵατο πάντες ἄριστοι Ἀργείων. sic et λ, 523, 522. δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι, π, 251. βόες οἵπερ ἄριστοι, σ, 370. τρεῖς σιάλους ἄγων, οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι, υ, 163. οἱ γὰρ μνηστήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι, χ, 244. κούρων εἶν' Ἰθάκῃ, ψ, 121. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἷες ἄριστοι, ω, 38. et 506, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι, ubi discernuntur optimi, sc. in pugnâ. ἐγχέσιν εἶναι ἀρίστους, δ, 211. et 530, κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας. ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, vicit, Θ, 127. et 383, βητάρμονας. κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκ', ι, 195. κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας, ω, 108. et 428, Κεφαλλήνων ὄχ' ἀρίστους. νῆα, ἥτις ἀρίστη, α, 280. β, 294. π, 348. γυναικῶν εἶδος ἀρίστη, η, 57. φέρε χηλὸν, ἥτις ἀρίστη, arcam, Θ, 424. ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, ι, 318. στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη, κ, 522. λ, 30. δμωάων ἥτις σοὶ ἀρίστη φαίνεται εἶναι, ο, 25. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, ω, 52. sic et ι, 424. σὴν γὰρ ἀρίστην μῆτιν, ψ, 124. ὅσσον ἄρισται νῆες ἐμαὶ, η, 327. βοῶν ἀρίστας, μ, 343, 353, 398. δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον, ε, 360. ὅπως ὄχ' ἄριστα (adverbialiter) γένηται, γ, 129. γένοιτο, ι, 420. ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ν, 154. et 365, ὅπως γένηται. ψ, 117. et 130, ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. ἀνὴρ ὥριστος, pro ὁ ἄριστος, Λ, 288, præstantissimus. θεῶν ὥριστος, i. e. Ζεὺς, Ν, 154. et 433, γῆμεν ἀνὴρ ὥριστος, post quem versum quædam prisca ἀντίγραφα inseruere tres versus, quos, qui cupit, apud Eustathium inveniet; ab optimis criticis expunctos. ἀνὴρ δ' ὥριστος ὄλωλε, Π, 521. πέφαται (occisus est) δ' ὥριστος Ἀχαιῶν, Ρ, 689, sic mortuum vocat hostis; ut solemus de defunctis optime loqui. θεῶν ὥριστος, Τ, 413, Apollo in sensu generaliori. nam proprie Jupiter est ὁ ἄριστος. λοῖσθος (ultimus) ἀνὴρ ὥριστος, Ψ, 536. τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὥριστος ὄλωλε, Ω, 384. οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν, ἀλλ' ὥριστος, ρ, 416. νοῆσαι δὲ, καιρὸς ἄριστος, Ol. 13, 68, intelligere modum justum et mensuram, opportunitas est præstantissima. ἄριστος εὐφροσύνη πόνων κεκριμένων ἰατρὸς, Ne. 4, 1, optimus medicus laborum exantlatorum est lætitia. ἄριστος χειρὶ καὶ βουλαῖς, Ne. 8, 13. ἄριστον ὕδωρ, Ol. 1, 1, sc. ἐν τοῖς ἄλλοις στοιχείοις. ἄριστον, πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ, Py. 2, 103. χαρίστα Τελαμῶνι, pro καὶ ἀρίστῳ, Py. 8, 144. ἔνθα ἄριστοι (fortissimi) ἔσχον πολέμοιο νεῖκος, Ist. 7, 49.

ἀρισφαλὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui valde facile cadere facit, ubi facilis est lapsus. ab ἄρι, valde. ἀρισφαλέα ὁδὸν, ρ, 196, viam valde facile ad lapsus impellentem, τραχεῖαν καὶ πάνυ σφάλλουσαν, ὡς κινδυνεύειν πίπτειν τὸν ὁδεύοντα, *wo der wanderer leicht straucheln und fallen kann, (where the traveller is liable to stumble and fall;)* contra quod periculum poposcit sibi firmum aliquem scipionem, quia iter erat arduum et deinde præceps, *der weg gieng sehr oft steil berg ab, (the road frequently led down steep declivities,)* utpote in regione montana et saxosa.

ἀριφραδὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui valde facile cognoscitur et distinguitur, conspicuus. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται, Ψ, 240, cognitu facilia enim sunt. et 326, σῆμα δέ σοι ἐρέω ἀριφραδὲς, dicam tibi signum valde conspicuum et cognitu facile, εὔγνωστον. sic λ, 125. φ, 217. ψ, 73, 273. ω, 328, quibus omnibus locis est σῆμα, *ein sehr deutliches, und deutlichmachendes, zeichen, (a sign that is very plain, and may easily be known.)* τοῖχοι ἀριφραδέες, parietes luce collustrati, ut nocte intempesta sint conspicui, Theocr. Id. 24, 59. hinc est nomen proprium ὁ Ἀριφράδης, cujus penultima corripitur: *der deutliche, (the conspicuous.)*

ἀριφραδῶς, (Φάω) adverb. valde liquido, valde distincte. σήματα ἀριφραδέως κατέλεξας, ψ, 225, signa et documenta valde manifeste enumerasti, *sehr überzeugend und klar, (very convincing and clear.)*

Ἀρκέω, f. έσω. (Χάω) arceo, opitulans sustineo malum ne pertingat ad eum cui opitulari volo, *ich halte ab, helfe wieder etwas, (I avert, prevent the occurrence of something.)* est ab ἡ ἀρὰ, quæ et malum, damnum, denotat; et σχέω, teneo, detineo, ut sit pro ἀρὴν σχεῖν, detinere et propulsare malum. *schadlos halten, (to bear harmless:)* κ autem est pro χ ex ionismo. indidem est ἄλκω, et ἡ ἀλκὴ, per τραυλισμὸν, mutato ρ in λ: quæ vide paul-

lo post. οὔτις αὐτῷ ἤρκεσε ὄλεθρον, nemo ab eo arcuit mortem, Z, 16. οὐδὲ ἤρκεσε θώρηξ, sc. τὸ βέλος, thorax non arcuit jaculum, N, 371, 397. sic deest accusativus, O, 529, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, quod plene dicitur 534, ὅς τότε ἤρκεσε ὄλεθρον ἀπὸ χροὸς, qui tunc arcuit mortem a corpore filii ejus. et N, 440, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον, qui thorax ei antea a corpore arcere solebat mortem. σάκος, ὅ οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, Υ, 289. οὔτι τάγε αὐτῷ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, nequaquam ista prohibuerunt ab eo tristem interitum, δ, 292. elliptice accusativus deest, et Φ, 131, οὐδὲ ὑμῖν ποταμὸς ἀρκέσει, ᾧ ἱερεύετε ταύρους, neque a vobis fluvius (Deus fluvii illius) arcebit, sc. malum, cui sacrificabatis tauros. et π, 261, φράσαι, εἰ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διῒ πατρὶ ἀρκέσει, cogita, an a nobis Minerva una cum Jove arcebit mortem a procis intentatam; coll. 263, boni isti duo sunt defensores malorum. ab hac elliptica ratione dicendi orta est notio recentiorum, ut ἀρκεῖν sit, sufficere, satis esse: quæ notio tamen Homerica, verbi hujus, non est, sed ex usu Homerico adjectivi mox sequentis originem traxit. ἄρκεσε, dorice pro ἤρκεσε, sufficere solet, Ol. 9, 4. dicitur idem verbum et ἄρκω.

ἄρκιλος, vide sub ἄρκος.

ἄρκιος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) satis opitulans adversus malum aliquod, sufficiens ad arcendum aliquid: et in genere, sufficiens, quo quis plene contentus esse potest, arcens omne desiderium, *genugsam, reichlich, (sufficient, abundant.)* μισθὸς ἄρκιος, merces larga quæ omnem impensam operam possit compensare, K, 304. σ, 357. νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν, O, 502, nunc sufficit, nunc sufficiat, aut perire aut servari, et depellere (i. e. dummodo depellamus) mala a navibus. vides ergo ansam ab Homero præbitam ad determinationem verbi recentiorem.

ἄρκος et **ἄρκτος**, ου. ὁ et ἡ. (Χάω) ursus, ursa. *ein bär, (a bear.)* dictus ab ἀρκεῖν, quia defensioni catulorum suorum est in primis intentus; de qua re etiam in sacris litteris similitudines sunt depromtæ, e. c. 2 Samuelis xvii, 8. τ vero est littera interserta. ἄρκτοι τε, λ, 610, quibus venandis operam dat Hercules. de signo vero cœlesti est Σ, 487, ἄρκτον τ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, et ursam, quam cognomento etiam plaustrum vocant. sic et ε, 273. fœmininum in hoc astro nominando obtinet, quia ἡ Καλλιστὼ, Λυκάονος θυγάτηρ, mutata in hanc ursam et in cœlum recepta fuit ex fabula. dicitur idem astrum et ἄμαξα, quia septem constat stellis lucidioribus, quarum quatuor quadranguli et velut rotarum speciem præbent, tres vero velut ῥυμοῦ, *der deichsel, (the waggon or wain.)* sunt autem duæ ejusmodi ἄμαξαι. major dicebatur ἑλίκη, quam Græci navigantes antiquitus spectabant, (qui inde et ἑλίκωπες dicti videri possunt) antequam a Phœnicibus discerent, minorem potius, quæ κυνόσουρα, *(der hundesschwanz, [the dog's tail,]* canis cauda) vocatur, observare, et quam ὁ Θαλῆς, ὁ Μιλήσιος, primus monstravit. hæ ursæ dicuntur solæ non occidere, sc. ex iis astris, quæ ibi sunt nominata, nam alias plures sunt stellæ semper apparentes. imo per hanc ἄρκτον poëta totum circulum arcticum, continentem stellas semper apparentes, intelligit. ab ὁ ἄρκος dicuntur οἱ ἄρκιλοι, catuli ursorum; et ὁ Ἀρκὰς, άδος, nomen gentis et viri; et ὁ ἀπαρκίας ἄνεμος, aquilo, cujus πνοὴ dicitur ἄρκιος, ab ursa flans; et αἱ ἄρκυες, attice ἄρκυες, i. e. λίνα περιτιθέμενα θηρίοις, a specie ursorum ad omnes feras translata appellatione, *jägernetze, (a hunting net;)* unde ἀρκυωρέω est. retia servo, ad retia sedeo, et ὁ ἀρκυωρὸς, ὁ τούτων φύλαξ. insertum π est Atticum, sicut in πτόλεμος et πτόλις, etc.

ἄρκυς, ἡ, vide sub στατός.

ἀρκύστατα, τὰ, vide ibidem.

ἅρμα, ατος. τό. (Ῥέω) currus ab equis trahendus, non vero a mulis aut bubus. est ab ἄρω, apto, jungo; cum spiritu aspero Attico. maxime currus, in bello et prœliis adhibiti a ducibus et nobilibus, loco equitatus, ἅρματα dicuntur. Proprie autem ἅρματα sunt lora, quibus equi ad currum sunt juncti, *das sielenwerk zum anspannen, (the harness.)* εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν, bene quisque currum suum undique explorans, an nihil vitii habeat, B, 384. et 775, ἵπποι δὲ, παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος sc. ἵππος, equi, singuli apud et juxta currus suos. et 777, ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, currus bene contecti, extra usum videlicet, ne conspurcarentur stantes. ποικίλα χαλκῷ, Δ, 226. K, 322. ποικίλα, E, 239. N, 537. nam, sicut armorum, sic et curruum suorum, splendorem et nitorem amabant heroës. et Rhesi quidem, Thraciæ regis, currus luxuriose ornatus, K, 438, ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται, currus ei auro et argento scite est elaboratus. currus Junonis describitur E, 722—731, ubi nihil ligni aut corii inest, divinus enim: qui currus physice sunt nubes et nebulæ. ἵπποισιν καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα, E, 199, ubi alii, minus bene ut videtur, legunt ἐμμεμαῶτα, acriter et studiose agentem. et 237, αὐτὸς ἔλαυνε τεὰ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. ἑσταότα ἐν ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι, i. e. in curru equis juncto, Δ, 366. Λ, 198, et κολλητὰ sunt εὖ κεκολλημένα, et in genere εὖ συμπεπηγμένα. ejusmodi heroicus currus, habebat duos vectores: τὸν ἡνίοχον, equos regentem; καὶ τὸν πολεμοῦντα, pugnantem: stantem utrumque, et quidem juxta se ambo. si pugnans interfectus esset, etiam ἡνίοχος solus sæpe pugnabat, P, 458—542. ἕτερα ἅρματα, ad alienum currum, Δ, 306, 307, coll. E, 837—841, ubi Minerva ἡνιοχεῖ contra præceptum Nestoris: Dea enim. καμπύλον ἅρμα, curvus currus, E, 231, nam rotundus erat a parte posteriori et anteriori. εὔτροχον, bonis rotis præditum, M, 58. Θ, 438. ποικίλον, Ξ, 431. θοὸν, Λ, 533. P, 458. ἀγκύλον, Z, 39. βοηθόον, P, 481, celer in prœlio. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, Σ, 244. sic, ἐπεὶ ζεύξειεν, Ω, 41. et simpliciter, sine verbo, Θ, 402, 416, ἵππους ὑφ' ἅρμασιν, *die pferde vor dem wagen, (horses before the chariot.)* et 403, ἅρματα κατάξω, currum confringam; nam sæpissime est pluralis pro singulari. et 435, ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια, currum applicuerunt ad parietem, ut staret ibi, sic tamen ut præterire eum liceret, ideo parieti alteri admovebatur propius. sic et δ, 42. ἅρμασι δαιδαλέοισιν, P, 448, 449, ἐποχήσεται, vehetur. τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵνα ἅρματος ἄντυγες ἦεν, Φ, 38. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασι, attice, pro σὺν ἅρμασι, Ψ, 8. et de certamine curuli, omnium primo et nobilissimo, sermo est 262—652. sæpe ἵπποι soli ponuntur, et subintelligitur ἅρμα, e. c. Ξ, 307. ἵππους ζεύξατε ὑφ' ἅρματα ἄγοντες, γ, 476, coll. 478, 492. ο, 47, 145, 190. ρ, 117. ἅρμα θοὸν, Ol. 8, 65. Νεστόρειον, Py. 6, 32. Πιερίδων τόδε τετράορον, Py. 10, 102, i. e. poësin. Χρομίου, Ne. 1, 8. νικᾷν, currum vicisse, Ist. 4, 43. μουσαῖον, Ist. 8, 134, i. e. impetus poëticus meus. ἅρματι, curru, in inscriptionibus hymnorum, Py. 1. 2. 4. 5. 6. 17. Ne. 1. 9. Ist. 1. ἅρματι σὺν θοῷ, Ol. 1, 176, i. e. σὺν τῷ ταχεῖ τεθρίππῳ, sicut nunc σὺν κέλητι. τεθρίππῳ, Ist. 1, 18, in casu sexto. εἰς ἅρματα πεισιχάλινα, Py. 2, 21, ad currum fræno parentem: nam equi cum curru reguntur uno fræno. ἁρμάτων ἐπὶ ταχυτάτων πόρευσόν με, Ol. 1, 124. ἀπὸ καταβὰς, Ne. 6, 87. ζυγοῖς, Ne. 7, 137. εὐεργέτην, fautorem curruum, Ist. 1, 78. ἅρμασιν, in casu sexto, *zu wagen, (in a chariot,)* Ol. 10, 73. ἐν δρόμῳ, ἅρμασιν, Py. 1, 64, ubi pluralis pro singulari; simulque, ne intelligatur cursus pedester. ἅρμασι καλλίνικοι, Py. 11, 70. γλαφυροῖς, Ne. 9, 28. ἵπποι ἐν ἅρμασιν, Ist. 5, 5, coll. 3, 25. Vide ἀπήνη ad initium.

ἁρματηλάτης, ου. ὁ. (Ἐλάω) qui curru vehitur, curruum agitator. a τὸ ἅρμα, ατος, currus. Py. 5, 154.

ἁρματομαχεῖν, ludicro certamine, vide sub BA'Ω, prope initium.

ἁρματοπηγὸς, οῦ. ὁ. (Πῆγω) qui currum construit et compingit. *ein wagner, (a cartwright.)* ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, Δ, 485.

ἁρματροχιὰ, ᾶς. ἡ. (Τρέω) orbita, *das wagen-gleis, (the track of a chariot,)* ἴχνος τροχῶν ἅρματος: nam sic compositum est nomen, ab τὸ ἅρμα et ὁ τροχός. οὐ πολλὴ γίνετο ἁρματροχιὴ κατόπισθεν, Ψ, 505, i. e. ἐλαφρῶς οὕτως ἔτρεχον, ὡς μὴ πολλὴν γίγνεσθαι τῶν τροχῶν ἐγχάραξιν, καὶ ταῦτα ἐν λεπτῇ κονίᾳ, in qua alias alte insident rotæ curruum, eæque ferro munitæ extra.

ἄρμενος, **ἄρμενον**, vide sub ἄρω prope finem, et ἱστίον, ad initium.

ἁρμόδιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) aptus, conveniens. ἁρμόδιον δεῖπνον κεκόσμηται, cœna conveniens loco et personæ instructa est, Ne. 1, 31.

ἁρμόζω, f. όσω. (Ῥέω) apte adjungo. et intransitive, apte congruo. est enim ab ἄρω, per paragogen. ἥρμοσεν ἀλλήλοις, ε, 247, sc. τὰ ξύλα, conjunxit arcte et firmiter ligna, ut fieret navigium. et 162, ἁρμόζεο σχεδίην, compinge navigium, construe: ut ergo et sit λέξις ναυπηγική. hinc est nomen proprium ὁ Ἁρμονίδης, τοῦ Φερέκλου πατὴρ, τοῦ τὰς ἀρχεκάκους νῆας τῷ Πάριδι τεκτήναντος. θώρηξ ἥρμοσεν αὐτῷ, Γ, 333, thorax conveniebat corpori ejus, *der harnisch war ihm gerecht, (the armour fitted him.)* sic et P, 210, Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχεα ἐπὶ χροΐ, arma conveniebant corpori ejus, *die waffen passeten ihm am leibe, sie waren weder zu klein oder zu gross, (the armour fitted his body, was neither too large nor too small;)* coll. 202, 205, ut ergo galea et thorax, a Vulcano facta arma, intelligantur. et hoc proprium erat armorum Vulcaniorum, ut apta essent omnibus quicunque induerent. ἐν Ἀθήναις ἅρμοζον (pro ἥρμοζον) στρατὸν, Ne. 8, 20, Athenis regebant et apte gubernabant populum. respicitur tamen ibi Theseus, qui primus sparsos per agrum Atticos collegit in unam civitatem, et divisit cives in εὐπατρίδας (nobiles) γεωμόρους (rusticanos) καὶ δημιουργοὺς (opifices) inter quos οἱ εὐπατρίδαι dignitate, γεωμόροι utilitate, δημιουργοὶ numero, præstabant: omnes tamen in æquum jus recepti. et ea erat ἡ ἅρμοσις στρατοῦ Athenis, apta conjunctio et coagmentatio; de qua in plurali loquitur, quasi ab uno homine perfici ea non potuerit: ut sit ergo pluralis majestaticus. ἁρμόζων κόρῃ ἄνδρα, jungens virgini virum, Py. 9, 207. ἁρμόζων χαίτην στεφάνοις, Ist. 7, 54, per hypallagen, pro, στεφάνους χαίτῃ, adaptans coronas comæ. alii ibi legunt ἁρμόσας. ξείνια ἁρμόζοντα, dona apta et convenientia, Py. 4, 229, intransitive. ἁρμόζουσα γάμον θεῷ, Py. 9, 21, concilians et jungens nuptias ei. οἷα ἔπεα σοφοὶ ἅρμοσαν pro ἥρμοσαν, Py. 3, 202, qualia carmina sapientes componunt. ἁρμόσαις (dorice pro ἁρμόσας) αὐτοῖς βίοτον, Ne. 7, 145, accommodans ei vitam et vitæ rationem. ab hoc verbo est et ἡ ἀρβύλη, ης, sandalium, calceamenti muliebris species, Eurip. Orest. 140. et Hercul. Fur. 1304. deinde et vel virilis, vel pars currus in anteriori parte, ubi stat auriga, Hipp. 1189, αὐταῖς ἀρβύλαις ἁρμόσας πόδα, ubi simul est etymologice positum nomen, quasi ἁρμύλη, ab ἁρμόζω. dicitur et ἡ ἀρβυλὶς, ίδος, calceus rusticus, apud Theocr. Id. 7, 26.

ἁρμονία, ας. ἡ. (Ῥέω) conjunctio, cohæsio, commissura: in specie, pactum, fœdus, συνθήκη συνημοσύνη (a συνίημι, committo) θεοί εἰσι ἐπίσκοποι καὶ μάρτυρες ἁρμονιάων, pro ἁρμονιῶν, X, 255, dii sunt testes et inspectores pactorum, coll. 261. γόμφοις αὐτὴν καὶ ἁρμονίαισιν ἄραρε, clavis et commissuris firmavit navigium ut cohærerent partes ejus, ε, 248. et 361, ὄφρα μὲν δούρατα ἐν ἁρμονίαις ἀρήρῃ, quousque ligna et asseres firmiter cohærebunt inter se. et fortasse in nave densanda αἱ ἁρμονίαι sunt τὰ στύππεια, οἷς αἱ νῆες ἁρμόττονται, et h. l. loco eorum virgulta quædam, quæ loco stuppæ intrudebantur inter commissuras asserum, ne aqua rimulam aliquam reperiret. sic Herodotus: πακτοῦσι (a πακτόω) τὰς ἁρμονίας βύβλῳ, i. e. κατασφαλίζονται, *sie stopfen die fugen mit schilfwerk, so wie sonst mit hanfwerg, (they fill up the seams with rushes as they formerly did with tow.)* ἁρμονίαν κατὰ τίνα, Py. 8, 97, juxta quem modum? qua convenientia? *mit was für geschicklichkeit, wie schicklich, (with what skill, with what propriety.)* ἁρμονίᾳ σὺν λυδίᾳ, Ne. 4, 73, ubi notat concentum musicum.

ἅρμοσις, ἡ, vide sub ἁρμόζω, ad medium.

ἀρνακὶς, ἡ, **ἀρνεῖον**, τὸ, vide sequens, ad finem.

ἀρνειὸς, οῦ. ὁ. (Ἀρὰ) est nomen προβάτου ἄῤῥενος τελείου: sicut τράγος est ἄῤῥενος αἰγός. *ein völlig erwachsener junger schafbock, (a young full-grown ram.)* aries juvenis adultus. nam si hanc ἡλικίαν excessit, dicitur ὁ λειπογνώμων. fit a syncopato genitivo ἀρνὸς, interserto ει. talis solebat sacrificari solus. ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται, B, 550. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ, Γ, 197. ταύρων καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης, magni sacrificii taurorum et arietum, α, 25. ἀρνειούς τε τράγους τε, ι, 239. et 432, ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχα ἄριστος ἁπάντων. et 444, ὕστατος ἀρνειός. et 463, πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην. et 550, ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ. ex quo, quod servavit Ulyssem, asportans eum a Cyclope, intelligitur, quod ἀρνειὸς sit τέλειος, καὶ ἤδη κριὸς, non vero agnus. ὄϊν ἀρνειὸν ῥέξειν, κ, 527. et 572, ἀρνειὸν κατέδησεν ὄϊν. ubi ἀρνειὸς est species, ὄϊς genus, ut nos dicimus, *einen schafbock, (a ram.)* et hic Tiresiæ soli mactabatur. ῥέξας Ποσειδάωνι ἀρνειὸν, ταῦρον τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, λ, 130. ψ, 278. et is mactatur Neptuno, ut nonnunquam placido et miti. sed ἀρνεῖος est nomen mensis. ἄρνειος, α, ον, est adjectivum, agninus. τὸ ἀρνεῖον est macellum carnium agninarum. ἀρνακὶς, ἴδος, ἡ est pellis agnina vel arietina, una cum lanâ, ex qua calceamentorum species fiebat: quasi ἀρνὸς νάκος.

ἀρνεῖος, nomen mensis, vide præcedens.

ἄρνειος, α, ον, adj. vide ibidem.

ἀρνέομαι, f. νήσομαι. (Ναὶ) recuso, nego: *ich versage, sage nein, (I refuse, deny.)* est compositum verbum a νὴ, particula negandi, cum α recusante vel indignante, interserto ρ, syllabæ roborandæ et recusationis augendæ causa. οὐκ ἔστι οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, non licet neque decet, tuum petitum negare tibi, Ξ, 212. Θ, 358. ὁ δὲ ἠρνεῖτο, ille recusabat, T, 304. sic et Ψ, 42, αὐτὰρ ὅγε ἠρνεῖτο στερεῶς. ἡ δὲ οὐδὲ ἠρνεῖτο στυγερὸν γάμον, οὔτε ἐτελεύτα, sed illa neque recusabat odiosas sibi nuptias neque faciebat, ω, 125, de Penelope. sic de eadem, ἡ δὲ οὔτε ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται, α, 249. π, 126. μηδέ τις ἀρνείσθω, Θ, 43. ᾧ κε ἐθέλω δοῦναί τε καὶ ἀρνήσασθαι, cuicunque volo id vel dare vel negare, φ, 345. ἀρνήσαιο, recusaveris, negaveris mihi, Ξ, 191, *würdest du es mir wohl abschlagen? (wouldst thou refuse it me?)* ἀπαρνέομαι et ἐξαρνέομαι, pernego, valde infitior. ὁ ἡ ἔξαρνος, pernegans; quod cum verbo εἰμὶ solet construi, sequente infinitivo, Aristoph. Plut. 241. Nub. 1232.

ἀρνευτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἀρὴ) est ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν ἢ βαθὺ ὕδωρ δυόμενος, καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. idem dicitur et ὁ κυβιστητὴρ, ὁ ἐπὶ κύβην, i. e. κεφαλὴν, ὑπὸ τῷ ὕδατι γινόμενος, ἢ ὁ κατὰ κύβην ἄνωθεν κάτω βαλλόμενος ἑαυτόν. species urinatoris, qui in caput dejicit se in mare; vel et, qui in caput se dejicit in terram, *der sich über kopf auf der erde umwälzet. eine art von täuchern, (who throws himself headlong on the ground, a sort of diver.)* ὁ δελφὶς proprie dicitur esse ὁ ἀρνευτὴρ, ὁ γὰρ ἄῤῥην δελφὶς ἐπὶ κεφαλὴν ἵεται, γαλήνης οὔσης: *der delphin spielet so auf der fläche des stillen meeres, dass er über kopf unter das wasser schiesset, (the dolphin plays in such a manner on the surface of the tranquil sea, as to dart headlong beneath the water.)* ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, Π, 742, *denn er schoss über kopf vom wagen herab auf die erde, (for he fell headlong from the chariot to the ground.)* sic et μ, 413. M, 385.

ἀρνίον χρυσόμαλλον, vide sub Ἀτρεὺς in R.

ἀρνὸς, ὁ. vide sub Ἀρὴν, paullo ab initio.

ἄρνυμαι, (Ῥέω) perficere cupio, paro, comparo, comparare cupio, redimere cupio, ἀντικαταλλάσσομαι, pro alio aliud acquirere studeo. est ab ἄρω, apto, certum et firmum facio: unde fit ἀρύω, ἀρνύω, ἄρνυμι, ἄρνυμαι. confer. ἄχνυμαι. aliis placet, deducere verbum hoc ab ὁ ἡ ἄρς (ut fingitur hic nominativus) genit. ἀρνὸς, agnus, ovis, quasi ἀπὸ μέρους τῶν πάλαι ποτὲ μεσιτευόντων ζώων τοῖς συναλλάγμασιν, i. e. ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἑνὸς εἴδους τῶν τετραπόδων: ut ἄρνυσθαι proprie sit, ἄρνα διδόναι καὶ ἀντιλαμβάνειν ἕτερόν τι χρήσιμον, ὡς ἐν καταλλαγῇ, sicut fit in permutando, et fiebat ante inventam pecuniam. res ipsa vera est: sed verbum inde deducere, non placet; sicut nec πωλεῖν a πῶλος, aut ὀνεῖσθαι ab ὄνος. est enim ἄρνυμαι, adjungere et acquirere studeo. ἀρνύμενοί σοι τιμὴν, A, 159, tibi ultionem honorificam comparare cupientes. sic et E, 553, 552. ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ, Z, 446, pugno, contendens vindicare patris mei famam et meam ipsius. οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, X, 160, non acquirere sibi conabantur ambo victimam aliquam aut bubulum corium, i. e. non exiguum quid; et est pro ἠρνύσθην, dualis imperfecti. cæterum comparatur hic cursus Hectoris et Achillis cum cursu certatorio, cui propositum erat præmium aliquod: et inter præmia erant etiam talia. certatores adhibebant vires et dexteritatem suam: pro qua acquirebant sibi præmium. ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν (i. e. ἑαυτῷ ψυχὴν) καὶ νόστον ἑταίρων, (i. e. ἑταίροις νόστον) α, 5, et ἄλγεα illa, 4, erant id quod dabat quasi, ut pro iis acquireret ζωὴν καὶ νόστον. vir bonus et sibi et suis prodesse studet, quantum potest. hinc est et τὸ, μισθαρνεῖν, i. e. μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem pro labore capere velle, merere. est ergo ἄρνυμαι, περιποιέομαι, λαμβάνειν θέλω.

ἀροίμην, ἄροιο, ἄροιτο, vide sub αἴρω, paullo sub initio.

ἄρος, ὁ. vide sub ἄρω, ad finem.

ἄροσις, εως. ἡ. (Ἔρα) aratio, *land wo geackert werden kann, (arable land,)* ut notet subjectum arationis. notat et ipsum arandi actum. ψιλὴν ἄροσιν, nudum arboribus solum quod ad arandum erat aptum, I, 576. sic et ι, 134, ἐν δ' ἄροσις λείη, plana terra ad arandum apta, *ein ebenes ackerland, (level ground adapted to the plough.)* ergo in poëta subjectum arationis vocatur ἄροσις. ejus, et simul actionis, descriptio est Σ, 541—549.

ἀροτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἔρα) arator. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ, sc. ἀρούρᾳ, Σ, 542, quorum opus ibi describitur. οὐ ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ εἶσι ἐς πόλιν, Ψ, 835. metaphorice Euripides patrem vocat ἀρότῆρα τέκνων. Troad. 135, ubi Priamus vocatur ἀροτὴρ πεντήκοντα τέκνων. et frequens est apud poëtas ista metaphora de arvo. vide et Theognidem, versu 581, 582, ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον, ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

ἀρότης, ου. ὁ. (Ἔρα) idem. Πιερίδων ἀρόταις δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, Ne. 6, 56, Musarum aratoribus possunt hi viri præbere multam hymnorum materiem. ut ergo tropice ὁ ἀρότης sit, quivis cultor boni quasi soli. μηλοβότῃ τε, ἀρότῃ τε, Ist. 1, 67, et pastori et aratori: ubi proprie posita vox.

ἄροτος, ου. ὁ. (Ἔρα) est actus et opus arandi. *das ackern, (ploughing.)* οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται, οὔτ' ἀρότοισιν, ι, 122, neque gregibus pascendis obtinetur insula, nec arationibus. alibi notat et tempus arandi, *die pflügezeit, (the ploughing season.)*

ἀροτὸς, η, ον, aratus, vide sub ἀνήροτος.

ἄροτρον, ου. τό. (Ἔρα) aratrum, *der pflug, (the plough.)* πηκτὸν ἄροτρον ἑλκέμεν νειοῖο βαθείης, boves præstantes trahere aratrum firmiter compactum in novali alto, K, 353. ἐν νειῷ βόε πηκτὸν ἄροτρον τιταίνετον, N, 703, in novali duo boves aratrum trahunt. sic et ν, 32. et vocatur πηκτὸν, i. e. εὐπαγὲς, στερεὸν, firmiter compactum et compositum. sic πηκταὶ κλίμακες, i. e. αἱ εὐπαγεῖς. nam τὸ αὐτόγυον ἄροτρον Hesiodi ignorat Homerus. εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, σ, 373, cederetque subtus gleba aratro. ἄροτρον ἀδαμάντινον ὅτε σκίμψατο, Py. 4, 398, cum firmasset firmissimum illud aratrum: et sermo est de Jasone apud Colchos. et 416, σπασάμενος ἄροτρον, trahens, ope sc. taurorum.

ἀρότης, servus Syracusanus, vide sub Ἕλος, in R.

ἄρουρα, ας. ἡ. (Ἔρα) proprie est, terra quæ aratur aut arari solet, quam et ἄροσιν vocat poëta, ἡ πεφυκυῖα ἀροῦσθαι γῆ, *ackerland, (arable land.)* deinde et, terra in genere, *erde, (land.)* denique et, μέτρον ποσὸν γῆς, certa mensura agri, jugerum, *eine hufe, (an acre.)* ponitur et ut numen, Tellus, B, 548, ὃν (Ἐρεχθῆα, regem Athenarum) τέκε ζείδωρος Ἄρουρα, quem peperit alma Tellus. ἐνέπεσε ὠκεανῷ φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, trahens post se, ut consequens, noctem nigram super almam terram, Θ, 486. τέμενος, καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, Z, 195, portionem agri, bonam ad plantandas arbores, et ad arandum. sic et M, 313, 314. Υ, 185. οἶνον, καρπὸν ἀρούρης, Γ, 246, κατ' ἐξοχήν τινα. σοῦ δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, tua ossa putrefaciet terra, Δ, 174. ὅτε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, quando nix conspergit agros, K, 7. ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, M, 422, i. e. ἐν ὅρῳ qui est inter duos agros, *auf dem reine, dem scheide, (the barrier, boundary.)* ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, Γ, 115, non multa erat inter utrumque exercitum terra; ubi notatur τὸ μεταίχμιον, spatium inter duas acies concursuras. εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν, Z, 142, in opp. ad deum aliquem: i. e. σῖτον ἔδουσι. quo simul honestatur ἄνθρωπος γεωργικὸς præ feris hominibus. Ἄργος Ἀχαϊκὸν, οὖθαρ ἀρούρης, uber aliquod terræ, I, 141, 283, nam circa erat solum fertile. τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης, secatque usque ad finem illius agri certam mensuram habentis, N, 707. sic et Σ, 544, ὁπότε ἵκοιντο τέλσον ἀρούρης. et 541, πίειραν ἄρουραν, *einen fetten acker, (rich land.)* σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν, Φ, 232, ubi proprie

intelligitur ager Troicus, valde fertilis; simul tamen, a parte ista, totum hemisphærium terræ: nam de occasu solis est sermo. et 405, λίθον θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης, lapidem posuerant esse terminum agri, *einen gränzstein, (a boundary-stone.)* ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, inutile pondus terræ, Σ, 104, sic Achilles vocat ipse se, tempore iræ, cum nihil agens sederet in castris suis. sic alius vocatur υ, 379, αὔτως ἄχθος ἀρούρης, frustra sic pondus terræ. ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, in agro hominis divitis, Λ, 68. et 557, ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν, in arvum consitum ingressus, coll. 559. ἄλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι, Ξ, 122, ubi et oppositionem ejus vides ad φυταλιήν. ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, super segetem stantem, Υ, 226, *über ein kornfeld, (over a field of corn.)* et conf. ζείδωρος. ἄλλοτε ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, valde vegeti et nitentes sunt, vescentes munere terræ, Φ, 465. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας, Χ, 489, alii ei motis terminis adiment agros. ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, quando segetes stant, Ψ, 599. ποῦ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα, quæ est patria ejus, α, 407. sic υ, 193. εἰς Ἐφύρην, πίειραν ἄρουραν, β, 328. θνητοῖσι βροτοῖσι ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, γ, 3. sic et μ, 386. πλεῖστα φέρει ζείδωρος ἄρουρα φάρμακα, δ, 229. κύσε δὲ ζείδωρον, osculatusque est almam terram, ε, 463. sic et ν, 354. ἐδάσατο ἀρούρας, divisit agros inter cives, ζ, 10. τοῦ μέν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν ἄσβεστον κλέος εἴη, η, 332. καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα οἶνον, ι, 357. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, κ, 29, *ward von uns schiffenden entdecket von ferne, (was discovered by us on board at a distance.)* οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος, λ, 308. ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, sol oriebatur, τ, 433. ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον, τ, 593, cuique ex mortalibus dii sortem suam constituerunt: nam τὰ θεῖα ἔξω μοίρας κεῖται, nullo fato aut fortuna sunt obnoxia. ὡς (i. e. πρὸς) Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν, ψ, 311. ἁρπάξαις (ἐκ) ἀρούρης ξένιον, arripiens de terra hospitale munus, Py. 4, 60. ἄρουραν πατρίαν, Ol. 2, 27. Ἀφροδίτης ἄρουραν ἢ χαρίτων, Py. 6, 2, i. e. poësin, et carmina ἐγκωμιαστικὰ, venustatis et gratiarum plena, quæ cum agro amœnissimo comparat Veneri et gratiis dignissimo. ἄρουραν φίλην ξένων, Ne. 5, 16. πατρῴαν, Ist. 1, 51. μέλαιναι καρπὸν οὐκ ἔδωκαν ἄρουραι ἐν σχερῷ, Ne. 11, 50, nigra arva non dare solent fructum in continua serie, sed interquiescunt sæpe. ἀρούραις οἰκείαις, i. e. ἰδίαις, Ol. 12, 28, *so gut als zu hause, (as good as at home.)* ἐν ἀλλοδαπαῖς, Py. 4, 453. ἐν ἀφνεαῖς, Py. 11, 23, in Phocide, cujus pars sunt Delphi, et ubi regnavit olim Στρόφιος, pater Pyladæ. καρποφόροις τὸ συγγενὲς, Ne. 6, 16, quæ nonnunquam cessant, nec semper segetibus induuntur, ut in sequentibus dicit.

'Αρόω, f. ἀρόσω. (Ἔρα) aro, *ich ackere, (I plough.)* est ab ἡ ἔρα, et notat exercere et subigere terram. idem verbum dicitur et ἀράω. hinc locus, ι, 108, οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόουσιν, neque plantant manibus plantam, neque arant; scribitur a quibusdam ἀρόωσι. prius est ab ἀρόω, posterius ab ἀράω, per notam illam distractionem circumflexi. nimirum ab ἀρόω est ἀρόουσι, sine contractione; ab ἀράω est ἀράουσι, contr. ἀρῶσι, distracte denuo per insertum ο, ἀρόωσι. ἀρηρομένη δὲ ἐῴκει, Σ, 548, aratæque terræ similis erat illa effigies, in qua aratio erat depicta. est pro ἠρομένη, part. præt. pass. cum reduplicatione Attica. Μούσαις ἔδωκε τόν ἀρόσαι, Musis tradidit hunc arandum, Ne. 10, 49, i. e. carmine excolendum et ornandum. nam crebro Pindarus poësin arationi comparat.

ἁρπάζω, f. άσω et άξω. (Ῥάω) arripio celeriter, rapio cum impetu. *ich reisse weg, rapse, (I snatch, seize eagerly.)* proprie ponitur de καρχάροις, quales sunt leones, lupi, canes, et ejusmodi feræ, quæ dentibus corripiunt prædam. est quasi ῥαπάζω, per paragogen a ῥάω. τὼ μὲν ἁρπάζοντε βόας καὶ μῆλα, de leonibus duobus, Ε, 556. ᾧ (λέοντι) σκύμνους ἁρπάσῃ ἀνὴρ ἐλαφηβόλος, cui surripuerit venator catulos, Σ, 319, inventos jam absente matre: ut notetur hoc verbo ἡ σπουδαία κλοπὴ, ne leo superveniat. cæterum est b. l. compositum ὑφαρπάζω per tmesin. alii legunt ibi ὑφαρπάσει, in futuro. ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα ἥρπασε, Ν, 528, ab eo cæso inter pugnandum celeriter rapuerat galeam, ὀξυλαβείᾳ χρησάμενος. βοῦν ἁρπάσῃ, leo, Ρ, 62. ἠὼς ἥρπασεν αὐτὸν, Aurora rapuit eum, i. e. juvenis mortuus est, ο, 250. ἥρπαξε, rapit, leo ovem, Μ, 305. et 445, Ἕκτωρ ἁρπάξας λᾶαν, celeriter arripiens saxum aliquod jacens ibi. sic, δόρυ, rapiens hastam sibi, Π, 814, celeriter retrahens, quia periculum erat in mora. σὲ, inquit Paris ad Helenam, cum te celeriter abduxi raptam, Γ, 444. λέοντε ἁρπάξαντε αἶγα, qui abripuerunt capram, Ν, 199. αἰετὸς, ἁρπάξων ἄρνα, aquila, raptura agnum, Χ, 310. κῦμα ἁρπάξαν, fluctus abripiens me, ε, 416. ἁρπάξασα θύελλα, vi abripiens eos tempestas in mari, κ, 48. αἰετὸς ἥρπαξε χῆνα, anserem, ο, 174. ταύτην Λατοΐδης (Apollo) ἅρπασε, dorice pro ἥρπασε, Py. 9, 9, rapuit eam, *hat sie entführet, (has carried her off.)* παῖδα ἐκ νεκροῦ ἅρπασε, Py. 3, 77, infantem ex utero matris mortuæ celeriter extraxit. ἁρπάσαι σὲ, rapuisse te, sc. φθέγξομαι, eloquar, Ol. 1, 64. ἁρπάξαντες ἄγαλμα, corripientes statuam, Ne. 10, 125. ut ergo celeritatem, et cupiditatem, magnam indicet hoc verbum.

ἁρπακτὴρ, ῆρος. ὁ. (Ῥάω) raptor, ἅρπαξ. *der etwas schnell wegreisset, (one who snatches a thing greedily.)* ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, ubi sic vocat Priamus quosdam filios suos, fruges consumere natos; quasi essent lupi. tales sunt omnes mali principes.

ἁρπαλέος, έα, έον. (Ῥάω) quod studiose festinatur et quasi rapitur. κερδέων ἁρπαλέων, lucrorum studiose quæsitorum et arreptorum. θ, 164, τῶν πάνυ περισπουδάστων. ἁρπαλέαν δόσιν, Py. 8, 93, avide apprehensum donum, munus quod cupide arripitur. φροντίδα, Py. 10, 96, curam avide arreptam.

ἁρπαλέως, (Ῥάω) adv. raptim, avide: *eilig, gierig, (hastily, greedily.)* ἁρπαλέως ἦσθε, avide edebat, utpote famelicus valde, ζ, 250. sed ξ, 110, non ut famelicus, sed ut iratus et in adfectu animi vindictam meditantis.

ἅρπυιαι, ῶν. αἱ. (Ῥάω) in sensu physico sunt venti rapidi subito exorientes et abripientes secum. in sensu mythico sunt rapacia numina alata. νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, nunc vero eum sine fama abripuerunt Harpyiæ, ut prorsus nesciamus quid eo factum sit, ξ, 371, quod est proverbium, de iis qui nobis sunt erepti nec scimus quo delati sint. sic υ, 77. τὰς κούρας Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, conf. R. Vide etiam sub θύελλα, ad finem, et πέλεια, prope medium.

ἄῤῥην, ἄῤῥεν, ἀῤῥενίκον φάρμακον, vide sub ἄρσην, prope finem.

ἄῤῥηκτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) qui frangi vel rumpi non potest. valde durus. sic ἄῤῥηκτος χάλαζα, apud Theocr. Id. 22, 16, non liquescens facile grando. φωνὴ ἄῤῥηκτος, vox quæ non frangitur, *die nicht heisch wird, (that is not hoarse,)* Β, 490. πέδας ἀῤῥήκτους, compedes non frangendæ, Ν, 37. et 360, πολέμου πεῖραρ ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, i. e. pugna atrox et pertinax, utrimque par, ubi neutra pars inclinatur: metaphora sumta a fune, cujus extrema prehendunt viri, et ad se trahunt omni vi, nec tamen rumpitur funis. τεῖχος, ἄῤῥηκτον αὐτῶν τε καὶ νεῶν εἶλαρ, propugnaculum non perrumpendum, Ξ, 56, 68. δεσμὸν, Ο, 20. νεφέλην, nubem indissolubilem, quæ non dispellitur, Υ, 150, *die sich nicht zertheilet, (that is not dispersed,)* ἣν οὐκ ἂν διασχοῦσα αἴγλη αἰθρίαν ποιήσῃ, πυκνωτάτην. πόλις, in quam non potest irrumpi, Φ, 447. δεσμοὺς ἀῤῥήκτους ἀλύτους, θ, 275, i. e. πάνυ στεῤῥοὺς, quos nec vi rumpas nec alio modo solvas. τεῖχος χάλκεον ἄῤῥηκτον, κ, 4. τὸν ἄῤῥηκτον, invulnerabilem virum, Ist. 6, 68, de Ajace ἀτρώτῳ, ut recentiorum fabulæ narrant.

ἄῤῥητος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) non dictus. ἔπος, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, verbum, quod indictum melius esset, ξ, 466, *das besser ist wenn es ungeredet bleibet, (that were better left unsaid.)*

ἄῤῥιχος, ὁ, vide sub τάλαρος.

ἄρς, vide sub Ἀρὴν, paullo sub initio.

ἄρσας, vide sub ἄρω, prope initium.

ἄρσεν, ἀρσενικὸν φάρμακον, vide sub sequente, prope finem.

ἄρσην, ενος, ὁ. et τὸ ἄρσεν, ενος. (Δέω) masculus. est ab ἄρδω, f. ἄρσω, quia fœmineos locos rigat et fœcundat. βοῦν ἄρσενα, Η, 315. μήτε τὶς θήλεια θεὸς, μήτε τὶς ἄρσην, Θ, 7. πόκον ἄρσενος οἰὸς, arietis, Μ, 451. βόας ἄρσενας, Υ, 495. ἄρσενες ἵπποι, Ψ, 377, ad differentiam equarum ante dictarum; etiam ad differentiam castratorum. et tales mythice dicebantur immortales, quia posteros generabant. ἄρσενα μῆλα, ι, 238, et quidem ἀρνειοὺς καὶ τράγους, ut 239 ipse explicat. ἄρσενες ὄϊες, ι, 425. et 438, νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα. τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, ν, 81. ἄρσενες (σύες) ἐκτὸς ἴαυον, ξ, 16. βοῦν ἄρσενα, τ, 420. post Homerum obtinuit Attica scriptio, ἄῤῥην, ενος. nam σ post ρ attice ubique mutatur in ρ. et τὸ ἀρσενικὸν φάρμακον attice scribitur ἀῤῥενικόν: quod et dictum ἀρσενίκιον et ἀῤῥενίκιον.

ἀρταμέω, concido, vide sub τάμνω, prope finem; sub ἄρταμος, et ἄρτος, prope finem.

ἄρταμος, ου. ὁ. (Τέμω) concisor, divisor, in specie carnium coctarum. unde est ἀρταμέω et διαρταμέω, disseco. διαρταμήσει, Æschyl. Prom. 1022.

ἀρτάω, f. ήσω. (Ῥέω) appendo, adjungo. est ab ἄρω, apto, addo. et compositum ἀναρτάω. unde præt. pass. ἀνήρτημαι, et sine augm. ἀνάρτημαι στρατεύεσθαι ἐπ' αὐτοὺς, propositum mihi est expeditionem facere contra eos, Herodotus, VII, 9, 3, delibero tamen adhuc. Vide sub ἄρω, ad finem.

ἀρτεμὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) integer, incolumis, ὑγιὴς καὶ ἄρτιος, *ganz unbeschadiget, (sound,)* cui nihil deest. ἐχάρησαν, ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, Η, 308, gavisi sunt, ut viderunt vivum et illæsum accedentem ad se. σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοις, cum incolumibus caris mihi, ν, 43, i. e. patre meo et filio meo *frisch und gesund, (safe and sound.)* hinc et ἡ Ἄρτεμις nomen habet, vel ob illibatam virginitatem, vel quia ad integritatem valetudinis multum confert venatio; vel maxime ob lunam plenam, quæ est Diana.

ἀρτέω, f. ήσω. (Ῥέω) paro, apto, convenienter struo. et ἀρτίομαι, idem. est ab ἄρω, apto.

ἄρτι, (Τῶ) adverb. jam. est ex ἄρα, nunc, et τὶ, *etwa, (perhaps,)* conflatum. μήτε ἄρτι λίην τρέε, nequaquam nunc nimis pave, Φ, 288. ἢ ἄρτι, an nunc, υ, 166, et opponitur τῷ, πάρος, antea, 167. loco ψ, 174, ubi quidam legunt ἄρ' τὶ, videtur commode scribi posse ἄρτι, ut sensus sit: neque jam effero me nec sperno quæ tu dicis, *ich thue nicht gros und hart, ich halte auch das nicht für nichts was du sagest, (I am not puffed, nor do I disregard what*

thou sayest.) σοῦ ἄνθος ἥβης ἄρτι κυμαίνει, Py. 4, 281, tuus flos pubertatis nunc in vigore suo est et undat quasi.

ἀρτιεπής, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) apta ad fraudem et damnum alterius loquens, γλαφυρὸς καὶ εὐεπὴς καὶ ἀπηρτισμένος ἐν τῷ παραλογίζεσθαι, *der die leute mit geschickten und gleissenden worten verführet, (who misleads people with subtle and smooth speeches.)* ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, sed dexter verbis et dolosus es, X, 281. ergo in poëta est in sensu non nimis bono. in optimo sensu autem, quasi ὁ ἄρτια εἰπὼν καὶ βάζων, apta et integra loquens, est apud Pindarum, Ol. 6, 105, ἀρτιεπὴς ὄσσα, i. e. ἀληθὴς, ἀψευδὴς, veridica vox. et Ist. 5, 58, ἀρτιεπὴς γλῶσσα, rectiloqua lingua, quæ apta narrat.

ἄρτιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) consentaneus, conveniens, congruens, aptus, firmus, certus. et de numero, par, non impar numerus. it. numerus plenus. est ab ἄρω, apto, ejusque perf. pass. ἦρται, aptatum est. ἔτιεν αὐτὸν, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη, E, 326, i. e. ἐκεῖνα ἐφρόνει, ἃ καὶ τῷ Σθενέλῳ ἐν φρεσὶν ἥρμοστο, i. e. ἃ ἤθελε Σθένελος, *wuste mit ihm überein, war mit ihm eines sinnes, (coincided with him, was of the same opinion with him,)* id quod inter bonos ad amicitiam firmissimum est vinculum. sic et τ, 248. ἄρτια βάζειν, apta et certa loqui, Ξ, 92. Θ, 240, i. e. ἀπαρτιλογεῖν, qui est finis rhetoricæ. apud Herodotum ἡ ἀπαρτιλογίη est ἀπηρτισμένος ὁ λόγος. ὁ ἡ φρενήρης, εος, et ἀρτίφρων, ονος, dicitur, cujus mens congruit cum rebus vel et nobiscum. ἄρτια μηδόμενος, Ol. 6, 159, recta et δίκαια meditans. τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ, e. c. binario, quaternario, opponitur ὁ περισσὸς, e. c. ternarius quinarius. hinc est adverb. ἀπαρτὶ, plene, plenarie. Herodot. 5, 53, f. ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐννενήκοντα, *völlige neunzig tage, (fully ninety days,)* nihil plus nec minus. et Aristoph. Plut. 388, τοὺς χρηστοὺς μόνους ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω, bonos viros solos plene ditescere faciam.

ἀρτίπους, (et ob metrum ἀρτίπος) οδος. ὁ ἡ. (Πάω) integer pedibus, ὑγιὴς τοὺς πόδας. ab ὁ ἄρτιος, recte et plenarie constitutus. Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, Ate, robusta et firmis pedibus, I, 501, quia celeriter ac subito accedit ad lædendum homines: nam Ate est præjudicatus et subitus error in intellectu, ex affectibus aut defectu attentionis ortus. Ἄρης, καλὸς μὲν καὶ ἀρτίπος, Θ, 309, pulcer et rectis pedibus: in opposito ad claudum Vulcanum, minusque formosum.

ἀρτίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φρέω) aptus cogitando. ab ἄρτιος, ου. ὁ ἡ. plane idoneus, integer. *sehr geschickt und vollständig im denken, (apt and acute in thinking.)* οὔτι μάλα ἀρτίφρων, ω, 260, *nicht sehr witzig und vernünftig, (not remarkable for wit and understanding.)* Vide sub φρὴν, paullo sub medio, et ἄρτιος, paullo ante finem.

ἄρτος, ου. ὁ. (Ῥέω) panis, *brodt, (bread.)* est ab ἄρω, apto, integrum facio, denso: condensatur enim depsendo, et cohæret sibi dense. fieri solebat rotundus ob figuræ sanctitatem, κύκλος γὰρ ἀπήρτισται καὶ ἐστὶ τέλειος. calidi panis virtutes prædicant antiqui: sed sermo est de placentis quibusdam. ἄρτος Δωρικὸς est panis ex crassiori farina paratus, *grob hausbacken brodt, (coarse home-baked bread,)* Theocr. Id. 24, 135, s. ἄρτον δ' οὖλον ἑλὼν ἐκ κανέου, panem integrum sumens ex corbe, ρ, 343. ἄρτους ἐκ κανέου ἀείρας, panes ex canistro attollens, σ, 119. ἡ ἐγκρὶς, ίδος, erat species panis, etiam alia ἄρτος κριβανίτης pro κλιβανίτης, nam κλίβανος est attice κρίβανος. ὁ ἀρταμὸς, οῦ, coquus, ὁ μάγειρος. unde est ἀρταμέω, in cibum paro, Eurip. Alcest. 494. quam vocem tamen alii compositam volunt ab, εἰς ἄρτια τέμνειν. hinc idem Eurip. Elect. 816, ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς, victimam dissecat scienter. scribitur et ὁ ἄρταμος. Vide sub Ἀείρω, prope initium.

ἀρτύνω, f. νῶ. (Ῥέω) idem ac sequens, dorice interserto ν. paro, præparo, *richte an, (I prepare,)* arcto, denso; εὐτρεπίζω. πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν, frequentem et densum convenire fecit senatum, B, 55, coll. 53. K, 302, concilium: vel et, proponebat iis densum quasi suum consilium. sed prius præstare videtur. ἀρτύνθη δὲ μάχη, Λ, 216, coarctabatur pugna, *sie rücketen von neuem an einander, (they again attacked one another,)* coll. 215, nam ἀρτύνεσθαι dicit τὸ τοὺς στρατιώτας στῆναι, καὶ οὕτως ἄρτιον καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν: τὸ γὰρ φεύγειν οὐ μάχην ἀρτύει, ἀλλὰ φυγὴν ἔχει καὶ δίωξιν. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, M, 43, illique velut murum constipantes se arcte, δίκην πύργου συντάξαντες, ἀρηρότες κατὰ πύργους, per ordines densos. sic et 86, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. et N, 152. οἱ ὑσμίνην ἤρτυνον, pugnam integrabant, O, 303. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα πολλὰ, parentes parabunt nuptias, et conferent struentque dotalia multa, α, 277. β, 196, pro ἀρτυνοῦσι. ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι, aptabant et cohærere faciebant remos in vertebris coriaceis, δ, 782. Θ, 53. γάμον ἡμῖν ἀρτύνει, nuptias nobis parat, δ, 771. ἀνθρώπους ψεύδεα ἀρτύνοντας, mendacia componentes, λ, 365, apte, ad veri similitudinem, et multa. λόχον ἀρτύναντες, insidias ponentes arcte et apte, ξ, 469. τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε, mortem illis apparantes ambo, ω, 152. in genere, ἀρτύνειν, est ἀπηρτισμένον τι ποιεῖν, aliquid plene et perfecte facere.

ἀρτύω, f. ύσω. (Ῥέω) idem ac ἀρτέω, a quo est. ad perfectionem aptam perduco, adjungo apte quæ deerant, paro. τὰ δὲ ἤρτυε, nam eas parabat adhuc, Σ, 379, ἀπήρτιζε, et sermo est de ansis poculo addendis a fabro. σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε, λ, 438. τῷ δὲ ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, π, 448, struebat ipse ei mortem. μνηστῆρες Τηλεμάχῳ θάνατον ἤρτυον, υ, 242. ἐξηρτυμένοι ἵπποι apud Eurip. Hipp. 1186, sunt equi parati ad jugum trahendum in curru.

ἀρύτω, ἀρύω, vide sub ἐρύω, prope finem.

ἀρχαίη, ης. ἡ. (Ἔρα) idem quod ἡ ἀρχή. sic ἀνάγκη et ἀναγκαίη. et ista τοῦ αι intersertio est Ionica. ἀρχαίαν ἀνακομίζων, principatum recuperaturus, regnum repetens, Py. 4, 188, ubi tamen alii legunt ἀρχὴν, eodem sensu.

ἀρχαῖος, αία, αῖον. (Ἔρα) initialis, pristinus, antiquus. ἀρχαῖον λόγον ὀρθύνων, Ne. 1, 52, initialem narrationem, i. e. narrationem de primis ejus initiis magnorum factorum. ἀρχαίῳ σήματι, juxta antiquum sepulcrum, Ol. 10, 30. ἀρχαῖον ὄνειδος, Ol. 6, 152, antiquum probrum in Bœotios jaci solitum. ἀρχαῖα σοφίσματα, Ol. 13, 23, antiqua solerter inventa prima. ἀρχαίας εὐημερίας, Ist. 1, 56, pristinæ felicitatis. ἀρχαῖαι φάτναι, Ol. 13, 132, præsepia antiqua et principalia Jovis, i. e. locus ille cœlestis ubi Pegasus equus inter sidera relatus stat. ἀρχαῖαι ἀρεταὶ, Ne. 11, 48, priscæ et primæ virtutes.

ἀρχεδίκης, ου. ὁ. (Δίω) jure æquo imperans, ὁ κατὰ δίκην ἄρχων: qui et ὁ δικαίαρχος dicitur. ἀρχεδικᾶν (genit. plur. Doricus) τοκέων, Py. 4, 196, justorum et recte imperantium parentum. οἱ ἀρχεδίκαι sunt justi et legitimi et humani principes.

ἀρχέκακος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui principium et originem alicui malo dat. ἀρχεκάκοι νῆες, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, E, 63, ubi sic vocantur naves Paridis, quibus in Græciam navigarat.

ἀρχέπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) princeps civitatis. ἀρχέπολιν θήσεις νιν, constitues eam reginam civitatis, Py. 9, 92, Nympham Cyrenen.

ἀρχεσίμολπος, vide ἀοιδὸς, paullo ante medium.

ἀρχεύω, f. σω. (Ἔρα) sum dux. ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ ὑσμίνας, imperare illis in pugnis, E, 200.

ἀρχὴ, ῆς. ἡ. (Ἔρα) initium, præitio. εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς, inquit Menelaus, Γ, 100, ob meam litem, et ob Alexandrum qui fuit initium et auctor ejus: nam potest per appositionem explicari, ob Alexandrum qui est ἀρχὴ hujus mali. potest tamen et sic: ob initium Alexandri, qui injuriæ et belli inde orti causam dedit. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ, hoc fuit ei initium mali, i. e. secuturæ mox cædis Patrocli, Λ, 603, hæc res fecit initium mali in Patroclum deinde casuri. ἥτε ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ, X, 116, quæ fuit origo belli. ξεῖνοι πατρώϊοι ἐξ ἀρχῆς, α, 188, hospites paterni sumus ex primo initio hospitalitatis nostræ, i. e. cum patre jam meo jus hospitii cœpit habere. πήματος ἀρχὴ, Θ, 81, mali primum initium, et primus gradus ad bellum secuturum. οἵτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι, β, 254, qui ei, si initium quæras amicitiæ, jam inde a patre ejus sunt amici conjunctissimi jure sodalitatis. sic et ρ, 69, ἦσαν. ἐξ ἀρχῆς, Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθα εἵνεκα πολλοὶ, ab initio, ejus causa peribamus multi, λ, 437. φόνου ἀρχὴν, primum initium secuturæ cædis φ, 4. ω, 168, *die erste veranlassung zum erfolgenden blutbade, (the first occasion of the slaughter which ensued.)* ἀρχὴν ξεινοσύνης, principium hospitii, et hospitalis juris, φ, 35, primum ejus gradum: nam habet ξενία (quam conf.) et τέλος, i. e. perfectum gradum. h. l. est, *eine stiftung der gastrechts verwandschaft, (the institution of an alliance of hospitality.)* ἀρχὴ ἀγλαΐας, Py. 1, 4, et pertinet per appositionem ad βάσις, incessus saltantium, qui est lætitiæ apex et summus gradus, qui est præcipuum quid. ἀρχή τε ἀνθρώπων, i. e. ἀνθρωπίνων πραγμάτων, Py. 10, 16, principium. ἐξ ἀρχῆς, ab initio, Py. 4, 235, sed Ol. 7, 37, est: τοῖς ἐξ ἀρχῆς (ab origine) οὖσιν ἀπὸ Τληπολέμου. ἀπ' ἀρχῆς, ab initio continue, Py. 8, 54, *von jeher immer, (from the beginning, always.)* ἐν τῇδε Διὸς ἀρχῇ, Ol. 2, 106, in hoc Jovis imperio, i. e. ἐν ταύτῃ ζωῇ. ἀρχὴν πατρὸς, originem, Ol. 13, 87, γένος, sc. oriundum ex Corintho. ἀρχαὶ ὑστέρων λόγων, Ol. 11, 5, i. e. ῥίζαι. ἀρχαὶ βέβληνται, sc. ἀγωνισμάτων, Ne. 1, 11, initia certaminum facta sunt; nam hoc primum ejus fuerat certamen. ἀρχαῖς προτέραις ἑπόμενοι, Ol. 10, 94, initia priora sequentes. τίς γὰρ ἀρχὴ ναυτιλίας δέξατο; quodnam initium navigationis susceptum est? Py. 4, 124.

ἀρχηγέτης, ου. ὁ. (Ἄγω) dux et auctor. auctor ductionis alicujus. ἀρχαγέτας (dorice) Ἀπόλλων, Py. 5, 80. Τιρυνθίων ἀρχαγέτᾳ, Ol. 7, 143, archiduci Tirynthiorum.

ἀρχῆθεν, (Ἔρα) adverbialiter, primitus, ab initio. Ol. 9, 81. Ist. 4, 12. quod alibi elliptice, τὴν ἀρχήν.

ἀρχολίπαρος, vide sub λιπαρὸς, sub medio.

ἄρχομαι, vide sub ἄρχω, aliquanto a fine.

ἀρχὸς, οῦ. ὁ. (Ἔρα) dux, præitor, ductor. *der anführer, commandeur, befelshaber: der oberste, (the leader, commander, general, chief.)* εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. unus aliquis ex senatu principum esto ductor ejus navis, habeat imperium in navi, A, 144. et 311, ἐνέβη ἀρχὸς Ὀδυσσεύς. οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα,

κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, non decet supremum principem, in mala inducere Achæos, B, 234. et 493, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, supremos duces deinceps navium dicam, *die oberbefelshaber, (the general-in-chief.)* et 541, ἀρχὸς Ἀβάντων, princeps eorum. sic porro 618, τέσσαρες ἀρχοὶ τῶν. 685, Ἀχιλλεύς. et 703, πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν, desiderabant quidem cum gemitu ducem suum supremum, qui obierat jam. Sic et 726. et 778, οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες, non habentes jam ducem suum bellicosum, *da sie den vermisseten der sonst so streitbar gewesen, (as they had not him who had formerly fought so valiantly.)* et 846, ἀρχὸς Κικόνων. Μενέλαον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν, unum ex principibus summis, Δ, 115, 195. et 464, ἀρχὸς Ἀβάντων. ἀρχὸν Ἁλιζώνων Ὀδίον, E, 39. et 491, ἀρχοὺς ἐπικούρων, supremos ductores et principes sociorum. et 577, ἀρχὸν Παφλαγόνων. ἀρχοὶ Ἀθηναίων, N, 196. Σαρπηδών τ' ἀρχὸς Λυκίων, qui erat rex, Ξ, 426. ergo ἀρχὸς est nomen generale supremæ potestatis, sicut Germanorum, *ein fürst, (a prince,)* et Latinorum, princeps. Ἀθηναίων, O, 337. et 516, Φωκήων. et 519, Ἐπειῶν. ἀρχοὶ δὲ δύω Ἀχαιῶν ἐν νόστῳ ἀπόλοντο, δ, 496, duo principes Græci, λόγου τοῦ νῦν ἄξιοι, Agamemnon et Ajax Locrensis; quorum fata ibi narrantur accurate. et 629, ἀρχοὶ μνηστήρων, principes et duces procorum, coll. χ, 48, seqq. sic et φ, 187. ἀρχὸν ἐγὼ ἐμβαίνοντα ἐνόητα Μέντορα, δ, 653, ubi simpliciter notat ducem viæ et præitorem. ἀρχὸς ναυτάων, θ, 162, i. e. ναύκληρος, *ein schifherr, (captain of a vessel,)* ὁ ναύαρχος, qui et ὁ κόμης dictus est. et 391, δώδεκα κατὰ δῆμον βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, duodecim in populo principes summam habent auctoritatem et imperant. ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα, utrique parti ducem dedi, κ, 203. πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων, rector equorum ignem spirantium, i. e. sol, Ol. 7, 130. ἀρχὸς οἰωνῶν, i. e. aquila, rex avium, Py. 1, 13. Ist. 6, 73. ἀρχὸς ἐν πρύμνῃ, Py. 4, 344, qui imperium habet in puppi navis. ἀρχῷ Συρακοσίων, Py. 1, 142, Hierone rege. ἀρχοὶ οὐκ ἔτι ἔσαν οὗτοι, Ne. 9, 32, i. e. mortui jam erant. cæterum et κρύφιόν τι σώματος μέρος apud recentiores dicitur ἀρχὸς, podex. hinc aliquis οὐκ ἀγλαφύρως (non invenuste, non infacete) ἔσκωπται χιλίαρχος. vide Athenæum. ἡ τετραρχία, etiam Euripidi nota, in regno Admeti. nam iste rex, Alcest. 1154, inquit, πᾶσι δ' ἐννέπω τετραρχίαις, χοροὺς ἱστᾶναι ἐπὶ ἐσθλαῖς συμφοραῖς, indico omnibus præfecturis, choros instituere ob bonos istos eventus.

ἄρχω, f. ξω. (Ἔρα) præeo. sum primus, incipio, impero. sicut apud Romanos Prætor est pro præitor; sic ἄρχειν Græcum est ab ἔρχειν, vadere, cum α, initium et præitionem notante. Ζεὺς δ' ἦρχε, Jupiter præibat, reliqui eum sequebantur eundo ad Olympum, A, 495. ἦρχε δὲ δαίμων, et præibat dea, Γ, 420, et 447, ἦρχε λέχοσδε κιὼν, præibat eundo ad lectum. cui ἅμα εἵπετο ἄκοιτις, sequebatur conjux. παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ἦρχε δ' Ὀδυσσεὺς, ad naves revertebantur, præibatque ille, I, 653. ὁ μὲν ἦρχε, ὁ δ' ἅμα ἕσπετο, Λ, 472, ille præibat, alter eum sequebatur. ἦρχε γὰρ Ἄρης, præibat enim et initium invadendi faciebat Mars, Φ, 391, collatis sequentibus. et id apte quoque ad allegoriam: nam Mars debet incipere, si prudentia cogitur pugnare; sicut pugna inter herum et servum non, nisi ex contumacia servi, initium capit. τοῖς δὲ ὁ Ἥφαιστος ἦρχε ἀγορεύειν, initium fecit loquendi inter eos, A, 571. sic Ἀντήνωρ, H, 347. Πολυδάμας, Σ, 249. sic et cum aliis infinitivis, ὥς κεν Τρῶες ἄρξωσι δηλήσασθαι αὐτοὺς, ut Trojani initium facerent lædendi eos, Δ, 67, 72, ἀρχὴν ποιήσωσι. ἦρχε ἴμεν, i. e. præibat, incipiebat ire, N, 329. ἦρχε δὲ Ἀχιλλεὺς, sc. οἰμῶξαι, Ψ, 12, initium faciebat luctus testandi per verba. ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, B, 378, ubi loco infinitivi est participium, ego initium faciebam ægre faciendi ei: pro quo recentiores ponunt genitivum cum suo κατάρχειν vel ὑπάρχειν, e. c. κατάρχειν ἀπειλῆς, initium minitandi facere. nam ὑπάρχειν quoque notat, initium facere, primus esse, unde est ἡ ὑπαρχὴ, initium. Homerus quoque habet genitivum, ἄρξειαν πολέμοιο, Δ, 335, initium pugnandi facerent. ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, incipe pugnare, H, 232, ubi erant tres conflictus, *drey gänge, (three conflicts,)* quos omnes incipiebat Hector in μονομαχίᾳ ista cum Ajace. ἐκ δέ κ' Ἄρης ἄρχησι (pro ἄρχῃ, initium faciat) μάχης, ἢ Φοῖβος, Υ, 138, ubi alii legunt ἄρχωσι in plurali, κατὰ σχῆμα ἀλμανικὸν, quo poëta Ἀλμὰν (qui et Ἀλκμὰν) frequenter post Homerum usus est, ut duobus nominibus in singulari medium interponeret verbum in plurali. conf. R. et 154, ἀρχέμεναι (pro ἄρχειν) δὲ πολέμου ὤκνεον ἀμφότεροι, incipere prœlium cessabant utrique. τοῖς μύθων ἦρχε Νέστωρ, his verba facere cœpit, B, 433. sic Ἀθήνη, E, 420. Ποσειδάων, H, 445. Φ, 287. Νέστωρ, K, 203. Αἴας, P, 628. πατὴρ θεῶν, X, 167. Ω, 103. α, 28. γ, 68, 417, 474. ε, 202. et hoc τοῖς non semper est ἐν τοῖς, inter hos; sed et ablativus, his verbis, ut apparet ex η, 47. ν, 374. vide porro κ, 224. ρ, 100, ubi est ablativus: et 184. τ, 103, 508. ω, 489. ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, incipiebam ego loqui, Λ, 780. Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο, is initium fecit fugæ, P, 597, et id ἀγεννὲς, cum antea in primis stetisset ad pugnam. sed erat vulneratus, ut necessario recederet; et id occasionem præbuit suis ad fugam. τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, illis imperet quisque princeps, quibus dux est, B, 805, quisque princeps imperium habeat in suos, non alius aliquis. ἦρχε δ' ἄρα σφὶν Ἄρης, dux eorum erat Mars, E, 592. sed Ξ, 134, Ἀγαμέμνων, ubi est, præibat. sic et 384. σύγε ἄρχε θεοῖς δαιτὸς εἴσης, tu initium fac diis convivii, O, 95, i. e. instrue diis epulum, vel, duc eos ad epulum. ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, Π, 65, dux esto iis ad pugnam. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Ἀθήνη, præibat illis, ducebat illos, Σ, 516, προηγεῖτο. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον, duces et principes eorum erant, B, 494. sic et 512, 576, 586, 622, 623, 819, 826, 856, 858. M, 93. τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, unius divisionis militum dux erat is, Π, 173, coll. 179, 193, 196. et 552, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἕκτωρ, præibat illis Hector, et ducebat eos contra hostem. sic et N, 136. O, 306, 559. Π, 632. P, 107. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχε Μενεσθεὺς, eorum dux erat, N, 689, s. ubi plena est phrasis, sic plerumque supplenda, si τοῖς sine præpositione positum. ἀρχέτω, incipiat, initium faciat, sc. ad pacem vel armistitium faciendum, H, 286. Ἀτρείδη, σὺ μὲν ἄρχε, I, 69, tu impera, vel, tu initium fac, tu auctor esto: et hoc præcipue vult Nestor, impera ut conveniant duces seniores ad concilium, prius vero ad cœnam, apud te. et 102, σέο δ' ἕξεται ὅ, ττι κεν ἄρχῃ, a te pendebit, quidnam primarium judicandum sit; nam sermo ibi est ad regem, ex cujus sententia pendet, quodnam consilium in concilio datum præferri debeat cæteris. ergo ἄρχειν h. l. est, principatum obtinere et exercere. νῦν δ' ἄρχε, ὅπῃ σε θυμὸς κελεύει, nunc duc, quocunque lubet, N, 784. ἦρχε, præibat, ferens dona, et alii alia ferentes, sequebantur, T, 248, cum Agamemnon placaret Achillem. ἀρξάντων ἑτέρων, cum alii jam inceperunt, et nobis exemplo præiverunt, Φ, 437. et 439, ἄρχε, incipe tu. τῇσιν (ἐν) δ' Ἀνδρομάχη ἦρχε γόοιο, Ω, 723, incepit inter eas luctum, et carmen luctuosum. τοῖσι (ἐν) αὐτὸς ἦρχε ἀγορεύειν, β, 15. et 416, ἦρχε δ' Ἀθήνη, præibat, προηγεῖτο ὁδοῦ, ἢ ἔργου. sic et γ, 12. et 106, ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεὺς, quacunque duceret Achilles copias. ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι, incipiet et ulterius malum hoc esse, δ, 667, *das wird der anfang zu einem weitern übel seyn, (this will be the beginning of a further evil:)* quanquam potius in masculino verbum est intelligendum, ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ νῦν ποιήσει ὁ Τηλέμαχος, εἰς τὸ καὶ προσωτέρω καὶ ἐπὶ τὰ ἑξῆς κακῶσαι ἡμᾶς. ut ergo ἄρξει et ad Τηλέμαχος, et ad κακὸν in neutro, possit trahi, et ad κακὸν subintelligendum ἡμῖν, ut ulterius quoque male sit nobis. ἦρχε δ' ὁδοῖο, præibat, ι, 237. Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, imperabat, primus erat in populo, ζ, 12. ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, θ, 107, præibat ei eandem viam, duxit eum cæcum eandem viam. τῶν μὲν ἐγὼν ἦρχον, unam partem sociorum ipse duxi, κ, 205, coll. 204. ἄλλων ἦρχον ἑταίρων, aliorum militum dux eram, ν, 266. εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα, novies fui dux militum, ξ, 230. et 471, τοῖσι δ' ἅμα (una cum his duobus) τρίτος ἦρχον ἐγὼ, ego tertius habebam imperium. τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος ἦρχε ἀγορεύειν, ad hos cœpit loqui, π, 345. σ, 348. υ, 359. ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν, incipite jam, mortuos efferre ex triclinio, χ, 437. ἦρχε δὲ, præibat ut dux, ψ, 370. ω, 9, Ἑρμείας. et 500, Ὀδυσσεύς. de loco B, 84, vide ἐξάρχω. media forma ἄρχομαι idem fere notat. ἄρχευ (ionice pro ἄρχου, imperativus.) Ἀργείοισι κάτα ὑσμίνας, impera iis in prœliis, B, 345, *commandire sie, (command them:)* et est plus quam βασιλεύειν. τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, texere cœpit illis consilium bonum, H, 324. sic et I, 93. ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, I, 97, ubi conf. λήγω. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, pro ἀπὸ κάπρου, nisi potius est ἀπαρξάμενος, T, 254, primitiarum loco offerens pilos apri, conf. ἀπάρχομαι. τοῖσι δὲ Τηλέμαχος ἤρχετο μύθων, pro ἐν τοῖς, inter hos, vel in dativo, his, ad hos, erga hos, cœpit loqui, α, 367. sic Ἀρήτη, η, 233. λ, 334. Πεισίστρατος, ο, 166, ubi videtur τοῖς esse ablativus, his verbis. sed 501, est, ad eos. ταῖσι δὲ (puellis ancillis suis) Ναυσικάα ἤρχετο μολπῆς, ζ, 101, præibat illis cantum, incipiebat cum illis cantum. ὅτε ἂψ ἄρχοιτο, quando rursus inciperet, θ, 90, cantor canere. et 499, ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, a deo concitatus cœpit canere: ubi genitivus pendet a participio, agitatus a Musa. πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ex omnibus membris et partibus mactati suis desecabat primitias parvas deo incendendas, ξ, 428, ubi igitur notat ἀπαρχὰς τῶν τοῦ ἱερείου μελῶν: unde est, ἄργματα θύειν θεοῖς. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν οἰνοχοεύει, φ, 142, sc. ὁ οἰνοχόος, incipientes ab eo loco, ubi vinum ministrat vini præbitor, coll. 145, s. nam ea regio erat primaria, et felix initium inde habebatur. ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ψ, 199, ex hoc incipiens lectum fabricavi. et 310, ἤρξατο δὲ, initium capiebat narrandi. ὅστις ἄρχει νηὸς, qui præest navi, Py. 4, 409. ἧς (ὥρας, quo tempore) Οἰνόμαος ἦρχε, regnabat, Ol. 10, 61. ἄρχε ὕμνον, Ne. 3, 16, incipe, ordire. βήσσαις Πηλίου ἄρχειν, Py. 3, 7, vallibus Pelii imperare. σπονδαῖς ἄρξαι, Ist. 6, 55, libationibus auspicari. ἀοιδοὶ ἄρχονται Διὸς, incipiunt a Jove, Ne. 2, 2. ἤρχετο ἐπέων, Py. 4, 53, i. e. λόγων προσφιλῶν κατήρχετο, incipiebat loqui. ἄρξεται, sc. ἁλίσκεσθαι, incipiet capi, Ol. 8, 60, ἀρχὴν λήψεται τοῦ ἁλίσκεσθαι. ἀρχόμενοι, sc. πρῶνες, incipientes, Ne. 4, 86. Διὸς ἀρχόμεναι, Ne. 5, 47, a Jove exordientes. ἀρχομένους ἔργου, Ol. 6, 4, auspicantes opus.

ἄρω, f. ἀρῶ et æolice ἄρσω. (Ῥέω) apto, conjungo, apte conficio. it. intransitive, congruo, convenio. est ab ἀείρω, per syncopen, i. e. extruso ει. aor. 2. cum reduplicatione Attica est ἤραρον, et sine augmento ἄραρον, etiam cum

augm. post reduplicationem ἄρηρον. perf. m. ἄρηρα et ἤραρα. plusqu. m. ἀρήρειν, et ἠρήρειν, cum duplici augm. particip. perf. m. ἀρηρώς. perf. m. conj. ἀράρω, ῃς, ῃ. a futuro ἄρσω est aor. 1. ἦρσα, particip. ἄρσας. aor. 1. p. ἤρθην. ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, convenienter animo meo agentes, Α, 136, ἁρμόσαντες, ἢ ἀρέσαντες. nam h. l. possit esse ab ἀρέω, quod vide νῆα ἄρσας ἐρέταις, navem instruens remigibus, α, 280, ubi ponitur ἐπὶ ἐξαρτίσεως εἰς πλοῦν, de apta comparatione ad navigandum: *besetzend*, *(furnishing.)* et nisi additum esset ἐρέταις, posset intelligi ἐπὶ ναυπηγίας. ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, in vasis compone apte omnia, β, 289, nam ἡρμοσται τὸ πληροῦν τῷ πληρουμένῳ. et 353, πώμασιν ἄρσον ἅπαντας, operculis apte muni omnes amphoras vinarias, *versiehe sie geschickt mit deckeln oder spunden, (provide them with suitable covers or bungs,)* ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον πυκτῇσι βόεσσι, Μ, 105, postquam se invicem condensarunt milites et apte conjunxerunt se clypeis, ubi notatur συνασπισμὸς πεζικὸς, *da sie sich dichte an einander geschlossen mit den schilden, (forming a close phalanx with their shields;)* coll. 86. et est sine augmento aor. 2. pro ἄρηρον. τὰ μὲν ἤραρε κεραξόος τέκτων, ea cornua apte præparaverat cornuarius, Δ, 110. sic, ἀμείβοντας ἤραρε τέκτων, faber lignarius apte composuit tigna tecti, *die sparren, (the rafters.)* ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, hastam quæ ei in manu apta erat, quæ manui ejus congruebat, Γ, 338. ρ, 4, et est plusquamp. med. sic et, δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, Π, 139. nam hasta Achillis, 140, seqq. crassior graviorque erat, quam ut manus Patrocli eam apte caperet aut regeret. ἐν μέσῃ πῖλος ἀρήρει, in media galea, intus, apte apposita erat lana spissa, Κ, 265, *der helm war inwendig mit filz gefüttert, (the interior of the helmet was lined with felt,)* ne caput attereret. τάφρος ὕπερθεν σκολόπεσσιν ἠρήρει, fossa superne ad alterum labium vallis erat dense munita, Μ, 56, *war dichte mit pallisaden besetzet, (was fortified with close palisades.)* ἐνέπεσεν ὀϊστὸς ζωστῆρι ἀρηρότι, incidit sagitta cingulo thoracis apte et arcte adjuncto, Δ, 134. et 213, ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος εἷλκεν ὀϊστόν. nam hic ζωστὴρ faciebat, ut thorax ventri inferiori arcte adhæreret. θώρηξ, ὃν ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, quem gestabat apte compositum sic ut membris ipsius congrueret, Ο, 530, aptum membris ipsius: nam virtus est thoracis, προσαρηρέναι τῷ φοροῦντι. ζυγὸν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρὸς, Ω, 269, ubi conf. ζυγόν. κουλεὸν, ἀορτήρεσσιν ἀρηρὸς, vagina, apte prædita annulis, Δ, 31. Τρῶες ἀρηρότες, densis ordinibus euntes ad pugnam, Ν, 800. sic, ἴσχον πυργηδὸν ἀρηρότες, Ο, 618, sustinebant impetum ejus, condensati ordinibus suis. κυνέην, πρυλέεσσι ἀραρυῖαν, galeam, peditibus aptam, Ε, 744, et sermo est de galea Minervæ, tam capaci, ut multis millibus peditum sufficere possit: i. e. ductor militum sapiens magnum est exercitui præsidium. ἀσπίδα, δύο κανόνεσσι ἀραρυῖαν, Ν, 407, scutum, duobus manubriis intus aptatum. πόλις πύργοις ἀραρυῖα, urbs muris apte circumdata, Ο, 737. θύρη, janua apte et congruenter facta, Ω, 318. *die sich passet, (that fits closely.)* κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Γ, 331. Δ, 18. Π, 132. Σ, 459. Τ, 370. δρύες, ῥίζαις μεγάλαις ἀραρυῖαι, Μ, 134, arbores, magnis radicibus firmatæ. et 454, πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, portas dense firmiter occlusas: nam πύλαι sunt, porta tota, maxime spatium illud quod clauditur vel aperitur foribus. sic, ὑψηλαὶ πύλαι, σανίδες τε ἐπὶ ταῖς ἀραρυῖαι, altæ portæ, et fores quæ apte additæ erant his, Σ, 275. κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν, temporibus aptatam, Ν, 188. Σ, 610. ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις α. Ξ, 181, Zonam, centum fimbriis apte cinctam. μάστιγα χειρὶ ἀραρυῖαν, scuticam manui aptam, Τ, 396, ubi innuit, χρῆναι καὶ ἡνιοχικῇ μάστιγι συμμετρίαν εἶναι, ὡς μήτε λεπτὴν μήτε αὖ παχεῖαν εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἀλλὰ εὐάρμοστον τῇ χειρί. πύλας εὖ ἀραρυίας, portas bene instructas ut claudi possint, Η, 339, 438, *öffnungen, die mit gut sich aufpassenden thüren versehen sind, (doors that fit well and shut closely.)* ἂψ ἐπιθεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, rursus opponere fores portæ, dense aptatas et firmiter claudentes, Φ, 535, *die fest und dicht anschliessende thorflügel, (folding doors that shut closely.)* ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι, quando parietem coagmentet homo firmis lapidibus, Π, 212. et 214, ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες, sic apte jungebant se galeæ et clypei virorum in acie stantium. et 211, μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, magis enim ordines virorum condensati sunt; pro ἤρθησαν, i. e. ἡρμόσθησαν: et sequentia hunc significatum ostendunt. ut ergo poëta prævidisse videatur, fore quosdam, qui hoc ἄρθεν explicarent per, λόγοις ἐπήρθησαν (ab ἐπαίρω) καὶ οἷον ἐκουφίσθησαν ὡς ὑπὸ πτερῶν, μετεωρισθέντες οἷς ἤκουσαν, φρονήματος καὶ θάρσους ἐπλήσθησαν. sed contra hos addidit parabolam cum applicatione. ὃ δὴ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, quod sane omnibus nobis placuit, *was uns nach unserm sinne war, (which was agreeable to us,)* δ, 777, ὃ θυμῆρες ἡμῖν: et ὃ h. l. non est neutrum, sed masculinum pro ὃς sc. μῦθος. ἐπεὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, ε, 95. ξ, 111, postquam refecit se cibo. γόμφοις τὴν νῆα καὶ ἁρμονίαις ἄρηρε, compegit navem clavis et compagibus, ε, 248. et 252, ἴκρια ἀραρὼν σταμίνεσσι, tabulata coaptans staminibus et fulcris. et 361, ὄφρα κε δούρατα ἐν ἁρμονίαις ἀρήρῃ, quamdiu tabulata navigii in compagibus suis cohærebunt; ubi est perf. med. conj. οὐ φρεσὶν ᾖσιν ἀρηρὼς, κ, 553, non mente sua satis firmus et aptus. ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες πίθοι οἴνου, ad parietem cellæ disposita ordine dolia, β, 342, applicata. et 344, σανίδες, πυκινῶς ἀραρυῖαι, januæ firmiter aptatæ ad foramen introitus in thalamum. sic χ, 128. ψ, 42, *die thüren waren feste zu, (the doors were closely shut,)* εἶχον. ἀπήνην, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν, ζ, 70, currum, instructum superposito rotis receptaculo firmo; et participium dicit, ὡς εὖ ἥρμοσται ἡ ὑπερτερίη τῷ ἄξονι. et 272, ἀγορὴ, ῥυτοῖς λάεσσι ἀραρυῖα, forum magnis lapidibus apte constratum. περόναι, κληῖσιν ἀραρυῖαι, σ, 293, fibulæ, clavis insertæ; ubi conf. κληΐς. θύρην πυκινῶς ἀραρυίην, χ, 155, 258, 275. sic, θύρας, φ, 236. ψ, 194. τείχεα, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, munimenta urbis, vallis dense circumdata, η, 45, κατησφαλισμένα. μνηστῆρσι θάνατον ἀραρόντε, procis mortem struentes ambo, π, 169, et est particip. aor. 2. quasi τεκτήναντες, in sensu metaphorico, ex τεκτονικῇ petito. τροχὸν ἄρμενον, pro ἀρόμενον, rotam aptam et accurate factam, Σ, 600, et additum, ἐν παλάμῃσι, quod potest trahi ad sequens πειρήσεται, tentabit figulus rotam suam manibus; potest et ad ἄρμενον, aptatam manibus, ut commode manibus tractari possit. sic, πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσι, ε, 234. et 254, ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, τῷ ἱστῷ, antennam, apte cohærentem malo: hinc vulgo τὰ ἱστία dicuntur ἄρμενα. Theocr. Id. 22, 13. Νεμέα μὲν ἄρηρεν, Ne. 5, 81, ubi est passive, adaptata est ei, *kömmet ihm recht, (was agreeable to him.)* τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος, procul lucens splendor adhæret, Ne. 3, 112. ἀραρὼς χαρίτεσσιν, Ist. 2, 29, Gratiis applicatus. ἀραρότα κεραυνὸν, Ol. 10, 98, fulmen hærens et figens. ἐν ἀρμένοις θυμὸν αὔξων, Ne. 3, 99, in convenientibus rebus animum augens, sc. naturæ et indoli ejus congruis. ἄρμενα πράξαις, Ol. 8, 96, convenientia qui fecit, ἁρμόδια. ab hoc verbo est ὁ ἄρος, i. e. τὸ ὄφελος, commodum: hinc illud, βρότεος ἄρος ἄτα, i. e. τὸ εὖ τῶν βροτῶν, ἄτη ἐστὶ, quod homines commodum et bonum et aptum sibi censent, error et damnum fere est. et ἀρτάω, f. ήσω, insero. ἀρτῆσαι δέρην, inseruisse cervicem laqueo, Eurip. Androm. 811. coll. 816.

ἄρωα, vide sub Ἠώς, prope finem.

ἀρωγή, ῆς. ἡ. (Ἄγω) auxilium, defensio contra hostem. *Schutz, hulfe wider feinde, (protection, assistance against enemies.)* πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, Δ, 408, confisi signis deorum et Jovis auxilio. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; Φ, 360, quid mihi cum contentione et auxilio ferendo. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ᾽ ἐπ᾽ ἀρωγῇ, in medium inter utrumque jus dicite, et non quasi advocati alterius, Ψ, 574, *nicht aber dem einem zu liebe, und zum nachtheil des andern, sondern sprechet unparteiisch was recht ist, (not in favour of one and to the disadvantage of another, but speak impartially what is right,)* ergo et in judicio patrocinium est ἀρωγὴ, et ὁ ἀρωγὸς, patronus, advocatus.

ἀρωγὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἄγω) auxilians. οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσεται ἀρωγὸς, Δ, 235, non in mendaciis defensor aderit iis, *bey ihren lügen und betriegen wird er ihnen nicht beystehen im fechten, (on account of their lies and falsehood he will not aid them in the fight.)* ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοὶ, Θ, 205. ἀμφὶς ἀρωγοὶ, utrimque advocati aderant in judicio, utrique parti, *beyderseits beyständе, (the auxiliaries of either party,)* Σ, 502. ὅσοι Τρώεσσιν, Φ, 371. et 428, τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοὶ, εἶεν, *so müsse es allen gehen, (so must all those fare.)* ἐμοὶ δ᾽ οὐκ εἰσὶν ἀρωγοὶ, σ, 231, *ich habe keinen beystand, (I have no auxiliaries.)* reperitur et neutrum, τὸ ἀρωγόν: Ἀδραστιδῶν θάλος ἀρωγὸν, Ol. 2, 81, Adrastidarum genus auxilians, ὑπέρμαχον. unde, adjectivum esse, apparet.

ἆσαι, vide sub ἄδω, prope finem.

ἀσαλὴς, ὁ ἡ. vide sub ζάλη.

ἄσαμεν, pro ἤσαμεν, vide sub ἌΩ, sub medio.

ἀσάμινθος, ου. ἡ. (Ἔω) labrum, ἡ πύελος, *eine badewanne, (a bathing-tub.)* ἡ κατὰ τὸ λουτρὸν πύελος ἤτοι λεκάνη. παρὰ τὸ, τὴν ἄσιν, i. e. ῥύπον, μινύθειν, i. e. ἐλαττοῦν, quia minuit et abstergit sordes. εἰς ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας, λούσαντο, Κ, 576, ubi apparet, etiam heroas adhibuisse nonnunquam calidas aquas ad lavandum; etsi non quotidianæ voluptatis causa, ut recentiores Græci Romanique: nam alias frigida solebant fere lavari. ἐξ ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, γ, 468, coll. 464, s. εἰς ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας, λούσαντο, δ, 48, coll. 49. et 128, ὃς Μενελάῳ δῶκε δύο ἀργυρέας ἀσαμίνθους, ubi vides regales elegantias. εἰς ἀσάμινθον βάντα, θ, 450. et 456, ἐξ ἀσαμίνθου βάς. εἰς ἀσάμινθον ἕσασα, λόε (ἔλουέ μιν) ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, θυμῆρες κεράσατα, κ, 361. s. sic porro ρ, 87, s. 90. ψ, 163. ω, 369. quibus omnibus locis de calida lotione sermo est totius corporis.

ἀσάομαι, vide sub ἀδέω, ad finem.

ἀσαφήνιστος, ὁ ἡ, vide sub σαφηνής.

ἄσβεστος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) qui non extinguitur. clarus, non oppressus. proprie de igne, metaphorice de aliis. ἄσβεστος βοὴ, i. e. μάχη, Λ, 50, καυστειρὸς γὰρ καὶ πυρόεις ὁ πόλεμος, pugna fervida. βοὴ ergo h. l. non est simpliciter κραυγὴ, sed clamor pugnantium, et cohortantium inter se, i. e. pugna ipsa. sic et 500, 530. Ν, 169, 540. Π, 267. et 123, ἀσβέστη φλὸξ, ubi est fœmininum Ionicum; et est idem quod ἀκάμαντον πῦρ, ignis non cessans, ignis clarus. φλογὶ ἴκελος ἀσβέστῳ, Ρ, 88, luculento igni. Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, robur et impetum indefessum, Χ, 96, ut notetur τὸ πυρόειν

τοῦ θυμοῦ. ἄσβεστος δὲ ἐνῶρτο γέλως θεοῖς, Α, 599, clarus risus; et apte ibi hoc epitheton, quia ridebant Vulcanum. sic et θ, 326, ubi ridetur a diis Vulcanus cornutus, postquam deprehenderat Martem cum Venere. notatur risus qui non cohibetur a risuro, sed qui erumpit. μνηστῆρσι δὲ 'Αθήνη ἄσβεστον γέλον ὦρσε, concitabat stultitia eorum ipsis clarum risum, υ, 346, et est ea metaphora ab igne lucente et ardente; apta etiam διὰ τὴν ἐν τοῖς γελῶσι θερμότητα. ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, ut fama ejus esset clara et insepulta, δ, 584. sic, τοῦ κεν ἐπὶ ἄρουραν, η, 333. ἄσβεστος ἀκτὶς, Ist. 4, 72, radius inextinctus, i. e. gloria permanens et clara.

ἀσβόλη, ἡ, ἄσβολος, ὁ ἡ. vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, aliquanto ante finem, et sub ψολός.

ἄσε, pro ἦσε, vide sub "ΑΤΩ, paullo sub initio.

ἄσειν, vide sub ἄδω, prope initium.

ἀσελγαίνω. ἀσελγής, εος. ὁ ἡ. vide sub σέλλω, prope medium.

ἄση, ἡ. molestia animi, vide sub ἄδεω, ad finem.

ἄσῃ, vide sub ἄδω.

ἀσήμαντος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) qui sine præfecto et præcipiente est. λέων μήλοις ἀσημάντοις ἐπελθὼν, leo invadens pecudes jam non habentes præfectum et custodem, Κ, 485, οἷς οὐκ ἔστι ὁ σημαίνων. et vide, quam mollis vox sit σημαίνειν de imperio: notat enim, σημεῖόν τι ποιεῖν ἢ νοεῖν σωτηριῶδες τῷ ποιμνίῳ. unde et omnes ἄρχοντες dicuntur σημάντορες, sunt enim de bono et commodo suorum solliciti. sic nos reginam apum vocamus *den weiser, (the leader.)*

ἀσθενὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) invalidus, infirmus. ἀσθενεῖ χρωτὶ, i. e. ἀδυνάτῳ σώματι, Py. 1, 107.

"Ασθμα, ατος. τό. ("Αω) anhelitus, *tief geholter athem, (deep-drawn breath.)* est quoque ab ἄω, f. ἄσω, spiro: et difficultatem respirandi notat hoc nomen. ἄσθμα καὶ ἱδρὼς παύετο, *der schwere athem und der angstschweiss liess nach, (the difficulty of breathing, and sweat ceased,)* Ο, 241. et 10, ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων, difficili angebatur respiratione, mente alienatâ. sic et Π, 109. ἄσθματι φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν, Ne. 10, 139, invenit eum, anhelitu cum rigore efflantem animam. *mit röcheln, (with a rattling in the throat.)*

ἀσθμαίνω, f. ανῶ. ("Αω) anhelo, gravi respiratione laboro; vel ex cursu vehementi, vel ob alios graves labores. ἀσθμαίνων, Ε, 585, ex gravi vulnere. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε, Κ, 376, ex cursu contento. ἀσθμαίνοντα, Κ, 496, cum moreretur. sic et Ν, 399. sic et de apro, quem leo occidit, Π, 826. et de moriente, Φ, 182, ut igitur notet singultire, animam agere. Sed de graviter laborante et onus portante est Ne. 3, 84, σώματι ἀσθμαίνοντι ἐκόμιζε, *trug mit keichendem leibe, (carried with panting breath:)* ubi sermo est de Achille puero, in venationibus se exercente, et apportante capta. alii ibi sine omni sano sensu legunt ἀσθμαίνοντα σώματα.

ἀσινὴς, έος. ὁ ἡ. (Σίω) non vexatus, non quassatus, non rapinis læsus. τοὺς εἰ μέν κε ἀσινέας ἐάας, pro ἐάῃς, λ, 109. μ, 137, si eos boves solis nulla vexatione rapaci tactos sinas.

ἄσις, εως. ἡ. ("Αω) est ῥύπος ἐν ὕδασι ξηρὸς, ἢ τὸ ἐξ ὕδατος ξηρόν. *trocken gewordener schlamm vom zurückgetretenen wasser, (mud that has become dry from the receding of the water.)* limus aridus. est enim ab ἄζω, f. ἄσω. τόσσην αὐτῷ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, Φ, 321, i. e. ἐπιθήσω τὴν ἄσιν αὐτῷ εἰς κάλυμμα. coll. 318, seqq. ex quo apparet, τὴν ἄσιν esse fere idem quod ἡ ἰλύς. *unreinigkeit die ein strohm mit sich führet, und hinterlässet wenn er wieder fället, (mud carried along by a flood and left behind when it falls.)*

ἄσιτος, ου. ὁ ἡ. (Σίω) qui non edit. Penelope ἔκειτο ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, jacebat in thalamo suo jejuna, δ, 788.

ἀσκάντης, ου, vide sub λέχος, ad initium.

ἀσκελὲς, vide sub ἀσκελὴς, ad medium.

ἀσκελέως, et ἀσκελῶς, (Κῶ) adverb. pertinaciter, continue, perpetuo. οὔ με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, irasci, Τ, 68, σκληρῶς.

ἀσκελὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) valde durus, valde continuus et perpetuus, omnino non diffissus et interruptus, non facile findendus. nam est ab α intensivo, et σκέλλω, findo, *ich zerschelle, (I burst.)* possis et dicere, esse ab α privativo, et τὸ σκέλος, ἀπὸ στερήσεως τῶν σκελῶν, ἀμετάβατον, ἀμετακίνητον. possit et a σκέλος, crus, cum α intensivo, ut sit πολυσκελὴς, multis cruribus, i. e. κατεσπευσμένος καὶ πολυσπερχής. sed prima etymologia est vera. Ποσειδῶν ἀσκελὲς (neutrum adverbialiter) αἰεὶ Κύκλωπος (ἕνεκα) κεχόλωται, α, 68, Neptunus sine intermissione semper ob Cyclopem iratus est. nam is Cyclops, quem Ulysses excæcaverat, erat filius Neptuni. notat ergo iram continuam. μηκέτι πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖε, δ, 543, ne porro per longum tempus sine intermissione ita fle: *weine nicht mehr so lange immerfort, (continue not thus to weep without intermission.)* ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι, αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι, οὐδέ ποτε ὑμῖν θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, inquit Circe ad Ulyssem ejusque socios tristes, κ, 463, coll. 454, 457, seqq. sicci et pusillanimes: nam diu cibo abstinuerant, et animus obriguerat quasi tristitia et curis: σκληροὶ, ἄγαν κατεσκληκότες.

ἀσκέρα, ἡ. vide sub πέδιλον, prope finem.

'Ασκέω, f. ήσω. (Χάω) curo accurate, cum cura elaboro, tracto studiose, ἐπιμελείας ἀξιόω. proprie ponitur ἐπὶ ἀνδρῶν ἀθλητῶν, apud quos est ἡ ἄσκησις, ἡ τοῦ σώματος θεραπεία ἐν ταῖς τροφαῖς· τοιοῦτοι γὰρ οἱ παρὰ "Ελλησιν ἀθληταὶ, σωμάτων ἀσκηταὶ, κρέασιν ἀνοικοδομοῦντες ἑαυτούς. deinde et de aliis; et apud poëtam plerumque ἐπὶ ἐπιμελείας τῆς διὰ χειρῶν. est ab ἀκέω, f. ήσω, i. e. θεραπεύω, curo; interserto Sigma. ἤσκειν (est imperf. cum ν ἐφελκυστικῷ) εἴρια καλὰ, exercebat lanas scite, Γ, 388, de ministra Helenæ; curabat lanas: et καλὰ est pro adverbio. ἀσκήσας τὰ κέρατα, cum tractasset ea cornua et elaborasset, Δ, 110, *da er sie bearbeitet und zu rechte gemachet, (when he had wrought and finished them.)* ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται, Κ, 438, currus vero ei auro argentoque pulcre exornatus est, *schön ausgearbeitet und besetzet mit golde und silber, (curiously wrought and adorned with gold and silver.)* ἑανὸν, ὅν οἱ 'Αθήνη ἔξυσε ἀσκήσασα, Ξ, 179, induit peplum, quem ei (Junoni) Minerva texuit cum cura elaborans et artem adhibens. et 240, θρόνον χρύσεον "Ηφαιστος τεύξει ἀσκήσας. χορὸν Δαίδαλος ἤσκησεν 'Αριάδνῃ, Σ, 592, chorum saltantium et canentium Dædalus olim in Creta instituit, et docuit, et invenit, in honorem Ariadnes; curavit, celebravit. ἀργύρεον κρητῆρα Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν, elaborarunt, Ψ, 743. ἡ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, πασσάλῳ ἀνέκρεμασε, α, 439, ubi sermo de anu, quæ comitata fuerat Telemachum cubitum euntem, et quæ tunicam ejus exutam componebat cum cura, et suspendebat ad paxillum; ἐπιμελείας ἀξιώσασα αὐτόν. ὁ δὲ χρυσὸν περιέχευε κέρασι βοὸς ἀσκήσας, γ, 438, ille aurifaber aurum circumposuit cornibus bovis ex arte sua et accurate. et vides, propriam notionem verbi esse, curam adhibere, accurate facere et conficere, ἐπιμελεῖσθαι. æquivalet ei verbum κομιεῖν. sic, ψ, 198, ἑρμῖνα ἀσκήσας, fulcrum lecti accurate faciens. αἰεὶ φρεσὶ δαίμονα ἀσκήσω, Py. 3, 193, semper animo deum illum, i. e. τὴν Τύχην, accurate colam. ἔνθα ἀσκεῖται Θέμις, ibi colitur et exercetur Justitia, Ol. 8, 29. sic et Ne. 11, 9, ubi θέμις est mos bonus et justus. Vide ΚΟ'ΜΩ, ad initium et sub σκαιὸς, prope finem.

ἀσκηθὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) et metri causa ἀσκεθής. probe curatus, cum cura servatus, incolumis, τεθεραπευμένος, ἀβλαβὴς, ὑγιής. nam est ab ἀσκέω. ἐφ' εἰς ἡμᾶς ἔλθοι ἀσκηθὴς, retro ad nos veniat incolumis, Κ, 212. ἀσκηθὴς ἔπειτα ἵκοιτό μοι ἐπὶ νῆας, Π, 247, incolumis deinde redeat mihi in castra. ὥς κε μάλα ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται, ut omnino salvus suam in patriam adveniat, ε, 26, 144, 168. καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, venissem sane, ι, 79. ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν ἀσκηθὴς, οὔτε βεβλημένος οὔτε αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, navem conscendit illæsus, neque eminus neque cominus vulneratus, λ, 534. οὐδέ τις ἐπημάνθη, ἀλλ' ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα, ξ, 255, nec quisquam malo laboravit, sed integri et recte valentes sedebamus; quales esse solent οἱ ἀσκηταὶ, probe curato corpore. qui hoc nomen derivant a σχέθω, cum α privativo, quasi ἀσχεθὴς, ut sit ὁ πολὺς τὴν ῥύμην, καὶ ὃν οὐκ ἔστιν ἐπισχεῖν, multus impetu et qui non potest sustineri; viderint, quomodo hoc suum visum, Homero obtrudere possint in explicandis locis citatis. Vide sub σκαιὸς, ad finem.

ἀσκητὸς, ἡ, όν. (Χάω) accurate factus. ἀσκητὸν νῆμα, fila accurate facta, *feines gespinste, (fine-spun yarn or wool;)* δ, 134, τὸ περιλεκαλημένον καὶ ἐπιμεμελημένον. sic, λέχος ἀσκητὸν, ψ, 189, cum arte facta sponda lecti, ἐπιμεληθὲν, πολυδαίδαλον, μὴ αὐτοσχέδιον καὶ εἰκαῖον, ὁποῖα καὶ τὰ τῶν σκευῶν αὐτοκάβδαλα. ponitur et pro, accurate et eleganter ornatus, γυνὴ ἀσκητὴ πέπλῳ καὶ ἄμπυκι, Theocr. Id. 1, 33.

ἄσκιος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) sine umbra, si cum α privativo; sed cum α intensivo est, πολύσκιος, valde umbrosus: ut ἄξυλος ὕλη est, sylva πολύξυλος. ἀσκίοις ὄρεσι, i. e. πολυσκίοις, Ne. 6, 73.

ἀσκληπιεῖον, ὁ. Vide sub 'Επίδαυρος, in R.

ἀσκοὶ, vide sub ἀναιδὴς, ad finem.

ἄσκοπος, ου. ὁ ἡ. ("Οφ) non providus, non circumspectus, inconsideratus. οὐκ ἔστι ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, Ω, 157, 186, *unbedächtig, unbedachtsam zufahrend, (inconsiderate, indiscreet.)* opponitur τῷ ἀσκόπῳ ὁ εὔσκοπος.

ἀσκὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) uter, *ein schlauch, (a leather bottle.)* est ab ἀσκέω, accurate facio; vel et immediate ab ἀκέω, curo, interposito Sigma: nam ita est elaboratus ne quid hiet aut effluere inde possit, et ut conservet recondita in se. οἶνον ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, vinum in utre caprino, Γ, 247. ζ, 78. ι, 196, 212. ε, 265. et obiter innuit poëta hoc epitheto, non recte fieri utrem vinarium ex pelle ovilla. posteriores et βοείους ἀσκοὺς fecere. Æolus ventos dabat Ulyssi ἐν ἀσκῷ, κ, 19, ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, coll. 45, 47. re vera sine dubio dabatur Ulyssi ab Æolo peritissimus regionum nauta, qui naves ejus Ithacam duceret, quam probe noverat, et qui dextre uteretur ventis: sed in itinere, nescio qua injuria ab sociis Ulyssis læsus iste gubernator, oriente magna tempestate artem suam remisit, et sciens permisit, ut naves hoc adverso vento reverterentur ad insulam Æoli; apud quem questus de injuria accepta, perfecit, ut Æolus Ulyssem aversaretur, et auxilio suo indignum judicaret. id poëta more suo, utpote qui historicum agere nolebat, involvit figmentis dulcibus. notandum præterea, ἀσκὸν dici quodvis corium toti animali detractum; deinde et, obesum hominis ventrem, imo et totum corpus

ejus. et ab hac postrema notione sumtus est ἀσκὸς ille ventis plenus, i. e. ventorum et maris admodum peritus. ἀσκωλιάζειν, i. e. ἐν ἀσκῷ λιάζειν, erat lusus, uno pede inflatum utrem insilientium, et tunc fere cadentium, ex quo risus captabatur, proposito præmio si quis non caderet. vide Aristoph. Plut. 1130. is lusus dicebatur τὰ ἀσκώλια. deminutivum est τὸ ἀσκίον et ἀσκίδιον. proverbium, ἀσκῷ φλαυρίζειν, i. e. κενῷ σώματι φλυαρεῖν. ἐν Κελαιναῖς, urbe Phrygiæ, τὸν τοῦ Σιληνοῦ Μαρσύεω ἀσκὸν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐκδαρέντα, suspensum superfuisse Xerxis ævo, ex narratione Phrygum narrat Herodot. VII, 26. ubi vides, pellem humanam detractam toti corpori, sic vocari. nam in hac pelle continetur corpus, sicut vinum in utre. Vide sub ποῦς, paullo ab initio.

ἀσκωλιάζειν, vide sub ἀσκὸς, paullo a fine.

ἄσμενος, η, ον. (Ἥδω) qui delectatur, lubens, gratulans. est ab ἥδω vel ἅδω, delecto, quasi ἀδόμενος, per syncopen ἄδμενος, et mutato δ in σ ob cognationem. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, i. e. ἐμοὶ βουλομένῳ καὶ χαίροντι, Ξ, 108, esset id me lubente et gratulante. φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, fugit lætus ex morte, et gratulans sibi, Υ, 350. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, ι, 63, gratulantes nobis, ὅτι μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπολώλαμεν, quod non una perierimus. sic et 566. κ, 134. conf. ἀκάχημαι. ἄσμενος, Ol. 13, 104, i. e. ἀσμένως, cum lætitia, μετὰ περιχαρείας.

ἀσμένως, vide supra.

ἄσοφος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) indoctus. κἀσόφοις, pro καὶ ἀσόφοις, Ol. 5, 81.

ἀσπάζομαι, f. άσομαι. (Σπάω) data et accepta manu dextra saluto aliquem et amice excipio, *grüsse freundlich durch gebung der rechten hand, (I salute a person in a friendly manner by giving the right hand.)* nam hic erat salutandi mos apud orbem antiquissimum: de osculando, i. e. labiis mutuo junctis salutando, nihil novit Homerus. et hæc erat prisca illa et cordata δεξίωσις. est a σπάω, stringo, traho, unde σπάζω, cum præfixo α vel intensivo vel abundante. αὐτοὶ δὲ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, illi autem gavisi dextra data salutabant et verbis blandis, Κ, 542. χερσίν τ' ἠσπάζοντο, γ, 35. τ, 415. αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντο Ὀδυσῆα, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, χεῖράς τ' αἰνύμεναι, χ, 498, ubi sermo est de ancillis honestioribus Ulyssis, cum agnoscerent eum: illæ igitur circumstabant eum et salutabant, et adorabant, amanter caput ejus et humeros impresso osculo, et manus ejus prehendentes: ubi vides, non os osculantur, sed frontem et humeros, datis dextris. ἀσπάζοντό νιν φωνῇ ἡδυπνόῳ, Ist. 2, 38, salutabant eum suavi voce. τὸ ἄσπασμα est amplexus, in specie venereus, Eurip. Hecub. 829, 831. Vide sub δέσμα, et ἝΛΩ, paullo ante medium.

ἀσπάθητος, vide sub δέρμα, prope initium.

ἀσπαίρω, f. αρῶ. (Σπάω) proprie est, obnitor pedibus ne rapiar ulterius, idem quod σπαίρω, præfixo α vel intensivo vel abundante. nam τὸ α sæpe ab initio abundat. sic, ὁ στάχυς et ἄσταχυς, ἡ σταφὶς et ἀσταφὶς, ὁ ἡ νῆστις et ἄνηστις, μείρομαι et ἀμείρομαι, σφόδελος et ἀσφόδελος, etc. de morientibus est, Γ, 293, ἀπέταμε στομάχους ἀρνῶν, καὶ αὐτοὺς κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, abscidit fauces agnorum, et eos deposuit in terra palpitantes: ubi notatur τὸ σφαδάζειν καὶ σπᾶσθαι ἐν τῷ σφάζεσθαι, *wenn das geschlachtete eine weile zappelt und endlich die beine von sich strecket und stirbet, (when the slaughtered animal struggles for some time and at last stretches out its legs and expires.)* ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν φοναῖς, Κ, 521, viros palpitantes et extendentes se in cædis loco. ὁ δὲ περὶ δουρὶ ἤσπαιρε, ὡς ὅτε βοῦς, ὅντε βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσιν δήσαντες βίῃ οὐκ ἐθέλοντα ἄγουσιν, ὣς οὗτος τυπεὶς ἤσπαιρε, Ν, 571—573. ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα, Θ, 526, de uxore, vidente maritum pro patria cæsum. ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι, de ancillis suspensis necandisque, χ, 473. sic et de serpente, rapto ab aquila, Μ, 203, ζωὸν ἔτι, ἀσπαίροντα, φέρων αἰετὸς δράκοντα. et de pisce capto per hamum, et extracto ex aqua, μ, 254, ἀσπαίροντα, sc. ἰχθύν. et 255, ὣς οἵγε ἀσπαίροντες ἀείροντο, tollebantur rapti in altum a Scylla, homines sex e navi Ulyssis. κύων εἶχεν ἐλλὸν (hinnulum) ἀσπαίροντα, τ, 229. et 231, ἐκφυγεῖν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσιν. de corde vivi hominis, Ν, 443, κραδίη ἀσπαίρουσα, cor valde palpitans. alibi tamen hoc verbum quoque ponitur sic, ut notet τὸ θερμότερον σπεύδειν, καὶ οἷον ἀνασκιρτᾶν, καὶ πάνυ προθυμεῖσθαι, valde cupidum esse et impatientem moræ. de duce, qui in consilio adversatur aliis, nec consentire vult, est apud Herodot. VIII, 5, ὁ Κορίνθιος ἤσπαιρε μοῦνος, *sperrete sich darwider, (opposed.)* σπαράσσω, f. ξω, distorqueo, distraho, lanio. Vide sub σκαίρω.

ἀσπαλιευτής, οῦ. ὁ, vide sub ἀνασπάω, ad finem.

ἀσπάραγος, vide sub σφάραγος.

ἄσπαρτος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) non satus. τάγε ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται, ι, 109, nascuntur non sata et non arata. it. non consitus. γῆ ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος, ι, 123.

Ἀσπασία, ἡ, fœmina erudita et sapiens, vide sequens.

ἀσπάσιος, ία, ιον. (Σπάω) quod cum gaudio et gratulatione excipitur, dextra data; quod prehensum manu dextra amice attrahitur ad nos et tenetur. ἀσπασίη ἐπήλυθε νὺξ αὐτοῖς, Θ, 488. αὐτῷ δ' ἀσπάσιος ἐγένετο ἐλθὼν, ei gratus erat adveniens, Κ, 35, data dextra eum excipiebat amanter. Τρῶες ἦλθον ἀσπάσιοι πρὸς ἄστυ, veniebant in urbem, cum gratulatione excepti a suis, Φ, 607. ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι πατρὸς, vita patris ex morbo gravi resurgentis accepta et jucunda est liberis ejus, ε, 394. et 397, ἀσπάσιον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, atque sic cum gratulatione excipiendum eum (patrem) dii ex malo liberarunt; coll. 398. nam est idem quod ἀσπαστός. ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροις ἐφάνημεν, cum gaudio et læta salutatione excipiendi apparuimus sociis nostris, ι, 446. ἔφην γε (putabam sane) ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν οἴκαδε ἐλεύσεσθαι, λ, 430, inquit umbra Agamemnonis, misere ab uxore sua occisi in reditu suo. ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν (ἐπέβησαν) γαίης, cum gratulatione mutua adscendunt in terram ex naufragio, ψ, 238. et 296, οἱ μὲν ἔπειτα ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, congratulantes sibi repetiverunt morem antiqui lecti sui, Ulysses et Penelope. et 233, ἀσπάσιος (attice, pro ἀσπασίη) γῆ νηχομένοις, grata est terra nantibus naufragis si eam contingunt. ubi quidam libri, minus bene fortasse, legunt ἀσπασίως, ad φανείη. nota est ἡ Ἀσπασία, fœmina erudita et sapiens.

ἀσπασίως, (Σπάω) adverb. et notio ejus ex adjectivo facilis est determinatu. libentissime, cum gratulatione. φημί, μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, Η, 118, puto, eum libentissime sessurum esse, coll. 115. sic et Τ, 72. Ἀχαιοὶ ἀσπασίως ἀνέπνεον, φεύγοντες Ἕκτορα, cum gaudio respirabant, Λ, 327. ἀφίξεται Ἴλιον, cum magna gratulatione pervenerit in urbem, Σ, 270, i. e. ἀγαπητὸν ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι, valde placebit ei, non agere virum fortem; vel et, χαίρων, καὶ οὐ δεδιὼς λειποταξίου γραφὴν, διὰ τὸ κοινὴν εἶναι φυγὴν, gaudens, et non veritus notam fugitivi militis, quia enim communis est fuga omnium qui queant fugere nec occidantur jam. ἀσπασίως ἐσέχυντο ἐς πόλιν, infundebantur in urbem, Φ, 610. ἀσπασίως ἴδε γαῖαν, gaudens vidit terram e mari, δ, 523. sic, ἴδε θυμῷ θερμὰ λοετρὰ, Θ, 450. ἐς πόντον ἔφυγε νηῦς ἐμὴ πέτρας, cum gaudio fugit navis mea in altum et effugit saxa littoralia, κ, 131, coll. 134, nam est idem fere quod ἀσμένως. αὐτῷ κατέδυ φάος ἠελίου, cum gaudio ei occidere solet sol, ν, 33. et 333, ἵεται ἰδεῖν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε. κείμην, cubabam libentissime, ξ, 502.

ἀσπαστὸς, ἡ, όν. (Σπάω) idem quod ἀσπάσιος. Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν (neutrum adverbialiter) εἴσατο γαῖα, ε, 398, coll. 394. sic, τῷ δ' ἀσπαστὸν εἴσατο κοιμηθῆναι, ei gratissimum visum est dormitum ire, η, 343. Θ, 295. Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίου, ν, 35. ἦ κε ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, τ, 569, certe sane gratissimum id mihi et filio accideret. οἶσθα γὰρ, ὥς κε ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη ἐμοὶ, nosti enim, quod acceptissimus mihi is apparitururus esset in domo, ψ, 60. et 239, ὣς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις, sic igitur ei gratissimus aderat maritus, coll. 238.

ἄσπερμος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) sine prole et propagatione. ἵνα μὴ ἄσπερμος γενεὴ Δαρδάνου ὄληται, Υ, 303, sine successoribus ex se.

ἀσπερχὴς, έος. ὁ ἡ. τὸ ἀσπερχές. (Ἔρα) valde festinans, cum magno studio procedens. nam est ab α intensivo, et σπέρχω. idem dicitur et περισπερχὴς, unde est ἡ περισπέρχεια magna insectatio. et nomen proprium ὁ Πολυσπέρχων, qui valde urget et festinare facit, se vel alios. in poëta neutrum hujus adjectivi ponitur adverbialiter. ὅτι ἀσπερχὲς μενεαίνεις ἐξαλαπάξαι πόλιν, quod nimio studio cupis evertere urbem, Δ, 32. σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις, tuque sine intermissione furis, Χ, 10, et 188, Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπεν Ἀχιλλεὺς, Hectorem percupide agitans insequebatur ille. ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶ, Π, 61, nimis acriter et pertinaciter iratum esse animo. ἀσπερχὲς παρεῖχον, cum magna festinatione porrigebant, Σ, 556, *trugen eifrig zu, (carried hastily.)* Ποσειδῶν ἀσπερχὲς μενέαινεν Ὀδυσσεῖ, α, 20, valde acriter irascebatur ei, et cupiebat ei male. notat ergo κατ' ἐπίτασιν (per intensionem) τὸ πολυσπερχὲς καὶ ἐνεργὲς καὶ πολυσπούδαστον. simplex vero non est ὁ ἡ σπερχὴς, sed σπερχνὸς, ἡ, όν. valde urgens.

ἄσπετος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) quod dici et enumerari jam non potest. ab α privativo, et ἔπω, dico, exsequor verbis. ἄῤῥητος. ἀσπέτῳ ὄμβρῳ, immenso imbre, Ν, 139, ex quo exsistit ὁ χειμάῤῥοος. ἄσπετον ὕλην, immensam sylvam, Ε, 455. ἄσπετον ἤρατο κῦδος, Γ, 373, ineffabilem retulisset gloriam. sic et Σ, 165. et 218, Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμὸν, immensum apud eos excitavit tumultum. ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς, Κ, 523. et *nota:* ob arctam cognationem τοῦ ἔπω et ἕπω, potest ἄσπετος non tantum ab ἔπω esse, inenarrabilis, innumerabilis, ineffabilis; sed et ab ἕπω vel σπέω, cum α intensivo et continuativo vel copulativo, perpetuus, quod perpetuo sequitur, continuus. ἄσπετος αἰθὴρ, Θ, 554. Π, 300. ἄσπετον οὖδας, Τ, 61. Ω, 638. ν, 395. χ, 269. et est id epitheton terræ in genere, *Gottes boden, (God's earth:)* applicatum ad partem ejus immensi soli aliquam, e. c. ad pavimentum in domo, aut ad spatium illud terræ, quo quis cadit. sic ponitur et τὸ ἄπειρον. ἄσπετος ἀλκὴ, robur immensum, Π, 157, fortitudinem non interruptam. ῥόος Ὠκεανοῦ ἄσπετος, Σ, 403. ἄσπετον ὕλην, innumerabilia ligna, Ψ, 127. Ω, 784, et μεγεθύνει poëta hoc epitheto τὴν ξυληγίαν, lignationem.

αὐτοὶ τρεῖτε ἄσπετον, pavidi estis nimium quantum, Ρ, 332. ὕδωρ ἄσπετον, ι, 101. ζωὴ (victus *lebensmittel,*) *(provisions, victuals,)* ἄσπετος, ξ, 96. et 297, ἄσπετον ὦνον, valde magnum ex re vendita lucrum. et 412, κλαγγὴ ἄσπετος συῶν. ἄσπετον αἷμα, χ, 407. ἄσπετα πολλὰ, Λ, 703, ubi utrumque idem, *unsaglich vieles, (more than can be expressed.)* et 245, αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. ὅσα τάδ' ἄσπετα πολλὰ, δ, 75. κρέα ἄσπετα, ι, 162, 557. κ, 184. ἄσπετα δῶρα, ν, 135. et 424, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται, pro παράκειται, adsunt ei domi. δῶρα, υ, 342, et Romani suum, infinitus, sic ponunt, si numerus aut magnitudo est ea, ut ego eam jam definire vel nolim vel nequeam.

ἀσπιδαποβλής, vide sub ἀποβάλλω.

ἀσπιδής, έος. ὁ ἡ. (Σπάω) non in longum et arctum protensus, sed potius latus et amplus. est ab α privativo, et σπιδὴς, quod vide sub σπίζω. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, Λ, 753, tamdiu igitur insequebamur per latum et amplum campum: ut sit πεδίον ἀσπιδὲς, τὸ περιφερὲς, δίκην ἀσπίδος πάντοσε ἴσης, nam patens campus apparet oculo intuenti rotundus, quia oculus terminum alium circa nullum deprehendit. et hæc lectio est vera: *das freie, rund um unbegränzete feld, (the open, and all round boundless country.)* ut quidem oculis jam apparet. qui autem legi rectius opinantur διὰ σπιδέος πεδίοιο, per campum longum quidem sed a lateribus arctum: ii situm locorum, de quibus l. c. sermo est, non in consilium adhibent. πᾶν πλατὺ πεδίον, καὶ μὴ εὐπεριόριστον, περιφερὲς εἶναι δοκεῖ, i. e. ἀσπιδὲς, ὡς κύκλου ἐναπολαμβανομένου τῇ θέᾳ, διὰ τὸ δυστέκμαρτον τοῦ πέρατος.

ἀσπιδιώτης, ου. ὁ. (Σπάω) vir clypeo armatus. κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, Β, 554. sic, ὀτρύνων ἵππους τε καὶ, Π, 167. ut ergo pedites in specie, simul tamen et pugnantes ex curribus, sic vocentur. Vide sub ἀγχέμαχος.

ἀσπιδόδουπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) clypeis sonum gravem faciens. ab ἡ ἀσπὶς, ἴδος. ἐν δρόμοις ἀσπιδοδούποις, Ist. 1, 31, in armatis decursionibus.

ἀσπιδοφέρμων, ὁ ἡ, vide sub φέρβω.

ἀσπὶς, ἴδος. ἡ. (Σπάω) clypeus rotundus, qualis fere Græcorum antiquorum fuit. est ab α privativo, et σπίζω, in longum et arctum protraho, ut sit ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη, ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ ἐς μῆκος ἐκτεταμένη, non in longitudinem protracta, sed in rotundam figuram inclusa. alius clypeus longus vel oblongus dicebatur ὁ σπιδὴς, έος, i. e. ἐπιμήκης. figuras et descriptiones ἀσπίδων vide Μ, 294—297, ubi vides ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, i. e. rotundam circulo, externe tectam lamina ferrea interne vero spissam coriis bubulis: conf. ῥάβδος. et h. l. est τοῦ Σαρπηδόνος. Agamemnonis vero vides Λ, 32—40, ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν. et Hectoris, Ν, 803, 804, ῥινοῖσιν πυκινὴν, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός. Υ, 274—276, ubi ἄντυξ πρώτη est ora superior in circulari scuto, semicirculus superior, ad humerum; hinc hasta penetrans post tergum avolat: et ibi erat et corium et æs tenuissimum, nam circum oram clypei circumflexum, consequenter non nimis crassum aut intractabile, fuerat: *das leder und metall war da dünner, sich leichter umlegen zu lassen um den hölzernen rand, (the leather and metal were thinner there, that they might be made the more easily to cover the edge of the wood.)* maxime autem Achillis, Τ, 373—380. et confectio ejus a Vulcano, est Σ, 478—608. Agamemnonis scutum erat μίμησις τοῦ κόσμου, circulis suis variis expressis: Achillis vero ἄβυρσος, sine coriis, et totum æneum. πάντοσε ἴση, i. e. περιφερὴς, omnino rotundum, Γ, 347—349, et erat contecta ferro. et 356, 357. Ε, 300. Η, 250, 251. Λ, 434, 435. Ν, 160, 161, ταυρείην. Ν, 405—407, τὴν ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, Δ, 448. ἄντυξ, ἡ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης, Ζ, 118. sic, Θ, 62. Λ, 259, 424. Μ, 161. Ν, 264, ut notetur ἀσπὶς, πολλοὺς ἔχουσα ὀμφαλοὺς χυτούς. ἀσπίδος ἀμφιβρότης, i. e. τῆς ἀμφὶ τὸν βροτὸν ἄνθρωπον, Β, 389. Μ, 402. et 425, βοείας ἀσπίδας, coriis bubulis inductas. quæ et ταυρεῖαι, Ν, 163, 161. Π, 360. εὔκυκλος, Ε, 453, 797. Ν, 715. ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα, Ε, 453. Μ, 426. φαεινὴ, nam lamina ferrea erat polita, Ε, 437. Χ, 97, 111. κρατερὴ, Γ, 349, coll. 357. χαλκείη, Μ, 295, ubi conf. πέλτη. hinc et ἐπίχαλκος ἀσπίς. τερμιόεσσα, Π, 803. quæ et ποδηνεκὴς, i. e. ἐκ τοῦ αὐχένος ἕως ἄκρων ποδῶν, apud quosdam fortiores heroas. ἀσπίδος πῦρ, splendorem clypei, Ε, 4. et 182, ἀσπίδι γιγνώσκων, ex clypeo agnoscens eum. ἀσπίδα ἀφῶν, clypeum poliens, Ζ, 322. et 270, εἴσω δ' ἀσπίδα ἔαξε, perfregit ei clypeum saxo conjecto. et 272, ἀσπίδι ἐγχριμφθείς. ἀσπίδα Νεστορέην, Θ, 192, 193, sc. ut habeamus, occiso prius Nestore. sic et de thorace Diomedis, 194, 195, ut dicantur spolia, et intelligatur simul antecedens, cædes nimirum. εὗδον, ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας, sub dio noctu cubantes, Κ, 152. ἔφερε ἀσπίδα, i. e. ἐμάχετο, Λ, 61. ἀσπὶς ἀσπίδα ἔρειδε, clypeus clypeum fulciebat, Ν, 131, quo explicatur τό, φράξαντες σάκος σάκεϊ, 130, arcte addensantes clypeum clypeo. sic, ἄραρον, jungebant apte, Π, 214. ἀσπίδας, ὅσαι ἄρισται ἠδὲ μέγισται, Ξ, 371. et 377, ἐνδύτω μείζονι, coll. 376. et 428, εὐκύκλους ἔσχεθον πάροιθεν αὐτοῦ. ἀσπίδος ἄντυγι, ἣν αὐτὸς φορέεσκε, ποδηνεκὴς ἕρκος ἀκόντων, de Ajace, Ο, 645, 646. χερμάδια ἀσπίδας ἐστυφέλιξε, Π, 774, saxa contuderunt clypeos. et 704, φαεινὴν νύσσων, fodicans. vide porro Ρ, 43—45. Τ, 360. Υ, 162, 277, 281. Φ, 581, i. e. προεβάλετο εἰς φυλακὴν τοῦ σώματος. Ψ, 818, 819. τ, 32. δράκων ἐπὶ ἀσπίδος, Py. 8, 66, sc. pictus ut insigne. ἐνασπιδόω, f. δώσω, clypeo munio. οὐκ ἐνασπιδώσομαι, clypeo non muniam et induam me, Aristoph. Acharn. 367. apud recentiores ἀσπὶς etiam notat corpus quoddam militum, ex indefinito numero constans. sic Isocrates in Archidamo: ἐπὶ μιᾶς ἀσπίδος παραταξάμενοι, unica cohorte instructa contra hostem. et Thucyd. IV, 93, ἐτάξαντο ἐπὶ ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσι, statuebant quinos vicenos viros in singulos manipulos. coll. 94.

ἀσπιστής, οῦ. ὁ. (Σπάω) clypeum gestans. στίχες ἀσπιστάων λαῶν, ordines peditum, Δ, 90, 201. Παφλαγόνων μεγαθύμων, Ε, 577. Τρώων, Θ, 155. et 214, ἵππων καὶ ἀνέρων. sic, Τρώων στίχες, Λ, 412. Δαναῶν, Ν, 680. Λυκίων, Π, 490.

ἀσπουδεὶ, (Ἕπω) adverb. sine magno negotio. ῥᾶον, ἀμογητὶ, ἀπονητὶ, δίχα κακοπαθείας, ἡσυχῇ. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι, Θ, 512, ut ne sine difficultate quieti conscendant naves, μὴ εὐχερῶς, μὴ δίχα πολλῆς ἀγωνίας καὶ δυσχερείας. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε ἕλοιεν νῆας, Ο, 476. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην, ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι, Χ, 304, ne certe ignave et inglorie peream, μὴ εὐχερῶς καὶ ἄνευ βίας, sine contentione. Vide sub σπουδὴ, paullo ab initio.

ἄσσα, ἅσσα, vide sub ὅστις, prope finem.

ἄσσατο, pro ἄσατο, vide sub ΑΤΩ, paullo a fine.

ἆσσον. (Ἄγω) est forma comparativi in neutro, ab ἐγγὺς, comp. ἐγγίων, ὁ, ἡ. τὸ ἔγγιον, quod et ἔσσον et ἄσσον: et dubitant veteres grammatici, an penultima acui debeat, an περισπᾶσθαι. vulgo tamen cum circumflexo scribitur: rectius fortasse cum acuto. confer formas comparativi a ταχύς. notat, propius, *näher, (nearer.)* it. prope. *nahe, (near,)* πλησίον. ἆσσον ἴτε, propius accedite, *kommt nur näher, (come nearer,)* Α, 335. et 566, ἆσσον ἰόντε, assistentes tibi, ubi dualis ob ἰσοδυναμίαν sequitur pluralem. Ἆσσον ἴθ' (ἴθι) ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' (πείρατα) ἵκηαι, accede propius ut celerius ad fines mortis pervenias, Ζ, 143. Τ, 429, quem versum jocans aliquis veterum adhibuit de oppido Asiatico in prærupta rupe sito, quod ἡ Ἄσσος vocabatur; quasi ibi facillime aliquis præcipitio possit vitam finire. κούρας Διὸς ἆσσον ἰούσας, accedentes ad eum, Ι, 504, nam supplicum propinquorum magis est miserescendum quam longius remotorum. Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε ἆσσον ἱκοίμην, Ξ, 247, *dem möchte ich wohl nicht gerne zu nahe kommen, (I should not like to approach too near to him.)* Ο, 105, accedentes ad eum, aggredientes. τείχεος ἆσσον ἴσαν, ad murum accedebant, Χ, 4. et 92, ἰόντα, accedentem, adventantem. ἵπποισι καὶ ἅρμασιν (sunt ablativi, omisso σὺν) ἆσσον ἰόντες, Ψ, 8. et 44, οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, non fas est ut lavacra ad me accedant, i. e. ut ego lavem corpus meum. et 97, ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι *bleib bey mir stehen, (stand by me.)* et 667, ἆσσον ἴτω, accedat hûc. εἴ τις καλέσειε θεῶν (pertinet ad τὶς) Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο, ad me Ω, 74, *wenn doch jemand unter den göttern die Thetis zu mir rufen wolte, (if one of the gods would but call Thetis to me.)* ι, 300, aggrediens eum. et 380, ἆσσον φέρον, afferebam, *brachte herbey, (brought forward.)* αἵματος ἆσσον ἴμεν (εἶναι) ad sanguinem accedere, κ, 537. λ, 50, 89, 147. ἆσσον πάντα ἐφόρει, apportabat omnia, comportabat, ν, 368, ἆσσον δὲ οὐκ ἔτι δυνήσατο οἷο ἄνακτος ἐλθεῖν, ρ, 303, non poterat jam ad dominum suum accedere canis ille æger. νίζε δὲ ἆσσον ἰοῦσα ἄναχθ' (ἄνακτα) ἑόν, τ, 392, accedens lavit dominum suum, ignara sc. et 481, ἕθεν (αὐτοῦ) ἆσσον ἐρύσατο, *zog sie näher an sich, (drew her nearer to him.)* ἴεν, ω, 220, accedebat.

ἀσσοτέρω, (Ἄγω) adverb. propius. *näher, (nearer.)* prope, *nahe, (near.)* ἀσσοτέρω καθίσασα παραὶ πυρὶ, ρ, 572. ἀσσοτέρω πυρὸς, τ, 506.

ἄσσω, vide sub ἀΐσσω, paullo ab initio.

ἀστάνδαι, οἱ, vide ἄγγαροι.

ἀσταφὶς, ἡ, vide sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἀσταφυλὴ, attice pro σταφυλὴ, quod vide.

ἄσταχυς, υος. ὁ. (Χάω) spica frumenti, idem ac στάχυς cum præfixo α. ἀσταχύεσσιν, Β, 148. Vide sub ἀσπαίρω, ad initium.

ἀστεῖος, ὁ, vide sub ἄστυ, prope initium.

ἀστέμβακτος, ὁ ἡ, vide sequens.

ἀστεμφὴς et ἀστεμβὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) non motus, ἀμετακίνητος, invariabilis, non perculsus; κατὰ στέρησιν τοῦ στέμβειν. σὺ δὲ ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, tu autem, O Agamemnon, retinens, sicut antea, voluntatem immotam et propositum non variatum, Β, 344, firmum idem consilium. σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, Γ, 219, scipionem neque retro neque antrorsum movebat, sed immotum tenebat: nam locuturi in concione habebant scipionem elatum, ut quisque videret, loqui eos ex potestate concessa et legitime: et eum scipionem solebant pro adfectu varie movere. ut ergo hic Ulysses videretur quasi ἀγωνιῶν καὶ ἐκπεπληγμένος, et imperitus concionum. idem dicitur et ὁ ἡ ἀστέμβακτος. ὁ Τελαμὼν vocatur ἀστεμφὴς, Theo-

crito, Id. 13, 37, i. e. στιῤῥὸς, ἐμβριθὴς τὴν ψυχὴν καὶ ἀκαμπὴς, σκληρὸς, ἀστριφὴς, constans, gravis vir.

ἀστεμφῶς, et distracte ἀστεμφέως, (Στάω) adverb. immote, sine vacillatione, firmiter. ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, (infin. ἔχειν, pro imperativo) μᾶλλόν τε πιέζειν, δ, 419, vos autem intrepide tenete eum et magis urgete. et 459, ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν (ionice pro εἴχομεν) τετληότι θυμῷ, patienti animo. et Ionica hæc distractio ultimæ in ἑως, in metro tamen valet pro unica syllaba ῶς.

ἀστερίσκος, ου. ὁ. (Θέω) est signum veterum criticorum, præpositum versibus, qui viderentur eminere aliquo loco et quasi ἐκλάμπειν, qui vero alio loco positi non tam commode aut splendide inserti legerentur. hoc signum est littera X quatuor punctis notata, ⁘X⁘.

ἀστερόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) stellis consitus. scintillans sicut stella ignea. οὐρανὸς ἀστερόεις, cœlum sidera habens, Δ, 44. Ε, 769. Ζ, 108. Θ, 46. Ο, 371. Τ, 128, 130. ι, 527. μ, 380. υ, 113, coll. 103. et sic dicitur περιεκτικῶς, gestirnet, (starry.) θώρηξ ἀστερόεις, i. e. λαμπρὸς, fulgens quasi sol aut Sirius, Π, 134. οἶκος, Σ, 370, ὁ ἄστροις τὴν λαμπρότητα ἐοικώς.

ἀστεροπὴ, ῆς. ἡ. (Ὄφ) fulgur it. fulgor, idem ac στεροπὴ cum α intensivo. fulgur ingens, fulmen. τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπε ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διὸς, Κ, 154. βῆ δ' ἴμεν, ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥντε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ, Ν, 242—244. ἄορ, ἴκελον ἀστεροπῇ, Ξ, 386. ἀστεροπὴν ἐλελίξας, Ζεὺς, Ne. 9, 45. hinc est deinde per syncopen, et mutationem τοῦ ο in α, ἡ ἀστραπή.

ἀστεροπητὴς, οῦ. ὁ. (Ὄφ) fulminator, fulminans, fulgurans. est epitheton Jovis. Ὀλύμπιος, Α, 580. et 609, Ζεὺς, sic et Μ, 275. Η, 443.

ἀστὴ, vide ἀστὸς et sub Ἀθήνη, in R.

ἀστὴρ, έρος. ὁ. (Θέω) stella. est ab αἴθω, quasi αἰστήρ. nam antiqui noverunt fixas omnes esse πῦρ: unde apud Sophoclem dicuntur πυρπνέοντες ἀστέρες, ignem spirantes. etiam planetarum quosdam putaverunt esse igneos: saltem in sensu ignearum stellarum eos ex fraude optica numeraverunt. cæterum ἀστὴρ est ἓν σῶμα, τὸ ἄστρον vero est περιεκτικὸν, ἐκ πολλῶν ἀστέρων συγκείμενον. quod tamen quidam sæpe confuderunt, quibus ἀστὴρ καὶ ἄστρον idem est. οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς, Δ, 75, seqq. ubi non stellam proprie dictam notat, sed ἀστεροειδές τι, phænomenon igneum in aëre, quale nautis aliquid portendere putabatur, si in mare aut in navem incideret; vel exercitui, si in castra. hinc alii h. l. pugnam futuram existimant, ob ardens stellæ: alii pacem, quia cito exstinguebatur. πῦρ, ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, splendorem, stellæ autumnali similem, Ε, 5, seqq. est ὁ κύων, inter fixas fulgidissimus, quem vulgi lingua vocat κύναστρον, quo una cum sole oriente plurimi fiunt καύσωνες. et similitudo ab eo l. c. petita, est apta: nam sicut eo cosmice oriente fiunt ὀλέθρια καύματα, sic Menelaus ante Achillem exsurgens multa mala Trojanis intulit, quæ deinde Achilles velut sol ipse multo graviora dedit. idem dicitur οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, Λ, 62, et conf. οὔλιος. οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι, νυκτὸς ἀμολγῷ, Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ, Χ, 317, s. ὁ τῆς Ἀφροδίτης, ὃς καὶ στίλβων λέγεται, καὶ ἑωσφόρος, καὶ φωσφόρος, καὶ ἑῷος, μέγας καὶ προσηνής. παῖδα, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, Ζ, 401, ubi ὁ φωσφόρος intelligitur, et comparatur filiolo, de quo omnia læta sperabantur, sicut Phosphorus diem adventantem nuntiat, ipse simul pulcerrimus, et gaudio conspicientes adficiens. sic, ν, 93, ἀστὴρ φαάντατος, ὅστε μάλιστα ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς. παμφαίνοντα, ὥστε ἀστέρα, ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσι, Χ, 26—31, ubi Sirius describitur, qui κύων Ὠρίωνος cognominatur, et qui molestia afficit homines. conf. κύων. de pulcritudine vestis alicujus ponitur Ζ, 295, πέπλος κάλλιστος, ὡς ἀστὴρ ἀπέλαμπε. sic et ο, 108. et de galea fulgente, Τ, 381, ἡ δὲ ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπε τρυφάλεια. a Pindaro κατ' ἐξοχὴν sol vocatur ἀστὴρ, ἀρίζηλος, i. e. διάδηλος, Ol. 2, 101, *eine hellglänzende sonne, (the sun shining with great brightness;)* et metaphorice sic vocat τὸν μετὰ ἀρετῆς πλοῦτον. et Py. 3, 134, ἀστέρος οὐρανίου τηλαυγέστερον φάος, i. e. ἡλίου. ὁ αἰστὴρ, ῆρος, est, incensor, ustor: a quo est ὁ ἀστὴρ, sol, stella.

ἀστιβὴς, vide sub Τρίβω, prope initium.

ἀστόξενοι, vide sub ξένος, paullo ab initio.

ἀστὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) civis, qui ejusdem est urbis et civitatis, sive sit nobilis sive plebeius. ἀστοῖς ἀρήγων, civibus suis opitulans, Λ, 242. ἀστοί τε φίλοι τε, ν, 192. idem dicitur ὁ ἔτης, ου. est et fœmininum ἡ ἀστή. apud Athenienses ὁ ἀστὸς et ἀστὴ in sensu eminenti notabat civem Atticum vel Atticam. ξεῖνος εἴτε ἀστὸς, sive peregrinus sive civis, Py. 4, 138. δόλιον ἀστὸν, Py. 2, 150. ἀστοὶ, cives, populares, Ist. 4, 105. ἀστῶν δῆμον, Ol. 5, 33. ἀφθόνων, Ol. 6, 11. πρὸς ἀστῶν, apud cives suos, Ol. 7, 165. ἀκοὴ, Py. 1, 162, fama civium. πρὸς ἀστῶν ἀπαθὴς, a civibus nihil mali accipiens, Py. 4, 530. ἀστῶν Ἐρεχθέως, Py. 7, 9. τὶς φίλος, sc. αὐτῷ, Py. 9, 164. ὑπὲρ ἀστῶν, Ne. 8, 24, pro civibus, ἐν λόγοις, Ne. 11, 22. εὐλογίαις, Ist. 3, 5. ἀμύνων λοιγὸν, Ist. 7, 42. ἀστοῖς ἥμερον, Ol. 13, 2. ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσι, privatis et regibus, Py. 1, 132, i. e. δημόταις. πραῢς βασιλεὺς, Py. 3, 125. ἀδὼν, Ne. 8, 64.

ἀστραβηλάτης, vide sub ὄνος, sub medio.

ἀστραβὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) qui non convertitur aut evertitur. ἀστραβῆ κίονα, Ol. 2, 146, firmam columnam, ἰσχυρὰν, ἄστρεπτον, ἀμετακίνητον, ἀστρεβλῆ, ἀκλινῆ, et sic vocat Hectorem, Trojæ columen.

ἀστράβης, ου, ὁ, asinus onera portans, vide sub ὄνος, ad medium.

ἀστραγάλη, ἡ, vide sequens.

Ἀστράγαλος, ου. ὁ. (Βάω) et ionice ἡ ἀστραγάλη, ης. in pedibus est, talus, ossiculum in imo pede latens. et quia is talus ad firmiter ingrediendum facit, hinc et videtur dictus quasi ἀστράβαλος. δι' οὗ ἀστραβῶς ἐστὶ βαίνειν, verso β in γ, et interserto λ. per quem incedere licet non perverso pede, *mit festem fusse der sich nicht leicht vertritt, (with firm step, that is not apt to stumble.)* deinde in cervice et in omni spina dorsi est, vertebra, *das genick, (the vertebræ of the neck;)* spondylus. *das gelenke im rückgrad, (the vertebræ of the spine.)* denique et talus lusorius sic dicitur, *eine art von würfel, (a kind of dice.)* de cervicis vertebra est Ξ, 466, τὸν ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ νείατον ἀστράγαλον, extremam vertebram percussit. et κ, 560, ἐκ δέ οἱ αὐχὴν ἀστραγάλων ἐάγη, cervix ei ex vertebris fracta est. sic et λ, 65. ille σπόνδυλος, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνοχμός. de lusorio talo est Ψ, 88, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, ob talos lusorios iratus factus: ubi sermo est de puero, colludente alii, et occidente hunc ex ira in ludo illo. intelligitur ergo ibi παιδιὰ, καθ' ἣν ἔπαιζον ἀστραγάλοις. et quia tales ἀστράγαλοι etiam ἄστριες (ab ὁ ἄστρις, qui est per syncopen vulgarem ab ἀστράγαλος) et ἄστριχοι dicebantur: hinc τὸ οὕτω παίζειν vocabant et ἀστρίζειν. ejusmodi talus habebat quatuor tantum latera quadratæ formæ, numeris inscripta; quorum 1 et 6, 3 et 4, oppositi sibi erant; numeri 2 et 5 cessabant, nam reliqua duo latera erant rotunda. ὁ κύβος autem est sex laterum quadratæ formæ. ludebatur vero quatuor ἀστραγάλοις: et jactus eorum varii, habebant nomina vel a diis, vel ab heroibus, vel a fœminis amatis, vel a joco aliquo, etc. sic jactus omnium sex, dicebatur κῷος, et κεῖος, et ἑξίτης, a Romanis Venus, a Venere Coa. jactus omnium unorum dicebatur κύων, canis, et χῖος. si numeri jactorum talorum in summa facerent octo, vocabatur is jactus στησίχορος, quia monumentum τοῦ Στησιχόρου τοῦ Μελοποιοῦ ad Ἱμέραν in Sicilia, octangulare erat. fuere in usu et ἀστραγαλωταὶ μάστιγες, in pœnis adhiberi solitæ, quæ ἐκ τοιούτων τινῶν ἐνειρομένων κατεχρωτοῦντο, quibus taxilli implexi in extremis fuere. ἀστράγαλον ἐν ποδὶ negat Eustathius habere hominem aut τὶ τῶν μονύχων καὶ ἀκεράτων ζώων.

ἀστραγαλωτὸς, vide supra.

ἀστραπὴ, ἡ, vide sequens.

ἀστράπτω, f. ψω. (Ὄφ) fulguro. est ab ἡ ἀστραπὴ, quæ per syncopen ab ἀστεροπή. ἀστράπτων ἐπιδέξια, ἐναίσιμα σήματα φαίνων, Β, 353, i. e. δι' ἀστραπῶν σημαίνων τι μέλλον. ὡς ὅτε ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης, Κ, 5, ubi signum physicum describitur: nam ἀστραπαὶ συχναὶ, crebra fulgura, sæpe significant imbrem futurum. et poëta id ibi adplicat ad συχνοὺς στεναγμοὺς, et fundendum multum sanguinem. ἀστράψας δὲ Ζεὺς, μάλα μεγάλα ἔκτυπε, Ρ, 595. ἀστράπτει Ζεὺς, Ι, 237.

ἀστρίζειν, ἄστρις, ὁ, ἄστριχος, ὁ, vide sub Ἀστράγαλος, ad medium.

ἀστρόβλητος, vide sub τείρεα.

ἄστρον, ου. τό. (Θέω) astrum, ex pluribus stellis compositum. ὅτε ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται ἀριπρεπέα, Θ, 551. et 555, πάντα δὲ εἴδεται ἄστρα. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, Κ, 252. μετὰ δ' ἄστρα βέβηκει, μ, 312. ξ, 483, πολλοῖσι μετ' ἄστρασι, Χ, 28. et 317, οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασιν, Ἕσπερος: quod, per mutationem declinationis, dicitur pro ἄστροις. ἄστρον φαεινὸν θαλπνότερον ἄλλο, Ol. 1, 9. ubi est pro ἀστέρα. ἑωσφόρος θνητὸς ἐν ἄστροις ἄλλοις, Ist. 4, 41.

ἄστυ, εος. τό. (Στάω) urbs, πόλις. est ab α vel copulativo vel intensivo vel eo quod ἄνω notat, (antiquissimæ enim urbes in collibus ædificabantur) et a στάω, sto firmiter, stare facio, constituo: quæ sursum stat, vel, ubi juxta se invicem multa ædificia stant et multæ domus junguntur. antiqui omnem urbem vocabant ἄστυ: postea Athenienses suæ urbi hoc nomen fecere quasi proprium; sicut Alexandrini κατ' ἐξοχὴν τινα suam urbem vocarunt πόλιν. ὁ ἀστεῖος ex usu antiquo erat ὁ ἐξ ἄστεος καὶ μὴ ἀγρότης: deinde poni cœpit de polito et eleganti, non rusticitatis sordibus infecto. ἄστυ μέγα Πριάμου, Β, 332, 803, Troja. προτὶ ἄστυ, ad urbem, i. e. Trojam, Γ, 116. εἰς ἄστυ Ζελείης, Δ, 103, 121. αἴκε ἐλεήσῃ ἄστυ τε, καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα, Ζ, 95. coll. 256, 329, 331, 392. Η, 32. Ι, 136, 278. et 585, ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ, incenderunt, Calydonem, διαπραθεῖν, vastare et diripere urbem, Λ, 732, Pylum. Λήμνου τε καὶ Ἴμβρου ἄστυ, Ξ, 281, 432. περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο, Π, 448. ἄστυδε, in urbem, Σ, 255. sed 274, est ἄστυ δὲ, nam urbem. et 495, ἀνὰ ἄστυ, per urbem, in urbe. ἄστυ Ἰλίου, Φ, 128, 309, 607. Χ, 21, 230, 251. Ω, 499, 778, ἄστυδε. γ, 107. Μυρμιδόνων πρὸς ἄστυ, quæ est ἡ Φθία, δ, 9. ἄστυ δέ μοι δεῖξον, ζ, 178, urbem ostende mihi, sc. qua via pervenire possim ad eam, Phæacum urbem. coll. 194, et 296, ἄστυδε. θ, 514, διέπραθον. et 551, οἱ κατὰ ἄστυ, i. e. οἱ πολῖται. ἄστυδε, κ, 104. ἡμέτερον προτὶ ἄστυ, ν, 181. περὶ, ξ, 473, coll. 472, ut appareat συνωνυμία. Πυλίων

εἰς ἄστυ, ο, 216. 307, Ithacam, coll. 305, 310. 502, ἄστυδε. 504. π, 170, 331, ἄστυδε. 466. ϱ, 5, 25. τ, 190. φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, Ρ, 144, ubi conf. πόλις. ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος, Γ, 140, ubi adjectivum pertinet ad utrumque. πρὸ ἄστεος, ante urbem, Ο, 351. Ω, 783. κ, 105. ω, 467, unde postea factum τὸ προάστειον. ἐξ ἄστεος, Σ, 207, 210. Φ, 360. et 523, ἄστεος αἰθομένοιο. ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, Θ, 525. ἄστεα πολλὰ, Β, 660. α, 3. ι, 128, ο, 82, 491. π, 63, τ, 170. ψ, 267. ἄστυ θεῖον διανέμειν, Py. 4, 464. ξένιον, Ne. 4, 38. ἱπποτρόφον, Ne. 10, 77. ἄστεος πύργος sc. ὅς ἦν, Py. 5, 75, ἄστη πολλὰ, Ne. 10, 8. ἀστέων ῥίζαν, Py. 4, 26, τὴν κυρήνην, ex qua plures deinde urbes sunt deductæ et conditæ. ἀστέων μοῖραν, Ol. 7, 140, urbium partem et portionem suam in insula patria. Vide sub πόλις, paullo ab initio, et iterum aliquanto ante medium.

ἀστυβοώτης, ου. ὁ. (Βοῦς) per urbem clamans. est epitheton κήρυκος valde vocalis. κήρυκα δὲ ἀστυβοώτην, Ω, 701. Sed ὁ βοώτης, ου, est, boum agitator, bubulcus; a βοῦς et ὠθέω compositum, verso θ in τ.

ἀστυνόμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) civitatem bene regens et administrans. ἀγλαΐαις ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι λαὸν, Ne. 9, 73, decoribus civitatem decentibus inserere velis populum, O Jupiter: nimirum accentus est in penultima, si a νέμω deductum concipitur nomen, in activa notione: si vero a νόμος, accentus est in antepenultima nominativi, in passiva.

ἀστυπολέω, vide sub πόλις, ad medium.

ἄστυτις, ἡ, vide sub στύω, et Τιτὰν, in R.

ἄστυτος, vide sub νωθὴς, et οὐρὰ, prope finem.

ἀσύμβολος, vide sub συνάγω, ad finem, et συμβάλλω, prope initium.

ἀσύφηλος, ου. ὁ. (Φάω) nullius artis peritus, ad nullam rem idoneus, nihil edoctus, ineptus, stolidus, ἀδόκιμος, εἰς μηδὲν σοφός. est ab ἄσοφος, æolice ἄσυφος, cum epenthesi syllabæ ηλ pro αλ, quæ et aliis nominibus interseri solet. ὅς με ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξε, Ι, 643, qui me contemnendum inter Argivos facere conatus est quantum in ipso fuit, et ad nihil idoneum: *hat mich als einen dummkopf und unnützen menschen tractiret, (has treated me as a blockhead, and as a man unfit for any thing.)* οὔπω σοῦ ἤκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, Ω, 767, ex te nunquam audivi verbum malum aut incommodum, *nie ein böses oder ungeschicktes wort, (never a malicious or improper word;)* nedum ut male faceres mihi. qui deducunt ab ἄσαι i. e. βλάψαι, et φηλῆσαι, decipere; non modo ambages loquuntur, sed et a vero vocis sensu abeunt in meras tenebras.

ἀσυχία, ἀσύχιμος, vide ἡσυχίη, et ἡσύχιος.

ἀσφαλὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui cadere et labi non facit, ubi quis labi aut in periculo esse non potest. it. tutus, firmus, qui subverti ipse non potest; certus. ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, Ο, 683, ille enim saliens semper firmiter et sine lapsu aut aberratione. θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς, deorum sedes firma et tuta, ζ, 72. αἰὼν ἀσφαλὴς, vita nullis fortunæ mutationibus et incursibus adversis subjecta, Py. 3, 153, ἄπταιστος, sine offensione fortunæ. ἀσφαλὲς βάθρον, Ol. 13, 8. firmum fundamentum. ἕδος, Ne. 6, 6, sedes secura deorum, ἀσφαλὲς δραμοῦσα, Py. 2, 38, ubi neutrum adverbialiter: discurrens in publico tuto. ubi cave cum Schmidio legas δρακεῖσα videns.

ἀσφάλιος, vide sub γαιήοχος.

ἀσφαλῶς, (Φάω) adverb. non labens, firmiter, tuto, ἀπροσκόπτως, ἔμπεδον. ὁ δὲ ἀσφαλέως (ionice distracto circumflexo) θέει ἔμπεδον, Ν, 141, ille magnus lapis de alto monte sine declinatione et impedimento currit firmiter. ὡς μένον ἀσφαλέως, sic manebant immobiliter, Ρ, 436, de equis non procedentibus, sed stantibus pertinaciter, coll. 434, ἔμπεδον, quod est idem. ἔχει, Ψ, 325, dirigit constanter equos illuc, et sine aberratione. sic Germaniæ inferioris adhortatio: *holl wiss, (hold fast,)* tene firmiter. ἀγορεύει, loquitur certa et firmiter, θ, 171, ἀπροσκόπως, *ohne anzustossen oder zu fehlen, (without running against any thing.)* nota est γνώμη recentioris cujusdam: φορητότερόν ἐστι, ποσὶν ἤπερ γλώττῃ προσκόπτειν: (tolerabilius est, pedibus offendere quam lingua) τὸ μὲν γὰρ ἔχει ἀνέγερσιν, γλώσσης δὲ ὄλισθος ἀνέγερτα κεῖσθαι πολλάκις ποιεῖ. (illud enim habet facultatem surgendi, linguæ vero lapsus facit sæpe ut jaceas sine ulla surgendi spe) ναῦς μάλα ἀσφαλέως ἔθεεν ἔμπεδον, ν, 86, navis valde firmiter currebat; *lief immer ihren lauf sicher und steif fort, ohne zu wanken, (held on her course steadily, without shifting.)* ἔμενε, ϱ, 235, stetit nec vacillabat aut cadebat.

ἀσφάραγος, vide σφάραγος.

ἀσφοδελὸς, vide σφοδελός.

ἀσχαλάω, (Χάω) mœreo, tristis sum, gemo. οὐ νεμεσίζομαι, Ἀχαιοὺς ἀσχαλάαν (pro ἀσχαλᾶν, distracto circumflexo per intersertum α, ionice) παρὰ νηυσὶ, Β, 297, non miror nec succenseo, Græcos dolere in castris et indignari. sic, ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε καθήμενοι, indignantur enim isti si desidendum iis est, Ω, 403, pro ἀσχαλάουσι, contr. λῶσι. οἵ που μάλα ἀσχαλόωσι μίμνοντές με, qui fortasse valde dolent et ægre ferunt, quod præstolantur me, α, 304. ἀσχαλάᾳ δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων, τ, 159, doletque et indignatur filius rem familiarem comedentibus istis. et 534, κτήσιος ἀσχαλόων, ἥν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ, indignans ob rem familiarem quam ei comedunt nobiles adolescentes: ubi est genitivus causæ. λαοὶ μὲν μόλις εἶχον γέροντα ἀσχαλόωντα, Χ, 412, cives vix retinere poterant senem dolentem et præ tristitia furentem. nimirum, sicut in Græca litteratura nihil est supervacuum aut prorsus æquivalens: sic et hæc paragoge fortius notat quam ἄχω vel ἄχομαι, ut magnus animi motus in dolore connotetur.

ἀσχάλλω et ἀσχάλω, f. αλῶ. (Χάω) idem. est ab ἄχω, inserto Sigma, et cum paragoge. si ingeniosius deductum verbum placet, dic, inesse huic paragogæ τὸ, ἅλις, satis, ut ἀσχάλειν sit, ἄχους ἅλις ἔχειν. θωήν σοι ἐπιθήσομεν, ἥν κε τίνων ἀσχάλλῃς ἐν θυμῷ, β, 193, mulctam tibi imponemus, quam sane solvens doleas in animo. sic Eurip. Orest. 785, θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον, dolens mortem paternam, ubi deest præp. διὰ ad accus. ubi tamen scholia legunt ἀσχαλῶν, ab ἀσχαλάω.

ἄσχετος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui non temperat sibi, qui non continet se: it. intolerabilis, qui non potest haberi. ab α privat. et σχέω, teneo, sustineo, contineo. αὐτοὺς ἔλαβε πένθος ἄσχετον, Π, 549, eos cepit luctus quem vix capiebant animo, pæne majorem quam ut tolerare quirent. μένος ἄσχετε, cujus vis non cohibetur, qui tibi non temperas vehementia tua, β, 85, 303. ϱ, 406. ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθιε Κύκλωψ ἰφθίμους ἑτάρους, υ, 19, quando mihi robore et impetu non sustinendus Cyclops comedebat fortes socios. μένος ἄσχετοι υἷες Ἀχαιῶν, γ, 104, nos Græci nobiles, in exserendo robore nostro nunquam cohibiti ab hostibus aut casibus adversis. vide ἀάσχετος.

ἀσχολία, ας. ἡ. (Ἔω) status non otiosus. Ist. 1, 2.

ἄσχολος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) non otiosus. Py. 8, 40.

ἀταλαίπωρος, vide sub ταλαιπείριος.

ἀτάλαντος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) æqualis, ejusdem ponderis, οἷον ἰσόσταθμος. nam α copulativum sæpe notat ἰσότητα et ὁμοιότητα: τάλαντον vero est ὁ σταθμὸς, *die wage, (the balance,)* deinde et, τὸ ἀνελκόμενον, ponderatum. sic ὁ μέδιμνος notat τὸ σκεῦος τὸ μετροῦν, καὶ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενον. sic et ὁ χοῖνιξ et πῆχυς. sic et τάλαντον, οὐ μόνον ὁ σταθμὸς δι' οὗ τὰ βάρη διακρίνεται τῶν σωμάτων ἐντιθεμένων ἐπὶ τὰς πλάστιγξιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ βάρος τὸ σταθμώμενον. ergo ἀτάλαντος est, ὁ τὸν ἴσον ἕλκων σταθμὸν, ἐὰν ταλάντῳ μέλλοι κρίνεσθαι. Ὀδυσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον, i. e. κατὰ μῆτιν, ἴσον τῷ Διὶ κατὰ τὴν βουλὴν, Β, 169, 407, 636. Κ, 137. Ἕκτορ, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, Η, 47. Λ, 200. sic sacræ litteræ: *weise wie die weisheit eines engels, (wise as the wisdom of an angel.)* Μέγης, ἀτάλαντος Ἄρηϊ, Β, 627. et 651, Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ. sic et Η, 166. Ρ, 259. Ν, 259, 328, 528. Πυλαιμένεα, ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Ε, 576. Ἕκτωρ, ἀτάλαντος θοῷ Ἄρηϊ, Θ, 215. Ρ, 72. Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ, Ν, 500. Μέγην, Ο, 302. Πάτροκλ·ς, Π, 784. Αὐτομέδων, Ρ, 536. Πρίαμος, θεόφιν (i. e. θεῷ) μήστωρ ἀτάλαντος, Η, 366. Πειρίθοος, Ξ, 318. Πάτροκλος, Ρ, 477. γ, 110. et 409, Νηλεύς. Ἕκτωρ νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, Μ, 463, nocti celeri similis adspectu, i. e. terribilis. οἱ δὲ ἴσαν ἀτάλαντοι ἀέλλῃ ἀνέμων, Ν, 795. Vide sub ἴσος, prope initium.

ἀταλάφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) mollis et tener animo, *zart von gesinnungen, (of a tender disposition,)* tener in genere. παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα ἀταλάφρονα, Ζ, 400, puellum tenerum in sinu gestans. sed divisim, ἀταλὰ φρονεῖν, notat, læta et delicata proposita sibi habere. compositum notat inexercitatum ad cogitandum. Vide sub ἀταλός.

ἀτάλλω, f. αλῶ. (Ταλάω) ludo per otium, exsulto hilariter, hilarem me præsto, jocor molestiis liber, *ich hüpfe und thue munter, (I skip about and am merry.)* ἄταλλε (pro ἥταλλε) κήτεα, belluæ marinæ ludebant alacriter, Ν, 27, ἰσκίρτα, Neptuno per mare proficiscente. nota est adulatio Callisthenis, qui de Alexandro Magno narrat, cum proficisceretur pedestri itinere per littus, mare Pamphylium sustulisse se, et demissione fluctuum ad littus adorasse quasi tantum regem, sentiens præsentiam ejus. hinc apparet, quale sit quod audet Græcia mendax in historiis. ponitur hoc verbum etiam active. cum cura nutrio et molestiis libero; educo. Vide sub ΚΟ'ΜΩ.

ἀταλὸς, ἡ, όν. (Ταλάω) delicatus, tener, ὁ μὴ δυνάμενος εἶναι τάλας εἰς ἔργον καὶ μὴ ταλαεργὸς, ab α privativo, et ταλάω. deinde et, molestiis solutus, nihil ærumnosi sufferens, in otio molestiis libero bene nutritus: et in genere, juvenilis, *jung, jugendlich, (young, juvenile.)* παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, puellæ et adolescentes hilares, Σ, 577, unde est compositum ὁ ἡ ἀταλόφρων. ἵπποι θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι pro ἀταλαῖς, equæ gaudentes pullis teneris et simul alacribus et bene nutritis, Υ, 222, *muntere, niedliche, (lively, pretty.)* παρθενικαὶ ἀταλαὶ virgunculæ, λ, 39. ἀταλὸν ἀμφέπων θυμὸν, Ne. 7, 134, juvenilem fovens animum suum, qui nondum curis et molestiis vitæ est fatigatus.

ἀτὰρ, (Ἄρα) conjunctio, idem fere notans quod δὲ et δή: sed, *aber, sondern, (but;)* nam, *denn, (for;)* et, *und, (and.)* δὲ nunquam præponitur sententiæ, ἀτὰρ autem semper. poëtis magis frequens est usus ejus, non tamen et πεζογράφοις omnino insolens. vide Α, 506. Β,

214, 313. Γ, 268 270. Δ, 29. Ε, 483, 485, 759, 821, 833. Ζ, 125, 429. Θ, 62. Κ, 99, 420. Λ, 30. Μ, 144, ubi est, tum vero, *da aber, (but as,)* præcedente ἐπειδὴ, 143. et hic significatus pluribus locis inest. Ν, 830. Ο, 241, 396, 462. Π, 85, 573. Ρ, 122, 472. Σ, 21, 218. Τ, 246. Υ, 162, 348. Φ, 41. Χ, 181, 331, pro ἔφης δὴ, *du sagtest ja doch, (but thou saidst.)* 510. Ψ, 104, 265, 523, 869, 871. Ω, 242, 626. β, 122, 240. γ, 158, 297. δ, 236. ε, 163. ι, 196. ν, 243, 357. ξ, 81. ο, 178, 197. ρ, 159. σ, 98. φ, 229, 260. χ, 55, 373. Py. 3, 176. 4, 301. Ne. 4, 77. 7, 55.

ἀταρβὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥάω) impavidus, imperterritus. Ἄρηϊ δ' ἅμα ἕσπετο Φόβος, φίλος υἱὸς, κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς, Martemque comitabatur filius ejus, Terror, fortis et intrepidus, Ν, 299, ubi sermo est de terrore activo, qui fugat hostes. ἀταρβεῖ φρενὶ, i. e. ἀταράχῳ, Py. 5, 67, nihil turbatus casu aliorum. ἀταρβεῖ κεφαλῇ, Py. 9, 53, intrepido capite, i. e. animose.

ἀτάρβητος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) idem. σοὶ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστὶν, animus interritus, Γ, 63. sic, ἀταρβήτου γνώμης, Py. 4, 149, i. e. ἀφόβου καὶ ἀταράχου.

ἀταρπιτὸς, οῦ. ἡ. (Τρέω) via ubi homines moventur huc illuc, *eine strasse wo menschen wanken, (a street where men are moving to and fro.)* μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν, Σ, 565, una sola via erat, directa, διηνεκὴς καὶ μὴ ὧδε καὶ ἐκεῖ τετραμμένη, εὐθεῖα. proverbium: ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς, *der weg ist vor dir und du suchest ihn, (the way is before thee and thou seest it.)* et in specie notat semitam viatorum. οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, ρ, 234, neque eum extra semitam dimovit impulsu isto. Vide sequens.

ἀταρπὸς, οῦ. ἡ. (Τρέω) idem. ab α intensivo, et τρέπω, verto; ubi alii illuc alii huc itare solent. vel et ab α privativo et τρέπω, via ex qua non est declinandum, quia sola est complanata, quasi ἀτραπός. ἕλκουσι ἐξ ὄρεος, κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν, ἢ δοκὸν ἢ δόρυ νήϊον, trahunt ex monte, per viam asperam, aut trabem aut tignum navale, Ρ, 743. προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν, ξ, 1, ingressus est viam arduam, coll. 2. hinc est ἀτραπίζειν, i. e. βαδίζειν, ὁδοποιεῖν. et proprie ponitur de via angusta, extra quam exceditur cum periculo vel difficultate. verissima etymologia est ab α intensivo, et τρέπω vel potius τρίβω, ut notetur via valde trita.

ἀταρτηρὸς, ὰ, όν. (Ἄτω) est pro ἀτηρὸς, ab ἡ ἄτη, inserta syllaba ταρ, ut durior fiat et sonus et significatus. ex valde emota mente proficiscens, valde emota mente agens. *sehr ausschweifend und abweichend vom gesunden sinne, (very extravagant and deviating widely from sound sense.)* affectus emoti plenus. ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι, Α, 223, i. e. χολωτοῖς, valde affectuosis et exacerbatis verbis, coll. 224. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, β, 243, demens, pectore insano. nam ἄτη est, emotio mentis ex quovis adfectu aut imprudentiâ.

ἀτάρχυτος, ὁ ἡ, vide sub ταρχύω, ad finem.

ἀτασθαλία, ας. ἡ. (Θάλω) temeritas, insolentia, improbitas, iniquitas, amentia: prout contextus determinationem suggerit. etiam incontinentia, aberratio a recto et vere utili. νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, nunc vero, postquam perdidi multos mea incogitantia et temeritate, Χ, 104, inquit Hector ipse de se, quem pœnitet, tam pertinaciter eo die castra Græca adortum: coll. 107. ut ergo ἀτασθαλία, h. l. sit, quando quis, viribus fretus, agit quæ vult, in damnum suorum. κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, Δ, 409, illi sua insolentia perierunt: et tangit τὸ ἐφάμαρτον Τυδέος καὶ Πολυνείκους. αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, sua enim ipsorum amentia et incontinentia perierunt, α, 7. et 34, αὐτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγεα ἔχουσιν, ipsi sua improbitate, præter fatum, calamitates habent: dum animo suo obsequuntur, ex quo damna illis propullulant. τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, hujus enim et illi audacia inconsiderata perierunt, κ, 437. μήπου τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσι ἢ βοῦν ἢ μῆλον ἀποκτάνῃ, μ, 300, ubi notat τὴν ταῖς ἄταις θάλλουσαν ἀφροσύνην, incogitantiam errorum multorum fontem. et κακαῖς h. l. κατ' ἐξοχὴν additur, quia contra numen peccabatur ipsum. ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἔσαν, φ, 146, injustitiæ ei soli odiosæ erant. ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον, improbitate duram mortem consecuti sunt, χ, 317, 416. δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν, ob iniquitates passi sunt malum, ψ, 67. οἳ μέγα ἔργον ἔρεξον ἀτασθαλίῃσι κακῇσι, ω, 457, qui magnum facinus fecerunt pessima amentia. est ergo: *muthwillen, verwegenheit, unbesonnenheit, grobes vergehen, unvernunft, (arrogance, audacity, indiscretion, atrocity, misconduct:)* et Romanorum *flagitium* id sæpe exprimit.

ἀτασθάλλω, f. αλῶ. et ἀτασθαλέω, f. λήσω. (Θάλω) improbe et flagitiose ago. libidinose facio. *ich handele nach blossem muthwillen, (I conduct myself wickedly.)* μήτις ἐμὲ πλήξῃ ἀτασθάλλων, σ, 57. τὸν δὲ οὔ τις γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσα, τ, 88, hunc nulla mulierum latet contra morem et rationem agens.

ἀτάσθαλος, ου. ὁ ἡ. (Θάλω) qui plenus est errorum mentis, plenus temeritatis. est compositum ex ἄτη, error mentis, temeritas, et θάλλω, germino, germinare facio. *unbesonnen, zufahrend, unvernünftig, (indiscreet, rash, irrational:)* qui facile agit in incommodum suum aliorumve ex defectu consultationis attentæ, valde amens. est fere idem quod ἐξαίσιος, si quis non more justo et ratione clementi agit. ἀτάσθαλα μηχανόωντο, iniqua moliebantur, Λ, 694. sic μηχανόωνται, γ, 207, coll. 206. et μηχανάασθαι, π, 93. ρ, 592, μηχανόωνται. et μηχανόωντας, σ, 142. et μηχανάασθε, υ, 370. κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν (nunquam omnino) ἀτάσθαλον (libidinose quid et insolenter et præter morem bonum; nam neutrum est adverbialiter) ἄνδρα ἐώργει, cuiquam faciebat, δ, 693, i. e. ἐξαίσιόν τι. πολλὰ δ' ἀτάσθαλα ἔρεξα, multa superbe et licenter faciebam, σ, 138. πολλὰ ῥέζεσκον ἀτάσθαλα, multa faciebant injusta, χ, 47. et 314, οὔ τινα φημὶ εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, non cuiquam puto dixisse me nec fecisse quid improbe. Τρώων μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, Ν, 634, quorum animus semper vi iniqua gaudens. λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργὸν, supplicabo viro huic inclementi, gravia facienti, Χ, 418, inquit Priamus de Achille: et neutrum ex his epithetis contumeliose dictum intelligi debet. ut ergo appareat notio hujus adjectivi non nimis ad malum sensum determinata. ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς, ille perdidit populum suum improbum, periitque ipse, η, 60, ubi poëta de rege ipso nihil durius addidit, de populo solo insolente dicens: nam est poëta maxime ἀβλάσφημος et urbanus, et dicta ejus omnia quam clementissime et politissime sunt interpretanda. quod utinam attenderent ubique interpretes ejus: qui, nescio quem circumforaneum sibi imaginantes, eum plebeie satis loquentem multis locis faciunt. ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, hospes (active) non liberaliter et decenter loqueris, similem te facis homini temerario, θ, 166, *du siehest hierin aus wie ein mann der sich gerne übereilet, und andern zum nachtheile verfahret, (you appear herein as a man who is too precipitate, and acts to the prejudice of others.)* λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι, π, 86, nimis enim insolentem contumeliam exercent. ὑβρισταὶ γαίην καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσι, ω, 281, injuriosi et insolentes homines tenent hanc terram, qui libidinem suam pro jure habent.

ἀταύρωτος, vide sub ἀδμὴς, et ταῦρος, prope finem.

ἀτάω, ἄτεω, vide ἀτέω, et sub ἀτύζω.

ἄτε, vide sub ὅστε, prope finem.

ἀτειρὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) qui non atteritur aut conteritur et infirmatur, durus, firmus, ἀδάμαστος, ἀδαμάντινος: quod fractum et mollitum non est. ab α privativo, et τείρω, quod notat et, domo, subigo, mollio. χαλκὸς ἀτειρὴς, ferrum durum, de cuspide hastæ, Ε, 292. Η, 247. et de thorace, Ξ, 25. χαλκὸν δὲ πυρὶ ἐνέβαλλε ἀτειρέα, æs solidum, Σ, 474, σκληρὸν, δυσκατέργαστον. ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν, induti corpore æs firmum, Τ, 233. ἰθὺς φέρε, Υ, 108, fer recta in eum cuspidem duram hastæ, et reliqua arma tua, coll. 111. πάντα ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν, ν, 368, omnia apportabat, aurum et solidum æs. et, si cogitas, τὸ ἀτέραμνον vel ἀτέραμον (ab ὁ ἡ ἀτεράμων) dici ὄσπριον (legumen) τὸ μὴ ἑψόμενον, non coctum, non coquendo mollitum aut molliendum: vides, τὸ ἀτειρὲς esse, quod non facile conteri et subigi et molliri potest. εἰσάμενος (similis visus) Κάλχαντι δέμας (quod attinet structuram corporis) καὶ ἀτειρέα φωνὴν, et vocem non lassandam, Ν, 45. sic, Φοίνικι, Ρ, 555. Δηϊφόβῳ, Χ, 227, conf. φωνή. αἰεί σοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστὶν ἀτειρὴς, Γ, 60, semper tibi cor, velut securis aliqua, est durum et non lassandum. φαίης κε, ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, Ο, 697, putares sane, integros et recentes sibi invicem occurrere in pugna: ubi utrumque est idem, ut notetur non fractis viribus. μένος αἰὲν ἀτειρὴς, robore semper invictus, λ, 269. ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ, Ol. 2, 60, inattrito cum bono. Vide sub κραδία, prope initium, et ΤΡΕ΄Ω, similiter.

ἀτέκμαρτος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) sine certo signo observato veniens, sine certo limite præviso. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν, ἀτέκμαρτον προνοῆσαι, Py. 10, 98, quæ in annum sint eventura, sine certo signo sunt ut non possint certo prævideri: et neutrum positum est adverbialiter. Sunt incerta. sic et neutrum plurale, Ol. 7, 83, ἐπιβαίνει ἀτέκμαρτα, pro ἀτεκμάρτως, supervenire solet ex improviso, ex nullis certis signis ante observato modo. cæterum τὸ τεκμήριον recentioribus est, signum infallibile: τὸ εἰκὸς vero, probabile.

ἀτέλεστος, ου. ὁ ἡ. (Τέλλω) qui nihil efficit, qui ad finem destinatum non pervenit, qui finem nullum habet. *vergeblich, ohne ende. (to no purpose, without end.)* πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, ἠδ' ἀτέλεστον ἱδρῶτα, quomodo vis facere irritum meum laborem, et nihil proficientem sudorem meum, Δ, 26, ubi utrumque epitheton notat idem. et 57, ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον, non vanum et frustraneum. et 168, τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα, hæc certo evenient et ad finem suum perducentur, non erunt non effecta. οὐχ ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος, β, 273, non frustranea erit profectio nec sine bono effectu. σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, π, 111, cibum comedentes et absumentes temere sic sine ullo fine aut effectu, *so für die lange weile ohne ende bey einer sache die nie ausgemachet wird, (without any end, in a matter that is never brought to a conclusion.)* possit quidem ad σῖτον trahi, et exponi, cujus pretium non solvitur, *unbezahlet, (not paid for:)* sed rectius ad participium pertinet hoc neutrum adverbialiter

positum. conf. ἀτελεύτητος. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, ἤ κ' ἀτέλεστα εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, θ, 571, ista vero sane deus vel perficiat, vel et infecta sint, prout visum est ei. ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, ἅ ῥ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο, agitabat pectore in suo ea, quæ non sane non facta manserunt, σ, 344, *was gewiss nicht unausgeführet blieb, nicht unvollendet, (which certainly did not remain unexecuted, unaccomplished.)* Vide sub τελέω, aliquanto a fine.

ἀτελεύτητος, ου. ὁ ἡ. (Τέλλω) non ad finem suum perductus. est idem fere quod ἀτελής. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, οὐδ' ἀτελεύτητόν γε, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, inquit Jupiter, Α, 527, non enim meum verbum est retractabile, neque deceptorium, neque non ad finem suum perducendum, quodcunque capite meo annuero; non sane est tale quod non possit impleri, etiamsi magnum videatur: nam Jovi nihil est nimium, et solo nutu efficere potest quodcunque vult: τελεσιουργός εἰμι. ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, Δ, 175, i. e. ἀτελεῖ, μὴ εἰληφότι τέλος, *bey einer sache die nicht zum ziele kömmt, (in an affair that is never brought to a termination.)* recentiores hoc nomen posuerunt pro, αἰώνιος: sed apud Homerum est, quod non efficitur aut effici potest, *unausgemacht, (what is not done.)*

ἀτελὴς, έος. ὁ ἡ. (Τέλλω) quod non ad finem plenum et ad scopum pervenit, incompletus. τῷ (igitur) κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο πᾶσι μάλα, οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι, ρ, 546, sane non incompleta mors eveniat procis omnino omnibus, nec sane quisquam eorum effugiat mortem; ubi posteriora verba explicant præcedentem sententiam, qua et precatur et vaticinatur Penelope, fore ut per omnes a primo usque ad ultimum pervadat mors. notat ἀτελὴς et, sine effectu, irritus. μὴ ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν, ne Apollo irritus et vanus fieret in vaticiniis suis, Py. 5, 83. ἀτελεῖ νόῳ, mente ad perfectionem non contendente, Ne. 3, 74. Vide sub τέλος, aliquanto ante medium.

ἀτεμβίος, ὁ, ἀτέμβομαι, vide sequens.

'Ατέμβω, est, εἰς ἄτην ἐμβιβάζω, (Βάω) in labem et offensionem induco, *bringe zum vergehen und versehen, bringe in schaden und fehl, verrücke, (I lead into vice and guilt, into mischief, I distract.)* ἀτέμβει θυμὸν 'Αχαιῶν, β, 90, de Penelope; *sie affet und plaget das herz der Griechischen herren, (she teazes and torments the hearts of the Grecian suitors.)* βλάπτει, στερίσκει. οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου, υ, 294, *zu berauben, ihnen das gebührende zu entziehen, (to rob, to deprive them of their due.)* Sic et φ, 312, εἰς βλάβην καὶ στέρησιν ἄγειν, etiam, contristare. hinc est ὁ ἀτέμβιος, miser. ἀτέμβομαι est, εἰς ἄτην ἐμβαίνω. μή τίς οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, sc. μοίρας, Λ, 704, ne quis ei abeat fraudatus æquali portione. sic et ι, 42, 549. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος, Ψ, 445, στέρονται, privati sunt juventa: *sind nicht mehr jung, (are no longer young.)* et 834, ἀτεμβόμενος σιδήρου, *beraubt von eisen, ohne eisen, dass ihm eisen fele, (destitute of iron, without iron, in want of iron.)*

ἀτενὴς, έος. ὁ ἡ. (Τῶ) contentus, intentus, *gespannet, (intent.)* est ab α intensivo, et τείνω. cum contentione et impenso studio. ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, studiis impense vulpium similes, Py. 2, 141, ubi neutrum adverbiascit. νόῳ φιλήσαντα ἀτενεῖ, Ne. 7, 129, animo diligentem contento et serio.

ἄτερ, (Τρίω) adverb. seorsum, sine, absque. *abgesondert, ohne, (separately, without.)* est ab α privativo, et τείρω, attero, compositum: τὰ γὰρ ἄτερ εἶναι λεγόμενα οὐ τείρουσιν ἄλληλα διὰ ἐπιπτώσεως ἢ ἀντερείσεως ἢ τινος ὅλως θίξεως, non terunt se invicem aut contingunt ea, quæ ἄτερ esse dicimus. hinc explicatur per χωρὶς, διὰ τὸ, χωρίον εἶναί τι μέσον ὁπωσοῦν τῶν ἄτερ ὄντων, quia spatium quale cunque intercedit. explicatur et per δίχα, διὰ τὸ, δεδιχᾶσθαι ἀλλήλων, τὰ ἄτερ τεταγμένα: etiam per νόσφι, διὰ τὸ, νενοσφίσθαι, i. e. διακεκρίσθαι καὶ κεχωρίσθαι τὰ ἄτερ, ἀλλήλων. est idem et τὸ, ἄνευ, ἄνις, ἰδίᾳ. vide Α, 495. Δ, 376. Ε, 473, 754. Ι, 600. Ο, 292. Φ, 50. Ψ, 441. β, 102. η, 325. τ, 147. φ, 409. ω, 136. Ol. 8, 59. 9, 68. 10, 109. 14, 11. Py. 2, 13, 58. 5, 102. 9, 46. 10, 66. Ne. 7, 40. Ist. 5, 24.

ἀτέραμνον, τὸ, vide sub ΤΡΕ'Ω, paullo ab initio.

ἀτέραμνος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) non mollis, non facile molliendus. ἀτειρὴς, σκληρὸς, μὴ τέρην. κῆρ ἀτέραμνον, cor non molliendum, durum et obstinatum, ψ, 167, μὴ τέρεν, ἀλλὰ ἀπεσκληρωμένον. hinc ἀτέραμνα σπέρματα, quæ non molliuntur coquendo aut in terra, quæ et κερασβόλα dicuntur, i. e. τὰ κατὰ κεράτων βληθέντα: nam opinabantur prisci agricolæ, si inter serendum, granum aliquod accideret ad cornu bovis, fieri id granum irresolubile in terra.

ἀτεράμων, ὁ ἡ. et ἀτράμων, vide sub τείρω, paullo ab initio.

ἄτερθε, (Τρίω) adv. seorsum, sine, idem ac ἄτερ, i. e. χωρὶς, a parte, *abgesondert, (apart.)* Ol. 9, 118. Py. 5, 129.

ἄτερος, pro ἕτερος, q. v.

ἀτερπὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) non delectans, injucundus. λιμὸς ἀτερπὴς, fames ingrata, valde aversanda, Τ, 354. ἀτερπεῖ χώρῳ, η, 279, non grato loco. ἀτερπέα δαῖτα, κ, 124, tristes et nefandas epulas. χῶρον, λ, 93, locum inamabilem. et possis putare, α aversandi, et verbum τρέπω verto, inesse huic nomini. Vide sub δυσηχής.

ἄτερπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) idem. ἀτέρπου ὀϊζύος, Ζ, 285, ingratæ ærumnæ et sollicitudinis: nam potest esse quædam ὀϊζὺς ὑποτέρπουσα, subblanda, qualis est in re amatoria, aut circa liberos.

ἄτεχνος, ὁ ἡ. vide sub κακότεχνος.

ἀτέχνως, ἀτεχνῶς, vide sub τέχνη, et κακότεχνος.

ἀτέω, f. ήσω. (Ἄτω) aberro mente. in fraudem induco me vel alium. decipio me ipse. ἀτέοντά σε, Υ, 332, i. e. βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν, ὡς ἀπὸ τῆς Ἄτης. *dich den der teufel reitet, (who art going to the devil,)* ut nos vulgo dicimus. *dich unbesonnenen, und ins unglück laufenden, (thee thoughtless creature, who art plunging into ruin.)* recentiores habent suum ἀτάω.

ἄτη, ης. ἡ. (Ἄτω) inductio in errorem et fraudem, *irrsal, vergehung, verführung, (a leading astray, misleading, seducing.)* fraus, *betrug, (deception.)* Ἄτη ut πρόσωπον describitur, Ι, 501, seqq. Τ, 91, seqq. et confer Δύη, et ἀρτίπους, et R. et quia ἄτη etiam, sequens ex errore mentis damnum, connotat; hinc dicitur, sequi eam τὰς Λιτὰς, ipsam vero præcedere: nam nemo ad supplicandum se convertit, nisi sentiens damnum jam sibi contractum. γνῷ δὲ 'Αγαμέμνων ἣν ἄτην, Α, 412, ut cognoscat suum pravum errorem, *seine vergehung und sunde, (his misconduct,)* quæ malos semper habet et tristificos eventus. et τὸ ἣν notat τὸ αὐθαίρετον, *das er sich selber im lichten gestanden, (that he has stood in his own light.)* sic et Π, 274. Ζεύς με μέγα ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, Β, 111, ubi sequentia satis ostendunt, deceptionem aliquam magnam, et errorem noxium in dijudicanda re, per ἄτην intelligi. sic et Ι, 18, seqq. εἵνεκ' ἐμεῖο (ἐμοῦ) κυνὸς, καὶ 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, Ζ, 356, propter me impudentem, et propter Paridis deceptionem et inductionem in fraudem. imo ex priori membro apparet, etiam in posteriori Alexandrum in abstracto vocari ἄτην, *die Verführung, der Verführer, (seduction, seducer.)* τῇδε ἄτῃ ἄασας, Θ, 237, tali deceptione, collatis 228—235. ut appareat, ἄτην proprie esse errorem noxium. posset hoc loco esse accusativus positus, attice; ut, βουλὴν ἐβούλευσας, λόγον ἔλεξας, etc. sed id poëtæ jam non visum. τῷ ἄτην ἅμα ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, Ι, 508, eum similiter sequi errorem aliquem et inductionem in fraudem, ut læsus ex ea pœnas det. et 115, ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος (ubi deest κατὰ, vel est pro adverbio ψευδῶς) ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, non mendaciter meas aberrationes a sano et bono enumerasti. et vide, regem ingenue fatentem. πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, Κ, 391, ubi Trojanus speculator, captus a Græcis, promissiones sibi ab Hectore factas vocat ἄτας, i. e. seductiones, *verführungen, (seductions,)* in malum inducentes deceptiones. τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, Π, 805, de Patroclo obstupescente; amentia cepit pectora ejus, *gedankenlosigkeit, (insensibility,)* error mentis, *verrückung, (insanity.)* οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην, qui (dii infesti) in concione menti meæ injecerunt ingentem aberrationem, Τ, 88, collatis sequentibus. et 136, οὐ δυνάμην λελαθέσθαι ἄτης, non potui non sentire errorem illum, *da konnte mir mein grobes versehen nicht verborgen bleiben, (I could not help being sensible of my guilt.)* et 270, Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα, magnas sane aberrationes, *du verhängest wichtige vergehungen und versehen, (thou decreest great faults and transgressions.)* et his omnibus locis errores humanæ mentis ad divinam referuntur directionem. adeo nihil in humanis sine gubernatione et imperio dei. 'Αλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, Ω, 28, ubi per ἄτην judicium Paridis, ipsi suisque noxium, inter deas intelligitur. et 480, ὡς δ' ὅταν ἄνδρα ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ubi ἄτη notat confusionem mentis, ex rebus insolitis. densa obcœcatio, *eine dicke verwirrung, (a great confusion.)* ἄτην δὲ μετέστενον, et errorem meum amentiamque gemebam, δ, 261, inquit Helena pœnitens. Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι θεοὶ, ἦ με μάλα εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλέϊ ὕπνῳ, μ, 372, sopivistis me sævo somno ad magnam mentis meæ stoliditatem: sc. stolidum se fuisse dicit Ulysses, quod se sopiri passus sit somno, cum tam prope ad portum esset. εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ἄτης τε βαρείης, ἥν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ Ἐριννὺς, ο, 233, ubi manifesto labem mentis describit: *wegen des schweren vergehens, (on account of the heinous offence.)* ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ, suam amentiam vel dementiam portans ulterius, φ, 302. τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρὴν, ψ, 223, ubi Penelope loquitur de Helena fugiente; dicitque, talem errorem mentis alias non concepisse eam, sed inductam a Paride. ergo apud poëtam ἄτη est, malum consilium in animo, ex quo deinde consequitur malum. sed apud recentiores plerumque id consequens per ἄτην significatur, ut notet damnum. ἄτης ὀχετὸν, Ol. 10, 46, calamitatis gurgitem, εἰς ῥεῦμα (fluentum) κακῶν. φθονεροὶ ἀμύνονται ἄτῃ, Py. 11, 83, puniuntur noxâ. κόρῳ ἕλεν ἄτην ὑπέροπλον, Ol. 1, 90, ex protervià accepit noxam ingentem. ἄτην εἰς φαινομένην, in manifestum damnum, Ne. 9, 49. quam recentiorum determinationem hujus vocis cave poëtæ prudentissimo obtrudas.

ἀτηρὸς, vide ἀταρτηρός.

ἀτίζω, f. ίσω. (Τῶ) contemno, negligo, non

curo. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων, ἔρχεται, ille leo vero, primum contemnens et non curans viros adventantes, vadit ulterius, Υ, 166, περιφρονέων, *es nicht achtend, (regardless of it.)*

ἀτιμάζω, f. άσω. (Τῶ) in pretio non habeo, contemno, καταφρονέω. *ich halte für unwerth, verachte, (I despise.)* τοὺς δέ γε ἀτιμάζει κατὰ δῆμον Φαίηκας, ζ, 283, ubi id dicitur de Nausicaa; hos suos cives non satis honestos et se dignos æstimat: hinc peregrinum sponsum præoptat. ἐμὲ χωλὸν ἐόντα 'Αφροδίτη αἰὲν ἀτιμάζει, inquit Vulcanus: me claudum Venus semper aspernatur, Θ, 309, *sie hält mich nicht für gut, (she slights me.)* ὅσκεν ἐκείνου ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον καὶ υἱὸν, τίσεται, quicunque illius hic in debito honore non habet uxorem et filium, is luet, ξ, 164. τοὔνεκ' ἀτιμάζει με, ψ, 116. ἦ μιν ἀτιμάζουσι, an eum in pretio non habent contemnuntque, λ, 495. sic, οὔτι σὲ θεοὶ, ν, 141, nequaquam te dii despiciunt, inquit Jupiter ad Neptunum. νῦν δέ με, κακὰ εἵματα ἔχοντα, me vilia vestimenta habentem, spernunt, ξ, 506, inquit Ulysses personatus in formam senis mendici. αἵ τε σὲ, quæ te honore debito privant, π, 317. τ, 498, de ancillis Ulyssis. μὲ, χ, 418. ἠέ σε, υ, 167, an te nullo honore dignum putant, *halten dich verächtlich, (deem thee contemptible.)* ἀτιμάζεσκεν (imperf. Ionicum) ἄκοιτιν, conjugem suam spernebat, *hielte sie unwerth, (despised her,)* Ι, 450, cui opponitur φιλέεσκεν. μνηστῆρας, ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν ἀνδρὸς, σ, 143. α, 458, non honorantes fœminam primariam. οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν ἀνδρὸς, φ, 332, nullo respectu habito comedunt domum viri tanti. et 427, ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται, *wie sie mich tadeln und mir vorwerfen aus verachtung, (as they censure me and reproach me contemptuously.)*

ἀτιμάω, f. ήσω. (Τῶ) in pretio debito non haberi facio, contemtum facio, non honoro, contumelia adficio, ἄτιμον ποιῶ. nimirum ἀτιμᾶν fit facto aliquo, ἀτιμάζειν vero, in animo, citra factum aliquod. σὲ δὲ ἀτιμᾷ, teque non honestat, et debita reverentia erga te non utitur, π, 307. ὃν ποτε ἀτίμα, imperf. pro ἠτίμα, φ, 99. sic, ὁ ξεῖνος, ὃν πάντες ἀτίμων, peregrinus ille, quem omnes minus honorifice tractabant, eumque contumeliose habebant, ψ, 28. ubi quidam legunt, ἀτίμεον, quasi ab ἀτιμέω. οὐδέ κέ τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει, Ι, 62, neque sane quisquam mihi sermonem improbare poterit; inquit Nestor. senes enim semper fere gloriose de se præfantur. νῦν δέ σε ἀτιμήσουσι, Θ, 163. sic, εἰ δέ με, π, 274, si me indigne tractabunt. ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν, ἠτίμησας, Ι, 111, nulla in dignatione habuisti. τὸν Χρύσην ἠτίμησε ἀρητῆρα, Α, 11, *hat verächtlich gehalten, (has treated with contempt.)* et 94, ἕνεκα ἀρητῆρος, ὃν ἠτίμησεν 'Αγαμέμνων. et 356, ἦ γάρ με 'Ατρείδης. et 507, ἀτάρ μιν νῦν ἄναξ ἀνδρῶν. ὃς καὶ νῦν 'Αχιλῆα ἕο μέγα ἀμείνονα φῶτα ἠτίμησε, qui et nunc Achillem, ipso longe fortiorem virum, contemtim tractavit, Β, 240. οὐκ ἄν τις ἀνὴρ ἀτιμήσειε ἔργον μάχης, nemo operam navatam in pugnando vituperare et non laudare possit, Ζ, 522. μῦθον ἀτιμήσαιτε, Ξ, 127, quod alii legunt ἀτιμήσητε. οὔ μοι θέμις ἐστὶ (non est meus mos) ξεῖνον ἀτιμῆσαι, hospitem contemnere, ξ, 57, *es ist meine weise nicht, einen fremden unwerth zu halten, (it is not my way to treat a stranger contemptuously.)* τὸν δὲ ἀρείονα ἀτιμήσασα ἀποπέμπει, meliorem vero contemnens dimittit sine honore habito, υ, 133. recentiores dicunt et ἀτιμόω, f. ώσω. cæterum hinc est ὁ ἡ ἀτίμητος, *ein unwerth geachteter, (one who is held ir contempt.)* οὐκ ἀτιμήσαντά νιν, sc. τὴν εὐκαιρίαν. Py. 9, 138, non aspernatum opportunitatem.

ἀτίμητος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) non æstimatus, non in pretio aliquo constitutus et habitus. *ungeschäzt, unwerth, (not esteemed, of no account.)* ὡσεί τινα ἀτίμητον μετανάστην, Ι, 644, tanquam vilem aliquem et honoribus non aptum inquilinum, ἄτιμον μέτοικον. sic et Π, 59. maxime Athenis hospites nihil erant; imo in civitatem recepti, longe postponebantur τοῖς ἰθαγενέσι, genuinis civibus ex stirpe prisca. cæterum apud poëtam hæc vox est, ὁ οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄξιος, ab ἀτιμάω, f. ήσω: sed apud recentiores contra est, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος, πολυτίμητος καὶ ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, inæstimabilis, *unschätzbar, (inestimable,)* quod et dicitur ἔκτιμος, i. e. ἔξω τιμῆς, unde ἐκτιμᾶσθαι notat intensionem pretii, τιμῆς ἐπίτασιν. Vide sub Τίω, ad initium.

ἀτιμία, ας. ἡ. (Τῶ) contemtus, *nicht achtung, verachtung, (disrespect, contempt.)* χαλεπὸν δέ κεν εἴη πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν (ἀτιμίαις) ἰάλλειν, ν, 142, inquit Jupiter ad Neptunum: difficile enim sane esset, maxime antiquum et præstantissimum contemtu prosequi. ἔλυσεν αὐτὸν ἐξ ἀτιμίας, solvit eum ex contemtu, Ol. 4, 33, ut majoris æstimaretur. ἡ φιλοτιμία est cupiditas honorum et dignitatis principalis. Eurip. Phœn. 535, ubi ista cupiditas vocatur κακίστη δαιμόνων, numen pessimum.

ἄτιμος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) justo in pretio non habitus, inhonoratus. it. sine pretio soluto, sine satisfactione. ἐνθάδε ἄτιμος ἐὼν, cum hic sum nullo in pretio et sine æstimatione, Α, 171. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον (neutrum adverbialiter) ἔδεις, ejus domum comedis nullo pro cibis et poculis soluto pretio, π, 431, pro ἀτίμως, i. e. δωρεὰν, προῖκα, μὴ καταβαλὼν τιμὴν (i. e. τὸ τίμημα, *den werth, die bezahlung,) (the value, payment,)* τῶν ἐσθιομένων, *du zehrest sein haus aus ohne gegenvergeltung und ersetzung, (thou consumest his house without return or compensation.)* ἀτιμότερον δέ με θήσεις, Π, 90, magis parvi vel nullius momenti me facies, cum jam sim inhonoratus. ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, Α, 516. ἀτιμοτέραν γλῶτταν, Ol. 8, 91, linguam minus præditam honore.

ἀτιμόω, f. ώσω, vide ἀτιμάω.

ἀτιτάλλω, f. αλῶ. (Ταλάω) idem quod ἀτάλλω, in sensu activo. per epenthesin syllabæ τι. ἀναπαύω, καὶ μὴ ἐάω τλῆναί τι πρὸς πόνον, otiosum reddo, nec sino ferre aliquem aliquid laboris et molestiæ: molliter habeo, delicate et diligenter curo. θεᾶς, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, Ω, 60, quam ego ipsa nutrivi et cum cura educavi: quod oppositum est iis, qui τρέφουσι μὲν, ἀλλὰ βίᾳ τρύχουσι τάλανι: *habe ihrer wohl gepfleget, (have brought them up well.)* et 280, ἵππους ὁ γεραιὸς ἀτίταλλεν ἐπὶ φάτνῃ, equos diligenter curaverat ad præsepe, *hat sie wohl gewartet, (has paid great attention to them.)* sic et de equis, Ε, 271. ἀτιτάλλειν τέκνα, λ, 249, infin. pro imperativo, nutri eos natos accurate. ἄλλοισι σύας σιάλους ἀτιτάλλω, nutrio et sagino porcos, ξ, 41. παῖδα ἀτιτάλλω, puerum nutrio, *ich warte einen kleinen sohn, (I nurse a boy,)* ο, 449. παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, nam sicut filiam educabat eam curiose, σ, 322. γρηῦς, ἣ κεῖνον δύστηνον εὖ τρέφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, τ, 354. οἵ με ἐν σφοῖσι δόμοισιν εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον. δεξάμενοι, Ξ, 202, inquit Juno de altoribus suis. τὸν δὲ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, Π, 191, et utrumque verbum notat idem. χῆνα ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ ἥρπαξεν αἰετὸς, anserem nutritum in domo mea rapuit aquila, ο, 174. est ergo pro τρέφειν, sic, ut adjuncta sit notio reliquæ commodæ curationis. nam ἀταλοὶ sunt οἱ μὴ πονοῦντες, non ταλαοὶ καὶ πολύπονοι. et ponitur de pueris et pecudibus. γονὴν δέ οἱ φερτάτην ἀτίταλλεν, Ne. 3, 99, sobolem præstantissimam curavit ei, sc. Achillem Chiron. πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει 'Αδωνιν, omnigenis bonis rebus ornat et colit Adonidem, Theocr. 15, 111.

ἄτιτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) impunis, non punitus. it. non persolutus, mulcta non data. οὐ μὲν ἄτιτος κεῖται 'Ασιος, non sane inultus jacet Asius, Ν, 414, οὐκ ἀτιμώρητος ἢ ἀνεκδίκητος. ἵνα μὴ κασιγνήτου ποινὴ δηρὸν ἄτιτος εἴη, Ξ, 484, ne fratris interfecti ultio diu non persoluta sit, ἀναπόδοτος, ex metaphora de iis qui in civitate persolvunt mulctam pro occiso a se homine.

ἄτλας, ὁ, vide πολύτλας, et sub ΤΑΛΑ'Ω.

ἀτλατέω, ἀτλητέω, vide sub τλήμων.

ἄτλητος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) intolerabilis, difficilis latu. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ, luctu vix ferendo, Ι, 3, non ferendo patienter. ἄχος ἄτλητον, Τ, 367. ἀτλάτου περὶ πάθης, i. e. ἀφορήτου, Ol. 6, 65. ἄτλητον βέλος, Ne, 1, 71.

ἄτμενος, ὁ, ἀτμὴν, ὁ, vide sub δούλη, aliquanto a fine.

ἀτμὶς, ἡ, ἀτμὸς, ὁ, vide sub ἀϋτμὴ, ad finem, et καπνὸς, similiter.

ἀτόλμητος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) non audendus, non suscipiendus et sustinendus. est a τολμάομαι, in passivo, suscipior, patror, audeor. ἀτόλματον μόχθον 'Ελλάδι, Ist. 8, 23, laborem a Græcia non adgrediendum.

ἄτολμος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) confidentia carens. θυμὸς ἄτολμος, Ne. 11, 42.

ἄτομαι, vide sub "ΑΤΩ, aliquanto a fine.

ἆτος, ου. ὁ ἡ. ("Ηδω) nunquam satiatus, ἀκόρεστος. est ab ἄδω, f. ἄσω, satio, ejusque tertia sing. præter. pass. ἧται, satiatus est; cum α privativo, ἄατος contr. ἆτος. est vox poëtica. δόλων ἆτε ἠδὲ πόνοιο, insatiabilis doli et laboris, Λ, 430, nunquam satiate et defatigate. ἀνὴρ ἆτος πολέμου, Ν, 746, vir non fatigatus pugnando: ubi Achillem innuit Trojanus, loco nominis proprii, quod præ indignatione nominare non vult. μάχης ἆτον ἐόντα, Hectorem, pugnando non satiatum, Χ, 218. ἆτε δόλων, inexhauste dolis, ν, 293. "Αρης, ἆτος πολέμου, Ε, 388, 863. Ζ, 203, qui semper delectatur pugna, et nunquam satiatur.

-ατος, terminatio adj. vide sub ἔσχατος.

ἄτρακτος, vide sub δόναξ.

ἀτράμων, vide sub τείρω, paullo ab initio.

ἀτραπιτὸς, ου. ἡ. (Τρέω) via ubi homines moventur huc illuc idem ac ἀταρπὸς, et ἀταρπιτός. ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, ν, 195, viæ perpetuæ, αἱ εὐθεῖαι, quæ continuæ sunt usque ad locum quo quis contendit, *die heerstrassen, (the high roads,)* vel et, *die steige und wege die gebanet und betreten sind, (roads and paths that are beaten and frequented.)* alias et αἱ ἁμαξιτοὶ et αἱ λεωφόροι. Vide sub ὁδὸς, aliquanto a fine.

ἀτραπὸς, vide ἀταρπός.

ἀτρέκεια, ας. ἡ. (Τρέω) veritas, convenientia cum re, justitia. apud Pindarum est personificata. νέμει 'Ατρέκεια πόλιν ταύτην, Ol. 10, 17, administrat et inhabitat Veritas et Justitia hanc urbem, quæ quemvis sic prosequitur ut dignus est, quæ cuivis suum tribuit.

ἀτρεκὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) verus, certus. proprie est, conveniens, una currens, aptus, idoneus, quasi ὁμοτρεκὴς, ex α copulativo, et Ionico vel Dorico τρέκω, i. e. τρέχω. apud poëtam neutrum ponitur adverbialiter, et quasi metaphoricé. ἐξ ἀμφοτέρων ἀτρεκὲς αἷμα ἔσσευα βαλὼν, Ε, 208, ex utroque re vera elicui sanguinem, feriens sagitta: ubi possit videri esse neutrum adjectivi ad αἷμα, ἀληθὲς, μὴ ψεῦδον τὴν ὄψιν κατὰ τὰ ἐρυθροβαφῆ, ἃ φορήματα ἦσαν Λακώνων, ἐπικρύπτοντα τὴν ἐν πολέμῳ ῥύσιν αἵματος: sed tamen

non est, sed adverbialiter. sic, π, 245, μνηστήρων δὲ οὔτε δεκὰς ἀτρεκὲς, οὔτε δύω οἶαι, ἀλλὰ πολὺ πλέονες, ubi est adseverandi vox, certe, re vera, procorum non est unica decas, aut duæ tantum decades, sed multo plures decades. apud Pindarum est adjectivum. ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκης, Ol. 3, 21, justus et verus judex certaminum in Græcia: δίκαιος καὶ ἀληθής. οὔ τοι ἅπασα ἀλήθεια ἀτρεκὴς κερδίων, non sane omnis exacta et plana veritas est utilis, Ne. 5, 32, sed sæpe est simulandum et dissimulandum. ἀτρεκεῖ σὺν καιρῷ, cum opportuno tempore, Py. 8, 9, εὐκαίρως. ἀτρεκεῖ ποδὶ, Ne. 3, 72, certo et firmo pede.

ἀτρεκῶς, (Τρέω) adverb. convenienter, vere. poëta per διάλυσιν Ionicam dicit ἀτρεκέως. ponitur cum ἀγορεύειν ἢ καταλέγειν, loqui, narrare, B, 10. K, 384, 405. et Dolon, præ timore, addit μάλα, 413, 427. O, 53, ubi additum ἐτεὸν est idem. Ω, 380, 656. α, 169, 179, 206, 214. δ, 383, 486. θ, 572. λ, 139, 169, 369, 456. ξ, 192. ο, 266, 351. π, 113, 137. ω, 122, 255, 286, 302. μαντεύσομαί σοι, ρ, 154.

ἀτρέμας et ἀτρέμα, (Τρέω) adverb. sine motu aut agitatione, ἡσύχως. recentiores dixere ἀτρεμεί. ἀτρέμας ἧσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε, B, 200, quiete sede, et aliorum verba audi. οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμὸς, N, 280, neque ei continetur animus in pectore ad sedendum quiete; quod suaviter dictum de animo, quasi de corpore sedente in loco suo sine agitatione: μένειν βεβαίως. et 438, στήλην ἀτρέμας ἑσταότα, columnam immote stantem. et 557, οὐδέ οἱ ἔγχος εἶχεν ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλα αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο, neque ei hasta habebat se immote, sed omnino semper mota quatiebatur, οὐκ ἠτρέμει, οὐχ ἡσύχαζε τὸ ἔγχος αὐτοῦ. Κρονίων νεφέλην ἔστησεν ἐπὶ ὄρεσσιν ἀτρέμας, Jupiter stare facit nubem super montes immotam, quando dormit Boreas, E, 524. ὣς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ, Ξ, 352, sic tranquille dormiebat Jupiter, sine sollicitudine ulla. sic de Ulysse dormiente in navi Phæacum, ν, 92. ὀφθαλμοὶ ἕστασαν ἀτρέμας, oculi manebant in statu suo ordinario, nec ullo adfectu commovebantur aut avertebantur, τ, 212, *unverandert, (unaltered,)* ἡσύχως. αἰγίδα χερσὶν εἶχε ἀτρέμα, O, 318, ægidem tenebat immotam, coll. 320, 321. sic et alia ejusmodi adverbia habent et non habent sigma finale, e. c. εὐθὺς, ἰθὺς, etc. ἀτρέμας χρόος ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν, Eurip. Hipp. 1358, placide corpus vulneratum attrectate manibus. verbum ἀτρεμέω, f. ήσω, sum sine motu, quiesco. οὐκ ἠτρεμήσαμεν, Herodot. VII, 9. et ἀτρεμίζω, id. ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων, ibid. c. 18. quiescentem te, et nihil moventem. ἀτρέμας εἶχον τὰς νέας, naves tenuerunt in loco eo immotas, Herodot. VIII, 14. coll. 16.

ἀτρεμεὶ, ἀτρεμέω, ἀτρεμίζω, vide supra.

ἀτρεμία, ας. ἡ. (Τρέω) quies animi a timore et anxietate. *ruhe und fassung des geistes, (tranquillity and serenity of mind.)* ἀτρεμίαν τε ξύγγονον, congenitamque ei ἀφοβίαν, Ne. 11, 15.

ἄτριπτος, ου. ὁ ἡ. (Τρίβω) non callens, non usu exercitatus, non tritus usu. ἔκαμε χεῖρας ἀτρίπτους, ἁπαλὰς, lassabatur et dolebat, quod attinet manus ejus non duratas usu et teneras, φ, 151. ὁ ἡ ἐπίτριπτος est, quem Latini vocant verberonem, aut mastigiam. verbum ἐπιτρίβω, contero. hinc plane perditus dicebat, ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι, Aristoph. Plut. 1120.

ἄτρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) sine trepidatione et timore, constans. ἐν στήθεσσιν ἔστι θυμὸς ἄτρομος, Π, 163. ἐνῆκά σοι μένος ἄτρομον, E, 125, indidi tibi robur imperterritum. ἐνείη πολυθαρσὲς, inderet iis robur animosum, P, 157.

ἄτροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) quod averti et mutari nequit, quod se non vertit. Ἐνδυμίων, ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων, Theocr. 3, 49, i. e. ἀμετακίνητον καὶ αἰώνιον ὕπνον καθεύδων. alia vox ἄτροπος sequitur.

ἄτροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) remotus a bono more, *unartig, (unmannerly,)* ἀτρόποις ἑλκύσαι ἔπεσι, Ne. 7, 151, indecentibus lancinasse et tractasse verbis. Vide præcedens.

ἀτρύγετος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) solet esse epitheton maris et supremi aëris, ἀφ' οὗ οὐδὲν τρυγῶμεν, unde nihil frugis natæ colligimus, quia τρυγᾶν de terrestribus solis dicitur; ἄκαρπος. et vindemia vel messis scribitur et ὁ τρύγετος. aliis videtur γ intersertum, ex ἀτρύετος, i. e. ἀκαταπόνητος, cujus vis non fatigatur aut vincitur; ut sit fere idem quod ἄτρυτος. ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, A, 316. α, 72. ζ, 226. θαλάσσης, Ξ, 204. πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, O, 27. β, 370. ρ, 289. διὰ αἰθέρος ἀτρυγέτοιο, P, 425. prior etymologia videtur verior, quia undæ marinæ et earum æquora lata alibi dicuntur πεδία ἀκάρπιστα, æquora, ex quibus nemo fruges aut uvas carpere potest.

ἄτρυτος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) durus, non atterendus et absumendus et fatigandus: insuperabilis. *unerschöpflich, unüberwindlich, (inexhaustible, invincible.)* it. *active*, valde atterens, graviter affligens; ut α sit intensivum. sic Mosch. Id. 4, 69, ἀτρύτοις ἄλγεσι μοχθίζων, gravissimis doloribus laborans. ἐπὶ ἄτρυτον πόνον, ad laborem valde difficilem, Py. 4, 317, δεινότατον, ἀτειρέα.

ἀτρυτώνη, ης. ἡ. (Τρέω) est epitheton Minervæ, factum ab ἄτρυτος, ὁ ἡ, qui et notat, ὃν οἱ πόνοι οὐ τείρουσι, qui non defatigatur labore et opere, qui molestiæ aut timori non cedit, indefessus. et Minerva, i. e. ingenium sapiens, non delassatur. Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, B, 157. E, 115, 714. Φ, 420. δ, 762. conf. Ἀθήνη in R. ab eodem τρύω est ἡ τρυτάνη, quæ proprie est foramen illud, intra quod lingula bilancis movetur; deinde tota bilanx, ἡ τειρομένη τῷ βάρει τῶν ὄγκων. etiam ἡ τρύμη et τρυμαλιὰ, foramen.

ἄτρωτος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) non vulnerabilis. ἀτρώτῳ καρδίᾳ, Ne. 11, 12, corde non vulnerabili, ut negotiorum molestiis aliisque ærumnis non lædatur cor ejus. ἄτρωτοι παῖδες θεῶν, i. e. θεοὶ, Ist. 3, 31.

ἄττα, (Πάω) est ex Dialecto, vocula fere idem notans quod πάππας; sic tamen, ut et frater junior sic blande appellet fratrem majorem natu; immo et in genere junioris ad seniorem est προσφώνησις τιμητική. convenit cum ὁ Ἄττις (vide sub πάππας) et nominativus potest esse ὁ ἄττης, ου, pater. sic Achilles compellat senem Phœnicem, sibi pro custode vel quasi datum a patre, I, 603. P, 561. et Telemachus, ἀδελφικῶς quasi, προσφωνεῖ hac consueta honorifica voce Eumæum sibi fidissimum, etsi servum, cum hic illum vocasset φίλον τέκος, π, 31, 57, 130. ρ, 6, 599. φ, 369. est idem quod τέττα.

ἄττα, attice pro ἅτινα, vide sub ὅστις, paullo a fine.

ἀττάω, vide sub ΣΕ'Ω, ad finem.

ἄττης, vide ἄττα.

ἄττω, vide ΑΤΩ.

ἀτύζω, f. ύξω. (Ἄτω) ita decipio ut terream simul. confundo prorsus mentem et consilium alicujus. *mache jemanden verwirret und irre im gemüthe, (to confuse and perplex somebody.)* est ab ἀτέω, per paragogen: sicut a κλάω est κλύζω. in poëta *passivum* obvium est, ἀτύζομαι, f. υχθήσομαι, percellor mente, confundor penitus. ἀτυζόμενοι φοβέοντο, perterriti et amentes fugiebant, Z, 41. Φ, 4, 554, perturbati et capti mentibus, ταρασσόμενοι. ἵππω γὰρ ἀτυζομένω πεδίοιο, Z, 38, i. e. ταρασσόμενοι ἐπὶ πεδιάδος. et videtur nonnunquam inesse huic voci τὸ, ἄττω, vagor territus, quod verbum ex ἀΐσσω oritur, per syncopen ἄσσω, et attice ἄττω: ut h. l. ἄττοντες κατὰ πεδιάδος. sic de hominibus, ἀτυζόμενοι πεδίοιο οἱ Ἀχαιοὶ, Σ, 7, alienatis mentibus exsistentes per campum. πατρὸς φίλου (πρὸς) ὄψιν ἀτυχθεὶς, ad patris sui conspectum conturbatus puerulus, Z, 468, ταραχθεὶς, ἐκπλαγείς. ἀτυζομένους περὶ καπνῷ, Θ, 183, collato I, 243, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, confusos mente a fumo. ut ergo περὶ et ὑπὸ his locis idem notet. ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας, nam similis videris conturbatæ et confusæ animo, O, 90, coll. 91, ἐφόβησέ σε, nam ex terrore nascitur ea confusio et alienatio mentis. ἀτυζομένην ἀπολέσθαι, X, 474, mente captam, usque ad moriendi periculum. οἰωνῶν, πάντοσε ἀτυζομένων, λ, 605, i. e. ταρασσομένων. nisi ibi malis hoc participium ad νεκύων referre, metu et admiratione captorum. ἥμεθα ἀτυζόμεναι, sedebamus attonitæ et consilii inopes, ψ, 42, ταρασσόμεναι. ἀτύζονται βοὴν ἀΐοντες, Py. 1, 26, perturbantur, clamorem audientes. terrore aliquo percelluntur. ἀτυζομένω πνοὰς ἔβαλον, Ol. 8, 51, vehementer perculsi animas efflarunt. notat ergo grandem mentis confusionem.

ἌΤΩ, et distracto hôc α longo per aliud α intensivum, ἈΑ'ΤΩ, f. ἄσω. in errorem et damnum induco, decipio: *ich betriege, verführe, setze in schaden, (I deceive, mislead, seduce.)* orta vox ex sono dolentium, et ex α θρηνητικῷ. maxime vero errorem et fraudem designat, in quam quis imprudens præcipitatur. idem verbum dicitur et ἀάω, f. ἀάσω, cujus media forma occurrit in poëta, ut videbimus. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τινα ἤδη βασιλήων τῇδε ἄτῃ (tali fraude) ἄασας (pro ἤασας, ab ἀάω, decepisti,) Θ, 237, i. e. τοιᾷδε βλάβῃ ἔβλαψας. ἄασάν (ἤασαν) με ἕταροι κακοὶ καὶ ὕπνος, κ, 68, mei mali socii et somnus me aberrare fecerunt a proposito. ἆσέ (pro ἦσε, aor. 1. ab ἄτω,) με δαίμονος αἶσα κακὴ, καὶ οἶνος, λ, 61, numinis fatum constitutum, et vinum, me in hanc fraudem injecit. οἶνος καὶ Κένταυρον ἄασε (pro ἤασε, aor. 1. ab ἀάτω,) φ, 296, coll. 301. Ἄτη, (error mentis et cautionis) ἣ πάντας ἀᾶται, T, 91, 129, ubi est media forma in sensu activo, ab ἀάομαι, *die jedermann verführen kann, (which might mislead any one.)* ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι, peccavi, nec ipse nego id, *ich habe mich vergangen, (I have done wrong,)* I, 116. et 119, ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας, *nachdem ich mich vergangen, und meinen schädlichen trieben gefolget bin, (since I have erred and followed my baneful passions:)* ubi est notio, vel passiva formæ mediæ, vel intransitiva. in fraudem incidi, ex sensu Romano. sic et T, 137, ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μου φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, et mihi bonam mentem eripuit Jupiter. ex quibus additis, vis verbi satis apparere potest. nam omnia fere mala oriuntur hominibus ex defectu cautionis et prudentiæ diligentis attentæque. ἢ λάθετο, (aut oblitus erat) ἢ οὐκ ἐνόησε, (aut non cogitaverat cum ratione) ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ, et animo in fraudem et errorem magnum incurrerat, I, 533. et omnis talis error mentis parit deinde tristitiam et duros eventus. hinc dictus est ὁ βλαψίφρων, et ὁ φρενοβλαβής, cujus mens aberrat a recto. sic et Λ, 340, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ, *er hatte sich in seinen gedanken sehr betrogen, (he was exceedingly mistaken in his notions.)* καὶ γὰρ δή ποτε Ζῆνα ἄσατο, pro ἀάσατο, et id sine augmento pro ἤσατο, ab ἄτομαι, etiam ipsum Jo

vem (i. e. supremam sæpe inter homines dignitatem et potestatem) aliquando decepit, Υ, 95, *hat gemacht, dass auch Jupiter* (i. e. *der höchste und klügste*, [*that is, the highest and the wisest of beings.*] nam Ζεὺς h. l. est abstractum personificatum supremæ alicujus potestatis) *sich einmal vergangen und geirret, (led Jupiter himself to make a mistake for once.)* μέγα ἀάσθη, νήπιος, Π, 685, valde deceptus est mente suâ, demens. εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη, δ, 503, nisi arrogans dictum ejecisset, et valde se animo suo decepisset, *sich sehr vergangen hätte, (was exceedingly mistaken.)* sic et 509. ὄμοσσεν μέγαν ὅρκον, ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη, Τ, 113, deceptum se valde vidit. et 136, οὐ δυνάμην λελαθέσθαι ἄτης, ἣ πρῶτον ἀάσθην, ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς, ᾔιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ, φ, 301, coll. 294, seqq. ἀασθεὶς φρεσὶν fere est quod ὁ μανεὶς, et ἀεσίφρων est, levitate animi utens, *leichtsinnig, (volatile.)*

ΑΥ̓. particula. notans, rursus, etiam, *auch, wiederum, (also, again.)* retro, *auf, aufwärts, (up, upwards.)* contra, *hingegen, (on the contrary.)* porro, *hierauf, ferner, (hereupon, moreover.)* αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, Α, 459, retro traxerunt primùm cervicem victimæ, et deinde cultro impacto jugularunt: *zogen ihm den kopf rückwärts in die höhe, (pulled back the head,)* ut elato capite victima cœlum quasi intueretur. et hoc fiebat in sacrificiis deorum superorum. hinc Sophocles: ἄνω τρέπων, ἔσφαζεν. si vero heroibus, vel omnino τοῖς κατοιχομένοις, mortuis, ἔθυον, κάτω τὸ ἱερεῖον βλεπόμενον ἐσφάζετο. scribitur hæc phrasis et ὑφὲν, αὐερύειν, i. e. ὀπίσω ἕλκειν καὶ ἀναφέρειν ἐν τῷ ἀνακλᾷν: sed præstat, divisim scribere. alio autem significatu eadem phrasis est Μ, 261, τὰς οἵγε αὖ ἔρυον, has (στήλας, palos, 259,) illi educebant e terrâ, *zogen sie auf aus der erde in der sie eingesetzet stunden, (pulled them out of the ground, in which they were planted:)* quod paullo ante dixerat ἐμόχλεον, moliebantur, convellebant, labefactabant. τίς δ' αὖ σοι συμφράσσατο βουλάς; Α, 540, quis jam rursus tecum contulit consilia? *nun schon wieder, (so soon again.)* nisi est, contra ac antea statueras. sed prius præstat. περιβάλλετο αὖ μέγα φᾶρος, circumdabat deinde sibi, Β, 43, *darauf, (thereupon.)* et 198, ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι, quem contra plebeium videret, *hingegen, (on the other hand:)* in opp. ad principes. et 221, etiam. et 493, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας, deinceps dicam; vel potius, referam deinde, si vos mihi eos prius indicaveritis O Musæ. *will es nun wieder sagen was ich von euch erlernet, (will now repeat what I have learned of you.)* et 618, τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, horum igitur. et 671, Νιρεὺς δ' αὖ, porro, *ferner, (farther.)* sic et 678; 681, *hierauf nun weiter, (but to proceed,)* sc. ἔσπετέ μοι ὦ Μοῦσαι, et facit novum quasi Catalogi initium, quia Achillem, præcipuum suum heroëm est nominaturus. nam in hunc ubique intentos habet oculos, ejusque honoris causâ tota constructa est Ilias. et 698, 768. Γ, 200, porro. et 323, autem, contrâ. Δ, 240, contra, vero. et 270, *hierauf nun, (hereupon.)* et 417, vice versâ, *hingegen, (on the contrary.)* ἔνθα αὖ, ibi vel tunc vero, *darauf, (thereupon,)* Ε, 471, 477, ἡμεῖς δ' αὖ, et nos contra, *und wir hingegen, (and we on the other hand.)* δεύτερον αὖ, Ζ, 184, 186, τρίτον. et 229, αὖ, *hingegen, (on the contrary.)* 381, vicissim, *hierauf, (hereupon.)* 462, rursus, *wieder, (again.)* Η, 24. Θ, 55, *auch, (also,)* etiam. et 324, τὸν τ' αὖ, *diesen denn nun, (but this,)* hunc vero. et 325, αὖ ἐρύοντα παρ' ὦμον, retro trahentem, nervum sc. arcus, ἔμπαλιν, ὀπίσω, *rückwärts ziehend die sehne, (drawing back the string.)* unde iterum τὸ αὖ ἐρύειν in sacrificio, aliquid claritatis lucratur, Ι, 696, nunc etiam vero. Κ, 108, etiam, *auch noch, (even yet.)* et 292, σοὶ δ' αὖ, tibi contra vel vicissim, *dir dagegen, (against the.)* Λ, 19, *hierauf, (hereupon.)* 109, *aber, (but.)* 145, *darauf, (thereupon.)* 362, αὖ νῦν, *auch itzt, (even now,)* etiam nunc. 367, νῦν αὖ, nunc autem, nunc porro. et 104, autem, *aber, (but.)* Μ, 182, vero, *hierauf, (hereupon.)* Ν, 266, 451. Ο, 138. Π, 87, 133, 497, 603, 619. Ρ, 312, 420, 672. Σ, 602. Τ, 371. Υ, 16, 215, 219, 231, 236, 449. Φ, 82, 105, 152, 394, *nun, (now.)* 399, 465. Χ, 119, 252, 436. Ψ, 724, 728, 750, 881. Ω, 595, 732. α, 213, 306. β, 48, 205, 382. γ, 21, 24, 88, 225, collato 229, *gleichfals, auch, hierauf, (likewise, also, hereupon.)* 345, 382, 411, 426. δ, 155, 211, 496, 727, 817. ε, 129, *auch, (also.)* ζ, 158. θ, 129, 174. ι, 349, *auch, (also.)* λ, 6. μ, 116, *noch, (still.)* 148, *hierauf, (hereupon.)* ν, 111, 149, 303. ξ, 161, nam ibi sic legunt meliores: τοῦδ' αὖ τοῦ, *in eben diesem nun, diesem jahre, (in this very time, this year.)* 174. ο, 48, 249, 298. π, 65. ρ, 326, *hingegen, (on the contrary.)* σ, 213, 370. υ, 88. φ, 363. χ, 153. ψ, 264. ω, 374, 483, 509, 545. legi debet au, non af; et corripi potest sequente vocali; ut patet e. c. ex Ω, 595. αὖ, *auch, ferner, (also, farther,)* Ol. 6, 118. contra, *hingegen, (on the contrary,)* Ol. 12, 7. Py. 2, 164. deinceps, *hierauf, (hereupon,)* Py. 4, 256. vicissitudinem notans, *hinwiederum, (mutually,)* Ne. 6, 25. contra, Ne. 11, 40. αὖ νῦν, contra nunc, *hingegen nun, (now on the other hand,)* Ist. 4, 29.

αὐαίνω, f. ανῶ, (᾿Αω) et attice αὑαίνω per asperum. sicco, maxime aëre. ῥόπαλον αὐανθὲν, arefacta et aëre siccata clava, ι, 321. aliud αὔω vide infra. Vide sub διερὸς, prope medium.

αὐάτη, æolice pro ἀάτη, quod vide.

αὐγάζομαι, f. άσομαι. (῎Αω) splendore et lumine tangor. it. agnosco rem, ope radiorum solis ab illa re reflexorum. ἵππους αὐγάζομαι, equos in clara luce agnosco, Ψ, 458.

Αὐγὴ, ῆς. ἡ. (῎Αω) splendor, fulgor. *der glanz, (brilliance.)* est itidem ab αὔω, i. e. λάμπω. ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή, Β, 456, ubi de ardente sylva sermo est. ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, Π, 188, de puero recens nato. πέπτατο δ' αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο, nubes nulla apparebat, Ρ, 371. οὔτ' αὐγῆς (ionice pro αὐγαῖς) ἠελίου τέρποντο, Θ, 480. ἠχὴ (clamor) δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς, Ν, 837, ubi Ζεὺς est ὁ ἥλιος. ἐν πυρὸς αὐγῇ, Ι, 206, quæ est circumlocutio loci illius, ubi ad magnum ignem assabatur. θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, Σ, 609, i. e. politissimum. χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος, Χ, 134, s. ἀρίζηλοι δέ οἱ (sc. τῇ ἀστραπῇ) αὐγαὶ, Ν, 244. ὄσσε δ' ἄμερδεν (oculos perstringebat) αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων, Ν, 341, quasi χαλκὸς esset πῦρ, aut ejusmodi corpus fulgens. sed tamen hæc αὐγὴ oriebatur a multis quæ ibi narrantur: simul boni milites student splendori armorum suorum; idque eos monet poëta. ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, Σ, 211, ubi sermo est de πυρσοῖς ardentibus per noctem, ad signum procul dandum. ἀρίζηλοι δέ οἱ (sc. Sirii stellæ) αὐγαὶ, Χ, 27. ὄρνιθες πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι, β, 181, i. e. ὑφ' ἥλιον ἢ ὑφ' ἡλίῳ, *unter der sonne,* i. e. *in der luft, (beneath the sun, that is, in the air.)* inde est τὸ ὕπαυγον recentiorum compositum. εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι (τερσῆναι) αὐγῇ, ζ, 98, exspectabant dum vestes lotæ siccarentur. et 305, ἐν πυρὸς αὐγῇ, ad ignem. quod nomen repetunt quædam editiones, 308, pro αὐτῇ. notat ibi τόπον φωτιζόμενον ὑπὸ πυρός. nam vetustis lucebat ignis accensus, nondum inventis cereis aliisque candelis. ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, λ, 497, 618, sub sole, *unter der sonne, (beneath the sun.)* i. e. in terrâ. ἠελίου τ' αὐγὴ quæ liquefacit ceram, μ, 176. εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, an adhuc vivant sub sole, ο, 348. ἕζετο ἐν πυρὸς αὐγῇ, ψ, 89. ἔνθα σέλας ἀφίει τὸ πῦρ. ἐν δυσμαῖς αὐγᾶν, (dorice pro αὐγῶν) in occasu radiorum solis, Ist. 4, 110. αὐγαῖς ὀξείαις ἡλίου ὑπακούει τόπος, Ol. 3, 44, subjectus est radiis. χρυσὸς ἑψόμενος αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας, aurum excoctum meros splendores ostendere solet, Ne. 4, 134.

Αὐδάω, f. ήσω. (῎Αω) loquor articulata voce ut homines solent. est ab αὔω, i. e. φωνέω: et videri possit, inesse huic verbo alterum verbum δέειν, ligare: sed necesse non est, ideo sub δέειν id referre. potius syllaba δα est epenthetica: et quia perfectum synonymum in omni Græcia non datur; ideo hoc verbum determinatum est ad notandum sonum humanum in loquendo. χρέομαι φωνῇ ἀνθρωπίνῃ καὶ διαλέκτῳ, loquor, dico. ηὔδα μάντις, proloquebatur vates, Α, 92. αὔδα ὅτι φρονέεις, loquere quod sentis, Ξ, 195. Σ, 426. οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος, non audivi quenquam dicentem id, Κ, 47. οὐδέ πω ᾿Ατρείδου ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος, non audivi vocem illius clare loquentis, Π, 76. ὃς τόσον αὐδήσασχ' (αὐδήσασκε, ionice pro ηὔδησε) ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα, Ε, 786, de Stentore: ex quo loco apparet, hoc verbum et de clamore magno loquentis poni. ὧδε δέ τις αὐδήσασκε. sic loquebantur omnes, Ρ, 420, coll. 414, εἴπεσκεν. τὴν δ' ὁ ἀντίον ηὔδα, i. e. προσηύδα, Γ, 203. eadem phrasis est, Δ, 265. ἔπος δέ μιν ἀντίον ηὔδα, Ε, 170. et 217, τὸν δ. Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα, Θ, 200. Λ, 821. Π, 619. Ψ, 482, 586. ἔπος ηὔδα, Ζ, 54. Κ, 377, 461. Λ, 379. Μ, 163. Ν, 619. Ξ, 500. Ο, 398. Ρ, 119, 537. Υ, 424. Φ, 183. Ω, 307. τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος ἀντίον ηὔδα, α, 213, 306, 388, τόν. 399. β, 177, 208. γ, 225. δ, 155, 648. ῾Ερμείαν, φίλον υἱὸν, ἀντίον ηὔδα Ζεὺς, alloquebatur, ε, 28, ubi non responsionem, sed primam allocutionem, notat, *redete an, (addressed.)* αὔδα ὅ, τι φρονέεις, ε, 89. ἔπος ηὔδα, ν, 199. τὸν δ' αὖ ἀντίον, ο, 48, 543. π, 434. μεγάλα αὐδήσαντος, δ, 505, et hoc est ὑπερηφανεύσασθαι, καὶ ἡ μεγαλοῤῥημοσύνη. εἰ δὲ φθεγξαμένου τεῦ (τινὸς) ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, ι, 497, loquentem audiret. οἱ δ' ἔκλυον αὐδησάσης, illi paruerunt loquenti et monenti, γ, 337. αὐδάσομεν (pro αὐδήσωμεν) ἀγῶνα, Ol. 1, 12, ubi terminatio est Ionica, nam Ionibus in conjunctivo τὸ ω et τὸ ο est indifferens; in medio vero est α dorice. sic Homerus: ἵνα ἴδομεν (pro ἴδωμεν) ἄμφω. αὐδησεν (ηὔδησεν) ἔπος, Ist. 6, 61, ὡς αὐδάσαντος, Py. 4, 412. Ne. 10, 166. αὐδήσασα, Py. 4, 108. ἐνόρκιον αὐδάσομαι λόγον, Ol. 2, 166, i. e. ὀμνύσω.

αὐδὴ, ῆς. ἡ. (῎Αω) sermo, oratio, *die rede, (the speech.)* τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, Α, 249, nam ῥέει, si est uber et copiosa, et gratâ voce prolata. οὐδέ κε φαίης τόσσον λαὸν ἕπεσθαι ἔχοντα ἐν στήθεσιν αὐδήν, Δ, 430, ubi de miro silentio exercitus et agminis sermo est, qui sonum nullum ex ore mittebat. ergo h. l. de sola voce, non de verbis, ponitur. ἐπεὶ ῞Εκτορος ἔκλυον αὐδὴν, vocem, Ν, 757, coll. 754, s. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν, Ο, 270. ἐν δὲ καὶ αὐδή, Σ, 419, ubi de aureis puellis Vulcani, mentem et vocem et vim locomotivam habentibus, sermo est. et sine dubio poëtice sic describitur sella inaurata, rotis imposita, qua insidens claudus Vulcanus se movebat. aut, si physicus est Vulcanus, i. e. ignis, aliter id explicandum. Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν, Τ, 250, ubi de præcone sermo: non vero βοὴν, quæ est στρατιωτική. et 418, ὡς ἄρα φωνήσαντος (loquentis equi) ᾿Ερινύες ἔσχεθον αὐδήν, inhibuerunt loquelam. θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν, α, 371, ubi vox cantoris et poëtæ boni sic vocatur. et αὐδὴ est genus humanæ vocis, ἀοιδὴ vero species, 370. Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδήν,

β, 268, assimilata ei corpore et voce, *an statur und an sprache, (in figure and voice.)* et 297, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. et 401, Μέντορι. sic et χ, 206. ω, 502, 547. et erat ipsissimus Mentor, sapiens, et bene cupiens domo Ulyssis. τοῦ νῶϊ, θεοῦ ὥς, τερπόμεθα αὐδῇ, δ, 160. et 831, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδήν. θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν, ι, 4, coll. 497, ubi apparet, φθογγὴν esse genus latissimum. αὐδὴν δὲ specialius, utpote vocem articulatam. θεὰ δέ μου ἔκλυεν αὐδῆς, κ, 311. *hörete mich rufen vor ihrer thüre, (heard me call before her door.)* et 481, ubi est: *sie hörete meine stimme günstig an, (she listened favourably to my voice.)* θεοῦ δὲ τίνα ἔκλυον αὐδήν; ξ, 88. quam vocem alicujus Dei, præcipientis sic aut de morte Ulyssis narrantis, audivere? χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν, φ, 411, ubi sonus, quem nervus in arcu contentus edit, vocatur αὐδή. aut si ad hirundinem refertur, tamen et hirundinis vox sic vocatur. idque poëtice et suaviter, cum vox humana tribuitur bruto aut inanimato. αὐδὴν μηνύει, Ne. 9, 10.

αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν. (Ἄω) qui humano modo et humana dialecto loquitur. et est epitheton hominum in genere, quia loquela est propria homini, nec communis ei cum aliis animalibus. αὐδὴ est λογικοῦ ζώου φωνή. hinc, cum equo per miraculum datur, ut loquatur, dicitur de eo: αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεά, Τ, 407, loquentem articulate et humano sermone. ἤ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηέντων, ζ, 125, ubi vides commune hominum epitheton: et est idem ac si dicat, non erro in aliquo vasto ac deserto solo, sed sum in habitata ab hominibus terrâ. Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, *die vormals ein mensch wie andre war, (who was once a mortal like others,)* ε, 334. alii scribunt h. l. οὐδήεσσα, i. e. ἐπίγειος, in terra habitans. sed hæc scriptio dudum est explosa. cæterum Leucothea jam erat dea maris: cujus fabulam et Ovidius habet. ἔνθα δ' ἔναιε Κίρκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα, *die schöne Circe, eine machtige unsterbliche, aber mit menschlicher sprache,* i. e. *unter den menschen wohnend, (the beauteous Circe, a powerful immortal, but dwelling with human speech, that is, among men,)* κ, 136. λ, 8. nam erat nympha et immortalis, hinc θεός, et erat potens supra humanum captum, hinc δεινὴ θεός: sed non erat ἐκ τῶν οὐρανιώνων, in terris, non in cœlo, habitabat; hinc inter homines versans et hominibus propinqua, imo et mero corpore humano prædita: et λαλιᾷ ἀνθρωπίνῃ χρωμένη sicut alii homines, dicitur αὐδήεσσα. sic de eadem, μ, 150. sed 449, ἔνθα Καλυψὼ ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήεσσα: nam et Calypso erat ejusdem cum Circe conditionis, ab hominibus meris sola immortalitate differens, et quibusdam viribus; cæterum homo, καὶ τῇ κάτω καὶ καθ' ἡμᾶς χρωμένη φωνῇ. nam αὐδήεις proprium hominis est epitheton. qui vero id nonnunquam exponi dicunt per περιβόητος, διαβόητος, περικάλλητος ἀοίδιμος, celeber, celebratus, de quo multa narrantur et dicuntur; atque adeo passive: ii noverint quid affirment. ex Homero id non apparet. Vide sub Καλυψὼ in R.

αὐερύω, (Ῥύω) sursum, et capite retro, traho. divisim apud poëtam occurrit, et notata loca sub ἐρύω. sed apud Pindarum etiam composite. ὅταν κραταίποδα αὐρύῃ Γεαόχῳ, quando taurum robustum jugulet retro tracto capite Neptuno, Ol. 13, 114, per syncopen pro αὐερύῃ.

αὖθε, (Αὖ) adverb. idem quod αὖτε. scilicet αὖθ', sequente spiritu aspero. Β, 540, 552, 601. Λ, 56. coll. Υ, 3. Λ, 784. Ξ, 388, contra. Φ, 421, rursus. Ψ, 204, *hierauf, (hereupon.)* φ, 22, contra. Ω, 747.

αὐθέντης, ὁ, vide sub Φένω, et ἕντεα, paullo a fine.

αὐθημερινός, vide αὐτῆμαρ.

αὖθι, (Αὖ) adverb. est fere semper pro αὐτόθι, hîc, ibi, illic; hûc, eo. *hier, dort; hieher, dahin, (here, there; hither, thither.)* αὖθι μένων, illic in uno loco manens, Α, 492. πτολεμίξομεν αὖθι, bellabimus ibi, Β, 328. et 435, λεγώμεθα, hîc quiescamus, Γ, 244, illic. 291, hîc. αὖθ' pro αὖθι, illuc, Δ, 132, *dahin, (thither.)* ubi tamen alii legunt αὖτ' pro αὖτε, deinde. sic et Α, 202, quidam legunt αὖθ', hûc, *hieher, (hither:)* ubi alii libri habent αὖτ', autem. αὖθι λύθη ψυχή, ibi illico, Ε, 296. et 553. Ζ, 84, hîc, vel et, ibi. et 281, ὥς κέν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, utinam tamen ei ibi terra dehiscat, et in vestigio ejus. εἴθε οἱ αὐτόθι, ἔνθα νῦν διάγει. γαῖα χάνοι. Θ, 123, 270, ibi. 315. Ι, 412. 427, hîc. 437. et 686, αὖθ' pro αὖθι, ibi. Κ, 62, 65, ibi. 209, 410. Λ, 48, 99, 141, 700. Μ, 85, 111. 366, hîc, coll. 368. Ν, 37, illic. 233, hîc. 653, ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, quod melius scribitur ὑφὶν, καταῦθι, pro καταυτόθι. Π, 331, illico. Ρ, 298. Σ, 86, ibidem, Τ, 189. Χ, 137, 241. Ψ, 128, 163, κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, funeratores autem ibi manserunt, ubi παρὰ ad ἔμενον pertinet: nisi pro παραυτόθι velis παραῦθι positum intelligere. et 674, κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδε αὖθι μενόντων, maneant hîc ibidem, ubi utrumque adverbium idem notat. κατ' αὖθι λίπεν, pro κατέλιπεν, Ω, 470, nisi vis legere καταῦθι. β, 369, hîc. γ, 156, ibi. δ, 416, illîc. ἐνθάδε αὖθι μένων, ε, 208, hîc, in hôc loco. emphaseos causâ utrumque positum. η, 314, hîc. θ, 275, illîc. κ, 165. μ, 24, hîc. ν, 44. ο, 454, παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες, apud nos hîc manentes, ρ, 357, illîc. σ, 90, illico. 338, illîc. υ, 220. χ, 200, ibi. Ol. 8, 51, ibi.

αὖθι, (Ὁ) idem, per syncopen, quod αὐτόθι. ἥμενοι αὖθι, sedentes hic, Η, 100. αὖθι μένων, illic immotus manens, Α, 492. confer hanc vocem; quæ huc proprie pertinet, sub αὐτόθι.

αὖθις, (Αὖ) adverb. rursus, postea, retro. αὖθις ἐλεύσεται, redibit, Α, 425. et 513, δεύτερον αὖθις, iterum et 522, αὖθις ἀπόστιχε, retro abi, *gehe wieder weg, (go away again.)* πάλιν αὖθις, rursus, Β, 276. Γ, 36, retro. Ε, 907, rursus. Η, 33, vicissim, coll. 37, 54. Θ, 158, retro. Π, 713, retro. et 813, αὖθις ἀνέδραμε, i. e. ἄψ ἀνεχάζετο, quod et alibi ἀναχωρεῖν dicit. *wich zurück, (retired.)* Ρ, 82. α, 317. ξ, 405, postea. π, 46, retro, coll. ρ, 413. apud recentiores οἱ αὖθις sunt, posteri, posteritas, Ol. 1, 108. Py. 4, 486. Ne. 3, 97.

αὐΐαχος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) una clamans. est ab α copulativo, et ἰάχω, interserto æolice υ, ut in ἀγαυὸς ab ἀγάω, et in ἀγαυρὸς valde superbus, etiam ab ἀγάω, pro ἀγαρὸς, nam γαῦρος, ὁ est, superbus: et in αὔρηκτος pro ἄῤῥηκτος. potuisset poëta scribere ἀΐαχος. producto isto α copulativo; sed prætulit istud Αἰολικόν. confer simul verbum αὔω clamo. ἕποντο Ἕκτορι ἀβρόμοι, αὐΐαχοι, Ν, 40, i. e. ἅμα μεγάλῃ ἰαχῇ, coll. 39, nam ἰαχὴ et de θυέλλα dicitur. sic et ἄβρομοι cum α intensivo est, magnum frementes.

αὐλᾶν, dorice pro αὐλῶν, vide sub αὐλός.

αὖλαξ, ακος, ἡ. (Ἄω) sulcus, *eine furche, (a furrow.)* est ab ὁ αὐλὸς, quatenus is omne arctum longum cavatum notat. αὔλακας ὀρθὰς ἐντανύσαις, Py. 4, 405. dicitur et ὦλαξ, ακος, ἡ. et per syncopen ὦλξ. κατὰ ὦλκα, Ν, 707. εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, σ, 374. dici potest et ex ἡ ἄολξ syncope facta. imo et ἡ ἄλοξ, οκος, per transpositionem et correptionem. alii derivant ab ἀλέγω, i. e. φροντίζω, quia φροντὶς debetur terræ ab aratore. minus bene.

αὔλειος, εία, ειον. et ὁ ἡ. αὔλειος, (Ἄω) ad aulam pertinens. στῆ ἐπὶ προθύροις, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, α, 104, ubi alterum explicat alterum, stabat ad januam domus, ad limen quod ex domo fert in aulam, *an der hausthüre die auf den hof führet, (at the door of the house which leads into the court.)* sed σ, 238, ἐπὶ αὐλείαις θύραις, est, ad portas aulæ, *an der hofthüre, die aus dem hofe hinausführet, (at the door of the court-yard, the door which leads out of the court-yard,)* coll. 101, seqq. πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν ἀθρόοι, ψ, 49, coll. χ, 449. ut ibi notet januas domus in aulam ferentes, *vor der hausthüre, (before the door of the house.)* αὐλείαις ἐπὶ θύραις, Ne. 1, 29.

Αὐλή, ῆς. ἡ. (Ἄω) aula, area subdialis ad domum, *der hof, (the court-yard,)* est ab ἄω, i. e. πνέω, a quo fit αὔω: nam ventis est exposita aula, et liber ibi aër. solebat esse circumclusa sepimento et munimento. ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ, Δ, 433, oves in aula hominis pecorosi. αὐλῆς βαθείης ἐξάλλεται λίων, Ε, 142, et dicitur βαθεῖη, quia murus erat altus, circumdatus aulæ. et 138, αὐλῆς ὑπεράλμενον. τέκτονες ἄνδρες ἐποίησάν οἱ θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν, Ζ, 316, i. e. architecti hanc aream πρὸς συμμετρίαν dimensi fuerant, planamque fecerant. ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, Ι, 468, nam septa erat et munita. et 472, ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς, transilii septum aulæ. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, Κ, 183, sicut canes circum pecudes cum difficultate vigilare solent in aulâ. ubi est septum, intra quod pernoctant pecudes, custodibus canibus. unde est ἡ ποιμενικὴ αὖλις, et ἔπαυλις, et τὸ αὔλιον. αὐλῆς ἐν χόρτῳ, Λ, 773, in cespite aulæ, ubi Jovi adolebantur sacra in aulis magnatum. conf. χόρτος. ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι σταυροῖσιν πυκινοῖσι, Ω, 452, ubi describitur tabernaculum Achillis in castris, circa quod aula erat vallis septa. et 640, αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, ubi Priamus lugens in aula sua humi sedet et volvitur in sordibus. hinc et sæpe αὐλή, ut pars nobilis, de tota principali domo ponitur: ut et nos nostris temporibus *den hof, (the court,)* i. e. sedem regiam, vocamus. et 161, παῖδες μὲν πατέρα ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς, ubi quoque summus luctus, additis sequentibus. sedebant ergo humi, sub dio. κουράων (filiarum) ἐναντίοι (e regione filiis oppositi) ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκα ἔσαν τέγεοι θάλαμοι, Ζ, 247, ubi regia Priami describitur. Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή, δ, 74, Jovis aula, i. e. βασιλικὸν δῶμα. et τὰ βασίλεια, regiæ sedes, vocantur αὐλή, vel quia solet magnum spatium ὑπαίθριον his inclusum esse, vel quia satellites ibi excubant καὶ παραυλίζονται. simul l. c. intelligit admirabundus ea quæ in domo tali sunt. *so sicht es wohl am hofe des Jupiters aus, (such surely must be the appearance of Jupiter's court.)* Τηλέμαχος δ' ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, α, 425, s. nam principalis domus Ulyssis in medio habebat spatiosam aulam: et θάλαμος notat conclavia, principali filio destinata. *ein zimmer das weite aussicht hatte im schlosse, (a room that had an extensive prospect in the palace.)* σιάλους εὕοντες ἐν αὐλῇ, β, 300. αὐλῆς ἐκτὸς ἰών, οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον δ, 678, ergo aliqua pars hujus aulæ, non ædificationibus, sed muro simplici, circumdata, ut extra stans audire potuerit, quid intus in aula diceretur. ὁπότε ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή, ζ, 303, aula regia te exceperit. ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος, η, 112, magnus hortus. et 130, ὑπ' αὐλῆς οὐδόν, sub aulæ limen. περὶ δ' αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν, ι, 184,

ubi stabulum pecuarium, *der viehof, (the stable-yard,)* Cyclopis describitur. et 239, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. sic et 338. 462, ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς. δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, κ, 10, ubi regia Æoli. ἔνθα οἱ αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, ξ, 5, ubi villa Eumæi. et 13, ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει πλησίον ἀλλήλων. χῆνα ἥμερον ἐξ αὐλῆς, anserem domesticum, ο, 162, ex corte. et 554, ὄφρα ἵκετο αὐλήν, ἔνθα οἱ ἦσαν ὕες, donec venit in cortem, *auf den viehof, (to the stable-yard.)* et talis αὐλὴ dicitur et ἡ ἔπαυλις. ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, π, 165, *gieng aus dem hause, und ausser die verpallisadirung des hofes, (went out of the house, and beyond the inclosure of the court.)* et 343, ubi eadem verba, coll. 341. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, ρ, 266, καί μιν ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 101. et 236, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ, οἱ δ' ἔντοσθε δόμου. εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή, υ, 355. ὅτε δὴ ἐκτὸς θυρῶν ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς, φ, 191. et 389, ἔκλεισεν θύρας εὐερκέος αὐλῆς. ἄγχι γὰρ αἰνῶς (miserè prope, i. e. valde prope,) αὐλῆς καλὰ θύρετρα, χ, 137, et 376, θύραζε εἰς αὐλήν. et 442, μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς. et 459, eadem. 494, εὖ διεθείωσεν (sulphure incenso perfumavit) μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν. ubi δῶμα est totum, μέγαρον vero pars: *das hauss und den grossen saal, (the house and the great hall.)* τὰ ἐπαύλια dicebantur τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα, παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς φερόμενα τῷ νυμφίῳ ἐν σχήματι πομπῆς. παῖς γὰρ ἡγεῖτο, χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην· ἔπειτα παῖς ἑτέρα κανηφόρος, εἶτα λοιπαὶ φέρουσαι ἄλλαι ἄλλα, ἐνίοτε καὶ τὴν προῖκα. et ἡ ἐπαυλία ἡμέρα erat, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισται. αὐλὴν πρὸς ὄλβιαν Ἡρακλέους, Ne. 4, 39, ad sedem felicem, i. e. Thebas. αὐλὴν εἰσῆλθε, Ne. 10, 29, regiam sedem.

αὐλητής, οῦ. ὁ. (Ἄω) qui tibiis canit. Py. 12, inscr. ex quo patet, etiam tibiis ibi certatum fuisse.

αὐλίζομαι, f. ισθήσομαι. (Ἄω) stabulor, pernocto. βοῶν αὐλιζομενάων, μ, 265, vaccarum in villis. et opp. τὰ αὐλιζόμενα τοῖς ἀγρίοις. *der kühe auf den gehöfden, (of the cows in the yards.)* συῶν αὐλιζομενάων (pro αὐλιζομενῶν) porcorum in stabula sua includendorum, ξ, 412. alibi idem verbum et de hominibus ponitur.

αὖλις, ιδος. ἡ. (Ἄω) locus ubi habitatur ad tempus, commoratio, stabulum. et in bello notat castra, maxime nocturna. ἐγγὺς νηῶν αὖλιν ἔθεντο Τρῶες, stationes suas cum universis copiis, Ι, 232, *ihr nachtlager im felde, (the station where they pass the night in the field.)* πέλειαι, columbæ, αὖλιν ἐσιέμεναι, χ, 470, ubi αὖλις dicitur de avibus εἰς κατασκήνωσιν suam volantibus, *die zu neste gehen wollen wo sie des nachts sich aufhalten, (which go to roost where they pass the night.)* Vide sub Αὐλή, prope initium.

αὐλίσκος, vide prope initium sequentis.

αὐλός, οῦ. ὁ. (Ἄω) proprie est omne cavum oblongum et arctum, πᾶν τὸ στενὸν καὶ ἐπίμηκες. *etwas länglich hohles und schmales, etwas langrundschmales, (something that is rather long, hollow and narrow.)* est ab αὔω, i. e. βοάω, quia omnia ejusmodi oblonga στενώματα ad sonum faciendum apta sunt. hinc sunt οἱ αὐλῶνες, angustæ viæ, angusta loca: et διαυλωνίζοντα πνεύματα, venti cum impetu se per arcta inferentes; et ἡ διαυλωνία, τοπικὴ στενότης. etiam ὁ μουσικὸς αὐλός, tibia, inde nomen habet, *eine flöte, (a pipe.)* qui et ὁ αὐλίσκος. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων, tibiarum fistularumque sonum, cantumque confusum hominum, Κ, 13. et tibia priscis primitus erat πένθιμος, lugubris: Μίδας δὲ ὁ Γορδίου παραβώμιον αὐτὸν ἐποίησεν, ad aras et sacra eam admovit, ἀποθεῶσαι τὴν μητέρα βουληθείς. cæterum priscis Græcis οὐ πάντῃ εὐγενὴς ἡ αὐλητική, non omnino nobile quid: ut indicat ille qui dixit: ἀνδρὶ αὐλητῇ θεὸς νόον οὐκ ἐνέφυσεν, (inflare solet) ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν (pro φυσᾶν) χ' ὡ (καὶ ὁ) νόος ἐκπέταται. dicebatur αὐλὸς esse εὕρημα Ἀθηνᾶς, sed eam abjecisse hoc inventum, cum videret flando turpem reddi faciem. attamen multus fuit tibiarum usus apud priscos. antiquissimus αὐλὸς fuit καλάμινος μόναυλος, *eine einfache rohrflöte mit löchern, (a single reed pipe with holes.)* ut nostræ quoque solent tibiæ: et hunc Dores Italici vocabant τιτύρινον αὐλόν, i. e. σατύρικον: τίτυροι γὰρ δωρικῶς οἱ σάτυροι. idem hic αὐλὸς dicebatur ὁ καλαμαύλης, ου. alius dicebatur ὁ πλαγίαυλος, *eine querflöte, (a transverse pipe, flute:)* unde verbum πλαγιαυλίζειν. apud Phœnices ἀνετρήθησαν καὶ ἐλεφάντινοι αὐλοί, *elfenbeinerne flöten, (ivory pipes.)* αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, Σ, 495, ibique Eustath. ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, cerebrum prosiliebat ex vulnere, Ρ, 297, ubi παρ' αὐλὸν possit esse, juxta cavum illud ferramenti in hasta in quod hastile inseritur, quia poëta alibi τὰς αἰγανέας vocat δολιχαύλους, *die eine lange iserne röhre haben die am holze befestiget wird und darinnen das holz stecket, (which have a long iron tube that is fitted to the wood, and into which the wood is inserted.)* potest tamen et potius esse, ὁ ἐγκέφαλος συνεξηκοντίσθη τῇ προμήκει ῥύσει τοῦ αἵματος, κραθεὶς αὐτῷ καὶ ἄνω συνεκπηδήσας. nam αὐλὸς notat et ἐξακόντισμα καὶ ὀξεῖαν ἀναφορὰν καὶ κρουνὸν αἵματος, *wenn das blut lang vorwärts schiesset, (when the blood spouts out to a considerable distance.)* collato χ, 18, s. αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος ἀνδρομέου, statim fistula crassa sanguinis per nares ivit, *es fuhr ein langer strom blut heraus, (a long stream of blood issued forth.)* omne ergo per aliquod cavum in longitudinem exsiliens dicitur quoque αὐλός. ἡ ἐπιμήκης φορὰ αἵματος ἢ ὕδατος ἤ τινος ἄλλου τοιούτου. in vestibus quoque αὐλοὶ sunt fibularum species. χλαῖνα πορφυρέη περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισιν, τ, 227, ubi αὐλοὶ sunt ῥαβδοειδεῖς τινες ἀνατάσεις εὐθεῖαι, εἰς ἃς κατακλείονται αἱ περόναι, quas propterea et κληῖδας εὐγνάμπτους alibi vocat: δίδυμοι δὲ οἱ τοιοῦτοι, i. e. διπλοῖ, ἢ συμφυεῖς ταῖς περόναις. ubi confer περόνη. γλυκὺς τε αὐλὸς ἀναπάσσει χάριν, Ol. 10, 114, i. e. ἐπιπάσσει, adspergit, ἐνστάζει. et ejusmodi musicus αὐλὸς circumscribitur Py. 12, 43, s. et 33, seqq. ubi Minerva hoc instrumentum invenisse dicitur. ἀνόρσομεν αὐλὸν ἐπὶ αὐτήν, sc. νίκην, Ne. 9, 19, excitabimus tibiam. αὐλῶν βοὴν, Ol. 3, 14. αὐλῶν ἔντεσι παμφώνοις, Ol. 7, 22. καναχαί, Py. 10, 60. ἐν πνοαῖς, Ne. 3, 137. ἐν παμφώνοις ὁμοκλαῖς, Ist. 5, 34. αὐλᾶν (dorice pro αὐλῶν) μέλος, Py. 12, 33. αὐλοῖς ἐν Λυδίοις ἀπύων, sonans tibiis Lydiis, Ol. 5, 45. ὁ Γίγγρις, εως, et ὁ Γίγγρας, ου, dictus fuit Phœnicibus ὁ Ἄδωνις: hinc tibiæ species, in luctu ejus adhiberi solita, dicta est ὁ γίγγρος, ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγόμενος, ᾧ καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο. evolve Athenæum si lubet. Vide sub δόναξ, ad finem.

αὐλών, ὁ, vide prope initium præcedentis.

αὐλῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) est epitheton galeæ ὡς εἰς αὐλὸν ἀνηκούσης, i. e. εἰς στενὸν καὶ μακρὸν ἀπολληγούσης. cæterum ὁ αὐλός, qui longum et angustum sæpe notat, tamen catachrestice in hac voce ponitur. ἡ λήγουσα εἰς ὀξὺ τῷ αὐλίσκῳ, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐνίεται. maxime tamen galea sic dicitur, quia habet aperturam et quasi oculum in sua cavitate oblonga et in suo αὐλῷ, ex qua faciei pars magna prospicit vel prospicere potest ejus qui galea indutus est. Ε, 182. Λ, 353. Ν, 530. Π, 795.

αὔξω, idem quod ἀέξω. (Χάω) ὧν θεὸς αὔξει λόγον, quorum auget famam, Ne. 7, 47. αὔξομεν ἔμπυρα, cumulamus inferias, Ist. 4, 107. αὔξῃς οὖρον ὕμνων, promoveas, Py. 4, 5. αὔξων πόλιν, Ol. 5, 8, amplificans urbem. δόξαν, Py. 8, 53. θυμόν, Ne. 3, 100. κλέος, Ist. 7, 42. αὔξοντες, Py. 10, 110, ubi additum synonymum, ὑψοῦ φέρειν, extollere. αὔξεται Μοῦσα, celebrior fit, Py. 4, 496. τὸ τερπνόν, Py. 8, 132, ubi omissum ὡς. ἀρχὴ καὶ τέλος, Py. 10, 17, νεοθαλὴς νικηφορία, Ne. 9, 115. αὔξονται ἀρεταί, Ne. 8, 68. αὐξομένην γῆν, Ol. 7, 114, quæ excrescit e fundo maris, ἐγειρομένην. ab hoc verbo per paragogen est αὐξάνω. utriusque futurum vero, quasi ab αὐξάω, est αὐξήσω, cum temporibus inde descendentibus.

αὖος, α, ον. (Ἄω) aridus, siccus. *dürr, trocken, (dry.)* βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, Μ, 137, i. e. clypeos ex coriis bubulis siccis factos, vel iis inductos. sic Ρ, 493, βοέαις αὔαις (αὔησι), tergoribus boum siccis, *mit getrokneten ochsenhäuten, i. e. schilden die damit überzogen waren, (dry ox-hides, that is, shields covered with them.)* αὖον ἄϋσεν θώρηξ, resonuit aridum, Ν, 441, qualis est sonus quando arida finduntur aut rumpuntur, coll. 409, καρφαλέον ἄϋσεν ἀσπίς. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν, (ἀμφηΰτουν) Μ, 160, aridum circumsonabant galeæ. αὔη ergo βοὴ est species aliqua soni, ut et ἡ ὑγρά. ξύλον αὖον, lignum aridum, Ψ, 327. δένδρεα αὖα πάλαι, περίκηλα, ε, 240. ξύλα κάγκανα, αὖα πάλαι, περίκηλα, σ, 308, ubi illa adjectiva notant fere idem.

ἄϋπνος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) insomnis, *ohne schlaf, schlaflos, (without sleep, sleepless.)* ἀΰπνους νύκτας, Ι, 325. τ, 340. ἀΰπνους ἡμᾶς τίθησθα, ι, 404, facis ut dormire nequeamus. ἄϋπνος ἀνήρ, i. e. ὀλιγόϋπνος, parcus somni, κ, 84. οὐ πως ἔστιν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν ἀνθρώπους, τ, 591.

Αὔρα, ας. ἡ. (Ἄω) et ionice ἡ αὔρη, ης. aër leniter motus, spiratio aëris, *gelinde bewegte luft, (the air moved gently.)* scribitur et ἡ αὔρα. est ab ἄω, et αὔω. αὔρη ψυχρὴ πνέει ἐκ ποταμοῦ, ε, 469, *die luft wird kalt vom strome, (a cold breeze blows from the river.)* νᾶσον ὠκεανίδες αὖραι περιπνέουσι, Ol. 2, 130, i. e. in mari sita est. ἄλλοτε ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι, Ol. 7, 175, i. e. fiunt μεταβολαὶ τύχης. ψυχρᾶν φάρμακον αὐρᾶν, Ol. 9, 147, sc. ἡ χλαῖνα, pallium. σὺν νότου δὲ αὔραις πεμπόμενοι, Py. 4, 361, i. e. σὺν πνοαῖς. hinc est ὁ ἡ ἄγλαυρος, i. e. ἀγλαὰς αὔρας ἔχων, serenum aut jucundum spirans, animâ suavi. et ὁ ἡ ἔναυρος, spiraculis aëris expositus, *in der luft, (in the air.)* et ὁ ἡ ἔπαυρος, auris fruens.

αὐρέω, vide sub ἐπαυρόμαι, prope finem.

αὔρηκτος, pro ἄρρηκτος, q. v. confer etiam αὐίαχος.

Αὔριον, (Ἄω) adverb. cras, et quidem statim cum primo mane. est enim hæc vox cum ἡ ἠώς ejusdem originis: nimirum ab αὔω, i. e. splendeo, λάμπω, φαίνω. *auf den morgen, (on the morrow.)* αὔριον ἣν ἀρετὴν διαείσεται, Θ, 535, coll. 525, ἠοῦς. et 538, ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας, Ι, 357. et 429, αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν, 688. ὁρμηθείς, Σ, 269. εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς, α, 272. πομπὴν δ' ἐς τόδ' αὔριον ἐγὼ τεκμαίρομαι, præfinio, *bestimme ich, setze ich fest, (I determine,)* η, 318. ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, λ, 350, quod quidam legi jubent ὑφέν, ἐσαύριον. ἡσυχίη δέ μοι εἴη αὔριον, σ, 23. proprie ergo notat, sequens mane: a parte ad totum potest et notare, sequentem diem, imo et, sequens tempus.

αὔρω, vide sub ἐπαύρομαι, prope finem.

αὐσταλέος, έα, έον. (Ἄω) aridus, sordidus. ὁ αὐχμῶν, ὁ μὴ λουσάμενος καὶ χρισάμενος, non lotus et unctus ex more honestiorum et beatiorum. est ab αὔω, sicco: inde est ὁ αὐτὸς (non pronomen illud, sed nomen,) ariditas, siccitas, horror, sordes. inde, inserto sigma, est αὐστηρὸς, et αὐσταλέος. εἴ κεν αὐσταλέος, κακὰ εἱμένος, si illotus et non unctus, maleque vestitus, τ, 327.

αὐστηρὸς, vide supra.

αὐτάγρετος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) si quis ipse sibi conciliat rem. ab αὐτὸς et ἀγείρω. εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι, π, 148, si enim aliquo modo essent hominibus omnia ex suo arbitrio eligenda; tunc ego patrem meum mihi omnium primum reducerem. nunc avo possum multo minus opitulari. ergo directa gnome est: οὔπως πάντα βροτοῖς αὐτάγρετα.

αὔτανδρον, τὸ, vide sub αὐτὸς, ad finem.

αὐτὰρ, (Ἄρα) idem est quod ἀτὰρ, æolice inserto υ. Α, 118, 133, 282, 430, 597, 605. Β, 103, 105, 107, 218, 317, 406, αὐτὰρ ἔπειτα, *und hiernächst, (and hereupon)* 421, 599. Γ, 1, 18, 69, 273. Ε, 130, 598, s. 806. Ζ, 474. Η, 101. Μ, 13. Ν, 682, 695, 698. Ξ, 280, 374. Ο, 45, 132, 134, 304, 334, 401. Π, 177, 534, 732. Σ, 231, 608. Τ, 15, 63, 188. Υ, 208, 403. Φ, 157, 187, 293, 334, 414, 570. Χ, 3, 390. Ψ, 2, 866, 877. Ω, 50. α, 9, 57, 123. β, 126. ι, 364. κ, 181. λ, 598. μ, 228, *sondern, (but.)* ο, 159, 172, *denn, (for,)* nam. 281, 365, 490. σ, 227. φ, 290.

αὖτε, (Αὖ) adverb. notans idem quod αὖ. autem, vero; rursus, contra, porro; prout contextus id in aliis linguis efferri postulat. Germanis plerumque est *aber, endlich aber, ferner, hierauf, hinwiederum, (but, but at length, farther, hereupon, then again.)* quod autem antiqui Græci hoc αὖ non legerint av (af) sed au, testis est Aristophanes, qui latratum canis per αὖ αὖ imitatur. τίπτοτ' αὖτε, cur tandem, Α, 202. et 206, rursus, *hierauf, (hereupon.)* et 237, νῦν αὖτε, nunc autem, *nun hingegen, (whereas now.)* et 340, εἴ ποτε δ' αὖτε, si quando rursus. et 370, post, *darauf, (thereupon.)* et 404, etiam, *auch, (also.)* Β, 105, postea. et 225, iterum, *abermal, (again.)* et 370, rursus, certe. et 407, porro. et 731, αὖθ' pro αὖτε. et 819, *ferner aber, (but farther.)* et 826. Γ, 58, vicissim. 67, 76, *hierüber, (hereupon.)* 180, etiam. 191, 241, 383. Δ, 10, contra, *hingegen, (on the contrary.)* 238, 321. Ε, 117, νῦν αὖτε, nunc quoque, nunc rursus. 224, denuo. 246, 279, 418, 855. ἔνθα κεν αὖτε, tum sane fortasse, Ζ, 73, *hierauf nun wohl, (now hereupon.)* et 234, ἔνθ' αὖτε, tunc autem. 332, 440. Η, 30, 248, *hierauf wieder, (hereupon again.)* 291, 302, 335, 345, *gliechfals hierauf, (immediately afterwards.)* 377, 395, 448, 459, retro, *wieder weg, (back again.)* Θ, 26, *hierauf, alsdenn, (hereupon then.)* 139, *wiederum, (again.)* 142, *auch uns wieder, (us too again.)* 357, 373. Ι, 135, *hernach, (afterwards.)* 277, 698. Κ, 64, 280, 283, 420. Λ, 130, 821. Μ, 215, *doch auch, (yet even.)* Ν, 178, 197, 259, 414, 628, *nun noch weiter, (now still farther,)* 642, αὖτε ἐξαῦτις, *wieder zurück, (back again.)* 774. Ξ, 64, 263, 364, 454, 469. Ο, 205, 253, 287, αὖτε ἐξαῦτις. 290, 337, 370. Π, 755. Ρ, 244, 304, 319, 560, 706. Σ, 6, 94, 146, 159, 183, 466, 472. Τ, 38, 107, 134, 151, 184. Υ, 86, 103, 123, 128, 205, 273, 450, 483. Φ, 160, 169, 191, 461, 511. Χ, 79, 129, 171, s. 177, 232, 238, 285, 303. Ψ, 140, 193, 278, 316, 356, 480, 586, 604, s. *hingegen, aber, (on the other hand, but.)* 643, 645, 729, 756, 778, 841, s. Ω, 10, 217, 344, 378, 511, 619, 668. α, 111. β, 103, 203, 331, 335, 386, 393. γ, 402. δ, 20, 102, 130, 219, 795. ε, 29, *auch, (also.)* 48, contra, *hingegen, (on the contrary.)* ζ, 119, rursus. θ, 127, 444, iterum. ι, 222, 248, 256, 266, 393, 407, 452. κ, 11, 41. λ, 21, 92, *nun auch noch, (now even still.)* 302, 337, *auch noch dazu, (moreover.)* 484. μ, 87, contra. 282, *darauf, (thereupon.)* ν, 14, deinde. 125, 200, rursus. π, 1, 36, coll. 30, 209, 385, 409, 434. ρ, 389, autem. σ, 43. τ, 549. υ, 33, 165, 190, 380. χ, 6, 165. ψ, 243. ω, 4, 277. αὖθ' ἑτέρωθεν, Ο, 501. Σ, 243, *gleichfals, hinwiederum, auch, (likewise, again, also.)* αὖτε, *aber, endlich, (but, at length,)* Ol. 2, 162. αὖτε ἐν χρόνῳ, in posteriore tempore, Py. 3, 171. Ne. 6, 20. 9, 111, *weiter, (farther,)* ubi αὖτε legi jubet Schmidius pro vulgato ἔτι, Ist. 6, 7.

ἀϋτέω, f. ήσω. (Ἄω) idem quod ἀΰω. ἀΰτει (ἤΰτει) πάντας, inclamabat omnes, Λ, 258. ἀΰτει μακρὸν, Τ, 50. μέγα, Φ, 582.

ἀϋτὴ, ῆς. ἡ. (Ἄω) clamor, *das geschrey, (the cries.)* in specie, clamor pugnantium, prœlium, *eine schlacht, (a battle.)* sic et ἡ βοὴ poni solet. ἡ Ἐνυὼ, Bellona, itidem habet nomen ab ἐναΰω, inclamo, in hoc speciali significatu. et ἡ φύλοπις est orta ἐκ τῆς τῶν φύλων, i. e. λαῶν, ὀπὸς, ab ἡ ὄψ, vox. ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, carebat, abstinebat, prœliis, Α, 492. εἴποτ' ἀϋτῆς σχοῖντο, si a clamore desisterent, Β, 98. et 153, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν οἴκαδε ἱεμένων: ubi simpliciter notatur strepitus multorum hominum inter se clara voce loquentium. οὔπω ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς, i. e. nondum in prœlio adfuerat exercitus eorum, Δ, 331, atque ibi, per hyperbaton, ad ἀϋτῆς pertinet, versu 333, Τρώων καὶ Ἀχαιῶν: et intersertus versus 332 est quasi in parenthesi. Ἥρη μεμαυῖα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, cupida pugnæ, Ε, 732. σοῦ ἕνεκα ἀϋτή τε πτόλεμός τε, Ζ, 328, inquit Hector ad Paridem. ὀψείοντες (videre cupientes) ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, Ξ, 37. et 96, πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς, prœlio conserto. sunt hæc duo nomina παραλληλησθέντα, notantque idem. hinc et verbum additum id innuit: nam alias ἀϋτὴ neque ὅπτεται neque ψαύεται, sed ἀκούεται μόνον. ὁπόταν νῆας ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε, Π, 63. δηΐοις ἀκόρητοι ἀϋτῆς, Ν, 621, insatiabiles gravis pugnæ. ὦρτο δ' ἀϋτὴ ὀξεῖα, Ο, 312, s. ubi vide ὀξύς. πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν, Ι, 543. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε, Μ, 338. ἷκει, Ξ, 60. ὄσσε (oculos) ἰδὼν δηΐων (hostium, dissyllabice in metro legendum) ἐν ἀϋτῇ, Ρ, 167, et sic plene dictum, quando prœlium significatur. nam non omnis ἀϋτὴ statim est et πόλεμος. Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς, Δ, 328, periti belli. sic de aliis, Ν, 93, 479. δύω μήστωρες, Π, 759. κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ, defessos pugnando, Λ, 801. Π, 44. σὺν δ' ἔβαλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτὴ, Μ, 377. sic Υ, 374. ἀολλέες ὄρνυτε ἀϋτήν, conferti ciete pugnam, Ο, 718. Ὀδυσσέος ἀϋτὴ, ejus clamor, Λ, 466. ἐμὲ κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ νυμφάων, ζ, 122. coll. 117. αἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτήν, λ, 382. τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετο ἀϋτὴ, clamor et nuntii, ξ, 265, coll. 266, βοῆς ἀΐοντες. sic et ρ, 434, 435. κίνδυνον ὀξείας ἀϋτᾶς, genitivi Dorici, Ne. 9, 84, periculum acris pugnæ.

αὐτῆμαρ, (Ῥέω) adverbialiter. eodem die, hoc ipso die, τῷ αὐτῷ ἤματι, αὐθημερόν. Α, 81. Σ, 454. γ, 311. hinc, σοφὸς αὐθημερινὸς, extemporaneus artifex.

αὐτίκα, (Ἔω) adverb. deinceps, continuo, statim, mox, jam. *sogleich, alsobald, izt, (immediately, instantly, at this moment.)* est ab ἵκω, venio, eo, et αὐτὸ, pro αὐθίκα, Ionica mutatione; quasi, cum ipso adventu. notat enim sæpe idem quod νῦν, in præsenti: unde et est τὸ παραυτίκα, præsens, *voritzo, (formerly.)* αὐτίκα δ' ἔγνω Παλλάδα, statim agnovit eam, Α, 199, nam homo prudens celeriter se colligit. 386, 583, αὐτίκ' ἔπειτα, *gleich darauf, (immediately afterwards.)* 539, *alsofort, (instantly.)* et 118, αὐτίχ' pro αὐτίκα, continuo. Β, 322, 442, 662. Γ, 29, 141, 267. Δ, 5, 140, 160, εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, *wenn denn nun auch schon nicht so gleich Gott es erfüllet hat, so wird er es doch hiernächst erfüllen, (for though God hath not yet fulfilled, he will hereafter fulfil it:)* ubi vides oppositum αὐτίκα, statim, τῷ ὀψὲ, olim, deinde. 172, in præsens. Ε, 214, 494, 713, 841. Ζ, 308, αὐτίκα νῦν, ubi utrumque est idem: statim nunc, non vero in futurum demum. 472, celeriter. Ι, 135, ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται, hæc omnia statim præsenti tempore aderunt ei; et sequuntur deinde promissiones in futurum. 277, 453, 515, ubi αὐτίκα et ὄπισθεν opponuntur: in præsens multa dat, et in futurum alia pollicetur. Λ, 510, 517, 581. Μ, 69. ἦτ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, certe sane equidem velim e vestigio id fieri. 81, 250, *auf der stelle, (on the spot.)* 309, 365, 393, 469. Ν, 17, 749. Ξ, 154, 237, αὐτίκ' ἐπεὶ, immediate postquam, *so gleich drauf, (immediately afterwards.)* 363. Ο, 135. Π, 184, 259, 308, 528, 678, 864. Ρ, 84, 649. Σ, 96, αὐτίκα γάρ σοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα (post Hectorem) πότμος ἑτοῖμος, mors tibi continuo post parata est. 98, αὐτίκα τεθναίην, *mag ich doch gleich sterben, (may I instantly die.)* 145, 531. Τ, 20, 126, 242, αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην τετέλεστο δὲ ἔργον, statim dictum factum. 352. Υ, 140, 292, 321. Φ, 330, 359, 378, 419. Ψ, 39, 118, 412, 488, 552, ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, vel in præsens. 593, ἄφαρ κε αὐτίκα, promte sane statim. 664, 754, 768, 862, 872, e vestigio. Ω, 315, 340, 654. α, 324. β, 367, 379. γ, 448. δ, 137, 220, 398. ε, 44, 205, αὐτίκα νῦν, ut notet τὸ αὔθωρόν. 229, 373, 451. ζ, 48, 148. θ, 447, 497. ι, 156, 213, 356, αὐτίκα νῦν, *so gleich, (immediately,)* μάλα αὐτίκα, illico omnino, κ, 111. 237, 345, 487. λ, 152. μ, 394. ν, 364. ξ, 153, ubi festive innuit personatus Ulysses, se adesse jam: sed occultat hoc αὐτίκα rursus per addita, maxime 161, ne suspicio oriatur, et ne servus eum paullo curiosius intueatur. et 403, ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα. ο, 56, 423. π, 102, 327. ρ, 23, 256, 327, e vestigio, et pertinet ad κατέλαβεν αὐτὸν μοῖρα θανάτου. σ, 96, 202. τ, 190, 390, 392, υ, 63, 103. ψ, 262, 362. ω, 182. ἔννεπέ τις αὐτίκα, indicavit illico aliquis, Ol. 1, 75. ἔτισαν ποινὰς, Ol. 2, 105. ἔσαναν, statim abblandiri solent, Ol. 4, 8. ἦλθεν ἐς φάος αὐτίκα, Ol. 6, 75. ἀνατεῖναι χεῖρα, Ol. 7, 117. ἐξ ὀνείρου αὐτίκα ἦν ὕπαρ, Ol. 13, 94, ex somnio statim erat veritas, *auf den traum war es sogleich auch wahr, (the dream was immediately realized.)* τάφε δ' αὐτίκα, illico conterritus est, Py. 4, 168. et 428, ἔννεπε. Py. 9, 48, 100, 202. Ne. 1, 53. 4, 72. 10, 122. Ist. 6, 81. 8, 90. alibi τὸ αὐτίκα etiam notat, *exempli causa, verbi causa:* sicut Germani suum *izt, (now)* quoque ponunt.

αὖτις, (Αὖ) adverb. rursus, *wieder, (again.)* retro, *zurück, (back.)* ὕστερον αὖτις ἰόντα, postea rursus venientem, Α, 27. et 140, ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, de his consultabimus etiam rursus et alio tempore. ἀγορήνδε αὖτις ἐπεσσεύοντο, rursus, Β, 208. κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ, hunc vicissim et ego, Γ, 440. Δ, 15, rursus. et 19, retro. 82, 222. οὐ πάλιν αὖτις, Ε, 257, non retro rursus, *nicht zurück wieder, (not back again.)* 697, 859. Ζ, 367. Η, 462, postea. Θ, 271, αὖτις ἰὼν, retro iens. αὖτις ἕλετο rursus abstulit, Ι, 368. et 375, οὐδ' ἂν ἔτι αὖτις, non sane amplius rursus, *nun noch wiederum, (yet again.)* θέω μετά σε αὖτις, Κ, 63, recurro

ad te. 200, 463, porro. 468, αὖτις ἰόντα, retro euntes, i. e. ἐπανιόντας, *im zurückkehren, (returning.)* ποτὲ δ' αὖτις, mox rursus, Λ, 63. 446, αὖτις ὑποστρέψας, retro conversus. et 566, 757. M, 31, rursus, deinde. 190, postea, deinceps. 369, ἐλεύσομαι αὖτις, redibo, *will wieder zurück gehen, (will return.)* sic et N, 753. 239, 645. Ξ, 438. O, 29, 31, 60, denuo, *von neuem, (again.)* 62, iterum, vel potius retro. 235, 364, 457, 571, 697, 706. Π, 337, 476, 726. P, 103, 498, 533. Σ, 59, 89, 153, 238, 286, 377, 440. T, 129. Υ, 379. Φ, 47, 56, 84, 535. X, 449. Ψ, 75, 205, 229, 733. Ω, 17, 150, 179. γ, 161, 164. δ, 478, 482, 549, 554. ε, 430. ϑ, 301. ι, 272, 354, 360, 496. κ, 55, 461. λ, 597, 626. μ, 438, 453. ξ, 140, 356. ο, 430, 438. ϱ, 602. σ, 156. τ, 65, 257, 506. φ, 130, 139, 211. χ, 69, 161, 272. ψ, 24, 164, 220, 316. ω, 407. Ne. 4, 114. 8, 75. Ist. 1, 55. cæterum αὖτις est Ἰωνικὸν, αὖθις vero κοινόν. utrumque plerumque est πάλιν, εἰς τὸ ὀπίσω.

αὖτις ἄψ, vide sub ἄψ, sub medio.

ἀϋτμή, ῆς. ἡ. (Ἄω) spiritus, vapor, halitus, exhalatio, fumus. *der hauch, athem, dampf, (the breath.)* ab ἄω, i. e. πνέω, et υ est æolice intersertum. εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quamdiu spiritus in pectoribus manserit, I, 605, τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, *der athem, (the breath.)* sic et K, 89, i. e. ἕως ἂν ζῶ ὑγιῶς. sed Ξ, 174, ἐς οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμή, in cœlum pervenit odor et exhalatio suavis, *der geruch, die ausdünstung, (a smell, odour.)* de follibus spirantibus est Σ, 471, φῦσαι, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. de vapore ignis est Φ, 366, τεῖρε δ' ἀϋτμή, vapor ignis infestabat eum, *der qualm, die heisse luft, (hot vapour, hot air.)* βλέφαρα καὶ ὀφρύας εὗσε ἀϋτμή, ardor igniti vectis adurebat palpebras et supercilia, ι, 389, *die hitze des glühenden pfahles versengete, (the heat of the burning brand, scorched.)* ὄρσας ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν, excitans ventorum intolerabilem flatum, λ, 399, 406, *ein blasen der winde, (blast of wind.)* κνίσσης ἡδὺς ἀϋτμή, suavis odor ex assata carne, μ, 369, ubi adjectivum attice ut generis communis positum. πυρὸς ἀϋτμή, π, 290, ὁ καπνὸς, ὡς αναθυμίασις, *der rauch, (the smoke.)* sic et τ, 20. ab eodem ἄω est et ὁ ἀτμός, vapor, et ἡ ἀτμίς.

ἀϋτμήν, ένος. ὁ. (Ἄω) idem quod ἡ ἀϋτμή. ἔχεε ἀϋτμένα, effudit halitum, *hauchete stark an, (blew strong,)* Ψ, 765, i. e. πνοιήν. λιγέων ἀνέμων ἀϋτμένα ἐπέχευεν, flatum stridulorum ventorum immisit, γ, 289.

αὐτοβοεί, adv. cum ipso clamore, primo impetu, vide sub βοή, sub medio.

αὐτοδάξ, vide sub ὀδάξ, prope initium.

αὐτοδιάκονος, vide sub ἐγκονέω, prope initium.

αὐτοδίδακτος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) qui ipse a se doctus et institutus est in arte aliqua. per se id non admodum est laudabile, si quis ipse se docere vult: est quoque res valde ardua, si recte procedere debet. sed χ, 347, αὐτοδίδακτος δ' εἰμί, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, inquit cantor et poëta præstans: deus mihi in animo cantus omnigenos ingeneravit: ubi id additur, ut a probro liberetur hoc de se effatum. Vide sub οἴμη, prope finem.

αὐτόδιον, (Ἔω) adverb. e vestigio, extemplo, *stehendes fusses, (immediately.)* παραχρῆμα. quasi ex αὐτῆς ὁδοῦ, οὐκ ἀλλαχοῦ που, χωρισθέντα. et est scriptio Ionica pro αὐθόδιον, ab ὁδὸς et αὐτὸς compositum. αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἄνωγεν, ϑ, 449, deinceps statim proma jussit eum lavari. Vide sub ἐπίστιον.

αὐτοέτης, εος. ὁ ἡ. (Ἔω) et neutrum, τὸ αὐτόετες. per totum annum. eodem anno. ὅθεν οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσι, unde ne aves quidem magnæ eodem anno veniunt, γ, 322, i. e. δι' ὅλου ἔτους, *innerhalb einem ganzen jare, (for a whole year.)* et hæc est hyperbole, de mari valde lato. re vera iter illud a Creta in Ægyptum breve est, intra diem quintum mediocri vento absolvendum: sed quia loca illa, vulgo Græcorum, eo tempore valde erant incognita; hinc auget Nestor rem, deterrendi adolescentis causa a longinquiore itinere. recentiores Attici adjectiva in ης a nominibus neutris in ος orta, cum acuto in ultima efferunt, dicuntque αὐτοετής, τριετής, etc. Homerus autem cum antiquissimis acutum in penultima posuit.

αὐτόθεν, (Ὁ) inde, ex eo loco, ex eodem loco. αὐτόθεν, ἐξ ἕδρης, ex eodem loco, nimirum e sella sua, sc. surgentem; sed et stantem ibi ad sellam, nec procedentem in medium, T, 77, ut ἐξ ἕδρης ἀναστὰς sit jungendum in constructione, sicut αὐτόθεν respicit ad μετέειπεν, et opponitur τῷ, ἐν μέσοις, inter medios. nam alias locuturus ad concilium, progrediebatur in medium, ut ab omnibus fere æqualiter abesset: sed h. l. rex surgebat tantum ex sella sua, et ad eam stans loquebatur, non vero, ut moris alias erat, in medio. hinc et accuratius postulat ut præbeatur sibi silentium. cæterum hi duo versiculi sunt specimen confusioris paullo positionis vocum, ex qua facile errores nasci queunt. ἡμεῖς μὲν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω αὐτόθεν, nos eum avertamus retro isthinc, Υ, 120, ἐξ αὐτοῦ δὴ τοῦ τόπου ἔνθα νῦν ἐστὶν Αἰνείας. θεοῖς ἔσπεισαν αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, υ, 56, conf. σπένδω. αὐτόθεν, ἐκ δίφροιο, καθήμενος, φ, 420, non ergo exsurgens ad sagittandum, sed quasi negligenter agens.

αὐτόθι, (Ὁ) ibidem, in eo ipso loco. Ne. 9, 76, ἐντί (pro εἰσί, dorice) τοι (sane) φίλιπποί τ' αὐτόθι, καὶ κτεάνων ψυχὰς κρείσσονας ἔχοντες ἄνδρες.

αὐτόθι, (Ὁ) adverbium loci, ibi, hic. ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, utinam ibi periisses, Γ, 428. τὸν αὐτόθι ἔασε κεῖσθαι, ὅθι, eum ibi sivit jacere, ubi — E, 847. σὺ δὲ αὐτόθι λέξεο μίμνων, tu autem hic manens cubato, I, 613. κατελιπέτην δὲ αὐτόθι πάντας ἀρίστους, relinquebantque ibi omnes præstantissimos, K, 273. et 443, ἐμὲ λίπετε αὐτόθι, me relinquite hic, in hoc loco. ὁ μὲν αὐτόθι μεῖνε, ille ibidem habitavit, Ξ, 119. sic porro, Π, 294, 848, hic. T, 403. Υ, 340. Φ, 201, 496. Ψ, 147. Ω, 673, 707. δ, 302, 508. ζ, 245. ι, 29, 496. κ, 132. λ, 186, 355. [illegible], 161. ξ, 67, 285, 525. ο, 326. ϱ, 254. φ, 90. ω, 463.

αὐτοκασιγνήτη, ης. ἡ. (Γάω) germana soror, κ, 137, de Circe.

αὐτοκασίγνητος, ου. ὁ. (Γάω) germanus frater. B, 706. Λ, 427. N, 534. αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα, Ξ, 156. μήτρως Ἕκτορος, αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, Π, 718. Κάστορα καὶ Πολυδεύκεα, αὐτοκασιγνήτω, Γ, 238. alias dicti ὁμογάστριοι, qui certissimi sunt fratres ex eodem utero: nam ὁμοπάτριοι μὲν, ἀμφιμήτριοι δὲ, putantur et creduntur magis fratres. Sophocles germanos vocat ὁμαίμους, ex uno sanguine: quanquam et hi tamen et in genere consanguinei.

αὐτοκράτωρ, vide sub Αὐτομέδων, in R.

αὐτόματος, η, ον. (Μάω) et attice ὁ ἡ αὐτόματος. proprio impulsu agens, *aus eigenem triebe, (of his own accord.)* ab αὐτὸς, et μάω, cupio, studeo, nitor. αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε Μενέλαος, ex proprio proposito et instinctu venit ad eum, non vero vocatus, B, 408, *er kam von selbst, (he came of himself,)* αὐτόκλητος, ipse se vocans, ἀφ' ἑαυτοῦ μεμαώς (i. e. προθυμούμενος) ἐλθεῖν: nam familiariores veniunt invocati, alieni vero vocati, ad convivium solemne. hinc et τὰ παρὰ τοῖς μηχανικοῖς ὀνομάζονται αὐτόματα, vi sua interna operantia, nulla adhibita vi externa αὐτόμαται πύλαι οὐρανοῦ μύκον, E, 749, portæ cœli sonabant ipsæ per se, cum se aperirent sua vi, δίχα πυλωρῶν, sponte sua, et quasi essent istæ portæ αἰσθητικαί, sensum habentes. sic et Θ, 393. ὄφρα αὐτόματοι θεῖον δύσαιντο ἀγῶνα, ut sponte sua inirent conventum divinum, Σ, 376, ubi sermo est de poculis sic artificiose factis, ut vim locomotivam non modo, sed et sensum quo procedendum sit, haberent. ergo erat ibi αὐτόματος τῆς τῶν τριπόδων κινήσεως μηχανή. αὐτομάτῳ κελάδῳ, Py. 4, 107, non præmeditata, nec ad quæstionem interrogantis præaptata, sed spontanea voce. apud recentiores αὐτόματα dicta quoque sunt τὰ κατὰ τύχην, si quid improviso accidit. et adv. αὐτομάτως sæpe est, præter rationem, ex libidine aliqua inconsulta. sic apud Theocritum, XXI, 26, αὐτομάτως μέμφῃ τὸ θέρος, præter rationem culpas æstatem, et vide ibi Heinsium. Vide sub τεύχω, paullo ab initio.

αὐτονυχεί et αὐτονυχί. (Νύσσω) adverb. hac ipsa nocte ἐελποίμην ἄν, Ἀχαιοὺς αὐτονυχεὶ νηῶν ἐπιβήσειν, Θ, 197, speraverim sane, Achæos hac ipsa nocte conscensuros naves.

αὐτόπρεμνον, τὸ, vide sub αὐτὸς, ad finem.

αὐτόρυτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) sponte fluens. αὐτορύτου ἀπὸ χρυσοῦ, Py. 12, 30, i. e. αὐτομάτως ῥέοντος; et sermo est de aurea pluvia Danaës.

αὐτός, ή, ό. (Ὁ) ipse, *selbst, (himself, herself, itself.)* est compositum pronomen ex αὖ, etiam, et ὅς, vel ὁ, ille qui, interserto euphonico τ. ὄφρα αὐτὸς ἔχῃς, ut tu ipse et solus habeas, A, 133. et 137, ἐγὼ αὐτὸς ἕλωμαι. et 161. καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς, *und dennoch drohest du mir mein ehrengeschenk selber eigenmächtig zu nehmen, (and nevertheless thou threatenest to take away my reward itself of thine own authority:)* ubi αὐτὸς habet emphasin, *du, (thyself;)* nam sequitur ego, et Achivi. αὐτὸς Ὀλύμπιος, B, 309. et 360, ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός δ' εὖ μήδεο, πείθεο τ' ἄλλῳ, at, rex, et ipse bene consule, et obtempera alteri. et 588, ἐν δ' αὐτὸς κίεν, inter eos ipse vadebat; ubi est κατ' ἐξοχὴν positum. et 612, αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ, ipse rex iis dedit. et 642, οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, ipse non amplius vivebat. et 826, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. sic et E, 433. porro, αὐτὸς, Γ, 106, 196. Δ, 167. 318, ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτός. E, 22, 230, σὺ μὲν αὐτός. 237, σύγ' αὐτός. 822, νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι. 880, tu ipse genuisti, sine matre. Z, 290, αὐτὸς Ἀλέξανδρος, ubi involvitur admiratio, quod in tali tempore et fuga, tamen et de talibus comparandis cogitarit. et 363, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός. H, 50, 285. αὐτός περ ἐὼν, i. e. μόνος, Θ, 99. I, 129, 139, 271, 300, αὐτὸς καὶ τοῦ (αὐτοῦ) δῶρα. 445, θεὸς αὐτός. M, 324, coll. 325. N, 58, 252, *ich von selbst, (I of myself.)* 319, 426, 448, 678, 729, 734. Ξ, 276, 462. O, 120, 132, coll. 134, 198, 234, 321, 610, 646. Π, 172, 239, 497, καὶ αὐτὸς μάρναο περὶ ἐμοῦ, etiam ipse pugna pro me: nam non nimis gloriosum est, alios tantum hortari ad strenue faciendum. 526, quemadmodum Sarpedon me hortatus est suprema voce. 551, 690, 834, 852. P, 48, 178, 231, 254, ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, aliquis sua sponte et injussus eat, *von selbst, (of his own accord,)* ἐλθέτω αὐτὸς αὐτόματος. 322, 506, 623. Σ, 26, 132, 194, αὐτός γε, i. e. αὐτὸς οὗτος. 450. T, 316. Υ, 173, 201, 310. X, 9, 58, 113, 198, 428. Ψ, 244, 335, 394, 531, 546, 578, sc. ὁ Ἀντίλοχος. 591, 734. Ω, 140, 280, 294, 312, 368, 418, 560, 589. α, 53, 117, 216, 393. β, 40, 112, 133, 246, 287. γ, 26. ε, 215. ζ, 218. η, 60. ϑ, 356, 443, 491. κ, 405, 528. λ, 112, 601. μ, 49, 57, 140. ν, 21, 203. ξ, 8, 45, coll. 41, 450. ο, 81, 90. π, 100, ubi post αὐτὸς colon ponunt antiqui, et ejiciunt versum sequentem,

qui et re vera est inficetus in hoc contextu. 404, 448. ϱ, 17, 30, 404. σ, 47, 311. τ, 219, 329, 501. υ, 136. φ, 190, 207, 257, 317. χ, 53. ψ, 55, 68, 124. et 171, καὶ αὐτὸς λέξομαι, vel solus cubitum ibo, si uxor non una esse vult, μόνος. 185, 357. ω, 320, κεῖνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, *der bin ich selber, (it is I myself,)* et ὅδε est δεικτικὸν, admoto digito quasi. 444, 505. ergo αὐτὸς fere semper est, ipse; raro ille: deinde est pro, μόνος, denique αὐτόματος. πατρὸς μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ, Z, 446, ubi vides, unde recentiorum compositum, ἐμαυτοῦ, ortum habeat. sic, ἐῷ αὐτοῦ θυμῷ, suo ipsius animo, K, 204, pro quo recentiores dixere ἑαυτοῦ. τὴν αὐτοῦ φιλέει, suam amat, I, 342. ἄγχι αὐτοῦ, prope ipsum, P, 10. πλὴν αὐτοῦ Λαοδάμαντος, præter ipsum, Θ, 207. τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος, hoc ipso anno, τ, 306. ἰθὺς κίεν αὐτοῦ, recta ad eum ivit, ω, 240. ἕο αὐτοῦ, i. e. ἑαυτοῦ, T, 384. ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, i. e. ἑαυτὸν βλάπτει, Θ, 211. sic, ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες, sui ipsius mercenarii, δ, 643. ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος, α, 409. sæpissime autem αὐτοῦ adverbialiter ponitur de loco, ut sit τοπικὸν ἐπίῤῥημα, παθὸν ἔλλειψιν, pro, ἐπὶ τούτου τοῦ χώρου ἢ τοῦ τόπου ἢ τοῦ δήμου: ibi, illic, hic. τὸν δ' ἔλιπε αὐτοῦ, reliquit eum ibi, A, 428. sic et B, 35. Δ, 292, 364. αὐτοῦ, ἐνὶ Τροίῃ, hic in Trojano, B, 237. et 332, μίμνετε πάντες αὐτοῦ, manete omnes hic; ὧδε ἐπὶ αὐτοῦ τοῦδε τόπου. idem dicitur αὐτόθι, ex quo per syncopen est αὐθι. ἵππους αὐτοῦ ἐρυκακέειν, equos hic continere, E, 262. et 886, ibi, in eo loco, στῆτε, state hic, Z, 80. et 192, αὐτοῦ μιν κατέρυκε, *er behielt ihn da, (he detained him there.)* et 431, mane hic. αὐτοῦ κε ἔνθα, ibi sane sedens tunc, Θ, 207, nisi potius adfectuose utrumque notat idem. sic, αὐτοῦ, ibi, I, 461, 650, pro ἐκεῖ. Λ, 226. N, 564, 751. O, 349, 656. Π, 506, 649, 742. P, 416. Σ, 330, 332, 468, 481, 488. Φ, 17, 114, τοῦ δ' αὐτοῦ, et illius ibi. 322, 425, τῆς δ' αὐτοῦ, et illius ibi. X, 5. Ψ, 258, 298, 460, αἱ δὲ που αὐτοῦ, illæque forte ibi, coll. 461, κεῖσε, usque eo. β, 250, hic. sic et 317. γ, 397, 427. δ, 639, που αὐτοῦ, alicubi illic. et 703, τῆς δ' αὐτοῦ, *sie ward auf der stelle wie ohnmächtig, (she immediately fell as it were into a swoon.)* ε, 68, 274, 362. ι, 96, 194, 303. κ, 96, 266, 271, μένε αὐτοῦ (mane hic) τῷδ' ἐνὶ χώρῳ. 444, 511. λ, 331, 371, 627. μ, 95, 204, 256. ν, 205, 207. ξ, 51, i. e. ἐκεῖ, ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ τόπου, *da schlief ich drauf, (thereupon I fell asleep.)* 260, 275. ο, 199, 305. π, 74, 132, 344. ϱ, 187, hic. 276, 282, 531. σ, 189, 211, τῶν δ' αὐτοῦ, et illis ibi. τ, 44. υ, 159. φ, 40, 138, 165, 239, 385. χ, 4, 68, 96. ψ, 205, τῆς δ' αὐτοῦ, et ei ibi, sc. cum hoc audiret, vel videret: ut in tali contextu non simpliciter locum, sed et occasionem notet. sic ergo et, τοῦ δ' αὐτοῦ, ω, 344, quæ est circumlocutio magni terroris. et 470. quibus locis omnibus est adverbialiter. σοὶ αὐτῷ, Γ, 51. αὐτῷ μοὶ, E, 459, 884. δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ λώϊον, Z, 338. sic ἐμοὶ αὐτῷ, N, 73. Π, 12. σοὶ αὐτῷ, I, 517, ubi est positum ἐξοχικῶς. et 543, ἀμφὶ αὐτῷ, sc. νεκρῷ. σοὶ, O, 231. et 449, τάχα δ' αὐτῷ, ipsi. sic et P, 291. πτόλεϊ δὲ καὶ αὐτῷ, urbi et tibi ipsi, P, 152. et 407, οὐδὲ σὺν αὐτῷ, neque etiam secum, quod recentiores scribunt αὑτῷ, nam significatur idem qui cogitans et secum loquens inducitur. νοέοντι καὶ αὐτῷ, intelligenti et ipsi, Ψ, 305. et 381, ἐπ' αὐτῷ κεφαλὰς καταθέντε, in ipsum capita innitentes ambo equi. οὔτ' αὐτῷ οὔτε ξείνοις, nec ipsi nec hospitibus suis, γ, 350. et 381, αὐτῷ καὶ παίδεσσι, præcedente μοι, 380, ipsi mihi et liberis meis. αὐτῷ κήδεα, ἐμοὶ δ' ἄχος, δ, 108. et 654, τῷ δ' αὐτῷ (sc. Μέντορι) πάντα (κατὰ) ἐῴκει, ei enim ipsi per omnia similis erat. ἤματι τῷ αὐτῷ, eodem die, η, 326. ἄλγιον αὐτῷ, ei ipsi, ϱ, 14. et 269, πολλοὶ ἐν αὐτῷ, sc. δόμῳ. εἴκελας, υ, 88, similis ipsi. τόξον αὐτῷ (σὺν) γωρυτῷ, arcum cum ipsa theca, φ, 54, ubi attice præpositio omissa. et 366, αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ, ubi conf. χῶρος. αὐτῷ τοι, pro σοὶ αὐτῷ, χ, 345. οἱ αὐτῷ, pro quo postea dictum est ἑαυτῷ, sibi ipsi, E, 64. οἵ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, et sibi ipsi gloriam parere vellet, K, 307, i. e. ἑαυτὸν κυδανεῖ. ἠμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ, O, 226, et illi ipsi. ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, Π, 47. sibi ipse. Πατρόκλῳ, ἠδέ οἱ αὐτῷ, Ψ, 126. ὅστε οἱ αὐτῷ φίλτατος, Ω, 292. εἴθε οἱ αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειε, utinam ei ipsi Jupiter dare velit, β, 33. et 190, αὐτῷ μέν οἱ πρῶτον, ei ipsi præcipue erit. ἅμα ἕσπεσθαι ἑοὶ αὐτῷ, ut sequantur se, δ, 38. et 667, ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην. πὰρ δέ οἱ αὐτῷ εἷσε τὸν, juxta se collocavit eum, ο, 285. οἵ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο, φ, 304. ἀμύνειν δέ οἱ αὐτῷ, χ, 215. αὐτὸν δὲ κλαίοντα, te ipsum flentem, B, 263. αὐτὸν δὲ καὶ Μενέλαον, se et Menelaum, Γ, 90, pro ἑαυτόν. ἢ αὐτὸν βασιλῆα, H, 180. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις, Θ, 293. εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ με αὐτὸν ἑλέσθαι, K, 242, si quidem vultis, ut ipse mihi socium aliquem deligam. αὐτὸν, *ihn selbst, (himself,)* Δ, 93. et 834, χραΐζοντα καὶ αὐτὸν ἰητῆρος. αὐτὸν ἔχοντα, M, 204. σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω, N, 273. ὁμῶς αὐτόν τε καὶ πτολίεθρον, pariter te ac urbem, O, 257. αὐτὸν καὶ θεράποντα, Π, 279. αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με, X, 66. et 346, αὐτόν με. et 351, σὲ αὐτὸν, ubi ἐν ἐξοχῇ τινὶ positum, non simpliciter pro σαυτόν. αὐτόν τε ῥῦσαι, me ipsum serva, Ω, 430. et 503, αὐτόν τ' ἐλέησον, mei ipsius, talis, miserere. et 569, μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω, ne, senex, nec te ipsum sinam in tentoriis, sc. incolumem esse, sed tibi aliquid mali inferam. nam non vult Achilles prolixe rogari, ne forte animus ejus saucius ita exulceretur memoria præteritorum, ut iram fortasse capere nequiret, et 664, αὐτὸν γοάοιμεν. μὲ καὶ αὐτόν τε κομίσῃ, teque ipsum curet, κ, 298. αὐτὸν, ι, 205, sc. οἶνον. π, 370, coll. 374. αὐτόν με, ϱ, 9. et 81, αὐτόν σε. et 494, 595. ω, 248. nam Homerus ignorat omnino τὸ, σαυτὸν, αὑτὸν, ἐμαυτὸν, et talia recentiorum contracta in his formis. sic, ἓε δ' αὐτὸν, Υ, 171, pro ἑαυτόν. prius ε abundat, ionice: sic ἑεῖς pro εἷς apud Herodotum, et ἕης pro ἧς. ἓ αὐτὸν, ipse se, Θ, 396. πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντά ἓ αὐτὸν, ϱ, 387, nemo invitaverit mendicum, molestantem ipsum se, i. e. vocatorem: *niemand ladet ja wohl einen bettler ein, dass derselbe ihn selbst, den ladenden, aufzehren helfen soll, (nobody would invite a beggar to help to eat himself* [*the inviter*] *up.)* μαχόμην κάτ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ, A, 271, pugnabam pro viribus meis ego, non sane quantum illi. nam sic scribi jubent οἱ παλαιοὶ, non vero ἐμαυτόν: quia Homerus et prisci Attici ita scripsere, sicut in ἓ αὐτόν. ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρὶ, et ipsum te injice igne, Φ, 338, i. e. ἔμβαλε σαυτὸν σὺν πυρὶ σὺ κυριεύσεις, *wirf dich, O Vulcan, über dieses wasser mit deinem feuer, (throw thyself, O Vulcan, over this water with thy fire:)* ut attice omissa sit præpositio. ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ ἤϊσκε, alii se viro assimilabat, δ, 247, ubi cave scribas αὑτόν. ἦ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκε; K, 389, an te ipsum animus tuus impulit? αὐτοὶ, ipsi, Γ, 113. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, illi vero et per se jam, E, 520. αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι, et nos congregati, H, 332. ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα, sed et ipsi subeamus labores, K, 70. 572, ἀπενίζοντο, ipsi abluebant sibi. A, 121, 525, coll. 529, 618, 707, αὐτοί τε πολεῖς. M, 77, 234. coll. 236. N, 684, sc. Trojani, cupientes ἀντιφιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς Αἴαντας. Ξ, 379. O, 296, 652. Π, 846. P, 332, 634. Φ, 31, 467, οἱ δ' αὐτοὶ, illi soli per se. Ψ, 311, 496. α, 108. et 33, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, at illi etiam per se: ubi non negat multa mala divinitus immitti; sed tamen et ipsi accersunt sibi mala, et, quæ divinitus immittuntur, meruerunt. et 384, θεοὶ αὐτοί. β, 64, *schämet euch selbst in euer herz, (be ashamed of yourselves in your hearts.)* et 168. γ, 193. δ, 579. λ, 138. ξ, 415. π, 356, 384. σ, 277, αὐτοί τοί γε, hi ipsi *sie selbst, (they themselves.)* τ, 281. πεδῶν, αὐτῶν τε καὶ ἵππων, sub pedibus, ipsorum pariter ac equorum, B, 466. αὐτῶν καὶ τεκέων, ipsorum, et natorum, Γ, 301. τῶν ἤτοι αὐτῶν, Δ, 237, horum sane ipsorum. Z, 439. H, 338, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, i. e. ἡμῶν. sic et Ξ, 56, 68. ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων, Λ, 220, ubi notat ἐξοχήν τινα: nam sane Trojanis major belli pars incumbebat. sic fere, Ψ, 633. νωΐτερον αὐτῶν λέχος, nostrum lectum, O, 39. σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα ἑκάστη, T, 302, sua ipsarum mala quæque. αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίαις, suis ipsorum inconsultis, α, 7, i. e. ταῖς ἑαυτῶν. ὑμέτερος αὐτῶν θυμὸς, β, 138, *wenn ihr euch vor euch selber schämet, wenn ihr ehre im leibe habet, (if ye have any shame or honour in you.)* et 154, πόλιν αὐτῶν, suam, sc. aquilarum. αὐτέων ionice est pro αὐτῶν, M, 424. αὐτοῖς ὄχεσφιν, Θ, 290, ubi attice deest præpositio σὺν, sicut et attice pluralis est pro singulari; nam erant duo equi et unus currus. sic, Ψ, 8, αὐτοῖς (σὺν) ἅρμασι. et ξ, 77, αὐτοῖς (σὺν) ὀβελοῖς. et ablativus instrumenti est Φ, 491, αὐτοῖς (sc. τόξοις) ἔθεινε, illo arcu percutiebat eam. αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας, illisque fugam immisisti, O, 366. ἐν αὐτοῖς, sc. τοῖς στρατεύμασιν, Υ, 55. σφίσι δ' αὐτοῖς, ipsisque, δ, 683. αὐτοὺς δή περ, Θ, 243, nos ipsos saltem. σφέας αὐτοὺς, M, 43, se ipsos, ἑαυτούς. sic 155, σφῶν δ' αὐτῶν, a se ipsis, pro ἑαυτῶν. καὶ αὐτοὺς, i. e. καὶ ἡμᾶς, et ipsos nos, Ξ, 47. Ω, 499, sc. υἱούς. αὐτούς τε, sc. ἀνθρώπους, Θ, 574. καὶ αὐτοὺς, et nos, κ, 26, coll. 27, αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθα ἀφραδίαις, nostra ipsorum amentia, i. e. ἡμῶν. ξ, 265. ο, 432, ipsos. αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, A, 4, ipsos, i. e. corpora eorum mortua; ex usu vulgi posito pronomine sic, cum alibi vivos notet homines. cum paragoge φιν, ἀπ' αὐτόφιν, i. e. ἀπὸ αὐτῶν, Λ, 44. παρ' αὐτόφι, i. e. παρὰ αὐτοῦ, sc. δόμου, M, 302. sed N, 42, est pro, παρὰ αὐτῶν, sc. νηῶν. ἐπ' αὐτόφιν, pro ἐπὶ αὐτοῦ, sc. τόπου, *dabey, (near that place,)* T, 255, ut adverbiale vel elliptice illud positum, αὐτοῦ, etiam cum hac forma efferatur. sic et παρ' αὐτόφι, Ψ, 640, ubi παρὰ pertinet ad ἐλείπετο, et αὐτόφι est αὐτοῦ ibi. ὠυτὸς ἀνὴρ, E, 396, pro ὁ αὐτὸς, per synæresin. etiam in unico sæpe vocabulo τὸ α extenditur in ω, e. c. ἑωυτοὺς pro ἑαυτοὺς, θωϋμάσιος pro θαυμάσιος, ionice. αὐτὴ εἶμι, vado ipsa, A, 420. porro, αὐτὴ ipsa. Γ, 383. Δ, 132. E, 51. H, 34. Θ, 386. O, 93. T, 120, 355. Φ, 397. X, 353. Ω, 218, coll. 223. β, 356. γ, 62, ipsa implebat hoc votum, ipsa efficiebat omne quod precata fuerat sub persona. δ, 395. ε, 23. η, 235, 237, 291. ι, 25. κ, 399, 457, 543. μ, 87, 390. τ, 255. ω, 478. οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, Z, 451. Ἀλκυόνος, I, 558, 559. σεῦ αὐτῆς, Ξ, 327. σεῖο ἐξ αὐτῆς, Σ, 359. η, 263, ipsius sua sponte, sine jussu Jovis. π, 251, 334. φ, 109. τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, pro σοῦ αὐτῆς, Z, 490. α, 356. καίπερ αὐτῇ νοσούσῃ, A, 577. οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, sibi, Z, 91. κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, I, 324. αὐτῇ σὺν πήληκι, una cum casside, Ξ, 498. attice autem id σὺν omittitur, Υ, 481. sic: αὐτοῖς ἀνδράσιν ἡ ναῦς ἅλετο, i. e. σὺν αὐτοῖς, quod alii per compositum dicunt αὔτανδρος: *das schiff ist mit man und maus verlohren worden, (the ship was lost with all on board.)* sic, αὐτῇ κεν γαίῃ αὐτῇ τε θαλάσσῃ, Θ, 24, pro σὺν γαίῃ. conf. γαῖα. αὐτῇ, sc. μητέρι, ζ, 308, ubi alii legunt αὐγῇ sc. πυρὸς, 305. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖται, β, 125. facit sibi magnam famam. ἀναβήσομεν αὐτὴν, conscendere faciemus eam, A, 143, vel potius, ipsam. τέκνα καὶ αὐ-

τὴν, Β, 317. τὴν αὐτὴν ὁδὸν, Ζ, 391. αὐτήν μιν, pro, αὐτὴν ἐκείνην, Α, 117. ἓ αὐτὴν, Ρ, 551, quod recentiores ὑφὶν legunt et scribunt, sed non Homerus: se ipsam. αὐτὴν, ipsam, β, 375. γ, 171, sc. τὴν Χίον. ζ, 27, te ipsam. ϑ, 107, αὐτὴν (εἰς) ὁδὸν, eandem viam. sic et κ, 263. π, 138, *auf eben dem wege, (by the same way.)* τ, 132. αὐταὶ Μοῦσαι, Β, 597, *die Musen selbst, (the Muses themselves.)* sic, αἱ Χάριτες, Ε, 338, sc. αὐτουργοῦσαι. δι' αὐτάων, pro αὐτῶν, in fœminino, Ε, 752. Η, 340. ἐπ' αὐτάων, Χ, 153. αὐτῆσιν ῥίζῃσιν, attice pro, σὺν αὐταῖς, Ι, 538. sic, αὐτῇσι βόεσσιν, υ, 219. αὐταῖς, Θ, 433. αὐτὰ κέλευθα, per easdem vias, et eodem modo, Μ, 225. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων, iidem duo testes sunto, Α, 338, ubi dualis secum habet pluralem, ob ἰσοδυναμίαν in sensu. καὶ αὐτὼ, etiam ipsi, Ε, 557. αὐτὼ, i. e. ὑμᾶς, Ν, 56. Π, 555, coll. 562. Ρ, 239, i. e. ἐμὲ καί σε. nusquam ergo obtrudas Homero recens illud αὑτοῦ, αὑτῆς. per spiritum asperum; nec composita ὑφὲν, ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ, etc. αὐτὸς, ipse, Ol. 7, 113. Py. 4, 241, 301. αὐτὸς καὶ, Py. 8, 79. Ne. 6, 93. αὐτός τις, Ne. 4, 148. αὐτοῦ, sc. Αἴαντος, Ist. 4, 64. αὐτῶ, genitivus Doricus, Ol. 13, 130, ubi tamen et in dativo legi potest, αὐτῷ. αὐτῷ, ab eo, Hercule, Ol. 3, 33. 8, 86. τῷ αὐτῷ, eidem, Ist. 4, inscr. αὐτόν τέ νιν, eum ipsum, Ol. 6, 21. Py. 12, 11. αὐτὸ, sc. τὸ φιλῆσαι νόῳ, Ne. 7. 131. τὰ αὐτὰ, Ne. 7, 152. αὐταῖς, sc. ἡμιόνοις, Ol. 6, 45. et pertinet ad ἀναπιτνάμεν. περὶ αὐτᾶς, pro ἑαυτῆς, Py. 4, 472. αὐταῖς, sibi ipsis, Py. 9, 108. τωὔτ' ἐπὶ χρέος, Ol. 1, 71, pro, τὸ αὐτό. τωὐτοῦ μηνὸς, Ol. 13, 52, pro, τοῦ αὐτοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα. αὐτόθεν, ex ipsis, Ne. 3, 113. 5, 37. Attici eleganter præponunt voci τὸ αὐτὸς, si volunt τὸ, una cum, exprimere. sic ὁ ἡ αὐτότοκος, una cum fœtu suo, Æschyl. Agamemn. 140. et, τὸ αὔτανδρον, una cum viris, σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. et τὸ αὐτόπρεμνον, Æsch. Eum. 404, cum ipsa stirpe et radice.

αὖτὸς, ὁ. ariditas, etc. vide sub αὐσταλέος.

αὐτοστάδιος, ία, ιον. (Στάω) statarius, stabilis, idem ac στάδιος. ἐν γ' αὐτοσταδίῃ, sc. μάχῃ, Ν, 325, pugna, quæ pugnatur in stabili loco et cominus.

αὐτοσχεδὰ, (Χάω) adverb. idem ac αὐτοσχεδόν. quasi neutrum plurale. δουρὶ ἐπώρουσεν αὐτῷ, Π, 319, irruit in eum comminus hasta.

αὐτοσχέδιος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) quod præ manu ex tempore et loco efficitur, sine apparatu longius petito aut sine mora. hinc est αὐτοσχεδιάζειν, ex tempore facere aut loqui sicut præ manu jam est, sine prægressa meditatione: et sæpe est honestius dictum pro ψεύδεσθαι. αὐτὸν ἔπληξε αὐτοσχεδίην, sc. πληγὴν, *gab ihm einen hieb vor der faust, (struck him a blow with the fist,)* Μ, 192. Ρ, 294. οὔτε βεβλημένος οὔτε αὐτοσχεδίην, (κατὰ πληγὴν) οὐτασμένος, neque eminus neque comminus vulneratus, λ, 535. αὐτοσχεδίῃ (ἐν μάχῃ) μῖξαι χεῖράς τε μένος τε, Ο, 510, conserere manus et robur.

αὐτοσχεδὸν, (Χάω) adverb. prope, contigue. idem quod σχεδόν. καί νύ κε δὴ ξιφέεσσι αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο, et certe se gladiis comminus vulnerassent, Η, 273, ad diff. τοῦ, πόῤῥωθεν βαλεῖν, ὡρμήθησαν ξυστοῖς, irruebant comminus hastis, Ν, 496, 526. ἐμάχοντο ἔγχεσιν, Ο, 386. et 708, δῄουν, cædebant, coll. 710, ἐγγύθεν ἱστάμενοι. et 746, οὖτα, vulnerabat. ξιφέεσσι ὡρμηθήτην, Ρ, 530, coll. 531, ut hoc αὐτοσχεδὸν et διακριθῆναι opponantur, sicut συνελθεῖν et διαστῆναι. οὖτα τὸν ἔγχεϊ, χ, 293, i. e. ἔγγιστα.

αὐτότοκος, ὁ ἡ. vide sub αὐτὸς, ad finem.

αὐτουργὸς, ὁ. vide sub Ἔργον, ad initium.

αὐτοφόντης, ὁ. vide sub Φένω.

αὐτόφυτος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) sponte excrescens et enascens. αὐτοφύτων ἑλκέων, Py. 3, 83, sponte enatorum ulcerum, αὐτομάτων.

αὐτόχθων, ὁ, vide sub Γέα, paullo sub initio, et sub μετανάστης, ad initium.

αὐτοχόωνος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) poëtice pro αὐτόχωνος. per solam fusionem factus, ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χώνου, ἄλλην μηδεμίαν προσειληφὼς ἐπισκευὴν, qui nulla alia opera accedente est elaboratus, sed sic modo, sicut fundendo fieri potuit. sic, αὐτόξυλος, ex solo ligno sine multa arte; αὐτοκάβδαλος, ex sola farina, nulla alia re addita. σόλον αὐτοχόωνον, Ψ, 826, discum fusum ex ære, sine alia pulcritudine accedente, simulque crassum satis. nam *solidum* simul notat ista cum αὐτὸς compositio. *eine massiv-küpferne scheibe, fein stark gegossen, (a strong massive disk of cast copper.)*

αὔτως, (Ὁ) adverb. sic, deinde et, frustra, μάτην. *so, dergestalt; vergeblich, für die lange weile, (so, in that manner; in vain, for a long time.)* scribitur et αὔτως, per lenem, æolice. prima notio est, sic simpliciter. ἐθέλεις ἐμὲ αὔτως ἧσθαι δευόμενον; vis tu me sic sedere egentem? Α, 133, ubi pertinet ad δευόμενον, sic simpliciter nihil tale habentem? et 520, ἡ δὲ καὶ αὔτως μὲ αἰεὶ νεικεῖ, illa enim etiam sic me semper litibus aggreditur; *auch so schon, (even so,)* etsi nihil aperte contra eam ago. inquit Jupiter de Junone. et in talibus pingit poëta mores fœminarum illustrium in aulis. ἔργον αὔτως ἀκράαντον, res simpliciter infecta, *dergestalt unausgeführet, (so rudely executed,)* Β, 138. et 342, αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, frustra enim verbis contendimus. φαίης κεν, ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονα ϑ' (pro τε) αὔτως, putasses sane, esse eum iracundum aliquem, et pari modo amentem, Γ, 220. εἰ δ' αὔτως τόδε πᾶσι φίλον, καὶ ἡδὺ, γένοιτο, quod si sic omnibus cordi esset; si enim sic, Δ, 17, coll. 16, φιλότητα. τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως ἀνδρῶν; cur tandem tu tantopere curam geris hominum, Ζ, 55. et 400, παῖδα ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως, pro οὕτω, vel et pro ὡσαύτως. ἀκήριοι, ἀκλεὲς αὔτως, Η, 100, i. e. ἀκλεεῖς, sine corde, et eodem modo inglorii. κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὔτως, malum enim defendebat a suis etiam sic, sc. sine pretio et donis acceptis, Ι, 595. ὅσα Ἕκτωρ ἔρεξε, αὔτως, οὔτε ϑεᾶς υἱὸς οὔτε ϑεοῖο, Κ, 50, qualia Hector fecit, sic simpliciter Hector, neque deæ filius nec dei, sed homo ex homine; οὕτως ἁπλῶς, καὶ ἁπλῶς ἀνήρ. Achilles enim, deæ filius, si admiranda facit, minus est mirum. *so blos, (so merely.)* εὔχεαι αὔτως, gloriaris sic, quasi magnum quid egisses, quum tamen nihil sit, Λ, 388. αὔτως ἠλάσκουσαι, Ν, 104, sic temere vagantes. et 447, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως, quandoquidem tu tantopere gloriaris, pro οὕτως. ὀσσόμενον ἀνέμων κέλευθα αὔτως, sic, sine effectu, μάτην, Ξ, 18. ἦ νύ σοι αὔτως οὔατα ἀκούειν ἐστὶν, Ο, 128, certe tibi sic in cassum aures sunt ad audiendum: *du hast sie nur so, brauchest sie aber nicht, (thou hast them only, but usest them not,)* quia νόος ἀπόλωλέ σοι. et 513, ὧδε αὔτως, sic tali modo et simpliciter, sine omni commodo inde redundante. Αἴας πῆλε αὔτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ, vibrabat sic frustra in manu mutilam hastam, Π, 117. ἦ σε αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, certe te sic sine ratione habet fama bona, Ρ, 143. et 450, ἐπεύχεται, gloriatur de ea re tantopere. et 633, ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια (βέλεα) πίπτει ἔραζε, nobis autem omnibus sic vana cadunt jacula in terram. ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, sed sic, uti nunc es, inermis et sine apparatu, ad fossam iens, Σ, 198, *nur so wie du hier bist, (just as thou art.)* et 338, τόφρα δέ μοι κείσεαι αὔτως, interea autem jacebis mihi sic. et 584, νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν, pastores sic, non multum agentes, insequebantur. ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι, at eum putabam frustra sic gloriari, Υ, 348. τίη ὀλοφύρεαι αὔτως; cur lamentaris sic? Φ, 106, *warum thust du so kläglich, (why dost thou so lament.)* et 474, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως, cur tandem habes arcum adeo frustraneum. αὔτως, ὥστε γυναῖκα, κτενεῖ με, sic facile, velut mulierem, occidet me, Χ, 125. et 484, πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, adhuc infans omnino et simpliciter. sic et Ω, 726. ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι, sed sic, sine effectu et commodo, vagor, Ψ, 74. et 268, λευκὸν ἔτι αὔτως, album adhuc sic, sc. ut fuerat recens e manu artificis. et 621, δίδωμι δέ σοι τόδ' ἄεθλον αὔτως, do enim tibi hoc præmium sic simpliciter, ἁπλῶς καὶ ἀδιορίστως, sine speciali aliquo titulo. κεῖται αὔτως ἐν κλισίαις, jacet sic, ad tabernacula, Ω, 413. οἴχεται αὔτως, abiit sic, nulla re impeditus, δ, 665. ἦ αὔτως λίσσοιτο, an sic, sicut remotus procul erat, verbis supplicaret, nec nimis prope accederet, ζ, 143. πῆ αὔτως ἔρχεαι; quo sic vadis? κ, 281. ἀλλ' αὔτως διὰ νύκτα ἀλάλησθαι, sed sic per noctem vagari, μ, 284. αὔτως ἐκείμεθα, jacebamus sic, negligenter, ν, 281. et 336, ἥτε σοὶ αὔτως ἧσται ἐνὶ μεγάροισιν, quæ tibi sic, ut solet, sedet domi, οὕτως ὡς καὶ ἐξ ἀρχῆς. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, at ego non sic simpliciter loquar, sed juratus, ξ, 151, et ibi est lenis, æolice et ionice. οὐδέ τις ἡμᾶς αὔτως ἀποπέμψει, neque quisquam nos sic, inanes, dimittet, ο, 83, atque ibi in ἀποπέμ — est, loco dactyli aut spondei, anapæstus. μὰψ αὔτως, sic sine ulla ratione, π, 111. et 143, οὔπω μιν φασὶν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως, nunquam eum dicunt edisse et bibisse sic, sc. ut ante solebat, vel, ut mos est humanus. et 313, δηθὰ γὰρ αὔτως εἴσῃ, diu enim hoc modo cognosces; multum temporis abibit, si sic voles cognoscere omnes: pro οὕτως. ἦ αὔτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες, an sic, quales solent esse canes elegantiæ causa aliti, ρ, 309, *oder ob nur so, (or whether so,)* ἦ αὔτως κεῖται ἀκηδὴς; an sic jacet neglectus? υ, 130. et 379, αὔτως ἄχθος ἀρούρης, sic inutile terræ pondus. vides ergo, τὸ μάτην quibusdam locis esse notionem mere explicatoriam, non vero primariam aliquam, hujus particulæ.

αὐχάω, vide αὐχέω.

αὐχένιος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) ad cervicem pertinens. αὐχένιοι τένοντες, nervi in cervice, γ, 451.

αὐχέω, f. ήσω. (Ἄω) effero cervicem. it. glorior. dicitur et αὐχάω.

αὔχη, ης. ἡ. (Ἄω) gloriatio, jactantia. τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον, Ne. 11, 38.

αὐχηματίας, ὁ, vide sub Λάπιθαι in R.

αὔχημα, ατος. τὸ. (Ἄω) gloria, gloriatio. ὀπισθόμβροτον αὔχημα δόξης, Py. 1, 180, post mortem homines sequens gloria famæ.

αὐχὴν, ένος. ὁ. (Ἄω) cervix, *der nacken, (the neck.)* dicitur quasi αὐχμὴν, extruso μ, ob euphoniam. nam nisi id μ subesset, deberet αὐχὴν in obliquis suum η tenere. est igitur ab αὔω, sicco; et proprie ponitur de cervicis dura parte. quin et Germanorum, *der nacken, (the neck,)* videtur a verbo, *knacken, (to crack.)* i. e. cum sono arido frangi, nomen suum habere. in homine notat partem inter caput et humeros posteriorem; in brutis superiorem: et illa pars partim ossibus constat, a quibus et nomen suum invenit: partim est mollior. sine duris ossibus, quam poëta ἁπαλὸν αὐχένα vocat. ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου, Ε, 147, separavit humerum a cervice et a tergo. et 161, λέων βουσὶν ἐνθορὼν (insiliens) ἐξάξει αὐχένα, confringere solet cer-

vicem. et 657, *ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσον. τύπτε αὐχένα δέρμα κελαινὸν*, Z, 117, corium nigrum (clypei in tergum rejecti, cum abiret Heros conversus) pulsabat cervicem. *βάλεν ἔγχεϊ αὐχένα ὑπὸ στεφάνης*, infra galeam, H, 12. et 262, *τμήδην δ' αὐχένα ἐπῆλθε*, cæsim cervicem invasit. *ὅθι κληῒς ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε*, ubi *αὐχὴν* positus est pro toto collo, Θ, 326. quod et sæpius fit per synecdochen. *αὐχένα μέσσον ἔλασε*, K, 455, *hieb ihn mitten in den hals, (it cut through the middle of his neck.)* *κεφαλαὶ τρεῖς, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι*, Λ, 40, tria capita in una cervice: ubi de dracone tricipiti, ab acupictore vel cælatore ficto, sermo est. *ἀποκόψας αὐχένα*, Λ, 146. et 175, *ἐξέαξε τῆς βοὸς*, de leone. et 240, *ἄορι πλῆξε. οὐκ ἂν ἐμπέσοι βέλος αὐχένι ὄπισθε*, N, 289. et 547, *φλέψ, ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχένα ἱκάνει. τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ*, Ξ, 465. et 497, *αὐχένα μέσσον ἔλασσεν. αὐχένι γάρ οἱ ὄπιθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰὸς*, O, 451. *πλήξας ξίφει αὐχένα*, Π, 332. et 339, *ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε.* et 587, *τὸν ἔβαλεν αὐχένα χερμαδίῳ. ἁπαλοῖο διὰ αὐχένος*, P, 49. sic et X, 327, coll. 324. χ, 16. *αὐχένα τε στιβαρὸν*, Σ, 415, ubi de Vulcano sermo, qui se abluit. et plerumque *παχεῖς τὰ ἄνω οἱ πεπηρωμένοι. οὖτα τὸν κατὰ αὐχένα μέσσον*, Υ, 455. et 481, *φασγάνῳ αὐχένα θείνας. τύψε κατὰ κληῗδα παρ' αὐχένα*, Φ, 117. et 406, *τῷ (λίθῳ) βάλε θοῦρον Ἄρηα κατ' αὐχένα. ἢ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχουσι*, X, 324. *αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε*, Ψ, 821. et 879, *αὐχένα ἀπεκρέμασεν*, de ave fixâ sagittâ, *liess den hals sinken, (drooped his neck.)* *πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος*, Ω, 164. *αὐχένα τε στιβαρὸν*, θ, 136, de Ulysse. *ἀποδοχμώσας παχὺν*, ι, 372, de Cyclope. *αὐχήν οἱ ἐξ ἀστραγάλων ἐάγη*, κ, 559, s. sic et λ, 64, s. *ἐμοί. αὐχένα ἔλασσεν ὑπ' οὔατος*, σ, 95. *πᾶσι (χήνεσσι) κατέαξε αὐχένας*, anseribus cervices fregit aquila, τ, 539, nam ita solet aquila mortem inferre. *φασγάνῳ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε*, χ, 328. *ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος*, Ne. 7, 107, luctationibus exemisti cervicem tuam, i. e. certamen finiisti victor, *μάρψας ὄφιας αὐχένων*, Ne. 1, 67, prehendens angues cervicibus. *δήσας βοέοις ἔντεσιν αὐχένας*, Py. 4, 418. quum religasset cervices taurorum bubulis instrumentis, i. e. loris. cæterum non de animantibus tantum dicitur *ὁ αὐχὴν*, sed et *ἐπὶ καρπῶν*. hinc alibi dicitur, *τὸ ἔσμα*, quod Theophrastus vocat *τὸν μίσχον*, pediculum in fructu vel folio quo cohæret ramo, *den stiel, (the footstalk,)* *εἶναι τὸν αὐχένα τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων*, *des obstes, (of fruit.)* potest enim notare quamvis angustam partem totius alicujus.

αὐχμέω, f. *ήσω.* (Ἄω) sum siccus ex æstu, *bin von der hitze ausgetrocknet, (am dry with the heat)* it. sum sordidus, squaleo, *bin schmutzig von angelegter und trockengewordener unreinigkeit, (am dirty with dry hardened filth.)* fit ab *αὔω*, i. e. *ξηραίνω*, sicco caloribus. *γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς*, ω, 249, aridus es misere, qualiter solent esse senes non bene curato corpore: simul et, *ἀλουτεῖς*, lavationibus non es nitidus. es in squalore. *ὁ αὐχμὸς* est, siccitas ex æstu solis, quando diu non fuere pluviæ. hinc transfertur ad homines male curato corpore. *wer verschienen aussiehet, (one who looks dirty.)* inde est *ὁ αὐχμηρὸς*, aridus, squalidus.

αὐχμηρὸς, ὁ, vide ad finem præcedentis, et sub *λιπαρὸς*, paullo ab initio.

αὐχμὸς, ὁ, vide sub *αὐχμέω*.

αὔω, f. *αὔσω.* (Ἄω) et attice, *αὕω*. sicco, *ich trokne, (I dry.)* it. accendo, *καίω*, *ich zünde an, (I set on fire.)* it. splendeo vel splendere facio, *ich mache leuchten, (I cause to shine,)* *φαίνω*. omnes isti significatus ex una origine descendunt. est enim verbum ab *ἄω*, spiro, æolice inserto *υ*: nam venti spirantes arefaciunt et siccant; flando in carbones aut ejusmodi ignita, accenditur ignis et splendidus fit. est ergo prima notio: spirando ignem excito. *σπέρμα πυρὸς*, *einen funken, (a spark)* *σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι*, ne qua aliunde accendere cogatur ignem, ε, 490. quod spiritus lenis prævaleat ex Ionismo, testantur composita *καταῦσαι, ἐξαῦσαι*. ab hoc verbo est et *ὁ βάναυσος*, ab *ὁ βαῦνος*, fornax, et *αὔω*, accendo: quod deberet esse *βαύναυσος*, sed ob euphoniam prius *υ* abjectum. hinc est et *ὁ πυραύστης, ου*, qui est *ζωΰφιον πτηνὸν ἐναλλόμενον τῷ φωτὶ, καὶ ῥᾷον κατακαιόμενον*, *eine mutte die ins licht flieget und sich verbrennet, (a moth that flies into the candle and burns itself:)* unde proverbium, *πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν ἑκοντὶ καὶ ῥᾳδίως θνησκόντων*, et in genere de iis qui intereunt in eo quod temere audent. est et hinc *ὁ πύραυνος*, qui ignem accendit, *ὁ πῦρ ἐναυόμενος*, *ein calefactor, der feuer anmachet, (one who kindles the fire.)* præterea *αὖσαι* notat et, *θιγεῖν καὶ ἅψασθαι*, *streifen, (to touch:)* hinc est *χραῦσαι*, i. e. *τὸ τοῦ χροὸς αὖσαι*. *krauen dass man schniebet, (to scratch till one puffs again:)* quatenus *αὔω* notat *φαίνω*, est inde *ἡ αὔως* æolice, quæ dorice est *ἡ ἀὼς*, ionice et attice *ἠὼς*, i. e. *ἡμέρα*. ab *ὁ βαῦνος* (qui ipse est ab *αὔω*) est et *ὁ κρίβανος* (quasi *κριθῆς βαῦνος*, hordei fornax, i. e. ubi frumenta torrentur) et euphonice *κλίβανος*, *eine darre, (a malt kiln.)* sequitur aliud *αὔω*.

Αὔω et ἀΰω, f. *ἀΰσω.* (Ἄω) clamo magna voce, *ich schreie, (I shout.)* et regit accusat. personæ ad quam clamatur. *αὖεν ἑταίρους*, inclamabat suos, Λ, 461. N, 477. *αὖε δ' Ἀθήνη*, Υ, 48, clamabat. et 51, *αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν*. sc. a parte Græcorum clamabatur cum ratione; a parte Trojanorum ex mera bellica ferociâ. *ὁ μακρὸν ἄϋσεν ἄναξ*, Γ, 81, nam imperatorem oportebat esse *βοὴν ἀγαθόν*. sic *μακρὸν ἄϋσε*, clamabat ut longe et late sonaret, E, 101, 283, *τὸ εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος*, *dass es weit erschallete, (that it sounded to a great distance.)* *μακρὸν ἀΰσας*, Z, 66, 110. Θ, 172. Λ, 285. quibus locis præcedit *ἐκέκλετο τοῖς. ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν ἀΰσας*, N, 413, 445, gloriatus est nimium quantum, clamans sonorum. sic et Ξ, 453, 478. *ἐκέκλετο*, O, 346, 424, 485. Π, 268. P, 183. *ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον*, vociferatus est ut late personaret, Θ, 227. Λ, 585. M, 439. P, 247. *μέγα ἄϋσεν*, Ξ, 147. *καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἄϋσεν*, clypeus resonuit aridum, cum hasta in eum incideret, N, 409. et 441, *θώρηξ*, ut ergo hoc verbum et de sono *ἀψύχων* dicatur. *ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε*, Λ, 10, i. e. *ἐφώνησεν, ἐβόησεν*. et 462, *τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς*, ubi *κεφαλὴ φωτὸς* est *ὁ φώς*. quantum vir unus capax erat clamare. et quando Minerva clamasse dicitur, exprimitur poëtice clamor *τῶν στρατηγῶν*, et eorum *ἐγκελεύσματα κατ' ἔριν ἀγαθήν*. Ulysses autem et ipse erat *εὐρυβόας, καὶ ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος πέμπων*. ergo sapiens Ulysses, adhortans suos, erat h. l. Minerva. *Τρώεσσι δὲ κέκλετο ἀΰσας*, sc. Apollo, Δ, 508. *ἤϋσε θεὰ Ἥρη*, E, 784. *ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς*, clamavit intentissima voce, Agamemnon, Λ, 275. *Τρώεσσι* Hector, N, 149. *φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων*, Ξ, 401, in prœlio. *δεινὸν ἀΰσαντες*, Π, 566. *ἔνθα στὰς ἤϋσε*, Σ, 217. *Σιμόεντι δὲ κέκλετο ἀΰσας*, Φ, 307. et 328, *Ἥρη δὲ μέγ' ἄϋσε.* et per Junonem aër, resonans a clamore militari, intelligitur. *μακρὸν ἀΰσας*, X, 294. *ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν*, B, 334. Π, 277. *πρίν τινα τῶν δειλῶν ἑτάρων τρὶς ἕκαστον ἀΰσαι, οἳ θάνον*, priusquam quemque miserorum sociorum, qui occubuerant, ter quisque vocasset, ι, 65, s. nam mos antiquus, ut pereuntes in peregrino, ter vocarentur nomine ab abeuntibus inde amicis, credentibus, animas sic reduci secum in patriam. sic et ad littus fiebat ob illos qui in mari perierant. nomine quisque suo vocabatur ter alta voce. hinc et *αἱ νεκυομαντικαὶ ψυχαγωγίαι*, si animæ mortuorum essent evocandæ ad oracula danda. apud Bithynos diu is mos retentus, si quis in peregrino solo esset mortuus: et Getæ, auctore *Ζαμόλξιδι*, philosopho suo, sacrificabant ob mortuum, et *εὐωχοῦντο*, et advocabant mortui animam ut reversuram. *Ἀθηναίη ἤϋσεν φωνῇ*, ω, 529. *οὐκ ἔστι πόλις, ἥτις οὐ Πηλέος ἀΰει κλέος*, quæ non resonet famam celebrem Pelei, Ist. 6, 36. *Περσεὺς, ὁπότε τρίτον ἄϋσε κασιγνητᾶν μέρος*, Py. 12, 20, tertiam sororum partem (i. e. tertiam sororem) inclamavit, i. e. pugnando vicit. nam *αὔω* notat et, clamorem in pugna edo, aggredior pugnando, et supero: unde *ἀϋτὴ* est pugna. nam in prœliis antiquorum valde clamabatur.

αὔως, ἡ, æolice, et dorice *ἀὼς*, pro *ἠὼς*, q. v. et sub *αὔω* sicco.

ἀφάδιον, τὸ, vide sub ἭΔΩ, sub medio.

ἀφαιρέω et ἀφαιρέομαι, f. *ρήσομαι.* (Ἄω) aufero. *nehm weg, (I take away.)* *καὶ δή μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς*, A, 161. et 182, *ὡς ἐμὲ ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος*, sicut Phœbus mihi aufert hanc. et 230, *δῶρα ἀποαιρεῖσθαι*, dona ei data eripere. et 275, *μήτε σὺ τὸν ἀποαίρεο κούρην*, neque tu ei aufer puellam. *μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον*, Ψ, 544, ubi deest casus personæ; et consulto sic *ἀορίστως* positum: nam timet, ne Menelaus contradicat. ergo, auferes illi cuicunque debetur: certe *Εὔμηλος* is non est. *καὶ τῶν* (sc. *τινὰ*) *ἀφαιρεῖται πέτρη*, μ, 64, *nimmt davon eine weg, (takes one of them away.)* *σῖτον ἀπο ήρεον ἠδὲ τραπέζας*, *nahmen das brod und die tische ab, (took the bread and the table away,)* τ, 61. *ἀφαιρεῖται*, aufert, *benimmt, (takes away.)* Ist. 1, 86.

ἀφάλλομαι, (Ἅλλω) desilio, resilio. cum genit. *ἀφᾶλτο* (pro *ἀφήλατο*, et rectius syncopatum scribitur *ἀπᾶλτο*) *ἵππων. τείχεος*, etc. vide simplex.

ἄφαλος, *ου. ὁ ἡ.* (*Φάω*) est epitheton galeæ, supra in vertice aut in fronte eminentiam non habentis. K, 258.

ἀφᾶλτο, pro *ἀφήλατο*, vide sub *ἀφάλλομαι*.

ἀφαμαρτάνω, f. *τήσω.* aor. 2. *ἀφήμαρτον* et *ἀπήμβροτον.* (Ῥέω) aberro, segregor, disjungo, excido ab aliqua re. *ἀφάμαρτεν αὐτοῦ*, eum non feriit telo conjecto, Θ, 119, 302. P, 609. Φ, 171, 591. X, 290. Λ, 350. Ξ, 403. Π, 322. N, 160, ubi sequens, *κατὰ ἀσπίδα*, pertinet ad præcedens *ἔβαλεν*, *er traf den schild, oder, auf den schild, (it struck the shield, or against the shield.)* *φιλοῦ ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν*, X, 505, ubi est tmesis, pro *ἀφαμαρτὼν*, disjunctus a suo patre, qui excidit patre. *ἐμοὶ, ἀφαμαρτούσῃ σοῦ*, mihi, privatæ te, sejunctæ a te, Z, 411, et est verbum proprium in ore uxoris de morte conjugis: si ego a te excidi. *αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτεν*, ab eo aberravit missa hasta, O, 521. Π, 466, 477. Vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, paullo sub medio.

ἀφαμαρτοεπὴς, *έος. ὁ ἡ.* (Ἔπω) qui in verbis aberrat a recto, idem ac *ἁμαρτοεπής. ὁ ἁμαρτάνων ἐν τῷ λέγειν*, *der das rechte im sagen und reden nicht trift, (who does not hit upon what is right in talking,)* inscite dicens. *οὐ πολύμυθος, οὐδ' ἀφαμαρτοεπὴς*, erat Nestor, Γ, 215, non multiloquus, aut verbis a scopo proposito aberrans, evagans verbis a necessario proposito. est fere idem quod *πολύμυθος* in sensu malo.

ἀφανδάνω, (Ἥδω) displiceo. *εἰ δὲ ὑμῖν ἀφανδάνει ὅδε μῦθος*, π, 387, si vobis displicet hic sermo et hæc res. *ἡ αὐθαδία, ας*, contumacia, pervicacia, quando quis consilii est sui, quando

quis agit quod placet sibi, citra respectum alterius rei.

ἀφάνεια, ας. ἡ. (Φάω) quando quid non lucet aut conspicitur, obscuritas. ἀφάνεια τύχης, incertitudo eventus et fortunæ, Ist. 4, 52.

ἄφαντος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui monstrari et ostendi non potest, qui disparuit, qui non animadvertitur. γενεὴ ἄσπερμος καὶ ἄφαντος, genus sine prole et exstinctum prorsus, Υ, 303. πάντες ἐξαπολοίατο Ἰλίου ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι, omnes pereant ex Ilio, sine ulla eorum cura, et ne porro appareant, Ζ, 60, coll. 55. ἄφαντος ἔπελες, non conspicuus eras, non incurrebas in oculos aliorum, Ol. 1, 72, *man sahe dich nicht, (thou wast not seen.)* ἄφαντον βρέμει, non animadversum murmurat, Py. 11, 46, i. e. murmurat pauper de paupertate sua, sic tamen, ut nemo id curet aut animadvertere velit. τῶν ἀφάντων κῦδος ἀνατείνει, extollit famam et gloriam obscurorum hominum et humilium, Ne. 8, 58.

ἄφαρ, (Ἅπω) adverb. statim, continuo, deinceps. *gleich drauf, alsofort, sogleich, (immediately, thereupon, forthwith.)* est ab ἅπτω, perf. ἧφα, et Æolicâ mutatione spiritus: quasi συναπτῶς, *unmittelbar drauf, (immediately afterwards.)* ἑτάρων ἄφαρ ἕζετο νόσφι λιασθεὶς, Α, 349, ubi ἑτάρων pertinet ad νόσφι λιασθεὶς, et ἄφαρ ad ἕζετο, deinceps sedit, *sezte sich sogleich, (thereupon sat down,)* seorsim, separatus a sociis. et 594, ἐμὲ πεσόντα ἄφαρ κομίσαντο, *mich, gefallenen nahmen sie alsofort in ihre sorge und pflege, (they immediately took me, who had fallen, under their care:)* μετὰ τὸ πεσεῖν, ἔσχον εὐθὺς καὶ ταχὺ ἐπιμέλειαν φιλοξενικήν. notat ergo hæc vox τὸ αὐθωρὸν καὶ συναπτῶς. sic et ἀφαρὶ et ἀφαρεὶ est αὐτίκα, continuo. et vulgus τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν, *eine in der eil gemachte geringe suppe, (a common soup prepared in haste,)* vocat τὸν ἀφαρόζωμον, quasi ταχύζωμον, εὐθύζωμον. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετο ἠὲ νέεσθαι, Β, 453, illis continuo (εὐθέως) pugna dulcior fiebat quam reditus domum. sic et Λ, 13. ὧδε ἄφαρ, sic statim, *so geschwinde, (so quickly,)* Κ, 537. μένουσιν ἄφαρ, sustinent deinceps, Λ, 418, *halten ununterbrochen stand gegen ihn, (continue to make head against him.)* ἄφαρ δ' ἀφέηκε, *lässet ihn so gleich, gleich drauf, los, (dismissed him immediately afterwards,)* Μ, 221. ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, Ν, 814, promte vero manus ad defendendum sunt et nobis, *ohne anstand und bedenken, so gleich, (without hesitation and consideration, immediately,)* Π, 323, ubi ἄφαρ pertinet ad ὀρεξάμενος, sine intermisso spatio ferire destinans. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, continuo humor exit, Ρ, 392. et 417, τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη, hoc sane nobis illico multo utilius esset. et 750, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι, continuo omnibus (fluviis impeditis ne in cursu versus mare progredi possent) fluxum et exundationem in campos facit, *machet so gleich drauf und in unmittelbarer folge, dass sie übertreten und das feld überschwemmen, (causes them immediately to overflow and inundate the country.)* ἄφαρ (statim, *alsobald,*) *(immediately)* δ' ἤμυσε καρήατι, Τ, 405, inclinavit se capite: ταχὺ καὶ εὐθέως. Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, statim dissipabantur trepidi, Φ, 528. Χ, 270, illico, *hier so gleich, itzo den augenblick, (instantaneously, this very moment,)* et sequitur præsens pro futuro. ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος, Ψ, 375, statim intendebatur cursus, *ward stärker, (became more brisk.)* nisi h. l. est, continue, perpetuo, *in einem hinter einander fort ward der lauf immer stärker, (the race kept constantly becoming more and more brisk.)* et 593, ἄφαρ κέ σοι αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην, ubi duo adverbia idem notant; nisi ἄφαρ est, promte, *ohne zögern, (forthwith:)* quod tamen eodem recidit. ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, Ω, 446, continuo aperuit portas. οἴχεται, illico abit, α, 410. ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν, continuo nos allocuta est, ultro, β, 95. ω, 129. τ, 140. καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊον ἔσται, β, 169, etenim ipsis continuo istud melius erit, *das wird ihr vortheil auf der stelle und denselben augenblick seyn da sie das thun, (it will be to their immediate advantage this very moment if they do it.)* ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον, pro ἐξέταμνον, γ, 456, *gleich drauf, (forthwith;)* præcedente αἶψα, quod idem notat. ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι, δ, 85, ubi agni statim sunt cornuti, εὐθὺς ἅμα τῷ γεννηθῆναι: *sie kommen gehörnet zur welt, (they come into the world with horns:)* quod tamen hyperbolice dictum. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶν, statim cubile congessit, ε, 482. ἀπεθαύμασε ὄνειρον, continuo admirata est somnium, ζ, 49, statim post evigilandum. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν, *gieng alsofort hin ihm post davon zu bringen, (went immediately to carry him intelligence of it,)* Θ, 270. et 409, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι, si quod verbum grave dictum est, protinus illud abripiant venti: *wenn ein hart wort geschwatzet seyn solte, so mögen es die winde sofort verwehet haben, (should a harsh word have been said, may the winds have it immediately carried away.)* κακὸς κόναβος ὀρώρει, statim tristis strepitus oriebatur, κ, 122. ἄφαρ ἀνάπυστα, statim vulgata et audita, λ, 273. ἐρεείνετο μύθῳ, illico interrogabat, ρ, 305. σὲ πέμψομεν, φ, 307. ἔπεμπε δράκοντας ἄφαρ, immissit dracones statim, Ne. 1, 60. λαιψηροῖς πόδεσσιν ἄφαρ ἐξικέσθην. Ne. 10, 118, velocibus pedibus statim accesserunt.

ἀφαρεὶ, ἀφαρὶ, ἀφαρόζωμος, vide prope initium præcedentis.

ἄφαρος, vide φᾶρος, paullo ab initio.

ἀφαρπάζω, (Ῥάω) abripio, deripio, *reisse herab, (snatch off.)* κόρυθα κρατὸς ἀφαρπάξαι, galeam de capite cæsi hostis celeriter deripere, Ν, 189.

ἀφάρτερος, α, ον. (Ἅπω) promtior, pernicior, *schneller, (quicker.)* comparativus ab adverbio ἄφαρ factus, ex quo vis illius adverbii quoque elucet. ταχύτεροι. τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν (εἰσὶν) ἀφάρτεροι, Ψ, 311, nam horum equi sunt sane perniciores, οὐκ ἐκ περιόδου τινὸς κατευστοχοῦντες τῆς νίκης, ἀλλὰ εὐθέως. et notat hic comparativus perpetuitatem et continuitatem, qua quis magis quam alii semper statim attingit quod vult.

ἄφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui dici non potest. ἀφάτων μελέων, Ne. 1, 70, e membris infandis, et quorum diritas satis prædicari nequit.

ἀφαυρὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἄω) exsiccatus, infirmus. ab αὔω, attice αὔω, sicco, et ἀπό. ὁ ἀσθενὴς καὶ μὴ διερὸς, μὴ ὑγρὸς καὶ ὑγιὴς, ἀλλ' οἷον ξηρός. *dürre, schwach, (dry, weak.)* μήτι μου ἠΰτε παιδὸς ἀφαυροῦ πειρήτιζε, ἠὲ γυναικὸς, Η, 235, i. e. ἀσθενοῦς, *unscheinbaren, (weak.)* ἵνα μὴ οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη, ne telum ei imbellius esset, Μ, 458. ὅς σέο πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε, Η, 457, inquit Jupiter ad Neptunum. ex quo loco patet, vocem hanc notare, non clarum, non insignem, ab αὔω, luceo, splendeo: ut sit, qui non splendet factis et auctoritate et potentiâ. ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος ἔβαλε Ἀχαιῶν, Ο, 11, ubi contra subintelligendum, ἀλλ' ὁ ἀνδρειότατος, sc. Ajax Telamonius. ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο, sc. γυνὴ, υ, 110, ubi de molitricibus duodecim est sermo, ex quibus undecim jam dormiebant, una autem hæc nondum, quia suum pensum nondum absolverat; nam erat inter reliquas infirmissima. ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις, Py. 4, 485, i. e. ἀσθενεστέροις, et est dativus ad ῥᾴδιον. vel ignavis et ignobilioribus facile est urbem concutere et turbare: sed in bonum statum redigere, non nisi optimis concessum.

ἀφάω, f. ήσω. (Ἅπω) attingo, tracto. est ab ἅπτω, præt. perf. ἧφα. εὗρε τὸν ἀφόωντα (pro ἀφῶντα, distracto circumfl. per insertum ο,) ἀσπίδα καὶ θώρηκα, invenit hunc tractantem et polientem scutum suum et thoracem, Ζ, 322, ψηλαφῶντα, χειριζόμενον, φιλοκαλοῦντα, *putzend, streichend, (cleaning, rubbing.)*

ἀφέλεια, vide sub αἰδοῖος, paullo ab initio.

ἀφέλω, (Ἕλω) aufero, demo. *nehme weg, (take away.)* ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων, ι, 416, pro ἀφεῖλε. σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος, ξ, 455, panem, i. e. cibos, abstulit e mensa, *nahm den tisch ab, (cleared the table.)* ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν, ι, 313, facile removens januam magnam. ἀπὸ γὰρ μένος εἵλετο χαλκὸς, pro ἀφείλετο, Γ, 294, vitam enim abstulerat ferrum. τεύχεα ὤμοιϊν ἀφελέσθαι, Ν, 511. Ε, 622, arma ab humeris auferre, spoliando. et 127, ἀχλὺν σοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον ἣ πρὶν ἐπῆεν, pro ἀφεῖλον. et 673, ἢ ὅγε τῶν πλεόνων ἀπὸ θυμὸν (vitam) ἕλοιτο, pro ἀφέλοιτο. et 691, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο, multis vitam eriperet. sic et Κ, 506. Π, 655. θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχεα ἕλοντο, Η, 122, ministri exuebant ei arma, ut principi suo. et sic regit genitivum rei cui detrahitur quid, cum accusativo rei quæ detrahitur. ἵππους, οὕς ποτε ἀπ' Αἰνείαν ἑλόμην, pro ἀφειλόμην, Θ, 108, ubi est duplex accusativus, rei et personæ. ἐμοῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετο, Ι, 336, mihi soli abstulit, sc. τὸ γέρας. γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, Π, 54. et 82, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται, pro ἀφέλωνται. et 545, μὴ ἀπὸ τεύχεα ἕλωνται. et 560, τεύχεα δ' ὤμοιϊν ἀφελοίμεθα. et 689, Ζεὺς ἀφείλετο ἄνδρα νίκην ῥηϊδίως, spoliat virum victoria facile: ubi quoque duplex accusativus. eadem verba sunt Ρ, 177, αἴκε σὲ ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι, Υ, 436, si te vita privavero. μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ θυμὸν ἕλωμαι, Ρ, 17. νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, nunc mihi magnam gloriam eripuisti, Χ, 18. et 257, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι, i. e. θανατώσω σέ. et talis phrasis ἀστείως dicta, de anima ὡς ἐπὶ κτήματος. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 9, ubi est dativus personæ, et accus. rei. ἀπ' ἀπήνης εἵματα χερσὶν ἕλοντο, pro ἀφείλοντο, *huben herab vom wagen, (took down from the waggon,)* ζ, 91. ἀπὸ κηρὸν ἕλοντο, ceram sibi demserunt, quibus oblitæ fuerant aures eorum, μ, 199. ὧδε σὲ πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, τ, 369, sic omnino tibi ademit: cum duplici accusativo. ἐπὴν ὑμῶν γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ, quando vestras vires abstulerimus ferro, i. e. quando vos interfecerimus, χ, 219. et 462, μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην τάων, non quidem sane pura morte vitam auferam illarum. φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην, ξ, 405, te occiderim. ἀοιδὴν ἀφέλοντο αὐτὸν αἱ Μοῦσαι, Β, 107, arte canendi privarunt eum, in pœnam arrogantiæ. ἐπεί με ἀφέλεσθέ γε δόντες, Α, 299, quando mihi sumsistis quod ipsi tamen dederatis. ἀφελεῖν μῆνιν, auferre iram, *abwenden, (to avert,)* Py. 4, 282. et 387, ἀφέλοιτο Μηδείας αἰδῶ τοκήων, auferret Medeæ reverentiam parentum.

ἄφενος, τό. (Ἕω) est in poëta neutrum, cujus obliqui non occurrunt: apud recentiores vero est et masculinum, ὁ ἄφενος, ου. copia, divitiæ, reditus, vectigal annuum. est ex ἀπὸ, et ὁ ἔνος, ου, conflata vox, notans copias ab uno pleno anno dati solitas: ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, annui reditus e re frumentaria et pecuaria. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος, Ψ, 299, magnas enim ei Jupiter dedit opes. ἄφενος καὶ πλοῦτον, Α, 171, quod utrumque est

fere idem; nisi quod ἄφενος est τὸ διὰ ἑνὸς ἔνου συναγόμενον, πλοῦτος vero ὁ διὰ πολλῶν ἐτῶν, quasi ὁ πολλέτος, per contractionem et syncopen πλοῦτος, multis annis collectæ copiæ. ἐστὶ ἄφενος τοσοῦτον, sunt copiæ tantæ, ξ, 99, quæ in sequentibus enumerantur. est ergo, *vorrath vom jahr, (provision for the year.)*

ἀφέξω, fut. verbi ἀπέχω, q. v.

ἀφέτης, vide sub δούλη, ad finem.

ἀφεύω, vide sub εὔω, prope finem.

ἀφή, ἡ, vide sub ἁπαλὸς, ad initium.

ἄφημαι, ("Εω) longe remotus sedeo et moror. ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει, ille in remoto sedens non curat id, O, 106.

ἀφήτωρ, ορος ὁ. ("Εω) sagittarius, jaculator, conjector. et est idem quod ὁ τοξότης. ab ἀφίημι, est epitheton Apollinis Delphici, qui draconem illum Pythicum sagittis interemit. λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔν, I, 404, atque ibi de thesauris hujus templi est sermo. possit quidem, cum quibusdam, derivari ab α copulativo, et φάω, dico, ostendo; quasi ὁμοφήτωρ, ὁ πᾶσι διδοὺς ὀμφὰς, omnibus efferens oracula: sed prior etymologia verior.

ἄφθιτος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) quod non corrumpitur, non absumitur, non perit. χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, E, 724, orbile (*die felgen am rade,*) *(the felloes of a wheel)* incorruptibile, quia aureum. sic, καλὸν θρόνον ἄφθιτον αἰεὶ, χρύσεον, Ξ, 238, nam aurum putredini aut ærugini obnoxium non est. σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ, B, 46, sceptrum regium paternum, semper incorruptibile; nam Vulcanus fecerat eum scipionem longum regium, coll. 101—109, ergo erat ἄφθαρτον, et successione non interrupta pervenerat ad Agamemnonem. ejusmodi sceptrum autem erat baculus longus, auro inductus solide, et, si alterum extremum ejus poneres in terra, alterum tamen super caput gestantis eminebat, cum signo quodam superne addito; ut quilibet agnosceret vel regem ipsum, vel legatum ab eo. Ἡφαίστου δόμον ἄφθιτον, Σ, 370, utpote χάλκεον, 371. δώματα χρύσεα ἄφθιτα αἰεὶ, N, 22, habitatio Neptuni in fundo maris, vel et, ad profundum mare. κλέος ἄφθιτον ἔσται, fama perennis erit, I, 413. Ζεὺς, ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, Ω, 88, cujus consilia non intercidunt, sed vigent ad finem destinatum. ἄφθιτοι ἄμπελοι, ι, 133, vites perdurantes, *die nicht vergehen oder verderben, (that never die or perish.)* ἄφθιτος Ζεὺς, immortalis Jupiter, Py. 4, 518, quanto magis tu, mortalis. et 58, ἀφθίτου Ἐννοσίδου παῖς, filius Neptuni immortalis, ἀφθάρτου. ἄφθιτον αὐτὸν ἔθεσαν, Ol. 1, 101, immortalem eum fecerunt. βίοτον, Ol. 2, 53, vitam immortalem. σπέρμα Λιβύης, Py. 4, 74, immortale semen Libyæ: ubi sic vocat glebam eam, datam in symbolum certissimæ possessionis futuræ. στρωμνὴν ἄφθιτον, Py. 4, 410, ubi sic vocat vellus aureum; et στρωμνὴν, quia vellera ovium solebant substerni dormituris. ὄπιν θεῶν, Py. 8, 101, providentiam deorum immortalem, cujus consilia nunquam pereunt irrita. ἐς ἄντρον, Ist. 8, 89, quia in petra.

ἀφθόνητος, ου. (Φάω) invidiæ non obnoxius. ἀφθόνητος αἶνος, laus cui non invidetur, Ol. 11, 7, ἀφθόνητος ἔπεσι γένοιο, ὦ Ζεῦ, Ol. 13, 35, ne sis malevolus carminibus meis, μὴ νεμεσήσῃς ἐπὶ τοῖς ὕμνοις μοῦ. apparet, hoc nomen etiam notare benignum, largum, benevolum, sicut ἄφθονος.

ἀφθονία, ας. ἡ. (Φάω) largitas, non maligne præbita copia. Ne. 3, 14, sicut et adverbium ἀφθόνως notat, largiter, benigne.

ἄφθονος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) non invidus, non malevolus. ἀφθόνων ἀστῶν, Ol. 6, 10, vir habens laudes civium non malevolorum. ἄνδρα ἀφθονέστερον, (κατὰ) χεῖρα, virum benigniorem, quod attinet manum ejus, Ol. 2, 172. deinde notat et, multus, largus. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς, οἱ δ' ἄφθονοι, inquit Creon de exercitu suo et hostium, Eurip. Phœn. 722, exigua est multitudo hujus regionis, at illi hostes, sunt permulti.

ἀφίημι, f. ἀφήσω. ("Εω) dimitto, emitto, projicio. dicitur et ἀφέω, f. έσω. αὐτὸν ἐπὶ νῆας ἀφήσω, eum in castra mittam, B, 263. αὐτὸν κακῶς ἀφίει, dimittebat eum inclementer, A, 25, quod imperf. est ab ἀφιέω, pro ἀφίει. ἐλατῆρα ἀφίει, aurigam dimisit, Λ, 701. ἀφίει μένος Ἄρης, N, 444, vitam ejus emisit Mars, i. e. occidit eum. sic et Π, 613. P, 529, non tamen eodem sensu: nam Ἄρης est hasta; et hæc etiam intransitive ἀφίει μένος, amittebat vim suam, et quiescebat infixa vel terræ, vel corpori hostili. et sic intelligendus hic sermo his tribus locis, nisi quod tamen priori loco hasta re vera occidit virum. Κρονίδης ἀφίει κεραυνὸν, ω, 538, mittebat fulmen. ergo est, mittere active, et amittere intransitive, pro contextu. sic, ἀφῆκε κεραυνὸν Ζεὺς, Θ, 133. ἔγχος ἀφῆκε χειρὸς, hastam jaculatus est manu, K, 372. N, 410. ἄκοντα, jaculum, Φ, 590. δίσκον, Ψ, 432. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε, ψ, 33, qui locus tamen non ad compositum verbum, sed ad simplex, pertinet: non est enim pro ἀφῆκε, sed præpositio postposita est casui suo. ἄφαρ δ' ἀφέηκε, pro ἀφῆκε, M, 221, statim dimisit, *hat ihn fallen lassen, (dropped it.)* ἔγχος μὲν ἀφέηκε, hastam emisit, Φ, 115, si referas ad supplicem, quod is manu non tetigerit hastam suam. sed aptius refertur ad Achillem, ut sit: hastam emiserat, coll. 69, ergo ad manus ei nihil erat nisi ensis, quem igitur strinxit in hunc supplicem. ἀφέηκε σόλον, emisit, jecit, discum, Ψ, 841, ἔρριψε. ὁπότερος πρόσθεν ἀφείη ἔγχος, Γ, 317. τῶν πάντων βέλεα ἅπτεται, ὅστις ἀφείη, quicunque jaculetur, P, 631. εἴπως ζωὸν ἀφείη, si forte vivum dimittere velit, Υ, 463, ubi alii scribunt ἀφήῃ, pro ἀφῇ, in conjunctivo. ἥν (αἰγανέην) ἀνὴρ ἀφέῃ, pro ἀφῇ, aor. 2. conj. Π, 590, quam vir jaciat. sic et in ἀφέωνται abundat ε. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ἀφέτην δίψαν, Λ, 641, postquam hi duo emiserunt sitim, ἀπεδίψησαν, *den durst gelöschet haben, (had quenched their thirst.)* αὐτοῖς βέλος ἀφιεὶς, in ipsos emittens sagittam suam pestiferam Apollo, A, 51. ἄνθος ἀφιεῖσαι, florem protrudentes, η, 126, vel et florem amittentes, *die nur erst die blüte verloren haben, (that have just shed their blossoms.)* i. e. immaturæ omnino. ἅμα πάντες ἀφίετε (imperative) δούρατα, simul omnes emittite hastas, χ, 251. τοῦδε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, pro ἀφίενται, emittuntur ab eo multæ scintillæ, Δ, 77. δειρῆς δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκὼ, a collo dilecti sui mariti omnino non remittebat uxor albos lacertos, ψ, 240. μῆλά σοι ἐγὼ ἀφίημι, pecudes tibi relinquo, *lasse ich dir, (I leave to thee,)* Py. 4, 264.

ἀφικάνω, ("Εω) pervenio. ἐστὶν τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦν ἀφικάνω, ξ, 159. ρ, 156. τ, 304. υ, 231. et hoc compositum præsens, sicut et simplex ἱκάνω, sæpe vim habet præteriti, adveni; adeo. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, abis vel adis primus ad fluenta fluminum, ι, 450, inquit Polyphemus ad arietem suum. τίπτε δεῦρο ἀφικάνεις, Ξ, 43. πρὸς τεῖχος ἀφικάνει, Z, 388.

ἀφίκομαι, f. ίξομαι. ("Εω) devenio, pervenio, advenio. ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, in qua nave advenisti, α, 171. et est is aor. 2. med. sic et ξ, 188. ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματα ἀφίκεο ἠπίου, ο, 488. οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα αἶαν, N, 645, non rediit in patriam. ὅτε με ἄλγος ἀφίκετο, Σ, 395, cum me ærumna invasit. ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν, α, 332. π, 414. σ, 207. ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο, ε, 55, ad insulam illam venit. et per distractionem, μ, 2, νῆυς, ἀπὸ δ' ἵκετο (pro ἀφίκετο) κῦμα θαλάσσης, venit in mare, relicto fabuloso illo Oceano, in insulam tendens. ἄλλον δῆμον, ad alium populum, ο, 228. ἂψ ἐς Ὄλυμπον, υ, 55. Διὸς υἱὸν, ad filium Jovis, φ, 25. et 42, ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο, ad conclave illud. ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθα, Sunium perveneramus, γ, 278. ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ', ι, 181. et 216, εἰς ἄντρον. et 543, ὅτε δὴ τὴν νῆσον. Αἰολίην δ' ἐς νῆσον, κ, 1. et 135, Αἰαίην δ' ἐς νῆσον. οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην ἀφίκοντο, Λ, 617, ad tabernaculum pervenerant. ὄφρα ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, N, 329, donec pervenerunt. ὅτε δὴ ἐπὶ κρουνοὺς, X, 208. πεδίονδε, Ω, 329. et 448, κλισίην ὑψηλήν. et 431, ὄφρα κεν ἐς κλισίην ἀφίκωμαι. εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, ψ, 269. sic λ, 121, εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν. ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν ἀφίκηαι, ο, 36. οὐδὲ ἢν ἔνθα ἀφίκηαι, Θ, 482, nec si illuc perveneris. εἰσόκε νῆας ἀφίκηαι, Λ, 208. et 193, εἰσόκε νῆας ἀφίκηται. ὁπόταν δὴ νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτὴ, Π, 63, cum pervenerit clamor pugnantium. ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον, π, 382. εἰσόκε νῆας ἀφίκωνται, P, 454. σὺ δὲ χαίρων ἀφίκοιο οἶκον, ο, 128, et tu incolumis pervenias domum. ὄφρ' ἀφίκοιο πατρίδα σὴν, κ, 65. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, υ, 81, terram sub odiosam abeam, i. e. moriar. εἰ ἀφικοίμεθα, si rediissemus, κ, 420. μ, 345, redierimus. Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, μ, 39, venies ad eas. ἀφίξεται Ἴλιον, Σ, 270. τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νεοὶ, θ, 202, hunc nunc adsequimini, juvenes: hunc, sc. jactum, *den wurf, (the throw:)* et dicit de eo quasi de loco. alii legunt ibi, ἐφίκεσθε, ab ἐφίκομαι, i. e. καταλαμβάνω, ἐφάπτομαι. πρίνγε τὸν ἐς νῆας ἀφικέσθαι, δ, 255. δὸς δὲ, πάλιν ἐπὶ νῆας ἀφικέσθαι, K, 281. ἐπὴν ἡμᾶς ἔλπῃ ποτὶ δώματα ἀφίχθαι, ζ, 297, cum speraveris nos pervenisse domum: et hoc ἀφίχθαι est infin. præter. pass. deponentialiter. ἀφίκετο δόμους, Py. 5, 38. ἀφίκοντό οἱ, Ol. 9, 101, advenerunt ei, *sind zu ihm gekommen, (come to him.)* ἀφίξεται, effugiet, *wird davon kommen, (will go away,)* Py. 8, 75. μή μιν ἀφίξεσθαι, non ad eum perventuras esse vos, O Musæ, Ol. 11, 19.

ἀφίκτωρ, ὁ, vide ἵκω, ad finem.

ἀφίστημι, (Στάω) longe statuo vel sto, absisto. ὅσον τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, quam longe abest a rota equus ad currum junctus, Ψ, 517, seq. ubi istud breve spatium pluribus verbis describitur. τί καταπτώσσοντες ἀφίστατε, cur timidi absistitis, Δ, 340, est imperfectum ab ἀφίστημι, (vide ἵστημι) et notat ἀπόστασιν μάχης, si quis a pugna cessat, et procul stat. sic ab eadem forma ἀφίστημι, est ἀφεστᾶσιν, N, 738, stant procul, nec pugnant. ἀφεστᾶσιν, οὐδὲ μάχονται, Ξ, 132. et rursus in imperfecto, ab eadem forma, οὐκ ἔτι δηρὸν ἀφίστασαν, Φ, 391. O, 672, cujus oppositum est 675, 703. Αἴαντος ψυχὴ νόσφιν (remote) ἀφεστήκει, λ, 543. πολλὸν ἀφεσταότες, P, 375, *weit abstehend, (standing at a great distance.)* οὐκ ἄλλη γυνὴ ὧδε ἀνδρὸς ἀφεσταίη (præsens optat. act. ab ἀφίστημι) ψ, 101, 169. δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, draconem videns retro celeriter resilire solet, Γ, 33. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, N, 745, ubi est notio rependendi per libram: metuo, ne hesternum debitum nobis rependant Græci; i. e. cum nos heri vicimus, illi vicissim nobis cladem reddent, et sibi ipsi satisfacient æqua lance: *was sie uns gestern schuldig worden, werden sie uns richtig wieder bezahlen, (what they owed us yesterday, they will not fail to pay us to-day.)* proverbialis locutio de clade, quando accepta redditur hosti. ἀφίσταμαι, Ol. 1, 84, i. e. μακρὰν καὶ πόρρω γίνομαι τοῦ τοιαῦτα λέ-

γειν περὶ θεῶν: *ich enthalte mich dessen, (I abstain from.)* ἀφίστανται Μοῖραι, Py. 4, 258, aversantur id Parcæ.

ἀφῖχθαι, vide sub ἀφίκομαι.

ἄφλαστον, ου. τό. (Τρίω) suprema pars elatæ puppis. describitur ab Eustathio, quod sit τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος, ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος δι' αὐτῶν πλατέος κανονίου, ὑπηρεισμένου τούτῳ στυλίσκου ὄπιθεν τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννυται δὲ ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου, ταινία, εἰς παράσημον τῆς νηός. idem dicit. esse ἀπὸ τοῦ, μὴ ῥᾳδίως φλᾶσθαι, i. e. θλᾶσθαι, attice. Ἕκτωρ δὲ, πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, O, 717, Hector vero a puppi postquam apprehenderat, nullo modo remittebat, partem illam puppis eminentem manibus tenens: et ista pars navis aptius ex visu intelligi posset quam ex descriptione. non vero est, judice eodem, τὸ ἀκροστόλιον, nam hoc erat τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρῷραν, estque pro, ἄκρος στόλος: στόλος vero est τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξύλον πλατύ: πτυχὴ δέ ἐστι, ὅπου οἵτε ὀφθαλμοὶ ζωγραφοῦνται, καὶ τὸ τῆς νηὸς ὄνομα ἐπιγράφεται. conf. Herodot. VI, 114, ἐπιλαβόμενος τῶν ἀφλάστων νηὸς, τὴν χεῖρα ἀποκοπεὶς πελέκεϊ, πίπτει, in descriptione pugnæ Marathoniæ.

ἀφλοισμὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) spuma, *der schaum, der geifer, (foam, froth.)* est ex dialecto τῶν Αἰτωλῶν, ab ὁ ἀφρὸς per παραυλισμὸν (i. e. mutato ρ in λ) quasi ἀφρισμὸς, *die schäumung, (foam,)* interserto ο. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο, O, 607, de Hectore, vehementissime pugnante, et cohortante suos; *der geifer stund im um den mund, (he foamed at the mouth.)*

ἀφνειὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔω) opulentus, multorum redituum annuorum et fructuum. *bemittelt, von viel einkünften, (opulent, possessing large revenues.)* ἀφνειὸν Κόρινθον, ditem hanc urbem, B, 570, ergo illo jam ævo Corinthus opulenta urbs. ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι, Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων, E, 9, et ejus filii duo hinc non nimis fortes: nam divitiæ facere solent hominem φιλόψυχον καὶ δειλόν. ἀφνειὸς βιότοιο, Z, 14, i. e. εὔπορος βίου: et communis usus dicere solet, ἀφνειὸς (κατὰ) βίοτον. sic dicitur ἀνὴρ φρένας ἀφνειός. et 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, sc. οἴκῳ, κεῖται πολλὰ κειμήλια. καί με ἀφνειὸν ἔθηκε, sc. ὁ Πηλεὺς, fecit me divitem, I, 479, cum per me ipse nihil haberem. ἀφνειός τε ἀγαθός τε, N, 664. P, 576. nam non semper boni sunt, qui locupletes pecuniis. δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο, Ξ, 122. ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, sc. οἶκον. μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων ἔμμεναι, erat quondam hæc domus copiosa et honesta, α, 232. et 393, αἶψά τε οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, statimque ei domus opulenta fit, sc. quando regnum adipiscitur. οἵ ῥά ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ, sc. κτείνονται ἢ σφάζονται, λ, 413. ὧδε μάλα ἀφνειὸς, adeo dives, ξ, 116. et 200, ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς. ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγα ἔξοχα, valde eximie inter Pylios opulentus, ο, 227, nam neutrum plurale est adverbialiter intelligendum, et δώματα ναίων simpliciter est, habitans, civis. et 425, ῥυδὸν ἀφνειοῖο, abundanter divitis. et 432, ἀφνειοὶ καλέονται, habent famam divitum: sunt divites, et eo nomine celebrantur. ἐγώ ποτε οἶκον ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν, ρ, 420. (sic et τ, 76, 79.) et 423, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, sc. ἄνθρωποι, per quas res bene vivunt et divites cluent homines. Νῖσον ἐῢν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε, σ, 126. et 275, ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλουσι, honestam et præstantem fœminam, et ditis hominis filiam, ambire volunt, ut ducant eam. ἀφνειότεροι χρυσοῖο, α, 165. ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων, Υ, 220, et in sequentibus enumerantur eæ divitiæ, quod fuerint pecuariæ. cæterum et in genere divitiarum, et in laude, convenit Homero egregie cum Mose ejusque æqualibus.

ἀφνεὸς, (Ἔω) idem qui ἀφνειός. ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου παρὰ σᾶμα νέονται, Ne. 7, 27, dives ac pauper mortis ad signum et monumentum abeunt. ἀφνεᾶς ἀπὸ χειρὸς, Ol. 7, 2. ἀφνεὰν ἑστίαν, Ol. 1, 16, nam τὸ ἱπποτροφεῖν divitum tantum et nobilium esse poterat. ἀφνεαῖς κορυφαῖς πολίων, Ne. 1, 22, opulentis urbibus. ἀφνεαῖς ἐν ἀρούραις, Py. 11, 23. hinc comparativus est ἀφνεώτερος. sic a θεῖος est θειότερος et θεώτερος.

ἄφοβος, ου. ὁ ἡ. (Φίβω) interritus, impavidus. ἄφοβον στρατάρχον, Ist. 5, 50.

ἀφοπλίζω, f. ίσω. (Πίλω) arma exuo, arma demo. οἱ δ' ἔντεα ἀφωπλίζοντο ἕκαστος, Ψ, 26, ubi per additum ἔντεα determinatum satis, quænam arma exuerint, militaria scilicet. alias hoc idem verbum etiam de instrumentis quibusvis potest intelligi.

ἀφορμάω, f. ήσω. (Ὄρω) cum impetu abeo. ὁπότε ναῦφιν (ἀπὸ νηῶν) ἀφορμηθεῖεν (pro ἀφορμηθείησαν) Ἀχαιοὶ, quando ex castris exirent contra urbem, B, 794. ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, antequam audierit me abiisse, β, 375. δ, 748. apud recentiores Atticos ἡ ἀφορμὴ idem notat, quod apud alios dicitur ἡ προβολὴ εἰς τὸ ζῆν. Eurip. Med. 342. subsidium vitæ, viaticum.

ἀφορμὴ, ἡ, vide sub ἀφορμάω.

ἀφόωντα, pro ἀφῶντα, vide sub ἀφάω.

ἀφραδέω, f. ήσω. (Φάω) non cogito accurate et prudenter satis, non attendo diligenter. αἰεὶ γὰρ νεώτεροι ἀφραδέουσι, semper adolescentes minus bene consulunt, η, 294, *denken nicht genugsam nach, sind unvorsichtig und unbesonnen, (are thoughtless, improvident, indiscreet.)* σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι, I, 32, ubi in sensu mitissimo accipiendum verbum, nam loquitur Diomedes ad regem in concilio; tibi primum contradicam minus recte pronuntianti et dispicienti rem: quia tamen poterat durius videri verbum, hinc lenitur per addita, 33.

ἀφραδὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) sine consilio et prudentia, negligens, non circumspectus. νεκροὶ ἀφραδέες, λ, 475, mortui sensuum et consiliorum expertes; maxime si comparantur ad Tiresiam: in genere autem mortui, apud quos consilia ulteriora locum non habent, coll. Ecclesiast. ix, 10. μνηστήρων ἀφραδέων, β, 282, ubi sic dicit τοὺς κακοβούλους, *die unvernünftigen, (the foolish.)*

ἀφραδία, ας. ἡ. (Φάω) inscitia, defectus prudentis consilii aut dexteritatis aut considerationis et attentionis. ἀφραδίῃ πολέμοιο, B, 368, imperitia pugnandi. ἀνέρος ἀφραδίαις ἀγαυοῦ Λαομέδοντος, E, 649, male consultis viri illustris illius, κακοβουλίαις. οὐκ ἀφραδίαις νόου, K, 122, ἀφροσύνῃ, *aus unverstande und schlechter einsicht, (from want of good sense and understanding.)* et 350, ὁ δὲ παρέδραμεν ἀφραδίαις, ille prætercurrit ex imprudentia et negligentia, *mit unachtsamkeit, (out of carelessness:)* ut ergo ibi nec ἀφροσύνην nec κακόνοιαν notet, sed simpliciter ἄγνοιαν et defectum sollicitæ explorationis locorum et circumspicientiæ: estque idem ac, ἀπρονοήτως, improviso, coll. 339. sic, ποιμένος, ex negligentia pastoris, Π, 354. τρὶς δ' ἔκπιεν, ι, 361, ter ebibebat poculum illud ex ignoratione quam forte esset vinum, et ex imprudentia. αὐτῶν ἀπωλόμεθα, nostra ipsorum insipientia periimus, κ, 27. χλαῖναν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον ἀφραδίαις, togam abiens relinquebam apud socios ex defectu attentionis, *aus unbedachtsamkeit, unachtsamkeit, (from thoughtlessness, inattention.)* ξ, 481. παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ, præteriens calce impetum dedit in coxam peregrini illius personati, qui ipse dominus ejus erat, ex temeritate et stoliditate, ρ, 233, nam incogitantiæ summæ est, ignotum, senem, sine causa lædere graviter; cum nescias, quid vindictæ de te sumere possit. ὅν ποτε κτεῖνε διὰ ἀφραδίας, τ, 523, quem quondam interfecit ex insana mente, διὰ κακοφραδμοσύνας, invidia quippe. μήποτε, εἴκων ἀφραδίαις, μέγα εἰπεῖν, χ, 288, nunquam magna loqui decet hominem, subactum incogitantia et insipientia, *nie aus unverstande zu prahlen, (never to boast while without understanding.)*

ἀφραδῶς, (Φάω) adverb. inconsulte, insipienter, ἀνοήτως, ἀβούλως. ionice distrahitur circumflexus per insertum ε. Μενελάῳ μάχεσθαι ἀφραδέως, Γ, 436, i. e. κακοβούλως: nam consilium non est, pugnare contra eum, qui et juste nos oppugnat et fortior est; cedendum potius est juri. ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ἵππους, M, 62, nullo consilio. ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται, multum circumvagatur imperite, Ψ, 320. et 426, ἱππάζεαι, equos regis non ex regula artis, ἀνεπιστημόνως.

ἀφραίνω, (Φέρω) sum sine mente. εἰ ἔτι σε ἀφραίνοντα κιχήσομαι, si iterum te sine mente agentem deprehendero, B, 258, inquit Ulysses ad Thersitem. ἀφραίνεις Μενέλαε, H, 109, inquit Agamemnon amicissime ad fratrem suum; mente tua non uteris. additum ibi διοτρεφὲς, habet ἀστεῖόν τι: nam si Jupiter est νοῦς, non decet ἀφραίνειν τὸν Διῒ παρώνυμον. ἀφραίνει ξένος, υ, 360, desipit et mente mota est hospes.

ἀφρέω, f. ήσω. (Φέρω) spumo, *ich schäume, (I foam;)* sudo vehementer sic ut sudor albidus et quasi condensatus superjaceat cuti. ἵπποι ἄφρεον (omisso augm.) στήθεα, Λ, 282, equi spuma pleni erant in pectoribus. hinc est ἀφρίζω, spumam excito, spumesco; sicut ab ὁπλέω est ὁπλίζω.

ἀφρήτωρ, ορος. ὁ ἡ. (Πάω) proprie est ὁ μεμονωμένος συγγενείας, καὶ μὴ ἔχων φρήτρην, qualem Romani vocant *sine gente*, qui non habet cognationem honestam, *der kein alter von geschlechte, nicht von edler geburt, ist, (who is not of an ancient family, of noble birth.)* deinde est. cujus cognati omnes sunt extincti. denique qui cognatos suos non amat aut curat. in tertio, vel simul et in primo, significatu est I, 63, ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιος, ἐστὶν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, sine gente, aut, cognatos suos nihil respiciens, incivilis, sine lare, esse debet ille, qui pugnas inter cives amat et cupit. ὁ συγγένειαν μὴ ἔχων ἢ τῶν πρὸς γένους μὴ ἐπιστρεφόμενος: et ἀθέμιστος est, jura civilia nulla colens, morem civilem pervertens; ἀνέστιος vero, domum et possessionem non habens. detestatur ergo poëta sub persona Nestoris bellum civile et turbas intestinas.

ἀφρίζω, vide ἀφρέω.

ἀφροδίσια, ἀφροδισιάζω, vide sub ἀνόητος.

ἀφρονέω, (Φέρω) sum sine mente attenta et sine cogitatione recta, nullum aut perversum propositum habeo. Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες, O, 104, Jovi irascimur nullo consilio.

ἀφρὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) spuma, *der schaum, jäscht, (foam.)* est ab α, quod ἄνω significat, et φέρω, quia spuma supra natat aut exstat. (σὺν) ἀφρῷ μορμύρων, cum spuma fremens, fluvius, E, 599. Σ, 403. Φ, 325, et describitur fluens cum impetu magno et vi multa. ἀφρὸς γίγνεται περὶ ὀδόντας, de leone efferato, Υ, 168.

ἀφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) defectus cogitandi recte. οὔ σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, non tibi opus est hac inadvertentia, H, 110, *diese unbedachtsamkeit ist dir nicht gut, (thou art not the better*

for this inadvertence.) conf. χρή. ἀλλ' ἤτοι ἄνωγε παύεσθαι ἀφροσυνάων, hortare quidem eos, ut desistant ab hac irrationalitate, π, 278. ὑμετέρους παῖδας καταπαύειν ἀφροσυνάων, ω, 456, ut cohiberetis filios vestros ab amentia sua.

ἄφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) sine mente et cogitatione recta. φαίης κεν, ζακοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὔτως, putares sane, esse eum valde morosum et item sterilem cogitando, Γ, 220. τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε, huic parum cogitanti id persuasit, Δ, 104. sic, σοὶ δὲ, Π, 842. et accusativus pertinet ad verbum. ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα, Ε, 761, hunc insanum stimulantes, qui nullum novit bonum morem. et 875, σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην, inquit Mars ad Jovem; tu enim genuisti vesanam puellam, Minervam: ubi is, qui paullo ante jure vocatus erat ἄφρων, eodem nomine ipsam prudentiam vocat. nimirum stultus est quasi κανών τις διεστραμμένος, ad cujus normam vel rectissima sunt prava. παῖς ἄφρων, puer nullius consilii et scientiæ, Λ, 389. οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων, Ω, 157, inquit Jupiter de Achille, coll. 186, et poëta quasi aliud agens, tres fontes injuriæ indicat; vel enim διὰ ἀσυνεσίαν, vel ἀκόντως quando non satis attendit ad id quod decet, vel ἑκουσίως quando animus est sceleratus, peccat homo. οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι ἀνδρὶ ἔοικας, ζ, 187, ἀλλὰ φρονίμῳ, καὶ δεινῶς λαλήσαντι τὰ εἰς συμφέρον αὐτῷ. sic et υ, 227. ἄφρων (incogitans) δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, Θ, 209. οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος οἴεται, non sine ratione hospes sic existimat, ρ, 586. ἦ μάλα μὲ Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, inquit Telemachus; certe valde incogitantem fecit me Jupiter, φ, 102. et 105, ἐγὼ γελόω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ, *mit unverstande, (with folly.)* θεοὶ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καίπερ μάλα ἐπίφρονα ἐόντα, ψ, 12, *können dem bedachtsamsten und aufmerksamsten die richtigkeit der gedanken und des bemerkens entziehen, (are able to make foolish even him who is most eminent for wisdom.)*

ἄφυκτος, ου. ὁ ἡ. (Φεύγω) quod effugi nequit. ἀφύκτῳ χειρὶ, manu sua quam nullus hostis effugiebat, Ist. 8, 140. ἀφύκτοις χερσὶν, manibus, ex quibus effugium deprehenso non erat, Ne. 1, 68. ἀφύκτοις γυιοπέδαις ἐμπεσὼν, Py. 2, 75, incidens in vincula non evitabilia.

ἄφυλλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) sine foliis, aridus, ξηρός. σχίζαις ἀφύλλοις κατέκαιον αὐτὰ, combusserunt ea lignis ex arboribus aridis, Β, 425, ad differentiam τῶν φυλλοφόρων, apud Sophoclem est ἄφυλλον στόμα, τὸ ἱκετεῦον δίχα συνήθων κλάδων, os, supplicans sine solitis ramis.

ἀφυσγετὸς, οῦ. ὁ. (Ὕω) qui scribitur et ἀφύσγετος, ὁ. id quod aliunde infusum et affusum est: in specie, aqua pluvialis, de montibus decurrens et in fluvium se infundens, simulque afferens secum inquinamenta varia. nam est ab ἀφύω vel ἀφύσσω, quod proprie est, pluendo affundo, a pluvia affundo; cum paragoge. πολλὸν δὲ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, Λ, 495, ubi sermo est de torrente, aucto imbribus montanis, et ferente secum arbores, et deinde alia quæ talis aqua secum rapere solet, et in mare deferre si id prope est: ut ergo notet τὸν ἰλυώδη συρφετόν.

ἀφύσσω, f. ύξω. (Ὕω) ex fluxu fuso haurio, infundo, fundendo impleo, et ex futuro verbi ἀφύω ortum. ἀφύσσων νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος, infundens ex cratere, Α, 598, in pocula minora. μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων, fundens, ι, 9. πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος, ubi deest ἐκ, multum vini effundebatur ex doliis in crateres, ψ, 305, et ex iis in pocula. οἶνον ἀφυσσόμενος, infundens sibi ex cratere in pocula minora, Ψ, 220. οὐδέ σε οἴω, ἐνθάδε ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Α, 171, ubi sensus est: nec puto, cum hic in pretio non habeor, te divitias esse infusurum mihi, te ditem facturum esse me; ut ergo tropice h. l. verbum sit positum.

ἀφύω, f. ύσω. (Ὕω) idem. fit ab ὕω, i. e. βρέχω, et ἀπὸ, a vel ex, quando ex uno vase humor fundit se in aliud. ἄγε δή μοι ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον οἶνον, i. e. ἀπάντλησόν μοι οἶνον ἐκ πίθου εἰς ἀμφιφορεῖς, β, 349, *lass wein aus dem grossen fasse in meine kruken, fülle ein, (draw me wine from the cask into the rundlet,)* ut ἐν cum ablat. sit loco εἰς cum acc. nam hæ duæ præpositiones attice inter se permutantur. Sigma vero duplex est ob metrum, pro ἄφυσον. et 379, αὐτίκα αὐτῷ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν, pro ἤφυσεν. πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι ἠφύσαμεν, ι, 165, multum enim vinum in amphoras nostras infuderamus. et 204, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας, pro ἀφύσας, vinum infundens in duodecim amphoras in summa. media forma ἀφύομαι, infundo mihi, haurio. ἀφυσσάμεθα ὕδωρ, infundebamus nobis aquam, ι, 85. κ, 56. ἀφυσσάμενοι ὕδωρ, δ, 359. sic, οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι, Γ, 295, *da sie wein aus der grossen flasche in die becher gossen, (pouring wine from the flagon into the goblet.)* ἀφύσσατο οἶνον, (pro ἠφύσατο) infundebat sibi vinum, ex cratere in poculum, Π, 230. ἀπὸ κρητῆρος πλεῖον ἀφυσσάμενοι, ἔλειβον Ἀθήνῃ, Κ, 579. metaphorice est η, 286, ἠφυσάμην φύλλα, folia congregabam et quasi infundebam mihi, ad cubandum in iis, et contegendum me.

ἀφώνητος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) fere idem ac sequens. ἀφωνήτῳ ἄχει, tacito dolore, Py. 4, 422.

ἄφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) non loquens clara voce. ἄφωνοι, Py. 9, 173, sine voce palam missa.

ἀχανὴς, ὁ ἡ, vide sub ἀκὴν, ad finem.

ἄχαρις, vide sequens.

ἀχάριστος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) sine gratia aut specie aut jucunditate: ἀηδὴς, ἔξω χάριτος, τὸ μὴ χαρίεν. idem dicitur ὁ ἡ ἄχαρις, τὸ ἄχαρι. οὐκ ἀχάριστα ταῦτα ἀγορεύεις, Θ, 236, non injucunda ista loqueris. δόρπου δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, υ, 392, ἀηδέστερον, coll. 391, cœna sane nunquam quidquam injucundius fingi possit, quam illa erat quæ procis suprema parata est: mors nimirum circa cœnæ horam. apud alios hoc adjectivum notat et, ingratum, i. e. beneficii immemorem.

ἀχάσμητος, vide sub ἄθω, paullo ab initio.

ἄχερδος, ου. ἡ. (Χάω) est φυτόν τι ἀκανθῶδες, ἐξ οὗ αἱμασιαὶ γίγνονται, θριγκοῦσαι τὰ ἔνδον, *eine art von dornen, daraus man hagezaune machet um die gärten oder gehöfte, (a certain thorny plant, from which hedges are made round gardens and court-yards.)* est a χεὶρ, quasi ἄχερος, ἣ ἅψασθαι οὐκ ἔστι χειρὶ, quæ manu nuda tractari non possunt: interserto δ euphonico. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, ξ, 10, cinxerat sepimento spinoso.

ἀχέτας, ὁ, vide sub τέττιξ.

ἀχεύω, f. εύσω. (Χάω) dolore et tristitia adficior, gemo, θυμὸν (κατὰ) ἀχεύων, dolens animo, Ε, 869. Σ, 461. Ψ, 566. τοῦγε εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων, φ, 318. ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Ι, 608. Ω, 128, ubi additum, σὴν ἔδεαι κραδίην. β, 23. δ, 100. ξ, 40, ἄνακτος, sc. ἕνεκα. Ὀδυσσῆος μέγα ἀχεύων, π, 139. πυκινόν περ, λ, 88.

ἀχέω, f. ήσω. (Χάω) idem, *ich ächze, (I sigh.)* τῆς (ἕνεκα) ὅγε κεῖται ἀχέων, hujus puellæ sibi ablatæ causa jacet gemens et irarum plenus, Β, 694, coll. 688. et 724, ἔνθα ὅγε κεῖτο ἀχέων, ubi sermo de vulnerato Philocteta, sicut priore loco de Achille. κῆρ ἀχέων, ὀδύναις πεπαρμένος, corde dolens, doloribus transfixus, Ε, 399. μὰψ ἕνεκα ἀλλοτρίων ἀχέων, ubi suppleta est particula genitivum regens, Υ, 298, sine merito suo propter alios homines crucians se. ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν, sane is ejus puellæ causa dolens præcordiis contabescebat, Σ, 446. ἀχέουσα, tristis admixta ira, Ι, 563. et πολλὰ ibi pertinet ad ἠρᾶτο. ἔνθα ὅγε κεῖται ἀχέων, μέγα δὲ (enim) φρεσὶ πένθος ἀέξει, σὸν πότμον γοόων, λ, 194. ἀχέουσα ἔμπης, ο, 360, coll. 357.

ἀχὴ, ἡ, vide sub βληχή.

ἀχὴν, ῆνος. ὁ ἡ. (Χάω) non habens, quasi ἀέχην, ab ἔχω cum α privativo, qui nihil habet, pauper, πτωχός. et hinc quoque potest deduci ἄχω, quasi ἀέχω. οἱ ἀχῆνες, οἱ πτωχοί. contr. ὁ ἔχης, ητος, qui habet. Vide sub ἀπτὴν et ἀκήν.

ἄχθομαι, et ἀχθέομαι, f. έσομαι et ήσομαι. (Χάω) molestia premor, gemo, *ich bin beschweret, (I am oppressed with grief.)* est ab ἄχομαι interserto θ. non de molestia animi sola ponitur, sed et de onere quovis, e. c. si navis oneratur mercibus. et hæc posterior notio est orta ex priori, quæ est, doleo, premor. λίαν ἄχθομαι (διὰ vel κατά τι) ἕλκος, valde doleo ex vulnere, Ε, 361. et 354, ἀχθομένην ὀδύναις, valde afflictam doloribus; et sermo est de Venere vulnerata: i. e. sociis Æneæ, valde cæsis dum eripiunt ducem suum ex periculo. ἤχθετο γὰρ κῆρ, dolebat enim animo, Λ, 274, 400, ad differentiam σωματικοῦ ἄχθους. ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, ο, 456, sed quum jam cava navis onerata erat illis ad revertendum inde in patriam suam; et sermo est de mercatoribus: ἐβαρύνετο φόρτῳ, graviserat et pressa onere, *voll ladung war, (deeply laden.)* alii ibi legunt ἤχετο, ab ἄχομαι: nam et τὸ ἄχος notat onus. ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, sc. βλέπων, vel διὰ, Ν, 352, dolebat enim certe et graviter ferebat eos a Trojanis superatos esse. verbum Ionicum, *Herodoto* frequens, ἠμακτέω, et περιημακτέω, gemo, δυσφορέω, moleste fero; pertinet huc. nam περὶ intendit notionem, valde: et α intensivum, mutatum ionice in η, post se habet intersertum μ, euphoniæ causa, ut sit pro ἀαχθέω et περιααχθέω. Iones enim amant adspiratas mutare in tenues. Vide e. c. IV, 154. et I, 114.

ἄχθος, εος. τό. (Χάω) onus, moles; molestia. ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει, et paucum onus urget eum, i. e. nequaquam molestatur eo exiguo onere, Μ, 452. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο, nec sane navis centiremis onus id reciperet et ferret, Υ, 247. πολλὰ κτήματα ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν, γ, 312, multas opes advehens, quantas ei naves in onerationem recipere potuerunt: et hoc ἄχθος vocatur ὁ φόρτος apud recentiores, et ὁ γόμος. ἔφερε δὲ (ὁ Κύκλωψ) ὄβριμον ἄχθος ὕλης ἀζαλέης, ι, 233, apportabat ille grave onus lignorum aridorum. αὔτως ἄχθος ἀρούρης, sic frustraneum et inutile onus vel pondus terræ, υ, 379, ubi sic vocatur homo ad nullum opus utilis; simulque magnus corpore et βουγάϊος. sic et Σ, 104, ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, inquit Achilles otii impatiens de se, sedeo in castris inutile pondus terræ, nec cuiquam bonæ rei inservio: ut notetur ἀπραξία παντελὴς ἐξ ἀργίας, simulque τὸ βριθὺ μέγεθος τοῦ ἥρωος connotetur. ἄχθος δίδυμον μεθέπων νώτῳ, Ne. 6, 99, onus geminum subiens dorso. Vide sub litera Θ.

ἀχλὺς, ύος. ἡ. (Λάω) caligo, nebulosæ tenebræ, quæ faciunt ne liquidum cernere possimus. nam est quoque ab α privativo, et λάω vel λαύω, cerno accurate, cum interserto χ. notat deinde et vitium oculi non clare cernentis et quasi per nebulam. ἀχλὺν δ' αὖ σοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν, caliginemque etiam tibi ab oculis demsi, quæ prius inerat, inquit

Minerva ad Diomedem, E, 127. et 696, τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, ubi de tenebris mortis ponitur, vel potius τῆς λειποθυμίας, nam rediit postea ad se: *er fiel in ohnmacht, (he fainted, swooned.)* αὐτῷ κατ' ὀφθαλμῶν ἔχειν ἀχλὺν, *er verblendete ihn, (he dazzled him, threw a mist before his eyes,)* Υ, 321. et 421, κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, ubi de valde lugente est sermo. et 341, 'Αχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐσκέδασε ἀχλὺν θεσπεσίην, ὁ δὲ ἔπειτα μέγα ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. sed de tenebris mortis, si quis moritur, est Π, 344, ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. sic et χ, 88, κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλύς. τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν 'Αθήνη θεσπέσιον, O, 668. 'Αθήνη αὐτῷ ἀχλὺν θεσπεσίην κατέχευε, η, 41, i. e. exspectabatur vespertinum tempus antequam ingrederetur urbem; et aliqua ex ministris Nausicaæ fuit ei dux viæ. hoc vocat poëta, nebula cingi a Minerva, ne videretur ab aliis; coll. 15. κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν (super cœlum) ἀχλὺς, υ, 357, qualis caligo oritur in aëre in totali defectu solis, qualis nunc re vera erat, *bey einer ganzen sonnenfinsterniss, (in a total eclipse of the sun,)* quæ simul erat omen mortis procorum.

ἀχλύω, f. ύσω. (Λάω) caligine obfuscor, caligant mihi oculi: it. caligine plenus sum, obtenebror. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπὸ τῆς νεφέλης κυανέης, μ, 406. ξ, 304, i. e. ἀχλύος ἐπλήσθη.

ἄχνη, ης. ἡ. (Χάω) est in genere, res non cohærens sed minutatim sparsa. nam est ab α privativo, et ἔχω, cohæreo, densus sum; quasi ἀέχη, et interserto ν, ἀέχνη. hinc in specie sic vocatur palea, *die spreu, (chaff:)* ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει, ἱερὰς κατὰ ἀλωὰς, ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, αἱ δὲ ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαὶ, E, 499, 501, ubi parabola est de aratore, qui post messem factam in area ventilat frumenta, et ubi paleæ, urgentibus ventis, retro aguntur, et ex paleis fiunt subalbentes cumuli. deinde et de spuma maris, et de guttis marinis, κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δὲ ἄκρας κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δὲ ἁλὸς ἄχνην, Δ, 426, fluctus continenti terræ allisus valde murmurat, et ad promontoria tumidus attollitur, et exspuit maris spumam guttasque dispersas; ubi maxime ὁ ἀφρὸς sic vocatur, aut fortasse etiam τὸ φύκιον, quæ utraque πτύελον ὥσπερ ἤτοι ἀπόπτυσμα θαλάσσης εἰσὶν ἐρευγομένης ἔξω: nam non spumam modo exspuit mare, sed et varia frustula arundinosa et algosa. sic, κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δὲ ἄχνη σκίδναται ἐξ ἰωῆς ἀνέμου, Λ, 307, fluctus volvitur, in altum vero spuma spargitur a flatu venti. ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ νηΐ, ἡ δὲ πᾶσα ἄχνη ὑπεκρύφθη, O, 626, ubi non spuma sola, sed divisa per navem aqua, sic vocatur. εἴλυτο δὲ πάντα ἁλὸς ἄχνῃ, ε, 403, adspergo maris operiebat omnia. ὑψόσε δ' ἄχνη ἄκροις σκοπέλοισ ἐπέπιπτε, μ, 238, et in altum spuma cum guttis incidebat summis scopulis, τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος. Sophocles etiam τὴν δρόσον, rorem, vocat ἄχνην οὐρανίαν, quia nec roris nec pluviarum guttæ sunt συνεχεῖς, sed διεχεῖς, a quo ἄχνη nomen habet: et Euripides vinum in libationibus humi sparsum dicit οἰνωπὸν ἄχνην. omne igitur tenue, aut supersparsum, aut innatans, aut male hærens, dici potest ἄχνη. Vide sub Ἔχω, paullo a fine.

ἄχνυμαι, (Χάω) angor, gemo, idem ἄχομαι. nimirum ab ἄχω est ἀχύω, inserto ν, ἀχύνω, transposite ἀχνύω, et inde ἄχνυμι. sic plura verba ejusmodi insitiones et paragogas adsumunt, e. c. ἄγω, ἄγνω, ἀγνύω, ἄγνυμι, sic δόρω, ὅρω, σβέω, ἕω, κορέω, στορέω, οἴγω, ζεύγω, ῥώω, ζώω, ὀμόργω, δέχω, etc. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν ἄχνυμαι, ξ, 170, tristis sum animo. τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, Z, 524. ὄφρα ζώει, ἄχνυται, Σ, 62. et 320, ὁ δὲ ὕστερος ἐλθών. et 443. σεῖο φθιμένου ἀχνύμεθα, λ, 557. ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, ξ, 376. ἄχνυτο (omisso augmento) δέ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, Ξ, 38. ἀχνύμενος, tristis simul et iratus, A, 103. et 241, 588, ἀχνύμενός περ. sic N, 419. X, 424. καὶ ἀχνύμενός περ (ἕνεκα ἢ ὑπὲρ) ἑταίρου, Θ, 125, 317. P, 459. sic, αὐτοῦ ἀχνύμενος, N, 403. καίπερ ἀχνύμενος, quantumvis gemens, O, 133. Ψ, 137. ἀχνυμένῃ κραδίῃ, corde tristi simul et irato et indignante, Ω, 584. et 773, ἀχνυμένη κῆρ. ἀχνυμένω κῆρ, nos duo irati et tristes corde, T, 57, Achilles et Agamemnon invicem. sic de equis duobus tristibus, Ψ, 284, ob amissum dominum. et 443, dolentes vos equi duo. ἀχνύμενοι κῆρ, lugentes, H, 428, 431. Ψ, 165. et τὸ ἄχνυσθαι differt a κλαυθμῷ, sicut τὸ μειδίαμα a γέλωτι. ἀχνύμενοί περ, etsi indignabundi, B, 270. et O, 651, ἑταίρου, c. ἕνεκα. Σ, 112. T, 8, 65. M, 178. ἀχνύμενοι, N, 658. ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ, Ω, 523, et 526, οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι ζώειν (αὐτοὺς) ἀχνυμένους, sic enim destinarunt dii miseris mortalibus ut vivant gemebundi et tristes. ἀχνύμενός περ, δ, 104. et 661, ubi iram et indignationem indicat. η, 297, valde tristis. θ, 478. κῆρ, κ, 67. μ, 153. πὲρ, ξ, 142. φ, 250. ἀχνυμένη, λ, 387. ω, 21. καί περ ἀχνυμένῳ, δ, 549, coll. 553, ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνύμενός περ ἀκοῦσαι. φ, 115. ἀχνύμενόν περ, π, 147. κῆρ, χ, 188. ἀχνύμενοί περ, κ, 174, 570. λ, 465. μ, 12. et 250, ἀχνύμενοι κῆρ, ω, 419. ἀχνύμεναι, λ, 541. τὸ δὲ ἄχνυμαι, id vero doleo, Py. 7, 18. ἀχνύμενος θυμὸν, Ist. 8, 9, mœstus animo. non semper autem luctum, sed et, ut vidimus, iram aut indignationem, indicat hoc tristitiæ verbum.

ἄχολος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) sine felle, non habens fel: sine ira, sine perturbatione animi. φάρμακον νηπενθές τ' ἄχολόν τε, δ, 221, medicamen luctui et iratæ perturbationi animi adversum. dantur etiam ζῶα ἄχολα, τὰ μὴ ἔχοντα σωματικὴν χολήν.

ἄχομαι, (Χάω) angor, gemo. νῦν δὲ ἄχομαι, τ, 129. σ, 255.

Ἄχος, εος. τό. (Χάω) mœror, tristitia magna; it. id quod mœrorem nobis conciliat. *herzeleid, noth, (affliction, distress.)* est ab α privativo, et χάω vel χαίνω, hisco, os aperio, quia magnus animi dolor vocem præcludit, ut sit ἡ ἄφωνος ἀνία: vel et ab α intensivo et eodem χάω, quia magnus dolor animi sæpe cogit aperto ore lamentari et gemere. hæc etymologia videtur confirmari ex B, 171, ἑσταότα, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανε, stantem, quia mœror gravis invaserat ejus cor animumque; ut ergo staret tacitus. et ex Θ, 124, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο sc. ἕνεκα, Hectorem gravis mœror angebat circa præcordia ob aurigam suum cæsum. sic et 316. P, 83. alii ab α intensivo, et χέειν, fundere, confundere, deductum nomen judicant, ut sit ἡ ἄγαν σύγχυσις ψυχῆς, quod innuere videtur poëta, δ, 716, αὐτὴν ἄχος ἀμφεχύθη, eam circumfudit mœror, et quidem θυμοφθόρον, letalis, exitialis mœror. sed prima illa etymologia videtur verior: præsertim cum ipsum χέειν pertineat ad χάειν. αὐτῷ ἄχος ἐγένετο, ei tristitia iræ nata est, A, 188, dolor magnus sic M, 392, ubi de sola tristitia ob vulneratum amicum. αὐτοῖς ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, N, 86, dolor. et 417, ἐγένετο (ἕνεκα) εὐξαμένοιο, ob eum gloriantem. sic et Ξ, 458, 486. φθιμένου ἑτάροιο, sc. ἕνεκα, Π, 581. ἀλλά μοι αἰνὸν ἄχος (ἕνεκα) σέθεν (pro σοῦ) ἔσσεται, ὦ Μενέλαε, at mihi gravis luctus tui causa erit, O frater, Δ, 169. ἀλλὰ τόδε αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, Θ, 147. O, 208. Π, 52. (σ, 273.) et 55, τό μοι ἐστίν. et 508, γένετο. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι, certe sane mihi gravis luctus a præcordiis abiret, X, 43. ἐπεί με αἰνὸν ἱκάνει, T, 307. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλαβεν αὐτοὺς, Π, 599. μυρίον κατέχυτό οἱ ὀφθαλμοῖς, innumera tristitia una cum terrore offusa est oculis ejus, Υ, 282, ubi ergo de λύπῃ καὶ φόβῳ simul positum. τοῖον γὰρ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, tantus dolor oppressit eos, K, 145. Π, 22, et sane summa luctus causa est apud cordatos ἡ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἀπώλεια. ἄχος εἷλεν αὐτὸν, N, 581. ἔλαβεν αὐτοὺς θυμῷ, Ξ, 475. dolor cepit eos animo, sic ut nihil loquerentur. αὐτῷ σοὶ μετόπισθε ἔσσεται, I, 249. χ, 345. ἐμοὶ δὲ, E, 759. π, 87. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα ἔτυψε βαθεῖαν, T, 125, quasi βέλος τὶ ἢ ξίφος. sic, οὗ μὲ ἄχος ὀξὺ κατοίσεται ἄϊδος εἴσω, X, 425, ob quem me luctus acutus deferet ad inferos. ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦνε ἄχος ἄτλητον, in cor ei subiit dolor intolerabilis, T, 367. ἢ μοὶ ἄχος (ἕνεκα) Αἰνείου, Υ, 293. οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην, non mihi amplius altera vice adeo veniet luctus in cor, Ψ, 47. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, P, 591. Σ, 22. ω, 314. ὀλίγον γε (ἕνεκα) τοῦ θανόντος κῆρ (ἀπὸ) ἄχεος μεθέηκα, paululum saltem ob mortuum eum cor a luctu remisi, P, 539. οὐκ ἔσται μοὶ ἄλλη θαλπωρὴ, ἀλλὰ ἄχεα, Z, 413, non erit mihi aliud solatium, sed meri mœrores. ἔχω δ' ἄχεα ἄκριτα θυμῷ, Γ, 412. Ω, 91. Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ, saucius corde, I, 9. κ, 247. ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, Z, 336, sed volebam in dolore animi mei ulterius progredi: sentio enim me invisum esse meis, a quibus etiam proditus pene sum ad μονομαχίαν cum Menelao: id magno mihi dolori est. ἐμοὶ δὲ ἔσται ἄχος αἰὲν ἄλαστον (ἕνεκα) κείνου, δ, 108. αὐτῆς παρειαὶ φθινύθουσι ἄχεϊ ἐλεεινοτάτῳ, θ, 530. et 541, μάλα αὐτὸν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν. ἐμοὶ δὲ ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον, λ, 207. et 278, ᾧ ἄχεϊ σχομένη, suo mœrore superata, οἰκείῳ. ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο, luctu ob filium suum periit, ο, 357. οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὐδέ τι πένθος, ρ, 470. ὄφρα ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην αὐτοῦ, σ, 347. υ, 286. ἦ μέν με ἀχέεσσι γε δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, τ, 167, certe sane me doloribus trades pluribus quam quibus jam teneor. ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων, certe mihi dolor est et de me ipso et de omnibus nobis, φ, 349, coll. 347, 348, 350. et 299, ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, ubi est dolor indignabundus et irarum plenus. et 412, μνηστῆρσιν δ' ἄχος γένετο μέγα. ἴυξεν δ' ἀφωνήτῳ ἄχει, ingemuit tacito dolore, Py. 4, 423. ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἐξῆγεν, alium ex aliis doloribus eduxit, Py. 3, 90, i. e. νόσων, ex morbis. Germanorum gemitus, *ach, (ah.)* hanc vocem exhaurit; et verbum *ächzen, (to sigh.)*

ἄχραντος, ὁ ἡ. vide sub χραύω.

ἀχρὰς, ἡ. vide sub ὄγχνη, ad initium.

ἀχρεῖος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) inutilis, incommodus, πρὸς οὐδεμίαν χρείαν. Attici scribunt ἄχρειος. neutrum ponitur adverbialiter. ἀχρεῖον ἰδὼν ἀπεμόρξατο δάκρυ, οἱ δὲ, καί περ ἀχνύμενοι, ἡδὺ ἐγέλασαν ἐπὶ αὐτῷ, B, 269, ubi plerique hoc adjectivum trahunt ad participium, post quod ponunt comma, explicantque, ἀκαίρως ὑποβλέψας, *unzeitig, unnütz aussehend, einfältig aussehend, (unseasonable, appearing useless, looking silly.)* sed quid, si trahatur ad δάκρυ, deleto commate: videns inutilem esse lacrimam suam: et ut sequens δὲ notet, enim; illi enim, quamvis in tristitia de rebus suis constituti, suaviter tamen de eo ridebant. si tamen malis ad ἰδὼν relinquere, notatur conversio oculorum ad populum inutilis, quia hoc miserabili adspectu nemo movebatur. sed σ, 162, ἀχρεῖον δ' ἐγέλασε, Penelope; ubi notatur τὸ ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον risus istius: ride-

hat simulatorie. cæterum is locus circa hunc versum habet artem ἀμίμητον.

ἀχρημοσύνη, ης. ἡ. (Χράω) defectus opum, ἡ ἔνδεια χρημάτων, egestas. ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει, deficientia enim rerum ad usum vitæ necessariarum id jubet, ρ, 502, et sermo est de mendico.

ἄχρηστος, vide sub ΧΡΑ'Ω, ad finem.

ἄχρι et *ἄχρις*, ("Εω) adverb. usque ad. idem ac μέχρι, et sæpe est pro διόλου, penitus, *bis ganz durch, (quite through.)* ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησεν, ossa lapis penitus confregit, Δ, 522. et potest videri cum α intensivo compositum esse adverbium hoc, si minus ab ἅμα sumtum α copulativum placet. ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε, Π, 324, i. e. ἀπήραξε τοὺς μῦς (musculos et carnem) εἰς ὀστέον ἄχρις. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή, Ρ, 599, perstrinxit eum cuspis usque ad os, *bis auf den knochen, (to the bones.)* ἄχρι μάλα κνέφαος, usque ad seram vesperam, σ, 369, *bis in die nacht, (till late at night.)* conf. κνέφας.

ἀχυρμιά, ᾶς. ἡ. (Χάω) locus ubi decidit palea in area quando frumentum ventilatur, τόπος ἀλωῆς, ἐν ᾧ πίπτει τὸ ἄχυρον, λικμώντων τῶν ἀνδρῶν. *der spreu sammelplatz auf der tenne, der spreuhaufe, (the place where the chaff falls on the barn floor, the chaff heap.)* Ε, 502, vide ἄχνη.

ἄχυρον, ου. τό. (Χάω) palea, *die spreu, (the chaff.)* notat paullo specialius quam ἡ ἄχνη, cum qua et est ejusdem originis, quasi ἀέχυρον, ab α priv. et ἔχω, hæreo. notat et, stramentum, et alia tenuia. Vide sub ἠΐα ad initium et "Εχω prope finem.

ἀχυρὸς, vide sub σφοδελὸς, prope finem.

ἄχω, vide sub φορύω.

ἄψ, ("Επω) adverb. retro, retrorsum, πάλιν, ἔμπαλιν, αὖθις, ὀπίσω. est per dialectum ex ὀπίσω ortum. ἂψ ἰὼν ἀνεχάζετο ἐς ὅμιλον ἑταίρων, Ρ, 129, retro iens. et 432, ἂψ ἐπὶ νῆας ἰέναι, retro ad naves et in castra ire. ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, reverti ad Olympum, Ο, 133. ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, reverti ad naves, Σ, 14. Φ, 297. ἂψ δὲ ἐχάζετο εἰς ἔθνος ἑταίρων, Λ, 584. Ν, 533, 165, retro cedebat. sic et 566, 648. Π, 817, 819. ἂψ ἀνεχώρησεν, retro recedere solet, Γ, 35. sic Κ, 411. Ν, 457. Ρ, 729. et 47, ἂψ ἀναχαζομένου, retro cedentis. ἂψ ἀπονοστήσειν, retro rediturum esse, *wieder zurück kommen zu werden, (to be about to return,)* Θ, 499. Α, 60. Κ, 210. s. Λ, 440. Μ, 115. Ρ, 406. τείχεος ἂψ ὤσασθαι, a muro retro repellere, Μ, 420. sic Ο, 418, ὁ τόν. ἂψ ἀνερχομένῳ, revertenti retro, Δ, 392. ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος, retro in vaginam repulit gladium, Α, 220. ἂψ ὁρόων, retro vultum avertens, Γ, 325. et 379, ἂψ ἐπόρουσε, retro conversus irruit. ἂψ ἐπιμισγομένων, Ε, 505, cum retro se verteret acies ad confligendum cum sequentibus se. ἂψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε, retro hanc dimisit, Ζ, 427. et 467, ἂψ ὁ παῖς ἐκλίνθη, retro se reclinavit conversa facie. ἀναδῦναι ἂψ λαῶν ἐς ὅμιλον, ingerere se retro in ordines suorum, Η. 218. ἂψ ἐς Οὔλυμπον ἵκεσθον, rediissetis retro, Θ, 456. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, Ι, 120, nunc post id volo eum placare. ἂψ εἰς ἡμᾶς ἔλθοι, Κ, 211, retro ad nos rediret. et 289, ἂψ ἀπιών, rediens, retro iens inde. et 337, ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, ei relaturus nuntium. μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, neque dimittere retro ad Græcos eum, Λ, 141. et 359, ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας, retro in currum suum insiliens. et 759, ἂψ ἀπὸ Βουπρασίου, retro inde. ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο, retro a muro desiliit, Μ, 390. ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, Ο, 550. Ν, 175, retro ad Ilium ivit. et 396, ἂψ ἵππους στρέψαι, retro vertere equos. γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, præmium honorificum retro eripere, Π, 54, rursus ei eripere qui acceperat. et 58, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων, hanc e manibus eripuit mihi rex. et 86, ἂψ ἀπονάσσωσιν, retro reddant. et 254, ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, retro in tentorium ivit. et 395, ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε, retro ad naves compulit. et 442, ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο ἐξαναλῦσαι, retro exsolvere ex morte. sic Χ, 180. ἂψ ὄχεα τρόπεον, Σ, 224. et 280, ἂψ πάλιν εἶσι, redit retro; nam utrumque adverbium est idem. et 445, ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, volo contra placare eum, Τ, 138, retro revocando eum ab ira. et 290, ἂψ ἀνιοῦσα, reversa ego. et 402, ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον. ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε, Υ, 142, retro redire ad Olympum. et 440, ἂψ ἵκετο Ἕκτορα, redibat retro ad eum; hasta sc. vento repulsa, i. e. non satis valide conjecta, ut jacientem fefellerit jactus, et hasta ante pedes e manu ciderit. Minerva ibi est, mens Hectoris, non satis attenta rei, aut non satis jam constans. et 488, ἂψ ἵππους στρέψαντα, equos retro convertentem. ὁ ἂψ ἐπόρουσε, retro conversus irruit in hostes alios, Φ, 33. et 535, αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι σανίδας, pro ἐπιθεῖναι, et utrumque adverbium est idem, rursus retro opponere. ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, reddebat ei, Χ, 277. ἂψ ἐνὶ χώρῃ ἕζετο, resedit, *sezte sich rückwärts nieder, (sat down,)* Ψ, 349. et 374, δρόμον ἂψ ἐφ' ἁλὸς, cursum retro ad mare. et 876, ἂψ ἐπὶ γαίῃ πάγη, retro (sagitta ex aëre rediens,) terræ infixa est. ἱκέσθαι ἂψ, reverti, Ω, 288, *zurück zu kommen, (to come back.)* ἂψ αὖτις, rursus retro, ut utrumque adverbium idem notet, Θ, 335. Ο, 364. ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, Ρ, 543, rursus super Patroclo intendebatur vehemens pugna: vel potius, post eum, retro. nam sermo est de abeunte Automedonte, post cujus tergum contendebatur porro. ἂψ ἴτω, revertatur, redeat, retro eat, α, 276. ἤλυθεν ἂψ ἀπ' Ἀθηνῶν, redibat Athenis, γ, 307. νέεσθαι ἂψ οἰκόνδε, reverti domum, δ, 261. et 520, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, ad tergum ejus verterunt dii ventum ferentem. et 581, ἂψ εἰς Αἰγύπτου, retro profectus ad Nilum: nam fuerat in insula Pharo. ἂψ βαλεῖν, retro jacere in mare, ι, 349. et 352, αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο, ipsa Nympha, quæ dederat vittam utendam, retro in mare subiit. et 461, ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα, retro tulit magnus fluctus. ὅτε ἂψ ἄρχοιτο ἀοιδὸς, ἂψ Ὀδυσσεὺς γοάασκεν, θ, 90, 92, quando rursus incipiebat, rursus gemebat: ubi videtur de tempore positum, ut sit, iterum, secunda vice. sed videtur tantum: notat enim et hic, ut alibi, positionem post aliquid, et successionem. ἂψ ἐπέθηκε θυρεὸν, retro præposuit ostium, ι, 314. ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ προτράπηται, λ, 18, retro ad terram a cœlo devolvitur, i. e. sol pomeridianus est. (sic et μ, 381.) et 294, ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, revoluto anno. (sic et ξ, 194.) et 598, ἂψ ὤσασκε λίθον, retro pellebat saxum, Sisyphus. ἂψ ἀπονοστήσειν, reverti domum, ν, 6. ἂψ ἰέναι κενεὸν, reversurum te esse inanem, ο, 214. et 216, ἂψ εἰς ἄστυ, retro ad urbem. ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, succedebat retro rubicundus color corporis, π, 175. ἂψ ἀναχωρήσειν, reversurum, ρ, 461. et 466, ἂψ δὲ ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, retro iens ad limen. sic et σ, 109. et 151, ἂψ ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας, reddidit ei poculum in manus. et 156, ἂψ αὖτις καθέζετο, resedit. sic et φ, 139, 166. ψ, 164. ἂψ δ' ἑτέρωσε ἐκλίθη, σ, 470, retro reclinavit se capite ad latus converso. et 544, ἂψ ἐλθὼν, retro iens. ἂψ ἔρχου, revertere, ψ, 20. ἂψ ἀπονοστήσειν, reverti, ω, 470. ἂψ ἐς Ὄλυμπον, retro ad Olympum, υ, 55.

ἀψάσθην, pro ἡψάσθην, vide sub Ἄπω, paullo ab initio.

ἀψευδής, έος. ὁ ἡ. (Ψάω) non mentiens, non falsus. ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν, Py. 1, 167, in incude veraci forma linguam, ἐν φιλαλήθει.

ἀψὶς, ῖδος. ἡ. ("Απω) nexus in reti, *die masche im netz, (the meshes of a net.)* est a futuro ἄψω verbi ἅπτω, necto. deberet scribi ἄψις, ut ab ὅπτω est ἡ ὄψις, et a μέμφω ἡ μέμψις: sed usus obtinuit acutum nominativi in ultima. Iones scribunt et ἡ ἀψίς. in poëta αἱ ἀψῖδες sunt nexus illi ex quibus rete est compositum. ἀψῖσι λίνου, Ε, 487, ταῖς καμπαῖς καὶ ἀγκάλαις. apud alios et summa rotæ curvatura, quatenus est lignea, *die felgen am rade, (the felloes of a wheel,)* vocantur ἀψῖδες: et ferrum iis imponi solitum est τὸ ἐπίσωτρον. Sed poëta τὸν ὅλον τροχὸν, κύκλον ὀνομάζει, τήνδε ἀψίδα ἴτυν.

ἀψόῤῥοος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) retro fluens, rursus eodem fluens. ἀψοῤῥόου ὠκεανοῖο, Σ, 399. υ, 65. et sic dicitur ὠκεανὸς ὁ κύκλῳ τῆς γῆς περινοστῶν καὶ ἂψ πάλιν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἱκνούμενος: ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀναλύων ἐν τῷ εἰλεῖσθαι κύκλῳ περὶ τὴν γῆν. nisi potius fluxum et refluxum maris intelligit, *die ebbe und flut, (the ebb and flood.)* quidam exponere conati sunt, τοῦ ταχὺ ῥέοντος, quasi esset αἰψοῤῥόου: sed frustra.

ἄψοῤῥος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) idem. ἄψοῤῥοι ἰκίομεν, retro ibamus, Φ, 456. sic, ἀπονέοντο, Γ, 313. Ω, 330, abibant retro. neutrum ἄψοῤῥον adverbialiter ponitur pro, rursus, retro, retrorsum. ἄψοῤῥον θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη, recolligebatur animus, Δ, 152. ἄψοῤῥον ἔβη πρὸς Ἴλιον, retrorsum ibat ad Ilium, Η, 413. οὐχ ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον (reversurum esse) ποτὶ ἄστυ, Μ, 74. τανύοντο ἵπποι ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ, Π, 376, contendebant retro. ἀλλά μιν ἄψοῤῥον προσέφην, ι, 501, rursum alloquebar eum. ἄψοῤῥον καταβῆναι, rursus descendere, κ, 558. λ, 63, ubi sequens, ἰὼν ἐς κλίμακα, *auf die treppe gehend, (going up stairs.)* est explicatio prioris. προσέφην, ι, 282, i. e. ἔμπαλιν ὧν φθάσας ἐλάλησα, in contrarium iis, quæ paullo ante dixeram. nimirum h. l. τῷ ἄψοῤῥον non sola iterandi, sed et contradictionis et reprehensionis ante dictorum, notio inest. nam paullo ante significaverat, sibi esse navem, 260—269, nunc vero, intelligens sibi cum feritate ipsa rem esse, retractat narrationem, et aliter determinat: quod tamen stultus Cyclops non animadvertit.

ἄψος, εος. τό. ("Απω) proprie est, junctura membrorum, *das gelenke, (the joint.)* deinde, membrum quodvis: nam cohærent omnia. λύθεν (ἐλύθησαν) δέ οἱ ἄψεα πάντα, resoluta sunt ei membra omnia per somnum placidum, δ, 794. σ, 188. somnus enim resolvit nervos quasi, et remittit.

"ΑΩ et *ἀέω*, f. ἄσω, ἀέσω, ἀήσω. spiro. πνέω. *ich hauche, blase, schniebe, (I blow, puff.)* it. dormio, *ich schlafe, (I sleep,)* quia in somno liber meat spiritus. oritur vox ab α, quod aperto ore halitum format. νύκτα μὲν ἀέσαμεν (pro ἠέσαμεν, ab ἀέω, aor. 1.) γ, 151, per noctem dormivimus, ἀνεπνεύσαμεν, *ruheten aus, (we slept,)* ἐκοιμήθημεν. *wir schnoben*, i. e. *schliefen, (we puffed, that is, slept.)* et 490, ἔνθα δὲ νύκτα ἄεσαν, ibi per noctem quieverunt. sic et ο, 188. πολλὰς νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ ἄεσα (pro ἤεσα) τ, 342, multas noctes in sordido cubili quievi, ἀνέπνευσα. ἔνθα δὲ νύκτα ἀέσαι, ο, 40, ibi noctem dormire, sc. potes. nam est infin. pro imperativo, ex more Græco. οὐκ ἐπὶ ἠπείρου (nunquam in terra) νύκτα ἄσαμεν, π, 367, noctem dormivimus, sed semper in navi. pro ἤσαμεν. ἀνεπαυσάμεθα, ἀνεπνεύσαμεν. possit tamen et contractum esse ex ἀέσαμεν pro ἠέσαμεν. ab hoc ἄω et ἀέω, f. ἀήσω, est ὁ ἀήτης, ventus. et τὸ ἄημα. et ipse ἄνεμος. et ὁ Ζήτης καὶ Κάλαϊς, οἱ

τοῦ Βορέου παῖδες: ὁ μὲν οἱονεὶ Ζαήτης, i. e. σφοδρὸς ἀήτης a particula intensiva ζα, Boreas enim est ventus vehemens: ὁ δὲ, καλὸν ἢ ἀκαλὸν, i. e. ἥσυχον, ἄημα Βορέου, quando leniter spirat is ventus, et frugibus utilis. hinc est et ὁ ἀΐτης, i. e. ὁ ἐρώμενος, ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστὴν, *der geliebte, der dem liebhaber liebe gleichsam einhauchet, (he who as it were breathes love into the lover:)* εἰσπνεῖται γὰρ μορφῆς τι καὶ τῆς ὥρας. unde apud Λάκωνας οἱ ἐρασταὶ dicebantur εἰσπνῆλαι, ab ὁ εἰσπνήλης, ου. hinc est et τὸ ἀήσυρον, i. e. κοῦφον, quod flatu trahitur. et ὁ ἀεσίφρων est ὁ οἱονεὶ κατὰ φρένας κοιμώμενος, καὶ ἐναντίος τῷ νηφαλίῳ καὶ ἐγρηγορότι: *der unachtsame, leichtsinnige, sichere, (the thoughtless, indiscreet, secure.)*

ἀώριος, vide παναώριος.

ἄωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) inutilis ad motum. nam est ab α privativo, et ὄρω, i. e. κινέω, moveo, ruere facio. Σκύλλης μὲν πόδες εἰσὶ δυώδεκα, πάντες ἄωροι, μ, 89, habet duodecim pedes, sed omnes inutiles ad movendum: nam Scylla adhæret firma saxo suo, et solis collis suis sex prælongis nocere aut impetum dare potest; ipsa pedibus suis nihil utitur ad progrediendum. ἄωροι ergo sunt ἀκίνητοι, δυσόρμητοι, μὴ ὀρούειν δυνάμενοι: et ω penultimum est ob metrum. hæc est simplicissima, et contextui consentanea, explicatio; cujus quamplurimas alias reperies apud Eustathium, ut sentias, quam facile vox admodum liquida in sensus monstrosus detorqueri possit ab ingeniis ad tenebras palpandas damnatis. ipsius tamen Eustathii doctissimi et cordatissimi hæc est, quam omnibus præferendam res ipsa docet.

ἄωρτο, vide sub αἰωρέω.

ἀὼς, dorice pro ἠώς, q. v.

ἀωτέω, f. ήσω. (Ἄω) florem carpo. et quia ὁ ἄωτος, i. e. τὸ ἄνθος, notat quodcumque optimum in suo genere; hinc verbum notat, optimum decerpo ex aliqua re, suavissime fruor aliqua re. in specie, suaviter dormio, ut ad primum thema ἄω et ἀίω simul significatus respiciat. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς, cur totâ nocte somnum carpis et spiras, K, 159. μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, κ, 548. et notat, optimo somno frui: cujus oppositum est, περικεκομμένος (interruptus) καὶ ἔμφροντις (curarum plenus) ὕπνος. *ein ruhiger schlaf ist der beste, und also* ὁ ἄωτος ὕπνου: *den geniessen, ist gleichsam die blume des schlafes geniessen, (a quiet sleep is best, and therefore to enjoy it is as it were to enjoy the flower of sleep.)* præterea homines πάννυχον ὕπνον ἀωτοῦντες recte putantur ipsi ἀνθεῖν κατ' ὑγίειαν: morbidi enim non placido et continuo quiescunt somno.

ἄωτον, τὸ, vide sequens.

Ἄωτος, ου. ὁ. (Ἄω) nonnunquam et τὸ ἄωτον, ου. *flos*, οὗ ἡδύ τι ἀποπνεῖ. nam ut ab εἴδω fit εἴδωλον, sic ab ἄω, spiro, fit ἄωτον, per paragogen. deinde metaphorice omne præstantissimum in suo genere dicitur ὁ ἄωτος τούτου, sicut Romani etiam florem suum ponunt. e. c. Juvenal. V, 56, flos Asiæ ante ipsum. λίνοιο λεπτὸν ἄωτον, I, 657, et sermo ibi est de lecto dormitorio sternendo; notat ergo σκέπασμα σινδονοειδὲς, lini subtilem florem, i. e. *ein sehr feines laken oder leinen tuch, (very fine linen.)* vestem lineam optimam. κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, contectus flore ovis, α, 443, i. e. pelle ovis optimâ, *mit einem fell von feinester wolle, (with a skin of the finest wool:)* ubi vide τὸ ἀφελὲς καὶ ἄσκευον τοῦ ἡρωϊκοῦ βίου: nam, præter argenteam κορώνην in janua thalami, omnia sunt ἰδιωτικὰ τῷ βασιλικῷ ἥρωϊ. et οἰὸς ἄωτος est vel ipsum vellus laneum; vel tegmen ex præstantissimâ lanâ factum, *eine mit der feinesten wolle durchzogene decke, (a coverlet made of the finest wool.)* Sed prius est verius. χερσὶν ἀώτου θεσπεσίοιο νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμην, ι, 434, ubi pretiosa lana Siculi arietis Polyphemi sic describitur. et re verâ, lana est quasi flos ex cute ovilla oriens; simul est res præstans ob egregium usum quem præstat humano generi: denique in Siciliâ sunt oves admodum egregii velleris. ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, σφενδόνῃ, N, 599, 716, ubi fundam sic vocat, factam ex pulcrâ ovillâ pelle, lana etiamnum consitâ. ergo ἄωτος οἰὸς (ab ὁ ἡ οἶς) est κατ' ἐξοχὴν τὸ ἔριον. ναυτᾶν ἄωτος, Py. 4, 335, i. e. præstantissimi nautæ. et sic vocat Argonautas. ἄωτος ὕμνων, optimi hymni, Py. 10, 82. ἕπεται λόγῳ δίκης ἄωτος, Ne. 3, 50, ubi δίκης ἄωτος est ἡ ἀλήθεια: consentaneus est rationi flos justitiæ, i. e. veritas est rationi consentanea, *die warheit ist allezeit vernünftig, und richtet sich nach der vernunft, (truth is always reasonable, and is guided by reason.)* ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, Ol. 1, 23, i. e. ἐν ἐξαιρέτοις μέλεσι τῆς μουσικῆς: ornatur poësi lyricâ, quam Pindarus florem rei musicæ dicit. εὐωνύμων πατέρων ἄωτον, Ol. 2, 14. ἵππων ἄωτον, Ol. 3, 6, i. e. ἵππων κόσμον ἐξαίρετον. ὑψηλᾶν ἀρετᾶν καὶ στεφάνων ἄωτον γλυκὺν, Ol. 5, 2, i. e. ὕμνον ἐξαίρετον. φράσαι χειρῶν ἄωτον, Ol. 8, 99, i. e. hymnum ex victoria manuum partum. δρεπὼν ἱερὸν εὐζωῆς ἄωτον, Py. 4, 233, *das herrlichste wolleben, (the most sumptuous living:)* præstantissimam beatitatem. Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι (decerpere) κάλλιστον ἄωτον, Ne. 2, 14, i. e. victoriam Isthmicam. γλώσσης ἄωτον, Ist. 1, 75, optimum dicendi genus. ἄωτον ζωῆς, Ist. 5, 14. στεφάνων, Ist. 6, 5. ἄκρον σοφίας, Ist. 7, 25. χαρίτων, Ist. 8, 36. ἄωτοι στεφάνων, præstantissimæ coronæ, Ol. 9, 30. ἄωτοι ἡρώων, Ne. 8, 14. est ergo in utroque poëta genus masculinum. sed ὁ ἡ ἄωτος est longe alia vox, sine auribus, a τὸ οὖς, ὠτός. et inde sunt οἱ ἄωτοι, i. e. νεκροί. noster ὁ ἄωτος, flos suaviter spirans, (non vero quivis flos) metaphorice notat τὸ ἄκρον καὶ ἐξαίρετον cujusvis rei bonæ.

B

B. hanc litteram Macedones ab initio vocis ponere soliti sunt loco φ, scribentes Βίλιππος pro Φίλιππος. Pamphylii eam inserebant inter duas vocales, addebant etiam initio, loco spiritus, e. c. ἀέλιος, sol, dicentes βαβέλιος, pro φάος, lumen, φάβος, pro ὀρούω, irruo, ὀρούβω. Æoles eam posuerunt ante ρ, si sequens syllaba incipit ab δ, ζ, κ, τ, e. c. τὸ ῥάκος, βράκος: τὸ ῥόδον, βρόδον: ἡ ῥίζα, βρίζα: ὁ ῥυτὴρ (ὁ χαλινὸς) βρυτήρ: ῥοτὸς (a ῥέω) βροτός. a sono hujus litteræ ortum est verbum βδέω, f. έσω et ήσω halitum imi ventris per posteriora emitto; it. fœtidam exhalationem præbeo. nam olfacientes ejusmodi exhalationem, ore talem sonum fere, ad abigendum gravem odorem a naribus, edunt.

βᾶ, adv. vide sub Βοάω, prope finem.

βαβάκτης, vide sub ΚΥ'ΒΩ.

βάβαξ, ακος, ὁ, vide sub βάζω, prope finem.

βάδην, (Βάω) adverb. lento et placido gressu. *gehend, nicht laufend, (walking, not running.)* βάδην ἀπιὼν, N, 516. *der sachte weg gehet, (walking slowly away.)*

βάδος, ου, ὁ, vide sub ΒΑ'Ω, ad finem.

βάζω, f. ξω. loquor, *ich rede, schwatze, (I speak, talk.)* est factum ex φάω, dico, unde est φάζω, et per dialectum, mutando φ in β, βάζω. ut ergo cum φράζω sit ejusdem originis, quod confer. notat deinde et μαίνομαι, in specie, loquendo: ex quo significatu ὁ Βάκχος nomen traxit, ὁ μανιώδης καὶ ἀκρατὴς, et clamosus loquendo. πεπνυμένα βάζεις (πρὸς τοὺς) βασιλέας Ἀργείων, I, 58, apta loqueris ad principes; et ea ellipsis præpositionis est Attica. ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσιν φρεσὶν ἄρτια βάζειν, Ξ, 92. Θ, 240, quicunque norit mente sua, apta et curata eloqui. et hic est finis rhetoricæ, ut possis ἄρτια βάζειν, sed adesse debent φρένες, pectus, cogitatio propria; ne loquaris tantum quæ aliunde edidicisti. ταῦτά (πρὸς) με θαμὰ ἐβάζετε, Π, 207, hæc mihi frequenter loquebamini. οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχα ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, γ, 127, neque in concione populi, nec in concilio principum, diversa loquebamur, sed uterque eadem: et exprimitur ibi consensus amicorum sapientum. αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, λ, 510, semper primus loquebatur, nec offendebat verbis; inquit Ulysses de Neoptolemo ad patrem ejus, inter reliquas laudes; non labebatur verbis. et his locis in sensu bono. in medio aliquo significatu est, ἀνεμώλια βάζειν, frustranea loqui, inania, Δ, 355. δ, 837. λ, 463. et, βάζεις, σ, 331, 391, loqueris μεταμώλια, vana. et 167, οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, qui bene quidem loquuntur, at deinde mala cogitant. ὅς ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, qui aliud cogitat, aliud loquitur, I, 313, et talem detestatur Achilles. in malo sensu est Θ, 408, εἴπερ ἔπος τι δεινὸν βέβακται, si verbum durius dictum est et effutitum temere. πάϊς ὣς, νήπια βάζεις, δ, 32. ὀνείδεα, contumelias, ρ, 461. ἀπατήλια βάζει, ξ, 127, 157. hinc est ὁ βάβαξ, ακος, nugator, λάλος: it. μαινόμενος, ἄσωτος, homo nequam, *ein plauderer, ein taugenichts, ein sausewind, (a chatterer, blusterer, good-for-nothing fellow;)* qui et ὁ βαβάκτης, ου. inde est et ὁ ἡ βάσκανος, ου, odiose blaterans. it. obtrectator. Aristophanes, Plut. 571. notat et invidum, et oculis fascinantem: unde est βασκαίνειν, fascinare.

βάθιστος, η, ον. (Βάω) profundissimus. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, Θ, 14, profundissimum barathrum.

βάθιων, vide βαθὺς, et βάθιστος.

βαθμὶς, ῖδος. ἡ. (Βάω) gradus, *eine stufe, (a step.)* it. basis, *ein fussgestell, (a base, pedestal.)* αἰῶνος ἄκραν (genit. plur. Doricus, pro ἄκρων) ἀπὸ βαθμίδων, Py. 5, 8. a primis gradibus vitæ, ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ βίου. ἐπὶ αὐτῆς βαθμίδος ἑσταότα ἀγάλματα, Ne. 5, 3, super eadem basi stantia signa.

βαθμὸς, ὁ, vide sub βηλὸς, ad initium.

βάθος, vide βένθος, et sub πλατύς.

βάθρον, ου. τό. (Βάω) gradus, *eine stufe, (a step.)* sedes, *ein sitzplatz, (a seat.)* fundamentum, basis. πολίων (urbium) ἀσφαλὲς βάθρον, Ol. 13, 8, securum stabilimentum, i. e. θεμέλιον, ἐφ᾽ οὗ πᾶσα πόλις ἀσφαλῶς βέβηκε.

βαθὺ in compositione, vide sub βαθὺς, et sub τέμενος, ad medium.

βαθυδινήεις, ήεσσα, ῆεν. (Δίω) profundos vortices agens. *tiefwirbelnd, (forming deep whirlpools,)* Ξάνθου βαθυδινήεντος, Φ, 15. et 603, παρὰ ποταμὸν βαθυδινήεντα.

βαθυδίνης, ου. ὁ. (Δίω) idem. μέγας ποταμὸς, Υ, 73. τῇ γὰρ μέγη ποταμὸς, Φ, 143. et 212, προσέφη ποταμός. 228. et 329, μή μιν ἀποέρσειε μέγας ποταμός. ἐπὶ ὠκεανῷ βαθυδίνῃ, κ, 511. est ergo plus quam δινήεις.

βαθύδοξος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) multa gloria insignis. Py. 1, 127.

βαθύζωνος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) est epitheton pulcre cinctæ fœminæ, a βαθὺς, altus, profundus. nimirum lata illa zona a pectore ad femora faciebat, ut mammæ eminerent, et ut appareret, fœminam non esse brevi latere. prisci orbis mulieres valde φιλοτίμως εἶχον, οὕτω ζώννυσθαι: et quia ista medii et infimi ventris cinctura erat pars magna ornatus; hinc est in genere pro εὐκόσμητος, εὔστολος. est plane idem quod βαθύκολπος, et denominatio hujus sumta est ab effectu, βαθύζωνος vero ab efficiente. βαθυζώνους τε γυναῖκας, I, 590. γ, 154. βαθυζώνου Λήδης, Ol. 3, 63. βαθύζωνοι κόραι Μνημοσύνης, i. e. Μοῦσαι, Ist. 6, 109. βαθυζώνοις Χαρίτεσσι, Py. 9, 2. hic usus Pindaricus satis refutat eos, qui τὸ βαθύζωνον barbaricum opinati sunt esse. est potius eximiæ pulcritudinis et venustatis in corpore fœmineo epitheton. Scholiastes vero Æschyli in Persis, 155. (ad 153) scribit: βαθύζωνοι λέγονται αἱ Περσίδες, διὰ τὸ κροσσωτὰς ἔχειν ζώνας, zonas fimbriis et villis prætextas. nam κροσσοὶ sunt τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη, τὰ κατώτατα τῶν ἱματίων. sed id nihil est. Vide sequens, et sub γυνὴ, prope medium.

βαθύκολπος, ου. ἡ, (Κέλω) est epitheton fœminæ apta corporis figura præditæ circa pectus: altis uberibus, eminentibus mammis. nam hæc pulcritudinis species habebatur antiquitus eximia in fœminis, protuberans et plenus sinus, qui nulla alia re, nisi veste tenui, ex parte cohibebatur. Zona enim erat infra mammas, pertingens usque ad imum ventrem: pectus ipsum erat liberum. Τρωϊάδων βαθυκόλπων, Σ, 122. Ω, 215. Τρωαὶ βαθύκολποι, Σ, 339. poëta ergo hanc epitheti formam de Trojanis mulieribus posuit, sensu optimo, et in laude: eandem enim rem alia epitheti forma de Græcis fœminis exprimit, conf. εὔζωνος, βαθύζωνος, quæ idem notant. Sic et hymno in Venerem, 258, Νύμφαι βαθύκολποι. sic Pindarus de musis, Py. 1, 23, Μουσῶν βαθυκόλπων: quod epitheton et Zenodotus de Musis adhibuit. cave ergo audias, qui hoc nomen barbaricis tantum fœminis, et quasi in vituperii alicujus sensu, tributum opinantur. in poëta, in laudes mulierum et formarum admodum prono, hoc honestissimum est epitheton. et quis nescit, in sacris quoque litteris, egregiam uberum et pectoris muliebris habitudinem, pro re felicissima et laudatissima poni? iis autem tempore conterminus est poëta, ejusdemque in formis spectandis judicii. βαθυκόλπου γῆς, Py. 9, 177. χθονὸς, Ne. 7, 49. Æschylus in sept. c. Theb. 870, de Thebanis duabus regiis filiabus dicit, οἶμαι αὐτὰς ἐξ ἐρατῶν βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος, puto eas ex amabilibus altis pectoribus missuras luctum, cantaturas lessum, ob fratres interemtos.

βαθύκρημνος, ου, ὁ ἡ. (Κάρα) altas et profundas ripas habens. βαθυκρήμνοις ἀκταῖς, Ne. 9, 95, ubi sermo est de Heloro, fluvio Siciliæ. βαθυκρήμνου ἁλὸς, Ist. 4, 96, maris in præceps profundi.

βαθύλειμος, ου. ὁ ἡ. (Λείβω) ubi sunt prata plena alti graminis. Ἄνθειαν βαθύλειμον, i. e. πολύχορτον καὶ ὑδρηλὴν, I, 151, 293. coll. 292, 150, nam ποιήεσσαν notat fere idem.

βαθυλείμων, ωνος. ὁ ἡ. (Λείβω) ampla vireta habens. nam βαθὺς in genere est, amplus, vastus, magnus. ὑπὸ βαθυλείμωνα πέτραν, ad petram, circa quam ampla et valde viridis est planities, Py. 10, 23, in qua certamina celebrabantur. vides ergo ibi significatum recentiorum.

βαθυλήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) altis segetibus consitus ager. τέμενος βαθυλήϊον, Σ, 550, agrum plenum segetibus, *ein landgut voll stehender dicker und hoher saat, (lands covered with growing crops.)*

βαθύμαλλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) denso et multo vellere obsitus. nam βαθὺς in compositione auget rem. βαθύμαλλον δέρμα κριοῦ, Py. 4, 286.

βαθυμήτης, ου. ὁ ἡ. (Μάω) alto consilio. βαθυμήτα Χείρων ἔτραφε Ἰάσονα, Ne. 3, 92, prudentissimus Chiron educavit Jasonem; et terminatio est ut in μητιέτα.

βαθύνω, f. υνῶ. (Βάω) altum et profundum facio. βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, Ψ, 421, ubi de aqua procellosa sermo est, quæ terram perrumpit.

βαθυπέδιος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) magnam planitiem habens. βαθυπεδίῳ ἐν Νεμέᾳ, Ne. 3, 30, nam βαθὺ in compositis magnum denotat. possit tamen et de planitie montibus cincta intelligi.

βαθυπόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) valde pugnax, bello potens et conspicuus. βαθυπολέμου Ἄρεος, Py. 2, 2, bellicosi Martis. nam βαθὺ in compositione magnitudinem et plenitudinem justam denotat.

βαθυρρείτης, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) alte fluens. βαθυρρείταο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, Φ, 195, Æolicus genitivus, pro βαθυρείτου.

βαθύρροος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) alta aqua fluens, multa aqua. attice, et ob metrum, duplicatur ρ. βαθυρρόου ὠκεανοῖο, Ξ, 311. λ, 13. τ, 434. ἐς ποταμὸν βαθύρροον, Φ, 8.

βαθὺς, εῖα, ύ. (Βάω) altus. *tief, hoch, (deep, high.)* it. crassus, plenus, *voll, dick, (full, thick.)* est a βάω, et βατός. βαθὺν κόλπον (θαλάσσης) κατεχούσας, sc. πόλεις, B, 560, altum sinum maris et plenum. hinc mulieres pulcræ dicuntur βαθύκολποι, pleno sinu conspicuæ, *mit vollem erhabenen busen, (with remarkably large breasts.)* sic et βαθὺ γένειον, *ein volles unterkinn oder kader, (a double chin.)* βαθὺς Τάρταρος, Θ, 481, *die tiefe gegend unter der erde, (the nether regions.)* εἰς ἅλα ἅλτο βαθεῖαν, A, 532. βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθὼν, N, 44. τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, E, 587. βαθείης βένθεσι λίμνης, N, 32. τρὶς δ᾽ ἠέρα τύψε βαθεῖην, densam caliginem, Υ, 446. ἠέρα δ᾽ Ἥρη πίτνα πρόσθε βαθεῖην, Φ, 6, s. βαθείης τάρφεσιν ὕλης, E, 555. O, 606. εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, Λ, 415, progreditur ex alto arboreto; ubi sermo est de apro. eadem verba de pardali, Φ, 573. βαθεῖαν ὀρύξομεν τάφρον, altam fossam, H, 341, 440. ὄχθας καπέτοιο βαθείης, fossæ, O, 356. ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης, B, 92, ad littus magnum, *am hohen oder grossen ufer entlängs, (along the high shore.)* ἕλκειν νειοῖο βαθείης ἄροτρον, K, 353. ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Σ, 547, collato 541, ubi eadem νειὸς, novale arvum, dicitur μαλακὴ, πίειρα ἄρουρα, quæ alte arando mollis fit: et docet simul, debere altos fieri sulcos in terra pingui et bona. κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, altam et densam segetem, B, 147. sic βαθὺ λήϊον, ι, 134. ἐν δίνησι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν, Φ, 239, in vorticibus profundis, *mit tiefen dicken wellen, (with large, lofty waves.)* βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη, altus cinis, Ψ, 251. τὸν ἄχος ὀξὺ ἔτυψε κατὰ φρένα βαθεῖαν, T, 125, penitus in animo. βαθείῃ λαίλαπι, Λ, 306, ubi conf. λαίλαψ. pro βαθεῖη dicitur βαθέη, et id ε fœminini est naturale, oritur enim ex genitivo masculini: sed usus deinde adjecit Iota. sic et ab ὠκὺς fit ὠκεῖα et ὠκέα. βαθέην ὕλην, Π, 766, i. e. μεγαλόδενδρον, ubi non densæ solum, sed et altæ, sunt arbores. βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, de leone, E, 142, quæ βαθέη dicitur ob altum murum quo cincta est. βαθέης δὲ (ἐκ) ἐφθέγξατο δίνης, Φ, 213. βαθέα ἄγκεα, Υ, 490, profundas et densas arboribus acclivitates. et 491, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη. βαθείῃ δ᾽ ἔμπεσε δίνῃ, in profundum vorticem fluminis, ζ, 116. ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖα ἦν, ι, 144, densæ tenebræ, *dicke finsterniss, (thick darkness.)* et 239, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, collato 184, s. ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθείης τύπτετε κώπαις, μ, 214, ubi hoc epitheton facit differentiam ab illa ῥηγμῖνι κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς, ubi est ἀβαθής. βαθείης βένθεσιν ὕλης, ρ, 316. βαθὺν ἐς ὀχετὸν, Ol. 10, 46, profundum in gurgitem. βαθὺν κλῆρον, Ol. 13, 87, magnas opes, densas possessiones, μεγάλην κληρονομίαν. βαθὺν πόντον περάσας, Py. 3, 136. ἐς κίνδυνον βαθὺν, Py. 4, 368, ad ingens periculum. βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν, Ol. 2, 99, profundam curam, altos recessus habentem, συνετὴν, prudentem. βαθεῖαν ἐς πλάκα πόντου, Py. 1, 45. κέλευθον ἁλὸς, viam profundam maris, Py. 5, 118. ὅ,τι κε γλῶσσα ἐξέλοι φρενὸς βαθείας, Ne. 4, 13. et 59, βαθεῖα ποντιὰς ἅλμη. ἦν δὲ κλέος βαθὺ, Ol. 7, 98, fama et gloria ingens, μέγα, πολλὴ δόξα. βαθὺ χρέος, Ol. 10, 10, magnum debitum, *tiefe schuld, (a large debt.)* ἐσθλὸν βαθὺ, Ol. 12, 17, μέγα, ingens bonum. σκευῆς βαθὺ ὀχούσης πόνον, Py. 2, 145, funiculum profunde sustinente et gestante laborem illum. in compositione βαθὺ notat, magnum, ingens, plenum.

βαθύστερνος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) lato et magno pectore. βαθυστέρνου λέοντος, Ist. 3, 19. nam βαθὺ in compositis magnitudinem vel amplitudinem notat. βαθύστερνον χθόνα, terram ampla superficie, Ne. 9, 59.

βαθύφρων, (Φέρω) alta mente præditus. βαθυφρόνων Μοιρᾶν, Ne. 7, 1, Parcarum profunde cogitantium, i. e. occulte et cum occulta sapientia.

βαίνω, vide ΒΑ'Ω.

βαιὸς, ὰ, όν. (Βάω) paucus, parvus, exiguus, *wenig, klein, was nicht weit sich erstrecket, (small, little, not extensive.)* est a βάω et βαίνω, quod unum tantum gradum quasi habet, *was nur einen schritt lang oder weit ist, nur einen schritt thuend, (what is but a step long or broad, taking but a step.)* et proprie notat unum, *eins nur, (one only.)* βαιὰ ἐν μακροῖς ποικίλλειν, ἀκοὴ σοφοῖς, Py. 9, 134, parvula et unius tantum argumenti, in prolixis sententiis ornate efferre, jucunda est auditio doctis. Simplicia ornate pingere et dilatare posse.

βακτηρία, vide sub σκῆπτρον, prope initium.

βάλανος, ου. ἡ. (Βάλλω) glans, *eine eichel, (an acorn.)* notat tamen et omnes ejusmodi fructus, qui tali putamine sunt vestiti, quale glandes habent. Sunt ergo βάλανοι non tantum δρυῶν fructus, quanquam hi proprie sic dicantur; sed et φοινίκων, *die datteln, (dates,)*

et βάλανοι Διὸς sunt τὰ κάστανα, *castanien,* *(chesnuts,)* de glandibus quercuum et fagorum est κ, 242, ubi porcorum est cibus. sic et ν, 409. est a βάλλω. Vide sub μοχλός.

Βαλβὶς, βαλβῖδες, vide sub βάλλομεν, ad medium, et iterum ad finem.

Βαλὴν, ὁ, βαληναῖον, τὸ, vide sub βασιλεύς.

Βάλιος, vide sub φαλός.

Βαλιὸς, ὰ, ὸν, βαλλισμὸς, βαλλίζω, vide sub Βαλίος, in R.

ΒΑ'ΛΛΩ, f. 2. βαλῶ. jacio, projicio, *ich werfe, mache fallen, (I throw down.)* it. ictu vel jactu contingo, *ich fälle, treffe, (I strike, hit.)* notum est αἴνιγμα: ἀνήρ τις κοὐκ ἀνὴρ, ὄρνιθά τε κοὐκ ὄρνιθα, ἰδὼν τε κοὐκ ἰδὼν, ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου, καθημένην τε κοὐ καθημένην, λίθῳ τε κοὐ λίθῳ, βάλλει τε κοὐ βάλλει. ubi βάλλει prius est, destinat jactu, *er wirft nach ihm, (he throws at him:)* alterum vero, non attingit jactu, *trift ihn nicht, (does not hit him.)* ἀνὴρ est εὐνοῦχος, virilia non habens: ὄρνις, ἡ νυκτερὶς, vespertilio, improprie dicta avis: λίθος, ἡ κίσσηρις. pumex; ξύλον, ἡ νάρθηξ in sensu proprio, quo notat fruticis certam speciem: ἰδὼν, i. e. putans se videre avem proprie dictam, quæ tamen non erat: et καθῆσθαι dicitur de avibus, in pedes subsidentibus et quiescentibus, quod verbum de vespertilione proprie adhiberi quoque nequit. βάλλειν ergo est ῥιπτεῖν, deinde et ἐπιτυγχάνειν. futurum primum fit a βολέω (vide paullo post) f. βολήσω, et per syncopen βλήσω. ἐπεὶ ἄρ τιν' ἐν ὁμίλῳ ὀϊστεύσας βεβλήκει, si quem inter confertos sagittâ vulneraverat, Θ, 270. et 282, βάλλ' οὕτως, jaculare sic, pete sic sagittis. ubi vides, βάλλειν notare ῥιπτεῖν, incessere, jacere, petere; *werfen, schiessen, (to throw, to aim at;)* notare et ἐπιτυγχάνειν, attingere; *treffen, (to hit.)* ἑστάμεναι (ἱστάναι) κρατερῶς, ἤτε ἔβλητο (plusquamp. pass. pro ἐβέβλητο, sive vulneratus esset,) ἤτε βάλλε ἄλλον, sive vulneraret alium, Λ, 410, ubi notat omnem αἰτίαν τραύματος, sive jactum eminus, sive ictum cominus. plerumque tamen ponitur de vulnere eminus inflicto, *wenn man durch den schuss oder wurf trift, (hit by something thrown:)* unde et Δ, 540, ἄβλητος καὶ ἀνούτατος junguntur, et prius de jactu eminus immisso, *nicht vom wurf oder schuss getroffen, (not hit by something thrown:)* οὐτάζειν vero de vulnere cominus inflicto ponitur, quod apparet ex Ξ, 424, οὔτις ἐδυνήσατο αὐτὸν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν, neque cominus neque eminus vulnerare eum. Quod tamen et βάλλειν de vulnere cominus inflicto poni possit, apparet ex Π, 807, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ σχεδόθεν βάλε (ἔβαλε) Δάρδανος ἀνὴρ, tergum hastâ cominus percussit, *stach ihn in den rücken, (pierced him in the back.)* notat et nude et simpliciter, projicere, abjicere: e. c. τὸν μὲν (κλῆρον) παρ' πόδα ἑὸν χαμάδις βάλε, Η, 190. et 187, ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος (δηλαδὴ) Αἴας, coll. 188, ὁ δὲ ἄρα ἔμβαλεν, ille enim nimirum injecerat eam sortem in galeam: ut ergo ibi βάλε sit pro ἐνέβαλε. priore loco est: projecit in terram ante pedem suum: nam erat præterea nullius usus, utpote vile quid, signo aliquo notatum. sic: ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον βάλε, Κ, 328, dedit in manus, pro ἐνέβαλε. τάων (harum Trojanarum puellarum) ἐν κονίαις ἔβαλες παρακοίτας θαλεροὺς, Θ, 156, in pulverem dejecisti maritos juvenes, ἔθου, ἔῤῥιψας, ἐξέτεινας, *legtest du in den staub darnieder, (extendedst in the dust.)* πολλὰ χαμαὶ βάλε δένδρεα, multas arbores dejecit, stravit, Ι, 537. hinc metaphorice: Ζεύς με μετὰ (pro εἰς) ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, injicit me in contentiones, Β, 376. neque semper hostilis est dictio, sed et, κύκλα ἀμφὶ ὀχέεσσι βάλεν, rotas ad currum applicuit, Ε, 722, ἄξονι ἀμφὶς, *steckte auf beyden seiten des wagens die räder an die achse, (attached the wheels to each end of the axle.)* et 731, ἐν δὲ λέπαδνα καλὰ ἔβαλε, annexuit pulcra lora, *fügte die seile dran, (fastened the thongs to it.)* φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, Δ, 16, amicitiam inter utrosque jungamus, i. e. θήσομεν. βάλλειν et τύπτειν differunt quidem, illud eminus, hoc cominus; ut apparet ex Ο, 495, βλήμενος (quasi a βλῆμι, in passivo βλῆμαι) ἠὲ τυπείς. et Υ, 378, μήπως σε ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. sæpe tamen et βάλλειν est pro τύπτειν, ut jam supra adduximus locum. sic Ε, 73, τὸν μὲν Φυλείδης ἐγγύθεν ἐλθὼν βεβλήκει δουρὶ, feriit hastâ, *gab ihm einen stoss, (stabbed him.)* Sæpe est et, deponere, tradere, *übergeben, (to deliver,)* commendare, e. c. Ε, 574, τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων, hos duos miseros tradebant ambo manibus sociorum, ἔθεντο. sic et dicitur: βαλεῖν ὀδόντας, amittere dentes, *die zähne verlieren, (to lose the teeth.)* ἔβαλε κάρηνον ἑτέρωσε ὡς μήκων, inclinavit et pendere fecit caput in alterum humerum sicut papaver, Θ, 306, ἔκλινε, *liess den kopf auf die eine seite hängen, wie ein mon-kopf, (caused his head to hang on one side, like that of a poppy.)* sæpissime est, jactu et eminus vulnerare, ἐπιτυγχάνειν, *schiessen, treffen, (to hit.)* βέλος ἀφιεὶς, ἔβαλλε, sagittam emittens feriebat, Α, 52, de Apolline pestem immittente. hinc est ἡ βουλὴ, quasi βολὴ ἡ ἐπιτυχὴς σκέψις, *ein rath der den zweck trift, (counsel or advice that hits the mark,)* ἰοῖσίν τε λάεσσί τε ἔβαλλον, sagittis et lapidibus eum incessebant, *wurfen und schossen nach ihm, (attacked him with javelins and stones,)* Γ, 80, sc. sagittarii et funditores. ὥς σε ἔβαλον Τρῶες, Δ, 157, sic te vulnerarunt sagittâ! ἄντυγας ἀφ' ἱππείων ὀπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, Λ, 536, curvaturas ab equinis ungulis guttæ sanguineæ adspergebant. sic et Υ, 501. οἱ δ' ἄρα χερμαδίοις ἀπὸ πύργων ἔβαλλον, saxis e turribus jaculabantur, *warfen mit steinen von den thürmen herab, (threw stones from the towers.)* Μ, 155. et 264, βάλλον δηΐους, jaculabantur in hostes, feriebant hostes ex muro. ἔβαλλον ἀλλήλους ἐγχείαις, feriebant et vulnerabant se invicem hastis, Σ, 534, et quidem cominus. πυρῆς φλόγα ἔβαλλον ἄνεμοι, Ψ, 217, rogi flammam jactabant venti, quod fiebat per φύσησιν, afflatu vehementi. et 502, ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, aurigam pulveris particulæ conspergebant. μή σε βάλω, ne te feriam, Ρ, 17, cominus hastâ vel gladio. ὅτε τις δουρὶ βάλῃ, si quis eum hastâ percutiat, Υ, 168. φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἠὲ βάλῃσι, Φ, 576, ubi differentia manifesta est. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, qui ferierit sagittâ columbam eminus, *wer sie trift, (who hits it,)* Ψ, 855. et 866, ὁ μήρινθον βάλε, *traf den faden, (hit the cord.)* et 875, τὴν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, *schoss sie unter dem flügel durch und durch, (transfixed it under the wing.)* οὐδ' ἔβαλε αὐτὸν, *traf ihn nicht, (did not hit him,)* Ε, 17. et 19, ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, percussit pectus inter mammas. βάλεν Ἀτρείδαο κατ' ἀσπίδα, *traf auf den schild des Atriden mit dem geworfenen spiesse, (hit the shield of Atrides with the spear,)* Γ, 347, nec tamen perfregit scutum. et 568, οὐδ' ἔβαλόν μιν, nec percussi eum missâ hastâ, οὐκ ἐπετύγχανον. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, ad terram jecit scipionem, Α, 245. κατέῤῥιψε. ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, quem quis missâ sagitta feriit, Δ, 196, 206. et 459, τὸν ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον, illum percussit primus in galeæ cono. et 473, ἔνθα ἔβαλε τὸν Αἴας, percussit eum, cominus. *fallete ihn, (struck him.)* προΐει ἔγχος, καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, Λ, 350, emisit hastam, et feriit eum, *(traf ihn,) (hit him)* nec aberravit. et 475, ἔλαφον βεβλημένον, ὃν ἔβαλεν ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, cervum dejectum *(angeschossenen,) (shot)* quem vulneravit vir sagittâ a nervo missâ. ἵει ὀϊστὸν, καὶ ἔβαλεν (αὐτὸν) κατὰ γλουτὸν, Ν, 651, misit sagittam, et attigit eum ad clunem. τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, Ξ, 465, hunc percussit in capitis et cervicis commissurâ, missâ hastâ. τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, Ο, 433, feriit ad caput secundum aurem. et 445, καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, οὐδ' ἔβαλ' αὐτὸν, Π, 479. et 586, καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, coll. 609. et 623, εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον, si et ego te percussero feriens medium. et 768, αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους ἠχῇ, ubi de arboribus sermo, quæ motæ ventis affligunt se invicem ramis suis, i. e. συνέβαλον, *ein baum trift den andern mit seinen langen bewegten æsten, (trees whose branches agitated by the wind strike against one another.)* ὁ γὰρ ἔβαλε, σχεδὸν ἐλθὼν, ille enim eum percussit, prope accedens, Ρ, 600. καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτε, feriit crus sub genu, nec aberravit, Φ, 591, ubi ponitur non de vulnere, οὐκ ἐπὶ πληγῆς καὶ σαρκῶν ψαύσεως, sed simpliciter de εὐστοχίᾳ, κἂν μὴ διακύψῃ τὸ βέλος ἐντὸς, *vom blossen treffen, wenn es schon nicht durchdringet, (when the weapon hits, but does not penetrate.)* ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην, ἧπαρ, Ν, 411, de letali ictu. πρῶτον γὰρ αὐτὸν ἔβαλε στῆθος, Δ, 480, in qua phrasi ad alterum accusativum subintelligitur κατά. sic 501, τόν ῥ' Ὀδυσσεὺς βάλε δουρὶ κόρσην, percussit eum hasta ad tempus. et 527, τὸν βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῦ, in pectus supra mammam. καὶ βάλ' (ἔβαλε) ἐπαΐσσοντα, τυχὼν, κατὰ δεξιὸν ὦμον, θώρηκος γύαλον, Ε, 98. et 188, καί μιν βάλον ὦμον δεξιόν. et 281, καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα, et feriit clypeum Tydidæ: ubi κατὰ est additum, ut sæpissime. et 305, τῷ (eo saxo) βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον. et 533, ἀκόντισε θοῶς, βάλε δὲ πρόμον (πρόμαχον) ἄνδρα, *und traf, (and hit.)* et 537, τόν ῥα κατ' ἀσπίδα βάλεν, *den traf er auf den schild, (struck his shield.)* et 580, Μύδωνα βάλε. et 612, καὶ βάλεν Ἄμφιον. et 657, βάλεν αὐχένα μέσον. et 661, μηρὸν ἔγχεϊ βεβλήκει, femur hasta percussit. et 795, ἕλκος μὲν βάλε Πάνδαρος ἰῷ, vulnus ei inflixit Pandarus sagittâ. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, Λ, 108, ubi phrasis plenissima: coll. 109. et 376, καὶ βάλεν (οὐδ' ἄρα μὲν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς) ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. et 544, ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος, scutum rejecit in tergum, ut tergum tutaretur a jaculis. et 582, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ, percussit eum ad femur sagittâ. et 741, τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον δουρί, hunc advenientem percussi hastâ conjectâ. αὐτὴν βάλεν Ἄρτεμις, eam feriit Diana sagittis suis, i. e. subito est mortua, Ζ, 428. Ἕκτωρ δ' Ἠιονῆα βάλ' ἔγχεϊ, Η, 11. et 14. Ἰφίνοον βάλε δουρί, percussit hastâ cominus. et 245, καὶ βάλεν Αἴαντος σάκος. et 250, καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα, feriit clypeum Priamidæ. ἵππος ἐπείρετο, τὸν βάλεν ἰῷ Ἀλέξανδρος, Θ, 81. et 121, τὸν βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. sic et 313. δουρὶ βάλεν Δάμασον, Μ, 183. et 189, Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυχήσας, nam τυχεῖν, assequi, *glücklich treffen, (to hit,)* sæpe additur. et 380, κατέκτα αὐτὸν, μαρμάρῳ βαλὼν, interfecit eum, saxo feriens eum. et 388, ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε, sagittâ irruentem percussit. et 457, ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, ubi de foribus vel portis est sermo, quas Hector, misso saxo, firmiter ipse stans, effregit. τιτύσκετο δουρὶ, καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἀσπίδα, Ν, 160. et 387, ὁ δὲ ἵετο θυμῷ Ἰδομενῆα βαλεῖν, ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρί. et 506, ὁ δὲ τὸν βάλε γαστέρα μέσσην. et 567, Μηριόνης δ' ἀπιόντα βάλεν δουρὶ, collato 573, ubi isti βληθεὶς dicitur τυπείς: ex quo apparet, hæc esse nonnunquam synonyma, etsi alias differant inter

se. et 594, τὴν χεῖρα βάλεν, hastâ nimirum missâ. βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον, Ξ, 450. οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν, Ο, 11. et 249, αὐτὸν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας χερμαδίῳ πρὸς στῆθος. et 341, Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε. et 420, πῦρ φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί. et 577, νισσόμενον βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν, redeuntem percussit in pectus ad mammam. τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον, Π, 289. et 308, αὐτοῦ βάλε μηρὸν ἔγχει. et 399, Πρόνοον βάλε δουρί. et 411, τὸν βάλε πέτρῳ. et 465, τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα. et 511, τὸν βάλεν ἰῷ. et 577, τὸν βάλε χερμαδίῳ κεφαλήν. et 606, ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. et 737, βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα, *traf den, (hit him.)* et 793, τοῦ μὲν ἀπὸ κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος, pro ἀπέβαλε, dejecit. Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω, i. e. ἐνθήσω, *in die hande gebe, (deliver into the hands,)* Ρ, 40. et 309, τὸν βάλε ὑπὸ κληῗδα μέσην. et 348, βάλεν αὐτὸν ἧπαρ, ὑπὸ πραπίδων. et 457, τὼ (ἵππω) δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδάς δε βαλόντε, excutientes pulverem a jubis. et 517, καὶ βάλεν Ἀρήτοιο κατ' ἀσπίδα. et 617, τὸν βάλε ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ἀμφὶ ὤμοις βάλεν αἰγίδα, Σ, 204, circum humeros posuit, humeris aptavit. βάλεν Αἰνείου κατ' ἀσπίδα, Υ, 274. et 288, τὸν πέτρῳ, ἢ κόρυθα (κατὰ) ἢ σάκος. et 482, τῆλε αὐτῇ (σὺν) πήληκι κάρη βάλε, procul, una cum galeâ, caput excussit: ubi vides, βάλλειν non de jactu ex longinquo solum poni, sed et de dejectione propinquâ: *warf ihm den kopf vom rumpfe herab, (struck his head from his body.)* ἐπεὶ βάλες δουρὶ, Φ, 91. et 113, ἤ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν (pro νευρῆς) ὀϊστῷ. et 164, δουρὶ σάκος βάλεν, ubi tamen hasta non perfregit clypeum, sed ei tantum incidit. et 166, ἑτέρῳ (δουρὶ) πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε, strinxit, *streifete, (grazed.)* et 171, ὑψηλὴν ὄχθην. et 406, τῷ βάλεν Ἄρηα κατ' αὐχένα. βάλε Πηλείδου μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε, Χ, 290. ὁ δὲ Λεῦκον βεβλήκει βουβῶνα, Leucum percusserat in inguine, Δ, 492. τὸν Μηριόνης βεβλήκει γλουτὸν κατὰ δεξιὸν, Ε, 66. et 394, τὸν κατὰ μαζὸν ὀϊστῷ. et 397, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ubi sermo est de Plutone, quem Hercules apud inferos vulnerarat. ὁ μὲν ἰῷ βεβλήκει τελαμῶνα ἀσπίδος, Μ, 401. et hoc plusquamperfectum loco imperfecti vel perfecti plerumque positum. στῆθος βεβλήκει, pectus percussit, Ξ, 412. βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος, Ρ, 606. αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, pro βαλῶ, fut. 2. Θ, 403, i. e. ἐκβαλῶ, ἐκρίψω. et 417, αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν. ποταμὸς εἰς ἅλα βάλλων, Λ, 721, i. e. ἐκ κρημνοῦ καταπίπτων εἰς θάλασσαν, fluvius in mare profluens. cæterum dicitur apud priscos: εἰσβάλλει ποταμὸς, *der fluss fallt ein, (the river falls into,)* sc. *ins meer, oder in einen andern strohm, (into the sea or into another stream:)* et ἡ εἰσβολὴ ποταμοῦ. recentiores id dixere ἐκβάλλειν, et ἡ ἐκβολή. οἷσιν ταρφέα βάλλοντες, Ν, 718, ubi de sagittariis et funditoribus sermo est, qui arcubus et fundis jaciebant. et 721, οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον. Τρῶες βάλλοντες, jaculantes, Π, 104. κάρη βάλλοντα ἑτέρωσε, caput inclinantem in alterum humerum, *liess den kopf auf die seite hangen, (inclined his head on one side.)* Ψ, 697. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν δουρὶ, Ε, 145. et 208, ἀτρεκὲς αἷμα ἐξ ἀμφοτέρων ἔσσευα βαλὼν, verum sanguinem ex utroque movi, postquam ferieram. et 317, χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι, pro ἐμβαλών. sic et 346. βαλὼν πέτρῳ, Η, 270. δουρὶ πρὸς στῆθος, Λ, 144. et 321, κατὰ μαζὸν ἀριστερόν. et 381, νείατον ἐς κενεῶνα. et 507, ἰῷ κατὰ δεξιὸν ὦμον. εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται, Μ, 150. ἀσπίδα Δηϊφόβοιο, Ν, 258. στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, Ξ, 413, velut turbinem movebat conjiciens. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν, Ο, 460. χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλὼν, Χ, 68. et 207, μήτις κῦδος ἄροιτο βαλών. τοὺς σοὺς (ἵππους) πρόσθε βαλὼν, Ψ, 572, i. e. ἐπιτυχῶς ἀγαγὼν ἔμπροσθεν. et 639, πλήθει πρόσθε βαλόντες, numero superantes, sc. equos suos. et 462, ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας, has equas primum vidi circa metam se circumagentes, καμψάσας καὶ τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. nam τέρμα est ὁ καμπτὴρ, meta illa circa quam erat aurigandum, et circumflectendi equi. collato 466, εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, bene tenere circa metam, *glücklich um das ziel herum treffen, (to drive skilfully round the goal.)* sic alibi: ἡ δὲ Φεράς ἐπέβαλεν, i. e. ἐπέτυχε τοῦ εἰς τὰς Φερὰς πλόου ἡ ναῦς, *traf glücklich zu Pheræ ein, (arrived safely at Pheræ.)* βάλλειν ἄγρια πάντα, *allerley wild zu schiessen, (to kill all sorts of game.)* Ε, 52. οὐ γάρ σε ἐθέλω βαλέειν τοιοῦτον ἐόντα λάθρη, Η, 242, pro βαλεῖν. ἐν νηυσὶν πῦρ βαλέειν, pro ἐμβαλεῖν, Ν, 629. τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν, Θ, 299. et 301, βαλέειν δέ ἑ ἵετο θυμὸς, percutere eum cupiebat animus. et 303, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ αὐτόν. et 322, βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν. φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, Κ, 368, prior gloriaretur vulnerasse. nam hic distractus infinitivus potest esse aor. 2. potest alibi et esse fut. 2. ἵετο γὰρ βαλέειν, Π, 866. πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, Λ, 495, ubi sermo de torrente, in mare influente, qui secum multum limum in mare conjicit et exonerat, utpote permixtum suæ aquæ: arbores autem fert supra se, collato 494, s. εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον, Α, 314, in mare purgamenta projiciebant. μὴ βάλλετε κοῦροι Ἀχαιῶν, ne jaculamini, Γ, 82. βεβλήκει πρὸς στῆθος, eum in pectore, Δ, 108, *hatte ihn in die brust geschossen, (had wounded him in the breast.)* χαμαὶ βάλον ἐν κονίῃσι, Ε, 588, *ihn auf die erde wurfen in den staub, (extended him in the dust.)* Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ, Ν, 518, *er traf den, (struck him:)* cujus oppositum est ἀφάμαρτε, *er verfehlete ihn, (missed him.)* τὸν θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν, Ο, 581, i. e. ἐπιτυχῶς ἔπληξε. et 571. εἴ τινα ἄνδρα βάλησθα, pro βάλῃς, percutere possis. Forma *media* et *passiva* non minus est frequens. ἐν θυμῷ βάλλονται (attice pro βάλλουσι: nam Attici amant formam mediam) ἐμοὶ χόλον, Ξ, 50, in animum suum inducunt iram contra me. θάλαμος πύκα βάλλετο, Ι, 584, crebro pulsabatur. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, tuque repone id in pectore tuo, *nimms zu herzen, merke es recht, (lay it to heart, take good notice of it,)* Α, 297. Δ, 39. Ε, 259. Ι, 607. Π, 444, 851. Φ, 94. et dicit: ἐπιτυχῶς θὲς εἰς νοῦν. εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ βάλλεαι, Ι, 435, attice, pro ἐμβάλλεις. ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι, Υ, 196, ut in animum inducis, *wie du dir in den kopf setzest, (as thou takest into thy head.)* ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο τόξα, Κ, 333, pro ἀμφέβαλεν. ἀμφ' ὤμοις βάλετο ξίφος, Τ, 372, *hieng das schwerd über die schultern, (threw his sword over his shoulder.)* ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος, Ο, 566, pro ἐνέβαλον, i. e. εἰς νοῦν ἔθεντο, *nahmen es zu herzen, (took it to heart,)* ὡς οἷα νουθετηθέντες. χαλκὸν ταμεσίχροα βαλλομένοισιν, æs cutem discindens percussis, Δ, 511. πύργων βαλλομένων, Ι, 570. δούρατα πύργων βαλλόμενα, ligna turrium pulsata, Μ, 37. et 152, ἄντην βαλλομένων, ex adverso percussorum. et 161, κόρυθες βαλλόμεναι μυλάκεσσι, galeæ ictæ saxis grandibus. et 289, λίθοι πωτῶντο βαλλομένων, lapides volabant jaculantium. et 339, βαλλομένων σακέων καὶ τρυφαλειῶν, ictorum clypeorum et galearum. πήληξ βαλλομένη, galea icta, Π, 105, coll. 104. τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, Χ, 64, ubi recordare τὴν τοῦ βασιλικοῦ βρέφους, τοῦ Ἀστυάνακτος, ἀπώλειαν, οὕτω πως γενομένην, ἐξ ἄκρου θυμοῦ, ὃν εἰς τοσοῦτον ἔπαθον οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς μὴ ἂν φείδεσθαι μηδὲ ἐμβρύου, ὃ κατὰ γαστρὸς κεύθει μήτηρ. nam l. c. describitur calamitas captæ per vim urbis. βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν, Ε, 103. Εὐρύπυλος βεβλημένος, vulneratus, Λ, 591, 808, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ. οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, Ξ, 63. ὡς εἶδε τὸν, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ, Π, 819, *blessiret, (wounded.)* οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, Ν, 764, ubi nota differentiam; eminus, cominus, vulnerati. ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε χερσὶν ὑπὸ Τρώων, Λ, 825. Π, 24. et 25, βέβληται Τυδείδης. et 26, οὔτασται Ὀδυσεύς. et 27, βέβληται Εὐρύπυλος. quibus locis proprietas servata. βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, vulneratus es in imum ventrem penitus, Ε, 284, ubi gloriatur ante tempus ὁ γλώσσαλγος ἀνήρ. βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, Λ, 380, coll. 376. ἦέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή; Ν, 251, coll. 288. ὅσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται, pro βέβληνται, Λ, 656, ubi etymologice, ut solet poëta, addidit βελέεσσι. et generice intelligendum: vulnerati sunt. alias specialiter, missilibus icti sunt. et 658, ἐν νηυσὶν κέαται (κεῖνται) βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. coll. 659, 660, 661, βέβληται, οὔτασται, βέβληται. et 663, ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον. ὅσοι βεβλήατο (ἐβέβληντο) χαλκῷ, Ξ, 28, ubi generice dictum, vulnerati erant, εἶχον ἕλκος. ὅντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο, Λ, 611, quemnam hunc vulneratum ducat ex prœlio. et 649, idem. Vide sub τῆλε.

βάλλομεν, pro ἐβάλλομεν, ubi de venatione sermo est, ι, 158, *wir falleten wild, (we killed some game.)* οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν τὸν τόπον, sol lucens nunquam radiis percusserat hunc locum, ε, 479. sic et τ, 441. βάλλον (ἔβαλλον) δὲ ἀλλήλους ἐγχείαις, ι, 55. οἳ ἀπὸ πετράων χερμαδίοις ἔβαλλον, qui ex petris jaculabantur lapides, κ, 121. χεῖρας ἔβαλλον περὶ φασγάνῳ, *legte die hand an den degen, (clapped his hand to his sword.)* λ, 423, pro περιέβαλλον. μνηστήρων ἕνα αἰεὶ ἔβαλλε τιτυσκόμενος, χ, 118. ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι, α, 201, pro ἐμβάλλουσιν. et sic vocat τὸ ἐνθυμεῖσθαι proprium, cogitationem suam, quam dii sibi suggerant; *mir eingeben, einfallen lassen, (suggested, inspired,)* ἐντιθέασιν θυμῷ. ὅθεν ἀπὸ νῆας ἐς πόντον βάλλουσιν, δ, 359. pro ἀποβάλλουσιν, unde naves in pontum emittunt: i. e. ὅθεν ἀποπλέουσι. βάλλων χερμαδίοις, φ, 371, feriens te saxis missis. ποτὶ γούνασι μητρὸς ἐμῆς χεῖρας βάλλειν, ζ, 311, ad genua matris meæ manus tuas adplicare memento. παρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλεν ὄμματα, π, 179, alio deflexit oculos. quod facete dici possit de ἴλλῳ, i. e. στραβῷ ἀνδρὶ, *von einem schielenden, (squint eyed man,)* quod βάλλει ὄμματα ἑτέρωσε. recentiores dicunt: ἔρριψέ ποι ὄψεις ἢ ὀφθαλμοὺς, quia βάλλειν sæpe idem est quod ῥίπτειν. h. l. est pro: ἑτέρωσε εἶδε, *sahe anders wohin, sahe auf die seite, (looked another way, looked aside.)* οὐ μὲν καλὰ (pro καλῶς) ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην, ρ, 483, non recte jactu percussisti miserum erronem. οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον, υ, 305, ubi deest, ὅτι, quod. *dass du ihn nicht getroffen hast, (that thou hast not hit him.)* ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι βάλεν αὐτῇ Ἀθήνη, α, 364, *liess einen schlaf auf sie fallen, (threw them into a sleep.)* sic et π, 452. δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, δ, 114, *liess thränen fallen, (shed tears.)* et 220, εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, i. e. ἐνέβαλεν, ἐνέθετο. τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλεν Ἀπόλλων, η, 64. τὴν ἔνθα βάλεν πρὸς πέτρας, μ, 71, ubi sermo est de nave pæne ad rupes allisa; et subintelligitur nominativus κῦμα. τὸν μὲν ἐγὼν κατιόντα βάλον δουρὶ, κ, 267, de cervo percusso. τὴν γυναῖκα ἔβαλεν Ἄρτεμις, ο, 477, subitâ morte percussit. ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα, ρ, 38, pro: ἀμφίβαλε τὸν υἱὸν τοῖς πήχεσι. οἰνοχόον βάλε χεῖρα, σ, 395, pincernæ feriebat manum. ὁ δὲ βάλε τοῖχον, υ, 302, *traf die wand, (hit the wall.)* coll. 305. et 306, σὲ μέσον βάλον ἔγχει, te medium

percussissem hastâ. ὃν (σκοπὸν) οὔπω τις βάλεν ἀνὴρ, *nach welchem ziele noch niemand geschossen hat, (which mark no man ever hit,)* χ, 6. et 15, τὸν κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ. et 82, βάλλε στῆθος. et 188, ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον τόν. et 277, Τηλέμαχον βάλε χεῖρα. βάλε δ' Ἀντίνοον, ω, 178. et 522, καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διά. μή με βάλῃ ποτὶ πέτρῃ, ι, 415. μή ἐς κακὸν ἄμμι (ἡμᾶς) βάλησθα, μ, 221. ἢ βέλεσιν βάλλωσι, π, 277, aut jaculis vel telis jaculentur in me. μή τίς σε ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ, ρ, 279, *werfe oder schlage, (drive away, or beat.)* πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι, θ, 216. αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι Ἀπόλλων, ρ, 251, percutiat subitâ morte. et 494, αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι Ἀπόλλων. ἤ με βάλοι Ἄρτεμις, υ, 80. σπεῖρα κακὰ ἀμφὶ ὤμοις βαλὼν, pro ἀμφιβαλὼν, δ, 245. Ζεύς μιν κατέπεφνε, βαλὼν κεραυνῷ, ι, 128. πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες, θ, 501, pro ἐμβαλόντες, i. e. ἐμπρήσαντες, incendentes. ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν, projiciens, dejiciens ab humeris suis, ι, 235. et 495, πόντονδε βαλὼν βέλος, in mare dejiciens missile saxum. et 499, μαρμάρῳ, βαλὼν, saxo, jaciens. νῆα κεραυνῷ βαλὼν κεάσαιμι, μ, 388. μὲ βαλὼν, ὀδύνησιν ἔδωκεν, ρ, 567, *da er mich geworfen, (as he has thrown me.)* βαλὼν δουρὶ, *stechend, (perforating,)* feriens, χ, 92. ἀεὶ βαλέοντι ἐοικὼς, semper jaculaturo similis, λ, 607, de umbra Herculis sagittam tenentis in arcu. et est particip. fut. 2, distracto circumflexo, βαλῶν βαλέων, ex quo deinde obliqui formantur. βαλέειν (pro βαλεῖν, inf. a. 2.) δ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, de genis lacrimam dejicere, δ, 198. βαλέειν εἰς πόντον, ε, 349. οὔτ' εὐνὰς βαλέειν, ι, 137, i. e. ἀγκύρας. et hinc est τὸ ἀγκυροβόλιον recentiorum, ancoræ dejectio. βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης, i. e. ῥίψαι, dejicere, ξ, 399. ἐς θάλαμον βαλέειν, χ, 174, ubi infin. pro imperativo, βάλετε. et 258, σταθμὸν μεγάροιο βεβλήκει, postem domus percussit jaculando. sic et 275. et 286, Κτήσιππον βεβλήκει πρὸς στῆθος. νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, α, 234, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν κύβων. aliter cadere fecerunt rem. ἔρριψαν οὐκ εὖ ἐτόλμα (sustinebat) βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, ω, 162. πλευρὰς βαλλομένου, ρ, 232, ubi tamen hic genitivus respicit ad præcedens οἱ, ei, ut sit pro βαλλομένῳ. nam hi duo casus facillime inter se permutantur: et omnino genitivus Græcus nescit σολοικισμὸν ποιεῖν. sic βλημένου pro βλημένῳ, præcedente οἱ, χ, 18. οὔτ' ἄρ' βεβλημένος χαλκῷ, οὔτε αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, λ, 534, ubi prius est πόρρωθεν, eminus. καὶ δαλῷ βεβλημένος, *mit einem feuerbrande geschlagen, (struck with a firebrand,)* τ, 69. φύλλων βεβλήαται (pro βέβληνται) εὐναὶ, λ, 193, jacent, strata sunt. ἐπ' αὐτῷ ἐπίτονος βέβλητο, jacebat, μ, 423. ἐνὶ θυμῷ βάλλεν, ionice pro βάλλου, μ, 218, ἐμβάλλου, ἐνθυμοῦ. a βάλλω est ἡ βουλὴ quæ tria notat; τὸν τόπον, τοὺς βουλευτὰς, τὸ περὶ οὗ ἡ σκέψις. a βάλλω sunt et αἱ βαλβῖδες, incisuræ quædam et gradus per quos descenditur in puteum altum, *gewisse absatze und stufen dadurch man die tiefe ersteigen kann, (certain incisions and steps by which one may descend to the bottom:)* deinde et, carceres a quibus cursus instituitur. et ὁ βολεὼν, i. e. κοπροβολεῖον, *die mistgrube, (dunghill.)* et τὸ βόλιτον, stercus. et ὁ βλωμὸς τοῦ ἄρτου. et ὁ βληχρὸς, pallidus, macilentus, debilis, quasi βαλλόμενος χροῦν, qui ictus et vulneratus est in cutem et corpus; qui et ἀβληχρὸς, cum α intensivo, dicitur. et ὁ βολβὸς, ὁ βίᾳ γῇ ἀναβαλλόμενος, qui vi ex terra prosilit, *ein erdschwamm, piltz. (a mushroom:)* deinde in genere, rotundum terræ innascens vel enascens, *eine zwiebel, (an onion:)* etiam in oculo, *der augapfel, (the pupil of the eye.)* et ἡ ἀσβόλη, ἡ ἄσιν, i. e. ῥύπον, βάλλουσα κατὰ ὄψεος, fuligo. *der russ, (soot.)* etiam ὁ ὀβολὸς vel ὀβελὸς, pleonasmo τοῦ ὁ præfixi: unde ὁ ὀβελίας ἄρτος, ὁ ἐπὶ τοῖς ὀβελοῖς ὀπτώμενος, *ein baumkuchen, (bread toasted on spits.)* et ὁ βλὰξ, ακὸς, *ein flaz, (a useless glutton,)* ὁ καταβεβλημένος καὶ μὴ δυνάμενος ὀρθοῦσθαι διὰ τρυφὴν ἢ καὶ συνήθειαν, *der aus faulheit oder aus ungezogenheit immer liegen oder sich wo auslegen, und runksen, will, (one who from indolence or ill-breeding is always loitering about,)* ignavus, hebes, iners. et βλάζω, laboro eo vitio. unde est βλακεύω, f. σω, sum iners et socors. et καταβλακεύομαι, dedo me socordiæ. ἥκετε οὐ καταβεβλακευμένως, venistis non socorditer, Aristoph. Plut. 325. et βλακικὸς, ἡ, ὸν, iners. unde βλακικῶς διακονεῖν, Aristoph. Av. 1323. βάλλειν notat et ἀπάγειν, *hinführen, sich wegpacken, (to lead away, to be gone.)* hinc est: βάλλ' ἐς κόρακας, i. e. ἄπαγε εἰς ὄρη καὶ κρημνοὺς, *falle für die raben, (throw to the ravens.)* et, βάλλ' ἐς μακαρίαν, i. e. ἄπαγε εἰς ὄλεθρον ἢ εἰς ᾅδου: nam οἱ νεκροὶ dicuntur οἱ μακαρῖται. ἀμβλὺς est ab ἀναβάλλεσθαι: *was sich umgeleget oder stumpf worden ist an der schneide, (something the edge of which is blunted.)* et ἡ καβαλὶς, ῖνος, a καταβάλλω, fimus, *der mist, (dung.)* unde et est ὁ καβαλῖνος, ου, fimo obnoxius. διαβάλλειν est et, ἀπατᾶν. μεταβάλλειν sæpe est, circumscribere et efferre aliis verbis, deinde et commutare, *umsetzen nach kaufmanns-art, (to return, in the way of trade.)* παραβλήδην est, συγκριτικῶς: etiam ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς. ἐπιβάλλεσθαί τινος, est et ἐπιθυμεῖν, *auf etwas fallen mit appetit, (to fall to with appetite.)* ὑποβάλλειν, interpellare loquentem, *einem ins wort fallen, (to interrupt a person who is speaking.)* plura de βάλλω habet Eustathius ad α, pag. 1405 editionis Romanæ. τίνα βάλλομεν, sc. σκοπὸν, Ol. 2, 161, quem scopum ferio, *nach welchem ziele schiesse ich? wenn solls treffen? (at what mark am I aiming? whom shall I hit?)* i. e. quemnam Ὀλυμπιονίκην celebrabo? τίνα τοξεύωμεν, i. e. ἐγκωμιάζωμεν. βάλλων στρατὸν γυναικεῖον, Ol. 13, 126, Amazonas sagittis incessens. ἄλλον ἄλλοτε ὕπερθε βάλλων, i. e. ἐξαίρων, Py. 8, 109, sursum extollens: cujus opp. est καταβαίνων, descendere faciens, deprimens. εἰ γὰρ οἴκοι (in Laconia) νιν (glebam illam) βάλε, projecisset, deposuisset, Py. 4, 77, in terram suam jecisset. ἐπὶ εὐναῖς ἐρατὴν βάλεν αἰδῶ, immisit, Py. 9, 20. ἔβαλέν με ἄνεμος ἔξω πλόου, Py. 11, 61. ἔβαλε τὸν ὕμνος, feriit laude, Ne. 3, 115, quasi hymnus esset jaculum. βάλον πνοὰς, projecerunt spiritum, ἀπέβαλον, i. e. ἀπέθανον, Ol. 8, 51. ἔβαλον ἐς κακότητα, Py. 2, 66. οὐδὲ ὑπὸ κέρδει βάλον, Ne. 7, 26, non abjicere solent præ lucri cupiditate; non lucro postponunt. ἔβαλον ἐξ ἀγαθῶν, Ne. 11, 39, ejicere solent ex bonis. βαλέτω μή με λίθῳ, Ol. 8, 73. βαλεῖν κεφαλῆς, Ol. 1, 93, rejicere a capite; ἀπὸ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς ἀπώσασθαι. conf. μενοινῶν. βαλεῖν ἔξω ἀγῶνος, Py. 1, 85, conf. ἀγών. καί τινα ἀελπτίᾳ βαλὼν, Py. 12, 55, quum aliquem etiam desperatione percusserit. καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν, Ne. 1, 28, tempore in mendaciis narrandis non consumto. οὐδαμοῦ τῷ καιρῷ πρὸς ψεῦδος χρησάμενος, vel, τοῦ καιροῦ τῇ ἀληθείᾳ τυχών. opportunitatem hanc narrandi, non mendaciis destinatis attingens. πρὸς ἐσχατιαῖς ὄλβου βάλλεται ἄγκυραν, Ist. 6, 18, i. e. ad summam felicitatem pertingit. βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων, Py. 4, 245, jecit fundamentum sapientum verborum. sic, κρηπῖδα ἀοιδῶν βαλέσθαι, Py. 7, 4. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται. Ne. 1, 11, initia jacta sunt; et sensus est: ἀρχαὶ τῶν ἀγωνισμάτων βέβληνται δαιμονίαις ἀρεταῖς θεῶν, σὺν κείνου ἀνδρὸς ἀρεταῖς, ita ut divinum auxilium conjungatur cum virtute humana. nam omnia ab hominibus recte facta θεοῖς ἀνάπτει poëta piissimus; sicut et Homerus. a βάλλεσθαι sunt et αἱ βαλβῖδες dictæ, a quibus currentes in stadio conjiciebant se in pedes, quas Romani vocant carceres. Aristoph. Vesp. 546. Equit. 1156.

Βᾶμα, dorice pro βῆμα, q. v.

Βαμβαίνω, (Φάω) est verbum fictum ex sono eorum, qui loqui conantur cum valde algent et cum tremore maxillarum loquuntur. conor loqui sed impedior tremore; valde timeo. ἐτάρβησε βαμβαίνων, Κ, 375, crepitans maxillis cum loqui vellet. hinc est βαμβαλίζειν, i. e. τρέμειν ὑπὸ ψύχους. Vide πατάσσω, ad finem.

Βάναυσος, vide sub αὔω.

Βάξις, vide βάζω, et sub Φράζω, aliquanto a fine.

Βαπτίζω, vide sequens.

Βάπτω, f. ψω. (Βάω) descendere facio, immergo, intingo. ἐμβιβάζω που τὸ ἐνιέμενον. *ich tauche ein, stecke hinein, (I dip in, immerse.)* it. haurio, *ich schöpfe durch eintauchen, (I take up by dipping in.)* χαλκεὺς πέλεκυν εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, φαρμάσσων, ι, 392, in aquam frigidam immergit, ut firma fiat. et præpositio ibi ad verbum pertinet, pro ἐμβάπτει, totam immergit. hinc est βαπτίζω, f. ίσω, mergo, *ich tauche unter, (I dive.)*

Βάραθρον, vide βέρεθρον.

Βάρβαρος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) homo non recte et sonore loquens, male pronuntians verba. est a βάζειν, sed intersertum ρ cum repetitione syllabæ, magis exprimit duritiem sermonis et oris. durilinguis. βάρβαρος πόλις, Ist. 6, 35, urbs barbara, i. e. non Græca elegantia loquendi et exercendi se expolita.

Βαρβαρόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) barbare et ineleganter loquens. Καρῶν βαρβαροφώνων, Β, 867, pingui et absurda vocum pronuntiatione et elocutione utentium. hinc τὸ καρίζειν est barbare proloqui.

Βάρβιλος, vide κράνεια.

Βάρδιστος, η, ον. (Ἄω) tardissimus, *der langsamste, (the slowest.)* transposite pro βράδιστος. ἀλλά σοι ἵπποι βάρδιστοι θείειν pro θέειν, tardissimi ad currendum, Ψ, 310. et 530, βάρδιστοί οἱ ἔσαν ἵπποι.

Βαρέω, f. ήσω. (Ἄω) sum gravis, *bin beschweret, (am heavy.)* it. active, gravo, deprimo, *beschwere, drücke, (I weigh down, oppress.)* οἱ δ' ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες, venerunt vino graves, γ, 139. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, τ, 122, pro βεβαρηκότα, particip. perf. act. et eadem res dicitur καρηβαρεῖν, a τὸ κάρη, caput; et καρωβαρεῖν, et οἰνοβαρεῖν, i. e. βεβαρῆσθαι οἴνῳ. καρηβοᾶν dicitur, si caput dolet a clamoribus auditis, ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν. conf. οἰνοβαρής.

Βαρύγδουπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) valde gravem sonum faciens. est epitheton Jovis, ob tonitrua, Ol. 8, 58. 6, 138. ἀνέμων, Py. 4, 373.

Βαρύθω, (Ἄω) notat idem quod βαρύνομαι. βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ, humerus gravi sensu adficitur mihi ob id, Π, 519, ubi ὑπ' αὐτοῦ, ut neutrum, pertinet ad totam præcedentem narrationem de vulnere suo. nam stans defectum virium maxime et primum in humeris sentit.

Βαρύκομπος, ου. ὁ ἡ. (Κόπω) gravem et terribilem sonum edens. βαρύκομποι λέοντες, Py. 5, 76, dentibus frendentibus terribiles leones.

Βαρύκτυπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) graviter sonans et quatiens. nam βαρὺ non solum ἐπὶ ὄγκου (de pondere) dicitur, cui opp. τὸ κοῦφον, sed et ἐπὶ φωνῆς (de voce) cui opp. τὸ ὀξύ. est epitheton Neptuni apud Pindarum, ob fragorem quem mare commotum edit, Ol. 1, 116. Ne. 4, 142.

βαρυλόγος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) gravia dicens. Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσιν πιαινόμενον, Py. 2, 100, Archilochum maledicis odiis impinguatum, i. e. ditatum, divitem factum per maledicentiam.

βαρύνω, f. υνῶ. (Ἄω) gravo, *ich beschwere, (I oppress.)* molestia gravi afficio, potenter vexo, *ich plage, (I annoy.)* βάρυνε (ἐβάρυνε) δέ μιν δόρυ, E, 664, scilicet in femine infixum. sic Λ, 583, ἐβάρυνε δὲ μηρόν, sc. sagittæ pars inhærens fixa. et in sensu primo et proprio est ε, 321, εἵματα γὰρ ἐβάρυνε, vestes gravabant natantem. βαρύνεται γυῖα, T, 165, lassus fit, quod attinet membra, vires deficiunt, *die glieder werden schwer und kraftlos, (his limbs became heavy and powerless.)* χεῖρα βαρυνθεὶς, Y, 480, vulneratus manu. βαρυνθὲν κάρηνον πήληκι, gravatum caput casside, Θ, 308. ἀκοὴ θυμὸν βαρύνει, molestat animum, Py. 1, 162. βάρυνθεν (ἐβαρύνθησαν) περισσὰ Δελφοὶ, Ne. 7, 63, Delphici supra modum indignabantur.

βαρυόπης, ου. ὁ. (Ἔπω) graviter sonans, gravisonus. βαρυόπην πρύτανιν, Py. 6, 24, grave sonantem præsidem, fulminum sc. i. e. Jovem tonantem.

βαρυπάλαμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) gravi manu agens. βαρυπάλαμον λόχον, insidias atroci manu factas, Py. 11, 37, et sermo est de Clytæmnestra, quæ ex insidiis mactavit maritum suum una cum innocenti Cassandra. Schmidius legit χόλον, minus bene, ut videtur.

Βαρὺς, εῖα, ύ. (Ἄω) ponderosus, gravis, *schwer, (heavy.)* it. active, potens, multa efficere valens, sicut et Germanorum *schwer, (a person of weight.)* est composita vel deducta vox ab ἡ βία, vis, *die kraft, (strength,)* et αἴρω, tollo; quod tollitur viribus adhibitis, aut, quod vi tollit rem et mittit. transfertur deinde ex proprio significatu ad alia. ἀργυρέῃ κώπῃ ἐπίσχεθε χεῖρα βαρεῖαν, A, 219, manum fortem apposuit ad argenteum capulum. et 89, οὔτις σοι βαρείας χεῖρας ἐποίσει, potentes manus inferet καὶ κακοποιούς. et 97, οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, noxias manus abstinebit a peste, *wird nicht eher die pest aufhören lassen, (will not cause the pestilence to cease till.)* οὐδ' ἅλιον (ἔγχος, non irritam hastam) βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν, N, 410, ex forti et viribus prædità manu. βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, robustæ manui fidens, P, 48, *auf seine kräftige hand sich verlassend, (trusting to his vigorous hand.)* ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε, Φ, 590, ubi suaviter τὸ ὀξὺ καὶ τὸ βαρὺ junguntur, acutum jaculum ex graviter agente manu. σύν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν, pro συνεμίχθησαν, Ψ, 687, ubi in prœlio maxime proprie ponitur vox, παρὰ τὸ, βίᾳ αἴρεσθαι. ἀπέξεσε χεῖρα βαρεῖαν, abscidit ense manum robustam, E, 81. ὄπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι, ut arceret mortis potentes manus, Φ, 548, quæ vi tollunt quidquid prehendunt. et hic locus maxime illustrat activam vim vocabuli hujus. Ζεύς με μέγα ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, constrinxit me gravi errore, B, 111. I, 118. θεοὶ ἐν αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, Y, 55, gravem discordiam. ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν, calamitatem gravem, K, 71. ὀδύναι βαρεῖαι κατηπιόωντο, mitigabantur dolores sævi, E, 417. βαρέα (neutrum plurale adverbialiter) στενάχοντα, graviter suspirantem, Θ, 334. N, 423, 538. Ξ, 432. βαρὺ στενάχοντος ἄκουσεν, θ, 95, 534. βαρέα στενάχοντα, ε, 420. κ, 76. φθόγγον βαρὺν, sonum loquentis vehementem, ι, 257. ἄτης βαρείης, labis gravis, ο, 233. Κατακλῶθες βαρεῖαι, potentes Parcæ, η, 197. ergo pluribus locis sensus activus locum habet. χερσὶ βρίθειν ἀεὶ, notat πλουσιότητα καὶ δύναμιν. ἔστι κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι, Ne. 10, 38, satietas hominum gravis est, occurrere ei. ἄνοπος μὲν ἰδέσθαι, συμπεσεῖν δὲ αἰχμῇ βαρὺς, Ist. 4, 86, visu quidem contemtibilis, sed in certamine gravis est adversario. βαρείας δουλείας, Py. 1, 146. βαρείᾳ σὺν πάθῃ, Py. 3, 74. βαρειᾶν νέσων, Py. 5, 85. βαρὺ πένθος, Ol. 2, 42. νεῖκος, Ne. 6, 85.

βαρυστενάχω, (Τῶ) est compositum ex βαρὺ στενάχω, graviter ingemisco. τὴν βαρυστενάχων προσέφη Ἀχιλλεὺς, A, 364. Ἀγαμέμνων μετέφη τοῖς, Δ, 153. I, 16. Σ, 78. et 323, μετεφώνεε. κεῖτο, Ψ, 60. προσέφης, Π, 20. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι, Σ, 70. et sic de viro: sed de muliere ponitur κωκύειν, 71.

βαρυσφάραγος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) valde tonans, et sonans graviter. βαρυσφαράγῳ πατρὶ, Ist. 8, 47, i. e. Jovi. idem dicitur ἐρισφάραγος, i. e. πολύηχος.

βαρύφθογγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) gravisonus. οὐ φείσατο βαρυφθόγγου νευρᾶς, Ist. 6, 50, Hercules non pepercit nervo arcus horrisono.

βάσανος, ου. ἡ. (Φάω) lapis Lydius, quo aurum argentumque exploratur; deinde in genere, examinatio, δοκιμασία: etiam, quæstio per tormenta. est a φάω, apparere facio, quasi φάσανος. χρυσὸς ἐν βασάνῳ, Py. 10, 106, ubi deest particula comparandi ὡς, sicut. sic Sophocles in Œd. Tyr. (p. m. 79, edit. Brubach. 1544.) βάσανον ponit pro λογισμῷ, κρίσει. δοῦναι βασάνῳ, Ne. 8, 35, dare examini et judicio ad liquidam explorationem.

βασίλεια, ας. ἡ. (Λάω) regina. et sic attice dicitur, sicut et ἡ βασιλὶς, ίδος. alias et ἡ βασίλισσα, et βασίλιννα. sic ab ὁ ἱερεὺς est ἡ ἱέρεια. πολυμνήστη βασίλεια, a multis procis ambita satis diu regina et domina, i. e. Penelope, δ, 770. et ψ, 149. πολυμνήστην. σφαῖραν ἔρριψε μετὰ ἀμφίπολον βασίλεια, ζ, 115. ubi sermo est de Nausicaa, regis filia, *die prinzessin warf den ball nach der kammerjungfer, (the princess threw the ball to her maid.)* ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδεα, η, 241, difficile est, O regina, continuo sermone enarrare labores meos. βασίλεια γυναικῶν, λ, 257. et 344, περίφρων, regina valde prudens. χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, ν, 59, inquit valedicens Ulysses ad reginam Phæacum. ἰφθίμη, π, 332. et 337, ἤδη σοὶ, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθε. μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείας, ρ, 370, 468. σ, 350. et 313, αἰδοίη βασίλεια, veneranda. ὦ βασίλεια, ρ, 513, domina. et 583. βασίλειαι ἀοίδιμοι, celebres fama, Ol. 14, 5. sed Ne. 1, 59, θεῶν βασίλεια, Schmidius legi jubet βασιλίς. cæterum αἱ βασιλίδες erant et, species ὑποδημάτων. et ἡ βασιλίνδα erat lusus quidam, faciens regem. τὸ ἑπταβασίλειον erat species pretiosi unguenti.

βασίλειος, et ex Ionica διαλύσει, βασιλήϊος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) regius δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι κτείνειν, π, 401, formidolosa res est, regiam sobolem interficere.

βασιλεὺς, έως. ὁ. (Λάω) rex, princeps, et quidem perpetuus et dignitate propria. nomen est ab ἵλαος, propitius velut numen, nam principes sunt loco dei ad benefaciendum et invigilandum populis; et βάω, (unde βαίνω, gradior, et βάζω loquor) quia cum provida clementia præit et ductat suos, et suadet oratione utilissimum quodque. notat igitur βάσις ἵλεως, vi compositionis, præitionem et ductionem propitiam, præitorem et ducem clementem salutaremque. cæterum est nomen eminentiæ, et non solum proprie sic dictus rex, sed et alii præpotentes et valde nobiles dicuntur βασιλέες, sicut et apud Romanos. per dialectum dicitur ὁ βαλὴν, ῆνος, (Æschil. Persæ, 659.) unde est τὸ βαληναῖον ὄρος, i. e. τὸ βασιλικόν. Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, i. e. Paridi, regis supremi filio, Δ, 96, *ihro hoheit dem königlichen prinzen, (his royal highness the prince.)* sic Y, 84, ἃς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, quas Trojanorum principibus, filiis Priami aliisque ex genere regio, pollicebaris apud vinum: et Lycaon, regius juvenis. alloquitur ibi Æneam. sic et B, 188, ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, *zu welchen fursten oder grossen herrn er kam, (to whatever princes or distinguished personages he came,)* coll. 198. et 214, ἐρίζειν βασιλεῦσιν. nam in castris Græcis multi erant reges et principes magni consociati. post Homerum rex dictus est ζευξίλεως, i. e. ᾧ ὑπέζευκται λαὸς, cui subjugatus est populus; quod aliis verbis exprimitur, Γ, 183, ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, (Agamemnon) ἦ σοὶ πολλοὶ ἐδέδμηντο (parent) κοῦροι Ἀχαιῶν, nobiles Achæi. si et nomen βασιλεὺς velis compositum dicere ex ἡ βάσις, gressio, et ἡ ἴλη, agmen militare; ferri id quoque possit: modo ne βάσιν in recentiori illo significatu, quo fundamentum denotat, accipias. βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, nam regi alicui et magno principi reponitur hoc ornamentum, Δ, 144, ex quo loco, ab 141—145, apparet, τὰ ἐρυθροβαφῆ fuisse insigne regium. rex maximus sacrificat ipse suis manibus, et precatur, Γ, 271—294. sicut et ipse sæpe est αὐτοδιάκονος, conf. Ἥρωες, in R. si in singulari βασιλεὺς apud Græcum exercitum absolute ponitur, notat Agamemnonem, supremum inter confœderatos, et imperatorem. hinc et κρείσσων βασιλεὺς dicitur, A, 80, potentior, major rex. et 277, μὴ σὺ ἤθελε (pro ἔθελε, ob metrum, in imperativo) ἐρίζειν βασιλῆϊ, litigare cum Agamemnone, et additur, quod nunquam tam præstanti dignitate ullus rex vixerit, quanta iste; coll. 281. describitur idem et K, 32, 33, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων ἤνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, quæ verba non honorem modo ei debitum exprimunt, sed et qualis ipse esse debeat, ὡς θεός. regi magno qui frivole adversatur, peccat in deum, Ψ, 594, 595, coll. 605, 609, ubi satis apparet, quantopere Menelaus scierit, suam majestatem præ aliorum principum dignitate defendere et obtinere. reges debent esse δίκαιοι, καὶ σθεναροὶ, justi et fortes, Π, 542, quæ sunt duæ primariæ virtutes boni regis. ejus est gloria, si socii et administri bene rem gerunt, dolor si male, Δ, 415—417. Ἀγαμέμνων, ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς, Γ, 179, et in ἀγαθὸς profundissima inest sententia. βασιλῆες antiquissimi non ex libidine imperandi aut terras amplas pro villis suis habendi, præsidebant suis; sed ex usu communi: et honores iis habiti erant modici re ipsa. nam vide, quæ Sarpedon, rex Lyciæ, Jovis filius, narret, M, 310—321. αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, Δ, 402, reveritus allocutionem regis venerandi. διοτρεφὴς est generalis titulus magni regis, a Jove nutritus, Jovis alumnus, *von Gottes gnaden, (by the grace of God,)* A, 176. B, 98, 196, 197, 445. Δ, 338. E, 464. et 463, υἱάσι Πριάμοιο διοτρεφέεσσι, ut ergo et filii regis hoc titulo insigniantur. διοτρεφέες βασιλῆες, Ξ, 27, coll. 29, ubi tria eorum nomina propria. σκηπτοῦχοι, *die den commandostab führen, (those who wield the sceptre,)* B, 86. βασιλῆες Ἀχαιῶν, principes Græcorum, H, 106, 344. πεπνυμένα βάζεις (prudentes res loqueris) Ἀργείων (πρὸς, quæ præpositio ἐλλείπει eleganter) βασιλῆας, ad principes Græcos, I, 59. ἐρίζειν βασιλεῦσιν, B, 247, ergo Thersites non erat ex principum ordine. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε, Γ, 170, *er siehet einem grossen herrn und könige auch gar anlich, (he looks like a great personage or even a king.)* παῖδες βασιλῆος, Ψ, 631. filii regis. βασιλῆος ἤκουσαν, audierant principem suum Achillem adhortantem, Π, 211, οἱ Μυρμιδόνες. et 660, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ, i. e.

letaliter vulneratum et interfectum, Sarpedonem Lycii sui. ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου (dabat) γέρα (præmia honorifica) καὶ βασιλεῦσι, Ι, 334, qui differunt: priores sunt, magnates et fortissimi; posteriores, principes dignitate. describuntur principes, Β, 79, quod sint ἡγήτορες, duces boni, ἠδὲ μέδοντες, consulentes bene suis. Ἥρη καὶ Ἀθηναίη, τιμῶσαι (honore adficientes) βασιλῆα, Λ, 46. βασιλήων ὑπερμενέων τις, Θ, 236, ex præpotentibus regibus, qualis ego; non ex minutis. αὐτοὶ βασιλῆες, οὐτάμενοί περ, Ξ, 379. etiam οἰκοδεσπότης dicitur βασιλεὺς, Σ, 556. vide jam porro, Α, 9, i. e. Agamemnoni. et 340, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, et apud regem illum inclementem, Agamemnonem. εἷς κοίρανος ἔστω (dux supremus bellicus) εἷς βασιλεὺς, (supremus rex) ᾧ ἔδωκε Ζεὺς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, Β, 205. οὐ γὰρ νεμεσητὸν (non indignum majestate regia putandum) βασιλῆα ἀπαρέσσασθαι ἄνδρα (si rex magnus placat et placare studet virum præstantem) ὅτε τις (sc. βασιλεὺς) πρότερος χαλεπήνῃ, si quis rex magnus prior injuria affecit ejusmodi virum, Τ, 182, et loquitur ibi Ulysses ad Agamemnonem, qui injuria adfecerat Achillem, jam placandum. est ergo sententia, generalibus verbis prolata. et 309, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας, alios principes a se dimisit, quemque ad suum tabernaculum. τὸν ἄνακτα Πηλείωνα εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον (ἦγον) βασιλῆες Ἀχαιῶν, Ψ, 36. sic fere, Ω, 404, principes, *die generalspersonen und fürsten, (the generals and princes.)* bonus princeps et rex describitur δ, 689—693. est pater τοῖς ἀρχομένοις, β, 47. justilaus, et felicitas, τ, 109—114, ubi vide, parabola artificiose mutatur in ἦθος. μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, β, 230—234, et sensus est: si vos tam facile obliviscimini boni regis, ergo jam nullus alius sit bonus rex, sed crudelis et injustus; tunc ejus dura facta certe non obliviscemini, vel, tunc cum venia aliqua poteritis male facere domui ejus. sic et ι, 8—12. dabatur regi in convivio διμοιρία, duplex portio, ut de suo dare posset aliis, δ, 65, 66. μή σε ἐν Ἰθάκῃ βασιλῆα Ζεὺς ποιήσειε, ὅ σοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν, α, 386, ne te Jupiter in Ithaca regem faciat, quod tibi a nativitate paternum est ut fieri possis: et hæc est Antinoi proci, ad Telemachum, imprecatio gravis; simulque minatur iste nobilis procus tacite, se non passurum esse, ut Telemachus fiat rex in locum patris. Sed Telemachus prudenter dissimulat, se intellexisse imprecationem aut minas; et accipit potius pro amica precatione, ne onus tam grave imponatur humeris suis, etsi fatetur, se tamen, si detur a Jove, non recusaturum esse hoc onus. Rex Antigonus, filium nimis severum increpans, οὐκ οἶσθα, ἔφη, τὴν βασιλείαν, ὦ παῖ, δουλείαν ἔνδοξον εἶναι; ἐς δώματα θείου βασιλῆος, i. e. Ulyssis, δ, 621. et 691, θείων βασιλήων δίκη, mos divinorum regum, sc. ut rex alium odio habeat, alium benigne tractet, ex animi sui lubitu: nam ibi τὸ θεῖον ad solam majestatem respicit, non ad animum ipsum regis. ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων ἐξικόμην, ad alium præpotentium principum exiissem hinc, υ, 222, potentem satis ad se suosque tuendos. nam Telemachus erat quidem βασιλεὺς, *ein prinz, (a king,)* sed nondum ὑπερμενής. sic, ν, 205. ὥστε τινὸς ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, τ, 109, ubi personatus Ulysses loquitur ad Penelopen, laudans famam ejus amplissimam, quasi vel regis alicujus laudatissimi; et sequi deberet aliud ἢ, sed id omittit, vel quia simile boni regis in rebus humanis nihil est, vel quia veritus ëst eam deo alicui comparare, imitatur ergo poëta personam loquentis ex tempore, ita, ut deinde, quod in mente habuerat dicere, omittat rursus. nisi mavis statuere, hoc ἢ habere vim τοῦ vel, semel positi, *auch wol, (or even)* nam nihil excelsius et admirabilius est bono rege. ἐγὼ ἐναντίον ἤλυθον ἵππων (currui) βασιλῆος, ξ, 278, qui fuisse putatur ὁ Σέθως, regnans illis temporibus in Ægypto. sed quia tota narratio est ficta: etiam de nomine regis sollicitus esse nemo debet. ἐρχομένῳ (eunti supremo regi phæacum) μετὰ (ad) κλειτοὺς βασιλῆας (senatores et principes inclytos alios Phæacum) εἰς βουλὴν, in senatum, et concilium principum, ζ, 54. δήεις (invenies) δὲ διοτρεφέας βασιλῆας δαίτην δαινυμένους, η, 49, coll. 46. ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος, Ulyssis, π, 335. ἀποφθιμένου, mortuo magno principe, ω, 88, instituuntur ludi funebres equestres. et 178, βάλε *(schoss, erschoss,) (hit, struck)* Ἀντίνοον βασιλῆα, ubi nobilis procus hoc titulo insignitur. θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος, Menelai, δ, 44—46. βασιλῆϊ ἔοικας, magni principis similis es, ρ, 416—418. ἦτε (certe quidem) ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι, υ, 194, magno et nobili domino. et 196, καὶ βασιλεῦσι θεοὶ ἐπικλώσονται ὀϊζύν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας, ω, 252, 253. ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες, magni principes, γ, 480. οἱ ἄλλοι σκηπτοῦχοι βασιλῆες, θ, 41, ubi rex summus sic vocat duodecim principes Phæacum. sic 390, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτὸς, inquit rex supremus Alcinous. βασιλῆες Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω, σ, 63, 64, ubi loquitur Telemachus adulatorie et callide coram nobilissimis procorum. ἀνδρῶν γένος (soboles) ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων σκηπτούχων, ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ (viles et humiles homines) τοιούσδε τέκοιεν, δ, 63, *ihr seyd sohne grosser herren, das sichet man euch wol an, (ye are sons of great personages, as may plainly be seen;)* inquit Menelaus ad Telemachum et Nestoris filium, hospites suos recens venientes. ὅστις τῶν εἴη βασιλεὺς, καὶ οἷσιν ἀνάσσοι, κ, 110, quis horum esset rex, et quibus imperaret. Θεσπρωτῶν βασιλεὺς Φείδων, τ, 287, coll. 295. βασιλῆες Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, juvenes et senes, α, 394, ubi vides, sic dici proceres, qui adspirare possint ad supremam regiam dignitatem, et ex quibus rex legi queat; *leute aus hohen häusern, (persons of illustrious descent,)* προσήκοντες τῇ βασιλείᾳ. ergo et Homerus τοὺς ἐνδόξους καὶ βασιλικοὺς vocat βασιλεῖς, qualis et ipse fuit. Sic Sophocles τοὺς ἐν Θήβαις εὐγενεῖς vocat χώρης ἄνακτας: et Hesiodus τοὺς δικαστὰς vocat βασιλεῖς, quia simul erant principes et ex genere illustri. Imo et improbus princeps tamen est βασιλεὺς, abusive hoc nomine posito, e. c. σ, 84, 115, εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων. quod βασιλικοὶ παῖδες pascendis ovibus vel armentis præfuerint, liquet inter alia ex ν, 222—225. βασιλεὺς, princeps domus suæ, Ol. 6, 80. θεῶν μέγας, Ol. 7, 63. ναοῦ, præses templi Delphici, Py. 3, 49. πραῢς ἀστοῖς, Py. 3, 124. ὃς ἄρχει νηὸς, qui præest huic navi, Py. 4, 408. et 323, ἀνέμων Βορέας. πόλεων, urbium, Py. 5, 19. γιγάντων, Py. 8, 22, coll. 15. ἦν αὐτῶν, Py. 9, 25. Οἰνώνης βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος, præstantissimus manu et consiliis, Ne. 8, 13. ἀθανάτων, Ne. 10, 29. βασιλεῖ ἔπειτα, futuro regi, Py. 1, 115. βασιλῆϊ Κυρήνης, Py. 4, 2. Ζηνὶ, Ist. 8, 41. βασιλῆα ἱππιοχάρμην, Ol. 1, 36. οἰωνῶν, i. e. aquilam, Ol. 13, 30. πεπρωμένον, Py. 4, 109. θεῶν, Ne. 7, 120. βασιλεῦ, Ol. 13, 96, dormis, O rex? βασιλῆες ἐγχώριοι, Ol. 9, 83. ἕτεροι ἱεροὶ, Py. 5, 131. οὐρανοῦ, Ne. 4, 108. βασιλεῦσιν κορυφοῦται τὸ ἔσχατον. Ol. 1, 182, i. e. in suprema sunt eminentia. βασιλεῦσιν, i. e. Hieroni et filio ejus et nepotibus, Py. 1, 132. ἄλλοις, Py. 2, 25. ἰσοδαίμονα, Ne. 4, 136, βασιλῆας, παῖδας Κρόνου, Py. 3, 166. Vide παλαιὸς, et sub Πᾶς, paullo ante medium.

βασιλεύτατος, η, ον. (Λάω) summus rex. σὺ μὲν ἄρχε (impera iis) σὺ γὰρ βασιλεύτατος ἐσσ', O Agamemnon, Ι, 69, i. e. σὺ πάντων πραγμάτων καὶ παντὸς λόγου προκαταβάλλου ἀρχὰς, fac initium et præi in omnibus, οἰκεῖον γὰρ τοῦτο τῷ εὐρυκρείοντι.

βασιλεύτερος, έρα, ερον. (Λάω) magis regius, major dignitate regia. ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, Ι, 160, inquit Agamemnon, i. e. πλεόνεσσιν ἀνάσσω, *bin ein grösserer herr als er, (am of higher dignity than he.)* et 392, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν, sc. quam ego: quod ibi Achilles scoptice regerit, ex verbis Nestoris, Α, 281, quasi regnare late non multum sit, nisi accedat fortitudo. μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν, Κ, 239, nec si quantumvis major sit aliis dignitate regia: nam εὐγένεια ἢ πλοῦτος non sufficiunt ad res manu gerendas et animo magno. ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ο, 532, i. e. sunt quidem et alii nobiles in civitate Ithacensi, sed vestrum genus est iis omnibus nobilius.

βασιλεύω, f. εύσω. (Λάω) sum rex, sum præitor legitimus et imperator. οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοὶ, οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, Β, 203, non sane hic omnes summum imperium habere debemus. et 206, ἵνα αὐτοῖς βασιλεύῃ, ut iis imperet. ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, Ι, 612, inquit Achilles ad Phœnicem, impera hic pariter ac ego, et dimidium dignitatis meæ pro parte tua habe. μητέρα, ἣ ἐβασίλευε Ὑποπλάκῳ, Ζ, 425, ubi sermo est de uxore regis, *königin war alda, (the queen was there:)* et dictum id ad differentiam παλλακῆς regiæ. οὔτι γὰρ κακὸν, βασιλευέμεν, rex esse, non est malum, α, 392, respondet Telemachus prudenter ad imprecationem proci, quasi eam non intellexisset, et crederet, precari procum, ne Telemacho id grave onus imponatur a deo. subibo tamen, inquit Telemachus, et id onus, si Jovi ita placet; nam sane noh omnino malum est, διά τε τὸν πλοῦτον καὶ τὴν τιμήν. et 401, ὅστις Ἀχαιῶν (quis nobilium nostrorum) βασιλεύσει ἐν Ἰθάκῃ, nam genitivus pertinet ad pronomen, non ad verbum. ὅς ποτε ἐν ὑμῖν τοῖσδεσσιν ἐβασίλευε, β, 47, de Ulysse, inter vos præsentes jam. sed ἐν videtur avulsum a verbo, pro ἐνεβασίλευε. ἠδὲ Πύλου (i. e. ἐν χώρᾳ Πύλου) ἐβασίλευε, λ, 284, coll. 283. γιγάντεσσιν, η, 49. ἔνθα Μίνως ἐννέωρος ἐβασίλευε, τ, 179. ὄφρα κατὰ δῆμον Ἰθάκης βασιλεύῃ, χ, 52. et sic potest suppleri quoque præcedens ellipsis, Πύλου. ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεὶ, ω, 482. βασιλεύει ἀμφοτέραις, Py. 10, 4. βασιλευέμεν, ionice pro βασιλεύειν, Py. 4, 295. βασιλεύων κεῖθι, Ne. 9, 25. βασιλευομένην, quæ regitur a rege, Py. 4, 189.

βασιλήϊος, vide βασίλειος.

βασιληῒς, ΐδος. ἡ. (Λάω) est adjectivum, factum ex βασιλεὺς, sicut ab ὁ Νηρεὺς fit ἡ Νηρηῒς, et a Θησεὺς ἡ Θησηῒς. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ, dimidiam partem omnis regiæ suæ dignitatis dedit ei, Ζ, 193.

βασιλίνδα, ἡ, **βασίλιννα**, ἡ, etc. vide sub βασίλεια.

βασιλὶς, ίδος. ἡ. θεῶν, (Λάω) Ne. 1, 59, ex lectione Schmidii: ubi alii legunt βασίλεια.

βασίλισσα, ἡ, vide sub βασίλεια.

βάσις, εως. ἡ. (Βάω) gressus, *der schritt, der tritt, (step.)* le pas. φόρμιγγι; ἀκούει ἡ βάσις, Py. 1, 4, incessus saltantium, ὁ χορὸς, obedit cytharæ, *der tanz richtet sich nach der harfe, (the dance is regulated by the harp.)*

βάσκανος, ου, ὁ ἡ. vide sub βάζω, prope finem.

βάσκω, (Βάω) forma verbi Ionica, pro βάω vel βῆμι. eo, *ich schreite fort, (I step forward.)* βάσκ' (βάσκε, imperativus) ἴθι, i. e. πορεύθητι,

Β, 8. Θ, 399. Λ, 186. Ο, 185. Ω, 144, 336. pro eo est et: δεῦρ' ἴτ', Ἀλέξανδρός σε καλεῖ, Γ, 390, δεῦρο ἴθι, ubi, abjecto Iota, Θ mutatur in τ ob sequentem spiritum lenem. cæterum τὸ, βάσκ' ἴθι, est ταυτολογία antiquis usitata et elegans, κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐκ παραλλήλου λεγόμενον.

βάσσα, dorice pro βῆσσα, q. v.

βαστάζομαι, vide sequens, et sub τράπεζα, prope initium.

βαστάζω, f. άσω. (Βάω) in altum procedere facio, extollo. nam est a βάω, ire facio. *ich hebe in die höhe, bringe weiter, (I lift up, carry.)* in genere, porto, manibus tollo. Σίσυφον, λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν, sc. χερσὶν, λ, 593, protrudentem ante se in sublime lapidem ingentem ambabus. et vide λᾶας. ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, φ, 405, postquam magnum arcum sustulit, *aufgenommen in seine hände, (taken up.)* Νυμφῶν λουτρὰ βαστάζεις, Ol. 12, 27, i. e. ὑψοῖς καὶ ἐπαίρεις τῇ δόξῃ, μεγαλύνεις, extollis: ubi est metaphorice. τὸν μὲν ἡμέραις βαστάζεις χερσὶ, ἕτερον δὲ ἑτέραις, Ne. 8, 5, hunc mitibus excipis et tollis manibus, alium vero aliis, i. e. non mitibus et mollibus. φόρμιγγα βαστάζων, Py. 4, 527, citharam manibus gerens, μουσικευόμενος. Χρὴ κωμάζοντα βαστάσαι χαρίτεσσι, Ist. 3, 14, oportet lætum victorem extollere gratis modis, evehere et quasi sublimem portare manibus, μετεωρίσαι, ὑψῶσαι.

βατέομαι, vide sub ἐπιβαίνω, paullo ab initio.

βατὴρ, vide sub βηλὸς, ad initium.

βατία, ας. ἡ. (Βάω) rubetum, locus ubi multi et densi sunt rubi. *ein dorngebusche, (a thorn-bush.)* ἐγκέκρυπτο ἐν βατίᾳ ἀπειράτῳ, Ol. 6, 90, i. e. ἐν βάτοις.

βάτος, ου. ἡ. (Βάω) rubus. *ein brombeerstrauch, sehr scharfer kleiner dornbusch, (a bramble-bush.)* est a βάω, antiphrastice, quasi ἄβατος οὖσα τῇ βάσει: et locus fit ἄβατος, βάτου περικειμένης. fortasse est ἡ βάτος, *ein wilder rosenstrauch, hagebuttenstrauch, (a wild rose-bush.)* χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκα, ω, 229, chirothecas in manibus habentes, ruborum causa. αἱ κυνόσβατοι sunt rubi majores. aliud est adjectivum βατὸς, ἡ, ὸν, ubi ingredi quis potest pedibus. et ὁ Βάττος, βασιλεὺς Λίβυς celeberrimus; a cujus balbutie τὸ βαττολογεῖν dictum esse videtur; de quo vide R.

βατὸς, ἡ, ὸν, vide supra.

βάτραχος, ὁ, vide sub τραχὺς, prope finem.

βαττολογεῖν, vide sub βάτος, ad finem.

βαυκὶς, ἡ, vide sub πέδιλον, prope finem.

βαῦνος, ὁ, vide sub Ἐσχάρα, paullo ab initio, et αὔω, prope finem.

ΒΑ'Ω, pro quo usus communis dixit βαίνω, f. βήσω. ire facio, duco, *mache gehend, (I cause to go.)* Scando, descendere facio, *hebe, mich oder einen andern; mache herabsteigend, hebe herab. (I raise myself or another, cause to descend, lift down.)* eo. *ich wandle, gehe, (I walk, go.)* τοὺς ἐξ ἵππων βῆσε (ἔβησε) κακῶς ἀέκοντας, Ε, 164, ubi sic festive de cæde dicitur, cum interfecti ex curru decidunt: et præpositio ἐξ pertinet ad verbum, ut alibi sæpe. *hub sie vom wagen, (lifted them from the chariot.)* sic et Π, 810, φῶτας ἔεικοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων, ex curru decidere fecit: et ibi sermo est non de cæde, sed de meditatione quadam equestri. Solebant enim veteres ἁρματομαχεῖν, ἐσφαιρωμένοις χρώμενοι δόρασιν, ludicro certamine curuli uti, adhibentes lanceas globulis ferreis in cuspide impeditas, ne vulnerarent; quibus se invicem ex curribus detrudere conabantur: *eine art von tournier zu wagen, einander mit stumpfen spiessen vom wagen, so wie in den neuern zeiten aus dem sattel, zu heben, (a kind of tournament in chariots, when the combatants endeavoured with blunt lances to throw one another out of the chariot, as in modern times, out of the saddle.)* ergo est l. c. ἐκ τῶν ὀχημάτων ἀνέτρεψε. Sed crebrior significatus est neutralis, scando, *ich steige, (I climb;)* et construitur vel cum accusativo solo, elliptice; e. c. παρά οἱ Ἀντήνωρ βήσατο δίφρον, juxta eum conscendit currum, Γ, 262, vel cum variis præpositionibus. ἐπὶ χθονὶ βαίνει, Δ, 443, *gehet auf der erde, (walks on the ground,)* de Eride, ἐπὶ πύργων βαῖνον (ἔβαινον) Κουρῆτες, in turres scandebant, Ι, 585. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσσι βαίνων, pro ἐμβαίνων, posito pede in pectus ejus, Ν, 618. Π, 503. ἐς δίφρον ἔβαινε, Ε, 364, 837, currum conscendit. ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει, Τ, 93, per capita virorum incedit, *steiget ihnen auf den köpfen herum, (descends about their heads.)* οἰμώξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε, Φ, 529. ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει, Α, 221, ascendit, profecta est, in Olympum, pro ἐβεβήκει. πρὸς δώματα τοῦ βεβήκει, ivit ad domum ejus, Ζ, 313. et 495, ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει, domum ivit, *gieng nach hause, (went home.)* nam plusquamperfectum crebro, loco imperfecti, ponitur. αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, inter primos gradiebatur, Λ, 296. et 446, ὁ μὲν φύγαδε, αὖτις ὑποστρέψας, ἐβεβήκει. ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, Ν, 156, inter hos incedebat, *gieng mit ihnen, (went with them.)* ἐπὶ Κεβριόνῃ βεβήκει, ubi ἐπὶ est pro κατὰ, contra eum, *gieng auf ihn los, (advanced towards him,)* Π, 751. et 856, ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει, e membris avolans ad Orcum ibat. et 864, αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει, eum insequebatur hasta. αὐτὸς δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ βεβήκει, Ρ, 706, ubi ἐπὶ simpliciter est, ad, *gieng zu und neben ihn, (went to and by the side of him.)* ἀπειλήσας ἐβεβήκει, minabundus processit, Υ, 161. προτὶ (πρὸς) ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει, Χ, 21, contra urbem. et 362, ψυχὴ ἄϊδόσδε, ut supra jam locus adfuit. ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσα ἐβεβήκει, Ψ, 391, ad eum inimica mente ivit. Ἥρη, τίπτε (τί ποτε) βέβηκας; cur venisti? Ο, 90. ἐπὶ Βουπρασίου βήσαμεν ἵππους, ad eum locum egimus et ire fecimus equos, Λ, 755, nam aoristus primus notat active: si vero intransitive est intelligendum, est ea forma aor. 2. quem vide sub βῆμι. l. c. est: ἠλάσαμεν ἵππους ἕως τοῦ τόπου. ἐννέα δὴ βεβάασι (ionice pro βεβήκασι, extruso κ βεβήασι, contracte βεβᾶσι, et distracte βεβάασι) Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, Β, 134, iverunt anni. et 339, ποῦ δὴ συνθεσίαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; *wo wird uns das hin wollen, was wird daraus werden? (whither will that lead us? what will be the end of it?)* sic particip. perf. act. est: τοῖς πέλας θανάτου βεβῶσι, illis qui ad mortem prope accesserunt, qui moriuntur, pro βεβηκόσι, Eurip. Orest. 1044. εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον, μ, 229, in tabulata navis ibam, *aufs verdeck, (on the deck.)* πάλιν αὖτις ἔβαινον, retro iverunt, ξ, 356. ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, limen transgressus est, χ, 182. μετ' ἴχνια βαῖνε (ἔβαινε) θεοῖο, vestigia secutus est Deæ, β, 406. γ, 30. ε, 193. η, 38. et de Minerva est sermo, quam secutus est. πάλιν οἶκόνδε βεβήκει, retro in domum ibat, α, 360. φ, 354. ψ, 292. ἄϊδόσδε βεβήκει, ad inferos descendit, γ, 410. ζ, 11. Θρήκηνδε, θ, 361. νόσφι, ν, 164. ἐπὶ νῆα, ο, 463. διὰ σταθμοῖο, ρ, 26. δι' ἐκ μεγάροιο, *durch den saal hinaus, (out through the hall,)* σ, 184. τ, 503. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω, η, 135. ὄφρα ἐν καθαρῷ κελεύθῳ βάσομεν (pro βήσωμεν, aor. 1. conj. et βα dorice, σο ionice, nam Ionibus τὸ ο et ω in conjunctivo primæ pluralis est indifferens) δίφρον, Ol. 6, 40, et est ibi notio activa: ire faciamus, ducamus. ἐπὶ χθόνα καὶ διὰ πόντου βέβηκε ἐργμάτων καλῶν ἀκτὶς ἄσβεστος, Ist. 4, 71. ire solet. ἐς δίφρον Μουσᾶν ἔβαινον, Ist. 2, 3, adscendebant. βαίνω ἀσθενεῖ χρωτὶ, Py. 1, 107, gradiens infirmo corpore, βαδίζων. βαῖνον ῥῆμα ἄγχιστα τῆς ἀληθείας, Ist. 2, 16, verbum proxime ad veritatem accedens. παρὰ ματέρι βαίνουσά ἐστιν κατὰ Οὔλυμπον, Ne. 10, 34, est incedens. ὁ βάδος, ου. via. τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν, Aristoph. Av. 42. ubi schol. hoc nomen per lusum comicum factum ait a βαδίζω, sicut ὁ πάτος est a πατέω.

βδάλλω, f. αλῶ. (Γάω) mulgeo. it. lac sugo. est a τὸ γάλα, dorice mutato γ in δ, et præfixo β. Plat. Theæt. Vide ἔπιβδα et μυζάω.

βδέω, vide πέρδω.

βδῆλος, vide sub καπνὸς, ad finem.

βεβάασι, βεβάμεν, βεβῶσι, vide sub ΒΑ'Ω, prope finem, et βῆμι, ad medium.

βέβακται, vide sub βάζω, prope finem.

βεβαρηότα, βεβαρηότες, vide sub βαρέω.

βέβηλος, ὁ, vide βηλός.

βεβίηκα, vide βιάω.

βεβλήαται, pro βέβληνται, βεβλήατο, pro ἐβέβληντο, vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, ad finem.

βεβολήατο, βεβολημένος, vide sub βολέω.

βέβουλα, pro βεβούληκα, vide sub ΜΕ'ΛΩ, prope finem.

βέβριθα, vide sub βρίθω, ad medium.

βεβρώθω, vide Βρόω.

βεβυσμένος, vide sub βύω.

βίῃ, vide sub βίω.

βέθρον, vide βέρεθρον.

βεϊελωψ, vide sub ἱμὰς, ad finem.

βείω, vide βίω.

βέλεμνον, ου. τὸ. (Βάλλω) idem quod τὸ βέλος. in specie sagitta. ὡς εἶδεν βλαφθέντα βέλεμνα, *die beschadigten geschosse, (the injured darts,)* Ο, 484, 489. ubi simul τὸ τόξον intelligitur, parte posita pro toto. οὐδ' εἴα ἵμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, Χ, 206, neque sinebat eos immittere Hectori amara tela, hastas vel sagittas.

βέλος, εος. τὸ. (Βάλλω) omne telum quod conjicitur, quo jacto configere quid conamur. *ein wurf oder schiess-gewehr, (every kind of projectile weapon.)* quidquid emittitur eminus figendi causa, ὅ, τι ἀφίεται μήκοθεν. Τρῶες βέλεα στονόεντα ἐπιχέοντο, jacula tristia affundebant, Θ, 159, gemitus facientia. sic et Ο, 590. ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, Ρ, 374, et quidem jacula omnis generis. proprie sic vocatur τὸ τοῦ οἰστοῦ σίδηρον ἢ καὶ ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος, *das eisen oben am pfeile oder spiesse, (the steel of the arrow or spear;)* unde ὁ ὀξυβελὴς οἰστός: et totum vocatur βέλος eodem modo, quo hasta tota dicitur ἡ αἰχμὴ, cuspis. τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ἔῤῥεον, Μ, 159, fluebant et vagabantur. hinc dicit βελέων ἐρωὴν, Δ, 498. Ρ, 562. telorum impetum. βέλη Τρώεσσιν ἐφίει, i. e. ἐπέβαλλε, Ο, 444. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, Δ, 498. τῷδε ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Ε, 174. et 188, ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καί μιν βάλον ὦμον. ὅς σοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Π, 812, tibi immisit hastam. κρατερὸν βέλος ἀνσχήσεσθαι toleraturum eum validam sagittam, Ε, 104. et 106, τόν δ' οὐ βέλος ὀξὺ δάμασσεν, non sagitta velox interfecit eum. et 112, βέλος ὠκὺ διαμπερές. et 187. ὠκὺ κιχήμενον. et 278. σε οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο. ὠκὺ ἐκ ποδὸς εἷλκε, Λ, 397. et 392, ὀξὺ πέλεται, acutum est. οἱ βέλος ὠκὺ ἐπώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Χ, 292. βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν, Δ, 129. ὀξὺ βέλος περιπευκὲς, Λ, 844. ἰδὺ βέλος πέτεται, Υ, 99. τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλεα ἅπτεται, ὅστις ἀφείη, Ρ, 631, *die geschosse haften und treffen, (all their weapons hit the mark.)* ἀμφοτέρων βέλεα ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός, Θ, 67. Λ, 85. Ο, 319. Π, 778. βιάζετο γὰρ βελέεσσιν,

urgebatur telis, Ο, 727. Π, 102. πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν, Λ, 575. et 588, ὃς βελέεσσι βιάζεται. ἕλκε δ' ὕπ' ἐκ βελέων, Δ, 465, i. e. ἔξω αὐτῶν, extra conjectum jaculorum, *dahin wo man ihn nicht treffen kann, (out of reach of the javelins.)* Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς, ἔκ τε κονίης, Λ, 163. sic: αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος, ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται, Ξ, 130. χάζετο δ' ἐκ βελέων, Π, 122. et 668. ubi deest ἀείρας, tollens eum. et 678, ubi ἀείρας additum. et de Sarpedone occiso sermo est. et 781, ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσαν. ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, Σ, 152. et 232, Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες. ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι, Ε, 622. Ν, 511. quasi πρόσωπα essent τὰ βέλη. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, Δ, 498. Ο, 575. τοῦ δ' οὐχ ἅλιον ἔκφυγε χειρός, Ε, 18. Π, 480. et 739, οὐδ' ἀλίωσε βέλος, i. e. ἔβαλε, feriit, *es traf, (it hit, struck.)* οἱ βέλος ὠκὺ ἐπώσιον ἔκφυγε χειρός, Ξ, 407, idem quod ἅλιον. ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε, Ρ, 633. βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ, pro ἴδυ, penetravit, Θ, 85. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος, Δ, 185. ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη, infirmius, Μ, 458. κοῦφον γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος, Λ, 390. σοῖσι βέλεσσι, tuis sagittis, Α, 42. et 51, αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἀφιείς, sc. Apollo. et 382, ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, i. e. pestilentiam. nam Apollinis sagittæ sunt subitæ mortes, et pestilentes morbi cito exstinguentes. ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται; Λ, 656, quot jam telis vulnerati sunt. et 376, οὐδ' ἄρα μιν (αὐτῷ) ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. et 380, βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή, Ν, 251, curationes vulnerum ex sagittis, ἐκ τῆς βελουλκίας, tres novit Homerus: τὴν ἐκτομήν, Λ, 833—847. τὴν ἐξολκήν, Δ, 213, seqq. τὸν διωσμόν, Ε, 112, quando sagitta ita truditur, ut per adversam partem alteram egrediatur. ἔρκος ἴμεν (εἶναι) βελέων, Ε, 316, arcimentum quasi telorum, *eine brustwehr, (a breastwork.)* ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ, Θ, 513, *an dem empfangenen schusse auch zu hause zu curiren haben möge, (may carry home with him the wound he has received.)* ubi positum efficiens pro effecto, pro vulnere. βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, Ξ, 439, ubi βέλος, sicut loco proxime adducto, notat et τὴν βολὴν καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὀδύνην. ictus adhuc animum subigebat. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, Ν, 289. et 513, οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, neque ad irruendum cum sua hasta. ταρβήσας ὅ (ὅτι) οἱ ἄγχι πάγη βέλος, Υ, 283. et 437, ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν. ubi de hasta sermo. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος, sagitta, Ψ, 876. σῷ βέλεϊ δμηθέντα, tua sagitta domitum, Δ, 99. ἐρείδοντες βελέεσσιν, Π, 108, urgentes hastis et jaculis. et 639, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο, telis obtectus erat. λαιψηροῖς ὀλέεσθαι (ὀλεῖσθαι) Ἀπόλλωνος βελέεσσιν, Φ, 278. οἱ ἀλάλκοιεν βελέεσσι, Χ, 196. ὃν Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, Ω, 759. υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν, Ν, 555. ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, δριμύ, τό, τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, Λ, 269, ubi sic vocat dolores partus; quo telo armatæ deæ parientium, aperiunt uterum. Ἀπόλλων οἷς (suis) ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε, γ, 280, sic et Ἄρτεμις ἐποιχομένη, λ, 172, 198. Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν ἐποιχόμενος, ο, 410. et Ἄρτεμις, ε, 124. suis placidis telis superveniens, *überfallend, (overtaking;)* et notantur subitæ mortes, quibus quis sine dolore subito exstinguitur. in viris Apollini, in fœminis Dianæ, adscribuntur. si quis in optima, ut videtur, valetudine subito moritur et obdormiscit. *mit den sanften pfeilen des todes, (with the gentle darts of death.)* πόντονδε βαλὼν βέλος, ι, 495, ubi sic vocatur pars montis avulsa a Cyclope et conjecta in mare contra navem Ulyssis, coll. 481. ut appareat, βέλος dici ἅπαν τὸ μήκοθεν ἀφιέμενον. ἢ βέλεσιν βάλλωσι, π, 277, ubi est etymologice posita vox. οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο, ρ, 465, coll. 462, ubi θρῆνυς, scabellum, erat βέλος. ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός, υ, 305, ubi notat τὴν βολήν, *den treffenden wurf, (the throw which hits the mark.)* coll. 299. nam id conjectum erat magnum os, *ein grosser knochen vom hinterviertheil eines gebratenen ochsen, (a large bone from the hind-quarter of a roasted ox.)* ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ, φ, 138. et 148, τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ. et 165, κορώνῃ προσέκλινε. ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος, *schoss ihn in die leber, (penetrated his liver,)* χ, 83. ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα, ω, 179. διόβολα, τά, vocantur a Jove missa, i. e. ex aëre decidentia. Μοῦσαί μοι καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφουσι, Ol. 1, 179, i. e. vim poëticam validam. πυρπάλαμον βέλος Διός, Ol. 10, 96, i. e. τὸ ἔμπυρον, τὸν κεραυνόν. ἄτλητον βέλος, terror intolerabilis, Ne. 1, 71, ubi tamen alii legunt δέος: sed præstat nostra lectio, utpote poëta dignior. κεραυνοῦ κρέσσον ἄλλο βέλος, Ist. 8, 72. πολλά μοι ὠκέα βέλη, Ol. 2, 150, ubi sic vocat poëticas suas inventiones: et φαρέτρα ibi est ἡ διάνοια. βέλεα καρτύνειν, Ol. 13, 135, firmiter intendere, *scharf richten und zielen, (to take good aim.)* ἐξ ἀθέων βελέων μητρυιᾶς, Py. 4, 288, i. e. ἐπιβουλῶν, ex impiis ejus insidiis. et 380, ὀξυτάτων πότνια, i. e. Venus, domina telorum cupidinis et amorum. ἐκ βελέων δαϊχθείς, Py. 6, 33, a sagittis saucius. βελέων ὑπὸ ῥιπαῖς, Ne. 1, 102. βέλεσι τοιοῖσδε, Ol. 9, 13. βέλεσι Διὸς κεραυνωθεῖσα, Ne. 10, 15.

βελουλκία, vide sub βέλος, prope medium.

βέλτερος, ερα, ερον. (Βάλλω) proprie: qui magis scopum attingit, qui certius configit. *der es besser trift, (which is more sure to hit.)* deinde in genere, præstantior, *treflicher, besser eintreffend und einschlagend, (better, more to the point, more certain.)* rectior, certior, *richtiger, (more correct.)* nam est comparativus a τὸ βέλος, ex more Græco, qui et ex substantivis gradus comparationis deducunt. fortior, *rüstiger, (more valiant.)* a βάλλειν, i. e. τυγχάνειν σκοποῦ. βέλτερον, sc. ἐστὶν τοῦ ἄλλου, *der trifts besser, (which is more sure to hit,)* Ξ, 81. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, Ο, 511, s. ubi duo priora ἢ καὶ ἠὲ sunt prima pars comparationis; ἢ δηθὰ est altera pars. *es ist besser, auf einmal entweder zu sterben oder des lebens gewiss zu werden, als langwierig und von sachtem verzehret werden: bald davon entweder im bösen oder gutem, ist besser als lange quälen und doch vergehen: das erste loos fallt besser, (it is better, either at once to die, or to be sure of life, than to linger and waste away by degrees; to come to a certainty one way or the other, is better than to suffer long and at last to die: the quickest fate is best.)* τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ Ἀχαιούς, Σ, 302, *es ist besser dass die es geniessen, als die Griechen, (it is better that they should enjoy it than the Greeks.)* ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, Φ, 485, ubi ad etymon, βάλλειν, alluditur. βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν, rectius et scopo aptius est, certamine congredi, Χ, 129. βέλτερον αὖτ' ἀλέασθαι, Ψ, 605, ubi tamen alii legunt, δεύτερον, *ein andermal, (a second time.)* βέλτερον εἰ κ' αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν ἄλλοθεν, ζ, 282, *sie trifts besser, (she will do better.)* ἀβέλτερος est ὁ ἀνόητος, *der überall fehlet und das rechte ziel nicht trift, (who fails in every thing and does not hit the mark.)* ἡ ἀβελτερία, *ungeschicklichkeit, (incapacity.)* Plat. Theæt.

βελτίων, ὁ ἡ. τὸ βέλτιον. (Βάλλω) idem. πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ' ἀγρούς, δαῖτα πτωχεύειν, mendico aptius et scopo ejus convenientius est, ρ, 18. *der bettler trifts in der stadt mit dem betteln besser als auf dem dorfe, (the beggar is more successful in the city than in the village.)*

βέμβηξ, ηκος, ὁ. et βέμβιξ, ικος, ὁ. (Βάω) turbo quem pueri rotant verbere. Aristoph. Aves, 1461, 1462. Vesp. 1520. unde est verbum βεμβηκίζω, turbinis more circumverto, Vesp. 1508. et βεμβικιάω, turbinis more agor, Aves 1465. nomen est a βάειν per reduplicationem.

βέμβιξ, vide supra, et sub πλήμνη.

βένθος, εος. τό. (Βάω) est idem quod τὸ βάθος. sicut et a τὸ πάθος, fit τὸ πένθος. altitudo, profunditas, *die tiefe, (the depth.)* ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλός, Α, 358. Σ, 36. et 38, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νύμφαι. et 49, Νηρηΐδες. ἔνθα οἱ κλυτὰ δώματα (ἐν) βένθεσι λίμνης, Ν, 21, de Neptuno. et 32, ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης (ἐν) βένθεσι λίμνης. et his duobus locis ablativus non per *in*, sed per *ad* vel *apud* est intelligendus: *ad* profunda maris. ὅστε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, α, 53, de Atlante. et δ, 386, de Proteo. et est circumlocutio profundissimæ cognitionis, proverbialiter: deinde et vere, qui omnia marina, et πᾶσαν θάλασσαν novit, ut in specie designet *einen guten seemann, (a good seaman.)* νῆα ἁλὸς βένθος ἔρυσαν, δ, 780, navem deduxerunt in altam maris aquam. sic et θ, 51. βαθείης βένθεσιν ὕλης κνώδαλον, ρ, 316, fera in recessibus profundæ sylvæ. ergo βένθος non de aquis solis dicitur: *in den tifesten dickesten wäldern, (in the deepest recesses of the forest.)* βένθεσιν ἐν ἁλμυροῖς, Ol. 7, 105, in salsis profunditatibus.

βέομαι, vide βέω.

βέρεθρον, ου. τό. (Βάω) est vox Attica, pro βάραθρον, notatque profundum hiatum terræ, profundam cavitatem. in specie Athenis erat ejusmodi valde profunda fovea, in quam noxii præcipitabantur. est a τὸ βάθος, interserto ρ, Macedones idem dicunt τὸ ζέρεθρον. dicitur et attice τὸ βέθρον. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, Θ, 14. ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, μ, 94, extra terribilem profunditatem speluncæ suæ profert capita sua, de Scylla.

βερονίκη, vide ἤλεκτρος.

βερτέρη, vide ὑπερτερία.

βέω, et **βείω**, (Βάω) verbum Ionicum, factum ex βάω, contr. βῶ, et per distractionem inserto ε, βέω, et producto ε, βείω. notatque idem quod βάω vel βαίνω. eo, gradior. ὄφρα ἂν ἐγὼ βείω προτὶ Ἴλιον, dum ego eo ad Ilium, Ζ, 113, i. e. πορευθῶ. possis quidem censere, esse hoc βείω aoristum secundum conjunct. a βῆμι, ἔβην, conj. βῶ, distracto circumflexo βέω, et producta syllaba brevi, βείω: sed quia mediæ formæ verbum in usu quoque est; apparet, esse verbum novum Ionicum. et in medio notat, moveo me, moveor, procedere fio, progredior. οὔτι Διὸς βέομαι φρεσίν, inquit Neptunus, Ο, 194, et præsens habet vim futuri: nequaquam ego regar voluntate Jovis, utpote liber ego et ἰσότιμος, nec subjectus ei. *ich werde mich von ihm nicht regieren und ganglen lassen, (I will not suffer him to rule and control me.)* Sed id loquitur iratus; ut nonnunquam Vasalli contumaces solent: mox ipse se reprehendit, monitu Iridis. τί νυ βείομαι, Χ, 431, inquit Hecuba, lugens Hectorem; quid nunc movebo me? *was soll ich nun anfangen? (what shall I do?)* et sensus est: τί δὴ βιώσομαι, *was soll mir das leben? (what use is life to me?)* οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, Π, 852, *wirst*

auch nicht lange mehr leben, (he will not live long.) ζήσεις, βιώσῃ, movebis te. Sic Germani dicunt: *er wird nicht lange gehen,* i. e. *leben, (he will not last, that is, live long.)* nam βέειν et βέεσθαι, est, βαίνειν, βαίνεσθαι, ingredi. cæterum βέῃ est sec. singul. præs. med. sic et Ω, 131, οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, *du gehest nicht lange mehr, (thou wilt not live long.)* quemadmodum autem ex βάω fit βέω et βείω: sic ex λάω, λῶ, fit λιέω, λιῶ, unde est λελιημένος, i. e. ἐθέλων, ἐπιθυμῶν. nam λῶ est θέλω. sic et ex κατηφῶ fit κατηφιῶ, ex μειδῶ μειδιῶ, etc. ab hoc βείω fortasse esse posset ipsum βιόω: quod tamen sub ἽΑ posui.

βὴ, vide βληχὴ, et παραβλὼψ, ad finem.

βηλὸς, οῦ. ὁ. (Βάω) limen domus, *die fussschwelle, (the threshold.)* ὁ τῆς οἰκίας βατὴρ, ὁ βαθμός. est a βάω, f. βήσω. et ab eo est ὁ βέβηλος, locus qui a quovis potest adiri et calcari. nam loca sancta dicuntur ἄβατοι, communes vero οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι, etiam quibuslibet. Sic et ὁ οὐδὸς nomen suum habet ab ἡ ὁδὸς et ab ὁδεύεσθαι. per tropum βηλὸς notat totam januam; imo et totam domum. τὸν ῥίψε ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, dejecit eum ex divina domo ejusque janua, Α, 591. et hic βηλὸς physice est ὁ ἀνωτάτω καὶ πάντα περιέχων ἀὴρ, *die obere himmels-luft, (the upper region of the air.)* sic et Ο, 23, ῥίπτασκον (pro ἔῤῥιπτον) ἀπὸ βηλοῦ. ἐπέστη βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ, Ψ, 202, de Iride ad ventos profecta: et tale limen est in spelunca, saxo excisa et cavata: nam venti putabantur oriri ex cavitatibus terræ. aliud est ὁ Βῆλος, nomen proprium viri, et fluvii. Vide in R. sub Δάναος et Κάδμος.

βῆμα, ατος. τό. (Βάω) passus, gressus. *ein schritt, (a step.)* βάματι (dorice pro βήματι) ἐν πρώτῳ, Py. 3, 75. i. e. ἐν ἑνὶ βήματι ἀπὸ Πυθῶνος εἰς Θεσσαλίαν, *mit einem einzigen schritte, (with a single step.)*

βῆμι, (Βάω) semper intransitive notat: et aor. 2. ἔβην maxime in usu est. βῆ (ἔβη) δὲ μετ' ἄλλους, et ivit ad alios, Δ, 292, 364, et quidem amice. sed Ε, 152, βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον, ubi est hostiliter. sic et Ζ, 21, μετ' Αἴσηπον. βῆ δὲ μετ' αὐτοὺς, secutus est illos, amice, Κ, 149. sic et Ν, 297, μετ' Ἰδομενῆα, 469. Π, 536, μετ' Αἰνείαν, ivit ad. Ρ, 213, μετ' ἐπικούρους. ἔβη ἐπὶ νῆας, ivit ad naves, Η, 381. βῆναι ἐπ' Αἰνείαν, ad eum ire, Ν, 459. ἐπ' Ἀτρείδην, Ξ, 24. βὰν (per syncopen ex ἔβησαν, aor. 2.) δ' ἐπὶ Τυδείδην, iverunt ad eum, Κ, 150. βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον, *flohe übers meer, (fled across the sea,)* Β, 665. ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν, ubi est hostiliter, omnes in eum iverunt, contra eum, Λ, 460. Ν, 332. sed amice, et ad protegendum corpus ejus, est Ρ, 574, βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, *trat neben ihn, (went up to him.)* σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας, Β, 47, cum illo sceptro ivit ad naves, *die schiffe entlängs, (to the ships.)* sic et 187. sed 167, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, pro κατέβη, descendit. qui versus creber est in poëta. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, relictis his montibus ivit, Ο, 79. Π, 677. ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, pro εἰσβάντες, Κ, 576. ἐν νηυσὶν ἐς πατρίδα ἔβησαν, Μ, 16, in patriam abierunt. βῆ δὲ διὰ προμάχων, transiit per primos ordines, Ε, 562, 566. Ρ, 3, 87. διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν φεύγοντες, Θ, 343, trans vallos et fossam fugerunt. βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν, gradiebatur ut iret per exercitum, *er gieng die armee entlängs, (he went past the army,)* Δ, 199. et 209, βὰν (ἔβησαν) δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν, *sie giengen beyde durch die versammlete armee, (they both passed through the assembled army.)* sic, βῆ δ' ἴμεν pro ἰέναι, Ε, 167. Θ, 220, βῆ δ' ἰέναι, Ι, 592. ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεὸν, excitaturus fratrem, Κ, 32. et 73, αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ad eum. et 273, βάν ῥ' ἰέναι. βῆ ῥ' ἴμεν ὥστε λέων, Μ, 299. βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη, Ν, 789. βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δὲ, perrexerunt, præibatque, Ξ, 134. et 166, εἰς θάλαμον. et 188. βῆ δ' ἴμεν ἐκ. et 384, βὰν ῥ' ἴμεν. βῆ δ' ἰέναι, Ο, 483. βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε, Υ, 32. et 319, βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην. αὐτὰρ ὃ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Παίονας, Φ, 205. βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ, Ω, 95. et 347, βῆ δ' ἰέναι κούρῳ ἐοικώς. sic βῆ δὲ θέειν, ivit ad currendum, i. e. cœpit currere, Β, 183. Λ, 616, 804. Μ, 352. Ξ, 354. Ρ, 119, 698. βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλὰ, Δ, 247. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, Β, 302, ubi apparet, ἔβη φέρων esse idem quod ἔφερε: et κῆρες θ. φ. ἔβαν, est, fata mortis abstulerunt. αὐτὰρ ὃ βῆ τὸν ἐξεναρίξων, ivit interfecturus, Λ, 101, interfecturus erat. βῆ δ' ἀκέων, Α, 34. κατασχομένη, Γ, 419. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, Δ, 74, pro κατέβη καρήνων Οὐλ. καταΐξασα: nam id κατὰ ad utrumque verbum pertinet. Sic Α, 44. Η, 19. Χ, 187. βῆ πρὸς δῶμα Διὸς, profectus est, Ε, 398. Λυκίηνδε, Ζ, 171. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, Θ, 401, i. e. κατέβη ὀρέων, καὶ ἔβη εἰς. βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ, Ν, 582, ivit minitans, i. e. hostiliter obviam ivit. βῆ δὲ θύραζε, Σ, 416. et 468, ἐπὶ φύσας, ad folles suos. παρὰ θῖνα, Τ, 40. et 397, ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ, sc. εἰς τὸ ἅρμα, ubi Αὐτομέδων erat ἡνίοχος, Ἀχιλλεὺς δὲ παραιβάτης. post eum adscendit. διὰ προμάχων, Υ, 111. et 407, σὺν δουρί. ἐς πεδίον, Φ, 299. φοβηθεὶς, Χ, 137. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, Ρ, 392, humor mox abit. ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς αὐτοῦ, ivit recta in eum, Ε, 849. Θ, 322. ἔβη οἰκόνδε, Δ, 180. πρὸς δῶμα Διὸς, Ξ, 224. αὖθις, Ρ, 82, ἀνὰ πόνον. et 233, οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν. ἔβη κεκορυθμένος, Υ, 117. ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, Ω, 766, ex quo inde abii. ἄψοῤῥον δὲ ἔβη ποτὶ Ἴλιον, Η, 413, retro ivit. αὖτις ἔβη ἀμπόνον, Π, 726. χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα μετὰ τοὺς, profectus est ad eos ad epulum, Α, 424. βῆ δ' ἄρα, Β, 16. et 18, ἐπὶ τὸν, ad eum. ἔβαν (pro ἔβησαν, aor. 2.) κήρυκες ἄγοντες τὴν, Α, 391. et 606, κακκείοντες οἰκόνδε, decubituri. κλισίηνδε ἕκαστος, Ι, 708. ὅσα ῥέξαντες ἔβαν, Κ, 525. ἰθὺς Δαναῶν, Μ, 106. Π, 552. βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην, Τ, 241. et 279, βὰν δὲ φέροντες. κακκείοντες κλισίηνδε, Ψ, 58. et 229, πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι. ἐς ἅρματα βάντες, Ε, 239. ἐφ' ἵππων βάντες, Σ, 532. ἐβήτην πρὸς πόλιν, Ζ, 40. εἰς ἅρματα βήτην, Θ, 115. ἰθὺς, ἄγοντε, Μ, 330. λιπόντε, Ξ, 281. et 285, ἐπὶ χέρσου. εἰς Ἔρεβος, Π, 327. τὼ δ' ἰθὺς, Ρ, 492. ζωσαμένω, Ψ, 685. τὼ δ' ἀκέοντε βάτην, pro ἐβήτην, ob metrum correpto η, Α, 327. αἱ δὲ βάτην, Ε, 778. τὼ δὲ, Ι, 182, 192. σκάζοντε βάτην, Τ, 47. ζωσαμένω, Ψ, 710. ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ τοῦ, Ρ, 112, abiit. βῆ δ' ἐλάαν, i. e. ἔλαυνεν, agebat equos et currum, Ν, 27. βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ω, 246, utinam abeam. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, i. e. βῆναι, eum defendere, Ρ, 510, et est forma infin. a. 2. Ionica et poëtica. πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, Θ, 229. πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη ἐκ μεγάροιο; quo ivit? Ζ, 377. et 386, ἐπὶ πύργον ἔβη, in murum ivit. ὄφρα ἐγὼ βείω πρὸς Ἴλιον, Ζ, 113, dum ego ivero illuc; et est aor. 2. conj. pro βῶ, distracte βέω, ob metrum βείω. τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα, ζ, 13. ὁ βῆ διὰ δῶμα, η, 139. εἰς Ἴλιον ἔβη ἐν νηυσὶν, β, 18. profectus est. et 27, 173. ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουὴν ἐς Πύλον, profectus est, ut aliquid audiret de patre, δ, 701. ξ, 179. ε, 19. et 242, πρὸς δῶμα, in domum. εἰς Ἀΐδαο, λ, 276, i. e. τέθνηκε. et 626, δόμον Ἄϊδος εἴσω, pro εἰς. et hæc est plena phrasis. εἰς Ἴλιον, ξ, 70. ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσὶν, *abgereiset ist, (departed,)* σ, 180. κεῖθεν, illinc, τ, 223. καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη, abiit ab eo, χ, 249. κεῖθεν, ω, 309. βῆμεν (ἔβημεν) δ' ἐν νήεσσι, ν, 317, profecti sumus navibus inde, *von da zu schiffe abgegangen waren, (proceeded thence in ships.)* Sic γ, 131. ξ, 241, s. οἴκαδε σὺν νήεσσι. ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, κ, 56. πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδε, ε, 107. οἱ δ' ἐκβήσαντες (egredi facientes te, exponentes te ex navi sua) ἔβησαν, abierunt, ω, 300, ἀπέβησαν, ἀπέπλευσαν. βῆσαν (ἔβησαν) ἐπὶ κρήνην, iverunt ad fontem, υ, 158. ἐξ οἴκου βῆσαν, φ, 188. ἐγὼ βῆν, pro ἔβην, ι, 196. βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα, μ, 367. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, α, 102. et 119, βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, pro ἔβη. ὁ βῆ καλέων τὸν, δ, 532. βῆ δ' ἰέναι, κ, 208. βῆ δὲ μετ' ἄλλας, ad alias, λ, 562. θύραζε, ο, 62. αὐτὰρ ὁ βῆ, ρ, 255, coll. 254, ex quo apparere videtur, βῆναι celerius quid notare quam κιεῖν. et 325, ἰθύς μεγάροιο. et 365, βῆ δ' ἴμεν αἰτίζων. ἔνθα ἄλλοι ἔβαν (ἔβησαν) ἐν νηυσὶν, α, 211. et 424, κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος. ἔβαν νέας, pro ἔβησαν εἰς νῆας, γ, 162. et 396, κακκείοντες. ἀναστάντες ἔβαν δόμον εἰς, δ, 674. κακκείοντες, η, 229. ι, 17. οἰκόνδε, ξ, 87. et 207, τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα, π, 358. ρ, 177. ἀναΐξαντες ἔβαν ἐπὶ νῆας, ω, 50, sequente εἰ μὴ, ivissent, nisi, ἔβησαν ἄν. βήτην κούρω κριθέντε δύω καὶ πεντήκοντα, θ, 48, 49, ubi dualis δύω, præpositus majori numero, regit verbum. τὼ βήτην, ρ, 200. εἰς τὸν, ad eum, χ, 202, scilicet in domum ad eum. et 378, τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε, exiverunt domo ambulantes. βάτην pro ἐβήτην, ω, 360. τὸν ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα, ρ, 575. βήμεναι pro βῆναι, θ, 518. ἐς Δωδώνην, ξ, 327. τ, 296. βῆ ἰέναι, i. e. ἴε, ibat, α, 441. β, 5, 10, 298, 394. βὰν ἰέναι, δ, 779. βῆ ῥ' ἴμεν, ε, 475. ζ, 130. θ, 56, 273, 277, 287. βῆν (ἔβην) δ' ἰέναι, κ, 407. βῆν εἰς Αἰόλου δώματα, κ, 60. sic dicitur στῆν, pro ἔστην. βῆ δ' ἴμεν, ξ, 73, 532. ο, 109. σ, 340, 427. τ, 429. υ, 146. βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας, ξ, 501, i. e. ἔθεε, currebat ad naves. βῆ δὲ θέων, χ, 99. et 112, βῆ δὲ φέρων, i. e. ἔφερε. ἔβαν (dorice pro ἔβην) ἐπίκουρος, Ol. 13, 137, i. e. ἦλθον, veni administer. ἔβα (pro ἔβη) κόρος αἶνον, Ol. 2, 173, sequitur satietas laudem, i. e. ἐπὶ τὸν αἶνον τοῦ Θήρωνος, ἢ, τὸ ἐκ τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν γινόμενον αὐτοῦ θαῦμα, ἐπῆλθε κόρος καὶ φθόνος. κατὰ τῶν ἐπαίνου ἀξίων καλῶν τοῦ Θήρωνος ἐκινήθη ὕβρις ἀπὸ ἀγανακτήσεως. *es ward mancher des lobwürdigen des Therons überdrüssig, er bekam des guten satt, (many a one was tired of Theron's excellence, was disgusted with his good deeds.)* ἔβη πρὸς στάθμην, Py. 6, 45, ingredi solet ad regulam. ἔβην ἕτοιμος, Ne. 4, 120, venio paratus. ἄγγελος, Ne. 6. 99. ἔβα, pro ἔβη, Ne. 11, 44. Οὐλυμπόνδε, Ist. 4, 95. ἐς ἄνδρας ἔβαν, pro ἔβησαν, per syncopen, Ol. 2, 64. ἄλλα ἀγαθῶν ἔβαν ἐπὶ ἄλλον, Ol. 8, 16, alia bona ad alium proficisci solent. ταχέως ἔβαν, Py. 4, 321, venerunt. πρὸς πόλιν, Py. 9, 184, profecti sunt. ἐς μυχὸν θαλάμου, Ne. 1, 62, irrepserunt, sc. serpentes. Τρῴανδε, Ist. 4, 62. αὐτὴν ἐναλίᾳ βᾶμεν (dorice pro βήμεναι vel βῆναι) σὺν ἅλμῃ πεύθομαι, Py. 4, 69, audio, eam abiisse una cum fluctu marino. Vide βίβημι.

βήσομαι, (Βάω) f. 1. m. fit ionice novum verbum, cujus imperf. est ἐβησόμην, ibam. ἐς δ' ὄχεα ποσὶ βήσετο, pro ἐβήσετο, Ε, 745, i. e. εἰσέβη εἰς τὰ ἅρματα, in currum pedibus ascendit. sic et Θ, 389.

βῆσσα, ης. ἡ. (Βάω) saltus. *eine heide voll waldung und hügel, (a wilderness of woods and hills.)* est a βάω, f. βήσω: et notat proprie ejusmodi saltum, ubi feræ multæ vagantur et errant, *eine wildbahn ein wildstand, (a chace, a deer park.)* videtur esse id, quod in sacris libris vocatur ἔρημος, *ein wüste, (a wilderness,)* i. e. locus non necessario arboribus condensus, non tamen agricultura frequens, sed pascuis pecudum et feris relictus. νομὸν ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν οἰῶν, pascuum magnum in pulcro saltu ovium, Σ, 588. οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες, τ, 435, in saltum veniebant venatores. δράκοντα ἰδὼν οὔρεος ἐν βήσσῃς pro βήσσαις, Γ, 34, in arboretis locisque desertis montis. sic et δρυτόμος

οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, Λ, 87, lignator in saltibus montis. πυρὸς βρόμος αἰθομένοιο οὔρεος ἐν βήσσῃς, Ξ, 397, ignis ardentis fremitus. δρυτόμων ὀρυμαγδὸς οὔρεος ἐν, Π, 634. et 766, εὖρός τε νότος τε ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν οὔρεος ἐν βήσσῃς. σῦς κάπριος, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας, Ρ, 283, convertens se varie in saltibus. κύων ὄρσας ἐξ εὐνῆς ἔλαφον δίεται διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, Χ, 190, agitat per convalles et saltus. εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης, κ, 210, in loco deserto et arboribus læto, quam nos *eine heide, (a heath)* vocamus. et 252, eadem verba. et 275, ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας, per sacra inculta. nam Circe habitabat in inculto, arboribus tantum et herbis consito, solo. βῆσσαν τήνδε ἵκεο; Py. 9, 89. ἐν βάσσαις, dorice pro βήσσαις, Ol. 3, 41. βήσσαις Πηλίου, Py. 3, 7. βήσσαις ἐν Ἰσθμοῦ, Ist. 3, 17. *auf den ebenen des Isthmus, (in the plains of the Isthmus.)* notat ergo et campum planum incultumque, ubi licet libere βῆναι.

βηταρμὸς, vide sequens.

βητάρμων, ονος. ὁ ἡ. (Ῥέω) est epitheton boni saltatoris, a βαίνειν ἐναρμονίως, incedere ad numeros quosdam aptos. Φαιήκων βητάρμονες, θ, 250, 383, coll. 263, ubi dicuntur iidem δαήμονες ὀρχηθμοῦ. sic ὁ βηταρμὸς, οῦ, apta saltatio.

βία, ας. ἡ. (Ἶα) vis, vigor, vitalitas vigens et vegeta. ponitur et in malo sensu, ut notet vim ἄδικον. primario autem est ἡ κατὰ ῥώμην δύναμις. factum nomen ex ἡ ἶα, præfixo β: et in locum originis suæ succedens frequentari cœpit. ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων, ille enim etiam fortitudine et robore virium melior suo patre, Α, 404. et 430, τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων, quam vi ab invito abstulerant. si de magnis heroibus aut principibus sermo est, multum robore aut potentia pollentibus, ponitur βίη cum genitivo nominis proprii, aut cum adjectivo ex eo nomine proprio. βίη Ἡρακλῆος, i. e. ipse Hercules, Σ, 117, potentissimus et fortissimus et robustissimus ille. Πριάμοιο βίην, i. e. Priamum ipsum, Γ, 105. sic Διομήδεος, Ε, 781. Ἑλένου, Ν, 758, 770, 781. Αἰνείου, Υ, 307. Ὑπερήνορος, Ρ, 24. et 187, Πατρόκλου. sic et Χ, 323. Τεύκρου, Ψ, 859. βίη Ἡρακληείη, i. e. ipse Hercules, præstans robore et virtute, Β, 658, 666. λ, 600. et quia hæc phrasis est circumlocutio laudatoria nominis masculini proprii, hinc sequitur masculinum participii: nam poëta respicit nomen personæ ipsius, non vero vocem βίη. sic, βίη Ἡρακληείη, Λ, 689. Ε, 638. Τ, 98. Ο, 640. Ἰφικληείη, i. e. ὁ Ἰφικλῆς, præstantissimus ille, λ, 289, 295. Ἐτεοκληείη, i. e. ὁ Ἐτεοκλῆς, Δ, 386. εἴθε μοι βίη ἔμπεδος εἴη, utinam mihi robur virile et juvenile integrum esset, Η, 157. Λ, 669. Ψ, 629. nam senex loquitur ibi, minus jam valens robore ob ætatem. sic, σοὶ, Δ, 314. θεῶν μείζων ἀρετὴ, τιμή τε βίη τε, Ι, 494, ubi ἀρετὴ est genus, præstantia; τιμὴ καὶ βίη sunt species, honor et robur. τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων, aliquis melior hoc fortitudine, Ο, 139. βίας ἀνέμων ἀλεείνων, injurias ventorum vitans, Π, 213. Ψ, 713. πεποίθασι βίηφι, confidere possunt robori suo, Δ, 325, nam sermo est de juvenibus vegetis. χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, Μ, 135. et 153, λαοῖσι πεποιθότες ἠδέ. et 256, τοῦ (Διὸς) περ δὴ τεράεσσι (signis et ominibus) πεποιθότες, ἠδὲ βίηφι, sc. sua ipsorum. ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι, i. e. ὑπὸ Πηλείδῃ, Ο, 614. τὸν ἐδάμασε βίηφι, eum vincit et subigit robore suo, Π, 826, sc. leo aprum. ἃς (captivas pulcras mulieres) αὐτοὶ καμόμεσθα (labore multo quæsivimus nobis) βίηφί τε δουρί τε, Σ, 341. Ἡφαίστοιο βίηφι, a vi Vulcani, Φ, 367. et 501, εὔχεσαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι, gloriaris, te vicisse me robusta vi. Ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαὸν, sua virtute et viribus fretus, Χ, 107. μῆτί τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι, Ψ, 315, consilio sane lignator longe melior est quam viribus, *er richtet mehr aus mit verstande als mit kraften, (accomplishes more by ingenuity than by strength.)* ὧδε βίην ἀγαθὸν, sic (uti ego sum) viribus et fortitudine præstantem, Ζ, 478. βίῃ δὲ ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Λ, 786, sed viribus et fortitudine est ille multo melior te. ergo βία sæpe est ἡ ἀνδρία: hinc et νόημα βίαιον est γενναῖον, ἀνδρικόν. βία φρεσὶν est ἡ φρόνησις, robur præcordiis, i. e. prudentia et consilium, conjuncta fortitudine. unde compositum ὁ ἀλκίφρων, qui vires mentis habet, qui est ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος simul. sic Γ, 45, ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, οὐδέ τις ἀλκὴ, sed nulla est fortitudo et nullum robur in animo, *er hat keinen männlichen muth im herzen, (he has no manly fortitude in his heart.)* et 431, σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ, tuo robore et tuis manibus, i. e. fortitudine militari: et accentus ibi est in σῇ, in opp. ad vires alienas, quas exercitus habet. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν, Μ, 341, conabantur vi perfringentes ingredi. οὐκ ἐθέλοντα, βίῃ ἄγουσι, nolentem vi ducunt, Ν, 572. ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ, aut verbo aut vi, Ο, 106. et 186, βίῃ ἀέκοντα καθέξει, vi invitum coercere volet. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας, qui vi in foro perversa judicant judicia, Π, 387, ubi de vi improba injustorum judicum sermo est, qui potentia freti agunt inique. τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ, ter vero remisit viribus, Φ, 177, i. e. robur ejus non sufficiebat. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε, Ψ, 578, ipse autem potentior præstantia et vi, sc. Menelaus: et βίη ibi in malo sensu posita videtur: quasi dignitas regia, (ἀρετὴ) et vis hinc orta injusta, eum potentiorem faciat. λέων, μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, Ω, 42, magno robori suo et forti animo obediens et serviens. βίη δὲ νηπίη αὐτῶν, Λ, 560, vis eorum est infirma, nam de pueris est sermo. σὴ δὲ βίη λέλυται, Θ, 103, nam vires tuæ sunt fractæ, et sermo est de sene. οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκὰς, Ε, 521, neque violentos impetus et vires eorum timebant nec clamores. ἐπεί σοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε, Η, 288. βίην ὤμοισι καὶ γούνασι ἐνέθηκε, robur et vires indidit, Ρ, 569. ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, ὦ Ζεῦ, Η, 205, robur et gloriam præbe. ὅστις ἀέκοντα βίηφι κτήματα ἀπορραίσει, qui invitum vi bonis spoliaturus sit, α, 403. βίηφι δὲ φέρτεροι ἦσαν, robore, viribus, ζ, 6, nam Phæaces amabant otium, et in pugnis non erant exercitati. δόλῳ ἠὲ βίηφι, ι, 406. et 408, δόλῳ, οὐδὲ βίηφι. et 476, ἔδμεναι (vorare, homines sc.) κρατερῆφι βίηφι. sic, εἴλει, includebat, μ, 210. quarum dirarum virium Cyclopis oppositum est 211. et 246, οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτεροι ἦσαν. sic, χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας, φ, 315. et 371, φέρτερός εἰμι. et 373, μνηστήρων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην, utinam valentior essem procis omnibus: et jocans vel quasi, serio loquitur Telemachus; vis autem joci est in πάντων ὅσσοι. οὐδέ οἱ ἦν ἲς οὐδὲ βίη, σ, 4, nullum ei inerat robur. et 138, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, viribus et robori meo obtemperans, i. e. faciens quia poteram. εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν, γ, 216, an aliquando violentias et injurias eorum ulciscetur adveniens. sic λ, 117, ἀποτίσεαι. et ρ, 540. βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν, injurias suscipiens nobilium, ν, 310. π, 189. ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, δ, 415, vobis curæ sit robur vestrum adhibendum; ubi simpliciter positum ἐπὶ ἰσχύος καὶ ῥώμης. et 422, σχέσθαι βίης, desistere a vi, remittere robur admotum. et 646, ἦ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρατο νῆα, num tibi vi invito ademit navem; ubi de injuria. et 668, αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, ei Jupiter perdat robur, i. e. adimat ei vitam. τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε, ζ, 197, quæ est descriptio supremi principis in populo, excellit ejus potentia super omnes: nam ἐκ pertinet ad ἔχεται, ἐξέχεται, supereminet. μνησαμένοις βίης Κύκλωπος, κ, 200. εἴπερ τίς σε, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, οὔτι τίει, si quis te, viribus suis fretus, nihil honorat, ν, 143. εἴθε ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, ξ, 468. et 503, utinam sic vigerem ætate, et robur mihi integrum esset. ὅς οἱ χρήματα εἶχε βίῃ, ο, 231, qui ejus opes detinuit vi injusta. et 328, τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει. sic et ρ, 565. μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθὼν, π, 255, ne cum magno tuo malo ulcisci coneris injurias, postquam venisti. βίῃ δ' ὅγε φέρτερος ἦεν, nam viribus hic hospes noster præstabat, σ, 233. οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον, οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης, υ, 379, neque operum peritum, neque robore et virtute militari præditum, sed sic frustraneum onus terræ. τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, remisit robur, in arcu tendendo, φ, 126. et 128, καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ, tetendisset viribus. et 134, οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε, qui me viribus corporis præstatis. et 185, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν. sic et 253, εἰ τόσσον εἰμὲν, si tantum inferiores sumus viribus, *an kräften, (in strength.)* ἐπὴν ὑμῶν γε βίας (vitas vestras) ἀφελώμεθα χαλκῷ, χ, 219, si vos interfecerimus. ὄφρα ἀνδρῶν τίσαιτο βίην, ψ, 31, ut vel donec puniret violentiam virorum. ἐπεὶ ἕο (αὐτοῦ) φημὶ βίῃ (viribus et potentia) πολὺ φέρτερος εἶναι, inquit Jupiter de Neptuno, Ο, 165, 181, et loquitur deterrendi causa. Κόλχοισι βίαν ἔμιξαν, Py. 4, 378, i. e. προσέμιξαν αὐτοῖς τὴν ἑαυτῶν βίαν, i. e. ἑαυτούς: et est idem ac, παρεγένοντο. nam de pugna ibi non est intelligendum. βία καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ, Py. 8, 19, i. e. ἰσχὺς τοῦ σώματος σὺν ἀδικίᾳ: violentia etiam superbum labefactare solet cum tempore. χερῶν βίαν, Ne. 5, 34, manuum robur. ἐπὶ ἀδελφοῦ βίαν, Ne. 10, 138, i. e. ἐπὶ ἀδελφὸν, τὸν Κάστορα: ad fratrem. ἐν ἀέθλοις ἀριστεύων ἐπέδειξε βίαν, Ne. 11, 19, exhibuit robur spectandum. et 28, παιδὸς βίαν, i. e. παῖδα, filium. sic Ol. 1, 142. Ἡρακλέος, Ol. 10, 31. Κάστορος, Py. 11, 93. Φώκου, Ne. 5, 22. Μέμνονος ὑπέρθυμον βίαν, Ist. 8, 116, i. e. Μέμνονα ὑπέρθυμον, in bono sensu. βίᾳ θεῶν, invitis Diis, Euripid. Phœn. 18. sic et, βίᾳ Διὸς, invito Jove, Æschyl. Sept. c. Th. 537.

βιάζω, f. άσω. (Ἶα) vi urgeo, viribus premo, cogo, viribus supero. ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα, me, qui unus sum, vos multi superatis et cogitis, μ, 297. et forma media βιάζομαι, eodem sensu. ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, viribus suis premit et urget te, Χ, 229, *setzet dir gewaltig zu, (presses hard upon thee.)* εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται, si nemo tibi vim infert et viribus suis te superat, ι, 410. hinc βιάζεσθαί τι est, aliquid omnibus viribus superare conari. et in sensu *passivo*, ἐβιάζετο γὰρ βελέεσσι, Ο, 727. Π, 102, nimis urgebatur jaculis, cogebatur. ἐνόησε τὸν πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι, Λ, 575, densis oppressum jaculis. et 588, ὃς βιάζεται βελέεσσι, qui ultra vires suas obruitur telis. βιασθέντες λύῃ, Ne. 9, 34, violenter oppressi lue hac: quam luem concitarat Amphiaraus regni nomine.

βίαιος, αία, αιον. (Ἶα) magnis viribus præditus. it. violentus in malo sensu. nam ἡ βία est ut Germanorum *gewalt, (force,)* in bono et malo sensu. ἔρδειν ἔργα βίαια, κακορραφίῃσι νόοιο, β, 236, facere opera violenta, ex stultitia animi. βίαια πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, Ne. 7, 98, violenta omnia, pede quasi arrepta et projecta removens.

βιαίως, (Ἶα) adverb. per vim, *gewaltsam, (by force.)* κατέδουσι βιαίως οἶκον, β, 237. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, χ, 37. ἀποσυλῆσαι βιαίως, Py. 4, 196, violenter et injuste deprædatum fuisse.

βιατὴς, et *βιαστὴς*,[a] οῦ. ὁ. (Ἴα) violentus in agendo, vires magnas adhibens, vi agens et superans, fortis, viribus magnis prædītus et operans. βιατὰς (dorice pro βιατὴς) Ἄρης, Py. 1, 18, Mars fortis, viribus agens, non vero illecebris et θέλκτροις. ergo τὰ θελκτήρια musica, potentiora sunt sæpe τῇ βίᾳ. βιατὴς ἀνὴρ ἐξεπόνησε τοῦτο, Py. 4, 420. strenuus vir et vires omnes adhibens, laborando absolvit id. Ἀντίλοχος βιατὴς, Py. 6, 28, strenuus, fortis, in sensu optimo. βιατὴν ἀμπέλου παῖδα, fortem filium vitis, Ne. 9, 122, i. e. vinum generosum merum, potenter operans. Πατρόκλου βιατὰν (pro βιατὴν) νόον, Ol. 9, 114, i. e. ἰσχυρὸν, γενναῖον, ἀνδρεῖον. σοφοὶ, καὶ χερσὶ βιαταὶ, sapientes, et manibus strenui, Py. 1, 82, fortes, ἀνδρεῖοι. ergo omnibus locis in sensu bono.

βιάω, f. ήσω. (Ἴα) vi afficio, vi ago, in bono et malo sensu. subigo, opprimo. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, Κ, 145. Π, 22. talis enim dolor vi sua agit Græcos et subigit, *noth hat sie überwältiget, (distress has overcome them,)* ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς, Κ, 172, valde magna necessitas cogit eos. et in forma *media*, βιάομαι, f. ήσομαι, vi urgeo et premo. ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες, ac si eum vehementer urgerent solum Trojani, Λ, 467, pro βιάοιντο, contr. βιῷντο, mutato ν in α, ionice. et 557, ὄνος ἐβιήσατο παῖδας, asinus vi sua et robore suo vincit pueros, vi sua agit contra eorum voluntatem. σῦν (aprum) λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, Π, 823, leo vi adgreditur pugnando. Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος, Ψ, 576, *hat ihm durch unwahrheiten gewalt und unrecht gethan, (has done him wrong and injustice by falsehoods.)* μὲ ἐβιήσατο κῦμα, fluctus me vi sua superasset, violenter mecum egisset, η, 278. οἵ κεῖνον βιόωνται, pro βιῶνται, λ, 502, qui ei injuriam faciunt vi. τῶν οὔτις μὲ ἀέκοντα βιήσεται, φ, 348, eorum nemo me invitum coget, *wird mirs mit gewalt wehren können, (shall prevent me by force from doing it.)* βιόωντό (pro βιῶντο, sine augmento) τε παῖδα, ψ, 9, vi afficiebant et opprimere conabantur filium. apud recentiores deinde hoc verbum de vi venerea, si violentum stuprum infertur, poni cœpit. νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, nos vi affecit quod attinebat omnem mercedem, Φ, 451, i. e. ἐβιήσατο ἡμᾶς κατὰ τὸν μισθόν. Πάρφασις τὸ λαμπρὸν βιᾶται, Ne. 8, 57, odiosa ista versutiloquentia *(falsche zunge,) (a false tongue,)* invadit et deprimit quod splendidum est et vere gloriosum.

βιβάρω, vide sequens.

βιβάσθω, (Βάω) est verbum factum ex βιβάζω, f. άσω, a quo futuro, interserto θ, fit βιβάσθω: cujus participium præsentis in usu Ionico est. Αἴας μακρὰ βιβάσθων, Ν, 809. Ο, 676. Γλαῦκος, Π, 534.

βιβάω, (Βάω) idem quod βάω vel βῆμι. cujus particip. præs. βιβάων, contr. βιβῶν, in usu est: gradiens. ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ (neutrum plurale) βιβῶντα, euntem ante agmen, et magnis passibus gradientem, Γ, 22, et est pro διαβαίνοντα. hinc alibi: εὖ διαβὰς, i. e. διαστήσας τὰ σκέλη, probe divaricatis cruribus. et: τοσόνδε αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος. ψυχὴ Αἴαντος φοίτα (ἐφοίτα, ambulabat) μακρὰ βιβῶσα, magnis passibus, κατὰ λειμῶνα, per pratum, λ, 538. et non est iste adfectatus aliquis gressus; sed est descriptio vide proceri staturâ: et tales habent naturaliter latos passus. κοῦφα (neutrum plur.) βιβῶντα κῶμον, Ol. 14, 24, leviter incedentem hymnum chorealem; μετεώρως στρεφόμενον.

βίβημι, (Βάω) est idem quod βῆμι. hinc est participium βιβάς. ἢΐε μακρὰ βιβὰς, de eodem Ajace vivo, Η, 213. et tales lati passus, præter staturam, etiam notant lætum et elatum animum. timens enim contrahit passus, si periculo obviam eundum est. καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχὼν, Ν, 371, ubi notat πηδῶντα ἐνθουσιωδῶς, et fortasse κατά τι ὀρχήσεως εἶδος ἐνόπλιον. *er traf mit dem schusse den hoch springenden, (he hit him with the javelin when leaping high.)* ἦρχε δὲ Ἕκτωρ (præibat) μακρὰ βιβὰς, Ο, 307. et ι, 450, idem dicit Polyphemus de ariete suo.

βιβλίον, *βίβλος*, vide sub βύβλος.

βίγλα, ἡ, vide sub σκοπιὰ, prope finem.

βίκος, vide sub γάλα, prope finem.

βινέω, vide κινέω.

βιοθρέμμων, ονος, ὁ, vide sub Τρέφω, ad finem.

βίος, ου. ὁ. (Ἴα) vita. it. victus, res familiaris. est ab ἡ βία, vis, quæ et ipsa sæpe, ut vidimus, ponitur in notione vitæ. ζώεις ἀγαθὸν βίον, vivis vitam præstantem et optabilem, ο, 490, in opp. ad vitam exercitam. ἀμφιπολεύει ἐμὸν βίον, σ, 253. τ, 127, curat et administrat vitam meam, ut tutior sit et ditior. βίον ἀπάλαμον ἔχει, Ol. 1, 95, vitam auxilio carentem, ἀπάλαμνον. βίον ἀθάνατον μὴ σπεῦδε, Py. 3, 109, ne adfecta vitam immortalem. πεπρωμένον γονέων βίον, Py. 6, 27, vitam parentum a fatis concessam, i. e. quamdiu vivunt. σοφὸς βίον κορύσσειν, Py. 8, 106, doctus augere et servare rem familiarem, *sein vermögen, (his property:)* munire eam quasi galea, in statu integro retinere et defendere. βίον ἐπηετανὸν, Ne. 6, 18, victum annuum. βίου τέλος, Ist. 4, 8, *lebensziel, lebenslauf, (the end of life, course of life.)* βίου πόρον, vitæ cursum, Ist. 8, 29. τοῦ βίου τῶν βροτῶν conditio describitur, Py. 3, 145, seqq. quod cum uno bono duo mala dantur.

βιὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) arcus, *der bogen, (a bow,)* quo sagittæ mittuntur. est quoque ab ἡ βία, et ab ὁ βίος, quia antiquissimi ex venatione victitabant; et quia arcus valentem facit hominem contra bestias; imo et, quia ipse arcus viribus tenditur multis. vide Psalmo xviii, 35. κλαγγὴ ἀργυρέοιο βιοῖο, Α, 49, ubi de arcu Apollinis sermo est. λίγξε βιὸς, Δ, 125. δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, Κ, 260. οὐκ ἄν σοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ἰοὶ, Λ, 387. βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, Ο, 468. et 472, βιὸν μὲν ἔα κεῖσθαι. τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, Ω, 605, ubi sermo est de filiis Niobes. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, ζ, 270. ὃς ἐντανύσῃ βιὸν, τ, 577. φ, 75. et 173, ῥυτῆρα βιοῦ. et 233, ἐμοὶ δοῦναι, coll. 234, ut ergo βιὸς et τόξον sit idem. et 328, ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βιόν. ἔχων, χ, 2. et 246, τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασε βιός. οὔ τις δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι, ω, 169, coll. 167, τόξον. nimirum nervus, extra usum, ex una parte tantum hærebat; alteri parti jungendus si usus esset: et ad id efficiendum opus erat viribus. hoc est, arcum tendere. et 176, ἐτάνυσσε ῥηϊδίως. Vide βέω.

βιοστερὴς, ὁ ἡ, vide sub στερέω.

βιοτεύω, f. εύσω. (Ἴα) vitam dego, perduro. ῥῆμα ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, Ne. 4, 11, narratio vivit diuturnius quam facta; et ῥῆμα h. l. est ὁ ὕμνος, celebratio poëtæ.

βιοτὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) vita, vitæ ratio, *leben, lebensart, (life, way of life.)* est fere idem quod ὁ βίοτος. sic ὁ χόλος et ἡ χολή. τῇ περ (ubi) ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, δ, 565, suavissima vivendi ratio. βιοτῆ ἑκατονταετεῖ, Py. 4, 503, centenni vitæ. βιοτὴν λαχόντες, Ne. 7, 80, quisque suam vivendi rationem sortiti, ὁ μὲν (κατὰ) τὰ, (κατὰ) τὰ δὲ ἄλλοι, alius secundum hæc, alii secundum alia.

βίοτος, ου. ὁ. (Ἴα) vita. it. opes, facultates; victus. αἴ κε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, Δ, 170, et portionem tuam vitæ expleveris, βίου τελευτήσῃς. ἔνθα κέ σοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ, Η, 104. sic, Πάτροκλε, Π, 787. βιότοιο μεγήρας, Ν, 563, vitam ejus magni æstimans. ἀφνειὸς βιότοιο, Ξ, 122, et ibi in sequentibus explicatur quid sit ὁ βίοτος, nimirum πάντα εἰς βίον χρήσιμα. ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν, α, 160. et 377, ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσαι, unius viri facultates nulla compensatione data consumere. βίοτον πάμπαν ἀπολέσει, β, 49. et 123, τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματα ἔδονται, tamdiu comedent. et 126, σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο. et 142, νήποινον ὀλέσαι. πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων, γ, 301, multas opes et aurum congregans. sic συναγείρων, δ, 90. βίοτον κατακείρετε πολλὸν, δ, 686. οἵ σοι βίοτον κατέδουσιν, λ, 115. et 489, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, *der nicht viel zu leben hatte, nicht viel güter, (who hath not great means of living, not much property.)* sic κατέδουσιν, ν, 396. et 419, βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι. et 428. ο, 32. et 445, ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται, plena opum, *voll güter geladen, (laden with goods.)* et 455, ἐν νηῒ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, multas merces divites emendo comparabant. βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχωμεν, π, 384, tenebimus, dividentes ea inter nos. ἵνα μοὶ βίοτον πολὺν ἄλφοι, ρ, 250. et 378, ἦ ὄνοσαι ὅτι τοὶ (pro οὗτοι) βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος; et 594, σύας καὶ κεῖνα φυλάσσων, σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον. οὐκ ἀλλότριον νήποινον ἔδουσιν, σ, 279. κατεδόντων, τ, 159. et 580, δῶμα, ἐνίπλειον βιότοιο. sic et φ, 78. de vita autem ipsa est, α, 287, εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς. sic et β, 218, ἀκούσω. ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, ε, 394. λιλαιόμενοι βιότοιο, cupidi vitæ suæ, μ, 328, nam fame pressi negligunt vitam suam. quamdiu ergo victus suppetebat, abstinebant bubus solis, ne vitam suam ipsi amitterent ex oraculo; coll. 348—351. sic et λιλαιόμενοι, ω, 535. βιότω (dorice pro βιότου, nisi malis in dativo legere βιότῳ) φάος, χάρμα, Ol. 10, 27, vitæ lucem, gaudium. βίοτον ἀμφὶ λοιπὸν, Ol. 1, 157, i. e. τὸν βίον. βίοτον ἄφθιτον αὐτῇ τετάχθαι, Ol. 2, 53, vitam immortalem constitutam ei esse. et 112, ἀπονέστερον νέμονται, minus laboriosam vitæ rationem habent. ἀπήμαντον ἄγων Ζεὺς, Ol. 8, 115, damnorum expertem vitam afferens tibi Jupiter. γλυκὺν ἑλὼν, Py. 2, 47, dulcem adeptus vitam. ἐμπεδοσθενέα, Ne. 7, 145, stabile robur habentem vitam.

βιόω, f. ώσω. (Ἴα) vivo. ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, alius pereat et alius vitam retineat, Θ, 429, dorice pro βιούτω, imperativus præs. act. σὺ γάρ με ἐβιώσαο, κούρη, tu enim me vivum conservasti, O puella, θ, 468, aor. I. indic. m. ζῆν μὲ πεποίηκας. Vide sub βέω, ad finem.

βιῴατο, vide βιάω.

βίωμι, (Ἴα) vivo, idem ac βιόω. ἢ ὄλεθρος, ἠὲ βιῶναι, aut exitium, aut vivere, i. e. vita, Κ, 174. ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, Ο, 511, aut interire uno momento aut vitam retinere. et vis omnis ibi est in ἕνα χρόνον, cui opponitur deinde τὸ, δηθὰ στρεύγεσθαι, diu paullatim absumi. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, ξ, 359.

βλάβη, ἡ, vide ad finem sequentis.

βλάβω, (attice βλάπτω) f. βλάψω, f. 2. βλαβῶ. (Λήβω) est proprie, ἐμποδίζω τὸν τρέχοντα, pedes capto, et impedio currentem. impedio, facio ne quis procedere aut proficere possit, *halte auf, hindere, (I detain, hinder.)* et quia ex ejusmodi ἐμποδισμῷ plerumque oritur damnum: hinc, per consequens, notat, noceo, damno adficio. sed propria notio semper simul est apprehendenda. est a λάβω, capio; præfixo β. βλάβεται ἀγορητὴς, impeditur orator, Τ, 82. et 166, βλάβεται δέ τε γούνατα ἰόντι, et impediuntur genua eunti, retardantur

ne alacriter procedere possint gradiendo, captantur. sic et ν, 34, vadit lasso gradu, occupatis defatigatione genibus; *die knie sind matt, und angegriffen von müdigkeit, (his knees being weak and weary.)* βλάψε (ἔβλαψε) δέ οἱ φίλα γούνατα, Η, 271, i. e. συνεπόδισε, καὶ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἔσφηλεν (nam σφάλλειν, *fallend machen,* [*to throw down,*] sæpe idem est quod βλάπτειν: cujus oppositum est ἀνασφάλλειν, i. e. ἀνίστασθαι καὶ ὀρθοῦσθαι) ὡς ὕπτιον τανυσθῆναι τὸν οὕτω βλαβέντα, captum pedibus. conf. γόνυ. ἔβλαψάς με, Ἑκάεργε, decepisti me, O Apollo, Χ, 15, impediisti me. βλάψας δέ μοι ἵππους, impediistique meos equos, ne possent solitam vim ostendere, ἐνεπόδισας, Ψ, 571. et 774, Αἴας μὲν ὄλισθε (lapsus est in lubrico) θέων (currens) βλάψεν (cepit pedes ejus) γὰρ Ἀθήνη, i. e. improvide enim currebat. Minerva enim in genere est, vis pervidendi agenda intellectu et prudentia. et 782, ἦ με ἔβλαψε θεὰ πόδας, certe me Dea decepit, pedes meos cepit quasi. τοῦδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, ξ, 178, hujus mentem cepit deus aliquis et impediit et quasi captivavit. sic et ψ, 14, οἵπερ ἔβλαψάν σε, qui quidem te mente captam fecerunt. hinc est ὁ ἡ βλαψίφρων, mente captus, compositum. ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, Ι, 508, ut is mente sana captus luat pœnas meritas: comprehensus quasi errore mentis. conf. ἀποτίω. Διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα, divinitus destructa jacula, Ο, 489, 484, Τεύκρου. et 724, εἰ δή ῥα τότε ἔβλαπτεν φρένας ἡμετέρας Ζεὺς, si tunc Jupiter impediit et captivavit mentem nostram. hinc est ὁ ἡ φρενοβλαβὴς, cui impedita et capta mens est, ne rectum et verum pervideat. αὐτὸ ζωὸν εἷλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον, eum vivum cepit, impeditum in turba, Π, 331, ubi significatus proprius maxime elucet. implicitum, ne posset evadere. et 660, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ, postquam regem viderunt captum vita, i. e. occisum. ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, Ζ, 39, impediti ad ramum: ubi apparet, βλάπτεσθαι esse προσκόπτειν καὶ ἐμποδίζεσθαι καὶ ῥίπτεσθαι. hic tamen locus ad compositum verbum, ἐμβλάπτω, pertinet, capio, alligo, allido, adfligo. Ἄτη, βλάπτουσα ἀνθρώπους, error animi, capiens mente homines, Ι, 503. Τ, 94, impediens et comprehendens homines. οἱ δέ οἱ (sui vero equi) ἐβλάφθησαν, impediti essent et retardati, Ψ, 387. et 461, ἔβλαβεν (pro ἐβλάβησαν) ἐν πεδίῳ, impeditæ sunt in campo equæ. et 545, ὅτι οἱ βλάβεν (pro ἐβλάβησαν) ἅρματα καὶ ἵππω, quod ei retardati sunt, aliqua vi et captione divina, *sind aufgehalten worden im laufe, (have been impeded in running.)* τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, hunc quidem dii impediunt et intercipiunt a via et ab reditu, α, 195, ἐμποδὼν γινόνται ἐς ὁδὸν, pedibus impedimento sunt. οἶνος καὶ ἄλλους βλάπτει, vinum etiam alios captat et captivat, φ, 294, impedit a bono. μή τινα ἑταίρων ἐλαυνόντων βλάπτοι αὐτὰ, ne eæ res alicui sociorum remigantium impedimento essent, ν, 22, *dass sie keinen hinderten oder aufhielten im rudern, (that they might not hinder or impede any of the rowers.)* hinc est ἡ βλάβη, impedimentum, deceptio, captio. recentiores magis ad notionem læsionis aut damni determinarunt verbum. λόγον βλάπτων γέροντος, Py. 9, 167, sermonem violans, i. e. non observans, senis; contra præceptum ejus agens. Vide sub ΠΑ'ΛΛΩ, ad finem.

βλάζω, βλακεύω, βλακικὸς, βλακῶς, βλὰξ, vide sub βάλλομεν, prope medium.

βλάπτω, βλάπτομαι, vide βλάβω, et sub ΠΑ'ΛΛΩ.

βλάστη, βλάστησις, vide sub καύχη.

βλάσφημος, ὁ, vide ἐπισβόλος.

βλαψίφρων, ὁ ἡ, vide sub ἌΤΩ, βλάβω, et Φρὴν, aliquanto post medium.

βλεῖο, vide sub βλῆμι.

βλεμεαίνω, f. ανῶ. (Βρέμω) minantibus oculis circumspicio et fremo, ut terream alios. est pro βρεμεαίνω, a βρέμω fremo, *ich knirsche, mache drohende geberden, (I gnash my teeth, make menacing gestures.)* nam qui a βλέπειν derivant, unde sit τὸ βλέμμα, illi non cogitant, verbum βλέπειν cum suis surculis Homericum non esse: ut igitur in Homero inde quoque nihil ultra derivari possit. cæterum βλέπειν est a βάλλειν ὦπα, oculum conjicere in aliquid; et est verbum recentiorum Homero. in Βατραχομυομαχίᾳ occurrit quidem id verbum: sed satis liquet, id carmen Homeri non esse, sed multo recentioris cujusdam auctoris: de qua re vide præfationem nostram. Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένεϊ βλεμεαίνων, Θ, 337, fortitudine fremens et ardens. Ἕκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων μαίνεται ἐκπάγλως, Ι, 237. proprie autem hoc verbum de leonibus aut apris ponitur, qui cum truci aut terribili murmure contra hostem feruntur. ἐν κύνεσσι καὶ ἀνδράσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων, Μ, 42. οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, Ρ, 22, ubi περὶ adverbiascit, et est nimium quantum, *überaus sehr, (exceedingly much.)* et 135, ὁ δέ τε (λέων ἄγων νήπια, cui occurrunt venatores) σθένεϊ βλεμεαίνει, πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων, omne supercilium deorsum trahit oculos contegens. Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεάινων, χωλεύων, Υ, 36, quatenus Vulcanus notat ignem vehementem, qui crepitat terribiliter vi sua. Significat ergo hoc verbum fere in deteriorem partem, ὀργίζεσθαι, ἐπαίρεσθαι, γαυριᾷν, δεινοῦσθαι, ἀγριοῦσθαι, animose et terribiliter cum fremitu et flatu narium vel gutturis ferri contra. *mit schnauben und brausen dran gehen, (to rush upon, chafing and fuming.)* hinc est ὁ ἀβλεμὴς (pro ἀβρεμὴς) i. e. ἀόργητος καὶ ἄνορμος, ἄτολμος, οὐ πεποιθὼς, *der nicht dreist und muthig ist, ohne feuer und trieb, der nicht waget, (one who is not bold and courageous, without fire and animation, not enterprising.)*

βλέπος, vide sequens.

βλέπω, f. ψω. (Λάω) est verbum recentius Homero, factum ex λάω et λεύσσω, notatque idem. video, specto. βλέπειν ἑκόντι νόῳ, adspicere benevolo animo, Py. 8, 97. φθονερὰ βλέπων, Ne. 4, 65, invido oculo intuens. τὸ βλέπος, vultus. Vide sub ὁράω, ad finem.

Βλέφαρον, ου. τό. (Ἄω) palpebra, *das augenlied, (the eyelid.)* in plurali vero τὰ βλέφαρα sæpe sunt et cilia, i. e. pili quibus palpebrarum oræ sunt obsitæ: in genere tamen, palpebræ. est vox a βλέπω, video, adspicio, et αἴρω, tollo, composita: nam attolli debent palpebræ, si velis intueri quid; attollunt illæ vicionem et aperiunt. Dores ea vocant γλέφαρα. οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, Κ, 26. τῷ τὲ ὕπνον λιαρὸν χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι, Ξ, 165, ubi hæc ambo ἐμφαίνουσι βαθύτατον ὕπνον, quo non oculi tantum clausi, sed et φρένες ἀμβλύνονται. ὥς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει, Κ, 187. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε, Ρ, 438. ἐν δέ οἱ (*an ihm,*) *(in him)* ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας (flamma) ἐξεφαάνθη, Τ, 17. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν, nunquam enim concluserunt se oculi sub palpebris meis, Ω, 637. ὕπνον ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροις βάλε, α, 364. ἐπεί σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν, β, 398. οὐδέ οἱ, ε, 271, et 493, φίλα βλέφαρα ἀμφικαλύψας, i. e. κάλυμμα τοῖς ὀφθαλμοῖς τὰ βλέφαρα θέμενος, *da er seine augenlieder geschlossen, (having closed his eyelids,)* coll. 492, et ἀμφικαλύπτειν ad h. l. δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειὰς, rigabat sub palpebris genas, θ, 522. πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ, ι, 389, ubi cilia intelliguntur, *die haare von den augenliedern und den augenbraunen wurden abgesenget von der hitze, (the eyelashes and eyebrows were singed by the heat.)* θεοί μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευαν, μ, 338. et 366, καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος. αὐτῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, ν, 79. ὀδυρομένη βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, ξ, 129. αὐτῇ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις ἔβαλε, π, 452. οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιϊν, ρ, 490. ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἐν βλεφάροις, τ, 212. et 590, οὔ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη, et 604, ὕπνον ἐπέβαλε. ἐπέχευεν ὕπνον, υ, 54. et 86, ἐπεὶ (ὕπνος) βλέφαρα ἀμφικαλύψῃ. ἐπέβαλε ὕπνον, φ, 358. ὕπνος μὲ ἐπέδησε, φίλα βλέφαρα ἀμφικαλύψας, ψ, 17. et 33, βλεφάρων ἄπο δάκρυα ἧκε. et 309, οὐδέ οἱ ὕπνος πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις. βλεφάρων ὕψοθεν, i. e. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν, Ol. 3, 21, s. βλεφάρων ἡδὺ κλαῖστρον, i. e. ὕπνον, Py. 1, 15. ἐπὶ βλεφάροις, Py. 9, 43. βλεφάροις παρθενίοις ἐφίζουσα ὥρα, Ne. 8, 3.

βλῆμι, (Βάλλω) est verbum per syncopen factum a βολέω, addita solita terminatione. passivum βλῆμαι. αὐτὸς ἔβλητο ἐν πρώτοις, ipse vulneratus est inter primos, Μ, 306. ἔβλητο πρὸς στῆθος, Π, 753. χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο παρὰ σφυρὸν, Δ, 518. ἔβλητο ἐν πρώτοις ἄκοντι, percussus erat jaculo, Λ, 674. βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ, Ρ, 598, i. e. ἐπλήγη, *war blessiret, (was wounded.)* πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον, Δ, 115. et 211, βλήμενος ἦν, vulneratus erat. βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ, Θ, 514. ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ, Λ, 191. et 206, βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Ο, 495. et 580, βλημένῳ νεβρῷ ἐπαΐξῃ, in vulneratum involat. sic, βλημένῳ κάπρῳ ἐπαΐξωσι, Ρ, 726. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου, retro resiliit ferrum ab icto, Φ, 594. εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, Ν, 288, ubi est a. 2. med. optativi, βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο. ἤκουσε βλημένου ἐν μεγάρῳ, audivit percussum eum esse ictu in domo, ρ, 493. et 490, πένθος ἄεξε βλημένου, sc. ἕνεκα. δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς βλημένου, pro βλημένῳ αὐτῷ, χ, 18. et 253, δῴη Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, percuti ferro. βλήεται, vulneratur, pro βλῆται, ρ, 472, distracto circumflexo per insertum ε.

βλησείδιον, τὸ, vide ἀνάβλησις.

βλῆτρον, ου. τό. (Βάλλω) ferrum quod conjungit quædam aut firmat. annulus ferreus. *ein eiserner band, (an iron ring.)* ξυστὸν μέγα ναύμαχον, κολλητὸν βλήτροισι, Ο, 678, i. e. σιδηροῖς κύκλοις, δι' ὧν τὰ δύο ξυστὰ συμβάλλονται εἰς ἕν. nam id ξυστὸν, hasta, non ex uno longo ligno, sed ex duobus commissum erat: ad quæ firmanda plures annuli ferrei circumdati in loco commissuræ.

βληχάομαι, vide sub μηκάω.

βληχὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) balatus ovium, *das schafblöken, (the bleating of sheep.)* est orta vox a βὴ et ὁ ἦχος vel ἡ ἠχή: ut sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος, interserto λ. nam sonus βὴ maxime exprimit vocem ovium. hinc Cratinus: ὅδε ἠλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαδίζει. Sed ex hac vocis ovium imitatione nihil vincunt ii, qui negant antiquitus τὸ η ut ι longum fuisse pronuntiatum. οἰῶν τε βληχὴν, μ, 266.

βληχρὸς, ὰ, όν. (Χράω) debilis, infirmus, *schwach, (weak.)* pallidus, macilentus. est a βάλλεσθαι τὸν χροῦν, vulnerari in cutem vel carnem; vel et, abjicere colorem: vel et, vulnerare cutem tantum, i. e. leviter. Vide sub βάλλομεν, prope medium.

βλιμάζω, vide θλίβω.

βλισσὸς, vide sub πίτρα, prope medium.

βλίττω, βλίτω, vide sub μέλι, ad finem, et θλίβω.

βλοσυρὸς, ά, όν. (Ῥύω) torvus, severo vultu. proprie ponitur de oculis, a βλέμμα ὑποσύρειν, ut notetur δεινότης vultus, et gravitas: unde etiam sæpius est pro σεμνὸς, honestus, venerabilis. μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι, Η, 212, subridens vultu suo gravi et majestatis pleno, Ajax magnus. ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν, Ο, 608, oculi Hectoris fulgebant sub superciliis ejus severis et reverentiam sui incutientibus. Vide sub ὑπόδρα.

βλοσυρῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) truces habens oculos. a βλοσυρὸς, vultuosus, qui βάλλει καὶ σύρει τὰ ὄμματα, ὁ τὸ βλέμμα παρασύρων, quod plerumque non in vituperii sensu dicitur. βλοσυρῶπις Γοργὼ, Λ, 36, *die sauer sehende, (fierce looking.)*

βλὸψ, vide sub παραβλὼψ, ad finem.

βλύζω, vide sub ἀναβρύχω, et φλύω.

βλωθρὸς, ά, όν. (Μέλω) procerus, in altum procedens et evadens. est epitheton arborum quarundam proceritate insignium. aliis placet, dicere, nomen factum ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς αἰθέρα: quæ sane explicatio est apta significationis. βλωθρὴ πίτυς, pinus procera et alta, Ν, 390, *die hoch aufgeschossene fichte, (the tall pine.)* sic et Π, 483. ὄγχνη, pirus alta, ω, 233, ἡ νυξημένη ἢ εὐαυξὴς, *hoch und wol gewachsene birnbaum, (a tall and large pear-tree.)*

βλωμὸς, vide sub βάλλομεν, sub medio, et ψαμός.

βλώσκω, f. βλώσω. (Μέλω) accedo, eo, venio curiosus. fit per dialectum Ionicam a μολέω, a cujus futuro μολήσω faciunt Iones novum verbum μολήσκω, et ob euphoniam mutato η, μολώσκω, per syncopen μλώσκω, quod μ mutatur in cognatam litteram β. vel fit a μόλω, transposite μλόω, hinc βλόω, et inde βλώσκω. notat ergo idem quod μολέω vel μόλω.

βοάγρια, ίων. τά. (Ῥέω) scuta, intra quæ miles se colligit et quibus se tutatur: clypei, coriis bubulis inducti, quibus milites se conservant. a βοῦς, bos, it. corium bubulum: et ἀγείρω, colligo, conjungo. possis et ab ἡ βοὴ, prœlium, compositam vocem putare, ut sint τὰ εἰς τὴν βοὴν ἀγειρόμενα, sumta ad pugnam. βοάγρια πολλὰ καὶ τρυφάλειαι κατέπεσον ἐν κονίαις, multa scuta et galeæ deciderant in arenas, Μ, 22. διὰ βοάγρια, π, 296, duo scuta. modo ne putes, ex, βοῦς ἄγριος, bos ferus et agrestis, compositum nomen: nihil enim absurdius.

βόαξ, vide sub sequente.

Βοάω, f. ήσω. (Βοῦς) vociferor, clamo. et est fere idem quod φωνεῖν, ἠπύειν, αὔειν, βρέμεσθαι. inest quidem huic verbo τὸ ἄειν vel αὔειν, præposita particula βοῦ, valde: sed commode ad hunc locum, quasi a clamore bovis deductum, refertur hoc verbum. notat enim magnam vociferationem. ἐννέα κήρυκες βοόωντες, pro βοῶντες, Β, 97. et 198, ὃν δὲ βοόωντα ἐφεύροι. et 224, αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν, late et longe sonans. αἰεὶ δὲ σμερδνὰ βοόων, Ο, 687, 732, terribiliter clamans. σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, Θ, 92, qui ergo et ἐκπλήττειν τῇ βοῇ ἐν καιρῷ poterat, coll. 91. ὀξὺ βοήσας, Ρ, 89. et 334, μέγα. et 265, ἠϊόνες βοόωσιν, pro βοάουσι, contracte βοῶσι, et rursus distracto circumflexo. et ibi verbum ipsum imitatur sonum strepitus aquarum; antiquique mirantur in poëta talia ὀνοματοπεποιημένα, ut absolutissima. Sic et Ξ, 394, οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον. ubi duplex α fortiorem sonum fluctuum allisorum exprimit. οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, Μ, 337, non poterat clamans exaudiri: pro βοήσαντι. hinc est ὁ βῶξ, i. e. βόηξ vel βόαξ, ἰχθύς τις. τοὶ δ' ἐβόησαν, Ψ, 847, sc. οἱ θεώμενοι, spectatores. nam est βοὴ διὰ τὸν νικητήν. μηδὲ βοᾶν, Ι, 12, neque in genere clamare. debebant enim obire, et nominatim singulos advocare. Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, Λ, 15. τοὶ δ' ἐβόησαν Τρῶες, Ρ, 607, præ lætitia, quod irritum fuerit telum Græci herois. ἀκούσαμεν ὡς ἐβόησας, δ, 281. ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, ε, 400, cum tantum aberat, ut audiri tamen posset clamans. et ι, 473. sic et ζ, 294, τόσσον ἀπὸ πτόλιος ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι, Θ, 305, ut audiretur ab omnibus diis. τίπτε ὧδε ἐβόησας, ι, 403. ἔνθα στὰς ἐβόησα, κ, 311, ibi stans vocem sustuli. ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας, μ, 181. σμερδαλέον δὲ ἐβόησε, ω, 536. ὁ ὀρθροβόας, ου, est apud recentiores gallus gallinaceus, qui et κοκκυβόας dicitur. et adverbium βᾶ est nota ἀντεμβοῶντος, contra inclamantis. βόασεν (ἐβόησεν) παῖδα ὄν, inclamavit filium suum, Py. 6, 36, i. e. opem filii sui imploravit sibi: collato Ψ, 402. εἰς εἰσόρουσε βοάσας pro βοήσας, Ol. 8, 52, vociferatus: ubi sermo est de dracone atrociter sibilante, μετὰ συριγμοῦ καὶ βοῆς.

βόειος, είη, ειον. (Βοῦς) bubulus, *von rindern, (belonging to oxen.)* ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, sc. δορὰν ἢ βύρσαν, Ρ, 389, *eine grosse ochsenhaut, (a large ox-hide.)* ἀναρρήξαντε (duo leones) βοὸς μεγάλοιο βοείην, Σ, 582. ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς, Μ, 296, sc. δορὰς. θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας, Λ, 842, substravit bubulas pelles. et hæc erat στρωμνὴ ἡρωϊκὴ, loco stragulæ vestis recentiorum delicatorum. tamen et illa habebat τρυφερόν τι, delicati quid: τὴν ὡς εἰκὸς ἐξ ἐπιμελοῦς βυρσοδεψήσεως μαλακότητα, quam corii bene præparati mollitiem indicat verbum ὑπέχευε, suffudit quasi. nam alias dixisset ὑπέθηκε. nisi erant pelles recens mactatorum boum humidæ adhuc ex altera parte. βοείας ἀσπίδας εὐκύκλους, Ε, 452, s. Μ, 425, s. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, Χ, 159, ubi notat vel τὴν βύρσαν βοὸς sacrificati, vel potius ἀσπίδα corio bubulo inductam. νεῦρα βόεια, Δ, 122, nervos bubulos, ex quibus contorta erat ἡ νευρὰ τοῦ τόξου. τάμνων δέρμα βόειον εὔχροὲς, ξ, 24, corium bubulum. θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην, sc. δορὰν, χ, 364, collato 362, s. περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, ω, 227. *stiefeletten von ochsenhaut, (buskins of ox-hide.)*

βόεος, έη, εον. (Βοῦς) idem. βοέης (βοέαις) εἰλυμένω ὤμους, Ρ, 492, i. e. scutis: et addita epitheta, αὔαις, στερεαῖς. βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, Χ, 397. τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσι, Ψ, 324, et sic vocat τὰ ἡνία. ἀδέψητον βοέην κατεστόρησεν, sc. βύρσαν, υ, 2. et 142, ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ. cui loco stragulæ incubabat dormiens. sic ἡ λεοντέη, *die löwenhaut, (a lion's skin,)* ἡ παρδαλέη, etc. imo sæpe et corium a toto dicitur ἡ βοῦς. hinc ejusmodi coria dicta βόες αὖαι. ὄνθου βοέου ἐνέπλητο στόμα, Ψ, 777, *voll ochsenmist, (full of the dung of oxen.)* βοέοις ἔντεσιν, Py. 4, 417, i. e. βοέοις λώροις.

βόες χαλκαῖ, vide sub Ἀταβύριον, in R.

βοεὺς, έως. ὁ. (Βοῦς) lorum ex corio bubulo factum. et ejusmodi loris frequenter antiqui pro funibus utebantur. talis βοεὺς factus erat ex pluribus loris inter se complicatis, *aus ineinander geflochtenen riemen, (of leathern thongs plaited together:)* hinc εὔστρεπτος dicitur. εἷλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι, β, 426, ubi ea lora in navi erant ad vela in altum trahenda. sic et ο, 291. vocat ergo sic τοὺς ἐκ βοείων ἱμάντων κάλωας, quos et κάλους recentiores vocant. Sed ἱστοβοεὺς est in aratro id quod in curru ὁ ῥυμὸς, uterque ξύλινος: *die deichsel, (the pole.)*

βοὴ, ῆς. ἡ. (Βοῦς) clamor, *geschrey, (clamour.)* ponitur sæpe et pro μάχη, quia ibi valde clamabatur, præsertim a ducibus imperia militaria obeuntibus, *beym commandiren im felde oder im treffen wird von den officiers viel geschrien, (the officers commanding in the field or in action, shout much.)* hinc βοὴν ἀγαθὸς est, bonus dux, bonus imperator, *ein guter commandeur, (a good general;)* et in genere quoque ἀγαθὸς μάχεσθαι. hinc et ὁ εὐρυβόας, late clamans: ἀρετὴ γὰρ καὶ τοῦτο τοῦ στρατηγοῦ, καὶ χρήσιμον ἐν μάχαις, τὸ μεγαλόφωνον. nam ante inventam tubam voce humana peragebantur imperia omnia militaria in pugnis: hinc ductores a voce sua laudari soliti. porro et τὸ βοᾶν est σημεῖον θάρσους: timor enim vocem debilitat, καὶ βαμβαίνειν ποιεῖ. hinc Heroës Homerici sæpe fortiter clamantes inducuntur. ergo ἀγαθὸς βοὴν, bonus et præstans in pugnis, *ein tapfrer held, (a valiant hero:)* addita tamen semper idea ducis. ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, Β, 408. et 586, τῶν ἦρχε, hos ducebat præstans imperator Menelaus. et exemplum clamoris imperatorii est Γ, 81, seqq. τῶν ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Β, 563. et 567, ἡγεῖτο. μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Ε, 347. et 855, δεύτερος αὖτ' ὡρμᾶτο. ὀξὺ νόησε, Θ, 91, s. ubi describitur Diomedes ut εὐρυβόας. τὸν δ' ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Λ, 345, ubi id commode additum: nam timuit iste strenuus bellator, non δι' ἀνανδρίαν, sed διὰ τὴν βουλὴν τοῦ Διὸς, dictam 319. de Ulysse dicitur Γ, 221, ὅτε δὴ ῥα ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, nam et in μεγαλοφωνίᾳ exercebantur veteres. ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, Δ, 220. Ἕκτορα δ' ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν, Ο, 671, conspexerunt. et 249, τὸν βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας. βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην, Ω, 250, unum filiorum Priami. Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει, Ν, 123. hinc est et adverbium αὐτοβοεὶ, cum ipso clamore, primo impetu. ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετο, Λ, 50, *ein sehr hitzig gefechte, (a very warm engagement,)* quod et hinc δηῒς dicitur, a δαίω, i. e. καίω. et 500, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρειν, et 530. ὀρώρει, exortus erat, Ν, 169, 540. Π, 267. μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν, Ξ, 4. coll. 1, ἰαχή. et collato Ν, 833, seqq. ubi maxime clamor pugnantium describitur. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, Σ, 495, i. e. ἐβόων, ἤχουν. ut ergo et de instrumentis musicis hoc verbum dicatur. πρὶν σῆς βοῆς πυθέσθαι, Ζ, 465, *dein kläglich geschrey höre, (hear thy doleful cries.)* Αἰνείαν βοῇ θοόν, Ν, 477, pugna celerem et agilem. ubi alii male legunt βοήθοον. βοῆς ἀΐοντες, ι, 401, clamorem audientes Polyphemi. αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος, κ, 118, fecit clamorem per urbem. οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ξ, 266, collato 265, ἀϋτή. sic et ρ, 435. βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο, χ, 77, clamorque ocyus fiat. sic et 133. βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει θεσπεσίη, ω, 48, clamor in mari oriebatur magnus, et per superficiem ejus, lugentium Achillem nympharum maris et Thetidis. βοὴ ἡδύγλωσσος κηρύκων, vox et proclamatio dulcis præconum, quæ victorem proclamant, Ol. 13, 143. βοὰ (dorice pro βοὴ) πρέπει, sc. τῶν ὑμνούντων νέων, clamor et vox excellit, Ne. 3, 108. ἀλάλαξεν ὑπερμήκει βοᾷ, Ol. 7, 69, valde longe sonante clamore. ὅσῃ βοᾷ, quanta et quali cum vociferatione, Ol. 9, 141, i. e. μετὰ ὅσων ἐπαίνων! σὺν καλάμου βοᾷ, cum sono fistulæ, Ne. 5, 71. βοὰν αὐλῶν, Ol. 3, 14. ὅσα μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν Πιερίδων ἀΐοντα, Py. 1, 26. βοαὶ λυρᾶν, Py. 10, 60, *der schall des saytenspieles, (the sound of lyres.)*

βοηδρομέω, f. ήσω, (Τρέω) ad clamorem accurro, ut opem feram. Eur. Or. 1356, ab ἡ βοὴ, clamor.

βοηθέω, f. ήσω. (Θέω) ad auxilium in pugna ferendum adpropero, *helfe fechten, (I assist in the fight.)* quasi εἰς βοὴν θέω, curro ad clamorem bellicum. deinde in genere

est, opitulor in re gravi, auxilium fero alacriter.

βοηθόος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) celer ad opitulandum, proprie in prœlio: celer ad prœliandum. βοηθόον ἅρμα ἐπορούσας, insiliens in currum suum militarem, P, 481, ubi est in sensu maxime proprio, qui celer est in prœliis et acer. τεθνηκότων βοηθόων, Ne. 7, 48, et pertinet ad ὧν, mortuorum defensorum patriæ in bello. Vide sub Βοηθόος in R.

βοηλασία, ας. ἡ. (Ἐλάω) abactio pecorum. nam species nobilior pecorum domesticorum posita est pro toto genere. ἀμφὶ βοηλασίην, ob abactionem pecorum hostilem, Λ, 671. hinc ortum erat bellum, περὶ βοηλασίης. sic ῥινηλατέω dicitur de cane, qui odorando exagitat feram; ab ἡ ῥὶν, nasus, a quo et est ῥινάω, i. e. ἐξαπατάω, quando αἱ ῥῖνες ἐξαπατήσουσι κύνα, in genere autem est, sagacitate superare. ἀγηλατεῖν est verbum compositum ex ἄγειν et ἐλάειν, ducere et agere, ferre et agere, prædas, ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν.

βοηλάτης, ου. ὁ. (Ἐλάω) boves agens. ab ὁ ἡ βοῦς. σὺν βοηλάτῃ Διθυράμβῳ, Ol. 13, 26, quia bos præmium erat ei, qui Dithyrambicum i. e. Bacchicum, carmen optime cecinerat.

βόηξ, vel βῶξ, vide sub Βοάω.

βοητάω, vide Βοάω, et βωστρέω.

βοητὺς, ύος. ἡ. (Βοῦς) clamor, vociferatio. est idem quod ὁ ὅμαδος et ἀλαλητός. *ein lärmend geschrey, (clamorous shouts.)* δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς ἔστω, α, 369, coll. 365, s.

βόθρος, ου. ὁ. (Βάω) scrobs, fovea paullo profundior, *ein loch in die erde, eine grube, (a hole in the ground, a pit.)* et est a τὸ βάθος. ἔρνος ἐλαίης ἄνεμος βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσε ἐπὶ γαίῃ, P, 58, surculum oleæ ventus ex scrobe evertit et prostravit in terra, *einen jungen ölstamm reisset der wind aus dem pflanzloche, und wirft ihn um, (the wind blows a young olive tree out of the hole in which it was planted, and overthrows it.)* in terram defixus tener surculus oleæ, ex scrobe sua evulsus a vento. cæterum omnes istæ voces maxime propriæ. στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, ζ, 92, ubi de lotricibus ψυχρολουτούσαις, *sie stauchelen das zeug in löchern der erde die voll wasser waren, (they dipped the stuff into holes in the ground which were full of water,)* collato 86. βόθρον ὀρύξαι, scrobem fodere, et quidem πυγούσιον, cubitalem, κ, 517. λ, 25, 36, 42, 94, ubi de scrobe illa, sanguinis plena, apud inferos ab Ulysse facta.

βολβὸς, vide sub βάλλομεν, sub medio, et αἰδοῖος, prope finem.

βολέω, f. λήσω. (Βάλλω) idem quod βάλλω. κατ' ἰγνύην βεβολημένος χαλκῷ, N, 212, ad poplitem vulneratus ære. κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος, κ, 247, cor magno dolore saucius. πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο (ionice pro βεβόληντο) πάντες ἄριστοι, omnes principes luctu intolerando saucii quasi erant, I, 3. et 9, ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ. alias βολεῖν in specie est, altitudinem maris explorare, *looten, (to sound.)* hinc ὁ βόλος, ου, (qui est a βάλλω, et ab ὁ βόλος est βολέω) est jactus, *der wurf, (the throw.)* it. jactus retis, *der auswurf des netzes, (the throwing out of the net.)* (unde est proverbialis locutio, ἔρχεταί τις εἰς βόλον, Eurip. Rhes. 730, venit nobis in rete nostrum, *kömmt uns ins netz, in den wurf, [comes into our net, into the throw,]* metaphora a re piscatoria.) it. bolus, *das bley unten am netz,* et *das senkbley, (the leaden weights to a net, the lead for taking soundings.)* unde βολίζειν est, τὸ βάθος θαλάσσης μετρεῖν μολιβδίνῃ καθέτῳ.

βολεὼν, vide sub βάλλομεν, sub medio.

βολὴ, ῆς. ἡ. (Βάλλω) jactus, *der wurf, der schuss, (the throw, hit.)* in specie, jactus qui contingit scopum. it. radius, *der strahl, (the ray.)* ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, conjectus oculorum, δ, 150, *die schnellen wendungen der augen, und die zugleich scharf ansehen was sie ansehen. feuer der augen, (rapid movements of the eyes, which at the same time look sharply at what they are turned to, fire of the eyes.)* οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, pro βολῶν, ρ, 283, non enim sum plagarum (cominus) imperitus, neque ictuum (eminus), *ich habe hiebe und schüsse, schläge und würfe, aushalten, gelernet, wenn es nöthig ist, (I have learned to endure wounds of every kind when it is necessary.)* ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἠδὲ βολῇσιν, ω, 160, pro βολαῖς, sed verbis malis increpavimus eum, et jactibus. et hoc est exemplum unius verbi inter duo nomina positi, non ad utrumque simpliciter referendi. ad βολαῖς subintelligendum ἐβάλλομεν, βολαῖς ταῖς διὰ ὀστέων καὶ ξύλων, *wir wurfen nach ihm mit knochen und hölzern, (we threw at him with bones and pieces of wood.)*

βολίζη, ἡ, vide sub δούλη, prope finem.

βολίζω, vide sub βολέω.

βόλιτον, τὸ, vide sub βάλλομεν, sub medio.

βόλος, vide sub βολέω.

βομβαλοβομβὰξ, vide sub πέμπω, aliquanto a fine.

βομβέω, f. βήσω. (Βάω) est vox ὀνοματοπεποιημένη, ex sono cadentis lapidis, aut tonitru; aut volantium apum. nam de his et talibus poni solet. cæterum refertur commode ad βάω. hinc est ὁ βομβυλιὸς, qui est ζωΰφιον βομβητικὸν ἐν τῷ πέτεσθαι, κουλεόπτερον: *eine art von hummeln, (a kind of humble-bee.)* αἰχμὴ χαλκείη βόμβησε χαμάδις πεσοῦσα, Π, 118, ubi est de hasta in terram cadente. sic et αὐλῶπις πεσοῦσα, galea decidens, N, 530. βόμβησεν δὲ λίθος, Θ, 190, ubi est sonus volantis per aërem lapidis. βόμβησεν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον, insonuere omnia per fluctum, μ, 204, collato 202, et dicitur de permixto strepitu variorum. πρόχοος δὲ χαμαὶ πεσοῦσα βόμβησε, σ, 396, de gutturnio ad terram prolapso. est ergo verbum ex sono βὸμ, et βάειν, descendere, compositum: cum sono gravi descendere aut vadere. et ὁ βόμβος inde est οἷός τις κτύπος: *das brummen, summen, brausen, butzen, (humming, whizzing, buzzing.)*

βόμβος, ὁ, βομβυλιὸς, ὁ, vide supra.

Βορὰ, ᾶς. ἡ. (Βοῦς) cibus, proprie brutorum. pabulum. Sed et de hominibus adhibetur in sensu duriori. est a βόω, interserto ρ, *der frass, (food.)* hinc est βορὸς, ὰ, ὸν, avidus cibi. qui et βόρεος, έα, εον, dicitur, *gefrässig, (greedy.)*

βορβορόπη, ἡ, vide sub στόμα, prope initium.

βορβορυγέω, βορβορύζω, vide κορκορυγέω.

Βορέας, ου. ὁ. (Βοῦς) boreas, *der nordwind, (the north-wind.)* habet nomen ab ἡ βορὰ, *der frass, (food:)* et quidem duplici sensu: nam observatum antiquitus aiunt, hunc ventum plenas facere aristas; et sic est ὁ φερέσβιος, qui victum et alimenta, βορὰν, animalibus adfert: deinde algiditate et siccitate sua ad βορὰν incitat; et sic est βοροποιὸς, *der appetit zum essen machet, (causing an appetite for eating,)* sicut et ὕδωρ dicitur βορὸν, i. e. βοροποιὸν, διὰ ψυχρότητα. ὄφρα εὕδῃ Βορέαο μένος, pro Βορέου, dum dormit robur boreæ, E, 524, seqq. ubi hic ventus præ aliis est nominatus, et ob utilitatem suam quam etymon indicat; et quia ut numen in mythologia est decantatus. simul l. c. physica ejus vis discutiendi nubila indicatur. Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον, I, 5, qui versus loco syllabæ longæ duabus brevibus incipit; qui versus dicuntur ἀκέφαλοι. τὸν σὺ ξὺν βορέῃ ἀνέμῳ, O, 26, quem tu, O Juno, ope venti boreæ. nam et Boreas Herculi inimicus fingitur, quia hic duos Boreæ filios, Ζήτην καὶ Κάλαϊν, interfecit. δοιοῖς ἠρᾶτο (vota faciebat) ἀνέμοῖσι, Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, Ψ, 195, seqq. ubi quoque versus est ἀκέφαλος. et vide locum usque ad 230. ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέα (nuper irrigatam) ἀλωὴν (aream horti) αἶψα ἂν ξηράνῃ, Φ, 346, i. e. ὁ θερινὸς, ὁ ἐτησίας, qui est siccus et continens. ὅτε ὀπωρινὸς βορέης φορέῃ ἀκάνθας ἀνὰ πεδίον, ε, 328. et 331, ἄλλοτε μέν τε νότος βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι. et 385, ἐπῶρσε δὲ κραιπνὸν βορέην, vehementem. et 296, βορέης αἰθρηγενέτης, serenus. πρὸς βορέαο, sc. μέρος, ν, 110. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ καλῷ, ξ, 253, et 299, ἡ δ' ἔθεεν βορέῃ ἀνέμῳ. et 475, βορέαο πεσόντος, cum boreas incideret terris. et 533, βορέω (genitivus Ionicus, per syncopen, pro βορέεω) ὑπ' ἰωγῇ, sub tegmine, *unter einer bedeckung vor dem winde, (under shelter from the wind.)* πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ, Ξ, 395. ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς, Ψ, 692. sic ionice dicitur Ἑρμείω per syncopen pro Ἑρμείεω, pro communi Ἑρμέου, ab Ἑρμέας. βορέας scribitur et ὁ βοῤῥᾶς, sicut a στερεὸς est στεῤῥός. plura vide in R.

βόρεος, έα, εον, et βορὸς, ὰ, ὸν, vide sub Βορά.

βόσις, ιος. ἡ. (Βοῦς) pastus. *ein futter, (fodder.)* ῥίψεν αὐτὸν εἰς ἅλα, βόσιν ἰχθύσιν, *zur speise den fischen, (as food for fishes,)* T, 268.

βοσκέσκοντο, pro ἐβόσκοντο, vide sub Βόω.

βοσκέω, βόσκημα, βοσκηματώδης, vide sub Βόω.

βόστρυξ, υχος. ὁ. (Βάω) et ab hoc genitivo, ὁ βόστρυχος, ου. cincinnus. *eine haarlocke, (a ringlet of hair.)* et collective, capillitium crispum, *lockig haar, (curly hair.)* est a βότρυς, quasi βότρυξ.

βόστρυχος, vide supra.

βοτάνη, ης. ἡ. (Βοῦς) herba ad pastum pecoris. *gras auf der viehweide, (pasturage for cattle.)* deinde in genere, gramen. proprie est ἡ ἄγρωστις, quæ memoratur, ζ, 90. μῆλα πιόμενα ἐκ βοτάνης, N, 493, oves bibituræ ex pascuo, sc. euntes. βόας, ἐπὴν βοτάνης κορέσονται, κ, 411, si a pascuo sunt saturæ, i. e. μετὰ βόσκησιν. βοτάνη λέοντος, Ne. 6, 71, i. e. τὸ σέλινον, quia Hercules, occiso leone Nemeæo, hac herba coronari voluit.

βοτὴρ, ῆρος. ὁ. (Βοῦς) pastor, *ein hirte, (a herdsman, shepherd.)* qui præest pecori pascendo. ἐγὼν ἀγρόνδε ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας, ο, 503, ibo in agrum et ad pastores.

βοτὸν, οῦ. τό. (Βοῦς) est idem quod τὸ βόσκημα, pecus quod pascitur. *weide vieh, (cattle turned out to pasture.)* ἀρδμὸς πάντεσσι βοτοῖσιν, *ein wässerung für allerley weidevieh, (watering for all kinds of cattle.)* Σ, 521. hinc βοτὰ πόντου vocantur τὰ κήτη.

βοτρυδὸν, (Βάω) adverb. ad figuram uvæ, *traubenförmig, (in the form of a bunch of grapes.)* βοτρυδὸν δὲ πέτονται αἱ μέλισσαι, B, 89, sic dense volant apes, in examine, vel διὰ δειλίαν τὴν ἀπὸ τῶν μελισσοφάγων ὀρνίθων: vel διὰ τὸ δύσριγον, ψυχραὶ γάρ εἰσι, ἐγγὺς ἀλλήλων πέτονται θερμότητα ἑαυταῖς ἐντεῦθέν τινα μηχανώμεναι. ergo: *nahe zusammen in einer traubenfigur, (close together in the form of a bunch of grapes.)*

βότρυς, υος. ὁ. (Βάω) uva, *eine traube, wein-*

traube, (a bunch of grapes.) est quoque a βάθος, nam descendit quasi in altum, *sie wächset so als stiege sie in eine tiefe, (it grows as if it were descending into the deep.)* μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, *es waren schwärzlich rothe trauben dran, (there were dark purple grapes upon it.)* Σ, 562, *blaue, (blue.)* nam nigræ uvæ olim usitatissimæ: unde et οἶνος μέλας. cæterum in clypeo faciebat hic color pulcritudinem. nam effictæ a Vulcano erant tales uvæ in clypeo Achillis.

βοῦ, particula insep. vide sub Βοῦς, ad initium.

βούβαλις, ἡ. vide sub eodem, prope initium.

βουβόσιον, τό. vide sub βουβότης.

βούβοσις, ἡ. vide sub βούβρωστις.

βουβότης, ου. ὁ. (Βοῦς) bubus pascendis additus vel deditus. τὸν βουβόταν (terminatio Dorica) οὔρεϊ ἴσον, Ist. 6, 47, sc. gigantem Ἀλκυονέα, qui solis boves abegerat. βουβόται πρῶνες, Ne. 4, 84, colles bubus pascendis idonei. hinc τὸ βουβόσιον, locus ubi boves pascuntur, vel et grex boum pascentium.

βούβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) bubus alendis aptus. *wo man gut rindvieh halten kann, (adapted to the feeding of cattle,)* αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος, ν, 246.

βούβρωσις, vide sequens.

βούβρωστις, ιος et εως. ἡ. (Βοῦς) est vi vocis ἡ πολλὴ τῆς βρώσεως ἔφεσις, magnus ad cibum capiendum impetus, ἡ βούπεινα, ἡ μεγάλη πεῖνα, *heisser hunger, (immoderate hunger.)* est a syllaba intensiva βοῦ, et ἡ βρῶσις, comestio, actio comedendi, interserto τ. ὁ μέγας λιμός. est et Græca vox ἡ βούβοσις, voracitas. et ἡ βούβρωσις, sine interserto τ, magna fames, et magnum edendi desiderium. deinde notat hæc vox in genere τὴν μεγάλην ἀνίαν, magnum dolorem animi, ὑφ' ἧς ἄσιτοι πολλοὶ γίνονται, vel et, τὴν σύντονον ὀδύνην ὡς ἀναλωτικήν, *anhaltende noth, die einen ganz auszehret und abmergelt, (continued grief which emaciates and completely exhausts a person.)* denique apud Ἴωνας ἡ βούβρωστις ἦν δαίμων, παρ' ἧ κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις, καὶ ἧς ἱερὸν ἐν Σμύρνῃ ἦν, *eine gottheit, bey de~ sie ihren feinden flucheten, (a deity, before whom they cursed their enemies.)* in sensu altero est Ω, 532, καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει, et illum mala angustia super terram almam exagitat; ubi simul ad numen illud vel respicitur, vel occasio fingendi illud præbetur. *mangel und noth verfolget ihn überall, ausmergelnder kummer, (want and distress pursue him every where; consuming care.)*

Βουβὼν, ῶνος. ὁ. (Βάω) est locus ad inguina ita dictus. deinde et tumor durus circa inguina, imo ubivis in corpore. unde βουβωνιᾷν est, ejusmodi tumore laborare, cum accus. loci ubi tumor est. vox composita ex particula intensiva βοῦ, valde, et βάω, adscendo. ὁ δὲ αὐτὸν βεβλήκει βουβῶνα, Δ, 492, ille vulneravit eum circa inguen.

βουβωνιάω, vide supra.

βουγάϊος, ου. ὁ. (Γάω) vi vocis est, valde terreus; nam est a syllaba intensiva βοῦ, et a γαῖα, terra. Sed quia γαῖα et de corpore humano dicitur, ut ex Ω sub γαῖα citato vidimus: hinc βουγάϊος, citra ullam contumeliam, simpliciter est μεγαλοσώματος, homo insigni staturæ magnitudine præditus. Αἶαν βουγάϊε, inquit Hector ad Ajacem, Ν, 824, O Ajax procere; idque dicit ob eximiam præ omnibus Græcis heroibus proceritatem et soliditatem corporis Ajacis, etsi cæterum apprime bona et apta figura, membrorumque dimensione justa, præditi. nam Heroës Homerici probrosis verbis non utuntur. alii hanc vocem sub γαίω ordinant, ut βουγάϊος sit ὁ μεγάλαυχος, gloriosus, jactator, nimis gestiens et lætus verbis; sed id antiquis non probatur. sic et Irus satis grandis dicitur ab Antinoo βουγάϊε, σ, 78, *du grosser starker kerl, (thou great stout fellow:)* et quum ibi homo nobilis loquatur ad mendicum, non vero princeps ad principem virum; possit fortasse subintelligi probrosi aut exprobratorii quid: necesse tamen nec ibi est. collato 4.

βουζύγης, vide sub πόλις, aliquanto sub medio.

βουθυσία, ας. ἡ. (Θύω) sacrificium bove factum. βουθυσίαις ὑπὸ μεγίσταις, Ol. 5, 13.

βουκαῖος, vide sub ΒΟΥ͂Σ, ad finem.

βούκεντρον, vide sub βουπλήξ.

βουκολέω, f. ήσω. (Κλάω) bubus cibum curo, boves pasco: maxime ut præfectus servorum, qui operas suas præstant. Ἀγχίσῃ βουκολέοντι, Ε, 313, ubi vides regium juvenem bubus pascendis vacantem, et in eo vitæ genere Veneris connubio fruentem, ex quo Æneas est prognatus, conf. Αἰνείας in R. sic et alibi ποιμαίνειν erat regiorum puerorum: sed non τὸ συφορβεῖν erat nobilium; habebatur id enim ἀγεννὲς et plebeium. sic Ξ, 445, Νύμφη ἔτεκεν αὐτὸν Οἴνοπι βουκολέοντι, qui quoque erat regius adolescens. Φοῖβε, σὺ βοῦς βουκολέεσκες (ionice pro ἐβουκόλεις) Ἴδης ἐν κνημοῖς, Φ, 448. sic dicitur, οἶνον οἰνοχοεῖν, et ὁ κυνυλαγμὸς, canum latratus. βουκολέων, pascendo boves, κ, 85, noctu nimirum. ἵπποι ἐβουκολέοντο, Υ, 221, ubi improprie, de equabus: simul tamen ideo positum, ut lector etiam boum greges cogitet. in genere βουκολεῖν, ob præstantiam armenti, notat, alere, pascere, sic ut et de militibus dicatur, βουκολεῖν στρατιώτας, et βουκολεῖσθαι ἐλπίσιν, spe ali. imo et decipiendi, τοῦ ἀπατᾷν, notionem, et fucandi, habet apud recentiores: cujus exempla vide apud Aristoph. Vesp. 10. Eccl. 81. Pax, 152. et ἡ βουκόλησις, notat recentioribus deceptionem.

βουκόλησις, ἡ. vide ad finem præcedentis.

βουκόλος, ου. ὁ. et dorice βωκόλος. (Κλάω) pastor boum, qui bubus cibum curat. deinde in genere, pastor majorum pecorum, *ein viehhirte, (a herdsman.)* a βοῦς, et τὸ κόλον, *futter, (food.)* βουκόλοι ἄνδρες, Ν, 571. κτείνας βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, Ο, 587. et conf. 632, seqq. ubi bonus bubulcus describitur, quod debeat adsidue circumire gregem, ne leo irrumpat; et habere bonos canes, maxime autem faces ardentes adversus leonem. βουκόλοι ἀγροιῶται, λ, 292. βουκόλε, υ, 227, coll. 185. βουκόλος, φ, 83, 189, 193. χ, 104. ψ, 367. Ψ, 845. et in poëta βουκόλος est præfectus servorum, qui bubus pascendis operam dabant; *ein verwalter über das rindvieh, (an overseer of the cattle,)* hero suo fidissimus. idem de subulco illo valet.

βοῦκος, ὁ. vide sub ΒΟΥ͂Σ, ad finem.

βούλει, vide sub βούλομαι, prope finem.

βούλευμα, ατος. τό. (Βάλλω) consilium, commentum. βουλεύμασι ποικίλοις, Ne. 5, 52.

βουλευτὴς, οῦ. ὁ. (Βάλλω) senator, princeps. γέρουσιν εἴπω βουλευτῇσιν, senibus dixero senatoribus, Ζ, 114, nam plerumque erant senes, et immunes a bello.

βουλεύω, f. εύσω. (Βάλλω) consulo, aliis vel mihi. *rathen, (to advise.)* βουλὰς βουλεύειν, consilia capere, Κ, 147, 327, et 415, βουλὰς βουλεύει, *halt kriegesrath, (holds a council of war.)* βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν, Ψ, 78. et est phrasis Attica, ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, Ι, 75, nam non ἀγαθὴ, sed ἀρίστη, est eligenda. νόσφιν βουλεύωσι, separatim consilia capiant, Β, 347. et 379, ἐς μίαν (sc. βουλὴν) βουλεύσομεν, *wenn wir einmüthig seyn werden, (if we will be unanimous.)* φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, de fuga consulunt inter se, Κ, 311. et 398, φύξιν βουλεύοιτε. νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, Β, 114, nunc vero malam fraudem deliberavit. sic et Ι, 21. et 99, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα, ut illis consulas. τώ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγεν, his consiliis destinatis discesserunt, Α, 531, *schieden von einander, (separated.)* οἵτε μοὶ αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, Ω, 652. τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον, Ξ, 464, et hæc σεμνὴ αἰτία θανάτου. βούλευε φρεσὶν ἧσιν ὁδὸν, destinabat animo suo viam et consultabat, α, 444, pro ἐβούλευε. μή τι μοὶ αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν, pro βουλεύσειν, nullum mihi malum te structuram esse, ε, 179, 187. et 23, οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτή, non deliberasti ipsa hoc. sic et ω, 478. μετὰ πρώτοις βουλὰς βουλεύειν, ζ, 61. τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα οὐτᾶν, ι, 299, hunc ego volueram configere. et 420, αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο, ego deliberabam. σοὶ αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν, κ, 300, 344. αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην, λ, 228, consultabam mecum. coll. 229. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θυμῷ βουλεύειν, μ, 58, sed et ipse animo considera et dispice. τώ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγον, ν, 439. ψεύδεα βουλεύσας, ξ, 296. et 491, οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν ἠδὲ μάχεσθαι, qualis ille erat et consilio et pugnâ. ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνον πέρι βουλεύσωμεν, π, 234. πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, ψ, 217, multi fraudes cogitant. Attici amant formam mediam βουλεύομαι. βουλεῦσαι παῦροι δυνατοί, Ne. 9, 89, ubi sic est construendum: παῦροι ἐν τῷ βουλεῦσαι δυνατοί εἰσι τρέψαι τὸ κακὸν πρὸς τοὺς δυσμενέας ἄνδρας: pauci ita consilio valent, ut possint pestem præsentem a se in hostes suos vertere. Neptunus a Minerva in judicio illo celebri de urbe Attica victus, imprecatus esse dicitur Atheniensibus, ἀεὶ κακῶς βουλεύεσθαι. Minerva vero ita istam imprecationem correxit, κακῶς βουλεύεσθαι καὶ ἐπιτυγχάνειν, male consulere et tamen potiri bona fortuna. id tangit Aristoph. Eccles. 471, seqq.

βουλέων, ionice pro βουλῶν, vide prope initium sequentis.

Βουλὴ, ῆς. ἡ. (Βάλλω) id quod agendo consequi studemus, scopus agendi, consilium, *die absicht, der zweck, die willensmeinung, (the object, aim, intention.)* in genere, voluntas deliberata, *der wille, (the will.)* deinde et synecdochice, et metonymice, concilium senatorum, *die rathsversammlung der fürsten, (the council of princes.)* etiam locus ubi tales conveniunt. vox est a βολὴ, jactus qui destinatum ferit, et jactus in genere: interserto υ. Διὸς ἐτελείετο βουλὴ, Α, 5, voluntas Jovis fiebat, quæ erat, honorare Achillem, et ostendere Græcis, quam necessarius is esset socius. et de hac Jovis voluntate confer Θ, 9. Ο, 72—77. et 593. nam hoc est argumentum Iliadis universæ. ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, Μ, 241. et 236, κέλεαι (jubes) Ζηνὸς λαθέσθαι (oblivisci) βουλέων (ionice pro βουλῶν) ἅτε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. et hæc ὑπόσχεσις Διὸς erat ἡ διὰ τῶν ἐξ αἰθέρος τεράτων σημείωσις τοῦ μέλλοντος. Διὸς βουλῇσιν (βουλαῖς) ἐελμένος, Ν, 524, impeditus. Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, Ζεὺς, Θ, 370, Thetidis perficit voluntatem, quæ erat τιμῆσαι τὸν Ἀχιλλέα. Ἕλενος σύνθετο θυμῷ (intellexit) βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν, quæ diis placuit consiliantibus, Η, 45. βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς, autor bonorum consiliorum, Β, 273. et 282, ὡς ἐπιφρασσαίατο βουλὴν, ut distincte perciperent consilium captum. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ κερδαλέης, Κ, 43, i. e. εἰς ἐμὲ καὶ σὲ, opus est mihi et tibi consilio utili: *ein heilsamer*

entschluss ist uns noth, (we need salutary advice.) βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων, Λ, 626, sc. Nestor: cui ob hanc consilii præstantiam dabatur nobilis fœmina præmium. ergo σοφία tamen et ibi suum habuit ἔπαθλον. τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι πάντων; N, 728, quia fortior es aliis, num idcirco et consilio vis plura et meliora intelligere aliis? *klügern rath wissen als alle? (are you able to give wiser counsel than all the rest?)* βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δὲ ἐπεργάζεται, consilium incipit, manus exsequitur: quod apparet ex H, 161. βουλὴ ἥδε φαίνετο (ἔλαμπε, ἔφαινεν) ἀρίστη, *leuchtete ihm als der beste rath ein, (this counsel appeared the best,)* B, 5. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή, exsplendescebat, apparebat, H, 325. sic et I, 94, 93. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή, K, 17. Ξ, 161. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν, Σ, 313. et id Hector ipse in supremis suis doluit, X, 100—107. τίς θεῶν σοι νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε; P, 469, inutile consilium. βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ (es) ἄριστος, I, 54. et 75, τῷ πείσεαι, ὅς κεν ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ. μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, sc. βουλῆς. nam χρεὼ habet accus. personæ et genitivum rei. opus est omnibus bono et prudenti consilio. et vides eo loco, in convivio sæpe optimis consultationibus locum fuisse. βουλὰς βουλεύει, μετὰ τοῖσιν ὅσοι βουληφόροι εἰσί, *hält kriegesrath mit den obersten, (held a council of war with the chiefs,)* K, 415. βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθα, Θ, 36, 467. ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς Θέτις, A, 539, et 540, τίς σοι συμφράσσατο βουλάς; οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ τι ἔργον, I, 374, neque consilium cum eo conferam, nec factum ullum, sc. cum eo una aggrediar. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων, consilium senatorum habuit, B, 53, considere fecit. *er hielt eine rathsversammlung der fursten, (he held a council of the princes.)* et 55, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν, densam et frequentem paravit consessionem principum. collato K, 302, ubi eadem verba de Hectoris consilio bellico. et is locus obstare videtur, quo minus de prudenti consideratione et consultatione hæc verba intelligi possint. est ergo potius, frequens senatus. βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι, B, 84, ubi ἐξ ad infinitivum in sensu, vel ad genitivum, est referendum. et 143, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, quotquot consultationi principum non adfuerant auditores. et 194, ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν, ubi modeste primam personam ponit Ulysses: re vera id vult: vos omnes non interfuistis consilio principum; ergo nescitis, quid ibi sit actum; ergo credite mihi, qui scio. talis ergo βουλὴ μόνων τῶν γερόντων, i. e. principum, erat: sed ἀγορὰ est omnium. οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, Δ, 258, ubi βουλῇ pertinet ad Agamemnonem, utpote præsidem et quasi consulem concilii senatorum; μάχεσθαι vero ad Achillem utpote fortissimum. Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο (ἐκέκληντο, advocati erant ad) βουλήν, K, 195. οὔτ' ἐνὶ βουλῇ (neque in concilio principum) οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, nec in prœlio, ubi tu solus imperas, M, 213, et παρὲξ ἀγορευέμεν est, aliud eloqui ac tu censes. καὶ μέν μευ βουλέων ξύνιον, et tamen mea consilia audiebant, A, 273, *gaben gehör, (listened to.)* οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, B, 202, ubi homo, nobilis quidem, sed nullius pretii, describitur in exercitu, nec inter strenuos pugnatores, nec inter consiliarios in concilio, numerandus. et 340, ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο (γένοιντο) μήδεά τ' ἀνδρῶν; in ignem (i. e. in cassum) jam abierint? et 344, ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλήν, pristini consilii tenax. κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοισι, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, inquit Nestor, Δ, 323. βουλῇ Πουλυδάμαντος πίθοντο, M, 109. πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν, N, 741, distincte considerare poterimus summum consilium. ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, tunc tuum consilium nocebit, Ξ, 102. Ἀθηναίης διὰ βουλάς, per consilia, O, 71. ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ, Π, 630, pugnæ effectus est in manibus, in concilio vero verborum: ergo hic non loquendum sed concertandum manibus. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, Σ, 510, duplici modo illis placebat consilium, de quo jam dispiciendum, utrum melius. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, *fragete den Jupiter nach der absicht, (inquired of Jupiter the intention,)* Υ, 15. et 20, ἔγνως ἐμὴν βουλήν, *du weisst meine absicht, (thou knowest my intention.)* et 154, μητιόωντες βουλάς, consultantes consilia. οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος; non animadvertisti et observasti, custodivisti? Φ, 229. οἵ τέ μοι αἰεὶ βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι, Ω, 652. βουλὴ non debet præcipitari de magnis rebus, neque dubitative dari, I, 103, seqq. potest esse ἀγαθή, et tamen mali eventus, B, 74, seqq. hinc sapientia magnorum hominum nunquam ex eventu est judicanda. Herodotus egregie: εὖ βουλεύεσθαι, κέρδος. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῇ τι, βεβούλευται μὲν οὐδὲν ἧττον εὖ, ἥττηται δὲ ὑπὸ τῆς τύχης τὸ βούλευμα. ὁ δὲ βουλευσάμενος κακῶς, ἐὰν εὐτυχήσῃ, εὕρημα εὕρηκεν, οὐδὲν δὲ ἧττον κακῶς βεβούλευται. οὐκ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἀεὶ κριτέον τὰ καλὰ εἴτε καὶ φαῦλα. βουλὴ sæpe etiam δέεται ἀδείας καὶ μονώσεως, securitate et solitudine, sicut ἡ φιλόσοφος μάθησις, Ψ, 78, φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν. Hinc Hesiodus in monte cum Musis, Minos cum Jove, solus. prudentia consulendi mythice dicitur ἡ Ἀθηνᾶ: hinc illa prudenti Ulyssi perpetua comes attribuitur a poëta. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, λ, 296, Jovis propositum et decretum, *der vorsatz, der schluss, (purpose, determination,)* i. e. τὸ πεπρωμένον (fatum divinum) ἐπληροῦτο, coll. 291, ubi idem dicitur μοῖρα θεοῦ. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή, non sine deo hoc est consilium captum, β, 372. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή, γ, 150, *ihr entschluss war getheilet, (they differed in opinion,)* coll. 153, 155, ubi hæc duplicitas seu diversitas explicatur. sic τρίχα, Θ, 506, coll. 507—509. ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή, ι, 318, 424. λ, 229. βουλὴ δὲ κακὴ νίκησε ἑταίρων, κ, 46. τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλή, ξ, 337. οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή, υ, 245. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή, ω, 52. Εὐρύλοχος δ' ἑτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς, μ, 339, auctor erat. νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ φραζόμεθα Ἀργείοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, γ, 128, s. prudenti consilio. Sed 127, οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε, neque in concione populi diverse loquebamur, neque in senatu principum. conf. νόος. ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν, μ, 211. σὺ μὲν ἐσσὶ βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων βουλῇ καὶ μύθοισιν, ν, 298, inquit Minerva ad Ulyssem. et 305, ἐμῇ (Minervæ) βουλῇ τε νόῳ τε. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, π, 374. et 420, σὲ εἶναι ἄριστον βουλῇ καὶ μύθοισιν. σῇ δ' ἧλω βουλῇ Πριάμου πόλις, χ, 230, tuo consilio certo capta est. ὄφρα νύμφῃ εἴπῃ νημερτέα βουλήν, α, 86, nuntiet certam voluntatem deorum. *den unveränderlichen unfehlbaren willen des schiksals, (the immutable and inevitable decree of fate.)* sic et ε, 30. νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε ἀφραδέων, β, 281. ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων, δ, 267, didici, cognovi. ἐρχομένῳ μετὰ βασιλῆας εἰς βουλήν, eunti ad principes in senatum, ζ, 55. εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, conjugis meæ propositum et animum, λ, 176. et 478, εἴ τινα βουλὴν εἴποι, ὅπως εἰς Ἰθάκην ἱκοίμην. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, interrogabat Jovem de consilio et proposito Jovis, ν, 127. ὄφρα ἐκ δρυὸς Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, ξ, 328, Dodonæ nimirum. sic et τ, 297. χεῖράς σε αἰχμητὴν εἶναι, καὶ ἐπίφρονα (prudentem virum, quod attinet) βουλήν, π, 242. τίς θεῶν σοὶ συμφράσσατο βουλάς, explicuit et communicavit consilia certa, δ, 462. et 677, ὃς ἐπεύθετο βουλάς, qui cognovit illa consilia capta. sic et π, 412. σοὶ μετὰ πρώτοισιν ἐόντι βουλὰς βουλεύειν, inter principes versanti in concilio, ζ, 61. διὸς μεγάλου διὰ βουλάς, destinata, θ, 82. θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλάς, λ, 275, et id pertinet ad, ἄλγεα πάσχων, 274. et 436, γυναικείας διὰ βουλάς, per muliebria consilia. et 509, ὅτε φραζοίμεθα βουλάς, quando dispiciebamus consilia. πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς, interrogemus voluntates, π, 403. ἡ συμβουλὴ est consilium plurium, non unius, ἡ κοινὴ βουλή. οὐ γνώμη διπλόαν θέτο βουλάν, Ne. 10, 167, i. e. non diu dubitavit aut in utramque partem causam secum disputavit. βουλαὶ πρεσβύτεροι, i. e. σοῦ τοῦ πρεσβυτέρου, Py. 2, 121. βουλᾶν (genit. plur. Doricus) καὶ πολέμων ἔχοισα κλαΐδας, ὦ Ἡσυχία, Py. 8, 3, nam ea est consiliorum prima, tempore pacis; et omnia consilia ad conservandum otium publicum spectare debent. eadem habet seras belli: nam ob otium tutum habendum et reserantur Bellonæ fores et occluduntur rursus. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς, Ol. 2, 137, i. e. δικαίας κατὰ κρίσεις. δαιμόνων βουλαῖς, Ol. 6, 77. Ist. 4, 32, voluntate deorum. κλέπτει μὲν, Apollinem fallit, οὐδεὶς ἔργοις οὔτε βουλαῖς, Py. 3, 54. ἐν βουλαῖς πρέσβυς, Py. 4, 502, i. e. senili est prudentia in consiliis. ἐπέχειν ἔργοις καὶ ἀμπέχειν βουλαῖς, Py. 5, 160, attendere factis et consiliis, i. e. circumspecte agere et consultare. πράσσει βουλαῖς φρήν, Ne. 1, 40, auxiliatur ratio consiliis, συνεργεῖ, συμπράσσει: et βουλαῖς est dativus. *es kömmt auf verstand an beym rathen, (a good understanding is requisite for giving good counsel.)* χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος, Ne. 8, 13. ἀμφὶ Τειρεσίου βουλαῖς, sc. εὔφρανας θυμὸν τεόν; Ist. 7, 11, ubi τό, πυκιναῖς, quod addunt nonnulli, est supervacuum. Vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, aliquanto sub initio, sub βάλλομεν, prope medium, et sub ἀγορά, prope initium.

Βουληφόρος, ου. ὁ. (φέρω) senator, princeps populi, ὁ τῆς συγκλήτου: *ein fürst, (a prince, chief,)* cujus est, consilium adferre populo. ab ἡ βουλή, quæ et senatum notat, et est τῶν ἐκκρίτων μόνων, συγκαλουμένων ἰδίᾳ, *die regierung und deren rathsversammlung, (the government and council of state:)* ἀγορὰ vero est populus congregatus, concio. εἷς δέ τις βουληφόρος ἀνὴρ ἀρχὸς ἔστω et unus ex principibus imperium habeto, A, 144, nam ἀρχὸς ibi est prædicatum. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, B, 24, ubi de magno principe est sermo, qui sæpe et noctem adhibet ad deliberandum. Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, E, 180. et 633, Σαρπηδον, Λυκίων, Lyciorum princeps; ubi habet hæc vox σκῶμμά τι, quasi non sit ἀνδρεῖος, sed solum βουλευτής. Πηλεύς, ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδ' ἀγορητής, H, 126, præstans princeps et concionator: nam per eloquentiam in conciliis populi et auctoritatem maxime valebant principes antiquissimi. Ἕκτωρ μετὰ τοῖς οἳ βουληφόροι εἰσί, βουλὰς βουλεύει, Hector cum iis qui concilio interesse solent, consultat, *er hält geheimen kriegesrath, (he holds a private council of war,)* K, 414. et 518, Θρηκῶν βουληφόρον, *eine generalsperson, (a general.)* μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα, M, 414, magis incubuerunt rei gerendæ circa principem suum Sarpedonem, *bey ihrem fürsten und oberhaupte, (about their prince and chief.)* Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, N, 219, 255, coll. 221, ἀγὸς Κρητῶν. Αἰνεία, Τρώων, N, 463. P, 485. Υ, 83. μή τις Ἀχαιῶν βουληφόρος ἐπέλθῃ, ne quis prin-

ceps Græcus superveniat, Ω, 651, ubi est singularis pro plurali. Φαιήκων βουληφόροι, ν, 12, quorum erant sub supremo rege Alcinoo duodecim, *reichsstände, reichsfürsten, (senators, counsellors.)* sed et adjectivum simpliciter est ὁ ἡ βουληφόρος, consilia ferens. τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, ι, 112, ubi sermo est de Cyclopibus, quibus nec sint conventus consultatorii, nec jura alia socialia invicem. sic, βουληφόροι ἀγοραί, Ol. 12, 6.

βούλομαι, (Βάλλω) volo deliberata mente et serio. *will mit bedachte, habe zum zwecke, (to resolve deliberately, to determine.)* est plus quam θέλω. Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, *bestimmete denen den sieg, (decreed them the victory.)* Η, 21. collato Ν, 349. et hæc erat illa βουλή, Α, 5, memorata. Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Λ, 79. νίκην, Π, 121. σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην, Θ, 204, tu saltem, O Neptune, cupias Græcis victoriam: θέλε, νικήσαντας αὐτοὺς περιγενέσθαι τῶν Τρώων. αἴκεν βούλεται ἀπαμῦναι ἡμῖν λοιγόν, Α, 67. et 117, βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, serio cupio potius salvum esse exercitum quam perire. et 112, ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, multo magis cupio eam apud me retinere. ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται, ἢ Δαναοῖσι, νίκην, Ρ, 331. Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Μ, 174, ubi de Jove sermo. sic et Ο, 596. σοὶ αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην, ἤ σοί γε ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Ψ, 594. καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, Γ, 41, ad differentiam τῶν βουλομένων μέν τι, μὴ κερδαλέον δέ. et hoc βουλοίμην sic est intelligendum, ut Hector dicat: si ego essem tuo loco, tunc sane ego id mihi mallem, quam talis esse qualis tu nunc es. καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, Ο, 51, etiam si valde velit alio, sc. vertere consilium suum. μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην, Ψ, 682, ei valde cupiebat victoriam. Τρώεσσι δὲ βούλεται ἀρήγειν Ζεύς, Μ, 68. ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθε ἐπαρήγειν, Ω, 39. et 226, εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάναι, βούλομαι, si mihi fatale est cadere ibi, cupio id. βούλομαι ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσαι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, μ, 350, volo potius semel vitam amittere, quam diu lente tabescere. σὲ βούλομαι ἐπαυρεῖν ἤ τινα τῶνδε, ρ, 81. et 228, βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, collato 226, ἐθελήσει: ex quo apparet, præsens βούλεται positum pro futuro βουλήσεται. βουλοίμην δ' ἂν ἔγωγε—ἢ ἐλθὼν ἀπολέσθαι, γ, 232, *möchte viel lieber wollen, (would much rather.)* οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων, volebant nos semper meminisse mandatorum, δ, 353. καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη, λ, 357. et 488, βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ — ἢ πᾶσι νεκύεσσιν ἀνάσσειν, inquit Achillis anima apud inferos ad Ulyssem vivum. et hanc naturæ vocem etiam Ecclesiastes exprimit, c. ix, 4—6. conf. Ἀχιλλεὺς in R. καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον εἴη, υ, 316, sc. occidi a vobis. ἦ σὲ ἂν ἔγωγε αὐτοῦ (hic) βουλοίμην (potius optarem) σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, stabulorum custodem esse, ρ, 187. βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργα ὁρᾶσθαι, π, 106. αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι (ipse comedere multo mavis) ἢ δόμεν ἄλλῳ, ρ, 404. πτώσσειν κατὰ δῆμον βούλεαι, σ, 363. et hoc βούλεαι præsentis est Ionicum, Attici vero in sec. singul. dicunt βούλει. Sic et in οἴομαι, et ὄψομαι. βούλετο γάρ ῥα λαὸν ἐρυκακέειν, exercitum retinere, γ, 143. δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, δ, 275. ἀλλ' αὐτοῦ (ibi) βούλοντο μετὰ Λωτοφάγοις μένειν, ι, 96. κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι, ο, 21, de matre nubente novo viro. et 88, βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα. ἀλλὰ βούλεσθε αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα, π, 387.

βουλυτός, οῦ. ὁ ἡ. (Λύω) est epitheton illius diei partis, quando solvi solebant boves ab aratro, et liberari a diurno labore. ὁ πρὸς ἑσπέραν καιρός, ὁ δειλινὸς ὅτε τοῦ ἐργάζεσθαι τοὺς βόας λύομεν. ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, cum sol transiret versus vesperam, i. e. cum sol transisset meridianum et flectere se inciperet versus vesperam, Π, 779. ι, 58, et id fit statim prima post meridiem hora; μετῆλθε, μετεπορεύετο μετὰ τὴν τῆς ἡμέρας αὔξησιν. nam usque ad meridiem adscendit quasi sol, et dies augetur; statim a meridie descendit quasi. et fortasse ipsa meridiei hora erat βουλυτὸς καιρὸς in iis terris, ut tunc boves ad horulam solverentur labore. Aristoph. Aves, 1500, ubi aliquis sciscitatur de tempore diei, et cum audiret esse aliquantulum post meridiem, addit, βουλυτὸς ἢ περαιτέρω; est ergo *vesper-zeit, (evening.)*

βούμασθος vel *βούμαστος,* ὁ ἡ, vide sub σέλινον.

βότης, ὁ, vide sub βωτιάνειρα.

βούπαις, vide sub ἡλικία, παῖς, aliquanto ante finem, et παιδνός.

βούπεινα, ἡ, vide sub βούβρωστις.

βουπλὴξ, ῆγος. ὁ. (Πλέω) bovem feriens vel contingens cum sensu. et hoc est vel τὸ βούκεντρον, stimulus ille, quo bos instigatur ad laborem: vel πέλεκυς βοὸς ἀναιρετικός, securis qua bos mactandus feritur: vel μάστιξ γινομένη ἀπὸ τμήματος βύρσης, scutica facta e loro bubulo. nam est a βοῦς, bos, et πλήσσω. θεινόμεναι βουπλῆγι, verberatæ (nutrices Bacchi a Lycurgo) stimulo vel securi, Ζ, 135, et veritatem historicam vide in R. cæterum nota; composita nomina a πλήσσω, desinentia in ος, semper sunt passiva; e. c. ἔμπληκτος, ἀπόπληκτος, etc. sed desinentia in ηξ, nonnunquam notant active, ut βουπλὴξ, nonnunquam passive, ut παραπλὴξ, (q. v.) i. c. ὁ τὰς φρένας φθαρείς.

ΒΟΥ͂Σ, βοός, ὁ ἡ. bos in genere, sive sit ταῦρος, sive vacca, sive exsectus. animal valde honoratum priscis. hinc multa negotia humana cognominata a bubus. erant et νομίσματα quædam, maxime Athenis, figura bovis insignita, quæ βόες dicebantur: unde proverbium, βοῦν ἐπὶ γλώττης φέρει, i. e. δῶρα λαβὼν σιωπᾷ. etiam particula intensiva inseparabilis, βοῦ, ἐκ τοῦ τοιούτου ζώου εἴληπται. cæterum nomen ipsum ex sono bovis mugientis desumtum: unde apparet, Græcam linguam esse primigeniam aliquam, non aliunde derivatam; id quod ex omnibus primitivis constare videtur. Sic et Germanorum, *eine kuh, (a cow.)* ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, tauri bovis magni bubulam pellem, Ρ, 389, ubi βοῦς est γενικόν, ταῦρος εἰδικὸν ὄνομα. nam ταῦρος est βοῦς τέλειος καὶ ἐνόρχης, maritus gregis. et l. c. μέγας additum, quia applicatio fit ad heroëm magnum. τὰ νέα βοῶν dicuntur δάμαλαι, δαμάλεις, μόσχοι, πόρτιες, πόρτακες, πόριες, etc. ἡ δάμαλις dicitur et βούβαλις. αἱ βόες in plurali, solent ex more Ionico totum gregem notare, sicut αἱ ἵπποι sunt grex equorum. solent enim Ἴωνες τὰ τῶν θρεμμάτων πλήθη κατὰ θηλυκὸν γένος προφέρειν. e. c. αἱ ὄϊς, αἱ κάμηλοι, αἱ ἡμίονοι, etc. sic Λ, 172, βόες ὥς, ἅστε λέων ἐφόβησε πάσας, quas leo omnes territos fugat. non tamen semper multitudo in fœminino: hinc plurimi legunt, αὐτοῖσι βόεσσιν, Η, 474, ubi de comparando vino pro aliis mercibus sermo est, quod alii pro pellibus bubulis, alii pro bubus ipsis, vinum sibi permutando compararint. λέων βουσὶν ἐπελθών, αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος νέμονται, μυρίαι, Ο, 630, ubi est simile de leone et bubus. et 633, ἕλικος βοός. et 634, πρώταις καὶ ὑστατίαις βόεσσιν αἰεὶ ὁμοστιχάει. et 636, βοῦν ἔδει, sc. μίαν tantum. et in ea parabola Græci per boves intelliguntur, ex quibus ab Hectore unus occiditur, reliqui terrentur. ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών (ἐνθορών) ἐξ αὐχένα ἄξει (ἐξάξει, franget, frangere solet) πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον (sylvam) καταβοσκομενάων (genit. plur. fœm. distractus) Ε, 161, ubi 162 βοῦς est, vaccæ. boves ad triturandum adhibitos, discis ex Υ, 494, seqq. ὅτε τις ζεύξῃ (conjungat,) βόας ἄρσενας, τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, ῥίμφα τε λεπτὰ ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσίν, ubi vides, ambulando et calcando boves comminuisse aristas in area. etiam in divitiis et donis bos præcipuum locum tenebat, ut apparet ex Λ, 244, πρῶτα (neutr. adverbialiter) ἑκατὸν βοῦς δῶκε, sc. sponsus sponsæ suæ: et eidem plures alias pecudes se daturum promisit; quales sponsæ dicebantur ἀλφεσίβοιαι, quæ talia ἕδνα, dona nuptialia, accipiebant a sponso. etiam pretia rerum ex uno vel pluribus bubus æstimabantur, ut, λέβητα βοὸς ἄξιον, Ψ, 885. etiam regii pueri pascebant boves vel pascendis præerant: quod liquet ex Ο, 547—551, Μελάνιππον, ὁ δὲ ὄφρα (tamdiu) εἰλίποδας βοῦς βόσκε ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων, quamdiu hostes nulli aderant. et hic Melanippus erat princeps Trojanus. τοὺς κατέπεφνεν Ἀχιλλεὺς βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῇς ὀΐεσσιν, Ζ, 424, collato 413, seqq. et 421. et Andromache ibi, Hectoris conjux, loquitur de fratribus suis, regiis filiis, boves pascentibus, et in eo negotio interfectis ab Achille fero. βουκολοῦντας αὐτοὺς ἔπεφνεν. *bey der ochsenheerde, (with the herd of oxen.)* grex boum proprie dicitur ἀγέλη, sicut est, Λ, 677, πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, (ergo de ovibus proprie τὸ πῶυ,) τόσα συῶν συβόσια (ergo de porcis τὸ συβόσιον, *eine heerde saue,) (a herd of swine.)* τόσα αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν (de capris ergo τὸ αἰπόλιον, *eine ziegenheerde,) (a flock of goats,)* ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, (ergo de equis simpliciter αἱ ἵπποι). sic Ο, 323, ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶυ μέγα οἰῶν. et Ρ, 62, βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἥτις ἀρίστη. et Σ, 528, βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ οἰῶν. hinc est ἀγελαίη βοῦς. Ἀθηναίῃ βοῦν ἀγελαίην sacrificavit, Λ, 728, vaccam ex armentis, sicut Neptuno taurum. maxime autem Jovi sacrificabatur bos quinquennis pinguis, utpote perfecto regi perfectum animal regale, Β, 402, seqq. ὁ Ἀγαμέμνων βοῦν ἱέρευσε Διῒ πίονα πενταέτηρον. neque totus ejusmodi bos comburebatur: sed adeps tantum interior, cum parte femorum, et particulis minutis ex omnibus membris; reliqua assabant sibi sacrificantes. ἄρσενα, πενταέτηρον, Η, 314, seqq. ἐννῆμαρ ξείνισσεν αὐτὸν, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν, Ζ, 174. ubi non primario sacrificii, sed cibi lautioris, causa mactati boves. nam aliquid tamen inde Jovi diisque sacrum erat, et inter mactandum preces fiebant. σοὶ δὲ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον, ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ, τήν σοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, Κ, 292, seqq. ubi vota facit Minervæ Diomedes. sic et in Odyssea Nestor iisdem verbis, γ, 382, seqq. κήρυκες δὲ ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφετον, Σ, 559. ὅτε μιν (leonem) οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, Λ, 549, pinguissimum bovem: nam leo solet optimum eligere. sic et Ρ, 659. ἀλλὰ ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖς) βοῶν δημὸν (adipem, *den talg,) (the fat,)* καὶ μηρία (partem femorum) ἔκηα, Θ, 240. ἢ βοὸς ἢ οἰὸς πίονα μηρία κατακαίων, εὔχετο, Ο, 373, s. ὅς μοι πολλὰ βοῶν μηρία ἐπέκηεν Ἴδης ἐν κορυφῇς, Χ, 170, inquit Jupiter de Hectore. conf. ἱερεύειν. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς ἔσφαζον, Ι, 462. λέοντα ὡς βουσὶν ἔλιξιν, Μ, 293. sic ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φοναῖς, Ο, 633. ὁπότε μῆλα ἴδοιντο καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, Σ, 524. πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον, ἐκ δὲ πάντων δημὸν ἑλών, ἐκάλυψε νέκυν Ἀχιλλεὺς ἐς πόδας ἐκ

κεφαλῆς, Ψ, 166, ubi sermo est de funere Patrocli. καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ (Minervæ in templo) ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, Z, 93, quas vovere debet Hecuba se sacrificaturam, i. e. ἐνιαυσιαίας, ἀκεντήτους, *jährige kühe, die noch nie sind eingespannet und mit dem stachel getrieben worden vom pflüger oder fahrer, (one year old heifers, which have never been yoked or driven with the goad either by the ploughman or driver,)* gaudet enim Pallas τοιαύταις βουσὶν, utpote convenientibus τῇ ἀεὶ νεαζούσῃ (juveni semper) et παρθένῳ, καὶ ἄζυγι, jugum virile nullum passæ. σφριγώσας βοῦς καὶ ἀδαμάστους: nam σφριγᾷν est, primo naturali tumore mammarum, et juvenili habitudine corporis, conspicuum esse. sic et 274, 308. ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο, K, 155, collato 152, unde apparet, ῥινὸν βοὸς esse ἀσπίδα, clypeum, corio bovis validi inductum. ῥινὸν ergo est βύρσαν τὴν ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν. sic M, 263, οἵγε ῥινοῖς βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις, i. e. clypeis suis condensantes propugnacula et defendentes. λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοὸς, Y, 276, tenuissimum *(ein sehr fein gearbeitetes,) (very finely wrought,)* corium bovis super inductum erat, clypeo scilicet. δοῦπος χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐ ποιητάων, Π, 636, ubi ῥινὸς quoque est ἡ βύρσα ἡ ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν, et sequens βόες εὐποίηται sunt explicatio ejus, bene præparatæ pelles bubulæ. hinc et ἀσπίδες dicuntur βόες τυκταὶ, i. e. βύρσαι τετεχνητευμέναι, artificiose præparatæ, M, 105, οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκταῖσι βόεσσιν, postquam se firmiter densaverant clypeis. et 137, βόας αὔας ὑψόσε ἀνασχόμενοι, clypeos supra se extollentes, ne ex muro in capita ipsorum deciderent tela. et βόες αὖαι, coria sicca, dicuntur ad differentiam ζώσης βοὸς, cujus corium est ὑγρὸν, humidum, non vero αὖον καὶ ἀζαλέον. οἶδα ἐπὶ δεξιά, οἶδα ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν (dorice pro βοῦν) ἀζαλέην, bovem aridam, i. e. corium bovis scuto inductum, i. e. ipsum scutum, H, 238. ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο, Γ, 375, lorum bovis robuste occisi, i. e. νέου, juvenci, qui mactatus est, non vero mortuus. ὡς ὅτε βοῦς, ὃν βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσι, N, 571, et is dicitur ἀσπαίρειν. κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο, P, 521, et ἄγραυλος est, stabulans in agro. σφῶϊ μὲν ἀμφέπετον βοὸς κρέα, vos ambo præparabatis bovis carnes, Λ, 775. ἱμάντας βοὸς ἀγραύλου, Ψ, 684. ἀγραύλοιο βοὸς κέρας, Ω, 81, ubi confer κέρας. βοῦν μέγαν καὶ πίονα δημῷ, magnum et pinguem adipe, Ψ, 750. et 779, s. ὁ δὲ βοῦν ἕλε Αἴας, στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο. ληϊστοὶ βόες, I, 406, sunt parabiles prædando, *lassen sich mit lust erbeuten, (willingly suffer themselves to be caught.)* ἀγέλην βοῶν ὀρθοκραιράων, αἱ δὲ βόες μυκηθμῷ ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, Σ, 573, s. et 577, νομῆες ἅμα ἐστιχόωντο βόεσσι. et 579, ἐν πρώταισι βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον. et 582, ἀναῤῥήξαντε (leones duo) βοὸς μεγάλοιο βοείην. et sermo iis locis est de figuris a Vulcano in clypeo Achillis effictis. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον, Ψ, 30, lenti boves gravem edebant sonitum, cum mactarentur. βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο, Λ, 547, a boum stabulo in medio aulæ. βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν, Y, 91, invasit. et 188, βοῶν ἄπο, a bubus abactum. et 497, βοῶν ὑπὸ ποσσὶ ἐριμύκων. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα, Ψ, 260, *häupter ochsen, (heads of bulls.)* et 775. τῇ ῥα βοῶν κέχυτο ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, fimus. ὑμῖν, θεοὶ, Ἕκτωρ ἔκηε μηρία βοῶν τελείων, Ω, 34, adolevit femora. ἀμύνων αἶσι βόεσσι, defendens suas boves, Λ, 673. θὴρ, κτείνας βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, O, 587, pro bubus, sc. stantem et pugnantem. ταῦρον μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσι, Π, 488. βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, i. e. in curribus vel plaustris, ad quæ juncti sunt boves aut muli, H, 333. οὐ γάρ πώποτε ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, pro βόας, A, 154, nunquam abegerunt mihi boves meas. Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες Ἴδης ἐν κνημοῖς, Φ, 448, nam aliquando Phœbus pastor boum fuit, in pœnam. πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας, Ψ, 846, sc. ἡ καλαῦροψ, *die geworfene hirtenkeule flieget unter die heerde, (the herdsman's staff being thrown flies among the herd.)* ἁρπάζοντε (rapientes duo leones) βόας, E, 556. ἐκ πόλιος ἄξασθε βόας, adducite, Θ, 505. et 545, ἄξαντο. ὑπὸ ἁμάξαις βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, pro ὑπεζεύγνυσαν, Ω, 782. ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, δ, 534, 535. λ, 410. ubi Agamemnoni inter cœnandum occiso comparatur bos ad præsepe occisus, honesta comparatione et apta. nam rex hostile nihil timuerat, sicut nec bos timet cui pabulum datur, sed quem occidunt dum caput proclinat ad pabulum. pingitur ergo cædes improvisa et subdola. ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα, κ, 98, i. e. ἡ γεωργία, τὰ κατὰ γεωργίαν. βοσκέσκοντο ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, μ, 355, ubi poëta videtur οἰκτίζεσθαι (miserari) αὐτὰς ἐν τῇ τῶν συχνῶν ἐπιθέτων στοιβῇ, nam tria ibi epitheta. et 353, βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, nam erant sacrificaturi, collato 343, s. et 348, χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιράων, sc. ἕνεκα. et 398, δαίνυντο Ἠελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας. σέ γε μουνωθέντα (solum existentem) παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν, ο, 385, nam eas pascere puerorum principalium erat. αὐτοὶ τοίγε ἀπάγουσι βόας καὶ ἴφια μῆλα κούρης δαῖτα φίλοις, σ, 277, ubi sermo est de procis legitimis et ex more, qui propinquis sponsæ petitæ adducunt pecora. unde apparet quæ sint puellæ ἀλφεσίβοιαι. et 370, s. εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι, αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης, ubi αἴθωνες sunt οἱ πυῤῥοὶ, vel et, οἱ θερμοὶ ἐργάζεσθαι. si boves sint agendi. βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον, υ, 221, apud boves sedentem alienas. et 219, ἰόντα αὐτῇσι (σὺν) βόεσσιν ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, euntem cum bubus ad peregrinos. et præpositio attice omissa. οἱ κατέφαγον βοῦς Ἡλίου, α, 8. et 92, σφάζουσι εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. sic δ, 320. ι, 46. βοῦς ἱερεύοντες, qui mactant boves, β, 56. sic et ρ, 535. ἦλθε μὲν ἂρ βοῦς ἐκ πεδίου, γ, 430, seqq. ubi sacrificium victima aurata factum describitur accurate. et 439, βοῦν ἀγέτην κεράων. et 450, λῦσεν δὲ βοὸς μένος. et ibi simul preces factæ adduntur. totus iste locus, usque ad 463, pertinet ad hanc rem sacram. δυοκαίδεκα μῆλα ἱέρευσεν, ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς, θ, 60, ubi describitur apparatus convivii regii, et ubi vides proportionem numerorum inter has mactationes. ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας ἐλθούσας ἐς κόπρον σκαίρουσιν ἐναντίαι, κ, 410, s. βοῦς περιταμνόμενόν σε, te intercludentem et avertentem boves, λ, 401. οἵ μου βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, ᾗσιν ἔγωγε χαίρεσκον, μ, 379, inquit sol ad Jovem, accusans socios Ulyssis. et 382, εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. et 393, βόες δ' ἀποτέθνασαν ἤδη, jam erant mortui. ἤλασε βοῦς ἐριμύκους ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, ο, 235. δημόθεν (ex publico) δῶκα αὐτῷ βοῦς ἱερεύσασθαι, τ, 198, boves mactandos. μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα καὶ ἕλικας βοῦς, ω, 66. et 112, ὑμᾶς βοῦς περιταμνομένους, abigentes. ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ, γ, 426, 437. καί σφιν νῶτα βοὸς πίονα παρέθηκε ὀπτὰ, ἐν χερσὶν ἑλὼν, ἅ οἱ γέρα παρέθεσαν αὐτῷ, δ, 65, ubi discis, quo instrumento antiquissimi posuerint cibos convivis, manu sc. nuda: simul et, partes quasdam principibus honoris causa datas; sicut 1 Samuel ix, 23. s. exemplum est. et 764, ἢ βοὸς ἢ οἴος πίονα μηρία κατέκηε. ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, κ, 19. ἐς πόντον προΐησι κέρας βοὸς ἀγραύλοιο, μ, 253, ubi vide κέρας. ἐπίτονος βοὸς ῥινοῖο τετευχὼς, μ, 423. ἔῤῥιψε βοὸς πόδα, υ, 299. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 364. et 403, βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο. ἱμάντα βοὸς φοίνικι φαεινὸν, ψ, 201. στεῖραν βοῦν ἥτις ἀρίστη ῥέξειν ἐν μεγάροισι, κ, 522. λ, 30. τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε Ζηνὶ, ν, 24, in horum honorem et commodum sacrificavit bovem Jovi. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην, ρ, 181. sic et υ, 251. εἰσήγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον, τ, 420. βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων, υ, 186. ἔνθα πολλαὶ βόσκονται Ἠελίοιο βόες καὶ ἴφια μῆλα, ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πώεα, πεντήκοντα δ' ἕκαστα, μ, 128, seqq. et 136, ἕλικας βοῦς. et 262, ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι. et 265, μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομενάων. ἕλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον, ν, 32. βόες ὣς ἀγελαῖαι, ἃς αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν, χ, 299, s. ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν οὓς ἔκτανον αὐτοὶ, α, 108. πεδίονδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, γ, 421. et 422, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. εἴ κέ τινα ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶυ οἰῶν εὕρωμεν, μ, 299. et 301, μή τις ἢ βοῦν ἢ μῆλον κατακτάνῃ. et 321, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα. ἐν κόπρῳ, ἥ ἡμιόνων τε βοῶν τε ἅλις κέχυτο, ρ, 298. οὐδέ κεν ἄλλως ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων, υ, 212. et 235, βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. sic et φ, 199. χ, 268. et 292, βοῶν ἑλίκων ἐπιβουκόλος. et 336, βοῶν μηρία ἐπέκαιον. λέων βουσὶν ἐπέρχεται, ζ, 132. ἀνὴρ μαχειόμενος περὶ βουσὶν, ρ, 472. ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἶσε, præfecit, υ, 209. ὁπότε εὕρῃτε βόας βοσκομένας ἠελίοιο, λ, 107. et 288, ἕλικας βόας εὐρυμετώπους ἐλάσειε. τοῦ (Ἡλίου) γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι, τ, 276. καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας, υ, 51. οἳ ἕθεν εἵνεκα πολλὰ (neutrum adverbialiter) βόας καὶ ἴφια μῆλα ἔσφαζον, ψ, 304. et 329, ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι. Plato censuit, reliqua θρέμματα, tanquam non ἀναγκαῖα, præ bubus et ovibus pro nihilo esse habenda. quod idem censuit Homerus diu ante eum, qui Σ, 573, seqq. boum tantum et ovium meminit, ut præstantissimorum θρεμμάτων. βοῦς Λημνία, vide sub Ἄθως in R. In Pausania et εἶδός τι πέμματος dicitur βοῦς: quem vide. μία βοῦς αὐτοῖς μήτηρ, Py. 4, 253, i. e. ex una eademque matre hi duo principes erant nati, μία γυνὴ, μία τοκάς: quæ erat ἡ Ἐνάρεα, uxor Æoli, regis Elidis. et hinc liquet, quam non ignominiosa fuerit appellatio ista metaphorica. βοῶν ξανθὰς ἀγέλας, Py. 4, 264. βουσὶν πατρῴαις παρέχουσα εἰρήνην, Py. 9, 41. ἀμφὶ βουσὶν χολωθεὶς, Ne. 10, 112, ubi fides historica ostendit, fœminas principales sub his βουσὶν esse intelligendas. nam Castor et Pollux invitati ab Ida et Lynceo ad nuptias, capti amore sponsarum, Phœbes et Ilairæ, rapuerant eas. hinc Lynceus occidit persequens Castorem; Pollux contra interfecit Lynceum. βόας, οἳ φλόγα ἔπνεον ἀπὸ γενύων, Py. 4, 400. ὁ βοῦκος (dorice βῶκος) et βουκαῖος, ου, est boum actor, apud Theocr. Id. 10, 1. et in genere, agricola.

Βούσταθμον, τὸ, vide sub σταθμὸς, prope medium, et στατός.

Βουστάσιον, vide sub στατός.

Βούτης, ὁ, vide sub βωτιάνειρα, πολυβούτης, et ἐπιβουκόλος.

Βουφονέω, (Φάω) boves macto. ἐβουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, H, 466. hinc τὰ βουφόνια apud Atticos, ἑορτή τις μεγάλη. potest hoc κατὰ κλισίας intelligi et, per cœtus accumbentium vel considentium. nam gregarios milites sub dio cibum cepisse, imo cubasse, non vero sub tabernaculis aut tuguriis, apparere videtur ex Sophoclis Aἴ. Μαστιγ. ubi chorus dicit: κεῖμαι ἀμέριμνος (incuratus) οὕτως, ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις (i. e. ὑετοῖς) τεγγόμενος κόμας λυγρᾶς. quod alibi poëta dixit ἐν τελέεσσι. conf. Lucæ ix, 14.

Βουφόνια, vide supra.

Βόω et βόσκω, f. βόσω et βώσω, et βοσκήσω, (Βοῦς) quasi a βοσκέω. pasco, alo. *ich hüte, weide, (I tend, feed.)* est a specie præstantiori

pecorum pascendorum, a βοῦς. Sonus quoque expellentium in pascua agrestium, clamantium *wo, wo,* ad hoc verbum formandum contulit fortasse aliquid: sicut sonus similis *hü hü* ad Germanicum verbum *hüten, (to tend.)* a futuro βοσκήσω est τὸ βόσκημα et ὁ βοσκηματώδης ἀνήρ. ὁ δὲ βοῦς βόσκ' ἐν Περκώτῃ, pro ἔβοσκε, O, 548. et quidem regius adolescens. ubi simul poëta ex more suo etymologiam verbi innuit. βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας, ι, 124. αἰπόλια αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοί τε (i. e. μισθωτοί) καὶ αὐτοῦ (et ipsius proprii) βώτορες ἄνδρες, ξ, 102. ἃ (κήτεα) μυρία βόσκει Ἀμφιτρίτη, μ, 97, qualia innumera alit mare. κτήματα τόσα, ἃ καὶ ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, quæ et in decimam generationem alium non tam illustrem alere possent, ξ, 325. τ, 294. ubi ergo de homine quoque ponitur verbum. ὄφρα ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα, σ, 363. sic et ρ, 228, βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, quibus locis de γαστέρι ὡς ἐπὶ ἀλόγου ζώου dictum. et 559, γαστέρα βοσκήσεις. οἷά τε (qua morum ratione,) πολλοὺς βόσκει γαῖα μέλαινα ἀνθρώπους, λ, 364, ubi apte sic ponitur, quasi tales homines sint bestiæ. τάων (ἵππων) Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων, has equas in pastu adamavit, Υ, 223, ubi Boreas cum equabus coiens narratur, et genuisse duodecim pullos. ἔνθα πολλαὶ βόσκονται Ἠελίοιο βόες, pascuntur, μ, 355, *auf der weyde gehen, (were grazing.)* αἰπόλια αἰγῶν βόσκονται, ξ, 104, coll. 102. οὐ τῆλε νεὸς βοσκέσκοντο (imperf. Ionicum, pro ἐβόσκοντο) βόες, μ, 355. ἵππος βοσκομένη λειμῶνι, Π, 151, equa pascens in prato. βοσκομένης ἀγέλης βοῶν, Ρ, 62. ἔλαφος βοσκομένη, δ, 338. ρ, 129. βοσκομένας εὕρητε βόας, λ, 107. ταῦρος βοσκόμενος (ἐν) λειμῶνι, φ, 49. etiam de avibus ponitur O, 691, ὀρνίθων ἔθνος ποταμὸν πάρα βοσκομενάων. ab hoc verbo βόσκειν est ἡ βοσκὰς τῶν ὀρνέων, et ἡ προβοσκὶς τῶν ἐλεφάντων, quæ et ἡ προνομαία dicitur, et quæ muscarum quoque est.

Βοώπης, vide sequens.

Βοῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) grandibus oculis prædita. masculinum est ὁ βοώπης, ου, a βοῦς, quod magnum denotat, et ὁ ὤψ, oculus. est epitheton fœminarum majestate quadam formæ conspicuarum. βοῶπις πότνια Ἥρη, Α, 551, 568. Δ, 50. Θ, 471. Ξ, 159, 263. Π, 439. Σ, 239. Υ, 309. conf. εὐρυώπης. Juno est physice aër inferior: et hoc respectu epitheton possit compositum dici ex βοή, sonitus, quia sint varii aërii ἦχοι, et ἡ ὄψ, vox; quæ tamen compositio esset insolentior. Κλυμένη τε βοῶπις, Γ, 144, una ex honestioribus pedissequis vel ministris Helenæ: a prudentia sic dicta, quasi valde perspicax; vel et ab augusta forma oculorum magnorum, quæ est in laudibus formæ fœmineæ. Φιλομέδουσα βοῶπις, Η, 10, uxor Areithoi principis. Ἀλίη, Σ, 40, una Nereidum. βοῶπιν Ἁρμονίαν, Py. 3, 162, i. e. μεγαλόφθαλμον. a parte formositatis istius ergo appellatur forma augusta et venerabilis.

Βρᾶ, vide sub ῥᾶ, ad finem.

Βραβεῖον, τό, βραβευτής, ὁ, vide sub Ἄεθλον, ad finem.

Βράβηλα, τά, vide sub μηλέα.

Βράγχος, vide sub ἀναβράχω.

Βράδιον, æolice pro ῥάδιον, vide sub ῥᾶ, ad finem.

Βραδύς, δεῖα, δύ. (Ἄω) tardus, non celer, non alacer. *schwer, langsam, (heavy, slow.)* est a βαρύς, per transpositionem τοῦ ρ, et interserto δ. *ein schwerfälliger, (an unwieldy man,)* gravis corpore, non levis et igneus. βραδέες δέ τοι ἵπποι segnesque tibi sunt equi, Θ, 104. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν, consequitur certe tardus celerem, θ, 329. et 330, ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος ἐὼν βραδὺς εἷλεν Ἄρηα. *der langsame und schwere ereilet den schnellen, (the slow and heavy overtakes the swift.)*

Βραδυτής, ῆτος. ἡ. (Ἄω) tarditas. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε, inquit equus, loquens per miraculum, Achilli, Τ, 411, et ἡ νωχελίη est idem.

Βράζω, vide sub βράσσων.

Βράκα, ἡ. vide sub ἀμφικαλύπτω, ad initium.

Βράκος, æolice pro ῥάκος, q. v.

Βράσσω, vide sequens et sub ἀναβράχω.

Βράσσων, ονος. ὁ ἡ. (Ἄω) est comparativus Ionicus a βραδύς, pro βραδίων. tardior, segnior, obtusior. ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Κ, 226, mens tardior ei est. *er kömmt nicht gleich auf was, (he is dull of apprehension.)* alii autem h. l. hoc βράσσων habent pro participio, a βράσσω (pro βράζω) ferveo, æstuo velut aqua ad ignem *siede und walle, (boil and bubble:)* ut sit νόος βράσσων, ὁ βρασσόμενος καὶ οὐχ ἑστηκὼς ἐφ' ἑνός, *der unruhig bald auf diess bald auf jenes fällt, (an unsteady person who does not stick to one thing,)* διὰ τὴν ἀγωνίαν; et translatum ἀπὸ τῶν βρασσομένων ὑδάτων. sed præstat prius.

Βράττω, vide sub ΖΩ῀.

Βραχίων, ονος. ὁ. (Ῥέκω) brachium, quo extendimus nos ad prehendendum. est ab antiquo ῥέκω, f. 2. ῥακῶ, præfixo æolice β. γυμνωθέντα βραχίονα, Μ, 389. τύψεν δουρὶ, Ν, 529. et 532, ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος, ubi quidam manum intelligi volunt. Sed confer, πρυμνὸν βραχίονα, Π, 323, ubi vides, esse ad humerum. et 510, coll. 517. εὐρέες ὦμοι, στηθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες, σ, 68, ut ergo sint brachia illa musculosa.

Βραχύς, εῖα, ύ. (Ῥέκω) brevis. ponitur de mensura spatii et temporis. βραχὺς ἐξικέσθαι θεῶν ἕδραν, brevis homo est ad pertingendum usque ad sedem deorum, Ist. 7, 61, ubi Schmidius præter rationem legi jubet βραδύς, tardus. et est h. l. de mensura virium et potentiæ. μορφὴν βραχύς, statura et figura brevis, Ist. 4, 89. ἐν βραχεῖ, sc. λόγῳ, Py. 1, 159, brevi oratione. βραχὺν οἶμον, Py. 4, 441, viam brevem et compendiariam. et 509, βραχὺ μέτρον, breve spatium, sc. temporis. sed Ist. 1, 87, βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος, hymnus non longus. βραχύ τι τερπνόν, Ol. 10, 112, brevem quandam delectationem. βραχύ μοι στόμα, arctum mihi os, Ne. 10, 35, non late sonans aut multa eloqui valens. βραχεῖαι ὁδοὶ θεῶν, Py. 9, 120, viæ et methodi deorum sunt breves. ἐν βραχίστοις, Ist. 6, 87, paucissimis verbis dicetur. τὰ βραχέα, quæ et scribuntur βράχεα, quasi a τὸ βράχος, sunt loca in mari vadosa. est nomen a ῥέκω, et per usum id, quod non late se extendit, designat. ponitur et de quantitate numerica, e. c. οἱ μὲν πολλοὶ διεφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται, Thucyd. II. 99, plerique perierunt, et exigua quædam pars eorum habitat circa Physcam.

Βραχυσίδηρος, ου. ὁ ἡ. (Σίζω) brevi ferro armatus. est epitheton jaculi. βραχυσίδηρον ἄκοντα, Ne. 3, 79.

Βράχω, (Ῥάω) sonum durum edo; qualem fracta dura solent si rumpuntur vi. *ich krache, (I crack.)* ἔβραχε χαλκὸς δεινὸν ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος ὀρνυμένου, graviter sonuerunt arma ferrea in pectore regis se concitantis, *es prasselten die waffen an seinem leibe, (his armour rattled on his body.)* Δ, 420. ergo de strepitu armorum collisorum inter se. ἔβραχε χάλκεος Ἄρης, Ε, 859, ubi arma sunt personificata, et ingens strepitus et crepitus eorum clamori adsimilatur. et 838, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, valde crepabat axis currus sub pondere vectorum. et 868, τόσον ἔβραχε Ἄρης, quod et de μεγάλῃ βοῇ τῶν ὁπλιτῶν potest apte intelligi. nam in pugnis valde clamabatur. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ, Μ, 396. Ν, 181. Ξ, 420, arma quæ in corpore gestabat valde crepabant. sic Π, 566, τεύχεα φωτῶν. et 468, ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, de equo letaliter vulnerato, ille gemebat duro sono, vitam exhalans. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα, alta fluenta graviter resonabant, Φ, 9, a strepitu incidentium virorum in aquam. et 387, βράχε δ' εὐρεῖα χθών, a strepitu pugnantium. et hoc verbum, ut re vera ὀνοματοπεποιημένον, nullum habet futurum. sed βρέχω, quod stridorem pluviæ exprimit, habet.

Βρέγμα, vide sub βρεχμός, et ἰωχμός.

ΒΡΕ'ΜΩ, f. μῶ. fremo. *ich brumme, brause, (I roar, rage.)* est vox ex sono ipso facta: et dicitur de igne, vento, undis; improprie etiam ὁ ἀλαζών, ὁ ἀπειλητήρ, dicitur βαρὺ βρέμειν, *zu sausen und brausen, (to chafe and storm.)* κῦμα θαλάσσης αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, Β, 210, ubi alii legunt μεγάλα, neutrum plur. adverbialiter. κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, Δ, 425. ἄνεμος μέγα βρέμεται χαλεπαίνων, Ξ, 399, de vento in sylvis sonante. ἄφαντον βρέμει, Py. 11, 46, ubi conf. ἄφαντος: et sermo est de paupere et ignobili. βρέμεταί σφιν λύρα καὶ ἀοιδή, Ne. 11, 8, perstrepit apud eos: ut ergo et de musico strepitu ponatur, *schallet, (sounds.)*

Βρένθος, βρένθειον, vide sub βρένθυω, ἄβρομος, et ἀναβράχω.

Βρενθύω, f. ύσω. (Θέω) fastuose et cum gravitate moveo, graviter incedo. it. superbio. est sine dubio a θύω, concitus sum; cum syllaba βρε, quæ ex βρέμω ortum habet. conf. Aristoph. Nub. 361. Pax, 26. Lysistr. 887. et forma media, βρενθύομαι, his locis in usu est.

Βρέτας, τό, vide sub βροτός, ad finem.

Βρεφοκομία, ἡ, vide sub ἐρέζω.

Βρέφος, εος. τό. (Τρέω) infans. et quidem apud poëtam infans qui in utero materno coagulatur quasi et formatur. nam est a τρέφω, mutato τ in β. ἵππον, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, Ψ, 266, equam, gestantem utero fœtum ex asino conceptum. sed apud Pindarum, aliosque recentiores est infans, jam natus et alendus, Ol. 6, 55. Py. 9, 107, quibus locis est de infantulo humano. Vide sub ἡλικία, παῖς aliquanto ante finem, et ἔμβρυον.

Βρέχμα, vide sequens.

Βρεχμός, οῦ. ὁ. (Ῥέω) sinciput, τὸ ἄνω τοῦ μετώπου, pars capitis supra frontem. idem dicitur et τὸ βρέχμα et βρέγμα. est a βεβρέχθαι, nam, præter quod ibi est os tenuissimum capitis, in infantibus etiam ibi est diu mollis et humida pars capitis. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐπὶ βρεχμόν, Ε, 586. ab eodem βρέχω est ἡ βροχή, madefactio; et βρύχιος, madidus, submersus: unde Germanis est, *ein bruuch, (a marsh,)* paludosa regio.

Βρέχω, f. ξω. (Ῥέω) macero, *ich weiche ein, (I soften;)* rigo, madefacio, *ich begiesse, (I besprinkle;)* pluo, *ich regne, (I rain.)* est a ῥέω, præfixo Æolico β, βρέω, et cum paragoge. metaphorice ponitur de bibendo: δεῖ φαγόντας δαψιλῶς βρέχειν, qui comederunt, eos oportet largiter bibere. ἔβρεχε Ζεὺς πόλιν χρυσαῖς νιφάδεσσιν, rigavit Jupiter urbem aureis nivibus, Ol. 7, 63, de Rhodiis. νώνυμος ἐβρέχετο πολλῇ νιφάδι, Ol. 10, 62, sine nomine macerabatur et obfundebatur multa nivi, i. e. operta erat regio ignobilitate, silebatur de ea. ut ergo βρέχεσθαι sit, obfundi, superfundi, obtegi velut flumine exundante. ἀκτῖσιν ἐὼν βεβρεγμένος σω-

μα, radiis violarum opertus corpore, Ol. 6, 92, madefactus, διδροσισμένος, *bethauet, (moistened with dew;)* et sensus est, rore corpus madefactum erat, qui ros decidebat de violis, inter quas jacebat; et eædem violæ splendescebant rore, et radiabant. ὁ ἡ ἄβροχος, ου. siccus, aridus, ξηρός. Callim. in Jovem, 19.

βριαρὸς, ά, όν. (Ἄω) gravis, ponderosus, firmus, robustus. κόρυθα βριαρὴν, galeam gravem et firmam, *den starken helm, (the strong helmet,)* Λ, 375. ἐν κόρυθι βριαρῇ, Π, 413, 579. τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, Σ, 610. τρυφάλειαν κρατὶ περιέθετο βριαρὴν, Τ, 381. νευστάζων κόρυθι, Υ, 162. καὶ κόρυθα, Χ, 112. est ergo in poëtâ epitheton galeæ, notatque ἰσχυρὰν καὶ βαρεῖαν. hinc est nomen proprium ὁ Βριάρεως, ω. qui et ὁ Ὀβριάρεως.

βρίζω, f. ξω. (Ἕω) dormito, sedeo deses et gravis. nam est a syllaba intensiva βρὶ, quæ a βαρὺ orta est, et ab ἵζω, sedeo, quiesco, compositum verbum, quasi βαρὺ ἵζω. et per metaphoram notat τὴν παντελῆ ἀμέλειαν, prorsus incurius sum. ἔνθα οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα, οὐδὲ καταπτώσσοντα, Δ, 223, ibi non sane dormitantem vidisses eum, neque paventem: i. e. potius valde alacrem et intentum, et animosum. contrarium est ἀβρίζω, non dormio, Eurip. Rhes. 730. et inde est adverb. ἀβρὶξ, vigilanter, ἐγρηγόρως.

βριήπυος, ου. ὁ. (Ἔπω) est epitheton Martis, διὰ τὸ μεγαλόφωνον. nam in prœliis antiquis cum multo clamore concurrebatur: unde pugna dicitur βοὴ, et ἀϋτὴ, et φύλοπις. est a syllaba intensiva βρὶ, et ἠπύω, sono. graviter clamans. Ν, 521, βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.

βριθοσύνη, ης, ἡ. (Ἄω) gravitas, pondus. *die schwere, (weight.)* μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, Ε, 839, ubi de Minervâ est sermo, in currum unâ cum Diomede adscendente: et ipsa est ἡ φρόνησις. quomodo autem βάρους αἰτία ἡ ἀβαρὴς Ἀθηνᾶ? τὸ νοητὸν μὲν ἀληθῶς ἀβαρὲς, prudentia et consilium in se pondus materiale non habet: βάρος δὲ ἔχειν φαίνεται ὡς αἰσθητὸν: ὅτε κατ' αἴσθησιν ἐπιφαίνοιτο, si sensibus corporis se velut materiale quid sisteret, tunc sane pondus magnum haberet, ob multitudinem cogitationum et consultationum. poëta autem personificat prudentiam. et vide, poësis est oratio sensualis. Minerva enim est consultrix et rectrix prudentia personificata. πέσε δὲ λίθος εἴσω βριθοσύνῃ, Μ, 460, lapis intro cecidit suo pondere.

βριθὺς, εῖα, ύ. (Ἄω) gravis, vergens deorsum, premens, *schwer, drückend, (heavy, oppressive.)* possit quidem hæc vox esse ab ἰθύω, dirigo cum impetu, et syllaba intensivâ βρῖ, factâ ex ἔρι, valde: sed præstat, ad βαρὺς eam referre. ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, hastam gravem, Ε, 746. Θ, 390. Π, 141, 802. Τ, 388. α, 100. nam μεγάλα καὶ στιβαρὰ (magna et valida solidaque) σώματα sunt βριθέα.

βρίθω, f. βρίσω. (Ἄω) sum gravis et plenus. *bin schwer und dicht, (I am heavy.)* it. gravem me præbeo, *falle schwer, (I fall heavy.)* it. præpondero, *ich überwiege, (I outweigh,)* sum potentior. ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοὶ, οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ ὑσμίνας, sic enim invaluerunt Lyciorum duces, qui et antea magno impetu sunt in pugnis, Μ, 346, 359, quod Arcades dicunt ἐπεζάρησαν: unde Euripides, ἐπεζάρει Σφίγξ. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν, Ρ, 233, rectâ in Danaos, gravem impetum facientes gradiebantur, *mit aller macht ansetzend, (attacking with all their force:)* cujus oppositum est ἐλαφροὶ καὶ ἀβαρεῖς πολέμιοι, καὶ μαλθακοί. et 512, τῇδε (hac parte) γὰρ ἔβρισαν κατὰ πόλεμον, gravem impressionem faciebant pugnando. σταφυλαῖς μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, uvis valde gravatam vineam, Σ, 561, *die schwer mit trauben behänget ist, (heavily laden with grapes,)* nam πᾶν φυτὸν οἰκείῳ καρπῷ πληθύον, βρίθειν ἐκείνῳ λέγεται. quod et in mediâ forma exprimitur, Θ, 307, ἥτε (μήκων, papaveris caput) ἐν κήπῳ καρπῷ βριθομένη, ubi subaudiendum vel ἐστὶ, vel participium est pro indicativo βρίθεται. ὑπὸ λαίλαπι βέβριθε χθὼν, a nimbo procelloso obruta gravatur terra, Π, 384, quod πολλὴν ἐπομβρίαν (pluviæ multitudinem decidentem) δηλοῖ, ὡς βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς, καὶ μάλιστα τῆς μελαίνης, *das schwarze gute erdreich wird schwerer vom vielen regen, (black good mould becomes heavier with much rain.)* cæterum βέβριθα, ας, ε, est præteritum medii. Θεοῖς ἐνέπεσε ἔρις βεβριθυῖα, Φ, 385, quam et βαρεῖαν vocamus, *ein schwerer zank, (a grievous dispute.)* τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασι, *sind schwer und dichte voll besetzet, (are heavily and closely covered.)* ο, 333. βεβρίθει (sc. ἡ ναῦς, et est plusquamp. med.) δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσιν, dense stipata intus ad oras suas erat, π, 474. *war voll davon, war die schwere menge drinnen, (was full of them, contained a great number of them,)* et hic ablativus cum hôc verbo magis in usu recentioribus, quam genitivus. ταρσοὶ τυρῶν βρῖθον, pro ἔβριθον, crates plenæ erant caseorum, ι, 219. *waren voll käse, (were full of cheese,)* ἔγεμον, ἢ, βάρος εἶχον ὑπὸ τῶν τυρῶν, *waren schwer beleget, (were heavily laden.)* ἐέδνοις βρίσας, donis sponsalibus præponderans præ aliis procis, ζ, 159, *der übergewichte hat an gaben, (having a superabundance of gifts,)* νικήσας τοὺς ἄλλους μνηστῆρας ἕδνων πλήθει, διὰ τὸ δηλαδὴ τῆς κόρης περιμάχητον, *weil die freier sich um sie reissen, und einer dem andern mit brautgeschenken es zuvor thun will, (because the suitors quarrel on account of her, and one endeavours to surpass the other in presents.)* et est metaphora ἐκ τῶν σταθμιζομένων ῥοπῶν, quando lanx altera pondere est gravior. δένδρεα βρίθει καρπῷ, arbores gravantur fructu, τ, 112, *mit frucht beladen dass die zweige biegen, (so laden with fruit that the branches bend down.)* συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει, Ne. 3, 70, ex congenita autem aliquis virtute magnum momentum et superpondium habet, plurimum præcellit. naturalis indoles momentum addit viro. ὄλβος καὶ Κινύραν ἔβρισε πλούτῳ, Ne. 8, 31, auxit divitiis, ἐπλούτισε: et πλούτῳ ibi est dorice pro πλούτου.

βρίκελα, τὰ, vide sub Δείκελος.

βριμάομαι, vide sequens.

βριμόομαι, (Βρέμω) est, μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβέω, ἀπειλέω. it. in genere, indignor cum murmure aliquo, sine verbis articulatis. idem dicitur βριμάομαι. inde est ἡ βριμὼ, πεπλασμένον δαιμόνιόν τι φοβερόν.

βριμὼ, ἡ, vide supra.

βρὶξ, ἡ, vide sub Δείκελος.

βρόγχος, vide βρόχος, βρόχθος, et sub στόμαχος.

βρομέω, f. ήσω. (Βρέμω) fremo cum murmure, *ich brumme, summe, (I hum, buz.)* ὡς ὅτε μυῖαι ἐν σταθμῷ βρομέωσι κατὰ πέλλας περιγλαγέας, Π, 642, ubi de muscarum multarum sono in casa rustica circa vasa lactis ponitur.

βρόμιος, ία, ιον. (Βρέμω) resonans, *schallend, (sounding.)* βρομίαν φόρμιγγα, resonantem citharam, Ne. 9, 18, *die lange nachbrummet nach dem schlage, (that long resounds after it is struck.)*

βρόμος, ου. ὁ. (Βρέμω) fremitus, *das brausen, das geprassel, (noise, rattling.)* οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο οὔρεος ἐν βήσσαις ὅτε ὤρετο καίειν ὕλην, Ξ, 396, et ποτὶ est ibi adverbialiter, *dazu, (thereto,)* ad ignem super accedens fremitus. ἀποθανοῦσα βρόμῳ κεραυνοῦ, Ol. 2, 42, fragore fulminis; de Semele. Vide ἄβρομος, et sub χλαδάω.

βροντάω, f. ήσω. (Βρέμω) tono, *ich donnere, (I thunder.)* βροντήσας δ' ἄρα (Ζεὺς) δεινὸν, ἀφῆκε κεραυνὸν, Θ, 133. δεινὸν τ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Υ, 56. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν, μ, 415. ξ, 305. αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου ὑψόθεν, υ, 103, coll. 101. et 113, ἦ μεγάλα ἐβρόντησας (ὦ Ζεῦ) ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Βροντὴ, ῆς. ἡ. (Βρέμω) tonitru. *der donner, (thunder.)* quæ est quasi σάλπιγξ Διός. est a βρέμω, fremo, ejusque præt. perf. med. βέβρομα. si eadem res lenius exprimenda est, vocatur κτύπος, et κτυπεῖν: sed si additur, μεγάλα ἔκτυπε, extollitur hæc vocabuli lenitas in grandem significatum, uti e. c. est Θ, 75. ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς ἡ ἄελλα εἶσι πέδονδε, Ν, 796, una cum tonitru Jovis procella it per campum. Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν δεινήν τε βροντὴν, Φ, 199. Ζηνός τε βροντῇ, υ, 121. collato 101, seqq. ubi per tonitru signum a Jove datum narratur. ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς (Doricus genitivus) ἀκαμαντόποδος, Ζεῦ, Ol. 4, 1, s. ubi βροντὴ quasi ἵππος Διὸς fingitur. βροντῆς φθέγμα, Py. 4, 351, sonus tonitru, *die stimme des donners, (the sound of thunder,)* qua Jupiter respondet precanti. sic Py. 4, 41, βροντὴν αἴσιόν οἱ ἐπέκλαγξε Ζεύς. βροντὴν Διὸς, Ol. 10, 96.

βρόξις, vide sub ἀναβρόχω.

βρότειος, α, ον. et βρότεος, α, ον. (Ῥέω) etiam ὁ ἡ βρότειος. humanus, ad mortalem pertinens. φωνῇ βροτέῃ, voce humana et articulata, τ, 545, ubi de aquila loquente sermo est. βρότεον ἔθνος, Ne. 3, 129. βρότεα σώματα, Ol. 9, 52, homines. βροτέων λεχέων, Ist. 8, 78, βροτεᾶν πολίων, Py. 12, 2, urbium ab hominibus conditarum; in opp. ad divinas. βροτέαις ἀρέταις, Py. 1, 80.

βρότεος, vide supra.

βροτήσιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) mortalis, βροτήσιος ἀνὴρ, Py. 5, 3.

βροτόεις, εσσα, εν. (Ῥέω) cruore infectus et maculatus. *mit menschenblut besudelt, (distained with human blood.)* nam de humano cruore solo ponitur ὁ βρότος, ἔναρα βροτόεντα, spolia cruenta, Ζ, 480. Θ, 534. Κ, 528. Ο, 437. Ρ, 13, 540. Χ, 245. βροτόεντα ἀνδράγρια, Ξ, 509, cruentas exuvias.

βροτολοιγὸς, οῦ. ὁ. (Λέγω) est ὁ ἀνδροφόνος, homines mortales cruenta morte decumbere faciens. et est epitheton solius Martis, i. e. belli. est ergo ὁ βροτοὺς λέγων, i. e. κατακοιμίζων εἰς ὕπνον τανηλεγῆ καὶ νήγρετον, ὁ φθείρων βροτούς. simul tamen connotatur ὁ βρότος, cruor. Ἄρες βροτολοιγὲ, Ε, 31, 455. et 846, ὡς δὲ ἴδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον. Ἕκτωρ, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ, Λ, 295. Εὐρύαλος, Θ, 115. Λεοντῆα, ἶσον, Μ, 130. Πηλείωνα, Υ, 46. ἡ κυνόμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα, Φ, 421. etiam malus medicus, homines occidens, hoc scommate appellatur; maxime si puerperis male consulit; qualis et αἰσχρολοιχὸς dicitur, διὰ τὸ παραίτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ κύειν τὰς γυναῖκας, quando datis medicamentis conceptionem impedit vel conceptum expellit. nam ἡ λοχὸς, οῦ, est gravida, parturiens; et ἡ λοχεία, ας, est, partus, parturitio. et ὁ ἡ λόχιος est adjectivum, ad partum et puerperium pertinens.

βροτὸς, ή, όν. (Ῥέω) mortalis, fluxus, instabilis, caducus. est a ῥέω, ῥοτὸς, et æolice præfixo β. notat ergo τὸν ῥοῇ ὑποκείμενον, καὶ ἐν ῥοῇ, ἄνθρωπον, τὸν ῥευστὸν, i. e. φθαρτόν. oppositum ejus est ἄφθαρτος, ἀθάνατος, ἄμβροτος. οἷοι νῦν βροτοί εἰσι, Ε, 304. Μ, 383, 449. Υ, 287.

nam poëta ducentos pæne annos post Trojana tempora vixit: et genus hoc vivo jam decrescebat Homero. βροτὸς ἀνὴρ, sic plene dictum, i. e. ἄνθρωπος θνητὸς καὶ φθαρτὸς, Ε, 361, 604. Σ, 85. et in opp. ad ἀθάνατον, Τ, 22. βροτοῖς καὶ θεοῖς, Ο, 98. Τ, 2. γ, 3. ε, 2, ubi, ut a parte præstantiori, simul omnia viva sub sole intelliguntur. sic et Λ, 2. δειλοῖσι βροτοῖσι, miseris mortalibus, Χ, 31, 76. Ω, 525, coll. 533, οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. sic, ὀϊζυροῖσι, Ν, 569. εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι, Κ, 83, 386. Ω, 363. βροτοῖς χάρμα dicitur vinum, Ξ, 325. εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι, Ζ, 142, coll. Η, 446. βροτῷ εὐνηθεῖσα θεὰ, Β, 821. βροτοῖσι ἔχθιστος, Ι, 159. μερόπεσσι βροτοῖσι, Β, 285. τίς μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσαι, ὅσπερ θνητός τ' ἐστι, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε, aliquis mortalis potest hoc efficere homini alteri, Σ, 362, et ὅσπερ pertinet ad βροτός. ἔτλην δὲ, οἷα οὔπω τὶς ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, inquit Priamus, Ω, 505. σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος, Ψ, 331. κῆρες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν, Μ, 327. ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, quasi vivi, Σ, 539. πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, laudo te supra omnes, Ν, 374. θ, 487. στρεπτὴ δὲ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, Υ, 248. ἀθάνατον θεὸν ὧδε, βροτῶν ἕνεκα, στυφελίζειν, sic duriter tractare, Φ, 380, coll. 463. Ἕκτωρ φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσὶν, Ω, 67. et 464, ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, palam. ἡ μὲν γὰρ (uxor mea Penelope) βροτός ἐστι, σὺ δ' (O Calypso) ἀθάνατος καὶ ἀγήρως, ε, 218, ubi vides genus commune. et 197, ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν, coll. 199, ubi Nymphæ apponuntur alia, et 93. et 334, Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα, νῦν δὲ θεά. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ζ, 201. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς, ψ, 187. et 226, εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει. ἢ μὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι, π, 212, ubi βροτὸς simpliciter positum pro ἄνθρωπος. sic et η, 210. θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται, accusant, culpam in deos conferunt, α, 32. ὅσοι νῦν βροτοί εἰσ' ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, θ, 222. ὃς πέρι μὲν ἐστὶ βροτῶν νόον, qui intellectu omnes homines superat, α, 66. βροτῶν εἴδωλα καμόντων, mortalium defunctorum umbræ apud inferos, λ, 475. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, μ, 341. vide porro, Β, 248. Γ, 223. Ι, 541. Ν, 244. Ω, 43, 565. α, 337, 282. δ, 397. 78, 190, 196, 197, 692. ζ, 149, 153, 160, 119. λ, 217, 286. μ, 77. ν, 312, 129, 180, 200, 297. ο, 320, 253, 255, 491, 342, 407. π, 148. ρ, 386, 519. σ, 84, 115. τ, 107, 170, 567, 330, 360. ω, 266. et in plurimis hisce locis simpliciter est pro ἄνθρωπος. τὸ παρήμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ, præsens quovis die bonum summum venit omni mortali, Ol. 1, 162, ἀμνήμονες βροτοὶ, Ist. 7, 24. μῦθοι ἐξαπατῶσι φρένας βροτῶν, Ol. 1, 44. βροτῶν κέκριται πεῖρας οὔτι θανάτου, terminus mortis mortalium nullus distincte cognitus est, vel, nequaquam, Ol. 2, 56, sc. ante. ξεινίαις πλείσταις βροτῶν τραπέζαις, Ol. 3, 71. διάπειρα βροτῶν ἔλεγχος, Ol. 4, 30. ἡ φανεροῦσα τοὺς ἀνθρώπους. ψιθύρων, Py. 2, 139. ὑψιφρόνων, Py. 2, 95. ὄλβον, Py. 3, 157. τὸ τερπνὸν, Py. 8, 132. παῦροι πιστοὶ ἐν πόνῳ, Ne. 10, 147. τὸν μὲν — τὸν δὲ — Ne. 11, 37. βροτοῖς, Ol. 14, 8, in casu tertio. ταῦτα λέγειν, Py. 2, 41. 3, 146. Ne. 7, 142. ἕπονται ἀρεταὶ ἐκ Διὸς, Ist. 3, 6. ἰατὰ, Ist. 8, 30. βροτὸν ἔθνος, Py. 10, 43. huc multi τὸ βρέτας, statua, simulacrum, referri malunt. βρέτας Ζηνὸς ἢ Διὸς τρόπαιον, simulacrum Jovi sacrum ob fusos hostes, Eurip. Phœn. 1256, 1482. Heraclid. 937, 936.

Βρότος, ου. ὁ. (Ῥέω) inquinatio a cruore, μολυσμὸς ἐκ τοῦ ῥέοντος αἵματος. nam est indidem a ῥέω, quasi ῥότος, æolice præfixo β. ὕδατι ἀπονίζοντες βρότον αἱματόεντα, Η, 425. sic, ἀπολούσῃ, Ξ, 7. ἀπολούσειαν, Σ, 345. ἀπολούσασθαι, Ψ, 41. ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλῶν, ω, 188.

Βροτόω, f. ώσω. (Ῥέω) cruore oblino, maculo. βεβροτωμένα τεύχεα, λ, 41, cruentata arma.

Βροχὴ, ἡ, vide sub βρεχμός.

Βροχθίζω, vide sequens.

Βρόχθος et *Βρόγχος*, ου. ὁ. (Ῥάω) guttur, *die kehle, der rachen, (the throat, gullet ;)* a sono quem edit. unde est βρόχω, deglutio cum sono duro, et βροχθίζω, idem fere. Vide sub στόμαχος.

Βρόχος, ου. ὁ. (Ῥάω) laqueus, *eine schlinge, (a halter ;)* quo collum eliditur et anima suffocatur. et apparet, a βρόχειν, aut ὁ βρόγχος dictam esse hanc rem: proprie enim restim aptatam ad suspendium notat; *eine schleife, (a noose,)* qualis est qua capiuntur et necantur turdi. ἁψαμένη βρόχον αἰπὺν, i. e. ἐκδήσασα ὑψόθεν βρόχον, cum nexuisset laqueum ex alto, λ, 277, i. e. cum ipsa se necasset suspendio: et sermo est de Jocasta vel Epicasta, matre Œdipi. πάσαις (δμωαῖς ἐκείναις) ἦσαν βρόχοι ἀμφὶ δειραῖς, (circum colla) ὅπως οἴκτιστα θάνοιεν, χ, 472, coll. 462, seqq. sic οἱ Λυκαμβίδαι ipsi se necarunt, non ferentes Archilochi opprobria: cujus poëtæ nomen poni solet ἐπὶ τῶν σκώπτειν εὐφυῶν, et si quis aliqua injuria illata provocasset ejusmodi derisorem, dicebatur, Ἀρχίλοχον πεπάτηκας, quasi diceretur, πεπάτηκας σκορπίον ἢ ὄφιν ἢ κακὴν ἄκανθαν, magno tuo malo malam bestiam irritasti.

Βρόχω, vide sub βρόχθος.

Βρόω, f. βρώσω, (Βοῦς) pasco me, comedo, *ich esse, (I eat.)* præsens dicitur et βρώσκω, a βρώω. imo et βεβρώθω, f. βεβρώσω. est a βόω, interserto ρ. λέων, βεβρωκὼς βοὸς, χ, 403, qui de bove comedit, non vero totum. et est phrasis Attica, qua genitivus ponitur si pars alicujus rei est indicanda. δράκων βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, Χ, 94, pastus mala medicamina, *der giftige kräuter gefressen hat, (which has eaten poisonous herbs.)* χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, β, 203, bona porro male devorabuntur. et est fut. 3. formæ passivæ. per κακῶς notatur ἡ βία, vis. ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, crudum vorares Priamum, Δ, 35, optat. a βεβρώθω.

Βρύκω, vide sub ἀναβρύχω.

Βρύχιος, vide sub βρεχμός.

Βρύχω, f. ξω. (Ῥάω) dentibus frendeo; in genere, sonum durum edo. ut ergo videas, pertinere hoc verbum quoque huc, ubi plura alia ex sono ficta verba vidimus. βέβρυχε κῦμα πρὸς ῥόον, Ρ, 264, ubi sermo est de ostio fluminis, cui in mare influenti occurrit unda maris, et sonum ex collisione facit. ἀμφὶ πέτρῃ δεινὸν ἐβεβρύχει, sc. θάλασσα, circa petram horribili modo resonabat, μ, 242. ubi echo sola notatur. βεβρυχὼς, Ν, 393, de heroë moriente ex vulnere, qui cum sono et fremitu indignante moritur. sic et Π, 486, frendens.

Βρύω, f. σω. (Ῥέω) circumfluo, plenus sum, scateo, pullulo, protrudo affatim, germino. est a ῥύω, fluo, præfixo β. maxime proprie dicitur ἐπὶ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν: deinde de omnibus plantis, et de terra; et de aquis πηγημαίοις, sicut τὸ βλύζειν. ἡ βρύσις, scaturitio, germinatio, est a βρύω. ἐλαία βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, olea pullulat flore albo, Ρ, 56, i. e. ἀνθεῖ πλήρης *blühet über und über, (is in full bloom.)* hinc et metaphorice, abunde habeo, cum casu sexto. βρύω προβάτοις, Aristoph. Nub. 45. Vide sub ἀναβρύχω.

Βρῶμα, τὸ, vide sequens.

Βρώμη, ης. ἡ. (Βοῦς) cibus, *das essen, (food.)* est a præt. pass. βέβρωμαι, a βρόω. et ab eodem præt. pass. est et τὸ βρῶμα, id quod edi solet. μνησόμεθα βρώμης, memores erimus edendi, κ, 177, i. e. φάγωμεν. et 379, βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτῆτος, cibum et potum non attingis. et 460, ἀλλ' ἄγετε, ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Sic et μ, 23. et 302, ἀλλὰ ἕκηλοι ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη. Vide ἐδωδή.

Βρωσείω, vide sub ὀψείω et κατάκειω.

Βρῶσις, εως, ἡ. (Βοῦς) cibus, *die speise, (food.)* it. ipsa edendi actio, *das essen, (the act of eating.)* est a 2 pers. præt. pass. βέβρωσαι, a βρόω, f. βρώσω. οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, Τ, 210, nec potus nec cibus. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτιθεῖ, α, 191. ἀλλὰ δότε ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε, ζ, 209, 246. ὄφρα ἐν νηῒ βρῶσις τε πόσις τε, κ, 176, dum est in navi cibus et potus. sic μ, 320, ἐν νηῒ ἐστίν. πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπαντα, ν, 72. ὅς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε, ο, 489. Vide βρώμη.

Βρώσκω, vide βρόω.

Βρωτὺς, ύος. ἡ. (Βοῦς) cibus, *die speise, (food.)* est a 3 pers. præt. perf. passivi, βέβρωται, a βρόω, f. ώσω. et est vox Ionica, sicut ἡ ἐδητὺς, ὀτρυντὺς, κτιστὺς, *die stiftung, (the founding, building,)* etc. ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνεσθον, Τ, 205, vos ad cibum cohortamini me, i. e. εἰς δεῖπνον. οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, σ, 406, ubi confer κεύθω.

Βύβλινος, η, ον. (Φύω) ex βύβλῳ factus. ὅπλον νηὸς βύβλινον, φ, 391, funis nauticus ex cortice plantæ, quæ βύβλος vocabatur, contortus. et quia φυτὸν illud Ægyptiacum simile fere erat cannabi, hinc et pro καννάβινος positum intelligi potest. imo et in genere, quod ἐκ φιλύρας est contortum.

Βύβλος, ου. ἡ. (Φύω) est φυτόν τι, ex quo fiebant chartæ in Ægypto, etiam funes. hinc et charta pura dicebatur βύβλος: sed si inscripta esset, mutata vocali eadem dicebatur ἡ βίβλος, liber, et τὸ βιβλίον, libellus. cæterum est ex φύω. erat et urbs quædam Asiæ ἡ Βύβλος, a qua οἶνος Βύβλινος nomen habuit.

Βυέω, *Βύζω*, vide βύω.

Βυθὸς, ὁ, vide βυσσός.

Βύκανα, τὰ, *Βυκανιστὴς*, ὁ, vide sub σάλπιγξ ad finem.

Βύκτης, ου. ὁ. (Μύω) qui ruit ad fundum. it. qui implet objecta, et explet. nam est a βύω, expleo. turgere faciens, inflans; deinde et, impetuosus. βυκτάων (βυκτῶν) ἀνέμων, ventorum vehementium, κ, 20, implentium ea, quæ obstant sibi. notat σφοδρὸν, καὶ κατὰ βυθοῦ ἀΐκτόν: per adjunctum etiam, ἠχητικόν.

Βύνη, ἡ, vide sub βύω.

Βύρσα, ης. ἡ. (Μύω) corium, in specie bovis. nomen ipsum in poëta non exstat, parabola tamen de βύρσα est Ρ, 389—393, ubi de præparatione ejus antiqua sermo est: nam poëta videtur ignorare παρταλευομένας τὰς βύρσας ἢ θρανευομένας, ut Atticus homo dixisset. cæterum est nomen a βύειν, contexit enim antea carnes bovis, et post præparationem contegit alia. ab eodem verbo est et ἡ ἀκροβυστία, cutis quæ glandem contegit.

Βυρσοδέψης, ὁ, vide sub δεψέω.

Βυσσαύχην, ὁ ἡ, vide sub ἐριαύχην.

Βυσσοδομεύω, (Δέω) in imo fundo construo. ponitur de consiliis clam deliberatis, *ich berathschlage und beschliesse im grunde des herzens und tief bey mir selber, (I consider and resolve in the bottom of my heart and within myself.)* ab ὁ βυσσὸς, fundus imus, et δομέω,

struo, ædifico: cui insertum est *υ* Æolicum. vox poëtica, audacter sed belle composita, ἐπὶ κικρυμμέναις βουλαῖς, quales struunt magni et prudentes principes. κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων, Θ, 274, de Vulcano, arcanas insidias struente Marti. ἐγὼ λιπόμην (inquit Ulysses, in antro Polyphemi,) κακὰ βυσσοδομεύων, εἴπως τισαίμην, ι, 316. μνηστῆρες, ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, (loquentes) κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, struebant, ρ, 66. et 465, ἀκέων κίνησε κάρη, (tacitus movebat caput, Ulysses,) κακὰ βυσσοδομεύων. sic et 491. υ, 184, coll. 5. sic ejusmodi audaci sed pulcra metaphora dicit poëta, μῆτιν ὑφαίνειν, et, φυτεύειν πῆμα.

βυσσὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) fundus, profunditas. *die tiefe, der tiefe grund, (depth.)* proprie dicitur de altitudine aquæ, imus gurges. dicitur idem et, ὁ βυθὸς, οῦ. ἡ δὲ, (Ἶρις) μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν (in fundum maris) ὄρουσεν, Ω, 80. hinc est, cum α intensivo, ὁ ἡ ἄβυσσος, cujus fundus imus est valde altus. a βύω, obtego, nam fundus maris est alte contectus. ἡ σιπύη, ης, penus, arca panaria, quasi σιτοβύη, ab ὁ σῖτος, panis, et βύω, oppleo, cohibeo. Aristoph. Plut. 807. Equit. 1293. ἡ ἀρτοθήκη.

βύω, f. ύσω. (Μύω) obstruo, impleo, contego. est a μύω, ob cognationem τοῦ μ et β, et quia, quæ explentur, comprimuntur quasi. τάλαρον, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον, δ, 134, calathum, filo bene elaborato repletum, γέμοντα, καὶ μετὰ ὠθισμοῦ τινὸς μεστὸν, *voll gestopft, (filled quite full.)* notat ergo impletionem, qua quid clauditur quasi, ut nihil recipiat amplius; qua quid turgidum fit et accumulatum. ἡ βύνη, quam Germani *malz, (malt)* vocant, i. e. hordeum maceratum, quod deinde paululum excrevit, et denique tostum est, ejusdem videtur esse originis. verbum est et, βύζω, infarcio, et βυέω. τὸ στόμα ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων, Arist. Plur. 379, os obturans pecuniis. συμβύω, contraho, denso, Aristoph. Vesp. 1105. dicitur idem βύεω, Pax, 644.

βωθέω, vide βοηθέω, et sub χλωρὸς, ad initium.

βωκόλος, ὁ, dorice pro βουκόλος, q. v.

βῶκος, ὁ, dorice pro βοῦκος, q. v. et sub ΒΟΥ͂Σ, ad finem.

βῶλαξ, ακος. ἡ. (Βάλλω) gleba, terra scissa, *erdscholle, umgestürzte, erde, (a clod, broken-up ground.)* δέξατο βώλακα δαιμονίαν, accepit glebam fatalem, Py. 4, 66, i. e. θείαν, a deo porrectam; simul et fatalem, quia symbolum erat occupandæ olim Libyæ, ex qua terra hæc erat gleba.

Βῶλος, ου. ἡ. (Βάλλω) idem. εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, σ, 373, cederetque gleba sub aratro. est a βάλλω, notatque primario partem terream, quam quis manu prehensam conjicit in alium: vel, quæ subversa procidit.

βωμολόχος, ου. ὁ. (Λέγω) vi vocis prima est, ὁ περὶ τοὺς βωμοὺς λοχῶν, καὶ κρυφίως ὑποκαθήμενος, ἐπὶ τῷ ἁρπάζειν τὰ ἐπιτιθέμενα θύματα. deinde in genere, fallax, deceptor blandus, parasitus. Aristoph. Equit. 898, 1191, 1355. Nub. 907, 966. Ran. 361, 1117, 1568. Pax, 747.

βωμὸς, οῦ. ὁ. (Βάω) basis. it. ara, altare, *ein altar, (an altar:)* et quidem ὁ προσβάσεις ἔχων, *der erhöhet stehet, (that stands in an elevated situation,)* qualis semper τῶν δαιμόνων: ἐσχάρα autem est vel ἡ πρὸς βιωτικὴν χρῆσιν γινομένη ἐπὶ γῆς, vel, si consecrata, erat ἡρώων tantum, *der halbgötter; ein heerd auf der flachen erde, (of the demigods; a hearth on level ground.)* cæterum βωμὸς est a βάω, nam est quasi βάσις, in quam imponitur sacrum: κτίσμα τι καὶ ἀνάστημα, ἐφ' οὗ ἔστι βῆναί τι καὶ τεθῆναι, *eine erhabene lege-stäte, (an elevated place to lay any thing upon.)* hinc et vox extra sacra est in usu. e. c. Θ, 441, ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι (pro ἀνὰ βωμοῖς) τίθει (ἐτίθει) currum imponebat basi suæ, *sezte den wagen, der kostbar war, auf ein niedrig reinlich gestelle, (placed the chariot, which was a costly one, on a neat low frame.)* sic et η, 100. χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν ἕστασαν, aurei juvenes, i. e. inaurati λυχνοῦχοι in forma κούρων λυχνοφόρων, stabant in apte factis basibus, *auf artig gemachten fussgestellen, (on neatly made pedestals,)* et id in aula regia Alcinoi. hinc divini illi βωμοὶ vocantur ἱεροὶ, ad differentiam aliorum non sacrorum. ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς ἔρδομεν ἀθανάτοις ἑκατόμβας, Β, 305. μηρία ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, γ, 273. θεῶν ἐτετεύχατο (plusquamperf. pass. ionice, pro ἐτέτευχντο) βωμοὶ, Λ, 807. et hi βωμοὶ sæpe erant αἴθριοι, sub dio stantes, καὶ οὐκ ἔσω ναοῦ τινὸς, ut vides ex Β, 310, βωμοῦ ὑπαΐξας δράκων, collato 307, καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ubi ara erat sub platano arbore. τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, ζ, 163, ubi manifesto ὑπαίθριος, ut palma arbor ad aram enasci potuerit. ἔνθα δέ οἱ τέμενος (lucus sacer) βωμός τε θυήεις, Θ, 363, ad quem et ὁδῖται sacrificabant. βωμὸς δ' ἐφύπερθε (πέτρης) τέτυκτο νυμφάων, ρ, 210, ubi est ὁ ὑπὲρ τῆς πέτρας ad viam publicam. ἤ, ἐκδὺς (exiens) μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἑρκείου ἵζοιτο, χ, 334, ubi in aula sub dio stabat Jovis Hercéi, i. e. tutelaris aulæ, altare. τὴν ἐπὶ βωμὸν ἄγων, Α, 440. et 448, ἑκατόμβην ἑξείης ἔστησαν ἐΰδμητον περὶ βωμόν: et id fiebat ita, ut appareret, Apollini, non vero Chrysæ, haberi hunc honorem redditionis a Græcis. οὐ γάρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, λοιβῆς τε κνίσσης τε, Δ, 48, nam ad aram, facto sacro, convivium celebrabatur. et loquitur ibi Jupiter. sic et Ω, 69. ἔνθα δέ οἱ (Jovi in monte) τέμενος βωμός τε θυήεις, Θ, 48. et 238, seqq. οὔποτε τεὸν βωμὸν παρῆλθον ἐνθάδε ἔρρων, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρία ἔκηα, inquit Agamemnon ad Jovem. βωμὸν dicit περικαλλέα, bene ornatum: et is ornatus tempore sacri faciendi erat. et 249, πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ. μῆλα ἱερεύσειν ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις, Ψ, 148. ἑσταότες περὶ βωμὸν, ν, 187, coll. 184, s. ἑζέσθην δ' ἄρα τώγε Διὸς ποτὶ βωμὸν, ad aram, χ, 379. nam plerumque βωμοὶ habebant ἀναβάσεις, et gradibus adibantur. Λυκαίου (Διὸς) βωμὸς ἄναξ, Ol. 13, 154, ara princeps præ aliis. βωμοῖο θέναρ, Py. 4, 367, aræ superficies. βωμῷ παρὰ πολυξενωτάτῳ, Ol. 1, 150, i. e. ad aram Jovis in Pisa, vel et ἐν σταδίῳ ad Pisam, ubi omnes hospites accedentes ad certamen sacrificabant. βωμῷ μαντείῳ, Ol. 6, 7, nam in ara Jovis et Pelopis responsa data a sacerdote. ἐπὶ ἀκροτάτῳ, Ol. 6, 118. ἀνὰ βωμῷ κοιτάξατο, Ol. 13, 106, ad aram dormierat per noctem. ὡς ἂν θεᾷ κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα, Ol. 7, 76, aram luculentam conderent deæ. βωμὸν Αἰάντειον, Ajaci sacrum, Ol. 9, 168. παρὰ Ὀλύμπιον, Ol. 10, 121. βωμὸν θέμεν, Ol. 13, 115. παρὰ στάντες, Ne. 5, 19. βωμῶν ἁγισθέντων πατρὶ, sc. Jovi, αὐτῷ, ab eo, sc. Hercule, Ol. 3, 34. βωμῶν στεφανώματα, Ist. 4, 107. βωμοὺς ἓξ διδύμους, Ol. 5, 10, i. e. τοὺς λεγομένους διδύμους ἐν Ἤλιδι. Hercules enim duodecim statuas totidem diis sacraverat ibi, et sex aras, in singulis aris binas ponens statuas. ergo semper duo dii ibi σύμβωμοι, Jupiter Neptunus, Juno Minerva, Mercurius Apollo, Gratia Bacchus, Diana Alpheus, Saturnus Rhea. his duodecim diis sacra faciebant pronuntiati victores.

βῶξ, ὁ. vide sub βοάω.

βώσας, άσα, ὰν, vide sub eodem.

βωστρέω, (Βοῦς) est verbum Ionicum, notans ἐπιβοάω, ἐπικαλοῦμαι, invoco, advoco in præsidium, *rufe an, rufe herzu, (I summon, call to.)* fit hoc verbum a βοάω, f. ήσω. hinc fit βοητάω, contr. βοητῶ, et βωτῶ, a quo apud Herodotum est ἐπιβωτᾷ, inclamat. ab hoc βωτῶ, interserto Sigma et ρ, mutataque conjugatione, fit βωστρέω. sic ab ἐλάω fit ἐλαστρέω: et ἡ χωστρὶς, ίδος, (quasi χωτὶς) ad fodiendum apta, a χέω et χόω. βωστρεῖν δὲ κραταιΐν, μ, 124, invocare, ubi infin. est pro imperativo. τί με βωστρεῖς, Aristoph. Ach. 958, quid me inclamas. sic Theocritus Idyll. 5, 64, τὸν δρυτόμον βωστρήσομεν, (ubi vides, habere et futurum, βωστρήσω) lignatorem vocabimus, coll. 66. ut audiat nostrum certamen musicum.

βώτης, vide sequens.

βωτιάνειρα, ας. ἡ. (Ἄνω) est epitheton terræ, alentis viros fortes, *die brave männer næhret und ziehet, (which produces and nourishes brave men.)* sic vocatur Phthia, patria Achillis, Α, 155. a verbo βόω, f. βώσω, pasco, alo, est ὁ βότης, ου. ionice ὁ βούτης, dorice βώτης, et fœmin. ἡ βῶτις, ιος. hinc est ἡ παμβῶτις, ἡ πάντων τροφός. et ἀνὴρ in tali compositione notat heroëm, virum strenuum et honestum. ergo: *die helden næhrerinn, (the nurse of heroes.)*

βῶτις, vide supra.

βωτῶ, vide sub βωστρέω.

βώτωρ, ορος. ὁ. (Βοῦς) pastor, idem ac βοτήρ. βώτορας ἄνδρας, Μ, 302. αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, ipsius pastores, ξ, 102. κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες, ρ, 200, *hirtenleute, (herdsmen.)*

Γ

Γ, litteram οἱ Ἴωνες dicunt τὸ γέμμα, pro γάμμα. a figura hujus litteræ videtur dicta ἡ γαγγάμη, quæ et ὁ γαγγαμὼν, ῶνος, sagena, *ein zugnetz, (a drag-net,)* it. omentum in corporibus.

γ, mutata in λ, vide sub λῆον, ad initium.

γαγγαμὼν, ὁ, γαγγάμη, ἡ, vide sub littera Γ, γαγγάμον, τὸ, vide sub Γάμος, ad finem.

γαθέω, vide Γήθω.

γαθυλλὶς, vel *γηθυλλὶς*, vide sub Θύω, ad finem.

γαῖα, ας. ἡ. (Γάω) eadem quæ ἡ γῆ. a γάω, gigno, capio. hinc sunt οἱ γαιζῆται, γαῖαν ζητοῦντες aliam, ex sua pulsi. hinc et γαῖος, terræ addictus, ut βοῦς γαῖος, ὁ ἐργατικός. φεύγωμεν φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Β, 140, coll. 162. et 418, πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν. et 454, ἐς πατρίδα γαῖαν. γυναῖκα ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, Γ, 49. et 244, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ. et 287, καὶ ποταμοὶ, καὶ γαῖα, ubi juratur terra. ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, Η, 124. et 335, ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν. φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ, Θ, 359. πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία, Ι, 564, in diris imprecationibus. γαίης ἄπο πατρίδος, Ο, 335. et 499, φίλην ἐς. πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, Π, 629, antequam hunc vel illum terra tenebit, i. e. πρίν τις πέσῃ. ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Σ, 101. ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μελαίνη πᾶσι χάνοι, Ρ, 416, i. e. hic omnes sepeliantur. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, Ο, 193, adhuc communis est omnium deorum. et 36, ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς, in jurejurando. ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ γαῖα κατακαλύπτοι, Ζ, 464, ἡ ἐπιχεομένη νεκροῖς. sic Ξ, 114, ὃν Θήβησι (in Thebano) χυτὴ γαῖα κατεκάλυψε, qui ibi sepultus est. et Ψ, 256, εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. τότε δ' ἤδη κατεῖχεν αὐτὸν γαῖα μέλαινα, Β, 699. ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα, Ο, 715. κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων, Ω, 54, insensilem enim terram et mutam contumeliose tractat iratus: et sic vocat Jupiter corpus Hectoris mortuum, διὰ τὸ ἀναίσθητον, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα εἶναι, καὶ βαρὺ καὶ γαιῶδες. σῶμα ζῶντος γαῖα μὲν, οὐ κωφὴ δέ. et hoc aptius dictum, quam illud Ἐμπεδοκλέους τοῦ ποιητοῦ, qui vocat νέκυας, κοπρίων ἐκβλητοτέρους. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν, Β, 95. λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ, Υ, 420. τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, Χ, 64. παρείθη ἡ μήρινθος ποτὶ γαῖαν, Ψ, 869, remissus est funiculus ad terram. et 876, τὸ βέλος ἐπὶ γαίῃ πάγη. δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίῃ ἐπάγη, Κ, 374, in terra defixa est. ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, Λ, 378. ἐγχείη ἐνὶ γαίῃ ἔστη, Υ, 279. ἔγχος ἐν γαίῃ ἐπάγη, Χ, 276. τὸ δὲ ἥμισυ κεῖτο ἐπὶ γαίης, Ν, 565. πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε, Π, 413. ἐξετάνυσε ἐπὶ γαίῃ, Ρ, 58. et 85, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ κείμενον. ἀνέρος, ὅστε ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, Ο, 81, qui peragravit multam terram. οὔτι ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, Ρ, 447. κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι ποταμὸς Ἄξιος, Φ, 158. Ἑωσφόρος, φῶς ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, Lucifer lucem nuntiaturus super terram, Ψ, 226. ἠδὲ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, Ω, 342. et 351, ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν. πολλὰ δοῦρα ἐν γαίῃ ἵσταντο, Λ, 573, Ο, 317. Φ, 69. ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, Ξ, 174. Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, Ψ, 206. σοῦ ὕστερος εἶμι ὑπὸ γαῖαν, Σ, 333, i. e. moriar post te. Ἐριννύες, αἵτε ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, Τ, 259. κονίαις ἐμπεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, prehendit terram palma, Λ, 425. Ν, 508, 520. Ξ, 452. Ρ, 315. πολλοὶ γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, Χ, 17. νέφος δ' οὐ φαίνετο (non videbatur, ostendebat se) πάσης γαίης, Ρ, 373, ubi deest vel præpositio ὑπὲρ, vel adverbium τοπικὸν, e. c. οὔ πῃ γαίης. αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, inquit Jupiter, Θ, 24, quæ est phrasis elliptica Attica, pro σὺν γαίῃ. sic: αὐτοῖς ἀνδράσι βεβύθισται ναῦς, navis cum viris submersa est: et, αὐταῖς βουλαῖς ἐξόλοιτο, pereat cum consiliis suis. τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην, Ζ, 19, ambo terram subierunt, i. e. ἔθανον. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, Η, 99, i. e. νεκρωθείητε, et conf. ὕδωρ. ὅσον οὐρανὸς ἐστὶ ἀπὸ γαίης, Θ, 16. et 46, μεσσηγὺς γαίης καὶ οὐρανοῦ. et 479, εἴ κε νείατα πείρατα ἵκηαι γαίης καὶ πόντου. τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, Α, 270. Κρόνον Ζεὺς νέρθε γαίης καθεῖσε, Ξ, 204. et 200, ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. sic et 301. ὥς κέν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, Ζ, 282, utinam ei ibi terra dehiscat, i. e. utinam moriatur et ad inferos descendat ipse. sic Xenophon: ἐπεύχομαι, πρὶν ταῦτα ἰδεῖν, μυρίας ἐμέ γε κατὰ γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι. sic et poëta: ἐμοὶ δὲ κέρδιον εἴη, χθόνα δῦναί με. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, Α, 245. et 254, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὣς χωομένῳ, ὅτε ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ εἰν Ἀρίμοις, Β, 781, 782. ῥέε δ' αἵματι γαῖα, Δ, 451. sic Θ, 65, Υ, 494. ἐρείσατο χειρὶ γαίης, Ε, 310, innitebatur manu terræ. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα, Κ, 484. εὖτε γὰρ ἠέλιος ὑπερέσχεθε γαίης, Λ, 734. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, Ν, 654. et 655. αἷμα ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. sic et Φ, 18, 19. ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, Σ, 329, ambos rubefacturos eandem terram fato constitutum est. et 332, ἀλλ' αὐτοῦ (hic) γαῖα καθέξει αὐτόν. et 483, ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, Vulcanus in clypeo Achillis. ἔνερθε Ποσειδῶν ἐτίναξε γαῖαν ἀπειρεσίην, Υ, 58. et 63, γαῖαν ἀναῤῥήξειε, terram supra disrumperet. et 157, κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν. γαίῃ ἐνεστήρικτο δόρυ, Φ, 168, coll. 164, et ad δουρὶ sequitur relativum ἡ δὲ, 167, quasi præcessisset ἐγχείῃ. σὺ μὲν ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι, Χ, 482. οἶνον χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, in libatione sacra, Ψ, 220. et 420, ῥωχμὸς ἔην γαίης, scissura terræ. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, υ, 81, sub terram odiosam abeam, ubi sic vocatur ὁ τάφος, ἡ κατὰ τὸν ᾅδην. nam terra superior est viventium φίλη μήτηρ. ἐς Λῆμνον, ἥ οἱ (Vulcano) γαιάων πολὺ φιλτάτη ἐστὶ ἁπασῶν, θ, 284, ubi vides, et insulas vocari γαίας. Κρήτη τὶς γαῖα ἐστὶ μέσῳ ἐν πόντῳ, τ, 172. ὅτε νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη φαίνετο γαιάων, μ, 404. ξ, 302. ὅπου κύθε γαῖα, ubi terra occulit eum, i. e. ubi sepultus sit, γ, 16. et 258, οὐδὲ θανόντι χυτὴν γαῖαν ἐπέχευαν, i. e. sepeliverunt eum. ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς, in jurejurando, ε, 184. ὅπῃ ἠέλιος εἶσι ὑπὸ γαῖαν, κ, 191. sic λ, 18, ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται ἥλιος, i. e. tempore vespertino. (sic et μ, 381.) et 364, βόσκει γαῖα μέλαινα ἀνθρώπους. et 548, τοίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, de Ajace. et 586, ἀμφὶ ποσὶ γαῖα μέλαινα φάνεσκε, de Tantalo, ostendebat se. ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε ψάμμῳ κυανέῃ, μ, 242. πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει μνηστήρων, ν, 427. ο, 31. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώπου, πάντων ὅσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, σ, 129, 130. ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, α, 59. et 407, ποίης δ' ἐξεύχεται εἶναι γαίης; πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης (alibi terrarum) ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, β, 131. σὲ ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσι, δ, 563. ἐφάνη ὄρεα γαίης Φαιήκων, insulæ, ε, 280, nam talibus locis terra opponitur aquæ et mari. sic Germani suum *land, (land)* ponunt. οὔπω τοῖον ἀνήλυθε ἐκ δόρυ γαίης, ζ, 167, stirps succrevit ex terra. τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, η, 25. et 196, πρίν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι, antequam sua in terra consistat. et 269, ἐφάνη ὄρεα γαίης ἡμετέρης. οὔτι ἔγωγε ἧς (propriæ cujusque) γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, ι, 28. et 84, ἐπέβημεν γαίης λωτοφάγων. φάρμακον, ἐκ γαίης ἐρύσας, κ, 303, nam erat planta. ἑταίρους οὐκ ἐᾷς γαίης ἐπιβήμεναι, μ, 282. θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης, ν, 156, facere lapidem navem. οἵτε γαίης ἀλλοτρίης ἐπιβῶσι, ξ, 85. ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης υἱὸν, π, 18. et 382, ἡμᾶς ἐξελάσωσι γαίης ἡμετέρης. φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης, φ, 41, *er hatte den bogen gefuhret in seinem lande, so lange er zu hause gewesen, (he had carried the bow in his own country, while he was at home.)* ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, ψ, 238. ἑσταότε ἐν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, β, 80. γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει, ι, 36. et 289, s. ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ κόπτε, ἐκ δ' ἐγκέφαλος ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν. κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ εἴασα, κ, 165. γαίῃ πήξας ἐρετμὸν, λ, 128. et ψ, 276, ἐν γαίῃ. ἐγὼ ποτὶ γαίῃ, λ, 422, ubi conf. ποτί. εὕδων ἐν γαίῃ πατρῴῃ, ν, 188. et 251, χαίρων ᾗ γαίῃ πατρῴῃ. et 294, οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ. γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασε, ξ, 315. ἐν πατρίδι γαίῃ ἥμενος ἢ ἕρπων, ρ, 157. τανύσειέν τε ἐπὶ γαίῃ, σ, 91. ἄνεμος οὐκ ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι, τ, 200. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι. α, 21. et 54, κίονας, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. et 98, ἐπὶ ἀπείρονα γαῖαν. sic et ε, 46. πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, β, 364. πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν, δ, 268. et 417, πάντα γινόμενος ὅσα ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, Proteus. et 523. ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν. ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν, ε, 392. et 398, ὡς Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη. et 408, ἐπεὶ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι. τίνων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω, ζ, 119. (sic et ν, 200.) et 177, ἀνθρώπων οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. 195. πρὶν Λήμνου γαῖαν ἱκέσθαι, θ, 301. et 555, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε, ubi sic τὴν χώραν dicit, *dein land, (thy country.)* Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν, ι, 166, 106. ὁτέων τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται, κ, 39. et 49, γαίης ἄπο πατρίδος. ὃς (Ἐνιπεὺς ποταμὸς) πολὺ κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι, λ, 238. νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, μ, 315. ἀλλά τινα ἄλλην γαῖαν ἀναστρέφομαι, ν, 326. πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεὶς, vagans, ξ, 380. ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ο, 79, ubi ἀπείρονα est epitheton terræ in genere; quantum autem hujus terræ sit jam obeundum, indicat per πολλήν. et 483, οὕτω τήνδ' ἐγὼ γαῖαν ἴδον ὀφθαλμοῖσι. οὗτοι γὰρ κλητοί γε (qui invitari solent) βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ρ, 386. et 418, ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, celebrabo te. λακτίζων ποσὶ γαῖαν, σ, 98. ὦ γύναι, οὐκ ἄν τις σὲ βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν νεικέοι, τ, 107. et 111, φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα πυροὺς καὶ κριθάς. et 284, χρήματα ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. ἤγετε ἐμὴν ἐς γαῖαν, υ, 99. οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν, φ, 107. et 122, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε. τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε πάντες, ω, 106. et 280, ἤτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις ἣν ἐρεείνεις. γαῖα ἐν Θήβαις, Ne. 10, 14, terra Thebis. γαίας (dorice et communiter, pro Ionico γαίης) εὐκάρπου μέτωπον, Py. 1, 57. ὑπὲρ νώτων γαίας, Py. 4, 46, super terga, i. e. juga, terræ. et 85, γαίας ὀμφαλὸν, i. e. Delphos. γαίας θυγάτηρ, Py. 9, 31, terræ filia. ὑπὸ κεύθεσι γαίας, Ne. 10, 105. et 164, ὑπένερθε γαίας ἐών. γαίᾳ καυθείσᾳ πυρὶ, Ne. 10, 64, ubi omissum ἐν, *in gebrannter erde, (of earthen ware,)* i. e. in vase fictili. γαῖαν ἐς Ἰστρίαν, Ol. 3, 45. πολύβοσκον γαῖαν, Ol. 7, 115, multialtricem. γαῖαν διαδασάμενοι τρίχα, Ol. 7, 138, trifariam dispertiti terram insulæ Rhodi. γαῖαν διδόντι ξένια, Py. 4, 38, terram, i. e. glebam, dante loco doni hospitalis. et 173, ποίαν. et 210, ξείνων ἄλλων. ἀνὰ σφετέραν, Ist. 2, 40. γαίας πάσας, Ist. 4. 95, terras omnes. γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμην, Ne. 1, 104.

γαίειος, et per διάλυσιν γαιήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) ad terram pertinens, nam est κτητικὸν ab ἡ γαῖα. Τιτυὸν, γαιήϊον υἱὸν, η, 324, τὸν γῆς υἱὸν, οἷα ἐκεῖθεν ἀναδοθέντα. simul connotat et τὸν πολυπέλεθρον, καὶ τὰ εἰς σῶμα περιττὸν, nimium corpore et magnitudine staturæ.

γαιζήτης, ὁ, vide sub γαῖα, ad initium.

γαιήϊος, vide γαίειος.

γαιήοχος, ου. ὁ. (Χάω) est epitheton Neptuni, habens et circumdans terram. nam Neptunus physice est oceanus, imo aqua marina in genere: oceanus vero non solum complectitur terram habitatam, et continet; unde Neptunus etiam ἀσφάλιος dictus: sed et imperat certo respectu terræ, dum causa motuum terræ creditur; et regiones connectit per navigationes. est ergo ab συνέχειν γῆν, Ι, 183. Ν, 43

59, 677. Ξ, 355. Ο, 174, 201. Υ, 34. Ψ, 584. κ, 68. γ, 55. ι, 528. Ποσειδῶν γαιάοχος, Ol. 1, 89. Ist. 7, 52. γαιαόχου, Py. 4, 58. γεαόχῳ εὐρυσθενεῖ, Ol. 13, 114.

γαῖος, γάϊος, γέϊος, vide γαίειος, et sub Γέα prope initium.

Γαίω, (Γάω) magnus mihi videor vel vere vel falso, gestio, lætor animo. est a γάω, unde ἡ γαῖα, terra, quæ magna sedes est omnium humanorum. apud poëtam de Jove diisque ponitur, vel et semideis quibusdam. sic ὁ Βριάρεως, ω, qui physice est sol, κύδεϊ γαίων, Α, 405, gloria gestiens. Ἄρης, κύδεϊ γαίων, Ε, 906. Ζεὺς ipse, Θ, 51. Λ, 81. imo vera hujus verbi poëtici notio derivanda est ex γάω, capio, gigno: ut sit ὁ γαίων, capiens fructum magnum ex aliqua re cum magna animi securitate et voluptate: et cum addito κύδεϊ, præstantia sua explens se et efferens. hinc est γαῦρος, α, ον, efferens se, gestiens, et γαυριάω, effero me, gestiendo et lasciviendo, ἐπαίρομαι. Theocr. Id. 11, 21.

γακίνας, ου, ὁ. vide sub ἐνοσίγαιος, ad initium.

Γάλα, ακτος. τό. (Γάω) lac, *die milch, (milk.)* et hic genitivus est vel per intersertum κ, pro γάλατος; vel ab inusitato τὸ γάλαξ, cujus genitivo intersertum τ, pro γάλακος. vox ipsa est cum τὸ γάνος ejusdem originis: ut lætificum productum candidi coloris notetur. conf. γανάω. mutationis frequentis του ν in λ, et vice versa, exempla alibi occurrent. cæterum ex themate γάλαξ superest vestigium in, ὁ γαλαξίας κύκλος, via lactea, *die milch-strasse am himmel, (the milky-way:)* etiam in dativo plur. τοῖς γάλαξι, lactibus. ὄϊες ἀμελγόμεναι γάλα λευκὸν, Δ, 434, oves quæ mulgentur quod attinet album lac. ὁ ὀπὸς *(laib) (like a loaf)* γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος *(gerinnen und zusammenlaufen machend,) (causing to curdle and coagulate.)* συνέπηξεν (condensare solet) ὑγρὸν ἐὸν, nitidum et liquidum ante exsistens, Ε, 902. οὐ ποιμὴν ἐπιδευὴς γλυκεροῖο γάλακτος, δ, 88. et 89, ἐπηετανὸν γάλα, perenne lac. ἥμισυ θρέψας (coagulans) λευκοῖο γάλακτος, ι, 246. ut faciat caseos: alterum dimidium vero servat ad potum ejus diei. et 297, ἄκρητον γάλα πίνων, lac non mixtum aqua, καὶ ἐν ᾧ ἐστὶν ἔτι τὸ τυρῶδες καὶ ἐλαιῶδες καὶ ὀρῶδες. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, flos lacti similis colore, κ, 304. μέλι λευκῷ σὺν γάλακτι μεμιγμένον, Ne. 3, 135, ubi per γάλα allegorice naturalem poëtæ facultatem candidam et splendidam intelligit; per μέλι vero artem elaborantem dextre: utrumque in se est dulcissimum et gratissimum. νωγαλίζειν est quidem vox barbara, recepta tamen a Græcis, et huc commode referenda. significat enim, suavia et dulcia edere cupide, vel et, suavia condire. dicitur idem et νωγαλεύειν. unde τὰ νωγαλεύματα sunt ἡδέα τινὰ βρώματα, confitures; quæ et νώγαλα dicta. Sic et Xenophon barbaram habet vocem τοὺς βίκους, i. e. οἰνοδόχα ἀγγεῖα, et alia vasa capacia, *grosse fässer, (large vessels.)* λευκὸν dicitur γάλα κατ᾽ ἐξαίρετον. ὀρνίθων γάλα apud Aristoph. Vesp, 506, proverbialiter dicitur res suavissima vel summe expetita; vel et, res rarissimæ felicitatis. ὄρνις vero ibi est gallina: ut sit, *hüner-milch, (hen's milk.)*

γαλαθηνὸς, ἡ, όν. (Γάω) lactens, lac sugens. νεβροὺς νηγενέας γαλαθηνοὺς, δ, 336. ρ, 127, hinnulos recens natos lactentes, et sermo est de cerva. Vide sub ΘΑ´Ω, prope finem, et Ἀθήνη in R. prope initium.

γαλαξίας, vide sub Γάλα, prope initium.

γαλῆ, ἡ, vide sub κροκωτὸς, et Ἡρακλῆς in R.

γαλήνη, ης. ἡ. (Γάω) tranquillitas cœli et maris, *ruhe und heiterkeit der luft und des meeres, (serenity and tranquillity of the air and sea.)* est a τὸ γάλα, hinc et λευκὴ dicitur, sicut τὸ γάλα λευκόν. λευκὴ δ᾽ ἦν ἀμφὶ γαλήνη, κ, 94, ubi sermo est de portu placido, ubi fluctus nulli sentiuntur. tale mare, hanc γαλήνην habens, dicitur μαρμαρέη θάλασσα. in mari duplex est γαλήνη: vel, quando fluctus omnino nulli, ut h. l. vel quando ventus vehemens desinit flare, qualis est ε, 391, ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη. et 452, παῦσεν (deus fluvii illius) ἑὸν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα, πρόσθε δέ οἱ (Ulyssi) ποίησε γαλήνην: nisi οἱ ibi ad ipsum fluentum pertinet, ut sensus sit, ante se, in ostio suo et ante ostium suum, fecit tranquillitatem maris. sic et μ, 168, ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, non ventis turbata. οἱ δ᾽ ἐλόωσι γαλήνην, η, 319, ubi accusativus adverbialiter positus, pro ἐλάσουσι γαληνῶς, agitabunt remis navem placide et tranquille: sicut paullo ante 297, ἀληθείην positum pro ἀληθῶς. conf. ἐλάω ad h. l. hinc est ὁ ἡ γαλήνιος, et γαληνὸς, ἡ, ὸν, serenus, tranquillus. ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις, αὖ γαλήν᾽ ὁρῶ, ex fluctibus enim retro rursus tranquilla video, Eurip. Orest. 279, ubi nomen apocopatum, γαληνὰ, ab sequentibus poëtis est comice detortum, quasi dixisset τὸ ζῶον, γαλῆν. pro quo et dicitur ὁ ἡ γαληνὴς, έος.

γαληνὴς, vide γελανὴς, et supra.

γαλήνιος, γαληνὸς, vide sub γαλήνη, prope finem.

γαλόως, vide sequens.

γάλως, ω, ἡ. (Γάω) est ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴ, mariti soror, glos, ἡ ἀνδραδέλφη. nonnunquam sic dicitur et ἡ τοῦ ἀδελφοῦ γυνή. genitivus reperitur et τῆς γάλωος: imo et nominativus ἡ γαλόως, τῆς γαλόω. masculinum ejus est ὁ δαὴρ, έρος, i. e. ὁ ἀνδραδελφος, mariti frater: hinc deberet esse ἡ δάειρα. sed quia ἡ Δάειρα (quæ et ἡ Δαῖρα) ut nomen proprium in usu esse solebat, et notare ἀδελφὴν Στυγὸς, quæ præposita erat τῇ ὑγρᾷ οὐσίᾳ, et contraria Cereri: hinc eam vocem de hominibus non adhibet poëta. in poëta semper occurrit forma ἡ γαλόως, in declinatione Attica. γαλόῳ, Γ, 122, ubi est dativus sing. ἐς γαλόων, sc. δῶμα, Ζ, 378, 383, ubi est genit. plur. δαέρων, ἢ γαλόων, Ω, 769. γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες, Χ, 473, ubi est nom. plur. facta vox a τὸ γάλα, διὰ τὸ γαλήνιον καὶ προσηνὴς τῆς κατὰ ἀγχιστείαν ἐγγύτητος: quia ibi serenior est conversatio.

γαμβρὸς, οῦ. ὁ. (Δάω) gener, *ein schwiegersohn, tochtermann, eidam, (a son-in-law, daughter's husband.)* est ab ὁ γάμος, quasi γαμηρός. apud recentiores autem id nomen et ad alios affines extenditur, ut iis in genere notet affinem. in poëta tamen et ipso sororum mariti dicuntur γαμβροί. οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι, Ε, 474, ubi Hector sic dixisse dicitur: *mit deinen schwägern und brüdern, (with thy brothers-in-law and brothers.)* σῆμα γαμβροῖο παρὰ Προίτοιο, signum a genero suo Prœto, Ζ, 177. et 178, ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ: et σῆμα ibi est species quædam epistolæ. et 248, ἔνθα δὲ γαμβροὶ κοιμῶντο Πριάμοιο, generi Priami regis. γαμβρός κέν μοι ἔοι, Ι, 142, gener mihi sit. et 284, γαμβρός κέν οἱ ἔοις. γαμβρὸς δ᾽ ἦν Αὐγείου, gener, Λ, 738. Ἀγχίσεω, Ν, 428, coll. 429. et 464, νῦν σε χρὴ γαμβρῷ ἀμύνειν, ὦ Αἰνεία, sororis tuæ marito opem ferre. et 466, γαμβρὸς ἐὼν, sororis tuæ maritus. παῖδες καὶ γαμβροὶ, Ω, 331, filii et generi. υἱάσι καὶ γαμβροῖσι, filiis et generis, γ, 387. ἔχεις Ἑλένην καί γαμβρὸς Διὸς εἶς, δ, 569, gener Jovis. εἰ παῖδα ἐμὴν ἔχειν, (θέλοις,) καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, η, 313. ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, θ, 582, s. gener aut socer, qui duo proximi post ipsam consanguinitatem. γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, σ, 406, ubi hi nominativi sunt loco vocativorum, pro γαμβρὲ καὶ θύγατερ, gener mi et filia mea. γαμβρὸς Ἥρης, gener Junonis, i. e. Hercules, Ist 4, 103. εὐδαίμονος γαμβροῦ θεῶν, Ist. 6, 37, i. e. Pelei: ubi est latior ille recentiorum significatus, *des glückseligen schwagers der götter, (the happy brother-in-law of the gods.)* sic et Ne. 5, 67, γαμβρὸν Ποσειδᾶνα πείσαις Ζεὺς, cum persuasisset Neptuno, ut consentiret fieri affinis Pelei: nam Neptunus et Peleus habuere duas sorores in matrimonio; ille Amphitriten, hic Thetidem, filias Nerei dei marini. γαμβρῷ νεανίᾳ, Ol. 7, 5. ὅσοι ἦλθον γαμβροὶ, Py. 9, 206, sc. futuri, et esse generi cupientes. ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ἐπιλέγεσθαι τοὺς ἀρίστους τῶν ξένων, καὶ γαμβροὺς αὐτοὺς ποιεῖσθαι: ὡς καὶ ἐπὶ Βελλεροφόντου, καὶ Τυδέως, καὶ Πολυνείκους, ἐγένετο. ἐπέκρινον δὲ, οὐκ εἰς πλοῦτον ἀφορῶντες, ἀλλ᾽ ὅτι ὁ μὲν τυχὸν βασιλεῖ ἀνδρὶ ἐῴκει, οἱ δὲ γενεῇ Διὸς μεγάλου εἴκτην, καὶ παῖδες ἀνάκτων ἦσαν, καὶ ὅλως τοιοῦτοι, οἵους οὐκ ἂν κακοὶ τέκοιεν. sic et Moses gener factus.

γαμετὴ, ἡ, γαμέτης, ὁ, vide ad finem sequentis.

γαμέω, f. ήσω. aor. 1. ἐγάμησα, et per syncopen ἔγημα. (Δάω) uxorem duco. ἐμοὶ γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, mihi ducenti desponsatam uxorem, Ι, 399. et 388, κούρην δ᾽ οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος, *die nehme ich nicht, (I will not marry her.)* et 391, οὐδέ μιν ὧς γαμέω. et est præsens pro futuro. γήμας δὲ αὐτὴν, Λ, 227, postquam duxerat eam, et conjugium consummaverat comprimendo eam. τοὔνεκα καί μιν (αὐτὴν) γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ Τροίῃ, Ν, 433, et nota ibi causas, cur vir præstantissimus duxerit eam, quia ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, forma, et arte faciendi opera fœminea, et mente intelligente cordataque, exornata erat largissime. Ἀδρήστοιο δ᾽ ἔγημε θυγατρῶν, sc. μίαν, Ξ, 121. Αἴγισθος Ἀτρείδου ἔγημε ἄλοχον μνηστὴν, α, 36. ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, δ, 208, ubi est πρωθύστερον, nam nasci præcedit nuptias: *der mann wird eher geboren ehe er sich verheyrathet, (a man must be born before he can be married.)* cæterum h. l. duo maxime fatales termini vitæ humanæ innuuntur, tempus quo quis nascitur, et tempus quo idem uxorem ducit: nam ex his duobus pendet maxima pars felicitatis vitæ reliquæ omnis. et hæc duo maxime fato continentur. vita ergo viri quasi in duas partes dividitur: a nativitate usque ad nuptias; deinde a nuptiis, quasi ibi sit novæ alicujus vitæ initium. ἤδη μὲν (αὐτὴν) ἔγημεν Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος, λ, 178. et 272, γημαμένη ᾧ υἱεῖ. quæ nupsit suo filio, ignara nimirum. et 273, ὁ δὲ, ὃν πατέρα ἐξεναρίξας, ἔγημε μητέρα ἥν, etiam ignarus. et vides, mediam formam poni de fœmina, activam de mare. et 281, τήν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος, propter ejus pulcritudinem. ἔνθα δὲ ἔγημε γυναῖκα, ο, 241. et 521, μέμονέν τε μάλιστα μητέρα ἐμὴν γαμέειν. pro γαμεῖν, cupitque maxime matrem meam uxorem sibi ducere. τίς ἄλλος ἔγημεν αὐτὴν, π, 34. ἀλλ᾽ ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα, inquit Penelope ad procos suos, φ, 72, sed me cupientes ducere, et facere uxorem. et 158, νῦν μέν τις ἔλπεται γῆμαι Πηνελόπειαν. ἡ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν, ψ, 149, dicebat aliquis præteriens domum, audiensque concentum musicum, peracta cæde procorum. μητέρα δὲ, εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, α, 275, si ei libet nubere. ἄνωχθι δέ μιν (matrem tuam jube vel hortare) γαμέεσθαι ἀνδρὶ, nubere viro, β, 113. et 128, πρὶν αὐτὴν γήμασθαι ᾧ κε ἐθέλῃ, nupsisse cui voluerit. ἤδη

γὰρ πατὴρ καὶ κασίγνητοι κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαι, hortantur eam nubere ei, ο, 17. ἡ δὲ ἂν γήμαιτο, ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι, π, 392. sic et φ, 162. γήμασθαι ᾧ κε ἐθέλῃς, σ, 269, ubi est infin. pro imperat. et 288, πρίν σε τῷ γήμασθαι ὅστις ἄριστος. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθαι, valde me hortantur parentes nubere, τ, 159. et 531, γήμασθαι οὔ με ἐᾷ, nubere me alicui non sinebat. σῇ μητρὶ κατάλιξον, γήμασθαι, ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃ, υ, 335. et 342, κελεύω αὐτὴν γήμασθαι ᾧ κε ἐθέλῃ. ἔγαμιν (dorice pro ἔγημεν) μίαν Νηρεΐδων, Ne. 4, 105. ὁπότε Ἁρμονίαν γᾶμε, pro ἔγημε, Py. 3, 162. hinc sunt αἱ γαμήλιοι ᾠδαί, et αἱ γαμήλιοι δᾷδες, et ὁ γαμήλιος πλακοῦς γαμηλιὼν dictus, a quo mensis quidam apud Atticos nomen habebat. et ὁ γαμέτης, ου, i. e. ἀνὴρ, et ἡ γαμετὴ, i. e. γυνή. γαμῆσαι ergo est viri ducentis uxorem: γαμήσασθαι vero sponsæ ductæ.

γαμέω, f. έσω. (Δάω) nuptum do; ἐκγαμίζω. Πηλεύς μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται (ob metrum duplicato Sigma) αὐτὸς, despondebit mihi pater meus uxorem, I, 394, *wird mir eine zufreyen, (will give me a wife,)* dabit mihi uxorem pater meus. ergo γαμέσαι, est parentum dantium uxorem filio.

γαμήλιος, γαμηλιὼν, vide sub γαμέω, prope finem.

Γάμος, ου. ὁ. (Δάω) nuptiæ, *die hochzeit, (marriage, nuptials.)* est ὁμίλου συνέλευσις ἐπὶ νυμφίων συναρμογῇ: et est ἔργον πολιτικώτατον, καὶ τῇ φύσει φίλον. vox est a δαμάω, pro δάμος; et confer illud verbum cum suis. est igitur actio, qua duo sub unum jugum domantur. ἐν τῇ (πόλει ἐνὶ) μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε, Σ, 491, ubi πόλις καλὴ et felix in sequentibus describitur. δαίσειν δὲ γάμον, Τ, 299, et nuptiale epulum te instructurum et daturum esse. πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου, Ω, 62, et omnes dii intereratis epulo nuptiali: et ἐπὶ εὐδαιμόνων γάμων σύνηθες τῷ μύθῳ, dicere, quod dii interfuerint nuptiis. l. c. sermo est de Peleo. εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; α, 226, ex quibus locis apparet, γάμον in specie de epulo nuptiali poni. et 277, οἱ δὲ (συγγενεῖς ἐν δόμῳ πατρὸς) γάμον τεύξουσι. et 249, οὔτ' ἀρνεῖται (ἡ Πηνελόπη) στυγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται. sic et π, 126. ω, 125, οὐδὲ ἠρνεῖτο, οὔτ' ἐτελεύτα. quanquam igitur de epulo ponatur, proprie tamen eum notat actum, quo fœmina nubens primum subjicitur marito. μίμνετε ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, β, 97, inquit Penelope ad procos: exspectate urgentes nuptialem meum diem. sic et τ, 142. ω, 131. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, β, 196. et 205, ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃ Ἀχαιοὺς ὃν γάμον, quousque illa morabitur Achæos procos, quod attinet nuptias suas. ἐκλελάθοιτο γάμοιο, oblivisceretur nuptiarum, γ, 224. τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον, dantem epulum nuptiale, δ, 3, et 7, τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον, *die götter richteten ihnen die hochzeit aus, (the gods furnished their wedding:)* i. e. nuptiæ erant felicissimæ. et 17, seqq. describitur festivitas talium nuptiarum, ubi erat μολπὴ καὶ ὄρχησις. et 770, γάμον ἡμῖν πολυμνήστη βασίλεια ἀρτύνει. σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, ζ, 27, seqq. inquit Minerva ad Nausicaam, i. e. ipsius virginis regiæ cogitatio. et eo loco mos antiquus describitur, quo sponsa amicis sponsi vestes puras dabat nuptiali tempore. ἔθος ἦν, τὰς νύμφας τοῖς τοῦ νυμφίου ἐσθῆτας ἐν τῷ τοῦ γάμου καιρῷ χαρίζεσθαι. et 66, αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ φίλῳ: ubi conf. ἠΐθεος. et regia virgo non narrat patri de nuptiis, quas somnium ipsi indicarat, σωφρόνως καὶ κατὰ λόγον αἰδοῦς. cæterum ex hoc somnio optat postea Nausicaa, ut Ulysses sit is quem somnium indicarat. vide autem, quam scite pingat poëta, aliud agens, cupiditatem virginum nubilium. et 180—185, describitur felicitas bonarum nuptiarum: et supremum votum virgini et pro virgine esse bonas nuptias. et 286—288, dicit virgo, se odisse eam, quæ viro misceatur, πρίν γε ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν. ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ, λ, 414, ubi tres species solemnium epularum. δῶρον, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ο, 126. et 523, εἰ καί σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ Ζεὺς, an illis loco nuptiarum finiet Jupiter mortis diem. Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, ρ, 476, quæ est imprecatio justa. νὺξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει οὐλομένης (i. e. ἀνόλβου) ἐμοῦ, σ, 271, i. e. ὅτε εἰς γάμον ἔλθω, *wenn ich zur vermahlung gehen soll, und beylager halten, (when I shall be married, and celebrate my nuptials.)* οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, τ, 137. et 157, νῦν δὲ οὔτε ἐκφυγεῖν δύναμαι γάμον, οὔτε τινὰ ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, inquit Penelope ad personatum suum maritum de procis. κούραις αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο, υ, 74, ubi conf. τέλος, et θαλερός. et 307, καί κέ σοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο, loco epuli nuptialis epulum funebre apparasset. et 341, οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, non remoror. οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, φ, 250, non nuptiarum causa tantum lugeo. οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος οὔτε χατίζων, χ, 50, *es war ihm nicht so sehr um die heyrath zu thun, (he was not very solicitous about marrying.)* ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ψ, 135, coll. 133, s. audiens citharam et saltationes. ἕτοιμον ἀνεφρόντισε γάμον, Ol. 1, 111, paratas animo reputavit nuptias. et 128, ἀναβάλλεται γάμον θυγατρός. πατρὸς ἀντία θεμένην τὸν γάμον ἑαυτῇ, Μήδειαν, Ol. 13, 76, parantem sibi nuptias contra patris commodum. γάμον ἄλλον αἴνησε, Py. 3, 25, aliis assensit nuptiis, i. e. alii assensit concubitui: γάμος enim sæpe simpliciter congressum maritalem notat, coitum. καταίνησαν κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλήλοις μίξαι, Py. 4, 396, constituerunt et consenserunt, communes nuptias dulces contrahere. ξυνὸν ἁρμόζοισα γάμον αὐτοῖς, Py. 9, 22, jungens sponso sponsæque communes inter se nuptias, i. e. congressum maritalem. γάμον δαίσαις, Ne. 1, 111, nuptias celebrans epulo, epulum nuptiale dans. συναλέγειν γάμον Θέτιδος, Ist. 8, 103, una curasse. τερπνὴν γάμου κραίνειν τελευτὴν, Py. 9, 118, jucundum nuptiarum conciliare finem. ὤπασε γάμου γέρας, Ist. 8, 85, nuptiarum honorem præbuit. γάμῳ κλεινότερον φυτεύων θυγατρὶ, Py. 9, 195. coll. 200. τὸ γάγγαμον, Æschyl. Agamemn. 369, i. e. δίκτυον μέγα, aptius refertur ad ἄγω, duco; quam huc.

γάμπτω, vide κάμπτω.

γαμφηλὴ, ῆς. ἡ. (Κνάω) maxilla, rictus. *der kinnbacken, (the jaw.)* de leone, μετὰ γαμφηλαῖς, in maxillis, N, 200. ὑπὸ, Π, 489. de equo, χαλινοὺς ἔνεβαλον γαμφηλαῖς, Τ, 394. est a γνάμπτω, comminuo. conf. γένυς. Vide sub Γένυς et γναθμός.

γαμψώνυξ, υχος. ὁ ἡ. (Νύσσω) curvis unguibus armatus. est epitheton avium carnivorarum. est a γνάμπτω, curvo; euphonice extruso ν. Αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, Π, 428. π, 217. χ, 302.

γανάομαι, γανόομαι, vide sequens.

γανάω, f. ήσω. (Γάω) lætum et nitidum vultum præbeo, niteo, lætus appareo. κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, pro γανῶντες, N, 265, i. e. γάνος ἐμποιοῦντες τῷ βλέποντι, qui videntem exhilarant. κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι, pro γανάουσαι, contr. γανῶσαι, Τ, 359. κοσμηταὶ πρασιαὶ, ἐπηετανὸν γανόωσαι, η, 128, *gartenbeete, die das ganze jahr durch schœne sind, (gardens flourishing all the year round.)* passivum γανάομαι, et γανόομαι, f. γανωθήσομαι, perf. pass. γεγάνωμαι, splendens et candida superficie fio, est et in communi usu, poniturque e. c. de χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν, *wenn kupfer stark verzinnet wird, dass es wie silber aussiehet, (copper thickly tinned, so as to look like silver.)* et talia χαλκώματα dicuntur γεγανωμένα. ut ergo appareat, de colore candido maxime dici τὸ γανᾶν. cæterum inde est τὸ γάνος, gaudium, voluptas placida, vultus nitens et serenus, ἡ χαρά. ἐγανώθην et ὠδυνήθην sunt opp. apud Aristophanem, Acharn. 7, 9.

γάνος, τὸ, vide supra.

γάνυμαι, (Γάω) forma media ex γάνυμι. lætus et hilaris sum, fructum voluptatis capio. γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμὴν, N, 493, lætatur mente sua pastor, et renidet. γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, Υ, 405, gaudet his Neptunus. αὐτῷ οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα νοστήσαντι γάνυνται, μ, 43. idem dicitur communiter et γάννυμαι.

γανύω, et γανύσκω, f. ύσω. (Γάω) lætum facio, facio ut quis fructum voluptatis capiat magnum. et in media forma, læto vultu offero me. οὐδὲ δάμαρ (conjux) ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, poëtice pro γανύσεται, Ξ, 504, non læto vultu occurret viro suo redeunti.

ΓΑ'Ρ, conjunctio, plerumque causalis, reddens rationem præcedentis: nam, enim, *denn, (for.)* λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, nam hoc quidem omnes videtis, A, 120. ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454. *denn er war allen so verhasst als der tod, (for he was hated by them all as much as death.)* ἄλλοι ἐκάλουν αὐτὸν Ἀστυάνακτα, οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ, Z, 403, ubi ratio nominis impositi redditur. Hoc γὰρ causale sæpe præponitur propositioni illi, cujus rationem indicat: e. c. H, 328, πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσιν Ἀχαιοὶ, multi enim mortui sunt, et propositio ipsa est 331, s. tali modo, præmisso vocativo, ut l. c. potest dici: ἄνθρωπε, καὶ γὰρ ὤχλησάς με, παῦσαι λαλῶν, desine loqui, nam molestus mihi es. quo sensu hoc præmissum γὰρ idem valet quod ἐπεὶ, quia, *dieweil, (because.)* sic idem est, si dico, ἄνθρωπε, ἐπεὶ ἠδίκησάς με, λυποῦμαι, ac si dico, ἄνθρωπε, καὶ γὰρ ἠδίκησάς με, λυποῦμαι. potest ergo ratio præmitti, et res proposita sequi, et vice versa. Sic Ψ, 858, ὃς δὲ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἁμαρτὼν, ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, ὃδ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα, qui vero funiculum tetigerit aberrans ab ave, inferior siquidem ille in feriendo, is securiculas auferet, ut præmium minus. οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, Ω, 662, s. cujus propositio 664, s. sic porro B, 803, et propositio 805, H, 73. N, 736. ψ, 890, quibus omnibus locis est pro ἐπεὶ, et ratio præmissa suæ propositioni est per hoc γάρ. sæpe autem interrogationem format, ut Germanorum *denn (then)* interrogans. e. c. πῶς γὰρ νῦν εὕδουσι, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἢ ἀπάνευθε, K, 424, *wie schlafen sie denn itzo, unter den Trojanern vermischet oder a part? (how do they now sleep, mingled with the Trojans or apart?)* sic Σ, 182, τίς γάρ σέ μοι ἄγγελον ἧκε, *wer hat dich denn an mich abgeschicket? (who then has sent thee to me?)* quisnam te mihi nuntiam misit? sæpe est ut Latinorum *nam*, continuationis particula, idem quod *porro, und was nun das betrift, (as for that:)* e. c. B, 119, αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ, nam hoc turpe sane est; ubi hoc γὰρ multum differt ab illo γὰρ vere causali, 118. et 123. sæpe abundare videtur, ut et Germanorum *denn (then)* sæpe est elegantiæ cujusdam abundans particula; ut K, 61, πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι; *was giebst du mir denn für ordre? (what commands dost thou then give me?)* ubi tamen interrogare videri possit. et A, 81, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ubi particulæ eleganter sunt acervatæ, sicut et Germani solent, *wenn er denn auch schon etwa den tag seinen zorn*

verbisse, (though he may have even already restrained his passion to-day.) Α, 123, πῶς γάρ σοι δώσουσι γέρας; *wie können sie dir denn geben? (how can they then give thee?)* et 293, ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, *gewiss ich müste ja wohl ein furchtsamer taugenichts heissen, (I should certainly be called a base coward.)* nam hoc γὰρ sæpe per Germanorum *ja*, vel et *gar*, exprimi potest: *ich müste wohl ein gar furchtsamer seyn, (I should certainly be a very great coward.)* sic apud Aristoph. Plut. 425, ἴσως Ἐριννύς ἐστιν: et alter objicit contra hanc opinionem: ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας, *ober sie hat ja keine fackeln, (but she has no torches.)* ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ ἥμεθα ἑκὰς πατρίδος αἴης, Ο, 739, *denn wir sitzen gar*, vel, *denn wir sitzen ja, weit vom vaterlande, (for we are far from our native country.)* ἀλλ' ὅ γὰρ ἀσπίδα μὲν πρόσθε ἔσχετο, Φ, 581, *sondern er hielte denn den schild gar wohl vor sich, (but he held the shield right before him.)* alibi abundat quidem, sic tamen ut ellipsis præcedens possit subintelligi: e. c. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος ἐνθάδε ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον, Ρ, 221, ubi ex 220, in mente tacite præcedit: sed quid prodest mihi de multitudine vestra loqui; respiciens ad μυρία φῦλα. et 561, εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοὶ, ubi tacite præcedit: timeo, utpote infimior; nam si Minerva velit adesse mihi, tunc promtus essem: et verum γὰρ causale sequitur 564: nam post ἐρωὴν non punctum est ponendum, sed colon. Sic et Λ, 408, ubi in mente præcedit: at manendum est; novi enim, etc. quod consilium captum eleganter siletur, et ratio ejus sola redditur. Sic et Π, 423, et post præcedens ἐστὲ ponendum est signum interrogandi: et in mente est, at ego sic celer et strenuus esse nolo. et Φ, 568, et subintelligitur: possim et ego victoriam ab eo reportare. apertius paullo Germanicum *gar* eminet, Γ, 170, βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε, *er siehet einer gar fürstlichen person ahnlich, (he looks very much like a person of distinction,)* vel, *er ist einem grossen fürsten gar sehr ahnlich, (he is very much like a person of distinction.)* alibi autem eminet Germanicum *ja*, e. c. Α, 295, μὴ γὰρ ἔμοιγε σήμαινε, *mir gieb ja keine ordres, (give me no orders:)* et sequitur causale, 296. confer jam porro, Β, 12, νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν, *denn nun könnte er wohl einnehmen, (for now he might take it.)* et 350, ubi γὰρ præcedit suam propositionem, cujus rationem reddit; et ea est 354. μάλα γάρ τε κατεσθίει, *und er frisset gar gierig, (and he devours very greedily,)* Γ, 25. αἲ γὰρ δὴ οὕτως εἴη, Δ, 189, *wenn es denn doch so seyn wollte, (for if it were to be so.)* sic et Κ, 536, αἲ γὰρ δὴ, *O wenn doch, (O that but.)* ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία, Λ, 128, ubi est pro Latinorum enim, vel, enimvero, i. e. autem. Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Μ, 174, ubi γὰρ est longum ob sequentem asperum: nam animus ejus destinaverat Hectori gloriam et victoriam dare. et 322, ubi γὰρ eleganter abundat, et respicit ad 324. et 326, ubi eleganter est præmissum ut causale propositionis 328, sequentis. οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε, τόνδε φέρω Διῒ μῦθον; Ο, 201, ubi est interrogativum: *soll ich denn also doch von dir diese rede dem Jupiter zurück melden? (shall I then carry back from thee this message to Jupiter?)* et 232, τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, *so lange denn nun also mehre seine kraft, bis dass— (so long then increase his strength till—)* τίς γάρ σοι ἄλλος ὁμοῖος; Ρ, 475, quisnam tibi alius par? interrogative. γὰρ ἔγωγε, equidem, *was mich anbelanget, (for my part,)* Σ, 254, ego quidem sane. et 272, αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, utinam sane mihi tale quid inauditum sit! ἔστι γαρ ἔνδον, πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ, Χ, 50, s. est enim domi, nam multa præbuit filiæ suæ. σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται μύθοισι, Ψ, 156, ubi causale præpositum propositioni sequenti. et 607, ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πολλὰ ἔπαθες, sed tu sane permulta passus es, *aber du hast doch gar viel ausgestanden, (but thou must have suffered a great deal.)* νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, Ω, 223, *nun aber habe ich ja selber gott gehöret, (now I have myself heard the god.)* In Odyssea sæpe occurrit γὰρ, incipiens sententiam, ut sequatur ἀλλὰ aut δὲ, et ut sit pro ἐπεί. e. c. α, 337, Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, *du weissest ja viel andre entzückende und bewundernswürdige stücke, (thou knowest many other delightful and admirable things.)* Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον, ι, 319, cujus apodosis est 325. ὦ φίλοι, οὐ γάρ πως καταδυσόμεθα εἰς Ἀΐδου δόμους, κ, 174, et propositio ejus est 176. sic 190, 192, 226, 228. et 383, τίς γάρ κεν ἀνὴρ; *welcher mann denn doch wohl? (what man then?)* sic et 337. quibus locis interrogat. μ, 154, 156, 208, 213, ubi ergo propositio longe abest a præmisso causali γάρ. 320, 321, ubi statim sequitur. ξεῖνε φίλε, οὔπω γὰρ ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε ἵκετο ἐμὸν δῶμα, τ, 350, ubi γὰρ rationem continet, cur dixerit φίλε. et 591, ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν, ubi propositio sequitur hanc causalem 594, ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγών. sic χ, 70, et propositio est 73, s. ψ, 362, et propositio est 364, ad quam addendum est, ergo. sic et 248, 254. γὰρ elliptice positum, ut præcedens aliquid debeat subintelligi, est κ, 501, ubi in mente supprimit præcedens, ἀδύνατα λαλεῖς. et τ, 407, ubi ratio præmissa propositioni 409 sequenti. ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, β, 134, a patre vero maxime mala patiar, *vom vater aber erst habe ich recht übel zu gewarten, (but from my father I have to expect the greatest severity,)* ubi γὰρ est Latinorum, nam, patrem quod attinet, ab eo vero mala expectanda mihi sunt. ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, γ, 276, *wir schiffeten denn nun also mit einander, (we therefore sailed together:)* ut γὰρ sit igitur. ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαίεσθαι προτέρω, ξ, 355, at enimvero illis non videbatur utile investigare ulterius, *gar nicht nützlich, (of no benefit whatever.)* et 496, λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, *gar zu sehr weit, (very far.)* πῆ γὰρ ἐγὼν ἴω, ο, 508, *wohin soll ich denn gehen? (whither shall I go then?)* αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη, τ, 309, utinam vero, hospes, hoc verbum fiat! *wenn doch das wahr würde, (O that this were but true.)* sic et ο, 535. οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευέμεν, *es ist ja wohl nichts schlimmes, regente zu seyn, (it is no bad thing to be a sovereign,)* α, 392. αἲ γὰρ, utinam vero, γ, 205. ἐκ γάρ τοι τούτων, ex his etenim sane, ζ, 29. et 244, αἲ γάρ μοι τοιόσδε πόσις εἴη, utinam vero. οὐ γάρ σε οὐδὲ, ξεῖνε, φωτὶ ἐΐσκω δαήμονι ἄθλων, θ, 159, *ich halte dich gar nicht für einen mann der ritterspiele verstehet, (I do not consider thee as a man skilled in contests.)* ι, 432, ubi γὰρ propositioni suæ præpositum. et 523, αἲ γὰρ δὴ δυναίμην, utinam vero etiam possem! ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν, κ, 202, at enimvero nullus profectus fiebat lugentibus. ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο, quisnam emit te, *wer hat dich doch gekauft, (who hath bought thee?)* ξ, 115. et 359, ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, *denn noch ist es mir doch ja beschert zu leben, (for still it is my fate to live.)* Τηλέμαχε, εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις, ο, 544. Πείραιε, οὐ γάρ τι ἴδμεν (pro οὔτι) ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, *wir wissen ja gar nicht, (we are wholly ignorant,)* ρ, 78. et 172, ὃς γάρ ῥα μάλιστα ἥνδανε κηρύκων. et 513, εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ, οἷα ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ σοι φίλον ἦτορ, si enimvero, regina, hi tacerent, qualia hic narrat, obstupesceret sane tibi tuum cor. αἰδέομαι γὰρ, σ, 183, ubi in fine versus positum, sequente puncto. et 258, ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὀΐω, *ich glaube gar nicht, (I do not think.)* αἲ γὰρ δὴ, Εὔμαιε, θεοὶ τίσαιντο λώβην, υ, 169, utinam vero. et 236, αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων. Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, utinam vero hoc votum impleres! φ, 200, et 402, αἲ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν. γὰρ, nam, Ol. 11, 19. scilicet, *nehmlich, (namely,)* Py. 2, 46. sæpe γὰρ causale omittitur, e. c. Ol. 9, 85. Py. 1, 169. ἀλλὰ γὰρ, attamen, *aber doch, freilich, (but yet, indeed,)* Ol. 1, 87. 6, 90. Py. 4, 56. Ne. 7, 44. at enim, *objectioni* inserviens, Ist. 4, 25. Ne. 9, 79. γὰρ, sed, *sondern, (but,)* Py. 4, 263. καὶ γὰρ, siquidem et, *ja auch, und auch, denn auch, (yea even, and even, for even,)* Ol. 7, 49. 8, 74. Py. 1, 18. 9, 75. Ne. 1, 74. γὰρ eleganter intersertum, Py. 4, 124. γὰρ οὖν, sed enim, *jedoch, (but yet.)* Ist. 2, 19.

γαργαλίζω, f. σω. (Ῥάω) titillo aliquem attrectato leniter gutture ejus. deinde in genere, titillo, *ich kützele, (I tickle,)* pruritum moveo.

γαργαλισμὸς, οῦ. ὁ. (Ῥάω) titillatio. dicitur et ὁ γάργαλος, ου, Aristoph. Thesmoph. 140.

γαργαρεὼν, ῶνος. ὁ. (Ῥάω) guttur, *die gurgel, (the throat.)*

γαργαρίζω, f. σω. (Ῥάω) guttur eluo aqua cum sono, *ich gurgele, (I gargle.)* est ab ipso sono factum verbum. Vide sub Γάργαρον, et Ἴδα, in R.

γαργαρισμὸς, οῦ. ὁ. (Ῥάω) ipsa actio eluendi guttur cum sono, *das gurgeln, (the act of gargling.)*

γαργέριμος, vide sub δρῦς, aliquanto sub initio.

γαστὴρ, έρος. ἡ. (Χάω) venter, *der bauch, (the belly.)* ventriculus, *der magen, (the stomach.)* est a χάω vel χάζω, capio, recipio. τῷ ξίφει γαστέρα μέσην ἔτυψε, Δ, 531. sic, ἔβαλε, Ν, 506. et 372, 398, ἐνέπηξε μέσῃ γαστέρι. αὐτὸν ἔτυψε μέσην κατὰ γαστέρα, Ρ, 313. ἐνήλασε νειαίρῃ γαστρὶ, i. e. ἐσχάτῃ, infimo ventri, qui apud mulieres vocatur ἡ ὑστέρα, Ε, 539. et 616, ἐνεπάγη. τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, Π, 465. ἔλασε, Ρ, 519. περιστένεται δὲ γαστὴρ, Π, 163, ubi sermo est de lupis saturis, quorum venter distenditur ab onere. οὔπως ἐστὶ, νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς γαστέρι, Τ, 225, fas non est, ut Achivi lugeant mortuum ventre, i. e. esuritione, πεισμῷ γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, Ζ, 58, ubi est hyperbole, qua rex vult, ut masculus Trojanus ne in utero quidem matris salvus relinquatur. sunt, quibus hæc hyperbole ridicula videtur: quî sciri enim potest, an mas in utero materno lateat; aut, occisa matre, quis de ἐμβρύῳ cogitat. itaque per γαστέρα intelligi volunt κόλπον, *den die mutter auf den armen träget, oder auf dem schoosse hat, (whom the mother carries in her arms or holds on her lap.)* γαστέρα ἔτυψεν αὐτὸν παρὰ ὀμφαλὸν, Φ, 180, ad umbilicum. γαστέρες αἰγῶν κεῖνται ἐν πυρὶ, ἃς ἐπὶ δόρπῳ κατεθέμεθα, κνίσσης καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, inquiunt proci, σ, 44, ventriculi caprarum jacent super igne, quos in cœnam eo posuimus, postquam eos adipe et sanguine compleveramus. ubi ergo species farciminis describitur, quod in cœnam ἀγροτικὴν et vilem adhibebatur. sic et υ, 25, ὡς δ' ὅτε γαστέρα, ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, πολλοῦ πυρὸς αἰθομένου, ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει ἀνὴρ, quibus locis tamen γαστὴρ etiam possit notare τὴν φύσκην, intestinum illud amplum, ex quo et apud nos fiunt farcimina lautiora: vel et τὸ ἤνυστρον, ventriculum primum

animalium ruminantium, qui et ὁ ἐχῖνος dicitur, et apud nos in avibus *der kropf, (the crop.)* κέλεται δέ ἑ γαστὴρ, ζ, 133, ventriculus enim imperat ita ei: ubi ut dominus pingitur. hinc dictum: δέσποιναν ἐπίστασθαι τοῖς ζώοις τὴν γαστέρα, animalibus præesse dominam alvum. sic et η, 216, οὔτε ἐπὶ γαστέρι στυγερῇ κύντερον ἄλλο, ἥτε ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ, nihil supra odiosum ventriculum impudentius aliud, qui imperat sui meminisse necessario. sic ρ, 286, γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν, οὐλομένην, ἣ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσι, ventriculum cupidum nemo potest celare et cohibere; perditum, qui multa mala hominibus conciliat: nam famis depellendæ causa etiam piratæ vagantur per mare. et loquitur ibi ex persona mendici. sic σ, 53, ἀλλά με γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργὸς, et talibus locis ventriculus velut πρόσωπόν τι sistitur. et 2, Ἶρος μετέπρεπε γαστέρι μάργῃ, excellebat ventriculo insano: et conf. μάργος. ἕνεκα οὐλομένης γαστρὸς κακὰ ἔχουσιν ἀνέρες, *wegen des verzweifelten magens haben die leute viel schwere sorgen, (men have to endure great afflictions on account of their greedy stomachs,)* ο, 343. γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς, ρ, 473, propter ventriculum miserum meum, i. e. quia esuriebam et cibum petebam ab eo, ideo me percussit Antinous: quod invidiose dictum in Antinoum. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, nam fames vexabat ventriculum, δ, 369. μ, 332. λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς, sub ventre villoso arietis intortus, ι, 433. βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα ἄναλτον, vult mendicando pascere ventriculum suum inexplebilem, ρ, 228. et 559, αἰτίζων γαστέρα βοσκήσεις. ὄφρα ἔχῃς βόσκειν σὴν ἄναλτον, σ, 363. et 379, ἐμοὶ τὴν ὀνειδίζων, mihi exprobrans ventrem istum. hinc est ὁ γάστρις, ιος, qui insatiabiliter vorat, it. qui doloribus ventris laborat. et γαστρίζω, i. e. χορτάζω, *ich füttere, (I feed,)* it. πλήσσω εἰς γαστέρα, ventrem alterius cædo pugnis. gulosus homo dicitur et ὁ γαστρίμαργος, ὁ παντοφάρυγξ, ὁ τραπεζεὺς, τραπεζολοιχὸς, κνισσολοιχὸς, ἐνθεσίδουλος, (ἔνθεσις idem est quod ψωμὸς) ψωμόδουλος, ὁ τένθης, ου, (ἡ τένθη est ἡ λιχνεία) ὁ θυράπαξ, μεσσηγυδορποχέστης, i. e. ὃς μέσῳ ἐν δείπνῳ πολλάκις ἀποπατεῖ ὡς πάλιν ἐμπίπλασθαι. γαστρὸς πολιᾶς, ex cano ventre, i. e. ex gravido utero, Py. 4, 176, qui vel a colore parituriarum mox mulierum sic dicitur; vel est, ut Scholia malunt, pro τιμίας, venerando ex utero. γαστρὶ ἀμύνων λιμὸν, Ist. 1, 69. Vide sub μήτηρ, prope initium, et στόμαχος.

γάστρη, ης. ἡ. (Χάω) venter in vasis, *der bauch der gefässe, (the belly of vessels.)* inferior pars rotundata in vasis. ἡ κοιλότης, ὁ πυθμήν. γάστρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, circumdabat, Σ, 348. Θ, 437. sic a πατὴρ est ἡ πάτρη. Vide sub αἴθρη.

γάστριζω, vide sub γαστὴρ, paullo a fine.

γαστρίμαργος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) est μάργος τὴν γαστέρα, insano modo ventri operam dans, vorax sine more. Ol. 1, 82, *un gourmand, (a glutton,)* ἀκρατὴς τῆς γαστρὸς, μαινόμενος κατὰ τὴν γαστέρα. sic ὁ ἡ στόμαργος, effrænis ore et loquendo. Vide sub γαστὴρ, paullo a fine.

γάστρις, ιος. ὁ, vide sub γαστὴρ, paullo a fine.

γαστροκνημία, ἡ, vide sub μυών.

γαστροειδης, vide sub Οἰδίπους in R.

γατὸς, vide sub νηγάτεος.

γαυλὸς, ου. ὁ. (Χάω) apud poëtam est, capax vas lactis aut seri. ναῖον δὲ ὀρῷ ἄγγεα (natabant, i. e. repleta erant, sero vasa) γαυλοί τε σκαφίδες τε, mulctralia et scaphia, quæ sunt *species* τῶν ἀγγέων, nam ἄγγεα præcedunt ut *genus*, ι, 223. alibi οἱ γαυλοὶ sunt, naves onerariæ latæ et amplæ. Herodot. III, 136, γαυλὸν μέγαν πληρώσαντες παντοίων ἀγαθῶν: et VI, 17, γαυλοὺς καταδύσας, in naves onerarias invadens, rapiendi causa. est ergo a χαίνω, et notat amplum oblonge rotundum vas apud poëtam, *einen trog, (a tub.)* it. situla, *ein eimer, (a bucket,)* qualis appenditur tollenoni ad hauriendam aquam ex puteo, Herodot. VI, 119.

γαῦλος, vide sub ἄντλος.

γαυριάω, γαῦρος, ἡ, ον, vide sub Γαίω, et αὐΐαχος.

ΓΑ'Ω vel ΓΕ'Ω. contr. ΓΩ͂. gigno, *ich zeuge, gebäre, mache hervorgehen; empfange, (I beget, bear, bring forth; take,)* capio. fut. est γήσω. præt. act. γέγηκα, et dorice γέγακα, et ionice γέγαα: quanquam hoc ultimum et possit esse perfectum medii. inde est infin. γεγακέναι, et per dialectum γεγάκειν, quasi a præt. γέγακα novum sit verbum formatum γεγάκω. Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ (ἔφη) γεγάκειν πατρὸς, Ol. 6, 83, Phœbo enim eum dicebat genitum esse patre. οἵπερ ἐμεῖο (ἐμοῦ) ὁπλότεροι γεγάασι, Δ, 325, qui me juniores nati sunt. υἱὸν ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα, ex me genitum, Ι, 456. ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, Β, 866, sub Tmolo monte natos, i. e. ὄντας, habitantes. ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτα ἐν οἴκῳ, quem recens natum domi reliquit, δ, 112, 144. Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασι, i. e. εἰσὶ, qui propinqui diis sunt, ε, 35, nam hoc præt. med. Ionicum sæpe pro εἰμὶ ponitur. sic et τ, 279. πέντε δέ τοι φίλοι υἷες ἐνὶ μεγάροις γεγάασι, nati sunt, i. e. exsistunt, ζ, 62. sic et κ, 5, τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασι. ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασι, ubi Phæaces sunt, ν, 160. παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς, puerum recens natum invenit filiæ suæ, τ, 400. ἀνδράσιν τοῖς οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται, ω, 84, qui nunc nati sunt, i. e. exsistunt, et posteris. τόνδε ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν, divinitus natum et genitum esse, Ol. 9, 164, pro γεγαέναι, ex Ionica forma γέγαα; et terminatione Ionica infinitivi, γεγαέμεν, et per syncopen γεγάμεν.

γὲ, (Καὶ) particula, elegantiæ serviens plerumque, et notat, quidem, tamen, sane; Germanis, *ja, doch, wohl, etwa, nur, nun, (indeed, yet, perhaps, only, now,)* etc. sæpe etiam sanat interserta σκληρὰν χασμῳδίαν, i. e. durum concursum vocalium, quo alibi gaudet poëta, si res ita fert: sic Π, 573. Ρ, 78. Τ, 334. Υ, 286, *den wohl zwey mann nicht erheben möchten, (which two men could not lift.)* γὲ μὲν, *ob wohl, doch zwar, (though, but indeed,)* Β, 703, coll. 709. 726. Ε, 516. vide porro, Α, 81, 82, *wohl, doch, (yet.)* 393, 527, *etwa, (perhaps.)* 553, *doch, (yet,)* indignantis. 147, s. παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, *bey mir sind ja auch andre, die mich schon ehren werden, (for there are others with me who will do me honour.)* Β, 386, 401. Γ, 178, 180, 453. Ε, 258, *etwa, (perhaps.)* 287, 288, ubi quater. 901. Ζ, 99, 128. Θ, 153. Ι, 372, 523. Κ, 403, 404, 411. Ξ, 99, 108, *etwa, (perhaps.)* 126, *wenigstens, (at least.)* 248. Ο, 51, 228. Π, 61. Ρ, 102. Σ, 101, 128, 135. Τ, 32, 45, 408. Υ, 266, 425. Χ, 266. Ω, 214, 540. α, 10, 46, 47. β, 372, 374. γ, 223, 224. ι, 411, 412, 529. ο, 280, 434, 448. ρ, 383, 386. υ, 37. φ, 260. etiam hæc particula apocopatur, sequente vocali. sed τὸ χ' ex κὲ oritur, e. c. β, 31, 43, cum quo conf. ο, 448. γὲ, sane, Ol. 1, 127. 6, 35. 7, 47. 9, 157. *doch, (yet,)* Ol. 13, 118, 147. δὲ Py. 1, 33. *doch, (yet,)* Py. 2, 48. 4, 9. et 433, *wohl, auch, (even.)* γὲ καὶ, Py. 5, 76. avulsum ab οἱ, pro οἵγε, Py. 7, 10. τόγε, Py. 9, 165. *wohl, (even,)* Ne. 4, 7. οὔ γε, *doch nicht, (but not,)* Ne. 4, 45. 7, 32, 110, 129. 8, 17, 48, 85. 10, 62. Ist. 3, 31. 8, 21. cæterum κὲ et γὲ cum καὶ sunt unius originis. cæterum, ut nulla alia particula, sic nec hæc, omnino abundat; maxime post ὁ, ὃς, ἐγὼ, σὺ, αὐτὸς, etc. emphasin habet.

Γέα, ίας. ἡ. (Γάω) et contracte Γῆ, ῆς. ἡ. terra, *die erde, (the earth.)* est a γέω vel γάω, i. e. τίκτω, χωρέω, nam est mater omnium. consideratur in fabulis ut uxor τοῦ Οὐρανοῦ, nam ab ejus pluviis et caloribus imprægnatur, ut ferre possit herbas et alere animalia et natos suos. nam ea est magna parens. immolabatur ei agna nigra, ut matri fœcundæ, et colore nigræ: eique simul cum sole sacrificari solebat in fœderibus. οἴσετε δ' ἄρνε, ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, Γῇ τε καὶ Ἠελίῳ, Γ, 104. collato 278, ubi invocatur a precante rege, ὡς τῆς τροφῆς ξηρᾶς δότειρα. jurabatur quoque, Ο, 36, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τίμιον, ὡς κοινὴ ἑστία καὶ πάντων μήτηρ. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, Γῆ τε καὶ Ἠέλιος, Τ, 259, ubi jusjurandum. a γέα est ὁ γέϊος, et Italice γάϊος, i. e. ὁ μίσθιος, *ein tagearbeiter auf dem lande, (a day-labourer in the country.)* vel et, ὁ παχὺς καὶ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, qui multa terra quasi impletus est. etiam inde est ὁ γεοῦχος καὶ γηοῦχος, quem Homerus vocat γαιήοχον. est et in proverbio γῆς υἱὸς, qui est vel ὁ αὐτόχθων, *ein einheimischer edler, nicht von fremden her, (a native noble, not from a foreign country,)* cujus majores inde ab antiquissima memoria in hac terra fuere: vel et, qui nullos alios majores nisi terram, communem parentem, citare queat: vel et μεγαλοσώματος, quales Titanes aut Gigantes prisci fuisse dicuntur, et simul γεωργικός. in fabulis est, antiquissimæ et primæ nobilitatis homo, sicut Ἐρεχθεὺς fuisse dicitur Β, 548, quem conf. in R. in divisione imperii deorum communis relicta est terra diis omnibus, Ο, 187—193. conf. Ζεύς. dicitur παμβῶτις et παμβότειρα, omnia pascens; specialius paullo πολυβότειρα, βοτιάνειρα: etiam ζείδωρος, ἀπείρων, ἄσπετος, ἐρικυδὴς tanquam dea magna, λ, 575. γῆ χαίνει, i. e. sepelimur, Ρ, 417. hinc ὁ τάφος dicitur στόμα θανάτου. γῆ tremit sub deo, Ν, 18. γῆν λάζεσθαι, Β, 418, *ins grass beissen, (to bite the ground.)* ἐρύξει μὶν γῆ φυσίζοος, ἥτε κρατερόν περ κατερύκει, coërcebit eum terra alma, Φ, 63. οὔπω ἀμῆς γῆς ἐπέβην, λ, 166, *ich habe mein land noch nicht betreten, (I have not yet set foot on my native land.)* et 301, οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς (a Jove) ἔχοντες, de Castore et Polluce. et 481, ἐπέβην. ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ρ, 237, an ad terram allideret caput ejus. ὅτε ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη, terra apparet natantibus exspectate, ψ, 233, τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασι; ν, 233, ubi per γῆν quærit, an Europa sit an Africa an Asia. τὰ ἀλιτρὰ (peccaminosa) κατὰ γᾶς (dorice pro γῆς) δικάζει τις, Ol. 2, 107, i. e. ὑπὸ γῆν, καθ' ᾄδου, sub terra apud inferos: nam κατὰ sæpe est pro κάτω. ἀπὸ γᾶς Ἐπειῶν, ex terra eorum, Ol. 9, 86. γᾶς ἀλιπλάγκτου, Py. 4, 25, i. e. insulæ natantis in undis. γᾶς μέσος ὀμφαλὸς, Py. 4, 132, i. e. Delphi. et Py. 11, 17. γᾶς νῶτον, Py. 4, 407, i. e. jugerum, *ein rücken landes, (an acre of land.)* et 517, γᾶς πατρῴας ἄπο, *entfernet vom vaterlande, (at a distance from the land of your fathers.)* γᾶς κινητὴρ, Ist. 4, 33, Neptunus. κατὰ γᾶν, in terra, Py. 1, 28. ὑπὸ γᾶν ἔκρυψαν, Py. 9, 142. γᾶν φράδασσε, Ne. 3, 45, terram notam fecit, quousque sc. esset πορευτή. τελευτὴν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος, Ne. 11, 21, postremam omnium terram induturus. nam mors ultima est linea rerum. conf. γαῖα, ἄρουρα, ἔρα, χθών. dorice dicitur et ἡ Δᾶ. e. c. Theocr. ζ, 39. Eurip. Phœn. 1504. et a γῆ est ὁ γήτης, ου, agricola, homo rusticus. Sophocl. Trach. 32. et deminutivum τὸ γήδιον, carum rusculum, Aristoph. Pax, 569.

γέγακα, ionice et dorice pro *γέγηκα*, vide sub ΓΑ'Ω.

γέγαθε, pro *γέγηθε*, vide sub *Γήθω*, prope finem.

γεγάνωμαι, vide sub *γανάω*.

γεγωνίσκω, γεγωνοκώμης, vide sequens.

γεγώνω et *γεγωνέω*, (Νέω) ita clamo vel loquor ut audiar procul: *ἐξάκουστον βοάω. βοήσας γνώομαι.* est et in genere, sonitu aliquo facto significo, *ich gebe ein lautes zeichen, (I give a loud signal;)* sicut apud Eurip. Orest. 1220, *γέγωνε εἰς δόμους, ἢ σανίδα παίσας, ἢ λόγους πέμψας εἴσω*, significa in domum, vel pulsu ad januam, vel verbis articulatis intro missis. fit a *γνέω*, a quo est *γνώω*, transposite *γώνω*, cum reduplicatione *τοῦ γ, γεγώνω*, sono ita ut agnoscar quid velim. possis et sic concipere originem hujus verbi: a *γνώω* est præt. perf. m. *γέγνωα*, transposite *γέγωνα*, quod jam ipsum notat, cognoscor, clamo ut audiar; unde novum verbum factum, *γεγώνω*, pro quo Homerus amat *γεγωνέω*, f. *ήσω*. præt. perf. m. *γέγωνα*, sine augmento; plusqu. m. *γεγώνειν*, et *ἐγεγώνειν*. imperf. *ἐγεγώνεον*. hinc dictæ sunt *αἱ γεγωνοκῶμαι γυναῖκες*, (ab *ἡ κώμη*, vicus, *eine strasse, [a high road,]* via publica) i. e. *αἱ κώμας ἐμπιπλῶσαι βοῆς*, qui in vicis clamant: ut ergo *ὁ ἡ γεγωνοκώμης, ου*, sit *ὁ ἐν ταῖς κώμαις*, i. e. *ἀμφόδοις, γεγωνῶν καὶ περιβόητος ὤν*, *der auf den strassen was ausschreiet, (one who cries things in the streets.)* est et adjectivum, *γεγωνὸς, ἡ, ὸν*, quod cognosci et percipi clare potest ex voce, e. c. *γεγωνὸν φθέγμα, γεγωνὸς λόγος*, qui alias *προφορικὸς καὶ τρανὴς* dicitur, et opponitur scripto vel cogitato. et neutrum comparativi adverbialiter, est, *γεγωνότερον*, clarius, clariori voce. *γεγωνέμεν* (pro *γεγωνεῖν*) *ἀμφοτέρωσε*, Θ, 223, ad clamandum versus utraque cornua castrorum sic ut audiri possit, *γνωστῶς κραυγάσαι, ἐξάκουστον καὶ γνωστὸν βοᾷν.* sic et Λ, 6, et sermo utrobique est de navi prætoria Ulyssis, in mediis castris subducta. *ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν*, M, 337, sed non licebat ei clamanti sic clamare ut exaudiretur procul: nam strepitus erat nimius pugnantium. *Αἴας δ' αὖτε γέγωνεν* (est vel imperf. sine augmento a *γεγώνω*, vel est eodem modo perf. m.) *ἀμύμονι Πουλυδάμαντι*, Ξ, 469, vicissim adclamavit ei. *γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ*, Ω, 703, clamavit per totam urbem, discurrens. *μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει*, (imperf. a *γεγωνέω*, vel et plusquamp. m.) X, 34, valde gemens exclamabat. *Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει Ἀτρείδης*, Ψ, 425, adclamabat. *ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνὼς*, Θ, 227, ubi utraque phrasis notat idem. sic, Λ, 275, 585. P, 247. et, *Τρώεσσι*, M, 439. N, 149. *Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν*, ionice, pro *ἐγεγώνεον*, imperf. ι, 47, clamabant iis, et clamore convocabant eos. et in prima persona sing. *οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν*, lamentabili et clara voce ad deos clamabam, μ, 370. *Τηλεμάχῳ*, ρ, 161, dixi ei alta voce. *ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν* (tantum abesset) *ὅσσον τε γέγωνε βοήσας*, ε, 400, ex quo spatio clamans audiri et intelligi possit. sic et, *τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε*, ζ, 294. *σμερδαλέον δ' ἐβόησε, γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσι*, ϑ, 305, Vulcanus, cum deprehendisset Martem et Venerem. *ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν*, aberam, ι, 473, possit tamen in tertia persona intelligi, aberat, sc. *ἡ ναῦς.* hinc *ὁ Δημοσθένης, ὁ καλὸς παραφραστὴς* Homeri, nobis deperditus, sic *παραφράζει* hunc locum in prosa: *ὡς δὲ ἀφειστήκει τοσοῦτον ἡ ναῦς, ὅσον ἐξακοῦσαι φθεγξαμένου ἐδύνατο ὁ Κύκλωψ.* et ad, *γέγωνε βοήσας*, deest, *τὶς*, aliquis, ut possit *ἀκουσθῆναι, γνωσθῆναι*, si clamat. sic, *ὅτε τόσσον ἀπῆμεν*, μ, 181. *Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει*, clamabat clara voce, φ, 368. *ἅτε Πίσα με γεγωνεῖν*, sc. *ἀπαιτεῖ*, Ol. 3, 17, quæ Pisa a me poscit ut clare enuntiem. *ἐθέλω Πυθιονίκην γεγωνεῖν*, proclamare, Py. 9, 3. *Θήρωνα γεγωνητέον ὀπὶ*, Ol. 2, 10, celebrandum est clara voce eum, *ἐνδέχεται μέλεσιν ὑμνεῖν αὐτόν.* est et verbum idem, *γεγωνίσκω*, Eurip. Electr. 809.

γείνομαι, vide sequens.

γείνω, (Γάω) cujus medium *γείνομαι* in usu frequenti est; est a *γέω*, unde fit *γείω* et *γείνω*, gigno, pario. tempora ejus sic sunt concipienda: *γείνω*, f. *γενῶ*. aor. 1. *ἔγεινα*, med. *ἐγεινάμην*. aor. 2. *ἔγενον*, med. *ἐγενόμην*. perf. m. *γέγονα*. fut. 2. pass. *γενήσομαι*. præsens *γείνομαι*, passivæ est notionis, nascor, gignor, ab activo *γείνω*, gigno. cujus imperfectum *ἐγεινόμην* est, nascebar. *ἰῇ γεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι*, X, 477, eodem nascebamur fato ambo, *ἐγεννήθημεν*. *Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν*, K, 71, nam *ἐπὶ* pertinet ad *ἵει*, pro *ἐφίει*, immittebat, injiciebat natis: et *τὰ καθ' εἱμαρμένην γενεθλιακὰ παραλαλεῖ*, fatalem nascendi sortem. *ταῦτα πείσεται ἅτινα αὐτῷ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ*, ea patietur quæcunque ei Parca nato destinavit filo suo, Υ, 128, ubi *γεινομένῳ*, i. e. *γεννωμένῳ*, est dativus, sed *λίνῳ* est ablativus. *κὴρ, ἥπερ ἔλαχε γεινόμενον*, Ψ, 79, fatum quod sortitum quasi est nascentem, *das schicksal, das den gebornen unter sich bekommen hat, (the fate decreed a person at his birth.)* *αὐτῷ οὕτως μοῖρα κραταιὴ γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ*, Ω, 210, ei sic fatum potens nascenti adnevit lino suo, *mit seinem faden, (with his thread.)* *ᾧ ἀνδρὶ Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε*, δ, 208, ubi est *πρωθύστερον Ὁμηρικῶς*, nam nasci præcedit nuptiis, *dem gebornen und dem heyrathenden, (to a person at his birth, and at his marriage.)* ut notetur *τὸ πεπρωμένον (le destin,) (destiny)* *διά τε τὰ γενεθλιακὰ, καὶ τὴν μετὰ τὸν γάμον ζωήν.* quanquam l. c. quidam antiquorum *τὸ, γεινομένῳ*, ex forma media active volunt intelligi, pro *γεννῶντι, τεκνοποιοῦντι*, gignenti, nam de patre sermo est ut videtur: nec destituuntur exemplo: nam υ, 202, *ἐπὴν δὴ γείνεαι* (sec. sing. præs. medii) *αὐτὸς*, quandoquidem sane gignis ipse eos; manifesto est active, et præsens pro præterito positum, genuisti. nam *γείνεσθαι* et *γεννᾷν* sunt idem, si prius in media forma, non passiva, dictum intelligas. *πείσεται ἅτινα αὐτῷ αἶσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ*, η, 198, ubi est passive, nam additur, *ὅτε μιν τέκε μήτηρ.* ut ergo id participium rectius quoque loco ex δ citato in passivo sensu accipiatur. nam a nostro nascendi fato etiam posteritatis nostræ fortuna pendet. aor. 1. medii *ἐγεινάμην*, *active* notat, genui vel peperi, *ich habe gezeuget oder geboren, (I have begotten, or born.)* de patre est Δ, 400, *τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια* (se deteriorem, *schlechter als der vater war) (degenerate)* *μάχῃ ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.* et E, 800, *ἦ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεὺς*, certe parum sui similem filium genuit. et 880, *ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδα ἀΐδηλον*, quia ipse genuisti filiam infernalem. *ὃν Λάμπος ἐγείνατο*, O, 526. *ἐγείνατο παῖδα Ναυσίθοον*, η, 61. *γείνατο υἷε κραταιὼ*, ο, 242. *τὸν δ' ἐμὲ φασὶ γείνασθαι*, Φ, 160. et de patre proprie ponitur. de matre vero est A, 280, *θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ. τώ μοι μία γείνατο μήτηρ*, Γ, 238. *Ἀλκμήνη Ἡρακλῆα γείνατο*, Ξ, 324. *σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ*, Z, 24. et 26, *ἡ δ' ὑποκυσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ*, N, 777. *ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ*, E, 896. *ὃν ποτε μήτηρ γείνατο*, Δ, 476. *τούς μοι μία γείνατο μήτηρ*, T, 293. *μινυνθάδιον δέ με μήτηρ γείνατο*, Φ, 85. et 109, *θεὰ δέ με. ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλοὺς*, Ω, 608. *ἐπεί σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια*, α, 223. *Ἑλένη, ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδα ἐρατεινὴν*, δ, 13. *τί σε ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ*, ζ, 25. *Ἀλκμήνην, ἣ Ἡρακλῆα ἐγείνατο*, λ, 267. et 298, *Λήδην, ἣ ἐγείνατο παῖδε. οὐ γάρ τοι σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ*, φ, 172. de utroque parente simul dicitur H, 10 Φ, 142. η, 57. *ἀλλὰ τοκῆε δύω, τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον*, ϑ, 312. Sed aor. 2. medii omnium est frequentissimus, *ἐγενόμην*, notatque *passive*, nascebar, fiebam; ionice vero et neutraliter, sum, eram. *Πηλείωνι δ' ἄχος γένετο*, dolor nascebatur, A, 188. Sic *Σαρπήδοντι*, M, 392. *Ἀργείοισι*, N, 418. Ξ, 458, 486. *Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο*, Π, 508, 581, *Πατρόκλῳ. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ*, Γ, 95. H, 92, 398. Ψ, 676. *τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε*, B, 323. *ἔσχοντο μάχης, ἄνεῴ τ' ἐγένοντο*, Γ, 84. *ὅτε δὴ ἐν κλισίαις Ἀτρείδου ἐγένοντο*, in tentorio erant, H, 313. I, 665. *τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τὲ*, Δ, 456, oriebatur clamor et terror. sic *Δαναῶν*, M, 144. O, 396. *ἐκ νηῶν*, Π, 366. *τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετο*, P, 266. *ἀριζήλη* (valde clara) *φωνὴ γένετο*, erat, Σ, 221. *Τρώων ἀγορὴ* (concilium) *γένετο*, factum est, H, 345. *ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένετο*, concio habita est, Σ, 246. *μίνυνθα δέ οἱ γένεθ'* (*ἐγένετο*) *ὁρμὴ*, Δ, 466, brevis autem ei reddebatur hic impetus. *δυωδεκάτη γένετο ἠὼς*, A, 493. Ω, 31. duodecimus fiebat dies. *τῷ δ' ἀσπάσιος γένετ'* (*ἐγένετο*) *ἐλθὼν*, K, 35, et ei gratus fuit accedens. *τάχα δ' Ἕκτορος ἄγχι γένοντο*, Θ, 117, celeriter prope eum fuerunt, *waren gar bald nahe bey ihm, (were very speedily close to him.)* *Σίσυφος, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν*, i. e. *ἦν*, Z, 153, vaferrimus hominum fuit. *οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο*, Δ, 382, cum abierant, et in via progressi fuerant; et *πρὸ* pertinet ad verbum. conf. *πρό. μέγα ἄριστοι ἐν Ἐφύρῃ ἐγένοντο*, Z, 210. *ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν*, I, 554. *ἀμήχανα ἔργα γένοντο*, Θ, 130, irreparabilia facta exstitissent. sic et Λ, 310. *ἅμα τράφεν* (*ἐτράφησαν*) *ἠδ' ἐγένοντο*, simul educati et nati fuerant, A, 251. *Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο*, Σ, 251, una eademque nocte nati fuerant: sed non et eadem hora: hinc differentia inter eos, secundum Astrologos; arcta tamen amicitia. *ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο*, Γ, 176, quæ precatus sum et quæ mallem facta. *δεινὴ κλαγγὴ γένετο βιοῖο*, A, 49. et 57, *ὁμηγερέες ἐγένοντο. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι*, B, 453. et 553, *τῷ δ' οὔπως τὶς ὁμοῖος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν. αἳ* (*νῆες*) *πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο*, E, 63. et 270, *τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι*, horum ei sex nati sunt. *ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο*, K, 180, cum essent apud vigiles congregatos. *πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι*, Λ, 13. *εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν*, O, 653, intra naves recesserunt. et 669, *μάλα δέ σφι φόως γένετο*, valde ipsis dilucescebat. *ὅς τοι* (qui certe) *πόλλ'* (neutrum adverbialiter, *πολλὰ*, valde) *ὄφελος γένετο πτόλεϊ*, P, 152, utilitas fuit urbi. *οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος*, Σ, 102, nec ei ullam tuli opem. *ἐπεὶ πρότερος γενόμην*, major natu sum, T, 219. et 374, *τοῦ σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης. ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο*, Υ, 220. et 233, *ὃς δὴ κάλλιστος.* et 497, *ῥίμφα δὲ λεπτὰ ἐγένοντο*, ubi sermo est de trituratione per boves. *τῆς δὲ δύω γενόμεσθα*, Φ, 89, hujus duo filii nati sumus. et 440, *ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο*, Ψ, 447. et 490, *καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτι* (adhuc ulterius) *ἔρις γένετο ἀμφοτέροις*, contentio processisset inter utrumque. et 526, *εἰ δέ κε ἔτι προτέρω δρόμος γένετο ἀμφοτέροισι*, si ulterius factus esset cursus. et 632, *οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετο.* et 688, *δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετο. ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισιν*, Ω, 61. et 539, *παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων*, soboles in regno regnatura. et 790. *ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο. εἰ δέ τινος ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ* (ionice sec. sing. aor. 2. pro *ἐγένεσο* et *ἐγένου*) *ὧδε ἀΐδηλος*, E, 897, si ex alio quodam deorum natus esses sic perniciosus. *ὅθι πρῶτον γενόμην*, ubi primum natus sum, ξ, 141. *ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο*, ubi educati et nati sunt, κ, 417. *ὃς ἀποτμότατος*

γένετο ἀνθρώπων, qui infelicissimus natus est, α, 219, s. ὁμηγερέες, β, 9. et 26, οὐδέ ποθ' (ποτὲ) ἡμετέρη ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος. ὅς οἱ τηλύγετος γένετο, δ, 11. et 456, πρώτιστα λέων γένετο, de Proteo. et 723, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο φῶτα ἰδόντες, η, 144. et 154, πάντες ἀκήν. sic et ν, 1. π, 393. ὁμηγερέες, θ, 24. et 311, ἔγωγε ἠπεδανὸς γενόμην, claudus natus sum. οἱ δ' ἄνεῳ, κ, 71. et 395, ἄνδρες δ' αἶψα ἐγίνοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν, refecti a Circe ex porcis in homines. πολλοὶ καὶ ἄλλοι υἷες ἐν μεγάροις τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, ξ, 201. et 476, ὕπερθε χιὼν γένετο ἠΰτε πάχνη, supra nix reddebatur dura sicut pruina densa. τοῦ δ' υἱεῖς ἐγένοντο, ο, 248, nascebantur. ἄψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, fiebat rubicundo colore in facie et nigro in crine, π, 175. de rubente tamen cutis colore maxime est sermo. αἵ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, quæ ei postea causa mortis factæ sunt, φ, 24. et 412, μνηστῆρσι δὲ ἄχος γένετο μέγα. θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, ω, 291. et 454, ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο. ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην, Ε, 548. κρατερὼ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην, λ, 254. et 304, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, fuere brevis vitæ. et 311, μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι. et 207, ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο (ionice pro ἐγένετο, ortum est) κηρόθι μᾶλλον. et hinc est ἡ γένεσις: imo et forma verbi γενέω, f. έσω, gigno, pario, quam habent quidam codices, Luc. i, 14, pro γεννήσει legentes γενέσει. aor. 2. infin. m. γενέσθαι, esse, fieri, natum esse. ἡμῖν δ' αὖ (nobis autem contra) φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ γενέσθαι, Γ, 323, quo versu cum præcedente continetur votum populorum, si magnates bellum movent ob injurias quas sibi fieri vel recte credunt vel opinantur. πέρι δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι, Δ, 375, i. e. περιττότερον ἄλλων εἶναι. sic θεοὶ dicuntur αἰειγενέται, i. e. αἰὲν ἐόντες, quia γενέσθαι crebro est pro εἶναι. θεοὶ, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδα ἐμὸν, ὥσπερ καὶ ἐγὼ, talem fieri et esse, Ζ, 476, quæ est heroica precatio Hectoris. et 82, δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι. et 98, ὃν δὴ ἐγὼν κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι, i. e. εἶναι. et 206, Ἱππόλοχος δέ με ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι, natum esse. et 348, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, antequam hæc fierent. ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, natum et educatum esse, Η, 199. ἧτε ἂν ἔγωγε ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, hoc fieri, Μ, 69. Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι, Ρ, 255. et 272, μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. et 686, λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, quæ nuntiatio non debuisset esse. sic et Σ, 19, πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, *du wirst eine zeitung erfahren, die billig nicht hätte sich zutragen sollen, (thou wilt hear of something that ought not to have happened.)* et 100, ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, sc. ἐμέ: me eguit, ut essem propulsator mali ejus. et 179, κυσὶν μέλπηθρα. et 436, υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε, inquit Thetis; postquam Jupiter mihi dedit, filium nasci mihi educarique. Ζεὺς ἤθελε Ἀχαιοῖς πολλοῖς θάνατον γενέσθαι, voluit, illis contingere mortem, Τ, 274. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ, πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, Χ, 219, non jam ei licet porro, esse effugientem eum nos: *er kann uns nun nicht mehr entgehen, (he cannot now escape us.)* ubi γενέσθαι est pro εἶναι. et 421, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, pernicies ut sit Trojanis. οὐδ' ἄρα πως ἦν, ἐν πάντεσσι ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, Ψ, 671, neque enim fieri potest, ut vir in omnibus rebus sit satis eruditus. τοῦ μὲ ἐκ φασὶ γενέσθαι, ex eo me dicunt natum esse, α, 220. et 379. αἴκε Ζεὺς δῷ παλίντιτα ἔργα γενέσθαι. sic et β, 144, *wenn Gott gäbe, dass das wieder vergolten werde, (if God grant that this should be repaid.)* οὐ γὰρ ὀΐω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν (τραφῆναι) τε, γ, 28. et 271, αὐτὸν κατέλιπεν, οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. εἰ νῶϊν ὑπεὶρ ἅλα νόστον ἔδωκε νηυσὶν γενέσθαι Ζεὺς, δ, 173, si nobis super mare reditum navibus fieri dedisset Jupiter. et 201, πέρι δ' ἄλλων γενέσθαι φασὶν αὐτὸν, super alios esse. et 747, πρὶν δωδεκάτην (ἡμέραν) γενέσθαι. τὴν ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον ἐκ νηὸς, mortuam, ο, 479. τέκνα, πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, π, 218, *die jungen, ehe sie flügge worden, (the young, before they are fledged.)* βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, ρ, 187, vellem stabulorum custos fieri vel esse. sic et 223. et 597, τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, *die wolle Gott vertilgen, ehe sie uns zum unglück gereichen, (whom may God destroy, before they bring calamity on us.)* τοῦ σὲ ἐκ φασὶ γενέσθαι, σ, 127, ejus te filium dicunt esse. τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γενέσθαι, longe a me finem reditus esse, χ, 323. imperativus a. 2. m. γένεσο, γενέσθω. μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω, Θ, 181. μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω, una cum illis vel post illa etiam hoc fiat, ε, 224. ρ, 285. πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω, omnium primum mihi nunc ignis fiat, χ, 491. optativus a. 2. m. γενοίμην. εἰ τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, Δ, 17. et 289, αἲ γὰρ τοῖος θυμὸς πᾶσι γένοιτο. ἵνα ἔκδηλος μετὰ πᾶσι γένοιτο, Ε, 3. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, Η, 99, ubi vide ὕδωρ. et 387, αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο. τάδε κε πάντα μετήορα γένοιτε, Θ, 26. οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο, cui tot res essent, Ι, 125, et 267. et 380, ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο, quæcunque ei nunc sunt, et si alicunde alia accedant. ἥτις ἀλεξίκακος πᾶσι γένοιτο, quæ consultatio malum ab omnibus depelleret, Κ, 20. αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, Ν, 233. et 485, εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γεγενοίμεθα τῷδε ἐν θυμῷ, si cum hoc animo etiam in paritate ætatis versaremur: ubi ionice augmentum cum reduplicatione primæ consonæ in optativo additum. nam Iones vel omnino non augent, vel et ibi augent ubi aliæ dialecti id non solent. εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν γένοιτο, Π, 746. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην, Ρ, 38, certe miseris essem finis luctus. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, Σ, 272. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο ὅσσον ἐμοὶ, Χ, 41, utinam diis tam carus esset quam mihi. et 287, καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο. τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, Ω, 213. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν, Β, 340, ionice pro γένοιντο, in ignem abierint, i. e. deleta sint. πάντες κε ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, α, 266. sic et δ, 346. ρ, 137. οὐκ ἂν ἔμοιγε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο, γ, 228. ἐμοὶ δέ κε ὀνείδεια ταῦτα γένοιτο, ζ, 285, mihi vero probrosa hæc essent. μὴ οὕτω φίλον Διῒ πατρὶ γένοιτο, η, 316, ne hoc placeat Jovi: et accuratiores ibi legunt τοῦτο. ὅς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, θ, 21. et 339, αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο, utinam vero id ita fieret. et 414, μηδέ σοι ξίφεος ποθὴ μετόπισθε γένοιτο. ἐγὼ βούλευον ὅπως ὄχα ἄριστα γένοιτο, ι, 420. et 456, εἰ δὴ ποτιφωνήεις (vocalis) γένοιο. ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, ξ, 338, ut adhuc omnino in periculum damni inciderem. et 440, αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοί. sic et ο, 340. εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην, π, 103. καί οἱ πάντα γένοιτο, ὅσα φρεσὶ μενοινᾷ, ρ, 355. et 496, εἰ γὰρ ἐπὶ ἀραῖς ἡμετέραις τέλος γένοιτο, si precibus nostris eventus responderet. νῦν μὲν μήτε εἴης, μήτε γένοιο, βουγάϊε, σ, 78, utinam neque jam esses, neque natus esses. nisi ibi παλιγγενεσίαν aliquam, post a Pythagora plene expositam, innuit poëta, ut dicat, neque fieres unquam. et 122, γένοιτό σοι ἔσπερ ὀπίσω ὄλβος, contingat tibi saltem in posterum fausta fortuna. et 160, ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον, ut pretiosior esset viro suo. μὴ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, ne omnia palam fierent, τ, 391. et 569, ἦ κε ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο, certe quidem amabile mihi filioque esset. ἔσπερ ὀπίσω ὄλβος, υ, 199. et 392, δόρπου δ' οὐκ ἂν ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, ingratius quidquam fieri possit. ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, φ, 329, nobis hæc probrosa fuerint. βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο, χ, 77, 133. οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζώειν, ω, 434. et 460, καὶ νῦν ὧδε γένοιτο, et nunc ita fiat. οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο πᾶσι, ρ, 546, non sine pleno effectu contingat. aor. 2. conj. γένωμαι, γένησαι, γένηται. εἴποτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, Α, 341. ἀνέμων, ὅταν ἔνθα καὶ ἔνθα γένωνται, Β, 397, *der winde, wenn sie da oder daher kommen, (of the winds, when they blow from this or that quarter.)* ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, Γ, 71, 92. et 110, ὅπως ὄχα ἄριστα μετὰ ἀμφοτέροις γένηται. μὴ τοῦτο νεῖκος σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγα ἔρισμα γένηται, Δ, 38. μήπως δυσμενέεσσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε, Ε, 488. ἐπὴν ταπρῶτα γένηται, si semel natus sit, Ζ, 489, nemo effugit mortem. sic et θ, 553. ὅτε κεν δὴ ἐπὶ νηυσὶν γένωμαι, Θ, 180, quando ad naves pervenero. μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν, Κ, 193. μὴ μεγάλη ποθὴ Δαναοῖς γένηται, Λ, 471, et fiat magnum desiderium, *eine grosse vermissung seiner, (a great want of him.)* et 796, αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι, lux et auxilium fias. εἰ παλίωξις γένηται, Μ, 71, *wenn eine zurückschlagung unsrer erfolgete, (if our men should be defeated.)* αἴκε ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύω ἐόντε, Ν, 236. ὄφρα ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, Ξ, 98, *damit es ihnen noch mer nach wunsch ergehe, (that it may fare with them still more according to their wishes.)* ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι, Π, 39, ὅπως αὐτοὶ χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες, Ρ, 636. ὁπότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, Τ, 201. τοί κεν μετόπισθε γένωνται παῖδες, qui deinde etiam ex iis nati fuerint, qui nascentur ab iis, nati natorum, Υ, 308. μή σοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, Χ, 358, λ, 73, ne propter me tibi irascantur dii. μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται, Ω, 436. et 655, καί κεν ἀνάβλησις (mora) λύσιος νεκροῖο (redemtionis mortui corporis) γένηται, exsistat. ὅτε ἂν δυωδεκάτη (ἡμέρα) γένηται, veniat, β, 374. sic et δ, 588. ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται, γ, 129. τί νύ μοι μήκιστα γένηται, ε, 299, quid me tandem fiet, *was wird in die länge mit mir werden! (what will become of me at last!)* sic et 465. et 473, δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. ὅτε σύγε νόσφι γένηαι, quandocunque tu abes, κ, 486. ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ, μ, 191, scimus quæcunque contingunt in orbe terrarum, sic ut præteritum et futurum huic aoristo sit inclusum. et loquuntur Sirenes. μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, ν, 208, ne hæ opes præda fiant aliis. ὅπως ὄχα ἄριστα, ν, 365. ψ, 117. ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται, ο, 445, plena fuerit. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ, οὐδὲ ἔσσεται, οὐδὲ γένηται, non est talis, nec erit, et ne nascatur quidem, π, 437. ἐπεὶ ἀλέη γένηται, si tepor aëris exstiterit, ρ, 23. μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται, σ, 13. ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, σ, 46. et 82, αἴκεν σὲ οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. αἴ κεν κρείσσων γε γένωμαι, χ, 167. μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται, ψ, 137. μοῖρα ὀλοὴ, τὴν οὔτις ἀλεύαται ὅς κε γένηται, ω, 29, quicunque natus est, i. e. quicunque mortalis homo est: nam dii excipiuntur, utpote non nati humano more. οὐδεὶς τῶν ἐν γενέσει, κἂν εὐδαιμονοίη. præt. perf. medii γέγονα, notat passive. ἤδη ἀνὴρ γέγονε, jam natus est, Τ, 122. et plusqu. perf. ἐγεγόνειν. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει, Ν, 355, natu major est. αἰὼν (ἡ ζωὴ) ἀσφαλὴς οὐκ ἔγεντ' pro ἐγένετο, Py. 3, 154, vita calamitatis omnino expers non fuit. ἔγεντο νόημα τοῦτο φέρων, Py. 6, 28, fuit hac mente præditus. ὑπέρτατος υἱέω ἐγένε-

τα, Ne. 6, 37, natu maximus filiorum fuit. κείνου ὄμμα γένετο ὀξύτατον, Ne. 10, 117, visus acutissimus erat. ἀγαθοὶ καὶ σοφοὶ ἄνδρες κατὰ δαίμονα ἐγένοντο, Ol. 9, 43, divinitus ii fieri solent. et 129, ἄλλαι ἐγένοντο χάρμαι, evenerunt alia gaudia. ἱπποτρόφοι ἐγένοντο, Ist. 4, 23, equorum altores fuere. δίδυμαι γένοντο θύγατρες, Ist. 8, 38, geminæ sunt filiæ. et 56, σώφρονες ἐγένοντο, fuerunt. ἀφθόνητος γένοιο, Ζεῦ, Ol. 13, 36, ne invidens sis, μὴ νεμεσήσῃς. γένοιο, οἷος εἶς, Py. 2, 131, sis, qualis es, sc. natura et indole. λήθη γένοιτο ἄν, Ol. 2, 34, oblivio exsistere potest. ὄφρα μὴ ἀτελὴς γένοιτο μαντεύμασιν, Py. 5, 84, ne irritus fieret in oraculis suis. εἰ μὴ θεὸς κυβερνητὴρ γένηται, Py. 4, 489, gubernator sit et fiat. ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται, Ne. 3, 124, in quibus quis excellentior fuerit. ἐκ πόνων, οἳ σὺν νεότητι γένωνται, Ne. 9, 104, una cum juventute suscepti. μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι, Ol. 5, 57, ne quærat deus fieri, i. e. ne velit omnes felicitates in summo gradu habere. sic et Ist. 5, 18, μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι, ne cupias summa omnia. λέγει ἕτερον γενέσθαι ὑπέρτερον, Py. 2, 111, alium fuisse superiorem. μητρόπολιν γενέσθαι, fieri, Py. 4, 35, λόγον πλέονα, Ne. 7, 31, famam majorem factam fuisse. πρὶν γενέσθαι ἔριν, Ne. 8, 86. antequam fieret bellum.

γεῖος, vide Γέα, sub initio.

γείτων, ονος, ὁ ἡ. (Γάω) vicinus. *ein nahbar, ein nahe an mein haus anbauender, (a neighbour, one who builds near my house,)* quasi *nah-bauer, (a builder near ;)* unde est *nachbar, (neighbour.)* Græcum est ab ἡ γέα, pro γεῖτων, ὁ πλησιαστής, cujus terra prope meam est. γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου, *die benachbarten edlen und freunde, (the neighbouring chiefs and friends,)* δ, 16. ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι, ε, 489, ubi sermo est de homine rusticano, in villa habitante, ubi alii rusticani longe ab eo dissiti sunt. Κίκονες, οἵ σφισι γείτονες ἦσαν, ι, 48, quibus locis apparet, γείτονα proprie dici de vicino in agris, *ein gränznachbar auf dem lande, (an adjoining neighbour in the country :)* unde etymologia fit certior. γείτων ὅτι μοί, Py. 8, 82, vicinus siquidem mihi. γείτονι ἐν πόντῳ, Ne. 9, 103, in vicino mari, ubi in pugnis navalibus strenue rem gessit. γείτονα πόλιν, Py. 1, 60, vicinam urbem, sc. monti. γείτονα ἐξεκάλεσε προφήτην, Ne. 1, 90. τί φαῖμέν κε γείτονα ἔμμεναι γείτονι, Ne. 7, 128. Σεισίχθονα γείτονα, Ist. 1, 77, nam Thebis colebatur Neptunus ἱπποδρόμιος ; et Onchestus, urbs Neptuno sacra, vicina erat Thebis. Τυνδαριδᾶν βαθύδοξοι γείτονες, Py. 1, 128, i. e. σύνοικοι, quia οἱ Διόσκουροι Spartæ magnopere culti. intelliguntur ergo Lacedæmonii nobiles. τὶς φθονερῶν γειτόνων, Ol. 1, 76. γειτόνων πολλοί, Py. 3, 64.

γελάζω, vide Γελάω, et sub γελαστός.

γελανής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) est dorice idem quod γαληνής. scilicet medium η mutatur dorice in α, et primum α corripitur in ε. καρδίᾳ γελανεῖ, Ol. 5, 5, corde hilari, φαιδρῷ προσώπῳ. θυμῷ γελανεῖ, sereno et tranquillo et læto animo, Py. 4, 322, ψυχῇ προσηνεστάτῃ. minus bene quidam hanc vocem a γελάω deductam opinantur.

γελαστός, ή, όν. (Ἕλω) qui ridetur. δεῦτ' ἵνα ἔργα γελαστὰ ἴδητε, inquit Vulcanus capto Marte cum Venere, θ, 307. ridicula, sc. respectu aliorum ; sed respectu Vulcani erant οὐκ ἐπιεικτά, non tolerabilia. quidam scribunt h. l. ἔργ' ἀγέλαστα, non sane ridenda mihi. cæterum est a γελάζω, quod a γελάω fit. confer ad h. l. ἔργον.

Γελάω, f. άσω. (Ἕλω) rideo, renideo. *ich lache, (I laugh.)* est ab ἡ ἕλη, calor et splendor solis, mutato aspero in γ: nam risus oritur ex lætitia quadam, quæ calorem spirituum animalium et habet et facit ; cum contra tristitia sit frigori similis. ridens blande, cœlo sereno et tepido, jure comparatur. hinc et Homerus, innuens hanc de calore solari etymologiam, γέλωτα ἄσβεστον sæpe dicit, conf. γέλως. possis et a τὸ σέλας ortum dicere verbum, quasi σελάω: nam risus est splendor faciei, coll. Jobi xxix, 24. ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν, Β, 270, de ipso suaviter riserunt, *lacheten herzlich über ihn, (laughed heartily at him :)* cui opponitur γελᾶν σαρδάνιον. δακρυόεν γελάσασα, Andromache, Ζ, 484, prius ob maritum, ominose ; posterius ob puerulum. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας, ob metrum pro γελάσας, Λ, 378, Paris, ob vulneratum a se Diomedem sagitta. cæterum talis risus turpis est heroi in re seria. ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπὶ ὀφρύσιν ἰάνθη, Ο, 101, risit Juno labiis, neque frons supra supercilia exhilarata est. labia itaque imitata tantum sunt risum ; quod vel in ira fieri potest. conf. σαρδάνιος. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών, Τ, 362, omnis circa terra risit, quasi viva : i. e. λαμπρὸν περιήστραψε καὶ ἱλαρόν, ὥστε τῇ διαστίλψει διάχεσιν ἀέρος γενέσθαι : ὃ καὶ ὁ γέλως περὶ τὸν ἄνθρωπον ποιεῖ, διαχέων αὐτόν. *es blinkerte alles rund umher von den hell polirten waffen, (all around glistened the brightly polished weapons.)* ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, Φ, 389, Jovi : ad differentiam alterius risus, simulati. et 408, γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη, ob victum a se Martem ; et in sequentibus verbis inest πολὺς γέλως τοῦ κρείττονος. et 508, ἡδὺ γελάσας, Jupiter, videns trepidam Dianam. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί, Ψ, 840, *lacheten dazu, (laughed at it,)* ob jactum minus aptum, et fortasse gestum quoque jacientis. et 784, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν, *lacheten freundlich über ihn, (laughed merrily at him.)* Ἀντίνοος δὲ γελάσας κίε ἰθὺς Τηλεμάχοιο, β, 301, ridens ibat obviam ei. ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ, ι, 413, i. e. ἔνδον ἐγέλασα, *ich muste in meinem herzen lachen, (I could not help laughing in my heart :)* cui opponitur ἐκγελᾶν, i. e. ἔξω καὶ ἐμφανῶς γελᾶν. καὶ μάλα ἁπαλὸν γελάσαι, ξ, 465, ubi conf. μάλα. γέλασσε δὲ Πηνελόπεια, ρ, 542, cum Telemachus clare sternutaret ad dicta matris : et risit vel φαινομένως et palam, vel κατὰ ψυχὴν et intus. in Oppiano est : νόος ἐγέλασε. πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες (pro γελῶντες) σ, 40. et 110, τοὶ δ' ἴσαν εἴσω ἡδὺ γελόωντες. et 162, ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, ridebat sine causa, sc. manifesta, sine necessitate, sine usu apparente : et sermo est de Penelope, in thalamo suo sedente. et 319, αἱ δ' ἐγέλασσαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, υ, 358. et 374, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, de hospitibus ridentes, *sie lacheten wegen der gäste und fremden, (they laughed at the strangers,)* et 347, οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (pro ἐγέλαον, ἐγέλων, interserto novo ω, ut partim contractio distrahatur loco alias usitati ο μικροῦ, cui hic obstat metrum, partim ut impensum risum etiam vox ipsa designet) ἀλλοτρίοισιν, ridebant jam malis alienis : quod est proverbium de risu non vero, non ex lætitia quadam orto, sed simulato et quasi coacto : de risu insulso et inepto, nihil suavitatis naturalis habente. sic dicitur et γελᾶν ξένοις παρειαῖς, si quis ridet ubi vere rideri non solet, e. c. ex ira, aut ἀμηχανίᾳ et difficultate, etc. nam membrum illud, quod invitum et præter naturam agit, id pro proprio non habetur quasi, sed pro alieno. sic dicitur aliquis ἐσθίειν γναθμοῖς ἀλλοτρίοις, si quis coactus et præter appetitum edit. ergo h. l. risus coactus, non lætus, ubi os videbatur ridere, animo clam male erat ; coll. 349. conf. Horat. Lib. II. Sat. 3, 72. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν, φ, 376, atque id, quia Telemachus non ut servo, sed ut fratri, præcipit ; nec non, quia lapidum jactum pueriliter minatur ; et quia fatetur se inferiorem esse procis, iisdemque tamen minatur ; fortasse et ob jocosum vultum Telemachi talia dicentis, qui dissimulabat et opportunum tempus captabat. risus sæpe apud poëtam est λύσις nodorum valde difficilium ; cum lector exspectat intentus, quid jam secuturum sit, sequitur risus. αὐτὰρ ἐγὼ γελόω (pro γελάω, contr. γελῶ, et distracto rursus circumflexo per ο) καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ, φ, 105. δεῖπνον μὲν γὰρ τοίγε γελοίωντες τετύκοντο, υ, 390, coll. 392. et ad id insertum ο ibi etiam Iota est additum, pro γελῶντες. γελᾶν sæpe est in genere, hilari vultu et explicata fronte. γελᾷ δὲ ὁρῶν, Py. 10, 55, Apollo asinos sacrificandos. ἄλλοις ἐμπίπτων γελᾷ, Ist. 1, 98, aliis insultans ridet, aliis non ita divitibus. γελάσας χλιαρόν, Py. 9, 66, blandum ridens. ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα, adspicit mulier virum ridens, Theocr. Id. 1, 36, pro γελῶσα, ionice et dorice, pro quo et legitur γελοῖσα, magis dorice.

γέλγη, ἡ, vide sub ῥώψ.

γελεῦσα, dorice et ionice pro γελῶσα. Vide sub Γελαω, ad finem.

γελοίϊος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) ridiculus, qui ridetur. ὁ καταγέλαστος. simul et, qui risum movet aliis. pro γελοῖος. ἀλλ' ὅ,τι οἱ (ei) εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, sed quodcunque ei videri poterat ridiculum esse et fore Græcis, Β, 215, i. e. ἐκεῖνο ἀκόσμως (sine more bono) πρὸς ἔριν ἐλάλει, ὅπερ ἂν αὐτῷ ἐδόκει γελοῖον εἶναι τοῖς Ἀχαιοῖς, ut summa notetur ejus impudentia, risum captantis ex contentione cum principibus. quidam tamen distinguunt post εἴσαιτο, et explicant, sed quidquid ei videbatur scitum et elegans, id risui erat Argivis, propter id deridebant eum ut stolidum ; ut infinitivus sit loco imperfecti. cæterum recentiores differentiam ponunt inter γελοῖος et γελοιός : prior notat passive, ὁ καταγέλαστος, qui ridetur ; posterior active, ὁ γελωτοποιός, qui alios ridere facit.

γελοῖος, γελοιός, vide supra.

γέλος, ου. ὁ. (Ἕλω) risus. sic ὁ ἔρως et ἔρος. μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη ἄσβεστον γέλον ὦρσε, υ, 346. et Pallas ibi est, ipsorum mota mens.

γελόω, vide Γέλαω.

γέλως, ωτος. ὁ. (Ἕλω) risus. ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, Α, 599, risus qui exstingui non poterat, excitabatur in diis, *sie konnten das lachen unmöglich lassen, (they could not forbear laughing.)* ex quo epitheto apparet, quod γελάω sit ex ἡ ἕλη, i. e. θερμότης. conf. Ἥφαιστος in R. cæterum riserunt, cum viderent claudum Vulcanum tam strenue se moventem et ministrantem. sed Homerica dea reticet hanc causam, σεμνῶς. sic et θ, 326, cum viderent dii Martem cum Venere ligatum turpiter. et 343, ἐν δὲ γέλως ὦρτο θεοῖσιν. et 344, οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχεν, illum risus non corripuit. χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον, σ, 99, tollentes manus risu emoriebantur pæne, *wollten sick immer todt lachen, (laughed till they well nigh killed themselves,)* quod notat ἄγαν γελάσαι : γέλω autem per apocopen est pro γέλωτι, ut ἥρω pro ἥρωϊ, et tale Iota apocopatum non subscribitur. οἱ Τιρύνθιοι dicuntur olim κατ' ἔθνος ὅλον multo risu laborasse. a quo morbo liberaturi seniores civitatem, consulebant Apollinem Delphicum ; qui respondebat, liberatum iri, si Neptuno taurum sine risu in mare protruderent. removerunt igitur omnes juniores ab hoc sacro : unus tamen, cum videret qua molestia protruderetur taurus, faceti aliquid dixit, quo omnes ad risum commovebantur. discebant ergo, quod πολυχρόνιον ἦθος ἀμήχανόν ἐστι θεραπεῦσαι.

ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, ancillæ Ulyssis hilariores, υ, 8, qualem muliebrem suavem risum, veteres vocant κιχλισμὸν, *das jiechern, (giggling.)* iidem veteres vocabant εἶδός τι φιλήματος, χύτραν, et δραπέτον, et παιδάριον, et γιγγλισμὸν, l. c. tamen quidam legunt γέλω τε, ut sit per apocopen pro γέλωτα, ut ἱδρῶ est pro ἱδρῶτα. γιγρὶ est adverb. ἐπὶ καταμωκήσει: hinc ὁ γιγρῶν, ῶνος, est ἀφροδισιακός τις δαίμων, qui et minister Marti fuit ad μοιχείαν. γέλως γλυκὺς, Py. 8, 122.

γέλως, ω. ὁ. ("Ελω) idem. declinatione Attica. γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξεν, risum sociis fecit, σ, 349.

γενάω, vide γεννάω, et sub γείνω, prope medium.

γενεά, ᾶς. ἡ. (Γάω) generatio, *die zeugung, (generation.)* nonnunquam et certum quoddam temporis spatium hæc vox indicat: et Herodotus ait, centum annos habere tres γενεάς. alii hoc sensu γενεὰν ad triginta annos rotundo numero reducunt. re vera autem hæc temporis cujusdam determinatio sumta est ex eo tempore, intra quod nati liberi rursus novos liberos ex se procreant: quod fere in maribus circa trigesimum annum accidere solet. de Nestore A, 250—252, dicitur, quod duæ jam generationes hominum illo vivo abierint, et jam tertiæ generationi intersit: vir ergo tum erat fere septuagenarius. ὁπλότερος γενεῇ, B, 707, minor natu, *jünger von geburt, (younger.)* καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, inquit Juno, ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Δ, 60, *von geburt, von herkunft, (by birth, by descent.)* ταύτης τοι γενεῆς καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, Z, 211, ex hoc genere sane et sanguine profiteor me esse. dicitur γενεὰ, quatenus originem ex nativitate notat, etiam de ἀλόγοις: e. c. de equis, E, 265, 268, ubi sermo est de equis, quos Jupiter Laomedonti dedit ad satisfactionem pro rapto Ganymede: et ex quibus equis sobolem clam sibi paravit Anchises. de foliis ponitur Z, 145, 146, seqq. τίη γενεὴν ἐρεείνεις; cur genus meum rogas? οἵη περ φύλλων γενεὴ, foliorum progeneratio, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. et similitudo hæc est: folia decidunt alia, alia renascuntur: ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, alia nascitur, alia desinit. et 151, ὄφρα εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεὴν, nostram originem ex quo genere simus. ἐλθὼν (ἀετὸς) ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε, ο, 175, ubi generatio ejus et partus, *wo er hecket und junge hat; (where she hatches and has her young.)* γενεῇ πρεσβύτατος, maximus natu, *von geburt der älteste, (the eldest,)* Z, 24. γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκεν ἁπάντων, H, 153. ὁπλότερος γενεῆφιν, I, 58, minimus natu. et 161, γενεῇ προγενέστερος, natu major et prior. πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε, H, 128, interrogans natales et liberos, originem nativitatis. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, K, 68, a patre suo et natalibus suis. *er gab jedem den titel, der ihm der geburt wegen zukam, (he gave to each the title that belonged to him by birth.)* vel et, notantur duo modi denominandi: alter a patre proximo; alter ab ulteriore stemmate, e. c. si quis Διογενὴς vocaretur, nam notat hæc vox τὸν τοῦ γένους ἀρχηγὸν Δία. et 239, εἰς γενεὴν ὁρόων, ad genus ejus respiciens, *um seiner geburt willen, (on account of his birth.)* γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς, πρεσβυτερὸς δὲ σύ ἐσσι, Λ, 785, genere quidem superior est Achilles, sed tu es senior ætate. γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν, natu minimus sum inter vos, Ξ, 112, *bin der jüngste unter euch, (am the youngest among you.)* et 474, αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει, ei nimirum nobilitate generis proxime similis est. ergo γενεὴ est sæpe id quod Gallis est *la naissance, der vorzug der geburt, (high birth.)* ἀργαλέον δὲ πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε, O, 141, ubi vis est in πάντων: difficile est, omnium hominum stirpem et partum a morte conservare. et 166, καὶ γενεῇ πρότερος, sc. εἰμὶ, sum natu major. ubi γενεὴ notat τὸν τῆς ἡλικίας χρόνον, ætatem, quæ facit reverentiam. sic et 182. ἧ φημὶ (inquit Juno) θεάων εἶναι ἀρίστη, ἀμφότερον, γενεῇ τε, *(von geburt und herkunft) (by birth and descent)* καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Σ, 365. τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵ τε αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσὶ, T, 105, ex genere eorum virorum qui ex meo sanguine sunt. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, Υ, 203, scimus alter alterius genus et parentes. et 214, ὄφρα εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεήν. et 241, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. et 303. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται Δαρδάνου, ne sine prole stirps evanescat. et 306, ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων, Priami domum odit. et 390, ἔνθα δέ τοι θάνατος, γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ, hic tibi est mors, at nativitas tibi est ad lacum Gygæum. τίη γενεὴν ἐρεείνεις; cur genus meum rogas? Φ, 153. et 187, αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὔχομαι εἶναι, quod attinet genus. et 191, κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεή. et 157, αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου, mihi ex eo genus meum est. et 439, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεὴν, Ψ, 471. et 790, οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων, prisci sæculi priscorumque hominum est. οὐ μέν σοι γενεήν γε θεοὶ νώνυμον ὀπίσω θῆκαν, α, 222, non sane tibi dii genus ignobile in posterum fecerunt. et 407, ποῦ δὲ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα, ubi est genus ejus, *seine haus, seine familie, (his house, his family.)* et 387, ὅ σοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν, quod tibi ex nascendi sorte paternum est, sc. regnum Ithacæ. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἐΐκτον, δ, 27, stirpi Jovis similes videntur. καὶ νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι, ξ, 325, etiam in decimam generationem alium pascat, *kann noch einen ernähren, der erst nach zehen generationen kömmt, (will be capable of maintaining them to the tenth generation.)* sic et τ, 294. γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν, ο, 225, genus quod attinet. ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων, π, 117, nostram familiam sic semper solitariam fecit Jupiter, ut semper unum tantum hæredem haberet. ὁπλότερος γενεῇ, τ, 184. ποῦ δὲ νύ οἱ γενεὴ, υ, 193. Τυροῦς γενεὰ, Py. 4, 242, filius ejus. παλαίφατος γενεὰ, antiqua familia, Ne. 6, 54. τὸν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεὰ πατραδελφεοῦ, Ist. 8, 143, eximii genus patrui. γενεᾶς ὀρφανὸν, Ol. 9, 92, i. e. ἔρημον παίδων, ἄτεκνον. εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ, Ist. 6, 4, pro strenue certante progenie Lamponis. γενεᾷ ἑβδόμῃ καὶ σὺν δεκάτῃ, Py. 4, 16, cum septima et decima generatione. κοινὴν γενεᾷ νίκην, Py. 6, 15, communem generi. γενεᾷ εὐρυσθενεῖ, Py. 7, 3. late potenti stirpi. γενεᾷ ἱερᾷ οὐ κέκραται γῆρας οὔτε νόσοι, Py. 10, 65, sacræ genti non admixta est senectus nec morbi. γλυκυτάτῃ, Py. 11, 88, dulcissimæ soboli. κλειτᾷ ἐπάρκεσε τόγε, Ne. 6, 104, generi inclyto. Sed alii ibi legunt in nominativo, κλειτὰ γενεὰ, genus inclytum exhibuit hoc. πορὼν γενεᾷ ὕμνον, Ist. 4, 36, generi. γενεᾷ κλέος αὔξων, Ist. 7, 42, ubi est dativus commodi. τοῖς ὁπλοτέροις γενεᾷ, Py. 6, 40, ætate junioribus. γενεὰν οὔποτε ἐκλείψειν, Ol. 6, 86, nunquam defecturam stirpem ejus. Λοκρῶν, Ol. 11, 15. κούρης γενεὰν ἐξερωτᾷς, Py. 9, 78, ubi est syntaxis: ἐρωτᾷς γενεὰν κούρης, ὁπόθεν sc. ἦ ἡ γενεά. γενεὰν ἐς Διὸς ἵκετο, Ne. 10, 25, in Jovis affinitatem. γενεὰν αὐτοῦ ἐκμαθὼν, Ist. 5, 71, familiam ejus ubi cognoverit. γενεαῖς ἀνδρῶν ἀλλασσόμεναι, Ne. 11, 49, ætatibus et generationibus hominum vices alternantes.

γενεάτις, ἡ, vide sub εὐγένειος.

γενέθλη, ης. ἡ. (Γάω) origo, generatio. ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 857, ubi multum argenti gignitur. τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης, E, 270, i. e. ἐκ γενέθλης τούτων ἵππων, a stirpe et generatione illorum nascebantur ei sex equi in domo. τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, T, 111, hominum eorum, qui tui sunt generis ex tuo sanguine, quos tu generasti. ergo et hæc vox active notat: *die zeugung, (the act of begetting.)* ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης, δ, 232, sunt enim vere ex generatione Pæonis. οἵπερ ἐμῆς ἐξ εἰσὶ γενέθλης, qui a me ortum habent Phæaces, ν, 130, inquit Neptunus, collato η, 61, seqq.

γενέθλιος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) genitivus, ad generationem conducens, generans, natalitius. γενέθλιος ἀκτίνων πατὴρ, Ol. 7, 129, i. e. sol. nam active notat hoc adjectivum. γενεθλίῳ Ζηνὶ, Ol. 8, 20, i. e. τῷ τῆς γεννήσεως αἰτίῳ. δαίμων γενέθλιος, Ol. 13, 148, i. e. genius, fortuna data a nascendo, ὁ θεὸς ὁ διοικῶν τὸν βίον τινὸς ἀπὸ γενέσεως, Deus qui nos producit in lucem et fata hominis statim a nascendo ordinat. Ζεὺς ὁ γενέθλιος, Py. 4, 298, Jupiter auctor generis, et qui bene vult posteritati horum: et ἀμφοτέροις ibi rectius refertur ad, μάρτυς ἔστω.

γενειάς, άδος. ἡ. ("Αγω) barba, *der bart, (the beard.)* γενειάδες ἀμφὶ γένειον, π, 176, pro quo alii ibi legunt ἐθειράδες, ab ἡ ἔθειρα, unde ἡ ἐθειράς.

γενειάω, f. ειήσω. ("Αγω) ornor barbâ. adolesco. *bekomme einen bart, (I get a beard.)* ὃν σὺ μάλιστα ἠρῶ (ab ἀράομαι, precor) ἀθανάτοισι γενειήσαντα ἰδέσθαι, σ, 175, quem primâ barbâ se induentem videre precabaris a diis. et sermo est de patre et infante puero. et 268, ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι, quando filium barbatum videris.

γένειον, ου. τὸ. ("Αγω) idem quod ἡ γένυς. maxilla, gena; mentum. it. barba. tradunt quidam, in singulari notari locum barbæ, in plurali vero pilos ejus loci. ἦ οἱ γούνατα ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε (ἔλαβε) χειρὶ γενείου, Θ, 371, quæ ei genua osculata est, et attigit manu mentum. quod alibi dixit, ὑπ' ἀνθερεῶνος εἷλεν, et, ποτὶ στόμα χεῖρα ὤρεξε. ὁ μέν μιν ἔμελλε, γενείου χειρὶ ἁψάμενος, λίσσεσθαι, K, 454. πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον, X, 74. οἰκτείρων πολιόν τε καρὴ πολιόν τε γένειον, Ω, 516. ἡ δὲ (λίμνη, aqua stagni) προσέπλαζε γενείῳ, de Tantalo in media aquâ stante, λ, 582, accedebat ad mentum. κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον, nigricantes facti sunt pili circa mentum, π, 176. ἁψαμένη δὲ γενείου, Ὀδυσσῆα προσέειπεν, τ, 473. contingens mentum, blande. οἳ φλόγα ἀπὸ γενείων ἔπνεον, de tauris ignivomis, quos domuit Jason, Py. 4, 401. γένειον μέλαν ἔρεφον λάχναι, Ol. 1, 110, i. e. ὅτε αἱ τρίχες αὐτοῦ τὸ γένειον ἐστεφάνουν μελαίνουσαι. et γένειον ibi est μέρος, νὶν vero (αὐτῷ) est ὅλον.

γενέσιον, vide sequens.

γένεσις, ιος et εως. ἡ. (Γάω) origo, generatio; parens. quasi a γενέω, f. γενέσω, pro γείνω. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, Ξ, 201, 302. et 246, Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται. ut ergo fere active notet hæc vox in poëta. hinc est τὸ γενέσιον, generari faciens. et ἡ γενετὴ, ortus. et ἡ γενέθλη. Vide sub γείνω, prope medium, et sub ἀνέλω, ad finem.

γενέσκετο, ionice pro ἐγένετο, vide sub γείνω, prope medium.

γενέτειρα, ας. ἡ. (Γάω) genitrix. cujus masculinum est ὁ γενετὴρ, ῆρος. γενέτειρα τέκνων, Ne. 7, 3.

γενετή, ῆς. ἡ. (Γάω) nativitas, ortus. *die geburt, (birth.)* Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς, a natalibus suis, Ω, 535, collatis sequentibus. τοῦτο γὰρ ὄνομα ἔθετο αὐτῷ μήτηρ ἐκ γενετῆς, σ, 6, recens nato ei.

γενέτης, γενέτης, vide sub *γινέτειρα*, et *αἰθρηγενέτης*.

γενετυλλὶς, *ίδος. ἡ.* (Γάω) est *δαιμόνιον περὶ τὴν Ἀφροδίτην, τῆς γενέσεως αἴτιον.* Aristoph. Thesm. 137, *ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες*, coll. Nub. 52. Lys. 2.

γενέω, vide *γεννάω*, et sub *γείνω*, prope medium.

γένη, γενῆται, Athenis, vide sub *φράτρη*.

-γένης, terminatio, vide sub *περισθενής*.

γενήσεται, differt ab *ἔσται*, vide sub ἜΩ, longius sub medio.

γέννα, *ας. ἡ.* (Γάω) generatio, idem quod *γενεά. εὐρυσθενεῖ γέννᾳ*, Ol. 7, 40. late potenti stirpi. *εἰπὲ γέννα*ν, Py. 4, 178, dic mihi genus tuum. hinc *οἱ γεννικοὶ* sunt generosi, nobiles.

γεννάδας, *ὁ*, vide sequens.

γενναῖος, *αία, αῖον.* (Γάω) generi conveniens, *dem geschlechte gemäss, (suitable to birth.)* deinde et, generosus, ab antiqua stirpe. *οὐ γάρ μοι γενναῖον, ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι, οὐδὲ καταπτώσσειν*, E, 253, i. e. *οὐ προγονικόν μοι τὸ δειλαίνεσθαι, οὐ συγγενὲς, οὐκ ἔμφυτον καὶ ἐμφυές.* nam *τὸ γενναῖον* est *τὸ ἐκ γένους, ἀπὸ γέννης. es ist mir nicht angeboren, (I had it not from my birth.)* Sed quando Plato dicit *γενναῖα σῦκα*, non solum dicit *τὰ εὐγενῆ*, sed et *τὰ ἐπιγεγεννημένα ἐξ ἐπεμβεβλημένων συκεῶν.* sic et *γενναία σταφυλὴ*, generosa uva. *γενναῖον λῆμα*, Py. 8, 62, generosus impetus, *τὸ εὐγενές. ὁ γεννάδας, ου*, generosus, animosus, apud Aristoph. Ran. 180, 653, 750. Equit. 240. et idem, cum *α* intensivo, *ἀγεννάδας*, valde fortis, Acharn. 1228.

γεννάω, f. *ήσω.* (Γάω) gigno, genero, pario. *zeuge, gebäre, (I beget, bring forth.)* et hoc *γεννᾶν* circumscribitur Π, 188, *ἐπεὶ τὸν Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρόφοωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς*, quo postremo *τὸ γεννηθῆναι* exprimitur. *ὅθεν γεγενναμένοι*, unde nati, sc. ex Sparta, Py. 5, 99, dorice pro *γεγεννημένοι.* scribitur et per unicum *ν*, Ol. 6, 89, *γεγεναμένον πεμπταῖον*, quod poëta addit miraculi causa. verbum ergo est et, *γενάω*, et *γενέω*, a *γείνω.*

γεννικὸς, *ὁ*, vide sub *γέννα.*

γενοίατο, vide sub *γείνω*, aliquanto sub medio.

γένος, *εος. τό.* (Γάω) genus, origo. *das geschlecht, der ursprung, (race, origin.)* et plerumque *τὸ γένος* est abstractum, *ὁ γόνος* vero concretum. Dores *τὸ γένος* dicunt *δένος.* mutant enim sæpe *τὸ γ* in *δ*, sicut in *ἡ δᾶ* pro *γῆ*, in *δνόφος* pro *ὁ γνόφος*, etc. hinc est *ὁ οὐτιδανὸς*, nullius generis et præstantiæ et utilitatis. *εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν*, etsi natu minor erat, Γ, 215, ergo notat et nativitatem. quamvis nativitate posterior erat. *καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοὶ*, Δ, 58, *bin von eben der herkunft wie du, (I am of the same extraction as thou art.) γένος* (i. e. *κατὰ γένος*) *δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο Ἀλφειοῦ*, E, 544, *von geburt stammete er vom Alpheus her, (by birth he was descended from the Alpheus :)* collato 546, s. unde apparet, nepotem Alphei sic dici. et 896, *ἐκ γὰρ ἐμοῦ (κατὰ) γένος ἐσσὶ, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ*, quod nativitatem attinet, ex me es: ubi filius indicatur, loquitur enim Jupiter ad Martem. *ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων*, erat divinæ originis, non humanæ, Z, 180, ubi conf. *Χίμαιρα* in R. et 209, *μηδὲ γένος πατέρων αἰσχύνειν*, neque stirpem paternam dehonestare. *ἡ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος Ἰοχέαιρα*, I, 534, i. e. Diana, filia Jovis. *ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν*, M, 23, i. e. *ἄνδρες ἡμίθεοι, οἱ ἥρωες. ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ἓν γένος ἠδ' ἴα πάτρη*, N, 354, certe sane utrique idem ortus atque una paterna origo. *Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι Τυδέος*, Ξ, 113, ubi deest *κατὰ*, quod attinet originem et nativitatem. et 126, *οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες*, ubi quoque est elliptice pro *κατὰ γένος*: non sane putantes, me esse genere et ortu vilem aliquem et ignavum et imbellem. quæ præfatur, quia suasurus est cautionem in pugna, 129, seqq. *Εὐρυσθεὺς, σὸν γένος*, T, 124, inquit Juno ad Jovem: et est h. l. *ἀστεῖον ὁμώνυμον*, ex 105 petitum; cum tamen Eurystheus aliter esset ex genere Jovis, quam Hercules ad quem mens Jovis directa fuerat. *φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι*, Φ, 186, coll. 157, seqq. fuit ergo nepos fluvii Axii. *ὃς ἐκ θεόφιν (θεοῦ) γένος (κατὰ) ἦεν*, Ψ, 347, coll. 346. *τρὶς γὰρ δή μιν φασὶν ἀνάξασθαι γένεα ἀνδρῶν*, γ, 245, ter enim dicunt eum imperasse generibus hominum, i. e. per tres generationes. *δύο μὲν ἡλικίαι ἀνδρῶν ὑπηκόων τῷ Νέστορι ἐκ νέων ἀκμάσασαι καὶ παρακμάσασαι ἔφθιντο, αὐτὸς δὲ τρίτης ἤδη ἦρχε γενεᾶς. οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων, ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων*, δ, 62, 63, non humile est genus vestrorum parentum, sed estis ex regibus genere, *κατά. ὅθι σοὶ γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ*, ζ, 35, ubi et tibi ipsi genus est, i. e. ex quibus et ipsa es. *οἵτε μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν*, θ, 583, qui maxime curantur post sanguinem et genus vestrum; nam sermo est de genero aut socero, qui post consanguineos sunt proximi, post fratres et patrueles. *ἐκ μὲν Κρητάων (κατὰ) γένος εὔχομαι (εἶναι) εὐρειάων*, ξ, 199, ex Creta ampla profiteor mihi esse originem, vel me esse genere. et 204, *τοῦ ἐγὼ (κατὰ) γένος εὔχομαι εἶναι*, ejus filium me esse profiteor. *ἐξ Ἰθάκης (κατὰ) γένος εἰμὶ*, ο, 267. et 532, *ὑμετέρου δὲ οὐκ ἔστι γένευς* (ionice pro *γένους, διὰ πλείω φωνῆς ὄγκον*) *βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ Ἰθάκης*, vestro genere non aliud est magis principale. *ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται*, π, 62. et 401, *δεινὸν δὲ, γένος βασιλήϊον, ἐστὶ, κτείνειν*, grave est, regiam stirpem interficere: i. e. regium hæredem. *αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι*, ρ, 373, i. e. *κατὰ γένος.* et 523, *ὅθι* (ubi) *Μίνωος γένος ἐστίν. μηδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν*, ne roga meum genus, τ, 116. et 162. *ἀλλὰ καὶ ὧς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί. βοῶν γένος*, υ, 212, genus et propagatio boum. *ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ (κατὰ) γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱὸς*, φ, 335. *εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι*, ω, 268. et 507, *μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος.* et 511, *οὔ τι καταισχύνοντα τεὸν γένος. γένος ἀρήϊον*, Ol. 2, 75. *πρὸς γένος*, Ol. 6, 40, perveniam ad primam originem virorum. *πολύκλειτον*, Ol. 6, 121. *ἀμὸν*, Py. 3, 72, genus meum. *κριτὸν*, Py. 4, 90, i. e. *ἔκκριτον*, selectum genus virorum; et est nominativus, sequente *οἵ*, ad sensum. et 307, *Ἐννοσίδου.* et 455, *φυτευθὲν. γένος*, sc. *κατὰ*, Py. 9, 26. *Ἡρακλέος*, Py. 10, 4. *θεσπέσιον*, Py. 12, 24, sc. Medusam. *ἐς γένος*, Ne. 4, 111. *ἓν ἀνδρῶν ἓν θεῶν γένος*, Ne. 6, 1, unum genus est hominum, alterum deorum. *γένος οἳ ἔφερεν αἰεὶ τοῦτο γέρας*, Ne. 7, 57. *πολύγνωτον*, Ne. 10, 70, ubi melius legitur *πολυγνώτῳ γένει. γένος θεῶν πιστόν ἐστι*, Ne. 10, 102. *γένει λοιπῷ*, Ol. 2, 29, i. e. cognatis et posteris. *κόσμον ὤπασεν (ἐν) γένει*, Ol. 8, 110. *γένει σὺν φίλῳ Ἀτρέος*, Ol. 13, 81, i. e. Agamemnone et Menelao. *Βάττου γένει ἐπιδοῦναι*, Py. 5, 168. *γένει τε*, Ne. 3, 48. generi ejus. *γένει σπαρτῶν*, Ist. 1, 41, generi satorum, i. e. Thebanis: et conf. *σπαρτός.*

γέντο, dorice pro *ἕλετο*, vide sub ἝΛΩ, aliquanto a fine.

Γένυς, *υος. ἡ.* (Ἄγω) mala, maxilla. *die kinnbacke, (the jaw.)* it. mentum, *das kinn, (the chin.)* a curvitate sic dicta, ab *ἄγω*, curvo. *θήγων ὀδόντα μετὰ* (inter) *γναμπτῇσι γένυσι*, curvas maxillas, de apro, Λ, 416, unde et *αἱ γαμφηλαὶ* dictæ, quæ sunt eædem *αἱ γένυες. χρόμαδος γενύων*, crepitus maxillarum et dentium percussorum, Ψ, 688, coll. 690, de pugilibus. ut *τὸ παρήϊον* et *ἡ παρειὰ* sit fere idem quod *ἡ γένυς. πρὶν πυκάσαι γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ*, antequam vestirent maxillam floridâ lanugine, λ, 319, ubi sermo est de primâ barbâ. *οὔπω γένυς ἔφαινε τέρειναν ματέρ' οἰνάνθης*, nondum maxilla vel mala ostendebat teneram matrem florentis vitis, Ne. 5, 10, i. e. imberbis erat. *φάρμακον πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυ*, pro *γένυϊ*, Ol. 13, 121, de equo cui frænum in os injicitur, quo mansuetus redditur. *δράκοντος λαβροτατᾶν γενύων*, Py. 4, 435, ubi deest *ὑπὸ*, sub vel a vehementissimis genis: nam morsu pugnat draco. *ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων*, ex rapacibus maxillis, Py. 12, 36.

γεοῦχος, vide sub *Γέα*, paullo sub initio.

γεραιὸς, vide *γηραιός.*

γεραίρω, f. *αρῶ.* (Γάω) præmio præcipuo honoro aliquem. *beehre einen durch ein vorzuglich geschenk, (I honour a person with a particular present.) νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν ἥρως Ἀτρείδης*, H, 321, ubi ergo *γέρας* in convivio principum erat major et lautior portio cibi. Sic et ξ, 437. et 441, *ὅτι με, τοῖον ἐόντα*, (tam miserum, inquit personatus) *ἀγαθοῖσι γεραίρεις*, honoras. *γεραίρων τὴν πόλιν*, Ol. 3, 3, i. e. *τιμῶν. ἄνδρα εὐάρματον*, Ist. 2, 24. *γεραίροντές σε*, Ne. 11, 5. *ἐγέραρε βωμοὺς*, Ol. 5, 11. i. e. *ἐκόσμησε. Αἰακίδας*, Ne. 5, 15. *γέραρέ τέ μιν*, Ist. 8, 136, honoravitque eum impetus meus poëticus vel hymnus: ubi alii legunt *γεραῖραι*, infin. a. 1.

γεράνδρυες, *αἱ*, vide sub *σαρωνίς.*

γέρανος, *ου. ἡ.* (Γάω) grus, *ein kranich, (a crane.)* avis timida et valde sentiens; præterea clamosa, et alte volans. habet nomen sine dubio a voce sua quam edit *γρὰ, γρά.* quia tamen et coloris cani fere est: apte hoc loco memoriæ tradi potest, quasi a canitie nomen habeat. præsentit frigus, et proficiscitur in calidiores vel tepidiores regiones. *χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων*, B, 460, ubi de clamoso earum volatu parabola sumta. *κλαγγὴ γεράνων, αἵτε χειμῶνα φύγον καὶ ὄμβρον*, Γ, 3, s. ubi Trojanos clamosos et alta cogitantes iis comparat. sic et O, 692. Germani magis breviter vocem ejus imitantes, vocant hanc avem, *ein kran* vel et *kron.*

γεραρὸς, *ά, όν*, (Γάω) dono præcipuo quodam ornatus, majestate quadam præditus. in specie *ὁ ἐκ μόνης θέας τὸ τίμιον ἔχων*, quem qui adspiciunt statim suspiciunt, *ὁ ἔχων εἶδος ἄξιον βασιλείας, von majestätischem ansehen, (of majestic person.) καλὸν οὕτω οὔπω ἴδον, οὐδὲ οὕτω γεραρόν. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε*, Γ, 170, sic præstantem et præcipuum. comparativus *γεραρώτερος* est Γ, 211, præstantior forma principali.

γέρας, *ατος. τό.* (Γάω) pars præcipua, donum præcipuum, principi præ aliis datum. *ein vorzügliches ehrengeschenk für hohe personen, (a particular present for distinguished personages.)* proprie est præcipuum quid de præda datum principi. nam magna præda collata fiebat æqualis divisio *διά τινος λαχμοῦ*: sed ante hanc sortitionem principibus dabantur *ἀπομοιραί τινες* præcipuæ, honoris causa, quæ vocabantur *γέρατα.* est ergo ab *ὁ γέρων*, quatenus ea vox notat virum senatorem seu principem. Sæpe autem tale *γέρας* in se non erat magni pretii; sed honor solus spectabatur. Sic Agamemnoni, honoris causa, data erat pulcra captiva nobilis. *αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίκα ἑτοιμάσατε*, A, 118. et 120, *λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ*, quod meum honoris præmium alio abit. et 133, *ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας.* et 135, *εἰ μὲν δώσουσι γέρας, ὅπως*

ἀντάξιον ἔσται. et 138, ἢ τεὸν, ἢ Αἴαντος γέρας, ἢ Ὀδυσῆος. et 167, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, (utpote supremo regi) ἐγὼ δ' ὀλίγον. et 356, ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας. γέρα (per apocopen pro γέρατα) πεσσέμεν, Β, 237, præmia sua concoquere. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς, οἱ θεοὶ, Ω, 70. Δ, 49. hoc enim præcipuum honorarium sortiti sumus nos dii, sc. λοιβήν τε κνίσσην τε. et 323, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων, id præcipui habent præ junioribus, sc. consilio juvare rem publicam. ergo γέρας in genere omne præcipuum notat quod quis præ aliis habet; etiam præcipuum honorem aliquem. eadem verba sunt, Ι, 422, ubi γὰρ, præcedens propositionem suam, respicit verba 423 posita: nam hoc est præcipuum munus principum, consilia quam optima excogitare. cæterum τὸ γέρας, donum honorarium, quod etiam τὸ πρεσβήϊον dicitur, non semper ingentis pretii fuisse, apparet ex Θ, 289—291. Sed honor erat magnus, qui hoc signo habebatur: hinc Achilles tantopere ob ereptum sibi γέρας, quasi indignus eo visus esset, irascebatur; ut audis ipsum loquentem Ι, 333—336. simul vides ibi, communem δασμὸν differre a γέρατι, maxime si conferas 365—368, ἅτινα ἔλαχον in communi δασμῷ, ἄξομαι: γέρας δὲ, datum ut ἐξαίρετόν τι δίχα τοῦ λαχεῖν, extra sortem præcipuum donum, αὖτις ἕλετο Ἀγαμέμνων ὅς ἔδωκέν μοι. et 344, ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, hoc est præcipuum donum quod datur mortuis in honorem, Π, 457, sc. τύμβος καὶ στήλη. sic et 675. ω, 189, 295, *die ehre so den verstorbenen zu guter lezt erwiesen wird, (the last honours paid to the deceased.)* sc. τὸ ἀπονιφθῆναι, ταφῆναι. alias quidem αἱ ἀρεταὶ sunt verum γέρας eorum. sic et ψ, 9. circumscribitur γέρας vivo principi honoris causa datum Λ, 624—626, quod erat pulcra Ἑκαμήδη Nestori ob prudentiam ejus data. καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, Π, 54. et 56, κούρην, ἣν μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, inquit Achilles. et Σ, 444, κούρην, ἣν οἱ γέρας ἔξελον. ἤματι τῷ, ὅτε Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων, Τ, 89. οὔ σοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερὶ θήσει, Υ, 182, ubi γέρας est ipsum βασιλικὸν ἀξίωμα, regia dignitas, tradito tibi sceptro, ut rex sis loco ejus. *die würde die er vor allen voraus hat, (the dignity that he has above all others.)* sic et λ, 174, ἢ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, num adhuc apud illos, patrem et filium meum, est mea dignitas quam præ omnibus habui, i. e. τὸ τῆς βασιλείας. καὶ Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν, ο, 521, i. e. τὴν βασιλείαν, regnum, *die königliche würde, (the royal dignity.)* παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματα ἐν μεγάροισι, γέρας τε ὅ,τι δῆμος ἔδωκε, η, 150, ubi loquitur ad senatores Phæacum Ulysses, iisque precatur, ut quisque liberis suis relinquat bona, et dignitatem in populo, ut filii sint et hæredes ἀξιωμάτων paternorum, i. e. ut filios habeant, qui sint principes post eos. et vide eo loco, τὸ γέρας et ὁ γέρων sunt cognata, sic ut γέρων habeat suum γέρας, i. e. ἀξίωμα præcipuum et illustre, dignitatem principalem. ergo γέρων non præcise senem ætate notat. νῶτα βοὸς πίονα ὀπτὰ, ἅ οἱ αὐτῷ γέρα (γέρατα) παρέθεσαν, δ, 66, ubi rex Menelaus partem aliquam præcipuam, sibi honoris causa datam in convivio, dat hospitibus suis ad convivium de improviso accedentibus. (conf. 1 Sam. ix, 23, s.) et 197, τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν δ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν, ubi sermo est de supremo honore mortuis exhibendo. Ἀλκινόῳ (regi Phæacum) δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, sc. mulierem illam, η, 10, nam ibi de dono præcipuo est sermo. μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων, λ, 533, ubi μοῖρα est portio ex communi divisione per sortem; γέρας autem donum præcipuum, ante illam divisionem electum et præbitum honoris causa. Sermo est de Neoptolemo post captam Trojam redeunte in patriam. est ergo δῶρον ἐπέκεινα τῆς μοίρας. αὐτῷ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, ὄφρα καὶ αὐτὸς ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας ἤ τινι ἄλλῳ δμώων, υ, 297, ei et ego dabo donum, ut ipse habeat quod det honoris causa balneatori aut alicui alii ministrorum; ubi est δῶρον simpliciter, *ein trinkgeld, (a gratuity,)* honor qui habetur alicui citra necessitatem ob ministeria nobis ab eo præstita: coll. 295, seqq. ἐν Ὀλυμπίᾳ γέρας ἔδεκτο, Ol. 2, 88, i. e. præmium victoriæ, coronam. ἐᾷ κεφαλῇ γέρας ἔσσεσθαι, Ol. 7, 124, ubi ἐᾷ κεφαλῇ est pro αὐτῷ, sibi, *für seine person, (for his part:)* γέρας vero h. l. est insula, ex mari surrectura, et danda Apollini donum honorarium. ᾧτινι σὸν γέρας ἕσπηται ἀγλαὸν, ὦ Ὀλυμπία, Ol. 8, 15, ubi γέρας est ipsa victoria. et 86, νῦν αὐτῷ γέρας, ἐστὶ sc. ubi sermo est de discipulo, qui honori et ornamento est doctori suo. γέρας τοῦτο αἰδοιέστατον ἔχει, Py. 5, 23, sc. τὴν βασιλείαν, regiam dignitatem. et 41, ἀρισθάρματον γέρας ἀμφέβαλε κόμαις, i. e. præmium τῷ ἀριστεύειν ἅρματι reportatum, coronam lauream ob victoriam curulem. et 168, Ὀλυμπίᾳ τοῦτο δοῦναι γέρας, i. e. νίκην τοιαύτην, καὶ τιμὴν ἀπὸ τῆς νίκης, ἐν Ὀλυμπίᾳ. Μεγάροις ἔχεις γέρας, Py. 8, 112, in Megaris, (τὰ Μέγαρα, urbs Attica) habes hoc præmium honoris, sc. nomen tuum insculptum columnæ lapideæ, ut victoris. sic Ist. 5, 40, ἐν Θήβαις. ἀεὶ ἔφερε τοῦτο γέρας, Ne. 7, 58, genus ejus semper habuit hoc decus, regium scilicet in Epiro, per annos septingentos. et 149, παίδων δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ γέρας, τόπερ νῦν, nati natorum habeant hanc dignitatem, quæ nunc est. μέγιστον αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται, Ne. 8, 43, maximus sæpe honor picto mendacio datur. αὐτοῦ ἅρματι τεύχων γέρας, Ist. 1, 18, currui ejus fabricans hoc honorarium præmium, hunc hymnum. Πηλεῖ θεύμορον ὤπασε γάμου γέρας, Ist. 8, 85, destinavit jam Peleo hoc fatale munus honorificum nuptiarum, ut sc. Thetidem deam habeat.

γερασφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui præmium honoris causa datum fert, ὁ γέρας ἀποφερόμενος. a τὸ γέρας, honorificum donum. Py. 2, 81.

γέρινος, vide sub γυρός.

γεροντίας, vide sub πατὴρ, paullo ante medium.

γέροντος, ὁ, vide sub Αἰτωλοὶ, in R. ad finem.

γερουσία, ἡ, vide sub γέρων, aliquanto sub initio, et sequens.

γερούσιος, ία, ιον. (Γάω) quod senum vel principum virorum est. γερούσιον οἶνον, Δ, 259. ν, 8, τὸν τοῖς γέρουσιν, i. e. τοῖς ἐντίμοις, διδόμενον ἐν συμποσίῳ κοινῷ. *ehrenwein, (the cup of honour.)* conf. πίνειν. γερούσιον ὅρκον, Χ, 119, jusjurandum a senatoribus populi datum, τὸν τοῖς γέρουσι πρέποντα. hinc est ἡ γερουσία, sc. βουλή, consilium et concilium principum.

γέρων, οντος. ὁ. (Γάω) senex ætate. it. præstans dignitate, senator in significatu prisci orbis, i. e. princeps. est a τὸ γῆρας, et de mutatione vocalis dictum est ad γηραιός. πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Β, 789, ubi tamen γέροντες non solum ætate sed et dignitate priores intelliguntur. nam sermo est de concilio populi. Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Ι, 36. et 258, ὄφρα σε μᾶλλον τίωσι Ἀργείων ἡμέν. et per νέους intelligitur juventus militaris, per γέροντας vero senatores et duces. μή σε, γέρον, κιχείω, Α, 26, quod dicitur ad magnum sacerdotem simulque principem virum a rege. cæterum senex natura est subtimidus, coll. 33, ἔδδεισεν δὲ γέρων, *der alte herr erschrack, (the old man was frightened.)* γέρων τε Φοῖνιξ, Τ, 311, in relatione ad principes juniores. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, Ω, 358, regi Priamo. et 361, χεῖρα γέροντος ἑλὼν, reverentiæ causa, coll. 371, φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω, meo te patri similem duco. Sæpissime autem οἱ ἔντιμοι, nullo ætatis respectu habito, et quamvis ipsi non sint senes, tamen vocantur γέροντες: nam δεῖ τοὺς ἡγεμόνας, καὶ πρὸ τῆς πρεσβυτικῆς ἡλικίας, γέροντας τοῖς ἤθεσι φαίνεσθαι. apud Lacedæmones recentiores, erant οἱ δύο βασιλεῖς, καὶ ἡ τῶν γερόντων βουλή. id prævidens quasi Homerus, duo Atridas facit δύο κοσμήτορε λαῶν, καὶ ἐν τοῖς καιρίοις βουλὴν τῶν γερόντων καθίζει αὐτοῖς. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων Νεστορέῃ παρὰ νηΐ, Β, 53. et 21, Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων τῖε Ἀγαμέμνων. et in his γέρουσιν erant e. c. duo Ajaces, non sane χρόνῳ γέροντες, sed ὡς ἔντιμοι. nam quia in prisco orbe nihil venerabilius bono sene videbatur; senesque ob πολυπειρίαν prudentiores et circumspectiores sunt juvenibus: hinc principes, et quorum consilio res publica erat gerenda, dicebantur γέροντες, etsi ætate tales nondum essent. et hinc conventus principum dictus ἡ γερουσία, senatus. ob φρόνησιν etiam Τάρκων ὁ Τυρσηνὸς, et Κύκνος ὁ Τρωϊκὸς, dicti πολιοὶ ἐκ γενετῆς. δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Ι, 70, i. e. τοῖς ἐντίμοις καὶ βασιλικοῖς, viris principibus: excipe convivio principes. quo loco et recte accusativum potuisset scribere; sed prætulit dativum, quia in mente habuit, ἵστα κρητῆρα καὶ τίθει δαῖτα, γέρουσιν. sic Δ, 344, ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί, quo loco apparet, γέροντας dici supremos duces, non vero medii ordinis. γέρουσιν εἴπω βουλευταῖς, Ζ, 113. tales γέροντες βασιλικοὶ καὶ ἀγαθοὶ sunt quasi ἀφιδρύματα θεῖα, κατὰ ἀρετὴν καὶ τιμὴν, magis etiam, si accedat τὸ πολυχρόνιον, ut Ω, 398, γέρων δὲ δὴ, ὥσπερ σύ, inquit personatus Mercurius de patre suo ad Priamum: princeps et venerabilis senex est sicut tu. τῶν γερόντων erat, sacrificium adolere et libare, Α, 462, καῖε δ' ἐπὶ σχίζαις ὁ γέρων, καὶ ἐπέλειβε οἶνον. sic et γ, 459. ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἷας Ἀχαιῶν, Β, 370, inquit Agamemnon ad Nestorem; et optat sibi decem tales, 372. nam γέρων est πολύπειρος, ἐμπειρία δὲ μήτηρ φρονήσεως. ergo h. l. est vox admirantis aliquem, qui ob id vincit omnes in concionando, quia est γέρων σοφός. talis præstat fortissimo militi: nam ad rem militarem bene gerendam manibus, omnes milites oportet esse Ajaces; Nestores vero sufficiunt decem. οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Γ, 109, s. collato 156, 160, ubi est exemplum, nam intelligunt et laudant τὸ πρόσω καὶ παρὸν καλὸν, sed simul δεδιότες περὶ τῶν ὀπίσω i. e. περὶ τοῦ μέλλοντος. ὁρᾷ γέρων ἀγαθὸς πάντα, τάτε νῦν καὶ τὰ παρεληλυθότα, quæ sunt τὰ πρόσω: καὶ τὰ μέλλοντα quæ sunt τὰ ὀπίσω: καὶ ἐκ τῶν παρελθόντων στοχάζεται, οἷα ἔσται καὶ τὰ μετὰ ταῦτα. recentes actiones ex exemplis potest dijudicare. coll. Matthæi xiii, 52. inde Argus est fictus. Nestor inde sæpe κατ' ἐξοχὴν ὁ γέρων est dictus, e. c. Λ, 624—626, ubi præmium φρονήσεως suæ accepit, coll 637. hoc præmium erat ἡ Ἑκαμήδη. τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπέσχετο, Ν, 368, ubi hic senex ostendit, σύνεσιν sibi inesse. nam si cadat ille cui promisit, promissum una cadit: si vero vincat, dignus est qui gener assumatur. hinc libenter poëta utitur hoc vocabulo, ut honorifico. κίκλησκε δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν, Β, 404, seqq. ὦ γέρον, οὔτι (κατὰ) ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ι, 115, inquit rex ad Nestorem. sic ὁ γέρων loco nominis proprii de principe positum, Λ, 695, 702. et ad nomen proprium additum, 782, 789. et id ponit poëta ut φιλῶν τὸ γῆρας, καὶ σεμνύνων τὸν ἱστορούμενον hoc nomine. αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο, Τ, 303, principes. et 338, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες. quibus locis est honoris vox. ἀγγελίην ἀπόφασθε, (τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων) ὄφρα ἄλλην

φράζωνται μῆτιν, I, 422, ubi γέροντες videri possint esse οἱ πρέσβεις, legati: sed aptius refertur ad ἀριστήεσσιν, et ad φράζεσθαι μῆτιν: ut γέροντες sint iidem qui οἱ ἀριστῆες, et τὸ γέρας αὐτῶν sit τὸ φράζεσθαι μῆτιν, 421, 423. nam frigidum videtur, hoc γέρας explicare per μηνύειν τὰ ἀγγελθέντα, καὶ τοὺς πρέσβεις μὴ ψεύδεσθαι παραποιοῦντας τὰ ἀγγελλόμενα. etiam γέροντες sentiunt amoris et Veneris illecebras, Γ, 149—158, et 161, s. quanquam non furiose: nam oculis tantum judicant et delectantur. visa perpulcra muliere statim mutatur et senex, sentitque affectum aliquem humanum. puellæ tamen non delectantur senibus, si semel gustarunt de juvene, I, 452, ἵνα ἐχθήρειε γέροντα. nam, ut est apud Euripidem, ἢ τὸ γῆρας Κύπριν χαίρειν ἐᾷ, (vale ei dicit) ἥ· Ἀφροδίτη τοῖς ἐρῶσιν ἄχθεται. Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, i. e. Nerei, A, 538. et 358, παρὰ πατρὶ γέροντι. sic et Σ, 36. ὀψόμεναι γέροντα ἅλιον, Σ, 141, qui est idem Νηρεύς. ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες, inquit Agamemnon honorifice ad Nestorem, A, 286. sic et Mercurius ad Priamum, Ω, 379. ἐπὶ τύμβῳ Αἰσυήταο γέροντος, B, 793. et 796, ὦ γέρον, αἰεί σοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσι, verba innumera, quæ in concione audiuntur. et loquitur sic principalis nuntius periculi ad Priamum, verba omittenda jam esse jubens, et ad rem gerendam accingendum. ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πόλεμον εὖ εἰδὼς, Nestor, Δ, 310. et 313, ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς, ὥς γούνατά σοι ἕποιτο, *wenn du zo gut fort könntest als dein muth ist, (would that thy body were as vigorous as thy mind.)* et 323, κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοισι, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων. et 344, ὁπότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοὶ, principibus. ὀνειροπόλοιο γέροντος, E, 149. et 150, τοῖς ὁ γέρων οὐκ ἐκρίνατο ὀνείρους. et 197, γέρων Λυκάων, qui multa prævidet, nam sequitur ἐπέτελλέ μοι πολλά. τοῖς ὁ γέρων (Nestor) πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῦθον, H, 324. ὄφρα ὁ γέρων ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, Θ, 87. et 90, ἔνθα ὁ γέρων ἀπώλεσε θυμὸν, perdidisset vitam suam. et 96, ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα. et 100, στῆ πρόσθε (ante) ἵππων γέροντος. et 102, ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί. et ubique de Nestore est sermo. et 518, παῖδας πρωθήβας πολιοκροτάφους τε γέροντας, qui in muro debebant disponi, dum militaris ætas pugnaret ante urbem. Ἀτρείδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν ἐς κλισίην, principes Græcos, I, 89. et 570, τόν δ' ἐλίσσοντο γέροντες Αἰτωλῶν. γέρων περ ἐὼν πολεμιστὴς, senex bellator, K, 549, qui idem est qui ἀναγκαῖος πολεμιστὴς, necessitatis tempore militans, alias non. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν, Λ, 636, coll. 635. γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος, N, 666, coll. 663, seqq. ἀράων ἀΐων (preces audiens Jupiter) γέροντος, Nestoris, O, 378, coll. 370, seqq. et 721, κακότητι γερόντων, ignavia principum, *des hohen rathes, (of the chiefs.)* ὁ γέρων Φύλας, Π, 191. et 196, Φοῖνιξ. ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε, P, 324. γέρων Πηλεὺς, Σ, 331. et 448, τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες Ἀργείων, et 503, οἱ δὲ γέροντες (senatores populi) εἵατο ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in foro. ἡ μὲν γὰρ Διός ἐστι, ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος, Υ, 107. Ἄλταο γέροντος, Φ, 85. et 526, ὁ γέρων Πρίαμος εἱστήκει ἐπὶ πύργου. sic et X, 25, πρῶτος ἴδεν. et 33, ᾤμωξεν. et 37, ἐλεεινὰ προσηύδα. et 51, ὤπασε παιδὶ γέρων Ἄλτης. et 77, ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολιὰς δὲ ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσί. et 412, λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον. ὣς ἠρᾶτο ὁ γέρων, Ψ, 149. et 618, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω. πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, Priami, Ω, 164. et 217, τὴν προσέειπε γέρων Πρίαμος. et 236, οὐδὲ τοῦ φείσατο ὁ γέρων. et 322, σπερχόμενος δ' ὁ γέρων. et 326, ἵππους ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι. et 332, ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα. et 358, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. et 411, ὦ γέρον, οὔπω τόνδε κύνες φάγον. et 424, γήθησεν δ' ὁ γέρων. et 460, ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς εἰλήλουθα Ἑρμείας. et 515, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. et 650, λέξο, γέρον φίλε, cuba. et 683, ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακόν; κταμένοιο γέροντος, X, 75, coll. 71, s. ubi senex interfectus curare debere dicitur, ne turpiter cadat, retectis pudendis. γέροντα Λαέρτην ἥρωα, α, 188. εἶξαν δὲ γέροντες, juveni Telemacho cesserunt, β, 14, ob regiam ejus dignitatem. et 39, γέροντα καθαπτόμενος. et 40, ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνήρ. et 157, γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης. et 78, ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν. et 192, σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν, coll. 201. et 227, πείθεσθαί τε γέροντι, sc. Λαέρτῃ. ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω, γ, 226. et 357, εὖ δὴ ταῦτα γε ἔφησθα, γέρον φίλε. Λαέρτης δ' ὁ γέρων, δ, 111. et 349, τά μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς, sic et ρ, 140, ὁ Πρωτεύς. et δ, 384, πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής. et 395, λόχον θείοιο γέροντος, Protei. Sic et 401, 455, ubi de Proteo sermo. et 735, Δόλιον καλέσειε γέροντα. et 754, μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον, ne afflige senem afflictum. γέρων ἥρως Ἐχένηος, η, 155, seqq. et 189, ἠῶθεν δὲ γέροντας (principes) ἐπικαλέσαντες πλείονας, i. e. τοὺς ἐντίμους. ὣς ἀγόρευε ὁ γέρων, θ, 570. ν, 178. πολύτλητοί τε γέροντες, ætate, λ, 38. et 341, Ἐχένηος. et 584, ὁσάκις γὰρ κύψει ὁ γέρων, Tantalus. et 590, ὁπότε ἰθύσει ὁ γέρων, idem. Φόρκυνος, ἁλίοιο γέροντος, λιμὴν, ν, 96, 345. et 432, δέρμα παλαιοῦ γέροντος ἀμφέθηκε μέλεσι personati Ulyssis. ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σὲ κύνες, ξ, 37. et 45, κλισίηνδε ἴομεν, γέρον. et 386, καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές. μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ, ο, 200. et 441, μή τις γέροντι ἐξείπῃ. θεὸς ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον ἠδὲ γέροντα, π, 198. et 199, ἤτοι γὰρ νέον (modo, *kurz vorher,) (shortly before)* ἦσθα γέρων. et 273, πτωχῷ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι. et 362, οὔτε νέων μεταΐζειν (una sedere) οὔτε γερόντων. et 456, πάλιν ποίησε γέροντα. πτωχῷ λευγαλέῳ ἠδὲ γέροντι, ρ, 202, 337. εἶκε, γέρον, προθύροιο, σ, 10. et 21, μή σε, γέρων περ ἐὼν. et 53, οὔπως ἐστὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι ἄνδρα γέροντα δύῃ ἀρημένον. et 73, οἵην ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. προῆκε πατὴρ, ἄλλοι τε γέροντες, principes, φ, 21. κοῦραι ἁλίοιο γέροντος, Nerei, ω, 58. et 156, πτωχῷ λευγαλέῳ καὶ γέροντι. et 210, γρηὺς, ἣ γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκεν. et 224, ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευε. et 243, ὦ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σὲ ἔχει. et 254, ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων. et 386, ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος. et 393, ὦ γέρον, ἷζε ἐπὶ δεῖπνον. et 450, γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης.

Ponitur et ut adjectivum, ὁ ἡ γέρων, τὸ γέρον. σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, χ, 184, ubi de clypeo vetusto dicitur. aliud est τὸ γέῤῥον, i. e. ἀσπὶς, πρόβλημα, θυρεός: etiam μορίον muliebre: sed τὸ γέρον σάκος est τὸ πάνυ παλαιὸν, et quasi γηράσαν, ἀρχαῖον. ὁ γέρων dicitur et ἀκάνθης ἐπάνθημα, *ein blühender distelkopf, (a thistle blossom.)* contemtus vocabula de senibus sunt, κρόνοι, ἰαπετοὶ, τιθωνοὶ, σαπροὶ, βεκκεσέληνοι, πρωτοσέληνοι, τυμβογέροντες, τυφογέροντες, quos propediem oportet τύφεσθαι, i. e. καίεσθαι νεκρικῶς, τυφεδανοὶ, σορόπληκτοι, σοροπλῆγες, σορέλληνες, etc. in dativo plurali æolice dicitur γερόντοις pro γέρουσιν. γέρων τράποι δῆμον υἱῷ, Py. 1, 135, senex tradat filio populum. precatur ergo hac voce Hieroni longam vitam. γέροντος Μεσσηνίου, Py. 6, 35, i. e. Nestoris. ἁλίοιο, Py. 9, 168, i. e. Nerei. γέροντα ξένον, Py. 11, 52.

γεύομαι, vide sequens.

Γεύω, f. γεύσω. (Γάω) gustare facio, *gebe zu schmecken, (I cause to taste.)* gusto, *ich koste, schmecke, (I taste.)* est a γέω, quatenus notat capio, *ich nehme ein, (I take in,)* interserto υ. ὁ μὲν θάνατος καταφυγὴ αἱρετωτάτη τῷ ἀνθρώπῳ γέγονε: ὁ δὲ θεὸς, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐὼν, inquit sapiens Artabanus apud Herodot. VII, 46, mors est in se exoptatissimum perfugium homini: sed deus, dulci quodam gustu commendans vitam, invidisse deprehenditur homini id perfugium. in poëta occurrit sola *forma media*, γεύομαι, gustum percipio: et metaphorice, periculum facio, experior. γευσόμεθα ἀλλήλων ἐγχείαις, Υ, 258, i. e. ἀποπειρασόμεθα, cum genitivo rei gustandæ, *wir wollen uns einander versuchen mit spiessen, (we will have a trial with spears:)* et hoc ἀστείως dictum, quia alibi ἡ ποίησις προσπλάττει στόμα τῷ πολέμῳ. sic et Φ, 61, ἀκωκῆς δουρὸς ἡμετέρου γεύσεται, gustabit cuspidem hastæ nostræ, ἀποπειράσεται. πρὶν χειρῶν γεύσασθαι, υ, 181, priusquam manus gustemus: et dictum quasi ἐπὶ ἀγαθῆς τινος βρώσεως. cæterum κληδονίζεται h. l. i. e. ominose loquitur, contra se ipse: nam id passus est paullo post gravissime. ergo hæc erat φήμη, ominosa vox, alterius rei causa missa, aliam vero futuram vaticinans. προικὸς γεύσεσθαι ἔμελλεν, gustaturus erat donum datum, ρ, 413, ubi de cibis positum in sensu proprio. notat enim fruitionem cum animo contento et læto. ὀϊστοῦ πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν, φ, 98, primus erat ea sagitta occidendus. et apta hæc metaphora. γεύεται δὲ ἀλκῆς ἀπειράντου, Py. 9, 61, specimen infiniti roboris edit, periculum roboris facit, *setzet auf die probe, (put to the test,)* experitur quid robur valeat. γεύεται γὰρ ἀέθλων, Py. 10, 11, experitur ipse se in certaminibus. μυριᾶν ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται, Ne. 3, 74, innumeras virtutes insufficiente animo degustat. εἰ δὲ γεύεται ἀνδρὸς ἀνὴρ, Ne. 7, 127, si vero fruitur viro vir: ubi alii legi jubent δεύεται, æolice pro δέεται, indiget, *wenn einer des andern bedarf, (if one needs the other:)* et judicabit acutus lector ex contextu, utra lectio sit melior. κέαρ ὕμνων γεύεται, Ist. 5, 25, periculum facit hymni componendi, attingit hymnos. γευόμενοι στεφάνων νικηφόρων, Ist. 1, 29, gustantes coronas victrices, μεταλαμβανόμενοι, fruentes gustu earum. οἵγε πόνων ἐγεύσαντο, Ne. 6, 41, qui et labores experti sunt.

γέφυρα, ας. ἡ. (Φέρω) pons, *eine brücke, (a bridge.)* est compositum ex ἡ γέα, terra, et φορέω vel φέρω, quia pons ex terra in terram transmittit viatorem, et ripas jungit. χείμαῤῥος ῥέων, ὦκα ἐσκέδασε γεφύρας, torrens fluens, cito disrumpere solet pontes, E, 88. et 89, αὐτὸν γέφυραι ἐεργμέναι οὐκ ἰσχανάουσι, non sustinent eum pontes probe muniti et densi. τί ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας, quid respicis et servas pontes prœlii, i. e. intervalla inter ordines aciei instructæ, Δ, 371. ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, per interstitia illa inter ordines pugnantium, Θ, 378. Λ, 160. Υ, 427. sed apparet et sic dici spatium inter duas oppositas acies, in quo concurritur, *die wahlstatt, (the field of battle.)* Θ, 549, οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλὰ, Trojani vero magno animo ad spatium vel campum in quo concursum erat pridie, sedebant pernoctes, ignesque multi accendebantur ab illis. ergo pluralis notat intervalla ordinum unius aciei, per quæ receptus dabatur antesignanis, aut procursus subsidiariis a tergo copiis: singularis vero, spatium inter adversas duas acies, in quo pugnatur. Isthmum Corinthiacum vocat Pindarus πόντου γέφυραν, Ne. 6, 67. et γέφυραν ποντιάδα, Ist. 4, 34. οἱ Γέφυροι fuere olim gens clara, cujus historia hæc: uxor viri nobilis in Peloponneso pepererat uno partu novem pueros; ex his duos servabat, reliquos septem dabat ancillis clam de ponte proximo in flumen dejiciendos, μὴ καὶ τεκεῖν σκωφθείη

καθὰ καὶ ὗς θήλεια, ne in pariendo similis videretur scrofæ. forte fortuna vir ad pontem obvius factus ancillis, et comperta re, clam pueros educari jussit; qui postea, in memoriam rei gestæ et periculi sui, hoc nomine cognominari voluerunt: et Eustathii ætate superfuere, qui ex hac gente esse se dicerent; ut narrat ad N, 301. Ecce autem, nihil novi sub sole. Fabula comitis ab Isenbart, aut comitis Hollandiæ, jam ante bis mille annos in orbe nostro exstitit, recocta tantum paullo portentosius in Germania nostra, olim nimis favente prodigiosis fabulis. γέφυραι πολέμου, vide sub ὀπιπτεύω.

γεφυρόω, f. ρώσω. (Φέρω) ponte jungo, ponte munio iter. γεφύρωσε κέλευθον, O, 357, pontem quasi fecit per fossam, detrudendo terram multam, et quidem tanta latitudine, quantam conjectus hastæ potest absolvere, *einen spiesswurf breit, (a spear's throw broad,)* ut copiæ transirent fossam. γεφύρωσε δέ μιν αὐτὸν, sc. ποταμὸν, Φ, 245, arbor magna, quæ prociderat vi ventorum, ab altera ripa ad alteram pertingebat, et ponte quasi junxerat ripas: et hac prehensa servat se Achilles ex flumine, cum abriperetur eo. γεφύρωσε Ἀτρείδαις νόστον, ὁ Ἀχιλλεὺς, Ist. 8, 111, quasi ponte munivit iis reditum, sua virtute scilicet tollendo hostes et superabilem faciendo Trojam, ut tuti redire inde possent. ergo h. l. valde metaphorice.

γέω, vide ΓΑ'Ω.

γεώλοφος, attice pro γήλοφος, vide sub λόφος, prope medium.

γήδιον, τὸ, vide sub Γέα, ad finem.

γηθέω, vide Γήθω.

γῆθος, τὸ, vide sequens.

γηθοσύνη, ης. ἡ. (Γάω) lætitia, gaudium, *freude, vergnügen, (joy, pleasure.)* est substantivum, sicut fere omnia in -οσύνη: e. c. κερδοσύνη, δρηστοσύνη, παλαισμοσύνη, πλαγκτοσύνη, τοξοσύνη, βριθοσύνη, ταρβοσύνη, etc. etsi adjectivum in -όσυνος sit in usu. Sic Ζεὺς dicitur δικαιόσυνος, justus: sed ἡ δικαιοσύνη est substantivum, justitia. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο, N, 29, ubi est ablativus, omisso σὺν, cum lætitia, deo per mare curru proficiscente, mare spatium ei dabat planum. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, Φ, 390. est et in usu τὸ γῆθος, gaudium.

γηθόσυνος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) lætans, *froh, erfreuet und vergnügt im gemüthe, (joyful, rejoiced, contented.)* Ἀτρείδης παρῴχετο *(gieng von dem fort weiter) (proceeded farther)* γηθόσυνος κῆρ, lætans corde, Δ, 272. γηθόσυνοι θεράποντες, H, 122. χάρμῃ γηθόσυνοι, N, 82, læti alacritate pugnæ. ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ, Σ, 557, stabat herus super seriem demessi frumenti, *auf dem schwade, (on the swathes of corn.)* γηθόσυνος δ' οὔρῳ lætus vento ferente, ε, 269. reperitur tamen et fœmininum in η: ψυχὴ γηθοσύνη, anima Achillis apud inferos, λ, 539, læta et contenta in se, quod audiret, filium esse egregium virum. nisi ibi legendum est γηθοσύνῃ, præ lætitia: sed præstat adjectivum.

γηθυλλὶς, vide sub Θύω, ad finem.

γήθυον, τὸ, vide ibidem.

Γήθω et γηθέω, f. γηθήσω. (Γάω) lætor, gaudeo. est a γαίω: ut a κνάω est κνήθω. μέγα ἐγήθεεν, *er machte sich daraus ein grosses vergnügen, (he took great delight.)* H, 127. et 214, τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες, hunc adspicientes magnopere lætabantur. τούσδε ἰδὼν γήθησεν ἄναξ, Δ, 255, 283, 311. notat ergo delectationem animi contenti. τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, K, 190. γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Z, 212, quod Glaucum paternum hospitem inveniret. τὸν δὲ ἰδὼν, Θ, 278. γήθησέν τε, ὅτι οἱ ὦκα θεὸς ἤκουσε, Π, 530. γήθησεν δὲ θεὰ, quod ad ipsam primam vota directa sint, P, 567. οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321, de augurio fausto. et 524, ὁ γέρων γήθησε, de occursu fausti comitis. ἔγνω δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ, H, 189, i. e. ἐκ ψυχῆς, non simulate: valde contentus erat in se. εἰ νῶϊ Ἕκτωρ γηθήσει, num lætabitur de nobis, Θ, 377, ut dicit Minerva ad Junonem hostiliter: et sequitur accus. dualis fœm. προφανείσα, nos duas apparentes, omissa præpositio διὰ, ob, propter. Sic alibi: τίς ἂν τάδε γηθήσειε, i. e. διὰ τάδε, κατὰ τάδε, εἰς τάδε, et est ellipsis Attica, I, 77, quis in his lætetur! μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη, ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο, N, 344. et 416, φημὶ αὐτὸν γηθήσειν κατὰ θυμὸν, quod alibi dixit θυμῷ. ἦ κεν γηθήσαι (aor. 1. opt. act.) Πρίαμος, ἄλλοι τε Τρῶες κεχάροιντο θυμῷ, εἰ πύθοιντο τάδε, si hæc resciscerent, A, 255. γέγηθε (præt. perf. med.) δέ τε φρένα ποιμὴν, Θ, 555, nam pastor est ἐν νάπαις, illustratis ergo omnibus locis potest ὁ βόσκων ποιμὴν cernere nec timere furem per tenebras. νὺξ ἡμεροφανὴς probis est valde grata. γεγήθει (præt. plusquamp. med.) δὲ φρένα Νηλεὺς, Λ, 682. Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει, ὡς ἴδε λαοὺς, N, 494. οὐδ' ἄρα τούς γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεὺς, A, 330, i. e. ὑπερελυπήθη, valde offensus est animo. αὐτοῦ κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσιν, ἰδὼν φύζαν, Ξ, 140, *sein herz freuet sich innerlich, (he rejoiced in his heart.)* τὴν μὲν ἰδὼν γήθησεν Ὀδυσσεὺς, ε, 486. γέγηθε δέ τε φρεσὶ Λητὼ, cernens Dianam egregiam, ζ, 106. γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ, η, 269, natanti mihi, et cernenti procul terram. γήθησεν δὲ πολύτλας, θ, 199, cernens æquum socium. et 385, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, ob laudem tributam suis. οὐδέ κέ τίς μιν γηθήσειεν ἰδὼν, μ, 88. τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, ν, 226. et 251, γήθησεν Ὀδυσσεὺς, χαίρων ᾗ γαίῃ πατρῴῃ. sic et 353. οἱ δὲ, ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, ο, 165. πολύτλας, σ, 280. δῖος Ὀδυσσεὺς, υ, 104. sic et φ, 414, quia Jupiter per tonitru ei signum faustum miserat. τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, χ, 207. ω, 503. notat ergo lætitiam animi placidam et contentam, quando videmus quæ optaveramus vel quæ bona insignia putamus. ἦν περὶ ψυχὴν γάθησε (dorice pro ἐγήθησε) ἐξαίρετον, Py. 4, 218, suo in animo lætatus est eximie, ἥσθη. παλαιαῖς ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς, Ne. 3, 56, pro γέγηθε, gavisus est Peleus in antiquis virtutibus, i. e. ipse homo antiqua virtute et fide. χαίρεσθαι est vehementius quiddam. a γαθέω est Romanorum gaudeo.

γηοῦχος, vide sub Γέα, paullo sub initio.

γηπόνος, ὁ ἡ, vide sub ἀριστοπόνος.

γηραιὸς et γεραιὸς, ὰ, όν. (Γάω) senior. it. princeps, nobilis. est a τὸ γῆρας, et η *sæpe transit in* ε, e. c. ξηρὸς, ξερός. Πρίαπος, Πρίηπος, Πρίεπος, numen illud hortulanum. cæterum utraque notio, senis et principis, plerumque est jungenda: imo sæpe et juniores principes hoc honorifico titulo insigniuntur. nam senex in orbe antiquo erat θεῖόν τι. ἀπάνευθε κιὼν (abiens) ἠρᾶτο ὁ γεραιὸς Ἀπόλλωνι, A, 35, senex ille sacerdos simul et princeps. ἐρέεινε ὁ γεραιὸς, rex Priamus, Γ, 191, 225. δέπας, ὃ οἴκοθεν ἦγε ὁ γεραιὸς, Nestor, Λ, 631, coll. 636. et 644, τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο, *sprang auf vom lehnstule, (sprung from his seat.)* et 647, οὐχ ἕδος ἐστὶ, γεραιὲ διοτρεφὲς, O Nestor. et 652, εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ διοτρεφές. ex quibus locis amplitudo hujus vocis satis apparet. sic et ex I, 603, Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ διοτρεφές. sic et rursus ad Nestorem, K, 164, 167, 558, ubi sola vox est γεραιὲ, honoris maximi loco prolata. sic et P, 561, Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, ubi novum additum ostendit, τὸν γεραιὸν non præcise et solum notare senem, sed simul principalis dignitatis virum. ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς, sc. rex ipse Priamus, Ω, 162. et 252, ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὲς ὁμοκλήσας. et 279, οὓς ἵππους ὁ γεραιὸς αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν. θαύμαζεν δ' ὁ γεραιὸς, γ, 373, Nestor. simpliciter pro sene positum est β, 201, οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθα, ἣν σὺ γεραιὲ μύθεαι, collato 178, sic tamen ut civiliter dictum intelligi debeat. sic et ξ, 131, coll. 122. αἱ γεραιαὶ sunt αἱ ἔντιμοι, nobiliores et primariæ fœminæ, κἂν οὔπω τινὲς εἰς γῆρας ἦλθον, *die vornehmen damen, (the females of distinction.)* ἡ δὲ (regina) ξυνάγουσα γεραιὰς, Z, 87. et 270, ἀολλίσασα γεραιάς. et 287, καὶ ἀόλλισαν κατὰ ἄστυ γεραιάς. et 296, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ, inter quas et Andromache, certe non anus, sed admodum juvencula. πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, inquit personatus Mercurius ad regem, Ω, 433, *fürst, du versuchest mich jungen mann, (prince, thou temptest me, a young man.)* et 618, δῖε γεραιὲ, inquit Achilles ad Priamum, *grosser fürst, (great king.)* ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, I, 60, te senior, inquit Nestor ad Diomedem. κῆρυξ τις οἱ ἕποιτο γεραίτερος, Ω, 149. αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, reverentiæ est etiam, juvenem hominem percontari seniorem, *man muss sich scheuen, dass ein junger mann einen ältern und vornehmern ausfragen soll, (it is not respectful for a young man to interrogate one who is older and of higher rank,)* γ, 24. et 362, οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι. ἤδη με γηραιὸν μέρος ἡλικίας ἀμφιπολεῖ, Py. 4, 279, jam me senilis pars ætatis circumdat. γεραιὸς προπάτωρ, Ne. 4, 145, senex et excellens progenitor.

γηραλέος, α, ον. (Γάω) senilis. ἐξεπομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων βλεφάρων, Py. 4, 216, ebullierunt lacrymæ senilibus palpebris.

Γῆρας, ατος. τό. (Γάω) senectus, *das hohe alter, (advanced age.)* est ab ἡ γέα, terra, a quo est adjectivum γεηρὸς, terreus: quia senectus et colore propinqua est terræ, et morte quoque. quia autem nihil honorabilius senectute habebatur in prisco orbe: hinc ὁ γέρων et τὸ γέρας suas habet notiones. ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ, E, 153. ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, K, 79, non indulgebat quidquam senectuti miseræ. conf. ἐπιτρέπω. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐν μεγάροις ἀρημένος, Σ, 434. pro γήρατι. σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει, Θ, 103, gravis senecta te sequitur. *drücket dich auf dem rücken, (presses hard upon thee.)* sic Sophocles: ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον γῆρας, ἄφιλον, ἵνα (ὅπου) πρόπαντα κακὰ κακῶν συνοικεῖ: ubi ἀκρατὲς est, impotens, *ohnmächtig, (impotent,)* impotens sui, *ungeduldig, (unable to restrain himself,)* ὡς μὴ ἔχειν τὸν γέροντα κρατεῖν ἑαυτοῦ, et in genere, invalidus, sine viribus. Euripidi est γῆρας ἄναρθρον, senectus membris capta. γήραΐ τε στυγερῷ, T, 336, senio inviso. ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι, Ψ, 644, me oportet senectuti tristi parere. quibus locis ad physicam corporis conditionem in extrema senectute respicitur. γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, Γ, 150, ob senectutem habentes vacationem militiæ: sed consilio juvantes rem publicam, ut in sequentibus tales ἀγορηταὶ senes describuntur. οἷς Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, Ξ, 86. i. e. ἕως γήρατος. sic dicitur et, εἰς τέλος, i. e. ἕως τέλους. νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει, Δ, 321, nunc contra senectus ad me accedit. ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας, Σ, 515. πρίν μιν γῆρας ἔπεισι, antequam eam senectus invadat, A, 29. χαλεπὸν κατεπείγει, Ψ, 623, gravis senectus urget. ἤν πως ἐλεήσῃ γῆρας, X, 420, si forte misereatur senectutis. εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς, γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον, si vel deus mihi promitteret, abradens senectutem, se

facturum me esse juvenem, I, 446. ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίϊον, Δ, 315, omnibus æque gravis. ἐπὶ γήραος οὐδῷ, X, 60. ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, Ω, 487, i. e. ἐπὶ ἐξόδῳ γήρως καὶ βίου. conf. οὐδός. οὐδὲ ἵκετο γήραος οὐδὸν, ο, 246. et 347, ἐπὶ γήραος οὐδῷ. γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι, ψ, 212. ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν αὐτὸν, ο, 356, in cruda senectute posuit, i. e. senem eum fecit tristitia et mœrore ante annos, ut notet ἄωρον πέπανσιν, παρὰ καιρόν. ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη, β, 16, qui quidem senio curvus erat, sed cui tamen ἡ πολυπειρία καὶ εἴδησις μυρία inerat. γῆρας λυγρὸν ἔχεις, ω, 248. et 232, γήραϊ τειρόμενον. αὐτὸν γῆρας κατέχει χεῖράς τε πόδας τε, λ, 496, i. e. κατὰ χεῖρας. hinc dicta senectus δεσμὸς φύσεως. ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι (*bey seinen gütern,* [*in his possessions,*] in bonis suis) γῆρας ἔπεμψε, senectus inveniret, α, 218. οὐδ' ἐπὶ γῆρας ἵκετο ἐπὶ μεγάροις, θ, 226, s. non pervenit ad senectutem in domo sua. χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει, λ, 195, pro ἐφικάνει, supervenit senectus. χαῖρε διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, ν, 59. ὡς ἵκοιο γῆρας λιπαρὸν, τ, 368, quod est τὸ δίχα νόσου καὶ τῆς ἐκεῖθεν τηκεδόνος, *ein glanzend alter, da man nicht vertrocknet und ausgemergelt ist vom alter, (a green old age, when a man is not shrivelled and emaciated with years.)* sic et λ, 135, γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ, i. e. εὐδαίμονι, cui opponitur τὸ χαλεπὸν καὶ λυγρόν. sic et ψ, 283. et 286, εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, i. e. λιπαρὸν καὶ εὔδαιμον. et 24, σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, in hoc sane tibi proderit senectus. ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν, ω, 389, postquam senectus eum comprehenderat. honorabiliorem esse seniorem, apparet et ex γ, 49, seqq. et qui seniorem præfert juniori, dicitur δίκαιος. cæterum ex ο, 245, 246, sumsit Menander suum: ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος: quasi σύμβολον τοῦ θεοφιλοῦς (amati a Deo) sit τὸ μὴ καταγηρᾷν. Sane multis τὸ μακρόγηρων (neutrum Atticum) non conduxit. reperitur et τὸ γῆρος, εος. unde est τὸ γήρειον, senilis ætas. τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάτην, Ol. 1, 132, ubi vide ἀνώνυμος. γῆρας εὔθυμον φέρειν, Ol. 5, 51. οὐλόμενον, Py. 10, 64, τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν, Ne. 9, 106, est ad senectutem vita. ἀπεχθόμενον φυγὼν, Ne. 10, 156. πολιὸν, Ist. 6, 21. ἔπειμι, Ist. 7, 58. γήραος ἀντίπαλον μένος, Ol. 8, 94, robur oppositum senis. γήρᾳ λιπαρῷ, Ne. 7, 146.

γηράσκω, f. άσω. (Γάω) fio senex. sum senex. ἤδη γηράσκοντα, jam senescentem, B, 663, alias tam facile non fuisset interfectus: spiritus enim exilis est in senibus. οὐδὲ τὸν γηράσκοντα κομίζω, non eum senem foveo, Ω, 541, *kann ihn in seinem alter nicht pflegen und warten, (cannot nurse and attend him in his old age.)* ὃς παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε, P, 325. αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηράσκειν ἐν μεγάροισιν, δ, 210, conf. λιπαρῶς. ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι, ο, 408, quando consenuerunt. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, η, 120, pirum ad pirum senescit; ubi positum de ἀψύχῳ. et vide ἐπὶ ad hunc locum. sic et ὁ ἡ γέρων, τὸ γέρον, quoque de fructibus.

γηράω, f. άσω. (Γάω) idem. εἰ αὐτόθι ἐγήρα, si hic senuisset, ξ, 67. ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα, H, 148. P, 197.

γήρειον, τὸ, vide sub Γῆρας, ad finem, γήραω, et γηράσκω.

γήρημι. (Γάω) idem ac γηράω. unde est participium γηρὰς, P, 197, ubi πατὴρ γηρὰς ὤπασε τεύχεα υἱῷ, ἀλλὰ υἱὸς οὐκ ἐγήρα ἐν τεύχεσιν πατρός.

γηροκομέω, γηροκομία, ἡ, *γηροκόμος*, ὁ ἡ, vide sub KO'MΩ, ad finem.

γῆρυς, υος. ἡ. (Κρῶ) vox, proprie clamosa, vel late sonora. φωνή. est a κράω, quasi κάρυς, unde κῆρυς, et γῆρυς. nam pro κράω dicitur et κρύω. Germanorum *krähen, kreischen, krieschen, (to crow, screech, shriek,)* ejusdem sunt originis. οὐ πάντων ἦν ὁμὸς θρόος, οὐδὲ ἴα γῆρυς, Δ, 437, non omnium erat una et similis vox, coll. 438, γλῶσσα ἐμέμικτο. ut ergo γῆρυς sit, sermo clara voce prolatus, sæpe et multorum confusus. notat et in genere vocem. Ὀρφεία γῆρυς, Eurip. Alcest. 969, Orphei vox.

γηρύω, dorice γαρύω, f. ύσω. (Κρῶ) sono, cano, loquor clara voce, celebro, garrio. κόρακες ὣς ἄκραντα γαρύετον, Ol. 2, 158, ubi dualis est pro plurali γαρύουσι, velut corvi, vana garriunt: nisi forte duos in mente habuit obtrectatores suos, in aula Sicula, quos quidam enarratores perhibent fuisse Bacchylidem et Simonidem. γάρυον (pro ἐγήρυον) τοιαῦτα, Py. 4, 166, sermocinabantur talia. γαρύων τοῦτο εὖχος, Ne. 6, 100, celebrans cantu et voce mea hoc decus et hanc victoriam. μῆτιν, Ol. 13, 70, laudans prudentiam eorum. γαρύειν τὸν Δία, Ne. 7, 122, Jovem prædicare voce elata. γαρυέμεν (pro γαρύειν) γλυκύ τι, Ne. 3, 55, canere dulce quid. γαρύεν (pro γαρύειν) ἄεθλα, Ol. 1, 5, celebrare cantu certamina, φωνεῖν, ὑμνεῖν, διακηρύσσειν, et est infinit. Doricus. γαρύοιτο κλέος ἐμὸν, Py. 5, 97, dicatur, narretur jam a me, et conf. κλέος. γαρύσομαι πατρὸς αἶσαν. Ist. 1, 48, celebrabo cantu.

γήτειον, vide sub Θύω, ad finem.

γήτης, ὁ, vide sub Γέα, ad finem.

γίγαρτον, τὸ, vide sub ζαχρηής.

γίγγρος, ὁ, vide sub αὐλὸς, ad finem.

γίγνομαι, (Γάω) notat idem quod γείνομαι, fitque ab eodem γέω, unde est γένω, γέγνω, pro quo Iones dicunt γίγνω, gigno, et γίγνομαι, nascor, generor, it. sum, exsisto. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, B, 468, quot folia et flores nascuntur verno tempore. ποινὴ δ' οὔτις ἐγίγνετο (nam sic scribunt accuratiores) τεθνειῶτος παιδὸς, N, 659. πολέμου δ' οὐ γίγνετο ἐρωὴ, non fiebat cessatio pugnæ, P, 761. τῷ τε ἠΰτε πτερὰ γίγνετο, T, 386, eique sicut alæ erant hæc arma. ἐν δέ τε οἶνος γίγνεται, ν, 245, in ea vinum nascitur. νῦν δ' αἱ μὲν γίγνονται ἀθέσφατοι, υ, 211, fiunt innumerabiles. nam his omnibus locis ab accuratis Homeri exscriptoribus scribitur Ionico more antiquo γίγνομαι, non vero γίνομαι, quod recentiorum est, atramento velut parcentium, et in compendium scriptionis. etsi igitur γίνομαι Homeri non est; tamen eam formam cum locis suis, ubi omnes bonæ editiones manuscriptæ habuere γ intersertum, adducemus.

γιγνώσκω, (Νέω) nosco, video, intelligo, scio, cognosco. minus accurate scribitur γινώσκω, nam est verbum cum reduplicatione præfixi γ, cujus formationem vide sub γνόω, confer νοέω. γιγνώσκω σὲ, θεὰ, E, 815, coll. 128. et 824, Ἄρηα, Martem video et agnosco. δὲ, nam sentio et cognosco, ὅτι μοι Κρονίων κατένευσε νίκην, Θ, 175. καὶ αὐτὸς γιγνώσκω, ὁρόω δὲ Μαχάονα, et ipse agnosco eum, video enim Machaonem, Λ, 650. ὅσον ἔγωγε γιγνώσκω, quantum ego scio, N, 223, *so viel mir wissend ist, (as far as I know:)* quod recentiores dicunt, ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, *ich kenne dich gar wohl, (I know thee well,)* Ω, 563. ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅτι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπεται ἀλκὴ; Θ, 140, an non intelligis et vides, quod per Jovem non adest robur? sic, γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι οὐκ ἔτι κάρτος Ἀχαιῶν, P, 623, vides enim et ipse et intelligis. καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε, nam et ipsi hoc sane intelligitis, M, 272. ὄφρα εὖ γιγνώσκῃς, ut probe agnoscas et noscas, E, 128, *damit du recht erkennen könnest, (that thou mayest be thoroughly aware.)* ὅτε δὴ γίγνωσκε, pro ἐγίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, cum cognosceret eum esse filium dei, Z, 191. ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε ἑτεραλκέα νίκην μάχης, Π, 362, certe quidem agnoscebat victoriam pugnæ penes alteros stantem. ἀσπίδι γιγνώσκων, ex clypeo agnoscens eum, E, 182. et 331, γιγνώσκων ὅτι ἄναλκις ἔην θεὸς, Venus nimirum: et eam agnoscebat, ὡς μηκέτι ἀχλυόμενος τοὺς ὀφθαλμοὺς, coll. 127. quidam prisci h. l. post γιγνώσκων ponunt comma, et referunt ad, ἐπῴχετο αὐτὴν χαλκῷ, ut notetur, quod sciens ita fecerit. et 433, γιγνώσκων ὅτι αὐτῷ ὑπερεῖχεν χεῖρας Ἀπόλλων, sentiens, quod Apollo tutaretur eum. οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες, sed ii, qui non id agnoscebant pro suo, H, 185. ἐσύλα τεύχεα, γιγνώσκων, agnoscens ea pro iis quæ ante vidisset, Λ, 111. ἦ (ἔφη) εὖ γιγνώσκων, probe cognoscens eum, quanquam loquebatur quasi non cognosceret, quis ille esset, Ξ, 475. ἀμφί ἑ γιγνώσκων ἑτάρους, circa se agnoscens suos, cum ex λειποθυμίᾳ ad se rediret, O, 241. σὲ εὖ γιγνώσκων, te probe cognitum mihi habens, X, 356, *der ich dich gar wohl kenne, wie du geartet bist, (who well know thy disposition.)* γιγνώσκω, φρονέω, τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις, π, 136. ρ, 193, 281, ubi una sententia tribus terminis exprimitur: novi, intelligo, hæc sane intelligenti præcipis; et respicit maxime in π, 133, 134. et in ρ, 190, 191; 278, 279. et 269, γιγνώσκω δ', ὅτι πολλοὶ δαῖτα τίθενται ἄνδρες, sentio, quod multi ibi epulentur. γιγνώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτι σοὶ πινυτὴ (prudentia) φρένας ἵκει, υ, 228, imo et ipse intelligo, quod vir prudens et intelligens sis. γιγνώσκω δ', ὡς σφῶϊν (vobis duobus) ἐελδομένοισιν ἱκάνω, advenio, adsum, φ, 209. ἐπεὶ γίγνωσκον (omisso augmento) ὅτι δὴ κακὰ μήδετο δαίμων, γ, 166, cum intelligerem quod mala meditaretur deus. sic, καὶ τότε δὴ, μ, 295. καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὅτι οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, θ, 299, et tunc sane intelligebam, quod nulla jam effugia sint. γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας, χ, 501, agnoscebat enim re vera omnes. καλάμην γέ σε οἴομαι εἰσορόωντα, γιγνώσκειν sc. τὸ λήϊον ἢ τὸν καρπὸν, ξ, 215, arbitror te, intuentem calamum, agniturum esse spicam quæ fuerit, *ich glaube, da du den halben halm siehest, du sehest ein wie die ähre beschaffen gewesen, (I verily believe that when thou seest half a straw, thou knowest what kind of ear it bore;)* et loquitur elliptice ex modestia, simulque proverbialiter. πάϊς, γιγνώσκων, τ, 160, intelligens jam, φρονῶν καὶ εἰδὼς οἷα γίγνεται κακά. ἤδη γιγνώσκουσα παρεστάναι, jam sciens omnia et agnoscens adstare, υ, 94. quod Æoles γνοέω scribant pro νοέω, apparet et ex ἀμφιγνοεῖν, i. e. διχονοεῖν, et ex σύγγνοια, conscientia, cogitatio tacita. ab νοέω est ἡ νώμη dorice, æolice et communiter ἡ γνώμη, sententia. ὁ γνώμων inter alia dicitur et ὁ ὀδοὺς, ἀφ' οὗ ἡ ἡλικία γνωρίζεται πώλων τε καὶ μόσχων: hinc ὁ λειπογνώμων est equus, vel et ovis, si μηκέτι διὰ τῶν ὀδόντων γνωσθῆναι δύνανται. τοὺς γιγνώσκομεν, illos novimus, Py. 3, 202. γιγνώσκοντί μιν, dorice, pro γιγνώσκουσιν αὐτὸν, noverunt eum, Ol. 6, 163, i. e. celebrant eum, ob κατορθώματα ejus multa. similis phrasis est Ol. 7, 152. γίγνωσκεν ἐπειγομένους, animadvertebat nos festinantes, Py. 4, 59, συνεώρα καὶ αὐτὸς. et 152, τὸν μὲν οὐ γίγνωσκον, eum non agnoscebant, sc. οἱ ἐνοικοῦντες. γιγνώσκοντα καλὰ, i. e. εἰδότα, Py. 4, 513.

γιγρὶ, adv. *γιγρῶν*, ὁ, vide sub γέλως, risus, ad finem.

γίννος, ὁ, vide sub ὄνος.

γίνομαι, (Γάω) est ex usu scribendi recentiorum compendioso pro antiquo γίγνομαι. notat nascor. it. sum. et editiones vulgares variant oscitanter his locis, modo γ antiquum exhibentes, modo omittentes. οὐδέ τις σφίσι μετὰ φρεσὶ γίγνεται (γίνεται) ἀλκὴ, Δ, 245, i. e. inest. ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετο ὀδόντων, K, 375. κόμπος ὀδόντων γίνεται, Λ, 418. καί σφιν ἄχος κατὰ θυ-

μὸν ἐγίνετο, N, 86. et 283, πάταγος δέ τε γίνεται ὀδόντων. et 569, ἔνθα μάλιστα γίνεται Ἄρης ἀλεγεινός. et 684, ἔνθα μάλιστα ζαχρειεῖς γίνοντο μάχη, ubi maxime acres erant pugna. δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ, Ξ, 415, oritur. ἐπὶ ὅσον δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, quousque hasta volat missa, O, 359. et 490, ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή. et 607, ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο. πολέμου δ' οὐ γίνετο ἐρωὴ, non fiebat cessatio pugnæ, Π, 302. et 634, ἕκαθεν δέ τε γίνεται ἀκουὴ, longeque exauditur. ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, Σ, 212, splendor in altum emicat. περὶ δὲ ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται, Υ, 169. οὐδέ τις ἀλκὴ γίνετο, Φ, 529, neque ulla opitulatio erat. καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, X, 150. et 160, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. οὐδὲ πολλὴ γίνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ, non multa fiebat canthorum orbita, Ψ, 505. *die räder schnitten gar nicht tief ein, (the wheels did not sink deep.)* οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, neque ei reverentia ullius inest, Ω, 45. οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος γίνομαι, β, 320, non sum compos navis propriæ. οὖροι νηῶν πομπῆες γίνονται ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, δ, 362, venti navium ductores sunt. et 417, 418, πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσα ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, omnia factus tentabit quæcunque in terra reptilia sunt, de Proteo. et 634, ἐμὲ δὲ χρειὼ γίνεται αὐτῆς, mihi opus est illa nave. et 709, αἵτε ἁλὸς ἵπποι γίγνονται ἀνδράσι, naves scilicet, sunt hominibus equi maris; vel potius, fiunt: nam dantur alias ζῶα, dicta ἵπποι ποτάμιοι. οὔτι κασιγνήτου χείρων γίνεται, non deterior est fratre bonus amicus, Θ, 586. οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίνεται, nihil est dulcius, ι, 35. et 51, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοισιν, κ, 202, sed nimirum nullus effectus erat lamentantibus. sic et 568. et 350, γίνονται δ' ἄρα ταίγε ἐκ κρηνῶν, nascuntur ex fontibus: et paraphrasis antiqua hujus loci sic habet: γένεσις δὲ τούτων, οὐχ ὥσπερ ἡ ἀνθρώπων ἐστὶν, ἡ δι' ἀλλήλων. ἀλλὰ ποταμοὶ, καὶ ἄλση, καὶ πηγαὶ, ἐκείνας φύουσιν. conf. Νύμφαι, in R. οἷά τε πολλὰ γίνεται ἐν πολέμῳ, λ, 536, qualia sæpe fiunt in prœlio. τῆς φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος γίνεται, μ, 87, est. et 130, γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν, propagatio ex ipsis non nascitur. et 287, δηλήματα νηῶν γίνονται. et 396, βοῶν δ' ὣς γίνετο φωνή. et 326, οὐδέ τις ἄλλος γίνετο ἔπειτα ἀνέμων, nullus deinde alius ventorum nascebatur. nam venti non sunt subsistens quid, sed ἐν τῷ γίνεσθαι est τὸ εἶναι αὐτοῖς. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε γίγνεται ἡμετέρη, ξ, 59, munus nostrum est exiguum, sed ex amico animo datum, simulque gratum accipienti. et 157, ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι γίγνεται, *ich hasse ihn wie den teufel, (I hate him as the devil.)* οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν γίγνονται, sunt, ρ, 310. οὐδέ μοι ποδάνιπτρα γίγνεται, τ, 344. et 561, ὄνειροι ἀμήχανοι γίνονται. μία δ' οἴη γίνετο ἐφορμὴ, χ, 130. et 306, οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται οὐδὲ φυγή. γίνεται πάντα γλυκέα σὺν Χάρισιν, Ol. 14, 8, efficiuntur, eveniunt. χόλος οὐκ ἀλίθιος γίνεται παίδων Διὸς, Py. 3, 22, non irrita aut vana est ira. δυσπαλὲς δὴ γίνεται, Py. 4, 487, difficile sane est. Sic Latini ponunt suum existere, pro esse. ὑμνητὸς οὗτος ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς, Py. 10, 35, celebratus fit. τιμὴ γίνεται τοῖς, Ne. 7, 46, honor contingit illis. θαρσαλέα φωνὴ γίνεται παρὰ κρητῆρα, Ne. 9, 118, vox audax est. προσάντης κέλευθος γίνεται, Ist. 2, 48, via ardua est. τέρμα ἀέθλων γίνεται, Ist. 4, 116, terminus fit certaminum.

γινώσκω, vide γιγνώσκω, et sub νοέω.

γλάγος, εος. τό. (Γάω) est idem quod τὸ γάλα, lac, *milch, (milk.)* ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει, quando lac vasa rigat, B, 471. Π, 643, i. e. ὅτε ἀμέλγεται γάλα πολύ τε καὶ πῖον καὶ γλυκὺ καὶ μυιῶν ἐπισπαστικόν. hinc est ἡ γλὰξ, quæ est βοτάνη, γαλακτοποιὸς ταῖς ἐσθιούσαις. eadem dicitur et ἡ γλαύξ.

γλακτοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) pro γαλακτοφάγος, qui lacte utitur pro cibo ordinario, *der lauter milchspeise isset, (who lives upon a milk diet.)* a τὸ γάλα, ακτος, lac. ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν γλακτοφάγων, N, 6, nam vivunt lacte, et ut plurimum equino, ex quo conficiunt edulium, Græce dictum ὁ ἱππάκης, ου, vel ἡ ἱππάκη, ης. iidem dicuntur et γαλακτοπόται.

γλὰξ, ἡ, vide γλάγος.

γλαυκιάω, f. άσω. (Λάω) acriter et igneo obtutu intueor, ἔμπυρον βλέπω. terribili vultu adspicio. γλαυκιόων, pro γλαυκιῶν ex γλαυκιάων, Υ, 172, de leone pugnante, et igneis vel terribilibus oculis contuente hostem suum. alii volunt, γλαυκιᾶν esse, στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸ γλαυκὸν αὐτῶν ὑποφαίνειν, *die augen verkehren, (to turn up the eyes.)* conf. Hesiodum in scuto, 430, i. e. βλέπων φοβερόν.

γλαυκίον, vide sub γλαυκῶπις, prope finem.

γλαυκὸς, ἡ, όν. (Λάω) notat colorem ex cæruleo et albo commixtum, *weisslich blau, (light blue.)* γλαυκὴ θάλασσα, Π, 34, cæruleum mare. talem colorem habent arbores, oleæ et ficus; ut ergo et viride quid insit huic colori. Sed color maris respicit simul τὸ φοβερόν: nam per tenebras varie lucet mare suis undis. hinc γλαυκοὶ δράκοντες, Ol. 8, 48, sunt οἱ φοβεροὶ, ab adspectu eorum terribili. nam nomen est a γλαύσσω et γλαυκιάω. ut ergo non coloris solum nomen sit, sed potius obtutum acrem et perturbantem connotet. Vide sub γλαυκῶπις.

γλαυκοχαίτης, vide sub κυανοχαίτης.

γλαυκόχροος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) eo colore, qualem habent oleæ et folia earum. γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, Ol. 3, 24, ubi adjectivum in casu quarto etiam terminationem tertiæ declinationis assumit, sicut ὁ χρόος, a quo descendit.

γλαυκώπης, γλαυκώπιον, vide sequens.

γλαυκῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) glaucis oculis prædita, ardentibus lucidis oculis. est epitheton Minervæ, non tantum γλαυκοὺς ἐχούσης ὀφθαλμοὺς, sed etiam δεινῆς τὴν ὄψιν καὶ ἐκπληκτικῆς, κατὰ τὰ γλαυκωπὰ τῶν θηρίων: γλαυκοὶ γὰρ οἱ λέοντες, reges ferarum; et dracones dicuntur γλαυκῶπες. fortasse autem sic dicta Minerva, quod est προαθροῦσα (prævidens) τὰ ἐν σκότει καὶ μέλλοντα: γλαυκὸς enim est a γλαύσσω, i. e. θεωρέω, quod verbum cum cognatis suis confer, maxime γλαυκιάω. Germani dicunt, *glau, (acute,)* i. e. prudens, ingeniosus, alacer; quæ virtus in vultu et oculis maxime etiam est conspicua. et hinc γλαὺξ propria Minervæ, quia noctu videt. perspicaciam celerem *prudentiæ practicæ principum* notat hoc epitheton, cum majestate quadam oculorum junctam. θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, A, 206. B, 166. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Δ, 439, ubi fortitudo et prudentia bellica junguntur. Θ, 357. cæterum id epitheton etiam loco nominis proprii Minervæ solum ponitur. ἔσται μὰν, ὅτε ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ, erit certe tempus, cum rursus me suam dixerit, Θ, 373, i. e. ὑποκορίσεταί με συνήθει προσφθέγματι. et ita certa est de amore patris sui, ut prædicat, etsi jam adversus et iratus videatur, eum tamen mox blande adlocuturum esse se. conf. φίλη. et 406, ὄφρα εἰδῇ Γλαυκῶπις. et 420, ὄφρα εἰδῇς, Γλαυκῶπι. Γλαυκώπιδι κούρῃ, i. e. Minervæ, Ω, 26, qui versus tamen una cum aliis a 25—31, priscis criticis est suspectus. εὔχετο Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι, Ψ, 769. Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ, β, 433, coll. 382, 393. ζ, 112, coll. 113. γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, γ, 135. ω, 539. αἴκε μοι παρασταίης, Γλαυκῶπι, ν, 389. εὐξάμενος κούρῃ γλαυκώπιδι, ω, 517. Γλαυκῶπις, Ol. 7, 94. κόραν γλαυκώπιδα, Ne. 7, 141. masculinum est ὁ γλαυκώπης, ου. ἡ Ἀττικὴ ἀκρόπολις dicta fuit τὸ γλαυκώπιον, imo et ipsæ Athenæ. τὸ γλαυκίον non est noctua, sed species anatum parva, dicta sic ἀπὸ τῆς τῶν ὀμμάτων γλαυκότητος. cæterum τὸ γλαυκὸν prædicatur de oculo, et de mari; etiam de olea ob folia ejus, et de oleo, ut dicatur γλαυκὸν ἔλαιον. Germanorum *blaulig-grau, (bluish gray)* fortasse hunc colorem exprimat.

γλαυκῶψ, ῶπος. ὁ. (Ὄφ) glaucos oculos habens, γλαυκόφθαλμος. est epitheton draconis. γλαυκῶπα ὄφιν, Py. 4, 443. γλαυκῶπες δράκοντες, Ol. 6, 76, λαμπροὺς καὶ στίλβοντας ἔχοντες ὀφθαλμοὺς, et hinc et φοβεροί.

γλαὺξ, αυκός. ἡ. (Λάω) scribitur et γλαῦξ. ulula, noctua. quæ sola ἐκ τῶν γαμψωνύχων καὶ σαρκοφάγων μὴ τίκτει τυφλὰ, διὰ τὸ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρῶδες, ὃ τμητικὸν ὂν διαιρεῖ τὴν θέαν, διὸ καὶ ἐν ταῖς σκοτομήναις ὁρᾷ. hinc est οἰκεῖον ζῶον τῇ ἀθρητικῇ Ἀθηνᾷ, nam prudentia pervidet etiam caliginosa, nec cæca parit. est nomen a γλαύσσω. Vide γλάγος, et γλαυκῶπις.

γλαύσσω, f. ξω. (Λάω) video acriter, ἀθρέω. et hæc forma propior etiam est origini suæ, λάω vel λαύω, specto attente, præfixo γ.

γλαφυρὸς, ὰ, όν. (Ῥάω) cavus, excavatus. est a γλάφω, i. e. κοιλαίνω, *ich höhle aus, mache hohl, (I excavate, make hollow.)* proprie ponitur ἐπὶ χειροκμήτου κοιλότητος, de cavitate manibus hominum facta, οἵαν οἱ λιθοξόοι καὶ ξοανογλύφοι ἐντυποῦσι: deinde et de spelunca, aut ejusmodi αὐτοφυῶς, et natura cavis. imo transfertur etiam ad νοήματα, quæ etiam dicuntur γλαφυρὰ, τὰ ἔχοντα βαθύ τι, πλὴν μετὰ καὶ χάριτος καὶ διαφανίας καὶ λαμπρότητος, ὡς μὴ πάνυ εἶναι διὰ τὸ βάθος σκοτεινὰ, sententiæ prægnantes, at splendidæ et dilucidæ tamen. sic et aristæ plenæ dicuntur γλαφυραί. γλαφυρὴ ναῦς, *das schiff mit einem weiten hohlen raume, (the ship with a large hollow space,)* ut major aliqua navis hoc epitheto designetur, B, 454, 516, 602, 680. Γ, 119. Θ, 180. O, 488. P, 397. X, 246. μ, 82, 218. γλαφυρῷ σπῆϊ, spelunca ampla, Σ, 402. Ω, 83. β, 20. μ, 210. ε, 68. ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, α, 15, 73. δ, 403, ι, 114. nam non quævis spelunca, sed capax quædam, aut augusta, sic vocatur. λιμὴν γλαφυρὸς, portus cavus et amplus, μ, 305. γλαφυρὴ φόρμιγξ, testudo musica, cavo alveo facta, Θ, 257. (quo loco alii legunt λιγυρὴν, minus bene.) ρ, 262. χ, 340, i. e. κοίλη. πέτρα, cavitas petræ, B, 88. ξ, 533, quam subibat pastor, ἵνα μὴ αἴθριος βρέχοιτο, καὶ ψυχρῷ βοῤῥᾷ καταπνέοιτο. γλαφυροῖς ἅρμασι, cavis curribus, Ne. 9, 28. γράφω et γλάφω sunt idem, sicut κρώζω et κλώζω, a quibus est ὁ κρωγμὸς, i. e. ὁ τῆς κορώνης ἦχος, et ὁ κλωγμὸς, i. e. ὁ ἐν τῷ θεάτρῳ διὰ στόματος πρὸς τὸν οὐρανίσκον ἀποτελούμενος ψόφος, *(wenn man mit der zunge am gaumen schnell klatschet,) (when a person smacks with the tongue against the roof of the mouth)* ᾧ πρὸς τὰς ἐκβολὰς ἐχρῶντο τῶν ποιητῶν: et talis κλωγμὸς multum differt ab ὁ συριγμός. homo dicitur γλαφυρὸς, politus, Aristoph. Av. 1272.

γλάφω, f. ψω. (Ῥάω) notat paullo mollius, cæterum re ipsa idem, quod γράφω, et est inde factum per τραυλισμόν. nam γράω et γλάω sola molliori ἐκφωνήσει differunt. indidem est et γλύφω. vide mox γλαφυρός. τὰ τρίγλυφα, de quibus Vitruvius Lib. I. c. 2. et Lib. IV. c. 1. et αἱ τρίγλυφοι, (nam est proprie adjectivum, et subintelligitur ἡ γλυφὴ,) in ædificationibus sunt excavationes artificiales et venustæ, imo et in-

tercolumnia, vel talia incisa. vid. Eurip. Orest. 1372. et Iphig. Taur. 113.

γλεῦκος, vide sub γλυκύς.

γλέφαρον, ου. τό. (Ἄω) est dorice pro βλέφαρον. γλεφάρων ἐκ γηραλέων δάκρυα, Py. 4, 216. γλεφάροις ἀθανάτοις, Ist. 8, 100.

γλήνειος, εία, ειον, vide sub γλῆνος.

γλήνη, ης. ἡ. (Λάω) est proprie ἡ κόρη in oculo, i. e. imago illa quæ in pupilla oculi visitur si quis introspicit: deinde est pupilla ipsa, *der augapfel, (the pupil of the eye;)* et denique, a parte illa nobiliori, oculus totus interior. deinde vero, sicut et Germanorum *auge, (eye,)* tropice ponitur; ut notet cellulas illas in favo apum; et παίγνια, crepundia et pupas puerorum; et virgunculas teneras nitentesque. nomen est a λάω, video. ἔῤῥε κακὴ γλήνη, Θ, 164, abi timida puella; inquit Hector ad Diomedem; *gehe weg furchtsame puppe, (go timid girl,)* ut γυναῖκα παρθενικὴν, splendentem quidem sed infirmam, notet. ἐξῶσε γλήνην, excussit ei pupillam, Ξ, 494, ubi vulnus letale describitur, cum hasta per oculum transiret in caput. γλήνης καιομένης, cum oculus exureretur Polyphemo, ι, 390. et quatenus hæc vox etiam τὸ παίγνιον notat, potest a λάω, fruor cum voluptate, deducta concipi.

γλῆνος, εος. τό. (Λάω) idem quod ἡ γλήνη: oculus, lumen, lucens et nitida res. ὅς (ὁ θάλαμος) γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, Ω, 192, qui thalamus multa lumina, i. e. multa visu dignissima et pulcerrima, continebat: ut ergo sensus tropicus ex h. l. appareat, ut sit γλῆνος τὸ γλήνης ἄξιον, quasi sidus aliquod. alii vero formant adjectivum γλήνειος, εία, ειον, spectabilis, admirandus visu: dicuntque γλήνεα esse h. l. ionice pro γλήνεια. Sed re vera est substantivum.

Γλία, ας, ἡ. (Ἕλω) gluten, glutinum, *leim, (bird-lime, glue,)* viscus. est ab ἕλω, capio, præfixo γ. hinc est γλοιὸς, ὰ, ὸν, viscidus, lentus, *klebrich, zähe, festhaltend, (viscous, tenacious, sticky,)* sicut gluten vel viscus solet. unde de homine vafro per metaph. ponitur, Aristoph. Nub. 448. imo et γλίσχρος, ου, ὁ ἡ, est a γλία, notatque etiam viscidus, tenax, glutinosus, apud Aristoph, Ach. 451, ubi notat hominem adhærentem tenaciter alteri. notat hoc nomen et, lentus, conf. in Pace, 481. coll. 192, ubi est ὁ γλίσχρων, ονος, lentus, tardus, it. ἀτυχής. Vide sub λουτρόν.

γλιάομαι, γλίον, vide sub λουτρόν.

γλίσχρος, vide sub Γλία, et γλυκύς.

γλίσχρων, ὁ, vide sub Γλία.

γλίττον, γλίττων, vide sub λουτρόν.

γλίχομαι, vide sub λιλαίω, ad initium, et sub γλυκύς.

γλοιὸς, ὰ, όν. (Λάω) lævis, lubricus, tener, pulposus. et metaphorice est, vafer, qui facile elabitur, ad morem lævium et lubricorum, quæ non facile teneri possunt. est a λεῖος. Vide sub Γλία.

γλουτὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) clunis. οἱ γλουτοὶ sunt τὰ σαρκώδη ἐφ' ὧν καθίζομεν, καὶ ἃ πυγὰς καλοῦμεν: *die hinterbacken darauf wir sitzen, (buttocks.)* est γλουτὸς quasi γλοιτὸς, a γλοιὸς, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τρυφερὸν καὶ ἁπαλὸν καὶ γλοιῶδες. e regione τῶν γλουτῶν sita est ἡ κύστις, ima pars ventris, ubi latet vesica urinaria, quæ in specie etiam ἡ κύστις appellatur. γλουτὸν κατὰ δεξιὸν, in clunem dextrum, E, 66. N, 651. ἰσχία τε γλουτούς τε δοκεύει, sc. canis acer venaticus contra aprum, Θ, 340, et conf. ἰσχίον.

γλυκερὸς, ὰ, όν. (Λάω) idem quod γλυκύς: γλυκερὸς ὕπνος, K, 4. Ω, 2, 636. δ, 295. τ, 511. σῖτος, Λ, 89. νόστος, χ, 323. γλυκερὴ μολπὴ, N, 637. ψ, 145. γλυκερὸν γάλα, δ, 88. μέλι, υ, 69. ω, 68. ὕδωρ, μ, 360. μέθυ, ξ, 194. φῶς, de homine amato, π, 23. ρ, 41. γλυκεραὶ συκαῖ, η, 116. λ, 589. γλυκερώτερον, ι, 28. γλυκεροῦ νόστου, Py. 4, 56. γλυκεραῖς εὐναῖς, Py. 9, 19.

γλυκίων, ονος. ὁ ἡ. τὸ γλύκιον. (Λάω) dulcior. αὐδὴ γλυκίων μέλιτος, A, 249. πόλεμος (pugna) γλυκίων ἐγένετο αὐτοῖς ἢ τὸ νέεσθαι, B, 453, ubi vides vim prudentis adhortationis ex ore magni viri profectæ. sic et Λ, 13. πολὺ γλυκίων μέλιτος, Σ, 109, ὁ χόλος. ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος ἠδὲ τοκήων γίνεται, ι, 34.

γλυκύθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) suavis animo, exhilarans animum alterius suo clementi et amico animo. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Υ, 467, nequaquam enim animo mitis vir erat, neque lenia sentiens: et prius explicatur per posterius.

γλυκύμηλον, vide sub ΜΗ͂ΛΟΝ, ad finem.

γλυκὺς, εῖα, ύ. (Λάω) dulcis. est a λάω vel λαύω, fruor jucunde; cujus præt. a. est λέλαυκα. notatque proprie, suavem cibum: deinde tropice, quamvis suavitatem qua cum voluptate aliqua fruimur. ab eodem λαύω (cujus compositum ἀπολαύω est frequentius) cum præfixo γ, est, τὸ γλεῦκος, εος, succus dulcis, mustum; a quo deinde γλυκὺς duci potest: et ἀγλευκὴς, έος, ὁ ἡ, insuavis: imo et verbum γλίχομαι, cupio frui, appeto. et quia succi dulces solent esse lenti et viscosi, *klebrig, (adhesive,)* hinc et adjectivum γλίσχρος, ου, ὁ ἡ, lentus, viscosus; lubricus; tenax, sordidus. γλυκὺ νέκταρ, A, 598. γλυκὺς ὕπνος, ὁ κατὰ φύσιν, A, 610. Ψ, 232. β, 395. θ, 445. κ, 31, 547. μ, 338. ο, 7. σ, 187, 198. τ, 49. γλυκὺς ἵμερος, Γ, 139, dulce desiderium, patriæ h. l. et 446, μὲ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, capit, concubitus, κατ' ἐξοχὴν γλυκέος. sic et Ξ, 328. γλυκὺς αἰὼν, dulce ævum, i. e. juventa, ε, 152. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ἧρει κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, χ, 500, dulcis appetitus flendi, præ lætitia. τῶν (δένδρων) αὐτὸν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν, Ol. 3, 58. κρητὴρ, Ol. 6, 154. αὐλὸς, Ol. 10, 114. γέλως, Py. 8, 123. μισθὸς, Ist. 1, 66. γλυκὺν ἄωτον στεφάνων, Ol. 5, 2. καρπὸν φρενὸς, Ol. 7, 14. ὀϊστὸν, Ol. 9, 17. βίοτον, Py. 2, 47. πόθον, Py. 4, 327. et 379, γάμον. κῆπον, Py. 5, 31. σύγκοιτον, Py. 9, 42. ὕμνον, Ne. 9, 53. et 119, προφήτην. γλυκεῖα φρὴν, Py. 6, 52. φόρμιγξ, Ne. 4, 71. ἀοιδὴ, Ne. 5, 5, et ibi est vocativus. ἀνάπαυσις, Ne. 7, 77. γλυκείας Ἀφροδίτης, i. e. ἱμερτῆς, Ol. 6, 57. γλυκεῖαν ἀγγελίαν, Ol. 4, 9. τύχην, Ol. 13, 165. ὄπα ἐμὴν, Py. 10, 86. ἀμοιβὴν, Ne. 5, 86. γλυκεῖαι ἀοιδαὶ, Ist. 2, 11. γλυκεῖαν ὀργὴν, Ist. 2, 53. εὐφροσύνην, Ist. 3, 16. γλυκὺ λυτήριον, Ol. 7, 142. μέλος, Ol. 10, 3. ψεῦδος, Py. 2, 68. τέλος, Py. 10, 15. τὸ γαρύειν, Ne. 3, 55. τὸ παρὰ δίκην, Ist. 7, 68. τὶ δημωσώμεθα, Ist. 8, 18. γλυκέα γίνεται, Ol. 14, 7.

γλυκύτατος, άτη, ατον. (Λάω) dulcissimus. γλυκυτάτῃ γενεᾷ, dulcissimæ soboli, Py. 11, 88. γλυκυτάταις φροντίσιν, Ol. 1, 30.

γλυκύτερος, έρα, ερον. (Λάω) dulcior. γλυκυτέραν ἔτι μολπὴν, Ol. 7, 175.

γλυφὴ, vide sequens et sub γλάφω.

γλυφὶς, ίδος. ἡ. (Ῥάω) incisura, crena, *eine spalte, (a slit, cleft, incision;)* a γλύφω, quod cum γλάφω est idem. ὁμοῦ λαβὼν γλυφίδας τε καὶ νεῦρα, simul apprehendens crenam et nervum, Δ, 122. εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, φ, 419. nam sagitta habet infra incisuram, qua applicatur nervo in arcu; ut sint γλυφίδες, τὸ γλύμμα τοῦ ἀτράκτου τὸ ἐντιθέμενον τῇ νευρᾷ: αἱ τοῦ ὀϊστοῦ αἷς ἐνίεται ἡ νευρή. et pluralis ponitur, quia duo latera habet hæc incisura.

γλύφω, vide supra et γλάφω.

γλὼξ, ἡ, vide sub γλωχίν.

γλῶσσα, ης. ἡ. (Κλάω) lingua, *die zunge, (the tongue.)* it. dialectus, sermo. est pro κλῶσσα, a κλάω, nam tota lingua est volubilis et flexibilis, *ist sehr biegsam und lauter gelenke, (is very voluble and flexible.)* attice dicitur γλῶττα. et a similitudine hujus membri deinde et aliæ res, quæ sunt linguarum instar, sic nominantur. ἀπὸ γλώσσης αὐτοῦ ῥέεν αὐδὴ, A, 249, ubi est τὸ τῆς αὐδῆς ὄργανον. sic, εἴ μοι δέκα γλῶσσαι εἶεν, B, 489, si mihi decem essent linguæ. ὑπέταμε γλῶσσαν χαλκὸς, E, 74. et 292, ἀπέταμε. et P, 618, διέταμε μέσην. et priori loco peccaverat is lingua gloriosa. nam solet Homerus inducere punitos eo, per quod peccaverant. e. c. Phereclus, qui ad μοιχείαν naves fecerat, perit turpi vulnere κατὰ γλουτοῦ. Venus vulneratur in manu, qua uxores alienas mulcet, ut ad adulterium pellici se patiantur. manus alii præciditur, cujus pater dona ceperat a Paride, ad interficiendum Menelaum; etc. λάψοντες γλώσσαις ἀραιαῖς ὕδωρ, Π, 161, de lupis, aquam lambendo bibentibus, ubi linguam expandunt et tenuem formant. στρεπτὴ δὲ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, Υ, 248, quod non tam physice intelligendum, ὑγρὰ καὶ εὐλύγιστος, quam potius moraliter, ἡ ἐπὶ τὰ ἐναντία ἐπιχειροῦσα καὶ ἐπὶ ἄμφω μεταγομένη, quæ alias aliter loquitur, quæ facile mutat et commutat sermonem de aliis. τάμνετε γλώσσας, exscindite linguas, γ, 332, et 341, γλώσσας ἐνέβαλλον πυρὶ, in sacrificio (quod conf. in R.) nam sacrificabant linguas victimarum, ut bonam famam ipsi haberent audirentque. maxime offerebant eas Mercurio, ut ἐφόρῳ τοῦ λέγειν. de dialecto et sermone ipso est B, 804, ἄλλη ἄλλων γλῶσσα, quia non ὁμοεθνεῖς; et diversi populi, etiam unius gentis, diversas habent dialectos. unde et multi βαρβαρικώτερον κλάζουσι, sonant pinguius et rudius. γλῶσσα ἐμέμικτο, varia erat dialectus, Δ, 438, et conf. μίσγω. hinc opus sæpe erat in illo exercitu Troico ὑποβολεῦσιν, i. e. ἑρμηνεῦσιν, interpretibus. ἄλλη ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη, τ, 175, alia aliorum est διάλεκτος. maxime autem differentia pronuntiationis aut inflexionis vocum et vocabulorum hoc nomine notatur, ex qua re variæ oriuntur γλῶσσαι ejusdem sermonis. ὁ ἐγγλωττογάστωρ est, ὁ ἀπὸ γλώσσης διατρεφόμενος. ὁ γλώσσασπις est, ὁ τῇ γλώσσῃ ὥς τινι προβολῇ χρώμενος, διὰ τὸ στωμύλλεσθαι ἀναιδέστερον, qui lingua se defendit. ὁ ἀθυρόγλωσσος est ὁ ἀκρατόστομος, immoderatus lingua, Eurip. Orest. 901. linguam continens nulla quasi janua, sed eam semper exsertam et promtam habens. proprie ergo notat membrum illud in ore: per tropum vero, διάλεκτον. τὰ μὲν ἡμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, Ol. 11, 9, hæc, quæ de hymnis dixi, vult lingua mea administrare et οἰκονομεῖν. ῥῆμα, ὅ,τι γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας, Ne. 4, 13, verbum (i. e. hymnum) quod lingua protulerit ex mente profunda: i. e. accurate expensum et expolitum. πολλὰ μὲν ἀρτιεπὴς γλῶσσά μοι τοξεύματα ἔχει, Ist. 5, 59, rectiloqua lingua, quæ non fingit mendacia, et quæ dextre loquitur. et carmina sua vocat metaphorice jaculationes. γλῶσσα δὲ οὐκ ἔξω φρενῶν, Ist. 6, 105, i. e. verba et animus non dissentiunt, loquitur quæ cogitat et sentit; linguam quoque non imprudentem et incogitantem habet. αἶνον ἀπὸ γλώσσης ἐφθέγξατο εἰς αὐτὸν, Ol. 6, 19. ἡμετέρας ἀπὸ γλώσσης εὔξασθαι, Py. 3, 2. γλώσσης ἄωτον, Ist. 1, 75, linguæ florem. ἔχω ἐπὶ γλώσσῃ, Ol. 6, 141. ἀτιμοτέραν γλῶτταν, Ol. 8, 92, honore minus præditam linguam. φέροις ἄστει γλῶσσαν, Ol. 9, 64, admoveas civitati linguam, i. e. loquere de ea. τόλμα μοὶ ὀρνύει γλῶσσαν λέγειν, Ol. 13, 15, audacia mihi incitat linguam ad dicendum. ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμωνι χάλκευε γλῶσσαν, Py. 1, 168, i. e. φιλαλήθης ἔσο. ὀρφανίζει κακὴν γλῶσσαν φαεννῆς ὀπὸς,

Py. 4, 504, privat linguam maledicam voce sua clara: i. e. prohibet linguam suam candidam a maledicentia, non male meminit tui. γλῶττάν σφιν ἀπένειχεν ὑπερποντίαν, Py. 5, 78, attulit illis linguam peregrinam. et 148, γλῶσσαν δὲ, sc. κατά. γλῶσσαν ἐμὴν κελαδῆτιν, Ne. 4, 140, linguam meam decantatricem. ὄρσαι θοὴν γλῶσσαν, Ne. 7, 106, incitare celerem linguam. γλώσσαις ἀλλοτρίαις καλύψαι τὸ, Py. 11, 43, alienis linguis occultare id, ne alii de eo loqui possint.

γλώσσασπις, ὁ, vide sub γλῶσσα, ad medium.

γλωσσὶς, ἡ, vide sub δόναξ, ad finem.

γλωσσοκηλόμπης, ου, ὁ, vide sub κηλέω.

γλωχὶν, ῖνος. ἡ. (Κλάω) acies, cuspis. it. angulus, curvatura, *eine spitze die sich krümmen lässet, (a sharp point that admits of being bent.)* est enim itidem a κλάω, curvo, inclino. ὑπὸ δὲ γλωχῖνα ἔγναμψαν, Ω, 274, ubi sermo est de loro jugali, apte conjuncto; et sic dicit τὸ, μετὰ δεσμὸν, ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον, καὶ γανιῶσαι αὐτὸ, ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον, διὰ τῆς χυδαϊστὶ (vulgo) λεγομένης θηλέας, *macheten eine schleife, (made a noose.)* ἡ γλὼξ, τῆς γλωχὸς, et in plurali αἱ γλῶχες, sunt aristæ curvantes se: quæ vox in Hesiodi Ἀσπ. 398 occurrit, κέγχροις πέρι γλῶχες τελέθουσι, circum milia aristæ fiunt, i. e. οἱ κέγχροι ἄρχονται ἀνθέρικας ποιεῖν καὶ στάχυας, et est circumlocutio, nam istæ γλῶχες sunt αἱ γωνίαι τοῦ στάχυος, i. e. τὰ φύλλα τοῦ κέγχρου, *die blätter am hirsen, aus welchen die äre hervorbricht, (the leaves of millet from which the ear issues.)*

γναθμὸς, οῦ. ὁ. (Ἄγω) idem quod ὁ vel ἡ γνάθος, et quod σιαγὼν et γαμφηλή. *der hacken, kinnbacken, (the cheek, the jaw.)* τὸν βάλε (*den traf er,*) *(he hit him)* ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, *zwischen or und kinnlade, (between the ear and the lower jaw,)* N, 671. Π, 606. P, 617. in ea regione capitis, ubi auris et maxilla confines sunt, et quidem sub aure. ἔγχεϊ ἔνυξε γναθμὸν δεξιτερὸν, hasta perfodit dextram genam, Π, 405. γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν (pro ἐτανύσθησαν) π, 175, genæ, quæ ante rugosæ videbantur, extendebantur nunc et plenæ reddebantur. πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 29, *ich wolte ihm alle zäne aus dem rachen schlagen, (I would knock all the teeth out of his head.)* οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (pro ἐγέλων, ridebant) ἀλλοτρίοισι, υ, 347, i. e. insano, et quasi fataliter coacto motu. vel potius, ipsi se cogentes ad ridendum, cum tamen in animo nihil hilaris, sed potius multum terroris, insideret. *contre cœur.* sic ἐσθίειν γναθμοῖς ἀλλοτρίοις est, sine appetitu aut voluptate edere, πρὸς βίαν.

γνάθος, ου. ἡ. (Ἄγω) maxilla. eadem quæ ἡ γένυς. ὠκείας γνάθους, avidas maxillas, Ne. 1, 63, ἁρπαλέας. reperitur alibi et ὁ γνάθος. unde est ὁ γνάθων, ωνος, magnis genis præditus.

γνάθων, ωνος, ὁ, vide supra.

γναμπτὸς, ἡ, όν. (Κνάω) quod curvatur et flectitur. ἐν γναμπτοῖς μέλεσιν, in flexibilibus artubus, Λ, 668. Ω, 359. λ, 393. ν, 398, 430. φ, 283. in genere τὰ γναμπτὰ μέλη sunt τὰ τῶν ζώντων, nam mortuorum μέλη οὐ κάμπτεται. dictum id et κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἰνός: κατὰ ἶνας γὰρ καμπτομένων ἡ ζωϊκὴ ἐνέργεια δείκνυται, τὸ δέ γε ἐν μέλεσι τετανὸν ἀπρακτεῖν τὸ ζῶον ποιεῖ. γναμπτὸν ἄγκιστρον, uncus hamus, δ, 369, quod et περιηγὲς dicitur, περιάγεται γὰρ καὶ περικλᾶται καὶ κάμπτεται, curvatur. sic et μ, 332. γναμπταῖς γένυσιν, Δ, 416, in incurvis maxillis, de apro. νόημα γναμπτὸν, Ω, 41, mens flexibilis, qui faciles motus capere potest. γναμπτοῖς ἐν δρόμοις, Ist. 1, 82, in inflexis curriculis. nam vel octies vel duodecies idem curriculum percurrendum erat curru, et circa metam circum agendum.

γνάμπτω, f. ψω. (Κνάω) idem quod κάμπτω. curvo. in specie, nectendo curvo in nodum. ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν, Ω, 274, ubi conf. γλωχὶν, et præpositio pertinet ad verbum, ut sit ὑπογνάμπτω, subcurvo.

γνάπτω, vide supra et sub ΚΝΑ'Ω.

γναφεὺς, vide sub iisdem, et κάμπτω.

γνήσιος, ία, ιον. (Γάω) legitimus, germanus, non spurius; quasi γενήσιος, *ächt, ehelich geboren und gezeuget, (legitimate, begotten and born in wedlock.)* υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, Λ, 102, ubi vides oppositionem. υἱέες γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ξ, 202, filii legitimi ex uxore, coll. 203, ἰθαγενέες. γνησίαις ἀρεταῖς, Ol. 2, 21, ταῖς ἐκ γένους συγγεγεννημέναις αὐτοῖς, *angestammten, angebornen qualitäten, (hereditary qualities.)*

γνοέω, æolice pro νοέω, q. v. et sub γιγνώσκω, prope finem.

γνόφος et δνόφος, ου. ὁ. (Φάω) tenebræ, idem ac κνέφας præfixis γ vel δ, cæterum ex eadem origine qua τὸ κνέφος. δνόφος vero factum ex γνόφος, nam ex γ facile fit δ. sicut ex ε creberrime fit ο.

γνόω, f. γνώσω. (Νέω) nosco, cognosco. est a νόω, unde est νοΐσκω, contracte νώσκω, nullo Iota subscripto; æolice γνώσκω, sicut a νοέω fit γνοέω, unde est ἀγνοέω: et per reduplicationem fit γιγνώσκω. nam γ sæpe præfigitur, ut in γδοῦπος pro δοῦπος, et in γνόφος pro νέφος, et maxime id amabant οἱ Ἠπειρῶται. sic a νόω fit γνόω. media hujus forma occurrit. γνώσεται ἔπειτα, cognoscet deinde, Θ, 17. εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται, agnoscet quisque eum, Σ, 270, quasi jam obliti sint, quis sit et qualis. γνώσῃ ἔπειτα, cognosces deinde, B, 365, ubi est contractio Attica, coll. 367, γνώσεαι, cognosces, quæ est forma Ionica, pro regulari γνώσεσαι, in secunda singulari: nam Attica forma est orta ex prisca Ionica, sicut ipsa Ionica ex abjecto Sigma. γνώσεσθε ἕκαστος ἵππους, cognoscetis, Ψ, 497. ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὑμεῖς, Ω, 242. ἐμὸν θυμὸν γνώσεαι, π, 310. νῶϊ γνωσόμεθα ἀλλήλων, nos agnoscemus nos invicem, ψ, 109. γνώσομαι τὴν ὀλβίαν Κόρινθον, Ol. 13, 3, ubi habet notionem activam, εἰς γνῶσιν ἄξω, nobilem et celebrem faciam hymno, ὑμνήσω, εἰς ἀνάμνησιν ἀνάξω. καιρὸς εὖ αὐτὸν ἔγνωκε, occasio bene eum cognovit, Py. 4, 510, i. e. αὐτὸς πάντα τὰ καίρια γινώσκει, omnia opportuna. νόω ergo, a quo est γνόω, est cum νοέω ferme idem, non tamen omnino.

γνὺξ, (Ἄγω) adverb. ἐπὶ γόνυ, in genu, *aufs knie, auf die knie, (kneeling, on the knee.)* γνὺξ ἔριπε, procidit in genua, E, 68. γνὺξ ἐριπὼν ἔστη, cum in genua procidisset, reliquo corpore erecto stabat, E, 309. Θ, 329. Λ, 355. *er sank auf die knie mit geradem leibe, (he sunk upon his knees with his body erect.)* γνὺξ δ' ἔριπε οἰμώξας, Υ, 417, i. e. ἐπὶ γόνατα ἔπεσε. ἡ δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα, κασιγνήτου, πολλὰ λισσομένη, ᾔτεε ἵππους, E, 357, i. e. γουνασαμένη τὸν ἀδελφὸν, πλὴν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ μετὰ πάθους, ὡς καὶ ἑαυτὴν προσρίψαι τοῖς ἐκείνου γόνασιν, ἀγεννῶς καὶ θηλυπρεπῶς ἱκετεύουσα. Sermo est de Venere.

γνώμη, ης. ἡ. (Νέω) sententia, consilium, animus. *der sinn, das gemüth, die vorstellung, (judgment, mind, counsel.)* ἐστάθη, γνώμης ἀταρβήτου πειρώμενος, Py. 4, 149, stetit, animi imperterriti periculum faciens et specimen exhibens. ἔμπαλιν γνώμης, non ex sententia, contra exspectationem, Py. 12, 56, ἐναντία τῆς γνώμης, conf. Ol. 12, 14. εὐσεβεῖ γνώμῃ φυλάσσοντες τελετὰς θεῶν, Ol. 3, 73, i. e. συνειδήσει ἀγαθῇ, religiosa mente observantes sacros ritus deorum. πρὸς ἡσυχίαν φιλόπολιν γνώμῃ καθαρᾷ τετραμμένος, Ol. 4, 27, sincera mente, puro proposito. ἀποτρόπῳ γνώμῃ, Py. 8, 134, præpostero consilio, stulta mente. οὐ γνώμῃ διπλόαν θέτο βουλὴν, Ne. 10, 167, non in sententia duplicem fecit deliberationem, i. e. non diu dubitavit. κυβερνητῆρος γνώμῃ πεπιθὼν πολυβούλῳ, Ist. 4, 122, consilio obsecutus prudentissimo gubernatoris. μέτρα μὲν γνώμῃ διώκων, Ist. 6, 103, mediocritatem animo sectans. πολλὰ ἀνθρώποις παρὰ γνώμην ἔπεσεν, Ol. 12. 14, multa hominibus præter sententiam cadere solent. γνώμην πιθὼν, Py. 3, 51, cum persuasisset suæ sententiæ vel scientiæ, i. e. pro certo statuens id sibi. γνώμην κενεὰν κυλίνδει, Ne. 4, 65, consilium inane volvit. φθονεραῖς γνώμαις, invidis animis, Ist. 1, 61, et est casus sextus.

γνῶμι, (Νέω) forma ex γνόω orta, ejusdem significatus; cujus aoristus secundus per omnes modos in usu est. in indicativo est, ἔγνων, ως, ω, ωμεν, ωτε, ωσαν. εὖ δέ μιν ἔγνων, Λ, 526, bene enim eum novi. οὐδὲ ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα ἔγνω. nemo eum agnosceret, adeo deformatus erat, Π, 639. Αἰνείας Ἀπόλλωνα ἔγνω, agnovit, sensit, P, 334. ἔγνως ἐμὴν βουλὴν, nosti meum consilium, Υ, 20. οὐδέ με ἔγνως, ὡς θεὸς εἰμὶ, nec me agnoscis quod deus sim, X, 10. αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, sensit animo, A, 333, cujus rei causa venirent. sic et Θ, 446. Π, 530. X, 296. ἔγνω αὐτίκα, sensit illico, quæ est periphrasis τοῦ, ἀγχινοεῖν, A, 199. Ξ, 154. P, 84. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, P, 32, ubi conf. ῥέζω. sic et Υ, 198. et Euripides: ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο, didici ego misera in ipso casu. ἔγνω πρόσθεν, prius sensit, N, 66. et 72, ἴχνια ἔγνων ἀπιόντος, vestigia agnoscebam abeuntis numinis. αὐτοῦ ἄνευθεν ἐόντος ἔγνω. eum procul agnovit, Ψ, 453. οὐδέ τις, Ω, 691 et 698, οὐδέ τις ἄλλος πρόσθε, nemo prius. sæpe omittitur augmentum ionice, ὡς γνῶ (pro ἔγνω) χωομένου, Δ, 357, cum videret eum irascentem: et hæc constructio cum genitivo, γνῶναί τινος, est eadem ac, εὖ εἰδὼς πολέμου, i. e. γνῶσιν καὶ εἴδησιν ἔχειν πράγματός τινος. γνῶ ῥ' ἄνδρας δηΐους, agnovit hostes, K, 358. γνῶ δ' Ὀδυσεὺς, ὅτι, agnovit, quod—Λ, 439. sic, γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν, Π, 119. et 658, γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα, agnovit enim Jovis sacras lances. sed alia forma est aor. 2. conj. cum Iota subscripto in secunda et tertia persona scribi solita, ἵνα γνῷ Ἀτρείδης, A, 411. Π, 273, præcedente ὡς ἂν, ut sane, *damit doch, (that yet.)* ὄφρα γνῶμεν Τρώων νόον, ut cognoscamus sententiam et consilium eorum, X, 382. ὄφρα καὶ οἵδε γνῶσι, ut et hi sciant, Z, 231. et hujus tertiæ pluralis circumflexus solet sæpe distrahi, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, A, 302. Ψ, 610, et 661, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί. sic et Ω, 688, præcedente αἴκε, si forte cognoscant et resciscant. eodem loco est aor. 2. opt. αἴκε γνοίη σὲ Ἀτρείδης, inquit Achilles ad Priamum in castris Græcis morantem. οὓς κεν εὖ γνοίην, quos quidem bene et satis cognoscam. noscere possim, Γ, 235. et 53, γνοίης κε, cognosceres sane. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, E, 85, quæ est Apostrophe Musæ ad poëtam, re vera poëtæ ad auditorem. nam poëta fingit, dictari sibi verba a Musa. sic, Ξ, 58, οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης. et Ψ, 487, ἵνα γνοίης ἀποτίνων, ut sentias luens. quibus tamen duobus locis non est apostrophe. τάχα γνοίης φιλότητα, τ, 310. ο, 536. ρ, 164. ἤδη καὶ μάλα νήπιος γνοίη, agnoscere possit, P, 630. γνοῖεν δὲ, et sentiant, pro γνοίησαν, Σ, 125. imperativus, γνῶθι, γνώτω, γνῶτε, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, T, 84. infinitivus γνῶναι, cum paragoge Attica, γνώμεναι, εἴτε (an) ὑπόσχεσις Διὸς ψεῦδος, ἦε καὶ οὐκὶ, B, 349. sic, γνώμεναι,

μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι, conterrent, Φ, 266. et 609, ὅστε πεφεύγοι, qui effugerit. πόλλων δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω, α, 3. et 420, φρεσὶ δ' ἀθάνατον θεὸν ἔγνω. δὲ προρέοντα, cognovitque profluentem, videt eum, ε, 444. φᾶρός τε χιτῶνά τε, agnovit pro suis, η, 234. ἐμὲ δὲ, λ, 91. et 152, αὐτίκα δὲ, statim agnovit me, pro ἀνέγνω, ἀνεγνώρισεν. et 389, αἶψα ἐμὲ κεῖνος. sic et 470, 614. et animæ mortuorum agnoscunt vivos, si sanguinem ante biberunt, i. e. si in corpus et vitam superam redire possent, tunc agnoscerent alios vivos etiamnum. οὐδέ μιν (sc. πατρώην γαίην) ἔγνω, agnovit, ν, 188. et 297, οὐδὲ σύ γ' ἔγνως Ἀθήνην; neque agnoscebas? ἔγνων γάρ μιν οἰωνὸν ἐόντα, agnoscebam eam augurium esse, ο, 531. ῥεῖα ἔγνως, facile cognovisti et intellexisti, ρ, 273. αὐτίκα δὲ οὐλὴν, cicatricem agnovit et sensit, τ, 392. et 475, οὐδέ σε ἔγωγε πρὶν ἔγνων. ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀμφιμέδοντα, ω, 102, et in hac postrema rhapsodia non ante bibunt sanguinem animæ: nimirum non de mortuis et vivis, sed de solis mortuis confabulantibus sermo est. γνώτην ἀλλήλων, ambo agnoscebant se, φ, 36, i. e. γνῶσιν ἔσχον ὁ εἷς τοῦ ἑτέρου. ἔγνωσαν δέ με κεῖνοι, κ, 397, agnoscebant me. τὴν (οὐλὴν) γνῶ (ἔγνω) ἐπιμασσαμένη, contrectans manu, τ, 468. ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, χ, 373. ὄφρα μὲ εὖ γνῶτον, ut me probe agnoscatis ambo, φ, 218. αἴκε ποθὶ γνώω τοιοῦτον, si forte noscam talem, ξ, 118. αἴκ' αὐτὸν γνώω, si eum cognovero, ρ, 549. οἶοι γνώομεν ἰθὺν, nos soli cognoscamus studium earum, *ihre neigung und richtung des gemüths, (their disposition of mind,)* π, 304, ubi ο penultimæ est Ionicum, nam Ionibus in conjunctivo sæpe τὸ ω et ο æquivalent. et re vera distractio circumflexi deberet fieri per ο insertum, et hinc scribi γνόωμεν: sed poëtice ο antepenultimæ vertitur in ω, ob metrum. μή μιν πρὶν ἄλοχος (uxor) γνοίη, ν, 192, agnosceret. μή ἑ συβώτης γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, π, 458. ὡς ἂν γνοίη (cognosceret) οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι, ρ, 363. et 556, εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα. γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις, υ, 237. φ, 202. ὄρνιθας γνῶναι, auguria intelligere, β, 159. ἀργαλέον βροτῷ, γνῶναί σε, θεὰ, ν, 312. οὔτις ἡμῶν δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα, ω. 158, nemo nostrum poterat agnoscere, eum esse eum, *dass der das wäre, (that it was he.)* γνώμεναι, agnoscere, ubi hic infinitivus est loco substantivi, οὐχ ὑπέμεινε γνῶσιν, α, 411, *hat die erkennung nicht erwartet, (did not stay to be recognised.)* ἔγνων Ἰόλαον, viderunt eum, cognoverunt, intellexerunt, pro ἔγνωσαν, Py. 9, 137. ἔγνω μιν, novit eum æs, datum victoribus præmium, Ol. 7, 152, coll. Ol. 6, 163. nisi malis dicere, his locis esse sensum activum, pro ἐγνώρισεν αὐτὸν notum et celebrem fecit eum. τὸν ἔγνω ὀφθαλμὸς πατρὸς, vidit et agnovit, Py. 4, 213. et 467, γνῶθι νῦν, cognosce nunc sapientiam ejus. γνῶναί τε, Ol. 6, 151, i. e. ut cognoscant audientes, et discant auditores tui ex tuis veris verbis: ποίησον γνῶναι τοὺς ἀκούοντας ἀληθέσι λόγοις (est ablat. instrumenti) διὰ τοῦ ὕμνου. γνοὺς ξεινίαν κοίτην, sciens concubitum cum hospite, Py. 3, 55. et 108, τὸ παρὰ ποδὸς γνόντα, cognoscentem quod ante pedes est.

γνώμων, ὁ, vide sub γιγνώσκω, ad finem, et sub στάθμη.

γνώριμος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) notus, *ein bekanter, (an acquaintance.)* est vox generalis, ἑταῖρος notat specialius. ἐλεύσεται ἐνθάδε ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, π, 9, quod inde colligit quia canes eum non adlatrant. Vide sub ἌΛΛΟΣ, prope medium, et ἑταῖρος, aliquanto sub medio.

γνωσιμαχέω, f. ήσω. (Μάχω) reprehendo priorem meam voluntatem, eamque depono. in specie, desisto a pugnæ voluntate. Aristoph. Aves, 556, ubi Schol. γνωσιμαχῆσαι ἐστὶ τὸ, γνόντα ὅτι πρὸς κρείττονας αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι.

γνώσσω, vide ἀγνόω.

γνωστὸς, ἡ, ὸν, vide sequens.

γνωτὸς, ἡ, όν. (Νέω) notus, cognitus. est a γνόω, f. γνώσω. perf. pass. ἔγνωμαι, ωσαι, ωται: pro quo recentiores dicunt ἔγνωσμαι, unde illis est γνωστὸς, ἡ, όν. in specie notat fratrem, in genere quemvis notum bene. θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα, Γ, 174, cum relinquerem thalamum nuptialem et fratres meos, inquit Helena; et in genere, propinquos mihi. κατακτὰς γνωτὸν μητρυιῆς, Ν, 697, interficiens fratrem novercæ. sic et Ο, 336. εὔχεται ἀνὴρ γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισι λιπέσθαι, optat vir quisque fratrem aliquem domi relinquere, qui ultor sit, Ξ, 485. ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμὸν, τὸν ἔπεφνες, Ρ, 35, coll. 24, nam Hyperenor erat frater Euphorbi loquentis. quia ergo γνωτὸς κατ' ἐξοχὴν notat fratrem, hinc quidam, frustra tamen, deducunt a γεννάω, præt. perf. pass. γεγέννημαι, unde sit γεννητὸς, per syncopen γνητὸς, et mutato η, γνωτός: quæ ambages sunt non necessariæ. φίλτατός μοι ἧς γνωτῶν, carissimus fratrum mihi semper eras; inquit Hector ad Deiphobum, fratrem germanum, Χ, 234. οὐδέ νυ τόνγε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, Ο, 350, neque eum fratres sororesque ignis participem facere possunt mortuum. γνωτὸν δὲ, nam notum et manifestum est cuilibet, Η, 401. γνωτὸν δὲ ἦν, nam cognitum erat cuivis, ω, 181. γνώτ' ἀείδω, nota cano, Ne. 10, 57, pro γνωτὰ, accentu retracto ob apostrophum, et quidem acuto.

γοαίνω, f. ανῶ. (Γοῶ) lugeo voce miserabili. idem ac ΓΟΩ͂, ab ejus a. 1. a. ἐγόηνα, est infin. γοῆναι, attice γοήμεναι, Ξ, 502.

γοάω, vide ΓΟΩ͂.

γογγύζω, vide sub γόος, ad finem.

γοήμεναι, vide sub γοαίνω.

γόης, ητος, ὁ, vide sub ΓΟΩ͂, ad initium.

γομφίος, ὁ, vide sequens et sub κάμπτω.

γόμφος, ου, ὁ. (Κνάω) clavus paullo crassior. γόμφοισι, ε, 248, ubi sermo est de construenda nave. possit nomen esse a κόπτω: sed antiqui malunt a γάμπτω (vide κάμπτω) deductum putare.

γονεὺς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) parens. τιμῆς ἀμείρειν γονέων βίον, Py. 6, 27, honore privare parentum vitam. ἐλπίδες γονέων, Ne. 11, 28, spes parentum. ὁ ἡ γόνιμος, fœcundus, gignens. ποιητὴς γόνιμος, *ein schöpferischer dichter, (an inventive poet,)* qui novas voces, imo novos et inauditos conceptus, profert, Aristoph. Ran. 96, seqq.

γονὴ, ῆς. ἡ. (Γάω) progenies, soboles. αὐτῷ οὐ παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γίνετο κρειόντων, filiorum principalium generatio ei non erat in domo, Ω, 539, *er hatte keine prinzen, (he had no sons.)* πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεισιάδου ἔχθεσθαι, δ, 755, diis odiosam esse progeniem ejus. γονὴν φερτάτην ἀτίταλλε, Ne. 3, 98, sobolem præstantissimam educavit, sc. Achillem: ut ergo et de unico nato ponatur. Sed alii ibi legunt γόνον φέρτατον. præterea γονὴ notat semen ipsum, ex quo generantur liberi. ὑπὸ μητροδόκοις γοναῖς, Ne. 7, 124, seminibus a matre exceptis. ἄλοχον τοῦ μετῆλθεν Ἡρακλείοις γοναῖς, Ist. 7, 10, ingressus est ad uxorem ejus cum semine Herculeo, i. e. generaturus ex ea Herculem. et quia γονὴ sæpe est semen ex quo animalia gignuntur, genitura; hinc ὁ λάγνος et ὁ λάγνης, ου, est quasi ὁ λάγονος vel λαγόνης, a syllaba intensiva λα, quasi λίαν πολύγονος, semine abundans, mulierosus, libidinosus. γοναῖς ἐν τρίταις, in tertia generatione, Py. 4, 255.

γόνιμος, ὁ ἡ, vide sub γονεύς.

γονὸς, οῦ. ὁ. et ionice *γουνὸς*, οῦ. (Γάω) est τόπος γόνιμος καὶ κάρπιμος, significatu activo: locus fertilis, gignens multa; arvum frugiferum, fœcundum solum. γουνῷ ἀλωῆς, in loco fœcundo areæ, Ι, 530. φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, Σ, 57, 438. ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, α, 193. κατὰ, λ, 192. et 322, ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων, in fertilem regionem Athenarum; et conf. Ἀθῆναι in R. ἐν γουνοῖς Ἀθηνῶν, Ist. 4, 42, in fœcundis locis Athenarum, quæ loca non nimis multa erant in montana Attica. Vide Schmidium l. c.

γόνος, ου. ὁ. (Γάω) natus, soboles. est a præt. m. γέγονα. *ein kind, ein nachkomm, (a child, a descendant.)* ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, Ζ, 191, cum cognosceret hunc dei sobolem bonam esse, ἀγαθὸν ἔκγονον. conf. θεός. ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον εἶναι, Ε, 635. ὅτι μοι οὐ θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμοῦ, Ι, 489. i. e. γνήσιον υἱὸν, *kein leiblich kind, (no child of my own,)* in opposito ad τὸν θετὸν, adoptivum, ὃν ποιεῖταί τις ἢ εἰσποιεῖται, adoptat. ὄφρα ἴδῃς, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδε ἱκάνω, Ν, 449, qualis nepos Jovis. οὕνεκά οἱ μετὰ πᾶσι νεώτατος ἔσκε γόνοιο, Υ, 409, sibi inter omnes minimus erat natu, γόνου τοῦ Πριαμικοῦ, novissimus sobolis suæ. Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, deæ filius, Ω, 59. Sæpe autem γόνος in abstracto ponitur pro γονὴ, semen, stirps, γέννησις ἢ γένος, *die herkunft, abkunft, herstammung, (race, family, generation.)* οὔπω γάρ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω, nunquam quis suam stirpem unde ortus sit, ipse per se cognovit, sed ex parentibus suis audivit, α, 216, nunquam quis genituram suam ipse per se scivit. nam non cavillatur ibi Telemachus, quasi nullus filius certum habeat patrem, sed matri tantum de patre credendum esset: sed simpliciter loquitur, maxime cum is nunquam patrem suum ipse adhuc vidisset, et ex eo de ea re certior fieri nondum potuisset. est ergo h. l. γόνος abstractum, loco concreti πατήρ. εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης, illius filius, β, 274. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτι ἔφαινον, δ, 12, prolem, *haben ihr kein kind mer gegeben, (have given her no more children.)* et 207. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, soboles, posteritas. et 741, μεμάασι Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον, cupiunt delere sobolem Ulyssis, filium. ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, suam stirpem ex qua descendat narrabat, λ, 233, eodem sensu quo ex α l. c. adfuit. et 435, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος Ζεὺς ἤχθηρε, posteritatem Atrei. γόνος δ' οὐ γίνεται αὐτῶν, μ, 130, soboles ab iis non nascitur, *sie pflanzen sich nicht fort, (they have no progeny.)* καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς, σ, 217, filium, natum. τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα, quærens stirpem meam a qua descendam, τ, 166, τὴν γενεὰν ἐμήν. τὸ γένος. in sacris idem vocatur τὸ σπέρμα, et זֶרַע. γόνος Θέτιος, filius Thetidis, Ol. 9, 115. κλέπτουσα θεοῖο γόνον, Ol. 6, 60, in occulto portans semen dei, τὸ σπέρμα, i. e. gravida facta a deo. κτισάσθην λίθινον γόνον, Ol. 9, 70, condiderunt sobolem ex lapidibus, sc. Deucalion et Pyrrha. τέκε γόνον ὑπερφίαλον, Py. 2, 79, sobolem superbam peperit. γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου, Py. 3, 5, i. e. Chironem. γόνον ἰδὼν κάλλιστον ἀνδρῶν, Py. 4, 219, i. e. υἱόν. γόνον φέρτατον, Ne. 3, 98, i. e. Achillem. γόνον φέρτερον πατρὸς ἄνακτα, Ist. 8, 70, filium regem præstantiorem patre suo.

Γόνυ, τό. (Ἄγω) genu, *das knie, (the knee.)* genitivus cum reliquis obliquis variat. deberet esse τοῦ γόνυος, τῷ γόνυϊ, etc. Sed transponit litteras et accentum, γουνὸς, γουνὶ, etc. aut foi-

matur quasi a τὸ γόνας, τοῦ γόνατος, etc. cui poësis interserit τὸ υ, γούνατος, γούνατι, etc. et in plurali τὰ γούνατα et γοῦνα, τῶν γουνάτων et γούνων, γούνασι et γούνεσσι, etc. est ab ἄγω, ἄγνυμι, curvo, inflecto, *ich biege, (I bend:)* nam primaria ejus virtus in, curvando facile, consistit. λαβὲ γούνων, tange genua ejus, i. e. supplica ei, A, 407. et 500, λάβε (ἔλαβε) γούνων, ubi ritus is supplicandi describitur. et 557. et 512, ἥψατο γούνων, quod idem est. λαβὼν ἐλίσσετο γούνων, Z, 45, ubi λαβὼν pertinet ad γούνων, tangens genua suppliciter orabat. ἐμεῖο Θέτις ἥψατο γούνων, i. e. γονάτων μοῦ, O, 76. γούνων ἅψασθαι μεμαὼς, Φ, 65. et 68, ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων. et 71, ἑτέρῃ (χειρὶ) ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων, ubi ἑλὼν ad genitivum pertinet. αὐτὸν γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, Ω, 357. et 465, λάβε γούνατα αὐτοῦ. et 478, χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας, *rürete mit den händen die knie des Achilles an und küssete dessen hände, (he embraced the knees of Achilles, and kissed his hands.)* ἡ δὲ αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο (ion. pro ἐλίσσετο) γούνων, I, 451, ubi deest ἁπτομένη ἢ λαβοῦσα. et ipse genitivus pendet ab omissa præp. ἐκ. οὐδέ μιν παῖδες ποτὶ (πρὸς) γούνασιν παππάζουσιν, sc. ἑζόμενοι, E, 408, ex consuetudine parentum aliorumque βρεφοκομούντων (infantes curantium) οἳ γούνασιν ἐφέζουσι τὰ βρεφύλλια. non eum pueri in genibus vel ad genua patrem appellant. μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι (ἐφέσεσθαι, infin. fut. ab ἐφέζομαι, insideo) φίλον υἱὸν, nunquam genibus suis insessurum esse filium ex me natum, I, 455. et 484, ὅτε δή σε ἐπὶ ἐμοῖς γούνασσι καθίσας, ego te sedere faciens super genua mea, ut solent patres aut blandi puerorum custodes. sic X, 500, ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς, sc. ἑζόμενος, insidens genibus patris sui. sed, ἐπὶ γούνατα ἑζόμενος, Ξ, 437, est, procidens in genua, *der in die knie sinket, (sinking on his knees,)* ut solent vulnerati stantes. sic: λύειν γούνατά τινος, est, interficere stantem contra, ut E, 176, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσε. sic Λ, 578, εἶθαρ (statim) δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, (ὑπέλυσε.) πολλῶν γούνατ' ἔλυσε, N, 360, 412. O, 291. Π, 425. P, 349. X, 335. Ω, 498. ut sit idem quod θανατοῦν. sic et, βλάψε δέ οἱ φίλα γούνατα, H, 271. i. e. ἔλυσε γούνατα αὐτοῦ, fecit ut in genua procideret: ut ergo saxum non præcise genua attigerit, sed effectus saxi notetur, i. e. solutio virium, quæ stanti omnium primum circum genua sentitur. sic de viatore fesso, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι, T, 166, enervantur genua eunti. κάμπτειν γόνυ est, residere, *sich niedersetzen, (to sit down,)* post defatigationem ut requiescamus, T, 72. H, 118. conf. κάμπτειν. ἐπιθεῖναι γούνασι, imponere genibus, est, dono dare aliquid sedenti, Z, 92, ubi infin. pro imperat. ἐπιθέσθω. et 303. ἐνέθηκε βίην ὤμοις καὶ γούνασι, P, 569, vires indidit humeris et genibus, i. e. roboravit eum, nam ibi præcipua sedes et primarius sensus est virium. sic 451, σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ (ἐμβαλῶ, injiciam) μένος, vobis in genua addam et immittam robur. κάματος ἵκηται γοῦνα, defatigatio venit in genua, N, 711, qua phrasi notatur ἡ τοῦ ὅλου σώματος ἀσθένεια. sic T, 354, ἵνα μή μιν λιμὸς γούνατα ἵκηται, ne fames ei usque ad genua perveniat; nam defectio virium ibi primum sentitur, cum quis stare diutius nequit. τοῦ δ' (αὐτοῦ, ejus) αὐτοῦ (ibi) λύτο (ἔλυτο) γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, Φ, 114, quæ est circumlocutio magni timoris, cujus effectus circa genua sentitur. et 425, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, ubi etiam in genua procidit debilitata. et hæc phrasis in Odyssea frequens. ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, de equo forti; facile eum genua ferunt, Z, 511. O, 268. λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα, velocia genua movit, K, 358. O, 269. X, 144. εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μίνῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ, dum spiritus in pectore manet et mea genua se movent, I, 606. K, 90. i. e. quoad valebo. ὄφρα αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ, quamdiu sanguis tepidus est et genua se movent, Λ, 477. ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα, qui mihi excitavit robur, et velocia genua sc. fecit, Υ, 93. X, 204, οἱ. et 388, ὄφρ' ἂν ἔγωγε ζωοῖσιν μετέω (μετῶ, quamdiu ego vivis intersim) καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. ἐνέπιπτε γούνασιν μητρὸς, incidit matri in genua, E, 370, i. e. territa consedit super genua ejus, *sezte sich ihr auf den schoos, (sat down on her lap.)* sic: πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, insedit, Φ, 506. ὥς τοι γούνατ' ἕποιτο, sic te genua sequerentur, i. e. sic valeres viribus, Δ, 314, *wenn du noch so gut fort könntest, (if thou art strong enough.)* ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paullum genua alternans, Λ, 546, i. e. μὴ μακρὰ βιβάζων, breves gressus facere, *kurze langsame schritte machen, (to take short slow steps.)* τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούνατα ἱκάνομαι, accedo ad genua tua, Σ, 457, i. e. supplex tibi sum. ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων, εἴ πως οὐ πεφίδοιτο, λαβὼν, ille obvius ivit, et genua ejus tetigit, si forte parceret ei, Υ, 463, s. et 468, ἥπτετο χείρεσι γούνων. νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς λισσομένους, Λ, 608, ubi modeste loquitur Achilles. alias enim non stant ante genua supplices, sed incurvant se, κάμπτονται, unde et τὸ γονυπετεῖν, et ἡ γονυκλισία, et τὸ ποτνιᾶσθαι dictum. κεῖται ταῦτα ἐν γούνασι θεῶν, P, 514. Υ, 435. α, 267, 400. π, 29. i. e. ἐν δυνάμει, vel et, ἐν ἱκεσίᾳ θεοῦ, in potestate dei, qui nondum dedit hæc sed adhuc tenet; etiam, de quo deus adhuc est invocandus. potest et intelligi, permissum hoc sit deo, et commissum: sicut donaria reponi solebant super genua sedentis simulacri. etiam: in deorum potestate hæc sunt, et adhuc ignota nobis. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται, et inferne genua glaciantur et torpent, X, 452, ὡς κρυερὰ τῷ δέει γιγνόμενα, sicut glacies aquam condensat et stare facit: *sind starr von furcht, kann nicht von der stelle, (are stiff with fear, cannot stir from the spot.)* καγγόνυ, i. e. κατὰ γόνυ, ad genua, Υ, 458. κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα, lassitudo subtus genua domabat, Φ, 52. et 270, ποταμός. et 591, ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, *traf das schienbein unterm knie, (struck his leg below the knee.)* et 611, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν, quemcunque horum pedes et genua eripiebant ex morte. λαιψηρὰ (neutrum adverbialiter) πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα, X, 24. et 338, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων, precor per vitam tuam et genua parentesque tuos. et 345, μή με γούνων γουνάζεο, i. e. ne supplica mihi per genua mea. φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ante istis pedes et genua fient delassata, Ψ, 444. et 731, ἐν δὲ γόνυ γνάμψε, pro ἐνέγναμψε, *er beugete ihm die kniekele ein durch sein untergeschlagenes bein, (he bent his knee forward, by raising up his heel,)* ut in luctando fieri solet. κνῆμαι καὶ γοῦνα, Ξ, 468. P, 386. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα, genua alte exsiliebant, Φ, 302, sc. gradientis per fluvium rapidum. μητρὸς πρὸς γούνασι βάλλειν χεῖρας, manus admovere ad genua matris, ζ, 310, i. e. supplicare matri. ἀμφοτέραις (χερσὶν) ἐλίσσετο, λαβὼν (μὲ ἐκ) γούνων, ambabus me prehendens genibus supplicabat, κ, 264. ἀμφέβαλεν Ἀρήτης γούνασι χεῖρας, η, 142. et genua in supplicando tacta, sine dubio ut is admoneretur vel infantum suorum, genibus insidere solentium, et ut affectus aliquis patrio similis excitaretur; vel et parentum olim suorum, quorum genibus ipse, omnis opis indigus, insederit. habebantur ergo genua pro sede misericordiæ. simul humilitatem suam testabatur supplicans, modestius tamen quam ore ad pedes usque depresso. ἱκάνω τὰ σὰ γούνατα, η, 147, i. e. supplico tibi. sic γ, 92. δ, 322. ε, 449. ν, 231. πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, π, 443, sæpe in genibus suis me (puerulum) sedere faciens. τὸν (παῖδα νέον γεγαῶτα, recens natum) αὐτῷ φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε, i. e. ἐπέθηκε γούνασιν αὐτοῦ, τ, 401, ut avo. ἐπιθεῖσα γούνασι, sc. τόξον σὺν γωρυτῷ, *den bogen im futteral, (the bow in the case.)* φ, 55, γούνατα ἔλυτο, et quidem terrore, δ, 703. ε, 297, 406. χ, 68, 147. amoris desiderio, σ, 211. labore, υ, 118. gaudio, ψ, 205. ω, 344. κύσα γούνατα ἑλὼν, tangens osculatus sum genua, sc. sedentis in equo regis, ξ, 279. πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, ξ, 69, 236. ω, 380. γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, ψ, 3, properabant valide. ἄμφω γούνατ' ἔκαμψε, ε, 453, contraxit genua, antea extenta. βλάβεται ἰόντι, ν, 34. ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοί, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ, σ, 132, quamdiu secundas res præbent dii, et genua se promte movent. λαβὼν γούνων, ζ, 142, 169. κ, 323, 481. χ, 310, 337, 339, 342, 365. ὑπὲρ γουνὸς, τ, 450. κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα, ι, 266. Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο, ad genua sedit, σ, 394. νέρθε τε γοῦνα, υ, 352. γονάτων ὁρμὴν, Ne. 5, 38. γούνων σεμνῶν ἱκέτης ἅπτομαι, Ne. 8, 22. ἐμπιτνῶντα γούνασι νίκης, Ist. 2, 39, innitentem genibus victoriæ, i. e. incedentem pedibus victoriosis. a γόνυ est et ἡ γωνία, angulus.

γονυκλινέω, vide sub κάμπτω.

γονυκλισία, vide sub γόνυ, ad medium.

γονυπετέω, vide ibidem, sub γουνάζομαι, ἱκετεύω, et κάμπτω.

γόος, ου. ὁ. (Γοῶ) luctus, ploratus fracta et lugubri voce. exemplum ejusmodi γόου ἐπὶ νεκρῷ φίλῳ τιμωμένῳ est Ψ, 17, seqq. ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. sic et Σ, 51, Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο. et 316, Πηλείδης ἀδινοῦ: et connotat γοῶντας καὶ τοὺς λοιπούς. sic Ἑκάβη ἐξῆρχε, X, 430, et Ἀνδρομάχη, Ω, 723. 747, Ἑκάβη. 761, Ἑλένη. tale exemplum in sacris est 2 Sam. iii, 32, seqq. πατρὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπε, E, 156. ἀμφιπόλοισι γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν, Z, 499. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, P, 37. Ω, 741. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην, P, 38. πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε (pro ὑπῶρσε, excitavit) γόοιο, Ψ, 108, 153. πατρὸς (de patre) ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, Ω, 507. et 760, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε. γόοιο μέν ἐστι καὶ ἆσαι, Ψ, 157, luctu quidem licet et alias nos satiare. κίχεν (invenit, *traf an,*) *(he found)* δ' ἐνοπήν τε γόον τε, Ω, 160. et 227. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, quando explevero amorem luctus. et 240, οἴκοι ἔνεστι γόος, ubi vide οἴκοι. et 513, ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο Ἀχιλλεὺς, coll. 505, seqq. et 524, οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο, nullus est effectus. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν, α, 242, abiens a me pater. ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε αὖτε παύομαι, δ, 102. et 103. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο, *denn man wird des klagens bald satt, (for one soon grows tired of grieving.)* ὄφρα ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, λ, 211. nam est quædam flere voluptas. κόρος est species καμάτου, delassationis: satiamur ergo luctu, sed ad tempus tantum; deinde ἀναλαμβάνομεν αὐτόν. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, δ, 113. et 183, πᾶσιν, i. e. οἶκτον ἐκίνει. et 758, τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, i. e. ἔπαυσε τὸν θρῆνον αὐτῆς, καὶ σχέθε (cohibuit) ὀφθαλμοὺς τοῦ μετὰ δακρύων θρήνου, nam alio modo non lugent oculi, nisi lacrimis. hinc 801, εἴπως αὐτὴν παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος, γοόωσαν. οὔπω παύσατο ὀϊζυροῖο γόοιο ὁ ξεῖνος, θ, 540. γόον δ' ᾤετο θυμὸς, κ, 248. et 398, πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος. et 457, μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε ἧσται (sedet) ὀδυρόμενος, π, 144. et 215, ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιό τε δακρυόεντος, ρ, 8. et 46, μή μοι γόον ὄρνυθι. ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυ-

δακρύτοιο γόοιο, τ, 213. et 249, τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. et 251, τάρφθη. et 268, ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι. γόον δ' ᾤετο θυμὸς, υ, 349. τάρφθη, φ, 57. et 228, παύεσθον κλαυθμοῖο γόοιό τε. ὑπώρσεν αὐτῇ, ψ, 231. ἀλλ' ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος, ω, 322. ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, Ψ, 10, nam et γόου κόρῳ παρέπεται τέρψις τις. et 14, μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε. et 98, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. ὦρσεν γόον ἐκ Δαναῶν, concitavit planctum, editum a Danais, Py. 3, 182. σὺν ἔντεσι μιμήσαιτο ἐρικλάγκτην γόον, instrumentis cavis imitaretur valde sonantem luctum, Py. 12, 38, i. e. θρῆνον, ubi duo vel quasi substantiva, ὁ ἐρικλάγκτης, ου. ab eodem fonte verbi γοᾶν est et γογγύζειν, per reduplicationem et paragogen; quod murmur vel indignatorium vel quodvis, ore paullo obscurius emissum, notat, et de hominibus pariter ac columbis dicitur. potest construi cum genitivo objecti, γογγύζειν τινὸς, murmurare contra aliquem vel aliquid.

γοόων, pro γοάων, vide sub ΓΟΩ͂.

γοργεῖος, είη, εῖον, γοργονεῖος, α, ον, vide sub Γοργὼ, in R.

γοργὼψ, ῶπος. ὁ ἡ. (Ὄφ) terribilis adspectu. sic clypeum Minervæ, in quo erat caput Gorgonis, Euripides vocat γοργῶπα κύκλον, Electr. 1257.

γοῦν, pro γὲ οὖν. (Ὁ) modo. εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃ, si modo alter effugerit, Ε, 258. μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, *dass mich doch ja kein solcher zorn einnehm, (that such rage as this may not seize me,)* Π, 30. Germanorum enim lingua has elegantiarum in particulis divitias potest imitari, magna cum significationis vi. sæpe autem γοῦν est pro γάρ. Eurip. Orest. 786.

γουνάζομαι, f. άσομαι, (Ἄγω) est idem quod sequens. genua alterius tango aut amplector rogando: genua prehendo, supplico. καί μιν γουνάσομαι, Α, 427, coll. 407. τὼ δ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην, Λ, 130, supplicabant ambo ex curru suo, i. e. manus ita versus regem extenderunt, ut significarent se cupere genua ejus amplecti. ergo est h. l. ἱκετευτικῶς, cum gestu supplici, ἔλεγον. Ο, 665, τῶν ὑπὲρ ἐνθάδε ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, loco horum hîc ego supplico absentium. μή με γούνων γουνάζεο, Χ, 345, phrasis Attica. sic: οἶνον οἰνοχοεῖν, πόλεμον πολεμίζειν, etc. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων, λ, 66, ubi deest ὑπὲρ vel πρὸς, obtestor te per ea quæ reliquisti, vel quæ te expectant. nam τὰ ὄπιθεν sunt τὰ μέλλοντα, futura: sicut τὰ πρόσω sunt τὰ παρόντα vel παρεληλυθότα. notat eas res, quas versu sequenti nominat, quæ sunt τὰ μέλλοντα ὄπτεσθαι, quæ visurus aliquando erat. νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, per patrem obtestor, ν, 324. recentiores id dicunt γονυπετεῖν.

γουνόομαι, contr. γουνοῦμαι, (Ἄγω) genibus advolutus oro, genua tangens oro supplex vel impense. nam erat mos veterum, genua superiorum aut a quibus opem rogabant, blande amplecti aut tangere passis manibus. γουνούμενος υἱὸν, Ι, 579, genibus ejus tactis, vel versus genua procul protensis manibus, orans. λίσσετο ὑπὲρ τοκέων, γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, obtestabatur per parentes, supplicans cuique, Ο, 660. γουνοῦμαί σε, Φ, 74. λίσσοντο ἐξείης γουνούμενοι, Χ, 240, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος, δ, 433. γουνοῦμαί σε, ἄνασσα, ζ, 149. et quidem eminus. πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, κ, 521, collato 526. γουνούμην, λ, 29. γουνοῦμαί σε, χ, 312, coll. 311. et 344, 343. est ergo idem fere quod λίσσομαι. Vide sub ἱκάνω, ad finem.

γουνὸς, vide γονὸς, et sub νόσος

γουνοῦμαι, vide γουνόομαι.

ΓΟΩ͂, γοάω, f. γοήσω. lugeo voce miserabili. ex ipso sono lugentium ὀνοματοπεποιημένον verbum, et ex α θρηνιτικῷ ortum. *ich beklage jammerlich, (I lament bitterly.)* notat enim, sic lugere ut verba quædam cum sono lugubri efferantur, *klägliche stimmen und worte heulen, (to utter doleful sounds and lamentations.)* hinc est et ὁ γόης, ητος, i. e. ὁ ἐπᾴδων μετὰ γόου κατ' ἔθος, quia incantatores vocem lugubrem et obscure sonantem affectabant; ut apud nos sycophantæ quidam sacri solent. hinc Sophocles: θρηνεῖν ἐπῳδὰς, incantationes voce lugubri proferre, γοερῶς ἐπᾴδειν. ergo ὁ γόης est ὁ θρηνώδης ἐπαοιδὸς, *ein heulend murmelnder beschwörer und zauberer, ein heuchler der mit andächtiger stimme betrieget, (a sorcerer who utters doleful incantations—a hypocrite who deceives with the affectation of piety.)* γοόωσα (pro γοῶσα) οἴκῆας ἐγείρει ἐξ ὕπνου, Ε, 413, ubi affectus summi desiderii ob amissum conjugem exprimitur. γοόωσά τε μυρομένη τε, Ζ, 373. et 500, αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον Ἕκτορα, pro ἐγόαον, per syncopen extruso α, et quasi a γόω. ψυχὴ, ὃν πότμον γοόωσα, Π, 857. Χ, 363. Πάτροκλον γοῶντες, Σ, 315, 355, et additur ἀνεστενάχοντο. ἀμβλήδην γοόωσα, Χ, 476. ψυχὴ, γοόωσά τε μυρομένη τε, Ψ, 106, mortui Patrocli apparens. ἐννῆμαρ αὐτὸν γοάοιμεν, Ω, 664. οὐδέ τε μήτηρ γοήσεται, non lugebit te et deflebit voce lamentabili, Φ, 124. Χ, 353. ἀδινὸν γοόωσα, δ, 721. et 800, ὀδυρομένην, γοόωσαν. κατακαλυψάμενος κρᾶτα γοάασκεν, θ, 92, Ionica terminatione imperfecti, pro ἐγόαεν. nam hoc imperf. ἐγόαον, ionice est γοάεσκον, contr. γοᾶσκον, et distracto rursus circumflexo, γοάασκον, ες, ε. τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες, ι, 467, et accus. pertinet ad participium; lugentes illos gemebant. κατέλιπον ἄμμε (ἡμᾶς) γοόωντας, κ, 209. et 567, ἑζόμενοι γόων, lugebant. σὸν πότμον γοόων, λ, 195, pro γοάων, contr. γοῶν, et distracte per insertum ο, γοόων: ubi alii legunt, σὸν νόστον ποθέων, minus bene. ἀνεπλέομεν γοόωντες, μ, 234. οὔ με χρὴ οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε ἧσθαι, τ, 119. et 210, θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα, *in seinem herzen hatte er mitleiden mit seiner schmerzlich klagenden gemahlin, (in his heart he pitied his deeply afflicted wife.)* et 264, πόσιν γοόωσα, maritum lugens. et 513, τέρπομαι ὀδυρομένη, γοόωσα. γοάοιεν, ω, 189, lugerent voce lamentabili et fracta.

γράβδην, vide ἐπιγράβδην, et sub ἐπιγράφω.

γραῖα, ας. ἡ. (Ῥάω) anus, *eine alte frau, (an old woman.)* idem ac γραῦς. ionice γραίη, ης. ἡ. γραίης πυκιμήδεος, α, 438, anus prudentis et cordatæ. fabulæ habent etiam δαιμόνιά τινα θαλάσσια, γραίας καλούμενα, et fingunt eas πολιὰς ἐκ γενετῆς, ex figura maris spumantis, et undarum superne albentium. cæterum hoc nomen est linguæ communis, Atticum est ἡ γραῦς, Ionicum ἡ γρηῦς.

γραΐδιον, γράδιον, vide sub γραῦς.

γράμμα, ατος. τό. (Ῥάω) est nomen in Homero non obvium: et notat litteram, τὸ στοιχεῖον, *ein buchstab, (a letter.)* deinde et, scriptum, σύγγραμμα, *eine schrift, (a writing.)* hinc, πολλὰ γράμματα εἰδέναι dicimus eruditum; et γραμματικὸν εἶναι, τὸν πολλῶν συγγραμμάτων ἔμπειρον. sic, Πλάτωνος ἓν, τὸ περὶ ψυχῆς, γράμμα ἀναλεξάμενος, relegens unum Platonis librum, de animo. cæterum si nomen istud Homeri ævo in usu fuisset, non toties repetisset τὸ, σῆμα, Ζ, 168, 176, 178, etc. sic et ἡ γραφὴ et γραμμὴ sunt voces non Homericæ. inter alia ἡ γραφὴ erat et, ἡ στίξις, ἣν πεφόναι ποικίλλουσιν ἐν σώμασιν, quando acubus in corpore figuræ quædam punguntur, *eingeprickelte figuren in der haut mit nadelstichen, (figures pricked in the skin with pins or needles.)* unde οἱ et αἱ στιγματίαι: nam apud Thracas, etiam mulieres signabantur talibus punctis figuratis. γραμμὴ vero est linea, non solum apud mathematicos, sed et apud κυβεύοντας, *im bretspiel, (at dice, chess, or draughts.)* apud hos μία τις γραμμὴ dicebatur ἱερὰ, de qua proverbium, κινεῖν τὸν (λίθον ἢ πεσσὸν) ἀφ' ἱερᾶς (γραμμῆς) quod dicitur de iis, qui sunt ἐν ἀπογνώσει, δεόμενοι βοηθείας ἐσχάτης. idem absolute dicitur ἀπὸ γραμμῆς, in Theocrito. ἡ περίγρα est instrumentum scriniariorum, quo asseres undique æquantur, a γράειν i. e. ξέειν. Vide γραμμή.

γραμματεῖον, γραμματικὸς, vide supra, et γραμμή.

γραμματοφόρος, vide sub ΦΕ'ΡΩ, aliquanto sub medio.

γραμμὴ, ῆς. ἡ. (Ῥάω) linea. sic dicitur et locus, ad quem cursuri contendebant. ποτὶ γραμμᾷ ἔστησεν αὐτὴν, ad lineam, i. e. ad ultimam metam, constituit eam, Py. 9, 208, nam sæpe meta designabatur sola linea ducta in solo. et sermo ibi est de filia, proposita in præmium ei, qui primus cursu ad eam pervenisset. τὸ γραμματεῖον notat librum cui insertæ sunt rationes, *ein rechnungsbuch, (an account book,)* Aristoph. Nub. 19. et ὁ γραμματικὸς est etiam, qui rationibus inserendis in librum operatur, *ein buchhalter, (a book-keeper.)* Vide γράμμα.

γράπτης, ὁ, γραπτὸς, η, ον, vide sequens.

γραπτὺς, ύος. ἡ. (Ῥάω) strictura, vulneratio cutis superioris, *eine aufritzung, (a scratch.)* est a γραπτὸς, ἡ, ὸν, strictus, stringendo vulneratus. γραπτῦς (pro γραπτύας) ἀλεείνων, ω, 228, i. e. τὰς ἐξ ἀκανθῶν ἢ ἀκανθωδῶν τινῶν γραφὰς, i. e. ξέσεις καὶ ἀμυχάς. ἡ ἀμυχὴ est ab ἀμύσσω, f. ξω, lacero, e. c. unguibus, *ich zerritze, zerkratze, (I scratch.)* sermo est l. c. de homine, pedes muniente contra spinas. a γράφω est et ὁ γράπτης, ου, i. e. ὁ ῥυσσὸς, rugis peraratus, quasi καταγεγραμμένος καὶ γραμμάς τινας ἔχων ἐκ τῶν ῥυτίδων, *ein runzelgesichte, (a wrinkled face.)* ad γράφειν pertinet et ὁ σκάριφος, ου, instrumentum quo raditur cutis. unde est σκαριφάω, f. ήσω. rado leviter. διασκαριφάω et διασκαριφίζω, radendo diruo, *ich kratze und scharre auseinander, (I scratch up,)* sicut gallinæ solent, granula aut vermiculos sub quisquiliis quærentes. Aristoph. Ran. 1545, ibique schol. sic et κατασκαριφάω, fodico.

γράστις, ιος, ἡ, vide sub ῬΑ'Ω.

γραῦς, αός. ἡ. ionice γρηῦς, ηός. ἡ. (Ῥάω) anus, *eine alte frau, (an old woman.)* habet nomen a rugis, a γράειν i. e. ξέειν καὶ γράφειν, inscripta rugis. γρηΐ παλαιγενέϊ, anui vetulæ, Γ, 386. γρηΐ σὺν ἀμφιπόλῳ, cum ancilla anu, α, 191. γρηῦς, β, 377. η, 8. σ, 184. τ, 346, 353, 361, 382, 386, 503, nam est simul nomen honorificum, iis temporibus quibus senectus erat venerabilis. γρηῦ παλαιγενὲς, est vocativus, χ, 395. et contracte γρῆυ, 411, 481, 495. nam Ionica dialectus amat dissolutiones diphthongorum, γρηῦς. ψ, 1. ω, 210, 388, proprie ergo est ἡ παλαιὰ γυνὴ καὶ πολιὰ τῷ χρόνῳ: tropice sic dicitur τὸ ἐπαφρίζον ἐν ταῖς χύτραις, spuma ollæ ferventis; ἡ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ. anus dicitur et ἡ γρηῒς, et γραῒς, a quibus sunt deminutiva τὸ γραΐδιον et γρᾴδιον. de γραῒ in ollis, vide Aristoph. Plut. 1207, et circa.

γραφὴ, vide sequens, et sub γράμμα.

γράφω, f. ψω. (Ῥάω) sculpo, insculpo, fodio, vulnero. est a γράω, i. e. ἐσθίω, καὶ φθείρω: et id a ῥάω. σήματα γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα, signa insculpens in tabula complicabili vitam destruentia, Ζ, 169, i. e. litteras ei dans, quibus perlatis ei esset moriendum. conf. πτυκτὸς, et πίναξ. nam is erat vetustissi

mus scribendi mos, ut figuræ litterarum insculperentur in tabulam ligneam; cui deinde superponebatur alia tabula: et hæ firmiter colligatæ obsignabantur, dabanturque ferendæ. hinc apud Euripidem in Phædra, πεύκη vocatur ἡ δέλτος in manu Phædræ contra Hippolytum; nam ex ea arbore facta erat tabula, cui insculpta erat accusatio. post, reperto commodiore scribendi modo, vocabulum tamen antiquum est retentum, ut γράφειν deinde significaverit, scribere. fortasse et antiquissimi, loco litterarum, habebant signa quædam alia, quæ incidebant ligno, ad significandam mentem; et honestiores docebantur eam artem, ut communia haberent signa ea; utque proprie poëta posuerit σήματα. αἰχμὴ γράψεν οἱ ἄχρις ὀστέον, cuspis hastæ distrinxit ei cutem et carnem usque ad os, P, 599, ubi vides notionem propriam fodiendi. ad usum publicum aut in memoriam posteritatis incidebantur marmora et æra. ἔγραψεν ἱεράν, scripsit eam cervam sacram Dianæ, Ol. 3, 54, inscripsit, dedicavit. πότμος ἔγραψε, fatum scripsit, i. e. destinavit, Ne. 6, 13. γέγραπται πόθι φρενὸς ἐμῆς, scriptus est qua in parte mentis meæ, Ol. 10, 3. apud Atticos οἱ γραψάμενοι sunt accusatores; sicut οἱ φεύγοντες, accusati. de quo vide Aristoph. Vesp. 875, 878, seqq. pro γράφεσθαι hoc sensu, dicitur et διώκειν, 897. et ἁλίσκεσθαι est pro καταδικάζεσθαι, condemnari, 888, 893.

γράω, vide sub ῾ΡΑΩ˜.

γρηγόρεω, vide ἐγρηγορέω.

γρηΰς, vide γραῦς.

γρῖνος, vide ῥινός.

γρῖπος, γρῖφος, vide sub ῾ΡΑΩ˜.

γριφᾶσθαι, vide sub ἐπιγράφω.

γρόνθος, vide sub πύξ.

γρόσφος, γρόσχος, vide sub αἰγανέα et σαυρωτήρ.

γρὺ vel **γρῦ**, (῾Ράω) indeclin. notat sonum, quem gutture edimus, similem fere porcello. inde est verbum γρύζω. Aristoph. Plut. 598, et 17. maxime eum sonum edimus, si indignamur leviter vel subito.

γρύζω, vide supra.

γρυλλισμός, ὁ, vide sub Φωνή, prope finem.

γρώνη, ἡ, vide sub ῾ΡΑ΄Ω, μάστιξ, et ΤΡΕ΄Ω, prope initium.

γύα, et ionice **γύη**, ης. ἡ. scribitur et **γυίη**, ης. ἡ. (Γάω) mensura certa terræ, jugerum, *ein stück acker, ein morgen landes, (a piece of land, an acre of ground.)* est ab ἡ γέα vel γαῖα. in genere est arvum, *ein tragbar feld, (a cultivated field.)*

Γύαλον, ου, τό. (῎Αγω) cavitas, κοίλωμα, *die höle, hölung, (a cavity, hollow.)* est a τὸ γυῖον vel γύον, artus, manus vel pes, eo respectu, quo vola manus non tantum, sed et media brachii junctura, et flexum genu ad poplitem, facit concavitatem curvam. apud poëtam semper hæc vox de thorace ponitur, qui, pectus ambiens, habet interne cavitatem semirotundam: adeo ut hoc substantivum sit pro epitheto adjectivo, κοῖλος, nam τὸ γύαλον est τὸ κύτος, sinuosa seu ventricosa cavitas; quod κύτος ab eodem γύον ortum est. τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον θώρηκος γύαλον, E, 99. et 189, ἔβαλον (quod est idem quod ἔτυχον, adeptus sum, *ich traf,) (I hit,)* ὦμον δεξιὸν διὰ θώρηκος γυάλοιο, per cavitatem thoracis ad humerum. βάλε γαστέρα μέσην, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, N, 507. et 587, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον, ad pectus percussit sagittâ thoracis cavitatem, i. e. cavum thoracem. θώρηξ, ὃν ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, O, 530, quem ferebat cavitatibus aptatum. nam variæ quodammodo sunt in thorace cavitates, qui corpus a gutture usque ad imum ventrem, et ad humeros lateraque apte contegere debet. μέσην κατὰ γαστέρα τύψε, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, P, 314, ubi tres phrases idem volunt gravitatis rei causâ positæ: *er stiess ihn mit dem spiesse mitten in den bauch, durchbohrete den harnisch, und drunge in die eingeweide, (he thrust his spear into the middle of his belly, pierced through his armour, and penetrated the intestines.)* τὸ γύαλον τοῦ θώρηκος ergo est ἡ πολλὴ καὶ πλατεῖα κοιλότης αὐτοῦ, τὸ κοίλωμα αὐτοῦ περὶ τοὺς ὤμους καὶ τὰ στήθη, interior ejus cavitas ad corpus: in opp. ad exteriorem ejus superficiem. Πυθῶνος ἐν γυάλοις, in convallibus Delphicis, Py. 8, 90. ἐν γυάλοις Θεράπνης, in convallibus Therapnæ, Ne. 10, 106. ut ergo τὸ γύαλον, vola, cavitas, et vallem notet. cf. Hesiod. Theog. 499.

γύη, vide γύα.

γυῖα, τα, vide sub πούς, aliquanto sub initio.

γυιαρκής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) membra defendens a malo, membris sufficienter valens. a τὸ γυῖον, membrum majus. ἀνωδυνίας γυιαρκέος, Py. 3, 12, indolentiæ sufficientis membris, i. e. valetudinis perfectæ.

γυίη, vide γύα.

γυιοδάμης, ου. ὁ. (Δάω) membrorum domitor. epitheton ejus qui corpus probe exercet. ἐν γυιοδάμαις, Ist. 5, 75, *unter denen die die gliedmassen wohl abrichten, (among those who properly train the limbs.)*

Γυῖον, ου. τό. (῎Αγω) proprie est, pes totus cum tibia, genu, et femore. deinde notat majores illos artus, pedes et manus cum suis partibus. *arm, oder bein, (arm or leg.)* et hi artus sic dicti, quia curvitates suas crebras habent; ab ἄγω, curvo. imo et totum corpus ab his principalibus membris vocatur γυῖον. de pedibus totalibus maxime adhibetur. scribitur et γύον. ipse poëta explicat more suo, quid vocet γυῖα, E, 122. Ψ, 772. N, 61. γυῖα δ' ἔθηκεν (fecit) ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν, ubi manifesto γυῖα maxime spectat ad πόδας, quos fecit veloces; deinde unâ ad χεῖρας, quas fecit agiles et promtas ad omnem motum, quibus tamen addit ὕπερθεν, superne, utpote non proprie γυῖα. et 512, ubi plene dicit, γυῖα ποδῶν οὐκ ἔτι ἔμπεδα ἦν, firma non erant jam: ut igitur, ubi γυῖα absolute ponantur, subintelligi debeat ποδῶν, ἢ χειρῶν, pro contextu. sic et quando verbum cum ὑπὸ compositum addit, manifesto per illud ὑπὸ innuit pedes totales. e. c. Γ, 34, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε (pro ὑπέλαβε) γυῖα, tremor occupat artus. sic H, 215, Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον, *die beine fiengen ibnen an zu zittern, (their limbs began to quake.)* sic et Υ, 44. pro quo et ὑπὸ absolute ponit, ut subintelligantur maxime pedes, ut Ξ, 506, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε, omnes infra pallidus timor occupavit. alibi autem id ὑπὸ omittit, sensu eodem manente: e. c. ὁππότε γυῖα (i. e. κατὰ γυῖα) λάβῃ αὐτὸν κάματος, Δ, 230. σφῶιν δὲ πρίν περ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, Θ, 452. vide jam, H, 6, καμάτῳ δὲ ὑπὸ γυῖα λέλυνται, delassatione infra membra soluta sunt, sic N, 85, τῶν ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο. quod E, 811, dixit, ἀλλά σου ἢ κάματος γυῖα δέδυκεν, intravit in artus tuos. τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα, K, 95. et 390, ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα. ubi ad ὑποτρομέειν et ὑποτρέμειν, omissum est κατὰ ad γυῖα. et sic in aliis locis. sed non in Σ, 31, λύθεν δ' ὑπὸ (pro ὑπελύθησαν) γυῖα ἑκάστης, artus cujusque subresoluti sunt tristitiâ. sic et X, 448, τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, succussa sunt membra terrore. interficiens alium stantem dicitur λύειν et ὑπολύειν γυῖα αὐτοῦ, pro quo nostri dicunt, *einen auf den hintern setzen, i. e. ihn erstechen, (to kill him.)* Sic Δ, 469, λῦσε δὲ γυῖα, et Z, 27, τῶν ὑπέλυσε μένος (robur) καὶ φαίδιμα γυῖα, H, 12. Λ, 240, 260. O, 581. Π, 312, 400, 465. P, 524. Φ, 406. sic et de luctatore, qui alteri pedes infirmat, Ψ, 726, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, et 691, de pugili, qui alterum ita cædit ad caput, ut pedes infirmentur, αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα, ejus pulcri poplites succiderunt, *sind in die knie gesunken, (sunk upon his knees.)* et de eo qui interficitur, dicuntur γυῖα λύεσθαι et ὑπολύεσθαι, quando corpus non amplius sustinent, H, 16, λύντο δὲ γυῖα. O, 435. Π, 341. sic: πέδησε (præpedivit quasi vinculo quodam) δὲ φαίδιμα γυῖα, N, 435, ut nullos artus amplius movere potuerit; i. e. interfecit eum. λύθεν δ' ὑπὸ (ὑπελύθησαν, obtorpuerunt, præ timore) φαίδιμα γυῖα, Π, 805, ut fugam capere non potuerit. manifesto porro de pedibus est, Ψ, 627, οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδέ τε χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί, ubi πόδες sunt illa ἔμπεδα γυῖα, artus in solo firmiter stantes; et de χείρεσι aliud prædicatur, quod non sint faciles et agiles ad impetum manu faciendum. Sæpe in genere corpus hac voce indicatur, ut T, 165, λάθρῃ (paullatim, sensim, *unvermerkt,) (unobserved)* γυῖα βαρύνεται, corpus fit quasi grave, defatigatione et fame sitique. et 169, οὐδέ τι γυῖα κάμνει, non defatigatur corpore et membris. maxime autem (nam his locis possint artus majores intelligi) 385, εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, ubi sermo est de armis, quæ tentat Achilles an corpori sint satis apta, et membra omnia in iis apte moveantur. μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα, Ψ, 63, valde lassus erat corpore. τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, Ω, 170, ubi sermo est de somnio, ad quod visum corpus contremiscit. et 514. καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' (ἀπῆλθε) ἵμερος (desiderium absentis patris sui et occisi Patrocli) ἠδ' ἀπὸ γυίων, a corpore, sic ut jam nec fleret nec affictaret se. Priamus autem somnio non horribili tamen sic terretur, quia ψυχὴ προπεπονθυῖα εὐθορύβητος καὶ ἐν τοῖς τυχοῦσιν ἐστίν, animus ante gravia passus facile sollicitatur et agitatur etiam a vulgaribus et levibus. εὖτε ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃ, α, 192, ubi κατὰ non ad verbum, sed ad γυῖα pertinet, et plena posita phrasis. ἐκ δέος εἵλετο γυίων, exemit timorem ex artubus, ζ, 140. τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται, θ, 233, ideo mea membra sunt debilitata. ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἵλετο γυίων, κ, 363, donec mihi lassitudinem ex membris exemit. τρέμειν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου, λ, 526. οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, μ, 279. τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, σ, 87. et 237, λέλυτο (pro λελύοιτο) δὲ γυῖα ἑκάστου, i. e. utinam occisi essent, vel, utinam iis crura fracta essent. et 241, ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται. et 340, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης ταρβοσύνῃ, de ancillis territis sermo. πρὶν ἡλίῳ αἴθωνι γυῖον ἐμπεσεῖν, Ne. 7, 108, antequam corpus ardentem in solem incideret, i. e. antequam æstus meridiani solis ingrueret. μαλθακὰ τεύχει γυῖα, Ne. 4, 8, emollit membra, rigentia præ lassitudine. χθονὶ γυῖα καλύψαιμι, Ne. 8, 65, terrâ operire optarem corpus, i. e. εὐχοίμην τεθνάναι. δέδεται ἐλπίδι γυῖα, vincta sunt spe corpora, Ne. 11, 59, i. e. mortales nimium sperant. γυίων ἀέθλοις, exercitiis corporis, Py. 4, 450. γυίων σθένει, Ne. 5, 72. ἐν τέτρασι παίδων γυίοις, i. e. in quatuor pueris, Ol. 8, 90. ut ergo γυῖα hic posita, ut in Homero κάρηνα ἢ κεφαλαί, i. e. personæ. γυίοις πεδιάπτων φάρμακα, Py. 3, 94. γυίοις θνητοῖς ἁρμόζουσα ἐσθής, corpori apta vestis, Py. 4, 142, *ein leibrock, (a close coat.)* cæterum a notione manuum est ἡ ἐγγύη, sponsio, ἡ ἐν γύοις i. e. χερσὶ τιθεῖσα τὸ πρᾶγμα τῷ δεχομένῳ τὸν ἐγγυητήν, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα, ὡς εἰ καὶ ἐνέχυρα ἐκείνος ἐχειρίζετο: *wenn man jemandem was in*

die hand gelobet, (when a person puts something into the hands of another.)

γυιοπέδη, ης. ἡ. (Πάω) vinculum quo artus vinciuntur, compes. a τὸ γυῖον, artus. ἀφύκτοις γυιοπέδαις ἱμπεσὼν, Py. 2, 76, vinculis non effugiendis.

γυιὸς, ἡ, ὸν, vide sequens.

γυιόω, f. ώσω. (Ἄγω) claudum facio, χωλόω. nam γυιὸς, ἡ, ὸν, notat claudum, captum pedibus, χωλὸν, a τὸ γυῖον, pes totalis. γυιώσω ἵππους, i. e. χωλώσω, *will die pferde lähmen, (I shall lame the horses.)* Θ, 402, 416.

γυμνὴς, γυμνήτης, vide sub sequente.

Γυμνὸς, ἡ, ὸν, (Ἄγω) nudus, solo corpore, sine tegumentis. est a τὸ γύον, quatenus et corpus notat. sed non semper omnino nudum sine omni veste significat γυμνὸς, sed et, nudatum eo tegumento quo nunc opus erat: e. c. si quis est sine armis. Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντα ἐν δηϊοτῆτι, in pugnâ, Π, 815. νέκυν γυμνὸν, τεύχεα γὰρ αὐτοῦ ἔχει Ἕκτωρ, Ρ, 122, γυμνὸν, sc. τῶν ὅπλων. sic 693. et 711, οὕτως γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο, inermis existens. γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, sine galeâ et clypeo, Φ, 50. κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα, occidet me inermem, Χ, 124. et 510, εὐλαὶ ἔδονται γυμνὸν, vermes edent nudatum omni veste corpus mortuum. ab eo quod notat ἄοπλον, ortum est, ut postea dictus sit aliquis γυμνὴς, ῆτος, ὁ, et γυμνήτης, ου. ὁ. qui non justis armis tegitur, levis armaturæ miles. cum quo convenit ὁ ψιλὸς, οῦ. et ὁ ψιλήτης, ου. γυμνὸς περ ἐὼν, omnino nudus, sine ulla veste, existens, ζ, 136. nam proprie γυμνὸς est, cujus γύα μόνα, membra sola, apparent, et præterea nihil in corpore. γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστὸν, λ, 606, arcum nudum a theca suâ (τὸ ἔξω γωρυτοῦ) habens et ad nervum sagittam tenens. sic γυμνὸς ὀϊστὸς, φ, 417, sagitta ex pharetrâ depromta. ut et nos, *ein blosses schwerdt, (a naked sword,)* i. e. extra vaginam. τούτων (φυτῶν) γυμνὸς κῆπος, Ol. 3, 43. γυμνοὶ ἐπὶ στάδιον καταβάντες, Py. 11, 73. γυμνοῖς ἐν σταδίοις, Ist. 1, 31. γυμνοῖς κολεοῦ φάσγανον, Ne. 1, 80, gladius evaginatus.

γυμνόω, f. νώσω. (Ἄγω) nudo, *ich entblösse, (I uncover,)* ut γύα μόνα appareant. γυμνωθεὶς βραχίων, nudatum brachium, sine tegumento, Μ, 389. neque semper totaliter, sed certo respectu: e. c. sine armorum præsidio. sic Μ, 428, ὅτῳ (ᾧτινι) στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη, tergum enim armis contectum non erat. sic et de muro defensoribus nudato, Μ, 399, τεῖχος ἐγυμνώθη, murus nudatus est. στέρνον (κατὰ, ad pectus) γυμνωθέντα, *da er die brust blos gab, (baring his breast,)* Π, 312, 400. αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι, revereor nudari, ζ, 222. ὄφρα με γυμνωθέντα (me, depositis armis meis) κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης, κ, 341, ut me, armis spoliatum, nescio quem turpem et non hominem facere possis: inquit Ulysses ad Circen suadentem ut lectum conscenderet secum. γυμνώθη ῥακέων Ὀδυσσεὺς, χ, 1, *warf die lumpen weg, (stripped off his rags,)* nudabat se pannis, sc. aliquâ ex parte, coll. 488.

γύμνωσις, ἡ, vide sub ἀπογυμνόω.

γυναικεῖος, εία, εῖον. (Γάω) muliebris, a muliere veniens vel ad eam pertinens. γυναικείας διὰ βουλὰς, per consilia capta a fœminis, λ, 436. per fœminas ostendit Jupiter, se odisse stirpem Atrei. collatis sequentibus. γυναικεῖον στρατὸν, Ol. 13, 127, i. e. Amazonas.

γυναικίας, ὁ, vide supra, et sub γυνὴ, aliquanto ante medium.

γυναικίζω, vide sub γυνή.

γυναικοπίπης, ὁ, vide sub ὀπιπτεύω.

γυναικοφιλὴς, vide sub Ὀδυσσεὺς in R. prope initium.

γυναιμανὴς, έος. ὁ ἡ. (Μάω) circa fœminas earumque amore furens et nimis cupidus. *ein heftig verliebter, (one who is violently enamoured.)* δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ, Γ, 39. Ν, 769, et hoc faciebat, ut pulcritudo ejus, qua præstabat, esset ψεκτὴ, quæ in se donum est egregium. est pro γυναικομανὴς, vel pro γυνομανὴς, ut αι sit pro ο, ut sæpe in aliis. cæterum ὁ ἄκρατος ἔρως τῇ μανίᾳ ἔοικε. hinc est ἡ ἐρωμανία. ejusmodi γυναιμανὴς dicitur et θηλυδρίας, ὁ, et ὁ λάγνης, quasi λαγόνης, ὁ λίαν πολύγονος, abundantia seminis virilis laborans, libidinosus. porro etiam ὁ γύννις: et specialius, ὁ παρθενοπίπης. γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαινομένη, dicitur in comœdia ἀνδρεράστρια, et φίλανδρος in malo sensu. Vide sub μαίνω.

γύναιον, τὸ, vide sequens.

γύναιος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) muliebris, mulieri gratus. γυναίων εἵνεκα δώρων, λ, 520, ob dona mulieri grata vel data: nam Priamus matri et uxori magna dona miserat, ut persuaderent Eurypylo, ut cum auxiliis multis Trojanos juvaret: vel et Priamus unam filiarum suarum promiserat Eurypylo. Sic et de Amphiarao est ο, 247, ubi conf. Ἀμφιάραος in R. Sed τὸ γύναιον est substantivum, muliercula.

γυνὴ, ἡ. (Γάω) mulier, fœmina: et est nomen sexus, *eine weibesperson, (a female.)* deinde in specie uxor, *eine frau, gemahlin, (a wife.)* est a γείνω, gigno, quasi γονὴ, γουνὴ, et abjecto ο, γυνή. ex se hæc forma nominis nullos format obliquos casus, nisi forte accusativum singularem alicubi reperias, γυνὴν, ut antiqui Grammatici observant: sed mutuatur omnes casus ab inusitato recto γυναὶξ, αικὸς, αικὶ, αῖκα, ὦ γύναι, αἱ γυναῖκες, αικῶν, etc. ut nomen sexus, notat juvenem aut vetulam, nobilem aut vilem, virginem aut maritam aut pellicem aut amicam, liberam aut ancillam. ante Cecropem etiam Græci communione mulierum utebantur: sed Cecrops Athenis instituit, ut una uni jungeretur. Barbari quidem multas habuere pellices; sed una erat regina, cui reliquæ erant subordinatæ; nec regina vel uxor proprie sic dicta hunc pellicatum ægre ferebat. Sed apud Græcos aliter: ibi uxor pellicem non ferebat. Hinc ipse Agamemnon occisus a sua, cum Cassandram pellicem adduceret; et hinc Medea tantas tragœdias concitavit. Antiquissimis temporibus mulieres inire solebant convivia virorum, ut et apud nos moris est: sic Helena interfuit cœnæ cum Telemacho hospite, δ, 121, seqq. et Arete ejusque filia cum principibus Phæacum, η, 136, seqq. Sed recentioribus temporibus id mutatum apud Græcos. Apud Dorienses, et plerasque prisci orbis mulieres, multa pars corporis nuda erat, maxime circa pectus et humeros, circa brachia, unum etiam femur. hinc δωριάζειν in specie dicebatur παραφαίνειν (ostendere) καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. Peloponnesiacæ puellæ διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορπημέναι. et Lacedæmoniæ puellæ omnino nudæ exercebant se inter juvenes. γυναικὸς πᾶσαν ἀρετὴν, præstantiam, proposuit poëta uno versu, Ν, 432, ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, ornata erat pulcritudine (quam paullo ante duabus vocibus declaraverat, δέμας καὶ φυὴν, *den bau des leibes und den wuchs) (the figure and stature)* et operibus artificiose faciendis, et animo intelligente. pulcritudo sola accurate pingitur, Γ, 396, s. ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς (Veneris) περικαλλέα δειρὴν, στήθεά τ' ἱμερόεντα, καὶ ὄμματα μαρμαίροντα: reliqua enim veste tecta erant. κόσμος muliebris describitur Ξ, 170—187. et insuper 198, s. 214—223. de juvencula bella ponitur γυνὴ, Α, 348, coll. 337, ubi eadem dicitur κούρη. est ergo nomen sexus. hinc ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες opponuntur, ut duorum sexuum vocabula, Ο, 683. Ρ, 435, ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνηότος, ἠὲ γυναικός. Sæpe γυνὴ est uxor, e. c. Ζ, 160, τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο μιγῆναι. et 460, Ἕκτορος ἥδε γυνή. μάχεσθαι πρό τε παίδων πρό τε γυναικῶν, Θ, 57, pro liberis et conjugibus. sic Germani, *für weib und kind, (for wife and child.)* Πηλεύς μοι γυναῖκα γαμέσσεται αὐτὸς, Ι, 394, ipse mihi desponsabit uxorem. Sæpe est concubina aut amica et pellex. τοὺς δ' ἄλλους μοὶ ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες, Ω, 497, ubi Priamus de pellicibus suis earumque natis loquitur, coll. 495, s. et tales παλλακαὶ τοῖς παλαιοῖς εἰς πλῆθος ἦσαν, ut de Salomone e. c. notum est. et 130, ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, bonum nimirum est. et Thetis suadet ibi filio mœrenti moderatum usum amicæ, ut conducibilem vitæ, et mœrori exstinguendo. hæc est vox naturæ. hinc heroum quisque suam habebat concubinam, vel plures, nec fere unquam secubabant: hinc et mulieres pulcræ inter dona et munera heroica numerabantur, et inter præmia certaminum. e. c. Θ, 291, ἠὲ γυναῖκα, ἥ σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, aut puellam, quæ tecum communem lectum conscendat: ubi de præmiis singularibus est sermo. δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας (honestas, *vornehme) (of rank, distinction,)* ἔργα ἰδυίας Λεσβίδας, ἃς αὐτὸς ἐξελόμην (elegi ex omnibus) αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, Ι, 128, 130: 270, 272. μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνὴ, Χ, 164, ubi talis γυνὴ in præmium proposita est δούλη honesta et erudita, προβληθεῖσα εἰς ἔπαθλον. et ἀνδρὸς ibi non pertinet ad γυνὴ, sed ad ἀγῶνα κατὰ, in certamine, ἕνεκα ἀνδρὸς, ob virum: quæ sunt omissa. γυναικεῖον ἦθος est, odisse maritum, et absente eo male de eo loqui, Ο, 93, s. ubi Juno loquitur; quæ in poëta est specimen uxoris principalis molestæ, maxime si vir ei non in omnibus morem gerit. est φύσει φιλολοίδορος καὶ μεμψίμοιρος: et hoc vertit Helena contra se ipsa, Γ, 173—176. est περίεργόν τι, curiosum, et scire volens omnia quæ vir agit; sed prudens vir ei non obsequitur in eo, Α, 540—550. vir ne omnia narret uxori. Nam Homerus totus est παιδευτικὸς, καὶ οὐ μόνον ἐν ἱστορίαις, ἀλλὰ καὶ ἐν μύθοις, διδάσκει τὸ ποιητέον. Uxor vel amica potentis alicujus debet honorari: id novit Venus, Ξ, 212, s. est δείνη κατασοφίσασθαι, dolosa, exemplo Junonis, Τ, 106—133. ejus officia sunt domestica, ἡ οἰκουρία, Ζ, 490. et mulierum propria erat textura, Χ, 510, s. εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. conf. ἱστός. ἠὲ γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, Β, 232, puellam recentem juvenculam. γυνὴ εἰκυῖα θεαῖς, Λ, 637. τοιῇδε ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. αἰνῶς ἀθανάτοισι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, Γ, 157, s. et 48, γυναῖκα εὐειδέα. χωόμενον (ἕνεκα) εὐζώνοιο γυναικὸς, Α, 429. ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, Ι, 366, *denen der breite gürtel unter der brust bis auf die hüften eine schöne taille und frey erhabene brust machet, (to whom the broad girdle below the breast to the loins gives an elegant shape and a prominent bosom.)* eodem significatu est Η, 139, καλλιζῶνοί τε γυναῖκες. et Ι, 590, βαθυζώνους τε γυναῖκας. et Σ, 122, Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων. quæ omnia sunt eximiæ venustatis epitheta. nam pectus omnino liberum erat antiquis ab omni compressione vestium: licet seniores et vetulæ magnam partem contegerent. χῆραί τε γυναῖκες, viduæ, Β, 289. χήρην τε, Ζ, 432. et 390, γυνὴ ταμίη. δμωάς τε γυναῖκας, Ι, 473. γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, Μ, 433. vocativus ὦ γύναι, est vox honorifice et blande alloquentis, Γ, 204, 438. Ζ, 441. Ω, 300. γυναῖκά τε, i. e. Helenam, Γ, 72. ὅτε τὶς ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα,

Δ, 141, s. nam hæ peritæ erant ad inficiendum ebur colore rubro. *γυναικὸς, ἣ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα*, Η, 236, nam sunt et aliæ bellicosæ: quales *αἱ Ἀμαζόνες*, quas vide in R. *τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν, Διομήδη καλλιπάρῃος*, Ι, 660, s. *ὡσεί με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς*, Λ, 389. *γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα*, Π, 176, ubi est in opposito ad deam aliquam. *κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεαῖς*, Τ, 286. *κώκυσεν δὲ γυνὴ*, Ω, 200. et 708, *οὐκ ἀνὴρ οὐδὲ γυνή. γυναικὸς δ' ἄρα ἀντετέτυξο*, Θ, 163, i. e. *ἀντὶ γυναικὸς ἐτέτυξο*, loco mulieris es. *γυναικὸς μὲν* (uxoris) *ἀμφίδρυφοι εἰσὶ παρειαὶ*, Λ, 593, laceræ unguibus genæ, in luctu summo. *οὔποτέ με ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς ἐδάμασσεν*, Ξ, 315, seqq. inquit Jupiter, enarrans suos amores; et præponit in narrando mortalia nomina deabus, ut deinde aptius venire possit ad nomen Junonis: simul ostendens, amorem nihil curare conditionem generis. *ὅς κεν πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς*, i. e. qui natus fuerit, Τ, 110. *ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο στήθεός ἐστι κανὼν*, Ψ, 760, s. quando quis radius textorius est prope pectus mulieris eleganter cinctæ. nam et nobiles texebant. *ἐκ χώρης, ὅθι ἣ ὀάριζε γυναικὶ*, cum sua collocutus erat uxore, Ζ, 516. *ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα*, Λ, 269, partus dolores sentiat. *χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο*, Ρ, 36, viduam fecisti puellam in thalamo recenti. *κτενεῖ δέ με αὔτως ὥστε γυναῖκα*, Χ, 125, interficiet me sic inultum ut mulierem. hinc recentioribus est *ὁ γυναικίας*, et *γυναικιζόμενος, ὁ ἐν μάχῃ ἄτολμος. δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροις γυναῖκα*, dedit abducendam, acceptam in præmium, Ψ, 512. et 704, *ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι* (victo in hoc certamine ludicro) *γυναῖκα ἐς μέσσον ἔθηκε*, in medium statuit; idque jocose, quasi is etiam mollior esset, qui vinceretur lucta: cæterum additur 705, *εἰδυῖαν πολλὰ ἔργα, τὰ γυναικὶ πρέποντα. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν*, fœminam suxit, quod attinet mammam, Ω, 58, i. e. *ἀνθρώπινον μαζὸν*, ut *γυνὴ* sit pro *ἀνθρώπῳ* in opposito ad deam; et ad *μαζὸν* intelligatur *κατά*. collato 59. suxit mulierem humanam, ejusque mammam. sic et *ἀνὴρ* sæpe simpliciter pro homine, in opp. ad deum. *πολλαὶ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐν κλισίαις ἐξαίρετοι*, Β, 226, quæ electæ, ut præcipua aliqua pars prædæ, dabantur principibus. *θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἑκάστη πῦρ μέγα καιόντων*, Θ, 520, quæ est phrasis Attica, pro *γυναικῶν ἑκάστη*, et *καιόντων* attice pro *καιέτωσαν*. sic Σ, 495, s. *αἱ δὲ γυναῖκες θαύμαζον ἑκάστη*. et 514. *τεῖχος μὲν ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατο ἐφεσταότες*, ubi mulieres in muris dispositæ stabant. nam et hæ pro parte sua debent juvare patriam et hortari viros. et 559, *αἱ δὲ γυναῖκες δεῖπνον ἄμφεπον*, nam liberæ erant tunc a metendo et colligendo frumento; post Homerum vero non. et articulus h. l. abundat. *οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται οὐδὲ γυναῖκες*, uxores, Κ, 422, sicut nobis. *οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες*, Λ, 395, ubi confer *γύπες*. *ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες*, Τ, 301. Χ, 515. Ω, 722, 746. *νείκεα νεικεῖν ἀλλήλοισιν, ὥστε γυναῖκας, αἵτε χολωσάμεναι νεικοῦσι ἀλλήλαις μέσσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι*, Υ, 252, seqq. mulieres iratæ litigantes invicem in publico. *Ἑλένη, δῖα γυναικῶν*, Γ, 171. *πρὶν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας ἐμπεσεῖν*, Ζ, 81, ubi confer *πεσεῖν*. et 289, *πέπλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, ἃς Ἀλέξανδρος ἤγαγε Σιδονίηθεν. ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν*, Σ, 265, cum quibus intelligit omnia alia *φίλα*, quorum debeant misereri Troës. *ἣ θέμις ἐστίν ἤτε ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν*, Τ, 177, sc. *προκαταρξάντων ἔρωτος. οἳ ἔθεν* (ex Jove) *ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων*, Υ, 305, ad differentiam Dearum. *οὕς μοι Λαοθόη τίκετο κρείουσα γυναικῶν*, Χ, 48, princeps inter mulieres, *die furstinn, (the princess.)* *οὐδέ τις ἄλλος ἔγνω πρόσθε ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν*, Ω, 698, non alius prius agnovit. *σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί δε καὶ τεκέεσσιν*, Δ, 162, utpote quæ captivæ abducendæ erant. *ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν Ζεὺς ἔθηκε*, Φ, 483, inquit Juno ad Dianam. *ἦ οὐχ ἅλις, ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις*, Ε, 349. *οὐδὲ γυναῖκας ἄξεις* (abduces captivas) *ἐν νήεσσι*, Θ, 165. *Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἰίκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω*, Ι, 139, 281, præmii loco. *Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ἄξειν ἐν νήεσσι*, Π, 831. *ἀγέμεν τε γυναῖκας*, Τ, 195, quas dono ei do. et 245, *ἐξῆγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας* (honesto loco natas) *ἔργα εἰδυίας ἑπτά*. et 280, *κάθισαν δὲ γυναῖκας*, illas muneri datas sedere fecerunt in tabernaculo Achillis. *ληϊάδας δὲ γυναῖκας*, captivas, Υ, 193. *ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους*, Ψ, 261, præmii loco dandas certatoribus. et 263, *γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα, ἔργα εἰδυῖαν. ὁ Ἱππῶναξ* vocavit aliquam mulierem *ἀνασεισίφαλλον, ὡς ἀνασείουσαν τὸν φάλητα*. talem vocavit *Ἀνακρέων πανδοσίαν, καὶ λεωφόρον, καὶ πολύϋμνον. Ἀρχίλοχος* vero *παχεῖαν, καὶ δῆμον*, i. e. *κοινὴν τῷ δήμῳ*, vulgati corporis; et *ἐργάτιν*, et *μυσάχνην*. domestica matris familias opera enarrantur, α, 356—358. *κτήματά τε ἐντιθέμεθα* (in naves) *βαθυζώνους τε γυναῖκας*, captas inter prædam, γ, 154, et hoc epitheton elegantiam corporis notat: quæ ferunt cingulum latum infra ubera usque ad imum ventrem, et quod facit ut ubera altius emineant. simul est epitheton vegeti et succi pleni corporis, quando sinus est plenus, in reliqua apta corporis figura et longitudine. Sic Pindarus Musas vocat *βαθυκόλπους*, ob pulcritudinem suam et vegetum statum: nam ex *βαθυζώνῳ* emergit et apparet *τὸ βαθύκολπον*, altis et stantibus mammis præditum. mundus muliebris honestiorum describitur κ, 543—545, de Circe. *ἔσκε δὲ γυνὴ Φοίνισσα ἐν δόμῳ πατρὸς ἐμοῦ, καλή τε μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργα εἰδυῖα*, ο, 416, s. ubi pulcra et erudita ancilla describitur. et 418, seqq. describitur *ἡ δουλικὴ ἀπιστία* talium fœminarum. *καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν*, β, 108. ω, 143, aliqua mulierum domesticarum indicavit. ubi quoque infida ancilla notatur, quæ enuntiant arcana herilia. sic τ, 16, *ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας*, cohibe eas intra domum, ne quid videant et enuntient. *χωρὶς δὲ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, τέσσαρας, εἰδαλίμας*, ω, 277, s. datas ut præcipua prædæ pars, honoris causa. et vide qualitates talium mulierum: honeste natæ, eruditæ, formosæ. conf. *ἡ ἄορ.* ancillæ Ulyssis fidæ, sumtis vestibus elegantioribus, saltabant post peractam procorum cædem, ψ, 132, seqq. et 147, *ἀνδρῶν παιζόντων* (saltantium festive) *καλλιζώνων τε γυναικῶν*, ancillarum honestiorum. *γυναῖκες*, imo et regiæ virgines, lavabant hospites honestos: e. c. γ, 464, s. *Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ*, unxit quoque eum, et induit. *τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ*, δ, 49, ubi id ministerium obeunt ministræ honestæ Menelai et Helenæ. *πέπλοι λεπτοὶ, εὔνητοι, ἔργα γυναικῶν*, η, 97. et 74, *καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει*, sc. regia conjux: ergo illis temporibus mulieres inter viros palam versabantur. et 109, seqq. ubi tria grandia bona enumerantur, quæ *αἱ Φαιακίδες* habebant: *γυναῖκες περὶ πάντων ἴδριες ἱστὸν τεχνῆσαι: πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα, καὶ φρένας ἐσθλάς*: nam de pulcritudine et venustate ante dixerat. et 103, *πεντήκοντα δέ οἱ* (regi) *κατὰ δῶμα γυναῖκες*, quas ancillas regias deinde, ob strenuitatem earum, *φύλλοις μακεδνῆς αἰγείρου* comparat, 106, innuens et strenuum earum motum manuum, et longam corporis bene habiti staturam. *οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ* (uxor) *μάλα περ χατέουσα*, non sane lætaretur, β, 249. et 345, *ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ ἔσκεν, ἣ πάντα φύλασσε νόου πολυϊδρείαις*, ubi fidissima ministra describitur. *ἐν δὲ* (*ἅρματι*) *γυνὴ ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκε*, γ, 479. *ὅτε ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ*, ζ, 184. ubi felicitas concordis conjugii describitur. *πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα* (uxor regis) *λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν*, η, 347, lectum et concubitum. *ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃ φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα*, conjux suum conjugem circumfusa, θ, 523. *ἔνδον τὶς καλὸν ἀοιδιάει ἢ θεὸς ἠὲ γυνὴ*, κ, 228. *φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ εἶναι*, λ, 236. *τῷδε οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται*, μ, 42, i. e. perit in itinere isto. *τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλε Ἄρτεμις*, i. e. subito mortua est, ο, 477, collato 416, usque ad hunc locum. *οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο τάων, αἵ σοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν*, τ, 344, s. *γυνὴ δέ σοι ἥδε ἐν οἴκῳ*, uxor tibi talis, υ, 34, et 105, *φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς*, mulier, molens. et 107, *δώδεκα γυναῖκες. οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν*, φ, 107. *οὐ μέν κε ἄλλη γε ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη*, ψ, 100. *ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῢς πέλεν*, ω, 210. *νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς*, α, 13. et 433, *χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς*, uxoris suæ: et vide *ἐποχὴν ἐπιθυμίας δι' εὐλάβειαν ἔμφρονα*: simul et, quæ sors plerumque fuerit ancillarum pulcrarum et juvencularum. *ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικὸς*, λ, 383, Clytæmnestræ. et 426, seqq. *ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναῖκος*, adeo nihil vehementius et impudentius muliere, et quæ sequuntur in hac Agamemnonis oratione apud inferos. et 433, *ἧτε κατ' αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω θηλυτέρῃσι γυναιξὶ*, sibi affudit turpitudinem et futuris mulieribus. et 455, *ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξίν*. ubi conf. *πιστά. οἶσθα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς*, ο, 20—23, ubi mores mulierum, novo viro alteri nubentium, pinguntur, quales sint erga liberos ex priore marito, ejusque memoriam. *δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ*, δ, 796, corpore se assimilabat fœminæ. sic et υ, 31. *οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθα ἠδὲ γυναικὶ, ἀζόμενοι*, servassemus eum cum conjuge, ι, 199. *ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπῃσθα γυναικὶ*, λ, 223. et 224, *αἱ δὲ γυναῖκες ἤλυθον*, *die damen, (the women,)* apud inferos. et 440, *μή ποτε καὶ σὺ γυναικὶ ἤπιος εἶναι* (infin. pro imperat.) *μηδέ οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν ὅν κε εὖ εἰδῇς, ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι*, ut suadet Agamemnon Ulyssi prudentissime, et ab omnibus observandum. non oportet omnia ne uxori quidem dici. et 443, *οὔ σοι φόνος ἔσσεται ἐκ γυναικός. δέμας δὲ ἤϊκτο γυναικὶ καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργα εἰδυίῃ*, ν, 288, Minerva. sic et π, 157. et 334, *ἐρέοντε γυναικὶ*, dicturi mulieri, i. e. reginæ, coll. 332. *τί νυ δάκρυ κατείβετον, ἠδὲ γυναικὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνετον*, φ, 86, sc. reginæ. *οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν, οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα*, ζ, 161. *τήνδε γυναῖκα εὗρον ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν*, κ, 112, et quidem *ὕπανδρον*, maritam. *πολυμνήστην τε γυναῖκα*, ξ, 64, bene dotatam, et inde a multis ambitam. et 123, *οὔτις πείσειε γυναῖκα*, *die frau, (the mistress,)* heram. et 130, *ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις* (maritus) *ὄληται*. et 211, *ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων* (*ἐξ*) *ἀνθρώπων*, duxi uxorem. *κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο*, adduxit, ο, 237. et 241, *ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα. τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον* (bona in domo, nullo soluto pro iis pretio) *ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα*, π, 441, ambis uxorem ejus. *οἵτε ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα μνηστεύειν ἐθέλωσι*, σ, 275, honestam et præstantem mulierem. *θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα*, in animo suo miseratus est, τ, 210. *ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα*, uxorem facere, φ, 72. *οὔ πω τινά φημι ἐοικότα ὧδε* (adeo similem ei) *ἰδέσθαι οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα*, δ, 142. *κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην*, λ,

243. et 257, βασίλεια γυναικῶν, princeps fœmina, *die fürstinn, (the princess.)* γύναι, vocativus, est blande aut honorifice alloquentis. οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις, ut tu conjectas, δ, 148, inquit Menelaus ad uxorem Helenam sic et 266, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες. ὥς σε, γύναι, ἄγαμαι, ζ, 168, inquit supplex ad regiam virginem. δεῦρο, γύναι, θ, 424, inquit rex ad uxorem suam. χαῖρε, γύναι, φιλότητι, inquit Neptunus ad amicam nobilem post coitum, λ, 247, gaude, prosit tibi. ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδου Ὀδυσῆος, ρ, 152. σ, 258, ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἴω. μή ποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπολέσῃς πᾶσαν ἀγλαΐην, τ, 81, inquit personatus Ulysses ad pulcram sed infidam ancillam suam, blande admonens eam. sic 107, idem personatus ad Penelopen. et 165, 221, 262, 336, 583. ut ergo ὦ γύναι idem sit cum Gallorum *Madame* in significatu nobiliori. sic et ψ, 183, 248, 254, 350, 361. ἰύζοντες ἕποντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ο, 163. τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι, ρ, 319, eum mulieres negligentes non curant, *pflegensein nicht, (pay no attention to him.)* ἢ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες, τ, 235, cum admiratione suspexerunt. et 370, οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες, illudunt ei. αἱ δ' ἐκ μεγάροιο (*aus dem saale,) (out of the hall,)* γυναῖκες ἤϊσαν, αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ, ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, υ, 6, seqq. sic enim solent puellæ ancillæ. et 161, αἱ δὲ γυναῖκες ἦλθον ἀπὸ κρήνης, unde aquam portabant. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, χ, 37. et 38, αὐτοῦ δὲ ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα, uxorem, τὴν ὑπὸ ἀνδρί. μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν, α, 332. πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν, δ, 305. γυναικῶν εἶδος ἀρίστη, η, 57. ψυχὰς γυναικῶν θηλυτεράων, λ, 385. et 402, ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἠὲ γυναικῶν. sic et ω, 113. μηδέ τινι ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν, ν, 308. Ἑλένη, δῖα γυναικῶν, φέρε πέπλον ἕνα τῶν, οὕς κάμε αὐτή, ο, 106. ἀλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθύν, π, 304, mulierum domesticarum cognoscamus sententiam, *wo sie hin wollen, (their intention.)* et 316, ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα, discere. ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν (superas mulieres omnes) εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας, σ, 247, s. τὸν δ' οὔτις γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσα, nulla mulierum improbe agens latet eum, τ, 87. et 325, εἴ τι γυναικῶν περίειμι ἀλλάων νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν, an superem alias mulieres. Ἥρη δ' αὐταῖς περὶ πασῶν δῶκε γυναικῶν εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἔπορε Ἄρτεμις, ἔργα δὲ Ἀθηναίη, υ, 70, seqq. ubi vides, quæ dona acceperint divinitus laudatæ fœminæ: formam, intellectum prudentem, *(esprit)* staturam proceram, opera scite facienda. αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323. ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν (ancillarum) νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, χ, 151. et 313, οὐ γάρ πώ τινα φημὶ γυναικῶν ἐν μεγάροισι εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, cuiquam mulierum dixisse aut fecisse quicquam improbi. et 395, s. γρηῦ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι, *haushofmeisterinn, (housekeeper.)* ἄλλη γε γυναικῶν αἵ μοι ἔασι, ψ, 21, alia mearum ministrarum. et 147, ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν, saltantium, παιζουσῶν. et 166, περὶ (nimium) σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν θεοί. Super alias fœminas tibi cor durum dederunt. δῖα γυναικῶν, ἡ Πηνελόπη, σ, 207. υ, 60, 147. σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν, α, 362. δ, 751, 760, εἰς ὑπερῷα ἀναβᾶσα, ibi enim habitabant plerumque mulieres, absente marito. nam præsente eo alia erat habitatio. Sic regina Arete cum marito suo una versatur in celebritate, ἐπ' ἐσχάρῃ (ad focum in triclinio) ἧστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν, ζ, 52, et quidem ἠλάκατα στρωφῶσα. et 80, ὡς χυτλώσαιτο (ut ungeretur) σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. εἴπω δὲ γυναιξὶν δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι τετυκεῖν, ο, 76, s. et 421, πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγη εὐνῇ καὶ φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναιξίν: amore enim furtivo maxime illaqueantur fœminæ. ἀγόρευε (loquebatur) μετὰ δμωῇσι γυναιξὶν ἡμένη ἐν θαλάμῳ, ρ, 505, ἀγγελέουσα γυναιξὶ, σ, 185, χ, 496, seqq. ubi narratur, quomodo ancillæ fidæ exceperint herum suum. ὀδυσσάμενος ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν, invisus omnibus, τ, 408. εἰπεῖν δὲ γυναιξὶ κληῖσαι μεγάροιο θύρας, φ, 235, χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε θηλυτέρῃσι γυναιξὶν, ω, 201. sc. Clytæmnestra. ὑμεῖς δὲ αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας κουριδίας καὶ τέκνα, ν, 44. ἀγροὺς πόρθεον (depopulabantur) ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, ξ, 264. ρ, 433. δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας ἀεικελίως, sc. μνηστῆρας, π, 108, violantes indigne. nam proci isti valde petulantes erant in ancillas. ὄτρυνον (mitte) ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, ρ, 75. ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, perterruit, σ, 339. ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας, observabis, τ, 67, curiosis oculis. et 490, ὁπότ' ἂν ἄλλας δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείναιμι γυναῖκας. et 497, καταλέξω σοὶ γυναῖκας, αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσί. sic et χ, 417, κατάλεξον. παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας, ψ, 298. ab ἡ γυνὴ est ὁ γύνις, ιδος, qui est ὁ λάγνος, lascivus; etiam ὁ δειλὸς, timidus; maxime autem ὁ μὴ ἱκανὸς δι' ἀτονίαν συνεῖναι γυναικὶ, i. e. διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐντείνειν τὸν καυλόν. Hinc et Dionysius aliquando, μὴ δυνάμενος διὰ γῆρας χρῆσθαι τῇ παρειλημμένῃ ἑταίρᾳ, dixit ad familiares una comessantes versum Homericum ex φ, 152. ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω (vel οὐ δύναμαι τανύσαι) λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος. νηλὴς γυνὴ, Py. 11, 34, Clytæmnestra, occidens maritum. θυμὸν γυναικὸς θαύμασον, Py. 9, 51, admirare animum fœminæ. et 184, ἀμφὶ Λιβύσσης, ob fœminam Libyssam. γυναῖκα δόντες αὐτῷ, Ne. 9, 39, dantes ei in uxorem. γυναικῶν Λημνιάδων, Ol. 4, 32. ἀλλοδαπᾶν, Py. 4, 89. γυναιξὶ καὶ ἄνδρεσσι, Py. 5, 87. καλλικόμοις γυναιξὶν ἀριστεύει Ἄργος, Ne. 10, 17. γυναῖκας, ὅσαι, Ne. 1, 72. γυναικῶν μετὰ κωκυτῷ, Py. 4, 202. cæterum adscribamus ex Eurip. Phœn. 206, descriptionem muliebris ingenii; φιλόψογον χρῆμα θηλειῶν ἔφυ, σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, πλείους ἐπεισφέρουσιν: ἡδονὴ δέ τις γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν, ut nihil integrum sibi invicem dicant, sed potius corrumpant id, addendo falsa.

γύνις, γύννις, ιδος, ὁ, vide prope finem præcedentis, et sub γυναιμανής.

γύον, τὸ, vide γυῖον.

γυρὸς, ἡ, όν. (Κύβω) idem quod κυρτός. curvus, convexus. scribitur alibi et γύρος, η, ον. γυρὸς ἔην ὤμοισιν, τ, 246, convexus humeris, *tucknakkig, (round-shouldered.)* sed substantivum ὁ γύρος vel γῦρος, ου, est ὁ κύκλος, ubique figura curva: etiam πλακοῦντος εἶδος, placentæ species, τῷ σχήματι μαστοειδὴς, ᾧ ἐχρῶντο Λάκωνες πρὸς γυναικῶν ἑστιάσεις, *ein erhabener runder napfkuchen, (a high round cake.)* apud Atticos dicebantur βάτραχοι γυροὶ τὸ σχῆμα μήπω πόδας ἔχοντες, quos Iones vocant γερίνους. in poëta est, ὁ στρογγύλους ἔχων ὤμους, ὑπόκυρτος, οὐκ εὐμήκης, *um die schultern rund, (round-shouldered,)* ad gibbosi speciem.

γύρος, ὁ, vide supra.

γὺψ, υπός. ὁ. (Κύβω) vultur, *ein geier, (a vulture.)* χρόα αὐτῶν γῦπες ἔδονται, corpus eorum edent vultures, Δ, 237. γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν, Λ, 162, vulturibus longe gratiores quam uxoribus suis; quod elliptice et ἀστείως dictum, sc. *nunc* cadavera eorum magis placebunt vulturibus, quam ipsi vivi *antea* placuerant uxoribus. σὲ δὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, Π, 836. sic, πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, Σ, 271. τάχα κεν ἑ κύνες καὶ, Χ, 42. γῦπε δέ μιν, ἑκάτερθε παρημένω, ἧπαρ ἔκειρον, λ, 577, de Tityo. σὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, χ, 30. ὁ οἰωνὸς est genus, cujus species sunt multæ, et in his etiam γύψ. nomen est a κύπτω, ob rostrum aduncum.

γωνιόω, vide sub ὄγκος.

γωρυτὸς, οῦ. ὁ. (Ῥύω) theca arcus, ἡ τοῦ τόξου θήκη. vide sub ῥυτήρ. nam est ὁ χωρῶν τὸ ῥυτὸν θύλακος: et arcus dicitur τὸ ῥυτὸν pro ἐρυστὸν, a ῥύσαι pro ἐρύσαι, trahere. eadem ista theca dicitur et τὸ ἔλυτρον τόξου. τόξον αὐτῷ (σὺν) γωρυτῷ, φ, 54, quæ præpositio omittitur attice.

Δ

Δ. mutatur dorice in σθ. e. c. ἔδω, ἔσθω. ὁ μαδὸς, μασθός. et pro ψεῦδος dicunt ψύδος. nominatur δέλτα a triangulari sua figura. nam ἡ δέλτος, ου, est tabula in formam triangularem; a δέλω, quod vide. unde δελτωτὸς, ή, όν, est, ad eam formam compositus vel factus: e. c. τὸ δελτωτὸν σχῆμα. et quia antiquis γραφαὶ quædam in hanc formam complicatæ fuerant: hinc deinde omnia scripta vel libri vocabantur δέλτοι, quacunque tandem figura geometrica essent. quod δέλτα vocetur et τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, vides apud Aristoph. Lys. 151. Vide sub τηΰσιος.

δᾶ, ἡ, pro γῆ, vide sub γέα, γένος ad initium, et δάπεδον similiter.

δαδουχέω, δαδουχία, δαδοῦχος, vide sub δαΐς.

δάειρα, ἡ, vide sub γάλως.

δαεὶς, δαέντι, vide sub Δαίω, ad finem.

δαέω, vide Δαίω.

δάζομαι, f. άσομαι. a. 1. ἐδασάμην. (Δάω) præt. pass. δέδασμαι. divido, distribuo. est a δάω, divido. ἃ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, ταῦτα δέδασται, Α, 125, quæ ex urbibus captis diripuimus, ea jam distributa sunt, cuique sua portio. et 368, καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο (pro ἐδάσαντο) μετὰ σφίσιν υἷες Ἀχαιῶν, recte et rite inter se diviserunt. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, Ο, 189

omnia in tres portiones divisa sunt. ἄνδιχα πάντα δάσασθαι, in duas partes omnia dividere, Σ, 511. X, 120. αὐτὸν δώσειν (me daturum esse eum) κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Ψ, 21, ubi ὠμὰ est adverbialiter, crude, *roh, (raw;)* et verbum δάσασθαι canibus adscriptum est ἀστείως, *dass die hunde ihn trenchiren und unter sich theilen sollen, (that the dogs may tear him in pieces, and divide him among them.)* κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, divideremus inter nos, β, 335. et 368. τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσωνται. μοίρας δασσάμενοι, γ, 66, portiones secantes. et 316, κτήματα δασσάμενοι, bona dividentes. sic et ο, 13. βίοτον καὶ κτήματα δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμᾶς, π, 385, dividentes inter nos. μοίρας κρεάτων, *trenchirend, (cutting up,)* υ, 280. ἐδάσσατο ἀρούρας, divisit agros inter suos, ζ, 10. hinc postea dictus ὁ ἀνάδασμος γῆς. κτήματα δασσάμεθα, pro ἐδασάμεθα, dividebamus inter nos, ι, 42. et 549, μῆλα. ζωὴν ἐδάσαντο παῖδες, facultates, *die güter, (the property,)* ξ, 208. δάσσαντο δὲ μοίρας, carnium assatarum, τ, 423. *theileten sie in portionem, (divided it in portions.)* πατρώϊα πάντα δάσονται, ρ, 80. δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, ο, 411. δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, σ, 86, ubi τὸν σπαραγμὸν κυνῶν notat, *wenn die hunde was zerreissen, (when the dogs tear something in pieces.)* sic et χ, 476. κτήματα δάσσασθαι ἄνακτος, *die güter des herrn unter sich zu theilen, (to divide the king's effects among them,)* υ, 216. hinc et ὁ δασμὸς, divisio, partitio. δάσασθαι τιμὴν, Py. 4, 263, i. e. βασιλείαν διαμοιράσασθαι.

δαήμεναι, pro δαῆναι, vide sub Δαίω.

δάημι, vide Δαίω.

δαήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) sciens, peritus, doctus. ἐπιστήμων. a δαέω, f. ήσω, disco. τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, O, 411. οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσι ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, Ψ, 671, nequaquam fieri potest, virum omnium operum peritum esse. οὐ γάρ σε ἔϊσκω φωτὶ δαήμονι ἄθλων, viro perito certaminum, Θ, 159. δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων, π, 253, periti rei dissectoriæ in conviviis. δαήμονες ὀρχηθμοῦ, Θ, 263, periti saltationis.

Δαὴρ, έρος. ὁ. (Δάω) mariti frater, ὁ ἀνδράδελφος. est a δαίω vel δαέω, i. e. μανθάνω: ὃν μάλιστα τῶν ἄλλων ἀγχιστέων δέδαεν (μεμάθηκεν) ἡ γυνή. *der nächste bekannte, (the most intimate acquaintance.)* fœmininum ejus est ἡ γάλως. Δαὴρ ἐμὸς ἔσκε, inquit Helena de Agamemnone, Γ, 180. δᾶερ ἐμοῦ, Z, 344, inquit eadem Helena de Hectore. sic et 355. δαέρα, Ξ, 156. Junonis Neptunum. Ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων, Ω, 762. inquit Helena. et 769, εἴ τις ἄλλος δαέρων ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων. Confer γάλως.

δαήσεαι, vide sub Δαίω.

δαί, (Δὶ) ponitur in interrogationibus, ut Germani suum *denn, (then.)* de quo vide Apollonium Alexandrinum in syntaxi, l. 1. c. 32. restituendum Homero, e. c. K, 408, πῶς δαὶ τῶν ἄλλων. et α, 225, τίς δαὶ ὅμιλος. apud Euripidem est frequens, e. c. Iphig. Aul. 1444, 1448.

δαιδαλέος, έα, εον. (Δάω) doctus, peritus, docte et perite factus, artificiosus. est a δαίω, repetito δ, scio, disco, doceo, a quo et magnus ille artifex ὁ Δαίδαλος nomen habet. scribitur et δαιδάλεος: et est ergo, τεχνικὸς, ingeniose et perite elaboratus, ὁποῖον ἂν ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν. et quatenus hoc adjectivum ab ὁ Δαίδαλος factum creditur, rectius scribitur δαιδάλεος, et ionice δαιδάλειος: per syncopen vero δαίδαλος, η, ον. fuit et fœmina artificiosa, ἡ Δαιδάλη, μήτηρ τῆς Μήτιδος, παρ' ᾗ φασὶν ἐτράφη ἡ Ἀθηνᾶ. διὰ ζωστῆρος δαιδαλέοιο, Δ, 135. σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν, una cum armis artificiose factis, Z, 418. sic et N, 331. δαιδάλεον θώρηκα, Θ, 195. φόρμιγγι καλῇ δαιδαλέῃ, I, 187. πῶμα χηλοῦ καλῆς δαιδαλέης, Π, 222, operculum cistæ pulcræ affabre factæ. ἅρμασι δαιδαλέοισι, P, 448. οὔατα δαιδάλεα, ad tripodas, Σ, 379. et 390, θρόνου καλοῦ δαιδαλέου. et 611, κόρυθα καλὴν δαιδαλέην. σάκεος καλοῦ δαιδαλέου, T, 380. sic et σάκος, X, 314. θρόνου, κ, 315, 367. θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι, ρ, 32. ὑποπετάσας λῖτα καλὸν δαιδάλεον, α, 131. δαιδαλέαν φόρμιγγα, Py. 4, 526.

δαιδάλλω, f. αλῶ. (Δάω) artificiose et perite effingo. ποίει σάκος, πάντοσε δαιδάλλων αὐτὸ, Σ, 479. λέχος δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδὲ ἐλέφαντι, ψ, 200. ut ergo in specie notet quod nos dicimus, *mit figuren einlegen, ausschnitzen und einlegen, (to inlay.)* δαιδάλλειν πόλιν, Ol. 5, 48, ornare urbem. πλοῦτος δεδαιδαλμένος ἀρεταῖς, Ol. 2, 97. μῦθοι δεδαιδαλμένοι ὑπὲρ τὸ ἀληθὲς, Ol. 1, 46. δαιδαλθέντα ἀοιδαῖς, Ne. 11, 23.

δαίδαλμα, ατος. τό. (Δάω) ornamentum, ornatus. opus artificiosum. τέκτονος δαιδάλματα, Py. 5, 48, ubi alii leg. ἀγάλματα.

δαίδαλος, η, ον. (Δάω) idem quod δαιδάλεος, per syncopen. ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, E, 60. ἐνετίθει δὲ (τῷ πέπλῳ) δαίδαλα πολλὰ, Ξ, 179, ut notet ποικίλον ἀσκητὸν πέπλον, *mit kunstlich eingewirkten figuren, (with curiously wrought figures:)* et innuit simul poëta, posse se, si velit, νῦν πολυγραφῆσαι, narrando quæ artificiosa fuerint, ἀφιέναι δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ ῥητορείαν ἐπιστοιβάσῃ φιλοτίμως ἄκαιρον. χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Σ, 400. et 482, ἐν αὐτῷ (σάκεϊ, clypeo) ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίαις πραπίδεσσι, Vulcanus. τεύχεα, T, 13. et 19, δαίδαλα λεύσσων. πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν, τ, 227, in vestis anteriore parte erat artificiose intexta pictura. ergo in poëta hæc syncope in solo neutro occurrit. cæterum a magno illo artifice Dædalo πᾶν τὸ καλὸν ἐκάλουν Δαιδάλου ἔργον.

δαιδαλόω, f. λώσω. (Δάω) idem quod δαιδάλλω. δαιδαλώσειν, Ol. 1, 169. i. e. κοσμήσειν, ποικίλλειν, exornaturum me esse.

δαΐζω, f. ΐξω. (Δάω) divido, lacero, discerpo. Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, B, 416, tunicam, i. e. loricam, perrumpere. ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς, H, 247, *durch sechs lagen drunge das trennende eisen durch, (the dividing steel penetrated through six folds.)* de clypeo Ajacis sermo. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, concidens, Λ, 497. χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων, Σ, 27, manibus comam turpabat lacerans. Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ, Ω, 393. ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, in septem portiones omnia dividebat, ξ, 434. χιτῶνα δαΐξαι, per loricam penetrasse, Π, 841. τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, Φ, 147, coll. 146, quos Achilles in fluvio perforaverat et dissecuerat. ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν, I, 8. i. e. ἐμερίζετο, dubius erat, an fugerent an manerent. Sic et O, 629, dividebatur variis μερίμναις, ut ἄχνη a vento disjicitur varie. δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, Ξ, 20, scissus mente bifariam, i. e. duplex consilium agitans. κατέλιπον αὐτὸν δεδαϊγμένον ἦτορ κείμενον, P, 535, privatum vita, transfixum. ἑταῖρον, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, interfectum, confossum, Σ, 236. σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος, T, 319, confossus, et ibi deest χαλκῷ. et 203, οἳ μὲν κέαται (κεῖνται) δεδαϊγμένοι. et 211, ὃς ἐν κλισίῃ κεῖται δεδαϊγμένος χαλκῷ. et 283, ὡς ἴδε τὸν δεδαϊγμένον χαλκῷ. et 292, πρὸ πτόλιος. νέῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ, juveni confosso et interfecto, X, 72. φρεσὶν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, ν, 320, ubi de luctu et tristitia positum, habens intus cor confixum doloribus et dilaceratum. Sic, συμφορᾷ δεδαϊγμένοι, Py. 8, 125, calamitate et casu adverso confixi animis. δαϊχθεὶς ἐκ βελέων, i. e. τρωθεὶς ὁ ἵππος vulneratus, Py. 6, 33.

δαϊκτάμενος, ου. ὁ. (Κῶ) in prælio cæsus. δαϊκταμένων αἰζηῶν, Φ, 146, ob cæsos in pugna juvenes, coll. 147. sic et 301. est ab ἡ δαΐς, pugna, et κτῆμι, occido. quasi verbum compositum passivum esset δαΐκταμαι, in prœlio cædor.

δαιμόνιος, ία, ιον. (Δάω) divinus, ad deum pertinens. admirandus et venerabilis, mirus. fato vel bono vel adverso singulariter fruens, quem fata vel bona ducunt in primis, vel adversa agitant insigniter. est ergo vox plerumque honorifica, sæpe tamen admixta aliqua admiratione fortunæ vel animi insignioris in utramque partem. δαιμονίη, inquit Jupiter ad Junonem, A, 561, singulari mente et fato agitata. δαιμόνιε, inquit Ulysses ad principem cunctantem, B, 190, O præstans vir. et 200, idem eadem voce alloquitur plebeium, O infelix, *du unglückseliger, (thou wretched man.)* δαιμονίη, inquit Helena ad deam Venerem, O diva mihi non satis fausta, Γ, 399. sic iterum Jupiter ad Junonem, Δ, 31, vehemens dea et adversa valde Trojanis. δαιμόνιε, inquit Hector ad Paridem, Z, 326, gravi fato comitate princeps. et 407, ubi eandem compellationem Andromache carissimo suo marito Hectori adhibet, et per eam ἐμφαίνει θυμοῦ nonnihil, plurimum vero εὐνοίας: θαυμάζει τὴν ἰσχὺν τοῦ ἀνδρὸς, τὸ δὲ θράσος (quod meliori voce μένος vocat) οὐκ ἐπαινεῖ. notat ergo h. l. neque μακαριότητα μόνην, neque ἀθλιότητα καταμόνας, ἀλλά τι κράμα ἐξ ἀμφοῖν. sic et 486, δαιμονίη, inquit Hector blande ad uxorem, O præstans ingenio et fide fœmina, sed minus jam fortunata. et 521, δαιμόνιε, inquit Hector ad Paridem amice, O bone. Sic et Diomedes ad Agamemnonem, δαιμόνιε, cum aliqua levi indignatione, I, 40, præstantissime fortuna et dignitate. Sic Idomeneus ad Deiphobum, N, 448. et 810, Ajax ad Hectorem, honorifice eum appellans. et Priamus ad Hecubam, amicissimo sermone, Ω, 194, δαιμονίη, admiranda, sed pariter ut ego infelix. pertinet ergo hæc vox inter eas, quæ pares sibi in aliis linguis non habent omnino. δαιμόνιοι, viri præstantissimi, δ, 774, inquit Antinous ad suos sodales, honorifice. δαιμόνιε, inquiunt socii ad Ulyssem, principem suum, amicissime, κ, 472. ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε, ξ, 443, inquit Eumæus ad personatum Ulyssem, hospitem suum: et construitur cum genitivo, quasi esset superlativus. cæterum hic versus cum sequente indicat, τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν κεκραμένην ἐξ ὧν τε θέλομεν καὶ ἐκ τῶν μὴ τοιούτων. comede præstantissime hospitum sed adverso fato luctans. δαιμόνιε, σ, 15, inquit personatus Ulysses ad mendicum blande. et 405, δαιμόνιοι, Telemachus ad procos, amice. et τ, 71, idem Ulysses ad ancillam honestiorem, subiratus quidem, dissimulans tamen, et leniturus eam. et ψ, 166, δαιμονίη, Ulysses ad uxorem Penelopen. et 174, δαιμόνιε, Penelope ad Ulyssem. et 264, δαιμονίη, idem ad Penelopen. ex quibus locis omnibus apparet in poëta hunc esse titulum alloquendi magnos vel caros homines, vel quasi; nec quidquam contumeliosi ei inesse. sic Xerxes apud Herodotum, VII, 48, plenus admirationis, alloquitur senem Artabanum, δαιμόνιε ἀνδρῶν, quod fortasse est: *du wunderlicher mann, (thou extraordinary man,)* vel potius: *O mein bewundernswürdiger freund, (my admirable friend.)* Apud Platonem frequens est hæc compellatio. δαιμόνιον πόδα, Ol. 6, 13, felicem pedem. δαιμονίοις ἐν φόβοις, Ne. 9, 64. in divinitus immissis terroribus. δαιμονίαν κίονα, columnam divinam, Ol. 8, 36, et hinc sequitur parenthesis usque ad κάμοι. δαιμονίαν βώλακα,

Py. 4, 66, fatalem glebam, a deo porrectam. δαιμόνιαι τροφοί, Py. 2, 5, felices altrices. δαιμονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς σὺν, Ne. 1, 12, cum naturalibus virtutibus.

δαιμονίως, (Δάω) adverb. divinitus. τόνδε ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν, Ol. 9, 164, divinitus natum esse.

δαίμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) primario notat peritum omnium, qui omnia novit, et qui docere potest omnia, valde intelligens. a δαήμων. deinde in genere est, numen, *eine gottheit, (a deity,)* utpote quod est doctor et cognitor omnium. in specie vero est et, ἡ τύχη, sive ea sit ἀγαθὴ sive φαύλη. ἦρχε δὲ δαίμων, præibat dea, Γ, 420, *gieng voran und führete sie, (went before, and conducted them.)* Ἀθήνη βεβήκει Οὔλυμπόνδε ἐς δώματα Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους, Α, 222, ad deos cæteros. οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, Τ, 188, ubi πρὸς δαίμονος videtur ὑπερβατικῶς pertinere ad præcedens 187, ἐθέλω ὀμόσαι, volo jurare per deum. alii ad ἐπιορκήσω retinent, intelliguntque πρὸς δαίμονος pro ipsa aliqua jurandi formula, qua confirmet rex se non pejeraturum; ut sit idem quod μὰ τὸν Δία, μὰ τὸν θεὸν, *bey Gott, sc. versichere ich das, dass ich nicht falsch schwören werde, (by Jove, I protest that I will not swear falsely.)* αὐτόν γε ἐπέλασε (a πελάζω) δαίμων, Ο, 418. Φ, 93, adduxit eum deus, voluntas et potestas numinis. ὁππότε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, Ρ, 98, ubi πρὸς cum accus. est, contra deum, contra fatalem voluntatem supremam. conf. μάχεσθαι. et 104, καὶ πρὸς δαίμονά περ, etiamsi adversus fatum nostrum. δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρὸς, Ψ, 595, in deos esse peccator. δαίμοσιν ἀρήσασθαι, Ζ, 115, diis vota facere. δαίμονι ἶσος, numini alicui similis, Diomedes, Ε, 438, 459, 884. Patroclus, Π, 705, 786, coll. 784. Achilles, Υ, 447, 493. Φ, 18, 227. πάγχυ μάχης ἐπικείρει μήδεα δαίμων ἡμετέρης, Ο, 468, omnino deus aliquis præcidit consilia pugnæ nostræ. ἀλλὰ σὺ μὴ ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος, Ι, 596, ubi φίλος non pertinet ad δαίμων, (quo errore inducti quidam, hoc nomen positum h. l. putarunt pro ψυχὴ vel θυμὸς, cum tamen notet numen aliquod) sed est vocativus, ad Achillem directus. σὺν δαίμονι, Λ, 791, Ο, 403, i. e. σὺν ἀγαθῇ τύχῃ, favente deo, *mitt Gott, (God willing.)* ἐπήγαγε δὲ λῖν (leonem) δαίμων, Λ, 480, i. e. οὐκ ἀγαθή τις τύχη, *die schickung Gottes, (the dispensations of God.)* πάρος σοὶ δαίμονα δώσω, Θ, 166, sc. κακὸν, infortunium dabo tibi, indeterminate quale. εἰσόκε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ, Η, 291, 377, 396, donec deus nos dirimat secundum suam voluntatem et per datam ab ipso fortunam. ἐκ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων δώσει, β, 134, a patre mala accipiam, et alia dabit deus; si sc. matri meæ, absente patre, male fecero. ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις, ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, quædam ipse intelliges, quædam deus tibi suggeret, γ, 27. et 166, ἐγίνωσκον ὅτι κακὰ μήδετο δαίμων, quod deus mala decreverit. sic et μ, 295. κελεύσειν δέ σε ἔμελλε δαίμων, δ, 275, jussurus te erat deus aliquis ita facere: et quidem deus, inimicus Græcis. hinc solvitur varia difficultas circa hanc rem. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, ε, 396, i. e. φρικτὴ καὶ θανάσιμος τύχη. et 421, ἤ μοι κῆτος μέγα ἐπισεύῃ δαίμων ἐξ ἁλὸς, balænam magnam mihi natanti immittat numen. νῦν δέ με ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, in hanc terram ζ, 172. ἐμὲ τὸν δύστηνον ἤγαγε δαίμων οἶον, η, 248. θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων, ι, 381. τίς σοι κακὸς ἔχραε δαίμων; κ, 64. ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ, λ, 61. et 586, καταζήνασκε δὲ δαίμων. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, μ, 169. ἐπεί σέ μοι ἤγαγε δαίμων, postquam deus te ad me duxit, ξ, 386, et 448, παρήπαφέ με δαίμων· λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, ο, 261, precor per sacra et deum. οὕτως γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων, π, 64, sic enim ei destinavit hæc deus, *sein schicksal, (his fate.)* et 194, ἀλλά με δαίμων θέλγει, fascinat quasi, et in stuporem conjicit. et 370, τὸν δὲ ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων. ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων, ρ, 243. φ, 201. τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην; ρ, 446. ἀλλά σε δαίμων οἴκαδ' ὑπεξαγάγοι, σ, 145. et 255, τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων. sic et τ, 129. et 10, πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων. et 138, πρῶτόν μοι ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων φᾶρος ὑφαίνειν. et 201, χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων. et 512, ἐμοὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, υ, 87. Ὀδυσσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων, ω, 148. et 503, ἀλλά με δαίμων πλάγξε. δαίμων φαυσίμβροτος, i. e. ἥλιος, Ol. 7, 71. γενέθλιος i. e. ἡ τύχη, Ol. 13, 148, τὸ συγκληρωθὲν δαιμόνιον, genius a nativitate attributus. ἕτερος, Py. 3, 62, i. e. κακὸς, malus genius. nam binos genios attribuebant prisci singulis, unum ἀγαθοποιὸν, quem Callimachus δεξιὸν vocat; alterum κακοποιὸν, qui h. l. ἕτερος, alter, ab Homero στυγερὸς, καὶ κακὸς, dicitur. οἰοπόλος, Py. 4, 49, numen solum, solivagum, sine comitibus; quod h. l. erat ὁ Τρίτων. δαίμων παρίσχει, i. e. θεὸς, Py. 8, 108. ἐκτελευτήσει δαίμων, Py. 12, 53, fortuna perficiet. δαίμων τὶς, Ne. 5, 28, φυτεύει οἱ, Ist. 6, 16. ἄϊστος, Ist. 7, 60, fortuna incognita est. δαίμονος τύχη, Ol. 8, 88. Ξενοφῶντος, Ol. 13, 38. ὀρνύντος, Py. 10, 16, i. e. αὔξοντος αὐτήν. κατὰ δαίμονα, Ol. 9, 42. ἀμφέποντά με, Py. 3, 192. ἀνδρῶν, Py. 5, 165. ἀμφὶ δαιμόνων, de diis, Ol. 1, 56. δαιμόνων βουλαῖς, Ol. 6, 77. Ist. 4, 32. καὶ δαιμόνων φρένας θέλγει, Py. 1, 22, i. e. deorum. παρὰ, Py. 3, 106, apud deos. πρὸς, Ne. 9, 107, a diis. καὶ δαιμόνεσσι (diis) δίκας πέραινεν, Ist. 8, 59. διὰ δαίμονας, Ist. 5, 13, secundum fortunas. conf. Aristoph. Pax, 584, δαίμονα βουλόμενοι εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι, ubi est pro δαιμονίως, valde cupientes in agrum reverti. sic δαιμονίως, valde, apud eund. Plut. 675. Nub. 76. Pax, 540. vel est pro, κατὰ δαίμονα καὶ συντυχίαν ἀγαθὴν, sicut est Av. 545. ἀγαθοῦ δαίμονος, vide sub ποτήριον.

δαίνυμαι, et δαινύομαι. (Δάω) epulor, convivor, intransitive. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυο, inter eos et tu epulabaris una, Ω, 63, pro ἐδαίνυο, imperf. mediæ formæ. εἴ περ ἔτι τις νῦν δαίνυται εὔφρων, Ο, 99, convivatur hilaris. δαίνυντο, pro ἐδαίνυντο, epulabantur, convivabantur, vescebantur, Α, 468, 602. Β, 431. Η, 320, 477, παννύχιοι. θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας, Ι, 531. δόρπον ἐφοπλίσαντες δαίνυντο, Ψ, 56, et 201, εἰλαπίνην δαίνυντο. δαίνυντο δαῖτα, Ω, 802. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον, Ε, 805. πάρα γάρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι, Ι, 228, δαίνυτό τε λαὸς, Ω, 665, ubi intelligitur ὁ τάφος, i. e. τὸ ἐπὶ τῷ νεκρῷ περίδειπνον: et δαίνυτο est pro δαινύοιτο, per syncopen: eaque forma optativi est ex δαινύω. δαινυμένους Καδμείωνας, Δ, 386. ὅτε κεν δαινύῃ, quando epulaberis, Θ, 243, quæ est sec. pers. sing. præs. conj. med. pro δαινύησαι, δαινύηαι, δαινύῃ per contractionem Atticam, a δαινύω. sic et τ, 328. εἴ κεν ἀϋσταλέος, κακὰ εἱμένος, δαινύῃ. οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτι ἕκηλος μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι, φ, 290. δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, λ, 185. δαίνυνταί τε παρ' ἄμμι θεοὶ, η, 203. παρὰ πατρὶ, κ, 9. νῦν δαίνυσθε, nunc convivamini, δ, 238, et est imperat. sic et φ, 89. δαίνυντο δαῖτα, γ, 66. et 471, ἑζόμενοι κατὰ δῶμα, δ, 15. ἑταῖροι, de bubus solis, μ, 398. μηρὰ δὲ κείαντες δαίνυντο, ν, 26. ἐξῆμαρ, ξ, 250. δαίνυντο, π, 479. τ, 425, ἐς ἠέλιον καταδύντα. μοίρας δασσάμενοι δαίνυντο δαῖτα, υ, 280. πλειόνες κεν ἦωθεν δαινύατ', pro δαίνυντο vel ἐδαίνυντο, et id videtur syncopatum ex δαινύοιντο, a δαινύω, σ, 247, qualem syncopen jam supra ex Ω citavimus: nam requiritur omnino h. l. optativus. quod υ in talibus ionice mutetur in α, jam aliunde notum esse debet. ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι, α, 228. οὕτως ἐστὶν δαίνυσθαι μεθ' ἡμῖν, β, 311. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντι, ξ, 195. νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, α, 369. δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὸν μνηστῆρας, β, 247. δαίτην δαινυμένους, η, 50. ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδὺ, ι, 162, ubi verbum pertinet ad κρέατα, et ad οἶνον debet intelligi πίνοντες. nam δαίνυμαι proprie de cibis ponitur. talis positio unius verbi ad duas diversas res est et 166, 167, γαῖαν ἐλεύσσομεν καπνόν τε, φθογγήν τε οἴων καὶ αἰγῶν, ubi ad posteriora subintelligitur ἠκούομεν. et 249, ὄφρα οἱ εἴη πίνειν δαινυμένῳ. et 557, ἥμεθα δαινύμενοι, ut 162. sic et κ, 184, 468, 477. μ, 30. τὸν δ' ἐκίχανεν δαινύμενον παρὰ ᾗ τ' ἀλόχῳ, κ, 61, et 452, δαινυμένους ἄρα πάντας ἐφεύρομεν. νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε. ο, 397. δαιτρὸς δαιόμενος μνηστῆρσι δόμον κάτα δαινυμένοισιν, ρ, 332. ἐνθάδε δαινύσθω, hic epuletur, φ, 319. πάντων δαινυμένων, Ist. 6, 52, cum omnes epularentur. est ergo δαίνυμαι, vescor in convivio et una cum aliis. ὁ Δαίτων et ὁ Δαίτης, fuere Heroës consecrati et culti.

δαίνυμι, (Δάω) epulum præbeo. dicitur et δαινύω. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, Ψ, 29, imperf. pro ἐδαίνυ, a δαίνυμι: sed is iis epulum funebre splendidum præbebat. nam ὁ τάφος notat et, epulum funebre. δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, Ι, 70, imperat. per apocopen pro δαίνυθι, a δαίνυμι: præbe epulum principibus: et phrasis est Attica. ἤτοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ (imperf. pro ἐδαίνυ) τάφον Ἀργείοισιν, γ, 309. nisi mavis imperfectum a δαίνυμι scribere δαῖνυ, sed δαίνυ statuere apocopatum imperfectum pro ἐδαίνυε, a δαινύω: quæ differentia tamen scribendi ratione caret. τὸν δ' εὗρον δαινύντα γάμον, δ, 3, epulo celebrantem nuptias. notat ergo forma activa transitive.

δαινύω, vide supra.

δάϊος, vide δήϊος.

δαίρω, vide ΔΕ'ΡΩ.

δαΐς, ΐδος, (Δάω) et ionice δηΐς. ἡ. fax, *fackel von trockenem kienholze, (a torch of dried fir.)* deinde et: pugna ardens, καυστηρὸς καὶ πυρόεις πόλεμος, *ein hitzig gefechte, (a hot engagement.)* νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, sponsas ex thalamis suis, facibus adlucentibus, ducebant per publicum, in domum sc. sponsi, Σ, 492, sic enim vetustissimi, etiam heroës, lucem sibi præberi curabant, ex ardentibus facibus, i. e. longis et teretibus partibus fissorum aridorum lignorum. nam cereorum usus est recentior. hinc sunt οἱ δᾳδοῦχοι; qui habent et ferunt faces, apud Atticos, etiam in festorum dierum solemnitatibus; et τὸ δᾳδουχεῖν, et ἡ δᾳδουχία, ab ἔχειν et δαΐς. vetusti enim amabant simplicitatem rerum, earumque εὐπόριστον, facile parabile. ἅμα αὐτῷ αἰθομένας δαΐδας φέρε Εὐρύκλεια, præferebat ei ardentes faces, α, 428. ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, β, 105, cum faces apposuerat: et vide τὴν εὐτέλειαν ἡρωϊκὴν, cum et regina ad lumen talium facum lignearum opus noctu faceret. sic et ipsa Penelope narrat de se, τ, 150, νύκτας δ' ἀλλύεσκον (per noctes retexebam interdiu texta a me) ἐπὴν δαΐδας παραθείμην. et 48, Τηλέμαχος ἐκ μεγάροιο βεβήκει (ex triclinio magno abibat) κείων (decubiturus) ἐς θάλαμον, δαΐδων ὑπολαμπομενάων. et rursus de eodem opere Penelopes nocturno, ω, 139. ἔντυον εὐνὴν (parabant cubile ministræ) δαΐδων ὑπολαμπομενάων, ψ, 290, tædis ligneis adlucentibus. ἢ ἅμα αὐτῷ αἰθομένας δαΐδας φέρε, α, 434, cum Telemachus iret cubitum in conclave suum. χρύσειοι (inaurati) κοῦροι (i. e. statuæ juvenum) ἐπὶ βωμῶν (in basibus) ἕστασαν, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, η, 101, in domo regia. περίθηκαν ξύλα αὖα, κεκασμένα, καὶ δαΐδας μετέμισγον, σ, 309, circumponebant in foco ligna

arida tenuiter fissa, et intermiscebant tædas vel faces, *stücken kienholz, (pieces of fir:)* quod ad lumen in triclinio præbendum fiebat. et 353, δαΐδων σέλας, splendor et lumen facum; i. e. caput ejus calvum et album tam lucet quam faces ipsæ. ἡ δᾳς (pro δαΐς) est ergo ἡ ἐκ δᾴδων λαμπὰς, *eine leuchtung von brennenden stücken kien, (a light from burning torches of fir.)* sed ὁ φανὸς, (qui et ὁ πανὸς) est ἡ τῶν κληματίδων, ex sarmentis ardentibus, *von brennenden reissbunden, (of burning faggots,)* sub dio et in pharis. ἐν δαΐ (per apocopen pro δαΐδι) λυγρῇ μιγῆναι, sc. τοῖς πολεμίοις, conserere manus cum hostibus in prælio atroci, N, 286. sic et: μιγῆναι ἐν δαῒ λευγαλέῃ, in pugna perniciosa, Ξ, 387. οὐ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ, Ω, 739. ex quibus locis vides, quod δαΐς et de prœlio ponatur, quum cernitur Marte.

δαὶς, αιτός. ἡ. (Δάω) epulum, convivium. estque nomen generale, quando cibi convivis parantur: *ein maal, (a meal, entertainment.)* cæterum de solis hominibus ponitur. δαιτὸς διασκευὴ describitur H, 313—323, et ibi 319, τετύκοντο δαῖτα, et 320, οὐ θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. οὐδέ τι δαιτὸς ἔσσεται ἦδος ἐσθλῆς, A, 575. et 601, seqq. ubi dii apud Jovem πανημέριοι fruuntur δαιτὶ ἐΐσῃ, i. e. θεοὶ ἀεί εἰσιν ἐν ῥαστώνῃ ἔμφρονι. ἐΐση autem dicitur δαὶς, ubi cuique tribuitur tantum cibi quantum alteri; et omnibus abunde, ut cuique supersit. δαιτρὸς vocabatur is, ὁ ἴσην μοῖραν ἑκάστῳ δαιόμενος. οὐ ποτέ μοι βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Δ, 48, Ω, 69, inquit Jupiter: nam ad aras vescebantur sacris oblatis. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, sc. ἐσμὲν, I, 225. σύγε ἄρχε θεοῖς δαιτὸς ἐΐσης, O, 95. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Ψ, 56. primi homines dicuntur rapuisse sibi cibum appositum, ut feræ; et cædes sæpe factas ob eam rem esse: post, mitioribus moribus inductis, divisus est cuique cibus æqualiter in convivio. οὔτε ἐς δαῖτα ἰέναι, οὔτε ἐν μεγάροις πάσασθαι, I, 483, neque in convivium ire extra domum, (*zu gaste gehen,*) *(to dine out)* neque in domo tua cibum capere. ἔβη μετὰ δαῖτα, abiit ad convivium, A, 424. τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν, H, 475, floridum, lætum. παρετίθει αὐτοῖς μενοεικέα δαῖτα, I, 90, animo gratum. et 228, οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν, non convivii amabilis opera curæ sunt. δαιτὶ πιείρῃ, T, 179, epulo lauto. καί σφιν δαῖτα ἀγαθὴν παραθήσομαι, Ψ, 810, τὴν σωφρόνως ἔχουσαν, ὡς ἡρωϊκήν. sacrum epulum describitur et B, 421—431, ubi τετύκοντο δαῖτα, et δαιτὸς ἐΐσης inest. ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο κήρυκες, Σ, 558. νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτὶ, Ψ, 48, ubi sic vocat τὴν σήμερον, in luctu. conf. πείθεσθαι. ἠ ἐν δαίθ' (pro δαιτὶ) ὅτε γερούσιον οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριστοι κέρωνται, Δ, 259. porro epulum sacrum est A, 458—468. πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν, Δ, 343, s. δαίνυ δαῖτα γέρουσιν, I, 70, atque ibi in convivio capiendum consilium: nam τοῖς σωφρονοῦσι non impedimento est συμπόσιον, quo minus sapiant et consilio polleant; imo ibi sæpe prudentia major, ubi, una cum poculo lætitiæ modicæ, simul adest major numerus eorum qui possint bene consulere. ἵνα δαῖτα λάβῃ, Ω, 43, et 802, δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα δώμασιν ἐν Πριάμοιο, ubi convivium lugubre post sepultum Hectorem. cæterum vorare in convivio ultra satietatem, est δουλοπρεπές: hinc poëta suos nobiles et bonos semper inducit ἐσθίειν, ἕως οὐκέτι θυμὸς (appetitus) ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, καὶ ἕως πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, i. e. ἕως ἐξεπλήρωσαν τὴν τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν ἔφεσιν, *bis sie ihren appetit gestillet, (till they had satisfied their appetites.)* in convivio autem maxime honorabantur οἱ ἀριστεύσαντες: nam dabantur illis νῶτα, ut pars carnium præstantior; præterea illis præstabatur ὁ διὰ προπέσιος ἀσπασμός. nam non solum dii δεπάεσσι δειδέχατο ἀλλήλους, i. e. ἐδεξιοῦντο προπίνοντες ἑαυτοῖς ταῖς δεξιαῖς: sed et Achillem aliquis sic accepit, et προὔπινεν αὐτῷ τῇ δεξιᾷ διδοὺς τὸ ποτήριον. τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδε ἔπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ; εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστὶν, α, 225, ubi δαὶς apparet esse nomen generis, cujus species adduntur: quale convivium, qualis conventus iste est, et quid tu tibi vis? num est liberaliter datum amicis convivium splendidum? an sunt nuptiæ? nam certe ex collato convivium istud non est. αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε, θ, 248. μολπή τ' ὀρχηστύς τε, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς, α, 152. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς, η, 232, *nahmen die tafel ab, (cleared the table.)* ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἐΐσης, φόρμιγγός τ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, θ, 98, s. τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην, ρ, 446, ut proci vocant personatum herum. οὐδέ τι δαιτὸς ἔσσεται ἦδος ἐσθλῆς, σ, 402, s. δαιτὸς ὄνησο, τ, 68, prosit tibi. et 425, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. μνησώμεθα δαιτὸς, υ, 246. οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, φ, 290, non privaris epulo. et 430, μολπῇ καὶ φόρμιγγι, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος, α, 26. ἀργαλέον δὲ ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ, β, 245, ubi est pro περὶ δαιτὸς, vel ἐν δαιτὶ, tempore convivii: nam vino subveniente et cibo, fortiores sunt viri. οὐδὲ ἔοικε δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι, γ, 336, non decet diu sedere, sed abire. δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ ἔπεσσιν, θ, 76. et 429, δαιτί τε τέρπηται, καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων. σφίν παρεγίνετο δαιτὶ, ρ, 173, κῆρυξ. δαῖτα πένοντο μνηστῆρες κατὰ δῶμα, β, 322. ἑταῖροι δαῖτα ἐντυνόμενοι, γ, 33, et quidem præsente rege, et in publico, sub dio. et 37, ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ, assidere fecit eos ad epulas. et 66, δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα. et 420, θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν. et 428, εἴπατε δμωαῖς, δαῖτα πένεσθαι. ἑτέρωθι δὲ ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι, δ, 531, Αἴγισθος. et 683, πρόεσάν σε μνηστῆρες, εἰπεῖν δμωαῖς, ἔργων παύσασθαι, αὐτοῖς δὲ δαῖτα πένεσθαι; quam rem Penelope οὐκ εἰς λόγον ἔργου τίθεται. θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, θ, 38. et 61, τετύκοντό τε δαῖτα ἐρατεινήν. ἀτερπέα δαῖτα φέροντο, κ, 124. et 182, χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντο ἐρικυδέα δαῖτα. δαῖτ' ἀλέγυνον, ν, 23. et 26, μηρὰ δέ κείαντες δαίνυντο ἐρικυδέα. θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί (ἀνθρώποις) τε δαῖτα πένεσθαι, ξ, 251. ὑμῖν ἠῶθεν ὁδοιπόριον παραθείμην, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου, ο, 506. καταισχύνητέ τε δαῖτα, τ, 12. π, 293. et 478, s. τετύκοντό τε δαῖτα, δαίνυντο, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. δαῖτα πτωχεύῃ, ρ, 11, 19. et 175, ἵνα ἐντυνώμεθα δαῖτα, et 182, ἐντυνόμενοι. et 269, πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται. et 271, φόρμιγξ, ἣν θεοὶ δαιτὶ ποίησαν ἑταίρην. κούρης δαῖτα φίλοις, σ, 278. ἑλοίατο δαῖτα ἐρατεινὴν, υ, 117. et 280, ἐρικυδέα. εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαῖτες Ἀχαιῶν, υ, 182, maxime hodie, in festo die Apollinis; ad eas epulas te conferre quoque potes mendicans. πτωχὸν ἀνιηρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, ρ, 220, sic et 377, πτωχοί. ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας, α, 374. β, 139. ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, καὶ δαῖτας ἐΐσας δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρα ἀλεγύνειν, λ, 184, s. quietus administrat bona sua, et æquales epulas quas solemne est virum principalem obire. mos enim antiquus, reges et judices ad epulas civium solemnes vocari, ut iis quasi præessent. ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας, χ, 352, ubi conf. μετά. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ, Py. 4, 226, in convivii participatione. δαιτὶ Ὀϊλιάδου νικῶν, Ol. 9, 166, vincens in festis diebus illius. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν πόλιν, Py. 5, 106, convivio sacro colimus urbem. δαῖτα κλυτὴν ἐποψόμενος, Ol. 8, 69, i. e. θυσίαν. δαῖτα πορσύνοντες τῷ, Ist. 4, 105, adornantes. δαῖτας, Ol. 14, 13, i. e. θυσίας, εὐωχίας. δαῖτας θεῶν, Ist. 2, 57. proverbium antiquum de auxilio serius veniente: ἥκει ἐς δαῖτα, οὐ παρὼν κυνηγέταις αἴρουσι λείαν, Eurip. Rhes. 325, venit ad epulum, quum non adfuerit venatoribus capientibus prædam.

δαίτη, ης. ἡ. (Δάω) idem. αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται, K, 217. τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε, γ, 44. δαίτην δαινυμένους, η, 50. ἀμφὶ ἄνακτα δαίτηθεν ἰόντα, κ, 216.

δαιτρεύω, f. εύσω. (Δάω) partior in portiones certas, μερίζω. in conviviis est, *vorschneiden, (to carve:)* alibi simpliciter est, partiri. Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες δαίτρευον, dividebant adductam prædam cuique prout ei debebatur, Λ, 687. et 704, τὰ δὲ ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν, postquam ἐξείλετο quædam præcipua. his locis ergo est de præda dividenda. συβώτης ἀνίστατο δαιτρεύσων, ξ, 433, collato 431, s. ubi sermo est de carnibus assatis. δαιτρεῦσαί τε, καὶ ὀπτῆσαι, ο, 322, structorem agere et assare quoque: nam idem δαιτρὸς solebat et præesse assandis carnibus.

δαιτρὸς, οῦ. ὁ. (Δάω) qui cibos recens coctos aut assatos in portiones dividit. et id fiebat vel in culina, vel in mensa separata in triclinio: et cuique convivatori apponebatur sua portio. nam ipsi convivatores non cultris aut furcis, ut nos; sed manibus ad comedendum utebantur, et dentibus. δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε, α, 141, structor, qui carnes secuerat, apponebat carnium lances. Sed ἡ ταμία 139, s. apposuerat cibos hesternos non calidos, jamque heri sectos. sic et δ, 57. δίφρον ἕλεν, ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν κρέα πολλὰ δαιόμενος μνηστῆρσι, ρ, 331. sellam, cui structor insidere solebat, secans (*trenchirend*) *(cutting)* carnes procis. ponitur hæc vox et adjective, neutrum saltem, τὸ δαιτρὸν, ex æquo divisum, ex æquali portione demensum. εἴπερ γὰρ ἄλλοι δαιτρὸν πίνωσι, Δ, 262, quando enim alii demensum suum ex æqua portione bibunt. nam in ejusmodi conviviis plerumque assignabatur convivis sua vini portio: sed summi principes inter eos poterant bibere et poscere quantum vellent. Vide sub Δαίω, divido, et Δαίω, epulor.

δαιτροσύνη, ης. ἡ. (Δάω) ars divisoria in conviviis. δαήμων δαιτροσύνης, π, 253. i. e. δαιτρὸς, qui peritus est secandi assata, simul et assandi.

δαιτυμονεὺς, εως, ὁ, vide sequens.

δαιτυμὼν, όνος. ὁ ἡ. (Δάω) qui cœnam parat ut minister. deinde et, qui una cœnat et convivatur. δαιτυμόνες δ' ἐς δώματα ἴσαν βασιλῆος, δ, 621—624, ubi sunt οὐχ οἱ φίλοι ἢ μνηστῆρες, sed οἱ τὴν δαῖτα ἑτοιμάζοντες, nam οὗτοι πάντως τὰ μῆλα ἦγον. sunt ergo domestici Ulyssis, minus fidi dominis. nam de procis ipsis, ut convivis, sequitur 625. conf. ἄλοχος. Sed η, 102, φαίνοντες κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν, ubi sunt οἱ δαινύμενοι, qui una convivantur. et 148, τούσδε τε δαιτυμόνας, hos tuos convivas. et θ, 66, μέσσῳ δαιτυμόνων. sic et 473. et ι, 7, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματα ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ. et ο, 466, ἀνδρῶν δαιτυμόνων, *der vornehmen gaste, (of the distinguished guests.)* μέγαρον, πλεῖον δαιτυμόνων, ρ, 605, triclinium, plenum convivantibus. μετὰ ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι, χ, 12. quia ergo δαιτυμὼν plerumque notat convivam: hinc apud recentiores hæc vox solum ponitur ἐπὶ τῶν κλητῶν φίλων εἰς δαῖτα. idem dicitur et δαιτυμονεὺς, έως. ὁ.

δαιτὺς, τύος. ἡ. (Δάω) idem quod ἡ δαίτη. ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, X, 496. sic ἡ ἐδητὺς, βρωτύς.

δαΐφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) est in genere, ὁ συνετὸς, δάϊος καὶ φρόνιμος, prudens, intelligens, bene doctus et cogitans. deinde in specie, ὁ ἀνδρεῖος, fortis, pugnax, belli peritus. nam est a δαίω, scio, disco; divido, pugno. notat ta-

men et, mentem lacerans et scindens et in lacrimas ciens. hinc *γόος δαΐφρων*, luctus lacrimosus, dicitur Æschylo, sept. c. Th. 924. *Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος*, bellicosi et prudentis, B, 23. sic, *Τυδέος*, Δ, 370. *Αἰακίδου*, K, 402. P, 76. *Ἀντιμάχοιο*, Λ, 123, 138, ubi epitheton in Ironia positum, bella et pugnas cogitantis: nam iste Antimachus in pace legatos censuerat violandos imo occidendos, bellum cupiens et Paridi unice favens utpote corruptus auro. et 456, *Σώκοιο*. *Πριάμοιο*, O, 239. *Πηλέος*, Σ, 18. *Αἰνείου*, Υ, 267. *Τυδείδου*, Ψ, 405. *Ἀγχιάλοιο*, α, 180, 418. *Τηλεμάχοιο*, δ, 687, ubi manifesto nihil bellicosæ notionis inest epitheto, sed est solius prudentiæ et cogitationum nomen. *πατρὸς ἐμεῖο*, ζ, 256, coll. 270, ex quo apparet, regiam virginem vocare sic patrem suum non ob belli studia et artes, sed ob prudentiam, quod *φρόνιμος ἀπὸ μαθήσεώς τε καὶ συνεθισμοῦ* sit. nam *δαίω* est disco, doceo: præterea *οἱ Φαίηκες ἀπόλεμοι*, ergo rex eorum non potuit esse *ὁ δάϊα φρονῶν*. sic de eodem Alcinoo, ϑ, 8, 13. imo et de uxore Laërtæ, matre Ulyssis, *Λαέρτης ὀδύρεται κουριδίης ἀλόχοιο δαΐφρονος*, ο, 355, Laërtes dolet ob uxorem suam prudentem quam olim virginem adolescens duxerat. *Ἀχιλλεὺς δαΐφρων*, B, 875. *Διομήδης*, E, 184. *Ἰδαῖος*, Ω, 325, qui *κήρυξ* Priami, ob curam rerum regis sui et ob fidem prudentem, sic vocatur. *Πόλυβος*, ϑ, 373, qui artifex apud Phæacas fecerat pilam egregiam ad ludendum. sed alius *Πόλυβος*, inter procos, χ, 243, hoc epitheto ob pugnandi studium appellatur, sentiebat enim, jam non verbis sed manibus esse contendendum contra Ulyssem. tertius hujus nominis est ο, 518. *Τυδείδῃ δαΐφρονι*, E, 181. *Ἀχιλῆϊ*, Λ, 790. *Αἴαντι*, Ξ, 459. et 487, *Πηνελέῳ*. *Κεβριόνῃ*, Π, 727. *ἀμφὶ Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεταί μοι ἦτορ*, α, 48, inquit Minerva, ipsa *πολύβουλος οὖσα*, de Ulysse *πολυβούλῳ καὶ μερίζοντι τὸ φρονοῦν τῆς ψυχῆς πολλαχοῦ*. ut ergo h. l. etymologia generalior sit indicata: dividitur mihi cor pro Ulysse curioso et accurate cogitante. collato 83, et 427, *πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων*, quæ est circumlocutio *τοῦ δαΐφρονος* in genere, i. e. *τοῦ δαιομένου φρένας τρόπῳ συμβουλῆς*, qui celerem animum nunc huc, nunc illuc dividit. *Ἰδομενῆα δαΐφρονα*, Δ, 252. *Βελλεροφόντην*, Z, 162, ubi quoque prævalet notio prudentis et virtutem veram colentis. *Ὀδυσῆα*, Λ, 482. *Ἀχιλῆα*, Σ, 30, coll. 27, *δαΐζων κόμην*, scindens capillum suum; quasi non in alios solum *δάϊος*, sed et ipse adversus se. *Ἀλκμήνη δαΐφρων*, Py. 9, 148, prudens et cordata Alcmena. et si de fœminis hoc nomen, maxime notatur prudentia earum œconomica et maritalis. Vide sub *Ἀλκίνοος* in R.

δαϊχθεὶς, vide sub *δαΐζω*, ad finem.

Δαΐω, f. *δαΐσω*. (*Δάω*) divido, disseco. *Αἰθίοπας, οἳ διχθὰ δεδαίαται*, ionice pro *δέδαινται*, qui bifariam divisi sunt, *μεμερισμένοι εἰσί*. conf. R. α, 23. et 48, *ἀλλά μοι ἀμφὶ Ὀδυσσῆϊ δαίεται ἦτορ*, ubi metaphorice dictum, secatur mihi cor, *es schneidet mich seinetwegen ins herz, (it cuts me to the heart,)* *μερίζεται* quasi. nam pro *καίεται* h. l. intelligere, absonum esset a Minerva ibi loquente; esset enim vox amatoria et *ἐρῶντος προσώπου*, quæ virgini isti gravi non conveniret. dividebatur animus huc et illuc, cogitando multa de eo. *κρέα* (pro *κρέατα*, carnes) *δαίετο, καὶ νέμε μοίρας*, dividebat, secabat, et tribuebat partes, ο, 140. hinc est *ὁ δαιτρὸς*, sector carnium assatarum, *der trenchirer, zerleger, (the carver.)* sic ρ, 332, *δαιτρὸς, κρέα δαιόμενος μνηστῆρσιν*, qui carnes secuerat procis. ponitur et de simplici divisione, citra dissectionem: *μήλων δαιομένων*, cum oves dividerentur inter socios, ι, 551. *δαίω* in aliis significationibus vide post: nam est verbum *πολύσημον*.

Δαιω, f. *αίσω*. (*Δάω*) epulum instruo, epulor: cibos dividi facio et apponi. nam plerumque divisæ jam carnes apponebantur, et cuique portio sua semel dabatur. *δαίσειν δὲ γάμον*, T, 299. instructurum esse epulas nuptiales. sic Eurip. Iphig. Aul. 123, *εἰς ἄλλας ὥρας παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους*, filiæ nuptias celebrabimus. *ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδε ἰόντες*, σ, 407, sed postquam probe epulati estis, de cubitum eundo cogitate domum euntes. sic et η, 188, *νῦν δαισάμενοι*. *γάμον δαίσαντα*, Ne. 1, 111, nuptias celebrantem epulo: epulum nuptiale celebrantem. *παρὰ οἷς Περσεὺς ἐδαίσατο*, Py. 10, 50, apud quos epulatus est. *θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις*, Py. 3, 165. *δαίσαντο πυραὶ φῶτας*, Ne. 9, 56, rogi, quasi in epulo, absumserunt viros. *Ἀστυάγης ἔδαισε τὸν Ἅρπαγον ἀνόμῳ τραπέζῃ*, Herodot. I, 162, cibaverat eum.

Δαίω, et **δαέω**, et *δάημι*, f. *δαήσω*. (*Δάω*) præt. med. *δέδαα*. a. 2. pass. *ἐδάην*, cujus infin. *δαῆναι*, attice *δαήμεναι*. doceo, disco, intelligo. nam bene qui discernit et dividit, is et docet et discit bene. *δαήσεαι*, doceberis, distincte disces, (fut. 1. med. vel 2. pass.) γ, 187, *πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ ξεῖνε δαήσεαι, εἴ τι γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον*, τ, 325, inquit Penelope ad personatum suum conjugem: quomodo me cognosces et discernes ab aliis mulieribus, num melior illis sim mente. et habet ibi genitivum *ἐμοῦ*, per ellipsin præpositionis *περὶ*. ad similitudinem *τοῦ εἰδέναι*, quod quoque sæpe cum genitivo. *εἴ τινα ἀέθλων οἶδέ τε καὶ δεδάηκε*, ϑ, 134, num quædam certaminum novit et didicit: ubi *οἶδε*, quod natura posterius est, præponitur *πρωθυστέρως καὶ Ὁμηρικῶς*. hinc 146, *εἴ τινά που δεδάηκας: ἔοικε δέ σε ἴδμεν ἀέθλους*, si quod forte didicisti: videris autem scire certamina. *οὐ δεδαηκότες ἀλκὴν*, β, 61, non docti fortitudinem: *οὐκ ἔχοντες ἀλκὴν ἐκ μαθήσεως: διδακταὶ γὰρ αἱ ἀρεταί*. *ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Ἀθήνη τέχνην παντοίην*, ζ, 233, i. e. *ἐδίδαξε*. sic et ψ, 160. *ὅν* (*δεσμὸν*) *μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη*, ϑ, 448, quem (nodum) eum docuit ingenio veneranda Circe, i. e. docuit eum, docta ipsa animo, ut ipsa sit *δαΐφρων*, quæ sibi intelligit et aliis præcipit bene, et eam ob causam quoque veneranda: hinc *τῷ ποικιλόφρονι Ὀδυσσεῖ* fit *διδάσκαλος ποικίλου δεσμοῦ*. cæterum hoc præt. med. est in usu activo et passivo, pro *ἐδίδαξεν* et *ἐδιδάχθη*, prout contextus postulat. *ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε* (*ἐδίδαξε*) *κλυτὰ ἐργάζεσθαι*, υ, 72. *ἀοιδὸς, ὅστε θεῶν ἒξ ἀείδει δεδαὼς*, ρ, 519, ubi participium præt. m. pertinet ad *ἐκ θεῶν*, ut notetur *θεομαθὴς καὶ θεόσοφος ἀοιδός*: a diis ipsis doctus. *ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην* (aor. 2. passivi vel et activi a *δάημι*) *καὶ μήδεα πυκνὰ*, Γ, 208, amborum corpora cognovi et consilia prudentia. *ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων*, δ, 267. et 493, *οὐδέ τι σὲ χρὴ ἴδμεναι οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον*, discere, discendo cognoscere. et ambo infinitivi differunt: nam *ἴδμεναι* notat *τὸ οἴκοθεν*, *δαῆναι* vero *τὸ ἑτέρωθεν, εἰδέναι*. *εἴ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι*, attice pro *δαῆναι*, Z, 150, si vis et ista discere. sic et Υ, 219. *εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι*, Φ, 487, i. e. *τὸ περὶ πόλεμου γνῶναι*. *σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι*, ν, 335. *αὐτίκα δ' ἐστὶ δαήμεναι οὔτι χέρειον*, ψ, 262, nam statim, non vero postea demum, scire et discere, non est pejus. *ὄφρα δαῶμεν*, B, 299, ut discamus et discernamus: est aor. 2. conj. pass. ex quo apparet, *ἐδάην* quoque esse aor. 2. indic. pass. a *δαίω* vel *δαέω*, f. 2. *δαῶ*. *ὄφρα δαείω*, K, 425, ut discam et docear; estque idem aor. 2. pass. conj. pro *δαῶ*, distracto circumflexo per insertum ε, eoque ε producto ionice in ει. sic et Π, 423. *ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω*, Φ, 61, ubi utrumque fere idem, nisi quod *ἴδωμαι* sequitur ex *δαείω*. sic et, *ὄφρα δαείω*, ι, 280. *ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ διδάασθαι ἄνωγα*, π, 316, sed omnino ego te mulieres cognoscere et discere jubeo: et est infin. præs. med. pro *δαίεσθαι*, abjecto Iota, et facta contractione, eaque rursus distracta per insertum α, cum reduplicatione Ionica ab initio. *δαεὶς σάφα*, Ol. 7, 168, i. e. *σαφῶς γνοὺς*, sc. *ὁ Διαγόρας*. et 98, *δαέντι*, gnaro, sc. *τῆς ἀνδριαντοποιήσεως*, artis statuariæ. et est particip. aor. 2. pass. confer *διδάσκω*.

δαίω, f. 2. *δαῶ*. (*Δάω*) perf. med. *δέδηα*, ionice pro *δέδαα*, plusquamp. med. *δεδήειν*. aor. 2. conj. med. *δάωμαι*. ardere facio, accendo ignem, uro. ignis enim dividit et dissolvit res. *πῦρ δὲ Μενοιτιάδης δαῖεν μέγα*, I, 211. *δαῖε δέ οἱ πῦρ γρῆυς*, η, 7, coll. 13, ubi idem dicitur *πῦρ ἀνέκαιε*, *machte feuer, (lighted fire.)* *ἐκ δὲ νέφους δαῖε φλόγα*, Σ, 206, ex nube accendit flammam, ardere fecit, coll. 227, *ἐπεὶ ἴδον πῦρ ὑπὲρ κεφαλῆς Πηλείωνος δαιόμενον, τὸ δὲ ἔδαιε Ἀθήνη*. forma activa etiam intransitive et neutraliter, E, 4, *δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος πῦρ*, ardebat ei: et ibi ad *δαῖε*, sequente vocali, non additum ν *ἐφελκυστικὸν, δι' εὐρυφωνίαν λειοτέραν καὶ οὐ πάνυ ἀηδῆ*: nisi forte *δαῖε* est apocopatum pro *ἐδαίετο*. Sed 7 est hoc intransitivum cum eo ν, *τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός*: ardebat. *ὁπόταν Τροίη πυρὶ δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν*, Υ, 317, 316, quando incenderint eum ignem Achæi, et quando Troja exuretur ardens igne. *πάντῃ περί σε στέφανος πολέμοιο δέδηε*, N, 736, undique circum te corona pugnæ ardet et accensa est: ubi *στέφανος* positum esset *κακοζήλως*, nisi additum esset *πολέμου*: nam de pugna bene dicitur ardere, quæ et ipsa dicitur *δηΐς*. Sic et P, 253, *τόση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν*, tanta contentio pugnæ ardebat: tantum certamen accensum erat, *ἐκκαίεται*. *τῶν γὰρ νῦν μάχη πόλεμός τε δέδηε*, Υ, 18, i. e. *ἀνάπτεται*, *ist angezündet, (raged.)* *οἰμωγὴ δὲ δέδηε*, υ, 353, ululatus exarsit. *μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει ὀτρύνουσα ἴεναι*, vox incitans ad eundum accensa est inter eos, B, 93. *τότε δ' ἀμφὶ τεῖχος μάχη ἐνοπή τε δεδήει*, M, 35, pugna et clamor exarserat, *wurde sehr hitzig, (became very fierce.)* et 466, *πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει*, oculi ardebant igne, *sahen feurig aus, (flashed fire.)* Iota subscriptum in hac forma præt. et plusqu. medii, caret ratione: nam ab aor. 2. *ἔδαον*, est præt. m. *δέδαα*, et medium α ionice mutatur in η. *ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο*, ignis accendebatur, Φ, 343. hinc est *πῦρ δαιόμενον*, accensus ignis, Σ, 227. *ἔκτυπε*, (tonabat) *δαιόμενον δὲ ἧκε σέλας*, Θ, 75, ardens fulgur misit. et Υ, 317, *δαιομένη πόλις*, incensa et ardens. et 316, *ὅταν δάηται*, (aor. 2. conj. med.) quando ardebit. et conf. huc Φ, 375, s. *ὅταν Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν*: ubi vides ipsam poëtæ explicationem sui. *ὀδμὴ τῶν δαιομένων*, odor horum incensorum, ε, 61. *ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται*, ζ, 132, de leone, in quo oculi ardent: *πυρόεν βλέπει*. et est ibi festiva quædam antithesis: ipse est *ὑόμενος*, sed *ὀφθαλμοὶ καίονται*, quasi multa pluvia accenderit animum ejus.

δακέθυμος, *ὁ ἡ*, vide sub *Δάκω*.

δάκης, *ητος, ὁ*, vide sub ΛΗ'ΒΩ, ad finem.

δάκνος, vide *δάκός*.

δάκνω, vide *Δάκω*.

δάκος, *εος. τό.* (*Δάω*) morsus aut ictus bestiæ. deinde et, animal morsu aut ictu venenato nocens: unde Eurip. Hipp. 646, habet *ἄφθογγα δάκη θηρῶν*, mutas feras morsu nocentes. *φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν*, Py. 2, 97, fugere morsum frequentem et nimium, maledicentiam: ubi primum est metaphorice, cui subjungitur res proprie dicta, *ἡ κακηγορία*,

quæ velut venenata bestia crebro mordere aut pungere solet.

Δάκρυ, υος. τό. (Δάω) lacrima, *die thräne, (a tear.)* est a δάκω seu δάκνω, interserto ρ, quasi inesset τὸ ῥέον, fluens. nam oritur lacrima ex compuncto animo. habetur δάκρυ a quibusdam pro apocopato ex δάκρυον, τό. sed quia dativus plur. δάκρυσι frequens est; apparet, τὸ δάκρυ quoque ut declinabile in usu fuisse. τὸ ἑτοιμόδακρυ τῶν ἡρώων ubique in vetustis litteris, sacris etiam, cernitur. Sic Agamemnon flet in precibus ad Jovem, Θ, 245, τὸν δὲ πατὴρ (Ζεὺς) ὀλοφύρατο δακρυχέοντα. et in concilio principum, I, 14, seqq. ἀνίστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη, ubi largissimus fletus magni illius regis. Sic et Phœnix, Græcus princeps, 433, flet, miserescens suos, δάκρυα ἀναπρήσας, i. e. δακρύσας. et Πάτροκλος, Π, 3, seqq. δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη, ubi multæ lacrimæ ex commiseratione fusæ. δάκρυα θερμὰ χέοντες, Η, 426, ob occisum præstantem virum. sic et Σ, 17, δάκρυα θερμὰ χέων, ὁ Ἀντίλοχος, nuntians interfectum Patroclum. sic et 235, ὁ Ἀχιλλεὺς, ob eundem. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον, Ν, 88, sub superciliis lacrimas fundebant, heroës Græci. et 658, μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων. et Σ, 32, Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, Β, 266, ubi alii legunt ἔκφυγε, i. e. ταχέως ἐξέδραμε, præ dolore. et ibi sunt lacrimæ degeneres. ἰδὼν καταχέουσαν δάκρυ, captivam mulierem nobilem, Ζ, 459. et 496, ἄλοχος, θαλερὸν δάκρυ καταχέουσα, ex dolore nobili. τέρεν δάκρυ καταχέουσα, Γ, 142, Helena. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα, Α, 42. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, Ι, 566. δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν (virorum) δάκρυσι, Ψ, 16, in luctu. δάκρυσιν εἵματα ἔφυρον, Ω, 162, lacrimis vestes suas perfundebant. cæterum καλὸν πρόσωπον οὐκ ἀχρειοῦται (dedecoratur) δάκρυσιν: τὸ δὲ μὴ καλὸν, αἴσχιον ἐν τῷ δακρύειν γίνεται. hinc Θερσίτης, παναισχὴς ὤν, risum movebat flendo, ut vidimus ex Β, 266. et 269, ἀπεμόρξατο δάκρυ, coll. 270. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν, Ρ, 437, s. ubi sermo est de equis flentibus. δάκρυα ὀμορξαμένην, Σ, 124. τοῦ δὲ ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο, Ψ, 385, ubi Diomedes flet præ ira et indignatione. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, Ω, 794, uberes defundebantur lacrimæ genis, *die hellen klären thränen, (a flood of tears.)* δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, δ, 114, quod signum magnæ tristitiæ, si ad terram usque profluunt. et 198, βαλέειν δὲ δάκρυ ἀπὸ παρειῶν, in luctu ob mortuum. et 223, οὐκ ἂν ἐφημέριός γε βάλοι δάκρυ κατὰ παρειῶν. et 556, τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν δάκρυ καταχέοντα. δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς, θ, 522. κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, κ, 201. et 409, χέοντας. et 570, coll. 567, seqq. χέοντες, λ, 465. et 526, δάκρυά τ' ὠμόργνυντο. et 529, παρειῶν δάκρυα ὀμορξάμενον, a genis lacrimas abstergentem. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, π, 16. et 214, ἀμφιχυθεὶς πατέρα ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων. αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν, (procul videns eum canem) ἀπομόρξατο δάκρυ, ρ, 304, Ulysses personatus redux. et 490, οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάροιϊν. τί νυ δάκρυ κατείβετον, φ, 86. θαλερὸν δάκρυ καταχέουσαι, χ, 447. δάκρυα ἀναπρήσας, β, 81. πολλὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ δάκρυα θερμὰ χέοντο, δ, 523. δάκρυα λείβων, ε, 84, 158. ὑπ' ὀφρύσι, θ, 86. et 88, ὀμορξάμενος. et 93, ἄλλους ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, ξ, 129. τῆς δὲ ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τ, 204. et 212, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε, consilio. et 362, δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά. χέον Δαναοὶ, ω, 46, in funere Achillis. δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, ε, 157, et 83. εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον, η, 260. εὐνὴ, αἰεὶ δάκρυσι ἐμοῖσι πεφυρμένη, ρ, 103, inquit Penelope. sic et τ, 596. ἐκ βλεφάρων αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα, Py. 4, 216. δάκρυα θερμὰ τέγγων, Ne. 10, 141, adspergens.

δακρυόεις, όεσσα, όεν. (Δάω) lacrimosus. qui ipse lacrimas fundit, et qui facit ut alii lacrimas fundant. ἐς πόλεμον δακρυόεντα, Ε, 737. Θ, 388. in pugnam lacrimas fundi facientem, τὸν τῶν δακρύων αἴτιον, τὸν δακρυοποιὸν, ob amissos in pugna amicos. sic μάχης δακρυοέσσης, Ν, 765. Π, 436. εἰσορόων (intuens) πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν, Λ, 600, fugam lacrimis dignam. σὲ δακρυόεσσαν, Ζ, 455, te lacrimantem mulierem. δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, puella matrem, Π, 10. αἱ δὲ σὺν αὐτῇ δακρυόεσσαι ἴσαν, Σ, 66, nymphæ cum ea lacrimabundæ ibant. δακρυόεσσα θεὰ φύγεν, Φ, 493, 496. et 506, δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. quibus locis ergo notat intransitive. δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην, lacrimabundus redit, Χ, 499, qui versus decimus pertinet ad novem præcedentes γνωμικοὺς de orbitate; una cum iis in parenthesi ponendus; non vero ad sequens Ἀστυάναξ. imo omnes illi decem sunt ab aliena manu, vel ab Homero bono dormitante: nam videntur frigidiores. nisi dicas, pingi πρόσωπον muliebre, sæpe alieniora loquens in luctu ingenti et subito. et hoc videtur esse verissimum. δακρυόεν γελάσασα, Ζ, 484, renidens admixtis lacrimis suis; ex quo recentiores τὸν κλαυσίγελων in forma Attica formarunt, qui δηλοῖ πάθος ψυχῆς χαρᾷ καὶ λύπῃ σύμμικτον, gaudio quidem ob præsens bonum, tristitia vero ob præteritum vel futurum malum. γόοιό τε δακρυόεντος, lacrimis pleno luctu, δ, 801, sic et ρ, 8. δακρυόεντες ἔχυντο, effundebantur mihi obviam lacrimabundi, præ gaudio tristitiæ commixto, κ, 415. ἴσχεο κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος, ω, 322.

δάκρυον, ου. τό. (Δάω) idem. τέρεν δάκρυον κατείβει, fundit, Τ, 323. θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν, Ω, 9. πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε, δ, 153. ἐλεεινὸν δάκρυον εἶβεν, θ, 531, coll. 532. δάκρυον ἧκε χαμᾶζε κατὰ παρειῶν, π, 191. et 219, ἐλεεινόν. et 332, τέρεν. κλαῖε δ' ὅγε λιγέως, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων, λ, 390. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυον ἧκε, ψ, 33. εἶβε, ω, 233. et 279, εἴβων. μηδὲ οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα ἔρχου, σ, 172. αὐτῷ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν pro ἐπλήσθησαν, Ρ, 696. Ψ, 397. δ, 705. κ, 248, πίμπλαντο. υ, 349. τ, 472, πλῆσθεν. et est cum paragoge pro δακρύων. οὐδέ ποτ' ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, siccabantur, ε, 152.

δακρυπλώω, f. ώσω. (Πλω) lacrimis nato, *ich schwimme in thränen, (I swim in tears.)* vides ergo, πλώειν et πλέειν etiam *natare* significare. δακρυπλώειν με, βεβαρηότα φρένας οἴνῳ, τ, 122, i. e. δάκρυσι πλήθειν διὰ τὸ ἐξ οἴνου βάρος: quasi διὰ δακρύων πλώειν i. e. πλέειν με (navigare me) ἔμφορτον ὄντα οἴνου βάρει, vini onere impletus, ὡς εἰ καὶ ναῦς οἰνοφόρος ἢ οἰνοβαρὴς πλώει δι' ὕδατος.

δακρυχέω, (Χέω) lacrimas effundo. ὣς φάτο δακρυχέων, Achilles, Α, 357. et 360, πάροιθε αὐτοῦ δακρυχέοντος καθέζετο. Ἀγαμέμνων ἀνίστατο δακρυχέων ὥστε κρήνη, Ι, 14. ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν αὐτοῖς, senex Ithacensis, β, 24. τοῦ (ἕνεκα) ὅγε δακρυχέων, ω, 424, coll. 437. τὸν (Ἀγαμέμνονα) Ζεὺς ὀλοφύρατο δακρυχέοντα, Θ, 245, i. e. ᾤκτειρεν αὐτὸν κλαίοντα. sic, τὸν Αἴαντα, Ρ, 648. et 700, τὸν μὲν, δακρυχέοντα, πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, hunc, flentem ob Patrocli mortem, et nuntium Achilli ferentem, pedes auferebant e pugna. ἐμὲ, ξ, 280, inquit Ulysses. δακρυχέοντες, lacrimantes largiter in luctu, Ω, 714, 786. δακρυχέουσα Ἀνδρομάχη, Ζ, 405. Ω, 745. Νιόβη, Ω, 613. μήτηρ Ἑκάβη, Χ, 79, 81. δακρυχεούσης, τ, 208, Penelopes. δακρυχεούσῃ, λ, 182. ν, 338. π, 39, eidem. δακρυχέουσαι, Σ, 340. et 94, 428, καταδακρυχέουσα, largissime flens, Thetis.

δακρύω, f. ύσω. (Δάω) lacrimo, fleo. Ἀχιλλεὺς δακρύσας, Α, 349, coll. 357. qui deflebat contumeliam acceptam: non enim erat φιλογύνης, sed φιλότιμος. in genere οἱ ἀγαθοὶ καὶ συνετοὶ sunt non ἀπαθεῖς, sed μετριοπαθεῖς tantum: et Homerici ἥρωες sunt omnes συμπαθεῖς καὶ ἑτοιμοδάκρυες. Insaniæ contra propinqui et stupidi non flere solent: sicut Ajax apud Sophoclem. ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα, Κ, 377, ubi notatur τοῦ θρασυδείλου ἴδιον in periculo suo. τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις, Π, 7, ubi præt. pass. est, lacrimis suffusus es. sic Χ, 491, δεδάκρυνται δὲ παρειαὶ, et genæ lacrimis perfusæ sunt. δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε, υ, 204. et 353, παρειαὶ, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, nos unum diem flentes, Τ, 229. δακρύσασα, flens, α, 336. ρ, 33. et 38, præ gaudio subito. δακρύσας, φ, 82. δακρύσασα præ gaudio, ψ, 207, post diuturnum malum. τὸν μὲν ἐγὼ ἐδάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ, λ, 55. et 87, τήν. et 394, τόν. τὸ δακρύειν suam habet voluptatem, δ, 102. est et nonnunquam heroum, tempore periculi, ob varias causas, λ, 525, 526. δακρύειν, differre a κλαίειν, vide sub κλαίω, ad medium.

δακτύλιος, vide sequens.

δάκτυλος, ου. ὁ. (Δέκω) digitus. est a δέκω, insero, capio, a quo erat δέχομαι et δεικνύω. ὁ δακτύλιος, ου, annulus in digito. et de annulis ejusmodi medicatis vide Aristoph. Plut. 885, seqq. coll. 1037, 1038, ubi simpliciter de annulo. et Equit. 943, 947.

Δάκω (pro quo communis usus dixit δάκνω) f. 2. δακῶ, (Δάω) mordeo, morsu seco et scindo, arrodo. *ich beisse, nage. (I bite, gnaw.)* est a δάω vel δαίω, divido. τὸ δάκνον, σοῦ τὴν διάγνωσιν κρατεῖ, Eurip. Hipp. 696, id quod te mordet, facit, ut idem recte dijudicare nequeas: dolor impedit judicium rectum. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, Ε, 493, momordit præcordia, *stach ihn ins herz, (pierced him to the heart,)* sc. *die rede, (the speech.)* hinc est compositum ὁ ἡ δακέθυμος, et θυμοδακής. μυῖα, ἰσχανᾷ δακέειν, musca, continenter appetit pungere, Ρ, 572. κύνες δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, Σ, 585, mordere quidem recusabant aversi a leonibus. inest huic verbo notio accendendi. fut. 1. est δήξω, ut a δήκω pro δάκω.

δαλὸς, οῦ. ὁ. (Δάω) titio, *ein glimmender brand, grosse glühende kohl. it. ein brennend stück holz, ein brand, (a firebrand.)* ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, Ν, 320, injiciat ardentem torrem navibus. δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, Ο, 421. ὅτε τὶς δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε, ε, 488, si quis torrem abscondit cinere; ut sequente die mane ignem ex eo accendere possit. δαλῷ βεβλημένος, torre percussus, σ, 69, *mit einem brennenden stück holze geworfen, (struck by a firebrand:)* et dicit ibi sic λαμπάδα ἐκ τῶν κατὰ τοὺς λαμπτῆρας, *einen von den bränden die zum leuchten brenneten, (one of the brands burned to give light.)*

δαμάζω, f. άσω. (Δάω) est idem quod δαμάω. ἤ μιν σαώσομεν ἐκ θανάτου, ἦέ μιν ἤδη δαμάσσομεν (pro δαμάσομεν) Ἀχιλλῆϊ, Χ, 176, an eum trademus Achilli occidendum, subjiciemus eum ei, sc. ad mortem. ἤ ἤδη αὐτὸν ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδου δαμάσσω, pro δαμάσω, Π, 438, inquit Jupiter de Sarpedone; eadem notione traditoria, ut paullo ante. et est aor. 1. conj. act. ὃν ποιμὴν χραύσῃ μὲν, οὐδὲ δαμάσσῃ, pro δαμάσῃ, Ε, 138, quem leonem strinxerit quidem ferro sed non interemerit: ubi est mere active posita vox, et 106, δάμασσε, et 191, ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, omnino eum non occidi. Ζεὺς γάρ οἱ (αὐτῷ, sc. τῷ Προίτῳ,) ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε τὸν Βελλεροφόντην, *hatte den zu dessen unterthan gemachet, (had made him his subject,)* Ζ, 159, Jupiter eum ei, Prœto, subjecerat ut subditum sub sceptro et regimine ejus.

δάμασσέ τε λαὸν, domat et vinci facit populum, sc. Jupiter, I, 118. δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα, occidit eum irruentem, Λ, 98. M, 186, Υ, 400. τὸν τότε ὑπὸ Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε, occidi fecit, N, 434: nam quod quis facit per alium, ipse fecisse putatur; hinc activa forma verbi. οὐ ποτε ἔρος ὧδε θυμὸν περιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν, Ξ, 316, inquit Jupiter amore incensus ad Junonem. τὸν ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασεν Ἄρης, interfici fecit, Π, 543. et 813, οὐδὲ δάμασσ', pro ἐδάμασε, nec interfecit te. et 826, λέων σῦν ἐδάμασσε βίηφι, occidit aprum leo. et 845, οἵ (dii) με ἐδάμασσαν ῥηϊδίως. ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης, Σ, 119. sed eum (Herculem) mori fecit fatum et ira Junoni... et 432, ἐμὲ ἀνδρὶ δάμασσεν, inquit Thetis: me homini conjugem dedit et subjecit. οὓς ἐδάμασσεν Ἕκτωρ, occidit, T, 203. τὸν δαμάσσας, pro ἐδαμάσας, occidisti, Φ, 90. ὅτι αὐτὸν χερσὶν Ἀχιλῆος δάμασεν Ἀθήνη, X, 446, occidi eum fecit Minerva: i. e. imprudentia ipsius. αὐτὸν, ὦ Ζεῦ, ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον, Γ, 352, occidi eum fac. δάμασον θυμὸν μέγαν, doma iram et animum, I, 492, coll. 158. θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκῃ, Σ, 113, iram et animum domantes necessario. sic et T, 66. ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται (pro δαμάσεται) ὠκὺς ὀϊστὸς, Λ, 478, exanimaverit et occiderit. ἤ κέν με δαμάσσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν, Φ, 226, vel ille me occidet, vel ego illum. ἤ σε βέλος οὐ δαμάσσατο, pro ἐδαμάσατο, E, 278. ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς, quando vicerunt Græcos, K, 210, 411. καί τινα ἑταίρων δαμασαίμεθα χαλκῷ, Π, 561, occiderimus. ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, X, 379, postquam dii dederunt nobis, hunc virum occidere. ἥτε ἀλγίστη δαμάσασθαι, Ψ, 655, quæ mula difficillima domari: ubi ergo passive; ut fortasse et rectius loco præcedente, occidi. δαμασσάμενοί περ, O, 476. licet victores, et qui superant nos. θεῶν ἰότητι δαμάσθη, pro ἐδαμάσθη, deorum consilio interfectus est, T, 9. Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ, καὶ δουρὶ, δαμασθεὶς, fractus, infirmatus, Π, 816. Ἀχιλῆϊ δαμασθεὶς, ab Achille occisus, X, 55. αἴ κε ὑπ' ἐμοὶ δαμάσῃ θεὸς μνηστῆρας, φ, 213, ubi alii minus recte legunt δαμάσει. domuerit sub me. τίς κὴρ θανάτου ἐδάμασέ σε; ἦέ σε ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε; λ, 397, 398. et 405, οὔ με Ποσειδάων. θεοί μιν οὔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν, apud Trojanos, ad Trojam, ξ, 367. τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς, domuerat et occiderat arcus, χ, 246. et 413, τούσδε δὲ μοῖρα ἐδάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα. ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασεν, vicit, ψ, 310. ἡ ὑμᾶς ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσε, interemit, ω, 109. δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν, λ, 561, αὐτόν μιν πληγῇσι δαμάσσας, se ipse plagis turpans, δ, 244. Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς, ι, 59. μή με στίβη δαμάσῃ θυμὸν, ne pruina me privet vita, ε, 468. sic et στίβη ὑπηοίη, ρ, 24. τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ, σ, 57, faciat, me ab eo valide superari; ut sit pro ὑπὸ τούτῳ, et δαμάσῃ, tradat me superandum. εἰ κ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας, si deus faciat eos a me interfici, τ, 488. et 496, ὑπὸ σοί γε. ἐπεί με ἐδαμάσσατο οἴνῳ, inquit Polyphemus de Ulysse, ι, 516. et 454, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ: utroque loco active. λίην ἐδαμάσθην κύμασιν ἐν πολλοῖς, θ, 231, confectus sum et debilitatus. τῶν κέν τινα (ἵππον) ἐλασάμενος δαμασαίμην, vellem domare sub jugum, δ, 637. εἰ δέ με πληθύϊ δαμασσαίατο (pro δαμάσαιντο, superarent) μοῦνον ἐόντα, π, 105. ὃς ἐδάμασας γίγαντας, Ne. 7, 133, O Jupiter. ἀγῶνα δάμασσας, pro ἐδάμασας, Py. 8, 116, superasti certamen. δάμασε καρκίνους Ἡρακλῆς, Ol. 10, 37. πώλους, domuit, Py. 2, 15, i. e. ὑπέζευξε. θῆρας, Ne. 3, 41. ἥβην οὐ, Ist. 8, 154, adolescentiam suam non subjugavit et fregit. δαμάσας φῶτας, superans, cursu sc. Ol. 9, 139. ἐδαμάσατό νιν, Py. 3, 63. πῆμα δαμασθὲν, Ol. 2, 36, malum superatum, ἀναιρεθέν. δαμασθέντες αὐτῇ, Py. 1, 142, victi ab ea, ἀναιρεθέντες.

δαμάλη, ης, ἡ. et δάμαλις, ιος. ἡ. (Δάω) juvenca, vitula. *eine junge kuh, (a young cow.)* Vide sub ΒΟΥ͂Σ, prope initium, et πόρτις, ab hoc verbo est

δαμαλίζω, f. ίσω. (Δάω) more juvencæ lascive peto, lascivio. μὴ ἀνέμων φθινοπωρὶς χειμερία καταπνοὴ δαμαλίζοι χρόνον, Py. 5, 163, petulce incessat vitam ejus. et notatur seditio. ne seditio incurset tempus vitæ ejus. ἑτέρῳ τινὶ δαμαλιζομένην ἐννύχιοι ἀπῆγον κοῖται, Py. 11, 38, nocturni concubitus seduxerint eam, lascivientem sub alieno quodam.

δάμαλις, confer δαμάλη.

δάμαρ, αρτος. ἡ. (Δάω) uxor, δαμαζομένη τῷ ἀνδρὶ, οὐ μὴν ἀνάπαλιν. hinc et Atticis ὁ σύνευνος dicitur κύριος. uxor enim subjecta esse debet viro, non vice versa. εἰδομένη Ἀντηνορίδαο δάμαρτι, Γ, 122. ἡ Προμάχοιο δάμαρ, Ξ, 503. Πολύβοιο δάμαρ, δ, 126. Ὀδυσσῆος δάμαρτα, υ, 290. ω, 124. τῆς δάμαρτος, Ne. 4, 92. δάμαρτα Μενελάου, Ne. 7, 41. Vide sub Δαμάω, ad initium.

δαμασίμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) homines domans, i. e. occidens, a δαμάζω, domo, neco. αἰχμῆς (cuspidis) δαμασιμβρότου, Ol. 9, 119. μ est euphonicum.

δαμασίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) domans animum. sic frænum appellat Pindarus δαμασίφρονα χαλινὸν, Ol. 13, 111. τὸν δαμάζοντα τὸ φρόνημα ἄγριον ἵππου, καὶ ἀναγκάζοντα φρονεῖν ἥμερα.

Δαμάω, (Δάω) f. 1. μήσω. f. 2. μῶ. aor. 2. ἔδαμον. aor. 2. pass. ἐδάμην, cujus particip. δαμεὶς, et optat. δαμείην. præt. act. δεδάμηκα et per syncopen δέδμηκα. præt. pass. δέδμημαι. aor. 1. pass. ἐδμήθην, cujus particip. δμηθείς. notat τὸ ταπεινοῦν: subigo, domo, *bändige, mache zahm, unterwerfe, (I tame, subdue.)* est a δάω et δαέω, doceo, intelligere et discernere facio. hinc est et ὁ δμὼς, et ἡ δμωῒς, ἀπὸ κτηνῶν ὑποζυγίων, ἃ δαμαζόμενα εὐπειθέστερον ὕπεισι τὸν ζυγὸν, καὶ ἡσυχαίτερον σφαδάζουσιν. hinc est et ἡ δάμαρ, ἀνδρὶ συνεζευγμένη καὶ δεδαμασμένη: hinc et ὁ Λαοδάμας, αντος, ὃς δαμάζει καὶ ὑφ' ἑαυτῷ ἄγει λαὸν, ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέροντα: et est idem qui ὁ λαγέτης, ου. ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, A, 61, simul pugna et pestis subigit eos. σὲ Ἀθήνη ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ, pro δαμᾷ ex δαμάει, X, 271, domat et vincit. ἤδη μὲ θεοὶ ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν δαμόωσι, Z, 368, pro δαμῶσι ex δαμάουσι: et est præsens pro futuro: ἤ κε ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης, Υ, 94, certe alioqui interfectus fuissem sub manibus ejus. ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Αἰακίδου, B, 860, cæsus est. sic et 874. οὐ μὲν γάρ κε ἐδάμη παύροισι βροτοῖσι, I, 541, non domitus, i. e. interemtus, fuisset ille aper a paucis. et sine augmento, ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, Φ, 383, postquam domita est vis fluminis. εἰ μετὰ οἷς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, α, 237, si inter socios suos occisus esset. ἐπὶ ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσι, γ, 90, in continente terra interfectus est ab hostibus. et hic est Græcismus, quem imitantur Romani, ponentes dativum ad passivum, loco ablativi cum præpositione a, ὑπό. Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη, δ, 499, inter naves, in navibus. ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοὶ, N, 812, Jovis flagello adverso domiti et superati sumus. πολλοὶ δὲ δάμεν (pro ἐδάμησαν) Τρώων ὑπὸ χερσὶν, Θ, 344, cæsi erant. πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο, M, 14. πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσὶν, O, 2. οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ, Σ, 103. ut ergo sæpissime sit pro ἔθανον, ἀπεκτείνοντο. ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, a viro forti occisus, Γ, 429. δαμέντι ὑπὸ δουρὶ Αἴαντος, Δ, 479, interfecto a lancea Ajacis, sic et P, 303. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα, E, 653, sic et Λ, 444. εἰ δέ κε ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς θυμὸν ἀπολέσῃς, K, 452. ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμεὶς, Ξ, 353, a somno et coitu cum uxore superatus: somnus enim, sequens talem actum cupidiorem, domat corpus. Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς, P, 2. Τρωσὶ δαμεὶς, cæsus ab iis, Σ, 461. ὅς τάχα Πηλείωνι δαμεὶς Ἀΐδόσδε κάτεισι, Υ, 294. Πηλείωνι, X, 40. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς Ἄϊδόσδε βεβήκει, γ, 410. ζ, 11. χερσὶν ὑπὸ Πηλείδου καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα, Φ, 208, fortiter cæsum manibus et gladio ejus. οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα, Ψ, 675. et quidem cæstibus in certamine ludicro superatum, non vero cæsum. τοίω τὼ χείρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε, E, 559. τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε, Π, 326. et 848, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. et 854. χερσὶ δαμέντι Ἀχιλλῆος, tibi occidendo manibus Achillis. χείρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες, K, 310. ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες, Λ, 748. et 820, ὑπ' αὐτοῦ δουρί. Ἀργεῖοι Διὸς μάστιγι δαμέντες, M, 37. ἀναλκείῃσι δαμέντες, ignavia domiti, Z, 74. P, 320. ψυχὰς μνηστήρων Ὀδυσῆϊ δαμέντων, occisorum ab Ulysse, ω, 100. ὑπὸ χερσὶ Πατρόκλοιο δαμέντας, Π, 420. ἡμετέραις ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας, Υ, 143, fortiter coactos a nostris manibus, inquit Neptunus de Apolline et Marte. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, N, 98. σοὶ, Μενέλαε, δαμῆναι, a te occidi, N, 603. et 668, ὑπὸ Τρώεσσι. εἷα τὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι, O, 522. Σαρπηδόνα ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι μοῖρά ἐστι, Π, 434. εἰ καὶ μοῖρα παρὰ ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας, P, 421. σοὶ μόρσιμόν ἐστι θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, T, 417. πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι, Φ, 578. ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, γ, 269, ubi sermo est de Clytæmnestra, ut videtur ex 266, ut μὶν sit pro αὐτὴν, et δαμῆναι pro γενέσθαι ὑπὸ τῷ Αἰγίσθῳ, subjici Ægistho adultero: cum fatum eam quasi vinctam traderet ei. hinc γάμος est quasi δάμος τις. Poëta autem omnia quæ fiunt, ad voluntatem dei refert, sicut et sacræ faciunt litteræ antiquæ: nil enim sine divino consilio in rebus humanis accidit. ἀργαλέος γάρ τε ἐστι θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι, ab homine superari, δ, 397. πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη, (i. e. imprudentia ipsius) Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι, σ, 155. οἱ δ' (ἵπποι) ἀλεγεινοὶ ἄνδρασί γε θνητοῖσι δαμήμεναι, pro δαμῆναι, K, 403, a mortalibus subjugari et regi. sic et P, 77, et sermo est de equis Achillis. οὐ ῥηΐδιά ἐστι δῶρα θεῶν (arma a deo facta) ἀνδράσι δαμήμεναι, Υ, 266. et 312, ἤ κεν ἐάσεις Πηλείδη μὲν δαμήμεναι. οὔ σοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν, Φ, 291. μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην, λ, 621, inquit Hercules, pro ἐδεδμήμην, plusquamp. pass. longe deteriori viro valde subjectus eram. δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, γ, 304, domitus et subjectus erat populus sub eo. ἁλὶ γὰρ δέδμητο κῆρ, ε, 454, mari afflictum erat cor ejus, ipse adflictus quod attinet cor. ἦ σοὶ πολλοὶ δεδμήατο (pro ἐδέδμηντο, ionice,) κοῦροι Ἀχαιῶν, Γ, 183, certe tibi subjecti sunt et parent multa juventus Græca: inquit senex Priamus ad Agamemnonem procul visum, admirabundus. πάντες θεοὶ σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεθα ἕκαστος, pro ἐδεδμήμεθα, tibi obediunt, tibique subjecti sumus singuli, E, 878, inquit Mars ad Jovem; et per posterius explicatur prius: nisi enim sequeretur prima persona, posset videri quasi Mars se eximeret ex numero obedientium. præterea est differentia inter πείθεσθαι et δεδμῆσθαι: nam non omnis πειθόμενός τινι, καὶ δεδμημένος ἐστὶν ἐκείνῳ, sponte enim obtemperatur sæpe; sicut et nec omnis δεδμημένος statim et πείθεται, potest enim esse contumax. ergo dicit: obedimus, et ad obedientiam obstricti sumus. μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, K, 2. sic et Ω, 678. δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ, Ξ, 482, dormit

subactus ab hasta mea. δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι, η, 318, domitus somno cubabis. ἐπὶ ψαμάθῳ κατέθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ, ν, 119. αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον, ξ, 318. μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ, ο, 6. νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, σ, 236, nutarent utinam capitibus, probe subacti vulneribus et plagis. aliud δεδμημένος vide in δέμω, ædifico. ἵνα πλήγῃσι δαμείω, σ, 54, ut plagis subigar. aor. 2. conj. pass. pro δαμῶ, distracto circumfl. δαμέω, et producto ε per ει, ob metrum et ionice. μήπως τάχα ὑπὸ δουρὶ αὐτοῦ δαμείῃς, pro δαμῇς, Γ, 436, ne forte mox ab hasta ejus subigaris. ἵνα ὑπὸ χερσὶν Αἰνείαο δαμείῃ, Ε, 564. μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείῃ, Μ, 403, ne ad puppes navium interficeretur. ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμείῃ, Χ, 246. potest tamen hæc secunda et tertia persona, si nullum habet sub η Iota subscriptum, esse optativus aor. 2. pass. idque manifestum videtur δ, 790, ἤ ὅγε ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη, præcedente εἰ φύγοι θάνατον, 789. sic et ρ, 252, αἲ γὰρ αὐτὸν βάλοι Ἀπόλλων, ἢ αὐτὸς ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη. εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην ἕλητε, ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε, Η, 72, ubi est pro δαμείητε, in conj. pro δαμῆτε, occidamini. δμηθήτω, Ι, 158, coll. 160, et 492, ex qua collatione apparet, esse pro εἰξάτω, *er gebe nach, (let him yield,)* cedat, πραϋνθήτω, placari se et mansuefieri sinat. et magnam animi nobilitatem spirat hic locus, cum æquitate magna. αὐτὸν σῷ βέλεϊ δμηθέντα, Δ, 99. ὑπ' ἐμοῦ δμηθέντα, a me interfectum, Ε, 646. δμᾶθεν (dorice pro ἐδμήθησαν, subacti sunt) κεραυνῷ, Py. 8, 23. δαμέντα (τὸν Ποσειδῶνα) ἱμέρῳ, Ol. 1, 65, i. e. μαλαχθέντα. δαμεῖσα τόξοις Ἀρτέμιδος, interfecta, Py. 3, 16.

δαμείς, εισα, εν, vide ad initium præcedentis.

δάμεω, vide sub eodem, prope finem.

δαμνάω, (Δάω) est, per pleonasmum τοῦ ν, idem quod δαμάω. αὐτὰ πυρὸς μένος δαμνᾷ, ea robur ignis superat et consumit, λ, 220, sc. ὀστέα. χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα, Ε, 391, dura vincula eum domabant. βέλος δὲ θυμὸν ἐδάμνα, Ξ, 439, ictus vitam domabat, i. e. interficiebat eum. δάμνα μιν Ζηνὸς τε νόος καὶ Τρῶες, Π, 103, domabat eum Jovis consilium et Trojani. κάματος δ' ὑπὸ γούνατα ἐδάμνα, Φ, 52, delassatio genua subtus domabat. ὦ σὺ πάντας δαμνᾷ, pro δαμνάεσαι, domas, subigis, Ξ, 199, secunda præsentis medii. et hic pleonasmus τοῦ ν est Doricus.

δάμνημι, (Δάω) idem quod δαμνάω et δαμάω. τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι ἐπέεσσιν, inquit Jupiter de Junone, Ε, 893, hanc quidem ego sedulo coërceo verbis et contineo in officio, castigo, subigo. et 746, ᾧ (ἔγχει) δάμνησι (ἡ Ἀθήνη) στίχας ἀνδρῶν, quo vincit et domat ordines virorum militarium. Sic et Θ, 390. α, 100. αἰγίδα, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς, Φ, 401. ἀλλά με χεῖμα δάμναται, ξ, 488, sed me frigidum et inclemens cœlum subigit. sed passive ponitur, Λ, 309, πυκνὰ καρήατα ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν, interficiebantur multi a Hectore. μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς, Θ, 244, neque sic a Trojanis sine premi Græcos. sic et Ο, 376. ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς δαμναμένους Τρώεσσιν, Ν, 16, et 353, ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, ægre ferebat eos a Troibus sic domari.

δαμοίτης, δαμότης, vide sub δῆμος, prope medium, et Μενοίτιος in R.

δανείζω, δανίζω, δάνειον, τὸ, vide sequens.

δάνος, εος. τό. (Δόω) donum in genere, datum quid. a δόω. hinc et notat mutuo datum, quod alias τὸ δάνειον. hinc est δανείζω et δανίζω, f. σω, mutuum do; et δανείζομαι, mutuum sumo. qui mutuum dat, dicitur ὁ δανειστὴς, οῦ.

δανὸς, ή, όν, (Δάω) ad urendum aptus. ξύλα δανὰ διακεάσαι, ο, 321, i. e. ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια εἰς τὸ δαίεσθαι, *trocken brennholz zu spalten, (dry wood to split for fuel.)* alii ponunt h. l. πολλὰ, absurde. Vide κάγκανος.

δάος, εος. τό. (Δάω) lumen ex accensis facibus. ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, Ω, 647. sic et δ, 300. η, 339. χ, 497. de mulieribus, lumen præferentibus. et ψ, 294, αὐτοῖς Εὐρυνόμη ἡγεμόνευε, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσα, i. e. τὸ ἐκ δᾳδων φῶς.

δαπάναω, ησω, vide sequens.

δαπάνη, ης. ἡ. (Δάω) sumtus, impensa. *aufwand, kosten, (expense, cost.)* δαπάνη μάρναται ἀμφὶ ἀρεταῖς, Ol. 5, 34, sumtus circa virtutes militat, i. e. virtutum nervi sunt sumtus, sine sumtu nulla magna qualitas et præstantia acquiritur. δαπάνῃ ἵππων, Ist. 4, 49, δαπάνη χαρεὶς, Ist. 6, 14. ὁπόσαι ἐλπίδων δαπάναι, Ist. 5, 73, quanti sumtus spei. sic ἐλπὶς δάπανος apud Thucyd. spes quæ impensam habet. δαπανᾶν λυτήριον, Py. 5, 143, nam multa impenderat ante, ut nancisceretur hoc decus. δαπάναις μὴ κάμνε, Py. 1, 175. δαπάναις καὶ πόνοις, Ist. 1, 59, sunt ablativi. hinc est δαπανάω, f. ήσω. impendo. Vide Δάπτω.

δάπανος, absumens, impendens.

δάπεδον, ου. τό. (Πάω) proprie est, τόπος ἐγγὺς οἰκημάτων, αὐτὸς μὴ ἔχων οἰκήματα: τόπος ἐν πόλει ψιλὸς οἰκημάτων, area, *ein platz in der stadt, der leer ist von gebäuden, (an area or place in a town that is free from houses:)* χωρίον ὁμαλὸν εἰς διατριβὴν ἀνεθέν. et hoc δάπεδον est αἴθριον. est vero et aliud ὑπορόφιον, *der fussboden in einem saale oder auf dem flure des hauses, (the floor of a room or pavement of a house,)* pavimentum in domo. est ex δᾶ, quod dorice est pro γῆ, et τὸ πέδον, quod etiam notat γῆν. solent enim Græci ex synonymis composita facere, e. c. ὀροθύνω, concito, ex ὄρω et θύνω, quorum utrumvis idem notat. Germani dicunt eadem ratione, *der erdboden, (the ground.)* est ergo γήπεδον, sive sub dio, sive intra tectum. etymologiam hanc dubiam facere possit correptio syllabæ δα in δάπεδον apud poëtam; unde alii maluerunt augendi syllabam inseparabilem δα, ex ζα ortam, præfixam putare: sed is corripiendi syllabam per se longam usus neminem moveat, qui morem poëtarum noverit. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo solo deorum, Δ, 2, ob pulcritudinem sic dicto: et notat τὸ ἀνέφελον τῆς ἄνω χώρας. ἐν τυκτῷ, δ, 627. ρ, 169, conf. τυκτός. et erat id ante ædes, ἐν ὑπαίθρῳ. δάπεδον δὲ ἅπαν ἀμφιμέμυκεν, κ, 227, ubi non est γῆ ὕπαιθρος, sed est τὸ τοῦ δώματος ἐμβαδὸν, *der fussboden im hause oder saale, (the floor of a house or apartment;)* ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ πᾶν δῶμα δηλοῦται, ἠχῆεν δηλαδὴ ὄν. ut ergo pars conclavis magni includat totum conclave. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, totum pavimentum sanguine undabat, λ, 419. χ, 309. ω, 184, i. e. τὸ τοῦ μεγάρου ἔδαφος, *der fussboden im zimmer, (the floor of the room.)* vide simul, πᾶν, simplex, est longum cum circumflexo; ἅπαν, compositum, duas habet breves: ergo δᾶ i. e. γῆ, in compositione similiter est correptum. ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον, in pavimento cameræ projecerunt eum, χ, 188, *sie wurfen ihn zu boden, (they threw him upon the floor.)* et 455, λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο ξῦον, rastris pavimentum conclavis radebant: nam hoc solum erat κραταίπεδον, διὰ τὸ λιθόστρωτον εἶναι. ejusmodi autem pavimentum erat tessellatum, ἐν ἀβακίσκοις συγκείμενον ἐκ παντοίων λίθων, *aus breiten tafelsteinen von allerley farbe, (of large flat stones of various colours.)* Τιθυὸν, κείμενον ἐν δαπέδῳ, λ, 576, ubi solum terræ sub dio notatur. re vera autem et extra poësin, is Tithyus erat περὶ γῆν κεκυφὼς τὰ πολλὰ, διὰ τὸ γεωργικόν. δάπεδον ἀνὰ τόδε, in hoc solo, Ne. 7, 121, in hac terra, in Ægina. δαπέδοις (ἐν) Πυθίοις, Ne. 7, 50, in Pythiis campis. sic, δαπέδοις (ἐν) σεμνοῖς, Ne. 10, 51, i. e. in Olympia. cæterum huc pertinent desinentia in δαπὸς, e. c. ἀλλοδαπὸς, alienigena. et ὁ ἡ ἐνδάπιος, vel ἐνδάπιος, ία, ιον, indigena, Mosch. Id. 2, 11, γυνὴ ἐνδαπίη, cui opp. ξείνη.

δάπις, ιδος, vel τάπις, ιδος, vide sub τάπης, ad initium.

δάπτος, η, ον, vide sequens.

Δάπτω, f. άψω. (Δάω) dilacero, discerpo. it. voro discerpendo. est a δάω vel δαίω, divido: interserto π. hinc est et ἡ δαπάνη. sic a βάω est βάπτω, a ῥάω ῥάπτω. δαπτὸς, ή, όν est δακνηρὸς, mordens, compungens; e. c. αἱ δαπταὶ μυῖαι, *stechende fliegen, (biting flies.)* αὐτὰρ ὁ δάπτει, sc. λέων, fugatis θώεσσιν, Λ, 481, ille dilacerat et vorat. λύκοι ἔλαφον δάπτουσιν, Π, 159. Ἕκτορα δ' οὔτι δώσω πυρὶ δαπτέμεν, (pro δάπτειν) ἀλλὰ κύνεσσιν, Ψ, 183, non dabo eum igni devorandum, sed canibus. δόρυ χρόα δάψει, Ν, 831, hasta corpus lacerabit, et vorabit quasi. δάψεν αὐτὸν, Ne. 8, 40, absumsit eum, *hat ihn aufgerieben und gefressen, (has destroyed and consumed him.)*

δαρδάπτω, f. ψω. (Δάω) idem quod δάπτω. sic a μαίρω fit μαρμαίρω. θῶές μιν δαρδάπτουσι, dilaniant eum et devorant, Λ, 479. χρήματα δαρδάπτουσι, π, 315. ξ, 92.

δαρθάνω, δαρθέω, vide δραθέω.

δαρὸς, vide δηρός.

δᾴς, ἡ, vide δαΐς.

δάσκιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) valde umbrosus, valde opacus. quasi δασύσκιος, ubi densæ sunt umbræ; per syncopen. δάσκιος ὕλη, densa sylva, Ο, 273. δάσκιον ὕλην, ε, 470, coll. 479.

δασμὸς, οῦ. ὁ. (Δάω) distributio, divisio. ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται, Α, 166, *wenn es einmal an eine theilung der beute gehet, (whenever a division of the booty shall take place.)*

δασπλὴς, ῆτος. ὁ. et δασπλῆτις, ιος, ἡ. (Πέλω) graviter et vehementer appropinquans et percutiens. est a πλήσσω, præposita particula intensiva δα, interserto Sigma ob euphoniam. θεὰ δασπλῆτις Ἐριννὺς, ο, 234. ἡ ἄγαν πλήσσουσα. sic Theocritus, Id. 2, 14, χαῖρε, Ἑκάτη δασπλῆτι. alii a πελάζω derivare malunt, cum eadem particula δὰ, ut sit, valde et cum efficacia multa accedens et propinquans. possit et concipi compositum ex ἡ δαΐς, fax, et πελάζω appropinquo, vel πλήσσω, percutio; ut sit ἡ ταῖς δᾳσὶ πλησιάζουσα, cum facibus ardentibus accedens.

δασπλῆτις, vide supra.

δασύμαλλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) denso vellere obsitus. ἄρσενες ὄϊες εὐτρεφέες δασύμαλλοι, ι, 425.

δασύπους, οδος, ὁ, vide sub λαγωός.

δασὺς, εῖα, ύ. (Σέω) densus, *dick, (thick.)* notat proprie locum, ubi multæ stirpes e terra protrusæ densitatem faciunt: nam est a particula intensiva δα, et σύω, concito, exsilire facio. hinc γῆ δασεῖα est regio arbustis et stirpibus obsita; cui opponitur campus apertus. ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, virgulta substravit densa foliis et frondibus, ξ, 49. et 51, δέρμα αἰγὸς μέγα καὶ δασὺ valde pilosum, densum pilis, et inde molle. Vide sub δέρμα, paullo a fine.

δατέομαι, (Δάω) divido, partior. cerno, decerno. ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδα, quando dividemus prædam, Ι, 138, 280. ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται, Σ, 264. in medio utrique robur martis, i. e. pugnam dividunt, de-

cernunt Marte, conf. κρίνεσθαι ἄρηϊ. αὐτὸν ἵπποι (i. e. ἅρματα) ἐπισώτροις δατέοντο, Υ, 394, i. e. ἐμέριζον, κατέκοπτον, canthis rotarum, et est hoc idem quod δαιτρεύειν. ἡμίονοι χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, ionice pro δατοῦντο, Ψ, 121, sicut Romani dicunt, viam carpere, sic h. l. terram scindebant. in genere est, συντεταμένως ᾤδευον, contento gressu ibant. κρέα πολλὰ δατεῦντο, α, 112, i. e. ἐμέριζον, in portiones secabant. hinc est ὁ δαιτρὸς, structor. δατέοντο χθόνα θεοὶ, Ol. 7, 102, i. e. μερισμὸν ἐποιοῦντο, *theileten unter sich, (divided among themselves.)*

δαῦλος, vide sub Δαυλὶς in R.

δάφνη, ης. ἡ. (Φάω) laurus. it. frons ex hac arbore. *ein lorbeer, (a laurel.)* est quasi δαφωνὴ, per syncopen, quia in igne valde crepat, ex δαίω, uro, et φωνὴ, vel ex particula intensiva δα: et eo magis verisimile est, pertinere hoc nomen huc, quia vatibus et oraculis Apollineis propria est laurus. σπέος, δάφνῃσι κατηρεφὲς, ι, 183, speluncam, lauro arbore superne obsitam et obtectam: et sermo est de specu Polyphemi. δάφνα χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες, Py. 10, 61, corona laurea pulcra comas revincientes.

δαφοινεὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Φάω) valde ruber, rufus. a syllaba intensiva δα. sic ἀδελφεὸς pro ἀδελφός. εἷμα δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν, Σ, 538, vestem rubram sanguine virorum.

δαφοινὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Φάω) idem. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, Β, 308, in tergo suo ruber. δαφοινὸν δέρμα λέοντος, fulvum exuvium leonis, Κ, 23. δαφοινοὶ θῶες, Λ, 474, feræ fulvæ. δαφοινὸν ἄγραν, Ne. 3, 142, cruentam venationem et prædam, quam aquila corripit.

ΔΆΩ, divido, separo, scindo. *ich trenne, theile, scheide, (I divide, part, separate.)* inusitatum quidem thema, radix tamen multarum vocum, imo et temporum. hinc est et δάκνω, et δάπτω.

ΔΈ. conjunctio. notat plerumque, sed, *aber, sondern, (but:)* quod vel ἀπόδοσιν format, vel hortantis est. Sæpe notat, nam, *denn, (for.)* sæpe est, et, *und, (and.)* sæpe etiam, tunc, *da, (then.)* sæpe, igitur. sæpe et, tamen, sane, *doch, (yet,)* et ponitur non raro pro δή. αὐτὰρ et δὲ idem notant, Β, 103, seqq. et 708, s. οὐδὲ τι λαοὶ δεύοντο ἡγεμόνος, πόθεον δέ μιν, non quidem copiæ carebant duce, desiderabant tamen illum priorem, *und sie waren nicht etwa ohne anführer, dennoch vermisseten sie den Protesilaus mit sehnsucht, (though they had abundance of leaders, yet they exceedingly regretted the absence of Protesilaus.)* τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μ, 321, præcedente γὰρ, 320; *lasset uns doch dieser ochsen schonen, (let us spare these oxen:)* pro δή. et caveas ibi hoc δὲ ad τῶν annectere quasi esset τῶνδε: ἐν γὰρ νηῒ βρῶσις ἐστὶν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα: *es ist ja proviant im schiffe; also lasset uns doch—(there are provisions in the ship, let us therefore—.)* ταῦτα δὲ ὄπιθεν ἀρεσόμεθα, Δ, 362, *und diese dinge, (and these things;)* pro δή, vel et pro ἀλλά. εἰ δέ σοι Ἀτρεΐδης ἀπήχθετο, σὺ δὲ ἄλλους ἐλέαιρε, Ι, 300, 301, *wenn denn dir der so verhasst ist, so erbarme dich doch der andern, (if he is so hateful to thee, still have compassion on the others.)* ὡς δὲ ὅτε ἀμείβοντες, Ψ, 712, ubi nulla sequitur ἀπόδοσις, sed status luctantium simili illustratur, *recht so wie wenn, (just as if.)* μὴ δὲ οὕτως ἀγόρευε, (ne sane sic loquere) πάρος δὲ οὐκ ἔσσεται ἄλλως, nam ante non erit aliter, Ε, 218, ubi cave legas cum oscitante librario, μηδέ. *rede doch nicht so, (speak not thus.)* τὰς δὲ περιστήσαντο, φύλλα δὲ δρεψάμενοι, μ, 356, 357, has igitur circumstabant, et stringentes folia. ἀγχίμολον δὲ σύες ἦλθον, ξ, 410, et tunc prope veniebant. οὐ δέ τι πω, pro δὴ non sane usquam, Α, 124. et 131, μὴ δὲ οὕτως κλέπτε νόῳ, *handle doch nicht so listig, (act not so craftily.)* et 194, ἕλκετο τε ξίφος: ἦλθε δὲ Ἀθήνη, et stringere volebat gladium: tunc venit Minerva, i. e. colligebat tunc ipse se. sic δὲ, tunc, Π, 199. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν, pro δὴ, Ζ, 151. et 153, ἔνθα δὲ, *da war denn, (but there was.)* et 154, ὁ δὲ ἄρα, *und der nun, (and he then.)* nam et Germani abundant particulis elegantiæ causa ponendis. et 160, τῷ δὲ μιγῆναι, nam huic misceri; huic enim. redditur ratio, cur exire e terra jussus sit Bellerophon. et 479, πατρὸς δὲ (δὴ) ὅγε ἀμείνων, *der ist ja besser, (he is better.)* δῶκε δὲ, præcedente ἐπεὶ, postquam, tunc dedit, Η, 149. πῇ δὲ οὕτως ἔρχεαι οἶος, Κ, 385, *wie gehest du denn so alleine? (why goest thou thus alone?)* ἀπείλει, ῥεῖα δὲ (δὴ) ἐλεύσεσθαι, *gar leicht zu kommen, (to come very easily.)* Ν, 144. Τροίη δὲ πεφήσεται ὄλεθρος, tunc apparebit interitus, Ρ, 155. ubi est pro δὴ et format apodosin, quam Germani per *so* exprimunt. et 201, οὐ δέ τί σοι, non sane tibi, *doch gar nicht etwa dir, (but surely not to thee.)* sic sæpe τὸ δὲ pro δὴ interseritur τῷ οὔτι, *doch keineswegs, (by no means.)* οὐ δέ τι οἶδα, *doch weiss ich es nicht gewiss, (but I am not certain of it,)* π, 475. et 479, οὐ δέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, et non sane appetitus carebat æqualiter divisa epulatione. attende ergo probe, ubi id δὲ ad οὐ pro una voce non sit jungendum: nam mire hic editores allucinati sunt in his elegantibus minutiis. ἦμος δὲ, quando, *wenn denn, (but when,)* δ, 400. et 212, ἡμεῖς δὲ, ut faciat ἀπόδοσιν ad ἐπεὶ, 204: *weil, so lasset uns denn, (because, let us then.)* καὶ δὲ, *und doch auch, (and yet,)* π, 418, coll. 420, *aber, (but.)* ὀψὲ δὲ δή μιν ἴδεν, Ρ, 466, *aber doch, (but yet.)* νῦν δὲ δὴ, *nun hingegen, (now on the contrary,)* Σ, 290. et 291, πολλὰ δὲ δὴ, *und gewiss, (and indeed,)* δὲ pro γὰρ, Ζ, 160, τῷ δὲ γυνὴ Προίτου, nam ibi causa refertur, cur Prœtus irascatur: *denn, (for.)* et 203, Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν, ubi causa luctus refertur. sic et Η, 121. α, 433, χόλον δ' ἀλέεινε, nam iram vitabat. ἵππους δὲ, equos enim, δ, 601. κεραυνὸς δὲ, nam fulmen, Ξ, 417. δὲ, et, ο, 267. δέ τε, *und auch, und alsdenn, (and moreover, and then,)* Β, 463. *denn nur, (for only,)* Ζ, 127, *und gewiss, (and surely.)* Φ, 151. Ν, 733. Π, 769. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, Ρ, 32. et 392, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τε ἀλοιφὴ, ubi bis est positum. et 393, τάνυται δέ τε πᾶσα. et 744, 750. οὐ δέ με, non sane me, Σ, 320. οὐ δ' ἄρα πω, Β, 419, pro οὔπω, nondum, ἄρα, igitur, δὲ pro δὴ, sane, *jedoch noch nicht etwa, (yet surely not.)* χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει, Υ, 255, nam sane ira et ista jubet. ut δέ τε sæpe esse possit Latinorum scilicet. et 131, χαλεποὶ δὲ θεοὶ, nam dii sunt terribiles. αὐτὸς δὲ, nam ille, Ι, 12. et φ, 15, τὼ δὲ, nam hi ambo conveniebant forte. et sic sæpissime. κακὸν δέ τε σῆμα, Χ, 30, sed simul. et 94, ἔδυ δέ τέ μιν χόλος, et sane. τῇ δέ θ' ἅμα, pro δέ τε, ζ, 105. et 106, γέγηθε δέ τε φρένα. τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ, hunc sane ego curabo, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, et hospitalium munerum ei desiderium amplius non erit, ο, 545, et præcedebat εἴ κεν, si quidem forte. δέ τε, Π, 43, et sane respiratio a pugna paullulum quid est, et brevis erit. et 44, ῥεῖα δέ κε, et facile sane. κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, Ρ, 105. et 229, ὃς δέ κε. ad locum α, 318, confer ἔλω. ἐθέλεις δέ κε, nam sane vis, β, 86. ἐγὼ δέ κέ σοι καταλέξω, et ego sane, γ, 80. τοὺς δέ κε ἔπειτα Παλλὰς θέλξει, π, 297. τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτο; φ, 259, *wer wolte doch wohl, (who then would?)* δὲ καὶ, ϱ, 558. ἐν δέ γε θυμὸς στήθεσιν, Π, 162, sequente δέ τε, 163. καὶ δέ νυ, Χ, 420. ὁ δὲ, et is, Θ, 321, pro καὶ αὐτός. εἰ δὲ, si igitur lubet tibi, λ, 379, amplius audire. conf. ὤρη. μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε, Χ, 428, quod potest esse pro δὲ, potest et pro τε, utrumque eodem sensu, et. prius tamen apparet ex ϱ, 363, γνοίη θ' pro δέ. νῦν δὲ, *nun aber, (but now,)* γ, 209. καὶ δέ κεν, φ, 113. et 114, εἰ δέ κεν. δὲ *nominibus in accusativo subjunctum* notat εἰς, motum ad locum, Α, 54, ἀγορήνδε, ad concionem. et 308, ἅλαδε, in mare. ὅνδε δόμονδε, domum, *nach hause, (home,)* α, 83. Πηλειώνάδε, Ω, 338, ubi nominis proprii patronymici exemplum. δὲ, et, *und, (and,)* Ol. 1, 48, 114. 8, 76. 10, 99. 11, 4. 13, 24, 27, 32. Py. 1, 69, 82, 114. 2, 53, 65, 108, 3, 69, 78. 4, 148, 156, 282, 388, 506, 530. 5, 151. 6, 14. 10, 19. Ne. 1, 14, 23. 3, 135. 4, 3. 7, 33, 45, 68, 126, 148. 8, 46. 9, 121. Ist. 7, 20. δὲ, nam, *denn, (for,)* Ol. 1, 165. 4, 34. 6, 23. 7, 95. 10, 23, 36, 47. 13, 17, 83. Py. 1, 47, 61. 2, 32, 45, 73. 3, 21, 28, 47, 53, 65. 4, 105, 129, 365. 5, 17, 73. 8, 135. 10, 3, 59. 11, 44. Ne. 1, 32. 3, 131. 4, 95. 5, 53. 6, 2, 81, 86. 7, 34, 142. 9, 35. 10, 4, 60, 135. Ist. 4, 81. 8, 68. δὲ, sed, *sondern, (but;)* sed potius, *sondern vielmehr, (but rather,)* Ol. 11, 19. Py. 1, 76, 86. 2, 167. 3, 110. 8, 108. Ne. 3, 74, ubi tamen potest esse, et. δὲ, autem, *hingegen, (on the contrary,)* Py. 2, 102. Ne. 9, 70. δὲ, etiam, Ist. 1, 83. cæterum, *im übrigen, (for the rest,)* Py. 2, 171. tamen, attamen, *jedoch, (however,)* Py. 4, 518. 10, 15. *doch auch, (but yet,)* Py. 4, 519. sed, *aber, (but,)* Ol. 12, 15. tunc, *da, alsdenn, (then,)* Ne. 5, 37. sicut illud Homeri, Α, 194, ἦλθε δὲ Ἀθήνη, *da kam, (then came.)* εἰ δὲ ἐγὼ, Ol. 8, 71, pro εἰ οὖν καὶ αὐτὸς, *da denn nun ich, (if then I.)* δέ γε, sane, *freilich wohl, doch wohl, (but indeed,)* Py. 1, 152. 8, 17. δὲ καὶ, atque etiam, *und auch, (and moreover,)* Py. 8, 81. δὲ, præcedente μὲν, *so wie, allso auch, (indeed, consequently,)* Py. 2, 34, 27. 6, 26. partim, partim, Py. 5, 22, 24. δὲ, sed nunc, Py. 2, 113. vero, ut sæpe apud Latinos, *ja wohl, (certainly,)* Py. 5, 60. δὲ intersertum, ut Germanorum *denn nun, (then,)* Py. 8, 78. post vocativum, sicut alibi ἀλλὰ vel γὰρ, Ist. 3, 6. Ol. 6, 4. 12, 13. Ne. 8, 6. Ist. 1, 83. δὲ paragogicum, motum ad locum signans, avulsum a suo accusativo, Py. 4, 239, pro μέγαρόνδε. ergo pro contextu vertendum, nec semper per ineptum illud *autem* reddendum.

δε, enclit. vide sub πρὶν, prope medium.

δέατρος, ὁ, vide sub ἝΔΩ, ad finem.

δέγμενος, pro δεχόμενος, vide sub ΔΈΚΩ.

δέδαα, præt. m. verbi Δαίω, doceo, q. v.

δεδαίαται, ionice pro δέδαινται, vide sub Δαίω, divido.

δεδαϊγμένος, vide ibidem.

δέδασμαι, vide sub δάζομαι.

δεδεγμένος, vide sub δέχομαι.

δέδεκτο, vide δείδεκτο.

δέδεξο, vide sub ΔΈΚΩ, et sub δέχομαι.

δέδεται, δέδετο, vide sub ΔΈΩ.

δέδηα, vide sub δαίω.

δέδια, vide δείδω.

δεδίσκομαι. (Δέκω) idem ac δειδίσκομαι, q. v. δεδισκόμενος δὲ προσηύδα, ο, 150, coll. 148, s. nam propinabat ei.

δεδμημένος, vide sub Δαμάω, et Δέμω.

δεδμήμην, vide sub Δαμάω, prope medium.

δέδοικα, vide sub δείδω, ad initium.

δεδοκημένος, vide δοκάω.

δέδολα, vide ΔΈΛΩ.

δεδορκὼς, vide sub Σήπω.

δεδύκα, vide sub ΔΎΩ, et καταδύω.

δεδύκω, vide sub ΔΎΩ.

δέελος, vide δῆλος.

δέεται, vide sub δεύω, prope finem.

δεῖ, vide sub Δέω.

δείδεκτο, pro ἐδέδεκτο, vide sub δέχομαι, prope finem.

δειδέχατο, pro ἐδέδεχντο, vide ibidem.

δειδήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δίω) timidus, nimis verecundus, obnoxius. εὐλαβὴς τὸ ἦθος. in poëta est in malo sensu, Γ, 56, ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες, inquit Hector iratus ad Paridem, *sie haben zu viel scheu und respect vor dir als einem prinzen, (you are too careful of yourself as a prince.)* alibi potest hoc nomen et poni in bono sensu. conf. μειθήμων, ἄχολος, οὐτιδανοῖς ἀνάσσειν.

δειδία, ἡ. vide sub ΔΙ'Ω, et ἡμέρα.

δείδιμεν, pro δειδίαμεν, vide sub ΔΙ'Ω, prope finem.

δειδίσκομαι, (Δέκω) data manu dextra excipio aliquem. a δείκω, fit δίσκω, unde δεδίσκω, δειδίσκω. οἶνον ἐνέχευε δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα αὐτήν, et manum dextram applicans dextræ ejus, γ, 41. καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, σ, 120, aureo ex poculo propinabat ei, manu dextra data. δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστὰς, υ, 197, i. e. ἐδέχετο δεξιωσάμενος αὐτόν. aliud δειδίσκω vide sub δίω.

δειδίσσω, f. ίξω. (Δίω) terreo, *ich scheuche, schrücke, (I frighten, scare.)* factum ex δείδω et δειδίω. medium quoque active sæpe positum. οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε τὸν Ἕκτορα ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι, Σ, 164. coll. 162. μὴ ἔλπεό με δειδίξεσθαι, ne spera, te territurum esse me, Υ, 201, 432. θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο (in terrorem conjice) λαόν, Δ, 184, quem terrebis, si audiant me letaliter esse vulneratum: nam vulnus non est tale. τίη δειδίσσεαι οὕτως Ἀργείους; cur eos ita territas? N, 810. χερσὶ δὲ μή τί με πάγχυ, κακὸν ὥς, δειδισσέσθω, ne me territet et minetur mihi manibus, Ο, 196, μὴ ἐκφοβείτω με. alibi autem et intransitive notat. οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι, trepidare, timidum reddi, timere, Β, 190. aliud verbum, huic in quibusdam formis simile, vide sis sub δέκω.

δείδω, (pro δείω, a δίω) a. 1. ἔδεισα. et ob metrum ἔδδεισα. (Δίω) præt. med. δέδια, a f. 2. διῶ ex δείω: et ob metrum δείδια, etiam δέδοικα (ut a λείβω est λέλοιβα, deberet esse δέδοιδα, sed ne concurrant tria δ, assumitur κ) et δείδοικα. timeo, horreo, *ich fürchte, scheue, (I fear, am afraid of.)* it. revereor. δείδω, μή τι πάθῃ μονωθείς, vereor, ne, Λ, 470. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοί, Ν, 745. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος Ἕκτωρ, Ξ, 44. sic et sequente μυῖαι, Τ, 24. μὴ καὶ τεῖχος, Υ, 30. μάλα αἰνῶς δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν Ἕκτορα δίηται πεδίονδε, Χ, 455. μάλα αἰνῶς δείδω, μὴ οὔτις σοὶ ὑπόσχηται τόδε ἔργον, Κ, 39. δείδω μή με θύελλα φέρῃ, ε, 419. et verbum δείδω nonnunquam ante istud μὴ omittitur eleganter et affectuose, e. c. ι, 415. δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ε, 473. δείδω μή σε κίχῃ, μ, 122. δείσεται ἔπειτα, timebit, verebitur, Υ, 130. τὸν δὲ οἴω θυμῷ δείσεσθαι, καταδῦναι ὅμιλον, Ο, 299. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, Α, 33, pro ἔδεισε. et 568, ἔδδεισεν Ἥρη. Ἑλένη, Γ, 418. ἔδδεισεν δὲ περὶ Μενελάῳ, Κ, 240, timuit de Menelao: nam verba timendi amant περὶ aut ἐπὶ cum dativo. οὐδέ τι θυμῷ ἐδδείσατε μῆνιν Ζηνός, Ν, 624. ἔδδεισεν δὲ ἄναξ ἐνέρων (inferorum) Ἀϊδωνεύς, δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο, μή, Υ, 61, s. οὔτι τίσιν (ultionem) ἔδδεισας, veritus es, Χ, 19. Ἀτρείδης δ' ἔδδεισε, Ψ, 425. οὐδὲ σύ γ' ἔδδεισας Ἀχαιούς, Ω, 364. et 571, ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, et 689. etiam sine augmento, δεῖσε δ' ὅγε ἀμφίβασιν Τρώων, Ε, 623, timuit ille circuitionem. δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι, Η, 93, et timebant suscipere, sc. τὴν μονομαχίαν, timebant suscipere singulare certamen. δεῖσε δὲ θυμῷ ἔγχος, Ν, 163, i. e. ἔδεισε, μὴ καιρίων (in loco letali) βέβληται, percussus sit. ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα, Η, 456, alius aliquis deorum reformidet hoc consilium humanum: tu es hac formidine major, O Neptune. δείσας Ἀτρέος υἱόν, Γ, 37, metuens eum. μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον, Ε, 233, ne hi duo equi timentes vagentur temere. et 298, δείσας μήπως οἱ (illi) ἐρύσαιντο νεκρόν. et 863, δείσαντας ὑφεῖλε τρόμος. ἵππω δείσαντε καταπτήτην, Η, 136. et 138, δεῖσε δ' ὅγ' ἐν θυμῷ. ἀσπίδα ἀνέσχε, δείσας, Υ, 279, sc. μὴ μετὰ τὴν ἀσπίδα (post perforatum clypeum) καθίξεται ἡ μελία καὶ τῶν αὐτοῦ σαρκῶν: ideo scutum longe ante se tulit. ἤϊξεν ποσὶ πέτεσθαι, δείσας, timoris plenus, Φ, 248. αἴκεν πῶς ἐμέ τε δείσῃ, si forte me revereatur, Ω, 116, ubi manifesto de reverentia cano capiti et regi magno habenda positum: nam loquitur Priamus supplicaturus Achilli. et 672, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ, ne metueret aliquid mali in animo suo. et 779, μηδέ τι θυμῷ δείσητε λόχον, neque omnino metuatis insidias. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, Α, 555. ταῦτα αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, Ι, 244. ἀλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν οἱ ἄριστοι, Κ, 538. τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον, pugnam, Μ, 244. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα Πηλείωνα, Σ, 261. καὶ ὃς δείδοικε Διὸς κεραυνόν, Φ, 198, metuit. τὸν μὲν ἐγὼν δείδοικα καὶ αἰδέομαι συλεύειν, Ω, 435, ubi reverentiam notat, *ich scheue und schäme mich, (I am ashamed.)* αἰνῶς γὰρ Δαναῶν πέρι (de Danais, in eorum commodum) δείδια, Κ, 93. ἐγὼ οὐ δείδια χεῖρας Τρώων, Ν, 49. δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν, nam metuo eum valde, Ν, 481. δείδιε γάρ, μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε, Σ, 34, timebat enim, ne guttur abscinderet: sc. Antilochus timebat, ne Achilles sibi ipse manus inferret præ luctu. hinc manus Achillis tenet familiariter, et ex luctus communione. δείδια γάρ, μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄληται, Φ, 536. δείδιε δ' αἰνῶς, timuit graviter, Ω, 358. et 663, μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν, tertia plur. præt. m. a δέδια. admodum metuunt sibi. οὐδὲ Ἀχιλλέα ὧδε ἐδείδιμεν, pro ἐδεδίαμεν, a δέδια, Ζ, 99, ne eum quidem sic timuimus. ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν (pro ἐδεδίαμεν) ἔμπης, Η, 196, quandoquidem prorsus neminem timemus. nam præt. m. etiam præsentis vim habere solet. ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα δείδιμεν, Ι, 230, *wir besorgen ein sehr grosses übel, (we apprehend a very great calamity.)* κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος, Ε, 790, illius enim timebant validam hastam: et est plusquamp. med. per syncopen, pro ἐδειδίεισαν. οἱ δὲ μάλα ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, Η, 151. αὐτοὶ γὰρ μάλα ἐδείδισαν Ἕκτορα, Ο, 652. alii autem, præter necessitatem, deducunt hanc formam a novo verbo δειδίω, f. δειδίσω, aor. 1. ἐδείδισα: unde et perf. act. δεδείδικα formant, quod abjectis augmentis et per syncopen fiat δείδια. scribunt idem novum verbum et δεδίω. αἴσχεα δειδιότες, (præt. m. particip.) Γ, 242, dedecora veriti: quod τὴν ἄγαν πολλὴν δηλοῖ εὐλάβειαν καὶ αἰδῶ. σιγῇ δειδιότες σημάντορας, silentio reveriti duces suos, Δ, 431, εὐλαβούμενοι τοὺς ἄρχοντας. ubi iterum vides notionem reverentiæ, *der ehrfurcht und des ehrliebenden scheues, (of respect and reverence.)* Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ δειδιότα, κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος αὐτόν, Ζ, 137. Ἕκτορα δειδιότες, Μ, 39, timentes. τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες, Ο, 628. Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα, δειδιότας, Υ, 45. φεύγοντες, δειδιότες, Φ, 24. καταλείπετε Ἴλιον, δειδιότες, Ω, 384. μήτε σύγε Ἄρηα τόνδε δείδιθι, Ε, 827, ne time istum Martem: et est vel Ionica forma imperativi præt. m. pro δέδιε, ἔτω: vel est imperat. præs. a novo verbo δείδιμι, ex δειδίω orto. Ἥρη, μὴ δείδιθι, θεῶν τινὰ ἢ ἀνδρῶν τόγε ὄψεσθαι, ne verere, ne deorum aut hominum aliquis hoc visurus sit, Ξ, 342. Τρῶες, μὴ δείδιτε Πηλείωνα, Υ, 366, qui est plur. imperat. a δείδιθι. τοὶ δ' ἔδδεισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, κ, 219. et 448, ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἐνιπήν, increpationem meam reveritus est. οἱ δ' ἔδδεισαν, ν, 184, timuerunt minas dei. λέων. δείσας, δ, 792. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δείσας, verecundia motus, η, 305. δείσαντες ὄλεθρον, ι, 72. et 236, ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθα ἐς μυχὸν ἄντρου, horrore perculsi retrocessimus. sic et 396. et 257, ἡμῖν κατεκλάσθη ἦτορ, δεισάντων φθόγγον τε βαρύν, αὐτόν τε πέλωρον: ubi est ἐναλλαγὴ casuum a dativo ad genitivum, qualis, et vice versa, frequens est in Homero, maxime si affectuum plenos loquentes inducit. δείσαντες ὄλεθρον, κ, 130. μ, 244. τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο ἐρετμά, remi ex manibus timentium ceciderunt, μ, 203. et 224, μήπως μοι δείσαντες ἀπολήξειαν ἑταῖροι εἰρεσίης, a remigatione cessarent. ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, sed reverens Jovem hospitalem, ξ, 389, *aus gottesfurcht, (out of piety.)* ἵνα μή, δείσασα ἐν θυμῷ βασίλεια, π, 331. ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; ρ, 577, an aliquem reverens aut timens supra modum, vel et importunum aliquem? Εὐρύμαχος δείσας, metuens, σ, 395. δείσαντες, μὴ τόξον ἐντανύσειε, verentes, φ, 286. et 367, δείσας, οὕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον. οὔτε θεοὺς δείσαντες, neque deos reveriti, χ, 39. τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα, ω, 533. οἴοισιν δείδοικα ποσὶν μή τίς με παρέλθῃ, θ, 230. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες ἐπέλθωσι, ω, 352. τοῦ δ' ἀμφὶ τρομέω καὶ δείδια, μή τι πάθῃσι, δ, 820. δειδιά τ' αἰνῶς γούνων ἅψασθαι, ζ, 168, ubi timorem reverentiæ plenissimum notat. νῶ (nos ambos) τίει καὶ δείδιε θυμῷ, honorat et reveretur, π, 306. τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια, μή μοι ὀπίσω νεικείῃ, ρ, 188. ἐπεὶ οὔ τινα δείδιμεν (pro δειδίαμεν) ἔμπης, β, 199, neminem omnino timemus. δμώων αἰεὶ δειδιότων, ξ, 60. ἦγον ζώσαντες ἀνάγκῃ (vi) δειδιότα, σ, 76. et 79, εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι, ι, 274, qui me jubes deos timere aut observare: et est infin. præt. m. Ionica terminatione pro δεδιέναι. οὐδέ σε χρὴ δειδίμεν, κ, 381, non te decet timere mali quid. θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην, δ, 825, nam *modice* timere, sapientis est: ergo *nimium* metum dissuadet tantum. τῶν δ' ἄλλων μή τινα δείδιθι, σ, 62. ξενίου πατρὸς (Jovis) χόλον δείσας, Ne. 5, 62, reveritus. δείσαντες ὕβριν, Py. 4, 199, veriti injuriam ab eo.

δειελιάω, f. ήσω. (Ἕλω) moror usque ad vesperam, ἕως δείλης διατρίβω. σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, ρ, 599, tu autem proficiscere expectata vespera, *wenn du bis gegen abend gewartet hast, (after thou hast waited till evening,)* ἕως δείλης διατρίψας ἐνταῦθα. nam explicare per, βρωματισάμενος τροφὴν δειλινήν, *wenn du vesperbrod gegessen hast, (when thou hast supped,)* (de quo apud Athenæum, Lib. 1. c. 9.) non placet antiquis: nam Homerus duo tantum novit cibi capiendi tempora; τὸ ἄριστον ἢ τὸ δεῖπνον, cibum matutinum, τὸν δόρπον, cibum vespertinum; nisi quod semel apud Menelaum duplex δεῖπνον fuit, δ, 67, s. 218. apud Callimachum est sane ἡ δειελίη, ἡ πρὸς δείλην τροφή: quod tamen Homero, tanto antiquiori, non est obtrudendum.

δειελίη, ἡ, vide supra.

δείελος, ου. ὁ. (Ἕλω) vespera, ἡ ὀψία δείλη. est pro δεῖλος, quod masculinum est ab ἡ δείλη, sicut ab ἡ ἑσπέρα est ὁ ἕσπερος. proprie masculinum notat solem pomeridianum occasui suo propinquum. εἰσόκε ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 232, donec veniat vespera sero occidens, i. e. sera vespera, ubi ipsum lumen solis omnino occidit. et hoc ὀψὲ δύων determinat plenam vesperam occasu ipso: alias enim notat tempus pomeridianum non longe ante occasum. hinc δείελον ἦμαρ, ρ, 606, est dies inclinata et vergens ad occasum. ob distractum circumflexum interseritur ε huic nomini.

δείελος, adj. vide δῆλος et εὐδείελος.

δεικανάομαι, (Δίκω) dextra manu data excipio. amice excipio. est a δίκω vel δείκω. οἱ δὲ ἰδόντες, πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν, Ο, 86, ἐδεξιοῦντο, dextris datis propinabant ei, pro ἐδεικανῶντο. αὐτὸν δεικανόωντο ἔπεσιν, amice excipiebant eum verbis, σ, 110. sic et ω, 409, δεικανόωντ᾽ ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, salutabant eum officiose, et manibus ejus inhærebant.

δεικανόωντο, vide supra.

δεικνύω et **δείκνυμι,** f. δείξω. (Δίκω) fit a δίκω, unde est δείκω, et δείκνω (per insertum ν) et δεικνύω (per insertum υ). proprie est, manui insero, manui dextræ capiendum aut palpandum præbeo. metaphorice est, ostendo, manifesto, monstro; qui significatus obtinuit. sic et Germani dicunt, *einem etwas stecken, (to make something clear to a person,)* i. e. ignotum antea, jam notum ei facere, ut deprehendere id possit. δόμον σοὶ δείξω, domum tibi monstrabo, η, 29. ἐγὼ δείξω ὁδὸν, μ, 25. ἀλλ᾽ ἄγε σοὶ δείξω Ἰθάκης ἕδος, ν, 344. σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω, φ, 217. δεῖξεν (pro ἔδειξε) δ᾽ ἄμβροτον αἷμα καταρρέον, Ε, 870. κλῆρον δεῖξ᾽ ἐνδέξια πᾶσιν, Η, 184. τὸν Διομήδεϊ δεῖξε, Κ, 476. θεὸς ἡμῖν δεῖξε τέρας, γ, 174. ἐπειδὴ δεῖξε, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει, ε, 241. καί μοι φύσιν αὐτοῦ (τοῦ φαρμάκου) ἔδειξεν, κ, 303, et mihi formam naturalem ejus in crescendo ostendit. καί μοι κτήματα ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατο, ξ, 323. τ, 293. φάρος ἔδειξεν, ω, 146, i. e. εἰς φῶς ἤγαγεν, ἡλίῳ ἔφηνεν, *hat aufgewiesen, zum vorschein gebracht, (brought to light, showed.)* οὔτις δύνατο δεῖξαι Ἀλέξανδρον Μενελάῳ, Γ, 452, indicare. δεῖξαι δ᾽ ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, Ζ, 170, exhibere, in manus dare: ubi ergo est significatus primus et proprius: nam sermo est de epistola reddenda. ἄστυ δέ μοι δεῖξον, ζ, 178. et 194, ἄστυ σοι δείξω. et 144, εἰ δείξειε πόλιν, ut indicare velit urbem. καί οἱ δείξειας ἕκαστα, Τ, 332, et ei exhiberes cuncta. δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι, Ν, 244. δεικνύμενος Δαναοῖσι, sc. τὰ ἄεθλα, Ψ, 701, ostentans manu, ἐπιδεικνύμενος, φιλενδεικτῶν. τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη, hos duos etiam data et accepta dextra salutans, Ι, 196, ubi δείκνυμαι ad primum significatum redit, δεξιοῦμαι, φιλοφρονοῦμαι. sic et δ, 59. πείρατα ἀέθλων ἐδείκνυε, Py. 4, 392, i. e. ὑπετίθετο, proponebat, demonstrabat. δεῖξεν, Ol. 13, 105, i. e. ἐδήλωσε. ἔδειξεν ἀγλαΐαν, Py. 6, 46, visendam exhibuit præstantiam suam. αὐγὰς, Ne. 4, 134. ὥστε δεῖξαι, Ol. 9, 113. δεῖξον, Ol. 13, 99.

δείκω, vide ΔΕ´ΚΩ.

δείλη, ης. ἡ. (Ἕλω) tempus vespertinum sub occasum solis, tempus pomeridianum: quando ἐνδέει ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου εἵλη, quando calor solis deficit, vel, quando lux a sole non est plenaria. κἀμοὶ θάνατος ἔσσεται, ἢ ἠὼς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, Φ, 111, ubi sermo est ellipticus loquentis ex affectu Achillis, pro ἐπὶ δείλης, vel καιρῷ ἢ ὥρᾳ δείλης. et apparet ibi, δείλην esse vesperam. alias plene dicitur ὀψία δείλη, i. e. τὸ τελευταῖον τῆς δείλης μέρος τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς. matutinum tempus dicitur ἡ πρωΐα δείλη: Herodot. VIII. 6, περὶ δείλην πρωΐην γενομένην.

δείλομαι, (Ἕλω) ad occasum vergo. δείλετό τε ἠέλιος, η, 289, inclinabat sol ad occasum. ubi alii legunt δύσετο: sed contra fidem optimorum codicum. εἰς δύσιν ἀπέκλινεν.

δειλοπεδεύω, δειλόπεδον, vide sub Ἕλη.

δειλός, ή, όν. (Δίω) timidus, *verzagt, (timid.)* it. miser, *elend, (wretched.)* ignavus. est a δείδω, et, si accuratius quæras, est proprie ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, qui aciem et cohortes pugnantium metuit et horrescit, qualis et φύξηλις dicitur: ab ἡ ἴλη, cohors condensata. apte tamen sub δείδω refertur et memoriæ mandatur. prima notio enim est, timidus, verens, *furchtsam, (fearful, timid.)* it. passive, ignobilis, turpis, quem nemo veretur et in pretio habet, *ungeachtet, unedel, (despised, ignoble,)* ex eo significatu, quo δείδω et, revereor, designat. ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, Α, 293, ubi utrumque est idem, prius exponitur per posterius: *ein schlechter und nichtswerther mann, (a bad, base man.)* ἔνθα, ὅς τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τε ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη, Ν, 278, ibi, et qui timidus vir et ignavus, et qui fortis sit, facile elucet: coll. 279, 284, ubi prior vocatur κακὸς, (a χάζω, cesso, retrocedere conor, *ich weiche) (I give way)* alter vero ἀγαθός. sed notio miseri multo est frequentior in poëta, et posita sæpe ἐπὶ οἴκτῳ, miserationis causa. τὼ μὲν ἄρα δειλὼ βαλέτην ἐν χερσὶν ἑταίρων, Ε, 574, hos duos miseros commiserunt manibus sociorum: ubi de occisis duobus viris fortibus est sermo. ἆ δειλοὶ Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Λ, 815, inquit Patroclus ad alium Græcum principem, miserans sortem exercitus Græci. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην, Ρ, 38, inquit heros de parentibus suis, lugentibus fratrem heroïs occisum. ἆ δειλὲ, inquit Jupiter, miserans Hectorem mox interficiendum, Ρ, 201. et 670, Πατροκλῆος δειλοῖο, occisi misere. ὤμοι ἐγὼ δειλὴ, inquit Thetis de se, Σ, 54. Πάτροκλε, μοὶ δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, Τ, 287, inquit Briseis lugens Patroclum cæsum. τέκνον, ἐγὼ δειλή τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα, inquit Hecuba, lugens Hectorem suum, Χ, 431. ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο, Ψ, 65, 105, 221. et 223, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας, dolore affecit et lugere fecit miseros suos parentes. ἆ δειλὲ inquit Achilles, miserans Priamum regem senem venientem ad se, Ω, 518. et inest omnibus his locis notio reverentiæ alicujus, erga miserum indigno modo. φέρει πολλὸν πυρετὸν (æstum) δειλοῖσι βροτοῖσι, miseris mortalibus, Χ, 31, et de stella caniculari est sermo. et 76, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, si senex indigno modo interficitur, et insepultus abjicitur. οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένους, Ω, 525, sic fato tribuerunt dii miseris mortalibus, ut vivant calamitosi et tristes. νὺξ ἐπιτέταται δειλοῖσι βροτοῖσι, λ, 19, ubi de Cimmeriis miseris est sermo, qui fere nunquam solem purum adspiciunt, sed in perpetuis nebulis versantur. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, λιμῷ δὲ οἴκτιστον θανέειν, μ, 341. οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται (ἐπιπέλεται) δειλοῖσι βροτοῖσι, ο, 407. iis omnibus locis miserationis vox est: pæne contemtum quendam fatalem innuens. ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, inquit Ulysses de se, ε, 299. πρίν τινα (singulos) τῶν δειλῶν ἑτάρων (occisorum ab hoste) τρὶς ἕκαστον αὖσαι, ι, 65, vocasse nomine. ἆ δειλοὶ, πόσε ἴμεν; κ, 431, ah miseri, quo imus! inquit Eurylochus ad socios suos, miserans suam eorumque fortunam. ἆ δειλὲ, ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, λ, 617, inquit apud inferos Orion ad Ulyssem: ah miser, certe et tu aliquod malum fatum sustines. ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο Ζεὺς, inquit Ulysses, ξ, 243. et 361, ἆ δειλὲ ξείνων, ah miser præ omnibus hospitibus; ubi est loco superlativi, ὦ δειλαιότατε πάντων. et id habet h. l. multum τοῦ οἴκτου. ἆ δειλὲ, ἦ τάχα σοι τελέω κακὸν, σ, 388, ubi est increpationis et indignationis vox. κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, υ, 115, ubi misera et labore fessa molitrix precatur Jovem: perfice nunc et mihi miseræ votum, *mir armen weibe, (to me wretched woman.)* et 351, ἆ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε, ah miseri, quodnam malum hoc patimini, *wie gehet es euch so übel? (how comes it that you fare so ill?)* sed: ἆ δειλοὶ, τί νυ δάκρυ κατείβετον, φ, 86, ubi est indignationis et increpationis formula; O infelices. et 288, ἆ δειλὲ ξείνων, ἔνι σοι (ἔνεισί σοι) φρένες οὐδ᾽ ἠβαιοὶ, ubi non est miserationis magnæ, ut supra, sed increpationis vox, ὦ δειλαιότατε, infelicissime. βροτῶν εἵνεκα δειλῶν (inquit Apollo, contemtim) οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, Φ, 464, ubi sic vocat τοὺς ἀτυχεῖς. sed locus, θ, 351, δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, videtur paullo obscurior. nam quæritur, an δειλὸς ibi sit pro, φαῦλος, malus; quæ notio alias in poëta non occurrit, ut vidimus: ut sit sensus, pro malis spondere malum est. an vero Vulcanus ipse se vocet miserum, cui, ob infirmitatem suam, sponsio inutilis futura sit, siquidem sponsorem vi cogere non queat ad pactum servandum; ut sit sensus: αἱ πρὸς τοὺς δειλοὺς καὶ ἀσθενεῖς ἐγγύαι, δειλαὶ καὶ αὐταὶ, καὶ μηδὲν δυνάμεναι, ὡς μὴ δυναμένων τῶν ἀσθενῶν ἐπεξελθεῖν τὰ ἀδικήματα, (vindicare,) δι᾽ ἀσθένειαν. sed quia hæc notio τοῦ infirmi, debilis, manci, quoque in Homero non est obvia; nec satis digna quoque Vulcano loquente: præstat potius prior explicatio, quæ ludit voce δειλὸς, ignavus, cessans, ad Martem alias tam acrem bellatorem; et est irato Vulcano dignior, hoc modo: sponsiones pro ignavis et οὐτιδανοῖς, quoque sunt cessatoriæ et οὐτιδαναί. et constructio est: ἐγγύαι τοίγε (sane quidem) δειλῶν (pro cessantibus et malis) καὶ δειλαί εἰσι ἐγγυάασθαι. et sequens versus non est confessio infirmitatis; sed est amica remotio facti; quomodo tam ferus et irreverens tui essem, ut te vincire vellem, *wie wollte ich es übers herz bringen, dich binden zu wollen? (how could I be so cruel as to wish to bind thee?)* Sed cum deinde Neptunus tamen spondet, se soluturum esse debitum omne pro Marte, si is nolit solvere: tunc tandem cedit Vulcanus deprecatori huic tam nobili. cæterum sensus est versu 352, habeo jam hunc malum: eum tenebo, non te, O bone.

δεῖλος, vide δείελος.

δεῖμα, ατος. τό. (Δίω) terror. *schröckung, (terror.)* it. metus, *die furcht, (fear.)* δεῖμα φέρων Δαναοῖς, Ε, 682. δεῖμα παροιχομένων, Ist. 8, 24, per hypallagen, pro τὸ παροιχόμενον δείματος, finis timendorum. δεῖμα (i. e. δέος) κλέπτων θυμῷ, Py. 4, 172, occultans animo pavorem. περὶ δείματι, præ timore, Py. 5, 77.

δεῖμος, ου. ὁ. (Δίω) terror. inducitur a poëta ut δαιμόνιόν τι, et personificatur. Δεῖμός τ᾽ ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, Terror, et Fuga, et Discordia, Δ, 440. περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε, Λ, 37, prior ut efficiens et antecedens, alter ut effectum et consequens. ἵππους κέλετο (ὁ Ἄρης) Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεναι, Ο, 119, ubi ut filii Martis inducuntur ambo.

δεινός, ή, όν. (Δίω) timendus, reverendus. est vox media, timorem mali innuens, aut reverentiam. et est quasi δεῖνος, a τὸ δέος. timoris et reverentiæ plenus; etiam φοβερὸς, ἀπολλύων, qui perdere potest. *der zu scheuen ist, (who is to be feared,)* vel ob periculum inde metuendum; vel ob eximiam potentiam et præstantiam et auctoritatem. suspiciendus, gravis. αἰδοῖός τέ μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε, Γ, 172, inquit Helena ad Priamum, reverendus mihi es et magnopere suspiciendus: in sensu optimo. δεινὴν θεὸν (Minervam) ἦγεν (ὁ δίφρος, currus) ἄνδρα τ᾽ ἄριστον, Ε, 839, gravem et majestatici ponderis plenissimam deam, *eine sehr wichtige gottheit, (a very important deity.)* Τρωαὶ δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται, Minervam, Ζ, 380, 385, quæ simul eo tempore gravis et adversa erat Trojanis. nam notio timoris tamen prævalet in hac voce. ὣς ἔφατο δεινὸς θεὸς, ὁ Ἀπόλλων, Δ, 514, tremendus deus; qui h. l. est ἡ εἱμαρμένη, vis fatorum. Φοῖβος δεινὸς, i. e. ὁ ὀλέθριος καὶ ἀπολλύων, Π, 789. Τρώων ἀγορὴ ἐγένετο δεινὴ, Η, 346, timoris plena, δέδοικε γὰρ νῦν περὶ τῷ μέλλοντι ἕκαστος τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἠθροισμένων. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, Α, 200, terribiles et reverentiam sui moventes oculi ejus (Minervæ) apparuerunt ei. conf. ad h. l. ὄσσος. ὅρκου γὰρ

δεινοῦ Στυγὸς, Β, 755, Stygis, quæ est jusjurandum tremendum, i. e. per quam dii in gravissimis rebus jurant. *des furchtbaren und respectvollen eides, (of the solemn and tremendous oath.)* ἤϋσε (clamavit) θεὰ μεγά τε δεινόν τε, Λ, 10, magna et terribili voce. φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, in prœlio, Ξ, 401, et neutrum est adverbialiter. sic δεινὸν ἀΰσαντες, in pugna, Π, 566. δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένετο βιοῦ, terribilis sonus fiebat ab arcu, Α, 49. *ein durchdringender, schreckender, gemüthsbewegender, klang, (a penetrating, terrible, alarming sound.)* hinc recentiores sumsere suam determinationem τοῦ δεινοῦ, de eloquentia gravi et movente et vehemente; et ἡ δεινότης illis est, vis eloquentiæ, *wenn man durchdringend reden kann, (when a person can speak in an impressive manner,)* si quis est ἐπιδέξιος λαλῆσαι, καὶ ὀτρύναι (concitare, commovere) ῥητορικῇ δυνάμει. δεινὰ ὁμοκλήσας, terribiliter increpans, Ε, 439, Apollo. sic et Υ, 448. Π, 706. δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς, Ν, 621, terribilis pugnæ insatiabiles. δεινὴν καναχὴν, terribilem sonitum, Π, 104. δεινὴ θεείου ὀδμὴ, terrens odor sulphuris, et penetrans, Ξ, 415. δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς, Δ, 420, *es prasselte das eisen schrecklich, (the iron resounded loudly.)* βροντήσας δεινὸν, Ζεὺς, Θ, 133. et 135, δεινὴ φλὸξ θεείου. αἰγίδα δεινὴν, terrentem clypeum divinum, Ε, 739, cum addito, περὶ ἣν φόβος ἐστεφάνωτο, et cætera; ubi ergo etymologia vocis satis indicatur. et 741, 742, Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου δεινή τε σμερδνή τε. αἰγίδα θοῦριν, δεινὴν, Ο, 309. δεινὰ πέλωρα θεῶν, terribilia monstra ingentia deorum, Β, 321. δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς αἰθομένοιο, ἡ χίμαιρα, terrentem vim ignis, Ζ, 182. πῦρ δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς, Σ, 226, i. e. terrifice splendentem galeam. λόφος (conus in galea) δεινὸν ἔνευε, i. e. φοβερῶς, Γ, 337. Λ, 42. Ο, 481. Π, 138. Χ, 124. sic et: δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας, Ζ, 470. δεινὸν δερκομένη, i. e. terribilis adspectu, Λ, 37. sic δερκόμενοι, Γ, 342. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ο, 13, vultu terrente torve adspiciens. ὅπλοις δεινοῖς, armis horrendis, Κ, 254, 272, i. e. bellicis, ad differentiam aliorum ὅπλων i. e. instrumentorum in arte qualibet. δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ, Ξ, 385, quæ omnia epitheta gladii ad terrorem sunt apta. Ἄρης δεινὸς, Mars horribilis, Ρ, 211. ἀνέμου δεινὸς ἀήτης, venti terrificus flatus, Ο, 626. Αἴαντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον, Η, 245, 266, terribile scutum. sic et Υ, 259, ἐνήλασεν ἔγχος δεινῷ σάκει σμερδαλέῳ. μέγα θαῦμα ὁρῶμαι δεινὸν, terribile, Ν, 100. ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα, Φ, 25, i. e. χαλεποῦ, periculosi, terrentis. οἶσθα, οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνὴρ, Λ, 653, qualis ille vehemens vir, sc. Achilles: in sensu non admodum laudabili; et simplex veraxque Patroclus fatetur id de amico erga εὖ εἰδότα Nestorem. δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον, in sensu optimo, Σ, 394, reverentiæ et existimationis omnis exigens dea est domi meæ, inquit Vulcanus. δεινόν περ ἐόντα, κάπριον, aprum, licet admodum terribilem et periculi plenum, Λ, 418. δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ, Υ, 56, terribiliter. δεινήν τε βροντὴν Διὸς, Φ, 199, σείων μελίην δεινὴν, vibrans hastam terrificam, Χ, 134. δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετο, Ψ, 688, vehemens crepitus maxillarum. et 815, δεινὸν δερκομένω, ambo cum vultu terribili. κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους, Ω, 479, osculabatur manus terribiles, homicidas. δεινὸν κῦμα, horrenda unda, Φ, 240. ὄσσε δεινὸν, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφαάνθη, Τ, 17, oculi terribiliter, sicut flamma, emicuerunt. τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον, timendam iram, γ, 145. et 322, πέλαγος μέγα τε δεινόν τε, magnum et periculi plenum. κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς, ε, 52, per ingentes et periculosos sinus maris. et 175, λαῖτμα θαλάσσης δεινόν τ' ἀργαλέον τε. et 314, μέγα κῦμα, δεινὸν ἐπεσσύμενον, terribiliter irruens. et 317, δεινὴ ἀνέμων θύελλα. et 367, μέγα κῦμα δεινόν τ' ἀργαλέον τε. et 403, κῦμα δεινὸν (δεινῶς) ἐρευγόμενον. οὐκ Ἀθήνη εἴα, δεινὴ θεὸς, non sinebat, dea reverentiam sibi parans, η, 41. et 246, Καλυψὼ, δεινὴ θεὸς, omni reverentia digna dea, reverenda. et 255, ὥς κεν γένοιτο δεινός τ' αἰδοῖός τε πᾶσι, θ, 22, ut esset veneratione et reverentia dignus omnibus. et 409, ἔπος εἴπερ τι βέβακται δεινὸν, si verbum aliquod dictum est vehemens et offendens. Κίρκη, δεινὴ θεὸς, reverenda, et timorem incutere valens, κ, 136. et 168, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, de cervo occiso ingenti. Κίρκη, λ, 8, venerabilis. et 156, μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα. et 607, δεινὸν παπταίνων, horrendum circumspiciens, vel et, vultu majestatico et terrente. et 633, Γοργείην κεφαλὴν, (i. e. ipsum Gorgonem) δεινοῖο πελώρου, terribilis monstri. Σκύλλη, δεινὸν λελακυῖα, horrendum resonans, μ, 85. et 106, Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ δεινόν. et 119, κακὸν δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον, est Scylla. et 94, eadem ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, ex horrendo antro. et de Charybdi, 236, 242, 260. et 322, δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες, venerandi et reverendi et timendi dei, i. e. Apollinis. et 430, Χάρυβδιν. et 449, Καλυψώ. sicut 150, Κίρκη. ἔπειτα δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, ξ, 234, fiebam reverendus inter eos. δεινὸν δὲ, γένος βασιλήϊον, ἐστὶν, κτείνειν, ubi ἐστὶν pertinet ad δεινὸν, est res periculi et timoris plena, et reverentiæ debitæ adversa, interficere regium hæredem, π, 401. ἔπος δεινόν τ' ἀργαλέον τε, φ, 169, verbum horribile et molestum, quod vereri debet proloqui vir bonus. δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, χ, 405, i. e. φοβερός. δεινὸν παπταίνων, Ulysses, interficiens procos, ω, 178. Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι, Ο, 38, reverentiæ plenissimus. sic et ε, 186. recte ergo δεινὸς est quasi δεϊνὸς, a τὸ δέος: nam est, quod possit timorem incutere, vel plenum reverentiæ et amoris et admirationis, vel odiosum et terribilem, *wovor man sich scheuen, oder wovor man erschrecken, muss, (something that strikes terror into a person, that makes him afraid.)* dicitur idem et δεννὸς, mutato ι in ν, sicut φαεννὸς pro φαεινός. inde est δεννάζω, i. e. λοιδορέω, et ὁ δέννος, i. e. ἡ λοιδορία, Herodot. IX, 106. δεινὸν ἔπαθον, Ne. 10, 121. δεινὴν στάσιν, Ne. 9, 31. δεινῶν πολέμων, Py. 2, 116. δεινοτάτων ὀδόντων, Ne. 4, 104. δεινοτάτους κρουνοὺς, Py. 1, 48, igneos nimirum. οὐδὲν δεινὸν, μὴ γένηται τοῦτο, non est periculum, ne fiat tale quid, *es hat keine noth, dass etwa das geschehen möchte, (there is no fear that such a thing should happen.)* Plato in Phæd. § 34. ed. Fisch.

δεινότης, ἡ, vide sub δεινὸς, paullo sub initio.

δείους, pro δέεος, vide sub δέος.

δειπνέω, f. ήσω. (Πνέω) cibum matutinum capio. deinde in genere, cibum capio. *ich frühstücke; ich speise, (I breakfast; I take a repast.)* de militibus, qui corpora cibo fulcire debent mane, antequam exeant in prœlium, Τ, 155—172. et 304, δειπνῆσαι, cibum matutinum capere, coll. 306, 307. ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, ξ, 111. ε, 95, postquam edit et refecit animum cibo. ἐδείπνεε, ρ, 506. et 359, ἐδειπνήκει, postquam ille ederat. δειπνήσας, ι, 311. ο, 396. et 79, δειπνήσαντας, i. e. τὸ, τοὺς ξένους δειπνήσαντας ὑποχωρῆσαι εἰς ὁδὸν, ὄνειαρ μέν ἐστι τῷ ξεινοδοχηθέντι. διὰ τὸ φαγεῖν: κῦδος δὲ καὶ ἀγλαΐα τῷ ξενοδοχήσαντι. ergo duplex utilitas emergit ex sumto cibo, antequam hospes passivus se dat in viam. δειπνήσειαν, δ, 685, quæ est altera imprecatio: prior erat, ne nuptias ambiant amplius. sic et υ, 119. ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι, ι, 155.

δειπνηστὸς, οῦ. ὁ. (Πνέω) hora ad cibum capiendum constituta, ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, *essenszeit, (hour for eating, dinner-time.)* ὅτε δὴ δειπνηστὸς ἔην, ρ, 170, cum aderat hora epulandi. alii scribunt ὁ δειπνητὸς, non præter analogiam.

δειπνίζω, f. ίσω. (Πνέω) cibum præbeo, *gebe eine mahlzeit, (I entertain.)* δειπνίσας, convivio excipiens eum, δ, 535. λ, 410. sic ἡ δειπνολόχη γυνὴ in genere est ἡ ἐνεδρεύουσα τοῖς βρώμασιν, venans epulas.

δεῖπνον, ου. τό. (Πνέω) jentaculum, cibus matutinus antequam exirent ad opus faciendum, τὸ ἑωθινὸν ἄριστον, τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, quod, militari nomine et more, etiam τὸ ἄριστον vocabant, quasi martialem cibum, quem milites, cum prima luce in aciem educendi, ante capiebant. nam antiquissimi bis die vescebantur; mane antequam exirent ad laborem, vespera cum redirent a labore: prior cibus dictus τὸ δεῖπνον, παρὰ τὸ, δεῖ πονεῖν, laborandum est; alter ὁ δόρπος. et hic significatus fere apud Homerum obtinet. apud recentiores una cum moribus, etiam nomina sunt mutata. apud Theocritum tamen Id. 24, 135, de Hercule narratur, quod fuerit ei δεῖπνον μὲν (cibus matutinus) κρέα τ' ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος Δωρικὸς, (i. e. panis crassioris farinæ, *grob hausbacken brod) (coarse home-baked bread)* καὶ ἐπ' ἄματι (finito die) τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον, parvam sine igne capiebat cœnam. νῦν δ' ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, nunc abite ad cibum capiendum, Β, 381, et erat tempus matutinum. et 399, δεῖπνον ἕλοντο. coll. 383, εὖ δέ τις (quisque) ἵπποις δεῖπνον δότω, ubi et equorum cibus sic vocatur. δεῖπνον ἕλοντο Ἀχαιοὶ, Θ, 53, coll. 1, et 66, ἠώς. ut ergo matutinum tempus ibi sit manifestum. δείπνῳ ἐφιζανέτην, ad jentaculum assederunt ambo, Κ, 578, coll. 252, 253, et Λ, 1. sæpe tamen in genere notat cibum capiendum; ut Σ, 560, δεῖπνον ἐρίθοισιν, cibum operariis. ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, justo tempore cibum capere, ρ, 176, ubi apparet, esse τὸν πρὸς ἑσπέραν, unde recentiores cœnam suam sic appellarunt. ergo πᾶσα τροφὴ commode dici potest δεῖπνον, etymo etiam salvo: nam cibus reficit corpus ad laborem. vide porro Τ, 171, 275, 316—318, 346. Ψ, 158. α, 124. δ, 61. ζ, 97. ι, 86, 311, *frühstück, (breakfast.)* κ, 57, 116, 155. ο, 77, 94, 325, ubi est maxime generalis notio cibi. 499. ρ, 214. τ, 321, 419. υ, 175, 390. ω, 214, ubi quoque est jentaculum, et deest διά. 359, 385, 393, 411. δεῖπνον ἁρμόδιον, Ne. 1, 31, conveniens mihi epulum. δεῖπνα ἀμοιβαῖα, Ol. 1, 63. Py. 4, 55. δείπνων τέρψιας, Py. 9, 35. Vide sub δόρπος, prope finem.

δειρά, vide δειρή.

δειράς, άδος. ἡ. (Δέρω) idem quod ἡ δειρά. δειράδα Ἰσθμοῦ, Ist. 1, 11, ubi notat longum illum tractum Isthmi inter duo maria. δειράδα Κορίνθου, Ol. 8, 68, i. e. ἐξοχήν.

δειρή, ῆς. ἡ. et ἡ δειρά, ᾶς. et ἡ δέρη, ης. (Δέρω) collum, *der hals, (the neck.)* proprie est τῶν ζώων, et censetur ab osse pectoris usque ad fauces: deinde autem est et quævis ἐξοχὴ et prominentia, maxime montium, cacumen, *ein gipfel, eine koppe, (a summit, top.)* ἐξοχὴ λήγουσα εἰς στενὸν, *die oben schmaler ist als unten, (smaller above than below.)* collum apud antiquos erat omnino nudum, sine ulla veste; et in mactatis incipiebat ibi τὸ δέρειν. ἄγχε δέ μιν ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, lorum sub tenero collo præfocabat eum, Γ, 371, ubi sermo de galea Paridis. et 396, ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν, pulcerrimum collum *(la gorge) (the neck)* deæ: ut ab hac parte sinus totum pectus nudum signetur. nam antiquissimæ fœminæ juniores nudo pectore versabantur. κεφαλὴν δ'

ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψε, N, 202. χερσὶ δ' ἀμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν, T, 285, laniabat, *zerkratzete, (lacerated,)* quod fiebat in magno luctu a fœminis. κεφαλὴν ταμὼν ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς, Σ, 177. κόψεν αὐτὸν κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν, M, 204, de dracone, pungente aquilam: et notatur πληγὴ στήθους γινομένη ἐν ἄκρῳ πρὸς τῇ δειρῇ, *ein stich in die brust oben am halse, (a wound in the breast near the neck.)* ποτὶ (πρὸς) δειρὴν, in thorace supra ad collum, Δ, 26. στῆθος βεβλήκει ἀγχόθι δειρῆς, Ξ, 412, pectus percussit prope collum. ἀμφέβαλλε δειρῇ χεῖρας Ὀδυσῆϊ, circumjecit manus collo Ulyssis, ψ, 208. et 240, δειρῆς δ' οὔπω ἀφίετο πήχεε. ergo δειρὴ totum collum circumquaque notat. ἓξ δέ οἱ δειραὶ περιμήκεες, μ, 90, de Scylla, quæ habebat sex valde longa colla. ἀμφὶ δειραῖς βρόχοι ἦσαν, χ, 472, de ancillis suspendio necandis. δρυψαμένω δ' ὀνύχεσσι παρειὰς ἀμφί τε δειράς, β, 153, de aquilis, colla invicem lacerantibus in pugna: qualis avium pugna erat signum venturi magni infortunii. vel et, ipsæ se lacerabant, quod aves facere dicuntur, si venturum est ingens malum. a δειρὴ, sunt τὰ περιδέραια, et ἡ ὑποδερὶς, utrumque κόσμος γυναικεῖος. δειρᾶν (genit. plur. Doricus) ἀπὸ Ἀρκαδίας, a jugis Arcadiæ, Ol. 3, 48. δειραῖς ἐν Μαιναλίαις, Ol. 9, 88. i. e. ἐξοχαῖς, jugis montanis Mænaliis.

δειροτομέω, f. ήσω. (Τέμω) cervicem reseco, *haue den hals ab, (cut off the head:)* jugulum resolvo, et in genere deinde, occido, sicut Germani etiam suum *erwürgen (to strangle)* ponunt. est ab ἡ δειρὰ, collum, cervix, et τομέω vel τομεύω, cædo, compositum. σὺ δὲ ἄμφω δειροτομήσεις, tu ambos interficies, Φ, 89, nam alter jam occubuerat, alter jamjam erat jugulandus. et 555, ἀνάλκιδα δειροτομήσει, imbellem jugulabit. δύο κύνας δειροτομήσας, Ψ, 174, in funere Patrocli. μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι, χ, 349, ne cupidus sis interficiendi mei.

δείρω, vide ΔΕ'ΡΩ.

δέκα, (Δέκω) indeclin. decem, *zehn, (ten.)* habet nomen a δέκω vel δέχω, et sine dubio a numero digitorum quibus prehendimus res. αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ — τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν, B, 372, ubi rex sibi optat decem Nestores. ergo virtutes animi præstantiores viribus corporis. σοφὸν ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, inquit Euripides. sic apud Herodotum rex optat sibi tot Μεγαβύζους, quot grana haberet ἡ ῥοιὰ dissecta; cum interrogaretur, quidnam pretiosi optaret sibi κατὰ ποσότητα τῶν τῆς ῥοιᾶς κόκκων, dissectæ jam ab eo in mensa. et is Μεγάβυζος erat sapiens amicus. οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματα εἶεν, B, 489. καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν προπάροιθε ὑμῶν μάχοιντο, Δ, 347. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα, I, 122, 264. δέκα οἶμοι, Λ, 24. χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα, T, 247. κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα, Ψ, 851. χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα. Ω, 232. ἐς δὲ ἑκάστην (νῆα) ἐννέα λάγχανον αἶγες, ἐμοὶ δὲ δέκα ἔξελον οἴῳ, ι, 160. ὄγχνας μοι δῶκας τρισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας, ω, 339. δέκα καὶ τρεῖς, Ol. 1, 127. verbum δεκάζω, corrumpo largitione et datis muneribus, ejusdem est originis, a δέκω.

δεκάζω, vide supra et sub ΔΕ'ΚΩ, ad finem.

δεκάκις, (Δέκω) adverb. decies. I, 379, δεκάκις τόσα.

δεκάπηχυς, vide ἐνδεκάπηχυς.

δεκάς, άδος. ἡ. (Δέκω) numerus denarius. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν, B, 126, ubi per δεκάδας distribuit epulantes: nam non plures quam decem solebant συνεσθίειν. et ibi οἰωνίζεται βασιλεὺς ἀστείως Τρωσὶν δουλείαν. cæterum ὑπερβολικοῦ nonnihil inest: nam Græcorum in castris fuere μυριάδες δώδεκα armatorum, (120,000.) Trojanorum vero πέντε, (50,000.) μνηστήρων δ' οὔτ' ἂρ δεκὰς, π, 245.

δέκατος, η, ον. (Δέκω) decimus. τῷ δεκάτῳ δὲ (ἔτει) πόλιν αἱρήσομεν, B, 329. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Θ, 404, i. e. εἰς πολλὰς δεκάδας ἐνιαυτῶν. ὅτε δὴ δεκάτη μὲν ἐπήλυθε νὺξ, I, 470. πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, M, 15. τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ, Ω, 612. coll. 610. et 665. τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν. et 785, ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη ἠώς. δεκάτῃ δὲ νυκτὶ, η, 253. sic et μ, 447. δεκάτῃ, sc. ἡμέρᾳ, ι, 83. sic et: τῇ δεκάτῃ, κ, 29. τῷ δεκάτῳ δὲ, sc. ἔτει, ξ, 241. δεκάτῃ νυκτὶ, ξ, 314. et 325, ἐς δεκάτην γενεήν. υἱὸν ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, π, 18, ubi numerus rotundus, pro quovis longo tempore. ἤδη δεκάτη ἠὼς, τ, 192. et 294, ἐς δεκάτην γενεήν. decimo die post partum infantis, dabatur epulum, et nomen dicebatur infanti: de quo vide Aristoph. Av. 495, ἐς δεκάτην παιδαρίου κληθεὶς, invitatus ego ad decimum pueruli diem concelebrandum: collato 923, 924.

δεκάχιλοι, pro δεκακισχίλιοι, (Χάω) decies mille. vide ἐννεάχιλοι.

δέκευ, ionice pro δέκεσο, vide sub ΔΕ'ΚΩ.

δέκομαι, vide ΔΕ'ΚΩ.

δέκτης, ου. ὁ. (Δέκω) qui accipere conatur manu. mendicus, *ein bettler, (a beggar.)* ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ καταχρύπτων ἤϊσκε δέκτῃ, δ, 248, ubi nonnulli id pro nomine proprio mendici cujusdam castrensis haberi volunt, a quo Ulysses sumserit τὰ ῥάκη, iturus Trojam pro Speculatore. sed non probant: est enim appellativum.

ΔΕ'ΚΩ, f. ξω. capere facio. et medium hujus verbi frequens est in Herodoto. pro eo est et δείκω. proprie δέκω est, do in manus, *ich gebe in die hand, stecke in die hand, (I put into the hands:)* et δέκομαι, capio manu, *ich nehme mit der hand, mir wird in die hand gestecket, (I take with the hand, something is put into my hands.)* hinc est δεξιὸς, proprie, *der etwas wohl anfassen und halten kann, (one who can grasp and hold fast a thing,)* quod dextræ manui ordinarie magis convenit. deinde in genere est: *ich empfange, (I receive.)* σὺν καλάμοιο βοῇ θεὸν δέκονται, Ne. 5, 71, cum fistularum claro sono excipiunt advenientem deum. αὐτὸς γέρας ἔδεκτο, Ol. 2, 88, per syncopen pro ἐδέκετο, imperf. med. præmium accipiebat. εὐμενεῖ νόῳ αὐτὸν ἔδεκτο, excepit eum, Py. 8, 26. et semper inest notio, data dextera et quasi amplexu lacertorum. ἐπεί νιν ἔδεκτο, Ist. 8, 151, siquidem eum excipiebat amice. ἀλλ' ὅγε δέκτο (pro ἐδέκετο) μὲν ἱρὰ, accipiebat quidem sacrificium sibi oblatum, B, 420, ubi notat τὸ ἀποδέξασθαι ἐπὶ ἀποπληρώσει τοῦ ζητουμένου, et sensus est: audiit quidem vota in hoc sacrificio facta, seque exorari passus est; sed non ut perficeret vota jam nunc et hoc die, sed in sequens demum tempus, *nicht auf izt, sondern auf künftig erst, (not at the moment, but at some future time.)* Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας, O, 88, accipiebat in manum suam poculum a Themide porrigente. ὁ δὲ ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν, capiebat poculum et ebibebat, ι, 353. imperativus præsentis med. est δέκεσο, per syncopen δέξο, σὺ δὲ τεύχεα δέξο, T, 10, tu accipe et cape tibi arma donata, quæ affero a Vulcano, *nimm in empfang, (take.)* et per reduplicationem Ionicam, δέδεξο, ἀλλὰ σὺ μὲν χρυσὸν δέδεξο, X, 346, *nimm das gold in empfang, (do thou receive the gold.)* sic et imperativus δέκευ, ionice pro δέκεσο, et extruso Sigma, δέκεο, contracte δέκου, pro quo Iones habent δέκευ, excipe, *nimm auf oder hin, (take up, or away.)* Ol. 4, 14. 5, 6. 13, 97. Py. 8, 7. ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην, ι, 513. pro ἐδεκόμην, extruso ο, et mutato κ ante μ in γ. sic et μ, 230, ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην, inde enim eam exspectabam: ut ergo δέκεσθαι notet et, exspectare, excipiendum quid putare. participium præsentis δέγμενος, est per syncopen et mutationem, pro δεκόμενος, B, 794, δέγμενος, ὁπότε ἀπὸ νηῶν ὁρμηθεῖεν Ἀχαιοὶ, observans, exspectans. et I, 191, δέγμενος Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων, exspectans Achillem, quando desineret canere fidibus. et Σ, 524, δέγμενοι, ὁπότε μῆλα ἴδοιντο, observantes, quando visuri sint oves. et υ, 385, δέγμενος αἰεὶ, ὁπότε δὴ μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφήσει, exspectans semper, quando procis manus injecturus sit. Sed quia recentior usus hoc verbum facit δέχομαι, quæ forma et in Homero occurrit; reliqua ab ejus futuro descendentia tempora eo referemus. cæterum hinc est verbum δεκάζω, f. σω, facio ut accipiat quis quid a me, corrumpendi ejus causa: unde in genere est, corrumpo, *ich besteche, (I bribe.)* unde est ὁ ἡ ἀδεκάστος, incorruptus, sincerus: θεὸς ἀδεκάστως κρίνει τὰ πράγματα, dijudicat incorrupte.

δέλεαρ, τὸ, δελήτιον, τὸ, vide sub δέλος, ad finem.

δέλτος, δελτωτὸς, vide ibidem, sub littera Δ, et sub πεύκη.

δέλφαξ, ἡ, vide sub χοῖρος.

δελφὶν vel δελφὶς, ῖνος. ὁ. (Φύω) delphinus, bellua marina. habet nomen, quia cum porca nonnihil similitudinis habet, unde et nobis *das meer-schwein, (the sea-hog)* dicitur. perhibetur hoc animal esse συνετώτατον, καὶ φιλανθρωπότατον, καὶ χάριν ἀποδοῦναι ἐπιστάμενον. præterea hoc nomen etiam ponitur de machina navali, de qua est apud Aristoph. Equ. 759, τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου, in altum attolle machinas eas; quod ibi proverbialiter. et apud Thucydidem crebra est hujus machinæ mentio, e. c. Lib. 7. c. 41. ibique Schol. et conf. Vitruvium Lib. 10. c. 13. erat machina ad demergendas hostiles naves, gravi plumbo armata. ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, Φ, 22—24, ubi apta parabola, ad Achillem, in flumine tunc cædentem hostes. et Scylla dicitur circa scopulum suum in mari piscari δελφῖνάς τε κύνας τε, *delphine und seehunde, (dolphins and sea-dogs,)* μ, 96. fuit et machina navalis, dicta δελφίς. δελφῖνι (κατὰ) τάχος ἴσον αὐτὸν εἴποιμι, dixerim eum velocitate similem esse delphino, Ne. 6, 108. θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα, antevertit celeritate delphinum, Py. 2, 94, qui in aquis est velocissimus. ἀντὶ δελφίνων ἐλαχυπτερύγων, Py. 4, 29, i. e. loco rerum marinarum: ἐλαχυπτέρυγας autem delphinos vocat ob pinnas suas. sed ἡ Δελφὶς, ἴδος, est sacerdos Apollinis Delphici, dicta μέλισσα Δελφὶς, Py. 4, 107. vide μέλισσα. Vide sub ἀρνευτήρ.

δελφὺς, ύος. ἡ. (Φύω) uterus, vulva: *die mutter, bärmutter, (the womb,)* membrum illud corporis fœminei, in quo fœtus crescit, ἡ μήτρα. est a δέλω, celo, obtego, et φύω, nasci facio. hinc est ἡ δέλφαξ, ακος, porca, *ein mutterschwein, (a sow,)* et τὸ δελφάκιον, porcula, it. vulva.

ΔΕ'ΛΩ. capio, illicio, capto. *ich locke, stehle; handle heimlich; (I entice, steal, act clandestinely;)* occulo, clam ago, simulo, dissimulo, *heuchele, (I dissemble.)* ab ejus præter. med. δέδολα, est δόλος, q. v.

δέμα, τὸ, vide sub καταδέω, et κρήδεμνον.

δέμας, τό. (Δέω) cujus obliqui casus non occurrunt. corpus bene et apte ædificatum, pro portione membri cujusque. *der bau des leibes, die proportion, (the structure of the body, the proportion:)* bona habitudo corporis, *das vollständig fleischiche, (the perfectly muscular.)*

et est simul Romanorum *instar:* notans structuram debitam corporis vivi. nam de mortuo corpore ponitur *σῶμα.* nonnunquam *δέμας* in specie notat *τὸ αἰδοῖον* bene structum, apud recentiores. *αὐτῆς οὐκ ἔστι χερείων* (deterior, inferior,) *οὐ (κατὰ) δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα,* A, 115, ubi quatuor virtutes omnes egregiæ mulieris: non, quod aptam et majestatis et venustatis plenam structuram et habitudinem corporis, nec quod aptam proceritatem staturæ, nec quod animi virtutes et indolem, nec quod artificia fœminam decentia et operas, attinet. est ergo *δέμας, ἡ τοῦ σώματος εὐσυνθεσία.* nunnunquam corpus in genere notat; et ex sensu Romanorum, quibus corpus sæpe est, habitudo, caro, e. c. *δέμας ἦν μικρὸς,* *er war klein von person, und mager, (he was short in stature and meagre,)* *βραχυῆλιξ,* E, 801, de Tydeo, Diomedis patre. *δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην,* Neptunus et Minerva, Φ, 285, figura corporis, *an leibesbau, (in shape of body,)* similes erant mortalibus viris. *Δηϊφόβῳ εἰκυῖα* (Minerva) *δέμας καὶ φωνὴν,* X, 227. *οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς,* Ω, 376, qualis sane tu, structura corporis et forma vultus admirabilis. et huic constructioni apte formatæ corporis, deesse tamen potest *ἡ φυὴ,* statura heroica. *δέμας Περίφαντι ἐοικὼς,* P, 323. et 555, *εἰσαμένη* (assimilans se) *Φοίνικι δέμας καὶ φωνήν.* sic *εἰσάμενος Κάλχαντι,* N, 45. et utroque loco de diis apparentibus sermo. *καλὴ Κασσιάνειρα, δέμας* (corpore universo aptissime structo) *εἰκυῖα θεαῖσιν,* Θ, 305. innuit ergo h. l. *τὸ ἐν συμμετρίᾳ θεωρούμενον κάλλος τῶν ὅλων μερῶν τοῦ σώματος.* Sæpe *δέμας* ponitur pro *ὡς. μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο,* pugnabant ad instar ignis ardentis, Λ, 595. N, 673. P, 366. Σ, 1. ob ardorem, et vehementem destructionem, pugnantium. est ergo pro, *ὡς πῦρ αἰθόμενον. Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν,* β, 168, 401, Minerva. sic et χ, 206. ω, 502, 547. *ἐκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος,* γ, 468. ψ, 163. *δέμας δ' ἤϊκτο* (similis erat) *γυναικὶ,* δ, 796. *οὐ μὲν ἐκείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι* (inquit Calypso ad Ulyssem de Penelope) *οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν,* ε, 212. *οὐ γὰρ ἔγωγε ἀθανάτοισιν ἔοικα, οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι,* η, 210. *δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος,* ϑ, 14, collato 18, seqq. *τῷ γὰρ Ἀθήνη θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα* (proceriorem et habiliorem) *θῆκεν ἰδέσθαι, ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο.* ubi vides, quid sit *τὸ δέμας* et *ἡ φυή.* nam Phæaces maxime erant *φιλόκαλοι,* i. e. *χαίροντες τῷ κάλλει. ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε πάντων Φαιήκων,* ϑ, 116. et 194, *Ἀθήνη, ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα. συῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε, καὶ τρίχας,* κ, 239, figuram corporis. *Αἴαντος, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε τῶν ἄλλων Δαναῶν,* λ, 468, sic et ω, 17. *Ἀθήνη, ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ἐπιβώτορι μήλων, παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν,* ν, 222. et 288, *δέμας δ' ἤϊκτο* (Ἀθήνη) *γυναικὶ καλῇ τε μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργα ἰδυίῃ.* sic et π, 157. et 174, *δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην,* habitudinem corporis aptam augebat ei, et juvenilem ætatem. *καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, ὁ κύων,* ρ, 307, figura corporis, *er ist schön gebauet, (he is well shaped.)* et 313, *εἰ τοιόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,* de eodem cane, nunc jam sene admodum. *ἤτοι ἐμὴν ἀρετὴν,* (præstantiam meam inter formosas) *εἶδός τε δέμας τε,* (sunt species, formositatem vultus, et aptam habitudinem corporis) *ὤλεσαν ἀθάνατοι,* σ, 250, inquit Penelope: nam diuturnus mœror deformat et emaciat corpus. sic et τ, 124. et 381, *ὡς σὺ δέμας, φωνήν τε, πόδας τε, Ὀδυσῆϊ ἔοικας,* inquit ancilla ad personatum Ulyssem ipsum. *δέμας δ' ἤϊκτο* Minerva *γυναικὶ,* υ, 31. et 194, *ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι:* ergo et in corpore regalis et principalis quædam inest structura a plebe diversa. in genere *δέμας* est, corpus, persona. *σὸν δέμας θηρώμενος,* te studiose quærens, inquit Creon ad regem, Eurip. Phœn. 706. *δέμας ἀκέντητον,* Ol. 1, 32, corpus non stimulatum: de equo sponte currente. *δέμας περθόμενοι,* Py. 3, 88, vastati quod attinet corpus, qui corpus amiserant laboribus et fame, *abgemergelte, verfallene an fleisch, (wasted, emaciated.)* *δέμας θνητὸν,* Ne. 11, 15, egregium et spectabile corpus, i. e. heroicam habitudinem et structuram. nam ad aptam membrorum proportionem non minimum confert succulentia corporis justa. Vide sub *αἰδοῖος,* prope finem, sub *μικρὸς,* et *σῶμα.*

δέμνιον, *ου. τό.* (Δέω) lectus ille ligneus, cui injiciuntur mollia: *die bettstelle, das spanbette, (the bedstead.)* est a *δέμω,* nam ejusmodi lectus est nobis domicilium ad tertiam totius vitæ partem, si minimum computes: ipse etiam est ædificatus quoque et colligatus ex lignis. apparet verus significatus ex η, 336—340, *δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ* (porticu) *θεῖναι, καὶ ἐμβαλεῖν* — et si ejusmodi ligneus lectus expletus est mollibus, dicitur *πυκινὸν λέχος,* condensatus lectus. et 345, *τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν,* ubi *τὸ λέχος* fere est idem quod *τὸ δέμνιον,* nisi quod molliores stragulæ una connotantur; *τρητὸν* vero est *τὸ λέχος,* quatenus in fundo non est solidus lectus ligneus, sed interstitiis asserculorum præditus, ut aër inferiores partes instratorum mollium servet a putredinis malo. *τρητὸν* ergo *διὰ τὰς ἐν τῇ κλίνῃ καταιρήσεις. εὐνὴ* vero est totum, *ein aufgemachet bette, (a complete bed.)* *κάτθετε εὐνὴν, δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα,* τ, 318. et 599, *ἢ χαμάδις στορέσας, ἤ σοι κατὰ δέμνια θέντων,* attice pro *καταθέτωσαν:* ubi cubatio *ἐν δεμνίοις,* et cubatio humi, contradistinguuntur. sic et describitur lectus dormitorius, cujus continens ligneum est *τὸ δέμνιον,* Ω, 644. δ, 297. et 301, *δέμνια δὲ στόρεσαν,* spondas instraverunt, stragulis scilicet et mollibus aliis. *ἐπέσσυτο δέμνια κούρης,* accessit subito ad lectum virginis, ζ, 20. *ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια ἔκειτο,* ϑ, 277, ubi ei suus lectus stabat. et 282, *ἐπεὶ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,* et sermo est de Vulcano, captante adulterum. et 296, *τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον,* obdormiverunt, *schliefen beysammen, (slept together,)* vocabulo honesto. et 314, *εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες. οὐδέ οἱ εὐναὶ,* (est genus et totum) *δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα,* sunt partes, λ, 188, collatis sequentibus. *δέμνια ὑποστορέσαι,* υ, 139, coll. 141, s. *δέμνιον Ἀρτέμιδος,* Ne. 1, 3, cubile Dianæ. lectus ex mollibus condensatus dicitur generali nomine *ἡ στιβὰς,* a *στείβω,* a quo et *ἡ στίβη.*

Δέμω, f. *δεμῶ.* a. 1. *ἔδειμα.* p. a. *δέδμηκα.* p. p. *δέδμημαι.* plusq. pass. *ἐδεδμήμην.* (Δέω) struo per colligationem partium, *ich stemme an einander, (I put together;)* ædifico, *ich baue, (I build.)* *θάλαμον δέμον,* pro *ἔδεμον,* ædificabam cubiculum, *bauete eine kammer, (built a bed-chamber,)* ψ, 192. *τεῖχος ἔδειμε,* murum struxit, I, 349. *ἔδειμαν,* Ξ, 32. *πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα,* Φ, 446. *πρὸς αὐτὸν δείμομεν* (ionice pro *δείμωμεν,* aor. 1. conj.) *ὦκα πύργους,* H, 337. *ἐδείματο οἴκους,* ζ, 9. *αὐλὴν δείματο ὕεσσιν,* ξ, 8. *θάλαμοι πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι,* Z, 249, 245. *τεῖχος ἐδέδμητο,* murus ædificatus erat, N, 683. *θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο,* α, 426. *αὐλὴ δέδμητο,* ξ, 6. est a *δέω* ligo, vincio, deductum verbum. est et verbum *δομέω,* f. *ήσω.*

δενδίλλω, (Ἕλω) est a *δινεῖν τοὺς ἴλλους ὧδε καὶ ἐκεῖ, περιβλέπω,* moveo et conjicio oculos nunc huc nunc illuc, adspecto nunc hunc nunc illum. *δενδίλλων ἐς ἕκαστον,* I, 180, de Nestore hortante singulos, oculos in unumquemque vertens. et notat adspectum intente circumlatum.

δένδρεον, *ου. τό.* (Δέρω) arbor, idem ac *δένδρον. τέττιγες, οἵτε καθ' ὕλην δενδρέῳ* (dissyllabum in metro) *ἐφεζόμενοι,* Γ, 152. *χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,* I, 537. *τάμνων,* cædens, Λ, 88. *δένδρεον ὑψιπέτηλον,* N, 437. *Ξάνθοιο παρ' ὄχθας δένδρεα καῖε,* Φ, 338. *ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκει,* ε, 238, 241, collato 243, ubi eadem vocantur *δοῦρα.* nam tales arbores ad *ναυπηγίαν* aptissimæ. *ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,* η, 114. *δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατακρῆθεν χέε καρπὸν,* λ, 587, ubi de Tantalo sermo. *δένδρεα τηλεθόωντα,* ν, 196. *μακρὰ φυτεύων,* σ, 358, sc. quæ fiant crescendo *μακρά.* ergo epitheton ibi ex consequente. *βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,* τ, 112. et 520, *δενδρέων* (dissyllabice legendum) *ἐν πετάλοισι καθεζομένη,* inter folia, et sermo est de luscinia. *σοὶ καὶ δένδρεα κατ' ἀλωὴν εἴπω,* ω, 335. *οὐ καλὰ δένδρεα ἔθαλλε χῶρος,* Ol. 3, 40, non pulcras arbores producebat locus. et 57, *δένδρεα ἐθαύμαινε,* mirabatur. *δένδρεα οὐκ ἐθέλει πάντοτε* (omni tempore) *ἄνθος φέρειν,* Ne. 11, 51. *δενδρέων ἀπὸ ἀγλαῶν ἄνθεμα,* Ol. 2, 133, flores a pulcris arboribus. est a *τὸ δένδρος, εος,* in usu; unde est *τὸ δενδριάζειν,* inter arbores versari, et *δενδρίζειν,* arborescere.

δενδρήεις, *ήεσσα, ῆεν.* (Δέρω) arboribus consitus, *baumreich, (abounding in trees, well wooded.)* *νῆσος δενδρήεσσα,* α, 51, et id apte respectu Nymphæ, ut insula sit *ἀλσώδης,* habitationi deæ destinata. *δενδρήεντι ἐν ἄλσει,* ι, 200.

δένδρον, *ου. τό.* (Δέρω) arbor, *ein baum, (a tree.)* est a *τὸ δὸρ,* et a *δένω* vel *δήνω,* protendo, compositum nomen: notatque semper arborem proceram. *ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσσει,* Ne. 8, 69, ubi tamen Schmidius legi vult *δένδρεον,* veluti arbor in altum surgit. *δένδροις,* quasi *πίναξιν, ἐνεκόλαπτον* (insculpebant) *οἱ παλαιοὶ τὰ τῶν φιλουμένων ὀνόματα ὡσπερ ἔρωτες ἢ νύμφαι ὀρειναὶ τοῦτο ἐποίουν:* e. c. *ἡ Φύλλις καλὴ, ὁ Δάμων καλός.* Sed nunquam *ἀγαθός.* hinc jocatur Euripides, fœminas nusquam esse *ἀγαθὰς,* vel si omnes montes omnesque sylvas inscriptas perreres. *δήνω* vel *δένω* autem pertinet ad *τείνω.*

δεννάζω, δέννος, *ὁ,* **δεννὸς** vel *δεινὸς,* vide sub *δεινὸς,* ad finem.

δένος, *τὸ,* dorice pro *γένος,* q. v.

δένω, vel *δήνω,* vide *τείνω,* et sub *δένδρον.*

δεξαμενὴ, *ῆς. ἡ.* (Δέκω) cisterna, *ein trog, (a cistern,)* recipiens aquam, haustam ex puteo, et infusam. Herodot. VI. 119, *ἀντλέει, καὶ ἐγχέει ἐς δεξαμενήν.* notat deinde in genere receptaculum.

δεξιογυΐα, vide sequens.

δεξιόγυιος, *ὁ ἡ.* (Ἄγω) dexter et promtus artubus et corpore. *ἄνδρα δεξιόγυιον,* Ol. 9, 165. *ἡ δεξιογυΐα, ας,* est dexteritas et promtitudo omnium membrorum.

δεξιόομαι, vide sequens.

δεξιὸς, *ά, όν.* (Δέκω) dexter, *rechter hand, (the right hand.)* est a *δέκω,* f. *ξω:* nam hac manu aptius et dare et capere possumus. *δεξιαὶ, αἷς ἐπέπιθμεν,* B, 341, dextræ, quibus confidimus. nam *ἡ δεξίωσις καὶ τὸ δεξιοῦσθαι* (dare alicui manum dextram) *σημεῖον ἦν φιλίας, καὶ εἰς ἓν ἀποκαταστάσεως, καὶ οἷον ἑνώσεως,* unitionis. eadem verba sunt et Δ, 159. et sermo his locis est de fœdere jurejurando facto. nam et *ἐν τοῖς ὅρκοις τῶν δεξιῶν ἥπτοντο.* et hinc est deinde in genere *τὸ φιλικῶς δεξιοῦσθαι,* amice dextram manum dare, *καὶ ἡ κατὰ φιλίαν δεξίωσις:* quæ et apud nos inter sinceriores moris est. *χαίροντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι,* gavisi salutabant eos data et apprehensa dextra manu, et mollibus verbis, K, 542, et *δεξιῇ* ibi est

dactylus. qui vero sequens τι interserunt, (quod accuratioribus non probatur) ii δεξιῇ per συνίζησιν legunt ut dissyllabum. ad rem ipsam confer α, 121, cepit manum ejus dextram, salutandi causa. et hæc συμβολὴ δεξιῶν χειρῶν a Græcis etiam ad Romanos transiit. βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν δεξιόν, feriit pectus ad dextram mammam, Δ, 481. γλουτὸν κατὰ δεξιόν, ad dextrum clunem, E, 66. N, 651. τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο, K, 274, dextram misit avem, i. e. a dextra parte advolantem, quod bonum et felix erat augurium. ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, N, 821, supervolavit dextra avis augurium faciens. αἴτει οἰωνὸν δεξιόν, Ω, 294, 312. et 321, αἰετός, δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, ubi ergo δεξιὸς et regionem cœli versus dextram, i. e. orientem, notat; et simul idem est quod χρηστὸς καὶ αἴσιος. οἶδα ἐπὶ δεξιά, οἶδ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, i. e. clypeum, H, 238, scio ad dextram motare scutum; ubi fortasse dextrum exercitus et aciei cornu intelligitur. ἐπὶ δεξιόφιν (pro δεξιὰ, cum paragoge) παντὸς στρατοῦ, N, 308, ubi vides dextrum cornu exercitus. εἴτ᾽ ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι, πρὸς ἠῶ τε ἠέλιόν τε, M, 239, ubi explicatio additur, quæ sint ea δεξιά, sc. regio orientis solis, τὰ ἀνατολικά: sicut versu sequente regio occidentis solis vocatur ἐπ᾽ ἀριστερά, et explicatur per addita. cæterum hinc est compositum nomen ἐπιδέξιος, et τὰ ἐπιδέξια, sc. μέρη σώματος. κατὰ δεξιὸν ὦμον, X, 133, ad dextrum humerum. τὸν δεξιὸν ἵππον, Ψ, 336, equum ad dextram junctum currui bijugi. δεξιὼ ἧξαν αἰετώ, β, 154, i. e. ἀνατολικοί, ὡς αἴσιοι. et hæ duæ aquilæ notabant Ulyssem et Telemachum, fore hos ὑπὸ φωτὶ victores: contra procos fore ὑπὸ ζόφῳ, et interficiendos, coll. 162, seqq. ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, ο, 160, a dextra parte missum augurium. et 164, δεξιὸς ἤϊξε πρόσθ᾽ ἵππων. sic et ἐπέπτατο, 524. et 530, οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις. βάλε δεξιὸν ὦμον, ρ, 462, 504. ἤλασε δεξιὸν ὦμον, σ, 94. τὸν οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, τ, 452. αὐτῷ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες δεξιοί, ω, 311, i. e. ἀγαθοί. δεξιὸν χερσί, dextrum, i. e. agilem et aptum, manibus, Ist. 5, 77. δεξιωτάτην ὀπαδόν, Ne. 3, 13, dexterrimum comitem.

δεξιτερός, ά, όν. (Δέκω) idem quod δεξιός. κνήμην δεξιτερήν, Δ, 519. δεξιτερῇ δὲ (χειρὶ) ὑπ᾽ ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, A, 501, Thetis supplicans Jovi. δεξιτερὴν δ᾽ ἕλε χεῖρα Ἀγαμέμνονος, Ξ, 138. πῆχυν βάλε χειρὸς δεξιτερῆς, Φ, 167. et 490, δεξιτερῇ δ᾽ ἀπ᾽ ὤμων αἴνυτο τόξα. αἰχμὴν ἔπαλλεν δεξιτερῇ, X, 320. οἶνον ἔχουσα ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι, Ω, 284. et 672, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερήν, cum daret Achilles manum Priamo, fidei faciendæ causa. ergo prehensio dextræ manus in promissionibus moris antiquissimi est. ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός, Λ, 377. γναθμὸν δεξιτερὸν ἤνυξ, Π, 405. χεῖρα ἕλε δεξιτερήν, α, 121, cepit manum dextram hospitis advenientis et per consequens suam ipse dedit hospiti, salutandi et fidei faciendæ causa. οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ δεξιτερῆφι, ο, 148. χειρὶ ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι, τ, 480. δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρί, υ, 197. et id fere, διὰ τὸ εὐοιώνιστον, boni ominis causa. δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν χεῖρα προσηύδα με, σ, 257, quando quis cum altero familiarius et sincerius loqui vult. et 396, οἰνοχόον βάλε χεῖρα δεξιτερήν. δεξιτερῷ ποδί, Py. 4, 170. et 61, δεξιτερᾷ, sc. χειρί.

δεξίωσις, ἡ, vide sub δεξιός, ad initium, et ἀσπάζομαι.

δεόμαι, vide Δέω.

δέος, εος. τό. (Δίω) timor, *furcht*, *(fear.)* it. active, terror, *schröckung*, *(terror.)* ἐπεὶ οὔ σοι ἔπι (ἔπεστι) δέος, A, 515, non est contra te ullus terror, *es schröcket dich hier nichts, du hast dich vor nichts zu scheuen*, *(here is nothing of which thou needest be afraid.)* ibi ergo active. καὶ δ᾽ οὔ δέος ἐστὶ ἀπολέσθαι, M, 246, tibi nullus esse potest terror a pereundo: nam es fugax, et fuga tutus a periculo. ἤ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον, E, 812, 817. οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, N, 224. ubi conf. ἀκήριος. ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν, Δ, 421, pro ὑφεῖλεν, corripuisset vel fortissimum terror. δέος ἰσχάνει ἄνδρας, Ξ, 387, metus reprimit et cohibet viros. μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ, P, 67, τὸ ὠχροποιόν, pallidus timor et terror, pallidos faciens. et 625, δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ. χλωροὶ (pallidi) ὑπαὶ δείους (pro ὑπὸ δέεος), πεφοβημένοι, O, 4, præ metu et terrore, postquam fugati fuerant. χλωρὸς ὑπαὶ δείους, pallidus præ metu, K, 376. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. H, 479. πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, pro ὑφεῖλεν, Θ, 77, et in sequentibus describitur terror fatalis et panicus. ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος, O, 658, pudor et metus continebat eos ut starent, *schaam und furcht*, *(shame and fear.)* si hæc duo juncta sunt, salva res est: nam sine pudore et reverentia timoreque justo, perit res. οὐδέν σοι παθέειν δέος, ε, 347, nullus metus tibi esto, te passurum quid exitiale. ἐκ δέος εἵλετο γυίων, pro ἐξείλετο, ζ, 140, formidinem exemit membris. οὐδὲ αὐτοῖς τὶ πημανθῆναι ἔτι δέος, nullus illis metus incumbit, damni patiendi, Θ, 563. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, inquit Ulysses, λ, 43, 632. τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει, μ, 243. καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος (terror, active) ἐν φρεσὶ πίπτει, ξ, 88. τοὺς δ᾽ ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, χ, 42. ᾕρει, ω, 449, sc. δεδιότας μὴ καὶ θεομαχήσωσιν. et 532, εἷλε.

δέπας, ατος et αος. τό. (Δέκω) poculum, *ein trinkbecher*, *(a goblet.)* nam in poëta semper est poculum ex quo bibitur immediate, ποτήριον. sed apud recentiores dicitur etiam sic ἡ οἰνοχόη, *die weinflasche*, *(flagon,)* ex qua in pocula minora infundebatur; quæ et ἡ κοτύλη, et ἡ οἰνήρυσις (ab ἀρύω, haurio, i. e. effundo) dicitur. Principibus in convivio dabatur vini quantum ipsi volebant; reliquis junioribus dabatur ἐξ ἴσου, cuique sua æqualis et demensa portio. δέπας pulcerrimum et artificiose factum Nestoris describitur, Λ, 631, seqq. unde περικαλλὲς, i. e. λίαν καλόν, dictum, διά τε τὴν κατ᾽ αὐτὸ τιμίαν ὕλην, καὶ τὸ περιττὸν τῆς κατασκευῆς, ob materiam et opus. fuit enim argenteum, sed aureis emblematis insigne, et intus inauratum. Nestor vero ut φιλοπότης innuitur, cujus poculum poëta descripsit tam accurate ac Achillis scutum. δέπας περικαλλὲς, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας, Ω, 234, s. Priamus, olim juvenis, legatus Patris sui ierat ad Thracas, a quibus hoc poculum insigne acceperat, totum inauratum, nisi omnino aureum. et 285, οἶνον χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, collato, 305, ubi idem δέπας vocatur κύπελλον: ut ergo hæc sint idem. δέπας ἀμφικύπελλον μητρὶ ἐν χερσὶ τίθει, A, 584. coll. 596. χρύσεον δέπας ἀμφικύπελλον, Z, 220. ἕκαστος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον, σπείσαντες, I, 652. conf. ἀμφικύπελλον. σὸν δὲ πλεῖον (plenum, γέμον, ἔμπλεων) δέπας αἰεὶ ἕστηκε, ὥσπερ ἐμοί, Δ, 262. πλησάμενος δ᾽ οἴνοιο δέπας, δείδεκτο Ἀχιλῆα, I, 224, ex quo loco etymon τοῦ δέπαος apparet, de quo deinde. δέπας δ᾽ ἀπέθηκε ἐν χηλῷ, Π, 254, coll. 225, ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, seqq. τῷ δ᾽ ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον, Ψ, 656, 663, 667, 699. ubi præmium est pro victo in pugilatu, certamine omnium difficillimo. Ἥρῃ δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε, καί ῥ᾽ εὔφρηνε ἔπεσσιν, Θέτις δ᾽ ὤρεξε πιοῦσα, Ω, 101, ubi ἐν χειρὶ θῆκε est posterius, præcedente propinatione: ut ergo id consequens ponatur pro toto propinandi actu, et salutandi oblata potione. ὤρεξε δὲ est, reddidit postquam bibit. Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας, O, 87. s. ubi persona a qua est facta propinatio et salutatio, est sine præpositione, et itidem consequens positum. Themis advenientem salutabat poculo. σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, Ψ, 196. et 219, χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον, οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, ubi vides, ex cratere infundebatur vinum in τὸ δέπας, et ex δέπαϊ libabatur. οἶνον δ᾽ ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν πρὶν λεῖψαι Διΐ, H, 480. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο (impleverunt) ποτοῖο, νώμησαν δ᾽ ἄρα (distribuerunt deinde) πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι, δεπάεσσιν, A, 471, pro Ionico δεπάτεσσι, et id pro communi δέπασι. ἐπαρξάμενοι autem est, postquam libassent poculis. sic et I, 176. οἶνον δ᾽ ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον, ἠδ᾽ εὔχοντο θεοῖς, Γ, 295, infundentes ex cratere in pocula, effundebant ex poculis in terram, precantes. ἔτιόν σε πλείοις δεπάεσσι, honorarunt te plenis poculis, Θ, 162, infundentes tibi quantum voluisti, et salutantes te poculis. πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν, O, 86, ubi istud honorificum clarius expressum vides: ἐδεξιοῦντο, salutare volebant poculis: a quibus tamen nullum sumsit poculum, nisi a Themide. οἱ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι δειδέχατ᾽ ἀλλήλους, Δ, 3, propinabant sibi invicem datis et tactis dextris. et notat h. l. concordiam cœlestium. τοῖς ἐν χερσὶ δέπας οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών, Σ, 545. tale δέπας post Homerum, dictum ἔκπωμα et ποτήριον. ἠρᾶτο, δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον, γ, 63, qui itidem ἠρᾶτο. πὰρ δὲ (ἐτίθει) δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, Θ, 70. et 89. καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλών, σπείσασκε θεοῖσιν. ἓν δέπας ἐμπλήσας, ι, 209, cui uni admiscebat viginti æquas mensuras aquæ. ergo vinum generosissimum. Ἀρήτῃ δ᾽ ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον, ν, 57, ubi est consequens, cujus antecedens intelligitur, salutabat eam poculo, *trank auf ihre gesundheit*, *(drank to her health.)* δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον, ο, 102, coll. 207, ex quo vides, hoc donum fuisse aureum. et 120, 465. maxime ex 103 apparet ejus differentia a κρητῆρι, qui erat vas magnum, ex quo in pocula infundebatur. conf. et σ, 150, 151. χ, 17, coll. 9, ex quo apparet, δέπας et ἄλεισον esse idem. et 86. οἶνον ἐνέχευε χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, γ, 41. et 46, δὸς καὶ τούτῳ δέπας οἴνου σπεῖσαι. τεῦξε δέ μοι κυκεῶνα χρυσέῳ δέπαϊ, ὄφρα πίοιμι, κ, 316, de Circe. οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ δεξιτερῇ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην, ο, 149. καὶ δέπαϊ χρυσέῳ (quæ vox est dissyllaba in metro) δειδίσκετο, σ, 120. ἐνέχευεν οἶνον ἐν, υ, 261. καὶ δέπα, per apocopen pro δέπατα, τ, 62. καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα, υ, 153. νώμησαν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, γ, 340. et 472, οἶνον ἐνὶ χρυσέοις (dissyllabice) δεπάεσσι. σπένδοντας δεπάεσσιν, η, 137. et 183, νώμησεν. μέθυ δ᾽ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος ἐγχέει δεπάεσσιν, ι, 10. οἰνοχόος ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, σ, 417. φ, 263. et 272, νώμησαν. cæterum est pro δέκας, a δέκω et δεικανάω et δειδίσκομαι: quia dabatur dextræ manui ex dextra, salutandi causa.

δέρας, τό, δέρη, ἡ, vide δέρμα, et δειρή.

δέργμα, vide sub κρείσσων.

δέρκω, f. 1. δέρξω, f. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον, præt. m. δέδορκα pro δέδερκα. (Ὄρω) video, specto, intueor. est a δράω vel δρέω, quod sub διοράω notavimus; inserserto κ. ὀξὺ βλέπω. forma media active occurrit. ab hoc verbo est ὁ δράκων, et ἡ δορκὰς, cujus est acutissimus visus, quæ et ἡ δόρκων et ζόρκων dicitur. δεινὸν δερκόμενοι, Γ, 342, vultu animos præ se ferente, et terrorem aliquem incutiente. sic et Γοργὼ δεινὸν δερκομένη, Λ, 37, *fürchterlich aussehend*, *(looking terribly.)* et δερκομένω, duo heroës pugnaturi, Ψ, 815. νῦν Ἀχιλῆος κῆρ γηθεῖ, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένου, dum videt cædem et fugam eorum, Ξ, 141. αὐτοῖς ἄχος ἐγίγνετο, δερκομένοις Τρῶας, N, 86, cum viderent

Trojanos, coll. 88, τοὺς οὔγ' εἰσορόωντες, ut appareat, δέρκεσθαι et εἰσορᾶν esse idem. αἰετὸς, ὅν φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι, P, 675. καπνὸν δ' ἔδρακον ὀφθαλμοῖς, fumum vidi oculis, κ, 197. δράκων, σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος, horribile tuetur oculis, X, 95, horribilem vultum ostendit. μέγας σῦς, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, τ, 446, cui radiant oculi velut ignis. ἐμοῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, me vivo et in terra vidente, A, 88. π, 439, quamdiu ego in terra visu fruor; quod mortuo aut deliquium animi patienti vel alte dormienti opponitur: *so lange mir die augen offen stehen, (as long as I can see.)* ἐπὶ πόντον δερκέσκετο, δάκρυα λείβων, in mare prospiciebat, lacrimas fundens, ε, 84, 158, et est forma imperf. m. Ionica, pro ἐδέρκετο, *er sahe aufs meer hin, (he looked at the sea.)* κλέος τηλόθεν δέδορκε, gloria ex longinquo conspicitur, Ol. 1, 152, ubi passiva est notio perfecti medii, βλέπεται, ὁρᾶται, εἰς δεῖξιν πίπτει, περιφανής ἐστι. σοὶ ἀπὸ Νεμέας δέδορκε φάος, Ne. 3, 148. tibi a Nemea conspicuum est lumen, conspicitur lux victoriæ tuæ. δέδορκε παιδὶ τοῦτο φέγγος ἐν ἡλικίᾳ πρώτῃ, Ne. 9, 98, refulget a puero hic splendor in ætate prima. οὐ φάος οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόνην, Ne. 7, 4, non diem, non nigram videntes noctem, i. e. non qui die, non qui nocte nascimur: ut ergo hoc partic. a. 2. pass. positum sit deponentialiter. δρακεῖσα perperam legitur pro δραμεῖσα, i. e. δραμοῦσα, currens, Py. 2, 38. δέρκομαι λάμπρον ὄμματι, Ne. 7, 97, intueor serene oculo, i. e. quemlibet possum recto et bene sibi conscio vultu intueri. δέρκεται πότμος τύραννον, Py. 3, 151, fatum et providentia divina respicit et tutatur oculo suo principem populi.

δέρμα, ατος. τό. (Δέρω) corium, *eine haut, ein fell das abgezogen ist, (a hide, a skin that is pulled off.)* est a præt. pass. euphonice pro δάρμα. idem dicitur τὸ δέρας, ατος, et τὸ δέρος, εος, et ἡ δέρρις, ιος. δέρμα κελαινὸν, *das schwarze leder, (black leather,)* Z, 117, ubi sermo est de clypeo coriis inducto; et explicatur hoc δέρμα per sequens ἄντυξ, sc. ora extrema in circuitu clypei. ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήεντι, I, 544. de apri capite et corio piloso: ubi sermo est de apro Calydonio. λαχνῆεν est τὸ ἔτι ἀκατέργαστον δέρμα καὶ μήπω ψιλωθὲν ἢ χρόνῳ ἢ τέχνῃ. ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο (pro ἀμφιέσατο, induebat) δέρμα λέοντος μεγάλοιο ποδηνεκὲς, K, 23, quod gerebatur contra imbrem et frigus. et ejusmodi vestem qua superinduebantur, ejusmodi δορὰν, vocarunt ἀσπάθητον χλαῖναν, i. e. ἀνύφαντον. et 177, ὁ δὲ ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο δέρμα λέοντος. ἄλφιτα δέρμασιν ἐν πυκινοῖς, β, 291, coll. 354, 380. farinas in densis coriis, i. e. utribus bene consutis. nam prisci sua ἄλφιτα magis ἐν δέρμασιν quam ἐν σάκκοις asservabant. τέσσαρα φωκάων δέρματα νεόδαρτα, δ, 436, *abgezogene meerkälber häute, (skins of sea-calves.)* et 440, ἐπέβαλεν δέρμα ἑκάστῳ, collato 442, ubi eadem δέρματα vocantur φῶκαι, quarum teterrimus odor adflixerit coopertos. ἀμφὶ δὲ δέρμα πάντεσσιν μελέεσσι παλαιοῦ θῆκε (pro ἀμφέθηκε μέλεσι πᾶσι) γέροντος, circumdedit corpori ejus, quoad necesse fuit, cutem vetusti senis, ν, 431, ubi sermo est de Ulysse personam sumente, sic tamen, ut non animadverteretur persona; et videtur h. l. δέρμα pro cute humana positum. Sed 436 est explicatio: ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἕσσ' (pro ἀμφίεσε) ἐλάφοιο ψιλὸν, circuminduit eum pelle nuda cervi, pilis derasis. ergo senilis illa cutis erat cervina, artificiose applicata faciei et collo et omnino capiti, sic ut deprehendi dolus non potuerit: et sub pannis habebat vestem puram occultam. hinc poterat facile personam ponere et resumere, π, 166—185. τάμνων δέρμα βόειον ἐΰχροὲς, ξ, 24, ubi vide τάμνω. et 50, ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα αἰγὸς ἀγρίου μέγα καὶ δασὺ, instravit pellem capræ sylvestris magnam et pilosam: nam δασὺ et ψιλὸν sunt opposita. cæterum insternebatur cubili. et 519, τίθει αὐτῷ πυρὸς ἐγγὺς εὐνὴν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματα ἔβαλλεν. ἀμφὶ δὲ δέρμα ἔστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 362, coll. 364, indutus erat corium bovis recens detractum, ut videretur esse, jacens sub sellis, nil aliud nisi corium bubulum abjectum ibi. de cute humana est certior locus Π, 341, ἔσχε δὲ οἶον δέρμα, ubi sermo est de capite, uno ictu abscisso, sic tamen ut gladius cutem in altera parte colli non transierit, et ut caput ex ea cute penderet. sic et nos sæpe cutem in humano corpore vocamus *das fell, (the hide.)* cæterum proprie δέρμα notat ἁπλῶς τὸ ἐκδερόμενον, pellem detractam a corpore vel detrahendam: τὸ κῶας vero est pellis et δέρμα, ἐν ᾧ κεῖταί τις καὶ κοιμᾶται. δέρμα κριοῦ βαθύμαλλον, Py. 4, 286. et 429, λαμπρόν: nam sermo est ibi de aureo vellere arietis. τόδε δέρμα θηρὸς, Ist. 6, 69, hoc exuvium leonis.

δερμάτινος, ίνη, ινον. (Δέρω) ex corio. *ledern, (leathern.)* ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν, δ, 782. θ, 53. aptabant remos in coriaceis loris.

δέρος, τὸ, **δέῤῥις**, ἡ, vide δέρμα, et δειρή.

δέρτρον, ου. τό. (Δέρω) est ὁ ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐπίπλους, omentum intestinis incumbens: ἡ ὑπὸ τὴν δορὰν σὰρξ ἡ περικαλύπτουσα τὴν κοιλίαν, καὶ ἡ ὑπὸ τὴν σάρκα πιμελή. et est ex usu Dorico sumtum nomen. *der schmeerbauch über den därmen, (the fat over the intestines:)* in specie etiam, *das fette netz über den därmen, (the omentum.)* γῦπε δὲ ἧπαρ ἔκειρον δέρτρον ἔσω δύνοντες, λ, 578, vultures hepar absumebant penetrantes intra abdomen et omentum. cave autem opineris, rostrum avium vocari δέρτρον.

ΔΕ'ΡΩ, f. δερῶ. a. 1. ἔδειρα. excorio, detego, nudo; *ziehe die haus ab, decke ab, entblösse, (I flay, uncover, bare.)* fut. 2. δαρῶ. præt. a. δέδαρκα. præt. med. δέδορα. *ich schäle, (I skin.)* scribitur et δείρω. ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, Aristoph. Av. 364, trahe, velle, percute, excoria. βοῦν ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, bovem cultro jugularunt, et excoriarunt, A, 459. B, 422. μ, 359. βοῦν δέρον, pro ἔδερον, H, 316. sic et τ, 421. βοῦς πρόσθε πυρῆς ἔδερον, Ψ, 167, boves ad rogum excoriabant. οἶν ἔσφαξεν, ἕταροι δ' ἔδερον, Ω, 622, ovem. δύο βοῦς δέρον, θ, 61. δῶκε δέ μοι δείρας ἀσκὸν βοὸς, κ, 19, dedit mihi Æolus utrem, postquam excoriarat bovem, et ex ejus corio fecisset utrem. et 533, μῆλα δείραντας, eos postquam excoriaverint oves. sic et λ, 46. δέρειν ἀσκὸν dicitur proverbialiter de opera durissima: detrahere cutem corpori humano, Aristoph. Nub. 441, detrahere cutem, et ex ea utrem facere. δέρω ergo proprie notat, nudo, *ich zerre ab, (I pull off the covering.)* idem dicitur δαίρω, et de sermone aperto et dilucido quoque ponitur: hinc apud Aristoph. Ran. 1137, ἀναδαίρετον, exponite ambo verbis luculentis.

δέσμα, ατος. τό. (Δέω) idem quod ὁ δεσμὸς et quidem attice. sic ὁ ξεσμὸς, et attice τὸ ξέσμα, ἀσπασμὸς τὸ ἄσπασμα, ἔχμος, ὁ, τὸ ἔχμα. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ubi de κόσμῳ γυναικείῳ posita vox, X, 468, et quidem ut genus, cujus species sequuntur 469. sunt ergo ibi δέσματα, capitis ornamenta, *hauptschmuck, (ornaments of the head.)* οὐδ' εἴπερ σιδήρεα δέσματα ἔχῃ, sc. αὐτὸν, etiam si ferrea vincula eum retinerent, α, 204, ubi ponitur ἐπὶ δεσμοῦ βιαίου. ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέεν δέσματα, Vulcanus capturus Martem, θ, 278. dicitur idem et τὸ δέμα.

δέσμη, **δεσμὸν**, vide supra et sequens.

δεσμὸς, οῦ. ὁ. (Δέω) vinculum, *ein band, (a bond.)* dicitur et ἡ δέσμη, et τὸ δεσμόν. sic et ὁ ζυγὸς et τὸ ζυγὸν, λύχνος et λύχνον, ἡ κέλευθος τὸ κέλευθον. nodus insolubilis dicebatur δεσμὸς ἀνεπιβούλευτος Κίρκης, *den niemand sonst lösen kann als der die kunst verstehet, (which none can loose but he who knows the way:)* quia Circe talem docuerat facere Ulyssem, θ, 447, 448. αὐτὸν ὑπελύσαο δεσμῶν, exsolvisti eum vinculis, A, 401. δῆσαν αὐτὸν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ, E, 386. et 391, χαλκέῳ δ' ἐν δεσμῷ ἐδάμνα. ἵππος δεσμὸν ἀποῤῥήξας, Z, 507, ubi sermo est de equo ad præsepe alligato, qui rupto capistro fugit: *da es die halfter zerrissen, (having broken the traces.)* sic et O, 264. ἐμὲ δήσαντες νηλέϊ δεσμῷ, K, 443. κόπτε δὲ δεσμοὺς, Σ, 379, qui δεσμοὶ χρησιμεύειν ἔμελλον εἰς τὸ δι' αὐτῶν καταπείραι τὰ ὦτα, coll. 378. nam sermo ibi est de Vulcano, faciente τρίποδας, quibus adhuc deerant οὔατα, quæ debebant aptari. ergo hi δεσμοὶ, quibus τὰ οὔατα debebant alligari, sunt vel clavi, *nägel, (nails,)* vel tortuosi clavi, *schrauben, (screws,)* vel et circuli, *reifen, (rings.)* περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἧκα χρύσεον, ἄῤῥηκτον, inquit Jupiter ad Junonem, O, 20. κόπτε δὲ δεσμοὺς ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, θ, 274, ubi Vulcanus capere vult Martem, una cum Venere, his vinculis. et ubi ambo lectum conscenderunt, ἀμφὶ δεσμοὶ τεχνήεντες ἔχυντο, οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, 296, s. ergo hi δεσμοὶ fuere species nostrorum *fang eisen, (steel-traps,)* modo non letaliter, sed subtiliori vi. et 317, ἀλλά σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, detinebit eos. et 336, ἐν δεσμοῖσι θέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὕδειν παρὰ Ἀφροδίτῃ. et 340, δεσμοὶ μὲν τρὶς τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχοιεν. et 353, εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας, effugiens. et 359, δεσμὸν ἀνίει Ἥφαιστος, remittebat. et 360, ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν (pro ἐξελύθησαν) κρατεροῦ. ergo δεσμὸς dicitur omne id quod impedit et moratur ulterius progredi aut moveri. ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι νῆες, ν, 100. ἀλλά με δεσμῷ δήσατε ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρα ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω, ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, μ, 160. et 200, ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν. δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, ο, 232. ὁ δὲ οἰσάμενος καταδήσῃ δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ο, 443. πόδας καὶ χεῖρας συνέδεον θυμαλγέϊ δεσμῷ, χ, 189. et 200, αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ. ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ ῥηϊδίως, ξ, 348. *lösten mir den knoten auf, damit meine bande zugeschürzet wahren, (untied the knot, so that my bonds were loosened.)* θύρας κληῖσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλαι, pro ἐπίηλαι, injicere, φ, 241, collato 46. et vide ἱμάς. sic et θ, 443, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον, pro ἐπίηλον, collato 447. nam antiquum erat, κατασφαλίζεσθαι δεσμοῖς, vinculis et loris firmare et custodire januas et opercula cistarum: nam ἡ κλεὶς, significatu recentiorum, est εὕρημα Λακώνων. δεσμοί τ' ἀργαλέοι, λ, 292. σὲ ἐνδεόντων πλεόνεσσι ἐν δεσμοῖς, *sollen dich mit noch mehrern banden anbinden, (shall confine thee with many bonds.)* μ, 54. et 164, πλεόνεσσιν ἐν δεσμοῖς πιέζειν. et 196, πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέον. δεσμὸν τετράκνημον, Py. 2, 74, ubi rota, quatuor radios habens, cui Ixion apud inferos alligatus est, sic vocatur. cæterum Attici amant in plurali neutrum, τὰ δεσμά.

δέσποινα, ης. ἡ. (Δέω) domina, hera. sive respectu servorum et ancillarum, sive qua conjux herilis. τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, γ, 403, nam ἄλοχος in genere est, concubina; ergo per additum determinatur: et λόχος est lectus ipse, εὐνὴ vero congressus maritalis, et πόρσυνε, præbebat ei utrumque paratum. δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι ἐν μεγάροισιν Ἀρήτην, η, 53, reginam. et 347, πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, regali conjugi suo. νόσφιν δεσποίνης, sine hera sua, ejusque

ope, ξ, 9. et 127, ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, inquit Eumæus de hera sua Penelope. et 451, νόσφιν. ἐκ δὲ δεσποίνης, ο, 373, ab hera. et 376, ἀντία δεσποίνης φάσθαι. δέσποινα κοτεσσαμένη, τ, 83. δεσποίνη ἐρέουσα, ψ, 2. δέσποινα Κόλχων, regina, Py. 4, 19. ἀληθείας, Ol. 8, 3, ob oraculum Iamidarum ibi. δέσποιναν χθονὸς ἔθηκε, Py. 9, 13, reginam.

δεσπόσυνος, ύνη, υνον. (Δίω) herilis. δεσποσύναις κιόνεσσι, Py. 4, 476, herilibus columnis.

δεσπότης, ου. ὁ. (Δίω) herus, faciens sibi reverentiam. rex, rector. est quidem vox composita, ex τὸ δέος, et ποιέω. apte tamen hoc loco memoriæ mandatur. proxime ex hac origine fluit δεσπόζω, f. όσω. facio mihi reverentiam. ab eo est ὁ δεσπότης, et ἡ δεσπότις et δέσποινα. δεσπότης Ὀλύμπου, Ne. 1, 17. δεσπότα κώμου, Ol. 6, 30. δεσπόταν (dorice) πεδίων, Py. 4, 94, ubi intelligitur Βάττος πρῶτος. δεσπότην ναῶν, Py. 4, 369, i. e. Ποσειδῶνα. ἵππου, Ol. 1, 34, i. e. Hieronem, cujus equus vicerat. Πήγασος ἔρριψε δεσπότην, i. e. Bellerophontem, Ist. 7, 65. δεσπότη, sc. Ἰσθμοῦ, Ist. 6, 7. ὦ δέσποτα ποντόμεδον, O Neptune, Ol. 6, 176.

δέσω, vide ΔΕ'Ω.

δεταί, ῶν. αἱ. (Δέω) sunt συνδεδεμέναι φρυγανίδες, reissgebunde, *(faggots;)* δεσμοὶ δάδων, bünde kienholz, *(bundles of split wood.)* αἱ ῥαδίως ἐξαπτόμεναι, καὶ ἐπιρριπτόμεναι, φοβοῦσι τὸν λέοντα. λαμπάδες ἐκ δάδων, faces, *stücken kien deren man ein bund voll bey sich hat, und ein stück nach dem andern gebrauchet, (split wood, of which a bundle is kept, and one piece lighted after another.)* καιόμεναί τε δεταὶ, Λ, 553. Ρ, 663. δετός, ἡ, όν, ligatus, colligatus.

δετός, ἡ, ὸν, vide δεταί.

δεύεαι, δευήσω, δευοίατο, vide sub δεύω.

δευρί, vide sequens.

δεῦρο, (Θέω) adverb. vocantis hortantisque: sæpe et *locum* simpliciter designans. huc, age, *hieher, wolan, (this way, come on.)* κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, Eurip. Phœn. 273, oculus diligenter est circumvertendus et illuc et huc. ubi vides vim voculæ localem. commode refertur ad θέω, quod et olim θεύω fuit, ut ex futuro apparet: et ρ inest ex particula ρα, ἄρα, igitur, tamen: ut vi etymi notet, θεῦε ἄρα, propera tamen, veni igitur; quod deinde per usum immutatum paululum. τοὔνεκα νῦν δεῦρο παρέστης; hujus rei causa nunc huc accessisti? Γ, 405. οὐ Τρώων ἕνεκα δεῦρο ἤλυθον, huc veni, Α, 153. οὗ ἕνεκα δεῦρο ἱκόμεσθα, Β, 138. ὁππότε δεῦρο υἱεῖ σῷ ἑπόμην, Γ, 173, filium tuum huc sequerer. ἤγαγε, Ζ, 426. ἐλθὼν, Ε, 640, huc proficiscens. sic, ἐλθοῦσαν, Σ, 135. ἕποντο, Γ, 240. et 205, ἤλυθε. κιὼν, Κ, 406. μολοῦσαι, Ο, 720. ὁρόωντες, huc adspicientes, Ρ, 637. ἀφικάνεις; Ξ, 43. et cum imperativo: δεῦρο ἴθι, huc i, propera igitur et i, Γ, 130, 390. et sic proprie hoc adverbium ponitur. δεῦρο ἴτω, Η, 75, age prodeat huc. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμὲ ἵστασο, Λ, 314, sed age huc, mi care, apud me adsiste. εἰδ' ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, eja age huc, O illustrissime, Ρ, 685, huc, sc. veni propere. αὐτὸν δεῦρο κάλεσον, Δ, 193. Ο, 54. δεῦρο ἐλθοῦσα ἵζου πάροιθε (juxta) ἐμοῦ, Γ, 162. δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, veni, ad vigiles descendamus, Κ, 97. ἀλλ' ἄγε, τεύχεα λαβὼν δεῦρο ἴθι, Ν, 235, armis captis huc veni. σεῦ εἵνεκα δεῦρο τόδε ἱκάνω, Ξ, 309, coll. 298, ut δεῦρο et τόδε sint idem. postea tamen et hoc adverbium cum articulo poni solitum est. ἦλθον δεῦρο, Ο, 175. δεῦρο σπεύσομεν, Ρ, 120. et 179, παρ' ἐμὲ ἵστασο. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, Χ, 12, tu huc divertisti. et 254, ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, age propere. ἐρύσας, huc trahens, Ψ, 21. et 94, εἰλήλουθας. et 485, δεῦρο νῦν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος. et 581, ἄγε δεῦρο, διοτρεφὲς, huc. τοῦ σε εἵνεκα δεῦρο ἐκάλεσα, Ω, 106. μολόντες, γ, 44. et 61, ἱκόμεσθα. et 425, κιλέσθω ἐλθεῖν. ἱκόμεθα, δ, 34. et 312, ἤγαγε. et 351, μεμαῶτα νέεσθαι, huc redire cupientem. et 384, πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων, venire solet huc senex aliquis: nisi malis exponere, versatur hic. Sed prius præstat. et 736, μοι, δεῦρο κιούσῃ. et 810, ἤλυθες. ἐλθέμεν, ε, 99. et 111, δεῦρο ἐπέλασσε τὸν, eum huc appulit. sic et 134. δεῦρο ἄγε, καὶ σύ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων, huc age, etiam tu, hospes venerabilis, periculum fac tui in certaminibus, θ, 145, ut igitur δεῦρο et ἄγε sint sæpe synonyma. sic et 205. πειρηθήτω, *komm an, er versuche es, (well, let him try.)* et 292, δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν. et 424, γύναι, φέρε χηλόν. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, Ὀδυσεῦ, ι, 517. τοὺς λυσόμενος δεῦρο ἔρχεαι; κ, 284, huc vadis? ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, λ, 560, huc: possit tamen et esse, hic, sc. morare paululum. δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, Ὀδυσεῦ, νῆα κατάστησον, μ, 184. ἱκόμην, ν, 303. εἴσεται, ibit huc, ο, 213. et 427, ἀγαγόντες, νέεσθαι, π, 132. et 233, ἱκόμην. et 424, ἵκετο πατὴρ τεός. et 467, πάλιν δεῦρο ἀπονέεσθαι, retro huc redire. κιόντι μοι, ρ, 53. et 372, οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, ei huc dux fuit. et 444, νῦν δεῦρο τόδε ἵκω, nunc huc advenio, ubi τόδε idem est ac δεῦρο. sic et 524, ἵκετο. et 529, ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, i, voca huc eum. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμὲ ἵστασο, χ, 233. et 395, δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ, huc sane move te ocyus, anus. νηῦς, ἥ σε ἤγαγε δεῦρο, ω, 298. et 306, ἐλθεῖν. et 334, μολὼν, huc profectus. et 404, νοστήσαντά σε δεῦρο, reversum te huc. apparet ergo, qua notione vox in poëta, accuratissimo vocum indice, ponatur. apud alios etiam de tempore ponitur, sicut apud nos, *bisher, (hitherto.)* Attici dixere δευρί. δεῦρο, huc, Ol. 6, 107. 8, 67, in Æginam. ἀνάγων, Ne. 11, 45.

δεύσω, vide Δίω, et δεύω.

δεύτατος, άτη, ατον. (Δέω) novissimus, infimus. ὁ πάντων ὕστατος. αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, ἕλκος ἔχων, postremus ibat, Τ, 51. ὅς (οὗτος) γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν, novissimus ex aliis rediit, postremus, *als der lezte unter allen, (the last of all.)* α, 286. τοῦτο ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ψ, 342, postremum verbum, ante quam obdormiret dulci somno. ἀμφὶ δεύτατα, Ol. 1, 80, circa ultima, in convivii exitu, in mensis secundis, ubi lautissima quædam poni solebant; inter quæ has carnes haberi voluit Tantalus. cave ergo ὑφὶν legas, ἀμφιδεύτατα, cujus vocis expositio h. l. est ineptissima: volunt enim intelligi quidam pro, εἰς μικρότατα.

δεῦτε, (Θέω) adverbium idem ac δεῦρο, sed ad plures: quasi θεύετε, currite, properate. δεῦτ' ἄγετε, Η, 350. δεῦτε φίλοι, καί μοι οἴῳ ἀμύνατε, huc amici properate, et mihi soli destituto opitulamini, Ν, 481. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, Ξ, 128. δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, Χ, 450. δεῦτε φίλοι, ἤια φερώμεθα, β, 410. sic et θ, 133, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα. ut ergo hæc sit exhortandi vox, proxime a θέω et θεύω deducta. nam θ et δ facile permutantur.

δεύτερος, έρα, ερον. (Δέω) qui secundas fert partes, inferior, qui non est primus dignitate aut tempore, cui desunt primæ partes. deinde in genere, alter. est enim comparativus, pro δευότερος factus a δεύω, i. e. ἐλλείπω, deest mihi quid. et superlativus, δεύτατος, ὁ ἐλλιπέστατος. proprie ergo dicitur de iis, qui in certamine secundas ferunt partes, in opposito ad πρῶτος: deinde et de numero in genere abhibitum. nam, qui ab ὁ ἕτερος, inserto υ, et præfixo δ, dictum putant; ambages nimis amant. ἵνα μή τις φθαίη, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, Κ, 368, ne quis eum præveniret, ipse vero posterior veniret. τρίποδα τῷ πρώτῳ, ἀτὰρ τῷ δευτέρῳ ἵππον, ἔθηκεν, in certamine, Ψ, 265. et 498, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν, qui nam posteriores sint, et qui priores, in certamine. et 750, δευτέρῳ αὖ βοῦν θῆκε, in opposito ad ἐλαφρότερον cursu. de ordine temporis est, Ψ, 46, οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην, non amplius altera vice sic veniet mihi in cor dolor. et 248, ἐμεῖο δεύτεροι, mihi superstites. ubi ergo ἐπὶ ὑστεροχρονίας posita vox. sic et Α, 513, ἤρετο δεύτερον αὖθις, rogabat altera vice iterum. δεύτερον αὖτε Ὀδυσῆα ἰδὼν, secundum deinde Ulyssem conspicatus, Γ, 191, quanquam ibi et ad ἐρέεινε, interrogabat, possit trahi, *zweytens hierauf, (next.)* et 332, δεύτερον αὖ θώρηκα, coll. 330, πρῶτα κνημῖδας, primum ocreas, deinde postea thoracem. et 349, ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο Διομήδης, Ε, 855, coll. 851, πρόσθεν. nam in pugna duorum, unus prior intentat vulnus, deinde et alter. δεύτερον αὖ, altera vice deinde, Ζ, 184, coll. 179, πρῶτον μὲν, primo quidem. δεύτερος αὖτε Αἴας, Η, 248, *hierauf er als der andre, (then he who was next.)* δεύτερος αὖτε ἠρᾶτο, alter ordine precabatur, Κ, 283, coll. 277, seqq. δεύτερον αὖ θώρηκα, *zweitens hierauf den harnisch, (and next his armour,)* Λ, 19, coll. 17. sic et Π, 133, coll. 131. et 467, δεύτερος ὁρμηθείς: in pugna inter duos: coll. 479, ubi pro δεύτερος eodem sensu est ὕστερος. et 402. ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ, Ρ, 45. δεύτερον αὖ, θώρηκα, Τ, 371, coll. 369. δεύτερος αὖτε Ἀχιλλεὺς προΐει ἔγχος, Υ, 273, in pugna duorum. sic et Φ, 169, 596. μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, sero veniret, Χ, 207. δῶμεν αὐτῷ ἄεθλιον, δευτέρα, Ψ, 538, attice pro δεύτερον, altero loco, secundum post primum. et 729, δεύτερος αὖτε ἀνάειρε Ὀδυσσεὺς, in certamine luctæ. et 841, δεύτερος αὖτε ἀφῆκε, τὸν σόλον, discum. καί με ἤτεε δεύτερον, poposcit me altera vice, sc. poculum vini, ι, 354. οὐ γάρ σε ὑποστρέψεσθαι οἴω δεύτερον ἐς μέγαρον Ὀδυσῆος, σ, 24, non enim te reversurum puto posthac in domum Ulyssis. ἐνένιπτεν αὐτὸν (increpavit eum) δεύτερον αὖτις, altera vice rursus, τ, 65. αὐτοῖς προσεφώνεε δεύτερον αὖτις, χ, 69. ἐξ Ὠκεανοῦ (κατὰ) γένος δεύτερος, Py. 9, 27, secundus. vide Ὑψεὺς in R. δευτέρῳ χρόνῳ, postea, alio tempore, Ol. 1, 69. δεύτερον ἦμαρ, Ist. 4, 114, dies sequens hanc noctem. δεύτερον κρητῆρα, Ist. 6, 2. δευτέρα μοῖρα, Py. 1, 192, secunda post primam felicitas, cui tamen principalis pars deest. potest tamen et ibi de solo numeri ordine intelligi. δευτέραν ὁδὸν, Py. 8, 60, posteriorem expeditionem.

δεύω, pro δέω. fut. δευήσω. (Δέω) absum, egeo. *ich bedarf, (I need.)* τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήιον ἄκρον ἱκέσθαι, et paululum abfuit, quin attingeret conjectum saxum extremam partem gubernaculi, ι, 483, 540. *es bedurfte nur ein weniges, an das äussere theil des steuerruders zu reichen, (it wanted but a little to reach the extremity of the rudder.)* media forma autem est frequentissima, eodem sensu; et construitur plerumque cum genitivo rei. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Α, 468, 602, neque sane appetitui deerat quid in hoc æqualiter omnibus præbito convivio. sic et Β, 431. Η, 320. Ψ, 56. π, 479. τ, 425. οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, λοιβῆς τε κνίσσης τε, inquit Jupiter, Δ, 48. Ω, 69, ubi βωμὸς dicitur non caruisse convivio æquali inter convivas, i. e. sacrificio, ex quo fiebat convivium. nam ad aram, incensis sacris, iisque confectis, epulabantur de reliqua majore parte carnium. οὐδέ τι λαοὶ δεύοντο ἡγεμόνος, neque tamen copiæ erant sine duce, Β, 709. οὔποθι ἔλπομαι Ἀχαιοὺς δευέσθαι πολέμοιο, Ν, 310, spero nullibi Græcis defuturam pugnam: non existimo, eos usquam ἀπολεμήτους fore, *sie sollen kampfs genug bekommen, (they shall have fighting enough.)* μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο (trisyllabum in metro) in pugna igitur multum tibi deest,

P, 142, *dir fehlet doch viel am guten fechten, bist kein guter soldate, (thou makest a poor figure in battle; thou art not a good soldier.)* οὐδέ τι φημὶ ἀλκῆς δευήσεσθαι (ἡμᾶς), ὅση δύναμίς γε πάρεστι, N, 786, non sane puto fortitudinem defuturam nobis, quantum quidem vires patiuntur. οὐδὲ ἵππω δευέσθην σημάντορος, non desiderabant rectorem, Θ, 127, *waren nicht lange ohne regierer, (were not long without a governor.)* ἄρνας, θυμοῦ δευομένους, agnos, vita privatos, Γ, 294, vita egentes. sic, τὸν, θυμοῦ δευομένον, Υ, 471. et sane θαυμασίως (admirabiliter) dixit τὸ θανεῖν, δεύεσθαι ψυχῆς. πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο (ionice pro δεύοιντο, egerent) οἰνοχόοιο, ministratore vini, B, 128. ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς, E, 202, ne forte egerent (hac in expeditione bellica) pabulo. et μοὶ additum, designat amorem et curam equorum. ἄλλα τε πάντα δεύεαι Ἀργείων, Ψ, 484, ubi verbum sine casu positum: nam ἄλλα pendet ab omisso κατὰ, quod attinet omnia alia; et genitivus quoque ab omissa aliqua præpositione, estque pro, ἐν Ἀργείοις: et in omnibus aliis rebus egens es inter Græcos principes, *du bist überall ein mangelvoller mann, (thou art deficient in every respect,)* πάτε ἐν ἔργοις πάτε ἐν λόγοις. deberet esse, δευόμενε, sicut præcedunt vocativi: sed in affectu constructio turbatur. simul respicitur ὄψις καὶ γένος, quibus hic minor Ajax erat inferior aliis. et id regeritur ad σκῶμμα Ajacis, ἀμείνονες ἄλλοι, 479. conf. πάντα. inter hos *alios* tu certe non es, quippe cui ubique deest aliquid. sic sine casu positum est verbum hoc, A, 134, ἐμὲ δὲ αὔτως ἧσθαι δευόμενον, me sic sedere, privatum omni honoris præmio: *dass ich bey meiner beraubung soll so stille sitzen, (that I should put up quietly with the robbery.)* μηδέ τι θυμῷ δευέσθω, T, 122, neque forte in animo egeat; ubi quoque casus rei omissus. δευόμενος δὲ ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους, Ψ, 492, egens puer vadit ad sodales patris. ἦ δὴ πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος δεύῃ, α, 254, multum certe eges absente eo; et est secunda sing. præs. med. in forma Attica, pro δεύεσαι. *du bedarfst seiner gewiss gar sehr, vermissest in gar sehr, (thou certainly needest him much, art much in want of him.)* οὔτι αὐτὴ δεύεται νόου ἐσθλοῦ, non deest ei prudentia, η, 73, οὐ δέεται φρονήσεως, *es fehlet ihr nicht am guten verstande, (she wants not prudence,)* περίφρων ἐστί: et quidem etiam ipsa, sicut et conjux ejus. οὐδέ τι ἥβης δεύεται, Θ, 137, non destituitur vigore ætatis. οὔτε ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τινὸς ἄλλου, ζ, 192. ξ, 510. quæ promtitudo donandi miseris, in orbe antiquo mos fuit, non lex. οὐδέ τι φημὶ ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι, ψ, 127, 128. πόσιν, maritum, οὔ τινος δευόμενον, οὔτε φρένας, οὐδέ τι εἶδος, δ, 264.

δέφω, f. ψω. (Ἕπω) mollio, subigo, μαλάσσω, κατεργάζομαι. et maxime de coriis ponitur. Æolicum et Doricum futurum est δεψῶ. notat deinde et, pelle nudo, vel tracto pellem. est cum ἕψειν ejusdem originis.

δέχαται, δέχθαι, vide sequens.

δέχομαι, f. δέξομαι. aor, 1. ἐδεξάμην. (Δίκω) accipio datum, excipio manibus. observo, exspecto. excipio etiam hostiliter. τὰ δ᾽ ἄποινα δέχεσθε, A, 20, recipite solutionis pretium. μή τις νῦν κτήματα δεχέσθω, ne quis accipiat, H, 400. τοῦτο δ᾽ ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, Ψ, 647, hoc autem ego lubens accipio. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ, T, 290, ubi videtur passive positum verbum: ut a me recipitur malum ex malo alio semper, *wie wird von mir ein übel über das andere empfangen, (how one misfortune after another is suffered by me.)* nisi potius μοὶ ibi ob metrum positum pro μὲ, ut excipit me malum aliud ex alio: et id præstat, ut sensus sit, malum aliud ex alio excipit se, mihi in damnum, συνεχῆ μοὶ καὶ ἀλλεπάλληλα τὰ κακά. δῶρα δέχεσθαι, dona accipere, Ω, 434, *anzunehmen, (to accept.)* ξείνους ἀποπέμπειν ἠδὲ δέχεσθαι, hospites dimittere et accipere, τ, 316. δεχώμεθα μῦθον καί περ χαλεπὸν ἐόντα, υ, 271, feramus hoc verbum quantumvis molestum. πρὶν δέ κε οὔτι δεχοίμην, ξ, 155, ante autem sane nihil accepturus sim. δέχεται κέρδος. lucrum accipit, Ist. 1, 74. δέχονται τὸν φάτναι, Ol. 13, 132. præsepia accipiunt eum equum. οὐδέ μιν φόρμιγγες δέχονται, Py. 1, 190, citharæ eum non excipiunt. δέχοντο ἐνδυκέως, Py. 5, 114. οὔτι μάχης ἐκνοστήσαντί σοι δέξεται Ἀνδρομάχη τεύχεα, P, 208, excipiet tibi arma, i. e. a te, quando te exuentem arma juvat, tibique amice ministrat. κῆρα δ᾽ ἐγὼ τότε δέξομαι ὁπότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, Σ, 115. X, 365, excipiam mortem. οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων Πηλεὺς, Σ, 331. δέξεται νύμφην, Py. 9, 97, excipiet Nympham ea terra. et 130, αὐτὸν, excipiet eum. ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, nolui recipere, A, 112. et 446, ὁ δ᾽ ἐδέξατο χαίρων παῖδα φίλην, recepit gaudens filiam suam. et 596, παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον, accepit manu poculum filii, datum et porrectum a filio. ἄξια δέξαι ἄποινα, Λ, 131, digna accipe præmia liberationis, vel et, exspecta, *erwarte, (expect.)* sic et Z, 46. δέξατό οἱ σκῆπτρον, B, 186, i. e. αὐτοῦ: et innuit simul commodum Agamemnoni curandum per illud sceptrum. οὐ ζώοντε μάχης ἐκνοστήσαντε δέξατο, E, 158, non vivos ex pugna redeuntes excepit, *empfieng sie nicht wieder, (did not welcome them again.)* ποινὴν φόνου ἐδέξατο, satisfactionem pecuniariam pro cæde facta accepit, *hat angenommen, (accepted,)* I, 629. et 632, αὐτοῦ ποινὴν δεξαμένου, ejus, qui satisfactionem accepit. παῖδα κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ, filium excepit sinu, Z, 483. οὐκ αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα, non recepit redeuntem, non amplexus est, Σ, 238. αὐτῷ ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ᾽ ἐδέξατο χαίρων, Ψ, 565, 624, 797. κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο, Ω, 305, poculum a conjuge sua porrectum accepit. νῦν ἡνία δέξαι, nunc cape habenas, E, 227. P, 480. ἄγε δὴ, τόδε δέξαι ἐμοῦ πάρα (pro παρ᾽ ἐμοῦ, a me) καλὸν ἄλεισον, hoc pulcrum poculum accipe, Ω, 429, mercedis loco. et 137, νεκροῦ δέξαι ἄποινα, recipe pretia liberationis pro mortuo corpore. sic et 555. δεξάμενος, παῦρα διαδασάσκετο, recipiens prædam, pauca dividebat, I, 333. οἵ με ἔτρεφον, δεξάμενοι Ῥείης, Ξ, 202, qui me aluerunt, accipientes me a Rhea. ex quo loco apparet, Jovem ætate plurimum præcessisse Junonem; utpote puellam quo tempore Jupiter Saturnum regno dejecit. sed sub hac fabula latet ingens veritas: nam Κρόνος est illud, antequam tempus cum creato mundo inciperet esse: Ζεὺς vero est supremus Deus h. l. qui tempus, i. e. seriem rerum successivarum, creavit. δεξάμενοι δ᾽ ἄρα τοίγε, τανύουσι, recipientes, P, 391. ἔνθα μὲ δεξάμενος ἐν δώμασιν Πηλεὺς ἔτρεφε, Ψ, 89. ὁ δ᾽ ἐδέξατο, τὸ σκύφος, ille, sc. Ulysses, accepit poculum, ξ, 113, ubi simul notat, δεξιούμενος κατὰ τὸν τοῦ προπίνειν λόγον, data dextera recepit. ἐδέξατο ἔγχος, α, 121, sumsit ab eo hastam, *nahm den spies ihm ab, (took the spear from him,)* amice. Ἰνὼ δέξατο χερσὶ, suscepit manibus, ε, 462. ὁ δ᾽ ἐδέξατο, τὸ κρέας, Θ, 483, *nahm es an, und in seine hand, (took it in his hand.)* hinc intellige simpliciter locum paullo ante ex ξ, citatum. ἡ δ᾽ εὖ δεξαμένη, ξ, 128, illa bene excipiens eum. ὁ δ᾽ ἐδέξατο χαίρων, τὸν πέπλον, ο, 130. et 132, δεξάμενος, accipiens, manu tractans, et 282, οἱ ἐδέξατο ἔγχος, i. e. αὐτῷ, pro αὐτοῦ, *nahm ihm den spies ab, (took the spear from him,)* amice, τὸ τοῦ ξείνου ἔγχος. sic et π, 40. nam hospiti advenienti demebatur hasta et reponebatur honoris causa. ἀμφοτέρησιν (χερσὶν) ἐδέξατο, ρ, 356. τόξον δακρύσας Εὔμαιος ἐδέξατο, φ, 82, *nahm den bogen, (took the bow.)* αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ, ω, 175. ἣ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἐδέξατο, λ, 326, accepit aurum pro marito, ut eum morti proderet: ἐδωροδοκήθη κατὰ vel ἀντὶ τοῦ ἀνδρός. cæterum est eadem phrasis, qualis supra ex I adfuit. δῶρα δέξασθαι, σ, 286, dona accipe: nam ibi infin. pro imperat. pro δέξαι. δεξάμενοι δὲ παῖδες, Θ, 419, recipientes, in manus suas sumentes. πομπῆες δεξάμενοι, deductores accipientes ista, *in empfang nehmende, (receiving,)* ν, 72. δεξάμενος δέ με κεῖνος, excipiens me ille, ρ, 110. δεξαμένη χείρεσιν, sc. infantem nutrix, τ, 355. præteriti passivi forma notat deponentialiter. ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότες, οἵ ἐν ὄρεσιν ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα, apris, qui hominum et canum excipiunt fortiter tumultum venientem, M, 147, ubi δέχαται pro δέδεχνται, et pro δεδεγμένοι εἰσί. χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, aurum ab Alexandro accipiens, A, 124. unde est ἡ δωροδοκία composita, acceptio donorum, *die geschenkenehmung, (the accepting of gifts.)* ὃν πέτρης ἐκβαίνοντα, δεδεγμένος ἐν προδοκῆσι, excipiens eum hostiliter in insidiis, Δ, 107, ubi sermo de venatore, *der sich wo angestellet, und ein kommend wild empfängt mit dem geschosse oder jagdspiesse, (who lies in wait, and receives the game with an arrow or a spear,)* ἱππῆας τάδ᾽ ἄεθλα δεδεγμένα κεῖται, hæc præmia posita sunt exspectantia equites, Ψ, 173, quæ manent præstantes aurigas: ubi præmia quasi ἔμψυχα dicuntur excipere velle τοὺς ἱππέας, i. e. ταῦτα αὐτοὺς ἐκδέχονται, exspectant eos. τόνδ᾽ Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ δουρὶ, O, 745, excipiens eum hasta: et est vocabulum venatorium: unde ἡ προδοκὴ est τόπος, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οὕτω δέξασθαι ἢ ἄνδρα ἢ θηρίον, ut paullo ante ex Δ vidimus. τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω, Θ, 296, excipiens viros arcu interficio: et inest faceta acerbitas vel ironia, quasi amici excipiuntur data dextra. δεδεγμένος, εἰσόκεν ἔλθῃς, exspectans donec venias, K, 62, ubi exspectationem amicam notat. ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα, A, 23, splendida accipere pretia solutionis; pro δεδέχθαι, per syncopen Æolicam: nam Iones non abjicere solent augmentum cum reduplicatione primæ consonæ: ergo hoc est Æolicum. possit tamen hoc δέχθαι per syncopen esse pro δέχεσθαι. τόνδε δ᾽ ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι (fut. 3. formæ passivæ, notans deponentialiter) ὀξέϊ δουρὶ, E, 238, hunc ego irruentem statim excepturus sum hasta acuta. et 228, ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο, vel tu hunc excipe pugnando; ἀντίστηθι, *nimm ihn auf dich, (take, engage.)* et est imperativus præt. pass. ἀλλὰ κατὰ πληθύν τι καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, sc. αὐτὸν, Υ, 377, excipe eum hostiliter tu inter turbam stans. sed X, 340, σὺ μὲν χρυσὸν δέδεξο, accipe aurum: ubi nihil hostile inest significatui. πλησάμενος δ᾽ οἴνοιο δέπας, δείδεκτο Ἀχιλῆα, I, 224, dextra sua prehendit dextram Achillis, ut solebant propinantes; ἐδεξιοῦτο: et est plusquamp. pass. deponentialiter, pro ἐδέδεκτο, abjecta ἐ, et producto δὲ in δεὶ, ionice. et 667, τοὺς μὲν ἄρα κυπέλλοις δειδέχατο ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν, salutabant poculis, et propinabant illis, prehensis dextris: et est pro ἐδέδεχντο. sic et Δ, 4, τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι δειδέχατ᾽ ἀλλήλους. notat ergo τὴν πρόποσιν: προπίνουσιν ἀλλήλοις οἱ ἀλλήλους δεπάεσσιν δεξιούμενοι. *beym zutrinken gaben sie sich vorher die rechten hande, (previously to drinking, they gave each other the right hand.)* qui mos et apud Romanos viguit. sed X, 435, οἵ σε θεὸν ὣς δειδέχατο, ubi simpliciter est, qui te velut deum aliquem excipiebant, tuæque dextræ et fidei se commendabant. οἵ μιν θεὸν ὣς εἰσορόωντες, δειδέχαται μύθοισι, qui eam veluti deam aliquam intuentes, excipiunt et salutant verbis, η, 72, præt. perf. pro δέδεχνται, et notat εὐφημεῖν καὶ εὐλογεῖν, excipiunt lætis acclamationibus. δέξατο ἐλθόντα, Ol. 3, 48. ὄρνιν, Py.

4, 40, accepit omen. et 66, βώλακα, glebam datam. et 124, ἀρχὴ τοὺς Ἀργοναύτας, initium excepit eos. et 454, ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο ἦμαρ, radios felicitatis accepit dies, διεδέξατο. πολλὰ ἐδέξατο πτερὰ νικᾶν, Py. 9, 220, multas accepit alas victoriarum. ἅ νιν δέξατο, quæ terra eum excepit, Ist. 1, 54. δέξαντο στεφάνους, acceperunt coronas, Ol. 4, 44. ὅν, Py. 1, 155, acquisiverunt, *erworben haben, (have acquired.)* ἕδνα, dotes, Py. 3, 168. δέξαιτο, Ol. 6, 166. Ne. 4, 18. δέξαι, Ol. 8, 14, accipe. Ol. 13, 39. Py. 12, 9. Ne. 11, 3. δεξαμένῳ, Ist. 3, 18. δεξάμενον, Ne. 1, 109. δεξαμένη, Ist. 7, 7. δεξάμενοι, Ist. 6, 6. δέξασθαι, Ist. 6, 22. δέδεξαι, accepisti, Py. 5, 27. δέδεκται, accepit, Py. 1, 195. Ne. 2, 6.

Δεψέω, f. ήσω. (Ἕπω) mollio, subigo. idem ac δέφω. et factum est novum verbum ex futuro τοῦ δέφω. de coriariis maxime ponitur, *ein fell oder haut gar machen, (to make a hide or skin soft,)* sicut a coquo cibus coquitur. hinc est ὁ βυρσοδέψης, ου, qui coria præparat et subigit. idem dicitur quoque ὁ σκυλάδεψος, ου, a τὸ σκύλον, i. e. δέρμα. et ab hoc σκύλον derivari solet σκολύπτειν, quod ἐπὶ περιτομῆς ponitur, unde τὸ αἰδοῖον dicitur ἀπεσκολύφθαι, et ὁ ἀπεσκολυμμένος, ὁ τοῦτο παθών. κηρὸν δεψήσας, μ, 48, ceram subigens et molliens manibus, coll. 174, seqq.

ΔΕ'Ω, f. δήσω et δέσω. a. 1. ἔδησα. p. a. δέδεκα. p. p. δέδεμαι. vincio, ligo, facio stare et consistere ne progredi possit: *binde, fessele, stopfe, mache stehend, halte zurück, (I bind, fetter, stop, detain.)* οὐδὲ ἔδησαν αὐτὸν, A, 406, coll. 399. ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, B, 231, nam captivis statim constringebantur manus. παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν (τὸν Ἄρηα) κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ, pro ἐνέδησαν δεσμῷ, E, 386. et 730, ἐπὶ ἄκρῳ δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγὸν, pro ἐπέδησε. ἐμὲ δήσαντες δεσμῷ, K, 443. δῆσαν δ' (ἵππους in prœlio captos) ἱμάντεσσι παρ' ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος, Θ, 544, pro παρέδησαν ἅρμασιν: *banden sie neben ihren wagen an, (bound them to their chariot.)* βοῦν ἐλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν, N, 572. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησε θεὸς, Ξ, 73, *hat uns die hände gebunden, (has bound our hands,)* metaphorice; ut notetur potestas summa dei, et simul παντελὴς ἀπραξία. νευρὴν ἔδησα τόξῳ, O, 469. *habe dran gebunden, (have bound to it.)* δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἱμᾶσι, captis juvenibus, Φ, 30, quod postea dictum est ἀπαγκωνίσαι. et 454, σοὶ μὲν ὅγε ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας δήσειν. ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, X, 398, pedes Hectoris occisi. ἐκ δὴ (τοῦ ἱστοῦ) πέλειαν μηρίνθῳ δῆσε ποδὸς, Ψ, 854. et 866, βάλε (feriebat, *er traf,) (hit, struck)* μήρινθον, τῇ δέδετο ὄρνις. πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, sc. ἁμάξης, Ω, 190, pro ἐπιδῆσαι. sic et 267. et 273, τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. ad locum Σ, 100, ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, vide alterum δέω, mox secuturum, indigeo. σειρὴν κεν περὶ ῥίον Ὀλύμπου δησαίμην, Θ, 26, et media forma idem notat quod activa. ποσὶ ὑπαὶ ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, K, 22, 132, pro ὑπεδήσατο, subligavit. sic et Ξ, 186. Ω, 340. conf. compositum verbum. δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν, ligans eum loro ad malleolum pedis, P, 290. Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο (ionice pro ἐδήσατο) δίφρου ὄπισθεν, Ω, 15. ἄλλα δὲ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο, pro ἐδέοντο, colligabant, ἐδέσμουν, Σ, 553, *mit strohbanden, (with straw-bands.)* ἵπποι ἐξ ἐπιδιφριάδος ἱμᾶσι δέδεντο, ligati erant, K, 474, plusquamp. pass. χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο, vinctus erat, E, 387. ὅστις με ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου, δ, 380, quisnam deorum impedit me in itinere. sic et 469. ut notetur impedimentum invincibile in aliqua re peragenda. αὐτοὺς ὑπὸ ζυγὰ δῆσα, illos sub transtra ligavi, ι, 99. οἱ δέ με ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε, μ, 178, ligarunt me, quod attinet simul et manus et pedes. ὠτειλὴν δῆσαν ἐπισταμένως, τ, 457, vulnus ligaverunt perite, *verbanden die wunde, (bound up the wound.)* ἀλλά με δεσμῷ δήσατε ἐν ἀργαλέῳ, μ, 161, pro ἐνδήσατε, alligate me, *bindet mich feste an, (bind me fast.)* et 196, πλείοσί με ἐν δεσμοῖσι δέον, pro ἐνέδεον. πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι, quomodo te vincirem, θ, 351, i. e. δεσμήσαιμι, καθὰ νῦν τὸν Ἄρηα. πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, pro ἐκδήσας, κ, 96, funes alligans ad lapidem magnum. δησάντων σε ἐν νηΐ, attice pro δησάτωσαν, μ, 50. et 54, οἱ δέ σε δεόντων, attice pro δεέτωσαν, alliganto. δησάμενοι ὅπλα ἀνὰ νῆα, alligantes armaturas navis per navem ubi opus erat, β, 430. δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ, θ, 37, remos. νῆες ἔντοσθεν λιμένος δέδεντο (ἐδέδεντο) πλησίαι, κ, 92. et hinc est alterum illud δέω, quod necessitate et indigentia constringere notat; de quo deinde. τίς κίνδυνος κρατεροῖς ἔδησε ἥλοις; Py. 4, 126. δήσας αὐχένας, Py. 4, 417, postquam alligaverat colla eorum. δέδεται καὶ σοφία κέρδει, constringitur et sapientia lucro, Py. 3, 96, irretiri solet, ἥττηται. munera etiam sapientes excæcant. δέδεται γυῖα ἀναιδεῖ ἐλπίδι, Ne. 11, 59, sunt enim ἄνθρωποι κενεῆς οἰήσιος ἔμπλεῳ ἀσκοὶ, utres repleti vana exspectatione. δεθεὶς χεῖρας ἱμάντι, Ne. 6, 60. Sequuntur significationes aliæ.

Δέω, f. δεήσω. (Δέω) et in media forma, δέομαι, f. δεήσομαι. egeo, indigeo, opus habeo; absum, *ich entstehe einem, (I am wanted by some one.)* ἐμεῖο (ἐμοῦ) δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, Σ, 100, me vero eguit, ut essem propulsator mali; me opus fuit; ut δῆσεν sit per syncopen pro ἐδέησεν, et totum sit: ἐδέησεν ἐμοῦ τῷ Πατρόκλῳ, εἰς τὸ ἀρᾶς ἐκείνῳ ἀλκτῆρα γενέσθαι: nam hoc verbum in hoc significatu construitur quoque cum dativo personæ indigentis, et genitivo rei desideratæ. Aristarchus, optimus ille Homeri criticus, sic legit et intelligit: ἐμεῖο δὲ δῆσεν (i. e. ἐδέησεν, indiguit,) ἄρεω (dissyllabice in metro legendum, ab Attico ὁ ἄρεως, τοῦ ἄρεω, et Ἄρης, Mars, notat pugnam, ferrum, mortem cruentam) ἀλκτῆρα (ἀλεξητῆρα, sc. αὐτῷ) γενέσθαι, indiguit mei, ut essem ei defensor mortis cruentæ: defui ei in defendenda morte. et hæc expositio, sive ἀρῆς (genit. ab ἡ ἀρὰ) sive ἄρεω legas, videtur optima. nam illa altera, qua δῆσε intelligitur, ligavit, ut locutio sit elliptica, sic supplenda: ἐμοῦ τὴν πρᾶξιν ἔδησεν ὁ Ἄρης, meum effectum impedivit Mars: nimis est quæsita et monstrosa. cæterum apparet ex hoc loco, quod hoc alterum δέω etiam in futuro habere possit δήσω, et quod ε alibi, solius differentiæ notandæ causa, sit insertum. πολλοῦ καὶ δέω, longe etiam absum ab eo, *es fehlet viel dran bey mir, (I am far from;)* Plato in Euthy. § 15. ed. Fisch. præterea tertia persona hujus verbi, δεῖ, impersonaliter poni solet, opus est, sequente accusativo cum infinitivo. τί δεῖ Τρώεσσι πολεμίζειν Ἀργείους; quid opus est, Græcos pugnare cum Trojanis, I, 337, quid alligat eos ad hoc negotium? sic, δεῖ ἐλθεῖν, Ol. 6, 47. μεγάλαι ἀλκαὶ, δεόμεναι ὕμνων, ἔχουσι πολὺν σκότον, Ne. 7, 19, magnæ fortitudines, si carent vate sacro, caliginosa premuntur nocte, collato Horat. IV, 9, 25—30. tenet ergo hoc verbum notionem ligandi, quatenus *desiderium* colligationis, *ein vermissen des bandes, (a want, need, of binding,)* innuit. crebrius poëta, differentiæ lucidioris causa, interserit τὸ ε.

Δέω et δεύω, f. δεύσω. (Δέω) notat et, stare et crescere facio per rigationes; rigo, humecto, quæ posterior notio ex priori fluxit, ut generalis ex specialiori. *ich benetze, (I wet, water.)* impleo humore qui antea deerat; convincio humore; humidum facio. ὅτε γλάγος ἄγγεα δεύει, quando lac dulce vasa rigat et implet, inundat, B, 471. Π, 643, et est consequens pro antecedente, multum mulgetur. αἷμα ῥέε, δεῦε (ἔδευε) δὲ γαῖαν, N, 655, rigavit terram. sic et Φ, 119. οἶνον χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, Ψ, 220, in libatione. δάκρυ δ' ἔδευε παρειὰς, θ, 522. ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦε δὲ γαῖαν, ι, 290. εἵματα δάκρυσι δεύεσκον, ionice pro ἔδευον, η, 260, vestes rigabam lacrimis. et est poëtice per metaphoram positum verbum, quod proprie de hortulano rigante plantas, aut de pluvia rigante agros, et stare faciente sata, ponitur. Sic et passivum δεύομαι, rigor. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, I, 566, rigabantur sinus lacrimis. αἵματί οἱ (αὐτῷ) δεύοντο κόμαι, P, 51. et 361, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο. δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι, Ψ, 15, quasi largo imbre. et arenæ ibi armaque, quasi collacrimantes et ἔμψυχα per additum: ἐπόθεον, desiderabant. πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, ε, 53. οὔτε ὄμβρῳ δεύεται, ζ, 44, neque imbre madidus fit.

δὴ, (Δέ) conjunctio vel adverbium. sane, quidem, certe, etiam nunc, nam, attamen, varie enim exprimendum est, pro contextu. *denn, doch, jedoch, wohl, gleichwohl, auch, nun, freilich, gewiss, (for, yet, however, indeed, also, now, certainly.)* est ex δὲ ortum, pro δεέ. ναὶ δὴ, imo sane, A, 286. et 573, ἦ δὴ, certe sane, *ja nun wohl, (but certainly.)* sic et 518. et 61, εἰ δὴ, *da ja, (as indeed,)* si quidem. et 6, ἐξ οὗ δὴ, ex quo quidem. ὅτε δὴ, *als nun, (when now,)* Γ, 15, 209, 212, 216. ἀλλ' ὅτε δὴ, *aber als denn nun, (but when indeed,)* E, 438. Ω, 443. ἀλλ' ἄγε δὴ ἐρείομεν, A, 62, *aber wolan lasset uns doch nun fragen, (but come, now let us ask.)* ἄξον δὴ, *zerbrich doch, (but stop,)* Z, 306. αὐτοὺς δή περ ἔασον, *lass uns doch wenigstens, (but let us at least,)* Θ, 243. εἰ δὲ δὴ, *wenn aber doch, (but if indeed,)* M, 233. et 234, ἄρα δὴ, *ja nun wohl, (assuredly.)* ἄρα δὴ, N, 446, *gewiss doch nun wohl, (or now indeed,)* sequente τὶ, *etwa, (perhaps.)* ἦ μὲν δὴ, *freilich ja wohl, (yes indeed,)* I, 348. et 349, δὴ, *doch, (yet.)* et 375, γὰρ δή. οἷον δὴ ὑπέτρεσας, quantopere vel quantum sane nunc reformidas, P. 587, *so wie du dich ja fürchtest, (much as thou fearest.)* μὴ δὴ, ne sane, *ach doch nicht, (not indeed,)* Σ, 8, et est formula precantis, ne fiat aliquid. et 12, ἦ μάλα δὴ, *gewiss nur allzuwahr, (indeed but too true.)* φράζεσθον δὴ, *überleget doch, (but consider,)* Υ, 115, considerate tamen: ubi est hortantis. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, *dass trift denn nun auch alles ein, (this then will all come to pass,)* B, 330. et ibidem in primo hemistichio est θ' pro δή. sic et Ξ, 48. οὕνεκα δὴ νῦν, Γ, 403, *weil freilich nun, (because indeed now:)* cui respondet 405, τοὕνεκα δὴ νῦν, *desshalb denn nun, (for that reason now.)* ἦ δὴ, B, 337, certe sane. et 339, ποῦ δὴ; *wohin doch? (whither then?)* et 340, ἐν πυρὶ δὴ, *ins feuer denn, (in the fire then.)* quod istud δὴ sæpe apocopen patiatur, apparere videtur ex Π, 690, ὅτε δ' αὐτὸς, collato 693, ὅτε δή σε. poëta etiam τὸ, δὴ, sæpe præponit, quod in prosa non solet; ut: δὴ τότε, sane tunc, A, 476. E, 136, 454. Λ, 107. M, 17, et 162, δή ῥα τότε, sane igitur tunc. δὴ τότε γὲ, N, 441. et 719, δή ῥα τόθ'. Ξ, 389. P, 410, γέ. Υ, 411. Ψ, 722, δὴ τότε, præcedente 721, ἀλλ' ὅτε δή ῥα, *aber als denn nun, (but when now.)* δή ῥα τόθ', Ω, 457. δὴ τότε, α, 424. δή ῥα τότε, ζ, 238. θ, 474, 486. ι, 169, 193. δὴ τότε γὲ, ν, 92. εἰ μὲν δή ποτε, *wenn du nur jemals, (if that but ever.)* Ξ, 234, sequente ἠδὲ, ἀπόδοσιν faciente, *so gehorche mir auch jezt, (obey me therefore now.)* καὶ γὰρ δή ποτε, Π, 810, *denn er hat ja wohl schon ehemals, (for he has already formerly.)* sic, αἲ γὰρ δή ποτε, τ, 22, *O wenn du denn doch einmal, (O that thou once.)* δὴ γὰρ, sane enim, *denn ja wohl, (for indeed,)* Λ, 314. N,

122, 517. O, 400, 488. P, 546, 625. π, 280. σὸν δή τοι κλέος ἔσται, tua certe sane fama erit, H, 458. ὅς δή τοι εἶδος ἔην κακὸς, qui certe sane forma erat malus, K, 316. οὕτω γὰρ δή τοι φέρω τόνδε μῦθον αὐτῷ, O, 201, *bringe ich denn doch wohl so, (for so indeed I bring.)* αἵ δή τοι, quæ certe sane, Ω, 731. οἵ δή τοι, Θ, 102. ὅς δή τοι, υ, 289. nam hoc τοὶ quoque est particula affirmativa. θαρσήσας δή 'πειτα, Υ, 338, nam sic scribunt accuratiores: pro quo alii minus diligentes scribunt δ' ἤπειτα, *alsdenn hierauf, (then hereupon.)* δή που, sane aliquo loco, α, 161, *nun etwa wo, (indeed somewhere.)* sed apud recentiores affirmant hæ duæ voculæ; et δήπουθεν est illis pro δηλαδὴ, scilicet, πάντως, ἀμέλει, certe. Sed δῆθεν est διστανμοῦ ἐπίῤῥημα, particula dubitandi, fortasse, *vielleicht, (perhaps.)* confer jam, si lubet: A, 40, 92, 394, 432, 493, 514. B, 134, 135, 284, 301, 436. Γ, 52, 150. E, 14, 718, 780, 898. Z, 52, 98, 255, 388, 476, 518. H, 226, 273, 281. Θ, 30, 34, 102. Λ, 138, 142, 824. M, 256, 79. N, 776, 737. Ξ, 112, 433. O, 46, 49, 53, 91, 437, 707. Π, 23, 424, 511, 763, 786. Σ, 74, 75, 95, 115, 120, 128, 153, 362, 364, 429, 434, 549. T, 85, 342, 401, Υ, 23, 29, 228, 233. Φ, 1, 55, 57, 60, 131, 148, 218, 315, 340, 432, 436, 442, 450, 472, 583. X, 12, 74, 76, 185, 216, 229, 231, 248, 286, (*dass doch,*) *(that but)* 297, 300, 373, 453, 455, 457. Ψ, 7, 313, 490, 607, 626, 640, 858, 871. Ω, 54, 243, 351, 376, 405, 407, 640, 732. α, 32, 49, 82, 126, 194, 217, 231, 251, 293, 294, δή 'πειτα. β, 16, 48, 107, 108, 176, 314, 315, 357. γ, 166, 237, 269, 270, 352, 356. δ, 514, 515, 333, coll. ρ, 124. δ, 138. ε, 302, 341. ζ, 162, 242. η, 214. θ, 423, 487. ι, 264. κ, 30. λ, 487, 521. μ, 112, 258. ν, 30, 178, 374, 375. ξ, 198, 406. ο, 228, 280, 389, 400, 450, 485, 486, 489. π, 426, 462. ρ, 190, 217, 226, 382, (*doch,*) *(yet)* 412, 460, 461. σ, 10, 153, 169, 256. τ, 97, 215, 216, 253. υ, 29, 37, 39, 191, 321, 348, 386. φ, 160, 207, 362, 402. χ, 5, 29, 45, 132. ψ, 149. ω, 71, 72, 287, 478, 490, δὴ τότε, ecce tunc, *siehe da, (behold,)* Ol. 3, 45. δή ποτε, Ol. 9, 14. δή, *doch, (yet)* Ol. 10, 72. δὴ καὶ, *und auch, (and even,)* Ne. 1, 25. δή ποτε, Ist. 8, 139. δὴ, Py. 4, 487. 8, 133. 9, 162. Ne. 8, 32, 82, 86. 10, 143. Ist. 2, 41. δ' pro δὴ, Py. 4, 98. inseritur δὴ nonnunquam voci compositæ, ut in, ἐπιδητούτοις, quæ est una vox ex tribus facta.

δηθὰ, (Τῶ) adverb. idem quod δήν. diu, ἐπὶ πολύ: συχνὰ, ἀεὶ, semper. B, 435. E, 104, 587, K, 52. Ξ, 110. O, 512. Φ, 131. α, 49, 120. β, 255, 404. γ, 313, 336. δ, 373, 466. η, 152. θ, 411. μ, 351. π, 313. χ, 177.

δῆθεν, vide sub δή.

δηθύνω, f. υνῶ. (Τῶ) diu moror vel commoror. *ich verweile, halte mich lange auf, (I stop, stay for a long time.)* ἢ νῦν δηθύνοντα, aut nunc morantem diutius hic, A, 27. οὐκ ἐδήθυνεν ἐν δόμοις, Z, 503, i. e. οὐ δηθὰ καὶ ἐπὶ πολὺ διέτριψε καὶ ἐβράδυνεν ἐν δόμοις, non diu moratus est in domo. et 519, δηθύνων, ego morans et diu manens. ἢν γὰρ δηθύνῃσθα, μ, 121, pro δηθύνῃς, si enim moras nectere velis; aor. 1. conj. μηδὲ σὺ δηθύνειν, ρ, 278, neque tu diutius morare. *säume du auch nicht, (stay not;)* inf. pro imperat. μὴ βράδυνε.

δήϊος, (pro δάϊος) ἴη, ϊον. (Δάω) hostilis, ardens hostili odio: it. secans, dividens, concidens. ab ἡ δαῒς, quatenus notat pugnam et prœlium. fortiter et acriter prœlians. κτείνας δήϊον ἄνδρα, Z, 481, interfecto hoste acri. μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσιν, I, 317. P, 148. ἔγνω ἄνδρας δηΐους, K, 358, agnovit hostes. δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν, munimentum adversus hostes, M, 57. θώρηκα, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν, O, 533. ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα, X, 84. οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, H, 240, novi et in stataria pugna canere hostili Marti. πυρὸς δηΐοιο, B, 415, ad differentiam alius ignis non ab hostibus immissi, aut clam illati. sic et Z, 331. Θ, 181. δήϊον πῦρ, I, 347, 670. πυρὸς, Λ, 666. Π, 127. et 301, πῦρ. Σ, 13. εὕδεις ἀνδράσιν ἐν δηΐοις, Ω, 684. δήϊον ἐς πόλεμον, Δ, 281, in pugnam ardentem. δηΐου ἐκ πολέμου, H, 119, 174. P, 189, ex ardenti et acerrimo prœlio. δηΐων ἐν ἀϋτῇ, P, 167, in hostium pugna. si ergo alibi sola ponitur ἀϋτὴ, clamor, subintelligitur δηΐων. nam non omnis ἀϋτὴ est πολέμιος. θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι, B, 544. πρὸ ἑτάρων δηΐοισι μάχεσθαι, Δ, 373. δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι, Z, 82. δήϊοι ἐγγύθι νηῶν, hostes prope naves, I, 76. εἴ τινά που δηΐων ἕλοι, K, 206. μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, Λ, 190, 205. δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας, hostes subeuntes ad murum, M, 264. et 276, δηΐους δίεσθαι, persequi. δηΐων ὑπαλύξας χεῖρας, N, 395. et 556, οὐκ ἄνευ δηΐων ἦν, non secretus ab hostibus erat. δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων, O, 548, procul exsistentibus. δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, Π, 591. δηΐων κυσὶ κύρμα, P, 272. δήϊοι ἀμφιμάχονται νῆσον, Σ, 208, 220. δηΐου ἐκ πολέμου, T, 73. Φ, 422. δαΐοις ἐν χροῒ ἕλκεα ῥῆξαν, Ne. 8, 48. δαΐων ὑπέρτεροι, Ne. 4, 62. ubi α est Doricum et commune: nam η est Ionicum.

δηϊοτὴς, ῆτος. ἡ. (Δάω) ardens contentio, pugna martia. a δαίω, i. e. καίω, vel a δηῒς, ίδος, ἡ. prœlium. hinc phrasis: ἐξάψαι πόλεμον, accendere pugnam. et prisci non tuba solum, sed sæpe et projecta in altum face ardente, signum pugnæ dabant. hinc Euripides: ἐπεὶ δὲ ἀφείθη πυρσὸς, i. e. ἡ λαμπάς. μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Γ, 20. sic et H, 40, 51. εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος, E, 348. et 409, ἐλθόντα ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. et 593, κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος. παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, H, 29. et 174, φύγῃ δηΐου ἐκ πολέμου καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος, . .9. et 290, παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος. σὺ ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, M, 181 et 244, τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καί. et 248, εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξεαι, coll. 249. πεσόντος ἐν αἰνῇ, N, 207. et 250, τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα. et 603, σοὶ (a te) δαμῆναι ἐν αἰνῇ. δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ, O, 512. et 584, θέων (currens et versans) ἀνὰ δηϊοτῆτα, sic et P, 257. μήδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, Π, 91. et 815, οὐδ' ὑπέμεινεν αὐτὸν ἐν δηϊοτῆτι. Τρώεσσι δαμεὶς ἐν, P, 2. ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ, Υ, 154, nam πόλεμος καὶ δηϊοτὴς sunt synonyma. et 245, ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος, in medio conflictu dimicationis. ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, X, 64, *mit grausamer feindseligkeit, (with cruel hostility.)* δηϊοτῆτα φέρων, hostilitatem inferens terræ, ζ, 203, ad differentiam aliorum navigantium et ad terram eam accedentium. πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, λ, 515, i. e. πολλοὺς ἀνεῖλε μαχόμενος. et ex loco μ, 257, χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, maxime proprietas vocis apparet. nam sermo ibi est de Scylla, quæ abripuerat aliquot socios Ulyssis, hostiliter et pernitiose. ergo est, hostilitas, perditio. πολλοὺς ἔπεφνες ἐν αἰνῇ, χ, 229.

δηϊόω, et δηόω, f. δηϊώσω et δηώσω. (Δάω) occido, concido, συγκόπτω, interficio, opprimo et deprimo pugna. εἴ κεν Ἀχαιοὶ Τρῶας δηώσωσιν, Δ, 416. et 417, Ἀχαιῶν δηωθέντων, Achivis cæsis. αὐτοὶ δῄουν ἀλλήλων ἀσπίδας, E, 452, cædebant et configebant clypeos sibi mutuo. ἐγὼ τὸν χαλκῷ δηώσας, Θ, 534, ferro interficiens. Ἀχαιοὺς δηώσειν, eos interfecturum, I, 243. ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες δῄουν, irruentes in se invicem cædebant, Λ, 71. et 153, ἵπποι χαλκῷ δηϊόοντες, equi ferratis ungulis suis cædentes terram et excitantes pulverem. οὓς κεν Ἀχαιοὶ χαλκῷ δηώσουσι, ferro concident, M, 227. et 425, δῄουν ἀλλήλων ἀσπίδας. δηϊόοντο λαοὶ, concidebantur, N, 675. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσε δηώσας, Ξ, 518, ferrum hausit intestina transfigens. δῄουν ἀλλήλους αὐτοσχεδὸν, perdebant et interficiebant se invicem, O, 708. λύκοι ἔλαφον δηώσαντες, Π, 158, lupi cervum interficientes. et 650, ἢ αὐτὸν χαλκῷ δηώσῃ. et 771, ἐπιθορόντες ἀλλήλοις, δῄουν. λέων, δηῶν, leo, dilacerans, P, 65. et 566, χαλκῷ δηϊόων, ferro cædens: ubi respicitur simul præcedens πῦρ, nam Hector est quasi ἀκάματον et ἄσβεστον πῦρ, utpote καρδιακόν: nam dicitur ἔχων πυρὸς αἰνὸν μένος, per similitudinem. δηώσας ἀπέδυσε τεύχεα, cum interfecisset eum, exuit ei arma, Σ, 83. et 195, ἔγχεϊ δηϊόων, sc. Τρῶας, hasta cædens eos. Ἕκτορα δηϊώσαντε, Hectorem interficientes ambo, X, 218. αὐτὸς χαλκῷ δηϊόων eos ferro interficiens, Ψ, 176: qua tarditate distractæ formæ participii notatur ἡ παράτασις τῆς ἀναιρέσεως. αὐτὸν χαλκῷ δηϊόῳεν, δ, 226, distracto circumflexo. οἳ θάνον δηϊωθέντες, ι, 66. et in metro Iota ante ω legi debet ut consona Iod.

Δηλέω, f. ήσω. (Δάω) est βλάπτω, ἀφανίζω. perdo, destruo, lædo prorsus, deleo. est a δαίω, incendo, comburo, unde ὁ δαλὸς, a quo δηλέω, injecta quasi face ἀφανίζω et corrumpo. inde est ἡ δήλησις, destructio, læsio magna; et τὸ δηλητήριον, noxium venenum, in genere vero destructivum quid, quo et malum quoddam deleri potest. sed δηλόω, f. ώσω, est, φανερὸν ποιέω, in lucem profero. sic πολεμέω, f. ήσω, pugno, *ich fechte, (I fight:)* Sed πολεμόω, f. ώσω, ad pugnandum incito, facio ut quis pugnare cupiat. Apud poëtam occurrit *forma media*, δηλέομαι, f. ήσομαι. οὐδέ ποτε καρπὸν ἐδηλήσαντο, A, 156, nunquam fruges corruperunt, sc. ἀπάγοντες αὐτὸν, populantes et auferentes fructum agri. Græcus petit metaphoram ab *igne:* Germani madidi eandem petunt ab aqua, *haben es den einwohnern zu wasser gemachet.* μή τις Διὸς ὅρκια δηλήσηται, Γ, 107, ne quis destruat juramenta sacrata, i. e. ne quis contra ea agat, et irrita faciat. Et de ista *metaphora* conf. B, 340. ὥς κεν Τρῶες Ἀχαιοὺς ἄρξωσι δηλήσασθαι, Δ, 67, 72. et 236, οἵ περ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο, qui priores contra fœdus damnum intulerunt. sic et 271. nam ἡ δήλησις ὅρκου, destructio jurisjurandi, est ἡ ὑπερβασία αὐτοῦ, *die übertretung eines beschwornen vergleiches, (the violation of a solemn compact.)* et ut καρπὸν δηλεῖταί τις, ἀπάγων αὐτόν: sic et ὅρκου δηλητήριον est ὁ ἀφανισμὸς αὐτοῦ καὶ τὸ αὐτοῦ ἄπρακτον. ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, Ξ, 102, ibi tuum consilium nocebit. Ergo istud consilium regium erat δηλητήριον, Ulyssis contra erat ἀλεξιφάρμακον. μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, Ψ, 428, me et te. μή τίς σοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται sc. ταῦτα, θ, 444, ubi ἐπὶ κλοπῆς, de furto positum verbum: *dass dir das niemand unter weges zu wasser mache, (that no one may rob you of it by the way.)* ὅσα ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο, κ, 459, quot mala intulerunt inimici tibi homines. sic et λ, 400, σέ. et 407, μέ. μή πού τις ὁδιτῶν ἐπελθὼν δηλήσαιτο, ν, 124, furto disperdat mihi. ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, χ, 278, summam cutem læsit ferrum. et 368, μή με δηλήσεται χαλκῷ, ne me perdat ferro. ἦ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο ὑμᾶς, ω, 111. Vide sub ῥινέω.

δήλημα, ατος. τό. (Δάω) perditio, læsio. βλάβη, ὄλεθρος. ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν, μ, 286. pernicies navium.

δηλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) perdens, exitialis, pestem inferens. σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ, δηλήμονες, Ω, 33, inquit Apollo ad reliquos Deos. εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων, σ, 84, 115. φ, 308.

δήλησις, δηλητήριον, vide sub Δηλέω.

δήλιος, vide δῆλος.

δήλομαι, dorice pro ἐθέλω, et βούλομαι, vide sub Ἐθέλω, ad finem.

δῆλος, η, ον. (Δάω) clarus, lucens. conspicuus. a δαίω, uro, accendo. per διάλυσιν dicitur δέελος. δέελον δὲ ἐπέθηκε σῆμα, K, 466, conspicuum et in tenebris signum apposuit. νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, υ, 333, nunc vero jam hoc manifestum est. hinc et Sol vocatur δήλιος, ὡς δηλοποιὸς, καὶ ἀναπτύσσων (evolvens, explicans, apparere faciens) τὰ ἐν σκότει ὄντα. hinc est et εὐδείελος.

δηλόω, vide Δηλέω.

δημηγορία, ας. ἡ. (Ῥέω) concio, oratio ad populum congregatum, B, 110, eqq. ejus scopus est, φεύγωμεν. sed argumenta sunt huic scopo vel palam adversa, vel tamen dubia. nam rex ita loquebatur tentans, et ut ansam præberet contradicendi sibi; utque ipsi consentirent ex se ad pugnandum, si sentirent turpitudinem dati vel quasi consilii. hinc est ὁ δημηγόρος, qui in concione loquitur ad populum. ἡ ἰσηγορίη, est libertas, æquabilitas juris, quando civis quivis jus loquendi habet, nec uni omnes parent. ἡ ἰσηγορίη, ὡς ἔστι χρῆμα σπουδαῖον, Herodot. V, 78, nam per eam aucti valde sunt Athenienses: et rationes sunt l. c.

δημηγόρος, vide supra, et sub ἀγορά.

δημιοεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔρα) qui publicas operas facit, qui pro populo facit. tales sunt ὁ μάντις, ἰατρὸς, τέκτων, etc. imo et κήρυξ, qui publice clamat. οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, τ, 135, qui publici operarii sunt, *die dem publico dienen, (servants of the public.)* εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων (fabrum lignarium) ἢ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, ρ, 383, s. et per crasin dicuntur δημιουργοί. in genere sunt τεχνῖται δημοσίᾳ ἐργαζόμενοι, artifices publici, οἳ καὶ κλητοί εἰσι, i. e. καλοῦνταί ποτε ἄλλοθεν, vocantur huc vel illuc ad opus faciendum. apud recentiores Atticos hæc vox fuit valde generalis, ut et αἱ δημιουργοὶ fuerint γυναῖκες αἱ τὰ πέμματα καὶ πλακοῦντας ποιοῦσαι, *kuchenbeckerinnen und verkäuferinnen, (women who make and sell cakes.)* ejusmodi δημιουργοὶ sunt οἱ ἐγχειρογάστορες, quos ὁ μῦθος finxit, quorum manus ventriculo ipsorum adsunt et ministrant, οἱ ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντες: sicut οἱ ἐγγλωττογάστορες sunt οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες. in sensu eminenti Deus dicitur ὁ τοῦ κόσμου δημιουργός.

δήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) publicus, in opposito ad privatum. δήμια πίνουσιν, P, 250, bibunt ex copiis a populo præbitis: cui simul et inclusum est τὸ ἐσθίειν. et sermo est de principibus, qui de publico vivunt: coll. 225, s. nam in divisionibus prædarum dabatur regi aliquid præcipuum, ex communi, ἐκ τοῦ δημίου, ut inde principes reliqui haberent εἰς τὰ συμπόσια apud regem: et abusus hujus portionis faciebat, ut rex ab obtrectatoribus vocaretur δημοβόρος, i. e. δημιοβόρος, qui publica male absumeret. ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἠδ' ἀγορεύει, β, 32, aut aliquid aliud, populum concernens, indicaturus est et loquitur. sic et 44. πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, γ, 82, et negotium privatum est, non publicum. hinc est τὸ ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον recentiorum. δήμιον ἢ ἴδιον; publicumne est negotium an privatum? δ, 314, i. e. δημόσιον. κριτοὶ αἰσυμνῆται ἐννέα δήμιοι, præfecti publici, Θ, 259, ex populo electi. erat ergo ἐκλογὴ δήμου ἔνδοξος. οὔτοι δήμιός ἐστιν οἶκος ὅδε, ἀλλὰ Ὀδυσσέος, υ, 264, non publica est domus, sed est propria Ulyssi. potest tamen et esse h. l. non est domus plebeia, et unius ex multis, sed principis summi. prior tamen explicatio præstat; sequitur enim: ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, inquit Telemachus. est meum patrimonium, in quod nullum jus est aliis. ergo in poëta δήμιος est vox honesta, sicut Romanis, publicus: apud recentiores vero ὁ δήμιος est, servus publicus ad sumenda supplicia, carnifex, quasi ζήμιός τις, ὁ ζημιῶν τοὺς κολαζομένους, καὶ τιμωρῶν: qui et ἄνδραγχος, *der henker, (the hangman,)* dicitur, ὡς ἄνδρας ἄγχων, strangulans homines; et ὁ κολαστὴς, οῦ, *der scharfrichter, (the executioner.)* hinc recentiores id, quod Homerus dicit δήμιον, maluere dicere δημόσιον, cum δήμιον aliter, ac apud vetustos, esset per usum vulgi determinatum.

δημιουργοί, αἱ. vide sub Ὀμφάλη, in R.

δημιουργὸς, vide δημιοεργὸς.

δημοβορέω, vide sequens.

δημοβόρος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) qui publica et ad totum populum pertinentia, vel et bona singulorum ex populo, avide ad se rapit et quasi vorat. ab ὁ δῆμος, populus, et βορὸς, vorax. ὁ τὰ τοῦ δήμου βιβρώσκων δυνάστης. notat ergo, ut accentus indicat, active. sic seditiose vocatur rex Agamemnon, A, 231, δημοβόρος βασιλεύς. sed δημόβορος notat passive, quod a populo devoratur: et inde est verbum δημοβορεῖν, quando populus aliquid absumit quod singulorum erat. Vide sub δήμιος.

δημογέρων, οντος. ὁ. (Γάω) est ὁ παρὰ τῷ δήμῳ αὐτοῦ γεραρὸς, quem populus suus suspicit et reveretur, senator populi sui, *ein fürst seines volkes, (a prince of his people.)* est λέξις σεμνὴ καὶ βασιλική. Ἴλου, παλαιοῦ δημογέροντος, Λ, 372, ubi de rege posita vox. δημογέροντες, Γ, 149, senatores imperii Troici. ergo δῆμος in hac voce non notat εὐτέλειαν.

δημόομαι, vide sequens, prope medium, et δημόω.

δῆμος, ου. ὁ. (Δέω) populus, *ein volk, (a people.)* civitas, *ein staat, (a state.)* est a δέω, f. δήσω: nam est societas hominum, colligata certis institutis, et nitens legibus. deinde etiam, per usum, δῆμος opponitur principibus et nobilioribus, ut sit plebs, *der gemeine mann, (the common people.)* denique pars aliqua totius alicujus populi vocatur δῆμος, maxime Athenis, ubi δῆμοι erant iidem, qui Romæ curiæ, (*die kirchspiele* [*parishes*] nostro more in magnis urbibus) vel et tribus, *die abtheilungen des volkes nach gewissen kreisen des landes, (the division of the people according to certain districts.)* hinc et pro ipso agro ponitur δῆμος, et regione certa illius populi: ut apparet ex E, 710, παρὰ δέ οἱ (juxta eum) ἄλλοι ναῖον (ἔναιον) Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες, in valde pingui regione habitabant. sic et Π, 437, 514, Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, in pingui parte Lyciæ. et 673, αὐτὸν θήσουσιν Λυκίης εὐρείης ἐν πίονι δήμῳ. sic et 683. Ἴδης ἐν πίονι δήμῳ, Υ, 385, in pingui regione Idæ montis. cæterum notio populi frequentior est. Ἀθήνας, δῆμον Ἐρεχθῆος, populum Erechthei, B, 547, qui locus de Athenis in sequentibus est lectu et consideratu dignus. et 828, δῆμον Ἀπαισοῦ, ubi notat civitatem, *einen staat, (a state:)* nisi quod tamen notio agri adjuncta sit. Ὀδυσσεὺς, ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης, Γ, 201, ubi nonnulli certam regionem insulæ vel et urbis Ithacæ designari volunt, quæ fuerit regia Ulyssis. potest tamen simpliciter esse, ἐν Ἰθακησίοις, in populo Ithacæ. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ, Γ, 50, urbi, et universo populo, *dem ganzen lande, (the whole country.)* ὃς τὸν Βελλεροφόντην ἐκ δήμου ἔλασεν, e civitate et regione expulit, Z, 158. et 225, σύ δ' ἐν Λυκίῃ (εἷς ἐμοὶ ξεῖνος, hospes activus) ὅτε κεν τῶν (Λυκίων) δῆμον ἵκωμαι. ὁ μὲν (φονεὺς) ἐν δήμῳ μένει, I, 630, manet in civitate, *bleibt im lande als ein mitglied desselben, (remains in the country as a member of it.)* εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται, Π, 455, ubi tamen sine dubio certam aliquam Lyciæ latæ partem denotat. ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας, P, 330, pro ὑπερδεία, i. e. ἀπτόητον, *der über alle furcht weg ist, (superior to fear,)* populum timoris expertem. δήμῳ πιφαύσκων, Σ, 500, populo declarans oratione, profitebatur se omnia reddidisse. ergo in δημοκρατίᾳ factum id judicium, qualis fuit tunc Atheniensium ἡ πολιτεία. φῶτα κατακτείνας ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, homine interfecto fugit in aliam civitatem, Ω, 481. et 706, μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ, Hector vivus, urbi et omni populo nostro. et 776, ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων, adgemebat populus innumerus. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ, æstimabatur a populo suo, E, 78. K, 33. Λ, 58. N, 218. Π, 605. μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε ἐνὶ δήμῳ, ne jam talia consilia apparere fac inter cives, Σ, 295. ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ, in peregrino populo et solo pugnas obeo, T, 324. ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος, congregati, omnis ille populus, *die ganze gemeinde, (the whole community,)* Υ, 166, *das ganze dorf, (the whole village,)* nam de leone occidendo sermo est. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, O, 738, auxiliantem populum habentes. Sæpe δῆμος est, ὁ δημότης, unus ex populo eodem, μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ δήμου, P, 577, i. e. τῶν ἄλλων δημοτῶν, inter alios cives eum maxime. τὰ δ' ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκε δατρεύειν, Λ, 703, i. e. τοῖς δημόταις, civibus. sæpe est et, plebs, ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι, B, 198, quem vero et plebis hominem videret, in opposito ad duces, 188. ἀνέρε δήμου ἀρίστω, duos fortissimos viros inter plebem militarem, Λ, 328, οἱ τῆς κοινότητος, ἄνδρες ὁμίλου καὶ πληθύος, in opposito ad ἡγεμόνας. poterant tamen esse nobilis ordinis. Sæpe et δῆμος, ut totum, ponitur de individuo velut adjectivum. δῆμον ἐόντα, talem qui ex multitudinis numero unus est, M, 213, de privatorum numero. quanquam ibi Polydamas, homo nobilis, loquitur adulatorie, et deprimit ipse se, blandiendi causa. talis dictus est post Homerum δαμότης vel δημότης, dorice quoque δαμοίτης, qui et simpliciter notat popularem, τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου μετέχοντα, *ein landsmann, (a countryman.)* apud Platonem δημοῦσθαι est παίζειν ἀπαιδεύτως, *niedertrachtig scherzen, (to jest indecorously.)* στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, α, 103, et est vel pro ἐν Ἰθάκῃ, vel partem certam urbis notat ubi regia domus erat. sed prius præstat. sic 237, Τρώων ἐνὶ δήμῳ, i. e. ἐν Τροίῃ, ad Trojam. αὐτοῦ (hic) τῷδ' ἐνὶ δήμῳ, β, 317, in hoc populo, i. e. in hac terra. ὀϊζύος, ἣν ἐν ἐκείνῳ δήμῳ ἀνέτλημεν, γ, 104, i. e. in Trojana terra. et 220, δήμῳ ἐνὶ Τρώων. sic et δ, 330. et 691, οὔτε τὶ εἰπὼν (ἐξαίσιον, *unartiges*, [*indecent*,] immodestum) ἐν δήμῳ, inter populares suos, ad populum suum. et 821, τῶν ἐνὶ δήμῳ, inter populum eorum, in eorum terra quo abiit. δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ, in peregrino populo et civitate, Θ, 211. et 220, ἐνὶ Τρώων, ad Trojam. τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ ἐνὶ δήμῳ, λ, 352, ille est rex populi, *der ist der herr im lande, (he is the sovereign of the country.)* ἐν δήμῳ Ἰθάκης, i. e. ἐν Ἰθάκῃ, ν, 97, ubi manifesto insulam totam denotat. sic ergo et alibi. et 322, Φαιήκων ἐν πίονι δήμῳ, in pingui terra eorum. ἐν δήμῳ Ἰθάκης, in populo Ithacæ, ο, 533. π, 419. τοῦτον ἀλητεύειν ἀνέπαυσας ἐν δήμῳ, σ, 114, hunc mendicare prohibuisti in populo nostro. Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ, υ, 210, apud Cephallenos. φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ, ψ, 118, domi, in patria sua, δημότην, unum ex civibus. ἐνὶ Τρώων, ω, 27, 31. et 285, Ἰθάκης ἐνὶ. κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων τὶς, aliqua ex Achæis fœminis, β, 101. et 239, ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, reliquis civibus id vitio do. et 366, ἀλλογνωτῷ ἐνὶ δήμῳ, in extraneo populo et solo. ἐνὶ Τρώων, γ, 100. et 215, ἦ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι ἀνὰ δῆμον, oderunt te cives tui. οὐδέ οἱ (αὐτῷ) ἄλλοι εἰσὶ, οἵ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα, δ, 167, qui ab eo in civitate (*in der*

nation,) (in the nation) malum avertere possent. et 243, ἐνὶ Τρώων, in Trojana terra. ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ζ, 3. et 34, ἀριστῆες κατὰ δῆμον (in natione et populo). et 274, μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον, sunt enim multi valde insolentes et importuni in populo. et h. l. usque ad 285, pingit poëta comice τὸ ἀτάσθαλον καὶ βωμολόχον, καὶ ὡς αὐτός φησι τὸ ὑπερφίαλον τοῦ δήμου, qui nec summis parcit, sermonibus et opinationibus suis: et est hoc ἠθοποιΐα. θεοῦ δ' ὣς δῆμος ἄκουεν αὐτοῦ, obedire ei solet populus suus ut deo, η, 11. et 150, γέρας, ὅ, τι δῆμος ἔδωκεν, honorem, quem populus dedit. ergo δημοκρατίας τι admixtum erat regio imperio et aristocratiæ apud Phæacenses: quæ est felicissima regiminis forma, sicut hodie apud Britannos, orbis nostri nobilissimos. λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον, θ, 157. Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, λ, 14. δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ν, 186. et 233, τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; et vide de hoc paullo post. ἐπὶ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ξ, 43. et 205, ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς τίετο δήμῳ. et 239, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, nam gravis fama populi nobis erat metuenda, tenebat nos si negassemus, conf. φῆμις. irati nobis futuri erant cives nostri. et 329, Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, in pinguem agrum, saltem pecudibus bonis pinguem. ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων, ο, 228. et 238, ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον. et 406, πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, fames nunquam invadit terram eam. et 467, οἱ μὲν ἄρα ἐς θῶκον πρόμολον (in conventum prodibant) δήμοιό τε φῆμιν, et in populi conscientiam, *dass die leute von ihnen sagen konnten sie wären da gewesen, (that the people might be able to say that they were there.)* sed conf. φῆμις. αἰδομένη δήμου φῆμιν, verens rumorem civium, π, 75. et 114, οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, coll. 96. et 382, ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον. et 425, δῆμον (τὸν τῶν Ἰθακησίων) ὑποδείσας. Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ, pingui terra, ρ, 526. τ, 271. πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον, τ, 73, mendico per populum. et 273, αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. et 399, Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πίονα δῆμον. et 527, αἰδομένη δήμου φῆμιν. ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, κακόν, υ, 219. χρεῖος, ὅ οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, debitum, quod ei totus populus debebat, φ, 17. et 307, ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ οὐ τινος ἐπητύος ἀντιβολήσεις, nullam facundam deprecationem invenies pro te. δῆμον ὀνείρων, regionem ubi somnia habitant apud inferos, ω, 12. κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, δ, 666. et 652, κοῦροι, οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μετ' ἡμᾶς. et 530, κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους. κρινάσθων (eligantur) κατὰ δῆμον ἄριστοι, θ, 36. et 390, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες ἀρχοὶ κραίνουσι, *zwölf fursten und oberrichter regieren, (twelve princes and rulers govern.)* ὅταν εὐφροσύνη κατέχῃ δῆμον ἅπαντα, ι, 6. ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, colligentes per populum, ν, 14, *eine collecte, (a collection.)* πτώσσων κατὰ δῆμον, ρ, 227, misere et timide reptans per populum. et 558, αἰτίζων, mendicans. μή τις Ἀχαιΐδων κατὰ δῆμον νεμεσήσῃ μοι, τ, 146. sic et ω, 134. κατὰ δῆμον ἑορτή, publicus dies festus, φ, 258. et 331, οὔπως ἔστιν εὐκλεέας κατὰ δῆμον εἶναι, fieri non potest, ut illi honorati et probati sint apud populum. Ἰθάκης κατὰ δῆμον, χ, 52, populo Ithacensi. et 55, ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον, satisfacientes tibi publice. ὅς δ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται, ξ, 126, i. e. εἰς Ἰθάκην ὑπότροπον reducem οἴκαδε ἱκέσθαι δήμου ἄπο Τρώων, χ, 36. δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ οἶνον ἀγείρας, ex publica collatione colligens, τ, 197, ubi vides colligendi morem antiquissimum, ut detur egenis. εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεήν, δῆμόν τε, πόλιν τε, θ, 555, quod explicatur vel, dic mihi terram tuam in genere, et partem illam terræ (sicut in Italia Romana erant tribus) in specie ex qua es, et urbem specialissime, vel, terram tuam, et populum in ea habitantem, (nam is sæpe peculiare habebat nomen, sicut in Εὐβοίᾳ habitatores et δῆμος erant οἱ Ἄβαντες,) et urbem. et hæc posterior explicatio est melior: ut γαῖα includat πόλιν, πόλις vero δῆμον. et unus δῆμος plures poterat habere urbes. cæterum ergo δῆμος notat tria: πλῆθος ἁπλῶς, multitudinem et plebem; πολιτικὸν σύστημα, civitatem, a quo δημοκρατεῖν componitur, princeps civitatis esse; χώραν et regionem in qua habitatur. δᾶμον (dorice) Ὑπερβορέων πείσαις, Ol. 3, 28. ἀστῶν, Ol. 5, 33. σύμφωνον, Py. 1, 135. ὀτρύνει, Ne. 10, 42.

δημός, οῦ. ὁ. (Δάω) adeps, pinguedo. *talg, (fat.)* est a δαίω, i. e. καίω: εὐέξαπτον γὰρ τὸ λίπος. in sacrificiis vocatur idem et ἡ κνίσσα, qua carnes comburendæ in ara contegebantur, ut eo facilius arderent, et suavius olerent. ὀξύνεται ad differentiam τοῦ δήμου (ab ὁ δῆμος, populus) ἀνθρωπείου. hinc Comicus ludens, τὸν δῆμον Ἀττικὸν vocat δημὸν βόειον, διὰ τὸ ἀλόγιστον. δημῷ ἀργέτι, i. e. λευκῇ πιμελῇ, λευκῷ λίπει, Λ, 817. ἀργέτα δημόν, Φ, 127, quibus locis de adipe humano dictum. οἰῶν πίονα δημόν, ovium pinguedinem, Χ, 501. ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖς) βοῶν δημὸν καὶ μηρία ἔκηα, Θ, 240. et 380, δημῷ καὶ σάρκεσσι, de homine occiso. sic et Ν, 832. ἰχθύες δημὸν (occisi hominis) ἐρεπτόμενοι, Φ, 204. ἐκ πάντων (βοῶν) δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν, Ψ, 168, ubi corpus Patrocli mortuum in rogo comburendum totum obtegebatur adipe, et 243, ὀστέα ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ θείομεν, ubi ossa cremati mortui conduntur, obvoluta adipe, ne celeriter arida in pulverem mutarentur. sic et 253. et 750, βοῦν μέγαν καὶ πίονα δημῷ. μῆλα πίονα δημῷ, ι, 464. ἐς *(in, auf) (in, on)* πίονα δημόν, ξ, 428, imponens carnes et involvens in adipem: quæ est ἑρμηνεία τοῦ, κατεκάλυψαν κνίσσῃ: nam δημὸν dicit τὴν κνίσσαν. μηρία ἔκηε καλύψας πίονι δημῷ, ρ, 241, nam adeps facilius ardet, et facit nidorem suaviorem.

δημόσιος, vide ἴδιος.

δημότης, ου. ὁ. (Δέω) popularis, civis. ἐν δαμόταις (dorice) δέρκομαι λαμπρὸν ὄμματι, Ne. 7, 96, vultu sereno sum inter cives.

δημουργός, vide δημιοεργός.

δημόω, f. ώσω. (Δέω) vulgo, publico, in publicum profero. γλυκύ τι δαμωσόμεθα, Ist. 8, 18, dorice δα, et ionice σο pro σω. nam Ionibus τὸ ο et ω conjunctivi æquivalet.

δήν, (Τῶ) adverb. diu. ejus oppositum est μίνυνθα, breviter. est a τείνω, et notat simul continuitatem temporis. hinc est ὁ δηναιός, i. e. πολυχρόνιος, et δηρόν, i. e. τὸ ἐπὶ πολύ, et τὰ δήνεα, i. e. βουλεύματα, οἷς χρόνου δεῖ. μάλα δήν, valde diu, Α, 416, 512. Ε, 412, continuo, perpetuo. δὴν ἦν, i. e. ἐπὶ πολὺ ἔζη, diu vivebat, Ζ, 131, 139, 140. Θ, 126. Ι, 30, 691. δὴν οὐ μάλα, quod est explicatio τοῦ μίνυνθα, Ν, 573. hinc est compositum, οὐδηναιός, ὁ, non diuturnus. Π, 736, Ρ, 695. Υ, 426. Ψ, 690. α, 281, δὴν οἰχόμενος, diu absens, qui jam pridem profectus est hinc. β, 36, 164, 215, 264, 296, 397. δ, 494, 704. ε, 127. ζ, 33, 167. ν, 189. ξ, 330, 376, 416. ο, 270. ρ, 72. σ, 312. τ, 299, υ, 155, 216, 289. φ, 426. χ, 473. ψ, 92. ω, 124.

δηναιός, ά, όν. (Τῶ) diuturnus, longi ævi, πολυχρόνιος. μάλα οὐ δηναιός, ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο, omnino non diuturnus est is, qui pugnare velit contra immortales, Ε, 407, non diu durat potentia ejus.

δήνεα, έων. τά. (Τῶ) consilia, consultationes, βουλεύματα. est a δήν, diu: χρόνου γὰρ χρεία τοῖς ὀρθὰ βουλευομένοις, et φρονεῖν οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς. pluralis apud poëtam occurrit solus: hinc dubitatur, an singularis concipi debeat τὸ δῆνος, εος, an τὸ δήνειον, ου. accuratiores tamen inclinant eo, ut singularem concipiant τὸ δήνειον, ου, et ionice δήνεον. θυμὸς ἤπια δήνεα οἶδε, Δ, 361, animus tuus æqua consilia novit. ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης, κ, 289, perniciosa consilia et meditata machinamenta ejus. χαλεπόν, σε θεῶν δήνεα εἴρυσθαι, ψ, 82, difficile est, te deorum consilia deprehensa et comprehensa habere.

δήνω, vide τείνω, et sub δένδρον.

δή 'πειτα, vide sub ἔπειτα.

δήπου, (Ὁ) sane forte. Ω, 736, *etwa vielleicht, (perhaps indeed.)*

δήπουθεν, vide sub δή.

δηριάω, f. άσω. (Δάω) pugno, certo. sive id cruenta fiat pugna, sive certamine alio. κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνόστησεν ἀντιπάλων, Ne. 11, 32, pulcrius, quam pugnantes adversarii in certamine, rediit. Ἀγαμέμνων χαῖρε (ἔχαιρε) νόῳ, ὅτε ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο, pro ἐδηριῶντο, θ, 78, cum optimi Achæorum contenderent verbis, coll. 76. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι, pro δηριᾶσθαι, de corpore mortui pugnare, Ρ, 734. κατὰ πεδίον δηριάασθαι, in planitie pugnare armis, Π, 96. ὥστε δύο ἀνέρε δηριάασθον, sicut duo viri contendunt verbis, Μ, 421, *sich zanken, (quarrel,)* pro δηριᾶσθον, et est dualis præs. med. αὐτοὶ δηριαάσθων, attice pro δηριαέσθωσαν, Φ, 467, ipsi prælientur, μαχέσθωσαν.

Δῆρις, ιος et εως. ἡ. (Δάω) rixa, contentio acris, pugna. est a δαίω, seco, divido. οἳ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο, Ρ, 158, qui pro patria hostibus laborem et certamen facere solent. υἱός τε υἱωνός τε, ἀρετῆς πέρι, δῆριν ἔχουσι, ω, 514, filius et nepos, de virtute, certamen habent.

δηρίω, f. ίσω. (Δάω) pugno, certo, idem ac δηριάω. ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ (in convivio sacro celebri) ἐκπάγλοις ἐπέεσσι, θ, 76, coll. 78. τὼ (hi duo) περὶ Κεβριόνου δηρινθήτην, Π, 756, de eo pugnabant acriter, interserto ν, et abjecto augmento: ubi tamen meliores legunt, δηριθήτην: quid enim opus est τῷ ν, nisi forte inserviat ad ὄγκον aliquem vocis, signantem prœlium acre et diuturnum? δηρίομαι πολλοῖς, Ol. 13, 63, certo cum multis, i. e. referens ego facta egregia familiæ tuæ, possem superare numerum recte factorum multarum aliarum familiarum.

δηρός, ά, όν. (Τῶ) diutinus, diuturnus. δηρὸν χρόνον ἀπέχονται ἀλλήλων, per longum tempus abstinent alter ab altero, Ξ, 206, et sic plene dictum, omissa præpositione ἐπί. ubi igitur δηρὸν solum positum, est ellipsis τοῦ, ἐπὶ χρόνον, in longum tempus. χρόνος ἤδη δαρός, Eurip. Herc. Fur. 702, tempus jam longum est. sic, posita præpositione, et omisso χρόνον, Ι, 416, ἐπὶ δηρὸν ἔσται μοι αἰών, diu victurus sum, ἐπὶ πολὺν ζήσομαι χρόνον. sic Sophocles, omissa præpositione: πολύν με καὶ δαρὸν (dorice pro δηρὸν) δὴ κατείχετε χρόνον, detinebatis me diu. μένειν δηρόν, manere hic diu, Β, 298. et 435, μηδὲ δηρὸν ἀναβαλλώμεθα ἔργον, neque diu differamus rem gerendam. conf. porro, Ε, 120, ubi est explicatio versus 104. 285, 885, 895. Κ, 371. Μ, 300. Ν, 151. Ξ, 484. Π, 852. Ρ, 41. Σ, 125, nam sunt dies quindecim ab initio iræ: quod est longum visum tempus forti bellatori. sic proverbium: οἱ ποθοῦντες ἐν ἤματι (i. e. ἡμέρᾳ μιᾷ) γηράσκουσιν. et multa per hos dies erant acta. 133, 248. Τ, 46, 64. Υ, 43, 422. Φ, 391 Ω, 131. α, 203. β, 285. δ, 109. ε, 396. ζ, 220, 250. θ, 33, 150. κ, 260. π, 171. σ, 145. τ, 301. φ, 112. ω, 394. Ne. 9, 71. οὐκ ἔτι δηρόν, est, οὐκ ἔτι ἐπὶ πολὺν χρόνον.

δησάσκετο, vide sub ΔΕ'Ω.

δῆσε, pro ἐδέησε, δήσω, vide sub Δέω, egeo.

δήω, (Δάω) verbum factum ex δάω. doceo, it. disco: et determinatum est ad notionem in-

veniendi, pro εὑρίσκω. invenio, reperio, deprehendo, *ich finde, (I find.)* οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου, I, 418, 681. ἓν καὶ εἴκοσι δήεις δούρατα, invenis hastas, N, 260. οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν, effectum nullum invenimus, δ, 544, ubi amice in prima persona loquitur, ὡς κοινοποιουμένης τῆς συμφορᾶς, quasi malum ei sit commune cum amico. δήομεν ἄλσος Ἀθήνης, reperimus lucum Minervæ, *(wir treffen an,) (we come to,)* ζ, 291. δήεις δὲ ἐν οἴκῳ πήματα, λ, 114. δήεις τόνγε σύεσσι παρήμενον, ν, 407. ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, π, 44, inquit Telemachus ad personatum mendicum surgere sede sua volentem. et hoc præsens, ut in re certo futura, habet vim futuri. ab hoc verbo Ceres dicta est ἡ Δηὼ, όος. nam cum investigaret raptam Proserpinam, et obvios interrogaret; ex omnibus audivit τὸ, δήεις, *du findest sie gewiss, (thou wilt certainly find her:)* qua voce eam consolabantur humaniter.

Διὰ, (Δίω) præpositio. apte ad δίω refertur. regit genitivum et accusativum. cum *genitivo* est, per, *durch, (through.)* διὰ ὤμου ἔγχος ἦλθεν, transiit hasta per humerum, Δ, 481, *gieng durch die schulter durch, (pierced through the shoulder.)* διὰ ὀδόντων αὐτοῦ ἔπειρε, Π, 405, per dentes ejus transegit hastam. ὀδύνη διὰ χροὸς ἦλθε, dolor gravis ivit per corpus, Λ, 398. nota autem, διὰ sæpe, ut avulsum, pertinere ad verbum, cum διὰ alias componi solitum. διὰ αὐχένος ἤλυθεν ἀκωκὴ, P, 49, per cervicem transiit cuspis, ut emineret altera parte. sic et X, 327. διὰ ἀσπίδος ἦλθεν ἔγχος καὶ διὰ θώρηκος, Γ, 357, 358, *schlug durch, (penetrated.)* sic et Λ, 435, s. διὰ κυνέης, per galeam, M, 183. Υ, 397, 398. διὰ ζωστῆρος, θώρηκος, μίτρης, Δ, 135—137. ζωστῆρος, E, 539. P, 519. ῥέει ποταμὸς διὰ γαίης, E, 545. ἔφευγον δι' Ἑλλάδος, per Græciam illam specialem, I, 474. πέλεκυς εἶσιν διὰ δουρὸς, securis penetrat per lignum, Γ, 61. ἑπόμεθα διὰ πεδίου, sequebamur per campum, Λ, 753, ubi hoc διὰ simul distributive notat, ut Romanorum, per, i. e. ubique in campo. ἦγόν μιν διὰ ἀγῶνος, Ψ, 696, ducebant eum per circum, et ex eo. διὰ Τρώων πέτετο ἠδὲ ἐπικούρων, N, 755, undique per eos volabat quasi. βῆ δὲ διὰ προμάχων, Δ, 495. E, 562, 566, 681. P, 3, 87. sic et θῦνε διὰ προμάχων, E, 250. Υ, 412. et ἴθυσεν, recta prorupit per primos ordines, Π, 582. omnes istæ locutiones id volunt, processit in primam aciem: nam principes alias erant post principia. ergo hoc διὰ et notionem τοῦ, inter, in, habet. ἐλάτη μακροτάτη δι' ἠέρος αἰθέρα ἷκει, Ξ, 288, per aërem. αἰετὸς πεδίονδε διὰ νεφέων εἶσι, ἁρπάξων ἄρνα, X, 309, per nubes, ex nubibus, ex alto aëre. sic Γ, 263, διὰ Σκαιῶν (πυλῶν) πεδίονδε εἶχον ἵππους, ex Scæa porta exeuntes dirigebant equos versus planitiem. sic et E, 752, δι' αὐτάων (πυλῶν) εἶχον ἵππους, coll. 749. sic δι' αὐτάων, sc. πυλῶν, H, 340. per illas portas et ex illis. σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, I, 464, per ignem et ad ignem extendebantur, ut setæ deurerentur, more prisco. sic et Ψ, 33. κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, Λ, 247, per turbam armatam et inter eam turbam. sic δι' ὁμίλου, in acie conferta, inter aciem, Z, 226, in conflictu exercituum. M, 191. N, 204. P, 293. et 294, πλῆξε διὰ κυνέης, per galeam percussit, ut caput vulneraretur gravissime. αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, B, 458, per aërem et in aëre. sic οὐρανὸν δι' αἰθέρος, P, 425. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, T, 351. διὰ χιτῶνος, E, 113. et 189, θώρηκος, per. διὰ στεφάνης (galeæ) ἦλθε καὶ ὀστέου, Λ, 97. ὃν (κονίσσαλον, pulverem) διὰ αὐτῶν ἐς οὐρανὸν ἐπέπληγον πόδες ἵππων, quem inter eos (Græcos) in aërem altum quatiendo excitabant pedes equorum, E, 503, ubi est pro, ἐν αὐτοῖς. διὰ δὲ στήθεσφιν (pro στηθέων) ἔλασεν, E, 57, ubi διὰ est avulsum a suo verbo: trajecit per pectus. sic et Θ, 259. Λ, 448. X, 284. δι' ὄρεσφι, pro ὀρέων, per montes et ex montibus, K, 185, *über die berge, (throughout the mountains.)* διὰ manifesto avulsum a verbo suo, est T, 90, θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, pro διατελευτᾷ. sic et X, 398, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας, pro διέδαψας, dilacerasti. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, pro διέπρεπε πάντων, M, 104, διαπρεπὴς ἦν ἐν ἅπασι. sæpe avulsum postponitur verbo suo. ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, P, 522, pro διατάμῃ, discindat sane totum nervum. sæpe etiam διὰ elliptice deest a genitivo suo, e. c. Φ, 602, πεδίοιο διώκετο, pro διὰ πεδίου. διὰ δ' ἀμπερὲς, pro διαμπερὲς δὲ prorsus per, *durch und durch, (through and through,)* P, 309. φ, 422. sæpe διὰ ἐκ junguntur, cum genitivo. δι' ἐκ προθύρου, O, 124, per vestibulum et extra illud. δι' ἐκ μεγάροιο, ρ, 61. σ, 100, δι' ἐκ προθύροιο. et 184, μεγάροιο. et 385, προθύροιο. μεγάροιο, τ, 503. προθύρου, φ, 299. μεγάροιο, χ, 433. sæpe διὰ πρὸ junguntur, et notant, penitus per. absolute et sine casu positæ hæ duæ voculæ, E, 66, διὰ πρὸ ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθε ἀκωκή. sed 281, cum genitivo, τῆς δὲ (ἀσπίδος) διὰ πρό. possit tamen h. l. διὰ solum ad τῆς referri, πρὸ vero adverbialiter esse pro πρόσω, *vorwärts, (forward.)* sic et 538, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο (ivit) καὶ τῆς. sine casu est et M, 184, διὰ πρὸ αἰχμὴ ῥῆξε ὀστέον, et 404, διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν, penitus infixit, N, 388. et 607, οὐδὲ διὰ πρὸ δύνατο χαλκὸν ἐλάσαι. sic et 647. et διὰ πρὸ ἐλάσαι est, ita infigere hastam, ut alte in corpus penetret. sic et O, 342. Π, 309, 821. P, 518, εἴσατο χαλκός. et 579, χαλκὸν ἔλασε. sic εἴσατο, ω, 523, τάνυται δέ τε πᾶσα (βοείη, corium bovis) διὰ πρὸ, tenditur tota undique æqualiter, P, 393, quod et ὑφὲν scribitur, διαπρό. ἔκειτο (Polyphemus ingens) τανυσάμενος διὰ μήλων, per oves, ι, 298, et διὰ signat *totum, per omnes* oves, ut magnitudo ejus notetur. διὰ αὐτῶν ἐρχομένη, per eos iens, inter eos obambulans, κ, 391. et 118, τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος. Πυθῶδε ἐρχομένην διὰ Πανοπῆος, λ, 580, euntem ad Delphos per Panopeum, quod et Romani dicunt supra, *über, (beyond.)* ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν, μ, 206, per navem et in navi obambulans. sic 335, διὰ νήσου ἰών. et 420, ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων. sed ν, 21, διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, ubi διὰ distribuit, per navem, i. e. hic et illic in nave, sub transtra: et ἰὼν pertinet ad præcedens κατέθηκε αὐτὸς ἰὼν, ipse iens eo deposuit ea hic et illic. ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος, currebant in campum ex urbe, ο, 183. et 293, οὖρον (ventum secundum) ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ex aëre superiore. διὰ σταθμοῖο φοβήθησαν, ex casa fugerunt, π, 163. sic, διὰ σταθμοῖο βεβήκει, ex casa abiit, ρ, 26. ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, τ, 564, si venerint ex secto ebore, per portas eburnas: et 566, διὰ ξεστῶν κεράων, per corneas portas. et sermo ibi est de somniis. ἀντικρὺ διὰ αὐχένος ἤλυθε ἀκωκὴ, χ, 16. διὰ δ' αὐτῶν ἰκνεύμεθα, per eas et inter eas obambulabamus, ω, 337. et 522, βάλεν αὐτὸν διὰ κόρυθος. ἔβησαν προτέρω διὰ δώματος, ο, 109, per domum. διὰ αἰθέρος, sc. φερόμενον, Ol. 1, 10, per ætherem. διὰ ἀμφοῖν, Py. 3, 102, i. e. per Æsculapium, et per eum quem is ex morte suscitavit. διὰ ἀγγελίας ὀρθῆς, Py. 4, 496. θαλάσσης, Ne. 6, 81. et 109, ἅλμης. διὰ φρενῶν, Ne. 7, 38, per pectus. ἀνθρώπων, Ist. 4, 64, per homines late. *Cum accusativo* διὰ notat quoque, per, in. ἦλθέ μοι ὄνειρος διὰ νύκτα, B, 57, i. e. κατὰ νύκτα. μήπως διὰ νύκτα φεύγειν ὁρμήσωνται, Θ, 510. οἶος ἐπελθὼν νύκτα δι' ἀμβροσίην, K, 41. et 83, ἔρχεαι (vadis) οἶος νύκτα δι' ὀρφναίην. et 101, μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, noctu. et 142, οἷοι ἀλᾶσθε νύκτα δι' ἀμβροσίην. et 276, οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσι νύκτα δι' ὀρφναίην. et 297, ἔβησαν ὥστε λέοντε διὰ νύκτα μέλαιναν. et 386, ὀρφναίην. et 394, ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. πῇ ἵππους ἰθύνεις νύκτα δι' ὀρφναίην, Ω, 363. et 366, εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν. sic et 653. διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ἵππους, M, 62, per et trans fossam. ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, Λ, 118. ἓξ διὰ πτύχας ἦλθε χαλκὸς, *es gieng der spiess durch sechs lagen durch, (the spear penetrated through six folds,)* H, 247, coll. 251, 252. ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν φεύγοντες, Θ, 343. ἐλιξάμενος διὰ βήσσας, huc illuc se convertens per arboreta et in arboretis, P, 283. Ἀθηναίης διὰ βουλὰς, O, 71, consiliis Minervæ. διὰ μῆτιν Ἀθήνης, K, 497. ἴδον αὐτὸν διὰ δώματα ποιπνύοντα, A, 600, videbant eum per domum sedulo ministrantem, *überall im saale herum, (in every part of the hall.)* ἔβησαν διὰ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, K, 298, pro διέβησαν, per, super, et est idem quod præcedens ἀνὰ, sic et 469. paullo aliter eadem verba sunt, Ψ, 806, per arma et sanguinem, ut arma perfodiat alterius et sanguinem eliciat. imo ad αἷμα, concipitur διὰ avulsum a ψαύσῃ, pro διαψαύσῃ, pertingat usque ad sanguinem. διά τε ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, X, 190, fugat eum per valles et arboreta. manifesto avulsum διὰ est Ξ, 517, διά τ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε, pro διήφυσε, penitus exhausit viscera, i. e. penitus penetravit per viscera. sic et P, 314. N, 507. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψε, pro διέδαψε, penitus disscidit cutem, E, 858, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσην, pro διέταμε, P, 618, perscidit. ἄραβος διὰ στόμα ὀδόντων, crepitus dentium per totum os, K, 375, in ore. μῦθον τοῦτον οὔτις διὰ στόμα ἄγοιτο, Ξ, 91, in ore habeat, *würde ihm munde führen, (would have in his mouth:)* vel, educat ex ore, pro διάγοιτο διὰ στόμα. πέτεται διὰ βοῦς, volat per boves, et inter boves, ultra boves, Ψ, 846, *durch die heerde hindurch, (among the cattle.)* διὰ ὑσμίνας, in præliis, B, 40, pro κατά. δι' ἐμὴν ἰότητα, per meum consilium et voluntatem, O, 41. διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, per arundineta densa, Ψ, 122. δεξιὼ (τὼ αἰετὼ) διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν, β, 154, ex ædificiis et urbe eorum, sc. Ithacensium: ut διὰ notet motum per locum et ex loco, ut sæpe ante vidimus. aptius autem videtur explicari posse de nido harum aquilarum propinquo, ad quem avolarint, sic tamen ut *per* eum locum ubi nidus erat, aliquamdiu circumvolarint. conf. οἰκίον. nisi quod διὰ etiam est, inter, ut κ, 150, εἴσατό μοι (visus est a me) καπνὸς διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, inter arboreta densa: sicut et 197. ut ergo et priore illo loco esse possit simpliciter, ad dextram abierunt inter domos et urbem eorum, sc. Ithacensium. διὰ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν, ψ, 67, ob et per improbitates accidit illis malum. ὅν ποτε ἔκτεινε διὰ ἀφραδίας, quem quondam interfecit (mater Procne filium suum) per insanias, τ, 523. et 154, καὶ τότε δή με, διὰ δμωὰς, εἷλον ἐπελθόντες, tunc tandem me, per ancillas (sc. indicio iis facto,) deprehenderunt supervenientes. ancillæ meæ erant instrumentum quasi, per quod proci me deprehendebant. νικῆσαι διὰ Ἀθήνην, vicisse per Minervam, et ope ejus, θ, 520. ὤπασαν αὐτῷ κτήματα διὰ Ἀθήνην, præbuerunt ei pretiosa dona impulsu Minervæ, ν, 121, i. e. ob liberalitatem et magnificentiam dantium. ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν, ρ, 72, ad forum et conventum populi per urbem ducens. διὰ νύκτα, nocte, ι, 143, 404. μ, 284. ο, 8, 50. τ, 66. διὰ δώματα, per domum, in domo, δ, 24, 679. η, 139, ἔβη διὰ δῶμα, ibat in domo. κ, 546. π, 276. ρ, 479. σ, 340. χ, 495. διὰ βουλὰς Διὸς, per voluntatem Jovis, ex voluntate ejus, θ, 82. θεῶν, λ, 275. et 436, γυναικείας διὰ βουλὰς, ob fœminea consilia, et per ea: nam ea adhibet deus ut instrumentum iræ suæ: collatis sequentibus duobus versibus. διὰ ἄκριας, ι, 400, ubi διὰ distribuit, per montes, κατὰ τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων, *hie und da überall auf den bergen,*

(here and there all over the mountains.) sed κ, 281, πῆ δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος; quo tendis solus per et super montes. ἔβη χῶρον ἀνὰ ὑλήεντα δι' ἄκριας, ξ, 2, ivit in loco sylvestri per juga montana. τί ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο ὕστατος, cur sic per et ex spelunca ibas postremus, ι, 447. et 458, ἐγκέφαλος διὰ σπέος ῥαίοιτο πρὸς οὔδεϊ, ubi διὰ distribuit. ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας, vadentem per urbem inter et per ipsos, η, 40, *durch sie hindurch gehend, (passing through them.)* in compositione διὰ sæpe notat διχασμὸν καὶ σκιδασμὸν καὶ διαίρεσιν, *von einander, (from one another.)* e. c. διασχὼν νεφέλην. sic διαφωνεῖν est, dissonare, etiam dissentire et contradicere, ἀντιλέγειν. confer et διάνδιχα, quod divisionem et duplicationem notat. in compositione διὰ quoque sæpe apocopatur, ut solum δ' remaneat, e. c. δ' ἐλεύσεσθαι pro διελεύσεσθαι, quod vide suo loco. διὰ τεὰν δύναμιν, Py. 2, 38, propter tuam potentiam. δι' ὅμιλον ἦγεν, Py. 9, 217, per agmen. δι' Ὅμηρον, Ne. 7, 31, propter Homerum. διὰ πόντον, per mare, Ist. 4, 70. τεὰν τιμὴν, Ist. 5, 6, propter tuum honorem. et 13, δαίμονας, per fortunas. διὰ Ὑπερβορέους, Ist. 6, 34, per [illegible]s. διὰ avulsum, Ol. 7, 138. a διὰ est τὸ δίασμα, quando telæ inseritur licium, vel si perplexum quid sit inter se, *eine flechtung, (any thing plaited.)* unde verbum διάζομαι, plecto, texo, *ich flechte in-und durcheinander, (I plait, interweave.)* Judic. xvi, 13, apud LXX. διὰ, in compos. vide sub διάνδιχα.

διάβαθρον, vide sub πέδιλον.

διαβαίνω, (Βάω) transcendo, crura divarico. τάφρον διαβαινέμεν, pro διαβαίνειν transcendere, transgredi, fossam, M, 50. et 458, εὖ διαβὰς, i. e. διαστήσας τὰ σκέλη, i. e. τὴν βάσιν, πρὸς ἀντέρεισιν. et est phrasis Attica. *da er die beine fein weit auseinander gesetzet, um einen desto stärkern wurf zu haben, (having spread his legs very widely one from the other, that he might throw with the more force.)* ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, pro διέβησαν, transierunt vallos et fossam, O, 1. ubi poëta τῇ διακοπῇ τῆς λέξεως (præpositione a verbo suo avulsa) difficultatem rei agendæ designat. alibi eadem arte imitatur aliquam distractionem aut dilacerationem rei, e. c. κατὰ δὲ βοῦς ἔφαγον. Ἦλιδα εἰς διαβήμεναι, pro διαβῆναι, trajicere in Elidem, δ, 635, nave. Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, transibat ex domo, διεβεβήκει, ρ, 61. κ, 388. τ, 47. υ, 144.

διαβάλλω, (Βάλλω) trajicio. traduco, calumnior, criminor. Vide sub βάλλομεν.

διαβολία, ας. ἡ. (Βάλλω) calumnia. proprie notat jaculum quo quis trajicitur. διαβολιᾶν (Doricus genitivus plur.) ὑποφάτιες, Py. 2, 140, calumniarum et criminationum oblocutores et interpretes.

διαβρέχω, vide sub διαίνω.

διαγγέλλω, f. ελῶ. (Ἄγω) annuntio. διαγγέλλοισα, dorice pro διαγγέλλουσα, Ne. 5, 7. et inest notio divulgandi ubique.

διαγιγνώσκω, vide ἀναγνόω, et γιγνώσκω.

διαγλάφω, f. ψω. (Ῥάω) exsculpo, excavo. εὐνὰς ἐν ψαμάθοις διαγλάψασα, loca ad cubandum excavans in arenis, δ, 438, ut depressius paullo jaceremus in littore, et eo melius falleremus.

διαγνῶμι et διαγιγνώσκω, (Νέω) discerno. ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον, H, 424, ibi difficile erat discernere virum quemque; et sermo est de cæsis in acie, jam collectis et sepeliendis. ὀστέα Πατρόκλου λέγωμεν, εὖ διαγιγνώσκοντες, probe ea discernentes, Ψ, 240, nam observarant, ubi ea conciderant in rogo. et 470, οὐ γὰρ ἔγωγε εὖ διαγιγνώσκω, non accurate discerno oculis.

διαγράφω, vide ἐπιγράφω.

διάγω, f. άξω. (Ἄγω) transporto, transduco. *überbringen, (to transport.)* πορθμῆες δ' ἄρα τούσγε διήγαγον, υ, 187, qui ad fretum præsto erant, transportabant eos, *führeten sie über, (transported them.)*

διαδάζομαι, f. άσομαι. (Δάω) tribuo, *theile aus, (I allot.)* διαδασάσκετο παῦρα, I, 333, ionice, pro διεδάσατο: et ab hoc facto dictus est δημοβόρος, publica quasi vorans. διεδάσαντο, i. e. διεμερίσαντο, Ol. 1, 81. διαδασάμενοι γαῖαν, Ol. 7, 138, i. e. διαμερισάμενοι.

διαδάπτω, f. ψω. (Δάω) dilacero. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψεν ἔγχος, E, 858. sic διέδαψας, Φ, 398.

διαδατέομαι, (Δάω) divido, partior. κτῆσιν χηρωσταὶ διεδατέοντο, E, 158, orbi relicti dividebant bona.

διαδέομαι, vide sub ὑποδέω.

διαδέρκω, (Ὅρω) perspicio. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἠέλιός περ, ne sol quidem per hanc nebulam nos conspiciat, Ξ, 344, aor. 2. opt. a.

διαδηλέομαι, (Δάω) valde lædo et prorsus perdo. ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, ξ, 37, *bald hätten dich die hunde zerrissen, (the dogs would soon have torn thee in pieces.)*

διάδημα, vide sub ὑποδέω.

διαδράκοι, vide διαδέρκω.

διαδρέμω, (Τρέω) percurro, transcurro. νῆες ὦκα ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, γ, 177. naves celeriter percucurrerunt piscosas vias, i. e. mare. τίς δὲ ἑκὼν τόσον ὕδωρ διαδράμοι, ε, 100, quis sponte tantum mare percurrat.

διαδύω, (Δύω) pertranseo, cum genit. e. c. ὁ τοίχων διαδυόμενος ἄνεμος, ventus per parietes penetrans. in poëta non occurrit.

διαείδομαι, f. είσομαι. (Εἴδω) disspicio, video distincte, *ich durchschaue, sehe deutlich ein, (I see through, see clearly.)* αὔριον ἣν ἀρετὴν (suam virtutem) διαείσεται, Θ, 535, et compositum est pro simplici, εἴσεται. sic δίειπέ μοι, pro εἰπέ. possit tamen et h. l. passive intelligi, cognoscetur quod attinet virtutem et præstantiam ejus. sic passivus sensus est N, 277, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, ubi maxime virtus virorum conspicitur, coll. 278, ἐξεφαάνθη. nam ibi ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαφαίνονται, οὐ μετὰ πλήθους ὄντες. conf. μάλιστα.

διάζομαι, vide sub Διὰ, ad finem.

διάημι, vide διάω.

διαθειόω, et διαθειόω. f. ώσω. (Θάω) suffiendo perlustro. αὐτὸς εὖ διεθείωσεν μέγαρον, χ, 494.

διαθρύπτω, f. ψω. (Δέρω) frango simul et comminuo, idem ac θρύπτω, q. v. τριχθά τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, Γ, 363, in tres vel quatuor partes disruptus gladius excidit manu. et est particip. aor. 2, pass. sonus ipse litterarum hujus versus exprimit fractionem gladii in partes plures. hinc est ἡ τρυφὴ, θρύπτουσα τὸν σπαταλῶντα.

διαιθύσσω, f. ξω. (Θέω) per aliquid moveo me vel alium. ἄλλοτε ἀλλοῖαι διαιθύσσουσι αὖραι, Ol. 7, 175, alias aliæ ingruunt auræ, ὁρμῶσι. innuit poëta, triste aliquid accidisse tempore tam læto; sed non indicat, quid.

διαίνω, f. ανῶ. (Δέω) rigo, humecto. est ab δίω et δεύω, per mutationem τοῦ ε in Iota, et terminationis prolongationem. et proprie de rigatione per pluvias cœlestes ponitur, διαβρέχω, ὑγραίνω. hinc est τὸ ἀδίαντον, βοτάνης εἶδος, ἧς τὰ φύλλα οὐ διαίνεται ὑετῷ, herbæ species cujus folia non madefiunt pluvia; capillus Veneris alias dicta hæc herba. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων, N, 30, axis non madefiebat: tam leviter percurrebat currus aquam, ut rotarum quidem ambitus ἐδιαίνετο, sed ἄξων ἀδίαντος ἔμενεν, *denn das rad schnitt nicht ein ins wasser, (for the wheel did not cut into the water.)* δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ, Φ, 202, humectabat eum, alluendo. χείλεα μὲν ἐδίηνε, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, X, 495, labra quidem extrema rigare solet, sed non palatum tingere humore: quod est proverbium de iis qui parce nimis et maligne donant, δι' ὧν χείλη μὲν ὑγραίνεται, εἰς δὲ τὸ κατὰ στόμα ὑπερῷον ὑγρότης οὐκ ἄνεισι. poni potest alibi et ἐπὶ τῶν, λόγοις μὲν ὑποσχετικοῖς εὐφραινόντων, οὐ μὴν καὶ τῇ ἔνδον ἀγαθῇ διαθέσει.

διαίρεσις, εως. ἡ. (Ἄω) distinctio, disordinatio, conjunctio distincta. *eine abtheilung, ein satz im liede, (a division, a stanza in a poem.)* Ist. 8, inscr.

δίαιτα, ης. ἡ. (Δάω) victus ratio. circa cibum et potum ratio. deinde in genere et ab hac parte, vitæ ratio, conversatio. κεινὰν (κενὴν) παρὰ δίαιταν, Ol. 2, 116, propter inopem victum, propter deficientem et inanem victum: διὰ τὴν πενίαν. ἀνδρῶν δίαιταν μηνύει, Py. 1, 182, virorum vitam actam indicat, vitæ rationem moralem, *ihre lebensart, (their way of life.)* vox est a δαίω. notat et sententiam judicialem arbitri. hinc: ἐμμένειν τῇ διαίτῃ, stare sententia arbitri, apud Aristoph. Vesp. 522.

διαιτάω, f. ήσω. (Δάω) præscripto victu alo. et in genere, rego, guberno. πόλιν ὤπασεν λεών τε διαιτᾷν, Ol. 9, 100, i. e. διοικεῖν, administrare velut medicus. κεῖνο κείνη ἡμέρα διαίτασεν, Py. 9, 121, arbitri instar et medici illud disposuit illa dies, *hat eingerichtet, (has prescribed.)* hinc est τὸ διαίτημα, vitæ ratio et institutum.

διακεάζω, f. άσω. (Κῶ) diffindo. διακεάσαι ξύλα, ο, 321, diffindendo ligna sicca.

διακείρω, (Κέρω) prorsus disseco. πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, tentet rescindere meum verbum et jussum, Θ, 8, i. e. διακόψαι τῆς κατὰ τελεσφορίαν ὁλότητος, *zu nichte und ungültig zu machen, (to make null and void.)* κουρὰ, ᾶς. ἡ. rasura. κουρὰ πενθήρης, rasura lugubris, Eurip. Troad. 141. et κουρὰ ξυρήκης, Alcest. 427. coll. Kirchmannus de fun. Rom. L. 2. c. 13 et 14.

διακλάω, (Κλάω) totum diffringo. διακλάσας τόξα χερσὶ, E, 216, confringens arcum manibus.

διακναίω, f. αίσω, (Κνάω) corrumpo, tabefacio. τὸ χρῶμα διακεκναισμένος, colore et habitudine corruptus, Aristoph. Nub. 120. coll. Ran. 1259. Eccl. 952. Pac. 250.

διακοιρανέω, f. ήσω. (Κάρα) imperans obeo copias. πολίας (i. e. πολλοὺς) διακοιρανέοντα, multos obeuntem cum imperio et adhortatione, Δ, 230.

διακονέω, vide sub κονίω, et ἐγκονίω.

διακόνιον, τὸ, vide ἐγκονέω.

διακοσμέω, (Κόμω) dispono ordine, ordino, orno, polio. ἡμεῖς ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν, pro διακοσμηθείημεν, si in decadas divideremur ordine, B, 126. et 476, αὐτοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον instruebant. et 655, τρίχα διακοσμηθέντες, ubi de exercitu in tres partes distincto. sed de venatoribus idem est ι, 157. ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, χ, 457, postquam omne triclinium magnum purgaverant et in ordinem restituerant suum. est ergo, εὐκόσμως τάττειν. hinc et ὁ κοσμήτωρ, i. e. ἡγεμών: et κόσμιος est εὔτακτος, contra ἄκοσμος est ὁ μὴ εὔτακτος. οὐκ ἐν κόσμῳ φυγεῖν est, ἀτάκτως τῆς μάχης ὑποχωρεῖν, ex pugna abire nullis servatis ordinibus, sed passim fuga facta. et in genere omnis vera

pulcritudo et ornatus verus consistit in ordine decenti.

διακρηνόω, vide sub κρηναῖος.

διακριδὸν, (Κάρα) adverb. præcipue, insigniter, eximie. οὗτοι γὰρ αὐτῷ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι τῶν ἄλλων, Μ, 103, hi enim ei videbantur insigniter et cum notabili discrimine esse optimi præ aliis bonis. φησὶν γὰρ Ζεὺς ἐν θεοῖς κάρτεϊ τε σθένεϊ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος, Ο, 108, i. e. ἐκκρίτως, κατ' ἐπίκρισιν, præstanter. Vide sub παρακλιδόν.

διακρίνω, f. ινῶ. (Κάρα) discerno, separo. εἰ μὴ νὺξ ἐλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν, nisi nox superveniens discernit et dirimit vim virorum, Β, 387, ubi est vel futurum, distracto circumflexo, pro διακρινεῖ: vel ε est in præsenti intersertum, ut sæpe solet in hoc verbo. oppositum est, συνάγειν ἄρηα. ὥστε αἰπόλοι αἰπόλια ῥεῖα διακρινέωσι, pro διακρίνωσι, Β, 475, sicut caprarii greges caprarum facile discernunt et separant. εἰσόκε δαίμων ἄμμε (ἡμᾶς) διακρίνῃ, donec fortuna nos dirimat, Η, 291, 397. οἱ γὰρ πολεμοῦντες κρίνονται ἄρηϊ, οἱ δὲ παυσάμενοι μάχης, διακέκρινται, χωρὶς ἀλλήλων γενόμενοι. εἰ μὴ διέκριναν αὐτοὺς αὐτοὶ, nisi submovissent eos ii, Ρ, 531. οὐκ ἄλλο ἡμᾶς διέκρινε φιλέοντας, non aliud diremisset nos amantes, δ, 179, ubi de separatione amicorum ponitur verbum. καί κε ἀλαὸς διακρίνειε τὸ σῆμα, θ, 195, etiam cæcus discernere posset signum, discrimen agnoscere posset. φρονέω δὲ διακρινθήμεναι (pro διακριθῆναι) ἤδη Τρῶας καὶ Ἀργείους, Γ, 98, cupio enim dirimi jam hos litigantes bello. est ergo h. l. ὑποσχετικὸν εἰρήνης. nam hoc verbum poni solet, si lis dijudicata est; et opponitur τῷ συγχέειν. sic et 102, ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα, vos alii dirimamini quam celerrime, pro διακριθεῖητε. sic et ω, 531, ὥς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα, ut sine sanguine quam primum ex lite et contentione ista eximamini. τὸ ν in his formis poëtice et analogice retentum. ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκριθεν (pro διεκρίθησαν) ἠδ' ἐπίκουροι, Β, 815, distincti sunt et separati, quisque ad suos ordinati. τὼ διακρινθέντε, Η, 306, hi duo diremti a pugnando. sic et, ὧδε, Υ, 212. et 141, διακρινθέντας, diremta pugna, separatos a se invicem. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται, separatæ, ι, 220. οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι (pro διακρινεῖσθαι, inf. fut. m. in sensu passivo) οἴω μνηστῆρας κἀκεῖνον, σ, 148, non puto eos sine sanguine discessuros, *werden nicht auseinander kommen beyde, (will not part.)* sic et υ, 180, νῶϊ, nos ambos diremtum iri. ἄλτιν (i. e. ἄλσος, lucum sacrum, ex Dialecto Eleorum) ἐν καθαρῷ (τόπῳ) διέκρινε, Ol. 10, 56, segregabat a communi usu, seligebat, *sonderte ab, (selected.)* διακρίνειν ὀρθᾷ φρενὶ, Ol. 8, 32, recta dijudicare mente, κατορθῶσαι. διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων, Py. 1, 133, ut recta et vera ratio hominum dijudicet et intelligat, i. e. ut quivis sanæ mentis agnoscat, sc. αἶσαν τοιαύτην fuisse qualis fuit, ob ὠνομίαν. ἐκέλευσεν ἀέθλοις ποδῶν διακρῖναι, Py. 9, 204, jussit certaminibus pedum dijudicare et decernere, quam quis ex filiabus sit habiturus. Vide sub συνάγω.

διάκτορος, vide sequens.

διάκτωρ, ορος. ὁ. (Ἄγω) et ὁ διάκτορος, ου. est ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, perferens et transferens nuntiationes, *ausrichtig, (correctly.)* est enim a διάγω διάκτωρ, ut a λέγω est ὁ λέκτωρ. et genitivus hujus transit in novum nominativum ex more Græco, sicut ab ὁ Τρὼς, ωὸς, fit ὁ Τρωὸς, οῦ. et a δμὼς, ωὸς, fit ὁ δμωὸς, οῦ. est epitheton Mercurii, nuntii deorum, et idem fere quod ὁ ἄγγελος, *ein überbringer, (a messenger,)* qui nuntium transfert. apud poëtam semper forma Ionica, ὁ διάκτορος, ου. δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ, Β, 103. τὴν προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης, Φ, 497. οὐκ ἀπίθησε διάκτορος, Ω, 339. Ἑρμείαν διάκτορον, α, 84. ε, 43. θ, 335, Ἑρμεία Διὸς υἱὲ διάκτορε δῶτορ ἑάων. et 338. Ἑρμείαο διακτόρου, μ, 390. Ἑρμείαο ἕκητι διακτόρου, ο, 318. ω, 99. quidam operosius deducunt hanc vocem a τορὸς, i. e. τρανὴς, σαφὴς, perspicuus, *klar, deutlich, (clear, explicit;)* et a præp. διὰ, quæ auget significatum, interserto κ: ut sit, τορῶς προάγων τὰ νοήματα, dilucide proferens cogitata, τορὸς καὶ σαφὴς ἄγγελος. Sed apta hæc quidem, longius autem petita.

διαλακέω, vide ἐπιληκέω.

διάλαυρος, ὁ, vide λαῦρα.

διαλέγομαι, f. ἔξομαι. (Λέγω) disquiro, disspicio, *ich überlege, setze auseinander im denken, (I consider, separate one thing from another in thought.)* ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος (meus) διελέξατο θυμὸς, Λ, 407. Ρ, 97. Φ, 562. Χ, 122, 385, i. e. διελογίσατο. hinc est recentiorum ἡ διάλεξις, disputatio.

διαλινάω, vide sub λίνον.

διαλλάσσω, f. άξω. (Ἄλλος) permuto, immuto. *ich verändere, (I change.)* οὔτε λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος, Ol. 11, 22, leones non sane mutaverint unquam ingenium suum.

διαμάω, f. ήσω. (Ἄ) disseco, *trenne, (I divide.)* διάμησε, (ionice sine augm. pro διήμησε) χιτῶνα ἔγχος, discidit tunicam hasta, Γ, 359. Η, 253. ῥᾷον δίκοψε. ex metaphora metentis frumenta.

διαμελεϊστὶ, (Μέλω) adverb. in membra et partes dissecando. διαμελεϊστὶ ταμὼν, ι, 291, membratim discerpens; de Cyclope: ἀδρομερέστερον. ἵνα σε αὖθι διαμελεϊστὶ τάμῃ, ut te ibi in partes diffindat, σ, 338.

διαμετρέω, (Μείρω) emetior, circummetior. χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, regionem primum dimetiebantur, ubi futurum erat singulare certamen, Γ, 315, ut pro victo haberetur qui excederet hos limites. nam non erat privatum modo, sed et publicum certamen, nomine duorum populorum.

διαμετρητὸς, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) dimensus. διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ, in spatio dimenso et finito, Γ, 344.

διαμηρίζω, vide sub μηρὸς, ad finem.

διαμοιράομαι, f. άσομαι. (Μείρω) distribuo, divido. a simplici μειράομαι, facio portiones. ἕπταχα πάντα δαΐζων, διεμοιρᾶτο, in septem partes omnia separans, faciebat æquas portiones, ξ, 434, et sermo est de cœna, cui sex convivæ aderant, et septima pars sacrabatur et ponebatur diis.

διαμπερὲς, (Πέρα) adverb. ab uno extremo ad alterum, per totum, per omne: et ponitur τοπικῶς proprie. nam est a διαπεράω, pertranseo, interserto μ, roborandæ vocis et metri causa. deinde per tropum ponitur et χρονικῶς, per omne tempus, *immerfort, (for evermore.)* possis et dicere, esse a διαναπεράω, ut μ oriatur ab apocopato ἀνὰ ante π. ponitur quoque de tota re aliqua, si ejus nulla pars abest, *das ding von ende zu orte, (the whole of a thing.)* βέλος ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσε ὤμου, extraxit sagittam totam et integram ex humero, Ε, 112. et 284, βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, ictus es per ventrem penitus, *bist durch und durch getroffen, (are pierced through and through.)* et 658, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθε, cuspis transiit tota et per totum. κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, sorte nunc commovemini omnes, *looset nun alle durchgangig, (retire all of you according to lot,)* Η, 171, διὰ πάντων τῶν ἐννέα. τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερὲς (injecit in labores perpetuos) εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quamdiu maneat spiritus in pectore, Κ, 89, ubi est de tempore et continuatione non interrupta. et 325, ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, in castra penetrabo penitus; de loco. et 331, φημί σε διαμπερὲς ἀγλαϊεῖσθαι, affirmo, te illis omni tempore decorum et conspicuum fore. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, Λ, 377, sagitta penitus in terra infixa est. Σαρπηδὼν ἔπαλξιν ἑλὼν εἷλκε, ἡ δὲ ἕσπετο πᾶσα διαμπερὲς, prehendit manu pinnam muri, traxitque eam ad se, et illa omnis prorsus sequebatur manum trahentem, Μ, 398, pars illa tota transibat ad trahentem. et 429, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς, multique per ipsum scutum transfixum vulnerabantur, sc. ἀσπίδος, σκεπούσης τὰ ἔμπροσθεν, in opp. ad terga. φλέβα πᾶσαν, ἥτε, ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχένα ἱκάνει, Ν, 547, venam totam, quæ per totum dorsum sursum procurrit, et cervicem attingit, *an dem ganzen rücken entlangs, (all along the back.)* αἰὲν διαμπερὲς, ubi utrumque idem, Ο, 70, semper et una serie temporis. ἤματα πάντα διαμπερὲς, Π, 499, omni omnino tempore. et 618, σε ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, te hasta mea compescuisset totaliter et perpetuo, *auf immer, (for ever.)* et 640, ἐκ κεφαλῆς διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους, a capite usque ad imos pedes prorsus, *vom kopf bis auf die füsse in einer reihe fort, (from head to foot.)* ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς, stabat vel stare facta erat vinea adminiculis suis perpetua serie, Σ, 563. οὔποτε θυμὸν ὄρινε διαμπερὲς, non plenarie movebat animum, Τ, 272. εἶμι διαμπερὲς στιχὸς, vado per ordinem totum, Υ, 362, nam, ut adverbium, regere potest genitivum. κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισι, mala meditantur sibi invicem omni tempore et loco, Χ, 264. διαμπερὲς ἤματα πάντα, δ, 209, ubi addita est explicatio hujus adverbii: ut sit τὸ, μέχρι πέρατος καὶ δι' ὅλου βίου, *alle tage hindurch bis an sein lebensende ununterbrochen, (every day without interruption till the end of his life.)* φράξε δέ μιν (munivit eam naviculam) ῥίπεσσι οἰσυΐνῃσι διαμπερὲς, virgis salignis totam, ε, 256, *von orte zu ende, (all over.)* et 480, οὔτε ὄμβρος περάασκε διαμπερὲς, neque imber penetrabat penitus; ubi etymologiam innuit poëta. sic et τ, 442. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερὲς, in interiora loca a limine usque penitus, η, 96. ἡμῖν διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν, nobis perpetuo jam inde a patribus nostris, θ, 245. λιμένα, ὃν πέρι πέτρη διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν, portus, circa quem sine intermissione utrimque est petra, κ, 88. ἀχνύμεθα, lugebamus perpetuo, λ, 557. χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, ν, 59. σταυροὺς ἔνθα καὶ ἔνθα πυκνοὺς, densos vallos, ξ, 11, quibus munivit totam aulam ab omni parte. ξεῖνοι εὐχόμεθα εἶναι, *allerdinges und völlig, (entirely and completely,)* ο, 196. σὺ δὲ ἡγεμόνευε, ρ, 194, tu duc me et præi viam omnino, usque ad illum ex hoc loco. ἥ σε φυλάσσω, quæ te semper custodio, υ, 47. εὖ μάλα ἀποστρέψαντες, recte avertentes manus ejus prorsus, *die sie ihm die hande recht und völlig auf dem rücken zusammen gebunden, (having bound his hands securely behind him,)* χ, 190. εἴρυσθαι δῶμα, servare domum omnino, ψ, 151, et omni tempore, donec rediret maritus; *bis zu ende, (for ever.)*

διαμφοδέω, vide sub ὁδὸς, aliquanto ante finem.

διάνδιχα, (Ἔω) adverb. ex διὰ et ἀνὰ et δίχα conflatum. διὰ sæpe διασμόν τινα σημαίνει in compositis, e. c. διαφωνέω dissono, διαιρέομαι, dispertior. ἀνὰ autem δευτέρωμά τι δηλοῖ, iterationem, e. c. ἀναβαπτίζω, iterum immergo aut adspergo, ἀνακρίνω, iterum disquiro et dijudico, ἐπανερωτάω, iterum deinde quæro, *frage drauf wieder, (I therefore ask again.)* διάνδιχα μερμήριξεν, Α, 189, ubi id notat, διάζειν βουλὴν οὕτω καὶ ἀναβουλεύσθαι ἄλλως καὶ ἄλλως, *er hatte zweyerley vorsatz, die er einen nach dem andern wieder überdachte, (he had*

two plans, one of which he reconsidered after the other.) sic et Θ, 167, et versu sequente unius tantum fit mentio; alterum consilium ex re ipsa et ex facto ejus est intelligendum. Sic et N, 455. σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Ζεὺς, I, 37, duplici modo dedit tibi: et alterum diserte est expressum, 38, alterum latet in negatione, 39, quæ sic est resolvenda, et dedit simul defectum virtutis.

διανέμω, (Νέμω) guberno, administro. ἄστυ διανέμειν, Py. 4, 465. ναὸν διανέμων, templum administrans, Py. 8, 89.

διανεύω, vide sub κατανεύω, ad finem.

διανίσσομαι, (Ἕω) transeo. διανισσόμενον χαλκοῦ, transeuntem per æs, et sermo est de cantu tibiarum, quando vox transit per æream tibiam, Py. 12, 43.

διαντλέω, f. ήσω. (Ταλάω) exhaurio per. διαντλήσας νόσον, Py. 4, 522, cum morbum exantlasset; qui morbus erat civilis, exilium nimirum.

διανύω, f. ύσω. (Ἄνω) perficio. οὔπω διήνυσεν ἀγορεύων, nondum ad finem pervenit narrans, ϱ, 517.

διαξιφίζω, vide sub ξίφος, ad finem.

διαπεινάω, f. ήσω. (Πνέω) prorsus esurio, pergo esurire. διαπεινᾶμες (bœotice pro διαπεινῶμεν) αἰεὶ ποττὸ (πρὸς τὸ) πῦρ, Aristoph. Acharn. 751, ubi est lusus Comicus: auditor enim exspectat verbum διαπίνομεν, perpotamus ad ignem; et Comicus, ludens egestatem Bœotorum, dicit, peresurimus. tria enim erant veteribus in deliciis, ignis, vinum, tibia; ex his, præter ignem, pauperes nihil habebant. confer Heinsium ad Theocriti Id. 7, 66, seqq. cap. 13. Lectionum. simul apparet, Athenis τὸ ει et ι, fere ejusdem soni fuisse in pronuntiando.

διάπειρα, ας. ἡ. (Πέρα) exploratio, specimen, idem ac πεῖρα. διάπειρα, βροτῶν ἔλεγχος, experientia est mortalibus index veritatis, Ol. 4, 29, experimentum.

διαπέρθω, f. έρσω. (Φύω) vasto, perdo, expugno, diripio. εἴσοκε Τροίην διαπέρσομεν, I, 46. τόσην γὰρ διέπερσε πόλιν, ι, 265, tantam enim expugnavit et evertit urbem, Agamemnon. ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν, γ, 130. λ, 532. ν, 316. τὰς (πόλεις) διαπέρσαι, Δ, 53, infin. pro imperat. eas urbes everte. et 55, εἰ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, si non sinam te evertere eas: ubi vides, antea ad infinitivum deesse ἐάω, sino. τὴν δὲ (πόλιν Ἡετίωνος) διεπράθομεν, Α, 367. ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν ἱππόθεν ἐκχύμενοι, Θ, 514. διαπραθέειν (distracto circumflexo in ultima per intersertum ε) τόδε ἄστυ, evertere et exscindere hanc urbem, Η, 32. sic, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ, Marte et vi aperta, non dolo, I, 528. Λ, 732. Σ, 511. διεπράθετο πτόλις, ο, 383, eversa et direpta est urbs.

διαπηνηκίζω, vide sub φήνη.

διαπλέκω, (Πέλω) connexum facio, me vel aliud. πάγχυ διαπλέκει, omnino innectit se omnibus, *flicht sich überall ein, und thut sich zu, (insinuates itself into every thing,)* Py. 2, 152. διαπλέκοις βίοτον ἐμπεδοσθενέα ἥβη καὶ λιπαρῷ γήραϊ, utinam intertexas vitam feliciter firmam juventuti et senectuti vegetæ, Ne. 7, 146, *dass du volle lebenskrafte ins junge und späte alter einflechten müssest, (O that thou mayest interweave robust health with youth and mature age!)* διαπλέξασα θρῆνον, Py. 12, 14, lamentationem contexens et internectens, concinnans.

διαπλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) diffringo ictu, diffindo in frusta minora, εἰς μικρὰ τέμνω, κατακορμίζω. τὰς μὲν (δρῦς, arbores, quercus) ἔπειτα διαπλήσσοντες ἔκδεον ἡμιόνων, comminuentes illigabant in dorsa mulorum, Ψ, 120. ut muli portarent ista ligna secta, coll. 123. alii hoc loco legi malunt διαῤῥήσσοντες, non satis apte. non negatur tamen, hoc verbum nonnihil suspectum esse.

διαπορθέω, (Φύω) diripio. Αυρνησσὸν διαπορθήσας, *ausgeplündert habend, (having pillaged,)* Β, 691.

διαπρεπής, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) valde insignis, excellens. διαπρεπέα νᾶσον, i. e. Æginam, Ist. 5, 56. eodem sensu dicitur ἐκπρεπής.

διαπρέπω, (Ἔπω) excello præ aliis. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, pro διέπρεπε πάντων, Μ, 104, conf. simplex. διαπρέπει πῦρ (ἐν) νυκτὶ, Ol. 1, 3, i. e. εὐπρεπὲς μόνον δοκεῖ εἶναι, nam noctu ignis solus est pulcer, et præ omnibus aliis conspicitur solus, omnibus aliis obscuratis.

διαπρήσσω, (Πέρα) pertranseo. et proprie ponitur, si ex aliqua terra per mare transitur in aliam, sicut et τὸ περᾷν. οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον, qui socii mihi illuc et huc pertranseant viam marinam, β, 213, nam loquitur ibi Telemachus, postulans navem et socios navales, qui eum transferant in Peloponnesum et inde referant domum. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, omissa præpos. διὰ, et celeriter per campum ibant, Β, 785. Γ, 14. Ψ, 364. ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, diesque sanguineos transmittebam pugnando, I, 326, ubi dies illi poëtice signantur quasi mare plenum sanguine, quod erat transeundum: ὑγρὸν γὰρ τὸ αἷμα, καὶ ἐπὶ ὑγρᾶς proprie ponitur τὸ διαπρήσσειν. ἡ δὲ (ναῦς) ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον, Α, 483. β, 429. aliud διαπρήσσω, magis metaphoricum, vide paullo post sub πράσσω.

διαπρήσσω, f. ξω. (Πέρα) usque ad finem perduco. nam ipsum quoque πράσσειν quandoque notat, ad finem perducere; originis suæ naturam retinens. *Ich setze etwas durch, (I carry something through.)* ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα, ξ, 197, omnes nequaquam ad finem perducerem narrando meas ærumnas.

διαπρύσιος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) late penetrans et transiens, εἰς μακρὸν διαπεράσιμος καὶ διήκων. *weit durchdringend, (penetrating far.)* est a περάω, et per dialectum περύω, unde est περύσιος, per syncopen πρύσιος, transiens: et a composito διαπερύω, διαπερύσιος et διαπρύσιος. ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον, ubi neutrum est adverbialiter, clamavitque sic, ut penetraret et iret vox ejus latissime, Θ, 227, nam rex erat εὐρυβόας. sic, Λ, 275, 585. Μ, 439. Ν, 149. Ρ, 247. et 748, πρὼν, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκὼς, agger, structus pro toto campo, *ein wall oder damm vor der ganzen ebene entlängs, die überschwemmungen des stromes vom lande abzuhalten, (a rampart or dyke all along the plain, to preserve the land from the inundations of the river,)* factus ἀπό τινος πέρατος εἴς τι ἕτερον πέρας, quasi διαπεράσιος, *der von einem ende bis ans andre sich erstrecket, (extending from one extremity to the other.)* Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ, per universam Epirum, *durch ganz Epirus, (through all Epirus.)* Ne. 4, 83, ubi etiam peculiare fœmininum Ionicum et Doricum vides: nam commune genus est Atticum.

διάπταμαι, (Πέτω) pervolo. a πτῆμι. διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστὸς, Ε, 99. volunt quidem nonnulli, per syncopen hanc formam esse factam pro διεπτήσατο, a διαπτάομαι: sicut et ἀπέπτατο pro ἀπεπτήσατο ab ἀποπτάομαι: sed his ambagibus opus non est. κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο Ἥρη, raptim valde cupida pervolabat Juno, Ο, 83. et 172, Ἶρις. et notat hoc verbum summam celeritatem. ὄρνις ὣς ἀνόπαια διέπτατο, α, 320.

διαπτοιέω, f. ήσω. (Πέτω) idem ac πτοίω, q. v. ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, verbis istis conterruit mulieres eas omnino, σ, 339, coll. 340, 341.

διαῤῥαίω, f. σω. (Ῥάω) perdo prorsus. Attici amant duplicatum ϱ post vocalem, et poëta id sæpe sic duplicat metri causa: at Iones contra non duplicant. οἵτε μάλιστα νῆα διαῤῥαίουσι, qui navem maxime quassant et perdunt, μ, 290. νὺξ δ' ἥδε ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει, et hæc nox aut omnino perdet castra aut servabit, i. e. res est in summo discrimine, I, 78. κακὸν, ὃ δὴ οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαῤῥαίσει, β, 49, *ganz zu grunde richten wird, (will utterly ruin.)* δή με διαῤῥαίσουσι καὶ αὐτὸν, α, 251, coll. 250. π, 128, coll. 127. sane et me ipsum perdent, *werden bald mich selbs aufreiben, (will soon ruin me myself.)* διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, cupidi ad destruendum, sc. urbem eorum, ipsosque, Β, 473. sic, πόλιν, Λ, 712. et de canibus, aprum, Ρ, 727. τάχα δ' ἄμμι διαῤῥαίσεσθαι οἴω, sc. αὐτὸν, credo, eum mox perditurum et excisurum esse nos, Ω, 355.

διαριπτάω, (Ῥίπω) trajicio. διαῤῥίπτασκεν (ionice pro διερίπταεν) ὀϊστὸν, transmisit sagittam per foramina illa, τ, 575.

διαρκέω, f. έσω. (Χάω) prorsus satis sum. εὐώνυμον ἐς δίκην τρία ἔπεα διαρκέσει, Ne. 7, 71, honestam ad causam tria verba sufficient, i. e. pauca.

διαρπάζω, (Ῥάω) diripio, discerpo. λύκοι διαρπάζουσι μῆλα, auferunt et dilaniant pecudes, Π, 355.

διαῤῥήσσω, (Ῥάω) dirumpo, diffringo. διά τε ῥῆξασθαι ἐπάλξεις, Μ, 308. et in ista rhapsodia hoc verbum cum suis compositis est frequentissimum.

διαῤῥοθέω, vide sub ῥόθος.

διασαρδονεῖν, vide sub σαρδάνιος.

διασεύω, (Σίω) per aliquid moveo celeriter. διέσσυτο λαὸν, percurrebat exercitum, Β, 450, hortaturus eum. αἰχμὴ δὲ διέσσυτο, cuspis pertransibat, Ε, 661. στέρνοιο, per pectus, Ο, 542. αὐτὸς τάφροιο, per fossam transibat, transiliebat fossam, Κ, 194. μεγάροιο, per domum exibat celeriter, Χ, 460. δ, 37.

διασιγάω, (Σίζω) reticeo. διασιγάσομαι αὐτῶ (dorice pro αὐτοῦ) μόρον, reticebo ejus fatum, Ol. 13, 130, ubi tamen alii, melius fortasse, legunt διασωπάσομαι, dorice pro διασιωπήσομαι, prorsus silebo, nam σωπάω illis est pro σιωπάω, sileo.

διασιωπάω, et dorice διασωπάω, (Σίζω) vide in διασιγάω.

διασκαριφάω, διασκαριφίζω, vide sub γραπτύς.

διασκεδάζω, f. άσω. (Κῶ) dispergo. τὰ μὲν (ἤϊα καρφαλέα, stipulas) διασκίδασεν ἄνεμος, disturbare et dispergere solet, ε, 369. et 370, οὕτως τῆς νηὸς δούρατα (trabes, asseres) διεσκέδασε, dissolvit et disjecit, διεσκόρπισε. sic, η, 275, τὴν νῆα διεσκέδασε θύελλα, i. e. ἐκλασε, fregit. σοὶ ἀγλαΐας διασκεδάσειε, ϱ, 244, tibi arrogantias dissiparet, *würde dir das vornehme wesen vertreiben, (would lower thy arrogance.)*

διασκεδάω, vide supra.

διασκίδνημι, (Κῶ) dissipo, dispergo. ἄνεμοι νέφεα πνοιαῖς διασκιδνᾶσι, venti nubes flatibus dispellunt, cedere faciunt, Ε, 526.

διασκοπιάομαι, f. άσομαι. (Ὄφ) perspeculor. Ἕκτωρ σὲ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα; Κ, 388. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων, Ρ, 252, arduum et impossibile mihi est, quemque ducum in hac pugnæ confusione quærendo invenire et adloqui, quærendo des-

tinare, *aufzusuchen und auszusehen hierzu einen, (to seek and select some one for the purpose.)*

διάσμα, τὸ, vide sub Διὰ, ad finem.

διασπεκλόω, vide sub πλέκω.

διαστείχω, (Στάω) pervado, perambulo, versor in aliquo. πλούτου διέστιχον, Ist. 3, 27, i. e. διὰ πλούτου ἤρχοντο, ἐκτῶντο πλοῦτον, possidebant divitias.

διασφὰξ, ἡ, vide sub σφάζω, et σφὴξ.

διασχέω, (Χάω) transeo, *ich dringe durch, (I pierce through.)* ὀϊστὸς ἀντικρὺ διέσχε, E, 100, sagitta e regione prominebat postquam perruperat totum. sic et Λ, 253, de hasta. Υ, 416. et per tmesin, δι' ὤμου ἔγχος ἔσχεν, N, 519, 520. Ξ, 451, 452. notat ergo διαπερᾶν, διαμπερὲς ἐλθεῖν: et Attici amant hoc verbum. sic, ἅμαξα διασχοῦσα λαὸν, currus per populum transiens: et, διασχὼν τὴν νεφέλην, *trennend, (parting.)*

διασχίζω, f. ίσω. (Κῶ) diffindo. ἱστία (vela) διέσχισεν ἲς (vis) ἀνέμοιο, ι, 71. νεῦρα διεσχίσθη, nervi discissi sunt, Π, 316, *wurden zerrissen, (were cut.)*

διατάμνω et διατέμνω. (Τέμω) disseco, abscindo. ἵνα πᾶσαν διατάμῃ, nervum omnem perscindat, P, 522. et 618, γλῶσσαν μέσην διέταμε.

διατελευτάω, f. ήσω. (Τέλλω) prorsus ad finem perduco. Θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, deus omnia perficit, T, 90, ubi vides tmesin.

διατινάσσω, (Τῶ) disturbo, disjicio, disrumpo. ἐπὴν δή μοι σχεδίην διατινάξῃ κῦμα, ε, 363, quando mihi unda ratem prorsus disruperit; coll. 368, *ganz in stücken wird aufgelöset haben, (will have quite torn in pieces.)*

διατμήγω, f. ήξω. f. 2. αγῶ. (Τέμω) disseco, disturbo, dispergo, separo. ἔνθα διατμήξας, ibi postquam eos dispersisset, Φ, 3. sic de navibus, γ, 291. τόδε λαῖτμα διατμήξας, hoc vastum mare persulcans nando, ε, 409, ubi sic vocat τὸ διανήξασθαι: alibi potest sic dici τὸ διαπλεῦσαι. sic η, 276, ἐγὼ νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον. κηροῦ τροχὸν χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας, cum orbem ceræ *(eine scheibe wachs) (a cake of wax)* in frusta parva secassem, μ, 174, ad oblinendas aures sociorum. διατμῆξαι κοῖλον δόρυ, perforare et dissecare cavum lignum, Θ, 507, i. e. equum illum ligneum: *entzwey zu hauen, (to cut in two.)* alii legi volunt διαπλῆξαι, minus apte. τώ γε ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, pro διετμάγησαν, diversi abierunt, A, 531. ν, 439, i. e. διεχωρίσθησαν, ut notet χωρισθῆναι τοπικῶς. sic, ἐν φιλότητι διέτμαγεν, *giengen in freundschaft von einander, (they parted friends,)* H, 302, φιλίως διεκόπησαν χωρισθέντες ἀλλήλων, coll. 306. σανίδες, tabulæ disrumpebantur et disturbabantur portæ, M, 461. ἄρνες ἐν ὄρεσι, agni in montibus dispersi sunt, Π, 354, *waren zerstreuet, (were dispersed.)*

διατρέω, f. έσω. (Τρέω) diffugio, converto me in fugam diversus ab aliis. Θῶες μέν δε διέτρεσαν, diffugere solent, Λ, 481. et 486, Τρῶες διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, diffugiebant aliorsum alius: ubi heros Græcus comparatur leoni, Troës vero lupis leone veniente diffugientibus. et διὰ auget significatum, ut plus sit quam ἔτρεσαν, et σκεδασμὸν τῶν τρεσάντων innuat. ἂψ ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, P, 729, i. e. ἔφυγον σκεδασθέντες.

διατρίβω, f. ψω. (Τρέω) attero, contero, distero, frango. *ich zerreibe, drücke auseinander, zerbreche, (I rub, squeeze, break to pieces.)* it. moror, differo, infirmo, retardo. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ ἐᾶσαι, nequaquam retarda iram illam meam, sed permitte mihi eam, Δ, 42, ubi infin. loco imperat. quo sensu et dicitur παρατείνειν, remorari, detinere, suspensam rem tenere; et ὑπερβιβάζειν. ἐπέβαλε ῥίζαν πικρὴν, χερσὶν διατρίψας, Λ, 846, ubi proprie positum: imposuit vulneri radicem amaram, quam manibus comminuerat et diffregerat. οὐ χρὴ διατρίβειν, non oportet moras nectere, T, 150, differre rem gerendam: ubi ἐπὶ ἀργίας ponitur elliptice, ut desit τὸν χρόνον, ἢ, τὸ ἔργον. ὄφρα κεν ἥγε διατρίβῃ Ἀχαιοὺς ὃν γάμον, β, 204, quamdiu quidem hæc differet nobiles adolescentes, quod attinet nuptias suas; ubi est χρονοτριβεῖν καὶ ἀναβάλλεσθαι, cum duplici accusativo. et 265, τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ, μνηστῆρες δὲ μάλιστα, ista omnia remorantur et impediunt cives mei, maximeque proci; inquit Telemachus. et 404, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, ne diutius remoremur et differamus profectionem; ubi est genitivus rei. οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, non remoror et impedio et procrastino matris meæ nuptias, υ, 341. τὸ χρονοτριβεῖν dicitur et τριψημερεῖν, ab ἡμέρα et τρίβω.

διατρύγιος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) est epitheton vineæ, ubi inter ordines vitium et aliæ cereales fruges seruntur colliguntur que. ὄρχους πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος, quinquaginta ordines vitium, inter quos singulos et alia nascuntur, ω, 341. alii tamen dicunt, notari vites, quarum fructus diversis temporibus maturescant. sed prius verius; quia ἡ τρύγη etiam frumenta notat.

διατρυφεὶς, vide sub τρύφος.

διαυλοδρόμης, ου. ὁ. (Τρέω) qui tali duplicato cursu certat ut verbo sequente notatur. Py. 10, 14, διαυλοδρομᾶν παίδων, puerorum sic certantium.

διαυλοδρόμος, ου. ὁ. (Τρέω) est ὁ τοῦ διαύλου δρόμος, quando cursus, a meta circumacta, usque ad carceres revertitur, et sic duplicatur. Py. 10, inscr. et hic cursus similis erat scriptioni, quæ olim βουστροφηδὸν fiebat, sicut in arando boves, exacto uno sulco, redeunt conversi ad alterum sulcum retro arandum.

δίαυλος, ου. ὁ ἡ. est ab ὁ αὐλὸς, (Ἄω) quatenus longum illud et arctum stadium notat; et δὶς, bis. stadium cursorium duplex, a carcere ad calces, et inde, brevi inflexione facta, iterum ad carceres. in genere αὐλὸς est meatus longus et angustus quilibet, convallis, Ol. 13, 50.

διαυλωνία, διαυλωνίζομαι, vide sub αὐλὸς, ad initium.

διαφαίνω, (Φάω) perlucere facio. διαφαίνομαι, pelluceo, distincte luceo. prima notio activi est, perostendo. ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, Θ, 491, in puro loco, ubi fere per corporum stragem apparebat spatium, *wo zwischen den todten sich ein reiner platz zeigete, (where a clear place appeared among the slain,)* ἔνθα τῆς τῶν νεκρῶν πτώσεως ἦν διαφαινομένη ἡ γῆ, τόπος καθαρεύων νεκρῶν. sic et K, 199. διεφαίνετο δ' αἰνῶς, dilucebat valde, ι, 379, ubi sermo est de vecte, cujus inferior pars adurebatur igne; cum is igitur jam arderet lucide; et, flamma deinde restincta, διαφάνειαν εἶχε τὴν ὡς ἐξ ἀνθρακώσεως. καιομένη πυρὰ διέφαινε αὐτῷ, ardens rogus perostendit ei, Py. 3, 78, ubi sermo est de Coronide mortua, vivum puerum in utero gestante adhuc; et Apolline accedente, ut eriperet puerum, tunc ἡ φύσις τοῦ πυρὸς οἷον διεσχίσθη, καὶ διάστημα τοῦ πυρὸς ἐγενήθη, ut solum corpus appareret. est quasi pro διέχαινε, dishiabat. ἐν πείρᾳ τέλος διαφαίνεται, Ne. 3, 123, per experientiam perfectio apparet et dispicitur.

διαφέρω, (Φέρω) differo, *ich trage auseinander, (I separate:)* et neutraliter, *ich bin unterschieden, (I am distinguished.)* διαφέρεσθαι sæpe est μάχεσθαι. cæterum est verbum in usu πολύσημον: sicut et simplex φέρειν, quod sæpe est ὑπομένειν, *ertragen, (to endure;)* et, λυσιτελεῖν, *tragen, eintragen, (to carry, to carry in;)* et κινεῖν, *forttragen, (to carry away;)* unde ἡ φορὰ, ἡ κίνησις. ἥτε αὐτὸν διαφέρει, quæ eum differt, i. e. celebrat, celebrem facit, Py. 11, 92. ἕκαστος διαφέρομεν, singuli differimus, i. e. diversa studia sequimur, Ne. 7, 79.

διαφθείρω, (Φάω) disperdo omnino. διαφθέρσει πόλιν, N, 625, excidet urbem. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, O, 128, ubi perf. med. positum passive, tu impetuose, mente minus valens, perditus es, διεφθάρης, animus tuus totus perditus est. alibi idem perf. m. etiam active ponitur. ἐκφθείρω, foras perdo, in malam rem ejicio. ἐκφθαρεὶς, progressus ex domo in malum, Aristoph. Pax, 71, ἐξελθὼν ἐπὶ κακῷ, *da ihn der teufel aus dem hause wohin geführet, (he is gone out into some mischief or other.)*

διαφοραὶ, vide sub ἌΛΛΟΣ, prope medium.

διαφορέω, f. ήσω. (Φέρω) differo, *ich trage auseinander, trage weit umher, (I spread, carry far around.)* it. dilanio, discerpo. αὐτοῦ κλέος εὐρὺ (neutrum adverbialiter) διαφορέουσι ξεῖνοι, τ, 333, ejus famam late differunt et divulgant hospites quos benigne tractavit, διακομίζουσι πανταχοῦ. τούτους δεῖ διαφορηθῆναι ὑφ' ἡμῶν, hos oportet discerpi a nobis, Aristoph. Av. 338, διασπασθῆναι. et 354, ἵνα ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ, ut ab his dilanier.

διάφραγμα, vide sub Φρὴν, ad initium, et iterum paullo post.

διαφράζω, (Φάω) indico et narro clare. ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα, Υ, 340, postquam liquido indicavit omnia. ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε, Σ, 9, sicut aliquando mihi mater indicavit, et mihi dixit: ubi utrumque est idem. sic, ἐπεὶ πάντα, ρ, 590. ἐπεὶ κούρῃ, postquam virgini locuta est, ζ, 47. et est aor. 2. a. cum augmentis Ionicis, i. e. pluribus quam aliæ dialecti adhibere solent.

διαφύσσω, et διαφύω, f. ύξω et ύσω. (Ὕω) prorsus ex aliquo in aliud transfundo. nam ὕειν est, fundere; ἀφύειν, ex uno in aliud fundere; διαφύειν, penitus ex uno omne fundere in aliud. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, ferrum penitus effudit viscera vel intestina ex alvo vulnerati, N, 507, 508. Ξ, 517, P, 314, 315, quibus locis poëta ἀστείως effusionem intestinorum in terram ex alvo aperta adsimilat fusioni aquæ ex vase altero in alterum, et quidem penitus. loco Ξ est, διὰ ἄφυσσε, ubi vel Sigma est duplicatum poëtice in aor. 1. sine augmento, vel est imperfectum ab ἀφύσσω, pro ἤφυσσε: sed prius præstat. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς, ὀδόντι λικριφὶς ἀΐξας, τ, 450, ubi sermo est de apro, qui ex obliquo impetum faciens dente suo, percussit femur Ulyssis alte, sic tamen ut τὸ ὀστέον non contingeret; et notatur hoc verbo metaphorico τὸ βάθος πληγῆς ἕως ἐγγὺς τοῦ ὀστέου, οἷον πολλῆς ἐκεῖθεν ὑγρᾶς ἐξαντληθείσης: multum penitus effudit, per carnem cædens dente suo impacto oblique. καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, et vinum prorsus effusum ex doliis in crateras et inde in pocula, π, 110, ubi vinum quasi patiens inducit: nam consulto variat poëta h. l. activum et passivum, coll. 108, 109, ξείνους στυφελιζομένους, hospites male vexatos, δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας sc. μνηστῆρας, et procos intueri violantes indigne ancillas; καὶ οἶνον διαφυσσόμενον, vinumque exhaustum, καὶ σῖτον ἔδοντας αὐτοὺς, et panem comedentes eos: qui accusativi pendent ab ὁρᾶσθαι, videre coram.

διαφωνέω, vide sub Διὰ, prope finem.

διαχειρίζω, vide sub Χεὶρ, aliquanto ante finem.

διαχεύω, f. σω. (Χάω) diffundo. it. diffindo in partes, disseco. apud poëtam semper positum hoc verbum de bove mactato et dissecto in partes majores, ut notet μελίζειν: nam μιστύλλειν notat, partes minutiores facere secando. τὸν βοῦν διέχευαν ἅπαντα, Η, 316. αἶψα ἄρα μὶν (τὸν βοῦν) διέχευαν, γ, 456. τ, 421. et τὸν ὖν mactatum, ξ, 427, i. e. εἰς μέλη ἁδρὰ διέτεμον, καὶ συνεχῆ ὄντα οἱονεὶ ἔχεον τῇ εἰς πολλὰ τομῇ. in specie tamen est, medium mactatum animal ventre aperto diffindere, *aufhauen, (to cut up;)* deinde ἁδρομερῶς dissecare, *zerstücken, (to cut in pieces.)* apud recentiores τὸ διαχέεσθαι est, gaudio diffundi; ὡς τοῦ χαίροντος μὴ ἔχοντος ἑαυτὸν συνάγειν, ἀλλ' ἐκχέοντος εἰς πλατυσμόν.

διαχράω, vide sub Χεὶρ, aliquanto ante finem.

διάω, (Ἄω) perflo. et διάημι. οὔτ' ἀνέμων διάει μένος, ε, 478. τ, 440. et hoc διάει potest esse præsens, a διάω: potest et esse aor. 2, a διάημι, διάην, cujus tertia persona διάη et διάει est.

διδακτὸς, ἡ, όν. (Δάω) doctrina perceptus, doctus, *durch lehre erlernet, (learned.)* διδακταῖς ἀρεταῖς, Ol. 9, 153. διδακτὰ ὃς ἔχει, Ne. 3, 71.

διδασκαλία, ας. ἡ. (Δάω) doctrina, *die lehre, (instruction.)* διδασκαλίαν Χείρωνος, Py. 4, 180, qua ita sum institutus, ne mentirer.

διδάσκω, f. άξω. (Δάω) doceo, discernere facio. est a δάω vel δαίω, doceo, unde fit ionice δάσκω, et cum reduplicatione Ionica διδάσκω. ἱπποσύνας ἐδίδαξάν σε παντοίας, Ψ, 307. δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις βάλλειν ἄγρια πάντα, Ε, 51. ὃν Χείρων ἐδίδαξε, Λ, 831. τοὔνεκά με προέηκε, διδασκέμεναι (attice pro διδάσκειν) τάδε πάντα, ut te docerem hæc, Ι, 442, διδάσκαλον λόγων τε καὶ ἔργων, coll. 443. ἦ μάλα δή σε θεοὶ αὐτοὶ διδάσκουσιν ὑψαγόρην εἶναι, α, 384, conf. θεοί. αὐτοὺς Μοῦσα ἐδίδαξεν οἴμας, docuit eos cantus, θ, 481. et 488, ἤ σε Μοῦσα ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἤ σε Ἀπόλλων. δμωὰς ἔργα ἐργάζεσθαι ἐδιδάξαμεν, χ, 422. διδάσκομαι in passivo est, doceor. ἅ σε πρὸς Ἀχιλλῆος φασὶν δεδιδάχθαι, Λ, 830, quæ te dicunt ab Achille doctum esse, didicisse. διδασκόμενος πολέμοιο, doctus artem pugnandi, Π, 811, docendus. et est ellipsis τοῦ, περὶ πολέμου. sic et εἰδὼς absolute cum genitivo ponitur: et sicut id est pro, εἴδησιν ἔχων τοῦ: sic διδασκόμενος est, διδασκαλίαν ἔχων τοῦ. διδάσκαλος ἀγαθὸς pingitur Ι, 442, 443, nam ut bonus orator optime docet bene dicere, sic et bonus vir bene vivere et facere: nam qui possit id docere recte, nisi ipse sit? ut musicus musicam docet, sic πρακτικώτατος doctor talem quoque efficit discipulum, verba enim sola non tradunt virtutem, nisi accedant exempla maxime docentis ipsius. τὸν δίδαξε φαρμάκων νομὸν, Ne. 3, 95, docuit eum medicamentorum administrationem. διδάξαι τὸν, ἰᾶσθαι νόσους, Py. 3, 80, ut doceret eum sanare morbos. τὸ διδάξασθαι εἰδότι ῥήϊτερον, Ol. 8, 77, docere facile est scienti: bene docet, qui ipse bene didicit. reperitur et fut. διδασκήσω, a διδασκέω.

διδέω, vide sequens.

δίδημι, f. διδήσω. aor. 2. ἔδην. aor. 2. m. ἐδέμην. (Δέω) est idem quod δέω, ligo, vincio, δεσμεύω. nam a δέω fit διδέω et δίδημι, ut a δόω fit διδόω et δίδωμι. αὐτοὺς δίδη (ἐδίδη, imperf.) μόσχοισι λύγοισι, Λ, 105, ἐδέσμει, *er band, (he bound.)* si legas ibi δίδει, est idem imperf. a διδέω.

διδόω, f. διδώσω, (Δόω) per reduplicationem factum ex δόω. δῶρα μὲν οὐκ ἔτι ὀνοστὰ διδοῖς (contr. ex διδόεις) Ἀχιλῆϊ, Ι, 164. Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα, Τ, 270, ubi syllaba paragogica θα ad διδοῖς. αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, statim multa dat, Ι, 515. Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δ, 237. Τηλέμαχός σοι, ξεῖνε, διδοῖ τάδε, ρ, 350. διδοῖ τέλος, dat eventum, Ist. 4, 55. μάλα πολλὰ διδοῦσιν αὐτῷ, Β, 255. ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν, ὅσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσας, Τ, 265, quanta dant ei, quicunque peccaverit in eos jurando, i. e. perjuro homini. οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι, α, 313. οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, ρ, 450. ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσι, proci boni sponsæ suæ, σ, 278. *præsens optativi* διδοῖμι. διδοῖ ψῆφον, Py. 4, 472, daret argumentum. διδοῖτε, detis, Py. 5, 160. ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε, λ, 356, daretis. ὅ, τι διδοῖεν, σ, 141, quodcunque dederint dii. δῶρα διδώσομεν, dona dabimus, ν, 358. δῶρα διδώσειν, ω, 313, dona daturos esse nos invicem. ut ergo *futuri* forma satis sit manifesta. *imperfectum*, ἐδίδοον. ἵππους δ' οἷς ἑτάροισι δίδου, pro ἐδίδου, dabat, Ε, 165. δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν, Ζ, 192. coll. 193. sic et Λ, 226. ζωστῆρα δίδου, Ζ, 219. Η, 305. coll. 303. δίδου δέ οἱ ἡνία χερσὶν, Θ, 129. ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα, Ι, 334. Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν, arcum, Κ, 260. ἔντεα συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος, Ν, 641. τεύχεα φέρειν πρὸς ἄστυ, Ρ, 130. et 596, νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, dabat. ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, reddebat, Χ, 277. κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον, Ψ, 897. ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν, γ, 58. τὸν πέρι Μοῦσα ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε. δίδου ἡδεῖαν ἀοιδὴν, θ, 63, 64. οὐδέ τι Νηλεὺς τῷ ἐδίδου, ὃς μὴ βόας ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε, λ, 288. ἄμβροτα δῶρα δίδου, σ, 190. et 322, δίδου δὲ ἀθύρματα θυμῷ. οὔπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην, χ, 236. οὕτω ἐδίδου Λίβυς κόρῃ νυμφίον ἄνδρα, Py. 9, 207, ubi Pindarus invertit ordinem naturæ, contra ac Homerus accuratissimus: nam virgini non datur vir, sed vice versa. ex quo exemplo patet quoque, quam longe et in veri et justi studio præcurrat Homerus omnes alios minus diligentes. *imperativus* δίδοε, contr. δίδου, *da*. Ol. 6, 177. Ne. 5, 92. pro quo dorice dicitur δίδοι, Ol. 1, 136. Ol. 7, 164.

διδυμάων, ονος. ὁ. (Δύω) gemellus, *ein zwillingsbruder, (a twin-brother.)* nam quia δίδυμος de omni duplici dici potest; hinc διδυμάων formatum, ut præcise fratrem gemellum notaret. διδυμάονε παῖδε, Ε, 548. διδυμάονε γείνατο (peperit) παῖδε, Ζ, 26. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ, διδυμάοσιν, Π, 672, 682, qui sic dicuntur, quia ὕπνος vel quasi θανατοῖ, et θάνατος quasi ὑπνοῦν ἐπὶ μακρὸν ποιεῖ. quidam inter δίδυμος et διδυμάων etiam hoc interesse tradunt, quod διδυμάονες semper sint κεχωρισμένοι τοῖς σώμασι, quorum uterque suum corpus separatum ab altero habet; δίδυμοι vero sæpe possint et esse συμφυεῖς, *an einander gewachsen, (joined together,)* quales fuere οἱ Ἀκτορίωνες.

Δίδυμος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) geminus, duplex. it. germanus. a δὶς, bis, et δύω, subeo: οἱ ὄντες δύο ἐκ γαστρὸς καταδύσει μιᾷ. οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, Ψ, 641, hi erant gemini, vel germani fratres. περόνη αὐλοῖς διδύμοις, fibula cum fistulis geminis vel duplicibus, τ, 227, i. e. διπλοῖς. sic et alia duplicia vocantur δίδυμα. e. c. οἱ ὄρχεις, testiculi, honestiore vocabulo dicuntur οἱ δίδυμοι. διδύμῳ σὺν κασιγνήτῳ, Ne. 1, 56, i. e. cum Iphicle. nam Hercules et Iphicles gemelli fuere, Hercules una nocte senior altero. δίδυμον θησαυρὸν, Ol. 6, 111, i. e. διπλοῦν. οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον, Ol. 13, 30, i. e. aquilam duplicem, sic in fastigio templi collocatas duas aquilas, ut terga contingerent se. δίδυμον ἄχθος, Ne. 6, 98, duplex onus. δίδυμοι ἔσαν, Py. 4, 371, duæ erant petræ. διδύμων υἱῶν, Py. 9, 149, gemellorum. διδύμων ἀέθλων μοῖρα ἐστὶ τῷ, Ist. 3, 15, geminorum certaminum sors. σὺν διδύμοις, Ol. 3, 62, i. e. σὺν Διοσκούροις, Castore et Polluce. διδύμοις παίδεσσιν, Ne. 9, 9, Apollini et Dianæ. διδύμους βωμοὺς, Ol. 5, 10, duas aras. υἱοὺς, Py. 4, 316, duos filios. διδύμᾳ χειρὶ, gemina manu, Py. 2, 17. δίδυμαι θυγατέρες, Ist. 8, 38. διδύμαις αἰχμαῖς, Py. 4, 139. διδύμας χάριτας φέρων, i. e. διπλασίας, Py. 3, 127. ergo est et δίδυμος, ύμη, υμον. et ἡ Διδύμα vocari solita Diana, quia cum Apolline uno partu edita.

δίδωμι, (Δόω) factum ex διδόω. δίδωμι δέ σοι τόδ' ἄεθλον, Ψ, 620. αἰεὶ δῶρα θεοῖσι δίδωσι, dat, Υ, 299. πίθοι δώρων, οἷα δίδωσι, sc. Ζεὺς, Ω, 528, dolia donorum, qualia dat dona Jupiter. Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν ἀνδράσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, α, 348. δῶρόν σοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, ο, 125. πρὸς δ' ἄσπετα δῶρα δίδωσι, υ, 342. γαστὴρ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσι, ρ, 287, 474, conciliat. Μοῖρα καιρὸν ὄλβου δίδωσι, Ne. 7, 87. δίδωσί τε Μοῦσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ, Py. 5, 88. σοὶ πρωτίστῳ δίδομεν, tibi omnium primo damus, Β, 228. δίδομεν δέ σοι εὖχος ἀρέσθαι, Φ, 297. δῶρα, τά οἱ δίδομεν φιλέοντες, θ, 545. ὅσα σὺ τῷ ἐδίδως, quot tu ei dabas, τ, 367. δίδοσαν γὰρ ἅπαντες, dabant enim omnes, ξ, 286. οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, ρ, 411. et 367, ἐλεαίροντες δίδοσαν. δίδωθι (ob metrum pro δίδοθι, da, præbe) δέ μοι κλέος ἐσθλὸν, γ, 380. Διός γε διδόντος, Jove dante, α, 390. διδοὺς αἰδῶ, Ol. 13, 164. καιρὸν, Py. 1, 111, opportunitatem. διδόντι ξένια, Py. 4, 38. διδόντων αὐτῶν, Ol. 3, 70. ἵνα διδόντες, λ, 116. ἢ ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι ἀθανάτοις, Ω, 425, ubi penultima in fine versus brevis est: nam διδοῦναι scribere non licet. διδόμεν (ionice pro διδόναι, tradere) τὸν ὕμνοις, Ist. 8, 132.

δίεδρος, vide sub δίφρος.

διεέργω, (Ἔργω) distineo, discrimino. αὐτοὺς διέεργον ἐπάλξεις, sola propugnacula muri distinebant eos, sc. Græcos et Trojanos, Μ, 424, *sonderten von einander ab, waren der unterschied zwischen beyden heeren, (parted, separated the two armies.)*

δίειμι, (Ἔω) transeo. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο, Δ, 138, pro διείσατο. sic et Ε, 538. ω, 523, i. e. διεπορεύθη. vide simplex. δίει, vadis, Aristoph. Ach. 845.

διείργω, (Ἔργω) distineo, discrimino, idem ac διεέργω. διείργει, Ne. 6, 4, discriminat, discernit.

διείρομαι, (Ῥέω) disquiro, inquiro, quæro accurate. διείρεαι με ταῦτα, δ, 492. λ, 463. ω, 477. διείρεο, inquire, Α, 550. Ο, 93.

διελαύνω, vide sequens.

διελάω et αύνω, f. άσω. (Ἐλάω) transadigo, *ich durchstosse, (I push through.)* transigo, *ich treibe durch, (I drive through.)* et hoc διὰ quoque sæpe est avulsum, ut ἀμφὶ in ἀμφελάω. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε, pro διήλασε, Ε, 41, per pectus transadegit. sic et Θ, 259. Λ, 448. χ, 93. τῆς δ' (ἀσπίδος τοῦ Δηϊφόβου) οὔτι διήλασεν, Ν, 161, per eam non trajecit. τάφροιο διήλασεν ἵππους: trans fossam egit equos, Κ, 564, *sezte mit den pferden über den graben, (crossed the ditch with the horses.)* τῇ (ὁδῷ) ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασε, Μ, 120, ubi est pro simplici ἤλασε: sic διειπεῖν sæpe pro εἰπεῖν. λαπάρης δὲ διήλασεν ἔγχος, Π, 318, per ile adegit hastam. ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν, Ρ, 519, in ventre per cingulum trajecit. δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, in clypeo scilicet, Υ, 269, *durch zwey lagen der überzüge, (through two folds of the cover.)* διὰ στήθεσφιν ἔλασσεν, per pectus adige, sc. hastam, Χ, 284. et ad hoc διὰ sæpe additur πρὸ, porro, *vorwarts, (forward.)* διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν, Ν, 388. et 607, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι. sic et 647. διὰ πρὸ δὲ

χαλκὸν ἔλασσε, O, 342. Π, 309, 821. χ, 295. διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο (πικρὸς ὀϊστὸς) transadigebatur sagitta, Δ, 135, διῆλθε, *schlug durch, (went through.)* et hic versus incipit tribus brevibus, loco duarum longarum. διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος, N, 595.

διέλω, (῞Ελω) perrumpo. it. divido. διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος, Υ, 280, pro διεῖλε, disruperat ambos circulos. διελὼν ἀκρόθινα, Ol. 10, 69, partitus spolia.

δίεμαι, vide δίημι, et διερός.

διέξειμι, (῞Εω) per exeo. τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε, Z, 393, ea enim egrediendum ei erat in campum.

διεξερέομαι, (Ῥέω) ordine exquiro et sciscitor omnia. ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἕκαστα; K, 432, at cur ex me ista omnia quæritis? *warum fraget ihr mich so aus wegen alles, (why do ye question me so concerning all these things?)*

διεπέφραδε, vide sub διαφράζω.

διεποῦς, vide sub ποῦς, prope finem.

διέπραθον, vide sub διαπέρθω.

διέπω, (῞Επω) exsequor studiose, administro, ordino, curo. τὸ πλεῖον πολέμου χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, A, 166, majorem partem belli meæ manus administrant. conf. χείρ. ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν, B, 207, sic ille cum imperio obibat et regebat exercitum. ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, A, 705, nos quidem hæc singula procurabamus et administrabamus, dividendo scilicet prædam. σκηπανίῳ δίεπε ἀνέρας, Ω, 247, scipione insequens abigebat viros, disturbavit, ἐδίωκε, ἔπληττε, urgebat, regaliter. non tamen re vera ictus sunt intelligendi, sed minæ tantum, quibus instantes pellebat. ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, exsecuti sumus et curavimus, μ, 16, sc. quæ ad sepeliendum eum pertinebant. hinc ὁ ἄρχων ἢ ὁ οἰκονόμος dicitur ὁ δίοπος, ου, sicut apud Eurip. Rhes. 741, τὶς δίοπος, aliquis ex ducibus militum. et apud Æschyl. Pers. 44, βασιλεῖς δίοποι. ex quo apparet, esse adjectivum. et οἱ ἀδίοποι sunt οἱ ἄναρχοι, οἱ μὴ ἀρχόμενοι, quibus nullus est præfectus. διέποντι (dorice pro διέπουσι, tertia plur. præs.) μοῖραν, Ne. 10, 99, administrant officium suum. διέπων σκήπτρῳ, Ol. 6, 158, sceptro et regimine regens.

διέπω. (῞Επω) distincte et copiose satis loquor; sic, ut sermo distinguatur in plura quasi capitula. colloquor; διασαφέω εἰς μάθησιν, διεξοδικῶς εἰπεῖν. δίειπέ μοι, ὄφρα δαείω, accurate narra mihi, ut sciam, K, 425. διαειπέμεν (pro διειπεῖν, sc. μύθους) ἀλλήλοισιν, conferre sermones inter nos, δ, 215, *ausführlich mit einander zu sprechen, (to confer explicitly with one another.)*

διερέσσω, f. έσω. (Ῥάω) remigo, idem ac ἐρέσσω. διήρεσα χερσὶ, manibus utebar loco remi, *ruderte mit den händen fort, (rowed with my hands instead of oars,)* μ, 444. ξ, 351.

διερὸς, ά, όν. (Δίω) qui humorem habet, qui rigatus est. *feucht, benezt, (damp, wet.)* et quia terra satis rigata plantas omnes reddit vegetas et vividas: hinc metaphorice διερὸς est et, vegetus, vividus, alacer, vivus, *frisch, munter, lebhaft, (fresh, lively;)* et opponitur arido et exsucco. nomen est a διαίνω, a quo est δίημι et δίεμαι: apud Aristoph. Plut. 720, διέμενος ὄξει, madefaciens aceto, διϋγραίνων. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, ζ, 201, non est ille homo inter vivos: ut sit ὁ ζῶν καὶ ἐῤῥωμένος. τὴν μὲν γὰρ ζωὴν ὑγρότης καὶ θερμότης συνέχει, τὸν δὲ θάνατον τὰ ἐναντία ποιεῖ. hinc νεκροὶ dicuntur ἀλίβαντες, οἱ ζωτικῆς λιβάδος (vitalis humoris) ἄμοιροι. hinc comicus fingit, ἐν ᾅδου εἶναι λίθον Αὐαίνου, a verbo αὐαίνω, sicco, fingens hoc nomen proprium ὁ Αὔαινος. conf. Plutarchum in symposiacis. ἔνθα διερῷ ποδὶ φεύγειν ἡμᾶς ἠνώγειν, ι, 43, ibi celeri pede fugere nos hortabar, i. e. ταχεῖ καὶ σπουδαίῳ ποδί: παραχρῆμα, *stehendes fusses, (with a firm foot.)* nam et ὑγιὴς descendit ab ὑγρὸς, ut mirum non sit, διερὸν πόδα notare celerem et vegetum. alii dictum id h. l. volunt pro ἐν νηΐ, nimis poëtice. nam, inquiunt, navis dicitur ἁλὸς ἵππος, equus maris; ergo et eadem potest dici, pes humidus. sed id nimis διθυραμβωδῶς dictum videtur melioribus, et idem esse ac si quis τὸ λικμητήριον *(die wurfschaufel) (a shovel,)* vocare vellet χεῖρα ξηρὰν ἀνθρώπου. omnino quidem rei ipsi jungenda est h. l. navis, nam per mare erat fugiendum: sed id nihil ad πόδα, quo alacriter erat utendum, ut ad naves suas pervenirent fugientes. sic alibi τὸ γόνυ dicitur χλωρὸν, i. e. τὸ νεάζον καὶ θαλερόν. ergo διερὸς ποὺς est, alacer et celer et robustus pes. nam qui, per διερὸν πόδα, τὴν κώπην, remum suadent intelligi; ludere et jocari videntur. verbum μαδάω, sum depilis, sum sine coma, videtur esse ex μὴ, non, et δίω vel δεύω, rigo: nam defectus humoris calidi efficit defectum comæ. μυδάω vero notat abundantiam humoris fœtidi, ut syllaba μυ fœtorem innuat. Vide sub ἀζαλέος.

διέρχομαι, (῎Ερω) per transeo. οἴων πῶϋ διέρχεται, ἀρνειὸς, Γ, 198, ovium magnum gregem pertransit, aries: *gehet unter der heerde herum, (went about among the flock.)* διερχόμενος μέγα ἄστυ, postquam transiit per urbem, Z, 392. φάτο ἔγχος ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι Αἰνείαο, Υ, 263, putabat, hastam Æneæ facile pertransituram esse clypeum suum; ubi est per apocopen, pro διελεύσεσθαι. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος, Ψ, 876, penitus pertransiit sagitta. ὅπως ἵπποι ῥεῖα διέλθοιεν, K, 492, ut equi facile transirent hanc viam. πρὶν χροὸς διελθέμεν, pro διελθεῖν, Υ, 100, antequam corpus transadigeret. εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν, spatium date mihi, ut cum mulis transeam, Ω, 716. ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ζ, 304, ex atrio transire, pertransire triclinium magnum. Sæpe ad hoc verbum inseritur πρὸ, e. c. ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη, H, 260, s. penitus transiit hasta. διήρχετο κύκλον, Ol. 9, 140, percurrit stadium, διέβαινε τὸν κύκλον τοῦ σταδίου. διέρχονται τέλος βίου, Ist. 4, 7, pertranseunt vitæ terminum. λόγον διελθεῖν, Ne. 4, 117, narrationem exsequi omnem.

διέσσυτο, vide sub διασεύω.

διέτμαγεν, vide sub διατμήγω.

διέτρεσαν, vide sub διατρέω.

δίζημαι, (Δίω) quæro, scrutor, ambigo, idem ac Δίζω. νόστον δίζηαι, quæris reditum, interrogas de reditu, λ, 99, inquit Tiresias interrogatus ad Ulyssem. Πάνδαρον διζημένη, quærens, Δ, 88. διζήμενος eundem, E, 168, *aufsuchend unter der menge, (seeking among the multitude.)* τινὰ οὐρήων (custodum) διζήμενος, K, 84. Ἄσιον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι, N, 760. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, quærens et desiderans, P, 221. φάρμακον ἀνδροφόνον, α, 261. μὴ πατέρα διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι, ο, 90. μνάσθω ἔεδνοισι διζήμενος, ambiat sponsam donis eam quærens sibi, π, 391. sic et φ, 161. ἵππους, αἵ οἱ ὄλοντο, equas quærens quas perdiderat, φ, 22. νόστον ἑταίροισι διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ, reditum comparare studens, ψ, 253. μήτε πλέον τι δίζησθαι ἔχειν, neque studere aliquid amplius habere, Herodot. II, 147. coll. III, 41, ἐδίζετο, disquirebat secum, agitabat in animo.

δίζυξ, υγος. ὁ, ἡ. (῎Αγω) bijugis. duplex. δίζυγες ἵπποι, bijuges equi, bini sub uno jugo, ἀνὰ δύο εἰς ἕκαστον ζυγόν. ἔνδεκα δίφροι, παρὰ δὲ ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι, E, 195, habuit ergo equos viginti duos. Sic et K, 473. et tales duo equi dicuntur et ἡ ξυνωρὶς, *ein gespann von zweyen, (a yoke.)*

Δίζω et διζέω, f. ζήσω. (Δίω) quæro, scrutor, ambigo, *ich frage, suche, bedenke mich, (I ask, seek, consider.)* est a δίω, agito. notat in poëta maxime, agito mecum, disquiro in animo, *ich überdenke, (I consider,)* capto consilium. δίζε γὰρ, pro ἐδίζε, ambigebat enim secum, Π, 713. ἢ καὶ διζησόμεθα ἄλλους, π, 239, an et alios quærere, conquirere, debeamus; sicut nos dicimus, *eine hülfe auftreiben, ausfindig machen, (to seek assistance.)*

διηγέομαι, vide ἀνηγέομαι.

διηκόσιοι, αι, α. (Χάω) ducenti. η in syllaba secunda est Ionicum, pro communi α. Θ, 233. Ι, 383.

δίημι, (Δίω) in medio δίεμαι, fugio, agitari me patior, *lasse mich scheuchen, (suffer myself to be frighted away,)* σπουδαίως τρέχω. ἵπποι πεδίοιο δίενται, Ψ, 475, equi fugiunt consternati per campum. est et aliud δίω et δίημι, quod notat διαίνω, humecto, et unde est διερὸς, humidus, δίϋγρος.

διηνεκὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) totus, perpetuus, continuus, in longitudinem rectam procurrens. est ab ἐνέγκω et διενέγκω, perfero, *ich trage hindurch, (I carry through,)* me vel aliud. simplex est ἠνεκὴς, έος, ὁ ἡ, idem notans quod compositum. recentiores hoc nomen de *tempore* continuo ponunt; at Homerus de *re* continua et perpetua et recta et integra. νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν, Ajacem vero integro tergo bovis honoravit in convivio, *mit dem ganzen zimmer vom ochsen, (with the whole sirloin of the ox,)* nulla ejus parte præsecta aut prælibata, H, 321, ut is victor præcipui quid et in convivio haberet. sic et Eumæus hospitem suum, personatum Ὀδυσῆα, integro tergo suis, ξ, 437. δρύες, ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσι ἀραρυῖαι, quercus, radicibus magnis in longum porrectis firmatæ in terra, M, 134, ταῖς διὰ πολλοῦ τόπου ἐνηνεγμέναις καὶ τεταμέναις, αἵτε οὕτως αἴτιαί εἰσι ταῖς δρυσὶ τοῦ μίμνειν ἄνεμον ἐς διηνεκὴς χρόνου. et 297, χρυσείοις ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον, aureis lineis continuis in orbe clypei; et conf. ῥάβδος. ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, ν, 195, viæ in longum procedentes; sic dictæ παρὰ τὸ διόλου ἐνηνέχθαι καὶ μὴ παρεκκλίνειν. sic, σ, 374, εἰ ὦλκα (i. e. αὔλακα, sulcum in agro) διηνεκέα προταμοίμην, si sulcum continuum rectum sulcarem, τὴν διόλου ἐνηνεγμένην μίαν, καὶ κοιλανθεῖσαν μιᾷ μακρᾷ τομῇ.

διηνεκῶς et διηνεκέως, (Χάω) adv. continue, recta, integre: κατ' εὐθὺ, ἀσχιδῶς οὐ μέν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω, δ, 836, non equidem tibi de illo recta dicam, *ich kann es dir doch nicht gerade zu sagen, ob er lebe oder nicht, (I cannot tell you precisely whether he is alive or not:)* ut notetur ἡ ἀληθὴς ἀπόφανσις, ἡ δι' ὅλου πράγματός τινος ἤκουσα, quasi a metaphora τῆς διηνεκοῦς ὁδοῦ, quæ perfert usque ad destinatum locum. et fuisset h. l. διηνεκὴς ἀγόρευσις, si unum ex duobus quæsitis diserte vel affirmasset vel negasset: *ich kann es dir nicht zuverlässig sagen, (I cannot say positively.)* ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι κήδεα, difficile nimis est, O regina, explicare et in totum narrare tibi ærumnas meas omnes, η, 241, *nach der reihe, (from beginning to end,)* integra serie, a primo malo usque ad ultimum, nullo omisso. σοὶ οὐκ ἔτι ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω, ὁπποτέρη σοὶ ὁδὸς ἔσται, μ, 56, tibi jam non explicite dicam, utra tibi via erit ingredienda ex duabus; sed ipse considera, si veneris in rem præsentem: *ich kann es dir jezt nicht umständlich und ausführlich sagen, (I cannot yet tell you explicitly and circumstantially.)*

διθυμία, ἡ, vide sub ἀμφίς.

διΐημι, (Ἕω) transmitto. *διὰ δ' ἧκε σιδήρου*, pro *διῆκε*. φ, 328, transjecit sagittam per ferreos annulos. Sic et ω, 176.

διΐκομαι, f. *ἵξομαι*, (Ἕω) pertranseo, exsequor. *πάντα διΐξομαι*, I, 61, i. e. *διεξέλθω, διεξοδεύσω λόγῳ*, omnia exsequar narrando. *πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας*, T, 186.

διϊπετής, *έος*. ὁ ἡ. (Πέτω) a Jove delabens vel delapsus. est a *πέτω* i. e. *πίπτω*. hinc habet accentum in ultima, ad differentiam aliorum in *πέτης* desinentium a *πέτεσθαι*, volare. est epitheton fluvii, et quidem aptissimum ; nam a Jove, i. e. a pluviis et nivibus, fontes fluviorum aluntur et oriuntur. et proprie quidem sic dicitur *ὁ χείμαῤῥος*, torrens, *ein regenbach, (a torrent,)* *ὁ ἐκ Διὸς πίπτων* (confer *πίπτω* ex T, 110.) *ἤτοι γεννώμενος* : deinde vero et *ὁ ἀέναος*, perpetuum flumen. nam pluvia alibi dicitur *υἱὸς Διὸς*, natus Jovis : unde apparet, qua ratione etiam perennis fluvius dicatur *διϊπετής*. non ignoravit ergo poëta causam et originem fontium. *Σπερχειοῦ, διϊπετέος ποταμοῖο*, Π, 174, coll. 176. *ἐπὶ προχοαῖς διϊπετέος ποταμοῖο*, in ostiis fluvii, P, 263, ubi simile maxime respicit fluvium imbribus auctum, vel et re vera torrentem. *κῦμα διϊπετέος*, i. e. *τοῦ γεννηθέντος ἐκ Διὸς* ex aëre ejusque pluviis, Φ, 268, 326, et ibi perennis fluvius excreverat imbribus. *πεσεῖν* notat et *γεννηθῆναι*. idem fere est *ὁ διοτρεφής*. *Αἰγύπτοιο, διϊπετέος ποταμοῖο*, δ, 477, 581, ubi sic vocatur *ὁ Νεῖλος*, qui ex imbribus æstivis in Æthiopia tantum augetur, ut omnem sibi adjacentem Ægypti terram altissime inundet. vide igitur, rationem exundantis Nili scivit Homerus: nam *ὕδωρ ἐκπίπτον ἐκ Διὸς* i. e. *ἀέρος*, pluvia est. *ἀπάνευθε διϊπετέος ποταμοῖο*, η, 284, remotus a fluvio, in terra Phæacum fluente. Vide sub *δῖος*, prope initium, et *πίπτω*, prope medium.

διΐστημι, (Στάω) distare facio, disto. *οἱ δὲ διΐστησαν*, et illi distantiam fecerunt, ut daretur via currui ad transeundum per turbam populi, Ω, 718, coll. 716, *sie traten auseinander und machten einen zwischenraum, (they drew back and made room.)* sic etiam *τοπικῶς* de intervallo inter duos, sed a forma *διΐστημι*, *τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν*, cur nos ambo remoti alter ab altero stamus, Φ, 436, cur non congredimur potius ad certandum, et conserimus manus ? sed de morali dissidio est, *διαστήτην ἐρίσαντε*, disjuncti erant ambo contendentes lite, discordabant, A, 6, ubi miser nescio quis legi jussit, *διὰ στήτην*, i. e. ob fœminam. *τὼ δὲ διαστήτην*, ambo equi removebant se ab occiso *παρηόρῳ ἵππῳ*, Π, 470, ad latus alterum nitebantur duo jugales equi incolumes, tertio illis adjuncto cæso ; et id vel ex consternatione, vel ex nisu contrario, ne una cum cadente illo traherentur in casum. *οἱ δὲ διαστάντες*, discedentes illi, quisque in locum sibi debitum, M, 86, cum alius alium locum in acie bene ordinata caperet : *da sie auseinander und in die gehörigen abtheilungen traten, (they parted and went to their proper places.)* ergo h. l. mere *τοπικῶς*. sic et P, 391, *διαστάντες τανύουσιν* ; in opposito sibi stantes trahunt corium, *διαχωρισθέντες, καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες*, *da sie sich auseinander und gegen einander gestellet, (when they had separated and placed themselves opposite to one another,)* *φιλικῶς* tamen. hinc loco ex A citato additum erat, *ἐρίσαντε*, ne verbum mere localiter acciperetur. *γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο*, N, 29, præ lætitia mare viam dabat, vadente per illud Neptuno : eodem sensu, quo ex Ω vidimus. undæ densæ dirimebant se, ut planum intervallum daretur per superficiem maris.

δικάζω, f. *άσω*. (Δίω) jus statuo. *δικαζέμεν*, pro *δικάζειν*, ionice, A, 542, i. e. *σεμνῶς καὶ βασιλικῶς οἰκονομεῖν καὶ ἐπικρίνειν*: et Juno loquitur ibi ad Jovem. sic et de Jove, Θ, 431, *Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικὲς*, adjudicet, pro jure merito statuat. *ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον*, Σ, 506, alternis de jure pronuntiabant : et sermo ibi de judicibus publicis. *ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε*, Ψ, 574, utrisque nobis jus ex æquo dicite: ubi de arbitris sermo. et 579, *ἐγὼ αὐτὸς δικάσω*, ipse dijudicabo rem, conf. *μέσον*. *παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν*, judices erant nobiles Trojani, inter Ajacem et Ulyssem, λ, 546. et 544, *ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος*, ego in judicio vici. *κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν*, juvenum in judicio experientium causas suas, μ, 440. *δικάζει τὶς τὰ ἀλιτρὰ κατὰ γῆς*, i. e. apud inferos, Ol. 2, 107.

δικαία, *ας*. ἡ. (Δίω) eadem quæ *ἡ δίκη*. sic ex *ἀνάγκη* fit *ἡ ἀναγκαία*, ex *ἀρχὴ ἡ ἀρχαία*, etc. *δικαίαν*, Py. 4, 500, i. e. *δικαιοσύνην*.

δικαίαρχος, ὁ, vide sub *ἀρχεδίκης*.

δικαιόπολις, *ιος*. ὁ ἡ. (Πέλω) justitiam colente civitate florens. *δικαιόπολις νῆσος*, insula Ægina, civitatem habens justitia florentem, Py. 8, 31.

δίκαιος, *α*, *ον*. (Δίω) justus, æquus, moris justi et humani observans. *billig, wolgesittet, menschenliebend, (just, mannerly, humane.)* *ἔχαιρε δὲ Ἀθήνη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ, οὕνεκά οἱ προτέρῃ δῶκεν ἄλεισον*, γ, 52, nam Minerva personata erat sub specie Mentoris, proficiscentis una cum Telemacho ad Nestorem. Mentor erat senior ætate, sed Telemachus major dignitate, utpote regis filius et hæres. Nestor tamen in libatione Mentori priori dabat poculum ad libandum. ergo *δίκαιος* est, qui jus et morem bonum accurate observat : nam senior in re sacra habendus erat prior, utut dignitate inferior. *ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ*, σ, 413, ob dictum æquum et justum. sic et υ, 322. *οὐ γὰρ καλὸν οὐδὲ δίκαιον, ἀτέμβειν ξείνους Τηλεμάχοιο*, υ, 294. φ, 312. *ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὔτε δίκαιοι*, β, 282, proci illi. et vide hoc dictum Minervæ, prudentiam et justitiam copulantis. nam omnes virtutes probum intellectum requirunt. in stultitia est iniquitas. sic et de Græcis redeuntibus a Troja, γ, 133. *ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, οὔτε δίκαιοι, οἵ τε φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδὴς*, θ, 575. *ἤ ῥα οἵγε ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, ἦε φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδὴς*, ι, 175. ζ, 120. sic et ν, 201. et 209, *οὐκ ἄρα πάντα* (pro *κατὰ πάντα*) *νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες*. *δικαίῳ πηδαλίῳ*, Py. 1, 166, i. e. justis legibus. *δίκαιον ξένον*, Ol. 2, 11, i. e. *δίκαιον ὄντα κατὰ τὴν φιλίαν τῶν ξένων*. *δικαίων ἀνδρῶν περικηδόμενοι*, Ne. 10, 100. *ἐν δικαίοις ἀνδρῶν*, Ne. 8, 70, Attica phrasis, pro, *ἐν δικαίοις ἀνδράσιν*.

δικαιότατος, *η*, *ον*. (Δίω) æquissimus, humani moris tenacissimus. *δικαιοτάτων ἀνθρώπων*, N, 6, ubi poëta sic vocat Scythas Europæ conterminos. habebant ii communia omnia, ne uxoribus quidem et liberis exceptis ; erant sine litibus inter se, et sine externis hostibus, cum nihil haberent quod alius concupisceret : viatores et hospites benigne excipiebant, et deinde ulterius ituros aliis notis commendabant ; abstinebant esu animalium, lacte et frugibus contenti : nobiliores habitabant in montibus, rustici campos exercebant exiguo tributo. v. Strabo, Lib. VII. et conf. *Ὑπερβόρειοι* in R. *Χείρων, δικαιότατος Κενταύρων*, Λ, 831, maxime quia *φιλοξενώτατος*. cæterum *δίκαιος* est in genere, moris boni et humani observans, et sectator humanitatis, a *δίκω*. sicut et Germani suum, *pflichten*, a solere, curare, *pflegen*, appellant : ut inter bonos et humanos et probos et intelligentes, fieri *solet*.

δικαιότερος, *έρα*, *ερον*. (Δίω) justior, æquior, humanior. *σὺ δὲ ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπὶ ἄλλῳ ἔσσεαι*. T, 181, et tu in posterum justior, æqui bonique tenacior eris etiam erga alium. *σὺ δὲ, οὕτω παθὼν ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, μεταμαθήσῃ τὸ ἀδικεῖν, καὶ ἔσῃ τοῖς ἄλλοις δίκαιος, πεῖρᾳ γνοὺς, καλὸν εἶναι τὸ δικαιοπραγεῖν*. futurum modeste positum pro imperativo. *δίκαιος ἔσῃ, οὐ μόνον ἐπὶ τῷ μεγάλῳ Ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ καὶ, εἴ τινα ἄλλον βλαβέντα* (injuria aliqua affectum a te) *χρὴ βασιλικῶς ἀπαρέσασθαι*, placare.

δικαίως, (Δίω) adverb. juste, justo more, ex more bonorum hominum. *οὐκ ἐθέλουσι δικαίως μνᾶσθαι*, ξ, 90, nolunt ex more æquo sponsam ambire. apparebit ergo, quid notet *δίκαιος* apud antiquissimos.

δικανίζω, *δικανικὸς*, vide sub *δίκη*, prope initium.

δικασπόλος, *ου*. ὁ. (Πέλω) qui cum causis forensibus versatur, qui jura et mores administrat, judex, *δικαστὴς*, et idem fere qui *βασιλεύς*. ab *ἡ δίκη*, mos, jus, fas : *ὁ περὶ δίκας πολῶν*. *σκῆπτρον ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἴρυνται*, A, 238, qui jura tuentur et conservant nomine Jovis. *δαῖτας δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρα ἀλεγύνειν*, λ, 185, ubi sermo de Telemacho, qui velut prorex, absente Ulysse, patrimonium non solum suum obtinebat, sed et ad epulas publicas aut solemnes adhibebatur, quibus solebat adesse princeps populi, iisque præsidere. Sic Jupiter vocatur *δικασπόλος οὐρανίδαις*, princeps inter cœlites, Callimach. Hymno in Jovem, 3. idem dicitur *θεμιστοπόλος*, Rex.

δικαστήριον, vide sub *δίκη* prope initium.

δικαστὴς, vide sub *κρίνω*, paullo sub initio.

δίκελλα, ἡ, vide *μάκελλα*.

δίκη, *ης*. ἡ. (Δίω) mos, jus, fas. *gute sitte, schickliche aufführung, billigkeit, (good manners, decorous behaviour, propriety.)* est a *δίκω* ortum nomen, sicut Germanorum phrasis, *es schicket sich*, æquum est, decet, a *schicken*, mittere, jacere, orta est. *δίκη* enim dirigitur ad scopum rectum et recepto mori bono consentaneum. inest simul notio reverentiæ et pudoris, ex *δίω* et *τὸ δέος*. *ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι*, Π, 388, ubi de hominibus est sermo, qui ex libidine et potentia sua omnia agunt, non secundum jus et fas. qui expellunt justitiam in jure dicendo. et 542, *Σαρπηδὼν Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί* (*δίκαις*, jure æquo administrando) *τε καὶ σθένεϊ ᾧ*, sua justitia et fortitudine, nam hæ duæ sunt maximæ virtutes regiæ : prior curat cives, posterior arcet hostes. et priore loco vide, *ἡ ἀδικία* est causa *τοῦ κατακλύζεσθαι γῆν*, coll. 384—387. et 389, seqq. nam est *χειρίστη τῶν ἄλλων κακιῶν* in societate humana. *ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ*, qui inter hos sententiam judicialem rectissime diceret, Σ, 508. coll. 497, seqq. ubi *δικηγορία* descripta, et *δικαστηρίου παλαιοῦ διάθεσις*. nam sunt in foro (*ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ*) sellæ lapideæ : seniores vel ætate vel auctoritate et nobilitate judicium exercent a populo sibi commissum ; et sceptra vel baculos insignes tenent manibus, etc. *ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃς*, T, 180, ne quid desit tibi de jure debito. *Ἀντίλοχος ἀναστὰς ἠμείψατο δίκῃ Ἀχιλλέα*, jure et juste respondit Achilli, Ψ, 542, i. e. *δικανικῶς*, judiciaria quasi sententia pronuntiata : *δικανίζει γὰρ ἐνταῦθα ὁ νεανίας*. potest tamen hic ablativus et simpliciter intelligi pro *δικαίως*. cæterum *ἡ δίκη* et *ἡ θέμις* est idem, quod inter alia apparet ex A, 238. *περίοιδε δίκας καὶ φρόνιν ἄλλων*, γ, 244, magis quam alii novit jura et prudentiam : *weiss besser als alle andre was recht und klug ist, (know better than any other, what is just and right.)* *ἥτε ἐστὶ δίκη θείων βασιλήων*, δ, 691, qui est mos divinorum et bonorum prin-

cipum. αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν, λ, 217, hæc est sors mortalium quando mortui fuerint, *das ist ihre weise so, (such is their lot.)* ἄνδρα μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν, ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ι, 215, ubi utrumque est idem, i. e. οὐ δίκαιον, non observantem leges humanitatis. nam hæc est suprema δίκη antiquorum, ut id fiat alteri, quod tu tibi recte velis fieri; utque humanitatis communes leges, a recta natura præscriptas, serves. ἡ (αὕτη) γὰρ δμώων δίκη ἐστὶ, hæc sors est servorum, ξ, 59, sc. ut pauca habeant quæ donare possint egenis. coll. 56, ubi θέμις idem est quod alibi δίκη, i. e. τρόπος, ἔθος. et 84, ἀλλὰ δίκην τίουσι (θεοὶ) καὶ αἴσιμα ἔργα ἀνθρώπων. Μίνωα, θεμιστεύοντα νεκύεσσιν, ἥμενον, οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα, λ, 569, interrogabant eum de justo et jure. μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τοπάροιθε τέτυκτο, hic non erat antea mos procorum, σ, 274. *das war sonst nicht die weise guter freier, (this was not formerly the practice of honourable suitors.)* αὕτη γὰρ δίκη ἐστὶ θεῶν, τ, 43, hic est mos deorum, *so pflegen es die götter zu machen, (such is the way of the gods.)* et 168, ἣ γὰρ δίκη, hæc enim est consuetudo. alibi hoc sensu ponitur μοῖρα, e. c. χ, 413, quæ est eadem quæ δίκη, justus mos; nam in eum, qui homines nullos veretur, armari solet vindicta divina. ἡ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων, ω, 254, hoc est jus senum, hoc convenit senibus, *so muss es bey alten mannern billig seyn, (it is a respect due to age:)* ex quo loco maxime vis vocis apparet. δίκη ἐν χερσίν ἐστιν, laudabiliter dicitur; sed ὁ χειροδίκης in probro est. sic ἔκδικος, apud vetustos erat ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, cui opponebatur ὁ ἔνδικος, juste et modeste vivens. κώμῳ δίκα (dorice) παρέστηκε, Py. 8, 100, justitia meo hymno constare solet, i. e. ἀλήθεια. εἰσὶ φρένες θνητῶν ὠκύτεραι κέρδος αἰνῆσαι δόλιον πρὸ δίκης, Py. 4, 248, præ jure. δίκης ἄωτος, Ne. 3, 49, justitiæ flos, i. e. veritas. ἐν δίκῃ καὶ παρὰ δίκην πεπραγμένα, Ol, 2, 30, i. e. quocunque modo, δικαίως ἢ ἀδίκως. nam reges, Hiero et Theron, cognati, breve bellum inter se gesserant ex mutuis suspicionibus. et 174, οὐ δίκῃ. ἐν δίκᾳ, juste, Ol. 6, 19. ἐν δίκᾳ ἐρχόμενον, Py. 5, 18, i. e. βαδίζοντα καὶ ζῶντα δικαίως, *in gerechtigkeit einhergehend, (leading a just life.)* σὺν δίκῃ, Py. 9, 170. Ne. 9, 105. δίκη ξεναρκεῖ, Ne. 4, 19, est ablativus. μὴ ἐν δίκῃ, Ne. 5, 25. εὐθεῖα, Ne. 10, 22. δίκην Φιλοκτήτου ἐφέπων, Py. 1, 97, morem illius secutus. nam sicut Philoct. ægrotus expugnavit Trojam, sic Hiero morbis vexatus superavit hostes. δίκην λύκοιο, more lupi, Py. 2, 155. δίκην ἐς εὐώνυμον, Ne. 7, 70. καππαύει, Ne. 9, 35. παρὰ δίκην γλυκὺ, Ist. 7, 67. δίκας εὔθυνε λαοῖς, Py. 4, 273. ἐπείραινε, Ist. 8, 49. στρεψοδικέω, f. ήσω, causam judicialem perverto, Aristoph. Nub. 433. Vide sub σύνδικος.

δικηγορία, vide sub δίκη, prope initium.

δικλὶς, ίδος, ἡ. (Κλάω) biforis, ex duabus valvis quæ pessulo junguntur. est a δὶς, *bis*, et ἡ κλεὶς, sera, abjecto ε. δικλίδες πύλαι, Μ, 455. sicut δίζυγες ἵπποι dicuntur, οἱ ἀγόμενοι δύο ὑφ' ἕνα ζυγόν: sic πύλας δικλίδας intelligimus, τὰς ἀγομένας δύο ὑπὸ μίαν κλεῖδα, i. e. αἱ δίθυροι, διχόθεν κλειόμεναι. σανίδες δικλίδες, β, 345, i. e. θύραι δικλίδες, quæ uno pessulo opposito clauduntur. sic θύραι δικλίδες, ρ, 268.

δίκορος, vide sub Θαμύρις in R.

δίκορρον, δίκορσον, vide sub κόρση.

δίκτυον, ου. τό. (Δίω) rete, quod ejicitur ad pisces captandos. δικτύῳ πολυωπῷ, χ, 386, reti multos oculos, i. e. foramina, habente; et sermo est de piscatoris reti. *das viele augen hat, (that has many eyes.)* sic et ὀφθαλμοὶ in navibus majoribus dicuntur αἱ ὀπαὶ, ὧν αἱ κῶπαι διείρονται, foramina, per quæ remi prominent in navibus, triremibus vel aliis magnis. est a δίκω, ejusque præt. pass. Vide sub δίσκος.

δικύπελλον, vide ἀμφικύπελλον.

Δίκω, (Δίω) jacio, jaculor, dejicio, βάλλω. *ich schicke, werfe, (I send, throw.)* est a δίω, interserto κ. ἔδικε πέτρῳ (εἰς) μῆκος, Ol. 10, 86, jaculabatur saxo in longitudinem, i. e. longe. πολλὰ φύλλα καὶ στεφάνους ἔδικον ἐπὶ αὐτὸν, Py. 9, 218, conjiciebant in eum, gaudii et honoris causa. δικὼν χεῖρας εἰς οὐρανὸν, manus versus cœlum projiciens et protendens supplex, Eurip. Herc. Fur. 498. δίκετε σώματα πεδόσε, projicite et prosternite corpora vestra in solum, Bacch. 600, καταβάλλετε. et Phœniss. 643, ἔδικε, ἔβαλλε, coll. 672. et aor. 2. fere solus in usu est.

δικὼν, vide supra, et sub ΔΙ'Ω.

δίμιτος, vide sub δίπλαξ.

δινεύω, f. εύσω. (Δίω) verso, circumago. *ich drehe, wende, (I turn, turn round.)* δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς δίνευον, pro ἐδίνευον, circumrotabant se, Σ, 605, coll. 494. sic et δ, 19. duo saltatores saltabant in circulo, κατὰ δῖνον ἐστρέφοντο, *tanzeten einen kreis, (danced a round.)* ὅστις δινεύοι κατὰ μέσσον, quisquis in medio versaretur, Δ, 541, et undique circumspiceret ab hac et ab illa parte prœliantes. ἀροτῆρες ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, Σ, 543, aratores circumagebant boves binos junctos, coll. 544, στρέψαντες, quod explicat τὸ, δινεύοντες. nam ab initio arvi per longitudinem arantes convertebant boves, ut rursus arando ad initium redirent. δινεῖν ergo et δινεύειν est στρέφειν. τὴν (πέλειαν) δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε, Ψ, 875, hanc huc et illuc se vertentem percussit sagitta. nam filo longiusculo in alto alligata erat columba ad pedem. ἀναστὰς δινεύεσκε (ionice pro ἐδίνευε) παρὰ θῖνα ἁλὸς, Ω, 12, oberrabat in littore maris, *gieng auf und ab spazieren, (walked to and fro.)* δινεύων κατὰ οἶκον, τ, 67, circumversans in domo, *umhergehend, (going about.)*

Δινέω, f. ήσω. (Δίω) in orbem circumago, *ich drehe, (I turn.)* it. moveo, agito. est a δίω, agito. κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, saltantes juvenes circumagebant se in orbem, Σ, 494, ubi activa forma est intransitive, pro ἐστρέφοντο χορικῶς. et hæc vox valde propria ἐπὶ εἰλήσεως ὀρχηστοῦ: siquidem et ὁ δῖνος, οὗ est σχῆμα χορικὸν, saltationis forma per ἐγκύκλιον κίνησιν. coll. 605. ἧκε δὲ (emisit τὸν σόλον, discum) δινήσας, rotatum emisit manu, Ψ, 840. ἐγὼ δὲ δίνεον, pro ἐδίνεον, ι, 384. et 388, ἐν ὀφθαλμῷ (Polyphemi) τὸν μοχλὸν ἐδινέομεν, ubi valde proprie posita vox. et 153, ἐδινεόμεσθα κατὰ νῆσον, circumagebamur per insulam, *wir giengen in der insul herum, (we went round about the island.)* de scuto, cui impositus dormiebat infans, est apud Theocr. Id. 26, 10, ἐδίνησε τὸ σάκος ἡ μήτηρ, motitabat scutum, loco cunarum. κάππεσε (κατέπεσε) δινηθεὶς, χ, 85, concidit circumvolutus, *sich herumwalzend, (rolling about.)* πάντοσε δινείσθην κατὰ ἔθνος, ubique circumerrantes per agmen ambo, Ρ, 680. ἐδινήθην κατὰ τρίοδον, Py. 11, 59, circumactus sum per trivium.

δίνη, ης. ἡ. (Δίω) circulus. vortex. *ein kreiss, ein wirbel, (a circle, a whirlpool.)* gurges. ponitur a poëta de fluvio vorticoso, qui vortices format inter fluendum. ἐλισσόμενοι κατὰ δίνας, de natantibus in fluvio, Φ, 11, circumagitati per vortices. et 132, ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι (δίναις) καθίετε ἵππους, dejicitis, sacrificii causa. nam fluvio sacer erat equus. et 213, βαθέης (ἐκ) ἐφθέγξατο δίνης, deus ille fluminis. et 239, κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι. et 353, ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας. ὁ δῖνος, ου, et ὁ δίνης, ου, quoque est, circulus, *ein wirbel, (a vortex:)* it. tornus, τόρνος, *ein dreheeisen, (a turning lathe:)* conf. Aristoph. Nub. 379, 380. it. poculum infra rotundum, Vesp. 616.

δινήεις, ήεσσα, ῆεν. (Δίω) verticosus, *wirbelnd, (whirling.)* est epitheton fluvii alti. Ξάνθου ἄπο δινήεντος, Β, 877. Ξάνθῳ ἔπι, Ε, 479. ποταμοῦ Ξάνθου, Ξ, 434. ἐπὶ Ἕρμῳ δινήεντι, Υ, 392. Ξάνθου, Φ, 2. et 125, Σκάμανδρος οἴσει δινήεις. et 206, παρὰ ποταμὸν δινήεντα. et 332, Ξάνθον. Σκαμάνδρου, Χ, 148. Ξάνθου, Ω, 693. ποταμὸν παρὰ δινήεντα, ζ, 89. ἐν προχοαῖς ποταμοῦ, λ, 241. est ergo, ὁ δινούμενός που, καθὰ καὶ ἡ θάλασσα. ὁ δίνας ἔχων. potest et esse, varie curvans se in alveo. imo et, volvens se.

δίνης, ὁ, δῖνος, ὁ, vide sub δίνη.

δίνητος, vide δινήεις, et δινωτός.

δινόω, vide δινέω, et sub ῥιγέω.

δινωτὸς, ἡ, όν. (Δίω) rotundus, in orbem factus. *rund, (round.)* it. τόρνῳ elaboratus, *gedrehet, gedrechselt, (turned with a lathe.)* a δινόω, f. ώσω, ejusque præt. perf. pass. δεδίνωται. circumdatus, circumpositus, *umgeben, (surrounded.)* δινωτοῖσι λέχεσσι, Γ, 391, i. e. τορνωτοῖς, torno artificiose elaboratis lectis. κλισίην (sellam) δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, τ, 56, τορευτικὴν κατά τινα μέρη, μάλιστα δὲ τὴν κύκλῳ κεκοσμημένην ἐλεφαντίνοις ὀστοῖς καὶ ἀργύρῳ. ἀσπίδα ἐν ῥινοῖσι (coriis, *mit häuten,) (with hides.)* βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ (corusco ære) δινωτὴν, Ν, 407, rotundum clypeum, circumdatum coriis et ære. περιφερέα καὶ πάντοσε ἴσην. fere idem est et δινητὸς, ἡ, όν.

διόβολα, τὰ, vide sub ὀβελὸς, et ὠκεανὸς, sub medio.

διογενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) in significatu passivo, a Jove genitus, ut notet τὸν ἀρχηγὸν (auctorem) τοῦ γένους Δία. deinde est epitheton et titulus supremæ nobilitatis et amplitudinis apud antiquos, regibus et magnis principibus imponi solitus. nam reges et principes, eorumque summa dignitas, a Jove esse videbantur, et tales vere δῖοι habebantur. διογενὲς Πατρόκλεις, nobilissime Patrocle, Α, 337. διογενὲς Ὀδυσσεῦ, Β, 173, quo titulo innumeris locis salutatur Ulysses. Αἴας διογενὴς, Δ, 489. Η, 234, 249. διογενὲς, in allocutione ad Agamemnonem, Ι, 106, et in media oratione. quo loco quidam male legunt διογενεῦς, ionice pro διογενοῦς, referentes ad Ἀχιλῆος. διογενὴς Εὐαιμονίδης, Λ, 809. et 822, διογενὲς Πατρόκλεις. sic et Π, 49, 707. αὐτὰρ ὁ διογενὴς, sed ille nobilissimus, Φ, 17, ubi positum loco nominis proprii. εἴποθεν ἔλθοι διογενὴς Ὀδυσσεὺς, β, 352. et absolute positum, in allocutione, loco tituli honorificentissimi, κ, 443. αὐτὸς διογενὴς Ὀδυσσεὺς, σ, 311. nusquam igitur, nisi supremæ auctoritatis viris, datur hic titulus; cui in nostro orbe par est nullus.

διοϊστεύω, (Οἴω) transmitto sagittam. *ich schiesse durch oder hinüber mit dem pfeile, (I shoot at with an arrow.)* καί κεν διοϊστεύσειας, μ, 102, sc. a Scylla ad hanc, posses sagittam transmittere, *es ist eines bogenschusses weit, (it is a bow-shot distant.)* καὶ διοϊστεύσῃ ἀπάντων πελέκεων, τ, 578, et sagittam per omnes bipennes transmiserit: quæ erat altera conditio. prior erat, qui arcum facillime tetenderit. et 587, νευρὴν δ' ἐντανύσαι *(die sehne anzuspannen an das zweite horn des bogens,) (to fasten the cord to the second horn of the bow)* διοϊστεῦσαί τε σιδήρου, ubi sunt ambæ conditiones. sic et φ, 76, 97, 114, 127.

διολέω, (Ὄλω) prorsus perdo. οἶκος ἐμὸς διόλωλε, β, 64, domus mea tota perit vel perditur, *gehet ganz zu grunde, (is totally ruined.)*

διονυσιάζειν, vide sub Διόνυσος in R.

διονυσιὰς, ἡ, vide sub πράμνειος.

δίοπος, vide sub δίεπω, et πόποι, ad finem.

διοπτεύω, f. εύσω. (᾿Οφ) speculor, observo oculis. ἠὲ διοπτεύσων aut speculaturus, K, 451, coll. 562. κατασκοπήσων. hinc Ζεὺς dicitur διόπτης, ου. ὁ, observator.

διοπτὴρ, ῆρος. ὁ. (᾿Οφ) speculator, idem qui ὁ ὀπτήρ. διοπτῆρα στρατοῦ, speculatorem castrorum nostrorum, σκοπὸν, K, 562, coll. 451.

διόπτης, vide διοπτεύω.

διοράω, (῞Ορω) transspicio, perspicio. et ab hoc composito factum est verbum δράω, quatenus notat video, βλέπω: quod et dicitur δρέω.

διορθόω, f. θώσω. (῎Ορω) erigo, dirigo. ξυνὸν λόγων (neutrum cum genitivo, pro ξυνοὺς λόγους) διορθῶσαι, Ol. 7, 38, i. e. ἀκριβῶσαι, διασημῆναι, ὀρθῶς εἰπεῖν.

διορύσσω, f. ξω. (῾Ράω) perfodio. διορύξας τάφρον, fossam in longitudinem ducens, φ, 120.

δῖος, ῖα, ῖον. (Δίω) est pro δίιος contractum, a genitivo διός. et notat maxime venerabilem et suspiciendum, deinde et, valde timendum et horrendum. proprie autem notat filium Jovis, τὸν ἀπὸ Διός. sic O, 67, υἱὸν ἐμὸν, Σαρπηδόνα δῖον, inquit Jupiter. et sæpe pro, Διῒ φίλος, a Jove amatus præcipue et adjutus, ut A, 607, δῖε Μενοιτιάδη, coll. 610, Διῒ φίλε. quod autem et timendum magnopere notet, apparet ex O, 652, αὐτοὶ γὰρ μάλα ἐδείδισαν ῞Εκτορα δῖον, valde timebant Hectorem terribilem. et ex μ, 104, δῖα Χάρυβδις, i. e. φοβερὰ, a δίω, i. e. φοβοῦμαι. in genere designat præstantissimum, et magnas prærogativas habentem: unde et gradus comparationis nullos habet, quia vim superlativi κατ' ἐξοχὴν in se continet. est nomen principale et auctoritatis supremæ: et προσκυνητὸν antiquis videbatur τὸ δῖον, ὅσα καὶ δαίμων, quod apparet ex X, 393, δῖον, et 394, θεῷ ὡς, et 434, θεὸν ὥς. δῖα ᾿Αφροδίτη, ut Jovis filia, et in se præstantissima, B, 820. Γ, 413. σὺν σοὶ, δῖα θεὰ, K, 290, inquit Diomedes ad Minervam. δῖα θεάων, Juno, Ξ, 184, utpote Jovis conjux, et summe veneranda aliis. sic et ᾿Αθήνη, ut filia Jovis propria, Σ, 205. et Χάρις, ob eximiam pulcritudinem, Σ, 388. et Θέτις, ob majestatem præcipuam, T, 6. Ω, 93. δῖα χθὼν, δῖα τὸ ἔντιμον, Ω, 532. Ξ, 347. δῖα ἅλς, i. e. μεγάλη, καὶ φοβερὰ, A, 141. B, 152. Ξ, 76. O, 161. Φ, 219. αἰθέρος ἐκ δίης, post præstantem serenitatem, Π, 365. δῖος ποταμὸς, qui Jovis pluvia augeri solet, B, 522. M, 21. hinc et fluvii dicuntur διϊπετέες, maxime si sunt torrentes. δῖα ᾿Ηὼς, quia in aëre nostro gignitur, et ob præstantiam suam, I, 240, 658. A, 722. Σ, 255. Ω, 417. δῖον γένος, ᾿Ιοχέαιρα, Diana, I, 534. ob majestatem, et ob virtutem singularem, et ob terrorem quem ante se agebant, varii beroes hoc titulo insigniuntur. ῞Εκτωρ, E, 467, ubi sic loquitur Mars personatus, sub figura principis Thracici, amici Trojanorum. ut ergo ibi sola præstantiæ supremæ notio adhæreat. ergo ex contextu determinanda vox, an terribile quid adsit, an solum reverendum summe. et 601. Z, 515. H, 42, 169. P, 710. X, 226, 320, 393. Ψ, 24. Ω, 593, 596, 657, 660. ᾿Αγαμέμνων, quia supremus erat imperator, et maximus rex inter Græcos, Ψ, 36. B, 221. Σ, 257. ᾿Αχιλλεὺς, A, 121, 292. Υ, 160. X, 102, 326, 330, 364, 455, ubi ex ore hostili sic vocatur, ut terribilis. ᾿Οδυσσεὺς, ob singularem sapientiam, et prudentiæ celeritatem, A, 145, ubi id epitheton innuit, eum præ aliis debere esse ducem, B, 244. Γ, 205. H, 168. ᾿Αγήνωρ, ob autoritatem et prudentiam inter Trojanos, N, 490. Ξ, 425. O, 340. Π, 535. Φ, 545, 579. ᾿Αλέξανδρος, ob formæ præstantiam, Γ, 329, 352. H, 355, nam et in hoste libenter sunt commemoranda, quæ præcipua habet. Νέστωρ, B, 57. Πρίαμος, N, 460. Ω, 618. Διομήδης, K, 502, 508. ᾿Ερευθαλίων, Δ, 319. coll. H, 136. ῾Υψήνωρ, E, 76. ᾿Αρηΐθοος, H, 138. ᾿Αλάστωρ, N, 422. ᾿Επειγεὺς, Π, 571. Θρασυμήδης, P, 705. ᾿Επειὸς, Ψ, 838, 839. ᾿Αγάθων, Ω, 249. δῖοι ᾿Αχαιοὶ, E, 451, ob præstantiam suam: maxime tamen intelliguntur principes. A, 455. Σ, 241. Υ, 354, *die liebwerthen, (the beloved.)* Πελασγοὶ, K, 429. δῖα ῏Ηλις, urbs antiqua et sacra, B, 615. A, 685, 697, et hoc addit, ut magnum quid contra magnos fecisse videatur. ᾿Αρίσβη, urbs, B, 836. Φ, 43. δῖα γυναικῶν, ῎Αλκηστις, præstantissima fœminarum, Alcestis, B, 714, s. ᾿Ελένη, Γ, 171, 228, 423, coll. 426, 418. ergo et, ut filia Jovis. δῖα ῎Αντεια, Z, 160, ob formæ et generis præstantiam; et simul inest excusatio facti, et miseratio: ἡ ἐνδοξοτάτη alias. Φρόντις δῖα, P, 40. δῖοι ἑταῖροι, E, 663, socii et ministri regis præstantes et honorati. et 692. etiam de equo præstante posita vox, Θ, 185. Ψ, 346, 348. et de κήρυκι, M, 343, quia hi homines in tutela Jovis. δῖος ᾿Ορέστης, α, 298. γ, 306. λ, 460. ᾿Οδυσσεὺς, α, 396, qui hoc titulo infinities insignitur. δῖος ὑφορβὸς, ο, 300, ob indolem egregiam, et fidem singularem, maxime venerabilis. sic et π, 20, 333, 452. ρ, 507, 508. nam virtus est venerabilis, sors reliqua qualiscunque sit. sic et φ, 359. δίου ᾿Οδυσσῆος, γ, 84. Νέστορα δῖον, α, 284. Μέντορα, δ, 655. Μέμνονα, λ, 521. δῖον ὑφορβὸν, ξ, 3. et 4, δῖος ᾿Οδυσσεὺς, ubi vide, servus et dominus eodem epitheto honorantur, uterque ob præstantiam suam singularem in suo genere. sic et 48, ὑφορβός. et π, 56. φ, 80. χ, 162. nam hunc Eumæum eximie amat poëta ob fidem suam. ἤλθες, δῖ' Εὔμαιε, π, 461, quod apocopatum a Græcis eodem modo legitur ac δή: ut ergo audienti sit amphibolice. sic, ἔρχεο δῖ' Εὔμαιε, ρ, 508. σὺ δῖ' Εὔμαιε, φ, 234. χ, 157. sic et Φιλοίτιε δῖε, φ, 240. δῖοι ᾿Αχαιοὶ, γ, 116. τ, 199. et 177, Πελασγοί. Καλυψὼ, δῖα θεάων, α, 14, ob insignem benevolentiam et præstantiam. et 332, δῖα γυναικῶν, ut et σ, 207. υ, 60, 147, Penelope. δῖα Κλυταιμνήστρη, γ, 266, et poëta ibi statim rationem reddit, cur eam sic appellet. ᾿Ελένη, δῖα γυναικῶν, δ, 305. ο, 106. Εἰδοθέη, δῖα θεάων, ob beneficium ingens præstitum, δ, 382, coll. 364—367. 398. Καλυψὼ, ε, 78, 192, 180. Κίρκη, κ, 400, et δῖα θεάων est præstans et veneranda inter deas. δῖα Νέαιρα, μ, 133. ῏Ηλις, ο, 297. ν, 275. ω, 430. δῖα θεάων, ᾿Αθήνη, σ, 189. υ, 55. et 68, δῖα ᾿Αφροδίτη. εἰς ἅλα δῖαν, γ, 153. et 326, Λακεδαίμονα. sic et ν, 440. ἅλα, δ, 577. ἐς ἠῶ δῖαν, λ, 374. π, 368. τ, 50, 342. et 540, ἐς αἰθέρα δῖαν. δίᾳ ἐν Πυθῶνι, Py. 7, 10. δῖον Αἰακὸν, Ist. 8, 47. Vide sub ᾿Αλέξανδρος, Εὔμαιος, et Ζεὺς, in R.

διόσδοτος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) a Jove datus. διόσδοτος αἴγλη, Py. 8, 137, splendor (felicitas) a Jove datus.

διοσημεία, vide sub Ζεὺς in R.

διοσημία, ἡ, vide sub σῆμα, ad initium.

διόσκουροι, ων. οἱ. (Κέρω) filii Jovis κατ' ἐξοχὴν, Castor et Pollux. hi describuntur Ol. 3, 62, seqq. habent hoc præcipui, ut composite sic dicantur: nam divisim, Διὸς κοῦροι, dicti multi alii. iidem dicuntur et Τυνδαρίδαι, pro Τυνδαρεΐδαι, ob metrum. Castor erat ἱππόδαμος, Pollux πὺξ ἀγαθός. Xenophontis illius Attici, qui Μέλισσα cognominabatur, et uxoris ejus Φιλησίας, filii duo, Γρύλλος καὶ Διόδωρος, vulgo quoque διόσκουροι appellati. Vide sub Ζεὺς in R.

διοτρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) a Jove auctus et magnus factus. est epitheton magnorum principum, qui majestatem et potestatem habent a deo. Jupiter vero, in sensu politico, est majestas regia. notat ergo firma et magna auctoritate præditum. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέος βασιλῆος, B, 196, nam ira magna est augusti regis, vel, animus magnus. et 847, υἱὸς διοτρεφέος Κεάδου. ὦ υἱὲ Πετεῶο, διοτρεφέος βασιλῆος, Δ, 338. Αἰσυήτου διοτρεφέος φίλον υἱὸν, N, 427. Πριάμοιο ἐν δόμοις διοτρεφέος βασιλῆος, Ω, 803. ἀφραίνεις, Μενέλαε διοτρεφὲς, H, 109, quod verbum confer. sic, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, K, 43, inquit Agamemnon. sic P, 12, 702. Ψ, 594. δ, 138, 156, 391. ο, 64, 155. ad Achillem, legati, I, 229. Lycaon, Φ, 75, ubi simul est aliquis alius respectus: cum tu sis a Jove nutritus, O Achilles, non adspernaberis τὴν ξενίαν τροφὴν cujus antea me participem fecisti, καὶ ἧς ἐφορεύει ὁ Ζεύς. sic ad eundem Priamus, Ω, 553, 635. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ διοτρεφὲς, I, 603, inquit Achilles ad Phœnicem, principem natum, tribus honorificentissimis epithetis. sic ad Nestorem, γεραιὲ διοτρεφὲς, Λ, 647, 652. et 818, Εὐρύπυλε ἥρως. ᾿Αντίλοχε (qui erat filius Nestoris natu maximus) P, 685. Ψ, 581. Σκάμανδρε, Φ, 223, ubi ad fluvii præsidem Achilles loquitur: et fluvii etiam physice a Jove, i. e. ex pluviis, augentur. ad Ulyssem supplex aliquis, κ, 266. et socii, 419. Telemachus ad filium Nestoris, ο, 199. Melanthius servus adulator ad procum Agelaum, χ, 136, ubi est idem quod, nobilissime. διοτρεφέες βασιλῆες, B, 445. Ξ, 27, 29. ὄφρα τε, οἷα ἔδουσιν βασιλῆες, γ, 480. ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων, inquit Agamemnon ad Achillem, A, 176. εἰ ἀκούσειαν διοτρεφέων β. B, 98. et 660, πέρσας ἄστεα πολλὰ διοτρεφέων αἰζηῶν, vastans urbes multas clarorum juvenum, i. e. βασιλικῶν ἀνδρῶν, οἷς πόλεις ἀνάκεινται, *grosser prinzen, denen die städte gehören, (of great princes to whom the cities belong.)* υἱάσι δὲ Πριάμοιο διοτρεφέεσσι, E, 463. et 464, ὦ υἱεῖς Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος. εἴσοκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης, ε, 378, donec hominibus nobilibus immiscearis; ubi Neptunus sic appellat Phæacum principes, quibus Ulysses erat interfuturus: et respicit, vel characterem eorum moralem, vel peculiare præsidium Jovis et præstantiam terræ illius, abundantis omni genere donorum divinorum. cæterum βασιλῆες sunt ἐκ τοῦ Διὸς, sicut οἱ ἀοιδοὶ ἐκ Μουσῶν καὶ ᾿Απόλλωνος. conf. διογενής. prima syllaba in διοτρεφὴς corripitur, quia est a genitivo Διὸς, ut notetur ὁ τραφεὶς ὑπὸ τοῦ Διός.

διουρίζω, vide sub οὖρος.

διόχης, vide sub δίφρος, paullo sub initio.

δίπαις, vide sub διθανής.

δίπαλτος, vide sub παλάσσω.

δίπλαξ, ακος. ὁ ἡ. (῞Εω) duplex, duplicatus. est idem cum διπλόος, ut sit ex δὶς, cum terminatione πλαξ. ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα, Γ, 126. X, 441, ubi hoc adjectivum non pertinet immediate ad ἱστὸν, qui est generis masculini, quique his locis notat τὸ ἐργαλεῖον; et additur δίπλακα μαρμαρέην, sc. ὑφὴν, vel ἐσθῆτα, vestem, sensu generali: et notatur vestis genus, duplici filo dense textum, quam nonnulli δίμιτον dici putant, *von doppelm einschlage, (of double texture.)* possis et credere, sic duplici filo, e. c. ex lana et bombyce, etc. δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην, τ, 241, ubi ἡ δίπλαξ substantive posita: et conf. 225, 226. omnium luculentissimus locus est Ψ, 243, ὀστέα ἐν δίπλακι δημῷ θείομεν, ossa in duplici adipe involuta componamus, ne cito in pulverem dilabantur ossa cremati mortui, arida valde ab igne. supponebatur ergo adeps, imponebantur ossa, et his imponebatur adeps, deinde iterum ossa, et

adeps. unde intelligitur et, quid sit δίπτυχα ποιεῖν. in veste ergo quoque duplex textura inerat, fundamentum sc. et aliud huic superadditum.

διπλάσιος, vide sub διπλόος.

διπλόη, ἡ, vide sub κισσός.

διπλοΐς, vide ἁπλοΐς.

διπλόος, οῦς. διπλόη, ῆ. διπλόον, οῦν. (Ἔω) duplex, *zwiefach, (twofold.)* est a δὶς, cum terminatione πλόος, sicut ab α unitatis fit ἁπλόος, a τρὶς τριπλόος, etc. et διπλοῦν dicitur κατά τι μέγεθος, *doppelt, (double :)* sed διπλάσιος κατὰ ἀριθμὸν dicitur, *doppelt so viel, (twice as much.)* διπλόος θώρηξ, Δ, 133. Υ, 415, et conf. θώρηξ. χλαῖναν διπλῆν, lænam duplicem, Κ, 134. τ, 226, ubi ἱμάτιον πτυσσόμενον (*ein kleid das wegen seiner weite, doppelt um den leib genommen werden kann,) (a garment which, on account of its width, will wrap twice round the body)* διπλοῦν λέγεται. διπλόη ἀρετὴ, Ist. 5, 20. διπλόαν ἀρετὰν, Ne. 5, 96. βουλὴν, Ne. 10, 167. νίκην, Ist. 4, 118.

δίπτυχος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) duplicatus, geminatus. nam ponitur et de partu gemino, sicut τρίπτυχος de ter geminis. sic dicunt, δίπτυχος γονὴ, geminus partus, τρίπτυχοι κόραι, ter geminæ puellæ, i. e. Gratiæ. et δίπτυχοι νεανίαι, duo juvenes, Eurip. Iphig. Taur. 1289. δίπτυχα ποιήσαντες, i. e. duplici adipe, superne et inferne, involventes carnem adolendam in sacrificio, Α, 461. γ, 458. μ, 361, διπλοῦντες τὴν κνίσσαν. et hoc facto, cum ex omnibus aliis partibus victimæ parva frustula abscidissent, imponebant ea cruda his ita adipe circumdatis μηρίοις, et id vocabant ὠμοθετεῖν. δίπτυχον εὐεργέα λώπην ἔχουσα ἀμφὶ ὤμοις, ν, 224, ubi sermo est de puero principali, vestito ampla veste, ut duplicem eam sibi circumdare posset.

δίρκος, ὁ, vide φθείρ.

διῤῥυμία, vide sub ἵππος, aliquanto sub initio.

δίῤῥυμος, ὁ ἡ, vide sub ῬΥ'Ω, ad finem.

δὶς, (Ἔω) adverb. bis. *zweymal, (twice.)* δὶς τόσον, ι, 491. ἐστεφανώσατο δὶς, Ol. 7, 148. Ol. 12, 26. Py. 10, 22, sc. ὃς ἐνίκησε δίς. δὶς τόσους, Ne. 4, 49. δὶς δὴ δυοῖν, Ne. 8, 82, i. e. τεσσάρων, sc. νικῶν, ob quatuor victorias cursu. δὶς νικήσας, Ne. 10, 44, 63. δὶς ἔπραθον, Ist. 5, 46, bis expilarunt. μὴ δὶς, ne bis, Ist. 8, 92.

δισθανὴς, έος. ὁ ἡ. (Τῶ) bis moriens. σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμα ἀΐδαο, δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσι ἄνθρωποι, μ, 22, audaces, qui vivi subiistis domum Orci, bis morientes et destinati morti, cum tamen alii semel moriantur homines. sic retinetur Sigma in δισχίλιοι, et, δίσπαιδες οἱ γέροντες: sed δίπαιδες sunt qui duos habent liberos. δυσθανὴς est ὁ βιαιοθάνατος.

δισκεύω, vide sequens.

δισκέω, f. ήσω. (Δίω) disco jacio, certo disco. οἵῳ (δίσκῳ) Φαίηκες ἐδίσκεον, Θ, 188. δισκήσας μακρὰ, Ist. 2, 51. dicitur idem et δισκεύω.

δίσκος, ου. ὁ. (Δίω) discus. est a δίκω, interserto Sigma. erat alias ἐκ σιδήρου, alias ξύλινος, alias χαλκοῦς: in Homero est et λίθινος. et est idem qui ὁ σόλος, quem conf. ambitu erat rotundus, cætera planus, in medio habens foramen, per quod transmittebatur alterum extremum baculi, ἐξ οὗ μετεωρίζοντες ἐῤῥίπτουν τὸν δίσκον, ἢ ἔδικον, jaciebant. recentiores deinde etiam δίσκους dixere orbes in mensa adhiberi solitos, *teller, assietten, (dishes, plates.)* si de sole ponitur, est audax metaphora, *die sonnenscheibe, (the sun's disk :)* audacior etiam, si lux aut radii dicuntur a sole ἀποδισκεύεσθαι. utebantur autem antiqui disco ad lusum et exercitium corporis in jaciendo. sæpe, loco baculi, inerat medio foramini ἱμὰς, lorum, ᾧ ἐνειρομένῳ στρεφόμενος ἵετο ὁ δίσκος. δίσκου οὖρα (pro οὖροι) κατωμαδίου, disci ab humero vibrati fines, Ψ, 431, ex quo composita sunt τὰ δίσκουρα, 523, i. e. spatium illud ad quod discus missus volat. μνηστῆρες δίσκοις τέρποντο ἱέντες, δ, 626, delectabant se jaculantes discis. sic et ρ, 168. δίσκῳ προφερέστατος, disco jaciendo præstantissimus, θ, 129, apud Phæaces. et 186, λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον. coll. 189—198, ubi id certamen describitur. δίσκοις λιθίνοις, sc. ἀκοντίζοντες, Ist. 1, 34. et ejusmodi disci dicebantur ἀποτομάδες, quia victori tantum agri ἀπετέμνετο in patria, quantum spatium jaciendo emensus esset; et quidem figura quadrilatera æquilatera. Vide sub φᾶρος.

δίσκουρα, τὰ, vide supra et sub οὖρον.

δίσπαις, vide sub δισθανής.

δισσὸς, ἡ, όν. (Ἔω) duplex. δισσῶν σταδίων, Ne. 8, 26, duplicium stadiorum, i. e. cum pater semel, et filius semel, stadio vicit. δισσαῖς χερσὶν ἑαῖς, Ne. 1, 67, ambabus manibus suis. ut ergo δισσὸς sit, duplex numero, *zwiefach, (twofold,)* a δίς.

δίσχοινος, vide σχοῖνος.

διττολογέω, vide sub μυθολογεύω.

διττὺς, ἡ, vide sub Ἑκατόμβη in R.

διφάω, f. ήσω et άσω. (Ἄπω) est per syncopen, pro διαφάω, tactu discerno, tangendo manibus quæro. *ich suche etwas durch tasten mit den händen, (I grope about for something.)* deinde et in genere, scrutor, quæro. in primâ et propriâ notione est Π, 747, ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, ostrea sub aquis demersa, in fundo maris quærens palpando. hinc est ὁ διφήτωρ, ορος, attrectando quærens.

διφήτωρ, vide supra.

διφθέρα, vide sub σπολάς.

διφρηλασία, ας. ἡ. (Ἐλάω) agitatio curruum dextra. Ol. 3, 67.

διφρηλάτης, ου. ὁ. (Ἐλάω) idem qui ἁρματηλάτης, currus agitator. Py. 9, 143. Ist. 1, 23.

διφρίον, vide sequens prope finem.

δίφρος, ου. ὁ. (Φέρω) proprie est currus militaris, cui superstabant semper duo, unus regens equos, qui ἡνίοχος (habenas habens) alter pugnans, qui παραιβάτης (juxta stans) dictus. et hi duo stabant juxta se, prior ille a sinistra, hic a dextra. est ergo δίφρος per syncopen pro δίφορος, a δύο φέρειν, a ferendo duos viros. inter prœliandum stabant ambo, extra prœlium etiam sedere poterant in eo. est ergo, *ein streitwagen für vornehm helden, (a military car for chief commanders.)* deinde in genere, currus nobiliorum, *ein vornehmer wagen, (a car for eminent persons.)* tandem quia sedilia domestica nobiliorum et lautorum hominum fieri solebant ad formam horum curruum, qui a parte posteriori erant rotundi; hinc et sella, maxime principalis, dicebatur δίφρος, *ein lehnstul, (an arm-chair.)* si de curru ponitur, proprie notatur ea pars currus, quæ superposita est rotis et axibus earum, *der obere theil des wagens, der über den rädern und deren achsen befestiget ist, (the body of the car which is placed over the wheels and axles :)* deinde, ab hac parte, etiam totus currus. cæterum δίφρος dicitur et alio nomine ὁ διόχης, ου, et ὁ δίεδρος, ου. etymologia ejus innuitur, Λ, 747, πεντήκοντα ἕλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, quinquaginta adsecutus sum currus, et ad singulos bini viri mordicus prehenderunt solum. et Ρ, 464, οὐ γάρ πως ἦν, οἷον ἐόντα ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους, non enim fieri poterat, ut unicus in sacro curru exsistens, simul hasta irrueret in hostes et equos veloces regeret; nam ὁ παραιβάτης jam erât occisus, et restabat solus ἡνίοχος. sacer autem h. l. vocatur currus specialiter, quia erat Achillis currus, cui equi juncti erant a deo donati, et quem ipse Vulcanus fecerat; simul quia ipse filius deæ marinæ. δύω λάβε εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, cepit duos in uno curru, Ε, 160, nactus est, *bekam zu fassen, (held.)* sic et 609. Λ, 101—104, ubi duo præcipue descripti. ejusmodi δίφρος erat ὑψηλὸς, quod apparet ex Χ, 398—403, ubi ingens Hector sic extremis pedibus alligatus erat posteriori parti currus superne, ut caput tantum in pulvere traheretur. ergo posterior pars rotunda valde alta, ut tergum tegeret superstantium; ad latera erat pressior, et ab anteriori parte erat valde humilis semicirculus. de sella domestica in domo nobili est Γ, 424. ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ, Ζ, 354, qui est idem qui ὁ θρόνος. confer de curru militari: Γ, 262, περικαλλέα βήσατο δίφρον, in perpulcrum currum adscendit. ὄφρα ἴτυν (orbile) κάμψῃ (curvet) περικαλλέϊ δίφρῳ, Δ, 486. λιπὼν, Ε, 20, desiliens. et 39, ἔκβαλε τὸν δίφρου. et 193, ἕνδεκα δίφροι καλοὶ, πρωτοπαγεῖς νεοτευχέες. 364, ἐς ἔβαινεν. et 585, εὐεργέος ἔκπεσε. et 727, 728, ubi δίφρος specialiter sic dictus, i. e. pars in qua vectores stant vel sedent, describitur in curru Junonis. ἐξεκυλίσθη ἐκ, Ζ, 42. ἑοῦ δ' ἐπιβήσατο, in suumque adscendit currum, Θ, 44, Jupiter. (sic de Neptuno, Ν, 26.) et 320, ἐκ παμφανόωντος, ex collucente undique curru: ergo is multo ære exornatus erat. δώσω δίφρον καὶ δύω ἵππους, Κ, 305. et 501, ποικίλου ἐκ, ex variegato coloribus et ornamentis curru. ἀνόρουσεν ἐς, Λ, 273, 399. et 535, ἄντυγες, αἱ περὶ δίφρον, semicirculi illi circa currum, alter ante alter post, in parte currus cui inerant vectores. et 742, ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας (insiliens) ἔστην μετὰ (inter) προμάχοις. ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἦγον αὐτὸν πρὸς Ἴλιον, Ν, 657, in currum imponentes eum duxerunt ad. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον, Π, 379, currus evertebantur, *schlugen um, das oberst zu unterst, (were overturned.)* et 402, ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ ἧστο, sedebat, coll. 409, ubi metu perculsus sedebat in curru. et 427, ἔκθορε δίφρου, desiliit de curru. et 657, ἀναβὰς ἐς. κατέτειναν ἡνία ὀπίσω κολλητὸν ποτὶ δίφρον, Τ, 395, nam compositus erat ex asseribus aliisque additis. ἀνέβησαν ἐν δίφροις (attice pro εἰς δίφρους) παραιβάται ἡνίοχοί τε, Ψ, 132. et 335, εὐπλέκτῳ ἐν, nam pars ubi stabatur vel sedebatur, etiam secundum partem aliquam πλεκτὴ esse solebat. et 370, ἐλατῆρες ἕστασαν ἐν δίφροισι. et 436, μὴ δίφρους ἀνστρέψειαν εὐπλεκέας, ne subverterent. et 509, ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος. et vide, sicut in curru ex quo pugnabatur duo viri erant, sic in curuli certamine ludicro unicus tantum. 379, 394. ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου, Ω, 322, nam ex aliqua parte poterat esse εὐπλεκὴς, reliqua vero parte εὔξεστος. et 701, πατέρα, ἑσταότα ἐν δίφρῳ, ubi et iter faciens stabat in curru. πάρα σοὶ δίφρος τε καὶ ἵπποι, si non vis mari proficisci, sed pedestri itinere, adsunt tibi currus et equi a me, γ, 324, coll. 369, 481—483, ubi iter faciunt duo principes juventutis in uno curru; et alter regit equos: coll. 492, ubi idem δίφρος vocatur ἅρμα ποικίλον. δώσω σοι τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὔξοον, δ, 590. ἐς δίφρον δέ με ἕσας, cum me sedere fecisset secum in curru suo, ξ, 80. de sella domestica est δ, 717, οὐκ ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι, non poterat in sella residere. ἕλε δίφρον κείμενον, ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, ρ, 330 prehendit sellam stantem ibi, in qua sederat divisor carnium; ubi ergo est sella εὐτελής. sed 602, ἕζετο εὐξέστου ἐπὶ δίφρου, ubi est pulcra sella. φέρε δὴ δίφρον, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, adfer sellam, et vellus super ea, τ, 97, et 101, κατέθηκε φέρουσα δίφρον εὔξεστον, καὶ ἐπέβαλλεν αὐτῷ

κῶας. sic, δίφρόν τι μέγαν, καὶ κῶας ἐπὶ αὐτοῦ, φ, 177, 182, coll. 420. ω, 407. δίφρον ἀεικέλιον παραθεὶς, utpote mendico, υ, 259. sed 387, θεμένη περικαλλέα, utpote reginæ sessuræ. parva sella dicitur τὸ διφρίον, cujus species est τὸ σκόλυθρον ἢ σκολύθριον. ἐν Μουσᾶν δίφρῳ, in curru Musarum, i. e. in re poëtica, Ol. 9, 121. sic, οἳ ἐς δίφρον Μουσᾶν ἔβαινον, Ist. 2, 3, i. e. poëtæ. ἤνεγκε παρθένον χρυσέῳ δίφρῳ, vexit eam, Py. 9, 11. sic, χρύσεον, Ol. 1, 140, i. e. inauratum. ξεστὸν, politum bene, Py. 2, 20. ὅλον, non diffractum, ἄθραυστον, Py. 5, 66. καμπύλον, Ist. 4, 48, nam erat rotundus. in plurali dicitur et τὰ δίφρα, sellæ apud Callim. Di. 135. Vide ἀπήνη.

δίχα, (Ἔω) adverb. dupliciter, bifariam. *zweyerley, (doubly.)* in poëta nunquam est pro χωρὶς καὶ ἄνευ, hæc enim notio recentiorum est; sed est semper pro διχῇ. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, Σ, 510, duplicis rationis consilium placebat illis, i. e. duo consilia, ex quibus jam alterutrum sit eligendum. δίχα θυμὸν ἔχοντες, Υ, 32, animum habentes duplicem, i. e. aliqui deorum Græcis favebant, alii Trojanis, et sic dii διχονοοῦντες ἦσαν, non vero unius ejusdemque sententiæ. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, Φ, 386, duplici modo illis in pectoribus animus movebatur, i. e. δίχα ἐφρόνουν, *ihre meynungen und gesinnungen waren getheilet, (they were divided in opinions and sentiments.)* οὔποτε δίχα ἐβάζομεν, ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχομεν, γ, 127, nunquam ego aliter, aliter ille loquebamur, sed habebamus unam sententiam. et 150, δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, duo erant consilia, quæ iis placebant: et id δίχα explicatur 152 et 155, sic ut pars proficisceretur, altera pars maneret. ἐγὼ δίχα πάντας ἑταίρους ἠρίθμεον, κ, 203, numerabam omnes socios in duas partes. δίχα δέ σφισι πάντα δέδασται, in duas partes omnia divisa sunt, ο, 411, sc. inter has duas urbes omnis ager in duas æquas partes. μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, π, 73, matri meæ bifariam animus in pectore cogitabat. ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα, τ, 524, et ista duplex agitatio in animo explicatur 525 et 528. δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν, χ, 333, coll. 334, 337. in Pindaro vero est recentior illa notio, seorsum, non inter reliquos. πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι, δίχα κεῖται, Py. 5, 126, seorsum, non inter reliquos reges, sed loco singulari, honoris causa, in extrema parte fori. Vide sub ἄτερ.

διχῇ, vide præcedens et sequens.

διχθὰ, (Ἔω) est idem adverbium δίχα, dorice inserto θ. nam Δωριέων est ἡ τοῦ θ ἐπένθεσις, qualis est in τριχθὰ, τετραχθά: sic et in πέπονθα pro πέπονα, præt. med. a πονέω, laboro. et in μαλθακὸς pro μαλακὸς, et in χθαμαλὴ pro χαμαλὴ, a χαμαὶ, humi. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, *mir ist auf doppelte art zu muthe, ich habe ein doppelt anliegen, (I am of two minds,)* Π, 435, coll. 436, 438. Αἰθίοπας, οἳ διχθὰ δεδαίαται, qui in duas partes divisi sunt, α, 23.

διχθάδιος, ία, ιον. (Ἔω) duplex. διχθαδίας κῆρας θανάτοιο, duplicia fata mortis, Ι, 411, quæ explicantur 412, s. 414, seqq. δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια, Ξ, 21, ubi id neutrum est pro adverbio, divisus animo in duas partes, quæ et statim adduntur: et ad hanc duplicem consultationem addita est parabola, 16—19. nam nisi præponderans ratio accedat, animus inter duo proposita manet indeterminatus.

διχόβουλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) diversa cogitans et volens. Νέμεσιν διχόβουλον, Ol. 8, 140, τὴν ἐπιφθονοῦσαν καὶ ἐναντία ποιοῦσαν οἷς βουλευόμεθα: τὴν ἐναντία βουλευομένην τοῖς ἤδη προκατωρθωμένοις ἀφ' ἡμῶν. conf. Νέμεσις in R.

διχόμηνις, ιδος. ὁ ἡ. (Μήνη) in medio mense existens, mensem dividens in duas æquales partes. Ol. 3, 35, ubi sermo de plenilunio. sic, ἐν διχομηνίδεσσι ἑσπέραις, Ist. 8, 93. Vide sub ἕσπερος, ad finem.

δίχους, vide sub χόανος.

δίψα, ης. ἡ. (Πέτω) sitis, *der durst, (thirst.)* est ab ἵπτω, quod vide loco suo metaphorice ponitur de magna aliqua cupiditate et desiderio. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντε ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν, hi duo igitur cum bibentes exemissent sibi peraridam sitim, Λ, 641. δίψα τε καὶ λιμὸς, Τ, 166. δίψῃ καρχαλέοι, siti aridi, Φ, 541. ἔπιον, ἀκέοντό τε δίψαν, Χ, 2. metaphorice dicitur χεὶρ διψῶσα φόνου, sitiens cædem. τὸ δίψος est recentiorum. δίψαν ἀοιδᾶν ἀκειόμενον, Py. 9, 180, carminum siti medentem.

διψάω, f. ήσω. (Πέτω) sitio. διψάων, sitiens, de Tantalo, λ, 583. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου, res alia aliud desiderat, ἐπιθυμεῖ, Ne. 3, 10, alia aliis rebus conveniunt et debentur. Iota subscribendum omittunt Dores.

δίψος, vide sub δίψα.

ΔΙ'Ω, est verbum a sono factum, quando aliquid in fugam volumus vertere, aut ad reverentiam aliquam commovere; aut quando ipsi terremur: si δ cum sibilo ex more Græco pronunties. est ergo vel active, persequor fugientem, exagito, *ich scheuche, (I scare or drive away:)* vel intransitive, timeo, fugio, *ich scheue, ich lasse mich scheuchen, (I am afraid, I am scared or driven away.)* hinc est δεδίω, et δείδω, et ἡ δειδία, et τὸ δέος, et ὁ δεῖμος, etc. pro δίω scribitur et δείω. πέρι γὰρ δίε (ἔδιε) νηυσὶν Ἀχαιῶν, ubi est dativus commodi, Ι, 433, valde enim timebat navibus, i. e. castris, Græcorum. sic et Λ, 556, τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, pro ἔδιον, Χ, 251, ter circa urbem magnam me agitari passus sum, *ich liess mich dreymal um die stadt scheuchen und jagen, (I was driven thrice round the city,)* i. e. fugiebam, currebam, ἔτρεχον ταχὺ καὶ κοῦφον. *media forma* notat plerumque *transitive.* δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι, hostes ad urbem repellere et fugare, Μ, 276. ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντα δύνανται ποιμένες δίεσθαι, Σ, 162, collato 164, abigere. ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ, ρ, 398. αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν (invitam matrem) ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ, υ, 343. μή σε ἀγρόνδε δίωμαι βάλλων χερμαδίοις, φ, 370. ἐπεὶ ἀπὸ ναῦφι (νηῶν) μάχην ἐνοπήν τε δίηται, repulerit, Π, 246. ὅτε κύων νεβρὸν ἐλάφοιο δίηται, Χ, 189. et 456, μὴ αὐτὸν πεδίονδε δίηται, in planitiem agitet. ὅτε λέοντα κύνες καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο (a villa rustica) δίωνται ἔγχεσι καὶ φωνῇ, Ρ, 110. *passivi* infinitivus est Μ, 304, ἀπὸ σταθμοῖο δίεσθαι, a stabulo repelli, abigi, *weggescheuchet zu werden, (to be driven away.)* ab hoc verbo et ipse ὁ Δὶς, διὸς, qui ad reverentiam sui cogit alios, *vor dem man sich scheuet, (who inspires respect.)* et δίκω, projicio, abjicio: unde particip. a. 2. δικὼν, Eurip. Or. 992, i. e. ἐμβαλών.

διώθω, f. ώσω. (Ὤθω) percello, transjicio, confringo. πτελέη ἐριποῦσα κρημνὸν ἅπαντα διῶσε, Φ, 244, ulmus procidens crepidinem totam disjecit casu suo, *riss das ganze ufer ein, (broke down the whole bank.)*

διωκάθω, vide sequens.

διώκω, f. ώξω. (Δίω) pello, impello, persequor. *ich jage, treibe, (I drive, pursue.)* est a δίω, per paragogen. qui enim a δίω, et ὦκα celeriter, compositum esse fingunt; apte quidem explicant vim vocis, sed præter necessitatem ex simplici verbo compositum faciunt. *ich scheuche, jage, (I frighten, drive away,)* in sensu proprio et metaphorico. attice dicitur id verbum διωκάθω. Aristoph. Nub. 1484. Vesp. 1198. Plato in Euthyph. § 20. διώκων, i. e. σπουδαίως ἐλαύνων καὶ θέων, Ψ, 344, ubi de certamine curuli positum, intransitive. nisi subintelligas, ἵππους. et 424, ὀλίγον δὲ παρατρέψας ἐδίωκεν, i. e. κατὰ σπουδὴν ἤλαυνε, *er jagete mit dem wagen, (he pursued with the car,)* collato 429. sic et διώκει, Ο, 681, i. e. ἐλαύνει σπουδαίως, δίκην διώκοντος, nam ὁ πλήττων ἵππους, δοκεῖ (videtur) διώκειν αὐτοὺς, qui flagellat equos currui junctos auriga, is speciem præbet persequentis eos. hinc et equi συντόνως θέοντες, impense currentes, dicuntur φεύγειν. ὅτι δὴ αὐτὸν κατέμαρπτε διώκων, postquam eum assecutus est insequens, Ε, 65. sic et Π, 598. ἵπποι ἐπιστάμενοι κραιπνὰ διωκέμεν (διώκειν) ἠδὲ φέβεσθαι, insequi aut fugere, Ε, 223. et 672, ἢ Διὸς υἱὸν διώκοι, an eum persequeretur, et vindictam ex eo quæreret. de equis iterum eadem verba sunt Θ, 107. οἱ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν, Κ, 359, statim insequi festinarunt fugientem, *hinter ihm her zu seyn, (hastened after him.)* et 364, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ, insequebantur continenter. ἴρηξ ὁρμήσει διώκειν ὄρνεον, Ν, 64, accipiter properare solet persequi avem. ἀκίχητα διώκων, insequens ea quæ assequi non potes, Ρ, 75, ubi conf. ἀκίχητα. ὅτε ἐσσεύαιτο διώκειν, quando impetum capiebat ad insequendum, *wenn er auf den feind ansetzen wollte, (when he was disposed to pursue the enemy,)* Ρ, 463. τοὺς μὲν πεδίονδε ἐδίωκε πρὸς πόλιν, per campum agebat ad urbem fugientes, Φ, 3. et 601, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν, festinabat pedibus insequi. τίπτε με ποσὶν διώκεις, Χ, 8. et 157, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. et 158, πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. et 173, αὐτὸν Ἀχιλλεὺς ποσὶ διώκει. et 199, ὡς ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν. et 200, οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὃς ἀλύξαι. et 230, ποσὶν διώκων. μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων, Ψ, 499. et 547, οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων, ubi de certamine curuli sermo. Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν, ε, 332, cedebat Zephyro, ut hic posset agitare navem, κατὰ τάχος φέρειν τὴν ναῦν, *das schiff zu jagen und fortzutreiben, (to propel the ship.)* ῥίμφα διώκοντες, μ, 182, cum celeriter ageremus navem remis. conf. ῥίμφα. διώκω δ' οὔτινα ἔγωγε, ego sane neminem pello, *ich jage keinen, treibe keinen aus meinem hause, (I drive no one out of my house,)* σ, 408. διωκέμεναι γὰρ ὀΐω, pro διώκειν, ο, 278, puto eos me persequi, *dass sie mir nachjagen, (that they are in pursuit of me.)* forma media notat active, Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο, eum pellere conabatur ex propria ejus domo, σ, 8, pro: ἐδίωκεν ἐκ τοῦ οἴκου ἰδίου. ὁ τὸν πεδίοιο (omissa præpositione διὰ, per campum) διώκετο, pro ἐδίωκεν, Φ, 602. passiva forma est Χ, 168, φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὁρῶμαι, agitari eum video. ναῦς ῥίμφα διωκομένη, ν, 162, i. e. ἡ κατὰ σπουδὴν θέουσα, ἡ ἐλαυνομένη. nimirum navis consideratur ut equus, qui scutica propellitur ante currum: sic hæc remis. διώκων φόρμιγγα πλήκτρῳ, Ne. 5, 44, ubi apta phrasis de celeritate digitorum plectro armatorum in chordis citharæ pulsandis: simul exprimit industriam psallentis. ἦλθε διώκων, Ne. 10, 123, persequens hos hostes, et superveniens celeriter iis. διώκων μέτρα, mediocritati studens, Ist. 6, 103. διώκων ἐφάμερον τερπνὸν, Ist. 7, 57, oblectationem diurnam venans. οὐ μὴν διώξω, sc. τὸ ἄβατον καὶ ἀδύνατον, Ol. 3, 81, i. e. οὐ ζητήσω: et est tacita admonitio, sic nec tu ulteriorem felicitatem aut majorem quærito, sicut ego non pluribus te laudo, utpote summas tres laudes persequi non valens. διώξει χερὶ βέλος, Ist. 8, 73, agitaturus est telum. διώκειν ἀρετὰς ὕμνῳ, Ist. 4, 5, virtutes hymno prosequi et persequi. qui ἰώκειν pro primo habent, ab ἱέναι ὦκα, cui præfixum sit δ, ii operam ludunt. Vide sub ὀπάζω, sub medio.

διωλύγιος, ὁ, ἡ, vide sub ὀλέκω.

διώξιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) equos agitans celeriter. a διώκω, insequor currentem. διωξίππου Κυρήνης, Py. 9, 5, quæ est laus urbis illius et regionis.

διῶξις, ἡ. vide sub παλίωξις.

δμηθεὶς, δμηθήτω, vide sub Δαμάω, prope finem.

δμῆσις, εως. ἡ. (Δάω) domatio. ἵππων ἀθανάτων δμῆσιν ἔχειν, Ρ, 476, immortalium equorum domituram tenere, i. e. domare eos, δαμάζειν αὐτούς.

δμήτειρα, ας. ἡ. (Δάω) domitrix. epitheton noctis. νὺξ δμήτειρα θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν, Ξ, 259.

δμωή, ῆς. ἡ. (Δάω) ancilla, servitutem serviens mulier. *eine sclavin, (a female slave.)* μετέειπεν δμωαῖς· δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασθε, Ζ, 375, 376. ubi sermo de ancillis Hectoris et Andromaches. Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε, Φοίνικι στορέσαι λέχος, Ι, 654. ergo et δμωαὶ in castris præsto erant. nimirum maxime ad servitia præstanda honestioribus fœminis quas heroës in tabernaculis suis habebant. δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσατο καὶ Πάτροκλος, Σ, 28, ubi quoque vides, unde istæ ancillæ partæ fuerint: erant enim vel captivæ ancillæ, vel liberæ plebeiæ, belli jure factæ ancillæ. et eæ lugent Patroclum cæsum, διὰ τὸ ἐνηὲς αὐτοῦ, simulque memores suorum, pari modo olim cæsorum: et φιλοπενθὴς γυνὴ βάρβαρος αἰχμάλωτος. ἠδὲ δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα, Χ, 449, ubi sermo de Andromache: quæ igitur pulcras et bene ornatas habuit ancillas. Ἀχιλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμωῇσι κέλευσε δέμνια θέμεναι, Ω, 643, ubi quoque in castris ad Trojam. ergo illis temporibus maxime ancillarum opus erat, lectos dormitorios viris sternere: postea viris id mandatum est, qui inde οἱ στρῶται dicti. εἰσὶ δέ σοι δμωαὶ, inquit Antilochus ad Achillem, Ψ, 550, quarum aliquas potes præmii loco donare huic. Ἑλένη μετὰ δμωαῖσι γυναιξὶ, Ζ, 323, ubi γυναιξὶ est genus, δμωαῖς species determinata: inter mulieres quæ erant servæ. sic Ι, 475, λαθὼν φύλακάς τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναῖκας. πεντήκοντά σοι εἰσὶν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες δμωαὶ, χ, 421, seqq. ex quibus duodecim fuerant infidæ. simul ibi 422, 423, opera ancillarum narrata domestica. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν, α, 147, ubi ergo ancillæ in convivio struendo panem afferunt. εἴπατε δ' εἴσω δμωῇσιν κατὰ δώματα, δαῖτα πένεσθαι, ἕδρας τε, ξύλα τ' ἀμφὶ, καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ, γ, 428, 429, ubi quoque ministeria earum in apparando convivio. μήτηρ δ' ἐμὴ οὔτι πέπυσται, (rescivit) οὐδ' ἄλλαι δμωαὶ, μία δ' οἴη, β, 412. τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ, δ, 49, ubi ancillæ lavarunt hospites ignotos. nam noti ex principali stirpe ab honestioribus lavabantur, ut vides ex γ, 464, s. περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, δ, 719, ubi sermo est de Penelope lugente, cum qua una lugent ancillæ. τῇ δὲ (Καλυψοῖ) ἀμβροσίην καὶ νέκταρ παρέθηκαν δμωαὶ, ε, 199, ubi dea in terris habitans habet ancillas immortales. αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτὴ, sc. Ναυσικάα, ζ, 99, coll. 109, ubi eædem vocantur ἀμφίπολοι, ex ministerio honestiori: nam re vera erant ancillæ, pulcræ tamen, 108, 105. et 307, δμωαὶ δέ οἱ εἵατο (pro εἶνται, sedent) ὄπισθεν, sedent post eam, reginam; et quidem non otiosæ neutræ. πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες, η, 103, quas habuit rex Alcinous, ex frugalitate prisca, non plures quam opus erant. nam recentiores principes habuere sexcentas. ἐν μεγάρῳ δμωαὶ, ο, 460, ubi quoque honestiores, ancillæ tamen, monile aureum tractant et inspiciunt, una cum hera. ἀμφὶ δὲ ἄλλαι δμωαὶ Ὀδυσσῆος ἠγερέθοντο, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, ρ, 34, s. ubi advenientem peregre herilem filium excipiunt. et 88, τοὺς δ' (herilem filium et hospitem ejus) ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν. ἀνέφαινον (luculenter lucere faciebant τοὺς λαμπτῆρας, focos ad lucendum ardentes) δμωαὶ Ὀδυσσῆος, σ, 310, in triclinio illo magno. ἦλθον δὲ δμωαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο, ex habitatione sua, qua separatim in magna illa domo habitabant, τ, 60, seqq. ubi ministeria earum in domo principali, finito convivio, describuntur. sic et υ, 6, seqq. et sermo ibi de ancillis Ulyssis quibusdam infidis. et 122, αἱ δ' ἄλλαι δμωαὶ κατὰ δώματα ἀγρόμεναι ἀνέκαιον πῦρ ἐπ' ἐσχάρῃ. et 139, δέμνια ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν, jussit ancillas substernere lectos. et 147, δμωῇσιν ἐκέκλετο, ἡ Εὐρύκλεια, et in sequentibus narrantur ministeria domestica matutina ancillarum in paranda domo. cæterum ἡ Εὐρύκλεια erat *die haushofmeisterin, (the housekeeper,)* utut ipsa ancilla. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, χ, 37, inquit Ulysses ad procos. ἐπιτρέψειας ἕκαστα δμωάων ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι, ο, 25. ergo ancillæ benevolæ plura sæpe credenda quam matri sumtuosæ. et talis ancilla fieri potest ἐπίτροπος οἴκου, i. e. ᾗ ἕκαστα ἐπιτρέπεται, cui omnia et singula committuntur. μή τίς μοι δμωῶν νεμεσήσεται, τ, 121, nam veretur personatus hospes et ancillas heræ assistentes. καί ἑ μάλιστα δμωάων φιλέεσκε, α, 435. γρηῢ παλαιγενὲς, ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπὸς ἐσσὶ, χ, 396, inquit Telemachus ad Euryclеam. et 427, οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν (imperare) εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν. Ἑλένη δμωῇσι κέλευσε δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, δ, 296. quæ tamen deinde decubituris hospitibus non adsunt, sed κῆρυξ, 301. et 682, ἢ εἰπεῖν δμωῇσιν Ὀδυσσῆος, ἔργων παύσασθαι, μνηστῆρσι δὲ δαῖτα πένεσθαι. Ἀρήτη δμωῇσι μετέειπεν ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα, θ, 433, seqq. ad lavandum hospitem, 454, τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν. Μενέλαος ἣ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι κέλευσε δεῖπνον τετυκεῖν, ο, 93, et præsente uxore: nam herum non satis decet solum versari cum ancillis. κῆρυξ μέν ῥα μέσσῃσι μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν, π, 330. μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν, inter et ad ancillas dixit, ρ, 493. et 505, ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν. μήποτε ἀπολέσῃς πᾶσαν ἀγλαΐην τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι, τ, 82, inquit Ulysses ad ancillam delicatam. δμωὰς ἅμα ἔπεμπε γυναῖκας, ν, 66. δμωάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα, π, 108. sic et υ, 318. δμωὰς δ' οὐκ εἴας (prohibebas) προβλώσκειν, τ, 25. et 45, ὄφρα κ' ἔτι δμωὰς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω. et 154, διὰ δμωὰς κύνας οὐκ ἀλεγούσας, per ancillas infidas et non curantes. et 490, ὁπότε ἂν ἄλλας δμωὰς κτείναιμι γυναῖκας. et 526, κτῆσιν ἐμὴν δμωάς τε. δμωὰς ἐξαγαγόντες ad supplicium, χ, 441, seqq. 458, seqq. δμωάς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι, ψ, 132, quasi sint nuptiæ. coll. 143. δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λούσας κέλετο, Ω, 582. et 587, τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν. scribitur et ἡ δμωΐς, ΐδος. Sed ἡ ἀμφίπολος per se est nomen honestioris ministræ.

δμωΐς, vide ad finem præcedentis.

Δμώς, ωός. ὁ. (Δάω) servus. *ein knecht, ein sclave, (a servant, a slave.)* est a δαμάω, subigo: qui subjacet domino. κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, Τ, 333, bona mea, et servos, quibus includuntur simul ancillæ. sic et η, 225. τεῦ (τίνος) δμὼς εἰς ἀνδρῶν, ω, 256, cujus viri servus es? Δολίον γέροντα, δμῶα ἐμὸν, δ, 736. et 644, θῆτές τε δμῶές τε, et mercenarii, et servi. δμῶες ἐφοπλίσουσιν ἀπήνην, ζ, 69. et 71, δμώεσσιν ἐκέκλετο. εὗδει, ὅθι (ubi) δμῶες, λ, 189, qui humi ad ignem cubabant hieme. μέγα δὲ δμῶες χατέουσι, ο, 375. et 378, οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, quo loco a 373, seqq. est pars λόγου οἰκονομικοῦ, ὡς τῶν δούλων οὕτω δελεαζομένων: et sensus ibi est: jam servi nihil lucrantur ex aula dominæ suæ; non alloquitur illa eos, non præbet iis (qui in agris sunt ut ego) cibum vel potum si in urbem veniunt; neque dat illis aliquid in viam, út domum in agrum aliquid boni ex culina herili reportent, ut antea in plena bonis domo fieri solebat: nam nunc sunt miseriæ meræ in domo dominæ nostræ. ἄναξ ἔσομαι δμώων, οὕς μοι ληΐσατο δῖος Ὀδυσσεὺς, inquit Telemachus, α, 398, quos mihi prædatus acquisivit. ubi vides, unde major pars servorum acquisita sit, ex præda sc. bellica, vel et ex præda per piraticam facta. οὐδέ τις αὐτὸν ᾔδει (pro ᾔδει, noverat) δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων, ι, 206, nam δμῶες sunt οἱ ἄῤῥενες δοῦλοι, sicut αἱ ἀμφίπολοι sunt αἱ δοῦλαι honestiores. ἡ (pro αὕτη) γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν, ξ, 59, hæc est conditio servorum. μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ πῖνε, π, 140. et 305, καί κε τέο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν, ubi τέο ionice pro τινὸς, alicujus etiam servorum exploremus fidem. et genitivus iste retinet accentum in penultima, ne coincidant in isto casu οἱ δμῶες et αἱ δμωαί. sic et, ob eandem forte causam οἱ Τρῶες faciunt τῶν Τρώων. δμῶες, Ὀδυσσῆος τέμενος μέγα (agrum magnum) κοσμήσοντες, ρ, 299. et 320, s. δμῶες δὲ, οὐκ ἔτι ἔπειτα θέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι εὖτ' ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν (vi urgentes adsunt) ἄνακτες, heri. et 422, ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι. sic et τ, 78. μήτε τινὰ δμώων οἳ κατὰ δώματα, σ, 416. υ, 298, ἠέ τῳ (pro τινὶ) ἄλλῳ δμώων. et 325, ubi eadem verba ex σ citata. σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω οἴοισι δμώων, φ, 210, vobis solis inter servos meos cupientibus venio. δμῶες ἀναγκαῖοι, οἵ οἱ φίλα ἐργάζοντο, ω, 209, necessarii servi, non deliciarum causa habiti; qui ei utilia operabantur, quibus carere non poterat. χαλεπὸς εἰς δμωσὶν Ὀδυσσῆος, ρ, 389. ἔφην γε (putabam sane) ἀσπάσιος παίδεσσιν (liberis) ἠδὲ δμώεσσιν ἐμοῖσιν οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι, λ, 430, inquit anima Agamemnonis. ἅ τε δμώεσσι πάρεστι, *so gut wir sclaven es haben, (as well as we slaves fare,)* ξ, 80. ἔνθ' Ὀδυσεὺς δμώεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν, ω, 212. et 218, δμώεσσιν ἀρήϊα τεύχεα ἔδωκεν. δμῶας ἐπισεύσας, ξ, 399, servos incitans contra te. τὼ δμῶε, φ, 244. χ, 114. sunt ergo οἱ δμῶες, *leibeigene, (serfs, or slaves,)* servitutem servientes.

δνοπαλίζω, f. ίξω. (Πάλλω) movendo jacio, motu vehementi dejicio, percello. est ex, δονέω, agito, quatio; et ex πάλλω, jacio, cadere facio; compositum verbum. *ich werfe über den haufen, ich werfe um, (I overthrow.)* in Iliade ponitur sensu magis proprio, ubi de pugna collatis signis sermo est, Δ, 472, ἀνὴρ δ' ἄνδρα ἐδνοπάλιζεν, vir virum prostravit, ἐδόνει καὶ ἔπαλεν. sed metaphorice magis est in Odyssea, ξ, 512, ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, mane vero tuos laceros pannos circumjicies tibi, *magst um nehmen, um dich werfen, (mayest wrap about, throw about thee,)* ut tegas nuditatem tuam hic et illic: nam ista ῥάκεα erant διεῤῥωγότα, et indigebant circumpositione accurata et varie tractata. nam de resarciendo hic cogitare, absonum esset. vides ergo, δνοπαλίζειν esse quasi δονοπάλλειν, concutere varie et dejicere cum motu: vel et, superjicere accurate.

δνοφερός, ά, όν. (Φάω) tenebricosus, niger, μέλας. δνοφερὴ νύξ, atra nox, ν, 269, κατεῖχε οὐρανόν. sic, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλᾶν, per noctem tenebricosam agere equos currui junctos, i. e. vehi, ο, 50. et hoc sensu manifesto est ab ὁ δνόφος, tenebræ nocturnæ. δνοφερὸν ὕδωρ, κατὰ πέτρης χεόμενον, Ι, 15. Π, 4, est re vera etiam μέλαν, tali enim colore conspicitur aqua pura, maxime si de petra nigricante decurrit: sed poëta consulto quærit epitheta, quæ, præter propriam notionem, etiam alias possint excitare imagines in animo attenti et intelligentis auditoris, eumque vario modo delectare. sic δνοφερὸν ὕδωρ potest videri esse, τὸ μετὰ δονήσεως φερόμε-

νου καὶ μετά τινος ἤχου καὶ ψόφου. δνοφερὸν κῆδος, atrum funus, Py. 4, 200.

δνόφος, vide γνόφος, et sub γίνος, ad initium.

δοάσομαι, δοάσατο, δόατο, vide sub δοκάζω.

δοθιὴν, ῆνος. ὁ. ("Οθω) tumor morbosus in carnosa parte, *eine beule, blutschwär, (a tumour, contusion.)* est a διόθω, nam ejicitur humor morbidus ex sanguine vel succis corporis, qui cutem distendit et exitum quærit. δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ, tumori ejusmodi, cui allium est superpositum sub fomento, ut emolliatur, Aristoph. Vesp. 1167. ubi schol. est φῦμα φλυκταίνῃ ἰκκός. vel esse potest id proverbium, de re inconvenienter amicta, siquidem allium non convenit ejusmodi tumori: quod medici dijudicanto, nam sermo l. c. est de homine absurde amicto.

δοιάζω, vide sub δοκάζω.

δοίδυξ, ἡ, vide sub ἀθηρηλοιγός.

δοιὴ, ῆς. ἡ. ("Εω) dubitatio, cum animus inter duo hæsitat. *zweifel, (doubt.)* ἐν δοιῇ δὲ, in dubio sumus, in ancipiti, I, 230, unde est ὁ ἐνδοιασμὸς, et τὸ ἐνδοιάζειν.

δοιοὶ, αὶ, ά. ("Εω) duo, æ, o. δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν, E, 206. δοιοῖσιν ἐπεύξεαι, ob duos gloriaberis, Λ, 431. δοιοὶ ὀχῆες, duo vectes, M, 455. δοιοῖσι κασιγνήτοισι, duobus a fratribus, Π, 326. δοιοῖς ἀνέμοις, duobus ventis, ut numinibus, Ψ, 194. δοιοὶ πίθοι ἐν Διὸς οὔδει, Ω, 527. δοιοὺς τρίποδας, δ, 129. δοιοὺς δὲ ὑπήλυθε θάμνους, duos subiit frutices, ε, 476. δοιοὺς μισθοὺς, duas mercedes, κ, 84. δοιαὶ θεάων, Δ, 7. δοιαὶ ἄντυγες, E, 728. πελειάδες, Λ, 633. πηγαὶ, X, 148. πύλαι ὀνείρων, τ, 562. δοιὰ δοῦρα, M, 464. χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα, δ, 526. βοάγρια, scuta, π, 296. δοιὰ, sc. κατὰ, quod attinet duos modos, β, 46, vel est positum per correctionem præcedentis κακόν: ut dicat, non unum, sed potius duo, κακά: et hæc duo sunt, amissio patris, et vis quæ matri et rei familiari affertur. δοιοὶ ἀνέρες, Py. 4, 306. δοιοὺς ὄφιας, Ne. 1, 67.

δοιὼ, ("Εω) ponitur ut indeclinabile, pro δύω: et est ortum ex duali τοῦ, δοιοί. δοιὼ κοσμήτορε λαῶν, duos imperatores, Γ, 236. δοιὼ κυβιστητῆρε, Σ, 604. sic et δ, 18. Ἀτρεΐδαι, T, 310. ἔφη, δοιὼ τεκέειν, dicebat Niobe, Latonam duos tantum peperisse, Ω, 608. et 609, τὼ δὲ καίπερ δοιὼ ἐόντε ἀπώλεσαν πάντας, isti tametsi tantum duo, sc. Apollo et Diana, perdiderunt omnes liberos Niobes. et 648, δοιὼ λέχεα. δοιὼ θεράποντε, π, 253. est ergo in poëta re vera nominat. et acc. dualis a δοιός.

δοκάζω, f. άσω. (Δέκω) indipisci conor et excipere, *ziele wornach, bin worauf aus und aufmerksam, (I aim at, have an eye on, endeavour to obtain something.)* it. puto, arbitror, *ich urtheile, meyne was zu treffen, (I judge, think,)* videor mihi. consilio meo conveniens esse puto, *meyne etwas so zu fassen, (I think it advisable,)* destino scopum. et est fere idem quod δοκάω. in poëta obvium est solum medium hujus verbi, δοκάζομαι, f. άσομαι: et in futuro et aor. 1. κ extruditur, ut sit δοάσομαι, ἐδοασάμην, et ob metrum duplicato Sigma, δοάσσομαι, ἐδοασσάμην, a quo et augmentum abjicitur. ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου, Ψ, 339, observando videatur: nam est aor. 1. conj. mutato ionice η penultimo in ε. conf. πλήμνη. ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, videbatur, N, 458. Ξ, 23. Π, 652. ε, 474. ζ, 145. κ, 153. ο, 204. σ, 92. χ, 338. ω, 238. quibus locis eadem sunt verba, et δοάσσατο est, ἔδοξε, maxime autem ἠρέθη, προηρέθη. ex δοάσσατο sit et per syncopen δόατο, ζ, 242, πρόσθεν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, i. e. ἐδόκει, observatus et visus et putatus est. quidam hanc formam paullo operosius deducunt a δοιάζω, (a δοιὼ, duo,) i. e. μετὰ δοιὴν καὶ ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδοιασμὸν κρίνω τι καὶ τυπόω: δύο τινῶν προκειμένων αἱρέομαι θάτερον. quamvis autem is fere sensus sit; etsi non ex duobus solum, sed ex pluribus quoque, electionem et destinationem notet: tamen non vera videtur hæc deductio. δοκάζω est, destino.

δόκανα, τὰ, vide sub δοκός.

δοκάω, f. ήσω. (Δέκω) excipere conor, insidior. *ich laure auf, (I lie in wait for.)* est a δέκω, ejusque præt. med. δέδοκα. hinc est ἡ προδοκὴ, si quis *ante* eum locum, ex quo vel per quem fera egredi solet, stat et excipere eam studet. ἔνθα ἄρα ὅγε εἱστήκει δεδοκημένος, ibi ille stabat hostiliter observans, O, 730, ubi passiva forma deponentialiter. et proprie est λέξις κυνηγετικὴ, ὅτε ζῶον ἐπιὸν δέχονταί τινες.

δοκεύω, f. εύσω. (Δέκω) insidior, excipere conor, observo. *suche zu fassen und zu fangen, (I endeavour to seize, catch.)* ἰσχία τε γλουτούς τε ἑλισσόμενόν τε δοκεύει, Θ, 340, ubi de cane venatico contra aprum pugnante ponitur. et hinc de hoste, occasionem et locum vulneris inferendi captante, dicitur, N, 545, Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας οὔτασε. et Π, 313, Φυλεΐδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας. et de certatore in certamine curuli, Ψ, 325, καὶ τὸν προὔχοντα (præcedentem se) δοκεύει, i. e. ἐπιτηρεῖ, captat locum superandi et antevertendi concertatorem. ponitur et de fera, observante venatorem, quomodo eum vel effugiat vel vitet vel adoriatur, Σ, 488, καί τ' Ὠρίωνα δοκεύει ἡ ἄρκτος. sic eadem verba, ε, 274. spectat eum intento oculo, ὡς θηρίον τὸν κυνηγέτην, κατά τι δέος. sic et ὁ κυνηγέτης δοκεύει θῆρας. δοκεύσας, Ol. 10, 36, i. e. ἐπιτηρήσας αὐτοὺς ἐν συνδένδροις τόποις.

δοκέω. f. δοκήσω. (Δέκω) et per syncopen δόξω. puto, *ich meyne, (I am of opinion.)* it. videor, existimor, mihi vel aliis. et ponitur sæpe quasi dubie: sæpe autem et ad veritatem, unde οἱ δοκοῦντες sunt, qui vere magni æstimantur et haberi debent. tertia persona fere impersonaliter ponitur, δοκεῖ, videtur, *es wird dafur angesehen, (it is considered.)* ut Romanorum, videtur, est plerumque modestiæ verbum, *es wird von mir oder uns dafur angesehen, (it is so considered by me or us,)* vere an secus, id relictum esto judicio aliorum. ἐπεὶ δοκέω νικήσειν Ἕκτορα, H, 192, nam videor mihi me superare posse eum; ubi est modeste dictum, sicut et ἔλπομαι, 199. ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ut mihi videtur optimum esse, M, 215. N, 735, ubi modeste, ne irascatur Hector. nescio an vere sit bonum; mihi certe sic videtur: pro fide mea et amore tibi debito eloquar. Sed eadem verba non dubitanter posita sunt I, 103, sed cum asseveratione certa: quod ostendit versus sequens. sic et 314. πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος, Z, 90. et 338, δοκέει δέ μοι ὧδε λώϊον ἔσεσθαι. οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, I, 621. ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, Ψ, 459. et 470, δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλός. ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι, α, 227. et 376, εἰ δ' ὔμμιν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον ἔμμεναι. sic et β, 141. et 33, ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι. δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν, ε, 342. et 360, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον. οὐκ ἀπινύσσειν, ζ, 258, videris enim mihi non insipiens esse. ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι, θ, 388. δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὡς εἶναι, *ihnen dünkete so zu muthe zu seyn, (they felt so disposed,)* κ, 415. ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ν, 154. οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι, ρ, 415. δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης, σ, 18. et 124, ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι. et 353, ἔμπης μοι δοκέει. et 381, καί που τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι. δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν, υ, 93, visa est ei in animo suo, *es kam ihm so vor, als ob sie, (it seemed to him as if she—.)* ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ψ, 130. hinc est τὸ δοκὸν, id quod videtur, ἡ δόκησις. sic Callimachus: τῷ γὰρ ἐμῷ δοκῷ, i. e. τῇ ἐμῇ δοκήσει *nach meinem bedünken, (in my opinion.)* δοκεῖ σοφὸς πολλοῖς, Py. 8, 105, sapiens putatur. τὸν δοκέοντα, Ne. 7, 46, exspectantem, opinantem quod id venturum sit. ἐδόκησεν ὁπλοτέροις, Py. 6, 39, visus est junioribus, et conf. πάλαι. ἐδόκησαν, visi sunt, Ol. 13, 79. εἰ τοῦτο ἐπαινῆσαι δεδόκηται, visum est, Ne. 5, 36. δόξομεν, videbimur, Ne. 4, 61. ἔδοξεν αὐτῷ, Ol. 3, 42. ἀθανάτοις, Ist. 8, 129. ἔδοξαν, videri solent, Ol. 5, 38. ἔδοξεν εἰπεῖν, Ol. 13, 102. δοκοῦν, neutrum participii, sæpe absolute ponitur de omni genere numero et casu, sicut et δόξαν vel δοκῆσαν. e. c. ἔχεις ἀδελφὸν, οὐ δοκοῦν ἕξειν ποτε, habes fratrem, de quo nulla erat opinio te habituram esse eum unquam, Eurip. Iphig. Taur. 802. et Suppl. 129, ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδε, ἢ πάσῃ πόλει, privatim a te id decretum est an a tota civitate?

δόκημα, τὸ, δόκησις, ἡ, vide sub δόξα, et ἀδόκητος.

δόκιμος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) probatus. bene exceptus a plurimis. δόκιμον ὕμνον, acceptum hymnum, sc. κρέοντι τῷ Δϊΐ, Ne. 3, 18.

δοκὸν, τὸ, vide sub δοκέω, prope medium.

δοκὸς, οῦ. ἡ. (Δέκω) trabis species, ἡ δεχομένη τὰ ἐπικείμενα, *ein balke, oder eine latte, (a beam, rafter.)* it. pessuli species, *eine lange stange oder riegel an den thüren, (a long bar or bolt for doors.)* in specie sunt illa tigna longa, quibus utimur ad domum contegendam, et quibus imponuntur vel κέραμοι, vel λειμωνόθεν ὄροφοι, *schilfrohr, (reeds,)* vel et γῆ, *leimen, (earth.)* ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον, P, 744. εἰλάτιναί τε δοκοὶ, τ, 38, abiegnæ trabes. πελάσαι τε δοκοῖσιν, quibus domus erat tecta, χ, 176, et 193, πέλασαν. ex quo loco apparet, τὰς δοκοὺς esse trabes, quibus tectum, olim non fastigiatum, sed planum, fiebat, et super quas deinde alia integumenta insternebantur, arcendæ pluviæ causa. *balken, (rafters.)* τὰ δόκανα, quæ sunt τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα, hinc sunt, quæ vide apud Plutarchum.

δοκοῦν, part. vide sub δοκέω, ad finem.

δοκὼ, ἡ, vide sub δόξα.

δόλιος, ία, ιον. (Δόλω) dolosus, clandestinus, simulans. *der geheime vortheile weiss, (crafty, cunning.)* in bono et malo sensu. οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης, δ, 455, Proteus sc. et 529, Αἴγισθος δολίην ἐφράσατο τέχνην. ibi priore loco in bono, posteriore in malo, sensu est. et 792, ὁπότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, quando circumdant eum (leonem) doloso et artis pleno circulo, et conf. κύκλος. αὐτὸν προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν, verbis simulatis, ι, 282, et quidem prudentiæ et cautionis plenissimis. δόλιος αἰὼν ἐπικρέμαται ἀνδράσιν, Ist. 8, 27, dolosum ævum, facile decipiens spem. δόλιον ἀστὸν, civem mali consilii plenum, Py. 2, 150. δόλιον κέρδος, Py. 4, 248, lucrum iniquum. δολίων ἑρκέων ἄνευ, Ne. 3, 89, sine dolosis septis: et ibi de venatione sermo est. δολίαις τέχναις, Ne. 4, 93, dolosis artibus. est ergo δόλιος, qui alios captat, et in errorem vel fraudem illicet; sæpe laudabiliter.

δολίχαυλος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) longam habens cavitatem rotundam instar fistulæ. αἰγανέας δολιχαύλους, ι, 156, hastas cum longo et cavo ferro in quod hastile est insertum, μακροσιδήρους. nam αὐλὸς h. l. est ἡ ὀπὴ τῆς αἰχμῆς, ᾗ τὸ ξύλον ἐμβάλλεται. *das öhr, in welchem das holz des spiesses oben stecket, (the cavity in the head of a spear for receiving the shaft.)*

δολιχεγχής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) longa hasta armatus. a δολιχὸς, longus, et τὸ ἔγχος. Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας, Φ, 155.

δολιχήρετμος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) est epitheton hominum nauticorum, ὁ εἰς δολιχὸν πλοῦν ἐξαρκῶν ἐν τῷ ἐρέσσειν, qui idoneus est ad longam navigationem remigando. Φαίηκες δολιχήρετμοι, Θ, 191. ν, 166. est et navis epitheton, ἔχουσα δολιχὰ ἐρετμὰ, habens et instructa longis remis. νηὸς δολιχηρέτμου, τ, 339. ψ, 176. νηυσὶ μετὰ, in navibus, inter naves, δ, 499. δολιχήρετμον Αἴγιναν, i. e. ναυτικὴν, Ol. 8, 27.

δολιχόδειρος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) et ob metrum δουλιχόδειρος. longo collo præditus, *langhalsig, (long-necked.)* a δολιχὸς, longus. est in poëta epitheton cygnorum et gruum. χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, Β, 460. Ο, 692. sic alius eos eodem significatu dixit μακροκαμπυλαύχενας, ab ὁ ἡ μακροκαμπυλαύχην, ενος: composita voce ex μακρὸς, longus, καμπύλος, curvus, et ὁ αὐχὴν, ένος, collum, cervix.

δολιχὸς, ή, όν. (Ἔω) longus, *lang, langwierig, (long, tedious.)* est ex διόλου ἰκέσθαι, orta vox; conf. δολιχόσκιος. δολιχὰ ἔγχεα, longas hastas, Δ, 533. Η, 255. Ι, 86. δολιχὸν δόρυ, Ο, 474. δηθά τε καὶ δολιχὸν, ubi est de tempore diuturno, Κ, 52, et neutrum adverbialiter, diu et in longum tempus. δολιχὸν πλόον, γ, 169, navigationem longinquam. δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, δ, 393, *eine weite beschwerliche reise, (a long and arduous journey.)* sic et 483. ϱ, 426. δολιχὸν δόρυ, τ, 448. δολιχὴ νὺξ, nox longa, ψ, 243. νόσος, morbus diuturnus, λ, 171, coll. 199, 200, ubi talis morbus est circumscriptus. Sed ὁ δόλιχος est nomen leguminis cujusdam, *einer art von bohnen oder erbsen, (a species of beans or peas,)* quod valde in altum serpit, vel et in terra longe serpit. et ἡ Δολίχη est nomen urbis.

δόλιχος, ὁ, vide supra.

δολιχόσκιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) in longinquum vadens, eminus procedens. est epitheton hastæ, ἔγχος δολιχόσκιον, i. e. τὸ εἰς δολιχὸν διάστημα κιὸν, εἰς μακρὸν πορευόμενον: a δολιχὸς, longus, longinquus, et κίω, vado, quasi δολιχόκιον, abundanter, inserto Sigma, ut in Θέσκελος, Θέσφατος, Θεόσδοτος, Θεοστόκος, etc. et hoc epitheto determinatur ἔγχος, quid sit; ne forte intelligas ξίφος, quemadmodum vox ἔγχος a tragicis adhibetur. ipsum δολιχὸς est ex διόλου ἰκέσθαι, in longum et perpetuum ire; τοιοῦτον γάρ τι τὸ μακρὸν, verso κ in χ, διὰ τὸ εὐφωνότερον. inde et insula τὸ Δουλίχιον dicta, quippe oblonga. Γ, 346. Ε, 15, 280, 616. Ζ, 44. Η, 213, 244, 249. Ν, 509. Υ, 262, 273. Χ, 273, 289. Ψ, 798. τ, 438.

δολόεις, όεσσα, όεν. (Δέλω) dolosus, dolis plenus. δολόεσσα Καλυψὼ, η, 245, simulatrix; et ita dicitur διὰ τὰς περὶ ἀθανασίης ψευδεῖς ὑποσχέσεις: simul innuit, nimia pollicentibus difficulter credi. πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο, vincula illa a Vulcano facta, quibus Martem capturus erat, nimium quantum dolosa et subtilia facta erant, Θ, 281. Κίρκη δολόεσσα, ι, 32.

δολομήτης, vide sequens.

δολόμητις, ιος. ὁ ἡ. (Μάω) qui occulta et callida fovet consilia, nam omnia ista adjectiva possunt in της et τις terminari: ut ergo sit et ὁ δολομήτης, ου, sicut ὁ ποικιλόμητις, ιος. etc. δολομῆτα, sc. ὦ Ζεῦ, qui occultis consiliis omnia regis, Α, 540. Αἴγισθον δολόμητιν, occultis consiliis et insidiose agentem, α, 300. γ, 198, 250. δ, 525, nam infirmior clandestino dolo solet contendere contra fortiorem. sic, Κλυταιμνήστρη δολόμητις, λ, 421, insidiosa. ergo ambiguam notionem habet hæc vox.

δόλος, ου. ὁ. (Δέλω) dolus, calliditas; *list, vortheil, (craft, art,)* in bono et malo sensu. simulatio et dissimulatio. τὸ κέρδος sæpe idem est quod ὁ δόλος. ars, Romanis dicitur, *ein kunstgriff, (a stratagem.)* εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνὰ, Γ, 202, de Ulysse. καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, Δ, 339, ubi eundem Ulyssem alloquitur Agamemnon, blande severus: *du mit hinterlist ausgerüsteter, allerley vortheile erdenkender, (thou who art endued with cunning, and versed in all kinds of stratagems:)* et est jocose fere id dictum et familiariter. πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινεν, solers consilium aliud instruebat, Ζ, 187. τὸν ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, Η, 142. ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε, δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, Λ, 430, i. e. ἀκόρεστε δόλων. κακότεχνος σὸς δόλος, Ο, 14. nam est et δόλος alius ἐπὶ καλῷ. δόλον δ' οὔτι προνόησαν, Σ, 526. δόλῳ δὲ ἔθελγεν Ἀπόλλων, Φ, 604. et 599, αὐτὸν δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ, avertit a populo. μὴ ἑκὼν τὸ ἐμὸν ἅρμα δόλῳ πεδῆσαι, non consulto et arte aliqua currum meum impediisse te, Ψ, 585, nam in certaminibus, excepta lucta, prohibiti erant omnes δόλοι et artificia captatoria alterius in fraudem. et 725, δόλου δ' οὐ λήθετο Ὀδυσσεὺς, non obliviscebatur doli, coll. 709, πολύμητις, κέρδεα εἰδὼς, quæ explanant vocem δόλου. ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν, α, 296, ubi vides oppositionem, aut dolo aut palam. ἡ δὲ δόλον τὸν ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε, β, 93, ubi de tela Penelopes est sermo, et 106, ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, sic per triennium latuit cum hoc suo consilio vafro. et 368, ὥς κε δόλῳ φθίῃς, ut dolo clandestino pereas. αὐτοῖς (Τρωσὶν) κακὰ ῥάπτομεν, ἀμφιέποντες παντοίοισι δόλοισι, γ, 119, circumvenientes eos omnibus strategematis. et 122, μάλα πολλὸν ἐνίκα Ὀδυσσεὺς παντοίοισι δόλοισι. atque hi sunt doli boni. Sed 235, ὤλετο ὑπὸ Αἰγίσθοιο δόλῳ. αὐτὸν ἔπεφνε λάθρῃ, ἀνωΐστὶ, δόλῳ, clam, improviso, dolo: nam πᾶν ὃ λάθρα καὶ ἀνωΐστὶ. *heimlicher und unversehener weise, (secretly and unawares,)* fit, δόλῳ fit, δ, 92. et 697, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρὶ, ubi est ἐπαινετὸς δόλος, non in damnum. et 453, οὐδέ τι θυμῷ ὠΐσθη, δόλον εἶναι, μή τίς μοι ὑφαίνῃ δόλον ἄλλον, sc. δείδω, vereor, ε, 356. ἐπειδὴ τεῦξε δόλον Ἄρεϊ, Vulcanus Marti capiendo, *eine falle, (a snare,)* Θ, 276. et 282, ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν, Vulcanus. et 317, αὐτοὺς δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, tenebit. collato 327, τέχνας. et 332, τέχναις, ut ergo δόλος et τέχνη sæpe sit idem; et 494, ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγεν, equum illum ligneum. Ὀδυσσεὺς, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, inquit Ulysses ipse, ι, 19, ubi confer μέλω. et 406, μή τίς σε κτείνῃ δόλῳ ἠὲ βίηφι. et 408, οὔτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι. et 422, πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον. ὀϊσσάμενος (suspicans) δόλον εἶναι, κ, 232, 258. et 380. ἤ τινά που δόλον ἄλλον ὀΐεαι; ἐπεὶ μνηστῆρας κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδὸν, λ, 119. et 438, σοὶ δὲ Κλυταιμνήστρη δόλον ἤρτυε. ἰχθύσι δόλον καταβάλλων, εἴδατα, μ, 252, ubi conf. καταβάλλω. κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθῃ ἐν πάντεσσι δόλοις, inquit Minerva ad Ulyssem, amice, ν, 292. et 293, ποικιλομῆτα, δόλων ἆτ'. et conf. sequentia. ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, τ, 137, inquit Penelope. et 212, δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε, ψ, 321. ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε, ω, 127. et 140, ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ. ἐκ δόλου δυσπενθέος, Py. 11, 27, ex dolo luctuoso; ubi sic vocatur insidiosa cædes Agamemnonis, et insidiæ ejus filio factæ, cum intelligeretur, necem Orestæ esse paratam. φῶτας ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσας, Ol. 9, 138, viros celeri arte non labente cum superasset, ὀξυτάτῃ καὶ ἐπιμελεῖ τέχνῃ, in bono sensu; ut notetur cursus celerrimus et nihil titubans in certamine. αὐτὸν δόλῳ πεδῆσαι ἤθελεν αὐτὴ, Ne. 5, 50, dolo irretire voluit. ἥντε (εἰς) δόλον αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, Py. 2, 71, quam nubem ei in dolum et deceptionem fecerant Jovis manus. ἄθεμιν δόλον, Py. 3, 56, injustum dolum, κακουργίαν ἄδικον ex parte Coronidis. quæ patrem quærebat infanti concepto jam ex Apolline. est ergo a δέλω, a quo et est τὸ δέλεαρ, et τὸ δελήτιον. etymologia innuitur loco ex μ citato. et ἡ δέλτος, ου, tabula scripta, occulens sensa scribentis.

δολοφραδής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui dolum meditatur, dolosæ mentis. πάρφασις δολοφραδὴς, Ne. 8, 56, allocutio dolosa.

δολοφρονέω, (Φέρω) callide et occulte cogito. δολοφρονέων Ὀδυσσεὺς simulate loquitur ad procos, σ, 51. δολοφρονέουσα Venus personata adit Helenam, Γ, 405, coll. 399, ubi ἠπεροπεύειν idem fere est quod δολοφρονεῖν. sic, Juno occulta consilia agitans animo, Ξ, 197, 300, 329. Τ, 106. Κίρκη, κ, 339. Ὀδυσσεὺς, φ, 274.

δολοφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) occulta et dolosa cogitatio. *betrug, (deceit.)* τὸν Δία Ἥρη δολοφροσύνῃσι ἀπάτησεν, Τ, 97. et 112, Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησε, non sensit fraudem occultam.

δολόω, f. λώσω. (Δέλω) in fraudem illicio. μὴ δολωθῇς, φίλε, κέρδεσιν εὐτραπέλοις, Py. 1, 178, ne decipiaris, O amice, lucris urbane nugacibus, i. e. lucris quæ in jocum vertuntur a sordidis, *die einen spass draus machen andre zu überlisten, (who make a joke of over-reaching others.)*

δομέω, vide sub Δέμω.

δόμος, ου. ὁ. (Δέω) domus, habitatio, ædificium. *das gebäude, die wohnung, (the house, habitation.)* it. conclave, *das zimmer worin man wohnet oder etwas verwahret, (a room in which a person dwells or keeps something.)* it. familia. nam τὸ δῶμα semper de ædificio: δόμος vero nonnunquam et de domesticis, ad domum pertinentibus hominibus, ponitur. ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον, inquit Minerva, Θ, 375, ego ingressa. ἐπῆλθε θεοῖσι Διὸς δόμῳ, Ο, 85, ubi est ablativus sine præpositione ἐν. θύρας ἱεροῖο δόμοιο, i. e. ναοῦ, templi, Ζ, 89, sacræ ædis. οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, Μ, 169, ubi dictum de vespis et apibus, in cava arbore habitantibus in sylva. ἐν προδόμῳ δόμου κοιμήσαντο, Ω, 673, ubi sermo est de tabernaculo Achillis ad Trojam. πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας, Κ, 267, quum firmam domum perfregissit, *das feste haus, (the strong building,)* castellum. ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, Μ, 301, in bene munitum stabulum ire, de leone; in opposito ad greges in campo pascentes. Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέα ἵκοντο, Γ, 421, perpulcram veniebant. sic Πριάμοιο, Ζ, 242. δόμος ἡμιτελὴς, Β, 701, ex quo herus est mortuus, χηρωθείσης τῆς γυναικός. domus semiperfecta. quidam interpretes enim h. l. de domo recens ædificari cœpta intelligunt, ex more ducentium uxores; de quo Casaub. ad Theocr. 27, 36. ὅνδε δόμονδε, in suam domum, Π, 445. ἐπὴν ἀγάγοιμι δόμονδε, Ω, 717. δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322, in domum Orci. Η, 131. ἔδυν, subierunt, Λ, 263. κατίμεν, descendere, Ξ, 457. δόμῳ Ἄκτορος, in domo, Β, 513. δόμον Πηλῆϊον εἴσω, Σ, 60. et 369, Ἡφαίστου δόμον ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέα ἀθανάτοις, χάλκεον, ὃν αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων. et 406, ἢ νῦν ἡμέτερον δόμον ἥκει. et 441, Πηλήϊον εἴσω. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336. ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Χ, 440, de Andromache. et 472, ἠγάγετό με Ἕκτωρ ἐκ δόμου Ἠετίωνος, sponsam sibi et 480, ἐν δόμῳ Ἠετίωνος. et 482, σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι. βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω, Ω, 246. pluralis forma vel de una domo nobili, vel de conclavibus domus, sæpe posita. δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν, in palatio egregie structo, Ε, 198. οὐδὲ Πάρις δήθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισι, Ζ, 503. ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, Σ, 290. ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας, quæ bene habitari possunt, Ζ, 370, 497. Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναι-

τάοντας, Λ, 768. πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, I, 382. δ, 127, et sermo est de Thebis Ægyptiis. πολλὰ δ' ἐν 'Αντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται, Λ, 132, οἵ με ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἔυτρεφον, in suis domibus bene nutrierunt, Ξ, 202, 203. σὺ ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης, præi diis in capiendo cibo, O, 95, εἰν 'Αΐδαο δόμοισιν, sc. εἰσὶν, X, 52. ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι, Ψ, 84. αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον, δ, 43, ubi in sequentibus domus regia depingitur: nam θεῖον est βασιλικόν. et 319, δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος. et 618, ὅτε ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψέ με, i. e. cum hospes ibi essem. sic et ο, 118. οἷος δόμος 'Αλκινόοιο ἥρωος, ζ, 302. et 303, ὁπότε ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλή: quando domos regias intraveris. δῦνε δ' 'Ερεχθῆος πυκινὸν δόμον, η, 81, arcem vel palatium regis Erechthei Athenis ingrediebatur Minerva. nisi ipsa urbs Attica sic dicitur, quæ τοῦ κρατοῦντος quasi domus est, *in die wohl befestigte residenz, (into the well-fortified palace.)* ὅτε δὴ ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο, α, 126. et 255, δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσι σταίη. et 330, κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο. sic προσεβήσατο, adscendit, φ, 5. καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, γ, 402, quod epitheton de regia vel principali domo poni solet. sic et δ, 304. ἦ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο, ο, 510, an recta eam adibo. 'Οδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο, ex sua ipsius domo pellere conabatur. σ, 8. et 237, οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο. μὲν δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε, υ, 361. ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς (post eos) ἤλυθε, exiit, φ, 190. λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο ξῦον, χ, 455. instrumentis radentibus pavimentum bene factæ domus, et in specie triclinii magni, radebant. νοστῆσαι αὐτὸν ὅνδε δόμονδε, domum suam redire, α, 83. sic et ξ, 424. υ, 329, 239. τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε, γ, 272. οὐκ ἄν μοι δόμον (εἰς) ἀνέρος ἡγήσαιο, η, 22, coll. 28, 48, non velis mihi dux esse ad domum viri? δόμον κατὰ ἀλητεύοντι, per triclinium magnum mendicanti, χ, 291. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, σ, 327, abiens in officinam aliquam fabri ferrarii, εἰς χαλκέως ἐργαστήριον. nam ibi, teporis causa, solebant peregrini tenues diversari noctu. εἰς χαλκεῖον, *in eine schmiede, (into a smithy.)* κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς, π, 328. μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ, δαῖτα πένοντο, β, 322. εἰ δέ με ἀτιμήσουσι δόμον κατὰ, π, 274. δόμον κατὰ βαλλομένοιο, ρ, 232. et 332, δαιόμενος (dividens et secans carnes, *trenchant*) μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινυμένοισι. κέλεται δέ ἑ (leonem) γαστὴρ καὶ ἐς πυκινὸν δόμον (in aulam pastoralem probe circumseptam) ἐλθεῖν, ire, ζ, 134. χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, η, 88, domum regiam Alcinoi: cujus magnificentia pluribus circa l. c. describitur. πέμψαι δόμον "Αιδος εἴσω, ι, 524. εἰς 'Αΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα, κ, 512. αὖτις ἔβη δόμον "Αϊδος εἴσω, λ, 626. ὅτε δὴ ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος, π. 335. ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε, χ, 440, quando totum triclinium et atrium perpurgaveritis. ἔλθετε εὐκτίμενον δόμον εἴσω, ω, 213. ἀθάνατοι γάρ τοῦγε (Ζηνὸς) δόμοι, δ, 79. πλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, θ, 57, porticus, et aulæ, et conclavia: nimirum pro dignitate cujusque et admissione ad regem. ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα ἔκειτο, ξ, 291, ubi ejus domus et possessiones erant. δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε, α, 380. β, 145. et 130, οὔπως ἐστὶ δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι. μὴ δηθὰ δόμων ἄπο τῆλε ἀλάλησο, γ, 313. et 314, ἄνδρας ἐν σοῖσι δόμοισιν. ἀπέπεμπε δόμων, κ, 76, dimisit me a domo sua. οὐ καλὰ (pro καλῶς) δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι, ο, 10. et 11, ἄνδρας ἐν σοῖσι. et 19, μή τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται, efferatur. et 464, ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε. ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων, υ, 371. οἱ δ' ἔντοσθε δόμων πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ, intra triclinium illud magnum, χ, 204, *im saale, (in the hall.)* δόμων προπάροιθε, ω, 415. ἦ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν 'Αΐδαο δόμοισι, sc. ἐστὶν, δ, 834. sic et υ, 208. ω, 263. ἐν 'Ηφαίστοιο δόμοισιν, θ, 268, de Venere et Marte. δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι, ν, 306. et 424, ἧσται ἐν 'Ατρεΐδαο δόμοις. ἦ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν 'Αΐδαο δόμοισι, sc. εἰσὶν, ο, 349. ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν ἥμενος, σ, 222. μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τοῦτον ἄεθλον, τ, 584. ἑσταότε εἰν 'Αΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. et 324, μνηστῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν. οὔ πως καταδυσόμεθα εἰς 'Αΐδαο δόμους, κ, 175. κῆρες θανάτοιο φέρουσαι αὐτὸν εἰς 'Αΐδαο δόμους, ξ, 208. ἐπεὶ ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας, ρ, 28, 85. et 110, δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισι, *die mehr als ein stockwerk haben, (which are more than one story high.)* et 178, εὖ ναιετάοντας. et 255, μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανεν ἄνακτος. et 275, σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους εὖ ναιετάοντας, et 324, εἰσῆλθε. sic et φ, 242. ὅτε δὴ ἵκοντο δόμους εὖ, ω, 361. δόμον ἔθεντο, Ol. 9, 68. μελαντειχέα Περσεφόνης, nigram domum Proserpinæ, Ol. 14, 28. εἰς 'Αΐδου κατέβη, Py. 3, 18. τεὸν θηητὸν ἔτευξαν, tuam admirandam domum, Py. 7, 10. σεμνὸν αἰνήσειν, Ne. 1, 112, παρὰ εὐτειχέα θεοῦ δόμον, Ne. 7, 67. et 138, ἐν τεμένεσσι τεοῖς ἔχει, prope tuam. ἐκόσμησαν, Ist. 1, 27. δόμοι οὐκ ἀπείρατοι ἀλλοδαπῶν, Ne. 1, 33. οὐκ ἀγνῶτες, Ist. 2, 44. πρὸ δόμων, Py. 2, 35, ante ædes, προελθοῦσα τῶν οἴκων. ἐκ δόμων, Py. 8, 18. δόμοις ἀρωγὸν, Ol. 2, 81, i. e. τῆς αὐτοῦ βασιλείας. ἐν δόμοις Φιλύρας, Ne. 3, 76. ἐν χρυσέοις οὐρανοῦ, Ne. 10, 165. δόμους πατέρων, Py. 4, 207. ἀφίκετο, Py. 5, 38. Τρώων ἔλυσε, Py. 11, 51. 'Ανταίου, Ist. 4, 87. ἐξελοῦσα κεδρίνων δόμων ἐσθῆτα, promens ex cedrino conclavi vestem, Eurip. Alcest. 158, nam in tali conclavi adservabant reginæ vestes suas.

δονακεὺς, έως. ὁ. (Δίω) qui arundinibus et cannis est obsitus. περιεκτικῶς dictum, ὁ ἔχων δόνακας. ποταμὸν δονακῆα, pro δονακέα, Σ, 567.

δονάκια, vide sequens.

δόναξ, ακος. ὁ. (Δίω) arundo tenuis. *zart rohr, schilf, (rushes.)* a ῥᾶον δονεῖσθαι, quia facile a ventulo moventur. est εἶδος καλάμου, et δόνακες sunt λεπτοὶ καλαμίσμοι, δονάκια a recentioribus dicti: καλάμων λεπτότεροι, ὀρόφων δὲ ἁδρότεροι, *dünner als das starke rohr, stärker aber als strohalme, (smaller than a reed but thicker than a straw.)* et ἐκ δονάκων fiebant σύριγγες, contra οἱ αὐλοὶ ἐκ καλάμων. nascuntur locis palustribus, et sunt ποτάμιοι: ibidem nascitur et ἡ μυρίκη, et ibidem amat esse ὁ ἐρωδιὸς, (quasi ἑλωδιὸς, a τὸ ἕλος, palus) ardeæ species. συμμάρψας δόνακας, colligens decerpendo arundines, K, 467. ἐκλάσθη δὲ δόναξ, frangebatur arundo sagittæ, Λ, 583, ubi lignum sagittæ sic vocatur, quia primitus sagittæ factæ erant ex arundinibus: ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος. Sic sæpe ex prisco usu, etiam recentiorum inventa priscum tamen nomen retinuerunt. e. c. χαλκὸς notat et ferrum, quia χαλκὸς antiquior ferro, et loco ferri adhibitus fuit. sic dicitur κεράμιον ἀργυροῦν, *ein silbergeschirr (a silver bowl)* quia antiquitus figulina fuerant. ἂν (pro ἀνὰ) δόνακας καὶ ἕλος κείμεθα, jacebamus inter arundines et in palustri loco, ξ, 474. χαλκοῦ ἅμα καὶ δονάκων, Py. 12, 44, ubi αὐλοὶ describuntur, quorum duplex materia, ex ære et ex calamis; maxime ἡ γλωσσὶς (orificium, *das mundstück) (the mouth-piece)* fiebat ἐκ δονάκων, ad formam fere nostrorum *haut bois (hautboy.)*

δονέω, f. ήσω. (Δίω) moto, agito, maxime per lineam curvam. ἄνεμος ζαὴς, νέφεα δονήσας, nubes agitans ventus vehementer flans, M, 157. δένδρεον πνοιαὶ δονέουσιν, venti motant et curvant arborem teneram, P, 55. βόας αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν, χ, 300, œstrus ingruens agitare solet boves. ὄφρα ποθεινὴ 'Ελλὰς Μήδειαν, ἐν φρεσὶ καιομένην, δονέοι μάστιγι πειθοῦς, Py. 4, 390, versaret et impelleret Medeam, διακινοίη, καὶ παρασκευάσῃ συναπᾶραι (proficisci navibus, una cum) τοῖς 'Αργωναύταις. θρόον ὕμνων δόνει, Ne. 7, 119, sonum hymnorum volvito. τοῦτο λέγεται μάλιστα παντὶ θυμὸν δονεῖν, Ne. 6, 96, cuique maxime perturbare et agitare animum. παλάμῃ δονέων ἄκοντα, Py. 1, 85, manu vibrans jaculum. λυρᾶν βοαὶ, καναχαί τε αὐλῶν, δονέονται, Py. 10, 60, agitantur, κινοῦνται. δονηθεῖσα φρὴν, Py. 6, 36, perculsa, terrore agitata, mens.

δόξα, ης. ἡ. (Δέκω) est ἡ δόκησις, οἴησις, ἔννοια κατὰ ψυχὴν, ὑπόληψις, *die meynung, der gedanke, (opinion, notion.)* opinio, *die vermuthung, (conjecture.)* idem dicitur ἡ δοκὼ, όος, Eurip. Electr. 747, quæ et ἡ δόκησις, τὸ δόκημα, etc. coll. 383, ubi est τὸ δόξασμα, ατος. οὐκ ἄπο δόξης, K, 324, i. e. οὐ πόῤῥω τῆς περὶ ἐμοῦ ὑπολήψεως, non præter eam opinionem quam de me habes, *nicht wieder dein erwarten von mir, (not contrary to your opinion of me.)* οὐκ ἄπο σκοποῦ, οὐδ' ἄπο δόξης μυθεῖται βασίλεια, λ, 343, non præter eam opinionem, quam de ejus prudentia et φιλοξενίᾳ jam ante habuimus. notio τῆς τιμῆς recentiorum est, ut opinio honorifica, connotetur, et gloria, et existimatio magna. δόξα τῶν ἐπιφλέγει, Py. 11, 69, gloria eorum splendet ut ignis. δόξης αὔχημα, Py. 1, 180, prædicatio gloriæ. ἄνευθεν δόξης, Ist. 1, 100, sine gloria. ἀπλέτου δόξας, dorice pro δόξης, Ist. 4, 17, immensæ gloriæ. ἐν δόξᾳ θέμενος, Ol. 10, 74, in honore constitutus. σὺν δόξᾳ, Ne. 11, 10. δόξαν ἔχω τινὰ ἐπὶ γλώσσῃ ἀκόνης, Ol. 6, 140, habeo in lingua aliquam opinionem cotis, i. e. de lingua mea est ea existimatio, quasi sit cos quædam, acuens ad virtutem alios. ποθεινοτάτην δόξαν φέρειν, Ol. 8, 85, desideratissimam gloriam reportare, et existimationem. δόξαν φέρει, affert opinionem, Py. 1, 70. ubi antiquus ille est significatus. τὴν ἀπείρονα, Py. 2, 117. τελέαν, Py. 8, 34. ἱμερτὴν ἀγαγὼν πάτρῃ, Py. 9, 132. παλαιὰν, Py. 9, 182, nisi ibi est, δόξα παλαιᾶν προγόνων. δόξαν φέρει αἰδὼς, Ne. 9, 80. ἐμὴν (κατὰ) Ne. 11, 30, juxta meam opinionem et sententiam. παλαιὰν τοῦ, Ist. 3, 25. ἐπήρατον φυτεύει δαίμων, Ist. 6, 16. verbum δοξάζω, f. σω, sæpe est, opinor, conjicio, puto. e. c. Eurip. Suppl. 1043, τῇδε αὐτὴν δοξάζομεν εἶναι, hac regione eam opinamur esse.

δοξάζω, δόξασμα, τὸ, vide supra.

δορίκτυπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) hasta i. e. pugnando strepens graviter. est ab ablativo δουρὶ vel δορὶ compositum, quasi nominativus esset τὸ δὸρ, τοῦ δορὸς, etc. Ne. 7, 13. Ne. 3, 103.

δορὶς, ἡ, vide sub δόρυ, ad finem.

δορκὰς, ἡ, δόρκων, ἡ, vide sub δέρκω.

δορὸν, τὸ, vide sequens.

δορὸς, οῦ, ὁ. et τὸ δορὸν, οῦ. (Δέρω) uter, culeus, *ein lederner sack, (a leathern bag.)* nomen a præter. med. deductum. idem dicitur ὁ θύλακος, et τὸ θυλάκιον. ἔγχευόν μοι ἄλφιτα εὐραφέεσσι δοροῖσι, β, 354. et 380, ἐνέχευέν οἱ, infunde farinas utribus bene consutis: infudit ei.

δορπέω, f. ήσω. (Πάω) cœno. δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες, cœnabimus hic omnes, Ψ, 11. ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, η, 215, sinite me cœnare. ἐξ οὗ δορπέομεν, ex quo tempore cœnamus, θ, 539. δορπείτην, cœnabant ambo, ο, 301, et additur, παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι, et viri alii, qui Eumæo erant, juxta eos cœnabant: quod possit esse compositum verbum παραδορπέω, *ich speise darneben und mit, (I sup by and with.)*

δόρπος, ου. ὁ. (Πάω) cœna vespertina, *die abendmalzeit, (supper;)* capta eo tempore, quando, ob accedentem noctem, δόρυ παύεται,

hasta et pugna cessat et quiescit. nam a παύω et δόρυ compositum est nomen. est deinde in genere, cibus ordinarius qui sumitur, *eine malzeit, (a repast.)* idem dicitur τὸ δόρπον, ου. aliis tamen est is cibus, quem Latini, merendam, vocant, *das vesperbrodt, (the evening repast.)* τὸ δόρπιστον, vel ὁ δόρπιστος, imo et δορπιστὸν et δορπιστὸς, est hora et tempus cœnæ, Aristoph. Vesp. 103. sed cave scribas penultimam per η. νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε, nunc cibum vespertinum capite, H, 370. et 380, δόρπον ἔπειτα εἵλοντο. et 466, βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἕλοντο. δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα, Λ, 729. sic, ἕλεσθε, Σ, 298. et 314, εἵλοντο. τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος, apponebant quisque sibi cibum vespertinum, vel, adsidebat quisque ad cibum illum capiendum, I, 88, nam erat sera vespera. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον οὔρεος ἐν βήσσαις, Λ, 86, quando autem lignator in montibus solet parare sibi prandium, quando defessus est cædendo ligna, et cibum sumendum parat; ubi nondum quidem est vespera, est tamen post meridiem, quo tempore lignator facit intervallum labori suo, et se reficit cibo. τεύξεσθαι μέγα δόρπον, T, 208, ubi vides manifesto genus neutrum, in singulari; cujus exempla in numero plurali multo plura sequentur. δόρποιο μέδεσθαι, cœnæ curam habere, Σ, 245. δόρπον ἐφοπλίσαντες, Ψ, 55. δόρποιο μέδοντο, Ω, 2. et 601, νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου. δόρπα τ' ἐφοπλισάμεσθα, Θ, 503. I, 66. πύματον δὲ (illum virum ultimum) ὡπλίσατο δόρπον, paravit sibi Cyclops ad cœnam, β, 20. δόρπου δ' ἐξαῦτις μνησώμεθα, χερσὶ δὲ ὕδωρ ἐπιχευάντωσαν, cœnæ jam nunc memores simus, et aquam manibus superfundunto, sc. ministri nobis, δ, 213. et 429, δόρπον δ' ὁπλισόμεσθα. sic et 574. et 786, ἔνθα δὲ δόρπον ἕλοντο. εἴσω (domi) δόρπον ἐκόσμει, η, 13. et 166, δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων, de cibis qui parati adservantur in penu. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, quando ad cœnam surgere ex foro et judicio solet vir judex, μ, 439, ubi notatur tempus pomeridianum circa nonam diei horam, ex ratione veterum, numerantium primam cum oriente sole, et duodecimam cum occidente: ut notet ergo τὴν δειλινὴν ὥραν. et 283, ἔνθα κε λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, suavem cœnam parare possimus. coll. 292, ὁπλισόμεσθα. et 307, ἐπισταμένως τετύκοντο. ἐπὶ δόρπον ἴῃ, ad cœnam eat, θ, 395. τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν, ὡπλίσατο δόρπον, ι, 291, Cyclops homines duos in unam cœnam. nam h. l. erat vesperi; coll. 311, δεῖπνον, in cibum matutinum itidem duos. et 344, δόρπον, in cœnam vesperi alterius illius diei. ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, cœnam desiderat cupide, per totum diem opere facto ruri, ν, 31. et 34, ἐποίχεσθαι, ire ad cœnam. et 280, οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην, nulla nobis cœnæ mentio erat aut cogitatio. ἕλοντο ἐσσυμένως δόρπον, ξ, 347. et 407, νῦν δ' ὥρη δόρποιο, ubi in sequentibus fuse narratur, quam religiose Eumæus cœnam sibi suisque apparaverit. δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, π, 453. ἐπὶ δόρπῳ, in cœnam, *zum abendbrodte, (to supper,)* σ, 44. παυομένῳ δόρποιο, τ, 402. δόρπου δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο, ubi cœna dicitur cædes procorum, υ, 392, in opp. ad δεῖπνον ejus diei, 390, nam a meridie cœpti sunt interfici proci. sic et φ, 428, νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι ἐν φάει, dum lucet, de die, ubi eadem cædes sic appellatur: et suam nuptiarum renovationem statim subjungit se facturum, 429, 430. δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα, Θ, 503. I, 66. ubi est neutrum plurale: nam metaplasmum declinationis in accus. sing. quærere his locis; pro δόρπον, ideo necessarium non est, quia neutrum singulare vidimus paullo ante. Sic περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο, Ω, 444. δόρπου λύσιν, Ol. 10, 57, i. e. locum ubi hospites diversari possent ad cibum capiendum. casus primus apud poëtam non occurrit, ut ex eo apparere possit, utrum ὁ δόρπος, an vero solum τὸ δόρπον, ei fuerit in usu. cæterum vides, sic vocari cibum vespertinum, vel pomeridianum saltem. nam duobus temporibus vesci solebant antiquissimi: mane, cum exire vellent ad opus, surgente aurora; et is cibus vocabatur τὸ ἄριστον, quasi Ἄρεως ἱσταμένου, quando Mars erigit se ad pugnandum; vel τὸ δεῖπνον, μεθ' ὃ ἔδει πονεῖν, post quod oportebat opus fieri: et deinde altera vice circa vesperam, qui cibus dicebatur ὁ δόρπος. recentiores, immutatis moribus, etiam vocabula ista mutarunt; et his vespertinus cibus dictus est τὸ δεῖπνον, quasi παρὰ τὸ δεῖν τότε ὕπνου, *das nachtbrodt, der schlaf-trunk, (the night repast, the sleeping draught.)* qui ter die cibum sumere solebant, iis τὸ ἄριστον erat mane, τὸ δεῖπνον meridie, ὁ δόρπος vesperi: sed id valde rarum apud antiquos. imo Plato reprehendit Siculos, quod bis die convivium pararent. frugaliores ergo, mane ante opus vescebantur, et vesperi post opus. αἱ ἐπιδορπίδες erant τραγήματα, ἐπὶ δόρπῳ, ad cœnam, et præter alios cœnæ cibos, poni solita; *der nachtisch, (the dessert:)* quæ et τὰ ἐπιδόρπια dicuntur; a barbarioribus vero ἐπιδείπνια.

δόρυ, τό. (Δέρω) genit. τοῦ δουρὸς et δορὸς, et δόρατος et δούρατος, quasi nominativus esset τὸ δὸρ, aut τὸ δόρας: cum interserto vel transposito υ. hastile, *der schaft des spiesses, (the shaft of the spear:)* it. hasta tota, *der spiess, (the spear.)* proprie est lignum longum, a cortice liberatum, trabs, *ein balke, (a beam;)* lignum teres, *eine stange, (a pole;)* deinde et arbor ipsa ex qua fieri possunt trabes aut hastilia. apud Eurip. Androm. 792, 793, duæ notiones immediate se excipiunt. ὁμιλῆσαι δορὶ, congressum esse cum hasta, i. e. cum exercitu, eorum: ἐπὶ Ἀργῴου δορὸς, in trabe Argoa, i. e. in navi Argo. vox est a δέρω, nudo, decortico; διὰ τὸ ἤδη ἀποδαρῆναι τοῦ φλοιοῦ, ἢ διὰ τὸ χρῆναι παθεῖν τοῦτο. sic et τὸ ξύλον est a ξύω, rado. nam arbor corticem habens, si ex ea faciendum est aliquid, liberari debet a cortice et accurate radi. ὡς πέλεκυς, ὅστε εἶσι διὰ δουρὸς, Γ, 61, sicut securis, quæ penetrat per arborem vel lignum, quando pars aliqua de arbore cæditur. στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, amussis trabem navalem rectam facit, O, 410. δόρυ μέγα νήϊον, P, 744, trabem ad navem ædificandam. καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, et jam trabes et ligna putruerunt navium, B, 135. δοῦρα ἐλάτης κέρσαντες, Ω, 450, ligna abietis cædentes, *behauend, (cutting.)* καναχίζε δὲ δούρατα πύργων βαλλόμενα, M, 36, trabes ex quibus turres excitatæ erant, *die bolen, (the timbers.)* οὔπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, ζ, 167, inquit Ulysses ad regiam virginem, quam comparat rectæ et tereti arbori; *ein so gerade aufgeschossener junger baum, (a straight young tree.)* διατμῆξαι κοῖλον δόρυ χαλκῷ, ϑ, 507, cavam trabem, i. e. equum illum ligneum. ὡς ὅτε τις τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνὴρ τρυπάνῳ, ι, 384, ut si quis vir terebraret lignum navale terebra. δούρατα μακρὰ ταμὼν, ligna longa cædens, ε, 162. et 243, ὁ τάμνετο δοῦρα, *er hieb holz ab, (he cut wood:)* collato 241, 238, ubi hæc δούρατα ad ædificandam navem idonea dicuntur δένδρεα μακρά. et 361, ὄφρα ἂν κεν δούρατα ἐν ἁρμονίαις ἀρήρῃ, quamdiu trabes in compagibus suis hærebunt. et 371, ἀμφὶ ἑνὶ δούρατι βαῖνε, inscendit unam trabem ex dissoluta naufragio navi. velut equum. et 370, οὕτως τῆς (σχεδίης) δούρατα μακρὰ διεσκέδασε, sc. tempestas. ergo tabulæ et trabes navis dicuntur δούρατα. sic et ι, 498, συνάραξε νήϊα δοῦρα, confregit. et μ, 441, τάγε δοῦρα ἐξεφαάνθη Χαρύβδιος, ex Charybdi trabes vel ligna ea emergebant, collato 438, ἱστὸν καὶ τρόπιν, malum et carinam. et 443, παρὲξ περιμήκεα δοῦρα, *neben diese lange hölzer,* sc. *den mast und den untern schifskeil, die er von dem gescheiterten schiffe hatte, (besides these long pieces, the mast and the keel, which he had from the stranded ship.)* τέκτονα δούρων, fabrum lignarium, ρ, 384. δούρεσσι κόπτοντες μετάφρενον, hastilibus verberantes tergum, sc. captivæ illius et aliorum captivorum, ϑ, 528. ex his locis primus τοῦ, δόρυ, significatus satis apparebit. δόρυ μείλινον, hastam fraxineam, *den spiess von eschenholz, (a spear of ash,)* Π, 814, ubi hastile pro tota hasta positum. τὸν βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ, E, 145, hasta ferro præfixa; ubi quoque hastile per δόρυ dicitur. λάμπετο δουρὸς αἰχμὴ, Θ, 494, splendebat cuspis in hastili. sic et Z, 319. εὖ μέν τις (quisque) δόρυ θηξάσθω, probe acuat hastam, B, 382, ubi δόρυ positum indicat partem illam, in qua hastile acui potest. δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων, vibrans duas hastas armatas ferro, Γ, 18. μεταφρένῳ ἐνέπηξε δόρυ, infixit hastam tergo ejus, E, 40. Θ, 95. Λ, 447. δόρυ εἵλετο χειρὶ, K, 31, apprehendit manu. ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, N, 442, infixa erat cordi. στήθεϊ ἐνέπηξε, O, 650. δόρυ μείλινον ἔπληξεν ἄορι, Π, 114, *hieb in den schaft von eschenholz, (cut his ashen spear,)* et quidem παρὰ καυλὸν αἰχμῆς, *an der öse des eisens, (at the neck of the spear.)* ἤθελε ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον, Φ, 178. ὀξέϊ δουρὶ, E, 73. et 300, πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε, *hielte den spiess gerade vor ihn hin, ihn damit zu schützen, (projected the spear before him to defend him.)* sic et P, 7. μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, N, 830. ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη, Π, 611, *führ hinter ihm in die erde, (struck into the ground behind him.)* ἀλευάμενος μακρὸν, Υ, 281. et id ad differentiam brevioris, qualis erat ἡ αἰγανέα. sic et δολιχὸν δόρυ ἑλὼν χειρὶ, O, 474, collato Θ, 494. Z, 319, unde apparet, tale longum δόρυ fuisse ἑνδεκάπηχυ, undecim cubitorum longum: ναύμαχον vero δόρυ (in prœliis navalibus) erat δυοκαιεικοσίπηχυ, viginti duorum cubitorum: ut vides ex O, 388, 389, nam ideo dicebantur κολλήεντα, quia duplicata erat longitudo, ex compactis duobus hastilibus. ἐδόντας ἐξῶσε δόρυ πρυμνὸν, i. e. ἡ αἰχμὴ, cuspis, quæ est extrema pars hastæ, P, 618. καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμαις, Θ, 111, ubi de hasta dicitur quasi de vivente. δόρυ διὰ ὀφθαλμοῦ καὶ ἰνίου ἦλθε, Ξ, 495. ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν, Π, 608. οὐδὲ στεφάνη σχέθε, galea non morata est hastam, Λ, 96. et 97, ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου. βάρυνε δέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον, E, 664. et 666, μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον. et 859, ἐξέσπασεν αὖτις. ὀξὺ δόρυ κραδάων, N, 583, vibrans. πῆλεν ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ, vibrabat manu mutilatum hastile, Π, 117, coll. 115, s. nam cuspis erat desecta ictu gladii. et 346, ἀντικρὺ χάλκεον ἐξεπέρησε, transiit. et 862, ἐξ ὠτειλῆς εἴρυσε. et 863, ὕπτιον ὦσεν ἀπὸ δουρὸς, depulit eum supinum ab hasta, qua eum transfixerat, pede ad pectus opposito. ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ, P, 607, *brach oben an der öse des eisens ab, (broke just below the head.)* δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας, X, 112, *an die mauer lehnend, (leaning it against the wall.)* et 283, μεταφρένῳ οὐκ ἐμπήξεις. et 291, ἀπεπλάγχθη σάκεος. et 295, ᾔτεέ μιν δόρυ μακρόν. δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν, Ψ, 893. et 896, δῶκε χάλκεον. μέσσου δουρὸς ἑλὼν ἀνέεργε φάλαγγας, Γ, 78. H, 56, ex more, ad reprimendos suos per transversam illis oppositam hastam, et ad significandam cessationem a pugnando: ἐδείκνυον τῇ μεσολαβήσει τοῦ δόρατος πολέμου σχολὴν, οἷα μὴ πρὸς σχῆμα μάχιμον αὐτὸ χειριζόμενοι. εὐξόου δουρὸς ἀκωκὴ ἐν γαίῃ, K, 373, politi hastilis ferrum acutum in terra infixum est. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρὸς, Λ, 539, paululum retrocedebat a conjectu hastæ, *wich dem spiesse ein wenig aus, (stepping back*

to avoid the spear:) et deest præpositio ἐκ: δὲ vero est, attamen, *jedoch, (but.)* sensusque est: non tam prope accedebat ad hastatos nobiles, ut ipsum ferire possent. ὅσον δ' ἐπὶ (ἐφ' ὅσον διάστημα) δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, O, 358, *so weit ein spiess flieget, (as far as a spear flies,)* sc. non in pugna, sed ἐν γυμνασίας ἀδείᾳ, coll. 359, ὁπότε ἀνὴρ, σθένεος πειρώμενος, ἥσει, quando eam miserit vir ad experiendum robur suum. ἐπὶ ὅσον δουρὸς ἐρωὴ, Φ, 251, quantum in spatium pertinet jactus hastæ. et 60, καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο γεύσεται, gustabit et aciem nostræ hastæ. πρυμνὸν βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψε ἀπὸ μυώνων, Π, 323. et 406, δουρὸς ἑλὼν εἷλκε, hastam prehendens traxit eum, coll. 409. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκὴ, Υ, 260. αὐτὸς λείπετο Μενελάου δουρὸς ἐρωὴν, Ψ, 529, *war auf einen spiesswurf weit hinter dem Menelaus zurück, (was a spear's throw behind Menelaus.)* et 821, ἐπὶ αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, cervici intentabat cuspidem. αἶψά σοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ, A, 303, fluet circa hastam. αὐτὸν δουρὶ βάλεν, M, 183, coll. 185, ubi idem dicitur αἰχμὴ χαλκείη. nam δόρυ proprie est hastile, αἰχμὴ vero est cuspis. et 394, αὐτὸν δουρὶ τυχήσας νύξε, ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὁ δὲ ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνὴς, confodit eum hasta, et retraxit hastam, quam is sequens cecidit pronus. μήπως ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης, ne ab ipso hasta occidaris, Γ, 436, talis phrasis est et Δ, 479. et quod ὑπὸ pertineat ad δουρὶ, apparet ex Λ, 444, 748, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. ἀκόντισεν ὀξέϊ δουρὶ, Δ, 490. et 496, φαεινῷ. et 501, τὸν βάλε δουρὶ κόρσην, *traf ihn mit dem spiesse an den schlaf, (struck him with the spear on the temple.)* τὸν ἐγὼ δεδέξομαι ὀξέϊ, excipiam, E, 238. et 533, ἀκόντισε δουρὶ θοῶς. et 537. τὸν κατὰ ἀσπίδα βάλε δουρὶ, ut ergo paullo ante ad κόρσην desit κατά. et 611, ἀκόντισε φαεινῷ. τὸν βάλε, H, 14. et 140, οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ. et 145, δουρὶ μέσον περόνησεν, medium transfodit, *spiessete ihn mitten durch, (transfixed him with his spear.)* ἐπαΐσσων δουρὶ, K, 369. et 370, ἠὲ μένε, ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, assequar. τυπεὶς, Λ, 191, 206, 433. φράξαντες δόρυ δουρὶ, N, 130, *mit den spiessen nahe an einander geschlossen, (with their spears close to each other,)* in condensata acie. τὸν οὔτασεν ὀξυόεντι, Ξ, 443. τὸν κατὰ στῆθος βάλε, O, 420. et 523, τοῦ στῆθος μέσον οὔτασε. et 528, τοῦ μέσον σάκος οὔτασε δουρί. et 745, τὸν δ' Αἴας οὔτασκε (vulnerabat) δεδεγμένος ὀξέϊ. δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα τὴν, hasta mea acquisivi mihi eam, i. e. bello cepi eam, Π, 57. (conf. 2 Regum vi. 22.) sic et Σ, 341, τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα (labore multo quæsivimus) βίηφί τε δουρί τε μακρῷ. αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε *(verfehlete ihn, [missed him]* aberravit ab eo) δουρὶ φαεινῷ, Π, 466, 477. et 708, σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι, a tua hasta urbem vastatum iri. et 861. ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ ἀπολέσαι θυμὸν, vitam perdere. sic et Σ, 92. ἤδη μὲ καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησε, fugavit, Υ, 90. et 187, σὲ φόβησα. ἤ ὅγε δουρὶ βαλὼν, Φ, 113. et 577, καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη πάρδαλις, vel affixa hastæ; et præpositio pertinet ad verbum: *angespiesset, (fixed on the spear.)* δουρὶ δ' ὑπερέβαλον αὐτὸν, Ψ, 637. hasta mittenda potior fui, *habe damit weiter geworfen als er, (have thrown farther than he,)* in certamine ludicro isto. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, E, 495. ἀλλήλων ἱεμένων χαλκήρεα δοῦρα, dirigentium adversus se invicem ferro præfixas hastas, Z, 3. διὰ δὲ χερσὶν δοῦρα ἔχεν, M, 465, ut ἀμφοτεροδέξιος, utraque manu unam. εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, Π, 139, apta manibus ejus. et 772, πολλὰ ἀμφὶ αὐτὸν ὀξέα δοῦρα πεπήγει. Τρῶες ἐπέχευαν δούρατα ὀξέα παμφανόωντα, E, 618, quasi imbrem et procellam hastarum. et 656, τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἤϊξαν. ἀκαχμένα δούρατα ἔχοντες, M, 444, acutas hastas intentantes. δούρατα ἓν καὶ εἴκοσι δήιος ἑσταότα ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια, N, 260. ἀνασχόμενοι, elevantes, O, 298. et 314, seqq. πολλὰ δὲ δοῦρα ἀπὸ χειρῶν, ubi describuntur velut animata. μηδὲ δούρων ἔστω φειδωλὴ, X, 243. σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντες περὶ μῆλα, M, 303, de pastoribus nocturnis. forma ablativi Ionica: nam Iones in declinatione tertia formant dat. plur. a nominativo plur. ad terminationem ες addentes σι: et si is nominativus desinit in α, concipitur quasi esset in ες. jam ex δούρατα fit per syncopen δοῦρα. ὁ δ' ὁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς (utraque manu) Ἀστεροπαῖος, sc. ἐμάχετο ἢ ἠκόντισεν, ἐπεὶ περιδέξιος ἦν, Φ, 162, seqq. nam utraque manu æque bene utebatur: ergo duas hastas simul poterat jaculari dextre. sic et Γ, 18, ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ πάλλων, vibrans. et M, 298, δύο δοῦρε τινάσσων. et Φ, 145, ἔστη ἔχων δύο δοῦρε. qui heroes ergo omnes erant ἀμφοτεροδέξιοι. ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, α, 256, de Ulysse. sic et μ, 228, καταδὺς τεύχεα, καὶ δύο δοῦρε μακρὰ ἐν χερσὶν ἑλών. et σ, 376, ἐμοὶ σάκος εἴη καὶ δύο. ἤδη σοι σάκος οἴσω καὶ δύο, χ, 101. et 125, εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ. et sic in omnibus locis, ubi duarum hastarum simul fit mentio. ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε, κ, 162, *der spiess schlug durch und durch, (the spear pierced througħ and through.)* δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, ξ, 277, *warf den spiess von mir, (threw the spear from me.)* χαλκοβαρὲς, λ, 531. δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τὶς ὀϊστῷ, θ, 229, *ich werfe mit dem spiesse so weit als kein andrer mit einem pfeile schiesset, (I throw the spear farther than any other can shoot an arrow.)* δόρυ εἰνάλιον, lignum marinum, i. e. navis, Py. 4, 47. ἐκ δούρατος, ex trabe i. e. ἐκ νηὸς, Py. 4, 68. δουρὶ μάρνασθαι, sc. ἀγαθὸν, Ol. 6, 29. δουρὶ τυπέντα, Ne. 9, 61. δορὶ ἐῷ (a nominativo τὸ δὸρ,) Ist. 5, 53. δορὶ ἐκταμὼν, Ist. 8, 113, excindens et perdens hasta. ergo δόρυ proprie est, lignum vel decorticatum vel decorticandum; deinde hastile; et ex similitudine ejus, procera et teres arbor; deinde trabs quævis. δόρυ (a parte ad totum, hasta,) παλτὸς, κοντὸς, σάρισσα, ὑσσὸς, conveniunt et differunt, ratione figuræ variæ et usus varii. a δόρυ fit δορύπτω, per syncopen δρύπτω. αἱ δορίδες sunt μαγειρικαὶ τράπεζαι, *küchen-bretter, (kitchen-tables.)* ἡ ἐπιδορατὶς est cuspis in hastili. in plurali Euripides habet τὰ δόρη, Rhes. 274.

δορυάλωτος, vide sub αἰχμή.

δορυσσόος, ὁ ἡ, vide sub λαοσσόος.

δόσις, εως. ἡ. (Δόω) donum, munus, *eine gabe, (a gift.)* neque est tantum, quod pauperi aut egenti datur; sed et in genere, quodcunque datur, etiam honoris causa, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλὴ, K, 213, ubi præmium honorificum promittitur heroi speculatum ituro. χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἴη, δ, 651, inhumanum esset, negare tali viro dationem: et sermo est de nave, præbita ad iter necessarium Telemacho. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε, ζ, 208. ξ, 58. et est ὀλίγη τῷ διδόντι, φίλη δὲ τῷ λαμβάνοντι: ἀρκεῖται γὰρ ἐνδεὴς εὐγνώμων, καὶ ὀλίγον λαβών. et ibi sermo est de δώρῳ πτωχικῷ. οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι δόσιν ἐστὶν, σ, 286, non enim bonum est recusare id quod datur; ubi passive, de oblata datione sermo est, sicut supra in δ de activa datione. dicitur eadem et ἡ δὼς, indeclin. et ἡ δωρεά. δόσις κούφη, Ist. 1, 62, leve, facile donum: ubi alii perperam legunt δότις. δόσιν Μουσῶν, Ol. 7, 13, i. e. hymnum. πολέμου, Ol. 10, 68, i. e. τὰ λάφυρα. κτεάνων, Py. 1, 88, elargitionem bonorum. ἁρπαλέαν, Py. 8, 94, avide prehensum donum. οὐκ ὀλίγην, Py. 10, 50.

δοτήρ, (et ob metrum δωτὴρ) ῆρος, ὁ. (Δόω) dator, qui munus dat. *ein geber, (a donor.)* σίτοιο δοτῆρες ταμίαι, T, 44, cibi præbitores. ut ergo in genere sit, qui præbet et distribuit aliquid. θεοὶ δωτῆρες ἐάων, θ, 325, datores bonorum.

δουλεία, ας. ἡ. (Δέλω) servitus, *sclaverey, (slavery.)* δουλείας βαρείας ἐξέλκων τὸν, Py. 1, 147, ex servitute gravi eripiens eum.

δούλειος, ου. ὁ ἡ. (Δέλω) servilis. οὐδέ σοι δούλειον εἶδος, ω, 251, nequaquam tibi servilis forma est.

δούλη, ης. ἡ. (Δέλω) ancilla, serva. *sclavinn, (a female slave.)* fiebat vel captivitate in bello, ubi hæc fortuna vel nobilissimis poterat accidere; vel emtione a piratis; vel nativitate, ab ancilla nata in domo herili: imo et per damnationem a judice, qui tamen casus rarior. nonnunquam aliquis ipse se dedebat in servitutem, ob inopiam. quod rapi potuerit puella valde nobilis, et deinde vendi; plenus exemplorum Homerus, que vide in δμωὴ, ἀμφίπολος, ταμίη: etiam in R. est et tale exemplum ο, 426—428. exemplum vero ancillæ per nativitatem et educationem est σ, 320—323. et tales ancillæ plerumque erant pellices domini, vel saltem ab eo vitiabantur. conf. μίγνυσθαι. εἰσόκε σὲ ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὅγε δούλην, Γ, 409. ὅς οἱ ἐγένετο (natus erat ei) ἐκ δούλης, δ, 12, quæ fuerat nobilis captiva, Ζευξίππου nobilis hominis filia; cum qua Menelaus, absente et rapta Helena, consueverat uxoris loco, et procrearat ex ea filium suum hæredem. masculinum ὁ δοῦλος, (qui, ob etymon, proprie est, *ein schalk,) (a rogue,)* non occurrit in poëta, sed ejus loco ὁ δμώς. cæterum quod servitus deprimat animum nobilem, innuit Eumæus, ρ, 322, s. et, quod servus, absente domino, valde remissus fiat, 320, s. raro δοῦλος vel δούλη in magnis rebus et necessariis fidelem benevolentiam præstant dominis: unde et nomen ipsum δοῦλος a δέλω ortum, sicut prisci Romani servum, furem, appellabant. Sed longe aliter ἡ Εὐρύκλεια et ὁ Εὔμαιος, quos vide in R. apud Græcos servi comam non alebant: hinc apud Aristoph. Av. 912, δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; nam τῶν ἐλευθέρων erat τὸ κομᾶν. concilia id cum Pauli effato, 1 Cor. xi, 14. ἀμφίδουλος dicebatur ὁ ἐξ ἀμφοτέρων γονέων δοῦλος, cujus pater et mater servitutem servierant. aliæ servorum appellationes erant οἱ μενέσται, πενέσται, λάτρεις, ἄζοι, ἐρκῖται, μνῶται, σίνδρωνες qui et δουλένδουλοι dicti, εἵλωτες, νεοδαμώδεις, κλαρῶται, οἰκέται, secundum varias dialectos. ὁ ἀτμὴν, ένος et ὁ ἄτμενος, ου, est non solum δοῦλος, sed et ὁ τεταγμένος ἐλεύθερος: et videtur esse vel ab α privativo et ἡ τιμὴ, sine pretio et honore, in opp. ad ingenuos et nobiles; vel et ab α intensivo, valde in pretio habitus. ὁ λάτρις est in specie θεράπων ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθείς. οἱ εἵλωτες erant apud Lacedæmonios, a τὸ ἕλος, palus; quasi *die brücher bauern, (the peasants of the marshes,)* rustici in palustri regione colentes. οἱ κλαρῶται et κλαρεῶται, ab ὁ κλῆρος, dorice κλᾶρος, apud Cretenses. οἱ ἀμφαμιῶται sunt οἱ κατὰ ἀγρὸν ἰδίᾳ δοῦλοι. οἱ μενέσται sunt a μένειν, sicut a πένεσθαι οἱ πενέσται, operæ. alii mitiori vocabulo dicebantur δωροφόροι, dona ferentes, *pachtbauern, (farmers:)* et in genere notandum, in antiquo orbe nobiliores bello captis et in servitutem redactis sæpe partem agri sui colendam perpetuo dedisse; ut deinde nobilium essent ii rustici, una cum posteris suis. honestiores servos vocabant ἄζους, et ejusmodi ancillas quoque χαλκίδας. ancillam dixere et ἀποφράτην et βολίζην. ἀμφίπολος dicebatur honesta famula nobilis fœminæ, *kammerfrau, kammerfraulein, hofdame, (a chambermaid, waiting woman.)* inter has erat ἡ πρόπολος, quæ semper domi-

nam antecedebat; sicut et apud herum ὁ πρόπολος. apud Cares utebantur loco servorum τοῖς Λέλεξι, sicut οἱ Βυζάντιοι τοῖς Βιθυνοῖς. apud Cretenses servitus vocabatur ἡ μνοία unde οἱ μνῶται sunt οἱ ἐγγενεῖς οἰκέται. ἑρκῖται erant agrestes servi, a τὸ ἕρκος. Alii erant οἱ πάλμονες, et οἱ ἀκόλουθοι, et οἱ ὑπηρέται. οἱ ἀφέται sunt liberti.

δούλιος, ία, ιον. (Δέλω) servilis, *sclavisch, (slavish.)* ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, Ζ, 463, arcere diem quo in servitutem tradaris, i. e. τὴν δουλείαν, servitutem. αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο, ξ, 340. ἥμισυ γάρ ἀρετῆς ἀποαίνυται Ζεὺς ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλησι, ρ, 323, quando eum servitus occupat. sic ἐλεύθερον ἦμαρ est ἡ ἐλευθερία.

δοῦλος, vide sub δούλη.

δουλοσύνη, ης. ἡ. (Δέλω) servitus. δουλοσύνης ἀνέχεσθαι, χ, 423, servitutem obire, *sclavinnen dienste zu leisten, (to perform the service of slaves.)* δουλοσύνην μητρὸς ἔμπεδον λυγρὴν θῆκεν αὐτῷ, Py. 12, 27.

δουπέω, f. ήσω. (Τύπω) sonum talem facio. ἐδούπησε πεσὼν, fragorem et sonum gravem fecit cum caderet, Δ, 504. Ε, 42, 540, 617. Λ, 449. Ν, 187, 373. Ο, 421, 524, 578. Π, 325, 401, 599, 822. Ρ, 50, 311. Υ, 388. χ, 94. ω, 524. et verbo δουπεῖν honesti quid in tali contextu inest, nam connotat τὸ τῶν σωμάτων μέγεθος: τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶ τὸ ἀποτελεῖν δοῦπον ὅτε καταῤῥιφῶσι, quando dejiciuntur. hinc δουπῆσαι simpliciter ponitur pro πεσεῖν καὶ θανεῖν, Ν, 426. communis lingua dicit eodem sensu ψοφεῖν. δεδουπότος Οἰδιπόδου, cum cecidisset in pugna Œdipus, Ψ, 679, i. e. πεσόντος ἐν μάχῃ: et est particip. perf. m. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, insuper tonuerunt Minerva et Juno, Λ, 45, aor. 1. a. quasi a γδουπέω, metri causa, vel potius ad significandam τραχύτητα φωνῆς, addito γ. Vide sub τορέω.

δοῦπος, ου. ὁ. (Τύπω) idem fere qui ὁ κτύπος. sonus gravis et obscurus, proprie quem corpus terræ allisum reddit, vel tonitru in nubibus. *ein dumpfiger knall, ein butz, (a dull sound, a rumbling,)* ut Germanorum vulgaris lingua, inversis fere Græcis litteris, vocat. cæterum est a τύπτω. δοῦπος ἀκόντων, sonus quem jacula accidentia armis faciunt, i. e. μάχη, Λ, 364. de sagittis per aërem volantibus dicitur ῥοῖζος ὀϊστῶν, de jaculis et hastis δοῦπος, Π, 361. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, iens in pugnam, Υ, 451. ὑδάτων δοῦπον, strepitum aquarum de montibus decurrentium vi multa, Δ, 455, τῶν μὲν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, horum eum advenientium strepitus excitavit e somno, Ψ, 234, quæ ταυτολογία non est ἄκαιρος. sic et, ἀμφὶ πύλας ὀρώρει, circa portas tumultus oriebatur, Ι, 569. ἔστη, ἀκούσας, restitit, audiens strepitum advenientium, Κ, 354, in tenebris. ὑπὲρ πᾶν τεῖχος δοῦπος ὀρώρει, Μ, 289, per omnem munitionem tumultus pugnantium excitabatur. τῶν ὤρνυτο ἀπὸ χθονὸς, Π, 635, horum strepitus resonabat a terra. θαλάσσης, fremitus undarum ad littus allisarum, ε, 401. ἑταίρων κινουμένων, κ, 556. ἤκουσα, μ, 202, strepitum undarum ad saxum Scyllæ. ποδῶν, π, 10, coll. 6. Vide sub ὅμαδος.

δουράτειος, vide sequens.

δουράτεος, έα, εον. (Δέρω) ligneus, ex trabibus compactus. et sic pro δουράτειος, abjecto Iota. dicitur et δούρειος. *hölzern, von balken und bohlen gemacht, (wooden, made of beams and timber,)* ξύλινος. ἵππου κόσμον δουρατέου, ὃν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ, θ, 493. et 512, δουράτεον μέγαν ἵππον, cujus fraude Troja est tandem capta. Sed si δούρειος dicitur is ἵππος, etymologiam Neptunus apud Eurip. Troad. 14, tradit: κληθήσεται δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπίσχων δόρυ, occultam continens in se hastam, i. e. occultos hastatos et armatos viros.

δούρειος, vide supra.

δουρηνεκὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) in quantum spatium hasta profert impetum, si conjicitur: *einen spiess-wurf weit, so weit ein geworfener wurfspiess flieget, (a spear's throw, the distance to which a spear flies when thrown.)* est a τὸ δόρυ, et ἠνέχθαι, ferri, volare. ὅτε δή ῥα ἀπέσαν δουρηνεκὲς, ἢ καὶ ἔλασσον, Κ, 357, cum jam abessent hastæ jactum, aut etiam minus: εἰς ὅσον δόρυ φέρεται, ut notetur βολὴ δουρός.

δουρικλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) hasta, i. e. bello et pugnando, clarus. est epitheton Menelai, ο, 52. a τὸ δόρυ, hasta.

δουρικλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) hasta inclytus, i. e. clarus pugnator et imperator. nam species teli, τὸ δόρυ, est pro omni militari instrumento et arte et fortitudine. nec ducem modo, sed et quemvis laudatum bellatorem notat. Ἰδομενεὺς, Β, 650. Ε, 45. et 55, Μενέλαος, sic et 578. Τυδείδης, Κ, 109. Ψ, 681. Τληπόλεμος, Β, 657. Φυλείδης, Ε, 72. Ὀδυσσεὺς, Λ, 401. Ὀϊλιάδης, Ξ, 446. Αὐτομέδων, Π, 472. Πείραιος, ρ, 71. est ergo περίκλυτος (nam sic quoque ponitur accentus in his compositis) ἐν τῷ δουρὶ, αἰχμητής.

δουρικτητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κῶ) hasta, i. e. bello, acquisitus vel acquirendus. δουρικτητήν περ ἐοῦσαν, Ι, 343, etsi bello captam, captivam licet, αἰχμάλωτον. et fœminina forma ibi est Ionica, cum Attici ament in talibus commune genus.

δουροδόκη, ης. ἡ. (Δέκω) est a τὸ δόρυ, hasta, hastile; et δέκω, *ich stecke, (I put into,)* in medio δέκομαι, excipio infixum et repositum, cujus præt. m. est, δέδοκα. est ergo θήκη δοράτων κιονοειδὴς, vel potius εἰς κίονα ἐγγεγλυμμένη, ἐν ᾗ πρὸς ὀρθότητα τὰ δόρατα ἵσταντο, receptaculum hastarum in pariete vel columna ædium, in quo hastæ stabant erectæ. ἔγχος ἔστησε πρὸς κίονα μακρὴν, δουροδόκης ἔντοσθεν ἐϋξόου, α, 128, unde apparet, fuisse ligneam erectam capsam ad columnam atrii. sic et Attici retinent τὸ κ in talibus: e. c. ἡ ξυροδόκη, *ein scheermesser-futteral, (a razor case:)* ὁ πανδοκεὺς, caupo, et ἡ πανδοκεύτρια, etc.

δουροξόος, vide κεραοξόος.

δόχμη, ης. ἡ. (Δέκω) mensura quatuor digitorum transversorum, *vier quer finger breit, (four fingers broad.)* τὸ τετραδάκτυλον. fit a δέχω, quia sic expansa manus facillime ad capiendum complicatur. non vero scribenda est vox cum acuto in ultima; sed potius ad formam λόχμη, λόγχη, etc. est idem quod ὁ παλαιστής. et quia hæc mensura per transversam manum dirigitur; hinc derivata notionem transversi habent.

δόχμια, τὰ, vide sub παράντης.

δόχμιος, ία, ιον. (Δέκω) transversus, obliquus, πλάγιος, *vor quer, von der seite, (oblique.)* δόχμια, Ψ, 116, i. e. πλάγια, *schief, (oblique.)*

δοχμὸς, ἡ, όν. (Δέκω) transversus. *von der quere, von der seite, (transverse, oblique.)* obliquus. τὼ δοχμὼ ἀΐσσοντε, Μ, 148, illi duo, cum obliquo impetu ruentes. nam ita solent apri impetum facere.

ΔΟ'Ω, contr. ΔΩ͂, f. δώσω. do, *ich gebe, da hast du, (I give, there thou hast.)* πάρος σοι δαίμονα δώσω, ante tibi fatum dabo, i. e. mortem placidam, Θ, 166. ἑπτὰ γυναῖκας, Ι, 128—131, dona dabo ei. et 147, ἐπιμείλια πολλὰ, dotalia dona. et 149, ἑπτὰ πτολίεθρα, septem urbes. et 270—273, δώσει. et 289, 291. nam legati renuntiant Achilli dona a rege magno accipienda, quæ is promiserat. δῶρα δέ σοι δώσω, Ξ, 238. et 268, χαρίτων μίαν δώσω σοι ὀπυίειν, dabo tibi ineundam uxorem. et 275, ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν. νεκρὸν Ἀχαιοῖς δώσω πάλιν, Χ, 259, mortui corpus reddam illis, *will zurück geben, (will restore.)* δώσω δίφρον καὶ ἵππους, Κ, 305, donabo, coll. 304. σοὶ μενοεικέα δώσω, placentia animo tuo, Τ, 144, coll. 143. Ἕκτορα οὔτι δώσω πυρὶ δάπτειν ἀλλὰ κύνεσσιν, Ψ, 183, non dabo eum igni absumendum. et 553, τὴν δὲ ἐγὼ οὐ δώσω. et 560, αὐτῷ θώρηκα. et 592, ἣν ἀρόμην ἵππον, quam accepi equam, coll 596, 597. 610, 612. ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν δώσει Ζεὺς, Θ, 143. εἰ δέ σοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον Ζεὺς, Ω, 296. πῶς γάρ σοι δώσουσι γέρας Ἀχαιοὶ, Α, 123. et 135, εἰ μὲν δώσουσι γέρας, donabunt. κάρτος μὲν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι αἴκε ἐθέλωσι, Ι, 255. ὄϊν δώσουσι μέλαιναν, ovem nigram, Κ, 215, et ibi ad verbum plurale additum est ἕκαστος, attice. δῶρα, τά σοι δώσουσι πατὴρ καὶ μήτηρ, Χ, 341. εὖχος ἐμοὶ δώσειν, Ε, 654. sic et Λ, 445. ἄλοχον Μενελάου οὔ φησιν δώσειν, Η, 393, non dicit se redditurum Paris. καί μιν ἔμελλε δώσειν θεράποντι καταξέμεν ἐπὶ νῆας, Ζ, 53, traditurus eum erat ministro deducendum ad naves. δῶρα, ὅσα αὐτῷ ὑπέστημεν δώσειν, Τ, 195, polliciti sumus nos daturos ei. Ἕκτορα δώσειν κυσὶν, traditurum me eum canibus, Ψ, 21. ἦ μὲν τοὺς ἵππους δωσέμεν, ionice pro δώσειν, donaturum te mihi illos equos, Κ, 323. δωσέμεν Ἀτρείδαις ἄγειν, Χ, 117. δωσέμεναι, attice pro δώσειν, donaturum esse, Ν, 369. ἄλλα κακὰ δαίμων δώσει. β, 135, deus dabit et immittet. et 223, ἀνέρι μητέρα (ἐμὴν) δώσω, dabo eam viro uxorem. σοὶ προτέρῳ δώσω ἄλεισον, tradam poculum, ad libandum ex eo, γ, 50. δώσω σοὶ δῶρον, ὃ κάλλιστον καὶ τιμηέστατόν ἐστιν, δώσω σοι κρητῆρα, δ, 614, 615. sic et ο, 114, 115. et δ, 480, καὶ τότε σοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, dabunt tibi viam, i. e. fortunabunt tibi tuum iter. et 589, δώσω σοι ἀγλαὰ δῶρα, τρεῖς ἵππους. et 591, δώσω καλὸν ἄλεισον. δώσω αὐτῷ τόδε ἄορ, dabo ei hunc gladium, θ, 403. οὐ γάρ ἐάσει φάρμακον, ὅ σοι δώσω, κ, 292, non sinet remedium, quod tibi dabo. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει, ὅ, ττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, ξ, 444, aliud dabit aliud omittet deus. et 516, σοὶ εἵματα δώσει, vestes tibi donabit. δώσω δὲ ξίφος, π, 80. δώσει δέ οἱ, ὅς κε ἐθέλῃ, πύρνον, dabit ei quicunque voluerit panem, ρ, 11. et 19, δώσει δέ μοι ὅς κε ἐθέλῃ. sic et 559, σοί. ἦ μέν με ἀχέεσσί γε δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, τ, 167, certe quidem me doloribus trades pluribus quam jam teneor. et 302, σοὶ ὅρκια δώσω, tibi jusjurandum dabo. et 412, τῶν (κτημάτων, ex his bonis) αὐτῷ ἐγὼ δώσω, donabo ei aliquid. θεὸς δώσει κράτος ᾧ κε ἐθέλῃ, dabit robur superans, φ, 280. et 340, δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα καὶ ξίφος, acutum jaculum et ensem. ἄλλα δὲ Ἀχαιοὶ δώσουσι, donabunt, ψ, 358. δωσέμεναι, attice pro δώσειν, daturum se ei esse, filiam uxorem, δ, 7. δώσει τὸ μὲν, τὸ δὲ οὔπω, Py. 12, 56. δώσειν νιν μόρον, Ne. 1, 99, daturum ei mortem: ubi μὶν vel νὶν pro αὐτῷ. *imperf.* a δόω est ἔδοον, et ionice δόεσκον, per syncopen δόσκον, ες, ε. Ἀγαμέμνονι δόσκον, dabam, Ι, 331, χέρεια δὲ (τεύχεα) χείρονι δόσκεν, Ξ, 382, imbelliora arma imbelliori dabant, sc. reges; ubi exemplaria minus accurata legunt in singulari, δόσκεν, nullo apto sensu. ἐν χερσὶ δέπας οἴνου δόσκεν, Σ, 546, in manus dabat poculum vini. πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ, sæpe dabam mendico, ρ, 420. τ, 76. præt. perf. act. δέδωκα, dedi. δέδωκε κόσμον Ἀθήναις, dedit ornamentum Athenis, Ne. 2, 11. μάτρωϊ (avunculo materno, quanquam alii ibi legant πάτρωϊ, patruo) δέδωκε κοινὸν θάλος, Ist. 7, 34, dedit commune decus. præt. perf. pass. est δέδομαι, pro δέδωμαι, correpto ω, sicut alibi τὸ η activi in ε corripitur in passivo. οὔ σοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, Ε, 428, non tibi datæ et commissæ sunt bellicæ res, *sind dir nicht befohlen, hast sie*

nicht unter deiner macht, (are not committed to thee, are not placed under thy direction.) aor. 1. pro ἔδωσα habet ἔδωκα, specialiter et ex usu. ἄλγεα ἔδωκεν Ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει, Α, 96, calamitates dedit Apollo et porro etiam dabit. et 178, θεός σοι τόγε ἔδωκεν, donavit. et 278, βασιλεύς, ᾧ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. et 347, δῶκε (sine augmento, ionice) δ' ἄγειν, tradidit eam abducendam. Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διΐ, Β, 102, et in sequentibus sæpe τό, δῶκε, de sceptro per successionem tradito: et est ibi verbum τῆς φιλίας. confer λείπω. et 205, εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρον. et 375, ἀλλά μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν, *hat über mich verhänget, (has dispensed to me.)* et 612, αὐτὸς γάρ σφιν δῶκε νῆας, dedit iis naves. et 827, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν, docuit eum arcum. καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, Δ, 43, nam et ego tradidi tibi libens, etsi contra propositum meum pristinum, παρεχώρησα, concessi tibi eam. Διομήδεϊ Ἀθήνη δῶκε μένος καὶ θάρσος, addidit, Ε, 2. et 266, Τρωΐ Ζεὺς δῶχ' (pro ἔδωκε) υἷος ποινὴν Γανυμήδεος. et 285, ἐμοὶ δὲ μέγα εὖχος ἔδωκας. et 397, αὐτὸν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, dedidit et tradidit eum doloribus; quasi αἱ ὀδύναι essent personæ. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ, Ζ, 193. θεὸς ναύταις ἔδωκε οὖρον, Η, 4. et 149, δῶκε φορῆναι, dedit gestanda arma. et 154, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη. et 288, Αἶαν, ἐπεί σοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε. et 471, Ἀτρεΐδαις δῶκεν ἄγειν μέθυ, dedit apportandum illis vinum. σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Ζεύς. σκήπτρῳ μέν σοι δῶκε τετιμῆσθαι, ἀλκὴν δ' οὔ σοι δῶκεν, Ι, 37—39. et 367, γέρας δέ μοι ὅσπερ ἔδωκεν αὖτις ἕλετο. Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε φάσγανον, Κ, 255. et 268—270, ubi δῶκε donavit, dedit, ter repetitum. θώρηκα, ὅν ποτε αὐτῷ Κινύρας δῶκε ξεινήϊον εἶναι, Λ, 20, ubi εἶναι est pro, ὥστε εἶναι, ut esset. et 23, τὸν δῶκε. et 243, 244, μνηστῆς ἀλόχου, ἧ πολλὰ ἔδωκε: πρῶτα ἑκατὸν βοῦς δῶκε. et 288, ἐμοὶ δὲ μέγα εὖχος ἔδωκε Ζεύς. et 300, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν. ὅτε Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε, Μ, 437. ἑτέροις δὲ κῦδος ἔδωκαν, Ν, 303. et 727, οὕνεκά σοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, quia tibi super alios et præ aliis dedit virtutem bellicam. et πέρι est pro περισσῶς. et 730, ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς τό, ἄλλῳ δὲ τό. οἷς Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους, Ξ, 86. αἰγίδα, ἣν Ἥφαιστος Διῒ δῶκε φορῆναι, Ο, 310. et 455, τοὺς μὲν (ἵππους) ὅγε τῷ δῶκε, tradidit servandos. et 532, ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ θώρηκα. et 719, νῦν ἡμῖν Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκεν νῆας ἑλεῖν. τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ (Ζεὺς) ἕτερον δ' ἀνένευσε, alterum dedit ei, alterum abnuit, Π, 250, coll. 252, concessit. ἔντεα δῶκε φέρειν ἑτάροις, tradidit arma asportanda ministris, Π, 665. et 844, σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεύς. τὰ ἃ (ἔντεα, arma propria) δῶκε φέρειν πρὸς Ἴλιον. dedit portanda in urbem, Ρ, 193. νῦν δέ, ὅτε μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς κῦδος ἀρέσθαι ἐπὶ νηυσί, Σ, 293. et 431, ὅσα ἐμοὶ ἐκ πασῶν (θεάων, ex omnibus deabus) Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν. et 436, υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι, postquam mihi dedit filium nasci. et 456, Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε. sic et Τ, 414. δῶκε δ' ἑταίροις κατάγειν ἐπὶ νῆας, dedit eos ministris deducendos ad castra, Φ, 32. et 41, υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, pretium emtionis dedit. et 42, ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν. et 84, ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε, qui me rursus tibi in manus tuas tradidit. et 216, εἴ σοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσαι. et 473, μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας, impune ei gloriam tradidisti? et 484, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτεῖναι ἥν κε ἐθέλῃς, inquit Juno ad Dianam. εἴ σοι ἔδωκε θεός si deus id te facere jussit, Χ, 285. et 379, ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, occidi fecerunt. et 404, τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσσασθαι, tradidit eum turpiter tractandum hostibus. et 470, κρήδεμνον, ὅ οἱ δῶκεν Ἀφροδίτη. τὴν (ἵππον) Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἐχέπωλος δῶρα, Ψ, 296. et 298, μέγα γάρ οἱ ἔδωκε Ζεὺς ἄφενος. et 390, δῶκε δέ οἱ μάστιγα, tradidit ei scuticam. et 512, δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισι γυναῖκα, tradidit abducendam. et 684, ἱμάντας ἐϋτμήτους, i. e. cæstus. et 896, Μηριόνῃ δόρυ, dedit ei hastam præmium. ἦ οὖν ἔσθε ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκε, Ω, 241. et 594, οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα. ἱερὰ θεοῖς ἔδωκεν, sacra fecit diis, α, 67. et 263, ὁ μὲν οὔ οἱ δῶκεν, ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός, sc. venenum ad sagittas inficiendas. et 431, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν, pretium viginti boum pro ea ancilla dedit. ἅ οἱ πέρι (περισσῶς) δῶκεν Ἀθήνη, β, 116, quæ ei abunde donavit Minerva, sc. intelligendi vires. δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, γ, 40. et 53, οὕνεκά οἱ προτέρῃ δῶκεν ἄλεισον ad libandum tradidit. et 437, χρυσὸν ἔδωχ' pro ἔδωκε. δ, 125, donavit. et 172, s. ἡμῖν νόστον ἔδωκε νηυσὶν γενέσθαι, dedit nobis reditum qui navibus fieret. et 209, ὡς νῦν Νέστορι δῶκε, concessit benigne. et 262, ἄτην, ἣν Ἀφροδίτη δῶχ' (ἔδωκε) ὅτε με ἤγαγε κεῖσε. et 647, ἦε ἑκών οἱ δῶκας, an lubens ei dedisti. et 649, αὐτὸς ἑκών οἱ δῶκα. et 722, πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγεα ἔδωκεν. δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ε, 234. et 237, σκέπαρνον. et 408, γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς. et 437, εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκεν Ἀθήνη, prudentiam indidisset. δῶκεν ἐν ληκύθῳ ἔλαιον, ζ, 79, *gab mit, (gave.)* et 190, καί που σοὶ τάδε ἔδωκε, hæc mala, sc. deus. et 215, δῶκαν δέ οἱ ἔλαιον. ἐπεί σφισι δῶκ' Ἐνοσίχθων, η, 35, docuit eos. et 110, πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη ἔργα ἐπίστασθαι περικαλλέα. et 238, τίς σοι τάδε εἵματα ἔδωκεν. et 295, ἥ μοι σῖτον ἔδωκεν ἅλις, καὶ οἶνον, καί μοι τάδε εἵματα ἔδωκεν. πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστου, θ, 269, ubi videtur eo sensu positum verbum, quo Romanum, dedit, Terent. Heaut. V, 1, 43. vel, designavit, *hat viel loser streiche ausgeübet, (has played many scurvy tricks.)* nisi tamen malis simpliciter subintelligere δῶρα, quæ Mars dedit Veneri. αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην, ι, 158. et 197, οἴνου, ὅν μοι ἔδωκε Μάρων. et 202, 203, χρυσοῦ μοι δῶκε ἑπτὰ τάλαντα, δῶκε δέ μοι κρητῆρα, donavit. sic et ω, 273, s. οὐ δέ τῳ (τινί) ἄλλῳ δῶχ' ἑτάρων, commisi, κ, 33. et 213, ἐπεὶ κακὰ φάρμακα ἔδωκεν. δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον (baculum ad innitendum in via) καὶ ἀεικέα πήρην, ν, 437. οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκε οἶκόν τε κλῆρόν τε, ξ, 63, dedisset, *würde gegeben haben, (would have given.)* et 112, δῶκε σκύφος tradidit bibendum, sc. Eumæus Ulyssi personato, *trunk ihm zu, (drank to him, pledged him,)* et 404. ξείνια δῶκα. αἰδοίοισιν ἔδωκα, ο, 372, i. e. ξένοις καὶ ἱκέταις, αἰδοῦς ἀξίοις. et 428, ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, emtionis pretium dignum re ipsa. ἐμὲ οὔτι κακὸν ῥέξαντα ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, tradidit doloribus, ρ, 567. ξείνια, dona hospitalia, σ, 185. et 396, θεός δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν Ἑρμείας, donavit, docuit, instruxit. et sermo est de astutia. μάλα δ' ὦκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε, tradidit arma, χ, 146. ἣν (ἀμφίπολον) μοι δῶκε πατὴρ ἔτι, *die mir noch mein vater geschenket und mitgegeben hat, (whom my father also gave me,)* ψ, 228. δμώεσσιν ἀρήϊα τεύχεα ἔδωκεν, tradidit asportanda, ω, 218. et 336, εἴπω ἅ μοι ποτὲ ἔδωκας, donasti proprias arbores in horto, coll. 339, s. et 341, δώσειν, daturum te esse. ἔδωκε θῆρας φόβῳ, tradidit feras timori, Py. 5, 80. κῦδος, Py. 2, 164. συμπόταις νέκταρ δῶκεν, Ol. 1, 101. Μούσαις ἔδωκε ἀρόσαι, Ne. 10, 49. οὐκ ἔδωκαν καρπόν, Ne. 11, 50, non dare et ferre solent fructum. τράφεν (dorice pro τραφεῖν, educare) χείρωνι δῶκαν, Py. 4, 205, tradiderunt.

δράγμα, ατος. τό. (Ὄρω) manipulus, quantum implet manum, ὅσον ἂν δράξηταί τις τῇ δρακί. a δράσσω, unde est ἡ δράξ, pugnus. in segetibus sunt δράγματα, ὧν ἡ χεὶρ δράττεται ἐν τῷ θερίζεσθαι. τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει, Λ, 69. δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτει ἔραζε, Σ, 552, manipuli alii recta serie densi cadebant in terram. antiqui enim aristas secabant circa mediam longitudinem culmi, et sic sinistra manu comprehensa aristarum portio erat δράγμα, et ex multis ejusmodi δράγμασιν fiebat deinde ἄμαλλα, *eine garbe, (a sheaf.)* ἡ δραχμή, drachma, est ab eodem δράσσω: nam continebat sex obolos, quot manus viri capere poterat: *ein schwer drey gute groschen-stück, (a sixpenny piece,)* octava pars thaleri imperialis vel uncialis. Vide sub ἀμαλλοδετήρ.

δραγματεύω, vide sequens.

δραγμεύω, f. εύσω. (Ὄρω) colligo δράγματα et congrego, facio δράγματα. παῖδες δραγμεύοντες, pueri facientes et colligentes ejusmodi manipulos, afferebant ut fierent majores manipuli ex his minoribus colligatis, Σ, 555. idem dicitur δραγματεύω, i. e. δράγματα συνάγω.

δραθέω, f. ήσω. (Θέω) dormio. est compositum verbum a δράω, i. e. βλέπω καὶ ποιέω, et a θέω, τίθημι: ut sit, ἀποτίθημι τὸ δρᾶν. transposite deinde dicitur δαρθέω, et δαρθάνω. ἔδραθεν (aor. 2. ind. a.) ἐν προδόμῳ ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν, υ, 143, dormivit in vestibulo, in cruda bovina et pellibus ovium.

δραίνω, f. ανῶ. (Ὄρω) facere conor. ἀλλ' εἴ τι δραίνεις, si quid faciendum suscipere vis, Κ, 96, quia somnum capere non potes. a δράω, facio; a quo et est τὸ δρᾶμα, ατος, actus, i. e. narratio actuum, fabula.

δράκων, οντος. ὁ. (Ὄρω) draco, anguis major. est a δέρκω, ὡς τῇ ὄψει καταπλήττων, visu suo terrens; fortasse et ὁ ὀξὺ βλέπων. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός, σμερδαλέος, Β, 308—329, ubi est prodigium. draco is significabat Græcos; nam est in tutela Minervæ, sicut Græci in eo bello: passer mater est Troja ipsa, pulli ejus sunt urbes circumjacentes; et numerus pullorum notat simul annos belli. fiebat denique lapis is draco, et ad difficultatem belli signandam, et ad perpetuam rei memoriam, coll. 325, simul et, quod Græcia nullam in posterum ultionem ex Trojanis metuendam habeat, et quod non multum prædæ relaturi sint Græci, multa potius dura passuri etiam post captam urbem. ὡς δ', ὅτε τις δράκοντα ἰδών, Γ, 33—35, ubi etymologia innuitur, et τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικὸν τοῦ δράκοντος. πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Ζ, 181, i. e. habet δράκοντος οὐράν. κυάνεοι δράκοντες τρεῖς, in thorace ficti, Λ, 26, 27, ἐοικότες ἴρισιν. et 39, κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, in balteo acu pictus sic. αἰετός, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Μ, 202, qui suo ipse sanguine sic erat coloratus ruber: et is quoque in hoc augurio notabat Græcos, aquila Trojanos, coll. 217—229. ὡς δὲ δράκων ὀρέστερος, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, σμερδαλέον δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, Χ, 93—95. ἔπειτα δράκων fiebat ὁ Πρωτεύς, δ, 457, coll. 417, 418, ubi draco pertinet inter ἑρπετὰ ἐπὶ γαῖαν. δράκοντος δ' εἴχετο (custodiebatur vellus illud aureum) λαβροτάτων γενύων, (impetuosissimis maxillis) ὃς πάχει μάκει τε (crassitie et longitudine) πεντηκόντορον ναῦν κράτει, navem quinquaginta remorum superabat, Py. 4, 434—437. δράκοντα ποικίλον ἐπ' ἀσπίδος, Py. 8, 65, draconem vario colore pictum in clypeo. δράκοντες γλαυκῶπες, Ol. 6, 76—79. qui ibi dicuntur aluisse puerum recens natum et expositum: et hi emittunt alias ἰὸν letalem; sed nunc, deorum voluntate, salubrem et dulcem, sicut mel est. δράκοντες γλαυκοί, τρεῖς, Ol. 8, 48—52, ad muros Trojanos accedentes. δρακόντων φόβαις ποικίλον κάρα, Medusam, Py. 10, 74, draconum jubis, i. e. serpentibus loco co-

marum, variegatum et oppletum caput. δράκοντας ἔπεμπε, Ne. 1, 60—70, Juno ad cunas Herculis. Vide sub δέρκω.

δρᾶμα, vide sub δραίνω.

δρὰξ, vide sub δράγμα.

δραπέτης, vide δράστης. δραπέτης λόγος, vide sub ἔπος, prope initium.

δραπὼν, vide sub δρέπω.

δρασμὸς, ὁ, vide sub δράω.

δράσσω, f. ξω. ("Ορω) prehendo operando strenue, comprehendo manu agili. est a δράω ortum verbum, operor. passiva forma deponentialiter est, N, 393, ἔκειτο τανυσθεὶς, βεβρυχὼς (stridens et frendens dentibus) κονίης δεδραγμένος αἱματοέσσης, manu apprehendens pulverem, impleta manu pulvere. sic et Π, 486.

δραστὴρ, vide sequens.

δράστης, ου. ὁ. ("Ορω) fugitivus, fugiens. idem dicitur ὁ δραπέτης, ου. θεράπων τῷ καιρῷ οὐ δράστης ὀπηδεῖ, famulus non fugitivus et desertor comitatur et sequitur occasionem et opportunitatem temporis, Py. 4, 511. sed dubium tamen est ibi, an τὸ, οἱ, ei, ad καιρὸν, an ad Δημόφιλον, sit referendum: ut hoc posteriori sensu esset, occasio et opportunitas comitatur eum ut minister minime cessans et fugitivus. alibi ὁ δράστης est et, acer ad res gerendas, ὁ δραστήρ.

δρατὸς, (pro δαρτὸς) ἡ, όν. (Δέρω) excoriatus. ab tertia persona præt. pass. deductum nomen, cum transpositione τοῦ ρ. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει, Ψ, 169, circa autem cumulabat corpora excoriata hostiarum, τὰ ἐκδεδαρμένα νεκριμαῖα, γυμνὰ δέρματος, *geschlachtete thiere denen die häute abgezogen waren, (slaughtered animals which had been skinned.)*

δραχμὴ, vide sub ὀβελὸς, et δράγμα.

δράω, f. άσω, ("Ορω) facio opus, ago, ministro strenue, διακονέω, ὑπηρετέω. est ab ὄρω ortum verbum, notans motum alacrem ad agendum et operandum. αἶψά κεν εὖ δρώοιμι μετὰ σφίσιν, ὅ, τι θέλοιεν, statim sane bene ministrarem inter illos, quodcunque vellent, ο, 316, ubi est pro δράοιμι, contr. δρῷμι, et distracto circumflexo per insertum ο, cui adjungitur id ante subscriptum Iota, δρώοιμι, i. e. διακονοίην, ὑπηρετοίην. et 323, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι πάρα δρώωσι χέρηες, qualia apud nobiliores ministrant humiliores; pro δράουσι, contr. δρῶσι, et per intersertum ω ob metrum, non vero ο, distracto circumflexo. præpositio ibi postposita retrahit accentum: nam ut compositum verbum, παραδρώωσι, scribere, vetant vetusti critici. apud alios δράω etiam est, celeriter aufugio. unde est ὁ δρασμὸς, οῦ, fuga, Eurip. Iphig. Taur. 1300. a priori δράω est et ὁ θρῆσκος, ου, factor et cultor religiosus. unde verbum θρησκεύω, colo. et ἡ θρησκεία, cultus religiosus et cærimonialis. Vide διοράω. Sequitur aliud

δράω, ("Ορω) quod notat, aufugio vigilanter et bene capta occasione; amat formam δρῆμι, a qua est partic. a. 2. δράς. cæterum inest his verbis omnino etiam notio τοῦ δρᾷν, i. e. βλέπειν.

Δρέμω, f. 2. δραμῶ, (Τρέω) perf. m. δέδρομα. perf. a. δεδράμηκα. circumverto me ad currendum vel fugiendum, curro. est a τρέω, a quo et est τρέχω. ἵππω δραμέτην ἀμφὶς ὁδοῦ, ambo equi præter viam currebant, Ψ, 393. ἰθὺς δράμεν, recta accurrit ad eum, ψ, 207. ἀθρόοι ἔδραμον, crebri accurrerunt, Ne. 1, 78. δραμεῖν πρὸς στάθμην, Ne. 6, 13, currere ad metam. δραμεῖσα, (particip. a. 2. pass. deponentialiter) ἀσφαλὲς, currens secure et sine lapsu, Py. 2, 38, pro δραμοῦσα, et pertinet ad ἀπύει, celebrat clara voce; ubi Schmidius, minus commode, legit δρακεῖσα, videns securitatem.

δρεπάνη, ης. ἡ. (Δέρω) falx. ensis falcatus, *ein krummer säbel, (a sabre,)* qui retro se curvat ut acies promineat magis. instrumentum quoque, quo messores metunt, falx messoria, *eine sichel, (a sickle.)* ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Σ, 551, et sermo ibi de segete metenda.

δρέπανον, ου. τό. (Δέρω) idem. δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι, σ, 367, collato 369, ubi apparet, sermonem esse de falce, qua gramina desecantur in prato, *eine grass-sichel oder sense, (a sithe.)*

δρέπω, f. ψω. (Δέρω) decerpo, recido: carpo: fruor. *ich breche oder schneide ab, (I break or cut off,)* proprie de arbore, *vom baume,* e. g. *eine frucht, einen zweig. Suche zu geniessen, streife ab, (from a tree,* e. g. *a fruit, a branch. I seek to enjoy, strip off,) (strefe, ströpe.* sicut a τὸ δὸρ vulgaris lingua Germanica habet, *a sterl,* et verbum, *sterlen*). et est verbum a τὸ δὸρ vel ἡ δρῦς, arbor; cui fortasse simul inest τὸ ἕπω, sequor, quasi περὶ δρῦν ἕπειν i. e. ἐνεργεῖν, circa arborem operari quid. hinc et notat, vindemiare, *weinlese halten, (to gather the vintage.)* δρεψάμενοι φύλλα δρυὸς, decerpentes folia quercus, μ, 357. τιμὴν, οἵαν οὔτις δρέπει, carpit, i. e. fruitur, Py. 1, 95. οὐδὲ ἥβην ὑπέροπλον δρέπων, Py. 6, 48, neque lætitiam insolentem decerpens: ubi ἥβη est, lætitia et exsultatio juvenilis; ὑπέροπλος autem in malo sensu, arrogans, illicita sibi sumens: δρέπειν vero est ἀπολαύειν, frui velle. δραπὼν (aor. 2. particip.) εὐζωῆς ἄωτον, Py. 4, 231, carpens hilaris vitæ florem. δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον, Ne. 2, 13, decerpere pulcerrimum florem.

δρέω, δρῆμι, vide δράω, aufugio, et ἀθρέω.

δρήστειρα, ας. ἡ. ("Ορω) famula, ministra, quæ opus facit. nam δρᾷν in genere est, ποιεῖν, etsi apud poëtam in specie est ὑπουργεῖν. ἀμφίπολοι τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν, quatuor famulæ, quæ ei (Circæ) in domo erant operariæ, κ, 349. γυνὴ τάων, αἵ σοι δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασιν, quæ tibi sunt ministræ, δουλεύτριαι, τ, 345.

δρηστὴρ, ῆρος. ὁ. ("Ορω) minister, qui opus facit, θεράπων, ὑπουργός. a δράω, facio. ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται, sex ministri, qui tot procis sufficiebant ad apparandas epulas, π, 248, coll. 253. ἀλλὰ καὶ ὣς δρηστῆρες ἄγον, ζώσαντες ἀνάγκῃ, sed et sic ministri eum producebant, cum cinxissent eum cingulo violenter, σ, 75. iidem δρηστῆρες innuuntur per οἱ μὲν, υ, 160. cæterum est ionice, pro ὁ δραστήρ.

δρηστοσύνη, ης. ἡ. ("Ορω) famuli opus, ἡ ταπεινὴ διακονία. δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος, ο, 320, *an aufwartung auf muntere art, (in assiduous attendance;)* et in sequentibus nominantur ejusmodi opera, 321—323.

δριμύλος, η, ον, vide sequens.

δριμὺς, εῖα, ύ. (Δέρω) acri sapore, *von scharfem oder beissenden geschmack, (of a sharp, acrid taste:)* neque semper de ingrato ejusmodi sapore, maxime apud recentiores; sed et de jucundo et valde sensibili sapore, quem Galli *piquant* vocant. hinc et transfertur ad alia acria et moventia: e. c. δριμεῖαι λέξεις, ἐν αἷς γλυκύτης ἐπιτείνεται, valde pungens et acutum dictum: δριμεῖαι ἔννοιαι: et apud Euripidem δριμὺς ponitur pro συνετός. ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ, δριμὺ, ὃ προϊεῖσι εἰλείθυιαι, Λ, 270, ubi acres et penetrantes dolores parturientis describuntur. δριμεῖα μάχη, acre prœlium, Ο, 696. δριμὺς χόλος, acris ira, Σ, 322. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, ω, 318, per nares ei acris motus animi prorupit. est a τὸ δόρυ, quatenus notat hastam, cui fortasse et τὸ μένος, robur, vis, additum est; quasi, hastæ impetu. ὄμματα τοῦ Ἔρωτος δριμύλα (a δριμύλος, η, ον, id. quod δριμὺς) καὶ φλογόεντα, Mosch. Id. 1, 8, oculi Amoris sunt acres et flammei.

δρίος, (sic enim scribitur a plurimis) εος, τό. (Δέρω) locus arbustis densus. ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης, ξ, 353, ubi arboretum erat varie florentis sylvæ. erat autem autumnus serus: ut ergo epitheton non in actu ipso florendi accipi debeat. est ergo δρίος, τὸ δάσος, *ein dickes gebüsche, (a thicket.)* reperitur et τὸ δρύον, ου. ut in Hesiodi Ἔργ. 528, ἀνὰ δρύα βησσήεντα φεύγουσι, *in die dicken büsche, (in the thick bushes.)*

δροίτη, ἡ, vide sub δρῦς, ad finem.

δρομιχαίτης, ὁ, vide κυανοχαίτης.

δρόμος, ου. ὁ. (Τρέω) cursus, *der lauf, (the race.)* curriculum, *die laufbahn, (the course, place for running upon.)* hinc ἔξω δρόμου φέρομαι, est proverbium de errante animo, apud Æschyl. Prom. 882. ἐπεί κε ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ, postquam equos vario cursu satiaverit et lassaverit, Σ, 281. τὴν ἵππον μέγα ἰσχανῶσαν δρόμου, equam valde cupidam cursus, Ψ, 300. et 361, ὡς μεμνέῳτο δρόμου, ut attente specularetur cursum. et 373, ὅτε δὴ ἐτέλεον ἵπποι πύματον, cum ultimum cursum perficerent equi. et 375, ἵπποις ἐτάθη δρόμος, ab equis intendebatur cursus. et 526, εἰ δέ κε ἔτι προτέρω γένετο δρόμος, si ulterior et longior fuisset cursus. et 758, ἀπὸ νύσσης τέτατο, a carceribus intendebatur cursus, (sic et Θ, 121.) et 768, πύματον, cum cursu appropinquarent ad finem: ubi sermo est de hominibus cursu pedestri certantibus. cæterum cursus curulis erat tantummodo δίαυλος, i. e. a carceribus ad metam et inde rursus ad carceres; non vero sæpius repetitus, ut postea factum est in Olympicis. διάστημα simplex erat πενταστάδιον, i. e. spatium a carceribus ad metam erant quinque stadia, vel passus geometrici sexcenti. ἐν Ἰθάκῃ οὐ δρόμοι εὐρέες, ibi non sunt spatia ad currendum ampla, nam est montana regio, δ, 605, i. e. non est ibi πεδίον εὐρύ. δρόμου τέρμα δωδεκάγναμπτον, Ol. 3, 59, sc. τοῦ σταδίου ἱππικοῦ, in quo duodecies circumagendum erat ad metam. sic, περὶ δωδέκατον δρόμον, Ol. 6, 127, qui erat ultimus, et victoriæ judex. δρόμῳ, cursu pedestri, Ol. 13, inscr. ἐν δρόμῳ, ἅρμασι, in curriculo, curribus, Py. 1, 61. σὺν δρόμῳ ποδῶν, Ne. 10, 89, cursu. δρόμον νικῶν ἐν ἔντεσι, Ol. 4, 35, nam decurrebant armati. δρόμον σταδίου νικῶν, Ol. 13, 42. λαιψηρὸν φύγε, Py. 9, 215, rapidum cursum emensus est. πληγῶν, Ist. 5, 76, cursum plagarum, i. e. plagas equis infligendas in cursu. δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοις παρέχων ἵππος, corpus non stimulatum, sed sponte currens, Ol. 1, 33. et 153, ἐν δρόμοις Πέλοπος, ubi ipsum stadium, a Pelope primum institutum ad certamina cursuum, vocatur οἱ δρόμοι: nam cursuum fuere antiquissima certamina; post accesserunt et alia. δρόμοις ἐν ὁπλίταις ἀσπιδοδούποις, Ist. 1, 32. et 82. γναμπτοῖς. Vide sub ἀγών.

δρόσος, ου. ἡ. (Ῥέω) ros, *der thau, (the dew.)* est a ῥέω, fluo. poëta amat vocem ἔερση, et Ψ, 598, est parabola de rore, qui recreat aristas. δρόσῳ ἀμπέλου, Ol. 7, 3, i. e. vino. δρόσῳ μαλθακῇ, molli rore, Py. 5, 133, i. e. ὕμνοις. χαρίτων δρόσῳ καλλίστῃ ἄρδουσιν, Ist. 6, 94, gratiarum pulcerrimo rore irrigant eum.

δρύϊνος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) quernus, faginus. *von eichen oder büchen, (of oak or beechtree.)* οὐδὸν δρύϊνον, φ, 43, limen quernum.

δρύκαρπα, τὰ, vide sub δρῦς, δρυμὸς, et φηγός.

δρυκολάπτης, ὁ, vide sub δρυμὸς, et φηγός.

δρυμὸν, vide sub ὕλη, prope finem, et φηγός.

δρυμὸς, οῦ. ὁ. (Δέρω) et in plur. τὰ δρυμὰ, ῶν. quercetum, *ein eichen wald, (an oak wood.)* in genere, arboretum, ἡ συνδενδρία, *ein wald, ein gehölze, (a wood,)* ἡ ὕλη. καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, Λ, 118, ubi sermo est de cerva, fugiente leonem. διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην vidit Ulysses fumum surgentem ex domo Circes procul, κ, 150, 197. nam δρῦς notat et omnem arborem. hinc et ὁ δρυκολάπτης, ου, ὁ πᾶν ξύλον κολάπτων, *der in holz formen und bilder schneidet, (a carver of wood.)* it. picus, *ein specht, (a magpie.)* et τὰ δρύκαρπα sunt poma omnia. invenitur et ὁ δρυμὼν, ῶνος, sylva, arboretum fruticetum, *ein busch, (a thicket.)*

δρυμὼν, vide supra, sub ὕλη, et φηγός.

δρύον, vide sub δρίος.

δρύοχος, ου. ὁ. (Χάω) in plurali οἱ δρύοχοι, τ, 574, sunt ligna, infixa carinæ navis, et erecta ad latus, ut iis deinde adfigantur tabulæ. vocantur παρὰ τὸ, τὴν δρῦν, i. e. τὴν τρόπιν, carinam, συνέχειν ἑκατέρωθεν, vel, παρά το, ξύλα συνεκτικὰ εἶναι τρόπιος. τρόπις vero est trabs illa magna et longa, quæ marinæ navi pro fundamento est, *der kiel des schiffes, (the keel of a ship.)* ergo l. c. δρυόχους ὥς, i. e. κατὰ τάξιν καὶ στοῖχον, ὁποῖον ἔχουσιν, καὶ οἱ δρύοχοι. nam serie accurata statuebantur etiam secures istæ, ut, qui sagitta primum contingeret foramen, per omnia trajiceret. deinde δρύοχοι sunt πάσσαλοι, continentes alia ligna. vide Aristoph. Thesm. 57.

δρυπεπὴς, vide sub δρῦς, et πέπων.

δρύπτω, f. ψω. (Δέρω) per syncopen ex δορύπτω, a τὸ δόρυ, decortico, *ich schäle ab, kratze ab, (I peel off, scratch off.)* proprie ponitur ἐπὶ λεπισμοῦ ξύλων, *wenn holz von der borke rein geschälet wird, oder wenn ein theil der borke am baume abgeschälet wird. (when the bark is entirely or partly peeled from a tree.)* deinde et per similitudinem de corporibus, quando cutis laceratur, *ich zerkratze die haut, (I lacerate the skin.)* denique καταχρηστικῶς notat et, ξέειν, radere. carnes leviter laceratæ dicuntur ἀμύσσεσθαι: sed δρύπτειν notat βαθύτερόν τι. δρυψαμένω δὲ (duæ aquilæ) ὀνύχεσσι παρειὰς, β, 153, lacerantes sibi unguibus genas inter pugnandum. et dictum κατὰ μεταφορὰν τῶν ἐκδερομένων ξύλων. dicitur idem verbum et δρύφω.

δρῦς, υός. ἡ. (Δέρω) arbor in genere, *ein baum, (a tree.)* nam oritur hæc vox ex τὸ δόρυ. deinde in specie et κατ' ἐξοχὴν, quercus, fagus, *eine eiche, eine buche, (an oak, a beech:)* sic tamen, ut notio quercus plurimum prævaleat. et scholiastes Theocriti ad Id. 9, 19, quinque enumerat species quercuum: φηγὸς, χιμαρὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, ἄμυλος. casus rectus producitur; in obliquis υ corripitur: sicut et in πῦρ, σῦς, ἰχθῦς, etc. omnino τίμιόν τι ἡ δρῦς ἦν ποτὲ, ὡς παλαιά τις ἀνθρώπων τιθήνη: ἐβαλανηφάγουν γὰρ primi mortales, ut veterum fuit constans opinio, ante inventas segetum fruges. hinc varia proverbia: e. c. ἅλις δρυός. sic enim dicit, qui diu incommodiora et injucundiora habuit, et jam ad mitiora et meliora transit. quasi dicat: adfuit ἅλις δρυὸς, fruar nunc suavioribus. sic et aliud proverbium: ἄλλην δρῦν βαλάνιζε, i. e. aliunde tibi victum compara. et quia hoc nomen putabatur honestissimum inter arbores: hinc et omnes οἱ τῶν ξύλων καρποὶ dicebantur τὰ δρύκαρπα, *baumfrüchte, obst, (fruit of trees.)* sic et δρυπέπης καρπὸς est, ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου πεπανθεὶς, qui in ipsa arbore maturuit plene, non vero decerptus diu jacere debet antequam maturus plene fiat. sic δρυπέπεις ἐλαίαι, αἱ ἐν τῷ δένδρῳ πεπαινόμεναι, quæ et γαργέριμοι dicebantur. cæterum conf. φηγός. πολλὰς δὲ δρῦς (pro δρύας) ἀζαλέας, Λ, 494, arbores aridas: nam solent non procul a ripis cædi arbores, ibique jacere aliquamdiu donec siccentur, ut deinde in flumine deportentur quo opus est. ὡς δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι, Μ, 132, seqq. ut quercus altæ: et est ibi parabola de iis: descripta simul naturâ earum. ἤριπε δὲ, ὡς ὅτε δρῦς τις ἤριπεν, cecidit, velut quercus, Ν, 389. Π, 482. κήρυκες δὲ ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, Σ, 558. ὡς ὅτε ὑπὸ ῥιπῆς Διὸς (fulmine Jovis) ἐξερίπῃ (procidat) δρῦς πρόῤῥιζος, a radice, Ξ, 414. οὔτε ἄνεμος τόσον γε πρὸς δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει, Ξ, 398, neque ventus tantum sane in quercubus altis sonat: ubi antiquus criticus 'Αγαθοκλῆς scribi malebat ἰξοφόροισι: nam sunt duæ species quercuum, ἄκαρποι καὶ πλατύφυλλοι, quæ ἐρίφλοιοι παρὰ περγαμηνοῖς vocabantur; aliæ sunt λεπτόφλοιοι καὶ καρποφόροι, ἡμερίδες dictæ, (quam vocem et Homerus in Odysseâ habet) καὶ τοὺς ἐπὶ τούτων εὐανθοῦντας βότρυς, σταφυλὰς καλοῦσιν, ἐξ ὧν καὶ ὁ ἰξὸς γίνεται. sic et δρῦς κηκιδοφόρος ἐστὶ, *gallapfel tragend, (bearing galls.)* αὐτίκα δρῦς ὑψικόμους ἔταμνον, cædebant quercus, Ψ, 118, nam de quercubus etiam sequentia intelligenda; earum enim lignum magis ἄσηπτον, maxime ad 328, ξύλον αὖον δρυός. οὐ μέν πως νῦν ἐστὶν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης αὐτῷ ὀαρίζειν, Χ, 126, ubi notat πᾶν ξύλον, et sensus est: non sane nunc licet (οὐκ ἐστιν,) cum eo confabulari amice, et familiariter simpliciterque, ut olim a quercu vel a petra confabulabatur adolescens et puella. estque id vetustissimum proverbium, ex eo quod credebantur antiquitus homines ex quercubus aut petris nati; qui deinde circa ejusmodi loca versantes sincere invicem agebant. ut ergo παρθένος ἀπὸ δρυὸς καὶ πέτρης, et ἠΐθεος ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης, cohæreat; et, οὐκ ἐστιν ὀαρίζειν τούτῳ, sic, ἅτε quemadmodum, olim ejusmodi homines νομάδα βίον ἕλκοντες καὶ ὀρεινομοῦντες, ὀαρίζειν ἀλλήλοις, soliti fuere. conf. πέτρα. vides ergo, creditum fuisse, summam simplicitatem et innocuum vitæ genus, inter primores homines actum fuisse. idem proverbium etiam de ἀγενεαλογήτοις, qui majores nullos exhibere poterant, in usu fuit. hinc τ, 163, εἰπέ μοι τεὸν γένος, ὁπόθεν ἐσσί: οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, sicut nos dicimus, *du bist doch nicht vom himmel gefallen, (thou hast certainly not dropped from heaven.)* notat ibi ergo hominem vilem, sine lare et gente. nam antiquissimi sæpe, si alere se posse infantem desperarent, deponebant eum in cava arbore, quercu, vel petra; et qui ejusmodi infantem educaret inventum, is dicebat, δρῦν ἢ πέτραν fuisse matrem ejus. unde et fama exierat, Jovem ex arboribus nasci fecisse homines, ut eo citius multiplicarentur. δρυσὶν ὑψικόμοισιν, sc. κατηρεφὴς αὐλὴ, ι, 186, coll. 183, quercubus altis opaca aula. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας, ξ, 12, rubrum interius arboris quercus diffindens, ubi τὸ μέλαν sine dubio est ἡ ἐντεριόνη ἤγουν τὸ ἐγκάρδιον τῆς δρυὸς, *der mittlere kern in der eiche, (the heart of the oak,)* μέλαν, i. e. rubicundum ὡς τὰ πολλὰ ὄν. cortice accurate deraso, medium lignum ita diffiderat, ut semper aliquid ex medio interiori adhæreret cuique fissæ parti. alii τὸ μέλαν δρυὸς intelligunt pro, τὴν μέλαιναν δρῦν, eodem sensu quo diximus. imo ἡ δασύτης καὶ πολλὴ πυκνότης τῶν φύλλων τῆς δρυὸς vocatur τὸ μελάνδρυον, quæ et causa est ligno τῆς μελανίας, διὰ τῆς σκιᾶς, *die eiche siehet wegen ihres dicken schattens von ferne schwärzlich aus, (the oak looks blackish at a distance on account of its thick shade.)* ἡ ἐντεριόνη dicitur et ἡ μήτρα, i. e. τὸ μέσον τοῦ ξύλου. ὄφρα ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, Dodonæ nimirum, ξ, 328. τ, 297. κόψε (τὸν ὗν) ἀνασχόμενος, (attollens alte) σχίζῃ δρυὸς, *mit einem scheite holz, (with a piece of wood,)* ξ, 425, ubi quamvis arborem, ad ignem faciendum dissectam, notat. φύλλα δὲ δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς, folia tenera decerpentes de quercu, μ, 357, quibus tali tempore utebantur in sacrificio, loco molæ hordeaceæ quæ jam ad manus non erat; πρὸς ἀνάμνησιν τῆς παλαιφάτου τροφῆς, ἧς πρεσβυτάτη ἦν, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἐκ δρυός. rudis homo et incomtus et ἄγριος, per lusum quoque dici potest ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρας. Sunt præterea δρύες, non solum χερσαῖαι, sed et θαλάσσιαι, quæ in fundo maris crescunt, et quarum glandibus saginant se οἱ θύννοι, qui sunt quasi sues marini, glandibus marinis αὐξόμενοι. a δρῦς est et ἡ δρύτη, quæ est πύελος ξυλίνη, *eine wanne, (a tub:)* quæ et δροίτη scribitur, et tunc maxime σορὸν quoque notat. δρυὸς ὄζους μεγάλης εἴ τις ἐξερείψαι πελέκει, Py. 4, 469, et pertinet id simile ad Demophilum solum. ἐν στελέχει δρυὸς (arboris) ὕμενον, Ne. 10, 115.

δρύτη, ἡ, vide sub δρῦς, prope finem.

δρυτόμος, ου. ὁ. (Τέμω) qui ligna et arbores cædit, *ein holzfäller, (one who fells trees.)* ab ἡ δρῦς, arbor. δενδροτόμος. deinde et, qui ligna comminuit, *ein holzhauer, (a woodcutter.)* δρυτόμος ἀνὴρ, ὡπλίσατο δόρπον, Λ, 86—89, lignator apparare sibi solet prandium; quod ei est dulcissimum post laborem diei dimidii. δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς, Π, 633, lignatorum strepitus in sylva. μήτι τοι δρυτόμος μέγα ἀμείνων ἠὲ βίηφι, Ψ, 315, consilio sane lignator longe plus efficit quam vi: nam habet et is sua consilia et astus in cædendis arboribus; e. c. ne adversus ventum cædat, etc. σοφίας δὲ εὕρημα καὶ οἱ σφῆνες, cunei. ergo δρυτομεῖν est idem quod δένδρεα τάμνειν.

δρύφακτα, δρύφακτος, vide sub Φράσσω, et φηγός.

δρύφω, vide δρύπτω.

δρώοιμι, δρώωσι, vide sub δράω.

δυάω, f. ήσω. (Δύω) in ærumnas conjicio, calamitate afficio. *bringe in noth und herzeleid, (to bring into distress and affliction.)* ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι (pro δυάουσι, contr. δυῶσι, et distracto circumflexo per insertum ό) ἀνθρώπους, υ, 195, dii malis et infortuniis et mœroribus immergunt homines, εἰς δύην καὶ κακοπάθειαν ἄγουσι, κακοποιοῦσι διὰ δύης.

Δύη, ης. ἡ. (Δύω) ærumna, calamitas, κακοπάθεια, *noth die man fühlet, (distress of mind,)* quæ alte penetrat in animum, eumque subigit, nam est a δύω, subeo, immergo me: quia ærumna acri sensu subit animum et vires ipsas corporis. hinc (a δύνω) est et ἡ ὀδύνη. ἦ γάρ με δύη ἔχει πολλὴ, ξ, 215, profecto me calamitas tenet multa. et 338, ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, ubi constructio est, ὄφρα ἔτι πάγχυ γενοίμην, ut adhuc penitus et omnino fierem et traderer, ἐπὶ πῆμα δύης, super passionem et damnum ærumnæ: et πῆμα δύης est δύη ipsa, sicut γ, 151, πῆμα κακοῦ est κακὸν ipsum. sic et alibi πῆμα ἄτης. imo videntur sæpe ἡ Δύη et ἡ Ἄτη πλάττεσθαι ὡς δαιμονιώδεις τινὲς οὐσίαι, velut numina quædam fingi, ut πῆμα sit τὸ ἐκ τῆς Δύης ἢ Ἄτης κακὸν, malum ab istis numinibus inflictum. ἐπὶ h. l. est in, *hinein, (into.)* ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον, σ, 53, senem calamitate et infortunio labefactum, βεβλαμμένον τῇ κακοπαθείᾳ. sic et 80, δύῃ ἀρημένον, ἥ μιν ἱκάνει. alii hanc vocem derivant a δέω vel δεύομαι, indigeo, egeo, ut sit ἡ ἔνδεια, quia deest felicitas. alii a δύο duo, nam δυάζει πῶς τὴν στοιχειακὴν καθ' ὑγείαν ἑνότητα τὸ κα-

κοπαθὶς, καὶ διαλύει τὴν ἕνωσιν, διὰ τῆς φθορᾶς. sed hæc, ut minus apta, omittimus. Vide δυάω.

δῦμι, (Δύω) est idem quod δύω. καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ, Γ, 36, vide compositum καταδύω. ἄμφω γαῖαν ἐδύτην, Z, 19, ambo terram subierunt, i. e. ἔθανον. hinc δύσις βίου, occasus vitæ, dicitur ὁ θάνατος, quasi ἡλίου. βέλος δ᾽ εἰς ἐγκέφαλον δῦ, pro ἔδυ, Θ, 85, et telum usque in cerebrum penetravit. et 487, Τρωσὶν μὲν ἀέκουσιν ἔδυ φάος, occidebat lux diei. Μελέαγρον ἔδυ χόλος, I, 549, ubi scite sequitur, οἰδάνει νόον: nam ἅπασα ἐξοίδησις (omnis intumescentia et tumor) γίνεται δύντος ἔσω τινος, si quid alieni subiit illam partem carnis. ἀστὴρ ἔδυ νέφεα σκιόεντα, Λ, 63, ubi phrasis plena. si ergo ἔδυ simpliciter ponitur, τὸ ποῦ est omissum. ergo, ἔδυ ὁ ἥλιος, sc. τὴν γῆν vel κατὰ γῆν vel ὑπὸ γῆν. et 263, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω, subierunt domum orci: per syncopen pro ἔδυσαν. πᾶν δ᾽ εἴσω ἔδυ ξίφος, Π, 340. δῦ δέ μιν Ἄρης, P, 210, subiit eum Mars, i. e. ardor pugnandi incessit eum. et sermo est de Hectore, qui arma Achillis ceperat: *Mars fuhr in ihn, zog ihn an, (Mars entered into him:)* ἔνθεος γέγονε πλησθεὶς Ἄρεως, coll. 211. s. ἠέλιος μὲν ἔδυ, Σ, 241, occidebat sol. et 416, δῦ δὲ χιτῶνα, induit tunicam. ὡς εἶδε ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, T, 16, ut vidit, sic eum magis subiit ira. πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος, Φ, 118, totus gladius in eum penetravit. ἔδυ δέ μιν χόλος αἰνὸς, X, 94. ὀδυρομένοις ἔδυ φάος ἠελίοιο, occidisset, Ψ, 154. sic et π, 220. φ, 226. ἠέλιος δ᾽ ἄρ᾽ ἔδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, pro ἐπῆλθε, γ, 329. ε, 225. πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, δῦναι (τὸν ἥλιον) ἐπειγόμενος, festinato voto precans, ν, 30. et 35, αὐτῷ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο. nam noctu eum transportare in patriam suam volebant, non interdiu. cæterum hoc verbum proprium ἐπὶ τοῦ ὑπὸ γῆν ἐλθεῖν τὸν ἥλιον. τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε, subiistis terram, ω, 106, i. e. mortui estis. τύνη (tu) ἐμὰ τεύχεα δῦθι, indue, Π, 64. ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης κόλπον, subite, Σ, 140, inquit Thetis ad sorores suas. δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322, subire orci domum. sic et H, 131. i. e. mortuum esse. ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν, K, 221, hostium subire exercitum; quod plus est quam 206, ἐλθεῖν μετὰ Τρῶας. ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, Λ, 537, ubi est πρωθύστερον: nam ῥῆξαι, perrumpere, natura prius est. λιλαίετο δῦναι ὅμιλον, cupiebat penetrare in agmen densum, Y, 76. μάχην δύμεναι, pro δῦναι, pugnam iniisse, Z, 185. et 411, χθόνα δύμεναι, terram subire, i. e. τεθνᾶναι, mori, ὅτε οὐκ ἔστι θάλπεσθαι (collato 412) εἴγε κρυερὸς ὁ Ἅδης λέγεται. πόλεμον δύμεναι, Ξ, 63, pugnam ingredi. πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος, T, 313, prœlii os intrare sanguinei. et 308, δύντα ἐς ἠέλιον μενέω, usque in solem occidentem exspectabo.

δυνάζω, vide sequens.

Δύναμαι, (Δύω) est per syncopen pro δυνάομαι, a δύνω, intro, immergo me; a quo est δυνάω et δυνάομαι, fortiter ingero me, subire aliquam rem valeo potenter, sum potens et valens in aliqua re, *bin stark und mächtig, (am strong and vigorous.)* hinc est et fut. δυνήσομαι in usu, et aor. 1. ἐδυνησάμην, et a. 1. pass. formæ ἐδυνάσθην, quasi a δυνάζω pro δυνάω. οὐ δύναμαι ἰδέειν, non valeo conspicere, Γ, 236. X, 47. τῶν νῦν οὔτινα ἐγὼ ἰδέειν δύναμ᾽ οὐδὲ νοῆσαι, E, 475. εἰ δύναμαι τελέσαι, si valeo id efficere, Ξ, 196. sic et Σ, 427. ε, 90. οὐκέτι δύναμαί σοι παραμένειν, non potens sum tibi adesse, O, 399. οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι, non possum ei quidquam prodesse, Σ, 62, 443. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει, quantum quidem ego valeo, *so weit ich durchdringen kann, (as far as I am able,)* Y, 360. οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν, inquit fluvii deus, Φ, 219, non aliquo valeo profundere fluentum in mare. νῦν δ᾽ οὔπω δύναμαι ἰδέειν, nunc omnino non possum videre, visu penetrare per nebulam, Ψ, 463. εἰ δύνασαί γε, si quidem vales, A, 393, *wenn deine kräfte hinreichen, (if thou art strong enough.)* οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος (robur) ἰσοφαρίζειν, par esse, Z, 101. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς δύναται σθένος Ἕκτορος ἴσχειν, sustinere, I, 351. οὐ δύναταί σφιν χραισμεῖν, Λ, 116. et 120, ὧς τοῖς οὔτις δύνατο (ἐδύνατο, imperf. pro ἐδυνάετο per syncopen) χραισμῆσαι ὄλεθρον. καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα (πάρεστι) μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, Φ, 192, ubi post πάρα videtur ponendum esse comma, ut μέγας pertineat ad εἰ δύναται, ut sit sensus, qui est vere magnus, si valet prodesse tibi; ὁ ὢν μέγας, εἰ δύναται. potest et fingi locutio elliptica, ut subintelligatur, δειξάτω, ostendat re ipsa, si possit auxiliari: et vult dicere, non potest, οὐ δύναταί τι: sed mollius est, invehi in aliquem dubitative, quam positive. utraque explicatio est apta contextui. et 357, Ἥφαιστε, οὔτις σοίγε θεῶν δύναται ἀντιφερίζειν, valet opponere se tibi. ὡς δ᾽ ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, (consequi) οὔτ᾽ ἄρ᾽ ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔτ᾽ ὁ διώκειν, ὧς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι (adsequi) ποσὶν, οὐδ᾽ ὃς ἀλύξαι, effugere, X, 199—201, ubi sermo est de cursu Hectoris et Achillis æque celeri. οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι (εὑρεῖν) δυνάμεσθα, pro δυνάμεθα, B, 343. οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος (pugnæ) κορέσασθαι, satiare se, N, 634, etsi velint, tamen nequeunt satiari Troes, tam perversi sunt natura. ἀπὸ σώματος (a corpore occiso) οὔτε λέοντα δύνανται ποιμένες δίεσθαι, abigere, Σ, 161. et 163, ὧς τὸν οὐκ ἐδύναντο. οὐδὲ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου, Ω, 403, non possunt continere cupidos pugnæ. οὐ δυνάμην λελαθέσθαι (oblivisci) ἄτης, T, 136. ἀλλ᾽ οὔτις δύνατο Τρώων δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Μενελάῳ, Γ, 451. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατο, N, 436. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς δύνατο ῥῆξαι, perrumpere, O, 617. τὸ μὲν (ἔγχος) οὐ δύνατο ἄλλος πάλλειν, vibrare et jacere, Π, 141. et 509, ὅτι οὐ δύνατο προσαμῦναι. et 515, δύνασαι δέ τε πάντοσε ἀκούειν, potes undecunque audire preces, O Deus. et 519, οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι (sisti vulnerato mihi) δύναται. et 520, ἔγχος δ᾽ οὐ δύναμαι σχεῖν, tenere. ἔγχος οὐκ ἄλλος πάλλειν, T, 388. οὐ δύνατο ἐκ κρημνοῦ ἐρύσαι μελίην, non valebat e crepidine evellere hastam infixam, Φ, 175. οὔτ᾽ Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, supplantare, Ψ, 719. et 720, οὔτ᾽ Αἴας δύνατο. οὐδ᾽ ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, I, 547, sed intra mœnia compellebantur, *konnten das feld nicht halten, (could not keep the field.)* οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι ἐδύναντο, M, 417. et 419, οὔτε Δαναοὶ ἐδύναντο. et his locis maxime proprie positum verbum. recentiores Attici dixere ἠδύναντο. οὐδὲ δύναντο εἴσω ἐπιγράψαι (perstringere, *blutrünstig machen) (to graze)* χρόα, cutem, N, 552. et 687, οὐδ᾽ ἐδύναντο ὦσαι (repellere) Ἕκτορα. λῦσαι δ᾽ οὐκ ἐδύναντο παραστάδὸν, O, 22. et 406, οὐδὲ δύναντο παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι. et 408, οὐδέ ποτε Τρῶες. et 416, οὐδ᾽ ἐδύναντο οὔτ᾽ ὁ τὸν—οὔτ᾽ ὁ τόν. et 651, οἱ δ᾽ οὐκ ἐδύναντο χραισμεῖν. οὐδ᾽ ἐδύναντο ἀμφ᾽ αὐτῷ πελεμίξαι, loco movere eos qui circa eum, Π, 107. ἐναίρειν, ὅν κε δύνηαι, (præsens conjunctivi) ut interficias quemcunque possis, Z, 229. αἲ γάρ μιν θανάτου ὧδε δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι, utinam eum sic valerem a morte abscondere, Σ, 464, præs. optativi. τοῖς δ᾽ οὔτι δυνήσεαι χραισμεῖν, A, 241, illis nequaquam valebis opitulari. et 562, πρῆξαι δ᾽ ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, efficere omnino nihil valebis. et 588, τότε δ᾽ οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν. οὐ δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι, T, 163. οὐδὲ ἄλλα δυνήσατο τεύχεα ἀφελέσθαι, eripere, E, 621. N, 510. et 607, οὐδὲ διὰ πρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι. sic et 647. οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, recipere, Ξ, 33. et 423, οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν οὐτάσαι. οὐδὲ δυνάσθη, Ψ, 465, neque valebat. οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν, non poterat cito emergere, ε, 319. et ab hoc δυνάζω est ὁ δυνάστης, δυναστεύω, ἡ δυναστεία. ἐγώ σοι ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γὰρ, ego tibi hæc commutabo, possum enim, δ, 612. οὔτι ἔγωγε ἧς (propriæ) γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, ι, 28. σε οὐ δύναμαι προλιπεῖν, ν, 331. οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, σ, 229, non possum omnia prudentia sentire et in animo advertere οὔτ᾽ ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, τ, 157. οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, ψ, 106, non valeo eum alloqui verbo. οὐδέ τι τέκμωρ (exitum) εὑρεῖν δύνασαι, δ, 374. δύνασαι γὰρ, ε, 25. ἀλλὰ σύ γ᾽ εἰ δύνασαι τινὰ ἀμύντορα (adjutorem, propugnatorem) μερμηρίξαι, excogitare, π, 256. ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι, φ, 171, tendere hunc arcum. et 184, οὐδ᾽ ἐδύναντο ἐντανύσαι. οὐδὲ τελευτὴν (consummationem) ποιῆσαι δύναται, α, 250. π, 127. οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν ὁππόθι ὄλωλεν, ubinam perierit ille, γ, 89. Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δύναται γὰρ ἅπαντα, valet per omnia, δ, 237. et 558, ὁ δὲ οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. et 827, δύναται γὰρ, valet enim. θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δ᾽ ἐάσει, δύναται γὰρ ἅπαντα, ξ, 445. μὲ τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει, δύναται γὰρ, π, 208, οὐ δύναται ἱκέσθαι, ρ, 144. οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυρῶν ἀπώσασθαι λίθον, ι, 304. οὐδέ τι μῆχος εὑρεῖν δυνάμεσθα, μ, 393, valebamus. θάνατον οὐδὲ θεοὶ ἀνδρὶ φίλῳ δύνανται ἀλαλκέμεν, prorsus arcere, γ, 237. θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται, κ, 306. οἵτε δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι, ψ, 11. οὐδέ πη ἀθρῆσαι (usquam conspicere) δυνάμην, μ, 232. οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, κ, 246. ἣδ᾽ οὔτ᾽ ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη, neque adspicere coram, τ, 478. οὐδ᾽ ὧς ἐντανύειν (tendere arcum) δύνατο, φ, 247. et 254, ὅτι οὐ δυνάμεσθα τανύσαι. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι, ω, 158. et 169, δύνατο βιοῦ νευρὴν ἐντανύσαι. μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην (prætextum) ἐδύνασθε, φ, 71. οὐ μὲν ἀπύργωτον ἐδύναντο ναίειν Θήβην, λ, 263. τὴν δ᾽ οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, assequi, π, 357. εἴπως σὺ δύναιο, δ, 388. et 644, δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσαι; *solte er denn auch wohl vermögen, das gut auszuführen, (would he be also able to accomplish his good intention?)* αἲ γὰρ δυναίμην, ι, 523. οὔτι δυνήσεται ἀντία πάντων, nihil valebit contra omnes, α, 78. πρῆξαι δ᾽ ἔμπης οὔ τι δυνήσεαι, β, 191. οὐ θέλξαι σὲ δυνήσεται, κ, 291. εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθα, π, 238. τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι, φ, 403. οὐ δυνήσατο, non valebat, ρ, 303, de cane sene. πατρὸς μέγα δυναμένοιο, α, 276. ἀνδρὸς μέγα, λ, 413. δύνασαι, Py. 4, 282. Ne. 7, 141. οὐ δύνανται, Py. 3, 148. δύναιτο οὐκ ἂν, Ol. 2, 33, 180. δύνασθαι, Ne. 8, 9. οὐκ ἐδυνάσθη καταπέψαι ὄλβον, Ol. 1, 88. possis hoc verbum etiam sic concipere formatum, a δύνω, δυνάω, δύνημι, δύναμαι.

δύναμις, εως. ἡ. (Δύω) vis, valor, *vermögen, macht, (power, might.)* potentia. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, quantum fieri potest, Θ, 294. N, 786. et 787, πὰρ (παρὰ, præter, super) δύναμιν δ᾽ οὐκ ἔστι (non licet) καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν. εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, X, 20, siquidem mihi robur adesset. δυνάμει ἄριστος, Ψ, 891, ut ergo notet et, τὴν ἰσχὺν, τὴν ῥώμην. εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, β, 62. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, γ, 205. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, κ, 69, i. e. δύνασθε γάρ. γνοίης οἵη ἐμὴ δύναμις, υ, 237. φ, 202. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, ψ, 128. δύναμις ἀμφιλαφὴς, pro ἀμφιλαβὴς, *ein vermögen, fäuste voll zu nehmen, göpschen voll, (power of taking as if by handfuls,)* Ol. 9, 122. δύναμις θεῶν, Ol. 13, 116. πᾶσα κεκριμένη, Ne. 6, 5. δύναμιν κυριώτερος, Ol. 1, 168, i. e. ἰσχὺν σώματος. διὰ τιὰν,

Py. 2, 33. θιόσδοτον, Py. 5, 17. ἐκνόμιον, Ne. 1, 87.

δυνάομαι, vide Δύναμαι.

δύνασις, εως. ἡ. (Δύω) potentia, *das vermögen, (the power;)* vis, *die kraft, (the strength.)* δύνασιν ἀγασθεὶς, Py. 4, 424, i. e. δύναμιν θαυμάσας. τελεῖ οἱ, Py. 5, 158. μεγάλην, Py. 9, 52.

δυναστεύω, δυνάστης, vide sub Δύναμαι.

δυνατὸς, ἡ, ὸν, (Δύω) et ionice ὁ ἡ δυνατὸς, potens, valens. quod fieri potest. δυνατὸς λῦσαι, qui valet solvere, Ol. 10, 11. ἡ Σαλαμὶς, θρέψαι δυνατὸς φῶτα, Ne. 2, 21, i. e. ἱκανὴ, quæ valuit educare virum talem. ἐν δυνατῷ, in possibili, quæ fieri et effici possunt, Py. 4, 163, οὔ μοι δυνατὸν, Ne. 8, 77, non est virium mearum. εἰ δυνατὸν, si fieri potest, Ne. 9, 66. οὐ δυνατὸν, fieri non potest, Ne. 10, 84. δυνατοὶ παρέχειν, Ne. 6, 57, valent suppeditare. χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοὶ, Ne. 9, 92, manibus et animo idonei. δυνατὰ μαιόμενος, Py. 11, 77, possibilia quærens et cupiens.

δύνω, (Δύω) subeo, intro, id. quod δύω, inserto ν. σὺ δὲ ἄμβροτα τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος, P, 202, induis arma immortalia. et 392, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ, subit adeps in corium bubulum, unctum adipe, *das fett ziehet ein, (the fat soaks in.)* δύνοντες εἰς δέρτρον, immergentes se in abdomen, λ, 578. Ἀθήνη δῦν' (pro ἔδυνε) Ἄϊδος κυνέην, induebat capiti galeam Orci, E, 845. i. e. astute agebat heros. χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, Θ, 43, ipse Jupiter induebat corpori suo aurum, i. e. aër plenus fiebat nubibus fulgurantibus aut saltem rutilis. sic et N, 25. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, Λ, 19. ἐσθλὰ μὲν (τεύχεα) ἐσθλὸς ἔδυνε, Ξ, 382. δῦνε δὲ πόντον, subiit mare, Neptunus, O, 219. ἄμβροτα τεύχεα ἔδυνε, induebat divina arma, P, 194. ἦτορ δῦν' ἄχος, dolor intravit in cor ejus, T, 367, coll. 368, ὁ δὲ δύσετο τεύχεα, ubi est apta oppositio: ἄχος δύεται ἦτορ, αὐτὸς δύεται ὅπλα. et 371, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε. δῦνε δὲ δόμον, intrabat domum, η, 81. διὰ δῦνε σπέος, subiit speluncam, ν, 366. χιτῶνα περὶ χροΐ δῦνεν, ο, 61. ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο, Λ, 268, 272, quod etymologice positum: nam ὀδύναι dicuntur διὰ τὸ εἰς βάθος δύνειν, quia alte penetrant in sensum. ἔντεα ἔδυνεν, Γ, 339. et 332, θώρηκα.

δύο, (Ἔω) duo, *zwey, (two.)* ponitur attice et communiter ut indeclinabile: ob metrum scribitur δύω. Attici tamen id δυῶ habent ut duale, cujus gen. et dat. fit δυοῖν, nonnunquam et δυεῖν. Ἴωνες vero habent pluralem genitivum, δυῶν, dat. δυσὶ, quem οἱ Αἰολεῖς faciunt δύεσι. poëta constanter habet δύο et δύω, indeclinabiliter. cæterum vox est conflata ex δὲ, quatenus notat et, et ἴον, unum; ut notetur unum et iterum unum; mutato ι in υ. δύο παῖδε, B, 731, patris Æsculapii. δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, duo viros juxta se invicem firmiter stantes, E, 572, nam probi et fortes adsistunt sibi in periculis, καὶ, πρὸς δύο οὐδὲ Ἡρακλῆς, adversus duos ne Hercules quidem, sc. audet quid. sic et h. l. Æneas. et 608, δύο φῶτε κατέκτανεν: ubi non dicit ἄνδρε, ne quis ἀνδρείους μόνους νοήσῃ, quasi tantum fuerint fortes; ἀγαθοὶ γάρ. καὶ δύο ἐόντε, etsi duo tantum erant, M, 171. sic et N, 236, nam bonum incipit a duobus: unus solus miser est. ἔχων δύο δοῦρε, habens duas hastas, in utraque manu unam, Φ, 145. σύν τε δύο ἐρχομένω, si duo una eunt, K, 224. δύο δ' ἄνδρες, N, 499, duo heroës. τὼ δ' δύο Αἰνείας δῶκεν, sc. ἵππω, E, 272, illos duos. δύο ἀνέρε, Π, 218, et δύο sæpe apocopatur in δύ'. δύο φῶτε, ἀνέρι κυδαλίμω, P, 377. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον, litigabant, Σ, 498. et 507, δύο χρυσοῖο τάλαντα. et 523, δύο σκοποί. et 579, λέοντε δύο. δύο δ' ἀνέρες συνίτην, Υ, 158. et 271, πτυχὰς, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο. et 286, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν. δύο παῖδε οὐ δύναμαι ἰδέειν, X, 46. et 210, δύο κῆρε θανάτοιο, duo fata mortis, ad explorandum, quodnam prius sit tempore. δύο κύνας, Ψ, 174, ἐνέβαλλε πυρῇ. et 269, χρυσοῖο τάλαντα. et 329, λᾶε λευκὼ, duos lapides albos. et 614, τάλαντα. δύο τρίποδας, Ω, 233. et 474, δύ' οἴω. duo soli. et 580, φάρεα. δύ' Αἴαντες, Σ, 157. δύο δοῦρε, α, 256. ἀμφίπολοι δύο, α, 331. δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα, duo ex tribus filiis superstitibus, β, 22. δύο οἴους, γ, 424. πὰρ δὲ δύ' ἀμφίπολοι, ζ, 18. βοῦς, θ, 60. τὼ δὲ δύ' ἀΐξαντε, κ, 117. et 142, δύο τε ἤματα καὶ δύο νύκτας. ἔτεκεν δύο παῖδε, λ, 261, 306. οὐδὲ δύ' οἴους, μ, 154. et 228, δύο δοῦρε ἐν χερσὶν ἑλών. δύο προβλῆτες ἀκταὶ, ν, 97. ἔνθεν ἑλὼν δύ' ἔνεικε, attulit, ξ, 74. et 94, οὐχ ἓν οὐδὲ δύ' οἴω. ἠὲ δύ' ἡμιόνους, ο, 85. δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε νῶϊν οἴοισι, π, 295. δύω κοσμήτορε λαῶν, duos imperatores, A, 16. et ab hoc δύω est δυώδεκα, per syncopen δώδεκα. δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν, Δ, 393, Θεσσαλοῦ υἷε δύω, B, 679. et 822, Ἀντήνορος. Πριάμου, M, 95. et 99, Ἀντήνορος. δοῦρε δύω, Γ, 18. Λ, 43. λέοντε, K, 297. et 360, κύνε. θῆρε, O, 324. δύω κήρυκας, Γ, 116. ἵππους, K, 305. δύω καὶ εἴκοσι, B, 748. sic δύω καὶ πεντήκοντα, θ, 35, 48. π, 247. ut minor numerus præcedat. δύω πυθμένες, Λ, 634. τελαμῶνε, Ξ, 404. μήστωρες, Π, 759. δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα, P, 753, s. δύω πόλεις, Σ, 490. et 509, στρατοί. et 525, νομῆες, duo pastores. τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην, claudicantes, T, 47. δύω διὰ πτύχας, *durch zwey lagen über einander, (through two folds,)* Υ, 269. τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, Φ, 89. δύω μοι ἔπεσθον, X, 450. ἄνδρε, Ψ, 659, 802. δύω θεράποντες ἕποντο, Ω, 573. ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα, ε, 388. ι, 74. et 89, ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυκα, et sic semper solitus est mittere, e. c. κ, 102. δύω κύνες, β, 11. δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας, ι, 484. δύω κρῆναι, duo fontes, η, 129. τοκῆε δύω, duo parentes, θ, 312. σὺν δὲ δύω μάρψας, pro συμμάρψας, comprehendens, ι, 289, 311, 344. ξυνεσίς τε δύω ποταμῶν, κ, 515. σκοπελοὶ, μ, 73. θύραι, ν, 109. πόληες, duæ urbes, ο, 411. ἄνδρε δύω πολλοῖσι μάχεσθαι, π, 244. et 245, δύ' οἶαι. νομῆες, ρ, 214. υ, 175. ἄρτους, σ, 119. et 296, ἕρματα, inaures duos. Attici scribunt σύνδυο, *zwey zugleich, (two at once,)* per unam vocem: sed K, 224, interpositum est τέ: et hæc duo verba, σύν τε δύο, ponuntur a priscis proverbialiter. sic iidem Attici scribunt σύντρεις, simul tres. δύο ἄγκυραι, Ol. 6, 173. οἱ δύο μὲν κάππετον, Ol. 8, 50, duo ceciderunt, dorice pro κατέπεσον. αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι, Py. 2, 55, duo peccata. πήματα σὺν δύο, vel σύνδυο, Py. 3, 146. δύο νῖκαι, Py. 7, 14. δύο δὲ μοῦνα, nam hæc duo sola, Ist. 5, 14. δύω μὲν, Ne. 6, 104, ubi tamen Schmidius quoque legit δύο. δὶς δυοῖν, Ne. 8, 82. pro δυοῖν Attici sæpe dicunt δυεῖν. sic Eurip. Electra 95, δυεῖν ἁμίλλαιν, duorum certaminum. et 536, δυεῖν ἀδελφοῖν, duorum fratrum, coll. 537, 649. nam est hæc forma generis communis.

δυσαής, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) est vel, ὁ δύσπνους, adverse aut incommode spirans, *ein wiedriger oder unangenehmer wind, (a contrary or disagreeable wind:)* vel nonnunquam et, ὁ ἀπὸ δύσεως πνέων, ab occidente spirans, *ein westwind, (a west wind.)* καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο, quando æstus ingruit ex vento ingrate spirante, E, 865. Ζεφύροιο δυσαέος ἔνδον, in domo Zephyri ab occidente æstivo spirantis, Ψ, 200. ἢ νότου, ἢ Ζεφύροιο δυσαέος, μ, 289, ubi epitheton ad utrumque pertinet, et notat, graviter et periculose flantis. ἀνέμων δυσαήων (ionice pro δυσαέων) μέγα κῦμα, ν, 99. σὺν δ' εὖρός τε νότος τε πέσε Ζέφυρός τε δυσαὴς, ε, 295. ubi magnam adversam tempestatem notat. *stürmisch, (tempestuous.)* oppositum est εὐαής.

δυσάμμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) infortunatus, δυσδαίμων καὶ δυστυχής. δύσμορος. et duæ inseparabiles, δὺς, et α privativum, concurrunt; duplicatio vero τοῦ μ est Æolica. καὶ σὺ δυσάμμορος, X, 428. et 485, ὃν ἐτέκομεν σύ τε ἐγώ τε δυσάμμοροι. sic et Ω, 727.

δυσανάγωγον, τὸ, vide sub ἌΓΩ, prope medium.

δυσαριστοτόκεια, ας. ἡ. (Τέκω) quæ malo fato optimum parit vel peperit, ἡ ἐπὶ κακῷ τεκοῦσα τὸν ἄριστον, et est vox decomposita, quales raro apud poëtas σπουδαιοτέρους (severiores, graviores) reperiuntur. Comici pleni sunt talium. dicitur et ἡ δυσαριστοτόκος, ου, sicut ἡ πρωτοτόκος et πρωτοτόκεια. ὤμοι ἐγὼ δειλή. ὤμοι δυσαριστοτόκεια, inquit Thetis, mater Achillis, Σ, 54.

δυσαριστοτόκος, ου, ἡ, vide supra.

δύσβατος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) ubi procedi vix potest. ἀμηχανιῶν δυσβάτων, Ne. 7, 143, difficultatum inextricabilium.

δυσδαίμων, vide sub μάκαρ.

δύσελπις, vide sub ἀελπής.

δυσελπιστέω, vide ἀέλπω.

δύσεργος, vide sub Ἔργον, aliquanto ab initio.

δύσερις, ιδος. ὁ ἡ. (Ῥέω) acerbus et pertinax in concertando. *zänkisch, (quarrelsome.)* δύσερίς τις ἄγαν, nimis rixosus, Ol. 6, 33.

δυσερμία, ἡ, vide sub Ἑρμῆς, in R.

δύσζηλος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) æmulatione mala utens. ira facile effervescens. invidus, male interpretans factum. δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλα ἀνθρώπων, η, 307, nos homines sumus in terra facile mali rerum interpretes, in deterius accipientes quod male factum non est. nam ζῆλος tueri vult τὸ καλὸν, sæpe autem id fit vitioso modo, ut contendamus præter rationem. notat ergo in specie, hominem qui pulcra et apta sectatur nimis et male.

δυσηλεγής, έος. ὁ ἡ. (Λέγω) male cubare faciens, οὐ τὸ λέγεσθαι (i. e. κοιμᾶσθαι) οὐ γλυκύ. a δὺς, male, et λέγω, cubare facio, interserto η euphonico. δυσηλεγέος πολέμοιο, Υ, 154, quod non gratas dat cubationes, in pulvere et inter alios occisos. θάνατον δυσηλεγέα, χ, 325, τὸν δυσκοίμητον.

δυσηχής, έος. ὁ ἡ. (Ἴα) ingratum sonum edens. δυσηχὴς πόλεμος, pugna, ingratum sonum et clamorem habens, B, 686. H, 376, 395. Λ, 524, 589. N, 535. Σ, 307. οὐ γὰρ ὁ τῆς μάχης ἦχος ἡδύς: hoc enim vult particula δὺς, ut notet τὸ οὐ γλυκύ. sic θάνατος dicitur δυσηλεγὴς, nam τὸ θανατικῶς λέγεσθαι, i. e. κοιμᾶσθαι, οὐ γλυκύ. δυσηχὴς θάνατος, Π, 442. Σ, 464. X, 180. notat mortem in prœlio, quia in prœliis atrociter clamabatur, et ictus ipsi ferientium ingratum sonant. præterea morientes ipsi in prœlio ingratum sonum edunt, gemitu aut clamore. potest et dici ὁ ἡ δύσηχος: sicut ἀτερπὴς et ἄτερπος dicitur. sic et ὁ ἡ εὔηχος et εὐηχής.

δύσηχος, ὁ ἡ, vide supra.

δυσθαλπής, έος. ὁ ἡ. (Θάλω) non facile calefaciens, male fovens. frigidus χειμῶνος δυσθαλπέος, P, 549, tempestatis frigidæ, ψυχροῦ, ἐν ᾧ δυσχερὲς θάλπεσθαι.

δυσθανής, vide δισθανής.

δύσθροος, ου. ὁ ἡ. (Θρέω) male sonans, ingrate loquens. δυσθρόου φωνῆς, Py. 4, 111, i. e. κακοφώνου καὶ τραχείας. opp. est εὔθροος, καὶ ἡδύθροος.

δύσις, vide sub Δῦμι.

δυσκέλαδος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) ingrate clamans. φόβος (fuga in prœlio) δυσκέλαδος, Π, 357, apte, διὰ τὸ τῶν φευγόντων θορυβητικόν. nam est et ἀγαθός τις κέλαδος, e. c. μελπόντων, νικώντων, κυνηγετούντων, etc.

δυσκηδής, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) male procurans. et passive, male procuratus. it. sollicitus, plenus laborum et curarum ærumnosarum. εἰ ἐν ποταμῷ (ad fluvium, *am flusse*) *(at the river)* δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, ε, 466, i. e. τὴν δυσφύλακτον καὶ δυσφρόντιδα, in opp. τῆς ἀναπαυσίμου νυκτός.

δυσκλεής, έος. ὁ ἡ. (Κέλω) mala fama notus. κελεύει με δυσκλέα (pro δυσκλεέα) Ἄργος ἱκέσθαι, Β, 115. Ι, 22, me male celebrem. Attica contractio fit in δυσκλεᾶ: sed syncope est Ionica.

δύσκολος, ὁ, vide sub κόλον.

δυσμενέω, (Νέω) sum hostis, vires et destinationem earum contra aliquem dirigo. εἰ μή που τι πατὴρ ἐμὸς δυσμενέων κακὰ ἔρεξεν Ἀχαιούς, β, 72. et 73, κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες. sic, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες, υ, 314. recentiores dicunt δυσμεναίνω. est et verbum εὐμενέω, unde est ὁ εὐμενέτης, ου.

δυσμενής, έος. ὁ ἡ. (Νέω) viribus male et ad incommodum alterius agens, malum propositum firmum contra nos fovens; cujus fortitudo tristis nobis est. δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται, hostes prope adsident nobis, Κ, 100. οἵ σοι, δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, ἐγγὺς ἔασιν, Ω, 365, qui tibi, hostes et infensi, prope sunt. sic hæc duo nomina junguntur, ξ, 85, coll. 88, ex quo apparet, debere esse δυσμενέεσσι: sed imitatur iratum, qui facile oblivisci solet quid præcesserit ad constructionem recte ordinandam. δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπὶ αὐτῷ μηχανόωνται, multi hostes contra eum insidias struunt, δ, 822. δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσὶ ἐν οἴκῳ, π, 121, de procis. σὲ ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον pro ἔλαβον, navibus advenientes ceperunt te, ο, 386. ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν, ire in castra hostium, Κ, 221. δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, sub manibus hostium mortui sunt, Τ, 62. οἴκαδε ἱκέσθαι ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, Ω, 288. ἐν ὁμίλῳ ἀνδρῶν, in acie hostium, Θ, 217. κατέδυ πόλιν, intravit urbem hostium, δ, 246. et 319, πλεῖος δόμος, domus plena est hostium. δυσμενέσιν χάρμα, Γ, 51, inimicis gaudium. μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν, Κ, 193. οἵ κεν πέσοιεν ὑπὸ ἀνδράσι, Ζ, 453. μήπως ἀνδράσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε, Ε, 488. οὐ δύναμαι μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσιν, non possum ire et pugnare in hostes, Π, 521. ἀνδράσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο, i. e. pugnarunt cum hostibus, Ρ, 158. πανημέριος πολεμίζει, cum hostibus per diem integrum pugnat, Τ, 168. et 232, μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ, pugnemus in hostes indesinenter. τότε δὲ αὐτὸν Ζεὺς δῶκε δυσμενέεσσιν ἀεικίσασθαι, tradidit eum hostibus indignis modis tractandum, Χ, 403. εἴτε ἐπὶ ἠπείρου (sive in terra) ἐδάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσι, ab hostibus occisus est, γ, 90. πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσι, multi dolores inde exsistunt inimicis, ζ, 184, φθονεροὶ γὰρ ἀλγοῦσιν ἐπὶ τοῖς ἑτέρων ἀγαθοῖς. et 200, μήπου τινὰ δυσμενέων φάσθε εἶναι, num forte aliquem hostium putatis esse eum, O ancillæ? κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων, ξ, 218. et 221, ἔλεσκον (occidebam) ἀνδρῶν δυσμενέων ὅστε μοι εἴξειε πόδεσσιν, qui non tam celeriter curreret ac ego. ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνον πέρι βουλεύσωμεν, de cæde hostium, π, 234, ubi est dativus incommodi. κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι, sc. νῆες, ρ, 289, ubi notantur non solum οἱ πολεμούμενοι (belligerantes) sed et οἱ πειραταί. οἷός σοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι, χ, 234, qualis tibi, sc. adsim, inter hostes tuos. ἄνδρας δυσμενέας σκοπιάζειν, speculari hostes, Κ, 40. ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν, non soleo eminus pugnare in hostes, sed cominus, Ν, 263. ab significatu illo, quo μένος notat consilium aliquod et destinationem virium, est δυσμενής, qui mala molitur contra nos, malevolus. δυσμενέων κράτει, hostium potentiæ, Py. 8, 12. πρὸς δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας, in aciem hostium, Ne. 9, 91. Vide sub εὐμενέτης.

δυσμή, ῆς. ἡ. (Δύω) occasus, maxime solis. et plerumque pluralis forma, αἱ δυσμαὶ, in usu est. ἐν δυσμαῖς αὐγᾶν, Ist. 4, 110, in occasu radiorum solis. Heroibus enim circa occasum solis sacra fiebant; diis autem mane.

δυσμήτηρ, ερος. ἡ. (Μάω) quæ matris nomini vix respondet, dura mater. μῆτερ ἐμὴ, δύσμητερ, ψ, 97, inquit Telemachus iratus, quod Penelope nimis diu dubitet Ulyssem suum agnoscere.

δύσμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) idem qui αἰνόμορος. ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐλέαιρε, δύσμορον, Χ, 60. et 481, δύσμορος αἰνόμορόν με. ἀμφὶ Ὀδυσῆϊ δυσμόρῳ, α, 49, i. e. δυστυχεῖ. γήθησεν τέ μοι ἦτορ δυσμόρῳ, η, 270, mihique misero lætatum est cor. Λαέρτη, π, 139. δύσμορος, ἦτε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ, υ, 194, infelix, certe similis est figura corporis principali viro. ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, δύσμορος, ex quo hinc abiit, infelix, ω, 310. et 289, ἐμὸν παῖδα, δύσμορον, inquit Laërtes.

δυσοίζω, δυσοίω, vide sub ΟΙ'Ω, ad finem.

δύσομαι, (Δύω) fit novum verbum ex futuro mediæ formæ verbi ΔΥ'Ω. cujus imperfectum est ἐδυσόμην. Subeo, intro, occido. Sic tamen, ut sæpe aliquid de notione futuri, et conatum proximum, denotet. δύσετο (vel duplici Sigma ob metrum, δύσσετο, pro ἐδύσετο) δ' ἠέλιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν, Η, 465, sol in occidendo erat, *die sonne war im untergehen, (the sun was setting.)* δύσετο δ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί, β, 388. γ, 487, 497. λ, 12. ο, 185, 295, 470. δύσετο δ' ἠέλιος, καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο, ζ, 321. δύσετο δ' ἠέλιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν, Θ, 417. οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος, α, 24, quanquam hoc participium possit esse futuri, a δύομαι: alteri quidem versus solem occidere volentem, alteri versus solem orientem. δύσετο ὅμιλον, ingrediebatur medium agmen, Π, 729. Ἀχαιῶν ἔθνος, Ρ, 552. Ἴλιον ἱρὴν, Φ, 515, ubi plenum est ἐδύσετο. δώματα, ρ, 336. δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, Ν, 241, induebat arma circum corpus. ἔντεα ἐδύσετο, Ο, 120. δῶρα θεοῦ, Τ, 368, arma Vulcania induebat, ὡπλίσατο, ἐθωρήξατο. εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκὴν, nisi tu induis robur, quod jam ἐκδεδύσθαι δοκεῖς, Ι, 231. sed et hic locus potest ad futurum verbi δύομαι pertinere, ut vere sit: nisi tu indues. imperativus, δύσεο (vel δύσσεο, ob metrum, ut necesse putant quidam editores; sed necesse non est, cum syllaba δυ jam per se sit longa, vel saltem anceps) τεύχεα θᾶσσον, Π, 129. δύσεο δ' ἀλκὴν, indue robur, Τ, 36. nam ut τὸ ἡσυχάζειν ἐκ μάχης simile fere est τῇ ἀπεκδύσει δυνάμεως: sic rursus armari est quasi ἐνδύεσθαι ῥώμην. δύσεο μνηστῆρας, subi procos, ρ, 276, *gehe unter sie in ihre versammlung, (go among them, into their assembly.)*

δυσπαλής, έος. ὁ ἡ. (Πάλλω) difficilis, cui quis obluctetur. ὀρθῇ διακρίνειν φρενὶ, δυσπαλὲς, res multi laboris est, dijudicare ea recte, Ol. 8, 33. ἐπὶ χώρας αὖθις ἕσσαι, δυσπαλὲς, in sede rursus collocare, id opus difficile est, Py. 4, 486, δυσχερές ἐστι. secundum hanc formam est ὁ ἡ ἰσοπαλὴς, εος, viribus par, apud Herodot. V. 49, μάχας ἀναβάλλεσθαι πρὸς Μεσσηνίους ἐόντας ἰσοπαλέας, prœlia suscipere cum Messeniis paribus vobis viribus.

δυσπέμφελος, ου. ὁ ἡ. (Ἔπω) transmissu difficilis, in quod et per quod difficilis est transductio. est epitheton maris impetuosi. εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη, sc. ὁ πόντος, Π, 748, i. e. δυσχείμερος, δι' οὗ δυσχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. hinc et ἡ ναυτιλίη dicitur δυσπέμφελος ab Hesiodo: ab eodem et, homo δυσπέμφελος, *nicht complaisant, (not complaisant.)* scribitur per φ, ut distinguatur ab ὁ πέμπελος, quæ vox notat γεροντικὴν ἡλικίαν, in extrema senecta constitutus et exsequiis suis proximus. alii legunt l. c. δυσπέμφελοι, sc. οἱ πολλοὶ εἶεν, οἷς τὰ ἤθεα παρατίθεται, i. e. δύσκολοι, δυσμετάπειστοι: sed non probatur id antiquis.

δυσπενθής, έος. ὁ ἡ. (Πήθω) luctuosus. ἐκ δόλου δυσπενθέος, Py. 11, 28, ex insidiis luctuosis. δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ, sc. λειβόμενον, Py. 12, 18, threnum fusum cum luctus plena sollicitudine.

δυσπονής, έος. ὁ ἡ. (Πνέω) difficilis, molestus. δυσπονέος καμάτου, molestæ defatigationis, ε, 493.

δύσποτμος, vide sub μάκαρ.

δύστηνος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) infelix, ærumnosus. est a δὺς, particula insepar. male, et στενὸς, angustus; ut notet versantem in miseris angustiis. Ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος, Χ, 477, inquit Andromache ad maritum occisum absentem. ἔνθα κε δὴ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετο Ὀδυσσεὺς, ε, 436, *da wäre denn freilich der arme wider sein ihm zugetheiltes schicksal doch umgekommen, (the unhappy man would then have perished in spite of the destiny allotted to him.)* ἀλλ' ὅδε τὶς δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει, ζ, 206, sed iste aliquis infelix errans huc venit, et hunc oportet curari. σῆμα δέ μοι χεῦαι ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, ἀνδρὸς δυστήνοιο, λ, 76, pro, ἀνδρὶ δυστήνῳ, ad ἐμοί. πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἐλέαιρε, insuper autem et mei infelicis miserere, inquit senex Priamus ad filium, Χ, 59, et articulus ibi magnam vim habet. δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, α, 55, miserum lamentantem detinet. θεὸς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον ἔθηκεν, δ, 182, deus illum infelicem reditu domum privavit. ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης, η, 223, ut tandem me infelicem reddatis meæ patriæ. et 248, ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων, at me infelicem ad domum ejus duxit fortuna. οὐ δύναμαί σε προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα, non possum te in infortunio tuo relinquere, ν, 331. τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγε εἰς πόλιν, ρ, 10. et 483, οὐ καλὰ (pro καλῶς) ἔβαλες (jactu percussisti) δύστηνον ἀλήτην, miserum erronem. et 501, ξεῖνός τις δύστηνος. ἡ κεῖνον δύστηνον ἔντρεφεν, quæ illius miseri nutrix fuit, τ, 354. ἀλλ' ἔτι τὸν ὀΐομαι, υ, 224, sed adhuc illum infelicem in animo habeo. ἐκεῖνον σὸν ξεῖνον, illum tuum hospitem infelicem, ω, 288. πῇ δ' αὕτως, δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος; quorsum tandem sic, miser, per juga vadis solus? κ, 281. ταῦτά σοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω, ista tibi, O miser, efficiam, λ, 80, coll. 76, 77. et 92, τίπτε, ὦ δύστηνε, ἤλυθες, cur tandem venisti huc. δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι, infelicium enim sane filii occurrunt meo robori, Ζ, 127. Φ, 151, i. e. δυστυχῶν πατέρων υἱοὶ, quia isti patres mox fiunt orbi filiis. ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγεα ἔχητον; inquit Jupiter ad absentes equos Achillis, Ρ, 445, an ut apud miseros homines ærumnas haberetis ambo? δύστηνον ἄλλοις μόχθον, Py. 4, 478, laborem aliis difficilem et non tolerandum. Vide sub ὀϊζυρός.

δύσφημος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) mali rumoris. ὡς θανὼν κλέος δύσφαμον παισὶ μὴ προσάψω, Ne. 8, 62, ut moriens famam malam liberis meis ne adjungam. alibi est et, mali ominis et augurii.

δύσφορος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) difficilis portatu, gravis. δυσφόρῳ θάμβει, gravi stupore, Ne. 1, 85. δυσφόρων πόνων, Ne. 10, 45, ubi tamen alii

melius legunt εὐφόρων, quod Anglus cum Scholiaste antiquo defendit.

δυσφραδής, vide sub δυσώνυμος.

δύσφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) cui male est in animo. it. quod animum male habet. τοῦτο παραλύει δυσφρόνων, Ol. 2, 95, ubi est in sensu activo, hæc res exsolvit a curis mentem molestantibus, ἀπολύει τῶν δυσκόλων φροντίδων. tale δύσφρον est oppositum τῷ εὔφρονι.

δυσχείμερος, ου. ὁ ἡ. (Χέω) duram hiemem habens, incommoda tempestate. περὶ Δωδώνην δυσχείμερον, Β, 750. Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου, Π, 234. idem dicitur δύσχειμος et δύσχιμος, ὁ ἡ, frigidus, it. perniciosus. Æschylus Sept. c. Theb. 509, ubi est ὁ δράκων δύσχιμος, frigidus anguis.

δύσχειμος, δύσχιμος, vide supra.

δυσώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) mali, infausti nominis et ominis. δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, Ζ, 255, et loquitur ibi Hecuba irata Græcis et abominans eos, ὡς δῆθεν (jam diu) κακωνύμους, διὰ τὸ δοκεῖν παρηχεῖσθαι αὐτοὺς τῷ ἄχει, quia videntur nomen habere a gemitu. dupliciter enim intelligitur τὸ δυσώνυμον ἢ κακώνυμον, ut sit vel τὸ οὐδ' ὀνομάζεσθαι ἄξιον, vel τὸ δυσοιώνιστον καὶ τῇ προφορᾷ δύσφημον, res mali ominis, quam ne nominamus quidem sine abominatione. sic, μοῖρα δυσώνυμος, i. e. ὁ θάνατος, Μ, 116. ἤδε δὴ ἠὼς εἶσι (vadit, orta est) δυσώνυμος, abominabilis, τ, 571, et sic vocat diem novarum nuptiarum. sic et ὁ ἡ ἀποφρὰς, ἄδος, quod nominari non debet, δυσφραδής.

δύσωπια, ἡ, vide sub λιτή.

δυσωρέω, f. ήσω. (Ὅρω) cum difficultate et molestia custodio; δυσφυλακτέω, κακοπαθέω ἐν τῷ φυλάσσειν, *bewahre mühsam, (keep careful watch.)* ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ, θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, Κ, 183, sicut canes molestas vigilias agere solent et somni omnis expertes, circa pecudes in aula, quando audiverunt leonem propinquum: coll. 188, ubi est synonymon, νύκτα φυλασσόμενοι κακὴν, molestam noctem in vigiliis habentes et valde sollicitam. nam δυς ponitur ἐπὶ κακοῦ.

ΔΥ΄Ω, f. ύσω. subeo, intro, *ich gehe hinein, (I go into.)* it. induo, *ich ziehe an, (I put on.)* et Germanorum, *ziehen, hineinziehen*, e. c. *in eine wohnung, (to go into, for instance, a house,)* utrumque potest innuere. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω, si portas et murum intravero, Χ, 99, i. e. πόλιν: estque aor. 2. conj. ὄφρα ἔτι μᾶλλον δύῃ ἄχος κραδίην αὐτοῦ, ut magis etiam subiret dolor in cor ejus, σ, 347, ὑπεισέρχηται. sic et υ, 286. et conf. καρδία. δύη τ' ἠέλιος, Α, 194, 209. et pendet a præcedente εἰσόκε, donec sol subierit aquas occiduas. sic et Ρ, 455. εἰ δέ κε πόλεμον δύῃς, si pugnam inires, Ι, 600. ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω, Ζ, 340, ubi deest ἵνα vel ἕως, donec induero arma. ἀλλ' ἄγετ', ὄφρα ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω, Η, 193, dum ego induo arma; et sequitur τόφρα. ὄφρα ἂν ἐγὼν Ἀχιλλῆος ἔντεα δύω, Ρ, 186. κλυτὰ τεύχεα, Σ, 192, cujus inclyta arma induerem. σοῦ κάματος γυῖα δέδυκε, delassatio subiit artus tuos, Ε, 811. κρατερὴ δὲ ἑ λύσσα δέδυκεν, Ι, 239, ingens eum rabies subiit. hinc fit novum quasi verbum δεδύκω, unde est apud Theocr. Id. 1, 102, ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν, jam enim dicis (pro φράζεσαι) omnem solem nobis occidisse, i. e. prorsus me esse deletum. δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 232, sol vespertinus sero occidens, *der späte abend, (late in the evening.)* ὀψὲ δύοντα Βοώτην, ε, 272, sero occidentem Booten. *Media* forma quoque active notat. δύοντο (ἐδύοντο) δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ, Ο, 345, intrarunt urbem necessario. τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα, servi ambo induebant arma, χ, 114. δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, occidam (inquit sol) in Orci regionem, μ, 383. θεῖον δύσονται ἀγῶνα, divinum intrabunt cœtum, i. e. templa, Η, 298. ὅτε δὴ ἔμελλε δύσεσθαι πόλιν, cum ingressurus erat urbem, η, 18, i. e. εἰσελθεῖν. ἀμφὶ ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα, circum humeros induebat arma, Γ, 328. χροῒ δ' ἔντεα ἐδύσσατο (duplicato Sigma ob metrum) παμφανόωντα, Ι, 592. ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν, subiit in densum agmen suorum, Υ, 379. ὑπὸ πόντον ἐδύσατο, sub mare subiit dea maris, δ, 425. et 570, Proteus. αὐτὴ δ' ἂψ ἐς πόντον ἐδύσατο, ε, 352, dea maris. ὑπὸ πόντον, λ, 252, Neptunus. ἀμφὶ ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα, induit arma, ψ, 366. δύσαντο (ἐδύσαντο) χιτῶνας, induerunt tunicas, Ψ, 739. ὄφρα αὐτόματοι θεῖον δυσαίατο ἀγῶνα, ionice pro δύσαιντο, Σ, 376, ut proprio motu inirent divinum conventum. πάϊς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκεν εἰς Αἴαντα, Θ, 271, est imperfectum vel aor. 2. ionice, pro ἔδυεν, subibat, sc. scutum Ajacis. et εἰς ibi paullo honestius positum, quam ὑπὸ quod de puello dicit.

δύω, vide δύο.

δυώδεκα, (Δέκω) indeclin. duodecim. νῆες, quas Ulysses ad Trojam duxit, Β, 637. ὄφρα δυώδεκα ἔπεφνε, Κ, 488. ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι, Σ, 230, ubi dubium, an duodecim omnino, an duodecim ter, coll. 228, s. prius præstat. ζωοὺς λέξατο κούρους, Φ, 27. νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ι, 159. et 204, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα. πόδες, μ, 89, Scyllæ. μένον ἤματα, τ, 199. δυώδεκα τετραορίας, Ne. 4, 46. Vide δυωκαίδεκα, et δώδεκα.

δυωδεκάβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) duodecim boum pretio. μέγαν τρίποδα ἐμπυριβήτην, τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον Ἀχαιοί, Ψ, 703, *zwölf ochsen am werthe schätzten sie den, (whom they valued at the price of twelve oxen.)* nam hæc erat æstimationis norma, a bubus dicta; cum antiquis omnis res esset in re pecuaria. hinc sæpe omnes veterum divitiæ a parte aliqua rei pecuariæ nominantur. e. c. bellum Thebanum ortum dicitur propter μῆλα (oves et capras) Œdipi, i. e. propter ἅπαντα πράγματα ejus. et ἄρνειος φόνος est cædes in pecoribus et villis. et ἀλφεσίβοιοι γυναῖκες sunt αἱ πολύπροικοι, a bubus, i. e. præstantiori specie pecorum. quæ denominationes deinde quoque, post inventos nummos sunt retentæ, ut summa aliqua pecuniæ ex bubus æstimaretur.

δυωδεκαδρόμος, vide δωδεκαδρόμος.

δυωδέκατος, η, ον. (Δέκω) duodecimus. δυωδεκάτη γένετο ἠώς, Α, 493. δυωδεκάτη δέ μιν αὖτις χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, Φ, 46, quasi præcessisset, ἡμέρα, cum tamen præcedat, τὰ ἤματα ἕνδεκα. et 81, ἠὼς δέ μοι ἐστὶ ἥδε δυωδεκάτη. ὅτε ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς, Ω, 31. et 413, δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς κειμένῳ. et 667, τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν. πρίν γε δυωδεκάτην γένηται, β, 374. δ, 588.

δυωκαίδεκα, (Δέκω) indeclin. duodecim. Αἴας ἦγεν δυοκαίδεκα νῆας, β, 557, ubi alii legunt τρισκαίδεκα. καί οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ, Ζ, 93. ἑτάρους πάντας ἀρίστους, Κ, 560. σὺν νηυσὶ, Λ, 228. ἔτικον πώλους, Υ, 225. μῆλα ἱέρευσεν, Θ, 59. κρίνας ἑτάρων δυοκαίδεκα ἀρίστους, ι, 195. συφεοὺς, ξ, 13. ἐξ Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι μνηστῆρες, π, 251. πρόναι, σ, 292. πελέκεων, τ, 578. φ, 76. Vide δυώδεκα, et δώδεκα.

δυωκαιεικοσίπηχυς, ὁ ἡ. (Πήγω) viginti duos cubitos longus. ξυστὸν δυωκαιεικοσίπηχυ, Ο, 678, qualis hasta in prœliis navalibus solebat adhiberi: scilicet duplicatæ longitudinis ad terrestre ἔγχος ἑνδεκάπηχυ.

δῶ, (Δέω) est per apocopen pro δῶμα. εἶμι Διὸς ποτὶ (πρὸς) χαλκοβατὲς δῶ, Α, 426. κτήματα ἡγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον (εἰς) δῶ, Η, 363. Διὸς ποτὶ, Ξ, 173. τίπτε, Θέτι, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ, Σ, 385. πρὸς πατρὸς πυκινὸν δῶ ᾤχετο, Τ, 355. Διὸς ποτὶ, Φ, 438, 505. ἀλάλημαι ἀνὰ εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ, Ψ, 74. πολλοὶ ἴσαν (adibant) ἀνέρες ἡμέτερον (πρὸς vel εἰς) δῶ, α, 176. κλῦθί μοι, ὃς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, β, 262. ἱκανέμεν ἡμέτερον, δ, 139. ἀλώμενος ἵκετο ἐμὸν, θ, 28. coll. 13. θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς, θ, 321. πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ, κ, 111, indicavit. sic et ο, 423. ἐς πατέρος δῶ, λ, 500. ἐπεὶ ἵκευ (venisti) ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, inquit rex Alcinous, ν, 4. ὄφρα ἴδῃς πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς, ο, 431. ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ, ω, 115. nusquam ergo in poëta pluralis sic est per apocopen positus, sed singularis tantum. sic παῦ pro παῦσαι invenitur, ἦλ pro ἧλος, etc.

δώδεκα, (Δέκω) indeclin. duodecim. δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι, Ζ, 248. ἵππους πηγοὺς, Ι, 123, 265. δώδεκα χρυσοῖο οἶμοι, Λ, 25. et 691, Νηλῆος υἱέες. αὐτοσχεδὸν οὖτα, Ο, 746. ἀποδειροτομήσω, Σ, 336. ἵππους, Τ, 244. ἀποδειροτομήσειν, Ψ, 22. et 175, Τρώων υἷας ἐσθλοὺς, et 181. πέπλους, Ω, 229. et 230, χλαίνας, τάπητας. et 603, παῖδες ὄλοντο, sc. Niobes. δώδεκα δ' ἔμπλησον ἀμφιφορέας, β, 353. βασιλῆες, θ, 390, apud Phæaces: et hi fortasse ex historia duodecim tribuum Israëliticarum ficti. nam hujus populi res Homero, utpote Ægyptio nobili homini, ignotæ esse non potuere. ταύρους κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 182. ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι, ξ, 100. παῖδες, Æoli, κ, 5. πελέκεας, τ, 574. γυναῖκες, υ, 107, molentes. θήλειαι ἵπποι, φ, 23, quarum ubera sugebant muli. ergo optimi muli ex asino et equa. σάκεα, χ, 144. et 424, δμωάων δώδεκα πᾶσαι (ex quinquaginta) ἀναιδείης ἐπέβησαν, *in allen nur zwölfe, (only twelve out of them all.)* χλαίνας, ω, 275. δώδεκα θεῶν, Ol. 10, 59. ἡμέρας, Py. 4, 44. Vide δυωκαίδεκα, et δυώδεκα.

δωδεκάγναμπτος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) circa quod duodecies circumagitur. τέρμα δωδεκάγναμπτον, Ol. 3, 59, terminum, metam.

δωδεκαδρόμος, vel, δυωδεκαδρόμος, ου. ὁ. (Τρέω) cursus duodecies repetitus. et id fiebat curru quatuor equis juncto, ut duodecies circumageretur currus circa metam, cursibus toties repetitis continuis. Ol. 2, 92. Py. 5, 44, ubi genitivus pluralis pendet a τέμενος. coll. Ol. 3, 59. Ist. 1, 87.

δωδεκαήμερον, ου. τό. (Ῥέω) spatium duodecim dierum. id poscit Priamus ad sepeliendum Hectorem, Ω, 664—670.

δωδεκαΐς, δωδεκηΐς, vide sub τριττύα, et Ἑκατόμβη, in R.

δωδεκάμηνος, ου. ὁ ἡ. (Μήνη) per duodecim menses durans, annus. τέλος δωδεκάμηνον, Ne. 11, 11, dignitatem magistratus annuam.

δωδέκατος, η, ον. (Δέκω) duodecimus. δωδεκάτη δὲ (ἡμέρᾳ) αὖθις ἐλεύσεται, redibit, Α, 425. πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠὼς, Ω, 781, veniret. πρὶν δωδεκάτην τε γενέσθαι, δ, 747. δωδέκατον δρόμον, Ol. 6, 126. Vide δυωδέκατος.

δωδωναΐζω, vide sub χάλκειος.

δῶλος, ὁ, pro δοῦλος, q. v. necnon sub κολεός.

δῶμα, ατος. τό. (Δέω) est pro δόμημα, extruso μ, et facta contractione. domus. it. conclave, diæta. δῶμα et μέγαρον sunt ædificia ἀστικώτερα plerumque, contra σταθμὸς et κλίσιον sunt ἀγροτικαὶ οἰκήσεις. Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα, sc. ἀπῆλθε, Α, 533. et 222, δώματα εἰς Διός. et 18, θεοὶ Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες. et 600, Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα, *im saale, (in the hall,)* ubi dii cœlestes congregati erant. πρὸς δῶμα Διὸς νέοντο, Juno et Minerva, Ε,

907. et 213, ἄλοχόν τε καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, si rediens in patriam videro. κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, Τ, 333. sic et η, 225. τ, 526. οἴχωμαι πρὸς δῶμα Ὠκεανοῖο, Ξ, 311. et 335, οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην, inquit Juno quasi pudibunda ad Jovem. ἠδὲ αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, pro νέοιντο, et rursus domum redirent, Σ, 377, de poculis Vulcani ambulantibus. κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι, ad Jovis domum convenire jussit, Υ, 6. et 10, ἐλθόντες δ' ἐς. ubi consessus in domo Jovis describitur. ναῖε δὲ δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο, Ξ, 121, s. ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμα Ἀΐδαο ὄψεσθαι, putabam me visurum, Ο, 251. πατρώϊον ἵκετο δῶμα, Φ, 44. ἀμφιπόλοισιν κατὰ δῶμα, Χ, 442. et 478, Πριάμου κατὰ δῶμα, in domo. ἀπέσσυτο δώματος, properabat e domo, Ζ, 390. καλέσατο δώματος ἐκτὸς, Ο, 143. τοῖχον δώματος ὑψηλοῖο, Π, 213. sic et ἀμείβοντες, *die sparren, (the rafters,)* Ψ, 713. δώματα Ἀλεξάνδρου καλὰ, Ζ, 313, s. et 316, οἵ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν ἐν πόλει ἄκρῃ, qui ei fecerunt cubiculum, et habitationem magnam, et aulam ante eam. ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ἔναιον, Β, 854. ἔνθα δέ οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης χρύσεια μαρμαίροντα τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεὶ, Ν, 21. κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι, Ζ, 221. ἐμὲ δεξάμενος ἐν δώμασι Πηλεὺς, Ψ, 89. δώμασιν ἐν Πριαμοῖο, Ω, 803. et 512, στοναχὴ κατὰ δώματα, ubi tabernaculum ingens Achillis ad Trojam sic vocatur, in quo colloquebatur jam cum Priamo solo. ἑκάστῳ δώματα καλὰ τέτυκτο, Λ, 77, cuique deorum in Olympo. τὰ ἃ (sua) πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι, Ο, 58. ὀψόμεναι δώματα πατρὸς, Σ, 141. εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, Ω, 719. κατὰ δῶμα ἑὸν, in domo sua, β, 247. ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα, γ, 368. πρὸς δώματα Μενελάου ἔλων, δ, 2. et 15, δαίνυντο καθ' ὑψερεφὲς μέγα. σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις, ε, 208. et 242, ἔβη πρὸς δῶμα, *gieng nach hause, (went home.)* Ἀλκινόου πρὸς δώματα ἴε κλυτὰ, η, 82. 93. κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ, κ, 10. 13. et 276, Κίρκης ἴξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα. et 398, ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβιζε. et 426, ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης. et 454, περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα. νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, *nun gehe nach hause, (now go home,)* λ, 250. ζώοντες ὑπήλθετε δῶμ' Ἀΐδαο, μ, 21. εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα, ξ, 395. ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα καὶ ὑψερεφὲς θέτο δῶμα, ο, 241. et 508, τεῦ δώμαθ' ἵκωμαι; δῶμα κομίζῃ, π, 74. et 78, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα, ubi est pro σταθμῷ positum, pro villa agresti Eumæi. ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας, ρ, 75. et 541, ἀμφὶ δὲ δῶμα σμερδαλέον κονάβισε, a sternutamento: et notat ibi δῶμα conclave illud magnum, *den saal, (the hall.)* οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα, σ, 37. et 269, τεὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα, pro καταλιποῦσα, relinquens. αἵ σοι δῶμα κάτα δρήστειραι, τ, 345. et 410, μητρώϊον ἐς μέγα. et 579, νοσφισαμένη τόδε δῶμα κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο. sic et φ, 77, s. et 104. δῶμα κορήσατε, verrite, υ, 149. et 150, ῥάσατε. et 331, κατὰ δώματα, in domo. et 332, ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, redux venisset domum. μνηστῆρες, οἳ τόδε δῶμα ἐχρᾶετε, φ, 68, ubi dicit τὸ περιέχον, et intelligit τὰ περιεχόμενα κτήματα. et 378, τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα, in triclinium illud magnum, *in den saal, (into the hall.)* sic et eodem sensu χ, 307, 360. et 494, εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, triclinium et atrium et aulam sulphure perlustravit ardente. et ψ, 50, ὁ δῶμα θεειοῦται περικαλλὲς, ubi atrium et triclinium illud magnum simul notat. et 146, τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστοναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν, saltantium. et 151, οὐδὲ ἔτλη πόσιος οὗ (sui) κουριδίοιο εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές. οὔτις φιλίων (φίλτερος) ἐμὸν ἵκετο δῶμα, ω, 267. δώματος ἐκπέμψῃ, σ, 335. μνηστήρων σκέδασιν διὰ δώματα θείη, α, 116. ἐσκίδναντο ἃ πρὸς δώματα ἕκαστος, β, 258. et 259, μνηστῆρες δ' ἀνὰ δώματα ἴσαν Ὀδυσῆος. et 288, σὺ κὲν πρὸς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει. et 298, βῆ δ' ἴμεναι πρὸς δῶμα. ὅστις κε ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται, γ, 355. et 387, ἑὰ πρὸς δώματα καλά. et 388, ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἄνακτος. ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης, δ, 517. et 621, δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν (ibant) θείου βασιλῆος, Ulyssis. et 657, ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός. et 757, δώματα θ' ὑψερεφέα. et 811, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει, ε, 80. et 381, ὅθι οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα εἰσίν. ut ergo et de templo ponatur. δώματα πατρὸς ἐμοῦ, μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, ζ, 299, seqq. quæ domus regia ibi describitur: magis etiam, η, 82, seqq. sic et δ, 72, seqq. Menelai, προτὶ δώματα Δηϊφόβοιο, θ, 517. καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων, ι, 18. εὗρον δ' ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα Κίρκης, ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, κ, 210, 252. et 554, ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης, ubi ἐν est supra, *oben auf dem hause, (on the top of the house.)* ἑτάρους προΐειν (præmisi) εἰς δώματα Κίρκης, μ, 9. τὰ ἃ δώματα ἵκηται, ξ, 153. ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγα ἔξοχα (adverbialiter) δώματα ναίων, ο, 227. et 238, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δώματα. et 428, μὲ ἀγαγόντες τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα. et 488, ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀφίκεο, πολλὰ μογήσας, ἠπίου. αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος, ρ, 230. et 264, seqq. ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα καλὰ Ὀδυσῆος, quæ ibi describuntur. et 336, ἐδύσετο. et 402, δμώων, οἳ κατὰ δώματα. et 479, μή σε νέοι διὰ δώματα ἐρύσωσι. τὸν μὲν ἐγὼν πρὸς δώματα ἄγων εὖ ἐξείνισα, τ, 194. et 371, ὅτε τεῦ (τινὸς) κλυτὰ δώματα ἵκοιτο. ὥς με ἀϊστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, υ, 79. et 122. ἄλλαι δμωαὶ κατά. et 159, αἱ δ' αὐτοῦ (ibi) κατὰ δῶμα ἐπισταμένως πονέοντο. et 248, ἐλθόντες δ' ἐς δώματα, ingressi. ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν, φ, 33. ὅθι δώματα ναῖε συβώτης, ω, 149, ubi ergo et catachrestice de villa rustica. et 303, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω. θεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει, α, 51, ubi accuratiores legunt δώματα, et ἐν ad ναίει referunt, pro ἐνναίει. et 402, δώμασιν οἷσιν (tuis) ἀνάσσοις. δῶμα ὕπατον Διὸς, Ol. 1, 68. ἐς ὄλβιον, Ne. 9, 7. θεοπρεπὲς Ἥρας, Ne. 10, 3. Περσεφόνης δῶμα, Ist. 8, 119. δώματι ἐν πολυχρύσῳ, Py. 4, 95, i. e. in templo Delphico. δώματα εἰσελθὼν, Py. 10, 50. πρὸ δωμάτων, Py. 5, 129, i. e. πρὸ πυλῶν τοῦ ἄστεος. ἐν δώμασι, Py. 4, 201. χρυσέοις, Py. 9, 98. ὀλβίοις, Ne. 1, 109.

δῶμι, (Δόω) est idem quod δόω: et *aoristus* 2 hujus formæ frequens est per omnes modos. *indicat.* ἔδων, ως, ω: ομεν, οτε, οσαν. τί σφῶϊ δόμεν, (ionice omisso augmento) Πηλῆϊ; Ρ, 443, cur vos equos dedimus Peleo? δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν, Α, 162. et 392, τήν μοι δόσαν, quam mihi dederunt, præmii honorifici loco. οὕτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι, Δ, 320. οὐδὲ θεοῖσι δόσαν ἑκατόμβας, Μ, 6. ἵππους, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, Π, 381, 867. sic et τεύχεα, Σ, 84. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, Τ, 291, inquit Briseïs, accurate, et ex lege naturæ: nam γυνὴ δίδοται ἀνδρὶ εἰς ὑποταγήν. ἡμιόνους, οὕς ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, Ω, 278. et 534, καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, quæ enumerantur in sequentibus. ἔδοσαν δέ μοι οὖρον ἀθάνατοι, δ, 585, ventum secundum, ρ, 148. ἐπεί μοι πολλὰ κήδεα (ærumnas et curas) δόσαν θεοὶ, η, 242. ι, 15. et 93. ἀλλά σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι, præbuerunt illis lotum degustandum. ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα, ν, 135. αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, ξ, 210. et 216, θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη. τὴν μὲν Σάμηνδε ἔδοσαν, eam virginem in illam insulam nuptum elocarunt, ο, 366. ἐμὲ ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν, ρ, 442, dederun , vel dono vel pretio. et 503, ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε. καί οἱ πολλὰ δόσαν, sc. δῶρα, τ, 281. καὶ ῥ' ἔδοσαν στυγερῇσιν Ἐρινύσιν ἀμφιπολεύειν, υ, 78, has virgines. ἔδομέν σε πυρὶ, ω, 65, comburebamus te mortuum. ἄρουραι βίον ἀνδρεσσιν ἔδοσαν, victum dare et proferre solent, Ne. 6, 19. *aor.* 2. *optativi* δοίην, ης, η, etc. οὐδέ, εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη, Ι, 379, dare vellet mihi. εἰ γάρ Ἀθήνη δοίη. κάρτος ἐμοὶ, Ρ, 562. et 127, νέκυν κυσὶ δοίη. δοίη δὲ κράτος μέγα αὐτῷ, Υ, 121. δοῖμεν, dare velimus, per syncopen pro δοίημεν, Ν, 378. ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, dent, pro δοίησαν, Α, 18. ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν, Τ, 264. σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν, Ψ, 650. τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα, Ω, 686. δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, β, 54. δῶρον δ' ὅ, τι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω, δ, 600. εἵματα, ζ, 144. οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, η, 314. εἴ μοι ξείνια δοίη, ι, 229, si mihi dona hospitalia donare velit. ἄλλο ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην, ο, 248, aliud præmium portorium volens sane dederim. τόν κε εἴ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι, ρ, 223, ut esset stabuli custos. et 455, οὐδ' ἅλα δοίης. Ζεύς σοι δοίη, ὅ, τι μάλιστα ἐθέλεις, σ, 111. et 360, ποσίν τ' ὑποδήματα δοίην. sic et, Ζεύς σοι δοίη, ξ, 53. et 86, καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δοίη. et 132, εἴ τις σοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη. et 504, δοίη κέν τις χλαῖναν, daret sane. οἶκον δὲ τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, β, 336. π, 386. τοῖσιν θεοὶ ὄλβια (neutrum adverbialiter) δοῖεν ζώειν, η, 148. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ζ, 180. σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν, θ, 411. et 413, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ο, 315. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν, ω, 401. pro δοίην dicitur attice δῴην. αἴκε Ζεὺς δῴη, Ζ, 527. δῴη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη, Η, 81. et 292, δῴη δ' ἑτέροισί γε νίκην. sic et 378, 397. αἴκεν μοὶ δῴη Ζεὺς, Θ, 287. εἰ δέ κεν εὐπλοΐην (prosperam navigationem) δῴη Ἐννοσίγαιος, Ι, 362. εἰ δέ κεν αὖ σοὶ δῴη κῦδος ἀρέσθαι Ζεὺς, Π, 88. et 625, εὖχος ἐμοὶ δῴης. et 725, δῴη δέ σοι εὖχος Ἀπόλλων. λαοῖς δῴη τανύειν βοείην, Ρ, 390, tradat. αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς δῴη καμμονίην, Χ, 257, dederit victoriam. eadem phrasis est Ψ, 661. ὄφρα νέκυν πυκάσας δῴη οἴκονδε φέρεσθαι, Ω, 581. et 529, ᾧ μὲν καμμίξας δῴη Ζεὺς, ex duobus illis doliis miscens. et 531, ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δῴῃ, sc. solorum. εἰ δῴης δωτίνην, ι, 268. et 317, δῴη δέ μοι εὖχος Ἀθήνη. αἴκε Ζεὺς δῴη τόνδε ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν, μ, 216. δῴη κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, σ, 86. δῴη δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων, φ, 338, quia de arcu tendendo sermo est. αἴκε Ζεὺς δῴη Ὀδυσσῆα βλῆσθαι, χ, 253. εἰ δέ κε μὴ δῴησιν, Α, 324, ubi est tertia singul. δῴῃ, cum paragoge. sic et Μ, 275, αἴ κεν Ζεὺς δῴησιν Ὀλύμπιος. *aor.* 2. *conjunctivi*, ἵνα Δαναοῖς νίκην δῷς, Η, 27. des. αἴκε Ζεὺς δῷσι (cum syllaba paragogica pro δῷ, det,) πόλιν ἐξαλαπάξαι, Α, 129. et Iota subscriptum omissum in quibusdam exemplaribus, nihil movere tironem debet, quia id Iota non necessario subscribitur. ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἄεθλιον, demus ei præmium, Ψ, 537. δῶρα ἀλλήλοις δώομεν, pro δῶμεν, distracto circumflexo per intersertam vocalem, Η, 299. et 351, Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ δώομεν Ἀτρείδαις ἄγειν. ὅσα κεν αὐτοὶ δῶσι, Γ, 66. εἰ δέ κεν ἄστυ θεοὶ δώωσι (distracto circumflexo per novum ω, pro δῶσι) ἀλαπάξαι, Ι, 136. ἵνα σοὶ δῶ ξείνιον, ι, 356. ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, *dem, (him,)* υ, 296. αἴ κε Ζεὺς δῶσι (pro δῷ) παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, α, 379. β, 144, ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν (demus) ξείνιον, hospitale munus, θ, 389. τρίποδα, ν, 13. *imperativus aor.* 2. καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν, Α, 338, da iis abducendam eam. τὸν δὸς ἀποφθίμενον δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322. et 351, δὸς τίσασθαι. δὸς δέ με ἄνδρα ἑλεῖν, da mihi ut interficiam virum, Ε, 118. δὸς δέ μοι ἵππους, Ε, 359. αὐτὸν πρηνέα δὸς πεσεῖν, Ζ, 307. δὸς νίκην Αἴαντι, Ζεῦ, Η, 203. δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἀφικέσθαι, sc. ἡμᾶς, Κ, 281. et id δὸς in precibus sæpe omittitur attice. conf. εὐχή. δὸς νῦν μοὶ φιλότητα

καὶ ἵμερον, Ξ, 198. δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, Π, 40. et 524, δὸς δὲ κράτος. δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, Ρ, 646. καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, Ψ, 75. δός με ἐς 'Αχιλλῆος (sc. δώματα) φίλον ἐλθεῖν, Ω, 309. δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας, γ, 46. et 60, δὸς δ' ἔτι ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι. et 369, δὸς δὲ οἱ ἵππους. δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, ζ, 178. et 327, δός με ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν. δός μοι ἔτι πρόφρων, ι, 355. et 530, δὸς μὴ 'Οδυσσῆα οἴκαδε ἱκέσθαι. δὸς δέ μοι, εἴ ποθί σοι ῥόπαλόν ἐστιν, σκηρίπτεσθαι, ρ, 195. et 345, δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. et 400, δός οἱ ἑλών. et 415, δὸς φίλος, attice pro φίλε. ἀλλ' ἄγε μοὶ δότε νῆα, β, 212. δ, 669. ἀλλὰ δότε, ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε, ζ, 209, 246. ἀλλ' ἄγε μοὶ δότε τόξον, φ, 281. et 336, δότε οἱ τόξον. θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι ὥσπερ ἐγώ, Ζ, 476. εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω, Β, 383. καί σοι τεύχεα δότω, Α, 797. χείρονι φωτὶ δότω, Ξ, 377. λαοῖσι δότω, Σ, 301. *infinitivus aor.* 2. δοῦναι δὲ μέγα κράτος 'Αργείοις, Ο, 216. ἄφαρ κέ σοι αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην, Ψ, 593. pro quo *ionice* dicitur δόμεν. λίσσοντο δόμεν ἐπικούρους, Δ, 379. παιδὶ δόμεν θάνατον, Ι, 567, filio dare mortem. υἱεῖ ἐμῷ δόμεν ἀσπίδα, Σ, 458. et 508, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. et *attice* δόμεναι. ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, dare retro, *zurückgeben, (to give back,)* Α, 116: et quidem ἑκουσίως, nam rex decenter loquitur de se. differt enim ἀποδοῦναι, reddere ex debito. et δοῦναι, dare sponte et doni loco. sic Demosthenes: si Philippus nobis ἀποδίδωσι illam urbem, ut nostram, accipiamus: sed si δίδωσι, ὡς χαριζόμενος ἑκουσίως οἰκεῖόν τι, quasi de suo largiens benigne, non accipiamus. οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, Δ, 380. πάντα ἐθέλω δόμεναι, Η, 364, ubi id tamen est pro ἀποδοῦναι, omnia volo reddere, coll. 350, 351. et 362. ubi Paris verbum ἀποδώσω οὐκ regerit. nisi quod tamen ex persona loquentis aliquid spontanei, et quasi largitionem includit τὸ δοῦναι. sic et 391, 393. ἐθέλω δόμεναι ἀπερείσια ἄποινα, Ι, 120. sic et Τ, 138. οὐκ εἴασκε 'Ελένην δόμεναι (pro ἀποδοῦναι) Μενελάῳ, Λ, 125. οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν, Μ, 222, non perfecit portans dare natis suis. αἴ κε ἐθέλῃ θεὸς δόμεναι κράτος, Ν, 743. αἴ κε ἐθέλῃ υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι τεύχεα, Σ, 144. σῶμα δ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, Η, 79, ubi hic infinitivus est pro imperativo δός. sic et eadem verba, Χ, 342. et Ψ, 551, δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον, dato ei vel majus præmium. ἀνέρι μητέρα δοῦναι, pro δός, α, 292. αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν (δοῦναι, dare, largiri,) ἄλλῳ, ρ, 404. δόμεναι (pro imperativo δός) οἰκόνδε φέρεσθαι, α, 317. et 316, δῶρον, ὅ τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει. πομπὴν ἵνα ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν 'Εννοσίγαιον, ι, 518, ut horter Neptunum, dare tibi reductionem. δεῖπνον ἑταίροισιν δόμεναι, κ, 155. σὲ χρὴ δόμεναι, ρ, 417. et 457, οὔτι μοι ἔτλης σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, σ, 16. οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιόν, φ, 233. et 345, ᾧ κε θέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι. et 349, ξείνῳ δόμεναι τάδε τόξα. τόξον μνηστῆρσι δόμεναι, ω, 173. δόμεν, pro δοῦναι, Ol. 6, 54. 8, 111. δόμεν νιν, sc. τὸν Δία, Py. 5, 167; et ibi ἐπὶ est avulsum, pro ἐπιδοῦναι. δόμεναι βασάνῳ, Ne. 8, 34. δοῦναι μάστευσι, Py. 4, 62. *particip. aor.* 2. ἐπεί με ἀφέλεσθέ γε δόντες, *indem ihr es mir nehmet da ihr es mir doch gegeben habet, (since ye take it from me, though ye gave it to me,)* Α, 299. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, ε, 38. sic et ψ, 341. ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα, ο, 368, dans ipsa. δόντες αὐτῷ γυναῖκα, Ne. 9, 39.

δωρεά, ἡ, vide sub δόσις.

δωρέω, f. ήσω. (Δόω) dono, *ich beschenke, (I give, present.)* ἐδώρησαν θυσίαις 'Ερμῆν εὐσεβῶς, Ol. 6, 131, donarunt Mercurium sacrificiis pie. ῥεῖα θεός γε ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἠέ περ οἵδε ἵππους δωρήσαιτο, Κ, 557, donaverit facile, *könnte leicht schenken, (might easily give,)* δωρήσεται φιάλην, donaturus est phialam, Ol. 7, 4. χθονὸς αἶσαν δωρήσεται, terræ portionem donabit, Py. 9, 101, ut ergo media forma active notet.

δωρητός, ἡ, όν. (Δόω) donatus, donis captus, *beschenket, der sich beschenken lasset, (one who accepts a gift.)* δωρητοί τε πέλοντο, erant tales qui donis placari poterant et dona accipiebant, Ι, 522, δώροις ὑπήγοντο. alibi potest et esse, dono datus, *geschenket, (presented with gifts.)*

δωριάζειν, δώριος, α, ον, vide sub γυνή, et Δωριεῖς, in R.

δωροδοκέω, f. ήσω. (Δέκω) dona capto ut corrumpar, *lasse mich bestechen, (I accept bribes,)* δῶρα δέχομαι. Aristoph. Equit. 66. hinc ὁ δωροδόκος, munerum captator.

δωροδοκία, ἡ, vide supra, sub ΔΕ'ΚΩ, aliquanto sub medio, et sequens, prope medium.

δῶρον, ου. τό. (Δόω) donum, munus. *ein geschenk, gabe, (a present, gift.)* sed nomen proprium est ὁ Δῶρος, a quo οἱ Δωριεῖς dicti, Dores, a quibus dialectus Dorica. cæterum τὸ δῶρον in genere est τὸ διδόμενον, sive sit donum, sive merces, sive præmium, sive quo alio nomine datum. ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Η, 482. Ι, 709. ubi ὕπνος personificatur, donans aliquid, quietem placidam nimirum. πέπλον 'Εκάβη φέρε δῶρον 'Αθήνῃ, Ζ, 293, obtulit Minervæ oblationem. ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον, Ι, 572, et id in sequentibus describitur, quod fuerit magnus et bonus ager, promissus Meleagro a civibus suis, si auxiliaretur necessario tempore. θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν, dono dederant ei, Ψ, 745. δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, Κ, 304, *für eine grosse belohnung, (for a great reward,)* præmio magno proposito. et id δῶρον in sequentibus describitur, vocaturque μισθός. καί ποτέ σοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, Α, 213, inquit Thetis ad Achillem: cujus prædictionis veritas apparet ex Ι, 120—135. Τ, 243—249. et data sunt ista eximia dona post dies quindecim iræ. δῶρα ἀποαιρεῖσθαι, Α, 230, dona auferre ab eo: ubi sunt præmia honorifica, γέρατα: vel et, per sortem ex præda cuique data. nam δῶρον est, quod datur quocunque titulo. hinc δωροφάγοι βασιλεῖς Hesiodo dicuntur, ''Εργ. 262, qui datis vivunt, in sensu medio et amphibolico: nam h. l. est in bono fere, at 39, in malo, nam principes justo etiam modo ex collatis publicis vivunt. ἄγουσι δὲ δῶρα ''Ανακτι, Α, 390, i. e. sacrificia, coll. 99, 438, seqq. τά τε δῶρα 'Αφροδίτης, Γ, 54, quæ 55 enumerantur, κόμη, εἶδος. nam venustas formæ est donum Veneris, poëtice loquendo. et 64, μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε *(wirf vor,* [*reproach*] exprobra) χρυσῆς 'Αφροδίτης, οὔ τοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. παρὰ αὐτοῦ ἀγλαὰ δῶρα φέροιο, Δ, 97, ab eo præclara dona ferres: a qua phrasi post compositum verbum δωροφορέω. (δῶρα δέ, ἄγε) ἀλλήλοις περικλυτὰ δώομεν, Η, 299, inquit Hector ad Ajacem post μονομαχίαν. ex quo apparet humanitas antiqua etiam inter hostes. dabant autem sibi mutua dona εἰς μνήμην τῆς μονομαχίας, καὶ τοῦ ἐπὶ ἴσοις ἀπαλλαγῆναι τοὺς ἥρωας. sed ea dona funesta per accidens fuere ambobus. Ajax enim postea incubuit gladio illi: Hector vero eo cingulo ligatus ad currum mortuus, tractusque est. δῶρα ἀνάγουσί σοι, Θ, 203, tibi, Neptuno, sacra dona, et quidem πολλὰ καὶ χαρίεντα, 204. quod præcipua præmia, principibus data, vocata sint δῶρα, quæ et γέρατα, apparet ex Ι, 333, s. nam δασμὸς fiebat in commune, ubi et principes habebant suam æqualem portionem: sed præterea ante hunc δασμὸν seligebantur principibus δῶρα, γέρατα, præcipua quædam. περικλυτὰ δῶρα ὀνομηνω, *sehr ansenliche geschenke, (very valuable presents,)* Ι, 121. et 164, δῶρα οὐκ ὀνοστὰ διδοῖς 'Αχιλῆϊ. et 261, σοὶ ἄξια δῶρα δίδωσι. et 263, ὅσα σοὶ ὑπέσχετο δῶρα. et 301, ἀπήχθετό (invisus est) σοι αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα. et 378, ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα. et 511, εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, offerret. et 594, τῷ δ' οὐκ ἔτι δῶρα ἐτέλεσαν πολλά καὶ χαρίεντα. et 675, σὲ δ' ἀναίνεται (repudiat) ἠδὲ σὰ δῶρα. et 695, μυρία δῶρα διδούς. χρυσὸν 'Αλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα, Λ, 124, unde postea compositum nomen ἡ δωροδοκία. cæterum χρυσόν, δῶρα, est apposito. δῶρα δέ σοι δώσω, Ξ, 238, seqq. quæ phrasis est etymologica et Attica. deinde auget hæc dona, 267, seqq. et vide ibi, quam vim habeant dona grata: nam δῶρα καὶ θεοὺς πείθει. cæterum δῶρα in plurali innuit τὸ τίμιον τοῦ δώρου: nam 'Ηφαιστότευκτος, καὶ χρύσεος, καὶ ἄφθιτος, erat ille θρόνος promissus: quo tamen non tantopere movetur ὁ ''Υπνος, quam promissa sibi Gratia juvencula venusta. ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν, Π, 86, nam non vult manere ἀδώρητος. et 381, οὓς (ἵππους) Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα. sic et 867. πολλὰ περικλυτὰ δῶρα ὀνόμαζον, Σ, 449, multa præclara munera pollicendo recensebant. θεοῦ δῶρα παραφέρουσα, afferens, Τ, 3, et 18, τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα, arma sc. a Vulcano facta et donata. et 140, δῶρα πάντα παρασχεῖν, ubi de donis Agamemnonis, Achilli datis, sermo. sic et 143, 147, (ad quem locum confer ἐθέλω) 172, 194, 278. et 368, δύσετο. οὐ ῥηΐδιά ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα ἀνδράσι θνητοῖς δαμῆναι, Υ, 265; 268, χρυσός, δῶρα θεοῖο, quod additur ob pretium materiæ; vel et, quia hæc materia jam servat heroëm. et 299, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ δῶρα θεοῖσι δίδωσι, sacrificia nimirum. χρυσός, δῶρα θεοῖο, Φ, 165. et 594, θεοῦ δ' ἤρυκακε δῶρα, coll. 592. χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο δῶρα, Χ, 341. τὴν (ἵππον) 'Αγαμέμνονι δῶκε δῶρα, Ψ, 297, ubi pluralis excellentiæ causa additus singulari. et hoc dono redemerat Echepolus molestiam militiæ. δῶρα δ' 'Αχιλλῆϊ φερέμεν (φέρειν) τά κε θυμὸν ἰήνῃ, quæ animum oblectent et placent, Ω, 119, 147, 176, 196. et 278, τοὺς (ἡμιόνους) Πριάμῳ Μυσοὶ ἀγλαὰ δῶρα. et 425, ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι ἀθανάτοις. et 434, ὅς με κέλῃ (qui me jubes) σέο δῶρα δέχεσθαι, a te dona capere. et 447, ἐσήγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρα ἐπ' ἀπήνης. sic et 458. et 534, καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς, ubi notat omnia divina dona homini danda. δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν, Ι, 113. et 598, ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο, sed donis tibi propositis vade. et 600, εἰ δέ κε ἄτερ δώρων πόλεμον δύῃς. μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός, Κ, 401, magna dona appetebat animus tuus. δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς, Ρ, 225, stipendiis et commeatu exhaurio populum meum, inquit Hector: et δῶρα ibi sunt tributa, quæ cives reipublicæ et principi pendunt necessario. οὔτε φίλων ἡμάρτανε δώρων, Ω, 68, nunquam jucunda omittebat dona, diis danda. et 76, ὥς κεν 'Αχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, donorum a Priamo particeps fiat. et 528, πίθοι δώρων, οἷα δίδωσι Ζεύς, dolia donorum vel dandorum; nam et mala ibi sunt διδόμενα, ut generalis notio nominis appareat. δῶρον ἔχων, α, 311, et quidem τιμῆεν, μάλα καλόν, κειμήλιον, οἷα φίλοι ξεῖνοι (activi) ξείνοισι (passivis) διδοῦσι, dare solent. σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἴ κε πόρῃ, si præbeat, β, 186. ὕπνου δῶρον ἕλοντο, π, 481. τ, 427. Διωνύσοιο δὲ δῶρον, ἀμφιφορῆα, ω, 74. ἑαυτὸν ἀρεσάσθω ἐπέεσσι καὶ δώρῳ, θ, 397, sibi gratiam ejus conciliet verbis et dono. et 399, δῶρα οἴσειν, dona apportaturos. et 417, τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν. et 420, περικαλλέα. et 428, ἅ οἱ Φαίηκες ἔνεικαν. et 439, κάλλιμα. et 545, φίλα, ἅ οἱ δίδομεν φιλέοντες. πόρε κάλλιμα, δ, 130. et 589, δώσω δέ σοι ἀγλαά. τοῖα ἐν 'Αλκινόοιο (δόμῳ) θεῶν ἔσαν ἀγλαά, η, 132. ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαά, ι, 201.

δῶρα παρὰ Αἰόλου, dona ab Æolo, κ, 36. μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, λ, 338, neque dona sic egenti parce date. et 356, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε. ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδε ἔνεικαν, ν, 12. et 41, φίλα, ἅ μοι θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, fortunent. et 135, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα. et 358, καὶ δῶρα διδώσομεν. εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω, ο, 51, currui imponat meo: et 75. et 206, ἐξαίνυτο κάλλιμα. et 536, πολλά τε δῶρα ἐξ ἐμεῦ. sic et ρ, 164. τ, 310. χρύσεα δῶρα τετυγμένα, π, 185, i. e. ἐσκευασμένα χρυσῷ. et 230, ἔπορον (præbuerunt) δέ μοι ἀγλαά. et 327, ἐς Κλυτίοιο (δόμον) φέρον περικαλλέα. ὥς σοι δῶρα ἀποπέμψω, ἅ σοι Μενέλαος ἔδωκε, ρ, 76. ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι ὅ, τι διδοῖεν, σ, 141. et 190, ἄμβροτα ἐδίδου. et 278, ἀγλαὰ διδοῦσι, proci probi. et 281, τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, attrahebat ad se. et 285, δῶρα μὲν, ὅς κε ἐθέλησιν Ἀχαιῶν ἐνθάδε ἐνεῖκαι, δέξασθαι. et 290, δῶρα μὲν οἴσειν, quæ deinde enumerantur. ἀγλαὰ πορόντες, τ, 460. ποτὶ δὲ (insuper et) ἄσπετα δῶρα, δίδωσι, υ, 342. δῶρα τά οἱ ξεῖνος δῶκε, φ, 13. καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει, ω, 272. et 282, δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο (donabas) μυρία ὀπάζων. et 284, σὲ εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος. et 313, ἠδὲ ἀγλαὰ διδώσειν. et 334, ὄφρα ἑλοίμην δῶρα, τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. δώρων δὲ, ὅσα ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, δώσω ὅ κάλλιστον καὶ τιμηέστατον ἐστὶν, δ, 613. et 600, δῶρον ὅ, τι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω. γυναίων εἵνεκα δώρων, λ, 520. sic et ο, 247. δώρων δὲ, ὅσα, etc. ο, 113, ut paullo ante ex δ. δῶρόν σοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι, μνῆμα Ἑλένης χειρῶν, ο, 125. et 18, ὁ περιβάλλει ἅπαντας δώροις. δῶρα φίλια (i. e. προσφιλῆ) Κύπριδος, Ol. 1, 120. Ψαύμιδός τε δῶρα, Ol. 5, 7, quæ in sequentibus enumerantur. δῶρα καὶ κράτος ἐξέφηναν ἐς γένος αὐτῷ, Ne. 4, 110. ποιμένες δώρων Κυπρίας, Ne. 8, 12, conservatores et gubernatores τῶν συνουσιῶν, sunt honesti amores. aliam significationem vide sub πολύδωρος. Confer etiam Ἄεθλον, ad finem.

δωροφόροι, vide sequens et sub δούλη.

δωροφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) munera ferens, Py. 5, 116.

δὼς, ἡ. vide sub δόσις.

δωτίνη, (pro δοτίνη) ης. ἡ. (Δόω) datio, donatio, *eine gabe, (a gift.)* in sensu generali. οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, I, 155. et 297, σέ. qui eum (te) muneribus honorabunt. et sermo est de principe, qui a subditis capit munera. δώῃς δωτίνην, ι, 268, conf. ξεινήϊον. et dubium est, τὸ ξείνιον an ἡ δοτίνη sit amplius quid et præstantius. εἰσόκε πᾶσαν δωτίνην τελέσω, λ, 351, donec omnem donandi rationem perfecero: et sermo est de Ulysse, a rege Phæacum donis variis ornando. ω in antepenultima est ob metrum.

δώτωρ, (pro δότωρ) ορος, ὁ. (Δόω) dator. Ἑρμεία, δῶτορ ἐάων, θ, 335, O Mercuri, dator bonorum.

E

E. dorice mutatur sæpe in α. e. c. Ἄρταμις pro Ἄρτεμις, ἡ. ἅτερος pro ἕτερος. τράπω pro τρέπω. τράχω pro τρέχω. πιάζω pro πιέζω. αἴκα pro αἴκε, etc. Vide sub ὄφρα.

ἕ, (ʽO) pronomen trium generum, ut μὶν et νίν: et est enclitica. se, eum; sibi, ei. habet per se vim accusativi: fortasse ab obsoleto nominativo ὗ, is, ille; cujus genitivus est ἕο, dativus ἑΐ, εἷ, pro quo usus obtinuit οἷ, accusativus ἕ. dativus ortum habere videtur ab ἑΐ, inserto ο, ἕοι vel ἑοῖ, unde est syncope in οἷ. pluralis esset ἕες, ubi loco spiritus asperi usus præfixit σφ, ut fiant σφέες, contr. σφεῖς, etc. περίλεψε γάρ ἑ χαλκὸς φύλλα τε καὶ φλοιὸν, circumabrasit enim illud ferrum, quod attinet folia et corticem, A, 236, et sermo est de sceptro: ubi ἕ est totum, φύλλα τε καὶ φλοιὸς δήλωσιν ἔχει μέρους τοῦ ἐκπίπτοντος ἐν τῷ λεπίζεσθαι. sic. ἔπος ἔφυγέ σε ἕρκος ὀδόντων, ubi σὲ est totus homo, ἕρκος vero pars ejus jam adhibenda. est ergo h. l. pro αὐτό. et 510, ἵνα ὀφέλλωσίν ἑ τιμῇ, ut augeant eum honore, αὐτόν. sic: θωρῆξαί ἑ κέλευε, Ἀχαιοὺς, jube, ut armet Græcos, B, 11, coll. 28. et 197, φιλεῖ δέ ἑ Ζεὺς, i. e. αὐτόν. καί ἑ φύλασσε, Γ, 408, et observa eum submisse. ἀμφί ἑ παπτήνας, circumspiciens circum se, Δ, 497. οὐδέ ἑ φημὶ δηθὰ ἀνσχήσεσθαι βέλος, ubi ἑ pertinet ad infinitivum, toleraturum eum esse diu, E, 103, pro αὐτόν. et 613, ἀλλά ἑ μοῖρα ἦγε, fatum duxit eum. et 625, οἵ ἑ μέγαν, qui eum magnum. et 766, ἕ ὀδύναις πελάζειν, eum doloribus adficere. ῥίμφα ἕ γοῦνα φέρει, genua eum celeriter ferunt, Z, 511, coll. 514. nam poëta solet de currentibus aut vadentibus dicere, quod genua eos ferant. quidam priscus criticus scribi jussit ῥίμφα ἑ, ut ε sit paragogicum Atticum pro ῥίμφα, sicut ἠὲ est pro ἤ: sed is non attendit, Homerum nusquam dicere, quod equus ferat pedes, sed quod pedes ferant equum; sicut et naturalis idea, quam poësis accurate imitatur, id postulat. præcedens l. c. nominativus πεποιθὼς neminem movere debet, positus pro, τὸν πεποιθότα: est enim data opera positum a poëta σχῆμα σολοικοφανὲς, quasi oblitus esset constructionis; et hoc schema est maxime poëticum et ἀστεῖον, et quasi decor neglectus. κρατερόν ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, Λ, 249, vehemens luctus eum invasit, ut oculi caligarent aliquamdiu: et ἕ ibi quoque totum notat, sicut supra vidimus. ἀμφί ἑ γιγνώσκων ἑταίρους, circa se, O, 241. ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε, ast mors eum subegit, Σ, 119. et 192, οὐδέ ἑ φημὶ δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, non puto diu eum gavisurum. θνητόν ἑ φασὶ εἶναι, mortalem eum esse aiunt, Φ, 569. νῦν αὐτός ἑ διώκει, nunc is eum insequitur, X, 172. οὐδέ ἑ λήθει, neque eum latet, Ψ, 323. et 705, τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον, i. e. αὐτὴν, γυναῖκα, æstimabant eam pretio quatuor boum pinguium. οὐ κακιζόμενον κατέκτα ἕ, non timide agentem occidit eum, Ω, 214. et 532, καί ἑ βούβρωστις ἐλαύνει, eum calamitas agitat. ὑπέμνησέν τέ ἑ πατρὸς, admonebat eum patris, α, 321. et 434, καί ἑ μάλιστα φιλέεσκε, eumque maxime amabat. Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, i. e. αὐτὴν, τὴν νῆσον, δ, 355. et 617, πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως, ubi ἕ respicit τὸν κρητῆρα, 615, ut ergo et de re ponatur. sic et ο, 117. ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων, et adduceret eum deus et fortuna bona, ρ, 243. φ, 201, sc. τὸν Ὀδυσσέα. μεταλλῆσαί τι ἀμφὶ πόσει κέλεταί ἑ θυμὸς, percontari aliquid de marito jubet eam (Penelopen) animus, ρ, 554. εἷς ἑ καλεσάμενος, ad se vocans, χ, 436. *Genitivus* naturalis est ἕο, qui attice contrahitur in οὗ. ἕο μέγα ἀμείνονα, se multo meliorem, B, 239. ἕο πολὺ φέρτερος, sum præstantior eo, O, 165, pro αὐτοῦ. non ergo in se est reciprocum pronomen, sed ejusdem usus cum αὐτός. σάκος ἀπὸ ἕο ἔσχετο, a se, Υ, 261. ἥτε ἐκέλευσεν ἕο μνήσασθαι, i. e. ἑαυτῆς, sui meminisse, η, 217. ἐπεὶ ἕο (i. e. αὐτοῦ, ejus) κήδετο λίην, magnam curam habebat, ξ, 461. pro hoc ἕο est ob metrum εἷο. υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια, se deteriorem, Δ, 400. sic pro σοῦ (quod est contractum ex σέο) ponitur σεῖο. pro eodem est ionice et contracte εὗ, sicut et ex σέο fit σεῦ, ex ἐμέο ἐμεῦ, quæ est Ionica crasis. οὔτις εὗ ἀκήδησε, nemo eum neglexit, Ξ, 427, pro αὐτοῦ. εἴπως εὗ πεφίδοιτο, an forte ei parceret, Υ, 463, pro ὅπως αὐτοῦ. pro eodem ἕο est et ἕθεν, ionice. ἐπεὶ οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων, quia non deterior est ea, A, 114, pro αὐτῆς ἕθεν εἵνεκα, sui causa, Γ, 128. K, 27. ψ, 304. πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, i. e. αὐτοῦ, E, 80, *von ihm her, (before him.)* μάλα γὰρ ἕθεν Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, I, 683, pro ὑπερέσχεν αὐτοῦ, *hielte die hand über ihn, schützete ihn, (kept his hand over him, protected him.)* ἕθεν ὀτρύνοντος, ei jubenti, O, 199, αὐτοῦ. οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο, qui ex eo nati erant, Υ, 305. ἕθεν ἆσσον, propius ad se, τ, 481. nusquam ergo poëta Atticam illam contractionem οὗ adhibuit, sine dubio vitandæ amphiboliæ causa, ut distinguatur hoc pronomen a possessivo illo οὗ, quod vide sub ἑός. fortasse et elegantiæ causa. *Dativus* per syncopen est οἱ. τήν οἱ πόρε Φοῖβος, pro αὐτῷ, A, 72. et 79, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοὶ, et cui parent; ubi est pro ᾧ. et 188, ἦτορ δέ οἱ μερμήριξε, i. e. αὐτῷ, *sein herz, (his heart.)* et 344, ὅπως οἱ, ut sibi; utpote supremo regi, cujus intererat servari exercitum. ὁ δέ οἱ παρελέξατο, pro αὐτῇ, et ille concubuit cum ea, B, 515. et 586, οἱ ἀδελφεὸς, frater qui ei erat, *sein bruder, (his brother.)* ἐπεί οἱ παῖδες, quia ei sunt filii, Γ, 106, pro αὐτῷ. et 195, τεύχεα κεῖταί οἱ ἐπὶ χθονὶ, jacent ei, αὐτῷ. οἱ πατρὶ πόρε Χείρων, Chiron dabat patri ejus, sc. Achillis, Δ, 219, patri, qui ei, Achilli, erat. ὡς δή οἱ μὴ πάγχυ, ne tamen ei omnino, E, 24, ubi amorem notat. et 298, δείσας, μήπως οἱ, metuens, ne ei, vel sibi; ubi curam et sollicitudinem notat. ἔνθα ἔσαν οἱ, ubi erant ei, αὐτῇ, sc. τῇ Ἑκάβῃ, Z, 289. sic, οἱ ἵπποι, equi qui ei erant, M, 50. et 174, οἱ θυμὸς, pro αὐτοῦ θυμός. et 334, οἱ ἑτάροις, sociis qui ei erant, sociis suis. ἐπέεσσι οἱ, verbis ejus, O, 178. et 183, ἶσόν οἱ, parem ei. ἱδρὼς κατέῤῥεέν οἱ, defluebat ei sudor, Π, 110. οἱ παρὰ πατρὶ, apud patrem, qui ei erat, i. e. suum, P, 324. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ, circa caput ejus, Σ, 205. οἱ πόσις, maritus ejus, X, 439. οἱ ἵπποι ἔσαν, erant ei, sc. τῷ Ἀντιλόχῳ, Ψ, 577, coll. 578. et 832, εἴ οἱ, si ei, et respicit τὸ τὶς, ἀορίστως, quisquis ille. δώσω οἱ, dabo ei, θ, 403. οἱ ἱστὸν, ei, sc. navi, μ, 422. οἱ ὀδυρομένῃ, ei flenti, ξ, 129, pro αὐτῇ. οἱ φρεσὶν, pectore quod ei erat, τ, 248, et est laus τοῦ Εὐρυβάτου. ὅς οἱ ἔλθοι, ψ, 101, nota desiderii. οἱ τεύξειν, sibi machinaturum esse, χ, 14, coll. 12, τίς. pro eodem est ἑοῖ. ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ, N, 495. ἅμα ἕσπεσθαι ἑοῖ αὐτῷ, δ, 38. pro eodem etiam τοί. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο, eum simul sequebantur, K, 194. *Pluralis genitivus*, σφέων, eorum. ἐξείλετο γὰρ σφέων (quod in scansione valet pro una syllaba) φρένας Ἀθήνη, nimis elatas et celsas fecerat

mentes eorum Minerva, i. e. cogitatio ipsorum, Σ, 311. σφέων πολέες, multi eorum, γ, 134. ὄσσε σφέων, oculi eorum, υ, 348. sic, γούνατα, ω, 380. pro σφέων est et σφείων, poëtice. ὦσαν ἀπὸ σφείων, repulerunt a se, Δ, 535. E, 626. N, 148. et 688, ὦσαι. et per contractionem, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν, M, 155, arcentes a se ipsis. σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα, T, 302, suas ipsarum sollicitudines. πατέρα σφῶν, ω, 410, patrem ipsorum, *ihren vater, (their father.)* *Dativus* σφίσι, eis. ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ, B, 206, ut iis imperet. μετὰ σφισιν, inter se, K, 208. et 398, inter vos. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω, illis, P, 453. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον, X, 288. ἐνί σφισι, apud se, Ψ, 703, conf. ἐν. ἐπεί σφισιν ὕπνος, β, 398, postquam ipsis. idem per apocopen dicitur σφί. οὔ σφι μεμήλει, non illis curæ fuerat, B, 614, pro αὐτοῖς. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἧς, X, 435. ἐπεί σφι φίλος, iis carus, Ω, 423. παρετίθει δέ σφι, α, 142. ἀλλά σφι δόσαν, dabant illis, ι, 93. et id deinde apostrophum patitur. αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, loquebatur ad eos, Θ, 4. καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω, Ξ, 304, 205, et illis contentiones nondum diremtas solvam. σφ' ἐπέεσσι προσηύδα, alloquebatur eos, φ, 192, 206. ἵνα σφ' ἀγορὴ, ubi illis forum est, Λ, 806, coll. 807, σφί. ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος ῥέοι, sic illis cerebrum fluat, Γ, 300. et cum adjuncto ν, ὅς σφιν ἀγορήσατο, i. e. αὐτοῖς, A, 73, 253. B, 78. et est syncopatum ex σφίσιν. οὐδέπω ἄρα σφιν ἐπεκραίαινε, nondum autem iis ratum fecit id, Γ, 302. et 454, ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο, æqualiter iis omnibus odio erat. Ζεὺς δέ σφιν, nam Jupiter iis, Δ, 166. et 331, σφὶν λαὸς, exercitus eorum, *ihr heer, (their army.)* et 444, ἔμβαλέ σφιν νεῖκος, injecit iis contentionem. παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ, et apud singulos eorum, E, 195. οὔ σφιν σχεδὸν, non illis prope, K, 422. et 559, τὸν δέ σφιν ἄνακτα, et dominum, qui iis equis erat. οὔ σφιν πάρεσαν, non aderant illis, Λ, 75. porro σφὶν, pro αὐτοῖς, Φ, 386. X, 507. β, 284. δ, 569, i. e. ἀθανάτοις. 784. ο, 523. χ, 33. cæterum σφίσι est pro σφέσι. *Accusativus* σφέας, i. e. αὐτούς. ἐννέα δὲ σφέας, B, 96, in scansione pro una syllaba legendum. et 704, eos. καί σφεας φωνήσας προσηύδα, alloquebatur eos clara voce, Δ, 284, 337. O, 145. κ, 430. K, 140, coll. 127. 191. ἐλέλιξεν, commovit eos, P, 278. Ψ, 235. οἵ σφεας σινέσκοντο, qui eos infestabant, ζ, 6. σφέας Μοῦσα ἐδίδαξε, eos docuit, θ, 480. σφέας αὐτοὺς, i. e. ἑαυτοὺς, μ, 225. sic et M, 43, 86. κεῖθεν ἀπώσατο, eos inde depulit, ν, 276. καί σφεας ὠΐσθην τοὺς ἔμμεναι, et eos arbitrabar illos esse, π, 475. εἰσαφίκοιτο, quicunque ad eos veniret, ψ, 66. τρέφε, eos nutriebat, ω, 388. et 439, ἐπεὶ σφέας ὕπνος ἀνῆκεν, quando eos somnus remisisset. ἐξενάριξε, eos occidit, E, 151. et 567, sc. τοὺς Ἕλληνας. ἐκ γὰρ σφέας χειρῶν φύγον ἡνία, Λ, 128, i. e. ἡνία ἔφυγον αὐτοὺς ἐκ χειρῶν δηλαδὴ, habenæ fugerunt eos, et quidem ex manibus eorum fugientes. occurrit et contractum σφᾶς, θ, 315, nisi mavis esse syncopatum, ut maneat enclitica: eos. σφῶε, illi duo, vel, illos duos. ponitur tamen sæpe et loco pluralis. τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ξυνέηκε, quisnam igitur deus hos duos commisit, A, 8. ἤ τίς σφωε πόρε θεός; K, 546, an deus aliquis eos, sc. hos duos equos, præbuit. ἀλλά σφωε δεσμὸς ἐρύξει, sed eos ambos vinculum tenebit, θ, 317. per apocopen inde fit σφώ. nam quia totum hoc pronomen est encliticum, σφῶε quidem, extra contextum, habet circumflexum in penultima: sed post factam apocopen perit ratio regulæ, utque notetur enclitica, accipit acutum. εἰ μή σφω, nisi eos, αὐτοὺς, P, 531. aliud σφῷ est dualis a σὺ, tu, e. c. O, 146, vos ambos. per syncopen vero ex σφῶε fit σφέ. καὶ γάρ σφε πάρος εἶδεν, nam eos ante vidit, Λ, 111. ὅτις σφ' ἀλίτηται, T, 265, quicunque in eos peccaverit; ubi istud σφὲ habet notionem pluralem pro αὐτούς. id σφὲ etiam loco singularis, αὐτὸν, αὐτὴν, sæpe ponitur, e. c. πείσω σφὲ, persuadebo ei, Euripid. Iphig. Taur. 742. ἥ σφε ἐγείνατο, quæ eum peperit, Orest. 29. ἐγώ σφε θάψω, ego eum sepeliam, Phœn. 1651. ὅς σφε νῦν ἀτιμάζει, qui eam nunc spernit, Med. 33. etc. sic et apud Sophoclem, aliosque. σφῶϊν, illis ambobus. καί σφωϊν δὸς ἄγειν, da iis ut abducant, A, 338. ἥ σφωϊν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν, Λ, 627, i. e. αὐτοῖς, quæ iis apposuit mensam, coll. 637, σφὶ, illis. οὐδὲ σφωϊν, i. e. αὐτοῖς, O, 155. ὅς σφωϊν, Ψ, 281. πρίν σφωϊν, λ, 318, ante quam illis. εἰ σφωϊν, υ, 327. ἕ etiam duplicatur, ἑὲ, pro αὐτὸν, Ω, 134, se vero irasci. ἑὲ δ' αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, Υ, 171. est ergo pro αὐτὸν αὐτόν. οἱ, i. e. αὐτῷ, Ol. 1, 37, sc. Hieroni. 13, 39, ei, sc. oblatum hymnum. Py. 1, 14, ubi est loco genitivi, αὐτοῦ. Py. 2, 153, sc. δολίῳ ἀστῷ. Py. 4, 65, pro: χειρὶ ἐκείνου, sc. τοῦ Τρίτωνος. et 84. et 130, pro αὐτοῦ. et 470, pro αὐτῇ. Ne. 7, 32, 58. 10, 54, ubi est pro, ejus, ut sæpe. ἑοῖ, i. e. αὐτῷ, Ol. 2, 74. ἕ, i. e. αὐτὴν τὴν πόλιν, Ὀποῦντα, Ol. 9, 23. σφίσιν, Ol. 7, 92. Py. 4, 220. Ne. 10, 94. σφὶν, Ol. 8, 109. Py. 9, 206. Ne. 6, 52, sc. ἔπεσι, et est casus sextus, *mit denselben, (with them.)* et 78, sc. λογίοις. Ist. 8, 65. σφὶ, Ne. 6, 86. σφὲ, i. e. αὐτοὺς, Py. 5, 116. sed et exemplum accusativi singularis, σφὲ pro ἕ, esse videtur, Ist. 6, 108, eam, sc. ἀκόνην: nisi potius est in duali, loco pluralis, et respicit viros, ante in hoc εἴδει celebratos.

ἔα, ἐάα, vide sub ἐάω, prope initium.

ἐάγη, attice pro ἤγη, vide sub Ἄγω, frango.

ἔαδε, ἑαδὼς, vide sub ῾ΗΔΩ.

ἑάλη, ἔαλωκα, ἑαλωκὼς, vide sub ʽΑΛΩ͂ et ἁλόω.

ἐὰν, vide sub ἄν.

ἑανὸς, ἡ, όν. (Ἕω) indui dignus, quo quis lætatur indui, ἄξιος ἐνδύεσθαι, καλὸς ἕσασθαι. ab ἕω, induo. est adjectivum: sed sæpe masculinum vel neutrum substantive ponitur, prout subintelligas vel τὸ εἷμα aut ἱμάτιον, vel τὸν πέπλον. et notat tunc, subtilem et pulcrum muliebrem vestitum longum, γυναικείαν ἐσθῆτα ποδήρη, γυναικεῖον ἔνδυμα, ὃ ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες. χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ λαβοῦσα (αὐτὴν) ἐτίναξε, manu prehendens ejus indumentum delicatum, commovit eam, Γ, 385, ubi sermo est de Venere, excitante Helenam, ut surgeret ex consessu virorum et domum rediret. et νεκτάρεος est idem ac θεῖος, i. e. valde egregius. et 419, βῆ δὲ, κατασχομένη (velata) ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, veste candida splendente: et sermo est de Helena, domum eunte. πέπλον μὲν κατέχευε (dejecit, exuit, *liess sie fallen im ausziehen) (threw it off)* ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει ποικίλον, E, 734. Θ, 385. ubi vides, esse adjectivum; et sermo est de Minerva, τὸ γυναικεῖον φόρημα exuente, et tunicam patris Jovis induente. cave autem, τὸν ἑανὸν his locis per, τὸν ἑαυτῆς, cum quibusdam interpreteris: nihil enim potest fingi frigidius. ἀμφιέσατο δὲ ἄρα ἀμβρόσιον ἑανὸν, *sie zog den unsterblichen und göttlichen anzug an, (she put on her immortal and godlike robe,)* Ξ, 178, qui 179. ulterius describitur, quod δαίδαλα πολλὰ ei intexta fuerint. et h. l. subintelligitur, τὸν πέπλον. Sermo est de Junone. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, delicata veste subtili contexerunt eum a capite ad pedes, Σ, 352. et sermo est de corpore mortuo Patrocli. ἀμφὶ δὲ ἄρα ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε, Φ, 507, circum ipsam et in corpore ejus (Dianæ) tremebat divinum peplum, tremente scilicet corpore deæ, præ ira et indignatione, vel et lassitudine. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, Ψ, 254, subtili peplo contexerunt illud vas cui inerant ossa cremati Patrocli. et his omnibus locis notat vestimentum pulcrum et delicatum, in specie muliebre. Sed Σ, 612, τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο, est epitheton κασσιτέρου, plumbi albi: ubi metaphorice a veste illa splendida ponitur, ut notetur id plumbum indutu dignum tibiis herois; et pertinet ipso sensu ad κνημῖδας ἑανὰς, pulcras et elegantes ocreas. nam dicere, esse ibi ἑανοῦ, ab ἕω mitto, quasi ῥεανοῦ, quia κασσιτερὸς sit εὔρυτος καὶ ῥαδίως χυτὸς καὶ εὐδιάχυτος; videtur esse interpretamentum non satis poëtici ingenii. Scribitur idem et εἱανὸς, ionice et ob metrum. εἱανοῦ ἀπτομένη, Π, 9, apprehendens vestem longam: et sermo est ibi de puellula currente cum matre, et suscipi se in ulnas flagitante.

ἔαξε, vide sub Ἄγω, frango.

ἔαρ, αρος. τό. (Ἄω) ver, *der frühling, (the spring:)* quod scribitur et τὸ εἶαρ. est ab eodem αἴρω, quia tunc ex terra in aërem exsurgunt plantæ. et ipsum ἦρ, quatenus notat τὸν ὄρθρον, τὴν πρωΐαν, est quasi ver diei, μικροῦ τινὸς ἐνιαυτοῦ: metaphorice τὸ ἔαρ notat omne vernans, abundans, se efferens: hinc pinguedo, juventas, et alia ejusmodi, possunt dici τὸ ἔαρ τούτου ἢ τούτου: imo et sanguis effervescens. ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, Z, 148. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere recens orto, τ, 519.

ἐαρινὸς, vide εἰαρινὸς, et ἠρινός.

ἔασι, ἔασσι, vide sub Ἔ͂Ω, aliquanto ab initio.

ἕαται, vide sub ῝Εω.

ἐάφθη, vide sub ἐφίπτω, prope finem.

ἐάω, f. άσω. a. 1. εἴασα. (Ἀ) sino, permitto: relinquo: missum facio, *lasse, lasse zu: verlasse, lasse gehen, (I let, permit, leave, let go.)* est ab sono τοῦ α, quo sono indignationem, aut cupiditatem, aut jussum aliquod, indicamus. οὐκ ἐῶ, non sino, Θ, 428, οὐκ εἰῶσι, B, 132, pro ἐάουσι, contr. ἐῶσι, et ob metrum interserto Iota, non sinunt. sic et Λ, 549, οὔτι μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, i. e. ἐξελέσθαι τὸν πιότατον βοῦν, non sinunt eum, bovem pinguissimum eligere et abripere. eadem verba sunt et, P, 659. aliud εἰῶσι est pro ἐάωσι, in conj. Υ, 139, εἰ αὐτὸν οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, collatis præcedentibus immediate. οὔ με ἐῶσι, pro ἐάουσι, Ψ, 73, ubi anima Patrocli queritur, quod reliqui mortui non sinant se trans flumen ire, quia corpus sit insepultum. οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης, non permittit Saturnius, Θ, 414, pro ἐάει contr. ἐᾷ, et distracto hoc circumflexo per insertum α. ab hoc ἐάᾳ sæpe ultimum ᾳ abscinditur, ut maneat ἔα, pro ἐάει, τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς, non sinit me tremere (meticulosum esse, fugere) Pallas, E, 256. ubi cave legas ἐᾷ, nam metrum reclamat: nisi malis contendere, ἐᾷ in scansione pro unâ longâ syllabâ esse legendum; quod quidem concedi facile possit. aliud ἔα est imperativus pro ἔαε, permitte, omitte, sine. ἀλλ' ἔα, sine ita esse, A, 276. μηδὲ ἔα (ubi α longum ex contractione τοῦ ἔαε) νῆας ἄλαδ' ἕλκειν, B, 165. et 346, τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, *lass die umkommen, (let them perish.)* μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς, Θ, 244. ne sic Trojanis sine occidi et vinci Achæos, i. e. a Trojanis. (sic et O, 376.) et 399, μηδ' ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, ne sine eas contra venire in occursum. ἔα χόλον, omitte iram, I, 260. O, 472, βιὸν ἔα κεῖσθαι, *lass liegen den bogen, (let the bow lie.)* ἔα ἔναρα, omitte spolia, P, 13. et 16, ἔα με κλέος ἀρέσθαι. μή με ἔα κύνας καταδάψαι, ne me sine canes dilacerare, X, 339. aliud ἔα est imperfectum sine augmento, pro εἴας, contr. εἴα, et ionice ἔα, sinebat. οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, E, 517, non sinebat enim labor alius. τοὺς μὲν ἔα πόνον ἔχειν, N, 2. ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδὲ ἐνάριζεν, alios Danaos omittebat, nec occidebat, Π, 731. alibi id plene cum suo augmento ponitur. οὔ με εἴας, contr. pro εἴαες. non mihi permittebas, E, 819. οὐδ' εἴα

κλαίειν, non permittebat flere, Η, 427. θωρήσσεσθαί με, Λ, 717. οὐ γὰρ Ἀπόλλων εἴα Πάνθου υἱὸν δαμῆναι, non permittebat eum occidi, Ο, 522. οὐδὲ πόληος εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, Π, 396, non sinebat cupientes adscendere ad urbem. μήτηρ με οὐκ εἴα πρὶν θωρήσσεσθαι, Σ, 189. et 448, οὐκ εἴων ἐξιέναι αὐτούς, non sinebant eos egredi. οὐδ᾽ εἴα ἔμεναι βέλεμνα, Χ, 206, non sinebat mittere tela. ἀποσκίδνασθαι, dispersos abire, Ψ, 4. μάρνασθαι, Ω, 395. pro quo et ionice dicitur ἔασκον, et ob metrum εἴασκον, ες, ε. ἐγώ μιν πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, Ε, 802, non sinebam eum pugnare. τὸν οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι, Υ, 408. οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε στείχειν εἰς πόλεμον, Β, 832. Λ, 330. οὐδέ με ἔασκες κλαίειν, non sinebas me flere, sed solatio magno adhibito fletum meum inhibebas, Τ, 295. τόνδε δ᾽ ἔασκεν ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, Ω, 17. οὐκ εἴασχ᾽ Ἑλένην δοῦναι Μενελάῳ, Λ, 125, non sinebat, i. e. impediebat alios: per apocopen, et ob sequentem asperum per χ pro κ, pro ἔασκε. οὐ εἰῶ, non passura essem, non consentirem, Δ, 55, pro ἐῶ, præsens conj. τόνδε δ᾽ ἐῶμεν, hunc sinamus, pro ἐάωμεν, Β, 236. ἀλλ᾽ ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθόν, Κ, 344, s. *wir wollen ihn erst lassen ein wenig vorbey gehen, (we will first suffer him to pass on a little:)* quo loco ἐῶμεν in scansione est dissyllabum, priore ε cum ω quasi contracto. οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, Τ, 139, pro ἐάωσι. ἐᾶν δ᾽ ἔναρα, omittere spolia, Ο, 347, *sich nicht an beute zu keren: die liegen zu lassen, (care not about booty; let it lie.)* τούσδε δ᾽ ἐᾶν, Π, 96, ubi est infin. pro imperat. illos autem sine. οὐκ ἐάσω, non sinam, non permittam, Ο, 73. οὐ γὰρ ἐάσω, Ρ, 449, ubi id σεμνύνει (honestat, decorat,) Hectorem, qui ob *Jovis* nutum non potuerit uti fortitudine suâ, qua alias conata effecisset. Sic et Σ, 296. ἤ κεν ἐάσεις, *oder ob du lassen wilst, (or if thou wilt permit,)* Υ, 311. ἐάσομεν αὐτὸν κεῖσθαι, *wollen ihn liegen lassen, (we will leave him lying,)* Τ, 8. et 65, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, *das wollen wir geschehen seyn lassen, (we will let that be as it is.)* sic et Π, 60. et Σ, 112. εἰ οὕτω ἐάσομεν, *wenn wir so wollen lassen, (if we permit it thus,)* Ε, 717. ἀλλ᾽ ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, Ι, 697. ἄλγεα δ᾽ ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, Ω, 523, *wollen die traurigkeit im herzen stille liegen lassen, und sie jezt nicht äussern, (we will allow our sorrows to lie still in our hearts, and not now give vent to them.)* et 71, ἀλλ᾽ ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν, clam subripere omittemus sane, *wollen wir fahren lassen, unterlassen, (we will forbear.)* εἰς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς, Ε, 465, quousque sinetis interfici populum vestrum ab Achæis? οὐ μιν θυμὸς ἐάσει, Σ, 282, i. e. οὐ τολμήσει, οὐκ ἂν προθυμηθείη, *die lust wird ihm vergehen, (he will feel no inclination,)* sc. εἰσελθεῖν: οὐ δυνήσεται. τὸν μὲν ἔπειτ᾽ εἴασε (aor. 1.) κεῖσθαι, Θ, 125, 317. οὐ Τρῶας εἴασεν Ἕκτωρ εὕδειν, Κ, 299. οὐκ ἐμὲ Ζεὺς εἴασε, non permisit mihi, Λ, 279. et 323, τοὺς μὲν ἔπειτ᾽ εἴασαν, illos omiserunt, *liessen von ihnen ab, (let them go.)* ἐπεί σε εἴασεν Ἀχιλλεύς, Ω, 684, quia Achilles a te abstinuit manus: an non alii te poterunt capere vel interficere? et sine augmento, ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα, Δ, 226, omisit, *liess pferde und wagen weg, (let horses and cars go,)* ex consilio prudenti imperatorum, ut parem laborem ferre videretur. τοὺς μὲν ἔασε, hos omisit, Ε, 148, *liess sie liegen, (let them lie.)* et 847, ubi κεῖσθαι additum. Λ, 148, 426. 437, οὐδέ τ᾽ ἔασε, *liese nicht zu, (did not permit,)* non permisit. ἄλλους μὲν ἔασε, Ο, 87, ubi Sigma duplex ob metrum non est necessarium, cum α hujus verbi sit anceps. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασσε, Υ, 456. οὐδέ τ᾽ ἔασσεν Ἀπόλλων, non permisit, Φ, 596. κάρη δ᾽ ἕλκεσθαι ἔασεν, Χ, 398, caput trahi reliquit, *liess den kopf schleppen, (let the head drag.)* ἐπεί με πρῶτον ἔασας, ζῆν, Ω, 557, cum, quod primarium est, me sivisti, sc. vivere, quia pepercisti mihi: *da du mich einmal hast bey leben gelassen, (as thou hast once spared my life.)* versus autem ibi 558 a priscis criticis Græcis non pro genuino, sed ab aliena manu interserto, habetur. nam Priamus a poëta ibi concise loquens inducitur: claudit ergo sermonem suum cum ἔασας: et ἐᾶν τινά, est, parcere alicui, si ejus vita est in manu nostra. et 569, μή σε, γέρον, οὐδ᾽ αὐτὸν ἐάσω, (aor. 1. conj.) ne nec te sinam: quod quoque elliptice et indeterminate dictum: *dass ich nicht etwa auch dich nicht lasse,* sc. *leben, (that I may not suffer thee,* sc. *to live:)* quod gravius expressum omittit, verecundia senis et hospitis regis. εἰ δ᾽ ἂν ἐγὼ τούτους ἐάσω, (a. 1. conj.) Φ, 556, permisero. μὴ δή με ἐάσῃς κεῖσθαι, Ε, 684, ne permitte ut jaceam. οὐκ ἂν δὴ ἐάσαιμεν, ne permittamus, Ε, 32, (a. 1. opt.) ἀλλά μ᾽ ἐᾶσαι (infin. a. 1.) sed me sinas facere, Δ, 42. αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν, Θ, 243. ἔασόν μιν δαμῆναι, sine eum occidi, Π, 451. ἀλλ᾽ ἄγε δὴ καὶ ἔασον, Φ, 221, sed age sane etiam omitte, *lass auch einmal nach, ficht nicht immer, (desist a little from fighting,)* cessa, desine. quæ significatio rarius occurrit. μὲ οἶον ἐάσατε ἱκέσθαι, me solum sinite venire, Χ, 416. et ex *Odyssea*: τὰς εἰ μέν κ᾽ ἀσινέας ἐάᾳς, λ, 109, si eos sinis illæsos, pro ἐᾷς. Sic μ, 137. et 282, οὐκ ἐάᾳς. τ, 374. et sine distractione est, λ, 146, ὅντινα μέν κεν ἐᾷς. αἴκεν ἐᾷ, si sinit υ, 359, et est id pro ἐάῃ, in conj. τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν, pro ἐάωμεν, σ, 419. εἴ κ᾽ εἰῶ μεν στῆναι, pro ἐάωμεν, φ, 260. οὐ μέν σε ἐῶσι θεοὶ κλαίειν, pro ἐάουσι, δ, 805. οὐδ᾽ ὣς εἴων, neque sic sinebam, pro εἴαον, λ, 49, 88, 231. π, 362. οὐκ εἴας, pro εἴαες, non sinebas, i. e. prohibebas dudum, τ, 25, *du verbotest ja alleweile, (thou always forbadest.)* οὐκ εἴα, pro εἴαε, η, 41, non sinebat. et 274. σ, 345. τ, 201, 531. υ, 284. et sine augmento: οὐκ ἔα εἰπεῖν, ψ, 77, non sinebat dicere. et 244. Ionica forma imperf. εἴασκεν, χ, 427. ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ εἴων κλαίειν, ι, 468, vetabam eos flere. μνηστήρων μὲν ἔα (imperat. pro ἔαε) βουλήν τε νόον τε ἀφραδέων, β, 281, *lass immer gut seyn, (follow.)* κατάκτανέ με ἢ ἔα, interfice me, aut sine vivere, δ, 744. ἐᾶν, permittere, κ, 536. ἢ ἐάᾳν, pro ἐᾶν, θ, 509, aut relinquere, *es übrig zu lassen, es unversehret zu lassen, (to leave, to leave untouched.)* ἐάσει, sinet, κ, 291. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δὲ ἐάσει, ξ, 444, aliud dabit, aliud non dabit, prout volet. κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, fletum omittemus, δ, 212. τοῦτον μέν, κ, 443. ὅρκον μὲν ἐάσομεν, ξ, 171, juramentum sinemus in suo pretio. et 183, κεῖνον μέν, omittemus ex sermone nostro. ἔμπης μιν ἐάσομεν, *wollen ihn seyn lassen, und izt nicht von ihm sprechen, (will let him alone, and desist from speaking of him,)* π, 147. οὐκ ἄλλον, σ, 49, non sinemus alium. et in quibusdam horum ἐάσομεν possit esse pro ἐάσωμεν, ob ἰσοδυναμίαν τοῦ ο et ω Ionicam in conjunctivo. οὐκ ἐάσουσιν, non permittent, φ, 233. οὐ ζώειν ἐάσομέν σοι υἱοὺς, χ, 222. τὸ μὲν αὖθι εἴασα, id ibi reliqui, κ, 166. εἴασε, sivit, υ, 164. et 273. οὐ Ζεὺς εἴασε. et sine augmento, ἔασε, λ, 452. μ, 445. ἐάσας, σ, 221. μὲ οἶον ἐάσατε πένθεϊ τείρεσθαι, sinite me solum luctu confici, β, 70. (imperat. a. 1.) sic et η, 215, ἐάσσατε. ἔασον, ψ, 113. ἢ ἐάσειε, num sineret, δ, 118. οὐκ ἐῷμι, pro ἐάοιμι, π, 85, συγχωρείην, sinam. ἢ ἐῷ pro ἐάοι, an sinat, υ, 12, quod et esse potest per apocopen pro ἐῴη, quia idem optativus formatur et in ἐῴην, ης, η. οὐκ εἴασεν, sc. ὁ ἥλιος τὸν Δία, Ol. 7, 112. ἔα πόλεμον, i. e. μὴ μέμνησο, Ol, 9, 61. ἔα με, Ne. 7, 110.

ἑάων, τῶν, vide sub Ἐΰς, prope finem.

ἑβδομαγέτης, vide sub Ἀπόλλων, ad medium.

ἑβδόματος, η, ον. (Ἕπω) septimus. ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινῷ (corio) ἴσχετο, hærebat, Η, 248. ἑβδομάτῃ ἡμέρᾳ, κ, 81. ξ, 252.

ἕβδομος, όμη, ομον, (Ἕπω) idem. ἕβδομος εἱστήκει μείς, Τ, 117, septimus mensis erat. ἐγὼ δέ σοι ἕβδομος εἰμὶ, sc. υἱός, Ω, 399, et σοὶ familiariter abundans additum. ἕβδομον ἦμαρ, μ, 399. ο, 476. ἑβδόμῃ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ, Py. 4, 16.

ἐβησόμην, vide βήσομαι.

ἐβήτην, vide sub βῆμι, prope finem.

ἐβιήσατο, vide sub βιάω.

ἔβλητο, vide sub ΒΑ΄ΛΛΩ, prope initium, et βλῆμι.

ἐγγαστρίμυθος, ἐγγαστρίτης, ὁ, vide sub μῦθος, ad finem.

ἐγγείνομαι et ἐγγίγνομαι, (Γάω) innascor in aliquo loco. etiam active, ingenero. μὴ μυῖαι κατὰ ὠτειλὰς εὐλὰς ἐγγείνωνται, Τ, 26, ne muscæ in vulneribus vermes ingenerent, ἐγγεννήσωσιν. ibi ergo active. οἳ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι, Ζ, 493, qui in Ilio nati sunt, ἐγγεγέννηνται, et pertinet ad πᾶσι, ut sit, πᾶσιν Ἰλιεῦσιν, sed mihi præcipue. sic et Ρ, 145, οἷος σὺν λαοῖσι τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι. estque præt. med. ab ἐγγάω, ingenero. ἐν δ᾽ αἶγες γεγάασι, ι, 118, sunt capræ in insula. τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν, ν, 233, quæ terra, quis populus, qui homines ibi nati sunt vel versantur.

ἐγγενής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) ingenitus. οὐ θαῦμα, σφίσιν ἐγγενὲς εἶναι, Ne. 10, 95, non mirum est, si ingenitum illis est, esse bonos luctatores.

ἔγγιον, vide ἐγγύς, et ἆσσον.

ἐγγλωττογάστωρ, vide sub γλῶσσα, et δημιοεργός.

ἐγγνάμπτω, (Κνάω) applico curvando: incurvo. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, Ψ, 731, pro ἐνέγναμψεν, fecit ut curvaret se genu, sc. τοῦ Αἴαντος, quocum luctando certabat Ulysses. et sic ille cadebat, sed simul adversarium secum trahebat.

ἔγγονος, vide ἔκγονος.

ἐγγυαλίζω, f. ίξω. (Ἄγω) do quasi in cavam manum, amplectendum et tenendum do aliquid in manus, ἐγχειρίζω. τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Ζεύς, honorem saltem mihi debuerat Jupiter tenendum dare, cum vitam diuturnam non concesserat, Α, 353. ἔργον ὁ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, præ manibus dabit, εἰς κοίλην χεῖρα quasi, Β, 436. τότε οἱ (ei) κράτος ἐγγυαλίξω, Λ, 192. et 207. et 752, Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε (ἐνεγυάλιξε) magnam victoriam dedit. ὀτέοισιν (οἷστισιν) κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ, Ο, 491. et 644, τότε Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον (gloriam superiorem, *vorzug, oberhand) (superiority.)* ἐγγυάλιξε, concessit, *hat lassen müssen, (was obliged to leave,)* occisus ille bonus. σοὶ νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω, Ρ, 206. et 613, καί κε (et sane) Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξε. Ποσειδῶν αὐτοὺς (ἵππους) ἔπορεν (dedit) ἐμῷ πατρί, ὁ δὲ αὖτε ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν, Ψ, 278, ubi πόρειν et ἐγγυαλίζειν est idem. εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα, ὅσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, donec mihi omnino omnia pater reddat dona sponsalia, quæ ei dedi propter hanc ejus impudentem filiam, θ, 318. ἤλυθε (οὗτος ὁ ξένος) ἐμὸν πρὸς σταθμόν. ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω, sc. νῦν αὐτόν, tradam et commendabo eum tibi, π, 66, φρασόμεθ᾽ ὅ, τι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ, ψ, 140, consultabimus quicquid commodi deus nobis præ manibus dederit. μὴ δὲ Νηρέως θυγάτηρ (ἡ Θέτις) νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω ἡμῖν, Ist. 8, 92, bis exhibeat nobis.

ἐγγυάω, f. ήσω. ("Αγω) sponsionem facio. in manus promitto. et ἐγγυάομαι, sponsionem accepto. ὁ διδοὺς ἐγγυᾷ, ἐγγυᾶται δὲ ὁ λαμβάνων. δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι (pro ἐγγυᾶσθαι) ϑ, 351. v. δειλός. media forma tamen etiam active notat, spondeo. ἐγγυάσομαι (dorice pro ἐγγυήσομαι) Ol. 11, 16, spondebo. *ich will dafür gut seyn, (I will be responsible for it.)*

'Εγγύη, ης. ἡ. ("Αγω) sponsio, *bürgschaft, (pledge.)* promissio in manum, *angelobung in die hand, (a promise in the hand.)* ab ἐν, et τὸ γύον, manus. etiam ἡ τοῦ γάμου ἀπογραφὴ *(ehestiftung,) (marriage-contract)* dicitur ἐγγύη. δειλαὶ δειλῶν ἐγγύαι, ϑ, 351, ubi conf. δειλός.

ἐγγύθεν, ("Αγω) adverb. ex propinquo, *aus der nähe, (near at hand.)* ἐγγύθεν ἐλθὼν, prope accedens, E, 72, ubi idem est quod ἐγγύς. et 275, τὼ δὲ τάχα ἐγγύθεν ἦλθον, *kamen einander bald in die nähe, (some came near one another.)* Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, H, 219. ἐγγύθεν ἱσταμένη, K, 508, *da sie sich nahe zu ihm gestellet, (having placed herself near him,)* ἡ 'Αθήνη, i.e. *da er sich besser bedacht hatte, (having considered better of it.)* ἐγγύθεν ἐλθὼν ἔστη πρόσθε, Λ, 396. et 485, ἦλθε. et 722, ἐγγύθεν 'Αρήνης, prope Arenen. ex quo apparet, ἐγγύθεν idem esse quod ἐγγὺς, vel μάλα ἐγγύς. M, 337, ubi pertinet ad præcedens ἑσταότας, ut repetas ἑσταότα, sc. Τεῦκρον. νέον (paullo ante, modo) ἰόντα κλισίηθεν, qui ierat vel venerat ex tentorio. ἐγγύθεν ὁρμηθεὶς, *cominus impetu facto,* N, 562, 574, 647. Ξ, 446. O, 529. et 710, ἐγγύθεν ἱστάμενοι, prope assistentes, non eminus, coll. 709. P, 128. 554, ὁ γάρ οἱ ἐγγύθεν ἦν, prope apud eum erat. et 582, ἐγγύθεν ἱστάμενος. αὐτῷ ἐγγύθεν ἦλθεν ὁ, Σ, 16. et 133, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, quia cædes ei prope instat; ubi de *tempore* positum hoc adverbium. et 381. ἀλλά σοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, T, 409, dies exitii et mortis tibi est propinquus, Υ, 330. X, 141, 204, 295, ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν, non prope eum erat. στρέφει ἐγγύθεν, Ψ, 323, 516, 763. Ω, 360. γ, 36. δ, 630. ἐπεὶ οὔτινες ἐγγύθεν εἰσὶν, quia nulli prope nos sunt, in opp. ad τηλεδαπῶν, ζ, 279, ubi tamen maxime proprie intelligi possit, ex propinquo. ϑ, 62, 261, 471. μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν, ι, 423, instabat, urgebat. νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη, navis quæ ex propinquo, in propinquo, agebatur, μ, 183. et 354, in propinquo, ex propinquo: et additur, οὐ γὰρ τῆλε, non procul. η, 205. ο, 163, valde prope ad eos veniens. ϱ, 71. ἐγγύθεν εἱστήκει, ω, 445, proxime adstitit.

ἐγγύθι, ("Αγω) adverb. in propinquo, prope. δῶμα ἐγγύθι Πριάμου, Z, 317. ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον, H, 341, fossam prope ad murum, *nahe dran, (near to it.)* ἐγγύθι νηῶν, *in der nähe der schiffe, (near the ships,)* I, 76. ἐγγύθι δ' ἠὼς, ubi de tempore, K, 251, aurora adventat. et 561. Π, 71. νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακὸς, X, 300, ubi quoque de tempore: et mors personificata cum adverbio loci. ἐγγύθι δὲ στὰς, α, 120, prope assistens, *zu ihm tretend, (advancing to him.)* πατρὸς ἐγγύθι ναίει, η, 29. et 205, σφίσιν ἐγγύθι (alii habent ἐγγύθεν, quod idem est) εἰμέν. γαίης, ν, 156. ω, 357.

'Εγγὺς, ("Αγω) adverb. prope, *nahe, (near.)* est ab ἐν, et τὸ γύον, manus. ergo proprie τὸ ἐν ὑπογύῳ, τὸ πρόχειρον, τὸ ἐν χερσί. ἄγχι est idem. et cum γύον et γυῖον quoque notat totum corpus; hinc ἐγγὺς quasi est, ad corpus, *am leibe, (at the body.)* est adverbium loci; ponitur tamen et de tempore. de *loco* est Γ, 344, ἐγγὺς στήτην, stabant ambo non procul a se. de *tempore* est Ξ, 110, ἐγγὺς ἀνὴρ, i. e. αὐτίκα νῦν εὕρηται ὁ λαλήσων ἀνὴρ, καὶ οὐ δηθὰ (non diu) ζητηθήσεται. porro de *loco* est: Δ, 496. E, 611, στῆ (ἔστη, *er stellete sich,*) *(he placed himself)* δὲ μάλα ἐγγὺς ἰὼν, valde prope accedens. nam est idem quod σχεδόν. στῆ δὲ μάλα ἐγγὺς "Εκτορος, H, 225. ἐγγὺς ἐόντα, Θ, 318. ἐγγὺς ἁλὸς, prope ad mare, I, 153, 201, 295. τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγὺς, K, 113, *deren schiffe sind am entferntesten, und nicht gar nahe, (whose ships are the farthest off, and not near at hand.)* et 274, ἐγγὺς ὁδοῖο, *nahe am wege, (near the road.)* οὐ γάρ οἷ (ei) ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν, *waren ihm nicht bey der hand, (were not near,)* Λ, 340. et 346, ἐγγὺς ἐόντα. 429. M, 457. ἐγγὺς ἔτι κλισίης, N, 247. *da er nicht weit mehr zum zelte hatte, (as he was not far from the tent.)* Ξ, 417. πέτρη ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα, O, 619. et 650, ἐγγὺς ἑταίρων. P, 484. Σ, 586. ἐγγὺς ἀνὴρ, Υ, 425. Φ, 285, 533. πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι, X, 153. οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθε ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγὺς, *waren nicht viel davon, sondern gar nahe, (were not far distant, but very near,)* Ψ, 378. Ω, 365. ἀλλά που ἤδη ἐγγὺς ἐὼν, β, 165. coll. 164. Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν (prospiciebamus) ἐγγὺς ἐόντων, ι, 166. πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἐόντας, κ, 30. ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος, prope viam insidians, ν, 268. ξ, 484, ἐγγὺς ἐόντα, *der nahe an mir lag, (that lay near me.)* et 518, πυρὸς ἐγγὺς, *nahe am feuer, (near the fire.)* ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν, ϱ, 205. 301. φ, 215. χ, 163. οἵδε δὴ ἐγγὺς ἔασι, *sie sind da, (they are near,)* ω, 494, coll. 492, τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας, *sahe sie in der nähe, (saw them near at hand,)* et 490, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες, num jam prope sint venientes. de *tempore* raro, imo vix, occurrit in poëta accuratissimo. possit tamen esse X, 453, ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμου τεκέεσσιν, malum sane prope est liberis Priami. magis tamen κ, 86, ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, i. e. tempora exeundi in pascua nocturna (ut pascantur boves, qui interdiu ab insectis nimium infestantur) et diurna (ad pascendas oves et capras) statim se excipiunt. vel et τοπικῶς, αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ νομαὶ (quas κελεύθους vocat, *die triften,) (the pastures,)* ἐγγὺς τῆς πόλεως κεῖνται. vel ἐγγὺς, absolute, et notione temporali; sunt ei ad manus hæ operæ, pastor potest has operas habere si vult, *sie sind ihm zur hand, (he has them at hand.)* nam, de propinquitate occasus et ortus solis æstivi intelligere, vetat situs Italiæ inferioris, ubi noctes æstivæ non nimis sunt breves. conf. κέλευθος. ἐγγὺς ἐὼν, Ne. 7, 94. ἐγγὺς μὲν Φέρης, ex propinquo Pheræ, Py. 4, 221, ἐγγύθεν.

ἐγεγόνεον, vide sub γεγωνῶ.

'Εγείρω, f. ερῶ. ("Αω) excito, dormientem vel jacentem aut languentem, *richte auf, muntre auf, (I raise up, rouse.)* est verbum ab ἀείρω, elevo, ortum, mutatâ primâ vocali, et euphonice interserto γ. notat et, incito, *ich reize an, (I excite.)* generalis notio itidem est, tollo. εἰ καί μιν 'Ολύμπιος αὐτὸς ἐγείρει, etiam si eum Jupiter ipse excitet et fortiter stare faciat, N, 58. ὑπνώοντας ἐγείρει, dormientes excitat, Ω, 344. ἐξ ὕπνου οἰκῆας ἐγείρῃ, e somno domesticos excitet, E, 413: ubi innuit poëta summum amorem conjugalem, ne nocte quidem cessantem a luctu ob amissum conjugem. μή που τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι (pro ἐγείρῃ) θεὸς ἄλλος, concitet, erigat animis, K, 511. ὄφρα καὶ θᾶσσον ἐγείρομεν (ionice pro ἐγείρωμεν, nam Ionibus ο et ω in conjunctivo sæpe sunt indifferentes) ὀξὺν "Αρηα, B, 440, ut ocius cieamus acrem Martem. sic et, ἐγείρομεν "Αρηα, Θ, 531, quasi dormierit ante. sic et Σ, 304. ποτὶ δὲ αὖ (insuper etiam) καὶ ἐγείρομεν ἄλλους, excitemus ex somno, K, 108. et 146, ὄφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, *dass wir noch einen und den andern aufwecken, (let us waken one or another.)* ad locum T, 237, vide comp. ἐπεγείρω. cæterum et nos, in re certâ, sæpe indicativum ponimus pro conjunctivo. ἔγειρε (pro ἤγειρε, et perinde est, imperf. an aor. 1. esse putes) δὲ φύλοπιν αἰνὴν, E, 496, incitavit. et 517, πόνος ἄλλος, ὃν ἔγειρε 'Αργυρότοξος. sic et, φύλοπιν, Z, 105, ὡς οἷα πρὸ τούτου ἢ κοιμωμένην ἢ καθημένην: nam de his duobus proprie τὸ ἐγείρειν ponitur. sic et Λ, 213. λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, N, 357, erigebat in exercitu, sc. eos qui defecerant animis aut viribus. ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος, O, 242, nam eum excitavit Jovis voluntas. nam ea sola sufficit, si quid efficiendum est. et 603, ubi vide compositum ἐπεγείρω. et 594, ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, qui eos confirmabat, *sie stärkete, (strengthened them.)* ἔγειρε δὲ νεῖκος 'Αθήνη, P, 544, concitabat contentionem. et 552, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε, Υ, 31. τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, Ψ, 234, sc. Achillem, qui paululum requieverat dormiens. Sed O, 232, τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, est imperativus, erige et excita ei robur magnum. ἤγειρα δὲ μᾶλλον, E, 208, i. e. ἠρέθισα, παρώξυνα, *habe sie nur desto mehr aufgebracht und aufgemuntert, (I have only excited and encouraged them the more.)* πολίων ἤγειρα ἕκαστον, ex urbibus excivi singulos, P, 222. et 261, μάχην ἤγειραν, pugnam instaurarunt. ἕκαστον ἐγείρειαν, unumquemque excitent, K, 166. καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, ε, 48. ω, 4. de Mercurio ejusque baculo. ἠὼς μὲν ἔγειρε, excitavit eam e somno, ζ, 48. ἐν θυμῷ νύκτα διὰ ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν, ο, 8, vigilare faciebat ipse curas suas de patre: ipse cubabat, sed curas suas quasi stare erectas faciebat. et 44, ὁ αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἔγειρεν. ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος, ω, 163. ἐγείρομαι, passivum, excitor. τις ἐγειρομένων ἀνθρώπων, mane excitatorum ex somno, *der aufstehenden, (of the men awakened from sleep,)* υ, 100. sed plerumque patitur syncopen, extruso ει. ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, pro ἐγείρετο, B, 41. ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς, H, 434. Ζεὺς, O, 4, evigilabat: dormierat enim. ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ "Εκτορος ἔγρετο λαὸς, Ω, 789, nam per noctem excubias egerant circa rogum, et jacuerant humi: ortâ luce surgebant. 'Οδυσσεὺς, ν, 187. ἔγρεο Τυδέος υἱὲ, K, 159, imperativus pro ἐγείρεο, evigila. sic et ο, 46, Νεστορίδη. *stehe auf, (rise.)* et ψ, 5, Πηνελόπεια. ὡς 'Οδυσσεὺς ἔγροιτο, ut excitaretur e somno, et surgeret, ζ, 113. et 117, ὁ δὲ ἔγρετο. πρίν γ' 'Οδυσῆα ἔγρεσθαι, infin. pro ἐγείρεσθαι, antequam expergisceretur, ν, 124. ἔγωγε ἐγρόμενος, pro ἐγειρόμενος, κ, 50. ἔγειρε αὐτοῖς οἶμεν, Ol. 9, 72, excita eis cantum. ἀγλαΐαν, Ne. 1, 16, splendorem excitavit, et est ibi ob metrum ἔγειρε, pro ἤγειρε. λύραν, Ne. 10, 39. ἐγεῖραι αὖτις, rursus excitare et erigere, Py. 9, 181. Germanorum vox, *richten, aufrichten, (to raise, raise up,)* transpositum ἐγείρειν est.

ἔγεντο, pro ἐγένετο, vide sub γείνω, prope finem.

ἐγκαθίζω, ("Εω) insideo. ἐγκαθίζων θρόνῳ, Py. 4, 272, pro καθίζων ἐν θρόνῳ, insidens throno.

ἐγκανάσσω, f. ξω. (Χάω) infundo. est verbum comice fictum ex ἐγχέειν. Aristoph. Equit. 105, ἐγκάναξόν μοι ἄκρατον, infunde mihi merum. ut simplex concipiatur κανάσσω, f. ξω, impleo. et fortasse strepitus aliquis connotatur.

ἐγκάπτω, f. ψω, (Κάπω) in os indo vel sumo. Aristoph. Vesp. 787, et quidem avide. cæterum a κάπτειν vel κάπειν, edere, est ὁ κάπηλος, ου, *ein speisewirth, garkoch, traiteur, (a keeper of a tavern, cook-shop, or eating-house.)* et hinc est καπηλεύειν, cauponariam facere. it. lucri causa præbere aliquid, et quidem maligne

aut sordide. in genere deinde κάπηλος est, qui emit ut vendat, et lucrum turpe faciat. e. c. κάπηλος ἀσπίδων, Aristoph. Pax, 446, *ein schild-trödeler, (a dealer in shields.)* subest autem semper notio fraudis alicujus. apud Æschyl. s. c. Th. 551, ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, videtur non cauponaturus pugnam, i. e. proditurus, fraudulenter pugnaturus. nam hic poëta omnia δόλια vocat κάπηλα adjective.

ἐγκάρδιον, vide sub δρῦς, sub medio.

ἔγκαρος, ὁ, vide sub ἐγκέφαλος.

ἔγκας, τὸ, vide sequens, et sub σπλάγχνον.

ἔγκατα, ων. τά. (Κῶ) viscera; idem quod τὰ σπλάγχνα. et quia dativus pluralis occurrit ἔγκασι, apparere videtur, singularem concipi debere, τὸ ἔγκας, ατος, non vero τὸ ἔγκατον, ου. quanquam tamen et προσώπασι, per metaplasmum occurrit pro προσώποις. ut ergo forma singularis videatur dubia. cæterum est ab ἔγκειμαι, intus delitesco, *ich liege inwendig, (I lie inwardly,)* ἐντὸς κεῖμαι. αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, de leone, qui juvenci cervicem frangit, deinde sanguinem et omnia viscera haurit, Λ, 176, et maxime majora illa viscera, pulmones, cor, hepar, intelliguntur; deinde autem et omnem carnem sub corio latentem simul connotat nomen hoc: sicut et Latinorum viscera, unde est visceratio, i. e. divisio carnium crudarum, populo facta. et 438, οὐκ εἴασεν 'Αθηναίη τὸ ἔγχος μιχθῆναι ἔγκασι φωτὸς, non sivit hastam immisceri visceribus interioribus viri. de leone redit idem locus primum citatus, P, 64. et de duobus leonibus, qui ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον, Σ, 583. et de Cyclope, homines vorante, ὃς οὐκ ἀπέλειπεν (reliquit) ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα, ι, 293. ἐπώπτων (assabant) ἔγκατα πάντα, μ, 363, coll. 364, ubi vides, significari in specie viscera illa majora.

ἐγκαταβαίνω, (Βάω) ingredior, introëo. σπάργανον ἐγκατέβη, Ne. 1, 58, cunas ingressus fuit.

ἐγκαταβάλλω, (Βάλλω) injicio. μέσσῳ δ' ἐνικάββαλε ὁμίλῳ, M, 206, pro ἐγκατέβαλε, *liess mitten hineinfallen, (threw into the middle.)*

ἐγκαταπηγνύω, (Πήγω) indefigo. ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν, pro ἐγκατέπηξαν, palos defixerunt in terra ad fossam, H, 441. I, 350. ξίφος κουλεῷ ἐγκατέπηξα, λ, 97, gladium in vaginam detrusi.

ἐγκατατίθημι, (Θέω) intus depono, adpono. τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, impone sinui tuo, Ξ, 219, *lege ihn dran, (lay him on it.)* et 223, ἐγκάτθετο, pro ἐγκατέθετο. τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, λ, 613, lorum sua elaboravit arte, variis expictum figuris, coll. 609, seqq. ἐποίησεν αὐτόν. et simul hæc vox innuit, non facile factum esse talem ἀορτῆρα, sed spatio aliquo. ἑῷ ἐγκάτθετο θυμῷ, ψ, 223, suo indiderat animo. nam ἐν sæpe est, *ad, apud.*

ἔγκαφος, ὁ, vide ΚΑ'ΠΩ.

ἔγκειμαι, f. είσομαι. (Κῶ) jaceo in vel inter. ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, non jacebis in illis vestibus indutus post mortem, X, 513, coll. 510. ἐνεκείμην εἵματι κείνου, jacebam noctu involutus vesti illius, ξ, 501. ἔγκειται κτήματα δόμοις, δ, 127. recentioribus τὸ ἐγκεῖσθαι, est, urgere aliquid, ἐνστατικῶς περί τι ἔχειν.

ἐγκεντρίζω, vide sub κέντρον.

ἐγκεράω, (Κάρα) infundo. οἶνον ἐγκεράσασα, Θ, 189. οἶνον κρητῆρσι ἐγκερόωντο, pro ἐνεκερῶντο, υ, 253.

ἐγκέφαλος, ου. ὁ. (Κύβω) cerebrum, quod in capite intus est. *das hirn, (the brain.)* recentiores dixere ὁ ἔγκαρος, a τὸ κάρα, caput. αὐτοῖς ἐγκέφαλος ῥέοι ὧδε ὡς ὅδε οἶνος, Γ, 300, quæ erat imprecatio inter libandum contra eum qui fœdus jam factum violaturus esset. βέλος εἰς ἐγκέφαλον ἔδυ, Θ, 85, in cerebrum penetrabat. ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, Λ, 97. M, 185. Υ, 399, turbatum et fœdatum est. νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλου, Π, 347, sub cerebro, i. e. per os et cervicem. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, αἱματόεις, P, 297, i. e. ἐκράθη ὁ ἐγκέφαλος αἵματι ἐκρέοντι. ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, ι, 290. et 458, διὰ σπέος. αἵματί τε ἐγκεφάλῳ τε παλάξειν γῆν, ν, 395.

ἐγκίρνημι, (Κάρα) infundo. ἐνεκίρνη οἶνον κισσυβίῳ, infundebat vinum in poculum ligneum, Eumæus, homo rusticus, ξ, 78. π, 52. ἐγκιρνάτω τις κρητῆρα, Ne. 9, 119, impleat aliquis et propinet craterem.

ἐγκλάω, et poëtice ἐνικλάω, f. άσω. (Κλάω) infringo, deflecto quid et declino vi. αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν (pro εἴωθεν, præt. m. solet) ἐνικλᾶν ὅ, ττι νοήσω, Θ, 408, 422, semper solet mihi infringere et inflectere consilia mea, ἀεὶ ἔθος αὐτῇ, ἐμποδὼν εἶναι καὶ κατακάμπτειν καὶ ὡς οἷον κατακλᾶν τὰ εἰς ὀρθὸν ἐμοὶ βουλευθέντα. nam hoc verbum h. l. est metaphoricum, a stirpibus rectis et validis, quæ curvando infringuntur, ἐκ φυτῶν ὀρθοτενῶν καὶ στερεῶν. εἰσὶ γὰρ καὶ τῇ ψυχῇ βλαστοὶ εὐγενεῖς. *ich knicke ein, (to snap off.)*

ἐγκλίνω, (Κλάω) incumbere facio, impono. πόνος μάλιστα ἐγκέκλιται, Z, 78, labor maxime nititur vobis tanquam columnis, ἐπίκειται, ἀνάκειται, vos maxime eum sustentare debetis, sicut et sustinetis.

ἐγκοισυρέω, vide sub σύρω.

ἐγκοίτιον, τὸ, vide sub ἐνεύδω.

ἐγκοκύλη, vide sub κοτύλη.

ἐγκολαβέω, ἐγκολαβίζω, vide sub κολούω.

ἐγκονέω, f. ήσω. (Κνάω) sedulo ministro ut quasi pulvis oriatur festinante me. et hic significatus est tropicus. sic et διακονέω, et ὁ αὐτοδιάκονος, i. e. ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων ἑαυτῷ καὶ τοῖς αὐτοῦ. τὸ διακόνιον erat εἶδος πλακοῦντος, placentæ species quædam. simplex κονέω est, ἐνεργέω, opus facio: et hinc est et, τὸ ἀκόνιτον, cum α privativo, i. e. φάρμακον, καθ' οὗ οὐκ ἔστιν ἐνεργῆσαί τι, διὰ τὸ ἐκείνου δραστήριον, venenum præsens, contra cujus vim non facile quid adhiberi potest. στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι, sc. αἱ ἀμφίπολοι, η, 340, straverunt lectum dormitorium sedulo ministrantes. sic et ψ, 291. aliis tamen, ionice verso π in κ, videtur esse pro ἐνπονέω: sicut ionice dicitur ὅκως pro ὅπως. Vide sub πονέω, et ἐμπονέω.

ἐγκονητὶ, (Κνάω) adverb. cum pulvere excitato, cum labore multo, sedulo. Θέτιν κατέμαρψεν ἐγκονητὶ, Ne. 3, 61, prensavit et amplexus est cum multa opera. conf. Ovid. Metam. XI, 217—265.

ἐγκοσμέω, f. ήσω. (Κόμω) intus ordino et dispono. ἐγκοσμεῖτε, ἑταῖροι, τὰ τεύχεα νηΐ, ο, 218, adornate in navi omnia armamenta et instrumenta.

ἐγκοτέω, vide sub κοτέω.

ἐγκρίνω, ἐγκρὶς, ἡ, vide sub εἰσκρίνω.

ἔγκρυμμα, τὸ, vide sub λόχος, prope initium.

ἐγκρύπτω, (Κάρα) occulo in. δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε, ε, 488, torrem cinere abscondit, *verbirget einen brand in der asche, (hides a brand in the ashes,)* ut diu permaneat ignitus. hinc ὁ ἐγκρυφίας ἄρτος, panis qui sub fervido cinere coquitur. ἐγκέκρυπτο σχοίνῳ, occultatus erat in juncis, Ol. 6, 90.

ἐγκρυφίας, vide supra.

ἐγκυκάω, (Χάω) immisceo. ἐνεκύκα αὐτοῖς τυρὸν καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ πραμνείῳ, κ, 234, 235, de Circe, potionem faciente commixtam, similem fere nostro *bischop.* hinc est ἡ κύκησις, commixtio, perturbatio; posita etiam ἐπὶ ταράχου πραγμάτων. inde et τὸ κυρκανᾶν, et ἡ κορκορυγή, a Comico fictæ voces.

ἔγκυκλον, τὸ, vide sub κυκλόω.

ἐγκυμονέω, vide sub ΚΥ'Ω, et κυέω.

ἐγκυμόνησις, ἐγκύμων, ἡ, ἔγκυος, ἡ, vide sub ΚΥ'Ω.

ἐγκύρω, f. ύρσω. (Κύρω) incido. ὅτε δὴ πυκιναῖς ἐνέκυρσε φάλαγξι, N, 145, quum Hector densis Græcorum ordinibus occurreret, densos eos circa se animadverteret, *hinan geriethe, (got into.)* ὃς δὲ ἂν ἀνὴρ ἀμφοτέροισιν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ, Py. 1, 194, qui in utrumque inciderit et acceperit, sc. τῷ εὖ παθεῖν καὶ τῷ εὖ ἀκούειν, qui utrumque nactus et consecutus fuerit, et tenebit. ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτῇ, Py. 4, 502, quasi consecutus esset vitam centennem, *als ob er hundert jahr alt worden wäre, (as if he was a hundred years old.)* est ergo et, versor in aliqua re.

ἐγκώμιος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) cantu laudatorio et festivo plenus. neutrum, τὸ ἐγκώμιον, præconium celebre et lætum, substantive poni solet. ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον, secundum morem et ritum laudatorium, Ol. 10, 93. στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν, Ol. 13, 39, coronarum laudatorium ritum. ἐγκώμιον, (sc. μέλος, carmen, cantilena) ζεῦξαι ἔργμασι, Ne. 1, 10, adjungere factis egregiis. ἐγκωμίου προφήτην, Ne. 9, 120, præconem laudatorii carminis. ἐγκωμίων μελέων τυγχάνειν, Ol. 2, 85, ubi vides ellipsin suppletam ad id neutrum. ἐγκωμίων ὕμνων, Py. 10, 82.

ἐγρηγορέω, f. ήσω. ("Αω) quod et per aphæresin dicitur γρηγορέω. sit ab ἐγείρω, cujus perf. med. est ἤγορα, per reduplicationem Atticam ἐγήγορα, et interserto ρ, ἐγρήγορα, et ἐγρηγορέω. reperitur et ἐγρηγοράω. sic a πέποιθα fit novum verbum πεποιθέω, unde est ἡ πεποίθησις: sicut ab ἐγρηγορέω est ἡ ἐγρηγόρησις, et per syncopen ἐγρήγορσις. γρηγορέω est recentiorum. notat vigilo, *ich wache, (I watch, am awake.)* κεῖτο ἐγρηγορόων, jacebat vigilans, insomnis, υ, 6. pro ἐγρηγορῶν, quod videtur esse ab ἐγρηγοράω, particip. præs. ab ἐγρηγοράω. ἐγρήγορθαι ἄνωχθι, jube vigilari, K, 67, ubi accentus æolice est retractus pro ἐγρηγόρθαι, et est infin. præt. perf. pass. ex ἐγρήγορμαι, per syncopen pro ἐγρηγόρημαι, a perf. act. ἐγρηγόρηκα, sine augmento. et 419, οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, pro ἐγρηγόρασι, præt. med. interserto θ, vigilant. ἐγρήγορθε, vigilate, Σ, 299. H, 371. est imperat. præt. med. pro ἐγρηγόρετε, per syncopen, et mutato τ, in θ. posset quidem fingi verbum novum ἐγρηγόρημι: sed nihil inde lucri fit.

ἐγρηγορτὶ, ("Αω) adverb. vigilanter, *wachend, (awake.)* ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴατο πάντες, K, 182.

ἐγρήσσω, ("Αω) verbum poëticum, factum per paragogen ex ἔγρω, quod est per syncopen ex ἐγείρω, notatque idem. vigilo, *ich wache, (I watch.)* πάννυχοι ἐγρήσσοντες, per totam noctem pervigilantes, Λ, 550, *die die ganze nacht aufbleiben, (who sat up the whole night.)* sic et P, 660. τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις, υ, 33, cur rursus vigilas? nam opus est quiete ad firmandum corpus ad pugnam. et 53, πάννυχον ἐγρήσσοντα, ubi conf. φυλάσσειν. Vide 'Εγείρω, et sub παννύχιος.

ἔγρω, vide sub iisdem.

ἐγχεία, ας. ἡ. (Χάω) hasta, idem ac ἔγχος. sic a τὸ ἔλεγχος fit ἡ ἐλεγχεία. ἡ δὲ διὰ πρὸ ἤλυθεν ἐγχείη, H, 261. M, 405. Διομήδεος ἐν παλάμαις μαίνεται ἐγχείη, Π, 75. ἐν γαίῃ ἔστη, Υ, 279. Φ, 69. ἐγχείη δ' ἐκέκαστο,

hastæ peritia ornatus erat, Β, 530. (sic et Ξ, 124, 125.) et 818, *μεμαότες ἐγχείῃσι*, cupidi hastis pugnare. *μακραῖς ἐγχείῃσι μαχήσονται*, Γ, 137, 254. et 345, *σείοντε ἐγχείας*, quatientes ambo hastas. *ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων*, Ε, 167. Υ, 319. *ἐγχείῃ πειρήσομαι αἴ κε τύχοιμι*, Ε, 279. et 563, *σείων ἐγχείην*. *ἔφριξε μάχη ἐγχείαις*, Ν, 339. et 782, *μακραῖς τετυμμένω*, vulnerati ambo. *τοὺς ἐπέφνομεν ἐγχείαις*, Π, 547. *ἔβαλλον ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν*, Σ, 534. *ι*, 55. sic, *γευσόμεθα ἀλλήλων*, Υ, 258. *ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο*, Φ, 582, hasta contra eum collimabat. *οὐτάμενοι χαλκήρεσιν*, *λ*, 40.

ἐγχείβρομος, *ου. ὁ ἡ.* (Βρέμω) hastifremus, hasta minitans. *Κόρᾳ ἐγχειβρόμῳ*, Ol. 7, 79, Minervæ, quæ statim galeata et hastata nata est, prœlium hasta minans. a *τὸ ἔγχος*, hasta.

ἐγχεικέραυνος, *ου. ὁ.* (Ἄω) epitheton Jovis, cujus telum et hasta (*ἔγχος*) est fulmen. *ὁ τῷ κεραυνῷ ἀντὶ ἔγχους χρώμενος: βέλος γὰρ τοῦτο Διός*. Ol. 13, 109. Py. 4, 345.

ἐγχειρίδιον, vide sub *χειρὶς*, et Παραβολὴ in R.

ἐγχειρογάστωρ, vide sub *δημιοεργὸς*, et *Κύκλωψ* in R.

ἔγχελεια, ἔγχελια, ἔγχελις, vide sub sequente.

ἔγχελυς, *υος. ἡ.* (Ἔλω) Attici faciunt genitivum et in *εως*, et nominativum plur. in *εις*. est factum nomen ab *ἐν* et *χέομαι* et *ἰλὺς*, quasi *ἐν ἰλύϊ χεομένη*: anguilla, *ein aal, (an eel:)* nam habitat in limo, in eumque infunditur quasi. nam non nascuntur *αἱ ἐγχέλεις*, ut alii pisces, *ἐξ ὀχείας, οὔτε ζῶα τίκτουσιν, οὔτε εἰς ἄῤῥεν καὶ θῆλυ διακρίνονται, ἀλλ' αὐτόματοι ἐν πηλῷ συνίστανται ἔκ τινος ἀποῤῥεούσης αὐτῶν ὑγρότητος*: nascuntur in limo, in quem immiserunt aliquam seminis speciem. vide Oppianum. cui artificiosior videbitur indicata etymologia, is simplicius dictam dicere potest ab *ἔχειν ἐν ἰλύϊ*, habitare in limo, hærere in limo: nam in fundo aquarum solet latere. Proverbium est, *λεῖος* (lævis) *ὥσπερ ἔγχελυς*. recentiores dicunt et *ὁ ἡ ἔγχελις, ιος* et *εως*: unde *τὰ ἐγχέλια* sunt parvæ anguillæ. sed *τὰ ἐγχέλεια* sunt *μάχη τῶν ἐγχέλεων*, pugna anguillarum: affirmant enim veteres, *ζῆν τὰς ἐγχέλεις εἰς ἑπτὰ ἔτη καὶ ὀκτὼ, καὶ ἀλληλοφαγεῖν*. Bœotii grandes eas sacrificabant diis: apud Ægyptios vero consecrata erat pro numine. vide Athenæum. aliquis, apposita grandi anguilla, jocans dixit, *πάρεστιν ἡ τῶν δείπνων Ἑλένη, ἐγὼ οὖν Πάρις ἔσομαι*. reperitur et *ὁ ἔγχελυς*. *ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες*, Φ, 203, ubi contradistinguuntur *τοῖς ἰχθύσι*. et 353, *τείροντο ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες*, fervente fluvio a nimio æstu. de anguillis Copaicis in Bœotia, locus est festivus apud Aristoph. Acharn. 880, seqq.

ἐγχεσίμωρος, *ου. ὁ.* (Μείρω) est epitheton bellatoris strenui, occupati circa hastas gerendas. *ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος*, i. e. *κακοπαθῶν*. nam *μορέω*, f. *ήσω*, est, fato aliquo adficio, in fatum aliquod conjicio: it. laboro circa aliquam rem, *lasse es mir sauer werden wobey, (take great pains about something.)* et passivum, *μορέομαι*, fato aliquo occupor, fatali aliqua portione mihi attributa premor, fataliter vexor. nam bellator et sibi et aliis fatali labore gravis est. cæterum ob plures breves syllabas concurrentes, *ο* producitur in *ω*. *ἐγχεσιμώρους*, Β, 692. et 840, *Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων*, ad hastas a fatis damnatorum. *Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι*, Η, 134. *Μυρμιδόνας*, *γ*, 188, i. e. *τοὺς αἰχμητὰς*, qui hastis, et comminus, pugnant, non vero eminus.

ἐγχέσπαλος, *ου. ὁ.* (Πάλλω) qui hastam vibrat et conjicit. est a *τὸ ἔγχος*, et *πάλλω*, et Sigma est euphonice insertum, ut in *Θεσπέσιος, Θέσκελος, Θέσφατος*, etc. *ἐγχέσπαλοι ἄνδρες*, Β, 131, et sic vocantur gravis armaturæ milites. *Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος*, Ξ, 449. *Ἄρης*, Ο, 605.

ἐγχεσφόρος, *ου. ὁ ἡ.* (Φέρω) hastam gerens. *ἐγχεσφόροις Αἰθιόπεσσι*, Ne. 3, 107.

ἐγχέω et **εύω**, (Χάω) infundo. *ἐν δὲ ὕδωρ ἔχεαν*, pro *ἐνέχεσαν*, Σ, 347. sic, *χεῦαν*, pro *ἐνέχευσαν*, Θ, 436. *ἐν δ' οἶνον ἔχευε ἐν δέπαϊ*, pro *ἐνέχευσε*, *γ*, 40. *υ*, 260, *er schenkete wein ein in den becher, (he poured the wine into the cup.)* sic, *ἐν ἀσκῷ αἰγείῳ, er füllete ein, (he filled,)* *ζ*, 77. *ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον δοροῖς*, infunde mihi farinas utribus, pro *ἔγχευσον*, *β*, 354. et 380, *ἐν δέ οἱ ἄλφιτα χεῦε*, pro *ἐνέχευσεν*. *ὕδωρ ἐνεχεύατο ψυχρὸν*, infundebat, *τ*, 387. *οἰνοχόος οἶνον ἐγχείῃ* (ionice pro *ἐγχέῃ*) *δεπάεσσιν*, *ι*, 10, infundat.

ἔγχος, *εος. τό.* (Χάω) hasta, *ein spiess, (a spear.)* et hoc nomen est verum totius hastæ: *δόρυ* enim, quod omne lignum designat, proprie est hastile ligneum, et *αἰχμὴ* est cuspis ejus ferrea. *ἔγχος* ergo duas habet partes, *δόρυ καὶ αἰχμὴν*, quorum utrumvis tropice pro tota hasta ponitur. nomen ipsum est ab *ἔχω*, teneo, dirigo, *ich richte, halte gegen, (I direct, hold against;)* directa enim adversus hostem hasta pugnabatur: eademque habebatur manibus etiam extra pugnandi usum. circulus ferreus, qui circumdabat superne *τὸ δόρυ* ibi ubi commissa ei erat *ἡ αἰχμὴ*, dicitur a poëta *ὁ πόρκης*, et omnes istas tres partes vides, Ζ, 319, 320, *ἔγχος ἔχε ἐνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ δουρὸς λάμπετο αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης*, ubi et etymologia (in *ἔχεν*) et longitudo hastæ militaris, indicatur: hastam habebat undecim cubitorum, et in summo hastili fulgebat cuspis ferrea, et circa eam circumdatus erat auratus annulus. quidam legunt, *ἔχεν δεκάπηχυ*: sed cum navale *ἔγχος*, quo in prœliis navalibus utebantur, fuerit duplo majus, *δυοκαιεικοσίπηχυ*, i. e. *πηχέων εἴκοσι δυο*, multo verisimilior fit lectio eorum, qui habent, *ἔχ' ἐνδεκάπηχυ*. mensura autem unius cubiti est a cubito viri adulti usque ad extremum digitum medium extensum. eadem verba sunt, Θ, 494, 495. Achillis *ἔγχος βριθὺ μέγα στιβαρὸν*, describitur, Π, 140—144, quod nemo alius poterat *πάλλειν* ob crassum nimis hastile et ob pondus suum: hinc Patroclus eo non est usus. *ἔγχος ἄλκιμον*, i. e. *ἀλκιμοποιὸν*, *ὅ οἱ παλάμῃ ἀρήρει*, quod ei in manu aptum erat, Γ, 338. *ἄλκιμον, ἀκάχμενον ὀξέϊ χαλκῷ*, Κ, 135. Ξ, 12. Ο, 482. *κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος*, quassans longe vadentem hastam, i. e. prælongam, et qua quis longe jaculari possit, Η, 213. et 244, *ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον*. et 249. Γ, 346. Ε, 15—17. *φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος Αἰνείου ῥεῖα διελεύσεσθαι*, putabat enim, hastam Æneæ facile penetraturam esse per scutum, Υ, 262, coll. 267, *ὄβριμον*. *μείλινον ἔγχος ἀνέσχετο*, fraxineam hastam sustulit ut jaceret eam, Ε, 655, coll. 660, *αὐτὸς βεβλήκει αὐτοῦ μηρὸν ἔγχεϊ μακρῷ*, percussit ejus femur hasta longa. sic *μείλινον*, Ν, 597, cujus hastile ex ligno fraxini arboris factum. *οὐδὲ ἄλλο ἔχε μείλινον*, Χ, 293. *διῆλθε ὄμβριμον ἔγχος*, Γ, 357. *ἐξεσπάσατο στέρνου ὄμβριμον*, validam hastam, Δ, 529. et *ὄβριμον*, Ε, 790. Η, 251. Ξ, 451. *Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα*, Ε, 594. *ἀεῖραι ἄντα τοῦ*, Θ, 424, tollere ingentem hastam contra Jovem. *λάζετο δ' ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων*, ubi sermo est de hasta Palladis, Ε, 746, 747. Θ, 389, 390. *α*, 99, 100, coll. 104, *παλάμῃ εἶχεν ἔγχος*. et 121, 127—129. *εἷλεν αὐτὸν* (interfecit eum) *ἔγχεϊ ὀξυόεντι*, Ε, 50. *ὁ μὲν ὀξυόεντι ἵετο ἀκοντίσαι*, ille alter hasta acuta cupiebat jaculari, Ν, 584. *χάλκεον*, a cuspide sic dictum, Γ, 317. Δ, 481. *ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι*, hastis utrimque acutis, Ο, 278, 386, 712. Ν, 147. Ξ, 26. Π, 637. *ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος*, habens hastam a ventis nutritam, i. e. cum hastili prævalido, Λ, 256. *ὅτι ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας*, Ζ, 126, i. e. *ἐμέ*. sic et Θ, 535. *αἴ κε ἔγχος ἐμὸν ἐπερχόμενον μείνῃ*, si modo hastam meam invadentem expectaverit stando. *ἔγχος ἐτώσιον ἠΐχθη μοὶ ἐκ παλάμης*, Γ, 367. *κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ*, parte sua posteriori infixit hastam terræ, Ζ, 213. et 306, *ἆξον δὴ ἔγχος Διομήδεος*, frange quæso hastam ejus, i. e. ipsum. *διάμησε χιτῶνα*, discidit tunicam hasta, Η, 254. *ἀφῆκεν*, emisit jaculando hastam, Κ, 372. *παρετράπετο*, prætervolabat hasta, Λ, 233. conf. porro *ἔγχος*, Ν, 294, 295, 509, coll. 513. 557, 558, 570, 605. Ξ, 498. Ο, 126, 127. Π, 318, 520, 618, 734, 801, 802, *κεκορυθμένον*, *gehelmet, (helmed)* quasi, i. e. cuspidatum. Ρ, 505, 518, 523, 524, 529, ubi eadem hasta vocatur *ὄβριμος ἄρης*, et habet *οὐρίαχον* partem posteriorem. *ἐκ σύριγγος ἐσπάσατο ἔγχος*, ex theca extraxit hastam, Τ, 387. Υ, 163, *ἐτίνασσε*. 259, 272, 273, 345, coll. 322, ubi circumscribitur hasta, quod sit *μελία εὔχαλκος*, fraxinus bene munita ferro. Φ, 115, *liess den spiess fallen aus der hand, (dropped the spear from his hand.)* 172, 200, 393, *χάλκεον ἔχων*. et 397, *πανόψιον ἑλοῦσα*, fulgidam hastam capiens. Χ, 285, 286, 367. Ψ, 788, 884, coll. 896. *εἰς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν*, Ε, 118. Ν, 153. Π, 315, *αἰχμῇ ἔγχεος*: et sic plene dictum. ubi ergo *αἰχμὴ* sola ponitur, subintelligendum est *ἔγχεος*. et 479, 613. Τ, 73. Υ, 363. *περὶ ἔγχεϊ*, Β, 389. Γ, 380, 431. Δ, 307. Ε, 45, *μακρῷ*. 579, 852, 856. Η, 11, *ὀξυόεντι*. et 289, *πέρι δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατος*. Κ, 348, *ἔγχει ἐπαΐσσων*. Λ, 180, 265, *ἔγχεΐ τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν*. sic et 541. et 484, 503, *ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε*. Ξ, 38, 403, 483. Ο, 536, 730, 742. Π, 195, 309, 310, 404, 699, 809, *ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε*. 834. Ρ, 296, *μεγάλῳ πληγείς*. 465. Σ, 195, 252, *ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα*. Τ, 49, 152, 218. Υ, 96, 368. Θ, 159, 402, 542. Χ, 271. 272, 273, 275, 326. *ἔγχεα μακρὰ*, Γ, 135. Δ, 447, 533, *δολιχὰ ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες*. Ε, 624. Θ, 61. Ι, 86. Κ, 152, *ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος*. Ν, 134. Ξ, 373, *τὰ μακρότατα*. Υ, 373, *ἀντίοι ἄειρον*. *ἔγχεσι*, Δ, 282. Ζ, 226. Η, 62. Π, 335. Ρ, 276, 731, *ἀμφιγυίοις νύσσοντες*. Σ, 231, iens in forum Telemachus habet *ἔγχος* in manu, majestatis causa, *β*, 10, simulque securitatis. *ἔγχεσιν ἀρίστους*, i. e. *ἀνδρείους*, *δ*, 211. *ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον*, *κ*, 145. *ἐπάλμενος ἔγχει*, impetum faciens hasta, *ξ*, 220. hospitis passivi *ἔγχος* recipit ad se activus et adservat, *ο*, 281, coll. *α*, 121, 127. et *ο*, 550, *ἄλκιμον*. *π*, 40, 474. *ρ*, 4, ubi Telemachus ad urbem iturus sumit hastam suam. et 29, 62. *τ*, 33, 438. *υ*, 127, 145, 306. *φ*, 34, 433. *χ*, 25, 95, 97, 279, 293. *ω*, 518, 521, 523, 526. *πίδασον χάλκεον ἔγχος*, Ol. 1, 121, impedi hastam ferream. *κραταιὸν ἔφιπε*, Py. 6, 34, immisit validam. *ἔγχεος ζακότοιο αἰχμῇ*, Ne. 6, 89, hastæ periracundæ cuspide. *ἐγχέων ἀκμὴν*, Py. 1. 20. *ἄτερ*, Py. 9, 46. *Φοινικοστόλων*, Ne. 9, 68, a Phœnicibus, i. e. Carthaginiensibus immissarum, belli causa. Vide sub *δολιχόσκιος*.

ἐγχράω, vide *ἐκχράω*, et *ἐπιχράω*.

ἐγχρίμπτω, f. *μψω*. (Χάω) appropinquare facio, appropinquo, fulcio et fulcior, nitor. *σὺ μάλα ἐγχρίμψας αὐτῷ*, sc. *τῷ τέρματι*, tu valde prope admovens manu equos ei metæ, Ψ, 334, *nahe dran dich haltend im fahren, (guiding the horses very near to it.)* et 338, *ἐν νύσσῃ* (ad metam) *δέ σοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω*, sinister equus tuus admovetor. *νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο*, Ρ, 413, indesinenter manus sibi invicem conserebant, *καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον*, et se invicem occidebant. *ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς*, Η, 272,

manu inserta clypeo suo, *da er sich doch fest an den schild hielte, und den nicht aus der hand liess, (as he held fast the shield, and would not let it go.)* ἔστη μάλα ἐγχριμφθεὶς, N, 146, stabat valde prope admovens se et manum conserens cum hoste, ἐν χρῷ τοῖς πολεμίοις γιγνόμενος, *da er ihnen sehr zu leibe und auf die haut gienge, (being in close contact with the enemy.)* ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλαις, ἄψ ἀπονοστήσειν αὐτὸν ἤλπετο, vivum, admotum ad portas Trojæ, reversurum eum esse sperabat, P, 405, i. e. ἐμπελάσαντα. αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, cuspis ossi penitus admota, E, 662, infixa. locus ex H citatus proprietatem verbi ab ἡ χεὶρ orti, maxime indicat. ponitur et de navi, ἐγχρίμπτειν τῇ γῇ τὸ πλοῖον, appellere ad terram navem ut hæreat ibi. et intransitive est, prope accedo. hinc ἐγχρίμπτεσθαι etiam notionem τοῦ πλησιάζειν habet, si quis corpus jungit cum fœmina. sic Herodot. IV, 113, ἐνεχρίμπτετο αὐτῇ, quod paullo post, 114, dicitur συνεμίχθη αὐτῇ.

ἐγχρίω, vide sub χρίω.

ἐγχώριος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) in regione. ἐγχωρίαν λίμνην, lacum, Ol. 5, 26, ubi ionice et dorice est peculiare fœmininum adjectivi. ἐγχώριοι βασιλῆες, Ol. 9, 83, indigenæ reges. dicitur idem et ὁ ἡ ἔγχωρος, ου.

ἐγώ, (Ἔω) pronomen. ego. est ab ἔω, sum; is qui sum. ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρώεσσιν ἀρήγεις, Ξ, 192. et 252, s. ἐγὼ μὲν, σὺ δὲ οἱ κακά. Sæpe est κατ' ἐξοχήν τινα positum, καὶ μαχόμην οἱ ἐγὼ, pugnabamque ego cum eo, H, 154, ego admodum adolescens, cum tali et tanto viro. sic Σ, 125, γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, et sentiant, quod sane diu ego a pugna quietus fui, et 115, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. et 120, ὡς καὶ ἐγών. vel cum alia aliqua emphasi ponitur, e. c. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα, nam id ego probe novi, Δ, 163. ὄφρα δ' ἐγὼ πολέμιζον, quamdiu autem ego pugnabam, I, 352, coll. 345. et ad fiduciam faciendam additur, τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάρροθος ἦα, E, 808, talis tibi ego auxiliator aderam; inquit Minerva. et 809, σοὶ δή τοι μὲν ἐγὼ παρά τ' ἵσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, T, 140, ὅδε, i. e. ἑτοῖμός εἰμι, *ich bin der mann, die geschenke zu geben: ich der ich hie stehe, (I am the man who can afford gifts, I who stand here.)* et est loco jurisjurandi, manu ad corpus suum admota hæc dicens. sæpe est vox fastuosa, præferentis se aliis: ut ridiculus ille Thersites, digito ad pectus suum χυρτὸν admoto, B, 231, ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν: ubi loquitur ὡς πρώτιστος εἶναι τῶν ἄλλων οἰόμενος. sæpe autem modestiæ: πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, δ, 240, ad differentiam ἄλλου τινὸς, qui fortasse poterit et volet, ego certe non. sic modeste et reverenter, Θ, 402, τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσομαι ὡς σὺ κελεύεις, inquit ad regem civis bonus. οὗτος ἐγὼ, iste ego, Ol. 4, 37, talis sum; inquit Erginus canus, cum cursu armatus vicisset, quod desperaverant et jam ante riserant alii. ἐγὼν sequente vocali dici amat; Dores fere semper id νῦ adnectunt, qui et ἐγώνη sæpe dicunt, ut τύνη pro σὺ, A, 76. B, 377, 391. etc. ἔγωγε vero plerumque plus et fortius notat, quam simplex ἐγὼ, estque Atticum, A, 282. Γ, 197, 433, ego serio. N, 95, si minus alii, at ego. et 100, 222. Ξ, 247, 244, 335. O, 251. Σ, 254, 259, 306. T, 205. Υ, 134. X, 86. Ψ, 894. Ω, 244. α, 215, ego ipse. et 217, ego tamen. δ, 193, 200. ε, 140. η, 208. ι, 27, 432. ο, 490. π, 23. ρ, 41, 186, 389, 400. κἀγὼ, pro καὶ ἐγὼ, Φ, 108. ἐγὼ αὐτὸς, A, 137. H, 101. O, 234. Θ, 391. χ, 154. ἐγὼ αὐτὴ, Ω, 59. *genitivus* ἐμοῦ, mei. ἐξ ἐμοῦ γένος εἶς, E, 896, pro quo et dicitur ἐμοῖο, et ἐμεῖο, et ἐμεῦ, et μοῦ, et μεῦ. Φ, 112. ἐξ ἐμεῦ αὐτῆς, τ, 93. ἐμεῦ, A, 88, I, 335. κλῦθί μευ, A, 37. κέκλυτέ μευ, T, 101. et 105, αἵματος ἐξ ἐμεῦ. ἀέκοντος ἐμεῖο, A, 301. ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, a me fugatus, non a Jove terrente, Θ, 149. dicitur et ἐμέθεν, ex mea virili parte, A, 525. O, 213. et hæ omnes formæ sunt Ionicæ. *dativus* ἐμοὶ, Δ, 51. et sine ἐ, μοὶ, Δ, 46. οὐκ ἐμοὶ φίλα, H, 357, ubi Hector loquitur majestatice, quasi ipse sit τὸ πᾶν ἐν τῇ Τροίῃ. ἐμοὶ, Py. 4, 409. ἀπόριψόν μοι, Ol. 9, 55. sæpe autem hoc μοὶ eleganter *abundat*, e. c. E, 249, I, 596. Π, 200, 839. Σ, 61, 442. T, 24, 211. X, 38. ζ, 199. κ, 554. μ, 224, 231, ubi est pro ἐμοῦ, et 232. ν, 208. ο, 128. ρ, 354. υ, 308, 314. alibi est dativus *commodi*, e. c. Z, 486. Ξ, 236, mihi in commodum. Π, 247, 523. P, 223, ubi est mecum, vos me duce, σὺν ἐμοὶ ἀρχηγῷ. imo et incommodi, Σ, 95. κ, 429. μοὶ τὸν παῖδα, meum dilectum filium, T, 331. χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε, Ψ, 19, 179. et 635, ὅς μοι ἀνέστη, i. e. κατ' ἐμοῦ, contra me. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, non enim mihi, O fili mi care, diu vives, Ω, 131. οἵ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα, qui mecum eo et eo, β, 213. μοι, mei causa, η, 301. pro ἐμοῦ est et O, 162. Π, 517—519. abundat vero eleganter Δ, 410. ι, 42, 64. μ' pro μοὶ, Z, 165. I, 669. K, 544. N, 481. Π, 207. ἐμοὶ αὐτῷ, Π, 12. γ, 49. δ, 177. ε, 179, coll. 187. ι, 421. ο, 370. ἐμοὶ αὐτῇ, ι, 188, 189. X, 451. ὤ μοι, qui gemitus et scribitur ὤι et ὤη, λ, 215. ν, 168. ο, 325. υ, 209, ubi genitivus illius quem luget sequitur, sicut loco ex λ citato vocativus. ὤ μοι ἐγὼ, Π, 433. P, 91. Σ, 6. Φ, 553. Ω, 255. ὤ μοι ἐγὼ δειλὸς, ε, 299, quæ locutio ex affectu est elliptica, pro, ὡς ἐγώ εἰμι δειλὸς, vel, ὤ μοι τῷ δειλῷ. ὤ μοι ἐγὼ, ε, 356, 465. ζ, 219. ν, 200. τ, 363. *Accusativus*, ἐμὲ vel μέ. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σὲ, K, 43, ubi deest præpositio, εἰς ἐμὲ καὶ σὲ χρεία βουλῆς, sc. ἱκάνει. οὐκ ἔστι ἐμὲ καὶ σὲ φιλεῖν, non fieri potest, ut ego et tu amici simus, X, 265. ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, dolor, Π, 516. μὲ, X, 8, 13, 59, 123, 124. et 82, s. μὲ αὐτήν. μὲ αὐτὸν, Ω, 198. *Pluralis*, ἡμεῖς, B, 320. et 486, nos homunculi. Δ, 49, nos dii. et 405, 406, ubi est emphatice repetitum. vide porro H, 231. Θ, 32. M, 241. οἱ ἄλλοι ἡμεῖς, Ξ, 369. ἡμεῖς αὐτοὶ, P, 712, nos per nos ipsi. καὶ ἡμεῖς, Σ, 197. et κατ' ἐξοχὴν, et majestatice, Ω, 53. 70. ἡμεῖς οἵδε, α, 76. ἡμεῖς οὐ τοῖοι, β, 60. æolice est ἄμμες pro ἡμεῖς, Φ, 432. ι, 303. χ, 55. Py. 4, 256. ἡμῶν, ionice ἡμέων, et ἡμείων, distracto circumflexo, et interserto Iota, Γ, 101, quod ἡμέων tamen in scansione pro spondeo valet. ἐξ ἡμέων, α, 33. ι, 498. ξ, 271. οὐδέ τις ἡμείων, ω, 158, 169. Υ, 120. ἡμῖν, B, 324. Γ, 160. Λ, 670, sc. Πυλίοις τοῖς τότε. Ξ, 481. O, 509, ubi est dativus commodi. P, 331. X, 498. καὶ ἡμῖν, et mihi et aliis mortalibus, α, 10. ionice et attice retracto accentu, ἦμιν, P, 415, 417. Θ, 569. κ, 563. ρ, 376. υ, 272. æolice ponitur ἄμμι et ἄμμιν pro ἡμῖν, A, 384. B, 137. Δ, 197, 207. H, 76, ἄμμ'. I, 427. K, 70. Λ, 713. N, 379. Ξ, 85, ἄμμιν. O, 493. T, 140. Σ, 279. Ψ, 160. β, 334. δ, 770. ζ, 205. μ, 275. χ, 262. Ist. 1, 76, ἄμμι. Py. 4, 276, ἄμμιν. et 297. Ist. 7, 69. ἡμᾶς, et ionice ἡμέας pro spondeo legendum, Θ, 211. et 529, ἡμέας αὐτοὺς, ubi dactylice N, 114. O, 136, dactylice. Υ, 135. β, 86. β, 330. δ, 178, 652. ι, 43, 251. ο, 82. π, 381, 385. τ, 384. ψ, 138, 224. *Dualis, Nomin.* et *Accus.* νῶϊ, qui plerumque loco pluralis ponitur: nam dualis et pluralis etiam in aliis nominibus et verbis persæpe æquivalent. Δ, 418. E, 34, 224, 235, 718. Θ, 109. et 377, ubi deest præpositio, διὰ ἡμᾶς. et 352. Λ, 135, 523. M, 310. N, 238. Ξ, 344. P, 489. T, 57, 415. Υ, 313. Φ, 451, 436, 456. X, 216. Ω, 618. γ, 168. δ, 160. κ, 333, υ, 50, 180. π, 238. ψ, 108, 110. Sed *genit.* et *dat.* est νῶϊν, quod sæpe pro ἡμῶν et ἡμῖν positum. A, 347. N, 326. O, 217, 437, coll. 438. Π, 99, nobis vero, sc. det Jupiter, effugere mortem. P, 511. Υ, 251. X, 88, 265. Ψ, 91. ξ, 193. ο, 168. π, 260, 295. σ, 13, 365. χ, 152. ψ, 211. ω, 312. reperitur et contractio in νῷν, pro νῶϊν, Py. 4, 261, i. e. οὐ δίκαιον ἡμῖν ἀμφοτέροις. et pro νῶϊ, est νῶ, per apocopen, unde Iota nullum subscribi debet: imo et νὼ, ex forma duali usitata, scribitur. E, 219, i. e. ἡμᾶς ἐπελθόντας, π, 306. ο, 474. imo pro νῶϊ ponitur quoque æolice ἄμμε, sicut pro pluralibus ἡμεῖς et ἡμᾶς. H, 292, 378, 397, nos ambos. A, 59, ubi est pro ἡμᾶς. K, 346. Ξ, 62. Σ, 268. X, 219. Ω, 355. ι, 404. κ, 209. μ, 221. χ, 73. Ne. 6, 12. Ol. 9, 160.

ἐγώνη, vide supra, et sub ΣΥ.

ἐδάζετο, ἐδάϊξε, vide sub δαΐζω.

ἐδάην, vide sub Δαίω.

ἐδαμάσθην, ἐδάμην, vide sub δαμάζω.

ἐδάμνα, vide sub δαμνάω.

ἑδανός, ἡ, όν. (Ἥδω) delectabilis, ἡδύς. est ab ἥδω, pro ἡδανός. hinc est τὸ ἕδνον, per syncopen. ἐλαίῳ ἑδανῷ, i. e. ἡδεῖ, Ξ, 172.

ἐδάσσατο, vide sub δάζομαι.

ἐδάφιον, vide sub κόρση.

ἔδαφος, εος. τὸ. (Ἔω) solum, fundus, *der boden, (the bottom.)* est a τὸ ἕδος, ionice ἔδος, cum ἐπενθέσει. sic a κρότος fit κρόταφος. deminutivum ejus est τὸ ἐδάφιον. ἔδαφος νηὸς, ε, 249, imus fundus navis, quem vulgus vocat τὴν πλέουσαν, τὴν γάστραν: περὶ ἣν καὶ τὸ ἄντλον (sentina) συῤῥέει.

ἔδδεισα, vide sub δείδω, ad initium.

ἔδεαι, pro ἔδεσαι, vide sub ἜΔΩ, prope finem.

ἐδέατρος, vide ibidem, et sub ἐλεός.

ἐδέγμην, vide sub ΔΕΚΩ.

ἐδέδμητο, vide sub Δέμω.

ἐδείδιμεν pro ἐδεδίαμεν, ἐδείδισαν pro ἐδεδίεσαν, vide sub δείδω, ad medium.

ἔδειμα, vide sub Δέμω.

ἔδειραν, vide sub ΔΕΡΩ.

ἔδεκτο, vide sub ΔΕΚΩ.

ἔδεσκον, vide sub ἜΔΩ.

ἔδεσμα, τὸ, vide sub εἶδαρ.

ἔδευε, ἐδεύεο, ἐδεύησε, vide sub δεύω.

ἐδήδοκα, ἐδήδοται, ἐδηδὼς, vide sub ἜΔΩ, prope finem.

ἐδηλησάμην, vide sub Δηλέω.

ἔδησα, vide sub ΔΕΩ.

ἐδητύς, ύος. ἡ. (Ἔδω) cibus, *speise, (food.)* it. cibi sumendi actus, *das essen, (the act of eating.)* est ab inusitato ἐδέω, f. ἐδήσω et ἐδέσω, præt. pass. ἔδημαι, ησαι, ηται. ab eodem inusitato est et ὁ ἐδέατρος, i. e. ὁ προγεύστης, ου, qui regi Persarum prægustabat cibum, εἰς ἀσφάλειαν: et postea præfectus culinæ superior sic vocabatur, *ein oberküchenmeister, (a head-cook.)* ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam expleverunt desiderium bibendi et edendi, A, 469. B, 432. H, 323. Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 473, etc. nam hic versus sæpissime repetitus in poëta. ἐπεὶ τάρπημεν (oblectati sumus) ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Δ, 779. ε, 201. μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, T, 231. et 321, ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, expers potus et cibi. πάσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, κ, 384, gustare. ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, δ, 788, non gustans. δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος, ζ, 250. πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, ρ, 603. Vide βρωτύς.

ἐδίζετο, vide sub δίζημαι.

ἐδίηνε, vide sub διαίνω.

ἔδικε, vide sub Δίκω.

ἐδινέομεν, ἐδίνησε, vide sub Δινέω.

ἔδμεναι, pro ἐδέμεναι, vide sub ἜΔΩ.

ἕδνα, ων. τά. (Ἥδω) sunt dona, quæ sponsus dat sponsæ suæ; δῶρα ἐξ ἀνδρῶν πρὸς γυναῖ-

κας, τὰ ἐκ νυμφίου τῇ νύμφῃ διδόμενα. deinde in genere sunt dona nuptialia, quæ sponsus et sponsa sibi invicem dant, τὰ ὑπὸ τῶν νυμφίων ἀλλήλοις διδόμενα. denique notant et ipsam uxoris dotem, ut sint αὐτὴ ἡ γυναικεία προῖξ. in sensu priori occurrit in Homero, ut notent dona data fœminæ, quam ambit procus. et sunt quasi ἑδανὰ vel ἡδανὰ delectantia fœminam. πορὼν ἀπερείσια ἔδνα, largiens infinita dona, Π, 178. et 190, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα. sic et Χ, 472. ἔδνα διδόντες, λ, 116, munera dantes, vel potius, daturos se pollicentes proci Penelopæ, ut eam ad se quisque pelliciat. et 281, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα. διδόντες, ν, 378. πορὼν ἀπερείσια, τ, 529. Pindarus in sensu latiori posuit vocem: nam Py. 3, 167, ἔδνα vocantur munera, quæ convivæ in nuptiis offerebant sponso, exhilarandi ejus causa. ibi enim Neptunus donabat sponso Peleo equos, Vulcanus gladium. sicut Cadmo, ducenti τὴν Ἁρμονίαν, Venus donavit in nuptiis χρυσοῦν ὅρμον, quem deinde, per successionem hæreditate acceptum ὁ Πολυνείκης exhibuit τῇ Ἐριφύλῃ, corrumpens eam hoc insigni munere, ἵνα πείσῃ Ἀμφιάραον εἰς τὸν πόλεμον ἐξελθεῖν. imo in Pindaro est et singularis, ἔδνον κάλλιστον Ἱπποδαμείας, Ol. 9, 16, ubi notat dotem, quam sponsa adfert marito novo.

ἔδνον, vide supra, ad finem.

ἔδομαι, vide sub ἜΔΩ, aliquanto a fine.

ἕδος, εος. τό. (Ἕω) solum, *der boden, (the ground,)* τὸ ἔδαφος. it. sedile, καθέδρα. it. locus commorationis, habitatio. it. actus ipse sedendi et quiescendi, sessio. sæpe etiam id, quod Romani in sacris, pulvinar, vocant. θεοὶ ἅμα πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, honoris causa, adveniente Jove, Α, 534. et 581, ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, ex sedibus divinis deturbare vi. ἐς Ὄλυμπον, ἵνα ἀθανάτων ἕδος ἐστὶ, ubi sedes deorum est, Ε, 360, 367, 868. Θ, 456. Θήβης ἕδος εἵλομεν, urbem Thebas cepimus, Δ, 406, i. e. solum illud ubi urbs sita est, cum urbe ipsa. λιπὼν ἕδος, relinquens sellam in qua sedebat, Ι, 194. οὐχ ἕδος ἐστὶ, Λ, 647, coll. 645, non jam sedendi tempus est, οὐ νῦν καίριον ἡ καθέδρα. sic et Ψ, 205, coll. 204, 203, λιποῦσα ἕδος Οὐλύμποιο, Ω, 144. et 544, Λέσβος, τοῦ Μάκαρος ἕδος, sedes regni et habitationis. Οὔλυμπόνδε, θεῶν ἕδος, quod ibi fusius describitur, ζ, 42—46. Θήβης ἕδος ἑπταπύλοιο, λ, 262. Ἰθάκης ἕδος, ν, 344, i. e. Ithacam, Ithacæ solum. ἕδος Ὀλύμπου νέμων, Ol. 2, 23, i. e. οὐρανὸν κατοικῶν. Ὀρτυγίαν, ἕδος Ἀρτέμιδος, Py. 2, 12. Φερσεφόνης, Proserpinæ sedem, Py. 12, 3. εὔπυργον, Ne. 4, 19. ἀσφαλὲς, Ne. 6, 6. ὑψίπεδον, Ist. 1, 43. apud recentiores τὸ ἕδος etiam ipsum simulacrum numinis notat. sic Isocr. περὶ ἀντιδός. εἴ τις Φειδίαν, τὸν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ἐργασάμενον, τολμώη καλεῖν κοροπλάθον, si quis Phidiam, qui Minervæ simulacrum elaboravit, auderet vocare puparum fictorem, *einen puppenmacher, (a doll-maker.)*

ἕδρα, ας. ἡ. (Ἕω) sedes, sella. πέρι μέν σε τίον Δαναοὶ, ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι, valde honorabant te Græci sede et carnibus et plenis poculis, Θ, 162. Μ, 311. ubi ergo notat τὴν προεδρίαν, sedile honoratius in honoratiore loco positum. αὐτόθεν, ἐξ ἕδρης, ex eo loco, e sede sua, sc. surgens, Τ, 77. conf. αὐτόθεν. sic ν, 56, αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, pro ἑδρῶν, ubi libabant sedentes quisque sede sua; idque boni ominis causa, τῆς μονῆς κατὰ χώραν καὶ ἱδρύσεως. conf. σπένδω. ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν, πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο, novem consessus erant, in quovis quinquaginta sedebant, γ, 7, ubi ἕδρα notat locum ubi et multi una sedent; et quidem h. l. epularum sacrarum causa, sub dio. et 31, ἶξον (veniebant) δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυρίν τε καὶ ἕδρας, in Pyliorum virorum conventum et consessus. et 429, ἕδρας, sedilia, ubi convivæ considere queant. ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι, implebantur hominibus congregatis, θ, 16. τῷ δὲ ἐπιόντι ἕδρης ὑπόειξε πατὴρ, huic advenienti, de sella cedebat pater, π, 42. et 44, ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, ego et alibi inveniam locum sedendi in villa mea. ἕδραν τὴν νέοικον, Ol. 5, 19, recens habitatam sedem. ἕδραν καλλίπωλον ναίετε, Ol. 14, 2, inhabitatis regionem pulcris equis nobilem. εὔκυκλον, Ne. 4, 107, consessum rotundum, in nuptiis nimirum. ergo ejusmodi consessus erant figuræ rotundæ; quod facit ad intelligendas ἕδρας ex γ citatas. χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν, Ist. 7, 63, sedem deorum æneum pavimentum habentem. ἕδραι, i. e. πόλεις, urbes, coloniæ, vocatæ sunt ex nominibus auctorum, Ol. 7, 140. βασιλῆας χρυσέαις ἐν ἕδραις, Py. 3, 167, in throno majestatis quemque suæ, ἕδραισι Θεράπνης, in sedibus ejus urbis, Py. 11, 95.

ἔδραμον, vide sub Δρέμω.

ἕδρανον, τὸ, ἑδρανῶς, vide sub ἐπιζαφελῶς.

ἑδριάω, f. άσω. (Ἕω) in sede vel sella colloco. ἑδριόωντο (ἑδριῶντο) ἐν καθαρῷ, consederunt in puro loco, Κ, 198. ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο, η, 98, et augmentum ionice abest. προπάροιθε θυράων, π, 344. ἑδριάασθαι (ἑδριᾶσθαι) ἄνωγον, jubebant ut considerent, γ, 35.

ἔδυνεν, vide sub δύνω.

ἐδύσετο, vide sub δύσομαι.

ἜΔΩ, edo, *ich esse, (I eat.)* vox facta ex sono collidentium inter vescendum dentes. dicitur idem et ἔθω, quia δ et θ facile alternant, maxime apud Dores. βοῦν ἔδει, Ο, 636, de leone. οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι, Ζ, 142, qui agri fructum edunt, i. e. homines. ἔδουσι δὲ πίονα μῆλα, Μ, 319, de principibus; atque ibi est exemplum unius verbi inter duo diversa nomina non literaliter repetendi: nam 320, οἶνον δὲ, et vinum, sc. πίνουσι, bibunt. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι, sc. θεοὶ, Ε, 341, et subintellige, ἀλλὰ ἀμβροσίην. ὅς ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, qui comedat Cereris fruges, Ν, 322. μυελὸν οἶον ἔδεσκε (imperf. Ionicum, ἔδεσκον, ες, ε,) Χ, 501, medullam tantum comedebat, sc. puerulus regius, nuper ab ubere remotus, et crassas carnes concoquere nondum valens. et est descriptio pueruli curiose educati, ut vires corporis animique principales consequeretur. ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, Φ, 465, i. e. homines miseri. et hæc descriptio maxime apta ad deprimendum fastum humanum. nam commune id ei est cum quavis pecude: et si maxime carnes edat, commune id ei cum quavis fera bestia. Dii enim talibus cibis non indigent. ἵπποι πυρὸν ἔδοντες, Κ, 569, triticum edentes. ὀπταλέα κρέα (κρέατα, carnes assatas) ἔδμεναι, Δ, 345, per syncopen pro ἐδέμεναι, et id pro ἔδειν. εἰωθότες ἔδμεναι ἄδην, solitos edere largiter, Ε, 203, hinc compositum est verbum ἀδηφαγεῖν, et ὁ ἀδηφάγος. Sermo ibi est de equis, qui largiter pascuntur. sic et de equis, Ν, 36, παρέβαλεν αὐτοῖς εἶδαρ ἔδμεναι, pabulum ad edendum. ὠμὰ κρέα ἔδμεναι, Χ, 347, et quidem humana. αὐτοῦ οἶκον ἄτιμον ἔδεις, ejus domum absumis edendo, (i. e. bona in domo) nullo soluto pro iis pretio, π, 431. κτήματα ἔδον, bona ejus comedebant, ψ, 9. ἀλλότριον βίοτον νήποινον (nullo dato pretio æquivalente) ἔδουσι, comedunt, α, 160. ὄψα τε οἷα ἔδουσι βασιλῆες, γ, 480. οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσι, ι, 197. οἵτε ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, ubi sermo de Lotophagis, ι, 84. παρέβαλε βάλανον καρπόν τε κρανείης ἔδμεναι, οἷα σύες αἰὲν ἔδουσιν, κ, 243, ubi sermo de sociis Ulyssis in sues mutatis: et porcorum ἴδιον est, vesci semper. οὐδὲ ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσι, λ, 122. ψ, 270. vide μίσγω. βίοτον δέ οἱ (bona ejus) ἄλλοι ἔδουσιν, ν, 419. σιάλους σύας (saginatos porcos) μνηστῆρες ἔδουσι, ξ, 81. τά μιν οἰκῆες ἔδουσιν, ρ, 533, domestici eorum edunt ea. οὐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσι, σ, 279. χῆνες (anseres) πυρὸν ἔδουσι, τ, 536. οἱ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες (nullam reverentiam erga domum regiam habentes) ἔδουσιν, φ, 332, ut ergo ex hoc loco etiam supra τὸ ἄτιμον, intelligi sic possit. θυμὸν ἔδων, κ, 379, animum absumens, *das herz sich abfressend, (consuming the vitals.)* ἀνδρόμεα κρέα ἔδων, ι, 297. τοὶ δὲ φθινύθουσιν, ἔδοντες, οἶκον ἐμὸν, α, 250. et 375, ὑμὰ (vestra) κτήματα ἔδοντες. sic et β, 140. πίνοντες καὶ ἔδοντες, η, 99. βροτοὶ ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, θ, 222, nam non omnes σιτοφάγοι. ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, simul lassatione et mœroribus animum atterentes, ι, 75. et 90, οἵτινες ἄνδρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, qui homines essent. sic et κ, 101. et 427, πίνοντας καὶ ἔδοντας. τοὺς γὰρ μινύθεσκον (minuebant) ἔδοντες μνηστῆρες, ξ, 17. et 42, ἄλλοις σιάλους ἀτιτάλλω ἔδμεναι. et 377, οἳ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες. et 479. ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν. ἃ τῇ προτέρῃ (ἡμέρᾳ) ὑπέλειπον ἔδοντες, π, 50. et 110, σῖτον ἔδοντας μὰψ, αὔτως, ἀτέλεστον. et 127, τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμόν. ἀνάλκιδος ἀνδρὸς ἑταίρους ἔδμεναι, inquit Ulysses ad Cyclopem, ι, 476. εἵματα δ' ἐνθάδε ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον, ἅπαντα ἔδμεναι, π, 84, omnia ad edendum necessaria, *alles essen, (all food.)* τὰς δ' ἄλλοι μὲ κέλονται ἀγινέμεναι σφίσιν αὐτοῖς ἔδμεναι, υ, 214. μή οἱ χρήματα ἔδωμεν, π, 389. μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, φ, 395, ne cornua cossi ederint. forma *media* plerumque active occurrit. αὐτῶν τέρινα χρόα γῦπες ἔδονται, Δ, 237, vultures vorabunt, ubi futuri significatio est in forma præsentis. unde et grammatici tradunt, fut. 2. m. hujus verbi pro ἐδοῦμαι esse ἔδομαι, sicut in φάγομαι et πίομαι, pro φαγοῦμαι et πιοῦμαι. potest tamen, ob certitudinem futuritionis, præsens sic poni et in aliis verbis. σὲ δὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, Π, 836. πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, Σ, 271. et 283, πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται, comederint. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, Χ, 42. et 509, νῦν δέ σε εὐλαὶ (vermes) ἔδονται. Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, ι, 369, postremum comedam. τόφρα γὰρ οὖν βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματα ἔδονται, comedent proci, β, 123. τῷ (ideo) σὲ ἐνθάδε γῦπες ἔδονται, χ, 31. τίνος μέχρις, ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, σὴν ἔδεαι (pro ἔδεσαι, 2. sing. præs.) κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς; Ω, 129, ubi quoque possit in sensu futuri commode intelligi, quousque comedes cor tuum: sed aptius videtur, passive, et per Græcismum elegantem, in præsenti intelligere, quousque comederis quod attinet cor tuum: ἐσθίεται γάρ τις τὴν καρδίαν, ἀχεύων, *er zehret sich ganz ab, (he pines quite away.)* simul est apta oppositio: tu ipse absumeris, cibum vero non absumis. *du lässest dein herz abfressen durch tiefes trauren, und issest selber nichts, (thou pinest away with grief, and eatest nothing.)* ὅσα σοὶ ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισιν, χ, 56, quæcunque tibi ebibita et edendo absumta sunt in ædibus: ubi ἐδήδοται est præt. pass. in forma Attica, hoc modo deducenda: ἔδω, f. 1. ἔσω. perf. act. ἦκα, et attice per reduplicationem, ἔδηκα, et inserto ο (ut in ἀγήοχα, ab ἄγω) ἐδήοκα, et euphonice repetito δ, ἐδήδοκα: unde est præt. pass. ἐδήδομαι, edendo absumtus sum. alii hanc formam deducunt a præsenti inusitato ἐδόω, f. ἐδόσω. perf. act. ἤδοκα, et attice ἐδήδοκα. ταῦρον ἐδηδὼς, Ρ, 542, taurum postquam comedit, particip. præt. m. quod sic formatur: ἔδω, f. 2. ἐδῶ. aor. 2. ἦδον. præt. m. ἦδα, et attice ἔδηδα. conf. κατέδω. *perfectum activi* ἐδήδοκα, et plusqu. ἐδηδόκειν, sunt in usu. cæterum pro ἔδω dicitur et, τένδω, et τένθω, (unde est ὁ τένθης, ου, vorator liguriens) edo. unde est ὁ προτένθης, ου, prægustator cibi, *ein credenzer der speisen (a taster of dishes)* (imo et *ein vor-*

käufer der esswaren) (a purveyor of eatables) qui idem et ὁ δίατρος et ἰδίατρος dicitur. Aristoph. Nub. 1200. coll. 1202, ubi verbum προτενθεύω prægusto.

ἐδωδή, ῆς. ἡ. (Ἔδω) cibus, *speise, (food.)* eadem dicitur ἡ δαὶς, ἐδητὺς, βρώμη, βρῶσις, etc. est ab inusitato ἐδόω, f. ἐδώσω, pro ἔδω. παραβάλλετε αὐτοῖς (ἵπποις) ἐδωδὴν, Θ, 504, *gebet ihnen futter, (give them fodder.)* δώροισι (tributis, collationibus) κατατρύχω (attero) καὶ ἐδωδῇ (commeatu, *proviante der geliefert werden muss) (food that must be supplied)* λαοὺς, P, 225, inquit Hector. ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος (satiatus) καὶ ἐδωδῆς, T, 167. νέον δ' ἀπέληγεν (modo desierat) ἐδωδῆς, Ω, 475, a cibo sumendo. ἐπεὶ τάρπησαν (saturati et ad satietatem delectati sunt) ἐδωδῆς, i. e. διὰ ἐδωδῆς, γ, 70. ὅστε (desideratus meus, absens maritus) μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει (odiosum facit, *verleidet) (renders hateful)* καὶ ἐδωδὴν, δ, 105. ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, exhilaravit animum cibo, ε, 95. et 196, νύμφη παρετίθει πᾶσαν ἐδωδὴν, *allerley speise, (all sorts of food.)* ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν παντοίην, ἐνετίθει ὄψα, ζ, 76, ubi ἐδωδὴ notat ποικιλίαν ἄρτων, καὶ τοιούτων τινῶν, *allerley gebackenes, (all sorts of baked things,)* nam differt ibi ab ὄψοις, nisi ὄψα sunt explicatio vocis ἐδωδή. ἐελδόμενος ἐδωδῆς, ξ, 42. et 111, ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἤραρε (refecit) θυμὸν ἐδωδῇ. et 193, εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐδωδὴ ἠδὲ μέθυ γλυκερόν. hinc est adjectivum ὁ ἡ ἐδώδιμος, ου, edulis, τὸ ἐδώδιμον, Herodian. 5, 8.

ἐδώδιμος, ου, ὁ ἡ. vide sub ἐδωδή.

ἐδώλιον, τὸ, vide sub πολυκληΐς.

ἐὲ, vide sub ἕ, prope finem.

ἔεδνα, ων. τά. (Ἥδω) idem quod ἕδνα. sed loco spiritus asperi novum ε cum leni est præfixum, ionice. ὅς κέ σε ἐέδνοισι βρίσας οἶκόνδε ἀγάγηται, ζ, 159, inquit Ulysses ad Nausicaam. εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα, ὅσα οἱ ἐγγυάλιξα εἵνεκα κούρης, Θ, 318, inquit Vulcanus, deprehensa Venere cum Marte. περιβάλλει ἅπαντας μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα, ο, 18, de Eurymacho, qui plura donabat Penelopæ quam alii proci. μνάσθω ἐέδνοισι διζήμενος, π, 391, ambiat sponsam donis quærens. sic et φ, 161, collatis sequentibus utroque loco. ergo notat dona quæ sponsus dat sponsæ vel patri sponsæ. Sed de dote, quam pater dat filiæ enubenti, est α, 277, 278, οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα πολλὰ μάλα, ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι: et sermo est de patre Penelopes. sic et β, 196.

ἐεδνόω, f. ώσω. (Ἥδω) eloco filiam dote. αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, is ipse elocet filiam, β, 53, *der mag sie ausstatten, (he may give her a dowry;)* et sermo est de Icario, patre Penelopes. *ich statte aus, (I give a dowry.)*

ἐεδνωτὴς, οῦ. ὁ. (Ἥδω) qui dote data elocat sponsam. οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν, non sane soceri illiberales sumus, N, 382, collatis antecedentibus a 362. sunt ergo οἱ διδόντες ἕδνα τοῖς γαμβροῖς. ex quibus apparet significatus latus vocis ἕδνα, quæ notat dona omnia nuptialia, sive a sponso sponsæ ejusque parentibus, sive a sponsa et ejus parentibus dentur sponso.

ἐεῖα, fem. vide Ἐΰς, bonus.

ἐειδόμενος, vide sub εἴδομαι.

ἐεικοσάβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) viginti boum pretio. primum ε attice est additum, et α in medio est pro Iota. notat pretium, δι' οὗ ἔστι βόας εἴκοσι κτήσασθαι ἢ ὠνήσασθαι. τὴν Λαέρτης πρίατο, πρωθήβην ἔτι οὖσαν, ἐεικοσάβοια δ' ἔδωκεν, α, 431, tantum pro ea ancilla juvencula dederat. τιμὴν ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος, χ, 57, tantum proci singuli se daturos promittunt Ulyssi in extremis suis. cæterum ἡ εἰκὰς, ἄδος, numerus vicenarius, est quasi ἰεκὰς, i. e. δεκὰς ἰκὰς, (nam Iota est nota numeri denarii) i. e. δευτέρα ἰκάς. per transpositionem.

ἐείκοσι, (Χάω) viginti. A, 309, ἐρέτας. Z, 217, ἤματα. I, 123, λέβητας, 265. et 139, Τρωϊάδας γυναῖκας. Λ, 34, ὀμφαλοί. Π, 810, φῶτας. et 847, τοιοῦτοι. Σ, 373, τρίποδας. et 470, φῦσαι πᾶσαι, *in allen zwanzig, (in all twenty.)* T, 244, λέβητας. α, 280, ἐρέταις. δ, 360, ἤματα. et 530, φῶτας. μ, 78, χεῖρες. π, 250, φῶτες. τ, 536, χῆνες. υ, 158, αἱ μέν. ξυνεείκοσι, ξ, 98, attice sicut ξύνδυο, ξύντρεις, *zwanzig zugleich, (twenty at once.)* πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, Ne. 6, 100. ἐνιαυτοὺς, Py. 4, 184. Vide εἴκοσι.

ἐεικόσορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) viginti remis instructa navis, pro εἰκόσορος, ab εἴκοσι, viginti. est ergo ναῦς, εἴκοσιν ἑταίρους ἔχουσα ἐρέσσοντας. *von zwanzig rudern, (with twenty rowers.)* νηὸς ἐεικοσόροιο, ι, 322, i. e. magnæ.

ἐεικοστὸς, (Χάω) vigesimus. ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν (alii, τόδ' ἐεικοστὸν) ἔτος ἐστὶν, Ω, 765, inquit Helena, lugens Hectorem; et erat jam annus vigesimus, sc. ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς, a die cum raperetur a Paride. nam decem anni abierunt in comparando bello, decem in gerendo. ἐνιαυτῷ, β, 175. ἤματι, ζ, 170, conf. χθιζός. ρ, 327, ἐνιαυτῷ. ἤδη γὰρ ἔτος, τ, 222. ἔτεϊ, ψ, 102, 170. Vide εἰκοστός.

ἐείλεον, vide sub εἰλέω.

ἐείρω, vide εἴρω, necto.

ἔεις, pro εἷς, unus, q. v.

ἐεισάμην, vide sub εἴδομαι.

ἐέλδομαι, vide Ἔλδομαι.

ἐέλδωρ, τό. (Ἕλω) desiderium vehemens et serium, cupiditas, votum, ἐπιθύμημα, *der wunsch, die absicht. das sehnliche verlangen, (wish, purpose, ardent desire.)* τόδε μοὶ κρήηνον ἐέλδωρ, hujus voti fac me compotem, A, 41, 455, 504. ἀλλὰ Ζεῦ τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, Θ, 242. πρίν γε τὸ Πηλείδου τελευτηθῆναι ἐέλδωρ, O, 74, *ehe der wunsch und das verlangen des Achilles erfüllet ist, (before the wish and desire of Achilles be accomplished.)* ἔτι καὶ νῦν μοὶ τόδ' ἐπικρήηνον, Π, 238, inquit precans. καρπαλίμως μοι κρηήνατ' ἐέλδωρ, γ, 418, inquit Nestor ad filios suos. τόδε μοι, ρ, 242, inquit Ulysses precans ad Nymphas. Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, φ, 200, hoc nostrum desiderium explere velles. νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται, ψ, 54. posset huc referri verbum λῶ, per aphæresin, ab ἐθέλω factum, idemque notans; cum suis: sed vide ea potius sub ΛΑ'Ω. apparebit ibi, id cum ἕλω ex una esse origine.

ἐέλμεθα, ἐελμένος, vide sub Εἴλω.

ἐέλπεται, vide sub Ἔλπω, prope finem.

ἐέλπω, vide Ἔλπω, et sub ἔργω.

ἐέλσαι, vide sub εἰλέω.

ἐεργάθω, (Ἔρα) arceo, includo, idem ac Ἔργω et ἐέργω, cum paragoge. dicitur et ἐργάθω. ἀπὸ αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου, E, 147, a collo et a tergo separavit humerum, *hieb ihm die schulter hinweg, (cut off his shoulder.)* πάντα ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, omnem a costis cutem separavit et destrinxit, Λ, 437.

ἐέργω, f. ξω. (Ἔρα) idem quod præcedens et Ἔργω. περιέχω, συγκλείω. it. ἀφορίζω. ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, B, 845, περιέχει. sic, ὅσα οὐδὸς ἐντὸς ἐέργει, quot limen continet, I, 404. ζυγὸν αὐτοὺς ἀμφὶς ἐέργει, jugum eos distinet, N, 706, alias sunt valde prope sibi. κτῆσιν, ὅσην πόλις ἐντὸς ἐέργει, Σ, 512, opes quotquot urbs in se habet. sic et X, 121. ὅσον Λέσβος ἄνω ἐντὸς, Ω, 544, quidquid (terrarum) superne terminatur Lesbo. ἐπὶ ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων αἰετὸς, M, 219, 201, ad sinistram copias separans, coll. 240, i. e. ita volans, ut Trojanos haberet ad sinistram partem sui, Græcos ad dextram: ἀφορίζων ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ λαὸν τὸν Τρωϊκὸν, ὥστε δεξιὸς ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ διὰ τοῦτο αἴσιος αὐτοῖς. fuit ergo aquila media inter duos exercitus; Græcos habens ad dextram. τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς τὸ βέλος, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν, ὅτε λέξατο ὕπνῳ, Δ, 130, in tantum arcuit sagittam a corpore, quasi cum mater a filio arcet muscam quando is se composuit ad somnum; i. e. sic, ut sagitta non nimis noceret, sicut mater cavet, ne muscæ sedendo noceant et aculeum infigant alte: ne omnino, ne paululum quidem, una vel altera assultet, id cavere non potest. ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε (imperfectum sine augmento) Π, 395, retro versus castra Græca compulit eos. ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν, Θ, 213, quantum, sc. spatium campi et planitiei, extra castra Græca, munitionis fossa separabat a castris, i. e. omne spatium extra fossam et castra munita: et ἀπὸ pertinet ad verbum. pro ἀπεέεργε, excludebat a castris. χρύσειαι θύραι δόμον ἐντὸς ἔεργον, η, 88, inauratæ fores concludebant domum, συνέκλειον. καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα, μ, 219, ex fumo et fluctu separa navem; nam est imperativus. οἳ κεῖνον ἐέργουσιν ἀπὸ τιμῆς, qui eum separant et distinent ab honore ei debito, λ, 502, qui eum arcent ab honore suo et dignitate. θεοὶ ἐεργόμενοι πολέμου, N, 525, dii separati et abire jussi a pugna. γέφυραι ἐεργμέναι, pontes in fluvio firmi et muniti, E, 89, κατησφαλισμέναι, πυκιναὶ, probe densati trabibus pontes. ἐερμένον, pro ἐεργμένον, σ, 295, vide μετεέργω. et conf. ὕμνον εἰς Ἀπ. 104. κλαίοντες ἐέρχατο, pro ἔερχντο, plusquamp. pass. ionice, flentes inclusi erant vel includebantur, in stabula scilicet, κ, 241.

ἐερμένος, vide sub εἴρω, necto.

ἐέρση, ης. ἡ, (Δέω) ros, idem ac ἕρσα, cum redupl. Ion. Ζεὺς ὑψόθεν καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, Λ, 53, rores sanguine madentes demisit. et hoc valde naturaliter: nam quia loca illa plena erant sanguine fuso, hinc surgebant ἀναθυμιάσεις rubentes, vel ros ipse inficiebatur a loco. sic nives circa Armenios montes dicuntur esse rubicundæ, propter ἀναθυμιάσεις (exhalationes surgentes) ἐκ μιλτώδους γῆς. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι, Ξ, 351. nam ros est fulgens. αὐτοῦ θυμὸς ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, Ψ, 598. θῆλυς ἐέρση, ε, 467, quia nutrit plantas, et quia tenera et pulcra est. ἔερσα, Ne. 3, 135, ex quo apparet, quod ἐέρση sit Ionicum. ἐέρσης ποντίας, Ne. 7, 117, roris marini florem. ἐέρσαις χλωραῖς, Ne, 8, 68.

ἐερσήεις, (Δέω) roscidus, Ion. redupl. idem ac ἑρσήεις. οἷον ἐερσήεις κεῖται, Ω, 419. quod explicatur 757, νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι, recens, et quasi jam mactatus, non vero ante tot dies. ex quo loco satis apparet, quid sit ἑρσήεις.

ἐέρχατο, pro ἐέρχντο, vide sub ἐέργω.

ἕεστο, pro ἕστο, ἐέσσατο pro ἕσσατο, vel εἵσατο, vide sub Ἕω.

ἕζω, f. ἕσω. f. 2. ἑδῶ. (Ἕω) sedere facio, colloco, pono, impono, præpono. est ab ἕω, a quo ἧμαι. ἀνάγων εἷσεν αὐτὴν, i. e. imposuit eam, duxit eam, in navem, A, 311. εἷσε λόχον, collocavit insidias, Z, 189, ἐκάθισε. sic et δ, 531. nam εἷσα, ας, ε, est aor. 1. ab ἕζω. εἷσεν τ' ἐν κλισμοῖσι, sedere eos fecit in sellis commodis, I, 200. εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, κ, 233. et 314, ἐπὶ θρόνου, ut et 366. εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε, ξ, 49. μὶν ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 102. ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἷσε, υ, 210, vide ἐφέζω. παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν, adposuit custodem, Ψ, 359. vide παρέζω. εἷσεν δ' ἐν Σχερίῃ, considere fecit populum, abductum ex prioribus habitationibus, in Scheria, ζ, 8.

εἷσε δ' ἄρ' αὐτὸν μέσῳ δαιτυμόνων, Θ, 472, collocavitque eum in medio convivantium. εἷσέ με, καὶ προσέλεκτο, composuit me, et juxta accubuit, μ, 34, nam sermo est de Circe, cum Ulysse circa noctem cubitum eunte: *sie brachte mich zu bette, und legte sich neben mich, (she put me to bed, and lay down beside me.)* αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ad sellam ducens eam sedere fecit in sella, α, 130. ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν, Δ, 392, revertenti insidias copiosas locarunt. nam insidiantes deprimunt se potissimum, et subsidunt, ne procul cernantur. Σαρπηδόνα εἷσαν ἑταῖροι ὑπὸ φηγῷ Διὸς, Ε, 693, sedere fecerunt. πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες, juxta sedere fecerunt eum, γ, 416. ἔς ῥα ἀσάμινθον ἕσασα, cum ipsa sedere jussisset eum in labro, κ, 361. ἐς δίφρον δέ με ἕσας, cum me imposuisset currui, ξ, 280. ξεῖνον ἐπὶ θρόνου εἷσον, hospitem jube in sella sedere, η, 163, pro ἕσον, imperat. aor. 1. ἕσαι ἐπὶ χώρας, i. e. καταστῆσαι, constituere, Py. 4, 486; quod ob metrum scribitur ἕσσαι. ἕζετ' ἔπειτα ἀπάνευθε νεῶν, de Apolline pestilentiam immissuro, Α, 48. et 246, ἕζετο δ' αὐτὸς, finita oratione. et 349, ἕζετο, ἄφαρ ἑτάρων νόσφι λιασθεὶς, consedit, statim separatus a suis. de evigilante est, Β, 42, ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, sedebat erectus in lecto. et 99, σπουδῇ δ' ἕζετο λαός. et 268, ὁ δ' ἄρ' ἕζετο, Thersites vapulans. ἐπὶ θρόνον Ζεὺς ἕζετο, Θ, 443, consedit in sella. ἔνθα ἄρα ὅγε (Neptunus) ἐξ ἁλὸς ἰὼν ἕζετο, Ν, 15. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας ἄμφω, Ξ, 495, desedit, gravissime vulneratus, in genua. sic et Φ, 115. ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ, Ο, 150. ἐν κλισμῷ, Ω, 597. ἕζετο γὰρ προϊδὼν, Χ, 275, subsedit, demisso corpore, prævidens hastam; ut sc. super corpus declinatum supervolaret hasta. ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, evigilans e somno, Ψ, 235. et 350, ἂψ ἐνὶ χώρῃ, retro in locum suum resedit, postquam locutus erat omnia. sic et Ist. 6, 81. ἄλλοι μέν ῥ' ἕζοντο, alii igitur sedebant, Β, 211. οἳ μὲν ἔπειτα εἵζοντο κατὰ στίχας, *sezten sich so wie sie vorher in reih und abtheilungen gestanden, (sat down in ranks as they had before been standing,)* Γ, 326, et, si ita legas, augmentum est expressum, quod alibi omittitur ionice. sed h. l. alii legunt ἵζοντο, eodem sensu. Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην, Θ, 74, Græcorum fata residebant in terra, cum ponderaret ea Jupiter, et in altera lance haberet Trojanorum fata. et suaviter hoc verbum positum quasi de ἐμψύχοις, *sie sezten sich auf die erde, (they sat down on the ground,)* i. e. lanx, cui inerant, deprimebatur ad terram. et id in lancibus Jovis est signum, eos quorum ea sunt fata, ἐνσχεθησομένους τῇ γῇ καὶ τεθαψομένους. εἴσελθε καὶ ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ, ingredere et sede in hac sella, Ζ, 354, quamquam ἐπὶ h. l. avulsum a verbo possit putari. οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι, Σ, 247. ἡ δὲ ἕζεσθαι ἀνήνατο, Ψ, 204, recusabat sedere. ἄμφω δ' ἑζομένω, Γ, 211, ubi deberet esse ad præcedens στάντων, ἄμφοιν ἑζομένοιν, in genitivo duali, sedentibus ambobus. Sed poëta posuit nominativum. ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, Ξ, 437. ἑζόμενος κεραμεὺς, Σ, 601. βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων, Ψ, 78. ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, *er sezte sich ins bette, (he sat in the bed,)* decubiturus scilicet, α, 437. ἐν πατρὸς θώκῳ, in patria sede, β, 14. et 418, ἄγχι αὐτῆς, *sezte sich neben ihr, (sat down by her.)* ἐν κλισμῷ, δ, 136. ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, ζ, 236. et 322, ἵνα, ubi sedebat Ulysses et exspectabat: *allwo er sich ein wenig verweilete, (where he waited a little.)* ἕζετο κερδοσύνῃ, i. e. φρονήσει, consedit prudenter, ξ, 31, ubi conf. κερδοσύνη. ἐπὶ δίφρου, ρ, 602. ω, 407. ἐπὶ δίφρον ἰὼν, φ, 243, 392. ἀνὰ μέλαθρον ἀναΐξασα, χ, 240. Ὀδυσσῆος ἐναντίον, ψ, 89. ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, α, 145. γ, 389. ω, 384. ἐς θρόνους, δ, 51. ἐξελθόντες ἕζεσθε, exeuntes considete, χ, 375. et 335, ἢ ποτὶ βωμὸν Διὸς Ἑρκείου ἕζοιτο, *sich setzen sollte, (should seat himself:)* ubi tamen alii legunt ἵζοιτο. ἑζέσθην κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, ο, 134, πρὸς βωμὸν Διὸς, χ, 379. δαίνυντο ἑζόμενοι, γ, 471, nam accumbere ad mensam neque moris erat temporibus heroicis, multo minus autem in conviviis sacris. ἑξῆς δ' ἑζόμενοι, δ, 580. ι, 104, 180, 564. ἑζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, postquam evigilaverat in cubili suo, ζ, 118. ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς, subsidens mulgebat oves suas, ι, 244, 341. ἑζόμενοι δὲ γόων, κ, 567. ἑζόμενοι δὲ γόων, κ, 567. ἑζομένη δὲ, φ, 55. ψ, 99. ἐπὶ ἐρετμὰ ἑζόμενοι, μ, 172, ad remos. et 425, ἑζόμενος δ' ἐπὶ τοῖς, his insidens, et 444.

ἕη, vide sub ῞ΕΩ.

ἑῆος, gen. adj. Ἐΰς, q. v.

ἑῆος, vide sub ἑός.

ἕης, attice et ionice pro ἧς, vide sub ὅς, ad medium.

ἑήων, gen. plur. dorice adj. Ἐΰς, q. v.

ἔθαπον, vide sub Θάπτω.

ἐθὰς, αδος, ὁ, vide sub ἔτης.

ἔθειρα, ας. ἡ. (῞Εδω) coma, cæsaries, *haupthaar, (the hair of the head,)* juba, *die mähne, (the mane.)* vide verbum ἐθείρω. χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε, sc. ἵππω, Θ, 42. Ν, 24. utroque loco de divinis equis sermo est, qui splendidissimis et pulcerrimis jubis ornati erant: nam χρύσεος notat in genere, pulcerrimus, præstantissimus. et vide, his locis et ἔθειρα et κομάω, de equis, sicut et alibi ἡ θρὶξ, cum καλλίτριχας equos vocat. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι κονίαις, Π, 795, ubi de galea pilis equinis in vertice ornata sermo est. sed Τ, 382, ἔθειραι χρύσεαι sunt fila aurea, imitantia pilos equinos in galea: ut ergo improprie ibi, et secundum speciem apparentem, posita sit ἡ ἵππουρις, cauda equina. cæterum hinc apparere videtur, ἐθείρας etiam de pilis in cauda equi dici posse. sic et Χ, 315, ubi quoque illæ ἔθειραι sunt ἶνες χρυσαῖ, περὶ τὸν λόφον, αἳ τρίχας ἐμιμοῦντο, et quæ λόφον λαμπρὸν faciebant. cæterum est hoc nomen ab ἐθείρω, quia mos solitus est, curam impendere comis et pilis, suis et equorum. hinc est ἐθειράζειν, i. e. ἐπιμελεῖσθαι τριχῶν, κόμην τρέφειν, κομᾶν, Theocr. Id. 1, 34. et ἡ ἐθειρὰς, άδος, quod et pro τὸ γένειον, quod legunt quædam editiones, π, 176, ubi aliæ habent γενειάδες, et quidem rectius, judice Aristotele. conf. γενειάς. ἔθειραν ἀνέδησαν τὸν στέφανοι, coronæ redimierunt eum, quod attinet comam, Ist. 5, 11.

ἐθειράζω, vide sub ἔθειρα.

ἐθείρω, (῞Εδω) est ab ἔθω, τὰ συνήθη πράττω: ut ἐθείρειν sit, τὰ ἐξ ἔθους ποιεῖν, καὶ ἐπιμελεῖσθαι, consueta facere et curare. deinde in specie dicitur, comam curo et ordino, *ich kämme, striegele, (I comb.)* vix audiendus vero est Didymus, qui compositum verbum hoc significatu dicit ex εἴρειν, i. e. πλέκειν, et τὸ ἔθος, mos: ut sit, ex more complicare et ornare comam. ad Ν, 24. ὅστις ἐθείρει, quicunque assidua opera et ex instituto colit, sc. τὴν ἀλωὴν, locum cultum, Φ, 347, ὅστις τὴν τοιαύτην ἀλωὴν συνήθως ἐργάζεται καὶ πονεῖται, et quasi comam ornat: qui et inde cibum suum quærere solet.

ἐθελοντὴρ, ῆρος. ὁ. (῞Ελω) voluntarius, spontaneus. ἑταίρους αἶψα ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, β, 292, celeriter socios voluntarios colligam, *freywillige, (volunteers.)* est ergo idem quod ἑκούσιος, ἐθελούσιος, vel attice ὁ ἐθελοντὴς, ὁ ἑκοντής. ὁ αὐθαιρέτως ποιῶν τι.

ἐθελούσιος, vide sub sequente.

᾿Εθέλω, (῞Ελω) volo, cupio. apud antiquos semper est trisyllabum; et ubi nostræ editiones habent θέλω, ibi suum ἐθέλω Homero est restituendum. est enim ab ἔτι et ἕλω conflatum verbum, cupio et opto studiose. notat et, valeo, possum, *ich mag, (I am able.)* proxime tamen, ex electione volo, sponte volo. differt ab αἱρέομαι, quod confer. designat firmam voluntatem, quæ post dubia proposita, tamen manet adhuc eadem: non vero voluntatem subitam et temporariam. οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἕπεσθαι, ἠθελέτην Αἴαντε δύω, ἤθελε Μηριόνης, Κ, 227—231, ubi hoc verbum sexies repetitum. futurum est ἐθελήσω. οὐδ' ἐθελήσει ἐκπέρσαι, Ο, 215. οὐκ ἐθελήσει μίμνειν ἐν πεδίῳ, Σ, 262, non volet manere. οὐκ ἐθελήσεις ἔργον ἐποίχεσθαι, σ, 361. sic et οὐκ ἐθελήσει, ρ, 226, eodem contextu. ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω, Θ, 223, i. e. οὐ δυνήσομαι, *denen mag ich mich nicht vergleichen, (to whom I cannot compare myself.)* et 316, τάχα οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν, fortasse nolent ambo dormire, i. e. non valebunt, constricti jam, vacare operi suo ad quod convenere; quod opus verecunde vocat εὕδειν. nam non poterant jam movere se in vinculis istis. sic τὸ ἐθέλειν sæpe est δύνασθαι. οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ, Ι, 353, nolebat pugnam ciere procul a muro, i. e. non valebat, οὐκ ἠδύνατο: et ironiæ inservit hæc locutio. cæterum ionice pro ἤθελε. οὐδ' ἔθελε προρέειν, (ὁ ποταμὸς) ἀλλ' ἴσχετο, Φ, 366, ubi manifesto est pro οὐκ ἠδύνατο, non poterat profluere, sed inhibebatur. μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, stare contra non valebant, Ν, 106, *sie mochten nicht stand halten, (they could not make head,)* οὐκ ἠδύναντο. sed 109, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι, defendere nolunt. cæterum significatus ille τοῦ ἐθέλειν, quo notat δύνασθαι, est Atticus et elegans: et Germani quoque dicunt, *das rad will nicht gehen, das nasse holz will nicht brennen, (the wheel will not turn, wet wood will not burn.)* πάντες οἵγε ἤθελον πολεμίζειν Ἕκτορι, parati erant ad pugnandum cum eo, Η, 169. ὄψεαι ἢν ἐθέλῃσθα, pro ἐὰν ἐθέλῃς, videbis, si volueris, Δ, 353, et, si potueris: nam summus imperator ipse adesse ubique, et omnium fortia facta videre, non potest. sic et Ι, 359. ἐθέλω δέ σοι ἤπιος εἶναι, volo et constitutum habeo tibi indulgere, Θ, 40. Χ, 184. πάντα ἐθέλω δόμεναι (δοῦναι) Η, 364. et 391, ἐθέλει. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, rursus volo placare eum, Ι, 120. et 356, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζειν Ἕκτορι. sic ἀρέσαι, Τ, 138. et 187, ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, hæc ego possum jurejurando affirmare. πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον, Δ, 26, irritum facere laborem meum. et 37, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac ut constituisti apud te. εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, doceri, Ζ, 150. et 523, ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, sponte remissus es animo et non vis, sc. pugnare. τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων, num propterea et consilio vis plura perspicere quam alii? Ν, 728. ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, sed si forte vis et tibi ita placet, Ξ, 337. ἄνδρα ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο ἐξαναλῦσαι, Χ, 180, retro vis exsolvere, Π, 442. et 540, σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν, tu non vis defendere. εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις, Ρ, 489. εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, Τ, 142, si placet, exspecta. ταῦτα δαήμεναι, Υ, 213. εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὅσσον φερτέρη εἰμὶ, Φ, 487, ubi ob iram deæ nulla sequitur apodosis realis, sed ipsum factum: et ob eandem causam locutio est elliptica, τὸ περὶ πολέμου, quod pugnam attinet. πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος, quomodo potes ad castra Græcorum ire solus, Ω, 203. et 660, εἰ μὲν δή με ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι, si tibi quidem placet, me facere sepulturam ei. et hoc verbum est civilitatis et reverentiæ significatio, *wenn es dir gefällt, (if thou please, if it please thee.)* εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἴκονδε νέεσθαι, Β, 357, si quis vehementer vult domum redire, *wenn einer mit aller gewalt will, (if any one will by force.)* Μενέλαος νικήσας ἐθέλει με οἴκαδε ἄγεσ-

θαι, Γ, 404, inquit Helena. οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, Κ, 121. Ζεὺς Τρωσὶν δὴ ἐθέλει δοῦναι κράτος (μᾶλλον) ἠέ περ ἡμῖν, Δ, 319. ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, quando vir adversus dei voluntatem vult cum viro pugnare, Ρ, 98. ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ῥάβδῳ (virga sua Mercurius) ὧν ἐθέλει, Ω, 344. νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ (proposuerunt sibi Achivi) πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι, Β, 284, ut omnes probra quam maxime in te conferant, talem facere te student. οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι, Γ, 241, nolunt pugnam inire. οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι, nolunt pugnare, Ξ, 51. ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω, Π, 825, de leone et apro, ad aquam convenientibus. οὐδ ἐθέλουσιν ἀντίον ἐλθεῖν, Ρ, 66, nolunt contra ire. μάλα μέν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι, valde sane cuperem, Δ, 318. οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι, Ζ, 141. εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, si modo enim vellemus, Θ, 205. et 210, οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι. τάων, ἥν κ' ἐθέλοιμι, φίλην ποιήσομαι ἄκοιτιν, Ι, 397. ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι, καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι, Μ, 69, certe sane ego vellem, vel illico ut hoc fieret. τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι, Ρ, 563, ita equidem vellem adesse. ὅπως Ἥφαιστος τ' ἐθέλοι, Σ, 473, quemadmodum Vulcanus vellet. οὐκ ἂν ἔγωγε ἐθέλοιμι, θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι ἡμᾶς τοὺς ἄλλους, Υ, 134, nolim sane ego, ut nos committamus in pugnam reliquos deos. εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις, si tu quidem animo tuo velis, *wenn es dir beliebete, (if thou pleasedst.)* Ψ, 894, quæ est humanitatis et reverentiæ forma loquendi. εἰ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, Β, 123, si liberet nobis. ἐξέθορε κλῆρος κυνέης ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοὶ, Η, 182. ἔπιον ὅσον ἤθελε θυμὸς, Ι, 177. οὐδ' ὅγε πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαϊκὸν, Ν, 349. ὡς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι, Ξ, 120. ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ εἰσιδέειν, Π, 255. οὐδ' ἄρα σοὶ, Μενέλαε, ἤθελε θυμὸς, Ρ, 702. Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι, Τ, 274. (coll. Α, 5.) πέρι δ' ἤθελε θυμῷ ἐκφυγέειν θάνατον, Φ, 65. et 177, ἤθελε θυμῷ ἆξαι δόρυ, constituebat frangere hastam, *nahm sich vor, (resolved.)* ubi autem hoc imperfectum ε habet ante θ, non id augmentum est ad θέλω, sed est ionice sine augmento temporali. οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, Δ, 380. ὅς μ' (μοὶ) ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, Ζ, 165. et 336, ἔθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, cupiebam dolori me dare. ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, Λ, 217. καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, Ο, 615. οὐκ ἔθελεν φεύγειν, Φ, 580. ἴσχεο, μηδ' ἔθελε (noli) οἶος ἐρίζειν βασιλεῦσιν, Β, 247, ubi est imperativus: *halte ein, und ziehe nicht alleine mit worten auf fürsten los, (desist, and do not thou alone attack the princes with talk.)* μηδὲ θεοῖσιν ἶσα ἔθελε φρονέειν, Ε, 441. μηδὲ ἔθελε ἐξ ἔριδος σοῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι, Η, 111. αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν (cum paragoge, pro ἐθέλῃ) ἐπαρῆξαι (opitulari) Τρώεσσιν, Α, 408. εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅττινα ἐθέλῃσθα, pro ἐθέλῃς, Α, 553. et 580, εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος. εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, si mihi mulctam pendere noluerint, Γ, 289. αἴ κ' ἐθέλῃσι εἰπόντος ἀκούειν, Ζ, 281. αἴ κ' ἐθέλωσι παύσασθαι πολέμοιο, Η, 375. ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσι, δώσει, Θ, 142, sc. Ζεὺς κῦδος. τάων, ἥν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον (sine donis, quæ dona sponsæ dari solent a sponso, aut quæ parentibus sponsæ) ἀγέσθω εἰς οἶκον, Ι, 146, 288. αὔριον, ἢν ἐθέλῃσιν, si libuerit ei ipsi, Ι, 429, 688. αἴ κ' ἐθέλῃσιν ἐλθεῖν ἐς φυλάκων τέλος, ire ad vigilum stationem, Κ, 55. αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, Ν, 743, si quidem velit deus dare victoriam. αἴ κ' ἐθέλητε πείθεσθαι, Ξ, 110. ὁππόταν ἰσόμορον νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, Ο, 210. et 492, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν. ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, Π, 53, quando parem sibi aliquis voluerit privare sua portione. κῆρα (mortem) ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, Χ, 366.

Σ, 116. et 143, αἴ κ' ἐθέλῃσι υἱεῖ ἐμῷ δοῦναι τεύχεα. Vulcanus. et 278, αἴ κ' ἐθέλῃσι περὶ τείχεος ἄμμι (ἡμῖν) μάχεσθαι. ὄψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, Θ, 471. δούρατα γ' αἴ κ' ἐθέλῃσθα, καὶ (vel, *auch wol) (or)* ἓν καὶ εἴκοσι δήεις, invenies, Ν, 260, si libuerit tibi tot sumere. αἴ κ' ἐθέλῃσθαι υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν, Σ, 457. δῶρα μὲν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, ἦ τ' ἐχέμεν, παρὰ σοὶ, Τ, 147, quæ sunt verba civilitatis et reverentiæ plena, simul et, in festinatione et cupiditate pugnandi cum hoste, interrupta; sensus autem et ordo est: παρά σοί ἐστι, in tua potestate est, ὡς ἐπιεικὲς, ut æquum est, sc. ut ego tibi nihil in hac re præscribam faciendum; δῶρα μὲν παρασχεῖν, dona statim exhibere, αἴ κ' ἐθέλῃς, si ita videatur tibi et libuerit; ἢ ἔχειν, aut retinere ea apud te diutius. conf. ἐπιεικής. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε ὅπως κεν ἐθέλῃσιν, Υ, 243. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεναι (occidere) ἥν κ' ἐθέλῃσθα, Φ, 484, inquit Juno ad Dianam. καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, Ω, 335, et audis eum, cui bene cupis, inquit Jupiter ad Mercurium: et hoc ᾧ pertinet, non ad ἔκλυες, sed ad præcedens ἀνδρὶ ἑταιρίσαι, homini socius esse, *dich zu menschen zu gesellen, zu welchen es dir wohl gefället; und hörest ihn, (to associate with the man whom thou likest; and hearest him.)* ἠθελέτην (dualis imperfecti) Αἴαντε, Κ, 228. σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον, Λ, 781, vos ambo valde cupiebatis. τὼ δ' οὔτι ἄψ ἠθελέτην ἴεναι, illi duo *equi* nolebant retro ire, Ρ, 433. ὄφρα ἐθέλητον, quamdiu cupiatis, quamdiu placeat vobis, Δ, 346, et est dualis conjunctivi præsentis; *so lange ihr belieben habet, (as long as ye please.)* sic et Ε, 233, μὴ τὼ οὐκ ἐθέλητον ἐκφέρειν πολέμου, ne hi duo *equi* nolint efferre me ex prœlio: ubi iterum de equis hoc verbum positum vides. ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες (imperfectum Ionicum) ἅμα ἄλλῳ ἴεναι, Ι, 482. ἥ με ἐθέλεσκε κρύψαι, Σ, 396. οὐκ εἰῶσι (ἐάουσι, sinunt, poëtice producto ε,) ἐθέλοντά με ἐκπέρσαι πόλιν, Β, 132, me volentem et cupientem; imo et valentem si sine his esset. et 391, ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, ubi hoc participium pertinet ad infinitivum, cupientem remanere apud naves, i. e. in castris, procul a pugna. οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, neque non cupientem pugnare, Δ, 224. et 300, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ (coactus) πολεμίζῃ. ὃν δ' ἂν ἐγὼν, ἀπάνευθε θεῶν, ἐθέλοντα νοήσω, ἐλθόντα, ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν (ἀρήγειν, opitulari) ἢ Δαναοῖσι, Θ, 10, ubi sermo irati Jovis est abruptus; ubi ad ἀπάνευθε pertinet ἐλθόντα, abeuntem a diis aliis; et ad ἐθέλοντα pertinet ἀρήγειν. ὡς (οὕτως) νῦν μοι ἐθέλουσα, (volens et propitia) παρίστασο, adesto, Κ, 291. et 556, ῥεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας δωρήσαιτο. οὐκ ἐθέλοντα βίῃ ἄγουσιν, ἰλλάσιν δήσαντες, Ν, 572, nolentem vi ducunt, vincientes viminibus. οἵ με ἐθέλοντα μάχεσθαι, qui me cupientem pugnare, Ο, 722. ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν (perculi concubitum hominis) πολλὰ μάλα (i. e. κατὰ μάλα πολλὰ multis modis) οὐκ ἐθέλουσα, Σ, 434, inquit Thetis de conjugio suo cum Peleo, cui invita juncta fuit. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι φέρουσιν, venti vehementes, Τ, 377. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Υ, 87. αὐτὸν ἦγε, λαβὼν, ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, abduxit ex paterno prædio invitum, deprehendens eum ibi, Φ, 36. et 48, ὅς μιν ἔμελλεν πέμψειν εἰς ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα, νέεσθαι, qui missurus eum erat ut iret ad orcum, licet admodum invitum: quod ἀστείως καὶ ἀφελῶς dictum: nam εἰς Ἀρίσβην ἑκὼν ἐπέμφθη, εἰς ᾅδου δὲ οὐκ ἂν ἐθέλοι. νήπιος, οὐκ ἐθέλων, Ψ, 88, ubi duæ excusationes: infans adhuc, et non consulto. μή με, ἐθέλοντα ἴεναι, κατερύκανε, ne me retine, volentem ire, Ω, 218. et 289, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης, me quidem invita. ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, κ, 405, volo te, præstantissime, de hospite interrogare. ἐθέλω δὲ, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀκοῦσαι, δ, 553, nam volo, licet tristis, audire. et 619, τεῒν (σοὶ) δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσαι, tibi id libens præbebo. sic et ο, 119, ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, volo, scire vos et videre id. θ, 213. ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω, veniat, ut ego eum cupio venire, ξ, 172. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, τ, 99. ᾧ κ' ἐθέλω δόμεναι, cuicunque volo id dare, φ, 345. ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι, β, 86, vis sane vituperationem contra nos accendere, *willst uns einen schandflock anhängen, willst eine schande uns einbrennen, (thou wishest to attach a stain to us, brand us,)* conf. ἀνάπτω. et 328, εἰς Ἐφύρην ἐθέλει ἐλθεῖν, proficisci. et 364, πῇ δ' ἐθέλεις ἴεναι. εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, γ, 324, si mavis terra proficisci. ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει. Mercurius, ε, 48. et 205, αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἴεναι; et 219, ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα. οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἵματα ἔχοντες ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, ζ, 64. ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν (φαίνειν, ostendere, lucere facere) θ, 237. τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζειν ἄγριον ἄνδρα, ι, 494. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, ν, 145. et 149, ἐθέλω νῆα Φαιήκων ῥαῖσαι, destruere; inquit Neptunus. Ζεύς σοι δοίη, ὅ, τι μάλιστα ἐθέλεις, σ, 112. ξ, 54. et 90, οὐκ ἐθέλουσι δικαίως (ex more justo) μνᾶσθαι, ambire fœminam. et 125, οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι. θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει τὸ δ' ἐάσει, ὅ,τι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα, ξ, 445. εἰ δ' ἐθέλεις σὺ, π, 82. et 208, ἥτε (Ἀθήνη) μὲ τοῖον ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει, δύναται γάρ. εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ρ, 277, si tibi placet, remane. sic Romani verecunde dicunt, si tibi videtur. οὐκ ἔτι ἔπειτα ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, operas facere ut illis convenit, ρ, 321. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, abiens in officinam ferrariam, σ, 327, ubi mendici solebant noctu excipi, teporis causa. et 356, ἦ ἄρ κ' ἐθέλεις θητευέμεν, an libet tibi forte, mercenarias operas præstare. ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, ω, 4. et 480, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac ut tibi videtur. sic et π, 67. καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι, Διός γε διδόντος, ἀρέσθαι, accipere, α, 390. δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, sc. filiam suam, β, 54. εἰ γάρ σε ὣς (οὕτως, ita) ἐθέλοι φιλέειν Ἀθήνη, γ, 218, 223. οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν, ne si dii quidem sic vellent, γ, 228. εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται ὅρκῳ πιστωθῆναι, jurejurando fidem dare mihi, ο, 434. ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθέλοιμι ἡμᾶς πειράζειν, π, 318, nolim ego, nos tentare viros per villas, *dass wir die mannsleute auf die probe setzen, (to put the men to the proof.)* et 400, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον. εἴ κ' ἐθέλοις, μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι, τέρπειν sc. ἐμὲ καί σε, τ, 589, Ζεὺς νέμει ὄλβον, ὅπως ἐθέλῃσιν (ἐθέλῃ) ἑκάστῳ, ζ, 189. α, 349. ἠδὲ ὀρνύειν ὅν κ' ἐθέλῃσι, sc. Æolus ventum, κ, 22. αἴ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν (cohibere appetitum) καὶ ἑταίρων, λ, 104. εἰ δὲ νῆα ἐθέλῃ ὀλέσαι, si vero constituat perdere navem, μ, 349. ἥν κ' ἐθέλῃσιν αὐτὸς ἑλέσθω, σ, 47. et 276, θύγατρα μνηστεύειν (ambire connubii causa) ἐθέλωσιν. et 285, δῶρα μεν, ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι, δέξασθαι, quisquis eorum voluerit huc ferre. κελεύω γήμασθαι, ᾧ κ' ἐθέλῃ, υ, 342, ὁπότε σῷ θυμῷ ἐθέλῃς, ψ, 258, quando tibi libuerit. πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν, β, 128. αὐτὸς δ', αἴ κ' ἐθέλῃσιν, ἰήσεται, ι, 520, ipse sanabit. δώσει δέ σοι ὅς κ' ἐθέλῃσιν, ρ, 559. θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν, φ, 280, robur, *macht, (strength.)* αἴ κ' ἐθέλῃσθα, si tibi placeret, γ, 92. δ, 322, 391. ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, σ, 269. ὄψεαι αἴ κ' ἐθέλῃσθα, ω, 510. αἴ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, ε, 169. οὔτις μῆτιν ὁμοιωθῆναι ἄντην ἤθελεν αὐτῷ, i. e. ἠδύνατο, γ, 120, 121, nemo prudentia ei æquari poterat, ipsis sane omnibus id fatentibus. et 342, ἔπιον ὅσον ἤθελε θυμός. sic et 395. η, 184, 228. σ, 426. φ, 273. ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν ἤθελεν, δ, 287, respondere tibi volebat. et 334, κρατερόφρονος

ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες, inquit Menelaus de procis. eadem verba sunt, ρ, 125. οὐδέ μοι κῆρ ἤθελ᾽ ἔτι ζώειν, δ, 540, cor meum nolebat jam amplius vivere. displicebat vita. sic et κ, 498. οὐκ ἔτι ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, ι, 95, qui de loto gustarat. et 262, οὕτω Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι, sic Jupiter voluit consultare et constituere. et 334, ἔλαχον (sortem acceperunt, *auf die fiel das loos) (it fell to their lot)* οὓς ἂν κε καὶ αὐτὸς ἤθελον ἑλέσθαι. ἤθελέ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι, λ, 565. ἤδη γὰρ τετέλεσται ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς, ν, 40, *es ist nun schon alles bestellet, was ich mir wünschete, (my fondest wishes are fulfilled.)* et 262, στερέσαι με τῆς ληΐδος ἤθελε. et 277, οὐδ᾽ ἤθελον ἐξαπατῆσαι. Ζεὺς τὰ ἀλάπαξε, ἤθελε γάρ που, τ, 80, Jupiter ea exinanivit, voluit enim sine dubio sic. et 281, πέμπειν δέ μιν (deducere eum) ἤθελον αὐτοὶ οἴκαδε. ἃς (γυναῖκας) ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι, ω, 278. ἀλλ᾽ ἐγὼ οὐκ ἔθελον, η, 305, sed ego nolui, *ich fand das nicht für gut, (I did not choose.)* et sic ionice sine augmento. ἔγωγ᾽ ἔθελον ψυχὴν ἑλέειν, amplecti, λ, 203. τόν ῥ᾽ ἔθελον φθῖσαι, hunc volebant interficere, π, 428. οἶνον ἔπινε, ὄφρα ἔθελεν αὐτὸς, quoad ipsi libuit, υ, 136. et 141, οὐκ ἔθελ᾽ ἐν λέκτροισι καθεύδειν. ἔθελον δέ σοι αὐτὴ εἰπεῖν, ipsa cupiebam id tibi dicere, ψ, 75. μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον (ingruerunt) οὐκ ἐθελούσῃ, β, 50. et 110, οὐκ ἐθέλουσα, ὑπ᾽ ἀνάγκης, non spontanea, sed coacta. sic et τ, 156. ω, 145. ῥεῖα θεός γ᾽ ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, servaverit, γ, 231. et 272, τὴν δ᾽ ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρο ἐλθεῖν οὐκ ἐθέλοντα, ε, 99. et 155, παρὰ οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, invitus Ulysses apud cupientem Calypso. αἴ κ᾽ ἐθέλων γε μένοις, η, 315, si quidem lubens manere velles apud nos. τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο, κ, 573. ὅστε οὐκ ἐθέλοντα ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire hospitem urgeat abire, ο, 72. et 74, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. et 280, οὐ μὲν δή σε ἐθέλοντα ἀπώσω. et 448, ἐπίβαθρον (pretium pro vectura) ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. θεὸς ῥηϊδίως θείη ἐθέλων νέον ἠδὲ γέροντα, π, 198. ψ, 186, ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. Ζεῦ πάτερ, εἴ με ἐθέλοντες ἤγετε, υ, 98, si propitii me duxistis; ubi simul alios deos includit. ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα ἄνδρα κατακτεῖναι, χ, 31, siquidem putabant imprudentem occidisse hominem. ἀλλά με δαίμων πλάγξ᾽ ἀπὸ Σικανίης οὐκ ἐθέλοντα, aberrare me fecit, ut huc venirem, ω, 306. loca, ubi quædam editiones prius ε perperam abjiciunt, sunt fere, γ, 92, αἴκε θέλῃσθα, cum tamen alibi, imo et in hoc contextu, δ, 322, legant αἴκ᾽ ἐθέλῃσθα. sic et μ, 49. υ, 233. δώσει δέ οἱ ὅς κ᾽ ἐθέλῃσι, ρ, 11, 19, ubi quidam legunt ὅς κε θέλῃσι. ἦ ῥά κεν ἐν δεσμοῖσι θέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς εὕδειν παρὰ Ἀφροδίτῃ; num sane cuperes, θ, 336, qui locus maxime dubium facere possit, an non dissyllabum θέλω Homericum sit: nam gaudet παρίσοις adjectivo et substantivo poëta. sed meliores tamen legunt δεσμοῖς ἐθέλοις. sic κ, 342, οὐκ ἂν ἔγωγ᾽ ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς. αἶψά κεν (strenue sane et celeriter) εὖ δρώοιμι (bene effectum darem) μετά σφισιν, (inter eos) ὅτ, τ᾽ ἐθέλοιεν, ο, 316, pro quo quidam legunt ὅτ, τι θέλοιεν. αἴ κ᾽ ἐθέλοιμι, φ, 348. nam sic pronuntiant critici antiqui, θέλω in poëta nusquam reperiri. ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι, Α, 112, nolui; ionice sine augmento: perperam enim hoc ε imperfecti pro augmento ad θέλω habetur. collato 116, ἀλλὰ καὶ ὣς ἐθέλω δοῦναι πάλιν, redhibere. et 133, ἦ ἐθέλεις, num vis? ubi male legitur ἠὲ θέλεις; cæterum sequitur h. l. duplex constructio, cum ὄφρα regente conjunctivum, et cum infinitivo regente accusativum; nam verba volendi et cupiendi, e. c. αἱρεῖσθαι, βούλεσθαι, γλίχεσθαι, ἐφίεσθαι, etc. ejusmodi duplicem admittunt syntaxin. et 277, μήτε σὺ Πηλείδ᾽ ἤθελ᾽ (pro ἔθελε, in imperativo, ob metrum) ἐριζέμεναι βασιλῆϊ, ubi potuisset scribi, Πηλείδη θέλε, nisi θέλω Homericum non esset. et 287, ἀλλ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων, πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει. et 549, ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼν, ἀπάνευθε θεῶν, ἐθέλοιμι νοῆσαι. εἴ μ᾽ (μὲ) ἐθέλεις πολεμίζειν, si tibi placet ut ego pugnem, Γ, 67. ἀνδρῶν, ὅς κ᾽ ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι, cuicunque placuerit mecum manibus certare, Ψ, 554, ubi absurde editum a quibusdam, ὅς κε θέλῃσι, cum altera lectio innumeris aliis locis, ut supra vidimus, exhibita sit. ἐθέλω, cupio, Py. 3, 137. 9, 1. Ist, 3, 21. ἐθέλεις Οὔλυμπον, sc. κατοικῆσαι, Ne. 10, 157. ἐθέλει, Ol. 11, 9. ναίειν ἔν σοι, Ne. 7, 132. cupit habitare juxta te, *an oder neben dir, (by or near thee.)* οὐ δένδρεα, Ne. 11, 51. ἐθέλοντι (dorice pro ἐθέλουσι) Ol. 13, 12, sc. hæ tres filiæ: et ἐθέλειν ibi est attice pro δύνασθαι, valere. ἐθέλοντι μάλα, valde cupiunt, Ne. 7, 14. οἷς ἂν ἐθέλῃ, Py. 5, 88. ἤθελον ζώειν αὐτὸν, Py. 3, 1, cuperem ut viveret ille. Ἥβης καρπὸν ἀποδρέψαι ἔθελον, Py. 9, 193, cupiebant eam virginem ducere. ἤθελον πείθεσθαι ἀξίαις αὐτοῦ, Ne. 8, 17, libenter volebant parere majestati ejus. αὐτὸν πεδῆσαι ἤθελε, Ne. 5, 50, cupiit irretire eum. ἐθέλων ἀείσεται αὐτὸν, libens canet eum, Ne. 4, 144. ἐθέλοντά με προσέλκει, Ol. 6, 142. ἐθέλοντα ἐλθεῖν, Ist. 7, 65. ἐθελοίσας (dorice pro ἐθελούσης) Κλειοῦς, Ne. 3, 145, i. e. βουλομένης αὐτῆς, volente Musa. ἐθελήσω, volam libenter, Ol. 7, 36. ἐθελήσαις (aor. 1. optat.) ταῦτα νόῳ τιθέμεν, Py. 1, 77, velis hæc libenter meminisse. cæterum in Pindaro quibusdam locis videtur dissyllabum usitatum esse: θέλοντι (dorice pro θέλουσι) studiose volunt, Py. 1, 121. θέλοι, velit propitius, Ol. 8, 111. λαλαγῆσαι θέλων, Ol. 2, 176. τὸ καστόρειον θέλων, probans, Py. 2, 129. θυμῷ θέλων, Ist. 6, 63. θέλων ἑκάτερος, cupiens uterque, Ist. 8, 62, pro quo alii legunt, θέλοντο, cupiebant. θέλοντες, Py. 10, 9. apparebit ex omnibus locis, quod ἐθέλειν studiosam voluntatem et præoptantem et cupientem denotet. Dores dicebant δήλομαι pro ἐθέλω vel βούλομαι. Theocr. Id. 5, 27, τίς τὴν κακὴν κύνα (sic vocat capram vilem) δήλεται ἀμέλγειν. et Brasidas in Scytala Laconica: ἅσσα δήλομαι, πράξω ποττὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι, quæ constitui, faciam in bello, aut moriar. et apud Stobæum: οὐδ᾽ εἰπεῖν δηλομένοις εὐμαρὲς ἔστι, ne cupientibus quidem enarrare facile id est.

ἔθεν, ionice pro ἕο, vide sub ἕ, prope medium.

ἐθηεύμεθα, vide sub θηέομαι.

ἐθήσαο, vide sub ΘΑ´Ω,

ἐθίζομαι, ἐθισμὸς, ὁ, vide sub ἔθω.

ἔθνος, εος. τὸ. (Ἔδω) populus. *ein volk, (a people.)* grex, *ein heerde, (a herd or flock.)* proprie de hominibus ponitur; sed et de animalibus aliis. est a τὸ ἔθος, ut notet, quos consuetudo, et similitudo institutorum morumque, conjunxit. *leute die zusammen gewohnet sind, (people who dwell together.)* nam et Germanica vox, *ein volk, (a people;)* videtur esse a, *volgen, folgen, (to follow;)* quando unus alium, per consuetudinem et conjunctionem morum, sequi solet. ἔθνος ἑταίρων, i. e. πλῆθος suorum civium et amicorum, Γ, 32. Η, 115. Λ, 594, 584. Ν, 165, 533, 566, 648. Ξ, 408. Ο, 591. Π, 817. Ρ, 114, 129, 581, 680. ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν, Λ, 723, i. e. πάνυ πολλοὶ ἦλθον μετὰ σπουδῆς, affluebant, συχνὰ δίκην ῥεύματος ἤρχοντο. λαῶν ἔθνος, Ν, 495, i. e. λαὸν, *die armee, (the host,)* Ἀχαιῶν ἔθνος, i. e. Ἀχαιούς, Ρ, 552. ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ, Β, 91, de Græcis, *viele völkerschaften, (many nations.)* sic et 464. Λυκίων μέγα ἔθνος, Μ, 330. κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, κ, 526. τοὺς δ᾽ ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν ἐλλισάμην, λ, 34, ubi ἔθνεα per appositionem pertinet ad τούσδε, more Attico: et ἔθνεα νεκρῶν est pro νεκρούς. sic, δῆμος Κιμμερίων κεκαλυμμένοι, 14, 15. et 631, ἔθνεα μυρία νεκρῶν. ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων, Β, 87, examina apum, et apud recentiores ejusmodi examen dicitur τὸ σμῆνος, εος, et ὁ ἑσμὸς, οῦ. de volantibus apibus adhibent recentiores ἀγέλην, quam vocem poëta solis bubus servat. sic et ὀρνίθων ἔθνεα πολλὰ, Β, 459. ὀρνίθων ἔθνος ἐφορμᾶται ἀετὸς, Ο, 691. sic nos: *ein volk hüner, (a great multitude of fowls.)* μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, Β, 469. ἔθνεα χοίρων, i. e. πλήθη, ξ, 73: sic Oppianus pisces dixit ἔθνεα πόντου. ἔθνος ἀνέρων ταχύποτμον, Ol. 1, 108, celeri morti obnoxia gens hominum. κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, Ol. 10, 118. ἐλάσιππον, Py. 5, 113. sc. οἱ Ἀντηνορίδαι. βρότεον, mortale, Py. 10, 43. Ne. 3, 129, ubi est nominativus. ὁμόσπορον, Ne. 5, 80, consanguineum. ἔθνει γυναικῶν, Py. 4, 449. ἔθνεα μερόπων, Ist. 6, 47.

ἔθος, τὸ, vide sub ἔθω.

ἔθρεψα, vide sub Τρέφω.

ἔθω, (Ἔδω) factum ab ἔδω, notat in specie, τὸ σύνηθες πράττω, τὰ ἐμοὶ συνήθη τελῶ, consueta facio. quæ notio sumta est ab edendo, quia nulla actio homini familiarior, quam cibi capiendi actio. ἔθειν (pro ἔδειν, mutatione solita) est τὸ πάνυ ἔθιμον τοῖς ζώοις ἅπασι. et hæc mutatio horum consonantium est Dorica; sicut Dores dicunt μαθὸς pro μαδὸς, ψύθος pro ψεῦδος prima ergo notio τοῦ ἔθειν est ἔδειν, hinc ille: πίνουσι μόνον, βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔθοντες, bibunt tantum, more ranarum, nihil edentes. Sed et sic tamen ἔθειν plus notare solet quam ἔδειν, sicut κατεσθίειν plus et fortius notat quam ἐσθίειν, *fressen, (to devour.)* ἔθων (ὁ σῦς ἄγριος Καλυδώνιος) Οἰνῆος ἀλωὴν, Ι, 536, depascens ex more ei solito Œnei agrum cultum: πράττων τὰ ἑαυτῷ συνήθη, ἐξ ἔθους βλάπτων τὰ περὶ Καλυδῶνα. οὓς (σφῆκας, vespas) παῖδες ἐριδμαίνωσιν (irritant) ἔθοντες, Π, 260, pueri ex more suo facientes, τὸ ἔθιμον πράσσοντες. præt. med. attice est εἴωθα, et particip. εἰωθώς: quod deberet esse ἦθα, sed ionice sine augmento ἔθα, et interserto attice ω, ἔωθα, et producto, ε, εἴωθα. μάλιστα εἴωθε, maxime solita est, Ε, 766. εἴωθε κακῶς ἐρεθίζειν, consuevit male irritare alios, ρ, 394. αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν (ubi est sine augmento) ἐνικλᾶν, Θ, 408, semper enim mihi solet interrumpere, consilium meum. sic et 422. εἰωθότες ἔδμεναι (ἔδειν) ἄδην, sc. ἵπποι, Ε, 203, qui adsueverunt ad satietatem edere. εἰωθὼς (ἵππος) λούεσθαι ποταμοῖο, Ζ, 508, pro ἐπὶ ποταμοῦ. et in hoc λούεσθαι inest ἡ συνοχὴ totius parabolæ: nam, nisi talis equus, ad hanc parabolam non est aptus. sic et Ο, 265. catachrestice ergo hoc εἰωθὼς ἐπὶ ἀλόγων ponitur: κυρίως vero de homine, sicut et ἐθίζομαι. et ὁ ἐθισμὸς, consuetudo, institutum, mos: unde sunt ἠθικαὶ ἀρεταὶ, pro ἐθικαὶ, virtutes exerceri solitæ in vita humana, *die gewöhnliche practische tugenden. (the ordinary practical virtues,)* ὑφ᾽ ἡνιόχῳ εἰωθότι, sub auriga solito, cui equi adsueverunt parere, Ε, 231, συνήθει, qui solet eos regere. ab hoc ἔθω, solitum mihi opus perficio, est τὸ ἔθος, mos, et inde per productionem τὸ ἦθος, quod et locum vel gregem consuetum notat.

ΕΙ᾽, conjunctio. si, cum. *wenn, da, ob, (if, when, whether.)* εἴ ποτε, si unquam, Α, 39, 394. Ω, 705. *woferne jemals, (in case ever.)* εἴ με σαώσεις, an me servaturus sis, Α, 83, *ob du mich retten wilst, (whether thou wilt save me,)* sicut et Romani suum, si, sæpe ponunt: si incolumem me præstare velis. et 116, εἰ τόγε ἄμεινον, cum hoc sit melius, *da diess besser ist, (as this is better.)* εἴ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi is appetitus movetur, *wenn es dir so beliebet, (if thou hast any inclination,)* Α, 173. et

178, εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, *wenn du sehr stark bist; bist du sehr stark, so — (if thou art very strong, then —.)* εἰ δ' οὕτω τοῦτο ἐστὶν, A, 564, *wenn denn dem auch so ist wie du denkest, (if it be as thou thinkest;)* et respicit 558, s. ὥς ἴον sic eram, εἴ ποτε ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, Λ, 761, cum aliquando essem etiam inter viros fortes ipse fortis, *als ich ehemals selber auch zu den streitbaren gehörete, (when I formerly belonged to the number of the strong.)* ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι — εἰ δέ κε μὴ — A, 135, 137, ubi prius εἰ μὲν est elliptice, et sine apodosi; deberet enim sequi verbum aliquod, e. c. ἐφησυχάσω, ἤ, παύσομαι, quiescam: et omittitur id eleganter, quia omnibus in mentem statim venit, facile contentum fore eum, qui capit quod vult. sic sæpe, et post unicum εἰ, apodosis omittitur, e. c. A, 580, εἴ περ γάρ κε ἐθέλῃ, ubi sequi deberet, δυνήσεται ποιεῖν τοῦτο, quod latet in addita ratione, πολὺ φέρτατός ἐστιν. maxime hæc ellipsis in sermone irati, aut verecundantis, est elegans. sic et ἐὰν μὲν, sine apodosi ponitur; sequente deinde, εἰ δὲ, cum sua apodosi. ὄφρα δαῶμεν, εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκὶ, ut discamus, num verum vaticinetur, an vero non, B, 300. εἰ ἐθέλεις με μάχεσθαι, si vis ut ego pugnem, Γ, 67. εἰ τότε κοῦρος ἔην, νῦν αὖτε με γῆρας ἱκάνει, cum tunc juvenis essem, nunc contra senectus ad me accessit, Δ, 321, *da ich damals jung war, so kömmt nun hingegen das liebe alter an mich, (then I was young, now, on the contrary, age is creeping upon me.)* εἰ ἐτεόν με ὦρσεν Ἄναξ Διὸς υἱὸς, si quidem vere, si modo vere, E, 104, et ἄναξ est Apollo. et 258, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃ, pro εἴ γε οὖν, *wenn auch schon etwan der eine davon käme, (if even the one should escape.)* οὐ γάρ τ' οἶδ' εἰ ἔτι σφὶν ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις, *denn ich weiss doch nicht, ob ich noch wieder zu ihnen zurück kommen werde, (for I know not if I shall again return to them,)* Z, 367, num. ὄφρα ἴδωμαι, εἰ νῶϊ γηθήσει, an gavisurus sit de nobis, Θ, 377. et 466, εἰ σὺ κελεύεις, si quidem tu id jubes, cum tu id jubes. sic et Φ, 372. οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τόσα δοίη, I, 379, ne quidem si mihi decies tot daret, *wenn auch schon, (if even.)* εἴ τινά οἱ σὺν (i. e. σὺν αὐτῷ, τῷ Νέστορι) μῆτιν ἀμύμονα τεκτήναιτο, K, 19, si forte cum eo aliquod bonum consilium struere posset, *ob etwa, (if perhaps:)* unde postea factum est εἴ πως. potest tamen h. l. εἰ esse pro ὡς, ὅπως, ut, *auf dass, (that.)* sic dicimus: σπεύδω εἴπως γένηται τὸ δέ τι, *ich eile dass doch etwa diess oder das geschehen möge, (I hasten that this or that may be done.)* et 176, εἴ με ἐλεαίρεις, si te mei miseret. πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσι, M, 59, sed pedites cupiebant, εἴ πως τελέσουσι, (nam est fut. 2. pro τελοῦσι) ut efficerent id. εἰ sæpe pro ὅπως, ut αἰτιολογικὸν, consilium aliquod et destinatum indicans. sic et 122, εἴ τινα σαώσειαν, ut aliquem servare possent, *dass sie einen und den andern retteten, (that they might save one or another.)* εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, N, 375, quod vere sane omnia efficies quæ pollicitus es Priamo: et est ibi acerba ironia. laudo te, quod, et cum, omnia perficies, *dass, da, (that, when,)* siquidem. εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ, Σ, 427. Ξ, 196, si quidem possum efficere, et si perfici potest: ubi prius potentiam agentis, alterum capacitatem objecti, notat. et 208, εἰ κείνω γε ἀνέσαιμι, si forte illos ambos reducam, ut eos ambos reducam. et 331, εἰ νῦν λιλαίεο, cum nunc cupis. οὐ μὰν οἶδα, εἰ κακοῤῥαφίης πρώτη ἐπαύρηαι, O, 16, haud profecto scio, an prima dolo tuo malo fruaris, *ich weiss nicht, ob du nicht zu erst deine tücke büssen wirst, (I know not whether thou wilt not first repent thy villany.)* ubi unum οὐ præcedens τὸ εἰ, est ut latinismus ille, haud scio an, ubi Germani duplex non ponere solent. et 51, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, etiamsi vel maxime vellet aliorsum ire, et 186, εἴ με βίῃ καθέξει, quod me vi coërcere vult. et 460, εἴ μιν βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν, si eum feriisset, et ei eripuisset vitam. τάχα κεν — εἴ μοι — Π, 72, cito sane id futurum esset, si quidem mihi —. et 450, ἀλλ' εἴ σοι φίλος ἐστὶ, ubi εἰ manifesto est, etiamsi, ut ut, *so lieb er dir auch ist, (dear as he is to thee.)* et 494, εἰ θοός ἐσσι, si quidem acer es. et 559, ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθα, ubi elliptica phrasis est in festinantis verbis: ἀλλὰ, sc. σπευστέον, festinandum, εἴ πως, ut, *dass wir doch mögen, (that we may.)* nam hæc explicatio h. l. elegantior est, quam si εἰ pro εἴθε, utinam, *wenn doch, (would but,)* explicare velis. εἰ καὶ μοῖρα, sc. ἐστὶ vel εἴη, etiam si fatale esset, *gesezt dass auch allen bestimmet wäre, (supposing that it were even allotted to all,)* P, 421. πειρήθη, εἴ οἱ, experiebatur, an sibi apta essent ea arma, T, 385. εἰ γὰρ οἶος μαχεῖται, quando enim unus ille pugnabit tunc, Υ, 26, et 371, καὶ εἰ πυρὶ ἔοικε, etiam si igni similis esset, si vel igni similis esset. γνῶναι, εἴ μιν — cognoscere, num se — Φ, 266. εἰ πεπίθοιεν, si forte persuadere possent ei, Ψ, 40, pro εἴ πως, imo et pro ὅπως, ut aliqua ratione. εἰ δὲ sæpe ponitur elliptice, sine verbo, et sine apodosi. εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, si vero etiam illi, sc. βούλονται, ut comma sit vel post αὐτοὶ, vel post δὲ, ut καὶ αὐτοὶ φευγόντων (attice pro φευγέτωσαν) cohæreat: etiam illi fugiant: I, 46. et est σχῆμα ἀποσιωπήσεως. et 262, εἰ δὲ, (sc. ἐθέλεις) σὺ μέν μου ἄκουσον. sic et A, 302, εἰ δὲ, sc. βούλει, si vis. sed Φ, 487, habet εἰ δὲ quidem suum verbum ἐθέλεις, expressum; sed sequitur nulla apodosis verbalis, sed realis, eleganter, 489, s. sic et β, 115, εἰ δὲ ἔτι ἀνιήσει υἷας Ἀχαιῶν, si porro vexabit nobiles Achivos; sequitur nulla apodosis expressa, sed latens 122, seqq. et apta sunt talia personæ loquenti cum affectu aut hæsitatione. vide porro εἰ δὲ, si autem, quanquam autem, si enim, *denn wenn, und wenn, (for if, and if,)* sine sequente ellipsi aliqua, A, 280, 290, 324. B, 357, 379. Γ, 288. Δ, 17, 34. σάφα δ' οὐκ οἶδα, εἰ θεός ἐστιν, an deus sit: εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ ὅν φημὶ, si vero is homo est, et quidem is quem existimo, sc. υἱὸς Τυδέος, E, 183, 184, 897. Z, 128, 142. H, 204. I, 42, 135, 141, 277, 283. M, 233. O, 162, 178. Π, 36, 686, nam si. P, 102. Σ, 305. T, 264. Υ, 129. Φ, 556. X, 389. Ω, 224, 296. εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, *wilst du aber zu lande dahin reisen, (but if thou wilt travel thither by land,)* γ, 324. εἰ δὲ, π, 387. ρ, 277. ψ, 107. εἰ δέ κε, *wenn aber etwa, (but if,)* B, 364. Γ, 284. E, 212. I, 362. M, 71. Π, 87. P, 94. Υ, 138. X, 111. Ψ, 526. λ, 111. ρ, 556. Sed formula, εἰ δ' ἄγε, est plerumque mere adhortatoria, et valet pro εἶα δὴ ἄγε, eja sane age, *ey wolan, wolan denn nun, (well, go on; go on then;)* et hoc ἄγε locum habet ad unum et ad plures, quanquam et ἄγετε ponatur: Z, 376, Π, 667. P, 685. T, 108. α, 271. β, 178. δ, 832. ι, 37. μ, 112. φ, 217. χ, 391. ψ, 35. quibus omnibus locis est mere παρακελευσματικὴ vocula, et magis interjectio quam conjunctio, imitans sonum, *ey, (eh?)* neque subest ellipsis. sed alibi subintelligi debet βούλει, vel simile verbum, omissum, A, 524, 302. Θ, 18, et comma ergo ponendum post εἰ δὲ, (sc. διστάζετε, vel βούλετε,) ἄγε, *wolan, (come,)* I, 167, εἰ δὲ, si vero, sc. permittis, ἄγε. sic et Ψ, 579, εἰ δὲ, sc. cunctamini, et dubitatis, ἄγε. ω, 335, si vero hoc non sufficit. et cum plurali, cum mera interjectione vel quasi, εἰ δ' ἄγετε, eja agite, X, 381. εἴπερ, si vel, etsi, *wenn schon, obgleich, (if however, although.)* εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, *und wenn denn er auch schon den zorn auf den tag verbeissen sollte, (even though he should smother his anger for the moment,)* A, 81. nam Germanica, itidem dives particulis elegantibus, hanc Græcam copiam adsequi potest. εἴπερ γάρ κε ἐθέλοιμεν, *denn wenn wir auch etwa wollten, (for though we might wish,)* B, 123. et 597. εἴ περ ἂν, *wenn auch gleich, (if even.)* sic Γ, 25. Δ, 55, 160, 261. E, 224, εἴπερ ἂν αὖτε, *wenn etwa wieder, (if again.)* et 232. εἴ περ ἀδειής τ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἐστὶ ἀκόρητος, H, 117, etiamsi, *wenn denn auch, (even though.)* et 286, εἴπερ ἂν αὐτὸς, quandocunque ille, sc. initium fecerit. Θ, 153, 205, 415, εἰ τελέει περ, si perficiet quidem, sc. tunc id vel id faciet. K, 115, 225. Λ, 116. M, 223, 245, 302. N, 288, 464. O, 99, 117. Π, 263, 618, si modo. 847. T, 164, sequente ἀλλά. Υ, 100, 102. Φ, 576, ubi quoque ἀλλὰ sequitur. X, 86, 191, sequente ἀλλά. Ω, 667. εἴτε, εἴτε, sive, sive, *ob etwa, ob nun, oder ob, (if perhaps, if now, or if.)* A, 65. M, 239, 240. γ, 90, 91, utrum, *an, (whether.)* εἴτε, ἠὲ καὶ οὐκὶ, B, 349. εἴθε ὡς, utinam sicut, sequente ὧς cum acuto pro οὕτως, sic, Δ, 313. s. et vice versa, εἴθε ὧς, ὡς, utinam sic, sicut, Λ, 669, s. Ψ, 629, s. ξ, 468, s. εἴθε, β, 33. εἴ κεν, si modo, si qua, A, 60, *wenn nur etwa, (if only.)* B, 258. Γ, 281, 284. Δ, 415. E, 131, 351, 820. H, 77. Θ, 196, 478, *wenn auch wohl, (if even,)* si vel, coll. 444, ἀμφίς: et sensus est: *wilst du weit von mir seyn? gehe so weit du wilst, ich frage nichts nach dir, (wilt thou be far from me?—go as far as thou wilt, I shall not concern myself about thee.)* I, 412, 414, 445. K, 106, 381. Λ, 315, si forte, *wenn etwa, (if perhaps.)* et 391, ubi εἴ κε est pro ἐὰν, si, et ipsum ἐὰν est pro εἰ ἄν. et 791, si forte, an forte. N, 379. Ξ, 368. O, 297, ubi εἴ κε, si qua, est pro εἴ πως, et id pro ὅπως, ut aliqua ratione. et 403, an forte. et 498, si forte. Π, 499, si quidem. et 860, an forte. P, 29, 39, 91, si quidem. T, 322. si vel. Υ, 181, *wenn auch schon etwa, (if perhaps already.)* X, 99, 220, 244, 349, 351. Ψ, 346. εἴ γε. si modo, si quidem. A, 393. Z, 284. Θ, 423. I, 247. M, 217. γ, 223. π, 300. εἰ μὴ, nisi, *ohne nur, wenn nicht, (unless, if not,)* pro contextu. B, 156, 261, 387: et 491, εἰ μὴ Μοῦσαι μνήσαιντο, tantummodo Musæ in memoriam mihi redigant, *quot* venerint ad Ilium: nam *singulorum nomina ex plebe* recensere poëta, utpote homo, non valet. cæterum pertinet hoc ad, οὐδέ τι ἴδμεν pro ἴσαμεν. sensus autem hic est: Musæ doceant me nomina et res *principum;* possent quidem me et *plebis* nomina docere, sed ego non possem eloqui has musarum suggestiones; ergo eas id non rogabo; nisi hoc tantum, ut in memoriam mihi revocent *numerum* navium. ergo εἰ μὴ hoc loco est. tantum, *nur, (only;)* et μνήσαιντο in forma rogationis positum, commemorent, *mögen mir sagen, (may tell me.)* Γ, 374. E, 177, 312, 215, 389. Z, 75. H, 106. Θ, 91. I, 231. N, 725. Ξ, 259. O, 123. Π, 700. P, 71, 477, 531, 614. Σ, 166, 193, nisi tantummodo. 398, 454. Φ, 212, 545. X, 203. Ψ, 155, 491, 541; 792, tantummodo, præter: nam solus Achilles dicitur superior cursu. poëta id alibi dicit ὅτε μὴ, et recentiores ὅτι μή. εἰ δὴ, si sane, *wenn doch, da doch ja, wenn ja, (if but, as however, if even.)* A, 61, 294, 574. Λ, 386. M, 79. N, 111. Ξ, 337. O, 724. Π, 66. Σ, 120. Φ, 463. Ψ, 558. Ω, 57, 140. α, 207, εἰ δὴ εἶς, interrogative, oblique, *ob du denn bist, (whether thou art then,)* β, 271, quando sane, siquidem, et 274, εἰ δὲ, si vero. γ, 376, cum quidem. ι, 456, si sane. κ, 386. ν, 238. ο, 327. σ, 79. ω, 433. εἰ μὲν γὰρ, εἰ μὲν δὴ, si enim sane, εἴ περ γάρ κε, A, 580, ubi nulla apodosis est, latens in φέρτατος, 581. I, 434, si quidem sane, K, 242. Λ, 138. M, 67, 322. Ξ, 234. O, 49. εἰ μέν κε, Φ, 553. μ, 137, 139. εἰ μὲν, εἰ δὲ, X, 49, 52. Ψ, 274. Ω, 660. α, 82. β, 138, ι, 410. εἰ μέν τις, B, 80. εἴ τις ἴδοιτο, Γ, 453. εἴ τι, H,

28. ἀλλ' εἴ τις, *aber wenn doch jemand, (but if any one,)* K, 111, ubi est optative positum: vel et elliptice, ἀλλ' ἤθελον, εἴ τις, vellem ut aliquis. εἴ τινα, M, 333. N, 256, an aliquod, Ξ, 333. P, 154, 156. Ω, 366, 653, 768. εἰ καὶ, *ob auch, (even if,)* B, 367, sequente ἤ, an simpliciter. nam priore casu accedebat ad ignaviam, etiam divinum aliquod fatum. Γ, 215, etsi, quanquam. E, 410, etsi. Θ, 111, an et. N, 58, si etiam, etiam si. Π, 748, etiam si, etsi. εἰ καί νύ κεν, Ψ, 592, *wenn auch noch etwa, (even if, moreover.)* α, 158, an etiam. ε, 485, etiam si. η, 52, 194. ϑ, 139, 217. ν, 6, etsi. π, 138, si et, num et, 260. αἴκε pro εἴκε, vide sub αἴ. ὡς εἰ, et ὡσεὶ, sicut, *so wie, wie wenn, (as, as if,)* I, 477. Λ, 389, 467. N, 492. Π, 59, 192. T, 366. X, 150, 410. Ω, 328. η, 36. ξ, 254. ρ, 111. τ, 39, 211. plura vide sub ὡς. εἰ γὰρ, σ, 365. et 370, εἰ δέ. et 375, quæ omnia sunt ὑποθετικῶς, conditionaliter, non vero εὐκτικῶς optative, intelligenda. sed P, 561, εἰ γὰρ, est optative, utinam, *wenn doch, wenn denn nur, (O that)* et Ψ, 344, εἰ γὰρ, si enim, quando enim. εἴ που, si forte, *ob etwa, wenn etwa wo, (if perhaps,)* Z, 330. K, 206. O, 571, ubi est elliptice positum: nam præintelligendum, σπεῦσον, vel ἐθέλησον, vel talis imperativus. T, 327. Π, 746. δ, 323, sicubi. 739, si forte. η, 320. κ, 66. λ, 457, ν, 415. ξ, 44. ο, 348. ρ, 106, 475, 510. υ, 207. ω, 262, εἰ δή που, si sane fortasse, *wie wenn er etwa, (as if he perhaps,)* ρ, 484, ubi ad hanc interrogationem deest apodosis: τί ἂν ἐρεῖς, τί γενήσεται; εἴ ποθι, sicubi, μ, 96. ρ, 195. εἴ ποθεν, si alicunde, I, 380. α, 115. υ, 224. εἴ ποτε: si unquam, δ, 328, 763. ο, 268, cum aliquando erat: et id περιπαθῶς, miserabiliter, dictum. ρ, 240. ω, 288, εἴ ποτε ἔην γε, cum aliquando erat quidem. εἴ πως, si qua ratione, si quo pacto, *ob etwa, wenn etwa, (if perhaps,)* δ, 388, 800, ubi tamen meliores legunt εἴως, quod vide sub ὡς. ξ, 460. π, 148. P, 104. εἴπερ, quandocunque, etiamsi, *wenn auch schon, (even if,)* α, 167, 188, εἴ πέρ τε, si modo, *wenn nur etwa auch, (if only.)* 204. 389, ubi est interrogative, num forte? β, 246, εἴπερ γάρ κε, *wenn auch etwa gar, (if indeed perhaps,)* etiamsi. ε, 40, etiamsi. η, 321. ϑ, 355, *wenn auch etwa schon, (if even already.)* 408. ι, 35. λ, 112. μ, 140. ν, 138, si quidem. 143. ρ, 14, si forte, *wenn etwa, (if perhaps.)* υ, 42, 49. εἴ κε, εἰ δέ κε, α, 289. β, 76, 332. γ, 216. ζ, 282, 313. η, 75. ϑ, 353. μ, 299, 345. ξ, 120, an forte. 140, si vel. 398. ο, 421, 523, ubi alii legunt εἰ καί. π, 238, 254, 405. ρ, 79, 82. σ, 264. τ, 488, 496, 589. φ, 338, 564. χ, 76, 345. εἰ μὲν δή, εἰ μέν κε, εἰ δέ κε, α, 287, 289. δ, 831. λ, 111, 110. ξ, 395, 398. π, 403. ω, 327. εἰ μὲν γὰρ, Ω, 220. εἰ μή, nisi, si non, ι, 278. κ, 343. μ, 326, i. e. ἀλλά. pro quo recentiores dicunt, ὅτι μή, præter. ξ, 373. π, 103. ρ, 383. τ, 346. φ, 227. ω, 51, 528. εἰ μή πού τι, β, 71, quando non unquam aliquo modo. et id invidiose addit; quasi hæc sit ratio, cur filius destituatur, quia pater nihil mali intulerit unquam aliis, δ, 364, 503. ε, 178, 427, 437. π, 221. εἴ τις, εἴ τι, δ, 193, εἴ τί πού ἐστι, sc. φίλον σοὶ, *wenn es etwa möglich ist, (if it be possible;)* et 712, εἴ τις, an aliquis. ι, 267, an aliquod. κ, 193. λ, 627. μ, 66, ubi alii legunt ἥτις. 334. ξ, 132. σ, 222. χ, 158, 381. ἀλλ' εἴ τις καλέσαι, *aber wenn doch jemand rufen wolte, (but if any one would call,)* Ω, 74, ut sit idem quod, ἄγε καλεσάτω τις, nam deest ἐθέλοιμι vel βουλοίμην ἄν. εἴ οἱ, si ei, pro εἴ τινι, si alicui sint, Ψ, 832. sic εἴ οἱ, si ei, α, 275, pro εἰ αὐτῇ. pro εἰ nonnunquam est ἤ, ut E, 887, ἤ κεν, pro εἴ κεν, ubi sensus est: si quidem vivus, attamen sine viribus, fuissem ex inflictis ictibus ferri. sic et Θ, 111, legunt quidam: ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, pro εἰ καὶ, si et, num et. ab εἰ est vox hortantis εἶα, cum α paragogico, e. c. ἀλλ' εἶα, φείδου μηδέν. ἀλλ' εἶα, χώρει. ἀλλ' εἶα τέκνον, etc. quanquam id εἶα derivari potest ab ἔω, eo, ut sit particula hortantis ad pergendum, *i, fort, (proceed.)* εἰ δείξειε, si ostendere velit, *ob sie ihm zeigen wolle, (whether she would show to him,)* ζ, 144, pre εἴ πως, *ob etwa, (whether:)* et id pro ὅπως, ut. sic et ι, 229, si mihi dare velit, i. e. ut daret. et ξ, 498, εἰ ἐποτρύνειε, si jubere velit, *ob er commandiren wolle, (whether he would command,)* i. e. ut jubeat. εἰ, num, *ob, (whether,)* ν, 328. sic et ο, 304. τ, 237. εἰ, cum, quum, *da, (as,)* ψ, 36. ω, 351. εἰ δὲ—νῦν γε, Ol. 3, 75, 77. εἰ, si, *wenn, da, (if when,)* Ol. 1, 5. Py. 11, 63, *da, (when.)* Ol. 9, 38, *wenn anders, (if however.)* Ne. 7, 22, *wenn, (if.)* εἴ τις, Py. 2, 108. 4, 259, 468. 8, 17, 103. 9, 164. Ist. 2, 49. 3, 1. 5, 17, *wenn man, (if one.)* et 19. εἴ τινα, Py. 3, 152, si quenquam alium. εἰ δέ τις, Py. 12, 49. Ne. 11, 16. Ist. 1, 96. εἰ μή, Ol. 1, 174. 12, 23. Py. 4, 488. εἰ δὲ, *da aber, (but if,)* Ol. 6, 5. et quando, 11, 4. si tamen, Py. 3, 111. cum autem, Py. 3, 141. et 182, et cum, 195. nam cum, Ne. 3, 32. 4, 129. 5, 34. 7, 16, 127, 131. Ist. 1, 58. εἰ δὲ δή, Ol. 1, 85. εἰ δέ γε. Py. 9, 88. εἰ δὲ ἐγὼ, si igitur ego, *da denn nun ich, (if therefore I,)* Ol. 8, 71, εἰ οὖν καὶ αὐτός. εἴ τι, quando quid, Ol. 1, 28, 120. Py. 1, 169. εἴ πέρ τι, Py. 1, 174. εἴ περ, Ne. 2, 10. εἰ γὰρ, Ne. 9, 109. Ist. 6, 14. εἰ γὰρ, optative, pro εἴθε, utinam, Py. 1, 87. Ne. 7, 144. εἰ δή, si sane, Ol. 6, 129. εἰ δ' ἔτι, Ne. 4, 21. εἰ μὲν, Ne. 10, 155, 160. εἰ, an, *ob, (whether,)* εἰ ἔχει, an habeat, Ol. 8, 6. Py. 4, 291. Ne. 7, 101. εἰ δυνατὸν, Ne. 9, 96. εἰ ἦν, Ne. 7, 109, 111. εἴ ποτε, Py. 4, 473. Ist. 6, 61. εἰ, εἰ, pro εἴτε, εἴτε, Ol. 14, 9. εἰ pro ὅτι, quod, Ol. 6, 152.

εἰ δὲ, εἰ δ' ἄγε, εἴ γε, vide supra.

ει, sæpe pronuntiatur ε, vide sub ϑαμειὸς, et διαπεινάω. sæpe mutatur in ελ, vide sub 'Οφέλλω.

εἶα, ἡ, vide sub εἰαμενή.

εἶα, cum suis, vide sub ἐάω.

εἶα, part. hort. vide sub EI', aliquanto a fine.

εἰαμενή, ῆς. ἡ. ("Εω) est ὑγρὸς καὶ βοτανώδης καὶ φυτῶν ἀναδατικὸς τόπος, pratum irriguum, multas herbas emittens. *eine wiese, (a meadow.)* est ab ἕω, i. e. ἀναδίδωμι, edo, protrudo. ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει αἴγειρος, in irriguo loco paludis magnæ nata est populus, Δ, 483. sic et, νέμονται βόες μυρίαι, O, 631. ionice scribitur εἰαμενὴ, per lenem. alii derivant paullo difficilius a ῥέω, fluo, quasi ῥειαμενή. id constat, notare locum ὑγρὸν, ὅπου συχνὴ ἀναδίδοται πόα: et εἰαμεναὶ sunt λειμῶνες, νομαὶ τεναγώδεις. participia in μενος, si nominascunt, sic solent accentuari, e. c. σωζομενὸς, αἱ Κλαζομεναὶ, ὁ Τισαμενὸς, ἡ δεξαμενὴ, etc. scribitur et ἡ ἰαμενή. et ὁ ἰαμνός. ἡ εἶα, ας, est herba, gramen.

εἰανὸς, vide ἑανός.

εἶαρ, τὸ, vide ἔαρ.

εἰαρινὸς, ἡ, όν. ("Αω) vernus, vernans. *frühlings, (vernal.)* ἐπιπέτονται ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν, volant super flores vernos, B, 89. et 471, ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, verno tempore. νοτίῃσί τε εἰαρινῇσιν, humoribus vernis, Θ, 307, et extollentibus se ex terrâ eo tempore. ὥρῃ ἐν, Π, 643. σ, 366. χ, 301. et sic plene, alibi ὥρῃ elliptice ponitur, omisso εἰαρινῇ, quasi κατ' ἐξοχὴν τινα: nam eo tempore omnia se extollunt.

εἴαται, pro ἧαται, vide sub "Εω.

εἴατο, pro ἧντο, vide sub "ΕΩ, longius a fine.

εἴβω, (Λείβω) ionice et per aphæresin dicitur pro λείβω. sicut et idem verbum scribitur λίβω. πικρὸν δάκρυον εἶβε, δ, 153. ἐλεεινὸν, ϑ, 531. αὐτοὶ ἐλεεινὸν δάκρυον εἶβον, π, 219. hinc est nomen proprium ὁ Εἴβιμος.

εἰδάλιμος, η, ον. (Εἴδω) speciosus, formosus. εὐειδής. γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα ἰδυίας, πίσσαρας, εἰδαλίμας, ω, 278, sc. donavi ei. *von ansehnlicher gestalt, (of handsome person.)* sed aliud ἰδάλιμος est ab ἰδίειν, sudare.

εἶδαρ, ατος. τὸ. ("Εδω) ionice pro ἔδαρ. cibus, *speise, (food.)* ab ἔδω. dicitur et τὸ ἔδεσμα. παρέβαλεν αὐτοῖς (ἵπποις) ἀμβρόσιον εἶδαρ, E, 369, immortale pabulum. quanquam ibi alii, per appositionem, legant ἀμβροσίην. sic et N, 35. οἵτε ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, sc. Lotophagi, ι, 84. οὐδὲ τ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσι, cibum sale non mixtum, λ, 122. ψ, 270, *keine gesalzene speisen, (no salted meats.)* sed conf. ἅλς. εἴδατα πολλὰ ἐπιθεῖσα ταμίη, α, 140, multos cibos, ad panem comedi solitos. τὰ ὄψα, in opposito ad panem. sic et δ, 56. η, 176. κ, 372. ο, 139. ρ, 95. ἰχθύσι δόλον καταβάλλων εἴδατα, μ, 252. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε, de mensa quam subverterat, χ, 20, 85.

εἰδέω, f. ήσω. (Εἴδω) scio, cognosco. est ab εἴδω, notatque fere idem, nisi quod εἰδέω magis de visu mentis, et cognitione ejus certa, ponitur. ὄφρα εὖ εἰδῶ, ut plane sciam, A, 515. sic et α, 174. ν, 232. ξ, 186. ω, 257, 296, 402. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω (dissyllabice legendum in metro) χάριν ἤματα πάντα, Ξ, 235, et ego sane tibi gratiam scio in perpetuum: ubi præsens est pro futuro, notatque, gratiam habebo tibi, *will dir es dank wissen, (I shall be obliged to you.)* et Græci frequentissime sic ponunt præsens, de re certissime futura; sicut et Germani solent. ὄφρα εἰδῇς, ut videas et cognoscas, O, 32. ὄφρα εἰδέω (quoque dissyllabice legendum, pro εἰδῶ, ut sciam) ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσὶ, π, 236. ὄφρα εὖ εἰδῇς, A, 185, ut plane perspicias et intelligas. sic et Υ, 213. Φ, 487. η, 317. ἵνα εἰδῇς αὐτὸς σῷ ϑυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες 'Αχαιοὶ, β, 111. ὄφρα εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν, ut intelligas, quale potulentum, ι, 348. μῦθον ἅπαντα, ὅν κε εὖ εἰδῇς, λ, 441. ὄφρα εἰδῇς, οἷός σοι, χ, 234. ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτε ἂν — Θ, 406, ubi vel est ellipsis, τί ἐσφάλη, quid erraverit, aut, ὅτι ἀφραίνει, quod stulte agat, aut, ὅτι κρείττονι ἀντιφερίζει, quod fortiori se opponat, aut, ἣν ἄτην, suum delictum et detrimentum, *ihre vergehung, (her crime,)* ut est A, 411, 412: potest tamen et ἀνελλιπῶς intelligi, ὄφρα μάθοι, πότε ἂν μάχοιτο πατρὶ, quando et quo tempore quaque in re contendere possit adversus patrem suum; nempe, non in re tam seria, qualis nunc est. sic eadem verba repetita ab Iride, 420: ut ergo vis omnis insit in ὅτε, quando; moneaturque Minerva, ut tempus aptius legat. ὅτι ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, quando nuntius apta ad rem intelligit, O, 207, quando prudens est in negotio obeundo. et 412, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, qui quidem totam callet artem. ἵνα εἰδῇ ὅ (ὅτι) μιν φιλέουσιν ἄριστοι, Υ, 122. ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, Ψ, 322, qui forte artificia quædam noverit. ὅς μὲν ἀπηνὴς τ' αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ, τ, 329, qui crudelis fuerit ipse et crudelia in animo foveat; ut notetur habitus. et 332, ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ, qui non vitiosus ipse fuerit, et probanda omnia in animo foverit. ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ, ϑ, 586. εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ, cognosces et ipse, η, 327. μὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο (spera) μύθους εἰδήσειν, te sciturum et cogniturum esse, A, 246. ἔνθα σὲ φημὶ (tunc te puto) εἰδησέμεν, ζ, 257, cogniturum esse, ionice pro εἰδήσειν. perfectum act. εἴδηκα, format participium εἰδηκὼς, et per syncopen εἰδώς. μάντις εὖ εἰδὼς, A, 385. τόξων εὖ εἰδὼς, arcuum bene gnarus, B, 718. et 720, τόξων εὖ εἰδότες, ἶφι μάχεσθαι, ad fortiter pugnandum iis: i. e. ἐπιστήμων ἢ ἐπιστήμονες καὶ

εἰδήμονες τῆς τοξείας. εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνὰ, Γ, 202, ὄν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, (sagittans feriit) τόξων εὖ εἰδὼς, sagittarius peritus, Δ, 206. et 218, φάρμακα, εἰδὼς, ἐπέπασσε, medicamina, peritus eorum, superposuit. et 310, πόλεμον εὖ εἰδώς. θεοπροπίων εὖ εἰδὼς, Ζ, 438, vaticiniorum probe gnarus. πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς, Η, 278. εὖ εἰδὼς κῆρα ὀλοὴν, probe sciens quod periturus sit, Ν, 665, ut ergo appareat, accusativum et genitivum jungi huic participio, sed cum differentia: nam cum accusativo notat solam εἴδησιν, cum genitivo τέχνην: εἰδώς τινος, est ἐπιστήμων τινὸς, *der sich wohl worauf verstehet, (who is perfectly acquainted with something;)* εἰδώς τι, est qui videt aut cognoscit aut cognitum habet aliquid, τίη (cur) σοὶ ταῦτα εἰδυίῃ πάντα (tibi hæc omnia probe cognita habenti) ἀγορεύω, Α, 365. αἰχμῆς εὖ εἰδὼς, Ο, 525, hastæ peritissimus. et 527, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς. et 632. νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς θηρὶ μαχέσασθαι, ubi loco genitivi est infinitivus. et 679, ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν (equis equitare) εὖ εἰδώς. εἰδὼς πυγμαχίης, Ψ, 665. et 709, κέρδεα εἰδὼς, artificia probe cognita habens. Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, Ω, 88, æterna consilia in animo habens. εἰδὼς (Αἴγισθος) αἰπὺν ὄλεθρον, cum præsciret quod ipse periturus esset graviter, α, 37. et 202, οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, i. e. ὁ τὰς ἐκ τῶν οἰωνῶν (i. e. μαντικῶν σημείων) μεθόδους ἔχων, καὶ τοῦ μέλλοντος ἐκεῖθεν κατευστοχῶν τεχνικῶς. ut ergo εἰδὼς in tali constructione ponatur pro nomine, τεχνίτης, εἰδήμων, ἐπιστήμων, τέχνην ἢ ἐπιστήμην ἔχων. πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς κῆρυξ, β, 38. et 170, οὐ γὰρ ἀπείρητος (imperitus) μαντεύσομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς. et 188, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. et 231, φρεσὶν αἴσιμα (æqua) εἰδώς. sic et ε, 9. οὐκ ἀποφώλια εἰδὼς, ε, 182, non inania sciens. εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων, peritus ædificationum et fabricationum. γέρων ὀλοφώϊα εἰδὼς, versutias sciens; δ, 460. et 696, πεπνυμένα. θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, ζ, 12, a diis edoctus consilia, θεόσοφος. παλαιά τε πολλά τε, η, 157. κεχαρισμένα, θ, 584, coll. 586. ἀθεμίστια, ι, 428. πλείονα, μ, 188, plura sciens redit. ἀπατήλια, fallacia, ξ, 288. ἀνάκτεσιν ἤπια, ο, 556, heris suis faventia. κύων, ὀλοφώϊα, ρ, 248. ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς, υ, 287. πεπνυμένα, χ, 361. παλαιά τε πολλά τε, ω, 51. et 441. πεπνυμένα. μή μου πειράτω (ne me tentet) εὖ εἰδότος, Ι, 345. et 440, οὔπω εἰδόθ' (pro εἰδότα) ὁμοιΐου πολέμοιο, nondum peritum pugnarum. τὸν δὲ οὐκ εἰδότα ὄλεθρον ἀνήγαγε, δ, 534, hunc nescientem perniciem suam abduxit. ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ι, 215, qui nec mores bonos nec jura curabat. ergo tamen non semper cum genitivo construitur, si habitum notat et virtutem præcipuam. et 281, ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλά. φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν, γ, 277, i. e. φιλοῦντες ἀλλήλους ἵνα εἰδότες ἤ κε θάνωμεν ἤ κεν — μ, 156, ut scientes vel moriamur vel effugiamus. εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, ν, 113, intro egerunt navem, jam ante cognitum habentes hunc portum. nam Φαίακες, Κερκυραῖοι (Corcyræi) ὄντες, καὶ Ἰθακησίοις γείτονες, norunt illas regiones. et 296, εἰδότες ἄμφω κέρδεα, ubi Minerva sic loquitur cum Ulysse. ergo masculinum prævalet, si duo diversa genera junguntur. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις, Κ, 250, inter Argeos hæc sane scientes loqueris. apud ignotos licet ἐπαινεῖν, non apud amicos et notos. hinc alibi laudat Ulysses ipse se. εἰδόσιν ὔμμ' (ὑμῖν) ἐρέω, Ψ, 787, vobis, qui id jam probe scitis, dicam. μάχης εὖ εἰδότε (periti ambo) πάσης, Β, 823. Ε, 549. et 608, φῶτε κατέκτανεν εἰδότε χάρμης, peritos pugnæ. κύνε εἰδότε θήρης, canes periti venationis, Κ, 360, ἴδμονες θήρης. παῖδε ἔτι, οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς, Λ, 709, coll. 718, οὔπω μέ ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα. οὐκ εἰδήμονες ἦσαν ἀλκῆς, roboris bellici. μάχης πάσης, Μ, 100. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Ρ, 5, quæ antea non pepererat. κεδνὰ εἰδυῖα, α, 428. τ, 346. υ, 57. λυγρὰ εἰδυῖα, λ, 431. ἐνὶ φρεσὶ πάντα εἰδυῖα, ν, 417. ἀγλαὰ ἔργα, ο, 417. ν, 289. π, 158. γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα, ἔργα εἰδυῖαν, Ψ, 263. ἄλοχον κεδνὰ εἰδυῖαν, ψ, 182, 232. γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, Ι, 128, 270, i. e. ἐργατικὰς, Τ, 245. ω, 277. εἰδυίῃσι (εἰδυίαις) πραπίδεσσι, Α, 608, perito et solerti pectore. pro quo poëta sæpe ponit ἰδυίαις. ταῦτα ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, laborabat, Σ, 380. et 482, δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι. Υ, 12. θ, 92. quibus omnibus locis id de Vulcano dicitur, ἐπιστημονικαῖς πραπίδεσσιν, i. e. ἐπιστημόνως, *sehr künstlich, (very ingeniously.)* Eustathius vult, quod ἰδυῖα, ἡ, sit nomen participiale, ἐπιστημονική: quia participium ipsum sit ἡ γινώσκουσα tantum: unde et τοὺς ἰδυίους vocemus τοὺς μάρτυρας ἴδμονας, testes probe scientes. sed ut hoc masculinum ὁ ἴδυιος vel ἰδυῖος nomen adjectivum mobile probat: sic ostendit, significatum ipsum non differre a participio: et hoc fœmininum recte pro participio ipso habetur, poëtice correpte ει in Iota simplex. *infinitivus* εἰδηκέναι, per syncopen εἰδέναι, non occurrit in poëta; sed ejus loco ἴδμεν, quod vide sub ἴσημι. *optativus* attice ab εἰδέω est εἰδείην. εἴ μοι Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη, Π, 73, si mihi clemens et favens fuisset, i. e. nisi dure et inclementer adversus me agere voluisset. ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράτων, Μ, 229, qui liquido intelligeret prodigia, ὃς εἴδησιν ἔχοι καὶ ἐπιστήμην τεράτων, ὡς καὶ πείθειν τοὺς ἀκούοντας λαούς. εἴγε μὲν εἰδείης, si quidem scires, ε, 206. potest hic optativus deduci ab εἰδήκοιμι, ab εἴδηκα, per syncopen εἴδοιμι, et attice mutata terminatione in εἰδείην. εἰδότι σοὶ ἐρέω, Py. 4, 252.

εἴδομαι, f. εἴσομαι. (Εἴδω) forma media, in variis temporibus nunc passive, nunc active, notat. *præsens* fere passive, videor, assimilor, conspicior. τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, hoc tibi enim mors videtur esse, Α, 228, *denn das dünket dir der bittre tod zu seyn, (for this seems to be death to thee.)* οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται οὐδὲ κακῶν ἔξ, Ξ, 472, apparet is mihi esse non vilis nec ex vilibus ortus. τί σοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι, quid tibi de ea re videtur, Ω, 197. τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι, ι, 11, videtur, *wird von mir dafür angesehen, (is considered by me as.)* πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα, apparent omnia sidera, Θ, 555, sunt conspicua, φαίνεται. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ, nunc apparet is dies, Ν, 98. εἰδομένη κήρυκι, similis visa præconi, assimilans se ei, Β, 280. γαλόῳ, glori, Γ, 122. εἰδόμενος Ἀκάμαντι, videbatur similis ei, Ε, 462, *erschien in dessen gestalt, (appeared in his form.)* nam sermo est de numine præbente se visui. μάντει εἰδόμενος, Ν, 69, εἰδομένη (Minerva) ξείνῳ, α, 105. Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν, β, 268, 401. φήνῃ, avi, γ, 372. κούρῃ, ζ, 22, coll. 24. κήρυκι, θ, 8. Μέντορι, χ, 206. ω, 502, 547, *dem ähnlich sehend, (looking like him.)* θεῷ, εἰδομένῳ ἀνέρι, a deo, qui similis erat homini, videbatur esse homo, Py. 4, 37, παρεικασθέντι. τούτῳ ὄψιν ἐειδόμενος (cum abundante ε ab initio, poëtice) ἀθανάτων βασιλεὺς, Ne. 10, 28, faciem assimilatus ei. *imperfectum*, εἰδόμην, activo sensu occurrit. Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο τὸν, cum videbant eum, Π, 278. ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιοὺς, Ρ, 724, cum videbant Achæos tollentes cadaver, de quo pugnabatur. *futurum*, εἴσομαι, active notat, sciam, cognoscam, videbo. εἴσομαι, αἴκε με ὁ Τυδείδης ἀπώσεται, ἤ κεν ἐγὼ τὸν, videbo an iste me repellet an ego istum, Θ, 532. ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι (i. e. γνώσομαι, sc. τίς ἡ βοὴ) ἐς περιωπὴν, Ξ, 8. ubi ἐλθὼν pertinet ad περιωπὴν, iens in locum ubi possum circumspicere. αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομαι ἑκάστην, τ, 501, intelligam et cognoscam. εἴσομαι (videbo) εἴ κε τύχοιμι σκοπὸν, an attingere possim, χ, 7. νῦν μὲν δὴ *(nun denn doch,) (now indeed,)* σάφα εἴσεαι (liquido videbis et intelliges) οἰόθεν οἶος, ex solo solus, sc. ἐν μονομαχίᾳ ταύτῃ, Η, 226. εἴσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, Κ, 88, inquit ipse Agamemnon ad Nestorem, agnosces, *du wirst ja wohl kennen, (thou wilt know;)* vel, scito me adesse tibi. σὺ δὲ εἴσεαι αὐτὸς, Φ, 292, tu ipse scies, sc. quod tibi non fatale sit in undis perire. τάχα δ' εἴσεαι αὐτὸς, fortasse intelliges et ipse jam, β, 40, sc. quod non alius sit quam ego, ante quam tibi id dico. τάχα δ' εἴσεαι ἐνθάδε ἀριθμὸν, π, 246, statim autem cognosces hic numerum. et 313, εἴσῃ, attice pro εἴσεαι Ionico, et hoc pro εἴσεσαι, cognosces, γνώσῃ καὶ νοήσεις. ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθὼν, ω, 505. οὔτις τόνγε πρότερος εἴσεται, Α, 548, sciet, resciscet. καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, Θ, 111, et quia ibi præcedit ὄφρα, possit esse aor. 1. conj. ionice pro εἴσηται. sic et Π, 243, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν, an solus sciat pugnare. aoristus 1. εἰσάμην, ασο, ατο, significat passive, visus sum. οἵ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι τῶν ἄλλων, Μ, 103, nam hi ei videbantur esse egregie fortissimi aliorum. aliud εἴσατο vide sub Ἔω, vado: quo pertinet locus, Μ, 118. εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷϊ Πριάμοιο Πολίτῃ, Β, 791, similis erat voce, sc. apparens numen. et re vera ipse erat Polites. sic Υ, 81, υἱέϊ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἴσατο φωνὴν, sc. Apollo apparens. εἴσατο δέ σφιν δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος, sc. ὁ ἀετὸς, visa est illis, Ω, 319. ἐφάνη. εἴσατο δ' ὡς ὅτε ῥινὸν, videbatur (terra procul) sicut scutum, cujus umbilicus est elatus, ε, 281. et 283, εἴσατο γάρ οἱ, visus est enim Ulysses ab eo, Neptuno. et conf. h. l. ῥινός. nam dubium est, an 281 sequi debeat ῥινὸς an ῥινόν. si prius. εἴσατο est ἐφάνη: si posterius, εἴσατο est active pro ἐνόμισεν, putabat sic quasi scutum, ut accusativus ῥινὸν locum habeat. accuratiores præferunt prius, et legunt ῥινός. cæterum notat ῥινὸς, ἀσπίδα ἐκ ῥινῶν πεποιημένην. si pro accusativo tendas, statuenda est ellipsis, ὡς ὅτε ῥινὸν, sc. ἴδοι, conspiceret. εἴσατο ἴμεν ἐς Λῆμνον, visus est ire in Lemnum, θ, 283, i. e. προσεποιήσατο καὶ ἐφάνη, simulavit, ἔδοξε, putatus est. εἴσατο δὲ χθὼν, visa et cognita est terra, *er kannte das land was es führ eines sey, (he knew what sort of country it was,)* ν, 352. αὐτῷ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ, τ, 283, visum est utilius. pro eo dicitur et ἐεισάμην. πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι, Ι, 641, omnia mihi recte dixisse videris, ἔδοξας. ὥς νύ που ὔμμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι, β, 320, ut fortasse vobis videri potest utilius. ὣς Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη, ε, 398, sic dulce quid visum ei est terra et sylva, coll. 281, 283, et 442, τῇ (ibi) δή οἱ ἐείσατο χῶρος ἄριστος. sic et μοὶ, η, 281. et 343, τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι. sic et τῇ, illi, sc. Veneri, θ, 295. καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς, visus est fumus, κ, 149. Στέντορι εἰσαμένη, Ε, 785, ei assimilata apparens. εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ φωνὴν, Ν, 45. et 216, εἰσάμενος φθογγὴν Θόαντι, similis visus. ἀνέρι εἰσάμενος, Π, 716. et 720, τῷ ἐεισάμενος. εἰσαμένη Φοίνικι δέμας καὶ φωνὴν, Ρ, 555. et 73, ἀνέρι εἰσάμενος Κικόνων ἡγήτορι. ἵππῳ δ' εἰσάμενος, in formam equi se induens Boreas, Υ, 224, ὁμοιωθείς. ἀνέρι, Φ, 213. τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος, huic similem se faciens Neptunus, λ, 240. τῇ ἐεισαμένη, huic se assimilans, ζ, 24, Minerva. ut ergo vel *quasi* active ponatur hoc participium nonnunquam. sic Β, 22, τῷ ἐεισαμένος, huic se similem faciens, ὁ ὄνειρος. et 795, τῷ ἐεισαμένη Ἶρις, ὁμοιώσασα ἑαυτὴν αὐτῷ. sic Γ, 389, τῇ ἐεισαμένη Ἀφροδίτη. τῳ ἐεισάμενος Ἀπόλλων, Ρ, 326, 585. et ejusmodi locis τὸ μὶν, pertinet ad sequens verbum προσέφη aut simile. ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἴσαιτο γελοίϊον Ἀργείοι-

σιν ἔμμεναι, B, 215, sed quodcunque ei forte videri posset ridiculum Græcis esse, ut riderent illi convitia sua in regem. *aoristus 2*, ἰδόμην, notat active, videbam. et inde est imperativus a. 2. m. ἰδοῦ, specta, apud Eurip. Hecub. 808, ἰδοῦ με, specta me: adverbium vero scribitur ἰδού. οἵ μιν ἴδοντο πονούμενον, qui eum videbant laborantem, Δ, 374, coll. 375. ut ergo idem sit quod ἴδον. οὐ γάρ πω ἰδόμην οὐδ' ἔκλυον, K, 47, nondum vidi nec audivi. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο, adspiciebant se invicem, Ω, 484. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο, procurrens vel procedens adspiciebat, δ, 22, *sahe zu was da sey, (looked round to see what was there.)* ἑκὰς (procul) ὀφθαλμοῖσι γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ε, 359. οἵ μιν ἴδοντο, qui eam terram viderunt, η, 322. ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν ἐς λιμένα, π, 472. ἔνθα 'Οδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, ibi eum ego vidi, τ, 185. ἤ ἵνα ὕβριν ἴδῃ (2. sing. aor. 2. *conj.* pro ἴδησαι, ἴδηαι, ἴδῃ attice, ab ἴδωμαι) 'Αγαμέμνονος, A, 203, ut spectes, ἵνα θεάσῃ. et 587, μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, ne te videam plagis affectam. et hoc opponitur τῷ, κατὰ νοῦν βλέπειν, animo tantum videre. et 262, οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, nec viderim, *mag sie wohl nie künftig zu sehen bekommen, (shall certainly never see such men again;)* nam notat ibi futurum tempus dubitative, videre potero. ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, ut præstantia facta spectes, Γ, 130. ὄφρα ἴδηαι οἷοι Τρώϊοι ἵπποι, E, 221, ubi de experientia dictum sic et Θ, 105. οἰκόνδε ἐλεύσομαι (domum meam ibo) ὄφρ' ἂν ἴδωμαι οἰκῆας, Z, 365, et fortasse ultima vice. ὅθι (ubi) μεθιέντα (remittentem aliquid a studio) ἴδηαι, N, 229. ὅσκεν ἴδηται, Ξ, 416. ἐπὴν ἔλθητε (si veneritis) Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε, pro εἰσίδησθε, et Jovis vultum conspexeritis, O, 147, quæ est explicatio τοῦ ἔλθητε: nam non omnis veniens admittitur quoque in conspectum. νεμεσήσεται ὅσκεν ἴδηται, P, 93, succenseat quicunque viderit. sic et 100. et 652, σκέπτεο νῦν, αἴκεν ἴδηαι, circumspice nunc, si forte videre possis eum. πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι, videris, Σ, 135. et 190, αὐτὴν ἴδωμαι. et 467, θαυμάσεται ὅσκεν ἴδηται. ὄφρα ἴδηαι ὅτοι (pro ὅτι σοὶ) μενοεικέα δώσω, T, 144. et 151, ὥς κέ τις (ut sane aliquis) αὖτ' 'Αχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται, conspiciat rursus. ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω, ut cognoscam et discam, Φ, 61. ἴδωμ' ὅτιν' (pro ἅτινα) ἔργα τέτυκται, pro ὄφρα ἴδωμαι, X, 450. quod alii ibi legant ἴδωμ' pro ἴδοιμι, notatum est supra sub εἴδω in optativo. est ergo potius conjunctivus, omissa conjunctione, ἵνα θεάσωμαι. ἐπὴν πάσας πεμπάσεται (numeraverit) ἠδὲ ἴδηται, δ, 412. 414, ἐπὴν δὲ κατευνηθέντα ἴδησθε, videritis. sic et 421. ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι, ζ, 126, et πειρήσομαι ergo quoque ionice est pro πειρήσωμαι, in conjunctivo; habetque vim hortandi et imperandi. et 311, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων. δεῦτ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ (tolerabilia) ἴδησθε, Θ, 307. θᾶσσον ἰδώμεθα ὅ, τι τάδ' ἐστὶν, κ, 44, quid ea sint. τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι, ν, 215. μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι, ρ, 448. ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι, σ, 268, barbatum videris. βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται, sc. somnia illa, videat, τ, 567. ἐπὴν τόξου πειρήσεται (pro πειρήσηται) ἠδὲ ἴδηται, φ, 159, et cognoverit mente, sc. quod sibi Penelope ducenda non sit uxor. notat ergo ibi non visum oculi, sed νόησιν. et 228, μή τις ἴδηται ἐξελθών. ὄφρα ἴδηαι ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, ψ, 5. et 83, ὄφρα ἴδωμαι ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας. εἴ τις ἴδοιτο, si quis videre potuisset, Γ, 453. ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο, Δ, 516. εἴ τινα ἴδοιτο ἡγεμόνων, M, 333. εἴ που ἔτι ζώοντα ἴδοιο, videre possis, P, 681. ὁπότε μῆλα ἰδοίατο, ionice pro ἴδοιντο, Σ, 524. τῶν εἴ τις σὲ ἴδοιτο, Ω, 366, 653. εἴ κεῖνόν γ' 'Ιθάκηνδε ἰδοίατο νοστήσαντα, α, 163. τά κ' οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο οὐδὲ θεῶν, Θ, 280. ὅσοι μὲ 'Ιθάκηνδε ἰδοίατο (ἴδοιντο) νοστήσαντα, λ, 360. et 365, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, sc. cogitatione et mente, *woher es wohl niemand absehen könnte, dass sie die lügen genommen, (so that no one could discover whence she had taken the lies.)* κνώδαλον ὅ, τι ἴδοιτο, ρ, 317, feram quamcunque vidisset hic canis venaticus: ubi alii, melius fortasse, legunt δίοιτο, i. e. διώκοι, quamcunque persequatur. ἀλλὰ ἴδεσθε (est imperativus) καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν, Ψ, 469, sed intuemini et vos exsurgentes. εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι, latior humeris et pectore apparens, Γ, 194. τοκεῦσιν ἅμ' ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι, ad visendas pecudes, Δ, 476, *zu besehen, (to inspect.)* ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, postulabat signum, i. e. epistolam, videre, Z, 176. εἰς ὦπα ἰδέσθαι, vultum intueri, pro εἰσιδέσθαι, I, 373. πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, sc. τὸν ὕπνον, Ξ, 286, ubi somnus, quasi persona, videre vult oculos Jovis, poëtice. νηὸς καιομένης σέλας (splendorem) ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, O, 600. δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, da ut videam, P, 646, ut oculis ad videndum uti possim. περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, ut finitimi videant id, Σ, 212. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum videri, mirabile visu, E, 725. K, 439. Σ, 83, 377. νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, γ, 233, videre reditum. sic et Θ, 466. ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι, sic similem vidisse, δ, 141. et 162, ἐέλδετο (cupiebat) γάρ σε ἰδέσθαι, videre te. ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι σὴν ἄλοχον, desiderans licet tu videre tuam conjugem, ε, 209. et 217, εἰς ἄντα ἰδέσθαι, pro εἰσιδέσθαι, adspici coram. et 408, γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεὺς, terram insperatam dedit videre me. καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα (longiorem et habitiorem) θῆκεν ἰδέσθαι, fecit conspici, Θ, 20. εἵματα, θαῦμα ἰδέσθαι, Θ, 366. sic φάρεα, ν, 108. οὔτι ἔγωγε ἧς γαίης (propriæ terræ) δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι, ι, 28. et 143, οὐδὲ προὐφαίνετο (non lucebat aliqua lux) ἰδέσθαι, ad cernendum quidquam, videri aliquid posse. πρὶν λύσασθαι ἑτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι: κ, 385. coll. 387. οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ξ, 143. et 382, μὶν παρὰ 'Ιδομενῆϊ ἰδέσθαι, se vidisse eum apud Idomeneum. ἀρίγνωτά ἐστι ἰδέσθαι, cerni cum discrimine possunt, ρ, 265. γενειήσαντα ἰδέσθαι, barbatulum videre, σ, 175. et 194, καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, videri. ἐοικότα ὧδε, τ, 380. coll. 383. δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, venerabilis est adspici, χ, 405. οὐ δύναμαι εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, ψ, 107. μείζονα δ' ἠὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν, ω, 368, nam antea præ luctu curvus incedebat. et 373, τίς σε θεῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι, fecit videri. ergo hic infinitivus nunc active nunc passive ponitur, sicut Germanorum, *zu sehen, an zu sehen, (to look at, to survey.)* ἰδέσθαι ὀνοτὸς, Ist. 4, 85, contemtibilis adspectu. *præteritum medii*, ab εἴδω, aor. 2. ἴδον, deberet esse ἴδα vel ἶδα: sed fit, quasi ab εἴδα, ἔοιδα, οἶδα, novi, scio, cognitum habeo, vidi oculis mentis. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Δ, 163. et 360, οἶδα γὰρ, ὥς σοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι ἤπια δήνεα οἶδε, novi quod tua mens mitia consilia novit. σάφα δ' οὐκ οἶδα εἰ θεός ἐστιν, E, 183. οὐ γάρ τ' οἶδα, εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος (reversus ad eos) ἵξομαι αὖτις, Z, 367, coll. 365. et 447, εὖ μὰν γὰρ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε, H, 237, coll. 236. et 238, οἶδα ἐπ' ἀριστερὰ, νωμῆσαι βῶν (clypeum motare) et 240, οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ, in stataria pugna. et 241, οἶδα δ' ἐπαΐξας μόθον (pugnam) ἵππων. οὐκ οἶδα ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος, an navibus speculator, sc. eat, K, 342. οἶδα γὰρ ὅττι (ὅτι, quod) κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο, Λ, 408, quod ignavi quidem recedunt a pugna. οἶδα ἀρετὴν οἷός ἐσσι, novi, qualis sis virtute, N, 275. οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει, Ξ, 72, novi etiam nunc quod hos æque ac deos gloria insignit, coll. 71. οὐ μὰν οἶδα, εἰ αὖτε, non certe novi, an post, O, 16. οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἥντινα οἶδα, Π, 50, neque vaticinium curo, quod et ipse novi. ἄλλου δ' οὔ τινος οἶδα οὗ τεύχεα δύω, cujus arma induere possim, Σ, 192. πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα, major natu sum et plura novi ex usu rerum longiori, T, 219, *habe mehr erfahren, (am more experienced.)* (eadem verba sunt et Φ, 440.) et 421, εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, probe sane novi et ipse. σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδὲ αἴσυλα μυθήσασθαι, Υ, 201, facile calleo et ipse loqui convitia et iniqua alia. sic et 432. et 434, οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων, quod tu es fortis, ego vero multo infirmior te. οἶδα καὶ αὐτὸς, inquit Jupiter ad Thetidem, abrupte, Ω, 105. αὐτὰρ ἔγωγε οὐκ οἶδα, α, 216, inquit Telemachus de patre suo: sc. ἐξ ἐμαυτοῦ: sed cognovi id ex ea quæ optime scire id potest. non dicit Telemachus, mater mea dicit, patrem meum esse Ulyssem, ego vero οὐ πείθομαι: sed dicit, οὐκ οἶδα οἴκοθεν, πείθομαι δὲ μητρί. hinc et precatur sibi, ut alium habeat patrem, quam illum ignotum sibi Ulyssem. simul tristitia, et odium rerum suarum, impulit eum ad ita loquendum, ut *dubitet*, an tanti ac talis viri sit filius. οὐδέ τι οἶδα, κείνων οἵτε ἐσάωθεν 'Αχαιῶν οἵτε ἀπόλοντο, γ, 184. τούτους μὲν δὴ οἶδα, δ, 551. et 712, οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὦρορε, nescio an deus aliquis eum excitarit. οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλα, ι, 215. et 423, οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς 'Εννοσίγαιος, quam infensus mihi sit Neptunus. τῶν δ' ἄλλων οὔτινα οἶδα, neminem novi et video, ζ, 176. sic et η, 25. ξεῖνος ὅδε οὐκ οἶδα ὅστις ἀλώμενος ἵκετο ἐμὸν δῶ, Θ, 28, nescio quis hic hospes vagus meam domum venerit. et 215, εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι, bene scio arcum tractare. οἶδα γὰρ, ὡς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, novi enim, quod nec ipse inde rediturus sis, κ, 267. et 457, οἶδα καὶ αὐτή. οἶδα γὰρ, ὡς ἐνθένδε κιὼν, λ, 69, quod hinc abiens. et 462, οὐδέ τι οἶδα, ζώει ὅγ' ἦ τέθνηκε, nec omnino scio, vivat ille an mortuus sit. τοῦτο δ' ἐγὼ δ' εὖ οἶδα, ν, 314. ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς, ξ, 365. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ο, 211. ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, π, 470. et 475, οὐδέ τι οἶδα, sc. an ii armati fuerint proci, id non scio pro certo: sed illud prius pro certo scio, siquidem id hisce oculis vidi, sc. navem armatis completam rediisse. τόδε γε οὐ σάφα οἶδα, non certo scio, ρ, 307. et 373, αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα πόθεν γένος εὔχεται εἶναι. et 563, οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, bene novi de eo, *ich kenne ihn sehr wohl, (I know him well.)* αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα, animadverto et novi singula, bona et mala, sc. quæ hic fiunt, σ, 227, inquit Telemachus jam adolescens, qui antea puerulus id minus senserat, quantum mali in domo fieret. alio autem sensu fere est νοῆσαι, 229, excogitare. et 264, οὐκ οἶδα, εἴ κέν με ἀνέσει θεὸς, an me remittet deus huc. οὐκ οἶδα εἰ τάδε ἕστο οἴκοθεν, an his indutus fuerit a domo sua proficiscens, τ, 237, et opponitur τούτῳ τῷ οἴκοθεν, τὸ accepisse dono ab aliis. ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, inquit idem Telemachus, υ, 309. μάλα δ' εὖ οἶδα οἷος ἔης, ἐξ 'Ιθάκης ἰὼν, ψ, 175. et 202, οὐδέ τι οἶδα εἴ μοι ἔτι ἔμπεδόν ἐστι λέχος, an mihi adhuc suo firmo loco sit lectus meus. οἶδας semel occurrit in poëta, α, 337. reliquis locis addita est paragoge Æolica, θα, οἴδασθα, et per syncopen οἶσθα. εἰπὲ θεοπρόπιον (vaticinium) ὅ, τι οἶσθα, A, 85. et 365, οἶσθα, τίη σοι ταῦτ' εἰδυίῃ πάντ' ἀγορεύω· nosti ipsa, cur tibi hæc scienti omnia narrem? οὐ γάρ πω σάφα οἶσθα οἷος νόος 'Ατρείδαο, quæ sit mens et intentio ejus, B, 192. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, H, 358. sic et M, 232. εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος, Λ, 652. οἶσθα καὶ αὐτὴ οἷος ἐκείνου θυμὸς, O, 93. et 204, οἶσθα ὡς

πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται. οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρματα ἑλισσέμεν, Ψ, 309. et 589, οἶσθα οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι. οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, includimur, Ω, 662. οἶσθα γέρον, δ, 465. οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς, ο, 20. εἰ ἐτεόν γ' οἶσθα Διὸς τέρας, π, 320. et 424, ἦ οὐκ οἶσθα, ὅτι. οἶσθα καὶ αὐτὸς, ρ, 573. οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος, meum robur, τ, 493. οἶσθα γὰρ ὡς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη, quam gratus in domo appariturus sit, ψ, 60. Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, Γ, 308. οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς, Ε, 406. et 761, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui nulla novit jura. ἢ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα, Η, 236. οὐδέ τοι οἶδε (neque sane novit) πένθεος ὅσσον ὄρωρε, quantum luctus commotum sit, Λ, 656, i. e. οὐκ εἴδησιν ἔχει πένθεος, nisi malis (quod quidem præstat) genitivum ad ὅσον construere, quasi ὅσον τι μέρος πένθεος. et 791, τίς δ' οἶδε, εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι (favente et adjuvante numine) θυμὸν ὀρίνοις, an ei animum commovere possis. sic et Ο, 403, ὀρίνω. τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς φθήῃ, Π, 860. et est hæc dubitantis et sperantis locutio. οὐδ' εἶδε Κρονίδης, Σ, 185. et 363, οὐ τόσα μήδεα οἶδε, non tot consilia novit. λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν, Ω, 41, et, sicut leo, ferus est homo. θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν, α, 53. sic et δ, 386. ἦ τοι περὶ κέρδεα οἶδεν, β, 88, quæ sane versutias percallet. et 332, τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰών. τίς δ' οἶδ' εἴ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται, an forte violentias eorum aliquando ulciscetur, γ, 216. οὐδέ τι οἶδεν ὅ οἱ φόνος υἷϊ τέτυκται, quod ejus filio mors cædesque parata est, δ, 771. εἴ τινα ἀέθλων οἶδε τε καὶ δεδάηκε, θ, 134, quod πρωθυστέρως dictum, nam prius oportet δαῆναι, discere, postea εἰδέναι, certo scire, coll. 136. εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε, λ, 444. ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδε, tamen tibi bene cupit, ν, 405. sic et ο, 39, Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε, ξ, 119. ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, ο, 522. ὅδε οὐ σάφα οἶδε, ρ, 153. οὐ τόσα μήδεα οἶδε, υ, 46. et 75, ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα, sc. Ζεύς. ἦ ἤδη σάφα οἶδε Πηνελόπεια νοστήσαντά σε δεῦρο, ω, 403. et 406, ἤδη οἶδε. οἶδα σὺ, Ne. 4, 69. μανθάνων οἶσθα, Py. 3, 144. οἶσθα τέλος πάντων, Py. 9, 81. οἶδε τὸ μέλλον, prospicit futurum, Ol. 2, 105. *plusquamp. med.* ᾔδειν pro εἴδειν vel ἴδειν: quod Iones resolvunt in ᾔδεα, εας, εε, et Attici in ᾔδην, ης, η. ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα, Α, 70. i. e. ἠπίστατο. νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα, Β, 38. et 213, ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη. et 409, ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο, noverat enim in animo fratrem suum, i. e. certo conjectabat animo, quod frater jam laboraret. et 832, ᾔδεε μαντοσύνας, erat vates. sic et Λ, 330. ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκθέσφατα ᾔδη, Ε, 64, scire et cognoscere studuit. et 326, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, quod sibi apta in animo suo sciebat, i. e. ἐκεῖνα ἐφρόνει, ἃ καὶ τῷ Σθενέλῳ ἐν φρεσὶν ἄρηρε καὶ ἥρμοστο, ἤγουν, ἃ ἤθελε Σθένελος. et hæc firmissima est amicitiæ causa, quando quis ad alterum dicere potest, τὰ φρονέεις ἅπερ ἐγώ. ὅς ῥ' ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀνθρώπων, Ζ, 351, qui certo sciebat, quid homines pro indigno et turpi haberent: *der sich auf alles das verstund, was leute jemandem verdenken und zur schande rechnen könten, (who well knew what people consider as base and disgraceful.)* εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ φρεσὶ, si ego id scivissem, Θ, 366. sic Ἴωνες dicunt πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ut mutent terminationem plusquamp. ειν in εα. ἢ τόσα φάρμακα ᾔδη, Λ, 740, quæ tot medicamina norat. alibi et prima persona sic ionice terminatur quasi εα contractum sit in η, e. c. εἱστήκη pro εἱστήκειν, quasi ex εἱστήκεα, et εἰρήκη pro εἰρήκειν. ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη, Ν, 355. et 674, οὐκ ἐπέπυστο (non audierat) οὐδέ τι ᾔδη, ὅτι—. ᾔδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων ἤμυνεν, noram enim tunc, cum lubens auxiliabatur, Ξ, 71. οὔπω ᾔδει Πάτροκλον τεθνηότα, Ρ, 402. οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν, Σ, 404. ἔνθα ἄρα ᾔδη ἄλοχον Σθενέλου, Τ, 115, ubi sciebat de conjuge Stheneli, sc. quod prægnans esset. νήπιος, οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ (pro ὅτι) οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, quod persuasurus non esset istud ei, Υ, 466. sic et γ, 146. μυρία ᾔδη, β, 16. et 108, τις ἔειπε γυναικῶν ἣ σάφα ᾔδη. et 122, τάων οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ ᾔδη, illarum nulla tam prudens erat ac Penelope est. ᾔδε' (pro ᾔδεα) ἐγὼ τάδε πάντα, δ, 745. ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ᾔδη, injustus erat, ι, 189. ᾔδεα ὃ (ὅτι) νοστήσεις, quod rediturus sis, ν, 340. περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη, ξ, 433. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, τ, 248, quia apta menti ejus sciebat, *weil er so war, wie er ihn gerne haben wollte, (because he was just what he wished.)* πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα, jamdudum sciebat eum domi esse, ψ, 29. et 220, εἰ ᾔδη, i. e. εἰ ἠπίστατο, si scivisset, sc. hanc veram sententiam, quod multi sint fraudulenti. nam sequens ὃ non videtur esse h. l. pro ὅτι, quod se repetituri essent Græci bello; sed pro διὸ, propterea, eam repetituri erant Græci, quia fraude decepta erat, et eam pœnitebat facti. ponendum ergo est colon post ᾔδη. sic Eustathius. vide tamen, an non simplicius ὃ pro ὅτι sit intelligendum, ut Penelope consequens ponat pro antecedente, eodem sensu. nam ideo repetebatur, quia fraude inducta erat ad sequendum. τὶς γυναικῶν, ἣ σάφα ᾔδη, ω, 143, sicut, β, 108. pro ᾔδεις, ᾔδει, dicitur et ἠείδεις, ἠείδει, subscripto Iota resoluto, et adjuncto ει ε. ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, ex Jove cognovisti meam mortem, Χ, 280, ἠπίστασο. οὐδέ τις ἠείδει δμώων, ι, 206, i. e. ἠπίστατο, sciebat. etiam secunda persona ᾔδης assumit paragogen θα, πάντα γὰρ εὖ ᾔδησθα, τ, 93, omnia enim probe noras et sciebas.

εἶδος, εος. τό. (Εἴδω) adspectus exterior, *das äussere ansehen, (the external appearance;)* forma, *die gestalt, (the shape.)* maxime tamen, vultus, *das angesicht, (the countenance,)* et forma ejus bona. nam est ab εἴδω, video. conf. φυή. Νέστορι δίῳ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει proxime similis erat ei, Β, 58. et 715, Ἄλκηστις, Πελίαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη. sic Λαοδίκην Πριάμοιο θυγατρῶν, Γ, 124. et 39, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, præstantissime vultum et faciem, *an dem das gesichte das treflichste ist, (of whom the face is the chief thing,)* quæ sine vera virtute res valde inanis est. et 45, οὕνεκα καλὸν εἶδος ἔπεστι, quia pulcra facies induta est tibi. et 55, δῶρα Ἀφροδίτης, (venustatis dona) ἥ τε κόμη τό, τε εἶδος. εἶδος ἀγητοὶ, forma admirandi, Ε, 787. Θ, 228, ubi Græci proceres sic increpantur. Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ζ, 252. ἧτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην, Ν, 365, quæ simul erat fatidica: ut εἶδος h. l. aliquo modo innuere possit εἴδησιν τῆς μαντικῆς. et 769, Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, quod quidem et ὑφ' ἓν legunt, εἰδοσάριστε, sed male. cæterum id pertinet ad duo sequentia, ὦ καλὲ ἐπὶ μοιχείᾳ, καὶ ἀπάτῃ γυναικῶν. non enim τὸ κάλλος per se ψεκτὸν, sed propter ista adjuncta. Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, Ρ, 142, ergo et Hector valde pulcer, quem tamen recentiores finxerunt εἰδεχθῆ καὶ στραβόν. sic et Χ, 370, οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος. nam etsi coloris gratia in mortuo perierat, aderat tamen ἡ συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν, ex qua venustas ejus satis apparebat. εἶδος μὲν κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, sc. ὁ Δόλων, Κ, 316, i. e. δύσμορφος ἦν, ut ergo κακὸς etiam opponatur τῷ καλῷ. sic: διὰ καλῶν ὀμμάτων αἴσχιστα (deformiter) Τροίαν εἷλεν Ἑλένη. Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα, τέτυκτο τῶν ἄλλων, quia forma et factis superabat alios, Ρ, 279, ubi εἶδος totam ejus figuram notat. οὔτε βίην χραισμήσειν, οὔτε εἶδος, neque robur profuturum neque formam, Φ, 316. οἷος δὴ σὺ, δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, Ω, 376, qualis sane tu, corporis figura et vultu excellens, coll. 377, nam ex vultu conjici potest natalium et educationis nobilitas. hinc et dicitur θεοειδὴς, qui divini quid habet in dignitate aut venustate formæ. imo omnes forma præstantes dicebantur nati deo vel dea. conf. κάλλος. Paris erat pulcer facie, et bene comatus; sed voluptatum nimius sectator: hinc εἶδος ejus dicitur donum Veneris. contra Bellerophon erat pulcerrimus, simul et fortissimus: hinc εἶδος ejus dicitur deorum donum. Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης, δ, 14. et 264, πόσιν (maritum) οὔ τινος δευόμενον, (nulli secundum) οὔτε ἄρ φρένας, οὔτε τι εἶδος. οὐκ ἔοικεν (non decet) θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, contendere, ε, 213. et 217, εἶδος ἀκιδνοτέρη σεῖο, forma deterior te. κούρῃ, ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, ζ, 16. et 152, Ἀρτέμιδι σε ἐγὼ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐΐσκω, assimilo. et 227—237, describitur forma herois: nam pulcris vestibus, apte corpori hærentibus, illustratur forma. Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη, η, 57. ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε πάντων, θ, 116. et 169, ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει (forma deterior est) ἀνὴρ, ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. et 174. ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν, ἀλλ' οὔ —. et 176, ὣς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπὲς, valde decora species externa. εἶδός τε μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας, λ, 336. et 468, Αἴαντός τ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε τῶν ἄλλων. sic et 549, de eodem. et ω, 17. φρένας καὶ εἶδος ἀγητὸν, ξ, 177. τάχυς ἔσκε θέειν (velox sit currendo) ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, ρ, 308, ubi sermo est de cane venatico. ex quo apparet, εἶδος dici et in genere, de tota specie et figura externa, *das ansehen von aussen, (the external figure.)* et 454, οὐκ ἄρα σοίγε ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, inquit iratus Ulysses personatus ad speciosum procum Antinoum. εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι, specie externa valde magnus erat adspectu, σ, 4, ubi sermo de mendico Iro. et 248, ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν (superas mulieres omnes) εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας. et 250, ἐμὴν ἀρετὴν (præstantiam) εἶδός τε δέμας τε ὤλεσαν (perdiderunt) ἀθάνατοι. sic et τ, 124. Ἥρη ἔδωκεν αὐτῇ εἶδος καὶ πινυτὴν, formam augustam et intellectum bonum, υ, 71. οὔ σοι δούλειον εἶδος καὶ μέγεθος, non servilis species et statura tibi est, ω, 252. et 373, τίς σε θεῶν εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονα θῆκεν ἰδέσθαι. εἶδος οὐ κατελέγχων ἔργῳ, formam non turpans facto, Ol. 8, 25. εἶδος γὰρ, sc. κατὰ, Py. 2, 69. εἶδος θνητὸν αἰσχύνοι, Py. 4, 470. 9, 191.

εἴδυῖος, vel εἰδυῖος, ὁ, vide sub ἴστωρ.

ΕΙ'ΔΩ, f. εἴσω. video, scio, *ich sehe, ich weiss, (I see, I know.)* factum verbum ex sono eorum, qui videre et adspicere jubent aliquid. et nota: thema omnium verborum apud Græcos est imperativus activæ formæ, sicut et apud Germanos. ἵνα εἴδομεν ἄμφω, ut intueamur eam rem ambo, neque tu solus, Α, 363, oculi enim plus vident quam oculus. et est ionice pro εἴδωμεν. Ionibus enim τὸ ω et ο in conjunctivo est æquipollens, sicut et η et ε. sic Ν, 327, ὄφρα εἴδομεν, pro εἴδωμεν. et Π, 19, ἄμφω. ὄττι τάχιστα εἴδομεν, ὁπποτέρῳ, Χ, 130. et 244, ἵνα εἴδομεν, εἴκεν Ἀχιλλεὺς ἔναρα φέρηται. ἵνα εἴδετε πάντες, ionice pro εἴδητε. Θ, 18, ut videatis omnes. ὄφρα εὖ πᾶσαι εἴδετε, ut omnes bene intelligatis, Σ, 53. εἴδομεν (videamus) ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε, quale consilium in pectore occultum portet, γ, 18. ὄφρα καὶ ὑμεῖς εἴδετε, ι, 17, pro his prosaici et recentiores a forma εἰδέω ponunt εἰδῶμεν, εἰδῆτε. *imperfectum* εἶδον, ες, ε, etc. videbam, faciebam, intelligebam. εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον, videbam pro urbe confossum, Τ, 292. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος, Δ, 275. καὶ γάρ σφε πάρος εἶδεν, Α, 112, nam eos

antea viderat. ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα, Ο, 484, *sein beschadigtes geschoss, (his arrow baffled.)* ὡς ἴδεν Πατροκλῆα, Π, 818, ut vidit eum. ὡς ἴδε, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, Τ, 16, ut vidit, ut magis eum subiit ira. sic Latini, ut vidi ut perii. ὡς ἴδε ὡς ἀνέπαλτο, Υ, 424. ut vidit ut exsiliit. ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα, columbam, Ψ, 874. ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην, Γ, 154. cum viderent. ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα, Ε, 515, ut videbant vivum et incolumem. ὡς εἶδον τὸν ἄριστον, Φ, 207. εἶδον γὰρ νῆσον, κ, 194, videbam. Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, λ, 280, αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ω, 444. οὐκ εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα, λ, 161, non videbas, i. e. non congrediebaris, visebas: ut nos ponimus nostrum *sehen, (to see,)* Gallice, *voir*. τὸν δὲ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, δ, 524, speculator. τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς, nutrix, ρ, 31. σπέος εἴδομεν, videbamus speluncam, ι, 182. ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, κ, 453. εἶδον κρατέοντα χειρὸς ἀλκῇ, Ol. 10, 120. εἶδον ἑκὰς ἐὼν, videbam e longinquo, Py. 2, 98. φέγγος, splendorem, Py. 4, 197. σὲ, Py. 9, 173. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμα καὶ δύναμιν υἱοῦ, Ne. 1, 86, insolitam generositatem. εὔκυκλον ἕδραν, rotundam sedem, Ne. 4, 107, εἶδεν Ἀπόλλων μὶν, Ist. 2, 26, i. e. εὐμενῶς ἐθεάσατο. *aoristus* 2. ἴδον, ες, ε. nimirum a fut. 2. ἰδῶ, deberet esse ῖδον, ut circumflexus sit loco augmenti: sed obtinuit usus Ionicus, qui spernit augmentum, et retinet ι breve. οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι, Α, 262, non rursus vidi tales, nec videro sane. et 600, ὡς ἴδον Ἥφαιστον, ut viderunt. νῦν δ' ἴδεν, sc. τὸν ὄνειρον, Β, 82. καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Γ, 169, quo ablativo addito, contradistinguitur hoc vidisse phantasiæ. ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, Ε, 770, quantum aëris spatium videre solet sedens in alta specula, *sehen kann, (can see:)* ubi id longissimum spatium comparat uni saltui equorum divinorum. Ζεὺς Ἴδηθεν ἐπεὶ ἴδε, χώσατο αἰνῶς, ut vidit, iratus est valde, Θ, 397. τοὶ (αὐτοὶ) δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν νύκτα διὰ, Κ, 275. et 436, τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, non vero ἤκουσα tantum aut ἐπυθόμην. ἧς οὔτι χάριν ἴδε, Λ, 243, ubi de nova nupta sermo est, cujus gratiam nondum percepit sponsus, et quam congressu maritali nondum cognoverat. ubi ergo ἰδεῖν fruitionem interiorem designat. et 459, ἐπεὶ ἴδον αἷμα αὐτοῦ, cum viderent. ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, Μ, 208, ut viderunt serpentem varium maculis. ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς Ζεὺς, Ο, 6. et 9, ἴδε κείμενον. ἠελίου ἴδεν αὐγὰς, Π, 188. et 377, ᾗ (ubi) πλεῖστον ἴδε λαόν. et 419, ὡς οὖν ἴδεν ἑταίρους. et 427, ἑτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν. ὡς δὴ ἴδον (vidi) ἀνέρας ἄλλους, Ρ, 328. et 466, ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν. τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα (progressa) Χάρις, Σ, 382. ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον, Τ, 283. ὄψει (facie) δ' οὔτ' ἄρ' πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοὺς, Υ, 205. ἴδε δὲ Ζεύς. ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψε, Ξ, 293, 294. τὸν δ' ὁ γέρων πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, Χ, 25. et 236, ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, ut viderunt, Ψ, 203. et 419, στεῖνος (angustiam) ὁδοῦ κοίλης ἴδεν. et 462, ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον. πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, α, 3. et 113, τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος. et 212, ἐκ τοῦδ' (ex eo tempore) οὔτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὔτ' ἐμὲ κεῖνος. ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, β, 155. οἱ δ' ὡς οὖν ξείνους ἴδον, γ, 34. et 221, οὐ γάρ πω ἴδον ὧδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλοῦντας, sic manifesto amantes et foventes hominem amice. et 373, ὅπως ἴδεν ὀφθαλμοῖσι, ut vidit oculis. οὐ γὰρ ἔγωγε ἤντησα, οὐδὲ ἴδον, non adfui, nec vidi, δ, 201. et 269, ἀλλ' οὔπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν. et 556, τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ, (coll. ρ, 142.) et 655, ἴδον ἐνθάδε Μέντορα. et 523, ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν, coll. 524, ubi diversum videre indicatur. αὐτὸν τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν, ε, 283. et 333, τὸν δὲ ἴδεν Κάδμου θυγάτηρ. et 375, ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων. οὐ γάρ πω (οὔπω, nunquam) τοιοῦτον ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσι, ζ, 160. ὡς ἴδεν Ἥφαιστον νόσφι κιόντα, θ, 286. et 450, ὁ δὲ ἀσπασίως ἴδε θυμῷ θερμὰ λοετρά. ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, in aula Circes, κ, 219, ἔγνω δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ὀφθαλμοῖσι, λ, 614. et 629, καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, et sane porro et antiquiores vidissem viros. sic positum et μένον, 627, mansissem, exspectassem. ἡμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, illam spectabamus, μ, 244. et 258, οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσι. οὔ σέ γ' ἔπειτα ἴδον, non te sane deinde vidi, ν, 318. Ὀδυσῆα ἴδον κύνες, ξ, 29, canes conspexerunt eum. οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, ο, 483. οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν, nec vidit nec sensit, π, 160. et 162, ἀλλ' Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον, sc. Minervam apparentem et 351, ὅτε Ἀμφίνομος ἴδε νῆα. et 470, τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσι. ἔνθα ἴδον Ἀργείην Ἑλένην, ρ, 118. et 328, τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος. et 511, ἠὲ πέπυσται (fama audivit) ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι. ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος, φ, 83. et 405, ἴδε πάντη, visu exploravit undique. ὅπως ἴδον (ut conspexerunt) ἄνδρα πεσόντα, χ, 22. et 383, τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν. οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ψ, 40, non vidi, non audivi. et 214, οὕνεκα σὲ οὐ τοπρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδε ἀγάπησα, quod te non, quam primum te vidi, sic amanter excepi. οἱ δ' ὡς οὖν Ὀδυσῆα ἴδον, ω, 390. ἴδε, vidit, Ol. 3, 55. 10, 44. Ne. 10, 115. *imperativus aor.* 2. ἴδε, έτω. παρ' ἐμὲ ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον, prope me adsiste, et specta rem, Ρ, 179. sic et χ, 233. αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, visu explora operculum, θ, 443. *conjunctivus aor.* 2. ἴδω, ῃς, ῃ. ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, Γ, 163, ut videas. ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον, ut visat, *dass er besehe, (that he may see,)* nam vulneratus erat, Δ, 195. et 205, ἴδῃς, visas. ὄφρα ἴδῃς οἷος Ζηνὸς γόνος, Ν, 449. εἶμι, ὄφρα ἴδω τε, Σ, 63. ὄφρα ἴδητε, ut intelligatis, Δ, 249. ἵνα πάντες ἴδωσι ὀφθαλμοῖς, Τ, 174. ὧς (sic) ἄγαγε, duc, ὡς μήτις ἴδῃ, ut nemo id videat et sciat, Ω, 337. et 555, λῦσον, ἵνα ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ἑτάρους, κ, 387. ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν ἡμᾶς, σ, 383. ἤλυθες, ὄφρα ἴδῃς νέκυας, λ, 93. σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ο, 76. et 431, ὄφρα ἴδῃς πατρὸς δῶ, patris domum. ὄφρα σὲ ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, π, 32. ὄφρα ἴδωμεν, ut sciamus, φ, 112. et 336, ut videamus. υἱὸν ἴδῃ τυχόντα στεφάνων, Py. 10, 40, ubi Schmidius, male, ut videtur, legi jubet ἰδών. *optativus aor.* 2. ἴδοιμι, οις, οι. ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι, Β, 198. ἔνθα οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα, Δ, 223, ibi non sane dormitantem eum videres. et 232, οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι. μή μιν ἴδοι Ἄρης, Ε, 845. εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντα ἄϊδος εἴσω, Ζ, 284, si eum viderem mortuum. ὅτε ἐς νῆας ἴδοι, Κ, 14, pro ἐσίδοι, adspiceret. ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν, Μ, 268. ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱὸν, Ω, 583. sic et Χ, 450, legunt quidam ἴδωμ' pro ἴδωμι, et id pro ἴδοιμι, sicut alibi est τύχωμι pro τύχοιμι. sed præter necessitatem: est enim ibi pro ἴδωμαι, et deest ἵνα vel ὄφρα, ut. ὡς ἴδοι εὐώπιδα κούρην, ζ, 113. ὄφρα αὐτόν τε ἴδοιμι, ι, 229. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, κ, 147. εἰ πάντες σὲ ἴδοιεν, si omnes te, O Penelope, viderent, σ, 245. et 374, τῷ κέ με ἴδοις, tunc sane me videres. sic et 378. ἐξελθών τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι, ω, 490, ubi est elliptice, ἐθέλοιμι ἵνα τις ἴδῃ, exiens aliquis videat, num jam prope sint illi. *infinitivus aor.* 2. ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, Ω, 245. οὐδὲ ὃν υἱὸν ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν, λ, 142, nec suum filium sustinere solet adspicere. Sed alibi circumflexus iste distrahitur per ί insertum, ἰδέειν. δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν, duos non possum conspicere, Γ, 236. τῶν νῦν οὔτινα ἐγὼ ἰδέειν δύναμαι, οὔτε νοῆσαι, Ε, 475, ubi utrumque est idem: nec videre nec animadvertere. alias differunt ista: nam sæpe νοοῦμεν, quæ non videmus. πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα, sollicita opera pugnæ, Θ, 453. οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον, Ρ, 643. νῦν δύο παῖδε οὐ δύναμαι ἰδέειν, Χ, 47. νῦν δ' οὔπω δύναμαι, Ψ, 463. ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι, Ω, 36, suæ conjugi videndum. σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχον τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν, dii tibi dent, θ, 410. εἴ οἱ μοῖρα ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν, si ei fatale est, ι, 532. τῶν ἄλλων ψυχὰς, λ, 566. ἵετο (cuperet) ἐν μεγάροις (domi suæ) ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε, ν, 334. φῆ (ἔφη) μιν ὅδε ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατερὰ ἄλγεα ἔχοντα, dicebat is, se vidisse eum, ρ, 142, coll. δ, 556. οὔτε ἰδεῖν εὔχοντο, Ol. 6, 88. μάσσονα ἢ ὡς ἰδέμεν (ionice pro ἰδεῖν) Ol. 13, 162, majora quam ut mente perspicias ea: μείζονα λόγου καὶ γνώσεως νικητήρια. ἰδεῖν οἶκον, Py. 4, 523. τὸ συγγενὲς, Ne. 6, 15. ἀλήθειαν, Ne. 7, 36. νὶν, Ne. 8, 14. ἰδεῖν τε μορφήεις, adspectu formosus, Ist. 7, 30. *participium aor.* 2. ἰδὼν, οῦσα, όν. ὑπόδρα ἰδὼν, Α, 148. sic et Β, 245. Δ, 349, 411. Ε, 888. Κ, 446. Μ, 230. Ξ, 82. Ο, 13. Σ, 284. Χ, 260, 344. θ, 165. οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησε, Α, 330. et 537, ἰδοῦσα, ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς Θέτις, cum vidisset. ἀχρεῖον ἰδὼν, Β, 269, vultu ignobili. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, Β, 271. sic et Δ, 81. Χ, 372. θ, 328. κ, 37. ἅρματος ἀμφὶς ἰδων, currum undique visu explorans, Β, 384. τὸν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, Γ, 28, coll. 21, ἐνόησεν, quod utrumque idem. alias differt τὸ ἰδεῖν κατὰ νοῦν καὶ φαντασίαν. et 33, δράκοντα ἰδὼν, cum terrore. 364, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν, qui gestus est precantium, sicut et Η, 178, 201. τούσδε ἰδὼν γήθησεν ἄναξ, Δ, 255. et 279, ῥίγησέν τε ἰδών. et 283, γήθησεν, 311. ῥίγησε, Ε, 596. et 599, ἀφρῷ μορμύροντα ἰδών. οἱ δὲ ἰδόντες θάμβησαν, Θ, 76. γήθησεν, Κ, 190. τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο, Λ, 644. et 813, τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου υἱός. ῥίγησε, Μ, 331. ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἀλεύατο ἔγχος, ex adverso conspicatus, Ν, 184, prævidens. sic et 404, 503, et 344, ἰδὼν πόνον, videns laborem, nam in rebus terribilibus, quando fiunt, ἡ ὄψις ἄλγιστόν ἐστιν. τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ, Ο, 12. et 44, τειρομένους δέ. oculi enim movent animum maxime. et 85, οἱ δὲ ἰδόντες πάντες ἀνήϊξαν. et 155. οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ. et 320, κατενῶπα, in vultum eorum versis oculis. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε, Π, 5, miseratus est. et 182, αὐτῆς Ἀργειφόντης ἠράσατο (illius amore captus est Mercurius) ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, ubi δριμύτης τοῦ ἔρωτος exprimitur: nam ex visu nascitur maxime amor, τὸ ἐρᾷν ἐκ τοῦ ὁρᾷν. et 354. οἱ δὲ ἰδόντες αἶψα διαρπάζουσιν αὐτὰς, et sermo est de lupis adversus oves. ἄντα, Π, 610. Ρ, 305. et 334, ἔγνω ἐσάντα ἰδών. et 441, μυρομένω τώγε ἰδὼν ἐλέησε. ἐς οὐρανὸν εὐρὺν, Τ, 257. et 340, μυρομένους τούσγε ἐλέησε. sic ἐς οὐρανὸν, Φ, 272. ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Ψ, 143. et 534, τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε. οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν, Ω, 320. et 332, ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα. et 352. ἐφράσατο κῆρυξ. et 483. θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον. θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας, γ, 372. et 438, ἵνα ἄγαλμα θεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα. οἱ δὲ ἰδόντες θαύμαζον κατὰ δῶμα βασιλῆος, δ, 43. θηήσαιτο ἰδὼν, ε, 74. et 78, οὐδέ μιν ἄντην ἠγνοίησεν ἰδοῦσα. et 486, τὴν μὲν ἰδὼν γήθησεν. πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι; ζ, 199, quo fugitis conspicatæ virum, O ancillæ. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν κτῆσιν ἐμὴν, η, 224, videntem me possessiones meas vel vita relinquat: i. e. libens moriar dummodo eas adspiciam. et 306, μή πως καί σοι θυμὸς ἐπισκύσαιτο ἰδόντι. πολλοὶ γὰρ ἐθηήσαντο ἰδόντες τὸν, θ, 17. et 427, ἰδών τ' εὖ κείμενα πάντα, visens, lustrans. τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, λ, 55, 87. et 417, ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ, plorasses ex animo. οὐδέ κε τίς μιν γηθήσειεν ἰδὼν, μ, 88. ὅ κεν στυγέῃ ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντά σε, ν, 400, ubi ὃ pertinet ad ἰδὼν, et σὲ ad στυγέῃ. nam vestes turpes odiosum faciunt hominem. εἴ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδὼν, ξ, 120. οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν, ο, 164. et 504, ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, visis meis rebus rusticis. et 531, ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν

οἰωνὸν ἐόντα. μή ἑ συβώτης γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, π, 458. et 477, ἐς πατέρα ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ρ, 215. et 239, τὸν δὲ συβώτης νείκεσεν ἄντα ἰδών. et 304, ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ, aliorsum spectans. et 327, αὐτίκα ἰδόντα 'Οδυσῆα, canem e vestigio, postquam is viderat dominum suum, occupat mors: nam et lætitia nimia letalis est seni. et 459, ὑπόδρα. sic et σ, 14. τάφος δ' ἕλε πάντας, ἰδόντας ὡς εὐκόσμως στῆσε, φ, 122. ἰδοῦσα δὲ θυμὸν ἰάνθης, exhilarata esses animo, ψ, 47. ἰδὼν θηήσαο θυμῷ, ω, 90, miratus fuisses animo. et 503, γήθησεν. εὐφράνθη δὲ ἥρως ἰδὼν θετὸν υἱὸν, Ol. 9, 94. ὕβριν, ὁ Τυρσηνὸς, Py. 1, 140. υἱοὺς, Py. 8, 56, ubi est, prævidens, de futuris. ἰδοῖσα (dorice pro ἰδοῦσα) δὲ ὀξεῖα 'Ερινύς, Ol. 2, 73, intuita acris Erinnys. nam ὀξεῖα quidem possit esse neutrum plurale, acutum cernens; sed h. l. est fœmininum, utpote acris ultrix, ὀξέως τιμωρουμένη. ἰδοῖσα τόνδε κῶμον, Ol. 14, 22. et 31, ὄφρα ἰδοῖσα εἴπῃς.

εἴδωλον, ου. τό. (Εἴδω) species inanis, imago, spectrum. αὐτὰρ ὁ εἴδωλον τεῦξε ἀργυρότοξος 'Απόλλων, Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον, Ε, 449, quod poëtice est, animus utriusque exercitus, pugnandi et pro Ænea et contra eum, etsi ipse jam non aderat, quia tamen paullo ante viderant eum ducentem et hortantem suos. τῆλέ με εἴργουσι (procul me arcent) ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, umbræ defunctorum, Ψ, 72, ita queritur anima Patrocli insepulti. et 104, ψυχὴ καὶ εἴδωλον, anima et umbra: quæ non sunt idem: nam εἴδωλον plane est ἀμενηνὸν, viribus carens, σκιὰ καὶ ὄνειρος: sed ψυχὴ est paullo plus, κατὰ τὰς ἐν ᾅδου 'Ομηρικὰς ψυχάς. εἴδωλον ἑταίρου, λ, 83, coll. 51. et 212, ἦ τί μοι εἴδωλον τόδε Περσεφόνεια ὤτρυνε, aut, cur mihi Proserpina hanc imaginem misit, ut magis doleam, nec fruar? et 475, βροτῶν εἴδωλα καμόντων. et 601, εἰσενόησα βίην 'Ηρακληείην, εἴδωλον. εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ, υ, 355, umbrarum, quasi essent animæ jam mortuorum. ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα, ω, 14. εἴδωλον ποίησε, δ, 796—839, ubi somnium a Minerva Penelopæ missum describitur, et vocatur aliquoties ἀμαυρὸν εἴδωλον, obscurum, nigrum. et hoc somnio personificato auctor fuit Homerus Democrito, ut doceret iste postea, τοὺς ὀνείρους γίνεσθαι κατὰ ἔμπτωσιν εἰδώλων τινῶν ἔξωθεν. tale εἴδωλον est σωματοειδὲς, λεπτὸν δὲ ὡς ἀεροειδὲς, καὶ οἷον εἰπεῖν λεπτόσωμον ἐναπομεμαγμένον (impressum) τῷ ἀέρι. hinc et in thalamum potuit intrare per foramen illud angustum, per quod ἱμὰς κληῖδος transit.

εἶθαρ, (Θέω) adverb. poëticum et Ionicum, factum ex adverbio ἰθὺς vel εὐθὺς, mutatione terminationis. statim, illico, cito, εὐθέως. it. recta, recto impetu. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν, Ε, 337, celeriter hasta cutem strinxit. εἶθαρ δὲ ὑπέλυσεν γούνατα, continuo eum labi fecit, Δ, 578. Ν, 412. Ρ, 349. προσηῦδα, Μ, 353. βῆ δὲ θέειν, εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα, Ρ, 119. et 707, προσηῦδα. οὖτα αὐτὸν δουρὶ κατ' οὖς, εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθε ἑτέροιο αἰχμὴ, Υ, 473, recta. εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, Ψ, 256, statim deinde et celeriter fusilem terram adgesserunt. et sicut Marcus Evangelista suum εὐθέως frequenter ponit ad indicandam promtitudinem et agilitatem aliquam in consecutione actionum; sic poëta voces huic similes crebro ponit, e. c. Β, 662, 664, αὐτίκα, αἶψα.

εἴθε, vide αἴθε.

εἰθύφαλλος, ὁ, vide sub φάλος, ad finem.

εἶκα, pro ἔοικα, vide sub εἴκω.

εἰκάζω, vide sub eodem ad finem, et sub ἐΐσκελος.

εἰκάθω, vide ΕΙ'ΚΩ.

εἰκὰς, ἡ, vide sub ἐεικοσάβοιος.

εἴκειν, εἴκειτην, vide sub εἴκω, similem facio, aliquanto a fine.

εἴκελος, η, ον. (Εἴδω) similis, par. ab εἴκω, similem facio videri. φλογὶ εἴκελον, similem flammæ ardenti apparentem, Ν, 330, et additum, ἀλκὴν, sc. κατά. γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, flos est lacti similis colore, κ, 304. χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν, sono similis hirundini, φ, 411.

εἰκῆ, adv. temere, vide sub ΕΙ'ΚΩ, ad finem.

εἰκὸς, τὸ, vide sub εἴκω, similem facio, aliquanto a fine.

εἰκοσάκις, (Χάω) adv. vicies, *zwanzigmal, (twenty times.)* εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη, Ι, 379.

εἴκοσι, (Χάω) indeclin. viginti, *zwanzig, (twenty.)* sicut δέκα, decem, est a δέκω, ionice pro δέχω, capio: sic hoc ab ἔκω pro ἔχω, habeo, dirigo, teneo. Α, 25. β, 355, μέτρα. δ, 669, ἑταίρους. ε, 244, arbores. ι, 209, ὕδατος μέτρα. π, 249, πίσυρες καὶ εἴκοσι κοῦροι. δυοκαιείκοσι, ι, 241. δύω καὶ εἴκοσι, κ, 207, nam utroque modo scribi solet.

εἰκοσίμετρος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) viginti mensurarum. τρίποδα δύω καὶ εἰκοσίμετρον, tripodem, capientem duas et viginti mensuras, Ψ, 264, ergo valde grandem. quidem ὑφὲν scribunt δυωκαιεικοσίμετρον: sed ejusmodi portenta compositarum vocum non amat Homerus; relinquenda ea sunt dithyrambicis.

εἰκοσινήριτος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) sine dubio vicies tantum, *ohne streit zwanzig fach, (without doubt twenty fold.)* τὸ ἐριστὸν est τὸ ἀντιλεγόμενον, et cum particula negandi, νὴ, τὸ νήριστον, et abjecto Sigma, (sicut a γνωστὸς est γνωτὸς) τὸ νήριτον est τὸ ἀνέριστον καὶ ἀναντίῤῥητον, καὶ ἤδη ὁρισθὲν καὶ δίκαιον, jam-dijudicatum. δεκάκις ergo νήριτον est τὸ ὄντως δεκαπλοῦν, et τὸ εἰκοσινήριτον est τὸ ὄντως εἰκοσαπλοῦν. et forma compositionis est ut in εἰκοσίπηχυ et εἰκοσίκλινον, cum in εἰκοσαπλοῦς sit α ex ἁπλόος. οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτα ἄποινα στήσωσι ἐνθάδε ἄγοντες, Χ, 349, non si vel decies aut vicies tanta pretia redemtionis statuant, huc adducentes ea: οὐ δεκάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰκοσάκις τοῖς σοῖς κτήμασιν ἐξισούμενα.

εἰκοστὸς, ἡ, όν. (Χάω) vigesimus, *der zwanzigste, (the twentieth.)* ἤματι δ' εἰκοστῷ, ε, 34. ἔτει, π, 206. τ, 484. φ, 208. ω, 321.

εἴκτην, ἐΐκτην, ἔϊκτο, vide sub εἴκω, similem facio, aliquanto a fine.

ΕΙ'ΚΩ, f. εἴξω, cedo, superor. *ich weiche, (wieke) gebe nach, (I yield, give way.)* attice dicitur εἰκάθω. nam Atticis solemnis est intersertio syllabæ αθ. sic Plato in Apologia Socr. § 19, ὑπεικάθοιμι, pro ὑπείκοιμι. sic et, εἰργάθω, pro εἴργω, et sexcenta alia. εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, retro cedunt ordines virorum hostium, Μ, 48. πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσω εἴκετε, Ε, 606, vultu ad hostes verso retro cedite, *ziebet euch von sachten rücklings zurück, (retire slowly backward.)* φυγῇ ἀντιπροσώπῳ. μηδὲ εἴκετε χάρμης 'Αργείοις, Δ, 509, i. e. ἐκ χάρμης, ne cedite iis pugnando. sic omissum ἐκ, Ε, 348, εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. et σ, 10, εἶκε, γέρον, προθύρου, i. e. ἀπὸ προθύρου, recede a vestibulo, a janua. nam εἴκω regit per se dativum rei cui ceditur. et sæpe participium εἴκων ipsum est loco præpositionis, αἰδοῖ εἴκων, Κ, 238, ex observantia aliqua erga cognatum aut amicum, *aus respect oder achtung, (out of respect,)* αἰδόμενος. et 122, οὔτε ὄκνῳ εἴκων, neque ex pigritia et tædio. et hoc participium innuit quasi dominum aliquem, cui jubenti ceditur et obtemperatur. sic et Ν, 225, οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων. (κατὰ) τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, Χ, 459, suo robore et vi animi cedens nemini: μηδενὶ ὑπάγων καὶ ὑποτάσσων ἑαυτὸν, οὐδενὶ κατὰ τὸ μένος ὑποτασσόμενος: ὃ δὴ ἀγηνορία ἐστίν. sic et λ, 514. εἴ πέρ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων οὔτι τίει, ν, 143, si quis te, viribus et robori suo fidens, non colit; si quis, qui se regi et duci patitur violentia sua, *aus trotz, (out of arrogance.)* sic, πενίῃ εἴκων, paupertati suæ id dans, *aus armuth, (from poverty,)* ξ, 157. πολλὰ ἀτάσθαλα ἔρεξα, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, σ, 138, multa improba et injusta feci ex impotentia animi et quia viribus valebam. εἴκων ἀφραδίαις, cedens imprudentiæ, χ, 288, ex stultitia, *aus unbesonnenheit, (from indiscretion.)* ᾧ θυμῷ εἴξασα, ε, 126, cupiditati suæ cedens, i. e. amore correpta, amori obtemperans, τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ εἴξασα, nam sermo est de Cerere, concumbente cum pulcro 'Ιασίωνι. sed Ω, 43, ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, de leone, ubi est, iræ, simul et cupiditati vorandi. et τῷ εἴκειν in tali phrasi, ea, quibus cedit aliquis, quasi domini pinguntur et imperantes. sic et Ι, 109, σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας, ubi hac leni phrasi τὴν αὐθάδειαν regis tangit. et 594, εἴξας ᾧ θυμῷ, cedens iræ suæ, i. e. ab ira sua recedens; ut ergo h. l. non, obtemperans, sed, decedens, significet: nisi potius est, obtemperans suæ voluntati citra acceptionem donorum, *freywillig, (voluntarily.)* εἴξαντος ἐμοῦ, Θ, 164, me cedente; quasi solus sit defensor, et, se cedente, ruitura sint omnia. εἰ εἴξωσι 'Αχαιοὶ, si cesserint et refugerint, Μ, 224. εἴξει δέ οἱ Αἴας, et cedet ei Ajax, Ρ, 230. εἶξε δ' 'Αθήνη, Ω, 100, cessit loco et sede, honoris causa, advenienti hospiti deæ. et 716, εἴξατέ μοι, cedite mihi, date mihi spatium transeundi per vos. et 718, εἶξαν ἀπήνῃ, locum fecerunt currui, ut procedere posset. ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Αἴας, non cessurus sit, Ν, 321. et 807, εἴπως οἱ εἴξειαν, si forte sibi cedere vellent. εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, Χ, 321, contemplans corpus pulcrum, ubi cedere posset facillime, sc. hastæ missæ, et ubi locum vulneri facillime daret. ὅς μοὶ εἴξειε πόδεσσιν, qui mihi cederet pedibus, ξ, 221, i. e. qui me effugere vellet ὑποχωρήσας. εἴπως οἱ εἴξειε θυράων, omisso ἀπὸ, χ, 91, si forte ei cederet a janua. Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε, ε, 332, ionice pro εἶξε, concessit, *wich ihm, und machete ihm platz, (gave way to and made room for him.)* εἶξαν δὲ γέροντες, β, 14, cesserunt loco, honoris causa. εἴκοι δὲ βῶλος ὑπὸ ἀρότρῳ, σ, 373, et cederet gleba subtus aratro: quanquam hic locus ad verbum compositum pertinet. ὕβρει εἴξαντες, contumeliæ obtemperantes, *aus muthwillen, (out of insolence,)* ξ, 262. ρ, 431. εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσὶν, sc. αὐτοῦ, Ψ, 337, concede ei ejusque manibus habenas: nam infinitivus ibi est loco imperativi; et ad ἡνία intellige κατά. Μούσαις ἔκων, dorice pro εἴκων, Ol. 13, 136, Musis obtemperans. εἶξον, cede, Ist. 1, 6. adverb. εἰκῆ, temere, si quis cedit affectui alicui præter aliquam rationem, vel, si quis non serio aut pro præsenti necessitate agit. Aristoph. Equit. 429. *nach blossem belieben, (for his own pleasure.)*

εἴκω, (Εἴδω) similem facio, est ab εἴδω, sed in aliis temporibus fere inusitatum, præter perfectum et plusquamperf. medii. reperitur tamen et futurum, apud Aristoph. Nub. 997, εἴξεις, similis eris. perf. m. est εἶκα, attice ἔοικα similis sum, similem ostendo me, *ich gleiche, (I am like.)* possis quidem id simplicius ab εἴδω deducere, quod in præter. m. duas habuerit formas; unam οἶδα, quæ retinet significatum suum; et οἶκα, quæ forma alium cepit significatum ὁμοιόω, similis sum, a quo Atticum ἔοικα. sed ob priscum τῶν 'Ιώνων usum, qui hoc perf. m. faciunt εἶκα, et participium εἰκὼς, retinendum est. desitum hoc adhiberi præsens εἴκω, quod in genere et notavit, convenio, it. sufficio, satis sum. οὐ γὰρ ἔγωγε ἀθανάτοισιν ἔοικα, η, 209, coll. 212. ἔοικα δέ σοι παρακεῖδειν ὥστε θεῷ,

χ, 348, videor apud te canere tanquam deum. ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας, Ο, 90, videris similis perculsæ metu. κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ, similis es, α, 208. οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, ζ, 187. υ, 227. οὐκ ἀθλητῆρι ἔοικας, Θ, 164, et 166, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας. νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, π, 200, coll. 199. ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας, ρ, 416. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ, facundo, σ, 127. βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας, ω, 252. et 253, τοιούτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, principi viro similis es, sed tali, qui laverit et ederit. ἀθανάτῃσι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, similis est, Γ, 158. et 170, βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε. Μαχάονι πάντα ἔοικε, Λ, 612. καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, Υ, 371, s. quæ repetitio est affectuosa, et σχῆμα vocatur ἡ ἐπανάληψις. νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, ζ, 243, coll. 242. Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε, ρ, 500, nigræ morti similis mihi videtur. et 511, πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικεν. ἥ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι, υ, 194. sæpissime autem hæc tertia persona ponitur *impersonaliter*, decet, convenit, par est, πρέπει. ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, Α, 119. οὔ σε ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι, Β, 190. et 233, οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. τιμὴν ἀποτινέμεν ἥντινα ἔοικεν, Γ, 459. coll. 286. οὐ γὰρ ἔοικε, Δ, 286, non enim opus est. et hæc causa est ὑπερβατῶς interserta. ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικὲς, decet te, non sane indecens, Ι, 70, quæ utraque phrasis est ejusdem notionis, ἐκ παραλλήλου posita; nisi quod prior magis explicatur per posteriorem, quia ἔοικε esse alias posset et, ὁμοιοῦται, φαίνεται ὅμοιος. τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἀνδρέσσιν φορέειν, Κ, 440, quæ quidem mortales ferre non decet. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, Μ, 212, non conveniens est. οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε (non licet nec decet) τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, tuum verbum recusare, Ξ, 212. sic et Θ, 358. οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, Τ, 79. οὐ γὰρ ἔοικεν ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν, Φ, 379. et 436, οὐδὲ ἔοικεν, ἀρξάντων ἑτέρων. ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, Ψ, 493. et 649, τιμῆς ἧστε με ἔοικε τετιμῆσθαι. ἔεδνα, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, α, 278, dotalia dona, quanta par est filiam comitari. et 292, κτέρεα, ὅσσα ἔοικε, inferias, quas decet. sic ἔεδνα, β, 197. et 223, κτέρεα. οὐδὲ ἔοικε δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν, diu sedere, γ, 335. et 357, σοὶ δὲ ἔοικε Τηλέμαχον πείθεσθαι. ἐπεὶ οὔπως οὐδὲ ἔοικεν θνητὰς ἀθανάτῃσι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν, ε, 212. καὶ δέ σοι αὐτῷ ἔοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντι βουλὰς βουλεύειν, ζ, 60. οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε, η, 159. ἔοικε δέ σε ἴδμεν ἄεθλα, par est, te scire certamina, Θ, 146. οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρα θαυμάζειν περιώσιον, π, 202. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε, φ, 319, 322. ὥς σε ἔοικεν, χ, 196, ut tibi convenit, ἀγλαΐας studioso. pluralis est apud Sophoclem ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν. *plusquamperfectum medii*, ἐῴκειν, similis eram vel videbar. Νέστορι δίῳ εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τ' ἄγχιστα ἐῴκει, similis erat, Β, 58, *an gestalt grösse und proportionirtem wuchse, (in figure, stature and proportion.)* αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει, Ξ, 474, sc. κατὰ γενεὴν, nobilitate generis ei proxime similis et par est. ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει, aratæ terræ similis videbatur, Σ, 548. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, neque videbatur mortalis viri filius esse, Ω, 258. et 630, θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, α, 411. τῷ δ' αὐτῷ (Μέντορι, κατὰ) πάντα ἐῴκει, δ, 654. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρί γε σιτοφάγῳ, non similis videbatur, ι, 190, sc. Polyphemus. ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἐῴκει, *sahe nicht mehr änlich, (no longer looked like,)* π, 288. τ, 7. καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα οἷα ἐῴκει, et ei dona dedi hospitalia qualia decebat, ω, 272. et 445, καὶ Μέντορι (κατὰ) πάντα ἐῴκει. οἳ τὸ πάρος φυζακινῇς ἐλάφοις ἐοίκεισαν, similes erant fugacibus cervis, Ν, 102, ex qua *tertia pluralis* apparet, singularem ordinarie esse ἐοίκειν, Atticam vero rationem esse ἐῴκειν: et terminatio εσαν est pro εισαν.

participium præt. m. ἐοικὼς, υῖα, ός. νυκτὶ ἐοικὼς, Α, 47, similis apparens nocti, i. e. dies erant nebulosi, et hinc pestilentes. Νηληΐῳ υἷϊ ἐοικὼς, Β, 20. et 337, παισὶν ἐοικότες. et 800, λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν. τεττίγεσσιν, Γ, 151. et 219, ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. et 222, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίαις. et 449, θηρὶ ἐοικὼς, leoni similis. ποταμῷ πλήθοντι, flumini pleno, Ε, 87. et 522, ἔμενον νεφέλῃσιν ἐοικότες. et 560, ἐλάτῃσιν, abietibus. et 604, Ἄρης βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς. et 782, λείουσιν ἐοικότες, leonibus. et 800, ἦ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεὺς, sui similem filium. ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖς, Η, 59. et 256, λείουσιν. ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο, Κ, 547. ἴρισιν, Λ, 27. et 545, θηρί. est ergo hoc participium sæpe, loco conjunctionis, sicut, *wie, (as:)* hinc recentiores τὴν παραβολὴν dixerunt εἰκόνα. ἀγροτέροισι σύεσσιν, Μ, 146. et 385, ἀρνευτῆρι, urinatori. ἀνδρὶ, Ν, 357. et 754, ὄρεϊ νιφόεντι, ob magnitudinem suam. παλαιῷ φωτὶ, Ξ, 136. ἴρηκι, accipitri similis, Ο, 237. et 586, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι, leoni qui malum intulit, et hinc conscius sibi mali est. et 592, λείουσιν. σφήκεσσιν, vespis, Π, 259. et 582, ἴρηκι. et 742, ἀρνευτῆρι. δέμας Περίφαντι ἐοικὼς κήρυκι, Ρ, 323. et 725, κύνεσσιν. Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα, Φ, 600. ὡς οὐκ ἀΐοντι, tanquam non audienti similis, Ψ, 430. κούρῳ αἰσυμνητῆρι, Ω, 347. ζωαῖς νεήνισιν ἐοικυῖαι, vivis puellis similes, Σ, 418, pro ἐοικυῖαι, ob metrum. ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, digno exitio jacet ille, α, 46. μῦθοί γε ἐοικότες, sc. τοῖς τοῦ πατρὸς, sermones similes, γ, 124. et 125, οὐδέ κε φαίης (putares) ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα (similia verbis exercitati illius Ulyssis) μυθήσασθαι. simul sunt et, verba apta convenientia rei ipsi, καθήκοντα, ex impersonali notione vocis in participium derivata. λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, ε, 51. οὔ τι γὰρ ἐοικότα (similia) τοῖσι τέτυκται (sunt) δώματα, ζ, 301. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι, κ, 120. et 278, νεηνίῃ ἀνδρὶ (juveni viro) ἐοικώς. et 390, ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν, suibus novem trimestrium. et nota, hoc ἔοικα et ἐοικὼς, sæpe respicit magnitudinis aut numeri æqualitatem: ut agnoscas cognationem τοῦ ἴσος cum hoc verbo εἴκω, a quo et multi τὸ ἴσος deducunt. ἐρεμνῇ νυκτὶ, λ, 605. et 607, αἰεὶ βάλλοντι ἐοικώς. ἀρνευτῆρι, μ, 413. θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικὼς ὕπνος, ν, 80. κύνες θήρεσσιν ἐοικότες, similes lupis, ξ, 21. θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες, assimilantes se, ρ, 485. μεθύοντι, ebrio, σ, 239. ἀλλ' οὔπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι, ὡς σὺ δέμας φωνήν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας, τ, 380. sic ἐοικότα ὧδε, δ, 141, qui sic similis esset. et 143, Ὀδυσσῆος υἷϊ ἔοικε, *ist ähnlich, (is like.)* et 239, ἐοικότα γὰρ καταλέξω, apta, ad rem pertinentia. et 245, οἰκῆϊ (servo) ἐοικώς. pro ἔοικα sæpe est *forma illa Ionica*, εἶκα, cujus tertia persona εἶκε itidem impersonaliter ponitur. (est et alia forma, Bœotica, εἶξα, similis sum, videor similis. γάμοι, οὐκ ὄντες, ὡς εἴξασιν, nuptiæ, falsæ, ut videntur, Eurip. Iphig. A, 848. et apud Aristophanem, νεφέλαι εἴξασι γυναιξὶ nubes similes sunt fœminis, Nub. 340, 342. Aves, 96, 382.) ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι (ubi) σφίσιν εἶκε (videbatur, conveniens erat) λοχῆσαι, insidias struere, Σ, 520. εἶκεν, similis est, Aristoph. Avib. 1298. hinc est τὸ εἰκὸς, id quod conveniens est, quod fieri solet vel potest. *dualis* hujus præteriti esset εἴκατον, per syncopen εἶκτον, per διάλυσιν est ἔϊκτον. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔϊκτον, soboli vero Jovis magni similes sunt isti duo viri, δ, 27. et *plusquamperf.* esset εἴκειν, cujus dualis εἰκείτην, vel εἰκέτην, per syncopen εἴκτην, per διάλυσιν est ἐΐκτην. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, similes erant, Α, 104. sic et δ, 662. δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην, Φ, 285. αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην, Ψ, 379, semper in currum adscensuri videbantur. *participium* εἰκὼς, υῖα, ός. τῷ εἰκὼς ἤϊξεν huic similis ruebat, Φ, 254. γρηΐ δὲ εἰκυῖα, anui vero similis, Γ, 386, et μὲν ibi pertinet ad προσέειπε. τῷ εἰκυῖα Ἀθήνη, Δ, 78, cum huic se assimilasset. μαινομένῃ εἰκυῖα, Ζ, 389. δέμας εἰκυῖα θεαῖσιν, Θ, 305. γυνὴ εἰκυῖα θεαῖσιν, Λ, 637. et hoc idem est ac θεοειδὴς, θεοείκελος. sic et Τ, 286, Briseis. et 350, ἅρπῃ εἰκυῖα, in formam harpæ se assimilans Minerva. προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ πηγὴ, Χ, 151. et 227, Δηϊφόβῳ εἰκυῖα (Minerva) δέμας καὶ φωνήν. πάντα αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλὰ εἰκυῖα, ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, apparens, Ψ, 66. *sed* alio significatu, ex notione impersonali deducto, est Ι, 399, ἐμοὶ, γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἀκοίτιν, cum duxissem uxorem, aptam et bene convenientem mihi dignamque conjugem. hæc autem est felicissima maritatio, si similem fortuna et moribus eligas. ergo tamen et h. l. notio similitudinis alicujus inest voci. Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα, Minerva, β, 383. ἤλυθεν, Ἀρτέμιδι εἰκυῖα, δ, 122, Helena. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ, ε, 337, mergoque similis volatu. et 353. παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ, η, 20, virgini assimilata urnam gestanti. et 291, ἐν δ' αὐτῇ ἦν εἰκυῖα θεοῖσιν, similis diis. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα, Θ, 194. πέτρῃ λὶς, περιξεστῇ εἰκυῖα, circum politæ et rasæ similis, μ, 79. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ν, 222, Minerva. hinc est ἡ εἰκὼν, όνος, imago. quæ et dicitur ἡ εἰκὼ, όος. Eurip. Med. 1162. et Helen. 76. infinitivus εἰκέναι est apud Aristoph. Eccles. 1153, in composito προσεικέναι, similem esse. τὰς εἰκοὺς (ab ἡ εἰκὼ) habet Aristoph. Nub. 559. τὰ ἔοικεν ἤδη πάροιθε λελέχθαι, Ol. 13, 144, videntur, apparent, ista jam ante dicta esse. ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικε, Ne. 4, 52, quia facit aliquid præclare, pati quoque aliquid adversi debet æquo animo. sic Tragicus: τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. conf. h. l. Schmidium. ἄμμι δὲ ἔοικε τοῦτον κελαδῆσαι, Ist. 1, 76, decet nos, convenit nobis, hunc celebrare. ἐοικός ἐστι ἀνδρὶ, Ol. 1, 56, i. e. προσῆκον. sic et Ne. 2, 16. ἐοικότα κόμπον, gloriationem consentaneam, Ist. 5, 30. χρόνον, Ol. 4, 42. καιρὸν, Ne. 7, 86. ἔρδων δὲ ἐοικότα μορφᾷ, Ne. 3, 33, faciens decentia formam. ἐοικότα παθὼν, Py. 2, 53, i. e. ἄξια ὧν ἔπραξε, τὰ πρέποντα αὐτῷ καὶ ἁρμόζοντα. χρὴ τὰ ἐοικότα παρὰ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ, Py. 3, 106, convenientia mortalibus oportet nos quærere a numine. ἐοικότα, adverbialiter positum, Py. 1, 67, neutr. plur. verisimile est, probabile, et opponitur necessario: *es kann seyn, es ist was mögliches, es passet sich, (it may be, it is possible, it is probable.)* εἰκὼς (κατὰ) θυμὸν τόλμη θηρῶν, Ist. 4, 77, similis est animositate audaciæ ferarum. εἰκάζω, conjicio, conjectura verisimili scio, *ich vermuthe, (I conjecture.)*

εἰκὼν, ἡ, vide sub εἴκω, similem facio.

εἴλαδον, vide ἰλαδόν.

εἰλαπινάζω, f. άσω. (Πίω) epulor, convivor. εἰλαπινάζων, epulans, Ξ, 241. εἰλαπινάζουσι, convivantur congregati, β, 57. ρ, 536, et 410, εἰλαπινάζων. εἰλαπινάζουσι εὐφρόνως, epulantur hilare, Py. 10, 62.

εἰλαπιναστὴς, οῦ. ὁ. (Πίω) qui præbet ejusmodi convivium, convivator. etiam, ὁ μετέχων εἰλαπίνης, conviva, σύνδειπνος, παράσιτος in bono vel generali sensu. ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής, quia ei, Hectori, is sodalis erat et dulcis convictor, Ρ, 577, siquidem erat frater Andromaches, uxoris Hectoris, præterea dives et egregius. in vices ergo hi affines convivabantur apud se. cæterum, quia εἰλαπίνη erat res sacra, ut omne convivium: hinc et Jovis est epitheton ὁ εἰλαπιναστής.

εἰλαπίνη, ης. ἡ. (Πίω) convivium celebre, ubi convivæ a convivatore sunt convocati et invitati, et ubi convivæ sumtu convivatoris e-

gregie tractantur. fiebat id, si quis honestior sacrificabat, aut si aliquis festus dies domi ejus esset celebrandus epulis. est εὐωχία πολυτελὴς, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ πίνουσι, χαίροντος τοῦ δειπνοκλήτορος, quando multi congregati convivantur, læto convivatore. ut ergo sit ab ἡ εἴλη, congregatum agmen, congregatio, et πίνω. Athenæus quidem derivat a λάπτειν, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ τὸ δάπανον, quia evacuat loculos præbentis: λαφύττειν enim et λαπάζειν et ἀλαπάζειν est ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, unde et τὰ λάφυρα dicuntur, τὰ διαρπαζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι, prædæ in direptione factæ, ἐν τῷ πορθεῖσθαι πόλιν, παρὰ τὴν λάφυξιν. sed hæc Athenæi etymologia non est vero similis. γάμοι, εἰλαπίναι τε, Σ, 491, ubi hæc duo possunt junctim intelligi, epulæ propter nuptias: nam sermo est de urbe aliqua, pacis bonis fruente. εἰλαπίνην δαίνυντο, epulum celebre habebant, Ψ, 201, venti personificati in domo Zephyri. τίς δαίς, (ubi vides genus: quale hoc est convivium? sequuntur species tres) εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν, α, 226, epulum aliquod celebre, an nuptiæ? nam de collatione sane isthæc non sunt. sed erat hoc epulum procorum in domo Telemachi inviti, εἰλαπίνη τις βιαία, ἐπὶ γάμου ἐλπίδι: non erat ergo εἰλαπίνη proprie dicta; nam præbebant convivæ ipsi sibi epulum de alieno, et Telemachus erat tristis. εἰλαπίνη ἡρωϊκὴ et veri nominis describitur Θ, 56—73. ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, λ, 414, ubi vides quoque tres illas species convivii celebrioris, et deest ibi verbum, κτείνονται, qui porci occiduntur et mactantur nuptiarum aut ejusmodi convivii causa: nam nomina sunt in casu tertio posita. αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται, Κ, 217, semper in conviviis una aderit. ergo notat, *ein grosses gastmal, das gästen angerichtet wird, (a grand entertainment provided for guests.)* ejusmodi species etiam est, quando per vices convivæ præbent epulum, *ein kränzchen, (a club, each of whom, in turn, entertains the rest.)*

εἶλαρ, τό. (Ἕλω) munimentum quo quid includitur et defenditur a vi externa. ab εἰλέω, propugnaculum quod tegit et tuetur, ἀσφάλεια, φυλακὴ, φραγμός. πύργους ὑψηλούς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, muros altos, propugnaculum et defensionem navium et ipsorum, Η, 338, 437, ἔρυμα. τεῖχος, ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι, Ξ, 56, 68. κύματος εἶλαρ εἶναι, ε, 257, ut esset munimentum contra undam et fluctum, *ein schutz wieder die wellen, (a defence against the waves,)* πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα.

εἰλάτινος, vide ἐλάτινος.

εἰλεὸς, vide ἐλεός.

εἰλεῦντα, ionice pro εἰλεῦντο, vide sub sequente.

εἰλέω, (attice εἱλέω) f. ήσω. (Ἕλω) volvo, involvo, conglomero, occulto: convolvo. it. includo, prohibeo, cohibeo: habeo in potestate mea. ἣν νῆα ἄελλαι χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, Β, 294, ubi est trisyllabum in legendo versu; quam navem procellæ detinent et includunt in portu. et hoc verbum scribi solet cum aspero tum, cum majorem aliquam vim innuit: lenis est Ionicus. εἷλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ, Θ, 215, cogebat in arctum, *hielt sie in der enge, (pressed them closely.)* ὅτε Κύκλωψ ἡμᾶς εἷλει ἐνὶ σπῆϊ, μ, 210, cum Cyclops nos includebat in antro suo. εἷλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, τ, 200, prohibebat eos a navigando Boreas, ventus vehemens, qui ne in terra quidem sinebat satis firmiter stare quenquam, nedum mari se credere. et his locis est imperfectum. εἷλεον ἐν στείνει, χ, 460, cogebant eas in arctum locum, *trieben sie zusammen und hielten sie in der enge eingesperret, (drove them together, and closely pressed them,)* συνέκλειον αὐτὰ ἐν στενοχωρίᾳ τόπου. Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, Σ, 447, ad puppes conclusos arctabant: et novum augmentum majorem vim innuit. τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς κτεινομένους, eos ad puppes et ad mare concludere in arcto, occidendos, Α, 409, ubi ἔλσαι est per syncopen pro εἰλῆσαι, infin. aor. 1. a. et spiritus asper vim magnam notat. πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν (Ἰλίου, Trojæ) κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκὸν, Φ, 295, priusquam in Ilii claros muros populum incluseris Trojanum: eadem syncope pro εἰλῆσαι, sed priore εἰ resoluto in ἐε, cujus unum ε abjectum est in ἔλσαι, nimirum loco ejus positus spiritus asper. et 225, πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ αὐτοὺς, antequam eos conclusero et inclusero in urbe, συγκλεῖσαι. θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς, Σ, 294, mari concludere eos, i. e. ad mare in arctum compulisse eos. imo et aor. 1. indicativi patitur hanc syncopen. ἔλσαν pro εἴλησαν, Λ, 413, incluserunt, συνέκλεισαν. βῆτην βοίαις (clypeis) εἰλυμένοι ὤμους, Ρ, 492, ibant, clypeis occultati ambo et quasi obvoluti, quod attinet humeros. quanquam ibi alii legunt εἰλυμένω, ab εἰλύω. ἡμίσεες δὲ εἰς ποταμὸν εἰλεῦντο, Ionice pro εἰλοῦντο, (imperf. pass.) Φ, 8, in fluvium involvebantur densi et immergebantur. et ex hoc loco possit τὸ, ἔλσας κεραυνῷ, ε, 132, poëtice explicari, si quis pertendat, esse pro εἰλήσας. sic et η, 250. de quo vide ἐλάω. θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατὰ λειμῶνα, λ, 572, feras una cogentem et includentem; ionice pro εἰλοῦντα. et notantur plagæ venatoriæ umbraticæ, in quas agebat feras suas umbraticas apud inferos. ἐν πίσῃ ἔλσας στρατὸν, Ol. 10, 51, i. e. κατασχὼν, συγκλείσας, καθιδρύσας, καταγαγών.

εἴλη, ἡ, vide sub ἰλαδόν.

εἰληθερέω, vide sub Ἕλη.

εἰλήλουθα, vide sub ἐλεύθω.

εἰλήλουθμεν, pro ἐλήλουθαμεν, vide sub ἐλεύθω.

εἰλημμένος, vide sub εἰλέω.

εἰλικρίνεια, vide sub εὐκρίνω.

εἷλιξ, ἡ, vide sub ἴλξ.

εἰλίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) qui tardos pedes volvit inter eundum, *schleppfüssig, (slow-footed.)* ab εἰλέω vel εἱλέω, (nam spiritus lenis est Ionicus et Æolicus, asper Atticus) volvo. ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων καὶ εἰλῶν. est epitheton boum, ex tarditate eorum, et quia lente moliuntur torquentque pedes. βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσιν, cum pascerent boves, *bey den rindern, (with the cattle,)* Ζ, 424. εἰλίποδας βοῦς ἔβοσκε, Ο, 547. ταῦρον μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσι, Π, 488. Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες, Φ, 448. εἰλίποδας ἕλικας ἔδερον, Ψ, 166. σφάζουσι, α, 92. δ, 320. ἔσφαζον, ι, 46. δύο ἱέρευσε, Θ, 60.

εἰλίσας, εἰλίσσετο, vide sub ἑλίσσω.

εἰλίχατο, vide sub Ἔργω.

εἶλκε, vide sub ἕλκω.

εἶλκεον, vide sub ἑλκέω.

εἴλλω, vide sub Εἴλω.

εἴλομαι, vide ibidem.

εἰλύαται, ionice pro εἴλυνται, vide sub εἰλύω.

εἴλυμα, ατος. τό. (Ἕλω) obvolucrum, *eine hülle, (a covering,)* κάλυμμα. εἴ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχεις, ζ, 179, si forte vestimenti quid ex vilibus linteis habes, *eine decke von schlechtem zeuge, (a garment of mean stuff.)* conf. σπεῖρον.

εἰλυὸς, ὁ. vide sub εἰλύω, ad finem.

εἰλυφάζω, f. άσω. (Ἕλω) contorqueo. ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, Υ, 492, i. e. πανταχοῦ εἰλεῖ, volvit ignem ulterius.

εἰλυφάω, f. ήσω. (Ἕλω) idem. convolvo. est ab εἰλύω per paragogen. εἰλυφόων (pro εἰλυφῶν) ἄνεμος, Λ, 156, varie contorquens et agens ventus ignem.

εἰλύω, f. ύσω. (Ἕλω) involvo, contego, obtego. αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισιν, Φ, 319, ipsum involvam arenis. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, Ε, 186, *eingehüllet, umgeben, (involved in, enveloped with.)* ὀστέα κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, ξ, 136, κεκαλυμμένα ex parte, *dick umgeben, (thickly enveloped.)* et 479, εὗδον σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, coll. 474, nam ἔλος est ab εἴλω. ἵζοντο εἰλυμένοι χαλκῷ, Σ, 522, consederunt tecti ære. αἵματι καὶ κονίαις ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο ἐς πόδας, Π, 640, obtectus erat: plusquamp. pass. ἐκεκάλυπτο. sed ε, 403, εἴλυτο δὲ πάντα ἁλὸς ἄχνῃ, maris adspergo operuit omnia; ubi est imperfectum medii, per syncopen pro εἰλύετο. νυκτὶ εἰλύαται κεφαλαὶ, umbræ involuta sunt capita vestra, υ, 352, ionice pro εἴλυνται, κεκαλυμμένα εἰσί: ἐκ κεφαλῆς εἰς πόδας ἐσκοτωμένοι φαίνεσθε κατὰ τοὺς ἐν ᾅδου ὄντας, *ihr sehet so schattig aus wie gespenster, (ye look as shadowy as ghosts.)* ἄλλα δὲ πάντα εἰλύαται, Μ, 286, obtecta sunt. ubi quidam scribunt εἰλῦται, quasi contractione facta ex εἰλύαται: sed male. βοείαις εἰλυμένω ὤμους, clypeis tecti ambo humeros suos, Ρ, 492, et humeri in talibus locis ponuntur de toto corpore. scribitur hoc verbum et ἰλύω: et fit εἰλύω ab εἰλέω, ut a καλέω est καλύω, per syncopen κλύω. ὁ εἰλυὸς et ἰλυὸς est ὁ φωλεὸς, Callim. in Jovem, 25. locus ubi bestia se quasi involuit et contegit, cubile feræ: idem dicitur ὁ ἰλεὸς, ου, apud Theocrit. Id. 15, 9, et metaphorice, vilis et angusta habitatio, *ein elend loch, (a miserable hole,)* ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν, specum, non habitationem humanam. Vide καλύπτω.

Εἴλω, f. ἐλῶ. (Ἕλω) includo, involvo. *einschliessen, einwickeln. (I inclose, wrap up.)* it. colligo, congrego, *versammle häufig, mache voll, (I assemble, collect.)* est ab ἕλω, capio, sumo. alii scribunt et εἴλω, per spiritum asperum: sed lenis est Ionicus. ἀνδρῶν εἰλομένων, viris inclusis in urbe obsessa, in quam et rustici confugerant, Ε, 203. et 782, ἀμφὶ Διομήδεα εἰλόμενοι, circa eum densis ordinibus stantes sui milites. πλῆθεν (ἐπλήθεν, plenus erat campus.) ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν εἰλεμένων, pariter equis et viris dense junctis inter se, Θ, 215. οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, nosti enim, quam inclusi simus in urbe arcte, Ω, 662, et est hæc forma præt. pass. quod est ἔελμαι, pro εἶλμαι. Ἀργεῖοι δ' ἐπὶ νηυσὶν ἐελμένοι pro εἰλμένοι, Μ, 38, apud naves suas in castris coarctati. Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, Ν, 524, Jovis voluntate conclusus et impeditus et cohibitus, *da ihm die hände gleichsam gebunden waren, (his hands being bound, as it were:)* ἐκκλειόμενος τοῦ πολεμεῖν, cohibitus a pugnando, *der fest gehalten wurde, nicht zu fechten, (who was restrained from fighting.)* hinc apud Atticos est ἡ ἐξούλης δίκη, quando quis ἐκκλείεται ὧν ἴσχει, quando alicui bonis interdicitur edicto prætoris, eique curator et tutor datur: ab ἐξείλω, excludo, concludo quem extra quid. οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, Σ, 287, nondum satiati estis inclusi esse intra mœnia? nam ἡ πολιορκία συγκλεισμῷ ἔοικε, quæ jam erat decennalis. notat ergo maxime, teneo quid in arcto. idem verbum scribitur εἴλλω, volvo, convolvo. unde est ἐνείλλω, implico, Thucyd. 2, 76, involvo, inculco.

εἷμα, ατος. τό. (Ἕω) vestis in genere. est a præt. perf. pass. εἷμαι, ab ἕω, vestio, amicio. εἷμα δ' ἔχ' (εἶχε) ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν, Σ, 538, vestem habebat circum

humeros rubram sanguine virorum. ἐγὼ δ' ἐνὶ εἵματι κείνου κεῖμην ἀσπασίως, ξ, 501. coll. 506, κακὰ χροῒ εἵματα ἔχοντά με. et 516, αὐτός σοι, χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα δώσει. ἀπὸ μὲν φίλα (i. e. tua) εἵματα δύσω, exuam tibi vestes, E, 905. ἄμβροτα, Π, 670, 680. χρύσεια, Σ, 517. σιγαλόεντα πλύνεσκον, X, 154. et 510, λεπτά τε καὶ χαρίεντα. τοῖα, Ψ, 67. δάκρυσιν εἵματα ἔφυρον, Ω, 162, lacrimis vestimenta madefaciebant. εἵματα ἑσσάμενος, β, 3. sic et εἵματα, δ, 253, 308. et 750, καθαρὰ χροῒ ἑλοῦσα, et 759. εἵματα δ' ἀμφιέσω, vestes induam tibi, ε, 167. 264, ἀμφιέσασα, induens sibi. et 321, εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, gravabant natantem. et 343, ταῦτα ἀποδὺς, exuens tibi istas vestes. et 372, ἐξαπέδυνε. εἵματα μέν σοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα, ζ, 26, vestes egregiæ tibi jacent incuratæ. et 58, ἵνα κλυτὰ εἵματα ἄγωμαι ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, ad fluvium lotura eas vestes præstantes. et 61, καθαρὰ χροῒ ἔχων. et 64, νεόπλυτα. et 98, τερσῆναι ἠελίου αὐγῇ. et 111, πτύξασά τε εἵματα καλά. et 214, παρέθηκαν αὐτῷ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματα. ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα ἰδοῦσα καλὰ, η, 234, agnovit eas pulcras vestes. et 238, τίς σοι τάδε εἵματα ἔδωκεν; et 259, εἵματα δ' αἰεὶ δάκρυσι δεύεσκον, humectabam. et 265, ἄμβροτα. et 296, τάδε. εἵματα δ' ἐξημοιβὰ, Θ, 249, vestes crebro mutandæ, prout aëris temperies, aut anni tempus, et alia tempora variationem apud lautiores postulant. et 366. ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι. ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα ἕσσεν, κ, 542. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται, λ, 190, viles vestes corpori induere solet, in luctu magno: quales vestes in Sacris vocantur saccus, *grobe und schlechte kleider, (sackcloth, mean garments.)* εἵματα ἐν χηλῷ, in arca, ν, 10. et 369, εὐποίητα. εἴ τις σοι δοίη, ξ, 132. et 154, καλά. 320, ἀμφίεσέν με. et 341, ἐξέδυσαν. et 396, ἕσσαι με. et 506, νῦν δέ με ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματα ἔχοντα: ergo propter tales vestes spernuntur homines: τίμιον γὰρ τοῖς πλείοσιν ὁ ὡραϊσμὸς καὶ ἡ κατὰ σῶμα θεραπεία. imo ludus scenicus est vita humana; et vestes sunt personæ, quæ imponuntur mortalibus. idem Ulysses, prout vestitus erat, in pretio magno vel nullo habebatur. κεῖνός σε ἕσσει, ο, 337. et 367, ἐμὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα κείνη καλὰ μάλα ἀμφιέσασα. ἕσσω μιν, εἵματα καλὰ, π, 79. et 83, εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, et 210, ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι, *der schöne kleider auf dem leibe hat, (having splendid garments about his body.)* et 457, λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματα ἔχω κακὰ, ρ, 24, ubi αἰνῶς sine dubio pertinet ad ἔχω, misere habeo: vel et ad κακὰ, misere mala vestimenta ista. et 48, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἑλοῦσα, in re sacra, et in precibus ad deum concipiendis. sic et 58. et 203, τὰ δὲ λυγρά. sic et 338. et 550, καλά. εἵματά τ' ἀμφιέσαιμι, ποσίν τ' ὑποδήματα δοίην, σ, 360. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, τ, 72. et 218, ὁποῖα ἄσσα pro ἅτινα, *was für welche, (what sort of.)* et 255, τάδε ἐγὼ πόρον. ἑσσάμενος, υ, 125. ἐν ταῖσι θυώδεα εἵματα κεῖτο, in illis arcis jacebant vestes fragrantes, φ, 52, sc. ne tineis arroderentur, hinc erant odoribus infectæ. et 339, ἕσσω μιν καλά. κακὰ χροΐ, ψ, 95, coll. 155. et 132, δμωὰς ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι. ἄμβροτα, ω, 59. et 155, κακά. et 157, λυγρά. κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἵμασιν, Γ, 392, pulcritudine et vestibus nitens. εἷμα κρόκεον ἀπορίψας, Py. 4, 413, i. e. κροκοβαφὲς ἱμάτιον. et hoc ipsum ἱμάτιον est ab εἷμα, notans in specie indusium, *ein hemde, (a shirt,)* vestem longam et latiorem in puro corpore gestandam. quod εἷμα ponatur et pro stragulo, cui incubat quis, locus inter alia est Bionis, Id. 1, 79, et Æschyli, Agam. 930. sic de Davide sene, 1 Reg. i, 1.

εἷμαι, vide sub ῞Εω, induo.

εἵμαρμαι, εἱμαρμένη, ἡ, vide sub ΜΕΙ'ΡΩ, εἴρω, et Αἶσα.

εἱμένος, vide sub ῞Εω, induo.

εἶμι, vado, vide ῞Εω, vel εἴω.

εἰμὶ, sum, vide sub ἐγώ.

εἰν, (Ἐν) pro ἐν. εἰν ἑνὶ δίφρῳ, E, 160. sic et 609. Λ, 103. et E, 446, Περγάμῳ εἰν ἱερῇ. εἰν ἀγορῇ, H, 382. I, 13. Π, 387. Σ, 497. εἰν ἀΐδαο δόμοισιν, X, 52. et 389, εἰν ἀΐδαο, sine ablativo addito. et Ψ, 19. 103, 179, ubi δόμοις additum. et Ω, 593, εἰν ἀΐδός περ ἐών. καὶ εἰν ἀΐδαο, λ, 210. εἰν ἁλὶ, α, 162. Ἰθάκῃ, β, 256. et 30. εἰν ἀΐδαο δόμοισι, δ, 834, sc. ἐστί. εἰν ἁλὶ κεῖται, ι, 25. εἰν ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης, ω, 203. et 263, ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, sc. ἐστί. et cum Iota paragogico, σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, movebat se Juno in sedili suo, et tremere fecit Olympum, Θ, 199. εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο, Cyclops. ι, 417, ad januam sedebat. κατῆσθεις, de Scylla, μ, 256. ἵσταν δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς, ad januam, κ, 220.

εἰνάετης, εος. ὁ ἡ. (῞Εω) per novem annos, novennis. παρὰ ταῖς εἰνάετες ἐχάλκευον δαίδαλα πολλὰ, apud has per novennium fabricavi artificiosa multa, Σ, 400. εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, γ, 118. ἄστυ περὶ Πριάμοιο μάχοντο εἰνάετες, ε, 107. πολεμίζομεν, ξ, 240. ἐμάρναο, pugnasti, χ, 228.

εἶναι, sæpe abundat, vide sub ῞ΕΩ, longius a fine. cum genitivo eleganter jungitur, vide sub eodem ad finem.

εἰνάκις, (Νέω) adverb. novies. εἰνάκις ἦρξα ἀνδράσιν, novies imperator fui militum, ξ, 230, et duxi eos contra hostes.

εἰνάλιος, vide ἐνάλιος.

εἰνάνυχες, (Νύσσω) adverbialiter. per novem noctes. it. per novem noctidua. est ab ἐννέα, priori ν mutato in Iota, et ε secundæ syllabæ abjecto. sic εἴνατος dicitur pro ἔννατος. εἰνάνυχες δέ μοι παρίαυον νύκτας, I, 466, excubabant prope me per novem noctes, coll. 470. χ est in hac voce, ut in aliis compositis a νὺξ, regulariter; nam genitivus deberet esse νυχός.

εἰνάτειρ, (quod et alii minus recte scribunt εἰνάτηρ) ερος. ἡ. (῞Εω) uxor fratris mariti, *des mannes bruders frau, (the husband's brother's wife.)* ἡ σύννυμφος, quales erant ἡ Ἀνδρομάχη καὶ ἡ Ἑλένη. est ab εὐνάζειν, quasi ἡ συνευνάτειρα. ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, Z, 378, 383, sc. δόμον. ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν pro ἔστησαν, X, 473. Δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων, Ω, 769. quemadmodum autem αἱ εἰνάτερες sunt αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, quas συννύμφους alias vocant, *schwagerinnen, (sisters-in-law:)* sic ἀέλιοι et αἴλιοι a priscis vocantur οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες, *männer zweier schwestern, (husbands of two sisters,)* si duo mariti habent duas sorores.

εἴνατος, pro ἔννατος, vide ἔνατος, et sub εἰνάνυχες.

εἵνεκα et **εἵνεκεν**, (Χάω) adverb. propter, ob, idem ac ἕνεκα, A, 174, 214, loco, in compensationem. et 298. B, 138, 161. Z, 328, 525. H, 374, 388, I, 556. Ξ, 89, ubi notat finem rei et consilium, quod erat h. l. ἡ ἅλωσις Ἰλίου. et 309. Π, 539. Σ, 498. T, 325. Y, 235. X, 236. Ψ, 608. Ω, 106, 501. β, 191, 206. γ, 140, 212. ζ, 156. Θ, 319, 544. λ, 520, ubi notatur culpa. sic, ο, 247. ν, 263. ξ, 70, 117, 212. ο, 233, 251, ubi est causa impulsiva. ρ, 118. τ, 377. φ, 318. εἵνεκεν, Ist. 8, 69.

εἵνεκεν, vide ἕνεκα.

εἰνὶ, vide εἰν, et ἐνί.

εἰνόδιος, vide ἐνόδιος.

εἰνοσίφυλλος, vide ἐνοσίφυλλος.

εἶξα, vide sub εἴκω, paullo sub medio.

εἴξασκε, ionice pro εἶξε.

εἴξω, vide sub εἴσκω.

εἷο, pro ἕο, vide sub ἵ.

εἰοικυῖαι, pro ἐοικυῖαι, vide sub εἴκω, prope medium.

εἴπετο, vide sub ῞ΕΠΩ.

εἴποτε, (Ὁ) si quando, cum aliquando, quum olim. sic Romanorum, si, sæpe est pro *da (as)* Germanorum. εἴ ποτε ἔρεψά σοι ναὸν, A, 39, quæ est conditio certo præteriti; sub qua orat auxilium pari modo certo futurum. et 340, 503. εἴποτε σχοῖντο, si aliquando abstinere velint clamore, i. e. ut tandem, B, 97. formula illa, εἴποτε ἔην γε, quum olim esset quidem, Γ, 180. Ω, 426. τ, 315, *da er ehedem lebete, (while he was alive.)* sic conditio certissime præterita, εἴποτέ σοι μαζὸν παρέσχον, X, 83, inquit mater supplex ad filium suum. sic, E, 116, εἴποτέ μοι καὶ πατρὶ, φίλα φρονέουσα, παρέστης, νῦν αὖτε φίλαι ἐμὲ, si unquam adfuisti, nunc quoque amice adsta mihi. Ζεῦ, εἴποτέ τις σοι, — καὶ σὺ —: τῶν μνῆσαι, eorum memento jam, O, 372—375. εἴποτε νοστήσειε, si aliquando rediret, β, 342. et conditio precationis, γ, 98, cujus vis ea est: quam vera et certa est hæc conditio, tam certum etiam mihi fiat quod rogo.

εἴπου, (Ὁ) si forte, sicubi, *ob etwa, ob etwa wo, (if perhaps, if at any time.)* Γ, 450. Δ, 88. I, 371. Λ, 366. N, 760. P, 681. Y, 453. γ, 93. δ, 833. ε, 439. Θ, 146. ι, 418. ο, 402.

εἴπως, (Ὁ) si qua. *ob etwa, wie etwa, (if perhaps, as perhaps.)* εἴπως οἱ (αὐτῷ) εἴξειαν, N, 807, si quo modo cederent ei. εἴπως ἱμείραιτο, Ξ, 163, si forte cupido eum caperet. πεφίδοιτο αὐτοῦ, Y, 464, parceret ei. ἀλάλκοιεν, X, 196, pro ὅπως αὐτῷ, ut ei defensores essent. ἴδοιμι, an videre possem, κ, 147. τισαίμην, quomodo ulcisci possem, ι, 317. ὑπεκπροφύγοιμι, μ, 113. εἴξεις, χ, 91.

εἶρα, ἡ, vide sub ἶρα.

εἰργάθω, vide ῎Εργω, et sub ΕΙ῎ΚΩ, ad initium.

εἰργασάμην, εἰργάσθε, εἰργασμένος, vide sub ἐργάζομαι.

εἴργω, vide ῎Εργω.

εἴρερος, ου. ὁ (Ῥέω) servitus, ἡ αἰχμαλωσία, δουλεία. est ab εἴρω, necto, jungo: quia servus in sensu proprio est alligatus domino; et duplicatum est quasi verbum illud in hoc nomine. nam ab εἴρειν, loqui, dicere; et ἐρᾶν, amare, deductum et compositum dicere nomen, quia servitus adimat etiam loquendi libertatem, et inferat desiderium loquendi libere: id nimis artificiosum videtur. Θ, 529.

εἰρεσία, ας. ἡ. (Ῥάω) remigatio, *das rudern, (rowing.)* scribitur et ἡ ἐρεσία. εἰρεσίης ἀλεγεινῆς, κ, 78. μήπως ἀπολήξειαν (cessarent) ἑταῖροι εἰρεσίης, μ, 225, qui genitivus pendet a præpositione verbi. πρῶτα μὲν (ἐν) εἰρεσίῃ, λ, 639, ubi alii habent nominativum, ad ἔφερε. Py. 4, 359, i. e. ἡ κωπηλασία.

εἰρεσιώνη, ης. ἡ. (Ῥέω) erat corona oleagina aut laurea, lanis circumserta, ex qua omnis generis fruges pendebant, et ea quotannis Apollini ad januas ædium appendebatur, boni ominis causa. Aristoph. Plut. 1055. Equit. 725. Vesp. 398. est ab εἴρω, jungo. Vide sub ἱκετήσιος, et ἀμφιθαλής.

εἰρήκη, pro εἰρήκειν, vide sub εἴδομαι, aliquanto a fine.

εἴρημαι, vide sub Ῥέω.

εἰρήνη, ης. ἡ. (Ῥέω) pax, concordia. *friede, (peace.)* est ab εἴρω, sive id notet necto, sive dico; nam eo tempore amicis congressibus et consultationibus locus est. αἰεί σοι, ὦ γέρον, μῦθοι ἄκριτοι φίλοι εἰσίν, ὥς ποτε ἐπὶ εἰρήνης. O se-

nex, semper tibi sermones infiniti placent, sicut olim pacis tempore, inquit Iris ad Priamum in foro concionem habentem, Β, 797, coll. 788, et h. l. pæne etymologia verbi innuitur. sic, τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας 'Αχαιῶν, olim tempore pacis, antequam venirent Achæi, Ι, 403. Χ, 156. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485, divitiæ et concordia abundent. ἐν εἰρήνῃ, Ne. 1, 105. Εἰρήνη ὁμότροπος, Ol. 13, 9, ubi est personificata. εἰρήνην πολλὴν καὶ ἡσύχιον παρέχουσα, Py. 9, 40.

εἴριον, ου. τό. ('Ρέω) vellus, lana densa, idem ac εἶρος. scribitur et ἔριον, et a recentioribus εἰρίον. ἤσκειν εἴρια καλὰ pro καλῶς, præparabat et carpebat lanas scite, Γ, 388. εἴριον, quod appenditur in lance a netrice, Μ, 434, *wird gewogen, (is weighed.)* εἴρια πείκετε χερσὶν, lanas carpite manibus, σ, 315. εἰριά τε ξαίνειν, lanas carpere, χ, 423, et posita hæc primaria species τῆς ταλασιουργίας muliebris antiquæ, pro toto genere operum. τάπητα μαλακοῦ ἐρίοιο, tapetem mollis lanæ, δ, 124, i. e. confectum ex ea.

εἰρκτὴ, ἡ, vide sub 'Ερητύω.

εἰρμὸς, ὁ, vide sub εἴρω, necto.

εἰροκόμος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) qui vellera et lanas curat. a τὸ εἶρος, εος, lana, vellus. γραῦς εἰροκόμος, anus lanifica, Γ, 387, *wollarbeiterin und spinnerin, (a female who spins and prepares wool.)*

εἰροπόκος, ου. ὁ ἡ. (Πέκω) est epitheton ovis, a τὸ εἶρος, et ὁ πόκος, quorum utrumque fere est idem, lana, vellus: ut notetur ovis, largiter lanam ferens quæ possit velli. ὑπὸ εἰροπόκων οἰῶν στέρνοις, ι, 443, *der wollreichen schafe, (of fleecy sheep.)* ἐπὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσι, apud oves lanigeras dense, Ε, 137, et ponitur κατ' ἐξαίρετον πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα: οὐδὲν γὰρ ἄλλο ζῶον οὕτω πέκεται εἰς εἶρος ἢ ἔριον. quanquam in quibusdam terris et capræ habeant ἔριον, quod a crinibus vel pilis, θριξὶ, multum differt.

εἶρος, εος. τό. ('Ρέω) vellus, lana densa. *wolle, (wool.)* est ab εἴρω, jungo. ἠλακάτη ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, colus habens lanam violaceam, δ, 125, ubi vides lanam colo circumvolutam vel appensam a netrice. ἄρσενες ὄϊες, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες, ι, 426, ubi est lana in ipsa ove.

εἰρύω, vide ἐρύω.

εἴρω, ('Ρέω) necto. εἴρειν στεφάνους, Ne. 7, 113. ab eo fit ὁ ὅρμος et τὸ ἕρμα, et ὁ εἰρμὸς, a quo ἡ εἱμαρμένη, nexus rerum fatalis, dicta videri possit, transposite pro εἰρμαμένη. idem verbum dicitur et ἐείρω, unde est particip. præt. pass. ἐερμένος, quod tamen commodius ad εἴργω, refertur. confer μετείργω, et σ, 295. ο, 459.

εἴρω, dico, vide ἔρω.

Εἰς, ('Εν) præpositio, regens accusativum. est quasi ἐνς, mutato ν in ι, et notat in, ad, apud, intro. *in, auf, zu, hinein, (in, to, at, within.)* εἰς ἄστυ. Δ, 103, in urbem. εἰς 'Ελίκην τε καὶ Αἰγὰς, Θ, 203, quæ fuerunt urbes Neptuno sacræ. ἔβη εἰς Ἴλιον, Ο, 169. et 550, εἰς Ἴλιον ἦλθε. βῆτην εἰς ἔρεβος, ad inferos, Π, 327. Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων, Trojanis in urbem, congregatis et inclusis, Χ, 47. Ἶριν ὄτρυνε εἰς Ἴλιον, eam ire jussit Trojam, *nach Ilium, (to Ilium,)* Ω, 143, et 696, εἰς ἄστυ ἔλων ἵππους, versus urbem agebant equos, *zu der stadt hin, (toward the city.)* ἐστιχόωντο εἰς ἀγορὴν, Β, 93, ad concionem. sic, καλέσας, Τ, 34. et 45, ἴσαν, ibant. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς, Ξ, 287, *auf eine tanne, (upon a fir-tree.)* εἰς Ἴδην, in montem Idam, Ο, 146. εἰς ἵππους ἅλεται (pro ἁλεῖται) in currum insiliet, Λ, 192, *auf den wagen, (into the car.)* εἰς Πηλῆα ἱκέτευσε, ad Peleum supplex venit et in domum ejus, præsidium orans, Π, 574, ubi tamen est ἐς. ἰδὼν εἰς οὐρανὸν, Γ, 364, oculis versus cœlum sublatis inter precandum. sic Η, 178. Ο, 371. εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν, Ι, 102, loqui ad bonum et utile. ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, obsequetur, in bonum nimirum, Λ, 788. μυθεῖται εἰς ἀγαθὰ φρονέων, Ψ, 305, loquitur ad eum, bene sentiens. θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικεν, deabus forma similis est, Γ, 158, ut εἰς ὦπα fere sit, quod attinet formam. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, in annum integrum, *ein ganz jahr lang, (for a whole year,)* Τ, 32. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν, mercenariam operam locavimus in annum, *auf ein jahr, (for a year,)* Φ, 444. coll. Θ, 404, 418. εἰς 'Αγαμέμνονα ἦγον αὐτὸν, ad eum et in ejus tabernaculum ducebant eum, Η, 312, coll. 313. σπεύσομαι εἰς 'Αχιλῆα, festinabo ad eum et ejus tentorium, Ο, 402. ἐλθεῖν εἰς 'Αχιλῆα, Ρ, 709. εἰς 'Αγαμέμνονα ἦγον, Ψ, 36. et 203, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος, quisque eam vocabat ad se, et ad suam mensam. ἂψ εἰς ἡμᾶς ἔλθοι, retro ad nos veniat, Κ, 211, et in castra nostra. εἰς sæpe est attice pro ἐν. ὄφρα μὲν εἰς (ἐς) πόλεμον πωλέσκετο δῖος 'Αχιλλεὺς, quamdiu in pugna versabatur Achilles, Ε, 788. ἐφάνη λὶς εἰς ὁδὸν, pro ἐν ὁδῷ, apparuit leo, Ο, 276. οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, λ, 513, ubi prius explicatur per posterius. ἐς μέγαρον κατέθηκεν, in domo deposuit, υ, 96. εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, ambo ad concubitum frequenter euntes, Ξ, 296, *zu bette, (to bed.)* εἰς ὑπερῷα ἀναβὰς, Π, 184, in superiorem partem ædium, ubi habitabant fœminæ. εἰς (ἐς) τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν; Ε, 465, i. e. μέχρι τίνος, quo usque, εἰς τί καιροῦ, *bis wie lange, (how long?)* hinc recentiores fecere suum εἴς τε, usque, *so lange als, (till,)* et contracte ἔστε, quod et ἔστι scribitur, pro ἕως, aut μέχρις ἄν. sic apud Eurip. Androm. 1266, μίμνε δὲ, ἔς τ' ἂν ἔλθω, et mane, donec venero, quoadusque venero, ut ergo ἔς τε sit pro ἕως τε i. e. μέχρις ἄν. et confer Lectiones Theocriteas Casauboni (Hortiboni) c. 4, in fine, ad Idyll. ε, 22, ἔς τε κ' ἀπείπῃς. nonnunquam εἰς elliptice *omittitur:* μηδὲ ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, pro εἰς Ὄλυμπον, Γ, 407, ne revertaris ad Olympum. ἀφίξεται Ἴλιον, Σ, 270, perveniet. sæpe *a casu suo longius removetur,* quæ figura vocatur ὑπέρβασις προθέσεως, e. c. τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην, Θ, 115, pro εἰς ἅρματα, et ἀμφοτέρω est nominativus dualis, ambo, Nestor et Diomedes, in Diomedis currum adscendebant. sic: κατ' ἄλλος ἄλλο μέρος, pro ἄλλος κατ' ἄλλο. Sæpe et *postponitur* casui suo, μάχην εἰς vel ἐς, Ο, 59, ad pugnam. Sæpe εἰς cum *genitivo,* elliptice. ἔβη εἰς γαλόων ἢ εἰνατέρων, ἢ ἐς 'Αθηναίης, Ζ, 378, 379, sc. δόμους ἢ θαλάμους, καὶ ναόν. εἰς 'Αΐδαο, sc. τόπον ἢ δόμον ἢ χῶρον, Θ, 367. Ν, 415. Φ, 48. Χ, 213. κ, 502. λ, 163, 276. μ, 383. quod plene dicitur, ξ, 208, εἰς 'Αΐδαο δόμους. sic et κ, 512, 564. ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο, pervenit ad Priami domum, Ω, 160. et 309, δός με ἐς 'Αχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν. et 482, ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, ubi in priori commate εἰς est omissum, ex more ad verbum ἵκομαι; et in altero est sine casu. καὶ τάχ' ἐς 'Αλκινόοιο φέρον κήρυκες, θ, 418, et est hic Atticismus, ut, εἰς διδασκάλων, sc. δόμους ἢ διδαχὴν, nimirum recentiores Attici hac, Homero jam nota, figura frequenter postea usi sunt. ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν, ad gregem compulerunt, Τ, 281, *zur heerde der andern, (to the flock with the others.)* εἰ δέ ποτ' εἴς (ἔς) γε μίαν βουλεύσομεν, Β, 379, in commune et unanimiter. εἰς ὅρμον, in portum, ejusque locum ubi navis ad terram appellitur, Α, 435. sic et ο, 496. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν, in decurias divideremur, Β, 126. εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα θαλάσσης, Ζ, 347. εἰς Τρώων ὅμαδον κίεν, ad eorum exercitum ivit, Η, 307. ἂψ ἐς 'Αχαιοὺς, retro ad eos, Λ, 141. αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς 'Αχαιοὺς, Μ, 288, ubi de jaculis in pugna missis est sermo. εἰς λόχον, ad insidiandum, Ν, 277. οὖτα (vulnerabat) αὐτὸν νείατον ἐς κενεῶνα, ad imum ventrem, Π, 821. et 640, διαμπερὲς εἰς πόδας ἄκρους, usque ad imos pedes. ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν, ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, Ρ, 129, 130. εἰς ποταμὸν τρέψε φλόγα, contra et in fluvium vertit flammam, Φ, 349. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο, Ω, 484, *sahen einander an, (looked at one another,)* ubi εἰς est avulsum a suo verbo. sic 633. βῆν (ἔβην) εἰς Αἰόλου δώματα, κ, 60. εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα, β, 55, pro ἐν ἡμετέρῳ δόμῳ, in nostra domo versantes quotidie. εἰς σὲ πρώτην ἱκόμην, ad te primam veni supplex, ζ, 176. δός μ' (ἐμὲ) εἰς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν, ζ, 327. πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, extendens ad me manus suas, λ, 391, ἱμὲ ἐς 'Ατρείδην προὔπεμψε, ρ, 116, ad eum ejusque domum. ὁ αὐτὸν εἰς ἓ καλεσάμενος, ad se, χ, 436. εἰς πατέρα μητρὸς προΐεις σύ με, ad avum meum maternum tu miseras me, ω, 333. οἱ δὲ ἐς αὐτὸν τετρόμενοι λεύσσουσι, spectant eum, θ, 170. ἐς πατέρα ἰδὼν, adspiciens patrem, π, 477. ἥν ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν 'Αθηνάων ἦγεν, λ, 322, ad fertile solum Athenarum ducere volebat eam. et 330, ἐλθόντα ἐς ἑταίρους, ad socios meos. ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν, ξ, 127. ἰόντα ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, proficiscentem ad exteros, υ, 220. et 372, ἵκετο δ' ἐς Πείραιον, ivit ad eum amicum suum, et in ejus domum. σὲ εἰς Ἔχετον βασιλῆα πέμψομεν, φ, 308. σ, 84, 115. ἵνα εἵματα ἄγωμαι εἰς ποταμὸν πλυνέουσα, ut vestes veham ad fluvium, lotura eas, ζ, 59. et 65, ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, in conventum ire. ἀνήϊον εἰς (ἐς) περιωπὴν, adscendi in speculam altam, κ, 146, *auf eine höhe, (an eminence,)* et 148, ἐς σκοπιὴν ἀνελθών. sic et κ, 97. ὠμοθετεῖτο ἐς πίονα δημὸν, in pinguem adipem involutas carnes crudas posuit, sacrum facturus, ξ, 428, sed 231, ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, contra exteros. ἐς Δία, ad Jovem, ejusque sedem, ivit, υ, 75. ἔνθα ἔβη εἰς εὐνὴν, eo ibat cubitum, α, 427. λέξομαι εἰς εὐνὴν, reponam me in lectum, ρ, 102. τρὶς τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 86, pro ἐν ἐνιαυτῷ, *im ganzen jahr, (in the whole year.)* et 595, καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην ἥμενος, tibi assidens ego vel in annum id sustinerem, *ein ganzes jahr lang, (for a whole year.)* sic, καὶ εἰς ἐνιαυτὸν, pro ἐν, ξ, 196. et 292, παρ' αὐτῷ ἔμεινα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, usque ad plenum annum. et 295, ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο, imposuit me navi, in Libyam sc. portaturus me: *er nahm mich nach Libyen mit zu schiffe, (he took me with him in the ship to Libya.)* εἰς Αἰγύπτοιο στῆσα νέας, stare feci naves in Nilo, δ, 581, sc. ῥόον, vel εἰς τὸν τόπον τοῦ — et εἰς est pro ἐν. εἰς Κλυτίοιο φέρον, ad Clytium, i. e. in domum ejus, ferebant id, π, 327, coll. 328, δόμον εἰς 'Οδυσῆος, ubi plene dictum. εἰς 'Αλκινόοιο κίον, ad Alcinoi domum et in eam ibant, ν, 23. ἐς Πύλον ἐλθὲ, proficiscere Pylum, α, 284. sic, Ἴλιον εἰς, β, 18. Φαιστὸν, γ, 296, versus Phæstum. sic λ, 86, 371. εἰς ἅλαδε προρέουσι, χ, 351, ubi vel præpositio, vel paragoge localis, eleganter abundat. ἢ με μάλα εἰς ἄτην κοιμήσατε ὕπνῳ, μ, 372, in damnum. οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, α, 411. sed ψ, 107, οὐ δύναμαι εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, *ich kann ihm nicht frey ins gesichte sehen, (I cannot look him boldly in the face;)* præ timore. sic Ι, 373. ἐλεύσεσθαι (se venturum esse dicebat) ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, ξ, 384, ubi est pro ἐν: sicut Germani dicunt, *auf den sommer, auf den herbst. (in summer, in autumn.)* οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι, α, 421, ad. sic et σ, 303. εἰς ὅτε κεν, β, 99, ubi præpositio cum adverbio, pro εἰς ὃν κεν καιρὸν: *auf die zeit, wenn etwa, (at the time when perhaps.)* πέλαγος μέσον εἰς Εὔβοιαν τέμνειν, mare medium findere, i. e. navigare, versus et ad Eubœam, *nach Eubœa, (to Eubœa,)* γ, 174. et 177, ἐς δὲ Γεραιστὸν κατάγοντο

νῆες, deferebantur cursu ad Geræstum. *φύλασσε δὲ ὅγε εἰς ἐνιαυτὸν*, δ, 526, custos ille et observator fuit per totum annum. et 751, *εἰς ὑπερῷα ἀναβᾶσα*, adscendens regina in superiora ædium, ubi ipsa habitabat; et 760. et ρ, 49. *εἰς ἄντα ἰδέσθαι*, ι, 217, ubi *εἰς* est avulsum, coram adspici. *εἰς ὥρας*, ι, 135, ubi *εἰς* distribuit, quovis tempore maturitatis. et 527, *εὔχετο, χεῖρε ὀρέγων εἰς οὐρανὸν*, versus cœlum. *εἰς κρήνην κατεβήσατο*, ad fontem descendit, κ, 107. et 276, *εἰς δῶμα*, ad domum, *ans haus, (to the house.)* *εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτε αὐτόθι μίμνειν*, per totum annum, *auf ein jahr, (for a year,)* λ, 355. et 374, *καὶ κεν ἐς ἠῶ ἀνασχοίμην*, *ich könnte es wohl bis an den morgen aushalten, (I could certainly bear it till morning.)* *ᾡχόμεθα ἔς τε Πύλον καὶ Νέστορα*, profecti sumus Pylum, et ad Nestorem, ρ, 109. *εἰς μέσον*, in medium, *auf freien platz, (into an open place,)* σ, 88. *ἐς θήρην*, venatum, *auf die jagd, (to the chase,)* τ, 429. *ἐς Λαπίθας ἐλθόντα*, ad Lapithas profectum, φ, 297. *ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην*, χ, 128, versus plateam. et 202, *βήτην εἰς Ὀδυσῆα*, intro ierunt ad eum. et 351, *ἐς σὸν δόμον πωλούμην*. et 385, *κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν ἐξέρυσαν*. et 479, *εἰς Ὀδυσῆα δέμονδε κίον*. vide porro *ἐς*: ubi et loca ex Pindaro.

εἴς τε, vide supra, aliquanto ab initio.

εἷς, ἕντος, vide sub ἝΩ, aliquanto a fine.

εἷς, μία, ἕν. (Ἕω) unus. factum ex *ἴος*, per usum. *εἷς ἀνὴρ βουληφόρος*, unus ex senatoribus, i. e. principibus, A, 144. *εἷς κοίρανος ἔστω*, unus sit imperator, B, 204, nam in imperando præstat unitas; alibi vero est *εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ*. et 346, *εἷς καὶ δύο*, i. e. unus, et item unus, ut fiant duo, *einen, oder auch zwey, (one or two.)* *τῷ δ' αἰεὶ πάρα (πάρεστι) εἷς γε θεῶν*, ei semper adest unus certe deorum, E, 603. Υ, 98. *εἷς οἰωνὸς ἄριστος*, M, 243, id augurium est unum et præstantissimum, si patria est defendenda: reliqua auguria non sunt respicienda. *εἷς δ' ἐπὶ νῆα ἰὼν*, unus abiens ad navem, γ, 423. et 425, *εἷς δ' αὖ*, et porro unus alius. *εἷς δ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται*, vivus detinetur alicubi, δ, 498, coll. 496, 499, 512, seqq. *εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ*, unus fortis vir omnes possit sustinere, χ, 138. *ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ*, unius viri impetu, Θ, 355. et 234, *οὐδ' ἑνὸς ἄξιοι. πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνὸς*, sc. *ἕνεκα*, X, 425. sic et δ, 105. *ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσαι*, unius viri facultates et rem familiarem, nullo pretio soluto, absumere, α, 377. β, 142. *πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες*, N, 487. O, 710. Π, 219, coll. 218, præ omnibus, magis quam alii. P, 267, et his locis *ἡ ὁμοιότης ἀνδρικὴ*, par fortitudo, significatur: *einerley tapfern muth, (equal bravery.)* conf. *θυμός*. sed γ, 128, *ἕνα θυμὸν ἔχοντε*, nos ambo, eadem sentientes; ubi ergo est, *ὁμόψυχοι ἦμεν*, unius ejusdemque semper sententiæ eramus. *ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι*, O, 511, ubi sensus est: præstat, uno momento aut mori aut incolumem esse, quam paullatim absumi. prius accidit pugnando fortiter, ubi aut cadimus aut superstites sumus; alterum vero, si trahitur bellum; ut ergo h. l. opponatur *τὸ ἕνα χρόνον, τῷ δηθά*. *ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες*, Δ, 446. *ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον*, unum filium genuit omnino non diuturnum, Ω, 540. *ἕνα δ' οἶον ἵει*, unum solum dimisit, cum omnes alios occidisset, Δ, 397. *ἕνα πολλοὶ*, unum multi circumdantes, P, 95. *οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύο οἴους θέσφατα*, non oportet unum aut duos solos oracula scire, μ, 154. *ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι*, ν, 15, durum est, si unus solus donationibus gratificari debet. *τῶν ἕνα* sc. *πέπλον*, ex his unum, ο, 106. *χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς*, difficile est, ut unus multos coërceat, υ, 313. *μνηστήρων ἕνα ἀεί γε ἔβαλλε*, semper unum feriebat, et deinde iterum unum, χ, 117. *τὶς ἕνα φῶτα κατακτείνας*, ψ, 118, uno tantum viro a se interfecto. *μία μήτηρ γείνατο τοὺς*, una mater peperit eos, Γ, 238. Τ, 293. *εἰ δὲ ἐς μίαν* (sc. *βουλὴν*) *βουλεύσομεν*, B, 379, si in commune consultaverimus omnes. *μία δὲ κληῖς*, M, 456, una clavis. *δώσω σοι Χαρίτων μίαν ὀπυίειν*, Ξ, 267, 275. *μιῆς περὶ νηὸς*, de una navi, O, 416. *μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς*, Σ, 565, una sola semita. *τὴν δὲ μίαν, (πτύχα) χρυσῆν*, Υ, 272. *οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί'* (pro *μία*) *ἔσσεται*, i. e. *ὁμὴ*, *einerley, (the same,)* Ω, 66. et 396, *μία δ' ἤγαγε νηῦς ἡμᾶς*, una eademque navis vexit nos huc. *μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν*, illa sola audivit hoc, β, 412. *μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας*, δ, 176, unicam urbem evacuans, amico modo, ut cives ejus alio transferantur. *μίαν οἴην παῖδα*, unicam filiam, *eine einige tochter, (an only daughter,)* η, 65. *ταμίη δὲ μί' οἴη*, ι, 207. *μία δ' οἴη (χλαῖνα) φωτὶ ἑκάστῳ*, ξ, 514. *ἡ δὲ μί' οὔπω παύετο*, hæc una nondum cessarat ab opere, υ, 110. *τάφρον μίαν μακρὴν* fossam unam longam, φ, 121. *μία δ' οἴη γίνετο ἐφορμὴ*, hæc una sola erat via, χ, 130. *ἀμφίπολος μία μούνη*, ψ, 227, una ancilla sola. *ἓν καὶ εἴκοσι*, unum et viginti, N, 260. *τῶν ἓν ἀείρας*, ex iis saxis unum attollens, Ξ, 411. *τῶν ἕν γε ἄειδε*, α, 339. *ἓν δέπας ἐμπλήσας*, ι, 209. *οὔ ποτε ἓν ἱερεύουσι*, nunquam unum modo mactant, ξ, 94. *δώσει δέ τι ἕν γε φέρεσθαι*, ο, 83, dabit tibi unum saltem auferendum. *ὧν εἷς*, sc. *ὁ Κέρκαφος*, filius solis, Ol. 7, 135. *εἷς δὲ*, Ol. 8, 52. *ἑνὸς ἐκ πατρὸς*, Py. 10, 3. *ἑνὶ σὺν τρόπῳ*, Ne. 7, 21. et 81, *ἕνα τυχεῖν ἀνελόμενον εὐδαιμονίαν ἅπασαν, ἀδύνατον*, impossibile est, ut unus accipiat omnem felicitatem. *μία μελέτη*, Ol. 9, 160, unum studium non tenet omnes. *μία βοῦς μάτηρ τοῖς*, una fœmina mater fuit ambobus, Py. 4, 253. *μία ἐκπρεπὴς νίκη*, Py. 7, 13. *μιᾶς ἐκ ματρὸς*, Ne. 6, 2. *μιᾷ ἐν μοίρᾳ χρόνου*, Ol. 7, 174, i. e. *ἐν βραχεῖ χρόνῳ*, *auf einmal, (at one and the same time.)* *ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ*, Ist. 4, 25. *μίαν ἀνὰ ἡμέραν*, Ol. 9, 127. *μίαν Νηρεΐδων*, Ne. 4, 106. *ἓν παρὰ ἐσθλὸν πήματα δύο συνδαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι*, Py. 3, 145. *ἓν γένος ἀνδρῶν, ἓν θεῶν*, Ne. 6, 1, ubi alterum *ἓν* est numerativum alterius generis et naturæ, pro, unum, alterum.

εἰσαγείρω, f. *ερῶ*. (Ῥέω) intus congrego. *εἰσαγείρομεν*, remiges congregemus in navem, A, 142, ubi est ex dialecto Ionica præsens indicativi pro conjunctivi, vel et pro futuro indicativi: nam utrumque Iones solent. sic et π, 349. *νέον δ' ἐσαγείρατο θυμὸν*, nam modo recollegerat animum, O, 240, qui paullo ante fuerat *ὀλιγοθυμήσας*, is dicitur *ἐσαγείρειν θυμὸν*, si se recipit ex anxietate. sic Φ, 417, i. e. *συνέλεξε πνεῦμα ζωτικὸν*, *kam wieder zu sich selbs, (came to himself again.)* *τὸ ὀλιγοθυμεῖν* dicit poëta *ὀλιγηπελεῖν, ὀλιγοδρανεῖν, ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι*. *θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαὸς*, celeriter congregabantur copiæ, ξ, 248, ubi passive positum medium.

εἰσάγω, f. *άξω*. (Ἄγω) induco, introduco, me vel alium. *μήτηρ ἐναντίη ἤλυθεν αὐτῇ, Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην*, Z, 252, ubi *ἐσάγουσα Λαοδίκην* eleganter est, *ἄγουσα ἑαυτὴν εἰς Λαοδίκην*, abiens ad diætam vel domum Laodices: ut *εἰσάγειν* sæpe elliptice sit *εἰσιέναι ἢ ὑπάγειν*, *hingehen zu einem, (to go to some one.)* sic proverbium: *ὄνος ἄγων μυστήρια* est, *ὁ ἀπιὼν εἰς τὴν τῶν μυστηρίων ἑορτὴν*, sc. cum domino suo quem vehit eo, ipse vero asinus ibi nihil opus est: quod dicitur de iis, qui *ἀχθοφοροῦσι εἰς οὐδὲν δέον*: et ubi *ἄγων* est pro *εἰσάγων*, i. e. *ἀπιὼν εἰς ἢ πρός τινα*, abiens ad. *ἐς δ' ἄγε* (*εἰσῆγε*) *χειρὸς ἑλὼν*, Λ, 777, manu meá prehensa introduxit me in domum. *ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες*, M, 18, vim fluminum inducentes ad hunc murum dejiciendum: ubi *εἰσάγειν* videtur esse *εἰς ἓν ἄγειν*, *zusammenbringen, (to bring together.)* *ἐς δ' ἄγαγε* (*εἰσήγαγε*) *Πρίαμον*, introduxit, Ω, 447, ire jussit eo. et 458, *ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα*, currui viam fecit, ut inveheret dona eximia illa. et 557, *ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα*, introduxerunt. et 620, *Ἴλιον εἰσαγαγὼν*, quando adduxeris et invexeris filium tuum in Ilium. *πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγε ἑταίρους*, γ, 191, pro: *ἤγαγεν εἰς Κρήτην*, adduxit et introduxit in Cretam. *ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε* (*εἴσαγε*) *θοινηθῆναι*, δ, 36, produc eos ut epulentur nobiscum, *bringe sie näher, (bring them nearer.)* et 43, *αὐτοὺς δ' εἰσῆγον* (introduxerunt in) *θεῖον δόμον*, pro: *ἦγον εἰς δόμον*. *εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα*, sedere eos fecit postquam introduxerat eos, κ, 233, 314. *εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν*, ξ, 49. et 419, *οἱ δ' ὗν εἰσῆγον*, adduxerunt suem, *brachten ein schwein, (brought a hog.)* sic τ, 420, *αὐτίκα δ' εἰσάγαγον* (*εἰσήγαγον*) *βοῦν ἄρσενα*, *einen ochsen, (an ox.)*

εἰσαθρέω, (Ὁρῶ) conspicio. *εἴπου ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον*, sicubi conspicari posset Alexandrum cupide quæsitum, Γ, 450. *ἀναθρέω*, attente considero, Thucyd. Lib. 4, c. 87, *ἀναθρούμενα*, considerata.

εἰσαΐω, (Ἄω) audio, sentio. *τόσα εἰσάϊε*, Py. 3, 48, tanta sensit et audivit.

εἰσακούω, f. *ούσω*. (Ἄω) exaudio. *ich höre etwas, (I hear something.)* *οὔτε ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς*, Θ, 97, ubi non est, *οὐκ ἐπείσθη*, nam hoc fuisset *δειλανδροῦντος καὶ φυγομαχοῦντος*, qualis nec is erat, nec epitheta ista patiuntur: sed est, *οὐκ ᾔσθετο, οἷα θορυβούμενος*, præ strepitu bellico circa ipsum non poterat audire clamantis vocem.

εἰσάλλομαι, (Ἄλλω) insilio, introsilio, *springe oder falle oder eile, hinein oder hinauf, (I leap or fall upon, hasten to or upon.)* *ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος*, qui primus irrupit in murum, M, 438. et 466, *ὅτε ἐσᾶλτο πύλας*, quando irrupit intra portas, coll. 462, *ἔσθορε*. *ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο*, ubi primum intra portas et murum irruperat, N, 679. *πύργον ἐσαλλόμενοι*, Ol. 8, 49. *κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν*, Π, 558. et est idem quod *ἐφήλατο*. quidam hoc *ἐσήλατο* pro simplici voce habent, deducentes a *σάλω*, f. *αλῶ*, (unde est *σαλεύω*, et *ὁ σάλος*) moveo acriter, me vel aliud, ut sit pro *ἐσάλευσε*, vel et pro *ἀπέσπα* (ab *ἀποσπάω*, distringo, diripio) quia verbum *σάλω* et notat *ἀποσπάω*. sed his opus non est. cæterum *σάλω* est ab *ἄλλω*, mutato aspero spiritu in Sigma, ut sæpe fit; et abjecto uno λ. unde simul apparet, *τὸ ἄλλειν* notare active et *transitive*, valde moveri facere aliud; *ἄλλεσθαι* vero *intransitive*, movere se valide.

εἰσάμην, vide sub Ἕω, vado, paullo a fine.

εἰσαναβαίνω, (Βάω) inadscendo, *gebe oben hinein, (to ascend into.)* *παρθένος ὑπερώιον εἰσαναβᾶσα*, B, 514, *gieng ins obere stockwerk des hauses hinauf, (ascended to the upper story of the house.)* nam ibi habitabant mulieres Græcæ. *Ἴλιον εἰσανέβησαν*, Z, 74, nam Troja in colle sita. sic et P, 320, 337. *γυναῖκα, ἥ κέν σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι*, communem tecum lectum conscendat, Θ, 291, i. e. *εἰς τὴν αὐτὴν κοίτην ἴοι, ἄλοχος εἴη*, conjux tua sit. *ἀκτὴν εἰσανέβαινον*, sc. *αἱ νῆες*, Σ, 68, i. e. in littus subducebantur. *ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι*, sc. Iris et Thetis, ex mari egredientes, Ω, 97. et 700, *Πέργαμον εἰσαναβᾶσα*, sc. *ἡ Κασσάνδρη*, in arcem cum adscendisset. *ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον Ἀργεῖοι*, ad Ilium profecti sunt, β, 172. sic et σ, 251. τ, 125. *ἡ μὲν εἰσαναβᾶσα ὑπερώϊα*, π, 449. *ἤτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα*, ρ, 101. τ, 594. et 602, *ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα*.

εἰσανάγω, f. *άξω*. (Ἄγω) induco. *führe*

hinein, (lead into.) εἴρερον εἰσανάγουσι, Θ, 529, adducunt servitutem.

εἰσανείδω, (Εἴδω) sursum adspicio, *ich sehe in die höhe an, (I look up at.)* ab εἰς, ad, et ἄνω, supra, compositum. οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Π, 232. Ω, 307.

εἰσάνειμι, (Ἕω) redeo in. οὐρανὸν εἰσανιὼν, sc. ἠέλιος, sol in cœlum adscendens, Η, 423.

εἰσαφικάνω, (Ἕω) pervenio usque ad. Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, Ξ, 230. πατέρα εἰσαφίκανεν, ad patrem intro venit, χ, 99, 112.

εἰσαφίκομαι, (Ἕω) pervenio usque ad. οὐ σπέος εἰσαφίκοιτο, non usque ad specum pertingeret sagitta, μ, 84, μὴ φθάσοι ἕως ἐκεῖ τῇ βολῇ. et εἰσαφικέσθαι h. l. idem est ac καθικέσθαι, i. e. ἅψασθαι, *hinan kommen, hinan reichen, (to arrive at, to reach.)* ὅστις σφέας εἰσαφίκοιτο, ψ, 66, quicunque ad eos veniret et inter eos versaretur. sic et χ, 415. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336. ὅστις σφέας εἰσαφίκηται, μ, 40, quisquis ad eas (Sirenas) accedat. Sic de Phæacibus, π, 228. υ, 188, de portitoribus. συβώτην εἰσαφικέσθαι, ν, 404. ο, 38, ad subulcum ire. πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, antequam in urbem venirent, Χ, 17.

εἰσβαίνω, (Βάω) inscendere facio, inscendo. *hebe hinein, gehe hinein, (I lift into, go into.)* ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, pro εἰσέβησε, imposuit in navem, Α, 309, s. *schiffete die opferthiere ein, (put the victims on board.)* ἔνθα οὔ κεν ῥέα ἵππος, ἅρμα τιταίνων, εἰσβαίη, Μ, 59, non facile intraret, per hunc adeo impeditum locum. ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, pro εἰσβάντες, δ, 48. ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον, Θ, 296, lectum conscendentes. et 314, εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες. et 450, ἐς ῥ' ἀσάμινθον βάντα. sic ἀσαμίνθους, ρ, 87. οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, sc. in navem, ι, 103, 179, 471, 563. λ, 637. μ, 146. ο, 548.

εἰσβολή, ἡ, vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, paullo sub medio.

εἰσδέρκω, (Ὄρω) intueor. νῦν δὲ αὐτὸς ἤκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην, audivi deam, et adspexi eam coram, Ω, 223. οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, ι, 146, nemo insulam conspexit oculis, sc. cum noctu veheremur in mari. Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, eam intuitus est, τ, 476, *sahe sie an, (looked at her.)*

εἰσδύω, εἰσδύνω, εἰσδῦμι. (Δύω) induo, *ziehe an, (I put on.)* intro, *gehe hinein, (I enter.)* τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, hi duo induentes arma, χ, 201. ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχεα ἔδυνον, pro εἰσέδυνον, ω, 497, et ἐν est ellipticum, pro ἐν τούτοις, inter hos juniores etiam hi senes: ἐν ἐκείνοις.

εἰσείδω et ἐσείδω, (Εἴδω) adspicio, *schaue mit bedacht an, sehe ein, (I look intently at, look into.)* εἰσεῖδε (imperf.) ὀφθαλμοῖσι, Ξ, 153, inspexit oculis, ut opponatur τῷ εἰσιδεῖν νοήσει ἢ νοΐ. καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, contemplabar, intuebar, λ, 581. et 592, Σίσυφον. τάχα δ' εἴσιδεν (aor. 2.) ἔργον ἀεικὲς, Ξ, 13, conspexit. ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον κείμενον ἐν φερέτρῳ, Σ, 235, ubi adspexit. εἴσιδε Ἀθήνην, α, 118, conspexit. ubi est pro mero simplici. σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν, prope se esse conspexit terram, ε, 392, natans in tenebris, reddita luce. εἰσίδομεν, vidimus, ι, 148. et 251, πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσιδεν, et conspexit nos. Ἰφιμέδειαν εἴσιδον, conspexi, λ, 305. εἴσιδε πατρίδα γαῖαν, adspexit accurate, ν, 197. ἢ εἴσιδον αὐτοὶ, aut conspexerunt ipsi, π, 356. νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα, χ, 407. et 408, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. μὶν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, ionice pro εἴσιδεν, ψ, 94, in vultum eum adspiciebat, *sahe ihm ins gesichte, (looked him in the face.)* et agnoscebat eum fere, *erkannte ihn im gesichte, (knew him by his look.)* et 324, εἴσιδε πάντας ἑταίρους. τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας, vidit illos omnes prope adesse, ω, 492.

ἐς δ' ἰδέτην (dualis aor. 2.) πάντων κεφαλὰς, illæ duæ aquilæ, β, 152. τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, postquam hi duo servi inspexerunt id, φ, 222. ἄντην εἰσιδέειν, coram intueri, pro εἰσιδεῖν, Τ, 15, quod recentiores uno verbo dicunt ἀντωπῆσαι. ἤθελεν εἰσιδέειν φύλοπιν, adspicere pugnam, Π, 256. τὸν ἔθηκε μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, fecit eum adspectu majorem et habitiorem, ζ, 230, ubi intransitive vel passive notat. Σκύλλην δ' οὐκ ἔτι (jam non) ἔασε πατὴρ εἰσιδέειν, sc. ἐμὲ, μ, 446, Jupiter non permisit, ut Scylla videret me. μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, sc. ἔθηκεν, ψ, 157. παῖδα ἐσιδοῦσα, filium suum conspiciens, Χ, 407. τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἐσιδοῦσα, Θ, 526. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, pro εἰσιδὼν, σ, 71, 399, qui versus sexcenties repetitus est in poëta. sic et, ἐς πατέρα ἰδὼν pro εἰσιδὼν, π, 477. ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο, pro εἰσίδοντο, adspiciebant se invicem, σ, 319. ὡς ἐσιδέσθην, ω, 101, postquam ambo viderunt. πρίν γ' αὐτόν με ἐσίδηται, ρ, 9, ante quam me ipsum videat. εἰσιδέτω υἱὸν, Ist. 8, 80.

εἴσειμι, (Ἕω) ineo. οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, Ω, 463, non ejus in conspectum veniam, *ich komme ihm nicht vor die augen, (I will not appear in his presence.)* οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας, σ, 183, sola enim ad viros non intrabo. ἐς δ' ἤϊεν αὐτὸς, intrabat et ipse, φ, 391. et 244, ἐς δὲ καὶ τὼ δμῶε ἴτην. αὖλιν ἐσιέμεναι, χ, 470, intrantes in diversorium; et est fœmin. particip. præs. medii.

εἰσελάω et εἰσελαύνω. f. άσω. (Ἐλάω) intus ago vel duco. ἵππους δ' εἰσελάσαντες, Ο, 385. ποιμὴν εἰσελάων, inigens pastor, κ, 83. ἔνθα οἵγε εἰσέλασαν (τὴν νῆα) πρὶν εἰδότες, appulerunt ibi navem, ante jamdiu scientes hunc portum, ν, 113.

εἰσερύω, (Ῥύω) intus traho. νῆα εἰσερύσαντες, μ, 317, postquam intus protruseramus remis.

εἰσέρχομαι, (Ἔρα) ingredior, accedo ad locum. μένος ἄνδρας ἐσέρχεται, animi impetus subit viros, Ρ, 157. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, fames nunquam ingreditur ad populum, ο, 406. εἰσέρχεο τεῖχος, ingredere intra murum, Χ, 56, *gehe in die stadt, (enter the city.)* Ἰθάκηνδε ἐσελεύσομαι, in Ithacam proficiscar, α, 88. ταῦτα εἰσῆλθε ἑκατόμβας, Β, 321, hæc accesserunt cum faceremus sacra, coll. 305, s. εἰσῆλθε Μυκήνας, ingressus est eam urbem, Δ, 376. κλισίην, in tabernaculum, Π, 254. ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε, δ, 802, in cubiculum. δόμους, ædes, ρ, 324. ἐπεὶ εἰσῆλθεν, ψ, 88, postquam introivit. ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες, α, 144, introierunt. sic υ, 160. ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, κ, 112. ἀλλ' ἄγε, νῦν εἴσελθε, ingredere, π, 25. ἠὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμους, ρ, 275. εἴσελθε, Ζ, 354, intra. προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, ingredimini alius post alium, φ, 230. μὴ λόχος εἰσέλθῃσι (pro εἰσέλθῃ) πόλιν, Θ, 522, ne insidians manus hostium ingrediatur urbem. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν, Μ, 341, conabantur vi irrumpentes intrare. ἐς δόμον ἐλθεῖν, ingredi ædificationem, ζ, 134. εἰσελθὼν, sc. ἄστυ, Ι, 138, 280. βαθὺ λήϊον εἰσελθὼν, segetem stantem ingressus, Λ, 559. εἰσελθὼν λάβε γούνατα αὐτοῦ, Ω, 465. et 477, τοὺς δ' ἔλαθε εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, hos latuit cum ingrederetur. εἰσελθοῦσα πύλας, Δ, 34. ἔνθα ἥγε εἰσελθοῦσα, Ξ, 169. πολλὰ (sæpe) μάχας εἰσήλυθον, prœliis interfui, Β, 798, *bin mit bey bataillen gewesen, (I have been in battles.)* Φρυγίην εἰσήλυθον, Γ, 184. ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν, δ, 338, ρ, 129, cubile suum ingreditur. εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν, ε, 77. αὐλὴν εἰσῆλθεν, Ne. 10, 29, aulam regiam. εἰσελθὼν Ταίναρον, Py. 4, 79. δώματα, Py. 10, 50. εἰσελθόντα, sc. in domum patris, Py. 4, 213, nam hic deest, quid fecerint ei cives. ἐρχομένοις εἰς πλόον, pro εἰσερχομένοις, Py. 1, 66.

ἐΐση, δαὶς, vide sub ἀκτή.

εἰσθορέω, (Ὄρω) insilio. ἔσθορε (pro εἰσέθορε) Ἕκτωρ, insiliit, irruit, in castra per effractam portam, Μ, 462.

εἰσίδμη, ης. ἡ. (Ἕω) introitus. λεπτὴ δὲ ἐσίδμη, ζ, 264, i. e. στενὴ ἡ δίοδος εἰς αὐτόν. est ergo idem quod ἡ εἴσοδος, ab εἰσιέναι, interserto δ. Vide ἰσθμός.

εἰσίζω, (Ἕω) insidere facio. εἰσίζομαι, insideo. ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, Ν, 285, cum primum se una collocarit in loco insidiarum. insidiantes enim subsidunt, ne cernantur procul. cæterum ex hoc loco apparet, quod et fortis, si simul est συνετὸς, possit initio paululum turbari ad conspectum periculi: Sed cum semel cœpta et deliberata res est, tunc non timet amplius. timor ante rem cœptam est utilis, et homine dignus; in re vero agenda noxius et pravus. λόχος est a λέγειν, ponere.

εἰσκαλέω, (Κέλω) intro voco. ἐσεκαλέσατο Ἑκάβην, Ω, 193, *rief hinein, (called in.)*

εἰσκαταβαίνω, (Βάω) descendo in. μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων, viridarium magnum ingressus, ω, 221.

εἰσκρίνω, (Κάρα) seligo in aliquam rem. εἰσέκρινεν ἐρέτας, selegit in navem remiges, Α, 309. sic ἐγκρίνω est, immisceo, insero. hinc est ἡ ἐγκρὶς, ίδος, quæ est πεμμάτιόν τι, ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, εἶτα μελιτούμενον, *eine art von pfannkuchen, (a species of pancake:)* et quia ἐγκρίνω quoque notat, seligo in aliqua re, præstans judico inter alia; hinc ἐγκρὶς quoque est, velut ἔκκριτόν τι.

ἐΐσκω, f. ἐΐξω, (Εἴδω) similem puto, comparo. est ab εἴκω, ejusdemque significatus. et sicut εἴκω, in fut. habet εἴξω, similem putabo, comparabo: sic ab ἐΐσκω concipiendum est fut. ἐΐξω, a quo deinde regulariter alia tempora formari possunt. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω, Γ, 197, arieti eum ego comparo. Τυδεΐδῃ μιν ἐγὼ πάντα ἐΐσκω, Ε, 181, κατὰ πάντα. φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω, Ω, 371. Ἀρτέμιδί σε ἔγωγε ἐΐσκω, Dianæ te similem intueor, ζ, 152, te similem existimo. οὔ σε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω, Θ, 159, non te virum peritum puto, *ich sehe dich nicht für einen mann an der das verstehet, (I do not consider you as a man who understands that.)* ἢ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι, certe igitur quidem putamus pretium plenum esse, Ν, 446, δοκοῦμεν, ὁμοιοῦμεν. ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον μάχῃ ἠΐσκομεν (pro ἐΐσκομεν) εἶναι, Φ, 332, contra te fluvium pugna putamus ire, et sermo est ad Vulcanum: *wir sehen den dafür an, (we think that he will.)* potest et esse imperfectum, putabamus. sic imperf. sine augmento est, ι, 321, τὸ μὲν ἡμεῖς ἐΐσκομεν εἰσορόωντες ὅσον ἱστὸν νηὸς, hoc simile existimabamus adspicientes, quantus est malus navis. οὔτι σὲ ἐΐσκομεν εἰσορόωντες ἠπεροπῆα (impostorem) esse, λ, 362. οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις, sic jam et ego sentio, uxor, ut tu conjectas et similem eum esse putas, δ, 148, *wie du ihn für anlich ansiehest, (as thou conceivest him to be like.)* σὲ γὰρ παντὶ ἐΐσκεις, te enim cuivis similem facis, ν, 313. τί με ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; π, 187, cur me diis confers et similem putas. ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐΐσκει, quia hæc nocti similia putat, υ, 362. αὐτὸν καταχρύπτων ἤϊσκε δέκτῃ, se occultans assimilavit, similem adspectu fecit, mendico, δ, 247, *machte dass er selbs wie ein bettler aussahe, (made himself look like a beggar.)* et 796, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, corpore simile factum erat mulieri, *es gliche, sahe ahnlich, (it resembled, looked like.)* sic et ν, 288, ipsa similis facta erat, π, 157. υ, 31. et est plusquamp. pass. pro quo et est ἔϊκτο, sine augmento, Ψ, 107, ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, videbatur admodum mirum ei. sic Eurip. Alcest. 1063, προσήϊξαι δέμας αὐτῇ, valde similis

es corporis figura ei. estque sec. sing. perf. pass. a προσείκω vel προσείσκω. sed vide de hac forma sub εἴκω.

εἰσκωμάζω, vide κωμάζω, et sub κῶμα.

εἰσμάομαι, f. άσομαι. (Μάω) intus tango acriter, sollicito animum, λυπέω. opponitur ei τὸ ἀπομάομαι et ἐκμάομαι, abstergo tristitiam. μάλα γάρ με, θανὼν ἐσεμάσσατο (κατὰ) θυμὸν, Ρ, 564, i. e. λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο, *sein tod hat mein herz sehr gerühret, ist mir sehr nahe gegangen, (his death has deeply afflicted me, has been a great grief to my heart.)* ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστα ἐσεμάσσατο (duplici Sigma ob metrum) θυμὸν, inquit Achilles de Hectore, qui ei Patroclum occiderat, Υ, 425, i. e. ἐλύπησέ με.

εἰσνοέω, (Νέω) animadverto. ἐς δ' ἐνόησε δύω Αἴαντε, per tmesin, pro εἰσενόησε, animadvertit Ajaces duos, Μ, 335. sic et, Ἀχιλῆα, Φ, 527, videt eum. φίλον πατέρα εἰσενόησεν ἑσταότα, Ω, 700. Ὠρίωνα εἰσενόησα, λ, 571. et 600, βίην Ἡρακληείην, vidi Herculem.

εἴσοδος, ου. ἡ. (Ἔω) introitus, ingressus. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν, i. e. στενὴ, κ, 90, et conf. εἰσίθμη, in εἴσειμι. ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι, i. e. ἔθη, Py. 5, 156, instituta et mores civilium decorum. ut ergo ἡ εἴσοδος notet in genere, quando ingredimur et instituimus aliquid faciendum. ἐς ἵππιον ἔσοδον, Py. 6, 50, ad equestrem congressum et incessum, i. e. εἰς ἁμίλλας ἱππικοὺς, *zuritterdiensten und unternehmungen, (to equestrian exercises and enterprises.)*

εἰσοιχνέω, (Ἔω) introeo. οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, ι, 120, non veniunt in eam insulam venatores, pro εἰσοιχνοῦσι, ionice. τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν, ζ, 157, ubi sermo est de regia virgine, unde participium est in fœminino ad sensum, non ad neutrum θάλος, tale germen, intrantem chorum, i. e. τοιήνδε θαλερὰν κόρην χορεύουσαν, *wenn ein so munteres edeles gewachse als du bist, tanzet, (when so noble and blooming a plant as thou art dances;)* nam erat valde juvencula, et egregio corpore. cæterum est pro εἰσοιχνοῦσαν: et syntaxis illa est Attica, quando non ad genus vocis sed rei respicitur.

εἰσόκε et εἰσόκεν. (Ὁ) adverb. donec, *biss dass, (till,)* εἰς ὃ ἄν, ἕως οὗ. regit conjunctivum plerumque, ob adjunctum κέ. εἰσόκε ἕλωμεν ἄστυ, Β, 332. εἰσόκε σε ποιήσεται ἢ ἄλοχον ἢ δούλην, Γ, 409. ἢ (num) εἰσόκεν ἀμφὶ πύλαις μάχωνται, Ε, 466. εἰσόκε τέκμωρ (finem) Ἰλίου εὕρωσι, Η, 30. Ι, 48, εὕρωμεν, sed 605, εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quamdiu halitus in pectore erit, ἕως ὅτου. sic et Κ, 89. δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς, *biss du kommest, (till thou comest,)* Κ, 62. conf. porro Λ, 193, 208, 665. Μ, 150. Ξ, 6, 77, i. e. ἕως. εἰσόκ' Ἀχαιοὶ Ἴλιον ἕλοιεν, Ο, 70. Π, 455. Ρ, 454. Φ, 128, 133, 231, 531. Ψ, 244. β, 97. ε, 378. ζ, 295. θ, 318. ι, 138. κ, 461. λ, 121, 350. ν, 59. ο, 26, 51, 75, coll. 81, nam ὄφρα idem notat. 542. ϱ, 56. σ, 142. χ, 58, 72, 443. ψ, 269. ω, 132. est ergo pro: εἰς ὅ κε vel εἰς ὃ ἂν διάστημα χρόνου. pro eo dicitur et, εἰσότεκεν.

εἴσομαι, vide sub Ἔω vado, paullo a fine.

εἰσόπτομαι, (Ὄφ) inspicio, conspicio. εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν πατρίδα ἐμὴν καὶ ἄλοχον, Ε, 212, qui est sermo ἤθους ἀφιλοῦς, animi et ingenii simplicis et liberalis: τοιοῦτον γὰρ τὸ, ἐν δεινοῖς παραπλέκειν τῷ λόγῳ τὰ φίλτατα, si in rebus periculosis una commemorantur carissima. εἰ γάρ σε αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν, si te in potestate sua habebit et videbit oculis, Ω, 206, ubi est πρωθύστερον.

εἰσοράω, f. άσω. (Ὁρω) intueor, adspicio. πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσι, et cuncti eos ut deos intuentur, Μ, 312, pro εἰσοράουσι, contr. εἰσορῶσι. sic, θεὸν ὡς εἰσορόωσιν αὐτὸν, θ, 173. ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, ἦέ σε ἀτιμάζουσιν ὡς τὸ πάρος; num jam te magis suspiciunt nobiles isti adolescentes, an despiciunt te sicut ante? υ, 166. et hoc εἰσορᾶν est ἀγάπης καὶ τιμῆς δηλωτικόν. τὸν νῦν, ἶσα θεῷ, Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, quem nunc Ithacenses suspiciunt velut deum aliquem, ο, 519, *sie sehen auf ihn als auf einen engel, (they looked at him as at a god.)* ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ et si vos dii adspiciatis, θ, 341, pro εἰσοράοιτε, contr. εἰσορῷτε. ἵππους τ' εἰσορόων, pro εἰσορῶν, equos conspiciens, spectans, Ε, 183. πόλιν καὶ νῆας, Θ, 52. Λ, 82. ἐμὲ, Κ, 123. πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν, Λ, 600, et ejusmodi adspectus fortius movet quam quivis orator: nam δραστηριώτερον (efficacius quid) τῆς τῶν δεινῶν ἀφηγήσεως, ἡ τοῦ κακοῦ θέα. hinc Tragœdia dicit: τῶν πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστα ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. sic et Achilles, per oratores disertissimos et carissimos nihil motus, visu malorum ad miserandum movetur. Πάριν εἰσορόων, Ν, 490. χρόα καλὸν, lustrans oculis corpus pulcrum, Χ, 321. ὄψιν τ' ἀγαθὴν, Ω, 632, admirabilem vultum intuens et formam. ὄφρα σε θυμῷ τέρψομαι εἰσορόων, ut animo delecter contuens te, π, 26. et 277, σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι, pro ἀνέχου, tu autem, spectans id, sustine. Ὀδυσῆα, φ, 393, *ihn ansehend, (looking at him.)* ἐμοὶ εἰσορόωντι Τρωϊκὸν ἀνὰ πεδίον, Ψ, 464, mihi spectanti per campum Troicum. Πληϊάδας τ' ἐσορῶντι, ε, 272, inter navigandum. φίλον πατέρα εἰσορόωντι, ω, 318, conspicienti patrem suum. σχεδὸν ἴσχειν, εἰσορόωντα, ἵππους, in propinquo tenere equos, attentum et oculis versus eum directis, Ο, 456, confer ἴσχω. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, admiratio magna me habet adspicientem, sc. τὸν τῆς μορφῆς χαρακτῆρα, γ, 123. ζ, 161. sic et, inspicientem artificiosa, δ, 75. θ, 384. καλάμην γε, ξ, 214, puto te agnoscere posse segetem qualis fuerit, dum adspicis reliquum stantem calamum, desecta arista. Τρώων πόλιν εἰσορόωντες, Δ, 4. τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγα ἐγήθεον (magnopere gaudebant) εἰσορόωντες, cum conspicerent eum, Η, 214. λίην μέγα πῆμα, διοτρεφὲς, εἰσορόωντες, δείδιμεν valde magnum malum timemus nos, quibus id ante oculos est, Ι, 229. τούς γ' οἵγε, Ν, 88, coll. 86. τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ, Ω, 23. οἵ μίν ῥα θεὸν ὥς, η, 71, suspicientes et venerantes. τὸ μὲν ἐΐσκομεν εἰσορόωντες, ι, 321. sic, σὲ, λ, 362, *wir sehen dich dafür an, (we regard thee as.)* τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν, hæc quidem etiam toleramus spectantes, υ, 311. et 373, πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, ubi est tmesis, *sahen alle einander an, (all looked at one another.)* θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Γ, 342. Δ, 79. sic, ἔχει, Ω, 482. conf. θάμβος. τέχνας εἰσορόωσι πολυφρόνος Ἡφαίστοιο, θ, 327, pro εἰσοράουσι, contr. εἰσορῶσι, intuentibus. Ἔρις δὲ ἔχαιρε, εἰσορόωσα, Λ, 73, pro εἰσοράουσα, contr. εἰσορῶσα. ἔς τ' ἐμὰ ἔργα ὁρόωσα καὶ ἀμφιπόλων, inquit Penelope, inspiciens in mea et ancillarum opera, τ, 514, *drauf sehend mit achtgeben, (looking attentively at.)* et 537, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα. μνηστήρων ἐσορῶσα ἀΐδηλον ὅμιλον, ψ, 303. et 239, αὐτῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις, (maritus) εἰσορόωσῃ, ei intuenti eum, exoptatus erat. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν, δ, 142. αὐταὶ καθήμεναι, εἰσορόωσαι τέρπεσθον, spectantes oblectant se, Δ, 9. αἱ δ' αὖτε εἰσορόωσαι, illæ id conspicientes, Ε, 418. Ἀργεῖοι δὲ, ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσορόωντο ἵππους, spectabant equos, Ψ, 448 et 495, ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε ἵππους, ubi est imperativus, spectate, pro εἰσοράεσθε, contr. εἰσορᾶσθε. οὗ τε (τοῦ ἡλίου) καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, Ξ, 345, cujus etiam lumen, oculus, acutissime videt et conspicit omnia. ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, igitur mihi diis similis videtur adspectu, si intueor eum, γ, 246. τόσον ἔην μῆκος, τόσον πάχος, εἰσοράασθαι, *so lang und so dicke war es anzusehen, (so long and so thick did it appear to be,)* ι, 324, coll. 321. ut ibi fere passive notet. καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι, adspectu, κ, 396, socii Ulyssis ex figura porcorum restituti. οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι, nihil tibi servile inest adspectu, ω, 251, *es ist dir nichts sclavisches anzusehen an gestalt und grösse, (there is nothing servile in thy appearance and figure.)* ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, *auf liebes stellung und schönheit sehend. (looking at the size and beauty,)* σ, 218. et 353, εἰστήκει ἐς πάντα ὁρώμενος, omnes adspiciens. ἐσορᾶν καλὸς, Ol. 8, 24, i. e. ὀφθῆναι.

εἰσορούω, (Ὄρω) insilio. εἷς δ' ἐσόρουσε, unus anguis intro insiliit, vel, insiliit in murum, Ol. 8, 52, coll. 48, 49.

εἶσος, η, ον. (Εἴδω) idem quod ἴσος. et ad quatuor substantiva jungit poëta hoc nomen: ad δαῖτα, ναῦν, ἀσπίδα, φρένας. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Α, 468, ut notetur τὸ ἰσόμοιρον, ubi quisque æqualem portionem accipit: τῆς κατὰ ἰσότητος. sic et 602. Β, 431. Η, 320. Ψ, 56. π, 479. τ, 425. οὐ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Δ, 48. Ω, 69. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, sc. ἐσμὲν, Ι, 225. ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε (initium fac) θεοῖσι δόμοις ἔνι (domi tuæ) δαιτὸς ἐΐσης, Ο, 95, quæ erat epulatio diis sacra, facta re sacra. ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν (saturati sumus) ἐΐσης, θ, 98. δαῖτας ἐΐσας δαίνυνται, λ, 184, ut princeps. νῆας ἐΐσας, naves æquales sibi ab utroque latere, Α, 306. Β, 671. Ε, 62. Θ, 217, 225. ἴκρια νηὸς ἐΐσης, Ο, 729. ἱστία νηὸς ἐΐσης, γ, 10. ἱστία νηυσὶν ἐΐσης pro ἐΐσαις, δ, 578. dicitur ergo sic navis, utpote ἡ ἰσόπλευρος. possit quidem et intelligi ἡ πορευτικὴ, ab εἴω, eo, ὁρμέω, siquidem navis ὁρμεῖ, ἄλλος δὲ ὁρμίζει navem: sed istud interpretamentum nulli antiquorum bonorum placuit, sicut nec illud de δαιτὶ, quasi et illa sit ἡ ἰοῦσα διὰ παντὸς σώματος, ἡ ἱκνουμένη διὰ παντὸς τοῦ σώματος, καὶ ἅπαν αὐτὸ διοικοῦσα. ἀσπὶς πάντοσε ἐΐση, Μ, 294. Ν, 157, 160. Ρ, 7. nam sic legunt his locis accuratiores, πάντοσ' ἐΐσην, ob rotunditatem. φρένας ἔνδον ἐΐσας, λ, 336. τοὐδέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας, ξ, 178. ἰδὲ, σ, 248, quæ φρένες (pectus, i. e. animus intelligens et probus) sunt æquales formæ externæ egregiæ, et proceritati staturæ.

εἰσότεκεν, vide εἰσόκε.

εἰσπνέω, (Πνέω) inspiro. unde est ὁ εἰσπνήλος, ου, amator, amans, vocab. Doricum, Theocr. Id. 12, 13, cujus relatum est ὁ ἀΐτας, ου, amatus, ἐρώμενος.

εἰσπνήλης, ου, ὁ, vide sub Ἄω.

εἴσπνιλος, ου, ὁ, vide sub εἰσπνέω.

εἰσπτάομαι et εἴσπταμαι, (Πέτω) intro volo, *ich fliege hinein, (I fly into.)* κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Φ, 494, de columba, fugiente accipitrem.

εἰστέον, vide sub ἵστημι, prope finem.

εἰστήκη, pro εἰστήκειν, vide sub εἴδομαι, aliquanto a fine.

εἰστίθημι, (Θέω) impono. ἐσθείομεν ἑκατόμβην ἐς νῆα, pro ἐσθέωμεν, præsens conj. m. Α, 143, ab ἐσθέω.

εἰσφέρω, (Φέρω) infero, intro fero, εἰσοδιάζω, *ich trage hinein, (I carry into.)* hinc est ἡ εἰσφορὰ, et ἡ δημοσία συνεισφορὰ, illatio, collatio publica, tributum quod penditur. ἐσθῆτά τι εἴσφερον εἴσω, vestemque portabant in domum, η, 6. πολλὰς πεύκας ἐσφέρεται ποταμὸς χειμάῤῥους, Λ, 495, multas arbores in se rapit torrens exundans, *reisset sie in sich hinein und führet sie*

fort, (carried away with it;) ut solet fluvius ripas excedens tigna adjacentia abripere.

εἰσφορὰ, ἡ, vide supra.

εἰσφορέω, (Φέρω) idem ac εἰσφέρω. ἐσφόρεον (pro εἰσεφόρεον) ὕδωρ, ζ, 91, quod potest esse, ἔφερον τὰ εἵματα εἰς ὕδωρ ἔσω τῶν πλυνῶν, ferebant vestes in aquam quæ erat in scrobibus et labris illis: potest et esse, ἔφερον ὕδωρ εἰς τοὺς πλυνοὺς ἐκ τοῦ ποταμοῦ, ferebant aquam ex fluvio in scrobes; nam isti πλυνοὶ erant βόθροι, in quibus non semper aqua, saltem pura: et hoc posterius præstare videtur. ἐσφόρεον κόρυθας καὶ ἀσπίδας, τ, 32, intro ferebant in conclave aliud galeas et scuta, εἰσεκόμιζον. ejus oppositum est ἐκφορεῖν.

εἰσφρέω, vide sub φρέω.

εἰσχέω et εἰσχεύω, (Χάω) infundo. οἱ δὲ κατὰ αὐτὰς πύλας ἐσέχυντο, M, 470, alii munitiones transcendebant, alii per ipsas portas infundebantur in castra Græca; κατὰ σπουδὴν πολλὴν, ὡς οἷα χυθέντες, εἰσῆλθον: et est metaphora ἐκ τῶν κατὰ ῥοῦν χεομένων ὑδάτων, *sie drungen stromweise ein, (poured in in a stream.)* ἀσπασίως ἐσέχυντο ἐς πόλιν, cupide infundebantur in urbem, Φ, 610, et est pro εἰσεκέχυντο.

εἴσω, (Ἐν) adverb. factum ex εἰς per paragogen. hinc notat fere idem quod εἰς, et regit accusativum si cum nomine construitur. οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548, i. e. εἰς τὸν ἀέρα. ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, Π, 364, a monte Olympo nubes vadit in aërem, i. e. ab occidentis regione affertur vento. Ἴλιον εἴσω, Ρ, 159, 163. Α, 71, ad Ilium, ejusque regionem. Σ, 58. et 60, δόμον Πηλήϊον εἴσω. et 439, Ἴλιον. et 441, δόμον Πηλήϊον. Ἴλιον, Ω, 145, *zu Ilium, in Ilio, (to Ilium, in Ilium.)* δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Γ, 322, in domum Orci. sic et Η, 131. Λ, 263. Ξ, 457. Ω, 246. pro quo elliptice dicitur Ἄϊδος εἴσω κατελθόντα, euntem in Orci, sc. domum, Ζ, 284, 422. Χ, 425. ὀστέον εἴσω, per os, *durch den knochen, (through the bone.)* Δ, 460. Ζ, 10. εἴσω δ' ἀσπίδα ἔαξε βαλὼν πέτρῳ, Η, 270, perfregit clypeum jactu saxi; et notatur καὶ τὸ ἐμβριθὲς τῆς βολῆς, καὶ τὸ τῆς ἀσπίδος εὐπαγές: nam magnus lapis non ultra frangit clypeum quam qua incidit. πύλον Νηλήϊον εἴσω, Λ, 681. πέσε δὲ λίθος εἴσω, Μ, 459, intro cecidit lapis, diffracta sc. porta. οὐδὲ δύναντο εἴσω ἐπιγράψαι χρόα χαλκῷ, Ν, 553, corpus intra scutum. πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος, Π, 340, totus ensis perpenetravit per cervicem, et quidem cadendo, non pungendo, *es gieng durch, (went through.)* εἴσω ἐφορμηθῆναι, intus irrumpere impetu, Σ, 282. εἴσω ἁλὸς κόλπον, in sinum maris, Φ, 125, loco sinus materni. et 117, πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος. et 246, εἴσω ἐριποῦσα, intus (in alveum fluvii) prolapsa et superlapsa. εἴπατε δ' εἴσω δμωαῖς, dicite intus ancillis, γ, 427. μή τις ἐπαγγείλῃ εἴσω, nuntiet intus, in domo, δ, 775. ἔσφερον εἴσω, in domum intulerunt, η, 6. et 13, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει, intus cœnam instruebat. et 135, ἐβήσατο εἴσω, intravit. ὁ δ' εἴσω δώματος ᾔει, ivit in domum, θ, 290. et genitivus non pendet ab hoc adverbio, sed per ellipsin alius substantivi, e. c. εἴσω τοὺς τοίχους τοῦ δώματος. πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω, ι, 524. πάντες εἴσω εἶχον νῆας, κ, 91, omnes intus habebant, in portu illo, naves suas. ἔβη δόμον Ἄϊδος εἴσω, λ, 149, 626. πόλιν εἴσω, pro εἰς πόλιν, ο, 40. εἴσω ἴεν, intravit, π, 41. ρ, 30, 256. ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν, σ, 95, ossa perfregit sic, ut intus se curvarent. et 109, ἴσαν εἴσω, ibant in domum ex area. κατθέμεν εἴσω, intus deponere, τ, 4. et 182, Ἴλιον, *nach Ilium gereiset, (gone to Ilium.)* εἴπῃ καὶ εἴσω, nuntiet intus in domum, φ, 229. ἔρυσαν δέ μιν εἴσω, trahebant eum intus, in thalamum, χ, 187. ἔλθετε δόμον εἴσω, intrate in domum, ω, 213. εἴσω κατέσταν, Py. 4, 240, intus steterunt ingressi.

εἰσωπὸς, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui alicui rei oculos obvertit, *gegen etwas die augen richtend, (directing the eyes to something.)* εἰσωποὶ δὲ γένοντο νεῶν, Ο, 653, ubi nota: huc usque pugnaverant Græci sic, ut naves suas subductas haberent a tergo; nunc vero repulsi a Trojanis, et cedentes in interiora loca castrorum suorum, habebant naves ante se, si verterent se simul contra hostes. nam duo erant magni ordines subductarum navium: unus procul a mari, et post quem erat fossa illa et murus; alter prope ad mare; et intra hos duos ordines navium subducturam erant castra et tabernacula. ille primus ordo navium dicitur l. c. ἄκραι (exteriores, et a mari remotiores) νῆες ὅσαι πρῶται εἴρυντο, quotquot primæ subductæ fuerant. conf. ναῦς, ergo, cum recepissent se Græci intra naves quæ proximæ muro stabant subductæ, ἐν ὄψει ἔχοντες, διὰ τὴν ἧτταν, (quia inferiores erant pugnando) τὰς πρὸς τῷ τείχει νῆας, quas paullo ante in tergo habuerant, pugnantes in spatio intra murum et has naves. εἰσωπὸν γενέσθαι ergo est, ἐνώπιον καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδέσθαι.

εἶτα, (Εἰ) post, deinde, postea, tamen, porro. *hierauf, hernach, doch, ferner, (hereupon, afterwards, yet, moreover.)* et sæpe abundat eleganter. hoc εἶτα est Atticum: Iones pro eo dicunt εἶτε et ἔπειτε. nonnunquam est interrogative dubitantis particula. in poëta non occurrit simplex.

εἶτε, vide supra, et αἶτε.

-ειω, terminatio verborum, vide sub ὀψείω.

εἴωθα, εἰωθὼς, vide sub ἔθω.

ἜΚ, et ἐξ, prout consona vel vocalis sequitur. ex, a, post, propter: *aus, von, an, bey, durch, wegen, nach, (out of, from, to, by, through, on account of.)* præpositio, regens genitivum. sæpe etiam intendit significatum, sæpe separationem aut privationem notat. ἐκ et ἀπὸ valde differunt sæpe, e. c. οἱ μὲν ἀπὸ θεῶν, οἱ δὲ ἐξ αὐτῶν τῶν θεῶν, γεγονότες, *Isocr. Panath.* ubi priores sunt, nepotes vel pronepotes divinæ stirpis; posteriores vero, immediati filii deorum. ἐκ μάχης νοστήσας, ex pugna reversus, Ε, 157, 409, 469. Λ, 810. sic et ἐκ τόπου, Ι, 568. Χ, 175. Β, 131, 230, 654. Ζ, 377. Ξ, 154. Ο, 255. Π, 228. Σ, 320. Ψ, 76. οἱ ἐκ Λήμνου possunt esse οἱ Λήμνιοι, sæpe autem et, ex Lemno profecti etiam alienigenæ. ὑψόσε ἄχνη σκίδναται ἐξ ἰωῆς ἀνέμου, Λ, 308, in altum spuma spargitur per flatum venti, flatu. καὶ ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, Α, 63, est a Jove. sic τιμὴ, Β, 197. et 669, ἐφιλήθησαν ἐκ Διὸς, amati sunt a Jove, cari fuerunt Jovi. sic porro ἐκ Διὸς, a Jove, per Jovem, Θ, 140, 251. Ρ, 251. Σ, 75. Φ, 189. Χ, 280. ἔτλημεν πολλὰ ἐξ ἀνδρῶν, tulimus multa mala ab hominibus nobis illata, Ε, 384. ἐκ Τρώων βαλλομένων, a Trojanis jacientibus, volabant lapides, Μ, 288. ἐκ πολέων πίσυρας, ex multis quatuor, Ο, 680, ubi selectum notat. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, Σ, 107, utinam contentio et ex deorum et ex hominum societate periret: ubi semotionem signat. κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, Υ, 377, excipere eum ictu aliquo stude, tu inter multitudinem et turbam latens, *suche ihn zu fassen und ihm eins zu versetzen, indem du unter dem dicken haufen stehest, nicht aber alleine, (try while standing among the thick crowd to lay hold of him, and to give him a blow.)* κέρατα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει, cornua in capite creverant, Δ, 109. ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος δαῖέν οἱ πῦρ, Ε, 4, accendebat ei ignem in galea et clypeo. ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Φ, 35, ex fluvio fugienti. et 36, ἦγεν αὐτὸν ἐξ ἀλωῆς πατρὸς, duxerat eum ex agro patris. et 573, εἶσι ἐκ ξυλόχοιο, prodit ex sylva. οἴκαδε ἱκέσθαι ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, domum redire ab hostibus, Ω, 288. πιόμενα μῆλα ἐκ βοτάνης, bibituræ oves a pastu, Ν, 493, ubi est pro, μετὰ τὴν βοσκὴν, post pastum in herbis. sic posset dici, ἐξ ἀρίστου, quando jentaculum sumsero, μεθὸ ἀριστήσω. καύματος ἐξ, ob æstum, Ε, 865, *für hitze, (on account of the heat,)* καυματηρᾶς οὔσης ἡμέρας, ubi causale est τὸ ἐκ. αἰθέρος ἐκ δίης, Π, 365, post divinam serenitatem. ἐκ βελέων, Δ, 465, extra jactum jaculorum: ubi est pro ἔξω. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ, Λ, 163, s. i. e. ἔξω. sic et Ξ, 130, αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος, ἐκ βελέων, i. e. ἔξω βελῶν, extra jactum jaculorum, ut κοιρανέοντες tantum et ὀτρύνοντες et παρακαλοῦντες καὶ συμβουλεύοντες, i. e. ut duces tantum et imperantes, non vero pugnaturi. ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργε, Θ, 213, quantum campi et planitiei a navibus separabat fossa munitionis: nimirum ἀπὸ est avulsum a verbo, pro ἀπέεργε, conf. εἴργω. ut innuat poëta, omnem campum extra eam fossam plenum hostium fuisse, et prope a castris nauticis. sic porro ἐκ pro ἔξω, extra, Π, 668, 678, 781. Σ, 152. ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο, ex manibus mihi eripuit, Ι, 344. ἐκ χειρὸς σπάσατο, ex manu adversarii tenentis extraxit et eripuit hastam, Λ, 239. ἐκ χειρῶν ἕλετο, ex manibus mihi eripuit, Π, 58, sicut ex Ι paullo ante adfuit. ἐκ χειρῶν ἔβαλεν, Ψ, 384, e manibus excussit. alibi τὸ ἐκ χειρὸς est id quod manu geritur vel regitur, e. c. δόρυ ἐκ χειρὸς, hasta quæ manu regitur, *ein handspiess, (a javelin.)* ἐξ ὀχέων ἆλτο χαμᾶζε, de curru desiliit in terram, Γ, 29. et 265, ἐξ ἵππων ἀποβάντες, ab equis descendentes. sic et Δ, 419. Ε, 163, 494. Θ, 492. Λ, 94. Μ, 81. Ω, 459, 469. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, decidit de curru, Ε, 47. Π, 344. ἵππους λύσας ἐξ ὀχέων, solvens a curru, Ε, 369. Θ, 50. Λ, 620. Ν, 35. ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων, ab equis, i. e. curru, dejecit eum, Λ, 109. αὐτὸν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, Ξ, 435. Υ, 461. sic ἐκ δίφροιο, de curru, Ζ, 42. Θ, 320, 403, 417. Ψ, 394. sed Χ, 388, ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, ad currum alligavit lora illa. ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας ἀρνῶν, Γ, 273, de capitibus agnorum abscidit pilos. ἐκ κεφαλῆς ἕλκετο χαίτας, *riss sich die haare aus dem kopfe, (tore the hair from his head,)* Κ, 15. ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, in capite suo divino, *auf dem kopfe, (on the head,)* Ξ, 177. ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, ex capite inimico mihi, i. e. ex illo viro, Π, 77. et 640, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἄκρους, a capite usque ad pedes extremos. sic et Ψ, 169. ἐκ νηῶν ἐλάσας, si repuleris a navibus hostes, Π, 87. et 267. ἐκ νηῶν ἐχέοντο, e castris suis nauticis effundebantur. et 293, ἔλασεν. ἐλθὼν ἐκ νηῶν, Σ, 279, i. e. ἔξω. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστὶν, ab inferiore dea natus est, Υ, 106. et 107, ἐξ ἁλίοιο γέροντος αὐτή ἐστι. ἐκ θεόφιν (pro θεοῦ) πολεμίζει, Ρ, 101, deo auctore et jubente et favente pugnat. ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν, Ψ, 347, a deo ortus erat. τρεῖς ἐκ Κρόνου εἰμὲν (ἐσμὲν) ἀδελφεοὶ, Ο, 187, inquit Neptunus. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες σειρὴν, Θ, 19, ubi ἐκ, vel eleganter abundat, vel est avulsum a κρεμάσαντες, suspendentes catenam de cœlo. sic et Ρ, 547, ἐξ οὐρανόθεν, de cœlo et in cœlo. ἐξ ἁλόθεν ὄρσουσα, a mari excitatura, Φ, 335. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα τῷ, inter omnes maxime ei, Δ, 96. sic ἐκ πάντων, præ omnibus. ἐμοὶ ἐκ πασέων, mihi præ omnibus, Σ, 431. et 432, ἐκ μέν με ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν, me ex omnibus aliis Nereidibus unam homini subjecit. ἱδρὼς ἐκ μελέων ἔρρεεν, Π, 110. δῶρα ἐκ Πριάμοιο, Ω, 76, dona a Priamo accipiat. ἐκ τοῖο, i. e. ἐκ τότε, ab eo die, Α, 493, *von da an, von der zeit an, (thenceforward, from that time.)* sic ἐκ τοῦδε, Ο, 69, 601. ἐκ γάρ ἐμοῦ γένος ἐσσὶ, Ε, 896. et 897, εἰ δὲ ἐξ ἄλλου ἐγένου, si ex alio natus esses. et 548, ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυ-

μάονε παῖδε γενέσθην, ex eo gemini nati sunt. ἐκ τοῦ φημὶ γενέσθαι, Z, 206. τοῦ γένετο ἐκ πατρός. O, 641. vide et I, 490, γόνον ἐξ ἐμοῦ. ἐξ ἐμέθεν pro ἐμοῦ, A, 525, a me, quod a me proficiscitur et fit, *was von meiner seite geschiehet, (what is done on my part.)* sic et E, 653. Sed Φ, 217, ἐξ ἐμέθεν ἐλάσας, est, ἔξω ἐμοῦ, extra me, inquit fluvius ad Achillem. σέο δ' ἐκ (ἐκ σοῦ, ὦ Ζεῦ) τάδε πάντα πέλονται, N, 632, a te hæc omnia sunt, *das kömmt alles von dir, (all this comes from thee.)* Πηλῆϊ δόσαν θεοὶ ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς, Ω, 535, inde a natalibus. ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, ab adolescentia usque ad senectutem, Ξ, 86. ἐξ οὗ, sc. καιροῦ, A, 6. ἐκ δ' αὐτοῦ (νέφεος, in illa nube) δαῖε φλόγα, accendit flammam, Σ, 206, i. e. per caliginem, quæ ex multo pulvere circa eum erat, translucebat tamen fulgor politissimæ galeæ. et 207, καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος. κρουνῶν ἐκ μεγάλων, ex magnis scatebris, Δ, 454. ἐκ πόντοιο, ἐκ δίφροιο, Π, 408, 409, ubi quis ex curru hasta abripitur, ut piscis hamo ex mari. ἐκ ποταμοῖο σαῶσαί με, Φ, 274. ἐκ πηγέων, ex scatebris, Φ, 312. ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, surrexerunt ex sedibus, A, 534. εἶπεν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, T, 77, sedens locutus est. ἐκ λεχέων ὤρνυτο, ex lectis surgebat propere, Λ, 1. τὸν ἐξ εὐνῆφι θορόντα, pro εὐνῆς, O, 580, nam ob paragogen τοῦ φι abjicitur Sigma, cæterum est genitivus. ὄρσας ἐξ εὐνῆς, X, 190. οὐ γάρ μοι, θνήσκων, ἐκ λεχέων χεῖρας ὄρεξας, Ω, 743. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, a genere suo, K, 68. ἐκ θυμοῦ φιλέων, ex animo amans te, I, 482. ἐξ ἔριδος μάχεσθαι, contentione seria pugnare, H, 111. ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα, radicitus procidens arbor, Φ, 243. κακὸν ἐκ κακοῦ, aliud malum ex alio et post aliud, non interrupta serie, T, 290. ἐκ δὲ ποδοῖϊν ἄκμονας ἧκα δύω, O, 18, a pedibus incudes duas demisi, tibi pendenti in alto. ἐκ δ' ἀμφοτέροιϊν αἷμα ἔσευα, ex utroque sanguinem elicui, E, 207. et 694, ἐκ μηροῦ. et 864, ἐκ νεφέων. κνίσσην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548. ἐκ χόλου μεταστρέψῃ ἦτορ, ab ira convertat cor, ad lenitatem sc. K, 107. Πηλίου ἐκ κορυφῆς, a vertice montis Pelii, Π, 144. ἐκ σύριγγος ἐσπάσατο ἔγχος, ex theca extraxit hastam, T, 387. ἐκ θρόνου ἆλτο, ex sella exsiluit, Υ, 62. et 137, ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, X, 397, ad talum supra calcem, et 496, ἐκ δαιτύος, ex convivio exturbat. ἱδρὼς ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνου, Ψ, 508, sudor defluit et ex cervicibus et a pectore equorum. ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, propter preces matris iratus, I, 562. ἐξ ἄλλων, Φ, 370, præ cæteris, δίχα τῶν ἄλλων μόνος αὐτός. ἐξ ἀγχιμόλου, Ω, 352, ex propinquo videns eum, ἐκ τοῦ σύνεγγυς. ἐξ οὗ, ex quo tempore, Θ, 295, sequente ἐκ τοῦ, 296, ex eo tempore. sic et Ω, 638, 766. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, Ξ, 113. et 416, γίνεται ὀδμὴ ἐξ αὐτῆς, a fulmine exsistit odor sulphuris. σεῖο ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο, ex te nati sunt, Σ, 359. ἐξ ἧς, a qua, Φ, 513, ea quasi est alterum caput funiculi illius contentiosi. καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, X, 150. ἐξ Αἰσύμηθεν, ex urbe Æsyma, Θ, 304, ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου, Φ, 157, mihi est nativitas a patre Axio, fluvio. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, E, 322, *an den rand den zügel rückwärts befestigend, (fastening the reins to the back of the car.)* et 413, ἐξ ὕπνου οἰκῆας (domesticos) ἐγείρει. ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, Z, 257, ut in arce ad Jovem precaretur. ἐκ τῆς ἦν τελαμὼν, Λ, 38, ad clypeum erat lorum, *an demselben befestiget, (fastened to it.)* ἐξ ὄρεος κατέβη, N, 17, de monte descendit. τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσὶν, T, 105, i. e. ἐξ αἵματος. et 111, τῶν ἀνδρῶν οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, qui tui sunt generis, sanguine, *dem geblüte nach, (by blood:)* nam ἐξ pertinet ad αἵματος, γενέθλης vero regitur ab εἰσὶ, sunt tuæ generationis viri. ἀξέμεν (infin. f. ionice pro ἄξειν,) portanda est materia ἐξ ὄρεος, de monte, Ω, 663, ἐκ, sine casu, notans cohæsionem, Σ, 480, coll. Λ, 38. ἐξ οὗ. ex quo tempore, β, 27, 90. θ, 539, sequente ἐκ τοῦδε, 540. λ, 167. ξ, 379. π, 142. ρ, 103. σ, 180. τ, 223, 596. φ, 303. ψ, 18. ω, 309. ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκώπιδι κούρῃ, præ omnibus maxime ei, β, 433. ἐκ πασέων, præ omnibus aliis fœminis, δ, 723. nam ἐκ sæpe intendit. ἐκ καπνοῦ, i. e. ἔξω τοῦ καπνοῦ, extra fumum, in locum quo fumus non pervenit, π, 288. τ, 7. αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων, ν, 56, i. e. sedentes, non vero surgentes. ἐξ Ὀρέστου τίσις ἔσται, ab Oreste ultio proficiscetur, *Orestes wird rache üben wegen des, (Orestes will take revenge for,)* α, 40. ἐκ τοῦ, sc. καιροῦ, ex eo tempore, α, 74. 212. ἐκ πασσάλου κατεκρέμασε φόρμιγγα, θ, 67, ex clavo suspendit citharam. sic et 105. ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος, exinde, post id factum, incipiens, ψ, 199. ἐκ Τροίης, ex Trojana terra, α, 327. sic ο, 42. σ, 259. κ, 72. ἐξ ἀρχῆς, quod initium attinet, *dem anfange nach, (from the beginning,)* β, 254. ἐξ εὐνῆφι, pro εὐνῆς, ex lecto dormitorio, γ, 405. δ, 307. ἐκ μεγάροιο, π, 390, extra domum hanc. προσφυέα (θρῆνυν) ἐξ αὐτῆς (κλισίης) τ, 58, scabellum adhærens ipsi sellæ, *an dem stuhle, (to the seat.)* ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἶς Ὀδυσῆος, α, 207, ex ipso Ulysse es talis filius. sic et π, 100. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατα ἀνήφθω, sc. ἱστοῦ, ex ipso malo, vel ad ipsum malum, capita funis alligantor, μ, 51, 162, 179. sic ἐξ αὐτοῦ, sc. Μελανθίου, χ, 175, *an ihm, (to him,)* 192. εἰλήλουθεν ἐκ τῶν ἀνθρώπων, γ, 319, ex iis hominibus venit. τετίμηται ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο, honoratur a suis liberis et ab ipso, η, 70. θάνατον ἐκ μνηστήρων, mortem a procis afferendam ei, π, 447. τοῦτό σοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμοῦ, donum a me datum, α, 313. δῶρα ἐξ ἐμοῦ, ο, 537. ρ, 165. τ, 311. αὐτῷ υἱὸς ἐγένετο ἐκ δούλης, a serva, δ, 12. νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, navem a deductione hospitis redeuntem, θ, 568. αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρὸ, juxta fluvium, et ex fluvio exhalans, ε, 469. πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, a regione maris veniens undulatio, tendens versus terram, ι, 486. ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, μ, 286, i. e. ἐν αὐταῖς νυξί ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακὰ εἶναι, a nobis esse et exsistere mala, α, 33. ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, a patre pœnæ infligentur mihi, β, 134. et 136, νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται, vituperabor ab hominibus. ἐξ ἔτι πατρῶν, θ, 245, jam inde a patrum et majorum nostrorum temporibus. χειρῶν ἐξ αὐτοῦ, a manibus ejus, per manus ejus, ι, 512, i. e. per eum. et 63, ἐκ θανάτοιο, a morte fugimus, extra periculum mortis abiimus. αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἔγειρεν, ο, 44. μήνιος ἐξ ὀλοῆς Ἀθήνης, ob perniciosam iram ejus, γ, 35, i. e. hæc ejus ira immittebat iis id malum. ὑπ' ἐκ κακοῦ ῥύσαιτό σε, ex malo, μ, 107. ποίης δ' ἐξ εὔχεται εἶναι γαίης, ex qua terra profitetur se esse, α, 406. αὐτὸν τηλόθεν ἐξ ὀρέων ἴδεν, ε, 283, stans in montibus vidit eum procul. ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο, ex fluvio, i. e. aqua fluvii, lavit corpus, ζ, 224, 226, ἐκ κεφαλῆς ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον, de capite detersit maris sordes. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, a limine penitus intus, η, 87, *von der schwelle an bis ganz hineinwärts, (from the threshold to the interior,)* coll. 96. γίνονται αὐταὶ ἔκ τε κρηνῶν ἀπό τ' ἀλσέων, κ, 350, nascuntur illæ ex fontibus et lucis. et 461, ἔλουε ἐκ τρίποδος, lavit se ex tripode. et 393, ἐκ μελέων τρίχες ἔῤῥεον, a membris pili defluxerunt. ἐξ ἀρχῆς, λ, 437, primum, *erstlich, (in the first place.)* et 599, ἱδρὼς ἔῤῥεεν ἐκ μελέων, ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι, profiteor me esse inde, ο, 424. οἵην ἐκ ῥακέων ἐπιγουνίδα φαίνει, ex pannis exsertum femur, σ, 73. et 223, ὧδε πάθοι ῥυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς, a vexatione dura sic pateretur. et 298, ἐκ Πισάνδροιο, sc. δόμου, vel potius, a Pisandro ipso, afferebat servus donum. ἐξ ἐμοῦ ἔκλυες, ex me audiebas, τ, 93, *hast es von mir gehöret, (hast heard it from me.)* et 114, ἐξ εὐηγεσίης, per facilem collectionem piscium, per facilem capturam. ἡ ἡγεσία est quidem, præitio ducis, *die anführung, (the heading, leading:)* unde plerique interpretes h. l. interpretantur, ob bonum imperium. sed, sicut ἡ κυνηγεσία, est venatio, quando canes ducuntur contra feras; in qua voce inest determinatio specialior per ὁ κύων: sic ἡ εὐηγεσία est generalior, bona ductio, *ein guter leichter zug, (a good easy draught;)* et ponitur h. l. de piscium venatione quasi. Salvo tamen aliorum judicio. ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς, τ, 538. ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ (κατὰ) γένος εὔχεται (profitetur se) ἔμμεναι υἱὸς, φ, 335. et 420, αὐτόθεν ἐκ δίφροιο, καθήμενος, εἷλκεν νευρὴν, attraxit nervum ibi in sella, non surgens et magnopere moliens sed sedens. ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμᾶς ἵκετο πένθος, ψ, 224, ex qua et per quam primum et ad nos venit luctus. ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, seriei ex petra pendentis, ω, 8, ubi ἐκ cohæsionem notat, *am felsen oben, (on the top of the rock.)* et 83, ἐκ ποντόφιν, pro πόντου, ex mari, i. e. navigantibus in mari. et 188, ἀπονίψαντες βρότον ἐξ ὠτειλῶν. cruorem a vulneribus, et 387, ἐξ ἔργων μογέοντες, ab operibus fessi. ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται αὔτως, δ, 665, ubi τόσων regitur et ab ἐκ, et ab adverbio proxime sequente, ex tot, et tot invitis. ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 28, ubi prius ἐκ quasi sine casu positum: nisi quod tamen ad sequens γναθμῶν in sensu pertinet: hinc in compositione verbi repetitum. ἐκ *postponitur* sæpe suo casui. ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες, Π, 13, nuntium ex Phthia audivisti. Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι, Myrmidonum sum unus, Ω, 397. et 617. θεῶν ἐκ, a diis imposita. τοῦ μέ ἐκ φασὶ γενέσθαι, α, 220. σ, 127. πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, κ, 96. ad petram ligans funes. νεκύων δ' ἐξ, ex mortuis corporibus, χ, 271. imo et in fine versus sæpe positum. οὐδὲ κακῶν ἔξ, Ξ, 472, neque a malis, i. e. humilibus natalibus, ortus. sic θεῶν ἔξ, ρ, 518. et solet tunc ornari acuto. ἐκ *avulsum* a suo verbo, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ, P, 617. ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, Υ, 449. sic et Λ, 362. pro ἐξέφυγες. ἐκ θυμὸν ἔληται, Φ, 112. et 259, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται, X, 68. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε τοῦ, Ψ, 353. H, 182. ἐκ δὴ πέλειαν μηρίνθῳ δῆσαν ποδὸς, Ψ, 853, ubi ad ἐκ repetendum est ἱστοῦ, ad malum ligaverunt; simul autem jungendum est ἐκ ad ποδός: imo, si recte putes, sic est concipiendum: ἐξέδησεν ἱστοῦ πέλειαν (ἐκ) ποδός. ἐκ δὲ, ἐκ δὲ, sc. ἔφερεν, Ω, 233, 234, coll. 229. et 266, ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν. quod ἐξ intendat sæpe significatum, exemplum est O, 410, στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, amussis trabem navalem valde rectam facit. sic: ἐξήλαυνον τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν, i. e. λεπτότατον ἐποίουν, *haben sehr dünne geschlagen, wie eine haut, (have beaten out very thin like a membrane.)* et in compositione sæpe etiam ὕψωμα notat, e. c. ἐξάλλεσθαι, in altum exsilire. præterea ἐξ et ἐς in compositione sæpe amittunt suum ε. e. c. ξανθὸς pro ἔξανθος, σκορακίζειν pro ἐς κόρακας πέμπειν. ὦρτο δὲ ἐκ προθύρου, O, 124. ἐκ Πυθῶνος ἵκετο, Ol. 6, 80. ἐκ νηὸς, sc. ejectæ ancoræ, Ol. 6, 172. ἐκ Διὸς, Ol. 7, 41. et 53, θαλάμων, i. e. e domo. ἔκ τε— Ol. 9, 102. ἐκ θεοῦ, Ol. 11, 10. πεδίων, Ol. 13, 40. θεῶν, Py. 1, 79. 10, 31. προτέρων καμάτων, Py. 3, 169. et 182. Δαναῶν ὦρσε γόον. ἐκ τῶν, per eos, Py. 4, 117. et 215, βλεφάρων. et 287, πόντου ἐσαώθη καὶ βελῶν. et 309, πύλου. et 360, παλάμων, a manibus. ἐκ βελέων, a sagittis, Py. 6, 33. πατέρων, Py. 8, 63. στρατοῦ μόνος, Py. 8, 73. λεχέων, Py. 9, 63, δόλου, Py. 11, 27. πόνων, Py. 12, 31. λόχου, Ne. 4, 97. Κρόνου, Ne. 5, 12. πο-

δὸς, Ne. 7, 98. πόνων δὲ, Ne. 9, 104. et 127, Σικυῶνος. Μελανίππου, Ne. 11, 47. et 55, Διὸς τὸ σαφές. ἐκ σέθεν, a te, Ist. 3, 7. χειμῶνος, post tempestatem, Ist. 7, 53. πενθέων λυθέντες, Ist. 8, 12. et 114. μάχης. ἐξ οὗπερ, i. e. ἀφ' οὗ χρόνου, Ol. 2, 70. 6, 120. ἐξ ἀτιμίας αὐτῶν ἔλυσεν αὐτὸν, Ol. 4, 33. ἀλλᾶν (dorice pro ἄλλων) Ol. 6, 41. et 124, ἐξ ἄλλων κρέμαται μῶμος. ἀρχῆς Ol. 7, 36. Αἰακοῦ, post Æacum, Ol. 8, 40. et 71, ἀγενείων. et 84, ἀέθλων. ἐξ οὗ ex qua occasione, Ol. 9, 115. ἀλόχου παῖς, Ol. 10, 102. ἐξ ὀνείρου ἦν ὕπαρ, Ol. 13, 94. ἀμηχάνων καμάτων, Py. 2, 37. ἑνὸς σπέρματος, Py. 3, 66. ὠκεανοῦ, extra aquam, Py. 4, 45, et pertinet ad ἀνασπάσαντες. ἐξ Αἰολιδᾶν θανεῖν αὐτὸν, Py. 4, 127, moriturum eum esse earum manibus. et 235, ἀρχῆς. et 276, αὐτῶν. et 313, Ἀπόλλωνος. ἀέθλων, Py. 5, 69. Ne. 2, 30. ἐλπίδος, Py. 8, 128. Ὠκεανοῦ δεύτερος, Py. 9, 26. ἑνὸς πατρὸς, Py. 10, 3. ἀγαθῶν ἔβαλον, Ne. 11, 39. ἁλὸς, Ist. 1, 53. ἐξ avulsum a suo verbo, Ol. 7, 169. Py. 12, 51. Ne. 1, 71.

ἐκ, in compositione, vide sub ἔκλησις.

ἑκάεργος, ου. ὁ. (Ἔργα) in longinquum operans. est epitheton solis, et cognomen Apollinis, hinc et accentu ab aliis simpliciter adjectivis hujus formæ distinctum. ab ἑκὰς, procul, eminus. ὁ ἕκαθεν ἐργαζόμενος τὰ περὶ γῆν ἥλιος. ὄφρα ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι, Α, 147, ut nobis Apollinem places. et 474, μέλποντες Ἑκάεργον. et 479, ἑκάεργος Ἀπόλλων. sic et Ε, 439. et Ο, 243, 253. Π, 706. Ρ, 585. Φ, 461, 478. ὧδε ἔστω, Ἑκάεργε, Η, 34, ita sit, O Apollo. φεύγεις δὴ, Ἑκάεργε, Φ, 472. et 600, αὐτῷ γὰρ ῥ' Ἑκάεργος Ἀγήνορι πάντα ἐοικώς. ἔβλαψάς με, Ἑκάεργε, Χ, 15. et 220, οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων, ne quidem, si vel multum laboret Apollo. ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων, Ι, 560. μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων, Π, 94. ἦλθεν δὲ ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων, Θ, 323. κίχε μιν, invenit eam, Py. 9, 47. et quatenus in μύθῳ Apollo est τοξότης, sagittarius; ἑκάεργος quoque est, longe jaculans, vel, ὁ ἕκαθεν εἴργων, e longinquo coërcens et arcens. cæterum adjectiva in ουργὴς desinentia, semper ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν, non vero ab artificibus singulis, dicuntur. e. c. Λυκιουργὴς φιάλη est, ἡ ἐν Λυκίᾳ ἢ παρὰ Λυκίοις εἰργασμένη.

ἕκαθεν, (Χάω) adverb. ex remoto, ἐκ διαστήματός τινος. ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ, ex remoto apparet splendor, *von ferne leuchtet der glanz, (the splendour is apparent at a distance,)* Β, 456. ἕκαθεν πόλιος μάχονται, in locis procul ab urbe remotis pugnant, Ε, 791. Ν, 107. et 179, ὄρεος ἕκαθεν περιφαινομένου, montis ex remoto apparentis. ἕκαθεν γίγνεται ἀκουὴ, ex longinquo auditur, Π, 634. ἕκαθεν ἄστυ εἶναι φατὲ, procul hinc urbem esse dicitis, ρ, 25, ex longinquo. ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος, Ol. 10, 9, ubi ὁ χρόνος est personificatus, quasi peregre et ex remoto loco adventans.

ἐκάθηρε, vide sub καθαίρω.

Ἑκὰς, (Χάω) adverb. remote, procul, πόῤῥω. *abgesondert, fern, (far off, remote.)* est a χάζω, cedo, recedo. ἑκὰς Ἄργεος, Ι, 246. οὐ γὰρ ὀΐω ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν, Ν, 263, non enim puto me pugnare longe stantem ab hoste, sed cominus; ἀγχέμαχός εἰμι μαχητής. et 592, ἀπὸ Μενελάου ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο ὀϊστὸς, a Menelao aberrans sagitta in remotum ab eo volabat. ἑκὰς πατρίδος αἴης ἥμεθα, longe a patria remoti sedemus hic, Ο, 740. δὲ ἀπὸ τείχεος εἰμὲν, nam procul a muro nostro sumus, Σ, 256. μὴ Τρώων ἑκὰς ἕστατε, ἀλλ' ἀνὴρ ἀντὶ ἀνδρὸς ἴτω, Υ, 354, ne ab iis remote state, sed vir contra virum ito. et 422, οὐκ ἔτλη δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι, ἀλλὰ ἀντίος ἦλθε Ἀχιλῆϊ, non sustinebat diu procul versari, sed obvius ibat ei. vide porro, β, 40. γ, 260. δ, 99. ι, 358, coll. 279—281. ζ, 8. μ, 435. ξ, 496. ο, 33. ρ, 73. ω, 37. Py. 2, 98. 8, 30.

ἑκαστάτω, (Χάω) adverb. superlativi gradus ab ἑκάς. τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλα ἐγγὺς, Κ, 113, horum enim castra sunt longissime hinc, nec valde prope, sc. ἀπὸ τοῦ μέσου, ἐν ἄκρῳ, a medio castrorum, in extremo cornu.

ἑκαστέρω, (Χάω) adverb. quasi comparativi gradus ab ἑκάς. valde procul, *ziemlich weit, (pretty far:)* magis procul, *weiter, (farther.)* μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἐστὶν Εὐβοίης, valde multo longius distat hinc quam Eubœa, η, 321.

ἑκάστοθι, (Χάω) adverb. in quovis loco, ubique. ἐννέα ἕδραι ἦσαν, καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, γ, 8, erant novem consessus, quingeni homines in singulis, et præbebant novenos boves in singulos consessus.

ἕκαστος, η, ον. (Χάω) unusquisque, *eder, (each.)* et notat μερισμὸν, partitionem, quisque separatim, ut sit οὗτος, καὶ ἕτερος, καὶ ἐκεῖνος, καὶ ἄλλος, καὶ ἰδοὺ πάντες. pertinet ad ἑκὰς, separatim: unde etiam ἕκαστος notat diversus, separatus quisque, e. c. ι, 127, οὐ πάρεισι νῆες, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα, non adsunt naves, quæ cursu pervadere queant ad diversa illa loca, huc et illuc, ex insula majori in minorem, et inde rursus in eandem majorem. nam distribuit hæc vox multitudinem in diversas unitates, ut ergo et duæ unitates jam sint ἕκαστα. est, ut diximus, ab ἑκὰς, quod remotionem notat; et est ejus superlativus per syncopen pro ἑκάστατος. nam ἡ μονὰς μένει ἐφ' ἑαυτῆς, ὡς οἷον στρογγυλουμένη: dualis numerus ab ea recedit in duas partes, unde ἑκάτερος de duobus: tres et quatuor, etc. longius etiam recedunt; hinc de iis in superlativo dicitur ἕκαστοι, qui notant τὴν πληθὺν μακρὰν ἢ ἑκὰς οὖσαν τῆς μονάδος, et divisam in se. ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος, Α, 606. et 607, ἧχι ἑκάστῳ δῶμα, conclave suum. εἴπερ γὰρ, εἰς δεκάδας διακοσμηθέντες, ἄνδρα ἕκαστον Τρώων ἑλοίμεθα, si enim, in decurias divisi, vellemus in singulas decurias unum virum Trojanum capere ad ministrandum, multæ decuriæ indigerent sane ministro, tantum superamus eos numero, Β, 127. et 164, φῶτα ἕκαστον, singulos. et 449, ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, et singulæ sunt pretio centum boum. et 451, 509, πεντήκοντα νέες, ἐν δὲ ἑκάστῃ κοῦροι ἑκατὸν καὶ εἴκοσι. et 775, ἵπποι δὲ, παρὰ ἅρμασιν οἷσιν ἕκαστος, ἕστασαν, equi, singuli ad et juxta currus suos, stabant. Δ, 428. Ε, 37, 470. et 878. σοὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος, tibi subjecti sumus et paremus quisque pro se: ubi ergo ἕκαστος jungitur verbo in plurali, sicut omnia συλληπτικὰ, collectiva nomina. Η, 185, 215, Τρῶας ἕκαστον (Trojanos, et quidem omnes et singulos) ὑπήλυθε τρόμος, invasit terror: quæ phrasis est Attica, pro Τρώων (sic et Υ, 44.) et 371, ἐγρήγορθε ἕκαστος, vigilate singuli. ἀντὶ Τρώων ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθαι ἐν πολέμῳ, Θ, 233, contra Trojanorum centenos vel ducentenos, staturos vos singulos in prœlio. et 347, εὐχετόωντο ἕκαστος, precabantur quisque pro se. εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, convocare eos viritim, non vero omnes uno clamore edito, Ι, 11. et 85, 88, 180, 203, 652, coll. 653, 708. Κ, 68, i. e. πάντας, ἀρίστους tamen solos intelligit. et 215, τῶν πάντων ἕκαστος δώσουσιν αὐτῷ ὄϊν. Λ, 11, 76, 633, 730. Ν, 121, ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Ξ, 87, 111, 151, 507. ὔμμι ἑκάστῳ, vobis et quidem singulis, Ο, 109, 189, 288, 369, 500, 514, 660, 662, 701. Π, 202, 283, 697. Ρ, 215, 222, 226, 250. Σ, 299, 375. Τ, 84, 277, 339. Υ, 25. Χ, 415. Ψ, 3, 26, 55, 58, præcedente οἱ μὲν, pro quo recentiores dicunt τῶν μέν. et 130, 203, 350, 370, 371, 374, sc. ἵππου. et 497. ἑκάστη, Β, 610. Θ, 520, γυναῖκες ἑκάστη. Σ, 31, coll. 30, πᾶσαι. et 496, γυναῖκες ἐθαύμαζον ἱστάμεναι ἑκάστη. Τ, 302. ἕκαστοι, Γ, 1, i. e. omnes, quod attinet τὴν πληθὺν, in opp. ad ἡγεμόνας. sic Ω, 1. ἕκαστα, Α, 550. Κ, 388, 432. Λ, 705. Τ, 332, coll. 333. Ψ, 95, 107. vide porro, si lubet, α, 349, *jedem a part, (each separately.)* 424. β, 91, 252, 258, 384, 392. γ, 87. δ, 231. ζ, 189, 265. η, 149. θ, 15, 392, 399. ι, 114, 431, τρεῖς ὄϊες φέρον ἕκαστον ἄνδρα, ternæ oves portabant singulos viros. et 468, ubi post ἑκάστῳ est comma, nam κλαίειν pertinet ad, οὐκ εἴων αὐτούς. κ, 173, 392, 397, pro se quisque. λ, 337, ἕκαστος, sc. τῶν ἀκροατῶν. μ, 99. ν, 7, 380. ξ, 14, 105, ergo undecim quotidie. et 436. π, 313, 390. ρ, 365, 452. σ, 237, 290. τ, 592. χ, 31, 43, 57. ω, 187, 341, 417. ἑκάστη, γ, 7. δ, 729, ὑμεῖς ἑκάστη. ι, 60, 65, 159, 309. λ, 228, 232, coll. 233, 541. μ, 90. σ, 340. τ, 501. υ, 11. ἕκαστοι, ι, 164. ω, 416. ἕκασται, ι, 220. ἕκαστα, γ, 361. δ, 137. θ, 259. ι, 218. κ, 14, 292. μ, 16, 25, 34, coll. 35. 130, 165. ν, 191. ξ, 128, 362, 375. ο, 376, 486. ρ, 70. σ, 227. τ, 46, 463. υ, 309. φ, 222. ω, 235, 237, 260, 336, 338. ὧν δὲ ἕκαστος ὀρούει, Py. 10, 95, quorum quisque desiderio fertur. ἔλπεταί τις ἕκαστος, sperat unusquisque, Ne. 4, 149. φυῇ ἕκαστος διαφέρομεν, naturali indole quisque differimus, Ne. 7, 79. ἕπεται δὲ ἐν ἑκάστῳ μέτρον, Ol. 13, 67, convenit autem in qualibet re modus. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος, Ist. 1, 35, in quolibet exercitio uno erat positus finis, nec plura exercitia addi debebant. τεκμαίρει χρῆμα ἕκαστον, Ol. 6, 124, opus indicat quemque. οὐ σκαιότερον χρῆμα ἕκαστον, Ol. 9, 158, non magis sinistra fiet res quæque. ἀμφὶ ἕκαστον, circa unumquemque, Py. 8, 98. ἕκαστον (μέρος) οἷον ἔχομεν, Ne. 3, 128, qualem partem unamquamque habemus. ἕκαστον πρὸς ἔργον, Ne. 8, 6, vide ἔργον. ἄφωνοι ἑκάστη παρθενικαὶ εὔχοντο, Py. 9, 174, virgines pro se quæque tacitæ optabant.

ἑκάτερθεν, (Χάω) adverb. ab utroque latere, utrimque. est per syncopen ab ἑκατέρωθεν, quod est ab ἑκάτερος, α, ον, alter, separatus ab altero. ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου ἐθωρήχθησαν, postquam ab utraque acie armati sunt, Γ, 340, ὁ εἷς ἔνθεν, καὶ ὁ εἷς ἐκεῖθεν, *von beyden seiten, (on both sides.)* τρεῖς ἑκάτερθεν, Λ, 27, tres utrimque i. e. οἱ ὅλοι ἕξ, *auf jeder seite drey, (three on each side.)* sic porro, Υ, 153. Ψ, 329, 813. Ω, 273, 319, ἑκάτερθεν πτερὰ, alæ ab utraque parte. ἀμφίπολος αὐτῇ παρέστη ἑκάτερθε, α, 335. ζ, 19, 263. η, 91. ι, 386, 430. λ, 577. σ, 210. φ, 66. χ, 181.

ἑκάτερος, α, ον. (Χάω) uterque. θέλοντο ἑκάτερος, volebant uterque, hic et item alter, Ist. 8, 63.

ἑκατέρωθι, (Χάω) adverb. utrobique; in alterutra parte. ἑκατέρωθι μείναντες, Ol. 2, 124, et quidem τρὶς, ter; et sermo ibi est de παλιγγενεσίᾳ Pythagorica: ter in utraque parte, in hac vita ter, et apud inferos ter, manens. qui ter vixit et ter mortuus est.

ἑκατηβελέτης, ου. ὁ. (Βάλλω) qui eminus, et procul jactis jaculis vel sagittis, configit et attingit destinata, Apollo sic dictus: non quod centum sagittis confecerit draconem Pythium, ut Simonides οὐ κατὰ τὸ σεμνὸν finxit; nam nulla laus sagittarii, si multis sagittis unum animal conficit: sed quod e longinquo feriat, ὁ ἕκαθεν βάλλων, estque idem qui ἑκατηβόλος. Α, 75. hinc et ὁ ἑκάεργος dictus. si tamen velis pertendere, ab ἑκατὸν esse compositam vocem; sit ὁ ἔχων πολλὰ βέλη, unde Pindaro dictus ὁ εὐρυφαρέτρας (Dorica

terminatione pro ης) 'Απόλλων. Vide ἑκηβόλος, et sequens.

ἑκατηβόλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) idem. ab ἕκαθεν, eminus, mutato θ in τ. et est quoque epitheton Apollinis. ἱερεὺς ἑκατηβόλου 'Απόλλωνος, Α, 370. μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου, Ε, 444. Π, 711. ἑκατηβόλον 'Απόλλωνα, Ρ, 333. αἲ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἑκατηβόλ' Ἄπολλον, Θ, 339, inquit Mercurius ad Apollinem interrogantem. ἄλσος ἑκατηβόλου, υ, 278. etiam hoc, loco nominis proprii, de Apolline, σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, 'Εκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ, Ο, 231, inquit Jupiter ad eum. σὺ δὲ, ἑκαταβόλε, Py. 8, 88, tu O longe feriens Apollo. dorice mutato η in α. Est et epitheton arcus. ἑκαταβόλων τόξων, Ol. 9, 8, πόῤῥω βαλλόντων, *die in die ferne treffen, (which carry to a distance.)*

ἑκατογκεφάλης, ου. ὁ. (Κύβω) centiceps. ἑκατογκεφάλα (dorice pro λου) Τυφῶνος, Ol. 4, 11. ab ἑκατὸν, centum.

ἑκατόγκρανος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) centiceps. vide ἑκατοντακάρηνος, et πολυκάρηνος: nam hanc vocem non omnes agnoscunt codices.

ἑκατόγχειρ, ειρος, et ἑκατόγχειρος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) centum brachia manusque habens, centimanus. ἑκατόγχειρον, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Αἰγαίωνα, Α, 402, estque ὁ πολύχειρ, dux copiarum multarum, qui multis manibus rem gerit. posterior forma nominis orta ex genitivo prioris. Vide sub 'Ηὼς, paullo a fine.

ἑκατόμβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) centum boum pretio. ἑκατὸν, i. e. πολλῶν, βοῶν ἄξιος. nam permutandis pecoribus emebatur olim. ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, (ὁ θύσανος in Ægide divina) Β, 449. ἑκατόμβοια (τεύχεα χρύσεα Γλαύκου) ἐννεαβοίων, Ζ, 236. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, Φ, 79, inquit captivus a victore suo venditus: centum boum pretium tibi comparavi et conciliavi.

ἑκατόμπεδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) centum pedes latus vel longus. ἑκατόμπεδοι κέλευθοι, viæ centum pedes latæ, Ist. 6, 32.

ἑκατόμποδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) centum pedes longus. ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμποδον ἔνθα καὶ ἔνθα, Ψ, 164, i. e. ἑκατὸν ποδῶν ἔχουσαν ἑκάστην πλευρὰν, *ins gevierte, dass jede seite von hundert fuss war, (a square of one hundred feet.)*

ἑκατόμπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) centum urbibus ornatus vel habitatus. est epitheton Cretæ, a numero rotundo factum, non præcise intelligendum: πολύπολις, Β, 649. nam τ, 174, eadem insula dicitur habere nonaginta urbes. quidam, priorem numerum præcise sumentes, narrant, post Trojana tempora, et Homeri ævo, addita fuisse decem oppida ad prisca nonaginta.

ἑκατόμπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πύλω) centum portas habens. Θῆβαι ἑκατόμπυλοι, in Ægypto, Ι, 383.

ἑκατὸν, (Χάω) indeclin. centum, *hundert, (one hundred.)* est remotissimus numerus inter denarios simpliciores; ergo ab ἑκὰς dictus. notat et indefinite, multi, numero rotundo. ἑκατὸν θύσανοι, centum fimbriæ, i. e. multæ, in ægide pendentes, Β, 448. et 510, ἑκατὸν καὶ εἴκοσι κοῦροι. et 576, νηῶν, centum navium. πολίων, centum urbium, Ε, 744. κοῦροι ἅμα ἑκάστῳ ἡγεμόνι ἔστειχον, Ι, 85, centum juvenes una cum singulis ducibus, quorum septem erant, proficiscebantur. ἵππους, Λ, 679. θυσάνοις, Ξ, 181, in zona Junonis. ἑκατὸν ἐτέων, centum annorum, Ol. 2, 168, et pertinet ad πόλιν, quæ condita fuerat ante hos annos CIV.

ἑκατόνζυγος, ὁ ἡ. (Ἄγω) est pariter epitheton navis. multis transtris instructus, πολύκωπος, *was viele rudersitze hat, (having many seats for rowers.)* οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο, nec navis centum (i. e. multis) transtris instructa onus ferre posset, Υ, 247, sc. si ista omnia scriberentur libris. et est proverbialis locutio de magna multitudine. Vide sub 'Εκατόμβη, in R.

ἑκατονταέτης, εος. ὁ ἡ. ἑκατοντάετις, τὸ. (Ἔω) per centum annos. *hundertjahrig, (one hundred years old.)* sed, ut jam supra monuimus, recentiores accentum in ultima ponunt. ἐγκύρσας ἑκατονταετεῖ βιοτῇ, incidens in centennem vitam, Py. 4, 503, i. e. πολυετεῖ: tam sapit quasi esset centenarius, φρόνιμός ἐστιν ὡς πολυέτης ἀνήρ.

ἑκατοντακάρηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) centiceps. i. e. πολυκέφαλος. nam ἑκατὸν ponitur pro multo indefinito. nam non semper præcise et ἀριθμητικῶς accipienda hæc vox. sic vocatur ὁ Τυφὼς, Py. 1, 31, qui et alibi dicitur ἑκατόγκρανος, ου, ὁ ἡ, i. e. πολυκάρηνος. Py. 8, 20.

ἕκατος, η, ον. (Χάω) remotissimus, valde remotus. est per syncopen ex superlativo ab ἑκὰς, ἑκάστατος. et est epitheton Apollinis apud poëtam, i. e. solis, qui ex longinquo præsens tamen nobis est et operatur. πρὸς ναὸν 'Απόλλωνος ἑκάτοιο, ad ædem Apollinis longe jaculantis, Η, 83. sic, πειθόμενος μύθοισιν 'Απόλλωνος, Υ, 295. hinc et Diana, i. e. luna, dicitur ἡ 'Εκάτη, Hecate.

ἐκβαίνω, (Βάω) egredi facio, egredior. ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν, pro ἐξέβησαν, *schiffeten die opferthiere aus, sezten sie ans land, (landed the victims,)* Α, 438. et 437, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον, ipsi egressi sunt e nave. et 439, ἐκ δὲ Χρυσηὶς νηὸς βῆ, pro ἐξέβη. nam aor. 1. hujus verbi active notat, aor. 2. vero intransitive. οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν, illi vero exponentes te ex nave, abierunt, ω, 300, ἐξαγαγόντες σὲ ἐκ νηός. illud alterum ἔβησαν est aoristus secundus. πέτρης ἐκβαίνοντα, de rupe descendentem, Δ, 107, vel potius, ex cavitate aliqua rupis exeuntem. ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ, pro ἐξέβησαν, Γ, 113. sic, e nave, γ, 11. et 12, ἐκ νηὸς βαῖνε, pro ἐξέβαινε. et 468, ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ pro ἐξέβη, *gieng aus dem bade, (went out from the bath.)* δ, 785. ἐκ πόντου βὰς, ε, 56. et 415, μὲ ἐκβαίνοντα, egredi conantem ad littus ex mari. οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, κ, 103. et 142, ἔνθα τότε ἐκβάντες. et 161, τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα, egredientem cervum ex saltu, ἐκ ὕλης. ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν, μ, 6. οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες, ν, 116. ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον, ο, 498. ἀσαμίνθου, ρ, 90. ψ, 163. ω, 369.

ἐκβάλλω, (Βάλλω) ejicio, emitto. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, ancoras jecerunt, Α, 436, *sie wurfen anker aus, (cast anchor.)* αὐτὸν ἔκβαλε δίφρου, dejecit e curru, Ε, 39. ἐκ δ' ἔβαλεν ἵππων αὐτὸν, Λ, 109. χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, Ξ, 419. μοὶ βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, mihi arcum excussit e manu, Ο, 468, *hat mir entfallen lassen, (made me drop.)* τοὺς ἔκβαλλε (pro ἐξέβαλλε) θύραζε, illos ejecit, Φ, 237. et 259, ἀμάρης δ' ἐκ ἔχματα βάλλων, ex sulco obices ejiciens. ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα, fecit ut ei ex manu excideret flagellum, Ψ, 384. χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα, β, 396, manibus eorum excussit pocula. δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, hastam abjeci e manu in terram, ξ, 277, *ich warf den spiess weg, (I threw away the spear,)* utpote pacem petens. καὶ τὴν μὲν, ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι, ἔκβαλον, ο, 480, ejecerunt mortuam e navi. et 497, εὐνὰς, ancoras. τὸν ἔκβαλε κῦμα ἐπὶ χέρσου, unda ejecit eum in terram. τ, 278. et 362, δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά. ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, irritum verbum emisi, Σ, 324, ἐξιδέμην, παρέῤῥιψα. εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, nisi impotentem vocem emisisset, δ, 503. εἴκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, sc. δένδρεα, *in allen zwanzig stück hat er gefället, (he felled twenty in all,)* ε, 244, ἐξέβαλεν, ἔῤῥιψε, τῆς οἰκίας στάσεως ἔξω ἔθετο, ad navem ædificandam. ἐκβολὴ, ἡ, ostium fluminis; it. metaphorice, finis et exitus versus, *des ausgang einer zeile, (the conclusion of a verse.)* ἐκβαλεῖν ἔπος, emittere verbum, Py. 2, 148.

ἔκβασις, εως. ἡ. (Βάω) egressus, exitus. ἔκβασις ἁλὸς, ε, 410, locus ubi nans ex mari exscendere possit.

ἐκβολὴ, vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, aliquanto sub medio, et sub ἐκβάλλω.

ἐκγαμίζω, vide sub γαμέω.

ἐκγέγαα, ἐκγεγάμεν, ἐκγεγαὼς, vide sub sequente.

ἐκγείνομαι et ἐκγίγνομαι, (Γάω) enascor, nascor ex aliquo. οἱ Διὸς ἐξεγένοντο, Ε, 637, qui Jove prognati sunt. Πορθεῖ τρεῖς παῖδες ἐξεγένοντο, Portheo tres filii nati sunt, Ξ, 115. τοῦ γένετο ἐκ πατρὸς (pro ἐξεγένετο πατρὸς) πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων, Ο, 641. ἦ ῥα σοῦ ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο 'Αχαιοὶ, Σ, 359, nati sunt ex te ipsa. Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, ex Troë nati sunt, Υ, 231. et 305, οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων, et sermo est de Jove. χαλεπόν σοι (ἔσται) Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι, tibi, nato a fluvio. Φ, 185, est particip. præt. medii, ab ἐκγάω. 'Ελένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, Γ, 199, 418. δ, 184, 219. 'Αθηναίη Διὸς ἐκγεγαυῖα, ζ, 229. 'Ελένη, ψ, 218. οἵ σοὶ φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάασι, Δ, 41, præt. med. existunt, sunt, homines tibi cari. ἄμφω δ' ἐκγεγάτην 'Ηελίοιο, κ, 138, ambo nati sunt ex sole: dualis præt. med. pro ἐκγεγαάτην, per syncopen. 'Αγχίσου εὔχεται ἐκγεγάμεν, Ε, 248, ionice et per syncopen pro ἐκγεγαέναι, unde Ionica terminatio est ἐκγεγαέμεν: ab Anchisa se natum esse. σὲ 'Αφροδίτης ἐκγεγάμεν, Υ, 106. et 209, 'Αγχίσαο εὔχομαι ἐκγεγάμεν. ἐξεγένοντο στρατὸς θαυμαστὸς, Py. 2, 85, ex eo nascebantur multitudo admiranda.

ἐκγελάω, f. άσω. (Ἕλω) rideo palam, *ich lache offenbar, (I laugh openly.)* in opposito ad risum occultum animi. rideo valde, *ich lache stark, (I laugh heartily,)* ad differentiam τοῦ μειδιάματος. ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ, Ζ, 471. ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας, π, 354, ubi est risus exterior, sed præ indignatione, ἐξεπιπολῆς, βαρυνομένης δὲ ψυχῆς. *er lachete äusserlich, aber vor verdruss dass der fang nicht gerathen war, (he laughed outwardly, but for vexation at the failure.)* eadem verba sunt, σ, 35, ubi est, λίην γελάσας, nam ἐκ sæpe intendit significatum. et hic rident proci γναθμοῖς ἰδίοις, mox ridebunt ἀλλοτρίοις. Anacharsis, ridiculis hominibus, γελωτοποιοῖς, introductis in convivium, non risit: introducta simia, risit, dicens, οὗτος μὲν φύσει γελοῖός ἐστιν, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπιτηδεύεται, *studiret drauf, (studies it.)* nam natura in talibus placet. non ars quæsita. Vide sub Γελάω et Λάος ad initium.

ἐκγιγαρτίζω, vide sub ζαχρηής.

ἐκγίγνομαι, vide ἐκγείνομαι.

ἔκγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) est vel ὁ προσεχῶς ἔκ τινος γεννηθεὶς, immediate natus ex aliquo, filius vel filia, υἱὸς ἢ θυγάτηρ, et hic significatus est proprius: vel et, ὁ ἐκ γένους τινὸς, ὁ ἀπόγονος, unus posterorum alicujus. *der des samens ist, (a descendant.)* Τυδέος ἔκγονος ἐσσὶ, Ε, 813, ejus filius, quod circumscribitur 896. φασί σε μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι, Υ, 206, dicunt te esse Pelei nobilis filium. εἰ ἐτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι, γ, 123, siquidem vere illius filius es. ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι, λ, 235, quæ dicebat se esse filiam Salmonei nobilis, ἡ παῖς. γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν, ο, 225, ubi notat τὸν ἀπόγονον ἐκ τοῦ γένους, nam erat quartus a Melampode primo. recentiores habent vocem ἔγγονος, ου. ὁ ἡ, et

dicunt, ἔγγονον esse υἱὸν, τὸν ἐγγὺς γόνον, natum immediatum; ἔκγονον autem esse τὸν υἱωνὸν, nepotem, quasi ἐκ γόνου ὄντα, a filio immediato genitum. Sed ista distinctio apud antiquissimos Græcos locum non habet; utpote quibus ὁ ἔκγονος est υἱὸς, vel in genere ἀπόγονος, ut vidimus: ἔγγονος vero semper illis fuit ὁ υἱωνὸς, nepos. ἔκγονοι 'Ηρακλειδῶν, posteri, Py. 1, 122. ἔκγονοι σοῦ, Ist. 7, 21. ἐκγόνων τῶν Διός τε, Ne. 7, 73. ἐκγόνους ἀλκᾶντας, Py. 5, 95.

ἐκδέρκομαι, (῞Ορω) video ante me et in longum. οὐκ ὀξύτατον (non acutissime) ἐκδέρκονταί σοι ὀφθαλμοὶ κεφαλῆς, Ψ, 477, *die augen sehen dir nicht aufs schärfeste aus dem kopfe, (your eyes do not see very acutely.)*

ἐκδέχομαι, f. ἔξομαι. (Δέκω) excipio. αὐτῷ ἕποντο ἑταῖροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, N, 710, qui, ut operæ fidæ, scutum ejus excipiebant et ferebant, si ipse lassus esset factus.

ἐκδέω, f. ήσω. (Δέω) adstringo, alligo, colligo. σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν, χ, 174, fores colligare post vos. et h. l. præponitur, quod postremum fieri debebat: nam prius vinciendus Melanthius, tunc demum fores claudendæ. τὰς (δρῦς καταβληθείσας) ἔκδεον (ἐξέδεον) ἡμιόνων, Ψ, 121, ad arbores dejectas jungebant mulos, *spanneten maulesel davor, sie an ort und stelle zu schleppen, (harnessed mules to them to drag them to the spot;)* quod ex κολοσυρτὸς apparet, qui aliis vocibus est indicatus ibi. potest tamen et esse, alligabant ut portarent fissas arborum partes.

ἔκδηλος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) apparens omnino, *offenbar, (evident.)* ἵνα ἔκδηλος μετὰ πᾶσι γένοιτο, ut conspicuus inter omnes esset, E, 2.

ἐκδιαβαίνω, (Βάω) transeo et emergo. τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, K, 198. ubi διὰ spatium latum fossæ, et ἐκ emersionem ex ea in altum vel planum, innuit.

ἐκδιδασκέω, f. κήσω. (Δάω) edoceo. ἐκδιδάσκησεν αὐτὸν, Py. 4, 386, pro ἐξεδίδαξεν.

ἐκδίδωμι, f. ἐκδώσω. (Δόω) edo, trado, *gebe her, (I give.)* ὑμεῖς δὲ 'Ελένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ ἔκδοτε, Γ, 459, i. e. ἀπόδοτε χρεωστικῶς, *gebet heraus, (pay.)* ἐκδώσομεν αὐτῷ τοῦτο πράττειν, Ol. 13, 149, huic trademus et mandabimus id efficiendum, ἀναθήσομεν τὸ τοιοῦτο εὐεργέτημα Διῒ, ἐπιτρέψομεν. ἐκδόσθαι θυμὸν πρὸς ἥβην, Py. 4, 525, animum tradere hilaritati.

ἐκδικέω, ἔκδικος, vide sub ἐξαίσιος, et δίκη, prope finem.

ἐκδρέμω, (Τρέω) excurro. ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον, Σ, 30, foras excurrerunt.

ἐκδύω, ἐκδύνω, ἐκδῦμι. (Δύω) exuo, *ziehe aus, (I put off.)* exeo, *gehe heraus, (I go out.)* τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, exuebant sibi arma sua, Γ, 114. νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, Π, 99, inquit Achilles ad Patroclum; nobis duobus effugere mortem, sc. contingat, detur: ut sit infinitivus Ionicus et Doricus, pro ἐκδῦναι, qui pendet ab omisso δοίητε, ὦ θεοὶ, detis O Dii. ἔκδυνε (pro ἐξέδυνε) χιτῶνα, α, 437. ἐκ μέν με εἵματα ἔδυσαν, ξ, 341, exuerunt me quod attinet vestes. hinc recentiores fecere τὸν λωποδύτην, grassatorem, qui obvios spoliat vestibus. et 460, ἐκδὺς exuens ipse sibi, vestem superiorem. sed ἐκδὺς μεγάροιο, exiens et emergens ex domo, χ, 334.

ἐκεῖνος, vide ΚΕΓΝΟΣ.

ἐκέκλιτο, vide sub κλίνω.

ἐκεχειρία, ἡ, pro ἐχεχειρία.

ἐκζεστὸν, τὸ, vide sub ΖΙΓ.

ἔκηα, vide sub κάω.

ἐκηβολία, ας. ἡ. (Βάλλω) peritia jaculandi et configendi eminus prædicatur de homine, E, 54, coll. 52. et 49, seqq. dicitur ergo de bono venatore in genere.

ἑκηβόλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) qui eminus et procul jactis jaculis vel sagittis configit et attingit destinata, *der in der ferne trift, (one who hits at a distance.)* pro ἑκαβόλος, ab ἑκὰς, eminus, procul, et βάλλω, contingo jactu. est epitheton Apollinis, qui sagittis suis est celeber, et cujus sagittis subitæ mortes virorum appropriantur, et pestilentiæ. præterea, ut sol, est ὁ ἑκὰς βάλλων ταῖς ἀκτῖσιν. ἑκηβόλου 'Απόλλωνος στέμμα, A, 14. et 21, Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον. et 438, ἑκατόμβην ἑκηβόλῳ 'Απόλλωνι. εὐχόμενος ἑκηβόλῳ, Π, 513. ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ, Ψ, 872. imo hoc epitheton, loco nominis proprii, de Apolline ponitur, 'Εκηβόλος, A, 96, 110. X, 302.

ἕκηλος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) quietus, tranquillus; *ruhig, stille, (quiet, tranquil.)* est indidem ab ἕκω, Ionico verbo pro ἔχω, teneo, habeo, non repugno, capio. cognatio hujus adjectivi cum ἑκὼν, ex significatu apparet. οἱ δὲ ἕκηλοι τέρπονται, illi vero quieti delectantur, sine ulla molestia, sic ut nihil ingrati contra voluntatem suam sentiant. *sie ergötzen sich nach herzens lust und wunsch, (they divert themselves as they please,)* E, 759, nec ringuntur. et 805, δαίνυσθαι ἕκηλον, ut convivaretur placidus. ἕκηλοι συλήσετε, per otium spoliabitis, Z, 70, καθ' ἡσυχίαν. μὴ νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι, ne contra naves invadant tranquilli, Θ, 512, *nicht ungestört und ruhig, (lest uprovoked and quiet.)* ἕκηλος μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ, O, 194. μὴ οἵγε ἕκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελάσαιντο, inturbati, P, 340. ἀλλὰ ἕκηλος ἐρρέτω, I, 376, at non sollicitatus abeat in malum. ἕκηλοι ἑοῖς ἐν μεγάροις ἐκάθηντο, Λ, 75. οὔπως ἐστὶ μεθ' ὑμῖν δαίνυσθαι ἕκηλον, β, 311, non decet, vel, non licet, vobiscum convivari libentem. ἕκηλος τεμένη νέμεται, quietus possidet sua, λ, 183. ἀλλὰ ἕκηλοι ἐσθίετε βρώμην, μ, 301. sic, ἧται, sedet, ν, 423. δαρδάπτουσι κτήματα, otiosi et lubentes devorant possessiones, ξ, 91. et 167, πῖνε, bibe tranquillus. π, 314. ἔσθιε, ρ, 478, *iss mit vergnügen, (eat with pleasure.)* φ, 259, κάτθετε, otiosi deponite arcum. et 289, ὅτι ἕκηλος μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; et 309. ἕκηλος ἐμίχθη αὐτῇ, Ol. 9, 87, lubens, et simul tacitus, ἡσύχως, *in aller stille, mit ruhigem vergnügen, (in profound silence, with tranquil pleasure.)* ἕκηλος ἐπείμι γῆρας, Ist. 7, 58, tranquillus et lubens adeo ad senectutem. Dores dicunt ἕκαλος.

ἔκηον, vide sub κάω.

ἕκητι, (Χάω) adv. volente aliquo, dedito aliquo alicui rei fiendæ; it. per, *durch, mit gunst, mit willen, (through, with pleasure, willingly.)* 'Ερμείαο ἕκητι, Mercurii gratia, *aus dessen gnade und gunst, (by his favour,)* ο, 318. 'Απόλλωνος, τ, 86. Διός τε σοῦ τε, per Jovis et tuam, O Minerva, gratiam, υ, 42. est ergo pro διὰ τόν. ἕκατι, dorice, Χαρίτων, Ol. 4, 14. σοῦ, ὦ Θαλία, tuo favore, Ol. 14, 28, et ibi clauditur parenthesis. Κάστορος, voluntate gratiosa ejus, Py. 5, 10. Αἰγίνης, Ne. 4, 36. Μνημοσύνης, Ne. 7, 22. ποδῶν, per pedes, et favore eorum, Ne. 8, 81. θεῶν, Ist. 4, 1. σοῦ, ὦ Θεία, Ist. 5, 2. et 37, Διός.

ἐκθέσφατον, ου. τό. (Φάω) oraculum. οὔτι θεῶν ἐκθέσφατα ᾔδη, neque deorum oracula intelligebat, E, 64, ubi confer τεκταίνω, ibi enim hoc oraculum est notatum. sed est etiam aliud: Lacedæmonii urgebantur fame; Menelaus jubebatur oraculo, placare deos τῶν 'Ιλιέων. profectus ergo ad Ilium, rediit comite Paride Delphos, ubi Paris interrogat oraculum de uxore, Menelaus de prole. respondet Pythia:

> Τίπτε δύω βασιλῆες, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' 'Αχαιῶν,
> Οὐκέθ' (pro οὐκέτι, nequaquam) ὁμὰ φρονέοντες ἐμὸν δόμον εἰσανέβητε;
> ῞Ητοι ὁ μὲν, (Menelaus) πώλοιο γόνον διζήμενος εὑρεῖν,
> Αὐτὰρ ὁ, πῶλον ἑλεῖν; τί νυ μήσῃ (statues) ὦ μεγάλε Ζῶ!

ubi ambiguitas oraculi latet in ἡ πῶλος, per quam intelligitur Helena. id ergo ambo non intelligentes, abiere: et post ea acciderunt, quæ de Paride et deabus, et Helena, narrantur. potest tamen, οὐκ ᾔδη, etiam exponi, non studuit cognoscere, noluit scire: nam πυθέσθαι ἐχρῆν καὶ μαθεῖν θεόθεν, εἰ ναυπηγητέον, sciscitari debuerat a deo, an naves essent ædificandæ.

ἐκθνήσκω, (Τῶ) emorior. ἔκθανον (pro ἐξέθανον) γέλω, emoriebantur risu, *sie wolten sich todt lachen, (they had well nigh died with laughing,)* σ, 99. vide γέλως.

ἐκθορέω, (῞Ορω) exsilio. ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης sors exsiliit ex galea, in qua sortes fuerant agitatæ, H, 182. ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε, de curru desiliit ad terram, Θ, 320. ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, prosiliit ex prima acie, O, 573. et 580, τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι (εὐνῆς) θορόντα, exsilientem e cubili hinnulum. ἔκθορε δίφρου, Π, 427, desiliit curru. ἀντίος ἐξέθορε, obvius exsiliit, prosiluit, Φ, 539. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδου, Ψ, 353. et 509, δίφρου. κλῆρος, κ, 207.

ἐκθρώσκω, (῞Ορω) exsilio. κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, cor mihi præ palpitatione extra pectus exsilire velle videtur, K, 95, pulsu suo pectus attollit, πατάσσουσα καὶ οἷον ἐκπηδῆσαι βιαζομένη.

ἐκθύμως, vide sub θυμός.

ἐκθυρίζω, vide sub ἀθύρω.

ἐκθύω, f. ύσω. (Θέω) expio, placo. ἐξεθύσατο φθόνον, i. e. ὡς οἷα διά τινος θυσίας ἱλεώσατο, placavit invidiam.

ἐκίχεις, vide sub κιχέω.

ἐκκαθαίρω, f. αρῶ. (῞Αω) expurgo. *mache ganz rein wovon, (I cleanse.)* οὐροὺς ἐξεκάθαιρον, B, 153, ἐκ τῆς, ὡς εἰκὸς, τῷ πολλῷ χρόνῳ αὐτόθι συμπεφυρμένης ὕλης: et in genere, puras faciebant de novo fossas non altas, per quas naves trahi possent in mare.

ἑκκαίδεκα, (Δέκω) indeclin. sedecim. νῖκαι, Ne. 11, 24.

ἑκκαιδεκάδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) est nomen compositum ex ἓξ καὶ δέκα, καὶ τὸ δῶρον, quatenus hoc notat palmum, vel διάστημα τετραδάκτυλον, mensuram quatuor digitorum transversorum, *vier quer finger lang, (four fingers' breadth long.)* ergo hoc compositum notat, sedecim palmos minores in longitudinem. istud δῶρον dicitur et ἡ παλαιστὴ vel ὁ παλαιστὴς, et est τὸ τρίτον τῆς σπιθαμῆς, tertia pars spithamæ, *der dritte theil einer spanne, (the third part of a span.)* τοῦ (αἰγὸς ἀγρίου) κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει, Δ, 109, scilicet ambo cornua hujus capri sylvestris in una summa, ut videtur: ergo unum cornu octo ejusmodi palmos minores in longitudinem habebat. neque hæc mensura nimia: nam majora cornua sunt visa alibi. possis et credere, singula cornua sedecim ejusmodi palmorum fuisse, *sechzehen vierquerfinger lang, (sixteen times four fingers' breadth long.)*

ἐκκαλέω, (Κέλω) evoco, ἔξω καλέω. ἐκκαλέσας, Ω, 582. ἐκκαλέσαντές με, κ, 471. ἐκκαλεσάμενος, idem quod ἐκκαλέσας, τ, 15. φ, 380. ἐξεκαλεῖτο 'Ερμῆς ψυχὰς, ω, 1, evocabat Mercurius animas, ne larvæ molestæ essent in domo nepotis sui: erat enim abavus Ulyssis. ἔξω τοῦ δώματος ἔφερε τὰς φιλοσωμάτους ψυχὰς, τῆς ἐξ ἐκείνων μήνιος ἐκκαθαίρων τὸν τοῦ ἀπογόνου οἶκον. et hinc est recentiorum notio τοῦ ἐκκαλεῖσθαι, i. e. ἔξω ῥίπτειν, eliminare. ἐκκάλεσε γείτονα, Ne. 1, 90.

ἐκκαλύπτω, (Κάρα) revelo, detego. ἐκ δὲ καλυψάμενοι θηήσαντο ἔλαφον, κ, 179, quod quidam exponunt: excoriantes admirabantur cervum, ob magnitudinem insignem. Sed, si propius inspicias locum, apparet, ἐκκαλυψάμενοι esse intransitive; cum revelarent ipsi se, involucris suis rejectis. nam præ mœrore obvolverant capita, et jacuerant humi proni. nunc, adveniente principe suo, et adportante feram egregiam in venatione dejectam, recepto animo surgebant, abjectis integumentis suis, coll. 181.

ἐκκανάσσω, vide sub οἰνοχοεύω.

ἐκκαταπάλλομαι, (Πάλλω) desilio. ab ἐκ et κάτω. ex loco elato deorsum salio et moveo me. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο, pro ἐκκατεπάλλετο, T, 351, ἡ Ἀθήνη.

ἐκκατείδω, (Εἴδω) despecto ex aliquo elato loco. Περγάμου ἐκκατιδὼν, ex arce Trojana despiciens, Δ, 508. H, 21. pro κατιδὼν ἐκ.

ἐκκατέπαλτο, pro ἐκκατεπάλλετο, vide sub ἐκκαταπάλλομαι.

ἐκκίω, (Ἔω) eo foras. ἐκ δὲ κίεν, exivit foras, ω, 491.

ἐκκλέπτω, (Κάρα) furtim subduco ex. Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν Ἄρηα, E, 390, dextre et clam eripuit eum ex vinculis.

ἐκκομίζω, f. ίσω. (Κόμω) curam alicujus habeo ut e malo evadat. *helfe einem sorgsam heraus, (I am concerned to help some one out.)* ἐκκόμισαί με, E, 359, *hilf mir heraus, (help me out,)* ἐπιμελήθητί μου, ἵνα ἐκφύγωμαι ἐντεῦθεν.

ἐκκορηθείης, vide sub κορέω, prope finem.

ἔκκριτος, vide sub κρίνω, prope medium et iterum aliquanto post.

ἐκκρούω, vide sub ἐκπλήσσω.

ἐκκυλίω, f. ίσω. (Κύλω) foras devolvo. ἐκ δίφρου ἐξεκυλίσθη, e curru præcipitabatur, Z, 42. Ψ, 394.

ἔκλαγξα, etc. vide sub κλάζω.

ἐκλείπω, (Λείπω) deficio. οὔποτε ἐκλείψειν γενιὰν, Ol. 6, 86, nunquam defecturum esse genus. hinc est et ὁ λὶψ, ventus ab occidente spirans, ubi ἐκλείπει sol occidens. Æschyl. Pers. 232, schol.

ἐκλέλαθον, vide sub ἐκλήθω.

ἔκλεο, vide sub κλέω.

ἐκληθάνω, (Λήθω) idem quod ἐκλήθω. et vide paragogen, ληθάνω, unde dorice λαθάνω, et interserto ν, λανθάνω, pro λήθω. notat, ποιεῖν λανθάνεσθαι, oblivisci facere; sicut ψεύδειν est ψεύδεσθαι ποιεῖν. ἐκ δέ με πάντων ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, pro ἐκληθάνει με, η, 221.

ἐκλήθω, f. ήσω. (Λήθω) oblivisci facio, latere facio. πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, αἱ Μοῦσαι, B, 600, fecerunt eum Musæ cæcum, et eripuerunt cantum admirabilem, et oblivisci fecerunt artem citharizandi; pro ἐξέλαθον. et vide, de suavitate naturali dicit, ἀφείλοντο, de bono doctrina acquisito dicit, ἐξέλαθον: tam accuratus est poëta in exprimendis rebus. ἐκλάθετο (pro ἐξελάθετο) φρεσὶν ἦσιν καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα, κ, 557, oblitus erat. οὐκ Ἀχαιοὶ ἀλκῆς ἐξελάθοντο, non obliviscebantur fortitudinis suæ, Π, 602. τῷ (tunc) κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο, sane quisque illorum quidem etiam oblivisceretur nuptiarum, γ, 224. εἰσόκε ἐκλελάθοιντο Ἀφροδίτης, ἣν εἶχον ὑπὸ μνηστῆρσιν, χ, 444, ubi sermo de ancillis malis: et reduplicatio cum augmento est Ionica. φαίην κεν (existimarem equidem) φρέν' ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι, mentem meam gemituum et ærumnæ oblituram esse; pro ἐκλαθέσθαι, Z, 285, i. e. μηδέποτε παθεῖν ἀηδῆ κακοπάθειαν, *ich dächte, ich wolte so froh seyn als hätte ich gar kein unglück gehabt, (I thought I should be as cheerful, as though no mischief had befallen me.)*

ἔκλησις, εως. ἡ. (Λήθω) plenaria oblivio, ἡ ἄγαν λήθη. nam ἐκ in compositione intendit sæpe, e. c. ἡ ἐκσίγησις, i. e. ἡ ἄκρα σιγή. φόνοιο ἔκλησιν θῶμεν, cædis oblivionem sanciamus, ω, 484, pacis stabiliendæ causa. hinc ejusmodi ἔκλησις est divinum donum, juxta illud: ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ, *eine gänzliche amnestie, (a total oblivion.)*

ἐκλίθη, ἐκλίνθη, vide sub κλίνω.

ἐκλινάω, vide ibidem.

ἐκλινίζω, vide sub ἱστίον.

ἐκλιστράω, vide sub λίστρον.

ἐκλύσθη, vide sub κλύζω.

ἐκλύω, (Λύω) exsolvo, *löse aus, (I release.)* ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, inquit Mercurius ad Ulyssem, κ, 286, age sane, ex malis te liberum præstabo; quasi ea mala essent captivitatis vincula, coll. 284, 298.

ἐκμαγεῖον, τὸ, ἔκμαγμα, τὸ, vide sub ἀναμάσσω.

ἐκμαίνω, vide sub μαίνω.

ἐκμανθάνω, f. μαθήσω. (Μάω) prorsus cognosco, edisco. γενεὰν τοῦ ἐκμαθὼν, quando cognoverit familiam ejus, Ist. 5, 72.

ἐκμάομαι, vide εἰσμάομαι.

ἐκμάσσω, vide ἀναμάσσω.

ἐκμείρομαι, (Μείρω) præcipua pars tribuitur mihi, præcipue particeps fio. νῦν δ' ἐν πελάγεσσιν ἁλὸς ἐξέμμορε τιμῆς θεῶν, ε, 335, nunc autem in pelago præcipue nacta est honorem divinum, dea facta est maris: et sermo est de Λευκοθέα.

ἐκμόλω, (Μέλω) prodeo, eo foras. κλισίηθεν ἔκμολεν (ἐξέμολεν) ἶσος Ἄρηϊ, Λ, 603.

ἐκμυζάω, f. ήσω. (Μάω) exsugo. αἷμα ἐκμυζήσας ἐκ τοῦ ἕλκεος, cum sanguinem exsuxisset ex vulnere medicus, Δ, 218, coll. 190, ἐπιμάσεται, quod est generalius, tractabit manu, curandi causa. sed h. l. fiebat exsuctio ista ore.

ἐκμυστίζω, vide sub ΜΥ'Ω.

ἐκνεύω, (Νέω) declino, extra nuo. ἐκνεῦσαι ποσὶν, pedibus extra ire, i. e. finem facere cursus mei, Ol. 13, 164.

ἐκνόμιος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) inusitatus, extra partem communem, extra legem sortis. εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμά τε καὶ δύναμιν υἱοῦ, Ne. 1, 86, vidit enim filii insolitam illi ætati indolem et fortitudinem, ἄηθες, οὐ νομιζόμενον. notat et ἐκνόμιος, præter morem solitum. hinc ἐκνομίως, supra modum, Aristoph. Plut. 982. nam νόμος est, mos solitus. coll. 993.

ἐκνομίως, vide supra, et sub θυμὸς, longius ab initio.

ἐκνοστέω, f. ήσω. (Ἔω) redeo ex. μάχης ἐκνοστήσαντε, E, 157. μάχης ἐκνοστήσαντι, P, 207. X, 444. Ω, 705.

ἑκοντὴς, ἑκούσιος, vide sub ἐθελοντήρ.

ἔκπαγλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui percellit animum aliorum, sive admiratione sive horrore. est pro ἔκπλαγος per μετάθεσιν, ab ἐκπλήττειν, quod confer. ὁ ἐκπλήττειν δυνάμενος καὶ καταπλήττειν. admirabilis, in significatu lato, qualis est apud Juvenalem: improbitas illo fuit admirabilis ævo. Λαομέδων ἔκπαγλος, Φ, 452, ubi contextus ostendit, esse in sensu deteriori, terribilis, violentus, percellens sua vi et minis. 589, ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστὴς, inquit Agenor Trojanus ad Achillem: sic terribilis et audax exsistens bellator. χειμὼν ἔκπαγλος, tempestas horribilis, ξ, 522. ἔκπαγλον ἐπεύξατο, ubi neutrum est adverbialiter, terribili et horrendo modo gloriabatur super id factum, N, 413, 445. Ξ, 453, 478. οὐ γάρ σε ἔκπαγλον ἀεικιῶ, non enim ego te horribili modo male tractabo, post mortem tuam, O hostis, X, 256, nam ἀεικίζειν νεκρὸν, ἔκπαγλόν τι ἐστίν. ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν, reveritus enim est meam sibi horribilem comminationem, κ, 448. ἔπος ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, vocem horrendam et indignam, ρ, 216, si cogites servum, qui ea usus est contra herum suum Ulyssem, præsentem sed personatum; θυμοδακὲς, qua herus potuisset moveri, ut personæ oblivisceretur. sic, ἐκπάγλοις ἐπέεσσι, duris et apud alios horrorem excitantibus verbis, Θ, 77. O, 198, *mit starken worten, (with harsh words.)* οὓς νῦν ἔκπαγλα (neutrum pro adverbio) ἐφίλησε, quos Trojanos nunc admirando modo amat et fovet, Venus, E, 423. sic, ἐφίλησά σε, Γ, 415. σὺ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατε ἀνδρῶν, A, 146, ubi est in sensu dubio, an de laude sit intelligendum, pro θαυμάσιος, ὃν ἐκπλαγεὶς θαυμάζεται: an vero ironice nonnihil; nam loquitur ibi Agamemnon, iratus Achilli. est ergo ibi amphibolia, quam Achilli interpretandam pro lubitu relinquit sed in sensu optimo est de eodem Achille, Σ, 170, tu qui horrorem incutis hostibus, et quem nos omnes ob fortitudinem maxime admiramur. et rursus amphibolice, loquente Achille ad Iphitionem occisum a se, Y, 389. deberet esse ἐκπλαγώτατος, sed ob metrum est correptum et mutatum. ἔκπαγλος αἰχμαῖς, hastis terribilis, Py. 4, 140. σθένει, robore admirandus, Ist. 7, 30. ἔκπαγλον ἐν πόνοις, Ist. 6, 80, stupendum in laboribus Martis. Ἀλκυονῆ, stupendum Alcyonea, Ne. 4, 44.

ἐκπάγλως, (Πέλω) adverb. ad stuporem usque, admirabiliter, egregie. ἐκπάγλως ἀπώλεσαν αὐτοὺς, stupenda fortitudine perdiderunt eos Centauros, A, 268. ὡς ἂν ἐκπλαγείη τις. τῷ δ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο, sed principes odio habebant eum mirum quantum, *hasseten ihn überaus sehr, (hated him exceedingly.)* B, 223. et 357, εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι, si quis vehementius cupit domum redire, *sich fast sehr nach hause sehnet, (longs exceedingly to return home.)* Ἕκτωρ μαίνεται ἐκπάγλως, furit terribiliter, pugnando, I, 238. τί ποτέ σοι ὧδε ἐκπάγλως ὠδύσατο Ποσειδῶν, cur tandem tibi adeo terribiliter succenset Neptunus, ε, 340. γόνον Ἀτρέως Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρε, odit, λ, 436. et 559, Δαναῶν στρατόν. ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται, nimium quantum luget filium, ο, 354, Penelope.

ἐκπαιφάσσω, (Φάω) fanatico more excurro, irruo acribus oculis. ὅτε τὸν ἐγὼ οὐκ εἴων πολεμίζειν, οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, E, 803, quando eum ego (Minerva, i. e. prudentia herois ipsius) non sinebam pugnare, aut serio irruere: nam sequens certamen Thebis, erat ludicrum.

ἔκπαλθ', pro ἐξεπάλλετο, vide sub ἐκπάλλω.

ἐκπάλλω, (Πάλλω) exsilire facio. μυελὸς σφονδυλίων ἔκπαλθ' pro ἐξεπάλλετο, Y, 483, medulla ex vertebris superioribus spinæ dorsi, abscisso capite, exsiliebat.

ἐκπατάσσω, f. άξω. (Βάω) excutio. *ich schlage und stosse hinaus, (I beat and push out.)* ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσὶ, σ, 326, hospes miser, tu aliquis a mente sana alienatus es: ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος, ὁποῖοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, i. e. κτύπων γίνονται: *du bist ja ganz verduzt, (thou art quite deranged in mind.)*

ἐκπέμπω, f. ψω. (Ἔπω) emitto, ejicio, exporto. ἤ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια, ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, Ω, 381, num aliquo exportas curru thesauros pretiosos ad alienigenas, ut ibi serventur si forte Troja capiatur? et ibi est sig-

nificatus primus et proprius hujus compositi. ἐκ πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε, pro ἐξέπεμπε, M, 28, totum fundamentum muri illius emisit, i. e. eruit, fluctibus: et suaviter id dictum de fundamento, quasi de vivo προσώπῳ quod emittitur e regione aliqua. ἡσύχιον δ' ἄρα μὶν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Φ, 598, et placidum ergo eum ex prœlio dimisit ut abiret. ὅπως Πρίαμον ἐκπέμψειε νηῶν, quomodo, vel ut, educeret eum ex castris Græcis, Ω, 681. ἔκπεμψάν τε νομῆας σὺν σύεσσιν, π, 3, dimiserunt, emiserunt e villa pastores cum suibus. μή τίς σε δώματος ἐκπέμψῃ, σ, 335, e domo emittat et ejiciat. ἀλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε, εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι, υ, 361, at, juvenes, celeriter eum educite foras e domo, ut in concionem in foro eat: coll. 364. ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, Ne. 7, 106, qui eduxisti e luctationibus cervicem et robur, sine sudore multo, i. e. antequam sol incalesceret, i. e. celeriter et sine magno negotio vicisti in lucta.

ἐκπεπαταγμένος, vide sub ἐκπατάσσω.

ἐκπέπομαι, vide sub ἐκπίνω.

ἐκπεράω, f. ήσω. (Πέρα) pertranseo, *ich gehe hinüber und durch, (I pass over and through.)* νηὸς φορτίδος, ἥτε ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα, navis onerariæ, quæ transit magnum mare, ι, 323, in opp. ad navigium minus. λαῖτμα μέγα ἐκπερόωσι, pro ἐκπεράουσι, contr. ἐκπερῶσι, mare magnum transeunt, η, 35. sic λαῖτμα ἁλὸς τάχιστα, θ, 561. et metaphorice, οἰστὸς ἀντικρὺ ἐξεπέρησεν, sagitta e regione transiit, N, 652. δόρυ, Π, 346. κ, 162.

ἐκπέρθω, f. έρσω. (Φύω) evasto. ἐκπέρσει ἄστυ, expugnabit et depopulabitur urbem, Σ, 283. Φ, 310. ἐκπέρσουσι πόλιν, E, 489. ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν, pro ἐξέπερσε, Z, 415. εἴ κε 'Ιλίου ἐκπέρσῃς πτολίεθρον, N, 380. ὁπότε ἐκπέρσωσι πόλιν, A, 164, si diripuerint urbem. et 19, ὑμῖν θεοὶ δοῖεν ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, expugnare, diripere. sic, ἐκπέρσαι, B, 133. O, 216. Ἴλιον ἐκπέρσας, B, 113, 288. E, 716. I, 20. Σ, 327. ἐκπέρσαντες, Φ, 433. ἐκπέρσειν πόλιν, P, 407. ἀλλὰ τὰ μὲν (pro ἃ) πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ (ταῦτα) δέδασται, A, 125, quæ ex urbibus prædati sumus, ea jam divisa sunt. ubi igitur usitata maxime notio τοῦ ἐκπέρθειν apparet.

ἐκπέταλος, vide sub πέταλον.

ἐκπετήσιμος, vide sub πετεηνός.

ἐκπεύθομαι, f. εύσομαι. (Πείθω) audio, exploro. ἔκ τε πυθέσθαι, et ad explorandum, K, 308, 320. εἰ δ' 'Αχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς, Y, 129, si enim is non hæc ex deorum voce didicerit, *wenn er das nicht aus dem ausspruche der götter wird vernommen haben, (if he has not learned this from the lips of the gods.)*

ἐκπηνίζω, vide sub πηνίος.

ἐκπίνω, (Πίω) ebibo, *ich trinke aus, (I drink up.)* it. ἐκπόω, f. ώσω. ὁ δ' ἔδεκτο καὶ ἔκπιεν, pro ἐξέπιεν, ab ἐκπίω, sumebat poculum et ebibebat, ι, 353. et 361, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσι, ter ebibebat ex ignorantia et imprudentia. ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, ubi dedit et illi ebiberunt, socii Ulyssis poculum Circes, κ, 237. et 318, ebibi, ego Ulysses. nam duo cum faciunt idem, non est idem. ὅσα σοὶ ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται, quæ tibi bibendo et edendo ablata sunt, χ, 56, perf. pass. ἐκπέπομαι, ab ἐκπόω. vide simplex. idem verbum enim ponitur, si exprimenda est notio τοῦ, bibendo absumere aliquam pecuniam, *geld vertrinken, (to squander money in drinking.)* sic Aristoph. Lys. 114, ἐμὲ χρὴ τὸ ἔγκυκλον τοῦτο καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθημερόν, me oportet hoc amiculum pignori deponere ac bibendo id absumere hoc ipso die. πίνος, ου, ὁ, squalor inhærens rei et quasi imbibitus ab ea.

ἐκπίπτω, (Πέτω) excido. ἐξέπιπτον οἰστοί, Φ, 492, excidebant sagittæ e pharetra. οἱ ἔκπεσε δάκρυ, excidit ei lacrima largiter, B, 266, conf. δάκρυ. sic et π, 16. πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον (ἐξέπεσον) ἵππων, Λ, 179, i. e. multi et resistentes et fugientes dejiciebantur occisi de curribus suis. ἔκπεσε δίφρου, excidit curru, E, 585. N, 399. ξίφος χειρός, ensis excidit e manu, Γ, 363. νεκρός, Δ, 493, corpus mortuum excidit ei e manu. τόξον, Θ, 329. δαλός, torris, fax, O, 421. et 465, τόξον. σκῆπτρον, et quidem non ob timorem, sed de industria, *er liess den stock fallen, den er in der hand hatte, (he dropped the staff which he had in his hand,)* ξ, 31. et 34, σκῦτος, corium. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς, præ timore, X, 448. talis res humi cadens dicitur et χαμαιριφές τι. ἔνθα μιν ἐκπεσέειν οἴω, σὺν δ' ἅρματα ἆξαι, ibi puto eum ex curru casurum, et currum fracturum esse, Ψ, 467, ubi est πρωθύστερον 'Ομηρικῶς. et 595, σοίγε ἐκ θυμοῦ πεσέειν, pro ἐκπεσεῖν, tibi quidem excidere ex animo, i. e. ex bona gratia tua: et hic posterior est infinitivus aor. 2. prior vero fut. 2. ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, η, 283, i. e. ἔξω ἔπεσον τῆς θαλάσσης, ἀψύχου τινὸς δίκην, *ward ans land geworfen, (was thrown upon the shore,)* ἐξεβράσθην κατά τι ναυάγιον, et colligere nitebar animum. πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες, ξ, 307, exciderunt a navi. ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, π, 13. δέπας χειρός, χ, 17.

ἔκπληκτος, vide sequens, et sub ἐμπλήγδην.

ἐκπλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) excutio ex aliqua re aut consilio aliquem, removeo. deinde, si quem ictu aut pulsu aliquo perterrefacio et ex quieta mente excutio, συγχέω τινὰ διά τινος πληγῆς ἢ κρότου. et tali sono subito exterriti dicuntur ἔκπληκτοι, si vero a fulmine id oriatur, ἐμβρόντητοι. sic et ἐκκρούεσθαί τις ἔργου, excuti negotio, dicitur, et ὁ κωλύων αὐτὸν dicitur ἐκκρούειν. ἐκ γάρ με πλήσσουσι, impediunt enim me, arcent quasi vi aliqua, a bene capto consilio, σ, 230, et respicit id πάντα, 229, non omnia possum recte agenda curare, impedior enim hic illic ab his multis hominibus. ergo h. l. est primus significatus, prohibere aliquem aliqua re, facere ne appropinquare possit ad rem. deinde est, obstupefacio, arceo a consilio capiendo, facio ut aliquis apud se et sui compos non sit. ἐξέπληγη φρένας, N, 394. Π, 403. talis dicitur et βλαβῆναι φρένας. recentiores magis amant ἐξεπλάγη. ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, pro ἐξεπλήγησαν, Σ, 225. δέος ἐξέπληξε γυναῖκας, Ne. 1, 72, nam timor facit, ne quis sit sibi quasi propinquus satis, nec satis sui compos.

ἐκπλύνω, vide sub ἀποπλύνω.

ἐκποδὼν, vide sub πούς, ad finem.

ἐκπονέω, f. ήσω. (Πνέω) elaboro, laborando efficio. ἐξετόνησε ἐπιτακτὸν μέτρον, labore suo absolvit jussam mensuram agri, Py. 4, 421, de Jasone arante cum tauris ignivomis.

ἐκπορεύω, vide πορεύω.

ἐκποτάομαι, vide sequens.

ἐκποτέομαι, (Πέτω) evolo, devolo. ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, densæ nives ex aëre devolant, quasi alatæ, T, 357. dicitur eodem sensu ἐκποτάομαι.

ἐκπρεπής, έος. ὁ ἡ. ("Επω) eminens, excellens. idem quod ἀριπρεπής. τοῖον ἄρ' 'Ατρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν, B, 483, coll. 480, 481. et πολλοῖς pertinet ad ἡρώεσσιν. ἐκπρεπὴς νίκη, Py. 7, 13.

ἐκπρέπω, vide sub μεταπρέπω.

ἐκπροκαλέω, (Κέλω) foras evoco, ἔξω. ἐκπροκαλεσσαμένη, β, 400.

ἐκπρολείπω, (Λείπω) relinquo excedendo et egrediendo. ἐκπρολιπόντες κοῖλον λόχον, egredientes ex equo ligneo, θ, 515.

ἔκπταμαι, (Πέτω) evolo. τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, ἔπτατο, ter mihi e manibus avolavit idolum matris meæ, simile umbræ aut somnio, λ, 206, coll. 221. ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα, ω, 533, per metaphoram de ave, i. e. exciderunt arma et tela e manibus præ terrore.

ἐκπτύω, (Πέτω) spuo, idem ac πτύω. στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην, ex ore exspuebat salsam maris aquam, ε, 322.

ἔκπωμα, vide sub δέπας.

ἐκράνθη, vide sub κραίνω.

ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, vide sub κρεμάω.

ἐκρέω, ('Ρέω) effluo. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, pro ἐξέρρεε, N, 655. Φ, 119. sic, ἐγκέφαλος, cerebrum ex capite diffracto, ι, 290.

ἐκρήσσω, ('Ράω) prorsus disrumpo, evello. νευρὴν ἐξέρρηξε, nervum in arcu diffregit, O, 469. ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, i. e. ἐξ ὁδοῦ μέρος τι γῆς ἔρρηξε, Ψ, 421, aqua fissuram fecerat in via.

ἐκρίπτω, ('Ρέπω) ejicio. ἐκρίψας μακρά, Py. 1, 86, i. e. μακρῶς καὶ δυνατῶς ἀκοντίσας, in longum jaculans.

ἐκρύω, f. ἐκρυῶ. ('Ρέω) effluo. τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, pro ἐξερύη, γ, 455, est aor. 2. pass. cum effluxisset niger sanguis ex vacca jugulata. cum exhaustus et extractus esset sanguis.

ἐκσαώζω, (Σέω) eripio incolumem ex malo. καὶ νῦν ἐξεσάωσεν (αὐτὸν) οἰόμενον θανέεσθαι, Δ, 12, sic, ἐξεσάωσε θαλάσσης, δ, 501. fluctibus placidis elatus est ad scopulum: id poëtice Neptuno tribuitur.

ἐκσεύω, (Σέω) emoveo. ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, pro ἐξεσεύοντο, vigiles properabant e castris in stationem, I, 80. ἐκ δ' ἔσσυτο λαός, pro ἐξεσύετο, *rückete eilig aus, (hastened out,)* B, 809. Θ, 58. πυλῶν Ἕκτωρ, H, 1, exibat propere e porta. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, vinum e gutture extrudebatur, i. e. ἤμεε, vomebat, ι, 373. et 438, νομόνδε ἐξέσσυτο μῆλα, in pascuum propere exsiliebant pecudes ex antro. βλεφάρων ἐμοὶ ὕπνος, μ, 366, somnus abiit mihi a palpebris; ἐξεπτήδησεν, ᾤχετο, quasi esset ὕπνος ἔμψυχόν τι καὶ πρόσωπον.

ἐκσίγησις, vide sub ἔκλησις.

ἐκσμάω, vide sub σμήχω.

ἐκσπάω, (Σπάω) extraho. ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν, pro ἐξέσπασεν, E, 859. sic, ἔγχος, Z, 65, pede pectori opposito extraxit hastam ex corpore interfecti. sic et M, 395. N, 178. ἐκ δ' ἔγχος ἐσπάσατο στέρνου, Δ, 530. νεκροῦ, E, 621. χειρός, Λ, 240. νέκυος, N, 509, ubique pro ἐξεσπάσατο. ἐκσπασαμένω ἔγχεα, H, 255, cum extraxissent ambo hastas suas ex locis, quibus infixæ fuerant primo impetu, coll. 245, 250. et hic locus proxime accedit ad significatum primum: nam de plantis, quæ ex terra extrahuntur inhærentes, proprie dicitur.

ἐκστέφω, vide sub ἐπιστέφω.

ἐκστρέφω, (Τρέω) everto ex loco. ἄνεμος δένδρον βόθρου ἐξέστρεψε, P, 58, ventus arborem plantatam ex scrobe evertere solet. conf. βόθρος.

ἔκταθεν, pro ἐκτάθησαν, vide sub κτείνω, ad finem.

ἐκτάμνω et ἐκτέμνω, (Τέμω) exscindo, exseco, penitus frango. ἐξέταμνον μηρία, exsecabant femora ex victima, *sie schnitten die keulen oder hinterviertel aus, (they cut off the legs or hind-quarters,)* γ, 456, nam ea comburebantur in sacrificio, reliquæ carnes comedebantur. sic,

μηροὺς ἐξέταμον, Α, 460. Β, 423. μ, 360. νήϊον ἐκτάμνῃ, Γ, 62, lignum navale cædat, et asciando præparet, *einen stamm abhauet zu einem schifbalken, (felled a tree for ship timber.)* sic, αἴγειρον ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ ἐξέταμε, Δ, 486, populum carpentarius ferro excidit. πίτυν ἐν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι, Ν, 391. Π, 484, pinum in montibus fabri exciderunt securibus. ἰοὺς ἐκτάμνειν, sagittas exsecare ex vulnerato corpore, Λ, 515. et 828, μηροῦ ἔκταμε οἰστὸν, exseca sagittam ex femore: quod est opus medici, si τὸ ἐξέλκειν non procedit. ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, Μ, 149, ubi sermo est de apris iratis, qui impetu suo arbusta ad radices confringunt. ῥόπαλον ἔκταμεν, clavam exciderat sibi, *hatte sich die keule abgehauen, (had cut off a spar for himself,)* ι, 320, ubi alii, accuratius fortasse, legunt ἔκσπασε, extraxerat e terra: nam erat truncus integer arboris. ἐκταμὼν ἶνας, Ist. 8, 113, nervos cum disscidisset.

ἐκτανύω, f. ύσω. (Τῶ) extendo. ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς, ψ, 201, extendi lorum bubulum; quod scilicet esset loco fundi in lecto dormitorio: et positus est singularis, quia id longum lorum sæpius obducebatur, loco pluralis. ἐξετάνυσσεν ἄνεμος δένδρον ἐπὶ γαίῃ, Ρ, 58, extendit ventus arborem in terra, i. e. dejecit et prostravit eam. ἔνθα μιν ἐκτανύσας, Λ, 843, ibi (in substratis coriis) eum extendens, in longum jacere jubens; nam sagitta cædendo eximenda erat ex femore, coll. 828, 808—810, 579—583. ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα, in pulvere extendens pronum, Ω, 18, corpus Hectoris mortui. ὁ δὲ ὕπτιος ἐξετανύσθη, Η, 271, supinus extensus est, cadens in tergum vulneratus adverso vulnere; *fiel die länge lang auf den rücken, (fell at full length on his back.)* ἔνθα τὸ δέρμα ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι, ubi illud vellus extensum suspenderint cultri (i. e. postquam excoriatus erat aries) Phrixi, Py. 4, 431.

ἔκταξις, ἡ, vide sub Τάσσω.

ἐκτελευτάω, (Τέλλω) prorsus ad finem perduco, idem ac διατελευτάω. κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει, illud augurium perficiet, Py. 4, 33, ad finem perducet rem. sic idem futurum, Py. 12, 51.

ἐκτελέω, f. έσω. (Τέλλω) etiam ἐκτελείω. efficio plenarie. οὐδέ σοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, neque tibi præstant promissum suum, non exsequuntur, Β, 286. ἄλγεα, ὅσσα μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν, λ, 279, ærumnas, quotquot efficere possunt Furiæ ob matrem a filio læsam. ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, pro ἐκτελεῖ, tamen et post tempus aliquod exsequitur, sc. vindictam læsi fœderis, Δ, 161, coll. 160, et potest esse vel præsens, certitudinis causa, vel fut. 2. prius fere præstat. sic, ἐγώ σοι πάντα μάλ' ἐκτελέω, Ψ, 96, ego tibi omnia omnino exsequor, i. e. exsequar. οὐδὲ ἄρα ἔμελλεν ἐκτελέειν, κ, 27, neque erat effecturus, sc. id quod studebat. τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον, δ, 7, et his dii nuptias fieri voluerunt, i. e. patres desponderant jam, ad Trojam absentes, alter filium alter filiam: et dii deinde etiam dederunt, ut re vera inirent conjugium nec quidquam adversi incideret, quod dirimere posset hoc pactum parentum. cæterum hinc est, ut γάμος etiam vocetur τέλος, et τελετή τις, res sacra. ὅτι μοὶ οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμεῦ, quod mihi nequaquam dii prolem nasci voluerunt ex me, Ι, 489, ubi conf. locum Pindaricum ex Py. 3, 15, sub τελέω citatum. nam putant quidem quidam, innuere per hoc verbum Phœnicem, natos quidem sibi fuisse liberos, sed ad maturam ætatem non pervenisse; sed id ex hoc verbo non sequitur: coll. 453—456. ἐκτελέωμεν ἄεθλον, φ, 135, 268. et 180, ἐκτελέσωμεν, *den wettkampf vollenden, (finish the contest.)* οὐ πάντα νοήματα Ζεὺς Ἕκτορι ἐκτελέει, Κ, 105, *wird ihm nicht alle seine wünsche ausführen, (will not gratify all his wishes.)* ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, sic illud elaboravi, pertexui, τ, 156. et 143, εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω, donec perficiam velamen. sic β, 110, coll. 98. ω, 145, coll. 132, de textrina Penelopes. εἴ ποτε σοὶ πατὴρ ἐμὸς ἢ ἔπος ἠὲ ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσε, γ, 99. δ, 329, si unquam tibi pater meus aut verbum aut opus pollicitus effecit. τὰ μὲν ἄρα μοι Οὐλύμπιος ἐξετέλεσσε, Σ, 79, coll. 74. καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν, et sane effecissent id, λ, 316. μή οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοὶ, Ι, 245, metuo, ne ei minas suas effectas re ipsa faciant dii. nam poëta omnia quæ aguntur, ad deum refert; sicut et sacræ litteræ faciunt. ἐκτελέσειεν ἀέθλους πολλοὺς, Θ, 22, ut perficeret certamina multa inter nobiles viros, *viel ritterliche lustkampfe mit ehren halten könnte, (that he might hold with honour many contests with illustrious men.)* ἐκτελέσας μέγα ἔργον, γ, 275. ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες, κ, 41, nos qui idem iter emensi sumus. ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, terminatione Ionica, ξ, 293. λ, 293, cum menses et dies peracti erant, i. e. peracto integro anno. οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἐκτετέλεσται, χ, 5, hoc certamen perductum est ad finem suum ex sententia. sic, τόδε μακρὸν ἐέλδωρ, hoc longum desiderium, ψ, 54. οὔτι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, Η, 353, nihil sane utile a nobis video effectum iri. ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, Μ, 217, sic enim eventurum puto. ἐκτελέσας ἐνιαυτοὺς εἴκοσι, Py. 4, 184.

ἐκτήκομαι, vide sub κατατήκω.

ἐκτημόριοι, vide sub μόρος, prope finem.

ἐκτῆσθαι, vide sub κτάομαι.

ἐκτίθημι, (Θέω) expono. ἐξέθηκε βοείην, posuit corium bubulum extra conclave, υ, 97. nisi malis ibi avulsum ἐκ ad φέρων referre. ἐκθεῖσαι λέχος, i. e. ἔξω θέμεναι, extra ponentes, ψ, 179, conf. λέχος.

ἐκτιλωμένος, ὁ, vide sub κτίλος.

ἔκτιμος, vide sub ἀτίμητος.

ἐκτινάσσω, (Τῶ) extraho, excutio, extendo. ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες, pro ἐξετινάχθησαν, dentes excussi sunt ex maxillis, Π, 348. κολεοῦ γυμνὸν ξίφος ἐκτινάσσων, Ne. 1, 80, e vagina gladium nudum extrahens et intendens.

ἔκτοθεν, ('Εκ) adv. extra, idem ac ἔκτοσθεν omisso Sigma ob metrum. βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, ι, 239. ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, seorsim a, α, 132.

ἔκτοθι, ('Εκ) idem. ἔξω. et notat, in loco exteriori. ἔκτοθι νηῶν, Ο, 391. ἔκτοθι μίμνε πυλάων, extra portas maneret, Χ, 439.

ἐκτὸς, ('Εκ) adverb. extra, *ausserhalb, (out of.)* ἐκτὸς ἐόντας ὄγκους, hamos exstantes ex corpore, Δ, 151. τείχεος ἐκτὸς, extra murum, Ι, 67. στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης, Ξ, 13, et stetit extra tentorium, *trat vor das zelt hinaus, (went out of the tent.)* αὐτὸν καλέσατο δώματος ἐκτὸς, Ο, 143, evocavit eum e domo. τείχεος, Υ, 49. Φ, 608. ἐκτὸς ὁδοῦ, Ψ, 424, sc. εὐθείας. et 451. ἐκτὸς ἀγῶνος, extra locum ubi certabatur et spectabatur. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, Ω, 650, extra sane cuba. ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης, Κ, 151, i. e. αἴθριον, sub dio cubantem. αὐλῆς ἐκτὸς ἐὼν, δ, 678. ἐκτὸς ἅμαξαν ὅπλεον, foris instruebant currum, ζ, 72. καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς, extra hunc fumum et fluctum, μ, 219. ὁδοῦ, ν, 123, i. e. ἔξω τῆς ὁδοῦ. σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασε, ξ, 11, vallos extra adegerat, *von aussen, (from without.)* et 16, ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον, extra dormiebant. ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ, extra semitam, ρ, 234. ὅτε ἐκτὸς θυρῶν ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς, φ, 191. ἐκτὸς ἀκούων, ψ, 135, foris audiens. et 178, θαλάμου. ἐκτὸς καμάτων, Ol. 6, 178. ἐκτὸς ἔχειν πόδα, Py. 4, 514, conf. πόδα.

ἕκτος, η, ον. (Χάω) sextus, *der sechste, (the sixth.)* Β, 407. γ, 415. Ol. 8, 10. Py. 4, 234. ὁ ἑκτεὺς, έως, est sexta pars medimni Attici, Aristoph. Eccl. 543. τὸ ἡμίεκτον, ου, est duodecima pars medimni Attici: is enim continebat χοίνικας 48, cujus numeri sexta pars sunt octo, et duodecima pars, vel dimidia octava, sunt quatuor. ergo μέτρον ἡμιεκτίον continet χοίνικας τέτταρας, Aristoph. Nub. 643, 645. idem dicitur τὸ τετράμετρον.

ἔκτοσε, ('Εκ) adverb. extra. δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, projeci ex manu, ξ, 277, in signum pacis et deditionis. et notat motum ex loco hoc adverb.

ἔκτοσθεν, ('Εκ) adverb. extra, *draussen, (without,)* a parte exteriori. ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον, Η, 341. οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, Ι, 548, extra mœnia manere, *das feld halten, (to keep the field.)* ἔκτοσθε λευκοὶ ὀδόντες, Κ, 263, cujus opp. est ἔντοσθεν, 262. et 334, ἔκτοσθεν ῥινὸν λύκοιο. ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ε, 411. ἔκτοσθεν αὐλῆς, η, 112. κῦμα ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῦ, ν, 100. μή τίς σε ἔκτοσθεν νοήσας, foris te conspiciens, ρ, 278. ἔνδοθεν, ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο, υ, 101. ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης, χ, 385. δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων, ψ, 148. ἔκτοσθεν δ' ἄντροιο, ι, 235.

ἐκτρυπάω, vide sub τρυπάω.

ἔκτρωμα, τὸ, ἐκτρώω, vide sub τρώω.

ἑκυρὴ, ῆς. ἡ. (Κάρα) est eadem quæ ἡ πενθερὰ, socrus, sponsi vel sponsæ mater. Χ, 451. Ω, 770.

ἑκυρὸς, οῦ. ὁ. (Κάρα) est idem qui ὁ πενθερὸς, socer, sponsi vel sponsæ pater. est a τὸ κῦρος, præfixo ε, quod et multi ψιλοῦσιν ut pleonasticum: plerique tamen δασύνουσι, i. e. spiritu aspero efferunt. Γ, 172, ubi de metri ratione vide φίλος. Ω, 770. Vide sub πενθερός.

ἐκφαίνω, (Φάω) elucere et apparere facio. σήμερον Εἰλείθυια ἐκφανεῖ ἄνδρα φόωσδε, hodie Lucina apparere ex utero faciet hominem in lucem, Τ, 104, *wird ans licht der welt bringen, (will bring into the light of the world.)* ἐξέφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, apparere solent omnes speculæ, Θ, 553. Π, 299, ubi aor. 2. a. intransitive vel passive positus, *sie zeigen sich, (they appear.)* πλευρὰ, ἅ κύψαντι αὐτῷ ἐξεφαάνθη παρὰ ἀσπίδος, Δ, 468, latera, quæ ei inclinanti se eminebant juxta clypeum, *hervorrageten, und nicht bedecket waren indem er sich unvorsichtig bückete, (projected, and were not covered, as he was incautiously stooping.)* estque aor. 1. pass. quasi a φααίνω sic, ἔνθα, ὅ,τε (pro ὅστε) δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη, Ν, 278, ubi et qui ignavus vir, et qui strenuus sit, apparere et elucere solet, coll. 277, ἔνθα μάλιστα διαείδεται ἀρετὴ ἀνδρῶν, ubi maxime dignoscitur et elucescit virtus virorum, et liquido conspicitur: nam ἐξ sæpe notat ἐπίτασιν, ὁποίαν καὶ τὸ μάλιστα, valde conspicitur: ergo utrumque verbum notat idem. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ἐξεφαάνθη, in eo viro oculi horribile quid emicuerunt, *sie blitzeten ihm im kopfe, (they glared,)* Τ, 17. δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη, ligna ex Charybdi rursus in conspectum venerunt, μ, 441, coll. 437, ὄφρ' ἐξεμέσειε ὀπίσω αὐτὰ, donec revomeret rursus ea: *die hölzer kamen aus dem grunde wieder zum vorschein, (the timbers rose again into sight from the abyss.)* πάντας εἷλε τρόμος, οὕνεκα 'Αχιλλεὺς ἐξεφάνη, quia is apparuit, Σ, 248, *sich wieder sehen liess, (again appeared,)* et exortus erat velut sol aliquis. sic et de eodem, Τ, 46. Υ, 43, salutaris suis, terrificus hostibus. οὐδέ τις αὐτῶν ἐξεφάνη, κ, 260, neque quisquam eorum redibat e domo in

conspectum. ἐξέφανεν, exortæ sunt, per syncopen pro ἐξεφάνησαν, Ol. 13, 25. sed, ἐξέφαναν δῶρα, exhibuerunt dona, Ne. 4, 10, est pro ἐξέφηναν, dorice, aor. 1. act.

ἐκφέρω, (Φέρω) effero. ἐκφερέμεν (ionice pro ἐκφέρειν) πολέμοιο, ne nolint equi efferre nos ex prœlio, si fugiendum sit, E, 234. et 664, αὐτὸν ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, eum graviter vulneratum socii efferebant ex prœlio. sic et 669. ἢ ἐκφέροι, an efferret et exportaret, K, 505. αὐτὸν ἵπποι ἔκφερον, eum equi sui extulerunt ex pugna et periculo et loco difficili, Π, 368, 383, 866. sed intransitive est Ψ, 376, αἱ Φηρητιάδου ἵπποι ἔκφερον, eæ equæ efferebant se ex comitatu aliorum equorum et præcurrebant longe. sic et Ajax, 759, ὦκα ἔκφερε pro ἐξέφερε, sc. ἑαυτὸν, celeriter extulit ipse se et præcurrit alios, προφερὴς ἔθει. nam præpositio ἐκ sæpe est æquivalens τῇ, ὑπὲρ, vel περὶ, et notat ἐπίτασιν, intensionem. μισθοῦ τέλος ὧραι ἐξέφερον, mercedis solutionem adferebant tempora, Φ, 450, *die zeiten brachten den termin zur ablohnung hervor, (time brought on the period for payment.)* νηῶν ἐξέφερε ἄεθλα, ex navibus et e castris proferebat præmia certaminum, Ψ, 259. sed 785, λοισθήϊα ἄεθλα, retulit, abstulit postremum præmium, ἔλαβε, *trug davon, (bore off.)* ἐκ δ' ἔφερον, efferebant e loco ubi ista servabantur, *holeten und brachten heraus, (fetched and brought out,)* Ω, 270. et 275, ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες. sic et Θ, 439. τρία ἄλεισα ἔκφερεν, tria pocula asportavit furto, *nahm mit, diebischer weise, (purloined,)* cum ipsa fugeret, ο, 469. sæpe autem de sepultura: ἐξέφερον Ἕκτορα, sc. εἰς ταφὴν, Ω, 786, unde est ἡ ἐκφορὰ, i. e. ταφή. μὴ δόμων ἐκφέρηται κτῆμα, ο, 19, ne ex domo tua efferat bona tua; ubi medium deponentialiter. alius etiam ἐκφέρει μυστήριον, quod deberet esse ἀνέξοιστον. τὸ μόρσιμον ἔκφερεν, fatale prædictum exposuit, Ne. 4, 100.

ἐκφεύγω, (Φεύγω) effugio. it. temere excido. ἐξέφυγες νῦν θάνατον, Λ, 362. Υ, 449. τοῦ δὲ βέλος οὐχ ἅλιον ἐξέφυγε χειρὸς, ejus telum non irritum fugit ex manu, E, 18. Λ, 376, (ubi μὲν est pro αὐτῷ) et 380, ubi elliptice deest χειρός. Π, 480. βέλος αὐτῷ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Ξ, 407. X, 292, ubi notatur conatus irritus. sic ἔπος φεύγει ἐκ στόματος, quando ὁ λόγος videtur esse μὴ καίριος, non aptus ad rem præsentem. μόγις δέ μεν ἔκφυγεν ὁρμὴν, I, 355, vix autem meum effugit impetum. καί νύ κεν ἔκφυγε κῆρα, et sane effugisset mortem, δ, 502. sic, ὁ μὲν, ο, 235. καὶ ἔνθεν ἐκφύγομεν, etiam inde effugimus, μ, 212, evasimus. παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε νηχόμενοι, pauci evaserunt ex cano mari in siccam terram natando, ψ, 236. σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς, effugit mortem, δ, 512, ubi additum synonymon, ἠδὲ ὑπάλυξεν, sc. κῆρας. ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, ε, 289, effugere magnam metam miseriæ. et 414, κακότητα, effugere malum. οὐκ ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, *ich kann meiner verheirathung nicht entkommen, (I cannot avoid marriage,)* inquit Penelope tristis, τ, 157. et 231, μεμαώς, ille cupiens effugere. θάνατον, Φ, 66. οὐκ ἐξέφυγε θάνατον, Ol. 10, 50. ἐκφυγεῖν κινηθμὸν πετρᾶν, Py. 4, 371, motum et impetum effugere petrarum natantium.

ἔκφημι, (Φάω) eloquor. οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, κ, 246, nec ullum verbum proloqui poterat, præ anxietate animi, *er konnte kein wort herausbringen, (he could not utter a word.)* μηδέ τινι ἐκφάσθαι, ν, 308, ubi infin. loco imperativi, nemini id indicato, *sage es ja niemandem, (tell it to nobody.)* qui scribunt ἐκφᾶσθαι, habent contractionem in mente, ex ἐκφάεσθαι. cæterum est, ἐξειπεῖν λόγῳ προφορικῷ.

ἐκφθείρω, vide sub Φθείρω.

ἐκφθίω, f. ίσω. (Φάω) prorsus perdo aut consumo et deficere facio. οὔπω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος, nondum ex navibus et in navibus absumtum erat vinum, ι, 163, et est plusquamp. pass. sic, νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, μ, 329, ex nave consumta erant omnia cibaria, *aller proviant im schiffe war aufgezehret, (all the provisions in the ship were consumed.)*

ἐκφορά, ἡ, vide sub ἐκφέρω.

ἐκφορέω, f. ήσω. (Φέρω) exporto. ταὶ δ' ἐκφόρεον, καὶ ἀνάγκῃ, χ, 451, et illæ ancillæ exportabant corpora mortua, et quidem coactæ, *aus zwang, (from compulsion.)* sic, ἐξεφόρεον νέκυας οἴκων, ω, 416, ἐξέφερον. κόρυθες νηῶν ἐκφορέοντο, galeæ e castris efferebantur, T, 360, de exercitu e castris prodeunte.

ἐκφρέω, vide sub φρέω.

ἐκφύω, (Φύω) enasci facio, enascor. κεφαλαὶ τρεῖς, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, Λ, 40, capita tria, ex una cervice enata.

ἐκχέω, et ἐκχεύω, (Χάω) effundo. οἶνον δεπάεσσιν ἔκχεον, pro ἐξέχεον, vinum ex poculis effundebant libantes, Γ, 296, coll. 299—301, nam in fœdere per jusjurandum et rem divinam facto addebant inter libandum: qui prior fœdus ruperit, ejus cerebrum sic effluat ei in terram, sicut hoc vinum. αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο, statimque postquam advenerunt, vespis similes effundebantur in hostes, Π, 259, et verbum proxime respicit parabolam de vespis ex nido suo effusis, si quis eas irritavit, ut notetur τὸ μετὰ θυμοῦ εὐκίνητον, et quasi ἔκχυτον. et 267, ἐκ νηῶν ἐχέοντο, ex castris suis effundebantur in hostes. ἐκχεύατο (pro ἐξεχεύσατο) ὀϊστοὺς, effundebat sagittas, sc. ex pharetra, χ, 3. ω, 177. ἐξεκέχυντο, Θ, 279, effundebantur. ἐπὶ ἐξέχυτ' ὕδωρ, τ, 470, in terram effundebatur aqua, pro ἐξεκέχυτο. et 504, τὰ γὰρ πρότερα ἔκχυτο πάντα, nam priora effusa fuerant omnia: ex quo loco apparet, hanc formam esse plusquamp. pass. per syncopen. πᾶσαι χολάδες ἐξέχυντο χαμαὶ, Δ, 525, 526. Φ, 180, 181. αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα, E, 293, cuspis effusa est ad extremum mentum, ibi prodiit cuspis ex facto vulnere. πᾶν πεδίον ἔπλητο ὕδατος ἐκχυμένοιο, omnis campus implebatur aqua superfusa, Φ, 300, pro ἐκκεχυμένου. Ἀχαιοὶ, ἱππόθεν ἐκχύμενοι, pro ἐκχευόμενοι, Θ, 515, qui ex equo ligneo copiose effundebantur et celeriter.

ἐκχράω, f. ήσω. (Χράω) oraculo edico. ὅσα οἱ φρένες ἀγαθῶν πατέρων ἐξέχραον, Ol. 7, 169, quæ ei mentes bonorum patrum quasi oraculo ediderunt, ἐξεχρησμῴδουν velut; et de patribus quasi de diis loquitur. significatio verbi est ex usu recentiorum.

ἐκχύμενοι, vide sub ἐκχέω.

ἑκών, οῦσα, όν. (Χάω) spontaneus, volens, libens, adhærens rei animo suo. est quasi particip. a. 2. a. ab ἔχω, quod Ionicum est pro ἔχω, habeo, adhæreo. ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, Γ, 66, non sane quis pro lubitu suo ea sumserit; ubi de donis divinis sermo est. καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν, ἀέκοντί γε θυμῷ, nam et ego tibi concessi lubens, etsi invito animo, Δ, 43, quod abiit in proverbium: ἑκὼν ἀέκων τόδε τι πεποίηκα, feci id, sponte quidem et ipse per me, invitus tamen. sic faciunt e. c. qui merces pretiosas e navi in mare dejiciunt, urgente vi tempestatis: nollent quidem, sed faciunt tamen sponte. sic et Juno idem περιφράζει, 54—57. ἀλλ' ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, Z, 523, ut ergo sit idem quod θέλων. οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, fugaverit, H, 197. οὔτι ἑκὼν, non ex propria voluntate et libens, Θ, 81. ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτὸς, ex proposito aberrabat ab homine, K, 372. sic porro, N, 234. Ψ, 434, 585, *mit vorsatz, mit fleiss, (purposely, intentionally.)* γ, 214, *von selbs, (voluntarily.)* δ, 372, 377, 649, αὐτὸς ἑκών οἱ δῶκα, coll. 647, 646, ἤ σε βίῃ ἀέκοντος (σοῦ) ἀπηύρατο νῆα, an te per vim, invito te, privavit nave. ε, 100, *gerne, (cheerfully.)* π, 95. χ, 351. hinc sunt adverbia ἑκοντὶ et ἑκοντήν. ἑκὼν, Ol. 10, 35. Py. 4, 293, 321. ἑκόντος, Py. 8, 17. ἑκόντι νόῳ, Py. 5, 57. 8, 95. νώτῳ, Ne. 6, 97. ἑκόντες, Ne. 8, 18.

ἔκων, dorico pro εἴκων, vide sub ΕΙ'ΚΩ.

ἔλα, imper. vide sub 'ΕΛΑ'Ω, ad finem.

ἐλάα, ἡ, vide sub 'Ελαία.

ἐλάδιον, vide sub ἔλαιον, ad finem.

'Ελαία, ας. ἡ. ('Ελάω) olea, *ein oelbaum, (an olive-tree.)* arbor Minervæ olim sacra, semper viridis, et pinguis, ἀεὶ τὸ κάλλος φυλάσσουσα. et fortasse Minervæ sacrata διὰ τὸν ἐξ αὐτῆς γλαυκῶπα καρπόν: magis tamen, quia magna harum arborum copia erat in terra Attica, quæ terra Minervæ erat quasi propria. cæterum dicta ab ἐλάω: nam optime protrudit ramos. ἔρνος (novella arbor, *ein junger schwanker aufgeschossener stamm,) (a young tall straight tree.)* ἐριθηλὲς ἐλαίης χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι ἅλις ὕδωρ, καλὸν, τηλεθάον, καὶ βρύει ἄνθεϊ λευκῷ, P, 53—56. et ibi est parabola de tali plantata arbore ad pulcrum virum. θάμνοι, ὁ μὲν φυλίης (oleastri) ὁ δὲ ἐλαίης, f. ἀγρίας, ε, 477. nam duæ sunt species τῆς ἐλαίας, sativa altera, altera sylvestris: sicut et oleastri sunt plures species, quarum una est ἡ φυλία. ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, oleæ virescentes, η, 116, ubi inter δένδρεα μακρὰ numerantur, et semper virentes. sic et inter ὑψιπέτηλα, λ, 589, circa Tantalum. τανύφυλλος ἐλαίη, ν, 102. 122, 346. et 372, ἱερῆς παρὰ πυθμένα ἐλαίης. θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης, ψ, 190, frutex natus erat patulusfoliis oleæ; qui creverat eo loco ubi Ulysses θάλαμον ædificabat. et 191, ἀκμηνὸς θαλέθων, πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων. et 195, ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης, *ich köpfete den baum, (I cut off the head of the tree.)* et 204, ὑποταμὼν πυθμένα ἐλαίης, succidens oleam ad radicem. quia sacra hæc arbor erat Minervæ, hinc dilecta Ulyssi: qui ex ejus ibi natæ trunco, terræ inhærente, pedem unum lecti sui conjugalis fecerat, sic ut lectus ille, nisi succiso isto pede, moveri loco non potuerit. et ita fecerat in symbolum, ut floreant et vireant ambo, et ad senectutem λιπαρὰν perveniant; est enim arbor viridis et pinguis: porro ea ibi olea erat ἥμερος, non sylvestris, in symbolum mutuæ εὐνοίας. ἐλαίη enumeratur inter arbores cultas, ω, 245. a recentioribus etiam fructus arboris dicitur ἡ ἐλαία, attice ἡ ἐλάα, unde est ἐλαιολογεῖν, oleas legere, *oliven lesen, (to gather olives.)* In Italia fuit urbs Αἰολὶς, nomine ἡ 'Ελαία vel et 'Ελέα. sylvestris olea dicitur et ὁ ἔλαιος. ἐλαίας χαλκόχροα κόσμον, Ol. 3, 24, seqq. ubi de oleastro sermo est. σκληρᾶς, Ol. 7, 51. χρυσέης, Ol. 11, 13. ἐλαίας καρπὸς, Ne. 10, 65. ἐλαίᾳ πισάτιδι, Ol. 4, 19. ἐλαῖαν 'Ολυμπιάδων, Ne. 1, 26. μή σε ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαιῶν, ne te ira abripiens extra oleas ferat, Aristoph. Ran. 1026, est proverbium a curriculi certamine petitum: nam in fine curriculi stabant oleæ plantatæ, extra quas currentes non ulterius currebant, sed ibi se sustinebant. qui ergo plus facit ac debet, de eo dicitur, currere eum ultra oleas.

ἐλαΐνεος, εα, εον. ('Ελάω) ionice pro ἐλαΐνειος. ex olea vel oleastro factus. ῥόπαλον χλωρὸν, ἐλαΐνεον, ι, 320. et 394, ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.

ἐλάϊνος, η, ον. ('Ελάω) ex olea arbore, maxime ex oleastro, factus. *von oelbaumholz, von wilden oelbaumholz, (of the wood of the olive-*

tree, of the wood of the wild olive-tree.) ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ ἀξίνη, securis in oleagino manubrio, N, 612. στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον, ε, 236, ubi quoque manubrium securis describitur, *ein stiel an der axt, (the shaft of an axe.)* nam ex oleastro talia fieri solebant. vide et Phædrum. μοχλὸς ἐλάϊνος, ι, 378, 382, et factum est hoc adjectivum ab ἐλαία, abjecto Iota: nam ινος est terminatio regularis talium adjectivorum.

ἐλαιοκονία, ἡ, vide sub κονία, prope finem.

ἔλαιον, ου. τὸ. ('Ελάω) oleum, *oel, (oil.)* et quidem ex oleis expressum proprie, *baumoel, (olive oil:)* nam id nobilissimum est τῶν λιπαρῶν ὑγρῶν. deinde autem notat et, quodvis unguentum arte factum, ex oleo et odoribus, μύρον, quo mulieres præcipue utebantur. ἐπιῤῥέει, ἠΰτε ἔλαιον, supernatat sicut oleum, B, 754. ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ, K, 577. ἀλείψατο (ungebat se) λίπ' ἐλαίῳ, Ξ, 171, seqq. ubi fragrantissimum describitur unguentum Junonis. et tali unguento ungebant prudentes veteres corpus, ne offenderet odore. adhibebant id post pure lotum corpus. ἤλειψαν λίπ' (i. e. λιπαρῷ) ἐλαίῳ, Σ, 350, quo mortuum, post lotionem, ungebant. et id vocatur, 351, ἄλειφαρ ἐννέωρον, i. e. ἐννεατές. et 596, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, sc. χιτῶνας, tunicas leniter nitentes oleo, i. e. στιλπνοὺς, sic læves et nitentes, quasi oleo peruncti: nihil enim magis læve oleo. præterea albedo non nimia inerat; nam alba talem colorem, oleo levi et nitenti similem, non habent. *eine farbe, wie feine, glatte, aber nicht völlig gebleichte, leinwand zu haben pfleget. perlfarbig, (such a colour as fine, smooth, but not fully bleached linen generally has: pearl-coloured.)* ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ, Ψ, 186, ubi sic vocat τὸ μύρον ex rosis paratum, et quidem arte non humana solum sed et divina, nam additur ἀμβροσίῳ. et unxit Venus, i. e. mulieres misericordes, Hectoris mortui corpus, misere tractatum ab Achille. et 281, ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε, ubi dicit, jubis equorum infusum esse oleum, non solum ut commodius possent pecti, sed et ut niterent melius, imo et olerent bene; nam erat oleum μεμυρωμένον. ἅλις δ' εὐῶδες ἔλαιον, β, 339, repositum erat in cella. et potest esse aliud pretiosius μύρον ἐλαιῶδες, quo utebantur reges. tale erat e. c. τὸ ἴρινον, ἢ σαμψύχινον, etc. ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, γ, 466. δ, 49, 252. ζ, 96, 219. et 220, idem ἔλαιον dicitur ἡ ἀλοιφή. θ, 364, 454. κ, 364, 450. ρ, 88. τ, 505, ubi et loti pedes dicuntur uncti oleo. ψ, 154. ω, 365. quibus omnibus locis est, quod post lavationem unctio corporis sit adhibita. et id fiebat, ne sol exsiccaret nimis corpus. δῶκε δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, ζ, 79, 215, et habet hoc epitheton, non solum ὡς ὑγροποιὸν καὶ χαλαστικὸν καὶ διατηροῦν τὸ ἀλιφὲν σῶμα ἐν ὑγρότητι ὡς μὴ σκελετεύεσθαι, quia cutem emollit et humore implet; sed et, quia ipsum frigore non facile gelatur. καιροσέων (pro καιροεσσῶν, a καιρόεις, εσσα, εν, ab ὁ καῖρος, trama, *der einschlag am gewebe,) (the woof.)* δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, η, 107, ubi notatur idem color subargenteus, supra ex Σ notatus; et ad verbum subintelligendum est οἱονεὶ, ὡσεὶ, quasi: non re vera enim oleum destillabat, sed is erat color nitens, quasi largiter oleo esset unctum linteum, et id oleum guttatim quasi insideret. signat ergo τὸ τρυφερὸν τῶν ὑφασμάτων, ὡς δοκεῖν ἔλαιον ἀποῤῥεῖν, ὡσείπερ ἔλαιον ἀπελείβετο αὐτῶν, διὰ τὸ στιλπνὸν χρῶμα τῶν νεοϋφάντων καὶ ἔτι ἀπλύτων: *feine dichte glatte, und noch nicht weisgebleichte leinwand, (fine, close, smooth, and not yet fully bleached linen.)* ἐλαίῳ φαρμακώσασα, Py. 4, 393. deminutivum ab ἔλαιον est τὸ ἐλάδιον, sicut a σπήλαιον fit σπηλάδιον, a προσκεφάλαιον fit προσκεφαλάδιον. sic: ἐλαδίου κοτύλη. Vide sub ἀγορὰ, prope finem.

ἔλαιος, ὁ, vide sub 'Ελαία.

ἐλάνη, ἡ, vide sub Ἕλη.

ἐλασαίατο, ἔλασασκε, vide sub 'ΕΛΑ'Ω.

ἐλάσιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) equos agitans celeriter, idem ac διώξιππος. ab ἐλάω, agito, concito. ἐλάσιππον ἔθνος, Py. 5, 113, est nominativus, i. e. οἱ 'Αντηνορίδαι.

ἔλασις, ἡ, vide πλήγη, et sub 'ΕΛΑ'Ω, paullo a fine.

ἐλαστρέω, f. ήσω. ('Ελάω) ago, agito. est verbum Ionicum, factum ab ἐλάω, a quo est ἐλατὸς, ἡ, ὸν, ductilis, quod ducitur; inde est novum verbum ἐλατέω, duco, ago; et, intersertis per usum duabus consonis, ἐλαστρέω. ἀροτῆρες ζεύγεα ἐλάστρεον, Σ, 543, aratores juga boum agebant studiose: et augmentum deest ionice. Herodotus idem verbum ponit de navibus actis: et scribitur alibi et ἐλατρέω. talis intersertio harum consonarum frequens est apud Græcos. sic ἀλάβαστρον est pro ἀλάβαστον, σκῆπτρον est a σκήπτω, ἀγαυρὸς pro ἀγαυὸς, τὸ ὄστρεον ab ὀστέον, a quo est et ὄστρειον et ὄστρακον, unde est ὀστρακίζειν, quæ erat species τῆς ἐξορίας, relegationis, apud Athenienses; et ὁ ἐποστρακισμὸς, quæ est species παιδιᾶς, lusus, quando læves et lati lapilli super aquam conjiciuntur ut sæpius subsiliant antequam mergantur. Vide sub βωστρέω.

'Ελάτη, ης. ἡ. ('Ελάω) *abies*, procera illa arbor. *eine tanne, (a fir-tree.)* dicta ab ἐλάω, quia in altum protruditur, *weil sie hoch in die höhe treibet, (because it shoots up high.)* et quia ejus lignum ad remos faciendos aptum, hinc et notat, *remus, ein ruder, (an oar;)* ad quam notionem ipsum etiam etymon multum confert, nam remus ἐλάει vel ἐλαύνει τὴν νῆα, protrudit navem. in mythologia erat ἡ 'Ελάτη soror Oti et Ephialtæ: quibus occisis in ipso ætatis flore, ista soror immodice eos lugens, mutata est in arborem ἐλάτην: nam ipsa, sicut et fratres ejus, fuerat maxime procera. ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν, E, 560, quibus comparat poëta duos juvenes heroas, occisos ab Ænea. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, Ξ, 287, ὁ Ὕπνος. δοῦρα ἐλάτης κέρσαντες, Ω, 450, ligna abietis cædentes. ἐπὴν κεκάμωσιν (quando fatigati fuerint) ἐϋξέστῃσι ἐλάτῃσι πόντον ἐλαύνοντες, H, 5, i. e. remis, κώπαις. ἐλάτη οὐρανομήκης, ε, 239, abies usque in cœlum procera. λεύκαινον ὕδωρ ξεσταῖς ἐλάταις, spumans faciebant mare politis remis, μ, 172. dicitur hæc arbor et ἡ πίτυς, et ἡ ἐπίτυς, ab εἶμι, eo.

ἐλατὴρ, ῆρος. ὁ. ('Ελάω) agitator in curru, ὁ ἡνίοχος. dorice scribitur et ἐλατήρ. in orbe antiquo non postrema erat laus, bene regere equos. nobilium hominum ea erat ars et exercitatio. conf. ἱππηλάτης. κόσμος ἵππῳ, ἐλατῆρι δὲ κῦδος, Δ, 145. τὸν δ' ἐλατῆρα ἀφίει, Λ, 701. ἐλατῆρες ἕστασαν ἐν δίφροις, Ψ, 369. ἐλατὴρ βροντῆς, i. e. Ζεὺς, Ol. 4, 1, ubi βροντὴ quasi equus aut currus consideratur. ὁ ἐλατὴρ, ῆρος, est et species placentæ. Aristoph. Equit. 1179. Acharn. 245. nam χερσὶν ἐλαύνεται εἰς πλάτος. præterea ἐλατὴρ est in genere is qui percellit et propellit alios. hinc Jupiter a Callimacho dicitur πηλογόνων ἐλατὴρ, gigantum terrigenarum exactor et profligator. Vide sub 'ΕΛΑ'Ω, prope finem.

ἐλατήριον, τὸ, vide sub ἐλαύνω, prope finem.

ἐλάτινος, η, ον. ('Ελάω) et ob metrum εἰλάτινος, η, ον. abiegnus, *von tannen, (made of fir.)* ὄζοις πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν, Ξ, 289, dense opertus ramis abiegnis. θύρην δ' ἔσχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, Ω, 454, nam ad januas faciendas, et ad pessulos, maxime adhibetur hoc lignum. ἱστὸν εἰλάτινον, malum abiegnum, β, 424, ubi id τεχνικῶς additum: nam talis esse solet malus. sic ο, 289. εἰλάτιναί τε δοκοὶ, trabes abiegnæ, τ, 38, in domo regia.

ἐλατὸς, ἡ, ὸν, vide sub ἐλαστρέω.

ἐλατρεύω, vide sub 'Ελατρεὺς, in R.

ἐλαύνω, ('Ελάω) idem quod 'ΕΛΑ'Ω, q. v. nam Æoles interserunt υ, ἐλαύω, Dores addunt ν, ut fiat ἐλαύνω. hinc in præsenti et imperfecto hoc distractum verbum in usu tantum est: reliqua tempora sunt ab ἐλάω. est tamen et κοινὸν verbum, quod in præsenti usitatius est quam ἐλάω. ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον, et vos ambo inter deos tumultum inducitis, A, 575, *führet lermen unter sie, (introduce tumult among them,)* metaphora ducta ab ἵππῳ ἢ σιδήρῳ, ὃς ἐλαύνεται: *treibet einen lermen unter ihnen, (drive a noise among them,)* ἐπιτείνετε. ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ἵππους, M, 62, imprudenter, per fossam impellimus equos. ἐλαύνει αὐτὸν κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα, Ω, 532, agitat eum malum infortunium in terra, *es reitet ihn das unglück, (misfortune pursues him.)* ἵππους μετὰ νῆας ἐλαύνειν, equos ad naves agere, E, 165. et 327, ἐλαυνέμεν, ionice pro ἐλαύνειν, *sie zu den schiffen hin zu bringen, (to drive the horses to the ships.)* sic et de equis, Λ, 274, coll. 280, ἵμασεν ἵππους, scutica egit eos. et 400. O, 259. Ψ, 356, 357, ubi absolute, ἐλαυνέμεν, sc. ἵππους, i. e. vehi in certamine curuli. et 531, ἥκιστος ἦν ἐλαυνέμεν ἅρμα. et 533, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους. et 536, λοῖσθος ἐλαύνει ἵππους. σύγε αὐτὸς ἔλαυνε τεὰ ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω, E, 237. et 275, ἐλαύνοντε (agentes ambo) τοὺς ἵππους ἰθὺς Δαναῶν (recta in Græcos). ἐλαύνετε ἵππους, Λ, 289. ἐλάταις πόντον ἐλαύνοντες, H, 6, remis impellentes mare et verberantes: et iste τῶν κωπηλατούντων πλοῦς (navigatio) δεύτερος κατὰ τὴν παροιμίαν λέγεται πλοῦς, πρώτου ὄντος τοῦ πλέειν πρὸς ἄνεμον. ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, Ψ, 322. et 346, εἴ κεν 'Αρείονα δῖον ἐλαύνοι 'Αδρήστου ταχὺν ἵππον. ὥστε ἀμητῆρες ὄγμον ἐλαύνωσιν, Λ, 68, seriem demessorum frumentorum ducentes, *die ihr schwad mahen, (reapers:)* ubi positum ἐπὶ βαδίσεως θεριζόντων. τὰς (pro ἃς, sc. ἵππους) Εὔμηλος ἔλαυνε, pro ἤλαυνε quibus Eumelus vehebatur, B, 764. est ergo vox τοῖς ἁρματηλάταις οἰκεῖα, sicut et in genere τοῖς ἱππεύουσιν: metaphorice ἐλαύνεται καὶ σίδηρος, καὶ τάφρος, καὶ τεῖχος, καὶ κολῳὸς, etc. ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων, agitabat, stimulo adurgens, Ψ, 429. et 434, αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν. et 500, μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε (ἤλαυνε) κατωμαδόν. et 583, ἱμάσθλην ἔχων, ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες. τὰς (ἡμιόνους) 'Ιδαῖος ἔλαυνε, Ω, 325. et 691, ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, vehebatur per castra. κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων, quasi equitaret, ε, 371, *als auf einem reit-pferde, (as if on horseback.)* ἢ μή τις σοῦ μῆλα ἐλαύνει, abigit pecudes, ι, 405, i. e. ἀπελαύνει κατὰ βίαν. et 465, πολλὰ (μῆλα) ἐλαύνομεν, abigebamus, περιτροπέοντες, avertentes ea a spelunca Polyphemi. παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα, agite navem præter insulam, μ, 276. ἄστυδε ἐλαύνετε νῆα, versus urbem agite navem, ο, 502, et quidem remis. sic γ, 157, ἀναβάντες ἐλαύνομεν, remigabamus, qui est ὁ δεύτερος πλοῦς, sicut ὁ πρῶτος est velificatione, qui est, 176, s. νῆα ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, η, 109, pro ἐλαύνειν. εἰ δὲ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, si et boves essent agendi in opere rustico, σ, 370, ubi non de abactu per vim, sed de administratione rustica sermo est, μή τινα βλάπτοι ἐλαυνόντων, ne cui remigantium officerent, ν, 22. ῥύσια ἐλαυνόμενος, Λ, 673, pignora abigens, coll. 676, 681. ἐλαυνομένην, sc. νῆα, actam remis, ν, 155. et 169, οἴκαδε ἐλαυνομένην, νῆα. quibus locis notat passive hæc forma. cæ-

terum alibi τὸ ἐλάσαι notat et καθῆραι, purgare, *abführen, (to purge:)* unde τὸ ἐλατήριον est πᾶν τὸ κατακαθαῖρον φάρμακον, quod Hippocrates vocat τὸ ὑπήλατον, medicamen solvendæ alvo. ἐλαύνει οὖρος ἀνθρώπους, Ist. 4, 10, flatus (fortunæ) agit homines. ἤλαυνε, Py. 4, 406, αὔλακας, agebat sulcos. ἐλαύνων, agitans equos, Ol. 6, 80. 8, 63. ἐλαύνων στρατὸν, Ol. 10, 79, i. e. προηγούμενος, ducens exercitum, metaphora a grege. ἐλαυνόντεσσιν, sc. ἵππους, Ol. 6, 127.

ἐλαφηβόλος, ου. ὁ. (Βάλλω) qui cervum configit. deinde, a specie ad genus, venator. *ein jäger, (a hunter.)* et hæc species nominatur, quia cervi venatio artem habet. hinc apud nos: *ein jäger der hirschgerecht ist, (a huntsman who understands stag-hunting.)* cæterum est ob metrum pro ἐλαφοβόλος, Σ, 319.

ἔλαφος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) cervus, *ein hirsch, (a stag.)* est ab ἐλάω, incito, et ποῦς, compositum nomen, quia motu pedum præstat: fortasse et ob gracilitatem et longitudinem pedum, cum ἐλᾶν etiam notet, ductile opus facere. sic et ἡ ἐλάτη, abies, dicta ab ἐλᾶν, ob proceritatem. καρδίαν ἐλάφου ἔχων, Α, 225, i. e. δειλὸς, nam cervus est fugax. simul l. c. sunt tria magna vitia, opposita tribus virtutibus imperatoriis, quas Isocrates in Conone Atheniensi admiratus est, τῇ ἐπιμελείᾳ, diligentiæ, πίστει, fidei, ἐμπειρίᾳ πολέμων, peritiæ bellicæ: nam ἐξ οἰνοποσίας oritur ἀμέλεια, ἐξ ἀναιδείας ἀπιστία ἡ πρὸς τὸ κοινὸν, ἡ δὲ δειλία ἐργάζεται τὴν τῶν πολεμικῶν ἀπειρίαν. conf. κύων, et οἰνοβαρής. ἔλαφον κεραὸν, cervum cornutum, Γ, 24, qui est ζῶον δειλὸν, deinde et φιλῳδὸν, ut a venatoribus canentibus facilius capiatur; huic Paris comparatur oblique, quia et is δειλὸς καὶ φιλῳδός. νεβρὸν, τέκος ἐλάφοιο ταχείης, Θ, 248, hinnulum, quem rapuit aquila ingens. conf. νεβρός. λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα ῥηϊδίως ξυνέαξε, frangere solet, Λ, 113. et 475, ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, vulneratum, *angeschossen, (wounded;)* quem deinde οἱ θῶες dilacerant. φυζακιναῖς ἐλάφοισιν ἐοικότες, Ν, 102. κεραὸν, Ο, 271, i. e. τέλειον, adultum: et parabola ibi de fugiente eo. κεραὸν μέγαν, Π, 158, ut appareat, sufficere eum tot lupis famelicis. et 757, περὶ κταμένης ἐλάφοιο, duo leones esurientes. ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, Φ, 486. νεβρὸν ἐλάφοιο δίηται κύων, Χ, 189. ὁπότε ἔλαφος ἐν ξυλόχῳ λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα, δ, 335. ρ, 126, ubi parabola de cerva. ὠκείαις ἐλάφοισι, ζ, 104, delectata Diana. et 133, μετὰ ἀγροτέρας ἐλάφους. quod epitheton quidam non de fero et sylvestri cervo intelligunt, sed per syncopen contendunt esse pro ἀγηροτέρα, minus senectute afflicta; nam valde senem fieri cervum, nec tamen debilitari magno senio, constat. ingeniose satis. ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν, κ, 158—184. μέγα δέρμα ταχείης ἐλάφοιο ψιλὸν, ν, 436, quod Ulysses ita artificiose circumdabat sibi, ut videretur senex et calvus. ἔλαφον θήλειαν χρυσόκερων, Ol. 3, 52, et quia poëtæ etiam cervabus cornua addunt, oportet cervas in quibusdam terris fuisse cornutas, sicut et hodie oves dantur cornutæ. sic et elephanti omnes, mares et fœminæ, in Africa dentes habere dicuntur; in India vero soli mares. ἐλάφους κτείνοντα, Ne. 3, 88. cervi dicuntur et, οἱ αἱ πρόκες, saltem quædam eorum species: fortasse et αἱ δορκάδες et ζόρκες.

ἐλαφρὸς, ὰ, όν. (Πάω) levis, velox, mobilis; proprie enim de agilitate pedum ponitur. est per syncopen pro ἐλαφηρὸς, ab ὁ ἡ ἔλαφος, ὠκύπους γὰρ ἔλαφος. *schnell zu fuss, von leichter bewegung, (swift-footed, nimble.)* deinde per usum etiam de pondere positum est, quia agilia et velocia non magni solent esse ponderis. γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Ε, 122, artus ei fecit agiles. sic, Ν, 61. Ψ, 772. et 628, χεῖρες ἐλαφραὶ, manus agiles. τὸν (λᾶαν, lapidem magnum) αὐτῷ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, Μ, 450, levem ei reddiderat Jupiter, ut facile eum movere et vibrare posset. ἦ μάλα ἐλαφρὸς, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ, sane valde agilis et mobilis vir, ut facile urinatur, Π, 745, i. e. κοῦφος, δι' ὀλιγοσαρκίαν. ἐλαφρότεροι πόδας, α, 164. καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο, et sane pugna levior Trojanis fieret, et minus operosa, Χ, 287. ἥν περ (πνοιὴν Ζεφύρου) ἐλαφροτάτην φασὶν ἔμμεναι, quem flatum venti aiunt esse velocissimum et celerrimum, Τ, 416. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Χ, 139, accipiter, velocissimus avium. sic et ν, 87. ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο, Ψ, 749, quicunque celerrimus pedibus velocibus esset. ἵπποι ἐλαφρότατοι θέειν, equi velocissimi ad currendum, γ, 370. ἐλαφρὰν ὁρμὴν γονάτων ἔχω, agilem impetum genuum habeo, Ne. 5, 38, i. e. levis sum ad saliendum. alii ibi attice in genere communi legunt ἐλαφρὸν, metro convenientius. εἴρειν στεφάνους ἐλαφρὸν, ἀναβαλοῦ, Ne. 7, 113, nectere coronas leviter, omitte, i. e. negligenter; ut neutrum sit adverbialiter: a frigida laudatione abstine, *lobe recht oder gar nicht, (praise warmly, or not at all.)*

ἐλαφρῶς, (Πάω) adverb. agiliter, celeriter. δένδρα ἢ ξύλα, ἅ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς, ligna, quæ ei natare possent leviter, ι, 240, ubi de nave ædificanda est sermo. φέρειν ἐλαφρῶς ζυγὸν, Py. 2, 171, ferre leviter jugum, i. e. onus quodvis.

ἐλαχυπτέρυξ, υγος. ὁ ἡ. (Πέτω) brevibus alis. ἐλαχυπτερύγων δελφίνων, Py. 4, 29, quia habent pinnas, sed breviores quam aquilæ; μικροπτερύγων.

'ΕΛΑ'Ω, f. άσω. adigo, induco, ago, abigo, percutio. ε, sicut in permultis vocibus, in hoc themate est accessorium ab initio, ut verum thema sit λᾶν, percutiendo agere, *slan, schlagen, treiben, stossen, (to strike, drive, thrust.)* μάστιξεν δ' ἐλάαν, Ε, 366. Θ, 45. Χ, 400. γ, 484, 494. ζ, 82. ο, 192. scuticam adhibuit ad agendum alacriter equos currui junctos. et est pro ἐλάειν, contr. ἐλᾶν, distracto circumflexo per novum α. Iota potest subscribi, potest omitti. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, de Neptuno, cum veheretur curru super mare, Ν, 27. αὐτούς τε κτενέειν, ἐλάαν δὲ ἵππους, abigere equos eorum, Ρ, 496. τῷ (τέρματι, metæ) ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους, agere, Ψ, 334. idem verbum et de nave ponitur. ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν νῆα, μ, 47, præternavigare. et 55, ἐπειδὴ τάσγε παρὲξ ἐλάσωσι, sc. νῆα. sic et 109, νῆα παρὲξ ἐλάαν, ubi phrasis est plena. et 124, ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, sc. νῆα. οὔπως ἐστὶν, νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν, sc. ἵππους, ο, 50, *es gehet nicht an, in der finstern nacht zu fahren, (it is not possible to drive, on account of the dark night.)* οἵ μιν ἅδην ἐλόωσι, qui illum satis agitabunt, *sollen ihn genug herumtummeln, (shall shake him sufficiently,)* Ν, 315, pro ἐλάουσι, contr. ἐλῶσι, circumflexo distracto per intersertum ο. et hoc præsens pro futuro. sic η, 319, οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ubi γαλήνην est pro γαληνῶς, placide, tacite, (sicut ἀληθείην, 297, est pro ἀληθῶς) et ad verbum præsens loco futuri, ob certitudinem, deest νῆα. consilium regis est, ut Ulysses dormiat in navi: vel ne insidiæ suis fiant ab hoc hospite; vel ne viam observet et aliquando cum armatis redeat, aut viam aliis saltem indicet; vel ne sui mercedem poscere videantur si vigilantem exponant; vel ut poëta mirabiliorem rem facere possit. saltem dormienti plus boni datum est, quam vigilans unquam consequi potuerat: et opponitur hic somnus illi, κ, 31, seqq. memorato, qui valde nocuerat; item illi, μ, 338, itidem exitiabili. οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλων, sc. ἵππους καὶ ἅρμα, *sie fuhren in die stadt hinein, (they drove into the city,)* Ω, 696, imperf. pro ἔλαον vel ἤλαον. sic et δ, 2, πρὸς δώματα Μενελάου ἔλων, *sie fuhren vor dessen pallast, (they drove to his palace.)* τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ionice pro ἤλασε, aor. 1. hunc scipione percutiebat, Β, 199, ἔπληξεν. αὐτὸν ἔλασε ὦμον, eum percussit in humero, Ε, 80. ὁ δὲ αὐχένα μέσσον ἔλασσε, pro ἤλασε, Κ, 455, cecidit ejus mediam cervicem, *hieb ihn in den hals, (struck him on the neck,)* ut caput abscinderet. sic et Ξ, 497. τὸν παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, percussit gladio, Λ, 109. ἔγχεϊ, hasta, Χ, 326. ut ergo de letali vulneratione ponatur, vel gladio vel hasta. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν, sc. δόρυ, per pectus adegit hastam, Ε, 57. κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, ignavos et minus strenuos milites in mediam aciem coegit, Δ, 299. ἐκ δήμου ἔλασε τὸν, e civitate expulit, Ζ, 158, etsi non vi, sed arte clandestina; *brachte ihn aus dem volke weg, (drove him out of the city.)* quanquam et ibi tamen jussionem accessisse verisimile est, et ablegationem. ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες, Τ, 281, ad gregem aliorum compulerunt. περὶ νεκρὸν ἤλασαν ἵππους, Ψ, 13, circa mortuum ter egerunt equos, decursione equestri funebri, cujus et Virgilius mentionem facit. et 615, τέτρατος, ὡς ἔλασεν, quartus ordine, sicut egerat currum in certamine curuli. οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, Α, 154, pro ἀπήλασαν, nunquam boves meas (fœmininum ionice præ masculino in re pecuaria poni solitum) abegerunt mihi. sic et Ε, 236, αὐτώ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσσῃ μώνυχας ἵππους, abigat: nam frequens est ἔλλειψις τοῦ, ἀπὸ, in hoc verbo; pro ἀπελάσῃ, ἀπαγάγῃ. ἀμφὶ δὲ κάπετον, καὶ ἕρκος, ἔλασσε κασσιτέρου, Σ, 564, ubi sermo est de clypeo Achillis, in quo Vulcanus varias figuras posuit; e. c. fossam et septum circa vineam, ex stanno circumduxit, *hat einen graben und gehege drum gezogen, (surrounded it with a ditch and fence.)* sic in re seria, Ι, 349, τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ (prope eum murum) εὐρεῖαν. θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους, prope admovit equos, Λ, 488. ξίφει ἤλασε κόρσην, ense percussit tempus in capite, Ε, 584. Ν, 576. et 614, κόρυθος φάλον ἤλασεν, abscidit. et 615, ad μέτωπον repetendum est verbum ἤλασεν, in fronte eum vulneravit letaliter. sic φάλον, Π, 338. μέσην κατὰ κεφαλὴν ξίφει ἤλασεν αὐτὸν, Υ, 475, ἔπληξε πολεμικῶς. πρὸς στήθεα χειρὶ ἤλασε τὴν, percussit, ἔτυψε, Φ, 425, ita ut una cum Marte concideret. μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, Ο, 352, ex quo apparet, quid sit μάστιξεν δ' ἐλάαν. ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους, Ρ, 614, admovisset. ἐπὶ τῷ (post hunc) 'Αντίλοχος ἤλασεν, egit, Ψ, 514. τοὺς δ' (ἵππους) ἵμασε, καὶ μετὰ στρατὸν ἤλασε 'Αχαιῶν, scutica ad exercitum abegit. ἀσπίδα χαλκείην, ἣν χαλκεὺς ἤλασεν, Μ, 296, quem clypeum faber ærarius induxerat ære; ut ergo et κατὰ τέχνην χαλκευτικὴν ponatur, quando malleo æs subigitur, *wenn metall mit dem hammer getrieben, und über etwas gezogen, wird. beschlagen, (when metal is beaten out with the hammer, and laid over something; to plate.)* πέντε πτύχας ἤλασε Ἥφαιστος, in clypeo, Υ, 270. et 269, δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, sc. τὸ δόρυ, per duas plicas adegit hastam. nam clypeus ille quintuplex erat, quintupliciter inductus. ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα, sub antrum compellere solet oves, Δ, 279. ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσας, sc. ἵππους, an pugnaret, rursus in prœlium agens currum suum, Π, 713. sic absolute hoc ἐλᾶν positum de Jehu in sacris, 2 Reg. ix, 20. ἐξ ἐμοῦ ἐλάσας, ex me expellens eos, Φ, 217, inquit fluvius ad Achillem, *wenn du deine feinde aus meinem strome gejaget, (when thou hast driven thy foes out of my stream.)* ἐπὶ νηυσὶν (apud et juxta naves) ἐλά-

σας 'Αργείους, agens et cædens eos, Ω, 392. οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο, Τ, 423, ubi is infinit. regitur a πρὶν, ante quam egero et cecidero; genitivus vero pertinet ad ἅδην, satis et super, sic ut præpositio κατὰ ad illud adverbium vel quasi intelligatur, secundum id quod satis superque est pugnæ. sic Neptunus de Ulysse dicit, ε, 290, ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἅδην ἐλάαν κακότητος, ubi φημὶ idem notat ac βούλομαι, *ich denke, ich bin willens, ihn noch genug im unglücke zu exerciren und zu plagen, (I think, I have a good mind, to harass and torment him with abundance of misfortunes.)* formam ἔλσαι per syncopen quidam ab ἐλάσαι, compulisse, factam volunt; sed rectius pertinet ad εἰλέω, concludo, includo; ubi eam vide, pro εἰλῆσαι, i. e. συγκλεῖσαι. καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα πύλον εἴσω, Λ, 681, compulimus. ἐλασαίατο (ionice pro ἐλάσαιντο, compellerent) ἵππους, Κ, 537. διὰ ζωστῆρος ἐλήλατο (plusquamp. pass. cum reduplicatione Attica) ὀϊστὸς, sagitta adacta erat per balteum, Δ, 135. ὀϊστὸς ἐν ὤμῳ ἠλήλατο, Ε, 400, ubi et reduplicatio augmentum habet, ἐπέπηκτο, adacta erat in humerum. ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Κ, 153, ubi est de hastis, quæ extra usum bellicum in castris stant erectæ, posteriori sua cuspide fixa in terram, anteriori cuspide versus cœlum erecta. notat ergo ibi τὴν εἰς ὕψος ἀνάτασιν, extensionem in altum: a qua notione arbor, ἡ ἐλάτη, nomen habet. διὰ χειρὸς ἐλήλατο ἔγχος, Ν, 595, per manum adigebatur et transigebatur hasta, ut manum transfigeret, *durch die hand gestossen, (transfixed the hand.)* ἢ ἐλάσει' ὥς μιν ψυχὴ λίποι, an percuteret eum sic ut animam efflaret, ἦέ μιν ἦκ' ἐλάσειε, an vero clementer eum percuteret, σ, 90, 91, et sermo ibi de pugilatu, sed hostili animo. et 93, ἦκα ἔλασεν αὐτόν. et 94, ὁ μὲν ἤλασε ὦμον. et 95, ὁ δὲ αὐχένα ἔλασεν ὑπ' οὔατος. coll. 97. ἤλασε πέτρην, sc. Neptunus tridente suo, δ, 507, quæ petra hoc ictu fissa est. ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, ε, 313, ingens unda pepulit eum superne, *schlug ihm über den kopf, (struck him on the head,)* ἔπληξεν αὐτὸν κατὰ κεφαλῆς. sic et 367, κῦμα ἤλασε αὐτὸν, impulit eum. ἀμφὶ πόλει ἔλασε (ἤλασε) τεῖχος, ζ, 9, ducebat murum circa urbem, περιέτεινε, metaphora ab ἐλαυνομένῳ ἵππῳ ἢ σιδήρῳ petita. εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα, ι, 237, cogebat oves in antrum. et 337. ἤλασε βοῦς ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, ο, 235, i. e. ἀπήλασε, abegit. οὐλήν με σῦς ἤλασε, φ, 219. ψ, 74. cicatricem, quam quondam aper impegerat mihi. sic de eodem vulnere, quod olim ab apro inflictum ei erat, τ, 393, 449, 465. ω, 331. χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, fronte terram percussit, χ, 94, moriens vulnere adverso. ἐκ δ' ἔλασαν (ἵππους) προθύροιο, γ, 493, egerunt equos ex loco ante januam. σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασσε, ξ, 11, eo sensu quo supra ex Κ, 153, vidimus: vallos in altum erexerat, *hatte pallisaden eingeschlagen und in die höhe gerichtet, (had erected palisades,)* ἐξήπλωσε, παρέτεινε: etiam eo sensu, quo de muro id verbum ponitur. ἔλασεν ἵππους εἰς ἄστυ, ο, 215, i. e. vectus est curru in urbem. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε, penitus ferrum adegit ei in corpus, χ, 295. et 296, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, moriens. et 328, τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε, gladio. βόας ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε, λ, 289, abigeret. ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ρ, 237, an terræ infligeret caput ejus. ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας, transadigeret aut feriret gladio irruens, χ, 97. et sequitur, ἠὲ προπρηνέϊ τύψας, aut prono gladio cædens, sc. ἐλάσειέ μιν: ubi ἀΐξας notat punctim, τύψας cæsim. et προπρηνέϊ φασγάνῳ est, ut Galli dicunt, *faire main basse.* βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας, abigentes, μ, 353, 343, 398. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας, ν, 164, prona manu percutiens, Neptunus navem: *mit der flachen hand von oben herab schlagend, (striking from above with the open hand,)* ut in vado hæreret firmiter. ἐλάσῃ δὲ, sc. βοῦν, ad nos agat bovem, γ, 422. sed 449, ἤλασεν ἄγχι στὰς, percussit bovem adstans, ἔπληξε πελέκει, *schlug den ochsen mit dem beil, (struck the ox with the axe.)* ὁπότε σὲ Κίρκη ἐλάσῃ ῥάβδῳ, quando te percutiet virga, κ, 293. μή τίς σε ἢ βάλῃ ἢ ἐλάσῃ, ρ, 279, aut jactu feriat aut percutiat comminus, ἐγγὺς τύψῃ, sicut βάλῃ est eminus: ergo ἡ πληγὴ et ἡ ἔλασις sæpe sunt idem: coll. 283, ubi ad ἐλάσῃ respondet τὸ, πληγῶν. ἔλσας tamen manifesto est pro ἐλάσας per syncopen: ἐπεί μοι νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασεν ἐν πόντῳ, η, 250, Jupiter fulmine percutiens diffidit mihi navem. nisi tamen malis pertendere, esse pro εἰλήσας, involvens, circumvolvens. sed videtur esse κρούσας, πλήξας. sic et ε, 132. καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ μῆλα, abigeres, υ, 51, et ibi est consequens pro antecedente, i. e. vinceres et fugares eos. περὶ δὲ ἕρκος ἐλήλαται, η, 113, septum circa ductum est, *ist drum rum gezogen, (encompassed with.)* τῶν (ἡμιόνων) κέν τινα ἐλασσάμενος (abigens inde et huc agens) δαμασαίμην, δ, 637, unum et alterum horum nondum domitorum mulorum velim domare: et sic loquitur ipse dominus eorum, et est ergo pro χωρίσαι τῶν μητέρων ἢ ἁπλῶς τῶν συννόμων, a matribus aut a grege una pascentium abigere. alibi, ut vidimus, de violento abactu hostili id verbum ponitur: unde est ἡ βοηλασία, abactus boum, et a specie nobiliori, pecorum. ergo sæpe ἐλᾷν est pro ληΐσασθαι. est et vox ἱππευτικὴ, ut vidimus, quando equi, quibus ipsi vehimur, aguntur: unde equus dicitur ὁ ἡ ἀνήλατος, qui currui non potest jungi, quo quis vehi non potest, ἀπειθὴς, *ein unbändig pferd, (an intractable horse.)* et ὁ ἐλατὴρ est ὁ ἡνίοχος, qui lora tenet quibus equus regitur. notat et χαλκεῦσαι, ἐκτεῖναι. ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς (pro τὴν τετάρτην ἀρετὴν) ὁ θνητὸς αἰὼν, Ne. 3, 129, adducit. ἔλα (imperativus) νῦν μοι πεδόθεν, Ist. 5, 48, age nunc mihi currum a plano in altum, O Musa. ἄκοντι ἔλασε σκοπὸν, Ol. 10, 85, i. e. ἔῤῥιψε κατὰ σκοπόν. τίς δαίμων ἄνδρας ἀπὸ Οἰνώνης ἤλασε, Ne. 5, 29, expulit. ἔλασεν αὐτὸν μαχαίρᾳ, Ne. 7, 62, transfixit. ἤλασεν ἐν πλευραῖς χαλκὸν, Ne. 10, 131, adegit in latera: et ibi ἐν est avulsum a verbo.

"Ελδομαι, et ἐέλδομαι. ("Ελω) cupio, libens volo. est ab ἕλω, interserto δ, unde etiam spiritus mutatur. et significatus magis intenditur per duplex ε. desidero, capere studeo. κτήματα, ἃ ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευὴς, Ε, 481, bona quæ cupit et optat quicunque egenus est. ἐλδόμεναι πεδίοιο ἡμίονοι, mulæ studentes in campum pervenire, Ψ, 122. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, Ν, 638, pro ἐξεῖναι ἔρον τῶν, quorum desiderium explere aliquis sane valde cupit, *hat grosse lust den appetit dazu zu stillen, (longs to satisfy his appetite with it.)* ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν οὖρον, Η, 4, nautis optantibus et libenter accipientibus. et 7, ὣς ἄρα τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην, sic hi duo Trojanis lætis et desiderantibus apparuerunt, Hector sc. et Paris. ἥστ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα, quam ego quotidie cupio et opto mihi, Ν, 276, reperitur hoc verbum etiam *passive* positum: ut solent verba media. νῦν σοι ἐελδέσθω πόλεμος, nunc a te cupiatur pugna, Π, 494, i. e. μελέσθω σοι, cordi sit tibi, ἀγαπάσθω σοι, ametur a te. sed *activa* notio est frequentior, pro ἐπιθυμέω. ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδε ἱκάνει, an venit huc, suum ipsius debitum accipere cupiens, α, 409, poscens. ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, desiderabat enim te videre, δ, 162. σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι ἤματα πάντα, ε, 210, *nach der du dich sehnest, (whom you long to be with.)* et 219, ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα οἴκαδε ἐλθεῖν, cupio et opto quotidie domum proficisci. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθεν, μ, 438, mihi desideranti venit. κεῖνος, ἐελδόμενός που ἐδωδῆς, πλάζεται, ξ, 42, ille, desiderans fortasse et non habens quod edat, circum errat. ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδε ἱκέσθαι, ο, 66. θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι (κατὰ τὸ) πάρος γε, μνηστήρεσσι φανῆναι, σ, 163, animus mihi cupit, non sic ut antea, (nam antea non cupiebam) procis me ostendere, inquit Penelope. καὶ πάϊς (ἐστί σοι, filius est tibi hic) οἷόν πού τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα, υ, 35, qualem sane quilibet cupit esse filium suum: ὁποῖον πᾶς ἐπιθυμεῖ ἔχειν υἱόν. γιγνώσκω δ', ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω οἴοις δμώων, φ, 209, intelligo, quod vobis duobus solis inter servos meos optatus venio. ὄφρα ἴδηαι ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τά τ' (ἃ) ἔλδεαι ἤματα πάντα, ψ, 6, ut videas oculis tuis ea quæ desideras quotidie, sc. maritum tuum reducem. ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλα ἡμῖν, ω, 399, cum rediisti valde desiderantibus nobis. τὸ ἐέλδεσθαι est ergo ἐπίτασις τοῦ ἐθέλειν: hinc ambo ἐκ παραλλήλου posita vidimus loco ex ε citato. εἰ ἔλδεαι γαρύεν, si cupis canere, Ol. 1, 6, εἰ ἐπιθυμεῖς.

ἕλε, vide sub "ΕΛΩ.

ἐλεαίρω, miseret me, misereor. idem quod ἐλεέω. ὅς σου ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, ἠδ' ἐλεαίρει, Β, 27, qui procul a te existens curam tui habet et miseretur: ubi ἐλεαίρει additum πρὸς σαφήνειαν, ut intelligatur, quale sit illud κήδεται. sic et Ω, 174. Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει, Λ, 664. φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδα νήπιον καὶ ἐμὲ, Ζ, 407, inquit Andromache ad Hectorem. et 431, ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, sc. ἐμὲ καὶ υἱόν. οὔτοι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις, Η, 27. εἴ μ' (μὲ) ἐλεαίρεις, Κ, 176, si mihi bene cupis, et si tibi odiosum est me perire, si animus tuus ardet cupiditate succurrendi mihi meque servandi. notatur ergo affectus. σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει, δ, 828. οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτὸς, μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, inquit ὁ Φιλοίτιος de Jove, υ, 202, non misereris virorum, postquam generasti ipse eos (reges eos et principales viros fecisti) misceri et volutari eos miseria et ærumnis perniciosis. ἐλέαιρε (pro ἠλέαιρε) δ' 'Αχαιοὺς, Ν, 15. τοὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν, Φ, 147, non pepercerat. τὸν δ' ἐλεαίρεσκον (forma imperf. Ionica) μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, Ω, 23, Hectorem mortuum pessime tractatum. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες, α, 19, τὸν 'Οδυσσέα. θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτὴ, κ, 399, *es jammerte sie, (she felt pity.)* θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα, τ, 210, in animo quidem miserabatur uxorem suam lamentantem. ποινὴν ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν (ὁ Κύκλωψ) οὐδ' ἐλέαιρεν, ψ, 313. imperativus ἐλέαιρε, *erbarme dich, habe mitleiden, schone aus erbarmen, (have mercy, compassion, spare for pity's sake,)* σὺ δὲ ἄλλους τειρομένους ἐλέαιρε, Ι, 302. πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντα ἐλέαιρε, deinde et mei infelicis, adhuc sentientis et vivi, miserere, Χ, 59, qui versus omnes octo orationis partes habet, vel casu vel consulto. sic Iambicus ille recentioris: ὁ νῦν δὲ σύν σοι καὶ θανὼν ζήσει, λόγε. Sed Homericus ille est aptior, octo tantum voces habens. ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ σοι εὔχομαι εἶναι, inquit Ulysses natans ad præsidem fluminis, ε, 450. ἀλλὰ, ἄνασσα, ἐλέαιρε, ζ, 175, inquit idem ad filiam regis. φῶτα ἐλεαίρων καὶ τεθνειότα, Ω, 19, nam misereri et erga mortuum locum habet, sicut τὸ σώζειν. μηδέ με αἰδόμενος μειλίσσεο (*blandire, schmeichele,*) (*flatter*) μήδ' ἐλεαίρων, γ, 96. δ, 326, *weder aus erhfurcht noch aus mitleiden rede mir was susses falsches vor, (tell me not agreeable falsehoods either out of friendship or pity.)* οἱ δ' ἐλεαίροντες δίδοσαν, ρ, 367. Vide sub κήδω.

ἐλεαλογέω, vide sub 'Ελαία.

ἐλέατρος, ὁ, vide sub ἐλεός.

ἐλέγμην, pro ἐλεγόμην, vide sub ΛΕ'ΓΩ, aliquanto a fine.

ἔλεγοι Ἑλληνικοὶ, vide sub ἀοιδή.

ἐλεγχείη, ης. ἡ. (Χάω) probrum, idem ac ἔλεγχος. Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει, Χ, 100, is mihi primus probrum appendet. χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ ἔσσεται, gaudium enim aliis, tibi ipsi vero probrum id erit, Ψ, 342. et 408, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα, ne vobis probrum offundat equa illa; inquit Antilochus ad equos suos. καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας, et sane mihi probrum offudisses, ξ, 38, si te senem hospitem canes mei lacerassent. ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, φ, 255, turpitudo ea esset etiam posteris auditu.

ἐλεγχής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) probrosus. Ἀργεῖοι ἐλεγχέες, Argivi, O ignavi et degeneres, Δ, 242. ἔῤῥετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες, inquit Priamus ad filios suos superstites, qui in pugnis pepercerant sibi, Ω, 239, coll. 260. νῦν δή σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι, Δ, 171, nunc sane te, rex, volunt Achivi facere omnibus hominibus derisui et probro. καὶ ἔφατο, μὲ ἐν Δαναοῖς ἐλέγχιστον πολεμιστὴν εἶναι, et putabat, me inter Danaos ignavissimum bellatorem esse, Ρ, 26. ἔῤῥ' ἐκ νήσου, ἐλέγχιστε ζωόντων, κ, 72, inquit Æolus ad Ulyssem turpiter redeuntem, et subsidio suo somnolenter usum: ὦ ἐφάμαρτε, qui te reum fecisti omnium exprobrationum. τῶν γὰρ ἁμαρτανόντων τὸ ἐλέγχεσθαι.

ἔλεγχος, εος. τό. (Χάω) probrum, dedecus, αἰσχύνη, turpitudo, ignominia. *eine schande, ein vorwurf, (ignominy, disgrace,)* crimen. proprie est, si quis detrectat pugnam: nam est ab ἐλᾶν τὸ ἔγχος, quod notat ἀπέλασιν, i. e. περιφρόνησιν, τοῦ ἔγχους, si quis non curat hastam: quod probrum in orbe antiquo inter nobiles homines erat summum. *die zaghaftigkeit, feigheit, (cowardice.)* hinc deinde fluxit generalior notio. et apud poëtam semper in probroso et turpi sensu ponitur. δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ Ἕκτωρ, Δ, 314, certe enim probrum et ignominia *(une lacheté)* erit, si Hector ceperit et deleverit naves. nobis id erit summæ turpitudini, quasi simus ignavi et timidi. hinc et militares homines, officio suo minus fungentes, dicuntur κακὰ ἐλέγχεα, meticulosa probra et fugitantes ignavi, Β, 235, ubi ὁ ἐπονείδιστος καὶ μωμητὸς Θερσίτης sic vocat τοὺς ἀξιεπαίνους Ἕλληνας, et hinc, ex tali ore, erat hæc increpatio γέλωτος κινητικὴ, risum movens audientibus. sed Ε, 787, iisdem verbis increpat eosdem Stentor. et Agamemnon, Θ, 228, αἰδὼς Ἀργεῖοι, κακὰ ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί, pudor sit vobis, Argivi, ignava probra, specie quidem admirabiles, sed ἐλέγχιστοι τὰς πράξεις. τὰ δὲ ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, Ω, 260, coll. 255—258, et 239, ut ergo pæne hæc vox in abstracto notet concreta ea, quæ nos vocamus *bärenhäuter, verzagte mämmen, taugenichtse, (poltroon, coward, scoundrel.)* ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο, φ, 329, nobis autem probra ista fierent, *das würde uns ein vorwurf bleiben, (that would be a lasting disgrace to us:)* coll. 255. et 333, τί δὲ ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; cur tandem ista probri loco ducitis? nam majora probra jam sustinetis, 331, 332, *ihr seyd ja schon geschimpfet genug, (ye are already sufficiently disgraced:)* et ita respondet Penelope procis, ignominiam timentibus perverse. οὐκ ἐμίανε τοὺς ἐλεγχέεσσιν, Ne. 3, 24, non contaminavit majores dedecoribus suis.

ἔλεγχος, ου. ὁ. (Χάω) indicium, convictio, manifestatio. διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος, Ol. 4, 30, experientia certe manifestat homines, ἐστὶ ἡ φανεροῦσα τοὺς ἀνθρώπους. δοῦναι βασάνῳ εἰς ἔλεγχον, Ne. 8, 35, dare examini ad explorationem manifestam.

ἐλέγχω, f. ἔγξω. (Χάω) pudore adficio, dedecoro, dehonesto. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς, eorum ne tu orationem adsperneris, Ι, 518, inquit legatus suo et collegæ nomine ad Achillem. ad quem a rege missi erant ad precandum ejus auxilium: μὴ ποιήσῃς αὐτοὺς ἐπονειδίστους, ὡς ἀποδοκιμάσας αὐτοὺς, μηδὲ δῷς εἰπεῖν τινα, ὡς ἀλυσιτελῶς σκυλθέντες ἐπρέσβευσαν, καὶ μάτην μὲν ὥδευσαν, μάτην δὲ ἐλάλησαν, οἷα τῆς αἰσχύνης τοῦ μὴ πεῖσαι εἰς αὐτοὺς ἀνατρεχούσης: nam ἐλέγχειν apud poëtam ἐπὶ ὕβρεως ponitur. eo ferme sensu est phrasis, 1 Reg. ii, 20. οὐκ ἐλέγχει σὲ ξεῖνος, non pudori et dedecori tibi est hospes tuus, φ, 424, i. e. οὐκ αἰσχύνει σέ. ἤλεγξαν Ἑλληνικὴν στρατιὰν ὠκύτητι, Py. 11, 74, superarunt Græcos velocitate: apud recentiores enim hoc verbum paullo aliter et varie determinatur. notat enim et, arguo, examino, coarguo, Eurip. Hipp. 1322, exploro judicialiter, quæro rem judicando.

ἐλεεινός, ή, όν. (Ἕλω) miserabilis, miseratione dignus, *erbärmlich, beweglich, (miserable, worthy of pity.)* miserandus. ἐλεεινὰ τετριγῶτας, Β, 314, neutrum plur. adverbialiter, miserabile pipilantes et stridentes, pullos passeris. sic et Χ, 37, τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ (pro ἐλεεινῶς) προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς. et 408, ᾤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, et εἰς οἶκτον movere vult poëta τὸν ἀκροατὴν, nisi plane sit ἀνιλεής. ἐμὲ ἐλεεινὸν, Φ, 273, *mich erbarmungswürdigen, (me who am to be pitied.)* μυρομένοις ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινὸν, Ψ, 110, ubi sic dicit τὸν ὑπὸ πάντων οἰκτιζόμενον: ut et Latini ponunt suum, miserabilis, pro eo qui defletur actu, ut h. l. et pro eo qui est deflendus. δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν καὶ ἐλεεινὸν, precatur Priamus Jovem, Ω, 309, misericordia exceptum, ἐλέου ἄξιον. sic et Ulysses, ἐς Φαίηκας, ζ, 327. ὡς Ὀδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν, Θ, 531, sic Ulysses misericordiæ plenam lacrimam stillabat ex oculis, miserescentem lacrimam. nam ἐλεεινὸς est et, ἐλέου μεστὸς, *voll mitleiden, mitleidig, (full of pity, compassionate.)* sic et π, 219, ὡς ἄρα τοίγ', mixto lætitiæ ἐλέῳ, misericordia mixta gaudio: nam recordabantur prægressi duri. νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς, φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε, τ, 253, antea quidem misericordia mea dignus, nunc certe eris mihi carus et venerabilis. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ, ego multo tamen miserabilior, Ω, 504. τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαὶ, Θ, 530, ejus genæ luctu maxime miserabili et misericordiæ pleno corrumpuntur. notat ergo eum qui misericordiam aliorum movet, et qui ipse miseretur alterius: τὸν οἰκτιζόμενον καὶ ἠλεημένον, τὸν δεόμενον τοῦ ἐλεηθῆναι, καὶ τὸν μεστὸν τοῦ ἐλέου. scribitur et τρισυλλάβως, ἐλεινός.

ἐλεέω, f. ήσω. (Ἕλω) miseret me, misereor. *ich erbarme mich, habe mitleiden, (I regret, have compassion.)* regit accusativum objecti. ὁ δέ με οὐκ ἐλεήσει, οὐδέ με αἰδέσεται, Χ, 123. οὔ σε ἐλεήσει, οὐδέ σε αἰδέσεται, Ω, 207. τὼ δὲ πεσόντε ἐλέησε Μενέλαος, Ε, 561. et 610, Αἴας. πόσις (maritus) δ' ἐλέησε νοήσας, Ζ, 484, pro ἠλέησεν αὐτήν. τοὺς δὲ ἰδοῦσα ἐλέησε θεὰ Ἥρη, Θ, 350. τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Ο, 12. et 44, τειρομένους δὲ ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς. τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς, Π, 431. τὸν δὲ πεσόντα ἐλέησε Λυκομήδης, Ρ, 346. et 352, Ἀστεροπαῖος, et 441, μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων. sic et μυρομένους, Τ, 340. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα, Ω, 332, sc. Ζεύς. ἢ Ὀδυσῆα ἐλέησεν ἀλώμενον, ἄλγεα ἔχοντα, ε, 336. τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ, λ, 55. et 87, τὴν μέν. et 394, τὸν μέν. ὁ δ' ἐρύσατο (servavit me) καί με ἐλέησεν, ξ, 279. αἴ κ' ἐλεήσῃ ἄστυ, Ζ, 94, 309. αἴ κ' ἐλεήσῃ, Ι, 172. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας, Χ, 419. ἐσθλὸν γὰρ Διῒ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ, Ω, 301. et 357, γούνων ἁψάμενοι λιτανεύσομεν, αἴ κ'. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἴ κ', ν, 182. ὁμηλικίην ἐλεήσας, Υ, 465. τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε, parvum poculum breviter admovet, Χ, 494, et sequitur, χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, labia quidem humectavit, sed non palatum. ubi maligna hominum misericordia describitur. εἴ με ἐλεήσας οἴκαδε πέμψειας, ι, 349. sic loquitur et Sacra Scriptura, e. c. 2 Sam. xvi, 17. γουνοῦμαί σε, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον, Φ, 74. Ἕκτορ, τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον, Χ, 82, inquit Hecuba, exsertis mammis. ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον, Ω, 503. γουνοῦμαί σε, Ὀδυσεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον, χ, 312, 344. Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' (ἐμὲ) ἐλεήσας, ξ, 389, particip. aor. 1.

ἐλεήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕλω) misericors. οὐδέ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, ε, 191, inquit Calypso.

ἐλεητύς, ύος. ἡ. (Ἕλω) misericordia. idem quod ὁ ἔλεος, Æolico vocabulo. οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶ, οὐδ' ἐλεητὺν, ξ, 82, haud respectum futuri habentes in animo nec misericordiam. οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, nulla abstinentia aut parsimonia, de alieno largiri, ρ, 451.

ἐλεινός, vide ἐλεεινός.

ἐλελίσσω et ἐλελίζω, f. ίξω. (Ἕλω) circumvolvo. commoveo celeriter, quatio. ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, Α, 530. Θ, 199. quod Jupiter facit, moto capite suo: nam divina omnia mire auget poëta, desumta imagine a corporeis et sensualibus. moto enim magno corpore, moventur et ea quæ ei subjacent. simul hoc verbum, leni suo et inoffenso sono, exprimit celeritatem inoffensam et nulla re impeditam motus et undulationis cœlestis. nam poëta, convenienter rebus, ἢ τραχύνει ἢ λεαίνει τὰς λέξεις καὶ τὰς αὐτῶν συνθήκας. ergo h. l. notat τὴν ταχεῖαν καὶ ἄπονον κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ. in genere autem poëta ἀναλόγως τοῖς προσώποις πλάττει τὰ τῶν ἔργων ἀποτελέσματα. μάλα γάρ σφέας ὦκα ἐλέλιξεν Αἴας, Ρ, 278, celeriter eos convertit Ajax, sc. suos, ut redirent contra hostem. τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν, hanc, celeriter convertens et circumtorquens se draco, apprehendit ala, Β, 316, et sermo est de avicula volitante. et notatur τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος καὶ εὐλύγιστον καὶ εὐπερίστροφον hoc molli verbo: τὸ εὐέλικτον. ἐπ' αὐτῷ (in illo balteo acu pictus vel malleo superfixus draco) ἐλέλικτο δράκων, Λ, 39, sinuabat et curvabat sc. ἔγχος σειόμενον ἐλέλικτο, mota hasta undulabat, Ν, 558. τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, hujus artus succussi sunt motu tremoris pleno, Χ, 448, ex quo loco intelligi potest, quid sit ἐλελίσσειν οὐρανόν. ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, sc. ναῦς, μ, 416, cum fulmen eam feriret: tremuit tota. sic et ξ, 306. οἱ δ' ἐλελίχθησαν, conversi sunt celeriter, sc. a fuga, Ε, 497. Ζ, 106, 109. Λ, 214. Ρ, 343. στῆτε (consistite) ἐλελιχθέντες, Λ, 587, conversi versus hostem: coll. 589. apparet ex adductis locis, ἐλελίττειν notare, vel convertere celeriter; vel, tremere facere. ὡς ἐλέλιχθεν, pro ἐλελίχθησαν, Ζ, 109, quod conversi essent sic. ἐλελίζων φόρμιγγα, Ol. 9, 21, quod verbum ibi valde aptum: nam chordæ trementes faciunt sonum. ἐλελίξας ἀστεροπὴν Ζεύς, Ne. 9, 45. ἐλελιζομένη, Py. 1, 7, leniter pulsata, διακινουμένη.

ἐλελίχθων, ονος. ὁ ἡ. (Χάω) terram concutiens. τετραορίας ἐλελίχθονος, currus quadrijugi terram quatientis et commoventis, Py. 2, 8.

ἐλεόθρεπτον, τό, vide sequens, et sub σέλινον.

ἐλεόθρεπτος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) quod in paludi-

bus et palustribus locis nascitur et augetur. a τὸ ἕλος, palus, lacus, aquosus locus; cujus spiritus ionice mutatur. ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, B, 776, apium ἐπὶ ἕλους τρεφόμενον, *was gerne im feuchten wächset, (fond of a marshy situation.)* est ergo hoc epitheton simul etymologia τοῦ σελίνου, quod vide.

ἐλεὸν, vide mox ἐλεός.

Ἔλεος, ου. ὁ. (Ἕλω) misericordia, *erbarmung, mitleiden, (pity, compassion.)* est ab ἡ ἕλη, calor; quia hic affectus calidum facit animum et præsupponit. ὣς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, Ω, 44, misericordiam perdidit, neque ei est reverentia ullius. recentiores dicunt et τὸ ἔλεος, τοῦ ἐλέεος, ἐλέους. Germanorum, *erbarmen, (pity,)* est quoque a, *warm, (warm,)* calidus.

ἐλεός, οῦ. ὁ. et τὸ ἐλεὸν, οῦ. et ὁ εἰλεὸς, οῦ. (Ἕλω) est τράπεζα μαγειρικὴ, mensa coquinaria, *ein küchentisch, ein brett darauf speisen gehacket werden, (a kitchen-table, a board for chopping meat on,)* in qua carnes volvuntur et secantur et præparantur, et alia esculenta: vel et, lata et ampla, non vero profunda, patina, in qua carnes assatæ apponebantur. est ergo ab εἴλω. ἐπεὶ ὤπτησε (assaverat) καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε, et insuderat, i. e. imposuerat, mensulis coquinariis, I, 215, ἐν ταῖς μαγειρικαῖς τραπέζαις ἐξήπλωσε. ὤπτησαν, καὶ ἔβαλλον εἰν ἐλεοῖσιν, ξ, 432, ἐνέβαλλον ἐλεοῖς, ut in iis dissecarentur assatæ carnes in portiones. hinc est ὁ ἐλέατρος, i. e. ὁ μάγειρος, maxime vero ὁ δαιτρὸς, divisor, *der trenchirer, (the carver.)* nam antiquissimi non cibos ita apponebant convivis, ut in mensa convivali demum dissecarentur in portiones: sed hæc dissectio fiebat in culina, et cuique convivæ sua apponebatur portio. ergo ibi opus erat sectore: et mensulæ in quibus id fiebat, sunt οἱ ἐλεοὶ vel τὰ ἐλεά. sed ὁ ἐδέατρος est ὁ προγεύστης ciborum, prægustator, apud Persas. possis vocem et simpliciter ab ἕλειν deductam dicere, i. e. διελεῖν, dividere. de fartore, ejusque ἐλεῷ, est apud Aristoph. Equit. 152.

ἕλεσκον, vide sub ἝΛΩ.

ἑλετὸς, ἡ, όν. (Ἕλω) quod capitur, quod eligitur et sumitur. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν (ad redeundum) οὔτε λῃϊστὴ οὔθ' ἑλετὴ, I, 409, vita hominis neque prædatione neque alia receptione retro venit: nec vi recuperatur, nec αἱρετὴ κατὰ προαίρεσιν, non offert se retro ad recipiendum eam, et eligendum.

ἕλεν, vide sub ἝΛΩ.

ἐλευθερία, ας. ἡ. (Ἕω) libertas vadendi quo velis, libertas. θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ, cum libertate divinitus constituta, Py. 1, 119, i. e. θείᾳ, feliciter stabilita, in civitate. σύν γ' ἐλευθερίᾳ, salva libertate, Ist. 8, 31, dum libertatem salvam retinuimus.

ἐλευθέριος, ου. ὁ. (Ἕω) liberalis, *edel, (noble.)* it. epitheton Jovis Liberatoris et Servatoris. Ζηνὸς ἐλευθερίου, Ol. 12, 1.

ἐλεύθερος, α, ον. (Ἕω) qui vadit quo lubet ipsi, qui vadit libere. liber. est quasi comparativus, a verbo ἐλεύθω factus. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, libertatem eripiens, Z, 455. Π, 831. Υ, 193. nam hoc ἐλεύθερον ἦμαρ, i. e. ἡ ἐλευθερία, et captivitas, sunt opposita. θεοῖς κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, Z, 528, i. e. poculum in libertate sumtum, vel, ad gratias diis agendas pro libertate et liberatione a captivitate. conf. Psalmum cxvi, 13. ὁ ἀπελεύθερος est libertus: sed ἐξελεύθερος est ὁ, διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενος δούλου δίκην, εἶτα ἀπολυθεὶς, qui exsolvitur ex nexu creditoris. ἐλευθέρῳ στόλῳ, libero grege et cœtu civium, Py. 8, 141. ἐλευθέρᾳ φρενὶ, Py. 2, 104, liberali animo: ubi metaphorica est notio. nam ἐλεύθερος notat et liberalem, *edelmüthig, (generous:)* cui opponitur ἀνελεύθερος, illiberalis, tenax, sordidus, Aristoph. Plut. 591, ὁ κίμβιξ καὶ σκνιφός.

ἐλεύθω, f. εύσω. (Ἕω) est distractum verbum, ab ἔω, eo, venio. *ich gehe, komme, (I go, come.)* f. 2. ἐλυθῶ. aor. 2. ἤλυθον, per syncopen ἦλθον, particip. ἐλυθὼν, per sync. ἐλθών. præt. med. ἤλυθα, attice ἐλήλυθα, poëtice ἐλήλουθα et εἰλήλουθα. optat. aor. 2. ἐλύθοιμι, per syncopen ἔλθοιμι: conjunct. ἐλύθω, per sync. ἔλθω. imperat. ἐλυθὲ, per sync. ἐλθέ. infin. ἐλυθεῖν, ἐλθεῖν, ionice ἐλθέμεν, attice ἐλθέμεναι. fut. 1. m. ἐλεύσομαι. hoc verbum mutuatur suas formas τῷ ἔρχομαι: hinc in compositis ab ἔρχομαι statim eas formas addidimus: hoc loco de simplici ἐλεύθω tantum solliciti. οἰκόνδε ἐλεύσομαι, domum ibo, *will in mein haus gehen, (will go home,)* Z, 365. αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, statimque revertat, M, 369. N, 753. ἀγορήνδε, in forum ibo, ρ, 52. οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι, κ, 267, neque ipse abibis inde et redibis, ἐπανέλθῃς. αὖθις ἐλεύσεται, retro ibit, redibit, A, 425. οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεσαι Οὔλυμπόνδε, Θ, 12, ex illo loco, ubi opitulari voluit, abibit male mulcatus, et non ut solet, in Olympum. καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, et inde abibit, Φ, 62. θάνατός σοι ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, λ, 134, mors tibi veniet. ἦ μάλα τίς σοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, π, 8, et 204, οὐ γάρ ἔτι ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. ἐλεύσεται ἤδη ἄγχι μάλα, veniet jam valde prope, τ, 300, ubi ipse præsens sed personatus, sic ambigue loquitur, maxime si post verbum ponas comma; veniet, jam omnino prope adest tibi. et 306, τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος. sic et ξ, 161. (coll. 167.) et 313, οὐκ ἔτι οἶκον. et 585, πρὶν γάρ σοι. ἦ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἴκαδ' Ὀδυσσεὺς, υ, 232. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα, pro παρὰ νηῶν, non ordine et decenter a navibus revertemur, M, 225. ἐνθάδε ἐλεύσονται, huc ibunt, Ψ, 497, de equis. πολλαὶ ψυχαὶ, κ, 530. ἐς Οὔλυμπον αὖτις ἐλεύσεσθαι, rediturum esse, T, 129. ἀπείλει ῥεῖα ἐλεύσεσθαι, minabatur facile se perventurum, N, 144. sic, ἠπείλει, ἐνθάδε, O, 180. εἴ τίς φησιν ἐλεύσεσθαι, si quis dicit rediturum eum esse, α, 168. ἄγνωστον οἴκαδε, incognitum, β, 176. φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδε ἐλεύσεσθαι, ι, 514. ὅντε μοι αἰεὶ φάσκεν ἐλεύσεσθαι Ἑρμῆς, κ, 331. ἀσπάσιος οἴκαδε, λ, 431. κακὰ πολλὰ παθόντα, οἴκαδε, ν, 132. κεῖνον, ξ, 150. et 384, καὶ φάτο ἐλεύσεσθαι, et dicebat venturum eum. οὐ γὰρ ἐγὼν Τρώων ἕνεκα ἤλυθον δεῦρο, non Trojanorum causa ivi huc, A, 152. Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν, valde prope ad eos accesserunt, E, 607. ἤλυθον ἐς Τροίην, profecti erant, iverant, K, 28. et 540, οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος ὅτε ἤλυθον αὐτοί. ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον, cum naves venerant, O, 549. μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν, in aciem hominum iverunt dii, Υ, 47. ὅτε ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν, cum venirent Græci huc, Ω, 495. ἤλυθον εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, veni, an aliquam de patre meo famam mihi dicere posses, δ, 317. γυναῖκες ἤλυθον, λ, 225. ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἵππων ἤλυθον, ego ivi ad equos regis, i. e. ad regem in curru suo stantem, ξ, 278. ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ, π, 206. τ, 484. φ, 208. ω, 321. ἤλυθες ἐκ πολέμου, rediisti ex pugna, Γ, 428, sine interrogatione. ἦέ τευ (τινὸς) ἀγγελίης μετ' ἐμὲ ἤλυθες; an alicujus annuntiationis causa ad me venisti? N, 252, ut nuntiares mihi, opus esse me ad exercitum eunte. ἤλυθες Οὔλυμπόνδε, Ω, 104, venisti ad Olympum. ὃς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμετέρον δῶμα, β, 262. τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρο ἤλυθες; δ, 810. τίπτε, ὦ δύστηνε, cur tandem, O laboriose, λ, 93. ἤδη γὰρ καὶ δεῦρο ποτὲ ἤλυθε, Γ, 205. διὰ πρὸ ἤλυθε ἀκωκὴ, transiit cuspis, E, 67. et 803, ἤλυθε ἄγγελος, ivit legatus, ἐς Θήβας. ἐναντίη οἱ μήτηρ, obvia ei fuit, Z, 251. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, K, 139, ubi tamen est compositum, περιήλυθεν αὐτὸν φρένας ἰωὴ, sonus vocis circumsonuit eum quod attinet pectora ejus, i. e. cito exaudivit et intellexit vocem. τεύχεα ἤλυθε ἔχων, arma habens venit, i. e. habet, K, 440. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας, his obviam ivit Ajax, Λ, 593, non hostiliter, sed amice. διὰ πρὸ, sæpius occurrit, e. c. M, 405. μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος, N, 402, valde prope accessit ad Idomeneum, ivit contra eum, hostiliter. et 174, νέες ἤλυθον, classis advenit. coll. 175. ὑπὲρ ὦμον ἤλυθε ἀκωκὴ, super humerum abiit cuspis, *gieng drüber weg, und traf nicht, (passed over without hitting,)* Π, 478. δι' αὐχένος ἤλυθε ἀκωκὴ, per collum transiit, *gieng durch den hals durch, (went through the neck,)* P, 49. (sic et X, 327. χ, 16.) et 613, πεζὸς γὰρ ἤλυθε, pedes accesserat ad regem suum. ἀντίος ἤλυθε γούνων, ad genua ejus accesserat, Υ, 463. τῷ ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθεν Ἀχιλλεὺς, Φ, 39, improvisum malum. πανύστατος ἄλλων, Ψ, 532. κνίφας ἤλυθεν ἐπὶ γαῖαν, Ω, 351. οἱ κακὸν ἤλυθε Ὀρέστης, ei in malum venit ille, γ, 306. ἠὼς, μ, 142. ο, 56. νηῦς, ν, 161. et 162, τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων, ad eam accessit. ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ξ, 381. ἀνὴρ πολυΐδρις, ο, 458. ἀντίος ἤλυθε ἄνακτος, obviam ivit hero suo, π, 14. et 453, ἑσπέριος vesperi. ἤλυθεν ἐς λέχος, Py. 3, 177, ivit in cubile, i. e. concubuit. ἤλυθε φέρων, Py. 10, 74, rediit afferens. ἀντίος ἤλυθέν οἱ, obviam ivit ei, amice, Ne. 10, 149. ἤλυθον, i. e. παρεγένοντο, Py. 4, 221, 362. δεύτεραν ὁδὸν, iverunt in expeditionem alteram, Py. 8, 59. ἤλυθον, veni, Ist. 6, 84. ἦλθεν ἐγὼ, παύσουσα τεὸν μένος, A, 207. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, ad Trojam profecti sunt, B, 249. ὅτε ἦλθον Ἀμαζόνες, Γ, 189, cum illæ hostiliter venirent. τάχα ἐγγύθεν ἦλθον, celeriter concurrebant, E, 275. οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, nec ivi ex debito, Z, 519. εἰ μὴ κήρυκες ἦλθον, nisi præcones advenissent, H, 275. Ἕκτορος ἵπποι ἦλθον ἀνὰ ἰωχμὸν, venerunt persequentes, Θ, 89. ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, Λ, 707. ἦλθον ἀμοιβοὶ, N, 793, venerant succedentes in locum priorum, *abzulösen, (relieved.)* καθ' ὅμιλον, P, 532, venerunt per aciem pugnantium. ὁμίλῳ, condensati iverunt, Φ, 606. δόχμιά τε, et per transversa, iverunt, Ψ, 116. νῦν δ' ἦλθον πεδίονδε, ivi in planitiem, Ω, 401. νῦν δ' ἦλθον, nunc veni, α, 194. ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες, γ, 34, congregati venerunt vel iverunt omnes. et 139, οἴνῳ βεβαρηότες. et 184, ἦλθον ἀπευθὴς, veni nihil quidquam audiens, ignarus. ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον Κύπρον, δ, 82, veni in Cyprum. et 487, εἰ πάντες ἀπήμονες, an omnes incolumes redierint, *angekommen sind, (returned.)* ἦλθον γὰρ κἀκεῖσε, ζ, 164. ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, λ, 478. ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον ὀψὲ, cupienti mihi apparebant sero, μ, 438, ubi alii legunt ἦλθεν, vitiose. ἅμα ἠοῖ ἦλθον, advenerunt, ξ, 267, dimicare parati. ἦλθον πευσόμενος, veni et ivi sciscitaturus, *was zu erfahren, (to enquire,)* ο, 270. ἀμφίπολοι, σ, 197, iverunt. γυναῖκες ἦλθον ἀπὸ κρήνης, redierunt a fonte, υ, 162. τίπτε ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, H, 25. πόλεμόν τε λιπὼν, N, 250. ἦλθες ἔπειτα σὺ κεῖσε, δ, 274. πῶς ἦλθες, Ὀδυσεῦ, κ, 64. Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος, π, 23, ρ, 41. Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἦλθε, ad eos ivit nuntius, B, 786. sic Ἑλένῃ, Γ, 121. ἄμμι Ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε θέουσα, Λ, 714. sic et Ἶρις, Σ, 167. Ἀβυδόθεν, Δ, 500. αὐτοῦ ἀντίος, Λ, 219, ei occurrit, hostiliter. et 231. ἀντίος ἦλθε θέων, accurrit, Z, 54. et 394. ἄλοχος ἐναντίη θέουσα. ἐναντίον ἵππων, obviam ivit equis, O, 454. et 540, ἀμύντωρ. et 584, ἀντίος θέων, obvius ei cucurrit, hostiliter. ἀγχίμολόν οἱ, Π, 820, prope ad eum accessit. Αἴας δ' ἐγγύθεν, *gieng entgegen, (went to meet,)* hostiliter, P, 128. ἄγγελός οἱ, Σ, 2. et 16, ἐγγύθεν, amice, *gieng zu ihm, (went to him.)* sic et 381, Οἴτις. ἐπὶ νῆας, *war ins lager gegangen, (was gone to the camp,)* A, 12. et 194, ἦλθε δ' Ἀθήνη, *da kam sie, (then came she.)* θεῖός μοι

ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, divinum mihi in somno venit somnium, B, 56. et 216, αἴσχιστος ὑπὸ Ἴλιον, maxime deformis ad Ilium ierat. et 408, αὐτόματος δέ οἱ. τῶν ὁμόσε ἦλθε μάχη, concurrit prœlium, N, 337. et 175, ἂψ εἰς Ἴλιον ἦλθε, revertit eo. μετ' αὐτοὺς, ad eos ivit, Ξ, 136. et 449. αὐτῷ ἀμύντωρ, ubi tamen est ἐπῆλθε, per tmesin. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα, O, 88. et 550, ἂψ εἰς Ἴλιον, i. e. rediit. τῷ μὲν φάος ἦλθεν, P, 615, huic salutem peperit. δεύτατος, ultimus ivit, T, 51. μάλα ἐγγύθεν, amice, Y, 330. et 422, ἀντίος Ἀχιλλῆϊ, hostiliter. et 473, δι' οὔατος αἰχμὴ, transiit. οἷον δὴ καὶ ὅδε ἦλθε, *so wie zum exempel auch der da wieder gekommen ist, (as, for instance, he too is returned,)* sicut sane et iste rediit, Φ, 57. et 64, οἱ σχεδὸν, ivit ad eum, suppliciter. et 431, Ἄρει ἐπίκουρος, ivit Marti in auxilium Venus. οἱ σχεδὸν, hostiliter, X, 131. ἄγγελος ἀνέμοισιν, ivit nuntium ferens ad ventos, Ψ, 199, ubi tamen videtur esse μετῆλθε, per tmesin. et 499, μάλα σχεδὸν, in certamine ludicro. et 547, οὔτι πανύστατος. et 679, Θήβας, sc. εἰς. et 779, ὡς ἦλθε φθάμενος, quod prævertit cursu alios, *weil er im laufen andern zuvorgekommen, (because he outstripped others in running,)* ideo accepit primum præmium. Διόθεν μοὶ ἄγγελος, Ω, 194. et 283, ἀγχίμολον δέ σφι ἦλθ' Ἑκάβη, accessit ad eos. δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν, novissimus rediit, α, 286, ἐπανῆλθεν, ἐνόστησε. ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, β, 107. et 267, σχεδόθεν δέ οἱ Ἀθήνη. ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε, quæ Minerva mibi conspicua venit, γ, 420. ἦλθε, sæpius repetitum, γ, 430, 431, 432, 435, 441. μετ' Ἀργείους, ivit ad eos, δ, 258. ἠὼς, ζ, 48. οἱ ἄγγελος, ad eum ivit nuntius, θ, 270. ἐπὶ νῆα, rediit ad navem, κ, 244. ἠελίῳ ἄγγελος ἦλθε Λαμπετίη, μ, 374. et 407, κεκληγὼς Ζέφυρος. εἴπερ ἀπήμων, ν, 138. et 221, σχεδόθεν δέ οἱ, accessit ad eum. et 226. ἐναντίος, *gieng ihr entgegen, (went to meet her.)* ἔτος, ξ, 287. et 288, ἀνήρ. ἦγε σχεδὸν, π, 157. ἀνὰ στόμα αἷμα, ex ore ivit sanguis, σ, 96. ἐξεσίην, πολλὴν ὁδὸν, ἦλθεν, *gieng den weiten weg in gesandschaft, (went a great way on an embassy.)* φ, 20. et 422. διαμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς, sagitta per omnes transiit. αὐλὸς αἵματος ἀνὰ ῥῖνας, χ, 18, *ein strom blut lief aus der nase, (a stream of blood ran from his nose.)* ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθὼν, ψ, 7, 27. et 55, ζωὸς ἐφέστιος, vivus domum. ἀγχίμολον δέ σφι, ω, 99, 438. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθεν ἔγχος transiit per clypeum, Γ, 357. sic, δι' ὤμου, Δ, 482. ὑπὲρ ὦμον ἤλυθ' ἀκωκὴ, super volavit, E, 16. et 658, αἰχμὴ διαμπερὲς ἦλθε, *schlug oder gieng durch und durch, (went quite through.)* ἐξ δὲ διὰ πτύχας, H, 247. et 251, διὰ ἀσπίδος. δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, per galeam et os, Λ, 97. et 398, ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθε, dolor per corpus ivit. et 439, αὐτῷ οὔτι βέλος καταικαίριον ἦλθε, ei nequaquam jaculum per letalem locum iverat, *nicht tödtlich, (not mortal.)* διὰ ἰνίου, per occiput, Ξ, 495. σοὶ ἄγχι ἦλθε κακὸν, Λ, 363. sic, τάχα δ' αὐτῷ, O, 450. P, 292. ἄγχι, Y, 450. ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, venit ad eos, Δ, 273, 251. καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἤλθ' ἵμερος, Ω, 514, et ei a pectore abiit desiderium. ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα, ἤλθομεν, ι, 262, ivimus. νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, procul a navibus abiimus, i. e. absumus, ξ, 496. οὔπω πάντων ἐπὶ πείρατα ἀέθλων ἤλθομεν, ψ, 249. ἐμοῦ εἵνεκα ἤλθετε ὑπὸ Τροίην, ivistis ad Trojam, δ, 146, inquit Helena. ὅτι μὲ ἤλθετε κηδήσοντες, Ω, 240, quod venistis me curaturi. εἰ τοιόσδε ἔλθοιμι, λ, 500, si talis venire et redire possem. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις σὴν ἐς πατρίδα, Ω, 556, tu autem his fruaris, et abeas in patriam tuam. ὅστις τοῦ γ' ἀντίον ἔλθοι, E, 301. sic et P, 8. ἂψ εἰς ἡμέας ἔλθοι, K, 211, ubi deest εἰ, si hæc exploraverit et ad nos redierit. πρὸς ἄστυ ἔλθοι τεθνειὼς, P, 161, in urbem veniret mortuus. αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ, Σ, 180, i. e. si cadaver ejus dehonestaretur et turparetur. et nota *hoc verbum cum participio*, quales faciat locutiones: ut jam ante aliquot exempla sunt notata: e. c. Ψ, 779. nam h. l. idem est, ac si poneretur αἰσχυνθείη. cæterum hoc ἐλθεῖν, de mortuo est γλυκέως καὶ ἀφιλῶς positum, quasi de vivo. ἤ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι, X, 43, certe mihi a pectore tristitia abitura esset. et 207, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, ille autem post alios veniret. nam cupit esse prior. μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, α, 403, non enim veniat is vir, i. e. talis: ubi tamen tecte id dicit: non opus est ut alius veniat; nos jam satis valemus ad id faciendum, si videbitur nobis. et 414, εἴποθεν ἔλθοι, si alicunde veniat, sc. ἀγγελίη ἀγαθὴ περὶ αὐτοῦ, ἢ ἄγγελος ἀγαθὸς περὶ τῶν ἐκείνου, *eine gute post von ihm und seinem zustande, (good news about him and his affairs.)* οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι, ei acceptus venerit, β, 54, pro, acceptus ei sit. ut ἐλθεῖν, ire, sæpe sit pro εἶναι, esse. Sic Romani: cur te is perditum, pro, perditurus es. ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ι, 534. εἴ τις ἔτι ἔλθοι, si quis porro accedat, λ, 627. ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω, ξ, 172, utinam veniat, sicut ego quidem eum volo venire; et est id votum: nam dixit, non opus esse ὅρκῳ ἐν ἀδήλοις, sed εὐχῇ μόνῃ. τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι, quis esset et unde veniret, ο, 422. ρ, 368. ὅς μόρσιμος ἔλθοι, qui fato destinatus sit ad id, et 459, μὴ ἔλθοι ἀπαγγέλλων, an nuntius veniret, i. e. ne enuntiaret, μὴ ἀπαγγέλλῃ. ὅτευ (οὗτινος) κεχρημένος ἔλθοι, cujuscunque indigens veniret, i. e. esset, ρ, 421. εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, σ, 283. καὶ μόρσιμος, φ, 162. ὅς οἱ ἔλθοι, qui ei rediret, ψ, 102, 170. ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, quod redierit, ω, 236. ἤ κεν παρὰ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες, a castris reverti possimus incolumes, N, 744. εἰ δέ κεν αὐτοῦ ἀντίος ἔλθω, si ei occurrero, X, 113. οἱ κατεναντίον, contra eum, Φ, 567. ὄφρα ἐγὼ ἔλθω Σπάρτην ἐς, ν, 412, donec ego iero. εἰσόκεν ἔλθω, donec venero, ο, 542. ρ, 56. εἰ καὶ ἄγγελος ἔλθω, an et nuntius ire debeam ad illum, π, 138. μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς, K, 510, ne etiam in fugam conjiciaris, ne fugatus hinc abeas. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, et tu frustraneum iter eas, γ, 316. ο, 13. ἐπεὶ ἂν μάλα σοὶ σχεδὸν ἔλθῃ, cum tibi valde prope eat, *da er dir so sehr nahe kömmt, (as he is so near to thee,)* I, 304. ὁ δὲ δεύτερος ἔλθῃ, *er aber zu spät käme, (but that he came too late,)* K, 368. εἰσόκεν ἔλθῃ νὺξ, Ξ, 77. ὄφρα ἡ μὲν μετὰ λαὸν ἔλθῃ, ut illa ad exercitum eat, O, 57. ὅς κε σεῦ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος, contra te eat defendens se aliosque, Π, 622. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ, si quis deus contra iret, Y, 130. εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 251, donec veniret vespertinus tandem occidens, sc. sol. et ἔλθῃ δύων est pro, δύῃ, occidat, eat occidens. ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα, si quando repente ingrueret turbo, μ, 288. εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, ν, 60. αἴ κε ἔλθῃ πρὸς δώματα, si sane ierit ad domum, ρ, 230. et cum paragoge, εἴ κε Ἀφροδίτη ἔλθῃσι ἐς πόλεμον, ierit in pugnam, E, 132, 821. νόστον, ὅπως ἔλθῃσι, ut redeat, α, 77, pro ἐπανέλθῃ, εἰς τὰ οἰκεῖα δηλαδή. ὄφρα τάχιστα ἔλθῃσιν, γ, 422, ut celerrime vadat. ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, si venerit æstas, λ, 191. εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεὸς, si non redeat, ξ, 398. οἷσω χρυσὸν ὅτις (ὅστις) ὑποχείριος ἔλθῃ, quicunque sub manus venerit, ο, 447. εἰσόκεν ἡμεῖς ἄστυδε ἔλθωμεν, ζ, 296. ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, χ, 77, eamusque in urbem. ἐπὴν ἔλθητε, quando veneritis, O, 147. ὄφρα κεν ἔλθητον, donec redieritis ambo, K, 444. οἵ κε τάχιστα ἔλθωσι ἐς κλισίην τοῦ, I, 166, abeant. ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθωσι, T, 191, donec dona ex tabernaculo veniant, *ankommen, (arrive.)* εἰσόκε λαοὶ ἔλθωσι προτὶ ἄστυ, donec milites ad urbem venerint, Φ, 532. οἳ μέν κε ἔλθωσι διὰ ἐλέφαντος, quæ somnia transierint eburneam portam, τ, 564. et 566, οἳ δὲ διὰ κεράων ἔλθωσι θύραζε. ἦλθες Λιβύας πεδίον rediisti in campos Libyæ, Py. 5, 68. ἔνθα ἦλθε καὶ Γανυμήδης, Ol. 1, 70, quo profectus etiam est ille. ἦλθες ὑπὸ σπλάγχνων ἐς φάος, partu editus est in lucem, Ol. 6, 73. ἦλθε δέ οἱ μάντευμα, venit ei oraculum, i. e. ἀνεδόθη, Py. 4, 129. ἦλθε ἐξ ἀέθλων, rediit ex certaminibus, Ne. 6, 21. προσπαλαίσων ἦλθεν ἀνὴρ, colluctaturus venit vir, Ist. 4, 90. ἦλθον μέγαρόνδε, venerunt in palatium, Py. 4, 239. et 305, υἱοὶ τρεῖς. et 352, ἀκτῖνες στεροπῆς, radii fulminis, et quidem ἦλθον ἀπορηγνύμεναι, i. e. erumpebant: ubi hoc verbum cum participio paraphrasin quandam facit. γαμβροὶ, Py. 9, 206. πρὸς ἄκρον ἀρετῆς, Ne. 6, 40, ad summum virtutis pervenerunt. ὅταν ξένον ἐμὸν ἔλθῃς, quando accesseris ad hospitem meum, Ist. 2, 69. nam hoc verbum sæpe accus. absolute regit. ὅταν αἴγλη διόσδοτος ἔλθῃ, Py. 8, 137, quando splendor a Jove datus accedat. ἐς στρατὸν ἐλθὲ, abi ad exercitum, Δ, 70. Ω, 112, in castra. σχεδὸν ἐλθὲ, propius accede, N, 810. κλῦθι θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ, Ψ, 770, audi dea, bona mihi auxiliatrix veni. ἐς Πύλον, α, 284. ἔλθετε δόμον εἴσω, ω, 213. ἀνδρὶ μαχεσσάμενον τόνγε ἐλθεῖν, hunc venisse post pugnam cum viro, Γ, 393. ἐλθεῖν ἐς φύλοπιν, ire in pugnam, Δ, 65. ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, E, 118, intra impetum hastæ venire. Ἕκτορος ἀντίον ἐλθεῖν, ei occurrere, H, 160. πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν, I, 403. X, 156, antequam illi hostiliter venirent. sic et N, 172. ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετὴ, I, 408, hominis autem vita, ut redeat, neque vi capi potest, neque alio modo sumi. et hoc πάλιν ἐλθεῖν, retro ire, vocatur alias ἡ παλινζωΐα et ἡ παλιγγενεσία. ἐλθεῖν ἐς φυλάκων τέλος, ire ad vigilum stationem, K, 56. et 206, μετὰ Τρῶας, ad eos ire. ἐς πυκινὸν δόμον, in ædificationem densam, M, 301, de leone invadente greges. ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, ire in eum montem, Ξ, 162. εἰς Ἀχιλῆα, ire ad eum, P, 709. μεῦ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν, Φ, 150, qui ausus es mihi occurrere. δός, με ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινὸν, Ω, 309, da, me ad Achillem venire amicum et miserabilem. ἐς Μενέλαον ἐλθεῖν, ad eum proficisci, γ, 318. et 426, χρυσοχόον δεῦρο κελέσθω ἐλθεῖν, jubeat aurificem huc venire. οὕτως ἐστὶ Διὸς νόον παρὲξ ἐλθεῖν, ε, 104, 138. non licet Jovis sententiam prætergredi, *er muss befolget werden, (must be fulfilled.)* πρίν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν, ζ, 288, antequam palam nuptiæ veniant. ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ire et explorare, κ, 152. πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας, ρ, 105, antequam proci redirent, sc. nunc a foro in hanc domum. πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα ἐλθεῖν, ad multas hominum urbes ire, ψ, 268. ionice idem infinitivus est ἐλθέμεν, ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ὄφρα ἴδητε — an exspectatis eos accedere, ut videatis num deus pro vobis pugnet? Δ, 247, *lasset ihr sie desswegen so nahe heran kommen? (is it for this reason that ye suffer them to approach so near?)* ἐπὶ Νέστορα ἐλθέμεν, ad eum adire, K, 18. et 308, νηῶν σχεδὸν ἐλθέμεν, ad naves accedere. sic et 320. εἰς Ἴδην ἐλθέμεν, in Idam venire vos, O, 146. et 508, οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι, non certe ad choream jubet vos ire, sed ad pugnandum. λιτάνευεν ἐλθέμεν, supplicavit iis ut venirent, Ψ, 197. coll. 209, τοὺς ἐλθεῖν ἀρᾶται, hos venire rogat. ἐπὶ νῆας ἐλθέμεν οἶος, in castra Græca ire solus, Ω, 203, 519. εὖ μὲν Μυρμιδόνας φασὶ ἐλθέμεν, bene rediisse eos in patriam dicunt, γ, 188. Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρο ἐλθέμεν, Jupiter me jussit huc ire, ε, 99. ἆσσον ἄνακτος, propius ad herum accedere, ρ, 304, de cane Argo, jam sene. ἄνωχθι ἐλθέμεν τὰς, jube venire eas, σ, 182. μὲ ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο, rogat me, ut abeam ex domo, τ, 533. et 569, ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι ὄνειρον ἐλθέμεν, sc. ex porta illa cornea. πρὶν ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω εἰς ἀγρὸν, ψ, 138. μὲ δαίμων πλάγξε ἀπὸ

Σικανίης δεῦρο ἐλθέμεν, ω, 306, fortuna me errare fecit a Sicania ut huc irem. et cum Attica paragoge, ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, Α, 151, aut in expeditionem aliquam, insidiandi causa, ire. δεῦρο κάλεσον Ἶριν ἐλθέμεναι, Ο, 55. οὐδ' ἐθέλουσιν ἀντίον ἐλθέμεναι, nolunt ei obviam ire, hostiliter, Ρ, 67. et 69, Μενελάου. sic Αἰνείου, Υ, 175, adversus eum ire. οἴκαδε, reverti, γ, 233. ε, 220. θ, 466. Dores pro eo dicunt ἐλθὲν, pro ἐλθεῖν. ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι, cum pluribus veniens, Α, 325. ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, iens in tabernaculum ejus, Β, 9. et 147, ὅτε κινήσει Ζέφυρος λήϊον ἐλθὼν, quando movebit Zephyrus segetem stantem ingruens. sic 395, ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν κύματα. et 185, Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἐλθὼν, amicissime. ἐγγύθεν, Ε, 72, accedens, hostiliter. et 640, δεῦρο, huc profectus. τῷ δ' ἀσπάσιος γένετο ἐλθὼν, huic gratus fuit adveniens frater, pro ἦλθεν ἀσπάσιος αὐτῷ, Κ, 35. et 337, οὐκ ἔμελλεν ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἂψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, non futurus erat rediens ex castris Græcorum, Hectori narraturus aliquid. ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, veniens leo ad lustrum cervi, Λ, 115. et 140, αὐτὸν ἀγγελίην ἐλθόντα, qui venerat legatus. et 396, ἐγγύθεν, accedens, amicissime. et 689, ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε (ἡμᾶς) βίη Ἡρακληείη, ubi attice ad sensum est ἐλθὼν pro ἐλθοῦσα: nam βίη Ἡρακληείη est ipse ὁ Ἡρακλῆς. ἔνθα ἐλθὼν, eo iens, Ν, 23. et 44, ἐξ ἁλὸς, egressus ex mari, ubi est compositum ἐξελθὼν per tmesin. αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν, τάχα εἴσομαι, ἐς περιωπὴν, ego iens in speculam, celeriter sciam, Ξ, 8. στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ubi adverb. pertinet ad genitivum, iens constituit se ante tabernaculum, Π, 255. et 521, οὐ δύναμαι μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσσι, ubi participium fere abundat. et 668, αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, sanguinem ablue profectus, et quidem Sarpedoni extra telorum conjectum constituto: nam sermo h. l. paullo est confusior, ex adfectu loquentis lugentisque; coll. 669, nam ἐκ βελέων pertinet ad προφέρων, et 678. et 811, πρῶτα ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο, prima vice profectus curru, et discens pugnandi artem. ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος, Ρ, 57. ἐλθὼν ἐκ νηῶν, profectus e castris, Σ, 279. et 320, ἄχνυται ὕστερος ἐλθὼν, dolet sero veniens; et sermo est de leone, cui absenti catuli sunt rapti. ἐλθὼν χθιζὸς, cum heri ad te venisset, Τ, 140. τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν, aliis obviam iens, experiar quid iis facere possim, Υ, 352. ἐκ Λήμνου, rediens inde, Φ, 46. οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν ἤγγειλε, ὅτι — Χ, 438, non ei aliquis certus nuntius veniens nuntiarat, quod —. Πύλονδε ἐλθὼν, in Pylum profectus, β, 317, sic. ut inde auxilium petam contra vos. coll. 329, ἐλθεῖν, abire, proficisci. σὺν νηῒ ἐλθὼν, navi mea proficiscens, ι, 174. εἰς Ἰθάκην, reversus, κ, 522. λ, 30, 117. κεῖσε, illuc profectus, ν, 423. σ, 338, illuc iens, sc. ubi sedet. et 327, χαλκήϊον ἐς δόμον, abiens. ἂψ δ' ἐλθὼν, abiens inde retro, τ, 544. reversus, ω, 428. ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι, suo viro reverso, Ξ, 504. ἐξεσίην ἐλθόντι, venienti legato, Ω, 235. οὔ κέν οἱ κεχάροιτο ἐλθόντι, non gauderet reverso eo, β, 250. ἐλθόντα ἐξαπίνης, sc. χειμάῤῥουν. Ε, 91, improviso ingruentem torrentem. et 409, ἐλθόντα ἐκ πολέμου, revertentem ex prœlio. et 645, ἐκ Λυκίης, profectum inde huc. Θ, 11, euntem. Ν, 9. κ, 154. venientem, reversum, π, 18. ρ, 112. Παρνησόνδε ἐλθόντα, profectum eo, τ, 394, 466. φ, 220. et 297, ἐς Λαπίθας. ἐς κλισίην ἐλθόντες, in tabernaculum ingressi, Λ, 622. et 699, ἵπποι, ἐλθόντες μετ' ἄεθλα, qui ierant ad certaminum præmia consequenda. πὰρ Διὸς ἐλθόντες, a Jove et ejus jussu profecti, Φ, 444. ἐκ θαλάμων, egressi, γ, 413. ἐλθόντες δ' ἄρα τώγε, euntes igitur ambo, ι, 226. ἡμέτερόνδε, in nostram domum euntes, θ, 39. et 422, ingressi. υ, 248. ι, 218. et 462, progressi a specu. regressi, μ, 17. τοῖς ἐλθοῦσιν, his qui peregre venerant, γ, 390. ἐλθόντε, de ventis duobus ingruentibus, Ι, 6. de diis duobus, Ο, 154. et 325, de leonibus. ἐλθοῦσα Οὔλυμπόνδε, profecta ad Olympum, Α, 394, 401. νὺξ ἐλθοῦσα, superveniens nox, Β, 387. δεῦρο πάροιθε ἐλθοῦσα ἵζου ἐμεῖο, Γ, 162, ubi constructio est, δεῦρο ἐλθοῦσα ἵζου πάροιθε ἐμοῦ, huc accedens, sede ante me, *komm her, setze dich vor mich, (come hither, and sit before me,)* vultu ad me converso. ἐμὲ δεῦρο ἐλθοῦσαν, Σ, 135, 190. ἐλθοῦσα θύελλα, ε, 317, ingruens turbo. αὐτῷ ἐλθεῖν κῦδος, ei venisse gloriam, Ol. 3, 69. δεῖ σὲ σήμερον ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ, oportet te hodie eo venire in tempore, Ol. 6, 47. πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον, Py. 1, 67, ut secundus veniret ventus. et 102, μεταλλήσοντας, quærentes advenisse. οὐκ ἔμεινε ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν, Py. 3, 28, non exspectavit donec veniret convivium nuptiale. ἐθέλοντα ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς ἐλθεῖν, in cœli mansiones proficisci, Ist. 7, 66, Bellerophontem Pegaso. ἐλθὼν ἄγχι ἁλὸς, profectus ad mare, Ol. 1, 114. et 178, παρὰ εὐδείελον Κρόνιον, ad apricum illum montem. ἐς θεὸν, profectus ad deum, sc. εἰς Δελφοὺς, Ol. 7, 57. ἐλθὼν ὄμβρος, Py. 6, 10, superveniens imber. κόρος, Py. 8, 43, satietas subsequens. φίλος φίλοις, Ne. 4, 37. ἐλθόντος ξένου, Py. 5, 44. Κάστορος ἐπὶ ξενίαν, Ne. 10, 91, nisi ibi Alcmanice est ἐλθόντων. ἐλθόντα ἀπὸ δειρᾶν. Ἀρκαδίας, venientem a jugis Arcadiæ, Ol. 5, 48. ἐκ θαλάμων Μιδίας, Ol. 7, 52, i. e. παραγενόμενον ἐκ τοῦ οἴκου Μιδίας εἰς Ἄργος. ἐκ Λυκίας, Ol. 13, 85. πρὸς θαλάμους, Py. 4, 285. ἐλθόντες νῆσον, sc. εἰς, Py. 4, 92. ἐλθόντεσσι ξείνοις, Py. 4, 54. ἐλθόντας ἥλικας, Ne. 5, 83, æquales venientes. πεζὸς εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα, profectus sum, Ε, 204. sic, ὅτε, Φ, 81, 156. ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα, Ω, 460. νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς, ν, 257. ἐκ Πύλου, π, 131, redii. νῦν αὖτε τεὸς πόσις, nunc tuus maritus redii, τ, 549. τίπτ' εἰλήλουθας, quid venisti, Α, 202. Ψ, 94. ε, 87. τηλόθεν, ι, 273. ν, 237. ἐκ Πύλου, ο, 42. εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας, rediisti, χ, 45. ἔμπορος, vector in aliena navi, ω, 299. ἢ δὴ νῦν παρὰ Ζηνὸς εἰλήλουθε, Ο, 131. κεῖνος γὰρ νέον (modo) ἄλλοθεν, γ, 318. ἤδη σοι, βασίλεια, φίλος πάϊς εἰλήλουθε, π, 337. τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε ἡμέτερον πρὸς δῶμα, υ, 191. σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν, Ι, 49, per syncopen pro εἰληλούθαμεν, et id pro ἐληλύθαμεν. nimirum bœotice apponitur ο ad υ, et ionice ι ad ε: syncope vero est Æolica, nam Αἰολέων αἱ συγκοπαί εἰσιν. omnis prima pluralis habet vocalem ante μεν: sin minus, syncopen est passa. sic ἐπέπιθμεν pro ἐπεπίθομεν, forma aor. 2. Ionica; et ἴσμεν pro ἴσαμεν. ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης εἰλήλουθμεν, γ, 81. Αἰνόθεν εἰληλούθει, venerat, plusquamp. med. pro ἐληλύθει, Δ, 520. sic, ἐκ Τάρνης, Ε, 44. εἰς Ἴλιον, Λ, 230. μετὰ κλέος πολέμου, ad famam belli, postquam de bello isto audierat, Ν, 364. ἐκ Παιονίης, Ρ, 350. ἐκ Θρήκης, Υ, 485. ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, postquam peragravit multas regiones, Ο, 81. τηλόθεν εἰληλουθὼς, σ, 28, ex longinquo qui advenit. ξεῖνος νέον ἄλλοθεν, υ, 360. composita hujus formæ quære locis propriis.

ἐλεφαίρω, f. αρῶ. (Ἔλω) spe decipio aliquem, spe inani lacto aliquem. et quia id valde molestum est, notat et simpliciter βλάπτω, *ich äffe, mach einem was zu wasser, (I disappoint, deceive.)* est ab ἔλπω, per paragogen ἐλπαίρω, et interserto ε, mutataque tenui, ἐλεφαίρω, per usum Ionicum. potuisset referri ad αἴρω, ut sit, tollo aliquem spe in altum, ex qua deinde decidat: et cui id arridet, eo referat. nos secuti sumus consensum antiquiorum. ἐλεφηράμενος Τυδείδην Ἀπόλλων οὐκ ἔλαθεν Ἀθηναίην, Ψ, 388, Apollo decipiens Diomedem, non latuit Minervam. οἵ δ' ἐλεφαίρονται, ἔπεα ἀκράαντα φέροντες, sperare faciunt sed decipiunt, ferentes verba (i. e. res) irrita et quorum compos quis non fit, τ, 565, ubi sermo est de somniis ex porta elephantina egredientibus, quæ sunt vana: et videtur illa πύλη πριστοῦ ἐλέφαντος ab hoc verbo per allusionem ad litterarum similitudinem, scite ficta: coll. 563, 564. somnia quæ vanis imaginationibus et opinionibus fallunt. cæterum hinc est nomen pr. ὁ Ἐλεφήνωρ, et ὁ Ἐλπήνωρ, ubi in terminatione adhæret ὁ ἀνὴρ, ut notetur vir sperans, et sperando sæpe elusus.

ἐλέφας, αντος. ὁ. (Φάω) apud poëtam semper notat ebur, *elfenbein, (ivory,)* quod est valde candidum et splendidum, ὀστοῦν ἐλεφάντινον. deinde et ipsa bellua, elephas, sic vocatur. est, si ebur spectes, composita vox ex φάω, splendeo, candeo, et ἡ ἕλη, splendor lucis diurnæ; cum spiritu Ionico. ὡς ὅτε τις γυνὴ ἐλέφαντα μιήνῃ φοίνικι, sicut quando mulier artificiosa inficiat ebur colore rubro, Δ, 141, coll. 146, 147, ubi comparat poëta cutem Menelai ebori. alii quidem τὸ λευκὸν in viris vituperarunt, unde et Plinius Panegyr. c. 48. sed Lacedæmonii, admiratores formositatis, et qui sciebant, virtutem et fortitudinem etiam in corpore formoso habitare posse, aliter judicabant, apud quos cutis candida et coma flava in laude virili erat. alii quidem l. c. legi jubent ἐλεφαντὰ, i. e. ἐλεφάντινα, sc. ὀστᾶ, sed res tamen et comparatio manet eadem. ἡνία λευκὰ ἐλέφαντι, habenæ albæ ab ebore iis addito, Ε, 583. στεροπὴν ἐλέφαντος, fulgorem eboris in domo Menelai conspicuum, δ, 73, nam pererraverat Libyam, et inde multum eboris advexerat. κολεὸν νεοπρίστου ἐλέφαντος, vagina recens secto ebore ornata, θ, 404. λευκοτέρην αὐτὴν θῆκεν πριστοῦ, candidiorem eam in cute reddidit secto ebore, σ, 195, Penelopen. κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, τ, 56, sellam circa exornatam ebore et argento. et 563, 564, memoratur porta somniorum, facta ἐλέφαντι, ex ebore, per quam veniunt somnia vana. κώπη ἐλέφαντος, sc. ἐξ, φ, 7, de clave, cujus manubrium eburneum. λέχος (spondam lecti dormitorii) δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδ' ἐλέφαντι, ψ, 200, exornans artificiose. ἐλέφαντι κεκαδμένον κατὰ ὦμον φαίδιμον, ebore ornatum in humero splendente, Ol. 1, 41, de Pelope, cujus alter humerus erat eburneus. ἐλέφαντα λευκὸν, Ne. 7, 114, album ebur. videmus ergo, dentem belluæ vocari proprie ἐλέφαντα, et deinde, ex hac sui parte nobili, apud alios totam belluam. et id confirmat etymologiam. confer item κέρας, et ἔλαφος. ἐλέφαντος πύλη, vide sub præcedente.

ἐλέφω, vide ἐλεφαίρω, et sub Ἐλεφήνωρ, in R.

Ἕλη, et εἵλη ης, ἡ. (Ἕλω) calor et splendor solis. *die helle, die sonnenwärme, tageslicht, (sunshine, the warmth of the sun, daylight.)* ἡλίου θερμασία καὶ αὐγὴ, *die helle sonne, mit ihrer wärme, (the bright sun with his genial warmth.)* est ab ἕλω, teneo, capio; quia hic calor continet omnes res in vita sua, et quia ipse captatur cupide ab omnibus animalibus. hinc est εἰλεῖν, ἐν ἡλίῳ ξηραίνειν, et τὸ πρόσειλον, solum apricum, πρὸς μεσημβρίαν τετραμμένον: et τὸ εὔειλον, τὸ εὐήλιον, bene versus solem situm. hinc et ἑλάνη, ἡ, dicitur fax lucens. et εἰληθερεῖν est ἡλιάζεσθαι, et ὕδωρ εἰλιθερὲς est τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. et τὸ δειλόπεδον et δειλοπεδεύειν. hinc est σελαγέω et σελαγέομαι, splendeo, luceo, Aristoph. Nub. 604, 285. Acharn. 932.

ἐλήλατο, vide sub ἘΛΑ'Ω.

ἐλθὲν, pro ἐλθεῖν, vide sub ἐλεύθω.

ἑλίκη, ἡ, vide sub ἕλιξ, ἑλίκωψ, et ἄρκος.

ἑλικοβλέφαρος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) nigris oculis conspicuus. nam ἑλικὸς, ἡ, ὸν, est, niger, *schwarz, (black.)* palpebræ, earumque cilia, synecd. posita pro oculo. et pars pulcritudinis pro toto corpore pulcro. ἑλικοβλεφάρου Ἀλκμήνης, Py. 4, 305, nigros oculos habentis. ἡ ἑλικῶπις, ιδος, est idem: nam color ille oculorum olim in summa venustate positus. conf. Hor. 1. Od. 32, 11, s. Vide sequentia.

ἑλικὸς, ἡ, ὸν, vide supra.

ἑλικῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) quæ oculos spectantium ad se convertit, spectabilis puella. ἑλικώπιδα κούρην, A, 98. Ἀφροδίτην, Py. 6, 1. sic hymno εἰς Διοσκούρους dicuntur Μοῦσαι ἑλικώπιδες, spectabiles, formosæ. Vide ἑλικοβλέφαρος, et sequens.

ἑλίκωψ, ωπος. ὁ. (Ὄφ) est epitheton Achæorum, i. e. nobilium Græcorum; ὁ ἑλίσσων τοὺς ὦπας τῶν πολλῶν εἰς ἑαυτὸν, ὁ διὰ τὸ ἀξιοθέατον τοὺς ὦπας τῶν ὁρώντων ἑλίσσων εἰς ἑαυτὸν, qui aliorum oculos in se convertit ob dignitatem et præstantiam suam, suspiciendus magnopere, *ansehnlich, hochansehnlich, (dignified, illustrious.)* de puella dicitur, κούρη ἑλικῶπις, ἡ ἀξιοθέατος, καὶ τοὺς ἐραστὰς ἐφελκομένη, *die ansehnliche, (of majestic person;)* de ea tamen simul intelligi possit, quod sit et ἡ αἰδήμων, verecunda, ἡ οὐκ ἀτενὴς τὴν θέαν, ἀλλ' εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα, quæ modeste oculos dejicit: imo et de ea possit intelligi ἡ μελανόφθαλμος, καὶ οὕτως εὐπρεπὴς, διὰ τὸ, ἑλίκους i. e. μέλανας, ἔχειν τοὺς ὦπας, qualis alias dicitur ἑλικοβλέφαρος. sed de viris nobilibus hæ posteriores explicationes non valent. addunt quidem quidam aliam, a navigatione petitam, quod fuerint Græci ναυτιλλόμενοι πρὸς τὴν ἑλίκην, i. e. ursam majorem, cum Phœnices contra spectarent minorem; ut ergo fuerint, οἱ πρὸς τὴν ἑλίκην, τὴν καὶ μεγάλην ἄρκτον λεγομένην, τὸ ἄστρον, τοὺς ὦπας ἔχοντες καὶ ἀφορῶντες, καὶ πρὸς ἐκείνην πλέοντες: sed id et nimis speciale, et nimis quæsitum est. multo minus intelligendi sunt οἱ τὰς κώπας (gubernacula) ἑλίσσοντες, i. e. ναυτικοί: nec, οἱ τὴν ὄψιν γοργοὶ, καὶ συχνὰ τοὺς ὦπας ἑλίσσοντες ὅποι δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθροί. hæc enim sunt interpretamenta abutentium ingenio, et ludentium. ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ, A, 389. Γ, 190, spectabiles et admirandi. et 234, ἑλίκωπας Ἀχαιούς. Π, 569. P, 274. Ω, 402. nullam tamen magis explodunt antiqui explicationem, quam ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς per μελανοφθάλμους explicare.

ἑλιννύω, vide sequens.

ἑλινύω, f. ύσω. (Ἕλω) volvo me in lecto aut alio substrato, quiesco, cesso ab opere. it. quiescere facio. est ab εἰλέω, et sumtum fortasse ab animalibus plerisque, quæ dormiturientia se in curvam figuram componunt. ἑλινύοντα ἀγάλματα, Ne. 5, 2 metaphorice sic dictæ statuæ, otiose staturæ vel cubituræ, ἀκίνητα, ἀργά. οὐκ ἑλινύοντας αὐτοὺς (sc. ὕμνους) εἰργασάμην, Ist. 2, 67, non inertes eos feci. scribitur et ἑλιννύω, Theocrit. 10, 51, cesso, otior, requiesco, ἠρεμέω.

ἕλιξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἕλω) tortuosus, curvus. *gekrümmet, (crooked.)* est ab εἰλέω. in poëta est epitheton boum, sumtum partim a curvis eorum cornibus; partim a cincinnis illis qui in frontibus fortium boum solent esse inter cornua; partim a robore eorum, quo facile movent onera. sunt præterea multæ curvaturæ hujus armenti præ aliis pecoribus, maxime in pedibus inter eundum conspicuæ. alias ἡ ἕλιξ vel εἴλιξ, ικος, est substantivum, notans rem torquentem se et circumvolutam. sic apud Æschyl. Prom. 1082, ἕλικες στεροπῆς ἐκλάμπουσι, contorsiones fulguris emicant. βουσὶν ἕλιξιν, M, 293. ἕλικος βοὸς, O, 633. ἕλικας βοῦς, Σ, 524. εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, Φ, 448, flexipedes tortuosos boves; ubi prius videtur, ut pars, explicare posterius ut magis generaliter dictum. sic et Ψ, 166. α, 92. δ, 320. ι, 46. ἕλικας βοῦς εὐρυμετώπους, κ, 288. ἕλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, μ, 355. et 136, ἕλικας. βοῶν ἑλίκων, χ, 292. ἕλικας, ω, 66. quidam tamen per hoc epitheton intelligunt μέλανας vel μελαίνας, quia ἑλικὸν (ab ἑλικὸς, ἡ, ὸν) ὕδωρ notat μέλαν, i. e. purissimum in fonte vel rivo. sed et isti exemplo contradicitur, cum contextus ostendat, posse potius plerumque vorticosam et tortuosam aquam fluvii intelligi: et in aliis notionibus, quas valde multas habet hoc adjectivum, semper τὸ curvum et ambiens et convolvens prævalet. sic Σ, 401, γναμπτὰς ἕλικας, (ubi fit substantivum) dicit τὰ ἐνώτια, ἢ ψέλλια, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἑλίσσεσθαι: id certe constat, fuisse eas annuli species, sive *ohringe, (ear-ring)* sive *armringe, (bracelet)* eæ fuerint. ἡ ἑλίκη est ursa major in cœlo, ἡ μεγάλη ἄρκτος, a cauda curva sic dicta, et quia se in circulum circum volvit motu suo; quam spectantes navigabant Græci prisci: sed Phœnices postea observarunt ursam minorem, κυνόσουραν dictam.

ἑλίσσω, f. ίξω et ίσω. (Ἕλω) volvo, verso, flecto. est manifesto ab εἰλέω, quod et εἱλέω attice scribitur. *ich drehe, beuge herum, lenke um, (I twist, turn round, or about.)* quod futurum etiam ίσω habere possit, quasi ab ἑλίζω vel ἑλίω, locus est Herodiani, II, 1, 2. εἰλίσαντες τὸ σῶμα στρωμνῇ εὐτελεῖ, obvolventes corpus mortui stragulo vili. nam et in prosa τὸ εἰ ab initio obtinet. οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας, Ψ, 466, non usus est felicitate in circumflectendo. et 309. οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμα (circa metam in curriculo equestri) ἑλισσέμεν, pro ἑλίσσειν. et 846, ἡ δὲ ἑλισσομένη πέτεται, volat sæpe se circumagens. ἑλισσόμενόν τε δοκεύει, Θ, 341, observat circumvertentem se huc et illuc. τὸν εὗρεν ἑλισσόμενον περὶ φύσας, Σ, 372, hunc inveniebat versantem circa folles; et sermo est de Vulcano, fabro. ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας, circumacti per vortices aquæ, Φ, 11. ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, volvens se varie anguis circa latibulum suum, X, 95. Ἕκτωρ ἀνὰ ὅμιλον ἰὼν εἰλίσσετο, varie vertebat se, obiens ordines militum, M, 49, ἀμφεβλήθη. alii ibi scribunt, ἐλίσσετο, rogabat, ὡς ἐπὶ παρακλήσεως: sed invito contextu. nam et ipsum verbum ionice scribi potest ἐλίσσω: et, nisi codices errant, est υ, 24, αὐτὸς ἑλίσσετο (pro εἱλίσσετο, vertebat se) ἔνθα καὶ ἔνθα, huc et illuc. et 28, ὣς ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, ubi spiritus asper est expressus: ut ergo et paullo præcedenti versu eadem ratione poni potuerit. ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, quando autem in eos convertet se, P, 728, ubi futurum ut novum verbum in sensu præsenti positum est. κέκλετο Λυκίοις ἑλιξάμενος, hortabatur Lycios huc illuc convertens se, M, 408, 467. ἧκε δέ μιν (abscissum caput jecit) σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος, velut pilam circumrotatum, N, 204. κάπρος, ἑλιξάμενος διὰ ῥήσσας, aper, huc illuc vertens se et circumagens, P, 283. ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, M, 74, conversis iis, sc. a fuga et timore, ad pugnam et ad impetum faciendum. ἑλίσσων πόρον βίου, Ist. 8, 29, volvens vitæ cursum per varios casus. ἑλισσόμενον ἀεὶ, Ne. 6, 94, quod volvitur semper. ἑλισσομένην ψῆφον, Ol. 10, 13, calculum volutatum. ἑλισσόμεναι ὧραι, Ol. 4, 5.

ἑλκεσίπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) est epitheton mulierum Asiaticarum, quarum οἱ πέπλοι συρτοὶ, longi, ut posterior pars per terram traheretur: qui mos deinde et apud Romanas matronas obtinuit. est ab ἑλκέω, f. έσω, traho. μακρόπεπλος, *langen schweif am kleide schleppend, (a garment having a long train.)* αἰδέομαι Τρῶας, καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους, Z, 442. X, 105, et intelliguntur nobiles utriusque sexus. sic, εὐφρανέω, H, 297, αἵ ὁ πέπλος ἐν τῷ βαδίζειν ἐφέλκεται διὰ τὸ βαθὺ τοῦ ἱματισμοῦ.

ἑλκεχίτων, ωνος. ὁ. (Χάω) quod alii scribunt ἑλκοχίτων. nam est dubiæ expositionis. aliis placet, ὁ ἔχων ποδήρη χιτῶνα, habens tunicam ad talos demissam, quales et Athenienses ferebant μέχρι τῆς τοῦ Περικλέους στρατηγίας: et sic scribendum est ε in antepenultima, ab ἕλκω, traho. aliis est, ὁ ποιῶν ἕλκος ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσι, i. e. θώραξι, faciens vulnera in hostium thoracibus, ab ἑλκέω, vulnero, vel τὸ ἕλκος, vulnus: et hi scribunt ο in antepenultima. prior expositio videtur verior: possis et tertiam, item verisimilem, addere, ut notentur quædam ex thorace demissæ circum elegantiæ, quæ quasi trahantur. est epitheton Ἰαόνων καὶ Βοιωτῶν, N, 685.

ἑλκέω, f. ήσω. (Ἕλω) traho, idem quod ἕλκω fere. ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν εἵλκεον ἀμφότεροι, ad se trahere studebant corpus, P, 395, coll. 393. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι, te dilaniabunt canes et volucres carnivoræ, X, 336, ubi hoc verbum ἐπὶ σπαραγμοῦ καὶ κατακοπῆς positum, de dilaceratione et discerptione. Λητὼ γὰρ ἥλκησε, λ, 579, Latonam enim violare voluerat inceste; ubi augmentum est regulariter positum, et notat verbum, πειρᾶν, ἐπὶ βίας τεθὲν γυναικὸς, si fœminæ vis intentatur impudice. cæterum sic est ab ἕλκω, ut ab ἐπιμέλομαι fit ἐπιμελέομαι, ab αἴδομαι αἰδέομαι, a ξύρομαι ξυρέομαι.

ἑλκηθμὸς, οῦ. ὁ. (Ἕλω) tractio violenta. βία, vis. ab ἑλκέω. πρίν γε σῆς τε βοῆς σοῦ τ' ἑλκηθμοῖο (sensu passivo) πυθέσθαι με, Z, 465, antequam ego exaudiam tuam vociferationem et vim tibi captivæ illatam, τὸν βίαιον ἑλκυσμὸν αἰχμαλώτου σοῦ.

ἕλκος, εος. τό. (Ἕλω) vulnus, *eine wunde, (a wound;)* patens vulnus, διὰ τὸ παρειλκύσθαι τοῦ συνεχοῦς καὶ τῆς κατὰ φύσιν θέσεως, quia continuum est distractum. idem dicitur τὸ ἄπελος, διὰ τὸ μὴ πελάζειν ἀλλήλοις τὰ παρειλκυσμένα χείλη τοῦ διαιρέματος καὶ τραύματος. est ergo ab ἕλκω. et a τὸ ἕλκος est verbum ἑλκόω, f. ώσω, i. e. ἕλκος ποιέω, vulnero, quod verbum recentiorum est. omne ergo ἕλκος est λύσις συνεχείας, solutio continui in corpore; et Homero semper hoc sensu ponitur: sed apud recentiores ἕλκος est τὸ πύον, ulcus, *ein geschwür, (a sore,)* ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὕδρου, B, 723, vulnere laborantem tetro hydri, morsu hydri inflicto: et notatur Philoctetes, quem conf. in R. ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσεται, ἠδὲ ἐπιθήσει φάρμακα, Δ, 190, vulnus attrectabit medicus. et 217, ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος, ὅθι ἔμπεσεν οἰστός. λίην ἄχθομαι (κατὰ) ἕλκος ὅ με οὔτασεν ἀνὴρ, E, 361. et 795, ἕλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῷ. ἕλκεα ἀπαλθήσεσθον, ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνὸς, Θ, 405, 419, vulnera perfecte sanabunt illæ ambo, quæ inflixerit fulmen. μή πού τις ἐφ' ἕλκεϊ ἕλκος ἄρηται, Ξ, 130, ἐκ βελέων: vulnus super vulnus accipiat. ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, vulnus siccabatur, et sanguis sistebatur, Λ, 267. et 811, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα μέλαν κελάρυζε, e vulnere gravi sanguis largiter affluebat. et 833, τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα κεῖσθαι. et 847, ἐτέρσετο. ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακα ἔπασσε, O, 393. ἕλκεα ἀκεόμενοι, vulneribus medentes, Π, 29, coll. 25, seqq. et 511, τεῖρε γὰρ αἰνῶς ἕλκος, ὅ μιν Τεῦκρος βάλεν ἰῷ, sagitta inflixerat. et 517, ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν. et 523, σύ μοι τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσαι, *heile mir diese starke wunde, (heal for me this severe wound.)* et 528, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα τέρσηνε, siccavit sanguinem. ἔτι γὰρ ἔχον (εἶχον, habebant) ἕλκεα λυγρά, T, 49. et 52, Ἀγαμέμνων, ἕλκος ἔχων. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, ὅσα ἐτύπη, Ω, 420, vulnera omnia

clausa sunt et coierunt, quotquot inflicta fuerant ei. epitheton καρτερὸν notat βίαν et robur infligentis: altum et magnum vulnus. ἕλκος ἐνέπηξεν ὀδυνηρὸν, Py. 2, 168, infligere solet vulnus dolorificum, sc. invidia, animo invidi. τρώμην ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, Py. 4, 483, hiatum vulneris curare molliter. ἕλκει τειρόμενον, Py. 1, 100, vulnere afflictatum. ἕλκεα ἀνόμοια ῥῆξαν δηΐοις, Ne. 8, 50, dissimilia vulnera inflixerunt hostibus. ἑλκέων αὐτοφύτων ξυνάονες, Py. 3, 84, sponte enatorum ulcerum participes: ubi est recentior ista determinatio, quæ tamen et ipsa notat, *einen offenen schaden, (an external injury.)*

ἑλκόω, *οσω*, vide supra.

ἑλκυστάζω, f. *άσω*. (Ἕλω) sæpius et sævius rapto et tracto. habet ab ἕλκω triplicem paragogen, ἑλκύω, ἑλκυστάω, ἑλκυστάζω. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι (ne cutem ejus laceraret) ἑλκυστάζων, sæpius trahendo humi Hectorem mortuum, Ψ, 187, *indem er ihn oft schleifet, (dragging him frequently.)* sic et Ω, 21.

ἑλκυστίνδα παιδιὰ, vide sub Ἕλκω.

ἑλκύω, f. *ύσω*. (Ἕλω) tracto, distraho. αὐτὸν ταχέες κύνες ἑλκύσωσι, P, 558, eum canes discerpent. ἑλκυσθείσας τε θύγατρας, vi abductas captivas filias, X, 62, cui tamen et inest vis venerea. ἑλκύσαι ἔπεσσι, Ne. 7, 151, carpere verbis. notat et simpliciter alibi, trahere, ducere.

Ἕλκω, f. ἕλξω. (Ἕλω) traho, *ich ziehe, (I draw.)* est ab ἕλω, interserto κ. *ich hole nach, schleppe, (I draw after, drag.)* Ἕκτορα περὶ σῆμα ἑταίρου ἕλκει, Ω, 52, circa sepulcrum. et 417, ἕλκει ἀκηδέστως, raptat immisericorditer, *ohne verschonen, (without mercy.)* atque ibi de corpore Hectoris mortui. νῆας ἑλκέμεν (ionice pro ἕλκειν) εἰς ἅλα, B, 152. et 165, ἅλαδε. sic et Ξ, 97, 106. et 100, νηῶν ἅλαδε ἑλκομενάων. et 75, s. νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται (subductæ sunt) ἄγχι θαλάσσης, ἕλκωμεν, πάσας δ' ἐρύσσομεν (deducamus) εἰς ἅλα δῖαν: ubi verbum ἐρύειν, trahere, bis positum, ἕλκειν semel, et hoc communius est illo. sic et de Achille, minante νῆας ἑλκέμεν ἅλαδε, deductuxrum suas naves de littore, I, 679. ποδῶν μιν λάβε, ἑλκέμεναι μεμαὼς, ex pede apprehendens eum, cupiens abstrahere, Σ, 156, 176, mortuum. nam hæc erat gloria, si hostis potiretur corpore occisi in pugna viri nobilis. ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης ἄροτρον, K, 353, trahere aratrum per novale arvum. et hæc terminatio infin. est Attica. κούρων ἑλκόντων, juvenibus vi trahentibus vivum taurum, Υ, 405. ἕλκων ἅρματα καλὰ, Ψ, 533, trahens currum, *er schleppete den beschädigten wagen, mit den pferden, (he dragged along the beaten car with the horses.)* et his locis est de trahendo in terra et per terram. deinde et aliter: ἐκ ζωστῆρος εἷλκεν ὀϊστὸν, Δ, 213, extraxit ex balteo infixam sagittam. τόξον εἷλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, Λ, 582, attraxit arcum in eum, *schoss auf ihn, (aimed at him.)* et 457, ἔγχος ἔξω χροὸς εἷλκε, ex corpore trahebat. sic Π, 504, ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ, e corpore traxit hastam. et 406, εἷλκε δὲ, δουρὸς ἑλὼν, ὑπὲρ ἄντυγος, traxit eum super ambitu currus, prehendens hastam qua confixus is erat. et 409, ὡς εἷλκ' ἐκ δίφροιο δουρί. atque id ibi non notat ἀνεῖλκε, βαρὺς γάρ: sed, *er zog nach sich, schleppend, (he dragged after him.)* hinc et parabola de magno pisce. et idem imperf. sine augmento: ἕλκε δὲ ἐπιστρέψας μετὰ Ἀχαιοὺς, convertens se traxit eum ad Græcos, Γ, 370. ἕλκε δ', ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν, καὶ νεῦρα βόεια, traxit, apprehendens una et crenas sagittæ, et nervos bubulos in arcu, Δ, 122. ergo ponitur, quando de nervo arcus attracto ad jaculandum sermo est. ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, Θ, 486, trahens post se: nam nox statim consequitur occasum solis. ἔπαλξιν (pinnam muri) ἑλὼν χερσὶ (prehendens manibus) ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα, M, 398, trahebat. ἄλλον τεθνειῶτα ἕλκε ποδοῖϊν, Σ, 537, ταχέες δέ μιν (Hectorem occisum) ἵπποι ἕλκον ἀκηδέστως ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, X, 465. ἡμίονοι ἕλκον ἀπήνην, Ω, 324. ponitur et de ponderantibus in libra. πατὴρ (Ζεὺς) ἐτίταινε τάλαντα, attollebat libram, καὶ ἐνετίθει δύο κῆρε θανάτοιο, ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν, in medio prehendens, et attrahens lances, Θ, 72. X, 212, *zog auf, (drew up;)* ut solet ὁ ταλαντεύων, *der etwas wägen will, (a person who is weighing something:)* sed τῶν σταθμωμένων (in lances impositorum ponderum) τὸ βαρύτερον καθέλκει, ῥέπον δηλαδὴ ὡς οἷα ῥιπτούμενον: et id in lance divina denotat mortem certam. Πάτροκλον ἕλχ' P, 126, eum occisum ad se rapere studebat; pro εἷλκε. ἕλκε ποδὸς, μεμαὼς, Δ, 258, trahebat pede prehensum, cupide. et 259, τὸν δ' ἕλκοντα, illum alterum vero, quoque trahere ad se studentem, οὔτησε, vulneravit. et 398, βέλος ἐκ ποδὸς εἷλκε, sagittam ex pede extraxit. ποδὸς εἷλκε, N, 383, est phrasis Attica, pede apprehensum trahebat, *schleppete ihn beym beine, (dragged him by the leg.)* sic et P, 289. et 743, ὥστε ἡμίονοι ἕλκωσι ἐξ ὄρεος δοκὸν, trahunt de monte trabem. ἵππος ἄνακτα ἕλκησιν (ἕλκῃ) πεδίοιο σὺν ὄχεσφιν, equus trahit vel vehit dominum suum per campum una cum curru. et quidem τιταινόμενος, nisu contento, Ψ, 518. ἤν περ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν (ἐκ ποδῶν, pedibus prehensum) ἕλκωσι θύραζε, π, 276. εἷλκον δ' ἱστία βοεῦσιν, β, 426, attrahebant sursum vela loris. νέας εἵλκομεν εἰς ἅλα δῖαν, γ, 153. ἱστία, ο, 291, εἷλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδὸς, σ, 100, et hic vides plenam phrasin cum genitivo. δι' ἐκ προθύροιο δὲ θύραζε ἕλκον ἀναΐξαντες, φ, 300. εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, φ, 419, de sagittario. ἑλκέμεναι δέ (σε) κέλονται, σ, 12, jubent, ut traham te. ἑλκήτην βόε ἄροτρον, ν, 32, trahebant boves aratrum, pro εἱλκέτην, et η pro ε in penultima positum vel metri causa, vel maxime ad tarditatem rei exprimendam prolongata vocali. πολλῶν ἑλκόντων, P, 393, collato 389, seqq. ubi de corio bubulo præparando sermo est. erat præterea et παιδιὰ, (lusus) dicta ἑλκυστίνδα, ἧς μέρος καὶ τὸ, σκαπέρδαν ἕλκειν, ὅπερ τοιοῦτον ἦν: δοκὸς ἀνδρομήκης ἵστατο τετρημένη κατὰ μέσον, διήρτητο δὲ δι' αὐτῆς σχοινίον τι, οὗ ἑκατέρωθεν ἐξημμένοι δύο νεανίσκοι, ἀνθεῖλκον, ἐντρέψαντες ἀλλήλοις τὰ νῶτα: ὁ δὲ βιασάμενος καὶ προαγαγὼν τῆς δοκοῦ, ἐνίκα τὸν ἕτερον: hinc et τὰ δυσχερῆ πάντα σκαπέρδαν ἔλεγον παροιμιακῶς, διὰ τὸ ἐπίπονον τῆς ὁλκῆς καὶ ἀνθολκῆς. *media* forma, *active* notans, est A, 194, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, in eo erat ut extraheret ex vagina magnum gladium. et 210, μηδὲ ξίφος ἕλκεο χειρὶ, *ziehe den degen nicht, (draw not the sword.)* πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας, Διῒ ὑψόθι ἐόντι, K, 15, multas ex capite radicitus vellebat comas, Jovi superne existenti sc. supplicans. πᾶν δὲ ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων, P, 136, et totum supercilium deorsum trahit, leo iratus. ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον, trahebat sellam suam propius ad ignem, τ, 506. *passive* vero est, E, 665, ἐβάρυνέ μιν δόρυ μακρὸν ἑλκόμενον: hasta nimirum ei conjecta erat in femur; hanc hærentem trahebat vulneratus cum duceretur, et ea eum valde tardum faciebat. nisi h. l. neutralis notio locum habet, ut notetur hasta, ipsa se pondere suo vergens versus terram, et sic graviorem gradum herois faciens et molestiorem. hinc recentiores τὸ ἕλκειν et de ponderibus posuerunt, unde est ἡ ὁλκή. ὁ δὲ ταῦρος, μακρὰ μεμυκὼς, ἕλκετο, trahebatur et ducebatur, Σ, 581. ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν (mugire solet) ἑλκόμενος, vi tractus, Υ, 404. κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν, caput trahi in pulvere sivit, pedibus ad currum alligatis, X, 398. et 401, τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσσαλος, ab hoc tracto fiebat pulvis efferens se. et 464, τὸν δ' ἐνόησεν ἑλκόμενον, hunc animadvertit tractum in humo. et 65, ἑλκομένας δὲ νυοὺς, vi ductas nurus, *die gewaltsam wegge schleppet werden, (forcibly dragged away,)* ut captivæ. νῶτα ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς, Ψ, 715, terga a manibus (in luctando) tractata duriter. Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι, Ω, 15, Hectorem trahendum. εἶκε, γέρων, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ, σ, 10, ne mox traharis pede prehensus. ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει, irresistibilis trahit oratione alios, Ne. 4, 154. χειρὸς ἕλκων ὀπίσω, Ne. 11, 42, manu ejus prehensa trahens eum retro. ἴϋγγι ἕλκομαι ἦτορ, Ne. 4, 56, trahor, quod cor attinet. σταθμῆς ἑλκόμενος περισσῆς, Py. 2, 167, libra abundante (fortunæ alterius hominis, nam τινὸς est masculinum) una afflictus et versus terram tractus: nisi mavis, sursum tractus: nam allegoria est de libra, in qua per alteram lancem graviorem altera elevatur et sursum trahitur. et sermo ibi est de invido. cæterum huic simplici non inest notio distrahendi et vulnerandi apud antiquos; sed derivato demum verbo ἑλκύω et ἑλκόω.

ἑλλανοδίκης, *ου. ὁ.* (Δίω) Græcorum certaminum judex et præses. ἀτρεκὴς, verax, Ol. 3, 21. primitus erat unus tantum talis præses: sed posterioribus temporibus decem erant ἑλλανοδίκαι. Vide Prolegom. Schmidii ad Olympionicas.

ἐλλεδανὸς, *οῦ. ὁ.* (Ἕλω) vinculum quo colligatur merges, *ein garbenband, (the band which binds a sheaf.)* est ab εἴλω, quod et εἴλλω scribitur, vel ab εἰλέω, cum paragoge. ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο, pro ἐνεδέοντο, Σ, 553, alios manipulos manipulorum ligatores colligabant vinculis tortis ex stramine. hi ἐλλεδανοὶ sunt ergo οἱ μανδάκαι, οἷς δεσμοῦνται τὰ δράγματα: δεσμοὶ σταχύων, qui et οὐλοδέται dicuntur, quasi κριθοδέται, οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί. est ἐλλαδανὸς pro εἰλεδανός: et forma terminationis est, ut a ῥιγέω fit ῥιγεδανός.

ἔλλερα, *τὰ*, vide sub Χίμαιρα, in R.

ἐλλισάμην, pro ἐλισάμην, vide sub λίτομαι.

ἐλλόβιον, *τὸ*, ἔλλοβος καρπὸς, vide sub λοβός.

ἐλλοπεύω, ἐλλοπιεύω, vide sub ὄψ.

ἐλλὸς, *οῦ. ὁ.* (Ἄλλω) est νεογνὸς ἔλαφος, *ein hirschkalb, ein junger hirsch, (a young stag.)* et est ab ἄλλεσθαι. κύων εἶχε ποικίλον ἐλλὸν, τ, 228, coll. 230, ubi eundem vocat νεβρὸν, i. e. νεωστὶ βορὸν, ἢ βορᾶς ἁπτόμενον νεωστὶ, qui recens ad pastum procedit. sed ἐλλὸς, ἡ, ὸν, mutus, est vox alia, nihil cum ἐλλῷ commune habens; et cum ἐνεὸς ejusdem originis.

ἐλλὸς, *ἡ, ὸν*, vide supra.

ἔλλοψ, vide sub ὄψ, et ἰχθύς.

ἕλμινς, *ινθος, ἡ*, vide sub εὐλή.

ἑλοίατο, pro ἕλοιντο, vide sub ἝΛΩ.

Ἕλος, *εος. τό.* (Ἕλω) paludosa regio. *ein bruch, morastige aber doch grune und buschige gegend, (a marsh; a marshy, but yet verdant and bushy country.)* ὁ ὑγρὸς καὶ δασὺς τόπος hinc οἱ Εἵλωτες in Peloponneso, *die brücher brücher-bauern, (the marshes, the cultivators of the marshes,)* quos Lacones ἐδουλώσαντο. vox est ab εἴλω vel εἴλω, includo, congrego, quod in paludibus facile hærent ingredientes. αἴγειρος, ἥ ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει, Δ, 483, in irriguo loco paludis magnæ. βόες μυρίαι ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται, pascuntur, O, 631. τρισχίλιοι ἵπποι κατὰ ἕλος βουκολέοντο, pascebantur, Υ, 221, nam in ejusmodi locis nascuntur gramina equis grata et salubria. ἀνὰ

δόνακας καὶ ἕλος, in ulva et paludosa regione, ξ, 474.

ἐλόωσι, vide sub 'ΕΛΑ'Ω.

ἐλπίζω, sæpe apud antiquiores, timeo, suspicor, vide sub "Ελπω.

ἐλπίς, ίδος. ἡ. ("Ελω) spes. et in genere, exspectatio, opinio. ἔτι γάρ καὶ ἐλπίδος αἶσα, adhuc enim etiam est copia spei, π, 101. τ, 84. ἐξ ἐλπίδος, Py. 8, 128, spe. ἀναιδεῖ ἐλπίδι, Ne. 11, 60. παρὰ ἐλπίδα, Ol. 13, 117, præter spem. ἐλπίδα ἔχω, Py. 3, 196. χρὴ ἀνδρὶ μέλειν ἐλπίδα ἀγαθήν, Ist. 8, 33. αἵγε ἀνδρῶν ἐλπίδες πολλὰ ἄνω, τὰ δ' αὖ κάτω, κυλίνδονται, Ol. 12, 6—9. κοιναὶ, Ne. 1, 48, i. e. προσδοκίαι κοιναὶ καὶ ἄδηλοι ἀνθρώποις εἰσί. ὀκνηρότεραι, Ne. 11, 28. φθονεραὶ, Ist. 2, 64. ἐλπίδων κενεᾶν τέλος χαῦνον, Ne. 8, 78, vanæ spei inanis est exitus. ἐλπίδων δαπάναι, sumtus in spem, Ist. 5, 74. ἐλπίσιν ἀκράντοις, Py. 3, 41, irrita spe. ἐσχάταις, Ist. 7, 50, extrema spe. ἐπὶ ἐλπίδεσσιν, (dativus Ionicus) Py. 2, 87, i. e. ἐπὶ διανοίᾳ καὶ βουλῇ, *nach seinem sinne, (to his mind.)* ἐλπίδας ἡδείας ἐνίπτων, Py. 4, 358, dulces indicans verbis spes. Vide sub "Ελπω.

ἔλπομαι, vide sequens.

"Ελπω, f. ἔλψω. ("Ελω) sperare facio, facio ut quis putet se capturum et percepturum esse aliquid. Sed *media forma*, ἔλπομαι, est, spero ipse, puto me percepturum esse. sic, ὀχέω ἄλλον, ὀχοῦμαι αὐτὸς, veho alium, vehor ipse: πορεύω ἕτερον, πορεύομαι αὐτός: ψεύδω alium, ψεύδομαι ipse. est autem ab ἕλω, interserto π, et mutato spiritu, quasi ποιῶ εὐέλπιδά τινα. ἔλπει πάντας, omnes sperare jubet, β, 91, facit ut omnes putent se accepturos eam. sic et ν, 380, *sie erhallt alle in gutten vorstellungen als würden sie was erlangen, (she keeps all in expectation of obtaining her.)* medium ἔλπομαι est spero, proprie de re bona; deinde et, de re mala, quam timeo me habiturum esse; denique, puto in genere, στοχάζομαι, de re indifferente, *ich vermuthe, (I suppose.)* sic de re mala est, Ο, 110, ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομαι "Αρηΐ γε πῆμα τετύχθαι, jam nunc enim vereor ne Marti malum sit paratum. de re in se indifferente est, ζ, 297, αὐτὰρ ἐπὴν ἡμᾶς ἔλπῃ προτὶ δώματα ἀφῖχθαι, sed quando reputaveris nos domum devenisse, *wenn du vermuthen kanst, (when you may suppose;)* et est præsens conjunctivi pro ἔλπησαι, ionice ἔλπηαι, attice ἔλπῃ. et in sensu modestiæ pleno, Η, 199, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ νήϊδά γ' οὕτως ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, quandoquidem opinor non adeo rudem me natum et educatum esse, et adeo imperitum inertemque. et 353, οὔτι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, nihil utile nobis existimo effectum iri, nisi faciemus sic. et Ν, 309, ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι 'Αχαιοὺς δεύεσθαι πολέμοιο, quia nullibi arbitror Græcos sine pugna esse. et de re bona, ἢ ἔλπεσθε, ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος, Ο, 504, an speratis, venturum esse unum quemque in suam patriam? οὐκέτι νῶϊ ἔλπομαι αὐτὼ περ νοστήσειν ἐκ πολέμοιο, Ρ, 239, jam non spero ne quidem nos duos ipsos redituros ex prœlio. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐν πρώτοισιν ὁμιλεῖ, inter primos, opinor, versatur, Σ, 194, ubi eleganter omissum est, ὡς. sic Germani, maxime in Germania superiori, suum, *halt ich, (I am of opinion,)* inserunt; cum Græco verbo, ab ἕλω derivato, etiam ejusdem originis. οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἷας 'Αχαιῶν ἀπτολέμους τ' εἶναι καὶ ἀνάλκιδας; Ι, 40, adeone tandem opinaris Græcos nimis imbelles esse et ignavos? ἔλπεαι, τὸν ξεῖνον ἄξεσθαί με οἴκαδε, αἴ κε τὸ τόξον ἐντανύσῃ, inquit Penelope de personato et nondum agnito Ulysse, φ, 314, *bildest du dir ein, haltest du, dass er mich werde nach hause führen, (dost thou think, dost thou believe that he will carry me home,)* i. e. quod ego me traditura sim ei, ut me possit uxorem habere? et 157, νῦν μέν τις καὶ ἔλπεται ἐνὶ φρεσὶ ἠδὲ μενοινᾷ, sperat et cupit. εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν, si forte quem Græcorum porro speret decipere posse, Ι, 371. ἔτι δ' ἤλπετο νίκην, et adhuc sperabat victoriam, Ο, 539. et 701, Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου, νῆας ἐνιπρήσειν, ubi Τρωσὶν est pro Τρώων, et animus cujusque Trojanorum credebat se posse incendere naves; et ἤλπετο θυμὸς est fere idem quod, 699, ὧδε ἦν νόος, hæc erat cogitatio, *sie dachten so, (they thought thus.)* ἤλπετο ἐνὶ φρεσὶ, *er dachte in seinem sinne, (he thought in his mind,)* μὴ οὕτω νήπιον εἶναι, ι, 419. ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν, opinabatur enim in animo suo, Κ, 355, ubi idem est imperfectum, sed ionice sine augmento. ἔλποντο δὲ τεῖχος 'Αχαιῶν ῥήξειν, Μ, 261. ἔλποντο δὲ νῆας 'Αχαιῶν αἱρήσειν, Ν, 41. ἔλποντο δὲ θυμῷ, Ξ, 67. μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου, Ο, 288, *es dachte ein jeder, (each thought.)* ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι, sperabat enim, se indipisci posse eum, Π, 609. μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς, Ρ, 395. et 404, τό μιν οὔποτε ἤλπετο θυμῷ τεθνάμεν, *daher dachte er keinesweges, dass der gestorben sey. er glaubte oder dachte nichts weniger, (hence he had no notion that he was dead; he believed or thought nothing less.)* et 406, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο θυμῷ, *er stellete sich auch nicht das vor, (he had no idea of it.)* et 495, μάλα δὲ σφισιν. et 603, ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ. ἐκτελέσας μέγα ἔργον ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ, quod nunquam sperasset animo, γ, 275. et 319, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ ἐλθεῖν, unde non speraret aliquis animo se rediturum. ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἐρξέμεν, η, 293, quemadmodum non sperares admodum adolescentem facturum esse. ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσι, Φ, 605, ut semper sperare posset, se assecuturum eum pedibus suis. μὴ δή με ἐπέεσσί γε ἔλπεο (imperativus ionice pro ἔλπεσο) δειδίξεσθαι, ne puta, me verbis territurum te esse, Υ, 201, *denke ja nicht, du könnest mich mit worten schröcken, (imagine not that thou canst frighten me with words.)* sic et 432. ἐλπόμενοι παύσεσθαι πολέμοιο, sperantes se consecuturos finem belli, Γ, 112. εὔχομαι ἐλπόμενος Διΐ τ' ἄλλοισί τε θεοῖσιν ἐξελάαν ἐνθένδε τοὺς, Θ, 526, spei plenus precor Jovem ut expellam hinc illos. ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, sperantes, se trahere posse ad se illum, Ξ, 422. φάλαγγες, ἐλπόμενοι, opinantes, Π, 281, ubi masculinum participii est attice πρὸς τὸ νοητὸν, non vero πρὸς τὸ ῥητόν: nam αἱ φάλαγγες sunt λαοὶ ἢ ἄνδρες. præterea h. l. positum de re mala, de suspicione mali alicujus exorti ipsis: ergo hoc verbum, et ἡ ἐλπὶς, ab antiquis, etiam ἐπὶ κακῶν προσδοκίας ponitur. Trojanorum phalanges, credentes pro certo, Achillem rursus exortum esse ad pugnandum pro Græcis: qua opinione valde terrebantur. ἐλπόμενος νῆας γ' αἱρήσειν, sperans se capturum naves hostiles, Σ, 260, ubi de re bona. hinc recentiores suum ἐλπὶς et ἐλπίζω semper in bono sensu posuere: nisi quod ἐλπίζω apud antiquiores quoque sæpe est, timeo, suspicor. ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν, sperantem se regnaturum apud Trojanos, Υ, 180, ubi sermo de Ænea. οὐκ ἂν ἔμοιγε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο, γ, 228, non sane me sperante talia fieri potuerint. *præterit. medii*, ἔολπα, pro ἤλπα, est forma Attica, sicut ab ἔργω est ἔοργα, et habet significatum fere præsentis. χαλεπῶς δέ σε ἔολπα τὸ ῥέξειν, Υ, 186, spero te difficulter hoc facturum. ἦ δή που μάλα ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, Φ, 583, certe sane fortasse valde sperabas in animo tuo. νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα οἴσεσθαι, nunc tandem spero nos duos portaturos, Χ, 216. οὔ σε ἔπειτα ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς, β, 275, tunc non sperem te effecturum quæ cupis. ὦ φίλος, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀνάλκιν ἔσεσθαι, O amice, non opinor te ignavum et imbellem fore, γ, 375. ἀλλ' οὐδ' ὧς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, ε, 379, sed ne sic quidem opinor te vilipensurum calamitatem. οὐ μέν σφας ἔτι ἔολπα κειέμεν οὕτως, Θ, 315, non quidem eos opinor iterum sic cubitum ire velle. οὐδ' αὐτός που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔολπε, φ, 317, coll. 314. *er bildet sich das auch wohl selbst nicht einmal ein, (he has not the least notion of it himself.)* et 96, τῷ δὲ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει (*plusquamp. med.*) νευρὴν ἐντανύσαι, ejus animus sperabat, se posse tendere nervum. ὄφρα (quamdiu, dum) μὲν ἡμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει νοστῆσαι 'Οδυσῆα, animus noster sperabat, rediturum esse eum, υ, 328. θυμὸς δ' ἔτι νῶϊν ἐώλπει, sperabamus nos ambo, ω, 312. πρὶν μέν γάρ μοι θυμὸς ἐώλπει οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι, Τ, 328, antea enim opinabar et credebam, me solum periturum esse. imo et *alia tempora* assumunt ε *ab initio*, maxime majoris affectus et firmioris opinionis indicandæ causa. ὅσα πού νυν ἐέλπεται, quæ quidem fortasse sperat, Κ, 105. ἦ σοὶ θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν νῆας, te perditurum esse naves, Ν, 813. ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι, quoniam sperabat se relaturum esse victoriam, Μ, 407. ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν, existimabat, Ν, 8. et 609, ἐέλπετο νίκην. sic ὃν κατὰ θυμὸν, ψ, 345. ἐελποίμην ἄν, sperarem sane, Θ, 196. Ρ, 488. ἔλπω ergo notat in genere, facio ut aliquis sibi aliquid cogitet et putet consequendum aut habendum: ἔλπομαι vero, cogito et puto mihi aliquid habendum fore, vel aliquid ita vel ita esse vel fore; sive id bonum sive malum sit, ut et κακῶν καραδοκίαν designet. ἔλπομαι, spero, Ol. 1, 175. 13, 147. Py. 1, 83. 10, 85. Ne. 6, 45. ἔλπομαι, puto, credo, Ne. 7, 29. ἔλπεται εἴ τις, Ol. 1, 103, si quis putat et sperat. ἔλπεται, sperat, Ne. 4, 149. ἤλπετο, nam sperabat, credebat, Py. 4, 432.

ἐλπωρή, ῆς. ἡ. ("Ελω) spes. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, τελευτῆσαι τάδε ἔργα, spes tibi tunc est, te effecturum esse ista, β, 280. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, φίλους τ' ἰδέειν, καὶ ἱκέσθαι οἶκον, spes tibi deinde, te visurum esse tuos, et venturum domum, ζ, 314. η, 76. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι, ψ, 287, malorum effugium fore.

ἔλσαι, pro εἰλῆσαι, vide sub 'ΕΛΑ'Ω, prope medium, et εἰλέω similiter.

ἔλσαν, pro εἴλησαν, vide sub εἰλέω, aliquanto a fine.

ἔλσας, pro ἐλάσας, vide sub 'ΕΛΑ'Ω, aliquanto a fine.

ἔλυτρον, vide sub sequente, et γωρυτός.

ἐλύω, f. ύσω. ("Ελω) idem ac εἰλύω. it. curvo, proclino. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, Ψ, 393, temo in terram provolutus et protrusus est: aor. 1. pass. sine augm. προπάροιθε ποδῶν 'Αχιλῆος ἐλυσθεὶς, ad pedes ejus proclinatus, Ω, 510. *da er sich vor ihm tief bückete, (bowing down low before him.)* λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς, ι, 433, contractus sub villosum ventrem arietis, εἰληθεὶς, κρυβεὶς: *gekrümmet, verstecket, (curved, concealed.)* hinc est τὸ ἔλυτρον, receptaculum aquarum in specie, *eine cisterne, (a cistern,)* Herodot. IV, 173. coll. I, 185, 186, ubi est ἔλυτρον λίμνης, alveus stagni.

"ΕΛΩ, f. ἑλῶ. sumo, tollo, capio. *ich nehm, wele, bekomme; ich hole, fasse, (I take, select, receive, fetch, seize.)* possis censere, per τραυλισμὸν (si quis litteram ρ velut λ pronuntiat) ortum ex αἴρω, a quo deinde αἱρέω est factum. præstat tamen, τὸ ἕλειν vel ἑλεῖν pro antiqua radice habere, ex qua multa alia propullularunt, et cujus tempora ad αἱρεῖν sunt, ob affinem significatum, relata. ἕλε (pro εἷλε, contr. εἷλε) δ' ὀξὺν ἄκοντα, cepit acutum jaculum, Κ, 335. nam hoc, sive imperfectum sive aoristus secundus, ionice caret augmento. ἑλὼν ἔναρα ἐς δίφρον ἔθηκε, Ρ, 540, sumens spolia currui imposuit. sic δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν, Ψ, 168, su-

mens adipem cooperuit eo corpus mortui comburendum jam. et 839, σόλον δ' ἕλε, cepit manu discum. et 844, σόλον εἷλε. σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, panem sumens distribuit in mensa, I, 216. Ω, 625. χερσὶν ἑλὼν κόνιν ἐχεύατο κατὰ κεφαλῆς, manibus capiens pulverem fudit super caput suum, Σ, 23. ἵππων ἡνία ἑλεῖν, capere lora, Θ, 319, ad regendos iis equos. χερσὶν ἑλὼν δόρυ, O, 474. σάκος εἷλε, Ξ, 9. et 373, χερσίν τε τὰ μακρότατα ἔγχεα ἑλόντες. ξύλα ἑλόντες ἔδαιον, Σ, 347, ligna sumentes accendebant. et 416, ἕλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, *nahm einen dicken stab in die hand, im gehen sich drauf zu stützen, (he took a thick staff in his hand to support himself upon it in walking.)* θεράποντες δῶρα ἑλόντες οἴσουσί σοι αὐτὰ, T, 143, quibus locis simpliciter est, manu capere: quibusdam et, petere a loco, *holen, (to fetch.)* λέβητα ἕλε, accepit lebetem, Ψ, 613, præmii loco. κτήματα ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω, Γ, 72. 92, accipiens, *in empfang nehmend, (accepting.)* βοῦν ἕλε, accepit bovem, Ψ, 779. ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ, pinnam muri prehendens, *anfassend, (grasping,)* M, 397. πέπλον ἑλοῦσα, sumens, Z, 302, imposuit eum genibus deæ. κάλυμμα, induit vestem, Ω, 93. ἔγχος ἑλοῦσα, hastam sumens, Φ, 397. ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε, capientes illi duo ferrum, Ψ, 803, ut pugnent. μὶν ἑλὼν ῥίψω, illum arripiens projiciam, Θ, 13. Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, victoriam adepti essent, P, 321, ubi indicativus est loco conjunctivi ob certitudinem. εἷλε Ἄτην, arripuit eam, T, 126. κλῆρους ἔπαλλον ἑλόντες, sumentes signa sortium, concusserunt ea in casside, Γ, 316. Ψ, 861. nam non inserta manu extrahebatur sors, sed tam diu agitabantur sortes in vase aliquo, moto satis valide eo vase, donec una ex iis excideret sponte. ὁ δὲ πτελέην ἕλε χερσὶν, ulmum prehendit, Φ, 242. τάγε ὀστέα ἑλόντες ἔθηκαν ἐς λάρνακα χρυσείην, Ω, 795. δίφρον ἑλοῦσα, sellam sumens posuit eam ei ad assidendum, Γ, 424. τεὸν γέρας ἑλὼν ἄξω, A, 139. et 356, ἑλὼν γέρας, (sc. τὸ ἐμὸν) ἔχει, abstulit, et obtinet. sic et 507. B, 240. I, 111. μέσου δουρὸς ἑλὼν, mediam hastam capiens, *den spiess in der mitte fassend, (laying hold of the spear in the middle,)* Γ, 78, i. e. ἁψάμενος, ut mos est, transversa hasta reprimens suos. cæterum est elliptica phrasis, pro ἑλὼν δόρυ ἐκ μέσου δουρός. sic et H, 56. alio sensu est Π, 406, εἷλκε δὲ, δουρὸς ἑλὼν, ὑπὲρ ἄντυγος, ubi Patroclus Thestorem hasta transfixerat in curru stantem, et hunc deinde, prehendens hastam, traxit ex curru super circulum vel ambitum currus. Ἀθήνη, χειρὸς ἑλοῦσα, προσηύδα Ἄρην, E, 30. i. e. ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα αὐτὸν, manum ejus prehendens, *ihn bey der hand nehmend, (taking him by the hand.)* sic A, 323, χειρὸς ἑλόντε ἄγετε αὐτὴν, manu ejus prehensa ducite eam. ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, Λ, 645, *nahm ihn bey der hand und führete ihn hinein, (took him by the hand and led him in.)* sic et 777. τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα, Φ, 416. ῥίψει χειρὸς ἑλὼν αὐτὸν, Ω, 735, manu ejus apprehensa dejiciet eum. ἑτέρῃ μὲν (χειρὶ) ἑλὼν γούνων, ἐλίσσετο, tangens eum ad genua, supplicabat, ἐκ γούνων, Φ, 71. κόμης ἕλεν αὐτὸν, coma prehendit eum, A, 197, *fassete in beym haar, (seized him by the hair.)* χειρὸς ἑλοῦσα ἄγοι αὐτὸν, Δ, 542, manu ejus apprehensa ducat eum. δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρα Ἀγαμέμνονος, Ξ, 137. χεῖρα γέροντος ἑλὼν, Ω, 316. τὴν ἑλοῦσα ἐξῆγε ὁμίλου, E, 353. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ χθόνα ἕλε, tetigit, Ξ, 272. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, Π, 510, manu sua stringebat brachium suum vulneratum. nam ubi dolet, ibi manus admovetur. φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, viri mordicus apprehendebant solum, *bissen ins gras, (bit the ground,)* Λ, 748, coll. 737, ubi est aliud ἕλον, ut appareat ἀστεία oppositio rei ipsius uno vocabulo notatæ. et 747, πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους, cepi pugnando. sic ὀδὰξ, T, 61. X, 17. Ω, 738. ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, tetigit et apprehendit terram palma, Λ, 425. N, 508, 520. Ξ, 452. P, 315. conf. ἀγοστός. ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν, E, 75, prehendit ferrum dentibus, trajectum per os. deinde notat ἕλω et, expugno, capio, *ich erobere, fange, nehm weg, (I conquer, take, carry away.)* μὴ ἕλοιεν νῆας, ne ceperint et expugnarint naves, O, 476. et 504, ἢν νῆας ἕλῃ. et 558, Ἴλιον ἑλέειν, capere. et 720, νῆας, i. e. castra Græcorum, ubi naves stabant subductæ. νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν, B, 12, nunc sane ceperit urbem. εἴ κεν νῆας ἕλῃ Ἕκτωρ, Λ, 315. ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται Ἕκτωρ, Ξ, 365. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, Π, 128. εὖτε ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, cum urbem ceperimus, B, 228. Δ, 239. et 406, Θήβης ἕδος εἵλομεν, pugnando cepimus. et 416, ἑλωσί τε Ἴλιον, ceperintque Ilium. εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἕλητε, H, 71. Σκῦρον ἑλὼν, I, 664. εἰσόκ' Ἀχαιοὶ Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν, O, 71. Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν, Π, 153. et 698, ἔνθα κε Τροίην ἕλον, cepissent. sic et Φ, 544. et 77, ἤματι τῷ ὅτε μὲ εἷλες, cum me caperes captivum. et 102, πολλοὺς ζωοὺς ἕλον, multos vivos cepi. ἑλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, X, 142. ζωὸν ἕλε, Z, 38. εἴ τινά που δηΐων ἕλοι, K, 206. ὅντινα ἕλεσκε, ionice pro εἷλε, quemcunque captivum faceret, Ω, 752. αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν, eum irruentes capiamus, K, 345. Sæpissime autem hoc verbum notat occidere, interficere, quod nimirum est consequens, si quis hostem suum præ manu habet: quod patet ex λάβε, ἔλαβε, quod ponitur hoc sensu pro εἷλε, E, 159, *fassete er, bekam er in seine hande, (he seized, got into his hands,)* deprehendit eos. σκοπὸν εἵλομεν, speculatorem interfecimus, K, 561. Ἕκτωρ ἕλε Σχεδίον, sustulit ex medio, cecidit, O, 515. ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα, alter alterum occidit, Π, 306, ut solet in prœlio. sic et O, 328. εἰ μέν κεν ἐμὲ κεῖνος ἕλῃ χαλκῷ, H, 77. et 81, εἰ δέ κε ἐγὼ τὸν ἕλω. Τρώων ἕλεν ἄνδρα, interfecit nobilem Trojanum, Δ, 457. Θ, 256. Π, 603. ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, Λ, 92. et 304, τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν. et 509, μήπως μιν ἕλοιεν. et 737, πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα. δὸς δέ με ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, da mihi ut interficiam virum, et in hastæ impetum cum eo veniam, E, 118, ubi est πρωθύστερον Homericum. et 144, ἔνθ' ἕλεν Ἀστύνοον. et 541, Αἰνείας Δαναῶν ἕλεν ἄνδρας ἀρίστους. et 576, Πυλαιμένεα ἑλέτην, illi ambo occiderunt eum. et 677, ὅγε Κοίρανον εἷλεν. et 37, ἕλε δ' ἄνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων, quisque dux interfecit hostilem ducem. et 50, ἕλε ἔγχεϊ ἐσθλὸν θηρητῆρα. Φύλακον δ' ἕλε Λήϊτος, Z, 35. ἔνθα ἑλέτην, ibi occidebant ambo, τὸν καὶ τὸν, H, 8. τίνα πρῶτον Τρώων ἕλε Τεῦκρος; Θ, 273. πλείστους δ' Αἴας εἷλεν, Ξ, 520. Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας. Κλένιον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ, O, 339, 340. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος, Π, 351. et 697, τοὺς ἕλεν. et 725, αἴ κεν πώς μιν ἕλῃς. οὐδέ τινα αὐτῶν Τρῶες ἕλον ἔγχεσι, P, 276. πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα, Y, 382. ἔνθ' ἕλε Θερσίλοχον, Φ, 209. νῦν γάρ κε Ἕκτορα ἕλοις, interficere posses, I, 304. pro quo simplici recentioribus in hoc significatu placuit τὸ, ἀνελεῖν. ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, X, 253, interimam sane seu interimar. ex quo loco apparet, quod ἁλοῦναι (ab ἁλόω, ἅλωμι) et ἑλέσθαι sæpe est idem: et fortasse ambo unius thematis. εἴ μιν ἀεικισσαίμεθα ἑλόντες, si eum possemus male tractare interfectum, Π, 559. est et alius significatus tenendi amice, complectendi, amplexandi. εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἕλον αὐτὸν, nisi exsurgentes prensassent eum, H, 106, coll. 108, δεξιτερῆς ἕλε χειρὸς, dextra sua dextram ejus prensavit, amice rogans: quo posteriore explicatur prior locus. τὴν δὲ προτί οἱ εἷλε πατὴρ, Φ, 508, pro πρὸς ἑαυτῷ, eam ad se traxit prehensam manu ejus et amplexus est, ἔλαβεν πρὸς ἑαυτὸν, quod alibi dicitur ἀσπάζεσθαι, i. e. πρὸς ἑαυτὸν σπᾶσθαι ἀγκὰς ἑλὼν ἐμὸν υἱὸν, amplexus filium meum, Ω, 227. τότε μιν τρὶς τόσσον ἕλεν μένος, invasit eum animi robur, E, 136. Ἀτρείδην δ' ἄχος εἷλεν, N, 581. πάντας τρόμος, T, 14. Ἕκτορα τρόμος, X, 136. et 502, ὅτε ὕπνος ἕλοι αὐτόν. τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, Π, 805. et 607, στυγερός μιν σκότος, i. e. mors occupavit eum. sic et E, 47. N, 672. ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω, Λ, 328. et 747, πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους. ὅς κέ σε ἕλῃσι μετάλμενος, Ψ, 345. qui te cursu consequatur, καταλάβῃ σὲ ἐν τῷ τρέχειν. *forma media* non minus frequens est, significatu activo. εἵλετο δὲ σκῆπτρον, sumsit scipionem regium, B, 46. ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, A, 137, 324, egomet auferam id, ipse sumam mihi. δεῖπνον ἕλοντο, jentaculum sumserunt, B, 399. Θ, 53. cibum capiebant. sic δόρπον, cœnam, H, 370, 380, 466. Λ, 729. Σ, 298, 314. δῶρον ὕπνου, H, 482. I, 709. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, Γ, 338. K, 24. et 31, δόρυ. 135, 178. Ξ, 12. O, 482. Π, 139, δοῦρα. et 782, τεύχεα ἀπ' ὤμων. ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον, I, 555. κόρυθα, Z, 494. λίθον χειρὶ, H, 264. Φ, 403. ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε, capite fortem animum, E, 529. sæpe ponitur pro, eligere, ut I, 574, ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι, ibi jubebant eum eligere sibi prædium pulcrum, *ein schönes eigenthum auszusuchen, (to select a good property.)* ἐπιλέξασθαι. et 139, γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἑλέσθω, i. e. ἐξελέσθω, ἐπιλεξάσθω, sic et 281. et 391, Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω, eligat sibi. et K, 242, εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετε με αὐτὸν ἑλέσθαι, socium ut ipse mihi eligam. sæpe est pro *velle*, ut apud Callim. in L. P. 101, ὄκα (dorice pro ὅτε) μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται, nisi is ipse deus id velit. et sermo est ibi de diis, quos nemo sine magno suo malo adspicere queat. sic Judic. xiii, 22, ut appareat opinio antiquissima, sæpe notat et, ἀνελεῖν, φονεῦσαι, occidere: ut Y, 436, quanquam ibi est ἀφέλωμαι per tmesin. ἀπὸ πασσάλου τόξα ἑλόμην, E, 210, de paxillo arcum sumsi. ἀπὸ κεφαλῆς αὐτοῦ κόρυθα εἵλετο, O, 125, et quidem amice, et ministeriali opera. ἀπὸ κρατὸς κόρυθα εἵλετο, ipse sibi, Z, 472. ἐκ χειρῶν μοῦ γέρας εἵλετο, ex manibus meis abstulit, I, 344. et 368, αὖτις ἕλετο, *hat es mir wieder genommen, (has taken it from me again.)* οὐ νοήσατο μάστιγα χερσὶν ἑλέσθαι, K, 501, *hatte nicht dran gedacht mitzunehmen, (had forgotten to take it away,)* oblitus erat sumere. κλισίηνδε κιὼν ἕλευ (ionice pro ἕλου, pete, *hole,*) *(fetch)* ἔγχος, N, 294. et 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, nequaquam simul omnia poteris ipse capere tibi, *kanst nicht alles fassen, kanst dir nicht alles selber nehmen, (canst not seize, take every thing to thyself,)* nisi tibi detur. collato Γ, 66, θεῶν δῶρα, ὅσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο, sponte sua nemo ea sibi sumere potest. nam non omnia mortalibus sunt αὐτάγρετα, ut ipsi per se copiam eorum habeant; et opponitur hæc sententia illi: ἐγώ κεν αὐτὸς ἕλοιμι. Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν, B, 127, singulos viros si sumeremus ad vinum ministrandum. οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι, N, 268, i. e. procul absunt ut ea petere possim, *sind nicht in der nahe sie zu holen und zu nehmen, (are not at hand for me to fetch and take them.)* et 611, ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο ἀξίνην, sub scuto protulit, *holete unter seinem schilde hervor die da verdeckt gewesene axt, (took from beneath his shield the axe which was there concealed,)* ὑφείλετο, protraxit inde. ἀπὸ δ' ὤμων τεύχεα ἕληται, pro ἀφέληται, Π, 650. et 846, αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχεα ἕλοντο, ipsi dii mihi arma detraxerunt. et 58, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων, i. e. ἀφείλετο βιαίως. sic et Σ, 445. ἔγχος δ' οὐχ ἕλετο, hastam non sumsit, Π, 140, quia nimis grave erat. et 663, ἀπ' ὤμοιϊν ἔντεα ἕλοντο, hostiliter detraxerunt. et 282, μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα

δ' ἑλέσθαι, iram abjicere, et resumere loco illius amicitiam: quod h. l. necessario additum; nam non omnis irasci desinens incipit etiam φιλεῖν. τεύχεα οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ, non ordine et more abstulisti, P, 206, et est imperf. ionice pro εἵλου, a prima persona εἱλόμην: et οὐ κατὰ κόσμον id vult, non tu nactus es ista spolia tua virtute, sed arma spoliati jam ab Apolline tu invenisti et sustulisti quasi. et 593, Κρονίδης ἕλετο αἰγίδα, sumsit, *ergriff, (took,)* ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι, Σ, 500, ille autem negabat quidquam accepisse. et 501, ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, cupiebant sub disceptatore finem litis capere: nam ea est virtus boni judicis, liti finem imponere. ὅτε ἐγὼν ἑλόμην, T, 60, quando ego eam cepi, ut electum mihi præmium; ἐξαίρετον ἔλαβον. et 374, σάκος μέγα εἵλετο, scutum sumsit. et 412, Τρῶες ἀπ' ὤμοιϊν Πατρόκλου τεύχεα ἕλοντο. Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι, X, 119, a Trojanis sumam jusjurandum senatorium, i. e. grave, et publice præstandum a principibus et coram principibus. nam principes loco totius populi spondent quæ publice sunt spondenda. εἵλετο δὲ ῥάβδον, sumsit virgam suam Mercurius, Ω, 343. δώσω αὐτῷ ἑπτὰ γυναῖκας Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἕλεν αὐτὸς, ἐξελόμην, I, 129, 130, ubi differentia inter ἑλεῖν et ἐξελέσθαι apparet: quas, cum ille ipse cepisset Lesbum, mihi ut præcipuum donum selectas accepi. χεῖρα ἕλε δεξιτερὴν, cepit ejus manum dextram sua manu dextra, α, 121, ex more salutandi antiquo. sic γ, 37, ἀμφοτέρων ἕλε χεῖρα, utrumque salutavit data et accepta dextra. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα, β, 81. θάμβος πάντας ἰδόντας, γ, 372. et 374, Τηλεμάχου δ' ἕλε χεῖρα, prehendit manum ejus, fidei testandæ causa. sic et θ, 106, cæci ducendi causa. ἕλε δίφρον, cepit sellam, ρ, 330. τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα, τ, 471, gaudium et tristitia simul cepit mentem ejus. et 386, λέβητα ἕλε γρηΰς. τάφος ἕλε πάντας, φ, 122. οἶκτος πάντας Ἀχαιοὺς, ω, 437. et 440, τάφος (stupor) ἄνδρα ἕκαστον. ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, χ, 269. et 187, τὼ δὲ ἐπαΐξαντε ἑλέτην αὐτὸν, illi duo irruentes comprehenderunt eum. κεφαλῆς ἀπὸ φᾶρος ἕλεσκε, ionice pro εἷλε, θ, 88. et 89, δέπας ἑλὼν ἔσπεισε. ἕλεσκον, capiebam hostiliter, interficiebam, ξ, 220. Ἥφαιστος βραδὺς εἷλεν Ἄρηα, cepit, assecutus est, θ, 330. εἷλον ἐπελθόντες, sc. μνηστῆρες, supervenientes deprehenderunt me, τ, 155. ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, φ, 299, Lapithas. τὸν δὲ προτί οἱ εἷλεν ἀποψύχοντα υἱὸς, hunc animi deliquium præ gaudio inexspectato patientem brachiis suis excepit filius, et amplexus est eum, ω, 347. et 376, οἷος Νήρικον εἷλον, qualis eram cum expugnarem. et 532, τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε. οἶνος βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, φ, 294, qui vinum nimis avide sumit. εἴ ποθι μεῖζον ἕλῃσι (pro ἕλῃ) κῆτος, capiat piscando, μ, 96. ὄφρα μὲ ἕλοις ἀέκοντα, ut me caperes et teneres invitum, δ, 463. et 596, οὐδέ κέ με οἴκου ἕλοι πόθος, non caperet me desiderium domus meæ. ὅντινα ὕπνος ἕλοι, τ, 511. et 515, ἐπὴν ἕλῃσι κοῖτος ἅπαντας, quando dormitio et lectus ceperit omnes. ἀλλ' ἑλέτω σε καὶ ὕπνος, υ, 52. ἑλέειν δέ με θυμὸς ἄνωγε, cupiebam eam amplecti, λ, 205. et 209, τί με οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα, coll. 210, ubi hoc ἑλεῖν exponitur per φίλας χεῖρας περιβαλεῖν. καὶ μάλα καλὸν ἑλὼν, σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, sc. δῶρον, α, 318, ubi sensus est, καὶ ἑλὼν μάλα καλὸν, etiam si accepero valde pulcrum donum, σοὶ δὴ ἔσται ἄξιον ἀμοιβῆς, tibi certe erit, i. e. tu certe a me vicissim accipies donum dignum vicissitudine hac, quod dignum sit quo te remunerer. ἐν χερσὶν ἑλὼν, δ, 66, manibus capiens has carnes, et porrigens hospitibus. nam antiqui furcis mensalibus non utebantur, sed manibus probe lotis. et 506, τρίαιναν, Neptunus. sic et ε, 292. χειρὸς ἑλὼν Ὀδυσῆα, η, 168, manum Ulyssis apprehendens amice: et deest ἐκ. et 252, τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν, carinam fractæ navis amplectens. ξύλα δαῖον ἑλοῦσαι, θ, 436, *sie nahmen holz und zündeten es an, (they took wood and burned it.)* et 500, inde sumens, sc. argumentum cantus sui, *nahm die materie und den innhalt davon, (took the subject and matter of it.)* et 84, φᾶρος ἑλὼν prehendens pallium suum. Κικόνων πτολίεθρον ἑλόντες, expugnantes, ι, 165. et 382, μοχλὸν ἑλόντες, capientes hunc vectem. et 387, ubi Aristarchus pro ἑλόντες legi jubet ἔχοντες, tenentes. ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν, κ, 145. ἡ δέ με χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων, μ, 33, illa me manu prehensum, absentibus sociis. et 229, δοῦρε ἐν χερσὶν ἑλών. χρήματα ἐμὰ ἐκ νηὸς ἑλόντες, ν, 283, efferentes ex navi sua, amice. ἔνθεν ἑλὼν δύο ἔνεικε, inde sumens duos adduxit porcos, ξ, 74. et 279, κύσα γούνατα ἑλὼν, amplexus genua ejus osculatus sum. ἥδ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε, ο, 464. ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτὸν, ut occidamus eum si deprehenderimus, π, 369. et 383, ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, sed interimamus eum deprehensum sicubi in agro procul ab urbe. καθαρὰ χροῒ εἵματα ἑλοῦσα, δ, 750, 759. ρ, 48, 58. et 263, ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην, manum ejus apprehendens. et 335, μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, portionem sumens apposuit ei. et 343, ἄρτον ἑλὼν ἐκ κανέοιο. et 400, δός οἱ ἑλὼν, da ei, sumens ex iis quæ adsunt, *nimm und gieb ihm, (take and give to him.)* et 409, θρῆνυν ἑλών. sic et 462. ex quo, sicut et ex aliis, apparet, antiquissimos non accubuisse mensæ, sed sedisse. δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα, meam manum prehendens quæ est ad carpum, σ, 257. τὸν ἐπὶ πήχει ἑλὼν, φ, 419, hanc sagittam sumens ad arcus partem superiorem, quæ pars curvatur si intenditur arcus. conf. πῆχυς. μὲ κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, ψ, 76, ille me prehendens ad os, *da er mir das maul zuhielt, (as he stopped my mouth.)* ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν, ω, 315, capiens cinerem inspersit capiti suo, præ luctu. εἵλετο δὲ ἄλκιμον ἔγχος, α, 99. ῥάβδον, Mercurius, ε, 47. τόξα καὶ αἰγανέας εἱλόμεθα ἐκ νηῶν, arcus et jacula sumsimus, ad venandum, ι, 157. εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, ξ, 531. ἔγχος, ο, 550. ρ, 4. υ, 127. χερσὶ πέδιλα, π, 154. κληῗδα εὐκαμπέα, clavem curvam, φ, 6, δρεπανοειδέα, quales et hodie habent artifices ferarii ad aperiendas fores. et 416, ὠκὺν ὀϊστόν. δοῦρε δύο, χ, 125. et 326, ξίφος χειρί. φόρμιγγα ἀοιδὸς, ψ, 143. ἐμοῦ δὲ ἕλετο (pro εἵλετο) μέγαν ὅρκον, ubi deest ἀπὸ vel ἐξ, δ, 746, *er nahm einen schweren eid von mir, (he took a solemn oath of me.)* et 786, δόρπον ἕλοντο, cibum capiebant vespertinum, ξ, 347. Ὠρίωνα ἕλετο Ἠὼς, i. e. ἐξείλετο, προέκρινεν, ε, 121, elegerat sibi eum amasium. σφαῖραν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, θ, 372, pilam apprehenderunt. δεῖπνον, ι, 86. κ, 57. Σκύλλη μοὶ ἐκ νηὸς ἓξ ἑταίρους ἕλετο, abstulit, μ, 246, ἔλαβεν ὡς ἐξαιρέτους. μυρία ἕλοντο, ο, 366, sc. ἕδνα, accipiebant innumera dona. ὕπνου δῶρον, π, 481. τ, 427. νεκύων δ' ἐξ ἔγχεα, χ, 271. ὡς ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, ξ, 297, ut magnum pretium acciperet pro vendita re. πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, π, 149, eligeremus nobis, ut maxime optandum, patris reditum, et 297, ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα, ut, re divina facta, sumamus ea. ὄφρα ἂν ἑλοίμην δῶρα, ut acciperem, ω, 333. ἑλοίατο δαῖτα, ionice pro ἕλοιντο, sumserint cibos, υ, 117. αὐτὸς ἑλέσθω, ipse eligens sumas, σ, 47. ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι, sc. τὴν φόρμιγγα, θ, 68, docuit eum, quomodo cæcus eam sumere posset si vellet. οἱ δ' ἔλαχον (illi designabantur sortibus) οὓς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι, quos sane et ego voluissem eligere, nisi sortitio placuisset, ι, 334. πιέειν δ' οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι, λ, 583, Tantalus apud inferos: ad bibendum non poterat capere aquam. μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι, sc. δόρπον, υ, 280, *ob wir gleich sehr nöthig hatten speise zu uns zu nehmen, (though we had great need of food.)* δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι, et duo scuta capienda manibus, π, 296, ut nos capiamus ca. ἐν ὥρῃ δεῖπνον, suo tempore cibum capere, ρ, 176. οὐδέ πη ἀσπὶς ἔην οὐδ' ἄλκιμον ἔγχος ἑλέσθαι, χ, 25, nam erant hæc remota paullo ante. δμωὰς ἀνώγετε εἵματα ἑλέσθαι, ψ, 132, ancillas jubete vestes induere sibi elegantiores, quasi nuptiæ fiant in domo. et 368, πάντας ἄνωγεν ἔντεα ἀρήϊα ἑλέσθαι, omnes jussit arma capere. γυναῖκας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι, mulieres dono dandas, quas ipse eligere voluit sibi, ω, 278. Germani per suum *holen* et *welen, (to fetch,)* Græcum ἑλεῖν, in omnibus suis notionibus fere exhaurire possunt: et sonus quoque convenit. Sed nota, pro ἕλετο, cepit, prehendit; Dores dicunt γέντο, facta syncope, λ, mutato in ν, et γ posito pro spiritu aspero. de syncope res est facilis. de λ res apparet et in, φίντης, ὁ, pro ὁ φιλήτης, fur: et in ἦνθε pro ἦλθε, et in φίντατος pro φίλτατος. γέντο δ' ἱμάσθλην, Θ, 43, sumsit scuticam in manum. sic et N, 25. et 241, γέντο δὲ δοῦρε, sumsit duas hastas. γέντο δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὸν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην, Σ, 476, s. Vulcanus cepit altera manu malleum validum, altera cepit forcipem. εἷλεν Ἰωλκὸν, Ne. 3, 58, expugnavit. Περγαμίαν, Ist. 6, 45. ἕλεν ἄτην, accepit noxam, Ol. 1, 89. et 142, Οἰνόμαον, παρθένον τε σύνευνον, ubi in duplici significatu positum: nam ad οἰνόμαον notat, ἐνίκησε, superavit, assecutus est cursu; ad σύνευνον est, ἔλαβε, accepit. μόχθον, Py. 2, 54, nactus est ærumnam. στεφάνους, coronas, Py. 3, 133. ἥρωας ἕλεν, occidit, Ne. 4, 48. ἕλον Ἀμύκλας, ceperunt hanc urbem, Ist. 7, 20. ἑλὼν, accipiens, Ol. 7, 2. νίκην, Ol. 8, 87. βίοτον γλυκὺν, i. e. δεξάμενος, nactus, vitam suavem, Py. 2, 47. εὖχος gloriam et decus capiens, Py, 5, 26. χειρὸς χειρὶ παρθένον, Py. 9, 216. εἴ τις ἄκρον, Py. 11, 84, si quis summum adeptus. ὃς ἂν ἕλῃ ἀμφότερα, qui nactus fuerit utraque, Py. 1, 194. τὰ μέγιστα, Py. 10, 37. ἑλεῖν, abstulisse, Ol. 9, 79. πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν, Py. 9, 199, antequam medium diem acciperet is, *noch vor mittage, (before noon.)* ἑλεῖν, accepisse, Ne. 5, 96. εἵλετο αἰῶνα, Ne. 10, 110, elegit vitam hanc. κλέος ὤρουσαν ἑλέσθαι, Ol. 9, 155, gloriam studuerunt assequi, conf. αἱρέω, ejusque composita. πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω, Aristoph. Nub. 843, ubi ἑλεῖν et αἱρεῖν est, convincere, coarguere, tenere: utrum amentiæ eum, inducens ad judices, coarguam.

ἕλων, vide sub ἘΛΑ'Ω, paullo sub initio.

ἕλωρ, ωρος. τό. (Ἕλω) quod capitur et sumitur. raptio. μήπως δυσμενέεσσιν (hostibus) ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε, E, 488. et 684, μή με ἕλωρ Δαναοῖσι ἐάσῃς κεῖσθαι. μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν, P, 667. et 151, ἐπεὶ Σαρπηδόνα κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, sc. κυσὶ, canibus Græcis. τὸν ἀοιδὸν, ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, post mortem sc. γ, 271. δείδω, μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ε, 473. μή πώς μοι (τὰ κτήματα) ἕλωρ ἄλλοισι γένηται, ν, 208, ubi posita vox de rebus, quas incustoditas jacentes alii occupant et ferunt; de rebus quæ βιαίως et rapto auferuntur. ἢ ἐπὶ χέρσου θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, fuit, ω, 291. Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα ἀποτίσῃ, Σ, 93, ubi apparet, ἕλωρ etiam ex significatu τοῦ ἑλεῖν, i. e. occidere, interficere, notionem trahere, ut notet cædem, interfectionem; ut pœnas det, quod Patroclum mihi vi et morte abstulit.

ἑλώριον, ου. τό. (Ἕλω) αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, οἰωνοῖσί τε πᾶσι, A, 4.

ἔμαπον, pro ἔμαρπον, vide sub συμμάρπτω.

ἐμβαδὸν, (Βάω) adverb. ambulando, calcando terram, βάδην καὶ πεζῇ, *zu lande, zu fusse, (on*

land, on foot.) ἢ ἔλπεσθε, ἐὰν νῆας ἕλη Ἕκτωρ, ἐμβαδὸν ἵξεσθαι πατρίδα γαῖαν; O, 505, an speratis, si naves deleverit Hector, pedestri itinere in patriam vos venturos? hinc dicitur ἄβατος, ἡ μὴ πορευομένη ὁδός. ἐμβατὸς vero ὁδὸς, qua iri potest. recentioribus est nomen, τὸ ἐμβαδὸν, area, *eine fläche, (a level place,)* τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. quidam, ingenio et litteris abundantes, intelligi l. c. per id adverbium malunt τὸν λεγόμενον ἐμβατήριον ἢ εἰσιτήριον ῥυθμὸν, πρὸς ὃν Λακεδαιμόνιοι τὴν πατρίδα εἰσέβαινον, ὅτε πολέμου νόμῳ ἐκράτησαν, *ein singender und hüpfender einzug der Lacedæmonier aus dem felde, (a return of the Lacedemonians from the field with singing and dancing:)* ut dicat poëta: ἢ οἴεσθε μέλψειν ἐπινίκιον ἕκαστος, εἰς τὴν πατρίδα ἰών; sed id sine dubio ignoravit poëta, utpote institutum recentius.

ἐμβαίνω, (Βάω) inscendere facio, inscendo. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, pro ἐνεβήσαμεν, λ, 4, imponebamus oves sumtas navi: ubi est aor. 1. a. active, ut solet. ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη, pro ἐνέβη, conscendit navem ut præfectus navis, A, 311. ἐν δὲ ἑκάστῃ (νηὶ) κοῦροι ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον, pro ἐνέβαινον, in singulas naves centeni viceni juvenes conscendebant, B, 510. et 611, πολέες ἐν νηῒ ἑκάστῃ Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον. et 619, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί. et 720, ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ (νηῒ) πεντήκοντα ἐμβεβάασαν, pro ἐνέβησαν, Ionica reduplicatione τοῦ β, et correpto η in α. ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα (pro ἐμβεβηκότα, extruso κ, et poëtice mutatis vocalibus ob metrum, qua mutatione in genere Iones utuntur) ἀρχεύειν Τρώεσσι, E, 199, ubi tamen alii, aptius fortasse, legunt ἐμμεμαῶτα, magno studio agentem; vide μάω. cæterum ἐμβαίνειν proprie de curru: deinde et de ἵπποις, si sunt positi loco δίφρου: de uno autem equo id verbum dici non solet. λὰξ ἐν στήθεσι βὰς, pro ἐμβὰς, Z, 65, *da er dem liegenden mit dem fusse auf die brust trat, (setting his foot upon his breast as he lay.)* θαλάσσῃ ἐμβάντες, ingressi paululum in mare, K, 573, ubi tamen alii legunt ἐσβάντες. ἐμβήῃ, pro ἐμβαίῃ, a. 2. opt. ab ἔμβημι, et notat ἐνάλλεσθαι: *einhertrete, (I enter,)* Π, 94. ἔμβητον, ingredimini, *gehet brav dran, (advance boldly,)* Ψ, 403, et notat ἐναγώνιον σπουδὴν, ὡς τοῦ ἀγωνιζομένου, ἐκ τοῦ ἔξω εἶναι, εἰς ἀγῶνα ἐμβαίνοντος. et est dualis a. 2. imperat. cujus singularis est ἔμβηθι et per apocopen ἔμβα, ab ἔμβημι. et 481, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε, pro ἐμβέβηκε, sc. ἵπποις, ipse habens lora stat in curru. κατὰ ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, pro ἐμβεβηκυῖα, Ω, 81, i. e. ἐπικειμένη, et sermo est de glande plumbea, quæ fistulæ corneæ lino hami infra circumpositæ additur, gravitatis causa. ἐν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες, pro ἐμβάντες, δ, 579. et 653, ἐν δ' ἀρχὸν ἐμβαίνοντα, præfectum navis conscendentem. et 656, τότε δ' ἔμβη (ἐνέβη) νηῒ Πυλόνδε. τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, κ, 164, i. e. στερεῶς ἐρείδων τῷ κειμένῳ τὸν πόδα, *da ich meinen fuss an ihm anstemmete, (setting my foot upon him.)* ἐμβαίνομεν μεγαληνορίαις, Ne. 11, 57, in superbiis incedimus. ἐμβέβηκεν αὐτὸν ἴχνεσι πατρὸς, Py. 10, 19, incedere fecit eum in vestigiis patris. ἡ ἐμβὰς, άδος, solea. Aristoph. Plut. 759.

ἐμβάλλω, (Βάλλω) injicio, impono, indo. *gebe oder lege hinein, (I give in, lay in.)* in poësi sæpissime hoc ἐν avulsum a suo verbo ponitur: quod et in reliquis præpositionibus cum verbo compositis est advertendum. ἐν χερσὶ σκῆπτρον βάλε, *nahm den commando-oder cärimonien-stab in seine hand, (took the baton of command or ceremony in his hand,)* K, 328. coll. 321. et Hector sibi in manum suam injecit. ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ κλήρους, H, 176, *warfen die loose-zeichen in einen helm, (cast the lots into a helmet:)* coll. 187. ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι, injecerit ardentem torrem navibus, N, 320. ἔμβαλον πῦρ νηΐ, Π, 122. ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς, igni imposuit primitias sacras, I, 220. ἐν κονίῃσι βάλες τούς, Θ, 156, i. e. ἔρριψας, ἐξέτεινας, *hast sie erleget, (hast slain them.)* ἐν γούνασσι βαλῶ μένος, genibus indam robur, P, 451. τὸν χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, *liess ihn in dessen hände fallen, (threw him into his hands,)* Φ, 47, qua phrasi inexpectatum infortunium notatur. χάρμην θεὸς ἔμβαλε θυμῷ τοῖς, pugnandi alacritatem injecit animo, N, 82. μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη Τυδείδῃ, K, 366. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ, Π, 529. μέγα δὲ σθένος ἑκάστῳ καρδίῃ, Λ, 11. Ξ, 151. μοὶ φρεσὶν ἔμβαλεν ἄγριον ἄτην, T, 88. γλυκὺν ἵμερον θυμῷ, Γ, 139. ἐν στήθεσσι μένος βάλε, E, 513. ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, sc. χειρὶ, ille κῆρυξ igitur ei in manum dedit id signum, H, 188. τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, Ξ, 218. χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ferrum in pectus conjiciens seu infigens, *da er ihm das eisen in die brust gestossen, (thrusting the weapon into his breast,)* E, 317, 346. et 731, ἐν δὲ λέπαδνα ἔβαλε, *legte dran, (laid upon.)* ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ, Σ, 85, i. e. ἐνέθεντό σε γαμηλίῳ κοίτῃ, συγκατεύνασάν σε αὐτῷ. *haben dich ihm beygeleget, (have laid thee by him.)* alibi posset esse pro ἐνέρριψαν, quasi in foveam aliquam, quales sunt οἱ γάμοι ἄνισοι καὶ ἀκούσιοι. sed id non h. l. αὐτοῖς νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε, Δ, 444. ὁ δὲ ἄρα ἔμβαλε (τὸν μάρμαρον τῷ ἥρωϊ) ὑψόθεν, ἀείρας, M, 383, *warf ihm den stein von oben auf den kopf, (threw the stone on him from above.)* μὴ ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ξ, 258. ἵνα νηυσὶ πῦρ ἐμβάλῃ, O, 598. φόβον αὐτοῖς ἔμβαλε, P, 118. χαλκὸν ἐν πυρὶ βάλλεν, imposuit æs igni, Σ, 474, de Vulcano arma fabricaturo. ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλαῖς ἔβαλον, T, 394. ὅν κε θεὸς ἐμαῖς ἐν χερσὶ βάλῃσι, pro ἐμβάλῃ, Φ, 104. et 504, μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη τῷ. et 547, ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. ἵππους ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, injecit rogo, una comburendos, Ψ, 172, in funere Patrocli. et 174, δύο κύνας. nam ἐντιθέναι καὶ ἐμβάλλειν sæpissime sunt idem. ῥήγεα πορφύρεα ἐμβαλέειν, Ω, 645. coll. 646, ἐνθέμεναι, pro ἐνθεῖναι, sicut illud pro ἐμβαλεῖν, inf. a. 2. et 787, ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, A, 297, *nimm es wohl zu herzen, stelle es dir recht vor, (take it into serious consideration.)* ἔνθου εἰς νοῦν. μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ, *denke mir doch ja nicht an ein entfliehen, (think not of escape,)* K, 447, ne mediteris effugium. μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην, Ψ, 313, consilium meditare animo omnigenum. et 352, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο κυνέῃ. χιτῶνα γραίης ἔμβαλε χερσὶν, tunicam in manus aniculæ dedit, α, 438, ἐνέθετο. σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ, β, 37, *gab ihm den stab in die hand, (put the staff into his hand.)* et 79, νῦν δέ μοι ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ. et 330, ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι φάρμακα. γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, γ, 341. et 446, κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλον, i. e. ἐτίθουν ἐν πυρί. ῥήγεα πορφύρεα ἐμβαλέειν, δ, 298, coll. 299, ἐνθέμεναι. τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ, ε, 431. μῆλα πολλὰ ἐν νηῒ βαλόντας, imponentes in navem, ι, 470. et 489, ἐκέλευσα ἐμβαλέειν κώπαις, sc. χεῖρας, manus addere remis, incumbere remis: χεῖρας ἐπιθεῖναι σπουδαίως ταῖς κώπαις καὶ ἐρέσσειν. sic et κ, 129. et 290, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ, pro ἐμβαλεῖ, addet, admiscebit, medicamina cibo. et 352, ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ ῥήγεα, injecit sedilibus stragula tincta. Ζεὺς ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν, μ, 415. ἐν δὲ Ζεὺς φύζαν ἐμοῖς ἑτάροις κακὴν βάλεν, ξ, 269. ρ, 438. κεραυνὸν νηΐ, ξ, 305. et 422, κεφαλῆς τρίχας πυρί. et 429, καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε. et 432, βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα, posuerunt in mensulis coquinariis. et 519, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματα ἔβαλλεν, injecit pelles, lecto dormitorio. μαντεύσομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι, ο, 173. βαλὼν ἐν νηΐ, σ, 83, ubi avulsum ἐν postpositum, et 102, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί. τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων, τ, 10. et 485, καί σοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, et tibi deus id notum esse voluit. sic et ψ, 260. ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσα, sagittâ in pectus infixâ, υ, 62, coll. 80. et 65, ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ὠκεανοῦ, ostiis oceani injiciat. et 151, ἐν δὲ θρόνοις τάπητας βάλλετε. et 382, ξείνους ἐν νηῒ βαλόντες, imponentes navi. ἐμβάλετε εὐνὴν, ψ, 179, injicite lectum, i. e. res ad cubandum in illis idoneas. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, λ, 453. π, 281. ρ, 548. τ, 236, 495, 570. *merke es wohl, vernimm es recht, (mark well, take good notice.)* ἔνθα ἐνὶ πίπλοι βεβλήατο, pro ἐμβέβληντο vel ἐνεβέβληντο, *lagen drinnen, (lay therein.)* η, 97. τὸ ἔμβολον, (quod et ὁ ἔμβολος, paxillus, *ein pflock, etwas langrundes,) (a plug, any thing long and round)* et τὸ τριέμβολον (quasi trigeminum) dicitur a comico τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον. ἐμβάλλων κέντρον, stimulum admovens vel infigens, Py. 4, 418. ἐνέβαλεν ἀρετὴν καὶ χάρματα, indere solet felicitatem et gaudia, Ol. 7, 79. πρύμναις ἔμβαλεν, in puppes compulit, Ol. 9, 112. αἰτίαν ἐνέβαλεν, materiam præbuit, Ne. 7, 17. ἔμβαλον στέρνῳ πέτρον, Ne. 10, 127, ubi est proprius significatus. καρδίαις ἐνέβαλον πολλὰ σοφίσματα, Ol. 13, 21. ἐμβαλεῖν κώπαις, Py. 4, 357, i. e. σπουδαιότερον ἐρέττειν. πόντῳ ἐνιβάλετο ἡλικίην, Py. 1, 145. juventutem militarem mari imposuit.

ἐμβὰς, ἡ, vide sub ἐμβαίνω, ad finem.

ἐμβασιλεύω, f. εύσω. (Λάω) sum rex in terra vel inter populum. ὅθι Ἄδρηστος ἐνεβασίλευεν, B, 572. ἀμφοτέραις πατὴρ ἐμὸς, ε, 412. confer β, 47, ubi tmesis est. ἐνιβασίλευε Μολοσσίᾳ, Ne. 7, 56. nostra lingua regem, Romanis a regendo et a recto dictum, vocat *künig, (king,)* quod est pro *künig, (king,)* a *kün, (bold,)* i. e. animosus, auctoritate faciendi et dicendi pollens præ aliis; nam hoc adjectivum olim in sensu optimo dicebatur. ut ergo videas, ubique τὸν βασιλέα honorifico nomine salutari.

ἔμβασις, ἡ, vide sub λουτρόν.

ἐμβατὸς, vide sub ἐμβαδόν.

ἐμβλάπτω, f. ψω. (Λήβω) in aliqua re impedio et decipio, ab aliqua re capiendum et corripiendum curo. τῇ (ἀσπίδι) ὅγε ἐνιβλαφθεὶς, hac ille captus, *da er mit dem füsse unten am rande des schildes hängen blieben, (being caught by the foot, by the lower part of the shield,)* O, 647. ἵππω, ὄζῳ μυρικίνῳ ἐνιβλαφθέντε, *die an einem aste hängen blieben mit einem theile des wagens, (being entangled in a bough, with part of the car,)* Z, 39.

ἔμβολον, τὸ, vide sequens.

ἔμβολος, ου. ὁ. et τὸ ἔμβολον, ου. (Βάλλω) clavus quilibet et paxillus, *ein pflock, pfahl, (a plug, spike:)* in specie, clavus rotæ præfigi solitus ne decurrat ab axe. it. cuneus, *ein keil, (a wedge.)* in navi erat clavus in prora, cui appendebatur ancora, ξύλον ᾧ ἀναδεσμοῦσι τὴν ἄγκυραν, Py. 4, 341. quo sensu Aristophanes vocem ponat, sub ἐμβάλλω, prope finem notatum est. Vide quoque sub σύριγξ.

ἐμβρέμομαι, (Βρέμω) strepo in aliquid. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται, O, 627, in velum cum fremitu inflat.

ἐμβρόντητος, vide sub ἐκπλήσσω.

ἔμβρυον, ου. τό. (Ῥίω) proprie est τὸ ἐντὸς βρύον, (i. e. αὐξόμενον) ἐντὸς τῆς γαστρὸς θάλλων καὶ ζῶν, embryo, infans in utero matris. deinde et, recens natum a matre quod alias τὸ βρέφος dicitur. Homerus nomen ἐμβρύου in latiori significatu ponit, ut notet τὸ νεογιλὸν γαλαθηνὸν, lactens infans. ὑφῆκεν ἑκάστῃ ἔμβρυον, submisit

cuique ovi et capræ suum tenerum fœtum, ut lacteret, ι, 245, 309, 342. contra in Iliade βρέφος dixit τὸ οὐκ εἰς φῶς ἤδη προαχθὲν, ἀλλὰ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔτι φερόμενον, utrumque de animalibus quibusvis. Vide sub παῖς, aliquanto a fine.

ἐμεμάειν, vide sub ΜΑ'Ω, prope initium.

ἐμεμνήμην, vide sub μνάομαι.

ἔμειν, ionice pro ἔειν, vide sub Ἔω, longius a fine.

ἔμεναι, vide sub Ἕω, ire facio, prope medium.

ἔμετος, ὁ, **ἐμετὸς**, ἡ, ὸν, vide sub sequente.

ἐμέω, f. έσω. (Ἔω) vomo, ex ore violenter emitto. est ab ἕω, mitto, quasi ἐέω, et interserto μ: qua reduplicatione conatus violentus vomendi exprimitur. hinc est ὁ ἔμετος, vomitus, vomitio: sed ἐμετὸς, ἡ, ὸν, est id, quod vomendo ejicitur. ὁ ἐμίας, ου, est ὁ εὐεμὴς, qui facile vomitum ciet, ἐμετικός. ἡ Ἔμεια erat urbs Peloponnesi. ἐμέων αἷμα, vomens sanguinem, Ο, 11.

ἔμην, ionice pro ἥμην, vide sub Ἕω, expleo.

ἐμίας, ὁ, vide sub ἔμεω.

ἐμὶν, dorice pro ἐμοὶ, vide sub ΣΥ', aliquanto a fine.

ἐμμαπέως, (Ἕπω) adverb. quasi ἁμεπέως, ab ἅμα et τὸ ἔπος, ἅμα τῷ ἔπει, per metathesin τοῦ α καὶ ε, et duplicato Μῦ. σπουδαίως, celeriter, cum dicto. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ἀπόρουσε; ille statim cum dicto desiliit a curru, Ε, 836, simul ac audivit verba Deæ, i. e. simul ac sensit Diomedis prudentem voluntatem. ὁ δ' ἄρ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε, qui promte audivit, ξ, 485, i. e. ταχύ.

ἐμμάω, f. άσω. (Μάω) intus cupio, feror cupiditate. ἐμμεμαὼς, pro ἐμμεμακὼς, Ε, 142, de leone. et 330, de heroe: omni studio, alacer. ἐπόρουσεν, Υ, 284, 442. et 468, μάλα, coll. 467. est ergo pro, μάλα πρόθυμος. πέτετο, Χ, 143. ἐμμεμαῶτες, Ν, 785. ἐμμεμαῶτε, Ε, 240. Ρ, 735, 746. ἐμμεμαυῖα θεὰ, Ε, 838.

ἐμμελὴς, ὁ ἡ, vide sub μέλος, ad finem.

ἐμμενὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) immanens, permanens, constans, assiduus. est ab ἐμμένω. neutrum adverbialiter a poëta adhibetur. ἐμμενὲς αἰεὶ, constanter, sine intermissione et cessatione aut requie, κύνε δύω λαγωὸν ἐπείγετον, insectantur leporem, Κ, 361. et 364, τὸν Τυδείδης καὶ Ὀδυσσεὺς, διώκετον. αὐτῷ εἶχεν κότον Ν, 517, fovebat iram contra eum perpetuo. τρέχει, ι, 386. οἳ τόδε δῶμα ἐχράετε ἐσθίειν καὶ πίνειν ἐμμενὲς αἰεὶ, φ, 69, qui hanc domum affligitis edendo et bibendo ex omni vi et sine remissione; ut notet τὴν ὁλόψυχον καὶ ἀγήνορα βίαν.

ἐμμένω, vide supra.

ἐμμίσγω, (Μίσγω) immisceo. ὅτε ἐμμιγείης κονίαις, Γ, 55, quando pulveri immixtus fueris, i. e. quando cades in pugna. ἐμμιγῆναι παλάμαις αὐτοῦ, Φ, 469, immisceri pugnis ejus, i. e. manus conserere cum eo. sic, ἐμμιγῆναι δαΐ, Ν, 286, pugnæ immisceri, i. e. pugnare. quibus omnibus locis ἐν est avulsum a suo verbo. sic et, ἐμμέμικται αἱμακορίαις, Ol. 1, 147, ubi confer nomen illud, ἐνέμιχθεν (pro ἐνεμίχθησαν) τιμαῖς, Ist. 2, 43, inserti sunt honoribus, i. e. honorati sunt. ἐνέμιγεν (pro ἐνεμίγησαν) πελάγεσσι, Py. 4, 447, versati sunt in æquore.

ἔμμορα, vide sub ΜΕΙ'ΡΩ, ad initium.

ἔμμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) qui in parte rei est, qui partem una habet: et opponitur τῷ ἀμμόρῳ in prima notione. particeps. ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι, Θ, 480, i. e. τίμιοί εἰσιν.

ἐμνησάμην, vide sub μνάομαι, aliquanto a fine.

ἐμνώοντο, pro ἐμνῶντο, vide sub eodem prope initium.

ἐμὸς, ἡ, όν. (Ἔω) meus, mea, meum. ἐμὸν λέχος, Α, 31. et 183, σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισι. et 526, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, sc. ἔπος ἢ βούλευμα. δαὴρ ἐμὸς κυνώπιδος, Γ, 180. et 352, ἐμῆς (ἐμαῖς) ὑπὸ χερσί. et 429, ἐμὸς πρότερος πόσις. τὸν ἐμὸν χόλον, Δ, 42. et 57, καὶ ἐμὸν πόνον. τέκνον ἐμὸν, Ε, 382. et 653, ἐμῷ ὑπὸ δουρί. et 826, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ. κλῆρος ἐμὸς, Η, 191. ἐμῶν ὀχέων, Θ, 105. et 111. ἐμὸν δόρυ. ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης, *und du könntest auch wohl mein sohn seyn, (and thou mightest be my son,)* Ι, 57. et 204, ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ. et 451. μητέρα ἐμήν. et 453, πατὴρ δ' ἐμός. et 650, τῇ 'μῇ κλισίῃ, pro ἐμῇ. ἐμὴ ἴς, Λ, 667. et 674, ἐμῆς ἀπὸ χειρός. genitivus masc. potest quoque esse ἐμεῖο. πατρὸς ἐμεῖο πατὴρ, i. e. avus, Ξ, 118. et 483, ἔγχει ἐμῷ. δι' ἐμὴν ἰότητα, Ο, 41. et 228, χεῖρας ἐμάς. νῆας ἐμὰς, Π, 63. et 64, ἐμὰ τεύχεα. et 70, ἐμῆς κόρυθος. et 236. ἐμὸν ἔπος. Ρ, 35, 92, 243, ἐμῇ κεφαλῇ πέρι, i. e. de me ipso. μῆτερ ἐμὴ, Σ, 79. et 82, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, æqualiter ac ipse me. et 144, υἱεῖ ἐμῷ. μύθοισιν ἐμοῖσιν, Τ, 220. et 263, ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. et 295, ἄνδρα ἐμὸν, maritum meum. 336, ἐμὴν λυγρὴν ἀγγελίην, tristem de me nuntium. οὐ σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὐδὲ ἐγὼ σοὺς, Υ, 205. et 437, καὶ ἐμὸν βέλος ὀξύ. ἐμὸν αἷμα πιόντες, Χ, 70. et 104, ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν. et 342, σῶμα ἐμόν. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε ὀστέα, Ψ, 83. et 276, ἐμοὶ ἵπποι. et 585, τὸ ἐμὸν ἅρμα. et 571, ἐμὴν ἀρετήν. et 610, ἵππον, ἐμήν περ ἐοῦσαν. et 611, ἐμὸς θυμός. ἐμὸν υἱὸν, Ω, 227, nam tuus, O Hecuba, vix dici potest, cum prohibes eum, quantum in te est, honore sepulcri. meum carissimum. et 408, ἐμὸς πάϊς. sic amoris vox est Χ, 56, 82. α, 64. et 248, μητέρα ἐμήν. et 251, οἶκον ἐμὸν, ubi proprietatem notat. et 346, μῆτερ ἐμή. ἐμοὶ μνηστῆρες, β, 96. et 97, ἐμὸν γάμον. et 313, κτήματα ἐμά. παῖδά τ' ἐμὴν ἔχειν (θέλοις) καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, η, 313. ἄλεισον ἐμὸν, poculum meum, θ, 430. ἐμὰ κήδεα, meos labores, ι, 12. ξεῖνος ἐμός ἐστιν, λ, 337. et 451, ἐμὴ ἄκοιτις, uxor mea. ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε, μ, 211, mei unius. εἰ ἐτεόν γ' ἐμὸς ἐσσὶ, π, 300, sc. υἱός. ἄναξ ἐμὸς, herus meus, ρ, 186. τὸν ἐμὸν βίον, σ, 253, vitam meam. γαμβρὸς ἐμὸς, τ, 406, ubi est vocativus, attice: nec potest habere ἐμὲ, ne coincidat cum accusativo ab ἐγώ. ἐμὸς πάϊς, ω, 327, qui vocaris Ὀδυσσεὺς, et es meus filius: nam ambo conjuncta esse debent; nomen habere id potest et alius. ἐμὸν αὐτοῦ, Ζ, 446. β, 45. πατὴρ οὑμὸς, pro ὁ ἐμὸς, Θ, 360. τῷ 'μῷ κεχαρισμένε θυμῷ, Λ, 607. δ, 70. tale exemplum et paullo ante aliis est intersertum. ἐμᾶς στρατιᾶς, Ol. 6, 27. φρενὸς, Ol. 10, 3. ἐμᾷ ἀμφὶ μηχανῇ, Py. 8, 48. τὸ ἐμὸν, sc. νόημα ἢ φρόνημα, Ist. 8, 84, potest et esse pro, ἐγώ. ἐμὸν κλέος, Py. 5, 96. ἐμὴν ἀρὰν, Ist. 6, 62.

ἔμπα, (Πάω) adv. omnino, prorsus, idem ac ἔμπης quod vide. Ne. 4, 58, veruntamen. et est hæc forma Attica.

ἐμπάζομαι, (Πάω) curo, rationem habeo alicujus, δι' ἐπιστροφῆς ἔχω. est a πάω, fruor, fruendum do; a quo est παίω, curo, admota manu medica: et inde, cum ἐν, est πάζομαι et ἐμπάζομαι, curo in genere, fructum ex aliqua re percipere conor, adverto animum, revereor sic ut commodum meum prudenter respiciam. οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, Π, 50, coll. 36, εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, si aliquod vaticinium vereris. ut ergo ἐμπάζομαι sit, ἐπιστρέφομαι τῆς ἐν αὐτῇ ἀληθείης. eadem verba sunt α, 415, neque oraculum respicio, neque responsa vatum quæro, iisque fido. οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι, τ, 134, neque hospitum curam habeo. οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθα, neque vaticinio movemur, β, 201. et cum accusativo, οὐδὲ ἱκέτας ἐμπάζεαι, π, 422, neque rationem habes supplicum, eorumque qui supplices exceperunt: nam h. l. ἱκέτης est duplici sensu; sicut alibi, et alia notione, est ξεῖνος, qui hospitem activum et passivum notat. ἱκέτης enim est, et qui venit præsidium quærens; et is ad quem itur, quique præsidio est. coll. 424. hinc dicit etiam, quod fas non sit, alterum τῶν ἱκετῶν alteri mala struere, 423. ὁ δὲ (Ζεὺς) οὐκ ἐμπάζετο (imperf. sine augmento) ἱρῶν, ι, 553, ille non curabat, non cum favore respiciebat, sacrificium meum, non movebatur eo. ergo Ulysses eo tempore οὐκ ἐκαλλιέρει, non litabat, quia numen οὐκ ἐπεστρέφετο τῆς θυσίας. ὁ δὲ οὐκ ἐμπάζετο μύθων, ρ, 488, sc. ὁ Ἀντίνοος, non curabat verba reprehendentium et monentium. sic, Telemachus, υ, 275, 384. ἄγε, νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, age jam attende, et movetor meo sermone, α, 271, ἐπιστρέφου. et 305, σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi vero ipsi curæ sit, et movetor meo sermone. hinc est ὁ ἔμπαξ, ακος, curator.

ἔμπαιος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) peritus, callens, plenus curæ argutæ de aliqua re. nam est indidem a παίω, quod et cudo, ferio cum cura, notat. ὁ ἔμπειρος καὶ ἐντριβής: ὁ πολλοῖς προσπεπαικὼς πράγμασιν. ἔργων ἔμπαιος, υ, 379, peritus et callens operum, cum cura versans in opere. et ibi pro dactylo valet hoc nomen in metro: ut appareat αι ante vocalem etiam in media voce corripi. nisi malis statuere συνίζησιν, ut legatur in metro dissyllabice et pro spondeo. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης, φ, 400, malarum rerum gnarus et studiosus erro, *der durchtriebene schalk, (a consummate villain.)* τὰ ἔμπαια sunt tamen et, incidentia, quatenus παίω notat *ferio*. Æschyl. Agam. 195, ἐμπαίοις τύχαις, incidentibus casibus, ἐμπεσούσαις. sic et ὁ ἡ πρόσπαιος, accidens. ibid. 355, προσπαία κακὰ, fortuita mala, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα aliis.

ἐμπακτόω, vide sub πακτόω.

ἔμπαλιν, (Πάλλω) adverb. retro, in contrarium, motu diverso. ἔμπαλιν τέρψιος, in contrarium delectationis, in diversum et separatum a delectatione, Ol. 12, 15, κατὰ τὸ ἐναντίον τῇ τέρψει. ἔμπαλιν γνώμης, contra sententiam et votum, Py. 12, 56, ἐναντία τῆς γνώμης, παρὰ γνώμην.

ἔμπαν, (Πάω) adv. omnino, prorsus, idem ac ἔμπης, q. v. Ne. 10, 154. 11, 57, tamen.

ἔμπαξ, ὁ, vide sub ἐμπάζομαι.

ἐμπάσσω, (Πάω) inspergo, insero variegatione, intexo. *ich streue hinein, ich webe oder sticke hinein, (I strew in, I weave in or embroider.)* πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, Γ, 126, ubi de textura artificiosa sermo est: intexebat varia certamina. et sane in texturis sunt ἀξιόκτητα τὰ οὕτω ποικιλτά. ἐν δὲ θρόνα ποικίλα ἔπασσε, operaque picta varia intertexebat, Χ, 441, de Andromache texente.

ἐμπεδόμοχθος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) totus ærumnæ plenus. ἐμπεδόμοχθον πόνον, constanter ærumnosum laborem, Ol. 1, 96, habet Tantalus. ab ὁ ἡ ἔμπεδος, firmus, stabilis.

ἔμπεδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) firmus, stabilis, constans, ἐν πέδῳ ὄν. proprie dicitur de plantis in solo suo stantibus et virentibus probe: deinde metaphorice de aliis. τεῖχος οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν, murus nequaquam diu stabilis in loco suo erat, Μ, 9. coll. 12, i. e. ἐν τῷ πέδῳ ἑστώς. εἴ μοι ἔτι ἔμπεδόν ἐστι λέχος, ψ, 203, an mihi adhuc in suo loco lectus stet; quo loco maxime proprie posita vox, nam unus pes lecti illius hærebat in terra radicibus suis; ut ergo notet τὸ ἀκατάσειστον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. sic, τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται γέρατα, illis seposita sunt sua honoraria immo-

ta, non moventur loco, I, 335, *sie heben sie auf, und niemand rühret sie ihnen von der stelle, (they lay them aside and nobody moves them from the spot.)* οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα ποδῶν, N, 512, jam non sunt firma in solo stantia et ambulantia membra pedum. sic et Ψ, 627, non firmiter nituntur in terra. μῆλα τίκτει ἔμπεδα, τ, 113, oves et capræ pariunt fœtus qui in solo possunt stare et salire; in opposito ad τὰ ἀμβλούμενα, ταῦτα γὰρ πίπτει νεκρὰ, καὶ οὐχ οἷα περὶ γῆν πεσόντα εἶτα ἔμπεδα στάντα ὑποσκιρτᾷν. βίη δέ σοι ἔμπεδος εἴη, Δ, 314, robur firmum et stabile. sic, μοὶ, H, 157. Λ, 669. Ψ, 629. ξ, 468, 503. nam non sufficit rejuvenescere, nisi adsit simul robur νεοτήσιον. οὐκ ἔτι αὐτῷ ἶς ἔμπεδος, λ, 392. ἔτι μοὶ μένος (robur) ἔμπεδόν ἐστιν, E, 254, *ich habe noch meine volle kraft, (I still possess all my strength.)* sic, οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, τ, 493, *ich bin noch bey voller kraft am leibe und gemüthe, ich bin noch nicht etwa kindisch worden, (I still possess all my powers of body and mind; I am not in my dotage.)* sic, ἔτι μοι, φ, 426. ἔτι σοίγε, χ, 226. φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω, custodia aliqua posita sit suo loco, et firma, quæ non temere discedat inde, Θ, 521, *eine fest stehende wache, (a guard that will stand firm.)* νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν, mens tamen immota manebat, Λ, 812, *er war noch bey sich selbst, (he still possessed all his faculties;)* quod non frustra additum: nam ex copioso fluxu sanguinis solet sequi λειποθυμία, καὶ ἀλλοφροσύνη: hic vero erat nihil tale, animus manebat firmus et vigens, non motus loco. sic de sociis Ulyssis, κ, 240, ὑῶν εἶχον κεφαλὰς, αὐτὰρ νοῦς ἔμπεδος ἦεν. αἰεὶ τῷδε χρὼς ἔμπεδος ἔσται, semper huic corpus erit incorruptum, et quod super terra esse possit, T, 33, sc. Patroclo mortuo. et 39, Πατρόκλῳ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη, i. e. στεῤῥὸς καὶ ἀδιάλυτος, ὡς ἐν τῷ πέδῳ εἶναι αὐτὸν, καὶ μὴ σαπῆναι ὡς δέεσθαι τῆς ὑπὸ γῆν κρύψεως. ὁ δὲ (Πρίαμος) ἔμπεδος, οὐδ᾽ ἀεσίφρων, Υ, 183, ille est stabilis et firmus animo et consilio, non autem agitatur ejus mens quovis vento. κομιδὴ αὐτῷ ἔμπεδος ἦν, *er hatte seine volle pflege, (he had good attendance,)* Θ, 453, *an der nichts fehlete; seine beständige pflege und wartung, (which was deficient in nothing; his constant care and attention:)* vel et, præsens ei erat, et in loco isto ei constituta curatura. τούτῳ δὲ οὐ νῦν φρένες ἔμπεδοι, mens ei nunc non constat, non domi est ratio ejus, non firma est, Z, 352, sic, οὐκέτι σοι, σ, 214. contrarium est, κ, 493, τοῦ δὲ φρένες ἔμπεδοί εἰσι, illius mens est in loco suo, ubi esse antea solebat; constat firma. οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, neque mihi cor in loco suo est, K, 94, i. e. maxime inquietum et sollicitum mihi est cor. πομπὴν λίσσεται ἔμπεδον εἶναι, precatur, ut deductio ejus illico fiat, ut illico deportetur hinc ad suos, Θ, 30, ubi ergo habet notionem celeritatis: nisi mavis; precatur, ut deportatio ejus in certum diem firma constituatur, sic tamen, ut primo quoque die: *bestimmet und feste gesetzet werden möge, (may be appointed and fixed.)* ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, *alles im guten stande zu erhalten, (to keep every thing in good condition;)* β, 227, et pertinet id ad Μέντορα. sic, φυλάσσει, λ, 177, *erhalt alles im vorigen stande, (keeps every thing in its former state.)* et, φυλάσσω, τ, 525. σήματα ἔμπεδα, signa, non dubia, sed rei ipsi convenientia, τ, 250. ψ, 206. ω, 345, i. e. τεκμηριώδη καὶ ἀληθῆ, vera, firma. sæpissime autem *neutrum* ἔμπεδον, ponitur *adverbialiter*; firme, constanter, plene, in loco; *mit festem fusse, auf der stelle, (firmly, on the spot.)* Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, Græci sustinebant eos in loco, E, 527, *sie hielten sie aus mit festem fusse, (they maintained their ground firmly.)* sic, O, 406, ἐπερχομένους ἔμενον ἔμπεδον. et 622, μένον, οὐδὲ φέβοντο, *hielten stand, und wichen nicht, (remained firm, and did not give way.)* ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον (sicut cippus manet firmus in loco suo stans) ὣς ἔμενον, sic illi nihil cedebant, P, 434, κοιμήσας ἀνέμους, χέει ἔμπεδον, sopiens Jupiter ventos, fundit nives constanter et in totum solum, M, 281, et notatur h. l. maxime, τὸ ἀτίνακτον τῆς τῶν νιφάδων καταφορᾶς ἐν τῷ τοὺς ἀνέμους καθεύδειν, quando nix recta linea decidit in terram; imo et τὸ ἀτίνακτον τῆς νιφάδος ἐν τῷ πέδῳ, quia nix non agitatur aut varie volvitur, vento flante nullo; nix tunc jacet quieta in loco in quem semel decidit. vides simul, unde sit nomen ἡ χιὼν, a χέω nimirum, quod ningo notat. ὁ δὲ (λίθος μέγας a vertice montis avulsus) ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, sine remora currit constanter, *läuft in einem fort, (ran without stopping,)* N, 141. sic, κύων θέει ἔμπεδον, canis currit in venatione perpetuo, habens nares ad terram directos, X, 192. ὄφρα ἔμπεδον αὖθι μένοιεν ἄνακτα, ut ii equi adligati, in loco ibi manerent herum suum redeuntem, N, 37. sic de Marte et Venere colligatis, Θ, 275. ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, O, 683, ille perpetuo saliens: et sermo est de exercitio illo, quo unus sessor quatuor equos sibi conjunctos agit, et in pleno cursu eorum semper ex uno in alterum equum transilit. duo neutra ibi sunt fere synonyma: *er springet immer gewiss fort, (constantly springing from one to another.)* ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος, Π, 107, pro στεῤῥῶς, *er hielte seinen schild immer gewiss weg, (always holding the shield firm.)* et 520, ἔγχος δ᾽ οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, hastamque non possum tenere firmiter: nisi fortasse pertinet ad sequens μάχεσθαι, ut sit, οὐδὲ μάχεσθαι ἔμπεδον δύναμαι, i. e. σταθερῶς καὶ βεβαίως. ὁ δὲ ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθὼς, ille constanter robore fretus, Σ, 158. ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν, Ψ, 641, 642. *immer gerade fort, (straight forward.)* ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον, η, 259, ἐν τῷ αὐτῷ πέδῳ, septennium. ἐγὼν αὐτοῦ μένον in loco eo, λ, 151, 627. ὄφρα αὐτόθι μίμνω, *dass ich auf der stelle da verbleiben müste, (that I should be obliged to remain on the spot,)* μ, 161. et 434, στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, firmare me pedibus in aliquo firmo loco. μάλα ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον, de nave Phæacum, Ulyssem deportante domum, ν, 86, currebat firma et suo continuo cursu. ἐστάθη ἠΰτε πέτρη ἔμπεδον, stabat sicut petra in suo loco, ρ, 465. proprie ergo est, ἐν πέδῳ, in solo suo, ἐν γῇ: deinde, continuo, constanter, jugiter. ἔμπεδον χαίρει, Py. 10, 53. διηνεκῶς. ἔμπεδον δουλοσύνην, stabilem servitutem, Py. 12, 26. τέλος, perfectionem firmam et plenam, Ne. 7, 84. hinc est verbum ἐμπεδόω, f. δώσω, firmum et ratum et stabile facio. ὅρκον ἐμπεδώσομεν, jurisjurandi fidem repræsentabimus firmam, Eurip. Iphig. Taur. 790. sic et apud Xenoph. Pæd. 4, ἐὰν ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσι, si rata faciant et firmiter servent quæ dicant.

ἐμπεδοσθενὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) firmo et integro robore præditus. ἐμπεδοσθενέα βίοτον, vitam stantem firmo et non imminuto robore quovis, Ne. 7, 144, ab ὁ ἡ ἔμπεδος.

ἐμπεδόω, vide sub ἔμπεδος, ad finem.

ἐμπείρω, f. ερῶ. (Πέρα) adfigo transfixum. σπλάγχνα δὲ ἄρα ἐμπείραντες, ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, viscera igitur adfigentes verubus quibusdam, tenebant super ignem, B, 426.

ἐμπελάζω, f. άσω. (Πέλω) intus admoveo, *ich bringe hinein, (I bring in.)* κτήματα δὲ σπήεσσι ἐμπελάσατε, *bringet die güter in hölen, (put the goods in caves,)* κ, 404. et 424, ἐμπελάσομεν κτήματα σπήεσσιν, *wollen sie hinein legen, (will put them in.)*

ἐμπέλω, (Πέλω) sum intus, versor intus. ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῦς πέλεν, pro ἐνέπελε, versabatur in domo, eamque curabat opera sua, ω, 210.

ἐμπηγνύω, f. ἐμπήξω. (Πήγω) infigo. et multa hujus compositi exempla, avulsa præpositione, sub simplici sunt citata. μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν, pro ἐνέπηξεν, E, 40, tergo infixit hastam ei circumvertenti se. et hic primus λειποτάκτης, primus occiditur. sic, μή τίς σοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ, Θ, 95, coll. 258, ubi sunt eadem verba ex E citata. οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις, X, 283, utpote quod turpissimum militi. ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε θοὸν βέλος, pro ἐνέπηξεν ἥπατι αὐτοῦ, χ, 83, infixit sagittam. ἐνέπηξεν ἕλκος, Py. 2, 168, infligere solet vulnus. ἐμπήξαιτο φρεσὶν, Ne. 3, 109, in pectore suo infigeret, i. e. in animo suo constanter haberet propositum.

ἔμπης, adverb. Ionicum, pro ἔμπας, (Πάω) omnino, prorsus, *überhaupt, im ganzen, (upon the whole.)* it. tamen, *jedoch, bey alle dem, (however, nevertheless.)* πρῆξαι δ᾽ ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, lucrari tamen omnino nihil poteris, A, 562. β, 191. ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, B, 297, sed tamen etiam omnino turpe certe, diu sedere, inanemque redire domum, *aber auch bey alle dem ist es doch was garstiges, (but it is nevertheless disgraceful.)* ἔμπης δ᾽ οὐκ ἐδάμασσα, E, 191, at omnino non occidi eum. ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν, H, 196, quandoquidem omnino neminem timemus, *indem wir uns fürwahr vor niemandem fürchten, er heisse Hector oder nicht, (though we care not whether he is called Hector or not.)* sic et β, 199. ἀλλ᾽ ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθα, Θ, 33, 464, sed omnino tamen Danaorum causa mœsti sumus, *wir bedauren sie doch herzlich, (we pity them sincerely.)* χατέουσί περ ἔμπης, I, 514, indigentibus licet omnino, *ob sie es gleich noch so bedürftig wären, (although so poor.)* νῦν δὲ, ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι, M, 326, ubi νῦν δὲ pertinet ad ἴομεν, ionice pro ἴωμεν, 328: *denn es stehen uns überhaupt und überall tausenderley todes arten bevor, (for death in a thousand forms every where awaits us.)* Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ, ἔμπης, Ξ, 1, ubi adverbium pertinet ad negationem, omnino non latuit eum, etsi bibentem, clamor: et laudatur ibi Nestor, qui, quamquam nihil aliud jam agere videretur quam bibere, tamen intentum in res serias animum haberet, neque ad ebrietatem aut dissolutionem biberet. et 98, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, jam superioribus licet omnino, *ob sie gleich so schon das übergewichte haben, (though they have already such a superiority.)* ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, Ξ, 174, de oleo fragrantissimo, quod, cum in domo Jovis commoveretur, tamen halitum et odorem suum per terram et aërem omnem dispersit. χατέοντί περ ἔμπης, O, 399, etsi omnino indigeas. ὃς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης ἐς Τρῶας ἐρύσει, P, 229, qui vero eum, mortuum saltem, omnino traxerit ad nos. et 632, Ζεὺς δ᾽ ἔμπης πάντα ἰθύνει, is omnino omnia eorum tela dirigit ut contingant quod volunt, *er richtet alle ihre geschosse ohne ausnahme, (he directs all their darts without exception.)* δύντα δ᾽ ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης, T, 308, *will völlig aushalten bis zur sonnen untergang, (will absolutely remain till sun-set.)* et 422, ἀλλὰ καὶ ἔμπης οὐ λήξω, sed tamen omnino non cessabo, *aber ich will doch schlechterdinge und bey alle dem nicht ablassen, (notwithstanding all this I will positively not desist.)* ἄλγεα δ᾽ ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, Ω, 522, curas in animo omnino quiescere sinemus. χρὴ τετλάμεν ἔμπης, γ, 209. ζ, 190, oportet perferre omni-

no. ἔμπης πάντας ὀδυρόμενος, tamen in genere omnes deflens, δ, 100, coll. 104, et eo loco sunt 102, 103, in parenthesi. σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, tu vero vale vel omnino, ι, 205, *reise du in Gottes namen, (go in God's name.)* ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων, ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, λ, 350, *der fremde wird es sich gefallen lassen, so sehr er sich auch nach der heimkunft sehnet; doch allerdings also bis morgen zu warten. (the stranger, ardently as he longs to be at home, will nevertheless not refuse to wait till to-morrow.)* ἀλλ' ἔμπης, καλάμην γέ σε εἰσορόωντα, οἴομαι γιγνώσκειν, ξ, 214, sed tamen, vel stipulam te intuentem, arbitror agnoscere, sc. qualis fuerit cultmus integer; quæ est proverbialis locutio. et 481, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης, quia omnino non cogitaveram futurum ut frigerem. μάλα γάρ κεχολώσεται ἔμπης, ο, 214, valde enim irascetur tamen. et 360, ἀχέουσά περ ἔμπης, licet dolens omnino: ubi id adverbium assiduitatem et diuturnitatem notat. ἀλλ' ἔμπης μὲν ἐάσομεν, sed omnino eum omittemus, π, 147, quo eleganti significatu Germani suum, *immer* ponunt: *wir wollen ihn immer seyn lassen.* ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης, σ, 12, ego autem verecundor tamen. et 164, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης, etsi omnino odiosis mihi. et 353, ἔμπης μοὶ δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς, plane mihi videtur facium splendor esse ipsius etiam capitis, *es düncket mir völlig, als sey der glanz des brennenden holzes auch zugleich seines kahlen kopfes glanz: als leuchten die brände zugleich mit seinem schedel, (it seems to me as if the glare of the burning wood were at the same time the shining of his bald head, as if the fire-brands glisten at the same time with his scull.)* ἔμπης μοὶ τοῖχοι φαίνονται ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο, τ, 37, omnino mihi parietes apparent quasi ignis ardentis specie, *scheinen mir völlig wie mit einem hellen feuer, (appear to me to be all in flames.)* ut ἔμπης sit quasi ἐπίπης, vel ἴσως: vel potius, *über und über, (all over,)* toti. et 302, ἔμπης δέ σοι ὅρκια δώσω, et omnino jusjurandum tibi de ea re dabo. et 356, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης, etsi omnino invalida, *ob sie gleich freilich von schwachem vermögen ist, (though she is very infirm.)* ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν, υ, 311, sed tamen ista quidem etiam toleramus, *aber doch ertragen wir immer auch das noch, (but yet we endure even that:)* ubi ista mala opponit malis contra ipsum se structis. ἀλλ' ἔμπης ἴομεν (pro ἴωμεν) μετὰ παῖδα ἐμόν, sed tamen omnino eamus ad filium meum, ψ, 83, *wir wollen aber doch bey alle dem zu meinem sohne hingehen, (we will notwithstanding all that go to my son.)* μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης, ω, 323, nam valde oportet properare omnino: ad multa verba tempus jam nullum est. ἔμπας, tamen, ὅμως, Py. 4, 153, 423. 5, 74. Ne. 6, 8.

ἐμπίπλημι et ἐμπίμπλημι, idem quod ἐμπλήθω. (Πέλω) ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος, imple fluenta tua aquis, Φ, 311. ἐν δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαντο, pro ἐνεπίμπλαντο δακρύων, κ, 248.

ἐμπιπρέω, ἐμπίπρημι, vide sub πρήθω.

ἐμπίπτω, (Πέτω) incido, accido. violenter adgredior, *ich falle an, (I fall upon;)* vehementer incurro. αὐτοῖς ὄπιδος δέος ἐν φρεσὶ πίπτει, pro ἐμπίπτει φρεσί, incidit cum vehementia in animos eorum metus vindictæ, ξ, 88, maxime divinæ: et sequentia videntur interrogative legenda esse. ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης, pro ἐνέπιπτε, celeriter insedit gremio matris suæ, E, 370. ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος, irruens fluvius contra clypeum, Φ, 241. φεύξεσθε, ἐν νήεσσι πεσόντες, fugietis, celeri fuga et raptim conjicientes vos in naves, B, 175. ut notetur φυγὴ ἄτακτος, οὐκ ἐμβάντες εἰς νῆας, ἀλλ' ἐμπεσόντες ὡς εἴπερ ἐδιώκοντο. ἐνὶ νηυσὶ πεσέεσθαι, pro ἐμπεσεῖσθαι, se concitaturos contra naves Græcas, I, 235, et sermo est de Trojanis, oppugnaturis castra Græcorum. sic et M, 107, 126. P, 639. possit tamen et his locis intelligi sine tmesi: casuros esse morientes Græcos apud naves, i. e. in castris; θανόντας πεσεῖσθαι Ἀχαιοὺς ἐν νηυσίν. καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί, et certe jam cecidissent Achivi fugientes ad naves, Λ, 311, ubi celeris fuga in castra retro notatur, cum cæde conjuncta: incurrissent in castra. et 823, ἐν νηυσὶ πεσέονται, ad naves, i. e. in castris suis cadent morientes, et fuga alii salutem quærent in castris: ἐμπεσοῦνται. possit ibi et de Trojanis intelligi, προσρήξουσι, perfringent hostes in castra, διώκοντες τοὺς Ἕλληνας: de Græcis vero est, πρὸς αὐταῖς ἀναιρεθήσονται ταῖς νηυσίν: coll. 815—822. et fortasse utrumque ea phrasi simul innuitur a festinante. cæterum, quia castra Græcorum utrimque cincta erant subductis navibus: hinc ἐν νηυσὶ sæpe est, in castris, in castra. φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πέσωσι Ἀχιλλῆος, fugientes incurrant usque ad naves, i. e. castrorum eam partem, Achillis, O, 63, ubi manifesto loquitur Jupiter de fuga ex acie in castra. et 624, ἐν δ' ἔπεσε, ὡς ὅτε κῦμα ἐν νηὶ πέσῃ, irruit Hector contra Græcos, sicut quando unda ingens incurrit navem, eamque supprimere conatur; coll. 630, ἐπελθών. ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν, pro ἐμπεσεῖν, fugientes incursuros esse in complexus et ulnas mulierum suarum, Z, 81, ubi dicit, Trojanos turpiter fugituros in urbem, in qua jam præter senes et mulieres et pueros imbelles nemo erat. dicit autem, γυναικῶν, non γερόντων, ut fuga fiat probrosior. nam pro mulieribus debet pugnari, non apud eas perfugium quæri. sic Herodotus narrat de fœminis Scythicis: fugitisne huc, O viri, ἵνα κρυβῆτε εἰς τὰ ἐξ ἀρχῆς? ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, incurrerunt fugientes in fluvium cum magno sono, qualis sonus editur si quid grave subito decidit in aquam, Φ, 9. ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες, Π, 276, irruerunt conferti in Trojanos, ut notet ibi τὸ, ἀνδρείως ἐπεισπεσεῖν et quasi ἐπιβρίσαι; βιαίως ἐνθορεῖν καὶ ἐπικεῖσθαι. sic et ω, 525, ἐνέπεσον προμάχοις, *sie warfen sich auf die vördersten, fielen die heftig an, (they fell upon the foremost, attacked them vehemently.)* unde ζαχρηεῖς πολεμισταί, οἱ ἄγαν βαρεῖς ἐπιπίπτοντες. ἐνέπεσε ζωστῆρι ὀϊστός, Δ, 134, pro quo recentiores amant ἐνέκρουσε. ἐνέπεσεν ὠκεανῷ φάος ἠελίου, ἕλκον νύκτα ἐπὶ γῆν, Θ, 485, quod scite dicitur de sole, διὰ τὴν ἐξ ὕψους κατένεξιν, ut scilicet oculis nostris videtur. ex talibus locis discis, definitionem artis poëticæ, quod sit sermo æstheticus, *eine sinnliche rede, (a sensible speech,)* valde esse aptam et veram: poësis enim pingit res ut sensibus apparent. ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ, irruitque in prœlium, Hector, Λ, 297. θεοῖς ἔρις, contentio deos incessit, Φ, 385, incubuit diis. λέβητι κνήμη, crus incidit in lebetem, τ, 469. τοίχῳ μελίη, hasta impacta est parieti, χ, 259. χόλος ἔμπεσε θυμῷ, I, 436, tanquam hostis in aliquam terram, πολεμικῶς ἐπῆλθέ σοι χόλος, et vicit te. et hoc dicit sapiens præceptor, ut pudefaciat Achillem, qui φιλότιμον se haberi volebat. sic et Ξ, 207, 306. Π, 206. δέος θυμῷ, timor invasit animum, P, 625. μοὶ ἔπος μάντιος ἔμπεσε θυμῷ, μ, 266, i. e. ἐνεθυμήθην. αὐχένι ἰὸς, cervici impacta est sagitta, O, 451. πέτρῃ ὕπτιος, Δ, 108. ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Λ, 155, et notat fortuitum incendium sylvæ. πῦρ ἔμπεσε νηυσίν, Π, 113, ubi notat vim. κακὸν οἴκῳ, β, 45, ubi quoque violentia mali significatur. sic et ο, 374, τρύφος πόντῳ, δ, 508, fragmentum incidit mari, simpliciter. ἐξ αἰθέρος πόντῳ, ε, 50, Mercurius proficiscens. et 518, σπεῖρον πόντῳ. ὅτε κάπρω κυσὶ ἐμπέσητον, quando apri duo irruunt adversus canes, Λ, 325. ἐν δὲ πυρὶ πεσέτην, venti duo in ignem valide spirabant, Ψ, 216. ἔμπεσε ἐπικρατέως, Π, 81, irrue vehementer; ubi est imperativus aor. 2. πρόσβαλε γενναίως τοῖς ἐχθροῖς. ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων, Ist. 1, 98, aliisque insultans. ἔμπετες ὑψόθεν, dorice, pro ἐνέπεσες, Py. 8, 117, desuper incidisti, in lucta dejiciens eos et superincumbens iis. unde apparet simul, esse primum thema πέτω et ἐμπέτω. ἔμπεσέ σφιν νεῖκος, Ne. 6, 86, incubuit illis contentio. ἐν avulsum ab ἐνέπεσε, Ne. 7, 45, quem locum vide sub simplici πίπτω. ἐνέπεσεν ὕπνῳ, Ist. 4, 39, in somnum inciderat, sopita erat fama. πρὶν ἐμπεσεῖν, Ne. 7, 108. ἐμπεσὼν γυιοπέδαις, Py. 2, 76, in compedes illapsus. τὸ πέσος, εος, cadaver. Eurip. Phœn. 1307.

ἐμπίς, ἡ, vide sub πίσος.

ἐμπιτνάω, (Πέτω) in aliquo me vel aliud expando. ἐμπιτνῶντα γούνασι Νίκης, Ist. 2, 39, expandentem se genibus et gressibus Victoriæ.

ἐμπιτνέω, vide sub πιτνέω.

ἔμπλεος et ἔμπλειος et ἐνίπλειος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) repletus, impletus, plenus. κύων, ἐνίπλειος κυνοραϊστῶν, ρ, 300, canis, totus obsitus insectis et vermibus canes infestantibus. σκύφος οἴνου ἐνίπλειον, ξ, 113, dedit Eumæus Ulyssi. δῶμα ἐνίπλειον βιότοιο, τ, 580. φ, 78. γαστέρα ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, ventriculum suis, expletum adipe et sanguine suillo, σ, 118. υ, 26. et ejusmodi farcimina erant in deliciis. φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, pharetram sagittis plenam, χ, 3. et his locis est fœmininum Ionicum peculiare. Attici recentiores dixere ὁ ἡ ἔμπλεως, et ἀνάπλεως.

ἐμπλήγδην, (Πέλω) adverb. irruendo velut in rete improvisum, ἀκρίτως, ὅπως ἂν καὶ τύχοι, ab ἐμπλήσσειν, i. e. ἐμπίπτειν, τοῖς πράγμασιν. vel et, δίκην ἐμπλήκτου τινός: ἔμπληκτος δὲ, ὁ ἄστατος καὶ οἱονεὶ ἔσω πεπληγμένος, καὶ οὐ κατὰ φύσιν φρονῶν: quemadmodum ἔκπληκτος est ὁ ἔξωθεν πεπληγμένος κατὰ τοὺς ἐμβροντήτους καὶ ἐκπεπαταγμένους, καὶ ἔκθαμβος. denique, cum studio cæco, *avec un empressement sans discernement, par boutade.* μήτηρ ἐμπλήγδην ἕτερον τίει χείρονα, τὸν δ' ἀρείονα ἀτιμάζει, υ, 132, mater mea magno et cæco studio alium deteriorem in pretio habet, aliumque meliorem nihili æstimat. et contextus hanc hujus rei rationem ostendit: si quis venit, qui de marito ejus, patre meo, aliquid nuntiat, etsi cum mendacio, eum accurate statim excipit et curat: alium mentiri nescium, licet indigum et dignum auxilio, nihil respicit. sic etiam in eo, quo vituperare matrem videtur Telemachus, τὴν ἄγαν φιλανδρίαν ejus prædicat.

ἐμπλήθω, f. ήσω. (Πέλω) impleo, expleo. πυρὴν δ' ἐμπλησέμεν (ἐμπλήσειν) ἐσθλῶν, rogum imaginarium te impleturum esse rebus bonis, e. c. melle, floribus, aliisque, quibus delectantur animæ mortuorum, κ, 52. λ, 31, odoribus, vestibus, armis, etc. αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε, sanguis ab ipso effluens sinum ejus totum implevit, Υ, 471, ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος, pro ἐνέπλησαν, impleverunt vulnera aperta adipe, Σ, 351, de mortui corpore conservando aliquamdiu: et τὸ ἄλειφαρ h. l. est cera. ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τι, expleverunt eum et dederunt ei, ρ, 503, ubi est ὕστερον πρότερον. μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων, τ, 117, ne mihi magis impleas animum doloribus. εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους, donec omnia impleverint stabula, ψ, 358. δώδεκα δ' (ἀμφιφορέας, amphoras) ἔμπλησον, imple vino illo, β, 353. ἵππον ἐμπλήσας ἀνδρῶν, equum illum ligneum complens viris, θ, 495, nam capacissima erat illius equi alvus. alibi ἐμπλήσας νηδὺν est, ἐγκύμονα ποιήσας, *da er sie geschwängert, (having made her pregnant.)* ἐν δέπας ἐμ-

πλήσας, ι, 209. et 212, ἀσκὸν μέγαν. γαστέρας (ventriculos) αἰγῶν (caprarum mactatarum) κνίσσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες, σ, 45. ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν, ι, 296, pro ἐνεπλήσατο. ἐμπλήσασθαι ἀνώγει, jubebat ut explerem me cibo et potu, η, 221. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν, robore implebat animum ejus, X, 312. et 504, ἐμπλησάμενος κῆρ θαλέων, delicatis rebus postquam explevit cor, i. e. se satiavit: et sermo est de regio puero, delicate educando. ἐνίπλησθεν (pro ἐνεπλήσθησαν) ὀφθαλμοὶ αἵματος, Π, 348. οὐδέ περ υἷος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς ἔασε, λ, 451, ne quidem filio meo me satiari oculis meis permisit; ut ὀφθαλμοῖς sit casus sextus, pertinens ad ἐμπλησθῆναι, et res qua satiari se cupiebat, est in genitivo. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων, Φ, 607, urbs complebatur inclusis in ea copiis militaribus; pro ἐνεπέπλητο vel στο, plusqu. pass. nisi malis, sicuti ad simplex monuimus, imperf. pass. ab ἔμπλημι, statuere. ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα, os et facies complebatur fimo bubulo, cum procideret Ajax, Ψ, 777. ἐν δὲ θεείου πλῆτο, et sulphure implebatur, i. e. odore ejus, μ, 417. ξ, 307, pro ἐνέπλητο vel ἐνεπέπλητο. ἔμπληντο ἀγοραὶ βροτῶν ἀγρομένων, Θ, 16.

ἔμπληκτος, vide sub ἐμπλήγδην.

ἔμπλην, adverb. pro ἐμπελαδόν. (Πέλω) prope, juxta, *nahe dabey, (near.)* Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, *neben denen, (near them,)* B, 526.

ἐμπλήσσω, f. ξω. (Πέλω) irruo, incido, cum impetu appropinquo, *ich gerathe blind hincin, (I rush blindly into.)* nam significat intransitive: et dicitur proprie ἐπὶ ὀρνέων, ὅτε δικτύοις ἢ παγίσιν ἐγκρούσουσιν, de avibus, quando retibus aut laqueis temere irruunt et improvide, *wenn vögel in netzen oder schleifen hängen bleiben, (when birds are caught in nets or snares.)* ὅτε ἂν κίχλαι ἠὲ πέλειαι ἕρκει ἐνιπλήξωσι, quando turdeæ vel columbæ reti alte constituto inciderint, ut capita hæreant in nexibus retis, χ, 469. sic nos alaudas vesperi venari solemus. τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν, et in fossam impingamur, M, 72, in fossam irruamus, ἐμπέσωμεν, ἐγκρούσωμεν ἀκουσίως. Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες, ad fossam et vallos ruentes, O, 344, quasi aves territæ et fugam quærentes. alibi notat et active, invado, occupo, attonitum facio.

ἐμπνέω, f. εύσω. (Πνέω) inspiro, adspiro, *ich blase ein oder an, (I blow into, or upon.)* ἵπποις ἐνέπνευσε μένος, equis inspiravit robur, P, 456. Ω, 442. θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων ἡμῖν, ι, 381, deus inspiravit nobis magnam constantiam animi. ἐνέπνευσέ μοι φρεσὶ δαίμων, φᾶρος ὑφαίνειν, *gab mir ein, (inspired me,)* τ, 138. nam poëta refert omnia humana ad regimen divinum. τῷ δ' ἔμπνευσε μένος Ἀθήνη, K, 482. ω, 519. sic, Ἀπόλλων, ποιμένι λαῶν, O, 262. T, 110. ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν, T, 159, quod notat ἰσότητα πολέμου, quando pugnatur æquali fortuna. αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, O, 60. nam robur est divinum donum. ab hoc verbo est ὁ ἔμπνους, i. e. ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος, *der eingebungen hat, (who has inspirations.)* μάλα ἐμπνείοντε (ἵππω) μεταφρένῳ, P, 503, ubi positum proprie: qui valde adflabant tergum præcedentis. ἐνέπνευσεν αὐτῷ μένος, Ol. 8, 93. ἐμπνεύσας οὖρος, Ist. 2, 59, ventus adspirans.

ἔμπνους, ὁ, vide sub ἐμπνέω.

ἐμποδὼν, vide sub πούς, ad finem.

ἔμποθεν, vide sub ποθέν.

ἐμποιέω, f. ήσω. (Πνέω) facio in aliquo vel ad aliquid. πύλας ἐνεποίεον, portas in muro fecerunt, H, 438. conf. Σ, 490, 573. ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε, pro ἐνεποίησε, ξ, 274, 273, *gab mir den rath ein, (suggested this thought to my mind:)* coll. N, 55.

ἐμπολάω, vide sequens.

ἐμπολέω, f. ήσω. (Πέλω) quod et ἐμπολάω, vertendo et permutando acquiro, emo et vendo, mercaturam emendo et vendendo exerceo. nam id teneat lector, πολεῖν et πωλεῖν esse unum idemque verbum, ex contextu determinandum propius. ἐν νηῒ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, o, 455, in navi sua multum lucri, multum opum, permutando merces comparabant sibi; nam sermo est de mercatoribus. est pro ἐνεπολαόντο contr. ἐνεπολῶντο, qui circumflexus est distractus per insertum o, et augmentum omissum ionice. ut ergo appareat, h. l. esse formam ἐμπολαόμαι. idem verbum scribitur et per ω in media regione, ἐμπωλέω et άω, i. e. πραγματεύομαι.

ἐμπολή, ῆς. ἡ. (Πέλω) merx, lucrum ex mercatura quæsitum. ἐμπολὴν κατὰ Φοίνισσαν, more mercis Phœniciæ, Py. 2, 125. hinc est ὁ ἐμπολεὺς, έως, mercator, mercibus permutandis operam dans.

ἐμπονέω, (ionice ἐγκονέω) f. ήσω. (Πνέω) sedulus sum in aliquo opere. ἐστόρεσαν λέχεα ἐγκονέουσαι, sternebant lectos dormitorios strenuæ, ancillæ, Ω, 648, nam Iones τὸ πονεῖν καὶ ἐνεργεῖν dicunt ἐγκονεῖν, quemadmodum ὅκως pro ὅπως. conf. κόνις.

ἔμπορος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) vector, qui transportatur in navi aliena, non sua. ὁ τῆς ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτης ἢ ἐπιβαίνων. apud recentiores ὁ ἔμπορος est ὁ μεταβολεὺς καὶ πραγματευτὴς, negotiator, καὶ μάλιστα ὁ διὰ θαλάσσης περῶν. sed antiquior significatus apparet ex β, 319, εἶμι μὲν ἔμπορος, proficiscor ut vector in aliena navi; et statim addit, non enim sum compos propriæ alicujus navis. et ex ω, 299, ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας νηὸς ἐπὶ ἀλλοτρίης; an vector huc venisti in aliena navi?

ἐμπορφύρεος, ου. ὁ ἡ. et ἐμπόρφυρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) purpureo colore. ἐμπορφυρέοις (vel ἐμπορφύροις) ἔρνεσι, Ne. 11, 36, ramis ad purpuræ colorem accedentibus, i. e. umbricantibus.

ἔμπρακτος, ου. ὁ ἡ. (Πέρω) qui agi potest vel debet. ἔμπρακτον ἄντλει μηχανὴν, Py. 3, 110, utilem agendo artem exhauri, i. e. exerce: ἣν δέον ἐστὶν πράττειν.

ἐμπρέπω, (Ἕπω) excello inter aliquid. τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει, quæ et in viris excellentiam habent, Py. 8, 39, sc. ista duo, in certaminibus et in prœliis vincere.

ἐμπρήθω, f. ήσω. (Φύω) incendo, ἐμπυρίζω. it. inflo, ἐμφυσάω. ἐνέπρησεν ἄνεμος μέσον ἱστίον, A, 481. ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ, incendere volebant urbem, I, 585. ἐνιπρήσω (pro ἐμπρήσω, ionice) νῆας πυρὶ, Θ, 182, 235. I, 242. O, 702. M, 198, ἐνιπρῆσαι. N, 319. Ξ, 47. O, 417, 507. ἐνέπρησε νῆας πυρὶ, X, 374. μὴ δὴ (διὰ) πυρὸς ἐνιπρήσωσι νῆας, Π, 82. ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, pro ἐμπρήσαντες, *da sie sie mit feuer verbrannt hatten, (having burnt them with fire,)* H, 429, 432. vides igitur, ablativum πυρὶ regi a præpositione ἐν, et verbum quasi pro non composito habendum: sed si re vera est compositum, regere id genitivum elliptice.

ἔμπροσθεν, vide sub πρόσθε, prope finem.

ἐμπυριβήτης, ου. ὁ. (Βάω) qui supra ignem graditur. est epitheton τρίποδος, *eines dreyfüssigen kochtopfes oder kessels, (a three legged pot or kettle:)* ad differentiam alterius τρίποδος ἀναθηματικοῦ. ab ἐν et πῦρ et βάω. μέγαν τρίποδα ἐμπυριβήτην, *der über feuer gesetzet wird, (that is set on the fire,)* Ψ, 702.

ἔμπυρος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) quod in igne est et uritur vel crematur. μάντιες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, vates ex ignitis sacris conjectantes, Ol. 8, 4. ἔμπυρα, sacrificia igne accendenda vel accensa, Ist. 4, 108.

ἐμπυροσκόπος, ὁ, vide sub θυοσκόος.

ἐμφέρεια, ἡ, ἐμφερὴς, ὁ ἡ, vide sequens.

ἐμφέρω, (Φέρω) infero, ἐμφέρομαι, inferor, versor in. ὁ ἡ ἐμφερὴς, έος, similis, Aristoph. Nub. 502. ἡ ἐμφέρεια, similitudo. conf. Vesp. 1098, ἐμφερέστατος, simillimus.

ἐμφλέγω, (Φλέω) accendo, lucere facio. ἕσπερον ἐνέφλεξε σελήνης φάος, vesperam illustraverat lumen lunæ, Ol. 10, 90.

ἐμφορέομαι, (Φέρω) feror in aliquo. κύμασιν ἐμφορέοντο, μ, 419. ξ, 309, in fluctibus ferebantur, fluctibus immersi natabant. ἐμφέρειν sæpe ὁμοιότητα notat: unde ἡ ἐμφέρεια, i. e. ὁμοιότης, et ὁ ἡ ἐμφερὴς, i. e. ὅμοιος.

ἔμφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) qui mentem et pectus habet. ἔμφρονι, Ol. 9, 113, i. e. φρονίμῳ καὶ νουνεχεῖ παντί.

ἐμφυὴς, (Φύω) innatus: ingenitus. τὸ ἐμφυὲς ἦθος, congenitos mores, Ol. 11, 20.

ἐμφύλιος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) idem ac sequens, et factum ab eo, sicut ab οὖλος οὔλιος, ab ἐλεύθερος ἐλευθέριος, a δοῦλος δούλιος, etc. ὅτι ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος ἐπέμιξε θνητοῖς, Py. 2, 57, quod cognatum et civilem sanguinem primus omnium adspersit hominibus, Ixion nimirum.

ἔμφυλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) ad eandem gentem vel tribum pertinens. ἄνδρα ἔμφυλον κατακτὰς, tribulem occidens, o, 273. φυλέτην, ὁμόφυλον.

ἔμφυμι, (Φύω) ingigno, insero; ingignor, inseror. ejus imperf. ἐνέφυν notat intransitive, inhæreo, adnatus sum quasi. τὸ ἐμφῦναι est quasi, εἰς ἓν φῦναι, καὶ μίαν οἷον φυὴν τό, τε τι γενέσθαι μετὰ ἑτέρου τινὸς, ἐν τῷ στεῤῥῶς δράξασθαι, ὡς μηδὲ δοκεῖν ἅπτεσθαι, ἀλλὰ προσπεφυκέναι, i. e. κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι (a natura unitum esse) ἢ φύσει ἐνεῖναι, aut natura inesse. ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, adhærebat manu sua dextra dextræ illius, Z, 253, 406. Ξ, 232. Σ, 384, 423. T, 7. β, 302. θ, 291. κ, 280, μοί. λ, 246. o, 529, *er wuchs gleichsam mit seiner hand an ihn an, so herzlich fassete er ihn mit der hand, (his hand grew, as it were, to his, so heartily did he grasp it.)* ἔφυν δ' ἐν χερσὶν ἕκαστος, κ, 397, quisque me arcte apprehendebat manu sua; ubi vides, deesse μοὶ, et χερσὶν esse casum sextum instrumenti. inhærebant mihi manibus suis apprehendentes dextram meam. οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, α, 381. σ, 409. υ, 268, et ὀδὰξ ἐμφύντες χείλεσιν. est, ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χείλεσιν αὐτῶν, quum dentibus cohærerent labiis suis, qui est gestus θάμβους καὶ ἀπορίας, *da sie die lippen zusammen drückcten bis an die zäne, da sie sich auf die lippen bissen, (compressing their lips against their teeth, biting their lips.)* nam ἐμφῦναι est, ἅψασθαι γενναίως καὶ ἐμπλακῆναι καὶ οἷον εἰς ἓν γενέσθαι. sic infans dicitur ἐμφῦναι τραχήλῳ μητρός.

ἐμφύω, (Φύω) idem. Θέτις δὲ, ὡς ἥψατο γούνων, ὣς ἔχετο ἐμπεφυυῖα, A, 513, illa vero, sicut apprehenderat genua ejus, sic hærebat quasi adnata esset illis genibus; *so hielte sie sie feste, als ob sie dran angewachsen wäre, (she clasped them as closely as if she had grown to them.)* ut ergo τὸ ἐμπεφυκέναι sæpe sit, ἐγκρατῶς καὶ δυσαποσπάστως δράξασθαι, *fest anfassen, dass es nicht leicht loszumachen ist, (to grasp something firmly so that it cannot be easily loosed.)* sic ὁ πολύπους ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ dicitur, arcte adhærere saxo et quasi cohærere: et, χερσί τις ἐμπέφυκεν, ὅταν χειρὸς χειρὶ δράξηται, quando apprehendit manum alterius manu sua eamque firmiter tenet. sic et τοῖς χείλεσιν ὀδὰξ ἐμφύεταί τις, ὅταν τοῖς ὀδοῦσιν ἐνδάκῃ τὸ χεῖλος, *wenn man sich selbst auf die lippen beisset, (when a person bites his lips,)* ex affectu aliquo.

conf. ἔμφυμι. τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι, capilli cranio adnati sunt et hærent, Θ, 84, ubi proprie de pilis ἐκφυομένοις κεφαλῆς. Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσε, χ, 348, deus enim mihi in mente cantiones omnis generis ingenuit; atque ibi character boni poetæ, qui nascitur, non fit. ubi tamen possit esse per syncopen, pro ἐνεφύσησε, inspiravit, ab ἐμφυσάω. conf. Eurip. Rhes. 523, ibique Barnesium. sed præstat ab ἐμφύω. ἐνεφύοντο χείρεσσι, ω, 409, ubi metaphorice, coalescebant quasi dextris manibus, constringebant sibi invicem dextras, ἐδεξιοῦντο.

'EN, præpositio, regens ablativum. in, ad, cum, inter, juxta; *in, an, mit, dran, auf, unter, (in, at, with, upon, under.)* Sic Prometheus sumsit ignem de cœlo ἐν νάρθηκι, adhærentem ferulæ vel virgæ ligneæ, *an einem oder mit einem stücke leicht brennendem holze, (with a piece of easily combustible wood.)* ne ergo semper per in, i. e. intus, reddenda hæc vocula. ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ ἠδ' ἐν δαιτὶ, Δ, 258, 259, *bey gefechten, oder bey andern geschäften, oder beym maal, (in battle, or in other occupations, or at the banquet.)* et 107, πέτρης ἐκβαίνοντα (αἶγα ἄγριον) δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι, a rupe descendentem excipiens in insidiis vel ex insidiis, *an einem orte wo man sich jagdmassig angestellet und auf ihn gelauret hat, (where a person has lain in wait for another.)* κατεκλάσθη ἐνὶ καυλῷ ἔγχος, N, 608, fracta est hasta ad eam partem ubi lignum inseritur cavitati ferreæ cuspidis, *zerbrach oben an der öse, (broke just below the head.)* ἐν ποταμῷ, ad flumen, *am strome, (to the river,)* Σ, 521. sæpe ἐν per ellipsin *deest*, μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων, pro ἐν μέσῳ, Γ, 416. Ζεὺς, αἰθέρι ναίων pro ἐν αἰθέρι, Δ, 166. sæpe ponitur *loco* εἰς: ἐν κονίαισι χαμαὶ πέσεν, pro εἰς κονίαν, Δ, 482. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίαις, E, 586. et 588, χαμαὶ βάλον ἐν κονίαις, pro εἰς κονίαν. non negatur quidem, his locis ἐν avulsum esse a verbo composito: re vera tamen sic positum est pro εἰς. sic K, 570, νηΐ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα θῆκε, in navem, in puppim, spolia posuit. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, N, 508, 520. maxime autem id apparet ex Z, 43, ἐκ δίφροιο ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα, ex curru evolutus est pronus in pulverem super os, *in den staub auf den mund, (upon his face in the dust.)* Sæpe ponitur *sine casu* adverbialiter, ἐν δ' αὐτὸς κίεν, inter eos ipse ibat, B, 588. ἐν δ' ἄνδρας ἐρέσσειν μεμαῶτας, I, 361, pro ἐν αὐταῖς νηυσὶ, et pertinet ad ὄψεαι, videbis in illis navibus viros ad remigandum alacres. ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι, Π, 551. sc. ἐν τούτοις λαοῖς, inter hos milites ipse præstans erat pugnando. nam h. l. ἐν τῷ μάχεσθαι, pro ἐν τῇ μάχῃ, construere et explicare, nimis longe petitum videtur. ἐν δ' ἄρα τόνγε εὗρεν, Ω, 122, sc. ἐν τῇ κλισίῃ. ἐν δὲ, quater repetitum, sine casu, E, 740, s. pro ἐνῆν, inerat. πολλὰ δὲ ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς (sc. οἴκῳ) κειμήλια κεῖται, Σ, 47, quæ ellipsis Attica h. l. apta est festinanti et timenti. ἐν προμάχοισι, inter primam aciem, in primis, Γ, 31. O, 342, 522. ἐνὶ πρώτοισι, inter primos, I, 705. T, 424. ἐν πρώτῃσι (πρώταις) βόεσσι, Σ, 579. ἐν φυλάκεσσι, inter custodes, K, 127. et 180, ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο, cum venissent ad congregatos custodes et vigiles, ad stationem nocturnam. ἐν δὲ κύνεσσι καὶ ἀνδράσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, inter canes et viros, M, 41. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχε Μενεσθεὺς, inter hos, apud hos, dux erat et præerat. N, 689. et 829, ἐν δὲ σὺ τοῖσιν πεφήσεαι, inter hos tu celeriter occideris. ἐν δὲ τῇσι (βουσὶν) νομεὺς, apud has pastor, O, 632. et 643, καὶ (κατὰ) νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο, prudentia inter primos eorum fuit, unus ex primis. ἐν τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατο Ἀχιλλεὺς, inter hos et apud hos stabat, Π, 166. et 488, ταῦρον μεγάθυμον ἐν βουσίν. ἐν Τρώεσσι, inter eos, E, 9. Θ, 148, apud eos. Ξ, 45. sed Π, 258, ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν, ibi ἐν est avulsum a verbo, et sic positum pro εἰς Τρῶας. et 750, ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν, etiam apud hos sunt urinatores. sic ἐν Ἀργείοισιν, inter eos, *an denselben hat er das grosse gute gethan, (he has conferred a great benefit on them,)* B, 274, fecit iis in commodum. ὅς με ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, I, 643, qui me inhonorum inter eos et apud eos fecit: ἐν τοῖς ὁμοεθνέσιν, inter quos, ut dulcis eminentia, sic amarus ψόγος. sic ἐν, inter P, 16, 26, 575. Ψ, 456, 657, 706, 801, ad eos. ἐν τοῖς, sc. θεοῖς, inter deos, unus ex diis, E, 395. K, 435, cum iis, inter eos, est. ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, convertet se inter hos et in hos, P, 728, quasi ἐν esset avulsum a verbo. et 753, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα, duo inter hos et in iis maxime. Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμὸν, Σ, 218, inter eos excitavit immensum tumultum; ubi est vel postpositum casui, vel est a verbo suo avulsum. et 494, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν, inter eos. et 556. T, 6. ἐν δ' αὐτοῖς, Υ, 55, *unter ihnen, zwischen ihnen, (among them, between them.)* στὰς ἐν Ἀχαιοῖς ἀγόρευεν, X, 377, stans inter eos. sic, μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν, Ψ, 271, 752, 786. et 671; οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, non fieri poterat, ut vir in omnibus rebus semper saperet. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυο, inter hos et tu epulabaris, Ω, 62. et 107, νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν, contentio inter deos. ἐν νεκάδεσσιν, inter cædes, E, 886. ἐν νεκύεσσιν, inter cadavera, K, 349. ἐν νήσῳ, in insula, B, 721. sic ἐν, in loco aliquo, Γ, 34. Π, 239, ἐν ἀγῶνι νηῶν, i. e. ἐν ἀθροίσματι. et 437, 514. P, 167. Σ, 491, 588. Φ, 202. Ψ, 84, 349. B, 861, 875. Φ, 282. Ω, 351, ὄφρα πίοιεν ἵπποι, ἐν ποταμῷ στῆσαν αὐτοὺς, stare eos fecerunt ad fluvium, *am flusse, (at the river,)* ut biberent equi: nisi fluvius vado erat transeundus, ut starent equi in fluvio. ἐν Τροίῃ, ante Trojam, ad Trojam, in Trojana terra, B, 162. ἐν Ἀθήναις, B, 549. Τροίῃ, Δ, 175. Ω, 542. θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ, I, 143, 285, in magna copia et flore divitiarum. ἐν δαίταις, K, 217. ἐν καθαρῷ, in puro solo, Θ, 491. Ψ, 61. ἐν χερσὶν, manibus, in manibus, A, 14. O, 311, coll. 318. sed ἐν χερσὶ τίθει est pro ἐνετίθει εἰς χεῖρας, A, 441, 446, 585. eodem modo est E, 574, βαλέτην ἐν χερσὶν, pro εἰς χεῖρας ἐμβαλέτην, Z, 482. ἐν χείρεσσι, in manibus, Γ, 367. valet hoc ἐν sæpe et pro, cum, *mit, (with:)* ἐν χείρεσσι λάβε, cepit manibus, in manus sumsit, Θ, 116. sed N, 653, in manibus, inter manus, sub manibus. ἐν γαίῃ ἵσταντο, O, 317, in terra stabant hastæ infixæ. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν, utinam obiisset inter manus meas, inquit pater de filio suo occiso, X, 425. ἐν θυμῷ, animo, non simulate aut ad speciem, Γ, 9. Θ, 138. ἐν αὐτῷ, sc. σάκεϊ, in scuto, *auf dem schilde, (on the shield,)* in superficie ejus, Σ, 481, 542. ἐν δηϊοτῆτι, in prœlio, Γ, 20, seria et decretoria pugna. ἐν θεοῖς, inter deos, A, 575. O, 107. Φ, 476. aliter H, 102, νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς, pendent a diis, *hangen an den göttern, (depend on the gods,)* tenentur a diis, ἐν κορυφαῖς, B, 456, in jugis, *auf den höhen, (on the heights.)* Ξ, 332. sic ἐν κνημοῖς, B, 821. ἐν οὔρεσιν, in montibus, *auf den bergen, (on the mountains,)* Δ, 455. ἐν δ' αὐτοῖς, sc. πύργοις, in muro, *in der mauer, (in the wall,)* H, 339, 438. ἐν ἵπποις, i. e. ἄνω ἵππων, *auf pferden, (upon horses,)* Δ, 366, stantem in curru equis juncto: Λ, 198, ἐν στήθεσσιν, A, 188. sed E, 513, ἐν στήθεσσι μένος βάλε, est pro ἐνέβαλε, indidit. Νέστορος υἱὸν ἔρυτο (tuebatur, servabat) καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσι, etiam inter multa tela, N, 555. ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω, I, 524, inter vos, apud vos, dicam. ἦε κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, K, 445, an recte et vere dixerim vobis, *zu und mit euch geredet, (spoken to and with you.)* sic I, 121, ὑμῖν ἐν πάντεσσι δῶρα ὀνομήνω, coram vobis omnibus recensebo dona. ἐν Δαναοῖς ἀγορεύεις, A, 109, dicis ad eos, inter eos, coram iis. ἐν νηυσὶ, navibus, *zu schiffe, zu wasser, (in ships, by water,)* B, 454. Γ, 46. Ω, 438. sed N, 312, νηυσὶ μὲν ἐν μέσσαις, inter naves, ad naves, i. e. in castris nauticis. ἐν οὐρανῷ, *am himmel, (in the sky,)* Θ, 551. X, 318. ἐν πυρὶ καίειν, in igne comburere, *mit feuer, (with fire,)* Ω, 38. Sed B, 340, ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γένοιντο, aboleantur consilia, comburantur quasi igne. μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι, A, 587, oculis, *vor meinen augen, mit augen, (before my eyes, with my eyes.)* et 398, οἴη ἐν ἀθανάτοις, sola tu inter immortales, sola ex iis. ἀνδρῶν ἐν παλάμαις, *mit den fausten, (with the fists.)* manibus, B, 558. H, 105, Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, inter manus ejus, a manibus ejus. sic et Ω, 738. στὰς ἐν μέσσοις, stans inter eos, H, 384. ἐν δὲ μέσοις ἦν, *in der mitte war, (was in the middle,)* Λ, 35. ἐν ῥυμῷ πρώτῳ, Z, 40, *vorn an der deichsel, (at the fore-end of the pole.)* ἐν κόρυθι βριαρῇ, Π, 413. in galea, intus, *im helme, (within the helmet,)* et 579, i. e. ἔσω κόρυθος. νευρὴν ἐν τόξῳ, *am bogen die sehne, (the string of the bow,)* O, 463. ἐν ξίφει ἧλοι, *am degen, (on the sword,)* Λ, 29, sc. *am griffe desselben, (on its hilt,)* sic 34, ἐν ἀσπίδι. ἐν δὲ elliptice, sc. ἁλὶ, in mari, N, 797. ἐν δέ οἱ, intus in eo, Υ, 169. ἐν δὲ, sc. κλισίῃ, intus in tabernaculo, Ω, 472. ἀνέβησαν ἐν δίφροις, pro εἰς δίφρους, Ψ, 132, *stiegen auf die wagen, (mounted the car.)* εἷσεν ἐν κλισμοῖς, sedere eos fecit in sellis, I, 200, *liess sie auf lehnstüle sich setzen, (made them sit down in chairs.)* ἐν φιλότητι διέτμαγεν, in amicitia discesserunt, H, 302. ἐν δοιῇ δὲ, i. e. ἐν διϊσταγμῷ ἐσμὲν, I, 230, *wir sind im zweifel, (we are in doubt.)* ἔχει κότον ἐν στήθεσσιν, ὄφρα τελέσῃ, A, 83, tenet iram in pectore, donec eam perducat ad effectum. et 91, ἐν στρατῷ, apud exercitum. et 520, ἐν θεοῖς, coram diis, in concilio deorum. ἔδησαν αὐτὸν ἐν δεσμῷ, vinculo, *mit einem bande, (with a cord,)* E, 386. et 397, ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσιν, ad portam apud inferos. ἐν τελέεσσιν, H, 380, ubi vide τέλος. ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, pro εἰς ὕλην, Λ, 155, in sylvam lignationibus non obnoxiam. ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι, M, 107, ad naves, esse naves, i. e. in castris suis, casuros esse eos. οὐρανὸν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαις, ἔλαχε Ζεὺς, O, 192, accepit in partem suam cœlum cum æthere et nubibus, coll. 195. κατέπεσεν ἐν κονίαις, Π, 469, pro εἰς κονίαν, coll. 471. et 475, ἐν ῥυτῆρσι τάνυσθεν, sc. οἱ ἵπποι, in loris extendebant se. conf. τανύω. μινύθουσι οἶκοι ἐν σέλαϊ, absumuntur ædes flamma ardente, P, 739. ἐν ἐλλεδανοῖσι, Σ, 553, *mit banden von stroh, (with bands of straw.)* et 555, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, *auf den armen, (in the arms.)* ἐν δὲ, *an ihm, im kopfe die augen, (in the eyes in his head,)* T, 16. et 186, ἐν μοίρῃ, distributive, et recto ordine, *wie sichs gehöret ein jedes, (each in its proper place.)* ἐν δέ οἱ, Φ, 571. et 586, ἐν γάρ οἱ ἐσμὲν, intus sumus, parati ei. αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ, gravi fortuna, X, 61. et 451, ἐν δέ μοι στήθεσι. et 478, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ, αὐτὰρ ἐγὼ Θήβαις. et 483, ἐμὲ στυγερῷ ἐν πένθεϊ λείπεις. τρίχες ἐν μέλεσι, Ω, 359, pili in membris, i. e. comæ in capite. et 684, εὕδεις ἀνδράσιν ἐν δηΐοις, dormis inter et apud hostes. ἐν avulsum a verbo suo est et, A, 433. B, 509. E, 215, 317, 346, 370, 161. Θ, 335. Λ, 325. O, 326, 624, 635, 650. Π, 291, 729. P, 315, 451, 569. Σ, 419, pro ἔνεστι. 470, ἐνεφύσων. 474, 483. T, 366, 393. Υ, 381. Φ, 182, 241, 338, ἐνίει, i. e. ἔμβαλε, injice. 385, 547. X, 441. Ψ, 45, 243, 352, 481, ἐμβέβηκε. 567, 731, 777. et multis locis est hoc avulsum ἐν loco εἰς. quæ loca si evolvat tiro, satis et aliis locis agnoscet hoc ἐν, quale sæpe

sit. longius remotum a casu suo ἐν, est P, 523, 744. adverbialiter et elliptice positum, est β, 340, 345. ἐν χείρεσσι λάβε αἰγίδα, cape manibus ægidem, O, 229. ἐν τεύχεσιν ἔδυνον, Ψ, 131, subibant in arma, i. e. induebant se armis: ἐνέδυνον τεύχεα, ἐν vero avulsum regit ablativum. ἐν ποταμῷ, ad flumen, ι, 466, *an dem strome, (at the river.)* ἐν προθύροισι, in vestibulo, *an der thüre, (at the door,)* η, 4. θ, 304, 325. et 422, ἐκάθιζον ἐν θρόνοις, *auf schönen stühlen, (on handsome chairs.)* et 435, ἐν πυρὶ, ad ignem, super ignem, *an oder auf das feuer, (at or on the fire.)* ἐν δώμασι, in tecto, *auf dem dache, (on the roof,)* κ, 554. coll. λ, 62, ubi ἐν μεγάρῳ idem notat. et 241, ἐν προχοαῖς ποταμοῦ, ad ostia fluminis. ἐν ἑκάστῃ δειρῇ, ad quodvis collum, *an jedem halse, (on every neck,)* μ, 90. et 91, ἐν δὲ, sc. κεφαλῇ, *in jedem kopfe, (in every head.)* τῷ δ' ἐν, μ, 103, in illo, *auf demselben, (on it ;)* et ibi præpositio casui postposita. et 237, λέβης ἐν πυρὶ, *ein kessel über dem feuer, (a caldron on the fire.)* χρόα ἐν μέλεσιν, cutem in membris, ν, 398, 430. τῷδε ἐνὶ θυμῷ, cum hoc animo, *mit oder bey diesem muthe, (with or in this mind,)* π, 99. θρόνοις ἐνὶ, in sedilibus, ρ, 32, *auf die stühle, (on the seats.)* ἐν ἀνδράσιν, inter viros, σ, 137. ὅς κε ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, qui tetenderit arcum manibus, τ, 577, *mit seinen händen, (with his hands.)* sic et φ, 75. ἔν περ ὀνείρῳ, τ, 541, *nur im traume, (only in a dream,)* etsi in somnio. et 581, *auch wohl im traume, (though but in a dream.)* ἐν 'Αλκινόου, sc. δόμῳ, ellipsi Attica, η, 132. sic Κίρκης, κ, 282, coll. λ, 53. et 62, ἐν μεγάρῳ, supra tectum, *auf dem hause oben, (on the top of the house.)* οἴνῳ ἐν, vino, sc. adspersa, *mit weine, (with wine,)* ω, 73. ἐν ὑμῖν, inter vos, β, 46. δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν, potestas est penes vos, κ, 69. ἔριν ἐν ὑμῖν, contentionem et jurgium inter vos, π, 292. σ, 11. αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ, hic in hoc populo, β, 317, i. e. ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ δήμου. et 18, 27, ἐν νηυσὶ, navibus, *zu schiffe, (on board ships.)* ἐν αὐγῇ πυρὸς, ad splendorem ignis, *beym lichte, (by the light,)* ζ, 305. ἐγὼ πόντῳ ἐὼν ἐν νηΐ, μ, 264, ubi ἐν pertinet ad utrumque ablativum, ἐν πόντῳ καὶ ἐν νηΐ, *auf dem meere mit dem schiffe, (at sea and in a ship.)* ἥμενοι ἐν ῥινοῖς, sedentes in coriis, *auf häuten, (on hides,)* α, 108. et 114, ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, inter procos sedebat et apud eos, *sass bey ihnen, (sat with them.)* ἐν πᾶσιν, in primis, *vor allen dingen, (above all things,)* β, 194. et 349, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον, pro ἐνάφυσσον, εἰς ἀμφιφορέας. ἐν δὲ λιμὴν, sc. τῇ νήσῳ ἐστὶν, δ, 358. et 452, ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, inter cetos nos recensuit primos: ubi præpositio procul a casu; quæ et avulsa potest concipi, pro ἐνέλεγε. ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, in eo ardent oculi, ζ, 131, *die augen funkeln ihm im kopfe, (his eyes sparkle in his head.)* sed elliptice ἐν δὲ, intus vero, η, 95, 129. δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, λ, 114, ubi interserta est vox inter præpositionem et suum casum. οἱ δέ σε ἐν πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων, pro ἐνδεέτωσαν σε ἐν δεσμοῖς, μ, 54, alligent te pluribus vinculis, *mit mehr banden, (with more cords.)* sic 161, 164, 196. et 383, ἐν νεκύεσσι, apud inferos, inter mortuos. ἐν δὲ, ἐν δὲ, sine casu, ν, 107, 109, coll. 105, ἔνεισι. et 244, ἐν δὲ, ἐν δὲ, γίγνεται, inest. δεσμῷ ἐν, ο, 443. ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν, dicet inter omnia alia mala quæ fecistis, etiam illud, π, 378. ἐν δέ τε φόρμιγξ ἠπύει, et intus quoque cithara sonat, ρ, 270, coll. 269. et 297, ἐν κόπρῳ, *auf dem miste, (among filth,)* 306. ἐν ἀνθρώποις, inter homines honestiores, τ, 75. et 110, ἀνδράσιν ἐν ἀνάσσων, inter viros regnans. et 173, ἐν δὲ, 175, 176. et 178, τοῖσι δ' ἐνὶ πτόλις. ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, υ, 141. et 142, ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ, *auf einer nicht gegerbeten haut, (on an untanned hide.)* et 163, ἐν πᾶσιν ἄριστοι, optimi omnium. ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, χ, 54, jure cæsus est, portionem sibi debitam pro factis accepit. ἐν λέχει, *an dem bette, (on or in the bed,)* ψ, 189. ἐν δ' ἄρα οὗτοι ἐς τεύχεα ἔδυνον, ω, 497, ubi utraque præpositio est avulsa, ἐνέδυνον, ἐσέδυνον, τεύχεα. ἐν ἡμέρᾳ, interdiu, *bey tage, (in the day-time,)* Ol. 1, 9. et 19, Σικελίᾳ. et 23, ἐν αὐτῷ ἀγλαΐζεται μουσικῆς, musicæ in flore et præstantia clarus est. et 33, δρόμοις. sic et 153. et 115, ὄρφνῃ, i. e. νυκτί. et 140, ἐν πτεροῖς ἵππους, in alis, cum alis, i. e. ταχυτάτους, *pferde mit flügeln, (horses with wings.)* ἐν δίκῃ, juste, *mit recht, (justly,)* Ol. 2, 30. 6, 18. ἐν ἀέθλοις, ἐν μάχαις, Ol. 2, 78. et 137, βουλαῖς, secundum decreta. et 110, ἡμέραις, νύκτεσσιν. et 142, τοῖσι, inter hos. ἔντεσι, in armis, Ol. 4, 34. et 40, ἀνδράσι νέοις. ἐν αὐλοῖς ἀπύων, Ol. 5, 45, canens tibiis, *auf flöten, mit flöten, (on pipes, with pipes.)* ἀοιδαῖς, Ol. 6, 11. et 25, Θήβαις, ad Thebas, in Thebano agro. et 39, κελεύθῳ, in via. et 47, ὥρᾳ, i. e. κατὰ τὸν ὡρισμένον καιρὸν τῶν ἐγκωμίων. et 59, παντὶ χρόνῳ, i. e. διὰ παντὸς, *auf immer, (for ever.)* et 171, νυκτί. ἐν δὲ, i. e. σὺν τούτοις, Ol. 7, 9, *und zugleich hiermit, (and together with them.)* et 46, τελευτᾷ, i. e. ἐν ὑστέρῳ, *am ende, (in the end.)* et 126, ἀληθείᾳ. et 173, μοίρᾳ χρόνου. ἐν μάχαις, Ol. 8, 46, per pugnas. et 70, ἀνθρώποις, apud homines. et 90, γυίοις, in membris. ἐν φωνῇ, Ol. 9, 2, in voce. et 88, δειραῖς, in jugis, *auf den höhen, (on the heights.)* τελετῇ, Ol. 10, 63, in celebritate. et 97, ἅπαντι κράτει, in omni victoria, *bey jedem siege (in every victory.)* ἐν πόντῳ, ἐν χέρσῳ, Ol. 12, 4. ἐν, absolute positum, Ol. 13, 32. et 46, 'Ισθμιάδεσσιν. et 71, ἀρεταῖς, cum virtutibus. et 78, ἀλκῇ, cum fortitudine, i. e. fortiter. et 147, θεῷ, in Deo, apud deum, *bey Gott stehet der erfolg, (the success depends on God.)* τρόπῳ Λυδίῳ, Ol. 14, 25, i. e. ῥυθμῷ Λυδίῳ, *mit, (in.)* ἔντεσι, Ol. 13, 28. ἐν δρόμῳ, Py. 1, 61, in curriculo. et 120, νόμῳ, lege. et 124, τεθμοῖς μένειν, in legibus manere. et 159, βραχεῖ, in brevi, i. e. breviter, ἐν ᾗ, sc. τετραορίᾳ, κρατέων, Py. 2, 9, qua vincens. et 13, ἐν χερσὶ κείνης, per manus ejus. et 42, τροχῷ, rota, *auf oder an dem rade, (on the wheel;)* et sermo de Ixione. et 80, s. ἐν ἀνδράσι, ἐν νόμοις θεῶν. et 84, σφυροῖς, i. e. κατὰ τὰς ὑπωρείας. et 119, ἀνδράσιν, cum hominibus. et 128, χορδαῖς. et 149, ἀγαθοῖς. ἀνθρώποις, Py. 3, 36. et 75, πρώτῳ (i. e. ἐνὶ) βήματι, primo gradu. et 120, ναυσί. et 167, ἕδραις. et 171, ἐν δ' αὖτε χρόνῳ, successu temporis. ἐν θεμέθλοις, Py. 4, 28, *auf dem grunde und boden, (on the spot.)* et 36, προχοαῖς, ad ostia, *an dem ausflusse, (at the mouth.)* et 105, τούτῳ λόγῳ. et 163, δυνατῷ. et 232, πέντε ἡμέραις. et 234, ἕκτῃ ἡμέρᾳ. et 344, πρύμνῃ. et 383, ἀλύτῳ κύκλῳ, in rota firma. et 389, φρεσὶ καιομένην. et 397, ἀλλήλοις. et 398, μέσοις. et 447, πελάγεσσι ἐμίγησαν. et 478, τείχεσι. et 501, παισὶ νέος. et 519, χρόνῳ, cum tempore, *mit der zeit, (in time.)* et 526, σοφοῖς, inter sapientes. δίκῃ, Py. 5, 17. et 64, πετόντεσσιν. et 93, 'Αργεΐ. et 113, ἄρει, in bello. et 138, ἀοιδῇ. et 149, 152, ὄρνιξιν, Μούσαις, inter volucres, inter Musas. ἐν φάει, Py. 6, 14, cum luce. χρόνῳ, tandem, Py. 8, 20. et 36, 38, 39, 44, 56. ἐν θεοῖς, Py. 9, 71, inter deos. et 149, ὠδῖσιν, per partum. et 202, τέρμασιν. τεμένει, Py. 12, 47. et 49, ἀνθρώποις ὄλβος. ἥλιξιν, Py. 10, 89, 91. et 110, ἀγαθοῖς. ἐν ὁδοῖς, Ne. 1, 37. ἀρεταῖς γέγηθε, Ne. 3, 56. et 125, seqq. παισὶν, ἀνδράσιν, παλαιτέροις. λόγῳ, *mit worten, (with words,)* Ne. 4, 154. μὴ ἐν δίκῃ, Ne. 5, 25. ἐν δημόταις, Ne. 7, 96. et 115, 132, 138, ἐν τὶν, i. e. ἐν σοὶ, *an dir, nahe bey dir, (by thee, near thee,)* apud te. ψήφοις, Ne. 8, 44, *mit, (with.)* et 53, ἡμέραις, et 70, σοφοῖς ἀνδρῶν, attice, pro ἀνδράσι. et 74, 83. ἐν φόβοις δαιμονίοις, Ne. 9, 65, in terroribus divinitus immissis. et 102, ἐν κονίᾳ χέρσῳ. ὅπλοις, Ne. 10, 26. et 55, τέλος ἐν τὶν ἔργων, eventus operum in tua potestate est, O Jupiter. et 115, στελέχει ἥμενον, cum sederet humi ad arborem stantem reclinato corpore. ἐν τραπέζαις, Ne. 11, 10. et 22, λόγοις ἀγαθοῖς. et 50, σχερῷ. et 53, ἀμείβοντι. ἐν ᾇ κέχυμαι, in quam celebrandam effusus sum, Ist. 1, 4. et 48, τιμαῖς, inter honores. et 54, συντυχίᾳ. ἐν νόμῳ, juxta legem, Ist. 2, 56. μιᾷ ἡμέρᾳ, Ist. 4, 25. et 41, ἄστροις ἄλλοις, inter sidera alia. νᾶες ἐν πόντῳ καὶ ἐν ἅρμασιν ἵπποι, *auf dem meer, an den wagen, (at sea, attached to cars,)* Ist. 5, 5. et 34, κλέονται ἐν φορμίγγεσσιν καὶ ἐν αὐλοῖς, celebrantur citharis et tibiis, *auf harfen und flöten, (with harps and pipes.)* et 67, μέλιτι. εἰρήσεται ἐν βραχίστοις, Ist. 6, 87, dicetur brevissime. ἐν Θήβαις, Ist. 8, 34. ἐν avulsum a suo verbo, Ol. 1, 146. 10, 90. Py. 1, 52, 145. 2, 75. 9, 109. Ne. 3, 108. Ist. 2, 39, 43. ἐν sæpe *omissum*, Ol. 2, 87, s. 5, 3. 8, 109. 9, 28. Py. 4, 434, etc. ut ablativus absolute positus appareat. ἐν Doricum pro ἐς vel εἰς, cum accusativo, Py. 2, 158, *zu, (to.)* Py. 4, 459. καὶ ἐν contrahitur in κἀν, Py. 1, 68. sed aliud κἂν est pro κε ἄν, sine Iota subscripto, E, 273. et κἂν pro καὶ ἄν.

ἔν, dorice pro ἐς vel εἰς, vide ad finem præcedentis.

ἔναγχος, vide sub χθιζὸς, ad finem.

ἐναγώνιος, ὁ ἡ. ("Αγω) ad certamina pertinens, etc. idem ac ἀγώνιος, q. v. ἐναγώνιος 'Ερμῆς, Py. 2, 18, utpote τῶν ἀγώνων προστάτης. παῖς ἐναγώνιος, filius in certaminibus versatus, Ne. 6, 23, in opp. patris et proavi, qui fuerunt ἀναγώνιοι, a certando abstinentes.

ἐναίρω, f. αρῶ. ("Αω) tollo occidendo, occido. *ich tödte, erlege im gefechte, (I kill, slay in battle.)* nam notio τοῦ "Αρεως. nunquam autem in poëta est pro σκυλεύω, sed semper, φονεύω. ἄνδρας ἐναίρω, Θ, 296, viros tollo, interficio. Φαῖστον ἐνήρατο, interfecit, E, 43. et 59, Φέρεκλον. "Αβληρον, Z, 32. et 229, ἐναιρέμεν (ionice pro ἐναίρειν) ὅν κεν δύνηαι, coll. 228, κτείνειν ὅν κε θεός γε πόρῃ. ἠὲ σύ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι, K, 481, conf. ἀνήρ. ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν, Λ, 188, perdentem ordines virorum militum. sic et 203. καρτερός ἐστι μάχη ἔνι φῶτας ἐναιρέιν, N, 483. Προθόωνα ἐνήρατο, Ξ, 515. Τρῶας ἐναιρόμενος, Π, 92. Τρῶας ἐναίρειν, Υ, 96. κάμε χεῖρας, ἐναίρων, Φ, 26, defatigatus erat manibus, cædendo. manus lassatæ erant occidendo. et 485, κατὰ οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, in montibus feras interficere. ῥηΐτεροι μᾶλλον 'Αχαιοῖς ἔσεσθε, κείνου τεθνειῶτος, ἐναιρέμεν, Ω, 244, ubi infinitivus activi significationem habet transeuntem a Græcis ad Trojanos: Græci facilius jam occident vos. est ergo pro, φονεύεσθαι, interfici a Græcis. μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, τ, 263, ubi est metaphorice, ne perde jam corpus tuum pulcrum, μὴ ἀφάνιζε ἢ αἴσχυνε. sic Romani: nasorum interfice pestem. τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος 'Οδυσσεὺς, ω, 423. ἔναιρε κάπρους, Ne. 3, 82, apros conficiebat. ἔναρε Τηλεβόας, perdebat, Ne. 10, 27.

ἐναίσιμος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) est τὸ κατ' ἀρετὴν καθῆκον, quod justo more et modo fit. deinde et, fato cuidam alligatus aut conveniens, ut πεπρωμένον τὶ indicans, e. c. ὄρνιθες ἐναίσιμοι, a fato missæ aves, σημαίνοντές τι μέλλον. ἐναίσιμα σήματα φαίνων Ζεὺς, ostendens signa fatalia, B, 353, σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις. ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι, β, 159, aves, i. e. fata, nosse, et fatis voluntatique deorum convenientia loqui, τὰ τῆς κατὰ τὸ μοιρίδιον αἴσης δηλωτικά. ὄρνιθες οὐ πάντες ἐναίσιμοι, β, 182, aves non omnes

fata quædam indicant, πεπρωμένον τι δηλοῦντες. et h. l. vates insimulatur mendacii. οὐδὲ ἦλθον ἐναίσιμον, Z, 519, non veni opportune, et secundum debitum meum; et neutrum est adverbialiter. et 521, ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, i. e. δίκαιος καὶ συνετὸς, ὁ κατὰ δέον φρονῶν. οὔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, Ω, 40, non mens est æqua et justa. et 425, ἦ ῥα ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις, debita et solemnia dona. notat ergo τὸ αἴσιμον et, τὸ δίκαιον, καὶ πρέπον πρᾶγμα, καὶ σεβασμιότητα τὴν κατὰ τὸ καθῆκον. καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, ε, 190, nam mihi mens est justa et æqua et humana. τίς κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, κ, 383, qui probus esset et intelligens. γνοίη τε, οἵ τινες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι, ut cognosceret simul, quinam sint probi et moderati et justi, quique injusti, ρ, 363, ubi ἐναίσιμοι sunt οἱ δίκαιοι καὶ κατὰ θέμιν ζῶντες: et his opponuntur οἱ ἀθέμιστοι. οὐκέτι σοὶ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, σ, 219, non tibi animus est justus et bene moderatus. τοῦτό γε ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε, hoc prudens non cogitavit, β, 122, conveniens, aptum. sic et η, 299. οὐκ ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, ρ, 321, non volunt operari ex debito officio suo: *ihr devoir, (their duty.)*

ἐναλίγκιος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) similis, par. idem ac ἀλίγκιος, quod vide. ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, fulgor Sirio similis, E, 5. ἀστεροπῇ (fulguri) ἐναλίγκιος, N, 242, coll. 245. ὄρνιθι λιγυρῇ, Ξ, 290. Φαίνοπι, P, 583. Θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν, Υ, 250. τῷ δὲ μάλιστα ἔην ἐναλίγκιον, sc. τὸ ἄστυ, X, 410, vel et, τὸ θρηνῷδημα, luctus. θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν, voce et sermone, α, 371. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, β, 5, ubi conf. θεός. sic et δ, 310. κασίγνητοι δέ μιν (αὐτὴν) ἀμφὶς ἵσταντο ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, η, 5. ἀοιδὸς, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν, ι, 4. ἄνδρα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδεα ἔχοντα, ν, 89. πτωχῷ ἐναλίγκιον, π, 209. et 273, πτωχῷ λευγαλέῳ, mendico perdito similem. sic et ρ, 202, 337. 'Οδυσῆα, ὅν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι, τ, 267. φᾶρος, ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ σελήνῃ, ω, 147. et 156, πτωχῷ. et 370, ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἄντην. ἐναλίγκιον Ἄρεϊ χεῖρας, quod attinet manus, Ist. 8, 82.

ἐνάλιος et εἰνάλιος, ὁ ἡ. (Ἄλλω) in mari versans aut exsistens. *im meere, (in the sea.)* reperitur et fœmininum ἐναλίη et εἰναλίη. εἰνάλιον κῆτος, δ, 443, est circumlocutio φώκης. εἰνάλιαι κορῶναι, cornices ad mare spatiantes, ε, 67. ergo notat et, ad mare, *am meere, (on the sea-shore.)* εἰναλίη κὴξ, ο, 478, marina fulica, avis ex mergorum genere. εἰναλίου Ποσειδῶνος, Py. 4, 364. εἰνάλιον πόνον, Py. 2, 144, i. e. piscationem. εἰνάλιον δόρυ (lignum) Py. 4, 47, i. e. navem. εἰναλία 'Ελευσὶς, Ol. 9, 150, ad mare sita urbs. ἐναλίᾳ σὺν ἅλμῃ, Py. 4, 69. εἰναλίῳ Σερίφῳ, insulâ, Py. 12, 21. εἰναλίαν ἄκατον, navigium, Py. 11, 62.

ἐναλλὰξ, (Ἄλλος) adverb. per vices. *wechselsweise, (alternately.)* μεταμειβόμενοι δὲ ἐναλλὰξ, Ne. 10, 103, alternantes vero per vices.

ἐναμέλγω, f. ξω. (Ἔλω) immulgeo. ἄγγεα, (vasa,) τοῖς ἐνάμελγεν, pro ἐνήμελγεν, ι, 223, Cyclops. metaphorice ἀμέλγειν τινὰ, est, injusto et iniquo modo lucrari quid ex aliquo. e. c. ἀμέλγειν τοὺς ξένους, ab hospitibus nimium pecuniæ sumere pro victu. idem verbum dicitur et ἀμέργειν, mutato λ in ρ.

ἔναντα, (Ἀνὰ) adverb. idem quod ἄντα. contra. ἔναντα Ποσειδάωνος ἵστατο Ἀπόλλων, Υ, 67. ἐπεὶ πῶς ἂν ἔναντα τριόδοντος ἐτίναξεν Ἡρακλῆς σκύταλον, Ol. 9, 43, alioquin, si secus esset, quomodo contra tridentem (Neptuni) movisset Hercules clavam suam. alii h. l. τὸ, ἔναντα, adverbialiter intelligunt, et ἔναντα exponunt, in contrario, si contrarium meæ sententiæ verum esset: et σκυτάλον τριόδοντος, clavam tridentis, i. e. tridentem ipsum: et τίναξε, excussisset manibus Neptuni. durius, ut apparet. est ergo h. l. pro, ἀντὶ τριόδοντος, vim præpositionis habens. τοὶ δὲ ἔναντα στάθεν, Ne. 10, 123, contra steterunt.

ἐναντίβιος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) idem quod ἀντίβιος. quando vires viribus opponuntur coram. neutrum ponitur adverbialiter, ἐναντίβιον μαχέσασθαι, Θ, 168, 255. sic πολεμίζων, K, 451, aperte et cominus pugnans. O, 179. ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι, P, 490. πολεμίζειν, Υ, 85. ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ ἐν πολέμῳ, Υ, 130. στῆναι, Φ, 266. et 477, ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν. σοὶ μαχέσασθαι, X, 223. μεῖναι, ξ, 270. στῆναι, ρ, 439.

ἐναντίον, (Ἀνὰ) neutrum adverbialiter, vel et loco præpositionis ἀντὶ, positum. contra, adversus, obviam. *entgegen, (against, opposite to.)* πατρὸς ἐναντίον, A, 534, *gegen ihren vater stunden sie auf, (they stood up opposite to their father.)* fortasse sic surgentes ex sellis, ut aliquot passus ei venienti obviam progrederentur, honoris causa. potest tamen simpliciter esse, coram patre. μαχέσασθαι ἐναντίον, Γ, 433. et M, 377, μάχεσθαι. ἄνακτος ἐναντίον Φοίβου, contra dominum Phœbum, I, 555. οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι, non est possibile, virum pugnare cum Achille, Υ, 97. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον, O, 304. ἐναντίον ὦρτο, *gieng drauf los, (rushed upon,)* Λ, 129. Υ, 164. μίμνειν ἐναντίον, N, 106, ex adverso sustinere. ἐναντίον ἤλυθεν ἵπποις, *gieng auf die pferde los, (rushed upon the horses,)* O, 454. νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, Υ, 252, jurgari invicem, coll. 254. θηρητῆρος ἐναντίον, contra venatorem, Φ, 574. ἐναντίος ἦλθε, *gieng zu ihr, (went up to her,)* ν, 226. ἐγὼ ἤλυθον ἐναντίον ἵππων βασιλῆος, adibam ad currum regis, ξ, 278. τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον, hospitem coram huc voca, ρ, 544. νῦν ὑμῖν παράκειται, ἐναντίον ἠὲ μάχεσθαι, ἢ φεύγειν, χ, 65. ubi ad μάχεσθαι pertinet adverbium, propositum est vobis, aut contra pugnare, aut fugere. ἕζετο Ὀδυσσῆος ἐναντίον, ψ, 89. et 107, οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, contra intueri in faciem. de loco ζ, 329, vide ἐναντίη sub ἐναντίος.

ἐναντίος, ία, ίον. (Ἀνὰ) contrarius, in bono et malo sensu. ἐναντίος ἧστο αὐτῷ, *sass gegen ihn über oder vor ihm, (sat opposite to, or facing him,)* I, 190, ἀντικρύ. hinc deinde ortus est significatus, ὁ ἀντιπροσώπως ἐναντιούμενος, adversa facie occurrens. αὐτὸς ἐναντίος ἵστασο ἐμοῦ, *stelle dich mir entgegen, (sit opposite to me,)* N, 448. ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν, E, 497. Z, 106. Λ, 214. P, 343. ἐναντίοι ἀλλήλοισιν, Λ, 67, obversis contra se invicem corporibus. sic ἔστησαν ἐναντίοι, κ, 391, i. e. ἀντικρὺ τοῦ Ὀδυσσέως. ἐναντίω ὁρμηθήτην, E, 12, ambo obvii ruebant cum impetu. αὐτῷ ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ, Z, 251, obvia venit. ἀντιπροσώπως. sic et 394, ἄλοχος. sic θάλαμοι dicuntur ἐναντίοι, e regione sibi invicem siti, *die gegen einander über liegen, (lying opposite to one another.)* sic et πρώτη, O, 88. αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετο ἐναντίη, ζ, 329. ipsi nunquam apparebat coram et visibilis, Minerva: non videbatur ab ipso, οὐ παρίστατο ἐναργὴς, ἀλλὰ πόῤῥωθεν ἐβοήθει: *er sahe sie nicht etwa vor sich, (he did not see her before him.)* alii ibi legunt neutrum adverbialiter, ἐναντίον. ἀκταὶ ἐναντίαι ἀλλήλαις, littora opposita sibi, κ, 89. αἱ μὲν δεξιαὶ, αἱ δὲ ἐξ ἀριστερῶν. construitur ergo cum genitivo et dativo; ponitur et absolute. τὸ δὲ ἐναντίον ἔσκεν, contrarium erat, sc. verum, Ne. 5, 56, *es war das gegentheil, (it was the contrary.)* ἐναντίῳ στρατῷ, dativus incommodi, Ist. 7, 41.

ἔναρα, ων. τά. (Ἄω) spolia detracta occiso hosti. deinde et in genere, præda bello capta. φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα, spolia cruenta, Z, 480, quæ semper sunt arma detracta occiso hosti. ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι, auferam, Θ, 534. χαμᾶζε θοὸν ἔναρα ἐν χείρεσσι Ὀδυσῆϊ τίθει, K, 528. πόλλ' ἔναρα Τρώων, N, 268. ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα, O, 347. ἔα δὲ, P, 13. et 231, ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσομαι, sc. cæsorum circa Patroclum Græcorum arma exuta. et 540, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα θῆκε. νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται ἐπὶ νῆας, X, 245. μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, *auf die beute fallend, (falling upon the booty,)* Z, 68, ubi sunt in genere τὰ λάφυρα, sic tamen ut præcipue arma notentur. τὴν (φόρμιγγα) ἄρετο ἐξ ἐνάρων, i. e. ἐκ λαφύρων, I, 188, ubi manifesto de omni prædâ bellicâ positum; simulque etymologia nominis est indicata, quod sit ab αἴρειν.

ἐνάργεια, ἡ, vide sequens.

ἐναργὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) apparens liquido, ut candida et lucentia solent, φανερὸς, φαεινὸς, λευκός. sic Sol et Luna priscis dicti ἐναργεῖς θεοὶ, κατ' ἐξοχήν. et Herodot. V, 55, ἰδὼν ὄψιν ἐνυπνίου, τῷ ἑαυτοῦ πάθει ἐναργεστάτην, viso somnio, quod suo casui persimile erat. Ἀθήνην, ἥ μοι ἐναργὴς ἦλθε, γ, 420, i. e. κατ' ὄψιν ἐφάνη σωματικῶς καὶ ἀναφανδὰ, quæ mihi apparuit. nam Minerva ad eum humana forma induta interdiu venerat et collocuta erat. ἐναργὲς ὄνειρον, somnium liquidum, δ, 841, i. e. φανερὸν, καὶ μὴ ἔχον τι λοξόν. θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν, η, 201, apparent nobis manifesto. hinc sumtum a recentioribus, ut dicerent τὰς θείας ἐναργείας (ab ἡ ἐνάργεια) i. e. τὰς θείας ἐπιφανείας, apparitiones divinas, *göttliche sichtbarliche erscheinungen, (visible appearances of the deity:)* et Germanica vox, *erscheinung, (appearance,)* cum Græca, splendorem et visum clarum significante, coincidit. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, Υ, 131, i. e. χαλεπόν ἐστι τοῦτο, θεὸν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν. conf. Judicum xiii, 21, s. ubi hæc prisca sententia est eadem. οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς, π, 161, si dii apparent cuidam, non statim omnes qui adsunt simul istam apparitionem conspiciunt. βωμὸν ἐναργέα, aram conspicuam, splendidam, in alto sitam, Ol. 7, 76, et sine dubio ex albo lapide.

ἐναρηρὸς, vide sub ἐνάρω.

ἐναρίζω, f. ίξω et ίσω. (Ἄω) occido, interficio. it. occisum spolio. it. prædas jure belli capio. præcipua tamen est notio occidendi. ἔνθα ὅγε τοὺς ἐνάριζε, interficiebat, E, 155. et 844, τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε. ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίξοι, A, 191. ἀλλήλους ἐνάριζον, de prœliantibus, I, 526. Λ, 337. Ξ, 24. Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν, Π, 731. ἀλλήλους, P, 413. οὐ πρὶν λήξω ἐναρίζων Τρῶας, Φ, 224. de spoliis ab occiso captis est, ἔντεα καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτὰς, P, 187. X, 323. sic et Z, 417, coll. 416, 418. ἐνάριξε τὸν, Ne. 6, 88.

ἐναρίθμιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) in aliquo numero, in aliquo honore. ἄλλην ἵνησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, μ, 65, aliam mittit pater in numerum illum, ut sit plenus, si aliqua ex columbis iis periit. ibi ergo proprie. metaphorice est, B, 202, οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτε ἐνὶ βουλῇ, neque in pugna unquam ullius momenti es neque in concilio, *mitgezählet unter braven leuten, (numbered among the brave.)* atque sic ἀριθμὸς in bono sensu. sæpe autem et ἐπὶ οὐδαμινότητος, sicut Latini: nos numerus sumus, i. e. πλῆθος μόνον, *helfen nur eine zahl voll machen, weiter nichts, (only help to make up a number and nothing more.)*

ἐναρίμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) homines occidens. ab ἐναίρω, occido. ἐναριμβρότου ἐκ μάχης, Ist. 8, 114. ἐναρίμβροτον στράταρχον, Py. 6, 30, nisi ibi legendum ἐναριμβρότων, ad Αἰθιόπων.

ἐναρμόζω, f. όσω, et dorice όξω. (Ῥέω) accommodo in. Δωρίῳ φωνὴν ἐναρμόξαι πεδίλῳ, Ol. 3, 9, Dorico cothurno (i. e. pede, dimetiendi

versiculos modo, et efferendi verba) adaptare vocem. ἐναρμόξαι μιν ὕπνῳ, Ist. 1, 22, adaptare ipsum somno.

ἐνάρω, (Ῥέω) apte insero vel adjungo. ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, pro ἐνῆρσε, postesque januæ inseruit, *hat die pfosten der thüre eingefüget, (has inserted the door-posts,)* φ, 45. στειλεὸν εὖ ἐναρηρὸς, ε, 236, manubrium bene insertum in bipennem, *da er den stiel an die axt eingefüget, (having put a shaft to the axe:)* ubi alii legunt ἐπαρηρός. et est particip. perf. m. passive.

ἐνασπιδόω, vide sub ἀσπὶς, prope finem.

ἔνασσε, vide sub νάω.

ἔνατος et **εἴνατος**, άτη, ατον. (Νέω) nonus. est pro νέατος vel νείατος, i. e. ἔσχατος, nam nonus numerus est ultimus ἐν μοναδικοῖς ἀριθμοῖς. dicitur et ἔννατος. εἴνατος ἐνιαυτὸς, B, 295. et 313, μήτηρ ἐνάτη ἦν. Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε, Θ, 266.

ἔναυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαῤῥος rivus vel torrens per angustum locum perfluens. ab ὁ αὐλὸς, qui est ἐπιμήκης παράτασις, *eine lange hölung, (a long hollow.)* deinde οἱ ἔναυλοι sunt et τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες, *hole wege, defilées, graben, (hollow ways, defiles, ditches.)* τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, Π, 71, s. cito sane fugientes, fossas campestres implerent mortuis. *sie würden die graben füllen, (they would fill the ditches.)* possint tamen ibi et esse οἱ περὶ τὴν τάφρον τόποι, ut ἐν sit juxta, apud, *an, bey, (by, near.)* possit et referri ad alveos fluminum. ὃν ἔναυλος ἀποέρσει, quem torrens obrutum perdit, Φ, 283, ubi est ipse χειμάῤῥους, στενὴ διῶρυξ. et 312, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους, omnes concita rivos, πάντας τοὺς στενοὺς χειμαῤῥώδεις τόπους, *alle wässerungen und graben, (all watery places and ditches.)* recentioribus ἔναυλος est, ἐντὸς τῆς αὐλῆς. e. c. λόγος ἔναυλος ἀκοῇ, i. e. ὁ ἔτι ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς.

ἔναυρος, ὁ ἡ, vide sub Αὔρα.

ἐναύω, vide sub ἀϋτή.

ἐνδαίω, f. δαῶ. (Δάω) intus accendo. ἐνδαίεταί οἱ ὄσσε, intus ardent ei oculi, ζ, 152, vide simplex. ἔνδαιεν (pro ἐνέδαιεν) ἡμιθέοις πόθον, Py. 4, 328, accendit in semideis desiderium, ἐπέκαιε ἐπιθυμίαν τοῖς ἥρωσιν, ἐνέβαλεν.

ἐνδάπιος, ία, ιον, vide sub δάπεδον, ad finem.

ἐνδαπὸς, vide sub ἀλλοδαπός.

ἔνδεια, ἡ, vide sub κόρος, ad initium.

ἐνδείκω et **ἐνδεικνύω**, f. ἐνδείξω. (Δέκω) insero, infigo. ex quo apparet, quæ prima sit notio τοῦ δέκω et δείκω, figo, pono, *ich stecke, (I put.)* in medio est, adapto me, applico me, defigo me. Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, ad Pelidem ego me convertam mente et oratione mea, T, 83, *will mich an den adressiren, (will address myself to him,)* πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω (ab ἐρείδω) τὸν λόγον. hinc est et ἀριδείκετος. activa forma notat et, indico, moneo. ἔνδειξεν (pro ἐνέδειξεν) οὔτις, Ol. 7, 106, i. e. οὔτις ὑπέμνησε τὸν Δία, *niemand zeigete ihm an, (no one informed him.)*

ἔνδεκα, (Δέκω) indeclin. undecim. πεζὸς δὲ ἔνδεκα πόλεις, I, 329, expugnavit Achilles terrestribus copiis. ἔνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο, Φ, 45. αἰπόλια αἰγῶν ἔνδεκα, ξ, 103.

ἐνδεκάπηχυς, ὁ ἡ. (Πήγω) undecim cubitorum. ἔγχος ἔχ' (pro εἶχε) ἐνδεκάπηχυ, ubi quidam legunt, ἔχεν δεκάπηχυ, Z, 319. Θ, 494.

ἐνδέκατος, η, ον. (Δέκω) undecimus. ἥδε δέ μοι νῦν ἠὼς ἐνδεκάτη, Φ, 156. ἐνδεκάτῃ δὲ (ἡμέρᾳ) τύμβον ποιήσαιμεν, Ω, 666. πρίν γε ὅτε ἂν ἐνδεκάτη γένηται, β, 374. οἴνου, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταμίη, γ, 391, ubi alii rectius legunt ἐν δεκάτῳ: nam numerus rotundus aptior videtur. ὄφρα κεν ἐνδεκάτη γένηται, δ, 588. ἐνδεκάτη πέλεν ἠὼς, τ, 192.

ἐνδέξιος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) ad dextram. αὐτὸς θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ᾠνοχόει, A, 597, ubi neutrum plurale adverbialiter positum: a dextra parte consessus incipiens simul et poculum dextra manu sua præbens, et dextræ manui alterius; idque boni ominis causa. δεῖξε ἐνδέξια φέρων πᾶσιν, in dextra manu sua ferens, et in dextram manum accipientis, et a dextra parte conventus hujus incipiens, ostendit omnibus hanc sortem, H, 184. sic, ὁ ἐκ δεξιῶν πταρμὸς boni ominis esse putabatur, si in consessu audiebatur; et ὁ παλμὸς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ. Ζεὺς αὐτοῖς ἐνδέξια σήματα φαίνων, I, 236, fausta signa a dextra parte, i. e. ab oriente. βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, ρ, 365, ubi ἐνδέξια pertinet ad ἔβη, et notat, cœpisse eum ἐκ τοῦ δεξιοῦ καθίσματος, ἐπὶ ἀγαθῷ συμβόλῳ. possit tamen et ad αἰτήσων referri, ut notet ἐπιδεξίως, dextre, *auf eine art wie es ein rechter bettler machen muss, (in the same way as a real beggar would do;)* collato 366. ut et sic fuerit πολυμήχανος. potest et esse, κατὰ τὰ ἐνδέξια, i. e. δεξιᾷ χειρὶ porrecta, ad accipiendum aliquid.

ἐνδέχομαι, (Δέκω) intus recipio. recipio. *ich nehm an, finde gut, (I accept, think good,)* probo. tertia impersonaliter, ἐνδέχεται, fieri potest vel licet, aptum est; et τὸ ἐνδεχόμενον, accidens, quod fieri potest.

ἐνδέω, f. ήσω. (Δέω) illigo, alligo. *fessle, (I bind.)* Ζεύς μέγα ἐνέδησέ με ἄτῃ, valde me irretivit errore, B, 111. I, 18. et notat id verbum τὸ δυσαπάλλακτον τοῦ κακοῦ, *da man so dran gebunden ist dass man es nicht leicht los werden kann, (when one is so involved in something that it is not easy to extricate one's self from it.)* ἐνέδησαν αὐτὸν δεσμῷ, E, 386. κάλους ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, τῇ νηΐ, ε, 260. ἐνδεόντων (attice pro ἐνδεέτωσαν) σὲ δεσμοῖς, μ, 54. δεσμῷ ἐνεδέδετο, ο, 232. ἐνδέδεται, alligatus est, interligatus est, Py. 1, 52.

ἐνδήμιος, ὁ, vide sub μεταδήμιος.

ἐνδίεσαν, pro ἐνεδίεσαν, vide sequens.

ἐνδίημι, (Δίω) sector, *ich verfolge, (I pursue:)* conor abigere, *ich scheuche, (I drive away.)* οἱ δὲ νομῆες αὔτως (frustra) ἐνδίεσαν, pro ἐνεδίεσαν, Σ, 584.

ἔνδικος, ου. ὁ ἡ. (Δίω) cum jure, jure debitus, *rechtmässig, (legitimate.)* αὐτῷ χάριν ἔνδικον, Py. 5, 138, juste ei debitam jucundam laudem. alibi ἔνδικος est active, in justitia et æquitate ambulans, juste agens.

ἔνδινα, νων. τά. (Ἐν) interiores partes corporis. respectu cutis et exterioris carnis sunt viscera; sed respectu armorum corpus tegentium est ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σὰρξ, *der leib im harnische, (the body covered with armour.)* et posteriori respectu est vox Ψ, 806, ubi sensus est, uter alteri prior leve vulnus per arma infligit, ut sanguinis nonnihil emicet. nam de occidendo in ejusmodi certamine ludicro sermo erat omnino nullus.

ἔνδιοι, vide sequens. et sub ἵκω.

ἔνδιος, ου. ὁ ἡ. (Δίω) sub Jove exsistens, in aëre libero versans. ab ἐν et ζεὺς, genit. διὸς, qui physice est aër. deinde in specie, μεσημβρινὸς, ἐλθὼν περὶ μεσημβρίαν, ὥραν ταύτην θερμὴν, ἡλίου καίοντος. in genere autem est ἐναέριος. ἔνδιοι ἱκόμεσθα ῥόον Ἀλφειοῦ, Λ, 725, i. e. κατὰ μεσημβρίαν: et Græca lingua in eo quoque felix est, quod una voce ad plures simul alludere potest, ut in hac voce ad τὸ ἴδος, sudor, ut auditori etiam idea sudoris excitetur, quasi dixisset poëta ἐνίδιοι, sudoris pleni ex itinere antemeridiano. sed quia δι in ἔνδιος est longa, facile apparet, quæ prima sit notio. ἔνδιοι ergo est, medio die; sicut ἐννύχιοι est, media nocte. ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθε ἐξ ἁλὸς, δ, 450, meridianus vero venit senex ex mari; cum ante meridiem fuerit ἐνάλιος, meridie fiebat ἐναέριος. τὸ ἔνδιον substantive quoque dicitur ἡ διατριβὴ, sedes, habitatio.

ἔνδοθεν, (Ἐν) adverb. ab intus, ex interiori. ἔνδοθεν αὐλῆς, in interioribus partibus aulæ, Z, 247. Ω, 161. Ζηνὸς τεῖνδε ἔνδοθεν αὐλὴ, δ, 74. et 283, ἢ ἔνδοθεν αἶψα ὑπακοῦσαι, aut ab intus statim respondere. et 293, εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν. et 467, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ. φήμην τίς μοι φάσθω ἀνθρώπων ἔνδοθεν, omen mihi loquatur aliquis hominum ab intus, υ, 101. θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν, Py. 2, 137.

ἔνδοθι, (Ἐν) adverb. intus, *drinnen, (within.)* σὺ δὲ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, et tu intus animum lacerabis, A, 243. κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς ἀμφιπόλους, invenit in domo, Z, 498. ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, inclusi intra muros, Σ, 287. δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο πτύχας, Υ, 271, coll. 269, et hæ duæ plicæ erant inter duas æneas; aurea erat in superficie: per auream et unam æneam transibat cuspis hastæ, ibique hærebat. ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ, X, 242. et 357, ἦ γάρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ, defendebat intus, inter scutum et corpus, lorica, Ψ, 819. δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμὸς, β, 315. οἱ δὲ ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον, intra septum, δ, 678. τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν, invenit eam domi, ε, 58. ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ, θ, 577, ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, τ, 377, agitatur doloribus. κτήματα, τά τε ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφι, χ, 220, quæ in domo et extra domum sunt. τί σοι νόος ἔνδοθι κεύθει; ω, 473.

ἐνδοῖ, vide sub Ἀεὶ, ad finem, et sub ἐνταυθοῖ.

ἐνδοιάζω, **ἐνδοιασμὸς**, ὁ, vide sub δοιή.

ἐνδομάχης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) domi suæ pugnax. ab ἔνδον, intus, domi. ἀλέκτωρ, gallus, in sterquilinio suo pugnax, Ol. 12, 20.

ἔνδον, (Ἐν) adverb. domi, *zu hause, im hause, (at home,)* ἐν δόμῳ, pro ἔνδον δόμου, elliptice. nam proprie est, intus, *drinnen, (within.)* ἔνδον ἐόντων, de iis rebus quæ sunt in tabernaculo, T, 320, et sermo est de cibo et potu. οὐκ ἔνδον ἔτετμεν ἄκοιτιν, non domi invenit conjugem, Z, 374. ἔστι γὰρ ἔνδον χαλκός τε χρυσός τε, est enim mihi domi meæ æs et aurum, K, 378. νῶϊ δὲ ἔνδον ἐόντες, nos ambo in domo præsentes cum essemus, Λ, 766. et 770, Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον, domi, in domo. ἦ μοὶ δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον, Σ, 394, *ich habe eine göttin im hause, (I have a goddess in the house.)* Διὸς ἔνδον, Υ, 13, in domo Jovis, ἔνδον τοῦ δώματος τοῦ Διός. ἔστι γὰρ ἔνδον, X, 50, est enim domi copia harum divitiarum. Ζεφύροιο ἔνδον, in domo Zephyri, Ψ, 200. ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσα, intus in domo canens, ι, 61. et 81, οὐκ Ὀδυσσῆα ἔνδον ἔτετμεν, non invenit in domo. κιχήσατο δ' ἔνδον ἐόντας, invenit eos domi, ζ, 51. δόρπον δὲ ξείνῳ ταμίη δότω ἔνδον ἐόντων, η, 166, cœnam hospiti proma det de penu. οὐδέ μιν ἔνδον εὕρομεν, *wir fanden ihn nicht zu hause, (we did not find him at home,)* ι, 216. et 232, μένομεν δέ μιν ἔνδον, exspectabamus eum in antro. Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης, audiebant eam intus in domo canentem, κ, 221, 226. τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν, ξ, 407, *meine leute möchten wohl sehr bald zu hause seyn, (my people will probably be at home very soon.)* ἅλις ἔνδον ἐόντων, ex iis copiis quæ in domo sunt, ο, 77, 94. ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα, ex aliis locis reducem, π, 26. et 202, πατέρα ἔνδον ἐόντα, patrem qui in domo est. et 254, εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων, si cum omnibus concurremus in domo con-

gregatis. et 301, μή τις Ὀδυσσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος, ne quis audiat, eum domi esse reducem. et 355, οἵδε γὰρ ἔνδον, *denn sie sind wieder zu hause, (for they are returned.)* et 462, ἤδη ἔνδον ἔασιν ἐκ λόχου, jam redierunt ex insidiatione. ἦ μάλα τὶς Θεὸς ἔνδον, τ, 40. et 321, ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ. et 477, φίλον πόσιν (suum maritum) ἔνδον ἐόντα. αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι, υ, 40, semper conferti in domo sunt. ἐκ στέατος ἔνδον ἐόντος, de adipe qui in domo est, φ, 178. et 183. et 207, ἔνδον μὲν δὴ ὅδ᾽ αὐτὸς ἐγὼ, sum domi, factus sum redux domum. et 237, ἤν τις στοναχῆς ἔνδον ἀκούσῃ, si quis gemitum in domo audiat, 383. ἐρέουσα, φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα, ψ, 2. et 29. μὶν πάλαι ᾔδεεν ἔνδον ἐόντα, jam diu scivit eum domi esse. et 38, ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον, *herbergten drinne, (lodged within.)* ἔνδον γὰρ, sc. τοῦ θαλάμου, χ, 140, 179. hinc et de aliis, quæ introrsum vergunt, ponitur. ἐγκέφαλος δ᾽ ἔνδον, sc. τῆς κεφαλῆς, Λ, 98. Μ, 186. Υ, 400. ἔνδον (τοῦ τείχους) ἐόντες, intra mœnia, Μ, 142. πέφνε γὰρ ἔνδον (τοῦ στρατοῦ) ἐόντα, occidit eum, qui in castris erat, Ν, 363. ὅν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα, in domo apud nos versantem, Ο, 438. λέβης ζεῖ, ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ, Φ, 362, lebes fervet, intus dum urgetur igne. φρένας ἔνδον (τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ στήθους) ἐΐσας, λ, 336, in opp. ad virtutes corporis externas, quæ sunt vultus et statura insignis. sic et ξ, 178. σ, 248. κραδίη δέ οἱ ἔνδον (τοῦ σώματος) ὑλάκτει, υ, 13, 16. σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης, ω, 381, tu in mente lætatus fuisses. ἔνδον φαρέτρας, in pharetra, Ol. 2, 151. ἔνδον, adverbialiter, de phiala, Ol. 7, 3. et 113, θαλάσσης, i. e. ἐν βυθῷ. Ὀλύμπου, Py. 11, 96. ἔτραφεν αὐτὸν ἔνδον, τέγει λιθίνῳ, Ne. 3, 93, educavit eum in domo sua, in tecto lapideo, i. e. spelunca saxea. ἔνδον ἄλσει, in delubro, Ne. 7, 65, quibus locis est pro ἐν cum ablativo. ἔνδον νέμει πλοῦτον, domi suæ fovet divitias, Ist. 1, 96. ἔνδον μὶν ἔκνιξεν χάρις, Ist. 6, 74, intus in animo titillavit eum gaudium.

ἐνδουπέω, (Τύπω) incido in aliquid cum sono gravi quem lapsus edit. ἐνδούπησα μέσσῳ, pro ἐνεδούπησα, incidi in mediam aquam, μ, 443. ἄντλῳ ἐνδούπησε πέσουσα, ο, 478, sentinæ incidit. et ponitur consequens sonus pro antecedente lapsu ipso.

ἐνδυκέως, (Δέκω) adverb. pro ἐνδυκῶς. est ab ἐνδέκομαι, a quo est ἐνδυκὴς, ὁ ἡ, cum cura recipiens, humaniter excipiens: et inde est hoc adverbium: accurate et humaniter excipiendo, μετὰ δεξιώσεως, data quasi dextra fideque; ἐπιμελῶς. ἔνθα μὲ δεξάμενος Πηλεὺς ἔτρεφε ἐνδυκέως, aluit humaniter et accurate, Ψ, 90, ubi per participium etymologia innuitur: *angelegentlich, da man alle bereitwilligkeit an etwas leget, und kosten hinein stecket, (zealously, sparing neither pains nor expense upon something,)* ab ἐν et δέκω. μάλα ἐνδυκέως ἱκέτου πεφιδήσεται, Ω, 158, parcet supplici accurate. Sic et 187. et 438, σοὶ δ᾽ ἂν ἐγὼ πομπὸς (deductor) ἱκοίμην ἐνδυκέως, libenter et sedulo. ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, η, 256. ἦ μέν σε ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, κ, 65, certe quidem nos te accurate et apte dimisimus; inquit Æolus ad reversum Ulyssem. et 450, αὐτοὺς Κίρκη ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν ἐλαίῳ, humaniter, *sehr freundlich, (very kindly.)* ὅς κεν ἐμὲ ἐνδυκέως ἐφίλει, ξ, 62. et 109, ὁ δὲ ἐνδυκέως κρέατα ἤσθιε, strenue et sedulo comedebat carnes, *mit gutem zugreifen, (with a good appetite.)* et 337, ὅγε μὲ ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ ἐνδυκέως, jussit, ut me deducerent ad regem humaniter. πειρητίζων, εἴ μιν ἔτι ἐνδυκέως φιλέοι, tentans, num eum adhuc humaniter amare et bene ei facere velit, ο, 304. et 490, ὃς δή σοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε ἐνδυκέως, qui sane tibi præbet cibum potumque humaniter et apte. et 542, καὶ νῦν μοὶ τὸν ξεῖνον ἐνδυκέως φιλεῖν καὶ τίειν, ubi infinitivi pro imperativis: sic enim mandat Telemachus de hospite. sic et ρ, 56. et 111, δεξάμενος δέ με κεῖνος ἐν δόμοις ἐνδυκέως ἐφίλει. et 113, ὡς ἐμὲ κεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι. τὸν εὖ ἐξείνισα, ἐνδυκέως φιλέων, τ, 195. ἣ γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε, ω, 211, *die ihn sorgfaltig und geschickt pflegete, (who nursed him with great care and skill.)* et 271, τὸν πρὸς δώματα ἄγων εὖ ἐξείνισα, ἐνδυκέως φιλέων. et 369, γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκε. ἐνδυκέως δέχονται, Py. 5, 114, amice et accurate et apte excipiunt, *angelegentlich und annehmlich, (officiously and kindly.)* possis dicere, a δέκω esse ἐνδέκω inde ἐνδεκὴς, et interserto υ, ἐνδευκὴς, et abjecto ε, ἐνδυκὴς, unde adverbium ἐνδυκῶς, et distracto circumflexo, ἐνδυκέως.

ἐνδυκὴς, ὁ ἡ, vide supra.

ἐνδύω, ἐνδύνω, ἐνδῦμι, (Δύω) induo, *ziehe an, (I put on.)* intro, *gehe hinein, (I enter.)* μαλακὸν δ᾽ ἔνδυνε χιτῶνα, Β, 42, quem nos vocamus *indusium.* prisci enim nudi in lecto dormitorio cubare solebant. conf. α, 437. sic et Κ, 21. et 131, ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. ἐν δ᾽ αὐτὸς ἐδύσατο χαλκὸν, Β, 578. sic et Λ, 16. ἡ δὲ χιτῶνα ἐνδῦσα Διὸς, Ε, 736, induta tunicam Jovis. sic et Θ, 387. ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, pro ἐνεδύτην, Κ, 254, induebant ambo se armis. sic et 272. ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦνε ἄχος, pro ἐνέδυνε, Τ, 367, et οἱ pertinet ad ἦτορ, cor ejus, cor quod ei proprium erat, induebat dolorem, quasi gravem vestem aut grave spiculum. et τὸ ἐνδῦναι notat maxime, si quis cingitur undique, *eine umgebung von allen seiten, (is surrounded on all sides.)* ὁ δὲ ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω, Ξ, 377, pro ἐνδύτω, induat se, tegat se, clypeo majore: et ablativus regitur a præpositione ἐν. sic et Ψ, 131, ἐν τεύχεσιν ἔδυνον, pro ἐνέδυνον, induebant se armis. et 622, οὐδὲ ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, neque jaculorum certamen inibis. ἐν τεύχεσι δύοντο, pro ἐνεδύοντο, induebant se armis, ω, 495, et est quasi, intrabant in arma, ut ἐν valeat εἰς τεύχεα.

ἐνέγκω, (Χάω) fero, porto, gero, habeo, idem quod ἐνείκω, ab eoque factum, mutato Iota in ν ex more Græco: sed communius est in usu quam Ionicum ἐνείκω. ἤνεγκεν δ᾽ ἄρα πῦρ, afferebat ignem, χ, 493. loco, Τ, 194, legunt quidam ἐνεγκέμεν, alii ἐνεικέμεν, eodem sensu, pro ἐνεγκεῖν. nam aor. 2. hujus verbi solet esse usitatus, ἤνεγκον, sicut aor. 1. ἤνεγκα pro ἤνεγξα, nisi malis habere pro perf. m. cæterum composita ab ἐνέγκω varios habent significatus. συνενεγκεῖν est λυσιτελεῖν, *zutraglich seyn, (to conduce or contribute.)* συνδιενεγκεῖν est συνδιαβαστάσαι φορτίον ἢ φροντίδα, una perferre onus aut curam: διενεγκεῖν est διαφέρειν: περιενεγκεῖν, κύκλῳ ἀγαγεῖν: μετενεγκεῖν, μετακομίσαι: παρενεγκεῖν, παραγαγεῖν καὶ ἐπαγαγεῖν: ὑπενεγκεῖν, ὑπομεῖναι: ὑπερενεγκεῖν, ὑπερτερῆσαι καὶ ὕπερθεν φέρεσθαι: εἰσενεγκεῖν, ἔσω ἀγαγεῖν, cui opp. ἐξενεγκεῖν. ἀνενεγκεῖν est ἀναγαγεῖν τὶ, et ἀναβῆναι, et ἀναπνεῦσαι, *sich wieder erholen, (to recover,)* e. c. ἐκ νόσου ἢ ἐκ παραφροσύνης ἀνενεγκεῖν. χαλινὸν ἤνεγκεν αὐτῷ, frænum attulit et donavit ei, Ol. 13, 93. παρθενὸν δίφρῳ, vexit virginem curru, Py. 9, 9. σὲ ἐς νῆσον ἐνεγκὼν, Ist. 8, 45, quum transtulisset te in insulam.

ἐνέδρα, ἡ, ἐνεδρεύω, vide sub λόχος, prope initium.

ἐνείδω, (Εἴδω) adspicio. hujus verbi imperativus aor. 2. ἔνιδε et ἤνιδε, per apocopen et attice ponitur adverbialiter per ἠνὶ, ecce. e. c. Aristoph. Plut. 75, et millies sic, apud eundem.

ἐνείκεον, vide sub νεικέω, aliquanto sub initio.

ἐνείκω, (Χάω) fero, porto, gero, habeo, κομίζω, ἔχω. est idem verbum ἔχω, ionice ἔκω vel ἔκω, præfixo ε, sicut in θέλω et ἐθέλω, ob concursum vocalium interserto ν, nisi mavis præpositionem ἐν præfixam statuere, et medium ε ionice productum in ει. sic δέχω ionice est δέκω et δείκω. ab ἐνείκω est ὁ προὔνεικος, ου, qui mercede accepta portat quædam ex agro, ὁ κομίζων μισθοῦ τινὰ ἐξ ἀγροῦ. ὄφρα φίλῳ παιδὶ τεύχεα ἐνείκοι, ut suo filio arma adferret, Σ, 147, *überbringen möchte, (might carry.)* οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν, Græcorum, quos huc naves portarunt, Ι, 306, est aor. 1. a. ionice, pro ἤνειξαν. nam omnino hoc verbum est Ionicum. sic, Ν, 453, νῦν δέ. apud Herodotum aor. 1. m. ἐνεικάμην, ionice omisso augmento, est frequentissimus. τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, illum quidem socii ejus apportaverant ex prœlio in tentorium, cum vulneratus esset, Ν, 213. ναῦς, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν ἐς Τροίην, Ο, 705. ὁ δὲ ᾤχετο καὶ οἱ ἔνεικεν, ille vero abiit et attulit ei, *holete, (brought,)* Ψ, 564. τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν θεράποντες, δ, 784. τόφρα δ᾽ ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ, ε, 246, interimque attulit terebras. et 258, φάρεα, lintea. δῶρα, ἅ οἱ Φαίηκες ἐνθάδε ἔνεικαν, dona, quæ ei Phæacenses principes huc contulerunt, θ, 428. ν, 12. κῆρυξ ἔνεικεν αὐτῷ πέπλον, *brachte ihm, (brought him,)* σ, 291. et 294, ὅρμον, monile. et 299, ἴσθμιον ἤνεικεν, collare; ubi vides augmentum. et 300, ἄλλο δ᾽ ἄρ᾽ ἄλλος δῶρον ἔνεικεν, *einer brachte das geschenk, ein andrer ein anderes, (one brought one gift, another another.)* ἐπεί σε ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο, ω, 43, postquam te in castra tulimus ex conflictu. καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε, afferte talentum auri, θ, 393, imp. a. 1. a. δῶρα μὲν, ὅς κε ἐθέλῃ ἐνθάδε ἐνεῖκαι, σ, 285, dona quidem quicunque voluerit huc ferre et dare. πρίν γε Ἕκτορος ἐνθάδε ἐνεῖκαι τεύχεα καὶ κεφαλὴν, Σ, 334, antequam tulisse me huc Hectoris arma, et caput, i. e. ipsum Hectorem. sic, εἴκεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχεα ἐνείκας, si sane ego, caput tuum et arma tua adferens, Ρ, 39. μένε, ὄφρα κε σοὶ οἶνον ἐνείκω, exspecta hic, donec tibi vinum afferam, Ζ, 258, aor. 1. conj. a. ἄγετε, ὑμῖν τεύχεα ἐνείκω, agite, vobis arma feram, adferam, *will holen, (will bring,)* χ, 139, ubi est præsens indicativi loco futuri. et 487, ἄγε, σοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἐνείκω: possit tamen et esse a. 1. conj. ὄφρα ἔνθεν φάρμακα ἐνείκῃ, ut inde venena petat, β, 329. εἴ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκῃ, si quis deus eum huc portet, *hicher bringet und fuhret, (brings and conducts hither,)* φ, 196. δῶρα ἐνεικέμεν (pro ἐνείκειν, infin. præs. pro imperat.) ἐμῆς παρὰ νηὸς, Τ, 194, dona afferre a nave mea. et in media forma, ὅσα μοὶ ἠνείκαντο ἀέθλια ἵπποι, quot mihi præmia certaminum conciliaverunt equi, Ι, 127, coll. 124. Ἀχιλλέα ἔνεικε μήτηρ, sc. ἐκεῖσε, eum mater transtulit illuc, Ol. 2, 143, πεμφθῆναι ἐποίησε. ἀπὸ πηγῶν Ἴστρου, a fontibus Istri apportavit, Ol. 3, 25. Λοκρῷ, retulit ei, *brachte sie ihm wieder, (brought them back to him,)* Ol. 9, 89. Διὸς πρὸς κῆπον ἐνεῖκαι, Py. 9, 91. frequens hoc verbum, cum compositis εἰσενείκειν, ἐξενείκειν, συνενείκειν, etc. est Herodoto.

ἐνείλλω, vide sub Εἴλω, ad finem.

ἔνειμαν, vide sub ΝΕ΄ΜΩ, prope initium.

ἔνειμι, (Ἔω) insum, adsum, *bin drinnen oder dran, (I am in, or at.)* ταῖς ἐν μὲν νόος ἐστὶ, pro ἔνεστι, his mens inest, Σ, 419. οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος, Ω, 240, ubi vide οἴκοι. ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, argentum inest utre, κ, 45. ἐν γὰρ νηῒ βρῶσις ἐστὶ, pro ἔνεστι, μ, 320, 321. ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτὴρ, tortum lorum ad eam erat, *war dran, (was at it,)* ν, 438. ρ, 198. σ, 108. ἐν δ᾽ αὐτὴ ἔην εἰκυῖα θεαῖσιν, inter eas ipsa aderat, η, 291. ἀλλ᾽ ἐνέην, sed erat in, sc. navi, ι, 164. φύλλων ἐνέην χύσις, τ, 443. ὀλίγος δ᾽ ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, paululum vitæ inerat jam mihi, Α, 593, *es war wenig leben mehr in mir, (but little life was left in me.)* οἵπερ τ᾽ ἐπίκουροι ἔνειμεν, pro ἔνεσμεν, Ε, 477. χάλκεον δὲ

κεν ἦτορ ἐνείη, ferreum mihi pectus esset, B, 490. ἐν γυνὴ ἔσκεν, pro ἐνέσκεν, i. e. ἐνῆν, intus erat, β, 345, 346. ἐν δὲ κρητῆρες ἔασιν, ν, 105, pro ἔνεισι, sunt intus. πεντήκοντα ἔνεσαν θάλαμοι, Z, 244. ἐν δὲ ἔσαν περόναι, σ, 292, *es waren an dem kleide hefte, (on the garment were clasps.)* πολλοὶ δ᾽ ἔνεσαν ὀϊστοὶ, multæ sagittæ erant in pharetra, φ, 12, 60. ὅσα ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ, quot dolores insint animo meo, pro ἔνεισι, vel ἔνεστι, Σ, 53. πολέες δ᾽ ἔνι (ἔνεισι) μῦθοι, Υ, 248. οὐδ᾽ ἄνδρες νηῶν ἔνι τέκτονες, pro ἔνεισι, ι, 126, non sunt apud eos naupegi, *es giebt bey ihnen keine schiffbauer, (there are no shipbuilders among them.)* ἔνι σοὶ φρένες οὐδ᾽ ἠβαιαὶ, φ, 288, pectus tibi non est. ἐν (pro ἔνεστι) δὲ ἴα ψυχὴ, una tantum anima inest ei, Φ, 569. ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες, pro ἔνεισι, sunt in ea insula, ι, 132. et 134, ἐν δ᾽ ἄροσις, terra quæ facile arari possit. εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος ἐνείη, inesset, P, 156.

ἕνεκα et ἕνεκεν, (Χάω) adv. propter, ob. *wegen, um willen, (on account of, for the sake of.)* est ab ἐνέκω pro ἐνέχω, adhæreo, adhibeo; mutato spiritu. A, 94, 152, 574. Γ, 100, 206. Z, 356. Θ, 428. Π, 18. P, 92. Υ, 21. Φ, 380, 463. Ω, 28. λ, 548. ξ, 416. ο, 343. π, 31, 334. ϱ, 288. τ, 413. φ, 20. ω, 250. et 229, βάτων ἕνεκα, i. e. ἵνα ἐκφύγῃ βάτους, ut vitaret rubos, ne se pungerent. sic, πῖλος ὑετοῦ ἕνεκα, i. e. ἐπὶ κωλύσει ὑετοῦ. notat igitur ἕνεκα, partim ut effugiam aliquid; partim ut consequar aut efficiam aliquid, e. c. οἶκος ἀναπαύσεως ἕνεκα, et, ἀγγελίης ἕνεκα, ad ferendum nuntium. sæpe et, διά τι, e. c. θανατοῦται ἕνεκα φίλων, i. e. διὰ φίλους. sæpe et omittitur, e. c. Δ, 168, 169. conf. εἵνεκα. ἕνεχ᾽ ἵππων, E, 640. ἕνεκεν ἀέθλων, Ol. 1, 159. ἕνεκα τετραορίας, Ol. 2, 9. ἕνεκεν λήματος, Ne. 3, 146. ἐργμάτων, Ne. 6, 58. ἔργων, Ne. 10, 5.

ἐνεκίρνη, vide sub ἐγκίρνημι.

ἐνελάω et ἐνελαύνω. f. άσω. (Ἐλάω) infigo, intrudo. ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, E, 400. et 539, ἐν γαστρὶ ἔλασσε pro ἐνήλασε. ἐν σάκει ἤλασεν ἔγχος, Υ, 259. ἐνήλασε χαλκὸν πλευραῖς, Ne. 10, 131, in latera adegit ferrum. ἐνελάσῃ καρδίᾳ κότον, Py. 8, 11, infixit cordi iram manentem. inde dicuntur τὰ ἐνήλατα, πασσαλίσκοι κωλύοντες ἐξιέναι τὸν τροχὸν, quæ dicuntur et ἁμαξηδόνια, et sunt pars ἄξονος, *die pflöcke vorn an der achse, dass das rad nicht ablaufen kann, (the linch pins that fasten the wheels to the axle-tree.)* sic dicuntur et extremitates graduum scalæ, quæ infiguntur trabibus lateralibus, *die enden der sprossen, die in die seitenbäume der leiter eingestecket sind, (the ends of the steps which are inserted into the two sides of a ladder;)* et per consequens, gradus ipsi infixi trabibus, *die sprossen an der leiter, (the steps of a ladder.)* vide Eurip. Phœn. 1186. cæterum ἐνήλατος, ου, ὁ ἡ, in genere est, impactus, intrusus.

ἐνένιπτω, f. ίψω. (Ἔπω) idem ac ἐνίπτω alloquor, gravibus verbis alloquor et reprehendo. Ἀντίνοον δ᾽ ἐνένιπτεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν, π, 417. Ἀντίνοος δ᾽ — σ, 77. et 320, τὸν δ᾽ αἰσχρῶς ἐνένιπτε Μελανθὼ, una ancillarum honestiorum. et 325, ἣ Ὀδυσῆα ἐνένιπτεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. sic et τ, 65. et 90, ἀμφίπολον δ᾽ ἐνένιπτεν, (Penelope) ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν. Ἀντίνοος δ᾽ — φ, 84, 167, 287. πρῶτος τήν γ᾽ ἐνένιπτεν Ἀγέλαος, increpuit verbis, χ, 212. Τηλέμαχος δ᾽ — ψ, 96. τὸν δ᾽ ἐνένιπτε Μενοιτίου υἱὸς, Π, 626.

ἐνενίσπω, (Ἔπω) verbis accuratis et multis alloquor. ἐνένισπεν ἴφθιμον Μελάνιππον, O, 546, allocutus est accurate et studiose. et 552, τόν ῥ᾽ Ἕκτωρ ἐνένισπεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ ἔκ τ᾽ ὀνόμαζεν. τὸν δ᾽ αἰσχρῶς ἐνένισπεν Αἴας, hunc objurgavit, Ψ, 473. ergo per adverbium demum determinatur verbum in paullo duriorem partem: per se nihil duri aut increpatorii notat, et est idem quod ἐνίσπω.

ἐνεὸς, ὰ, ὸν, vide sub ἐλλός.

ἐνέπρησε, vide sub ἐμπρήθω.

ἐνέπω, (Ἔπω) indico, narro, dicto. *ich sage an, erzähle, (I tell, relate.)* ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, i. e. λέγε, α, 1, et Νῦ est duplicatum, metri causa. τίς τῶν ὄχ᾽ ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, quis longe præstantissimus fortitudine inter eos fuerit, tu mihi indica et dic, O Musa, B, 761. hinc est sumtum, ut ἡρωϊκοὶ στίχοι (versus hexametri) vocarentur ἔπη: sicut ab ἄειδε ab initio Iliadis sumtum, ut carmina vocarentur ᾠδαί. Homerus vocat ἔπος, τὸν ἁπλῶς λόγον: recentiores usi sunt hac voce ἐπὶ τῶν ποιητικῶς μετρούντων. cæterum aliquis veterum jocose imitatus est initium Odysseæ: δεῖπνά μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροφα, καὶ μάλα πολλὰ, etc. Διὸς δέ σφι ἔννεπε μῦθον, et iis indicavit et retulit sermonem Jovis, Θ, 412. μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, Λ, 642, inter se colloquentes. sic et ψ, 301, τερπέσθην. αἴ κε αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντα ἐνέποντα, si modo eum cognovero indicantem certa omnia, ϱ, 549, 556. ὄσσα (fama) μνηστήρων θάνατον ἐνέπουσα, ω, 413, procorum mortem indicans et vulgans, φημίζουσα. ἐγὼ νημερτέα πάντα ἐνέποιμι αὐτῇ, narrare possem ei, ϱ, 561. φρονεῖν ἐνέπει τὸ παρκείμενον, cogitare jubet id quod adest, Ne. 3, 131. οὓς ἐνέποισιν (dorice, pro ἐνέπουσιν) ἱεροὺς, Ne. 6, 102, quos vocant sacros. ἔνεπεν, pro ἐνεῖπεν, dixit, Ne. 1, 105. ἔννεπεν, duplicato ν ob metrum, Ol. 1, 75, 137, dixit. et Ol. 8, 53. Py. 4, 430, indicavit, *zeigete an, (indicated.)* Py. 9, 171. ὣς ἤνεπε, sic dixit, Ne. 10, 149, ubi præpositio augmentum cepit. ἐνέποι, Ol. 8, 107. ἐννέπων ὄαρον, Ne. 7, 102, sermonem loquens. ἐννέπουσα θεὰ, Ist. 8, 98, locuta dea.

ἐνεργέομαι, vide sub ἐνεργός.

ἐνεργέω, vide sub ῥέζω, sub medio, et sub ἐρείδω, prope finem.

ἐνεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔρα) operarius, operam præstans. Herodot. VIII, 26, ἧκόν τινες, βίου δεόμενοι, ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι, venerunt quidam inopes, cupientes esse in opere. inde verbum ἐνεργέομαι, sum in opere, *ich wirke und arbeite etwas, (I am at work.)*

ἐνερείδω, (Ῥέω) infigo. ἐνέρεισαν ὀφθαλμῷ, ι, 383, τὸν μοχλόν.

ἔνερθε et ἔνερθεν, (Ἔρα) adverb. in terra. deinde in genere, infra. *drunter, von unten, (underneath, from below.)* τόσσον ἔνερθ᾽ ἀΐδεω (pro ἀΐδου) ὅσον οὐρανός ἐστ᾽ ἀπὸ γαίης, Θ, 16, tantum infra orcum, quantum superius cœlum est a terra. nam ἀΐδης est, locus sub terra: quem si concipias esse superficiem terræ oppositam nostræ superficiei; statim æquum inde spatium cœli, ac a nobis, apparet. id autem poëtæ suis imaginibus involverunt. interim videtur Homerus probe agnovisse rotunditatem terræ, ab omnibus partibus cœlo circumdatam, et a sole illustrandam successive. id verissimum est, in hemisphærio soli opposito semper esse noctem; quæ quasi cedendo soli circumambulat globum successive: et id hemisphærium, ubi dato tempore nox est, re vera concipitur ut infra terram exsistens. θώρηκος ἔνερθε, infra thoracem, Λ, 234. et 252, ἀγκῶνος ἔνερθεν, infra cubitum. ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε, N, 75. οἱ ἔνερθε θεοὶ, Ξ, 274, dii inferi, in Tartarum detrusi. ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν, ab infra ille quatiebat terram, Υ, 57, *von unten, (from below:)* et h. l. maxime proprie posita vox. ut et ι, 385, οἱ δέ τ᾽ ἔνερθεν ὑποσσείουσιν ἱμάντι, ab infra movent et circumagunt id loro. ἐρρίζωσεν ἔνερθε, radice quasi stare fecit infra, ν, 163. ἔνερθε ὑπὸ γῆν, Py. 9, 142.

ἔνερος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) intus in terra exsistens. ὁ ἐν τῇ ἔρᾳ. Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων, Orcus imperans iis qui sunt intra terram, inferis, mortuis, O, 188. ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς, Υ, 61. οἱ ἔνεροι sunt οἱ ὑπὸ ἔραν, mortui et sepulti: τὰ ἔνερα sunt loca mortuorum, τὰ ὑπὸ ἔραν.

ἐνέρτερος, α, ον. (Ἔρα) est comparativus ab ἔνερος, pro ἐνερώτερος, per syncopen. καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων, E, 898, sane tunc jam pridem fuisses inferior Titanibus; nam hi nomine proprio sic sunt dicti a conatu suo occupandi cœlum.

ἐνέρχομαι, (Ἔρα) ingredior. ἐνήλυθον ἐς Φᾶσιν, Py. 4, 376, Phasin ingressi sunt. sed quia ἐν dorice dicitur pro εἰς, ut hoc ipso in εἴδει, versu 459, videre est; potest et h. l. positum videri pro ἐσήλυθον.

ἐνεσία, ας, ἡ. (Ἔω) immissio, suggestio, consilium. *die eingebung, (inspiration.)* σὲ οἴω τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν (ob metrum duplicato ν) ἐκείνης, puto te hæc pati ob consilia illius, E, 894. est ab ἐνίημι, ἡ εἰς νοῦν ἐνιεμένη βουλὴ, ἡ συμβουλή. idem dicitur αἰνεσία, ἡ, ab ἀνίημι. Ἥρης αἰνεσίῃσι, apud Callimachum, hymno in Dianam, 108. et apud Apollonium crebro.

ἐνέστακται, vide sub ἐνστάζω.

ἐνετὴ, ῆς. ἡ. (Ἔω) fibula. idem quod ἡ περόνη. ab ἐνίεσθαι, i. e. ἐμβάλλεσθαι, τῇ ἀντικειμένῃ ὀπῇ, quod immittitur in foramen. χρυσείαις δ᾽ ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο, Ξ, 180, ubi sermo est de Junone, ornante se. Vide sub περονάω.

ἐνεύδω, (Ἔω) incubo. *ich liege drauf, (I lie upon.)* μαλακῶς ἐνεύδειν, molliter incubare, γ, 350. οἷσιν ἔνευδεν, quibus incubabat ante, υ, 95, et ea erant κώεα sub corpore, et χλαῖνα ad tegendum corpus. loco priori narrantur regia stragula. hinc est τὸ ἐνεύναιον, et τὸ ἐγκοίτιον, i. e. ᾧ ἐνεύδει τις ἤτοι ἐγκοιμᾶται.

ἐνεύναιον, vide supra.

ἐνεύναιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) quod ad lectum pertinet. ἐγκοίτιος. δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, αὐτοῦ ἐνεύναιον, cui pelli ipse Eumæus noctu incubare solebat, ξ, 51, id substernebat hospiti ut mollius sederet. χήτει ἐνευναίων, π, 35, defectu incubantium: nisi potius est, quia nullæ ad incubandum res sunt in eo lecto, ut εὐνὴ, cubile, ibi sit in lato sensu positum pro toto, cui desunt suæ partes multæ: *weil keine betten in der bettstelle sind, (because there are no beds on the bedstead.)*

ἐνεχυράζω, ἐνέχυρον, τὸ, vide sub ἐχυρός.

ἐνέχω, f. ἐνέξω. (Χάω) adapto, adhærere facio. νίκης πείρατα ἐνέχονται θεοῖς, H, 102, victoriæ extrema adhærent diis, i. e. in deorum manu est victoria. νῦν ἀρείονος ὄρνιχος ἀγγελίᾳ ἐνέχεται ἥρως, Py. 8, 69, nunc præstantioris augurii nuntio conjunctus est. perf. m. est ἤνοχα et ἐνήνοχα.

ἔνη, ἡ, vide sub ἔνος.

ἔνηβος, vide sub πρωθήβης.

ἐνήεια, ας. ἡ. (Ἔω) benevolentia, comitas, mansuetudo. νῦν τις ἐνηείης Πατρόκλου μνησάσθω, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, nam omnibus sciebat suavis esse, P, 690. ubi ergo vides explicationem additam.

ἐνηὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔω) ὁ ὢν ἐντὸς ἀγαθότητος. nam est ab ἐν, i. e. ἐντὸς, et ἐὺς, genitivus ἐέος vel ἑῆος. est ergo idem qui ὁ προσηνὴς, interserto ν, ὁ πρὸς τῇ ἀγαθότητι ὢν, æquus, clemens. et oppositum horum est ἀπηνὴς, ὁ ἄπο τῆς ἀγαθότητος, procul a clementia et æquitate. ἑταῖρον ἐνηέα τε κρατερόν τε, P, 204, socium ejus comem et fortem. sic et Φ, 96. ἑταίροιο ἐνηέος ὀστέα, Ψ, 252, ossa commilitonis comis et præstantis. et 648, ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, inquit Nestor ad Achillem, honoris causa donatus ab hoc;

quod mei semper memor es benevoli in te. εὔνεκα ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσει ἐν ἀγῶνι, Θ, 200, quod socium benevolum et æquum sibi videret in conventu isto.

ἐνήλατος, ὁ ἡ, ἐνήλατα, τὰ, vide sub ἐνιλάω.

ἔνημαι, (Ἕω) insideo. ὅθι ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι, δ, 272, in quo equo ligneo insidebamus, omnes fortissimi.

ἐνήνοθε, vide sub ἀνήνοθε.

ἐνήρατο, vide sub ἐναίρω.

ἔνθα, (Ἐν) adverb. loci et temporis. tunc, ibi, ubi, eo, tum, huc, illuc. Germani ea omnia per suum *da* exprimere possunt. est ab ἐν cum paragoge. ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, B, 155, tum sane iis præter fatum reditus fuisset paratus. ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις, tunc sane non dormitantem vidisses eum, Δ, 223. et 450, ἔνθα δὲ ἅμα οἰμωγή τε εὐχωλή τε, tum simul gemitus et gloriatio. et 473, ἔνθα ἔβαλε, tunc percussit illum. ἔνθα ἐπορεξάμενος, E, 335, tum protendens hastam. sic est et temporis, 608, 677. Z, 394. I, 458. O, 121. Π, 692, 698, 787. tunc, Δ, 384, 387. E, 159, 541. Z, 73, 234. Θ, 78, 90, 253, 273. N, 444. A, 22. de *loco, ubi*, A, 610. et 611, ibi. B, 550, 594, *ubi*. Γ, 185. Δ, 247. Z, 245, 249, 289, 379, 384, 433. Θ, 250. λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν, relicta sede ubi sederat, I, 194. sic et O, 124. Λ, 528. N, 277, 278, 568, 681, 683, 789. Π, 314. Σ, 68. X, 147. *ibi*, ἐνταῦθα, A, 536, 594. B, 724, 815. Γ, 426. E, 311, 368, 388, 784. Z, 153, 251. Θ, 49, ibi. et 48, ubi. I, 355, 574, 658. K, 202. Λ, 10, 171, 770, 808. N, 15, 21, 23, ἔνθ' ἐλθὼν τιτύσκετο, ibi veniens eo, junxit. 34, 287, 570, 685, ibi sane. Ξ, 129, ibi autem deinde. 435. Π, 337. ἔνθα ἔπειτα, *darauf, (hereupon,)* Σ, 450. ἔνθα τις μαχέσθω, *da mag jeder fechten, (let any one fight,)* Π, 209, in hoc loco. ἔνθα εἰσῆλθε, illuc ingressus est, Z, 318. ἢν ἔνθα ἀφίκηαι, si eo perveneris, Θ, 482. ἔνθα οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐσβαίη, M, 58. et 65, ἔνθα οὔπως ἐστὶν καταβῆναι. ἐνθ' ἤγ' εἰσελθοῦσα, Ξ, 169. et 340, ἔνθ' ἴομεν κείοντες, eo eamus dormituri. ἔνθα καὶ ἔνθα, *da und da, (here and there,)* B, 90, hac, illac. et 397, hinc, illinc. et 462, huc, illuc. et 476, ubique. et 779, 812. E, 223. Z, 2, utrimque, et est is versus quasi exegesis τοῦ πολυάϊκος πολέμου, pugnæ varios impetus habentis. H, 156, ubi descriptio proceri viri jacentis. Θ, 107. K, 264. O, 82, 345. P, 394, huc, illuc. Σ, 543. Υ, 249. Φ, 11, 354. Ψ, 320. Ω, 5. et est hoc duplicatum ἔνθα sæpe idem quod ἀμφὶ περὶ, Φ, 10. ἔνθα, vario significatu repetitum, B, 308, 311, 314. αὐτοῦ κε ἔνθα, ibi sane, Θ, 207, ut utrumque idem signet, αὐτόθι. ἔνθα περ, N, 524, ubi etiam. O, 675. Σ, 422. confer porro ἔνθα, Δ, 293, 345, 539. E, 1, 480. Z, 348. H, 8, 104. Θ, 64, 130. I, 709. Λ, 262, 310, 328, 336, 752, 756. M, 58, 108. N, 683, 723. Ξ, 102, 215, 216, 231, 286, 289, 442, 476. O, 328, 419, 515, 730. Π, 225, 399, 456, 477, 481, 603, 674. P, 70, 319, 344. Σ, 39, 47, 217, 230, 497, 522, 550, 593. T, 115. Υ, 23, 149, 288, 329. Φ, 3, 34, 209, 391, 544. X, 147. Ψ, 89, 125, 164, ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. 193, 467, 632, 680, ἔνθα δὲ, et ibi, ex quo deinde compositum ἐνθάδε. 774, 818. Ω, 25, 617, 733. ἔνθα μὲν ἄλλοι πάντες οἴκοι ἔσαν, α, 11, tum quidem, τότε. ἔνθα οἱ ἀνακλινθέντες, tunc illi sursum se reclinantes, ν, 78. ἔνθα οὔτις ποτὲ, ibi nemo unquam, sc. κατὰ Τροίην, γ, 120. et 295, ἔνθα Νότος κῦμα ὠθεῖ, eo, *dabin, (thither.)* et 301, ἔνθα ἀγείρων, ibi congregans, illuc. sic: ἔνθα ἀπέβη, eo abiit, illuc profecta est, ζ, 47. ἔνθα ἐλθόντες, eo venientes, μ, 5. et 7, ἔνθα δὲ, et ibi. ἔνθα δὲ ἤλυθον, illuc autem venerunt, ο, 414. et 255, ἔνθα ὅγε ναιετάων, ubi ille habitans. ibi, μ, 71. et 85, ἔνθα δ' ἐνὶ ναίει, et ibi intus habitat. ἔνθα καὶ ἔνθα, η, 86, 95, utrimque, ab utroque latere. ἔνθα δ' ἔπειτα, ibi deinde, κ, 516. et 517, ἔνθα καὶ ἔνθα, quoquoversum, εἰς πλάτος καὶ εἰς μῆκος, ut fiat fossa τετράγωνος ἰσόπλευρος: nisi est in circuitu συγούσιος, rotunda, in diametro habens cubitum. διαμπερὲς, ἔνθα καὶ ἔνθα, *rund herum, (round about,)* ξ, 11, ubi prius explicatur per posterius. ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, υ, 24, 26, 28, ubi ter repetitum de circumrotatione. ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὁρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα, τ, 524. πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, periculum faciens ab hac et ab illa parte, φ, 394. et 400, νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα, tractat. ἔνθα, ibi, quinquies repetitum, γ, 108—111. ι, 40, ibi. et 43, *tum*. et 45, hic, ibi. ὁ μὲν ἔνθα κάθιζεν, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας, ε, 195. οὐδὲ ἔνθα, neque ibi, α, 18. et 210, ἔνθα περ, quo, *wohin auch, (whither.)* sic et 128. ἔνθα περ, η, 203. ι, 543. κ, 285. ν, 284. confer porro ἔνθα, α, 26, 427, illuc. 443, ibi. β, 82, tum. 104, 151, 213, ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον, illuc et huc, *hin und her, (here and there:)* in Peloponesum et inde rursus in Ithacam. 382, 393, tum. 395, ibi. γ, 9, 32, 279, 291, 365, 367, 495. δ, 8, 87, 219, 360, 407, 511, 635, 786, 795. ε, 73, 75, 327, huc et illuc, 330, 388, 436. ζ, 86, 88. η, 95, ubi ἔνθα καὶ ἔνθα explicatur versu sequenti, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερὲς: nisi tamen malis prius intelligere per utrimque, ad utrumque latus; ut deinde perpetuitas horum sedilium ex utroque latere indicetur versu sequenti. et 96, ἔνθα ἐνὶ, ibi intus. et 98, 114, 122, ἔνθα δέ. 196, ἔνθα δ' ἔπειτα. 325, ἔνθα ἦλθον, eo. ἔνθα δὲ, θ, 363, 364. ι, 142, 246, 182, 224. κ, 7, 31, 135, ἔνθα δέ. 297, 311, 574, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα, aut huc vel illuc euntem: i. e. aut venientem, aut abeuntem. λ, 194, 474, ἔνθα δὲ, et ubi. μ, 56, 275, 318, ἔνθα δέ. 347, 426, 448. ξ, 5, 103, 137, 240. ο, 40, ἔνθα δέ. 105, 411, 472, 555. π, 48. ρ, 70, 331, ἔνθα δὲ, 334, 503. ἔνθα δὲ, σ, 359. τ, 49, 50, 55, 59, 149. υ, 106. φ, 61, 246, ἔνθα καὶ ἔνθα, ψ, 179. ω, 138, 150, eo. 358, 385, tunc, *darauf, (then.)* ἔνθα, quo, Ol. 1, 69. 2, 128, ubi. 3, 46. 6, 57, 111, ibi. 7, 63, ubi. et 131, ibi. 8, 28, ubi, ἐν ᾗ Αἰγίνῃ. 11, 16, ibi. Py. 4, 6, 362, 377. et 430, ubi. et 450, sc. ἐν τῇ Λήμνῳ. Py. 5, 124. 6, 5, ἐν ναῷ, i. e. ἐν Πυθοῖ. 9, 92, ibi. et 129, ubi. et 145. Py. 11, 12, sc. ἐν ναῷ Ἰσμενίῳ. Ne. 1, 31. 4, 76. et 123, ubi ad plura loca relatum. 5, 70. 9, 97, ubi. 10, 44. Ist. 7, 49. 8, 46.

ἐνθάδε, (Ἐν) adverb. hic, huc; notans ἐν τόπῳ, *hier, da, (here, hither;)* et εἰς τόπον, *hieher, dahin, (hither, thither.)* οὐχ οἴω σε ἐνθάδε πλοῦτον ἀφύξειν, te hic divitias coacturum non reor, A, 171. ἐνθάδε μιμνόντεσσι, nobis hic hærentibus, B, 296. sic hic, E, 483, οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, nihil tale. ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν, I, 227. σοὶ φόνον ἔσεσθαι, Λ, 443. et 523, ὁμιλέομεν. ἀπολέσθαι, N, 227. sed B, 287, ἐνθάδε στείχοντες, huc proficiscentes. στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, Δ, 179, duxit huc. sic huc, E, 823, congregari huc. ἐλθόντα, venientem, euntem, Z, 256. κικλήσομεν, advehemus, H, 332. οὓς νῆες ἔνεικαν, quos huc portarunt naves, I, 306. οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω, qualis Jovis filius huc veni, N, 449. et 453, νῆες ἔνεικάν με. ἐλεύσεσθαι, O, 180. ἤγειρα, huc excivi, P, 222. ἤγομεν πάντα, A, 367. ἐνθάδε ἐρρων, huc malo omine iens, Θ, 239. sic et I, 364. confer jam porro ἐνθάδε, οὐ πάντες βασιλεύσομεν, non omnes imperabimus hic, B, 203. et 343, πολὺν χρόνον ἐόντες. ἵκηται, venerit huc, E, 129. et 172, ἐνθάδε γε, hic saltem. et 652, σοὶ τεύξεσθαι φόνον, hic jam. ἀπολέσθαι, M, 70, hic. et 361, νεῖκος ὄρωρεν, coll. 348. ἀμύνειν, O, 73, hic. et 400, παρμένειν. et 665, γουνάζομαι, hic supplico. σὲ γῦπες ἔδονται, Π, 836. κεῖται, P, 92. et 96. ἄγει, ducit huc. κιχήσεται ἐόντας, inveniet manentes hic, Σ, 268. et 334, κεῖσαι, portasse huc. ἐόντας, hic manentes, T, 149. et 421, ὀλέσθαι. ἐνθάδε σοὶ θάνατος, hic tibi mors, Υ, 390. μοὶ κακὸν ἔσσεται, Φ, 92. et 279, ὃς ἐνθάδε τέτραφε ἄριστος. et 588, σὺ πότμον ἐφέψεις τρέψας, vertens huc, X, 16. et 153, illic, ἐπὶ αὐτῶν. et 350, ἄγοντες, huc adducentes. δοςπήσομεν, Ψ, 11. et 348, ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί, hic. et 497, ἐλεύσονται, huc. et 674, ἐνθάδε αὖθι, hic ibidem. ἕπεσθαι, huc sequi, Ω, 400. et 651, ἐπέλθῃ, huc veniat. ἐλεύσεται σοι, π, 8. veniet huc. et 83, πέμψω εἵματα. ἐνθάδε ναιετάων, hic habitans, ζ, 245. εἴ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις, ο, 544, illic maneres, *dort, wo du hinreisest, (there, at the place to which thou art going,)* ὕστατα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν, δ, 685, ultima vice nunc hic comederint: quod ἐπιεικῶς per ἐνθάδε dictum, ne valeat imprecatio, si *alibi* velint cœnare. ἐνθάδε αὖθι, hic, in hoc loco, ε, 208, et utrumque idem notat. confer porro ex contextu, α, 173. β, 51. δ, 178, 594, 599, 655. ζ, 172. η, 239. θ, 33, 428. ι, 508, 514. κ, 339. λ, 159, 485, 622. ν, 12, 278. ξ, 161, 164, 190, 514. ο, 68, 359, 491. π, 31, 59, 204, 224, 246, 371, 390. ρ, 379, 594. σ, 265, 285, 328. τ, 66, 282, 306, 324, 379, 585. υ, 178, 232, 308. φ, 156, 319. χ, 30, 168, 431, 483. ψ, 351. ω, 259, 327, 353. ἐνθάδε, hic, ἐν τούτῳ τῷ βίῳ, Ol. 2, 104, et pertinet ad ἀπάλαμνοι.

ἔνθεν, (Ἐν) adverb. unde, *von wannen, (whence.)* inde, hinc, *von da, (thence.)* γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν σοί, Δ, 58. ἔνθεν οἰνίζοντο, unde vinum petebant, H, 472. τοὺς ἔνθεν ἀνεστήσας, eos illinc excitans, K, 179. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη, inde apparebat conspectui totus mons, N, 13. et 741, ἔνθεν δ' ἂν ἐπιφρασαίμεθα βουλὴν, deinceps. τὸν ἐγὼ ἔνθεν ῥυσάμην, eum ego inde liberavi, O, 29. ἔνθεν ἀπῆλθεν, unde abiit, P, 703. ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες, inde fugisti, Υ, 191. ἔνθεν ὑπεκπροφυγὼν, Φ, 44. ἔνθεν ἔξελε, *von da nahm er heraus, (he took thereout,)* Ω, 229. et 597, ἔνθεν ἀνέστη, unde surrexerat. ὄφρα ἔνθεν ἐνείκῃ, β, 329, ut inde petat. ἔνθεν ἔπινον, de quo vino bibebant, δ, 220. ἔνθεν ἀναστήσας, inde exciens eos, ζ, 7. ἔνθεν ἑλὼν, θ, 500, inde sumens materiam canendi. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, illinc ulterius navigabamus, ι, 62. et 82, ἔνθεν δέ. sic κ, 77, πλέομεν. et 108, ἔνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον, hinc enim. et 551, οὐδ' ἔνθεν περ. ἔνθεν μὲν πέτραι, ab uno latere, *auf der einen seite, (on one side,)* μ, 59, coll. ἀμφοτέρωθεν, 58. et 235, ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλα, ἑτέρωθι δὲ Χάρυβδις. et 211, καὶ ἔνθεν, etiam inde, *auf von da weg, (thence also.)* et 230, ἔνθεν γὰρ, inde enim, *von da her, von der seite, (thence, from that quarter.)* ἔνθεν ἑλὼν δύο, ex iis eligens duo, ξ, 74. ἔνθεν δ' αὖ, hinc rursus, ο, 298. ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο ἵκω, inde nunc huc veni, ρ, 444, 524. ἔνθεν ἀνέστη, σ, 156, unde surrexerat. sic et φ, 139, 166. ε, 195. δέπαα, ἔνθεν ἀνέρες ἔπινον, pocula, ex quibus biberant, τ, 62. ἔνθεν αἴνυτο τόξον, ex eo loco sumsit, φ, 53. et 309, ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι, inde non incolumis redibis. ἔνθεν δώδεκα σάκεα ἔξελε, χ, 144. ἔνθεν δὲ, et inde, Py. 4, 461, sc. ἐκ τῆς Θήρας. Py. 5, 104, sc. ex Sparta. Ne. 10, 125. κἄνθεν est pro, καὶ ἔνθεν.

ἔνθενδε, (Ἐν) adverb. inde, hinc. ἔνθενδε κιὼν, λ, 69, hinc profectus. ἐξελάαν ἔνθενδε κύνας, abigere et expellere hinc canes, Θ, 527. ἄλλον δ' ἔνθενδε χρυσὸν, I, 365.

ἐνθεσίδουλος, ὁ, vide sub γαστὴρ, prope finem.

ἔνθεσις, ἡ, vide sub ἐντίθημι ad finem, et sub γαστὴρ prope finem, quoque sub Θεσσαλὸς in R.

ἐνθορέω, (Ὄρω) insilio. λέων ἐν βουσὶ θορὼν, E, 161, irruens in armenta. ἔνθορ' ὁμίλῳ, insiliit in confertam aciem, pro ἐνέθορε, O, 623. Τρώεσσι, Υ, 381. δαίμονι ἶσος, Φ, 18. et 233, μέσῳ, in medium flumen; quod τὸ πηδητικὸν τοῦ Ἀχιλλέως δηλοῖ, ἐπιτεταμένον ὂν, εἴπερ ἀπὸ τῆς ὄχθης καταπηδήσας μέσῳ ἐνθρώσκει τῷ μεγάλῳ ποταμῷ. πόντῳ, Ω, 79. λὰξ ἔνθορεν, ρ, 233, calce insiliit, *sprunge mit dem fusse an seine lende, stiess in mit dem fusse, (kicked him in the loins.)*

ἐνθυμέομαι, vide sub θυμὸς, longius a fine.

ἐνθύμησις, ἡ, vide sub μνῆμα.

ἐνθύμιος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) qui in animo est, qui cordi nobis est, *ans herz gewachsen, im sinne liegend, (that lies upon the heart, that is upon the mind.)* μή δή σοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, ν, 421, i. e. μὴ ἐνθυμοῦ ἐκεῖνον.

ἐνί, (Ἐν) cum Iota paragogico, cujus exempla et sub ἐν jam sunt notata, ἐνὶ Τροίῃ, B, 237, ad Trojam, in Trojano agro, Υ, 330. ἐνὶ Κρήτεσσι, apud Cretenses, Γ, 230. et 349, ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ, in firmo scuto, *auf dem, oder, an dem, (on.)* ὄζῳ, ad ramum, *an einem zweige, (on a branch,)* Z, 39. φρεσὶ, Θ, 413, in pectore et præcordiis. μάχῃ ἔνι, Λ, 409, ubi accentus ex more retractus, quia postposita casui suo præpositio. Π, 147. Ὕλῃ ἔνι, H, 221. ἔνθα ἔνι, absolute, Ξ, 216. et 220, ᾧ ἔνι. et 350, τῷ ἔνι. δόμοις ἔνι, O, 95. et 111, μάχῃ. et 142. θρόνῳ ἔνι, coll. 150. φρένες οὐκ ἔνι, Ψ, 104. et 210, ᾗ ἔνι. sic et δ, 603, 846. ε, 57. ζ, 46. υ, 288. nonnunquam tamen hoc ἔνι est pro ἔνεστι vel ἔνεισι, σ, 354. Ξ, 141. στρατῷ, apud exercitum, Ξ, 371. τάρφεσιν, O, 606. et 647, τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθείς. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in foro, Σ, 504. ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, X, 360. ἐνὶ σφίσι, inter se, Ψ, 703. νηΐ δ' ἐνὶ πρύμνῃ, ο, 206, apud puppim. absolute positum ἐνὶ, η, 96, ubi intus erant, *wo drinnen waren, (on which were,)* ἐνὶ avulsum, Υ, 35.

ἔνι, pro ἔνεστι vel ἔνεισι, vide supra, et sub ἔνειμι.

ἐνιαύσιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) res unius anni, res in unum annum durans. it. annuus, quovis anno rediens. σῦς ἐνιαύσιος, porcus unius anni, *ein jahrig schwein, (a one-year-old hog,)* π, 454.

ἐνιαυτὸς, οῦ. ὁ. (Ἔω) annus. ab ὁ ἔνος, cum paragoge. tempus duodecim mensium, quod omnes temporum solitorum conversiones in se plene continet: et longius tempus jam non ex aliis conversionibus, sed ex iisdem sæpius repetitis annuis, constat. est ergo ὁ ἔνος recte ab ἔω, i. e. πληρόω, τελειόω, *ich ho, ich habe voll, (I fulfil, I complete.)* ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, novem anni iverunt magni Jovis, i. e. solis, B, 134. et 295, ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός. et 551, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Θ, 404, 418. πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, M, 15. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν κεῖται, Τ, 32. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν, Φ, 444. ἕξει μὲν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς, Ψ, 833. ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, α, 16. et 288, ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, adhuc sustineas per unum annum. ἄγνωστον πάντεσσιν ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ, β, 175. οἴνου, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ᾦξεν ταμίη, γ, 391. τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 86. et 526, φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν, custodem ille agebat per integrum annum. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, κ, 469, s. ubi sunt quatuor phrases idem significantes, sic tamen, ut tres posteriores, unum signantes, præcedant ut efficiens, quarta prima sit effectum totum: cum annus integer esset, et anni tempora circumvoluta essent, mensibus ad finem peractis, et longi dies annui finirentur. tria igitur posteriora sunt quasi definitio ἐνιαυτοῦ: nam περιτροπὴ, i. e. κύκλος, ὡρῶν, quatuor anni tempestatum, est ἐνιαυτός: et longi dies sunt numero illo dierum, quibus annus fit plenus. coll. 467, ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, nam circumacto anno paries, λ, 247. et conf. 293, 294, ubi est circumlocutio vertentis anni. et 355, εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτε αὐτόθι μίμνειν, si me vel in annum juberetis hic manere; ubi respondet τῷ, ἐσαύριον, 350, ut dicat jocose: non solum in crastinum, sed vel in annum integrum, manere velim, si utile mihi id tantopere est. ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, narrans omnes meas ærumnas animi non ad finem facile venirem etiam anno integro, ξ, 196, ubi οὔτι ῥηϊδίως pertinet ad optativum, et εἰς ἐνιαυτὸν est pro ἐν ἐνιαυτῷ, attice, ἅπαντα vero est neutrum ad κήδεα. et 292, παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, *ein ganzes volles jahr, (a full year.)* sic τελεσφόρον εἰς, ο, 230. et 454, ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες, ubi ἅπαντα est masculinum, annum totum hic manentes apud nos. ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, π, 18, ubi gaudium paternum de reduce unico filio pingitur. κύνα, ἰδόντα Ὀδυσσῆα ἐεικοστῷ ἐνιαυτῷ, ρ, 327, canem, cum viderat herum suum Ulyssem post vigesimum annum, περιτροπέων ἐνιαυτὸς (particip. a περιτροπέω,) est, ὁ ἤδη ταῖς τροπαῖς ταῖς κατ' αὐτὸν συμπληρούμενος, καὶ, ὡς εἰπεῖν, μέλλων τελειοῦσθαι. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν, Py. 10, 98, i. e. futura, τὰ μετὰ ταῦτα μέλλοντα. ἐνιαυτοὺς εἴκοσι, Py. 4, 184. hinc est, τὸ ἀπενιαυτίζειν, totum annum abesse, aut cessare. qui verbum ἰαύειν huic nomini inesse putant, longius petunt rem non necessariam. Vide sub sequente, et sub τελεσφόρος.

ἐνιαύω, f. αὔσω. (Ἄω) immoror, ἐνδιατρίβω. *halte mich drinnen auf, ruhe drinnen, (I abide in, rest in.)* ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, *ein ungeheuer grosser mann wohnete drinnen, (an immensely large man dwelt therein,)* ι, 187. ἧσι συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυε, inter quas pernoctabat, ἐνδιέτριβεν, ο, 556. hinc est ὁ ἐνιαυτὸς nonnullorum opinione, χρόνος ἐπιμήκης, ἔχων τριβήν.

ἔνιδε, vide sub ἐνείδω.

ἐνίημι, f. ἐνήσω. (Ἔω) immitto. ἄλλην ἐνίησι πατὴρ, ἐναρίθμιον εἶναι, aliam columbam interserit Jupiter, ut numerus plenus sit, μ, 65. ἐν δὲ παρηορίαις Πήδασον ἵει, pro ἐνίει, imperf. ab ἐνιέω, Π, 152, hunc equum sic vocatum immittebat ut juxta junctum ordinariis equis: nam duo trahebant currum, tertius juxta extra ordinem adjungebatur, *als ein neben pferd an einem neben siele, (an extra horse attached to the two which drew the car:)* ἐνδέσμει αὐτὸν παρηορίαις: ἐνετίθει. ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν, nos adhortantes immittemus alios, Ξ, 131, inseremus ordini pugnantium, vel, mittemus in aciem. τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις, Π, 449, his injicies iram gravem. ἐνήσομεν πόντῳ, νῆα, immittemus in mare, navem, β, 295, vel et, ἡμᾶς, *wir wollen in see stechen, (we will put out to sea.)* dicit ergo sic τὸ, ἐκ γῆς ἀποπλεύσειν. sic et μ, 293, i. e. ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα. ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, sc. ἡμᾶς, ο, 198, hoc iter etiam magis nos in amicitiam mittet, ἐμβαλεῖ εἰς ὁμόνοιαν. et h. l. ἐν est ex more Attico pro εἰς. νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, I, 696, nunc eum eo magis in superbiam immisisti, *hast ihm um so viel hochmüthiger gemachet, (hast made him so much the more arrogant.)* nam rogando fiunt insolentiores sæpe ii qui rogantur. ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧκε κακὸν Δαναοῖσι, Λ, 538, s. tumultum malum immisit iis. sic, κλόνον κακὸν, Π, 729, s. et 291, φόβον, fugam. sic et O, 327. ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκε λοβοῖσι, in aures immisit auriculis, Ξ, 182. καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκε, P, 570. μένος πολυθαρσὲς, Τ, 37. ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ, Τ, 80. ἐν γάρ σοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα, E, 125, pro ἐνῆκά σοι. ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε, immisit vim ignis, Ψ, 177. et 390, μένος ἵπποις. sic et 399, s. ἐν δέ τι φάρμακον ἧκε, injecit medicamen in potum, κ, 317, Circe. ἐν δὲ κληῗδα ἧκε, inseruit clavem, φ, 47. ἡμεῖς ἐνήκαμεν πόντῳ, sc. νῆα, μ, 401. ἐπεὶ ἐνέηκε, sc. τὸ φάρμακον, δ, 233, coll. 220, seqq. τὸν Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι, hunc Jupiter conjecit in miserias, K, 89. ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρὶ, pro ἐνίει, Φ, 338, imperativus, ab ἐνιέω, injicito, immitte: *setze ihn selbst in feuer, (burn him,)* incende eum. νηυσὶν ἐνίετε πῦρ, navibus immittite ignem, M, 441. πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα, adsiste mihi tu, injiciens mihi fiduciam, ν, 387.

ἐνικάββαλε, vide sub ἐγκαταβάλλω.

ἐνικλάω, vide sub ἐγκλάω.

ἐνιπὴ, ῆς. ἡ. (Ἔπω) durior adlocutio, ἡ διὰ λόγων ἐπίπληξις καὶ κακολογία. ab ἐνίπτω. sæpe tamen hoc nomen in sensu mitissimo ponitur, adhortatio amica, castigatio lenis, *die ansprache, (admonition.)* αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο, reveritus objurgationem lenem regis venerandi, Δ, 402. κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν, E, 492, sc. σὲ χρὴ, oportet te deponere potentem increpationem: nam refertur, ut oppositum, ad λίσσεσθαι. tu debes supplicare auxiliantibus tibi principibus, ut fortiter pugnent, non vero pro imperio inclamare eos quasi minus fortiter pugnent. simul respicit ostentationem et gloriationem, 473, s. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ, Ξ, 104, valde sane mihi tetigisti animum gravi accusatione et castigatione. φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπὰς, qui effugi ex ponto minas Neptuni, ε, 446, ubi est in sensu durissimo, *bin entgangen den drohungen, (have escaped the threats.)* ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν, timuit enim meam terrificam minitationem, κ, 448. ὑμεῖς δὲ μνηστῆρες ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς, καὶ χεῖρας, υ, 266, cohibete animum a convicio, et manus sc. a factis. ψευδέων ἐνιπὰν, reprehensionem, quasi mentiri solerem, Ol. 10, 8, ἐπίπληξιν, ἐπιτίμησιν.

ἐνίπλεος, ὁ ἡ, vide ἔμπλεος, vide quoque sub ἐνίπτω, ad finem.

ἐνιπλήθω, vide sub ἐμπλήθω.

ἐνιπλήσσω, vide sub ἐμπλήσσω.

ἐνιπρήθω, vide sub ἐμπρήθω.

ἐνίπτω, f. ίψω. (Ἔπω) adloquor: et est quasi frequentativum ab ἐνέπω. deinde notat et, ἐνέπειν μετὰ σφοδρότητός τινος, cum vehementia aliqua adloqui aliquem, καὶ μετὰ ἀπειλῆς. τίς ἔστι βροτῶν, ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει, H, 447, aliquis est hominum, qui in posterum diis propositum suum indicabit, et exponet precibus votisque: et legendum videtur pronuntiative, sed per ironiam; non vero interrogative. *es wird künftig wohl jemand den göttern sein vorhaben vortragen, und deren willen dessfalls zu erforschen begehren, (there will in time to come be men who will explain their wishes to the gods, and strive to learn their pleasure respecting them:)* qui exponat diis voluntatem suam ante, quam rem ipsam aggrediatur efficere. docet ergo poëta per exemplum, omnia conata prius deo per preces esse proponenda et deum interrogandum, an ei id nostrum consilium placeat. οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω, hoc ego nunquam dicam, β, 137, sc. ut matri indicem, ut migret ex ædibus. ὅδε σοὶ νημερτὲς ἐνίψει, ille tibi verum et certum indicabit et dicet, λ, 147. quibus locis idem est ac ἐνίπω et ἐνίσπω. possis et dicere, verbum ἐνίσπειν habere futurum ἐνίψειν: et apparere ex eo, ἔπειν vel εἴπειν et ἴσπειν habere in

futuro ἴψων, εἴψειν, ἴψειν. Sed Γ, 438, μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, ubi conjungendum, μή με ἔνιπτε, ne me increpa; et θυμὸν ad με ex superfluo est positum; elliptice simul, pro κατὰ θυμόν. nam Paris ibi deprecatur verba exprobratoria Helenæ, quæ verba animum suum premant. ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίπτων, Ω, 238, ubi alii legunt ἐνίσσων, quod vide. et 768, ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνίπτοι, si quis alius me durioribus verbis compellare vellet, ἔπεσιν ἐπιπλήττοι. ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἠδὲ βολῇσιν, ω, 160, sed verbis malis increpabamus eum, et jactibus, *wir fuhren ihn mit losen worten an, und wurfen nach ihm mit knochen und hölzern, (we assailed him with harsh words, and threw bones and pieces of wood at him:)* ubi vides unum verbum inter duo nomina diversissimæ speciei: coll. 162. ἐκακολογοῦμεν. ergo ἐνίπτειν in duro sensu est, ἔπεσιν ἐπιπλήττειν. *præteritum medii*, aucta præpositione, est ἤνιπα, ας, ε, etc. et hujus tertiæ personæ interseritur syllaba πα, ἠνίπαπε, ex prima persona repetita, intendendi significatus causa. αὐτὸν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, eum gravi sermone increpuit, Β, 245. πόσιν δ' (et maritum) ἠνίπαπε μύθῳ, Γ, 427. coll. 438. ὅς μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Ε, 650, qui eum, bene re facta, malo sermone allocutus est graviter. Ἕκτορα χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Ρ, 141, graviter reprehendit verbis et accusavit. κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, i. e. ipse se reprehendit, υ, 17. ut ergo non asperæ contumeliæ verborum sint sub hoc verbo concipiendæ, sicut fere sub nullo in poëta politissimo. et 303, Κτήσιππον Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ, increpuit sequentibus verbis. hinc est ἡ ἐνιπή, i. e. ἡ δι' ἐπέων ἐπίπληξις: salva tamen poëtæ nostri civilitate eximia. ἐνίπτων ἐλπίδας ἡδείας, verbis ostentans suaves spes, Py. 4, 358, i. e. ἐνέπων, ὑπεμφαίνων.

ἐνισκήπτω, f. ψω. (Κάπω) affigo, depono. οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα, capita versus terram pendere facientes ambo equi, Ρ, 437, de equis tristibus; qui alias sunt ἐριαύχενες, et qui natura caput attollunt.

ἐνισκίμπτω, f. ψω. (Κάπω) idem. δόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη, hasta solo infixa est, Π, 612. Ρ, 528, *der spiess fuhr in die erde und blieb darinnen stecken, (the spear penetrated the ground, and stuck there.)* ab hoc verbo σκίμπω, est Atticorum ὁ σκίμπους, οδος, lectulus vilis et humilis, εὐτελὴς κλίνη καὶ χθαμαλή, πελάζουσα τῇ γῇ.

ἐνισπέω, f. ήσω. (Ἔπω) indico, narro. idem ac sequens. κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν, illius tristem interitum narrare, γ, 93. δ, 322. νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, vere sequentem sermonem dicam, ε, 98: quamquam critici antiqui hunc versum, una cum 97, adspernantur, ut spurios.

ἐνίσπω, (Ἔπω) est idem quod ἐνέπω vel ἐνίπω. indico, narro. *ich sage an, erzähle, (I tell, relate.)* εἰ μέν τις τὸν (talem) ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἔνισπε, si quis alius Achæorum tale somnium narraret, Β, 80. τίς σφιν ἔνισπε, aliquis iis dixit, Ζ, 438, et est imperfectum. imperativus vero est Λ, 186, τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε, dic ei hoc. et 838, ὄφρα Ἀχιλῆϊ μῦθον ἐνίσπω, ut nuntiem ei id. νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, utinam nunc esset, qui melius isto consilium proferre posset, Ξ, 107. καί μοι νημερτὲς ἔνισπε, et dic mihi certum, Ξ, 470. sic et γ, 101. δ, 314, 331, 642. μ, 112. ξ, 185. χ, 166. ψ, 35. οἶτον παιδὸς ἔνισπες, interitum filii indicasti, Ω, 388. σὺ δ' ἀληθὲς ἔνισπε, verum dic, γ, 247. et 327, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ. εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, δ, 317, si mihi aliquam de patre meo famam indicare possis. ὥς κε ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισι, ut narret suis, Θ, 101, 251. σοὶ καὶ νόστον ἐνίσπω, ι, 37, qui conjunctivus est loco futuri. μοὶ τοῦ παιδὸς μῦθον ἔνισπε, narra mihi de filio meo, λ, 491. ἵνα ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ, ut coram ipse indicet, ρ, 529.

ἐνίσσω, (Ἔπω) adloquor. idem quod ἐνίπτω. sic pro πέπτω dicitur πέσσω. θυγατέρεσσιν καὶ υἱάσι ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, pro ἐνίσσειν, Ο, 198, i. e. κακολογίαν ἐπάγειν. ut ergo hoc verbum et dativum personæ regat. τὸν χερσὶν πεπληγὼς, καὶ ὀνειδείοισιν (ἔπεσιν) ἐνίσσων, Χ, 497. ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων, Ω, 238, verbis pudorem cientibus incessens eos. βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, ω, 162, percussus et objurgatus; coll. 160, ubi ad βολαῖς subintelligendum ἐβάλλομεν αὐτόν.

ἐνίστημι, (Στάω) intus statuo vel sto. πίθοι οἴνου ἐνέστασαν, β, 340, 341, amphoræ vini intus stabant in cella: et est imperf. ab ἐνίστημι: vel aor. 2. poëtice pro ἐνέστησαν, ab ἐνίστημι. ἐξίστημι, extra statuo vel sto.

ἐννεάετηρος, vide sub πεντάετηρος.

ἐνναίω, (Νέω) inhabito. ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι (per tmesin, pro ἐνναίουσι) πολύῤῥηνες, πολυβοῦται, viri qui multas pecudes et multa armenta habent, Ι, 154, 296. et hanc tmesin in quibusdam aliis locis, sub simplici citatis, animadvertes.

ἐννέα, (Νέω) indeclin. novem, *neune, (nine.)* est a νέος, novissimus; nam hic numerus est ultimus unitatum simplicium, et completus. quasi ἓν νέατον, ultima unitas, per apocopen: unde et indeclinabilitas oritur vocis. poëta est εὐεπίφορος εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, (amat hunc numerum ponere) partim quia est perfectissimus, quippe ex jam perfecto ternario numero secum ipso multiplicato oriundus, et idcirco τετράγωνος: partim propter Musas quæ hunc habent numerum. οἱ παλαιοὶ omnino σεμνύνουσι τὸν ἐννέα ἀριθμὸν, ὡς περισσάκις περισσὸν, εἰς τρεῖς διαιρούμενον τριάδας, ὧν ἑκάστη πάλιν εἰς μονάδας τρεῖς. ἐννέα κήρυκες, Β, 96. et 654, νῆας ἐκ Ῥόδου. βοῦς ἱέρευσε, Ζ, 174. ἐννέα πάντες ἀνέσταν, in summa novem, Η, 161—168, sed ex his tamen erant tres præstantiores aliis, coll. 179, 180. novem heroës alii enumerantur cum suis factis, Θ, 53—266. et novem filii Priami, Ω, 249—252. τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε, occidit, Π, 785. ἐννέα κύνες, Σ, 578. Ψ, 173. ἐννέα ἕδραι, καὶ ἐν ἑκάστῃ πεντηκόσιοι ἄνδρες, καὶ ἑκάστοθι (in quovis consessu) ἐννέα ταύρους, γ, 7, 8, ubi sacrum magnum Neptuno factum describitur, et sacrificati tauri octoginta unus. αἰσυμνῆται ἐννέα πάντες, *in allen neune, (nine in all,)* Θ, 258. εἰς ἑκάστην νῆα ἐννέα λάγχανον αἶγες, ι, 160, sorte distribuebam, ne ob pinguedinem aut magnitudinem contentio oriretur. Τιτυὸς ἐπὶ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, λ, 576. νῆας ἔστειλα, novem naves ornabam, ξ, 248. Μοῦσαι πᾶσαι, omnes novem Musæ, ω, 60.

ἐννεάβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) novem boum pretio. τευχέων ἐννεαβοίων, Ζ, 236, *rüstung von neun ochsen am werthe, (armour of the value of nine oxen.)*

ἐννεακαίδεκα, (Δέκω) indecl. novendecim. μοὶ ἴης ἐκ νηδύος ἦσαν, Ω, 496, inquit Priamus, qui quinquaginta filios habuit, et quidem novendecim ex una Hecuba.

ἐννεάπηχυς, ὁ ἡ. (Πήγω) novem ulnas longus vel latus. nam ὁ πῆχυς est et mensuræ nomen, a cubito viri usque ad extremum medium digitum. ζυγόδεσμον ἐννεάπηχυ, Ω, 270. ἐννεαπήχεες ἦσαν (κατὰ) εὖρος, λ, 310, novem ulnas erant in latitudinem, coll. 311, ubi de longitudine horum virorum, ex proportione certa: nam latitudo corporis humani ad longitudinem ejus, habet se ut unum ad tria.

ἐννεάχιλοι pro ἐννεακισχίλιοι, (Χάω) novies mille. ἔβραχεν Ἄρης, ὅσον ἐννεάχιλοι ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐπίαχον (alte clamare solent) ἐν πολέμῳ, in pugna, Ε, 860. sic, Neptunus, Ξ, 148. Aristarchus quidem legi jubebat ἐννεάχειλοι, δεκάχειλοι, i. e. ἐννέα ἢ δέκα χείλεα, i. e. στόματα, ἔχοντες, i. e. quam novem vel decem viri: sed quia hic deus tunc minus sonorus esset quam Stentor, melior videtur recepta lectio syncopata.

ἔννεον, pro ἔνεον, vide sub ΝΕ΄Ω.

ἐννεόργυιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέκω) novem ejusmodi mensuras explens quas ὄργυια notat. ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, λ, 311, crassitudine erant novem cubitorum, at longitudine erant novem ὀργυιῶν. nam ἡ ὄργυια habet τρεῖς πήχεις, et longitudinis tertia pars in corpore humano facit aptam latitudinis mensuram. Vide ὄργυια.

ἐννέωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) novennis, ἐνναετής. *neunjährig. (nine years old.)* ἐνέπλησαν ὠτειλὰς ἀλείφατος ἐννέωρου, Σ, 351, expleverunt vulnera oleo novenni, ἐνναετοῦς. nam ἡ ὥρα est ὁ ὧρος, i. e. ὁ ἥλιος, et ὁ ἐνιαυτός. vetus autem oleum habet vim medendi, δύναμιν φαρμακώδη, et resistit quam maximi putredini. ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, κ, 19. et 390, σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν, ubi sermo est de sociis Ulyssis in porcos mutatis a Circe: et h. l. videri possit, quasi ἐννέωρος etiam notet, tempus quo novem anni tempora (quorum sunt quatuor, ver, æstas, autumnus, hiems) præterierunt; novies trimestris. Sed sine dubio frustra est hæc suspicio, quasi novennis porcus saginatus non sit bonus et vegetus. ἐννέωροι γάρ τοίγε, καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, λ, 310, novem annorum enim erant hi, et erant jam novem cubitorum in latitudinem superne ad humeros, at in longitudinem staturæ orgyiarum: nam latitudo corporis ad ejus longitudinem est ut unum ad tres; ἡ ὀργυιὰ autem continet tres ulnas. Μίνως ἔνθα ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής, τ, 179, ubi adjectivum pertinet ad substantivum, non vero ad verbum: Minos regnabat ibi, sc. in urbe Cretæ Cnosso, novennalis confabulator Jovis magni. nam iste rex per novem annos quotidie adscenderat in antrum Jovi sacrum in Creta, et ibi cum Jove se colloqui simulabat: deinde retulit inde leges quasi a Jove acceptas, ut populus religione teneretur. vide autem diligentiam hujus magni legislatoris, qui tantum temporis spatium sibi sumsit ad leges suas probe expendendas: quod utinam imitarentur, aliquo saltem modo, legum novarum conditores! est ergo, ὃς ἐπὶ ἐννέα ἔτη παρὰ τῷ πατρὶ Διὶ ἐπαιδεύθη. conf. Strabo, Lib. 10. cæterum in metri dimensione τὸ εω in hac voce valet pro una syllaba longa.

ἐννήκοντα et ἐνενήκοντα, (Νέω) indeclin. nonaginta. νῆες, Β, 602. πόληες, urbes, τ, 174.

ἐννῆμαρ, (Ῥέω) novem dies, ἐννέα ἤματα. ᾤχετο κῆλα θεοῖο, Α, 53. ἐξείνισεν αὐτὸν, Ζ, 174. ἵει ῥόον ἐς τεῖχος, immisit fluctum contra munitionem, Μ, 25, ubi quidam legi jubebat ἓν ἦμαρ, ut destructus dicatur murus uno die, sicut uno fuerat exstructus: absurdum enim videri, deos ad destructionem, quæ semper sit facilior, adhibere plures dies, quam homines ad exstructionem, quæ tamen multo sit operosior. sed ii sane intelligendo nihil intelligunt. nam poëta non deos ipsos agentes inducit; sed terræ motus non nimis vehementes, et inundationem, nominibus divinis poëtice personificat. ergo describit viam naturalem; quæ non est miraculosa, sed successiva. νεῖκος ὄρωρε, Ω, 107. et 610, κέατο ἐν φόνῳ, et 664, γοάοιμεν, ex more barbarorum, apud quos luctus et fletus ob mor-

tuum erat novendialis. et 784, ἀγίνεον. φερόμην, ferebar, κ, 253. ι, 82. μ, 447. ξ, 314. πλέομεν, κ, 28. et poëta φιλόμουσος amat hunc numerum.

ἔννοια, ἡ, vide sub νόος, paullo sub initio.

ἔννομος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) legitimus. ἔννομοι ἀγῶνες, Ol. 7, 155. ἔννομον (neutrum adverbialiter) legitime, Py. 9, 101. τὰ ἔννομα, sacri cultus, ritus, Eurip. Iphig. Taur. 35.

ἔννος, ὁ, vide ἔνος.

ἐννύχιος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) nocturnus. est et fœmininum ἐννυχίη, ionice. τὰ μὲν ἠλασάμεσθα ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ, Λ, 682, hæc compulimus noctu ad urbem. ἐννύχιος προμολὼν, noctu progressus, Φ, 37. νῆες ἐς Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατήγοντο, γ, 178, naves ad Geræstum nocturnæ deductæ sunt, i. e. διὰ μιᾶς νυκτὸς κατέστησαν εἰς τὸν ἐκεῖ λιμένα, *sie liefen dieselbe nacht noch in den hafen ein, so schnell segelten sie, (they arrived the same night in the harbour, so quickly did they sail:)* media nocte. sic a κάπρος fit κάπριος eodem significatu. ἐννύχιοι κοῖται, nocturni concubitus, Py. 13, 39. κοῦραι ἐννύχιαι, Py. 3, 140, puellæ nocturnæ, i. e. noctu sacrum facientes.

ἔννυχος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) idem. ἄγγελος ἦλθεν ἔννυχος, Λ, 715.

ἐνόδιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) ad viam, in via. σφήκεσσιν εἰνοδίοις, vespis ad viam aliquam habitantibus, Π, 260. coll. 261. nam in solitudine deserta non habent quem lædant. Mercurius quoque dictus εἰνόδιος, quia ejus signa in viis publicis. Vide sub Ἑρμῆς, in R.

ἐνοινοχοέω, f. ήσω. (Χάω) infundo vinum. οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἄνδρες ἐσθλοὶ ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσι, γ, 472, ubi εὖ ionice est pro οὖ. phrasis ipsa vero est Attica.

ἐνοπή, ῆς. ἡ. (Ἔπω) inclamatio, vox elata. *das zuschreien, (a shouting,)* ταραχώδης βοή. in genere, vox clara, *die anstimmung, (a singing.)* Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, Γ, 2, ibant cum clangore et sono multo. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, sonum clarum tibiarum et fistularum, Κ, 13, in castris Trojanorum. τότε μάχη ἐνοπή τε ἀμφὶ τεῖχος δεδήει, Μ, 35, pugna et clamor hostilis ardebat circa murum. sic et Π, 246, ἐπεὶ ἀπὸ ναῦφι (νηῶν) μάχην ἐνοπήν τε δίηται, expulerit ex castris. et 782, Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, e clamore, i. e. pugna, *aus dem gedränge und geschrey, (out of the tumult and noise.)* sic et Ρ, 714. ut ergo hæc vox sæpe clamorem pugnantium, i. e. pugnam ipsam, notet, ut βοὴ et ἀϋτὴ et φύλοπις, etc. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην, κ, 147, si forte conspicarer culta loca hominum, et audirem sonum aliquem humanum. et h. l. est in sensu primo. κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε, Ω, 160, invenit ibi *(traf an) (he found)* lamentationem et luctum: ubi notat voces lamentabiles ob mortuum. sed ἡ Ἐνόπη est urbs, Ι, 150, 292, quam vide in R.

ἐνόπλιος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) armatus, armis instructus. ἐνόπλιον χαλκωθεὶς ἔπαιζεν, Ol. 13, 123, ære indutus, armatam decursionem lusit in equo insidens, *er tummelte sich zu pferde, zur lust, und in voller rüstung. (he gallopped about for amusement in complete armour.)* nam erant certamina ludicra, pedestria et equestria, in armis plenis.

ἔνοπτρον, τὸ, vide sub κάτοπτρον, ad finem.

ἐνοράω, (Ὅρω) adspicio, intueor. θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα, pro ἐνοράουσα, intuens, Θ, 459. οὔπως τλήσομαι ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι, Γ, 306, nequaquam sustinere potero, oculis meis spectare id.

ἐνόρημι, (Ὅρω) et medium ionice, ἐνόρημαι. idem. ἃ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι, ξ, 343, quæ et ipse conspicis; pro ἐνόρησαι, extruso Sigma. conf. simplex. ὁράω.

ἐνόρκιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρω) juratus. ἐνόρκιον λόγον, Ol. 2, 166, juratum sermonem dicam.

ἐνορούω, (Ὄρω) insilio, ἐποίχομαι, invado cum impetu. ὡς δὲ λέων αἴγεσιν ἢ οἴεσσιν ἐνορούσῃ, Κ, 486, φονικῶς nimirum, coll. 487, ὡς ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς, sic viros invadebat cædens. τῇ ῥ' ἐνόρουσε, ibi irrupit vi, Λ, 149, ibi irruit. et 217, ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσε, et is primus irruit. et 746, αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρουσα. ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας, in medium boum gregem irruens leo, Ο, 635. ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν, donec in eos irruerunt, Π, 258. et vides tmesin, pro ἐνώρουσαν. et 783, Τρωσὶ ἐνόρουσε, irruit in eos. ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας, invadens pectora, i. e. corpus, ejus, Φ, 182, nam sermo est de spoliando occiso.

ἔνορχος, ου. ὁ ἡ. (Ῥίκω) qui testiculos habet, masculus. ἔνορχα μῆλα, Ψ, 147, quæ sacrificabantur fluvio.

ἐνόρω, f. ἐνόρσω. (Ὄρω) injicio, intus moveo: *ich gebe ein, treibe hinein, errege drinnen, (I inspire, impel, excite.)* αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας, illis injecisti fugam, Ο, 366, *hast sie furchtsam gemachet dass sie geflohen, (didst strike them with such a panic that they fled.)* ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστου κραδίῃ, pro ἐνῶρσε, incitavit in corde cujusque robur, Β, 451. τῇσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν, Ζ, 499. Ζεὺς Αἴαντι ἐν φόβον ὦρσεν, Λ, 543. sic, Τρώεσσιν, Ν, 362. et Ξ, 522, ὅτε τε Ζεύς. Ἕκτορι ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσε, ubi alii, commodius fortasse, φύζαν loco θυμὸν legunt, Π, 656, imo et alii, φύζαν ἐνῆκεν. ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε μολπῆς, ψ, 144, commovit in iis cupiditatem cantus. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας, immittens, Ο, 62. ἐνόρομαι, intus cieor. ἐνῶρτο γέλως θεοῖς, ciebatur inter eos risus, Α, 599. Θ, 326, 343.

ἔνος, (ionice ἔνος) et ἔννος vel ἕννος, ου. ὁ. (Ἔω) annus, *das jahr, (the year.)* ab ἔω, impleo: nam in eo implentur omnes solis et lunæ variationes, et temporum mutationes. hinc est et adjectivum ἔνος, η, ον, annuus, annotinus; it. vetus et completus. ab Atticis et Ionibus præfertur spiritus lenis. hinc est ὁ ἡ τετραένης, τὸ τετραένες, quadriennis, Theocr. Id. 7, 147, quadrimus. ἡ ἔνη opponitur τῇ ἠοῖ, notatque vesperam, apud Theocr. Id. 18, 14, siquidem dies tunc est completus.

ἕνος, η, ον, vide sub σελήνη.

ἐνοσίγαιος, (Γάω) et ob metrum ἐννοσίγαιος, ου. ὁ. est epitheton Neptuni, notans quassatorem et commotorem terræ, ὁ ἐνώθων τὴν γαῖαν, i. e. σεισμοῖς κινῶν. idem est et ἐνοσίχθων, et σεισίχθων, et ὁ γακίνας, ου, quæ nomina et de perturbatoribus populorum possunt adhiberi. ὦ πόποι Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, Η, 455. Θ, 201. γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ, terram cohibenti et cingenti, et terram concutienti, Ι, 183. nam Neptunus est mare: et mari adscribebantur terræ motus. et 362, εἰ δέ κεν εὐπλοΐην δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, ἡγεῖτο, Μ, 27. Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος, Ν, 43. et 59, σκηπανίῳ (sceptro suo, vel tridente baculo) γαιήοχος Ἐννοσίγαιος ἀμφοτέρους κεκοπὼς, πλῆσεν αὐτοὺς μένεος. et 677, τοῖος γὰρ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος ὤτρυνεν Ἀχαιούς. ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ Ἐννοσιγαίῳ, Ξ, 355. et 510, ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. προσέφη κλυτὸν, Ο, 173, collato 174. ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν βουλὴν, Υ, 20. et 310, Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ νόησον. Ἐννοσίγαιε, οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι, Φ, 462. πομπήν τε δόμεναι κλυτὸν, ι, 518. οὐ γὰρ οἴω λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅς σοι κότον ἔνθετο θυμῷ, λ, 101. ὦ πόποι Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες, ν, 140. apparet ergo, sæpissime poni loco nominis proprii.

ἐνοσίφυλλος, et ob metrum εἰνοσίφυλλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) folia quatiens et motitans. est ab ἐνόθω, f. ἐνόσω, i. e. κινέω, unde est ἡ ἔνοσις, i. e. κίνησις. Νήριτον (montem Ithacæ) εἰνοσίφυλλον, Β, 632. et 757, Πήλιον, montem Thessaliæ, i. e. τοῖς φύλλοις κινούμενον, ὡς δασύν· οὐ δηλαδὴ, διὰ τὴν πυκνότητα, οὐδὲν τι τῶν στεῤῥῶν κινεῖται, ὡς μὴ διϊκνουμένου ἀνέμου ἐντὸς, ἀλλὰ τὰ φύλλα μόνα: κινησίφυλλον, σεισόφυλλον, κατάδενδρον. imo re vera est idem quod ἀνεμόεις, ubi ventus valide flat, ut in montibus solet. sic, Νήριτον, ι, 22. Πήλιον, λ, 315.

ἐνοσίχθων, ονος. ὁ. (Χάω) concutiens terram tremore. est epitheton Neptuni, ad quem terræ motus referebantur, idemque qui ἐνοσίγαιος, et γηκίνης, dorice γακίνας, ου. ὁ, ab ἡ γῆ et κινέω, sicut hoc ab ἐνόω, quatio. κρείων Ἐνοσίχθων, Neptunus, Θ, 208. Ν, 10. Υ, 13, 63. Φ, 435. γ, 6. ε, 382. ι, 525. μ, 107. ν, 146. Sophocli est τινάκτωρ γαίης.

ἐνόω, vide sub ἠνίον.

ἔνρινον, τὸ, vide sub ῥίν.

ἐνσκήπτω, f. ψω. (Κάπω) infigo, infligo cum vehementia et nisu, immitto cum impetu. ἐνέσκηψε μόρον (αὐτοῖς) Py. 3, 105, inflixit illis mortem, perfodiendo eos; nam sermo est de fulmine. hinc κατασκῆψαί τινα, est, fulmine percutere et perfodere et configere aliquem, Eurip. Med. 94. et hinc κεραυνὸς dicitur σκηπτὸς, immissus, infixus. λοιμοῦ σκηπτὸς dicitur de pestilentia poëtice, Æschyl. Pers. 717. et ἐπισκήπτειν, immittere graviter, ibid. 742.

ἐνστάζω, f. ξω. (Στάω) instillo, influere et inhærere facio. εἰ δή σοι σοῦ πατρὸς ἐνέσταχται μένος ἠΰ, si tibi inditum est tui patris nobile robur, β, 271, *eingeflösset ist, (is instilled,)* per metaphoram ἐκ τῶν ὑγρῶν, et quia hoc verbum de generationis opere poni solet, ut sub simplici στάζω ex Pindaro vidimus. est ergo nihil κακοζήλου, nihil adfectati et quæsiti, in hoc loco Homerico, etsi nihil huic metaphoræ cognatum additur. paraphrasis ejus est, 279. cæterum κακοζήλου nonnihil est in illo Sophoclis, σύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη, pro συγκοινωνὸν, ubi nulla alia nautica vox ad hanc una navigantem in contextu additur. conf. καλάμη. νέκταρ καὶ ἀμβροσίην ἐνστάξοισι (dorice pro ἐνστάξουσι) χείλεσι, Py. 9, 110, inserent.

ἐνστηρίζω, (Στάω) firmiter inhærere facio, infigo. ἡ δὲ (ἐγχείη, hasta) ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο, Φ, 168, super eum transvolans infixa erat terræ, *fuhr in die erde, (stuck in the earth.)*

ἐνστρέφω, (Τρέω) verto aliquid in aliquo. ἔνθα μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, ubi femur in coxa vertitur, Ε, 306.

ἐντανύω, f. ύσω. (Τῶ) intendo. ponitur apud poëtam de arcu, cujus alteri cornu nervus circumponitur, et sic arcus tenditur. ὃς δέ κε ῥηΐτατα ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, qui facillime intenderit arcum manibus suis, τ, 577. φ, 75. νευρὴν ἐντανύειν, se adtensurum esse nervum ad cornu, φ, 97. sic, ἐντανύσαι νευρὴν, τ, 587. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι, *anspannen, (bend,)* ω, 170. οὐδέ μιν (i. e. τὸ τόξον) ἐντάνυον, (omisso augmento aor. 1.) φ, 150. et 114, εἰ δέ κεν ἐντανύσω (aor. 1. conj.) sc. τὸ τόξον. et 286, δείσαντες, μὴ τόξον ἐΰξοον ἐντανύσειε. et 306, αἴ κε τὸ τόξον ἐντανύσῃς. sic 315, ἐντανύσῃ ὁ ξεῖνος. et 326, οὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσι, coll. 328. et 185, οὐδ' ἐδύναντο ἐντανύσαι. et 247, ἀλλά μιν οὐδ' ὥς ἐντανύσαι δύνατο, coll. 253, 254. et 92, οὐ γὰρ οἴω ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐντανύεσθαι, non puto, hunc arcum sine magno negotio tendi. et 403, τοῦτο (τόξον) δυνήσεται ἐντανύσασθαι, hunc arcum poterit intendere. apud Pindarum etiam de sulco po-

nitur: ἐντανύσας αὔλακας, Py. 4, 405. Vide sub νευρά.

ἐνταῦθα, ('Eν) adverb. huc, hic. μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, I, 597, neque te deus huc vertat.

ἐνταυθοῖ, ('Eν) adverb. istic, ibi. est dorice et attice, pro ἐνταῦθα. sic ἐνδοῖ pro ἔνδον, πεδοῖ pro εἰς πέδον i. e. εἰς γῆν, *auf die erde, (on the earth.)* est ergo ἐνταυθοῖ pro, εἰς τοῦτον τὸν τόπον, quasi ἐν ταυτοῖ, i. e. ἐν τούτῳ, et ἐν est pro εἰς attice. cæterum notat solum ἐν τόπῳ, ἐνταῦθα vero utrumque, ἐν τόπῳ καὶ εἰς τόπον. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο, istic nunc jace, Φ, 122. ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, istic nunc sede, σ, 104, ubi id dicitur inimico animo. sed υ, 262, idem dicitur amice.

ἔντεα, έων. τά. ('Eν) instrumenta quævis. in specie arma, quibus induitur corpus. est ab ἐν, quod notat, *cum, mit, (with;)* et *in, drinnen, (within.)* nam ἔντεα *induuntur*, et alia instrumenta *adhibentur*, ut *cum* iis aliquid fiat. ἔντεα ἔδυνεν, arma induit, Γ, 339. μὶν κατέκηε σὺν ἔντεσιν, eum combussit cum armis ejus una, Z, 418. χροΐ δ' ἔντεα ἐδύσατο, corpori induebat arma, I, 592. ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα, K, 34. et 75, παρὰ δ' ἔντεα ποικίλα ἔκειτο, ἀσπὶς, etc. ubi τὰ ἔντεα maxime sunt ὁ θώρηξ, cui deinde et scutum, etc. adduntur. διὰ δ' ἔντεα, per arma occisorum jacentia, K, 298. et 407, ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, quod epitheton additum ad differentiam aliorum ἐντέων, qualia sunt τὰ συμποτικά. κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν, Λ, 730, dormivimus armati. et 754, ἀναλέγοντες ἔντεα καλὰ, legentes arma. ἐνάριζον ἔντεα μαρμαίροντα, M, 195. σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι, N, 331. ἔντεα αἱματόεντα ἀπὸ χροὸς συλήσας, N, 640. et 719, δαιδαλέοισι. ἔντεα ἐδύσετο παμφανόωντα splendentia, O, 120. et 343, ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα. αὐτὸν καὶ ἔράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας, Π, 279. et 663, ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντεα ἕλοντο. Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ, P, 162. et 186, ἔντεα δύω, induo. et 192, ἔντε' ἄμειβεν, mutavit sibi. σοὶ ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, χάλκεα, μαρμαίροντα, Σ, 130, coll. 137. et 191, παρὰ Ἡφαίστου οἰσέμεν (apportaturam se esse) ἔντεα καλά. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι, T, 384, experiebatur ipse se in his novis armis. (1 Sam. xvii, 39.) ἔντεα ἀφοπλίζοντο, *sie entwafneten sich, (they put off their arms,)* Ψ, 26. et 806, ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, ubi conf. διά. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτὸς, η, 232, ubi intelliguntur vasa convivii, in quibus cibus et potus apponebatur. ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς, arma, τ, 17. πάντας δ' ἔντε' ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἑλέσθαι, ψ, 368. in poëta hæc vox semper cum spiritu leni: recentiores autem et cum aspero, ἕντεα, scripsere, unde est ὁ αὐθέντης, ὁ αὐτοφόντης. ἔντεα νηὸς, instrumenta navis, Ne. 4, 115. ἐντέων σθένος, i. e. τῶν ἁρμάτων, instrumentorum, i. e. curruum, robur, Py. 5, 46. ἔντεσιν ἐν χαλκοῖς νικῶν δρόμον, Ol. 4, 34, ubi cursus armatus intelligitur. ἔντεσι παμφώνοις αὐλῶν, tibiis, Ol. 7, 22. ἐν ἱππείοις, Ol. 13, 28, instrumentis equestribus, *mit pferdezeug, (with horse equipage.)* ἔντεσιν ἀνάγκης, instrumentis coactionis, Py. 4, 417. et 418, βοέοις, i. e. λώροις. σὺν ἔντεσι, Py. 12, 37. ἱππείοις, Ne. 9, 52. singularis esset τὸ ἔντος, εος: et proprie notat, omne vas aut instrumentum *cavum*, quod quid continet et ambit, et intus se habet.

ἐντείνω, (Τῶ) intendo. δίφρος ἱμᾶσιν ἀργυρέοις ἐντέταται, E, 728, *der wagenstuhl war mit silbernen riemen überzogen, (the body of the car was overlaid with silver plates,)* loris i. e. laminis argenteis inducta erat pars illa currus ubi vectores sedent vel stant. πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, K, 263, multis loris intus firmiter obducta erat galea.

ἐντέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) mando, *ich gebe auf, (I command.)* ἔντειλεν παισὶν, mandavit filiis suis, Ol. 7, 73, pro ἐνέτειλε. hinc est ἡ ἐντολή.

ἐντεριόνη, ἡ, vide sub δρῦς.

ἔντερον, ου. τό. ('Eν) omne interius. in specie, intestinum, *ein darm, (an intestine.)* intestina dicuntur et τὰ νηδύϊα, et τὰ ἔνδινα. ἔντερα γαίης dicuntur quædam animalia in terra habitantia: e. c. ἴουλοι κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι, ἔντερα γαίης: quanquam non omnia σκωλήκια sic vocat, sed tantum τοὺς ἰούλους πολυπόδας, nam ὁ ἴουλος est animal πολύπουν. hinc longas naves ὁ Λυκόφρων dixit ἰουλοπέζους. præterea et ἡ περὶ πρώτην ἥβην βλάστησις γενείου dicitur ὁ ἴουλος. cæterum ἔντερον est ab ἐντός. ἔντερα χαλκὸς διήφυσε, intestina ferrum exhausit, N, 507. Ξ, 717. P, 314. ἔλαβε ἔντερα χερσὶ, Y, 418. et 420, ἔντερα χερσὶ ἔχων. εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, bene tortum intestinum ovis, φ, 408, ubi sic vocat chordam in cithara.

ἐντεσιεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔργα) qui armis quibusdam instructus opus facit, qui in armis suis laborat. et est in poëta epitheton mulorum junctorum vel jungendorum ad currum, Ω, 277, ἐντεσιεργοὶ ἡμίονοι, muli jugales, i. e. οἱ ἅμαξαν ἕλκοντες καὶ μὴ ἁπλῶς νωτοφόροι, *die in sielen und joch arbeiten, (drawing in harness and yoke.)* in genere autem ἐντεσιεργὸς est ὁ ἑτοῖμος εἰς ἔργον, et instructus iis instrumentis quibus utitur ad opus faciendum. nam ἔντεα in genere sunt instrumenta; in specie autem ἅρματα, et lora ad trahendum currum necessaria. *wer in seinem joche ziehet, (drawing in a yoke.)*

ἐντέταται, vide sub ἐντείνω.

ἐντετοκὼς, vide sub ἐντίκτω.

ἐντεῦθεν, ('Eν) adverb. inde. ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθεῖν, τ, 568, non puto, inde (ex porta cornea) mihi venire somnium probandum.

ἐντευτλανόω, ώσω, vide sub τεῦτλον.

ἐντεύχω, f. ξω. (Τέκω) labore et fabricatione insero, *ich verfertige hinein, (I insert by labour.)* ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν, sc. ἐν τῷ σάκει, Σ, 483. pro ἐνέτευξε.

ἐντὶ, dorice pro ἐστὶ; vide sub ἐς ad finem, quoque pro εἰσὶ, vide sub ἜΩ, aliquanto ante medium.

ἐντίθημι, (Θέω) impono. ἐνετίθει δύο κῆρε, imponebat lancibus duo fata mortifera, Θ, 70. X, 210. ἐνετίθει τέμενος, Σ, 550, vide simplex τιθέω. nam hæc vox sæpius ibi, de ornatu quem inseruit operi Vulcanus. μέλιτος ἀμφιφορῆας, Ψ, 170. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ, pro ἐνετίθει, Ξ, 179. ἐν αὐτῇ ἐτίθει ὅπλα, β, 390. χερσὶ δέπας, γ, 51. ν, 57. ο, 120. et 130, πέπλον, ab Helena dono datum. δῶρα, θ, 439, 441. ἐνθήσω οἶνον μενοεικέα, ε, 166. ἐνέθηκε νῶτον ὄϊος, I, 207. et 215, εἰν ἐλεοῖσι ἔθηκε, pro quo alii habent ἔχευε. ἐνέθηκε βίην ὤμοις, P, 569. σκῆπτρον χερσὶ, Ψ, 568. ἐνὶ φρεσὶ θάρσος θῆχ', pro ἐνέθηκε, γ, 77, indidit. sic et ζ, 140. τὰ μοὶ θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν, ξ, 227, quæ mihi deus indiderat et ingeneraverat animo. et 312, Ζεὺς ἱστὸν χείρεσσιν, fecit ut comprehenderem malum de navi. ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν, ο, 356. ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων, π, 291. et 444, κρέας ὀπτὸν ἐν χείρεσσι. δέπας, σ, 151. τόξα, φ, 379. ἐν λεχέεσσι θῆσαν pro ἐνέθεσαν, Ω, 720. ἐνθέμεναι (pro ἐνθεῖναι) χλαίνας οὔλας, Ω, 646. δ, 299. η, 338. πυρὶ, Ψ, 45. ἐν δ' αὐτῇ θὲς φάρος, pro ἔνθες, θ, 425. κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα, pro ἐνετιθέμεθα, γ, 154. ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα, δ, 578, λ, 3. ἐν δ' ἱστὸν ἐτίθεντο, δ, 781. θ, 52. ἐν δ' ἔθετο οὐλοχύτας κανέῳ, δ, 761. ἀκμοθέτῳ ἄκμονα, θ, 274. κότον ἔνθετο (ἐνέθετο) θυμῷ, λ, 101. sic χόλον, ν, 342. μῦθον πεπνυμένον, φ, 355. α, 362. ἐν στήθεσσι θυμὸν ἄγριον, I, 625. οὐ μὲν καλὰ (pro καλῶς) χόλον τόνδε ἔνθεο θυμῷ, Z, 326, pro ἐνέθεσο, indidisti, aor. 2. m. et honeste ita dicitur, quasi Paris irasceretur Trojanis odio se prosequentibus, cum re vera esset timor in Paride. conf. χόλος. μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Δ, 410, ubi est imperat. aor. 2. m. quod ἐν tamen in constructione debet avulsum intelligi, et ad τιμῇ referri, μὴ θέσο αὐτοὺς ἐν ὁμοίᾳ τιμῇ. σὺ δὲ ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, I, 635, tu vero placidum inde tibi animum; nam id in potestate tua. conf. ἵλαος. μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, ω, 247. hoc ἐν omissum subintelligi debet, κ, 333, ἀλλ' ἄγε μὲν κολεῷ ἄορ θέο, pro ἔνθεο, intrude gladium in vaginam. ἐνθεμένη σὲ λεχέεσσιν, Φ, 124. X, 353. τίθεν ἐν, pro ἐνετίθεσαν, Py. 3, 114. et ibi est indicativus loco conjunctivi. recentioribus Atticis τὸ, ἐνθέσθαι, καὶ ἐπὶ τροφῆς ponitur, in os ingerere. hinc ἡ ἔνθεσις est ἡ τροφὴ, *ein bissen, (a morsel of food,)* frustum cibi. Aristoph. Equit. 403.

ἐντίκτω, (Τέκω) ingenero. ejus perf. m. part. ἐντετοκὼς, ponitur passive, innatus. χαλεπὸν, ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν, Aristoph. Vesp. 649, difficile est, mederi morbo vetusto huic civitati ingenerato.

ἐντολὴ, ἡ, vide sub ἐντέλλω.

ἔντομος, ὁ ἡ, vide sub ΤΕ'ΜΩ, aliquanto a fine.

ἐντὸς, ('Eν) adverb. intus, intra. ὅτε δὴ λιμένος ἐντὸς ἵκοντο, A, 432. sic et π, 324. ὅσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, quotquot populos Hellespontus complectitur, B, 845. ὅσα οὐδὸς ἐντὸς ἐέργει, limen, i. e. ædes, I, 404. τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς, K, 10. ὄφρα νῆας ἐντὸς ἔχον (τὸ τεῖχος) ῥύοιτο, ut naves intus complectens murus tueretur, M, 8. et 374, τείχεος ἐντὸς ἐόντες. et 380, ὃ τείχεος ἐντὸς κεῖτο. πλῆσθεν (ἐπλήσθησαν) δέ οἱ μέλεα ἐντὸς ἀλκῆς καὶ σθένεος, P, 211. κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐντὸς ἐέργει, Σ, 512, sic et X, 121. et 85, τείχεος ἐντὸς ἰὼν, *hinein, (within.)* ὅσον Λέσβος ἐντὸς ἐέργει, Ω, 544. πίθοι, θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, β, 341. θύραι δόμον ἐντὸς ἔεργον, η, 88, i. e. συνέκλειον. τοὺς ὅλεκον λιμένος ἐντὸς, κ, 125. ἐντὸς δὲ πυκάζοιεν ἑαυτοὺς, μ, 225. ἴδε νῆα λιμένος ἐντὸς, π, 352. μεγάρου, υ, 258. ἕρκεος, ψ, 190.

ἔντος, genitivus Æolicus participii εἰς, εἶσα, ἕν, pro ὤν, οὖσα, ὄν, vide sub ἜΩ aliquanto a fine.

ἔντοσθε et ἔντοσθεν, ('Eν) adverb. ab intus, *von innen, (from within.)* it. intra, *innerhalb, (within.)* κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, Δ, 454. ἔντοσθεν πόλιος, intra urbem, Z, 364. ἔντοσθεν, intus, absolute sine casu, K, 262. M, 296. et 416, τείχεος ἔντοσθεν. et 455, absolute. ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι, X, 237. ὅτε ἔντοσθεν ἔσαν δόμου, α, 126. et 128, δουροδόκης. et 380, δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε. sic et β, 145. et 424, μεσόδμης. ἔντοσθ' ἄντροιο, ι, 298. λιμένος, κ, 92, intra portum. πᾶσα ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, μ, 241. sic absolute, ν, 100, μένουσι. αὐλῆς, ξ, 13. et 194, κλισίης. μεσόδμης, ο, 289. θυράων, ρ, 339. δόμοιο, σ, 237. φαρέτρης, φ, 417. μεγάρων, χ, 172, *im saale, (in the hall.)* et 204, δόμων. est ergo ubique, *innerhalb, drinnen, (within.)*

ἐντρέπομαι, vide sequens.

ἐντρέπω, f. ψω. (Τρέω) intro verto, intus moveo: in pudorem conjicio. ἐντρέπομαι, intra vertor, intus moveor, curæ mihi est aliquid, *ich kehre mich woran, (I am concerned about something.)* οὐδέ σοι ἐντρέπεται ἦτορ, i. e. ἐπιστρέφεται, non movetur tibi cor, O, 554, non in curam impelleris; quod et ὀπίζεσθαι dicitur. sic et, α, 60. ut designet, respicere ad aliquid cum

cura et attentione. hinc est ἐντροπαλίζεσθαι, i. e. ἐν τῷ φεύγειν ἐπὶ τὰ ὀπίσω στρέφεσθαι.

ἐντρέφω, (Τρέφω) educo ibi. Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱός, Τ, 326, in Scyro educatur mihi filius meus.

ἐντρέχω, (Τρέχω) moveo me in aliquo, sum aptus in aliquid, convenio, *ich passe mich worein, bin gerecht, (I am fit, adapted, for something.)* εἰ οἱ ἐφαρμόσειε ἔντεα, καὶ ἐντρέχοι γυῖα, Τ, 385, experiebatur, an sibi apta essent arma, et convenirent membra sua in ea; coll. 386, ex quo apparet, simul id dici, an moverent se apte artus ejus ἐν ἔντεσι τούτοις νέοις, εἰ συνάλλεσθαι τοῖς ὅπλοις δύνανται.

ἐντρίβω, (Τρίβω) terendo et torquendo incutio et impingo. conf. locum ι, 333, sub simplici notatum. cæterum ὁ παιδοτρίβης, ου, est magister rei gymnasticæ puerorum; de quo vide Aristoph. Nub. 969, ibique Spanhemium.

ἐντροπαλίζομαι, (Τρέπω) crebro me converto et respecto, crebro inter abeundum resisto conversus, capite in hanc et illam partem retorto. ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει ἐντροπαλιζομένη, Ζ, 496, de Andromache abeunte a marito suo caro, συχνὰ ἐπιστρεφομένη: ἀπάγει γὰρ αὐτὴν ἡ παραίνεσις, 490, ἐπιστρέφει δὲ ἡ εὔνοια, *sie gieng nach hause, sahe sich aber im gehen oft nach ihrem weggehenden gemahl um, (she went home, but in going she often looked back at her departing husband.)* θηρὶ ἐοικὼς, ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, Λ, 546, de Ajace abeunte ab hostibus, qui lento passu et brevi abibat, crebro respectans, ne a tergo vulneraretur: et sic leo solet fugere μετὰ φρονήματος, et ut semper minitetur, se facturum esse novum impetum si acrius prematur abiens. sic Ρ, 109, ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, ἐντροπαλιζόμενος, ὥστε λῖς, de Menelao, cedente copiis hostium. τόξοις ἔθεινε αὐτὴν ἐντροπαλιζομένην, arcu verberavit eam huc illuc se versantem corpore et oculis, Φ, 492, Juno Dianam, τὴν δὲ καὶ ἐπὶ τὰς ὄψεις ἐκτρέπουσαν πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. Vide quoque sub ἐντρέπω.

ἐντύνω, f. υνῶ. (Εν) paro, præparo, apparo, instruo, armo, idem ac ἐντύω. interserto ν. δέπας δ' ἔντυνον ἑκάστῳ, et poculum instrue cuique, Ι, 203, inquit Achilles ad Patroclum, cum hospites nobiles venissent: *mache jedem einen becher zu rechte und fülle ihn, (set a bowl for each, and fill it,)* nam hæc sunt ἔντεα δαιτὸς, i. e. τὰ εἰς αὐτὴν σκεύη. cæterum vide h. l. τὴν ἁπλότητα ἡρωϊκήν: ipsi sibi ministrant. εὖ ἐντύνασαν (particip. aor. 1. a. fœm.) ἑαυτὴν, postquam bene præparasset et ornasset se, Ξ, 162, nam κάλλος τῇ γυναικὶ ὅπλον ἐστὶ κατὰ ἀνδρός. *da sie sich schön zu rechte gemachet und geputzet, (having carefully prepared and adorned herself.)* ubi vides simul, quid sit ἐντύειν ἵππους, supra ex Ε. λιγυρὴν δ' ἔντυνον (pro ἤντυνον) ἀοιδὴν, μ, 183, de sirenibus: argutam instituerunt cantionem. in *media* forma notat quoque active. ἐντύνοντο ἄριστον, Ω, 124, apparabant jentaculum vel prandium. δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, jentaculum apparabant, ο, 499. ἐντύνοντο ἄριστον ἅμα ἠοῖ, π, 2. δαῖτα ἐντυνόμενοι, γ, 33, apparantes epulum: *sie rüsteten eine mahlzeit zu, (they prepared a feast.)* ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι, ut quam celerrime expedias et appares omnia, ζ, 33, pro ἐντύνηαι, quod Attici contrahunt in ἐντύνῃ. ἦλθε ἐντυναμένη, μ, 18, venit ut talis quæ paravit se eleganter et nitide, ἑαυτὴν ἐπαγωγότερον ὁπλίσασα, ὅπως ἀρέσοι αὐτῷ, sicut supra de Junone ex Ξ vidimus. media forma est pro activo cum pronomine reciproco, pro ἐντύνασα ἑαυτήν. ἵνα ἐντυνώμεθα δαῖτα, ut apparemus convivium, ρ, 175. et 182, δαῖτα ἐν[illegible].

ἐντυπάς, (Τύπω) adverb. impressa forma. est ab ἐντυπόω, informo, imprimo, cudendo quasi. γέραιος (Priamus) ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Ω, 163, sic tectus faciem chlæna, ut figura faciei, quasi impressa chlænæ, appareret; arcte contecto vultu, κεκαλυμμένος ἐντυπάδως καὶ οἷον ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ κεφαλῆς μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. nam in summo luctu non vult nec intueri quemquam nec ab alio conspici: et poëta, velut pictor, hunc gestum, loco summæ tristitiæ, quæ difficulter in summis viris pingitur, posuit. est hic quasi ὑπόγαιος βίος in tenebris voluntariis.

ἐντυπόω, vide supra.

ἐντύω, f. ύσω. (Εν) paro, præparo, apparo, instruo, armo. ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν (pro ἤντυεν) ἵππους, Ε, 720, i. e. εὐτρέπιζεν, ὥπλιζεν, parabat, instruebat, equos aureis phaleris ornatos: et sermo est de dea, quæ ipsa ornabat suos equos currui suo jungendos. *schirrete sie an, (harnessed them.)* hinc Pindarus ἔντεα posuit pro ἅρματα, partem pro toto, quia ἔντεα equorum sunt eorum lora et juga. ἔντυον εὐνὴν, sternebant et apparabant lectum dormitorium, ψ, 289. ἔντυέ μιν ἀνάγκη, necessitas incitavit eum, Ol. 3, 51, διέγειρεν αὐτόν. ἔντυε βασιλεὺς ἀνέμων Ζήτην καὶ Κάλαϊν, Py. 4, 322, adornavit, *hat ausgerüstet, (equipped,)* ad iter et expeditionem argonauticam. ἔντυε γάμου κραίνειν τελευτὴν, Py. 9, 117, instruxit eum et incitavit, perficere nuptias: παρεσκεύαζε. ἔντυε θυμὸν αὐτοῦ, Ne. 9, 86, armabat animum ejus. est verbum a τὸ ἔντος, vas, instrumentum, in quod subit aliquid.

ἐνυάλιος, ἐνύειν, vide sub 'Ενυὼ, in R. et αὐτῇ, ad initium.

ἐνύπνιον, ου. τό. (Πνέω) somnium, *ein traum, (a dream.)* θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, Β, 56. ξ, 495. ubi per appositionem. ἐνυπνίῳ πιθέσθαι, Ol. 13, 111.

ἐνύω, vide sequens.

ἕνω et εἵνω, ἐνύω et ἐννύω, εἰνύω, ἐννύω et ἕννυμι et ἵννυμι, (Ἕω) sunt formæ, factæ ab ἕω, idemque notantes. ἐνδύω, σκεπάζω, καλύπτω. ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτο 'Οδυσσεὺς, induebat sibi, ι, 229. et 230, ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. sic et κ, 543, coll. 542. pro quo recentiores compositum verbum ponunt ἀμφιέννυντο. οὐ πολλοὶ χιτῶνες ἐνθάδε ἕννυσθαι, ad induendum, ξ, 514, infin. ab ἕννυμι, ἕννυμαι. et 522, ἕννυσθαι, ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο. χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν ἕννυσθαι, oportet te ipsam pulcras vestes indui, ζ, 28. significatui est perinde, quo spiritu scribatur: nam lenis est Ionicus: sed poëtæ fortasse non fuit perinde, elegantiam pronuntiationis sectanti accurate.

ἐνῶπα, ἐνωπάδιως, vide sub ἐνωπιδίως.

ἐνωπὴ, ῆς. ἡ. (Ὄφ) conspectus, quod sub adspectu et palam est. ab ἐν, et ὁ ὤψ. ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ, quasi quæ admiserit flagitii aliquid palam, Ε, 374. Φ, 510, ubi ἐνωπὴν λέγει τὴν ὄψιν, καὶ τὴν ἐν φανερῷ θέαν. hinc est ἐνώπιος, ὁ ἡ, sub adspectum cadens. et ὁ ἡ ἐξώπιος, qui est extra conspectum. Eurip. Med. 624. ἔξω τῶν ὀφθαλμῶν τινός.

ἐνώπια, ων. τά. (Ὄφ) parietes in atrio domus, quos introiens habet in conspectu ad dextram et sinistram: τὰ ἐν τῇ τῶν θυρῶν εἰσόδῳ καὶ ἐξόδῳ πλάγια. *die seitenwande auf dem saale oder im eingange, (the walls on the sides or at the entrance of the hall.)* ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, Θ, 435, currus collucentes et splendidos, adplicuerunt et admoverunt et constituerunt, ad parietes; ne scilicet officerent alicui ambulanti. et vides, παμφανόωντα pertinere ad ἅρματα. δούρατα, ἑσταότα ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια, παμφανόωντα Τρώϊα, hastas splendidas Troibus ereptas, stantes in tabernaculo ad parietem, Ν, 261. sic, ἅρματα δὲ, δ, 42. si tamen de domo illustri, non vero de tabernaculo, sermo est, potest id participium etiam ad ἐνώπια pertinere; sicut fortasse loco ex Θ et δ citato: et χ, 121, τόξον μὲν ἔκλινεν ἑστάναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, nam parietes ibi gypso erant dealbati: et dicit ibi sic τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους, quia introitus ibi erat angustus, per valde crassum murum factus. possunt aliis locis etiam intelligi οἱ τῆς οἰκίας τοῖχοι, οἱ ἀντικρὺ τῆς εἰσόδου, οἳ ἐν ὀφθαλμοῖς εἰσὶν τῶν παροδευόντων ἔξωθεν. τὰ παρώπια dicuntur ex corio factæ valvulæ quasi, quæ ad oculos equorum junctorum adplicantur.

ἐνωπιδίως, (Ὄφ) adverb. coram, inspiciendo curiosius. vultum ipsum directe intuendo. ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, ψ, 94, ex habitu vultus et staturæ et formæ reliquæ, nonnunquam quidem videbatur ei, quasi eum coram conspiceret et re vera eum præsentem haberet; et sequitur, alias eum non agnoscebat, ob vestes illas viles. scribitur et ἐνωπαδίως, ab ἐνῶπα, adverb. a quo est κατενῶπα. cæterum l. c. ἐνωπιδίως idem est ac, εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον: et εἰσιδεῖν est, agnoscere visu.

ἐνώπιος, ὁ ἡ, vide sub ἐνωπή.

ἐνώτιον, τὸ, vide sub λοβός.

ἕξ, (Χάω) indeclin. sex, *sechs, (six.)* adhæret hic numerus quinario, per digitos manus alterius indicato; et habet nomen ab ἕκω, i. e. ἔχω, hæreo. Ε, 270. Ψ, 741. Ω, 399, 604. ι, 60, sc. si numeri summa iniretur, et deinde per naves æqualiter divideretur: non quasi præcise sex ex singulis navibus. κ, 6. μ, 90, 94, ἕξω δ' ἐξ ἴσχει κεφαλάς. 110, 246. π, 248. χ, 252. ω, 496. Ol. 1, 144. 5, 10. Ist. 1, 11.

ἐξ, vide 'ΕΚ.

ἐξαγγέλλω, f. ελῶ. (Ἄγω) enuntio clare. ἐξήγγειλεν αὐτῷ, Ε, 390. ἐξαγγελεῖ, Py. 6, 18, ut legunt quidam libri.

ἐξαγορεύω, (Ῥέω) enuntio, narro liquido, σαφῶς ἀγορεύω. ἑκάστη ὃν γόνον ἐξηγόρευεν, enarrabat quæque suum genus, λ, 233.

ἐξάγω, f. άξω. (Ἄγω) educo, me vel alium. et habet genitivum rei ex qua educitur quis, vi præpositionis. ἔξαγε κούρην, educ, produc, Α, 337. et 346, ἐκ δ' ἄγαγε (ἐξήγαγε) κλισίης Βρισηΐδα, produxit e tabernaculo. μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα, Ε, 35. et 353, αὐτὴν ἔξαγ' (ἐξῆγε) ὁμίλου, *führete sie aus dem gedränge, (conducted her out of the crowd.)* sic et Λ, 487. et Ν, 535, ἐξῆγεν πολέμοιο, eduxit ex pugna. τὸν Εἰλείθυια ἐξάγαγε (ἐξήγαγε) προφόωσδε, Lucina eum produxit ex utero in lucem, Π, 188. sic et Τ, 118, ἐκ δ' ἄγαγε προφόωσδε. Ἄργεος ἐξαγαγόντες, Ν, 379, dum ex Argis eam arcessimus. ἐκ δ' ἄγον (ἐξῆγον) αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, Τ, 245, *führeten sie hervor, (brought out.)* et 332, Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, e Scyro adducas vel educas. τοὺς ἐξῆγε θύραζε, Φ, 29, hos eduxit e fluvio, *holete sie heraus, (brought them out.)* τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν (tumulum juxta bustum) ἵνα χεύομεν ἐξαγαγόντες, Η, 336. et 435, ἵνα ποίσον, ubi videtur esse pro ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες in opposito ad εἰσάγειν, i. e. εἰσπορεύεσθαι, εἰσιέναι: ut ergo ἐξάγειν eodem modo *intransitive* sæpe ponatur quam εἰσάγειν, omisso ἑαυτὸν vel ἑαυτούς. pertinet ergo l. c. non ad τύμβον, sed est: ἡμεῖς ἐξαγαγόντες ἡμᾶς, educentes nos, i. e. egredientes vel egressi, χεύομεν, (pro χεύωμεν ionice,) τύμβον. ἐκ δὲ ξείνους ἄγε (ἦγε) κῆρυξ, δ, 301. ἔξαγεν (ἐξῆγεν) ἐκ μεγάροιο, θ, 106. ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα, pro ἐξῆγον, et quidem hostili modo captivas, ξ, 264, abduxerunt inde. Sic et ρ, 433. χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε (ἐμὲ) θύραζε, ο, 464, manu me prehen-

dens eduxit e domo. θοῶς ἐξῆγε πόληος, celeriter eduxit ex urbe, ψ, 372. ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλὴν, eduxerunt eum in aulam, χ, 474, nam ἀνὰ sæpe est, *an, auf, (to, at.)* et 441, ἐξαγαγόντες μεγάρου δμωὰς, 458. ὄφρα σε μῆτις ἐξάγαγ' (ἐξήγαγε) ἐξ ἄντροιο, υ, 21, donec te consilium eduxit ex antro Polyphemi. λύσας ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν, (ἐξῆγεν) Py. 3, 91. παρεξάγω, educo præter rectam viam, decipio, facio ut quis erret. vide locum ex K, 391, sub simplici citatum. *ich verleite, (I mislead.)*

ἐξάγω, f. άξω. ("Αγω) confringo, refringo. λέων ἐνθορὼν (irruens) βουσὶ, ἐξ αὐχένα ἄξει, pro ἐξάξει, frangere solet cervicem boum, E, 161. sic P, 63, τῆς (βοὸς) δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε (ὁ λέων) λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν πρῶτον. sic eadem verba et Λ, 175. ἐκ δέ οἱ (νηῒ) ἱστὸν ἔαξε ποτὶ (πρὸς) τρόπιν, μ, 422, fluctus effregit malum ad carinam. conf. ἐξαράσσω. *brach den mastbaum unten am boden aus, (broke the mast even to the keel:)* et itaque totum.

ἐξάδελφος, vide sub ἀνεψιός.

ἐξαείρω, f. ερῶ. ("Αω) extollo, effero, *hebe heraus, trage heraus, (I lift out, carry out.)* ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν, pro ἐξάειραν, Ω, 266, ex loco ubi servabatur hic currus, sublatum adduxerunt; vel ut levem, exportarunt. ἐξάειραν αὐτὸν νηὸς, ex navi extulerunt dormientem Ulyssem, ν, 117, 120, βαστάσαντες ἐξήγαγον.

ἐξαέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ ἐξάετες. ("Εω) sexennium, per sex annos. ἡ ἐξάετες, γ, 115. sexennis.

ἐξαίνυμαι, ("Αω) aufero, *nehme weg, (I take away.)* ἐκ δ' αἴνυτο θυμὸν, eripuit vitam, Δ, 531. φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν, E, 155. et 848, κτείνων ἐξαίνυτο θυμόν. ἀφείλετο τὴν ψυχὴν, eripuit animam. οὐτάζων μεγάλῳ ξίφεϊ, ἐξαίνυτο θυμὸν, Y, 458. νηῒ δ' ἐπὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα, ο, 206, ubi locutio elliptica, festinantem describens; i. e. ex curru sumebat pulcra illa donaria, et navis puppi imponebat ea. ἐξαίνυτο, sc. ἐκ δίφρου, ἐπὶ νηῒ, sc. τιθεὶς αὐτά.

ἐξαιρέσιμος, vide sequens.

ἐξαίρετος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) electus, selectus, *ausgesucht, (select.)* γυναῖκες ἐξαίρετοι, puellæ exquisitæ, B, 227, αἱ ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθεῖσαι. κοῦροι Ἰθάκης ἐξαίρετοι, δ, 643, οἱ ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, *ausgewählete, (chosen from among others.)* idem dicitur et αἱρετὸς, ἡ, όν. sed ἐξαιρέσιμος τοίχου λίθος est, ὁ ἐκεῖθεν ἐκβληθεὶς, *herausgenommen, (taken out.)* ἐξαίρετον κῆπον, Ol. 9, 39. ἀγῶνα, Ol. 10, 28. μόχθον, Py. 2, 54, insignem laborem, *sonderbar, (extraordinary.)* ποινὴν, Ne. 1, 108. ἐξαίρετον γῆθησε, Py. 4, 218, neutrum adverbialiter, ἐξαιρέτως, ὑπερβεβλημένως. ἐξαιρέτοις ἔρνεσι, eximiis plantis, Ist. 1, 93.

ἐξαιρέω, f. ρήσω. ("Αω) extraho, educo, *nehm heraus, (I take out.)* seligo ut præstantius. ἐξῄρεε τόξον, extulit arcum, sc. ex arculâ in qua erat conditus, *aus dem futteral, (out of the case,)* φ, 56, ἐξήγαγε, ἐξέβαλλε. ὅσα οὐδέποτε ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεὺς, ι, 39, i. e. ἐξαίρετα ἔλαβεν, selecta accepit. vel et simpliciter, exportavit. simul ea notio obversatur animo auditoris, quasi ἐξ ἄρεος (i. e. πολέμου) ἔσχεν, *im kriege erbeutet hat, (hath taken in war.)* τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, ξ, 232, ionice pro ἐξαιρούμην, vel potius ἐξῃρούμην: κατ' ἐξαίρετον ἐλάμβανον, eligebam mihi placita animo: et notat τὸ γέρας, honorarium, ὃ αὐτὸς πρότερον ἐξαιρεῖται ὁ στρατηγός.

ἐξαίρω, f. αρῶ. ("Αω) effero, eligo, accipio. δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, duplicem perciperet mercedem, κ, 84, ἀπέφερε. ὅσα ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατο Ὀδυσσεὺς, ν, 137, nunquam extulisset selecta. ἐξάρατο ἔθνον, Ol. 9, 15, pro ἐξήρατο, i. e. προσεκτήσατο.

ἐξαίσιος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) est ἔξω τοῦ αἰσίου, extra fas et convenientiam. apud recentiores ἐξ in hac voce notat ἐπίτασιν, ut sit ἄγαν αἴσιος: sed non Homero, apud quem opposita sunt ἐξαίσιος et ἐναίσιμος, ἔξω τοῦ αἰσίου et ἐντὸς τοῦ αἰσίου. sic et ἔκδικος et ἐκδικεῖν apud antiquiores erat ἄδικος, ἔξω τῆς δίκης, quod apud recentiores est ἄγαν δίκαιος. Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, ejus iniquum et infaustum nobis votum, O, 598, fato nostro contrarium. οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, δ, 690, neque cui faciens quidquam injustum et immoderatum: ubi est prior accusativus personæ, alter rei in neutro. ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; ρ, 577, ubi uterque accusativus est masculinus: num forte aliquem injurium timens? τινὰ ἔξω τοῦ αἰσίου, aliquem juris et æqui oblitum. apud recentiores ἐξαίσιος est et, supra communem modum, *überaus, über die maasse, (extraordinary, excessive,)* ingens, nimis. e. c. φυγὴ ἐξαισία γίνεται, fuga immoderata fit, Xenoph. in Ages.

ἐξαΐσσω, f. ίξω. ("Αω) exsilio, erumpo. *fahre heraus, (I leap out.)* ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν (παλάμης) ἐτώσιον, pro ἐξηΐχθη, Γ, 368. ἔκ τε τὼ ἀΐξαντε, M, 145, ἐξαΐξαντες.

ἔξαιτος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) per syncopen pro ἐξαίρετος. electus, *auserlesen, (chosen,)* præstans. ἐκλεγόμενος, καὶ ἐπέκεινα τῶν ἄλλων αἱρούμενος. ἔξαιτος οἶνος, M, 320. ἐξαίτους ἐρέτας, electos remiges, β, 307. ἑκατόμβας, ε, 102. τ, 366. nam ab ἐξαιτεῖσθαι minus accurate deducitur.

ἐξαίφνης, (Φάω) adverb. ex improviso, subito, quasi ἐξ ἀφανοῦς, ex non apparente: ab ὁ ἡ ἀφανὴς, a φαίνω. et hinc est αἰφνίδιος, ου, ὁ ἡ: subitus, improvisus. πῦρ πόλιν ἐξαίφνης φλεγέθει, ignis urbem subito incendit, P, 738. sic, φλέγει πῦρ, ardet ignis celerrime, Φ, 14. ἑλεῖν, statim et celeriter abstulisse, Ol. 9, 78.

ἐξακέομαι, (Χάω) sano, coire vulnus facio, medeor. idem ac Ἀκέω, q. v. τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, tunc sane iram tuam persanare posses, Δ, 36, et expleres iram tuam, ne porro appeteret vindictam. sic et γ, 145, ῥέξειν ἑκατόμβας, ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, ut illam Minervæ gravem iram placaret. λιταὶ ἐξακέονται ὀπίσω, preces sanant deinde id malum, I, 503.

ἑξάκις, (Χάω) adv. sexies, *sechsmal, (six times,)* Ol. 7, 157.

ἑξάκνημοι, vide sub ὀκτάκνημος.

ἐξακρίζω, vide sub ἄκρις.

ἐξαλαόω, f. ώσω. (Λάω) cæcum reddo. ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε τὸν ὀφθαλμόν μοι, ι, 453, inquit Polyphemus. et 504, ἐξαλαῶσαι, excæcasse. υἱὸν (Neptuni, Polyphemum) ἐξαλάωσας, excæcasti, λ, 102, omisso ionice augmento. sic et ν, 343. Vide ἀλαόω.

ἐξαλαπάζω, f. ξω. (Λάπτω) exinanio, evacuo, vasto. idem ac ἀλαπάζω. αἴκε Ζεὺς δῷ πόλιν Τροίην ἐξαλαπάξαι, diruere et diripere, A, 129. μενεαίνεις Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Δ, 33. et 40, ἐγὼ μεμαὼς πόλιν, ἐξαλαπάξαι, inquit Jupiter ad Junonem. Ἰλίου ἐξαλάπαξε (pro ἐξηλάπαξε) πόλιν, χήρωσε δὲ ἀγυιὰς, sc. Hercules, diripuit urbem, et desolavit vicos urbis, E, 642. ἱέμενος (cupiens) Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, Θ, 241. et 288, αἴκεν μοι δώῃ Ζεὺς Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. ἤ σοὶ θυμὸς ἔλπεται ἐξαλαπάξειν νῆας, N, 813, certe tibi animus sperat, vastaturum te esse naves; ubi et de navium in castris Græcorum subductarum destructione ponitur. Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας, Hercules, Ξ, 251. δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ἐξαλαπάξῃ, Y, 30, inquit Jupiter de Achille; ne murum, i. e. Trojam ipsam, evertat: quod tamen Achilli fatis non est datum. Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι, evertisse et diripuisse, γ, 85. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας, unam urbem exhauriens incolis, δ, 176, ubi loquitur Menelaus, dicitque, se paratum fuisse, unam ex suis urbibus evacuare hominibus, iisque translatis alio, tradere eam urbem Ulyssi sociisque ejus habendam. ut ergo h. l. verbum in primo suo significatu sit positum. οἱ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν, sine augmento, θ, 495, qui diripuerunt.

ἐξαλέομαι, f. έσομαι. ("Ελω) devito. ὑλάκτεον, ἐκ τ' ἀλέοντο, pro ἐξηλέοντο, Σ, 586, de canibus, leonem vitantibus.

ἐξαλίω, vide sub ἀλίω, et sub ΚΥΛΩ.

ἐξαλλάσσω, f. άξω. ("Αλλος) immuto, *ich ändere, wechsele, (I alter, change.)* αἰὼν ἄλλα ἄλλοτε ἐξάλλαξε pro ἐξήλλαξε, Ist. 3, 30, tempus alia aliter per vices mutare solet.

ἐξάλλομαι, ("Αλλω) exsilio, *eile hinaus oder auf, (I hasten from or to.)* nam ἐκ non semper ἔξω notat, sed et ὕψωμα. ἐξάλλεται αὐλῆς, E, 142, de leone, qui intra septa villæ irrupit, et jam foras supra illa septa transilit. ὑπεράλλεται. ἐξάλμενος, procurrens ante aciem, O, 571, et ibi deest præcedens imperativus, impetum fac, procurre. per syncopen pro ἐξαλλόμενος vel ἐξαλάμενος. πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, multum ante prima signa prosiliens, Π, 542. πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος, multum ante alios procurrens, Ψ, 399.

ἔξαλος, ὁ ἡ. ("Αλλω) extra mare. ἔξαλος θάνατος, (sic enim legunt accurati codices) λ, 133, ψ, 281, i. e. non morieris in mari, etsi valde periclitaris in eo: sed ἠπειρωτικὸς θάνατος καὶ ἔξω θαλάσσης, mors in continente terrâ, manet te. qui legunt divisim, ἐξ ἁλὸς, exponunt ἐξ pro ἔξω, extra mare, et idem sentiunt. conf. Ὀδυσσεύς.

ἐξαμβλόω, vide sub ἀμβλύνω.

ἐξαναδῦμι, (Δύω) in altum emergo. κύματος ἐξαναδὺς, a fluctu emergens, ε, 438. ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, ex mari emergentes, δ, 405.

ἐξαναλύω, (Λύω) exsolvo. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο ἐξαναλῦσαι, Π, 442. X, 180, i. e. θέλεις ποιῆσαι ἀναζῆσαι αὐτὸν καὶ εἰς ζωῆς ἐπανακάμψαι ἀρχήν; dictum id metaphorice ἀπὸ τῶν ἀναλυομένων ὑφασμάτων, de quibus ἀναλύειν proprie dicitur si retexit quis ea. nam ἡ μὲν Αἶσα ἐπινήθει λίνῳ, Parca net filo fatum alicui, ὁ δὲ ἀντρέπων αὐτὴν, ἀναλύειν ἂν τὰ αὐτῆς λέγοιτο. hinc orta est fabula τοῦ τῶν Μοιρῶν μίτου. et philosophi quoque τὴν ἀνάλυσιν vocant τὴν ἐκ τοῦ συνθέτου εἰς τὸ ἁπλοῦν ἀναδρομήν: et ipse poëta ἀναλῦσαι θάνατον et ἐξαναλῦσαι θανάτου vocat τὸ, εἰς ἀρχὴν ἄλλην ἀποκαταστῆσαι ζωῆς.

ἐξαναφανδὸν, (Φάω) est neutrum adverbialiter positum, coram omnibus. idem ac ἀναφανδὸν et ἀναφανδά. aperte, *ohne hehl, (openly.)* ἐρέω δέ σοι, dicam tibi, υ, 48.

ἐξανθέω, vide sub Ὕβρις, ad finem.

ἐξανίημι, ("Εω) extra mitto. φῦσαι, ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι, folles, emittentes halitum, Σ, 471. ἐξανῆκέν σε γαστρὸς, Py. 4, 176. peperit te.

ἐξανίστημι, (Στάω) exsurgo, exsurgere facio. ἐξανίστανται (præsens, pro ἐξαναστήσονται, ob certitudinem futuritionis) μεγάλας Λακεδαίμονος, Py. 4, 86, exsurgere fiunt vel fient ex magna Sparta, i. e. emovebuntur inde.

ἐξανορούω, vide sub ἀνορούω.

ἐξανύω, f. ύσω. ("Ανω) perficio. Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, voluntatem Thetidis perfecit, Θ, 370, fecit quod illa voluit. ἤ ἐξανύω σε, certè conficiam te (præsens in textu pro futuro positum) A, 365, i. e. interficiam. sic et Y, 452. *ich gebe dir gewiss genug den rest, (I will certainly do for you,)* εἰς τελευτὴν ἀγάγω. recen-

tiores Attici pro ἀνύω dixere ἀνύτω: posuere id etiam pro σπεύδειν, *endelich seyn, (to hasten.)* quæ notio etiam cum Homerico vocabulo in mente jungenda.

ἐξαπατάω, f. τήσω. (Βάω) abduco de via recta in errorem et damnum, *verfuhre, hintergehe, (I lead astray, deceive.)* εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατῆσαι, *zu betriegen, (to cheat.)* I, 371. et 375, ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησεν, pro ἐξηπάτησε. coll. 341. et simile est τῷ, ἐλίσσειν νόῳ, quod et ἔργοις fieri potest. *hinterlistige ränke brauchen, (to use deceitful arts.)* ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη, X, 299, me decepit Minerva, i. e. cogitatio mea. ὄνομα ἐμὸν ἐξαπάτησεν: nomen meum decepit eum, ι, 415, cum Οὖτις me vocari dixissem. οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι, ν, 277, neque volebant decipere et a recto cursu data opera deflectere. δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι μῦθοι ἐξαπατῶντι (dorice pro ἐξαπατῶσι, in errorem inducunt) φρένας, Ol. 1, 47, in avia abducunt et decipiunt.

ἐξαπαφάω, aor. 2. ἐξήπαφον. (Βάω) decipio. οὐδ' ἂν ἔτι αὖτις ἐξαπάφοιτο ἐπέεσσιν, I, 376, coll. 375, ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε. *er soll mich nicht noch einmal wieder affen, (he shall not deceive me again,)* nam semel decipi a socio, εὐηθείας est; bis vero, μωρίας. ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, quomodo Juno decipere possit Jovem, Ξ, 160. ἀνήρ με ἐξήπαφε μύθῳ, ξ, 379. αἴ κέν σε ἐξαπάφω (aor. 2. conj.) si te decepero verbis meis, ψ, 79.

ἐξαπίνης, (Φάω) adverb. ex improviso, subito. idem ac ἐξαίφνης, et factum poëtice ex ἐξαίφνης, *ehe man es sich versiehet, (unawares.)* ποταμὸν ἐλθόντα ἐξαπίνης, fluvium accedentem subito, E, 91. ἄνεμοι, ἐλθόντε, I, 6, quod notat τὸ σφοδρὸν τῆς πνοῆς δυσπνόου: et ejusmodi subitus et vehemens ventus maxime turbat mare. Græcis quoque præter spem et subito hic tumultus inciderat. θῆρε, ἐλθόντε, leones accedentes improviso, O, 325. στρεφθεὶς, Π, 598. ἄνεμος ἐλθὼν, P, 57. ἀνόρουσε, exsiliit subito, κ, 557. ἦλθε ἀνέμου θύελλα, μ, 288. κύνες ἴδον αὐτὸν, ξ, 29. et 38, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο ἐξαπίνης, certe paulum abfuit quin te canes lacerassent ex improviso. εἰ ποθεν ἔλθοι ὧδε μάλα ἐξαπίνης, si alicunde veniret sic valde inopinato, φ, 196. προφανέντα, apparentem, ω, 159. δυσπαλὲς γίνεται ἐξαπίνας, Py. 4, 487, difficile fit repente; ubi α Doricum est in fine.

ἐξαποβαίνω, (Βάω) exscendo. ἐξαπέβησαν ἑταῖροι, sc. ἐκ νηὸς, μ, 306.

ἐξαποδίομαι, (Δίω) expello, emoveo, *ich scheuche draus weg, (I drive away from.)* αἴ κεν Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι, E, 763, i. e. ἐκδιώξω.

ἐξαποδύνω, et ἐξαποδύω. (Δύω) exuo prorsus. εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, ε, 372, vestes omnes exuebat sibi, nataturus.

ἐξαπολέω, (Ὄλω) prorsus perdo. ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατο (pro ἐξαπόλοιντο) simul omnes funditus pereant ex Ilio, Z, 60. νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, Σ, 290, nunc vero prorsus jam perierunt ex ædibus res pretiosæ. ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, υ, 357, nam sol ex cœlo omnis periit, vel per eclipsin magnam, vel vobis mox morituris. cæterum τέλειος ἀφανισμὸς indicatur per præpositionem ἐξ.

ἐξαπονέομαι, (Ἔω) redeo ex. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, Π, 252, salvum vero abnuit eum ex pugna reversurum. sic μάχης, Y, 212.

ἐξαπονίζω, (Νίπτω) prorsus abluo. τῷ (pro ἐν τῷ, illo lebete) πόδας ἐξαπένιζεν, τ, 387.

ἐξαποτίνω, (Τῶ) prorsus persolvo et luo. οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις, Φ, 412, inquit Minerva ad Martem: sic sane matris tuæ Junonis, iratæ jam tibi, imprecationes luas plenarie: sic pœnas des matri læsæ.

ἐξάπτω, f. άψω. (Ἅπτω) pendere aliquid facio ex aliqua re, *hänge dran, füge dran, (I hang to, fasten to.)* βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, X, 397, *band riemen dran, (fastened things thereto,)* bovina innexuit lora. ἵππων ἐξάπτων, ad currum alligans, sic ut de curru dependeret, Ω, 51, *da er ihn an den wagen gebunden und dran hängend gemachet, (having bound him to the car so that he hung from it.)* πεῖσμα κίονος ἐξάψας, rudentem alligans ex columnâ, χ, 466, *da er ein dick schiffseil an eine säule befestiget, (having made fast a cable to a pillar.)* πάντες δ' ἐξάπτεσθε, Θ, 20, omnes ex ea pendentes trahite, *hänget euch alle dran und ziehet, mit gewalltigem ziehen, fasset alle dran und ziehet, (hang all of you to it and pull stoutly, lay hold of it and pull,)* ἐπιλαμβάνεσθε, ἅπτεσθε.

ἐξαράσσω, f. ξω. (Ῥάω) excido, effringo, ejicio cum impetu. ἐκ δ' οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν, effregit, confregit malum in navi ad carinam, μ, 422, i. e. ἐξήραξε τῇ τρόπιϊ τὸν ἱστὸν, effregerat jam inferne malum e carina, ut ambo fluitarent separata. alii ibi legunt ἐξέαξε, effregerat malum, qua carinæ fuerat junctus.

ἐξαρκέω, (Χάω) sufficio, abundo. it. sufficienter præbeo. ἐξαρκέων κτεάτεσσι, Ol. 5, 55, abundans possessionibus. sed, φίλοις ἐξαρκέων, Ne. 1, 47, amicis sufficienter benefaciens.

ἔξαρνος, ὁ ἡ, vide sub ἀρνέομαι.

ἐξαρπάζω, (Ῥάω) eripio. τὸν ἐξήρπαξε Ἀφροδίτη, Γ, 380, sic, Ἀπόλλων, Y, 443. Φ, 597, ex periculo et turba. ἐξαρπάξασα, Scylla e navi sex viros, μ, 100.

ἔξαρχος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) qui præit. præitor, qui primus est. ἀοιδοὺς, θρήνων ἐξάρχους, Ω, 721, qui lugubria præibant voce sua.

ἐξάρχω, f. ξω. (Ἔρα) præeo, initium facio. βουλῆς ἐξῆρχε νέεσθαι, B, 84, initium faciebat exeundi e concilio principum: ubi ergo ἐξ pertinet ad βουλῆς, et fortasse etiam divisum potius scribendum, βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι, ut præpositio sit postposita casui suo. βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθὰς, consilia bona inveniens, B, 273, auctor et primus exsistens ad bona consilia; et videtur omissa præpositio, εἰς βουλὰς ἐξάρχων, dux ducens ad consilia. Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο, initium fecit, præivit, lugendo, Σ, 51. et 316, Πηλείδης, cœpit lamentationem, quam reliqui una lamentabantur. sic Ἑκάβη, X, 430. Πηλείδης, Ψ, 17. Ἑκάβη, Ω, 747. et 761, Ἑλένη. μολπῆς ἐξάρχοντες, Σ, 605. δ, 19. sic enim legunt plerique libri, trahentes ad præcedens κυβιστητῆρε: sed videtur scribi oportere μολπῆς ἐξάρχοντος, ex more poëtæ Ionico, qui adjectiva masculina, quasi essent generis communis, addit substantivis fœmininis; nam non saltantes incipiunt cantum, sed ἀοιδός. nisi tamen hi, ut præsultores, incipere dici possunt cantum cum tripudio canendum. ἐξήρχετο βουλῆς κακῆς, μ, 339, dux et auctor erat mali consilii. ἐξάρχετε φωνῇ, incipite voce et cantu, Ne. 2, 40. sic Hecuba de se, Eurip. Troad. 152, ἐξῆρχον θεοὺς ποδὸς πληγαῖς Φρυγίαις ἀρχιχόρου, pro ἐξῆρχον χοροὺς εἰς τὴν τῶν θεῶν τιμὴν, præsultabam choros Phrygio more in honorem deûm. conf. Iphig. Aulid. 576. 2 Samuelis vi, 14, seqq.

ἐξαυδάω, f. ήσω. (Ἄω) eloquor. ἐκκαλύπτω νοῦν. ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, *sage es heraus, und verhehle es nicht in deinem herzen, (speak out, conceal it not in your mind,)* Π, 19. Σ, 74. A, 363. ἐξαύδασι τόδε ἔπος, Ne. 10, 150.

ἐξαῦτις, (Αὖ) adverb. idem quod αὖτις. rursus, retro, *von neuem, wieder einmal; zurück, (anew, once more, back.)* deinde, *hierauf, (hereupon.)* A, 223, denuo deinde. Γ, 433, rursus. ἐξαῦτις ἰὼν, reversus, E, 134. N, 531, denuo. et 642, ἰών. Π, 654, retro. δ, 213, *hierauf, (hereupon.)* et 234, rursus. ι, 419. ι, 537, iterum. μ, 122. π, 193. τ, 214. φ, 206. ω, 349.

ἐξαφέλω, (Ἕλω) eximo. εἰσόκε πασῶν ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, donec omnium istarum ancillarum animas auferatis, χ, 444.

ἐξαφύω, f. ύσω. (Ὕω) ex aliquo vase effundo in aliud. οἶνον ἐξαφύοντες, ξ, 95, vinum ex doliis infundentes sibi.

ἐξείδω, (Εἴδω) video clare. μέγα ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, Y, 342, valde adspexit oculis, *machte grosse augen zu dem was er sahe, (stared at.)*

ἐξείης, (Χάω) deinceps, continuo, juxta. idem ac ἑξῆς, q. v. factum ex ἑξῆς distracto circumflexo per insertum ε, et producto isto ε in ει. ἑκατόμβην ἐξείης ἔστησαν περὶ βωμὸν, A, 448, victimas una serie statuerunt circa aram, alteram juxta alteram. θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει πάσας ἐξείης, Z, 241, diis vota facere jubebat matronas, omnes ordine, i. e. alteram post alteram. μάρψει δ' ἐξείης, ὅστε αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ, O, 137, et corripiet alium post alium, noxium et innoxium; de Jove irascente diis. ἐλίσσοντο ἐξείης, supplicabant et orabant quisque pro se, X, 240, atque ibi Minerva loquitur sub specie Deiphobi: h. e. Hector ipse excusat fratrem suum carissimum, quod sibi opem non ferat, et quod detineatur invitus. ἵσταντο, consistebant in seriem rectam, *traten neben einander, (stood by one another,)* Ψ, 839. κατέδησαν, Ω, 274, ubi videtur esse terminus aurigarum quando jungunt equos ad currum, nam sermo est de jugo ejusque loris. ἕζοντο, sedebant ordine in convivio, α, 145. γ, 389. ι, 8, nam et convivio est suus ordo: et hinc instituti postea οἱ τραπεζονόμοι. sic et ω, 384, 410. πίθοι οἴνου, ἐξείης πρὸς τοῖχον ἀρηρότες, β, 342, cadi vino pleni, una serie ad parietem cellæ applicati. εὐνάσω ἐξείης, collocabo vos dormituros vel quasi, serie et alterum juxta alterum, δ, 408, 440. confer ε, 70. ξ, 94. λ, 133. ψ, 281. μ, 177. ρ, 450. τ, 574. φ, 141. χ, 471.

ἐξείλετο, vide sub ἐξέλω, prope initium.

ἐξείλω, vide sub Εἴλω.

ἔξειμι, (Ἔω) sum ex vel ab. *bin draus her, (am out of, or from.)* μακάρων δ' ἔξεσσι τοκήων, Ω, 377. et 387, τέων (τίνων) δ' ἔξεσσι τοκήων; a quibus es parentibus? ἐμῆς ἔξεισι γενέθλης, a mea stirpe sunt oriundi, ν, 130. ὅνπερ φασὶ θεᾶς ἐξέμμεναι, quem a dea dicunt natum esse, Z, 100, ἐκ θεᾶς μητρός.

ἔξειμι, (Ἔω) exeo. τοῖς (ποσὶν ἐμοῖς) ἔξειμι θύραζε, υ, 367, ubi præsens est pro futuro: his exibo. et 179, ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; an non exis foras? pro ἔξει. ἐκ δ' ᾔϊον, exibant, ψ, 370, imperf. ab ἐξεῖω. sic et ω, 500. i. e. ἐξώρμων. ἔξιτέ μοι μεγάρων, β, 139. ἐξίεναι μεγάρων, α, 374. οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξίεναι, Σ, 448, non foras sinebant exire. ἱππόθεν ἐξίμεναι, λ, 530, ex equo illo ligneo exire, ἐξελθεῖν, ab ἔξειμι.

ἐξελάω et ἐξελαύνω, f. άσω. (Ἐλάω) exigo, *ich treibe heraus, (I drive out.)* et locus unde, in genitivo additur. notat et, extra induco, *ich überziehe, (I draw over.)* ἵππους ἐξέλασεν Τρώων μετ' Ἀχαιοὺς, equos ex Trojanorum regione expulit ad Achæos, E, 324, nam genitivus pendet ab ἐξ. et 264, ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων. et 25, ἵππους δ' ἐξελάσας. et hh. ll. de equis. sic et de hominibus, ἐκ Τροίης ἐλάσαντες Ἀχαιοὺς, Z, 529. τάφρου ἐξελάσαι, sc. ἵππους, extra et ultra fossam egisse equos, i. e. vectum esse curru, Θ, 255. et 527, ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, ejicere et expellere hinc canes fatales, uti Hector vocat Græcos. ἐξήλαυνεν ὁμίλου, sc.

ἵππους, K, 499. ἐξέλασε (ἵππους αὐτοῦ) ἐς πληθὺν, vectus est in agmen densum, Λ, 360, sc. suorum, qui eum protegebant ab insequente hoste. et 561, σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν, sc. pueri parvi asinum lentum, ingressum segetes: i. e. ἐν δυσχερείᾳ ἐδίωξαν, molestia magna perlata tandem expulerunt. ἵππους ἐξέλασε Τρώων μετὰ Ἀχαιοὺς, N, 401. οὐδ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, neque hic illum expellere, sc. ex loco ubi stabat propugnans, Hector Ajacem, O, 417. ἐκ νηῶν ἐλάσας, Π, 87, sc. τοὺς Τρῶας. et 293, ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, *schlug sie hinaus aus dem lager, (drove them out of the camp.)* et 388, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, sc. ἀγορᾶς, qui justitiam profligant a foro: ubi sermo est de corruptis et injustis judicibus. Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα Ἀχιλλεὺς ἄστεος ἐξελάσειε, Φ, 360, et Trojanos vel statim expellat ex urbe eorum, *die mag er meinethalben auch wohl sogleich hinaustreiben, (he may drive them out immediately for what I care.)* ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο, sc. ἵππους καὶ ἅρμα, *führ zum thore hinaus, (drove out at the gate,)* Ω, 323. μνηστῆρας ἐξελάσαι μεγάροιο, β, 248. ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, γ, 493. ο, 146, 191. σηκῶν ἐξελάσαντας, ι, 227, expellentes ex stabulis. et 312, ἄντρου ἐξήλασε μῆλα. ἐξελάων ὑπακούει, expellens pecora pastor audit inigentem pastorem, κ, 83, sc. ὁ βουκόλος, qui noctu pascit boves, ob οἶστρον ἢ μύωπα: et poëta simul ἱστορεῖ τὴν εὐχρηστίαν τοῦ ἀγροῦ. ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας, κ, 390, de Circe, quæ expulit ex stabulo mutatos socios Ulyssis. τὰς δ' (βόας) οἶος ὑπίσχετο μάντις ἐξελάαν, abigere vi, λ, 291, promisit, se abacturum eas solum. μήτι ἡμᾶς ἐξελάσωσι γαίης ἡμετέρης, π, 381, ne nos ejiciant in exilium, sc. probi cives Ithacenses: et proci sic loquentes inducuntur, timentes id. ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, excuterem ei omnes dentes ex maxillis, σ, 29, *ich möchte ihm gerne alle zäne aus dem maule schlagen, (I should like to knock all the teeth out of his jaws.)*

ἐξελέγχω, f. έγξω. (Χάω) indico, manifesto, enumero. ἐξελέγχων ἀλήθειαν, Ol. 10, 65, i. e. φανερῶν. χαλκὸν μυρίον, οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν, Ne. 10, 85, æs infinitum non possibile ad recensendum et enumerandum.

ἐξελέσθαι, differt ab ἑλεῖν, vide sub ἝΛΩ, paullo sub medio.

ἐξελεύθερος, vide sub ἐλεύθερος.

ἐξέλκω, (Ἕλω) extraho, educo. ἐξέλκουσα παρὲκ, prope extrahens, Ψ, 762, conf. πηνίος. ἐκ ζωστῆρος εἷλκεν ὀϊστὸν, pro ἐξεῖλκεν, extraxit, Δ, 213. et 214, τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, ea sagitta extracta. πολύποδος ἐξελκομένου θαλάμης, polypode extracto ex cubili suo, ε, 432. ἐξέλκων δουλείας Ἑλλάδα, Py. 1, 146, eripiens Græciam ex servitute.

ἐξέλω, (Ἕλω) eximo, *ich nehm heraus, (I take out.)* eveho, *ich führe hoch, (I carry away.)* eligo, *ich wähl aus, lese aus, hebe aus, (I select, choose, pick.)* ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηΐδα, A, 369, selegerunt ei Chryseidem, pro ἐξεῖλον. ἥν οἱ Ἀχαιοὶ ἔξελον, quam ei Achæi pro præmio præcipuo dederunt, Λ, 626, ἐξαίρετον ἔδωκαν αὐτῷ. ἥν μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, Π, 56. Σ, 444. ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, selegit, Ω, 229. his locis ergo, selectum quid dare, significat. ἔγχος ἐξελεῦσα χειρὸς, hastam ex manu auferens ei, O, 126, et quidem amice. in forma *media* frequentius etiam notat, seligo, ut præcipuum quiddam et præstans mihi sumo. τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, hanc ex Lyrnesso, ut præcipuum præmium accepit, B, 690. ἐκ πασῶν πόλεων πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κειμήλια ἐξελόμην, I, 331, abstuli. sed 130, 272, eligi mihi, ut præcipuum pro me, coll. 129, ubi differentia inter ἑλεῖν et ἐξελεῖν apparet. sæpe tamen et ἐξελεῖν notat simpliciter, sumere ex loco. τὴν ἐξ Ἐλεῶνος Αὐτόλυκος ἐξείλετο, K, 267, ὡς ἐξαίρετόν τι ἔλαβε. non dicit ὑφείλετο: id enim de furibus dicitur parvis, non vero de latronibus gloriosis. οἴτε μὶν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, pro ἐξελέσθαι, qui non sinunt eum pinguedinem boum, i. e. pinguissimum bovem et optimum, eligere, Λ, 549. P, 659. nam leo solet eligere in grege optima. ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο ὀϊστὸν, selegit sagittam ex pharetra, Θ, 323. imo si et vitæ privationem notat, notio tamen seligendi adhæret, nam vita et anima nihil carius. ὡς ὄφελόν σοι ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι, *dass ich dir doch müste das leben entreissen, oder entrissen haben, (how I wish to have taken thy life,)* Λ, 381, utinam te interfecissem. ἐπεί κέ τις χαλκῷ ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται, postquam sane aliquis ex membris vitam eripuerit, X, 68, θυμὸν, i. e. τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ ἐξαίρετον ἐν ἀνθρώποις. sic et de apris, εἰσόκε τίς τε βαλὼν (aliquis jaculatus eos) ἐκ θυμὸν ἕληται, M, 150. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν, O, 460, si ei fortissime pugnanti, jaculans, eripuisset vitam, sc. Teucer Hectori sagitta: et μὶν ad utrumque verbum trahi potest. καί τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμὸν, P, 678, eum celeriter rapiens interficit, sc. aquila leporem. ὁππότε τὶς καὶ ἐμεῖο (ἐμοῦ) ἄρει (ferro) ἐκ θυμὸν ἕληται, Φ, 112, quando et me aliquis interfecerit. σοῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν χαλκῷ, Ω, 754, te vero postquam interfecit. est et alia phrasis notanda; Αὐτόμεδον. τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν (inutile consilium,) ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς; P, 470, quod non est ut quidam interpretantur, eripuit tibi bonam mentem: sed, elatos nimis fecit tibi animos, *hat dich gar zu muthig und getrost gemachet, hat dir den sinn so hoch gemachet, (has made thee too haughty, too arrogant.)* νήπιοι, ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη, Σ, 311, stulti, nam mentes eorum extulerat Pallas, i. e. ipsi sibi nimios spiritus sumserant. potest tamen nonnunquam, etsi in mitissimo sensu, significare ereptionem consideratæ mentis; μοῦ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, T, 137, et Jupiter, i. e. fatum meum adversum, mihi consideratam satis mentem, eripuit, inquit Agamemnon ipse de se: nimis elata mente me fecit. ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο μητιέτα Ζεὺς, I, 377, inquit de eodem Achilles iratus, consiliarius enim Jupiter eripuit ei providam mentem. sed Z, 234, ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, ibi porro Glauco summus Jupiter extulit animum, eximiam mentem fecit ei, ἐξαιρέτους ἐποίησε φρένας αὐτῷ, *hat ihn sehr grosmüthig gemachet, (gave him a generous mind,)* ut permutationem istam armorum libens acciperet, nec moveretur damno; et ut ostenderet magnificentiam et liberalitatem, ut, quemadmodum avus ejus pro ζωστῆρι dederat aureum poculum magnum, sic et ipse pro ferreis armis daret aurea i. e. valde inaurata. de ἀφροσύνῃ certe h. l. intelligi nequit: repugnat id et contextui, et omni menti bonæ, sive Diomedem sive Glaucum sive Poëtam spectes. ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν, pro ἐξείλετο, sagittam selectam protulit ex pharetra, Δ, 116. ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην εἵλετο κρινάμενος τριηκόσια, Λ, 695, s. Senex gregem exemit inde, seligens trecenta capita boum, et ovium. et 703, ἐξέλετ' ἄσπετα πολλὰ, exemit, sumsit inde, multa quæ jam dici nequeunt. ἐκ δέος εἵλετο γυίων, timorem ex membris exemit ei, ζ, 140. Ἀλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, η, 10, eam munus selegerunt ei præcipuum, honoris causa: et πᾶν γέρας est ἐξαίρετόν τι. ἐς ἑκάστην νῆα ἐννέα αἶγας, ἐμοὶ δὲ δέκα ἔξελον οἴῳ, mihi soli decem capras præcipue dabant, ι, 160. ὄφρα μοὶ ἐκ κάματον εἵλετο γυίων, ut mihi lassitudinem eximeret membris, κ, 363. ἐκ δὲ τὰ μῆλα εἱλόμεθα, et illas pecudes exposuimus ex navi, *nahmen sie heraus, (took them out,)* λ, 21. sic ι, 548, μῆλα ἐκ νηὸς ἑλόντες. τόσους δ' ἐκ φῶτας ἕληται, μ, 123, tot viros exsumat, ex nave, quot ipsa habet capita, sc. Scylla. οἰωνοὶ, οἷς τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, π, 218, *ausgenommen haben die jungen, (have taken the young,)* aves magnæ, quibus pullos rustici exemerunt ex nido antequam volatiles fierent; et læti ὡς ἐξαίρετά τινα ἔλαβον. ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἕλοιτο, ρ, 236, clava interficeret. ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσα ἐκ θυμὸν ἕλοιο, utinam O Diana me interficeres, υ, 62. τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν, λ, 200, tabe odiosa membris exemit vitam morbus aliquis lentus. τέσσαρα σάκεα ἔξελε, quatuor clypeos elegit, χ, 110. et 144, δώδεκα, ἐπελέξατο. et 388, τῶν μὲν ἥλιος ἐξείλετο θυμὸν, de piscibus in sicco morientibus. apud recentiores habet et notionem liberandi; e. c. ἐξελοῦ μὲ ἐξ ἐχθρῶν, ἐξείλετο αὐτὸν κινδύνου, etc. ἔξελέν νιν λέβητος, Ol. 1, 40, exemit eum ex lebete. ἐξέλοι φρενὸς, Ne. 4, 13, e mente protulerit lingua.

ἐξέμεν, pro ἐξεῖναι, vide sub ἐξίημι.

ἐξεμέω, f. έσω. (Ἕω) evomo, idem ac ἀπεμέω, q. v. revomo. ὅτε ἐξεμέσειε, sc. ἡ Χάρυβδις, μ, 237, coll. 105. et 437, ὄφρα ἐξεμέσειεν ὀπίσω ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, revomeret, quæ degluti-erat Charybdis, coll. 441.

ἐξέμμορε, vide sub ἐκμείρομαι.

ἐξεναρίζω, f. ίξω. (Ἄω) spolio armis occisum. σφᾶς κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε, E, 151, occisos spoliavit. et 703, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξε, interfecit. et 842, ὁ μὲν Περίφαντα, coll. 155. ut ergo sæpe hoc compositum idem notet quod simplex. sic ἐξενάριξε, interfecit, Z, 20, 30, 36. sed 417, οὐδέ μιν ἐξενάριξε, neque eum armis spoliavit occisum, coll. 418, 416. et Achilles ita fecit, in honorem virtutum Eëtionis. ἐξενάριξεν, interfecit, Λ, 368, sed 246, est, armis spoliavit, coll. 247, quod explicationis causâ additum. interfecit, M, 187. N, 467. O, 332. ἐξεναρίξων, interfecturus, Λ, 101. τεύχεα δ' ἐξενάριξε, armis interfectum spoliavit, H, 146. N, 619. P, 537. Φ, 183. pluribus tamen locis ἐξενάριξε est, occidit; Ξ, 513. O, 518. ἐξεναρίξας, occidens, Π, 573. et 692, ἐξενάριξας, occidisti. et 850, σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις, tu tertius occidis me, coll. 849. εἴκεν ἐμὲ ἐξεναρίξῃς, si forte me interfeceris, Υ, 181. et 339, οὔ τις σε ἄλλος ἐξεναρίξει. ἀγαθὸν μὲν ἔπεφνε, ἀγαθός δέ κεν ἐξενάριξε, occidisset præstantem, et præstans ipse occidisset spoliassetque, Φ, 280. Πατροκλῆα ἐξεναρίζων, cum interficeres et spoliares eum, X, 331. et 378, ἐπεὶ, et est ibi, cum spoliasset cæsum armis. υἷας ἐξενάριξε, Ω, 205, occidit. et 521, ἐξενάριξα. ὃν πατέρα ἐξεναρίξας, cum interfecisset patrem suum, λ, 272. μεμάασιν ἡμᾶς ἐξεναρίξαι, cupiunt nos interficere, χ, 264. ἐξενάριξεν αὐτὸν (et is aor. 1. semper sine augmento positus ionice, pro ἐξενήριξεν,) Δ, 488, interfecit.

ἐξενείκω, (Χάω) effero. τέσσαρα δέρματα φωκάων ἐξένεικε πόντου, δ, 436. ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν, ι, 285, ubi non videtur esse compositum, sed subjectum est, ἄνεμος ἐκ πόντου, et prædicatum, ἔνεικε, sc. τὴν νῆα πρὸς γῆν, ventus ex alto mari flans tulit navem ad littus durum, ubi fracta est. possit tamen et intelligi, ἐξήνεικε πόντου, νῆα πρὸς γῆν, extulit ex alto mari ad terram. sed φ, 178, est manifesta tmesis, ἐξήνεικε μέγαν τροχὸν στέατος, *brachte eine grosse scheibe talg, (brought a great lump of suet.)* et 183.

ἐξενέπω, (Ἕπω) edico. ἐξένεπε, Ol. 8, 26, i. e. ἀνεκήρυξε, proclamari fecit. ἐξενέπειν μακρὰ, Ne. 4, 53, prolixa eloqui; ubi simul vides infinitivum præsentis: ut ergo ἕπω non omnino sit inusitatum in præsenti.

ἐξέντο, ionice pro ἐξῆντο, vide sub ἐξέω.

ἐξείπω, (Ἔπω) eloquor, indico. ἐγὼ δ' ἐξείπω, ego eloquar, I, 61, ubi hæc forma est loco futuri. est a. 2. conj. ἐξείποι τις Ἀγαμέμνονι, indicaret aliquis ei, Ω, 654. μή τις γέροντι ἐξείπῃ, ο, 442. ἐξειπεῖν πάντα, Ist. 1, 85, omnia eloqui.

ἐξέραμα, τὸ, ἐξεράω, vide sub ἜΡΑ.

ἐξερεείνω, (Ῥέω) interrogo, quæro. idem ac ἐρεείνω, q. v. πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ, I, 668, primus interrogabat rex. Νέστωρ, K, 543. ἕκαστα, de omnibus, κ, 14, *fragete nach allem, (enquired about every thing.)* sic, μ, 34, sc. τὰ ἐν ᾅδου. sed 259, πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, vias maris perscrutans navigatione mea, *da ich alle fahrten durchsuchet, (having traversed every part of the sea.)* ἐξερέεινον ἕκαστα, interrogabant, ρ, 70. μὴ ἐξερέεινε, ne quære interrogando, τ, 116. et 465. ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι, an e longinquo maritum suum interrogando tentaret, ψ, 86, *ausforschen solte durch gethane fragen, (should find out by questioning.)* ἐξερεείνετο μύθῳ, K, 81.

ἐξερεθίζω, (Ῥέω) irrito, incito. idem fere ac ἐρεθίζω, q. v. παρὰ αἶσαν ἐξερεθίζων, præter fas provocans et commovens, Py. 8, 16.

ἐξερείπω, (Ἔπω) evello, dejicio. it. procido. ὅτε ὑπαὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς, procidat quercus sub ictu Jovis fulminantis, Ξ, 414, aor. 2. conj. a. χαίτη, ζεύγλης ἐξεριποῦσα, P, 440, juba, ex jugo procidens ad terram. sic et T, 406. εἴ τις ὄζους δρυὸς ἐξερείψαι πελέκει, si quis prosterneret ramos quercus securi, Py. 4, 469, conf. δρῦς.

ἐξερέω, fut. ex ἐξείρω, quod vide.

ἐξερύω, (Ῥύω) extraho, extra traho. βέλος ἐξέρυσε ὤμου, sagittam extraxit ei ex humero, E, 112. sic, ἔγχος χειρὸς, hastam e manu vulnerata, N, 598. ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος αἰχμὴν χρόος, simul vitam et hastam extraxit e corpore ejus vulnerato, Π, 505. μελίην ἀσπίδος, hastam e clypeo, Υ, 323. et cum augmento, ἐξείρυσε χειρὸς τόξον, arcum e manu Teucri sumsit, Ψ, 870. νεκροὺς ἐξείρυσαν Ἀχαιοὶ, N, 194, mortuos extraxerunt e turba, et 532, ἐξέρυσε βραχίονος ἔγχος, extraxit hastam infixam ex brachio. μοχλὸν ὀφθαλμοῦ, vectem ex oculo, ι, 397. ἰχθύας ἐξέρυσαν θαλάσσης δικτύῳ, pisces extrahere solent reti e mari, χ, 386. et 476, μήδεά τε ἐξέρυσαν, pudenda extraxerunt ei manibus a corpore. sic σ, 86, μήδεά τ' ἐξερύσας, quod crudelius et dolorosius quam si abscindantur ferro. τὸν ποδὸς ἐξερύσασκε, eum pede prehensum extrahebat, K, 490, aor. 1. ionice pro ἐξείρυσε. et 505, ἢ δίφρον ῥυμοῦ ἐξερύοι, an currum temone apprehensum extrahat. μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, ex femore extrahere hastam, E, 666.

ἐξέρχομαι, (Ἔρα) egredior. ἐκ θαλάμοιο ἤλυθεν, pro ἐξήλυθεν, δ, 121, s. ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε, φ, 190. ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, K, 140, progressus est e tabernaculo. ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο, π, 165. ἐξῆλθε δόμων, υ, 371. ἐξ ἁλὸς ἦλθε, ω, 47. et 55, s. ἐξ ἁλὸς ἔρχεται. θύρας ῥήξας ἐξῆλθον, januas effringens exibam, I, 472. ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο, π, 343. νῦν δ' ἐξέλθωμεν, Θ, 100, exeamus. ἔξελθε θύραζε, exi foras, τ, 68. ἐκ δ' ἐλθὼν, γ, 406. δ, 403. ἐξελθὼν, δ, 740. εὐδίτω ἐξελθὼν, ο, 395. ἐξελθὼν μεγάροιο, φ, 229. ἐξελθών τις ἴδοι, ω, 490, egressus aliquis prospectet. ἐξελθόντα πόληος, X, 417. ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε, κ, 230, egressa fores aperuit; ubi est πρωθύστερον pro, ὤϊξασα ἐξῆλθε. sic et 256, 312. ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, I, 572, *auszuziehen mit dem heer, und zu vertheidigen, (to go forth with the army and to defend;)* et sensus est: ut Meleager exeat et defendat urbem. τείχεος ἐξελθεῖν, X, 237. et 413, πυλάων, e portis. ἐξελθέμεναι, pro ἐξελθεῖν, prodire, δ, 283.

ἐξέρω et ἐξείρω, (Ῥέω) eloquor. fut. ἐξερῶ et ἐξερέω, eloquar liquido, A, 204, 233. B, 257. Θ, 286. M, 215. Ψ, 410, 672. β, 187. δ, 376. ι, 365. ο, 317. π, 440. ρ, 229. σ, 81. τ, 487. φ, 337. ω, 264, 323. deinde hoc verbum etiam notat, exquiro, interrogo. Διὸς ἐξείρετο βουλὴν, Jovis exquirebat voluntatem, Υ, 15. ν, 127. sic, ἐξείρετο, interrogabat, Ω, 361. et ἐξήρετο, ab ἐξέρομαι, E, 756. hinc et novum verbum a futuro factum. οἱ μὲν τὰ ἕκαστα ἐξερέουσι παρήμενοι, ξ, 375, ubi isti οἱ μὲν deinde dividuntur in duas classes, ἠμὲν οἳ ἄχνυνται, ἠδὲ οἳ χαίρουσι, si aliquis hospes novus advenit, illi qui in urbe sunt, statim adsident ei, eumque interrogant accurate, partim amici Ulyssis qui dolent, partim inimici ejus qui gaudent, Ulyssem abesse. sed quia ejusmodi hospites sæpe auribus interrogantium dant multum, et sperati commodi sui causa mentiuntur: hinc Eumæus non vult ulterius μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, percontari tales. ἐξερέοντες, interrogantes, sermonem ex eo captantes, κ, 249. ἐξερέουσα τὸν ἐμὸν γόνον, meos natales ex me scire volens, interrogans me de iis, τ, 166, coll. 167. ὁπότε ἔλαφος ἐξερέῃ κνημοὺς βοσκομένη, quando cerva investigaverit colles pascens, δ, 337. ρ, 128, et est id suaviter dictum, quasi de λογικῷ τινὶ, ἐρωτᾷ, ἐξερευνᾷ, quasi percontando quærat. ἐξερέοις, quæreres ex me, γ, 116. ἐξερέοντο, I, 667, interrogabant, coll. 668. κ, 63, 109. ἐξερέηται, percontando quærat, α, 416, sciscitetur. ἐξερέοιτο, percontaretur, δ, 119. η, 17. ω, 237. αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, γ, 24, verecundia etiam mihi est, me juniorem percontando urgere seniorem, *ihn auszufragen, (to question.)* πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι, ν, 411, ubi est inf. pro imperat. adsidens omnia quære ex eo. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo enim eum accurate percontari, τ, 99.

ἐξερωέω, (Ῥέω) decedo, excedo. αἱ δὲ ἐξηρώησαν, illæ aquæ ex via excesserunt, Ψ, 468.

ἐξερωτάω, (Ῥέω) quæro, interrogo. idem ac ἐρωτάω, q. v. ἐξερωτᾷς, ἄνα, interrogas, domine, Py. 9, 79.

ἐξεσίη, ας. ἡ. (Ἕω) emissio, in specie legati alicujus, legatio. ἡ δημωσία πρεσβεία καὶ ἔκπεμψις. ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολή. δέπας, ὅ οἱ Θρῇκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην ἐλθόντι, Ω, 235, poculum, quod ei Thraces dederant legato ad se, sc. Priamo, cum esset adhuc juvenis sub vivo patre. hanc legationem ulterius non narrat poëta, ne præter necessitatem evagetur narrando. ἐξεσίην, πολλὴν ὁδὸν, ἦλθεν Ὀδυσσεὺς, legationem ivit, longum iter, φ, 20, nam pater eum miserat legatum, et alii Senatores. nonus liber Iliadis ab antiquis inscribitur ἐξεσία: et in illo libro vis eloquentiæ est maxima. cæterum donatio legatorum ex his ambobus locis apparet.

ἔξεσις, ἡ, vide sub ξύνεσις.

ἐξέσμων, vide sub σμήχω.

ἐξέσσυτο, vide sub ἐκσεύω.

ἐξέτης, εος. ὁ ἡ. (Ἕω) sexennis, *sechsjährig, (six years old.)* ἐξέτεα ἵππον, Ψ, 266. et 655, ἡμίονον. ἐξέτης τὸ πρῶτον, *erst sechsjährig, (no more than six years old,)* Ne. 3, 85, et sermo est de Achille puero, jam magnis viribus prædito.

ἐξευρίσκω, (Ῥέω) invenio, *ich finde auf, treffe an, (I find, meet with.)* εἴποθεν ἐξεύροι, Σ, 322, si alicubi invenire possit; leæna venatorem investigans. ἐξεῦρε κράτος ἀέθλων, Ist. 8, 8, sc. ὁ Κλέανδρος, adeptus est victoriam in certamine. ἐξεύρωμεν ὕμνον, Py. 1, 116, inveniamus, excogitemus, hymnum. ἐξευρὼν, Ist. 4, 97, cum explorasset. ἐξευρόντα νεαρὰ, Ne. 8, 34, nova comminiscentem.

ἐξεύχομαι, (Χάω) profiteor diserte. τοῖσι μὲν ἐξεύχετο, Ol. 13, 85, sc. Δαναοῖς, his pro certo indicabat, διηγεῖτο ὁ Γλαῦκος in colloquio cum Diomede. possint huc referri loca Homeri: ποίης δ' ἐξεύχεται εἶναι γαίης, α, 406. et, τέων (pro τίνων) δ' ἐξεύχεται εἶναι ἀνδρῶν, υ, 192. possit tamen et esse verbum simplex, et ἐξ postpositum suis genitivis.

ἐξεφαάνθη, vide sub ἐκφαίνω.

ἐξέχω, (Χάω) eminere facio, extra habeo, extra adnecto. αὐτοῦ κάρτος ἐξέχεται Φαιήκων, ejus potentia supereminet super alios Phæacenses principes, ζ, 197, possis et construere: κράτος Φαιήκων ἐξέχεται αὐτοῦ, pendet ab eo omnis potentia Phæacum, ἤρτηται: quæ est descriptio supremi regis. sic, λ, 345, αὐτοῦ ἐξέχεται ἔργον τε ἔπος τε, ab eo dependet et dictum, i. e. imperium, et factum, i. e. exsecutio dicti: αὐτὸς κατάρχει τοῖς ἄλλοις τῶν τε λόγων τῶν τε ἔργων, coll. 352, 347. ἐξέχεται αὐτοῦ τὸ πᾶν, *von ihm dependiret alles, (all depends on him.)*

ἐξέω et ἐξίημι, (Ἕω) expleo, ἀναπληρόω. ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, pro ἐξέντο, postquam expleverant cupiditatem potus et cibi, A, 469. B, 432. H, 323. I, 92, 222. Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 474. δ, 68. Θ, 72, 485. μ, 308. ξ, 454. ο, 143, 302, 500. π, 55, 480. ω, 488, postquam explerunt desiderium edendi. est ionice pro ἐξῆντο, aor. 2. m. pro ἐξεπλήρωσαν, καὶ οὐκέτι ἤθελον φαγεῖν. sic alibi dixit, ἀφέτην δίψαν, i. e. οὐκέτι ἤθελον πιεῖν. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, Ω, 227, i. e. ἐπειδὰν ἐκπληρώσαιμι τὸν τοῦ κλαίειν ἔρωτα. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, ἢ πολέμου, N, 638, quorum quidem quis etiam magis cupit desiderium explere quam pugnandi, ἐκπλῆσαι: ὧν μᾶλλόν τις ἐπιθυμεῖ κορεσθῆναι, in opposito ad pugnam, quam nemo sanus præter necessitatem sibi optat. et est ibi argumentatio a minori ad majus: si τῶν ἐφετῶν (desiderabilium) ἔστι κόρος, πολλῷ μᾶλλον τοὺς Τρῶας ἐχρῆν πολέμου ταχὺ κορέννυσθαι, οὗπερ οὐδεὶς ἐφίεται: vel et sic: sunt quædam ἐφετὰ, quorum κόρον nemo optat sibi, e. c. τῆς σπουδαίας γνώσεως apud bonos; quædam ἐφετὰ sunt in se bona, sed tamen satietas eorum venit, e. c. cibi, somni: at hi, etc.

ἐξηγέομαι, f. γήσομαι. (Ἄγω) sum dux. ἡγεμονεύω. τῶν δ' ἐξηγείσθω, horum dux esto, B, 806.

ἐξήκοντα, (Χάω) indecl. sexaginta, *sechzig, (sixty.)* B, 587. ξ, 20.

ἐξηκοντάκις et άκι. (Χάω) sexagies, *sechzigmal, (sixty times.)* Ol. 13, 141.

ἐξήλασε, vide sub ἐξελάω.

ἐξήλατος, ου. ὁ ἡ. (Ελάω) opus a fabro ductum malleo, *getriebene arbeit mit dem hammer, (embossed work:)* inductus lamina, *überzogen mit eisen oder anderm blech, (plated with iron or other metal.)* ἀσπίδα ἐξήλατον, ἣν χαλκεὺς ἤλασεν, M, 295, clypeum ferrea lamina totum contectum extra, ἔχουσαν ἔξωθεν ἔλασμα χαλκοῦ, βύρσαις ἐπικείμενον, *auswendig war eine starke polirte eiserne platte, inwendig waren ochsenhäute, (without was a strong polished plate of iron, and within were ox-hides.)* alii legi jubent h. l. ἐξήλατον, quasi ἐξ ἐλάσματα ἔχουσαν: et si hoc, esset sane hæc ἀσπὶς ἐμβριθεστέρα τῆς ἑπταβοείου Ajacis. nam hæc haberet sex ἐλάσματα ferrea, et præterea coria bubula interserta. sed id omnino non probabile.

ἐξήλικας, vide sub ἀλίω.

ἐξῆμαρ, (Ῥέω) sex dies. ἐπλέομεν, κ, 80. ο, 475. ἐδαίνυντο, μ, 397. ξ, 249.

ἐξημοιβὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) permutatorius. εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, Θ, 249, vestes mutatoriæ,

τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα. quod et signum est divitiarum et elegantiæ, si quis talia habet et adhibet.

ἐξήνυσεν, vide sub ἐξανύω.

ἐξήπαφον, vide sub ἐξαπαφάω.

ἐξήρανται, vide sub φαίνω, prope medium.

ἐξηρώησαν, vide sub ἐξερωέω.

ἑξῆς, (Χάω) adverbialiter poni solitus genitivus, ab ἡ ἕξη, immediata consecutio, adhærentia, *die folge, (succession;)* qui nominativus tamen in usu non est. notat ergo, deinceps, continuo, juxta, *gleich drauf, darneben, (immediately afterwards, thereupon.)* ab ἔχω, f. ἕξω. Φῶκαι ἑξῆς ηὐνάζοντο, δ, 449, Phocæ ex ordine decumbebant dormituræ in littore. et 580, ἑξῆς δ' ἑζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς, ordine confidentes canum mare verberabant remis, *in der reihe hinter einander, (in a row one behind another.)* sic ι, 104, 180, 472, 564. μ, 147.

ἐξίημι, f. ἐξήσω. ("Εω) emitto, expando. μηδὲ ἐξέμεν (infin. Ionicus pro ἐξεῖναι) ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς, neque emittere rursus ad Achæos, Λ, 141, i. e. ἐκπέμψαι ex urbe, est infin. aor. 2. ἐξίει ἱστίον, expandebat velum, Py. 1, 176. aliud ἐξίημι vide sub ἕω, i. e. πληρόω.

ἐξιθύνω, f. υνῶ. (Θέω) omnino recta dirigo, λίαν ἐξορθόω. στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, Ο, 410, norma trabem navalem dirigit accurate.

ἐξικμασθῆναι, vide sub 'Ικμάλιος, in R.

ἐξίκομαι, ("Εω) devenio, pervenio. Φθίην δ' ἐξικόμην, Ι, 475. ἄλλον βασιλήων ἐξικόμην, ν, 206, ad alium veneram; ubi indicativus loco conjunctivi, *wollte zu einem andern grossen herrn gegangen seyn, (would have gone to another prince.)* Θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους, ad deorumque sedes venit, Θ, 439. ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, ad alium populum, Ω, 481. ἐξίκετο νηῦς νῆσον, venit navis ad insulam, μ, 166. ἄλλον βασιλήων ἐξικόμην φεύγων, ν, 223, ad alium ivissem fugiens: et notat h. l. sicut et l. ex ν citato, ἱκετεύειν, suppliciter venire. κείνῳ φάος ἐξικόμην γε, illi lumen venirem sane, Py. 3, 136. ἐξικέσθην, Ne. 10, 119, advenerunt, ambo. ἐξίκηται, veniret, Py. 4, 474. Ist. 7, 26. et 61, ἐξικέσθαι, ad perveniendum.

ἐξίσχω, (Χάω) extra habeo. ἔξω ἐξίσχει κεφαλὰς, de Scylla, μ, 94, ubi legendum cum accuratioribus, ἔξω δ' ἐξ ἴσχει κεφαλὰς, profert sex capita ex specu, coll. 90, 91.

ἐξίτης, vide sub 'Αστράγαλος.

ἐξοίδησις, vide sub οἰδάνω, et δύμι.

ἔξοινος, ὁ, vide sub οἶνος, aliquanto a fine.

ἐξοιχνέω, ("Εω) exeo. ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι, pro ἐξοιχνοῦσι, viri exeunt per portam, Ι, 384, ἐξίασι.

ἐξοίχομαι, ("Εω) exeo, exii. ἐξοίχεται ἐς Ἀθηναίης, sc. ναὸν, exiit domo sua ad templum Minervæ, Ζ, 379, 384. τόσων ἀέκητι ἐξοίχεται νέος παῖς, tot viris invitis exiit in iter adolescens, δ, 665, *ist davon gereiset, (set off.)* ergo hoc præsens plerumque, ut præteritum cum continuatione, ponitur.

ἐξοίω, (Οἴω) exporto. οἵ κέ μιν ἐξοίσουσι, qui sane eum efferent mortuum, Ψ, 675, sc. ex hoc loco.

ἐξολέω, ("Ολω) perdo totum, perire facio totum, interimo. ἐξ ἄρα δή σοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοὶ, Η, 360, pro ἐξώλεσάν σοι. conf. φρήν. sic et Μ, 234. τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, illos Jupiter deleat, antequam nobis malum fiant, ρ, 597, *wolle sie vertilgen, (will destroy them.)* hinc est ὁ ἡ ἐξώλης, εος, plane perditus. οἱ ἑσσωμένοι ἐξώλεες γίνονται, Herodot. VII, 10, victi cæduntur internecione. et ἡ ἐξώλεια, internecio, exitium totale. ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς, Aristoph. Plut. 880, perdit malos male.

ἐξολισθέω, f. ήσω. ("Ολω) excido, procido labens. it. evado, effugio. ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, pro ἐξώλισθεν, heparque ei excidit, Υ, 470, coll. 469, nisi ἧπαρ est accusativus, ut sensus sit: vulnus in hepar fecit, ut corrumperetur omnino id intestinum, et mors præsens esset. cæterum ἐξολισθεῖν etiam de evasione ex periculo ponitur, ut Aristoph. Pax, 140, ἐὰν πέσῃ ἐς πόντιον βάθος, πῶς ἐξολισθεῖν δυνήσεται; et διολισθεῖν τοὺς χρήστας, elabi creditoribus, id. Nub. 433.

ἐξομόθεν, ('Ο) adverb. simul et junctim ex eodem loco. δοιοὺς θάμνους, ἐξομόθεν πεφυῶτας, ε, 477, duo arbusta ex eodem loco junctim enata, *zwey straüche neben einander, (two stems growing from one root,)* ὁμόθεν ἐκπεφυῶτας, i. e. φυέντας ἐκ γῆς.

ἐξονομάζω, f. άσω. (Νέμω) diserte indico et eloquor, verbis prolatis enuntio. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, pro ὠνόμαζεν et ἐξωνόμαζεν, Α, 361. Γ, 398. Ζ, 253, 406. Η, 108. Ξ, 218, 232, 297. Ο, 552. Σ, 384, 423. Τ, 7. Φ, 356. Ω, 127, 286. β, 302. γ, 374. δ, 311, 610. ζ, 254. θ, 291. κ, 280, 319. λ, 246. ξ, 52. ο, 124, 529. π, 417. ρ, 215. σ, 77, 162. τ, 90, 402. φ, 84, 167, 248. nimirum, quia ἔφατο etiam de cogitatis in animo poni solet, hinc liquidioris explicationis causa additur τὸ ἐξονομάζειν: præterea antiqui amant ejusmodi expressiones synonymicas, et frequenter componunt τὰ ἐκ παραλλήλου.

ἐξονομαίνω, f. ανῶ. (Νέμω) nomino, notum nomine facio. *ich nenne aus; mache namhaft, (I name.)* ὡς μοι καὶ τόνδε ἄνδρα ἐξονομήνῃς, ut mihi et istum virum nomines, Γ, 166. αἴδετο γὰρ, θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι, ζ, 66, de puella, quæ veretur promissas sibi nuptias indicare nomine.

ἐξονομακλήδην, (Κέλω) adverb. ex nomine. idem ac κλήδην. ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Χ, 415, *jeden bey seinem namen nennend, (calling each man by name.)* Δαναῶν ὀνόμαζες (sine augmento) ἀρίστους, δ, 278. ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες (pro καλοῦντες) ἐξονομακλήδην, μ, 250, me inclamabant vocantes nomine.

ἐξόπισθεν et ἐξόπιθεν, ("Επω) ex preteriore parte, tempore, vel loco, idem quod ὄπισθεν, q. v. πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν, pedestres copias constituit post equites, Δ, 298. ἐξόπιθεν δόρυ οὔδει ἐνισκίμφθη, post tergum ejus hasta solo infixa est, Π, 611, nam supervolavit eum, proclinantem se, hasta. sic et Ρ, 527. κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς, percutiens post cornua bovis, Ρ, 521, loco eo ictum infligens in cervicem, qui est post cornua.

ἐξοπίσω, ("Επω) adverb. retro, post, postea, in posterum, idem quod ὀπίσω, sic tamen ut τὸ ἐκ vel ἐξ discessum ex aliquo loco vel periculo retrorsum designet. ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, Λ, 461, cedebat retro, obversa in hostem facie. sic et Ρ, 108. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν ἐδύνατο, Ν, 436, ubi ἐξ fere abundat. οὔ τινα ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει, jubebat, ne quis retro a mortuo cederet, Ρ, 357. ἤριπε δ' ἐξοπίσω, concidit retro, *sie schlug rücklings nieder, (she fell down backward,)* Χ, 467, sc. uxor Hectoris, videns maritum cæsum et raptatum, deliquiumque animi passa. αἴκε Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος, δ, 35, si modo Jupiter in sequens saltem tempus nos liberet a calamitate, *aufs künftige, (in future.)* σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ, ν, 144, in tua manu etiam deinde est vindicta semper. ἐξοπίσω, Ol. 7, 124, deinceps et in posterum.

ἔξορκος, ου, ὁ. ("Ερω) adjuratio, juramentum. ἀληθής μοι ἔξορκος ἐπέσσεται, verax jusjurandum mihi aderit, Ol. 13, 140, et ἐξ intendit significatum, ut notet liquido enuntiatum magnum jusjurandum: et phrasis id vult, ὀμόσω.

ἐξορμάω, ("Ορω) egredior. ναῦς κεῖσε (eo, ad Charybdim) ἐξορμήσασα, i. e. ἔξω τοῦ σκοπέλου ὁρμήσασα, currens a scopulo, μ, 221, quasi scopulus ille, in quo habitabat Scylla, esset ἀκίνδυνος, qui tamen re vera erat ὀλιγοκίνδυνος, cum Charybdis esset omnino exitialis.

ἐξορμενίζω, vide sub "ΟΡΩ, paullo a fine.

ἔξορμος, vide sub εὔορμος.

ἐξορούω, ("Ορω) exsilio. ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, Γ, 325, sors ejus exsiliit, excidit, ex galea mota. ἐκ δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσε, Λ, 92, primus exsiliit ante ordines suos: nisi malis ibi ἐν legere, ut supra vidimus. ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν, κ, 47, venti omnes evaserunt cum impetu ex utre illo.

ἐξούλης δίκη, vide sub Εἴλω.

ἐξοφέλλω, ("Ελω) adaugeo, *ich vermehre sehr, (I increase much.)* ἐξώφελλεν ἔεδνα, ο, 18, auxit dona quæ sponsæ dari solent.

ἔξοχος, ου, ὁ ἡ. (Χάω) eminens, excellens. est ab ἐξέχω, emineo. ἔξοχον ἄνδρα, virum dignitate eminentem et conspicuum, Β, 188, et ejusmodi viri epitheta synonyma sunt δῖος, ἀριδείκετος, κορυφαῖος, etc. nam δῖος est a Ζεὺς, κορυφαῖος vero ab ἡ κορυφὴ, vertex montis: ut ergo supremitas satis indicetur et eminentia. ἔξοχον ἡρώων, eminentem supra heroas, Σ, 56, 437. ἔθηκεν αὐτὸν ἔξοχον ἡρώεσσιν, Β, 483, coll. 480, ταῦρος (ἐν) ἀγέλῃ μέγα ἔξοχος πάντων. ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους, Γ, 227, coll. 1 Samuel. ix, 2. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν, Ξ, 118, sc. ὁ Οἰνεὺς, qui quidem minimus erat natu inter tres fratres, at virtute eminebat super suos fratres. ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος, qui supremæ fortitudinis est, qui mediæ, quique infimæ, Μ, 269, nam ibi discrimen militare maxime respicitur, et virium in pugnando, coll. 270, 271. τέμενος ἔταμον αὐτῷ ἔξοχον ἄλλων, peculium separarunt ei præcipue præ aliis, et eminentiori bonitate intrinseca, Ζ, 194. Υ, 184, simulque amplitudine præcipua: nam de magno principe sermo est, cui a populo suo dabatur possessio principe digna. alibi vero hoc neutrum adverbiascit, ἐτίομεν αὐτὸν ἔξοχον ἄλλων, qua amicitia eum dignabamur præ aliis, Ι, 627. et 637, μέμαμεν δέ σοι ἔξοχον ἄλλων, cupimus tibi præ aliis, ἐξόχως. sic, προμάχεσθαι ἔξοχον ἄλλων, extra ordinem et ante ordines aliorum pugnare progrediendo præ aliis, Ρ, 558, *hervorzutreten aus reih und glied, und alleine zu fechten, (to advance out of the ranks and to fight alone.)* ἔφην αὐτὸν φιλήσειν ἐ. ἀ. δ, 171, statuebam me amaturum esse eum magis quam omnes alios. θεοὶ ζηλήμονές ἐστε ἐ. ἀ. invidi estis supra modum, ε, 118. sic, μακάρτατος, ζ, 158. ἔτιε μιν, τ, 247. ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν, eminebat virtutibus et præstantiis præ omnibus nobilibus suæ terræ, σ, 204. αἶγας, αἳ πᾶσι μέγα ἔξοχοι αἰπολίοις, φ, 266, capras, quæ præstantissimæ in omnibus caprarum gregibus. δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων, Ν, 499, neutrum plurale ἔξοχα plerumque adverbialiter ponitur. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς, Ε, 61, amabat eum præcipue et singulariter. κούρας (puellas) ἑπτὰ ἔξοχα ἀρίστας, Ι, 634. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ἐζήτει, Ξ, 257, me quærebat hostili animo præcipue. εἶπε θεοὺς σκύζεσθαι αὐτῷ, ἐμὲ δὲ ἔξοχα πάντων κεχολῶσθαι, inquit Jupiter, Ω, 113, 134. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχα ἄριστοι, Υ, 158. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχα ἄριστοι, δ, 629. φ, 187. et, οἳ γὰρ μνηστήρων, χ, 244. ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, laudo te, θ, 487. ἔδοσάν μοι ἔξοχα, dederνnt mihi præcipue,

ι, 551, *vor andern zum voraus, (in preference to others.)* ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ εἰδυῖα, illa vero supra fidem exitialia proponens sibi in animo et destinans, λ, 431. ὅς κε ἔξοχα φιλέῃ, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃ, ο, 70, 71, qui vel nimis benigne faciat vel nimis austere et inimice: docet ergo, nusquam τὸ ἄγαν locum habere debere. et 227, ἀφνειὸς μέγα ἔξοχα, (ἐν) Πυλίοις, dives eminenter inter Pylios. ὃν ἔξοχα ἔτεις ἁπάντων, ω, 78. ἔξοχον μάντιν, præcellentem vatem, Ol. 6, 86. κῆπον, Py. 9, 91. προφήτην, Ne. 1, 91. αἶσαν, Ne. 6, 79, eximiam sortem. πρῶνες ἔξοχοι βουβόται, colles eximii ad pascendos boves, Ne. 4, 84, et sermo de Epiro, clara eximiis bubus. ἔξοχα πλούτου, eminenter inter divitias reliquas, Ol. 1, 4, *vorzüglich unter andern reichthümern, (preferably among other riches.)* sic, ἔξοχα ἀνθρώπων, Ol. 8, 30, magis quam apud homines solet, ἐξόχως, καὶ ὑπὲρ πάντας. ἑταίρων, Py. 5, 34, eximie supra socios alios tuos. ὧν τὶς ἐξοχώτερος γένηται, Ne. 3, 124, in quibus quis excellentior fuerit. ἐξοχώτατοι ἀμφὶ ἀέθλοις, Ne. 2, 27, excellentissimi in certaminibus. ἐξοχώτατα φάσθαι, Ne. 4, 150, præclarissime enarrare.

ἐξόχως, (Χάω) adverb. eminenter, eximie. αὐτὸν ἐξόχως ἐποίκων ἐτίμησεν, Ol. 9, 104, eum præcipue præ incolis aliis in pretio habuit, sc. τὸν Μενοίτιον, patrem Patrocli.

ἐξυπανίστημι, (Στάω) ex inferiori loco exsurgo. σμῶδιξ αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, Β, 267, *es fuhr eine blutunterlaufene schwiele auf, (a bloody tumour rose,)* ut ὑπὸ notet κάτωθεν, ἐξ, εἰς εὐθὺ, et ἀνὰ, ὕψος. sic dicitur ὑπεξαναδύς.

ἐξυφαίνω, f. ανῶ. (Ἔω) conficio texendo. ἐξύφαινε μέλος, Ne. 4, 71, contexe carmen. ἐξυφαίνονται χάριτες, conficiuntur gratiæ, Py. 4, 490, i. e. κατασκευάζονται παρὰ τῶν Θεῶν. conf. χάριτες.

ἔξω, (Ἐκ) adverb. extra. ἔξω χροὸς εἵλκε, ex corpore extraxit hastam, Λ, 457. κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, Κ, 94. ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, eructato mari foras, Ρ, 265. οἱ δ' ἴσαν ἔξω, ibant foras, Ω, 247. σχέθον ἔξω νῆα, tenebam foris navem, extra portum, κ, 95. ἔξω βερέθρου ἐξίσχει κεφαλάς, extra barathrum profert capita, μ, 94. ἔξω ἰών, foras iens, ξ, 526. μεγάροιο, χ, 378. πρὶν ἡμᾶς ἐλθεῖν ἔξω, ψ, 138. ἔξω φρενῶν, Ol. 7, 85, i. e. ἔξω τῶν λογισμῶν. sic et Ist. 6, 105. ἔξω ἀγῶνος βαλεῖν, Py. 1, 85. ἔξω τρέψαντες τὰ καλά, Py. 3, 149. metaphora, sumta a vestibus. ἔξω πλόου, Py. 11, 61.

ἐξώθω, f. ώσω. (Ὄθω) expello, extrudo, ejicio. τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὦσε, eosque ex Pelio monte expulit, Β, 744. ἐξῶσε δόρυ μηροῦ, extraxit ex femore, ἐξήγαγε, Ε, 694. ἐξῶσε γλήνην, excussit pupillam oculi, Ξ, 494. ὀδόντας, Ρ, 618. ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε, Υ, 461, curru exturbavit eos.

ἐξώλεια, ἐξώλης, vide sub ἐξολέω.

ἐξωμοσία, vide sub ἐπομόω.

ἐξώπιος, ὁ ἡ, vide sub ἐνωπή.

ἐξωριάζω, vide sub ὥρα.

ἐξώστης, ὁ, vide sub ἀπώθω.

-εο, mutata in -ευ, vide sub τιμῆς.

ἑοῖ pro οἱ, vide sub ἕ, prope medium.

ἐοιγμένον pro ἐοικυῖαν, vide sub εἴκω, aliquanto a medio, et sub ἀκμής.

ἔοικα, attice pro εἶκα, vide sub εἴκω, ad initium.

ἐοικέναι, ἐοικὼς, vide sub eodem, paullo sub medio.

ἔολπα, attice pro ἦλπα, vide sub Ἔλπω, aliquanto a fine.

ἐολπεῖν, vide ibidem.

ἔοργα, vide sub ἔργω, ad initium, quoque sub Ἔλπω, aliquanto a fine.

ἑόργη, ἡ, ἑοργίζομαι, vide sub ἔργω.

ἑορτάζω, vide sequens.

ἑορτή, ῆς. ἡ. (Ὄρω) dies festus, dies lætus solemnis. δι' ἧς ἑὰ (spiritu aspero Attico) i. e. ἀγαθά, ὄρνυται, per quam et in qua se excitant bona et grata. hinc verbum ἑορτάζω, in imperf. habet ἑώρταζον, ut verbum ὄρνυσθαι augeatur, non adjectivum ἑά, et ut etymologia ex eo liquidius appareat. Iones dicunt ἡ ὀρτή, Æoles vero ἡ ἔορτις, ιος: unde quidam ab ἐρᾶν, amare, hoc nomen ortum putarunt; non cogitantes, Æolicam vocem esse per transpositionem, non vero vice versa communem illam. cæterum in ἑορταῖς, non vero in sacrificiis, moris erat καταπαννυχίζειν, pervigilia agere per totam noctem. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή, υ, 156, quia etiam omnibus est communis dies celeber et festus: sc. ἡ νουμηνία, novilunium, quod erat πάνδημος ἑορτή. conf. πᾶσιν. Apollini, i. e. soli, sacrum erat id solemne. et 276—278, describitur ista celebritas publica sacra. et φ, 258, νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο Θεοῖο ἁγνή, ubi articulus demonstrativus designat gestum tollentis manum versus solem: hoc festo die, qui poscit ἀργίαν, immunitatem ab opere faciendo, nolunt diutius proci contendere de arcu; finito eo die, et cras, redituri sunt ad id conandum. Sed Ulysses, opportunitate hujus diei usus, quo omnes cives in luco operabantur sacris, aut domi hilariter convenerant, ebrii maximam partem; ipsis etiam procis ebriis, cædem in domo sua clausa peragebat, ante quam dies sequens illucesceret. ἑορτὰν ἐς, Ol. 3, 61. ἑορτὰν πατρὸς κτίσῃ πλειστόμβροτον, Ol. 6, 116. et 161, ἑορτὰν ἀμφέπει. πενταετηρίδα ἔστησε, Ol. 10, 70. Ne. 11, 33. ἑορταῖς (ἐν) Ol. 5, 11, i. e. κατὰ τὰς ἑορτάς. σὺν ἑορταῖς, Py. 8, 94. νέαις, Ne. 9, 26. ἑορτή est ergo: *ein freudentag, (a festival,)* dies quo bona erigunt se.

ἐός, ά, όν. (Ἔω) verus, genuinus. est adjectivum, ortum a verbo ἔω, sum, ejusque participio ἐών. notat ergo, id quod vere est. ἐὰν ἀλήθειαν, Ne. 7, 36, i. e. οὖσαν καὶ δέουσαν, meram et debitam. et sensus ejus loci est: si nobis historia Ajacis penitus liqueret, fortasse intelligi possit, non ob arma abjudicata, sed ex alia ratione, eum se interemisse. idem nomen dicitur ἐτός, ή, όν, verus, genuinus. inde est verbum ἐτάζω, f. σω, inquiro verum, exquiro, examino, exigo, *ich untersuche, (I inquire.)*

ἑός, ἑά (ionice ἑή) ἑόν. (Ὁ) suus, a, um. etiam in secunda persona, tuus, a, um. et maxime notat, proprium quid. Eustathius aliquo loco hoc pronomen descendere ait ab ἔω, i. e. ἀπολαύω, fruor ut proprio: unde et secundam et tertiam personam innuat. sed optime ad ἕ refertur. est et forma ἑὺς vel ἑεύς, in obliquis quibusdam, in usu poëtico, sicut pro υἱὸς dicitur υἱεύς. ὅτε ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψέ με, cum domus ejus haberet me, δ, 618. ο, 118. παιδὸς ἑοῦ, a filio suo, Μ, 403. Α, 496. ἑοῦ ἐπεβήσατο δίφρου, conscendit currum suum, Ν, 26. πατρὸς, sui patris, Χ, 500. δ, 714. pro ἑοῦ sæpe est ἑοῖο, πατρὸς, sui patris, Β, 662. υἱὸς ἑοῖο, filii sui, Ν, 522. παιδὸς, Ξ, 266. Σ, 71, ubi alii legunt ἑῆος, i. e. ἀγαθοῦ, ab ἠΰς, genit. ἠέος, et transposite ἑῆος, conf. ἐΰς. πάλιν υἱὸς ἑοῖο, retro a filio suo, Σ, 138. ἵπποις πατρὸς, Τ, 399. Ψ, 400. et 360, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. et ab ἑεύς, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, Α, 393, *nimm dich deines sohnes an, (take your son's part.)* sic, χόλον υἱος ἑῆος, iram filii sui, i. e. propter filium tuum, Ο, 138. σάκος υἱος, Ξ, 9. et 11, ἀσπίδα πατρὸς ἑῆος, sui patris. ἀκαχήμενος υἱος ἑῆος, Ω, 550, qui genitivus est causalis. et 422, Θεοὶ κήδονται υἷος ἑῆος, dii laborant de filio tuo. ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ, Β, 549, in suo divite templo. ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, Κ, 204, suo ipsius animo. hinc est deinde compositum ἑαυτοῦ. ἡνιόχῳ ἑῷ, Α, 47. Μ, 84. κόλπῳ, Ξ, 223. θυμῷ συμφράσατο, ο, 202. et per syncopen, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, sua in domo, ο, 200. ᾧ πατρὶ, Θ, 406, cum suo patre. ἑὸν πρὸς δῶμα, ad domum suam, Α, 533. ἑὸν φίλον υἱὸν, Ε, 314, 318, ubi cum emphasi idem repetitur. Μ, 292. Τ, 132. παῖδα, Ζ, 483. πόδα, Η, 190. φάσγανον, suum proprium gladium, Κ, 256. τὸν ἑόν τε Πόδαργον, et suum proprium equum, nomine Podargum, Ψ, 295. εἰ δέ σοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον Ζεύς, Ω, 296, suum nuntium, coll. 310. et 511, κλαῖεν ἑὸν πατέρα. ἑὸν γόνον, suam ipsius generationem, a quo genitus sit, α, 216, *seine erzeugung,* i. e. *seinen vater, (his generation,* i. e. *his father.)* Νηλεὺς αὐτὴν ἔγημεν ἑὸν μετὰ (pro διὰ) κάλλος, λ, 281, duxit eam ob pulcritudinem ejus, et quidem singularem. ἑὸν συβώτην, suum proprium, ρ, 5. et 111, ὡς πατὴρ ἑὸν υἷα. ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, suum maritum adsidentem, τ, 209. et 392, ἄνακθ' (pro ἄνακτα) ἑὸν, suum herum. οἶκον, ψ, 8. ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε, sui ipsius mercenarii et servi, δ, 643. ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων, Ω, 211. κτεάτεσσιν ἑοῖς, α, 218, in bonis suis. ἐν στήθεσσιν ἑοῖσι, Α, 83. τεκέεσσιν ἑοῖσιν, Μ, 222. κτεάτεσσιν, α, 430. ξ, 115, 452. μεγάροισιν, ω, 161. ἑοὺς παῖδας, Λ, 330. ἡ δέ μιν ὤλεσεν ἀλκή, et sua ipsum perdidit fortitudo, Π, 753. μητρὸς ἑῆς, suæ matris, Ε, 371. πρόσθεν πόλιος, ante urbem suam, θ, 524. ἑῇ θυγατρὶ, Ι, 148, 290. ἐν πατρίδι γαίῃ, Χ, 404. τέχνῃ, λ, 613. χεῖρα ἑήν, Ι, 683. ἑὴν ἐπὶ νῆα, ad suam navem, Τ, 277. Ψ, 3, coll. 5, ubi οἷς pro ἑοῖς. εὐνήν, in suum cubile, δ, 338. ρ, 129. γυναῖκα, τ, 210. ἄκοιτιν, φ, 316. χερσὶν ἑῇσιν, pro ἑαῖς, ταῖς ἑαυτοῦ, θ, 148. Ω, 165. ἑὰ πρὸς δώματα, β, 258. γ, 387. σ, 427. ex Pindaro, sub ὅς, ἥ, ὅν, notata, refer huc. τὰ ἑὰ notant et ἀγαθά, quæ maxime quis sua esse cupit.

ἐπαγάλλομαι, (Ἀ) jacto me cum lætitia de aliqua re. ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ, Π, 91. et notat τὴν ἡδονὴν τῶν ἀριστέων (optimatum) ἣν πάσχουσι νικῶντες, καὶ τὴν χάρμην. nam ἐν τῷ νικᾶν etiam ἐπορχεῖσθαι σκιρτῶντες solebant: unde Ἰδομενεὺς ὀρχηστής alibi dictus, ob crebras suas victorias quibus se jactabat.

ἐπαγγέλλω, f. ελῶ. (Ἄγω) annuntio. μή πως τὶς ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω, ne quis forte in domum nuntiet, δ, 775, ubi tamen alii leg. ἀπαγγείλῃ, deinde est: offero, polliceor, *ich verheisse, biete dar, (I promise, offer.)* δεῖπνα ἐπαγγέλλοντι, dorice pro ἐπαγγέλλουσι, Py. 4, 55, pollicentur cœnas. nam moris erat, advenientem hospitem primum cibo et potu reficere, quæ erat cœna adventitia a Latinis dicta, *der willkomm, (the welcome.)*

ἐπαγείρω, (Ῥέω) super congrego, in unum confero. παλίλλογα ταῦτα ἐπαγείρειν, retro collecta ista congregare, Α, 126, relegere ista. ἔθνεα νεκρῶν ἐπαγείρετο, mortui congregabantur, conveniebant, λ, 631. οἱ δ' ἔτι οὖν ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, pro ἐπηγέρθησαν, γ, 417, sed hic versus abest a quibusdam exemplaribus: certe punctum post eum est ponendum. ἐπὶ λαὸν ἀγείρας, pro ἐπαγείρας, Py. 9, 93.

ἐπαγλαΐζομαι, f. ίσομαι. (Ἀ) decorus sum aliqua re, miror et jacto ipse me aliqua re. οὐδέ ἑ φημὶ δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, non tamen existimo eum diu exultaturum esse ob hæc, Σ, 133. Attica infin. fut. forma, pro ἐπαγλαΐσεσθαι. cæterum ἀγλαΐζομαι fere idem est quod ἀγάλλομαι.

ἐπάγω, f. άξω. (Ἄγω) superduco, adduco, contraduco, me vel alium. ἐπὶ δὲ λῖν ἤγαγε δαίμων, fors supervenire fecit leonem, Λ, 480. σὲ οὐδ' ὀμόσας ἐπήγαγον, te neque juratus permovi et adduxi te ut crederes mihi, ξ, 392,

ut ergo et notet, inducere, *wozu bewegen, (to induce.)* ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν, ut ducentes ibant contra eum, τ, 445, ubi de venatoribus sermo, qui ducentes contra feram canes invadunt eam. nam ἐπάγειν etiam de expeditione bellica vel venatoria ponitur, *ausziehen wider einen, (to go forth against some one,)* c. dativo, educere contra quem. τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ, σ, 136, pro ἐπάγῃ, superadducat; ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus, conf. ἦμαρ ad h. l. σὺν ὄλβῳ ἐπί τι καὶ πῆμα ἄγει (pro ἐπάγει) ἡ Μοῖρα, cum felicitate et damnum aliquod inducit fatum, Ol. 2, 68. etiam cladem aliquam. ἐπάγαγες, pro ἐπήγαγες, Py. 8, 95.

ἐπαείρω, f. ερῶ. ("Αω) extollo, tollendo impono. ἐπάειραν (sine augmento, pro ἐπήειραν) αὐτὸν ἁμαξῶν, imposuerunt eum currui, H, 426, *huben ihn hinauf, (lifted him up.)* ἐπαείρας κρατευτῶν, I, 214, cum imposuisset ea fulcris suis. κεφαλὴν ἐπαείρας, elevans caput, K, 80. ἐπαείροντι (Dorica terminatione, pro ἐπαείρουσι) τὴν ματέρα, extollunt matrem, Ol. 9, 31, laudibus sc.

ἐπαέξω, (Χάω) augeo, promoveo, emergere facio, procedere facio. idem quod ἀέξω. θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει, ξ, 65, per tmesin pro ἐπαέξει, deusque operam fortunat et procedere bene jubet, coll. 66. adjuvat rem ut crescat et multiplicetur.

ἔπαθλον, τὸ, vide sub "Αεθλον, ad initium, quoque sub ἄεθλος.

ἐπαιγίζω, f. ίσω. ("Αω) desuper irruo. Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων, B, 148, coll. 146, ἐπαΐξας. nam utrumque verbum idem notat. ἐφορμάω, ἐπιπνέω ἄνωθεν. designat l. c. οὐ πάνυ βιαίαν πνοήν, ἀλλὰ σύντονον. præt. med. verbi ἀΐσσω est ἤϊγα, hinc sunt αἱ αἰγίδες, et καταιγίδες, et καταιγίζω. οὖρον λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ο, 293, ubi ventus celeri navigationi aptus describitur.

ἐπαΐκλα, τὰ, vide sub νεογιλός.

ἐπαινέω, f. νήσω et νέσω. (Αἴ) comprobo, approbo, consentio, *heisse gut, (approve.)* μῦθον ἐπαινήσαντες 'Οδυσσῆος, B, 335. ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι, alii comprobabant id suo adsensu, Γ, 461. sic Ψ, 539, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, omnes adsenserunt, *haben ja gesaget, (consented.)* et 540, ἐπήνησαν γὰρ 'Αχαιοί. sic δ, 673; πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον, omnes assentiebant, et hortabantur ut sic faceret. η, 226. θ, 398. ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι, *stimmeten ihm bey, (supported him,)* μ, 294. ν, 47. σ, 65. et 63, ἐπὶ δ' αἴνεῖτον, ambo adsentiebant, idem sentiunt. et ἐπὶ fere est quod σὺν ἐμοί, vel σὺν αὐτῷ. οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι, pro ἐπαινέσομεν, idem sentiemus, non omnes probabimus id, Δ, 29, *werdens nicht gut heissen, (will not approve,)* non placebit nobis. sic Π, 443. X, 181. et hoc id vult: ἀντιπράττειν μὲν οὐ δύνανται θεοὶ, ἀλλὰ μόνον γογγύζουσι. ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον, Δ, 380. i. e. συνῄνουν, συγκατετίθεντο, *sie gaben ihren beyfall, (gave their approbation.)* πάντες ἐπῄνησαν, H, 344. I, 706, adprobarunt. contrarium hinc videtur esse ὁ ἀπηνὴς, contrarius, adversarius, *eine widriggesinneter, abgeneigter, (one adversely disposed, an adversary,)* ὁ μὴ οὕτω ἐπαινῶν, qui nos nostraque non comprobat suo adsensu; qui et ἀπηλεγὴς dicitur. Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, Φ, 290, Jove consentiente, συναινήσαντος. "Εκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, Σ, 312, Hectori assensi sunt mala consulenti. prosaici in hôc verbo magis amant τὸ ε in futuro et aoristis. ἄνδρα κεῖνον ἐπαινέοντι (dorice pro ἐπαινέουσι) συνετοί, laudant, Py. 5, 144. nam ab intelligentibus laudari, vera est laus. καὶ ἀδελφεοὺς δὲ ἐπαινήσομεν ἐσλούς, Py. 10, 107. ἐπαινήσαις (dor. pro ἐπαινήσας) Py. 4, 336. et 299, σύνθεσιν ταύτην ἐπαινήσαντες. ἐπαινῆσαι πολέμον, Ne. 5, 35. ἐπαινέων οἶκον, Ol. 13, 1. ἐπαινεῖν, ad laudandum, Py. 2, 124. οἱ ἔπαινοι tempestivi sunt utiles, O, 569, seqq.

ἐπαινός, ὁ, ἡ. (Αἴ) cum tristitia, et lamentatione ferendus, durus, molestus, idem quod αἰνός, ut præpositio fere abundet. ionice etiam est ἡ ἐπαινὴ in fœmin. ἐπαινὴ Περσεφόνεια, gravis et dura Proserpina, *die sehr ernste, (the relentless,)* I, 457, 565. τ, 491, 534. λ, 47. valde potens.

ἐπαΐσσω, f. ίξω. ("Αω) irruo, contra ruo. *fahre drauf los, (rush upon.)* κύματα Εὔρός τε Νότος τε ὤρορε ἐπαΐξας, B, 146, ubi apte de vento. ἐπαΐξας, Γ, 369, de Menelao Paridis galeam prehendente. καὶ βάλε ἐπαΐσσοντα, E, 98. sic ἐπαΐξας, irruens, E, 235. et 263, Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων, memor esto irruere contra equos ejus. et 323, Αἰνείαο δ' ἐπαΐξας. et 584, ἐπαΐξας ξίφει. οἶδα δ' ἐπαΐξας μόθον ἵππων ὠκειάων, H, 241, scio, quando insilui in currum, pugnam equorum. ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἕλοιμεν καρπαλίμως, K, 345. et 348, ἔγχει ἐπαΐσσων. et 369, δουρί. sic et Λ, 361. ἐπαΐξας δι' ὁμίλου, M, 191. et 308, τεῖχος ἐπαΐξαι, murum invadere. οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, N, 513, neque impetum facere et consequi viribus hastam suam. *er konnte nicht offensive gehen und seinem spiesse gleiche kraft geben die der spiess gleichsam forderte, (he could not make an attack, and give his spear that force, which the spear, as it were, demanded.)* nam hasta est personificata h. l. et quasi ducens. et 546, οὔτασε ἐπαΐξας. et 687, σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον, ubi νεῶν pertinet et ad ἐπαΐσσοντα, irruentem adversus naves; et ad ἔχον, prohibebant a navibus. ὥστε ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀΐξῃ, pro ἐπαΐξῃ, O, 580, et sermo est de cane venatico, apprehendente et apportante feram dejectam ictu sagittæ. ἐπαΐξας δι' ὁμίλου, P, 293. et 462, ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε (forma Ion. aor. 1. pro ἐπῄϊξε) πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, et facile irruebat. et 726, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι, pro ἐπαΐξωσι, et sermo est de canibus venaticis. ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε, Σ, 159, ubi opposita juxta se posita. ταρφέα ἐπαΐσσει, X, 142, crebros impetus facit, de accipitre et columbâ. "Εκτορα ἐπαΐσσων, Hectorem persequens, Ψ, 64. et 628, οὐδὲ χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί, celeriter moventur. et 773, ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον, cum adsecuturi erant præmium certaminis, et manus injecturi in illud. media forma attice est pro activâ. et 817, τρὶς μὲν ἐπῄϊξαν, *sie sezten dreimal an, (thrice they rushed on.)* ἐπαΐξας ἅρμα καὶ ἵππους, Ω, 440, pro ἀΐξας ἐπὶ ἅρμα, insiliens in currum: et simul aliter in ἅρμα, aliter in ἵππους, in illud ἀναβαίνων ταχέως, hos vero ἰθύνων, regens. Κίρκῃ ἐπαΐξαι, *auf sie los zu gehen, (rush upon her,)* sc. memento, κ, 295, nam est infin. pro imperat. et 322, Κίρκῃ ἐπῄϊξα. μοὶ μάλα πολλοὶ ἐπῄϊσσον μελίῃσιν, *giengen mir mit spiessen zu leibe, (rushed on me with spears,)* ξ, 281. τὼ δ' ἄρ' ἐπαΐξαντε ἑλέτην, *beyde fielen zu und griffen ihn, (both rushing on him, seized him,)* χ, 187. et 271, τοῖς ἐπῄϊξαν. ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος (ventus) πάντας ἀνθρώπους ἐπαΐσσων ἐλαύνει, Ist. 4, 10, varii venti ingruentes agunt hominem; metaphora a navigatione sumta.

ἐπαιτέω, f. τήσω. (Αἴ) insuper rogo. εἰ καὶ μεῖζον ἐπαιτήσειας, Ψ, 593, si et majus postulaveris.

ἐπαίτης, vide sub Αἰτωλοὶ, in R.

ἐπαίτιος, ὁ ἡ. (Αἴ) qui in causâ vel culpâ est, qui culpari meretur. οὔτι μοι ὔμμες (ὑμεῖς) ἐπαίτιοι, A, 335, *über euch habe ich mich nicht zu beschweren, (of you I have no reason to complain.)*

ἐπακούω, f. ούσω. ("Αω) audio. ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, qui consilio non interfuerant, B, 143. coll. 73, s. ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Γ, 277. sic ἠελίου, ὃς, λ, 108. et μ, 323. χρή σε φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, I, 100, decet te et dicere et audire. ὄφρα ἴδω φίλον τέκος, ἠδὲ ἐπακούσω, *und mir von ihm erzählen lasse, (and hear of him,)* Σ, 63. ὁποῖόν κε εἴπῃς ἔπος, τοῖόν κε ἐπακούσαις, Υ, 250, quale dixeris verbum tale audies. ὄφρα θεοῦ ἐκ δρυὸς, Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ, Dodonæ scilicet, ξ, 328. sic et τ, 297. σὲ οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, ρ, 584, te solam colloqui cum eo. ὄφρα εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ ἐξ ἐμοῦ, τ, 98. ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος, ω, 261, me loquentem audire.

ἐπάκριος, ὁ, vide sub ἄκρις.

ἐπακτήρ, ῆρος. ὁ. ("Αγω) qui educit se vel alios contra quid. ex ἐπάγειν, quatenus est et πολεμικὴ λέξις. *der wieder einen ausziehet, (who goes forth against one.)* in poëta οἱ ἐπακτῆρες sunt οἱ θηρατοὶ, venatores, qui ἐπάγουσι κύνας καὶ ὅπλα τοῖς θηρίοις, vel et ἐπαγόμενοι τοῖς θηρίοις, i. e. πολεμίων δίκην ἐπιόντες, qui velut hostes vadunt in feras. P, 135, ἄνδρες ἐπακτῆρες. sic et τ, 435, coll. 445. sunt ergo οἱ κυνηγοὶ, qui et ipsi dicuntur ab ἄγειν κύνας, educere canes contra feram. iidem dicuntur οἱ ἐπακτρεῖς, ab ὁ ἐπακτρεὺς, et fœm. ἡ ἐπακτρὶς, ίδος.

ἐπακτὸς, ἡ, ὸν, ("Αγω) super inductus, contra adductus. χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν, Py. 6, 10, cum impetu adactus et super inductus. πλοῦτος λαχὼν ποιμένα (i. e. δεσπότην) ἐπακτὸν (i. e. ἐπείσακτον) ἀλλότριον, Ol. 10, 107, *wenn mann lachende erben hat, (when one leaves laughing heirs.)*

ἐπακτρεὺς, ὁ, ἐπακτρὶς, ἡ, vide sub ἐπακτήρ.

ἐπαλάομαι, (Λάω) vagando obeo loca. Αἰγυπτίους ἐπαληθεὶς, oberrans ad Ægyptios, δ, 83, ubi quidam legi jubent, ἐπ' ἀληθεῖς, ad veraces, ob Ægyptiorum μαντικὴν, qua fuere olim περίπυστοι, celebres fama: sed præter omnem rationem, ut apparet ex 81, πολλὰ παθὼν, καὶ πολλὰ ἐπαληθεὶς, ad multa loca errore delatus. πολλὴν γαῖαν ἐπαληθεὶς, ξ, 380, quanquam tamen avulsum ἐπὶ possit esse præpositio ad γαῖαν. πολλὰ ἐπαληθεὶς, ο, 176. et 400, ὅστις πολλὰ ἐπαληθῇ, qui circum multa loca vagatus sit. et neutrum est adverbialiter.

ἐπαλαστέω, (Λήθω) valde indignor et afficior dolore, δεινοπαθέω ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ ἀλαθήτοις κακοῖς. τὸν δὲ ἐπαλαστήσασα προσηύδα 'Αθήνη, α, 252, Minerva indignata ob (ἐπὶ) mala quæ faciebant proci Telemacho.

ἐπαλείφω, (Πίω) inungo, oblino, claudo inungendo. οὔατα ἑταίρων ἐπαλεῖψαι κηρῷ, cera oblinere et obturare aures eorum, μ, 47, 177, 200.

ἐπαλέξω et ἐπαλεξέω, f. ξήσω. (Χάω) opitulor, fero alicui defensionem a malo. ἐμὲ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπὸ οὐρανοῦ προΐαλλεν, Θ, 365, me ei auxiliaturam misit, Herculi. τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος ἤιεν, Λ, 428, ei ad defensionem ibat ille. μήποτε ἐπαλεξήσειν Τρώεσσι κακὸν ἦμαρ, Υ, 315, ubi vides phrasin plenam. cæterum in textu est tmesis. sic et Φ, 374.

ἐπαληθεὶς, vide sub ἐπαλάομαι.

ἐπαλλάσσω, f. άξω. ("Αλλος) compono aliud super aliud, aliud ad aliud. συνάγω, συνδέω, συνάπτω. *lege und nehme auf einander oder neben einander, (take and lay upon or by one another.)* hinc ἐπηλλαγμένα dicuntur τὰ συνημμένα. *ich knüpfe an einander, (I join together.)* πολέμου πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσαν, pugnæ funem connectentes, ad utrosque intenderunt, N, 359, *da sie die*

enden des streit-seiles gleichsam in einander geschlungen und geknüpfet, dehneten sie es nach sich beyderseits aus und zogen dran, (connecting and tying together as it were the ends of the rope of battle, they tugged vigorously at it on all sides.) συνδήσαντες, συνάψαντες. et reliqua verba metaphorica l. c. τὸ πέρας, καὶ τὸ τανύσαι, καὶ τὸ ἄῤῥηκτον καὶ ἄλυτον, ἐπὶ ἁμμάτων κυριολεκτοῦνται, de funibus proprie dicuntur. ἐπαλλάξαι ergo est συνδῆσαι, διὰ τὴν τῶν περάτων ἐπαλλαγὴν ἐν τῷ οὕτω καὶ οὕτω εἰς δεσμὸν κάμπτεσθαι, *weil die enden eins über und um das andre gebogen werden im zusammenknüpfen, (because in tying, the ends are twisted over and about one another.)*

ἐπάλμενος, vide sub ἐφάλλομαι.

ἔπαλξις, ιος. ἡ. (Χάω) propugnaculum muri, in quo stant defensores qui arcent hostem a muro; ὁ προμαχὼν, ῶνος, *die brustwehr auf der mauer, hinter welcher die vertheidiger stehen, (the breast work of the wall, behind which the defenders are stationed.)* est ab ἄλκω, f. ἄλξω, et ἐπὶ, ἐφ' ἧς ἀλκοῦσι i. e. βοηθοῦσι τῇ πόλει οἱ μαχούμενοι. ἔρειπον ἐπάλξεις, hostes ad terram corruere faciebant propugnacula in muro, M, 258. et 375, οἱ δὲ ἐπὶ ἐπάλξεις ἔβαινον, contra propugnacula adscendebant hostiliter. et 381, παρὰ ἔπαλξιν. et 397, ἔπαλξιν ἑλὼν χερσί. et 406, ἐχώρησεν τυτθὸν ἐπάλξιες, recessit paululum a propugnaculo. et 424, ἐπάλξιες. et 430, πύργοι καὶ ἐπάλξιες, i. e. munitiones muri. has ἐπάλξεις dejicere studebant hostes. et 263, ῥινοῖς βοῶν (i. e. scutis) φράξαντες (dense insidentes) ἐπάλξεις. et 308, διαρήξασθαι ἐπάλξεις. et his locis sermo est de muro non nimis magno circa castra Græca. sed de muro Trojano est X, 3, κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν, inclusi pulcris propugnaculis; ubi per partem hanc supremam muri et munitionis tota munitio intelligitur.

ἔπαλπνος, ου. ὁ ἡ. (Θάλω) jucunde fovens et recreans. ἔπαλπνος νόστος, reditus in patriam jucundus, Py. 8, 120.

ἔπαλτο, ἐπᾶλτο, vide sub ἐφάλλομαι.

ἐπαμάω, f. ήσω. (Ἄ) colligo, *raffe zusammen, (I gather together.)* εὐνὴν ἐπαμήσατο (pro ἐπημήσατο) χερσὶν εὐρεῖαν, ε, 482, ubi maxime proprie posita vox, συνῆγεν, συνέλεξεν, nam est: δρακὶ συνάγειν, curvam manu colligere et comprehendere, *hände voll zusammenfassen, (to take up handfuls.)* sic et: κόνιν ἐπαμᾶσθαι.

ἐπαμείβω, f. είψω. (Βάω) commuto, *verwechsele, (I exchange.)* τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἵδε γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι ἐσμὲν, Z, 230, et hoc in signum amicitiæ suis, ne Glauci milites hostilia facerent in Diomedem, cernentes indutum eum armis sui ducis vivi; et sic quoque Diomedis milites. præterea videri posset res proditioni similis, si alter alteri parceret in pugna, sine causa apparente. ergo hæc permutatio armorum erat tessera hospitalitatis, sacrosanctæ apud Græcos: et hinc Diomedes prior eam suadet; minime vero quasi cupidus pulcriorum armorum. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, Z, 339, victoria alternat viros, i. e. nunc ad hos, nunc ad adversarios horum, transit victoria. ἄλλοτε ἐπὶ ἄλλον (ἵππον) ἀμείβεται, O, 684, pro ἐπαμείβεται ἄλλον ἵππον, *springt vom einen aufs andre, (springs from one to another.)*

ἐπάμερος, vide sub ἐφήμερος.

ἐπαμοιβαδὶς, (Βάω) adverb. unum super et juxta aliud. *einen in den andern, (one upon another.)* πυκνοὶ θάμνοι ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, ε, 481, arbusta densa inter se creverant contigue, καὶ ἐπιπεπλεγμένοι ἀλλήλοις. *in und neben einander gewachsen, (interwoven with one another.)* et hoc adverbium ostendit quoque propriam vim verbi.

ἐπαμύντωρ, ορος. ὁ. (Μύω) defensor, auxiliator, qui arcet malum a nobis. idem ac ἀμύντωρ. ἐσθλώ τοι (boni sane) τούτω γ' ἐπαμύντορε, οὓς ἀγορεύεις, π, 263.

ἐπαμύνω, (Μύω) defendo aliquem fortiter et promte. ὄφρα ἐπαμύνω Τρώεσσι, inquit Hector, Z, 361. οὐκ ἐᾷ Ζεὺς ἐπαμύνειν Ἀργείοις, non sinit vos, suppetias ferre Græcis, Θ, 414. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω, M, 369, quando bene eos adjuvero. Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ionice pro ἐπαμύνωμεν, N, 465. πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι, propitius nunc Græcis, Neptune, defensor sis, Ξ, 357. οὐκ ἔμελλον (non poteram) ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, Σ, 99, eum, cum occideretur, defendere. et 171, Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, auxiliare ei. ἀλλὰ ἐπάμυνον, sc. ἐμοὶ, E, 685. σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν, Π, 540. ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, Φ, 311, 333. quibus quatuor locis est sine casu.

ἐπὰν, pro ἐπεὶ ἂν, quod vide sub ἄν.

ἐπαναιρεῖσθαι, vide sub ἀναιρέω.

ἐπανάληψις, ἡ, vide sub εἴκω, prope initium.

ἐπανατέλλω, (Τέλλω) post exorior. ἐπαντέλλων χρόνος, Ol. 8, 37, subsequens tempus.

ἐπανθέω, f. ήσω. (Θέω) supra floreo. it. sum in summitate aliqua tanquam flos. hujus verbi præt. m. in usu poëtico est, quod esset regulariter ἐπῆνθα, sed interserto ο fit ἐπήνοθα, et per reduplicationem Atticam euphonicam, ἐπενήνοθα. ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη, B, 219, capillamentum rarum et tenue excreverat et sparsum erat super capite, Thersitæ. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, K, 134, crispa superflorebat lanugo, sc. super veste Agamemnonis, ἐπῆν δασύτης τριχοειδής. ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, (i. e. κατὰ οἷα, quemadmodum) θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας, Θ, 365, qualia deos æternos superfundi solent, *mit dergleichen köstlichen œle die haut der götter gleichsam zu blühen und überdecket zu seyn pfleget, (with the same kind of precious oil the skin of the gods is accustomed to be moistened, and as it were, polished:)* ut notet ἐπιπόλασίν (supernatationem quasi) τινα ἐλαίου, sicut alibi λάχνης: nam et ἡ λάχνη ἐπιπολάζει (est in superficie externa) et τὸ χριόμενον ἔλαιον: ἐπικινεῖται, ἔπεστιν, ἐπανθεῖ. alii hoc poëticum ἐπενήνοθε deducunt ab ἐπενθέω, supra incurro, supra extendo me, ut sit pro ἐπέθεε, ἐπέτρεχε: et formant sic. ἐπενθέω per transpositionem ἐπενέθω, hinc, aucta præpositione, et ε penultimæ, ex more, mutato in ο, fit præt. m. ἐπήνοθα, (sicut id ε mutatur in ἔολπα ab ἔλπω, in ἔοργα ab ἔργω: præpositio autem augetur etiam in ἐκάμμυσα, a καμμύω) et per reduplicationem Atticam, ἐπενήνοθα. alii derivatum malunt ab ὄθω, moveo, κινέω: a quo sit compositum ἐπενόθω, superne moveo super aliquo; unde fiat præt. m. aucta præpositione, ἐπήνοθα, movere soleo me superne, induco me super aliquid; et cum reduplicatione, ἐπενήνοθα. nobis, una cum plurimis, prior deductio verior est visa. vide ὄθω.

ἐπανίσταμαι, vide sub ἀνίστημι, prope medium.

ἐπανίστημι, (Στάω) exsurgo ad aliquid. οἱ δὲ ἐπανέστησαν βασιλῆες, surgebant ad id agendum principes, B, 85.

ἐπανορούω, (Ὄρω) insilio sursum. ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν, pro ἐπανώρουσεν, T, 396, insiliit in currum suum.

ἐπάξιος, ὁ ἡ. (Ἄγω) pretio par. it. majoris pretii. χάρμα πάντων ἐπάξιον, Ne. 7, 131, gaudium omnibus æquiparandum vel et præferendum. παγκρατίου στεφάνωμα ἐπάξιον, pancratio coronam condignam, Ist. 4, 76, sc. ὕμνον.

ἐπαξονόω, vide sub πεύκη.

ἐπαοιδὴ, ῆς. ἡ. (Εἴδω) incantatio. *zauberformel, segen sprechen, (incantation, spell,)* contracte est ἡ ἐπῳδή. εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι, Eurip. Hipp. 478, quem locum expressit Horat. I. Epist. I, 33. nam sermo est de morbo amoris sanando. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν ἔσχεθον, τ, 457. ergo et hæc medendi ratio nota fuit Homero illiusque ævo. *sie stilleten das blut durch beten, (they stanched the blood by a charm.)* ἐπαοιδαῖς μαλακαῖς, Py. 3, 92, incantationibus morbos mitigantibus. nam et hæ antiquitus in ἰατρικῇ, δι' ἐπῳδῆς curare ægrum. conferatur Malchus in vita Pythagoræ, ibique Rittershusius. sic Ne. 8, 83, ἐπαοιδαῖς ἀνήρ τις καὶ κάματον νώδυνον ἔθηκε, morbum doloris expertem facere potest. λιτὰς ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν αὐτὸν, Py. 4, 385, precatiunculas incantatrices edocuit eum; ubi vel adjective posita vox, vel per appositionem. recentius exemplum talium ἐπαοιδῶν est in Actis Apost. xix, 13, seqq.

ἐπαπειλέω, f. ήσω. (Ἕλω) interminor, loquor fortiter contra quem. οὐ λῆγε ἔριδος (non remisit a contentione) ἣν πρῶτον ἐπηπείλησεν αὐτῷ, quam primum minatus fuerat contra eum, A, 319. βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ, N, 582, prodiit minitans ei. δείδω, μὴ τελέσῃ ἔπος Ἕκτωρ, ὥς ποτε ἐπηπείλησεν, Ξ, 45, metuo ne efficiat id, sicut nuper minatus est contra nos. οὐ λήθετο ἀπειλῶν, ἃς Ὀδυσῆϊ πρῶτον ἐπηπείλησεν, ν, 127.

ἐπαπολαύω, vide sub ἐπαύρομαι, prope finem.

ἐπαπύω et ἐπηπύω, (Ἔπω) acclamo. λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, Σ, 502, sc. cuique sui fautores et advocati, ut additur, qui ἀμφὶς erant ἀρωγοί: loquebantur pro utroque contenta voce, quisque per vicem suam.

ἐπαρὰ, ᾶς. ἡ. (Ἀρὰ) imprecatio dira. ἡ κατάρα, *der fluch, (a curse.)* nam ἐπὶ sæpe notat, contra. Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς, I, 456, *liessen die flüche in die erfüllung gehen, (fulfilled the imprecations.)* hinc est ὁ ἐπάρατος, devotus diris, *ein verfluchter, (one accursed.)*

ἐπάρατος, ὁ, vide sub ἐπαρὰ, et sub Ἐπὶ, prope finem.

ἐπαρήγω, f. ήξω. (Ἄγω) valide auxilior contra hostem. αἴ κέν πως ἐθέλησιν (ἐθέλῃ) ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, per tmesin pro ἐπαρῆξαι, A, 408, et quidem in odium eorum deorum, qui Achæis adesse solebant, sed Jovem graviter læserant. Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδὲ ἐπαρήγει, assistit ei et auxilio est, Ψ, 783, ubi posterius longe plus est quam prius. Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθε ἐπαρήγειν, Ω, 39. σὺν σοὶ, πότνια θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσα ἐπαρήγεις, ν, 391.

ἐπαρήρει, ἐπαρηρὼς, vide sub ἐπάρω.

ἐπαρίστερος, vide sub περιδέξιος.

ἐπαρκέω, (Χάω) arceo, opitulans sustineo malum ne pertingat ad eum cui opitulari volo. idem ac Ἀρκέω, nisi quod intensionem auxilii et opis signat. *ich helfe viel wider etwas, (assist powerfully against something.)* οὔτι αὐτῷ τόγε ἐπήρκεσε ὄλεθρον, nequaquam ei istud arcuit mortem, B, 873, ubi phrasis plena. sed ρ, 568, οὔτι Τηλέμαχος τόγε ἐπήρκεσεν, sc. ἐμοὶ, neque hoc ille a me prohibere potuit, ubi deest casus personæ tertius. ὅγε ἐπάρκεσε κλειτῇ γενεᾷ, Ne. 6, 103, quod large suppeditat celebris familia.

ἐπάρουρος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) est ὁ γῆν ἐργαζόμενος, *ein landmann, (a rustic.)* it. simpliciter ὁ ἐπίγειος, *ein irdischer, (an earthly one.)* βουλοίμην κε ἐπάρουρος ἐὼν θητεύειν ἄλλῳ ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, λ, 488, inquit anima Achillis ad Ulyssem: mallem sane et in agris vivens mer-

cenariam operam locare apud hominem alium non divitem. posset tamen et in sensu altero esse, inter superos qui in terra vivunt exsistens. alii legunt πάρουρος, i. e. εἰς φυλακὴν τινὰ τεταγμένος μισθωτικῶς, *ein hüter woriiber, ein unterhüter, (a keeper, an under keeper:)* οὖρος γὰρ ὁ φύλαξ, qui et ἐπίουρος, sed communis lectio præstat.

ἐπαρτής, ἐος. ὁ ἡ. (Ῥίω) paratus, aptus, perfectus, ἕτοιμος. ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, congregati jam sunt et parati socii, Θ, 151, *sie sind beysammen und in voller bereitschaft, (they are assembled, and perfectly ready.)* sic et ξ, 332. τ, 289, ἐπαρτέας ἔμμεναι ἑταίρους, paratos esse socios navales.

ἐπαρτύω, (Ῥίω) super vel contra paro et instruo. ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο, pro ἐπήρτυε, Jupiter enim nobis injungere parabat damnum ex malo nostro consilio, γ, 152. ἐπήρτυε πῶμα, operculum superposuit apte, Θ, 447, ubi sermo est de cista: ἀραρότως ἐπέθηκε. nam est ἀρετὴ πώματος, τὸ συναρηρέναι. notat ergo συναρμόττειν.

ἐπάρχομαι, f. ξομαι. (Ἔρα) est fere idem quod ἀπάρχομαι, nisi quod non de primitiis igni inferendis, sed de libationibus, dicitur ἐπάρχομαι. ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν, ex poculis suis libantes quisque, Α, 471. Ι, 176. γ, 340. ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν, η, 183, initium faciebat, ut libarent omnes ex poculis, diis sacrum id ferentes. οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, σ, 417, pincerna initium faciat poculis, infundendo et prælibando ipse, ut et reliqui libent. sic et φ, 263. et 272, ἐπαρξάμενοι. priusquam ergo bibebant, primitias quasi ex poculo quisque suo effundebat in terram paullulum, precibus brevibus una factis: deinde et ipsi reliquum in poculo vinum ebibebant. alibi τὸ ἐπάρξασθαι est τὸ, ἐπὶ τοῖς φθάσασι πάλιν ἄρξασθαι, denuo incipere: sed hæc notio in poëta non occurrit.

ἐπάρω, (Ῥίω) adapto, *füge geschicklich dran, (I fit, adapt to.)* θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν, fores postibus adjunxit, Ξ, 339, 167, ἐφήρμοσε. μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει, unus pessulus additus et adjunctus erat, Μ, 456, plusquamp. m. passive. κυνέη κροτάφοις ἐπαρηρυῖα, galea temporibus adaptata, σ, 377. χ, 102, κυνέην. de loco ε, 236, vide ἐνάρω.

ἐπαρωγός, οῦ. ὁ ἡ. (Ἄγω) auxilians. idem quod ἀρωγός, q. v. οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός, λ, 497.

ἐπασκέω, f. ήσω. (Χάω) curam impendo, cum cura facio et orno: insuper addo cum cura. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖς, ρ, 266, probe curata et ornata est ei aula pariete et septis. ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς, Ne. 9, 23, exornabo heroëm celebribus honoribus, Adrastum.

ἐπασσύτερος, ὁ ἡ. (Ἄγω) est ab ἐπὶ et ἆσσον facta vox poëtica, notans τὸ ἐγγὺς τοπικὸν καὶ χρονικὸν, καὶ τὸ τῇ ἐπαλληλίᾳ πυκνὸν, *wenn etwas gleich auf einander und häufig kömmt oder lieget, (when things come close to each other, either as to time or situation.)* οἱ λαοὶ θνῆσκον (ἔθνησκον) ἐπασσύτεροι, Α, 383, homines moriebantur densi et unus statim post alium, *sturben haufenweise, (died in heaps.)* πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ, Θ, 277, omnes, alterum statim post alterum, dejecit ad terram, i. e. occidit, *legte sie, einen nach dem andern, zu boden, (extended them one after another upon the ground.)* sic et Μ, 194. Π, 418. σκοποὶ ἶζον ἐπ᾽ ἄκριας αἰὲν ἐπασσύτεροι, π, 366, speculatores sedebant in locis editis, semper sic ut alius alii immediate succederet, *dass immer einer den andern ablösete, (so that one immediately took the place of another:)* possit tamen et esse, densi, πυκνότεροι, sic ut non nimium esset intervallum loci inter has dispositas hinc inde stationes speculatorum: et αἰὲν pertinet ad ἶζον. κῦμα θαλάσσης ὄρνυται ἐπασσύτερον, Δ, 423, densum, sic ut una unda immediate sequatur alteram. et 427, ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες, confertæ movebantur cohortes.

ἐπαύλια, τὰ, **ἔπαυλις**, ἡ, vide sub Αὐλή.

ἔπαυλος, ου. ὁ. (Ἄω) stabulum pecuarium, *ein viehhof, ein ort wo ein viehstand ist, (cattle stalls, a place where cattle are kept.)* εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους, ψ, 358, i. e. σταθμοὺς, ἐπαύλεις.

ἐπαυρέω, vide ἐπαύρομαι.

ἐπαυρίσκω et **ἐπαυρίσκομαι**. (Ἄω) fruor quasi suavi aliqua aurâ, fruor in genere, gusto, γεύομαι, *ich geniesse, (I taste.)* nam aër præcipuum est omnium animalium nutrimentum, et omnia spirationibus aëris vescuntur. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκονται ἄνθρωποι, Ν, 733, eo multi fruuntur homines, fructumque ex eo percipiunt.

ἐπαύρομαι et **ἐπαυρέομαι**, f. ρήσομαι. (Ἄω) idem. est et *activa forma*, ἐπαύρω et ἐπαυρέω, in usu Homerico et Pindarico, ut videbimus. cæterum est ab ἡ αὖρα. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Α, 410, ut omnes fruantur rege suo, ἐπαπολαύσωσι καὶ ἐπιχαιρεῖεν τῷ βασιλεῖ, et est ironice dictum, pro, ut malum fructum capiant ex rege malo. talis locutio est in sacris, Proverb. i, 31. οἴω, μὶν ἐπαυρήσεσθαι, puto, eum satiatum iri, Ζ, 353, ubi est sine casu rei, i. e. ἑαυτοῦ καὶ ὧν φρονεῖ ἐπαπολαῦσαι αὐτὸν οἴομαι. et εὐφήμως et urbane ita dictum, molli vocabulo duro sensu. οὐκ οἶδα, εἰ κακορραφίης πρώτη ἐπαύρηαι, nescio an insidiarum tuarum prima ipsa gustatura sis, Ο, 17, præsens conjunctivi medii, Ionicâ formâ; *es geniessen müssest, (must taste.)* καὶ εἴ κε ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, Λ, 391, ubi est præsens conj. activi, etiam si vel paululum gustaverit, *wenn er auch nur wenig davon kostet, (though he taste but little of it,)* ἐπαπολαύσει, ψαύσει, γεύσεται: et loquitur ibi de sagittâ ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, quæ frui quasi vult humano sanguine. sic et Ν, 649, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, ne quis corpus ejus ferro gustaret; ubi eleganter et poëtice circumscribit τὸ, σιδήρῳ πλῆξαι, et vocat ἐπαυρεῖν, i. e. ἀπολαῦσαι καὶ γεύσασθαι χροὸς διὰ χαλκοῦ, ὡς εἴπερ ἔμψυχος ὢν ὁ χαλκὸς ἐθέλῃ ἀπολαύειν. sic et Λ, 572, δούρατα πολλὰ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο, *(fuhren in die erde) (stuck in the ground)* λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι: ubi de hastis suaviter loquitur, quasi vesci cupientibus corporibus humanis: *ehe sie den leib zu kosten bekamen, (before they tasted blood.)* eadem verba sunt, Ο, 316. Sed in sensu proprio est, Σ, 302, τῶν (κτεάτων, bonorum) τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν (ionice pro ἐπαύρειν) ἤπερ Ἀχαιοὺς, his quemvis melius est frui quam Achæos. λίθου δ᾽ ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, Ψ, 340, i. e. προσκροῦσαι λίθῳ, quod εὐφήμως καὶ γλυκέως κατ᾽ ἀφέλειαν dicit ἐπαυρεῖν, *kosten*, i. e. *berühren, (tasting, i. e. coming in contact with,)* ἀπολαύειν εἰς κάκωσιν. in sensu proprio est et ρ, 81, αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ᾽ ἐπαυρέμεν ἤ τινα τῶνδε, malo te habentem frui istis quam aliquem horum: ut notet ἐπαπολαύειν κληρονομικῷ δικαίῳ, jure hæreditatis frui aliqua re. μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, σ, 106, ubi est in ironico sensu. quia simplex verbum est αὔρω et αὐρέω, hinc et ἀπαύρω et ἀπαυρέω, eodem sensu dici potest: nam et verbum ἐπαπολαύω utrâque præpositione ἐπὶ et ἀπὸ, simul est compositum. Germanorum, *häuern, (to hire,)* utendum conducere, est ex αὐρεῖν. γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον, pro ἀπηῦρον, Py. 3, 65, multi vicini idem gustarunt, idem malum acceperunt, *bekamen es auch zu schmecken, (had a taste of it.)* ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ. sic et ἐπαύρεο, fruebaris, Ne. 5, 89, ubi subintelligendum, ἴσθι ὅτι. alii tamen ibi legunt καρπώσαο.

ἔπαυρος, ὁ ἡ, vide sub Αὖρα.

ἐπαύρω, vide ἐπαύρομαι.

ἐπαυχένιος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) cervici impositus. ἐπαυχένιον ζυγὸν, Py. 2, 172.

ἐπαΰω, f. ύσω. (Ἄω) inclamo, *ich schreie an oder drüber, (I cry at or about.)* τῇ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Ε, 347, pro ἐπήϋσεν αὐτῇ. sic τῷ δ᾽ ἐπὶ, Θ, 160. ἐπὶ δ᾽ αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, Ο, 321. αἱ δ᾽ ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, pro ἐπήϋσαν, *schrien auf, (cried out,)* ζ, 117.

ἐπαφύω, f. ύσω. (Ὕω) super effundo. ὕδωρ ἐνεχεύατο πολὺ ψυχρὸν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν, τ, 388, ubi narratur pedilavium: infudit in alveum aquam multam frigidam, et deinde super infudit fervidam, donec satis temperaretur aqua. habebat ergo ad manus ahenum plenum aqua calida, ex quo super effudit calidam.

ἐπεβήσετο, vide sub ἐπιβαίνω.

ἐπεγείρω, f. ερῶ. (Ἄω) excito contra aliquem, *muntre darwieder auf, (I excite against.)* et id ἐπὶ sæpe est avulsum a suo verbo. Τρωσὶν ἐφ᾽ ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα, pro ἐπεγείρωμεν, contra eos excitemus acrem Martem, Δ, 352. Τ, 237, quasi dormientem aut languide jacentem ante. ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν, Ο, 567. et 603, νήεσσιν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν Ἕκτορα, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτὸν, quæ est proverbialis locutio, velut illa: σπεύδοντα ὀτρύνειν. μήπω τήνδ᾽ ἐπέγειρε, nondum eam huc excita, χ, 431. νῦν δ᾽ ἐμέο πρότερος μάλ᾽ ἐπέγρετο, multo prior me evigilavit, Κ, 124, pro ἐπηγείρετο. ἄλοχος δ᾽ ἄρ᾽ ἐπέγρετο, υ, 57. ὁ δ᾽ ἐπεγρόμενος χαλέπαινε, Ξ, 256, pro ἐπεγειρόμενος, et ἐπὶ ibi non contra, sed super, *darüber, darauf, (upon,)* notat: sicut et in quibusdam ante citatis locis.

ἐπεγκάπτω, vide sub ΚΑ'ΠΩ.

ἐπέγρετο pro ἐπηγείρατο, ἐπεγρόμενος pro ἐπεγειρόμενος, vide sub ἐπεγείρω.

ἐπεδεύετο, vide sub ἐπιδεύομαι.

ἐπέδησε, vide sub ἐπιδέω.

ἐπέδραμον, vide sub ἐπιδρέμω.

ἐπεέργω, (Ἔρα) contineo, concludo. ὅσον ἐπ᾽ ἐντὸς ἐέργει, Β, 617, pro ἐπεέργει ex 616, *umgränzet, (bounds.)*

ἐπεζάρει, vide sub βρίθω.

ἐπεί, (Εἰ) conjunctio. quia, quando, postquam, nam, quum; *weil, nachdem, denn, da, (because, after, for, when.)* est χρονικὸν, postquam. est αἰτιολογικὸν, quia: est et pro γάρ. sæpe eleganter quasi abundat, non in poëta solum, sed et in aliis antiquis. sæpe est et pro, εἰ δὲ μὴ, nisi ita esset, *sonst, (otherwise.)* e. c. apud Platonem in Euthy. § 10, ed. Fischero. apodosis ejus sæpe vel nulla, vel latens: maxime si poëta affectum aliquem loquentis imitatur. sic Ν, 68, Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν — nulla sequitur apodosis. nam 73 non apte pro apodosi habetur, sermo enim sic cohæret: et deus præcipit, et ego ipse cupio. sic Σ, 101, νῦν δ᾽ ἐπεὶ οὐ νέομαι, omnino nulla apparet apodosis sequens. sic et γ, 103, ὦ φίλε, ἐπεί μ᾽ ἔμνησας, quoque est ἀναπόδοτον. et tale ἔπος (carmen) ἀπόδοσιν μὴ ἔχον, dicitur χωλόν. sed δ, 204, ὦ φίλε, ἐπεὶ τόσα εἶπες, sequitur apodosis demum 212. et Θ, 236, ξεῖνε, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα, sequitur apodosis 239, ὡς ἂν, ergo sane: et sensus est, ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα λέγεις, ὄντως ἂν οὐδεὶς μέμψοιτό σε. confer jam, Α, 57, postquam. 112,

si quidem, quia. 114, nam. 119, 153. 231, sane, *gewiss, (indeed!)* et id valde acerbe dictum in regem. 274, 352, cum, *da, (when.)* 381, 416, 576, quando. 605, 458, postquam igitur. 515, nam. B, 16, 115, 171, quia. 421, 614, quia. 661. Γ, 1, 4, quando. 59, 99, postquam. 106, nam. 214, 306. Δ, 244, ἐπεὶ οὖν, *wenn sie nun, (since they now.)* 269, 271, 382, 510, 476, cum, *als, (as.)* E, 27, 176, 441, 510, 686. Z, 77, 158, siquidem, sc. ὁ πρoῖτος. 222, 333, 349, 355, 382, 504, 522, nam. H, 27, 105, 148, 192, 196, 198, 288, 319, 323. Θ, 164, 397, 483. I, 22, 119, 195, 321, *davor dass, (on this account that.)* 344, 356, 425, 482. K, 210, 236, 411, 448, 500. Λ, 87, 100, 278, 318, 402, 459, 498, 561, 594, 763. M, 13, 212, 270, 321, 345, 420. N, 1, *da er nun, (when he now.)* 309, 627, *davor, weil, (for this reason, because.)* 746, 757, 775, 777. Ξ, 141, 340, 359, 403, 510. O, 165, 181, 228, 242, 252, 270, 279, 320, 363, 418, 432, 591, 680, 716. Π, 55, 206, 374, 425, 549, 639, 660, 762. P, 101, 114, 147, 150, 168, 270, 382, 406, 641, 647. Σ, 90, 98, 101, 133, 225, 292, 330, 333, 436. T, 219. Υ, 201, 432. Φ, 26, 91, 95, 146, 163, 201, 309, 377, 440, 483. X, 19, 104, 159, 236, 376, 458, 475, 486, nam. Ψ, 46, 440, 468, 493, 603, 652, 669, 743. Ω, 50, 68, 214, 255, 288, 329, 349, 426, 541, 594, 684, 706. α, 2, i. e. ἀφ' οὗ, ἐξ οὗ, *seit dem, (since.)* postquam. 37, quoniam. 176, 177, 160, 205, 209, 220, 238, quo tempore. 244, 297, 299, 342, 396, etc. ἐπεὶ quoniam, Ol. 4, 22. 7, 166. 10, 106. Py. 4, 217. Ist. 2, 66. postquam, Ol. 6, 44. Py. 2, 67. 5, 112. 9, 130. Ne. 7, 52. siquidem, Ol. 1, 127. Ne. 10, 26. Ist. 8, 148. nam, Ol. 2, 178. 14, 6. Py. 7, 4. Ne. 6, 38, ἐπεί οἱ, nam ei. pro ἀφ' οὗ, ex quo, est Ol. 1, 40. Ol. 9, 43, conf. Rom. iii, 6, pro εἰ δὲ μή. Vide sub ΓΑ'Ρ, prope initium.

ἐπεὶ ἄν, (Εἰ) si jam, quando, Z, 412. I, 304. pro quo postea dictum ἐπὰν, et ἐπειδάν.

ἐπεὶ ἄρ, (Εἰ) postquam, *nachdem, (after.)* Z, 426. I, 409. Σ, 55, coll. 80. ρ, 185. est idem quod ἐπειδή.

ἐπείγω, f. ξω. (Ἔπω) premo, urgeo, festinare facio; sector cum impulsu. est ab ἔπω, cum paragoge. *ich dränge, verfolge auf dem fusse, jage, beschleunige, drücke fort oder zusammen, (I press, pursue closely, drive, hurry, push on or together.)* est et intransitive, festino, impello ipse me, *ich eile, (I hasten.)* ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει, necessitas enim impellit et urget nos, Z, 85, *wir sind dazu gezwungen, (we are driven by necessity:)* sic τ, 73. ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει, M, 452, paucum onus enim urget eum, *es drücket ihn keine grosse last, (no great burden oppresses him.)* ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, pro κατεπείγει, Ψ, 623, vide compositum. ὅτε δύω κύνε λαγωὸν ἐπείγετον, K, 361, coll. 364, nam ἐπείγειν et διώκειν in tali contextu sunt idem: *sind hitzig darhinter her, (are in close pursuit of.)* notat ergo non solum ἐπισπεύδειν καὶ ἐρεθίζειν, *antreiben, (to urge on:)* sed et διώκειν πολεμικῶς. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, pro ἤπειγε, quia alius labor nos urgebat et festinare jubebat, agebat, λ, 54. ἔπειγε γὰρ οὖρος, μ, 167, impellebat navim ventus ferens: et est quasi de ἐμψύχῳ dictum de vento. et 205, οὐκ ἔτι ἐρετμὰ χερσὶν ἐπείγον, non amplius remos impellebant manibus. ὁπότε ἐπείγῃ (τὰ κύματα) ἲς ἀνέμων, O, 382, quando vis venti fluctus urget et impellit. ἐπείγετε (imperativus) δ' ὦνον ὁδαίων, ο, 444, i. e. ἐπισπεύδετε τὴν τῶν ἐφοδίων ἐξώνησιν, festinate emtionem viaticorum in navem. hinc dicuntur οἱ ἐργεπείκται, qui urgent et exigunt opus faciendum ab aliis, *vögte, (overseers.)* ἐπείγετο (ἠπείγετο) γὰρ βελέεσσιν, E, 622, urgebatur enim jaculis; ubi τὰ βέλεα ut viventia ponuntur. et idem dici potest de eo, qui multis calumniis incessitur. sic et N, 511, quod alibi dixit, ἐβιάζετο βέλεσι. τοίων γὰρ ἐπείγετο (ἡ ναῦς) χερσὶν ἐρετάων, ν, 115, talium remigum manibus impellebatur. μή τις ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, ne quis festinet domum redire, B, 354. ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Z, 363, atque etiam ipse se impellat, et festinet: acceleret et ipse. Δημήτηρ κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, E, 501, Ceres separat, ventis urgentibus et impellentibus, frugem et paleas: ubi de ventis velut de προσώποις vivis, loquitur, eorumque vim cooperantem cum ventilante agricola notat. et 902, ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξε, ubi quoque ὁ ὀπὸς, *(der laib,) (the curd)* est personificatus quasi, ejusque celeritas in coagulando lacte notatur. cave ibi legas, ἐπειγόμενον, ad γάλα. θάμνοι πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι (passive) πυρὸς ὁρμῇ, Λ, 157, i. e. ἐν τῷ ὠθεῖσθαι καὶ ἐπείγεσθαι, dum incessuntur et impelluntur. ψυχὴ δὲ κατ' ὠτειλὴν ἔσσυτο ἐπειγομένη, anima per vulnus erupit vi agitata, Ξ, 519. ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος, T, 142, exspecta, etsi ἔπειξιν ἔχων τοῦ Ἄρηος, valde impulsus a Marte ad pugnandum: et genitivus cum hoc verbo notat objectum ad quod aliquis impellitur. sic et 189. λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Φ, 362, dum urgetur igne multo: quod eleganter dicitur de λέβητι ὡς ἐμψύχῳ. δρῦς χαλκῷ ἔταμνον ἐπειγόμενοι, Ψ, 119, arbores cædebant ipsi festinantes et alacres. et 437, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, nimis acriter impulsi equi ad victoriam obtinendam. sic et 496. ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, α, 309, coll. 315. ubi iterum vides hunc genitivum objecti, valde festinans ad iter ingrediendum, *ob du gleich sehr grosse lust hast je eher je lieber zu reisen, (though thou art extremely anxious to set off, as if the sooner the better.)* sic et γ, 284. ο, 49. μίμνετε, ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, exspectate vos qui urgetis meas nuptias, β, 97. sic et τ, 142. ω, 131. νῆχε δ' ἐπειγόμενος, natabat omni contentione, ε, 399, sc. ad id connitebatur vehementer, ut pedibus terram conscendere posset. μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, ne nimis festinantes dimittite eum, λ, 338, i. e. μὴ κατεπείγετε ὑμεῖς τὸν πλοῦν, εἰ καὶ αὐτὸς ἐθέλοι ὀτρύνεσθαι ὑμᾶς ἅμα ἠοῖ φαινομένῃ εἰς πομπήν. δῦναι (τὸν ἥλιον) ἐπειγόμενος, urgens quasi votis suis solem ut occideret, ν, 30. ἐπειγομένη (passive, ἡ ναῦς) Διὸς οὖρῳ, ο, 296. αὐτὴν ἄνωχθι μεῖναι, ἐπειγομένην περ, ρ, 570, etsi valde festinat, *ob sie es gleich sehr pressiret, (though she is in a great hurry.)* νῆα ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι, ψ, 235, navem impulsam vehementer vento et fluctu. ἤπειγεν, Ol. 8, 62, festinavit ad Xanthum. ὠκεῖα δὲ ἐπειγομένων θεῶν πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι, Py. 9, 119, festinantium deorum. ἐπειγομένους, incitatos nos, amore patriæ, et spe reditus, Py. 4, 59. ἐπειγόμεναι ὧραι, Ne. 4, 55, horæ properantes. εἰς ἄλλας πύλας ἠπειγόμεσθα, ad alias portas festinabamus, Eurip. Phœn. 1178.

ἐπειδὰν, (Εἰ) si jam, *wenn nun, (if now.)* N, 285. et est idem fere quod ἐπειδὴ, μ, 55.

ἐπειδὴ, (Εἰ) conj. cum sane, quia sane, *nachdem denn, weil, (when then, because.)* A, 235. H, 207. Λ, 478. Ξ, 65. O, 395. Π, 187, 471. P, 427, *so bald als, (as soon as.)* Σ, 349, 608. T, 9, 54. X, 379, ubi hæc vox incipit versum, facitque eum ἀκέφαλον, ut Græci critici vocant hexametrum a iambo incipientem. sic et Ψ, 2. γ, 183, 211. δ, 13, qui versus quoque ἀκέφαλοι, ε, 76, 150, 408. θ, 131, 452, ubi itidem ἀκέφαλος. ι, 250. ν, 271. ξ, 149. π, 340. ρ, 174. φ, 25, et is versus etiam ἀκέφαλος. Ist. 8, 19. pro eodem dicitur et ἐπὴν δὴ, Π, 453.

ἐπείδω, (Εἴδω) video contra, inspicio, *sehe drauf, sehe vor mir, (I look at, see before me.)* κακὰ πόλλα ἐπιδόντα mala multa conspicientem, X, 61. οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, pro ἐπιδεῖν, inspectare opera, π, 144, *aufsicht auf die landarbeit haben, (to superintend the field labours.)*

ἐπειῆ, (Εἰ) conjunctio. quia, quando, postquam, nam, quum. est ἐπεὶ, cum η paragogico, quod ad hanc vocem circumflectitur, sed ad τί adjunctum ἐγκλίνεται, τίη. multa tamen exemplaria habent ἐπειή, cum acuto, contra judicium antiquorum criticorum Græcorum. A, 169. Δ, 56, 307. K, 557. Θ, 144, 211. T, 135, 368, 437. X, 40. ι, 276. κ, 465. μ, 109. π, 89, 442. ρ, 196. φ, 154. χ, 31, 289.

ἐπείκε, (Εἰ) si jam, cum; *wenn nun, wenn etwa, (if now, if perchance.)* B, 475. Z, 83. H, 410. I, 324, 703. Λ, 191, 206, 455, 763. P, 658. Σ, 121, 280. T, 402. Υ, 337. Φ, 534, 575. X, 67, 125, 258, 509. Ψ, 10. θ, 554, et conf. 543, ubi ἐπεὶ est, nam, et 585. λ, 220. ξ, 153. ρ, 23. σ, 149. dicitur idem et ἐπήν κε, H, 5, quod κε a quibusdam minus recte sequenti verbo affigitur.

ἔπειμι, (Ἔω) sum super, *bin drüber oder drauf, (I am upon.)* it. sum contra, *bin gegen, (am against.)* ὅθι ἐπὶ σκέπας ἔστι ἀνέμοιο, ζ, 210, ubi contra est protectio a vento, *wo eine bedeckung vor dem winde vor ist, eine bedeckung gegen den wind, (where there is a shelter, protection from the wind.)* coll. 212, ubi ἐπὶ σκέπας est, ad locum ubi talis protectio erat. καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, pro ἐπῆν, ε, 443, contra erat protectio. sic et η, 282. μ, 336, ubi Ulysses precatur; nam alias potuissent venti dissipare preces. ἐπὶ δ' ἀργύρεος ζυγὸς ἦεν, I, 187, pro ἐπῆν, superne erat jugum argenteum, sc. in cithara, *war oben dran, (was at the top of it.)* ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, ἣ πρὶν ἐπῆεν, caliginem ab oculis, quæ antea incumbebat oculis, E, 127. κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν, capulus eburneus inerat, φ, 7, ubi de clave sermo est. λεπτοτάτη ῥινὸς, tenuissimum corium, Υ, 276, et ibi est ἐπέην pro ἐπῆν. κληῖσταὶ δ' ἐπέσαν σανίδες, i. e. janua clausa inerat, *war vor, (was shut,)* β, 344. κάρη ὤμοισιν ἐπείη, caput super humeris sit, B, 259. notat et supersum, post sum, *ich bin übrig, bin darnach, (I am over, left behind.)* ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, *sondern es wird noch wohl einer übrig seyn, (but there must certainly be one left,)* δ, 756, et indicatur Ulysses ipse; μετὰ ταῦτα ἔσται, καὶ ἐπιγενήσεται quasi: a quo est ὁ ἐπίγονος, i. e. ὁ τοῦ γένους διάδοχος. ἀλλ' ἐπί τοι καμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ ἔσσεται, Φ, 110, 111, sed sane et mihi mors et fatum potens supererit, contra me erit, me superabit, aderit insequens me. οὐ σοι ἔπι δέος, A, 515, non premit te timor, pro ἔπεστι. καλὸν εἶδος ἔπ', pro ἔπεστι, inest externa honesta species, Γ, 45. οὐ σφὶν ἔπι δέος πημανθῆναί τι, θ, 563, non incumbit iis metus damni alicujus, non adest illis is metus. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακὸν, non sane hoc majus adest malum, μ, 209. οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ, β, 58, non enim adest et præsto est vir ad defendendum, *ist bey uns, (is with us.)* ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν, tunc illustres sunt homines et felices, Py. 8, 138. σεμνὸν ἔπεστί τι, grave quid adest et inest, Ne. 7, 33. ἐπέσσεταί μοι ὅρκος ἀληθὴς, Ol. 13, 140, aderit mihi verax jusjurandum.

ἔπειμι, (Ἔω) adeo, *gehe hinzu, (I go to.)* it. contra eo, *gehe drauf los, (I rush upon.)* πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι, ψ, 359, pro, εἶμι ἐπὶ ἀγρόν. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, A, 29, ante quam eam et senectus occupaverit, ἐπιλεύσεται.

δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισι, valde timeo Æneam vadentem contra me, qui contra me vadit, N, 482, ubi est λέξις μάχιμος, *der mir zu leibe gehet, (who is coming to meet me;)* et posterius abundat, ex more festinantis et conturbati. φώκας πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισι, δ, 411, primum numerabit et obibit eas; ubi præsens pro futuro, *wird sie durchgehen, (will count them.)* ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν, P, 741, tumultus insequebatur abeuntes; imperf. ab ἐπείω. προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, λ, 232, accedebant una post aliam; pro ἐπήεισαν, plusquamp. med. sic ἐπῇσαν, per syncopen pro ἐπήεισαν, invadebant hostiliter, τ, 445. ab ἐπείω, est perf. m. ἐπήϊα, plusquamp. ἐπηΐειν, ut ergo tertia plur. sit pro ἐπηΐεισαν. conf. simplex. ἀνὴρ ἐπιὼν, vir obiens, Σ, 546, qui dabat cuique poculum vini plenum. τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι ὑπόειξεν, huic accedenti sella cedebat, π, 42, i. e. διὰ τιμὴν τοῦ ἐπιόντος ἀναστὰς ἐξεχώρησε τῆς ἕδρας. πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, obeunti multas regiones, τ, 284. τόνδε ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι δουρὶ, E, 238, hunc invadentem me, excipiam hasta: ubi est λέξις μάχιμος. sic et N, 477, ἔμενεν Αἰνείαν ἐπιόντα, manebat eum irruentem. et 836, ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους. μή με ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι, O, 164, ne me invadentem sustineat manere. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, Y, 176, qui versus est valde frequens in poëta; pro ἐπιόντες: quanquam aptius pro non composito habetur verbum. νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, Λ, 367, nunc porro alios adgrediar, ἐπελεύσομαι, ἐπιπορεύσομαι. ab ἐπείω vel ἐπιείω. sic Y, 454. ἐπιεισαμένη, impetum contra faciens, Φ, 424, ἐπιπορευθεῖσα. ab hoc verbo est ἐπιούσιος, ου. ὁ ἡ, accedens nobis, adventitius. e. c. ἐπιούσιος ἄρτος est, quem opus habemus ut accedat ad nos, ut cum quovis die una veniat ad nos; qui cuivis diei debetur ut ad eum adveniat. ἔπειμι γῆρας, Ist. 7, 58, accedo ad senectutem.

ἐπείπερ, (Εἰ) quandoquidem, N, 447. υ, 181.

ἐπείσιον, τὸ, vide sub κῆπος, et sub μαίνω, prope initium.

ἐπεισόδιον, τὸ, vide sub ὁδὸς, aliquanto a fine.

ἐπεισφρέω, vide sub φρέω.

ἔπειτα, (Εἰ) post, deinde, postea, tamen, porro. idem ac εἶτα. q. v. A, 48, 121, 387, 440, 449, 478, 531, 547, tunc. B, 169, 322, 365, 392. Γ, 145, 223, 422. E, 139, 214, 367, 436, 459, 685, 812, tunc per consequens. 884, deinde, coll. 883, πρῶτον. Z, 37, 45, 138, 240, deinde, postquam respondit ad quæstiones 239. 260, præcedente πρῶτον. 370, 399, 497. H, 121, 147, 360, 482. Θ, 17. I, 68, 594. K, 166, 243, ubi manifesto est elegantia abundans. 345, 453, 522. Λ, 47, 93, 176, 229, 323, 422, 423, 462, τρὶς μὲν ἔπειτα, *dreimal nach einander, (three times successively.)* 490, 562, 621, 729. M, 73, 234. N, 491, 586, ubi est pro δή. 743. Ξ, 79, 129, 223, 255, 409, 516. O, 49, ubi abundat. 69, 140, 397, 430. Π, 136, 229, præcedente πρῶτον. 231, 247, 497, 498, 613, 668. P, 64, post πρῶτον, 84, 529. Σ, 37, 96, 314, 357, nunc tandem, *auch nunmehro, (now at last.)* 389, 450, 475, 506, 523, 527, 545. T, 181, 242, 282. Y, 120, 130, 136, 140, 321, 342, 401. Φ, 274, 383, 493, 560, 565. X, 49. Ψ, 120, 238, 246, 375, 418, 551, 569, 613, 683, 755, 758, 818, ubi abundat omnino. Ω, 290, 297, 306, 340, 356, 619, 761. eleganter abundat, α, 65. et 106. præcedente δὴ est, θ, 378, et scribitur δή 'πειτα, vel δ' ἤπειτα, O, 163. sic et, α, 290, 294. β, 221. λ, 120. ο, 422. ρ, 185. ἔπειτα, deinde, Ol. 6, 23, 51. 8, 76. 9, 129. ἔπειτα βασιλεῖ, futuro regi, Py. 1, 115, i. e. filio Hieronis. Py. 5, 128, i. e. ἐπεὶ οὐκ ἔτι μετὰ ἀνδρῶν εἶναι. Ne. 3, 86, 94. 10, 151, 169. ἔπειτα ἄρα, *hierauf nun, (thereupon,)* Ist. 7, 27. Py. 4, 376.

ἔπειτε, vide supra, et sub εἶτα.

ἐπίκερσε, vide sub ἐπικείρω.

ἐπελαύνω, vide sequens.

ἐπελάω et **ἐπελαύνω.** f. άσω. ('Ελάω) adversus agito. it. superduco. ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν, H, 223, ubi de ἑπταβοείῳ (septem coriis bubulis super se invicem positis) scuto Ajacis sermo est, cui octavum externum tegumentum accedebat ferreum. sed Ω, 421, πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν, pro ἐπήλασαν αὐτῷ, multi contra eum ferrum intruserunt in corpus ejus: ubi ἐπελᾶν est, contra infigere. ἀσπίδα ῥινοῖς πυκινὴν, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, N, 804. P, 493, ubi describitur clypeus, multis coriis bubulis densatus, inductusque crasso ferro: cui ἔξω περὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐλατὸς ἔκειτο σίδηρος, in superficie externa superinductum erat ferrum.

ἐπελήλατο, vide supra.

ἐπεμβαίνω, (Βάω) insisto, *ich trete drauf, (I tread upon.)* οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς, pro ἐπεμβεβηκὼς, I, 578, *da er über die schwelle hinein gegangen, (having crossed the threshold.)* ἥρωας ἐπεμβεβαῶτας, Ne. 4, 47, heroas, qui conscenderant currus illos.

ἐπέμυξαν, vide sub ἐπιμύζω.

ἐπενείκω, (Χάω) infero, contra infero. μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπένεικα, non sane ego puellæ isti manus intuli, T, 261. ubi vide μή.

ἐπενήνεον, vide sub ἐπινηνέω.

ἐπενήνοθα, pro ἐπήνθα, vide sub ἐπανθέω, et sub "ΟΘΩ.

ἐπενθήκη, ἡ, vide sub ἐπιτίθημι, ad finem.

ἐπενταννύω, f. ύσω. (Τῶ) intendo. idem ac ἐνταννύω, q. v. ὑψόσε πεῖσμα ἐπενταννύσας, in altum injiciens et inde extendens rudentem, χ, 467, ubi sermo est de ancillis suspendio necatis, et rudens ille in alto extentus erat loco patibuli, ex quo laqueis circa colla positis pendebant.

ἐπεντύνω, ('Εν) paro, præparo, apparo, instruo, armo. idem ac ἐντύω, q. v. ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα, cingunt se juvenes, et parant se ad præmia certaminum consequenda, ω, 89, coll. 91.

ἐπεντύω, ('Εν) idem. σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε ἵππους, tu adorna nobis equos, Θ, 374, i. e. εὐτρέπιζε, ὅπλιζε, *mache sie zu rechte, (equip them.)*

ἐπέοικε, (Εἴδω) impersonale. decet, convenit. οὐκ ἐπέοικε, non verum et æquum est, A, 126, non decet. *es schicket sich nicht, (it is not becoming.)* σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε, vobis conveniebat. Δ, 341, *euch war es ähnlich, das zu thun, (it was like you to do that.)* ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, quicunque ei convenit, I, 392, *der ihm gefällt, (who pleases him.)* ὅν τ' ἐπέοικε βουλὰς βουλεύειν, K, 146, cui convenit consulere, *dem das rath geben zukömmt, (whom it befits to give advice:)* et ὃν pertinet ad infinitivum. νέῳ δέ τε πάντα ἐπέοικε, juvenem omnia decent, X, 71. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσομαι, ὅσσα ἐπέοικεν, *so viel sich gehöret, (as many as is fair)* Ω, 595, ego autem tibi et de his partem dabo, quantam decet. ἐπέοιχ' pro ἐπέοικε, ζ, 193, par est: et participium sequens est loco infinitivi. cæterum impersonale absolute positum, sine casu. et ξ, 511. possit tamen manere participium, et subintelligi, οὐ δέεσθαι. sic et λ, 185, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἀλεγύνειν, quas par est judicem curare. μοῖραν ἔχει, ὡς ἐπέοικεν, υ, 293. κώκυσε (deploravit) πόσιν (maritum) ὡς ἐπέοικε, ut par erat, ω, 294. et 480, ἐρέω δέ τοι ὡς ἐπέοικεν, i. e. ὡς εἰκὸς, ut decet et par est. ἐπέοικε, Ne. 7, 140.

ἐπέοιχ', pro ἐπέοικε supra.

ἐπέραστος, vide sub ἐπήρατος.

ἐπερείδω, ('Ρέω) adversus niti facio, innitor, connitor: contra infigo. ἐπέρεισε δ' 'Αθήνη τὸ ἔγχος ἐς κενεῶνα, infixit hastam Minerva (i. e. dexteritas Diomedis) in ile hostis, E, 856, vel, magno nisu adhibito fixit. sic H, 269, ἐπέρεισε δὲ ἶνα ἀπέλεθρον, et conatus est viribus immensis, *er wendete und stämmete eine grosse kraft dran, (he exerted enormous strength;)* ἐνεστήριξε τῷ λίθῳ ἰσχὺν πολλὴν τῇ ἐπιδινήσει, ista circumagitatione infixit saxo magnam vim. sic et ι, 538. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, et ipse connixus imprimebat hastam, Λ, 235, ὤθησε τὸ ἔγχος. sic et P, 48. πύργῳ ἀσπίδα ἐπερείσας, acclinans clypeum ad murum, X, 97. et 225, στῆ δὲ ἐπερεισθεὶς μελίης, innixus hastæ.

ἐπερέφω, f. ψω. ("Ερω) superne contego. εἴ ποτέ σοι χαρίεντα (neutrum plurale pro adverbio χαριέντως, venuste, grate, pulcre) ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, pro ἐπήρεψα, templum tibi contexi, A, 39, et per synecdochen, pro, ædificavi, ut postremum in opere, i. e. contectio, positum sit pro tota templi exstructione.

ἐπέρομαι, f. ρήσομαι. ('Ρέω) interrogo, sciscitor. ἐπερησόμενος ᾠχόμην ὡς τὸν θεὸν, oraculum consulturus abibam ad deum, Aristoph. Plut. 32. ὑμᾶς ἐπερήσομαί τι μικρὸν, id. Lys. 98, vos interrogabo aliquid parvum.

ἐπερύω, ('Ρύω) attraho. νῆα ἐπέρυσαν ἠπείρου, subducebant navem, A, 485. θύρην ἐπέρυσε κορώνῃ, *zog die thüre zu am griffe, (he drew the door to by the handle,)* α, 441. ἐπερύσαντες στήλην, super statuentes, super contrahentes columnam in tumulo, μ, 14, superaddentes. νῆα ἠπείρου ἐπέρυσαν, π, 325, 359.

ἐπέρχομαι, ("Ερω) advenio, supervenio, succedo, accedo. it. venio vel eo contra aliquem. *gehe herzu, gehe nach, gehe drauf los, (I go to, go after, go towards.)* οὐκ ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας, non obis agrum et pastores, π, 27, *gehest nicht hin und besiehest sie, (dost not go and look at them.)* αὐτὰρ ὁ (λέων) βουσὶν ἐπέρχεται, boves invadit, ζ, 132. οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπερχόμενον, A, 535, nemo sustinebat manere sedens advenientem; sed surgebant ei obviam, honoris causa: ut μεῖναι notet, quietum manere, sedendo exspectare dum plane accederet prope. sed alio sensu est Θ, 536, αἴ κε ἐμὸν ἔγχος μείνῃ ἐπερχόμενον, si meam hastam irruentem contra se sustinuerit expectaritque, i. e. ἐμέ. μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν, N, 472, exspectat tumultum advenientem contra se multum virorum. οὐδὲ ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον, X, 252, neque sustinui exspectare firmo pede te irruentem contra me. τὸν λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, hunc homines congregati accedentem cum admiratione spectabant, β, 13. ρ, 64. τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, horum eum accedentium ad se fremitus et strepitus excitavit e somno, Ψ, 234. 'Αχαιοὶ Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, O, 406. ἐπερχομένη ἠὼς, adveniens aurora, χ, 198. ἀμφίπολοι φθόγγῳ ἐπερχόμεναι, advenientes simul, σ, 198. ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι, pro ἐπελεύσομαι, ingrediar navigando, δ, 381. 390, ἐπελεύσεσθαι πόντον, 424. et 470, ἐπελεύσομαι. ἐγὼν ἀγρόν τ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ νομῆας, obibo, ο, 503. ἄνδρα ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν, ι, 214, virum contra me venturum magno robore præditum. τόφρα ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον, pro ἐπήλυθον, Δ, 221, interim Trojanorum instructi ordines accesserunt. sic et Λ, 412. P, 107. ὅτε ἐπήλυθον ὧραι, β, 107, ubi vide ὧραι. sic λ, 294. ξ, 294. τ, 152. ω, 141. ὧραι sc. τεῦ

τετάρτου ἔτους, ἢ τοῦ δευτέρου, τοῦ ὡς εἰπεῖν μετὰ τὸν τρίτον ἢ τὸν πρῶτον ἀνατέλλοντος. nam præcedens annus περιτέλλεσθαι dicitur, si totus finitur: et tunc ἐπέρχονται in ejus locum novæ ὧραι et dies et tempora, quorum initium notatur per ἐπήλυθον: *als das jahr um war, und das folgende jahr nun kam, (when one year was past and the succeeding year arrived.)* a tali ἐπέρχεσθαι, succedere immediate et deinceps, οἱ Δωριεῖς habent dies ἐπίβδας, quæ ἔπιβδαι ἡμέραι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι, dies adjectitii post festos aliquos dies immediate, *nachfeste, (the supplementary days immediately following festivals;)* ab ἐπιβαίνειν ταῖς ἑορταῖς, i. e. ἐπὶ αὐτὰς pro μετὰ αὐτὰς ἔρχεσθαι, succedere festis diebus. conf. vocem ipsam sub ἐπιβαίνω. 'Αχαιοῖς ἀσπασίη ἐπήλυθε νὺξ, Θ, 488. δεκάτη ἐπήλυθε νὺξ, Ι, 470. ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νὺξ, succedebat, δ, 429, 574. βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν, Υ, 91, cum boves invasit nostras Achilles. τόσσα μὶν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, δ, 793, somnus oppressit eam; ubi alii minus bene legunt ἐπέλλαβε. sed ἐπέρχεσθαι habet quoque accusativum personæ, pro quo recentiores dativum ponere amant, αὐτῇ. sic cum accus. est κ, 31, ἔνθα μὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα, ibi me defessum cepit dulcis somnus. in poëta tamen quoque est dativus personæ, μ, 311, κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος, flentibus iis supervenit dulcis somnus. ὄφρα ἐπὶ μήτηρ ἤλυθε, λ, 151, s. et 199, οὔτε τὶς οὖν μοὶ νοῦσος ἐπήλυθεν, nullus igitur morbus me invasit. ἐπήλυθε μῆλα ἐξ ἀγρῶν, pecudes advenerunt ex agris, ρ, 170, sc. mactandæ procis, in urbem. et 606, ἤδη ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, advenerat pomeridianum tempus. ἦλυθ' ἐπὶ ψυχὴ 'Αγαμέμνονος, ω, 20, pro ἐπήλυθε, accessit prope. sic Ψ, 65, Πατροκλῆος. λ, 84, μητρός. et 90. Θηβαίου: et sæpius in illo libro. τμήδην δ' αὐχένα ἐπῆλθε, Η, 262, cæsim contra cervicem ivit, i. e. cecidit cervicem. ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, augurium venit illis, Μ, 200. et 218, Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε. ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθε ἀθανάτοισι, venit ad congregatos, supervenit congregatis diis, Ο, 84, quod idem dici potest ἐπεδήμησεν, ἐπέστη. πολλὰ δὲ ἄγκεα ἐπῆλθε, Σ, 321, et multas convalles obit, leo, quærens quem perdat. ὅσσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, Ψ, 251, quantum flamma occupaverat vel occupabat, pro ἐπῆλθε, et ὅσον est neutrum loco substantivi. ἐπὶ κνέφας ἦλθε, successit caligo in locum occidentis solis, γ, 329. ε, 225. ι, 168, 558. κ, 478. μ, 31. τ, 426. ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμὸν, donec perveni ad ostium fluvii, η, 280, ibique est anapæstus loco dactyli. et 283, ἐπὶ δ' ἀμβροσίη νὺξ ἤλυθε, advenit, *sie brach nach gerade an, (just then came on.)* ἥμενοι ἕως ἐπῆλθε νέμων, ι, 233, ubi idem est anapæstus: sedentes, donec advenit pascens. ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, supervenit Notus celeriter, *erhub sich, (rose,)* μ, 427. ἐμὲ ὕπνος ἐπήλυθε, υ, 282. νὺξ δὲ ἐπῆλθε κακὴ, ξ, 457, 475, nox superveniebat mala, i. e. adversæ tempestatis. τοῦ υἱὸς ἐπῆλθε, advenit, ο, 256. τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος ἦλθε, pro ἐπῆλθε, his supervenit, ρ, 71, *über diese kam noch, (besides these came.)* ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς, σ, 1. ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης, υ, 162, successit iis, post eas venit. et 185, τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε. τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχὶ ὅλον ἦλθεν 'Αθήνη, χ, 205. ω, 501, his prope accessit. ἦλθε δ' ἔπ' Αἰάντεσσι, venit post ad Ajaces, in lustrando exercitu rex, Δ, 273. et 251, Κρήτεσσι, ad Cretenses. ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, Α, 475. sic ἐλθεῖν, Β, 413. et ἔλθῃ, Λ, 194, 209. Ρ, 455. γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ, ε, 472. πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, κ, 175, antequam fatalis dies superveniat. μήτις 'Αχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι, pro ἐπέλθῃ, superveniat, Ω, 651, i. e. ἔλθῃ ἐπὶ ἐμὲ, veniat ad me. ὁπόσε ἐπέλθω, ξ, 139, quocunque venero. δείδω, μὴ πάντες ἐνθάδε ἐπέλθωσιν 'Ιθακήσιοι, ω, 353, ne omnes huc contra nos eant. πολλὴν δ' ἐπελήλυθα (præt. perf. med.) γαῖαν, δ, 268, multas obii terras. ὁπότε πύργος 'Αχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν, Τρώων ὁρμήσειε, Δ, 334, quando phalanx Achæorum alia accedens contra hostes, in Trojanos irruat. οἶος ἐπελθὼν, solus accedens, sc. pro speculatore nocturno ad hostes, Κ, 40. et 485, λέων, μήλοισιν ἐπελθὼν, in oves irruens. sic, βουσὶν, Ο, 630, i. e. ἐλθὼν κατὰ βοῶν. ubi ergo est μάχιμον verbum. τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης; Υ, 178, cur tu tam multum aciei obiens constitisti, i. e. tam longe procedens ab acie tuorum contra me, ut ἐπελθὼν sit, accedens contra me; et ad τόσον desit, κατὰ τόσον διάστημα ἀπὸ ὁμίλου. θειοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν, admirareris sane si ipse accederes, Ω, 418. εἴπερ τε γέροντα εἴρηαι ἐπελθὼν Λαέρτην, si modo interroges senem conveniens vel adiens, α, 188. εἴπερ γάρ κε 'Οδυσεὺς αὐτὸς ἐπελθὼν, si vel ipse ille adveniens et congrediens, β, 246. καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν θηήσαιτο ἰδὼν, ε, 73, vel deus aliquis accedens miraretur, si spectaret. μή τις ὁδιτῶν ἐπελθὼν δηλήσαιτο, ne viatorum aliquis superveniens furaretur aliquid, ν, 124. τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν, superveniens et occurrens, ξ, 317. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν, nisi deus ipse accedens, π, 197. sic et ψ, 185. τίς καλεῖ ξένον ἄλλον, αὐτὸς ἐπελθὼν, ρ, 382, ipse adiens eum. ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι, αὐτὸς ἐπελθὼν, ω, 505, certe hoc conspicieris, ipse vadens contra hostes. ἐπιελθόντε τῷδε ἀνδρὶ, nos ambo congressi cum hoc, Ε, 219, 220, ubi ἐπὶ longe est avulsum. ἐμὲ εἷλον ἐπελθόντες, me deprehenderunt supervenientes, τ, 155. αὐτοῖς μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε, α, 423. et 422, μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, pro ἐπελθεῖν, exspectabant advenire vesperam. sic et δ, 786. σ, 304, 305. est ergo ἐπέρχεσθαι, accedere, vel hostiliter, vel amice, vel casu, vel successione. recentioribus autem fere in solo hostili significatu est in usu, pro, κατά τινος ἐλθεῖν, sæpe autem et est pro, ἔδοξέ μοι, ἐπῆλθέ μοι, *es kömmt mir so an, (I feel a desire,)* cupido incessit me. ἐπερχόμενος πάτρωϊ, Py. 6, 46, superveniens ei, sc. in auxilium militare. ἐπῆλθε, i. e. παρεγένετο, Py. 4, 50. ἐπελθὼν χρόνος, Ol. 10, 9, succedens tempus.

ἐπεσβολία, ίας. ἡ. (Βάλλω) in poëta occurrit mitissimo sensu, ut notet sermonem, τὴν τῶν ἐπῶν εἰσβολὴν καὶ ἀρχήν. sic excusat Pisistratus pudorem Telemachi, qui coram Menelao vereatur multa loqui, aut loquentem Menelaum interpellare: ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν ἄντα σέθεν, pro σοῦ, δ, 159, coram te incipere sermones. nam h. l. τὰς τῶν μνηστήρων λοιδορίας καὶ βλασφημίας, quas noluerit narrare, intelligere, alienum esset a contextu. alibi tamen ἡ ἐπεσβολία est ἡ λοιδορία, βλασφημία, ab ἔπος, i. e. λόγος, φήμη, et βολὴ a βάλλω. λοίδορος est ὁ, λόγοις οἷον καταδορατίζων, *dessen worte spiesse sind die er nach uns schiesset, (whose words are darts which he hurls at us,)* verbis et rumoribus configens nos. est ergo duplex ἐπεσβολία, in innoxio et in malo sensu.

ἐπεσβόλος, ου. ὁ. (Βάλλω) qui verbis configere conatur, ἔπεσι βάλλων, ὡς βέλεσιν. et est idem qui ὁ βλάσφημος, ὁ βάλλων ταῖς φήμαις. τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον, *den tadler und læsterer, (the slanderer and calumniator.)* Β, 275. inest tamen simul sensus paullo mitior; verbis fortis, manu ignavus, *ein zungendrescher, wortschütze, (one who talks big, or much.)*

ἐπέσπον, vide sub ἐπισπέω, ad initium.

ἐπεσσύμενος, pro ἐπισυόμενος vel ἐπισευόμενος, vide sub ἐπισεύω.

ἐπέσσυται, vide sub ἐπισεύω, et de illa forma vide sub σεύω, ad medium.

ἐπέσσυτο, pro ἐπεσύετο vel ἐπεσεύετο, vide sub ἐπισεύω.

ἐπέσχε, vide sub ἐπισχέω.

ἐπέτειος, vide sub ἐπετήσιος.

ἐπετέτατο, vide sub ἐπιτείνω.

ἐπέτης, ου. ὁ. ("Επω) comes, adsectator. πολύφιλον ἐπέτην, Py. 5, 5, multos amicos parantem comitem: et sic vocat τὸν πλοῦτον.

ἐπετήσιος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) perennis, διηνεκὴς, ἐξαρκῶν εἰς ὅλον ἔτος, *aufs ganze jahr, (for a whole year.)* οὐκ ἐπιλείπει καρπὸς ἐπετήσιος, η, 118, ubi sermo est de arboribus valde frugiferis, *sie haben früchte durchs ganze jahr, (they have fruit all the year.)* sed ἐπέτειος in malo sensu poni solet, de mutabili, qui per unum quasi tantummodo annum durat, qui mutatur in annum. pejor tamen est ὁ ἐφημέριος, qui in diem tantum durat, et quovis die mutatur.

ἐπέτοσσε, poëtice pro ἐπέτοσε, vide sub ἐπιπετόω.

ἐπευφημέω, f. ήσω. (Φάω) faveo lingua ad aliquid; quod fit vel fausta apprecando, ἐνθεαστικῶς ἀγαθὰ λέγειν, vel tacendo nihilque loquendo. ἔνθα ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν 'Αχαιοὶ, Α, 22, ibi alii quidem omnes nobiles silentio suo et vultu ad comprobandum composito indicabant, verendum esse sacerdotem et accipiendum redemtionis pretium: *bezeugten ihr wolwollen, (testified their assent.)*

ἐπεύχια, τὰ, vide sub οὖλος, aliquanto a fine, quoque sub τάπης.

ἐπεύχομαι, f. ξομαι. (Χάω) preces addo. it. gloriose addo verba. ἐπευχόμενος, *dazu betend, (adding prayers.)* Β, 411, et hæ preces regiæ sunt magnificentiores illis vulgi 401. sed Π, 829. Ρ, 35. Φ, 121. χ, 286, est insuper glorians. ἐπεύχεται, insuper gloriatur, Ε, 119. Ρ, 450. sed, ἐπεύχετο θεοῖς, ξ, 423. φ, 203, precabatur ad deos. ἐπευχομένη, glorians, jactabunda, Φ, 409, 427. ἐπεύξεαι αὐτοῖς, gloriaberis super iis, Λ, 431. et 449, ἐπεύξατο, gloriabatur insuper. sic Ν, 373. et 413, ἔκπαγλον, supra modum super eum gloriatus est lætanter. mos ergo erat heroibus, βαρείως σαρκάζειν ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον, δεινοῖς, ut exempla circa h. l. docent. sic et 445. Ξ, 453, 478. Υ, 388, 393. Χ, 330. 'Αρτέμιδι πρώτιστον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν, υ, 60. et 238, Εὔμαιος πᾶσι θεοῖσι. ἐπευξάμενος Διῒ, Γ, 350. Ζ, 475. Ρ, 46, et auditur. nam ἀνυσιμώτατον πανταχοῦ παρὰ 'Ομήρῳ ἡ δικαία εὐχή. ξ, 436. μή τις φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, Κ, 368, ubi βαλεῖν pertinet ad φθαίη, et est ἐναλλαγὴ μερῶν λόγου, pro, μή τις φθαίη βαλὼν ἐπεύξασθαι, i. e. καυχήσασθαι, ne quis jactu præveniret et deinde gloriam sibi haberet. ἐπεύξασθαι θεοῖς, κ, 533. λ, 46. μή πω μέγα ἐπεύχεο, ψ, 59, ne forte nimis grata loquere et magnifica, μὴ μεγαλαύχει, *thue nur nicht gros, (do not talk big.)* ἐπεύξασθαι ἐθέλω ματρὶ, Py. 3, 137, vota facere volo matri.

ἐπεφαάνθη, vide sub ἐπιφαίνω.

ἐπέφραδον, vide sub ἐπιφράζω.

ἐπέχω, f. ἐφέξω. (Χάω) occupo. contra habeo, contra tendo. nam ἐπὶ sæpe ἐναντιότητα notat, e. c. ἐπὶ Θήβας, i. e. κατὰ Θηβῶν, contra Thebas, et ἐπιχαίρειν, i. e. κατά τινος χαίρειν ἐχθρωδῶς, lætari hostiliter de aliquo; et ἐπιβόητος, i. e. ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, καθ' οὗ βοαὶ γίγνονται, *über den die leute schreien, (against whom the people cry out.)* qualem Anacreon per crasin vocat ἐπίβωτον, et cujus contrarium est ὁ διαβόητος, ὡς ἐπὶ ἀρετῇ ἐγνωσμένος, celeber fama. sic ὁ ἐπάρατος, καθ' οὗ ἀραὶ γίγνονται, *ein verfluchter, (one who is cursed;)* et, ἐγὼ ἐπί σε, et, ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, contra nos. sæpe tamen ἐπέχειν, non hostile aut infestum per se, notat κατὰ στοχασμὸν προσέχειν, *auf etwas zielen, nach etwas trachten, (to aim at something.)* apud recentiores est, abstinere, continere se; et apud philosophos est, ὑποκρατεῖν τὴν διαλεκ-

τικὴν ἀπόφανσιν, suspendere judicium suum, καὶ μὴ ἐθέλειν ἢ ἀποφῆσαι ἢ καταφῆσαι περὶ τῶν προκειμένων εἰς διάλεξιν, nec affirmare nec negare velle de proposito ad dissipiciendum: et tales vocabantur οἱ ἐφεκτικοί. cæterum ἐπὶ, si notat *contra*, extra compositionem regit accusativum; in compositione vero dativum fere, ut: ἐπέχειν τινὶ, eum quasi σκοπὸν ἔχειν contra quem tendas. ἐπίῤῥητος est, καθ' οὗ ῥηθῆναι πολλά ἐστιν: sed adverbium ἐπιῤῥήδην est, ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς. αἱ ἐπαραὶ sunt αἱ κατάραι, i. e. ἀραὶ κατά τινος, preces hostiles adversus aliquem. in notione omnium prima est, Ψ, 190. χῶρον ἅπαντα, ὅσον ἐπεῖχε νέκυς, locum omnem, quem occupabat corpus mortuum; quantum loci tegebat corpus. et ρ, 410, θρῆνυν, ᾧ ἔπιχεν (ἐπεῖχεν) πόδας εἰλαπινάζων, scabellum, cui imponebat pedes inter convivandum. sed E, 240, ἐπεῖχον Τυδείδῃ ἵππους, equos contra eum dirigebant, i. e. ἤλαυνον ἵππους κατὰ αὐτοῦ. sic, Π, 732, ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε ἵππους. et per tmesin, ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν ἀθρόοι, χ, 75, contra eum omnes confertim directi eamus. hinc est σ, 71, τί μοι ὧδε ἐπέχεις, cur sic contra me directa es, *warum bist du dergestalt wider mich, warum gehest du mir so feindlich zu leibe, (why art thou so hostile to me?)* recentiorum philosophorum notio verbi sumta est ex φ, 186, 'Αντίνοος δ' ἔτι ἐπεῖχε καὶ Εὐρύμαχος, ἀρχοὶ μνηστήρων. ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι, Antinous autem adhuc abstinebat et Eurymachus, primarii procorum, nam erant virtute et fortitudine longe præstantissimi, sc. inter procos: ubi ἐπέχειν est τὸ, ἐν τῷ τέως ἀργεῖν καὶ μὴ ἐγχειρεῖν ἔργῳ. ἔπεχε σκοπῷ τόξον, Ol. 2, 160, *richte den bogen nach dem ziele, (take aim with the bow at the mark.)* ἐπέχειν ἔργοις, sc. τὸν νοῦν, Py. 5, 160, i. e. attendere factis suis, prudenter agere velle. loco ζ, 132, est differens lectio, ubi pro, ἐπέρχεται βουσὶ, vadit contra boves leo, alii minus bene legunt ἐπέχεται, eodem tamen sensu; dirigit se contra boves et hostiliter adgreditur eos.

ἐπήβολος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) compos factus alicujus scopi ad quem collimavit. deinde in genere: ὁ τυγχάνων πράγματός τινος, ὁ ἐπιτυχής, *der etwas trift, einer sache mächtig wird oder ist, (one who is acquainted with a thing; a competent person.)* est vox Attica: a βάλλειν, i. e. τυγχάνειν σκοποῦ. hinc est ὁ βόλος: unde ἤβολος, et ἐπήβολος, ὁ ἐπιτυχῶς βάλλων, *wer so schiesset dass er trift, und erlanget wornach er aus war, (one who hits the mark, who attains his aim.)* οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων γίνομαι, β, 319, non sum compos navis, neque remigum. non habeo navem propriam. sic ἐπήβολος φρενῶν est, ὁ συνετός. in genere est habens; apud Herodot. VIII, 111, τουτέων τῶν θεῶν ἐπηβόλους τοὺς 'Ανδρίους, horum deorum participes Andrios, obnoxios iis; nam sermo est de Πενίᾳ καὶ 'Αμηχανίῃ, duabus importunissimis deabus, in opp. ad Atheniensium Πειθὼ καὶ 'Αναγκαίην, persuasionem et coactionem activam, *beredung und zwang, (persuasion and compulsion.)* sic IX, 93, τούτων ἐπήβολος γενόμενος, hæc si acciperet. sic apud Platonem in Euthyd. ταύτης ἐπιστήμης ἐπήβολος, hujus scientiæ compos, *der wissenschaft machtig, (versed in a science.)* Vide sub ἐπιβάλλω.

ἐπηγκενὶς, ἴδος. ἡ. (Χάω) asser longus, tabula longa perpetua. et in re naupegica sunt tabulæ, quæ a prora ad puppim in latere navigii non nimis magni pertingunt, et latus navigii claudunt. sunt ergo σανίδες ἐκ πρώρας εἰς πρύμναν τεταμέναι καὶ ἐπενηνεγμέναι. ab ἐνεγκεῖν fit ἐπενεγκὶς, et producto ε, ἐπηνεγκὶς, et per transpositionem, ἐπηγκενίς. μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα, ε, 253, ubi sermo de navigio, quod ipse sibi Ulysses ædificabat, et quod tabulis longis affigendis tandem ad perfectionem perducebat. possunt et esse tabulæ, quibus superne consternitur navigium. κοινῶς dicitur τὸ περίτονον, παρὰ τὸ, διόλου τείνεσθαι.

ἐπηετανὸς, οῦ. ὁ ἡ. ("Εω) perennis, per totum annum, ἐν ὅλῳ τῷ ἔτει, δι' ὅλου ἔτους, ἐφ' ὅλον ἔτος, *durchs ganze jahr, (the whole year.)* it. πολὺς, multus, copiosus, largus, per metaphoram. est ab ἐπὶ et τὸ ἔτος, pro ἐπετανὸς, interserto η. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, præbent perpetuum lac ad mulgendum, δ, 89, et sermo est de ovibus in Libya. πλυνοὶ ἐπηετανοὶ, loca ad lavandum, ζ, 86, δι' ὅλου ἔτους κοῖλοι μένοντες καὶ μὴ ἀναπληρούμενοι, οἷα εἰκὸς πάσχειν τὰ βεβορβορωμένα δι' ὀρύξεος: ut ergo ἐπηετανὸς sit, semper durans, semper bonus et idoneus: *die sich nie verschlammeten oder zufielen, (which were never muddy, and never failed.)* antiquissimi vero ex aqua frigida lavabant vestes suas. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, abundanter enim habebant, η, 99, sc. Phæaces, ad edendum et bibendum. et 128, πρασιαὶ ἐπηετανὸν γανόωσαι, areæ horti perpetuum virentes. οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς, θ, 233, non vectura mihi in navi præsto erat perpetua, *ich bin nicht etwa heständig auf einem schiffe gefahren, (I have not been the whole time on shipboard:)* sed nandum mihi fuit per multos dies, amissa navi. et κομιδὴ hoc loco est in sensu generali, sustentatio, procuratio; non vero sermo est de commeatu in navi, *vom proviante, (of provision;)* sed de commoda vectura in navi, ubi quiescere quis potest, et frui parato commeatu. *ich habe nicht etwa lauter gute pflege auf einem schiffe gehabt, dass es mir an nichts gefehlet hätte, (I have not always fared so well on shipboard as not to be in want of any thing.)* ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν, *sie haben alles voll auf, (they have abundance of every thing,)* κ, 427. et metaphora sumta est a perenni fluvio, ex quo hauritur omni tempore, nec unquam aqua omnino deficit. ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ, ν, 247, aquationes perennes et semper idoneæ. σῖτον ἐπηετανὸν παρέχοιμι, σ, 359, panem sine defectu ullo. ἐπηετανὸν βίον, Ne. 6, 19, victum copiosum eo anno.

ἐπήϊεν, vide sub ἔπειμι.

ἐπήϊξαν, ἐπήϊσσον, vide sub ἐπαΐσσω.

ἐπήκοος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) qui audit. ἐπάκοοι, (dorice) νῦν, sc. γίνεσθε, Ol. 14, 21, præbete aures, *höret günstig an, erhöret, (lend an ear, listen to.)*

ἐπηλυγάζω, ἐπηλυγάω, vide sub λύχνος.

ἔπηλυς, vide sub 'Ερεχθεὺς, in R.

ἐπημοιβὸς, ου. ὁ ἡ. (Βάω) vicem reddens, *wechselnd, (by turns.)* unum super alterum congrediens. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, M, 456, duo intus vectes continebant portas alter versus et juxta alterum e diverso moti, *gegen und neben einander geschobene riegel, (bars pushed in contrary directions, and close to one another.)* et confer adverbium ἐπαμοιβαδίς. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες ἐνθάδε ἕννυσθαι, μία δ' οἴη φωτὶ ἑκάστῳ, ξ, 513, tunicæ mutatoriæ, οἱ περιττεύοντες, ὥστε χειμῶνος ἢ ἄλλως ἐπί τινι χρείᾳ μεταλαμβάνειν αὐτούς. ὁποῖα παρὰ Φαίαξι τὰ κατὰ τρυφὰν (delicias) ἐξημοιβὰ εἵματα. Vide sub 'Αμείβω, paullo ab initio.

ἐπημύω, f. ύσω. (Μύω) declino, super declino. ἄνεμος ἐπαιγίζων ἐπημύει ἀσταχύεσσιν, sc. ἀστάχυας, B, 148, ventus superne ingruens, inclinat spicas alias super alias; vel et, inclinat ipse se super eas et una cum iis. κάτω κλίνει. nisi potius ἐπημύω non ad ventum, sed ad λήϊον pertinet, ut sit, seges stans inclinat se valde spicis suis, *neiget sich tief mit den ähren, (bending low with its ears,)* ob ventum superirruentem. et hæc explicatio est optima.

ἐπὴν, ('Ανὰ) conj. postquam, quando. *wenn, (when.)* factum ex ἐπεὶ ἄν. et regit conjunctivum. Δ, 239. M, 369. N, 753. O, 147. T, 223. Ψ, 76. Ω, 155, 184. et optativum, Π, 95. T, 208. Ω, 227, 717. confer porro ἐπήν. α, 293. γ, 45. δ, 222, 414. β, 105. ι, 348, 363. θ, 511, 553. κ, 411. λ, 191. ξ, 130, 515. ο, 36, 335. σ, 268. τ, 206, 515. φ, 159. χ, 254. ω, 139. ἐπήν κε, i. e. ἐπειδὰν, A, 168, ubi quidam τό κε trahunt ad κάμω, ut fiat κεκάμω ionice: quod tamen h. l. fieri non placet τοῖς παλαιοῖς, etsi alibi recte sic scribatur. Z, 488. I, 358. K, 63.

ἐπὴν δὴ, pro ἐπειδὴ, et ἐπήν κε, pro ἐπείκε, q. v.

ἐπήνοθε, vide sub ἐπανθέω.

ἐπηπύω, vide ἐπαπύω.

ἐπήρατος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) valde amabilis. est ab ἐπὶ, quod intendit significatum, et ἐρατός. idem dicitur ἐπέραστος. πτολίεθρον ἐπήρατον, Σ, 512, X, 121, nam urbs erat pulcra et dives. et priore loco innuitur in specie imago urbis, ficta ex auro. μᾶλλον ἐπήρατος, sc. ἐμοὶ, δ, 606, nam est patria mea; et ad μᾶλλον subintelligit τοῦ σοῦ "Αργεος φίλη μοι ἔστι. ἄντρον ἐπήρατον, amabile antrum, ν, 103, 347. ἐπήρατα εἵματα, θ, 366, pulcræ et bonæ vestes. ἐπήρατον κλέος, Py. 5, 98. δόξαν, Ist. 6, 17.

ἐπήρετμος, ου. ὁ ἡ. ('Ράω) ad remum sedens. it. instructus remis. est enim epitheton nauticorum hominum, et navium. ἑταῖροι ἐπήρετμοι ἧνται, β, 403, sedent parati ad remigandum, ἑτοῖμοι ἐρέσσειν. attice dicuntur tales et οἱ ἐπίκωποι. conf. μ, 171, s. ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπηρετμοὶ φίλαι ἦσαν, ξ, 224. οὐ γάρ οἱ πάρα. νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, δ, 559. ι, 16, 141. ρ, 145, ubi ad utrumque pertinet.

ἐπηρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Ερα) cameratus. κρημνοὶ ἐπηρεφέες, M, 54, in fossa munitionis, ubi sunt ὀφρύες τινὲς, ἐπὶ τὰ ἔσω κοιλαινόμεναι, ἢ ὡς οἷον ἠρέμα σπηλαιοειδεῖς ἢ ὀροφωταὶ, ὡς ἂν μὴ ἔχοι τὶς δι' αὐτῶν καταβαίνειν ἢ ἀναβαίνειν. ἐπηρεφέας πέτρας, cava saxa, superne imminentia, quasi semicamera, κ, 131. sic et μ, 59, πέτραι ἐπηρεφέες, non modo ὑψηλαὶ, sed et ταῖς ἐξοχαῖς οἷον ἐρέφειν δοκοῦσαι, visæ quasi cameratæ. σπέος εὐρὺ ἐπηρεφὲς, ν, 349, ubi alii legunt κατηρεφές.

ἐπῆρσεν, vide sub ἐπάρω.

ἐπήρτυε, vide sub ἐπαρτύω.

ἐπητὴς, οῦ. ὁ. ("Επω) orator disertus et probabilis, ὁ δεινὸς εἰπεῖν, *ein vernünftiger und einnehmender redender, (an eloquent and persuasive speaker.)* ὁ λόγιος καὶ φρόνιμος. est ab ἔπος, sicut a λόγος est ὁ λόγιος. recentiores scribunt ὁ ἐπήτης, de qua accentus ratione confer ἐρῆμος. οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων, ν, 332. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας, σ, 127. sic et Latini suum, disertus, ponere sæpe solent. nam bene loqui nemo, nisi acumine et ingenio præditus, potest.

ἐπήτριμος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) densus, πυκνὸς, συνεχής. a τρεῖς, quod loco πολλῶν ponitur, fit τρίμος, triplex, tria habens; sicut a δύο est δύμος et δίδυμος. si componitur cum ἐπὶ, η solet inseri, sicut in ἐπηετανὸς, in annum durans, est insertum. ab eodem τρεῖς fit τὸ ἤτριον, præfixo η, filum triplicatum, i. e. validum et accuratum: unde est χιτὼν εὐήτριος, tunica bono filo texta. τὰ ἤτρια etiam sunt οἱ ἐπάλληλοι στήμονες, ἕτεροι ὄντες ἐφ' ἑτέροις, quales in textura junguntur: proprie autem sunt fila triplicata. sic et ἐπήτριμος proprie est, triplicatus; deinde in genere, dense accumulatus aut junctus. πυρσοὶ ἐπήτριμοι, i. e. συχνοὶ, πυκνοὶ, faces multæ et densæ, Σ, 211. et 552, δράγματα ἐπήτριμα, manipuli dense positi. πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι πίπτουσι, T, 226, de cadentibus in pugna, *es bleiben sehr viele, haufenweise, (great numbers fell, in heaps.)*

ἐπητὺς, ύος. ἡ. ("Επω) facundia, patrocinium in judicio. deinde in genere, patrocinium, *fürsprache, schutz, (patronage, protection.)* οὐ γάρ τινος ἐπητύος ἀντιβολήσεις, nullius patrocinium et defensionem nancisceris, φ, 306.

ἐπήϋσε, vide sub ἐπαΰω.

'Επὶ, ("Επω) præpositio, regens tres casus. cum *Genitivo* est, in, super, apud. ἐπὶ ὤμων, in humeris, A, 46. et 461, ἐπ' αὐτῶν ὠμοθέτησαν, super illis posuerunt crudas carnium particulas. et 485, νῆα ἐπὶ ἠπείρου ἔρυσαν, navem in terram subduxerunt; ubi est ad quæstionem, quo, *wohin, (whither.)* et 536, καθέζετο ἐπὶ θρόνου, resedit in sellam, *sezte sich auf den stuhl, (sat down upon the chair.)* Λίλαιαν πηγῆς ἔπι Κηφισσοῖο, B, 523, hanc urbem, sitam ad fontem Cephissi fluvii. πέτονται ἐπὶ ῥοάων 'Ωκεανοῦ, volant ad fluenta, Γ, 5, imo et super fluenta Oceani. et 293, κατέθηκε τοὺς ἐπὶ χθονὸς, deposuit eos in terra, *auf die erde, (on the ground.)* χαζώμεθα ἐφ' ἵππων, cedamus ad equos, i. e. in currum nostrum, E, 249, *lasset uns auf unsern wagen zurückgehen, zu dem wagen hin, (let us return to our car,)* coll. 255. vel et: fugiamus, retrocedamus, in curru, *mit dem wagen, (with the car.)* coll. Ω, 356. οὐ προτρέποντο ἐπὶ νηῶν, non fuga vertebantur apud naves suas, E, 700, εὔχεσθε Διῒ, σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται, precamini, tacite apud vos, ne Trojani id audiant, H, 195, *betet bey euch selber sachte, (pray softly to yourselves.)* γεγωνεῖν ἠ μὲν ἐπὶ κλισίης Αἴαντος, ἠδὲ ἐπ' 'Αχιλλῆος, sc. κλισίης, clare clamare ut audiatur usque ad tentorium Ajacis et Achillis, Θ, 224, nam hi ambo cornua castrorum Græcorum obtinebant. et 455, οὐκ ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων ἂψ ἵκεσθον, non in vestris curribus revertemini. et 519, ἐπὶ πύργων, in turribus. sic 528, ἐπὶ νηῶν, in navibus, *auf den schiffen, (in the ships.)* sed I, 584, ἐπὶ πύργων ἔβαινον, conscenderunt in murum, ad defendendam urbem. ὀρθωθεὶς ἐπὶ ἀγκῶνος, erigens se in cubitum, cum jaceret in lecto dormitorio, K, 80. et 153, ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος, hastæ stantes fixæ in cuspide posteriori. et 173, πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, ubi vide ἀκμή. παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, circumspectans in acie, Λ, 545. ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο, M, 82, in curribus. et 285, ἐπὶ πύργων, in turribus, i. e. in muro. ἧστο ἐπὶ κορυφῆς, sedebat in vertice montis, N, 12. et 665, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε, navem conscendit, in nave ivit. νῆα ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, Ξ, 77, navem in ancoris stabiliamus. et 157, ἥμενον ἐπὶ κορυφῆς, in vertice montis. et 284, ἐπὶ χέρσου βήτην, super terram ibant, *auf dem lande, (by land.)* τὴν θῆκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, pro ἐπίθηκε, posuit in navem, Π, 223. et 310, πρηνὴς ἐπὶ γαίης κάππεσε, *fiel auf die erde, (fell to the ground.)* et 710, ἐπὶ πύργου ἔστη, in muro stabat. αὐτὴν καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, sedere fecit in sella, Σ, 389. et 411, ἐπὶ θρόνου ἷζεν αὐτὸς, in sella resedit. et 531, ἐφ' ἵππων βάντες, conscendentes currum. et 557, εἱστήκει ἐπ' ὄγμου, *stund auf dem schwade, in der erndte, (stood on the swathes, in the harvest field.)* ἐπὶ ἀκτάων, in littore, stans, Υ, 50. et 345, ἔγχος κεῖται ἐπὶ χθονός. καὶ περάαν (σὲ) νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων, et vendere (te) in insulas longinquas, Φ, 454. sic et X, 45, περνὰς, vendens deportatos. et 153, ἐνθάδ' ἐπ' αὐτάων (πηγῶν, apud eos fontes) πλυνοὶ εἰσὶ, loca ad lavandas vestes sunt. et 225, στῆ δὲ ἐπὶ μελίης ἐρεισθεὶς, stabat innixus hasta fraxinea. ὅθι κύματα ἐπὶ ἠϊόνος κλύζεσκον, ubi fluctus alluebant littus, Ψ, 61, *wo die wellen ans ufer schlugen, (where the waves broke against the shore.)* et 374, ἂψ ἐφ' ἁλὸς, retro ad mare. et 853, ἱστὸν ἔστησεν ἐπὶ ψαμάθου, malum erexit in arena. πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, sc. ἀπήνης, Ω, 190, 267, *banden den wagenkorb auf den wagen, (bound the hurdles to the waggon.)* et 356, φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, fugiamus curru nostro. et 447, δῶρα ἐπ' ἀπήνης, dona quæ in curru erant. et 522, καθέζου ἐπὶ θρόνου, conside in sella. sic et 578. *de tempore* sæpe ponitur cum hoc casu. ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, tempore antiquorum, E, 637, *bey der vorwelt, (in ancient times.)* sic et Ψ, 332. τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, antea, tempore pacis, *bey friedenszeit, (in time of peace.)* I, 403. X, 156. sic et B, 797, ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης, sicut antea in pace. ἔστη οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, α, 104. et 162, ὀστέα κείμενα ἐπ' ἠπείρου, *auf dem lande, (upon the beach.)* et 171, ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, in navi venisti. et 185, νηῦς ἕστηκεν ἐπὶ ἀγροῦ, navis stat ad oram agri, non in portu ad urbem. sed 190, ἐπ' ἀγροῦ est, in villa, *auf dem lande, auf dem landgute, (in the country, at the country seat.)* νήσου ἐπὶ Ψυρίης, γ, 171, ad insulam Psyriam. ἐπ' οὐδοῦ ἷζε, δ, 718, in solo vel limine thalami sedebat, ut in luctu. et 353, ἐπ' ἰκριόφιν, pro ἰκρίου, in tabulato. ἐπ' ἀκτῆς καθήμενος, ε, 82, 151. et 59, ἐπ' ἐσχαρόφιν, pro ἐσχάρης, in foco. et 195, ἔνθα κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη 'Ερμείας. et 238, νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ad extremam insulæ oram. et 489, ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, in remota parte agri. τίθει ἐπ' ἀπήνης, posuit in curru, ζ, 252. ἐπὶ βωμῶν, in basibus, η, 100, *auf fussgestellen, (on pedestals.)* et 264, πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης, dimisit me in navigio ex tempore facto. sic 274. et 278, ἔνθα βιήσατό με κῦμα ἐπὶ χέρσου, ibi me prope littus vi afflixisset fluctus, *die welle hätte mir am lande gewalt angethan, (the wave dashed me ashore with fury.)* ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ὕδωρ, ι, 140, in summa parte portus, i. e. in interiore ejus parte, ubi terra est altior. sic et ν, 102, ἐλαίη. et 346. νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, ι, 535, in aliena nave. ἐπ' ἀκτῆς νηΐ κατηγαγόμεσθα, κ, 140, ad littus devehebamur navi, *aufs ufer, (to the shore.)* et 170, ἐπ' ὤμου φέρειν, in humero ferre. ἐπὶ χέρσου, in terra, in opp. ad mare, λ, 400, coll. 398. 407, coll. 405. et 507, ἤγαγον τὸ ἐπὶ νηὸς, vexi in nave. ἠ ἁλὸς ἠ ἐπὶ γῆς, μ, 27. et 358, οὐκ εἶχον τὸ ἐπὶ νηὸς, non habebant id in navi. ἐπ' ἰκρίου νηὸς, in tabulato navis, *auf dem verdeck, (on deck,)* ν, 74. et 216, ἐπὶ νηὸς ἄγοντες in navi avehentes, *auf dem schiffe mit wegführend, (carrying away in the ship.)* ὁποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, in qua nave venisti, ξ, 188. et 357, πάλιν αὖτις ἔβαινον νηὸς ἔπι, retro iverunt ad et in navem, *giengen wieder zurück auf ihr schiff, (returned to their ship.)* et 494, ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, *stützeten den kopf auf den ellenbogen, (supported his head upon his elbow.)* τόν κεν ἄγοιμι ἐπὶ νηὸς, *den soll ich euch aufs schiff bringen, (him I will bring into the ship to you,)* hunc sane ducam in navem vestram, ο, 451. et 283, ἐπ' ἰκριόφιν, pro ἰκρίου. ἐπ' ἀγροῦ, in villa, π, 330, *auf dem gute, (at the country house.)* ἷζε δ' ἐπὶ οὐδοῦ, sedebat in limine, *setzete sich auf die schwelle, (sat down on the threshold,)* ρ, 339. et 357, κατέθηκεν ἐπὶ πήρης, in pera, qua utebatur pro mensa. πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον, ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν νήησαν ξύλα, τ, 63, ignem a foculis portatilibus in terram jecerunt, et alia ligna super iis accumularunt. et 97, δίφρον, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, sellam, et vellus super ea, *ein wollig fell auf demselben, (and a woolly skin upon it.)* et 238, ἐπὶ νηὸς ἰόντι, proficiscenti in nave, coll. 243, 259. et 278, τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἔκβαλε κῦμα ἐπὶ χέρσου, hunc in carina (sedentem) navis ejecit fluctus in terram. et 470, ὕδωρ ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυτο, aqua in terram effundebatur. φόρει δέ μιν ἧς ἐπὶ γαίης, gestaverat eum arcum sua in terra, sc. cum esset, φ, 41, nam ad bellum proficiscens, eum non extulerat secum, sed jacebat ille arcus ibi, monumentum amici, qui donaverat. *hatte ihn, so lange er in seinem lande gewesen, geführet, (had carried with him, while he was in his own country.)* sic vide porro, υ, 96. φ, 39, 139, 166, 177, 182. χ, 203. ψ, 164, 176. ω, 111, 117, 211, 290, 300, 307, 407. ἐπὶ ἁρμάτων πόρευσόν με, Ol. 1, 124, curru transduc me eo, ἐπὶ προτέρων, tempore antiquorum, Ol. 7, 133. ἐπὶ χώρας ἕσσαι, in sede collocare, Py. 4, 485. ἀσπίδος, Py. 8, 66, in clypeo. et 127, ἁβρότητος ἐπὶ μεγάλης, in magno splendore. ἐπὶ βαθμίδος, Ne. 5, 3, s. cum *dativo vel ablativo* notat, super, in; *wider, auf, über, (against, upon, over.)* τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκεν "Ηρη, A, 55, huic in animum dederat id Juno, *hatte es ihm aufs herz geleget, ins herz gegeben, (had put it into his mind, suggested it.)* et 88, ἐμοῦ ἐπὶ χθονὶ δερκομένου, me in terra vidente, *so lange mir auf erden die augen offen stehen, (as long as I live.)* et 219, ἐπὶ κώπῃ σχέθε χεῖρα, ad capulum gladii admovit manum. et 382, ἧκε δ' ἐπ' 'Αργείοισι κακὸν βέλος, immisit contra Græcos malam sagittam, i. e. pestilentiam; pro ἐφῆκεν. et 437, ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, pro ἐξέβαινον νηὸς, καὶ ἐπίβαινον ῥηγμῖνι, *traten aufs ufer, (went to the shore.)* et 462, καῖε δ' ἐπὶ σχίζαις (σχίζῃς) ὁ γέρων, combussit super lignis fissis. et 486, ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, *hoch auf den sand, (high upon the sand,)* subducebant navem in terram, alte in arenis littoralibus, ne sc. crescente fluctu maris, navis possit auferri. et 559, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν 'Αχαιῶν, apud naves, i. e. in castris, Græcorum. sic et B, 4. πέμψαι ἐπὶ 'Ατρείδῃ ὄνειρον, pro ἐπιπέμψαι, B, 6, mittere ad eum. et 89, πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, volant apes ad flores et super flores, pro ἐπιπέτονται. et 270, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, *lacheten herzlich über ihn, (laughed at him heartily.)* et 351, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον, pro ἐπέβαινον, cum conscenderent in naves. posset tamen et sic intelligi: cum proficiscerentur in navibus. et 395, κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, fluctus ad littus, *an einem ufer, (on the shore.)* et 472, τόσοι ἐπὶ Τρώεσσιν 'Αχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντο, tot contra Trojanos stabant Græci in acie. et 778, ἐπὶ θύραις Πριάμοιο, ad januas regis, in vestibulo regiæ. et 793, ἷζεν ἐπὶ τύμβῳ ἀκροτάτῳ sedebat in summo monumento, *sass zu oberst auf dem monumente, (sat on the top of the monument.)* ὅτε σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, pro ἐπιόντες, Γ, 15, cum prope erant, euntes contra se invicem, *als gegen einander anrückende beyde armeen, (the two armies advancing against each other,)* κατ' ἀλλήλων ἰόντες, *auf einander los gehende, (going against one another.)* et 89, τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ, *auf die erde zu legen, (to lay down upon the ground.)* sic et 114. et 149, εἵατο ἐπὶ πύλαις, sedebant ad portas, *bey dem thore, (at the gate,)* imo et, supra portas, *oben auf dem thore, (at the top of the gate,)* coll. 153. et 195, τεύχεα κεῖται ἐπὶ χθονὶ. ἀτελευτάτῳ ἔργῳ, *bey einem nicht vollendetem werke, über einem unvollendetem werke ist er gestorben, (before the work was finished, he died,)* Δ, 175. et 178, ἐπὶ πᾶσι, in omnibus, *bey allen dingen, (in all things.)* et 252, ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, venit ad Cretenses, in lustrando exercitu sociali. sic et 273. et 258, ἠ μὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ, *im gefechte oder bey einer ander verrichtung, (in battle or any other business.)* et 352, ἐπὶ Τρωσὶν ἐγείρομεν "Αρηα, contra Trojanos excitemus (ο pro ω Ionice) Martem et pugnam. et 420, χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν, ærea arma circa pectus et pectore, *auf oder über der brust, (on or over the breast.)* et 443. ἐπὶ χθονὶ βαίνει, in terra vadit, pro ἐπιβαίνει. et 470, ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον Τρώων καὶ 'Αχαιῶν, de eo, ejus causa, super eum, pugna coorta est gravis eorum. et 504, ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ, et arma, quibus indutus erat, sonuere, thorax ni-

mirum, et galea, etc. *die waffen an ihm haben gerasselt, (his armour rattled.)* et 513, ἐπὶ νηυσὶ χόλον πέσσει, ad naves, in castris, iram coquit, *bey den schiffen, im lager, sitzend, (sitting in the camp near the ships.)* τὸν καθεῖσεν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ, hunc sedere fecit ad fluvium illum, *bey, (near.)* E, 36. et 97, ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο τόξα, contra eum intendebat arcum, *schoss nach dem, zielete auf den, (took aim at him.)* et 124. ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, contra eos pugnare stude. et 137, ποιμὴν ἀγρῷ ἐπὶ εἰρόπεσσι ὀΐεσσι, pastor in agro apud oves, ubi ἐπὶ ad utrumque ablativum pertinet. et 141, ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι, κέχυνται, confertæ inter se, *dichte in einander stehende, (crowding close together,)* sicut oves territæ solent se conglobare invicem. et 154, υἱὸν ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, pro ἐπιλιπέσθαι, filium relinquere possessionibus hæredem. et 219, νὼ ἐπὶ τῷδε ἀνδρὶ ἐλθόντε, nos duo contra hunc euntes. et 240, ἐπὶ Τυδείδῃ εἶχον ἵππους, contra eum regebant equos, *fuhren auf ihn zu, (drove towards him,)* ἤλαυνον ἵππους κατὰ αὐτοῦ. sic, ἐπέχειν τινὶ, contra aliquem ferri, et intentum esse. et 244, ἐπὶ σοὶ, contra te, sc. invectos, κατὰ σοῦ. et 271, ἐπὶ φάτνῃ, ad præsepe, *an der krippe, fütterte und hielt er pferde, (at the manger, he fed and kept horses;)* ut nos dicimus, *auf dem stalle, (in the stable.)* et 283, τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε, ob id factum, *darüber, (on that account,)* clamabat alte et præ gaudio: vel, ob eum virum vulneratum, nam τῷ est in masculino intelligendum, super eum, ob eum. et 327, ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν ἵππους, ad naves, i. e. in castra, abigere eos captos equos. et 405, σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκεν Ἀθήνη, contra te hunc concitavit et immisit Minerva. et 458, αὐτὸν οὔτασε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, vulneravit eum in manum, et quidem ad carpum, *beym gelenke am knöchel, (at the wrist.)* et 829, ἐπὶ Ἄρηϊ ἔχε ἵππους, contra Martem dirige equos. sic 841. et 882, ἣ τὸν μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπὶ θεοῖς, quæ hunc furere concitat contra deos. ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι, Z, 25, pastor cum esset, apud oves mixtus est ei. et 92, θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν, ponere super genua et in gremium Minervæ: nam Minervæ signa fere sedentia fingebantur, ut Strabo Lib. XIII. refert. sic et 303. et 354, ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ, sede hac in sella. et 424, αὐτοὺς ἔπεφνεν ἐπὶ βουσὶν καὶ ὀΐεσσι, interfecit eos, apud boves et oves cum essent, pastores, *bey den heerden, (while tending the cattle:)* βουκολοῦντες παλαιῷ ἔθει καὶ ὄϊας νέμοντες ἐκεῖνοι, ἔπεσον ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. ergo est h. l. exemplum vitæ pastoralis adolescentum principalium, sicut et passim in poëta. et 431, μίμνε ἐπὶ πύργῳ, mane in muro, *auf der mauer, (at the wall.)* ὅτε ἐπὶ Κελάδοντι μάχοντο, H, 133, quando ad eum fluvium pugnabant. τώδε (ἵππω) δὲ νῶϊ ἐπὶ Τρωσὶν ἰθύνομεν, hos duos equos nos ambo recta dirigamus adversus et in Trojanos, Θ, 110. et 160, τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε, contra hunc, super hunc, clamavit. et 218, εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι Ἥρη, nisi in mentem indidisset ei Juno, pro ἐπέθηκε, *liess es ihm beyfallen, (inspired him with the purpose.)* et 222, στῆ ἐπὶ νηΐ, ad navem stetit. et 240, ἐπὶ πᾶσι, βωμοῖς, in omnibus aris, *auf, (on.)* et 252. μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, pro ἐπέθορον, magis adversus eos impetum fecerunt, κατὰ Τρώων ὥρμησαν. et 262, 263, τοῖσι δ' ἐπ', pro ἐπὶ τοῖς, post hos, simul cum his, juxta hos, *nächst diesen, mit diesen, (after them, with them.)* sic et 265. et 327, ἐπί οἱ μεμαῶτα, in se irruentem eum. et 380, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν, cadens mortuus apud naves. et 434, τοὺς ἵππους κατέδησαν ἐπὶ κάπαις, alligarunt equos ad præsepia. et 436, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, in sellis resederunt, coll. 442. et 490, ἀγορὴν ποιήσατο ἐπὶ ποταμῷ, concionem habuit ad fluvium, *bey dem flusse, (at the river.)* et 529, ἐπὶ νυκτὶ, noctu, *bey der nacht, (by night.)* et 549, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, per totam noctem sedebant instructi ad pugnandum, conf. γέφυρα. ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ, τείχει sc. duxerunt fossam ad murum, I, 349. et 425, λαὸν ἐπὶ νηυσὶν, exercitum apud naves, i. e. in castris Græcorum. et 478, παῖδα πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, filium multarum possessionum hæredem, *einen sohn zu vielen gütern (the heir to large possessions.)* et 486, ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα, tunicam ad pectus, *den leibrock auf der brust, (the tunic at the breast.)* et 488, ὧς ἐπί σοι πολλὰ ἔπαθον, sic tui causa multa passus sum, et tecum, dum tibi adsum semper. et 598, ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο, sed veni, sub conditione ut dona magna accipias, *kom auf verheissene geschenke, (come upon the faith of receiving gifts,)* vel, *auf wirklich zu gebende geschenke, die du empfangen sollst, (on condition that thou shalt actually receive gifts,)* nec exspecta, donec ipse necessitate aliqua cogaris ad veniendum. et 635, ἄλλα τε πολλὰ ἐπὶ ταῖς, et alia dona multa super et præter has mulieres dandas. ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις ἐφίζανε, K, 26, somnus palpebris insidebat easque comprimebat. et 30, στεφάνην ἐπὶ κεφαλῇ θήκατο, pro ἐπεθήκατο, galeam imposuit capiti. et 185, πολὺς ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ (λέοντι) ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, multus tumultus virorum et canum est contra eum et ejus causa, *gegen ihn, (against him.)* et 304, τίς μοι τόδε ἔργον τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ, pro magno dono accipiendo. ποιμαίνοντα, ἐπὶ ὄεσσι λαβὼν, pastorem eum apud oves nactus, Λ, 106. et 239, εἷλκε ἐπί οἱ, traxit ad se, ἐφ' ἑαυτὸν εἷλκε. et 261, ἐπ' Ἰφιδάμαντι, super eo, quasi quando lanius aliquis carni vendendæ addat superpondium. et 274, ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν, ad naves agere, ἐπὶ νῆας, coll. 281. et 293, κύνας σεύει ἐπὶ καπρίῳ, canes incitat in aprum, pro ἐπισεύει. sic et 294, ἐφώρμησεν αὐτοῖς, καὶ κατ' αὐτῶν ἐκίνησεν et 442, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, in et adversus eos pugnare. et 460, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν, adversus eum iverunt, *giengen auf ihn los, (went against him,)* κατὰ αὐτοῦ, contra eum. Ζεὺς αὐτὸν ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοις, ὡς λέοντα βουσὶν, pro ἐπῶρσεν, incitavit eum in eos, M, 293, et contra eos. et 353, στῆ δὲ ἐπ' Αἰάντεσσι κιὼν, et stetit iens apud Ajaces; ubi tamen meliores legunt παρ'. οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, ad pugnam, sc. idoneæ, N, 104, i. e. imbelles. et 107, ἕκαθεν πόλιος ἐπὶ νηυσὶ, procul ab urbe, apud naves suas: ubi prius explicatur per posterius. et 234, ἐπὶ ἤματι τῷδε, hoc die, per hunc diem. et 542, ἐπί οἱ τετραμμένον, contra se conversum eum. et 611, ἆλτο ἐπὶ Πεισάνδρῳ, insiliit contra eum, *sprang gegen ihn an, (sprang to meet him.)* τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν (πρύμναις) ἔδειμαν, Ξ, 32, murum ad puppes harum prius subductarum navium (31.) ædificarant. et 419, ἐπὶ αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, ubi ἐπὶ est avulsum a verbo, conf. ἐφέπω: scutum insecutum est eum, cadentem. et 449, τῷ δ' ἐπὶ ἦλθεν ὁ, pro ἐπῆλθεν αὐτῷ, supervenit ei, in subsidium. μέτωπον ἐπὶ ὀφρύσι, frons super superciliis, O, 102, *die stirn über den augbraunen, (the forehead above the eyebrows.)* et 464, ἐρύοντι (trahenti nervum arcus) ἐπὶ τῷ, adversus hunc. et 743, ὅστις Τρώων ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ, quicunque ferretur (iret) ad naves cum igne, i. e. πῦρ φέροι ἐπὶ τὰς νῆας. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμὸς, Π, 382, contra Hectorem hortabatur eum animus. sic alibi: τί μοι ἐπέχεις, cur contendis contra me, τί ἔχεις κατ' ἐμέ. et 661, πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ κάππεσον, multi juxta eum ceciderant, et ejus causa. ὁ δὲ ἄγχ' (ἄγχι) αὐτοῦ πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ, P, 300, ubi ἐπὶ et ἄγχι notat idem, prope, juxta, explicationis causa alterum alteri additum. et 400, ἐπὶ Πατρόκλῳ, de eo, ejus causa, *über ihn, (for his sake.)* sic et 543. sed 706, est, ad eum, præsidii causa, pro ἐπιβεβήκει αὐτῷ, stetit pro eo. ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες, Σ, 594, manus suas amice invicem tenentes totas usque ad carpum, *die sich einander die ganzen hände gegeben im tanze, (who had given each other the whole hand while dancing.)* ἐπὶ ἤματι τῷδε, illo die, T, 110. et 181, δικαιότερος ἐπὶ ἄλλῳ ἔσῃ, justior et æquior erga alium eris. et 229, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, quando flemus unum diem. et 236, ἐπὶ νηυσὶν, ad vel apud naves. sed 237, ἐπὶ Τρωσὶν, adversus eos. ἐπ' αὐτῷ, post eum, addens ad eum aliquem alium, velut accessorium quid, Y, 395. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, pro mercede pacta, Φ, 445, mercenariam operam locavimus in annum. et 585, ἄλγεα ἐπ' αὐτῇ, dolores ejus causa, *über ihr, (for her sake.)* ἐπί οἱ μεμαὼς, adversus eum incensus, X, 326. εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν, alius cujusdam in honorem, Ψ, 274, vel, sub alio præmia proponente. et 290, τῷ δ' ἔπι, post hunc, juxta hunc, *nächst dem, (after him.)* sic et 293, 355, 356. et 362, ἐφ' ἵπποισιν, in curribus suis. et 381, ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην, ad ipsum enim capita protendentes volabant equi, ad tergum ejus currus capita fere applicantes. et 400, ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε, pro ἐπέθηκεν αὐτῷ, addidit ei. et 400, statim post hunc, continuo post eum. et 574, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, neque in auxilium alterius, *nicht auf beystand und gunst gegen einen, (nor in support and favour for one.)* et 776, οὓς (βόας) ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν Ἀχιλλεύς, quos mactarat in honorem Patrocli, propter eum. στῆ ἐπὶ προθύροις, stetit ad januam, α, 103. ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, β, 284, uno die omnes perdere mors. et 369, ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, apud tuos et tua sedens. ἄλλα πολλὰ ἐπὶ τοῖς ἐπάθομεν κακὰ, γ, 113, alia multa præter hæc et super hæc passi sumus mala. et 164, ubi ἐπὶ pertinet ad ἦρα, pro ἐπίηρα, grata, gratificantia. χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, δ, 132, ubi ἐπὶ pertinet ad verbum ἐπικραίνομαι, superefficio, perficio. et 236, ἄλλοτε ἐπὶ ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, ubi quoque ἐπὶ pertinet ad διδοῖ, alii aliter tribuit et bonum et malum. ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, ad focum sedebat, apud focum, ζ, 52, 305. ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ, αὐτὰρ (et) ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ, η, 120, 121, pirum post pirum senescit, etc. et sensus est: quando pirum senescit, i. e. maturescit, fit id sequente alio piro adolescente, *es giebt gleich wieder in eben dem jahre wieder ansetzende birnen, wenn die ersten reif sind: so auch äpfel*, etc. *(when the first crop of pears is ripe the trees are covered with another of young fruit; so also the apples, etc.)* nam bis uno anno ferunt arbores. *die birn wird reif bey neuen birnen, die so gleich auf die reifen wieder wachsen, (the ripe pears are immediately succeeded by a fresh crop, which comes to maturity in the same year.)* ut ergo ἐπὶ h. l. continuam et immediatam successionem notet: maturum prius, sequitur statim maturescens denuo alterum. et 153, ἐπὶ ἐσχάρῃ, ad focum. sic et 160: *beym heerde, (with the cattle.)* et 216, οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο, non enim quidquam secundum et post odiosum ventriculum impudentius aliud est, *nächst dem magen ist nichts eben so unverschämt, (excepting the stomach there is nothing so impudent.)* μοχλὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, vectem, acutum ab uno extremo, ι, 382. οὐδ' οἵγ' ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, κ, 214, pro ἐφωρμήθησαν: κατὰ ἀνδρῶν, contra viros. et 511, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' ὠκεανῷ, navem quidem illic appellere (memento) ad oceanum, i. e. ἐπὶ τῷ ἐκεῖσε πέρατι τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἐκεῖ δῆθεν περατουμένου, *am oceane, und dessen dasigem ufer, (on the ocean and its shore.)* ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχον, super sanguine gladium tenebam, λ, 82. et

286, τοῖσι δ' ἐπ', post hos, ad hos, *nächst diesen, (next to these.)* et 447, πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ, habebat puerum ad uber, *hatte ein saugend kind, (had an infant at the breast.)* et 547, ὡς μὴ ὄφελον νικᾷν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, utinam non vicissem tali sequente præmio: ubi sic vocat mortem Ajacis, quam hæc victoria causata est. ἐπὶ κρήνῃ, ad fontem, juxta fontem, pascuntur, ν, 408. ἕκαστος ἐπ' ἤματι, ξ, 105, quisque quotidie, τὸ καθ' ἕκαστον ἦμαρ, *tagtäglich, (every day.)* et 420, ἐπ' ἐσχάρῃ, ad focum. βούλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερα, cupio jam redire ad nostra, ο, 88, i. e. domum. et 347, ὃν κατέλειπεν, ἰὼν, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, quem reliquit, cum proficisceretur, in limine senectæ constitutum. τῷ ἔπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, pro ἐφ' ᾧ, π, 19, propter quem, cujus causa. et 111, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, in negotio ad finem non perducendo, *bey einem werke das kein ende hat, (in an endless undertaking.)* et 375, ἔφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, pro ἐπίηρα, gratificantia nobis fovent animis et exhibent opera. ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν, in villis perpetuo versari, ρ, 20, *beym viehstande, und in landwirthschaftshäusern, zu bleiben, (to dwell continually in the country, to be constantly engaged in rural occupations.)* et 308, ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε, cum forma ista, *bey der guten gestat, (with that handsome shape.)* et 330, ἐπί οἱ καλέσας, ad se vocans et invitans eum. sic et 342. et 454, οὐκ ἄρα σοίγε ἐπ' εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, non tu in forma ista etiam pectus habebas. et 496, εἰ γάρ ἐπ' ἀρῇσιν (ἀραῖς) τέλος (effectus et eventus plenus) ἡμετέρῃσι γένοιτο, si enim preces nostras sequeretur effectus, cum precibus nostris conjunctus esset effectus, pro ἐπιγένοιτο, sequeretur continuo: conf. τέλος. alii legunt, τέκος in vocativo, et tunc deest, 'Απόλλων, si is ὑπὲρ ἡμῶν γένοιτο. τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ κατθέμεθα, has ad cœnam et in cœnam deposuimus, σ, 44, *aufs abendbrodt, (for supper.)* et 56, ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, Iro gratificans, ἐπίηρα φέρων αὐτῷ. et 257, δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα, alloquebatur me prehendens manum meam ad carpum, i. e. anteriorem manum meam, familiariter et fidenter. et 413, ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, ob dictum id justum. οὐδ' ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι, sc. τὴν ναῦν, τ, 200, neque ad terram sinebat stare navem in salo, sed subducenda erat in siccum. et 483, σύ με ἔτρεφες τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, tu me nutriisti tua mamma, *an deiner brust, (at thy breast.)* ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ πῦρ, accendebant ignem in foco, υ, 123. ergo ex contextu determinandum hoc ἐπὶ talibus locis, an exponendum sit *ad*, an *in*. et 209, ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἶσε, qui me bubus præfecit. et 221, βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίαις καθήμενον, apud alienas boves sedentem. et 358, πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, *lachten über ihn, (laughed heartily at him.)* ridebant suaviter ejus causa. et 374, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, de hospitibus ridentes. φίλοις ἐπὶ γούνασι καταθεῖσα, imponens suis ipsius genibus, φ, 55. et 363, ἐφ' ὕεσσι, apud sues. et 419, τὸν ῥ' ἐπὶ πήχει ἑλὼν, hunc arcum prehendens in medio ubi curvat se contentus, *bey der obern krümmung, (in the middle of the curve.)* ἐπ' 'Αντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστὸν, χ, 8, in et contra Antinoum dirigebat sagittam. et 264, οἳ μεμάασιν ἡμᾶς ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι, qui, super priora maleficia, etiam interficere nos cupiunt, vel cupiebant denique. et 277, βάλε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, vulneravit manum ad carpum, *am gelenke, (at the wrist.)* et 303, ἐπὶ ὀρνίθεσσι θορῶσι, pro ἐπιθορῶσι, impetum faciant contra aves, κατὰ ὀρνίθων. et 412, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσι, ob occisos viros, *über getödtete, (on account of the slain.)* et 427, σημαίνειν ἐπὶ δμωαῖς, imperare ancillis, *über die mägde zu befehlen zu haben, (to superintend the servant maids.)* ἠῶ ῥύσατο ('Αθήνη) ἐπὶ 'Ωκεανῷ, ψ, 244, Minerva (quæ astronomice est Lucifer, stella) auroram cohibuit apud oceanum, ne cito ab eo surgere posset; i. e. erat nox auctumnalis nubila, ut tardius solito illucesceret clare; præterea erat densa nebula. ἀκτῇ ἐπὶ, ἐπὶ 'Ελλησπόντῳ, in littore, ad Hellespontum, ω, 82. et 91, ἐπί σοι κατέθηκε ἄεθλα, tui causa et ad honestandum funus tuum, posuit præmia certaminum funebrium. et 229, χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, *handschuh an den händen oder auf den händen, (gloves or gauntlets upon the hands.)* et 276, ἐπὶ τοῖσι, insuper, ad ea additas dando. et 397, λαβὼν αὐτοῦ χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, κύσεν αὐτήν. ex quibus locis, vis τοῦ ἐπὶ cum dativo, satis apparebit. tironi jam proderit, etiam illa revolvere loca: Β, 312. Γ, 384. Δ, 118, 248, 484. Ε, 14, 42, 58, 294, 479, 523, 540, 598, 630, 729, 734, 791, 850, 883. Ζ, 50, 121, 213, 473, 506. Η, 60, 86, 246. Θ, 73, 328, 385, 475, 531. Ι, 484. Κ, 91, 160, 287, 306, 568. Λ, 5, 48, 51, 56, 70, 135, 161, 232, 370, 371, 400, 599, 622, 628, 711, 774. Μ, 38, 51, 76, 85, 90, 151, 158, 246, 284, 403. Ν, 332, i. e. κατ' αὐτοῦ. 333, 381, 604, i. e. κατ' ἀλλήλων. 654, 762, 832. Ξ, 51, 57, 367, 401, 441. Ο, 44, 248, 259, 263, 380, 385, 388, 393, 458, 459, 480, 494, 579, 582, 603, 722, 726. Π, 18, 137, 170, 201, 358, 382, ἐπὶ Ἕκτορι, contra eum, κατὰ Ἕκτορος: sic, τί μοι ἐπέχεις; i. e. τί μου καταστοχάζῃ, ὡσεὶ καὶ κατὰ σκοποῦ, κατ' ἐμοῦ τοξεύσων: ut ἐπέχειν sit phrasis ἐπὶ τοξότου metaphorica. sic ἔπεχε σκοπῷ τόξον. nam ἐπὶ est, contra. sic, ἐπ' ἀλλήλοις ὤρουσαν, i. e. κατ' ἀλλήλων. 413, 429, 462, 547, 579, 608, i. e. κατὰ αὐτοῦ. 649, 719, 751, 754, contra. 770. Ρ, 58, 85, 210, 236, 263, 434, 550, 601, 677, 725. Σ, 76, 259, 275, 294, 304, 447, 461, 496, 501, 504. Τ, 92, 135, 160. Υ, 3, 26, 53, 151, 390. Φ, 17, 31, 118, 135, 148, 174, 254, 489. Χ, 60, 93, 97, 206, 248, 334, 392, 463, 500. Ψ, 59, 202, 396, 406, 514, 727, 731, 784, 816, 821, 876. Ω, 231, 254, 271, 280, 392, 421, 459, 487, 538, 666, 671. α, 96, 364. β, 398, 408, 414, 419. γ, 5, 38, 273, 406, 459. δ, 40, 134, 248, 430, 535, 579. ζ, 75. η, 153, i. e. παρὰ τῇ. 160, 290. θ, 6, 37. ι, 90, 103, 150, 284, 551. κ, 96, 101, 165, 408. λ, 75, 77, 314, 410, 460, 606. μ, 251, 362, 422, 425, 444. ν, 76, 119, 284. ο, 441, 498. π, 408. ρ, 507. σ, 91, 157, 238. τ, 544. υ, 322. φ, 376, 407. χ, 80, 123, 250, 387, 389, juxta. ψ, 47, 49. ω, 534. ἐπ' ἄλλοις ἄλλοι μεγάλοι, alii in aliis sunt magni, Ol. 1, 180. ἐπὶ κρημνοῖς 'Αλφεοῦ, ad ripas hujus fluvii, Ol. 3, 39. Ζηνὸς ἐπὶ βωμῷ, ad aram, Ol. 6, 118. et 140, γλώσσᾳ, in lingua, *auf der zunge, (on the tongue.)* ἄλλην (νίκην) ἐπ' ἄλλῃ, aliam super aliam victoriam, et ad aliam, Ol. 7, 150. ἐπ' 'Αλφεῷ, ad Alpheum fluvium, Ol. 8, 12. et 110, ἐσθλὰ ἐπὶ ἐσθλοῖς ἔργα, bona alia super alia facta. ἐφ' ὁδῷ, in via, *auf dem wege, (by the way,)* Ol. 10, 38. ἐπὶ στεφάνῳ, ob coronam, Ol. 11, 13. ῥεέθροις, ad fluenta, Ol. 13, 48. et 150, ὀφρύϊ, in vertice, apud verticem. εὐμενεῖ τύχῃ, ob propitiam fortunam, Ol. 14, 23. κρατὶ, super caput, Py. 1, 14. et 70, συντυχίαις, propter eventus. et 163, ἐσθλοῖς ἀλλοτρίοις, ob bona aliena, *bey andrer gutem, (the success of others.)* ἐπὶ ἐλπίδεσσι, i. e. ἐπὶ διανοίᾳ καὶ βουλῇ, pro consilio suo, Py. 2, 89, quidquid sperat, i. e. vult, deus, id et efficit; ὅ, τι ἂν διανοηθείη ὁ θεὸς, τοῦτο καὶ ἀνύει. Κασταλίᾳ, ad, Py. 4, 290. et 523, κρήνῃ ad fontem. et 331, ἐπὶ θανάτῳ φάρμακον, in morte medicamen, *trost beym sterben, (antidote to death,)* (conf. Ol. 8, 95, 102.) πρυμνοῖς ἔπι, Py. 5, 126, i. e. πρὸς τὰ τελευταῖα. τὰ δὲ οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται, Py. 8, 107, non in potestate hominum ista sunt, *es steht das nicht bey menschen, (it is not in the power of mortals.)* ἐπὶ γλυκεραῖς εὐναῖς ἐρατὴν ἔβαλεν αἰδῶ, Py. 9, 19. et 43, βλεφάροις. et 156, εὐχῇ, ob votum. ἐπὶ τρόποις, in moribus, apud mores eorum, Py. 10, 58, *bey ihren sitten, (in their manners.)* Εὐρίπῳ, Py. 11, 35. ὄχθαις ἔπι, Py. 12, 4. ἐπὶ θύραις ἔστην, Ne. 1, 29. ῥηγμῖνι, Ne. 5, 24. ὕδατι, apud aquam, Ne. 3, 6. ῥεέθροις, Ne. 9, 21. et 53, ὄχθαις. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι, Ist. 1, 35, in quovis opere. et 65, ἔργμασιν. ῥεέθροις, Ist. 5, 43. ἐπὶ σφυρῷ ὀρθῷ, Ist. 7, 19. alibi hoc ἐπὶ etiam potestatem notat, e. c. ἐφ' ἡμῖν ἔσεσθε in potestate nostra eritis, Xenoph. Cyropæd. 4. sic et Epictetus ab initio statim. notat et obsonium ad panem, Aristoph. Equ. 704, ἐπὶ τίνι φάγοις ἂν ἥδιστα, cum quo ederes libentissime? ἐπὶ cum *accusativo* est, ad, *zu, (to;)* apud, *bey, (at;)* ἦλθε ἐπὶ νῆας, ivit in castra Græcorum, Α, 12. et 168, ἔρχομαι ἐπὶ νῆας, vado ad naves meas, i. e. in mea castra. et 350, ἕζετο (residebat, *setzte sich,) (sat down,)* ἐπὶ θῖνα ἁλὸς, ὁρῶν ἐπὶ πόντον, in littus maris, spectans ad mare, *auf, (at:)* quasi animo tendens in patriam. et 423, ἐπ' 'Ωκεανὸν ἔβη, ad Oceanum abiit. et 440, ἐπὶ βωμὸν ἄγων, ad aram ducens. βῆ ἐπὶ 'Ατρεΐδην, ivit ad regem, Β, 18. et 159, φεύξονται ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, fugient in mare, *werden aufs meer fliehen, (will flee over the surface of the sea,)* vel et, *auf dem meere werden sie wegfliehen, (will flee by sea,)* in mari. et 218, ὤμω, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, humeri ad pectus contrahentes se. et 299, μείνατε ἐπὶ χρόνον, manete ad tempus aliquod, *auf einige zeite lang, (for some time.)* et 308, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, draco in tergo rubicundus, *auf dem rücken, (on the back.)* et 381, ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, ite ad cibum capiendum. et 526, ἐπὶ ἀριστερὰ, ad lævam, *zur linken, (to the left.)* et 613, περᾶν ἐπὶ πόντον, transire in mari, *über meer zu gehen, (to go beyond sea.)* et 665, βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον, fugiens ivit super pontum, *aufs meer, (on the sea.)* et 687, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, qui illis præesset ad ordines suos militares formandos, et ad pugnandum in acie. et 765, ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, in dorso pares altitudine et figura. et 808, ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο, ad arma movebant se capienda. ἐπὶ ὅσον (διάστημα, spatium) τίς λίθον ἵησι, Γ, 12, *so weit jemand einen stein wirft, (a stone's throw.)* (apud Euripid. Rhes. 397, τοὐπίσ' est pro, τὸ ἐπί σε, quantum in te est vel fuit. coll. Hecub. 514.) et 113, ἵππους ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, equos in ordines suos cogebant, *formireten damit reih und glieder, (drew them up in ranks.)* et 265, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, ex curru descendentes in terram, *auf die erde, (to the ground.)* et 270, βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, *gossen ihnen wasser auf die hände, sich zu waschen, (poured water upon their hands that they might wash them,)* ante jurandum. et 422, ἐπὶ ἔργα τράποντο, ad opus faciendum vertebant se. ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν 'Αχαιοὶ, Δ, 384, ubi ἐπὶ est postpositum, ἐπὶ ἀγγελίαν, ad legationem miserunt Tydeum, *auf botschaft, (on an embassy.)* et is mos erat antiquus, mittendi prius legatos ad hostes, antequam bellum inferretur. sic et Græci miserant Ulyssem et Menelaum ad Trojanos. εὗρε τὸν ἐπὶ ἀριστερὰ μάχης, invenit eum ad lævum cornu prœlii, Ε, 355. et 586, ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους, excidit curru præceps in sinciput et humeros. et 590, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς, irruit contra eos, *gieng auf sie los, (rushed upon them.)* et 771, λεύσσων ἐπὶ πόντον, prospectans versus mare. πρηνὴς ἐπὶ στόμα, pronus in os, *auf den mund fallend,* i. e. *aufs gesicht, (falling upon the mouth,* i. e. *the face,)* Ζ, 43. et 52, ἐπὶ νῆας καταξέμεν, ad naves, i. e. in castra, deducturum. et 79, ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε, præstantissimi estis ad omnem directionem et conatum, sive ad pugnandum sive ad sapiendum. et 375, ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, stetit, ad limen

progressus, non ulterius. et 386, ἐπὶ πύργον ἔβη, in murum adscendit, *gieng auf die mauer, (ascended the wall.)* et 400, παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, *auf den armen, (in her arms.)* νηὶ πλείων ἐπὶ πόντον, navi navigans mare, *auf dem meere, (on the sea,)* H, 88. et 238, ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, novi movere scutum ad dextra et ad sinistra; ut notet se esse ἀμφοτεροδέξιον, qui utraque manu commode scuto uti possit. sed hæc explicatio minus placet: quis enim unquam scutum in dextra gestavit? ergo est circumlocutio agilitatis, qua scutum huc illuc circummotare queat. nam illa explicatio frigidior etiam videtur, qua ἐπὶ δεξιὰ κινεῖν τὴν ἀσπίδα notari dicitur τὸ ἀνθίστασθαι, τότε γάρ τις τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἀσπίδα ἐν δεξιοῖς ἔχει τοῦ ἀντιπάλου: τὸ δὲ φεύγειν esse ἐπ' ἀριστερὰ νωμᾶν, τηνικαῦτα γὰρ ἐξ ἀριστερῶν ἔχει τοῦ διώκοντος: quæ sine dubio dormitantis sunt interpretamenta. ἐπὶ θρόνον Ζεὺς ἕζετο, Θ, 442, in solium resedit. οἶνον νῆες ἠμάτιαι Θρῄκηθεν ἐπὶ πόντον ἄγουσι, advehunt ex Thracia super mare, *auf dem meere, (over the sea,)* I, 72. et 174, ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. et 185, Μυρμιδόνων ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας, super Hellespontum navigantes, *auf dem Hellesponte fahrend, (sailing on the Hellespont.)* et 415, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν ἔσσεται, *auf lange, (for a long time,)* in diuturnum tempus erit mihi vita. et 615, νεώμεθα ἐφ' ἡμέτερα, redeamus ad nostra, i. e. domum. Νέστορα ἐπὶ πρῶτον (adverbialiter) ἐλθεῖν, ad Nestorem primum ire; ubi ἐπὶ est postpositum casui suo, K, 18. et 27, πολὺν ἐφ' ὑγρὴν ἤλυθον ἐς Τροίην, per et super multam aquam iverunt ad Trojam. et 85, φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο, loquere, neque mutus ad me accede. et 150, βὰν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην, et iverunt ad eum, amicissime. et 213, μέγα κέν οἱ κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, magna sane ei gloria esset ad et apud omnes homines. ἐπὶ κλισίας Αἴαντος, ad tabernacula Ajacis, Λ, 7, 8. et 343, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτούς, et impetum fecit in eos, *gieng heftig auf sie los, (furiously attacked them.)* et 498, μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο, ad sinistram partem aciei pugnabat, *auf dem linken flügel, (on the left wing.)* et 618, ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα, descenderant de curru in terram. et 804, βῆ δὲ θέειν ἐπὶ Ἀχιλλῆα, ivit currens ad Achillem, amico animo. ἐπ' ἀριστερά, M, 201, ad sinistram partem; et pertinet id ad precedens ἐπῆλθεν αἰετός, non vero ad ἐέργων: sic et 219. et conf. εἴργω. collato 239, 240, εἴτ' ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι, sc. οἱ οἰωνοί, εἴτ' ἐπ' ἀριστερά: et ibi simul vides, quæ sint τὰ ἀριστερά, partes sc. cœli occidentales. nam in auguriis vultus versus erat ad septemtriones; et tunc oriens est ad dextram. et 342, ἐπ' Αἴαντα, ad eum misit hunc. et 375, οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ibant ad propugnacula expugnanda. et 436, μάχη αὐτῶν ἐπὶ ἶσα τέτατο, pugnabant æquo Marte. et 448, ἐπὶ ἄμαξαν, in currum, *auf den wagen, (in the car.)* ex contextu ergo determinandum, an ἐπὶ sit *in*, an vero *ad*. sic est *ad*, non *in*, 443, ἐπὶ τεῖχος, *an die mauer, (to the wall.)* βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, vehebatur per fluctus et super eos, Neptunus, N, 27. et 91, Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον ἦλθε, ad eum primum venit, *kam zu dem zuerst, (came first to him.)* et 101, Τρῶας ἴεναι ἐφ' ἡμετέρας νῆας, ire eos ad naves nostras, et contra eas, κατὰ νηῶν. et 281, ἐπὶ ἀμφοτέρους πόδας ἵζει subsidet in utrosque pedes, i. e. labitur præ timore, ut genua firma non teneat, sed pæne sic subsidat, ut pedes jaceant sub clunibus; *er schiesset in die knie, und kömt auf die fusse mit dem hintern zu sitzen, (his knees give way under him, so that he squats upon his heels;)* quæ videtur esse hyperbolica descriptio pavoris. et 308, 309, ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν, an ad dextram an ad sinistram, pro ἐπὶ δεξιά. et 459, βῆναι ἐπ' Αἰνείαν, ire ad eum, amice. et 682, θῖνα ἐπὶ ἁλός, in littus maris, *aufs ufer, (on the shore:)* et præpositio ibi postposita casui. ᾤχετο ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, abiit ad inclytas nationes hominum, Ξ, 361. et 381, οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, pro ἐποιχόμενοι, obeuntes ad omnes. et 437, ἐζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, residens in genua, *auf die knie sich stemmend und setzend, knieend, (falling on his knees, kneeling.)* ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, O, 358, (sic et Φ, 251.) pro ἐπὶ ὅσον, sc. διάστημα, in quantum spatium volat hasta missa, *so weit ein spiess geworfen werden kan, (as far as a javelin can be thrown.)* et 684, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, alias super alium mutat sessionem, i. e. nunc in hoc nunc in alio equo sedet. ξὺν δουρὶ ἐπ' Αὐτομέδοντα βεβήκει, cum hasta ad et contra eum ibat, Π, 864, ubi tamen accuratiores legunt, μετ'. ὅσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, quotquot supra terram spirant et repunt, P, 447, ubi oscitantes legunt ἐπιπνείει: sed præpositio postposita est casui suo. Ἠέλιον πέμψεν ἐπὶ ῥοὰς ὠκεανοῖο Ἥρη, Σ, 240, misit ad fluenta oceani solem, i. e. sol occidebat citius, ut videbatur, ob nubilum valde et caliginosum aërem. et 468, βῆ δ' ἐπὶ φύσας, ibat ad folles. et 565, μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν, unica sola semita erat ad eam. ἐπὶ στίχας ἆλτο, ad ordines suorum adsiliit, hortaturus eos, Y, 353. ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, in latera decumbens in lecto dormitorio, *auf die seite sich legend, (lying on one side,)* Ω, 10. et 43, λέων εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, leo vadit ad et contra pecudes hominum. et 202, ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους, clarus et celeber eras apud homines, pro ἐκλέεο, imperfect. a κλέομαι. et 351, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν, tenebræ veniebant super terram, i. e. advesperascebat: et ibi præpositio procul ab accusativo suo remota. et 535, πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, inter omnes egregie ornatus erat felicitate. et 590, ἧειραν αὐτὸν ἐπ' ἀπήνην, tollebant eum in currum, *auf den wagen, (into the car.)* et 711, ἐφ' ἅμαξαν ἀΐξασαι, ad currum accurrentes. πλέων πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, α, 183, navigans mare ad alienigenas et aliam linguam sonantes. et 274, ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι, ad sua quemque discedere. et 299, οἷον κλέος ἔλλαβε Ὀρέστης πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, quantam et qualem gloriam ceperit apud omnes homines. ἡμεῖς δ' οὔτε ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, nos neque ad opera nostra prius imus, β, 127. et 364, πῆ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν, quo vis ire per multam terram. νῆσον ἐπ' ἀριστερὰ ἔχοντες, insulam ad sinistram habentes, γ, 171. et 252, πλάζετο ἐπ' ἀνθρώπους, errabat apud homines circum, et per homines. et 421, ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, rus eat ad bovem adducendum. οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν, quibus maxime confidebam ad omne inceptum, δ, 434. περῶσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν, transeunt per multum mare et super mare, δ, 709. ἐπ' αὐτὸν ᾔιε, ivit ad eum, ε, 149. et 175, τόδ' οὐδ' ἐπὶ νῆες περῶσιν, pro ἐπὶ τὸ super et per hoc mare non transeunt naves. et 245, ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, (conf. φ, 44, 121. et ψ, 196.) ad normam direxit eas trabes, πρὸς στάθμην, *nach der schnur, (by rule.)* et 251, τόσον ἐπ', pro ἐπὶ τόσον, sc. χρόνον. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν, pro ἐπάϋσαν, inclamarunt ut late audiretur, ζ, 117, ubi ἐπὶ est avulsum. et 138, ἐπ' ἠϊόνας, per littora, *auf dem ufer, (along the shore.)* et 212, εἷσαν αὐτὸν ἐπὶ σκέπας, ad locum ubi tegebatur a vento, coll. 210, ubi ἐπὶ est avulsum ab ἐστί, pro ἔπεστι, adest. εὗδον ἐπ' ἠῶ, dormiebam usque ad auroram vel matutinum tempus, η, 288, *bis auf den andern morgen, (till morning.)* οὐκ ἐπὶ γῆρας ἵκετο, non ad senectutem pervenit, θ, 226. et 395, ἐπὶ δόρπον ἴῃ, ad cœnam eat. et 508, ἐπὶ ἄκρας, sc. πέτρας, in vertices rupium. ἄστεα ἐπ' ἀνθρώπων, pro ἐπὶ ἄστεα, ad urbes, ι, 128. et 129, ἐπ' ἀλλήλους, ad se invicem, *zu einander, (to one another.)* ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, ad et in novem jugera jacebat, λ, 576. οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι, illi ad remos sedentes, μ, 171. et 407, ἔθει (currebat) οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, non ad multum tempus, *nicht auf lange zeit, (not for a long time.)* et 439, ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, ad cœnam ex foro judiciali surgere et abire solet. ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, ν, 114, pro ἐπὶ ὅσον ἐστὶ ἥμισυ πάσης νηός, in quantum est dimidia pars totius navis, *bis auf die hälfte seiner länge, (half the length.)* ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην, per multa loca erravi, ξ, 120. et 193, ἐπὶ χρόνον, ad tempus, *auf eine zeitlang, (for a time.)* et 338, ὄφρα ἔτι γενοίμην ἐπὶ πῆμα δύης, ut etiam tum fierem et venirem ad damnum infortunii. conf. δύη. οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, non diu, ο, 493. σκοποὶ ἵζον ἐπ' ἄκριας, speculatores consederunt in cacuminibus, π, 365. et 385, δασάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, dividentes secundum morem inter nos; æqualibus portionibus; nam id vult κατὰ μοῖραν. τὸν κύνα ἀγίνεσκον αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς, ρ, 295, hunc ducebant canem ad et contra capras et hinnuleos *(rehe) (deer)* et lepores; nam sermo est de cane venatico. ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσίν, ψ, 76, ille me prehendens manibus ad os, *auf den mund die hand mir hielt, (putting his hand over my mouth.)* et 125, σὴν γὰρ ἀρίστην μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φασὶν ἔμμεναι, apud et inter homines dicunt, tuum consilium esse præstantissimum. et 248, οὔ πω πάντων ἐπὶ πείρατα ἀέθλων ἤλθομεν, nondum ad fines omnium certaminum pervenimus. et 371, ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, jam lux erat in terra, *es war schon licht auf der erde, (it was already light on the earth:)* nondum tamen liquida dies. jam, si lubet, revolvantur et illa loca, inter quæ nullus erit, cujus similis non jam fuerit explicatus: A, 306, 328, 371. B, 8, 17, 168. Γ, 119, 154. Δ, 78. E, 26. Z, 69. H, 78, 372. Θ, 1, 486, 492, 511. I, 502, 648. K, 54, 385, 389, 541. Λ, 281, 520, 827. M, 118, 443. N, 4, 423, 675, 765. Ξ, 24, 31, 227, 229, 254, 308, 354. O, 27, 80, 116, 305, 413, 685, 729. Π, 247, 395, 410, i. e. πρηνὴ κατέῤῥιψε. 556, 664. P, 116, 397, 416, 432, 622, 682, 736. Σ, 14, 198, 215, 280, 602. T, 275, 277, 279, 378. Y, 328, 226—229. ubi quater cum acc. positum; semel et postpositum, ἄκρον ἔπι. Φ, 32, 158, 248, 251, 297. X, 195, 208, 246, 417, 465. Ψ, 3, 53, 143, 205, 226, 320, 336, 393, 742, 744, 849, 883, 892. Ω, 1, 118, 273, 289, 295, 313, 336, 341, 342, 519, 532, 564, 627. α, 97, 146, 148, 303, 311. β, 252, 263, 370, 385, 407, 421. γ, 3, 105, 142, 286, 338, 344, 347, 360, 423. δ, 313, 426, 428, 516, 517, 560, (ρ, 146) 571, 779. ε, 51, 84, 140, 142, 164, 277, 420, 425. ζ, 236. η, 79, 239, 332. θ, 49, 50. ι, 83, 98, 226, 465. κ, 55, 117, 154, 244, 402. λ, 1, 238, 239. μ, 144, 367, 381, 386, 391, 430. ν, 134, 272, 419. ξ, 43, 91, 455, 501. ο, 79, 88, 205, 463, 491. π, 229, 358. ρ, 205, 289, 386, 413, 466. σ, 287. τ, 107, 170, 334. υ, 98, 128, 158. φ, 44, 121, 124, 243, 270, 392. χ, 2. ψ, 197, 267, 317. ω, 43, 48, 50, 94, 149, 200, 465, 508. ἐπὶ χρέος, ad ministerium et usum, Ol. 1, 71. νίσσονται ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί, veniunt ad et in homines carmina, Ol. 3, 18. ἄλλα ἀγαθῶν ἐπ' ἄλλον ἔβαν, alia ad alium proficiscuntur bona, Ol. 8, 16. et 64, ἐπ' Ἰσθμόν, ad Isthmum. ἐπὶ ἀμφότερα, ex utraque parte, *auf beyden seiten, (on both sides,)* Ol. 13, 80. ἐπ' ἡσυχίαν, ad tranquillitatem, Py. 1, 136, et eo pertinet epitheton σύμφωνον, concordem, i. e. ut tranquille et concorditer vivant. ἐπὶ κρήνην, ad fontem,

Py. 3, 122. ἐπὶ ἄτρυτον πόνον, ad difficilem laborem, Py. 4, 317. et 361, στόμα 'Αξείνου, ad os ponti Axini. μὶν ἔπι, in eum, Py. 9, 219. ἐπ' ἄλλοτε ἄλλον, nunc ad hunc nunc ad alium, Py. 10, 83. ἐπὶ στάδιον, in et ad stadium, Py. 11, 73. ἐπὶ ἶσα, sc. πράγματα, Ne. 7, 7. ἐπὶ τοῦτον ἄγε, sc. σκοπὸν, Ne. 6, 48. et 81, χθόνα. et 100, εἴκοσι. ἐπὶ κορυφὴν, Ne. 9, 19. ἐπὶ τὴν μολὼν, ad eam iens, Ne. 10, 19. et 91, ἐπὶ ξεινοσύνην, ad jus hospitii. et 137, ἐπὶ ἀδελφοῦ βίαν, i. e. ad fratrem Castorem. ἀνθρώπους, Ist. 4, 15, apud homines, sc. vivos. et 70, χθόνα, per terram, *auf erden, (throughout the earth.)* ἐπὶ *avulsum* a suo verbo, (qualia jam multa in ante citatis vidimus) est et, A, 408, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι, Trojanis opem ferre et adesse. θήσειν γὰρ ἔτι ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεα, B, 39, ubi avulsum quoque est longe post positum, pro ἐπιθήσειν, impositurus enim adhuc etiam erat dolores. et 148, ἐπὶ τ' ἠμύει, pro ἐπημύει. ἐπὶ δὲ αὐτοὶ βέλεα χέοντο, Θ, 158, pro ἐπεχέοντο, superfundebant jacula. sic et O, 589. ὦρσεν ἐπὶ σῦν, pro ἐπῶρσεν, I, 535, immisit aprum. ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε, pro ἐπέπασσε, Λ, 829, *legte lindernde mittel drauf, (applied lenient medicaments to it.)* et 638, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν, pro ἐπέκνη, superrasit, *schabte drüber und drein, (scraped over and into it.)* et 639, ἐπὶ δ' ἄλφιτα πάλυνε, pro ἐπεπάλυνε, super inspersit. μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων, O, 467, pro ἐπικείρει, præcidit consilia pugnæ deus. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, pro ἐπέρεισε, ipse incumbebat, P, 48. et 650, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη, pro ἐπεφαάνθη, tota pugna illuminabatur. Τρωσὶν ἐπ' ἱπποδάμοισι φέρειν, pro ἐπιφέρειν, inferre illis, T, 318. ἐπὶ σοὶ κἀμοὶ θάνατος ἔσσεται, pro ἐπέσσεται aderit, Φ, 110. et 374, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, pro ἐπαλεξήσειν, depulsurum. et 535, αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι, pro ἐπιθεῖναι. ἐπὶ μηρία ἔκηεν, pro ἐπέκηεν, combussit, X, 170. sic ἐπιθέμενος, Ψ, 18. et 65, pro ἐπῆλθε, ἦλθε δ' ἐπί. et 251, ὅσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε. et 256, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν, pro ἐπέχευαν infundebant. et 400, ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε, pro ἐπέθηκε. καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν, pro ἐπικτερίσειαν, Ω, 38, justa persolverent mortuo. (sic et α, 291.) et 42, ὅστε ἐπὶ μεγάλῃ βίῃ καὶ θυμῷ εἴξας, pro ἐπιείξας, concedens. et 82, ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα, pro ἐπιφέρουσα, inferens piscibus mortem. et 445, τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε, pro ἐπέχευε. ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, pro ἐφέπεσθαι, α, 278. ὥς κε ὑμῖν κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω, β, 316, pro ἐπιήλω, infligam. ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, δ, 822, pro ἐπιμηχανῶνται, contra eum insidias struunt. sæpe etiam, ut quoque jam vidimus, casui suo *postponitur:* ᾧ ἔπι, A, 162, retracto ob id accentu, pro ἐπὶ ᾧ, cujus causa. τῷ δ' ἐπὶ pro ἐπὶ τούτῳ, E, 101, super hoc, hujus causa. ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, ad viam, juxta viam, Z, 15. sic de vespis, Π, 261. πόντον ἔπι, H, 63, super mare. et 163, 164, 167, τῷ δ' ἔπι, τοῖς δ' ἔπ', post hunc, ad hos. τῇ δ' ἐπὶ, Λ, 36, in illo scuto. ἧ ἔπι, Ξ, 67, cujus causa. μάχης ἔπι, P, 368, caligine enim densa continebantur, sol et luna, supra prœlium. et 459, τοῖσι δ' ἔπ', in his equis, i. e. in eo curru. τῷ δ' ἔπι, Ψ, 188, supra hunc et 766, ἴαχον δ' ἐπὶ, ubi est pro ἐπίαχον, acclamabant, *es schrieen dazu, (shouted.)* nam postpositum casui, retrahit semper accentum: postpositum avulsum a verbo, non item. ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι, in suis possessionibus, apud sua, α, 218. οἷς ἐπὶ Νηλεὺς ἵζεσκεν, pro ἐφίζεσκεν, insidebat, γ, 408. μύλης ἔπι, in mola, η, 104. ᾧ ἔπι κώπη, in quo gladio est capulus, Θ, 403, ubi est pro ἔπεστι, inest, supra est, *dran ist, (is in, or on.)* τῆς ἔπι εὗδε, pro ἐπὶ τῆς, in illa cubabat dormiens, ι, 428. σοὶ δ' ἔπι, λ, 366, ubi alii legunt ἔνι: ubi adest. et ἔπι notat ab extra, ἔνι sequens eodem versu ab intra: σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαί. est h. l. pro ἔπεστι vel ἔνεστι. οὐδ' ἔπι φειδὼ, neque adest parcimonia, π, 315, pro ἔπεστι. οὐ γὰρ ἔπ' (pro ἔπι, et id pro ἔπεστι, adest, præsto est) ἀνὴρ, ρ, 537. χαλεπὴ θεοῦ ἔπι μῆνις, E, 178, incumbit: nisi est pro, ἐπὶ θεοῦ, apud deum, in deo, ira est valde gravans. Sæpe *adverbiascit quasi: κρατὶ δ' ἐπὶ, und auf den kopf, (and on the head,)* sc. imposuit, ἐπέθηκε. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι, et ego insuper et illud jurabo, Ψ, 373. κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας, et occidebant insuper pastores, Σ, 529. ἐπὶ δὲ, sc. κανέῳ, et in ea lance, Λ, 629. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, insuperque ipse sonuit valde clare, sc. Apollo, O, 321, quo loco admirabiliter descripta sunt tonitrua et fulgura. nam αἰγὶς est nubes fulmina fovens: quousque ea stat in horizonte, nihil magni efficit, sed cum movetur, et in faciem alicujus exercitus vertitur, tunc fulgurando et tonando multum efficit: has nubes autem excitat sol. possis h. l. et pro avulso habere, pro ἐπάϋσε. sic et α, 442, ἐπὶ δὲ κληῖδα ἐτάνυσσεν ἱμάντι, pro ἐπετάνυσεν, attraxit, *schob vor, (drew forward:)* possit tamen et adverbialiter intelligi, ὕστερον καὶ ἐπὶ πᾶσι, *endlich, (lastly.)* ἐπὶ δ' αἰνεῖτον, et insuper consentiunt mecum hac in re, σ, 63. πρὸ μὲν τ' ἄλλα, αὐτὰρ ἐπὶ ἄλλα, alia ante, alia post, N, 799. et 800, ὣς Τρῶες, πρὸ μὲν ἄλλοι, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι. ἐπὶ δὲ 'Ορέστην, et insuper etiam eum, E, 705. nonnunquam *omittitur* præpositio ἐπὶ, etsi casus ejus adsit: e. c. Ψ, 560, λοεσσάμενος ποταμοῖο, pro ἐπὶ ποταμοῦ λουσάμενος, lotus ad fluvium. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, Π, 392, pro ἐπὶ κάρηνον, per apocopen; per præceps, *über kopf stürzend, (tumbling over,)* quod proprie de ζώοις dicitur, h. l. vero de aqua montana. οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγὸς, Δ, 235, ubi possit quidem intelligi ἐπὶ ψεύδεσι, mendaciis: sed re vera ἐπὶ est avulsum ab ἀρωγὸς, vel et ab ἔσσεται, pro ἐπαρωγὸς aut ἐπέσσεται, aderit adjutor; et ψευδέσσι legendum est, (non ψεύδεσσι) pro ψευδέεσσι, a ψευδὴς, viris mendacibus. commodum tamen et τὸ, ψεύδεσσι, pro ψεύδεσι, a ψεῦδος, sensum præbet, ut abstractum positum sit pro concreto: sicut Phocylides ait: μὴ ῥίψῃς πενίην, i. e. μὴ ἀποῤῥίψῃς τὸν πένητα, ne abjicias et affligas pauperem. ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα, sperat in dies singulos, Ω, 491, ubi pertinet ad ἤματα. ἐπὶ, compositum cum verbo, regit tamen casum suum; e. c. M, 308, τεῖχος ἐπαΐξαι, invadere murum, pro ἀΐξαι ἐπὶ τὸ τεῖχος, ruere cum impetu ad murum. *avulsum* ἐπὶ in *Pindaro* est, Ol. 2, 21, pro ἐπάγων, inducens. et 68, pro ἐπάγει. et 164, pro ἐπιτανύσας. et Ol. 3, 11, ζευχθέντες ἔπι, pro ἐπιζευχθέντες. et Ol. 7, 82, pro ἐπιβαίνει. et Ol. 8, 42, pro ἐπιτεῦξαι. et Py. 2, 16, pro ἐπιτίθησι, ubi verbum longe post, versu demum 19, sequitur. et Py. 4, 40, pro ἐπέκλαγξε. et 64, pro ἐπιθορών. et Py. 5, 160, pro ἐπέχειν. et 168, pro ἐπιδοῦναι, ubi verbum præcedit, avulsa præpositio sequitur: addere, adjicere. et Py. 9, 93, pro ἐπαγείρας. et Py. 11, 22, pro ἐπιβαλών. et Ne. 10, 132, pro ἐπιπλῆξε vel ἐπέπληξε. et Ist. 8, 99, pro ἐπένευσαν. ἐπὶ cum verbo compositum pertinet sæpe ad nomen in constructione: e. c. Ol. 1, 50, θνητοῖς ἐπιφέρουσα τιμὴν, pro φέρουσα τιμὴν ἐπὶ βροτοῖς, afferens honorem et pretium apud et inter homines, παρὰ αὐτῶν: τὸ γὰρ, ἐν ἀνθρώποις φέρειν τιμὴν, apud homines in pretio esse, est τιμᾶσθαι. cæterum in compositione sæpe notat, ad, e. c. ἐπινεύω, adnuo, consentio: A, 528. et 535, ἐπέρχομαι, advenio, accedo. sæpe est pro κατὰ, contra: e. c. ἐπάρατος est κατάρατος, contra et in quem preces hostiles fiunt; et ἐπίῤῥητος, i. e. καθ' οὗ ῥηθείη ἂν πολλὰ, ὁ καταῤῥήσεων ἄξιος, contra quem multa dici possunt; et ἐπίκλημα, i. e. κατέγκλημα. conf. ἐπέχειν. sic et ἐπανίστασθαι contra aliquem surgere, κατεξανίστασθαι. sic dicitur, ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, contra nos, ut ἐναντιότητα signet; et ἐπὶ Θήβας, i. e. κατὰ Θηβῶν. quanquam in poëta, ut exempla docent, hic significatus simplicis præpositionis cum accusativo, fere nusquam appareat, sed semper sit, ad, prope. Sæpe autem ἀκρίβειάν τινα innuit, καὶ ἐπίτασιν ἐνεργείας: e. c. ἐπιόψομαι, accurate inspiciam. Sæpe est idem quod ἐν, e. c. ἐπουράνιος, ὁ ἐν οὐρανῷ. Sæpe notat ἐκ περισσοῦ, ut fere abundet; ut ἐπίουρος, custos; ἐπιβουκόλος, pastor boum; nisi quod tamen et in his intendit significatum, ut diligentem notet. sæpe ὑστεροχρονίαν, ut ἐπίλογος, qui post omnes loquitur. sæpe προσθήκην, ut ἐπίκουρος, adjutor, et proprie juvenis additus: et ἐπιβολή. pertinet hæc vocula ad radicem ἕπω; nam propria ejus notio et prima est, *apud, ad, bey, (at.)* vide sub ἐπιδήμιος, ἐπέχω, et 'Εσχάρα.

ἔπι, pro ἔπεστι, vide sub ἔπειμι.

ἐπιάλλω, f. αλῶ. ("Εω) immitto, injicio. ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε, ι, 288, Polyphemus injecit manus sociis meis, pro ἐπίαλλε, ἐπέβαλε. ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλε, ο, 474, Jupiterque ventum bonum misit. οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, χ, 49, iste enim immisit in domum tuam hæc, i. e. οὗτος αἴτιος τῶν παρόντων κακῶν. ἐπὶ δεσμὸν ἴηλον, injice, immitte, vinculum, Θ, 443. et 447, ἐπὶ δεσμὸν ἴηλε, pro ἐπίηλε, aor. 1. πειρήσω, ὥς κε ὔμμι (ὑμῖν) κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω, pro ἐπιήλω, aor. 1. conj. β, 316, ut vobis malum exitium immittam, ἐπιβάλω, ἐπιπέμψω. ἐπὶ δεσμὸν ἴῆλαι, φ, 241. οὐδ' ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλοντα, non injicientem manus cibo, κ, 376. quidam hoc compositum scribere malunt ἐφιάλλω, ut derivatio ab ἵημι fiat manifestior, et quia in comico occurrat ἐφιαλεῖς, i. e ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις: sed quia Suidas ibi legit, φιαλεῖς, i. e. μετ' εὐχῆς ἕξῃ τοῦ πράγματος, verbo ab ἡ φιάλη orto; vana est ista scribendi ratio.

ἐπίαλμενος, vide sub ἐφάλλομαι.

ἐπιάλτης, ὁ, ἐπίαλτος, ὁ, vide sub 'Εφιάλτης, in R.

ἐπιάχω, ("Ια) adclamo, exclamo. ὅσον ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἀνέρες, E, 860. Ξ, 148, quantum novies mille viri exclamant. πάντες ἐπίαχον, acclamabant, adsensum testantes, H, 403. I, 50, qui est effectus boni oratoris. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς, N, 822, 834. et 835, 'Αργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, exclamabant, *schrieen auf, (shouted.)* sic P, 723. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες, Ψ, 766.

ἐπίβαθρον, ου. τό. (Βάω) merces quæ datur ob vecturam in navi, *fährgeld, transportgeld, (money paid for passage or freight.)* ναῦλος, μισθὸς ἐπιβάσιος νηός. καὶ δέ κεν ἄλλο ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην, ο, 448, aliud etiam pretium pro vectura lubens sane dederim.

ἐπιβαίνω, (Βάω) impono alium vel me, *setze oder stelle drauf, mich oder einen andern, (put or place myself or another upon.)* αὐτὸν ἵππων ἐπέβησε, Θ, 129, eum equos adscendere fecit, *liess ihn auf den wagen steigen, (made him mount the carriage.)* πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησε, I, 542, multos rogo imponi fecit, *hat vielen auf den scheiterhaufen geholfen, (has brought many to the funeral pile:)* ubi consequens pro antecedente, i. e. interfecit multos. τόνδε εὐκλείης ἐπίβησον, Θ, 285, hunc gloriæ admove, *bringe ihn in ruhm, (raise him to glory,)* ἐπιβίβασον αὐτὸν εἰς εὔκλειαν. et 197, ἐλποίμην ἂν 'Αχαιοὺς αὐτονυχεὶ νηῶν ἐπιβησέμεν, sperem sane, eos hac ipsa nocte in naves conscensuros esse; facturum me ut conscendant. et his locis fuit active. Neutraliter est B, 351, νηυσὶν ἐπέβαινον 'Αργεῖοι, naves conscenderunt, et in navibus profecti sunt. οὐ πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, non muros nostros conscendes, Θ, 165, et οὐ non solum ad ἐπιβήσεαι, sed etiam suo modo ad εἴξαντος pertinet. ego non cedam, nec tu conscendes. est et novum verbum ἐπιβήσε-

μαι, ionice factum ex futuro, cujus imperativus est Θ, 105, ἄγε ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, conscende currum meum, adscende in currum meum. sic et E, 221. σῶν ὀχέων, adscende in currum tuum, Λ, 512. et 517, αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπιβήσετο, ubi est imperfectum. et sine augmento, ἑοῦ ἐπιβήσετο δίφρου, Θ, 44, suum adscendit currum. ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο (vel, ut alii legunt, ἐπεβήσατο) δίφρου, N, 26. ξεστοῦ δίφρου ἐπεβήσετο, Ω, 322. ἵππον ἐπιβησόμενον, eum qui in currum adscendere volebat, adscendentem, E, 46, ubi potest esse participium hujus novi verbi, vel et futuri primi ordinarii. sic et Π, 343. μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, pro ἐπιβῆναι, nunquam me in lectum ejus adscendisse, I, 133, 275, est circumlocutio coitus: et l. c. plura verba de eadem re; nam juraturus ita loqui debet, ut liquido intelligatur quid sit id quod juratur, ne ulla locum habeat amphibolia aut reservatio mentalis. hinc postea ἡ ἐπίβασις de coitu, etiam brutorum, positum. et de ζώων μίξει dicit Theocritus, βατεῦνται (pro βατοῦνται) a βατέω et βατέομαι, quod est ex βαίνω: *sie springen, (they leap.)* eadem verba ex I citata sunt et T, 176. οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, M, 375, pro ἐπέβαινον εἰς ἐπάλξεις. et 444, κροσσάων ἐπέβαινον, ubi est cum genitivo, in pinnas adscendebant, *stiegen auf die brustwehren der mauer, (ascended to the breastwork of the wall.)* et id de conatu solo intelligendum. ἵππων ἐπεβήσατο, inscendit currum, K, 513. ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην, quos conscendere possim, E, 192. sic et Ξ, 299, ἐπιβαίης. μὴ μὰν ἀσπουδεί γε νεῶν ἐπιβαῖεν, ne sine negotio naves adscendant vel adoriantur, Θ, 512, pro ἐπιβαίησαν. ὄφρα ἐπιβαίη, E, 666, ubi est sine casu, et est, ὄφρα ὀρθὸς σταίη, *dass er auf den fuss treten und gerade einher gehen könnte, (that he might be able to stand on his legs, and walk upright:)* nam sequens σπευδόντων pendet ab οὔτις, nemo festinantium. τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος, pro ἐπέβη, Π, 702, aggressus est, adortus est; et confer ἀγκὼν sub κέω. πυρῆς ἐπιβάντα, Δ, 99, rogo impositum, i. e. καυθέντα, quod consequens est mortis. et dictum, quasi ipse mortuus rogum conscenderit. poëtice ergo ἐπιβαίνειν potest dici pro ἐπιτίθεσθαι. ὧν ἵππων ἐπιβὰς, conscensis suis equis, E, 328. sic ἐπιβάντες, postquam inscenderant naves subductas, O, 387, *da sie drauf gestiegen oder getreten waren, (when they had gone on board them.)* ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, pro ἐπιβαίνειν, E, 255, piget me, currum conscendere. οὐδὲ πόληος εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, Π, 396, non sinebat cupidos ad urbem adscendere, versus urbem ingredi. et 69, Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε, pro ἐπιβέβηκε, tota civitas ingruebat, vel ingruit, *gehet auf sie los, (goes against them,)* ἐπίκειται, premit, urget: et est sine casu objecti positum. πόλις sunt οἱ πολῖται. αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην, Ψ, 379, adscensuris currum similes erant, vel invasuris. Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα, Ξ, 226, qui accusativus ellipticus notat transitum super locum; sicut genitivus notat in locum. θεοὶ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, ψ, 13, insipientem ad sapientiam perducere possunt. ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, δ, 521. κούρη δ' ἐπεβήσετο ἀπήνης, conscendit currum, ζ, 78. ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν, pro ἐπέβαινε, conscendit navem, λ, 533. ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, cum ad urbem venerimus, ζ, 262. ὥς κέ με τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης, ut me deportetis in patriam meam, η, 223. νῶϊ δὲ εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, conscendamus cubile nostrum, κ, 334, inquit Circe ad Ulyssem. et 340, σῆς ἐπιβήμεναι (ἐπιβῆναι) εὐνῆς. et 342. οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς. et 347, καὶ τότε ἐγὼν Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς. et 56, ἔνθα ἐπ' ἠπείρου βῆμεν, pro ἐπέβημεν, *traten ans land, (went on shore.)* ἔβη κοίλην ἐπὶ νῆα, δ, 731, pro ἐπέβη, conscendit, vel profectus est in nave. et 817, παῖς ἔβη κοίλης ἐπὶ νηός. ut ergo hoc significatu accusat. et genit. sit indifferens. ἐπέβημεν γαίης, ι, 83. et 85, ἐπ' ἠπείρου βῆμεν. ut ergo prius sit: accedebamus ad terram; posterius, egressi sumus in terram. et 101, νηῶν ἐπιβαινέμεν. ἐπέβην γῆς ἀμῆς, ad terram nostram, λ, 166, 481. ἐπὶ νηὸς ἔβη, ο, 546, conscendit. ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος ἔβη, φ, 51, *sie gieng zu einem hohen schranke oder spinde, (she went to a high shelf.)* nisi σανὶς collective notat, repositorium magnum. ἀναιδείης ἐπέβησαν, in impudentia ambularunt, impudentiæ affines factæ sunt, χ, 424. ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν (ἐπέβησαν) γαίης, ψ, 238. ἠπείρου ἐπιβῆναι, ε, 399. ἧς γαίης ἐπιβήμεναι, pro ἐπιβῆναι, η, 196. οὐκ ἐάας ἑταίρους γῆς ἐπιβήμεναι, *ans land gehen, (to go on shore,)* μ, 282. et 434, οὐδέ πῃ εἶχον οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι, *ich konnte die füsse nirgendswo feste ansetzen oder wo drauf treten, (I could no where gain firm footing, nor stand upon it:)* nam utrumque est idem. *ich muste in der luft mit den händen hangen bleiben, (I was forced to hang by my hands in the air.)* Τροίης ἐπιβήμεναι ad Trojam proficisci, ξ, 229. ἐπ' Ἀχιλλῆος βήμεναι ἵππω, pro ἐπιβῆναι αὐτοὺς, P, 504, invaserit equos eosque in potestatem suam redegerit. σχεδίης ἐπιβαίην, ε, 177, ratem conscenderim, vel potius, fabricandam ratem aggressus fuerim. nam ἐπιβῆναί τινος, sæpe est, aggredi et conari aliquid. *an etwas gehen, an etwas sich machen, (to set about something.)* νηῶν ἐπιβαινέμεν pro ἐπιβαίνειν, δ, 708, naves conscendere. Πιερίην δ' ἐπιβὰς, ε, 50, ubi de transitu per locum dicitur. *da er über Pierien gegangen, (having passed through Pieria.)* ἐπὶ νηῶν βάντες, θ, 501. ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς, κ, 480. οὐδ' ἐνόησά σε νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ν, 319. ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον (dualis a. 2. pro ἐπέβητον) ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ψ, 52, et notat vel active, ut animum vestrum ponatis in lætitia, imponatis lætitiæ: vel neutraliter, ἵνα ἄμφω, κατὰ τὸ ἦτορ ὑμῶν, ἐπιβαίητε εὐφροσύνης, i. e. ἵνα χαρείητε, ut lætemini. οἵτε ἐπὶ γαίης ἀλλοτρίης βῶσιν, pro ἐπιβῶσιν, aor. 2. conj. ξ, 86, invadunt terram alienam. ἐπιβαίνει λήθης νέφος, Ol. 7, 82, supervenire solet oblivionis nubes. αὐτὸν πότμος ἐπέβησεν ἀρχαίας εὐημερίας, Ist. 1, 55, adscendere fecit, restituit, in pristinam felicitatem. πολλῶν ἐπέβην, multa aggressus sum, Ne. 1, 27, ἡψάμην. ἐπέβη ἀνορέαις, Ne. 3, 34, conscendit strenuitates. Σικυωνόθε σὺν φιάλαις ἐπέβαν pro ἐπέβησαν, Ne. 10, 81, a Sicyone processerunt, *sind einher gegangen von dem orte her, (have gone from the place.)*

ἐπιβάλλομαι, vide sequens et sub βάλλομεν, aliquanto a fine.

ἐπιβάλλω, (Βάλλω) superjicio, *lege drauf, (I lay upon.)* invado, *gehe drauf los, (I fall upon.)* ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν, vulneri imponebat, Λ, 845. τρίχας ἐπέβαλλον νέκυϊ, Ψ, 135, *sie warfen ihre haare auf die leiche, die sie sich abschnitten, (they threw their hair, which they had cut off, upon the corpse.)* ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον, Ω, 272, *legten den ring über den nagel an der deichsel, (put the ring over the nail on the pole.)* nam sermo est de curru jungendo. βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ, δ, 440, *bedeckete jeden mit einer haut, (threw a skin over each.)* νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, ζ, 320, *sie hieb mit der peitsche mit verstande, (she applied the whip with skill.)* ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ, ξ, 520. ἐφ' ἵπποιϊν μάστιν βάλεν, *peitschete die pferde an, (lashed the horses,)* ο, 182. et 296, ἡ δὲ (ναῦς) Φέρας ἐπέβαλλεν, i. e. παρὰ Φερὰς εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔθεεν, ἔπλεεν, *lief glücklich an der gegend von Pheræ vorbey, (passed Pheræ without accident,)* cursum tenuit e regione illius loci, non appulsa est ibi navis, sed cursum tantum tenuit ad regionem ejus loci, et deinde ultra præternavigavit. *richtete den lauf gegen Pheræ, (steered for Pheræ.)* ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν, injecit ei vellus, τ, 101. et 604, ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις βάλε. ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι, υ, 4, ἐπέθηκε, ἐπέθετο, collato 143. ὕπνον, φ, 358. ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, *auf die beute fallend, (falling upon the booty,)* cupidus exuviarum, Z, 68. ut ἐπιβάλλεσθαι notet ἐφίεσθαι, ἐπιθυμεῖν. nam in genere ὁ ἐπιβαλλόμενος est, ὁ θέλων ἐπιτυχεῖν, *der wornach zielet und will es treffen, (one aiming at and endeavouring to hit something.)* hoc fere sensu et supra de nave positum verbum. sic ἐπήβολος φρενῶν est ὁ ἐπιτυχὴς αὐτῶν, *der des verstandes mächtig ist, (a person of excellent understanding.)* et ἐπήβολος νηὸς, nactus navem. ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, pro ἐπεβάλοντο, ξ, 209, et vide κλῆρος. μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετο ὤμοις, ο, 61. coll. 60, ubi est περιέδυνε. ὅθι ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας, ubi injecerat magnam pellem, τ, 58. ἐπιβαλὼν στέφανον, Py. 11, 22, addens coronam. ἐπιβάλλειν ponitur et de imponendo tributo, vel multa pecuniaria: unde est ἡ ἐπιβολὴ, impositio multæ, ἡ ἐπιτίμιος ζημία, Aristoph. Vesp. 766. pro ἐπιβάλλω dicitur et attice φιάλλω, f. αλῶ, operi admoveo me, Vesp. 1339. possit et verbum esse φιαλέω, Pax, 431, ut concipiatur factum ex ἡ φιάλη. alii ab ἐπὶ et ἰάλλω factum concipiunt verbum. sed præstat fortasse ab ἐπιβάλλω.

ἐπίβασις, ἡ, vide sub ἐπιβαίνω, paullo ab initio.

ἐπιβάσκω, (Βάω) novum verbum Ionicum ab ἐπιβάω. et notat active, ἐμβιβάζω, induco, insistere facio. οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν (ionice pro ἐπιβάσκειν) υἷας Ἀχαιῶν, B, 234, Achæos in mala et infortunia inducere, *in üble umstände zu setzen, (to bring calamities upon.)* cujus oppositum est, ἐμβιβάζειν τινὰ ἀγαθοῖς. mala vero h. l. sunt pestilentia, et ira et defectio Achillis. posset quidem et neutraliter intelligi, pro: οὐ χρὴ τὸν βασιλέα ἐπιβαίνειν κακῶν καὶ ἀδίκων ἔργων τῶν εἰς τοὺς Ἀχαιούς: δεῖ γὰρ εὐεργετικὸν εἶναι τὸν ἄρχοντα, οὐκ ἀδικητὴν καὶ κακοποιόν. Sed tamen l. c. transitiva notio præstat, pro ἐπιβαίνειν ποιῶ κακῶν. alibi ἐπιβάσκειν τινα κακῶν est, docere aliquem mala, διδάσκειν κακὰ, *einen verführen, (to seduce a person.)*

ἔπιβδα, ης. ἡ. (Βάω) sequens dies, sequens tempus, *die folge, (the sequel.)* est ab ἐπιβαίνω, accedo insuper, interserto δ, et proprie est ἡ μεθέορτος, ἢ ἡ ἑπομένη τῆς ἑορτῆς ἡμέρα, dies festus additus, *das nachfest, (the after festival.)* deinde in genere, quodvis sequens. τραχεῖαν πρὸς ἔπιβδαν, Py. 4, 249, asperum ad tempus subsequens. αἱ ἔπιβδαι ergo proprie sunt αἱ ἑπόμεναι ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι, ἐπιβάδες τινὲς οὖσαι, οἷον ἐπαγόμεναι τῇ ἑορτῇ, e. c. si tribus feriis legitimis quartus dies insuper additur. deinde in genere, τὸ μέλλον καὶ τὸ μετὰ ταῦτα. hæc etymologia est sana, et antiquis probata. confer notata ad ἐπέρχομαι de hac voce. alii vero β intersertum dicunt Laconice, ut in ἔβασον pro ἔασον, permitte; et derivant a δαὶς, ἡ, epulum, quasi sit ἐπὶ δαιτὶ, ad epuli diem adjectus alius. alii magis inepte deducunt ab ἐπιβδάλλειν, quod dicunt esse, iterum mulgere, *nachmelken, (to milk again;)* cujus simplex βδάλλω, mulgeo, in bono usu est; et est a βάλλω. Vide sub ἐπέρχομαι.

ἐπιβήτωρ, ορος. ὁ. (Βάω) conscensor, *der drauf steiget, (one who mounts.)* ἵππων ἐπιβήτορας, σ, 262, boni conscensores curruum, *gute wagenstreiter, (good managers of cars.)* συῶν δ' ἐπιβήτορα κάπρον, verrem conscensorem porco-

rum, λ, 130. ψ, 278, qui init sues, *der sie bespringet, (which covers them.)*

ἐπιβλὴς, ῆτος. ὁ. (Βάλλω) est ξύλον συνέχον ἐπικεκλεισμένας τὰς θύρας, ἐν τῷ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον, ἢ ἀπὸ στύλου εἰς στύλον, τῇ θύρᾳ ἐπιβαλλέσθαι, *ein riegel der quer vor die thüre geschoben wird, (a bar which reaches quite across the door.)* θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, Ω, 453, ubi de grandi pessulo est sermo: collato 455, ubi idem vocatur μεγάλη κληῖς. utrumque ergo notat τὸν μοχλὸν, pessulum, *den querriegel von holz oder eisen, der vor die zugemachte thüre vorgeschoben wird, (the bar of wood or iron which is put to fasten a door.)* idem dicitur τὸ κλεῖθρον, et ὁ ὀχεύς. idem nonnunquam ἄνωθεν κάτω ἐπιβάλλεται, et κάτωθεν ἄνω ἀπωθεῖται.

ἐπιβοάω, f. ήσω. (Βοῦς) clamo ad aliquem. σὲ γὰρ πρώτην, θεὰ, πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθα, K, 463, pro ἐπιβοησόμεθα, *wollen dich anrufen, (will call upon thee.)* ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι, α, 378. β, 143. sic Herodotus dicit νῶσαι pro νοῆσαι, et alius habet ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα. νωσάμενος pro νοησάμενος, Theocr. Id. 25, 263.

ἐπιβολὴ, ἡ, vide sub ἐπιβάλλω.

ἐπιβουκόλος, ου. ὁ. (Κλάω) pastor boum. idem qui βουκόλος, q. v. ὁ ἐπιστατῶν βουσὶ, ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος. re ipsa autem in poëta is erat villicus et præfectus pastorum, subpastores suos habens: unde et ὄρχαμος ἀνδρῶν dictus. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, γ, 423. υ, 235. φ, 199. χ, 268, 292, 285. talis dicitur et βούτης, ου. ὁ. caprarum pastor est ὁ αἰπόλος, equorum ἱπποπόλος aut ἱππονόμος, ovium ποιμὴν aut προβατεὺς aut μηλάτης, suum συβώτης aut συφορβὸς et ὑφορβός. grex ovium est τὸ ποίμνιον, in Homero τὸ πῶϋ.

ἐπιβουλία, ας. ἡ. (Βάλλω) insidiatio. ἀντίτεινε ἐπιβουλίᾳ, Ne. 4, 60, resiste insidiis et reprehensionibus adversariorum. ἐπίβουλος, ὁ ἡ, insidiosus.

ἐπίβουλος, ὁ ἡ. vide supra.

ἐπιβρέμω, (Βρέμω) cum fremitu contra et supra aliquid ruo. τὸ δὲ ἐπιβρέμει ἶς ἀνέμοιο, P, 739, vis venti insuper fremit contra illud, sc. πῦρ. φυσᾷ σὺν βρόμῳ ἐπὶ τὸ πῦρ.

ἐπιβρίθω, f. ίσω. ("Αω) superpondero, nimis gravis sum, nimium gravo, prægravo. ὅτε ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, E, 91, et hoc physice dictum: quamdiu enim οἱ ἄνω ἀτμοὶ (vapores humidi, *dünste,*) *(vapours,)* κοῦφοι ὦσιν, οὐχ ὕει: ἐπιλιπούσης δὲ (remittente) τῆς ἄνω θερμότητος, πιλοῦνται, (densantur) καὶ βρίθοντες (graviores facti aëre) κάτω φέρονται. sic et M, 286. et præter ea quæ modo diximus, etiam in eo est cura poëtæ accurata, quod naturam rei exprimit, nam et nix ob gravitatem suam vergit deorsum: quanto magis imber. μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων, H, 343, nam et Troës in pugnâ ζαχρηεῖς, i. e. ἄγαν βαρεῖς, καὶ βρίθοντες, *schwer fallende, überwiegende, (weighing heavily, outweighing.)* μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα, M, 414, i. e. μετὰ τῆς συνήθους βαρύτητος ἦλθον εἰς τὸν ἄνακτα. ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, ω, 343, i. e. ἐπιβαρήσειαν τοὺς καρποὺς, (nam sermo est l. c. de uvis in vitibus) ὡς ἤδη πεπληρωμένους, καὶ οὕτω βάρος ἔχοντας, *die trauben völlig voll saft, und also schwer, machen, (causing the grapes to be full of juice, and consequently heavy.)* nam plene maturi fructus sunt gravioris ponderis quam immaturi; ideoque etiam ad decidendum sunt proniores. ὄλβος, εὖτε ἂν ἐπιβρίσας ἕπηται, Py. 3, 190, si quando cum magno pondere me secutus fuerit. ut ergo h. l. in optimo sensu dicatur ἐπιβρίθειν. *vollwichtig seyn, (to be of full weight.)*

ἐπιβύω, vide sub βύω.

ἐπιβώσομαι, pro ἐπιβοήσομαι, vide sub ἐπιβοάω.

ἐπιβωτάω, vide sub βωστρέω.

ἐπιβωτὸς, pro ἐπιβόητος, vide sub ἐπέχω, ad initium.

ἐπιβώτωρ, ορος. ὁ. (Βοῦς) præfectus pastorum, *ein oberhirte, (a chief herdsman:)* ἀνδρὶ νέῳ ἐπιβώτορι μήλων, παναπάλῳ, οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασιν, ν, 222, s. ubi est illustre exemplum, quod et regii juvenes præfuerint pecoribus pascendis, habentes sub se servos suos.

ἐπιγείνομαι et ἐπιγίγνομαι, (Γάω) subnascor, succresco. φύλλα ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρῃ, Z, 148, folia succrescunt vere, loco priorum. hinc dicuntur οἱ ἐπίγονοι, qui subnati sunt in locum majorum, adhuc sæpe viventium. ὅτε κεν νηυσὶν ἐπιγένωμαι, Θ, 180, si ad naves pervenero. εἰ γὰρ ἀραῖς ἡμετέραις τέλος ἐπιγένοιτο, ρ, 496, si precibus nostris eventus accederet. ἐπιγεινομένων, Py. 4, 83, prognatis.

ἐπιγελάω, f. άσω. ("Ελω) rideo ob vel ad aliquam rem. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες 'Αχαιοὶ, Ψ, 840.

ἐπιγνάμπτω, (Κνάω) inflecto. ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ, A, 569, inflectens suum cor, κλιθεῖσα, ταπεινωθεῖσα, ὑποχαλασθεῖσα τοῦ ἀτενοῦς ἤθους, cedens a pertinacia solita. nam sermo est de Junone. ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας "Ηρη λισσομένη, B, 14, *hat alle auf andre gedanken und auf ihre seite gelenket, (has bent them to other thoughts and to her side,)* ἔπεισεν. ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν, I, 510, flectit pectora bonorum. et his locis est in significatu metaphorico. in sensu proprio est, Φ, 178, ἤθελεν ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ, volebat frangere hastile, incurvando illud. Vide sub "Αγω frango.

ἐπιγνῶμι et ἐπιγιγνώσκω, (Νέω) agnosco. ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι, pro ἐπιγνῶσι, σ, 30, ut omnes spectent et dijudicent. αἴκε μὲ ἐπιγνοίη, an forte me agnoscat, ω, 216, coll. 217. ἐπέγνω Κυρήνη δικαίαν αὐτοῦ, cognovit satis justitiam ejus, Py. 4, 497.

ἐπίγονος, ὁ, vide sub ἔπειμι, et sub 'Επίγονοι, in R.

ἐπιγουνίδιος, ου. ὁ ἡ. ("Αγω) genibus insidens. ἐπιγουνίδιον βρέφος, Py 9, 107, infantem genibus insidentem, *auf dem schoosse, (on her lap.)*

ἐπιγουνὶς, ίδος. ἡ. ("Αγω) femur, femen. *das dicke bein, die lende, der schenkel, (the thigh.)* ὁ ἀνωτέρω τοῦ γόνατος τόπος. καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, ρ, 225, etsi serum bibens, magnum femur faceret, i. e. εὐσαρκίαν, εὐεξίαν, parte posita pro toto. *er könnte wadike trinken, und sich einen dicken ars zulegen, (by drinking whey he would get a thick thigh.)* οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει, σ, 73, quantum et quale femur! deinde et os illud, quo genu tegitur, *die kniescheibe, (the patella, or knee-pan,)* sic vocatur.

ἐπιγράβδην, ('Ράω) adverb. strictim, *gestreifet, geritzet, (grazed.)* δουρὶ ἐπιγράβδην ἔβαλε πῆχυν δεξιτερῆς χειρὸς, Φ, 166, hasta feriit sic ut stringeret cubitum dextri brachii, *traf so dass er streifend verwundete, (struck so as to graze:)* ut notetur τὸ ἐπιπολῆς, ὡς μόνον ἐπιγράψαι καὶ ξέσαι τὸν πῆχυν. durius tamen paullo, quam ἐπιλίγδην, quod etiam notat τὸ ὅσον ἐπιψαῦσαι, ab inusitato λίζειν, unde τὰ λίστρα, i. e. πτύα σεσιδηρωμένα, *schüppen oder schaufeln die unten mit eisen beschlagen, (scoops or shovels shod with iron,)* quæ et οἱ ξυστῆρες. λιστρῶσαι est ξύσαι καὶ ὁμαλίσαι, *glatt und eben machen mit einer solchen schaufel, (to make smooth and level with such a shovel.)*

ἐπίγραμμα, τὸ, vide infra.

ἐπιγράφω, f. ψω. ('Ράω) superiorem cutem distringo et vulnero, *ich mache einem eine streifwunde, (I graze a person.)* nam ἐπὶ notat hic τὸ ἐπιπόλαιον, superficiem. ἀκρότατον χρόα φωτὸς ἐπέγραψεν ὀϊστὸς, superiorem cutem viri distrinxit et dilaceravit sagitta, Δ, 139. νῦν δέ με ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, nunc distringens mihi superiorem partem pedis, Λ, 388, ubi id satis grave vulnus, contemnendi hostis causa, hoc levi verbo appellat. ἐπιγράψαι τέρενα χρόα χαλκῷ, distringere teneram cutem ferro, N, 553. ἔγχεϊ ὦμον ἐπέγραψεν, χ, 280, hasta conjecta distrinxit leviter humerum. ἐπιγράψας κλῆρον, incidens notam aliquam in signum sortis, H, 187, ἐπιξέσας. nam γράφειν est et, ξέειν, radere. hinc adverb. γράβδην: et αἱ γραπτύες sunt αἱ τῶν μελῶν γραφαὶ, ἀμυχαὶ, ξεσμοὶ, *die zerritzungen, (scratches.)* Laconice γράφειν dicebatur γριφᾶσθαι. cæterum τὸ ἐπίγραμμα, prout recentiores hoc nomen ponunt, *eine aufschrift, überschrift, (an inscription, superscription,)* est H, 89, 90, ut ergo et horum auctor sit Homerus. διαγράφω notat inter alia et, deleo scriptum. Aristoph. Nub. 772.

ἐπιδέδρομα, vide sub ἐπιδρέμω.

ἐπιδεικνύω, (Δέλω) exhibeo, manifesto. ἐπέδειξε βίαν, Ne. 11, 19. ἐπεδείξαντο κρίσιν, Py. 4, 450, exhibuerunt specimen judicio subjiciendum, *sie zeigeten und stelleten sich dem urtheile, (gave a proof or specimen.)*

ἐπιδείπνια, τὰ, vide sub δόρπος, ad finem.

ἐπιδέξιος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) ad dextram. ἀστράπτων ἐπιδέξια, B, 353, fulgurans ad dextram, i. e. ab oriente: quod signum erat faustum impetrantibus. ὄρνυσθε ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι, *machet euch alle nach der reihe dran, und fanget von der rechten seite an. (come up quickly in succession, beginning on the right hand side,)* φ, 141, in qua dextra triclinii magni parte stabat et ὁ κρητὴρ, ex quo vinum ministrabatur: quod boni ominis erat, ingredientibus εἰς ἀνδρῶνα *(in den saal der mannspersonen) (into that part of the house appropriated to the males)* ἐν δεξιᾷ κεῖσθαι τὸν κρητῆρα. ἐπιδέξια χειρὸς, sc. κατὰ, Py. 6, 19, i. e. δεξιᾷ χειρὶ, quod attinet dextram manum.

ἐπιδέρκομαι, ("Ορω) intueor supra. οὐδέ ποτε αὐτοὺς ἠέλιος ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, λ, 16, nunquam adspicit eos sol radiis.

ἐπιδευὴς, έος. ὁ ἡ. (Δέω) cui deest aliquid, qui defectu aliquo laborat, *bedürftig, (needy.)* est pro ἐπιδεὴς, a δέομαι, indigeo. κτήματα πολλὰ, ἅ τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευὴς, quæ cupit et cupide sperat quicunque egens, E, 481. δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, I, 225, non laboramus defectu convivii, sc. ἐσμέν: *wir haben ein ander anliegen, (we want something else.)* ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, N, 622, non deest vobis omne aliud probrum. ubi οὐκ ἐπιδευὴς est, πλήρης, oppletus. λέων, δηρὸν ἐπιδευὴς κρειῶν, M, 299, leo, cui diu defuerunt carnes, i. e. μάλα πεινῶν, valde famelicus. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃς, T, 180, ne quid mutilum habeas in satisfactione accipienda. ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ (herus) ἐπιδευὴς οὔτε τι ποιμὴν τυροῦ καὶ κρειῶν καὶ γάλακτος, δ, 87. πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν, sc. τοῦ 'Οδυσσέος, φ, 185, multum inferiores Ulysse erant robore. et 253, εἰ δὴ τόσον βίης ἐπιδευέες ἐσμὲν ἀντιθέου 'Οδυσῆος, ubi ergo phrasis est plena. πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν, ω, 170. *wir waren weit davon entfernet, es fehlete uns viel daran, (we were far from, we wanted much of that.)* idem dicitur ὁ ἡ ἐνδεής. πόλλῳ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς, Eurip.

Phœn. 708, inveni enim, quod multum desit ad reconciliationem.

ἐπιδεύομαι, f. ευήσομαι. (Δέω) egeo, indigeo. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, B, 229, num jam et auro indiges. πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, E, 636, multum inferior es illis viris, *es fehlet bey dir noch viel biss zu solchen männern,* i. e. *ehe du ein solcher wirst, (thou fallest very short of such men, art greatly inferior to them.)* σοῦ ἐπιδευομένους, eos, qui indigent tui, Σ, 77. μάχης ἐπιδεύομαι, Ψ, 670, in pugnando deest mihi aliquid, in pugnando sum inferior aliis. οὐ γάρ τι μάχης ἐπιδεύετο Ἀχαιῶν, non sane pugnando inferior erat Achæis, Ω, 385, ubi vides phrasin plenam cum duplici genitivo. ergo alibi, ubi unus tantum genit. in tali sensu verbi apparet, deest alter, e. g. ἄλλων, in Ψ, et ἀρετῶν, in E. νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι, nunc vero desunt mihi hæc, ο, 370. notat ergo hoc verbum proprie, defectu aliquo laboro. alligatus sum defectui alicui. *ich bin bedürftig, (I am in need of something.)*

ἐπιδεύτερον, αὖτις, (Δέω) altera vice iterum, in sequens tempus rursus, γ, 161. ubi quoque neutrum adverbialiter positum videtur; nisi malis pro: ἐπὶ δεύτερον χρόνον.

ἐπιδέω, f. ήσω. (Δέω) superligo. *binde drauf, (I bind upon,)* illigo, *binde dran, (I bind to.)* ἐπέδησεν ἄκρῳ ζυγόν, E, 729, 730. ἐπιδῆσαι αὐτῆς (ἁμάξης) πείρινθα, Ω, 190, 267.

ἐπιδημεύω, f. εύσω. (Δέω) sum apud populum meum et in patria. ἐν δήμῳ διατρίβω. ἀλλ' ἐπιδημεύεις, π, 28, inquit Pastor ad Telemachum, quem accusat, quod agros suos non obeat, sed semper in publico et in urbe versetur. qui fingunt, regionem quandam urbis Ithacæ, nomine proprio vocatam fuisse δῆμος, sicut Romæ domus principalis dicta fuit palatium; ii et specialius hoc de Telemacho dictum esse autumant, quasi sit, sedes semper ἐν δήμῳ, i. e. in regione illa urbis, ubi tua est domus regia. Sed nomen istud proprium sine dubio figmentum est grammatici alicujus. cæterum amanter Eumæus exprobrat herili filio rarum in agros adventum, quia semper eum optabat conspicere: re vera non raro veniebat eo. verbum est ἐπιδημέω, ab ὁ ἡ ἐπίδημος, cui opponitur ἀπόδημος: υ est æolice intersertum.

ἐπιδημέω, vide supra.

ἐπιδήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) duplici significatu ponitur a poëta. nam est, contra vel adversus populum proprium: ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, qui bellum amat intestinum et civile, I, 64, κατὰ τοῦ δήμου, τοῦ ἐμφυλίου. nam ἐπὶ sæpe est, contra, adversus, e. c. τί μοι ἐπέχεις, i. e. τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, quid contra me tendis, et inveheris, et jacularis: *was bist du so wieder mich, was ziel städu so gefährlich auf mich? (why art thou so hostile to me? why dost thou aim so maliciously at me?)* et ὁ ἐπίῤῥητος est, ὁ καταῤῥήσεων ἄξιος, contra quem multa dici debent. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, agnorum et hædorum ex populo vestro raptores, qui suo ipsorum populo sua eripiunt. οἱ μὴ τὰ τῶν πολεμίων, ἀλλὰ τὰ τοῦ ἰδίου δήμου ἁρπάζοντες, δημοβόρων δίκην ἀδικεῖν τοὺς οἰκείους γενναῖοι, et secundum proverbium, οἶκοι λέοντες, ἐν δὲ μάχῃ ἀλώπεκες, *die ihr eigen volk berauben, nicht aber den feind, (who worry their own people, but not the enemy.)* deinde vero est et, ὁ διάγων ἐν τῇ πατρίδι, vel et, ὁ ἐξ ἀλλοδαπῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐλθών. ἔφαντο ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρα, α, 194, dicebant enim, patrem tuum jam esse in populo suo reducem: ut ἐπὶ notet, apud.

ἐπιδίδωμι, f. ἐπιδώσω. (Δόω) insuper do, *gebe noch dazu, (I give into the bargain.)* nam proprie τὸ ἐπιδιδόναι est, τὸ ἐπέκεινα τῶν προὔπαρχόντων δοῦναί τι. ἐπιμείλια, ὅσα οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί, I, 148, 290, dona dotalia, quot nemo unquam suæ filiæ addidit, *mitgegeben hat zugleich mit der tochter, (has given with his daughter.)* οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, Ψ, 559, aliud addere. Sed in forma *media* ἐπιδόσθαι est μάρτυρας δοῦναι. ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, X, 254, coll. 255. et est idem quod alibi dicit, θεοὶ ἐπιμάρτυροι ἔστων. Germani dicunt eo sensu: *drauf geben, zur versicherung, (to give upon, by way of pledge,)* pignus aliquod dare. ἐπιδόμεν (ionice pro ἐπιδοῦναι) νιν, sc. τὸν Δία, Py. 5, 167, ut Jupiter addat.

ἐπιδινέω, f. ήσω. (Δίω) circumago. τὴν τρυφάλειαν ῥίψε ἐπιδινήσας μετὰ Ἀχαιούς, misit galeam circumrotatam ad Achæos, Γ, 378. sic et κάπρον sacrificatum ἐς μέγα λαῖτμα ἁλός, T, 268. quibus locis simul circumactio, illius quod projicitur, in aëre intelligi potest. ἔνθα ἐπιδινηθέντε (τὼ αἰετὼ) τιναξάσθην πτερὰ πολλά, β, 151, circumvertentes se per circulum in aëre. λᾶαν ἧκε ἐπιδινήσας, ι, 538, lapidem misit in altum elevans, συστρέψας, *da er ihm den schwung gegeben, (having hurled it.)* φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι, π, 63, et dicit se circumagitatum per multas hominum civitates. quanquam h. l. non ad verbum, sed ad solum nomen, pertinere videtur præpositio. ἐμοὶ τόδε θυμὸς πολλὰ ἐπιδινεῖται, υ, 218, animus hoc mihi crebro agitat et volvit. est tamen h. l. eadem constructio, quæ ex π allata fuit, nisi quod πολλὰ h. l. est adverbialiter. et quia hic compositum cum accusativo sine dubio exstat: ergo et prior locus recte ad compositum refertur. verbum autem est passivum utrobique. εἰς πολλὰ στρέφεται.

ἐπιδιφριὰς, άδος. ἡ. (Φέρω) est pars prominens in anteriori semicirculo currus, vel et ipse anterior semicirculus, K, 475.

ἐπιδίφριος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui super curru est aut ponitur. μένε, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη, exspecta, donec dona proferat et proponat, talia, quæ in curru reponi et vehi queant, ο, 51. et 75, θεῖω καλά.

ἐπίδοξος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) gloriosus. ἐπίδοξον κῦδος, Ne. 9, 110. apud alios ὁ ἐπίδοξος est et: de quo opinio aliqua est. e. c. Isocr. in Areop. τοὺς ἐπιδόξους ἁμαρτήσεσθαι προησθάνοντο, præsentiebant suspectos de peccato futuro.

ἐπιδορατὶς, ἡ, vide sub δόρυ ad finem, κορύσσω, et αἰχμή, ad initium.

ἐπιδόρπια, τὰ, ἐπιδορπίδες, αἱ, vide sub δόρπος, ad finem.

ἐπιδρέμω, (Τρέω) super accurro, contra accurro, ὁ δὲ ἐπέδραμεν, ὅσπερ ἔβαλεν, Δ, 524, ille accurrit qui eum vulneraverat. sic, Αἴας, τεύχεα συλήσων, accurrit Ajax, arma spoliaturus, E, 617. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον, altum inclamantes accurrerunt, Ξ, 421, hostiliter. οἱ δὲ τὰ προϊδόντες, Σ, 527, illi ista procul videntes incurrerunt, οἱ μὲν κεκλήγοντες, canes latrantes incurrerunt in eum, ξ, 30. τὼ δὲ ἐπεδραμέτην, K, 354, illi ambo accurrerunt contra eum celeriter, ut intercluderent eum a via, conf. ἐπί. τόσον, Ψ, 433. et 447, μᾶλλον, coll. 418, nam sermo est de equis, contentius currentibus, τὸν δρόμον ἐπιτείναντες ἵπποι. λευκὴ ἐπιδέδρομεν αἴγλη, albus super inductus est splendor, ζ, 45, ἐπιτρέχει, ἐπιπολάζει: et sermo est de cœlo prorsus sereno. sic, κακὴ ἀχλὺς, υ, 357, mala caligo inducta est cœlo.

ἐπίδρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) in et super quod curri potest. ἐπίδρομον τεῖχος, munitio infirmior et humilior, Z, 434, εὐάλωτον, ὅθεν ἐστὶν ἐπιδραμεῖν καὶ ἐπιβῆναι, quæ facilius transcendi potest, incursui obnoxia est.

ἐπιδύω, ύνω, ῦμι. (Δύω) subeo, occido durante aliqua re. μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, pro ἐπιδῦναι, ne prius sol occidat, B, 413.

ἐπιδώμεθα, vide sub ἐπιδίδωμι.

ἐπιείκελος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) valde similis. nam ἐπὶ intendit plerumque significatum: nonnunquam tamen et abundat. θησέα, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν, A, 265, diis similem, dignitate formæ. sic Μαίων, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, Δ, 394. Ἀκάμαντα, Λ, 60. Ὀρμενίδης, ο, 413. Εὐρυτίδης, φ, 14, 37. θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, I, 481, 490. X, 279. Ψ, 80. Ω, 486. ω, 36. nam hic Heros fuit formosissimus.

ἐπιεικὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) est oppositum τοῦ ἀεικής. decens, dignus, solitus, εἰκὼς, πρέπων, *anständig, gebührend, billig, (seemly, decorous, proper.)* recentiores posuerunt vocem hanc ἐπὶ πρᾳότητος, (quo sensu pertinet sub εἴκω, quod confer) quem significatum Homerus ignorat. ὃν (μῦθον) μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέιν, A, 547, quod consilium audire te convenit et decet: cujus cognitio ad te pertinet. δικαζέτω ὡς ἐπιεικὲς, statuat illis ut æquum est et ut dignum est quoque, Θ, 431. οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων, T, 21, ut consentaneum est esse opera deorum, πρέπον, εἰκός. et 147, δῶρα μὲν, αἴ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, ἢ ἐχέμεν, πάρα σοι, dona quidem, si volueris, exhibere, ut consentaneum est (reverentiæ meæ) sive retinere, in potestate est tibi: ὡς ἐπέοικε: nam non modo non recusat dona, sed etiam ostendit se velle ea accipere, ὡς ἐπιεικὲς, i. e. πρέπον. ergo et sic potest intelligi abruptus hic et festinatus sermo: si vis exhibere dona, ego, ut decet et par est, ea accipiam; si vero ea vis hoc tempore retinere, in tua potestate sunt. confer tamen ad hunc locum notata sub ἐθέλω. sic, ὡς ἐπιεικὲς νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, Ψ, 50, ut par est mortuum habentem ire ad inferos. et 246, τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, tumulum non nimium, sed decentem aliquem et adspectui convenientem, τὸν πρέποντα. et 537, δή οἱ δῶμεν ἄεθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, præmium, ut convenit ei. ἃς ἐπιεικὲς ὀπυίειν, β, 207, quas ducere uxores licet et pulcrum videri potest. ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικὲς, θ, 389, uti conveniens est, et quo contentus esse potest διὰ τὸ λόγου ἄξιον εἶναι. εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, si mihi non luent retributionem pro bubus consentaneam, μ, 382, τὴν ἐοικυῖαν καὶ ἀναλόγως πρέπουσαν, *die gebührende und proportionirte, (just and adequate.)* adverbium ἐπιεικῶς sæpe est pro λίαν. e. c. ἐπιεικῶς ἄτοπον, absurdum nimium quantum, *albern genug, (absurd enough.)*

ἐπιεικτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Εἴκω) cedens facile. μένος οὐκ ἐπιεικτὸν, vis et impetus non cedens, E, 892. σοὶ σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, tibi robur non cedens, i. e. non superabile, Θ, 32, δύναμις οὐ ῥᾳδίως εἴκουσά τινι. et 463, ὃ πάντων ὑπερέχει. πένθος ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτὸν, Π, 549, luctus non cedens, non superabilis, nimius. sic μένος, τ, 493, ubi sic loquitur anus Euryclea de suo animo, quod non cedat et debilis sit, non cedat quasi τῇ ἁφῇ, ὡς μαλακόν τι. δεῦτ' ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, θ, 307, clamat Vulcanus, Marte deprehenso: adeste, ut videatis res ridiculas et non leviculas, vel potius, non cedentes: nam vocat sic ex parte opus suum, quo Mars continetur firmiter, et ex quo opere Mars non potest eluctari: γελαστὰ autem vocat utrumque, et quod Mars agit, et quod patitur. possit tamen ἐπιεικτὰ h. l. et passive intelligi, de factis Martis et Veneris, quod sint non toleranda, et οἷς οὐκ ἄν τις εἴξῃ, *denen man nicht nachsehen und nachgeben kann, (not to be overlooked and tolerated.)*

ἐπιεικῶς, vide supra.

ἐπιεισάμενος, ἐπιείσομαι, vide sub ἔπειμι.

ἐπιέλπομαι, (Ἕλω) valde spero et opinor. μὴ δὴ ἐπιέλπεο, A, 545, *mache dir darauf keine hofnung, hoffe ja nicht darauf, (indulge no hope.)* et est imperativus, ionice, pro ἐπιέλπεσο, quod deinde Attici contrahunt in ἐπιέλπου. ἐπί τ' ἔλπεται, *er machet sich hofnung drauf, er hoffet drauf, (he entertains hopes,)* Ω, 491. ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ, sperans id animo, φ, 126.

ἐπιέω, vide ἐφίω.

ἐπιζαρέω, vide sub βρίθω, ad initium.

ἐπιζάφελος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) valde auctus. est a simplici ζάφελος, ὁ ἡ, quasi ζαόφελος, a particula intendendi ζα, et ὀφίλλω, et novo addito ἐπιτατικῷ (intensivo) ἐπί. ὁ λίαν ηὐξημένος. ὅτε κέν τινα ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι, si forte quem valde magna ira invaderet, I, 521, *ein heftiger zorn, (a vehement passion.)*

ἐπιζαφελῶς, (Ἕλω) adverb. valde aucto modo. λίαν ηὐξημένως. εἰ αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, si semper magis aucto modo gravis esset tibi, I, 512. ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ὀδυσσῆϊ, ζ, 330, ille magis in dies irascebatur ei. adverbia in ως habent accentum in ea syllaba, in qua est in genitivo plurali nominum suorum: excepto ζαφελῶς, et ἑδρανῶς; i. e. στερεῶς, firmiter, a τὸ ἕδρανον, i. e. ἡ καθέδρα.

ἐπιζεύγω, f. εύξω. (Ἄγω) injungo. ἐπιζευχθέντες στέφανοι χαίταις, comis superjunctæ coronæ, Ol. 3, 11.

ἐπιζεφύριος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) versus Zephyrum. ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ, Ol. 11, 14. conf. R.

ἐπιζυγόω, vide sub ζυγὸς, prope finem.

ἐπίηρα, τά. (Ῥέω) quæ juvant et grata sunt, quæ amorem vel testantur vel conciliant. idem ac ἦρα, q. v. et hoc compositum apocopatum vel syncopatum magis in usu fuit, quam simplex. μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, matri suæ gratificans et amorem testans suum, A, 572. et 578, πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν. sæpius per tmesin ponitur. ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, γ, 164, gratificantes ei auxilio suo et benevolentia. ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων, σ, 56. λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν, π, 375, nobis jam nullam benevolentiam præstant populares; nam amant domum regiam.

ἐπιήρανον, ου. τό. (Ῥέω) idem. sing. ποδάνιπτρα, ἐπιήρανα θυμῷ, pedum lotiones, gratæ valde animo, τ, 343. per syncopen idem dicitur ἐπίηρον, i. e. ἡ μετὰ ἐπικουρίας χάρις, benevolentia cum auxilio.

ἐπιθαλάμιον, τὸ, vide sub θάλαμος, prope initium.

ἐπιθαρσύνω, (Θέρω) confirmo in fiducia et animo. τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη, Δ, 183.

ἐπιθεάζω, vide sub ἀράομαι, prope medium.

ἐπιθήκη, ἡ, vide sub ἐπιτίθημι, ad finem.

ἐπίθημα, ατος. τὸ. (Θέω) operculum. φωριαμῶν ἐπιθήματα καλὰ ἀνέῳγε, cistarum pulcra opercula aperuit, Ω, 228. nam ἐπιθεῖναι, ut vidimus, ponitur de janua si clauditur, et de operculo si imponitur. hinc recte hoc nomen notat τὸ πῶμα, τὸ σκέπασμα.

ἐπιθορέω, (Ὄρω) insilio contra. μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, pro ἐπέθορον, irruerunt magis in eos, Θ, 252. Ξ, 441. Ἀργείοισι, O, 380. et 582, ἐπί σοι θόρεν Ἀντίλοχος, pro ἐπέθορέ σοι. ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, Λ, 70. Π, 770. ὥστε αἰγυπιοὶ ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι, χ, 303, i. e. κατὰ ὀρνίθων, impetum dare solent. ἐπιθορὼν ἀκταῖς, Py. 4, 64.

ἐπιθρώσκω, (Ὄρω) insilio contra. ἐπιθρώσκων τύμβῳ, insultans sepulcro, Δ, 177, ἐπεμπηδῶν, ἐναλλόμενος: libenter enim calcamus odiosa. τόσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ἵπποι, tantum spatium supersiliunt equi deorum, E, 772. νηὸς ἐπιθρώσκων, in navem insiliens, Θ, 515, quod est oppositum τοῦ ἀποθρώσκειν.

ἐπιθυλλὶς, ἡ, vide sub Θύω, ad finem.

ἐπιθύνω, (Θέω) exigo ad normam, supra dirigo normam. et hoc compositum videri possit per tmesin inesse iis locis, sub ἰθύνω citatis, ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν, normam dirigebat ad ea. sed præstat tamen, ἐπὶ pro præpositione ad στάθμην habere; et ἰθύνειν trahere ad ea quæ recta diriguntur.

ἐπιθύω, f. ύσω. (Θέω) irruo. Τρῶες ἐπιθύουσι, i. e. ἐφορμῶσι, Σ, 175, quanquam hoc verbum in hoc significatu trahant multi ad ἰθὺς, ab ἐπὶ et ἰθύω, recta contra sto. deinde ἐπιθύω est et, vota facio, precor, facta libatione. ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα, π, 297, ut facta re divina sumere possimus ista arma: quanquam et h. l. possit esse, ut irruentes, propere vadentes, ab ἐπὶ, ad, et θύω, curro, propere moveo me: nam impetu et celeritate opus erat.

ἐπιθωΰσσω, vide sub Θύω, paullo sub initio.

ἐπιΐστωρ, ορος. ὁ. (Εἴδω) auctor, conditor peritus, qui callet aliquam rem, *der sich worauf verstehet, (one who is versed in any thing.)* μεγάλων ἐπιΐστορα ἔργων, φ, 26, sc. Herculem, auctorem magnorum facinorum, qualis postea dictus est ὁ μεγαλουργός. et ex hoc composito apparet vis generalis τοῦ ἵστωρ, qui scit et facere potest aliquid. hinc Musæ dicuntur ἵστορες ᾠδῆς, Hymn. in lunam, versu 2, peritæ auctrices cantuum. verbum ἱστορέω, f. ήσω, interrogo, Eurip. Androm. 1047. et 1124, ἱστορῶν αὐτοὺς, interrogans eos.

ἐπίκαιρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) opportunus. ἐπικαιρότατος ἰατὴρ, Py. 4, 480, morbo præsenti opportunissimus medicus.

ἐπικαίω, (Κῶ) supra comburo. θεῷ μηρία ἐπέκαιον, γ, 9, incendebant in ara. ὑμῖν μηρία ἐπέκηε, ρ, 241. sic, μοὶ, loquente Jove, X, 170. et Iota subscriptum attice omittitur, ut a κάω, pro ἐπέκησε. μηρία ἐπέκαιον, χ, 336, ubi alii legunt ἐπέκηαν, eodem sensu.

ἐπικαλέω, (Κέλω) advoco insuper. ἐπικαλέσαντες πλέονας, advocantes plures ad convivandum una, η, 189. ἐπικαλοῦμαι ὄνομά σου, sum cognominis tibi.

ἐπίκαρ, vide sequens.

ἐπικάρσιος, ίου. ὁ ἡ. (Κάρα) in caput, pronus. it. præceps. est et fœmininum, ἐπικαρσία. νῆες ἐφέροντο ἐπικάρσιαι, naves ferebantur vento præcipites quasi et directo in anteriora capite, ι, 70, ubi non est, πλάγιαι, obliquæ, ut quidam interpretes reddunt; sed est, ἐπὶ κεφαλὴν, διὰ τὴν, ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος, τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν: videbantur ire velle in præceps, proris pronioribus factis, *sie wollten in den grund seegeln, (they seemed to be going into the abyss.)* est ergo idem quod ἐπὶ κὰρ, quod et ἐπίκαρ scribitur. apud Herodotum vero, IV, 101, τὰ ἐπικάρσια, transversa vel prona, opponuntur τοῖς ὀρθίοις.

ἐπίκειμαι, f. είσομαι. (Κῶ) incumbo, sum impositus vel oppositus. κρατερὰ ἐπικείσεται ἀνάγκη, Z, 458, dura necessitas et coactio incumbet tibi. ἐπέκειντο θύραι φαειναὶ, ζ, 19, i. e. κεκλεισμέναι ἦσαν. nam ἀνακλίνειν notat τὸ ἀνοίγειν: ei opponitur τὸ ἐπικεῖσθαι et ἐπιθεῖναι, i. e. κλείεσθαι et κλείειν.

ἐπικείρω, (Κέρω) præcido, disseco, ἐπικείρει δαίμων μήδεα μάχης, præcidit fortuna divinitus missa, consilia et opem pugnæ, O, 47. sic, Ζεὺς, Π, 120, ubi simul ἀστείως dictum, coll. 114, seqq. nam de præcisa hasta ibi est sermo, quæ erat quoddam μῆδος μάχης. πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, Π, 394, i. e. ἔῤῥηξε.

ἐπικέκλομαι, (Κέλω) invoco, contra advoco. ἐπεκέκλετο Ἐριννῦς, invocabat furias contra filium suum, I, 454.

ἐπικεκράανται, vide sub ἐπικραιαίνω. et ἐπικεράω.

ἐπικελαδέω, f. ήσω. (Κέλω) acclamo valde. ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, pro ἐπεκελάδησαν, acclamaverunt læte, Θ, 542. Σ, 310. sed τὸ κελαδεῖν non tam est heroicum, quam τὸ ἰάχειν.

ἐπικέλλω, f. æolice έλσω. (Κέλω) appello navem in littus, navis appellitur in littus. ἐπικέλσαντας, nos si subduxissemus navem, ι, 138. et 148, πρὶν νῆας ἐπικέλσαι, antequam naves littori admoveremus. ἡ μὲν ναῦς ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ν, 114, navis in littus impulit se. nam id antiquorum navibus minime formidolosum in molli littore. ergo ἐπικέλλειν est, *auf den strand laufen,* vel, *auf den strand setzen, (to run ashore,)* cum impetu: ut nos solemus cymbas nostras.

ἐπικεράω et ἐπικράω, f. άσω et ήσω. (Κάρα) iterum infundo. superinfundo. οἶνον ἐπικρῆσαι, η, 164, ubi vides Ionicam formam verbi κράω, f. ήσω, supra notatam sub κεράω et notat, ἐπὶ τῷ προκερασθέντι καὶ ἕτερον κεράσαι quod dicitur et ἀνακεράσαι. ἐπικεκράανται χείλεα χρυσῷ, labra auro superfusa, superinducta, erant, δ, 616. ο, 116. est præt. pass. ab ἐπικεράω, f. άσω. aor. ασα. præt. perf. ἐπικέκερακα, per syncopen ἐπικέκρακα. et hinc in pass. ἐπικέκραμαι, cujus tertia plur. esset ἐπικέκρανται, sed unum α poëtice est intersertum. sic et plusquamp. pass. ἐπεκεκράαντο (pro ἐπεκέκραντο) χείλεα χρυσῷ, δ, 132. cave ergo, has forma sad ἐπικραιαίνω (quod vide) referas.

ἐπικερτομέω, f. ήσω. (Τέμω) jocor de aliqua re, sum dicax in aliquid, mordeo leniter verbis. sed tamen et in duriorem partem, irrideo. τὸν δὲ ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις, insultans ei verbis irrisoriis alloquebaris eum, O Patrocle, Π, 744, ubi est hostilis irrisio morientis. sic et, Εὔμαιε, χ, 194, ubi Eumæus irridet hostem captum et gravi supplicio destinatum. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη Ἀχιλλεὺς, Ω, 649, subridens: nam jubet regem hospitem foris dormire, 650, quod in se non erat non honorificum; sed addit jocose Achilles fictam causam, 654, 655, et terret vel quasi Priamum, jocosa ista moræ mentione. ergo in, ἀνάβλησις λύσιος, inest ἡ κερτομία maxime. sic Herodot. VIII, 92, ἐπεκερτόμησε, jocose exprobrabat, ὀνειδίζων.

ἐπικεύθω, f. εύσω. (Κῶ) depono in occultum, occulo, infodio. idem ac κεύθω. q. v. ἐρέω σοὶ ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω, E, 816. sic, Μενέλαον νεικέσω, (objurgabo) εἴπερ μοὶ νεμεσήσεαι, (licet tu, O frater ejus, id mihi vitio dare possis) οὐδ' ἐπικεύσω, neque celabo eum, K, 115. οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐ δ' ἐπικεύσω, δ, 350, ubi utrumque notat idem. sic et, ρ, 141. αὐτῷ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ', ε, 143, ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω, ξ, 467. ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, οὐδ', ρ, 154. νημερτῶς γάρ σοι μυθήσομαι, οὐδ', τ, 269. sic, αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, ψ, 265. μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω, δ, 744. εἰπέ μοι εἰρομένῳ (interroganti) νημερτέα, (certa) μηδ' ἐπικεύσῃς, ο, 263. ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε, π, 168. σ, 170.

ἐπικήδειος λόγος, ὁ, oratio funebris, vide sub κήδειος.

ἐπικίδνημι, (Κῶ) superspargo. ὕδωρ ἐπικίδναται αἶη, B, 850, quod notat longitudinem pariter ac latitudinem fluvii. conf. αἶα. τοῦ κλέος ἔσται ὅσον (ἐφ' ὅσον χρόνον) ἐπικίδναται ἠὼς, hujus fama celebris erit quousque explicat se aurora, H, 451, 458. conf. ἠώς.

ἐπικλάζω, f. άγξω. (Κλάω) adsonare facio, supra sono. ἐπέκλαγξέν οἱ βροντὴν, Py. 4, 41, admurmurare breviter ei fecit tonitru, sc. cum daretur ei id symbolum.

ἐπικλέω et ἐπικλείω, (Κέλω) accino cum laude, celebro laude. τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσι ἄνθρωποι, α, 351, eam cantionem magis laude ferunt et concelebrant homines, τιμῶσι.

ἐπίκλημα, vide sub 'Επὶ, prope finem.

ἐπικλήρος, ἡ, vide sub κλῆρος, prope finem.

ἐπίκλησις, εως. ἡ. (Κέλω) cognomen. τὸν ἐπίκλησιν Κορυνήτην κίκλησκον, Η, 138, nam ἐπίκλησις est κλῆσις ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρόσθετος, ex quo recentiores fecerunt per syncopen ἐπίκλην, adverbialiter, pro ἐπικλήδην: et ad ἐπίκλησιν deest præpositio κατά. ἄρκτον, ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι, Σ, 487. sic et ε, 273. ὅν (ἀστέρα) κύνα 'Ωρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι, Χ, 29. nam κατ' ἐξοχὴν vocatur ἀστὴρ ea stella, quam nos Sirium vocamus. cognomento ea et dicebatur Canis major. 'Αστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι, Χ, 506, nam verum nomen proprium erat aliud. ἐπίκλησιν Βώρῳ, Π, 177, ubi mater dicitur peperisse filium, nomine ex marito suo, re vera ex alio quodam: ut ergo ibi ἐπίκλησιν sit, κατὰ μόνον λόγον καὶ δόκησιν, καὶ μέχρις ὀνόματος, *dem namen nach, (nominally.)* nam re vera is filius erat Sperchei, ἐπικαλεῖτο δὲ Βώρου υἱός. et sic sunt multi filii. recentioribus ἡ ἐπίκλησις ponitur et ἐπὶ κατηγορίας.

ἐπίκλιντρον, τὸ, vide sequens.

ἐπικλίνω, (Κλάω) impono, inclino, *ich lege drauf, (I lay upon.)* πύλαις ἐπικεκλιμένας σανίδας, Μ, 121, portis oppositas valvas, πύλας συγκεκλεισμένας, quibus opponuntur αἱ ἀναπεπταμέναι, apertæ, expansæ. hinc est τὸ ἐπίκλιντρον, species pulvini, subjecti ad commodius vel altius certa corporis parte cubandum, Aristoph. Eccl. 902.

ἐπικλονέω, (Κλάω) ad locum aliquem perturbate ago. νηυσὶν ἐπικλονέονται, Σ, 7, ad naves fugati aguntur.

ἐπίκλοπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) qui cupit et conatur occulte aut improviso agere. *der etwas zu erhaschen, oder sich zu verstellen, suchet, (who strives to do any thing clandestinely or unawares.)* simulator. ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, Χ, 281, dextre loquens eras et subdolus verbis: ὁ ἐπιθυμητὴς τοῦ διὰ λόγων ἀπατᾷν. alii h. l. legi jubent μύθοις, ad formam τοῦ, μὴ κλέπτε νόῳ: nam κλέπτειν et λόγοις fieri potest, si quis alia loquitur alia sentit. conf. πέλω: et subintell. διὰ ad genit. οὔτι σὲ ἐΐσκομεν ἠπεροπῆα εἶναι καὶ ἐπίκλοπον, λ, 363, i. e. παραλογιστικὸν, ἢ τὸν τῶν ἀλλοτρίων ἐπιθυμητικὸν, *wir halten dich für keinen heuchler und versteller, (we do not regard you as a hypocrite and dissembler.)* sic et ν, 291. ἤ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, φ, 397, certe aliquis admirator et occultus amator est arcuum, qui cupit, si possit arcum clam subducere.

ἐπικλύω, (Κέλω) audio, *ich höre an, (I hear.)* ἐπεὶ πάντα αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδου, Ψ, 652. ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων, ε, 150, postquam audivit mandata a Jove.

ἐπικλώθω, f. ώσω. (Κλάω) nendo addo. et notat appropriationem in sensu metaphorico. οὕτως γάρ αὐτῷ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων, π, 64, sic enim ei adsignavit talia fortuna et fatum. τὰ μὲν ἐπέκλωσαν θεοὶ, λ, 138, hæc quidem destinarunt dii ipsi sic. οὗ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον, γ, 208. ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, δ, 208, cui Jupiter, et cum nasceretur et cum uxorem duceret, felicitatem adsignaverit. nam de his duobus temporibus pendet fere fortuna hominis. est πρωθύστερον Homericum. θεοὶ καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται (medium attice, loco activi) ὀϊζὺν, υ, 196, dii etiam principibus magnis adjungere solent miseriam. ᾧ (ἐνιαυτῷ) ἐπεκλώσαντο αὐτῷ θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι, α, 17, quo anno dii decreverant ei ut rediret domum. nam nihil in Homero fit sine consilio et jussu divino. ὃν (οἶτον, quem exitum) θεοὶ τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις, Θ, 579. οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖς βροτοῖς, ζώειν ἀχνυμένους, ut vivant in gemitibus, Ω, 525. ergo ubique in poëta metaphorice positum verbum, ὡς ἀπὸ τῶν κλωθομένων νημάτων, *von gesponnenen faden, (of spun threads:)* notatque εἱρμόν τινα καὶ κύκλον, καὶ εἴλησίν τινα καὶ στροφὴν τῶν ἐν γενέσει πραγμάτων, οὐκ ἐχόντων μένειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ponitur ἐπὶ ἀποβάσει πραγμάτων ἀγαθῶν καὶ μὴ τοιούτων: ἐπικλώθεσθαι γάρ τισι λέγομεν τάτε χρηστὰ καὶ μὴ τοιαῦτα. sed αἱ Κατακλῶθες (vide R.) videntur dici ἐπὶ κακοῦ: hinc et κλῶθες βαρεῖαι dicuntur. est et Μοῖρα, Parcarum una, nomine proprio dicta ἡ Κλωθώ.

ἐπικνέω, f. ήσω. (Κνάω) super rado vel scalpo. γυνὴ εἰκυῖα θεαῖς ἐπὶ αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι, Λ, 638, fœmina pulcerrima super radebat caseum caprinum radula, pro ἐπέκνεε, *sie rieb auf dem reibeisen ziegenkäse drunter, (she grated goats' milk cheese upon it.)* nam Iones amant κνέω pro κνάω, et εε sæpius contrahunt in η, nec amare solent augmentum. formatur a κνέω etiam forma κνῆμι, cujus imperfectum esset ἔκνη, et augmento abjecto κνῆ, in tertia singulari. Sed præstat ea forma, quam paullo ante posuimus.

ἐπικόπτω, f. ψω. (Κόπω) in caput percutio, supra cædo. βοῦν ἐπικόψων, cæsurus superne bovem, γ, 443, ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων.

ἐπικουρέω, f. ήσω. (Κέρω) sum auxiliator bellicus, venio auxilio. μοῖρα ἦγεν αὐτὸν ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμον, Ε, 614, fatum duxit eum auxiliaturum, ad Priamum.

ἐπίκουρος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) auxiliator, proprie bellicus. ab ἐπὶ, ad, insuper; et ὁ κοῦρος, ut notetur juvenis insuper et aliunde accedens ad συμμαχίαν. hinc et ἐπίκουροι semper a propriis copiis distinguuntur. ἐπίκουροι πολλῶν ἐκ πόλεων, Β, 130, s. qui distinguuntur a Trojanis ipsis. et 803, πολλοὶ ἐπίκουροι, seqq. et 815, Τρῶες ἠδὲ ἐπίκουροι. ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, Γ, 188. et 451, ἐπίκουροι κλειτοί. et 456, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι. κλειτοὺς ἐπικούρους, Δ, 379. ἄτερ ἐπικούρων, Ε, 473. et 477, οἵπερ ἐπίκουροι ἔνειμεν, adsumus. et 478, ἐγὼν ἐπίκουρος ἐών. et 491, ἀρχοὺς τηλεκλητῶν ἐπικούρων. sic τηλεκλητοὶ ἐπίκουροι, Ζ, 111. et 227, κλειτοί. sic et Λ, 220. κλειτοὺς, Ρ, 212. ἀγακλειτοὶ, Μ, 101. πολύκλητοι, Κ, 420. λελασμένος εἷς ἐπικούρων, Π, 538. φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, Ρ, 220, nam ex multis circa populis venerant, non ex sola Lycia. 'Αφροδίτη ἦλθεν ῎Αρει ἐπίκουρος, Φ, 431, unde apparet, nomen esse generis communis. imo adjectivum esse, apparet ex Ol. 1, 177, ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, administram inveniens viam verborum, i. e. idoneam occasionem ex tua victoria. et τὸ ἐπίκουρον apud alios exstat. proprie ergo de auxiliis militaribus: improprie adjective. ἐπίκουρος ἔβην αὐτοῖς, sc. 'Ολιγαιθίδαις, Ol. 13, 137.

ἐπικραιαίνω, (Κάρα) effectum do, nutu meo potenti et auctoritate mea. οὐκ ἐπεκραίαινεν αὐτῷ Ζεὺς τοῦτο, Β, 419, non annuit ei id. sic et αὐτοῖς, Γ, 302. ἐπικρήηνόν μοι τόδε ἐέλδωρ, Α, 455. Θ, 242. Π, 238, quibus locis referuntur preces ad deum. Iota subscriptum sub η penultimo est sine omni ratione: sed sub η antepenultimo posset quidem id Iota defendi, si concipias futurum κρῃανῶ: quia tamen idem futurum dicitur κραανῶ, aptius et ibi omittitur Iota subscriptum. de loco δ, 616, ἐπικεκράανται, vide ἐπικεράω. nam ἐπικραιαίνω est, votum aut voluntatem et sententiam, effectui do mea potentia: non vero, superinduco.

ἐπικραίνω, f. ανῶ. (Κάρα) idem. ἐπικρήνειε (aor. 1. opt. a. in forma Attica,) πᾶσαν ἀρὴν Θέτιδος, Ο, 599, effectum daret omne votum Thetidis, *ihren ganzen wunsch erfüllen möchte als oberherr, (might, as the supreme ruler, fully accomplish her wish:)* nam sermo est de Jove.

ἐπίκρανον, τὸ, vide sub κρήδεμνον, et sub κρανίον.

ἐπικρατέω, f. ήσω. (Κάρα) sum princeps, sum imperans, sum superior viribus et potentia. ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, quotquot principes in castris sunt imperantes, Κ, 214. Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, Ξ, 98, ut Trojanis optata sua contingant, etsi jam ubique excellentibus præ nobis, ubi de victoria, et inde orto gaudio; sicut paullo ante ex Κ, de imperio militari. ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, quotquot nobiles in his insulis potentia et opibus valent, α, 245, coll. 246, ubi illæ insulæ nominantur. sic et π, 122, s. τ, 130, s. de procis. ὅτε ἐπικρατέωσιν ἄνακτες οἱ νέοι, quando dominantur heri isti novi, ξ, 60, quod dolenter dictum de vi procorum juvenum in aliena domo. εὖτε ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, quando heri servis non amplius imperant, ρ, 320, ubi vides, ὅση καὶ οἵη ἡ τῶν δούλων ἀμέλεια, ὅτε μὴ καλῶς ἐπικρατοῦνται, in potestate dominorum tenentur. εἰ δὲ τῷ ἁπλῶς δούλῳ τὸ ἥμισυ τῆς ἀρετῆς, i. e. τῆς εἰς τὰ ἔργα σπουδῆς, ἀφαιρεῖται, πολὺ πλεῖον ἀφαιρεῖται (demitur) τοῦ μὴ ἔχοντος ἄρχοντα καλῶς ἐπιστατοῦντα, coll. 322, s. et Eumæus ibi de reliquis servis heri sui absentis loquitur. ἐπικρατεῖν ἐρώτων, Ne. 8, 9, potiri amoribus, compotem fieri amatarum.

ἐπικρατής, έος. ὁ ἡ. (Κάρα) potens, imperans, compos, potestate sua obtinens.

ἐπικρατῶς, (Κάρα) adverb. et ionice ἐπικρατέως. potenter, præpotenter, prævalide. νέφος Τρώων ἀμφιβέβηκε νηυσὶν ἐπικρατέως, Π, 67, nubes eorum, i. e. maxima multitudo circumdat et adgreditur undique castra magna vi superiori; et 81, ἔμπεσε ἐπικρατέως, irrue in eos omni vi, *mit aller macht und muth, (with the utmost fury.)* πρόσβαλε ἐχθροῖς γενναίως. ἰὸν (sagittam) ἧκεν ἐπικρατέως, Ψ, 863, ubi notat non solum γενναιότητα ῥωμαλέαν ἀνδρὸς, sed simul et ψεκτόν τι, ἀγερωχίαν ἀλαζονικὴν, δι' ἣν οὐδὲ εὔξατο.

ἐπικράω, vide ἐπικεράω.

ἐπικρεμάω, (Κάρα) supra suspendo. δόλιος αἰὼν ἐπικρέμαται (quod est a forma ἐπικρέμημι, in m. ἐπικρέμαμαι) ἀνδράσιν, Ist. 8, 28, dolosum et fallax ævum impendet hominibus.

ἐπίκριον, ου. τό. (῞Εω) est antenna, τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ, τὸ ἐπὶ τῷ ἰκρίῳ (malo) ὄν, quod vulgo κερατάριον vocatur. ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, in navi fecit malum, et antennam aptam ad eum, ε, 254. et 318, τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.

ἐπικρύπτω, (Κάρα) abscondo, occulto. dissimulo.

ἐπίκρυφος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) occultus, celatus. ἐπίκρυφον οἶμον, Ol. 6, 92, occultam viam.

ἐπικτερεΐζω, f. ίξω. (Κῶ) largiter justa facio. ἐπικτερεΐξαι κτέρεα πολλὰ μάλα, ὅσα ἔοικε, α, 291, vide κτέρας. et β, 222, ἐπικτερεΐξω κτέρεα.

ἐπικτερίζω, f. ίσω. et attice ιῶ. (Κῶ) idem quod ἐπικτερεΐζω. οἵ κέ μιν ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπικτερίσειαν κτέρεα, Ω, 38, et vide ista κτέρεα, dona

funebria, in funere Patrocli. ὄφρα ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπικτερίσειε κτέρεα, γ, 285.

ἐπίκυλον, τὸ, palpebra superior, vide sub Κυλλήνη, in R.

ἐπικύρω, f. ύρσω. (Κύρω) incido, *ich gerathe drauf, (I fall upon.)* λέων ἐχάρη μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, Γ, 23, i. e. συγκυρήσας, κατὰ συγκυρίαν εὑρών. huc pertinet et locus ex Ψ, 821, vide simplex κύρω. ut ergo de leone esse possit: quando incurrit magnæ bestiæ, quando nactus est talem. μὴ μετατροπίαις ἐγκύρσαιεν, Py. 10, 32, ne in mutationes incidant fortunæ. ἐπικύρσαις ἀστῶν ἐν ἀοιδαῖς, Ol. 6, 10, nactus cantiones civium: ut ergo et cum præpositione ἐν construatur, versans in cantibus. Vide sub ΚΥ'ΡΩ.

ἐπικώμιος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) idem ac ἐγκώμιος, q. v. ἐπικώμιος ὕμνος, Ne. 8, 85. ἐπικώμια ἴδια, Ne. 6, 55, 56, proprias laudes. ἐπικωμίαν ὄπα, vocem laudatoriam, Py. 10, 9, ubi est peculiare fœmininum.

ἐπικωπητὴρ, ὁ, vide sub τροπός.

ἐπιλάμπω, (Φάω) illuceo, splendorem post ostendo. ἥλιος ἐπέλαμψε, Ρ, 650, sol post nebulam illam densam refulsit.

ἐπιλέγδην, vide sub ΛΕ'ΓΩ, aliquanto a fine.

ἐπιλείβω, f. ψω. (Λείβω) superfundo. in specie, libandi causa. ἐπὶ δ' οἶνον λεῖβε, pro ἐπέλειβε, Α, 463. ἀνιστάμενοι ἐπέλειβον, γ, 341, coll. 342. et 459, 460, ἐπὶ δ' οἶνον λεῖβε. οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπὶ ἱεροῖς αἰθομένοις, pro ἐπιλεῖψαι, μ, 362, coll. 363. sæpe præpositio abundat quasi, ut idem sit quod simplex λείβω.

ἐπιλείπω, (Λείπω) deficio. it. superesse facio. καρπὸς οὐκ ἐπιλείπει ἐπετήσιος, fructus non deficit per annum, η, 117, *man kann die frucht nicht alle verzehren, (they cannot consume all the fruit.)* ubi alii legunt, ἀπολείπει, in sensu intransitivo; sed minus bene. ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, super autem relinquebatur major pars, θ, 475, ubi sermo est de Ulysse, secante portionem de carne sibi data, et mittente alteri eam portionem, sic tamen, ut sibi relinqueret majorem partem: βιωτικώτερον agens, *wirthschaftlich, (economically.)* nam sic danda sunt aliis, ne nobis desit. fortasse tamen rectius hic locus pertinet ad simplex verbum; ut ἐπὶ notet adverbialiter.

ἐπίλεκτος, vide sub ΛΕ'ΓΩ, aliquanto a fine, et sub κρίνω, paullo sub medio.

ἐπιλεύσσω, (Λάω) prospicio, transspicio. τόσον τις ἐπιλεύσσει, ὅσον ἐφίησι λᾶαν, Γ, 12, eo usque quis prospicit in nebula, quousque lapidem projicit, *siehet einen steinwurf weit, (see a stone's throw off.)* præpositio tamen h. l. ad verbum annexa pertinet ex usu Græco ad nomen, λεύσσει ἐπὶ τόσον, ἐπὶ ὅσον ἵησι λίθον.

ἐπίληθος, ου. ὁ ἡ. (Λήθω) quod oblivionem inducit, oblivisci faciens. φάρμακον ἐπίληθον ἁπάντων, δ, 221, i. e. ἐπιληστικόν. et sic vocat vinum vetus nobile. jubent quidem h. l. quidam legi ἐπιλῆθον, quasi esset neutrum participii præsentis, ab ἐπιλήθω: sed reclamant veteres critici, et accuratiores codices.

ἐπιλήθω, f. ήσω. (Λήθω) oblivisci facio. ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, υ, 85, somnus oblivisci facere solet omnium bonorum et malorum. αὐτοῦ οὐκ ἐπιλήσομαι, illius non obliviscar, Χ, 387. ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, α, 57, *damit er Ithaca vergessen soll, (that he may forget Ithaca.)* τοῦ ἐπιλήσονται, sc. οἱ ἄνθρωποι, illius obliviscentur, Η, 452. οὐ γέρων ἐπελήθετο τέχνης, non obliviscebatur artis, δ, 455. ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης (ratis suæ) ἐπελήθετο, ε, 324. ὀφείλων debens id, *(da ich das ihm schuldig war,) (as I was indebted to him.)* ἐπιλέλαθα, oblitus sum, Ol. 10, 4, quod est præt. perf. medii. εὐθὺς ἐπιλήθει (attice pro ἐπιλήθῃ, oblivisceris) σύγε, ἅττ' ἂν μάθῃς, Aristoph. Nub. 783.

ἐπιληκέω, f. ήσω. (Λακέω) adplaudo sono inarticulato. κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, θ, 379, i. e. ἐπεκρότουν ταῖς χερσί. διαλακέω, f. ήσω, findor, *ich berste, (I burst.)* Aristoph. Nub. 409.

ἐπίλησις, εως. ἡ. (Λήθω) oblivio. ἐπίλασιν (dorice) καμάτων, Py. 1, 89, oblivionem laborum.

ἐπιλίγδην, (Λίγγω) adverb. notat paullo plus, quam simplex λίγδην significans stringendo, superne lacerando. q. v. ἔβλητο ὦμον δουρὶ ἄκρον ἐπιλίγδην, (sic ut hasta stringendo humerum supervolaret) καὶ ἔγραψεν αὐτῷ (τὸν ὦμον) ἡ αἰχμὴ, ὀστέον ἄχρις, usque ad os, *riss ihm die schulter bis auf den knochen auf, (tore open his shoulder to the bone,)* Ρ, 599. et hæc notio in vulnere, est a significatu primo, quando e. c. linteum scinditur, *aufgerissen, oder aufgeschlizzet wird durch reissen, (torn, rent,)* quod cum sono aliquo lintei fit. Vide sub ἐπιγράβδην.

ἐπιλλίζω, f. σω. (Ἕλω) oculis distortis aut motis jubeo aut moneo: simul et, posita parte pro toto, κεφαλῇ ἐννεύω, capite innuo: sicut alibi νεύειν ὀφρύσι, pro ὀφθαλμοῖς ἢ κεφαλῇ, ponitur. οὐκ ἀΐεις (non sentis) ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, ἐλκέμεναι δέ (σε) κέλονται, σ, 11, quod omnes mihi innuunt oculis, et jubent me trahere te pedibus? sic Horatius, Lib. I, Sat. 9, 64, nutans, distorquens oculos, ut me eriperet.

ἐπίλογος, vide sub Ἐπὶ, ad finem.

ἐπίλοιπος, ου. ὁ ἡ. (Λείπω) reliquus, superstes, futurus. idem ac λοιπὸς, q. v. ἐπίλοιποι ἡμέραι. Ol. 1, 53, dies subsequentes, προϊὼν ὁ χρόνος.

ἐπιλωβεύω, f. εύσω. (Βάω) illudo verbis vel factis. *ich spotte drüber, (I scoff at.)* οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν, β, 323, *sie spotteten seiner mit höhnischen worten, (they jeered him with scornful words.)*

ἐπιμαίνομαι, f. ανοῦμαι. (Μάω) aor. 1. ηνάμην. valde cupio et conor. τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο κρυπταδίῃ φιλότητι μιγῆναι, Ζ, 160, cum eo clam coire vehementissime cupiebat uxor Prœti; et sermo est de casto Bellerophonte: ἐπεμάνη ἐν ὑπερβάλλοντι ἔρωτι. nam ὁ τοιοῦτος ἔρως vere est μανία. μανὸς, i. e. ἀραιὸς, possit quoque ad hanc radicem referri: nam inane et rarum cupit expleri.

ἐπιμαίομαι, (Μάω) quæro accurate, ζητέω. it. manu admota tango, ἅπτομαι, μεταχειρίζομαι. nam μάειν et μαίειν est et, contrectare, pertrectare; et, προθυμοποιεῖν, incitare ad studium. μάστιγι ἐπεμαίετ' ἵππους, i. e. ἐμάστιζεν αὐτοὺς, Ε, 748. Θ, 392. Ρ, 430. Euripides dixit: κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις. scutica tangendo incitabat equos. μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, Κ, 401, appetebat animus tuus magna dona, i. e. σὺ ζητητικῶς ἐπεθύμεις. ἐπιμαίεο νόστου, tenta quærere reditum ex mari in terram, ε, 344, i. e. ζήτει, ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ. πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα, terga omnium ovium pertentabat Cyclops, an essent oves quæ exirent, an homines, ι, 441, i. e. χερσὶ ψηλαφῶν ἐζήτει. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, capulum gladii sui cupide tenebat et apprehendebat manibus, λ, 530, coll. 531, nam non id faciebat, impetum facturus in præfectum suum, Ulyssem, sed contra hostes Trojanos pugnandi cupidus. σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μ, 220, tu accurate observa scopulum, et quære prope eum prætervehi. recentiores hoc verbum etiam cum accusativo in hac contingendi et quærendi notione posuerunt.

ἐπιμάομαι, f. άσομαι. (Μάω) attrecto, attingo accurate, inquiro tangendo: etiam abstergo tangendo. ἕλκος δὲ ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, vulnus attinget et curabit medicus, Δ, 190, διὰ ἐπαφῆς θεραπεύσει. Sigma in talibus duplicatur ob metrum. χειρὶ ἐπιμασσάμενος, ι, 302, manu violenta attingens eum et quasi curans: nam sermo est de Ulysse, deliberante secum, an occideret dormientem Cyclopem. et 446, τὸν δὲ ἐπιμασσάμενος, hunc arietem contingens et contrectans manu, Cyclops. ὁπότε ἰθύσει ὁ γέρων χερσὶ ἐπιμάσσασθαι τῶν, sc. καρπῶν ἢ δένδρων, λ, 590, si quando conaretur senex contingere manibus eos fructus; et sermo est de Tantalo apud inferos: ἐφάψασθαι. ῥάβδῳ ἐπεμάσσατο αὐτὸν Ἀθήνη, tetigit eum virga, ν, 429. π, 172. ἔγνω ἐπιμασσαμένη, agnovit eam cicatricem cum attrectaret femur ejus manu lavandum, ἐφαψαμένη, τ, 468. et 480, χειρὶ ἐπιμασσάμενος, manu sua contingens guttur ejus, ne loqueretur. notat ergo attrectationem studiosam. ὁ μάγος videtur esse ab hoc μάσσθαι, contingere; quasi virgula divina efficiens miracula.

ἐπιμάρτυρος, ου. ὁ. (Μείρω) testis qui quasi manu simul admota adjuvat rem obtineri. idem ac ὁ μάρτυρος, præpositione abundante. Ζεὺς ἐπιμάρτυρος ἔστω, Η, 76. Θεοὶ ἐπιμάρτυροι ἔστων, pro ἔστωσαν, α, 273.

ἐπίμαστος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui quærit cibum manducandum, ἐπαίτης (mendicus) τροφὴν μαστεύων, i. e. ἐπιζητῶν. ἐπίμαστον ἀλήτην, υ, 377, famelicum erronem.

ἐπιμειδάω, f. ήσω. (Ἄω) arrideo, *ich lächele dazu, (I smile at.)* τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων, Δ, 356, ubi rex σεμνῶς γαληνιᾷ, ὡς εἰς μειδίαμα, *nimmt eine freundliche meine an bis zum lächeln, (to put on a smiling look,)* καὶ οὕτω καταστορεῖ τὴν κύμανσιν τῆς ψυχῆς. ἐπιμειδήσας Ζεὺς προσέφη τήν, Θ, 38, renidente vultu. Ὀδυσσεὺς, Κ, 400, ubi κατὰ βαρύτητα ἤθους, et per indignationem, is renidet, et offensus audacia. idem Ὀδυσσεὺς, sed vero vultu, χ, 371.

ἐπιμείλια, ων. τά. (Μέλω) dona, quæ sponsa accipit a patre suo, dos quam sponsa fert ad maritum novum. *die mitgabe, (the dowry.)* dicta διὰ τὸ, τὸν ἄνδρα μειλίσσειν, vel, κατὰ μέλι γλυκαίνειν. dicuntur eadem et, τὰ ἐπιφέρνια, et ἡ φερνή. Ι, 147, 289, de Agamemnone elocaturo filiam. Vide sub φερνή.

ἐπιμελέομαι, vide sub ἀμελέω, et sub ΚΟ'ΜΩ.

ἐπιμελητὴς, vide sub ἀμελέω.

ἐπιμέμφομαι, (Φάω) queror de aliqua re, indignor ob aliquid. ἐπιμέμφεται εὐχωλῆς, succenset nobis ob votum non factum aut præstitum, Α, 65, 93. τέο (pro τίνος) δὲ αὖτε ἐπιμέμφεαι, cujus rei causa stomacharis, Β, 225, quid quereris deesse tibi jam. nam hoc verbum sæpe notat χρήζειν. ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, π, 97, num quid desunt tibi fratres, numquid eos accusas? ὡς μὴ ἐπικουροῦσί σοι, ut non assistentibus tibi? coll. 115, 117. ut ergo et dativum rei, de qua querimur, adsciscat.

ἐπιμένω, (Νέω) maneo apud, resto, exspecto in aliquo loco. ἐπίμεινον, (ἵνα vel ἕως, ut, donec) τεύχεα δύω, exspecta, donec arma induam, Ζ, 340, ἵνα ὁπλίσωμαι. εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, si placet tibi, exspecta, Τ, 142. sic, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, α, 309. ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσιν, δ, 587. εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε, ρ, 277, mane hic, et ego ibo præ. ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, λ, 350.

ἐπιμήδομαι, f. ήσομαι. (Μάω) contra struo prudenter. δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρὶ, δ, 437, coll. 395, 365.

ἐπιμηνίω, (Νέω) iram et simultatem foveo contra aliquem. ut ἐπὶ notet contra. αἰεὶ Πριάμῳ ἐπεμήνιε, N, 460, nam μῆνις est παρατεταμένος θυμός.

ἐπιμηχανάομαι, (Μάω) contra molior cogitatione et studio. δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, δ, 822, ubi præpositio est avulsa, insidiantur ei.

ἐπιμίμνω, (Νέω) maneo apud, resto, exspecto in aliquo loco. idem ac ἐπιμένω, q. v. ἔργον, ᾧ ἐπιμίμνω, opus, cui adsideo constanter, ξ, 66, ο, 371. nam ea opera maxime fortunantur a diis, οἷς ἐπιμίμνει τὶς, quæ quis diligenter et constanter agit.

ἐπιμὶξ, (Μίσγω) adverb. permixtim, promiscue, idem ac μίγδα, q. v. dicitur et ἀναμὶξ. Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοὶ, Λ, 525, cum impetu pugnant et adfliguntur pariter ipsi et equi eorum confuse. sic, κτείνονται, confuse cæduntur, Ξ, 60. Ξάνθου ῥόος ἔπλητο ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Φ, 16, qui occisi erant. καίοντο ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες, Ψ, 242. μαίνεται Ἄρης, λ, 536, nam furit Mars confuse, quasi τὸ ἀλλοπρόσαλλον amans, καὶ κοινὸς, Mars belli communis. sic κουρὶξ, i. e. ἐκ κουρᾶς, ἀπὸ τριχῶν.

ἐπιμίσγω, f. ίξω. (Μίσγω) admisceo, commisceo. ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμιξε θνητοῖς, cognatum sanguinem admiscuit hominibus, Py. 2, 59, i. e. primus fuit parricida, primus occidit cognatum suum. ἀγλαΐαις ἐπιμίξαι λαὸν, Ne. 9, 74, ornamentis admisceas populum, Ne. 9, 74, ubi infinitivus elliptice est pro imperativo. ἐπιμίξαις (dorice pro ἐπιμίξας) Αἰθιόπεσσι χεῖρας, Ne. 3, 107, conserens manus cum Æthiopibus. ἂψ ἐπιμισγομένων, sc. τῶν πολεμούντων, E, 505, cum fugientes antea, retro converterentur et manus consererent cum hostibus. αἰεὶ μὲν Τρώεσσι ἐπιμίσγομαι, K, 548, semper manus consero cum Trojanis et contra eos. οὔτις βροτῶν ἄλλος ἐπιμίσγεται ἡμῖν, nemo mortalium alius venit ad nos et versatur nobiscum, ζ, 205. et 241, Φαιήκεσσι ὅδε ἀνὴρ ἐπιμίσγεται, ad eos ille accedit.

ἐπιμνάω et **ἐπιμιμνήσκω**, (Νέω) recordari facio. in medio, recordor, memoriæ infixum habeo. ἐπιμνήσασθε ἕκαστος παίδων, O, 662. ἐπιμνησαίμεθα χάρμης, P, 103. τοῦ ὅγ' ἐπιμνησθεὶς, α, 31. δ, 189. et 191, ὅτε ἐπιμνησαίμεθα σεῖο.

ἐπιμομφὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) querela, indignatio. ἐπιμομφὰν ὀξεῖαν λῦσαι, Ol. 10, 12. acrem querelam et reprehensionem dissolvere.

ἐπιμονὴ, ἡ, vide sub καμμονία.

ἐπιμύζω, f. ύξω. (Μύω) clausis labiis sonum emitto indignabundus, μεμυκόσι χείλεσι ποιὸν ἦχον διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελέω δυσχεραίνων. ἐπέμυξαν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη, Δ, 20. Θ, 457, sc. ἐπὶ τούτοις ἔπεσι Διός. *sie schnoben und seufzeten vor unmuth, mit geschlossenem munde, (they groaned for rage, with closed lips.)*

ἐπιμύλιος ᾠδὴ, est, quam canebant inter molendum, laboris fallendi causa. Vide sub Μύλη.

ἐπινέμω, (Νέμω) distribuo super, pono super. σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, I, 216. Ω, 625. υ, 254. νομίομαι, f. νομήσομαι, et νωμάω, f. ήσω, notant idem, distribuo. idem verbum notat et intransitive, attribuo me, accedo. ἐπίνειμαι (imperat. aor. 1. medii) ἀκρωτήριον Ἤλιδος, Ol. 9, 11, i. e. ἔπελθε, accede, adi.

ἐπινεύω, (Νέω) annuo, nutu ratum facio, nutu significo me velle id, vel, placere id mihi. κυανέαις ὀφρύσι ἐπένευσε Κρονίων, annuit, A, 528. P, 209. ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι, O, 75, inquit Jupiter: nam is solo nutu pollicetur aut negat. et ista νεῦσις Διὸς sæpe est ἡ ἐν διοσημίᾳ δήλωσις ἄνωθεν τῶν μελλόντων, ἡ ἐκ τῶν μετεώρων σημασία τοῦ μέλλοντος, ut vides ex B, 350—353, ubi de fulgure sermo est. Πατρόκλῳ Ἀχιλλεὺς ὀφρύσι ἐπένευσε σιωπῇ, Φοίνικι στορέσαι λέχος, I, 616, innuit ei tacite, ut curaret Phœnici lectum sternendum. κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ, X, 314, ubi de Achille dicitur, quod soli cristæ galeæ ejus erat proprium; et compositum verbum h. l. est pro simplici, ἔνευε, nutabat. ἡ δὲ ὀφρύσι ἐπένευσε, π, 164, innuit ei oculis. sic et, φ, 431, quod signum ex composito erat incipiendæ cædis procorum, coll. π, 283. ἐπένευσαν βλεφάροις, Ist. 8, 99, annuerunt superciliis.

ἐπινεφρίδιος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) renibus superjacens vel adjacens. δημὸν ἐπινεφρίδιον, pinguedinem renibus adjacentem, Φ, 204, τὸν ἐπὶ τοῖς νεφροῖς δημόν.

ἐπινήθω, f. νήσω. (Νέω) neo, fila intorqueo. πείσεται, ἅτινά οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, Υ, 128. sic, Μοῖρα κραταιὴ ἐπένησε, Ω, 210. conf. αἶσα, sub δαίω.

ἐπινηνέω, (Νέω) superacervo, largiter et cumulate impono. σιωπῇ νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, silentio mortuos rogo imponebant, H, 428, 431, i. e. ἐπεσώρευον, nam unus rogus permultis occisis gregariis militibus erat communis.

ἐπινίκιον, τὸ, vide sub κῦδος, ad medium.

ἐπινίκιος, ου. ὁ ἡ. (Εἴκω) victorialis, de victoria. ἐπινικίοις ἀοιδαῖς, Ne. 4, 128.

ἐπίνικος, ου. ὁ ἡ. (Εἴκω) idem. χειρῶν ἄωτον ἐπίνικον, manuum (luctæ) florem victorialem, i. e. hymnum, Ol. 8, 99.

ἐπινομὶς, ἡ, vide sub νομὸς.

ἐπίνομος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) adnumeratus ad gregem. ἡρωΐδων στρατὸν ἐπίνομον, Py. 11, 13, collegialem cœtum heroidum et indigenarum numerum. sed ἐπινόμος active, est, curator, inspector, administrator.

ἐπίξηνος, ὁ, vide sub ξαίνω.

ἐπίξυνος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) communis, idem ac ξυνὸς, q. v. ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, M, 422, in communi arvo, quæ est vel ὁ ὅρος, περὶ οὗ ἡ δῆρις, i. e. ἡ ἔρις, *auf dem scheide, auf dem reine, (in the common fields, abroad:)* vel est ἡ ἐπιμεριζομένη γῆ, ἵνα ἐκ κοινότητος ἰδιάσῃ τοῖς ἐρίζουσι, in agro qui communis antea fuerat ambobus, nunc autem in æquales partes dividitur inter litigantes.

ἐπιόγμιος, (Οἴ) præpositus sulco et seriei segetum, epitheton Cereris.

ἐπιορκέω, f. ήσω. (Ἔρα) pejero. οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, neque pejerabo per deum, T, 188, *ich will nicht falsch bey gott schwören, (I will not swear by the deity falsely.)* nam ἐπιορκία valde nocet, quod poëta docet exemplo sociorum Ulyssis, μ, 303, seqq.

ἐπίορκος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) perjurus. ὅστις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ, Γ, 279, ubi neutrum est adverbialiter, qui perjurum juraverit. eique post mortem sunt pœnæ constitutæ. sic et T, 260. et 264, εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, si quid horum, quæ juravi, perjurum est. καὶ ῥα ἐπίορκον ἀπώμοσε, et sane pejeravit, K, 332, ἐπὶ ergo in hac voce, ut sæpe alibi, est ἐναντιωματικῶς posita, pro κατὰ, contra, si contra veritatem juratur.

ἐπιόσσομαι, (Ὄφ) intueor mente. dirigo mentis oculos in aliquid. τὼ δ', ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, νόσφιν (separati a Patroclo, procul ab eo) ἐμαρνάσθην, duo filii Nestoris, in animo cogitantes mortem et fugam sociorum, pugnabant: περιβλεπόμενοι οἱ Νεστορίδαι, ἵνα, εἰ μέν τινες ἔθανον, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων, εἰ δὲ εἰς φυγὴν ἐτράποντο, σκεπάζωσιν, speculantes diligenter, ut, si qui Græcorum essent interfecti, ipsi propugnarent pro corporibus illorum, si vero qui fugerent, ut eos protegerent, P, 381, ut ergo μάρνασθαι h. l. sit, promtum esse manu et paratum; ἐπιόσσεσθαι vero, animo propositum spectare, nam ita his duobus filiis a patre erat præceptum, ut succurrerent ubi et quomodo opus essent.

ἐπίουρα, ων. τά. (Ὅρω) sunt τὰ ὁρμήματα, et termini quousque quid magis se concitat. ὅσον ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, αἱ γάρ τε προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεν πηκτὸν ἄροτρον νειοῖο βαθείης, K, 350, conf. τὸ οὖρον, sunt τὰ μεταξὺ διαστήματα inter aratrum boum et alterum aratrum mulorum, si utrumque cœpit ab eadem linea, et si muli pervenerunt ad alterum extremum agri; quantum tunc est interstitium inter ea aratra, et quantum præverterunt muli τοὺς βόας. notissimum tunc temporis omnibus fuit id intervallum. conf. ἡμίονος.

ἐπίουρος, ου. ὁ. (Ὅρω) custos, φύλαξ, præsidium præstans cum diligentia et sollicitudine animi. idem ac οὖρος, abundante præpositione. sic abundat et in ὁ ἐπιβώτωρ. nisi tamen forte superioritatem et eminentiam præpositio indicat. Ζεὺς Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, N, 450, genuit eum, qui fuit primarius custos et defensor Cretæ, φύλακα, βασιλέα. ὅς σοι ὑῶν ἐπίουρος, qui tibi est suum præfectus et curator superior, ν, 405. ο, 39, de Eumæo, qui sub se habebat quatuor pastores.

ἐπιούσιος, vide sub περίειμι, et sub ἔπειμι.

ἐπιπάγχυ, (Πάω) omnino, prorsus. idem ac πάγχυ, q. v. μὴ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται, K, 99, ne vigiliarum omnino obliviscantur.

ἐπιπαλύνω, (Πάλλω) inspergo, superspargo externe. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, A, 639. i. e. ἐπέπασε, ubi ejusmodi farinas adspersit fœmina et immiscuit vino vetusto, ut faceret offam: et est pro ἐπεπάλυνε. sic et, ἐπὶ δ' — παλύνειν, κ, 520, ubi Circe præcipit, ut fiat mixtura ex mulso, vino, aqua, et farina inspersa. sic et λ, 28.

ἐπίπαππος, ὁ, vide sub πατὴρ, paullo a medio, et sub πάππας.

ἐπιπάσσω, (Πάω) inspergo, super pono. et apud poëtam hoc verbum semper de re medica ponitur, quando ex herbis aut radicibus facta, remedia imponuntur vulneri. nam τὰ πάσματα et ἀλείμματα differunt: priora enim simpliciter super imponuntur vulneri; posteriora vero illinuntur: et πάσματα fiunt ἀπὸ ῥιζῶν ἢ φυτῶν τρίψεως. ἤπια φάρμακα ἔπασσε, Δ, 218, *er legte oder goss drauf lindernde mittel, (he aplied to it, or poured upon it, soothing unguents;)* de Machaone, curante Menelaum sagitta vulneratum. Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα ἐπιπάσσων, E, 401, curabat sic Plutonem ab Hercule sagitta sauciatum. sic et 900, ubi idem medicus divinus curat Martem saucium. et hic Παιήων notatur hoc verbo ut ῥιζικὸς ἰατρὸς, τρίβων βοτάνας καὶ καταπάσσων: ῥιζοτόμος, καὶ ἐπιλέκτης βοτανῶν, ἃς τρίβων ἐπέπασσε τοῖς χρῄζουσι. ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν, Λ, 515. ἕλκει φάρμακα ἐπέπασσε, ἀκήματα ὀδυνῶν, O, 394. verbum καταπάσσω, f. άσω, est apud Aristoph. Nub. 177, 261. Equit. 99, collato 500, 964.

ἐπίπαστος, vide sub πάσσω.

ἐπιπείθομαι, f. είσομαι. (Πείθω) obsequor, exorari me patior, persuaderi mihi sino. εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεται ἑταίρων, si quis mihi meorum sociorum obsequitur, T, 305. σοὶ λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, erga te precantem placabor, Ψ, 609, coll. 606. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, si vero verbis meis non obtemperabit, O, 162, coll. 178, οὐκ ἐπιπείσεαι. εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν, P, 154. et innuit Lycios for-

tasse non sibi addictos ita esse ac Sarpedoni fuerint. *οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται*, nemo enim obtemperabit, Σ, 296. *Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο ἑταίρῳ*, suo socio obtemperabat, A, 345. I, 205. *ἡμῖν δ' αὐτ' ἐπιπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ*, nobisque statim persuasus est animus alacer, β, 103. κ, 466. et 406, 475, *ἔμοιγε. τοῖσιν δ'*, μ, 324. et 28, *ἡμῖν*. τ, 148. ω, 137. *φίλῳ ἐπεπείθετο πατρὶ*, parebat, τ, 14. χ, 108. *σοί τ' ἐπιπείθονται*, tibique obediunt, E, 878. *ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ*, A, 565. Δ, 412, *gehorche meiner stimme, (obey my commands.)* *ὅσκε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ*, qui diis obtemperaverit, eum vicissim libenter audiunt, A, 218, nam *θεὸς ἀκουσθεὶς ἀντακούει ἐπιπλέον*. *αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος*, illæque parentes sternebant lectum dormitorium, I, 656, et tamen præcesserat *ἑτάροις ἠδὲ δμωαῖς*: in tali concursu masculinum solet præferri. sed h. l. fœmininum præfertur, quia is labor erat fœminarum. sæpe in ejusmodi concursu sequitur neutrum, e. c. Psalmo viii, 3, *σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας*. de forma *ἐπέπιθμεν* vide simplex *πείθομαι*.

ἐπιπελεμίζω, (Πάλλω) labefacto, moveo et removeo admota manu. idem fere ac *πελεμίζω*, q. v. *ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος*, pro *ἐπεπελεμίχθη*, superne concutiebatur extremum hastile, cum cuspis infigeretur solo, Π, 612. P, 528, *ward erschüttert und bebend gemachet, (shook, trembled.)*

ἐπιπέλομαι, (Πέλω) accedo, supervenio. *οὔτις νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι*, nullus morbus odiosus invadit homines et miseros facit, ο, 407, coll. 406, *ἐσέρχεται*, quod notat idem. *γῆρας καὶ θάνατος, ἅτε ἐπιπέλονται ἀνθρώποις*, senectus et mors, quæ tandem ad homines accedunt, ν, 60, utpote quæ ambo homines invadunt, et imminent iis. *ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε*, cum tandem octavus ad me accedens annus veniret, pro *ἐπιπελόμενον*, η, 261. ξ, 287, ut ergo sit synonymia, *ἦλθέν μοι*, et, *ἐπιπλόμενόν μοι*.

ἐπιπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) immitto, mitto ad. *πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον*, B, 6, pro *ἐπιπέμψαι*, mittere ad regem somnium integrum, *einen ganzen und vollständig-deutlichen traum ihm zuzuschicken, (to send to him an entire and perfectly distinct vision.)*

ἐπιπέτομαι, (Πέτω) advolo, contra volo. *πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν*, pro *ἐπιπέτονται ἄνθεσιν*, advolant ad flores, de apibus, B, 89. *ὀϊστὸς, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων*, sagitta, contra densum virorum ordinem involare cupiens, Δ, 126, quasi esset ratione prædita. est infin. a. 2. m. per syncopen, pro *ἐπιπετέσθαι* ab *ἐπεπετόμην*. possis et aor. 2. a. *πτάω* vel *πτέω* deductum dicere.

ἐπιπετόω, f. όσω. (Πέτω) accedo forte fortuna, supervenio celeriter ex improviso, opprimo aliquem, deprehendo superveniens. *ἐπέτοσσε*, poëtice, pro *ἐπέτοσε*, et id per syncopen pro *ἐπεπίτοσε*, aor. 1. a. supervenit nobis ex improviso, Py. 4, 43, i. e. *ἐπεκύρησεν, ἐπέτυχε*, sc. *ὁ Τρίτων*, deus marinus, viro similis. *ἐπιτόσσαις*, Dorica terminatione participii aor. 1. a. et poëtice duplicato Sigma, simul cum syncope, pro *ἐπιπετόσας*, deprehendens adventu suo, Py. 10, 52, forte adveniens. formam verbi *πετόω*, et *ἐπιπετόω*, a *πέτω*, non alibi fortasse obviam, quam his duobus Pindaricis locis, defendit Portus, homo Græcus, et suæ linguæ probe gnarus. Schmidius vero, vir cæterum omni laude dignus, fingit verbum *ἐπιτόσσω*, f. *τόσω*, nullam vero adfert auctoritatem Græcam, nec indicat, undenam id verbum ortum aut compositum videri possit: ut appareat, frustra fictum id esse.

ἐπιπιέζω, f. έσω. (Ἴα) firmiter comprimo supra. *ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε*, pro *ἐπεπίεζε μάστακα*, comprimebat ei os, δ, 287. Dorica forma *πιάζω* in Novo Testamento non est rara, vi prehendo: et inde est et *ὑποπιάζω*, supprimo vi; pro quo male legitur *ὑπωπιάζω*, 1 Cor. ix, 27.

ἐπιπίλναμαι, (Πέλω) pertingo ad aliquem locum, appropinquo aliquo. *οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται*, pro *ἐπιπίλναται οὔδει*, non tangit terram, T, 93. *οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται*, neque nix eo pertingit, ζ, 44, i. e. *οὐκ ἐπιπελάζει περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον χιὼν, ἀλλὰ αἴθρη ἥπλωται*.

ἐπιπίνω, (Πίω) insuper et post bibo. *ich trinke drauf, (I pledge, drink to.)* *ἀνδρόμεα κρέα ἔδων, καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων*, ι, 297, Cyclops, humanas carnes edens, et post purum lac bibens.

ἐπιπίπτω, (Πέτω) supercido, contra cado, contra ruo. *ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε*, β, 398. ε, 271. ν, 79. ψ, 309. nam somnus gravat palpebras, et est pondus *δυσμετακίνητον*. *ἄχνη σκοπέλοις ἐπέπιπτε*, μ, 239. *τεύχεα πάντα ἐπέπιπτε χθονὶ*, ω, 534.

ἐπιπλάζω, (Λάω) inerrare facio. *πόντον ἐπιπλαγχθεὶς*, θ, 13, qui per mare circumactus est errabunde.

ἐπιπλέκομαι, vide sub ΜΙ'ΣΓΩ, aliquanto a fine.

ἐπιπλέω, f. εύσω. (Πέλω) innavigo. *ich befahre, (I sail away.)* *ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα*, A, 312. δ, 842. ο, 473. *ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ*, ι, 227, 470. *πόντον ἐπιπλείων*, ε, 284. *πλέων ἐπὶ πόντον*, i. e. *ἐπιπλέων*, δ, 474.

ἐπιπλήσσω, f. ξω. (Πέλω) contra appropinquo, percutio, invehor in aliquem, increpo, castigo. *τόξῳ ἐπιπλήσσων*, arcu soluto, loco scuticæ, percutiens equos, K, 500. *αἰεί μοι ἐπιπλήσσεις*, semper me increpas et castigas verbis, M, 211, ubi est *πλῆξις ἀέρος κατά τινος ἐν λόγοις*, *du tadelst und bestrafest mich immer, (thou art always scolding and finding fault with me.)* *οὔ φημι ἄλλον τινὰ ἐπιπλήξειν μὲ*, Ψ, 580, ut ergo hoc sensu duos casus regat: non puto alium reprehensurum esse me in hac re. nisi forte l. c. apocopatum μ, est pro *μοί*. *ἐπέπληξε τῷ Ἴδῃ κεραυνὸν Ζεὺς*, Ne. 10, 133, contorsit fulmen contra Idam, fratrem Lyncei. ut ergo h. l. de monte Ida sermo non sit.

ἐπιπλόμενος, vide sub *ἐπιπέλομαι*.

ἔπιπλον, ου. τό. (Πέλω) id quod in superficie maris natat; et in genere, *τὸ ἐκ τῆς ἐπιπολῆς*, quod in superficie est, *τὸ οἱονεὶ ἐπιπολάζον ἐν τῷ προφαίνεσθαι*. in specie *τὰ ἔπιπλα* sunt *τὰ μὴ ἔγγαια κτήματα*, fortunæ non adfixæ solo, *ἀλλ' ἡ κατ' οἶκον κτῆσις ἡ δυναμένη πλεῦσαι*, mobilia bona quæ possunt navigando transferri aliorsum. talia narrantur γ, 301, 302. nomen prosaicis est frequens, e. c. Thucyd. III. 68. Herodot. I. 164.

ἐπιπλώω, (Πέλω) innavigo, innato. *πόντον ἐπιπλώσας*, mari vectus, Γ, 47. *ἐπιπλὼς πόντον*, Z, 291, per apocopen pro *ἐπιπλώσας*, nam antiquis non placet a *πλῶμι* id factum dicere. sic, *πόντον ἐπέπλως*, pro *ἐπέπλωσας*, γ, 15. si cui tamen, contra auctoritatem veterum Græciæ grammaticorum, contendere libeat, esse a *πλῶμι* compositum; ei facilis erit determinatio conjugandi rationis.

ἐπιπνέω, f. εύσω. (Πνέω) superspiro. *ὅσα ἐπιπνείει γαῖαν καὶ ἕρπει*, quotquot animalia spirant et repunt super terra, P, 447. σ, 130, eorum omnium miserrimum est homo. *νηΐ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃ ὄπισθεν*, navi a tergo adspiret ventus stridens, δ, 357. *ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται*, ι, 139. *πνοιὴ Βορέαο ἐζώγρει* (recreabat) *ἐπιπνείουσα*, adflans, E, 698, coll. 697, ubi *περὶ* pertinet ad *ἐπιπνείουσα*, adverbialiter.

ἐπιποιμὴν, ένος. ὁ. (Πάω) pastor, idem ac *ποιμὴν*, q. v. sic et *ἐπιβουκόλος* pro *βουκόλος*. proprie tamen designat præfectum pastorum. *θεαὶ δ' ἐπιποιμένες ἦσαν*, μ, 131, ubi de bubus et pecudibus Solis sermo est.

ἐπιπολάζω, ἐπιπόλασις, vide sub *ἐπανθέω*.

ἐπίπολος, ὁ ἡ, vide sub *ἀμφίπολος*, prope finem.

ἐπιπόρπημα, τὸ, vide sub *πόρπη*.

ἐπιπρέπω, (Ἕπω) conspicuus sum, convenio. *οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος*, ω, 251, ubi constructio est: *ἐπιπρέπει σοὶ εἶδος καὶ μέγεθος εἰσοράασθαι οὔ τι δούλειον*, et decorus est tibi vultus, decora quoque statura, adspectu, nequaquam servilis, sed potius regia et majestatis plena. ut *ἐπὶ* intendat significatum, valde decora et conveniens tibi est species. *τὸ γενναῖον ἐκ πατέρων λῆμα ἐπιπρέπει παισὶν*, Py. 8, 63, generosa paterna indoles valde decet filios.

ἐπιπρηῆνες, vide sub Αἴξ, ad finem.

ἐπιπροϊάλλω, (Ἕω) propono, ante mitto. *αὐτοῖς ἐπιπροΐηλε τράπεζαν*, Λ, 627, posuit mensam ante eos, *προέθηκε*. nimirum hæc mensa, pellicis jussu, ab alia ancilla ponebatur: ut ergo notio mittendi tamen insit.

ἐπιπροΐημι, (Ἕω) ad aliquid mitto, contra, ante. *κεῖνον νηυσὶν ἐπιπροέηκα*, illum ad naves dimisi, P, 708. Σ, 58, navibus eum dimisi. sic et 439. *ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους*, I, 516, viros, qui supplicarent tibi, ad te misit præstantissimos. *νήσοις ἐπιπροέηκε*, ad insulas cursum navis direxit, ο, 298. *Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰὸν*, contra eum dirigere sagittam et mittere, Δ, 94, ubi *ἐπὶ* est contra.

ἐπιπταίρω, f. αρῶ. (Πέτω) sternuendo omen exhibeo, *ich beniese etwas geredetes, (I sneeze at something that is said.)* *ἐμοὶ υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν*, ρ, 545, *hat alle meine worte benieset, (hath sneezed at all my words.)* conf. *πᾶσιν*.

ἐπίπταμαι, (Πέτω) supervolo. *ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις*, N, 821. ο, 160, 524, volavit dextra avis eodem tempore cum sic locutus esset.

ἐπιπωλέω, f. ήσω. (Πέλω) obeo, circumeo. *αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν*, obit ordines virorum, velut aries dux gregis, Γ, 196, pro, *πωλεῖται ἐπὶ στίχας*, versatur obeundo apud ordines. *ὁ, πεζὸς ἐὼν, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν*, Δ, 231. et 250, *ὥς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στίχας*. et his locis ponitur de duce magno, imperante et cohortante. sed et de hoste, qui pugnans obit stantes contra se, *ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἔγχεΐ τ' ἄορί τε καὶ χερμαδίοισ*: *Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην*, Λ, 540, aliorum ordines adoriebatur hasta et gladio et saxis: at cum Ajace ne manus consereret, vitabat sedulo: et sermo est de Hectore, pugnante adversus Græcos. sic et 264, de Agamemnone adversus Trojanos: i. e. *μετήρχετο*. hinc est *ἡ ἐπιπώλησις*, εως, quando quis obambulat contra alios.

ἐπίπωλησις, ἡ, vide supra.

ἐπιρέζω, f. έξω. (Ἔρα) supra facio. *ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται*, ρ, 211, in qua ara omnes viatores sacrum faciebant: ionice pro *ἐπέρεζον*.

ἐπιρέω, (Ῥέω) adfluo, supra fluo. *αὐτὸν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτε ἔλαιον*, de fluvii aqua, quæ non commiscetur cum aqua alterius in quem influit, B, 754, *ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς*, innatat in superficie: cum casu quarto, cujus loco recentiores ponunt tertium. *τὸ δὲ ἐπιπολαστικὸν τοῦ Τιταρησίου γίνεται μὲν, ἢ διὰ κουφότητα ὕδατος*, (ob levitatem aquæ ejus) *ὅπερ συμβαίνει καὶ τοῖς εἰς θάλασσαν ἐκβάλλουσι ποταμοῖς*; *ἢ καὶ διὰ γλισχρότητα μεταλλικὴν*, ob pingue-

dinem aliquam mineralem. *τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν*, adfluebant pedites, Λ, 723, i. e. *πάνυ πολλοὶ ἤρχοντο μετὰ σπουδῆς.*

ἐπιῤῥίπτω, (*'Ρίπω*) injicio, contra jacio. *ἐμοὶ δοῦρα ἐπέῤῥιψαν*, adversus me conjecerunt hastas, ε, 310.

ἐπιῤῥέπω, (*'Ρέπω*) contra vergo. *ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ*, et ut in nos vergat grave exitium, Ξ, 99, et imago sumta est de fatali libra Jovis, in qua deorsum vergunt infausta, felicia vero sursum.

ἐπιῤῥήσσω, (*'Ράω*) cum fragore obdo, *ἐπιτίθημι βιαίως*, violenter obdo pessulum. *'Αχιλεὺς δὲ ἐπιῤῥήσσεσκε* (ionice pro *ἐπέῤῥησσε*) *καὶ οἶος*, Ω, 456, coll. 453, *den riegel den drey mann schieben musten, den schob er alleine vor, (the bolt which required the strength of three men he dashed in alone.)* istud *ἐπιῤῥήσσειν* recentiores dicunt *καταῤῥήσσειν* vel *καταῤῥάσσειν*: unde est *ὁ καταῤῥάκτης, ου*, casus vel decidentia, qui quatuor diversas res notat: *ὄνομα ὀρνέου ἅρπαγος*, accidens fluviorum super petras deorsum præcipitantium, in portis urbium munitionis species quæ Germanis est *das fallgatter in den stadtthoren, (the portcullis in city gates,) ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλὴς, der thorriegel, (the bolt or bar of a gate.)*

ἐπίῤῥητος, ὁ, vide sub vv. *ἐπιδήμιος*, 'Επὶ prope finem, *ἐπέχω*, et *'Επήριτος* in R.

ἐπιῤῥοθέω, vide sequens.

ἐπίῤῥοθος, ου. ὁ ἡ. (*'Ρέω*) in auxilium accurrens cum studio, *ὁ σπουδαῖος ἐπίκουρος καὶ μετὰ ῥόθου βοηθῶν*, i. e. *μετὰ ἤχου.* est ergo ab *ὁ ῥόθος*, et involvit metaphoram ab accedente et strepente fluctu: ut notet auxiliatorem, *μὴ ἀκὴν καὶ ἠρέμα, δι' ὄκνον, καὶ οἷον ἀψοφητὶ, πρὸς βοήθειάν τινος ἥκοντα, ἀλλὰ, κατὰ σπουδὴν, μετὰ ῥόθου, ὡσεὶ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ πρανοῦς ῥεῖ.* proprie est, adstrepens, cum sonitu accedens. unde est verbum *ἐπιῤῥοθέω*, f. *ήσω*, cum strepitu et clamore assentior alicui, et in partes ejus accedo, Eurip. Or. 899, admurmuro. *τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν 'Αθήνη*, Δ, 390. *ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ*, Ψ, 770.

ἐπιῤῥύζω, vide sub 'ΡΑ'Ω et ΣΙ'ΖΩ.

ἐπιῤῥώομαι, (*'Ρέω*) moveo me apud aliquid. *ταῖς* (*μύλαις*) *δώδεκα πᾶσαι ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες*, omnino duodecim mulieres strenue movebant se et opus faciebant ad molas, υ, 107. *ἀμβρόσιαι χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἀπὸ ἀθανάτοιο κρατὸς ἄνακτος*, de Jove annuente, Α, 529, divini capilli movebant se valde a capite immortali domini, i. e. moto capite: et est sumtum *ἀπὸ ἀνδρῶν ἐῤῥωμένως εἴς τι ἔργον κινουμένων.* sic *ῥώονται ἵπποι, ὅτε εἰς δρόμον συντείνονται*, contendunt: et capilli sunt quasi personificati.

ἐπίσειον, τὸ, vide sub *κῆπος.*

ἐπισείω, f. *σω.* (*Σέω*) supra vel contra concutio et agito. *Ζεὺς ἐπισείῃ πᾶσιν αἰγίδα*, Jupiter incutiat omnibus ægidem, Δ, 167, i. e. irascatur: *wider alle seinen schild bewege, (will shake his ægis threateningly against them all.) σειομένη δὲ αὕτη ἐκφοβεῖ*, terret. sic, *αἰγίδα ἐπισείων*, Ο, 230.

ἐπισεύω, f. *εύσω.* (*Σέω*) contra, vel super, vel ad, moveo. *Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν*, sursum movit eum, ut transiliret ordines, Υ, 325, et additur explicatio, *ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε ἀείρας.* et hæc forma potest esse imperfectum, potest et esse aor. 1. pro *ἐπέσευσε.* *τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων*, tot enim et tanta mala incussit mihi fortuna, σ, 255. τ, 129, ubi manifesto est aor. primus: et Sigma ob metrum duplex, omisso augmento. *αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων*, immisit mihi mala somnia deus, υ, 87. *δμῶας ἐπισσεύσας*, servos contra me incitans, ξ, 399, *ἐφορμήσας.* *ἤ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων*, aut jam contra me etiam cetum concitet deus, ε, 421. *ὅτε θηρητὴρ κύνας σεύῃ ἐπὶ καπρίῳ*, pro *ἐπισεύῃ*, Λ, 293. et 294, *ὣς ἐπὶ 'Αχαιοῖς σεῦε Τρῶας Ἕκτωρ*, pro *ἐπέσευσε.* *νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι*, contra naves cum impetu movere se, Ο, 347. *ἐπεσσεύοντο δὲ λαοὶ*, et copiæ militares admovebant se celeriter, Β, 86. et 150, *νῆας ἐπεσσεύοντο*, ad naves admovebant se, celeriter ibant. et 208, *ἀγορήνδε ἀπὸ κλισιῶν.* *εἰς αὐτὸν πάντες*, ad eum omnes accelerabant, Ν, 757. *νηυσὶν*, contra naves et castra Græca impetum faciebant, ibant, Ο, 593, i. e. *κατὰ τῶν νηῶν ὥρμων.* *νομόνδε*, in pascuum properabant boves, Σ, 575. *νῆα*, ad navem progrediebantur alacres, ν, 19. *εἴ σοι θυμὸς ἐπέσσυται*, si tibi animus incitatur ad id, Α, 173, de qua forma vide simplex *σεύω.* *ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται*, Ζ, 361, pro *ἐπισύεται* vel *ἐπισεύεται.* *ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο*, cum quarta vice impetum faceret, Ε, 438. Π, 705, 786. Υ, 447, pro *ἐπισύετο* vel *ἐπισεύετο*, imperf. med. *αὐτὰρ ἔπειτα αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο*, Ε, 459, *fiel auch mich an, (fell upon me also.)* sic et 884. *ἐμοὶ μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς*, mihi admodum valde incitatus est animus, *ich habe grosse lust, (I have a great mind,)* Ι, 398, et imperf. loco præsentis notat consilium diu jam animo agitatum: vel dubie rem exprimit, ibi fortasse cupiam, *die hätte ich wohl grosse lust, (I had then a good mind.) ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο*, in eum irruere solet, Ρ, 677, 678, aquila in leporem: et ibi præpositio est avulsa per tmesin. *Τρώεσσιν*, in Trojanos impetum faciebat, Φ, 227. et 234, *οἴδματι θύων*, fluvius intumescens irruebat in eum. et 601, *ὁ δ' ἐπέσσυτο, ποσσὶ διώκειν*, celeriter insistebat ad persequendum pedibus. *ἐναργὲς ὄνειρον αὐτῇ*, distinctum somnium venerat ei, δ, 841. sic de somnio, *δέμνια κούρης*, accedebat subito ad spondam puellæ, ζ, 20. *ἐπεσσύμενος πεδίοιο*, Ξ, 147, cursu concitus per campum; pro *ἐπισυόμενος* vel *ἐπισευόμενος.* sic, *λάβε πέτρης*, celeriter accedens prehendit saxum, ε, 428. et 431, *κῦμα ἐπεσσύμενον*, fluctus advolvens se vehementer. *ἐπεσσύμενον αὐτὸν ἔβαλε δουρὶ*, Δ, 527. *ἐπεσσύμενον τείχεος ἔβαλεν ἰῷ*, irruentem in mœnia feriit sagitta, Μ, 388. sic, *ἔβαλε πέτρῳ*, Υ, 288. Π, 411. et 511, *ἰῷ.* *πῦρ*, ingruens ignis, Ρ, 737. *τὸν, παμφαίνοντα ὥστε ἀστέρα, ἐπεσσύμενον* (*διὰ*) *πεδίοιο*, hunc, totum collucentem ab armis politis velut sidus aliquod, currentem per campum, Χ, 26, nam post *ἀστέρα* ponendum est comma, ut participium nostrum pertinere appareat ad *τὸν*, sc. *'Αχιλλέα.* *κῦμα δεινὸν* (i. e. *δεινῶς*) *ἐπεσσύμενον*, horribiliter advolvens se et irruens, ε, 314. *ἐπεσσύμενοι*, invadentes violenter, χ, 307. et 310, *ἔλαβε γούνων ἐπεσσύμενος*, celeriter accedens tetigit genua ejus. *τεῖχος ἐπεσσυμένους*, impetum cursu facientes in munitionem, Μ, 143. Ο, 395, i. e. *σευομένους ἐπὶ τὸ τεῖχος, ἐπελθόντας τῷ τείχει.*

ἐπίσημα, τὸ, vide sub *σῆμα*, prope finem.

ἐπίσημος, vide sub *ἀρίγνωτος.*

ἐπισίζω, vide sub ΣΙ'ΖΩ.

ἐπισκήπτω, vide sub *ἐνσκήπτω.*

ἐπίσκοπος, ου. ὁ. (*"Οφ*) speculator. idem ac *σκοπὸς*, q. v. deinde et, inspector, observator, præses, tutor. *ἤ τινα ἑταίρων ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον*; an aliquem sociorum adhortari cogitas ut eat explorator adversus Trojanos? ubi *Τρώεσσιν* est dativus incommodi, Κ, 38. et 342, *νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν*, explorator contra castra nostra. his locis ergo est *ὁ στελλόμενος εἰς πολεμίους κατάσκοπος*, quem recentiores vocant *τὸν πευθῆνα.* officium ejus est, *σκοπιάζειν ἄνδρας δυσμενεῖς*, 40, *καὶ διασκοπιᾶσθαι, καὶ πυθέσθαι*, a quo est *ὁ πευθήν.* et ejusmodi homo debet esse *τολμηρὸς*, 41, et *κινδύνοις ἐπιτολμῶν.* *θεοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων*, dii sunt optimi testes et præsides pactorum, Χ, 255, *ἀνάδοχοι.* *ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε πόλιν ῥύσκευ, ἔχες δ' ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα*, dicitur de Hectore in luctu funebri, Ω, 729, certe enim periisti tutor, qui servabas urbem, et tuebaris matronas infantesque; ubi *ἐπισκοπεῖν καὶ ῥύσκεθαι καὶ ἔχειν* idem notant, *durch sein aufsehen bewahren und erhalten, (to protect and preserve by valour.) ἐπίσκοπος ὁδαίων*, inspector et administrator viaticorum, θ, 163, *ὁ ταμίας τῶν ἐφοδίων.* *Χάριτες, ἐπίσκοποι Μινυᾶν*, præsides et tutores, Ol. 14, 5, ubi vides, dici et *ἡ ἐπίσκοπος.* Vide sub *πεύθομαι* paullo sub medio.

ἐπισκύζομαι, f. *ύσομαι.* (*Κύω*) irascor, irritor leniter, idem ac *σκύζομαι*, q. v. indignor ob aliquam rem, *murre worüber, (I am angry at something.) ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται 'Αχαιοὶ*, ut et alii Græci nobiles indignentur, Ι, 370. *μήπως καί σοι θυμὸς ἐπισκύσαιτο ἰδόντι*, η, 306, ne et tibi videnti id, animus indignaretur et inique ferret, *ὀργισθείη*: ubi alii eodem sensu legunt *ἐπισκύζοιτο.*

ἐπισκυθίζω, vide sub *κρατὴρ*, prope initium.

ἐπισκύνιον, ου. τό. (*Κύω*) est *τὸ ὑπὲρ τὴν ὀφρῦν*, pars illa vultus, quæ immediate est supra oculos, *τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφρῦς μέρος τοῦ μετώπου.* nam illa pars corrugat et demittit se in ira. est a *σκύζεσθαι* et *ἐπισκύζεσθαι.* in specie sic dicitur cutis quæ est supra oculos. *ὁ δὲ* (*λέων*) *σθένεϊ βλεμεαίνει πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων*, Ρ, 136, ubi vides, esse *τὸ ἐπιδέρμιον, ὃ ἐπιχαλᾶται τοῖς τῶν λεόντων ὀφθαλμοῖς καὶ καλύπτει αὐτοὺς, προνοίᾳ φύσεως, οὐ τοσοῦτον διὰ θυμὸν, ὅτε σκύζεται τὸ θηρίον*, i. e. *ὀργίζεται*, nam truculentis et iratis sic super oculos convolvitur illa cutis, *ὅσον, ἵνα μὴ, βλέπων τὰ ἐπιῤῥιπτόμενα βέλη, δειλαίνηται.* de homine visu truculento est apud Theocr. Id. 24, 116, *τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.*

ἐπισμυγερῶς, (*Μύω*) adverb. miserrime, *ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς, καὶ ὡς εἰπεῖν καυστικῶς.* *ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν*, ille quidem luit id miserrime, γ, 195, cum magno suo malo. *ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται*, δ, 672, ut laboriose naviget; et est ionice, pro *ναυτίλληται.*

ἐπισπαστὴρ, ὁ, ἐπίσπαστρον, τὸ, vide sub *κορώνη.*

ἐπίσπαστος, ου. ὁ ἡ. (*Σπάω*) contra attractus, *zugezogen, (drawn upon,) ὅ τις καθ' ἑαυτὸν ἐπισπᾶται.* *ἐπίσπαστον κακὸν*, σ, 72. ω, 461, *das er sich selbst über den hals gezogen, (which he had drawn upon himself.)*

ἐπισπείρω, (*Σπάω*) super spargo, adspergo, adsero. *ἐπισπείρων μομφὴν ἀλιτροῖς*, Ne. 8, 67, inspergens vituperium improbis.

ἐπισπέρχω, (*"Ερα*) valde urgeo et ad progrediendum incito. *'Αντίλοχος πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων*, Ψ, 430, ubi quoque deest accusativus, *τοὺς ἵππους* scilicet. *αὐτὸς ἐπισπέρχων*, sc. *τὰς δμωὰς*, ipse ad celeriter eundum et faciendum incitans et urgens ancillas, χ, 451. *ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι παντοίων ἀνέμων*, ε, 304, incitant se et irruunt procellæ variorum ventorum; ubi est intransitive.

ἐπισπεύδω, vide sub *σπεύδω*, ad finem.

ἐπισπέω, f. 2. *ἐπισπῶ.* aor. 2. *ἐπέσπον.* aor. 2. conj. *ἐπίσπω.* opt. *ἐπίσποιμι.* inf. *ἐπισπεῖν.* (*"Επω*) obeo, sector, obedio, applico me, occurro, obviam eo, accedo, *ich laufe zu, hange mich hinan, (I run to, attach myself to.) πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον*, Τ, 294, omnes exitialem diem obierunt. *ὅντινα πότμον ἐπέσπεν*, quale fatum obierit, γ, 16. δ, 714. *πολέες κακὸν οἶτον*

ἐπίσπον, γ, 134, plures malum fatum consecuti sunt. οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον, λ, 196, et fatum obii. et 371, καὶ αὐτοῦ (ibi ad Trojam) πότμον ἐπίσπον. et 388, ὅσσοι οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπίσπον, quæ utraque phrasis est idem. et medius locus, 371, totus sic habet: οἵ σοι Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, καὶ αὐτοῦ π. ἐ: ubi est elegans figura; comitati sunt te eo, et ibi obiere fatum suum, quod sectati sunt cum te comitarentur. τῷ (igitur) καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον, χ, 317, 416. θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον, ω, 22. et 31, δήμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν. οὐ γάρ πώ σοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, Η, 52, et utrumque est idem. λιμῷ δ' οἴκτιστον (fame autem miserrimum est) θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, μ, 342. cæterum proprie est: fatum comitari, fatum prosequi. πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν μόρσιμον ἦμαρ, antequam Patroclus obiret diem fatalem, Φ, 100: nam ex citatis dubium est nullum, quin Patroclus ibi sit subjectum certissimum; non vero ἦμαρ, ut quidam dubitarunt. sic, θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, δ, 562. ε, 308. ξ, 274. ex quibus locis apparebit, utramque phrasin notare idem, nullamque inesse differentiam. ὄφρα πρόσθε ἄλλων (ut ante quam alii) θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Β, 359. ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς, Ζ, 412. ὃς δέ κεν ὑμῶν βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, τεθνάτω, Ο, 495. ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ, Υ, 337, quandocunque Achilles fatum suum obierit. ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς, Χ, 39. κλαίειν, (ἐκεῖνον) ὅς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ, δ, 196. ἀλλά κεν αὐτοῦ (sed sane etiam hic) ἀεικέα πότμον ἐπίσποι, β, 250, nancisceretur. in forma *activa* ergo semper de moriendo positum hoc verbum a poëta: quasi homo decurrat ad mortem, eamque sectetur per omnem vitam. et sic est profecto: nam tendimus huc omnes. notat ergo καταδιῶξαι καὶ καταλαβεῖν, ὡς τοῦ ἀνθρώπου καταδιώξαντος τὸν θάνατον καὶ εὑρόντος αὐτόν. in forma autem *media* etiam aliis actionibus jungitur. ἐπισπέσθαι ποσὶν, insequi pedibus, premere cursu alios, Ξ, 521, et ἀνδρῶν τρεσσάντων est, viris fugientibus, quando fuga hostium fit. λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ, exercitum comitantem se, Ν, 495, ἐπισπέσθαι et ἐπισπεῖν est, sequi ducem, sectari auctorem et deductorem. ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ, γ, 215, obedientes voci divinæ. sic et π, 96, coll. 402, 403. ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, sectantes impetum suum cœcum, ξ, 262. ρ, 431. ω, 182. κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος, sc. σοὶ, per hortum comitans et sectans te, ω, 337, ἐπακολουθῶν. ληΐστῆρσιν ἐπισπόμενος, piratis adhærens, π, 426, amicus piratarum, sectans et comitans eos. οἳ δὲ ἐπέσποντο, Py. 4, 237, illi adjungebant se ei, ἠκολούθησαν, συνῄεσαν αὐτῷ, τὴν αὐτὴν γνώμην ἀνέλαβον.

ἐπίστα dorice, ἐπίστεαι ionice, pro ἐπίστασαι, vide sub ἐπίσταμαι, ad finem.

ἐπισταδὸν, (Στάω) adverb. adstando, instando. νείκεον (objurgabam) ἄλλοθεν ἄλλον (alibi alium) ἐπισταδὸν, adstando ei, μ, 392, *ich trat zu einem nach dem andern, und schalt ihn, (I went up to one after another, and upbraided him.)* νώμησεν δὲ πᾶσιν ἐπισταδὸν, distribuitque vinum omnibus adstando singulis, ν, 54, *gieng zu jedem und gab ihm wein, (went to each and gave him wine.)* sic et σ, 424. οἱ δὲ δόρπον ὡπλίζοντο ἐπισταδὸν, cœnam apparabant studiose, π, 453, *macheten sich munter drann und bereiteten das abendbrod, (bustled about and prepared supper.)* alibi, sed non apud Homerum, notat et, ἐπιστημόνως, perite, ab ἐπίσταμαι, scio.

ἐπίσταμαι, (Εἴδω) scio, novi. est a media forma verbi ἵσημι, ἵσαμαι, interserto, τ, et præfixa præpositione ἐπί. *ich verstehe mich worauf, ich weiss recht, (I am well aware, I know perfectly well.)* nam ἐπὶ auget significatum. οὔ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, ν, 207, non aliquo ponere ea certo scio. εἴσεται (sciat, intelligat) ἤ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν, num solus sciat pugnare, Π, 243. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν, Ν, 223, ubi tres causæ indicatæ, cur quis fugiat periculosa et ardua: quarum prima est ἡ ἀπειρία, altera τὸ δέος, tertia ὁ ὄκνος, 224. et 238, νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα (optativus) μάχεσθαι, nos autem etiam vel cum præstantissimis periti simus pugnare. ὅστις ἐπισταίτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, quicunque sciat apta et sana loqui, Ξ, 92. en finem artis rhetoricæ. præterea recte αἱ ἀρεταὶ vocantur et ἐπιστῆμαι, scientiæ: nam ex scientia recti bonique oriri debet omnis virtus. idem versus est et Θ, 240. ubi hæc est mens: alius, qui prudentia loquendi non valeret, posset fortasse contemtim loqui de te. χερσὶν ἐπίστατο (imperf.) δαίδαλα πάντα τεύχειν, Ε, 60. ἀλλά μιν (hastam illam) οἶος ἐπίστατο πῆλαι (vibrare) Ἀχιλλεὺς, Π, 142. Τ, 389. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος (dulcis) εἶναι, Ρ, 671, ubi iterum poëta innuit, etiam artem bene versandi cum aliis esse ἐπιστήμην, et ἐκ μαθήσεως περιγίνεσθαι αὐτήν. πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, sc. mulier illa, Ψ, 705. recentiores Attici dicunt hoc imperfectum, ἠπιστάμην, sicut ἠδυνάμην, διηκόνεον, etc. ἔργα τ' ἐπίστασθαι (infin.) περικαλλέα, β, 117. η, 111. ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν, Δ, 404. Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον ἐπιστάμενοι πολέμοιο, Β, 611. ἵπποι, ἐπιστάμενοι, equi, periti et docti, Ε, 222. Θ, 106. ubi de equis, quasi ratione utentibus: sed non de vulgaribus, sed ἐξαιρέτοις, et divinæ originis. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι, peritus jaculo, sc. jaculari et pugnare, Ο, 282, ut desit ibi vel πολεμίζειν, vel ἄκοντι pro ἀκοντίσαι, ut nomen sit loco verbi. θρέξασκον (pro ἔθρεξαν, currebant) ἐπισταμένοισι πόδεσσι, doctis pedibus, Σ, 599, ubi sermo est de saltantibus juvenibus et puellis. ergo est ἐπιστήμη καὶ ἡ ὄρχησις. χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα, Τ, 80, ubi est locutio perturbata, ex affectu. sensus est: molestum est interpellari. ergo ne me interpellet quis, etsi sit peritissimus rerum quas dicturus sum. accusativus ergo, ἐπιστάμενον, pertinet ad infinitivum præcedentem, in regimine. confer ὑποβάλλω. ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος, πέρι πάντων ἀνθρώπων, δ, 231, medicus quilibet peritus, supra omnes alios homines æstimandus est. ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι, ι, 49, ex equis pugnare. ἀργαλέον σὲ (te, O Minerva), θεὰ, γνῶναι βροτῷ καὶ μάλα ἐπισταμένῳ, ν, 313, ubi dativus pendet ab ἀργαλέον, difficile est homini vel prudentissimo, te statim agnoscere. et Minerva sunt h. l. occulta consilia principis, quæ nemo facile introspicit. σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, stabulo viri rerum et officiorum periti, ξ, 359, σπουδαίου, honesti, intelligentis. sic gratulatur sibi Ulysses adventum ad Eumæum. ἀνὴρ, φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, φ, 406. nam quævis ars dicitur ἐπιστήμη. χαλεπὸν δέ κεν εἴη καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ψ, 185, etiam magno artifici. ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, vos ancillæ, certo scientes, δ, 730. οὐδ' ἐπιστήσονται (*futurum* ab ἐπίσταμαι) Ἀχαιοὶ, non scient, non poterunt, Φ, 320. ὁμῶς ἐπίστασαι, pariter nosti, Py. 8, 8. ἐπίστα, pro ἐπίστασαι, nosti, per apocopen Doricam, Py. 3, 143. et forma τοῦ ἐπίστασαι Attica est, ionice eadem secunda sing. præs. dicitur ἐπίστεαι, ut δύνεαι a δύναμαι. ἐπίστανται, norunt, Ol. 6, 43.

ἐπισταμένως, (Εἴδω) adverb. perite, artificiose. *nach der kunst, (skilfully.)* μίστυλλον ἐπισταμένως, in frusta dissecuerunt parva scite, Η, 317, coll. 318. sic et Ω, 623. τ, 422. εὖ καὶ ἐπισταμένως, Κ, 265, ubi τὸ εὖ est consequens τοῦ ἐπισταμένως. Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, ε, 25, deduc et comitare eum accurate, inquit Jupiter ad Minervam. et 245, ξέσσε (pro ἔξεσε, polivit) δ' ἐπισταμένως, perite. sic et ρ, 341. φ, 44. ἀμφέξεσα χαλκῷ εὖ καὶ ἐπισταμένως, ψ, 197. μῦθον ἐπισταμένως κατέλεξας, λ, 367. δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο, cœnam scite paraverunt, μ, 307. ὠτειλὴν (vulnus) δῆσαν ἐπισταμένως, obligaverunt perite, τ, 457. κατὰ δῶμα ἐπισταμένως πονέοντο, in domo accurate opus faciebant, υ, 159. et 161, εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασσαν ξύλα, findebant ligna. Vide sub εὖ.

ἐπιστατέω, f. ήσω. (Στάω) supersto, adsto. ἔργμασιν ἐπιστατεῖ, factis et gestis rebus adest quasi inspector, Ne. 7, 72.

ἐπιστάτης, ου. ὁ. (Στάω) qui adstat, qui accedit et rogat, ὁ ἐπαίτης. *der einen antritt, und worum bittet, (who comes up to one and asks for something.)* οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἅλα δοίης, ρ, 455, tu quidem sane ex domo tua mendico tuo ne salis quidem micam dares, *dem der dich anspricht, (to him who begs of you.)* alibi notat τὸν παιδαγωγὸν, qui et ὁ ἐπιτιμητὴς dictus, castigator, *ein hofemeister, (a preceptor.)* in culina sic dicitur tripes, cui imponitur vas aliud ad coquendum, *ein dreyfuss, (a tripod:)* etiam repositorium, cui imponuntur vel appenduntur vasa et instrumenta culinaria. Vide sub ἐφίστημι, ad finem.

ἐπιστείχω, (Στάω) accedo, inambulo. ἐπιστείχων τήνδε νῆσον, accedens ad hanc insulam, Ist. 6, 29, *betretend dieselbe, (approaching it.)*

ἐπιστέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) orno et instruo et constituo super aliquid vel ad aliquid. *ich bestelle drüber oder dazu, (I appoint for or to.)* ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ (contractum ex Τυδέα) στεῖλαν Ἀχαιοὶ, Δ, 384, pro ἐπέστειλαν αὐτὸν ἐπὶ ἀγγελίην, ordinaverunt eum ad legationem obeundam, et exornarunt eum ad id, *verordneten ihn dazu, (appointed him thereto.)* conf. ἀγγελίη, et Τυδεὺς in R. apud recentiores notat hoc verbum, mittere nuntium per epistolam. est et in genere, pro ἐπιτέλλω, mando, *ich bestelle etwas bey einem, das er ausrichten soll, (I speak something of a person.)* ἐμοὶ ἐπέσταλκε, mihi mandavit, Eurip. Phœn. 870.

ἐπιστενάχω, (Τῶ) adgemo. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Τ, 301. Χ, 515. Ω, 722, 746. γέροντες, Τ, 338. πολῖται, Χ, 429.

ἐπιστένω, (Τῶ) idem. ἐπέστενε δῆμος ἀπείρων, Ω, 776, adgemebat populus infinitus.

ἐπιστεφανόω, f. νώσω. (Στάω) corona orno. ἐπεστεφάνωσε βωμὸν, Ol. 9, 168, i. e. στέμμασι κατεκόσμησε.

ἐπιστεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) supra impletus, superne coronatus. κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, i. e. πλήρεις, Θ, 232. β, 431, plenos usque ad labra superiora crateris, ubi gemmæ vinum cingunt. et quia στέφειν est πληροῦν, hinc Germanis, *stemmig*, est completus, succulentus, habitudine bona, roboris plenus.

ἐπιστέφω, f. έψω. (Στάω) superne cingo et circumdo, superne impleo, expleo usque ad summam oram. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, juniores implebant usque ad summum crateres vino, Α, 470. Ι, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271, quod notat τὸ, ἐπιχειλεῖς ποιῆσαι τοὺς κρητῆρας, καὶ μέχρι στεφάνης, i. e. χείλους, (oram) πληρῶσαι αὐτούς. hinc dicuntur κρητῆρες ἐστεμμένοι οἴνου, et poëtice, ἐπιστεφέες οἴνου, pleni vino. quemadmodum vero κρατῆρες, ex quibus in pocula; sic et pocula ipsa: et fiebat talis impletio boni ominis causa, ut εὐδαιμονία per libationem quæsita, et præbibendo optata, sit plena et coronata quasi. sicut vero

ἐπιστέψαι est πληρῶσαι. sic ἐκστέψαι est exhaurire.

ἐπιστήμων, ονος. ὁ ἡ. (Εἴδω) sciens, peritus, prudens. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, π, 374, inquiunt proci de Telemacho.

ἐπίστιον, ου. τό. (Στάω) locus vel ædificium, sub quo stat navis contecta, οἶκος νεῶν, qui et uno vocabulo dicitur νεώσοικος: etiam ὁ νεὼν, ῶνος. Attici magis dicunt τὸ νεώριον, ubi navis curatur et custoditur, et νεωρεῖν illis est pro ναυφυλακεῖν. est ab ἡ ἑστία vel ἱστία. Iones autem sunt ψιλωτικοὶ (amant spiritum lenem) τῶν δασυνομένων: hinc illis dicitur ὁ λεύκιππος, a λευκὸς et ὁ ἵππος, τὸ αὐτόδιον, i. e. κατὰ τὴν ὁδὸν, ὁ ἡ ἀντήλιος ab ἀντὶ et ἥλιος, ὁ ἀπηλιώτης, a solis regione flans ventus, etc. πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, ζ, 265, omnibus enim navibus est suum quasi ἐποίκειον cuilibet Phæaci: nisi πᾶσιν pertinet ad ἑκάστῳ, omnibus et singulis Phæacibus est suum ibi peculiare ædificium sub quo stat vel stant naves suæ. apud Herodotum τὰ ἐπίστια sunt familiæ, *häuser, (families.)* e. c. ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια 'Αθηναίων, fugat in exilium septingentas familias Atheniensium, V. 72, coll. 73. τὸ περίστιον, ου, est lustrationi apta res, quæ circumferebatur conventui sacro vel et ædibus: et solebat esse porcellus. conf. Aristoph. Eccles. 128.

ἐπίστιος, vide sub ἐφέστιος, et Ζεὺς, in R.

ἐπιστολὴ, vide sub πτυκτὸς, πίναξ, et ἐπιστέλλω, prope finem.

ἐπιστοναχέω, f. ήσω. (Τῶ) adgemo. idem ac ἐπιστένω, q. v. ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη, Ω, 79, ingemuitque et sonum edidit profunditas, cum insiliret dea.

ἐπιστορέω, (Στρῶ) superinsterno. ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ (pro ἐπεστόρεσεν) δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, ξ, 50. superstravit pellem villosæ agrestis capræ, ut ei incubaret sessurus, Eumæo vero serviebat decubituro.

ἐπιστρέφω, (Τρέω) inverto, converto. εἷλκε δὲ ἐπιστρέψας μετὰ 'Αχαιοὺς, conabatur, convertens se, trahere eum ad Græcos, Γ, 370.

ἐπιστροφάδην, (Τρέω) adverb. studiose, conversionibus in omnes partes. ἐνεργῶς, εὐτόνως, σπουδαίως, ἐπεστραμμένως ὧδε καὶ ἐκεῖ. κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, *er schlug um sich herum auf allen seiten todt, (he slew all around him,)* Κ, 483, διὰ τὴν διάφορον θέσιν τῶν κτεινομένων. sic τύπτε δ', Φ, 20, i. e. ἐν τῷ ἐπιστρέφεσθαι ὧδε καὶ ἐκεῖ, convertendo se huc illuc, ubicunque erant homines occidendi. sic et, μνηστῆρας ἔτυπτον, χ, 308, cædebant procos conversi celeriter in omnes partes. ἔκτεινον, interficiebant, ω, 183, ἐπιστρεπτικῶς ὧδε καὶ ἐκεῖ, κυκλόθεν, πάντοθεν.

ἐπιστροφὴ, vide sequens.

ἐπίστροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) ad quem multi se convertunt, eumque curant et requirunt. etiam, qui ad multos se humaniter et comiter convertit. nam est vox μέση, πάθος καὶ ἐνέργειαν notans. *umgänglich, (sociable.)* ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, α, 177, siquidem et ille erat talis, ad quem multi se convertebant, ipse quoque studiosus hominum bonorum. et h. l. sensus passivus videtur præferendus, ὁ πάσχων ἐκ τῶν ἄλλων ἐπιστροφὴν καὶ ἀγαπώμενος. hinc alibi idem Ulysses de se, εἰμὶ 'Οδυσσεὺς, ὃς πᾶσιν ἀνθρώποις μέλομαι, i. e. ἐν ἐπιστροφῇ καὶ μελήσει γίγνομαι, ἀγαπώμενος. nam ἡ ἐπιστροφὴ est, conversatio. sic et λιμὴν dicitur ἐπίστροφος, portus ad quem navigantes libenter se convertunt, ὁ ὑπὸ τῶν καταίρειν θελόντων ζητούμενος: non solum vero, quia est στρογγύλος καὶ περιφερής. si autem active l. c. velis intelligere, esset ὁ ἐνεργῶν καὶ ποιούμενος τὴν εἰς ἄλλους ἐπιστροφὴν, i. e. φιλόξενος, πολλοὺς ξενοδοχῶν. cæterum τὸ καὶ ibi rationem reddit, cur multi venerint in domum istam: nam erat is commune perfugium et diverticulum plurimorum.

ἐπιστρωφάω, (Τρέω) in aliqua re verto, obversor alicubi. ἐπιστρωφῶσι πόληας, ρ, 486, obversantur in civitatibus, dii adsimilati hospitibus; περιέρχονται, obambulant.

ἐπίσφατος, ὁ, vide sub ΦΑ'Ω, aliquanto a fine.

ἐπισφελίτης, ὁ, vide sub σφέλας.

ἐπισφύριον, ου. τό. (Σπάω) quod talis superponitur eosque cingit. κνημῖδας, ἀργυρέοις ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, Γ, 331, ocreas, quibus additæ erant argenteæ fibulæ supra talos jungendæ. sic et Λ, 18. Π, 132. Σ, 459. Τ, 370, *eine art schnallen, die den beinharnisch unten am knöchel befestigten, (a sort of buckles for fastening the leg-armour at the ancles.)* Vide sub κνημίς.

ἐπισχέθω, (Χάω) supra teneo. ἐπέσχεθε χεῖρα κώπῃ, admotam capulo manum tenuit ibi, Α, 219, cohibuit manum capulo admotam, nec strinxit ensem.

ἐπισχερὼ, (Χάω) adverb. factum ex ἐπὶ σχερῷ, in serie continua. ἐχομένως, συναπτῶς, συνεχῶς, ἐφεξῆς, *in einem fort, einer neben oder nach dem andern, (in continued succession, one close to or after another.)* εἰσόκε αὐτοὶ κτεινώμεθα ἐπισχερὼ, donec ipsi interficiamur alius juxta alium, Λ, 667. ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, Σ, 68, in littus adscendebant Nymphæ marinæ Thetidis ex mari, altera statim post alteram, una serie. κατέβαλον κατὰ ἀκτῆς ἐπισχερὼ, Ψ, 125, dejecerunt truncos et ligna in littore una serie, ἑξῆς, κατὰ τάξιν.

ἐπισχεσία, ας. ἡ. (Χάω) prætentio, prætextus, πρόφασις, *der vorwand, das vorgeben, (a pretext, pretence.)* οὐδέ τινα ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, φ, 71, neque aliquam aliam facti vestri facere prætentionem poteratis, quam, vos id facere, ut me cogeretis ad alicui vestrum nubendum: coll. 111. et μῦθος est res verbis consona. ergo ἐπέχειν est et, *vorgeben, drüber legen, (to give out, to lay upon.)*

ἐπίσχεσις, εως. ἡ. (Χάω) retentio, parsimonia, *enthaltung, (parsimony.)* ab ἐπισχέω. οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς, χαρίσασθαι ἀλλοτρίων, ρ, 451, nulla est retentio aut miseratio, donandi largiter de alieno; οὐδεμία φειδὼ δωρεῖσθαι τὰ ἀλλότρια.

ἐπισχέω, f. ήσω. (Χάω) occupo, contra habeo, contra tendo. idem ac ἐπέχω, q. v. it. retineo. ἐπέσχε ῥέεθρα ὄζοις πυκνοῖς, arbor in fluvium prolapsa inhibuit fluenta densis ramis suis, Φ, 244. et 407, ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, septem jugera agri occupavit et texit corpore suo Mars cum caderet in terram. ὅσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, quantum spatium obtinuerat robur flammæ, *so weit das feuer sich erstrecket hatte, (as far as the flames had extended,)* Ψ, 238. Ω, 792. εἴ ποτέ σοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, si unquam tibi præbui mammam lenientem vagitus tuos, Χ, 83, *ἔμπροσθέν σου ἔσχον, dir vorgehalten und gereichet habe, (given, presented to thee,)* et 494, τῶν ἐλεησάντων τις κοτύλην τυτθὸν (neutrum adverbialiter) ἐπέσχε, ex iis, quos miseret ejus, aliquis pocillum paulisper præbere solet, sed maligne tamen. sic, ἐπέσχε τε οἶνον, π, 444, præbere solebat mihi vinum, *hielt mir wein vor den mund zum trinken, (held wine to my lips that I might drink.)* et sermo est de puerulo, cui quis dat bibendum: ἐγγὺς ἔσχε, cui opponitur ἀποσχεῖν. sic, οἶνον ἐπισχὼν, vinum ori admovens tuo, Ι, 445, παρασχὼν, ubi quoque sermo de infante, qui nondum firmiter tenere potest poculum, et cui alius id admovet ori. sic et Aristoph. Pax, 1167, quibus locis ἐπέχειν est παρέχειν, προσάγειν. sic μαστὸν ἐπέχει τῷ παιδίῳ ἡ τροφός. τῷ κεν ἐπισχοίης πόδας εἰλαπινάζων, Ξ, 241, cui scabello imponas pedes inter epulandum; ἐπάνω αὐτοῦ ἔχοις, et forma optativi σχοίην est Attica pro σχοῖμι. huic ἐπισχεῖν, supra habere, imponere, opponitur ὑποσχεῖν, subter habere, *drunter halten, (to hold beneath.)* communius ἐπισχεῖν notat κρατῆσαι, continere, superare; unde et metaphorice σιγῆσαι. τὸν ἔβαλεν ἰῷ κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος, χ, 15, eum feriit sagitta in gutture, collineans in eum, καταστοχασάμενος, *dahin zielend und richtend, (aiming at,)* sc. contra Antinoum. apud recentiores ἐπέχειν τινὰ λαιμοῦ esset, tenere aliquem gutture, *einen bey der gurgel fassen und feste halten, (to seize and hold fast a person by the throat.)*

ἐπίσχω, (Χάω) contineo, retineo, rego. οὔ πως ἦν, οἶον ἐόντα ἐν δίφρῳ, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ἵππους, fieri non poterat, ut, solus in curru existens, hasta valide pugnaret, et simul obtineret et regeret equos, Ρ, 465. ὑμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς, καὶ χεῖρας, υ, 266, vos autem, proci, continete animum ab increpatione, et manus vestras, *enthaltet euch schmählicher worte und thaten, (abstain from abuse both in word and deed.)*

ἐπίσωτρον, ου. τό. (Σέω) est ferrum illud, quo circumferentia extrema rotæ munitur, ne lignum atteratur facile, *der beschlag des rades rund herum, (the tire of wheels.)* possis dicere, esse pro ἐπίσωστρον, nam est σωστικὸν τῆς περιφερείας τοῦ τροχοῦ ἔξω: sicut γνωτὸς in usu est pro γνωστὸς, notus. sed quia τὸ σῶτρον in usu est, notans ligneam curvaturam rotæ, circumferentiam rotæ exteriorem; quod et σῶστρον et σώστρευμα dicitur: potest apte ab hoc nomine, et ab ἐπὶ, supra, compositum putari; cæterum pertinere ad σόω, et σώω, σώσω, moveo. sunt ergo τὰ ἐπίσωτρα, οἱ κανθοὶ τῶν τροχῶν σιδήρεοι, οἱ ἐπικείμενοι σιδήρεοι κύκλοι τοῖς τροχοῖς, σωστικὰ τῶν τροχῶν τὰ ἔξω αὐτῶν σιδήρεα κύκλα. τρίχες ἄκραι οὐραῖαι ψαύουσιν ἐπισσώτρου, (duplicato ob metrum Sigma) pili extremi in cauda equi attingunt canthum, Ψ, 519. et 505, οὐδὲ πολλὴ γίγνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ, profunda fiebat rotarum orbita relicta in tenui pulvere: quæ est descriptio summæ celeritatis in aurigando; et sequitur δὲ, 506, quod notat ibi, enim, nam. ὕπερθεν χάλκεα ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, sc. τῇ ἴτυϊ, Ε, 725, supra erant ferrei canthi, arcte adfixi orbili rotæ. ῥαθάμιγγες ἀπὸ ἐπισσώτρων, guttæ et particulæ terreæ, resilientes a canthis celeriter currentibus, Λ, 537. Υ, 502. et 394, τὸν μὲν 'Αχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, hunc equi (i. e. currus) canthis rotarum distriverunt et dilacerarunt in prima acie: τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς κατέκοπτον αὐτὸν, διερχόμενοι ἄνω τοῦ νεκροῦ. Vide sub ἁψίς.

ἐπίταδες, vide sub ἐπιτηδής.

ἐπιτακτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Τῶ) impositus, mandatus, injunctus. ἐπιτακτὸν μέτρον, jussum spatium agri, circumarandum, Py. 4, 421.

ἐπιτανύω, (Τῶ) super vel contra intendo. τὼ δὲ (hi ambo, Jupiter et Neptunus, ille Trojanis favens, hic Græcis) ἔριδος πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπετάνυσαν ἀμφοτέροις, sc. Τρωσὶ καὶ Δαναοῖς, Ν, 359, contra utrosque acriter intenderunt hunc funem. conf. πεῖραρ. ἐπετάνυσε νύκτα ὑσμίνῃ, densam caliginem super pugnam expandit, Π, 567. κληῖδα, α, 442, contra obtendit januæ pessulum, *zog den riegel vor, (bolted the door.)* ἔγχος ἰκρίου, hastam extensam posuit in tabulato navis, ο, 283. ἐπὶ 'Ακράγαντι τανύσαις, pro ἐπιτανύσας, Ol. 2, 165, i. e. ἐπιτείνων τὸν λόγον, intendens sermonem ad Agrigentum.

ἐπιτάῤῥοθος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) in auxilium accurrens cum studio. idem ac ἐπίῤῥοθος, interserta syllaba ταρ, ut et alibi fit; e. c. ἀτηρὸς, ἀταρ-

τηρός. τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα, Ε, 808. et 828, εἰμί. εἴπου τὶς καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθος ἐστὶ, si quis deorum et mihi auxilio est, Λ, 366. Υ, 452. Ζῆνα ἐπιτάῤῥοθον εἶναι, Ρ, 339, coll. 331, et ὕπατον μήστωρα μάχης pertinet ad Ζῆνα. τοίω γάρ σοι νῶϊ θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν, tales ex diis nos tibi sumus auxiliatores, Φ, 289. τὶς θεῶν ἐπιτάῤῥοθος ἦεν, ω, 181. ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν, Μ, 180. θεοί. ergo et loco ex Ρ, citato, μάχης potest ad ἐπιτάῤῥοθον pertinere. cæterum vides, non nisi de deo auxiliatore hoc nomen apud poëtam positum.

ἐπίτασις, ἡ, vide sub ἀνίημι.

ἐπιτάφιοι ἀγῶνες, vide sub ἀγὼν, prope medium.

ἐπιτάφιος λόγος, vide sub κήδειος.

ἐπιτείνω, (Τῶ) super intendo, contra intendo. νὺξ ὀλοὴ ἐπιτέταται βροτοῖς, λ, 19, de Cimmeriis, nox perdens superinducta est hominibus illis, i. e. ἀὴρ ἐπινέφελος, οὐ λαμπρῷ καὶ καθαρῷ ἡλίῳ λαμπόμενος. πτόλεμος αὐτοῖς ἄγριος ἐπετέτατο, Ρ, 736, pugna atrox intendebatur et augebatur illis et contra eos.

ἐπιτέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) statuo, jubeo, mando. *setze, ordne, gebe auf, trage auf, (I appoint, order, commission, charge.)* αὐτῷ πάντα ἀγόρευε, ὡς ἐπιτέλλω, dic ei omnia, sicut tibi mando, *wie ich es dir mitgebe und zu bestellen auftrage, (that I charge thee to deliver,)* Ι, 369. σοίγε ὧδε ἐπιτέλλω, tibi mando sic, ρ, 9, injungo faciendum. σοὶ δὲ, γύναι, τάδε ἐπιτέλλω, ψ, 361, tibi, uxor, commendo illa probe curanda; quæ enumerat in sequentibus. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, pro ἐπέτελλε, injunxit ei jussum potens, Α, 25, 326. Π, 199, *er befahl ihm oder ihnen mit macht und ernst, mit einem machtworte, (he peremptorily commanded him or them.)* τῷ μάλα πολλὰ ἐπέτελλε, huic etiam atque etiam commendabat et mandabat id, Δ, 229. sic et, ἐμοὶ, Ζ, 207. μ, 268, 273. σοὶ, Φ, 230. τοῖσι, Ι, 179. ἐμοὶ ἐρχομένῳ, mihi proficiscenti, Ε, 198. et 320, ἐλήθετο συνθεσιῶν, ἃς ἐπέτελλε Διομήδης, immemor erat mandatorum *(der verabredungen,) (of the directions)* quæ injungebat ei is. ἡνιόχῳ ἐῷ ἐπέτελλεν, Λ, 47, 273, 399. Μ, 84. ἦ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὧδε, Λ, 764, tibi is sic mandabat et præcipiebat, coll. 767, 781, 784, 789. et 839, μῦθον, ὃν Νέστωρ, ὡς Αἴας, sic Ajax ordinabat, imperabat, Ρ, 360. ὁ δὲ σημαίνων, ille imperans jubebat, Φ, 445. πέμπων με, ὧδε ἐπέτελλε, mittens me, sic jussit, Ω, 780, *gab mir die instruction, (gave me these instructions.)* ᾧ πολλὰ ἐπέτελλεν 'Ατρείδης, cui etiam atque etiam mandabat et commendabat is, γ, 267. ὡς ἄναξ ἐμὸς, sicut jubebat dominus meus, ρ, 186. ἀλόχῳ δὲ ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, ψ, 349, conjugi accurate mandabat, coll. 361. σῶν μέμνημαι ἐφετμῶν, ἃς ἐπέτειλας, Ε, 818, tuorum memor sum præceptorum quæ mandasti mihi. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, Ν, 753, si diligenter illis præcepero, ἐπιτάξω, ἐντείλωμαι. υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον, præcipe filio tuo, Ω, 112, *bringe ihm den befehl von mir, bestelle das bey ihm, (deliver to him my command, enjoin him.)* σὺ δὲ θᾶσσον 'Αθηναίῃ ἐπιτεῖλαι, infin. pro imperat. Δ, 64, *gieb ihr alsobald auf, (order her immediately.)* ἐλθεῖν ἠδὲ ἐπιτεῖλαι, Κ, 56, abire illuc, et mandata ibi dare. ὁ δὲ ἰητροῖς ἐπιτείλας, Ν, 213, *da er den ärzten anbefohlen, (having ordered the physicians.)* ἄλλοις δὴ ταῦτα ἐπιτέλλεο, aliis sane tu ista impera, Α, 295. σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι, Β, 802, tibi maxime commendo, ut sic facias: de consilio bono in concilio principum. κούροις μὲν ταῦτα ἐπιτέλλομαι, adolescentibus ista mando, Ι, 68. θ, 40. σοὶ αὐτῷ τόδε ἐγὼν—ἠδὲ κελεύω, Τ, 192. σοὶ δὲ, κυβερνῆτα, ὧδε, μ, 217. sic, σοὶ δὲ, Φιλοίτιε δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κλῇσαι, φ, 240. πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις; Κ, 61. et 63, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω. καί μοι ταῦτα ἕκαστα ἐπιτέλλεαι; Ψ, 95, coll. 107, ἐπέτελλεν. ἐπεύσιν μὲν πρῶτα ἐπετέλλετο, Δ, 301, præcipiebat. ἦ μὲν σοί γ' ἐπετέλλετο Πηλεὺς, Ι, 252, coll. 259, ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων. ὅς σοι μάλα πολλὰ ἐπετέλλετο ἰόντι, proficiscenti, Π, 838. ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ, Ρ, 382. ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετο ἀέθλους, mandabat mihi, *gab mir auf, (charged me,)* λ, 621. ut ergo hæc forma media loco activæ ponatur attice. νόστον 'Αχαιῶν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς 'Αθήνη, α, 327, reditum eorum, quem ex Trojano agro injunxerat iis Minerva, et quidem irata: nam infelix erat reditus, *die rückkehr war sehr unglücklich, (the return was very disastrous.)* ut ergo h. l. ἐπιτέλλεσθαι sit, imponere pro onere, *auferlegen, zuschicken, (to lay upon, dispense:)* et Minerva sæpe notat fatum divinum. οὐκ ἔτι τηλίκος εἰμὶ, ὥστε ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι, ρ, 21, *ich bin nicht mehr von den jahren, dass ich dem befehlenden voigte in allem folge leisten könnte, (I am no longer of such years, as to be obliged to obey all the commands of the bailiff.)* τῷ δ' ἐπὶ πάντα ἐτέταλτο ἀνάσσειν Αἰτωλοῖς, pro, ἐπετέταλτο κατὰ πάντα, omnino permissum ei erat imperare iis, Β, 643. sic. ἐμοὶ, λ, 523, mihi omnino commissum erat, sic vel sic agere. hinc est ἡ ἐπιτολὴ, mandatum. et quia per intersertum Sigma ex hoc eodem verbo fit ἐπιστέλλω, hinc et sæpe ἡ ἐπιστολὴ habet notionem τῆς ἐντολῆς. ἐπιτέλλειν ponitur et de stellis orientibus. καὶ ἐμοὶ θάνατον ἐπίτειλον, etiam mihi impone mortem, Ne. 10, 145, destina mihi mortem: inquit Pollux ad Jovem. ἡγητὴρ υἱῷ ἐπιτελλόμενος, ductor ad virtutem filio exortus et factus et instituens se, Py. 1, 135, ut ergo et in genere hoc verbum notet existere et fieri, metaphora a stellis orientibus ducta.

ἐπίτεξ, vide sub ΤΕ'ΚΩ, ad finem.

ἐπιτέρπομαι, f. ψομαι. (Τρέω) delecto me aliqua re. ἄλλος γὰρ ἄλλοις ἐπιτέρπεται ἔργοις ἀνὴρ, ξ, 228, convertit se libenter alius ad alia opera. ἐπιτερπόμενον ἵπποις, Ol. 5, 51.

ἐπιτέταται, vide sub ἐπιτείνω.

ἐπίτετραφαται, vide sub ἐπιτρέπω.

ἐπιτεύχω, f. ξω. (Τέκω) labore impono super. 'Ιλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, pro ἐπιτεῦξαι, Ol. 8, 42, Ilio munitionem addituri; adstructuri.

ἐπιτηδὴς, ἑος. ὁ ἡ. (Τῶ) lubens et sufficiens ad studiose agendum et intendendum se viresque suas: idoneus. *hinreichend, hinlänglich, (competent, adequate.)* est ab ἐπὶ, ad, et τέω vel τάω, unde est τένω et τείνω, tendo, ut notetur id, quod pertingit usque ad efficiendum quid. ἰσαγείρομεν ἐρέτας ἐπιτηδὲς, Α, 142, congregemus in navem remiges sufficientes; quod est pro ἐπιτηδεῖς, contracto ex ἐπιτηδέας, ut vel Iota contracti vel α non contracti, ionice sit extrusum. μνηστῆρων δ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν, procorum sufficientes fortiores in insidiis positi sunt, ο, 28, pro ἐπιτηδέες, contr. ἐπιτηδεῖς, similiter extruso vel ε vel Iota, nisi malis ibi scribere adverbium ἐπίτηδες, sufficienter; quod tamen necesse non est. est ergo hoc nomen quasi ἐπιταδὴς, qui extensus satis est ad rem conficiendam, a τάω vel τάζω. neutrum adverbialiter scribitur et ἐπίταδες, de industria, consulto, *mit fleiss, (purposely.)* Theocrit. 7, 42, ὡς ἐφάμην ἐπίταδες.

ἐπιτήθη, ἡ, vide sub πατὴρ, aliquanto a medio.

ἐπιτίθημι, (Θέω) impono, addo, adjicio. οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι, pro ἐπιτίθησι, θ, 245. τόφρα ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, pro ἐπιτίθει, Α, 509. et est imperat. ab ἐπιτιθέω, adde illis superioritatem. ἐπὶ δέ σφισι τίθει κάνεια, pro ἐπετίθει, κ, 355, imponebat mensis, est imperf. ab ἐπιτιθέω. ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω σοι, Ψ, 796, ἐπέκεινα τοῦ ἀέθλου δώσω, *will dir noch drüber geben, dazu geben, (will make the presents besides.)* τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, Τ, 107, verbo effectum addes. ἰητὴρ ἐπιθήσει φάρμακα, Δ, 190, s. *wird heilungsmittel auflegen, (will apply remedies.)* τέλος μύθοις, Υ, 369, implebit omnia verba. θωὴν σοὶ ἐπιθήσομεν, mulctam tibi imponemus, β, 192. et sic etymologice positum. ἔμελλεν ἔτι ἐπιθήσειν ἄλγεα, Β, 39. ἐπέθηκε κορώνην, Δ, 111, conf. κορώνη. αὐτοῖς κακὸν μόρον, Ζ, 357. ὀϊστὸν νευρῇ, Θ, 324. φρένα ἱεροῖς, Κ, 46. et 466, σῆμα. κρατὶ κυνέην, Π, 137. κῦδος αὐτῷ, Ψ, 400, 406. αὐτὸν λεχέων, Ω, 589, i. e. ἐπάνω ἔθετο. construitur ergo et cum genitivo, alias cum dativo. ἐπέθηκα θύρας, ψ, 194, apposui januas, *habe thüren davor gesetzet, (have put doors to it.)* ἐπέθηκε κεφαλῇ καλύπτρην, ε, 232. κ, 545. θυρεὸν, januam præposuit, ι, 240. et 243, πέτρην. et 314, ἂψ ἐπέθηχ' pro ἐπέθηκε. τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν, λ, 559, tibi imposuit fatum mortis. ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε, μ, 399. ο, 476. λίθον δ' ἐπέθηκε θύραισι, ν, 370. ἄτης, τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε 'Ερινύς, ο, 234. περόνην ἐπέθηκα φαεινὴν, τ, 256. et 401, τὸν (recens natum filium) οἱ (avo) ἐπὶ γούνασι θῆκε. ἐπὶ φρεσὶ θῆκε τῇ, φ, 1, et 45, θύρας φαεινάς. κρατὶ δ' ἐπὶ κυνέην ἔθηκε, χ, 123. ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν, τ, 592. πολλὰ μηρία ἐπέθεμεν, γ, 179. ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμα ἐπιθείη, quasi operculum imponeret pharetræ, ι, 314. πάντα ἐπιθεῖτε, pro ἐπιθείητε, imponetis in curru, Ω, 264, per syncopen, coll. 263. sic, χ, 62, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα ἐπιθεῖτε, pro ἐπιθείητε, adderetis, sc. ad bona ea quæ nunc vobis sunt. ut ergo ἐπιθεῖναι etiam sit pro προσθεῖναι, ἐπιβαλεῖν, insuper addere. νέφος ἐπιθεῖναι, Ε, 751. Θ, 395, nubem inducere cœlo. ἔτι οἴκοθεν ἄλλα ἐπιθεῖναι, Η, 364, 391, i. e. προσεπιβαλεῖν, ἐπέκεινα δοῦναι. ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, λ, 524, insidias illas vel aperire vel occultas tenere, in equo sc. illo ligneo, κλεῖσαι. et conf. ἀνακλίνω. et 314, "Οσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ θέμεν, pro ἐπιθεῖναι, imponere, ionice. αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι σανίδας, pro ἐπιθεῖναι, Φ, 535, rursus claudere portas. ἐπιτιθέντες ἀλλήλοις ἄλγεα, Ε, 384, nam nihil mali diis accidere potest nisi a diis, et omnino nihil fit sine diis; coll. 405. ἐπιτιθέντες νηυσὶ, ω, 418. ἐπὶ φρεσὶ θείω, pro ἐπιθείω, præsens, λ, 145, loco futuri. ἐπίθες θύρην, i. e. κλεῖσον, *mache die thüre zu, (shut the door,)* χ, 157, cujus oppositum est ἀνακλῖναι, i. e. ἀνοίγειν, 156. sic et 201, ἐπιθέντε θύρην. et Ξ, 169, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς, clausit. ἐπιθέντες μηρία, φ, 267. ἐπιθεῖσα εἴδατα, cibos, α, 140. hinc sunt recentiorum ἐπιτραπεζώματα, τὰ ἐπιτιθέμενα τραπέζαις βρώματα. sic δ, 56. η, 176. ρ, 95. ἐπὶ πᾶσι τίθενται pro ἐπιτίθενται, sc. ὀνόματα, θ, 554, nomina omnibus hominibus dantur quando nati sunt. ἐπέθετο κρατὶ, Ε, 743. Λ, 41. ἐπιθέμενος χεῖρας στήθεσσιν ἑταίρου, Σ, 317, suas manus imponens pectori Patrocli mortui, in luctu. sic et Ψ, 18. ἐπιτίθησι, sc. ἅρματι, Py. 2, 16, 19. recentioribus ἡ ἐπιθήκη est ἡ προσθήκη, quæ et ἐπενθήκη, *die zugabe, beylage, (an addition.)*

ἐπιτιμάω, vide sub τιμὴ, ad initium.

ἐπιτιμητὴρ, ἐπιτιμητὴς, vide sequens.

ἐπιτιμήτωρ, ορος. ὁ. (Τῶ) qui pretium alicui rei statuit et auget, qui rem in pretio haberi vult, ὁ ἐπόπτης καὶ βοηθὸς, ὁ τιμητικός. scribitur idem ὁ ἐπιτιμητὴς, οῦ, et ὁ ἐπιτιμητὴρ, ῆρος. est ab ἐπιτιμάω vel έω, in pretio esse volo aliquid, honoro. Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, ξείνιος, ι, 270, Jupiter est inspector supplicum et hospitum, hospitalis ille Jupiter; *er will alle hülf-suchende und fremde werth geachtet wissen, (he will have all supplicants and stran-*

gers treated kindly.) notat deinde et, ὁ ἐκδικητής, vindex, ultor, τιμωρός.

ἐπιτίμιος, ἐπίτιμος, vide sub τιμή, ad initium.

ἐπιτιταίνω, (Τῶ) contra intendo. vide simplex ex E, 97.

ἐπιτλῆμι, (Ταλάω) impositum fero, sustineo firmiter. σοὶ ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Τ, 220, ferat cor tuum ea quæ verbis meis insunt; confirmet se cor tuum in eo quod dico. sic, Ψ, 591, coll. 587.

ἐπιτολή, ἡ, vide sub ἐπιτέλλω, prope finem.

ἐπιτολμάω, f. ήσω. (Ταλάω) constanter et fidenter suscipio. est fere idem quod ἐπιτλῆμι, quod conf. *ich halte standhaft wider etwas aus, ich ertrage, (I bear up firmly against something, I endure.)* ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, ρ, 238, sed pertulit id, et cohibuit se in pectore, ἔτλη καὶ ἔμεινε: et posterius est explicatio prioris. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, α, 353, tuumque cor et animus sustineat et perduret audire, obfirmet se contra hæc narrata et ad hæc, ne debilitetur: *lass dein herz standhaft genug seyn, das mit anzuhören, (muster up your courage to hear it.)*

ἐπίτονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) in altum attrahens, vel simpliciter attrahens. substantive ὁ ἐπίτονος, sc. ἱμὰς, dicitur lorum, quo antenna ad malum attrahitur; quia is funis solebat esse coriaceus: ἱμὰς ἀνέλκων τὸ κέρας ὑψοῦ πρὸς ἱστόν. veteres etiam sic exponunt, δέρμα ᾧ πλοίου ἱστὸς κατασφαλίζεται, corium, i. e. rudens coriaceus, quo malus navis firmatur. ἐπίτονος βοὸς (ἐκ) ῥινοῖο τετευχώς, μ, 423.

ἐπιτοξάζομαι, (Τῶ) sagittis utor contra et in aliquem. τῷ ἐπετοξάζοντο 'Αχαιοὶ, Γ, 79, contra hunc jaculabantur sagittis. idem verbum ponitur de verbis acerbis aut contradictionibus.

ἐπιτόσσαις, dorice et poëticè simul cum syncope pro ἐπιπετόσας, vide sub ἐπιπετόω.

ἐπιτραπέζωμα, vide sub ἐπιτίθημι, prope finem.

ἐπιτραπέω, f. ήσω. (Τρέω) idem quod ἐπιτρέπω, mando, committo, *ich trage auf, (I charge.)* Τρωσὶ γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν, copiæ auxiliares Trojanis relinquunt et permittunt id, ut excubias nocturnas agant, K, 421, *denen überlassen sie das wachhalten, (they leave to them the duty of the watch.)* τραπέω fit ex fut. 2. τραπῶ, a τρέπω, sicut ex futuris fieri solent verba nova.

ἐπιτρέπω, f. ψω. (Τρέω) committo, mando, *ich trage auf, vertraue an, (I commission, entrust.)* verto ad aliquid. οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, K, 79, non sane permittebat se et rem suam senectuti tristi; nihil indulgebat senectuti suæ, quasi esset gravis, *er räumete dem hohen alter nichts ein: (he made no allowance for his great age:)* οὐκ ἐξεδίδου ἑαυτὸν τῷ γήρᾳ, οὐδὲ ἐνικᾶτο ὑπ' αὐτοῦ. sermo est de Nestore sene, non cessante ab armis: et ἐπιτρέπειν est, ἐξουσίαν διδόναι, superioritatem et potestatem dare. αὐτῷ ἐπέτρεπεν οἶκον, ei commisit domum, ut administraret eam, cum ipse peregre abiret, eamque curaret, β, 226, ubi sermo est de Mentore, quem Ulysses, proficiscens Trojam, tutorem et curatorem constituerat, ut Μέντωρ ἢ ἐπίτροπος τῶν κατὰ Τηλέμαχον καὶ προνοούμενος. sic πόλεως ἐπίτροποι sunt, οἱ αὐτῆς φροντισταὶ, *ihre vormünde und pfleger: (its magistrates:)* et βασιλεὺς, ἔτι μᾶλλον ἐπίτροπος, θεόθεν τοῦτο εἰληχώς. apparet ergo, loco ex K citato deesse accusativum, ἑαυτὸν, vel τὶ, vel similem. sic elliptice, τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα, sc. τὸ φυλάσσειν, K, 59, illis enim sane permisimus eam curam maxime. et 116, σοὶ δὲ οἴῳ ἐπέτρεψε πονέεσθαι, tibi soli permisit laborem, *hat dir allein es überlassen, (has left it to thee alone.)* αὐτῷ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας; ei victoriam totam reliquisti? Φ, 473, *hast du ihm den sieg völlig überlassen? (hast thou left the whole victory to him?)* παισὶν ἐπιτρέψειαν ἕκαστος κτήματα ἐν μεγάροισιν, η, 149, liberis suis mandent et relinquant quisque opes suas; quod pertinet inter faustissima fortunæ. σύγε ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἕκαστα δμωάων (ἐκείνῃ) ἥτις ἀρίστη, ο, 24, tu ipse veniens domum committere potes omnia ei inter ancillas, quæ optima est. ergo ἐπίτροπος est, ᾧ ἕκαστα ἐπιτρέπεται: nam passive notat id nomen. θεοῖς μῦθον ἐπιτρέψαι, diis rem committe, infin. pro imperat. χ, 289, ἀνάθες, *überlass Gotte die sache, (leave the matter to God.)* sic et φ, 279. ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, π, 502, *befiel die sache Gott und halte sie verschwiegen, (commend the matter to God and keep it secret.)* νεκρὸν ἐπιτράπετε (ἐκείνοις) ὅσοι ἄριστοι, mortuum permittite curandum illis qui fortissimi sunt, P, 509, et est imp. aor. 2. a. σοὶ θυμὸς ἐπετράπετο εἴρεσθαι ἐμὰ κήδεα, tibi animus tuus mandavit ut quæreres labores meos, ι, 12, ἐπέτρεψε, vel, tibi animus tuus ad id versus est ut interrogares. Ὥραις ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, E, 750. Θ, 394, Horis, anni temporibus, commissum est cœlum. ᾧ λαοὶ ἐπιτετράφαται, B, 25, cui tot homines commissi sunt curandi; de rege supremo: ionice pro ἐπιτέτραφνται, pro quo Atticus dicit, ἐπιτετραμμένοι εἰσί. nam rex est ἐπίτροπος λαοῦ, cui populus mandatus est curandus. ἐπίτροπος οἴκου est ὁ οἰκονόμος ᾧ τὰ περὶ οἴκου οἰκονομεῖν ἀνατέθειται: ergo regi ἀνάκεινται τὰ τοῦ λαοῦ ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ καὶ ἐπιμελητῇ. sic Nestor, loco ex K, 79, citato, οὐκ ἐπιτρέπει ἑαυτὸν γήραϊ, i. e. οὐ παραχωρεῖ τῷ γήρατι ἐξουσιάζειν καὶ ἐπιτροπεύειν αὐτοῦ. et Automedon loco ex P, citato vult, ἐπιμελητέον μὲν καὶ τοῦ νεκροῦ, μὴ ἀμελητέον δὲ μηδὲ τῶν ζώντων. ἐπιτρέψοντι, dorice pro ἐπιτρέψουσι, permittent, Ol. 6, 36. ἐπέτραπε τοῖς, Ol. 3, 64, mandavit his. ἐπιτρέπειν τινὶ, apud Atticos est, arbitrum et judicem capere aliquem. Aristoph. Vesp. 519.

ἐπιτρέχω, (Τρέω) incurro, contra curro, currendo insequor. ἅρματα ἵπποις ἐπέτρεχον, Ψ, 504, i. e. ἐλαφρῶς ἔτρεχον, καὶ ὡς οἷον ἔμψυχα τοῖς ἵπποις συνέτρεχον ὡς εἴ περ μὴ εἵλκοντο: vel et, ἐπιπολῆς ἔτρεχον, in superficie pulveris supercurrebant leviter, *rolleten drüber weg uber den boden, (rolled along over the ground.)* ἀσπὶς ἄϋσεν ἐπιθρέξαντος ἔγχεος, N, 409, clypeus resonabat hasta stringente eum in transcursu, vel, hasta incurrente in clypeum.

ἐπιτρίβω, ἐπίτριπτος, ὁ ἡ, vide sub ἄτριπτος.

ἐπίτροπος, ου. ὁ. (Τρέω) cui commissum et mandatum quid est, cui curæ est quid, cui permissa res est. θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν, Ol. 1, 171, ὁ φροντιστὴς τῆς σῆς εὐδαιμονίας, ὁ ἐπόπτης, διοικητής: tutor, administrator. Vide sub ἐπιτρέπω.

ἐπιτροχάδην, (Τρέω) adverb. transcursim, strictim. Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, Γ, 213, coll. 214, παῦρα μέν. ut ergo Laconicus mos, multa breviter et summatim dicendi significetur; si quis capita quasi rerum perstringit verbis, nec nimis ample omnia explicat, velut si rota currat per superficiem, nec altum vestigium findat, aut diu moretur: κεφαλαιωδῶς, ταχέως, ἐσπευσμένως, ἐν τῷ ἐπιτρέχειν τὰ πολλά. sic, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, quam volubiliter et breviter multa et celeriter loquitur parasitus iste, σ, 26. σπουδαίως καὶ κατ' ἐπιδρομήν.

ἐπίτυς, ἡ, vide sub 'Ελάτη.

ἐπιτυχής, ὁ, vide sub ἐπήβολος.

ἐπιφαίνω, (Φάω) apparere facio super, illustro totum. μάχη δὲ πᾶσα ἐπεφαάνθη, (aor. 1. pass. quasi ab ἐπιφααίνω) illustrabatur tota pugna a sole, ut ubique conspici posset, P, 650.

ἐπιφανής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) illustris. οἶκον ἐπιφανέστερον, domum illustriorem, Py. 7, 7.

ἐπιφέρνια, τὰ, vide sub ἐπιμείλια.

ἐπιφέρω, (Φέρω) infero, super fero, *ich bringe drüber, (I bring upon.)* ἐπέφερον ἀλλήλοισιν ἄρηα, inferebant sibi invicem martem, i. e. pugnabant, Γ, 132. sic, ἐπιφέρειν Τρωσὶν ἄρηα, adgredi eos ferro, Θ, 516. Τ, 318. ἰχθῦσι ἐπιφέρουσα κῆρα, Ω, 82, de hamo, qui infert piscibus mortem. ὅστις ἐπιφέροιτο νηυσὶ σὺν πυρὶ, quisquis inferret se contra naves cum igne, O, 743, i. e. πῦρ φέροι ἐπὶ νῆας. ἐπιφέρουσα τιμὴν θνητοῖς, Ol. 1, 50, apud homines adferens honorem et pretium dictis, pro, ἐπὶ τοῖς θνητοῖς φέρουσα τιμὴν, i. e. παρὰ αὐτῶν τιμωμένη.

ἐπιφθονέω, f. ήσω. (Φάω) sum malevolus contra aliquem, denego alicui. ᾧ δέ κε ἐπιφθονέεις, cui vero invides et non benevole præbes, λ, 148, sc. potum sanguinis apud inferos. verbum Germanicum, *gönnen, (to wish well,)* a quo est *vergönnen, (to indulge,)* est oppositum τῷ φθονεῖν Græcorum, quod notat *misgönnen, nicht vergönnen, nicht vergünstigung geben, nicht womit begünstigen, (to dislike, to wish ill, not to favour, not to indulge.)* et notio illa specialis invidiæ κατ' ἐξοχὴν non necessario adhæret verbo Græco.

ἐπιφθύζω, f. ύσω, (Πέτω) inspuo, adspuo, contra spuo. λέγε ἐπιφθύζουσα, dic adspuendo, Theocr. Id. 2, 62, pro quo dorice dicitur ἐπιφθύσδοισα. et Id. 7, 127, γεραία τε παρείη, ἥτις ἐπιφθύζουσα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι, et anus adsit nobis, quæ sputando a nobis mala averruncet. nam veneficæ et incantatrices inter incantandum solebant sputa tenuiter et crebro ejicere ex ore. hinc et verbum ipsum ponitur pro actione incantandi, pro ἐπιψιθυρίζειν καὶ ἡσύχως ἐπᾴδειν.

ἐπιφλέγω, (Φλέω) totum accendo et incendo et uro. πῦρ ἐπιφλέγει ὕλην, ignis comburit omnem sylvam, B, 455. ὄφρα τοῦτον (νεκρὸν) ἐπιφλέγῃ πῦρ, ut hunc totum comburat ignis, Ψ, 52. τῶν εὐφροσύνη τε καὶ δόξα ἐπιφλέγει, Py. 11, 69, ubi est notio intransitiva; eorum lætitia et gloria, accensa quasi, splendet late. πόλιν ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς, Ol. 9, 34, urbem lucere faciens et illustrans carminibus, καταυγάζων.

ἐπιφράζομαι, vide sequens, et sub νοέω, paullo a medio.

ἐπιφράζω, (Φάω) indico, indîco, admoneo. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, ibi enim illis dixi ut congregarentur, K, 127. εἴ τινα αὐτῷ παρὰ Ζηνὸς θεοπροπίην ἐπέφραδε μήτηρ, si quam ei a Jove prædictionem divinam indicavit mater, Λ, 794. Π, 37, σοί. et 51, μοί. κήρυξ ἐπέφραδε χερσὶν ἑλέσθαι τὴν φόρμιγγα, θ, 68, præco admonuit cæcum eum musicum, et indicavit ei locum ubi penderet cithara, ut eam deinde, si vellet, manibus suis sumere inde posset. ἡ δὲ πατρὸς δῶμα, et ea statim monstravit illis domum patris sui, κ, 111. et 549, δὴ γάρ μοι Κίρκη, sane enim ea me admonuit. sic et ο, 423, πατρὸς δῶμα. est a. 2. a. ab ἐπιφράζω. possis tamen credere, esse eundem aor. 2. a. a simplici φράζω, cum augmentis Ionicis tribus. sed novam verbi formam πεφράδω, factam a perf. med. πέφραδα, quod alias Græcis insolens non est, comminisci, non videtur necessarium. *Forma media* notat, cogito, molior, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσεται (fut. 1. m. cum Sigma poëtice duplicato) ὄλεθρον, nam is vobis struet

mortem, ο, 443. δόρυ οὔτις ἐπεφράσατο οὐδὲ ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι, nemo cogitavit nec in mentem ei venit hastam extrahere ex femore, Ε, 665, ubi quidem re vera idem notat utrumque: differunt tamen et quandoque inter se, ut ἐπιφράσασθαι sit, βουλεύσασθαι καὶ χρόνον τινὰ τρίψαι τῇ καταλήψει, *nachdenken, (to consider;)* νοῆσαι vero, τὸ δίχα βουλῆς (sine longa consultatione) ἀχρόνως οἷον et ex tempore, δέον καταλαβεῖν, *drauf fallen, (to hit upon.)* apud poëtam esse utrumque idem, patet ex Θ, 94, Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατο ἠδ' ἐνόησεν, is autem solus eum animadvertit. sic et 533. οὐδέπω ἐπεφράσω, Φ, 410, ne adhuc quidem sensisti, animadvertisti. ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασαίμεθα βουλὴν, Ν, 741, ibi enim sane omnem deliberationem disspicere poterimus. ὡς ἐπιφρασαίατο βουλὴν, Β, 282, ut intelligerent et cognoscerent voluntatem et consilium regis; ubi ν penultimum ionice mutatum in α. sic, σ, 93, ἵνα μή μιν Ἀχαιοὶ, ne nobiles illi proci eum intelligerent et animadverterent cogitando, *dass sie ihn nicht entdecken und erkennen möchten, (that they might not know him.)* in media illa simulatione. οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, ε, 183, qualem tandem istum sermonem induxisti in animum proloqui? commentus es?

ἐπιφρονέω, (Φέρω) accurate adverto mentem, intelligo sapienter. ὡς σὺ αὐτὴ ἐπιφρονέουσα ἀγορεύεις, τ, 385, sicut tu ipsa accurate advertens et animadvertens dicis, *wohl anmerkend und warnehmend, (attentively watching and observing.)*

ἐπιφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) prudens cura et cogitatio et advertentia animi. εἰ μὴ ἐπιφροσύνην ἔδωκεν Ἀθήνη, ε, 437, nisi advertentiam indidisset animo ejus Minerva, i. e. nisi ipse prudenter animadvertisset, quid esset cavendum et faciendum; *eine in acht nehmung und vorsicht, (care and caution.)* αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας (vorsorge) (care) ἀνέλοιο, (curas prudentes suscipere velles) οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν, τ, 22, ubi apparet, esse τὴν πλείονα φρόνησιν: vel et τὴν ὕστερόν ποτε, ut ἐπίφρων opponatur τῷ πρόφρονι, sicut ὁ Ἐπιμηθεὺς τῷ Προμηθεῖ. potest et simpliciter notare τὴν φρόνησιν, curam, ut præpositio abundet, sicut in ἐπιβουκόλος, ἐπίουρος, quanquam in his tamen superioritatem et præfecturam aliquam notat.

ἐπίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) advertens mentem ad aliquid cum cura. nam ἐπὶ sæpe intendit significatum, et est idem quod περί. νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ, *mit verstande und sorgfältigem rathe, (with understanding and discretion,)* γ, 128, conf. νόος. χεῖράς τε αἰχμητὴν εἶναί σε, καὶ ἐπίφρονα (κατὰ) βουλὴν, semper audivi, te O pater mi esse strenuum manu, et prudentem consilio, π, 242, nam epitheton respicit τὸ, σέ. aliter est τ, 326, ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν, alias mulieres supero quod attinet sensum animi et prudentiam accuratam. θεοὶ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καίπερ μάλα ἐπίφρονα ἐόντα, ψ, 12.

ἐπιχειλής, ὁ ἡ, vide sub χεῖλος.

ἐπιχειρέω, f. ήσω. (Χάω) manum admoveo, χεῖρας ἐπιβάλλω, *ich lege hand an, (I lay hands on.)* οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον, ω, 385, i. e. ἤρξαντο δειπνεῖν. et 394, δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες ἐμίμνομεν, diu enim exspectabamus, cupidi manus admovere pani.

ἐπίχειρον, ου. τό. (Χάω) præmium. Aristoph. Vesp. 579.

ἐπιχέω et ἐπιχεύω, (Χάω) superfundo. ἐπίχευε σῆμα, superfudit tumulum, Ζ, 419, pro ἐπέχεσε, i. e. διὰ χώματος ὑψηλοῦ ἐσήμανε τὸν τόπον τῆς ταφῆς. quod Sophocles dicit, τάφον χῶσαι, i. e. ἀναχωματίσαι. unde et τὰ χώματα dicta. βέλεα Τρῶες ἐπεχέοντο, contra eum superfundebant jacula, quasi imbrem aliquem, Θ, 158, 159. hinc Herodotus habet νέφος βελῶν, ὑφ' ᾧ, ὡς ὑπὸ σκιᾷ, ἐχρῆν μάχεσθαι. sic, δούρατα ἐπέχευαν Τρῶες, hastas super et contra fuderunt, Ε, 618, ubi quoque τῇ τοῦ ὄμβρου καταφορᾷ comparat multitudinem conjectarum hastarum. τοῖς ὕπνον ἐπέχευεν (extruso Sigma) Ἑρμῆς, Ω, 445, ut notetur τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου. Mercurius vero h. l. est certus ille homo, quo Achilles utebatur internuntio inter se et Priamum, et custode et deductore ejusdem; qui vigiles sua præsentia et auctoritate, nam ex ducibus aliquis erat, velut sopiebat, ne quærerent quis jam cum duce suo ingrederetur castra. sic, θεοί μοι γλυκὺν ὕπνον βλεφάροις ἐπέχευαν, μ, 338. ἐπέχευε ὕπνον, β, 395. ε, 492. υ, 54. ὕπνον χεύη ἐπὶ βλεφάροις, pro ἐπιχεύσῃ, Ξ, 165. ἐπιχυθείη, τ, 590, superfunderetur somnus oculis. χέρνιβα ἐπέχευε προχόῳ, aquam ad manus lavandas superfudit ex vase, α, 136. δ, 52. η, 172. ο, 135. ρ, 91. et id faciebat honesta ἀμφίπολος. sic, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι pro ἐπιχεῦσαι, per ταμίην, Ω, 303. χερσὶν ἐφ' ὕδωρ χευάντων, attice pro ἐπιχευσάτωσαν, δ, 214, coll. 216, ἐπέχευε. ἀνέμων ἀϋτμένα ἐπέχευε, γ, 289, ventorum flatum immisit; quod notat ὑγρότητα τῆς ἀϋτμῆς. cæterum hoc verbum non est repetendum, 290, ad κύματα, sed ibi ἐξ ἀναλόγου subintelligendum aliud, e. c. ἤγειρεν, ἢ ἐκορύφωσε. nam regula est prisca, verbum unum in duobus commatibus aut inter duo substantiva, non semper literaliter pertinet ad utrumque. χυτὴν ἐπέχευαν γαίην, Ψ, 256. γ, 258. πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην, multam superstravit materiam, ligna, ε, 257. et 487, χύσιν ἐπεχεύατο φύλλων, copiam foliorum super instravit sibi cubanti. οἱ δ' ἐπέχυντο, pro ἐπεχέχυντο, illi contra infundebantur, irrumpebant, Ο, 654. Π, 295. ἐπικέχυται λιμέσιν καὶ ἀκταῖς ἁλὸς, supereffusa est nix super portus et littora maris, Μ, 284.

ἐπιχθόνιος, ὁ ἡ. (Χάω) in terra et supra terram versans. κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων ἀνδρῶν, Α, 266. et 272, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν ἐπιχθόνιοι. τῷ οὔτις ὁμοῖος ἐπιχθονίων ἐγένετο ἀνὴρ, Β, 553. sic, πόληες ἀνθρώπων, civitates, Δ, 45. ὃς κάρτιστος ἀνδρῶν, Ι, 554. εἰ μὲν γάρ τις ἄλλος ἐπιχθονίων με κέλευσε, Ω, 220. et 505, ἔτλην δ' οἷα οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος. εἴ πέρ τις ἀνθρώπων, α, 167. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν, Θ, 479. τινὸς ἐπιχθονίων, ρ, 115, ab ullo in terris versante. τοῖος νόος ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἦμαρ, σ, 135. οὔτινα γὰρ τίεσκον (æstimabant) ἀνθρώπων, χ, 414. ἐπιχθονίοις ἀοιδὴν, ω, 196, et hæc est mens totius Odysseæ. cæterum hoc nomen, ut vidimus, sæpe substantive, sicut βροτός. ἐπιχθονίων κρατεῖν, Ol. 7, 93, superare omnes. τὶς, Ol. 12, 10. πάντων, Ne. 10, 116. κεδνότατον, Ist. 8, 48. ἐπιχθονίοις, Ol. 6, 86, qui est dativus commodi.

ἐπιχράω, f. ήσω. (Χράω) cum impetu hostili invado et ingruo. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι, Π, 352, nam sicut lupi irruere solent in agnos aut hædos. et 356, ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον, sic Danai irruebant in Trojanos, eosque vulnerabant occidebantque. μητέρι μνηστῆρες ἐπέχραον, β, 50, matrem meam invaserunt proci, ἐπέπεσον, ἐβάρυναν, et quasi ἐν χρῷ ἐγένοντο, *sind ihr auf den hals gerathen, (have come upon her.)* sic Herodotus, VI, 75, ἐνέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, irruere fecit baculum in faciem, i. e. ἔπληξε τῷ σκήπτρῳ τὸ πρόσωπον. et verbum ἐγχράω etiam in passivo apud eundem sic ponitur, e. c. VII, 145, πόλεμοι ἐγκεχρημένοι πρὸς ἀλλήλους, bella conserta cum aliis populis.

ἐπιχρίω, (Χράω) inungo. ἐπιχρίοντες (τὸ τόξον) ἀλοιφῇ, inungentes arcum corneum adipe liquefacto, φ, 179. χρῶτα ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ, ut lavem corpus meum, et inungam me oleo, σ, 178, inquit Penelope. et 171, χρῶτα ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειὰς, et inungens tibi genas.

ἐπιχώριος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) in regione. idem ac ἐγχώριος, q. v. παῖς ἐπιχώριος, filius indigena, non peregrini alicujus filius, Py. 4, 209, et qui, utpote principis filius, jus habet ad hanc terram. μεὶς, Ne. 5, 82, mensis patrius. ἐσθὴς, vestis usitata in istis regionibus, Py. 4, 141. ἐπιχώριον μάντιν, vatem indigenam, Ol. 13, 104. ἀγῶνα, Py. 8, 114, certamen in patria solemne. χάρμα, Ne. 3, 116, gaudium regioni illi proprium, in illa insula ipsa natum. ἐπιχώρια αἰσχύνων, Py. 3, 38, contemnens res indigenas. ἐπιχωρίων καλῶν, patriorum bonorum, et morum in terra illa usitatorum, Py. 5, 155, non vero exterorum. sic, Ist. 7, 2, ornamentorum et decorum internorum. ἐπιχωρίοις ἐν πάντεσσι, sc. ἀέθλοις, Py. 9, 179, in omnibus indigenis certaminibus, Libycis nimirum.

ἐπιψαύω, f. αύσω. (Ψάω) superficiem contingo. et intransitive, sentio leviter, *ich habe gefühl und empfindung gelinde, (I feel slightly.)* quanquam prior notio etiam loco Homeri locum habet, Θ, 547, ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον (adverbialiter) ἐπιψαύει πραπίδεσσιν, viro qui vel paululum et leviter contingit et degustare quasi potest res pectore suo et mente; ut genitivus rei contingendæ et percipiendæ sit omissus, et est circumlocutio ἀνδρὸς φρονίμου. φιλοτήτων ἐπιψαύειν, amatorias res attingere, Py. 4, 164. ἐπέψαυσαν, sc. αὐτῶν, attigerunt et consecuti sunt ea omnia, Ist. 4, 17.

ἐπιωγή, ῆς. ἡ. (Ἔω) locus ubi quis a vento tegitur. τόπος ἀνέμου σκέπην ἔχων, ἔνθα πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη προϊέναι, *schutz vor dem gehenden winde, (shelter from the wind.)* οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, οὐδ' ἐπιωγαὶ, ε, 404, *buchten die vor den winden gesichert sind, (bays that are sheltered from the winds.)*

ἔπλε, ἔπλεο, ἔπλετο, ἔπλευ, vide sub ΠΕ'ΛΩ, aliquanto a fine.

ἔπληντο, vide sub πελάω.

ἐπόθην, vide sub ΠΙ'Ω, ad initium.

ἔποικος, ου. ὁ. (Χάω) incola, una adhabitans. αὐτὸν ἐξόχως ἐποίκων ἐτίμησεν, Ol. 9, 105, eum in pretio habuit supra alios cohabitantes alienigenas; τῶν ἐποικούντων.

ἐποίχομαι, (Ἔω) obeo, curo. accedo amice, invado hostiliter. nam ἐπὶ notat super, et ad, et contra. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργοὺς, ... θεοῦ, sagittæ dei invadebant prius jumenta, Α, 50. et 383, ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντη ἀνὰ στρατὸν, volabant sagittæ dei ubique per castra. ὁ δὲ Κύπριν ἐπῴχετο χαλκῷ, Venerem invasit ferro, Ε, 330. νηῶν ἴκρια ἐπῴχετο, super tabulatis navium vadebat, Ο, 676, coll. 685. Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, apud omnes obibat, ut dux, Ρ, 356. κῆρυξ δὲ, αὐτοῖς οἰνοχοεύων, ἐπῴχετο, α, 143, præco circuibat ad singulos, vinum infundens eis. et 324, μνηστῆρας ἐπῴχετο, ad eos accessit. πάσας δ' ἄρ' ἐπῴχετο, omnes phocas obibat, et lustrabat oculis, accedens ad singulas, δ, 451. πάντοσε ἐποιχόμενος, undique circumiens, Ε, 508. Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς, Π, 155, obiens armari jubebat eos. et 496, 533, πάντη. ὤτρυνεν δὲ ἑπέεσσιν ἕκαστον, ἐποιχόμενος, Ρ, 215, incitabat quemque verbis, circumiens. ὃν Ἀπόλλων ἐποιχόμενος βελέεσσιν κατέπεφνεν, Ω, 759, quem Apollo invadens sagittis suis, interfecit, i. e. qui subita morte, nullo prævio morbo, mortuus est. sic et γ, 280. ο, 410. αὐτόν τε κέλευε αἰτίζειν, μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας, accedentem ad omnes, obeuntem apud omnes, ρ, 346, 351. ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα ἐποιχόμενον στίχας

ἀνδρῶν, postquam viderunt eum, obeuntem ordines et cohortes, O, 279. πάντη ἐποιχόμενοι, ut duces copiarum obeuntes undique copias suas, Z, 81. K, 167, undique per castra. et 171, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος, horum aliquis circumiens apud duces reliquos, vocare eos posset. οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ξ, 381, obeuntes omnes. ἡ μὲν ἐποιχομένη ἔντυεν ἵππους, accedens instruxit equos, *gieng hin und schirrete die pferde an, (went and harnessed the horses.)* E, 720. Θ, 382. Ἄρτεμις ἐποιχομένη κατέπεφνε, ε, 124, nam fœminarum subitæ mortes, nullo prævio morbo, Dianæ tribuuntur, ut virorum Apollini. sic λ, 172, 198. βέλτερον, εἰ κ' αὐτή περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν ἄλλοθεν, melius est, si ipsa obiens vel circumiens et accedens maritum invenit aliunde, ζ, 282, ironice. ἱστὸν ἐποιχομένη, telam obiens, ε, 62, ubi sermo de Calypso. nam ἱστὸν ἐποίχεσθαι καὶ ἀείδειν, οὐκ ἀγεννὲς ἐνδόξοις γυναιξίν. sic κ, 222, de Circe; 226, 254. A, 31, de Chryseide. et ἱστὸν ἐποίχεσθαι est, ὑφαίνειν, texere: ἑστῶσαι γὰρ καὶ ἐπιπορευόμεναι ὕφαινον αἱ ποιούμεναι τὴν ἱστουργίαν, διὰ τὴν τῶν ὑφαινομένων πλατύτητα. πρώτη δέ τις Αἰγυπτία γυνὴ καθεζομένη ὕφαινεν: ἀφ' ἧς καὶ Αἰγύπτιοι Ἀθηνᾶς ἄγαλμα καθημένης ἱδρύσαντο. alibi possumus et ἐποιχομένην intelligere, τὴν ἐπιστατοῦσαν ταῖς ὑφαινούσαις, καὶ ἐπισκεπτομένην αὐταῖς καὶ περιϊοῦσαν: sed id non his locis Homericis. apud eum est γυναικεῖον, texere; viri non texunt. κέλευε ἀμφιπόλοις, ἔργον ἐποίχεσθαι, Z, 492. α, 358. φ, 352, ad opus suum accedere jube ancillas: opus suum obire. δόρπον ἐποίχεσθαι, ad cœnam accedere, eamque parare, ν, 34, vel simpliciter, ad cœnam ire domum. οὐκ ἐθελήσει ἔργον ἐποίχεσθαι, ρ, 227, opus rusticum facere. σ, 362. Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς, K, 487, invadebat eos ferro, coll. 486, ubi verbum ἐνορούειν ejusdem est significatus, sc. φονικῶς. πάσας γὰρ (πύλας) ἐπῴχατο, M, 340, i. e. ἐπεκορεύθησαν Τρῶες, ad omnes castrorum Græcorum portas invadebant et urgebant Trojani, perrupturi: et est tertia plural. plusquamp. pass. deponentialiter, pro ἐπῴχηντο (ab ἐποιχέομαι, f. ήσομαι) ionice mutato ν in α, ἐπῳχήατο, et per syncopen extruso η, ἐπῴχατο. possis et ab ἐποίχω, f. ξω, deducere, cujus p. a. esset ἐπῷχα, p. p. ἐπῷγμαι, plusq. p. ἐπῴγμην, cujus 3. pl. ἐπῴχντο ionice fit ἐπῴχατο, sine ulla syncope. alii h. l. legunt ἐπώχατο, sine subscripto Iota sub ω, et exponunt, δι' ὀχέων (ab ὁ ὀχεὺς, i. e. μοχλὸς) ἠσφαλίσαντο πάσας πύλας κλείσαντες οἱ Ἀχαιοὶ, nam multæ erant portæ in muro; ut verbum sit ἐποχέω, pessulum obdo, et plusquamperf. pass. deponentiale eadem sit formatum ratione Ionica. Sed ista novitas non videtur necessaria. alii legunt ἐπῴχετο, et referunt ad ὁ κτύπος, sonus omnes portas obibat: quod est multo etiam improbabilius. ἐποίχονται αὐτοὺς τραπέζαις, curant eos mensis, Ol. 3, 72. ἐποιχομένους τίνεσθαι, Py. 2, 44, accedentes ad remunerandum.

ἐποίω, (Οἴω) infero, contra fero. οὔ τις σοὶ χεῖρας ἐποίσει, nemo tibi manus violentas inferet, A, 89. οὐκ ἔστι οὗτος ἀνὴρ οὐδὲ ἔσσεται, ὅς σῷ υἱεῖ (filio tuo) χεῖρας ἐποίσει, π, 438.

ἐπολολύζω, vide sub ὀλολύζω.

ἐπομνύω, vide sub ἀπομόω.

ἐπομόω, f. όσω. (Νέμω) jurejurando adfirmo, καταφατικῶς ὀμνύω. conf. notata ad ἀπομόω. deinde in genere, adjuro, *ich schwöre dazu oder darauf, (I swear.)* ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, A, 233, pro ἐπομοῦμαι, fut. 2. med. adjungam magnum jusjurandum: et jurat ibi per sceptrum suum, quod nunquam revirescet; ligneum ergo fuit. eadem verba in alio contextu sunt, et I, 132. et 274, ἐπομεῖται. sic, Φ, 373, ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι. σοὶ ἐρῶ, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, υ, 229, tibi id dicam, addito jurejurando sancto. quibus locis juratur pro veritate. αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν, pro ἐπώμοσεν, Ψ, 42. ἡ συνωμοσία notabat olim simpliciter, quando multi idem jurabant, σύμπνοιαν ἔνορκον: postea in malo sensu de conjuratione positum nomen, ut notaret φρατριασμὸν στασιωτικὸν, unde ὁ συνωμότης, ου, est ὁ κατὰ τοῦ δήμου ἀνιστάμενος. ἡ ἀντωμοσία est δίκη ἀντωμοσμένη: προόμνυσι γὰρ ὁ διώκων, δικαίως κατηγορεῖν, quod et dicebatur ἡ κατωμοσία: ἀντόμνυσι δὲ ὁ φεύγων, ἀδίκως ἐγκαλεῖσθαι. ὑπωμοσία est, ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐκ ἀπήντησέ τις πρὸς τὴν δίκην. ἐξωμοσία, quando quis jurabat ἀδύνατος εἶναι ποιεῖν τὸ προσταττόμενον, qui ejurabat copiam.

ἐπομφάλιος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) umbone præditus. σάκος ἔβαλε μέσον ἐπομφάλιον, H, 267, ubi alterum per alterum explicatur, ὡς τῆς ἀσπίδος ἐν τῷ μέσῳ ἐχούσης ὀμφαλόν.

ἐποπίζομαι, f. ίσομαι. (Ἔπω) respecto secuturum, revereor, vereor vindictam divinam secuturam, idem ac ὀπίζομαι, q. v. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, Jovis reverere iram, ε, 146, coll. 147.

ἔποπος, ὁ, vide sub πόποι, ad finem.

ἐποπτάω, f. ήσω. (Ἔπω) masso. ἐπώπτων ἔγκατα πάντα, μ, 363, et est idem quod simplex. conf. ἔγκατα.

ἐποπτεύω, (Ὄφ) inspicio, præsum spectator operæ, *ich habe aufsicht, (I superintend.)* ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, opera ut præfectus inspiciebat, π, 140, ionice, pro ἐπώπτευε, quod est idem ac, ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, *aufsicht über die arbeiter haben, (I superintend the workmen or labourers.)* ἐποπτεύει αὐτὸν χάρις, Ol. 7, 19, respicit eum gratia favore suo. apud recentiores Atticos hoc fuit sacrum verbum, inspicere mysteria.

ἐπόπτης, ου. ὁ. (Ὄφ) inspector, *ein aufseher, (an overseer.)* Πυθῶνος ἐπόπταις, Ne. 9, 12, sc. Apollini, Latonæ, Dianæ.

ἐπόπτομαι et ἐπιόπτομαι, (Ὄφ) inspicio, et spectando eligo, ἀκριβῶς ἐπισκέπτομαι. nam ἐπὶ, sicut περὶ, sæpe intendit significatum. *ich sehe sorefaltig an, (I look attentively at.)* τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι, I, 167, hos sane ego disspiciam et eligam, *die will ich dazu ersehen, (I will select those,)* ad legationem hanc eundam, *will ausersehen, (will look out,)* διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. sic et β, 294, τάων μέν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἥτις ἀρίστη, ex iis navibus tibi seligam inspiciendo, quæ est optima, πάνυ προσεκτῶς περιβλέψω. extra hanc disspiciendi et seligendi notionem, in qua est ἐπιόπτομαι, ponitur solum ἐπόπτομαι, inspicio, adspicio. σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς φεύγοντας, et tu spectabis eos fugientes, Ξ, 145. σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, tuisque oculis videbis et spectabis, υ, 234, interfici procos, si redierit Ulysses. ᾤχετο ἐποψόμενος κακοΐλιον, abiit visurus malum Ilium, τ, 260, 597. ψ, 19. Ῥαδάμανθυν ἦγον, ἐποψόμενον Τιτυὸν, η, 324, naves vexerunt eum, ut videret Tityum. ἐποψόμενος δαῖτα, i. e. θεασόμενος, Ol. 8, 69. in specie ἐπόπτειν et ἐποπτεύειν dicuntur initiati jam, quibus spectare licet mysteria. Aristoph. Ran. 757. et hi dicuntur ἐπόπται, spectatores sacrorum mysticorum.

ἐπόπτω, vide supra.

ἐπορέγω, f. ξω. (Ῥέκω) præbeo. εἴπερ ἂν Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ κῦδος ὀρέξῃ, pro ἐπορέξῃ, E, 225. et 335, ἔνθα, ἐπορεξάμενος Τυδέος υἱὸς, i. e. ἐκταθεὶς καὶ ἀναπηδήσας, cum extenderet se, et in altum adsiliret: et sic tamen vix attingeret manum deæ.

ἐπορνύω et ἐπόρνυμι, (Ὄρω) insurgo contra, ruo contra. it. active, concito, commoveo. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ, O, 613, jam enim in eum concitabat et accelerare faciebat Minerva fatalem diem. ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους, et concitabat contra eum omnes suos socios, φ, 100. ἐπὶ δ' ὤρνυτο θεῖος Ἐπειὸς, irruebat in eum celeriter, Ψ, 689. et 739, Ὀδυσσεὺς, concito cursu sequebatur eum Ulysses.

ἐπορούω, (Ὄρω) accurro contra, vel, ad. nam non πολεμικῶς solum notat, sed et προσηνῶς et amice. αὐτὰρ ὁ ἂψ ἐπόρουσε, sed is iterum irruit contra, Γ, 379. Φ, 33. οἱ δὲ, λύκοι ὥς, ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, Δ, 472, sic, ἐπ' ἀλλήλοις, Ξ, 401. Π, 430. κεκλήγοντες, cum clamore irruebant in se invicem, ὥρμησαν κατ' ἀλλήλων, πολεμικῶς. Αἰνείᾳ δ' ἐπόρουσεν Διομήδης, E, 432. et 436, τρὶς μὲν ἔπειτα ἐπόρουσεν, *er setzete dreymal an, (thrice he rushed upon.)* sic et Π, 784. Υ, 445. sed, Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ, Ἀθήνη, E, 793, ubi est pro, εἰς αὐτὸν ἦλθε ταχέως, accurrit ad eum, benevole nimirum. ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, Λ, 256, i. e. πολεμικῶς ἐφώρμα. et 579, Εὐρύπυλος δ', acceleravit, ad spoliandum cæsi hostis corpus. Αἰνείας δ' ἐπορούσας, N, 541, irruens in eum. et 550, Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, ad spoliandum. τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε, O, 520. et 225, Δόλοψ. et 579, Ἀντίλοχος, κύων ὥς. et 726, μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν. Μάρις Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, Π, 320. et 330, Αἴας ἐπορούσας. ἅρμα ἐπορούσας, in currum suum insiliens, P, 481. ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν, Υ, 284, 442. τῷδ' Ἀχιλεὺς, Φ, 144. et 392, πρῶτος Ἀθηναίῃ, primus Minervam hostiliter invasit. Πηλείδης δ', X, 138. ἐπὶ δ' ὕπνος ὄρουσεν, somnus invasit eum, Ψ, 232. ψ, 343.

ἐπόρω, f. ἐπόρσω. (Ὄρω) concito contra, suscito. ὦρσεν ἐπὶ σῦν, i. e. ἐπῶρσεν αὐτῷ, I, 535. ἐπὶ δὲ Ζεὺς ὦρσεν ἀνέμου θύελλαν, M, 252. et 293, τὸν Ζεὺς ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισιν. ὅς οἱ ἐπῶρσεν Ἕκτορα, qui Hectorem contra eum incitavit et immisit, P, 72. ὅς μοι ἐπῶρσε μένος, excitavit robur meum, Υ, 93. X, 204. ἥ σφιν ἐπῶρσεν ἄνεμον, contra eos excitavit, ε, 109. et 366, ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων, pro ἐπῶρσε. et 385. κραιπνὸν Βορέην, vehementem Boream immisit iis. τήν μοι Ποσειδάων, η, 271. ζαῆν ἄνεμον, μ, 313. τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε, immisit ei somnum, χ, 429, ut ergo non semper incommodum notetur hoc verbo. Ἀχαιοὶ οἶον (i. e. μόνον τινὰ τῶν Ἑλλήνων) ἐπόρσειαν (surgere facerent, aor. 1. opt. a. attice) πολεμίζειν Ἕκτορι, ad pugnandum cum Hectore solo, H, 42. ἔπορσόν οἱ Ἀθήνην, immitte ei, E, 765, imp. a. 1. a. ἐπόρομαι, cieor contra vel super. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο, pro ἐπώροντο, viri boni consurgebant, sc. ad ministrandum, γ, 471. sic, ἐπὶ ὄρονται, custodiam vigilem et attentam de iis habent, ξ, 104, excitant ipsi se ad curam pro capris. vides ergo, quod ἡ ὥρα, et ὁ οὖρος, custos manifesto ad hoc thema, ὄρω, pertineat. ἐπῶρτο (pro ἐπώρετο) Ἀχιλῆϊ, insurgebat contra eum, Φ, 324. ὦρτο δὲ ἐπὶ λιγὺς οὖρος, surgebat ventus, γ, 176, et quidem ad commodum ipsorum. ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει, pro ἐπορώρει, plusquam. Ψ, 112, ut præfectus curam horum agebat et incitabat eos: ubi rursus est notio paullo ante notata.

ἔπος, εος. τὸ. (Ἔπω) verbum, *ein wort, (a word.)* λόγοι constant ἔπεσι, orationes verbis: et quia poësis heroica κατ' ἐξοχήν τινα aptam verborum collocationem et electionem quærit: hinc et versus heroicus vocatur ἔπος. οὔπω εἶπας ἐσθλὸν ἔπος, A, 105, verbum et sermonem voto meo aptum. et 361, ἔπος τ' ἔφατο ἔκ τ' ὀνόμαζεν, quæ verba sæpe in poëta occurrunt, per synonymiam priscis usitatam, et in sacris quoque obviam. et 543, εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσεις, dicere quid sentias. οὔ τοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,ττι κεν εἴπω, B, 361, non omnino repudiandum erit quod dixero. et 807, οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν, agnovit verbum deæ, sic ut ei obsequeretur. στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ, pollicetur enim Hector se dicturum aliquid, Γ, 83. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, Δ, 350, quæ phrasis quoque

frequens est; et notat dictum temere, aut non cum ratione certa, prolatum. conf. ἕρκος. et hinc est λόγος δραπέτης, sermo fugitivus quasi, qui effugit os ante quam ratio eum satis expenderit. ἔπος τέ μιν ἀντίον ηὔδα, dixit ad eum, Ε, 170. et 683, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν, sermonem miserabilem. sic et Ψ, 102. ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα, vociferans dixit, Ζ, 54. et 253, 406, ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, manum ejus apprehendit, dixitque. sic Σ, 384, 423. Τ, 7. Ω, 127, 286. β, 302. γ, 374, δ, 610. θ, 291. κ, 280. λ, 246. sic et Η, 108. et 375, τόδε πυκινὸν ἔπος εἰπεῖν, hoc prudens verbum, coll. 394. μήτις πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, Θ, 8, tentet rescindere. χρὴ φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, Ι, 100, oportet dicere et audire verbum. ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα, lacrimans dixit, Κ, 377. et 461, εὐχόμενος, precans. et 540, οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε ἤλυθον αὐτοί: nondum omnis sermo finitus erat, cum venerunt illi. νῦν δὲ ἔπος ἐρέων, nunc nuntiaturus id, Λ, 651. et 787, ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, *ihm ein klug wort auf gute manier sagen, (to give him good advice.)* ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, Μ, 163, indignatus dixit. et Ν, 619, εὐχόμενος, glorians. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος, *mir sein wort halte, (keep his word to me,)* Ξ, 44. et 212, οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, non licet nec decet tuum verbum recusare. et 218, 232, ἔπος τ' ἔφατ'. et 234, εἰ μὲν δή ποτε ἐμοῦ ἔπος ἔκλυες, si aliquando mihi obtemperasti. et 500. εὐχόμενος ἔπος ηὔδα, glorians. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, lugens dixit, Ο, 114, ubi male legitur προσηύδα. sic et 398. et 206, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. et 234, φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, excogitabo. et 566, ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος, pro ἐνεβάλοντο θυμῷ, *nahmen es zu herzen, (laid it to heart.)* ἦ μὲν δή ποτε ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο, Π, 236, ubi fortasse legendum ἐμεῦ, sane quidem aliquando me precantem audivisti. et 686, εἰ δὲ ἔπος αὐτοῦ ἐφύλαξεν, si mandatum ejus observasset. αὐτῷ κακὸν ἔπος ἀγγελῶν, ei malum nuntium allaturus, Ρ, 701. ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, irritum verbum projeci, Σ, 324, i. e. ἐξεθέμην, παρέῤῥιψα. ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω, Τ, 121, rem aliquam tibi notam esse volo. αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος, Χ, 454, utinam procul ab aure sit mea illa res, quam dictura sum; omen id avertat Jupiter, abominor id quod dictura sum. αἴκε τελέσῃς τοῦτο ἔπος, si effectui das hoc verbum, Ψ, 544. εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, fiat id sane, Ω, 56. et 75, ὄφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος. et 92, οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἴπῃ. sic et 224. et 307, φωνήσας ἔπος ηὔδα. et 744, οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος. et 767, ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον. nunquam ex te audivi malum verbum aut contumeliosum. τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, α, 64, quæ est lenis increpatio, pro: ποῖος λόγος ἐξέφυγε σὰ τὰ χείλη; ποῖον ἔπος παρέῤῥιψας καὶ οὐ δεόντως εἶπας; sic et γ, 230. ε, 22. τ, 492. ψ, 70. οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, β, 272. et 504, μή τί σοι ἄλλο ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε, ne tibi aliud malum aliquam curam in animo excitet, coll. 138—145, nam ad ea, quam ἐμβριθῶς dixerat Telemachus in concione paullo ante, respicit Antinous. εἴποτε σοὶ πατὴρ ἐμὸς ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσε, γ, 99, si aliquando tibi pater meus aut verbum aut factum pollicitus effecit (sic et δ, 329.) et 226, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω, nunquam hoc effectum iri puto. et 243, ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι Νέστορα. ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον, ut eum aut verbo aut facto adjuvares, δ, 163. et 350, τῶν οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, horum nihil te celabo. (sic et ρ, 141.) et 503, εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, nisi impiam vocem emisisset, *ausgesprochen hätte, (had uttered.)* σὺ δὲ ὧδε ἐμοῦ ξυνίει ἔπος, ζ, 289, sic meum verbum probe cape. sic et θ, 241. et 358, οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. et 408, ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι. ῥηΐδιόν σοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐπὶ φρεσὶ θείω, facile tibi hoc dicam et notum faciam, λ, 145. et 345, Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε, *von dem dependiret alles, (on him every thing depends.)* et 347, τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, hæc res sic erit. et 560, ἵνα ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς ἡμέτερον, ubi est synonymia. καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντιος, μ, 266, recordabar. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, lugens dixit, ν, 199, καὶ σὺ ἔπος παρατεκτήναιο, *könntest die worte darnach einrichten, (mightest regulate thy words accordingly,)* ξ, 131. et 463, εὐξάμενός (gloriabundus) τι ἔπος ἐρέω, dicam aliquid. et 466, καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, vinum protrudere solet verbum, quod non dictum melius foret. et 509, οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, nec ullum impertinens verbum inutile locutus es. ἄλλο δέ σοίγε ἔπος ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ, ο, 27, aliam tibi rem dicam, et tu probe cape eam. et 374, ἐκ δεσποίνης οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι οὔτ' ἔπος, οὔτε τὶ ἔργον. et 535, αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη, *O wenn doch das war würde, (O that this were but true!)* sic et ρ, 163. τ, 309. υ, 236, τελέσειε Κρονίων. οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε—π, 11. et 69, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, verbum dolorificum. et 168, ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο. et 469, ὅς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν, qui primus ei id nuntiavit. nam ἔπος sæpenumero *rem* dicendo prolatam designat. νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, ρ, 215, s. et 584, οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι, solam te, remotis arbitris, cum hospite colloqui, melius est. παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη, σ, 165, filio sane dicere velim aliquid, quod quidem utile esse possit; coll. 170, σῷ παιδὶ ἔπος φάο. ὀλοφυδνὸν, τ, 362. et 378, ξυνίει. ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι, verbum loquebatur, omen hero, υ, 111. coll. 115, κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅ,ττι κεν εἴπω, perfice mihi miseræ eam rem quam nunc dixero. ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων δεινόν τ' ἀργαλέον τε, φ, 168, s. et 193, ἔπος τί κε μυθησαίμην, ἦ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει, *soll ich es sagen, oder soll ichs verschweigen? Doch ich will es sagen, (shall I tell it, or shall I be silent? But I will tell it.)* et 278, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε. τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων, χ, 131, rem omnibus indicans. sic et 247. et 392, ὄφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν, ut ei dicam aliquid quod in animo mihi est et placet. οὐδέ τι προφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι, ψ, 106, nec loqui valeo quidquam nec percontari. et 183, θυμαλγές. et 342, τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, hoc novissimum dixit verbum. ἤ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, Α, 395, vel verbo utilis fuisti ei vel facto. et 504, εἴ ποτε σε ὤνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. αὐτὸν καταπαύσομεν ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ, aut verbo aut vi compescemus eum, Ο, 106. ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι οὔτε τὶ ἔργῳ, hanc nec verbo nec facto attingis, Ε, 879. καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Α, 201, qui versus sexcenties occurrit in poëta: et cujus accusativus personæ, μιν, i. e. αὐτὸν vel αὐτὴν, pertinet ad προσηύδα, φωνήσας vero ad ἔπεα, clara voce eloquens verba: nisi fortasse participium malis absolute positum dicere, et ad ἔπεα velis subintelligere κατὰ, quod attinet ad verba volatilia. ὃς ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν, Β, 213, de Thersite, qui norat animo suo ineptis et multis verbis temere et non ordine conviciari adversus principes. ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον, submissa voce ad se invicem dicebant, Γ, 155. (sic et, πολλὰ, Ω, 142.) et 222, ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, ob multitudinem et promtitudinem. copia ergo eloquens laudatur. ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπεα Ἀργείοισι μετηύδα, Ι, 16, ubi dativus regitur a μετηύδα, loquebatur ad Argivos. καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφαυσκον, Κ, 202, verba invicem dicebant sibi. πρόκλυτα ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων, Υ, 204, olim celebria audientes facta, προηκουσμένας ἱστορίας. ἔπεα ἀθανάτοισι μετηύδα, α, 31, ad deos locutus est Jupiter. ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευεν, δ, 189, dixit. sic, ι, 409. ἀείδει ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖσι, θεῶν ἐκ δεδαὼς, canit verba suavia et res delectabiles, doctus a diis, ρ, 519. ἔπεα ἀκράαντα φέροντες ὄνειροι, τ, 565, res ad effectum non perducendas. τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, Λ, 702, ob hæc dicta et facta iratus senex. τέλος ἐπέων ἐνὶ βουλῇ, locus conveniens verborum est in senatu, Π, 630, in opposito ad manus in pugna. δὴν δέ μιν ἀμφασίη (obmutescentia) ἐπέων λάβε, diu eum tenuit, Ρ, 695, ubi ἐπέων fere abundat; nam ἀμφασία (pro ἀφασία) jam est ἡ τῶν ἐπῶν σιγὴ: nisi forte ἐπέων ad differentiam gemituum additur. sic et δ, 704. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα, Υ, 249, verborum est latus campus utrimque: multa ἐπὶ ἐπαίνῳ καὶ ψόγῳ verba potest distribuere lingua. σοὶ δ' ἔνι μὲν μορφὴ ἐπέων, λ, 366, i. e. πιθανότης καὶ κάλλος inest verbis tuis: formosa eloquentia est tibi. ἔπεσι, et ob metrum ἔπεσσιν, et ionice ἐπέεσσι. ἐμοὶ ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, te adjuturum esse me verbis et manu, Α, 77. et 150, πῶς τίς σοι ἔπεσιν πείθηται; quomodo aliquis verbis tuis pareat. et 211, ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, verbis convicia jace. et 304, ἀντιβίοισιν ἐπέεσσιν μαχεσσάμενοι. et 582, τόνγε καθάπτεσθαι ἐπέεσσιν μαλακοῖσιν, verbis mollibus eum demulcere stude. et 519, ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, contumeliosis. σοῖς τ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα, Β, 164, tuis mitibus dictis cohibe virum. et 277, νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. et 378, ἀντιβίοις μαχεσάμεθα, verbis vi contra vim oppositis, violentis. ὤτρυνεν δ' γέροντα ἐπέεσσιν, hortabaturque senem his verbis, Γ, 249. et 38, τὸν Ἕκτωρ νείκεσσεν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, i. e. vituperatoriis, quibus non pulcra, sed turpia in eo proferuntur. verba ipsa erant lenia, sed res his verbis involutæ erant turpes. sic et Ζ, 325. Ν, 768. κερτομίοις ἐπέεσσιν ἀγορεύων, *mit piquanten worten redend, (speaking in sharp terms.)* Δ, 6. et 233, τοὺς μάλα θαρσύνεσκεν ἐπέεσσιν, confirmabat eos his et talibus verbis. et 241, τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, objurgabat hos iræ plenis verbis. κερτομίοις, Ε, 419. et 893, τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι (domo et coërceo) ἐπέεσσι. παρειποῦσα ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησέν με ἐς πόλεμον, Ζ, 337, *da sie mir zugeredet hat, (she addressing me.)* δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, Ι, 113. et 376, οὐκ ἔτι ἐξαπάφοιτό με ἐπέεσσιν, non iterum fallet me: nam fieri id potest et ἔργοις. et 522, παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσιν, boni viri sunt exorabiles verbis, *sie lassen sich zureden, (suffer themselves to be persuaded.)* δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι, Κ, 542. προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις, Λ, 137. παρφάμενος ἐπέεσσιν, persuadens ei malitiose, Μ, 249. et 267, ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν. et 391, καὶ εὐχετόωντ' (pro εὐχετάοιτο) ἐπέεσσι, gloriari posset. ἐπέεσσι παραιπεπίθουσα κῆρ, verbis persuadens id animo eorum, Ξ, 208. ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα, Ο, 127, ad Martem se vertit verbis, *adressirete sich an den, (addressed him.)* et 158. ὦκα ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην. et 162, εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. sic et 178, ἐπιπείσεαι οἱ. et 198, ἐκπάγλοις, vehementibus. et 210, χολωτοῖσι νεικείειν. οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι νεκροῦ χωρήσουσι, Π, 628, non illi ob contumeliosa et probrosa tua verba a mortuo abscedent; coll. 630, ubi oppositæ sunt χεῖρες. ὤτρυνεν δὲ, ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν, Ρ, 215, ubi accusativus pertinet ad partici-

pium; et accusativi ad verbum finitum pertinentes sequuntur deinde. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, Σ, 273. λευγαλίοις, i. e. ἀπειλαῖς, Υ, 109. et 200, μὴ δή με ἐπέεσσι ἔλπεο δειδίξεσθαι, ne spera te territurum esse me verbis. sic et 431. et 211, ἐπέεσσι γε νηπυτίοις, puerilibus verbis. et 367, καί μεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην, verbis vel contra deos pugnare possim: ergo verba non sufficiunt ad rem in bello agendam. λισσόμενος ἐπέεσσιν, Φ, 98. et 286, ἐπιστώσαντο, confirmarunt verbis, ad differentiam τῶν, ὅρκοις ἢ ἄλλως, πιστουμένων, quorum fides fit juramentis aut aliis vehementioribus affirmationibus. et 339, μηδέ σε μειλιχίοις ἀποτρεπέτω, blandis verbis avertat te. et 480, ὀνειδείοις νείκεσεν: qui tamen totus versus abest a melioribus codicibus. ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν, colloquendo, Χ, 329. ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν ἐσσυμένως, Ψ, 363. et 489, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι, duris respondere. sic et 492, ἀμείβεσθον. et 682, θαρσύνων ἔπεσιν. εὔφρηνε τὸν ἐπέεσσι, Ω, 102, ubi cf. εὐφραίνω: nam ingenio abutens potest ludere, εὔφρηνε πέεσσι. nulla enim scriptura tuta est ab impuris hominibus. et 238, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων, i. e. αἰσχυντηλοῖς, ὑβριστικοῖς. et 771, παραιφάμενος κατέρυκες. sic παρφάμενος, β, 189. et 240, οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν, nullo modo tangentes verbis rem aut personam mihi inimicam. et 323, οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν, cavillabantur et pungebant animum verbis. χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν, γ, 148. et 264, Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκε, ad se trahere studebat verbis. et 345, καθαπτόμενος. σὲ ἀμείψασθαι ἤθελεν, δ, 286. et 420, ἀνείρηται. sic 461, ἀνειρόμενος. et 597, αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν, ἀκούων, τέρπομαι, ubi est synonymia antiqua. ἐπέεσσιν μειλιχίοις λίσσεσθαι, ζ, 143, 146. μή τις κερτομέοι σ' ἐπέεσσιν (*spotte, spitzig davon spräche,*) (*should speak scornfully or opprobriously of*) καὶ ἐξερέοιτο, η, 17. δηρίσαντο ἐκπάγλοις, θ, 77, verbis grandibus contenderunt. et 91, τέρποντο, *sie ergözten sich an seinen reden, (they were pleased with his speech.)* et 170, θεὸς μορφὴν τοῦ ἔπεσι στέφει, ubi, sicut et alibi, apparet, ἔπεα notare et, copiosam et sapientem et ornatam eloquentiam. et 175, ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν, sed nulla gratia ex eloquentia oriunda circumdata est ei, sc. speciei ejus pulcræ. et 396, ἑαυτὸν ἀρεσάσθω ἐπέεσσιν, ipse se faciat verbis placentem ei, i. e. excuset se et deprecetur: et causa additur 397. et 415. πρώτιστα λίσσοντό με ἐπέεσσιν, ι, 224. et 258, μὶν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον, alloquebar. et 282, μὶν προσέφην δολίοις, astutis et veritatem celantibus verbis. et 363, προσηύδων μειλιχίοις. et 376, θάρσυνον, confirmabam animum eorum. et 493. ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, colloquebantur inter se, κ, 34. et 70, μαλακοῖσι καθαπτόμενος. et 422. et 442, μειλιχίοις ἐρήτυόν με, cohibebant me, *hielten mich davon zurück, (prevented me.)* ἀμειβομένω στυγεροῖσιν ἥμεθα, λ, 81, 464, tristibus. et 551, μειλιχίοις. θάρσυνάς με ἔπεσσιν, ν, 323. μή τίς με προσαυδάτω, ο, 439. παραύδων μειλιχίοις, π, 279. et 286, μαλακοῖς παρφάσθαι, adloqui stude. sic et τ, 5. ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην, ρ, 374. et 393, μὴ τοῦτον ἀμείβεο πολλὰ ἐπέεσσιν, ne responde ei. et 545, οὐχ ὁράᾳς ὅτι μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν, *hat alles benieset was ich geredet, (sneezed at every thing I said.)* καί ἑ δεικανόωντο ἔπεσσιν, σ, 110, et ei blandiebantur. et 282, θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις. et 325, Ὀδυσῆα ἐνένιπτεν ὀνειδείοις. et 339, ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκας, perterruit. et 414, ἀντιβίοις καθαπτόμενος χαλεπαίνοι. sic et υ, 323. ὁμοκλήσαντο, τ, 155, clamore objurgaverunt. et 415, χερσίν τ' ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. προσηύδα φθεγξάμενος, dicebat ad eos blande, φ, 192. νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν, χ, 26, 225. μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο, deciperet, ψ, 216. ἀλλ' ἔπεσίν δε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ω, 160. et 172, ὁμοκλέομεν, vociferabamur objurgatorie. et 239, κερτομίοις, in bono sensu, verbis ad animum penetrantibus, eumque moventibus affectu aliquo. et 409, δεικανόωντο ἔπεσσιν καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, salutabant verbis et manibus datis. ἔπος εἶπεν τοιοῦτόν τι, Ol. 6, 25. ἀκίνδυνον, securum a reprehensione carmen, Py. 2, 122. et 148, ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς, proferre rem probatam bonis. κοινὸν τοῦτο εὔξασθαι, Py. 3, 3, publicum optare verbum. Μηδείας, vaticinium Medeæ, Py. 4, 15, εὐτράπελον, scurrile et turpe verbum, Py. 4, 186. χαμαιπετὲς, Py. 6, 37, irritum. τοῦτο λεγόμενον προτέροις, Ne. 3, 92. τόδε ἐξαύδησε, Ne. 10, 150. τοιοῦτον αὔδησε, Ist. 6, 61. ἀγαθὸν, Ist. 1, 63. τοῦτο Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ, Ist. 6, 99. ἔπει παύρῳ, i. e. λόγῳ βραχεῖ, Ol. 13, 138. ἔπεα τρία διαρκέσει, Ne. 7, 71. ἐπέων θέσιν, Ol. 3, 14. οἶμον λιγὺν, cantum sonorum carminum, Ol. 9, 72. ἐκ κελαδεννῶν, sonoris carminibus, Py. 3, 200. φιλίων, amicorum verborum, Py. 4, 52. et 100, στίχες, series verborum. et 245, σοφῶν κρηπῖδα βάλλετο, jecit fundamentum verborum sapientium. et 532, ἀμβροσίων πηγήν. ῥαπτῶν ἀοιδοὶ, Ne. 2, 2. οὖρον, Ne. 6, 49. ἀοιδαῖς, Ne. 7, 24. ἀοιδὴ, Ne. 9, 16. et 7, γλυκὺν ὕμνον. θεσπεσίων ῥάβδον, Ist. 4, 67. ῥοαῖς κλυταῖς, Ist. 7, 26. καρπὸς, Ist. 8. 101. ἔπεσιν οὐκ ἀκράντοις, Ol. 1, 137. ἀφθόνητος ἔπεσσι γένοιο, Ζεῦ, Ol. 13, 35, i. e. ὕμνοις. ἀτρόποις, Ne. 7, 151, perversis verbis.

ἐποστρακισμὸς, ὁ, vide sub ἐλαστρέω.

ἐποτρύνω, f. υνῶ. (Ὄρω) incito, hortor ad vel contra aliquid, urgeo. in specie, ἐπὶ τῇ φυσικῇ ὀτρυντύϊ ἐπιβάλλειν καὶ ἑτέραν ἐρεθιστικῶς. αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, Ζ, 439, ipsorum animus impellit et jubet eos. sic, Ο, 43, αὐτὸν θυμός. et 725, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, nunc ipse jubet. ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, sc. Ζεὺς, Ρ, 178, quando autem ipse incitat pugnare, sc. tunc facile perficitur id quod ipse vult. et Π, 690. sic de leone, ἐὲ δ' αὐτὸν, Υ, 171. εἴ μιν (Ulyssem) κεῖνος (Jupiter) ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει πόντον ἐπὶ, si is eum in mare et per mare ire jubet, ε, 139. δὲ καὶ ἄλλους, incitat etiam alios ad idem faciendum, ρ, 395. ἦ μάλα δή τις γυναικῶν νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, χ, 152, certe sane aliqua mulierum incitat contra nos pugnam. ὄφρα ἑταίροις κεκλόμενος, ἐποτρύνω πολεμίζειν, adhortans eos, excitem, Π, 525. ὄφρα οἱ υἱὸν μᾶλλον ἐποτρύνω, α, 89, ut ejus filium magis excitem. ἔρδειν ὅ, τι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, Ο, 148, facere, quod ille jusserit. εἰσόκε θυμὸς ἐποτρύνῃ, quousque voluntas eorum incitaverit eos ad abeundum, ι, 139. ὅστε οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire jam hospitem abire jusserit, ο, 73. οὐκ ἀπιθήσει τὶς αὐτῷ, ὅτε κέν τινα ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ, nemo ei non obsequetur, si quem quid hortatus fuerit, Κ, 130. μὴ ἀγγελίας πάντῃ ἐποτρύνωσι, ne nuntios passim mittant ad civitates, ω, 354. ἐπεί κε φάλαγγας ἐποτρύνητον, concitaveritis, Ζ, 83. αἴκε νεώτερον ἄνδρα ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, si virum admodum juvenem incitaveris ad irate agendum, β, 189, coll. 185, ubi pro ἐποτρύνειν est ἀνιέναι, quæ est λέξις κυνηγετικὴ, ὅτε τὶς κύνα τοῦ δεσμοῦ ἀνεὶς ἀφήσει κατὰ θηρὸς, *anhetzen, (to set at.)* ὅπῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν, θ, 45, quocunque animus eum tulerit ad canendum. et 185, ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν, irritasti me loquens ista, concitasti me. εἴπως ἄλλον ἐποτρύνειε, si forte alium hortaturus esset ad ita faciendum, ξ, 461. et 498, εἰ πλέονας ἐποτρύνειε νέεσθαι, an plures jussurus esset huc proficisci. ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι, κ, 531, jube sociis; infin. a. 1. pro imperat. ἐπότρυνον. ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν, ὅπλων ἅπτεσθαι, socios cohortatus jussit manus admovere instrumentis nauticis, β, 422. sic ι, 488, ἐμβαλέειν κώπαις, κ, 128. ο, 287. πρῶτον δ' Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα, Minerva primum eum cohortans allocuta est, Ρ, 553, coll. 552. πολλὰ δ' ἐπώτρυνε, multis verbis eum hortabatur, Ο, 456. et 258, νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον, manda equitibus. πατέρα ἐπότρυνον, patrem tuum roga et incita, ζ, 36. ἐποτρύνων Ὀδυσῆα, Θ, 92, incitans, cohortans. ἑταίρους, Μ, 50. τοὺς ὅγε, illos ille excitans, Ν, 94, 480. Ρ, 219. ὣς φάτο ἐποτρύνων, Υ, 364. ἐγὼν ἑτάροισιν, ἐποτρύνων, ἐκέλευσα ἀμβαίνειν, conscendere navem, ι, 561. ἐποτρύνων δὲ προσηύδα. ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, ξ, 79, incitans ad edendum. καί μιν ἐποτρύνων, ο, 208. et 217, ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν. μὶν οἶος ἐποτρύνων, ω, 174, eum solus jubens. θαρσύνοντα ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι, Ν, 767. Ρ, 117, 683. ἐγώ σε ἐποτρύνουσα, ego suadens tibi, Ω, 297. μὲ, η, 262, me adhortans jussit abire. ἡμεῖς ἐποτρυνώμεθα πομπὴν, nos maturemus deductionem tuam, θ, 31, *wollen uns eilfertig anschicken dich an ort und stelle zu bringen, (will hasten to conduct you to the place.)* οὐκ αὐτοὺς στείχειν ἐπώτρυνε, non eos proficisci jussit, Ne. 9, 47.

ἐπουράνιος, ὁ ἡ. (Ἀνὰ) in cœlo et super cœlo locatus. θεοῖς ἐπουρανίοις οὐ μαχοίμην, Ζ, 129. et 131, ἔριζεν, ἐπουρανίοις θεοῖς ἀειγενέταις, Ζ, 527. εἰ δή πού τις ἐπουράνιος θεός ἐστι, ρ, 484. et οὐρανὸς proprie est ὁ κατηστερισμένος τόπος, stellarum regio apparens. etsi deinde et pro loco nubium, et pro aëre, ponatur.

ἐποχέομαι, f. ήσομαι. (Χάω) vehor, *ich fahre oder reite, (I ride in a carriage or on horseback.)* μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος, Κ, 330, ubi sensus est: ἴστω θεὸς (testis sit deus) ὡς οὐ δὴ ἐποχήσεται αὐτοῖς ἀνὴρ ἕτερός τις τῶν Τρώων, ἀλλὰ σὺ μόνος. ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασιν Ἕκτωρ ἐποχήσεται, Ρ, 449, inquit Jupiter de equis Achillis: certe vobis non vehetur ille. ἔποχος, ου. ὁ ἡ. qui vehitur. λόγος μανίας ἔποχος, Eurip. Hipp. 214, oratio insaniæ plena. Vide sub Ἀείδω.

ἐποχλεὺς, ὁ, vide sub ὀχλέω.

ἔποχος, vide sub ἐποχέομαι et Ἀείδω, prope finem. ἔποχος λόγος, ibid.

ἐπόψησις, ἡ, vide sub ὄψον.

ἐπόψιος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui conspicitur, qui sub conspectum cadit. proprie ponitur ἐπὶ τόπου ὑψηλοῦ, de loco celsiori: metaphorice de homine qui conspicitur aliis indecore agens, ὁ ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως ἔχων, eo sensu, quo Suetonius, Claud. c. 4, dixit, ne quid faceret quod conspici deriderique possit. ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Γ, 42, mori mallem, quam sic esse ignominiam (abstractum pro concreto, ignominiosum) et ab aliis conspici turpis, alii scribunt h. l. ὑπόψιον, i. e. ἐπονείδιστον καὶ ὕποπτον, ὃν ἄλλοι ὑποβλέπονται ὑπόδρα ἰδόντες διὰ τὸ μῖσος, vel et, τὸν τοὺς ἄλλους ὑποβλεπόμενον διὰ δειλίαν. sed sicut ex his posterioribus explicationibus duabus, prior est h. l. vera: sic et prior illa scriptio.

ἔπραθον, vide sub πέρθω.

ἔπρησε, vide sub πρήθω.

Ἑπτὰ, (Ἕπω) septem. ἑπτὰ κασίγνητοι, Ζ, 421. ἡγεμόνες, Ι, 85. et 122, τρίποδας. et 128, γυναῖκας. sic et 264, 270. et 149, πτολίεθρα. sic et 291. τρίποδας, Τ, 243. et 246, γυναῖκας. πέλεθρα, Φ, 407. τάλαντα χρυσοῦ, ι, 202. sic et ω, 273. βοῶν ἀγέλαι, μ, 126. ἑπτὰ filii Solis, Ol. 7, 132. πυραὶ, Ol. 6, 23. Ne. 9, 56. στεφάνοις, Ne. 2, 34. vox est ab ἕπω, sequor. sicut ἕξ ab ἔχω, cohærere facio. Vide sub Ἑπτάπορος, in R.

ἑπταβασίλειον, τὸ, vide sub βασίλεια.

ἑπταβόειος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) quod ex septem

coriis bubulis superpositis compositum est, *aus sieben über einander liegenden ochsenhäuten verfertiget, (made of seven ox-hides laid over one another.)* σάκος ἑπταβόειον Ajacis, H, 220, 222, 245, 266, quod et ex 248, dici posset ἑπτάρινον. aut ἑπτάβυρσον. erat ergo ἑπτάπτυχον, et supra illa coria lamina ferrea satis solida inductum. sic et Λ, 544.

ἑπτάγλωσσος, ὁ ἡ. (Κλάω) septem linguarum. ἑπτάγλωσσον φόρμιγγα, Ne. 5, 43, septisonam citharam, ἑπτάφωνον, septem chordis.

ἑπταέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ ἑπτάετες. (Ἔω) per septem annos, septennis. ἑπτάετες ἤνασσεν αὐτῶν, γ, 305, septennio imperavit illis, ἐπὶ ἑπτὰ ἔτεσιν. sic ἐννῆμαρ, i. e. ἐπὶ ἐννέα ἡμέραις. ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον ἔμπεδον, η, 259, apud Calypso. sic et ξ, 285, αὐτόθι.

ἑπτακαίδεκα, (Δέκω) indecl. septendecim. ἤματα ἔπλεον, η, 267. σὲ ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ κλαίομεν, ω, 63. et cum interserto δὲ, ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα, ε, 278.

ἑπτάκις, (Ἔπω) adverb. septies. Ol. 13, 56.

ἑπτάκτυπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) septem chordis pulsandis sonans. est epitheton citharæ, φόρμιγγος, Py. 2, 129.

ἑπταπόδης, ου. ὁ ἡ. (Πάω) septem pedes longus. θρῆνυν ἐπὶ ἑπταπόδην, O, 729, ubi ille θρῆνυς est locus in navi, cui gubernator insistere solet.

ἑπτάπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) septem portas habens. Θήβης ἕδος ἑπταπύλου, in Græcia, λ, 262. ἑπτάπυλοι Θῆβαι, Py. 9, 139. ἑπταπύλοις Θήβαις, Py. 3, 160. 8, 56. 11, 19. Ne. 4, 31. Ist. 1, 95. 8, 34. ἑπταπύλους ἐς Θήβας, Ne. 9, 42. ut ergo Thebarum Bœotiæ sit epitheton.

ἔπταρεν, vide sub πταίρω.

ἕπταχα, (Ἔπω) adverb. septempliciter, in septem partes. pro ἑπταχῆ. sic δίχα pro διχῆ, et τέτραχα, πένταχα, ἕξαχα, etc. καὶ τὰ μὲν (κρέατα, carnes) ἕπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων, dispertiebat dividens, ξ, 434, et vide, hic quinquennis porcus satis est pro septem, ex quibus una pars est sacra, duæ partes Ulyssi et Eumæo, quatuor reliquæ servis quatuor. sed paullo ante, 74, δύω χοῖρε ponebantur duobus.

ἔπτοιηθεν, ionice pro ἐπτοιήθησαν, vide sub πτοέω.

ἐπτόμην, per syncopen pro ἐπετόμην, vide sub πτῆμι.

ἐπτῶτο, ionice pro ἐφθῶτο, vide sub ἕψω.

ἝΠΩ, f. ἕψω. sequor aliquid, tracto aliquid, adsum alicui. *ich bin beschäftiget mit etwas, (I am engaged with something.)* nam hoc activum ἐνέργειαν notat; sæpe et βλάβην, incommodum, ἰωνικῶς. est Germanorum *heften etwas woran oder sich woran, (to attach something or one's self to any thing;)* it. *heben. (to lift up.)* posset hoc thema referri ad ἴω, contr. ὦ, mitto, incito, me vel alium; et multi antiquorum eo referunt: sed præstat pro primitivo ponere. οὐχ ὁράας, οἷον (quantopere) Δόλοπος περὶ τεύχεα ἕπουσιν; circa arma Dolopis occupati sunt agendo? O, 555, sc. ut ea detrahant mortuo. τὸν δ' εὗρε ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχεα ἕποντα, invenit in thalamo (*in seinem zimmer wo das gewehr lag,*) *(in his chamber where the weapon lay)* perpulcra arma tractantem et polientem, Z, 321, πονούμενον περὶ αὐτὰ, et deest præpositio ad τεύχεα, e. c. περὶ vel ἀμφὶ, se occupantem circa ea. sic et Romani ponunt suum, *sequi* rem, *eine absicht worauf haben, sich wornach richten, worauf aus seyn, (to have an eye upon something, to aim at.)* ὡς ἴδε Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσαν, K, 516, ut vidit Minervam cum Tydei filio operantem, et comitantem eum: conf. μεθέπω. Forma *media*, ἕπομαι, f. ἕψομαι, est, comitor aliquem, adplico et adjungo me alicui, insum, adsum, *hefte mich woran, bin angeheftet, hange dran, (I attend, or am attached, to something, or some one.)* ἐκ Διὸς (Jovis consilio et voluntate) οὐχ ἕπεται ἀλκὴ, Θ, 140, non adest nobis robur, vis destituit nos divinitus: et est ἀστείως dictum: nos, volentes insequi Hectorem, non sequitur et comitatur vis. τίς δ' ὅδε Ναυσικάᾳ ἕπεται καλός τε μέγας τε ξεῖνος; ζ, 276, quis hic pulcer et magnus hospes comitatur Nausicaam? et adplicuit se ei? ἢ ἕπεται, ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐχί; λ, 492, num studet et applicat se; in pugna inter primos pugnare, an non? et ἐς ibi est attice pro ἐν. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ πεδίου, Λ, 753, tamdiu igitur perreximus per campum, insequendo et premendo hostes: pro εἱπόμεθα: additi fuimus, *giengen zu leibe, hängeten uns an die feinde, (pursued, closely pressed upon the enemy.)* πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται, O, 204, majoribus natu semper adsunt deæ ultrices, quæ ulciscuntur, si quis iis injuriam facit: operantur circa majores natu, et quidem favorabiliter. οἱ δ' ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται, γ, 363, cæteri juvenes comitantur eum et adhærent ei ob amorem in eum. et 376, εἰ δή σοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται, si quidem circa te juvenem sic dii deductores et comites tui occupati sunt et te comitantur. τίνες αὐτῷ κοῦροι ἕπονται; qui juvenes comitantur eum studiose? δ, 643. 653, κοῦροι, οἵ οἱ, qui eum sequuntur et ei adsunt, illi sunt præstantissimi inter nos: nam hoc prædicatum inest 652. ὑπὲρ ἑταίρων (per socios tuos et per salutem eorum, oro te) οἵ σοι ἕπονται, ο, 262, qui tibi adsunt. ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται, sex ministri adsunt iis, π, 248. γνοίης (cogniturus esses) οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται, υ, 237, qualis et quanta mea vis et meæ manus adessent mihi. sic et φ, 202. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, pauci milites sequebantur eum et adjuncti erant ei, B, 675. ἅμα δ' εἵπετο ἄκοιτις, uxor eum comitabatur et adhærebat ei, Γ, 447, nam conjux manu ducebat eam. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, simul aderat iis nubes (magnus globus) peditum, Δ, 274. μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετο Ἀχιλλεὺς, simul cum iis aderat et occupatus erat, Σ, 234. μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, Ψ, 133. καὶ μέν οἱ κῆρυξ εἵπετο, τ, 245, præco erat cum eo. ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες, E, 591, sc. Ἕκτορι, aderant ei: possit tamen et esse, cum hostibus congrediebantur. sic et Λ, 344. ὅτε υἱέϊ σῷ ἑπόμην, filium tuum comitabar, pro εἱπόμην, Γ, 174. ἐξ οὗ ἑπόμην Ἀγαμέμνονι εἰς Ἴλιον, λ, 167. τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηὸς, hunc sectabar et comitabar in navi, ξ, 298. et 82, ἀλλ' ἑπόμην σάκος οἷον ἔχων, sed una ieram habens tantummodo scutum. ἐγὼν ἑπόμην ἀεσιφροσύναις, ego eam comitabar ex dementia, ο, 469. αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετο, semper cædendo urgebat eos, Λ, 154. et 165, ἕπετο, prope erat hostibus. et 168. ὁ πατρὶ φίλῳ ἕπετο, una cum patre suo ierat, N, 644. ἕπετο ἵπποις ἀθανάτοις, ἵππος θνητὸς, adjunctus erat, Π, 154. et 372, Πάτροκλος δ' ἕπετο, urgebat hostes. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο, Φ, 256, coll. 263, nam sermo est de fluvio, qui adsequitur fugientem se, et premit ex propinquo. ἀλλ' ἕπετο, sed una ibat cum cæteris, κ, 448. θεοὶ δὲ πάντες ἕποντο, comitabantur Jovem, A, 424. τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα νῆες ἕποντο, B, 534, cum iis ierant; ubi de navibus, quasi essent ἔμψυχοι. sic et 545, 568, 578, 619. οὐκ οἴη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δύο ἕποντο, Γ, 143. α, 331. σ, 206. στίχες λαῶν, αἵ οἱ ἕποντο, Δ, 91. νῆες, αἵ σοι ἕποντο, I, 44. et 684. οἵ μοι ἕποντο, qui mecum una iverunt eo. σὺν νηυσὶ, αἵ οἱ ἕποντο, Λ, 228, quæ comitabantur eum, et quarum princeps erat. et 474, ἀμφὶ δὲ αὐτὸν Τρῶες ἕποντο, occupati erant circa eum, urgebant eum pugnando. sic et 483. et 564, νύσσοντες ξυστοῖσι (κατὰ) μέσον σάκος, αἰὲν ἕποντο, semper propius premebant eum: et præcedens accusativus Αἴαντα pertinet ad νύσσοντες. ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕποντο, ibant cum ducibus suis, M, 87. et 91, καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο, una erat cum illis. λαοὶ ἕποντο, milites comitabantur et sequebantur eos duces, N, 492. ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, sicut sequi solent arietem suum oves. et 690, οἱ δ' ἅμ' ἕποντο, cum eo ibant. et 710, Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ λαοὶ ἕποντο ἕταροι, circa eum erant. et 712. οὐδὲ Ὀϊλιάδῃ Λοκροὶ ἕποντο, non erant apud eum et cum eo. ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο, densis ordinibus semper urgebant hostes cedentes, O, 277. P, 730. ἐκ χροὸς (ex corpore percussi hostis) εἷλκε δόρυ, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ (δόρατι) ἕποντο, et præcordia (*das zwergfell,*) *(the diaphragm)* una cum hasta extracta prodibant, Π, 504. et 551, πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ λαοὶ ἕποντο, ibant cum eo. οἱ δ' ἅμα ἕποντο, illi simul insequentes premebant eum, P, 753. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες, Σ, 525. et 572, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο, comitabantur, sc. citharæ sonum, cum cantu et jubilo, pedibus tripudiantes, dum ferebant uvas in vindemia. notatur ergo τῇ τῶν τρυγώντων κινήσει συνδιϊκνούμενον ἔργον ὀρχήσεως. et 578, ἐννέα δέ σφι κύνες ἕποντο. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο, Ω, 327, prosequebantur eum. et 573, οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο, comitabantur eum. οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο, β, 11, comitabantur Telemachum in publicum prodeuntem duo celeres canes, *zwey jagdhunde, oder windhunde, (two hounds, or greyhounds.)* et 413, ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμα ἕποντο, præivit, et illi eum comitabantur. Sic et θ, 46, 104. σὺν νηυσὶν, αἵ μοι ἕποντο, γ, 165. αὖτις ἑτάρων, οἵ οἱ ἕποντο, qui una cum eo erant, δ, 536. νῆες μέν μοι ἕποντο δυώδεκα, ι, 159. καὶ ἐκάλει, οἱ δ' ἅμα πάντες ἀϊδρείῃσιν ἕποντο, κ, 231, et illi una omnes ingressi sunt ad eam. sic et 257. et 313, καὶ ἐκάλει. αὐτὰρ ἐγὼ ἑπόμην, sequebar eam. οἵ ἅμα σοὶ αὐτῷ Ἴλιον εἰς ἅμα ἕποντο, qui te ipsum comitati sunt Trojam, λ, 371. οἱ δ' ἰΰζοντες ἕποντο, ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ο, 162, viri et mulieres mixti persequebantur clamore aquilam, *mit juchen, (with shouts.)* et 540, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες, una ibant, ρ, 214. sic et υ, 175. ἅμα τῷγε (Telemacho) κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο, υ, 145. ταὶ δὲ (ψυχαὶ) τρίζουσαι ἕποντο, stridentes ibant cum Mercurio ad inferos, ω, 5. δεῦρο μὲν ἕποντο ἐν νήεσσι, huc quidem una iverunt in navibus, Γ, 240. εἰς Ἴλιον ἅμα Ἀτρείδαις ἑπέσθην, una iverunt ambo, E, 551. σοὶ δὲ μάλα ἕψομαι ἐγὼ, tecum ibo libens, K, 108. καὶ σοὶ ἅμα ἕψομαι αὐτὸς, ipse tecum proficiscar, β, 287. καί σοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, tecum ibo auxiliatrix in opere, ζ, 32. σὺ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ ἕψεαι, Ω, 733, et tu deinde, fili, aut me comitaberis. τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται, Δ, 415, huic adhærebit gloria. τοῖος γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἕψεται, talis deductor te comitabitur, Ω, 182. οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμα ἕψεται, hic jam tecum eat, et ad te se applicet, γ, 359. ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθα, nos enim paratissimis animis tecum ibimus, N, 785, et ad tuam voluntatem nos applicabimus. sic et ψ, 127. ἄλλῳ ἅμα ἕψεσθαι, se adjuncturam esse alii, φ, 104. ὄφρα σοὶ αὐτὸς ἕπωμαι, ο, 81, ubi repetendum ex 75, μένε, exspecta, ut ipse te comiter; et ὄφρα est pro εἰσόκεν, donec. nisi forte repetendum est, καὶ εἰ ἐθέλεις, ὄφρα, et si cupis, ut ipse te comiter; ex 80. ἢ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι, τ, 528, an jam tandem me adjungam; et deest dativus personæ expressus, ἐκείνῳ, qui latet in sequentibus. ὄφρα μοὶ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα ἕπηται, I, 428, ut me comitetur. sic et 687. ἢ ἤδη ἅμ' ἕπηται, se applicet, π, 76. Ἕκτορι

πάντες ἑπώμεθα, M, 78, eum omnes sequamur firmiter. ἅμα ἡμῖν οἴκαδε ἕποιο, nobiscum domum posses ire, ο, 430. τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήματα ἕποιτο, ad victorem conferat se fœmina (Helena) et opes, Γ, 255. εἰ οὕτως σοὶ γούνατα ἕποιτο, si sic te genua comitarentur, Δ, 314, *wenn die beine so gut mit wollten, (if thy knees would accompany thee so well.)* εἴ τις μοὶ ἀνὴρ ἅμ' ἕποιτο, si quis me vir comitaretur, K, 222. ἵνα μή οἱ ἕποιτο ὑπὸ Ἴλιον, ne cum illo ire deberet ad Trojam, Ψ, 297. κήρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, præco aliquis senior eum comitetur, Ω, 149, 178. ὅπως ἅμα ἑποίατο (ἕποιντο) πεζοὶ, ut pedites consequi possent, ζ, 319, *mit fortkommen könten, und nicht vom wagen getrennet würden, (might keep pace with the car and not be separated from it.)* ἀλλ' ἕπεο προτίζω, veni mecum ulterius, *kom näher, (come nearer,)* Σ, 387. ε, 91. ξ, 45, veni mecum. idem imperativus, (pro ἕπεσο, extruso Sigma, ἕπεο, quod Attici contrahunt in ἕπου) ionice est ἕπευ, K, 146, ἀλλ' ἕπευ. sic et N, 381, ubi id cum acerbo joco dicitur ad occisum. et 465, comitare me. ο, 281. ψ, 52, 78. ἅμα ὕεσσιν ἑπέσθω, una cum suibus exeat, pastum, sc. ο, 396. δεῦτε, δύω μοι ἕπεσθον, duæ comitamini me, X, 450, inquit Andromache duabus ministris. κηρύκων δὲ οἵδε ἅμα ἑπέσθων, ex præconibus hi duo comitantor eos, I, 170, una proficiscuntor. οὐδέ κε φαίης τόσον λαὸν ἕπεσθαι, tantum populum una ire, Δ, 430. τῷ ἄτην ἅμα ἕπεσθαι, huic ut adhæreat eumque comitetur error malus mentis, I, 508. et 509, Διὸς κούρησιν ἑπέσθαι τιμὴν, ut filiabus Jovis adjungatur honor suus. κελεύων ὔμμε (ὑμᾶς) ἅμα ἕπεσθαι, hortans ut vos una iretis, Λ, 780. κλήρῳ λάχον ἐνθάδε ἕπεσθαι, sortitione facta ego cepi eam sortem, ut huc comitarer, sc. Achillem, Ω, 400. τῷ ἅμα πομπὸν ἑπέσθαι, ut hunc comitarer deductor, δ, 162. ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπολοῖσιν ἕπεσθαι, η, 304, jussit me cum ancillis una ire, et ad eas me adsociare. αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἕπεσθαι, vos autem maturate, ut me omnes comitemini, κ, 425. Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι, una ire ad Ilium, ω, 117. ἐπὶ δὲ ἕψονται, vide ἐφέπω. cæterum a futuro, est *novum verbum* ἕψω, f. ἑψήσω, coquo, *ich koche, siede, (I boil, cook:)* quia cibi causa ita tractantur quædam materiæ; et ἑφθὰ κρέατα, (ab ἕψω, cujus futurum est idem ἕψω, quasi ab ἕπω) velut τὰ περιεπόμενα χάριν βρώσεως. dicuntur eadem et ἑψητὰ, a verbo cujus novum præsens est ἑψέω. ejusmodi elixata autem non minus in usu heroum quam assata, non adeo frequenter tamen. verbum ipsum ἕπω est, *ich geselle mich feste wozu, halte mich feste woran, (I attach myself, or adhere firmly to.)* ἕπομαι δὲ, καὶ αὐτὸς ἔχων μελέτην, Ne. 6, 93, sector hanc viam, ipse habens exercitationem in hoc studio, non imperitus artis hujus existens. ἕπεται ὁ λόγος κούραις, adhæret, convenit hoc dictum his, Ol. 2, 39, ἀκολουθεῖ αὐταῖς. ἕπεται ἐν ἑκάστῳ μέτρον, Ol. 13, 67, convenit cuivis rei modus suus, *es füget und ziemet sich, (agrees with, is fit for.)* ἕπεται μῶμος, Py. 1, 160, adhæret vituperatio, *haftet dran, (attaches to.)* οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπεται, qualia susurronum artibus adhærent, Py. 2, 138. σοὶ δὲ μοῖρα εὐδαιμονίας ἕπεται, comitatur te felicitas perpetua, Py. 3, 150. ἕπεται ὄλβος, felicitas adest, Py. 5, 73, comitatur. ἐσόμενον προϊδεῖν οἷς ἕπεται, prævidere futurum ex iis cum quibus cohæret, Ne. 1, 41. ἕπεται ἄωτος δίκης λόγῳ, adest et cohæret orationi flos justitiæ, i. e. veritas et fides, Ne. 3, 49. ἕπεται γένει τιμὴ, honor cohæret, connexus est (*haftet*) *(adheres to,)* cum genere vestro, Ne. 10, 69. σαφὲς τέκμαρ ἐκ Διὸς οὐχ ἕπεται ἀνθρώποις, Ne. 11, 56, exitus a Jove liquidus et certus non comitatur assidue homines. Ζεῦ, μεγάλαι ἀρεταὶ θνητοῖς ἕπονται ἐκ σοῦ, Ist. 3, 6, magnæ præstantiæ adduntur hominibus a te. εὖτε ἂν ἕπηται, si adjungatur et addatur mihi, ὁ ὄλβος, Py. 3, 190, i. e. ἐπειδὰν παραγένηται. ἕπετό οἱ, comitatus est eum, Ne. 3, 66, sc. Ἰολάῳ καὶ Ἡρακλεῖ. θυμὸς δ' ἐπίσθω, Ist. 6, 71, animus par comes sit et adhæreat. ἀρχαῖς ἑπόμενοι, Ol. 10, 94, cohærentes initiis, i. e. more solito. ἕψονται αὐτῷ, Ol. 13, 59, comitabuntur, aderunt ei, carmina longiora.

῎Επω, (῞Επω) exsequor verbis, dico copiose. verbum hoc pertinere ad ἔπειν, testatur et A. Gellius, N. A. lib. 18. c. 9. cæterum hoc simplex in aoristis tantum occurrit; quorum primus est εἶπα, et distracte ἔειπα, secundus εἶπον et ἔειπον, ionice εἴπεσκον. οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, nunquam mihi opportuni quid elocutus es, A, 106. et 108, ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, utilem sermonem nunquam locutus es; et est phrasis Attica, εἰπεῖν ἔπος. et 552, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας; quale istud verbum dixisti, qualem hunc sermonem elocutus es? sic et Δ, 25. Θ, 462. proprie ergo quidem εἰπεῖν notat, copiose eloqui; unde et carmina heroica vocantur ἔπη: ponitur tamen et in genere deinde pro, loqui, mentem suam exsequi verbis. sic ἔειπας, γ, 211. ποῖον ἔειπας; ρ, 406. κατὰ μοῖραν ἔειπας ταῦτα πάντα, σ, 169. quanquam his tribus locis alii legunt ἔειπες. imperativum aor. 1. Atticis usitatum scribunt, differentiæ causa, anomalice, εἰπὸν, άτω, ατε, etc. εἴπατε δ' εἴσω δμωαῖς, dicite intus ancillis, γ, 427. εἴπατε ὡς ὑμᾶς κραδίη θυμός τε κελεύει, φ, 198, *redet, wie es euch ums herz ist, (speak as your hearts dictate.)* οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, Ω, 744, nec ullum mihi locutus es memoria dignum et cordatum sermonem: inquit Andromache lugens occisum ab hoste maritum, dolens, quod non ultimum affari potuerit eum. οὐδέ τι εἶπε, Minerva irata, Δ, 22. Θ, 459. ὃς Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι εἶπε, K, 318. εἶπέ τε μῦθον, Λ, 646. Σ, 391. Ψ, 204. θ, 302. δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστὰς, M, 60, 210, ubi accusativus pendet ab omissa præpositione πρός. sic et N, 725. sic P, 334, μέγα βοήσας εἶπεν Ἕκτορα. et 651, Αἴας εἶπεν Μενέλαον. recentiores autem magis amant dativum ad εἶπεν. et 237. εὐχόμενος Ἀπόλλωνι, εἶπε, precans ad eum, dixit, Π, 513. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Σ, 5, dixit Achilles ipse secum. sic et Υ, 343. Φ, 53, 552. ε, 298, 355. εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεαῖσιν, T, 286, Briseis, in luctu ob occisum Patroclum. καὶ τότε Ἕκτορα (πρὸς) εἶπε παραστὰς Φοῖβος, Υ, 375. Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστὰς, Ψ, 155. λίην γὰρ μέγα εἶπες, γ, 227. ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, χ, 46. εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατο, ἔκ τ' ὀνόμαζε, η, 330, ubi tria verba, idem notantia. sic et φ, 248, ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν. εἶπον δ' ἄρα κούρῃ, ζ, 223, pro ἐξεῖπον, narrarunt id virgini regiæ, τῇ δεσποίνῃ τούς του Ὀδυσσῆος λόγους. ἦε κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, an recte locutus sim ad vos, K, 445. πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον, sæpenumero hoc mihi dixerunt, T, 85. ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, Γ, 204, hoc verissimum dixisti: ubi adverbium pertinet ad adjectivum. ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες, Θ, 146. sic et I, 59. K, 169. O, 206. κατ' αἶσαν, P, 716. μοῖραν, Ψ, 626. Ω, 379. δ, 266. υ, 37. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Θ, 209. N, 824. Ξ, 330. οἷον ἔειπες; Π, 49, 440, ποῖον. τίη δὲ σὺ, τοῖος ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπες; curnam tu, talis et tam bonus, superbe loqueris? P, 170. et 173, οἷον. ποῖον τὸν μῦθον, Σ, 361. οἷον, X, 178. μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπε, ad utrosque ita locutus est, Γ, 85. Σῶκον πρός μύθον ἔειπε, Λ, 440, ubi πρὸς est postpositum suo casui. sic et 522, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε, pro πρὸς αὐτόν. πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων, sæpe enim ei dixit senex, N, 666. ἦ ῥ', ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπε, O, 185, certe, quamvis eximius sit, superbe tamen locutus est. οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, tantum malum, P, 410. ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπε, Σ, 9. μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν, Ψ, 271, ad eos et inter eos. sic et 456, 657, 706, 752, 786, 801. et 350, ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατα ἔειπε, postquam suo filio cujusque rei finem dixerat. et 617, καὶ ἔειπε παραστὰς, et dixit ad eos prope adstans. et 781, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπε, ad eos dixit. ποῖον ἔειπες; β, 85, ubi alii, ex usu Attico, habent ἔειπας; οὐ καλὸν ἔειπες, θ, 166, coll. 179, nam utraque phrasis est eadem. οἷον ἔειπες, ν, 140. et 417, τίπτε (cur tandem) ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, igitur non dixisti ei? σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα, ω, 338. καὶ τότε δή τις ἔειπε γυνὴ, narravit illis, β, 108, indicavit. sic ω, 143. κήρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, δ, 677. π, 412. ρ, 172, σφίσιν. ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν, θ, 379, non juste locutus est. et 433, μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν, dixit ad ancillas, jussit ut illæ. κατὰ μοῖραν, ν, 48. et 251, ὥς οἱ ἔειπε Παλλὰς, ut ei indicaverit Minerva. μέσσῃσι μετὰ δμωῇσιν, præsentibus ancillis, π, 336. et 356, ἤ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεὸς, vel aliquis iis hoc deorum indicavit. οἷον ἔειπε κύων, quale dixit canis (i. e. impudens latrator) iste, ρ, 248. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν, τ, 362, miserabile verbum. μῦθον, χ, 207. et 131, τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων. sic et 247. δμώεσσι καὶ υἱέϊ μῦθον, ω, 212. et 512. πολλοὶ δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον, multi eum bonum esse narrant, τ, 334. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, B, 271, ionice pro εἶπεν. sic et Γ, 297. Δ, 81. H, 178, 201. P, 414, 423. X, 372, 375. β, 324, 331. δ, 769, 772. θ, 328. κ, 37. ν, 167, 170. ρ, 482. σ, 71, 399. υ, 375. φ, 361, 396, 401. ψ, 148, 152. ὅ, ττι κεν εἴπω, quidquid dixero? E, 421. ὄφρα εἴπω, ut dicam, Z, 114. H, 349, 369. T, 102. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, ut ego dixero, πειθώμεθα πάντες, I, 26. M, 75. Ξ, 74, 370. O, 294. Σ, 297. οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, ne quidem, si Agamemnonem dicas, A, 90, *wenn du den etwa meynen soltest, (if thou shouldst mean him.)* ad hunc ergo accusativum nulla est præpositio omissa. sed Θ, 373, ἔσται μὰν, ὅτε ἂν αὖτε φίλην Γλαυκώπιδα εἴπῃ, erit sane, quando rursus suam glaucoculam adloquetur et nominabit; ibi est quidem εἴπῃ pro προσείπῃ, sed simul innuit et solam appellationem familiarem, qua reconciliatum sibi Jovem fore vel visum iri significat: *da er wieder, liebe blauäugige, sagen wird, (when he will again say, blue-eyed darling.)* ὁποῖον κε εἴπησθα ἔπος, pro εἴπῃς, cum paragoge Æolica, Υ, 250, et sequitur, τοῖόν κε ἐπακούσαις, *dergleichen könntest du leicht wieder zu hören bekommen, (such things thou mayest very probably hear again.)* ὄφρα τις ὧδε εἴπῃ, M, 317. ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, Σ, 508, qui jus rectissime dixerit. καὶ ποτέ τις εἴπῃσι, cum paragoge pro εἴπῃ, Z, 479. ὄφρα εἴπῃσι ἄνακτι, ut nuntiet regi, O, 57. μήποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος, ne quis deterior dicat, X, 106. τὶς Ἀχαιῶν, Ψ, 575. ὅ, ττι κεν εἴπω, α, 158, 389. β, 25. ὄφρα τὶ εἴπω, ζ, 239, ut aliquid dicam vobis et mandem. ἵνα εἴπω ἕκαστα, γ, 361, ut mandem singula. ὄφρα εἴπω ἅ με θυμὸς κελεύει, η, 187. καί σοι νημερτέα εἴπω, λ, 95. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες, μ, 213. ἵνα σοὶ εἴπω, ν, 306. γυναιξὶν, donec mandem ancillis, ο, 76. ὄφρα τὶ, σ, 43. ὄνομα ὅ,τι κεν εἴπω, date ei id nomen quod jussero, τ, 406. τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε, φ, 278. ἄγε σοὶ καὶ δένδρεα εἴπω, indicem, ω, 336. ὄφρα καὶ ἄλλῳ εἴπῃς, narres, θ, 242. εἴπῃς ὁπόθεν ἐσσὶ, ξ, 47. ἵνα τεῇ εἴπῃσθα γυναικὶ, λ, 223. ὄφρα εἴπῃσθα καὶ ἄλλῳ, χ, 373. Νύμφῃ εἴπῃ βουλὴν, nuntiet ei decretum, α, 86. ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, α, 302. γ, 200, i. e. εὐλογήσῃ, bene de te narret. ὅς κέν σοι εἴπῃσιν (pro εἴπῃ) ὁδὸν, ut tibi indicet viam, δ, 389. sic

et κ, 539. καὶ νύ τις ὧδε εἴπησι κακώτερος, aliquis vilior ita judicet, ζ, 275. ὄφρα εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ, i. e. ut colloquamur invicem, σ, 98. ἤν τις σοὶ εἴπησι βροτῶν, α, 282, sc. περὶ πατρὸς, ὥς οἷά τι εἰδώς. sic et β, 216. μή τις εἴπησι καὶ εἴσω, narret intus, in domo, φ, 229. et 324, μήποτέ τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος. ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, δ, 348. ρ, 139, quod notat πιθανολογῆσαι ψευδῆ, falsa probabiliter loqui. conf. παρέξ. Ὀδυσσεῖ εἴποιμι, utinam ei narrare possim, ο, 158. et 313, ἀγγελίην εἴποιμι παιδὶ, σ, 165. μέν κεν ἐγὼν εἴποιμι, χ, 262, jam quidem ego crediderim. et 392, ὄφρα ἔπος εἴποιμι, ut mandem. et 397, ὄφρα τὶ εἴπῃ, ut tibi mandet aliquid. ὅττι κεν εἴποις, quidquid dicas, Α, 294. ταῦτα εἴποις Ἀχιλῆϊ, Λ, 790. ὅς κε εἴποι, qui indicet, Α, 64. τίς ὀνόματα εἴποι, quis nomina narrare possit, Ρ, 260. πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι, quomodo quis audiat aut loquatur, Τ, 82. ὅττι κεν εἴποι, Ω, 92. σάφα εἴποι, β, 31. et 43, εἴπω. τόσα εἶπες ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, δ, 205. εἴ τινα βουλὴν εἴποι, λ, 479. καὶ εἴποι λαοῖσι, χ, 133. et 350, καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι. εἴ τί μιν εἴποι αὐτὴ, an ei quid dicat illa, ψ, 91. εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ,τι οἶσθα, eloquere vaticinium quodcunque nosti, Α, 85. εἴπ' (pro εἰπὲ) ἄγε μοι καὶ τόνδε, indica, age, mihi et istum, Γ, 192. εἰπὲ δὲ ἔπειτα μητέρι σῇ, et dic deinde ei, ut hoc et illud faciat, Ζ, 86. εἴπ' ἄγε μοι, Ι, 669. ἀλλ' ἄγε μοὶ τόδε εἰπὲ, Κ, 384. sic et Ω, 197, 380, 656. α, 206. δ, 486. θ, 572. λ, 169. ο, 382. ω, 255, 286. σκυζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, dic, deos irasci ei, Ω, 113. εἰπὲ καὶ ἡμῖν, indica etiam nobis, α, 10. ἀλλ' εἴπ' εἰ σφῶϊν καταλύσομεν ἵππους, jube, δ, 28. et 379, ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ. εἴπ' ὄνομα, dic nomen tuum, θ, 550. et 555, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ, ι, 355. εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, sc. περὶ, λ, 173. et 176, εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε. εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα, ξ, 118, dic et narra mihi, si forte alicubi agnoscam eum talem. εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, ο, 263. et 346, εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς, de matre; quæ præpositio loco ex λ citato erat omissa. εἰπέ μοι ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, dic mihi, num sponte cedens subigeris, π, 95. et 131, Πηνελοπείῃ εἴφ' (pro εἰπὲ) ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, dic ei, quod ei salvus adsim. sic et ι, 279, ἀλλά μοι εἴφ', ὅπη ἔσχες νῆα, ubi tenes navem. μοὶ εἰπὲ τεὸν γένος, ὁπόθεν ἐσσὶ, τ, 162. εἰπὲ δὲ πατρὶ, χ, 367. εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον, ψ, 261. εἰπέ μοι εἰρομένῳ, dic mihi interroganti, ω, 114. et 328, σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, dic mihi aliquod signum certum. et 473, εἰπέ μοι εἰρομένῃ. εἰπεῖν ἔπος, indicare, Α, 543. ἐπιστάμενος σάφα, εἰπεῖν, Δ, 404, ubi adverbium pertinet ad participium, liquido sciens, quid loquendum sit. εἰπέμεν (ionice) Ἀτρείδαις, ad nuntiandum illis, Η, 373. et 375, καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, etiamque hoc dicere, sed prudenti modo, verbum; et infin. est attice. et 387, ἠνώγει Πρίαμος εἰπεῖν, jubebat me ille nuntiare. εἰπεῖν εἰς ἀγαθὸν, Ι, 102. Ἀχιλῆϊ, Ρ, 655. εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἐκείνου πατρὶ, Ξ, 501, ubi iste infin. in forma Attica est pro imperativo, εἴπατε δὴ, *meldet mir doch seinem vater, (announce me then to his father;)* et μοὶ eleganter abundat ad imperativum: θελήσατε εἰπεῖν. ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, Ε, 470, sic locutus excitavit impetum et animum cujusque. nam in poëta omnis adhortatio effectum suum habet, et valet. sic Ο, 500, 514. Π, 275. Ζ, 72. et 281, αἴ κ' ἐθέλῃ εἰπόντος ἀκούειν, si velit hortantem audire. ὥς οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο ὄρνις, sic ei locuto advolavit augurium, Ν, 821. τὸν ὣς εἰπόντα πόδες φέρον, Ο, 405. et 559, ὣς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχε. ὣς ἄρα μὶν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε, Π, 502, 855. sic et Χ, 361. τὼ μὲν ὣς εἰπόντε, Φ, 298. ὣς εἰποῦσα θεὰ ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ (Helenæ) ἀνδρὸς προτέρου, Γ, 139. ὣς εἰποῦσα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, Ε, 792. ὣς εἰποῦσα ἀπέβη, Λ, 210. Σ, 202. Ψ, 212. Ω, 188. καθέζετο, Ο, 100. εἰ δὴ προσφωνήεις γένοιο εἰπεῖν, utinam vocalis fieres, ad indicandum, ι, 457, inquit Cyclops cæcus ad arietem. ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀτρείδῃ, aliquis eat ut nuntiet ei, ξ, 497. εἰπεῖν τε γυναιξὶ, pro εἰπὲ, dic, φ, 235. οὐ γάρ πώ τινα φημὶ εἰπεῖν οὐδὲ ῥέξαι τὶ ἀτάσθαλον, dico, me nunquam cuiquam improbi quid dixisse nec fecisse, χ, 314. ἠδὲ ἕκαστα εἰπεῖν, ω, 236, omnia narrare. Νύμφῃ εἰπεῖν βουλὴν, pro εἰπὲ, dic et nuntia ei decretum nostrum, ε, 30. καὶ Νέστορι εἰπεῖν, pro εἴπετε, sc. χαίρειν, dicite ei salutem meis verbis, ο, 152, εἴπατε αὐτῷ τοῦτο τὸ αὐτὸ χαίρειν, ex 151. πρὸς μητέρα εἰπεῖν, pro εἰπὲ, π, 151, et pendet ejusmodi infinitivus, pro imperativo positus, ab omisso μνήσθητι, memor esto, aut tali aliquo. sic et χ, 288, μήποτε μέγα εἰπεῖν, pro εἰπὲ, nunquam magna loquitor. οὔτις δύναται σάφα εἰπέμεν, pro εἰπεῖν, nemo potest pro certo dicere, γ, 89. sic, σάφα εἰπέμεν εἴ που ἄκουσας, ρ, 106, ubi adverbium potest et pertinere ad ἤκουσας, liquido audisti. ἀργαλέον, sc. ἐστὶν, εἰπέμεν, difficile est dictu, τ, 222. ἤθελον δέ σοι εἰπέμεν, ἀλλά με κεῖνος οὐκ ἔα εἰπέμεναι, ψ, 76, 77, et volebam tibi indicare, sed me ille non sinebat indicare. et 265, τί με κελεύεις εἰπέμεν, cur me jubes narrare? ἢ εἰπέμεναι δμωαῖς, an ad mandandum ancillis, δ, 682. οὐ τόλμησεν ἕκαστα εἰπεῖν, ω, 261. ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο, sic locutus præivit, α, 125, ergo hospes activus, excipiens passivum ante fores, sic introducere solebat eum, ut ipse præiret; sicut et hodie in Hispania morem esse dicunt. οὔτε τὶ εἰπὼν ἐξαίσιον, neque locutus aliquid injuriosi, δ, 690. εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον, locutus non ordine et decenter, θ, 179, coll. 166, οὐ καλὸν ἔειπες: nam κατὰ κόσμον et καλὸν sunt idem. et 185, ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν, irritasti enim me loquendo. πατρὸς ἐγὼ εἰπόντος ἄκουσα, θ, 564. θέσφατα πάντα εἰπέντα, dicentem omnia vera oracula, *da er lauter wahrheit geweissaget, (having prophesied nothing but truth,)* λ, 296. εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, loquens de eo, ξ, 364. ἀγγελίην εἰπόντα, π, 467, nuntium nuntiaturus. ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπὼν, inanes jactationes locutus, χ, 249. εἰπεῖν ἐναντίον est, contradicere. Cæterum apparet ex exemplis, εἰπεῖν esse dicere, narrare, mandata referre, mandare, jubere. εἶπεν αὐτῷ, sc. Pelops precans, deo, Ol. 1, 119. εἶπεν ἔπος, Ol. 6, 25. εἶπε στέλλειν πλόον, jussit adornare et deducere classem, Ol. 7, 60. et 113, εἶπεν αὐτὸς ὁρᾷν, dixit videre se id. εἶπε δὲ οὕτως, Py. 4, 19. ὧδε, Py. 8, 61. ἐν μέσοις, Py. 9, 211. φωνήσας, Ist. 6, 75. ἔειπεν, Ol. 4, 35, dixit τῇ Ὑψιπυλείῃ. Py. 3, 70. ὥς, Py. 4, 278. et 408, δὲ, et dixit. ὄφρα εἴπῃς υἱὸν, Ol. 14, 32, ut narres ei de filio suo. εἴ τις εὖ εἴπῃ, Ist. 4, 69. εἴποιμι αὐτὸν ἶσον δελφῖνι τάχος, Ne. 6, 109, dixerim eum delphini similem celeritate. εἴποι, Ol. 8, 81. εἰπὲ, dic, indica, Py. 4, 178. εἰπεῖν, narrare, Ol. 1, 83. μέγα, Ne. 5, 25. 7, 74, 84. εἰπὼν κείνοις, Py. 4, 187. μέγα, Ne. 6, 45. εἰπόντα ἔπος, Ist. 1, 63. ἔειπα ἄπιστον, incredibile dixi, Ne. 9, 78. εἰπὸν, dic, Ol. 6, 156. εἴπας, locutus, Ol. 8, 61.

ἐπωάζειν, ἐπώζειν, vide sub ᾠόν.

ἐπῳδὴ, vide sub ἐπαοιδή.

ἐπωμὶς, ἡ, vide sub ὦμος, ad finem.

ἐπώμοσε, vide sub κατανεύω, ad medium.

ἐπωνύμιος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) cognominis. nomine desumto ab aliqua re. est et fœmininum ἐπωνυμία. ἐπωνυμίαν χάριν νίκης, Ol. 10, 95, hymnum a victoria cognominatum. ἐπωνυμίαν αὐτοῦ (τοῦ ὄρους) πόλιν, Py. 1, 58, urbem cognominatam a monte Ætna, quæ postea dicta est ἡ Κατάνα, cum antea diceretur ἡ Αἴτνα.

ἐπώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) idem. *zubenamet, (surnamed:)* in genere, nominatus, *benamet, (named:)* Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, Ι, 558, Alcyonem vocabant eam nomine, parentes sui, *gaben ihr den namen, (named her.)* Ἀρήτη δ' ὄνομα ἔστιν ἐπώνυμον, nomen ejus est Arete, η, 54, et quidem una cum re ipsa: nam ἐπώνυμος est idem sæpe, quod recentiorum φερώνυμος, ἤγουν ἔνθα τὸ ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι, quando nomen cum re consentit, et quando quis a re aliqua vel ab alio προσώπῳ nomen traxit. et hoc sensu iterum dupliciter potest intelligi, ut sit vel, τὸ αὐτομάτως τεθὲν τὴν ἀρχὴν, ὕστερον δὲ ἐπαληθεύσαν ὡσείπερ ἐκ προνοίας ἐτέθη, (nomen primum sic forte impositum, cujus tamen significatio deinde cum eventu consentit, quasi consulto impositum fuisset) e. c. Δημοσθένης ἐπωνύμως ἐκλήθη οὕτω, ἐπεὶ σθένος τοῦ τῶν Ἀθηναίων δήμου γέγονεν ὕστερον: (quia postea evasit et factus est robur populi Atheniensium) καὶ τῷ Αἴαντι τὸ ὄνομα ἐπώνυμον ἐξηνέχθη τοῖς αὐτοῦ κακοῖς κατὰ τὴν τραγῳδίαν, διὰ τὸ αἴ, ὡς ἄξια αἰαγμάτων παθόντος αὐτοῦ: vel τὸ ἐκ μελέτης καὶ προνοίας, e. c. Ὀδυσσεὺς, de quo avus dicebat recens nato, τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, τ, 409, et rationem addit, οὕνεκά μοι πολλοὶ ὀδύσαντο. et hoc duplici significatu, consensum nominis cum re ipsa indicante, est hoc adjectivum apud poëtam. τὸν Αἴαντα ἐπώνυμον ὄρνιχος φανέντος ἐκέκλετο, natum Ajacem vocavit sumto nomine ab augurio quod apparuerat, i. e. ab aquila, αἰετῷ, Ist. 6, 77.

ἐπῷχατο, ionice pro ἐπῷχντο, vide sub ἐποίχομαι prope finem.

ἜΡΑ, ας. ἡ. terra, *die erde, (the earth.)* πολύθυτον ἐς ἔραν, Py. 5, 103, multarum victimarum in terram, i. e. Theram, ubi Neptuno, Minervæ, Apollini, fiebant multa sacra. videtur ab hoc themate esse et ἡ πτέρνα, pro πατέρα, a πατέω, calco, et ἡ ἔρα, extruso α, et interserto ν. cæterum ab ἡ ἔρα est ἐξεράω, f. άσω, evello, ejicio, evomo; quasi a terra et sede evomeo, Aristoph. Ach. 340. Vesp. 987. et inde est τὸ ἐξέραμα, ατος, id quod ejectum est, it. vomitus, 2 Petr. ii, 22. potest τὸ ἐξερᾷν et simpliciter intelligi, ejicere in terram, sicut est l. c. e Vesp.

ἔραζε, (Ἔρα) adverb. ad terram. ἔπιπτον ἔραζε, Μ, 156, cadebant in terram. κατέχευεν ἔραζε, Π, 459. Ρ, 619. πίπτον, Σ, 552. κατέχευεν, ο, 526. ἀπέχευεν, χ, 20, 85. et 280, ἔπιπτε. ab ἡ ἔρα est verbum ἐράω, eruo, *ich rade, (I dig up:)* et compositum ἐξεράω, eruo e terra; deinde in genere, eximo, effundo, depromo, eructo; unde est τὸ ἐξέραμα, effusum eructando.

ἐράζω, vide sub ἐρατὸς, et ἐράω.

ἐραίμην, per syncopen pro ἐρασαίμην, vide sub ἐράω.

ἔραμαι, vide ibidem.

ἐρανιστὴς, vide sub Θεὸς, aliquanto a fine.

ἐραννὸς, ή, όν. (Ῥέω) est per syncopen pro ἐρατεινός. nam verso Iota in ν, fit ἐρατεννὸς, et inde ἐραννός. Καλυδῶνος ἐραννῆς, Ι, 527, 573. πόλιν ἐραννὴν, η, 18, ob amœnitatem et felicitatem terræ.

ἔρανος, ου. ὁ. (Ῥέω) convivium de symbola, ἡ ἀπὸ συμβολῶν συναγωγὴ, quæ et vocabatur ὁ θίασος, et congregati vocabantur οἱ ἐρανισταὶ, θιασῖται, θιασῶται. ἡ ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς καὶ δαπάνης πολλῶν τινῶν εὐωχία. ipsum etiam τὸ εἰσφερόμενον ὑφ' ἑκάστου τῶν φίλων εἰς κοινὴν ἀπόλαυσιν, dicebatur ἔρανος. et hic ex tribus conveniendi ad convivium modis erat minime πολυτελής: quisque enim partem aliquam contulerat; unus tamen erat procurator istius communis convivii. at nonnuuquam ditior

aliquis, amoris vel grati animi testandi causa, suo solius sumtu, dabat ἔρανον: et hac re differebat ab εἰλαπίνη, quod ἔρανος semper in loco aliquo tertio, non vero in domo unius ex convivis, congregabatur. denique quodvis beneficium, ex benevolentia datum, erat ἔρανος, *une charité.* est ergo manifesto ab ἐράω. εἰλαπίνη, ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γε ἐστὶν, α, 226, ubi vides tres diversos convivii modos. sic et λ, 414, ἢ γάμῳ ἢ ἐράνῳ, significatur altera illa ἐράνου species, et deest verbum κτείνονται. ἐς ἔρανον εὐνομώτατον, Ol. 1, 62. ἔρανον λυγρὸν θῆκεν αὐτῷ, sc. τῷ Πολυδέκτῃ, convivium triste ei fecit, Py. 12, 25. sed Py. 5, 103, mendose legitur εἰς ἔρανον pro εἰς ἔραν in terram. vide sub συνάγω, et Θεὸς aliquanto a fine.

ἐράομαι, vide sub ἐράω.

ἐρασίμολπος, ου. ὁ ἡ. (Ἔπω) cantuum et tripudiorum amator. Θαλία ἐρασίμολπε, Ol. 14, 22, τῶν μολπῶν ἐρῶσα, coll. 19.

ἐρασιπλόκαμος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) elegantis capilli studiosus. ob elegantem capillum amores ciens. ab ἐράω, amo. ἐρασιπλοκάμου Τυροῦς, Py. 4, 242, nam Tyro erat pulcerrima coma, simulque studiosa elegantiæ: et, ab hac parte, formosa.

ἐραστὸς, vide sub ἐράω et ἐρατός.

ἐρατεινὸς, ἡ, όν. (Ῥέω) amabilis, amatus. est ab ἐρατὸς per paragogen. ponitur de urbibus et regionibus: Αὐγειὰς ἐρατεινὰς, Β, 532, 583. et 571, Ἀραιθυρέην. Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς, Γ, 239, nam erat patria dulcissimæ Helenæ, τῆς ἀξιεράστου, præterea per se regio εὐδαίμων. et 401, Μαιονίης. Ἴλιον εἰς, Ε, 210. Ἠμαθίην, Ξ, 225. Μαιονίην, Σ, 291. Σχερίην, η, 79. deinde et de aliis rebus. ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, æquales meas dulces, amabiles, Γ, 175. ἠνορέην, virilitatem gratam, Ζ, 156, nam est et alia, odiosa. ἀμβροσίην, ambrosiam suavem et dulcem, Τ, 347, 353. θυγατέρα, δ, 13. δαῖτα, θ, 61, υ, 117. ἐρατεινῆς φιλότητος, concubitus, ψ, 300. οὐκ ἔμελλε ἐρατεινὸς ἔσεσθαι αὐτοῖς, ι, 230, non sane amabilis futurus erat socus. ἐρατεινὰ ῥέεθρα, Φ, 218. ἐρατεινὸν ὕδωρ, Ol. 6, 146. ἐρατεινῷ μέλιτι, Ist. 5, 66.

ἐρατίζω, f. ίσω. (Ῥέω) cupio, appeto. est per epenthesin ab ἐράζω. κρειῶν ἐρατίζων, de leone esuriente; valde cupidus carnium, Λ, 550. Ρ, 660. idem proprie dici potest de amatoribus vel amantibus: appetunt enim nil nisi carnem aliquam. amor animi pulcri rarus est. amor plurimorum est species aliqua famis corporeæ.

ἐρατὸς, ἡ, όν. (Ῥέω) amatus, desideratus, ἐπιθυμητός. scribitur idem et ἐραστός. nimirum si ab ἐράω deductum putes, est a tertia sing. perf. pass. ἤραται: sin ab ἐράζω, f. άσω, est ab eadem, ἤρασται. unde apparet ratio, cur Sigma possit adesse et abesse: quod tamen et alibi in talibus per usum abjicitur. Ἀφροδίτης ἐρατὰ δῶρα, Γ, 64, i. e. ἐρωτικὰ, ἐράσμια, amabilia, ad amorem facientia. ἐρατὸν φάος σελήνης, Ol. 10, 91. ἐρατὸν παῖδα, Ol. 10, 120, filium amabilem. χαλινὸν παρθενίας, Ist. 8, 94, amabile frenum virginitatis, i. e. virginitatem. ἐρατῆς ὠδῖνος, felicis partus, Ol. 6, 74. ἐρατὴν αἰδῶ, Py. 9, 20. ἐρατῶν ἀέθλων, Ne. 6, 22. κώμων, Ist. 2, 45. notat ergo et, adamandus.

Ἐρατὼ, vide sequens.

ἐράω, f. ασω. (Ῥέω) amo, *ich liebe, (I love;)* maxime amore venereo et impetuoso. deinde in genere, de omni magna cupiditate. ἄνδρας ἐρῶντας, viros amantes eam virginem, et cupientes habere eam conjugem, Ol. 1, 128. *Media* forma, cum genitivo, ἐράομαί τινος, amore alicujus capior, *ich bin verliebt, (I am enamoured.)* ὁπότε ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο, inquit Jupiter, cum amore conjugis Ixioniæ caperer, Ξ, 317. τῆς δὲ Ἀργειφόντης ἠράσατο, ejus amore capiebatur Mercurius, Π, 182, de puella formosa. τάων (ἵππων) καὶ Βορέης ἠράσσατο, has etiam Boreas adamavit, et coiit cum iis, Υ, 223. αὐτοῦ ἐράσσατο Ποσειδῶν, eum deperiit Neptunus, Ol. 1, 39. ἐράσσατο Ἥρης ὁ Ἰξίων, Py. 2, 50, pro ἠράσατο. et de aliis rebus: μάχης πρίν γε ἐράασθε, pro ἠρᾶσθε, pugnæ cupidissimi eratis ante, Π, 208. ἢ ποταμοῦ ἠράσσατο Ἐνιπῆος, quæ fluvium adamavit, λ, 237, ubi tamen de venereo amore. ἀλλὰ ἤρατο ἀπεόντων, at amavit absentia, Py. 3, 34, per syncopen, pro ἠράσατο. ἐραίμην θεόθεν καλῶν, optaverim bona a deo data, Py. 11, 76, per syncopen, pro ἐρασαίμην. *Passiva* quoque forma, sicut Media, adhibetur: et perf. pass. ἤραμαι, sine augmento ἔραμαι, cum genitivo, est, amore alicujus captus sum. ὡς σέο νῦν ἔραμαι, sicut amore tui jam captus sum, inquit Paris ad Helenam, Γ, 446, coll. 442. sic et Jupiter ad Junonem, Ξ, 328, coll. 315—317, ut notetur furor amoris venerei. idem transfertur ad res alias: ὃς πολέμου ἔραται, qui pugnæ nimis cupidus est, Ι, 64. οὐκ ἔραμαι, non cupio id habere, *ich bin kein liebhaber davon, (I am not fond of that,)* Ne. 1, 44. ὧν ἔραται, quæ cupit et optat, Py. 1, 111. Ne. 10, 53. ὄφρα ἔραταί τις τῶν ἐν δυνατῷ φιλοτήτων, ut cupiat quisque cupiditates possibiles, Py. 4, 164, dorice pro ἠρῆται, perf. pass. conj. cum accentu retracto. nam non necesse est, verbum ἔρημι, in med. et pass. ἔραμαι, fingere his locis. cæterum est ab εἴρω, necto; nam notat desiderium conjunctionis arctæ. hinc est ἐράζω, unde ἐραστὸς, et nomen Musæ Ἐρατὼ, ἡ, extruso Sigma.

ἐργάζομαι, f. άσομαι. (Ἔρα) operor, opus facio. κέλευσέ τε (τὰς φύσας, folles) ἐργάζεσθαι, jussit opus facere Vulcanus, Σ, 469, spirando nimirum. nam isti folles poëtice velut ἔμψυχοι et rationales describuntur. ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο, ubi fortasse opera indigna facere cogeris, Ω, 733. οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο, et quibuscunque aurum laborando subigebat, *und womit er das gold bearbeitete, (and with which he wrought the gold,)* γ, 435. δμῶες, οἵ οἱ φίλα ἐργάζοντο, ω, 209, qui ei grata opera faciebant ruri. σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ, qui iis coacti opus facerent, ξ, 272, nam ad id abducebantur captivi. sic et ρ, 441. et 321, οὐκ ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, nolunt officium suum facere. ἔργα δ' Ἀθηναίη δίδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, docuit virgines illas opera egregia elaborare, υ, 72. δμωαί, ἃς μὲν ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι, elaborare, χ, 422, coll. 423. ἐργάζεσθαί με ἀγάλματα, Ne. 5, 2, ut fabricer simulacra. οὐκ ἐλινύοντας αὐτοὺς εἰργασάμην, Ist. 2, 67, non inertes eos feci. εἴργασθε, fecistis, Aristoph. Plut. 1114. εἰργασμένος, qui fecit, ibid. 355. passive est Equit. 840.

ἐργάθω, vide sub ΕΙ'ΚΩ, ad initium.

ἐργάνη, vide sub Ἀθήνη, in R.

ἐργασία, ας. ἡ. (Ἔρα) opus, opera, labor. *arbeit, (labour, work.) profession.* ἀμφὶ ἐργασίαις τεᾶς χειρὸς, laboribus tuæ manus, Ol. 8, 55, κατὰ τὴν ἐργασίαν, *bey der wirkung, (by labour.)*

ἐργάτης, ὁ, τῆς δίκης, vide sub Γουνεὺς, in R.

ἐργάτις, ιος. ἡ. (Ἔρα) mercenariam operam præstans fœmina, elaboratrix. Μοῦσα οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ ἐργάτις τότε ἦν, Ist. 2, 10, nec mercenaria. masculinum est ὁ ἐργάτης, ου. et ὁ ἐργατίνας, ου.

ἐργεπείκτης, ὁ, vide sub ἐπείγω, paullo sub initio.

ἔργμα, ατος. τό. (Ἔρα) facinus, factum. *eine that von wichtigkeit, (an important act.)* quod recentiores scribunt ἔργμα. ἔργματι ἐπὶ ἑκάστῳ, Ist. 1, 36, in quolibet exercitio. ἐργμάτων χρονιώτερον ῥῆμα, sermo est diuturnior factis, Ne. 4, 10. ἀγαθῶν ὕμνος, Ne. 4, 136. ἀγερώχων ἕνεκεν, Ne. 6, 58, excelsa ob facinora. καλῶν ἀκτὶς, Ist. 4, 71, bonorum facinorum splendor. ἔργμασιν νικηφόροις, Ne. 1, 9. μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ, Ne. 7, 72, testis verus præest factis. ἔργμασιν ἐπὶ ἄλλοις ἄλλος μισθὸς, Ist. 1, 65, merces alia alios ob labores. apparet, hoc nomen esse a præter. pass. verbi ἔρδω, f. ξω, quod est ἔεργμαι.

ἔργνυμι, (Ἔρα) et attice εἴργνυμι, fit ab ἔργω vel εἴργω, interserta syllaba νυ, cujus compositum καθείργνυμι vel κατέργνυμι sub ἀμφέργω, occurrit. q. v.

Ἔργον, ου. τό. (Ἔρα) proprie est agricultura, opus quo terra exercetur et subigitur, *ackerbau, (husbandry.)* nam est ab ἡ ἔρα. hinc ὁ αὐτουργὸς est ὁ τὴν ἰδίαν ἐργαζόμενος γῆν, Eurip. Orest. 918, non vero forensis homo. deinde est in genere, opus, labor, *arbeit, (labour:)* et si epitheton nullum in contrarium additur, semper notat honestum in se opus, et utile. denique notat et difficultatem aliquam. sed primario notat τὴν γεωργίαν. de alio quovis honesto opere, est Β, 436, μηδὲ δηρὸν ἀναβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει, neque diu differamus opus quod quidem deus in manus nobis dat, *die von Gott uns befohlne arbeit, (the work which God himself has commanded us to perform:)* et id distinctius multo dictum quam illud Hesiodi, ἔργον οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος, Ἔργ. 309, nullum opus, nullus labor, est probrum; ubi quidem mens Hesiodi ex contextu apparet, sed verbis tamen non satis distinctis est expressa. Unde Socrates, qui hoc Hesiodeum dictum crebro in ore habebat suisque commendabat, incidit in συκοφαντίαν, quasi doceret, οὐδὲν ἔργον, i. e. οὐδεμίαν ἐργασίαν κἂν τε φαύλην κἂν τε χρηστὴν, nullum negotium sive malum sive bonum, εἶναι ὄνειδος τῷ ἐργαζομένῳ, et calumnia exagitabatur, quasi ἀδιαφορῶν περὶ τὰς πράξεις. vide Xenophontem de dictis et factis Socratis, Lib. 1, c. 2. § 56, s. edit. Ernestina. En exemplum illustre *consequentiariorum;* ex quo discis, quales eos vocemus: nimirum tales, qui falsæ et insidiosæ interpretationi verborum, absurdas et atroces et societati humanæ noxias adstruunt consequentias, in odium et damnum illius, cujus verba falso interpretantur. Homerus ergo l. c. διέστειλε σαφῶς, περὶ ποῖον ἔργον χρὴ σπεύδειν, sc. περὶ θεόσδοτον. Eodem sensu id dixit Hesiodus et Socrates: male igitur hic, ὡς πονηροδιδάσκαλος, ab accusatoribus est insimulatus. Quia igitur præcipue de agricultura, et quærendo honesta opera victu, ponitur; hinc Hesiodus quoque suum opus inscripsit ἔργα, quia bonum patrem familias in eo instruit. recentiores deinde omne opus δύσκολον vocarunt ἔργον, occasione ex Homero sumta, qui ἔργον sæpe dicit περὶ ὅ τις ἂν ἀσχοληθείη: e. c. Υ, 286, ubi saxum ingens vocat μέγα ἔργον, rem magnam, i. e. valde grave et aliis difficulter movendum saxum. sic et Ε, 303. hinc et τὸ ἐγώδες dicitur τὸ δυσχερὲς καὶ δυσμεταχείριστον, operosum, quod et δύσεργον dicitur. alibi μέγα ἔργον est ἡ μάχη, pugna martia, Λ, 733. Π, 208. Η, 444. ἔργον ἀργαλέον, pugna ardua, Δ, 470. τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν, finita est pugna eorum, Η, 465, et quidem quod hunc diem attinet. μέγα ἔργον ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει, Κ, 282, magnum facinus, quod sane Trojanos commoveat; et sic vocat res in nocturna sua expeditione contra Trojanos gerendas. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι, Μ, 271, i. e. nunc pugnandum est omnibus, *nun bekommen alle was zu thun, (now all will have full employment.)* ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον, pollicitus erat rem magnam, Ν, 366, sc. se expulsurum esse Græcos ex Troade. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον, res illa magna res-

tat gerenda, T, 150, sc. pugna adversus Hectorem. ἔνθα κεν ἔργον οὐκέτι ἀνὴρ ὀνόσαιτο, ibi jam nemo pugnam vituperare possit, Δ, 539. ut ergo opera bellica, labor bellicus, quoque κατ' ἐξοχήν τινα vocetur ἔργον. sic Z, 522, οὐκ ἄν τις ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, nemo humiliter judicare posset de pugnandi alacritate et fortitudine: nemo operam tuam bellicam vituperet. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον, M, 416, magnus labor bellicus apparebat illis. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον, nam sane plurium opera plus efficit, M, 412, coll. 410, s. ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ, Δ, 175, in actis bellicis ad finem nullum perductis, *bey einem unausgeführten kriege, (in an unfinished war.)* εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς, conspexit rem indignam, bello gestam, Ξ, 13. οὐδέ τι οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον, neque consilia consultabo cum eo, neque operam bellicam communicabo cum eo, I, 374, i. e. omnino a bello abstinebo. simul tamen in genere quoque omne negotium cum eo commune abdicit. κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, inde ipse ego consultabo quid agendum aut jubendum, O, 234, sc. in hoc bello: nam Jupiter ibi loquitur, cujus opera et verbum magni est momenti. λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, milites ad res gerendas converti possint, Ψ, 53, ubi quoque τὰ τοῦ πολέμου sic dicit: nam in honorem Patrocli feriati fuerant hoc die. ἔργα θεῶν, operationes deorum, Π, 120, ubi de solo Jove est sermo, cujus voluntate aliquid præter solitum accidebat in pugna. θέσκελα ἔργα, facta admiranda, res deo jubente factas, Γ, 130, i. e. θεοκέλευστα. arma a Vulcano facta Achilli, vocantur ἔργα θεῶν, T, 22, nam divina opera sunt ἀμίμητα: et omne magnum aut eximium dicitur ἔργον. deinde et opera domestica sunt ἔργα: πέπλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, Z, 289. et 492, ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, sc. τὸν ἱστόν. ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα εἰδυίας, I, 128, 270. ἐκέκαστο (ἡ Ἱπποδάμεια) κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, N, 432, ubi summa laus bonæ fœminæ. γυναῖκα, ἣ πολλὰ ἐπίστατο ἔργα, sc. τὰ γυναικὶ πρέποντα, Ψ, 705, et talis proposita est præmium certaminis. εἰ ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζοι, I, 390, i. e. κατὰ τὰ ἔργα, in operibus fœmineis, quorum præcipuum erat textrina. ἱμερόεντα ἔργα γάμοιο, quibus præsidet Venus, E, 429, et ea non sunt ἱστὸς ἢ ἠλακάτη, quæ sunt ἔργα τὰ μετὰ γάμον, λόγῳ οἰκονομίας: sed τὰ εἰς αὐτὸν γάμον χρήσιμα, et innuit τὸν ἔρωτα, τὴν φιλότητα καὶ εὐνὴν, τὸν ἵμερον, τὴν ὀαριστὺν, etc. οὐκ Ἀθηνᾷ Ἐργάνῃ, ἀλλ' Ἀφροδίτῃ μητρὶ ἐρώτων, πρέποντα. ἀμφίπολοι Vulcani æreæ sed vivæ tamen et moventes se et loquentes, αἳ ἀθανάτων ἀπὸ θεῶν ἔργα ἴσασι, Σ, 420, coll. 417, seqq. et res rusticæ dicuntur omnium primum ἔργα: οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον (amnem) ἔργα νέμοντο, agros colebant, B, 751, i. e. εἰργάζοντο, quibus simul πάντα τὰ συστατικὰ πολιτειῶν includuntur, *ihr wesen hatten, (were included.)* ἀνδρῶν πίονα ἔργα, M, 283, i. e. agri culti. μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων, Π, 392, minuuntur et corrumpuntur agri culti, fluminibus exundantibus. τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων, T, 131, cadens de cœlo ταχὺ κατέπεσεν εἰς γῆν, in agros. confer jam, A, 294, εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον (ubi deest κατὰ) ὑπείξομαι, ὅ, ττι κεν εἴπῃς, si tibi in omni re concessero quamcumque jubeas; Achilles ad Agamemnonem. et 395, εἴ ποτε ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, si quando animo Jovis gratificata es aut verbo aut facto; inquit Achilles ad Thetin. sic illa ad Jovem, 504, εἴ ποτέ σε ὤνησα ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. et 518, ἦ δὴ λοίγια ἔργα, sc. ἔσονται, certe sane hæc erunt misera. et 573, ἦ δὴ λοίγια ἔργα τάδ' ἔσσεται οὐδ' ἀνεκτά. ἃ Ζεὺς μήδετο ἔργα, B, 38, quas res Jupiter moliebatur. et 137, ἧμιν (ἄμμι) δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον, nobis expeditio sic infecta frustranea erit. et 252, οὐδέ σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, non liquido scimus quomodo erunt hæ res, sc. ἢ εὖ ἢ κακῶς νοστήσομεν. et 338, παισὶν οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα, res bellicæ non curæ sunt pueris. et 614, οὐ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, non curabant res marinas. ὁπποτέροισι τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε, uter hæc negotia bellica inter utrosque facessivit, Γ, 321, ubi sic vocat τὰ πολλὰ κακὰ, ὧν αἴτιος ὁ Ἀλέξανδρος. et 422, ἀμφίπολοι ἐπὶ ἔργα τράποντο, ad opera sua domestica. ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Δ, 14, nos autem consultemus qualem exitum habituræ sint hæ res bellicæ. et 258, ἠ μὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ αἰζηῶν, multa ab eo flumine torrente opera conciderunt pulcra juniorum, E, 92, i. e. res rusticæ et segetes. et 428, οὔ σοι δέδοται πολεμήϊα ἔργα, inquit Jupiter ad Venerem. et 872, Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ (non indignaris) ὁρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα; hæc violenta facinora, inquit Mars vulneratus, ad Jovem. sic et 757, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε ἔργα, non succenses Marti ob hæc atrocia facta? et 876, ᾗ (Minervæ) αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, iniqua opera curæ sunt, inquit idem Mars. et 879, ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι (increpas) οὔτε τι ἔργῳ. ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε, Z, 324, Helena imperabat ancillis operas egregias textorias. et 348, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, antequam hæc fierent. et 490, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, res tuas domesticas cura. γυναικὸς ἢ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα, H, 236. ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, Θ, 9, quæ mihi proposui, inquit Jupiter. et 130, ἀμήχανα ἔργα γένοντο, irreparabilia facta essent. et 453, πολέμου μέρμερα ἔργα, pugnæ magna facinora. μύθων ῥητῆρα, πρηκτῆρά τε ἔργων, I, 443. et 523, μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, recordor ego hoc olim factum, ὡς ἦν, quale erat. et 591, τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα, sæva facta bellica. δείδω μὴ οὔ τις σοὶ ὑπόσχηται τόδε ἔργον, K, 39, metuo ut aliquis tibi hoc promittat se facturum, sc. σκοπιάσαι νύκτωρ, pro speculatore noctu ire. et 51, ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισι, facinora edidit quæ puto motura esse eos. et 289, μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα, valde ardua edidit facinora. et 303, τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε δώρῳ ἔπι μεγάλῳ, quis mihi hanc expeditionem in se suscipere et perficere vult pro magno dono? et 524, θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα ὅσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν, cum stupore spectabant gravia facinora. ἀμήχανα ἔργα γένοντο, Λ, 310. et 703, τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, ob hæc dicta atque etiam facta iratus senex. et 718, οὔ μέ ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα, non me intelligere bellicas res putabat. et 837, πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; quomodo jam esse poterunt hæ res. οὕνεκά σοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, N, 727, quoniam tibi præ aliis dedit bellandi facultatem. et 730, ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα. φράζεο, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Ξ, 3. et 61, ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα, ὅπως ἔσται. sic Y, 116, φράζεσθον, sc. hæc res, quod Æneas vult pugnare jam. οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, qualia Jupiter mala denuntiat, O, 97. Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα, τέτυκτο τῶν ἄλλων, superat alios, P, 279. et 549, χειμῶνος ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν, hiems ab operibus cessare facit homines, sc. rusticis: et hiems est, tempestas violenta, *ein ungewitter, (a tempest.)* παθεῖν τ' ἀεικήλια ἔργα, pati indigna, Σ, 77. et 473, ὅπως ἔργον ἄνοιτο, sicut opus perfici posset. υἱὸν, ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, operam indignam habentem, T, 133. et 242, ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, ubi conf. ἅμα. et 245, γυναῖκας, ἔργα ἰδυίας, i. e. ἐργατικὰς, *die gute arbeit verstunden, (skilled in work.)* κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα. mala contra eos cogitabat, Φ, 19. sic et Ψ, 176. sic cum accusativo personæ, Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα, contra Hectorem indigna moliebatur, X, 395, (sic et Ψ, 24.) et subintelligendum εἰς. et 450, ἴδωμαι, ἅτινα ἔργα τέτυκται, videam, quid rei acciderit. γυναῖκα, ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαν, nobilia opera facere doctam, Ψ, 263, positam præmium certaminis. τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο, tunc ultio esset, Ω, 213. et 354, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, hæc est res prudentis animi. et 733, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο, ibi indigna operaberis. Sic ex Odyssea, ἔργα ἀνθρώπων, ζ, 259, ubi agros sic vocat. ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα, nihil culti ruris apparebat, κ, 98. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, ξ, 222, sc. agricultura, et studium rei familiaris in agris, *die wirthschaft, (agriculture.)* et 344, Ἰθάκης ἔργα, i. e. rura. ἰδὼν ἐμὰ ἔργα, postquam videro mea rura, ο, 504, τὰ γεωργικὰ καὶ ποιμενικὰ ἔργα, coll. 503, ἀγρὸν ἠδὲ βοτῆρας. ἔργα μετερχόμενος, villas obiens, π, 314. εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο, σ, 365, si certaremus in opere rustico faciendo uter plus obire posset. et 361, ἐπεὶ ἔργα κακὰ ἔμαθες, quia didicisti mala opera; et sequitur, οὐκ ἐθελήσεις ἔργον ἐποίχεσθαι, *wirst du nicht arbeiten wollen, (thou wouldst not like hard labour,)* operas rusticas facere noles. (sic et ρ, 227. σ, 361.) et 368, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου, *dass wir mit arbeit eine probe machen könnten, wer unter uns beyden mehr und besser arbeitete, (that we might try which of us performs most work, and does it best.)* ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη, δ, 663, *es ist was über alle maasse wichtiges wirklich gemachet worden, (something of the utmost consequence has actually been done.)* sic et π, 346. ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν ἀϊδρείῃσι νόοιο, quæ ignorans magnum facinus patravit, *aus unwissenheit was sehr grosses begangen, (has from ignorance committed a heinous offence.)* λ, 271, et sermo est de matre Œdipodis, quæ filio ignara nupsit. ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο, magnum facinus patrarunt, μ, 371, mactando boves Solis. ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον, ubi tantam rem gestam conspexit, χ, 408, cædem procorum. ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατο Ἀχαιοὺς, ω, 425, magnam rem iste vir patravit contra eos. et 443, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο. et 454, ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο. Ζεὺς νεμεσᾶται κακὰ ἔργα, ξ, 284, pro διὰ τὰ κακὰ, vel ἐπὶ τοῖς κακοῖς. καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, ι, 477, omnino deprehensura erant te facta tua mala; vel et, mala, i. e. pœnæ graves, infortunium durum. τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς, primum quidem abnuebat factum improbum, γ, 265, i. e. τὴν μοιχείαν. πέπλοι, ἔργα γυναικῶν, η, 97. εἰπεῖν δμωαῖς, ἔργων (sc. γυναικείων) παύσασθαι, δ, 683, *den mägden zu sagen, sie sollten ihre arbeit liegen lassen, (to tell the maids to desist from work.)* et 617, ἔργον Ἡφαίστοιο, κρατῆρα, i. e. artificiosissime factum et pulcerrime. ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, λ, 609. ubi miranda opera inerant. εἰ τοιός δ' εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, ρ, 313, si canis iste esset idem corpore et factis: ubi de cane venatico jam vetulo. οὔτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον, ο, 374, neque verbum; neque factum, sc. ἰδεῖν, aut simile verbum est subintelligendum ad ἔργον. ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ, silentio sint apud opus suum, φ, 239, *stille bey ihrer arbeit zu seyn, (to be silent during work,)* ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, π, 111, *bey einer sache die zu keinem ende kömmt, (in an endless business,)* ἀτελέστῳ. οὐκ ἐπὶ ἔργα πάρος ἴμεν, non ante imus ad res nostras domesticas, ad agros aut in villas nostras, β, 127. (sic et σ, 287.) et 252, λαοὶ μὲν σκίδνασθε ἐπὶ ἔργα ἕκαστος, quisque ad rem suam familiarem. et 272, οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, qualis ille erat validus ad rem agendam et ad orationem. et 304, μή σοι ἄλλο κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε, ne tibi curæ sit aliud malefactum aut

maledictum, contra nos scilicet. ἤ ἔπος ἠέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσί σοι, γ, 99. (sic et δ, 329.) et 261, μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον, *denn er hatte gar zu was grosses begangen, (for he has been guilty of too great a crime.)* et 275, ἐκτελέσας μέγα ἔργον, postquam uxorem Agamemnonis ad suam voluntatem perduxerat. ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι, ἠέ τι ἔργον, δ, 163, ut ei vel verbo opitulareris aut facto. θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, celeriter ei opus perficiebatur, ε, 243, sc. ædificandi navigii. ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε, λ, 345, ex eo pendet factum et dictum. et 473, σχέτλιε, τίπτε ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον, audax, quidnam majus suscipere in te poteris? θεὸς δὲ ἔργον ἐπαέξει, ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται ᾧ ἔπι μίμνω, ξ, 65, et deus rem auget, sicut mihi hæc res augetur, ad quam assiduus sum. et 195, ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν, et alii ad operas suas administrandas irent: ubi alii legunt, ἐπὶ ἔργα τράποιντο. ἔργον δ' Ἡφαίστοιο, i. e. artificiosum opus, ο, 117. (sic et ω, 75.) et 236, ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς, ultus est factum injustum. et 371, ἀλλά μοι αὐτῷ ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ ᾧ ἐπιμίμνω, mihi augent dii rem meam pecuariam cui assideo. τόδε ἔργον Ἀθηναίης, hoc est opus Minervæ, i. e. prudentiæ meæ, qua me possum persona aliena induere, π, 207. οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη, quid et quale hoc est, quod factum est in domo, σ, 220. οὔτι με λήθεις ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, non me lates faciens id malum magnum, quod capite tuo lues, τ, 92. et 323, οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδε ἔτι πρήξει, neque quidquam rei hic amplius erit ei. ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι, operam suam curare, φ, 352, coll. 350, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, tuas operas cura, telam et colum. sic et α, 356, 358. φ, 350. 352. μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον, videbat se magnum negotium habiturum, χ, 149. et 233, καὶ ἴδε ἔργον, et vide opus meum, vide quid ego efficiam. et 479, τετέλεστο δὲ ἔργον, res erat perfecta. τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς, ψ, 222, et hanc sane deus, i. e. fortuna sua, impulit facere rem iniquam; et sermo est de Helena, Paridem sequente. οἳ μέγα ἔργον ἔρεξον ἀτασθαλίῃσι κακῇσι, ω, 457, qui pessimum facinus patrarunt amentia sua. μνησαμένοις ἔργων Ἀντιφάτου, recordantibus, quid ille fecerit, κ, 199. οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης, υ, 378, neque operarum rusticarum peritum, neque fortitudinis militaris. μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων, φ, 26, magnorum auctorem facinorum. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, animosus vir in omnibus rebus melior est, η, 52. ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis rebus delectatur, ξ, 228. Ἑρμῆς ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ο, 319, Mercurius hominum negotiis gratiam et gloriam præbet. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, facta, α, 338. et 379, αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, ultionem fieri. sic et ρ, 60, 51. sic et β, 144. et 22, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώϊα ἔργα, obtinebant paternas res, agriculturam sc. et operas alias rusticas. et 63, οὐ γὰρ ἔτι ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, non enim jam tolerabilia fiunt. et 67, θεοὶ, ἀγασάμενοι κακὰ ἔργα, dii indigne ferentes malefacta. et 117, ἔργα ἐπίστασθαι περικαλλέα, ubi de fœmina bona sermo est, et de operis muliebribus in texendo. (sic et η, 111.) et 236, ἔρδειν ἔργα βίαια, vim facere. et 280, ἐλπωρή σοι ἔπειτα, τελευτῆσαι τάδε ἔργα, tunc per consequens spes tibi est, te perfecturum esse ista. Sic τελευτῆσαι τάδε, γ, 56, ad exitum bonum perducere ista. ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, δ, 318, pereunt meæ res rusticæ bonæ. et 694, ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα φαίνεται, apparet vester animus et vestra injustitia. ταῖς τε θαλάσσια ἔργα μέμηλε, quibus avibus ex mari est victus, ε, 67. χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει, elegantia opera facit, ille artifex, ζ, 234. οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι, pro ἐπιτίθησι, quales et nobis addiderit Jupiter res præstandas egregie, θ, 245, et enumerat ibi rex felicitatem et virtutem suorum, quibus in rebus ea se ostendat; et id benevolentiæ Jovis in se suosque tribuit. τὸ ἐπιτιθέναι ergo ibi est, beneficii loco adjungere, et largo modo addere; ut ἐπὶ intendat significatum. et 307, δεῦτε, ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδησθε, ut facta videatis irrisoria (ad deridendum me) et non tolerabilia; inquit Vulcanus, deprehenso Marte. conf. tamen γελαστός. et 329, οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, malefacta nullam dant et habent præstantiam, in iis nemo est felix. ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, ι, 250, postquam studiose fecerat suas res pecuarias. sic et 310, 343. et 295, σχέτλια ἔργα ὁρῶντες, duras res videntes. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, si forte conspicerem agros cultos, et villas, κ, 147. et 223, οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται, ubi de tela Circes est sermo. ἐπεὶ ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα, finito concubitu, λ, 245. et 373, σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, narra mihi res admirabiles et 427, s. ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται: οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς, ubi sermo est de Clytæmnestra. et 549, Αἴαντα, ὃς πέρι μὲν εἶδος πέρι δ' ἔργα τέτυκτο, superabat omnes forma et factis. σοὶ πολεμήϊα ἔργα μέμηλε, pugnare vis, μ, 116. γυναικὶ, ἀγλαὰ ἔργα εἰδυίῃ, ν, 289. sic et ο, 417, εἰδυῖα γυνή. π, 158, εἰδυίῃ. ω, 277, εἰδυίας. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων, ξ, 83, s. non amant improbe et audacter facta, sed magni æstimant probe facta. βουλοίμην κε τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργα ὁράασθαι, π, 107, mallem sane mori, quam ista indigna fieri videre semper. (sic et υ, 317.) et 140, ἔργα ἐποπτεύεσκε, opera rustica inspiciebat ut recte fierent. et 144, οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν, *noch auf die landwirthschaft acht zu geben, (to attend to the rural affairs.)* et 373, οὐ γὰρ ὀΐω τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, ad finem perductum iri ea quæ volumus. et 380, οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα, non probabunt malefacta. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, *wir wissen ja nicht wie die sachen laufen werden, (we know not how these affairs will turn out,)* ρ, 78. et 458, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, hæc malefacta audiens. et 274, φραζώμεθα, ὅπως ἔσται τάδε, consultemus quomodo hoc faciamus. ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο, omnia palam fiant, *die ganze sache entdecket würde, (the whole affair would be discovered,)* τ, 391. et 514, ἔς τ' ἐμὰ ἔργα ὁρῶσα καὶ ἀμφιπόλων, *auf meine und meiner magde arbeit sehend, (looking at my work and that of my maid-servants.)* ἀγαιομένου κακὰ ἔργα, υ, 16, indigne ferentis has res malas. et 72, ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι, Minerva docuit eas virgines opera inclyta operari, *trefliche frauenarbeit zu machen, im weben und spinnen, (to perform fine female work, in weaving and spinning.)* οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, χ, 49, *denn der hat die dinge angestiftet, (for he planned these things.)* et 413, τούσδε δὲ μοῖρα δάμασσε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα, hos interfecit attributa sors a deo et ipsorum improbitas. et 422, ἃς ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι, quas mulieres docuimus opus facere, coll. 423. τὶς θεῶν, ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ψ, 64, violentiam cor rodentem indigne ferens et malitiam. et 161, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει, efficit artifex. Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα, *hat es böse gemachet, (did evil deeds,)* ω, 198. et 325, λώβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα. πρὸς ἔργον κεκαλυμμένον κινδύνῳ, Ol. 5, 36, nam periculi plenum erat certamen Olympicum, quia multi moriebantur in stadio, et quia incertus erat eventus. ἐκράτησαν ἔργον, obtinuerunt rem Ol. 9, 127, i. e. vicerunt. ἅπαν δὲ εὑρόντος ἔργον, Ol. 13, 24, ubi conf. εὑρών. οὔτε ἔργον οὔτε ἔπος εὐτράπελον, neque factum neque dictum turpe vel æquivocum, Py. 4, 185. et 408, τοῦτο τελέσας, hoc opus efficiens. ἔργον πελώριον τελέσας, Py. 6, 41. πρὸς ἔργον ἕκαστον, in quavis re, Ne. 8, 7. μέγα ἔργον ἐμήσαντο, rem magnam adgressi sunt, Ne. 10, 119. παθόντες τι φιλόξενον ἔργον, Ist. 2, 37, i. e. tractati hospitaliter. ἰσχύος ἔργον, roboris opus, Ist. 4, 116. μάχης ἔργον κορύσσοντα, Ist. 8, 115, i. e. pugnantem. ἔργου ἀρχομένους, Ol. 6, 4, incipientes rem. εἴχετο ἔργου, applicuit se operi et labori isti, τοῦ ἀροτριᾶν, Py. 4, 414. ἔργῳ οὐ κατελέγχων εἶδος, Ol. 8, 24, factis non dehonestans formam. εὖχος ἔργῳ καθελὼν, gloriationem facto detrahens illis, Ol. 10, 75. ἀγῶνα ἐδάμασας ἔργῳ, Py. 8, 116, certamen vicisti labore tuo. ἀμηχανίαν ἔργῳ φυγὼν, defectum facultatis, sc. ut laudetur, opere fugiens, Py. 9, 163. πράσσει ἔργῳ σθένος, auxiliatur labori robur, Ne. 1, 39. ἐν παντὶ ἔργῳ ἀνάπαυσις γλυκεῖα, in omni opere requies est dulcis, Ne. 7, 77. ἐν ἔργῳ κόμπον ἐεὶς, Ne. 8, 83, gloriationem veram facto addens. ἔργα ὁμοῖα ζωοῖς, opera similia viventibus, *arbeit als lebte sie, (works resembling life,)* Ol. 7, 95, nam erant ἄριστοι περὶ τὴν τῶν ἀνδριάντων κατασκευήν. et 154, ἔργα ἐν Ἀρκαδίᾳ, i. e. ἀγῶνες, et præmia iis quæsita. κεῖνα, Ol. 8, 81. et 110, ἐσθλὰ ἐπὶ ἐσθλοῖς, alia super alia bene facta. κάλλιστα, Ol. 13, 54, i. e. στεφάνους. φθόνον ἀμειβόμενον καλὰ ἔργα, Py. 7, 20, invidiam excipientem pulcra facinora. μεγάλα ἄθυρεν, Ne. 3, 78, lusitabat magna opera. λόγιοι τὰ καλὰ ἔργα κόμισαν, oratores pulcra facta circumportare solent, Ne. 6, 52. πολλὰ μενοινῶντες, Ne. 11, 58, molientes. ἔργων τέλος, effectus operum, i. e. factum ipsum, Ol. 2, 33. χάρμα ἔργων πρὸ πάντων βιότου φάος, Ol. 10, 27, gaudium, vitæ lumen, præ omnibus laboribus. πάντων ταμίαι ἔργων, αἱ Χάριτες, Ol. 14, 14, dispensatrices omnium operum, Gratiæ. χάρις ποίνιμος ἀντὶ ἔργων, Py. 2, 33, gratia remuneratrix pro factis. πότμος συγγενὴς κρίνει περὶ ἔργων, fortuna congenita judicat de factis, Ne. 5, 74. ἔργων θρασέων ἕνεκεν, Ne. 10, 5. et 55, τέλος ἐν Διΐ, eventus factorum in Deo est. εὐκλέων ἔργων ἄποινα, illustrium factorum præmia, Ist. 3, 11. φήμην παλαιὰν, Ist. 4, 38. θεοδότων ἔργων, Ist. 5, 29. καλῶν κέλευθοι, Ist. 6, 31. ἔργοις κακοῖς, male factis, Ol. 2, 178. ἔργοις καὶ μορφῇ ὑπέρφατος, Ol. 9, 99, super alios celeber factis et forma. οὐκ ἔργοις οὔτε βουλαῖς κλέπτει τὶς τὸν Ἀπόλλωνα, decipit eum nemo, Py. 3, 54. ἐπέχειν ἔργοις, attendere factis, Py. 5, 160, i. e. prudenter agere. ἔργοις καλοῖς ἔσοπτρον, speculum, Ne. 7, 20. ὀπάζων μελέτην ἔργοις, studium adhibens operibus, Ist. 6, 98.

ἔργω, (Ἔρα) et ionice ἐέργω, operor, facio. præt. med. hinc in usu est, ἔοργα, sicut ab ἔλπω et ἐέλπω est ἔολπα: et plusquamp. m. ἐώργειν. μυρία ἐσθλὰ ἔοργε, permulta egregia fecit, B, 272. deberet cum augmento esse ἤοργε, sed Iones non amant augmentum. κακῶν ἕνεκα, ὅσα ἔοργας, Γ, 57. καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε Τρῶας, multa mala fecit et causatus est illis, Π, 424. E, 175. νῦν ὀΐω σὲ ἀποτίσειν ὅσα ἐμὲ ἔοργας, puto te nunc luituram esse, quæ in me fecisti, Φ, 399, i. e. ἔργοις ἐλύπησάς με. οἷά με ἔοργας, qualia in me fecisti, X, 347. Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι ὅ με πρότερος κακὰ ἔοργε, Γ, 351, rex Jupiter, da luere eum, qui me prior injuria affecit: et ὃ est pro ὃς, notaturque κακοῦργος. hæc est ἀρχὴ Ἀλεξάνδρου, τοῦ ἀρχεκάκου, qui initium fecit mali inferendi. καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε, Θ, 356. κάτθανε ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργὼς, I, 320. οὐδὲν ἐοργὼς, χ, 318, *der ich nichts gethan, (who have done nothing.)* κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν (nunquam omnino) ἀτάσθαλον (improbum quid)

ἄνδρα (adversus quemquam) ἐώργει, faciebat, δ, 693, nam ad hoc verbum pertinet accusativus rei, τὸ ἀτάσθαλον, i. e. τὸ ἐξαίσιον. regit tamen et dativum personæ, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει, qui mala multa hominibus faciebat, ξ, 289. ab hoc verbo videtur et esse ἡ ὀργή, i. e. ἡ τορύνη: et ὀργίζεσθαι, i. e. τορυνᾶσθαι, *mit dem kochlöffel oder der reibekeule zerrieben werden, (to be rubbed or crushed to pieces with the ladle or pestle:)* nisi ea potius ad ἐργάζω sunt referenda, sub ῥέζω, et ὀρέγω. nam ὀργὴν, iram, huc referre velle, imperitum nimis esset.

Ἔργω et εἵργω, f. ξω. (Ἔρα) attice etiam εἵργω, f. ξω. arceo, κωλύω. it. includo, ἐγκλείω, *ich schränke ein, (I inclose.)* est verbum hoc significatu ortum ab ἔργω, terram colo; cum dominium certæ portionis agri singulis cederet et tribueretur. τῆλέ με εἴργουσιν ψυχαὶ, procul arcent me animæ, Ψ, 72, inquit anima Patrocli insepulti apparens, *halten mich zurück, (keep me back.)* τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, ξ, 411, has sues igitur incluserunt in loca consueta ad dormiendum. qui aor. 1. a. fine augmento scribi ionice potest ἔρξαν. ἐρχθέντα ἐν ποταμῷ, inclusum et impeditum in fluvio, Φ, 282. μυῖα ἐργομένη χροὸς, musca, abacta a corpore, P, 571. locum Π, 481, quære sub ἀμφιέργω. ἕταροι ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται, ὥστε σύες, κ, 283, socii tui in domo Circes inclusi sunt, ut sues, καθειργμένοι εἰσί. et hæc forma tertiæ plur. præter. perf. pass. est pro εἶρχνται, ionice mutato ν in α, et augmento omisso, ab ἔργω, includo. sic apud Herodotum εἰλίχατο est pro εἰλιγμένοι ἦσαν, pro εἵλιχντο, ab εἱλίσσω, volvo. σάκεσι γὰρ ἔρχατο πάντη, ἑσταότες, clypeis contecti erant et septi undique, stantes, P, 354, pro εἶρχντο, plusquamp. pass. ab εἴργω, *waren mit aneinander schliessenden schilden bedecket, (were covered by shields placed close together,)* ὡς ἐν τειχίῳ, velut muro. διακεκριμέναι δὲ ἕκασται ἔρχατο, ι, 221, pecudes in certas classes separatæ inclusæ erant separatim. nam quod concludit et includit, id arcet et separat suo modo. ἐς συφεοὺς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων, ad haras, ubi inclusi erant multi porci, ξ, 63. εἴργει ἕτερα ἕτερον, Ne. 7, 8, prohibent alia alium.

ἐργώδης, vide sub Ἔργον, aliquanto sub initio.

ἔρδω, f. ἔρξω. (Ἔρα) est idem quod ἔργω. facio, operor, *ich mache, thue, (I make, do.)* scribitur attice et ἔρδω, f. ἔρξω. et bœotice ῥέδω, unde deinde fit ῥέζω. Dores quoque dicunt ῥέδειν et ῥέδδειν. Saxoniæ inferioris adverbium *reeden, (just now,)* i. e. modo, perfecte, jam; *schon, (already;)* ejusdem est originis. ἔρδον (imperfectum sine augmento) ἑκατόμβας Ἀπόλλωνι, A, 315, faciebant sacra ei, ἔθυον. sic, ἔρδομεν ἀθανάτοισιν ἑκατόμβας, B, 306. ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς, Λ, 706, quod scribunt alii ἔρδομεν: et ἱρὰ, i. e. ἱερὰ ζῶα ἢ θύματα. sic Romanis solemne verbum hoc sensu est, facere sacra, facere rem divinam. ὃς (σῦς χλούνης, aper) κακὰ πολλ' ἔρδεσκεν, ἔθων, Οἰνῆος ἀλωὴν, qui damno affecit agrum Œnei, edendo, I, 536, ubi idem verbum ponitur ἐπὶ ἀλόγου: et est imperfectum Ionicum, sic de Hectore, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν, X, 380. ἔρδεσκες Νύμφαις ἑκατόμβας, ν, 350. εὖτε ἔρδωμεν ἑκατόμβας, η, 202. εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς, B, 364, si ita feceris. μερμήριζεν ὅ, τι κύντερον ἔρδοι, cogitabat studiose, quidnam audacius faceret, K, 503. ἅζετο γὰρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι, verebatur, ne Nocti ingrata faceret, Ξ, 261, ubi nox ut numen aliquod. ὅστις ἐμοὶ φίλος εἴη, καὶ φίλα ἔρδοι, quicunque mihi amicus sit, et amica faciat, ο, 359. ἔρδ' pro ἔρδε, fac, sc. ut vis, Δ, 29, coll. 37, ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac ut lubet; ubi ellipsis est suppleta. sic et X, 181, coll. 185, ἔρξον ὅπη δή σοι νόος ἔπλετο, fac prout animus tibi est. et Π, 443. ἔρδειν (ubi infin. est loco imperativi) ὅ, τι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ, facite quodcunque ille jusserit, O, 148. πράττετε. ἀλλὰ μάλα ὧδε ἔρδειν, ζ, 258, pro ἔρδε, est omnino sic fac. ἔρδειν ἔργα βίαια, β, 236, facere vim: ubi etymologia simul, ex more poëtæ, est indicata. ἔρδειν δ' ἑκατόμβας θεοῖς, λ, 131. ψ, 279. οἷα μενοινᾷς ἔρδειν ἐν μεγάροις, χ, 218, qualia cogitas facere. ἔρδουσα μέγα ἔργον, faciens tantum facinus, τ, 92. ταῦτα τελευτήσω τε καὶ ἔρξω, λ, 80, quæ est ὑστερολογία, nam ἔρδειν, facere, præcedit natura τὸ τελευτᾷν, finire, εἰς τέλος τὴν πρᾶξιν ἀγαγεῖν. sic et α, 293, αὐτὰρ ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς. ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, ε, 360. et 342, ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, sed omnino sic facere, sc. hortor te. ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἐρξέμεν, pro ἔρξειν, quomodo sane non sperares juniorem facturum, η, 294. ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξε, κ, 435, sicut ille fecit; estque aor. 1. sine augmento. sic et ψ, 312. ὅσα ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε Ἀχαιοὶ, qualia fecerunt et passi sunt illi, θ, 490. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, ν, 145. et 147, αἶψα κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, κελαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις, ego sane celeriter facerem, O Jupiter, ut dicis. sic ἔρξον, π, 67. ω, 480. ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, ε, 342, ubi est infin. aor. 1. pro imperativo ἔρξον. ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα, postquam sic fecisset, π, 117. σ, 196. ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, E, 650, qui eum bene meritum duriter increpuit. præter. pass. ἔεργμαι, abjicit sæpe τὸ γ, ut fiat ἔερμαι, unde est ἐερμένος: ὅρμον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, σ, 295, monile, electris confectum et compositum. possit tamen id etiam esse ab εἴργω, quod confer. ἔρξαις (dorice pro ἔρξας) καλὰ, Ol. 10, 109, operatus bona. nam participium aor. 1. a. in ας est pro ανς, hinc id ν transire potest in Iota. ἔρξαι μαλθακὸν, Py. 8, 7, ubi vide μαλθακός. ἔρδων ἀνήρ τις, Ol. 1, 104, faciens aliquis, sc. quidquam, si sperat latere posse deum. ἔρδων ἐοικότα μορφῇ, faciens decentia formam suam bonam, Ne. 3, 33. εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, si fuerit aliquis faciens id, Ne. 7, 16. μαρνάσθω τις ἔρδων, contendat aliquis agens, Ist. 5, 70. πᾶν ἔρδοντα, quidvis facientem, Ist. 4, 81. ἐρδομένων, Ol. 8, 104, factorum, πραττομένων. in Homero melius scribitur cum spiritu leni ubique; utpote Ionico, et etymologiæ convenienter.

ἐρεβεννὸς, ή, όν. (Ἔρα) est Ionica forma pro ἐρεβεινός. caliginosus, tenebricosus. physice τὸ ἔρεβος est hemisphærium terræ, soli oppositum, ubi semper est nox, quæ se circumvolvit circa terram; et nox oritur quasi inde, quando sol occidit. hinc ἐρεβεννὸς est epitheton noctis physicum et valde aptum. ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ, ex nubibus apparet nocti similis caligo, E, 864. τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε, huncque, quod oculos attinet, tenebricosa nox operuit, i. mors, E, 659. sic et N, 580. ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ, Θ, 488, advenit. sic, δεκάτη μοι ἐπήλυθε, I, 470. ἵετο δ' αἰεὶ τινὰ Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, i. e. occidere, N, 425. τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε, X, 466, ubi deliquium animi describitur, quod Andromache passa est, cum videret procul maritum suum ab Achille occisum pessime tractari; i. e. βαθεῖα σκότωσις ὡς εἷα καί τις νὺξ, *es ward ihr völlig finster vor den augen, (profound darkness obscured her sight.)* et 309, διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν, per atras nubes. sic et φαεννὸς ionice dicitur pro φαεινὸς, κλεννὸς et κλεεννὸς pro κλεινὸς, etc.

ἐρέβινθος, ου. ὁ. (Ἔρα) est ex genere leguminum, in terra repentium, vel ad adminicula adscendentium et progredientium. cicer fortasse, aut fabæ species, *eine art erbsen, oder bonen, (a species of peas or beans.)* ἀπὸ πτυοῦ θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι, N, 589, a ventilabro *(von der wurfschaufel,) (from the van)* saliunt fabæ fuscæ aut cicera: et Sappho eos vocat χρυσείους, *gelbe erbsen, (yellow peas,)* sc. intus, aut si cocti confringuntur, κατὰ πύξον ὠχρούς. nam οἱ λευκοὶ foris et οἱ πυξοειδεῖς ἐρέβινθοι multo meliores sunt τῶν μελάνων. ut ergo tres eorum sint species colore. quædam et alia species eorum dicta est οἱ κριοῖ, ob magnitudinem. Neptunus eos primus reperisse dicitur, i. e. nautarum sunt cibus gratissimus magni illi ἐρέβινθοι. apud Aristophanem etiam ἀνδρὸς μόριον vocatur ἐρέβινθος. est ergo ab ἕρπω. et Germanicum *erbse (a pea)* indidem est.

Ἔρεβος, εος. τό. (Ἔρα) locus sub terra tenebricosus, caligo subterranea. βῆτην εἰς ἔρεβος, i. e. mortui sunt, Π, 327. ἱεμένων Ἐρεβόσδε ὑπὸ ζόφον, euntium ad Erebum sub tenebras, υ, 356. conf. R. est ab ἡ ἔρα, vel et ab ἐρέφω. nam notat statum et locum mortuorum sub terra. dicitur idem τὸ ἔρεμβος, apud Sophoclem. Vide sub Ἔρεβος in R.

ἐρεείνω, (Ῥέω) interrogo, quæro, *ich frage, (I inquire.)* est ab ἔρω et ἔρομαι. occurrit in præsenti, et imperfecto sine augmento. ἐρέεινε ὁ γεραιὸς, interrogabat senex, Γ, 191, 225. καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, et tunc eum percontabatur, sc. cujus rei causa venisset; et, audita re de epistola, postulabat eam videre, Z, 176, nam prius benigne faciebant antiqui hospitibus suis, ante quam interrogarent, quinam et unde essent, et quid venirent: huic autem jam noto, et a genero venienti, novem dies dabantur ante has quæstiones. et 145, τίη γενεὴν ἐρεείνεις, quid quæris genus meum. sic et Φ, 153. ἵπποι, οὓς ἐρεείνεις, equi, de quibus me interrogas, K, 558. ἐπεὶ σύ με τοῦτο ἐρεείνεις, quando tu me id interrogas, α, 220. αὐτίκα δ' ἥγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα, et statim illa verbis maritum adloquebatur et interrogabat de singulis, δ, 137. et 465, τί με ταῦτα ἐρεείνεις. Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ, ε, 85. μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε, η, 31, ubi utrumque fere idem, adloquere. sic, μηδ', τ, 42, nec interroga. αὐτὸς συβώτην, υ, 190. μηδέ τινα προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε, i. e. προσφώνει, ψ, 365, et cur id vetatur Penelope? ne videatur conscia fuisse cædis, et ne violetur ob eam caussam a quoquam. ὡς ἐρέεινον ἀμφὶ ξείνῳ, sicut interrogabam de hospite, ω, 261. et 280, γαῖαν, ἣν ἐρεείνεις, de qua quæris. ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ, statimque interrogabat, pro ἐρέεινε, ρ, 305.

ἐρεθίζω, f. ίσω. (Ῥέω) irrito, incito, *ich reize, (I excite.)* est factum per paragogen ab ἐρέθω, idque ab εἴρω, i. e. εἰς μάχην συμπλέκω, unde est ἔρις, ἔρω, ἐρέθω. μή με ἐρέθιζε, *mache mich nicht böse, (irritate me not,)* A, 32. ἐρεθίζειν Ἥρην, Δ, 5. Ἀθηναίη καὶ Ἥρη τὸν Δία κερτομίοις ἔπεσιν *(mit spitzigen worten,) (with sharp words)* ἐρέθιζον, E, 419. κύνας καὶ ἄνδρας ἐρεθίζων, lacessens eos leo, P, 658. μηκέτι νῦν με ἐρέθιζε, γέρον, *rege mich nun nicht weiter an, alter, (provoke me no farther, old man,)* Ω, 560, coll. 568, *bringe mich nicht in affect, (exasperate me not.)*

ἐρέθω, (Ῥέω) irrito, ad certandum provoco. ὅταν με ἐρέθῃ ὀνειδίοις ἐπέεσσιν, A, 519. μή με ἔρεθε, Γ, 414. ὀδύναι, αἵ με ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, inquit Penelope, δ, 813, dolores, qui me irritant in corde meo et inquietant et sollicitant. sic, ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι, τ, 517.

ἐρείδω, f. είσω. (Ῥέω) contra niti facio, contra nitor proclinato paullum corpore, *ich stämme wogegen, (I lean against something.)* fulcio, *ich stütze, (I prop.)* figo, infigo, affigo, *ich stecke, (I affix, or infix.)* est ab εἴρω, jungo; unde ἡ ἔρις, contentio. quidquid subito et cum impetu agitur, de eo dicitur ἐρείδειν. sic, ἤρειδε

κατὰ τοὺς ἱππέας, Aristoph. Equ. 624, coll. 625, 693, incubuit et jaculatus est contra equites. vide et Nub. 558. Ran. 945. Pax, 25. præterea apud recentiores etiam in sensu venereo dicitur ἐρείδειν μείρακα καλὴν, Eccl. 612. Thesm. 495. πάντες ἐρείδουσι εἰς Ὑπέρβολον, ingruunt et defigunt scommata in Hyperbolum, Nub. l. c. ἀσπὶς ἄρα ἀσπίδα ἔρειδε, pro ἤρειδε, N, 131, coll. 130. Π, 215, coll. 214, clypeus igitur clypeum fulciebat quasi; ubi ἐρείδειν idem est quod φράξαι et ἀραρεῖν, jungere, constipare. et 108, ἐρείδοντες βελέεσσιν, contra nitentes jaculis, *da sie sich wider ihn stelleten mit gewehren, (opposing him with arms:)* ubi ἐρείδειν est πρὸς ἔριν ἀντιβαίνειν. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας, hastam ad murum reclinans et statuens, *an die mauer lehnend, setzend, (leaning it against the wall,)* X, 112. sic, θρόνον πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, sellam adclinans ad columnam altam, θ, 66, 473. ἀλλήλαις ἐρείδουσαι δμωαὶ, χ, 450, ancillæ sibi invicem oppositæ in efferendo cadavera, sc. ut una caput mortui, altera pedes, prehenderet: nisi potius est, urgentes se invicem, festinanter alteram altera sequens et jungens in efferendo, addensatæ quasi invicem, coll. 446, et id præstat sic intelligere: erant enim duodecim. singulæ singula ferebant vel trahebant cadavera; atque id festinanter. Eustathius tamen priorem significatum tueri videtur, qui ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀντερειδόντων ξύλων ἢ τοιούτων positum dicit, quia οἱ ἀντιβαστάζοντές τι καὶ ἀντερείδουσι: ut ergo ἀντίβασιν καὶ ἀντέρεισιν notet. σκήπτρῳ ἐρεισάμενος, scipione nixus, B, 109, sic, ἔγχεϊ, Θ, 496, *stützete sich auf seinen spiess, (supported himself upon his spear,)* sicut κατάκοπος ἀνὴρ τῇ βακτηρίᾳ. sic et, ἐρειδόμενοι ἔγχεϊ, Ξ, 38, nitentes quisque hasta sua, infirmi enim erant ex vulneribus acceptis. sic, ἔγχει ἐρειδομένω, T, 49. et κ, 170, ἐρειδόμενος. sed, M, 457, ἐρεισάμενος ἔβαλε, εὖ διαβὰς, nixus firmiter pedibus, apte dispositis iis, jecit: ut notetur ἡ γενναιότης τῆς βολῆς: οὐκ ἔστι γάρ τινι βαλεῖν στερεῶς μὴ ἐρεισαμένῳ. sic et Π, 736, ἧκε δ' ἐρεισάμενος, misit saxum connixus corpore. μηκέτι ἐρείδεσθον, ne amplius nitamini contra luctando, Ψ, 735. etiam de altercando verbis ponitur, e. c. ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεθα, i. e. λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα. ἐρείσατο χειρὶ γαίης, fulciebat se manu ad terram, E, 309. Λ, 355, pro, ἐπὶ γαίης: prociderat, et attollere se conabatur, manu ad terram posita. ὁ δὲ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, supinus solo adfixus et reclinatus est, H, 145. Λ, 144. M, 192. ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, hasta per thoracem transadacta est, Γ, 358. H, 252. Λ, 436, et est plusquamp. pass. cum reduplicatione Attica, quæ et temporale augmentum habet pro ἐρήρειστο. sic et ὀϊστὸς, sagitta, Δ, 136. οὔδεϊ χαῖται ἐρηρέδαται, pro ἐρήρεισνται, Ψ, 284, est tertia plur. perfecti pass. ionice; Iones enim tale ν mutant in α, Sigma autem facile transit in δ, et ει corripitur in ε: jubæ equorum ad terram pertingebant. et 329, λᾶε δὲ τοῦ ξύλου ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο, lapides duo ad utrumque latus ligneæ columnæ positi et terræ affixi et ad columnam reclinati erant, ne lignum a curruum rotis lædi posset. χάλκεοι τοῖχοι ἐρηρέδαται ἔνθα καὶ ἔνθα, η, 86, parietes ære obducti erant utrinque, *waren mit kupferblechen beschlagen und überzogen, an statt der tapeten, (were covered with sheets of copper instead of tapestry.)* et 95, θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδαται ἔνθα καὶ ἔνθα, sellæ ad parietem erant acclinatæ utrimque. ἐρείδειν ergo est et ἑδραιοῦν, firmiter deponere, ponere. adhibetur etiam figurate, e. c. ὅστις ἐν ἡδυόσμοις στρώμασι παννυχίζων τὴν δέσποιναν ἐρείδεις, clavo configis. sic et τὸ ἐνεργεῖν, e. c. οἷός τε ἦν, τὴν ψάλτριαν ἐν ὀφθαλμοῖς πάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. cæterum forma illa Ionica perf. pass. est et in πεφράδαται, pro πέφρασνται, a φράζω, in ὠνομάδαται pro ὠνόμασνται ab ὀνομάζω, ἐσκευάδαται pro ἐσκεύασνται a σκευάζω, etc. præstat igitur, a tyronibus edisci paradigma verbi secundum primam conjugandi analogiam, non secundum Atticam dialectum. nam perf. pass. e. c. est τέτυφμαι, φσαι, φται, φμεθα, φθε, φνται, et loco hujus ν dicunt Iones τετύφαται, mutando id in α. ἤρειδέ μιν, fortiter opponebat se ei, Ol. 9, 47, et 48. ἔρεισον ἄγκυραν χθονὶ, infige eam terræ, Py. 10, 80. ἐρειδόμενον ναυαγίαις vel ναυαγίοις, suffultum naufragii tabulis et reliquiis, Ist. 1, 52.

ἐρείκη, ἡ, ἐρεικτὰ, τὰ, vide sequens.

ἐρείκω, f. ξω. (Ῥάω) confringo, rumpo, findo, contundo, κόπτω. notat active et neutraliter, sicut Germanorum *ich reisse, ich zerbreche, (I rend, break.)* et est a ῥήσσω. scribitur etiam ἐρίκω. ἤρικε δὲ κόρυς περὶ ἀκωκῇ δουρὸς, P, 295, fracta est galea ab acie hastæ; estque aor. 2. a. ἐσχίσθη, ἐῤῥάγη, *wurde zerspalten, spaltete, zerbrach, (was cleft, broken.)* χάλκεος χιτὼν, ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ, N, 441, thorax, fissus et perforatus ab hasta, coll. 439, ἐῤῥηξεν τοῦτον χιτῶνα ἀμφὶ αὐτῷ ὄντα. hinc τὸ φυτὸν, ἡ ἐρείκη, nomen habet, *heidekraut, (heath,)* quia fissa est in tenuia folia. et τὰ ὄσπρια (legumina) dicuntur ἐρεικτὰ, i. e. σχιστὰ, quæ findi possunt in duas partes, ex quibus quasi composita sunt, velut ὁ κύαμος, faba. scribitur et ἐρικτά. χύτρας κατερικτῶν, Aristoph. Ran. 508, i. e. κατακεκομμένων ὀσπρίων. et ὁ Παυσανίας dicit ἐρεικτὸν πυρὸν, *geschroten korn, (corn coarsely broken,)* quando grana finduntur tantum, non vero in farinam tenuem comminuuntur; quod vulgus ἀδράλεστον vocabat. conf. Hesiod. Ἀσπ. 287, ἤρεικον χθόνα, arabant.

ἐρείπια, τὰ, vide sub Ἐρείπω, mox.

ἐρείπτω, vide sub Ἐρέπτω.

Ἐρείπω, f. 1. είψω. f. 2. ιπῶ. (Ἕπω) proruo, everto. it. neutraliter, procido, *ich falle oder schlage darnieder, (I fall or throw down.)* est ab ἡ ἔρα, terra, et ἕπω, sequi facio, sequor, compositum. conf. ῥέπω. ῥεῖα ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, facile pedibus labra fossæ profundæ proruens, O, 356. et 361, ἔρειπε (ἤρειπε) δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα μάλα, et diruebat murum eorum admodum facile. sic, ἔρειπον ἐπάλξεις, demoliebantur propugnacula, M, 258, *sie rissen die brustwehren ein, (they demolished the breastworks.)* hinc τὰ ἐρείπια sunt rudera, collapsi parietes: et τὰ νεκρικὰ ἐρείπια, sunt strages cæsorum in prœlio. sic et *passive*, ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν, dirutus erat murus Græcorum, Ξ, 15, quod est pro ἐρήρειπτο, et id per syncopen pro ἐρηρείπετο, cum reduplicatione Attica prioris syllabæ verbi, in imperf. pass. nisi malis dicere, esse plusqu. pass. et quidam statuunt cum Didymo novum verbum ἐρίπτω, f. ίψω, eodem significatu. sed *neutralis vel intransitiva* notio frequentior est, maxime in aor. 2. a. vel et præt. perf. medii. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, decidit de curru, *schlug aus dem wagen auf die erde nieder, (fell from the car to the ground,)* E, 47, 294. Θ, 122, 260, 314. O, 452. Π, 344. P, 619. Υ, 487. et 417, γνὺξ δ' ἔριπε, pro ἤριπε, et in genua procidit, *fiel für schwachheit auf die knie, mit dem oberleibe aufgerichtet, (fell from weakness on his knees, with his body erect.)* sic et E, 68. et 309, ἔστη γνὺξ ἐριπὼν, stetit (superiore parte corporis) prolapsus in genua. et 357, ἡ δὲ, γνὺξ ἐριποῦσα, Venus vulnerata, præ infirmitate. στῆ δὲ, γνὺξ ἐριπὼν, Θ, 329, i. e. ἐπὶ γόνυ πεσὼν, ἔστη, Λ, 355. ἤριπε δὲ πρηνὴς, prolapsus est pronus, *schlug vorwärts nieder, (fell upon his face,)* προπάροιθε, E, 58, ex vulnere accepto a tergo. sic Π, 319, ἤριπε δὲ προπάροιθε. et Υ, 456. ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, Δ, 462, coll. 463. ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, Π, 482, et procidit sic ut, quando quercus aliqua procidit. sic et N, 389. ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, procidit in pulvere, E, 75. Λ, 742. X, 330. et 467, ἤριπε δ' ἐξοπίσω, collapsa est retro, uxor Hectoris, exanimata ad tempus, *schlug rücklings nieder in ohnmacht, (fell down backwards in a swoon.)* ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσι, pro ἐρίπῃ, P, 522, ubi sermo est de bove, quem quis securi percutit inter cornua. ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα, Φ, 243, ubi sermo est de ulmo arbore succisa. et 246, εἴσω (in alveum fluvii) πᾶσα ἐριποῦσα, ἡ πτελέη, ulmus. ἤριπε δ' ἀμφ' αὐτῷ, χ, 296. est ergo ἐριπεῖν, εἰς ἔραν πεσεῖν, et notat violentam dejectionem cum sono. ἐριπόντι αὐτῷ, i. e. θανόντι, Ol. 2, 77, τὰ ἐρείπια sunt τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, rudera, *der schutt, (the rubbish.)* huc possint et referri αἱ ῥιπαί.

ἔρεισμα, ατος. τό. (Ῥέω) fulcrum, στήριγμα, ἀσφάλεια. ἔρεισμα Ἀκράγαντος, Ol. 2, 12, columen Agrigenti, Theron.

ἔρεμβος, τὸ, vide sub Ἔρεβος.

ἐρεμνὸς, ἡ, όν. (Ἔρα) caliginosus, tenebricosus, idem ac ἐρεβεινὸς, q. v. et est factum ab ἔρεβος, sicut a σέβω fit σεμνός. ἐρεμνὴν αἰγίδα, atram ægidem, i. e. nubem tonitruum et fulminum plenam, Δ, 167. ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι, M, 375, nigro turbini, nigræ procellæ. sic ἶσος, Υ, 51, *wie ein ungewitter, mit seiner schwarzen wolke, brüllet, (as the tempest, with its black cloud, roars.)* ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, λ, 605, i. e. σκοτεινῇ. τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε, subiistis nigram terram, i. e. mortui estis, ω, 106.

ἐρέομαι, vide sub ἔρω, prope medium.

Ἐρέπτω, f. ψω. (Ἔρα) proprie est, ex terra vescor herbis, ἐκ τῆς ἔρας ἐσθίειν, et dicitur de ἀλόγοις, quæ cibum suum ex terra immediate sumunt. nam est ab ἡ ἔρα, terra: unde ἐρέπω, ἐρέπτω, et ἐρείπτω. de hominibus dicitur proprie ἔδειν, et ἡ ἐδωδὴ et ἐδητὺς et βρώμη, de pecudibus autem et ἡ φορβή. dicitur autem ἐρέπτειν et ἐρείπτειν de aquis etiam, quando eæ terram subluunt. ἵπποι λωτὸν ἐρεπτόμενοι, B, 776, ergo λωτὸς est herba. ἵπποι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, E, 196. Θ, 560, hordeum album comedentes et arincam. ἰχθύες δημὸν ἐρεπτόμενοι, Φ, 204, ubi de piscibus dicitur, pinguedinem mortuorum in aqua jacentium depascentibus. λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ubi sermo est de sociis Ulyssis, apud Lotophagos manere volentibus, ι, 97, et iste lotus videtur esse radix suavissima: de qua et Cicero loquitur, in Verrem Lib. 5. χῆνας (anseres) πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, τ, 553, triticum comedentes apud alveum ligneum, *beym troge, (at the trough.)* est ergo et, ἐπὶ τῇ ἔρᾳ ἐσθίειν.

ἐρέπτω, (Ἔρα) pro ἐρέφω. στεφάνοις ποίας ἔρεπτον αὐτὸν, coronis herbæ contegebant eum, Py. 4, 427, ut ergo et ἐρέπτω in hoc significatu sit positum, i. e. ἐστέγουν, ἐστεφάνουν.

ἐρέριπτο, vide sub Ἐρείπω.

ἐρέσσω, f. ἐρέσω. (Ῥάω) remigo, dirumpo aquam remo. est a ῥήσσω. ἐρεσσέμεναι, pro ἐρέσσειν, I, 361. ἔρεσσον pro ἤρεσσον, remigabant, ι, 490. μ, 194. remigabam, λ, 78. derivata vel servant suum ε, ut ὁ ἐρέτης, vel mutant in ει, ut ἡ εἰρεσία, vel in η, ut ὁ ἐπήρετμος, vel in ο, ut εἰκόσορος. hinc est et τὸ ὑπηρέσιον, ἐφ' οὗ κάθηνται οἱ ἐρέται, unde ἡ ὑπηρεσία, ἐπὶ δουλείας, et ὑπηρετεῖν, inservire. πλοῖον εὐῆρες proprie est τὸ σὺν ἐρετμοῖς, metaphorice ἁπλῶς εὐάγωγον.

ἐρέτης, ου. ὁ. (Ῥάω) remex, *ein ruderer, (a rower.)* ἐρέτας ἐπιτηδὲς (pro ἐπιτηδέας, contracte ἐπιτηδεῖς) idoneos remigatores, A, 142. et 309, ἐείκοσι, viginti. ἐρέται ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα, B, 719. ἐρετάων pro ἐρετῶν, β, 319. τοίων, ν, 115. ἐρέταις, α, 280. ἐρέτας, β, 307. π, 349.

ἐρετμὸν, οῦ. τό. et ὁ ἐρετμὸς, οῦ. (Ῥάω) remus, κώπη, *das ruder, (an oar.)* in singulari obtinet masculinum, in plurali neutrum. ἐρετμοῖς, Α, 435. πῆξαι δ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, λ, 77. et 120, εὐῆρες ἐρετμὸν, habilem remum, qui bene remigat; nam potest hoc epitheton et ab ἐρέσσειν esse. cæterum vides in singulari neutrum. sic et 128. et 124, εὐήρεα ἐρετμά. sic, εὐῆρες, μ, 15. ψ, 268, 272. ἀλλ' ἔτυπτον ἐρετμοῖς, ι, 104, 180. δ, 580. μ, 180, i. e. ἐκωπηλάτουν, remigabant. ὁπότε σπέρχοιντο ἐρετμοῖς, ν, 22. ναῦν εἰς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς, ο, 496. sic et loco ex Α citato. δησάμενοι ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ, Θ, 37. et 53, ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν. sic et δ, 782. ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι, ad remos sedentes, λευκαίνον ὕδωρ ξεσταῖς ἐλάταις, μ, 171, 172. et 203, ἐκ χειρῶν ἔπτατο, ex manibus excidebant illis remi. et 205, ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, remos longos manibus urgebant. χερσὶν ἔχοντας, π, 353, ἀποξύνουσιν ἐρετμὰ, lævigant et faciunt remos, ζ, 269, coll. 271.

ἐρετμὸς, ὁ, vide supra.

ἐρεύγω, f. ξω. (Ῥάω) ructo, eructo cum sono duro. hinc Latinorum *rugire* factum. ipsum verbum est fictum ex sono ructantium et vomentium: pertinet tamen sub ῥάω. in genere exprimit sonum durum e gutture emissum. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, de lupis, eructantes cruorem sanguinis, Π, 162, et hoc facto inficientes aquam ex qua biberunt. ἐρευγομένης ἁλὸς, ructante mari exteriori, Ρ, 265, ubi sermo est de ostio fluvii rapidi, cujus influxus in mare, et contra luctans motus maris, sonum asperum facit. dicitur ergo ὡς ἐπὶ στόματος θαλαττίου, tropice. sic, ἐρευγόμενον κῦμα, fluctus et unda ructans quasi, ε, 403. et 438, κύματα ἐρεύγεται ἤπειρόνδε, motus undarum ructant quasi versus littus, et subsiliunt cum sono. et de Cyclope vomente, ι, 374, ὁ δ' ἐρεύγετο (ionice omisso augmento) οἰνοβαρείων, eructabat gravatus vino, et evomebat cum terribili sono. Ταῦρος ἤρυγεν, (aor. 2. a. f. 2. ἐρυγῶ) ex arteria dura sonum edere solet taurus, Υ, 404. et 406, τὸν ἐρυγόντα, sc. taurum. et 403, ἤρυγεν, homo letaliter vulneratus in tergo. conf. ταῦρος. poëta enim ibi imitatur sonum ταύρου σφαζομένου, ὃς τὸ αἷμα ἀνερυγγάνει τῇ διακοπῇ τῆς τραχείας ἀρτηρίας καὶ τῇ διαιρέσει τοῦ στομάχου, si libri non sunt vitiosi, qui legunt ἐρύγοντα: extrusum est ε, et est participium præsentis; ut et ἤρυγε sit poëtice pro ἤρευγε, in imperfecto. ἐρεύγονται πηγαὶ πυρὸς, eructantur fontes ignis. sc. ex Ætna, Py. 1, 40, ad quem locum, et ejus imitatorem Virgilium, Æn. 3, 571, seqq. conf. Gellium Lib. 17. c. 10. ἀναδίδονται, ἀναφυσῶνται. hinc est ἡ ἐρυγὴ, eructatio.

ἔρευθος, εος. τό. (Ῥέω) rubor; proprie faciei quando quis erubescit pudenter, et sanguis subito subterfluit cutem. nam est indidem a ῥέω vel ῥύω, fluo. *die schaamröthe, (a blush.)* deinde in genere, rubor ex sanguine. ἡ ἐρυσίβη, rubigo, morbus segetum et frugum, cœlitus superveniens, hinc quoque est. Strabo, Lib. 8, εὔκαρπος μέν ἐστιν ἡ Τριφυλία, ἐρυσίβην δὲ καὶ γεννᾷ καὶ θρύον· διόπερ ἀντὶ μεγάλης φορᾶς, πυκνὰς ἀφορίας γενέσθαι συμβαίνει κατὰ τοὺς τόπους.

ἐρεύθω, f. εύσω. (Ῥέω) rubrum facio sanguine. ἐρεύθων γαῖαν αἵματι, Λ, 484. ἐρεῦσαι γαῖαν αἵματι, Σ, 329, conf. γαῖαν ad h. l.

ἐρευνάω, f. ήσω. (Ῥέω) quæro, scrutor. fit ab ἐρέω, unde æolice ἐρεύω, dorice ἐρεύνω, et deinde per usum communem ἐρευνάω. sic ab ἐλάω fit ἐλαύνω. verbum ἐρέω hoc eodem significatu est Η, 128. φ, 31. μετὰ ἴχνια ἀνέρος ἐρευνῶν, post vestigia viri scrutans et investigans, Σ, 321, de leæna, cui absenti venator catulos surripuit. sic, ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες, τ, 436, *die spürhunde, (scenting dogs.)* ὁ μὲν, κατὰ μυχὸν θαλάμου ἐρεύνα τεύχεα, quærebat arma, χ, 180. ἐρευνῶν εὑρήσεις, Ol. 13, 161, inquirens et perscrutans Græciam, invenies: nam Ἑλλάδα additum. ἐρεύνασε (Dorico α pro η) ῥιὰς, Ne. 3, 42, scrutatus est fluxus. cæterum cognatio hujus verbi cum ἡ ῥὶν, nasus, apparet. Vide sub ἔρω, ad finem.

Ἐρέφω, f. ψω. (Ἔρα) tego, contego, proprie terra. *ich decke oben zu, mit erde, (I cover at top with earth.)* deinde in genere, tego. est ab ἡ ἔρα, terra; et prima notio est, camerare, *wölben, (to arch,)* quale est in cavis subterraneis et speluncis: primæ autem habitationes creduntur fuisse subterraneæ: et deinde denominatio est retenta, cum et alia fierent tecta. fortasse autem et ipsa ædificia contecta antiquitus fuere terra. ad locum Α, 39, vide compositum ἐπερέφω. καθύπερθεν ἔρεψαν, superne contexere tabernaculum, Ω, 450. εὖ καθύπερθεν ἔρεψα, ψ, 193, bene contexi superne. λάχναι ἐρεφόν (pro ἤρεφον, sicut paullo ante ex Homero ἔρεψα pro ἤρεψα, augmento omisso ionice) νιν γένειον, lanugines contexerunt eum quod attinet mentum, Ol. 1, 110, i. e. ἐστεφάνουν. βοτάνη λέοντος ἔρεφέ νιν, Ne. 6, 73, herba leonis coronavit eum, i. e. τὸ σέλινον, quo Hercules interemto leone Nemeæo coronari voluit: ubi alii legunt ἔρεψε. δύο αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελίνων, Ol. 13, 45. ἐρέφοντα κρανίοις ναὸν, Ist. 4, 93, craniis hospitum operientem templum; ubi de crudeli Antæo sermo est, advenas trucidante, et crania eorum nuda imponente tecto Neptunii templi.

ἐρέχθω, (Ῥάω) frango, contundo, rumpo. est ab eadem origine. δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, lacrimis et gemitibus et doloribus cor frangens quasi, ε, 83, 157. νῆα, ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, navem, quassatam graviter, et contundendam a ventis, nisi adesset ars gubernatoris, Ψ, 317, lacessitam a ventis. *die barke gestossene von den winden, (the vessel tossed by the winds.)* nam ἐρέχθεσθαι est et ἐρεθίζεσθαι.

ἔρημος, vide sequens, et sub βῆσσα.

ἐρῆμος, ήμη, ῆμον. (Ἔρα) proprie est, incultus, ubi nil est nisi terra, ubi non habitatur. nam est ab ἡ ἔρα. deinde in genere, desertus, *verlassen, (desert.)* circumflexus penultimæ est ex antiqua scriptione, ut in ἑτοῖμος, ἑταῖρος, τροπαῖον, etc. pro quo recentiores Attici scripserunt acutum in antepenultima, ἔρημος, ἕτοιμος, etc. et iidem terminationem in ος faciunt communem, ὁ ἡ ἔρημος. τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, sc. πρόβατα vel μῆλα, Ε, 140, desertæ a pastore oves territantur et fugiunt. præcesserant ὄϊες, 137, et id fœmininum reponit poëta 141, sed in medio interserit neutrum, in mente habens θρέμματα vel ποίμνια. *das verlassene heer wird zerstreuet, (the forsaken army is dispersed.)* ἐρῆμα, sc. τοῦ βοηθήσοντος, destituta ab auxiliaturo. ὡς ἴδε χῶρον ἐρῆμον ὅθι ἕστασαν ἵπποι, ut vidit locum vacuum, ubi steterant equi, Κ, 520. ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, γ, 270, in insulam desertam, ubi nulli sunt incolæ. ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ, μ, 351. et hoc fœmininum habent et rhetores, e. c. ἐρήμην κατεδικάσθη, sc. δίκην, ob litem ab ipso desertam condemnatus est. ἐρήμας δι' αἰθέρος, dorice pro ἐρήμης, Ol. 1, 10, vacuum per ætherem. et sic dicitur ὁ ἀνέφελος ἀὴρ, quando nil nisi sol in puro aëre fulget. sic, ἐρήμου αἰθέρος, Ol. 13, 126. καίοντο ἔρημοι, Ne. 10, 134, comburebantur deserti ab aliis. ἐρήμων νώτων γαίης, Py. 4, 46, deserta terga i. e. juga.

ἐρημόω, f. ώσω. (Ἔρα) vastum reddo. inanem et orbum facio. solum facio, in solitudine constituo. πόλεμος ἐρήμωσεν ἑστίαν ἀνδρῶν, bellum orbavit domum viris, Ist. 4, 26. Κάδμου θυγατρες ἐρήμωσαν μέρος εὐφροσύνης, inanem eum fecerunt parte lætitiæ, Py. 3, 173. ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον, postquam suum locum deseruit, Py. 4, 479. τούσδε ὡς μάλιστα ἐρημώσας ἔχε, Eurip. Med. 90, hos quam maxime fac solos esse, ne veniant in turbam hominum, aut ne ad matrem quidem.

ἐρηρέδαται, pro ἐρήρεισνται, vide sub ἐρείδω ad medium.

ἐρήσομαι, vide sub ἔρω prope finem.

Ἐρητύω, f. ύσω. (Ἔρα) cohibeo, retineo. *ich schränke ein, halte zurück, (I repress, detain.)* est ab εἴργω a quo est ἡ εἰρκτὴ, conclave clausum, unde est ἐρκτύω, et extruso euphonice κ, proque eo inserto η, ἐρητύω. μερμήριξεν, ἠὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμὸν, cogitavit, an iram sedaret et cohiberet animum, Α, 192. est ergo fere idem quod κωλύω, quod a κλείω est ortum. ἐρητύειν ἐπέεσσιν, inhibere verbis, sc. studete, Β, 75. et 97, αὐτοὺς κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, cohibebant et regebant. et 164, σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον, tuisque blandis verbis cohibe unumquemque et retine. et 189, τὸνδ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε, aoristi primi forma Ionica; illum lenibus verbis tenere studebat, pro ἠρήτυσε. κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον, Σ, 503, populum sedabant et silere jubebant. ἐρητύσασκε φάλαγγας Τρώων Αἴας, reprimebat turmas, Λ, 566, et ab insequendo morabatur. οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμὸς, Ν, 280, neque ei, ut intrepide sedeat, cohibetur in pectore animus: οὐκ ἐπέχεται τῷ δειλῷ ἡ ψυχὴ, ὥστε ἀτρέμας ἧσθαι αὐτήν· οὐ κατέχεται, ἀλλά που ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει quasi, quod alibi dixit poëta. sed aliter Ι, 458, ἔνθα ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετο ἐν φρεσὶ θυμὸς, tunc mihi omnino non cohibebatur animus in pectore, ut manerem in domo patris irati, et versarer ante oculos ejus quem tantopere læseram. *ich konnte es unmöglich übers herz bringen, (I could not bear.)* οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, Θ, 345, hi jam in castris suis cohibebantur inclusi. sic, παρὰ ὄχεσφιν, Ο, 3, apud currus suos manebant et cohibebant fugam. et 367, παρὰ νηυσίν. sed 723, ἐρητύοντό τε λαὸν, et cohibebant exercitum; ubi est deponentialiter. ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας, Β, 99, 211, pro ἠρητύθησαν κατὰ καθέδρας, coërciti sunt, coërcebant se, per sedilia sua; sedabantur. Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἐρήτυε, ex altera parte retinebat eum, cedere volentem, π, 43. ἑταῖροι μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος, ι, 493, retinere studebant me et inhibere. sic et κ, 442. ἡμίσεες λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες, remanebant ibi, γ, 155. proprie ἐρητύειν est, τὸ διὰ λόγου κωλύειν, et εἴργειν, quia εἴρω et εἴργω sunt cognata: deinde autem in genere, retineo, detineo, cohibeo. Vide sub κατερυκάνω.

ἔρι, vide sub ἐρίπνη.

ἐριαύχην, ενος. ὁ ἡ. (Ἄω) valde elata et ardua cervice, *mit hohem halse, (high-necked.)* a particula intensivâ ἐρι, valde. ejus oppositum est ὁ βυσσαύχην, ενος, qui demissa vel brevi est cervice, ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον, ὁ τὸν αὐχένα συνέχων καὶ τοὺς ὤμους ἀνέλκων: et quia quædam animalia deprimunt cervicem si sunt adoritura hostiliter aliud ζῶον, hinc βυσσαύχην et in probro morali est, *ein ducknack, kopfhänger, (one who hangs his head, a grovelling fellow.)* ἐριαύχενες ἵπποι, Κ, 305. Λ, 159. Ρ, 496. Σ, 280. Ψ, 171. πρὸς διαστολὴν τῶν ὄνων, οὗτοι γὰρ οὐ τοιοῦτοι. ὑψαύχενες καὶ γαῦροι τὴν χαίτην ἵπποι. et est epitheton equorum nobilium.

ἐριβρεμέτης, ου. ὁ. (Βρέμω) qui valde intonat aut sonat. epitheton τραχὺ ipso suo sono, et conveniens τῇ χαλεπῇ Διὸς μήνιδι. Ζηνὸς ἐρι-

βρεμέτεω (genitivus Ionicus pro μέτου) χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν, N, 624. ἐριβρεμετῶν θηρῶν, Ist. 4, 78.

ἐρίβρομος, ου. ὁ ἡ. (Βρέμω) valde sonans et minans. ἐρίβρομοι λέοντες, Ol. 11, 21, graviter rugientes. ἐριβρόμου χθονὸς, Py. 6, 3, i. e. terræ Delphicæ, ubi Pythia cum horrore et voce magna responsa dabat. ἐριβρόμου νεφέλης, Py. 6, 11, horrisonæ nubis.

ἐριβῶλαξ, ακος. ὁ ἡ. (Βάλλω) bonæ glebæ terra, ubi bona est agricultura, et glebæ pingues. est epitheton terræ fertilis. dicitur et καλλιβῶλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον, quod simul et λιπαρὰν σημαίνει γῆν, καὶ εἴκουσαν (cedentem) ἀρότρῳ ἐν τῷ πωλεῖσθαι. est ergo epitheton boni et felicis agri. Τροίην ἐριβώλακα, Γ, 74. ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι, Z, 315. Φθίην ἐριβώλακα, I, 475. ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος, E, 44. ἐν Θράκῃ ἐριβώλακι, Λ, 222. ἐξ 'Ασκανίης, N, 793. ἐν Τροίῃ, Π, 461. Λυκίην, P, 172. et 301, Λαρίσσης. et 350, ἐκ Παιονίης. ἐκ Θρήκης, Υ, 485. ἐν Τροίῃ, Ω, 86. ἀκτὴ ἐριβώλακος ἠπείροιο, ν, 235, in opp. ad insulam: et terra ei apparebat esse pinguis et frugifera.

ἐρίβωλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) idem. κατὰ Τροίην ἐρίβωλον, I, 329. et 363, Φθίην. Τροίην, Σ, 67. ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, Φ, 154. et 252, ἐρίβωλον ἄρουραν. Τροίην, Ψ, 215. Σχερίην, ε, 34.

ἐρίγδουπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) ab ἔρι, valde, interserto γ ad imitandum melius sonum. est epitheton Jovis, tonantis in nubibus, E, 672. H, 411. K, 329. M, 235, nam signa dederat tonitrubus. O, 293. ο, 112, 180. ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, Λ, 152.

ἐριδαίνω, ('Ρέω) certo, certamen ineo, contendo, litigo. proprie, pugno manu vel verbis. idem ac ἐρίζω, factumque ab ἐριδάω, q. v. ἐπέεσσι ἐριδαίνομεν, verbis contendimus, B, 342. ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τε ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν, sicut hi venti certant invicem, Π, 765, de ventis quasi de ἐμψύχοις dictum. εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, si vos ambo, Jupiter et Juno, ob mortales contenditis adeo, A, 574. οὔτι δυνήσεται ἀντία πάντων ἐριδαινέμεν οἶος, pro ἐριδαίνειν, α, 79, non valebit contra omnes deos contendere solus. εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, inquiunt proci de Penelope, β, 206, ob istius præstantiam præ aliis fœminis contendimus et alter alterum vincere procando studemus. νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν, σ, 402, nunc ob mendicum rixamur. μηδὲ ἐρίδαινε μετὰ ἀνδράσι κουροτέροισι, nec contende et rixare inter viros juniores, φ, 310.

ἐριδάω, f. ήσω. ('Ρέω) idem ac præcedens, et ἐρίζω, a cujus f. 2. ἐριδῶ est ortum. possis et simpliciter ab ἐρίζω deductum dicere, mutato ζ in δ, sicut ex ἕζω fit τὸ ἕδος, ex ῥέζω ἔρδω, ex σκύζω σκυδμαίνω, ut et hic fit ἐριδμαίνω. dorice dicitur ἐρίσσω. sic vice versa δ sæpe mutatur in ζ, ut ex ἀρίδηλος fit ἀρίζηλος, ex ἔραδε (i. e. εἰς ἔραν vel γῆν) ἔραζε, etc. nam cognatio harum litterarum ob pronuntiationem est maxima. sic ab ἁρμόζω est ἁρμόδιον, ex φράζω φραδίμων et φράδμων, ex τὸ πέδον πεζὸς, *zu lande, (on land.)* ἀργαλέον δὲ ποσσὶν ἐριδδήσασθαι (duplicato δ ob metrum, præter necessitatem fortasse) 'Αχαιοῖς, Ψ, 792, difficile est, Achæis dubiam facere victoriam currendo, ἐρίσαι αὐτοῖς.

ἐριδμαίνω, ('Ρέω) irrito. factum ex ἐριδάω, interserto μ. ἐρεθίζω, εἰς ἔριν κινέω. σφήκεσσιν ἐοικότες, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν, vespis similes, quas pueri irritent, Π, 260. Vide sub σκυδμαίνω.

ἐρίδουπος, (Τύπω) idem ac ἐρίγδουπος, si duæ priores syllabæ sunt corripiendæ in metro. ἀκτάων ἐριδούπων, littorum maris valde sonantium, Υ, 50. αἰθούσης ἐριδούπου, porticus valde sonantis, Ω, 323. sic, ὑπὸ, sub porticu, γ, 399. η, 345. ἐκ, γ, 494. ο, 146, 191. ποταμῶν ἐριδούπων, κ, 515.

ἐρίζω, f. ίσω. ('Ρέω) certo, certamen ineo, contendo, litigo. proprie, pugno manu vel verbis. ἐρίσαντε, litigantes ambo, A, 6. et 277, ἐρίζειν βασιλῆϊ ἀντιβίην. sic, ἐρίζειν βασιλεῦσιν, B, 214, 247. et 555, Νέστωρ οἶος ἔριζεν, is solus contendebat, et dubium ei principatum in hac virtute faciebat, coll. 553, 554. οὐκ ἂν 'Οδυσσῆϊ ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος, Γ, 223, ubi quoque de certamine laudis alicujus sermo est: non comparare se ei possit. ὃς θεοῖς ἔριζεν, qui contra deos pugnabat, Z, 131. εἰ 'Αφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, si cum Venere contendat de forma, I, 389, omisso κατά. κείνῳ ἐρίσαντες, ei obtrectantes, irati ei, N, 109, opponentes se ei in animo eorum: et sermo est de militibus detrectantibus pugnam, odio imperatoris sui. sed, Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, Φ, 185, cum Jovis filiis certare, iisque opponere te. sic, ἵπποις αὐτοῦ ἐρίζειν, Ψ, 404, equos ejus æmulari velle aut superare. ποσὶ δὲ (est ablativus instrumenti) οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν, sc. τῷ 'Αχιλλεῖ, cursu non potest certare cum hoc, N, 325. ἐρίζητον περὶ ἴσης, litigant de æquo jure, M, 423. ὁπότε ἐρίσειαν περὶ μύθων, quando contendere vellent quis potior sit eloquentia, O, 284. τόξῳ οὔτις σοὶ ἐρίζεται, arte sagittandi nemo contendit tecum, E, 172, attice pro ἐρίζει, media forma pro activa. οὔτις βροτῶν ἐρίζοι Διΐ, δ, 78, nemo mortalium contendere possit contra Jovem aut se ei comparare. ut ergo sæpe ἐπὶ συγκρίσεως ponatur hoc verbum. et 80, ἀνδρῶν δ' ἤ κέν τις μοι ἐρίσσεται ἠὲ καὶ οὐκὶ κτήμασιν, de opibus fortasse aliquis mecum contendet, vel etiam non, an majores habeat. οὐκ ἔοικε θνητὰς ἀθανάταις δέμας (κατὰ) καὶ εἶδος ἐρίζειν, ε, 213. ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν (ionice pro ἐρίζειν) οὐκ ἐθελήσω, Θ, 223, cum viris antiquis ego contendere nequeo. et 225, οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων, qui sane etiam cum diis contendere poterant de sagittando, ubi ἐπὶ ἐξισώσεως ponitur. et 371, ἐπεί σφισιν οὔτις ἔριζεν, quia illis nemo se parem putabat in hac arte, ἐξισοῦτο. δρηστοσύνῃ (opere faciendo) οὐκ ἄν μοι ἐρίσειεν βροτὸς ἄλλος, ο, 320, *im arbeiten soll es mir wohl keiner zuvor thun, (none can surpass me in work.)* τὼ ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν, contendunt inter se ambo, σ, 38. et 276, οἳ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν, qui certare vellent quis sit potior procus. οὐδ' ἄν τις ἐρίσειε βροτὸς ἄλλος αὐτῷ, τ, 286. οὐδέ κε τίς σοι ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε, non sane alius certet tecum consilio dando, ψ, 126. οὐκ ἐρίζει χειρόνεσσιν ὁ φθόνος, Ne. 8, 38. ἐρίζοντι, dorice pro ἐρίζουσι, certant, Ne. 5, 72. ἐρίζειν οὐ πρὸς θεὸν, Py. 2, 162, contra deum contendere non oportet. οὐκ ἐρίζων, Py. 4, 507, i. e. οὐ ψέγων καὶ ἐπιπλήττων. sic Hesiodus, ἔΕργ. 714. ἐρίσας ἀμφὶ γάμῳ, Ist. 8, 61. ἐρίζεται, certat, Ol. 1, 155. ἐριζόμενος τοῖς, Ist. 4, 49. ἐριζόμεναι νῆες, Ist. 5, 4, certantes naves, quænam sit agilior.

ἐριήρης, ὁ ἡ, vide sequens.

ἐρίηρος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) valde conjunctus et aptus. a syllaba intensiva ἔρι, et Ionico η loco α. ὁ ἄγαν ἀραρὼς καὶ ἡρμοσμένος καὶ μὴ δυαζόμενος, firmus, certus in conjunctione, non dubitans. μάλα μέν σοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος ἔσομαι, Δ, 266, *feste bey dir haltend, sehr zugethan, (strongly attached to thee.)* ἐρίηρον ἀοιδὸν, valde aptum et gratum musicum, α, 347, τὸν ἐναρμονίως ᾄδοντα, τὸν πάνυ ἁρμονικόν. sic et Θ, 62, 471. in plurali ponitur per metaplasmum in tertia declinatione, ut pro ἐρίηροι ἑταῖροι dicatur ἐρίηρες, οἱ ἄγαν ἀρηρότες, valde adjuncti et conjuncti et apti socii, Γ, 47, 378. Θ, 332. N, 421. Π, 363. Ψ, 6. ι, 100, 172, 193, 555. κ, 387. μ, 199, 397. non ergo pertinet hoc nomen ad ἐράω et ὁ ἔρως: nam fit frigidius, si intelligas ἐπιθυμητός. est potius id, quod Latini vocant *necessarius, genau verbunden, (closely connected.)* ex quo deinde sequitur ἡ φίλια. possis pluralem et ab ὁ ἡ ἐριήρης derivare, ut sit pro ἐριήρεες, per syncopen.

ἐρίθεια, ἡ, vide sub ἔρις, ad finem.

ἐριθηλής, εος. ὁ ἡ. (Θάλω) valde virens et florens. ἀλωάων ἐριθηλέων, arvorum cultorum valde virentium et lætorum, E, 90. μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους, K, 467. ἔρνος ἐριθηλὲς ἐλαίας, P, 53. et est fere idem quod θηλέθον vel τηλεθάον.

ἔριθος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) proprie notat mulierem lanificam, *eine spinnerin, (a female spinner;)* ab τὸ ἔριον. et quia id præcipuum opus erat ancillarum; hinc deinde ad omnes operarios et mercenarios translata vox. αἱ ἔριθοι sunt αἱ ἐριουργοὶ γυναῖκες: οἱ ἔριθοι sunt οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι, e. c. ἀμητῆρες, ut Σ, 550, ἔριθοι ἤμων, mercenarii metebant, capientes manu manipulos, desectosque ordine deponentes, sicut mulieres lanas suas solent. et 560, δεῖπνον ἐρίθοισι. Vide sub ἔρις et χερνῆτις.

ἐρικλαγκτης, ὁ, vide sequens.

ἐρίκλαγκτος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) valde strepens. dicitur et ὁ ἐρικλάγκτης, ου. ἐρικλάγκτην γόον, Py. 12, 38, ubi et legitur ἐρίκλαγκτον, i. e. μεγαλόηχον, vel potius, valde lugubriter et per intervalla sonantem.

ἐρικυδής, έος. ὁ ἡ. (Κύω) valde præstans dignitate et decore. ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, attigit mensuram pubertatis valde conspicuæ et decoræ et gratiosæ, Λ, 225, et sermo est de principe magno. notum autem est, quam conspicuus et venerabilis sit juvenis princeps formosus. Λητοῦς ἐρικυδέος ἠρασάμην, inquit Jupiter, adamavi eam gloriosam, Ξ, 327, nam peperit natos ingentes, et ipsa adoratur per orbem. οὔ τοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, Γ, 65, dona valde honestantia et præstantia. sic, οὐκ ἐστι ῥηΐδια δαμῆναι, non facile possunt vinci, Υ, 265, de armis Vulcani; sicut loco priore de formositate eximia. δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα δώμασιν ἐν Πριάμου, Ω, 802, epulabantur splendidum epulum; in funere Hectoris, *ein herrliches maal, (a splendid feast.)* sic et γ, 66, de sacro epulo, in domo Nestoris sacrificantis. et ν, 26, in domo regis Alcinoi. et υ, 280, de procis, in domo Ulyssis sacrificantibus; cum reliqui nobiles cives in luco Apollinis essent et sacra facerent. χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντο ἐρικυδέα δαῖτα, valde elegans epulum, κ, 182, de sociis Ulyssis, cervum egregium in venatione nactis. θεῶν ἐρικυδέα τέκνα, λ, 630, sc. Theseum et Pirithoum. et 575, Τιτυὸν, Γαίης ἐρικυδέος υἱὸν, Telluris valde venerandæ. coll. 579, nam dea Tellus major est Latona.

ἐρίμυκος, ου. ὁ ἡ. (Μύκω) mugiens valde. βοῶν ἐριμύκων, Υ, 497, de triturantibus. et Ψ, 775. ὄνθος, fimus boum. βοῦς ἐριμύκους, ο, 235.

ἐρινάζω, vide sequens.

ἐρινεός, οῦ. ὁ. (Ἄω) caprificus, *wilder feigenbaum, (a wild fig-tree.)* est a τὸ ἔρνος: nam hæc arbor in primis læta est ramis. scribitur alibi et ὁ ἐρινὸς, et fructus ejus τὸ ἐρινόν. τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας, φύλλοισι τεθηλὼς, in hoc caprificus est ingens, foliis læte vestita, μ, 103. et 432, μακρὸν ἐρινεόν. et ibi una ejusmodi erat arbor. in Iliade vero ἐρινεὸς est locus, περιέχων πολλοὺς ἐρινεούς. confer ἀσφοδελός. Strabo sic describit hunc locum: τραχύς ἐστι τόπος, ἐρινεώδης, τῷ μὲν ἀρχαίῳ κτίσματι ὑποπεπτωκὼς, (prope antiquam a Græcis oppugnatam urbem) τῆς δὲ νῦν πόλεως (Augusti ævo) ἀφεστηκώς: φηγὸς (alius locus poëtæ memoratus καὶ κατέχων φηγοὺς) δὲ μικρὸν κατωτέρω τοῦ ἐρινεοῦ. est ergo in Iliade λέξις περιεκτικὴ, quæ sylvam ejusmodi arborum notat. sic ἀσφοδελὸς λειμὼν, ἐν ᾧ πολλοὶ ἀσφόδελοι. λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεὸν, ἔνθα μάλιστα

ἄμβατός (adscensu facilis) ἐστι πόλις, Z, 433, circa eum locum enim humilior erat murus Trojanus, aut alias facilior ad aggrediendum. ἀναβατὸν ἦν τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος ex hoc loco. παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο, Λ, 167. ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵνα ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 37, ubi ἐρινεὸν positum est ut totum, cujus partes sunt οἱ νέοι ὄρπηκες, novelli ramuli, ὧν μόνων καὶ ἦν χρεία αὐτῷ, fortasse εἰς διαπλοκήν τινα τῷ τόπῳ τῆς ἄντυγος, ὡς εὐλυγίστων, οὐ μὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἄντυγα. positum ergo pro: ἐρινεοῦ νέους ὄρπηκας: et præposuit totum, deinde addidit partem. nam ipsum ἐρινεοῦ ξύλον non satis aptum εἰς ἅρμα solidum, διὰ τὸ εὔθραστον, ob fragilitatem; nisi se voluerit ille committere συκίνῃ ἐπικουρίᾳ, ficulneo præsidio, ut in proverbio est. fortasse autem ἐρινεὸς et hoc loco est locus, ubi alios ὄρπηκας aliarum arborum intersertatum secabat. παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα, X, 145, erat ergo elata ῥάχις τις, ἐρινεοὺς ἔχουσα, ὑψηλὴ, πρὸ τῆς Τροίας. in prosa est ὁ ἐρινὸς, et poëta interseruit τὸ ε. hinc est verbum ἐρινάζειν, etiam fructus nonnunquam ὁ ἐρινός. unde dicterium apud Athenæum, πέπων ἐρινὸς, ἀχρεῖος ὢν εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, i. e. ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας. cujus explicationem quære apud Athen. fert hæc arbor bis per annum: et quia crescit αὐτοφυῶς, hinc apte in Odysseâ hanc et non aliam arborem ad Charybdim memorat; simul et, quia valde magna, ramisque crassa, ad sustinendum Heroëm.

ἐριννύες, vide sub μήτηρ, prope medium.

ἔρινον, τὸ, **ἐρινὸς**, ὁ, vide sub ἐρινεός.

ἔριον, τὸ, vide εἶριον.

ἐριούνης, ου. ὁ. (Ὄνω) valde juvans et opitulans. ab ἐρι, particula insep. valde, et ὀνέω, i. e. ὠφελέω: ὁ ἄγαν ὀνῶν καὶ ὠφελῶν. est epitheton Mercurii, ἐριούνης Ἑρμείας, Υ, 34. Θ, 322. qui argutius etymologias scrutantur, priorem compositi partem ab εὑρεῖν esse dicunt, ὁ ἐφευρετικὸς ὀνήσεως.

ἐριούνιος, ου. ὁ. (Ὄνω) idem. σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς, potens et valde utilis Mercurius, Υ, 72. αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν, Ω, 360, 440, 457, 679, ubi est loco nominis proprii de Mercurio.

ἐρίπλευρος, ὁ ἡ, vide sub τρίπλευρος.

ἐρίπνη, ης. ἡ. (Πνέω) locus altus. est ex particula ἐρι, valde, nimium, et πνέω, quia ibi valde vento expositus est; vel quia ibi valde spirat, qui adscendit. ἐπάλξεων ἐρίπναι, munitionum altitudines et summitates, Eurip. Phœn. 1175, et passim.

ἐρίπτω, ἐριπὼν, vide sub Ἐρείπω.

ἔρις, ιδος. ἡ. (Ῥέω) lis, contentio, certamen. *streit, zank, (quarrel, contention.)* est ab εἴρω, necto, jungo; omnis enim contentio jungit saltem duos, *hänget sie zusammen und aneinander, (unites them:)* nam procul semoti nihil certant invicem. Et proprie notat hoc nomen pugnam bellicam. οὔστε Κρονίων θυμοβόρου ἔριδος μένει ξυνέηκε μάχεσθαι, quos Jupiter mortiferæ contentionis robore commisit pugnare, H, 210. et 301, ἐμαρνάσθην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο, pugnabant ex contentione mortifera: nam θυμοβόρος est, vitam vorans, et indicatur pugna bellica. sic Π, 476, συνίτην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο, coibant de certamine mortifero, i. e. pugnabant ferro de vita. sed T, 58, θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης, inquit Achilles placatus ad Agamemnonem, cum mortali lite irasceremur ob puellam. hinc alius dixit, ἐκπίνει τὴν ψυχὴν ἡ ἔρις, quando sic contendimus odio, ut alterum vel interfectum cupiamus. κακὴν ἔριδα, malum certamen, ad interitum spectans, Γ, 7, προφέρονται, adferunt grues pygmæis. et Λ, 529, προβαλόντες, strenue exserentes certamen pugnæ. est et ἀγαθὴ ἔρις, quando bonis nos adjungimus eosque æmulamur. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος, pugnantes, prœliantes, E, 861. Ξ, 149. et 389, αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο ἐτάνυσαν, gravissimum certamen pugnæ intenderunt. τόση γὰρ πολέμου δέδηε, P, 253, tanta contentio pugnæ accensa est. θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας, deos pugnantes invicem, Φ, 390. ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, N, 358, contentionis fortis et pugnæ consertæ funem tractantes. ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσε Κρονίων, contentionem validam intendit Jupiter, Π, 662. θεοῖς ἐνέπεσεν ἔρις βεβριθυῖα, Φ, 385, quam et βαρεῖαν vocamus, et quæ ἐμπίπτει ὡς βάρος. et 394, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις. Ζεύς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, inquit Agamemnon, B, 376, in certamina nihil proficientia. et sine dubio loquitur rex de bello Trojano, cujus finem non videat, postquam cum Achille de puella contendere inceperit. αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε, ubi omnia tria notant idem, A, 177, *streit und krieg und gefechte, (quarrel and war and battle:)* de Achille. eadem verba Jovis ad Martem, E, 891, ex quo loco sensus verus maxime apparet. τὸ ἀεὶ φίλερι minime ponitur in laude: nam χρὴ μὲν πολεμικὸν εἶναί τινα, (strenuum bellatorem, si opus est) οὐ μὴν φιλοπόλεμον, (sed nequaquam cupidum pugnandi.) τίς αὐτοὺς ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, quis eos commisit ut contentione acerba pugnarent, A, 8, ubi de lite simpliciter. et 210, λῆγε ἔριδος, cessa a pugna, ne pugna ferro. et 319, ἔληγε ἔριδος, desiit a contentione. μεμαυῖα (cupida Juno) ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, E, 732, pugnæ martiæ. et 740, ἐν δ' ἔρις, sc. ἐν τῇ αἰγίδι, in scuto illo divino, inerat pugna depicta nimirum, ut persona. μηδὲ ἔθελε ἐξ ἔριδος σοῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι, nec velis pugna martia pugnare cum viro te fortiore, H, 111. λῆγε ἔριδος κακομηχάνου, desiste a lite, mala operante, I, 257, inquit Ulysses ad Achillem. ἔριδος ἀργαλέης μέγα νεῖκος ὀρώρει, P, 384, ubi de pugna martia. ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος, inquit Achilles ad Agamemnonem, T, 64. κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων, Υ, 66, nam pugnabant. et 134, θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι. et 251—254, ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας, αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος περὶ θυμοβόροιο νεικοῦσι ἀλλήλαισι μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, ubi vides, verbalem contentionem iratam describi. omnis autem ira per se est θυμοβόρος, vitam vorans. λῆγε ἔριδος, inquit fluvii præses ad Vulcanum, τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; Φ, 359, 360, quid mihi cum pugna et auxilio militari? et 513, ἐξ ἧς (Ἥρης) ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, a qua Junone inter deos pugna est dependens et injuncta. ἔριδι ξυνελαύνειν, pugna martia conserere manus, X, 129, et deest ἡμᾶς. προτέρω ἔτι ἔρις γένετο ἀμφοτέροισιν, ulterius etiam progressa esset contentio utrisque, Ψ, 490, coll. 492, *sie wären weiter an einander gerathen, (the dispute had proceeded farther on both sides.)* εἵνεκα ἐμῆς ἔριδος, inquit Helena, Γ, 100, et additur, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκα ἀρχῆς, propter initium Alexandri, qui causa est belli, et propter contentionem et pugnam de me. nam ἡ ἔρις semper δευτερεύει, καὶ γίνεται διὰ τὸ προκατάρχον. ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, Υ, 55, et inter eos gravem pugnam ruperunt, i. e. pugnare eos fecerunt ob odium acerrimum, et multis in partibus: ut notetur pugna dispersa per plurimas partes. et 48, ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, excitata est pugna vehemens exercitum quatiens. et τὸ ῥηγνύειν potest intelligi de hic illic ruptis ordinibus per cædes. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος, utinam lis et ira tolleretur ex diis hominibusque, inquit Achilles, Σ, 107, sero sentiens mala inde manantia. quia mundi compages cohærere putatur ex certamine mutuo elementorum; hinc ὁ σοφὸς Ἡράκλειτος reprehendit hunc locum, quasi mundi interitus optetur. Sed sermo h. l. non est de diis physicis, sed mythicis, nec de utili rixa sed de prava. Contentio inter principes nonnunquam ex θεομηνίᾳ (ab ira dei) oritur, et est causa magni mali, γ 136—150, ubi Minerva irata (i. e. consilia non probe expensa) dicitur ἔριν concitasse inter ambos Atridas. et Jupiter, 161, ἔριν ὦρσε κακήν. ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν, luctabatur cum eo in certamine, δ, 343. ρ, 134. ἔρις ἔργοιο, contentio operis faciundi, contentio quis plus operis facere possit ruri, σ, 365. et 13, ἀλλ' ἄνα, (i. e. ἀνάστηθι, surge hinc et abi) μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται, inquit Irus ad Ulyssem; etiam contentio manibus. ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται, aliqua pugna, υ, 267. ἔριδα προφέρουσαι, ζ, 92, æmulationem ostendentes ancillæ, quænam possit aptius et strenuius opus facere lavando vestes. ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων, Θ, 210, quicunque hospiti activo suo contentionem movet de certaminibus ludicris. ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, π, 292. τ, 11, litem excitantes inter vos, et pugnam. ὁ ἡ ἔριθος potest esse, celer ad contentionem, ἔριδα θοῶς προφέρων, unde est ἡ ἐρίθεια, litigiositas, pugnacitas. χαλεπὴ δ' ἔρις, difficilis est contentio, Ne. 10, 135. ἔριν, τὴν Ἀδράστου καὶ Καδμείων, Ne. 8, 87, i. e. bellum Thebanum. ἔριδα στρέφοι, Ne. 4, 152, contentionem avertat. Vide sub πόλεμος, paullo a medio, et Ἔρις in R.

ἐρισθενής, έος. ὁ ἡ. (Στάω) valde validus. Διὸς ἐρισθενέος παῖς, N, 54, potentissimi Jovis filius. πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος δῶμα, T, 355, Jovis. χαλεπόν σοι, ἐρισθενέος Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, Φ, 184, grave tibi erit, contra filios præpotentis Jovis contendere. ἡ δὲ (Venus) νέον παρὰ πατρὸς ἐρισθενέος ἐρχομένη, Θ, 289, a Jove. est ergo epitheton summi dei apud poëtam, a particula inseparabili intensiva ἐρι: et notat absolute.

ἔρισμα, ατος. τό. (Ῥέω) concertatio, lis. μὴ τοῦτο νεῖκος σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγα ἔρισμα μετὰ ἀμφοτέροις γένηται, Δ, 38, inquit Jupiter ad Junonem.

ἐρίσσω, dorice pro ἐριδάω, q. v.

ἐριστάφυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) grandibus et generosis uvis. ἄμπελοι φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον, ι, 111, i. e. οἶνον ἀπὸ σταφυλῶν μεγάλων γινόμενον, nam est per figuram poëticam sic positum, pro ἄμπελοι ἐριστάφυλοι, vites grandibus et insignibus uvis vestitæ. et 358, φέρει ζείδωρος ἄρουρα οἶνον ἐριστάφυλον.

ἐριστός, ή, όν. (Ῥέω) de quo contenditur. ab ἐρίζω.

ἐρίτιμος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) valde pretiosus, *sehr schäzbar, (very valuable.)* a particula intensiva ἐρι. αἰγίδα ἐρίτιμον, valde pretiosam et suspiciendam ægidem, quæ tota est aurea et divina, B, 447. O, 361, coll. 309. ἐριτίμου χρυσοῦ, I, 126, 268.

ἐρίφλοιος, vide sub δρῦς, ad medium.

ἔριφος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) hœdus, *eine junge ziege, (a kid.)* est ab ἐρι, particula intensiva, et πούς, pes; quia animal est valde firmis pedibus et ad scandendum aptis per aspera. pertinet ad γένος τῶν μήλων. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι, αἵτε ἐν ὄρεσσιν διέτμαγεν, ἀνάλκιδα θυμὸν ἔχουσαι, Π, 352. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Ω, 262, raptores publici agnorum et hœdorum; uti increpat Priamus filios suos delicatiores, et notat eorum τρυφὴν ἄκραν τῶν οὕτω ἁπαλοῖς χαιρόντων ἐδέσμασιν. στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ι, 220. et 226, ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες, quo loco simul

vides morem antiquorum nobilium oberrantium, et de rapto se locupletantium. ϑαλλὸν ἐρίφοισι φορῆναι, frondem hœdis ferre, ρ, 224. et 242, μηρία ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, incendit diis. sic et τ, 398. quia ἔριφοι delectantur ϑαλλοῖς, frondibus, hinc ἑταίρα τις ἐπιφανὴς, Νικὼ, ἐπεκαλεῖτο αἲξ, διότι τὸν μέγαν ἐραστήν ποτε κατέφαγε, Θαλλὸν, τὸν κάπηλον. cæterum nomen αἲξ ab ἀΐσσω, ruo cum impetu, deductum, videri potest; ut cum ἔριφος eadem sit denominationis ratio, ab agilitate et firmitate pedum videlicet. Vide sub Αἴξ.

ἐριώλη, vide sub Ποσειδῶν in R.

ἑρκεῖος, εία, εῖον. (Ἔρα) ad septum vel murum pertinens. pro ἑρκέϊος. sic ab ἡ Κέως, quæ est insula, fit ὁ Κεῖος, civis ejus insulæ, et ὁ Κεῖος. Διὸς μεγάλου πρὸς βωμὸν ἑρκείου, χ, 335, quæ ara erat in aula sub dio: nam Jupiter ὁ ἔφορος τοῦ ἕρκους, i. e. τοῦ περὶ τὴν αὐλὴν τειχίου. sic idem dicitur ἑταιρεῖος, i. e. ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας: quod et scribitur ἑταίρειος.

ἑρκίον, ου. τό. (Ἔρα) septum, murus. ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς ῥεῖα, transilii septum aulæ facile, I, 472. αὐτὸν πρὸς ἑρκίον αὐλῆς εἷσεν ἀνακλίνας, σ, 101, eum ad septum vel murum aulæ sedere fecit, dorso acclinans eum muro. alii scribunt τὸ ἕρκιον.

ἑρκίτης, vide sub δούλη, et Ζεὺς in R.

ἕρκος, εος. τό. (Ἔρα) septum, id quod includit et circumdat locum aliquem aut rem. *ein zaun, eine abhegung, eine schiedewand, (a fence, hedge, partition.)* ὁ φραγμός. est ab εἵργω, includo. ἕρκεα ἀλωάων, E, 90, i. e. οἱ τῶν ἀμπελοφύτων χωρίων φραγμοὶ, *die wände um die weingarten, (the fences of the vineyards,)* τὰ εἴργοντα. sic et ἀλωὴν, περὶ δὲ ἕρκος ἔλασσε, Σ, 564. ὄρχατος, (hortus) περὶ δὲ ἕρκος ἐλήλαται, η, 115, ductus erat. πλῆντο δὲ αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, ϑ, 57, implebantur porticus et septa et domus viris, *die vorhallen und höfe und sale, (the porches and courts and halls.)* λίπε δὲ ἕρκεά τε μέγαρόν τε, π, 341, reliquit aulam et palatium, i. e. ἀνεχώρησε καὶ μακρὰν γέγονε τοῦ οἴκου, coll. 343. sic et ρ, 604. τοὺς μὲν εἴασε κατὰ ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι, υ, 164, sivit porcos illos pasci ad septa pulcra, *an dem schönen gemauer um den schlosshof, (by the fine wall round the court-yard,)* ubi multæ herbæ crescebant ad murum. ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, in aula nostra, φ, 238, 384. ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς, pulcri septi vel muri aulæ, χ, 442, nam τὸ τεῖχος quoque est ἕρκος, sicut et ὁ τοῖχος. sic et 459. ἕρκεος ἐντὸς, intra septum vel ædificium, ψ, 190, *auf dem hofe, (in the court.)* ἀλωῆς ἔμμεναι ἕρκος, ut illæ spinæ sint sepes horti, ω, 223. intra septum, in aula, solebat esse βωμὸς, Διῒ Ἑρκείῳ sacer: εὔχετο, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, in media aula, Π, 231. Ω, 306. metaphorice τὸ ἕρκος quoque sæpe ponitur. Ἀχιλλεὺς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖς πέλεται πολέμου, A, 284, est magnum omnibus propugnaculum in prœlio, *eine brustwehr, eine schutzmauer, (a bulwark.)* nam stabat semper in primis, défendebatque suos velut murus. Αἴας, ἕρκος Ἀχαιῶν, Γ, 229, *eine vormauer, (a bulwark,)* quasi. sic et Z, 5. et πολέμου est pro ἐν πολέμῳ, in pugna. sic et H, 211, coll. 219, quod facete dictum: nam ἕρκος est τὸ τεῖχος, et μέρος τι τείχους est ὁ πύργος: additur enim ibi, quod iste Ajax, ἕρκος Ἀχαιῶν, gestaverit clypeum veluti πύργον. hinc alibi πύργος αὐτῆς est pro, τεῖχος ἐν μάχῃ. πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν (post equestrem aciem) στῆσεν, ἕρκος εἶναι πολέμου, i. e. ἐν πολέμῳ, Δ, 299, post equites stabat pedestris acies, habens intervalla quædam, per quæ equites fessi se reciperent, et quæ alibi vocat γεφύρας πολέμου: quo facto statim se jungebant pedites, ut hosti venienti resisterent velut murus. et 137, ἕρκος ἀκόντων, septum et tutamen contra jacula; ubi sic vocat thoracem. sic E, 316, ἕρκος εἶναι βελέων, ut tutamen sit contra tela. ergo ἕρκος est omne id, quo tutamur nos contra periculum. ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων, O, 646, ubi sic vocat clypeum magnum, qui tegebat virum totum instar muri: ἀνδρομήκης ἀσπὶς, defendens a telis τὸν σκεπόμενον. et 567, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, munieruntque naves, i. e. castra sua, muro ferreo, i. e. ferro armatis et dense junctis viris. hinc Apollo sumsisse videtur, cum juberet Athenienses defendere se muro ligneo, i. e. navibus; sicut h. l. naves defenduntur muro ferreo, i. e. ferratis hominibus. ἕρκος ὀδόντων, septum dentium, i. e. τὰ χείλη, Δ, 350. Ξ, 83. α, 64. γ, 230. ε, 22. τ, 492. φ, 168. et duplex accusativus sic est supplendus: ἔπος ἔφυγέν σε, κατὰ τὸ ἕρκος ὀδόντων, verbum fugit a te, quod attinet septum dentium ex quo effugit. ὅς κε πίῃ (τοῦτο φάρμακον) καὶ πρῶτον (semel) ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, transerit per septum dentium, i. e. per labia, κ, 328; nam hoc loco repetendum est, φάρμακον, in nominativo. quod apparet ex I, 409, ἐπεί κεν ἀμείψεται (ἡ ψυχὴ, anima, vita) ἕρκος ὀδόντων, quando semel exierit e labiis et ore: vita enim efflari in morte dicitur. ergo est pro, cum semel re vera mortuus fuerit. ὅτε ἂν κίχλαι ἕρκεϊ ἐμπλήξωσι, quando turdi impegerint se parieti, χ, 469, ubi in stilo venatorio ἕρκος vocatur rete illud, δικτυῶδες μηχάνημα, quod expanditur alte contra aviculas. potest et esse, σχοῖνος μακρὰ, ἧς βρόχοι ἀπῃώρηνται πρὸς ἰσότητα σύμμετρον, funis crassus et longus in alto expansus, ad quem laquei ordine æquali dependent, *an welchem schlingen nach der reihe hangen, (to which snares are attached at equal distances;)* quales laqueos nostri venatores turdorum, ad curva ligna solent suspendere, cum cibo una appenso. sic et πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν dicuntur ἕρκη. in genere dantur ἕρκη κήπων, οἴκου, αὐλῆς, etc. sic ὀδόντες sunt ἕρκος γλώσσης, ὀδόντων δὲ τὰ χείλη: ut igitur lingua duplici sit septo inclusa, ne verba alata temere evolarent. hinc verbum temere aut præter rationem prolatum, quasi fugere violenter ex his septis dicitur; quod debuisset retineri intra os. alibi labia dicuntur πύλαι στόματος. ὑπὲρ ἕρκος ἅλμης, Py. 2, 147, i. e. super superficiem maris, ὑπὲρ ἐπιφάνειαν. ἕρκος οἷον, quasi murus, Py. 5, 151, ὡς ὀχύρωμά τι. ἑρκέων δολίων, Ne. 3, 89, ubi sic vocat τὰ λῖνα, retia, contra cervos expandi solita. ἐν ἕρκεσιν ἀγγείων, in septis vasorum, i. e, in vasis, Ne. 10, 68.

ἕρμα, ατος. τό. (Ῥέω) stabilimentum, fulcrum. est pro ἔρεισμα, per syncopen, et spiritu Attico, vel ex regula: breves vocales quas sequitur ρμ, δασύνονται, ut ὅρμος, ἅρμα, etc. exceptis paucis. ἕρματα νηῶν, A, 486. B, 154, fulcra navium subductarum: et sunt τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἐκ ξύλων ἐρείσματα, ἐφ' ὧν αἱ νῆες ἐρείδονται. vocantur alias τὰ φαλάγγια, longa rotunda ligna, quibus superstabat navis in sicco. ἕρμα πόληος ἔσκεν αὐτοῖς, columen urbis erat is illis, Π, 549, Sarpedon Trojanis. sic et in singulari vocantur proci, adolescentes nobiles, ψ, 121, ἡμεῖς δὲ ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, nos spem et stabilimentum civitatis interfecimus: metaphora sumta a fulcris. *die stütze der nation, (the prop of the nation.)* ἰὸν, ἕρμα ὀδυνῶν, sagittam, stabilimentum dolorum, infigens dolores, Δ, 117, ἐν ᾧ αἱ ὀδύναι οἷον ἐνοικοῦσι καὶ ἐνερείδονται, ὥστε, ὅπου αὐτὸς εἰσέλθῃ, ἐκεῖ καὶ ϑανασίμους ὀδύνας συνεισέρχεσθαι. præterea τὰ ἕρματα sunt et ornatus muliebris, infixus auribus, κόσμος γυναικεῖος ἐνώτιος, τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια. ἐνῆκεν ἕρματα εὐτρήτοισι λοβοῖσι, bene perforatis auriculis, Ξ, 182, de Junone ornante se. ἕρματα δύο, τρίγληνα, μορόεντα, inaures duas, triplices, σ, 296. ut ergo etiam ad εἴρω, jungo, referri possit, præterea notat ἕρμα quoque ϑαλασσίαν πέτραν, maxime sub aquis latentem, λίθον ὕφαλον. etiam arenæ, quibus oneratur navis, mercibus aliis vacua, ne evertatur a fluctibus levitate sua, *der ballast, (ballast,)* sic vocantur; τὸ βάρημα νηὸς πρὸς τὸ μὴ ἀνατρέπεσθαι ἐν τῷ πλεῖν: quam ἔνθεσιν nisi habet ejusmodi vacua aliis mercibus navis, ἀνερμάτιστος dicitur. Vide sub εἴρω.

ἕρμαιος, differt ab ἑρμαῖος, vide sub Ἑρμῆς in R.

ἑρμὶν, ῖνος. ὁ. (Ῥέω) pes lecti, ὁ τῆς κλίνης ποῦς, ὁ κλινόπους. dictus sic, παρὰ τὸ ἕρμα κλίνης εἶναι, quia lectus eo innititur. ἀμφὶ δὲ ἑρμῖσιν χέε δέσματα, circa pedes lecti decubitorii, i. e. circa spondam, fudit vincula Vulcanus, deprehensurus mœchos, ϑ, 278. ἑρμῖνα ἀσκήσας, unum lecti pedem elaborans, ψ, 198. et sine dubio simul sic, sursum supra lectum elatum lignum ad quatuor angulos, vocatur, *die bettpfoste, (the bed-post.)* solebat Mercurius his lignis insculpi, ut dator somni.

ἔρνος, εος. τό. (Ἄω) germen, arbor novella terete trunco enascens, ramis et foliis juveniliter læta. *ein frisch jungs gewächs von baum, ein junger aufgeschossener baum, (a flourishing young tree.)* est a τὸ ἔαρ. ἔρνος ἐριθηλὲς ἐλαίας, P, 53, quod ibi latius describitur in parabolâ. ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, Σ, 56, *schoss in die höhe und wuchs wie ein junger frischer baum, (shot up and grew like a fresh young tree.)* sic et 437. φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον, ζ, 163, palmæ recens germen succrescens, collato 157, nam est idem quod τὸ ϑάλος: εὐθαλὲς φυτὸν, *ein frischer schöner junger stamm, (a fresh, handsome young tree.)* τὸν ἐπεὶ ϑρέψαν ϑεοὶ ἔρνεϊ ἶσον, sc. Τηλέμαχον, ξ, 175. nonnunquam ἔρνος notat et τὸ ἄνθος et τὸν ὄζον. semper autem ἐξαίρετόν τι, *das sich ausnimmt und hebet vor andern seines gleichen, (something that excels, that raises itself above, the rest of its kind.)* ἔρνεϊ Τελεσιάδου, Ist. 4, 77, surculo seu ramo, i. e. filio. nam τὸ ἔρνος ponitur et pro sobole metaphorice: et h. l. est respectu patris. ἔρνεα στεφανωσάμενος, Ne. 6, 32, ramis coronatus. ἔρνεσι Λητοῦς, surculis Latonæ, i. e. natis, *den zweigen und pflanzen, (the scions.)* ergo h. l. et respectu matris. ἔρνεσιν ἐμπορφυρέοις, Ne. 11, 37, ramis purpureis. ἀθρόοις, Ist. 1, 38. et 94, ἐξαιρέτοις.

ἕρξω, fut. vide ἔργω et ἔρδω.

ἔρος, ου. ὁ. (Ῥέω) amor venereus. cupiditas vehemens quævis. hæc forma nominis Æolica magis: sed ὁ ἔρως, ωτος, recentioribus usitatior. nec facile in aliis casibus, nisi nominat. et accus. sing. occurrit, nisi quod dubio illo loco, σ, 211, quidam legunt ἔρω, de quo vide ἔρως. notat ergo ἔφεσιν omnium rerum. ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam desiderium potus et esus expleverunt, A, 469. B, 432. H, 323. I, 92. Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 473. δ, 68. ϑ, 72, 485. μ, 308. ξ, 454. ο, 143, 302, 500. π, 55, 480. ρ, 99. ω, 488. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, istorum quidem appetitum magis etiam cupit aliquis explevisse, N, 638, sc. desideriorum naturalium, somni et amoris: nam versus 637 videtur esse spurius, ab aliena manu intrusus. ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, Ω, 227, quando explere potuerim desiderium lugendi. οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε ϑεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς ἐδάμασεν, inquit Jupiter, Ξ, 315, ubi est de venereo amore, et additur, περιπροχυθεὶς ἐν στήθεσι: nam ϑυμὸν pertinet ad ἐμὲ, et est elliptice pro κατὰ ϑυμόν. et 294. Γ, 442, de quibus vide ἔρως.

ἔροτις, ἡ, æolice pro ἑορτὴ, q. v.

ἑρπετὸς, ἡ, όν. (Ἔρα) reptilis, lente procedens. ὅσα ἐπὶ γαῖαν ἑρπετὰ γίνονται, δ, 418, ubi est vox generalis, notans omnia animalia quæ in terra vadunt, coll. 456. adjectivum hoc est, non ab ἕρπω, sed ab ἑρπέω, f. έσω et ήσω. ab ἑρπέσω fit τὸ ἑρπεστὸν, et abjecto Sigma, ἑρπετόν. ab ἑρπήσω sunt τὰ ἑρπηστικὰ et ἑρπητικά. τὸ ἑρπετὸν ergo est brutum in genere. sic Typhœus vocatur Ἡφαίστου ἑρπετὸν, bellua Vulcani, Py. 1, 47, propter ignivomam vim.

ἑρπέω, vide supra.

ἕρπις, ἡ, ægyptiace pro οἶνος, q. v. prope finem.

ἑρπύζω, f. σω. (Ἔρα) repo, lente progredior, βραδέως βαδίζω, vel ob tristitiam et luctum, vel ob γῆρας. ab ἕρπω est ἑρπύω, et inde ἑρπύζω. deinde in genere est, vado, etiam cum vehementia aliqua. ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν apud rogum lente circumiens, ob luctum, Ψ, 225, et notat simul vultum ad terram demissum. ἑρπύζοντα ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς, reptantem per hortum suum, α, 193. ἑρπύζων παρὰ θῖνα θαλάσσης, ν, 220, quod et potest genibus fieri. ἐφερπύζω, invado acriter, dicitur de tempestate et vento, apud Theocr. Id. 22, 15, πολὺς ὄμβρος ἐφερπύσας.

Ἕρπω, f. ψω. (Ἔρα) progredior lente in terra, repo. *ich gehe einher, krieche, (I go slowly, I creep.)* in genere, vado. nam est cum ἔρχω ejusdem originis, ab ἡ ἔρα. serpo. οὐκ ἔστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει, P, 447, nihil est miserabilius homine ex omnibus quæcunque super terram spirant aut vadunt. sic et σ, 130, i. e. βαδίζει. εἷρπον μὲν ῥινοὶ, coria bubus detracta repebant in terra, μ, 395, per prodigium. ἥμενος ἢ ἕρπων, sedens alicubi tacite, aut κρύφα βαδίζων, clam repens, ρ, 158, οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων. τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνῆεν ἕρπει, Ist. 4, 68, hoc enim immortali modo sonat et procedit in secula. εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι, Ol. 13, 148, i. e. προΐοι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, procedat, προκόπτοι, ἐπιδοίη. ἕρπων χρόνος, Ne. 4, 69, tempus insequens. τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἔπιβδαν, Py. 4, 249, asperum ad subsequens tempus progredientium. ἔργα ζωοῖσιν ἑρπόντεσσιν ὁμοῖα, Ol. 7, 95, arte facta similia vivis et progredientibus animalibus.

ἐῤῥάδαται pro ἔῤῥασνται, ἐῤῥάδατο pro ἔῤῥασντο, vide sub ῥάζω.

ἔῤῥαιε, ἐῤῥαίσθη, vide sub ῥαίω.

ἔῤῥιγε, ἐῤῥίγησα, vide sub ῥιγέω.

ἔῤῥινον, τὸ, vide sub ῥίν.

ἔῤῥω, (Φάω) fut. Æolicum ἔρσω. infelici auspicio eo, abeo in pernitiem. est a φθείρω, pro quo Æoles dicunt φθέῤῥω, sicut pro κείρω κέῤῥω, pro δείρω δέῤῥω: porro Iones et Æoles sæpe primas consonas vocis abjiciunt, ut αἰψηρὸς pro λαιψηρὸς, εὐρὰξ pro πλευρὰξ, etc. sic et ἔῤῥω pro φθέῤῥω. inest huic verbo plerumque hostilis aliqua, aut saltem indignabunda, imprecatio mali, si in imperativo ponitur. ἔῤῥε, κακὴ γλήνη, abi hinc in malum, iners pupa, Θ, 164, inquit Hector subsannans, ad Diomedem hostem: et duo illa nomina sunt idem ac, κακὴ θέα, visum malum. ἔῤῥ' οὕτως, abi sic in malam rem, inanis et egens, X, 498, ubi puer dives et felix loquens inducitur ad alium puerum humilem jam, quem manu extrudit ex conventu nobilium puerorum eorumque convivio, nulla parte ei data: et est ibi ἠθοποιΐα, ὡς ἀπὸ νηπίου μὴ δυναμένου κάλλιον λαλεῖν: hinc ὅλος ὁ στίχος sistit τὸ εὐτελὲς τῇ διανοίᾳ καὶ εὐπερίγραπτον. ἔῤῥ', ἐπεὶ οὔ σε ἔτυμόν γε φαμὲν πεπνύσθαι, Ψ, 440, ubi indignabundus Menelaus inclamat aurigantem nimis audacter Antilochum in certamine curuli, et impedientem equos Menelai: abi cum infortunio, quandoquidem non ex vero putavimus te esse prudentem. ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων— ἔῤῥε, ἐπεί ῥα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις, κ, 72, 75, inquit Æolus ad reversum Ulyssem; et bis dictum, κατὰ θυμικὴν διάθεσιν: *weiche geschwinde von der insel, du sträflichster unter allen lebendigen — weiche, denn du kömmst ja hieher als einer den die götter hassen, (begone quickly from the island, thou guiltiest of mortals; begone, for thou camest hither as one whom the gods hate:)* μετὰ φθορᾶς ἄπιθι, facesse hinc ocyus in malam rem. quanquam Græca non tam duri sensus sunt, quam Latina hæc. sic et Germanorum, *verdirb, gehe zum teufel, (go to the devil.)* ille enim parum profecit in Græcitate, qui plebeia convicia apud poëtam in ore heroum aut honestorum hominum se deprehendisse autumat. ἕκηλος ἐῤῥέτω, I, 377, per me quietus abeat quo vult. sic, ἐῤῥέτω, valeat quam potest, Υ, 349. ε, 139, et re quidem vera inest is sensus, ὀλλύσθω, φθειρέσθω. ἔῤῥετε, Ω, 239, *weichet von mir, (begone from me.)* ἐνθάδε ἔῤῥων, huc mala avi accedens, Θ, 239, huc ad malum meum fatum iens: ubi id graviter dictum, φθορᾷ εἰκάζοντος τοῦ βασιλέως, τὴν αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ διαγωγήν: μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὅτι αὐτὸς φθίνων, ὅμως τιμαῖς ηὖξόν σε, ὦ Ζεῦ, καλλύνων σοὶ τὸν βωμὸν, καὶ θύων. sic et, I, 364, ubi notat et innuit τὸ, κενῶς κοπιᾷν, frustra ad labores suscipiendos accedens, cum infortunio. αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων, Σ, 421, at ille ægre gradiens, Vulcanus claudus utroque pede: ubi notat gressum physicum, et est paullo plus quam χωλεύων, 417. et h. l. nulla est indignatio, sed descriptio ambulantis cum multa molestia sua. ἥ μοι οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο, δ, 367, quæ mihi soli infortunato et misero occurrit, τῷ ἐπιπόνως ζῶντι. sic alibi: ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, res meæ valde misero sunt statu, *sind verloren, (are in a ruinous state.)* est et idem verbum ἐῤῥέω, f. ἐῤῥήσω. Aristoph. Ran. 1223, ἤῤῥησεν, infauste ivit. πόλεις ἐῤῥοῦσαι ὑπὸ βαρβάρων, Plato, Epist. 3, f. urbes excisæ a barbaris, vel, in misero statu existentes.

ἕρσα, et ionice ἕρση, ης. ἡ. (Δέω) imo et ionice ἔρση, nam spiritus asper est Atticus. ros, *der thau, (dew,)* humor roscidus, *frische feuchtigkeit, (humidity.)* est ab ἄρδω, f. ἄρσω, quasi ἄρση, cum euphonica mutatione τοῦ α in ε. est ergo ἡ ποτίζουσα δρόσος τὰ περὶ γῆν. metaphorice sic quoque dicti agni teneri, quasi humidi adhuc a matre; agnæ αἱ νεώταται, καὶ οἷον δροσεραὶ διὰ τὸ ἁπαλόν. χωρὶς δ' αὖτ' ἕρσαι, ι, 222, ubi sunt ejusmodi agnelli. τεθαλυῖά τε ἕρση, ν, 245, ubi est ros ipse floridus, i. e. florere et vigere faciens plantas.

ἕρση, vide supra.

ἑρσήεις, ήεσσα, ῆεν. (Δέω) roscidus. *bethauet, (wet with dew.)* it. floridus et recens, *frisch, (fresh.)* Χθὼν ἔφυεν νεοθηλέα ποίην, λωτόν τ' ἑρσήεντα ἰδὲ κρόκον, Ξ, 348, ubi cubile Jovis in monte extemporaneum describitur. et epitheton notat differentiam hujus λωτοῦ, ab illo in Odyssea, qui non est ἑρσήεις, sed δενδρώδης. *frisch, saftig, (fresh, vigorous.)* de Ω, 757, vide ἐερσήεις.

ἐρυγὴ, ἡ, vide sub ἐρεύγω.

ἐρύγμηλος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) valde ructans et duriter sonans. est ab ἡ ἐρυγὴ, quasi ἐρύγηλος, interserto μ. τὸ ἐρυγεῖν (infin. a. 2. a.) notat simul τὸ, μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα, spiritum cum sono vehementiori vel vi aliqua attrahere ad se. hinc, ταῦρος ἐρύγμηλος, Σ, 580, nam sic solet taurus.

ἐρυθαίνω, f. ανῶ. (Ῥέω) rubrum facio sanguine, idem ac ἐρεύθω, q. v. ἐρυθαίνετο γαῖα αἵματι, rubra fiebat, K, 484. Φ, 21, cruore effluente ex cæsis.

ἐρυθρὸς, ὰ, όν. (Ῥέω) ruber, proprie sanguine. est ab ἐρεύθω, abjecto ε medio, et interserto ρ. χαλκὸν ἐρυθρὸν, æs rubrum, I, 365, *roth polirtes kupfer, (bright copper.)* νέκταρ ἐρυθρὸν, Τ, 38, ὡς οἰνῶδες τὴν χρόαν, vini colorem habens. sic, οἶνος ἐρυθρὸς, non tantum ipsius colore, sed et ἐρυθροποιὸς faciem bibentis, ε, 93, 165. ι, 163, coll. 196, 208. μ, 327. ν, 69. π, 445. ἐρυθρῷ πόντῳ ἐνεμίγησαν, Py. 4, 448, i. e. Ægypto ad rubrum mare sitæ. ut mare nominet pro terra adjacente ei.

ἐρυκακέω, f. ήσω. (Ῥύω) retraho, retineo, contineo. idem ac ἐρύκω et ἐρυκάκω, nisi quod intensiorem paullo conatum innuit. ἵππους ἐρυκακέειν, equos cohibere memento, frænis retro tractis, E, 262, stare fac eos in loco. ἐβούλετο λαὸν ἐρυκακέειν, exercitum retinere, et a proficiscendo morari, γ, 144, αἴκε ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων, si modo velis appetitum tuum coërcere et sociorum tuorum, λ, 104, ne comedatis illicita. χαλεπὸν γὰρ, ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς, difficile enim, ut unus multos cohibeat, υ, 313.

ἐρυκάκω, (Ῥύω) idem. ab ἐρύκω per epenthesin. τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακεν ἵππους, suos equos inhibuit et stare fecit cum curru, E, 321. λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων, milites cohibete ante portas ne introëant in urbem, Z, 80. τάφρον, ἥγε ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι, distineat, *zurück halte, ihnen gränzen setze, (keep back, restrain.)* H, 342. ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια, Λ, 352, prohibuit enim et defendit galea. οὐκ ἄν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας, M, 465, non sane quis eum inhiberet opponens se ei. σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους, tu quidem hic contine omnes fortes, N, 751. κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν, malum, quod ab eo nemo arcuit, O, 450, et si ibi sequeretur, ἱέμενός περ, quantumvis cupiens, pro, ἱεμένῳ περ, quamvis desideranti et cupienti, sensus videri possit aptior: sed vulgata lectio est fortasse magis poëtica; in periculo enim desideratur auxilium. at, verissima lectio, est P, 292, ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ, et sic legi debet etiam priore loco: nemo, quantumvis cupientium arcere id. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, aurum enim in clypeo moratum est hastam, ne perrumperet, Υ, 268. et 458, αὐτὸν κατὰ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε, eum ad genu hasta vulnerans inhibuit a pugnando ulterius: et ibi notat mortem. sic, χρυσὸς, ἐν σάκει, Φ, 165. et 384, Ἥρη γὰρ, Juno enim inhibuit eos. et 594, θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα, ubi quoque de clypeo non perfracto sermo est. εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, inhibuisset eos, φ, 227, a fletu.

ἐρυκανάω, (Ῥύω) idem. οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσι ἀέκοντα, qui alicubi eum detinent invitum, α, 199, pro ἐρυκανάουσι, contr. ἐρυκανῶσι, et distracto rursus hoc circumflexo per intersertum ο, ex more poëtico et Ionico.

ἐρυκάνω, (Ῥύω) idem. Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους, morabatur mihi et retrahebat, κ, 429.

ἐρύκω, f. ξω. (Ῥύω) idem. est a ῥύω et ἐρύω, unde est ῥύκω et ἐρύκω. notat et, distineo, impedio, distraho. ὄφρα τέως λαὸν ἐρύκω, ut usque ad id tempus exercitum cohibeam a pugnando, Ω, 658. ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, exiguum spatium eos distinet et separat a castris, K, 161. πόντος πολεῖς ἀέκοντας ἐρύκει, Φ, 59, mare multos invitos distinet a suis. ἅ σοι λιμὸν ἐρύκοι, quæ a te famem prohibere queant, ε, 166, καί κέ μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, ρ, 408, vel tres menses integros eum hæc domus procul hinc arceret, *würde zurücke*

von sich entfernct halten, (would keep him at a distance ;) conf. ὀρέγω. καί κε εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, vel unus vir omnes prohibere possit hinc, *könte alle abhalten, (could keep all off,)* χ, 138. οὔτι σὲ ἐγὼ ἐνθάδε ἐρύξω πολὺν χρόνον, non te hic diu detinebo, *will dich hier nicht aufhalten, (will not detain thee here,)* ο, 68. τάδ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει, ista non sustinebunt robur meum, Θ, 178. ἤ μιν ἐρύξει γῆ, aut eum continebit terra, mortuum, Φ, 62, ne redeat amplius. ἀέκοντά σε οὔτις ἐρύξει, invitum te nemo detinebit a proficiscendo, η, 315. ἀλλά σφως δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, ambos dolus et vinculum tenebit, θ, 317, ne possint surgere et abire. εἴ κε ἐρύξομεν, si forte cohibere possimus eum a progrediendo et occidendo, O, 297, i. e. ὅπως κωλύσωμεν αὐτόν. τρία ἤματα ἔρυξά (omisso augment.) μιν ἐν κλισίῃ, tres dies tenui eum hospitem apud me in tugurio meo, ρ, 515. ἔρυξε ἵππους, tenuit equos retractis frænis ut starent cum curru, K, 527, inhibuit equos a cursu. ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, equos cohibuerunt in ordines, *zupfeten und rücketen sie in reihen, (drew them up in ranks,)* Γ, 113. ἐείκοσιν ἤματα ἐρύξας αὐτὸν, viginti dies detinens eum hospitio, Z, 217. κόμισον αὐτὸν ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας, cura eum in villa detinens, π, 82. ἔρυξόν μοι γυναῖκας ἐν μεγάροισι, contine ancillas in cellis suis, τ, 16. οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε, pro ἤρυκε, Π, 369, quos (milites, λαὸν) invitos fossa impediebat et morabatur. μηδέ με ἔρυκε μάχης, nec me cohibe a pugnando, Σ, 126, *halte mich nicht ab vom fechten, (prevent me not from fighting.)* αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, ibi exercitum retinebat, Ψ, 258. αὐτὸν Νύμφη ἔρυκε, eum detinuit illa a reditu, α, 14. μὴ δή με πολὺν χρόνον ἐνθάδε ἔρυκε, ne me diu hic detine, δ, 594, coll. 599, μὲ ἐρύκεις. sic, μὲ αὐτόθι ἔρυκε Καλυψὼ, detinuit me, ι, 29. et 302, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν, alius animus, i. e. alia cogitatio me vellebat, et retrahebat ab hoc consilio: cujus oppositum est, ἕτερός με θυμὸς ἀνῆκεν, alia cogitatio me impulit, quo προτροπὴ εἰς ἔργον indicatur. ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων (attice pro ἐρυκέτωσαν) ἐπὶ τάφρῳ, M, 76, cohibeant et contineant apud fossam, ἐπεχέτωσαν. ἐρύκων ἵππους, tenens equos cum frænis, ut stent, Ω, 470. ἐρυκέμεν (pro ἐρύκειν) Ζῆνα, cohibere et retrahere Jovem ab incepto, Θ, 206. sic, ἵππους ἐπὶ τάφρῳ, Λ, 48. M, 85. et absolute, ἐρυκέμεν, Φ, 7, ut inhiberet, sc. fugam horum, et impetum illorum. ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, in insula detineor, δ, 466. et 373, ἐρύκεαι, detineris. κῦμα δέ μιν (τὴν χιόνα) ἐρύκεται, M, 285, ubi est media forma active; unda maris eam nivem arcet a se, et absorbet, et prohibet. μή μοι ἐρύκεσθον, ἵπποι, ne moramini, ne restate mihi, Ψ, 443. οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω, ρ, 17, neque sane ipse morari hic, sc. ἐν τῷ ἀγρῷ, et detineri cupio. ἐρύκει μὲ τεθμὸς, prohibet me lex, Ne. 4, 54. ἐρύκετον, prohibete, arcete, Ol. 10, 7, ἀποκωλύσατε, ἀπείρξατε. οὗτος ἤρυξε πόλιν, μὴ ἀνατραπῆναι, Æschyl. S. c. Th. 1083.

ἔρυμα, ατος. τό. ('Ρύω) custodia, tegumentum, tutela. est ab ἐρύω et ῥύω, custodio, servo. ἔρυμα χροὸς καὶ ἀκόντων, tutela corporis et munimentum a jaculis, Δ, 137, qui est ἔπαινος τῆς μίτρας, partis in thorace. sumta est descriptio a muro, qui civium est ἔρυμα, et ἕρκος ab hostibus. dicitur et τὸ ῥῦμα, ατος, tutamen, asylum, Eurip. Heraclid. 261.

ἐρυμνὸν, τὸ, vide sub ἐρύω, paullo a medio.

ἐρυσάρματος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) currum trahens. ab ἐρύω, traho. est epitheton equi curulis, in opposito ad τὸν κέλητα. *ein wagenpferd, (a draught horse, a carriage horse.)* in plurali, per metaplasmum declinationis, ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρματοι, O, 354. Π, 370.

ἐρυσίβη, ἡ, rubigo, vide sub ἔρευθος, et Λώβη ad initium.

ἐρυσίπτολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) urbem et civitatem custodiens. a ἐρύω, conservo. tueor. est epitheton Minervæ, ἐρυσίπτολις 'Αθήνη, Z, 305, i. e. φύλαξ πόλεως: et id præstat prudentia armata. vide sub ἀριστεὺς, et ΡΥ'Ω ad initium.

ἐρυσμὸς, ὁ, vide sequens, aliquanto sub initio.

ἐρύω et εἰρύω, f. ύσω. ('Ρύω) traho, custodio, tueor, libero, eripio, extraho, exhaurio. idem ac ῥύω præfixo ε, et ionice aucto. ἐρύσομεν νῆα εἰς ἅλα, deducemus navem, A, 141. Ξ, 76. θ, 34. κ, 423, ἤπειρόνδε, subducemus. π, 348. ἐρύσομεν νεκρὸν εἰς τὸν τόπον, trahemus eum eo, P, 230, 235, 287, 396, 635, 713. οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσί σε, distrahunt et lacerant te aves carnivoræ, Λ, 454. sic, κύνες, O, 351. X, 67, et est præsens pro futuro. κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, pinnas munitionum trahebant ad se et convellebant, M, 258. νεκροὺς, Σ, 540. νεκρὸν ἐρύων, Δ, 467, coll. 465, 466. 492. trahebant ergo in præliis occisos ad se, non spoliorum causa solum; sed et ut cogerent partis adversæ homines, corpus illud redimere ad sepulturam, nisi mallent pati, ut insepultum abjiceretur: vel, si esset occisus ex ipsorum sociis, ut hostes eum nec spoliarent nec redimendum tenerent. sic, ἔρυσαν νεκροὺς, E, 573. Π, 781. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων ἄλλον δὲ χιτῶνος, alium pallio alium tunica prehendens et vellicans, X, 493, de infante auxilii indigo. ἐρύσσαμεν (si necesse est duplicare Sigma ob metrum, et vocalis anceps non per se sufficit, pro ἐρύσαμεν) νῆας εἰς ἅλα, δ, 577, 780. ἔρυσσαν, θ, 51, λ, 2, ut sit aor. 1. sine augmento. αὐτὸν εἴσω, χ, 187, 193, et εἴρυσε, traxerat, Γ, 373. Σ, 165. εἴρυσαν νῆας, Θ, 226. Λ, 9. Ξ, 32, 35, sc. οἱ 'Αχαιοί. εἴρυσε δόρυ ἐξ ὠτειλῆς, Π, 863. φᾶρος κατὰ τῆς κεφαλῆς, texit caput pallio, θ, 85, coll. 92. νῆα εἰς ἅλα, β, 389. ἐρύσατε, trahite navem in siccum, κ, 403, ut ergo appareat, τὸ ει esse augmentum. ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ ἐθέλοιμι ἐρύσαι vel ob metrum ἐρύσσαι, si et ego velim trahere hanc catenam, inquit Jupiter, Θ, 23, coll. 21, οὐκ ἂν ἐρύσαιτε ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε Ζῆνα. et 24, αὐτῇ κεν (σὺν) γαίῃ ἐρύσαιμι, sc. ὑμᾶς πάντας. et sermo ibi est de omnipotentia summi dei. πρὸς ἄστυ ἐρύσαι τὸν νεκρὸν, P, 419, i. e. ἑλκύσαι. μελίην (hastam fraxineam) οὐκ ἐδύνατο ἐκ κρημνοῖο ἐρύσαι χειρὶ, non poterat ex ripa extrahere manu, Φ, 175, tam alte impacta erat terræ. coll. 176, ἐρύσασθαι μενεαίνων, omni vi cupiens extrahere. ἀνὰ κίονα ἐρύσαι, ad columnam attrahere, sc. mementote, χ, 176, nam est infin. pro imperat. coll. 193, ἔρυσαν ἀνὰ κίονα. χειρὶ πάλιν ἐρύσασα αὐτὸν 'Αθήνη, manu retro retraxit eum, E, 836, et eo toto loco est poëtica descriptio prœlii in genere. ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρας, aut de rupibus dejicere vellent, si traxissent eum ad extremas oras clivi, θ, 508, et sermo est de Trojanis deliberantibus de equo ligneo. coll. 504, αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο, traxerant, et quidem διὰ μηχανῆς εἵλκυσαν. nam hanc ideam sæpe habet hoc verbum. sic ῥυτοὶ λίθοι, οἱ μὴ φορητοὶ ἀλλὰ ἑλκυστοί. αὐτοὺς ἐν νηυσὶν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας, eos in navibus sub transtra alligavi, postquam vi abstraxi eos ab Lotophagis, ι, 99. ἐκ γαίης ἐρύσας, ex terra extrahens eam herbam cum radice, κ, 303. Ἕκτορα δεῦρο ἐρύσας, Ψ, 21, postquam huc traxisti mortuum. τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα, Ω, 16, *da er ihn dreimal um das grab geschleppet auf der erde, (having dragged him along the ground thrice round the grave.)* ὄφρα ἐμοὶ ἐξ ὤμων ἐρύσῃς ὀϊστὸν, extrahas sagittam ex humero, E, 110. ὅς αὐτῷ νευρὴν ἐν τόξῳ ῥῆξε, ἐρύοντι (sc. τὴν νευρὴν) ἐπὶ τούτῳ, cum attraheret nervum arcus, sagittaturus adversus illum, Hectorem, O, 464, ἕλκοντι κατὰ Ἕκτορος. μή σε νέοι (juvenes, proci ipsi) διὰ δώματα ἐρύσωσι, per penetrale per vim tractum extrudant foras, ρ, 479, sive manu prehensum te, sive pede. ab hoc verbo est ὁ ἐρυσμος, qui est λάχανον θερμαντικὸν, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες, herba calefaciens, cujus semen conterentes bibunt parturientes fœminæ, ad facilius extrahendum fœtum ex utero. αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, A, 459. B, 422, ubi de majore hostia sermo est, cujus caput retro trahebatur ante aram, ut quasi cœlum conspicere videretur. sed Θ, 325, αὖ ἐρύοντα, ἔβαλεν Ἕκτωρ λίθῳ παρὰ ὦμον, eum qui retro trahebat, sc. nervum in arcu, ut sagittaretur adversus Hectorem. et vide, post ἐρύοντα ponendum est comma. sic, τὰς στήλας οἵγε αὖ ἔρυον, M, 261, illos vallos illi extrahebant e terra, coll. 259. τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, adflictos sub impetu Trojanorum, eripere, I, 248. ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, sperantes se posse eum trahere ad se, Ξ, 422. ubi vides diversam notionem: nam prior locus est de liberatione e malo, alter de raptu corporis vulnerati. βουλῆς, ἥτις ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει 'Αργείους, K, 44, ubi utrumque est idem. πύλαι, σανίδες τε εἰρύσονται, portæ et valvæ tutabuntur urbem, Σ, 276. ἦ κέν μιν ἐρύσεαι, num forte eum eripies e periculo, Υ, 311. ἐρύσεσθαι μενεαίνων, omni vi cupiens et nitens, se attracturum esse nervum arcus in alterum ejus cornu, φ, 125, coll. 127, *dass er den bogen spannen möge, (to bend the bow.)* Ἴλιον εἰρυόμεσθαι Ilium tuemur, Φ, 588, et ibi est præsens pro futuro, ἐρυσόμεθα, φυλάξομεν. et 230, οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος, non tu quidem voluntatem Jovis custodivisti et observasti et effectui dedisti, *hast nicht gehalten, (hast not kept.)* δόρυ ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην, hastam ex vulnere extrahebam, κ, 165. *zog den spiess wieder an mich, (drew out the spear.)* ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, B, 859, at non augurandi peritia defendit a se mortem, οὐκ ἐφυλάξατο, οὐκ ἐξέφυγεν. ab hac notione τοῦ ἐρύεσθαι, i. e. φυλάσσειν, præcavere, κωλύειν, est τὸ ἐρυμνόν. ἐρύσατο ξίφος, extraxit gladium ex vagina, Δ, 530. sed E, 344, τὸν μὲν ἐρύσατο Φοῖβος νεφέλῃ, eum eripuit ex periculo per nebulam densam, *zog ihn aus der gefahr, (rescued him from the danger.)* sic, οἶος ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ, tutabatur, Z, 403. νῦν αὖτέ σε ἐρύσατο Φοῖβος, Λ, 363. Υ, 450. ἐκ κρημνοῦ ἐρύσατο ἔγχος, ex ripa alta extraxit hastam, Φ, 200. sic, ἐκ νεκροῦ, X, 367. ἆσσον ἕθεν (οὗ) ἐρύσατο αὐτὴν, propius ad se adtrahebat eam, ut loqueretur cum ea clam, τ, 481. sed ξ, 279, ὁ δὲ ἐρύσατό με, et ille tutatus est me, *schützete mich, (protected me.)* ἐπειδή σε οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν, χ, 372. εἰρύσατο ζωστὴρ, cingulum tutatum est et defendit eum a vulnere, Δ, 186. sic, αὐτὸν ὕλη, O, 274. ἐμὲ Ζεὺς, Υ, 93. εἰρύσατο φάσγανον, strinxit gladium, X, 306. χ, 79. ἐρύσαντό τε πάντα, et detraxerunt omnes carnes de verubus, A, 466. B, 429. H, 318. Ω, 624. γ, 65, 470. ξ, 431. υ, 279. possit tamen et significare: tutati sunt et observarunt omnes illas carnes probe, ne quid inter assandum læderentur et inutiles fierent. confer εἰρύσασθαι, infra ex A. νέκυν ἐκ βελέων, mortuum traxerunt extra conjectum telorum, Σ, 152. νεκροὺς, P, 317. Δ, 506, ubi quidam, pro εἰρύσαντο, legunt ἐῤῥύσαντο, præter rem: υ enim in utroque, ῥύω et ἐρύω, est anceps. οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο, an non hunc hominem ex pugna extrahere velis, prohibeas a pugna, occidendo nimirum eum, E, 456, μετελθὼν, consectans eum et puniens. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, homo sane sententiam Jovis impedire et retro flectere nequeat, Θ, 143, οὐ μεθελκύσει, οὐ κωλύσει. μὴ ὁ μὲν κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο, Ω, 584, ne is corde iram non contineat et reprimat.

μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο, neque in pectore contineret rem, π, 459, sed enuntiaret; μὴ οὐ φυλάξοι τὸ μυστήριον καὶ κρύψοι κατὰ νοῦν, *und es nicht bey sich behielte, (and did not keep it to himself.)* ἐρυσαίμεθα νῆας, deduceremus naves, Ξ, 79. νεκρὸν, eriperemus mortuum ex manibus hostium, Ρ, 104. et 159, traheremus ad nos. et 161, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης, et eum traxissemus e pugna, βίᾳ ἑλκύσοιμεν. et ob hanc rem ea omnia loquitur Glaucus: cupit Sarpedonis cadaver et arma permutare contra Patrocli. et 327, πῶς ἂν, καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον; quomodo tandem, etiam invito deo, servare et tueri possetis Ilium? δείσας, μήπως οἱ ἐρυσαίατο (pro ἐρύσαιντο) νεκρὸν Ἀχαιοὶ, Ε, 298, metuens, ne sibi eriperent mortuum Achæi, et eum ad se traherent. φάσγανον ἐρυσάμενος, gladium stringens e vagina, qui ei erat ad femur, Α, 190. μάχαιραν, Γ, 271. Τ, 252. ἄορ, Φ, 173. κ, 321. λ, 24. ξίφος, Γ, 361. Μ, 190. Ν, 610. Ξ, 496. Υ, 284. Φ, 116. ι, 300. κ, 126, 294. νεκρὸν, Ρ, 127. νῆα, deducens navem, δ, 666. χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος, εἰρύσασθαι, oportet sane vestrum, O dea, consilium tenere et custodire et tueri et observare, Α, 216. sed Σ, 174, νέκυν ἐρύσασθαι πρὸς Ἴλιον ἐπιθύουσι, cadaver trahere ad Ilium omni ope contendunt. et Φ, 176, μελίην ἐκ κρημνοῦ ἐρύσασθαι μενεαίνων, hastam ex ripa extrahere omni vi cupiens, coll. 175, ἐρύσαι. εἴ κέν σε αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Πρίαμος, Χ, 351, si vel te auro contra appenso liberare et redimere cupiat pater, tantum auri pondus appendens contra, quantum est pondus corporis tui: λύσασθαι χρυσῷ. οἵτε βασιλῆες θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, pro εἴρυνται, idque per syncopen pro εἰρύονται, qui reges jura nomine Jovis tuentur et observant, Α, 239. ἦ ἔτι μὲ αὖτε οἴκαδε ἰόντα εἰρύαται; π, 463, an adhuc me domum revertentem observant insidiose, ut in itinere exceptum me interficiant? νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, naves, quotquot primæ subductæ sunt in littus, Ξ, 75, ubi est εἴρυνται, tertia plur. perf. pass. cujus prima sing. est εἴρυμαι, tractus sum. sed Χ, 303, θεοὶ, οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται, qui me et antea benevoli tuentur; ubi rursus est pro εἰρύονται, in præsenti medii. νῆες δ' (κατὰ) ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται, ζ, 265, subductæ sunt et stant naves secundum ordinem et quasi viam. nisi velis interpretari: naves, κατὰ ὁδὸν, i. e. quando proficiscuntur per mare, ἀμφιέλισσαι, utrimque remis agitatæ apparent, nunc vero stant quietæ. σανίδες, αἳ πύλας εἴρυντο, pro εἰρύοντο, asseres, quæ portas tutabantur et claudebant, Μ, 454, ubi videtur esse imperf. medii. sed plusquamperf. pass. est Σ, 69, ἔνθα νέες Μυρμιδόνων εἴρυντο, ubi naves eorum subductæ erant. et hoc ν sæpe mutatur ionice in α, εἰρύατο νῆες, i. e. ἑλκυσμέναι ἦσαν, Ξ, 30. Ο, 654. Δ, 248, ubi tamen apocope potius intelligitur εἰρύαται, pro εἴρυνται, subductæ sunt. et 138, ubi est sine augmento imperf. ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, pro ἐρύετο, per syncopen, quæ eum plurimum tutabatur. ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο (eripiebat eum e malo) σάωσε δὲ, Ε, 23. et 538, ἀσπὶς δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, clypeus hastam non sustinebat. sic Ρ, 518. et, κόρυς, ω, 523. i. e. οὐκ ἐκώλυε. Νέστορος υἱὸν, Ν, 555, eum servabat et tuebatur. et cum augmento idem imperf. m. ὃς Λυκίην εἴρυτο, qui Lyciam tuebatur et administrabat, Π, 542, ἐφυλάσσετο. hinc alibi talis princeps vocatur ἔρυμα πόληος. sic, εἴρυτο ἄστυ, Ω, 499. tuebatur urbem. φάσγανον, stringebat ensem, χ, 90. θύρας, custodiebat et servabat januas cubiculi cubicularia ancilla, ψ, 229, quæ et ad januam ejus dormiebat foris. possis formam εἴρυμι et εἴρυμαι comminisci, ut syncope non opus sit: sed quid id opus est? ἐρύοντο νέκυν, trahebant mortuum, Ρ, 277. οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα, solus tu enim iis defendebas portas et muros, Χ, 507, pro ἐρύεσο. νῆες ἐπὶ θῖνα ἁλὸς εἰρυμέναι, in littus subductæ, Ν, 682. ὅσον τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι, quod sufficeret ad tres viros tutandos et tegendos, pro ἐρύεσθαι, ε, 484, ad defendendos a frigore. sic, νῆα ἔρυσθαι, navem custodire, φυλάσσειν, κ, 444. ι, 194. νῆας, ξ, 260. ρ, 429. εἴρυσθαι ἄκοιτιν, ut observaret et defenderet uxorem, γ, 268. θεῶν δήνεα, deorum consilia varia observare, animadvertere, ψ, 82, ἑλκῦσαι εἰς νοῦν, i. e. γνῶναι. et 151, δῶμα, custodire, defendere, domum. multa ex ῥύω huc quoque translata consulto. cæterum ab hoc ἐρύω est et ἀρύω, haurio. βίαια πάντα ἐκ ποδὸς ἐρύσαις, dorice pro ἐρύσας, Ne. 7, 98, violenta omnia quasi pede arrepta removens, injuriosa omnia ἐκποδὼν ἀφελκύσας καὶ μακρὰν μου χωρίσας. νόστον ἐρυσάμενοι, Ne. 9, 54, cum evitassent reditum, *da sie sich dafür gehütet, den verhütet, (having guarded against;)* sicut hæc notio verbi, pro ἐκφεύγω, est Β, 859. huc pertinet verbum ἀρύω, f. σω, traho, in specie aquam ex puteo. haurio. quod attice quoque dicitur ἀρύτω. deponentialiter positum est ab Aristoph. Nub. 271, ὑδάτων ἀρύεσθε χρυσέοις πρόχουσι, partem aquarum hauritis in aureis vasis aquatoriis. Vide sub ῬΥ'Ω, paullo sub initio.

ἔρχαται ionice pro εἴρχνται, ἔρχατο pro εἴρχντο, ἐρχθεὶς, vide sub Ἔργω.

ἐρχατάω, (Ἔρα) idem quod εἴργω, (novum verbum formatum ab Ionica forma præt. pass. ἔρχαται pro ἔρχνται.) includo, contineo, cohibeo. ἐν ἑκάστῳ (συφεῷ, hara) πεντήκοντα σύες ἐρχατόωντο, pro εἰρχατῶντο includebantur, ξ, 15.

ἔρχομαι, vide sequens.

ἔρχω, (Ἔρα) per terram vado, *ich wandle, gehe, (I walk, go.)* etiam, venio, *ich komme, (I come.)* et media ejus forma, ἔρχομαι, eodem sensu in usu est. ἔρχομαι ἐπὶ νῆας, vado ad castra, Α, 168, nam primus significatus τοῦ ἔρχομαι est εἶμι: est enim ab ἡ ἔρα, terra, unde erat ἔργω, arceo, contineo, unde est ἔρχω, subire facio, et ἔρχομαι, subire et accedere conor, eo. ἔρχομαι, ὄφρα αὐτῷ μῦθον ἐνίσπω, vado, ut ei rem indicem, Λ, 838. ἔρχομαι ὀψομένη, vado visura, Ξ, 301, coll. 304, τοὺς εἶμι ὀψομένη. sic et 200, 205. οὐδὲ πόλινδε ἔρχομαι, neque in urbem eo, ξ, 373. παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης ἔρχομαι, ο, 159, a te nil nisi amicum nactus, venio. ἔρχομαι οἰσόμενος ἔγχος, venio petiturus hastam, Ν, 256. τίς ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἶος νύκτα διὰ, quis per exercitum vadis solus noctu? Κ, 82. et 385, πῆ δὲ ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος, quorsum ab exercitu vadis solus, per noctem. σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι, abis ad domos Orci, Χ, 483. οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν, non ante sane vadis relictus ab ovibus, ι, 448, *du gehest ja sonst nicht hinter den schafen nach, sondern vorne an, (thou dost not usually go behind the sheep, but before them.)* πῆ δ' αὖτως, δύστηνε, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, κ, 281, quonam sic, O miser, per juga aspera incedis solus? et 284, ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρο ἔρχεαι, an illos liberaturus eo vadis. μοὶ γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, mihi præmium meum honoris abit alio, Α, 120, pro ἀπέρχεται. sic Germani, *es kömmt mir anderswohin, es kömmt mir weg, (it escapes me.)* οἶος πελώριος ἔρχεται Ἄρης, qualis ingens incedere gradu suo solet Mars, Η, 208, *so wie der zu marschiren pfleget, (as he is accustomed to march.)* οὗτος ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ, hic vir ab exercitu venit et vadit, Κ, 341. νέφος ἔρχεται εἰς οὐρανὸν, nubes vadit in aërem, eumque obfuscat, Π, 364, *sie überziehet den himmel, (overcasts the sky.)* ψαρῶν νέφος ἔρχεται, sturnorum multitudo volat, Ρ, 755, ubi generale verbum est pro speciali πέτεται. ἀτίζων ἔρχεται, contemnens vadit, Υ, 167. μολυβδαίνη ἔρχεται ἐπιφέρουσα ἰχθύσι κῆρα, glans plumbea descendit in aquam inferens piscibus fatum, Ω, 82, hamo scilicet addita. τοίη πομπὸς ἅμα ἔρχεται, talis deductrix una it, δ, 826. ἀστὴρ ἔρχεται ἀγγέλλων φόως ἠοῦς, stella oritur et vadit, nuncians lucem auroræ, ν, 94, lucifer. λέων βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται, leo qui de bove voravit abit, χ, 403. et 166, ἔρχεται ἐς θάλαμον, it in conclave. οὐδὲ μετ' ἄλλας ἐρχόμεθα, neque ad alias abimus, β, 207. ἔρχονται πεδίου, pro διὰ πεδίου, vadunt per campum, *sie marschiren, (they march,)* Β, 801, nam sermo est de exercitu accedente. eadem ellipsis est 785, διέπρησσον πεδίου, transibant per campum; quæ phrasis est quoque eadem cum ἤρχοντο. θὴρ κατ' ὕλην ἔρχηται, fera per sylvam vadat, Κ, 185. βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα ἔρχησθε, ad meam domum accedatis principes, θ, 42. ἔρχησθον πρὸς ἄστυ, eatis ad urbem, π, 170. σὺ μὲν πρὸς ναὸν Ἀθηναίης ἔρχεο, in templum i, Ζ, 270. et 280, ἔρχευ, pro ἔρχεο, ionice, pro ἔρχου, abi. ἔρχεο, πάρ σοι ὁδὸς, abi, proficiscere, via tibi patet, Ι, 43. et 599, ἀλλ' ἐπὶ δώροις ἔρχεο, veni, accede, potius, cum dona tibi dantur. μηδὲ ἀκέων ἐπὶ ἐμὲ ἔρχεο, ne tacitus ad me vade, Κ, 85. ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντε κάλεσσον, i, nobilis Thoota, currens voca ambos Ajaces, Μ, 343, *gehe, (go.)* ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, vade jam ad conventum deorum, Ο, 54. et 221, ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἕκτορα, abi ad eum. ἔρχεο πευσόμενος (περὶ) πατρὸς, α, 281, proficiscere, sciscitaturus de patre. ἔρχεο νῦν συφεόνδε, abi nunc in haram, κ, 320. σὺ δὲ ἔρχεο θᾶσσον, vade celeriter, π, 130. ἔρχεο, δῖ' Εὔμαιε, κιὼν, vade, præstans Eumæe, iens voca huc illum, ρ, 508. et 529, ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, vade, huc voca eum. sic et 544. et 599, σὺ δὲ ἔρχεο, tu autem abi. ἔρχεο, κικλήσκει σὲ πατὴρ, vade, vocat te pater meus, χ, 397. ἔρχου μεγαρόνδε, ψ, 20, vade, descende, in domum vel in cœnaculum illud magnum. ἐπὶ νῆας ἔρχευ, in castra abi, Ψ, 893. ἐς δώματα Κίρκης, vade ad domum Circes, κ, 288. νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα, nunc abi domum, λ, 250. σὺ μὲν νῦν ἔρχευ ἅμα ἠοῖ οἴκαδε, tu abi domum cum prima luce, π, 270. ἀλλ' ἔρχευ, sed vade tu, quo vis, ρ, 22. et 282, ἀλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, sed i tu præ. μὴ οὕτω πεφυρμένη ἔρχευ, ne sic inquinata abi, σ, 173. ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδε ἴομεν, ψ, 254, sed age, ad lectum eamus. νῦν δ' ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, Β, 381, nunc ite ad cibum capiendum, quisque ad tabernaculum suum: nam alloquitur imperator exercitum. ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, sed vos ite, Ι, 645, inquit Achilles ad legatos. νῦν δ' ἔρχεσθε ἐπὶ δεῖπνον, Τ, 275, eodem contextu, quo ex Β adfuit. οἱ δὲ ἄλλοι ἔρχεσθε, ὄφρα ἂν ἵκησθε μετὰ τοὺς, vos alii abite, ut veniatis ad illos, Υ, 24. ἀέθλια ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε, æqualia præmia auferentes abite, Ψ, 737. ἔρχεσθε πρὸς δώματα, ite ad domos, ρ, 175. σ, 313. ἔρχεσθε κρήνηνδε, ite ad fontem, ad aquam petendam, υ, 154. καρπαλίμως ἔρχεσθον, ite celeriter, ζ, 261. ἔρχεσθον κλισίην Ἀχιλῆος, ite ambo ad tabernaculum ejus, Α, 322. et prior dualis verbi, loco ex ζ citato, respicit Ulyssem et ancillas, quæ diversa sexu et conditione, duos quasi constituunt. ἐρχόμενος παρὰ ἑταίρου, rediens ab amico, Ν, 211. ἐρχόμενος πόλεμόνδε, iens, proficiscens, ad bellum, φ, 39. ἀγγελίην πατρὸς ἐρχομένου, nuntium de adventu patris, α, 408, ubi tamen potest potius esse, nuntium de patre, qui olim profectus est hinc et tam diu desideratur. Sed β, 30, 42, ἀγγελίην στρατοῦ ἐρχομένοιο, famam de exercitu adventante; per quem locum et ille prior determinari videtur. τῷ δὲ θύραζε ἐρχομένῳ ξύμβλητο, huic occurrit ex janua egredienti, ζ, 54. μοὶ ἐρχομένῳ, mihi eunti illuc, κ, 278, ἀντεβόλησεν Ἑρμείας, obvius fuit Mercurius. ἐμοὶ ἐρχομένῳ πολλὰ ἐπέτελλεν ὁ γέρων, mihi cum proficisci vellem, multis verbis man-

davit senex, E, 198, *mir bey meiner abreise, (to me at my departure.)* νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον, nubem vadentem super mare, Δ, 276, *die ziehende wolke, (the cloud gliding;)* quasi esset ἔμψυχον, coll. 278, ἰὸν, iens. τὸν ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ, hunc vadentem per urbem, η, 40, *indem er gieng, (whilst going.)* ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, ingredientem eum per urbem adspectant ut deum, θ, 173. ἴδεν ἐρχόμενον κατὰ δῶμα, vidit vadentem in domo, ρ, 329. νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον, intelligo malum ad vos adventans celeri quasi passu, υ, 368, ubi et id malum pœnæ, velut ἔμψυχον sistitur. ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων, E, 442, deorum, et in terra ambulantium vel repentium hominum. ex quo loco vis τοῦ ἔρχεσθαι, et simul etymologia, apparet. ἐρχόμενοι πόλεμόνδε, proficiscentes ad bellum Trojanum, λ, 447. ὣς τῶν ἐρχομένων ἄπο, sic ab his vadentibus, sc. resplendebat fulgor armorum, B, 457, *als sie marschireten, (whilst marching.)* et 785, ὑπὸ ποσσὶ ἐρχομένων στοναχίζετο γῆ, resonabat terra cum gemitu quasi. sic Γ, 14, ὑπὸ ποσσὶ ἐρχομένων ὤρνυτο κονίσσαλος, excitabatur pulveris nubes. et 22, αὐτὸν ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, eum gradientem ante aciem suorum. ἐρχομένων ἄμυδις, N, 343, concurrentium ad pugnandum. τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατο ὀνείρους, E, 150, his proficiscentibus non interpretatus erat senex somnia: nam illud οὐκ videtur referendum ad ἐκρίνατο. possit quidem ad ἐρχομένοις trahi, ut sit, non redituris ex bello, τοῖς οὐ μέλλουσι σωθῆναι ἐκ τῆς σήμερον μάχης: et judicium esto penes intelligentem. ὀρυμαγδὸς ἐπῄιεν ἐρχομένοισιν, P, 741, tumultus insequebatur abeuntes, sc. Græcos, euntes retro et portantes mortuum Patroclum. ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ ἔειπον, his vadentibus ad navem ego dixi, κ, 561. et 563, ἐς πατρίδα γαῖαν ἔρχεσθαι, in patriam terram ituros vos esse, i. e. navigaturos. ἐρχομένοισι λέχοσδε, euntibus ad lectum, ψ, 294. στήτην ἐρχομένω, euntes ambo constiterunt, ρ, 261. confer συνέρχομαι. ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, iens per aciem, Δ, 445, 516. δι' αὐτῶν ἐρχομένη, per illos porcos iens Circe, κ, 392. et 402, ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα, vade nunc ad navem tuam. Πυθῶδε ἐρχομένην, versus Pythonium templum euntem, λ, 580. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, ξ, 334, invenit enim navem illuc euntem. sic et τ, 291. ἀγρόθεν ἐρχομένην, ex agro euntem, ο, 427. μελισσάων ἐκ πέτρης ἐρχομενάων, apum ex petra semper recenti examine exeuntium, B, 88, i. e. semper plures exeuntes. χορόνδε ἔρχεσθαι, ad choream ire, Γ, 394, *zum tanze gehen, (to go to the dance.)* μὴ ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, ne sine eam occurrere mihi, Θ, 400. ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν, jube eum hinc abire aut in mare magnum, O, 161, 177. τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε ἔρχεσθαι, hunc non amplius dicunt in urbem ire, α, 190. μὲ ἐκέλευσας ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι, β, 265, jussisti me per pontum ire, *ich solle aufs meer gehen, (to go to sea.)* πόδεσσιν ἔρχεσθαι, pedibus ire, *zu fusse zu gehen, (to go on foot,)* ζ, 40. ἐς χορὸν, ad choream, ζ, 65. et 69, ἔρχευ, i eo, et quidem in curru. ἔρχεσθαι δ' ἤπειτα, λ, 120, proficisci deinde, sc. jubeo te. καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην ἔρχεσθαί σε, ο, 513, juberem te ad nostram domum ire. κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε ἐῷμι ἔρχεσθαι, eo sane eum non sivero ire, π, 86. εἰς ἀγορὴν, in forum et concionem ire, υ, 362. ἱκέτης σοῦ ἔρχομαι, supplex ad te accedo, Ol. 5, 44. φέρων μέλος ἔρχομαι, ferens carmen advento, Py. 2, 7, sc. per epistolam. εἰ παρὰ μέλος ἔρχομαι, an ad canticum me accingo, Ne. 7, 101, canticum pangendum adgredior. ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται βροτῷ, supremum bonum accedit homini, Ol. 1, 161. ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἔρχεται, Py. 3, 189, i. e. οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει, *der reichthum gehet nicht weit und lange mit, (wealth does not endure long.)* κοινὸν ἔρχεται κῦμα Ἀΐδου, Ne. 7, 44, fluctus Orci communis vadit. ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται, vadunt in via aperta et splendente, Ol. 6, 123. κοιναὶ ἔρχονται ἐλπίδες, Ne. 1, 48, communes vadunt spes, i. e. eadem omnibus sunt metuenda. σὲ ἐρχόμενον ἐν δίκῃ, Py. 5, 17, te ambulantem in justitia, βαδίζοντα καὶ ζῶντα δικαίως. ergo prima hujus verbi notio est, gradior, gressus pono, proprie in terra, metaphorice et alibi. futurum tempus cum inde descendentibus non habet hoc verbum, quia nimis coinciderent cum iis ab ἔργω et εἴργω: hinc ea tempora ab ἐλεύθω sumuntur. et in compositis ab ἔρχομαι ea, brevitatis causa, sub compositis istis adscripsimus: alia ad simplex pertinentia quære sub ἐλεύθω.

Ἔρω et εἴρω, (Ῥέω) dico. est idem ac verbum ῥέω. nimirum contracto ῥῶ præfigitur ε, retracto cum accentu. hoc tamen verbum, præter notionem *dicendi* et loquendi, habet in specie significatum *nuntiandi*, ἀγγέλλειν, it. *quærendi et interrogandi*, quando volo dici mihi quæ ignoro: it. *nectendi* et copulandi, ut sit Germanorum, *reihen, (to join, connect together,)* in seriem connexam jungere. *interrogandi* notio maxime *mediam formam* tenet: etsi activæ formæ exempla quoque occurrant. fut. 1. ἐρῶ, et distracto circumflexo, ἐρέω, dicam, eloquar, A, 76, 297, ἄλλο. B, 493, αὖ, porro etiam. Γ, 177, τοῦτο. Δ, 39. E, 816, ἔπος. Z, 334. I, 314, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι ἄριστα. et 103, 524, ἐν ὑμῖν, narrabo inter vos. K, 534, ἔτυμον. N, 735. O, 212. Π, 444, 851. Φ, 94. Ψ, 82, καὶ ἐφήσομαι, et mandabo. et 326, σῆμα, signum. et 787, εἰδόσιν ὑμῖν, scientibus vobis. Ω, 106, καὶ ὥς. ἐρέει, pro ἐρεῖ, dicet, Δ, 176, 182. Z, 462. H, 91, quibus omnibus locis est, ποτέ τις. οὔτις πάλιν ἐρέει, nemo contra dicet, I, 56. ἐρέουσι pro ἐροῦσι, dicent, X, 108. sic et apud Pindarum, ἐρέω, dicam, Py. 1, 149. 9, 89. σοὶ εἰδότι, Py. 4, 252. λεγόμενον, dicam centies jam dictum ab aliis, de laude ejus, Py. 5, 145. Ol. 8, 75. ἐρεῖ ἄν τις, Ne. 7, 100. ἐρέειν pro ἐρεῖν, dicturum esse, Γ, 83. ἔπος ἐρέων pro ἐρῶν, renuntiaturus, Λ, 651. et Ξ, 355, ἀγγελίην. ἐρέουσα ἔπος, dictura hoc, A, 419. sed, ἐρέουσα φῶς, nuntiatura diem venturum aurora, B, 49. sic, ἐρέων, nuntiaturus, Ψ, 226. et ab hoc εἴρω, i. e. ἀγγέλλω, est ἡ Ἶρις, nuntia divina, et ὁ Ἶρος, nuntius. ἐρείομεν pro ἐρέομεν, interrogabimus, *wir wollen fragen, (we will ask,)* A, 62. ἐρέων, quæsiturus, *da er wissen wolte, (as he was about to ask,)* H, 128, et potest hoc esse participium præsentis, novi verbi ἐρέω ex futuro facti, ut sæpe fit. hinc in *medio* est ἐρέομαι, cujus imperf. ἐρεόμην, sine augmento: ἐρέοντο, interrogabant, vel adloquebantur, A, 332. Θ, 445, ut idem sit quod προσεφώνεον. sed ordinaria forma est ἔρομαι et εἴρομαι: nimirum ε præfixum producitur per ει. εἰρόμενος, interrogans, H, 127. σὲ οὐκ εἴρομαι, te non interrogo, A, 553, *ich setze dich nicht zur rede, will mir von dir nicht sagen lassen, (I do not ask you.)* εἴρεαι, interrogas, sc. ἐμὲ, K, 416, et ἃς est, de quibus, propter quas. ὅς με εἴρεαι ἄντην, qui me interrogas coram, O, 247. Ω, 390. καὶ ἐμὲ εἴρεαι Ἕκτορα, et interrogas me de Hectore; ubi quoque est accusativus rei, de qua quæritur, personæ vero, ex qua, est omissus. ab ἔρομαι est imperf. ἠρόμην. ἤρετο δεύτερον αὖθις, quærebat secunda vice iterum, A, 513. Νέστορα ἔρειο, pro ἔρεο, imperat. præs. ab ἔρομαι, interroga eum, Λ, 610. εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε, καὶ πόσιας, interrogantes de filiis suis et fratribus et amicis et maritis, Z, 239, ubi quoque res de qua quæritur, in accusativo: et eæ res ita ordinatæ a poëta, ut amor naturalis eas ordinat, τὰ φίλτατα præponens et postponens, τάδε μὴ πάνυ τοιαῦτα in medio locans. sic et in acie, optimi sunt ἐν ἄκροις, deteriores in medio. οὐ μὲν σοὶ μέλεος εἰρήσεται αἶνος, non quidem a te irrita dicta erit laudatio, Ψ, 795, quod potest esse fut. 2. pass. ab ἔρομαι, potest et esse fut. 1. med. ab ἐρέομαι. sic in Odyssea. μνηστῆρσιν τάδε εἴρω, procis hæc dico, β, 162. τὰ δέ σοι νημερτέα εἴρω, hæc dico tibi certissima, λ, 136. τάδε, ν, 7. ut ergo videas præsens tempus usitatum in hoc significatu. ἐρέω, pro ἐρῶ, dicam, δ, 140, ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω, κέλεται δέ με θυμός: quæ est formula loquendi de re dubia, nobis tamen verosimili. ζ, 194. η, 243. κ, 289, 292. λ, 125, 453. μ, 38, 58, 156. ξ, 463. ο, 401. π, 259, 281, 299. ρ, 548. σ, 128, 337. τ, 171, 224. υ, 48. ψ, 130. ω, 247, 480. ἐρέει pro ἐρεῖ, dicet, ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, γ, 20, 328. ἐν πᾶσιν, dicet inter omnes, π, 378. ὣς ἐρέουσιν pro ἐροῦσι, sic dicent, ζ, 285. φ, 329. μὴ πρίν σοι ἐρέειν pro ἐρεῖν, non ante me dicturam esse, δ, 747. ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων, dicturus nuntiationem de sociis, κ, 245, pro ἐρῶν. sic, ἀγγελίην ἐρέοντα αὐτῇ, nuntiationem dicturum ei, ο, 41. π, 329. et 334, ἐρέοντε γυναικὶ, nuntiaturi ambo fœminæ. sed, φ, 31, τὰς ἐρέων, has equas quærens, interrogando, coll. 22, διζήμενος: et est præsens particip. ab ἐρέω. ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, talia præter rem nuntiatura, vel et nuntians, ψ, 16. et πάρεξ est ἔξω μὲν τοῦ ἀληθοῦς, extra verum, ἐγγὺς δὲ τοῦ ἐφετοῦ, prope tamen voto et desiderio, coll. 2, et 22. ὅπως ἐρέοιμι, quomodo interrogarem, λ, 228, coll. 233. ὅτε ἀλλήλους ἐρέοιμεν, cum nos mutuo interrogaremus, δ, 192. et optativus pendet ibi ab omisso ἄν, quandocunque colloqueremur, et adloqueremur nos. εἴρεαι, interrogas, γ, 80. εἴρετο, interrogabat, ι, 251. ρ, 120. υ, 137, cum accus. personæ, αὐτόν. et cum duplici accusativo, εἴρετο πάντας παῖδα, interrogabat omnes de puero, Ol. 6, 81. εἴροντο, interrogabant, quid eum infestaret, ι, 402. sed λ, 541, εἴροντο δὲ κήδεα ἑκάστη, narrabant singulæ ærumnas suas, ἔλεγον: sed, quæ dixerint, non narrat poëta; innuit tantum, se posse multa interserere, si velit. εἴροντο δίκας ἄνακτα, λ, 569, de jure suo interrogabant regem. ἀλλήλους, ρ, 368, interrogabant alius alium. εἴρεο Νέστορα, α, 284, interroga eum, loquere cum eo. εἰρέσθω, interrogato, ρ, 571. εἴρεσθαι, interrogare, sc. memento, nam est infin. pro imperat. δ, 423. ι, 13, ubi re vera est infin. ἔμελλον αὐτὸν ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι, volebam eum interrogare et cum eo loqui de marito meo, τ, 95. ἀλλ' ἐθέλω σὲ περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, α, 405, volo te de hospite interrogare; ubi idem infin. ab ἔρομαι. νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, percontari et interrogare, γ, 69. et 243, ἐθέλω ἄλλο ἔπος Νέστορα ἔρεσθαι, ubi duplex accusativus; de re alia. ξ, 378. ο, 361. π, 465, quibus omnibus locis est additum, μεταλλῆσαι ταῦτα. ἐρέεσθαι, quærere interrogando, ζ, 298, infin. pro imperat. ab ἐρέομαι. οὐ δύναμαι ἐρέεσθαι, non possum loqui, ψ, 106, adloqui. εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, dic mihi interroganti res certas, ο, 263. ω, 114. et 473, εἰρομένῃ. ὅ,ττι κέ σε εἴρωμαι, quodcunque te interrogavero, θ, 549, est præsens conjunctivi m. interrogem, *etwa fragen mag, (I may ask.)* sic, εἴρηαι, interroges, α, 188. τίς σε εἴρηται, interroget, ι, 503. θεῶν εἰρώμεθα βουλὰς, voluntatem deorum interrogemus, π, 402. τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, interrogemus, θ, 133, idem, ab ἔρομαι. ὄφρα τί μιν ἐρέωμαι, ab ἐρέω, ρ, 509, ἵνα ἔροιτό μιν περὶ πατρὸς, ut interroget eum de patre, α, 135. γ, 77. τοῦτο εἰρήσομαί σε, interrogabo te hoc, η, 237. τ, 104, 509. et est f. 1. m. ab εἰρέω. medium in notione quærendi solet habere ἔρομαι, ut: ἀπόκριναι νῦν ἅττινα ἄν σε ἔρωμαι, responde ad ea quæ te interrogo, Aristoph. Nub. 344. et futurum ejus est ἐρήσομαι, ut ibid. 1411. καὶ πρῶτα ἐρήσομαί γε τουτὶ, et primum interrogabo quidem istud. εἰρήσεταί με ἀμφὶς ἕκαστα, sepa-

ratim singula, τ, 46. εἰρησόμεθά, δ, 61. εἰρήσεται ἐν βραχίστοις, dicetur paucissimis, Ist. 6, 87. cæterum ab hoc ἔρω, ejusque novo verbo ἐρέω, fit, interserto υ, ἐρεύω, unde est ἐρευνάω, quæro, percontor.

ἐρωδιός, ὁ, vide sub δόναξ.

ἐρωέω, f. ήσω. (Ῥέω) feror cum impetu, sive id fiat procedendo sive retrocendo; ferri cum impetu facio; fluo, fluere facio. ut ergo hoc verbum proxime accedat ad cognatum sibi ῥέω, fluo. νέφος οὔποτε ἐρωεῖ, nubes nunquam refugit, μ, 75, οὐκ ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν: et nomen νέφος latet in νεφέλη, 74. ἐρωήσουσι (ἐκ vel ἀπὸ) χάρμης, refugient a pugna, Ξ, 101, retrocedent. sed Α, 303, αἶψά σοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρὶ, statim tibi fluet cum magno impetu sanguis circa meam hastam. sic et π, 441. ἠρώησαν ὀπίσω ἵπποι, retro cesserunt equi, Ψ, 433, ἀνεχώρησαν, ἀνεπόδισαν, ὀπίσω ὥρμησαν, et quidem retracti a domino aurigante, *sie sprungen rückwärts, (backed, drew back.)* μηδὲ ἐρώει, neque fluita animo, ne dubita, Β, 179, μὴ ἀφόρμα καὶ ἐνδοιαστικῶς ἀναπόδιζε, ne desiste. sic et Χ, 185. μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο, Ρ, 422, ne quis cesset a pugnando et recedat. ἐρωῆσαι πολέμοιο, inconstans et fluxus esse in pugnando, cessasse a pugna, Ν, 776. Τ, 170. *activa* notio est, Ν, 57, ἐρωήσαιτε αὐτὸν ἀπὸ νηῶν, recedere feceritis eum a castris. notat ergo vel ulterius, vel retro fluere et ferri. ἠρώησε τὴν 'Αργὼ, i. e. κατέλιπε, reliquerat navem Argo, Theocr. 13, 74, fugerat retro ab ea.

ἐρωή, ῆς. ἡ. (Ῥέω) motus validus et contentus, impetus, jactus. est a ῥώω, moveo cum impetu, præfixo ε. ᾤχετο μετὰ δόρατος ἐρωὴν, Λ, 357, sequebatur impetum hastæ, i. e. ibat ad eum locum quo hasta volaverat. ὑπὸ λικμητῆρος ἐρωῇ, Ν, 590, a vi ventilatoris. οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν αὐτοῦ, non exspectavit vehementem adventum et impetum ejus, Ξ, 488. πέλεκυς ὀφέλλει ἀνδρὸς ἐρωὴν, securis auget viri vim, Γ, 62. ἐφ' ὅσον δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, Ο, 358, quoad hastæ impetus fit, i. e. quantum spatium pervolat conjecta hasta. sic et Ψ, 529, λείπετο Μενελάου, δουρὸς ἐρωὴν, relinquebatur a Menelao, ad hastæ jactum, i. e. εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι ἀφεθὲν δόρυ, *einen spiesswurf weit, (to the distance of a spear's throw:)* et deest præpositio aliqua, e. c. εἰς, aut similis. λεύσσω πυρὸς ἐρωὴν, conspicio motum et vim ignis, Π, 127. βελέων ἀπερύκοι ἐρωὴν, jaculorum arceat et avertat impetum, Ρ, 562. Δ, 542. πολέμου δὲ οὐ γίγνετο ἐρωὴ, Π, 502. Ρ, 761, i. e. ἡ μάχη οὐκ ἔληξε, pugnæ autem non erat remotio. ut ergo et recessionem a contentione hoc nomen notet.

ἐρωμανία, ἡ, vide sub μαίνω prope initium, et γυναιμανής.

ἔρως, ωτος. ὁ. (Ῥέω) amor venereus et vehemens. dubitatur, an hoc nomen sit Homericum: dicunt enim, esse Atticorum recentiorum, et poëtam pro eo posuisse ὁ ἔρος, ου. οὔποτε μὲ ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψε, ubi alii scribunt ἔρος, Γ, 442, nunquam tam vehementem amorem erga fœminam sensi pectore meo, inquit Paris. sic Ξ, 294, ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως (alii ἔρος) φρένας ἀμφεκάλυψεν, ut vidit eam Jupiter ut invasit eum amor. etiam σ, 211, ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν, nam adeo amore stupefacti erant; ubi alii apocopen statuunt, pro ἔρωτι, alii scribunt ἔρῳ. ἔρως ἑτέρων. Py. 10, 93, amor aliarum rerum. ἔρως ἔσχεν, amor tenebat eos, Ist. 8, 64. ἔρωτες ἀλλοτρίων, amores alienarum laudum, Ne. 3, 51, ubi videtur genitivus pertinere et ad ἀλλοτρίων, et ad φέρειν, sc. τὶ ἐξ. ἐρώτων ἀρειόνων, Ne. 8, 8, præstantiorum amorum. ἀπροσίκτων, Ne. 11, 63, non adsequendarum cupiditatum acriores sunt stimuli. personificatus ἔρως fingitur alatus, arcu feriens, armatus face ardente: sed plerumque consequitur eum pœnitentia, sicut Jovem, Ξ, 314—353, coll. Ο, 4—33, una cum malis aliis. ab ἐράω est ἡ μεῖραξ, ακος, puella, (et cave, ὁ μεῖραξ putes de puero dici; est semper fœmininum) Aristoph. Plut. 1072. Eccl. 607. de puero dicitur τὸ μειράκιον, ου. Vide sub Θέσπια, in R.

ἐρωτάω, f. ήσω. (Ῥέω) etiam εἰρωτάω, quæro, interrogo, *ich frage, (I ask.)* est ab εἴρω et εἴρομαι, per paragogen. recentiores distinguunt inter ἐρωτᾷν et πυνθάνεσθαι, dicuntque, τὴν πεῦσιν esse, quando longior responsio expectetur, τὴν ἐρώτησιν vero, quando adfirmando aut negando aut nutu responsio absolvi queat. sed hanc differentiam poëta ignorat, cui ἐρωτᾷν etiam de πεύσει ponitur. ἅ με εἰρωτᾷς, quæ ex me quæris, δ, 347. ρ, 138. εἰρωτᾷς με ὄνομα, ι, 364. εἰρώτα δὲ ἔπειτα, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι, ο, 422. sed ε, 97, 98, εἰρωτᾷς με ἐλθόντα θεὰ θεὸν, ubi Mercurius respondet interroganti Nymphæ: isti duo versus expunguntur ab antiquis criticis, ut inepti secundum compositionem verborum et secundum sententiam ipsam.

ἐς, (Ἐν) pro εἰς, et crebrius pæne in poëta: cujus et sub εἰς bene multa notata jam sunt loca. ἐς τόπον, ad locum vel urbem, Α, 100. Β, 303. Γ, 75. Δ, 446. Ε, 204. ἰδὼν ἐς παῖδα, pro εἰσιδὼν, Ζ, 404, *sehend auf das kind, (looking at the child.)* ἐς Τροίην τρέπεν ὄσσε, versus Trojam vertit oculos, Ν, 7. ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον, pro ἐσιδὼν, Χ, 372. Β, 271. Φθίην δ' ἐξικόμην ἐς Πηλῆα, ad Peleum et in ejus domum, Ι, 476. ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ad vigiles descendamus, Κ, 97. ἄνεισι (vadit) πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους, Χ, 492. et 499, ad. ἐς Τρῶας, ad eos, Ρ, 230. ἐς νῆας ἔχε ἵππους, versus naves et castra nostra dirige equos, Λ, 513. ἐκπέμπεις κειμήλια ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ad peregrinos homines, Ω, 382. ἐλθεῖν ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ire ante oculos viri, Ω, 204, *unter die augen zu treten, (to appear in his presence.)* sic et 520. ἐς τεῖχος ἵει ῥόον, contra et in murum mittit flumen, Μ, 25. ἐς τεῖχος ἀλέντες, intra murum congregati, Φ, 534. et 536, μὴ ἐς τεῖχος ἅληται, ne intra murum insiliat. ἐς ἅρματα βάντες, currum adscendentes, Ε, 239. δενδίλλων ἐς ἕκαστον, singulos intuens, Ι, 180. ἐς πεδίον προφανέντε, pro ἐν πεδίῳ, Ω, 332, in campo apparentes. ἐγὼ δ' ἐς Ὄλυμπον εἶμι, Σ, 142. ἰδὼν ἐς οὐρανὸν, Φ, 272, quanquam ibi debet esse εἰς. ἐς ἠέλιον καταδύντα, Α, 601, coll. 605, seqq. Τ, 162, 308. Ω, 713. ι, 556. ρ, 570, 582. ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον, Θ, 538, statim cum oriente crastino sole. ἐς Ῥόδον ἷξεν, Β, 667. οὐδ' ἐς 'Αχαιοὺς μίσγετο, non iis se immiscuit, Σ, 215. ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης, Mars ad Trojanos, sc. ivit, Υ, 38, opem laturus. ἐς στρατὸν ἐλθὲ, i ad exercitum, Δ, 70. εἶμι, Κ, 325. Ν, 38, ᾤχετο. Ω, 112, 566. δήϊον ἐς πόλεμον, ad pugnam ardentem et seriam hostilem, Δ, 281. Σ, 238. Τ, 36, et 205, ἐς βρωτὺν, ad cibum capiendum. ἐς πόλεμον πωλήσεαι, pro ἐν πολέμῳ, in pugna versabere, Ε, 350. ἐς πόλεμον θωρήξομαι, armabo me, Θ, 376, ad pugnandum. Π, 728. οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς, Θ, 404, 418. ἐς δαῖτα ἰέναι, ad convivium ire, *zu gaste, (to an entertainment,)* Ι, 483. ἄλλα ἐς δῆμον ἔδωκε, in publicum retulit, Λ, 703. ὅτε ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν 'Αχαιῶν, Κ, 14, quando adspiceret. et 239, ἐς γενεὴν ὁρόων, natales intuens. et 366, φεύγων ἐς νῆας, fugiens ad naves et versus castra Græca. ἐς φόβον ἀνδρῶν, ad fugandos viros, Ο, 310. ἡ (ναῦς) αὐτὸν ἔνεικεν ἐς Τροίην, ad Trojam vexit, Ο, 706. λαοὺς ἐς τεῖχος ἀλῆναι, intra murum congregari, Π, 714. ἐς πληθὺν ἰέναι, intra ordines tuorum te recipere, Ρ, 31. φύσας ἐς πῦρ ἔτρεψε, folles contra ignem vertit, Σ, 469. ἐς νῆας ἵκανε, ad naves et in castra Græca venit, Τ, 3. ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, ad talum a calce, i. e. inter talum et calcem, Χ, 397. ἐς πηγὰς, ad fontes, Ψ, 148, sic ut sanguis sacrificii influeret in aquas. et 169, ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, i. e. totum corpus. et 523, καὶ ἐς δίσκουρα, etiam quantum spatium disci jactus emetitur. et 680, ἐς τάφον, ad ludos funebres. ἐκ νεότητος ἐς γῆρας, usque ad senectutem, Ξ, 86. sic εἰς τέλος, usque ad finem. ἐς Μενέλαον ἐλθεῖν, ad eum proficisci, γ, 317, *zu ihm, (to him.)* ἐς Τροίην, *nach Troja, (to Troy,)* α, 210. sic β, 214. δ, 313. αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν, *liess sie sich auf einen lehnstuhl setzen, (she suffered herself to be placed in a chair,)* α, 130. sic δ, 51, ἕζοντο, *sie setzeten sich auf stühle, (they seated themselves.)* θ, 469. ἐς τόδε αὔριον, in proxime sequentem diem, η, 317. ἰὼν ἐς κλίμακα, iens ad scalas, κ, 558. λ, 63. ἐς πατρὸς, sc. δόμον, β, 195. ἀγορὴν ἐς, ad concionem, γ, 137. et 138, ἐς ἠέλιον καταδύντα, circa occasum solis. ergo h. l. alio sensu ac alibi, e. c. ι, 161, coll. 168. ἐς ἤπειρον, versus terram, ι, 496. ἔς περ ὀπίσω, saltem in posterum, υ, 199, in opp. ad νῦν, 200. sic et σ, 121, i. e. ἐσύστερον, εἰς τὸ μέλλον: et hæc erat φήμη, i. e. omen ex voce humana alius rei causa missa. alii legunt ibi ὥσπερ, quod est idem, siquidem ὡς sæpe est quod εἰς, apud, ad. εἰς ὀχετὸν ἄτης ἵζουσαν πόλιν, Ol. 10, 46, in gurgitem calamitatis desidentem urbem. εἰς 'Αΐδου σταθμὸν ἔρχεται, ad Plutonis limen, Ol. 10, 110. αὐτὸν ὕβρις εἰς αὐάτην ὦρσεν, Py. 2, 52. σὲ χαίρειν εἰς τρὶς αὐδήσασα, Py. 4, 108, quum ter te salvere jussisset. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν, ἀτέκμαρτον προνοῆσαι, Py. 10, 98. ἐς Ἔφυραν πλαγχθέντες, Ne. 7, 55. ἐς ἑστίαν ἱκομένους, ad domum, Ol. 1, 16. et 62, ἐς ἔρανον ἐκάλεσε θεούς. et 121, ἐς χάριν, *zum gefallen, (please you.)* ἐς ἄνδρας μετέβησαν, ad virilem sexum, Ol. 2, 64. et 89, ἀδελφόν. et 125, ἐς τρὶς, ter. et 152, ἐς τὸ πᾶν, ad vulgus, coram imperitis. ἐς τελευτὴν, Ol. 5, 52. ἐς τὸν, ἐφθέγξατο αἶνον, in eum, *auf den, (at, towards, him,)* de eo, Ol. 6, 20. et 75, φάος. et 123, ἐς ὁδὸν ἔρχονται, vadunt in via. ἐς θεὸν ἐλθὼν, ad deum profectus, Ol. 7, 57. ἐς Ἴστρον, ad, Ol. 8, 63. et 62, est omissum ἐς. ἐς φίλην χάριν, Ol. 10, 16, ad amicam gratiam. ἐς πλάκα πόντου φέρει, Py. 1, 45. et 66, ἐς πλόον ἐρχομένοις, incipientibus navigationem, ubi ἐς est avulsum. ἐς κακὸν τρέψας, Py. 3, 63. χθόνα, Py. 4, 136. κίνδυνον ἵεμενοι, Py. 4, 368. ἔρανον, Py. 5, 103. ἀγῶνα, ad concilium, Py. 10, 47. et 71, ὅμιλον. θησαυρὸν, Py. 11, 7. ἐς γένος, Ne. 4, 111. δίκην, Ne. 7, 70. et 91, φίλον ἄνδρα. ἐς ἔλεγχον, Ne. 8, 35. ἅρμα ἀναβαίνων, Ne. 9, 8. ἐς ἀνδρῶν εὐδόξων, sc. δόμους, Ist. 2, 49. φάος ἤγαγε, Ist. 6, 91. μόρσιμον αἰῶνα, Ist. 7, 58. et 65, οὐρανοῦ σταθμούς. ἐς Θήβας, contra, Ne. 9, 41. ἐς τόπον, ad, Ol. 1, 126. 6, 108. Py. 4, 376. pro ἐς *dorice* dicitur ἐν, sicut ἐντὶ dorice pro ἐστί. ἐν ἅρματα, Py. 2, 21. et 157, ἐν πάντα νομόν. πᾶσαν ἐν εὐφροσύνην, Py. 4, 230. ἐν κοιλόπεδον νάπος, Py. 5, 50, quanquam ibi accuratiores legunt ἂν, i. e. ἀνά. ἐν καὶ δοκέοντα, Ne. 7, 46, etiam in exspectantem.

ἐσαεί, vide sub 'Αεὶ, ad finem.

-εσαι, terminatio sec. sing. in verbis, vide sub Νέομαι, ad medium.

ἔσαντα, ('Ανὰ) adverb. contra, *gegen, (against.)* pro εἰς ἄντα. ἔσαντα ἰδὼν, pro εἰσιδὼν ἄντα, coram intuens, Ρ, 334. coll. ι, 217. quidam libri legunt ἐσάντα, præter rationem ut videtur. sic λ, 142, *ins gesichte zu sehen, (to look in the face.)* ο, 531, ἐς ἄντα ἰδὼν, ubi ἐς in multis libris divisim ab ἄντα positum, quia re vera pertinet ad ἰδών. ἔσαντα ἰδὼν, in faciem intuens, π, 458, *ins gesicht sehend, (looking in the face.)*

ἐσαράσσω, f. ξω. (Ῥάω) infringo, injicio me. οἱ Σκύθαι ἐσαράξαντες τὴν ἵππον τῶν Περσῶν,

Scythæ repulso equitatu Persarum, Herodot. IV, 128.

ἕσασθαι, vide sub Ἕω, prope medium.

ἐσαύριον, vide sub Αὔριον.

ἐσέχυντο, pro εἰσεκέχυντο, vide sub εἰσχέω.

ἐσήλατο, vide sub εἰσάλλομαι.

ἐσθέω, vide sub ἔσθος.

ἐσθὴς, ῆτος. ἡ. (Ἕω) vestis, idem ac ἔσθος, q. v. ἐσθὴς ἐν χηλοῖς, vestis in arcis, β, 339, ubi quoque vides esse nomen generale. ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε, α, 165. οὔτε οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι, indigebis, ζ, 192. ξ, 510. ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς, parabant et instruebant cubile ex veste molli, ψ, 290, ubi iterum vides, quam late pateat nomen ἐσθής. καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν, cremabaris in divina veste, ω, 67, quam mater Thetis dederat. ἐσθῆτά τε δόντες, ε, 38, ubi singularis est collectivus. sic et ζ, 74, 83, et dicit ibi φαεινὴν ob conditionem illarum vestium in se; etsi nunc erant maculosæ, lotione tamen restituendæ in statum suum naturalem. sic η, 6. θ, 440. ἐσθῆτα ὑφαντὴν, ν, 136, collective. ο, 207. π, 231. quantopere vestes faciant virum, apparet inter alia ex ζ, 227—237. et 240—246. ἐσθᾶτος (dorice pro ἐσθῆτος) ἀμφὶς, Py. 4, 451, i. e. περὶ ἐσθῆτος, de veste, quæ erat ἔπαθλον. alibi possit esse, sine veste. ἐσθὴς εἶχέ μιν, Py. 4, 140.

ἐσθίω, (Ἔδω) edo. idem ac ἔσθω, q. v. πάντας πῦρ ἐσθίει, ψ, 182, omnes ignis comburit. ἤσθιε δ' ὥστε λέων, vorabat ut leo, ι, 292, sc. Polyphemus homines. ἐνδυκέως κρέατα ἤσθιε, ξ, 109, etiam ἁρπαλέως, ἀκέων, rapide, tacite; ut solent, qui curarum et irarum sunt pleni. ἤσθιε δ' ὡς ὅτε (i. e. ἕως ὅτου, quousque) ἀοιδὸς ἄειδεν, ρ, 358. ἤσθιε Κύκλωψ ἑταίρους, υ, 19. et 348, αἱμοφόρυκτα δὲ κρέα ἤσθιον, cruentatas carnes, ut videbatur. οὓς ἤσθιεν Κύκλωψ, ψ, 313. ἔσθιε (imperativus) νῦν ὦ ξεῖνε, ξ, 80. et 443, ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων. ἔσθιε ἕκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, tranquillus sedens, ρ, 478. ἄγετε, ἐσθίετε βρώμην, cibum, κ, 460. μ, 23, 302. ἀλλὰ μάλα ἐσθιέμεν (ionice pro ἐσθίειν) καὶ πινέμεν, β, 305, et infinitivus est pro imperativo, strenue ede et bibe. οἳ τόδε δῶμα ἐχράετε ἐσθιέμεν, premebatis comedendo, φ, 69. ἐσθίεταί μοι οἶκος, edendo absumitur mihi res familiaris mea, δ, 318.

Ἐσθλὸς, ἡ, όν. (Ἕλω) qui probatur, et quem eligere maxime velis. bonus, honestus, fortis, nobilis. *edel, brav, tüchtig, (noble, valiant, excellent.)* nam est ab ἕλω, vel ab ἐθέλω, interserto Sigma: et est epitheton, approbationem præcipuam indicans. deductio ejus ab ἕλω sic concipi potest, ἑλετὸς, ἑλτὸς, ἑτλὸς, ἐθλος (ut adspiratio transeat in τ et fiat θ) et deinde inserto Sigma. prima autem notio est fortitudinis, ut sit ὁ ἐθελοντὴς μαχόμενος, i. e. ἀνδρεῖος, καὶ ἀπὸ τούτου ὁ ἀγαθὸς in genere. μάντι κακῶν, αἰεί σοι τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα μαντεύεσθαι, ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, A, 108, ubi κακὸν ἔπος est, a quo quis longe abscedere velit, ἐσθλὸν vero quod amare possit et accedere ad illud. et loquitur Agamemnon indignans ad Calchantem. γνώσῃ ἔπειτα, ὅστε ἡγεμόνων κακὸς, ὅστε νυ λαῶν, ἠδὲ ὅς κε ἐσθλὸς ἔῃ, B, 366, ubi in re bellica hæc duo opponuntur, ignavus et cedens, fortis et strenuus et probandus. et 709, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα, desiderabant suæ copiæ eum ducem fortem et carum. ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν ἐν προμάχοισι, Δ, 458, strenuum. et 491, Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον, carum et acceptum socium ejus, simulque nobilem natalibus. ἐσθλὸν θηρητῆρα, bonum venatorem, E, 51. et 469, ἑταῖρον, nobilem et fortem socium, Æneam. et 581, Ἀτυμνιάδην, ubi cum nomine proprio junctum hoc epitheton. μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, mortem destinatam neminem effugere censeo, neque ignavum et vilem, neque sane et fortem et nobilem, Z, 489. et 443, αἴ κε, κακὸς ὣς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, (separatus a pugna vitabundus conspicior) ὅς ἔμαθον ἔμμεναι ἐσθλὸς αἰεὶ, καὶ μετὰ πρώτοις μάχεσθαι, qui didici esse semper strenuus et fortis, et inter primos pugnare. Πηλεὺς, ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἠδὲ ἀγορητὴς, H, 126, præstans princeps et concionator. ἐν δ' ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς, I, 319, ubi ad κακὸς respondet μένων, 318, et ἀεργὸς, 320; ad ἐσθλὸς vero ὁ μάλα πολεμίζων, et ὁ πολλὰ ἐοργώς. ἐσθλὸς ἐὼν, is tam præstans, et tam carus habendus, simul et tam fortis pugnator, Λ, 471, *der so brave, (so brave a man:)* et additur, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται, et ne is fiat Danais magnum desiderium, *eine grosse vermissung, (a great want, miss.)* et 664, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐσθλὸς ἐὼν Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει, qui locus innuit, ἐσθλοὺς debere esse ὠφελητικοὺς, καὶ ἐσθλῶν εἶναι τὸ κήδεσθαι τῶν ἄλλων καὶ ἐλεεῖν. ergo οὐκ εὖ ποιεῖ ὁ ἐσθλὸς, μὴ ἐλεῶν: si esset κακὸς, non esset mirandum in eo τὸ ἀνηλεές. maxime tamen h. l. respicitur ad Achillis præstantiam bellicam, ad fortitudinem ejus et virtutem. οὕνεκα ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδρέασιν, οὔτι τίεσκεν, N, 461, ubi sermo est de Ænea, irato in Priamum, quod is se, tam fortem et strenuum et præstantem, nullo præcipuo honore dignum censuerit. ἤέ μιν (Ἕκτορα) ἤδη Πηλείδῃ δαμάσομεν, ἐσθλὸν ἐόντα, inquit Jupiter consultans, X, 176, eum tam egregium et fortem. et 360, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Ἀπόλλων, ἐσθλὸν ἐόντα, ὀλέσωσιν, inquit moribundus Hector ad Achillem; ut appareat, ἐσθλὸν maxime respicere virtutem bellicam, si quis ea est egregius et eximius. ἐσθλὰ μὲν (τεύχεα) ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκε, Ξ, 382, fortia arma dedit induenda forti, infirmiora autem imbelliori. et arma quidem ibi, non ex pretiosiore materia spectata, sed in se et ex usu suo. ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, fortis in pugna stataria, O, 283. ὡς ἔπεσε ἐσθλὸς ἀνὴρ, cum cecidit vir fortissimus, Π, 600. et 627, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις, nam verbis hic opus non est, sed strenue factis. et 837, οὐδέ σοι, ἐσθλὸς ἐὼν, χραίσμησεν Ἀχιλλεὺς, neque tibi profuit Achilles ille fortissimus. σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον, ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοις, P, 590. ἤδη ἀνὴρ γέγονε ἐσθλὸς, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει, Εὐρυσθεὺς, jam natus est vir princeps et electissimus, T, 122, ubi de præstantia natalium sola. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς (Hector) ἔφευγε, δίωκε (persequebatur) δέ μιν μέγ' ἀμείνων, Achilles, X, 158, ubi et virtus bellica, et reliqua natalium præstantia, innuitur. ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει Μηριόνης, Ψ, 112, ad hoc exortus est heros fortissimus, qui præesset operi faciendo. et 546, αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐὼν, ipse quidem strenuus et rei agendæ peritus. ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, β, 33, probus admodum videtur mihi esse, adjuvandus a diis. πατὴρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς, γ, 98: et certe, cum ἐσθλὸς fuit ut nemo negabit, etiam tibi fecit plurimum boni, cujus memor esse possis. sic et δ, 328. οὔτις ἀνθρώπων ἀνώνυμος, οὐ κακὸς, οὐδέ μεν ἐσθλὸς, θ, 553, nemo hominum caret nomine aliquo proprio, sive sit humilis et vilis, sive sit nobilis et præstans. et 582, ἐσθλὸς ὢν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, nobilis gener aut socer. et 585, ἢ καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ, κεχαρισμένα εἰδὼς, ἐσθλός. et sermo ibi ad Ulyssem; per additum ἐσθλὸς designatur nobilis aliquis commilito et socius præstans. nam alias ἑταῖροι sunt quivis socii in opere. σύβώτης ἐσθλὸς ἐὼν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδὼς, subulcus probus et eximii cordis, heris suis ex animo favens, ο, 556, *der ehrliche liebe getreue, (faithful and devoted.)* οὐ μὲν καλὰ, καὶ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀγορεύεις, ρ, 381, non bene loqueris, etsi nobilis homo. οὔτι νόου αὐτὴ (regina) δεύεται ἐσθλοῦ, η, 73, non eget intellectu egregio et animo bono. et 292, ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, non excidit indole sua egregia. ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, Ω, 530, ubi τὸ κακὸν notat, infortunium, ἐσθλὸν vero, optatam fortunam: nam sermo est de eo, cui ex utroque dolio mixtum dedit Jupiter, et qui utramque fortunam per vices nanciscitur. Θρηκῶν βουληφόρον, Ῥήσου (regis Thracici) ἀνεψιὸν ἐσθλὸν, K, 519, consobrinum nobilem et præstantem. sic et ἀνεψιὸν, Π, 573. Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον, P, 345, fortem socium in bello. idque et de vento dicitur, qui exoptatus est socius et adjutor navigantibus, λ, 7. μ, 149. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον Ζεὺς ἐσθλὸν, N, 733, intellectum bonum, et nobile cor. ἤ κεν ἐάσεις Αἰνείαν Ἀχιλῆϊ δαμῆναι (ab Achille occidi) ἐσθλὸν ἐόντα, tam præstantem, Y, 312. et 383, Ἰφιτίωνα ἐσθλόν. et 396, ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης. et 434, οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων, tu es præstans virtute, ego autem sum te multo inferior, inquit Hector ad Achillem. Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἐόντα, Ψ, 636, præstantem viribus currendi. ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ, Telemachus Ulyssem, α, 115. τὸ μὲν, (sc. κακὸν, unum quod attinet malum) πατέρα ἐσθλὸν ἀπώλεσα, β, 46. et 71, εἰ μή πού τι πατὴρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς. ἢ σοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐτίμα, sc. Minerva, γ, 379. et 380, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. ἣ πρὶν μὲν πόσιν (maritum) ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα, δ, 724. et 726, ἐσθλὸν, præstantem illum: et repetit hoc epitheton, ex more fœminarum; nam Penelope ibi loquitur. sic et 814, 816. καὶ ἅμα ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, ο, 309, simul mihi præbe ductorem bonum, *einen ehrlichen braven führer an den ort hin, (an honest, upright guide.)* nam fingit se ignorare viam. πολλοὶ δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον, multi eum dicebant eximium esse, τ, 334. et 395, μητρὸς ἑῆς πατέρα ἐσθλὸν, suum maternum avum egregium. οὔτινα ἀνθρώπων ἔτιον, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, χ, 415, neminem hominum æstimabant, neque humilem neque honestum et nobilem. sic et ψ, 66. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, O, 207, etiam illud est optabile. ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, præstans et utile hoc est, manus ad Jovem tollere, Ω, 301. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, gloriam optabilem et præclaram, E, 3. et 273, ἀροίμεθά κ' ἂν κλέος ἐσθλόν. ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, periit mihi fama egregia, I, 415, et mihi exoptata. τῷ (proinde, igitur) μὲ ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, sine me hanc optabilem gloriam inter meos ferre, P, 16, νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην, Σ, 121, nunc autem gloriam mihi optatam malo mereri. ἠδὲ ἵνα μὶν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃ, α, 95, ut nobilis fama eum apud homines teneat. sic et γ, 78. et ν, 422, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, sc. ille Telemachus, de quo duobus prioribus locis: ut alii principes viri indolem ejus heroicam, et pietatem, et venustatem, aliasque ejus regias virtutes, cognoscerent et fama ferrent. ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, σ, 125, quia famam de eo nobilem audivi. nam κλέος est λέξις μέση, potest et οὐκ ἐσθλὸν notare. τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, κ, 287, cape hoc medicamen eximium. sic et 292. γέρας ἐσθλὸν ἔχων, præcipuum donum nobile habens, λ, 532. οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, τ, 547, non somnium, sed res certa exoptata. μένος ἐσθλὸν ἔχοντα, robur eximium habentem, E, 516, *bey edlem muthe und erwünschten kräften, (having courage and strength.)* sic σθένος, Ψ, 280. ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεὺς, ο, 487, sed sane, tibi quidem Jupiter ad malum addidit egregium bonum: et est proverbium, quando σύμμικτά τινι τὰ κατὰ βίον, sic tamen ut bonum fere præponderet. ibique Ulysses videtur queri, se mera habere mala, cum alteri tamen ad malum admixtum sit aliquid valde boni. ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ, oratores nobiles, Γ, 150, nam sermo est de

principibus Trojanis senibus. ἐσθλοὶ ἑταῖροι, nobiles et fortes socii, Δ, 113. et 298, πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, fortes et electos pedites, κακοὺς δ' ἐς μέσον ἔλασεν, viliores et quibus minus fidebat, in medium agmen coegit. οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν, qui multi et fortes instabant ei, E, 624. κασιγνήτων, οἵ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ ἐμπέσοιεν κονίαις, Z, 452, inquit Hector de fratribus suis. Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντο, multi et electi fortes milites sequebantur eum, N, 709. Σαρπηδόνος (regis Lyciæ) ἐσθλοὶ ἑταῖροι, nobiles et fortes socii, Π, 327. ἵπποι ἐσθλοί, equi præstantissimi, Ψ, 348. πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ κεῖντο ψυχὰς ὀλέσαντες, Ω, 167, et sermo ibi de regiis juvenibus. περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο, electi et fidi socii, β, 391. ἀνέρες ἐσθλοί, viri nobiles, γ, 472, i. e. κήρυκες regii, in convivio Nestoris. ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι, Ulyssis, ε, 110, 133. η, 251. et id miserabiliter dicitur. μνῶνταί μιν (procantur eam, Nausicaam, regiam virginem) πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ, ζ, 284, nobiles. ἀνίσταντο νέοι πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ, Θ, 110, ad certandum. ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται, viri boni et fidi custodiunt, ξ, 104, *brave auserlesene leute, (trusty persons;)* de pastoribus Ulyssis: *ehrliche leute, (honest fellows.)* οἱ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ, χ, 204, qui intra triclinium; et sermo est de procis occidendis. ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι δεξιοὶ, ω, 310, faustæ aves, egregia omina. ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατα ἔλυσε, E, 176. Π, 425. τιμὴ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν, I, 510, mentes fortium. ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν, N, 115, faciles sanatu mentes bonorum et vere nobilium. στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν, O, 203, conversu faciles. ὅς με υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε, orbum fecit, X, 44, inquit Priamus de Achille. sic et Ω, 204, 520. ἠδὲ καὶ οἵδε ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, δ, 236, virorum nobilium filii. ὕπνος ἐπέλησεν (oblivisci facere solet) ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, υ, 86, omnia bona et mala. Ζεὺς αὐτὸς νέμει ὄλβον ἀνθρώποις ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖς, ζ, 189, distribuit felicitatem bonis et malis, nobilibus et ignobilibus, hominibus. δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς, Ψ, 181, ubi primi ordinis viri describuntur. sic et 175. τοὺς μὲν σὺν νήεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, ὤλεσε, ω, 426. et sermo de Ulysse, qui omnes suos perdidit, quos secum eduxerat. μυρία Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, B, 272, innumera egregia facinora fecit. κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἐξελόμην, I, 330, supellectilem multam et pretiosam sumsi electam ex captis urbibus. ἐσθλά περ ἀγγείλας, quamvis egregia et utilia nobis, et ut voluimus, nuntiasti, K, 448, nam προδότης ubique est odiosus, quamvis proditio fuerit grata: et qui suos prodit, quid is faciet alienis? neque ἐσθλὰ nuntians idcirco ipse est ἐσθλός. neque semper amatur qui profuit aliquando; maxime si invitus profuit. ἤπια φάρμακα ἐσθλὰ, Λ, 830, *vortrefliche linderungsmittel, (excellent medicines.)* ἐπιπλήσσεις μοι ἐσθλὰ φραζομένῳ, M, 212, recte et utiliter monenti. ἐκπέμπεις κειμήλια πολλά καὶ ἐσθλὰ, Ω, 381. ἐκείρετε πολλά καὶ ἐσθλὰ κτήματα ἐμὰ, μνηστῆρες, β, 312, absumebatis bona mea egregia et multa, secundum qualitatem et quantitatem injuriose in me agentes. οἶκον κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, δ, 96. et 228, φάρμακα μητιόεντα ἐσθλὰ, medicamina provida eximia. et 230, φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, (multa quidem egregia et utilia intermixta) πολλὰ δὲ λυγρὰ, multa tamen et noxia. πυρήν (rogum) τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν, egregiis rebus implere, κ, 523, quales sunt h. l. ἄνθη, μέλι, χλαῖναι, ὅπλα, καὶ τοιαῦτά τινα ἐνίεμινα ταῖς νεκρικαῖς πυραῖς, quæ immittebantur rogis, sic et λ, 31. et notantur electæ res, quæ mortuo habendæ quasi et fruendæ dabantur. ἔνθα (in quo templo Solis exstruendo) κὲ θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, μ, 347. ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ, ο, 159. ἄγει, τ, 272. ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύοντες, ρ, 66, optata et honesta dicentes, et mala mentibus occulte struebant. οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα, σ, 228. υ, 310. σοὶ αἰεὶ πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, Ἀχιλλεῦ, ω, 94, fama egregia et optatissima. ἐσθλώ τοι τούτω γ' ἐπαμύντορε, οὓς ἀγορεύεις, π, 263, isti duo adjutores, quos dicis, sunt optatissimi et præstantissimi, Jupiter sc. et Minerva. ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς, utilis et prudentis consilii, I, 76. καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλὴ, K, 213, et ei donum dabitur eximium et honestum: quippe datum ob egregie facta; et oblatum sponte, non rogatum. ἲς ἐσθλὴ, robur præstans, M, 321. ἐκ γάρ τοι (sane) τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλὴ, fama honesta et optabilis, ζ, 30. δαιτὸς ἐσθλῆς, convivii optabilis, A, 576. et est ἐσθλὴ, ἡ τῶν σοφῶν καὶ σπουδαίων (gravium, honestorum) προσώπων, ἐν ᾗ ἐρίζειν οὐ χρὴ, ut Eustathius vocem h. l. determinat. sed si conferas eadem verba, σ, 403, apparet, esse convivium per se dulce, inter honestiores homines et nobiliores. ὁμοφροσύνην ἐσθλὴν, concordiam optabilem et honestam, ζ, 182, qualis esse debet inter conjuges nobiles. ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν, Σ, 313, qui utile consilium suaserat. ἅμαξαι ἐσθλαὶ, currus firmi et electi, ι, 242. σοὶ ἔνι (ἔνεισι) φρένες ἐσθλαὶ, λ, 366, mens egregia. ἐξέλετο (elatas fecit tibi nimium) φρένας ἐσθλὰς, P, 470. δῶκεν φρένας, β, 117. η, 111. ἀπονέστερον ἐσθλοὶ νέμονται βίοτον, Ol. 2, 112, egregii viri, οἱ δίκαιοι, post mortem. ἐσθλοὶ, electi et veri amici, Ol. 4, 9. ἐσθλὰ δ' ἐπ' ἐσθλοῖς ἔργα, Ol. 8, 110.

ἔσθος, εος. τό. (Ἕω) vestis. est ab ἕω, cujus tertia plusquam. pass. erat ἕστο, ut videbimus: cum spiritu Ionico. κάλυμμα ἕλε θεὰ κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος, Ω, 94, nullum vestimentum poterat esse nigrius eo. conf. Hymn. in Solem, 13, s. καλὸν δὲ περὶ χροῒ λάμπεται ἔσθος λεπτουργές. hinc est ἐσθέω, f. ήσω, vestio, induo. hinc, ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, indutus veste Medica, Herodot. VI, 112.

ἔσθω, (Ἔδω) factum ex ἔδω pro ἔδω. edo, *ich esse, (I eat.)* οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσι, Ω, 415. ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος (nuntius) Ἀργειφόντης, ε, 94, bibebat et edebat. sic et Ὀδυσσεὺς, ζ, 249. η, 117. πῖνε καὶ ἦσθ' ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι, π, 141. ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν, Θ, 231. ἔσθων καὶ πίνων, Ω, 476. κ, 272. υ, 337, quo loco summum bonum hominis in eo ponitur, ex persona loquentis. σύες, ἔσθουσαι βάλανον, ν, 409. πᾶσαν (omnigenam) ἐδωδὴν ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν, ε, 197. ἐσθέμεναι (Attica paragoge pro ἔσθειν) ἧπαρ αὐτοῦ, Ω, 213, ubi Hecuba irata optat dari sibi hepar Achillis comedendum. ὑμᾶς ἐσθέμεναι κειμήλιά (bona quæ ἄψυχα sunt) τε πρόβασίν τε, bona quæ pedibus suis moventur, β, 76, consumere vos bona mea omnia, sive in horreis sint, sive pecudes sint. ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, η, 220. ξείνους οὐχ ἅζεο (non verebaris) ἐσθέμεναι, ι, 479, inquit Ulysses ad Cyclopem, qui devoraverat aliquot socios ejus. ἐσθέμεναι δ' ἐκέλευεν, κ, 373.

ἐσκευάδαται, pro ἐσκεύασνται, vide sub ἐρείδω, prope finem.

ἔσκον, ionice pro ἔεσκον, vide sub ἝΩ, prope medium.

ἐσλεύσσω, (Λάω) intueor. οἱ δὲ εἰς αὐτὸν τερπόμενοι λεύσσουσιν, pro εἰσλεύσσουσιν, adspiciunt eum cum voluptate, Θ, 171. Κυκλώπων ἐς γαῖαν λεύσσομεν, pro ἐσελεύσσομεν, ι, 166.

ἐσλὸς, ἡ, όν. (Ἔλω) est Doricum, pro ἐσθλός. ἐσλοῦ κήρυκος, Ol. 13, 143. ἐσλὸν παρήμερον, Ol. 1, 160, nobile bonum comitans singulos dies. βαθύ, Ol. 12, 17, bonum ingens. παρὰ ἓν, Py. 3, 145. κλέος, Py. 4, 311. et 494, ἄγγελον. ἐσλόν τι παθὼν, Py. 9, 158, optati quid nactus ab iis. τετελεσμένον, Ne. 9, 14. χρὴ ὑμνῆσαι, Ist. 3, 12. λόγον ἀκούῃ, Ist. 5, 17. et 52, Τηλεφόρω φῶτα, Ist. 8, 131. ἐσλῶν ὑπὸ χαρμάτων, Ol. 2, 35. et 177, κρύφον, occultationem optabilium. ἅπτεται, sc. ὁ φθόνος, Ne. 8, 37. ὅσων μοῖραν, Ne. 10, 37. ἐσλοῖς ἐπὶ ἀλλοτρίοις, Py. 1, 163. ἀνδράσι, Py. 13, 116. μαλθακὰ φρονέων, Ne. 4, 155. μάρναται, Ne. 5, 85. ἐσλοὺς ἀδελφεοὺς, Py. 10, 107. ἐσλὼς (dorice pro ἐσθλοὺς) λέλογχε φέρειν, Ne. 1, 34. ἐσλὸς (quoque dorice pro ἐσθλοὺς) αἰνεῖν, Ne. 3, 50. εἴ τις πέπαται ἐσλὰ, Py. 8, 103, possidet optata.

ἐσμα, τὸ, vide sub αὐχὴν, prope finem.

ἐσμὸς, ὁ, vide sub ἔθνος.

ἔσοπτρον, ου. τό. (Ὄφ) speculum, *der spiegel, (a mirror;)* in quod intuentes considerant speciem. ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ, Ne. 7, 20, operibus præclaris speculum novimus uno modo: si sc. celebrantur per poësin. nam reliqua monumenta, exhibentia formam et vultum quasi facinorum egregiorum, ætate abolentur.

ἐσπεῖσθαι, vide sub σπένδω, ad finem.

Ἑσπερικὸν μῆλον, vide sub ΜΗ͂ΛΟΝ, paullo a fine.

ἑσπέριος, ία, ιον. (Ἕπω) vespertinus. ἑσπέριος, λοεσσάμενος ποταμοῖο, πρὸς Ἴλιον ἀπονεοίμην, vespertinus, i. e. cum sera vespera, lotus ex flumine, Ilium redire possem, Φ, 560. ἑσπέριος γὰρ ἐγὼν αἱρήσομαι, vespertinus enim, (i. e. vesperi) ego accipiam, β, 357. et 385, ἑσπερίους δ' ἐπὶ νῆα ἀγείρεσθαι ἀνώγει, sera vespera eos ad navem convenire jussit. ἑσπέριος δ' ἦλθε, *am abend kam er, (he came at night,)* ι, 336. et 452, ἀπονέεσθαι ἑσπέριος. ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ κάτειμι, in urbem discedo, ο, 504. ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱέϊ δῖος ὑφορβὸς ἤλυθε, π, 452. ἑσπέριοι δὲ ἀφίκοντο ἔργα Ἰθάκης, cum vespera veniebant ad culta loca Ithacæ, i. e. Ithacam, ξ, 344. ἢ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, hominibus vel orientalibus vel occidentalibus, Θ, 29. ἑσπέριος ἔφλεγεν, vespertinus, i. e. vesperi, illustris fuit, Ne. 6, 66. sic Virgilius: Æneas se matutinus agebat. ἑσπερίαις ἀοιδαῖς, Py. 3, 32.

ἕσπερος, ερα, ερον. (Ἕπω) vespertinus. est ab ἕπω, quia vespertina sequuntur diem et cohærent cum die. est adjectivum: et si solum ponitur, subaudiendum est aliquod substantivum. ἀστὴρ ἕσπερος, X, 318, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ, stella vespertina, *der abendstern, (the evening star.)* ἐμένον δὲ ἐπελθεῖν ἕσπερον (χρόνον) τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε, pro ἐπῆλθε, α, 422, 423. et sic vivunt οἱ τρυφῶντες per totum diem. sic et σ, 304, 305. μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, δ, 786, pro ἐπελθεῖν, exspectabant supervenire vespertinum tempus: de navigaturis noctu. τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται, ρ, 191, i. e. πρὸς τὰ ἑσπέρια μέρη τῆς ἡμέρας, ἢ καταστήματα, *gegen die abendzeit, (towards evening.)* ἐνέφλεξεν ἑσπέρου ἡ σελήνη, accendit et illuminavit vespertinum tempus luna, Ol. 10, 90. ἑσπέρας, Py. 4, 70, i. e. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας ὥρας. ὅλον ἑσπέρας (ὥρας) ὀφθαλμὸν, Ol. 3, 36, oculum plenum vespertini temporis, i. e. lunam plenam. ἄκρα σὺν ἑσπέρᾳ, Py. 11, 18, i. e. sub noctis initium: conjuncto eo carmine cum extrema, i. e. incipiente, vespertina hora. ἑσπέραις ἐν διχομηνίδεσσι, Ist. 8, 94, quando est luna plena, quæ mensem lunarem dividit in duas æquales partes. nam ὁ ἡ διχόμηνις, ιδος, est τὸν μῆνα dividens δίχα.

ἕσπομαι, (Ἕπω) idem quod ἕπομαι. comitor, adhæreo, adsum. *hafte dran, (I adhere to.)* τρυφάλεια ἅμα ἕσπετο (imperf. sine augm.) χειρὶ, galea comitabatur manum, Γ, 376, quasi esset vivum aliquid. ἐπεί ῥα τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο, cum parentes comitaretur, Δ, 476. ὁ μὲν ἦρχε, ὁ δὲ ἅμα ἕσπετο, ille præibat et initium

faciebat, alter comitabatur et una ibat, Α, 472. Ο, 559. Π, 632. ἔπαλξις πᾶσα ἕσπετο, Μ, 398, pinna muri, quam manu prehenderat Sarpedon, tota comitabatur quasi manum, *gieng mit, (came along with:)* ubi quoque quasi de ἐμψύχῳ dictum; et præcedit ἕλκειν. τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱὸς, ἅμα ἕσπετο, comitari solet Martem, Ν, 300. ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο, ἡ δ' ἕσπετο Παλλὰς, una ibat, α, 125. καί σοι Δηΐφοβος ἕσπετο ἰούσῃ, te euntem comitabatur ille, δ, 276. πολὺς δέ μοι ἕσπετο λαὸς, multi milites mecum erant, ζ, 164, et hoc additum, sistit Ulyssem τίμιον et honoratum hominem, non mercatorem aliquem aut nauclerum. ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος, Θ, 109, una ibat. ἐμοὶ ἅμα ἕσπετο δεῦρο κιόντι, ρ, 53. ἅμα ἕσπεο Τυδεΐ, Κ, 285, comitabaris eum. ἢ οὐχ ἑσπέσθην ἐκ Λακεδαίμονος, num una cum aliis non profecti sunt Lacedæmone, Γ, 239. τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, τ, 579, hunc comitarer, ad hunc me adjungerem. sic et φ, 77. Τρωσὶν ἅμ' ἕσπεσθαι, Ε, 423, Trojanis adesse. ὀτρηροὺς θεράποντας ἅμ' ἕσπεσθαι ἑοῖ αὐτῷ, δ, 38, strenuos ministros comitari se. καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω, ei adjungat se Teucer, Μ, 350. et 395, ὁ δὲ ἑσπόμενος δουρὶ, ἔπεσε πρηνὴς, ubi sermo est de transfixo aliquo hasta, qui extracta ex vulnere hasta statim procidit: et dictum ibi γλυκέως, quasi hasta esset ἔμψυχον, et is sponte comitaretur eam. τοῦτου δ' ἑσπομένου, hoc comite et adjungente se mihi, Κ, 246. ὁ δὲ ἑσπόμενος περὶ δουρὶ ἤσπαιρε, Ν, 570, procidens in terram, cum infixa ventri hasta eum traheret, palpitabat ad hastam affixus. ὄλβος ἅμα ἕσπετο, comitabatur, Ol. 6, 122, et ibi additur accusativus personæ, γένος, pro dativo γένει, cum quo hoc verbum alias constanter construitur. ἕσποιτο δὲ (μοι) τόλμα καὶ δύναμις, Ol. 9, 123, adsit mihi, παρέποιτό μοι. ἕσποιτο μοῖρα, adsit felicitas, Py. 10, 26. ᾧ τινι σὸν γέρας ἕσπηται, Ol. 8, 15, cui tuum decus adhæreat. ἑσπόμενοι Ἡρακλέϊ, Ist. 5, 46, comitantes eum.

ἕσπω, (Ἕπω) exsequor verbis, dico copiose, idem ac ἔπω, vel εἴπω, q. v. et factum videtur novum verbum ex futuro primo ἕψω per metathesin. et quia verbum est εἴπω, hinc et, omisso ε, novum verbum potest esse ἴσπω, sicut in ἕσπω omissum est Iota. ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Β, 484. Λ, 218. Ξ, 508. Π, 112.

ἕσπω, vide ἕπομαι.

ἕσσα, vide sub Ἕω, ad initium.

ἔσσευα pro ἔσευσα, vide sub σεύω, paullo sub initio.

ἐσσεύομαι ionice pro σεύομαι, et per syncopen ἔσσυμαι, vide ibidem.

ἐσσῆνες, οἱ, vide sub Αἴξ, prope finem.

ἔσσον, vide ἄσσον.

ἐσσυμένως, (Σεύω) adverb. celeriter, studiose, promte, alacriter, subito. it. libenter, *gerne, (willingly.)* ἀνεῴ τ' ἐγένοντο ἐσσυμένως, celeriter silebant, Γ, 85. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, ita acriter prœliabantur, Ο, 698. δόρπον ἐφοπλίσαντες, cœnam celeriter apparantes, Ψ, 55. et 172, ἵππους ἐνέβαλλε πυρῇ, equos injecit in rogum cum magno motu et studio. et 364, ὁμόκλησαν, clamarunt magno studio. et 511, ἔλαβε ἄεθλον, studiose et libenter et propere accepit præmium. ἐπένοντο, Ω, 124, propere curabant. προερύσαμεν, subduximus studiose naves, vel potius, produximus porro ad littus remigando, ι, 73. δόρπον ἕλοντο, ξ, 347, festinanter cibum sumsere. ἐπίθοντο, studiose parebant, ο, 288. σῖτον παρενήνεεν, panem alacriter apponebat, π, 51.

ἔσσυο, per syncopen et duplicato Sigma pro ἐσεύεο, vide sub σεύω.

ἐσταθευμένος, ὁ, vide sub εὔω.

ἔσται, differt a γενήσεται, vide sub Ἔω, aliquanto sub medio.

ἔστε, pro εἰς τε, ἔστε pro ἕως τε, vide sub Εἰς aliquanto a medio.

ἐστήκω, vide sequens prope finem.

ἔστημι, (Στάω) stare facio, constituo. idem ac ΣΤΑ'Ω et ἵστημι, q. v. τὼ δὲ ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ, Ψ, 284, stant ambo dolentes corde. ἑστᾶσι, stant, consistunt, Δ, 245, et hæc tertia pluralis præsentis manifestam facit formam ἕστημι. nam, qui contractam dicunt ex ἑστάκασι, extruso κ, ἑστάασι, ut perfectum notet præsens; operosius præter necessitatem agunt. sic, νῆες ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι, naves prope mare stant in littore, Ι, 44. σκόλοπες ἐν τάφρῳ, valli stant ad fossam, Μ, 64. ἵπποι ἐν πρυμνωρείῃ, equi stant ad radicem montis, Ξ, 308. sic imperfectum est ἕστην: ἕστασαν ἵπποι παρὰ ἅρμασιν, stabant equi ad currus, Ε, 781. πυρὸν ἔδοντες, stabant equi frumentum edentes, Κ, 569. κρημνοὶ ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν, de fossa rectis lateribus ducta, Μ, 55, *es waren auf beyden seiten jähe anhöhen, (the sides of which were perpendicular.)* et in significatu transitivo, 56, σκόλοπας ἕστασαν Ἀχαιοί, vallos erexerant Græci: ubi possit fortasse esse plusquamperf. per syncopen, pro εἱστήκεσαν vel ἑστάκεσαν. προπάροιθε πυλάων ἕστασαν, stabant ad portas, Μ, 132. ἵπποι ὄπισθε μάχης, equi stabant a tergo aciei, Ν, 537. Ξ, 431. Ἀχαιοὶ ἀμφὶ αὐτῷ, Ρ, 267. ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ οὐδῷ, argentei postes stabant in ferreo limine, η, 89. et 101, χρύσειοι κοῦροι ἐπὶ βωμῶν, aurei (i. e. inaurati) juvenes vel statuæ juvenum stabant in basibus suis. *imperativus* quoque est manifestus ab ἕστημι. μὴ οὕτω ἕσταθι, ne sic sta, χ, 489, et in plurali, ἕστε, state, consistite, Υ, 354. et in duali, μηδὲ ἕστατον, nec state ambo, Ψ, 443. sic et *infinitivus*, μετὰ πρώτοις ἑστάμεν, ionice pro ἑστάναι, inter primos stare, Δ, 342. Μ, 316. οὐκ αὐτῷ ἥνδανε, ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἐφίστασαν, Ο, 675. εἴκε εἰῶμεν ἅπαντας ἑστάμεν, φ, 261. οὐδέ σε χρὴ ἑστάμεναι μέλεον, Κ, 480, quæ est paragoge Attica, pro ἑστάμεν, idque pro ἑστάναι: nec oportet te otiosum stare. καρτερῶς ἑστάμεναι, stare fortiter, Λ, 410. Ν, 56. Ο, 666, i. e. γενναίως. περὶ τοῖχον, Σ, 374, ut stent ad parietem. τόξον πρὸς σταθμὸν ἔκλινεν ἑστάμεναι, χ, 121, arcum ad postem acclinabat ut staret. est et verbum ἑστήκω, f. ἥξω, stare facio, it. sto, constituor. Thucyd. 3, 37, βέβαιον οὐδὲν καθεστήξει, firmum et immotum nihil stabit et erit. et Aristoph. Lys. 635, ὧδε ἑστήξω, sic statuam me. et per se jam hæc forma verbi connotat firmitatem.

ἑστία, ας. ἡ. (Στάω) focus, *der heerd, (the hearth,)* ἡ ἐσχάρα. deinde, a parte hac, domus, habitatio, *die feuerstate, (a habitation.)* est ab ἕστημι vel ἕσταμαι, a στάω: focus enim facit, ut domus sit bene constituta; et in foco fiebant quotidiana sacra, quibus domui, ut esset salva, bene precabantur. hinc Ζεὺς dictus ἐφέστιος et ἑστιοῦχος. etiam ἡ Ἑστία, dea apud Atticos: quæ est personificata habitatio humana; et dicitur filia Κρόνου, quæ monstraverit hominibus artem statuendi domos. eandem Romani vocarunt Vestam: nam habitatio est res sacra, et quisque domi suæ sacer sanctusque est. ἴστω νῦν Ζεὺς, ξενίη τε τράπεζα, ἱστίη τ' Ὀδυσσῆος, ξ, 159, ubi illa ἱστίη est ἡ τοῦ Εὐμαίου οἴκησις, utpote κτῆμα Ὀδυσσῆος, ut heri proprii. sic et ρ, 156, ubi ipsa est regia domus Ithacæ. et τ, 304. juratur ergo focus domesticus, ut res sacra. ionice et dorice dicitur et ἱστίη et ἱστία, ἡ. et verbum ἑστιᾶν Doribus est ἱστιᾶν. præterea per ἑστίαν etiam intelligitur ἡ ἐκεῖθεν τροφή. ἑστίᾳ παρὰ συγγόνῳ, apud focum cognatum, Ol. 12, 21, i. e. ἐν Κρήτῃ. ἑστίαν ἐς ἀφνεὰν μάκαιραν, Ol. 1, 17, domum ad divitem beatam. sic, μάκαιραν τεὰν εὐδίαν, Py. 5, 13, domum tuam beatam tranquillam. πατρῴαν, Py. 11, 21. μάκαιραν, Ist. 4, 28. sic et βωμὸς sæpe ponitur pro toto templo: et ὅρμος, i. e. locus ubi naves in portu stant ad terram ligatæ, pro toto portu. ἡ εὐεστώ, όος, bonus status, ἡ εὐτυχία, Æschyl. Theb. 193, ἐν εὐεστοῖ φίλῃ, cui opponuntur τὰ κακά. vide sub Ἐσχάρα, ad initium.

ἑστιοῦχος, vide sub Ζεὺς in R.

ἔστο pro εἶτο, vide sub Ἕω, ad medium.

ἕστωρ, ορος. ὁ. (Ἕω) est clavus in anteriori parte temonis, super quem annulus injicitur qui lora jumentorum ad temonem jungit. ἐπέβαλλον ἕστορι κρίκον, Ω, 272, ubi κρίκος est annulus ille. est ab ἵημι, f. ἥσω, mitto: a quo est ἡ ἧσις, i. e. ἡ ἐμβολὴ, immissio. in antiquo Lexico ita legitur: ἕστωρ, σφὴν, ἔμβολος, γόμφος, ἢ πρῶτος τύλος τοῦ ῥυμοῦ: ἢ κοίλωμα ζυγοῦ, ὑφ' ὃ ὁ τράχηλος ζώων, nam alibi hæc vox ponitur de jugo ipso, in quod inserunt boves aut equi collum suum, τὸ γλύμμα ἤτοι κύκλωμα ζυγοῦ, εἰς ὃ ὁ τῶν ζώων τράχηλος ἑκατέρωθεν ἐνίεται i. e. ἐντίθεται. Sed hoc posterius nihil ad locum ex poëta citatum.

ἐσύστερον, vide sub ὕστερος, ad finem.

ἔσφαλον, ἔσφηλα, vide sub σφάλλω.

Ἐσχάρα, ας. ἡ. (Ἀρὰ) focus, *der heerd, (the hearth.)* idem qui ἡ ἑστία. et sic dictus est τόπος τοῦ ἐφεστίου πυρὸς, ab ἔχει ἀρὰς, (preces et vota) τὰς καθ' ἡμέραν: utpote ἐφ' ᾗ ἀραί τε καὶ θυσίαι Διῒ ἑρκείῳ καὶ ἑστιούχῳ ἐγίνοντο. nam sacra res erat ἡ ἐσχάρα et ἡ ἑστία. *der hauss-gebets ort, (the place of family prayer.)* sæpe ἑστία vel ἐσχάρα ponitur pro οἰκία, ut pars nobilior pro toto. hinc οἱ ἐφέστιοι sunt οἱ πολῖται, *die angesessenen, (citizens:)* ἀνέστιος est ὁ ἄπολις καὶ φυγὰς, homo sine lare et vagus. cæterum ἐσχάρα plura significat. præter focum enim domesticum, (qui proprie nullam habuit altitudinem, sed vel in planâ terrâ erat, vel et in excavatâ; unde et κοῖλα ἕλκη ἐν σώμασιν vocantur a medicis ἐσχάραι, et γυναικεῖον μόριον a comico ἐσχάρα vocatur:) etiam βωμὸς vocatur ἐσχάρα, unde ἐσχάραι περιφορηταὶ aræ portatiles, dictæ, quæ circumferebantur ad suffiendum sacro ritu. proprie tamen βωμὸς habebat altitudinem, ἐσχάρα vero erat πρόσγειος, et dicebatur quoque ὁ βαῦνος. deinde et ὁ ῥύπος, καὶ καυθὲν ἕλκος, *der schorf der von zugebrannten wunden entstehet, (the scab which forms on a burn.)* vocatur ἐσχάρα, imo et quævis ulcerum crusta siccior, *jeder grind und schorf auf wunden, (any scab or eschar on wounds:)* τραυμάτων ἐσχάραι. unde ἀπεσχαροῦσθαι est, τὸ αὐτὰς ἐξαιρεῖν, *den schorf abreissen, (to tear off the eschar.)* τὸ ἐσχάριον est basis illa, cui navis ædificanda innititur, *der stapel eines neuerbaueten schiffes, (the stocks upon which a ship is built:)* etiam θυμιατήριον κοῖλον, *eine raucherpfanne, kolenbecken, (a censer.)* ὅσαι ἐσχάραι πυρὸς Τρώων, *so viel feuerstellen, (so many fire places,)* i. e. ὅσοι οἰκήτορες Τροίας, Κ, 418. nam eo loco intelliguntur cives Trojani, in opposito ad auxilia aliunde accita. et hi Trojani, eo tempore una cum auxiliis peregrinis castra in campo habentes, agebant excubias nocturnas diligenter, cum auxiliares copiæ dormirent. hinc speculatores Græci non ad Troicas castrorum partes, sed ad auxiliares, vadunt. posset igitur sensus l. c. esse: ὅσαι εἰσὶ ἐσχάραι πυρὸς in castris, αὗται εἰσὶ Τρώων ἐσχάραι, non vero sociorum: *die feuerstellen die du von ferne im feindlichen lager siehest, sind der Trojaner ihre, (the fire-places which thou perceivest at a distance in the enemy's camp are those of the Trojans.)* ἐπ' ἐσχαρόφιν (pro ἐπὶ ἐσχάρας) καίετο πῦρ, ε, 59, super foco ardebat ignis. sed ζ, 52, ἡ μὲν ἐπὶ ἐσχάρῃ ἧστο, sedebat ad focum. et 305. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum juxta splendorem ignis.

nam erat tunc extremum autumni tempus: ergo caloris causâ ad ignem sedebat. καθίζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι παρ' πυρὶ, η, 153, consedit, ritu supplicis, ad focum in pulvere humi. nam ἐσχάρα erat ἰσόπεδος, in planâ terrâ; et ἐπὶ sæpe est pro, παρὰ, *neben, bey, (near, by:)* hinc et explicatur τὸ, ἐπὶ ἐσχάρῃ, per παρὰ πυρί. sic et 160, ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν. nam talis sessio supplicem indicabat. et 169, αὐτὸν ὦρσεν (surgere fecit) ἀπ' ἐσχαρόφιν (pro ἐσχάρας) καὶ ἐπὶ θρόνου εἷσε φαεινοῦ, et in splendidâ sellâ sedere fecit. τὸν ὗν (porcum) ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ, statuerunt ad focum, ξ, 420. ἷζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, τ, 389, ubi id ἐπὶ, juxta, ad, *bey, (at,)* etiam cum genitivo positum. contra vero υ, 123, ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ, ubi id ἐπὶ cum ablativo notat, in, *auf, (on.)* ut ergo ex solo contextu vis præpositionis sit intelligenda: casus vero arbitrarius. ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ, domi exsistentem, ad focum, ψ, 71. Vide sub πείρειν.

ἐσχατάω, (Χάω) sum extremus, adhæreo alicui parti; *bin der äusserste oder hinterste, (I am the outermost or hindermost.)* participium præsentis apud poëtam est. Ἀντηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, eamque urbem in extrema ora regionis sitam, Β, 508, pro ἐσχατῶσαν, ex ἐσχατάουσαν. et 616, Μύρσινος ἐσχατόωσα. εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα, pro ἐσχατῶντα, ex ἐσχατάοντα, Κ, 206, si forte aliquem hostium intercipere posset in extrema parte castrorum versantem.

ἐσχατιὰ, ᾶς. ἡ. (Χάω) extrema pars vel ora regionis aut loci, τὸ ἔσχατον μέρος τόπου τινός. deinde et, definita quædam pars vel portio, suis certis terminis inclusa: ut sæpe ἡ ἐσχατιὰ sit ager separatus ab aliis, vel quivis locus qui excludit alios. Theocrit. Id. 13, 25, Casaub. ubi ἐσχατιαὶ idem sunt quod ἀγροί. sed apud recentiores ἐρημίαν τινὰ, secessum, solitudinem, notat. ἔναιον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Ι, 480, habitabam in determinata regione Phthiæ. ἐσχατιῇ πολέμου, Λ, 524, in extrema parte pugnæ, i. e. in extremo cornu. sic, Υ, 328, ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολέμου, pervenitque ad postremam partem pugnæ, ad omnium posteriorem, *ganz zu hinterst hinter die fronte, (the hindermost, in rear of the front.)* (ἐν) ἐσχατιῇ ἐκαίοντο, sc. πυρᾶς, in extrema ora rogi, Ψ, 242, nam heros ipse in media comburebatur: ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς πυρᾶς. ἔστησε (τὴν ναῦν) ἐπὶ ἐσχατιῆς λιμένος, β, 391, statuit navim in extrema ora portus, ut paratior sit navis ad excurrendum; ut igitur hæc ἐσχατιὰ sit τὸ τοῦ λιμένος ἄκρον, μεθ' ὃ ἡ θάλασσα, *an der äussern mündung des hafens, (at the extreme mouth of the harbour.)* sic, ἴσχον νῆα ἐπὶ ἐσχατιῇ, κ, 96, coll. 91—95, *ich legte mit dem schiffe aussen vor dem hafen an, (I lay to with the vessel off the harbour.)* ἐσχατιῇ Γόρτυνος, γ, 294, ubi deest ἐν, *am äussersten ende bey Gortyn, an der landesspitze, (at the extreme point near Gortyn, at the extremity of the promontory.)* ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, *zu der landesspitze hin, (on the border of the land,)* δ, 517. νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, in extrema parte insulæ, ε, 238, i. e. ἐπὶ ἐσχάτων μερῶν τῆς νήσου. et 489, ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, in remota parte agri, *an dem einen ende des landes, (at one extremity of the country.)* sic et σ, 357. et sic vocat villam remotiorem. sic ι, 280, *an einem ende der insel, (at one end of the island;)* et opponitur ei σχεδόν. et 182, ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ (sc. τῆς νήσου) ad oram insulæ; et ἄγχι θαλάσσης explicationis causa additum. αἰπόλια (ἐν) ἐσχατιῇ βόσκονται, ξ, 104. αὐτὸν κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν, ω, 149, cum mala alicunde fortuna adduxit ad remotam et non procul ab extremo sitam villam. πρὸς ἐσχατιὴν θανάτου καλλίονα ἔσχεν, terminum mortis pulcriorem habere solet, Py. 11, 86. πρὸς ἐσχατιαῖς ὄλβου ἐβάλλετο ἄγκυραν, Ist. 6, 17, i. e. ad summam felicitatem pervenit.

ἐσχατόγηρως, ἡ, vide sub ἀγήραος et παῖς aliquanto sub medio.

ἔσχατος, η, ον. (Χάω) extremus, *der äusserste, (the outermost.)* et proprie notat τοπικῶς, extremum loci aut regionis, ubi is locus finitur. est ab σχεῖν, ut ultima adhæsio innuatur, *was hinten an hanget, (something that is attached to the extremity.)* sic in castris Græcorum dicuntur ἔσχατοι, qui in duobus extremis cornibus castrorum tendebant, Θ, 225. Λ, 8. sic et in castris Trojanis recens adducti Thraces ἔσχατοι ἄλλων cubabant, Κ, 434, *ganz am ende des lagers, (at the farthest extremity of the camp.)* ἔσχατοι ἀνδρῶν, extremi hominum, ultra quos nulli alii homines ad ortum et occasum, α, 23. sic Phæaces de se, οἰκέομεν ἐν πόντῳ ἔσχατοι, habitamus in mari, extremi, extra orbem reliquum, ζ, 205. θάλαμον ἔσχατον, φ, 9, ad thalamum postremum, *in das hinterste zimmer, (to the back room.)* περαίνει πρὸς ἔσχατον πλόον, Py. 10, 45, perducit ad extremam navigationem, i. e. habet metas, est finita felicitas. τὸ δὲ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσιν, Ol. 1, 181, i. e. regum fastigium est summum, τὸ τελευταῖον, τὸ πλῆρες, οὗπερ οὐκ ἔστιν ὑπερβολὴν εὑρεῖν, τὸ μέγιστον μέγεθος, τὸ ἐξοχώτατον, ἀκρότατον: et respicit præcedens μεγάλοι. ἐσχάτων ἀέθλων, Ne. 10, 59, summorum, ultra quæ nihil est. ἐσχάτης ναυτιλίας, Ne. 3, 39, extremæ navigationis termini sunt ad Gades, ex mente priscorum. ἐσχάταις ἐλπίσιν, Ist. 7, 50, extrema spe. στήλαις, Ist. 4, 19, extremis columnis Herculis ad Gades. idem dicitur ἐσχάτιος, ία, ιον.

ἔσχεθον, vide sub σχέθω, ad initium.

ἐσχόμην, vide sub ἀνασχέω, prope finem.

ἔσχον, vide sub σχέω, ad initium.

ἔσχων, vide sub ΚΩ͂ et σχάω.

ἔσω, (Ἐν) adverb. in, ad, apud, intro. idem ac Εἰς et εἴσω, q. v. αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν (ἀγάγῃ, induxerit) ἔσω κλισίην, pro ἐς κλισίην, in tentorium, Ω, 155, 184. et 199, ἔσω στρατὸν, in castra. σὺ δ' ἔσω κίε, tu intra, η, 50. δέρτρον ἔσω δύνοντες, λ, 578, pro εἰς δέρτρον, subeuntes rostris suis intus in carnem adiposam visceribus superjacentem. οὔ τινα ἄλλον πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν, σ, 49, nullum alium mendicum sinemus se immiscere nobis intra domum. νέεσθαι αὖτις ἔσω μέγαρον, redire rursus in domum, ψ, 24, ubi alii legunt μεγάρων, pro, εἰς τοὺς τόπους μεγάρων.

ἐτάζω, vide sub ἐός.

ἑταιρεία, ἡ, vide sub ἑταῖρος, aliquanto sub initio.

ἑταιρεῖος, vide sub ἑρκεῖος, ξένος, et Ζεὺς in R.

ἑταίρη et **ἑτάρη**, ης. ἡ. (Ἕδω) socia. Ἄρεος (Martis) κασιγνήτη τε ἑτάρη τε, Δ, 441, sc. ἡ Ἔρις, contentio. Φύζα, (trepidatio ad fugam spectans) Φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Ι, 2. φόρμιγξ, ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην, ρ, 271. ἑταῖραι παρθένοι, sociæ virgines, Py. 3, 32. ἑταιρᾶν (Doricus genit. plur.) μετὰ οἰκοριᾶν, Py. 9, 36, domesticas inter socias. apud recentiores ἡ ἑταῖρα notat quoque amicam concubinam, honesto nomine. Vide sub παλλακὶς, et Ἀφροδίτη in R.

ἑταιρίζω, f. ίσω. (Ἕδω) sodalis et socius fio, sum adjutor, *ich mache cameradschaft zur hülfe, (I form a fellowship for the sake of assistance.)* Ἑρμεία (O Mercuri) σοὶ μάλα φίλον ἐστὶν ἀνδρὶ ἑταιρίσαι, homini adjutor esse et sodalis, Ω, 335, *dich zu einem menschen zu gesellen, (to associate with man.)* φιλίαν καταπράξασθαι. ἤ τινα που Τρώων ἑταρίσσαιτο, Ν, 456, ubi est active: num aliquem Trojanorum sibi secundantem assumeret, εἰς βοηθὸν προσλάβῃ.

ἑταῖρος, ου. ὁ. (Ἕδω) socius, sodalis. circumflexus in penultima est antiquæ scriptionis: recentiores Attici scribunt ἕταιρος. est a τὸ ἔθος, ὁ ἐν ἔθει τυγχάνων ἡμῖν: et mutatum θ in τ facit, ut adspiratio ejus addatur priori syllabæ per spiritum asperum. est quidem proprie plus quam ἔτης: sæpe tamen et nude τὸν συνεργὸν denotat. μάλα μέν σοι ἐγὼν ἐρίηρος ἑταῖρος ἔσομαι, Δ, 266, inquit Idomeneus rex ad Ἀγαμέμνονα, valde adjunctus tibi commilito et socius. et 491, Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον, nobilem socium. σαώσομεν ἐσθλὸν, Ε, 469. et 695, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος. ἐπεὶ φίλος ὤλετο, Σ, 80, inquit Achilles de Patroclo suo, et addit, 81, τὸν ἐγὼ περὶ (supra) πάντων τῖον ἑταίρων ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, æque ac me ipsum. ἀπέκτατο πιστὸς, Ο, 437, collato 439, ὃν ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν. μετὰ (post) Πηλείωνος ἑταῖρον, Π, 195, Patroclum. αὐτῷ πολὺ φίλτατος ὤλετο, Ρ, 411, coll. 642. ex quibus locis vis τοῦ ἑταίρου, amici intimi, apparebit. et 577, ἐπεί οἱ (Hectori) ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστὴς, nam ei erat sodalis convictor. et 640, ὅστις ἑταῖρος. ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος, Ψ, 556. habebat ergo hæc vox hanc vim, quam hodie habet fraternitas conciliata cum judicio. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος (ὁ Πολυδάμας sapiens) ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, Σ, 251, ubi τῆς ἑταιρείας causa etiam fuit, quod ambo eadem nocte nati fuerant. alibi ἡ ὁμωνυμία fecit ἑταιρείαν, ut inter Ajaces. ἀχνύμενος (ὑπὲρ) ἑταίρου, Θ, 125, 317. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου, sc. ἀγαθοῦ, Λ, 792, nam id ex ἀγαθὴ repetendum: non cujusvis enim socii est, bene suadere. sic et Ο, 404. ἐρχόμενος παρὰ ἑταίρου, Ν, 211, rediens ab amico quodam, qui non nominatur: nam nomen proprium non semper est necessarium. sic Math. xx, 13. et παρὰ est sæpe pro ἀπό. μένος δ' ὄρσασκεν (excitabat) ἑταίρου, Ρ, 423. χεῖρας θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου, Σ, 317. ἑταίρου τεθνειῶτος, Τ, 210, quo tempore nec cibus nec potus placuit superstiti. et 212, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι μύρονται, lugent. θυμὸν (ὑπὲρ ἢ ἕνεκα) ἑταίρου χώεται αἰνῶς, Υ, 29, irascitur ob sodalem. sic et Ψ, 37, ἑταίρου (sc. ἕνεκα) χωόμενον κῆρ. φίλου μεμνήσομαι, memor ero, Χ, 390. τεύχεα ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ, Ρ, 698. ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, Σ, 98, sodalem cum interficeretur defendere. Ἀντιλόχοιο ἑταίρῳ, Ψ, 612. φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, Κ, 522. Π, 491. Ψ, 178. Ω, 591. Ὀϊλῆα πλήξιππον, Λ, 93. et 601, ἑὸν Πατροκλῆα. et 615, φίλῳ ἐπεπείθετο. Σαρπήδοντος ἑταῖρον, Μ, 379. ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον, Ο, 64, ubi series fatorum prædicitur. et 331, Μενεσθῆος πιστόν. et 446, Πουλυδάμαντος ἑταῖρον. ἄμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες, reliquisti indefensum, Ρ, 150, quod magnum probrum. peccavit ergo in Δία ξείνιον καὶ ἑταιρεῖον. et 204, τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. et 500, Ἀλκιμέδοντα, πιστόν. ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον, Υ, 426. ὅς σοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε, Φ, 96. πολέες δὲ ἀμφὶ αὐτὸν ἑταῖροι πρηνέες, Β, 417, socii nobiles, *officiers.* ἐκέλευσε δ' ἑταίρους ἵππους ζευγνύειν, rex mandavit amicis suis, jungere equos ad currum, Γ, 259, ubi sic dicuntur ministri regii. et 378, ἐρίηρες ἑταῖροι. πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, Δ, 113, nobiles ejus socii et commilitones. et 532, περίστησαν γὰρ ἑταῖροι. δῖοι ἑταῖροι, Ε, 663, 692. ὑποδύντε (subeuntes) δύω ἐρίηρες ἑταῖροι, Θ, 332. Ν, 421. ἑταῖροι οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων, Ι, 581. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εὗδον, Κ, 151, ubi rex dormiens describitur inter suos, ἐν ὑπαίθρῳ. sic 1 Sam, xxvi, 5, seqq. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, Ξ, 428. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εἵατο, sedebant, Ο, 9. πεντήκοντα ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι, Π, 170, in transtris: ubi de remigibus est sermo. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι μυρόμενοι, Σ, 233. πο-

λέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι μύροντο, Τ, 5. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι, λίσσοντο, Χ, 240. φίλοι δ' ἀμφέσταν, circumstabant, Ψ, 695. φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ἐσσυμένως ἐπένοντο, Ω, 123, studiose elaborabant. ἐς ὅμιλον ἑταίρων, Ρ, 129, in agmen suorum. ἔθνος ἑταίρων, vide paullo ante ἔθνος. ἦέ τινα ἑταίρων; Κ, 84, aliquem tuorum sociorum? φίλτατε ἑταίρων, Ν, 249. et 653, φίλων ἐν χερσίν. et 778, μάχην ἤγειρας ἑταίρων, tuorum. φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων κτεῖνε, Ο, 650. εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεται ἑταίρων, Τ, 305, si quis mihi meorum obsequi vult. et 315, σὺ δυσάμμορε, φίλτατε ἑταίρων. φίλων ἀπάνευθεν, Ψ, 77. δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν, suis, Ε, 26. αὖε δ' ἑταίρους, Λ, 461, inclamabat suos. sic et Ν, 477. σούς τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἑταίρους οἵ σοι ἔασιν, Η, 295, ubi est differentia: nam ἑταῖρος est συνηθέστερος, familiarior. ἀποστρέψοντας ἑταίρους, redituros, Κ, 355. ἑταίρους ἐποτρύνων, suos incitans, Μ, 49. ἔχεις ἀέκοντας, tenes invitos, Π, 204. et 363, σάω (servabat) δ' ἐρίηρας. et 419, ἀμιτροχίτωνας, discinctos et exutos armis. ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους, Χ, 492. ὦρσεν ἑταίρους, incitavit, Ρ, 273. τίς σοι ἐλεύσεται ἐνθάδε (huc) ἑταῖρος, ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος, π, 8, 9, nam ἑταῖρος est τιμιώτερος τοῦ γνωρίμου: etiam γνώριμος est καθολικότερόν τι, περιέχον τόν τε ἑταῖρον καὶ τοὺς ἄλλους ὁπωσοῦν συνήθεις. τοῖος γάρ σοι ἑταῖρος ἐγὼ πατρώϊος εἰμι, β, 286. et 225, Μέντωρ, ὅς Ὀδυσσῆος ἦεν ἑταῖρος. δότε μοι νῆα, καὶ εἴκοσι ἑταίρους, δ, 669. sic et β, 212, et simpliciter βοηθοὺς καὶ ὑπηρέτας sic vocat. sic et 291, 408, καρηκομόωντας. καὶ μέν τις τε χερείονι πείθεται ἑταίρῳ, υ, 45, viliori, inquit Minerva auxiliatrix. ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσε ἐν ἀγῶνι, Θ, 200, amicum bonum videbat in conventu. οὖρον πλησίστιον (ventum secundum vela implentem) ἐσθλὸν ἑταῖρον, λ, 7. μ, 149. et sic vocat ventum, ut βοηθὸν bonum in navigando. Πείραιον, πιστὸν ἑταῖρον, ο, 538, coll. 540. ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι, β, 254. et 391, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο. et 402, ἤδη μέν σοι ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι εἵαται ἐπήρετμοι, ad remos. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι δαῖτα ἐντυνόμενοι, γ, 32. ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι, δ, 598. οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, ε, 141, nam in specie socii navales dicti ἑταῖροι, blando titulo. πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοί, η, 251. ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, Θ, 151, parati sunt. et 217, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἄγχι παρασταῖεν. et 584, καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδὼς ἐσθλὸς, ubi ἑταῖρος est tertius gradus necessitudinum: nam primi sunt cognati, alteri affines, tertii ἑταῖροι, collato 581—586, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ. ἓξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι ὤλοντο, ι, 60. et 63, φίλους ὀλέσαντες. et 172, ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετε ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. et 193, ἄλλους ἐρίηρας. et 367, μήτηρ ἠδὲ πατὴρ ἠδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι. et 376, ἔπεσσί τε πάντας ἑταίρους θάρσυνον, confirmabam. et 550, ἀρνειὸν δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες. ἀλλά μ' ἑταῖροι μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον, κ, 441. et 471, ἐρίηρες. περὶ δ' ἄλλοι νωλεμέως κτείνοντο, inquit Agamemnon, λ, 411. et 519, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν κτείνοντο. ἐμοὶ ἐρίηρες δαίνυντο ἐξῆμαρ, μ, 397. τάχιστά μοι ἔνδον (domi) ἑταῖροι εἶεν, fortasse esse poterunt, ξ, 407, ubi οἱ σύνδουλοι Eumæi sic vocantur, ut et 413. et ο, 306, 308, 335. et id nomen datur iis comiter, et διὰ τὸ μέτριον τοῦ ἤθους, ex modestia Eumæi iis præfecti. sic et ξ, 460, 462. πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι, ρ, 69, sodales a patribus jam inde. νόστον ἑταίρων, sociorum suorum et itineris comitum, civiumque suorum, α, 5. coll. ψ, 329, 331. ἄλλων ἦρχον ἑταίρων, aliis commilitonibus imperabam, ν, 266, nam militiæ comites et milites sic comiter vocantur. et 268, λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ. λίσσομαι — ὑπὲρ ἑταίρων οἵ σοι ἕπονται, per socios tuos, ο, 261, qui igitur cari erant Telemacho. ἤ τις ἑταίρων δῶκε, an aliquis sodalium et amicorum ei dederit, τ, 238. πάντων πολὺ φίλτατε, ω, 516, inquit Minerva ad Laërtem. ἀπολέσαντα πάντας ἑταίρους, β, 174, militiæ socios et itineris. εὖ κρίνασθαι ἑταίρους τρεῖς, δ, 408. δεῖπνον ἕλοντο ἑταῖροι, ι, 86. et 100, ἄλλους κελόμην ἐρίηρας. et 534, ὀλέσας ἀπὸ (ἀπολέσας) πάντας. δίχα πάντας ἐϋκνήμιδας ἠρίθμεον, κ, 203. et 338, ἥ μοι σῦς ἔθηκας (porcos fecisti meos) ἑταίρους. ἐκ νηὸς ἑταίρους ἓξ Σκύλλη ἕλετο, μ, 246. ἑταίρους, οἵ οἱ ἕποντο, εἰπέ μοι, τ, 219. et 273, ἀτὰρ ἐρίηρας ἑταίρους ὤλεσε. et 289, καὶ ἐπαρτέας ἔμμεναι ἑταίρους. ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας, incitarat omnes suos socios, φ, 100. εἴσιδε πάντας, sodales olim suos, ψ, 324, in Orco. loca ex Pindaro vide sub ἕταρος. Vide sub γνώριμος.

ἕταρος, ου. ὁ. (Ἔδω) pro ἑταῖρος, ob metrum. φθιμένου ἑτάροιο, Π, 581. et 585, κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο, et iratus eras corde tuo. ὑπὲρ ἢ ἕνεκα ἑταίρου ἀναιρεθέντος. ἑτάροιο ὀστέα καίων, Ψ, 224. et 252, ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα, Patrocli. nam vel cognati proximi et honestissimi, vel sodales et amici honestissimi, id ossilegium ipsi curabant. et 748, ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο, præmium certatorium in honorem sui sodalis. ἔκλαιε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, Ω, 4. et 51, περὶ σῆμα ἑτάροιο φίλοιο ἕλκει, circa sepulcrum. sic et 416. ἕταρόν γ' αἱρήσεαι, eliges socium itineris faciendi, Κ, 235. et 242, ἕταρόν γε κελεύετε μὲ αὐτὸν ἑλέσθαι, ut ipse mihi capiam. ἀλλ' ἕταρον, πέμπω πολέσι μετὰ, cum multis, Π, 240. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπε ἀϊδόσδε, Ψ, 137. ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας, Γ, 47. ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντο ἕταροι, nobiles viri sequebantur commilitones, *brave leute als cameraden und mitstreiter, (brave men as comrades and fellow soldiers,)* Ν, 710. et 780, κατέκταθεν, occisi sunt. ἕταροι δέ μιν ἀμφ' ἐφόβηθεν, circa eum fugati sunt, Π, 290. ἀπάνευθε καθείατο, socii ejus seorsum sedebant, *seine leute, die geringer waren als er, seine officiers, (his people who were inferior to him, his officers,)* Ω, 473. et 590, σὺν δ' ἕταροι ἤειραν ἐπ' ἀπήνην, una attollebant. et 793, ὀστέα λέγοντο κασίγνητοι ἕταροί τε, Hectoris combusti. ἀνστάντες δ' ἕταροι, Ψ, 848. πολὺ πρὸ φίλων ἑτάρων, longe ante, Δ, 373. ἑτάρων εἰς ἔθνος, Γ, 32. Ν, 165, 533, 566, 648. Ξ, 408. Π, 817. κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, dolores ob meos sodales, Χ, 272. σὺν νηυσί τε σαῖς καὶ σοῖς ἑτάροισι, cum commilitonibus tuis, Α, 179, *mit deinen leuten, (with thy men.)* sic et 183, σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν πέμψω αὐτήν. et 307, σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν, et suis sociis, i. e. militum primariis. Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, Ε, 514. φῶς δ' ἑτάροισιν ἔθηκε, Ζ, 6. ἑτάροισιν ἠδὲ δμωαῖς, Ι, 654, ministris, vilioribus paullo sociis, una cum ancillis, mandat, ut lectum hospiti sternant. κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας, militibus, Λ, 91. ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν, suis militibus clamabat, Ο, 501. σὺν πᾶσι ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν, militibus, Π, 245. et 268, ἑτάροισιν ἐκέκλετο. et 269, Μυρμιδόνες, ἕταροι Ἀχιλλῆος. et 512, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων, malum propulsans a suis. χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα, Ρ, 636. et 703, τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμύνειν. sic et Σ, 129. οὐ Πατρόκλῳ γενόμην φάος οὐδ' ἑτάροισι τοῖς ἄλλοις, Σ, 102. οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα, Ψ, 5. et 6, Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. et 512, δῶκε δ' ἄγειν (dedit abducendam) ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα, coll. Φ, 32. ἑτάροισιν ἰδὲ δμωαῖσι κέλευσε, Ω, 643. οὓς ἑτάρους στέλλοντα, suos milites ordinantem, Δ, 294, *der seine leute stellete, (drawing up his men.)* ἀμφί ἑ γινώσκων ἑτάρους, agnoscens, cum rediret ad se ex deliquio animi, Ο, 241. et 249, οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. μνῆσαι (memor esto) δ' ἑτάροιο φίλοιο, χ, 208. Τηλεμάχου ἑτάρω (nominat. dualis) τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον, φ, 216, inquit Ulysses ad duos servos fideles. οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, κ, 34. et 68, ἄασάν με ἕταροί τε κακοὶ, inquit Ulysses ad Æolum relatus. Τηλεμάχου ἕταροι (in navigatione) λύον ἱστία, ο, 495. οὐδέ τις Ἀτρείδου ἑτάρων λίπετο, relinquebatur vivus, δ, 536, quo loco sequitur, οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν, ubi videri possit, nec ex Ægisthi comitibus quemquam cædi isti superfuisse. quod tamen falsum. vide ergo, an non distingui debeat, οὐδέ τις. Αἰγίσθου ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν, ne aliquis quidem: sed in domo Ægisthi interfecti sunt. πρίν τινα (quemque, singulos) τῶν δειλῶν ἑτάρων (occisorum ab hostibus) τρὶς ἕκαστον ἀῦσαι, vocasse, ι, 65, quæ erat ψυχαγωγία τις εἰς τὴν πατρίδα. ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον, κ, 245. εἴ τινας ἀντιθέων ἑτάρων ἴδες, λ, 370, ubi sermo est de illustribus sociis, et nobilibus. et 381, κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, ubi de omnibus in genere suis. σὺ δέ μοι μάλιστα πείθῃ ἐμῶν ἑτάρων, ο, 540, tu mihi maxime inter comites meos obsequeris. τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων ὧν ἑτάρων Ὀδυσεὺς, τ, 248, ubi sermo est de præcone. τὸν ἔξοχα τῖες ἁπάντων τῶν ἄλλων ἑτάρων, ω, 79, ubi sermo est de illustri sodali. σὺν νηῒ ἠδὲ ἑτάροισι, α, 182. et 237, εἰ μετὰ (inter) οἷς ἑτάροισι δάμη (occisus esset) Τρώων ἐνὶ δήμῳ, (in Trojana terra) ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, inter manus amicorum, sc. morbo exstinctus esset. ubi φίλοι sunt οἱ πρὸς γένους, cognati; ἕταροι δὲ, familiares, commilitones. ἅμα ἀντιθέοις ἑτάροισιν ἤϊα, ivi, δ, 571, ubi sunt socii nobiles, collato 434; ut ergo et ex indole simul generosa sic dicantur. ἑτάροισιν ἐρατεινὸς, ι, 230, nam φανεὶς positum absolute, *nachdem er zum vorschein gekommen, (after he had come in sight.)* et 369, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἑτάροισι, postremum inter suos: et vide Κυκλώπειον δωρεάν. et 454, σὺν λυγροῖς ἑτάροισι. et 466, ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἑτάροισι φάνημεν, *unsern leuten willkommen, (welcome to our people.)* νηΐ τε καὶ ἑτάροις, μ, 140. et 141, ὀλέσας ἄπο πάντας. σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν, ob fidem suam, ξ, 247. et 249, ἐξῆμαρ ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι δαίνυντο. et 269, Ζεὺς φύζαν (fugam) ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν ἐνέβαλλεν. et 385, χρήματα ἄγων, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, opes, et una socios suos fideles, adducens. μετεφώνεεν οἷς, dixit inter suos sodales, π, 354, qui erant proci. τὸν προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, ρ, 54. γέλων (risum) δ' ἑτάροισιν ἔτευξεν, excitavit, σ, 349, procis. καὶ οἱ (αὐτῷ) τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις οἳ ἅμα αὐτῷ, τ, 196. ποινὴν ἰφθίμων (fortium) ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλέαιρεν, ψ, 313, Polyphemus scilicet. ἀλλ' οὐδ' ὣς ἑτάρους ἐρρύσατο, *rettete er, (he saved,)* α, 6. et 304, ἐπὶ νῆα, ἠδὲ ἑτάρους. πάντας ἰὼν ἑτάρους ἀγέτω, adducat, γ, 424. et 432, ἦλθον ἕταροι, comites itineris et ministri in navigatione. ἑτάρους προΐην, præmisi, ι, 88. et 92, οὐ μήδοντο ἑτάροισιν ὄλεθρον ἡμετέροις. ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα, ο, 269. σέ, ἀντιθέους τε ἑτάρους, ω, 299. φιλεῖν αὐτὸν ἔξοχα ἑταίρων, Py. 5, 34, plus quam alios ministros et amicos. ὀρφανὸν μυρίων ἑτάρων, Ist. 7, 17, orbum innumeris sociis, amisso nimirum omni exercitu. σὺν ἑταίροις, Ol. 9, 7. ἑταίρους ὄτρυνον, Ol. 6, 148, sc. τοὺς ἐν τῷ χορῷ, τοὺς χορευτὰς, ὥστε ὑμνῆσαι. εὖ δὲ ἑταίρους δέξαι, Ne. 11, 4, collegas ejus in munere publico. etymon est ergo ἔθω, ut notet familiarem. quod autem sæpe ὁ ὑπουργῶν, *minister, (a servant,)* intelligatur civili appellatione, exempla docent. quidam putant, ἑταῖρος esse per transpositionem ab αἱρετὸς, electus: sed hi destituuntur suffragio accuratiorum ex antiquitate.

ἑτάρπετο, vide sub Τέρπω, aliquanto a fine.

ἔταφον, ἐτεθήπεα ionice pro ἐτεθήπειν; ἐτεθήπεο, dorice pro ἐτεθήπεσω, vide sub Θάπτω.

ἔτειος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) annuus, *jährlich, (yearly.)* ἐτείων ἀέθλων, Ist. 4, 114, anniversariorum certaminum. idem dicitur ἐτήσιος, ου. ὁ ἡ.

ἐτεὸς, ὰ, ὸν. (Ἔω) verus, exsistens. est ab

ἐτὸς, interserto ε, quod est ab εἰμὶ vel ἰμὶ, sum; sicut a τίθημι est θετὸς, a δίδωμι δοτός. est ergo idem quod ὤν. in poëta neutrum ἐτεὸν, pro ὄντως, solum occurrit, qua voce rem certam distinguit a mendacio aut vana specie. sæpe tamen et id neutrum non adverbialiter, sed loco substantivi, positum. εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκὶ, num veritatem ille vaticinetur an secus, Β, 300. εἰ ἐτεόν μ' ὦρσεν Ἄναξ, si vere me incitavit Apollo, Ε, 104. sic fere et Ν, 153, Ζεύς. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, sc. μῦθον, Η, 359, si revera autem tamen hunc sermonem serio loqueris. sic Μ, 233. εἰ ἐτεόν γε τολμήσεις, Θ, 423, si re vera et serio audebis. εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε, siquidem, cum, vere hoc augurium contra Trojanos venit, Μ, 217. εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, si re vera perficies omnia, Ν, 375. τὰ δὲ μέλλετε ἀκούειν, ὥσπερ ἐτεόν, quæ sine dubio audivistis, ut veram rem, Ξ, 125, *und das werdet ihr, als eine wahrheit, gehöret haben, (and that you have doubtless heard as a truth.)* ἀλλ' εἰ δὴ ἐτεὸν καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Ο, 53, sed si serio et certo id loqueris. εἰ δ' ἐτεὸν ἀνέστη, Σ, 305, si verum est quod Achilles surrexerit ex inactione sua. locus Υ, 255, πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκὶ, multa et vera et mendacia, legitur in accuratioribus ἀντιγράφοις, πολλά τε ὄντα καὶ οὐκὶ, i. e. πολλὰ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ. nam nusquam alibi is pluralis occurrit. sic ubique et in Odyssea, εἰ ἐτεόν γε, siquidem vere, γ, 122. ι, 529. ν, 328. π, 300, 320. τ, 216. ψ, 39, 107. ω, 258, 351. apud Atticos id neutrum maxime adverbialiter ponitur in quæstionibus admirativis, sicut Aristoph. Nub. 35.

ἑτεραλκής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) qui alteri parti adest eamque defendit, robustioremque eam facit. ἵνα Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς, ut Graiis in pugna des victoriam confirmantem partem alteram, Η, 26, ubi νίκη personificatur, eaque ut defensor et propugnator partis alterius sistitur; ἡ ἑτεροκλινὴς, καὶ τῷ ἑτέρῳ μέρει τὴν ἀλκὴν προσνέμουσα. sic, Θ, 171. Ρ, 627. χ, 236. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, nos, habentes populum addentem nobis robur et defensionem, Ο, 738, *wo wir uns vertheidigen könnten, indem wir noch ein ander volk fanden das uns verstärkete, (where we might defend ourselves, by finding another people to reinforce us:)* ubi ergo exercitus ἀκμὴς (recens et nondum defessus) ἐπιλθὼν καὶ ἐπικουρῶν, καὶ ἀλκὴν νέαν θατέρῳ μέρει διδοὺς, sic vocatur, *frisch volk zur verstärkung auf der einen seite, (fresh reinforcements,)* ὁ θατέρῳ μέρει ἀλαλκών. hinc potest formari ἡ ἑτεράλκεια, ας, *die verstärkung und der beystand bey der einen partey, (reinforcement and assistance to a party.)*

ἑτέρη, vide sub ἌΛΛΟΣ, paullo a medio.

ἑτερήμερος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) alternis diebus. ἄλλοτε μὲν ζώουσι ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δὲ αὖτε τεθνᾶσιν, λ, 302, de Castore et Polluce, qui ambo per unum diem sunt mortui, per alterum ambo vivi.

ἑτεροθαλὴς, ὁ, vide sub ἀμφιθαλής.

ἑτεροκλινὴς, vide sub κλίνω, aliquanto sub initio.

ἑτερόμαλλος, ὁ, vide sub τάπης, ad finem.

ἑτερόῤῥεπὴς, ὁ ἡ, vide sub ῬΈΠΩ.

ἕτερος, έρα, ερον. (Ἕδω) alter, εἷς ἐκ τῶν δύο, *der andre, (the other.)* nam sic proprie ponitur. reperitur tamen et, maxime apud recentiores, de pluribus, ut notet secundum ex multis, pro ἄλλος vel δεύτερος. εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃ, si modo alter effugiat, Ε, 258, *wenn etwa der eine von beyden davon kommen solte, (if one of the two should escape.)* et 288, πρίν γε ἢ ἕτερόν γε πεσόντα αἵματος ἆσαι Ἄρηα, *bis zum wenigsten doch der eine bleibe, (till at least one of them should fall.)* sic et Χ, 266. ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο, Δ, 502, per alterum tempus in capite. δοιοὶ πίθοι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων, Ω, 528, ubi præcedens εἷς est omissum, et latet in ἕτερος. et 598, τοίχου τοῦ ἑτέρου, sc. ἀντικρύ: κατὰ τὸν ἕτερον τοῖχον, genitivo loci, *an der seite gegenüber, (on the opposite side.)* ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδὴν, Ν, 731, ubi ἑτέρῳ est pro ἄλλῳ inter plures. sed hic versus dubitatur an sit Homericus. οἴσετε (afferte) ἄρνε (agnos duos) ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, Γ, 103. τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν, Π, 250, alterum ex duobus. sic: ἀσκὸν οἴνου τὸν ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν, ε, 266. hinc est ἑτερόφθαλμος, ὁ δυοῖν ὀφθαλμῶν ἔχων τὸν ἕτερον, *einäugig, (one-eyed,)* cui alter oculus periit. τῷ ἑτέρῳ μὲν δουρὶ, τῷ δὲ ἑτέρῳ, Φ, 164, 166, nam ἀμφιδέξιος erat, utraque manu dexter. alibi pro iterato ἕτερος ponitur ἄλλος. ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει, aliud occulit intra animum, et aliud loquitur, Ι, 313. et 468, οὐδέ ποτε σβῆ πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, ubi ἡ αἴθουσα αὐλῆς est, *das vorhaus, die halle vor dem hause nach dem hofe zu, (the hall, that part of the house next to the court-yard,)* πρόδομος vero, *der flur im hause, (the porch hall,)* atrium. sic maxime amant Attici loqui. e. c. ἕτερος μὲν ποιεῖ τόδε, ἄλλος δὲ τόδε. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, Β, 217, altero pede claudus. κατεπέδησεν οὖν ἕτερον γε, Τ, 94, constringit saltem alterum, *sie fesselt wenigstens den einen, wo nicht alle beyde, (she binds at least one, if not both.)* οὐδ' ἕτεροι μνώοντο (recordabantur) φόβοιο, i. e. neutri, *keine von beyden parteien, (neither of the two parties,)* Λ, 71. Π, 771. sc. οὔτε οἱ Τρῶες οὔτε οἱ Ἀχαιοί. ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται, Υ, 210, i. e. vel tui parentes vel mei: nam alter ex nobis duobus certo peribit hodie. sæpe ἕτεροι semel positum dupliciter intelligendum, e. c. Η, 420. τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, imperabat, Μ, 93, et sequitur, τῶν δὲ τρίτων: ut appareat, etiam ab Homero, licet rarius, poni tamen ἕτεροι et in numeratione plurium. nam h. l. sunt secundi ex quinque. sic et de pluribus, Φ, 437, ἀρξάντων ἑτέρων, i. e. ἄλλων, cum alii cœperint. nam plura pugnabant paria. δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην, Η, 292, alterutri parti: nam duo pugnabant, nomine exercituum suorum. sic et 378, 397. ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν, Ν, 303, alteri parti dare solent victoriam. τῆς δ' ἑτέρης (στιχὸς) ἡγεμόνευε, Π, 179, alterius divisionis dux erat, i. e. secundæ ex quinque. χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, altera manu, Μ, 452, coll. 382. χείρεσιν ἀμφοτέραις. quod alii ambabus capiebant, id ille una manu. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα, τῇ δ' ἑτέρῃ ἅλα, Ξ, 272, s. altera manu tange terram, altera mare, Juno juratura: sic enim jubetur ab Ὕπνῳ. sic Φ, 71, s. τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων (ubi ἑλὼν, tangens, pertinet ad γούνων) τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος. ἡ μὲν, sc. μία κρήνη, ἡ δὲ ἑτέρη, Χ, 149, 151. ἑτέρηφι (pro ἑτέρῃ) δὲ λάζετο (apprehendit) πέτρον, Π, 734, altera, i. e. dextra manu, nam præcedit, σκαιῇ ἔγχος ἔχων. sed Σ, 477, ἑτέρηφι δὲ γίνετο (prehendit, εἵλετο) πυράγρην, ubi notat sinistram manum, qua cepit forcipem, quia in dextra erat malleus: et sermo est de Vulcano. ἑτέρηφι (χειρὶ) δὲ μαζὸν ἀνίσχε, uber suum protulit, Χ, 80, ubi est ellipsis, sic supplenda: κόλπον ἀνιεμένη ἑτέρῃ χειρὶ, sinum relaxans altera manu, ἑτέρῃ χειρὶ μαζὸν ἀνίσχε, Hecuba, orans filium per uber quod suxerat puerulus. τὴν δ' ἑτέρην πόλιν, alteram, Σ, 509, coll. 490. ἕτερα ἅρματα, Δ, 306, ubi est pro ἄλλα, ad alium currum, qui non est suus proprius. ἑτέρας (alias uvas) τρυγῶσι, vindemiant, η, 124, ubi quoque est pro ἄλλας, 125. nam Attici indifferenter ponunt ἄλλος et ἕτερος, ut et ἄλλος sæpe de duobus, et ἕτερος de multis, ponatur. possis tamen h. l. dicere, Homerum opponere τὰς ὄμφακας et τὰς ὑποπερκαζούσας, et τὰς ἐν θειλοπέδῳ et τὰς τρυγωμένας: ut tamen de duobus proprie loquatur: de tertio aliquo genere dicturus dicit ἄλλας. hinc 126 dicit, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσι, maturescunt. nam ὄμφακες sunt immaturæ prorsus uvæ. τὴν ἕτερος ῥίπτασκε — ὁ δὲ μεθ-λεσκε, quam alter jecit — alter excepit, θ, 374, s. ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκε, altera cogitatio retinuit me, ι, 302, *ein bedenken auf der andern seite, (a second thought:)* nam duæ erant deliberationes, ulciscendi Cyclopem, et evadendi: facto primo, alterum fieri non potuisset, quod tamen non minus cupiebat: nam θυμὸς est, appetitus. et 430, τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, duo alii arietes vel duæ aliæ oves utrimque ibant, habentes inter se mediam tertiam ovem, quæ ferebat subligatum sibi hominem, *giengen zu beiden seiten, (went on each side.)* τοίχου τοῦ ἑτέρου, ψ, 90, ad parietem e regione. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον, μ, 101, alterum ex duobus. ἕτερόν γε ἔτι βόσκοι, alere possit et alterum, non solum se, ξ, 325. sic et π, 294. ἕτερόν γε τίει χείρονα, τὸν δὲ τ' ἀρείονα ἀτιμάσασα ἀποπέμπει, υ, 132. τοὺς δ' ἑτέρους, λ, 257, alteros: nam est duplex genus, natorum ab eadem matre. ἐξ ἑτέρων (δωμάτων, ædificationum) ἕτερ' ἐστὶν, ρ, 266, i. e. οὐ μονόστεγα, ἀλλ' ὑπερῷα, *mehr als ein stockwerk, (of more than one story.)* ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς (molam) ἐν κανέῳ, γ, 441, altera manu tenebat. χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, i, e. μιᾷ, κ, 171. et 354, ἡ δ' ἑτέρη, sc. ἀμφίπολος, secunda ex quatuor ministrantibus puellis. sic ν, 68, τὴν δ' ἑτέρην, δμωὴν, secundam ex pluribus. τῇ δ' ἑτέρῃ (χειρὶ, et quidem sinistra) ἔθεν ἆσσον ἐρύσατο, *zog er sie nahe an sich, (he drew her to him.)* τ, 481. sic χ, 183, s. τῇ ἑτέρῃ φέρων τρυφάλειαν, dextra afferens galeam, τῇ δ' ἑτέρῃ σάκος, clypeum sinistra. primario igitur ἕτερος est, alter ex duobus: est et cum ἕταρος ejusdem originis, quia alter semper, saltem vel quasi, concipitur socius alterius. θάτερος factum ex Dorico articulo masculino, τὸ pro ὁ, ἕτερος, unde et nunquam dici potest ὁ θάτερος, sed simpliciter θάτερος, i. e. ὁ ἕτερος: et hæc vox declinatur in singulari tantum, masculino et neutro. fœmininum ἡ 'τέρα vel θητέρα, et θατέρα, nec declinatur ulterius. Dores quoque dicunt ἅτερος pro ἕτερος. ἕτερος δαίμων, alter genius, Py. 3, 62, sc. ὁ κακοποιός. nam duo sunt genii singulorum, bonus et malus. ἑτέρῳ (ἐν) λέχει, Py. 11, 38, in alieno lecto. οὐχ ἕτερον ἔχει λόγον, Ol. 7, 158, non aliam habet rationem. ἕτερόν τινα, i. e. ἄλλον, Py. 2, 110. ἕτερον οἶκον, Ne. 6, 42, aliam domum. ἕτερον ἑτέραις χερσὶ, Ne. 8, 5, alium aliis manibus. ἕτεροι βασιλέες, Py. 5, 130, cæteri reges. ἕτεροι εὔχονται τόδε, ἐγὼ δὲ, Ne. 8, 63. ἑτέροις δὲ, sc. ταπεινοῖς, Py. 2, 95, in opp. τῶν ὑψιφρόνων. et 164, τὰ κείνων — ἑτέροις δὲ, i. e. ἄλλοις. ἑτέροις πολλοῖς, Py. 4, 442, aliis multis. ἑτέροις ἑτέρων ἔρως, Py. 10, 93, alii alia adamant: quisque pro indole sua admiratur id vel id. ἑτέρας σκευῆς, Py. 2, 145, conf. σκευή. ἕτεραι ἑτέρων τέχναι, Ne. 1, 36. ἕτερα εἴργει ἕτερον, Ne. 7, 8, prohibent alium alia. vide sub ἑτέρωσε.

ἑτερόφθαλμος, vide supra paullo sub initio.

ἑτέρφθην, vide sub Τέρπω, prope finem.

ἑτέρωθεν, (Ἕδω) adverb. ab altera parte. *von der andern seite, (from the other side.)* Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, irascebatur, Α, 247. Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἕστηκεν, Γ, 230, ex altera parte stat, *auf der andern seite, (on the other side.)* ἐξέφερον, Ε, 668. κουράων (virginum) δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι θάλαμοι, Ζ, 247. Αἴαντα Ἀχαιοὶ ἦγον, Η, 311. Ἀργεῖοι, Η, 419. Τρῶες δ' αὖ, Θ, 55. Πάτροκλος ἐλέξατο, cubuit, Ι, 662. ἐπὶ θρωσμῷ, in tumulo, Λ, 56. et 215, ἐκαρτύ-

νάντο, confirmabant. et 646, ἀναίνετο, renuebat. ἐκαρτύναντο, M, 415. ἐπίαχον, acclamabant, N, 835. ἐκόσμει, instruebat, Ξ, 388. ἐκέκλετο, inclamabat hortando, O, 501. ἐπεὶ ἴδεν, Π, 427. et 733, ἀφ' ἵππων ἆλτο. et 755, Ἕκτωρ ἀφ' ἵππων. et 763, ἔχεν ποδός. Μενέλαος, P, 138. ὀδύρετο, Σ, 32. et 243, ἀπὸ ὑσμίνης χωρήσαντες. ἐπὶ θρωσμῷ, Υ, 3. et 51, αὖε, clamabat. et 164, ἐναντίον ὦρτο, contra ruebat. μήτηρ ὀδύρετο, X, 89. ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν, η, 130. εἴδωλον, λ, 83. ἐρήτυε, prohibebat, π, 43. ἀπειλήσας, φ, 368. ὁμόκλεον, χ, 211.

ἑτέρωθι, (Ἕδω) adverb. alibi, *anderswo, (elsewhere.)* in altera parte, *auf der andern seite, (on the other side.)* ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω, O, 348, quemcunque ego separatum a navibus in alia parte videro. ἑτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι, δ, 531, in altera parte domus jussit epulum parari. ἔνθεν Σκύλλη, ἑτέρωθι Χάρυβδις, μ, 235, ubi maxime proprietas voculæ apparet. καὶ εἴ κε ἑτέρωθι πύθηαι, E, 351, si vel ex altera parte et e regione ejus, ne dum in medio eo, de eo audias aliquid; si vel audias alibi de eo.

ἑτέρως, (Ἕδω) adverb. aliter, diversa ratione. νῦν δ' ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, α, 234, nunc vero aliter cadere fecerunt dii, i. e. οὐκ εὖ.

ἑτέρωσε, (Ἕδω) adverb. in aliam partem, *auf die eine, oder die andre, seite, (on the one or the other side.)* νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύων, mortui corpus in alteram partem, i. e. ad se, trahens, Δ, 492. ἑτέρωσε κάρη βάλεν, in unam partem caput inclinans, Θ, 306, *liess den kopf auf die eine seite hangen, (hanging his head on one side.)* et 308, ἑτέρωσ' ἤμυσε κάρη, inclinabat, ὡς μήκων, ut papaveris caput. ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, N, 543, in alteram partem inclinabat se, quod attinet caput. οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον, e regione considebant, Υ, 151, *sezten sich auf die andre seite, (sat down on the other side.)* ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς, Ψ, 231, a rogo in diversam partem divertens, *anderswohin, (another way.)* et 697, κάρη βάλλοντα ἑτέρωσε, caput declinans in latus. ἑτέρωσε φόβηθεν, in alteram diversam partem fugiebant canes, π, 163, εἰς ἕτερόν τι μέρος τοῦ σταθμοῦ, casæ rusticæ. et 179, ἑτέρωσε βάλε ὄμματα, conjecit oculos in alteram partem, *sahe auf die seite, (looked another way.)* ἄψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη, τ, 470, retro inclinata est tibia pedis in alteram partem. ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, inclinabat se in latus unum, χ, 17, moribundus.

ἑτεῶς, vide sub ἐτώσιος.

ἔτης, ου. ὁ. (Ἕδω) familiaris. it. civis, πολίτης. in genere est, ὁ συνήθης, cum quo nobis consuetudo intercedit. nam est ab τὸ ἔθος. differt autem ab ἑταῖρος: nam ἔτης est latioris significatus, *ein guter bekannter, ein landsmann, (an acquaintance, a countryman;)* sed ἑταῖρος strictioris, utpote qui συνηθέστερος, sodalis. εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἔτας τε, Z, 239, percontantes de filiis, vel fratribus, vel notis sibi civibus. et 262, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν, defendens cives tuos, O Hector. σούς τε μάλιστα ἔτας, καὶ ἑταίρους οἵ σοι ἔασιν, H, 295, tuos cives et sodales, *deine speciale landesleute und deine cameraden, (countrymen and comrades.)* nam ἑταῖρος plus est. ἔται καὶ ἀνεψιοὶ, I, 460, ubi ἔται sunt πάντες οἱ συνήθεις, omnes familiares et amici: ἀνεψιοὶ vero, cognati. κασίγνητοί τε ἔται τε, Π, 456, 674, fratres et reliqui familiares civesque. δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν, dantem nuptiale epulum multis amicis, δ, 3. et 16. γείτονες ἠδὲ ἔται Μενελάου, vicini nobiles et familiares ejus. πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε, ο, 273, fratres et amici, sc. illius a me interfecti. idem dicitur et ὁ ἐθὰς, άδος, et ὁ ἠθὰς, άδος, familiaris, amicus cui adsuevimus. et in vocativo apud Atticos in usu est ὦ τὰν, pro ὦ ἔταν, O bone, et id pro ὦ ἔτα, affixo ν euphonico: quod idem eadem forma etiam plurali jungitur.

ἐτησίας, ὁ, vide sub ὀπωρινός.

ἐτήσιος, ὁ ἡ, vide sub ἔτειος.

ἐτήτυμος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) verus. idem quod ἔτυμος. per reduplicationem priorum duarum litterarum, ἐτ, deberet esse ἐτέτυμος: sed quia tot breves syllabas non capit versus heroicus, hinc medium ε versum in η. nisi malis syllabam τη pro epenthetica habere: ut syllaba ταρ inserta est in ἀταρτηρὸς pro ἀτηρός. Sed ob concursum brevium et alibi fit mutatio: e. c. in παρενήνεον, a νέω, i. e. ἐσώρευον, pro παρενένεον. et in ἀνεκήκιεν, ab ἀνακίω, sursum vado. quæ omnes sunt reduplicationes Ionicæ. κατανεῦσαι ἐτήτυμον, annuisse serio, A, 558, pollicitum esse ei vere efficiendum. εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν Ἀτρείδης, N, 111, si et omnino revera accusandus est ille, ἀληθῶς. ναὶ δὴ τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον οὐ κακόν ἐστιν, sane vero hoc quidem, fili, re vera non ignobile opus est, Σ, 128. sc. auxilium sociis præstandum vere non est malum. οὔ τις ἐτήτυμος ἄγγελος, X, 438, non aliquis verus et certus nuntius. ἀγόρευσόν μοι τοῦτο ἐτήτυμον, α, 174, dic mihi hoc certo. κείνῳ δ' οὐκ ἔτι νόστος ἐτήτυμος, γ, 241, reditus, qui vere exsistet. sic, μῦθος ἐτήτυμος, ψ, 62. κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, illius sane hic filius re vera est, δ, 157. et 645, καί μοι τοῦτο ἀγόρευσον ἐτήτυμον, dic mihi hoc certo. sic et ν, 232. ξ, 186. ω, 257, 296, 402.

ἔτι, (Τῶ) adverb. jam, adhuc, porro, amplius. *nun, noch, ferner, weiter, mehr, nur noch, nun noch, (now, yet, farther, moreover, still more, but still, yet still.)* est a τὶ quid, circa quid, præfixo ε: hinc et ipsum ἔτι nonnunquam ponitur pro τὶ, *etwa, (almost,)* fere. ἔτι μοὶ ἔστιν, habeo adhuc, E, 254. et 465, ἐς τί ἔτι, quo usque, coll. 466. et 818, ἀλλ' ἔτι μέμνημαι, sed memor sum adhuc. οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν, B, 141. I, 28, non enim jam capiemus urbem, sicut antea sperabamus. ἀήθεσσον γὰρ ἔτι αὐτῶν, insueti enim adhuc eorum erant, K, 493, *bis dato, annoch, (hitherto.)* οὐ πάμπαν ἔτι, jam omnino non, N, 7, non amplius. οὐδ' ἔτι κεῖτο, non jacebat amplius, O, 240, *und lag nun nicht etwa mehr, sondern sass, (no longer lay, but sat.)* ἔδωκεν, ἠδὲ ἔτι δώσει, dedit et porro amplius dabit, A, 96. et 455, ἔτι καὶ νῦν, item et nunc, *auch jezt noch abermal, (even now, once more.)* οὐ γὰρ ἔτι, *denn nun nicht mehr, (for now no more,)* non enim jam amplius, B, 13. et 39, 118, 212, 229, 258, 379, 641, 642. Δ, 540, jam, hoc tempore. E, 379, 621, 662, δ' ἔτι. 679, 895. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν, nec adhuc diu vixit, *er lebete auch nun nicht lange mehr, (he did not live long afterwards,)* Z, 139. 222, 367, 411, 500, 501. H, 96. οὐκ ἔτι, jam non amplius, sed quasi transformati subito. 217. Θ, 126. I, 25, 105, ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, et jam diu et etiam nunc. 106, ἐξ ἔτι τοῦ, ὅτε, ex eo adeo tempore, cum, et deest ibi χρόνου: ἐκ τοῦ pro ἐκ τούτου, quod alibi est ἐξότου. 111, 164, 259, 371, 375, 386, *auch so nun nicht einmal, (even so now not once.)* 601, 674. K, 253, *nur noch, (only still.)* 453, *nicht mehr hernach, (no more afterwards.)* 506. Λ, 172, 266, 609, 789, ubi ἔτι καὶ abundare videtur; sed ex Græca elegantia non abundat: *sage ihm das denn nun auch jezt, (tell him that even now.)* 819, ἦ ῥ' ἔτι που, *gewiss denn etwa noch, (surely then perhaps yet.)* M, 4, 199, 203, 231. N, 214, 232, *noch nahe dabey, (still near to.)* 510. *auch, (even.)* 512. Ξ, 97, 58, 144, ἔτι που, jam fortasse, ἴσως. 234, 362, 439, 498. O, 99, 105, 193, 539, 556, 674. Π, 12, 14, 68, 102, 238, 255, 305, *annoch, (still.)* 638, 651. P, 41, 338, 354, 379, 453, 586, 637, 653, 681. Σ, 10, 178, 201. T, 49, 70, 150, 231, 327, 335, 408. Υ, 218, 269, 349, 421, 426. Φ, 206, 305, 391, 475, 609. X, 16, jam multi adhuc. 59, 136, 219, 235, 270, 384, 584. Ψ, 46, 75, 268, 386, 429, 490, 526, 619, 627, 689, 787, ut soliti sunt dii semper. Ω, 374, 408, 412, 476, 683, 726, 774. α, 197, 243, 288, 297, 315, 322, 404, 414, 431. β, 36, 63, 115, 202, 210, 230, (ε, ου.) 238, 275, 296, 313, 397. γ, 14, 60, 241, 401. δ, 12, 351, 498, 540, 552, 716, 736, 756, 833. ε, 160, 290, 417. ζ, 33, 173, 174. η, 213, 270. θ, 203, 245, 293, 314. ι, 13, 95, 355. κ, 52, 193, 269, 497. λ, 103, 110, 213, 218, 379, 392, 457, 473, 622, 623, τοῦδ' ἔτι, ubi duobus versibus repetitum ἔτι, eleganti et quasi negligenti abundantia: pro quo alii, minus accurate fortasse, legunt τοῦδέ τι, 627, 629. μ, 138, 264, 301, 428, iterum, *noch einmal, (once more.)* ν, 258, 415. ξ, 44, 92, ubi alii legunt, οὐδ' ἔπι. 138, 142, 167, 275, 312, 325, 338, 359, 487, *ferner, (farther.)* ο, 15, 304, adhuc diutius. 348, 432. π, 33, 114, 195, 305, 320, 355, 464. ρ, 20, 41, 72. σ, 22, 87, 215, 267. τ, 19, 66, 84, 249, 313, 324, 509, 530. υ, 12, 41, 178, 180, 207, 210, 223, 285, 324. φ, 95, 111, 186, 282, 426. χ, 35, 236, 245. ψ, 249. ω, 185, 350, 459. ἔτι, i. e. ἐπὶ πλέων, *ferner noch, (nay more,)* Ol. 2, 27. ἔτι καὶ, *ferner auch, (and besides,)* Ist. 1, 92. ἔτι, etiam, Ne. 2, 9. 4, 130. jam, *noch jezt, (still,)* Py. 3, 112. 10, 39. οὐ γὰρ ἦν ἔτι, nondum enim erat, Ist. 1, 35. οὐκ ἔτι, non jam, Py. 3, 71. οὐκ ἔτι ἔσαν, Ne. 9, 33, neque amplius erant, sc. in principatu, sed jam exuti eo erant. et 112, θνητὸν ἔτι, mortalem adhuc, nec ex mortalium numero exemtum. ἔτι κάλλιον, adhuc pulcrius, Py. 5, 15. μᾶλλον, Py. 10, 88, adhuc etiam magis. γλυκυτέραν, eo suaviorem, Ol. 1, 175. εἰ ἔτι, si adhuc, *wenn noch jezt, (if even yet,)* Ne. 4, 21.

ἑτοιμάζω, f. άσω. (Ἕω) expedio, paro, facio ut præsto sit aliquid et promtum et πρόχειρον. ἑτοιμάσατέ μοι γέρας, expedite mihi honoris donum et repræsentate, A, 118, non enim vult spe differri, sed statim habere. ὄφρα ἑτοιμασσαίατο Ἀθήνῃ ἱρὸν, K, 571, pro ἑτοιμάσαιντο, donec præstarent sacrum exhibitum. ἑτοιμασάτω μοι κάπρον, T, 197, aprum sistat mihi et adducat. ἑτοιμάσαντο ταύρους, ν, 184, statim adducebant paratos tauros ad sacrum faciendum. nam ἑτοιμάζω est, facio ut quid sit ad manus.

ἑτοιμόδακρυ ἡρωικὸν, τὸ, vide sub Δάκρυ, ad initium.

ἑτοιμομεμφὴς, vide sub νεμεσητός.

ἑτοῖμος, η, ον. (Ἕω) promtus, paratus. *geschikt, bereit, (prompt, ready.)* est ab ἕω, mitto; unde est ἑτὸς, missus. ut ἑτοῖμος sit proprie, qui statim mitti possit. cæterum sic posuere antiquissimi circumflexum: ἕτοιμος est recentiorum accentuatio. αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, statim tibi post Hectorem mors erit parata et immittetur. ἐπεὶ οὔ σφισιν ἧδε ἑτοίμη, sc. μῆτις, I, 425, coll. 423, quia non illis promtum et ad effectum mittendum consilium hoc est. ἦ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, certe sane hæc parata adsunt, Ξ, 53, i. e. πρόχειρά ἐστιν, *das ist gewiss nun schon ganz klar, (that is certainly now quite apparent.)* nam inest huic adjectivo, ob cognationem τοῦ ἕω, et ἔω, i. e. εἰμὶ etiam aliquid ab ἐτὸς, certus, verus, *es ist handgreiflich, (it is palpable.)* ἐπὶ ἑτοῖμα ὀνείατα, Ω, 627, quem versum sæpius citatum vide sub ἰάλλω. ἦ δ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, certe effecto data sunt ea quæ dicebas, θ, 384, ἐναργῆ, ἀληθῆ: eodem sensu ac paullo ante in Ξ. et est quasi proverbialis locutio. ἑτοῖμός σοι αἶνος, Ol. 6, 18, i. e. ἁρμόδιος, πρέπων, tibi apta laus. ἑτοῖμος ὕμνων θησαυρὸς, Py. 6, 7. κῆρυξ, promtus præco, Ne. 4, 120. ἑτοῖμον

γάμον, Ol. 1, 111, ἆθλος γὰρ ἦν τῷ νικῶντι, propositæ erant hæ nuptiæ vincenti; τὸν πᾶσι παρακείμενον. πάρεδρον, Ol. 2, 159, semper præsto exsistentem adsessorem ut mitti possit. μάλα τροφαῖς ἵππων, Ol. 4, 24, i. e. λίαν πρόθυμον, qui ipse mittit se ad hoc opus.

ἔτος, εος. τό. (Ἔω) annus, *ein jahr, (a year.)* est ab ἴω, vado: nam semper est in cursu, nec moratur; et cursus horarum circumagitur annuo tempore. hinc est verbum ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere et in orbem redire; et adverbium ἀμφιετεί, quotannis. ἡμεῖς τοσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖθι, nos tot annos bellabimus hic, B, 328. τῶν προτέρων ἐτέων, Λ, 690, ubi deest præpositio ἐπί, tempore priorum annorum, i. e. πάλαι. hæc ellipsis est Attica. νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν, Ω, 765, ubi loquitur Helena, quod hic annus quo Hector occisus est, sit vicesimus ex quo abierit patria sua. cum autem idem annus sit decimus belli, apparet, Græcos decem alios annos ante initium belli consumsisse apparando bello et tentanda pacificatione. ergo Helenam hoc jam anno oportuit esse subvetulam, utpote quæ Menelao jam Spartæ pepererat Hermionem filiam. ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, α, 16, cum annus veniret, quo ei fatale erat domum redire. ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, β, 89, jam est annus tertius, et mox ibit quartus. et 107, ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος. sic et τ, 152. ω, 141. ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἔτος ἦλθεν, η, 261, nam Ulysses septem plenos annos fuit apud Calypso, coll. 259. sic et ξ, 287, coll. 285. et 294, ἂψ περιτελλομένου ἔτεος. sic et λ, 294. ἤδη γάρ οἱ ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν, τ, 222, ubi sermo de Ulysse, qui abiit ex Ithaca ad Trojam: ibique per decem annos bellum una gessit, per decem alios, excisa Troja, erravit. νόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ω, 287. et 308, τόδε δὴ πέμπτον ἔτος. ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον Κύπρον sc. εἰς, δ, 82. ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα, π, 206. τ, 484. φ, 208. ψ, 102, 170. ω, 321. ἐτέων ἑκατόν, sc. πόλιν, Ol. 2, 169, quæ ante annos CIV condita fuerat. potest tamen et referri ad τεκεῖν intra centum annos. ἐτέων περιόδοις, Ne. 11, 51, annorum circuitionibus, i. e. annis. cæterum de Helena libet notasse; cum Telemachus eam videret, ρ, 118, s. jam trigesimum eum a raptu fuisse annum: si ergo, cum raperetur, esset octodecim annorum; tum quadraginta octo annos jam explesse eam, ex ratione temporum, hac ipsa sub voce, ἔτος, notatorum, constabit. τῆτες, adverb. Atticum, ἐν τῷδε τῷ ἔτει, Aristoph. Nub. 624. Acharn. 15. Vesp. 399, quod et τῆτα, et dorice τᾶδες dicitur, imo et σατὲς, unde est adjectivum σατάνιος, ὁ ἡ, quod ponitur de frumento ante maturitatem desecto, teste schol. ad Nub. l. c. imo τῆτες etiam de præsenti in genere dicitur, e. c. ἡ τῆτες ἡμέρα, hæc ipsa dies, teste Spanhemio ex Athenæo.

ἐτὸς, vide sub ἑτοῖμος.

ἐτὸς, ή, όν, vide sub ἐός.

ἐτὸς, attice pro ἐτῶς, vide sub ἐτώσιος.

ἐτράφην, vide sub Τρέφω, prope medium.

ἔτρεσαν, ἔτρεσε, vide sub ΤΡΕ'Ω, prope medium.

ἐτυμόδρυς, vide sub δρῦς, ad initium.

ἐτυμολογία, ἡ, vide sub sequente.

ἔτυμος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) verus. est factum ab ἐτὸς, sicut ab ἕλος fit ἕλυμος, per dilatationem vocis. notat ergo, si quid vere est tale quale putatur aut dicitur, vere exsistens, *wirklich, wahr, (really true.)* ὁ ὤν, ὁ ἀληθής. τὸ ἔτυμον est, vera ratio et origo nominis aut vocabuli alicujus, *die wahre beschaffenheit und herleitung desselben, (according to its nature and origin.)* ἡ ἐτυμολογία est, λόγος ἐπαληθιζόμενην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. sic enim proprie definitur. latius deinde distortus est ejus rei usus. ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω, K, 534, et sensus est: nescio an fallar ego, an verum dicturus sim. conf. ψεύδομαι. nam est phrasis, si dubitamus, an vera ea sint, quæ sentire nos arbitramur. sic et δ, 140. οὔ σε ἔτυμόν γε φαμὲν πεπνύσθαι, non pro rei veritate putamus te sapere, Ψ, 440, *wir sagen nicht die warheit, wenn wir sagen du seyest vernünftig, (we do not tell truth, if we say that thou art wise.)* οὐκ ἀληθῶς φαμέν σε πεπνύσθαι. ἀλλ' ἔτυμόν σοι ἦλθε Ὀδυσσεύς, sed re vera tibi venit ille, ψ, 26, ὄντως. ψεύδεα ἐτύμοισιν ὁμοῖα, τ, 203. et 567, ἔτυμα κραίνουσι, sc. οἱ ὄνειροι, vera efficiunt. ἔτυμον λόγον, veram rationem et intelligentiam, Py. 1, 133.

ἐτύμως, (Ἔω) adverb. vere, exsistenter. Ol. 6, 129.

ἐτύχθη, vide sub τεύχω, prope finem.

ἐτῶς, vide sub sequente.

ἐτώσιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) irritus, vanus, quod præterit sine effectu, quod abit sine fructu. nam est ab εἶμι, vado. idem quod ἅλιος. ἔγχος μοὶ ἐτώσιον ἤϊχθη παλάμηφι, hasta mihi ruebat in vanum e manu, Γ, 368. ἐτώσιον ἀϊχθῆναι, ut irritum rueret et volaret, sc. ἔγχος, E, 854, *dass es vorbey fur, (that it passed by:)* non quidem ex manu Martis, at tamen procul a corpore Diomedis. βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Ξ, 407. X, 292. ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, sedeo otiosus ad naves, i. e. in castris, vanum pondus terræ, Σ, 104. βέλεα ἐτώσια πίπτει ἔραζε, P, 633, jacula irrita cadunt in terram. τὰ δὲ πάντα (βέλεα) ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη, frustra missa, χ, 256, 273. δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, illa dona donabas irrita, ω, 282, *hast es umsonst und ohne nutzen geschenket, (hast given them to no purpose)* ab εἶμι est ἐτῶς et ἐτεῶς, adverb. quod et attice ἐτὸς scribitur, frustra, temere. vide Aristophanis Plut. 404. et 1167. et ab ἐτῶς est ὁ ἡ ἐτώσιος. aliud ἐτὸς pro ἐτεὸς, verus, est ab εἰμὶ, sum.

εὖ, (Ἔω) adverb. bene, pulcre, scite, probe, mirandum in modum. est factum ex neutro adjectivi. εὖ εἰδὼς, probe intelligens, probe gnarus, A, 185, 385, 515. B, 301, 718, 720, bene periti, Δ, 310. E, 11, 549, coll. 608. Θ, 32. I, 345. M, 100, 350. O, 412. Σ, 52. Φ, 487. α, 174. δ, 645, 818. η, 317. ι, 215. εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα, Δ, 163. Z, 447. εὖ δὲ σὺ οἶσθα, Λ, 652. Ψ, 309. Θ, 215. μῦθον, ὅν κεν εὖ εἴπω, Ξ, 127, ubi hoc εὖ, utpote diphthongus ante vocalem, est correptum. ἵνα τίς σε εὖ εἴπῃ, ut de te cum admiratione loquatur, α, 302. γ, 200. οὕς κεν εὖ γνοίην, quos quidem probe noscam, Γ, 235. sic cum γινώσκειν, E, 128. Λ, 526. Ξ, 475. Σ, 269, probe eum quivis agnoscet. loquitur, quasi jam obliti essent, qualis esset. μῦθόν τ' εὖ γνῶτε, T, 84. πόλις εὖ ναιομένη, Γ, 400. E, 489. I, 149, 291. Ξ, 255. εὖ ναιετάοντες, Z, 370. B, 648. Θ, 574. ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, K, 63, 72. N, 753. εὖ διαγινώσκοντες, Ψ, 240, 470. εὖ κατὰ κόσμον, bene et ordine, K, 472. Λ, 48. M, 85. Ω, 622. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, i. e. καλῶς δὴ, Θ, 463. Σ, 197. εὖ δάσαντο, A, 368, i. e. κατὰ ἰσότητα καὶ δικαιοσύνην, bene dividebant. et 19, εὖ οἴκαδε ἱκέσθαι, bene, cum laude et admiratione omnium. ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν, B, 253. et 360, εὖ μήδεο. et 382, εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, ubi deinde quater est positum εὖ, accurate, probe, diligenter. et 777, ἅρματα εὖ πεπυκασμένα, accurate contecta, ne sordida fierent. nam extra usum tegumentis obvelabantur currus. κτήματα ἑλὼν εὖ πάντα, Γ, 72, 93, probe omnia, nullo excepto. πᾶν δ' εὖ λειήνας, probe poliens, Δ, 111. et 112, εὖ κατέθηκε, *legte den bogen accurat an, machte in wohl zu rechte zum schusse, (placed the bow properly for shooting, took aim with it,)* bene et accurate composuit. ὅς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, E, 650, i. e. τὸν εὐεργετήσαντα. vide porro, I, 210, 358. Λ, 778, 787. M, 369, 458. T, 421. Ψ, 466, 743, 761. Ω, 269, 271, 802. εὖ καὶ ἐπισταμένως, K, 265, accurate et scienter; et posterius est explicatio prioris, nam τῶν τεχνιτῶν τὸ εὖ, est τὸ ἐπισταμένως ἢ ἐπιστημόνως ἐνεργεῖν. hinc et 458, ἅρμα εὖ ἤσκηται, ubi εὖ solum positum est pro ἐπιστημόνως. sic et ψ, 197, coll. 193. hinc εὖ postea positum est de quovis opere κατ' ἐπιστήμην facto, ut apparet, ex Matthæi xxv, 21, 23. ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι, σ, 259, ubi præcedens εὖ explicatur per sequens ἀπήμονας, incolumes: nisi tamen h. l. εὖ est, cum laude, re bene gesta. vide porro εὖ, γ, 97, 188, 190, 357. δ, 96, 327, 408, 589. ε, 236, 250, 259. ζ, 318. Θ, 37, 39. ι, 329. λ, 444, εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε. ν, 20, 232, 370. ξ, 128. ο, 211, 309, 316, 321, 330. ρ, 28, 85, 563. οἵτε εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, σ, 167. et 407, εὖ δαισάμενοι, bene epulati. εὖ ζώουσι, τ, 79, 93, 194, 319, 446, 460, 464, 501. υ, 75, Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα. 161, 189, 371. φ, 218, 222, 369. χ, 128, 190, 494. ψ, 175. ω, 194, 244, 270, 284. hoc εὖ alibi sæpe omittitur subintelligendum, e. c. Λ, 198, ἅρμασιν (εὖ) κολλητοῖσιν. τεῖχος (εὖ) τετυγμένον, Ξ, 66, sic et δῶμα (εὖ) ποιητὸν, τάφρος ὀρυκτὴ, πύλαι ποιηταί, etc. εὖ ἔχοντες, Ol. 5, 37. πράσσει, Ol. 11, 4. παθεῖν, Py. 1, 191. πέπραγεν, Py. 2, 133. πάσχειν, Py. 3, 186. νιν ἔγνωκε, Py. 4, 510. καθορᾶς, Py. 9, 87. et 166, πεπονημένον. παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, Ne. 1, 46. οἶδα, Ne. 4, 69. φράσθη, Ne. 5, 62. δέξαι τὸν, Ne. 11, 3. ἀγορηθεὶς, Ist. 1, 73. εἴ τις εἴπῃ τι, Ist. 4, 69. πάσχων, Ist. 5, 17. cæterum ipsa diphthongus ευ, πολυειδῶς μεταμορφοῦται, varie mutatur. excidit enim sæpe τὸ υ, ut a τεύχω est ἡ τέχνη: vel τὸ ε, ut a φεύγω est ἡ φυγή. vel ε mutatur in ο, ut a σπεύδω, ἡ σπουδή. vel υ mutatur in ι, ut in φειδωλὸς, qui est ὁ φεύγων τὸ διδόναι, quasi φευγωδός. vel ευ mutatur in οι, ut a λευγαλέος est λοίγιος: vel ε in η, εὔκομος, ἠΰκομος, εὖτε, ἠΰτε. ex quo apparet, quam variabiles sint apud Græcos vocales et diphthongi. cum ὑπὲρ dicitur adverbium compositum ὑπέρευ, ultra bonum et moderatum; quod adverbium legit scholiastes Euripidis, Phœn. 553. et alibi non est omnino insolens: loco tamen citato vitiosum.

εὖ, ionice pro οὗ, vide sub ὅς, ἥ, ὅ, aliquanto sub initio, et sub ἕ aliquanto a medio.

-ευ, ionice pro -εο, vide sub ἴκω prope medium. ejusdem varia mutatio notata est sub εὖ, ad finem.

εὐαγγέλιον, ου, τό. (Ἄγω) præmium pro bono nuntio. δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔσται, ξ, 152, seqq. ubi enumerat quæ præmia velit. et 166, ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. apud alios notat hæc vox et, ipsum bonum nuntium.

εὐαγκὴς, κέος. ὁ ἡ. (Κῶ) leniter declivis. est epitheton collis mollis, qui leniter descendit in vallem. Νίσου ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ, Ne. 5, 84.

εὐάγων, ωνος. ὁ ἡ. (Ἄγω) bene in certamine versans, præclare certans. εὐάγων τιμὴ, Ne. 10, 71, honor ex præclaris certaminibus ortus.

εὔαδα, æolice pro ἧδα, vide sub ἉΔΩ.

εὐαερία, ἡ, vide sub αἰθὴρ, ad medium.

εὐαὴς, vide sub δυσαής.

εὔαθλος, ου. ὁ ἡ. (Ἔλω) bene certans, *ein guter kämpfer und leibesüber, (one expert in wrestling and gymnastic exercises.)* εὐάθλου γυιᾶς, Ist. 6, 3.

εὐαίνητος, ὁ ἡ. (Αἴ) bene laudandus. Ὀρφεὺς, Py. 4, 315.

εὐανδρέω, vide sequens.

εὔανδρος, ου. ὁ ἡ. (Ἄνω) bonis viris plenus.

in genere, celeber. *volkreich, wohl bevölkert, voll braver leute, (populous, full of excellent people.)* εὔανδρον χῶραν, sc. τιθέναι, facere, Py. 1, 78. ἄρουραν, ποτὲ εὔανδρον, Ne. 5, 17. hinc est verbum εὐανδρεῖν, bonis viris et hominibus plenum esse: et pass. εὐανδρεῖσθαι, impleri. sic et πολυανδρεῖν, ὀλιγανδρεῖν, μονανδρεῖν, unicum virum habere, etc.

εὐάνθεμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) probe progerminans, virens et florens. a τὸ ἄνθεμον. πρὸς εὐάνθεμον φυὴν, Ol. 1, 109, i. e. πρὸς τὴν ἀνθηρὰν ἡλικίαν ἐλθόντι αὐτῷ, πρὸς τὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθηρὸν, *zur völlig aufgewachsenen statur, (to the full vigour of manhood:)* i. e. ad plene florentem et virentem ætatem.

εὐανθής, έος. ὁ ἡ. (Θέω) idem. εὐανθεῖ λάχνῃ, λ, 319, metaphorice, læte progerminante lanugine prima barbæ. εὐανθὴς Μετώπη στυμφαλὶς, Ol. 6, 144, i. e. ὡραία, φαιδρά. εὐανθεῖ ἐν ὀργῇ, Py. 1, 173, generoso et præclaro proposito, εὐγενεῖ. εὐανθεῖ σὺν (i. e. ἐν) ὄλβῳ, Ist. 5, 16. εὐανθέα στόλον, Py. 2, 113, amœnam classem; ubi sic vocat seriem laudum regis mari potentis: floridam classem laudum. εὐανθέα ἡλικίαν, Ist. 7, 47, floridam ætatem. στέφανον, Ist. 7, 71.

εὐάνωρ, vide sub εὐήνωρ.

εὐάρματος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) currus regendi peritus; *der gut fahren kann, (a good driver.)* εὐάρματος Ἱέρων, curribus honestatus et victoriis curulibus, Py. 2, 9. εὐάρματον ἄνδρα, Ist. 2, 24. πόλιν, Py. 4, 13. τὰ προσάρματα sunt αἱ τροφαί.

εὐαρχία, vide sub εὐηγεσία.

εὔβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) pecoribus alendis aptus, *wo gute weide ist, (where there is good pasturage.)* pascuis abundans. in specie tamen, bubus pascendis aptus, *gut vors rindvieh, (good for the horned cattle.)* εὔβοτος, εὔμηλος, ο, 405. quanquam non opus esse videtur speciali determinatione ista: nam εὔβοτος est antecedens, pascuis bonis abundans: εὔμηλος est consequens, ergo pecoribus alendis commoda terra. alibi ponitur et passive, bene pastus, e. c. σὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε, tu pinguem agnum contra statue, *setze das fette lamm dagegen, (put the fat lamb against it,)* apud Theocritum Εἰδ. 5, 24.

εὔβουλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) bene consulens. εὔβουλος Θέμις, Ist. 8, 68. Ol. 13, 11. εὐβούλου Νηρέως, Py. 3, 163.

εὐγένεια, ἡ, vide sub εὐγενής.

εὐγένειος, ου. ὁ ἡ. et ionice ἠϋγένειος, (Ἄγω) probe barbatus. probe ornatus pilis circa mentum. ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος, apparet leo probe barbatus, Ο, 275. ὥστε λῖς, Ρ, 109. ὥστε λῖς, ᾧ ὑφαρπάσῃ σκύμνους ἀνὴρ, cui subripuit aliquis catulos suos, Σ, 318, ubi id epitheton etiam de leæna positum videtur, nam leo mas non σκυμναγωγεῖ, catulos ducere aut curare non solet. ergo τὸ γένειον λέοντος sunt αἱ τρίχες περὶ τὴν γένυν ὀξὺ προέχουσαι, *die spitzen langen haare um den rachen herum, (whiskers,)* (quales et in felibus videmus) δι' ὧν φόβος προφαίνεται καὶ σεμνότης τῷ λέοντι. et hi pili communes sunt utrique sexui leonum. apud alios etiam ἐπὶ τρίγλης, de mullo, pisce, ponitur hæc vox, quæ hinc ἡ γενειάτις, ιδος, dicitur. hinc est et nomen proprium ὁ Εὐγένιος, ου, extruso ε.

εὐγενής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) bene natus, nobilis, *von edler geburt und hohen vorfahren, (of noble birth, and illustrious ancestry.)* nam accipienda est vox eo sensu, quo Romani ponunt, nobilissimus, ut altam et priscam nobilitatem supremam notet: non vero eo significatu, quo nostri Germani suum *wolgebohren, (well-born,)* ponunt, nec quo recentiores et minus boni sermonis Romani interpretes voce illa Romana abutuntur. cæterum in poëta interseritur η, εὐηγενής, sicut fit in ὑπερήφανος, ἐπηετανός, etc. αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σώκοιο, Λ, 427. Τρώων εὐηγενέων, Ψ, 81, nam regum et principum putatur esse urbs, non plebis tenuis. ἔπαινος εὐγενοῦς ἀγαθοῦ ἀνδρὸς est Ω, 376, s. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς, πέπνυσαί τε νόον, μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων. cæterum ἡ εὐγένεια non prodest personaliter, nec est bonum essentiale: nam nobilior Æneas ideo non superat Achillem virtute, Υ, 105—107. innuit tamen poëta, hac re efferri multos. politice tamen verum est, quod ἡ τῶν πάππων καὶ τῶν προγόνων ὑπεροχὴ καταβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους. graduum εὐγενείας comparatio est et Ω, 57—61.

εὖγμα, ατος τό. (Χάω) id quod voto petitur; gloriatione et lætitia digna res, ἔβη, (abiit) κενὰ εὔγματα εἰπών οἱ, postquam inanes lætas res dixit ei, χ, 249, *der sich mit leeren worten breit gemachet wie erwünschet er im beystehen wolle, (having boasted in empty words how powerfully he would assist him.)* κενὰ καυχησάμενος ὡς εἰς βοήθειαν.

εὐγναμπτος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) bene curvus. κληῖσιν εὐγνάμπτοις, σ, 293, quæ erant ἐπικαμπεῖς καὶ περιφερεῖς, rotundæ. conf. κληῖς.

εὐδαιμονία, ας. ἡ. (Δάω) felicitas. εὐδαιμονίας μοῖρα, Py. 5, 150, felicitatis justa portio. εὐδαιμονίαν, θάλλουσαν (germinando producentem) τὰ καὶ τὰ, Py. 7, 22. εὐδαιμονίαν ἅπασαν τυχεῖν ἕνα, ἀδύνατον, Ne. 7, 82.

εὐδαίμων, ονος. ὁ ἡ. τὸ εὔδαιμον. (Δάω) felix, faustus, εὐδαίμων ἀνὴρ, Py. 10, 33. εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρήνης, Py. 4, 491. γαμβροῦ, Ist. 6, 37. εὐδαίμονι σὺν πότμῳ, Ol. 2, 34, i. e. σὺν τύχῃ εὐτυχεῖ. εὐδαίμονα ἐόντα βίοτον, Ne. 7, 147. Vide sub μάκαρ et ἀμιχθαλόεις.

εὐδείελος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) bene conspicuus et eminens, clarus, illustris; in sensu vel physico, quo alta eminent; vel metaphorico: pro εὔδηλος, et εὐδέελος, interserto Iota. Ἰθάκην εὐδείελον, β, 167. ι, 21. ν, 212. τ, 132, nam insula erat alta et montosa. Ἰθάκης εὐδειέλου, ξ, 344. τῆς νήσων εὐδείελος, ν, 234, aliqua insularum eminens: ubi est commune insularum epitheton. εὐδείελον Κρόνιον, Ol. 1, 178, ubi notat λόφον (collem) τὸν φανερὸν καὶ μετέωρον. εὐδείελον ἐς χθόνα, Py. 4, 136, i. e. εὔδηλον, bene notam, illustrem, celebrem, ἐπίσημον: et notat præterea h. l. planitiem late patentem.

εὐδείελος, ὁ ἡ. (Ἔλω) solet referri ad δείλη, tempus vespertinum, et explicari per εὖ πρὸς δείλην κείμενος, bene versus occidentem situs, ut talis locus sole pomeridiano possit probe calefieri: et in genere, ὁ εὖ τῆς εἵλης ἔχων, εὔκρατος, εὐήλιος, εὐχείμερος, ubi hiemes sunt clementes. Sed vide hoc insularum epitheton sub δῆλος.

εὔδενδρος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) bene arboribus consitus. εὔδενδρον ἄλσος, Ol. 8, 12. εὐδένδροιο ματέρος, i. e. γῆς, Py. 4, 132. εὐδένδρῳ παρὰ ὄχθῳ, Ne. 11, 31, ad collem arborosum.

εὐδία, ας. ἡ. (Δίω) est ἡ εὐαερία, serenitas aëris, tranquillitas aëris. ab eodem themate. ac εὔδιος, q. v. est enim adjectivum, εὔδιος, ία, ιον, quando bonus et serenus est Jupiter, i. e. aër. ἡ εὐημερία. cujus circumscriptio est, γ, 157, 758. et Herodotus: ἐπαύσατο ἄνεμος, καὶ τὸ κῦμα ἔστρωτο, καὶ κοιμίζεται πόντος θεόθεν. εὐδίαν ἔχει μελιτόεσσαν ἀμφὶ βίοτον, Ol. 1, 158, i. e. εὔδιον καὶ ἥδιστον λοιπὸν ἔχει βίον, ἡδόμενος τῇ νίκῃ. nam ingentia præmia per omnem vitam constituta erant his victoribus. εὐδίαν μετὰ χειμέριον ὄμβρον τεὰν καταιθύσσει ἑστίαν, Py. 5, 12, ubi est adjectivum, pertinens ad ἑστίαν, metaphorice: serenam, i. e. lætam, domum. εὐδίαν ὤπασεν ἐκ χειμῶνος, Ist. 7, 52, *gut wetter nach dem sturme, (fair weather after a storm.)* inde est et ipse Romanorum dies. Vide sub αἰθήρ, et Ζεύς in R.

εὐδιανός, οῦ. ὁ ἡ. (Δίω) tranquillitatem aëris faciens, tepidam tempestatem reddens. ψυχρᾶν εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν, Ol. 9, 146, frigidarum aurarum tepidum remedium, ut eleganter circumscribitur ἡ χλαῖνα, pallium, εὐδίαν quasi præbens, et ἀποσοβητικὸν τῶν πνοῶν. ἀλεξάνεμον.

εὐδικία, ας. ἡ. (Δίω) observantia juris et æqui et moris. εὐδικίας ἀνέχησι, τ, 111, jura æqua sustentat; et sermo ibi de bono rege: simulque additur ibi, quæ bona hanc rem sequantur. talis rex dicitur ὁ ἰθυδίκης, ου, i. e. εὐθυδίκης, cujus jura sunt recta, Hesiod. Ἔργ. 228. oppositum est ἡ ἀδικία, quæ est κακοδικία τις. cæterum l. c. est genitivus sing. confer verbum.

εὔδιος, ία, ιον, vide sub εὐδία.

εὔδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) probe subactus. σὺν ἐϋδμήτῳ τελαμῶνι, Η, 304, cum balteo probe facto ex loris.

εὔδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) bene structus et ædificatus. εὔδμητον περὶ βωμὸν, Α, 448. τεῖχος ἐΰδμητον, Μ, 36. et 154, εὐδμήτων ἀπὸ πύργων. ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου, Π, 700. ἐϋδμήτοιο πόληος, Φ, 516. ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους, Χ, 195. ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν, in basibus bene structis, η, 100. εὔδμητον βάλε τοῖχον, *traf die wand, (struck the wall,)* υ, 302. ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ, χ, 126. ἐΰδμητον κολώναν, Py. 12, 6, bene inædificatum collem.

εὐδοξία, ας. ἡ. (Δέκω) gloria. σὺν εὐδοξίᾳ, Py. 5, 9. συγγενεῖ, Ne. 3, 69, naturali et congenita illustri virtute.

εὔδοξος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) gloriosus, probatus, bona existimatione. εὔδοξος ἀείδεται, Ne. 7, 11. εὐδόξου Πίσης, Ol. 14, 33. εὐδόξῳ Μίδᾳ, Py. 12, 10. εὔδοξον Ἱπποδάμειαν, Ol. 1, 113. νίκην, Py. 6, 17. λύτρον, Ist. 8, 2. εὐδόξων εἰς ἀνδρῶν (δόμους) Ist. 2, 49. εὐδόξοις σὺν ἀέθλοις, Ist. 3, 2.

εὕδω et εὐδέω, f. δήσω. (Ἕω) cubo, recubo, sive dormiam sive non: *ich liege, lege mich, (I lie down,)* it. dormio, *ich schlafe, (I sleep.)* est a τὸ ἕδος, inserto υ. notat ergo proprie *cubare*, quietis aut voluptatis causa. εὗδον παννύχιοι, quiescebant per omnem noctem, Β, 2. et 19, τὸν εὕδοντα ἐν κλισίῃ, dormientem. et 23, s. εὕδεις Ἀτρέος υἱέ; οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, principem virum non decet per totam noctem dormire. ὄφρα εὕδησι μένος Βορέαο, Ε, 524, quasi venti essent πρόσωπα viva: et fabulæ eos fingunt θεῖόν τι γένος. simul est facete dictum: nubes stant, quamdiu cubant venti, ut servi quiescunt dominis dormientibus, post ἔγερσιν horum κινησόμενοι. sic et Germani dicunt, *der wind hat sich geleget, (the wind has hushed itself.)* Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης, cubabat in interiori parte tabernaculi, Ι, 659—663, ubi heroum mos cubandi nocturnus pingitur. sic et Ω, 675, s. et 678, εὗδον παννύχιοι. sic et Κ, 2. et 83, ὅτε εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι. sic et 586. et 152, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι εὗδον. et 155, ὅγ' ἥρως εὗδε. et sermo est ibi de Diomede, qui pari modo nocte ea cubabat, ut Saul, rex Israëliticus, 1 Sam. xxvi, 7. Τρῶας οὐκ εἴασεν Ἕκτωρ εὕδειν, Κ, 300. et 471, οἱ δ' εὗδον καμάτῳ ἀδδηκότες, dormiebant lassitudine fatigati. et 474, Ῥῆσος (rex Thracum) δ' ἐν μέσῳ εὗδε, etiam sub dio, ut sui circa eum jacerent. atque ibi rex ille in somno narratur trucidatus ab hoste, clam ad dormientes ingresso. honeste hoc verbo concubitus significatur, Ξ, 334, πῶς κε ἔοι, εἴτις νῶϊ θεῶν εὕδοντε ἀθρήσειε, quomodo quæso esset, si quis deorum

nos ambos cubantes adspiceret; inquit Juno ad Jovem in monte Ida. Ξ, 352, εὗδε (cubabat) πατὴρ, ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμεὶς, (somno et amore oppressus) ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν. et 358, ὄφρα ἔτι εὕδει Ζεὺς, quamdiu cubat et quiescit Jupiter. nonnunquam de morte ponitur: et ea notio habet aliquid ἀστειότητος, ἢ καὶ δριμύτητος. Πρόμαχος, δεδμημένος ἔγχει ἐμῷ, εὕδει, Ξ, 482. εὕδεσκε (imperf. Ionicum) ἐν λέκτροις, cubabat in lecto, Χ, 503. εὕδεις; Ψ, 69, inquit anima Patrocli ad Achillem dormientem. ὅτε εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι, Ω, 363. et 678, εὗδον παννύχιοι. et 683, οἷον ἔτι εὕδεις, sicut nunc dormis. χεῖμα μὲν, εὕδει ὅθι δμῶες, tempore hiemali, cubat ubi servi cubant, λ, 189. φῶκαι ἀθρόαι εὕδουσιν, δ, 405, confertæ cubant. εὕδουσι ἐν τάπησι, cubant in tapetibus, *liegen auf feinen matrazzen, (to lie on fine mattresses,)* κ, 12, noctu. εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, δ, 794, cubuit reclinata et obdormivit. et 804, εὕδεις Πηνελόπεια; ταῖς ἔπι Κύκλωψ εὗδε, in quibus ille cubare solebat, ι, 428. εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, σ, 188. εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ, η, 288. εὗδον δ' εὔκηλοι σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, cubabant scutis contecti humeros, ξ, 479. et 533, ὅθι ὕες εὗδον, ubi sues cubabant. αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, cubitum ierant, υ, 109. ὁπόταν αὖτε εὕδησθα (εὕδῃς) γλυκὺν ὕπνον, Θ, 445, et alludit regina ad narrationem Ulyssis, κ, 31—47, et quidem ipsa ignara adhuc illius facti. ὄφρα κεν εὕδῃ σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν, ut cubet, γ, 359. οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν, illi cubitum surgebant per urbem, *macheten sich auf in der stadt schlafen zu gehen, (went to sleep in the city,)* β, 397. τάχα οὐκ ἐθελήσετον ἄμφω εὕδειν, fortasse nolent concumbere iterum tali modo, Θ, 317. et 337, εὕδειν παρὰ Ἀφροδίτῃ, concumbere cum ea. et 342, ἐγὼν εὕδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. ὥρη εὕδειν, tempus est cubitum eundi, λ, 330, 373. ἔστι μὲν εὕδειν, ο, 391, licet cubitum ire. et 395, εὑδέτω ἐξελθὼν, exeat cubitum. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, σ, 327, neque vis decumbere in domum fabri ferrarii iens. ἐπεὶ λούσαιτο, φάγοι τε, εὑδέμεναι (εὕδειν) μαλακῶς, ω, 254, postquam lotus est et comedit, ut dormiat suaviter. εὕδων ἐν γαίῃ πατρῴῃ, cubans in patria terra, ν, 188. et 134, οἱ δ' εὕδοντα ἐν νηῒ ἄγοντες, cubantem et dormientem. sic et π, 229. μηκέτι νῦν εὕδοντες ἀωτεῖτε γλυκὺν ὕπνον, ne amplius nunc cubantes carpite dulcem somnum, κ, 548. εὕδοντε ἐν προδόμῳ, cubantes ambos in vestibulo, ο, 5. εὕδεις, βασιλεῦ, Ol. 13, 95. εὕδει παλαιὰ χάρεις, Ist. 7, 23, antiqua dormit gratia. εὕδει ἀετὸς, cubat, et dormiturit, Py. 1, 9, ἀφυπνοῖ, τῇ ἡδονῇ συσχεθείς.

εὐειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) bona facie et specie. formosus. γυναῖκα εὐειδέα, mulierem formosam, Γ, 48, Helenam. et est paullo plus quam εὔμορφος. nam hæc posterior vox notat tantum εὐπρόσωπος: sed illa prior simul est ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ, ἐν συμμετρίᾳ μελῶν καὶ μερῶν, et μετὰ εὐχροίας ἐπανθούσης. εὐειδέα ἄλοχον, conjugem pulcram, Ist. 8, 62. vide sub μορφή.

εὔειλον, τὸ, vide sub Ἕλη.

εὐειμονέω, vide sub Ἕω, prope finem.

Εὐέλθων, ὁ, vide sub ὑπεριών.

εὐέλικτος, vide sub ἑλελίσσω.

εὔελπις, vide sub ἀελπής

εὐεργεσία, ας. ἡ. (Ἔρα) beneficentia, si quis bene et recte agit. εὐεργεσίας ἀποτίνειν, beneficentiam remunerari, χ, 235. et 374, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγα ἀμείνων. εὐεργεσίαις ξείνων ἀγαπᾶται, Ist. 6, 102, ob benefacta in hospites amatur.

εὐεργέτης, ου. ὁ. (Ἔρα) benefactor. ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέτην πραπίσιν, virum magis beneficum ex animo, Ol. 2, 171. τὸν εὐεργέταν (Dorica terminatione) τίνυσθαι, benefactorem remunerari, Py. 2, 43. εὐεργέταν ἅρμασιν, benefactorem curribus, i. e. faventem certatoribus, deum, Ist. 1, 77. ἑκόντι νόῳ τὸν εὐεργέτην ὑπαντιάσαι, promto animo benefactorem excipere, Py. 5, 58. εὐεργέται, benefici homines et liberales, Py. 4, 54.

εὐεργὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) bene factus. τεχνικῶς εὖ εἰργασμένος, εὐποίητος. *wohl gearbeitet, (well wrought.)* notat et active, qui bene facit, *ein wolthäter, (a benefactor.)* εὐεργέτης. εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου, ex pulcro curru excidit, Ε, 585. Ν, 399. κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, pro κατέπεσε, Π, 437. μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργὴς, bene facta navis, Ω, 396. Φαιήκων εὐεργέα νῆα, Θ, 567, bene compactam et constructam, sic ι, 279, ὅπῃ ἔσχες ἰὼν εὐεργέα νῆα, ubi habebas, cum huc ires, bonam tuam navem, ubi eam appuleras. ἐς νῆσον σχήσεις εὐεργέα νῆα, ad insulam appelles. ἐλλιμενίσεις, λ, 70. ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς νῆσον, μ, 166, venit ad insulam. εὐεργέα λώπην, bene factam vestem tenuem, ν, 224. θύραι εὐεργέες, bene et dense factæ januæ, ρ, 267. χρυσοῦ εὐεργέος, auri bene elaborati et puri, ω, 273. ὡς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθε εὐεργέων, quam non est gratia consequens bene factarum rerum, i. e. beneficiorum, χ, 319, vel potius, eorum qui bene fecerunt. sic et δ, 695. nam οἱ εὐεργέες sunt, bene factores.

εὐεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔρα) bene faciens, officio suo bene fungens, *der recht thut und machet, was er thun soll, (doing what is right, and performing his duty well.)* αἶσχος κατέχευε γυναιξὶν ἐσομέναις, καὶ ἥ κε εὐεργὸς ἔῃ, maculam turpem adspersit futuris fœminis, etiam si qua sit bona, λ, 433, i. e. ἀγαθὴ, ἀγαθουργός. ἅτε (quæ res) ἠπεροπεύει φρένας γυναιξὶ, mentes mulierum depravant, καὶ εἴ κε εὐεργὸς (τὶς) ἔῃ, ο, 421. χαλεπὴν δὲ φῆμιν ὄπασε γυναιξὶ, καὶ ἥ κε εὐεργὸς ἔῃ, ω, 201, dedit iis malam famam, et occasionem vituperandi eas, non malas modo, sed et si qua est bona: quæ, teste Q. Cicerone, est nulla.

εὐερκὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) bene septus et munitus. ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς, sub porticu aulæ probe munitæ muro, Ι, 468. θύρας εὐερκέος αὐλῆς ἔκλεισε, φ, 389. sic, ὑπ' αἰθούσῃ, χ, 449. Αἰακιδᾶν εὐερκὲς ἄλσος, Ol. 13, 156, ubi sic vocat insulam Æginam.

εὐερμεῖν, vide sub ὄρνις prope medium, et Ἑρμῆς in R.

εὐερμία, ἡ, vide sub κλῆρος prope finem, ὄρνις, et Ἑρμῆς in R.

εὐεστὼ, ἡ, vide sub ἑστία.

εὔζυγος, ου. ὁ ἡ. (Ἄγω) est epitheton navis in poëta. bonis transtris instructus; et per consequens firmus. it. remigio bene instructus, quia transtris insident remigantes. ἐκβάντες νηὸς εὐζύγου, ν, 116. νῆες ἐΰζυγοι, ρ, 288.

εὐζωὴ, ῆς. ἡ. (Ζῶ) bona et jucunda vita. εὐζωῆς ἄωτον δραπὼν, Py. 4, 233, i. e. εὐφροσύνην.

εὐζωΐα, vide sub ζώω.

εὔζωνος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) eleganter cinctus. et a parte ista luculenta ad totum, εὐκόσμητος, bene ornatus. est epitheton fœminæ apte et ædificatæ et indutæ. χωόμενον εὐζώνοιο γυναικὸς, sc. ἕνεκα, Α, 429, et sermo est de Briseide venustissima. ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη, Ζ, 467. ubi sermo est de nutrice filii parvuli Hectorei: et apparet, κόλπον, i. e. ubera, cincta non fuisse, sed tecta tantum dimidia sua parte, indusio tenui. γυναῖκας ἐϋζώνους, Ι, 366, quæ inter carissimam prædam numerantur victori. intelliguntur ergo juvenculæ, quarum pectus et reliqua figura ex cinctu admittit gratiam. et 586, Μελέαγρον ἐΰζωνος παράκοιτις λίσσετο. ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, Ψ, 261, ubi inter præmia certaminum enumerantur. et 760, ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανών. poëta ergo hanc vocem de solis mulieribus, et quidem nobilioribus: pleno sinu, *von vollem busen, (full bosomed.)* quæ de strophiis circa pectus recentiores narrant, ea Homerico orbi prorsus ignota, utpote quo, mammæ tectæ quidem plerumque leviter, sed non compressæ gerebantur. nam illo tempore valetudinis et veræ venustatis ratio habebatur unice. cæterum Atticis recentioribus τὸ εὔζωνον etiam de ὁδίτῃ præcincto altius dicitur, et qui præter cingulum nihil aliud oneris gestaret, qui et μονόζωνος dictus. vide sub βαθύκολπος.

εὐήγενης, vide sub εὐγενής.

εὐηγεσία, ίας. ἡ. (Ἄγω) bonum imperium, εὐαρχία. quando bonus princeps præest. ἐξ εὐηγεσίης, τ, 114, ex qua oriuntur ante memorata bona: nisi potius est: per bonum ductum, et capturam facilem, piscium, *durch gute züge, die die fischer thun, (through good draughts made by the fishermen.)* conf. ἐκ. est ab ἡγέω, f. ἡγέσω, unde et ὁ ἡγεμών. pro quo deinde medium magis in usu esse cœpit, sicut et fut. in ἥσομαι. alii l. c. scribunt εὐεργεσίης, falso. vide sub 'ΕΚ, aliquanto sub medio.

εὐήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) bene acutus. αἰχμῆς εὐήκεος, a cuspide probe acuta. Χ, 319, ut sit ἡ εὖ ἔχουσα τῆς ἀκῆς καὶ ὀξύτητος.

εὐήλιος, vide sub Ἕλη.

εὐημερία, ας. ἡ. (Ῥέω) tranquillitas et felicitas dierum. πότμος ἐπέβησεν αὐτὸν ἀρχαίας εὐημερίας, Ist. 1, 56, fatum restituit eum in pristinam felicitatem. ὁ ἡ εὐήμερος, fortunatus.

εὐηνορία, ας. ἡ. (Ἄνω) strenuitas. felicitas fortium virorum. πόλιν κλυταῖς εὐανορίαις δαιδάλλειν, Ol. 5, 46, ornare.

εὐήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) qui virum fortem facit. ἀνδρίας περιποιητικός. qui vires viri auget, *dem manne zur tapferkeit förderlich, (that heightens a man's bravery.)* sic εὐήνωρ χαλκὸς, ν, 19, ὁ εἰς ἀνδρίαν πάλαι ποτὲ συντελῶν, ὅτε εἰς ὁπλοποιΐαν χρήσιμος ἦν, nam primitus arma ex χαλκῷ fiebant. nunc sic vocatur, vel quia olim ad fortitudinem præstandam conduxit; vel quia viros fortes exhilarat et alacres facit, si vasa ænea iis dono dantur. οἶνος εὐήνωρ, δ, 622, nam vinum συμμέτρως πινόμενον auget et recreat animum. εὐάνορι παρὰ ἀποικίᾳ, Ol. 1, 37, coloniâ, ἐχούσῃ καλοὺς ἄνδρας καὶ ἀνδρείους: καλῶς ἐχούσῃ ἕνεκα γενναιότητος ἀνδρῶν. εὐάνορα Ἀρκαδίαν, Ol. 6, 136, viris felicem. πόλιν, Ol. 10, 119. λαὸν, Ne. 10, 67. εὐάνορες Ἀχάρναι, Ne. 2, 26.

εὐήρατος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) valde amabilis. idem ac ἐπήρατος. εὐήρατον ῥίζαν, Py. 9, 15. εὐηράτων παρὰ σταθμῶν, i. e. ἀπὸ Πίσης, Ol. 5, 21. εὐηράτοις σὺν φιλοφροσύναις, Ol. 6, 165.

εὐήρης, εος. ὁ ἡ. (Ῥέω) bene aptatus, bene adjunctus: bene paratus, commodus, utilis. apud alios notat et, socialis, εὐάγωγος, πρᾶος, ἐπιεικής. εὐῆρες ἐρετμὸν, commodum et utilem et aptum remum, λ, 120. et 124, εὐήρεα ἐρετμά. 128. ψ, 268, 272. μ, 15. quibusdam placet, hoc adjectivum ab ἐρέσσειν et εὖ compositum dicere, ut notetur bene remigans. sic apud Eurip. Iphig. Taur. 1050, νεὼς ὁ πίτυλος εὐήρης, navis remigatio bona. sed apparet ex formis sequentibus, rectius ad ἄρειν referri. cæterum ὁ πίτυλος proprie est ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων θόρυβος. imo, motus cum sono quilibet. coll. 307, estque pro τύπιλος per transpositionem, a τύπτω. et Herc. Fur. 1187, ibique Barnesius.

εὐήτριος, vide sub ἐπήτριμος.

εὐηχὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἴα) suaviter sonans, εὐαχέα (dorice pro εὐηχέα) ὕμνον, Py. 2, 25, i. e. εὔηχον, εὔρυθμον, *wolklingend, (sonorous.)*

εὐηχὸς, vide sub δυσηχής.

εὐθαλλὴς, εος. ὁ ἡ. (Θάλω) bene florens et

virens. εὐθαλλεῖ τύχη, Py. 9, 128, lætissima fortuna.

εὖθε, pro εὖτε, quod vide.

εὔθριξ, εὔτριχος, ὁ ἡ. (θρίξ) bonos pilos habens. εὔτριχες ἵπποι, Ψ, 13, 301, 351.

εὔθρονος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) pulcræ sellæ insidens. est in poëta epitheton Auroræ. εὔθρονον ἠῶ μίμνον, exspectabant, Θ, 561. ἠὼς ἦλθεν εὔθρονος, ζ, 48. ο, 494. οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον ἠῶ ἵκοιτο, ρ, 497, non sane quisquam horum ad pulcram auroram in vivis esset. εὐθρόνου Κλειοῦς, Ne. 3, 145. Ἀφροδίτης, Ist. 2, 8. εὐθρόνοις κούραις Κάδμου, Ol. 2, 39, quod epitheton respicit felicitatem, quam post obitum consecutæ putantur. quasi in sella felicitatis collocatæ. Ὥραις, Py. 9, 105.

εὔθροος, vide sub δύσθροος.

εὐθύγλωσσος, ὁ ἡ. (Κλάω) rectilinguis. εὐθύγλωσσος ἀνήρ, Py. 2, 157.

εὐθύδρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) rectum cursum præbens. εὐθύδρομον στάδιον, Ol. 10, 76, εὐθύτονον, μὴ ἔχον καμπήν.

εὐθυμάχης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) recta, et cum impetu adverso, pugnans. εὐθυμάχαν Ῥόδον, Ol. 7, 27, nam hæc insula semper habuit fortes milites.

εὐθυμία, ας. ἡ. (Θέω) lætus animus. εὐθυμίαν μείζω, Ist. 1, 89, voluptatem majorem. μετὰ εὐθυμιᾶν, i. e. τέρψεων, Ol. 2, 63.

εὔθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) lætus animo. it. benevolus. οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκε, ξ, 63, qualia suo domestico herus benevolus et liberalis dare solet, εὔψυχος, *ein edelmüthiger, (a generous man.)* εὔθυμον γῆρας, Ol. 5, 51, senectus placida. Vide sub Εὔφημος in R.

εὐθύνω, f. υνῶ. (Θέω) rectum facio, recta progredi facio. fortuno. εὔθυνε λαοῖς δίκας, Py. 4, 273, i. e. ἐπ' εὐθείας ὁδοῦ ἦγε τοῖς ὑπηκόοις τὰς δίκας, jura. εὔθυνε αὐτοῦ οὖρον, Ol. 13, 38, i. e. ποίει αὐτὸν εὐτυχῆ. εὔθυνε ἐπὶ τοῦτον, sc. σκοπόν, Ne. 6, 48, dirige ad hunc scopum. εὐθύνοι ὄλβον, Py. 1, 88, dirigat felicitatem in cursu recto.

εὐθύπνοος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) recta flans in eam regionem. εὐθυπνόου ζεφύρου, Ne. 7, 42.

εὐθυπομπής, έος. ὁ ἡ. (Ἕπω) recte ducens, et comitans per rectam viam. εὐθυπομπὴς αἰών, recta via ducens ævum, i. e. non degenerans a recto, Ne. 2, 10, ubi alii minus bene legunt εὐθύπομπος.

εὐθυπορέω, f. ήσω. (Πέρα) recta via et recto passu progredior ulterius. εὐθυπορεῖ, recto gressu ambulat, *er wandelt richtig, (he walks straight,)* Ol. 7, 167. εὐθυπορῆσαι δρόμον, Ist. 5, 76, ubi est notio activa, cursum rectum dirigere.

εὐθύς, εῖα, ύ. (Θέω) rectus cursu, directus. idem ac adjectivum ἰθύς, ab eoque factum. εὐθὺ ἰών, rectus, i. e. recta via, adiens, Py. 4, 148, i. e. ἐπὶ εὐθείας ὁδοῦ πορευθείς. εὐθὺς δ' ἀπανήνατο νύμφην, Ne. 5, 60, rectus, i. e. sine ambagibus et hæsitatione, recusavit sponsam. εὐθὺν πλόον, Ol. 6, 177, i. e. ζωὴν ἄπονον, vitam molestiis liberam. εὐθὺν ῥόμβον ἀκόντων, Ol. 13, 133, rectum jaculorum turbinem, recta irruentem. εὐθεῖα τόλμη, Ol. 13, 14, i. e. δικαία προθυμία, impetus et conatus rectus, *eine richtige unternehmung, gerechter trieb, (a just enterprise, a just motive.)* hinc est ἀποτολμᾶν, audacter facere aut eloqui, Rom. x, 20, *seinem triebe folgen und dreiste heraus sagen, oder thun, (to follow the impulse of his mind, to proclaim it boldly or act upon it.)* εὐθεία δίκη, Ne. 10, 22, cum recta justitia. εὐθείαις ἐν ὁδοῖς, Ne. 1, 37. εὐθὺς ἐνόπλια ἔπαιζε, alacer lusit armatam saltationem, Ol. 13, 123. κοινῶνι παρ' εὐθυτάτῳ, Py. 3, 51, communicatorem apud rectissimum, et refertur ad, νόῳ, cum quo rectissime communicantur facienda.

εὐθὺς, (Θέω) adverb. recta via, illico, cito, παραχρῆμα. εὐθὺς θεῖναι βωμόν, statim ponere aram, Ol. 13, 115. ἔννεπε εὐθὺς, dixit sine ambagibus et sine mora, Ol. 8, 54. ἁρπάξαις, arripiens, Py. 4, 60. μῆτιν εὐθὺς ἀμείβετο, Py. 9, 68, sententiam et consilium statim exposuit. εὐθὺς ἀπήμων κραδία, Ne. 1, 83, statim doloris expers cor est, ἄλυπος. ἰόντων, eant, Ist. 8, 89, adeant recta.

εὐθύτομος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) ad rectam lineam sectus et determinatus, complanatus. ab εὐθὺ, rectum. εὐθύτομον πεδιάδα, campum planum, Py. 5, 120, ubi Schmidius legit εὐθύτονον, a τείνω, extendo: sed prius longe præstat.

εὐθύτονος, vide supra.

εὔιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) bene utens equis et bonos habens equos. εὐΐππου Κυράνας, Py. 4, 2. Φλεγύου, Py. 3, 14. εὐΐππων Τυνδαριδᾶν, Ol. 3, 70. εὐΐππους Ἀμαζόνας, Ol. 8, 62, καλαῖς ἵπποις χρωμένας, καὶ πολεμικάς.

εὐκαιρία, ἡ, vide sub καιρός.

εὐκαμπής, έος. ὁ ἡ. (Κνάω) bene flexus. δρέπανον εὐκαμπές, σ, 367, ubi laus falcis messoriæ est a parte, a καμπῆ, et innuitur per hanc partem τὸ δίολον ἔντεχνον, ἀγαθόν, bene factum. nam τὸ εὖ habet vim. κληῗδα εὐκαμπέα, φ, 6, conf. κληΐς.

εὔκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) bene fructus ferens. εὐκάρπου γαίας, Py. 1, 57, χθονός, Ne. 1, 20.

εὐκέατος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) quod facile finditur et scinditur, vel et fissum scissumque est. ὀδμὴ κέδρου εὐκεάτου, ι, 60, coll. υ, 161, odor cedri bene fissæ, ut commode incendi posset.

εὔκηλος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) quietus, tranquillus. idem ac ἕκηλος, ex eoque factum per Æolicam interpositionem τοῦ υ, et inde mutato spiritu. μάλα εὔκηλος, valde tacitus et tranquillus, Α, 554. εὔκηλοι ἐπολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, Ρ, 371, imperturbati pugnabant in clara luce; cum alii confunderentur densa nebula. ὁ δὲ εὔκηλος, otiosus, γ, 263, desidiosus: nam hic est ille locus, quem respexit Ovidius de Ægistho: nam ex præcedente repetendum est, ἧστο, sedebat. εὗδον δ' εὔκηλοι, dormiebant placide, ξ, 479. sic ab εἷς, genit. ἑνός, fit ὁ εὔνις, i. e. μεμονωμένος, et quasi ἐνιαῖος.

εὐκλεής, έεος. ὁ ἡ. (Κέλω) celeber bona fama, εὔδοξος. ad bonam famam faciens. οὐ μὰν ἧμιν (pro ἡμῖν) ἐϋκλεὲς, Ρ, 415, non certe nobis gloriosum est, non famæ commendat id nos. ἐπὶ νῆας ἐϋκλεέας, ad naves celebres fama, pro εὐκλεέας, Κ, 281. οὔπως ἐστὶν ἐϋκλείας (αὐτοὺς) κατὰ δῆμον ἔμμεναι, φ, 331, non possunt ii bene audire apud populum. εὐκλεῖ (pro εὐκλεεῖ) παρὰ Δίρκῃ, Ol. 10, 101. σὺν νόστῳ, Ne. 2, 39. λόγῳ, Ne. 3, 119. εὐκλέα (pro εὐκλεέα) μορφήν, Ol. 6, 128. ναόν, Py. 8, 89. μνηστῆρα, Py. 12, 42. νᾶσον, Ne. 5, 27. 6, 77. οὖρον, Ne. 6, 49, ventum secundum celebrem, active. εὐκλεέα (pro εὐκλεέα) νύμφην, Py. 9, 97. εὐκλέων (pro εὐκλεέων) ἔργων, Ist. 3, 11. 4, 58. εὐκλέας ὀϊστούς, i. e. ἐνδόξους, Ol. 2, 163. apparet ergo, et hic esse per syncopen, ὁ ἡ εὐκλής, έος.

εὔκλεια, ας. ἡ. (Κέλω) celebritas bonæ famæ. τὸν ἐϋκλείης ἐπίβησον, Θ, 285, *setze ihn in guten ruf, (bring him into celebrity,)* κλεῖσον αὐτόν. οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους, ξ, 402, sic certe mihi bona fama et præstantia esset apud homines.

εὐκλείζω, f. ίσω et ίξω. (Κέλω) bene et cum laude celebro et narro. εὐκλεΐξαι πόλιν, celebrem fama fecisse urbem, Py. 9, 162.

εὐκλεῶς et εὐκλειῶς, (Κέλω) adverb. cum bona fama, honeste. ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος, cadere gloriose pro urbe, Χ, 110.

εὐκληΐς, ῖδος. ἡ. (Κλάω) vel, ut antiqui malunt scribi, εὐκλῄς, ῗδος. bene munitus sera vel pessulo. Iota autem ubique longum est natura in voce κληΐς. θύρῃ θαλάμου εὐκληΐς, Ω, 318.

εὐκνήμις, ιδος. ὁ ἡ. (Κνάω) bene ocreatus. est epitheton ἀπὸ μέρους, simul connotans totum, ut sit idem quod εὔοπλος, bene armatus. nam est laus magna militis, ἡ τῶν ὅπλων διευθέτησις. in poëta est epitheton Græcorum; ut solet certis personis vel rebus appropriare vocem, etsi rem eandem de aliis non neget, eamque alia voce peculiari exprimat. de accentu in nominativo dubitatur. nam si Iota ultimæ syllabæ semper est longum natura, recte scribitur acutus in penultima, εὐκνήμις, si vero est anceps, potest esse acutus in antepenultima. Α, 17. Β, 331. Γ, 68. Η, 385. Ν, 51. Ψ, 272, 721. β, 72. λ, 508. σ, 258. ἑταῖροι, qui erant Græci, β, 402. ι, 550. κ, 203. ὁ ἡ κακόκνημος et λεπτόκνημος est, malas et exiles tibias habens, *dünnbeinig, (having spindle shanks.)*

εὔκολος, ὁ ἡ, vide sub κόλον.

εὐκόμιστος, ὁ, vide sub κομίζω, paullo sub medio, et ἀκομιστία.

εὔκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) pulcra coma præditus a natura. it. pulcre comam ornans. est epitheton muliebre, ubi utraque notio debet jungi. ionice dicitur, per διάλυσιν et ἐπίτασιν, ἠΰκομος. Λητώ, Α, 36. Τ, 413. Βρισηΐς, Β, 689. Ἑλένη, Γ, 329. Θ, 82. Ι, 339. Θέτις, Δ, 512. Ἀθήνη, Ζ, 92, 303. Ἥρη, Κ, 5. μητέρος ἠϋκόμοιο, i. e. Thetidis, Ω, 466. et 602, Νιόβη. Καλυψώ, μ, 389. εὐκόμων Μουσᾶν, Ol. 6, 154. ἠΰκομοι Χάριτες, Py. 5, 60. vides ergo, quam magna nomina hoc epitheto ornentur; et quod non vulgarem formositatem hæc vox indicet. quam munde præterea antiquæ Veneres caput et comam habuerint, quam accurate quotidie comam purgaverint, et quantum pretium in oculis virorum pulcre comata fœmina habuerit, etiam ex Apuleii Metam. Lib. 2. apparet.

εὔκοσμος, vide sequens.

εὐκόσμως, (Κόμω) adverb. ab adjectivo εὔκοσμος, ὁ ἡ. ordine, ordinate, apte. ὡς εὐκόσμως ἔστησε, quam accurato ordine statuerit illos, φ, 123.

εὔκριθος, vide sub κριθή.

εὐκρίνεια, ἡ, vide sub εὐκρίνω.

εὐκρινής, vide sub κρίνω, paullo sub medio.

εὐκρίνω, (Κάρα) bene dispono et distinguo, bene ordino: bene seligo. ἐπειδὴ πάντας ἔστησεν ἐϋκρίνας, Π, 199, postquam omnes collocasset bene ordinatos, διακρίνας κατὰ στίχας, nam sermo est de divisis ordinibus copiarum: et sequens δὲ facit apodosin ad ἐπειδή, *da, (then.)* αὐτοῖς συῶν τὸν ἄριστον ἐϋκρίνας ἀποπέμπω, ξ, 108, i. e. ἐπιλεξάμενος. hinc est recentiorum ἡ εὐκρίνεια, i. e. ἡ εὐκοσμία, bona ordinatio et dispositio cum electione accurata, ἔντε λόγοις ἔντε ἔργοις. ἡ εἰλικρίνεια, *lauterkeit, (perspicuity,)* habet oppositam τὴν ἀμαύρωσιν, obtenebrationem et caliginem.

εὐκτήμων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) opulentus, qui multa et præclara possidet. προγόνων εὐκτήμονα (κατὰ) ἀγυιάν, Ne. 7, 136, secundum majorum opulentum tramitem, i. e. secundum copiosa et egregia exempla præclarorum facinorum et exemplorum apud majores ejus, *nach dem*

reicken muster der ahnen, (after the excellent example of his ancestors.)

εὐκτίμενος, (pro εὐκτιζόμενος) η, ον. (Κῶ) bene conditus et habitatus. est epitheton urbis, domus, aliarumque rerum bene conditarum. εὐκτίμενον πτολίεθρον Μεδεῶνα, Β, 501. et 546, Ἀθήνας. Ἰλίου, Δ, 33. Φ, 433. Πύλος, Νέστορος εὐκτίμενον πτολίεθρον, γ, 4. ἐς Λῆμνον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, Θ, 283. Νήρικον, ω, 376. ἐϋκτιμένην Ἰαωλκὸν, Β, 712. Φηρὴ, Ε, 543. Λέσβος, Ι, 129, 271. Λύκτος, Ρ, 611. Λῆμνος, Φ, 40, i. e. καλῶς οἰκουμένη. Λέσβος, δ, 342. ρ, 133. Ἰθάκη, urbs, χ, 52. νῆσος, insula, ι, 130, i. e. labore suo insulam illis bene constitutam et excultam fecerunt. οἶκον ἐϋκτίμενον, δ, 476. ι, 533. ο, 129. δόμον, ω, 213. ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, in area bene parata ad triturandum in ea, Υ, 496, ubi alii legunt ἐϋτροχάλῳ. ὅτε μὲ εἶλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ, Φ, 77. οἶον πατέρα εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ λιστρεύοντα φυτὸν, ubi de area hortensi sermo est, ω, 225. et 335, σοὶ καὶ δένδρεα ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωὴν εἴπω, ubi ἀλωὴ est illa pars horti, ubi arbores frugiferæ erant. ut ergo hoc epitheton de areis et rusticis et hortensibus dicatur, *wohl angelegt, wohl eingerichtet, (well planned, well laid out.)* ἐϋκτιμένας Κλεωνὰς, Β, 570. κατ' ἀγυιὰς, Ζ, 391, per pulcre structos vicos urbis. pro κτίζω dicitur et κτίω, hinc brevior fit syncope, si cogites esse pro εὐκτιόμενος. cæterum notat τὸ εὖ ἐκτισμένον.

εὔκτιτος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) idem. est epitheton urbis, et ionice pro εὔκτιστος, Β, 592. Vide sub Ἐπήριτος in R.

εὐκτὸς, ἡ, όν. (Χάω) optatus, voto petitus, votivus. ὄφρα Τρωσὶ εὐκτὰ γένηται, Ξ, 98, ut Trojanis res ex voto eorum procedant et ex gloria eorum. εὐκτὰ ἀνάγων, Ne. 7, 59, votiva dona advehens: ubi tamen alii legunt, κτέατα, opes, prædas.

εὔκυκλος, ου. ὁ ἡ. (Κύλω) bene rotundus. it. bene rotis instructus. ἀσπὶς εὔκυκλος, Ε, 453, 797. Ν, 715. Ξ, 428. ἀπήνη, currus, ζ, 58, 70, 72, i. e. εὔτροχος, quia οἱ τροχοὶ dicuntur et κύκλα. εὔκυκλον ἕδραν, Ne. 4, 107, rotundatam sedem, i. e. κυκλοτερὲς συμπόσιον, conventum nuptialem, qui in rotundo ordine consederat.

εὐλάβεια, ας. ἡ. (Λήβω) verecundia, timor. personificatur ab Eurip. Phœn. 789, quem locum in contextu confer. scholiastæ est pro Φόβος. εὐλαβέομαι, caveo, timeo, Aristoph. Pax, 312.

εὐλάζω, εὐλάκα, ἡ, vide sub λαχαίνω.

εὐλείμων, ωνος. ὁ ἡ. (Λείβω) bonis humidis pratis instructus. οὔτις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων, δ, 607, Ithaca non est ex insulis iis, quæ sunt aptæ ad cursus equorum, aut quæ habent prata aquosa.

εὐλὴ, ῆς. ἡ. (Ἕλω) vermis in carne putrescente nascens, *made im faulen fleische, (maggots in putrid flesh.)* est ab εἰλέω, volvo, mutato ι in υ. et tales εὐλαὶ a muscis insidentibus carni generantur, *von schmeissfliegen, (by blowflies.)* sunt ergo σκώληκες σαρκῶν, οἱ τοῖς τεθνεῶσιν ἐγγεννώμενοι σκώληκες νεκροφάγοι. δείδω, μὴ μυῖαι καταδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς (subeuntes in vulnera ferro inflicta) εὐλὰς ἐγγείνωνται, Τ, 26. νῦν σε αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, nunc te mobiles vermes edunt, Χ, 509. οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσι, Ω, 414. longe alia vermium species est ἡ ἕλμινς, ινθος, lumbricus, *ein regenwurm, (earth-worm:)* etsi ab eodem verbo dicta.

εὔληρα, ων. τά. (Ἕλω) habenæ, *der zügel, (the reins,)* τὰ ἡνία. factum nomen ab εἰλέω, f. ήσω, δι' ὧν ἐστι τοὺς ἵππους εἰλεῖσθαι, i. e. συστρέφεσθαι, per quæ possunt equi circumagi et flecti. αὐτὸς ἔχων εὔληρα, ἐμβέβηκε, Ψ, 481, conscendit currum, tenens habenas.

εὐλογία, ας. ἡ. (Λέγω) laus, benedicentia. εὐλογία φόρμιγγι συνάορος, laus juncta citharæ, i. e. hymnus laudatorius, Ne. 4, 8. εὐλογίαν προστιθεὶς, laudem adjungens, Ol. 5, 56, i. e. εὐφημίαν. ἄξιος εὐλογίαις ἀστῶν μεμίχθαι, dignus in præconia civium inseri, Ist. 3, 5. ῥαίνειν εὐλογίαις, adspergere laudibus eam insulam, Ist. 6, 30.

εὐλύγιστος, vide sub λύγος.

εὐμαθὴς, vide sub μανθάνω.

εὔμαλλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) bene vestitus vellere. εὔμαλλον μίτραν, Ist. 5, 79, vittam, ex bona et flava lana dense factum, adaptatam coronæ.

εὐμαρὴς, έος. ὁ ἡ. (Μείρω) facilis, promtus. παύροις τὸ πράξασθαι εὐμαρές, Py. 3, 205, paucis hoc adsequi et lucrari facile est. ὑπὲρ κιόνων Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρὲς, ultra columnas Herculis transire facile est, Ne. 3, 37. συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν, Ne. 11, 43, facile conjici et existimari poterat. hinc est ἡ εὐμάρεια, facilitas agendi. et εὐμαρίζω, facilito. et ἡ εὐμαρὶς, ίδος, calceorum levium et aptorum species, Eurip. Orest. 1370, dicta ab εὐμαρῶς ὑποδεῖσθαι. scribitur et εὔμαρις, apud Æschyl. Pers. 663, τὴν κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν. Vide sub μάρη et θυμαρής.

εὐμελίας, ου. ὁ. (Μέλω) probe armatus hasta, scite utens hasta. est epitheton herois, qui hastam etiam inter insignia sua gerere assidue solebat, uti de Saule ex sacris litteris constat. ionice dicitur ἐϋμμελίης, ίεω, et per syncopen ίω. ἐϋμμελίω Πριάμοιο, Δ, 47. Ζ, 449. talis syncope genitivi Ionici hujus formæ, est in Βορέω pro Βορέεω, ab ὁ Βορέης, et Ἑρμείω pro Ἑρμείεω, ab ὁ Ἑρμείης, Mercurius. υἱὸς ἐϋμμελίης, Ρ, 9. et 23, υἷες ἐϋμμελίαι. et 59, υἱὸν ἐϋμμελίην. sic, Πεισίστρατον, γ, 400.

εὐμένεια, ας. ἡ. (Νέω) benevolentia. σὺν εὐμενείᾳ ἀθανάτων τε ἀνδρῶν τε, Py. 12, 8.

εὐμενέτης, ου. ὁ. (Νέω) qui benigne adsistit et manet. a verbo μενέω (pro μένω) f. μενέσω et μενήσω, constanter sto. χάρματα δ' εὐμενέταις, ζ, 185. potuisset dicere, εὐμενέεσσι, sed noluit artificiose nimis loquentem inducere, ne infirmaret τὸ πιθανὸν τοῦ λόγου. quod verbum μενέω futurum in έσω formet, apparet et ex ὑπομενετέον, sufferendum est. ergo hoc nomen non est a τὸ μένος. cæterum μένω et μενέω sæpe est affine nostro Germanico, *meynen, (to have a mind,)* ut ex perf. m. μέμονα maxime apparet, quod notat, *ich bin gemeynet, bin willens, (I have a good mind, I am inclined:)* hinc ὁ εὐμενέτης est, *der es gut mit uns meynet, (one who means well toward us;)* cui æquipollet ὁ εὐμενὴς, έος, et contrarium ὁ δυσμενὴς, έος, *der es böse meynet, (one who means ill.)*

εὐμενέω, (Νέω) bene cupio alicui. εὐμενέοντες ἀνεψιὸν, Py. 4, 225, bene cupientes patrueli suo. alibi est cum dativo.

εὐμενὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) benevolus, amicus; oppositum τοῦ, δυσμενής. ἐπὶ εὐμενεῖ τύχῃ, ob propitiam fortunam, Ol. 14, 23, τῇ ἀγαθὰ φρονούσῃ. εὐμενεῖ νόῳ, benevola mente, Py. 8, 25. εὐμενέσι παρὰ Κρονίδαις, Py. 2, 45, apud benevolos Saturni filios. idem dicitur πρευμενὴς, apud Euripid. Orest. 138, Hecub. 538, 540, et passim: et videtur per apocopen præfixum τὸ πραῦ, quasi πραυμενής. et substantivum, ἡ πρευμένεια, Eurip. Orest. 1323, ἡ πραότης καὶ εὐμένεια.

εὔμηλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) bonus pascendis ovibus. est epitheton regionis fertilis, a specie aliqua pecorum. in genere talis regio dicitur εὔβοτος, bona pascendis pecoribus. εὔβοτος, εὔμηλος, ο, 405, de insula Syria. εὐμάλοιο Ἀρκαδίας, Ol. 6, 169.

εὐμήχης, ὁ ἡ, vide sub θυμαρής.

εὐμηχανία, ας. ἡ. (Μάω) quando facile et bene reperitur consilium, facilitas. εὐμηχανίαν ἔφηνας, facilitatem ostendisti, Ist. 4, 3, exhibuisti mihi paratum consilium capiendum.

εὔμιτρος, vide sub μίτρα.

εὐμοιρία, ἡ, vide sub μοῖρα.

εὔμορφος, vide sub εὐειδὴς et μορφή.

εὐνάζω, f. άσω. (Ἕω) colloco in cubili. εὐνάσω ἡμᾶς ἑξείης, δ, 408. ἔνθα ὄρνιθες εὐνάζοντο, cubilia habebant, ε, 65. et 119, θεαῖς ἀγάασθε (nimis putatis et invidetis) παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, apud homines viros cubare. ἐν προδόμῳ εὐνάζετο Ὀδυσσεὺς, υ, 1, in vestibulo cubabat dormiendi causa. αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο, cubabant et concumbebant, ψ, 299. εὐνάσθη ξένου λέκτροις, Py. 3, 44, sc. ἡ Κορωνὶς, Apollinis amica, cubuit in stratis hospitis. vide sub Ἄριμα in R.

εὐναὶ, vide sub στορέω, ad finem.

εὐναία, ἡ, vide sub εὐνὴ, prope finem.

εὐνάω, f. ήσω. (Ἕω) cubare facio, decumbere facio. ἑξείης δ' εὔνησε ἡμᾶς, ordine cubare fecit nos in arena, δ, 440, ab εὐνὴ, cubile, *eine lagerstäte, (a bed-chamber.)* hinc metaphorice, 758, τῆς δ' εὔνησε γόον, fecit ut resideret luctus, ἔπαυσε τὸν θρῆνον, *machte dass ihre traurigkeit sich legete, (appeased her grief.)* Ἴδης ἐν κνημοῖσι θεὰ (Ἀφροδίτη) βροτῷ (mortali, Ἀγχίσῃ) εὐνηθεῖσα, concumbens, Β, 821. φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, Γ, 441, amore (nam est ablativus) concumbendum convertamus nos, pro τραπῶμεν, aor. 2. conj. pass. unde τραπέωμεν, et τραπείομεν et τραπείομεν. et ad ablativum omissa est præpositio ἐν, quæ expressa est, Ξ, 314, ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. et 331, εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι. quod εὐνηθῆναι omissum est 337, ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις. et 360, Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν (decepit Jovem) εὐνηθῆναι. γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα, Π, 176, mulier mortalis cum deo concumbens. ἤθελον εὐνηθῆναι, et quidem conjugii more, δ, 334. ρ, 125. εὐνηθῆναι ἅπαντας ἀνέμους, ad quietem deduci omnes ventos, ε, 384. δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε, inquit Mars ad Venerem, Θ, 292. ἡ δέ σε ὑποδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι, κ, 296, de Circe.

εὐνὴ, ῆς. ἡ. (Ἕω) cubile, ubi quis cubat. etiam cubatio, ipse cubandi actus. in specie et, concubitus, *das beylager, (the lying with, cohabitation.)* denique et ancora, quæ navem facit in sede certa et firma stare et quasi cubare. est ab εὕδω, quasi εὔδνη, extruso δ, et ionice mutato spiritu. alii, arripientes significatum metaphoricum, quasi is esset primus, deducere malunt hoc nomen ab εἷς, ἑνὸς, interserto υ, quia concubitus jungat et uniat duo corpora. Sed videbimus, honestatis tantum causa hoc nomen ad eam rem accommodari; sicut et apud nos fieri solet. εὐνὴ et κοίτη est idem, *das bette, das lager, (the bed.)* σὺ δὲ αὐτόθι λέξεο μίμνων εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, tuque hic manens cubato in cubili molli, Ι, 614, inquit Achilles ad senem Phœnicem. τὸν δ' εὗρεν εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, Κ, 75, Nestorem, cubantem noctu in lectulo suo. sic de puerulo molliter cubante, Χ, 504. ergo his locis notat lectum dormitorium. deinde in genere, locum ubi quis cubat. Τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναὶ, Trojanorum vigiliæ et recubationes, Κ, 408, nam in castris alii excubias agunt, alii requiescunt cubantes. et 464, Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνὰς, in castris. ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς Νυμφάων, Ω, 615, *ihr lager und wohnung, (their bed and habitation.)* un-

de et ferarum cubilia vocantur *εὐναί*. *τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι* (*εὐνῆς*) *θορόντα* (*νεβρὸν*, hinnulum) *θηρητὴρ ἐτύχησε βαλὼν*, O, 580, hunc exsilientem e lustro venator adeptus est jaculando. sic et *κοῖται* et *κοιταῖα* vocantur *αἱ ὀρειναὶ εὐναὶ τῶν θηρῶν*, et *θῆρες* dicuntur *ὑληκοῖται*. *ἐλθὼν εἰς εὐνὴν*, leo accedens ad cubile servi, Λ, 115. *ὁ δὲ* (*λέων*) *ἔπειτα ἑὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν*, in suum cubile ingreditur, δ, 338. ρ, 129. sepulcrum quoque *εὐφήμως* sic dicitur: *ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνὰς*, ubi dicunt Typhoëi cubilia esse, B, 783, qui ibi jacet fulmine dejectus. *ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετε εὐνὴν, κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα*, ψ, 179, eo ei ponentes firmum lectum ligneum, injicite cubile, vellera et lænas et lodices. ubi vides differentiam: *λέχος* enim est *ἡ κλίνη*, sponda, *die bettstelle, (the bedstead;)* *πυκινὴ οὖσα, ἵνα φέρειν ἔχῃ στεῤῥῶς τὰ ἐπικείμενα*: *εὐνὴ* vero sunt mollia illa, quibus incubat cubans, et quæ injiciuntur vel insternuntur *τῷ λέχει ἢ τῇ κλίνῃ*. coll. 177. et constructio *εὐνῆς* describitur δ, 297—299, ubi tamen est *ὑστερολογία*, nam *τάπητες* subjacent *τοῖς ῥήγεσιν*. et 438, *εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψασα*, cum excavasset in arena cubilia, quibus nos incubaremus ad speciem non humanam præbendam: et sunt ergo ibi *lagerstäten, (dens,)* quales feræ habent. *πεποίηται δέ σοι εὐνὴ*, paratus tibi est lectus, η, 342. *λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο*, θ, 269, spondam et cubile Vulcani dedecoravit. *οὐδέ οἱ εὐναὶ δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα*, λ, 187, non ei sunt cubilia commoda et pretiosa; nam luctus summi causa adfligebat ipse se senex Laërtes. hinc 193, *χθαμαλαὶ εὐναὶ*, cubilia ad terram, ex congestis foliis facta, quibus incubabat noctu. et hoc loco vides luctum veterum in sacco et cinere. *εὐνὰς συσὶν*, cubilia suibus, ξ, 14. *Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ, χήτει ἐνευναίων, κακὰ ἀράχνια κεῖται ἔχουσα*, π, 34, s. ejus cubile, ob defectum incubantium, vacat otiosum et habet araneas. ubi vides, *εὐνὴν* in genere esse locum ubi quis cubat. *εὐνὴ μὲν δή σοί γε τότε ἔσσεται ὁπότε θυμῷ σῷ ἐθέλῃς*, ψ, 257, coll. 254, s. inquit Penelope ad suum tandem agnitum Ulyssem, et notat ibi lectum conjugalem. *ὤρνυτο ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο*, θ, 2, mane surgebat cubitu. *ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς*, conscendens ego cubile perpulcrum Circes, κ, 480. *Μενέλαος ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς Ἑλένης*, ο, 58. et 96, *ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς*, surgens e cubili suo ille. *σήματα κατέλεξας εὐνῆς ἡμετέρης*, ψ, 226, signa nostri conjugalis lecti. et 349, *ὦρτο εὐνῆς ἐκ μαλακῆς*, surgebat e lecto. *ὤρνυτο ἐξ εὐνῆφι* (*εὐνῆς*) *Νέστωρ*, γ, 405. sic *Μενέλαος*, δ, 307. *Τηλέμαχος*, β, 2. *ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες*, in cubili conjugali, δ, 333. ρ, 124. *πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε ἐν οἴκῳ εὐνῇ καὶ σίτῳ*, *mit lager und kost, (with bed and board,)* υ, 130. *νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος*, χ, 196, vigilabis per hanc noctem, etsi depositus in molli cubili. nam nihil mollius est aëre, in quo is jam pendebat. *ἔβη εἰς εὐνὴν*, ibat cubitum eo Telemachus, α, 427, ubi solebat dormire. *εἰς εὐνὴν τρέπετε ἡμᾶς*, cubitum ducite nos, δ, 294. *εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ εὐρεῖαν*, cubile congessit sibi manibus amplum, folia nimirum permulta, humi jacentia, ipse humi cubiturus, ε, 482. *τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνὴν*, posuit ei cubile prope ignem, ξ, 519. *εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος*, reverens conjugalem torum, π, 75. sic et τ, 527. *κάτθετε δ' εὐνὴν*, disponite ei cubile, *machet ihm ein lager zu rechte, (make up a bed for him,)* τ, 317. et 595, *λέξομαι εἰς εὐνὴν*, deponam me in cubile meum, inquit Penelope, quod cubile ipsa adsidue humectat lacrimis suis, ob amissum maritum. *ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς*, ψ, 289, parabant cubile molli veste. et 354, *ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθα εὐνὴν*, postquam ambo venimus in torum multis votis expetitum; inquit Ulysses ad suam uxorem. *Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο*, e lecto surgebat, υ, 124. ex his tot locis satis apparebit significatus primus. Sed quia et coitus cubando peragi solet, hinc et eum habet *εὐνὴ* significatum. *νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ*, inquit Paris, Γ, 445. *ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ*, apud oves mixtus est cum ea amore et concubitu, vel cubili, *λέξει σεμνῇ*, Z, 25. *ἐπεί νύ σοι εὔαδεν εὐνὴ*, concubitus, Ξ, 340, coll. 314. et 207, *ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος*, ubi dissidium inter conjuges narratur. et 209, *εἰ κείνω εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι*, an eos in eundem torum conjugalem reducere queam. sic et 306. et 296, *ἐμισγέσθην φιλότητι, ἐς εὐνὴν φοιτῶντε*, Jupiter et Juno, cum nondum essent adulti plene. et 336, *ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα*, ex concubitu surgens. et hoc loco porro describitur cubile Jovis extemporaneum humi, ut imaginatio auditoris avocetur ab inhonesta et nimis curiosa *φαντασίᾳ*. inter flores non nominat poëta rosam, quia hæc, *διὰ τὸ ἀκανθῶδες*, non apta est sicut aliæ *ποαὶ*, ut substernatur: et fortasse tempus ipsum non conveniebat rosæ. *ὄφρ' εἰδῇς, ἤν σοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνὴ, ἣν ἐμίγης*, O, 32. *μεμνημένος οὐδέ τι σίτου, οὐδ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι* inquit Thetis ad Achillem, Ω, 130, et hos versus negant quidam hypocritæ esse Homericos. *Ἰασίωνι Δημήτηρ, ᾧ θυμῷ εἴξασα, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ*, Ceres concubuit cum eo in arvo tertiato, cupiditati suæ satisfaciens, ε, 126. et *φιλότης* talibus locis explicatur per *εὐνὴ*, ne de *φιλίᾳ ἁπλῶς* intelligatur. *αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε, εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ*, θ, 249, ubi rex Phæacum enumerat studia civium suorum in altissima pace viventium: quibus accedunt, 247, ars saltandi et navigandi. *νῶϊ δ' ἔπειτα εὐνῆς* (cubile) *ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι πεποίθομεν* (pro *πεποίθωμεν*, ionice) *ἀλλήλοισι*, inquit Circe ad Ulyssem, κ, 334, 335. et 340, *σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς*, conscendere tuum lectum. sic et 342. et 347, *καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς*, nam ipsa invitante erat id conjugium annuum. præmuniverat autem se, ut *σωφρόνως καὶ ἀβλαβῶς* versari posset cum voluptate. *οὐκ ἀποφώλιοι εὐναὶ ἀθανάτων*, λ, 248, coitus immortalium non sunt frustranei. *τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν*, γ, 403. η, 347, huic uxor præbuit suum lectum et concubitum, i. e. cum ea una cubuit. *εὐνῇ δ' οὔποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς*, α, 433, cubili nunquam mixtus est cum ea, nam vitare studebat iram uxoris. ubi de pulcra ancilla est sermo. *μηκέτι σὺ ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν*, ibi tu nequaquam recusare velis cubile deæ, κ, 297. *πλυνούσῃ τὶς πρῶτα μίγη εὐνῇ καὶ φιλότητι, τά τε φρένας ἠπεροπεύει γυναιξὶ*, ο, 420, cum lavante ad littus maris primum concubuit aliquis ex navi: et tales res decipiunt mentes fœminarum, ut tali viro adhæreant nimis. *ἀνδρὶ παρ ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, ἡ Ἑλένη*, ψ, 219. et 346, *εὐνῆς ἧς ἀλόχου ταρπήμεναι* (*ταρπῆναι*) *ἠδὲ καὶ ὕπνου*, satiatum eum esse. *ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν*, inquit fastuosa Thetis, sustinui hominis concubitum ego dea, Σ, 433. coll. 85, *ἤματι τῷ ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον* (dii) *εὐνῇ*, cubili. *μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι, ἣ θέμις* (qua mos) *ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν*, I, 133, 275. T, 176. et 262, *εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος*, neque concubitus indigens aut cupidus. denique ancoræ dicuntur *εὐναί*. *ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον*, de navigantibus, et ad portum accedentibus, A, 436. *ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν*, Ξ, 77, ubi conf. *ὕψι*, et *ὁρμίζω*. *ἐκ δ' ἔβαλον*, ο, 497, ancoras quæ in littore infigebantur. *οὔτ' εὐνὰς βαλέειν*, de navibus, ι, 137. hinc ancora dicitur et *ἡ εὐναία*. cæterum loco ex Ξ allato *εὐναὶ* sunt *ἕρματα*, quæ subductæ navi subjiciebantur, ut commode deduci possit in mare: nam *ὕψι* ibi notat statum navis altiorem ac in plana terra, et sermo est de navibus a mari remotioribus. nam duo erant ordines navium subductarum: unus mari propinquior, et de his sermo est 75: alter a mari remotior, de quo est 77—79: inter utrumque ordinem erant castra Græcorum. propinquiores igitur statim deducere vult; remotiores interim elevare *ἕρμασιν*, *walzen, (rollers,)* ut deinde noctu deducantur quoque. *εὐνῆς ὁμόφρονος*, sc. *ἕνεκα*, Ol. 7, 11, conjugii concordis causa. *εὐνῆς ἄτερ*, Ol. 6, 69, i. e. *ἄνευ μίξεως καὶ συνουσίας καὶ κοίτης*. *εὐνῆς ἡδείας τυχεῖν*, Py. 9, 74, dulci frui cubili. *νυμφείας ἐπείρα εὐνῆς*, conjugialem tentavit torum, Ne. 5, 56. *εὐνὴν οὐ τέλεσαν*, Ist. 8, 65, conjugium non perfecerunt. *εὐναὶ πολυγηθέες*, Py. 2, 50, cubilia gaudiorum plena. *εὐναὶ παράτροποι*, Py. 2, 65, congressus illiciti, illegitimi, *παρατετραμμέναι τοῦ δέοντος*. *εὐναῖς ἐπὶ γλυκεραῖς*, Py. 9, 20. Vide sub *δέμνιον*.

εὔνητος, (*Νέω*) et per *διάλυσιν* Ionicam, poëticeque interserto novo *ν*, *ἐΰννητος*, *ου*, *ὁ ἡ*, bene in fila ductus et contortus, *fein gesponnen und gewebet, (finely spun and woven.)* *εὔκλωστος*. *χιτῶνας εἵατο* (induti erant) *εὐνήτους*, Σ, 596. *ἐΰννητόν τε χιτῶνα*, Ω, 580, *ein feines hemde, (a fine shirt.)* *πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι*, η, 97, *εὖ νενησμένοι*, a *νήθω*, neo.

εὖνις, *ιος* et *ιδος*. *ὁ ἡ*. (*Ἕω*) solus, *μεμονωμένος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐνιαῖος, ἐστερημένος*, viduus, orbus, privatus. est ab *εἷς*, *ἑνὸς*, et *ἑ* mutatum in *εὐ*, sicut ex *ἕκηλος*, quietus, fit *εὔκηλος*. scilicet ob insertum *υ* mutatur spiritus in lenem. *ἠρημωμένος*, *beraubt, verlassen, einsam, (desolate, deserted, solitary.)* *ὅς με υἱῶν εὖνιν ἔθηκε*, qui me filiis orbum fecit, X, 44, inquit Priamus de Achille. *αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην εὖνιν ποιῆσαι*, ι, 524, utinam te animæ et vitæ possem privare. nam qui privatur aliqua cara re, is solus destituitur ab ea. hinc possit et esse *ὁ εὐνοῦχος*, i. e. *εὖνις τοῦ ὀχεύειν, ὁ ἐστερημένος ὀχείας*, destitutus a facultate coëundi cum fœmina. sed ea vox et aliunde apte derivatur. *πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν* (i. e. *ἐποίησαν*) *εὔνιδας καὶ ἀνάνδρους*, viduas, Æschyl. Pers. 289. vide sub *παράκοιτις*.

εὐνομία, *ας*. *ἡ*. (*Νέμω*) quando leges et boni mores valent, æquum jus, æquitas. *ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες*, dii obambulantes in terris, et inspicientes insolentiam pariter ac modestiam hominum, ρ, 487. *εὐνομίαν ἀπόλεμον*, Py. 5, 89, i. e. *δικαιοσύνην ἀστασίαστον*. et personificata *ἡ Εὐνομία* est Ol. 13, 6.

εὔνομος, *ου*. *ὁ ἡ*. (*Νέμω*) bonis legibus præditus. *εὔνομον Μοῖραν*, sortem bonis legibus instructam, Ne. 9, 70, sortem bona largientem et tribuentem. *τήνδε εὔνομον ἐς πόλιν*, Ist. 5, 28, in hanc civitatem bene legibus instructam, et hinc felicem. *εὐνομώτατον ἐς ἔρανον*, Ol. 1, 61, i. e. *δικαιότατον*, ad convivium maxime moribus bonis conveniens; nam revocabat deos, a quibus tot bona ante acceperat.

εὔνοος, (*Νέω*) contr. *εὔνους*. genit. *εὐνόου*, contr. *εὔνου*. benevolus. *εὖνοι γὰρ ἐσμὲν*, benevoli enim sumus, Aristoph. Vesp. 882.

εὐνοῦχος, *ὁ*, vide sub *εὖνις*.

εὐνώμης, *ὁ*, vide sub *νωμάω*, ad finem.

εὔξεστος, *ου*. *ὁ ἡ*. (*Ξέω*) politus, bene rasus et planatus. idem ac *ξεστὸς*, q. v. occurrit et ionice fœmininum *εὐξέστη*. *εὐξέστου ἐπ' ἀπήνης*, *auf den vom stellmacher geschickt verfertigten wagen, so weit er von holz ist, (on the chariot, well made by the builder so far as relates to the wood-work;)* Ω, 275. sed 590, *εὐξέστην ἐπ'*

ἀπήνην, ubi fœmininum Ionicum maxime posuit metri causa: sicut alibi, ἀσβέστη φλόξ. et 271, εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, bene elaborato et raso temoni. et 280, εὐξέστῳ ἐπὶ φάτνῃ, ubi indifferens metro fuit, utrum masculinam an fœmininam terminationem poneret; et vides quam prætulerit. et 578, εὐξέστου ἀπ' ἀπήνης. κατέθηκεν ἐϋξέστῳ ἐπ' ἀπήνῃ, ζ, 75. εὔξεστοι δὲ τράπεζαι, ο, 332. ἕζετο εὐξέστου ἐπὶ δίφρου, ω, 407, in sella apte a fabro suo facta. sic, εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ, in curru, Π, 402. φέρουσα δίφρον εὔξεστον, sellam, τ, 100. πελέκκῳ μακρῷ εὐξέστῳ, manubrio longo ligneo apte facto, N, 613, *stiel, (a handle.)* εὐξέστῃ ἐνὶ χηλῷ, in arca lignea bene facta, ν, 10. nimirum quia fabri lignarii probe levigant et radunt sua ligna: hinc totum opus ab iis factum hoc nomine vocatur. σανίδες (asseres, tabulæ) μακραὶ εὔξεστοι, ξ, 225. εὐξέσταις σανίδεσσιν, φ, 137, 164. ἐυξέσταις ἐλάταις, H, 5, remis. εἰς ἀσαμίνθους εὐξέστας βάντες ἐλούσαντο, K, 576. δ, 48. ρ, 87.

εὔξοος, ου. ὁ ἡ. (Ξέω) idem. εὔξοον ἅρμα, B, 390, i. e. τὸ ἐξεσμένον πρὸς κάλλος, καὶ τὸ πρὸς τέχνης ἀρετὴν ξεσθὲν, ἵνα συμμέτρως ἔχῃ πρὸς τὸ καλῶς ὑπὸ ζώων ἕλκεσθαι. nam bellicis curribus et ἐναγωνίοις valde opus erat συμμετρίᾳ. sic, τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον εὔξοον, δ, 590. εὔξοον τόξον, Δ, 105. N, 594. Θ, 215. τ, 586. hinc faber arcuum dicitur κεραοξόος, ὁ. εὐξόου δουρὸς ἀκωκὴ, cuspis bene elaborati hastilis, K, 373. εὔξοος τράπεζα, Λ, 628, i. e. καλή. ζυγὸν εὔξοον, N, 706. δουροδόκης εὐξόου, bene structæ hastarum thecæ, α, 128. σκέπαρνον ἐΰξοον, ε, 237, ubi potest intelligi active, τὸ εὖ ξέον, asciam bene polientem; sicut βέλος dicitur ὠκύμορον, i. e. τὸ ὠκὺ θανατοῦν.

εὐορκία, ας. ἡ. (Ἔρα) justum et fidum jusjurandum. ἔχαιρον εὐορκίαις, uti solebant juramentis justis, Ol. 2, 118, ubi una justitiæ species posita pro omni justo et fido, i. e. τοῖς δικαίοις πράγμασιν. ὁ ἡ εὔορκος est, qui religiose et recte jurat, qui religionem juramenti colit.

εὔορμος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) bonis stationibus præditus portus. λιμένος εὐόρμου, Φ, 23, nam λιμὴν περιέχει ὅρμους. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, δ, 358. ι, 136. conf. λιμήν. ἔξορμος dicitur navis a statione et e portu solvens.

εὐορνιθία, ἡ, vide sub ὄρνις, prope medium.

εὐοχθέων, vide sub littera Θ.

εὐοψία, ἡ, vide sub ὄψον.

εὐπαγής, vide sub εὐπηγής.

εὔπαις, ὁ ἡ. (Πάω) qui bonus est puer. it. qui bonos habet liberos. sic ὁ Ἀσκληπιὸς εὔπαις, Aristoph. Plut. 639, nam præstantes habuit filios et filias, τὸν Ποδαλείριον, τὸν Μαχάονα, τὴν Ἰασῶ, τὴν Πανάκειαν, τὴν Ὑγίειαν, etc.

εὐπάρειος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) ionice εὐπάρηος, dorice εὐπάραος, nam Dores facile omittunt Iota subscribendum. pulcris genis, formosus. εὐπαράου Μεδούσης, Py. 12, 28, nam Medusa fuerat formosissima, antequam ab irata Minerva capilli ejus in angues mutarentur.

εὐπατέρεια, ας. ἡ. (Πάω) nobilis, claro patre nata, εὐγενής. est fœmininum, deductum ab ὁ εὐπάτηρ, ερος, pro quo recentiores dixerunt εὐπάτωρ, ορος, ὁ. Ἑλένην εὐπατέρειαν, Z, 292. Τυρὼ, λ, 234. Ἑλένη λευκωλένῳ εὐπατερείῃ, χ, 227, ubi duæ muliebres perfectiones: pulcritudo a parte ad totum; et nobilitas generis summa.

εὐπάτηρ, ὁ, εὐπάτωρ, ὁ, vide supra.

εὐπειθής, vide sub παμπειθής, et Εὐπείθης in R.

εὔπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) venuste vestitus, epitheton bellarum mulierum. Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων, E, 424. φ, 160. σὺν ἀμφιπόλῳ ἐϋπέπλῳ, Z, 372, de pedissequa Andromaches. et 378, 383, εἰνατέρων ἐϋπέπλων, fratriarum eleganter peplis indutarum. sic et Ω, 769. Ναυσικάαν ἐΰπεπλον, ζ, 49.

εὐπέτεια, ἡ, vide sub πετάω.

εὐπετής, ὁ, εὐπέτης, ὁ, vide sub ὑψιπέτης.

εὐπηγής, έος. ὁ ἡ. (Πήγω) torosus, bene compactus, *stammhaft, (robust.)* recentiores dicunt εὐπαγής. οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδὲ εὐπηγὴς, φ, 334, ubi prius de statura, alterum de habitudine et nervis.

εὔπηκτος, ου. ὁ ἡ. (Πήγω) probe compactus et constructus. ἐνὶ μεγάρῳ ἐϋπήκτῳ, in domo firma et bene exædificata, B, 661. I, 144, 286, i. e. εὐπαγεῖ καὶ στερεῷ. sic, νῆας ἔπηξεν, i. e. συνεστήσατο στερεῶς, ædificavit firmas et bene compactas naves, ne aquam haurirent: unde est ὁ ναυπηγὸς, et ἡ Ναύπακτος a ναυπηγίᾳ quæ ibi erat frequens. recentiores Attici habent verbum πακτόω, i. e. ἀσφαλίζομαι, συγκλείω, occludo; unde est, δῶμα πάκτου, i. e. σύγκλειε ἀσφαλῶς, *schliesse das haus zu, (shut up the house.)* μυχῷ κλισίης ἐϋπήκτου, in interiore parte tabernaculi firmiter constructi, I, 659. Ω, 675, ut notetur τὸ εὐπαγὲς τῶν ἐρειδόντων αὐτὴν ξύλων. μυχῷ θαλάμων ἐϋπήκτων ἥμεθα, in interiori parte cubiculorum probe circa firmatorum parietibus et januis firmis, ψ, 41, τῶν εὐκλείστων, si ad πακτοῦν respicias.

εὔπλειος, ου. ὁ ἡ. et ionice in fœminino εὐπλείη. (Πέλω) bene plenus. *wolgefüllet, recht voll, (well-filled, quite full.)* πήρην εὐπλείην, peram expletam, ρ, 467, εὖ πεπληρωμένην.

εὐπλεκής, έος. ὁ ἡ. (Πέλω) bene et eleganter plexus et contextus. θύσανοι, πάντες ἐϋπλεκέες, *franzen, bommeln, alle zierlich geflochten, (fringes and tassels neatly wrought and put together,)* B, 449. δίφρους εὐπλεκέας, Ψ, 436, ubi confer sequens εὔπλεκτος.

εὔπλεκτος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) idem. *wohl geflochten, (elegantly wrought.)* σειράς τ' εὐπλέκτους, bene et firmiter contortos a restione funes, *wohl gewundene stricke, (well twisted cordage,)* Ψ, 115. et 335, ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ, in curru eleganter concinnato, coll. 436, δίφρους εὐπλεκέας. habebant ergo currus heroum πλέγματός τι, ut essent μὴ γομφωτοὶ καὶ κολλητοὶ, i. e. ἡρμοσμένοι ἐξ ὕλης βαρυτέρας, ἀλλὰ ἐκ τινῶν πλεγμάτων εὐθετισμένοι δι' ἐλαφρότητα.

εὐπλήθω, f. σω. (Πέλω) bene et bonis rebus impleo. ἐϋπλήσασα (ἡ Θέτις τὴν χηλὸν) χιτώνων, cum bene implesset cistam tunicis, Π, 223, i. e. indusiis elegantibus, ut nos loquimur.

εὔπλοια, ας. ἡ. (Πέλω) felix navigatio, *gute farth, (a prosperous voyage.)* εἰ δέ κεν εὐπλοΐην (ionice pro εὔπλοιαν) δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, si Neptunus daret prosperum cursum, I, 362, et notatur faustus maris status. idem dicitur ἡ εὐπλοΐα.

εὐπλοκαμίς, ῖδος. ἡ. (Πέλω) bene ornatus comis intortis. est epitheton eleganter ornatarum et formosarum mulierum apud poëtam. confer πλόκαμος. εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαί, β, 119, coll. 120. τ, 542, et sic dicuntur nobiles Graiæ. accentuatio hujus vocis possit videri contra analogiam: nam ut a κνημίς est εὐκνήμις, a ψηφὶς πολυψήφις, a κρηπὶς μελαγκρήπις, sic deberet esse a πλοκαμὶς εὐπλοκάμις. in his omnibus, obliqui tamen casus habent penultimam longam, ut Iota producatur. perinde ergo est, quid usus in accentuando introduxerit.

εὐπλόκαμος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) idem. Τρωαὶ ἐϋπλόκαμοι, Z, 380, 385. ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη, Λ, 623. Ξ, 6, amica et ministra Nestoris. Ἀμάθεια, Σ, 48. Μυκήνη, β, 120, coll. 119. Δημήτηρ, ε, 125. Ἠὼς, ε, 390. ι, 76. κ, 144. Ἀθήνη, η, 41, dea prudentiæ armatæ. potest ergo quis esse probe ornatus et tamen δεινὸς καὶ φρόνιμος. Καλυψὼ, η, 246, 255. μ, 449. Κίρκη, κ, 136. Ἄρτεμις, υ, 80. ἀμφιπόλοις εὐπλοκάμοις, X, 442. ζ, 198. δμωαῖς, X, 449. κούραις, ζ, 135, 222. νύμφῃ εὐπλοκάμῳ, α, 86. ε, 30. νύμφαι εὐπλόκαμοι, μ, 132. et poëta solet partem ornatus et formæ nominare, ut intelligatur tota formositas et elegantiæ amabilitas.

εὐπλυνής, έος. ὁ ἡ. (Λύω) bene lotus. φᾶρος ἐϋπλυνὲς, pallium bene lotum, Θ, 392, 425. ν, 67. π, 173. ubi videtur, et de laneis vestibus dici τὸ πλύνειν.

εὐποίητος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) bene elaboratus et confectus. ἀπὸ βοῶν εὐποιητάων, ex coriis bubulis bene præparatis, Π, 636, i. e. a clypeis: et est ibi peculiare fœmininum. et 106, φάλαρα εὐποίηθ' pro εὐποίητα, bene factos galeæ clavos. πύλαις εὐποιήταις, E, 466, ubi alii divisim legunt εὖ ποιηταῖς. εὐποίητον πυράγρην, γ, 434, forcipem bene factum. ἐν θρόνοις εὐποιήτοις, υ, 150. εἵματα εὐποίητα, ν, 369, quæ alibi dixit ὑφαντὴν ἐσθῆτα, et ubi ὑφαντὴ est pro εὐΰφαντος.

εὔπορος, ὁ ἡ, vide sub ἄπορος.

εὔποτμος, ὁ, vide sub πότμος.

εὐπραγία, ιας. ἡ. (Πέρα) felix eventus, *guter erfolg, (good success.)* νέᾳ εὐπραγίᾳ χαίρω, nupero bono successu gaudeo, Py. 7, 17.

εὐπραξία, ας. ἡ. (Πέρα) felicitas. πολλαὶ ὁδοὶ εὐπραξίας, multæ sunt viæ ad felicitatem, Ol. 8, 17.

εὐπρήσσω, f. ξω. (Πέρα) bene administro et ad finem perduco, bene efficio: bene ad finem suum dirigo. οἱ κατ' ἀγῶνας ἐϋπρήσσεσκον (ionice pro εὔπρησσον, imperf.) ἕκαστα, qui, quod certamina attinet, omnia bene instituebant, Θ, 259, εὖ ἔπρασσον καὶ διετίθεντο, *alles wohl veranstalteten, und zum guten zwecke einrichteten, (managed and arranged every thing well.)*

εὔπρηστος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) quod facile accendit et inflat. etiam passive, quod facile flatur aut accenditur. apud poëtam est active, Σ, 471, φῦσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι, folles spirabant, omnigenum facile ad ardendum commoventem flatum emittentes; nam sermo est de Vulcano fabricante. nisi mavis passive de flatu ipso intelligere, qui facile efflatur ex folle, εὐφύσητον: quod tamen non placet.

εὔπρυμνος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) epitheton navis pulcra puppi ornatæ. νῆες εὔπρυμνοι, Δ, 248.

εὔπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) bene alatus. metaphorice notat superbum, magna molientem, nobilem. ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων ἐστὶ, Aristoph. Nub. 798, ex fœminis pulcrarum alarum et pennarum, ostendentibus se et magna spirantibus.

εὔπυργος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) bene munitus muro et turribus. Τροίην εὔπυργον, i. e. ὀχυρὰν, probe munitam, H, 71. Αἰακιδᾶν εὔπυργον ἕδος, Ne. 4, 19, Æacidarum bene munitam sedem, i. e. insulam Æginam.

εὔπωλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) bonis equis præditus. *wo gute pferde fallen, (producing good horses.)* εὔϊππος. et, ὡς ἀπὸ μέρους, εὔζωος, bonis pecoribus fortunatus, *wo gute viehzucht ist, (favourable to the breeding of cattle.)* est in poëta epitheton regionis Troicæ, in qua nascebantur equi insignes. Ἴλιον εἰς εὔπωλον, E, 551. Π, 576. β, 18. λ, 168. ξ, 71. possit et exponi: εὔγειος, vel attice εὔγεως, εὐβωλοστρόφητος, ubi egregiæ glebæ circumvertuntur arando, ἀγαθὴ

πολεῖσθαι ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι, quia πολέω, verto, in poëta scribitur πωλέω. *das sich gut beackern lässet, (suitable for tillage.)* vel et generalius, ἡ εὖ περιπολουμένη, ubi bene versantur homines, i. e. εὐδαίμων καὶ εὐοίκητος, *wohl und glücklich bewohnet und zu bewohnen, (well inhabited, and agreeable to inhabit.)* sed aliud epitheton ejusdem regionis, quo habitatores nobiles dicuntur αἰολόπωλοι, veram poëtæ mentem indicat. conf. αἰολόπωλος.

εὐρὰξ, (῾Ρέω) adverb. pro πλευρὰξ, i. e. ἐκ πλαγίου, a latere, ex obliquo. nam οἱ Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς solent primam vel primas consonas vocis abjicere. sic est αἰψηρὸς pro λαιψηρὸς, ἄνη pro πλάνη, a quo deinde fit ἡ ἄλη, sicut ex πλανᾶσθαι fit ἀλᾶσθαι. sic ex φθείρω fit ἔρρω. στῆ δὲ εὐρὰξ σὺν δουρὶ, i. e. παρὰ πλευρὰν, ἐκ πλαγίου, Λ, 251. Ο, 541.

εὐραφὴς, έος. ὁ ἡ. (῾Ράω) bene et dense compositus. ἐϋῤῥαφέεσσι (ionice) δοροῖσι, dense commissis in utribus, β, 354, 380.

εὐρείτης, et per διάλυσιν Ionicam, ἐϋῤῥείτης, ου. ὁ ἡ. (῾Ρέω) bene et utiliter fluens. Σατνιόεντος ἐϋῤῥείταο παρ' ὄχθας, Ζ, 34. Αἴγυπτον (Nilum) ἐϋῤῥείτην, ξ, 257. dicitur idem alibi ἐϋῤῥυὴς et ἐΰῤῥοος.

εὑρεσιεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) inventor verborum novorum, καινολόγος, λόγων καινοπρεπῶν εὑρετής. εἴην εὑρεσιεπὴς ἀνηγεῖσθαι, utinam verba digna invenirem ad enarrandum, Ol. 9, 120.

εὑρέω, (῾Ρέω) et per paragogen communis usus, εὑρίσκω, f. εὑρήσω, invenio quærendo, deprehendo, nanciscor. ponitur enim et de fortuito invento. εὗρεν, invenit, aor. 2. Α, 498, *sie traf an, (she met with.)* sic, Β, 169. Γ, 125. Ε, 169, 355, 794. Ζ, 371. Η, 382. Θ, 127. Κ, 34. Λ, 197. Ν, 761, 765. Ο, 239. Σ, 3, 372. Τ, 4. Ω, 83, 473. α, 106. β, 299. δ, 450. ε, 151, 475. ποῦ δέ μιν εὗρε, et ubi eum invenit? ζ, 277, quod ἀστείως dictum, ὡς ἐπὶ ἑρμαίου τινός: εὕρημα γὰρ, τὸ κατὰ τύχην ἀγαθόν: *wo hat sie den fund gethan? (where did she find him?)* coll. 282. η, 156. ξ, 5. ο, 4, 465. χ, 401. ψ, 55. ω, 221. εὗρον, invenerunt, Α, 329. Ι, 186. Ο, 152. Ω, 98. β, 408. δ, 3. κ, 113. ψ, 45. ω, 15, 362. εὕρομεν, invenimus, *wir trafen an, (we found,)* Λ, 770. ι, 217. εὑρήσει, Μ, 302, inveniat. εὕρῃ, sine ista syllaba paragogica, Χ, 192. ω, 461, quasi εὕρημά τι. εὕρητε, λ, 107. εὕρωμεν, Ι, 49. μ, 300. εὕρωσιν, Η, 31. εὑροίμι, ν, 43. εὕροι, ι, 535. εὑρέμεναι, pro εὑρεῖν, Β, 343. δ, 373, 466. μ, 393. εὑρὼν, Γ, 24. ἑαυτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων, sibi ipsi primo malum invenit et nactus est ebrius, φ, 304. εὕρετο τέκμωρ, invenit finem, Π, 472. εὕρεο (imperativus) ὄνομα, excogita nomen, imponendum nepoti tuo, τ, 403. hinc postea dictæ αἱ εὑρέσεις, i. e. μέθοδοι ἐπὶ τοῖς ἀδήλοις. εὑροίμην, invenire possem, ι, 422. εὑρίσκων, Py. 11, 78. ὃς εὗρες, Py. 6, 50. εὗρε, Ol. 12, 12. 13, 104. πηγὴν αὐτῷ, Py. 6, 92. γάμον, Py. 9, 197. 12, 39. εὗρον ταύτην ὁδὸν, Ne. 6, 92. εὕροις ἂν ὁδὸν, Py. 10, 47. εὑρέτω, Ne. 4, 140. εὑρήσεις ἐρευνῶν, Ol. 13, 161. εὑρήσει, Py. 4, 89, sc. κείνην, 84. εὑρὼν, Ist. 6, 48. Ol. 1, 177. εὑρόντος ἅπαν ἔργον, Ol. 13, 24, i. e. quidquid inveniri potuit: nam Corinthii quam plurima invenere. vel et, omne opus pertinet ad inventorem, ejus est gloria, etsi inventis ejus posteri addiderint nonnihil: οἱ δὲ Κορίνθιοι ἦσαν οἱ κατ' ἀρχὰς (initio) εὑρόντες. εὑρόντι μοὶ, Ol. 3, 8. εὑρόντα, Ol. 7, 164. εὑρόντεσσι, Ist. 1, 60. εὑροῦσα, Py. 12, 39. εὑρεῖν, Ol. 7, 46, i. e. γνῶναι. εὑρεῖν δόξαν, Py. 2, 118. εὑρίσκοντο, inveniebant sibi, Py. 1, 94. εὕρηταί τις, ubi tamen Schmidius legit εὕρῃ τις, Ne. 7, 23. εὑρέσθαι, Py. 3, 397. 4, 333. τὸ εὕρημα scribitur et εὕρεμα. cæterum εὑρεῖν est ab ἔρω vel ἐρέω, quæro, investigo, et valde cognatum τῷ ἐρευνᾶν.

εὑρίσκω, vide supra.

εὔροος et ἐΰῤῥοος, ου. ὁ ἡ. (῾Ρέω) pulcre fluens et benigne. ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον, Η, 329. ποταμὸς, Φ, 130.

εὖρος, εος. τό. (῾Ρέω) latitudo, amplitudo. κατὰ τὸ εὖρος, *in die breite, (in the breadth,)* λ, 11, et ea est apta proportio ad μῆκος, conf. ὀργυιὰ, ejusque composita.

εὐῤῥὺς, εῖα, ύ. (῾Ρέω) bene et utiliter fluens. idem ac εὐρείτης, q. v. pro ῥέω dicitur et ῥύω, unde multa derivata. genitivo ἐϋῤῥέος interserit poëta, metri causa, Iota, λούεσθαι (lavari) ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Ζ, 508, Ο, 265. ἷξον πόρον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, ad transitum et vadum, Ξ, 433. Φ, 1. Ω, 692.

εὐρυάγυιος, ὁ ἡ. (Ἄγω) et ἡ εὐρυάγυια, latos vicos et plateas habens. πλατύῤῥυμος. et est epitheton urbium magnarum et celebrium. Τροίην εὐρυάγυιαν, Β, 12, 141. Ι, 28. εὐρυάγυια Μυκήνη, Δ, 52. Ἀθήνην, η, 80. πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια, ο, 383, ex quo loco apparere videtur, omnes urbes antiquissimis temporibus latis plateis fuisse ædificatas. Troja sine nomine proprio velut κατ' ἐξοχὴν aliquam sic appellatur, δ, 246. cæterum εὐρυάγυιος opponitur ταῖς στενωποῖς, angiportis.

εὐρυβατεύεσθαι, vide sub Εὐρυβάτης, in R.

εὐρυβίας, ου. ὁ. (Ἶα) late potens, vires suas late exserens. κούρη Ὑψέος εὐρυβία, dorice pro εὐρυβίου, Py. 9, 23, late potentis principis. εὐρυβίαν Ποσειδῶνα, Ol. 6, 99. Py. 2, 23, ob dominium vasti maris. εὐρυβίαν Αἴαντα, valde robustum, Ist. 6, 78. Περικλύμενε εὐρυβία, Ο valde viribus pollens, Py. 4, 312.

εὐρύβοας, ὁ, vide sub βοὴ, prope initium.

εὐρυκρείων, οντος. ὁ. (Κάρα) amplissime et latissime potens et imperans. est titulus supremi regis, *allergrosmächtigst, (most potent.)* opponitur τῷ μικροβασιλεῖ, *einem kleinen fürsten, (a petty prince.)* apud poëtam est epitheton Agamemnonis, cui datum erat imperium in fœderatos Græciæ principes et populos in bello Trojano, et cujus exercitus erat supra centum millium armatorum numerum: deinde et ejus proprium regnum erat multo amplius quam cæterorum principum et regum. Α, 102, 355. et 411, ubi stomachose hic titulus additur. Γ, 178. Η, 107. Ψ, 887. est ergo ὁ εὐρὺ βασιλεύων, ὁ πολλῶν ἄρχων, μέγας βασιλεύς. deinde et Neptunus sic vocatur, εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων, Λ, 751, cujus imperium est in vastissimum mare: qui et ἁλικρείων dicitur, ὁ τῆς ἁλὸς ἄρχων.

εὐρυλείμων, ωνος. ὁ ἡ. (Λείβω) ampla vireta habens. idem ac βαθυλείμων. εὐρυλείμων Λιβύα, Py. 9, 95, late instructa pratis.

εὐρυμέδων, οντος. ὁ. (Μάω) late imperans et curans, μεγάλως βασιλεύων. est epitheton Neptuni, Ol. 8, 41. sed et Chironis, Py. 3, 6, qui regnum tenuit circa montem Pelium.

εὐρυμέτωπος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) lata fronte, *breitstirnig, (having a broad forehead.)* est epitheton boum. βοῦν εὐρυμέτωπον, Κ, 292. γ, 382. βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, Υ, 495. ἕλικας, λ, 288. καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, μ, 262, 355. βοῶν γένος εὐρυμετώπων, υ, 212. Vide sub εὐρυόπης.

εὐρύνω, f. υνῶ. (῾Ρέω) latum et planum facio. καλὸν ἀγῶνα εὔρυναν, locum certaminis pulcrum fecerunt latum et æquum, θ, 260.

εὐρυόδειος, ου. ὁ ἡ. et in fœm. quoque εὐρυοδείη. (Ἔω) latas vias habens, ubi late iri potest, μεγαλάμφοδος, i. e. latus et amplus. ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, Π, 635, nam est generale terræ epitheton, late patentis, per quam ubique patent ambulationes. sic et γ, 453. κ, 149. ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, λ, 52. est ergo ab ὁδεύειν, et εὐρύς.

εὐρυόπης, ου. ὁ. (Ὄφ) late patentem oculum habens, magnis oculis; et, late prospiciens oculis. idem ac εὐρύωψ, q. v. et hæc quidem forma epitheti possit connotare, late sonantem vocem habens: ea enim est solertia poëtarum, ut uno epitheto varia possint innuere ad rem pertinentia, prout id epitheton compositum aut derivatum ex analogia concipias. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρυόπα Ζεὺς ἐσθλὸν, Ν, 732, alii vero in pectus insevit providus Jupiter mentem et rationem bonam, consilii vim acrem: et terminatio *nominativi* ionice et euphonice, sequente duplici consona, est similis vocativo, sic tamen ut accentus maneat, ubi fuerat in terminatione ης, ut distinguatur nominativus a vocativo. sic eadem terminatio nominativi, εὐρυόπα Ζεὺς, Ε, 265. Θ, 442. Ι, 419, 682. Ξ, 203. Ο, 724. Ρ, 545. Ω, 296. sed ipse *vocativus*, cum accentu in antepenultima est, Π, 241, τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ, cum hoc una mitte victoriam, Ο late prospiciens Jupiter. porro nominativus, εὐρυόπα Ζεὺς, est β, 146. γ, 288. δ, 173. λ, 435. ξ, 235. ρ, 322. ω, 543. sicut ergo ὁ εὐρυμέτωπος est, late patentem frontem habens; sic εὐρύωψ est, late patentem oculum habens, significatu primo, et idem qui ὁ βοώπης.

εὐρύπορος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) latus transitu, vastus ad transeundum, *weit zum übergange, (wide across.)* est epitheton maris. κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, Ο, 381. μ, 2. παρὰ θῖνα θαλάσσης, δ, 432.

εὐρυπυλὴς, έος. ὁ ἡ. (Πέλω) amplis portis. ἀνὰ εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ, i. e. δῶμα, ad, domum et sedem Orci, latas portas habentem, Ψ, 74. sic, κατὰ, ad, λ, 570. nullæ enim portæ magis patent quam mortis. dicitur et ὁ ἡ εὐρύπυλος, estque simul epitheton conclavium spatiosorum et altorum.

εὐρύπυλος, ὁ ἡ, vide supra.

εὐρυρέεθρος, ου. ὁ ἡ. (῾Ρέω) late fluens, fluvius late diffusus. τὸν δὲ ἐγείνατο Ἄξιος, Φ, 141, coll. 186. ab εὐρὺς, latus.

εὐρὺς, εῖα, ύ. (῾Ρέω) latus, amplus, *weitläufig, weit ausgebreitet, (ample, extensive.)* est a ῥέω vel ῥύω, fluo, et præfixo ε, cui deinde intersertum υ: nam proprie ponitur de flumine lato et amplo, et de æquore. οὐρανὸν εὐρὺν, Γ, 364. Ε, 867. Η, 178, 201. Θ, 74. Ο, 192. et 36, εὐρὺς ὕπερθεν. Τ, 257. Υ, 299. Φ, 267, 272, 522, ε, 303, etc. στρατὸν, ampla castra, amplum exercitum, Α, 229, 384, 478, 484. Β, 459. Δ, 209, 436. Τ, 196. Ω, 199. εὐρέος πεδίου, amplam planitiem, δ, 603. εὐρέϊ στρατῷ λαῶν, Δ, 76. πόντῳ, β, 295. τύμβον εὐρύν τε ὑψηλόν τε, Ψ, 247. *breit und hoch, (broad and high.)* et 258, εὐρὺν ἀγῶνα, amplus circus spectatorum plenus. θάλαμον, β, 338, *ein weites gewölbe, (a spacious apartment.)* εὐρέες ὦμοι, ampli et lati humeri, Γ, 227. σ, 68. πλυνοὶ, Χ, 153, capacia loca ad lavandum. δρόμοι, plana et longa loca ad currendum, δ, 605. εὐρέας ὤμους, Γ, 210. Π, 360. ζ, 225. εὐρέε ὤμω, Π, 791. Ψ, 380. εὐρέα πόντον, Ζ, 291. θαλάσσης κόλπον, Σ, 140. sic, ἁλὸς, Φ, 125. εὐρεῖα χθὼν, Δ, 182. Θ, 150. Φ, 387. νῆσος, ν, 243. πόλις, Β, 575. Λυκία, Ζ, 173, 188, ad differentiam minoris et Troicæ Lyciæ. sic et Π, 455, 673. Κρήτης εὐρείης, ξ, 252. νηὸς φορτίδος, amplæ navis onerariæ, ε, 250. ι, 323. εὐρείῃ ἐν Τροίῃ, de regione, Ν, 433. Ω, 256. Κνωσσῷ, Σ, 591. Κρήτῃ, ν, 256, 260. εὐρεῖαν καὶ μακρὰν ὁδὸν, ubi sermo est de fossa longe repleta terra, ut multi possent transire eam, Ο, 358, *einen breiten weg, (a broad road.)* ἄρουραν, Σ, 542, arvum amplum. σχεδίην, latum navigium, ε, 163. et 483, εὐνὴν, amplum cubile et magnum. ἐκ Κρητάων εὐρειάων, α, 344. γ, 83, 204. δ, 726, 816. τ, 333. ψ,

137, τὸ πλατυνόμενον καὶ εἰς τὰς ἔπειτα γενεάς. σπέος, ampla spelunca, N, 32. ι, 237. τεῖχος, M, 5. Φ, 447, murus crassus et latus, ut stare et obire commode propugnatores queant. σάκος, scutum, Λ, 527. N, 552, 608. P, 132. μετάφρενον, latum tergum, K, 29. sæpe hoc neutrum adverbialiter. εὐρὺ ῥέων ποταμὸς, longe et late fluens, in specie, exundans sæpe, B, 849. E, 545. Π, 288. Φ, 157, 186, 304. εὐρέα νῶτα θαλάσσης, B, 159. Υ, 228. γ, 142. δ, 313. θύρετρα, σ, 385. εὐρύπερ ἐὼν αἰγιαλὸς, Ξ, 33, spatiosum et amplum littus. εὐρύτερος αὐτοῦ ὤμοισι καὶ στέρνοις, amplior humeris et pectore quam alter, Γ, 194. εὐρυτέρα ὁδὸς, quæ opponitur τῇ στενωπῷ, Ψ, 427. εὐρὺν μυχὸν θαλάμου, Ne. 1, 62. εὐρὺ κλέος, Ol. 10, 115. εὐρεῖαν ἤπειρον, Py. 4, 85. εὐρὺ ῥέοντα, Ol. 5, 42. ἀνάσσων, late imperans, Ol. 13, 34.

εὐρυσάκης, ὁ, vide sub Αἴας in R.

εὐρυσθενὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) late potens. notat ex comparatione cum aliis, quorum potentia non ita late porrigitur: et est apud poëtam epitheton Neptuni, i. e. maris, διὰ τὸ ἐνδύναμον τοῦ στοιχειακοῦ ὕδατος. H, 455. Θ, 201. ν, 140. apud Pindarum tribuitur et aliis. Πλοῦτος, Py. 5, 1. Τελαμὼν, Ne. 3, 61. Πυθέας, Ne. 5, 8. Ἀπόλλων, Ist. 2, 26. εὐρυσθενεῖ γέννῃ, Ol. 7, 40, i. e. κατὰ πολὺ ἰσχυρᾷ. πόλει, Ol. 12, 2. γεαόχῳ, Ol. 13, 113. γενεᾷ, Py. 7, 3. εὐρυσθενέων ἀρετῶν, Ol. 4, 16. et τὸ εὐρὺ in hoc composito non tam amplitudinem spatii, quam intensionem graduum, notat.

εὐρύτιμος ου. ὁ ἡ. (Τῶ) late honoratus et honorandus. εὐρυτίμου Διὸς, Ol. 1, 67.

εὐρυφαρέτρας, ου. ὁ. (Φέρω) lata et magna pharetra armatus. est epitheton Apollinis, i. e. solis, ex magno suo orbe jaculantis infinitos radios. Py. 9, 45.

εὐρυφυὴς, έος. ὁ ἡ. (Φύω) late crescens. εὐρυφυὲς κρῖ λευκὸν, δ, 604, lato folio succrescens hordeum album; nam τοιοῦτόν ἐστι τὸ κρῖμνον κατὰ τὴν ἔκφυσιν.

εὐρυχαίτης, ου. ὁ. (Χάω) lato capillitio. est epitheton Bacchi. εὐρυχαίταν Διόνυσον, Ist. 7, 4.

εὐρύχορος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) ubi late chori possunt duci, ἔνθα ἐστὶν εὐρὺ χορεύειν. est epitheton χώρας εὐδαίμονος, et plenæ cœtuum hilarium. nam, ut apparet ex μ, 4, χοροὺς notare cœtus cingentes cum celebritate et hilaritate dominum ibi habitantem; (quod notavimus sub χορὸς prope medium) sic hoc epitheton notat terram, late ejusmodi cœtibus oppletam. qui ergo nude pro εὐρύχωρον, lata regione, positum putant, nimis anguste vocem poëticam interpretantur. εὐρύχορον Μυκαλησσὸν, B, 498. Ἦλιδα, δ, 635. Θήβην, λ, 264. Λακεδαίμονα, ν, 414. ο, 1. Ἑλλάδος εὐρυχόροιο, I, 474. πρὸ ἄστεος, ω, 467, ante urbem amplam et late choreis hilarem alio tempore; fortasse et eodem, nam celebrabatur festus Apollini dies, et reliqui cives, præter parentes cognatosque procorum, choreas obibant. εὐρυχόρῳ Σικυῶνι, Ψ, 299. Ὑπερείῃ, ζ, 4. Ἰαολκῷ, λ, 255. εὐρυχόρου Ἀσίας, Ol. 7, 33. Λιβύης, Py. 4, 75. Σπάρτης, Ne. 10, 97. εὐρυχόρους ἀγυιὰς, Py. 8, 77, ad Abantis latos lætosque vicos, i. e. ad Argos, in quo Abas multas civitates condidit.

εὐρυωπὸς, vide sub ὤψ ad finem, et sub στειωπός.

εὐρύωψ, ωπος. ὁ. (Ὄφ) late patentem oculum habens, magnis oculis; et, late prospiciens oculis. est ab εὐρὺς, latus, amplus, et ὁ ὤψ, oculus. est epitheton Jovis, μεγαλόφθαλμος, διὰ τὸ προνοητικόν. nam qui Jovem physice aërem esse dicunt (quod quidem nemo negat) eique ideo hoc epitheton convenire aiunt, ὅτι εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος: vel qui ad ἡ ὄψ, vox, respiciunt, ut sit εὐρύωψ, ὅτι εὐρεῖαν ἔχει ὄπα ὁ Ζεὺς, βροντητικὸς γάρ: ii nimis jejune hanc vocem poëtæ enarrant. posteriori sensu potius dicitur ἐριβρεμέτης, et ἐρισμάραγος, et δινχής. sic et Juno videtur quibusdam physice dicta βοῶπις, a βοῇ, cum tamen sit μεγαλόφθαλμος, ex parte formositatis fœmineæ, et quia *magnum* Græci per βοῦν solebant exprimere, honestum animal apud antiquos. hinc et ἡ Εὐρώπη habet nomen, ἡ μεγαλόφθαλμος. εὗρεν δ᾽ εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων, invenit late spectantem Saturnium sedentem separatim ab aliis, solum, A, 498. ἐρύκειν εὐρύοπα Ζῆνα, Θ, 206, coërcere eum. ἦ φῂς, ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆνα, ὡς Ἡρακλῆος πέρι χώσατο, παιδὸς ἑοῖο; Ξ, 265, an putas, Jovem late videntem sic opitulari Trojanis sicut ob Herculem filium suum iratus fuit? εὗρον δ᾽ εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ᾽ ἄλλοι ἅπαντες εἵατο (sedebant) ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ, Ω, 98. et 331, τὼ δ᾽ οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆνα, ἐς πεδίον προφανέντε, ambo illi non latuerunt late prospectantem Jovem, cum in planitiem venirent. ob metrum autem τὸ ω penultimum mutatum est in ο, quod et in forma εὐρύοπης valet.

εὐρώεις, εσσα, εν. (Ῥέω) situ et mucore obsitus. est apud poëtam epitheton locorum subterraneorum, quæ sunt loca senta situ: simul, ob cognationem originis cum εὐρὺς, potest connotare τὸ εὐρὺ καὶ πλατὺ locorum eorum. οἰκία εὐρώεντα Ἀΐδου, Υ, 65. sic, εἰς Ἀΐδου δόμον εὐρώεντα, κ, 512. ψ, 322. κατὰ εὐρώεντα κέλευθα, ω, 10, τὰ σεσηπότα, nam notantur loca putredinis mortuorum: vel et πλατέα, sunt enim capacia omnium viventium: vel utrumque simul, ex more poëtarum, qui in epithetis formandis sæpe plures quam unam nominis originem respiciunt, ut plures ideas uni voci includant.

εὐρὼς, ῶτος. ὁ. (Ῥέω) mucor, situs, putredo. *der schimmel, die fäulniss, (mould, putridity.)* est indidem a ῥέω. unde verbum εὐρωτιάω, sum mucoris et situs plenus, sudo, Aristoph. Nub. 44.

εὐρωτιάω, vide supra.

Ἐΰς, ἐεῖα, ἐΰ. et ionice ἠΰς. (Ἔω) genitivus ἑέος et ἠέος. accus. ἐΰν et ἠΰν. bonus, pulcer. *schön, gut, (handsome, good.)* genitivus dicitur et ἑῆος. est cum ἔω, sum, exsisto, ejusdem originis: et notat maxime *admirationem* rei ante alias in oculos aut sensum incurrentis. ἠΰς τε μέγας τε, pulcer forma et magnus statura, B, 653. Γ, 167, 226. E, 628. Z, 8. Λ, 221. Υ, 457. Ψ, 664. ι, 508. simul tamen hoc ἠΰς, præter formam egregiam, etiam aliam indolem designat sæpe. cæterum statura grandis, et forma heroë digna, magnæ omnino sunt admirationi, et apud antiquos inprimis fuerunt. Sic de Xerxe inquit Herodotus VII, 187, cum tot myriadas duceret in Græciam, οὐδεὶς αὐτῶν, κάλλεός τε εἵνεκα καὶ μεγέθεος, ἀξιονικότερος ἦν αὐτοῦ, ἔχειν τοῦτο τὸ κράτος. poëta alibi id dicit καλός τε μέγας τε, eodem sensu. ἐΰς παῖς Ἀγχίσου, B, 819. M, 98. P, 491. nam Æneas valde fuit pulcer. Μηριόνης θεράπων ἐΰς, N, 246. ἠΰς θεράπων Σαρπηδόνος, Π, 464. et 653, Ἀχιλῆος. Μηριόνης ἐΰς, Ψ, 528, 860, 888, θεράπων Ἰδομενῆος. υἱὸν ἐΰν Πριάμοιο, Θ, 303. θεοῦ γόνον ἠΰν ἐόντα, Z, 191. Βίας τ᾽ ἐΰς, N, 691. Νῖσον ἐΰν τ᾽ ἔμεν ἀφνειόν τε, formosum esse et divitem, σ, 126. τέκνον ἐμὸν, (inquit Jupiter ad Minervam) δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος, sane omnino discedis a viro, tam bono, eumque destituis, T, 342, et sermo est de Achille, cujus, præter speciem formosam (vide B, 673, 674,) etiam reliquas dotes magni facit Jupiter. αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος, reverentia viri speciosi, ξ, 505, coll. 503, 506. παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, ο, 449, filium viri boni et nobilis in domo educo, inquit ancilla honesta. qui hunc genitivum scribunt per spiritum asperum, nulla ratione id faciunt: nam, si contendant, inesse notionem τοῦ, ἑὸς, suus; apparet ex exemplis, eam non inesse. minor etiam fit ratio, si Ionicam respicias dialectum, quæ in hac voce regnat, et quæ non nimis amat asperum. ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ, P, 456, equis inspiravit admirabile robur. sic et Ω, 442. sic de homine, ἐνῆκέν οἱ μένος ἠΰ, Υ, 80, injecit ei, Æneæ, animum præstantem. ὀφέλλετο (magnum erat) γὰρ μένος ἠΰ ἵππου, Ψ, 524, impetus egregius, vis nobilis. εἰ δή σοι (O Telemache) σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, β, 271, si tibi instillatus est animus præstans patris tui Ulyssis. ponitur ergo de quovis admirabili et eximio: ut notet *singulare* quid, ab ἔω, sum. genitivum pluralem poëtæ ex Dorica dialecto formant ἐάων vel ἐήων. de spiritu vero aspero, quem obtrudunt huic voci quidam, dictum est ante. πίθοι δοιοὶ, κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων, Ω, 528. θεοὶ, δωτῆρες ἐάων, θ, 325. et 335, Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, δῶτορ ἐάων, dator bonorum, quæ præcipue sunt divitiæ. est ergo hoc α dorice ortum ex η, in quod ionice mutatum erat ε. nam genitivus pluralis esset ἐέων, ionice ἐήων, dorice ἐάων. et hanc formam amant poëtæ, quia roborat pronuntiationem vocis cum affectu efferendæ. sic Hesiodus, in Scuto Herculis, versu 7: βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων, pro κυανέων, ubi α simpliciter est intersertum, per ἔκτασιν Æolicam.

εὐσέβεια, ἡ, vide sub ἀετὸς, prope initium.

εὐσεβὴς, έος. ὁ ἡ. (Σέω) pius, εὐσεβεῖ γνώμῃ, religiosa mente, Ol. 3, 73, *wolgescheuet, (pious.)* εὐσεβέων ἀνδρῶν, Ol. 8, 10, piorum hominum. ὄντε εὐσεβέστατον, Ist. 8, 86. τοὺς εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι, τούς γε μὴν κακοὺς αὐτοῖς (σὺν) τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν, Eurip. Hipp. 1339.

εὐσεβῶς, (Σέω) adverb. religiose, pudenter. distracte, εὐσεβέως. ἱδρύσαντ Ἑρμῆν θυσίαις, Ol. 6, 133.

εὔσελμος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) est epitheton navis; bonis transtris instructus. per tropum, a parte ad totum, bene ædificata et instructa navis. et quia hoc compositum etiam ad ἡ σελμὶς, i. e. τὸ σχοινίον, pertinere potest: hinc una notat εὔσχοινος, bene rudentibus et funibus instructus. B, 170, 358, 613. O, 477. Π, 1. β, 390. δ, 409. ι, 127, 148. τ, 243.

εὔσκαρθμος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) bene saliens et currens, εὐκίνητος: ab εὖ et σκαίρειν, a quo est ὁ σκαρθμὸς, qui et τὸν δρόμον denotat et τὴν βάσιν, imo et κατὰ διάλεκτον, πόδα. εὔσκαρθμοι ἵπποι, N, 31.

εὔσκιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) umbrosus. παρὰ ἀκτὴν εὔσκιον, ad ripam umbrosam et opacam, Py. 11, 33.

εὔσκοπος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) providus, consideratus, ὁ δεξιὸς σκοπεῦσαι, ὁ πάντα κατὰ σκοπὸν ποιῶν, omnia ad scopum bene dirigens, *der alles dem zwecke und der absicht gemäs mit vorsicht und bedacht einrichtet, (directing every thing with judgment and discretion to its aim and purpose.)* oppositum τοῦ ἀσκόπου, temerarii. est epitheton Mercurii, prudentiæ practicæ præsidis, εὔσκοπον Ἀργειφόντην, Ω, 24, 109. α, 38, ubi apte positum hoc epitheton, utpote δι᾽ οὗ εἶχεν ὁ Αἴγισθος προσκοπεῖσθαι τὰ μέλλοντα. sic et η, 137. et Mercurio proprium est hoc epitheton generale: οὐδεμία γὰρ λογικὴ μέθοδος ἄλλως προβάλλεται, εἰ μὴ πρός τινα βάλῃ σκοπόν. deinde est et epitheton boni jaculatoris aut sagittarii, ὁ ἀγαθὸς σκοπευτὴς, et Dianæ, εὔσκοπος ἰοχέαιρα, λ, 197, ἡ εὖ καταστοχαζομένη τοῦ σκοποῦ. Vide sub ἄσκοπος.

εὐσταθὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) firmus, bene fundatus, firmiter constitutus. ἐϋσταθέος μεγάροιο,

Σ, 374, εὐπήκτου. υ, 258. χ, 120, 127, 257, 274, 441, 458. sic et, θαλάμου, ψ, 178, *dem fest und stark angelegten, (firmly and strongly built.)*

εὐσταλής, εὔστολος, ὁ ἡ, vide sub στόλος.

εὐστέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) bene instruo et exorno et compono, *ich bestelle gut, rüste wohl aus, (I fit out, equip well.)* νῆας ἐϋστείλαντα, me naves probe armantem, ξ, 247, coll. 248.

εὐστέφανος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) bene cinctus, bene munitus et circumdatus. εὐστεφάνῳ ἐν Θήβῃ, Τ, 99, i. e. bene cincta munitionibus et muro: ut εὐστέφανος sit εὐτείχεος, διὰ τὰς τῶν πύργων στεφάνας. εὐστέφανος Κελαδεινή, Φ, 511, Diana eleganter cincta in capite, vel circa ventrem. sic et ἡ Κυθέρεια, Venus, σ, 192. εὐστεφάνου Ἀφροδίτης, θ, 267. et 288, Κυθερείης. nam στεφάνη est γυναικεῖός τις κόσμος ἐπομφάλιος. et sicut ex τιμὴ fit ἔντιμος, sic ex στεφάνη εὐστέφανος. εὐστεφάνων ἀγυιῶν, Py. 2, 107, ubi ἀγυιαὶ, plateæ, ponuntur pro urbe tota, quæ est bene munita.

εὐστομέω, vide sub στόμα, ad finem.

εὔστρα, ἡ, vide sub εὕω.

εὔστρεπτος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) bene contortus. εὐστρέπτοις βοεῦσιν, bene tortis et complexis loris ex corio bubulo, β, 426. ο, 291, εὐκλώστοις, *mit wolgeflochtenen riemen, (with well-twisted thongs.)*

εὐστρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) bene tortus. it. quod bene flectitur et facile circumvertitur. εὐστρεφέα νευρὴν ἐν τόξῳ, Ο, 468, coll. 469, εὔκλωστον. nam τὸ κλώθειν dicitur στρέφειν. τοὺς συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, ι, 427, arietes colligabam bene se circumflectentibus viminibus. πεῖσμα εὐστρεφὲς πλεξάμενος, funem tortilem plectens, κ, 167. ἐμὲ κατέδησαν ὅπλῳ ἐϋστρεφέϊ, ξ, 346, me alligarunt ad malum rudente bene torto, σχοινίῳ. εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, φ, 408, coll. 407, i. e. χορδὴν, cujus hæc est definitio, et quam vulgi lingua vocat κόρδαν.

εὔστροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) quod facile circumvertitur. χεῖρα ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, Ν, 599, 716, i. e. σφενδόνῃ colligavit manum ejus vulneratam, quia jam alia ligatura ad manus non erat. et hæc funda erat facta ex pelle ovilla lanea bene præparata, et poterat apte circumplicari manui huic. ergo, quod facile et bene circumvolvitur alicui.

εὖτε, (Εἰ) adverb. quando, cum. ὅτε, ὁπηνίκα, *wenn, als, (when, as.)* est ab εἰ, quando, per paragogen, et mutationem τοῦ Iota. εὖτε ἂν πολλοὶ πίπτωσι, quando multi cadent, Α, 242, et conjunctivus verbi est ab ἄν. εὖτε ἄν σε ὕπνος ἀνήῃ, Β, 34. et 228, εὖτε ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, cum urbem ceperimus. εὖτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, cum eum idem vir doloribus dabat, Ε, 396. εὖτε πύλας ἵκανε, cum ad portas venit, Ζ, 392, *als er kam, (when he came.)* et 515, εὖτε ἄρα ἔμελλε στρέψεσθαι, cum digressurus erat. εὖτέ μιν προὔπεμψε, Θ, 367. εὖτε γὰρ ἥλιος ὑπερέσχεθε γαίης, Λ, 734, quando sol exstitit supra terram. πύργον ἵκοντο, Μ, 373, quando ad turrim venerunt; sequente δὲ, tunc, *da, (then.)* εὖτε ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι, Τ, 158. τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, quando eum somnus cepit, Ψ, 62. et 85, μὲ τυτθὸν ἐόντα ἤγαγεν. κτείνεσκε, quando interficiebat, Ω, 392. εὖτε ἄν μιν κάματος καταλάβῃ, α, 192, quando eum lassitudo cepisset, quod attinet γυῖα, artus. εὖθ' (pro εὖτε) ἔρδωμεν, quando facimus sacra, η, 202, et ibi omissum ἂν regit conjunctivum. εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε, quando stella eminebat, ν, 93. εὖτε ἂν μηκέτι ἐπικρατέωσιν ἄνακτες, ρ, 320. et 323, εὖτε ἄν μιν χαλέπῃ δούλιον ἦμαρ, quando eum occupat servitus. et 359, εὖθ' ὅδ' (εὖτε ὅδε) ἐδειπνήκει, cum hic cœnaverat. εὖτε ἂν ἴῃ, σ, 193, quando it. εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, υ, 56. et 73, Ἀφροδίτη προσέστιχε, adivit. εὖθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, χ, 182, cum limen supergrediebatur. εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξε, ω, 146, cum hæc ostenderet pallium. et his omnibus locis est χρονικὸν ἐπίῤῥημα. est vero et ὁμοιωτικὸν καὶ παραβολικὸν, pro quo tamen poëta amat dicere ἠΰτε. unus tantum locus est, Γ, 10, εὖτε Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, quando auster offudit nebulam, (sequente ὣς, 13, pro οὕτως) ubi vim comparandi habet, ex omisso ὡς, sicut. Ol. 3, 50. 6, 113. 3, 190. 4, 135. Ne. 6, 88.

εὐτείχεος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) pro εὐτείχειος, ionice: bene munitus, bene septus. Τροίην εὐτείχεον, Α, 129. Θ, 241. Ἴλιον, Β, 113, 288. Ε, 716. πόλιν εὐτείχεα πέρσας, Π, 57, ubi vel est metaplasmus declinationis, ut accusativus ex tertia terminetur pro εὐτείχεον: vel scribi potius debet εὐτειχέα.

εὐτειχής, έος. ὁ ἡ. (Τέκω) idem. εὐτειχεῖ προθύρῳ, Ol. 6, 2, bene structo et murato vestibulo domus. εὐτειχέα δόμον, Ne. 7, 67, juxta bene structam et munitam domum dei. εὐτειχέσι πύλαις, Ist. 6, 111, juxta bene structas et firmatas portas Cadmi. vides his locis notionem generalem. de loco Π, 57, vide supra.

εὐτελής, ὁ ἡ, vide sub τέλος, aliquanto a medio.

εὐτερπής, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) gratus, jucundus. ὕμνων εὐτερπὲς ἄνθος, Ol. 6, 180, hymnorum gratum florem.

εὔτμητος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) bene sectus. ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι, loris sectis artificiose ex corio, Κ, 567. Φ, 30. ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς, de cæstibus, Ψ, 684. et 825, ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι, cum bene secto balteo, quo gladius gestatur. legit Latinus interpres, χ, 24, εὐτμήτους τοίχους, pro εὐδμήτους, quem errorem graphicum ne erres.

εὐτράπεζος, vide sub Θεσσαλὸς in R.

εὐτράπελος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) lepidus, scitus, urbanus; *wohl gewandt, witzig, (intelligent, witty,)* it. pudorem lædens, apud bonos. εὐτράπελον ἔπος, verbum ambiguum, Py. 4, 186, ubi non in bono sensu positum nomen, sed de scurrilitate et improba dicacitate; quo sensu et apostolus hanc vocem ponit: *sauwitzig, grobscherzend, anzüglich, schraubend, (jesting, keen, satirical.)* εὐτραπέλοις κέρδεσι, Py. 1, 178, lucris jocosis, ubi quis per jocum et cavillationem, injuste tamen, lucratur quid. proprie nomen est in bono sensu; et sic Aristoteles de facete et ingeniose et urbane dictis vel factis ponit. sed per abusum deinde et in malum sensum abiit.

εὐτρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) bene auctus et nutritus, pinguis. ἄρσενες ὄϊες εὐτρεφέες, δασύμαλλοι, καλοί τε, μεγάλοι τε, ι, 425, arietes pingues, denso vellere, pulcri et magni. νάκην (pellem) αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο, ξ, 530, quo se munit vir adversus ventum et frigus.

εὐτρέφω, (Τρέω) bene et accurate educo. οἵ με ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰτρεφον ἠδ' ἀτίταλλον, Ξ, 202, i. e. εὖ ἔτρεφον, coll. 303. ἣ κεῖνον δύστηνον ἐΰτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν, τ, 354.

εὐτρησίτης, ὁ, cognomen Apollinis, vide sub Εὔτρησις in R.

εὐτριαίνης, ου. ὁ. (Τρέω) epitheton Neptuni. idem ac ἀγλαοτριαίνης, q. v. τὸν εὐτρίαιναν, Ol. 1, 117, i. e. Neptunum. cæterum ἡ τρίαινα vocatur et ἡ θρίναξ, ακος, a τρεῖς, et ἡ ἀκὴ, pro τρίναξ. Aristoph. Pax, 566.

εὔτροχος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) bonis rotis instructus, bene currens rotis. est epitheton currus. εὔτροχον ἅρμα, Θ, 438. ἅμαξαν εὔτροχον, Ω, 150, 179, 189, 266, quæ eodem sensu alibi dicitur εὔκυκλος, ζ, 72.

εὔτυκος, ὁ ἡ, εὐτυκῶς, vide sequens.

εὔτυκτος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) pro εὔτευκτος. bene elaboratus et præparatus. εὔτυκτον κυνέην, galeam probe factam et aptam, Γ, 336. Ο, 480. Π, 137. ξ, 276. χ, 123. κλισίην, bene structum tabernaculum, Κ, 566. Ν, 240. etiam, sellam bene factam, δ, 123. εὔτυκτος ἱμάσθλη, bene facta scutica, Θ, 44. Ν, 26. et connotat firmitatem. omisso τ in ultima dicitur ὁ ἡ εὔτυκος, apud Callimachum in Lav. Pal. 3, ἡ θεὸς εὔτυκος ἕρπει, dea bene præparata et ornata progreditur. sic, πῦρ εὔτυκον, ignis paratus, Theocrit. 25, 86. apud Æschyl. Suppl. 981, εὔτυκος ψόγον ἐπιφέρειν ἄλλοις, promtus culpare alios, coll. v. 1001, γλῶσσαν εὔτυκον κακὴν ἐμφέρει τῷ μετοίκῳ, inquilino infert linguam maledicam promte. hinc adv. εὐτυκῶς promte, facile.

εὐτυχέω, (Τέκω) feliciter ago. τετράκις εὐτυχέων, quater felici eventu fruens, Ol. 7, 149. εἴ τις εὐτυχήσαις, dorice pro εὐτυχήσας, si quis felicitate utens, Ist. 3, 1.

εὐτυχία, ας. ἡ. (Τέκω) prospera fortuna. ἔστι δὲ ἐν εὐτυχίᾳ πανδοξίας ἄκρον, in bona fortuna inest summa existimatio, Ne. 1, 13, nam, ut ait Euripides, τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν. κεῖνος κραίνει εὐτυχίαν σοῦ, Ol. 6, 139, ille perficit et efficit felicitatem tuam.

εὐτυχῶς, (Τέκω) adverb. feliciter. Ne. 7, 133, εὐτυχῶς ναίειν, feliciter habitare.

εὔυδρος, ου. ὁ ἡ. (Ὕω) bonam aquam habens, *von gutem wasser, (of good water.)* παρὰ εὔυδρον ἀκτὴν Ἱμέρου, Py. 1, 152, ad ripam fluvii illius. et ὁ Ἱμέρας fluvius Siciliæ est.

εὐφημέω, f. ήσω. (Φάω) bene dico, in sensu sacro; faveo lingua, fausta precor, voveo bene. nam pertinet hoc verbum ad φήμη, in sensu antiquo. contrarium est ἀνευφημέω, κατευφημέω, infausto modo resono, Eur. Or. 1335. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, Ι, 171, ferte igitur manibus aquam (ut lotis manibus precemur) et jubete bene precari, ἐνθέσαι κατὰ εὐχήν: nam φήμη notat et εὐχὴν, votum, faustam apprecationem.

εὐφημία, ας. ἡ. (Φάω) læta acclamatio. ὧν θαλίαις εὐφαμίαις τε μάλιστα χαίρει Ἀπόλλων, Py. 10, 54, quorum Hyperboreorum festis dapibus et lætis vocibus hymnisque maxime delectatur Apollo.

εὔφημος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) laudatorius. bona verba loquens. εὔφημος ἴσθι, bona verba quæso, Eur. Or. 1327. θρῆνον εὔφημον, Ist. 8, 128.

εὔφορος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) latu facilis. εὐφόρων πόνων, laborum latu facilium, ob prævisum bonum exitum, Ne. 10, 45, quæ lectio est proba.

εὐφραδής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) bene intelligens, perspicue sentiens et loquens.

εὐφραδῶς, (Φάω) adverb. scite, intelligenter. μάλα εὐφραδέως πεπνυμένα πάντα ἀγορεύεις, τ, 352, valde diserte prudentia omnia loqueris, *redest sehr schön lauter verständige dinge, (thou speakest with great prudence and discretion.)*

εὐφραίνω, f. ανῶ. (Φέρω) exhilaro, lætum mente facio. ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας καὶ τέκνα, vos vero hic manentes exhilaretis uxores vestras et liberos, ν, 22, inquit valedicens Ulysses ad Phæacenses proceres: et simul inest notio voluptatis conjugalis, ut et alibi. sic Penelope sibi precatur, μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα, υ, 82, ne gaudium præbeam voluntati viri deterioris; μὴ

ἑτέρην μιγείην ἀνδρί, ne exhilarem aliquem horum invisorum mihi procorum συνουσίᾳ ἐμῇ. deinde et generalius, ἐγὼ Τρῶας ἐϋφρανέω, pro εὐφρανῶ, ego exhilarabo eos, inquit Hector, adventu meo incolumi, Η, 297. et 294, ὡς σὺ ἐϋφρήνης Ἀχαιούς, ut tu lætos facias eos adventu tuo. ἐγὼ νοστήσας οὐκ ἔμελλον εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν, ego reditu meo exhilaraturus non eram uxorem meam et filiolum, Ε, 688, inquit Sarpedon graviter vulneratus. καὶ εὔφρηνε ἐπέεσσιν, Ω, 102, et lætam ei mentem facere studebat verbis: quod ludens aliquis veterum in mulierem, gaudentem congressu virorum, sic inflexit, αὐτὴν εὔφρηνε πέεσσιν, a τὸ πέος, penis. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας, Ρ, 28, *seine frau und werthe eltern zu erfreuen, (to delight his dear wife and venerable parents.)* εὐφραίνεσθαι, lætitia frui, β, 311. εὔφρηνας θυμὸν τεὸν, oblectasti animum tuum, Ist. 7, 3. εὐφράνθη, Ol. 9, 94, lætatus est. εὐφρανθεῖσα λέχει τοῦ, Py. 9, 29, oblectata concubitu ejus.

εὐφρονέω, f. ήσω. (Φέρω) bene cogito, benevola sum mente, faveo; recte et prudenter cogito, bene sentio. ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, qui iis dicebat ut benevolus non solum, sed et prudens, Α, 73, de Calchante. et 253, de Nestore. sic de eodem, Β, 78. Η, 326. Ι, 95. ω, 53. de Ulysse, Β, 283. de Polydamante, Σ, 253. de Thoante, Ο, 285. de Halithersa, β, 160. ω, 452. de Mentore, β, 228. de Echeneo, Phæace, η, 158. de Amphinomo, π, 399. et prudentiæ *faventis* notio in his prævalet. sic Tiresias apud Sophoclem ad Creontem: εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω, et apud Eurip. Alc. 208, οὐ πάντες εὐφρονοῦσι κοιράνοις, non omnes servi bene volunt dominis.

εὐφρόνη, ης. ἡ. (Φέρω) nox. Ne. 7, 4, μέλαινα. nam in nocte est consilium, et quietis oblectatio. ab εὖ et φρονεῖν. vid. Hesiodi Ἐργ. 558. est in genere, ἡ εὐφραίνουσα vario modo homines: cum dies habeat labores miseros. *die wolgesinnte, erquickende, (kind, refreshing.)* εὐφρόνη ἐγίνετο, Herodot. VII, 12, fiebat nox.

εὐφρόνως, (Φέρω) hilariter. εἰλαπινάζουσι, convivantur amice et benevole et hilariter, Py. 10, 63.

εὐφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) hilaritas, voluptas mentis, ἡ φιλόφρων ἡδονή. μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, inquit Ulysses ad regiam virginem de parentibus et fratribus ejus, ζ, 156, valde certe illis animus perpetuo lætitiis floret tui causa. ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, quam cum lætitia mentis obtineat et regimen habeat per omnem populum, ι, 6. οὐδέ ποτε ὑμῖν θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, κ, 465, neque umquam vobis cor est in lætitia, *ir seyd nie fröhliches herzens, (ye are never of joyous heart.)* ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, sibi invicem exhibentes risum et lætitiam, υ, 8, de puellis lepidis una euntibus. ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ψ, 52, ut ambo vobis cor vestrum insistere faciatis lætitiæ. poëta ergo hoc nomen ubique pro animo exhilarato ponit, nusquam vero de sapientia. ergo nec η, 74, legi debet ἧσιν ἐϋφροσύνῃσιν, sua sapientia, ut quidam ibi male contendunt legi debere. ὧν εὐφροσύνη τε καὶ δόξα ἐπιφλέγει, quorum lætitia et gloria fulget clare, Py. 11, 69. ἐστὶ πόνων ἄριστος ἰατρὸς, lætitia optimus sanator laborum, Ne. 4, 1. εὐφροσύνης ἀλᾶται, a lætitia procul est, Ol. 1, 94. μέρος, dimidiam partem lætitiæ, Py. 3, 175. πᾶσαν ἐς εὐφροσύνην, ad omnem hilaritatem, Py. 4, 230. πρὸς γλυκεῖαν τρέψαι ἦτορ, Ist. 3, 16. ergo nec Pindarus aliam nisi lætitiæ notionem hujus nominis novit. *guter muth, (cheerfulness.)*

εὔφρων, ονος, ὁ ἡ. (Φέρω) lætum animum vel habens vel faciens. ἐπεί σφισι θυμὸς ἐΰφρων, i. e. ἄλυπος, ἄπονος, *weil sie gutes mutes sind, (because they have joyous minds,)* ρ, 531. δαίνυται εὔφρων, convivio interest hilaris, Ο, 99. οἶνον ἐΰφρονα, vinum exhilarans, Γ, 246. notat et, propitius, favens. εὔφρων ἄρουραν πατρίαν αὐτοῖς κόμισον, Ol. 2, 27, inquit poëta ad Jovem: propitius terram patriam illis cura porro; εὐμενὴς ὤν, καλῶς διανοούμενος. sic, θεὸς εὔφρων εἴη εὐχαῖς, propitius sit precibus, Ol. 4, 21. Κυράνα αὐτὸν δέξεται, Cyrene eum excipiet læta, Py. 9, 130. ὁ δὲ λοιπὸς χρόνος προσέρποι, reliquum tempus adrepat felix, Ne. 7, 99. ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον, Ol. 2, 66, habet lætam sortem, τὸν εὐφραντικόν. γῆν μήλοις, terram pecoribus lætam, Ol. 7, 116, ἡδεῖαν. εὔφρονες ἶλαι, Ne. 5, 70, hilares catervæ. εὔφρονα ἤματα, Py. 4, 348, ubi id adjectivum ad omnes res ibi enumeratas pertinet ἀπὸ κοινοῦ.

εὐφυής, έος. ὁ ἡ. (Φύω) bene formatus crescendo. *wohl gemacht von natur, wolgewachsen, (well shaped by nature, well grown.)* μηροὶ εὐφυέες, Δ, 147, οἱ εὖ πεφυκότες, et probe succulenti. sic, εὐφυέα πτελέην μεγάλην, Φ, 243, ulmum proceram crassam; et id epitheton proprium est καλῷ δένδρῳ, *gerade und hoch gewachsen und völlig, (straight, tall and strong.)* sed apud recentiores hoc nomen de animo ponitur, ut notet τὸν εὖ πεφυκότα εἰς τὸ μαθεῖν, τὸν κατὰ νοῦν δεξιόν. imo et attice vocant τὸν εὐφυῆ, τὸν σκωπτικὸν, *einen feinen spötter, (a satirist.)*

εὔφυλλος, ὁ ἡ. (Φύω) frondosus, pulcris et bonis foliis. ἀπὸ εὐφύλλου Νεμέας, Ist. 6, 89, nam sylva erat vicina: nisi forte potius ad coronam respicitur ex olea, vel deinde ex apio viridi, qua victores ornabantur.

εὔφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) bene loquens et sonans. εὐφώνων Πιερίδων, Ist. 1, 90. εὐφώνοις σὺν θαλίαις, Py. 1, 73, conviviis in dulcisonis, ἡδέσιν, ubi canebantur hymni.

εὔχαλκος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) bene et ex bono ære vel ferro factus. ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, sub galea ex firmo et solido ferro facta, Η, 12. ἀξίνην ἐΰχαλκον, securim ex bono ferro firmiter factam, Ν, 612, qua pugnabat Pisander. μελίην, fraxineum hastile bene præfixum ferro, Υ, 322. κυνέην, galeam, χ, 102. τριπόδων εὐχάλκων ἠὲ λεβήτων, ο, 84, tripodum ex bono ære bene factorum.

εὔχειρ, ειρος. ὁ ἡ. (Χάω) promtus et strenuus manu; potestate sua bene utens. ἄνδρα εὔχειρα, Ol. 9, 165.

εὐχετάομαι, (Χάω) precor, voveo, votum nuncupo; profiteor, glorior, dico de me. idem ac εὔχομαι, q. v. ex eoque per paragogen factum. si tamen malis aliam deductionem, possis dicere, esse ab ὁ εὐχέτης, ου, precator, prædicator, qui est ab εὐχέω, f. έσω, verbo inusitato. τίνες εἶναι εὐχετόωνται, pro εὐχετῶνται, quinam se esse dicunt, α, 172. δ, 139. μ, 98. τίνες εἶναι εὐχετόωντο, quinam esse se dicebant, ξ, 189. π, 58, 223. sed, πᾶσι θεοῖσι, χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλα εὐχετόωντο ἕκαστος, Θ, 347, quod opponitur τῷ, σιγῇ εὔχεσθαι. sic et Ο, 369. μ, 356. babet hoc verbum etiam notionem agendi gratias lætas: πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν, Λ, 760, i. e. εὐφήμως εἶχον καὶ εὐχαρίστως, *sie lobeten dankbarlich unter den göttern den Jupiter, unter den menschen den Nestor, (they praised with gratitude Jupiter among the gods, and Nestor among men.)* quemque pro portione sua. sic Χ, 394, ᾧ (Ἕκτορι) Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο, et inest simul notio fiduciæ repositæ in eo: gratias agebant ei, eumque vocabant in auxilium, cum gloriatione certissimi eventus. σοὶ κἀκεῖθι, θεῷ ὥς, εὐχετοῴμην, θ, 467, tibi etiam ibi, ut numini alicui, gratias acturus essem, pro εὐχεταοίμην. sic et ο, 181. sed, μή τις εὐχετόῳτο ἐπέεσσιν, ne quis lætus glorietur verbis, Μ, 391, pro εὐχετάοιτο, κατακαυχῷτο. Διῒ εὐχετάασθαι, Jovi vota facere et preces offerre, Ζ, 268, coll. 259. sed Ρ, 19, οὐ μὲν καλὸν, ὑπέρβιον εὐχετάασθαι, non quidem pulcrum est, impotenter gloriari et prædicare de se. sic Υ, 348, αὔτως, gloriari inaniter. οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, χ, 412, ubi ad ὁσίη subintelligenda est εὐχή, gratulatio: non deo placet gloriatio, quando gratulamur ob homines occisos. quid ergo censeret Ulysses vel Homerus, si ex *injusto* bello partas victorias celebrari audiret, per "Te Deum laudamus?" cæterum ἡ εὐχή, precatio ad Deum, est τὸ τῆς ἀμηχανίας φάρμακον.

εὐχή, ῆς. ἡ. (Χάω) preces, precatio; *gebet, (prayer.)* est, sicut verbum εὔχομαι, ab εὖ ἔχεσθαι, bene adhærere alicui, *sich gut anhalten, (to adhere faithfully to.)* quasi εὐεχή: nam bene ad numen confugitur. sic et Germani suum *anhalten* ponunt pro, precari: imo simpliciter ab ἔχειν vel ἔχεσθαι potest deduci, interserto æolice υ. cæterum precans τοῦ εὖ i. e. τοῦ ἀρίστου, ἔχεται, *hält sich an das beste, (lays hold of, supplicating the best.)* cum deum complectitur et tenet. omnes εὐχαὶ δίκαιαι τελεσφοροῦνται apud poëtam: et exemplis docet, precandum esse semper et in omni re, nec preces justas unquam esse irritas. esse igitur deum, rectoremque universi, simul docet, παρ' ᾧ ἐνεργὴς ἡ εὐχή. exempla εὐχῆς sunt, Β, 412, ubi σχῆμα εὐχῆς est Ἀττικὸν, κατ' ἔλλειψιν τοῦ, δὸς ἢ ποίησον, sed Γ 522, δὸς est additum. Attici enim optant elliptice per infinitivum. sic Darius, conjecto in aërem telo, apud Herodotum, injuste ideoque nullo cum effectu, precabatur: ὦ Ζεῦ, γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. et 275, supinis versus cœlum sublatis manibus precabantur, quasi provocantes τὴν ἀντοχὴν cœlestem, Η, 177, 200. Θ, 236. lavabant precaturi manus ante, ut puras sursum tollerent, Ι, 171. Ο, 370. porro ritus precandi sunt, Π, 220—254. 513, seqq. Ρ, 645, seqq. Ω, 306, seqq. Ζ, 86, seqq. inefficacium precum exemplum est Ζ, 304—312. per auditas preces simul indicat poëta, nullum esse fatum absolutum in rebus humanis, sed respectivum. εὐχῇσι, precibus, κ, 526, ἐπὶ εὐχᾷ, dorice, Py. 9, 156, ex voto eorum, ob victoriam optatam. θεὸς εὔφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς, Ol. 4, 22, reliquis votis. νῦν σέ, νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις λίσσομαι, Ist. 6, 64, nunc te per sacras preces supplex oro, O Jupiter, coll. 62. ergo dicitur, εὔχομαι θεῷ, comprecor deum: εὔχομαι ἀνθρώπῳ, vota facio pro homine aliquo. κατεύχομαι est καταρῶ.

εὔχομαι, f. εὔξομαι (Χάω) precor, *ich bete, (I pray:)* voveo, votum nuncupo, *ich gelobe, (I vow:)* profiteor, glorior, *ich rühme mich, gebe von mir vor, (I boast, assert of myself,)* dico de me. est ab εὐέχειν, bene habere, bene adhærere, *sich wohl woran halten, (to adhere steadfastly to something;)* εὖ ἔχεσθαι. εὐχόμεθα ἡμεῖς, μέγα ἀμείνονες εἶναι πατέρων, Δ, 405, *wir behaupten von uns, und sagen mit recht, (we justly boast of being,)* αὐχοῦμεν. εὔχομαι, ἐλπόμενος Διΐ, ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας, confido, spe in deo posita, me expulsurum hinc canes istos, Θ, 526, profiteor me id facturum. ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθα εἶναι, Ζ, 231, hospites jam inde a patribus profitemur nos esse. et 210, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, hujus sane familiæ et sanguinis profiteor esse me. ὅς αὐτῇ πόσις εὔχομαι εἶναι, qui ei maritus esse gloriari possum, *der ich die ehre und das glück*

habe ihr gemahl zu seyn, (who have the honour and happiness to be her husband,) Θ, 190. ὃς σεῖο γεραίτερος εἶναι, qui dicere de me possum et qui in hoc præsto, quod senior sim te, Ι, 60. et 161, ὅσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι, quanto natu major esse gloriari possum. ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ (apud exercitum) εὐχόμεθα εἶναι, Ο, 296. conf. Υ, 209, 241. Φ, 187, 411. Ψ, 669. Β, 82, ubi maxime apparet, hoc εὔχεσθαι, i. e. καυχᾶσθαι, jure et merito fieri, et ex vero. Α, 91. Ε, 173. Ν, 54, gloriari vere jam potest. Ξ, 113. et 366, φησὶ καὶ εὔχεται, quod utrumque idem fere. et 484. Υ, 102. sed, τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλα εὔχετο χεῖρας ἀνασχὼν, tunc inter eos Agamemnon valde precabatur manibus ad cœlum sublatis, Γ, 274, ἐν αὐτοῖς: et μεγάλα adverbialiter est, intento studio et clara voce. sic, Χρύσης, Α, 450. et Νέστωρ, Ο, 371, 374, 377. Π, 231 — 259. Τ, 252 — 270. Ψ, 769 — 771. Ω, 306 — 314, quibus locis simul varii ritus comprecandi deos: et apud poëtam nullæ justæ preces sunt irritæ. εὔχετο Ἀπόλλωνι, votum faciebat ei, Δ, 119, 121. εὔχοντο θεοῖς, Γ, 296, precabantur ad deos. Ζ, 304 — 311, εὐχομένη. et 312. ἐπεὶ εὔξαντο, Β, 421. Α, 658. εὐξάμενος Διῒ, Π, 253. Ρ, 499, *da er sich mit gebet an den gewendet, (having prayed to him.)* εὐξαμένου ἤκουσε, Α, 381, 453, 457, 43. Ε, 121. Ι, 505. Π, 236, 249, 513, 527, 531. εὔχεο χεῖρας ἀνασχὼν, precabaris, sublatis manibus, Σ, 75. et in imperativo, εὔχεο θεοῖς, comprecare deos, Υ, 104. Ἀπόλλωνι, vove ei, Δ, 101. precare, Ω, 287, 290. εὔχεσθε Διῒ, precamini ad Jovem, Η, 194 — 206, ubi sic hortatur Ajax, μονομαχήσων cum Hectore, fateturque, duo ad pugnandum necessaria adesse sibi, βίαν, i. e. ῥωμαλεότητα, et ἐπιστήμην τῶν πολεμικῶν: hinc sperat, se posse vincere adversarium, ἐὰν θεὸς μὴ ἐναντιωθείη: propterea jubet suos εὔξασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ut et divinum habeat favorem. sic Hector suos jubet εὔχεσθαι θεοῖς, Ζ, 240. ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι, cui soles vota facere et precari, Λ, 364. Υ, 451. ὤφελεν ἀθανάτοις εὔχεσθαι, Ψ, 546, 547, debuisset precari ad deos: et vides, neglectus numinis et precum adducit infortunium. Eumelus est strenuus, et ob id miseratione dignus; sed quod neglexit preces, ideo miseratione est indignus. ᾧτε εὐχόμενος σὺ, ad quem precans tu, Α, 87. εὐχόμενοι Διῒ, Λ, 735. εὐχόμενος, precans, orans, Β, 401. Ι, 183. Κ, 295. Ζ, 304. Η, 298, αἵτε μοι εὐχόμεναι, quæ pro me supplicantes; ubi est dativus commodi. Ψ, 771. Ω, 314. σοὶ γὰρ ἔγωγε εὔχομαι ὥστε θεῷ, comprecor enim et oro ego te velut numen, ν, 231. εὔχεται Διῒ, vota facit Jovi, ο, 352. ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι, ἣ θέμις ἐστὶ, γ, 45, coll. 43, 48. εὔχεο Ἀθήνῃ, δ, 752. ι, 412. vove, ρ, 50, 59. χεῖρας νιψάμενος (ἐκ) ἁλὸς, εὔχετο Ἀθήνῃ, β, 261 — 276. Ποσειδάωνι, γ, 54 — 56 — 62. 445 — 447. ι, 527 — 536. ο, 222, 258. υ, 97 — 102. εὔχοντο, ν, 185. εὐχόμενος, precans, γ, 385, 394. ζ, 328. εὔξατο ὃν κατὰ θυμὸν, ε, 444, precatus est in corde suo, coll. 450. μέγα εὔξατο χεῖρας ἀνασχὼν, ρ, 239. ἐπεὶ εὔξαντο, μ, 359, coll. 356. ὄφρα εὐξαίμην θεοῖς, μ, 334. εὐξάμενος, precatus, η, 330. ω, 517, 520, quæ loca digna sunt lectu. εὐξάμενοι Διῒ, ν, 51. εὐξαμένου, φ, 210. εὐξαμένη, ζ, 280. sed in altera illa notione, ὁ μὲν εὔχετο πάντα ἀποδοῦναι, ille quidem profitebatur de se et confirmabat, se persolvisse jam omnia, Σ, 499, in judicio. οὔτις εὔξατο, nemo dicebat de se glorians, Θ, 254, οὔτις ἐκαυχήσατο. αὐτοῖς ἄχος ἐγένετο εὐξαμένου, sc. αὐτοῦ ἕνεκα, illis dolor oboriebatur gloriante et prædicante eo, Ν, 417. Ξ, 458, 486. εὔχεαι αὔτως, gloriose clamas frustra, Λ, 388. Ν, 447. sic, εὔχεο, gloriabaris, Γ, 430. Δ, 264, profitebaris, confirmabas. et in imperativo, νῦν μεγάλα εὔχεο, nunc magnopere gloriare, Π, 844. et infin. pro imperativo, eodem sensu, εὔχεσθαι, Φ, 501. εὐχόμενος, glorians, Β, 597. Ε, 106. Κ, 461. Λ, 379. Ν, 619. Ξ, 500. Ρ, 537. Υ, 424. Φ, 476. Θ, 198. Τ, 100. Φ, 183, καυχώμενος. ἤκουσά σου εὐχομένης, Α, 397, audivi te narrantem et profitentem. sic, εὔχομαι, profiteor, prædico, narro, α, 180, 187. γ, 362. ε, 211, 450. ξ, 199, sc. εἶναί μοι. et 204. ο, 424. ω, 114. εὔχεαι, profiteris, χ, 321. εὔχεται, dicit, α, 406, 418 ι, 519, 529. υ, 192. π, 62, 67. ρ, 373. φ, 335. εὐχόμεθα, profitemur, ι, 263. ο, 196. εὔχετο, dicebat, λ, 260. ω, 268. εὐξάμενος, gloriabundus, ξ, 463. εὔχομαι, precor, Ol. 3, 3. 8, 113. 14, 6. Py. 5, 166. 8, 96. opto, cupio, Ne. 9, 128. ποίαν γαῖαν εὔχεαι πατρίδα εἶναι; Py. 4, 173, quam terram dicis patriam tibi esse? εὔχεται, optat, Py. 4, 521. Ist. 6, 20. εὔχονται, optant, Ne. 8, 63. τὸ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται, Ol. 7, 41, paternum genus a Jove dicunt et gloriantur se habere, καυχῶνται. οὔτε ἀκοῦσαι οὔτε ἰδεῖν εὔχοντο, confirmabant nec audisse nec vidisse, Ol. 6, 88, διεβεβαιοῦντο, εἶπον. παρθενικαὶ πόσιν εὔχοντο, virgines optabant te sibi maritum, Py. 9, 176, sc. εἶναί σε ἑαυταῖς. κοινὸν εὔξασθαι ἔπος, Py. 3, 3, publicum optare verbum. Vide sub Ζεὺς in R. prope finem.

εὔχορδος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) bene instructus chordis musicis. εὔχορδον λύραν, *die wolbezogene laute, (a well-strung lyre,)* Ne. 10, 39.

εὖχος, εος. τό. (Χάω) votum, *der wunsch, (a wish;)* res voto petita. gloria, decus, *ehre, ruhm, vortheil, vorzug, (honour, fame, distinction.)* ἐμοὶ μέγα εὖχος ἔδωκας, mihi das magnam gloriationem, et rem votis expetitam, *etwas das ich gerne habe und mich damit rühme, (something that I much wished for, and am very proud of,)* Ε, 285, 654. εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, sin ego eum interfecero, dederitque mihi votum id gloriosum Apollo, Η, 81. et 154, ἔδωκέν μοι Ἀθήνη. et 203, δὸς νίκην Αἴαντι, καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι, ὦ Ζεῦ. sic, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, Δ, 290. et 188, ἐμοὶ μέγα ἔδωκε Ζεύς. et 445, σὲ δώσειν μοι. ergo et Jupiter dat εὖχος, et is qui vincitur. ὄφρα εἴδωμεν, ἤ τινι εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν, Ν, 327. Τεῦκρον εὖχος ἀπηύρα Ζεὺς, Ο, 462. αἶψά κε ἐμοὶ δώῃς, Π, 625. et 725, δώῃ δέ σοι Ἀπόλλων. δίδομεν δέ σοι ἀρέσθαι, Φ, 297. et 473, μέλεον δέ οἱ ἔδωκας, gratis ei gloriam de te concedis? εἴδωμεν, ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος ὀρέξῃ, Χ, 130. ergo in Iliade ponitur, si alter alterum vincit. et de Ulysse, Cyclopem ulturo, ι, 317, εἴπως τισαίμην, δώῃ δέ μοι Ἀθήνη. sed de tensione arcus, εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων, φ, 338. et de Ulysse, jaculaturo contra procos, χ, 7, εἴσομαι εἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων. ἀγώνιον εὖχος, gloriationem ex certamine, Ol. 10, 75. ἑλὼν, decus et gloriam nactus, Py. 5, 26. τοῦτο γαρύων, Ne. 6, 101, decus hoc celebrans.

εὐχροής, ἐος. ὁ ἡ. (Χράω) bono colore superficiei præditus, bene coloratus. τάμνων δέρμα βόειον εὐχροὲς, ξ, 24, scindens corium bubulum bono colore; et notatur color naturalis, qui ὑγίειαν ζώου δηλοῖ cujus fuerat corium; simulque τὸ πυκνὸν, καὶ οὕτως εὔχρηστον εἰς πέδιλα. nam Eumæus scindebat id corium, confecturus sibi inde calceamenta et caligas. videtur et fuisse ἀδέψητον τὸ δέρμα καὶ τρίχας ἔχον δι' ὧν ἦν εὐχροές. est ergo ab ἡ χρόα, color, it. cutis. possit simpliciter notare, *eine gute dichte haut, (a good thick hide,)* quasi per appositionem ad δέρμα, *ein gegerbetes fell von gutem leder, (a tanned hide of good leather.)*

εὐχωλὴ, ῆς. ἡ. (Χάω) votum, *ein gelübde, (a vow.)* gloriatio, καύχημα, *ein ruhm, (a boast.)* εἴ γ' ὅγε (Ἀπόλλων) εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, an ille ob votum non solutum aut factum indignatur, Α, 65, 93. καταλίποιεν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶν εὐχωλὴν, Ἑλένην, relinquant iis id quod habere volunt et de quo glorientur, Helenam, Β, 160. sic, καταλίποιμεν, Δ, 173. sed 450, ἔνθάδε ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, sc. οἰμωγὴ ὀλλυμένων, gemitus eorum qui peribant, et εὐχωλὴ ὀλλύντων, gloriatio et jubilum eorum qui interficiebant alios. sic Θ, 64. et 229, πῆ ἔβαν εὐχωλαὶ, quo abierunt gloriationes. εὐχωλαῖς ἀγαναῖς placantur dii, Ι, 495, votis jucundis. ὅς μοι εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, qui mihi votum eras in urbe, Χ, 433, inquit mater de Hectore: pro quo vota quotidie faciebam, et de quo gloriabar quotidie; coll. 434, 435. eras mihi votum meum et gloria mea: quæ est magna laus. εὐχωλαῖς ἀγαναῖς χαίρετε, ν, 357, nunc salutatæ estote mihi precibus vobis gratis. hinc sunt οἱ Εὐχωλιμαῖοι apud Athenæum, quos Galatæ dicebant Σιλοδούρους, τοὺς τῷ σφῶν βασιλεῖ συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας, Cæsar B. G. 3, 22, καὶ αὐτὸ τοῦτο εὐχομένους. tales fuere etiam regibus Persarum, qui moriente rege commoriebantur, vivi autem cum vivo bonis rebus fruebantur; de quibus Herodotus.

εὕω, f. εὕσω. (Ἄω) amburo, aduro, ustulo. *ich senge am feuer, (I singe at the fire.)* ionice scribitur et εὔω. σύες εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, Ι, 464. Ψ, 33, ubi διὰ φλογὸς pertinet ad utrumque, et est antecedens pro consequente, ὠπτῶντο πυρὶ, assabantur. simul est inverse dictum, pro τανυόμενοι εὕοντο, τεινόμενοι ἐφλέγοντο, *sie wurden ausgestrecket und gesenget, (they were stretched out and singed.)* σιάλους εὕοντες, β, 300, porcos saginatos glabrantes, ustulando setas eorum ad ignem. χοίρους ἱέρευσε, εὗσέ τε, μίστυλλέν τε, ξ, 75, ubi est pulcra ἐπαναστροφὴ, ut in: Σαμία μία ναῦς. et 426, τοὶ δὲ ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν. nam hic erat mos ἀρχαῖος, οὔπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, *ohe man gefunden, dass das geschlachtete schwein könne mit siedendem wasser abgebrühet werden, (before it was discovered that the bristles of a hog could be removed by boiling water.)* hinc est ἡ εὕστρα, ἡ τῶν συῶν φλογίστρα, ἐργαστήριον ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕονται: et erat βόθρος, ἐν ᾧ περιέφλεγον τὰς τῶν ὑῶν τρίχας. ἡ εὕστρα dicitur et ὁ περικεκαυμένος στάχυς, *eine sange, (parched grain.)* nam εὕειν in genere est, *rösten, (to roast.)* Comicus ponit hanc vocem εὕστρα καὶ ἐπὶ γυναικείου μορίου, ad similitudinem fossæ illius, in qua ignis ad ustulandum porcum erat. ἠφευμένος (ubi præpositio ἀπὸ est aucta, ab ἀφεύειν, *absengen, versengen,) (to singe off)* *ein versengeter, (one that has been singed.)* inde est et σταθεύειν, i. e. χλιαίνειν, leniter igne admoto calefacere vel torrere: et ὁ ἐσταθευμένος est ὁ σταθευτὸς ἡλίου φλογὶ, *der von der sonne heiss gemachet ist: gesönnet, (scorched by the heat of the sun; sunburnt.)* et quia sues amburebantur ad ignem, in scrobe factum; hinc Hesiodus facete de muliere sumtuosa dicit, quod εὕει ἄνδρα καὶ ἄτερ δαλοῦ, *sie senget ihm ohne feuerbrände die haare ab,* i. e. *sie machet ihn kahl und arm, wenn er auch gleich von starkem vermögen ist, (she singes off his hair without fire,* i. e. *she reduces him to poverty, notwithstanding his large property,)* ἴφθιμον ὄντα.

εὐώδης, εος. ὁ ἡ. (Ὄζω) bene olens, odoribus suavibus repletus. ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι, Γ, 382, in conclavi bene olenti ex incensis odoribus; ut ergo per posterius epitheton explicetur prius; *in dem woldurchräucherten zimmer, (in the apartment well fumigated with incense.)* antiqui enim amabant odores suaves. εὐῶδες ἔλαιον, β, 339. εὐώδης κυπάρισσος, ε, 64. εὐῶδες ἄνθος, flos suaviter olens, Ne. 11, 52. εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, Ol. 7, 59, ex sacrario odoribus repleto, τοῦ τεθυμιαμένου.

εὐώλενος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) pulcris brachiis et

lacertis præditus. εὐώλενον Κυρήνην, Nympham illam, Py. 9, 31.

εὐώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) boni nominis et bonæ famæ. ἐμῇ πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρῃ, meæ gubernatorem illustri patriæ, Ne. 7, 125. et 70, εὐώνυμον ἐς δίκην τρία ἔπεα διαρκέσει, ad causam bonam tria (scilicet secutura illa pauca, versu 72) verba sufficere poterunt. εὐώνυμον χάριν, gratiam et donum, ex celebri nomine, Py. 11, 89. εὐώνυμον πάτραν, Ne. 11, 25, claram patriam. εὐωνύμων πατέρων, Ol. 2, 13, i. e. ἐνδόξων προγόνων, nam descendebat a Cadmo. Ἀθηνᾶν, Ne. 4, 30, celebrium Athenarum, ὀνομαστῶν, εὐδόξων. ποδῶν εὐωνύμων ἕκητι, Ne. 8, 81, propter pedes (i. e. victorias cursu adeptas) claros.

εὐῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) formosa, pulcro vultu et pulcris oculis prædita. ἴδοι τε εὐώπιδα κούρην, ζ, 113, coll. 112. et sermo est de Nausicaa, filia adolescentula regis Phæacum. εὐώπιδος σελήνης, Ol. 10, 90. ὁ εὐὼψ, ῶπος, non absolute semper est ὁ καλὸς τὸν ὦπα, sed sufficit si talis videtur in oculis amantis. Vide sub ἀριστερός.

εὐωχεῖν, vide sub Ἔχω, ad finem.

εὐὼψ, ὁ, vide sub εὐῶπις.

ἐφάλλομαι, (Ἄλλω) irruo, insilio. *falle an, falle drauf los, (I fall upon, attack.)* cum dativo. ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ, pro ἐφήλατο, N, 611. et 643, ἔνθα οἱ (αὐτῷ) υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος, filius Pylæmenis ibi irruit in eum. ὡς ἐπὶ Κεβριόνῃ Πατρόκλεις ἆλσο, sicut tu O Patrocle irruisti in Kebrionem, Π, 754, pro ἐφήλασο, coll. 751. Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο, Φ, 140. Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος, pro ἐφαλλόμενος, H, 260. ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρὶ, Λ, 421. et 489, Τρώεσσιν ἐπάλμενος. M, 404. N, 362, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε (ἐνῶρσε) irruens in Trojanos, injecit fugam. et 529, et 531, ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὥς. ἀλλὰ πολὺ πρώτιστος ἐπάλμενος ἔγχει, irruens hastâ, ξ, 220. αἰγυπιοὶ (vultures) ὄρνιθας ὀλέκουσιν (perdunt, interficiunt) ἐπάλμενοι, χ, 305, coll. 303. cum genitivo occurrit, H, 15, ἵππων ἐπιάλμενον, insilientem in suum currum. nimirum ibi hostilis notio non est, quæ cum dativo indicatur. κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος, *er fiel ihm um den hals, er umarmete ihn herzlich, und küssete ihn, (he fell upon his neck, embraced him cordially, and kissed him,)* ω, 319. εἰς Αἰθίοπας ἐπᾶλτο, in Æthiopas irruit, Ne. 6, 85. legitur et ἔπαλτο, eadem ratione, pro ἐφήλλετο, in imperf.

ἔφαλος, ὁ ἡ. (Ἅλλω) ad mare, *am meer, (near the sea.)* potest et signare locum, cui subsunt salinæ. Κήρινθόν τ' ἔφαλον, B, 538. et 584, Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον, maritimam urbem.

ἐφανδάνω et **ἐπιανδάνω**, (Ἥδω) placeo, delecto. θεοῖς ἐφήνδανε, H, 45. et 407, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως, mihi placet sic; quod regaliter dictum. nam rex potest sententias aliorum vel ἐπιψηφίσασθαι vel repudiare. ἐπιήνδανε μῦθος, ν, 16. π, 406. σ, 50, 289. υ, 247. φ, 143, 269, αὐτοῖς. placebat iis una, et accedebant lubentes ei dicto.

ἐφαπτὶς, ἡ, vide sub χλαῖνα ad initium, et πόρπη.

ἐφάπτω, f. άψω. (Ἅπω) adjungo, adnecto. *füge dran, mache haften, hefte an, (I join, attach to, connect with.)* ἐφάπτομαι, injungor, *hafte drauf, (I fasten to.)* Τρώεσσι δὲ κήδεα ἐφῆπται, B, 15, 32, 69, Trojanis ærumnæ injunctæ sunt, *ihnen ist kummer und noth aufgeheftet und auferleget, (calamity and distress have befallen them,)* ἐπίκειται, ἐπικρέμαται. est 3. sing. præter. pass. sic Z, 241, πολλοῖσι δὲ κήδεα ἐφῆπτο, *vielen war noth auferleget zu tragen, die sie bald fühler solten, obgleich itzo noch nicht, (many were destined to suffer affliction, which was soon to come upon them, though they did not yet feel it,)* διὰ τὴν τῶν οἰκείων ἀπώλειαν. et hæc verba sunt poëtæ, non vero Hectoris: πολλῶν ἥπτετο ἡ βλάβη καὶ ἤδη αὐταῖς ἐπέκειτο, (est 3. sing. plusquamp. pass.) sic H, 402, ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται, illis interitus fines impositi sunt, i. e. τέλειος ὄλεθρος ἐπῆλθεν, extremum exitium injunctum est. *die stricke des verderbens haben sie schon am halse, (the cord of destruction is already about their necks.)* eadem verba sunt, M, 79. πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπτο, χ, 33. et 41, ἐφῆπται, i. e. ἐξήρτηται. ἐξ ἧς (Ἥρης) ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, Φ, 513, imposita est contentio, ἐπήρτηται. ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι (fut. 1. med.) ἠπείρου, ε, 348, cum tanges terram manibus, ἐπὶ χέρσου ἴσῃ, *am festen lande seyn wirst im schwimmen, (when thou shalt reach land by swimming.)* αἰὼν, πότμον ἐφάψας, Ol. 9, 91, ævum, mortem attingere faciens, ἐπαγαγών. ἐφαπτοίμην ζωῆς κελεύθοις ἁπλόαις, Ne. 8, 61, utinam attingam vias simplices et rectas vitæ; ut dativus regatur a verbo, non genitivus. sic, Ol. 1, 137, οὐκ ἀκράντοις ἐφάψατο ἔπεσιν, non irrita verba tractavit, conf. ἄκραντος. ἐφαπτομένη ὀχέων, Py. 9, 18, i. e. κοῦφα. ἐφάψατο μαντευμάτων, Py. 8, 86, vaticinia attigit et exercuit, *hat geweissaget, (has predicted, prophesied.)* ἐφάψῃ λόγων, Ol. 9, 19, attingas sermones. ἐφάψασθαι σκοπιῆς ἄλλης ποδοῖν, Ne. 9, 113, attingere pedibus aliam speculam.

ἐφαρμόζω, (Ῥέω) apte adjungo. et intransitive, apte congruo. idem ac ἁρμόζω. q. v. εἰ οἷ ἐφαρμόσσειε, an ipsi convenirent ista arma, ob metrum duplicato Sigma, T, 385, *ob sie ihm gerecht wären, (whether they suited him.)*

ἔφεδρος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) qui adsidet. τραχὺς ἔφεδρος, Ne. 4, 156, durus adsessor et observator. et ἐπὶ notat, contra, adversus.

ἐφέζω, f. έσω. (Ἕω) insidere facio, impono. ἐπὶ θρόνου εἷσε, pro ἐφεῖσε, η, 169, jussit eum considere in sella. ὅς με ἐπὶ βουσὶν εἷσε, qui me bubus præposuit et præfecit, υ, 209, s. τοὺς ἐκέλευσά με Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, pro ἐφέσαι, ν, 274, i. e. καθίσαι, ἱδρύσαι, *mich nach Pylus ans land zu setzen, (to land at Pylos;)* infin. aor. 1. a. sed ο, 277, ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, pro ἔφεσαι, est imperat. aor. 1. m. me impone navi, i. e. ἐπιβίβασον, κάθισόν με ἐπὶ νηός. sic, μὲ ἐπὶ νηὸς εἵσσατο, pro ἐφέσατο, imposuit me navi, ξ, 295, aut cum augmento ordinario ἐφείσατο, pro quo h. l. est duplex ε. ἐμὲ γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος, me imponens genibus suis, π, 443, pro ἐφεσάμενος, *da er mich auf seinen schooss gesetzet, (setting me upon his knees.)* et re vera ἡ βρεφοκομία *(das kinderwarten,) (the nursing of children)* καὶ παιδοτροφία multum obligat sanos ad φιλοστοργίαν. id docet Eurymachus. αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ, E, 460. πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, Φ, 506. *sezte sich, (sat down.)* ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο, ibi et ipse adsidebat, ρ, 334. ἐπ' οὐδοῦ ἑζόμεθα, pro ἐφεζόμεθα, κ, 62, s. δίφρῳ ἐφέζεσθαι, δ, 717, in sella sedere. et 509, τῷ ῥ' Αἴας ἐφεζόμενος, in hoc sedens ille. ὀρνὶς ἱστῷ ἐφεζομένη, Ψ, 878. ἐφεζόμενοι τῆς ἕδρας, Ne. 4, 109.

ἐφελκὶς, ἡ, vide sub ἐφόλκαιον.

ἐφέλκω, (Ἕλω) attraho. ἐφέλκετο ἔγχος, trahebat secum hastam, vulneratæ manui infixam, N, 597. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, ipsum ferrum attrahit ad se virum, π, 294. τ, 13. i. e. πρόχειρος εἰς μάχην ἀνὴρ, παρακειμένου σιδήρου: et, ὥσπερ ἡ μαγνῆτις τὸν σίδηρον, οὕτως αὐτὸς τὸν θυμούμενον, iratum. *passive* positum est Ψ, 696, ἦγον αὐτὸν ἐφελκομένοις πόδεσσιν, ducebant eum, pedibus pone tractis præ infirmitate, *da die füsse des unter den armen geführten mannes nur nachschleppeten, nicht aber traten, (as he was led along, he dragged his legs after him from inability to walk.)* sæpe ἐπὶ avellitur, e. c. Λ, 239, ἕλκ' ἐπὶ οἱ, pro ἐφεῖλκεν αὐτῷ, attrahebat ad se: et in avulsione deberet esse, ἐφ' ἑαυτὸν, si ἐπὶ ut sola præpositio spectetur; sed dativus est ex avulsione ortus.

ἐφέξω, fut. verbi ἐπέχω, q. v.

ἐφέπω et **ἐπιέπω**, (Ἕπω) insequor, insector et plerumque hostilem habet notionem. nam ἕπειν, quod sæpe est ἀκολουθεῖν ἁπλῶς, Ionibus est κακοῦν, περιελαύνειν, vexare. ὣς τοὺς Ἀτρείδης ἔφεπε, ἀποκτείνων, Λ, 177, premebat et persequebatur infenso animo: pro ἐφεῖπε. et 496, ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε Αἴας, sic hostiliter percursabat campum. ἔφεπε ἔγχεϊ, O, 742, *war mit dem spiesse darhinter her und drauf los, (pursued closely with his spear.)* nam ἐπὶ est, contra, adversus. sic et Φ, 542. Ἕκτορα δὲ κλονέων ἔφεπε Ἀχιλλεὺς, X, 188, Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους, in Patroclum incita equos, Π, 724, coll. 732, ἔπεχε: nam utrumque h. l. est idem, ἐλαύνειν κατά τινος. οὐδέ κε Ἄρης τόσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, Υ, 359, nec vel Mars possit obire et contra ire contra aciem tantæ pugnæ. et 357, τόσους ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι, ubi prius explicatur per posterius. et 494, κτεινομένους ἐφέπων, contra iens in cædendos, διώκων, sectans. ἵπποι, οὓς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, Ω, 326, quos senex urgens scutica hortabatur ad eundum celeriter per urbem. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις, tu hic fatum obibis, Φ, 588, ἀκολουθήσεις, διώξεις, *wirst den tod hier erjagen, (wilt here meet thy fate,)* καταλήψῃ. αὐτοῦ (ibi) πότμον ἐφέψειν ἔμελλεν, consecuturus erat, ω, 470. ἐπὶ δ' ἕψονται θεοὶ ἄλλοι, sequentur nos nostramque voluntatem, Δ, 63. ἔεδνα, ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, pro ἐφέπεσθαι, β, 197, dona sponsalia, quæ solent filiam consequi. sic et α, 278. κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, ι, 121, juga montium lustrantes, venatores. ἄγρην ἐφέπεσκον, μ, 330, ionice pro ἐφεῖπον, venationem obibant, θῆραν ἐνήργουν. ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν, pro ἐφέποιεν, ξ, 195, cæteri opus suum obirent, ἐνεργοῖεν. alii ibi legunt, ἐπὶ ἔργα τράποιντο, conf. χρόνος. cæterum ἔργον in genere est, opus, *arbeit, (work.)* ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς, N, 543, pro ἐφείφθη, aor. 1. passivæ formæ, i. e. ἠκολούθησε, secuta est una et insuper, una decidit. Sic et Ξ, 419. est ergo deponentialiter positum, et dictum quasi de ἐμψύχοις. sic a περιέπω est περιέφθησαν apud Herodotum. cæterum ionice et cum spiritu leni potest scribi ἐάφθη. ἐφέπεις τοῦτο ὄρος, obis, inhabitas, curas, Py. 1, 57, nam cultus ibi Jupiter in primis. αἰών τ' ἔφεπε μόρσιμος, Ol. 2, 19, i. e. ἐπηκολούθησε, sequebatur vitæ tempus a bonis fatis constitutum. ἔφεπεν ἔγχος, sc. ὁ Μέμνων, Py. 6, 34, administravit hastam, i. e. immisit. ἐφέπων δίκην τοῦ, Py. 1, 97, sequens morem ejus, τὸν αὐτοῦ τρόπον μετερχόμενος. ἐφέπων συμποσίας, Py. 4, 524, exercens compotationes.

ἐφερπύζω, vide sub ἑρπύζω.

ἐφέρπω, (Ἕρα) adrepo, advenio. μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων, ne frangat tempus accedens felicitatem, Ol. 6, 164.

ἔφεσις, ἡ, vide sub ἐφίημι, ad finem.

ἐφέσπομαι, (Ἕπω) adplico me, accedo, adjungo me. ἐπὶ δ' ἕσπονται θεοὶ ἄλλοι, et si suffragantur et accedunt voluntati ejus reliqui dii, μ, 349, pro ἐφέσπονται.

ἐφέστιοι, οἱ, vide sub Ἐσχάρα.

ἐφέστιος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) foci præses. it. apud focum suum præsens. it. focum et larem

domesticum habens. it. de foco una vivens. ἀπολέσθαι ἐφέστιος, perire apud focum meum, i. e. domi meæ, γ, 234, et sententia ibi est: malim tamen meliori ratione redire domum, quam perire ibi sicut Agamemnon. ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων οἶον, η, 248, sed me infelicem solum deduxit deus ad focum ejus Nymphæ, i. e. ad domum et cibos ejus. ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, venit quidem vivus domum, ψ, 55. ἐφέστιοι ὅσοι εἰσὶν, quotquot larem habent in urbe illa, B, 125, οἱ κατὰ πόλιν οἰκοῦντες καὶ ἑστίαν ἔχοντες, in opp. ad auxilia externa. hinc liquet, qui sit ἀνέστιος. ionice dicitur ὁ ἡ ἐπίστιος: unde Herodotus, Ζεὺς καθάρσιος καὶ ἐπίστιος. sed neutrum ponitur substantive, ἐπίστιον, ου, q. v. conf. quoque sub Ζεὺς in R.

ἐφέτης, ου, ὁ, vide sub ἐφίημι, ad finem.

ἐφετμὴ, ῆς. ἡ. ("Εω) mandatum, *ein aufgegebenes gewerbe zu bestellen, (a commission given to be executed.)* it. præceptum, jussum. Θέτις δ' οὐ λήθετο ἐφετμῶν παιδὸς ἑοῦ, obliviscebatur mandatorum sibi a filio suo, A, 495, *ihre aufhabende commission, (the commission with which she was charged.)* ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου, effectui dedit mandata sibi a Phœbo, E, 508. et 818, ἔτι σῶν μέμνημαι (memor sum) ἐφετμῶν ἃς ἐπέτειλας. et hic genit. plur. ionice scribitur ἐφετμέων, cujus distractionis in scansione nulla habetur ratio. ergo ob solam euphoniam, quam nostræ crassæ aures nullam sentiunt. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, Ξ, 249, jam me et circa alias res tuum sapere fecit præceptum. Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς, Jovis perficiebant mandata, O, 593, i. e. ἐντολάς. μητρὸς γὰρ ὠπίζετο ἐφετμὴν, matris reverebatur præceptum, Σ, 216, et quidem πυκινήν. μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ, Φ, 299, valde enim eum deorum festinare faciebat præceptum. μὴ Διὸς ἀλίτωμαι ἐφετμὰς, ne Jovis violem mandata, Ω, 570, 586, i. e. ἐντολὰς, leges de reverendis hospitibus et supplicibus. οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων, Dii semper velle solent nos memores esse præceptorum divinorum, δ, 353. ἐφετμαῖς θεῶν, i. e. ἐντολαῖς, Py. 4, 415. ἐφετμαῖς κλυταῖς σπέσθαι, Ist. 6, 26, ut sequantur nobiles preces eas, εὐχαῖς, quas ille injunxit Parcis. ἐφετμὰς κραίνων προτέρας, Ol. 3, 19, perficiens et exsequens priores leges, νόμους, ἐντολάς. οἱ ἐφέται erant Athenis judices, quos Romani vocant, arbitros, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων, a reo et accusatore, ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως, *auf die man compromittiret hat, (the case being committed to them for decision.)*

ἐφευρίσκω, ('Ρέω) invenio, deprehendo, *ich treffe an, (I meet with.)* οὐκ ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, non aliud consilium invenio, τ, 158. ὃν βοῶντα ἐφεύροι, B, 198. εἴπου ἐφεύροι τὸν, Δ, 88. E, 168. N, 760. ε, 439. ἐφεύρομεν, β, 109. κ, 452. ω, 143. ἤν που ἐφεύρω ἠϊόνας, ε, 417. ἐφεῦρε τέχνην, Py. 12, 13. ἐφευρομένοις μῆτιν, Py. 4, 466, qui intellexistis mentem oraculi, qui deprehendistis consilium datum.

ἐφεψιάομαι, ("Επω) ludo verbis in et contra aliquem. τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται (pro ἐφεψιάονται, contr. ἐφεψιῶνται) ἅπαντες, mortuo sane dicteriis illudunt omnes, dicaces sunt in eum, τ, 331. et 370, οὕτω που κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες, sic fortasse et illi alicubi illudebant domesticæ mulieres et ancillæ hospitum apud quos versabatur; ἐφεψιῶντο: estque imperfectum, quia anus hoc tempore jam mortuum eum credit; vel quia innuit, non semper aut ubique, sed nonnullibi ita fortasse ei quoque factitatum esse.

ἐφέω et ἐπιέω, f. έσω. ("Εω) induo. χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, lænam superposuimus nos ei, υ, 143, qua se tegeret dormiens, ἐπεβάλομεν tegumenti causa. ἀναιδείην ἐπιειμένε, A, 149, impudentiam indute palam, προφανῆ ἔχων τὴν ἀναίδειαν κατά τι περίβλημα, ἢ ἐνδεδυμένος αὐτὴν οἷόν τι ὅπλον. confer notata ad simplex ἕω de hoc loco. αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος, I, 372. Αἴαντες, ἐπιειμένοι ἀλκὴν, H, 164. Θ, 262. Σ, 157, φανερὰν ἀνδρίαν ἔχοντες: οὐχ ὅπλοις, ἀλλ' αὐτόχρημα τῇ ἀνδρίᾳ σκεπόμενοι. ἄνδρα, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν, ι, 214, 514, indutum robore magno, *ausgerüstet und angezogen mit kraft, (endowed with strength.)* ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, Ξ, 350, nubem sibi induerunt. ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖς κρόκαις, Ne. 10, 82, induti tergum mollibus textis. ἐπιεσσόμενος γῆν τελευτὴν ἁπάντων, Ne. 11, 21, supremam rem omnium, terram induturum esse, i. e. sepultum iri.

ἐφήβαιον, τὸ, vide sub ἥβη, et sub "Ηβη in R.

ἔφηβος, ὁ ἡ, vide sub πρωθήβης, ἡλικία, et "Ηβη in R.

ἔφημαι, ("Εω) insideo, *ich sitze drauf, (I sit upon.)* τῷ (θρόνῳ) ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, cui sellæ is insidens vinum bibit, ζ, 309. κληῗδεσσιν ἐφήμενοι, μ, 215, transtris insidentes in navi.

ἐφημέριος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) in unum diem durans. qui unum tantum diem vivit. ævi brevissimi. homines enim semper unum modo diem præsentem vivunt; hesternus abiit, crastinus est incertus. it. ad diem eundem pertinens. οὐκ ἂν ἐφημέριος καταβάλοι δάκρυ παρειῶν, δ, 223, per illum totum diem, quo scilicet biberit id medicamen, flere et lugere non queat; tanta vis exhilarandi inest. ἐφημέρια φρονέοντες, φ, 85, μόνα τὰ σήμερον φρονοῦντες, τὸ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα σκοπούμενοι, πρόνοιαν δὲ τοῦ μέλλοντος μὴ τιθέμενοι. est σκῶμμα contra stolidos: simul et ἀπειλὴ contra non prævidentes quid sint passuri. est et forma fœminini in usu: ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες στάθμην, Ne. 6, 10, diurnam ignorantes metam. homines in genere vocantur οἱ ἐφημέριοι, in opposito ad æternos et immortales. Vide sub ἐπετήσιος.

ἐφήμερος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) idem. it. præsens hoc die. ἐφάμερον τερπνὸν διώκων, Ist. 7, 57, oblectationem in diem sectans. ἐπάμεροι, ἐσμὲν, (dorice pro ἐφήμεροι) τί δέ τις; τί δὲ οὔτις; σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι, unius diei sumus: quid enim est quis? quid est nemo? homines somnium sunt de umbra, i. e. inanis rei per se non subsistentis imaginatio, Py. 8, 135. sic Socrates hominem vocat ἐφήμερον, Aristoph. Nub. 223, τί με καλεῖς, ὦ ἐφήμερε;

ἐφημοσύνη, ης. ἡ. ("Εω) mandatum, præceptum, ἡ ἐντολὴ, κέλευσις. adhortatio, incitatio. ἀλλ' οὐδ' ὣς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε, P, 697, ne sic quidem ejus mandatum neglexit. Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς λανθανόμην, μ, 226, Circes mandata tristia obliviscebar. est ergo ἡ ἐντολή: sicut ἡ ἀμέλεια dicitur μεθημοσύνη, negligentia. ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε, π, 340, postquam omne sibi mandatum nuntiavit, coll. 130, seqq. *da er seine ihm aufgegebene ganze commission bestellet hatte, (having delivered the whole message with which he was charged.)* ἐφημοσύνην ὀρθὴν ἄγεις, Py. 6, 20, ipso facto exerces præceptum, rectum, quod tibi datum fuerat, παραίνεσιν.

ἔφηνε, vide sub φαίνω, prope initium.

ἐφῆπται, ἐφῆπτο, vide sub ἐφάπτω.

ἔφθιτο, vide sub φθίω.

ἐφθὸς, per syncopen pro ἑψητὸς, vide sub ὀπτὸς, et sub "ΕΠΩ, aliquanto a fine.

ἐφθόω, vide sub ἕψω.

ἐφιάλλω, vide ἐπιάλλω.

ἐφιζάνω, ("Εω) insideo. οὐδὲ γὰρ αὐτῷ Ὕπνος ἐφίζανε ἐπὶ βλεφάροις, somnus non insidebat palpebris ejus, K, 26. et 92, ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασιν ὕπνος ἰζάνει, pro ἐφιζάνει. quod σωματικῶς dictum, quasi somnus esset persona. et 578, δείπνῳ ἐφιζανέτην, adsidebant cibo matutino capiendo. ξεσταῖς αἰθούσαις ἐφίζανον, adsidebant, Υ, 11.

ἐφίζω, ("Εω) insideo, insidere facio. Νέστωρ ἔφιζε τοῖς, insidebat his, γ, 411, coll. 408, s. ἔνθα ἄρα ἔφιζε, ibi insidebat, *da sezte er sich drauf, (he sat down there,)* τ, 55. ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, ionice pro ἔφιζε, cui divisor carnium et dissector insidebat, ρ, 331. ὥρα, ἐφίζοισα (dorice pro ἐφίζουσα) βλεφάροις, pulcritudo, insidens oculis, Ne. 8, 4.

ἐφίημι, f. ήσω. ("Εω) immitto, contra mitto, impono. ἐφίει βέλη Τρώεσσιν, immittebat contra eos sagittas, O, 444, ἔβαλλε, ἔπεμπε. hinc est ὁ ἰὸς, sagitta. ἄλλοις ἐφίει βέλεα, contra alios jaciebat sagittas, ω, 179. ἐγὼ (Ζεὺς) Πριάμῳ Ἶριν ἐφήσω, ad eum mittam eam, Ω, 117, ἐπιπέμψω. μνηστῆρσιν πότμον ἐφήσω, τ, 550, procis mortem immittam. et 576, μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, procis hoc certamen mandabo, ἐντελοῦμαι, coll. 572. nam ἐφίημι sæpe est præcipio, mando. ὅτε μὲ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, A, 518, quod me impelles rixari cum Junone, quod mihi mandabis, ἀναπείσεις. ὅπως μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφήσω, υ, 39, ut iis injiciam manus. sic et 29, 386, ἐφήσει, injiciet. hinc et, ν, 376, χεῖρας ἐφήσεις, ut legunt meliores. alii ibi habent ἐφήσῃς, quod esset aor. 1. conj. act. vel et fut. 1. conj. quod vulgo grammatici negant reperiri. ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, A, 382, pro ἐφῆκε, immisit contra eos. et 445, ὃς νῦν Ἀργείοις κήδεα ἐφῆκε, immisit ærumnas. τοῖς πότμον ἐφῆκε, Δ, 396, i. e. ἔπεφνεν αὐτούς. ἤδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, E, 188. et 206, ἤδη γὰρ δοιοῖσιν (duobus) ἐφῆκα, sc. βέλος, immisi sagittam. ὅς σοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Π, 812, i. e. ἐνέβαλεν. ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε, imposuit galeæ auream cristam, Σ, 611. μελίην Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκεν, hastam contra eum misit, Φ, 170. et 524, πολλοῖσι δὲ κήδεα ἐφῆκε, ærumnas imponit. ἀμφοτέροισι δὲ πότμον, mortem, δ, 339. et 340, κείνοις ἐφήσει. sic ρ, 130, 131. μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφῆκε, ψ, 37. χόλος, ὅστε ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι, ira, quæ et valde prudentem concitat ad durius agendum, Σ, 108, i. e. ἀνῆκεν, ἀνέπεισε, παρώρμησεν, ἐνετείλατο, *anzutreiben pfleget, (frequently impels.)* οὐδέ τι φῶτα λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, neque virum video, contra quem misi hastam, Υ, 346. νόστον, ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκε, reditum, quem mihi Jupiter imposuit, *zugeschicket hat, (has granted me,)* ι, 38, *auferleget hat, (has imposed, laid upon me,)* ἐπετείλατο: et est ex metaphora βέλους. οἶνος, ὅστε ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλα ἀεῖσαι, ξ, 464, vinum quod et valde prudentem instigat nimis canere: et vis omnis ibi inest in μάλα: coll. 463, ἀνώγει, ut dominus. οἶνος γὰρ, λάλον καὶ ἐπινοητικόν. est ergo idem quod, κελεύει, jubet. ὅτε κέν σοι χεῖρας ἐφείω, quando tibi manus injecero, A, 567, pro ἐφῶ, aor. 2. conj. et distracte ἐφέω, ob metrum et ionice ἐφείω: ἐπιπέμψω, ἐπιβαλῶ: et notatur τὸ τοῦ ἀέρος δραστήριον κατὰ τῶν στοιχείων: nam loquitur ibi Jupiter, qui physice est aër. Sed ejusmodi allegoriis opus non est: notatur potius in genere, vis suprema contra inferiores. ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην, Σ, 124, frequentem luctum immittere potero iis. ὅς κε μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφείη, injicere possit, α, 254. τῷδε ἔφες (imperat. aor. 2.) ἀνδρὶ βέλος, immitte ei sagittam, E, 174. ἄλλο δέ σοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, aliud quoque tibi dicam et mandabo, Ψ, 82, ἐντελοῦμαι. hinc est ἡ παραινετικὴ ἐφημοσύνη. ὦ γύναι, οὐ μέν σοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω, non tibi, hoc præcipienti, inobediens ero, Ω, 300, morem tibi ἐντελλομένῃ geram. ἑκάστῳ ἐφιέμε-

νης τάδε εἴρω, ν, 7, cuique mandans hæc dico, ἐντελλόμενος. ἐφίητι, dorice pro ἐφίησι, permittit, sc. ἡ Μοῦσα, Ist. 2, 15. hinc est ἡ ἔφεσις, appetitus, it. provocatio ad judicem superiorem. et ὁ ἐφέτης, ου, arbiter. oppositum τῷ ἐφίημι est μεθίημι, omitto, omittere facio.

ἐφικάνω, (῞Εω) advenio, contra et super venio. χαλεπὸν δὲ ἐπὶ γῆρας ἱκάνει, per tmesin pro ἐφικάνει, λ, 195, gravis senectus supervenit super eum.

ἐφίκομαι, (῞Εω) advenio, contra venio. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο, N, 613, ubi ἐπὶ notat ἐναντίωσιν, *sie kamen an einander, (they advanced to meet each other.)* sic, ἐπαΐσσοντα νεῶν, i. e. ὁρμώμενον κατὰ τῶν νεῶν. de loco Θ, 202, ubi quidam legunt ἐφίκεσθε, vide ἀφίκομαι. εἴ σε μοῖρα ἐφίκοιτο τούτων καλῶν, Ist. 5, 19, si ad te venerit fatum horum bonorum.

ἐφίστημι et ἐφέστημι et ἐπιστάω, (Στάω) supersto, adsto, insto, contra sto. νῦν ἔμπης κῆρες θανάτου ἐφεστᾶσι, (præsens ab ἐφέστημι) nunc omnino fata mortis instant nobis et urgent nos, M, 326, καθ' ἡμῶν ἵστανται, ἐπάνω καὶ κατὰ κεφαλῆς ἡμῶν ἑστᾶσι. sic ab eadem forma imperfectum, πολλοὶ καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν, multi et fortes contra stabant, E, 624. πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, densi adstabant sibi, N, 133. Π, 217, ubi densos ordines unius aciei denotat; *so dicht geschlossen stunden sie aneinander, (so close were their ranks.)* sed hostili sensu est O, 703, ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, Græci et Trojani instabant sibi acriter et cominus; coll. 672, ubi est ejus oppositum ἀφεστάναι. sed, 675, ἔνθα ἄλλοι ἐφέστασαν υἷες 'Αχαιῶν, ubi alii nobiles Græci conferti stabant, et obnitebantur hostibus. τρεῖς ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν, Σ, 554, tres manipulorum frumenti ligatores adstabant, et instabant operi suo. ἔνθα, μένος πνείοντες, ἐφέστασαν, ibi, robur spirantes, adstabant Ulyssi, ut opitulatores, χ, 203, *stunden ihm bey, (they stood near him.)* ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ, adstantes ad fossam, M, 199. δίφρῳ ἐφεσταότος, superstantis currui, P, 609. ἄλοχοι καὶ τέκνα ἐφεσταότες, uxores et liberi, superstantes muro, stantes in muro, Σ, 515, ubi masculinum positum ad sensum, de filiis. πύργῳ ἐφεστήκει, turri vel munitioni superstabat, Z, 373. ψυχὴ Πατρόκλου ἐφεστήκει μοι, anima ejus adstitit mihi, Ψ, 106. αἲ γὰρ (δυναίμην, utinam potuissem) ἐφεστάμεναι (Attica parogoge, pro ἐφεστάναι) καὶ ἀμύνειν μνηστῆρας, adstare vobis, et ulcisci procos, ω, 379, ubi verbum finitum est omissum, ex adfectu. καί μοι ἐπέστη, et accessit ad me, ut me dormientem excitaret, K, 124. et 496, κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇ ἐπέστη, malum enim somnium capiti ejus adstitit; ubi Diomedes, qui dormientem transfixit, ex re ipsa sic vocatur. ἐπέστη βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ, Ψ, 201, superstetit super limen lapideum, *trat auf die schwelle, (stepped upon the threshold.)* θύραις ἐφίστατο, ad fores constitit, Λ, 643. νεμεσσήθη δὲ, (et indignatus est) ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν (ionice pro ἐφεστάναι, ab ἐφίστημι) hospitem diu ad januam stare, α, 120, et est simpliciter pro, ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστάναι. ponitur hoc compositum alibi etiam de mendicante, vel supplice, *jemanden antreten, ansprechen, (to accost, to speak to somebody.)* apud recentiores ponitur etiam pro προεστάναι, præfectum esse, *vorstehen, drüber gesetzet seyn, (to superintend, to be set over something,)* ἐπὶ ἐπιμελείας. hinc ὁ ἐπιστάτης est, ὁ ἐπιστατῶν ἔργοις, ὁ προσαίτης, ὁ ἱκέτης, pro vario contextu.

ἐφόλκαιον, ου. τό. (῞Ελω) clavus, *das steuerruder, (the helm,)* τὸ πηδάλιον. παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τῇ νηῒ, quia posteriori parti navis adhæret. ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς, per levigatum gubernaculum delabens, ξ, 350, fuga sc. clandestina e navigio. Sed τὸ ἐφόλκιον est εἶδος πλοίου, adhærens magnis navibus, quod et ἡ ἐφολκὶς, ἴδος, dicitur, *eine gelle, (the figure at the head of a ship.)* philosophi corpus humanum metaphorice vocarunt ἐφόλκιον, ὡς μεγάλῃ νηῒ, τῇ ψυχῇ, ἐφελκόμενον. sed ἡ ἐφελκὶς, medicamen vulneris, est a τὸ ἕλκος.

ἐφόλκιον, τὸ, ἐφολκὶς, ἡ, vide supra.

ἐφομαρτέω, (῾Ρέω) insequor statim et junctim. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, verum insequimini simul ambo et festinate, Θ, 191. Ψ, 414. sic, ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε, at vos simul omnes agite et nitimini mecum, M, 412, coll. 411, nam opponitur τῷ, μόνῳ ἐμοί: ego solus omnia peragere nequeo.

ἐφοπλίζω, f. ίσω. (Πέλω) apparo, instruo. ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν 'Αχαιοὶ, Δ, 344, quandocunque convivium ducibus apparamus nos principes Græci. ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα, ut jentaculum pararent celeriter, ω, 359, nam erat tempus matutinum. cæterum hæc forma potest esse præsens conjunctivi ab ἐφοπλίσσω: potest et esse a. 1. conj. ab ἐφοπλίζω, duplicato Sigma poëtice. πάππα φίλε, οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην, mi pater, an non sane mihi instrueres currum, inquit Nausicaa ad Alcinoum, ζ, 57, *woltest du mir wohl nicht einen wagen anspannen lassen? (wilt thou not order a chariot to be got ready for me?)* ubi quidam, minus poëtico ingenio instructi, et ad corrigendum prompti nimis, legi jubent, ἐφοπλίσειαν, sc. οἱ δμῶες: sed poëta ibi puellam loqui facit κατὰ ἀφέλειαν νεωτερικὴν, et hinc nostra lectio est ἀστειότερος. sed pater, διορθούμενος τὸ ἀφελὲς, ἐρεῖ, 69, σοὶ δμῶες ἐφοπλίσουσιν ἀπήνην. et Minerva ipsa ad virginem ait, 36, 37, ἄγε, ἐπότρυνον πατέρα, (hortare patrem) ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι. nam ipse fecisse putatur quod quis per alium facit. coll. 72, 73. οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα, Ω, 263, inquit Priamus ad filios, antea increpitos graviter: *wollet ihr mir nicht geschwinde den wagen zurechte machen? (will ye not quickly prepare the car for me?)* δόρπον ἐφοπλίσαντες, cœnam apparantes, Ψ, 55. νῆα, β, 295. δεῖπνον ἐφοπλίσαι, τ, 419, prandium apparare. δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα, cœnas apparabimus, Θ, 503. I, 66, quanquam est his locis aor. 1. conj. ionice, quibus ο et ω conjunctivi solet esse indifferens: ἑτοιμάσωμεν.

ἐφοράω, (῞Ορω) inspecto, inspicio. ἠέλιος, ὃς πάντα ἐφορᾷς, Γ, 277. ἠελίου, ὃς πάντα ἐφορᾷ, λ, 108. μ, 323. Ζεὺς, ὅστε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ, ν, 214. θεοὶ, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, observantes, ρ, 487. ergo ἐφορᾶν in bono sensu. sed ὁρᾶν πάντα nonnunquam ἐπιψόγως dicitur. quasi quis sit ἀλάστωρ, qui omnia curiosis oculis pervestiget ut in damnum alterius id vertere possit. in bono sensu est quoque ὁ ἔφορος, et ἡ ἐφορεία.

ἐφορμάω, (῞Ορω) irruo, contra ruo. it. active, immitto, infligo, contra incito. θεοί μοι ἐφώρμησαν πόλεμον, Dii contra me excitarunt bellum, inquit Priamus, Γ, 165. Ποσειδῶν ἐφορμήσας μοι ἀνέμους, excitans contra me ventos, η, 272. alibi et neutraliter, ἐφορμάω ἐγὼ κατά τινος. ἐμοὶ θυμὸς μᾶλλον ἐφορμᾶται μάχεσθαι, magis impellitur, N, 74. αἰετὸς ὀρνίθων ἔθνος ἐφορμᾶται, aquila incitat se contra gregem avium, irruit in aves, O, 691. εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, si ejus animus impellitur nubere, α, 275, *wenn sie einen trieb empfindet zu heirathen, (if she feel a desire to marry.)* ἤ ὅγε ἐφορμᾶται ποιήσειν, aut ipse propositum sibi habet, facturum se esse arcus tales, φ, 399. ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, hasta irruere, P, 465. τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ter quidem accedebam cupide, λ, 205. αὐτοῦ θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν, δ, 713, ipsius animus cupidus fuit ire, illatus est in id propositum eundi, *ob er von selbs darauf gefallen ist, (whether it was a suggestion of his own.)* οὐδ' οἵγε ὡρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, pro ἐφωρμήθησαν, κ, 214, non illi adoriebantur homines, cicures enim facti erant artificio Circes. μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν (ἐφορμηθείησαν) 'Αχαιοὶ, Ω, 800, ne prius impetum facerent. οὐ μιν θυμὸς ἐάσει ἐντὸς ἐφορμηθῆναι, Σ, 282, animus eum non sinet, i. e. tantum animi non habebit, intro irrumpere. ἐφορμηθεὶς, irruens, adortus, Υ, 461. οἴστρος, χ, 300. ἐφορμηθέντα, Π, 313. ἐφορμηθέντες, Z, 410. P, 489. ἐφορμηθεῖσα, μ, 122. ἐφορμηθεὶς, Ne. 10, 129.

ἐφορμὴ, ῆς. ἡ. (῞Ορω) motus, impetus, conatus acer: initium, adgressio. idem fere ac ὁρμὴ, q. v. μία δ' οἴη γίνετο ἐφορμὴ, χ, 130, ubi notat adscensionem vel viam ad januam aliquam, *es war nur ein weg wo sie an die thüre gelangen konnten, (there was but one way to the door.)*

ἐφυβρίζω, f. ίσω. (῞Επω) contra aliquem valde utor insolentia. γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν, αὖτις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων 'Αγαμέμνων, I, 368, inquit Achilles: præmium vero mihi, is ipse qui dederat, rursus insolenter et contumeliose eripuit rex.

ἔφυδρος, ου. ὁ ἡ. (῞Υω) aquosus. Ζέφυρος μέγας ἔφυδρος ἄη αἰὲν, ventus ille validus et aquosus, semper flabat, ξ, 458, quod est idem ac, 457, ὗε Ζεὺς πάννυχος. *bey und mit vielem regen und nässe, (with abundance of rain and wet.)*

ἐφύπερθε, (῞Επω) adverb. idem quod ὕπερθε. superne, in superiori parte. ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσε, I, 213, verua super carbones extendit, assandi causa. κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων, Ξ, 184, calyptra superne operuit se dea. στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας, supra insternere tapetas, Ω, 645. sic et δ, 298. et videtur his locis duobus non *locale* esse, sed *additivum*, insuper, *überdem, (besides.)* conf. τάπης, ῥῆγος. et 150, ἐφύπερθε δὲ χαῖται, et superne comæ capitis. ἐφύπερθεν ἀερθεὶς, ι, 383, superne attollens me et incumbens. βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο Νυμφάων, ρ, 210, ara supra ædificata erat Nympharum, in capite ejus petræ.

ἔχαδε, vide sub χάζω, ad initium.

ἐχέθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) potens animi, qui animum et appetitum suum cohibere potest. καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, Θ, 320, οὐκ ἐπέχουσα τὰς ἐπιθυμίας, οὐ σώφρων, οὐκ ἐγκρατὴς, *kann ihre begierden nicht beherrschen, (having no control over her passions.)*

ἐχεπευκὴς, έος, ὁ ἡ. (Πέτω) habens amaritudinem, ἔχων τι πεύκης, πικρίας δηλαδή: πικρὸν γὰρ τῆς πεύκης τὸ δάκρυον: ἐχέπικρος. βέλος ἐχεπευκὲς, sagittam amaram, i. e. pestem, A, 51, nam sermo ibi de Apolline, immittente Græcis pestem. de sagitta militari, Δ, 129, i. e. mortifera. sic et sapientia, ob temporariam ejus austeritatem, potest dici ἐχεπευκής.

ἐχέτλη, ἡ, vide sub σχέτλιος, ad finem.

ἐχέφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) qui mentem intendit ad prudenter deliberandum, qui animum regit et dirigit ad prudenter agendum. sic ἔχειν ἵππους dicimus, regere et dirigere cursum eorum aliquo. *aufmerksam aufs gute, vernünftig, (intent on what is good, discreet.)* possit quidem et esse, ὁ ἔχων ἐν φρεσὶ καὶ οὐκ ἐπιλανθανόμενος, *der was in gutem andenken hat, was im sinne hat, (one who well remembers something, bears it in mind:)* sed ea notio Homerica non est. ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, I, 341, qui bonus est et rationabilis, is suam amicam amat et curat. οὕνεκα ἐπητής ἐσσι, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων, ν, 332, inquit Minerva ad Ulyssem: quia

facundus es, et ingeniosus, et prudens; quæ sunt tria egregia animi bona, eloquentia diserta, acutum et solers ingenium, sapientia attenta. ἐχέφρων Πηνελόπεια, δ, 111. ν, 406. π, 130, 458. ρ, 590. ω, 197, 293.

ἔχης, ὁ, vide sub ἀχήν.

ἐχθαίρω, f. αρῶ. (Χάω) odi, *ich hasse, (I hate.)* ἵνα ἐχθήρειε γέροντα, ut odio senis caperetur, Ι, 452, ἀφίσταται γὰρ γέροντος νέα γυνὴ, πειραθεῖσα ἡβῶντος ἀνδρὸς, *damit ihr der alte man unerleidlich werde, (that she might be dissatisfied with the old man.)* Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων, Υ, 306. λαοὶ ἐχθαίρουσί σε, γ, 215, π, 96, coll. 114. ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη, δ, 692, sc. ὁ βασιλεὺς, alium sane odio habere queat, alium vero fortasse amice tractet. Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρεν αὐτὸν, Jupiter horribiliter odit eum, λ, 436, 559. ὅς κε ἔξοχα μὲν φιλέῃ, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃ, ο, 71, improbo eum, qui vel nimis benigne tractet, vel nimis odiose, hospitem. Ζεύς σε ἤχθηρε πέρι (supra quam alios) ἀνθρώπων, τ, 364. οὐκ ἤχθηρεν αὐτὸν, Ρ, 270, i. e. οὐκ ἐμίσησεν.

ἐχθὲς et χθὲς, (Χάω) adv. heri, *gestern, gestrig, (yesterday, of yesterday.)* est ab ἔχω, cohæreo; hesternum enim tempus cum hodierno immediate cohæret. hinc est χθεσινὸς, ὴ, ὸν, hesternus. Aristoph. Vesp. 281.

ἔχθιστος, η, ον. (Χάω) odiosissimus, *der verhasseteste, (the most odious.)* odio maxime dignus, invisissimus. ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ διοτρεφέων βασιλήων, Α, 176, invisissimus mihi ex omnibus principibus; ubi superlativus est pro positivo: et 176 additur ratio, cur rex ita de Achille judicet, quia quidem sit bellator, sed semper et ubique, nullo discreto tempore et modo: ut ergo rex scite invertat ἐγκώμιον, quod Achilles ipse sibi dederat, in vituperium, coll. 165, 166, πλεονέκτημα γὰρ αὐτοῦ μεθιστᾷ εἰς ὄνειδος. sic, Ε, 890, ἐμοὶ ἐσσὶ θεῶν, inquit Jupiter ad Martem. et Ι, 159, Ἀΐδης βροτοῖσι θεῶν ἁπάντων, Orcus invisissimus deorum omnium mortalibus; quia est ἀμείλιχος καὶ ἀδάμαστος: et talis quoque est is, qui pugnas semper amat et contentiones. active autem, inimicissimus, videtur esse Β, 220, ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστα ἦν ἠδ' Ὀδυσῆϊ, adversus eos: quanquam tamen et h. l. possit esse, magno odio et aversationi erat his; et sermo de Thersite pessimo, qui non poterat non odio esse optimis fortitudine et consilio. νόστον ἔχθιστον, invisissimum reditum, Ol. 8, 91, qui ipsis redeuntibus est invisus. ἀλόχοις ἀμπλάκιον, Py. 11, 41, i. e. ἐχθρότατον ἁμάρτημα maritis. ἐχθίστοις ψεύδεσι, Py. 4, 177.

ἐχθοδοπέω, f. ήσω. (Ἔπω) sum molestus verbis, inimice altercor, *wechsele harte worte, (exchange hard words.)* fit a τὸ ἔχθος, odium, et ἡ ὄψ, ut sit pro ἐχθοπέω, interserto δ euphonico. ὅτε μὲ ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, Α, 518, quando me in gravem altercationem cum Junone immittes; inquit Jupiter ad Thetin. ὁ ἐχθοδοπὸς est ὁ τὰ πρὸς ἔχθος φωνῶν, odiosa loquens, inimica loquens.

ἐχθοδοπὸς, ὁ, vide supra.

ἔχθομαι, (Χάω) sum odio, *ich bin verhasst, (I am hated.)* οὐκ οἴω πάγχυ ἔχθεσθαι αὐτοὺς θεοῖς, non puto eos omnino premi odio cœlesti, δ, 756. et 502, ἐχθόμενος Ἀθήνῃ, invisus Minervæ, *verhasset bey der Minerva, (hated by Minerva.)* ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, omnes dii prosequebantur eum odio, ξ, 366. ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα ἤχθετο, τ, 338, ubi dorice est pro ἤχθοντο, nam apud alias dialectos fœmininum præcellit neutro, et ex priore debet pendere numerus verbi: lænæ et stragulæ vestes invisæ mihi fuerunt. alibi notat et *active*, odi.

ἔχθος, εος. τό. (Χάω) odium tenax, inimicitia hærens, dissidium acre; *hass, groll, (hatred, antipathy.)* est ab ἔχω, hæreo, interserto θ, et notat fere id, quod Virgilius significat, Teucris *addita* Juno, *wenn man jemandem auf den hals erwarmet ist, (to be embittered against some one,)* maxime tali qui antea amicus aut familiaris fuit. in genere est ira inveterascens, *unversöhnlicher zorn, (inveterate hatred.)* μέσῳ δ' ἀμφοτέρων, Τρώων καὶ Δαναῶν, μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ, Γ, 416, sc. εἰς σὲ, in medio utrorumque struam consiliis meis odia perniciosa contra te; inquit Venus minitans ad Helenam, i. e. ipsa formosa Helena metuit, ne utrisque æque invisa fiat; itaque ei saltem parti studendum esse a se, apud quam vivat. οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην, ι, 277, non sane ego Jovis odium devitare studens pepercerim tibi. ψογερὸν Ἀρχίλοχον, βαρυλόγοις ἔχθεσι πιαινόμενον, Py. 2, 101, i. e. qui maledicentia sua in alios dives factus est.

ἔχθρα, ας. ἡ. (Χάω) odium, inimicitia. εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, Py. 4, 259, si quod odium intercedit cognatis.

ἐχθρὸς, ὰ, ὸν. (Χάω) inimicus, odium fovens et exercens. est per syncopen, quasi ἐχθηρὸς: *ein unfreund der hass ausübet, (an enemy who practises hatred.)* it. quem nos odimus et aversamur et detestamur, *ein verhasseter, (one who is detested.)* maxime cum casu tertio notat passive, invisus, odio habitus. θεοῖς ἐχθρός εἰμι, dii oderunt me, Aristoph. Equ. 34. ἐχθρὸς μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλαις, odiosus mihi ille est pariter ac mors, Ι, 312. ξ, 156, *ich hasse den wie den tod, (I hate him as I do death.)* ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπὶ κακὰ μηχανῶνται, ρ, 499, odiosi mihi quidem omnes, quia mala struunt; coll. 500. ἐχθρὸν δέ μοι ἐστὶν, μ, 452, *es ist mir zuwider, (it is hateful to me,)* non amo id facere. ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς, a viro illo mihi tantopere odioso, Π, 77, nam κεφαλὴ ibi est, homo, *eine person, (a person.)* ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἔσαν, φ, 147, *das freche unvernünftige wesen war ihm allein ein greuel, er war alleine nicht wie die andern, (the bold insolent demeanour was an abomination to him alone; he was not like the rest,)* non amabat ille solus insolentias. ἐχθρά μοι δῶρα αὐτοῦ, Ι, 378. ergo apud poëtam semper notione passiva et intransitiva, si quid nobis est odiosum et aversabile. πρὸς ἐχθρὸν ἐχθρὸς ἐὼν, Py. 2, 154, contra inimicum inimicus exsistens. αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν ἔννεπεν, Py. 9, 169, laudare etiam inimicum jubebat, ὁ Χείρων. χρὴ ἀμαυρῶσαι τὸν ἐχθρὸν, Ist. 4, 83, oportet labefactare et obscurare hostem. ἐχθρῶν ἀπάοροι, pro ἀπήοροι, Py. 8, 124. ab inimicis semoti, et quasi pendentes timore eorum. λοιδορῆσαι θεοὺς ἐχθρὰ σοφία, Ol. 9, 57, i. e. μεμισημένη. ἐχθρὰ φάτις, mala fama, Py. 1, 187. πάρφασις, Ne. 8, 54, odiosa versutiloquentia. ἐχθρᾷ ἀνάγκῃ δικάζει, Ol. 2, 108, judicat aliquis dura necessitate; *spricht urtheil mit traurigmachenden zwange, (pronounces sentence from dire necessity,)* ἀποτόμῳ, severa. ἐχθρὰν ὕβριος ὁδὸν, Ol. 7, 166, vitæ rationem inimicam injuriæ, i. e. minime injuriosam, et injuriæ aliorum vindicem. ἐχθρότατον τὸν μόρον, fatum odiosissimum, Ne. 1, 99, i. e. mortem. Vide sub φίλος, prope finem.

ἐχῖνος, ὁ, vide sub γαστὴρ, et sub Ἐχῖναι in R.

ἔχμα, ατος. τό. (Χάω) quod prope cohæret cum aliqua re, vel, quod facit ut res contineatur, συνοχὴ, *eine einfassung, aufhalung, einschliessung, zusammenfügung, (an inclosure, frame, any contrivance for enclosing and keeping a thing together.)* στήλας προβλῆτας, ας ἐν γαίῃ ἔθεσαν, εἶναι ἔχματα πύργων, vallos, quos ante munitiones in terra posuerant, ut essent defensio munitionum, Μ, 260, ne statim aditus liber pateret ad murum. et ab hoc nomine est ἐχμάζειν, i. e. κωλύειν καὶ ἐπέχειν, *abhalten durch etwas davor gesetztes, (to detain by means of something placed before;)* it. κατασχεῖν, ἑλεῖν, *innehalten, (to keep in:)* quod Euripides dicit ὀχμάζειν, verso ε in ο, Orest. 265. ergo h. l. *abhaltungen von den mauern, umgebungen um die mauer, (obstacles to prevent the approach to the walls, out-works round the walls.)* ῥήξας ὄμβρῳ ἔχματα πέτρης, rumpens imbre cohærentiam saxi cum reliquo monte, Ν, 139, *die anhalte des steines an den berg, (the adhesion of the stone to the mountain.)* coll. 137—142. sunt ergo h. l. αἱ τοῦ λίθου συνοχαὶ πρὸς τὸ ὄρος, *der zusammenhang mit dem berge, (what connected with the mountain.)* ἔχματα νηῶν, Ξ, 410, fulcimina navium, subductarum nimirum; ubi sic vocat saxa, quæ supponi solebant et circumdari navibus subductis, ut firmius starent, nec aqua pluvia aut humore terræ corrumperentur. eorum saxorum similia saxa jacebant hic illic in campo: et magnitudo saxorum indigitatur hac similitudine. sunt ergo h. l. στηρίγματα, ὑπερείσματα. ἐξ ἀμάρης ἔχματα βάλλων, ex alveo canalis ejiciens obstacula aquæ fluentis, Φ, 259, i. e. τὰ κωλύματα τοῦ ὀχετοῦ, remoras, impedimenta fluendi libere. Vide sub δέσμα.

ἔχμος, ὁ, vide supra, et sub δέσμα.

ἐχρῆν, vide sub χρὴ, ad finem.

ἔχρησε, vide sub χρέω.

ἐχυρὸς, ὰ, ὸν, (Χάω) munitus, tutus, *haltbar, (fortified.)* ἐχυρὸς τόπος, ἐχυρὰ πόλις, locus et urbs munita. inde est τὸ ἐνέχυρον, ου, pignus, Aristoph. Plut. 451. et ἐνεχυράζω, pignus capio, vel do, Aristoph. Nub. 35, 240. Eccles. 563, et 750.

Ἔχω, f. ἕξω. (Χάω) habeo, teneo, contineo, dirigo: *ich habe, halte, richte, (I have, hold, direct.)* futurum ostendit, obsoletum præsens esse ἕχω, adspiratione per usum transposita. estque ortum a χῶ, χάω, capio, contineo; præfixo ε, sicut a θέλω fit ἐθέλω. ἔχω γέρας ἶσόν σοι, Α, 163. ἄχεα, Γ, 412. Ω, 91. ἕλκος τόδε, Π, 517. πένθος φρεσὶν, η, 219. αἰὲν κακὰ, λ, 481. τάδε κακὰ εἵματα, ρ, 24. et 573, εἵματα λυγρά. οἵου φωτὸς ἔχεις παράκοιτιν, detines, Γ, 53. ἀέκοντας ἑταίρους, tenes, contines eos in castris, Π, 204. οὕνεκα Ἑλένην, habes, δ, 569. οἷον τοῦτον ἀλήτην, qualem istum erronem habes domi, nec abigis, υ, 377. λυγρὸν γῆρας, ω, 249. ἔχει ἑλὼν, abstulit, Α, 356, 507. Β, 240. θάμβος μὲ, Γ, 342. ἄγη με, stupor occupat me, Φ, 221. γ, 227. π, 243. σέβας με εἰσορόωντα, γ, 123. δ, 75. θ, 384. θαῦμά με, κ, 326. κότον ἔχει, tenet iram nec omittit, Α, 82. χόλος ἔχει θυμὸν, Ι, 671. κλέος σὲ, Ρ, 143. θράσος αὐτὸν, Ξ, 416. ἔχει χερσὶν, tenet manibus, Μ, 27. ἄλοχον θυμαρέα, Ι, 336. ὤμῳ σάκος, Ξ, 376. τεύχεα, Ρ, 122, 450. ὑψοῦ κάρη, Ζ, 509. Ο, 226. κάρη ὑπὲρ πασῶν, ζ, 107. Ἕκτορα, detinet corpus ejus, Ω, 115, 136. κίονας αὐτὸς, α, 53, tenet, sustinet. κῆπον, habet hortum meum colendum, δ, 737, et quia ibi Penelope loquitur de servo aliquo, apparet, Homeri ævo κῆπον nondum de muliebri loco fuisse dictum; alias h. l. esset amphibolia non urbana. ἀνδρῶν ἄλλος ἐμὸν ἔχει γέρας, λ, 175. αἴθρη κορυφὴν, serenitas obtinet summum verticem petræ, μ, 76. ἀεὶ ὄμβρος, ν, 245. δύη πολλὴ, ξ, 215. οὔ σε ἀδημονίη, ω, 243. et 244, εὖ τοι κομιδὴ, cura tua bene se habet. et 248, αὐτὸν σὲ οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι. ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, σ, 330, i. e. μεθύεις, hinc postea factum, ut κάτοχόν τινα οἴνῳ dicerent. sic et 390. sic, ἔχεταί τις θυμῷ, tenetur aliquis ira, i. e. iratus est. τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, υ,

83. ἔχει, sc. τοὺς ἵππους, ἀσφαλέως, Ψ, 325, dirigit equos sine errore, ἡνιοχικῶς ἐλαύνει. ἔχομεν δὴν ὀϊζὺν, ξ, 416. ἔχουσιν Ὄλυμπον, Ε, 890. τ, 43. οὐρανὸν, Φ, 267. ποθὴν, Ζ, 362. et 525, πόνον. μάχην, Ξ, 57. τεύχεα, Σ, 188. ὁμόφρονα θυμὸν, Χ, 263. et 382, νόον, ὄντινα, ut cognoscamus mentem eorum, qualem habeant, quomodo adfecti sint animo. ἔχουσι ἄλγεα, α, 34. et 54, ἀμφὶς γαῖαν καὶ οὐρανὸν, i. e. ἀναβαστάζουσι. ὀρέων κάρηνα, inhabitant montes, ζ, 123. sic, 177, 195, πόλιν. οἶκον, η, 68. ἧπαρ φρένες, ι, 301. ὀστέα ἶνες, λ, 218, continent. οὐκ ἔχουσί με χαλιφροσύναι, π, 310. μοῖραν αἰδοῦς, υ, 171. ἀτάσθαλοι ἄνδρες γαῖαν, ω, 281. et 514, δῆριν περὶ ἀρετῆς. *imperfectum* εἶχον, plerumque abjicit suum augmentum. αὐτὸν οὐκ ἔχε ὕπνος, Β, 2, coll. 70. ἣν εἶχε Ἑλικάων, quam in matrimonio habebat ille, Γ, 123. sic Λ, 739. λ, 269. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Δ, 79. οὐκ ἀλαοσκοπιὴν, Κ, 515. Ν, 10. Θ, 285, i. e. ἀκριβῆ φυλακὴν εἶχε. φρένας, ἃς πάρος, Ν, 394. εἶχεν ἵππους, i.e. ἤλαυνεν, dirigebat equos, Π, 378. Ψ, 401, 423, coll. 429, 422. sæpe autem ἔχειν est, valere, posse, in potestate sua habere, οὐκ εἶχε τρέσαι, non licebat ei timido esse, Η, 217. οὔπως ἔτι εἶχε, nequaquam jam poterat, Ρ, 354. οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, pedibus firmiter stare non valebat, Φ, 242. sic, οὐκ εἶχον στηρίξαι πόδα, μ, 433. οὐδέ πη εἶχεν ἀμπνεῦσαι, Π, 110, non poterat respirare et requiescere. οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι πιεῖν, non valebat capere aquam ad bibendum, λ, 583. εἶχον τόπον, tenebant eum locum, i. e. habitabant ibi, Β, 500, 632. φυλακὰς ἔχον, Ι, 1. et 2, φύζα ἔχε τούς. ἵππους εἶχον ἐπὶ τῷ, equos dirigebant in cursu contra eum, vel ad eum, versus eum, ἤλαυνον κατὰ αὐτοῦ, Ε, 240. sic, Γ, 263. Θ, 396. Λ, 759. Ο, 354. Ε, 752. Μ, 124. Ν, 386. Ο, 448. Τ, 424. Ψ, 398, 516. sic et de nave, si cursus ejus aliquo dirigitur, πάντες εἴσω ἔχον νῆας, κ, 91. sic, ὀϊστὸν, Ψ, 871. ἔγω γε Πύλονδε ἔχον, ego versus Pylum tenebam cursum, de navigatione certa, γ, 182. aliter vero, εἶχεν ἵππους, tenebat in loco, Δ, 227. Λ, 127, 341. Π, 712. φ, 30. ὀχῆες εἶχον πύλας, Μ, 456, coll. 461, cohibebant. καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας εἶχον, Σ, 597. et 595, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, coll. 596, *hatten an, (had on,)* indutæ erant tenuibus linteis. αἳ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον, quæ eam inter se mediam tenebant manibus, Χ, 474. ἔχον χερσὶν τὰ, Α, 463. ἐν χερσὶν, Σ, 505. ἀναπεπταμένας σανίδας, apertas fores tenebant, Μ, 122. ὑπὸ κρασὶν ἀσπίδας, sub capitibus scuta habebant, Κ, 152. αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, tibiæ et citharæ sonabant, Σ, 495, ἐβόων, ἤχουν. sic, πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, galea percussa sonum edebat, Π, 105, 794. σπουδῇ ἐπαΐσσοντα (ἀπὸ vel ἐκ τῶν) νεῶν ἔχον, Ν, 687, acriter irruentem, a navibus longe arcebant eum, conf. ναῦς. τοῖον πόνον, Ε, 667. Ο, 416. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς, Λ, 72. οἱ δ' ἤτοι (κατὰ) τόσον ἔχον τέλος, Σ, 378, *sie waren in so weit völlig fertig; es feleten blos die henkel, (they were so far quite ready; they wanted only the hanger.)* ἔτι γὰρ ἕλκεα, jam enim vulnerati erant, Τ, 49, coll. 52, ἕλκος ἔχων, vulneratus. ἔκτοσθεν ὀδόντες ὑὸς θαμέες ἔχον, Κ, 264, extrinsecus in galea densi dentes apri juncti erant inter se. πύλας Ὧραι, Ε, 749, portas cœli obtinebant. sic, Θ, 393. φυλακὰς, vigilias agebant, Ι, 467. ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα, (sc. ἃ ἔχει) γυνὴ χερνῆτις, Μ, 433, *sie hielten sich, wie ein paar wagschalen,* sc. *gerade, im gleichgewichte, (they were like a pair of scales, that is, steady, and in equilibrium,)* coll. 436. et ψυχικὴν ἀντοχὴν δηλοῖ. *sie verhielten sich, waren beschaffen, (it was their nature.)* sic et, Ω, 27, ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος, ubi sermo de Junone, Neptuno et Minerva, qui eodem adhuc animo erant erga Trojam. sic, οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, Ν, 557, *sein spiess hielte sich nicht ohne zittern, (his spear trembled.)* καὶ (οἳ) ἔχον οἰήϊα νηῶν, qui tenere solebant clavos navium, Τ, 43. γέροντα μόλις, senem ægre continebant et prohibebant, Χ, 412, *sie konnten ihn kaum halten, (they could scarcely detain him.)* ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, quam improvidum cor habebas, i. e. habes, Φ, 441, ubi imperf. pro præsenti. ἔς ἀλόχους καὶ τέκνα, qui conjuges et liberos Trojanos conservabas, Ω, 730, *erhieltest, (preservedst.)* ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν, tenebat in amplexu suo conjugem, Ξ, 353. οὐκ αὐτὸν ὕπνος, Κ, 4. et 25, αὐτὸν τρόμος. sic, Ζ, 137. Σ, 247. θάμβος, Ψ, 815. Ω, 482. ἐν χειρὶ ἔγχος, Ζ, 319. Θ, 494. μετὰ χερσὶ στεροπὴν, Ζεὺς, Λ, 184. εἷμα ἀμφὶ ὤμοις, Σ, 538. πρόσθεν ἀσπίδα, tenebat ante se scutum, *hielte vor, (held it before him,)* Ν, 157, coll. 803. Υ, 163. αὐτῷ, *hielte es ihm feste, (held it firmly for him,)* Ι, 209. coll. Ν, 600, *trug ihm die schleuder, (carried the sling for him,)* δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ, Ν, 517, valde infensus ei erat. λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε κρατερὴ, nam rabies ei occupaverat cor, Φ, 543. κούρην Πριάμου νόθην, in matrimonio habebat, Ν, 173, coll. 697. Ο, 336. Φ, 88. χεῖρα, ἣ ἔχε τόξον, quæ tenebat arcum, Ν, 594, ubi sequitur ἐν τόξῳ, ad arcum, *am bogen, (at the bow.)* ὄπιθεν δὲ κάρη, pone tenebat caput mortui, Ψ, 136, nam mortuus efferebatur sic ut pedes præcederent. ἔχεν ποδὸς, sc. ἐκ, *hielte ihn beym fusse, (held him by the feet,)* Π, 763. ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας, Σ, 515, quos tenebat senium quasi vinctos, οἳ ἔχονται ὑπὸ γήρως. κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος, valida enim vis ejus prohibebat eum, Ψ, 720, i. e. ἀντεῖχεν, resistebat. ἀλλ' ἔχεν, ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο, sed firmiter tenuit locum, ubi primum munitiones portarum insilierat, Ν, 679, i. e. ἐπεῖχε καὶ ἐπέμενεν ἐνστατικῶς, ὅπου τὰ πρῶτα. ἔγχος, tenebat manu hastam hostis sui, ne is se percuteret, Φ, 72, i. e. ἐκράτει ἐπεχὼν, καὶ κωλύων αὐτὸ βολῆς: κατεῖχε καὶ οὐκ ἀπέλυε. aliter est β, 10. τοῦ δὲ καὶ (κατὰ) ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, arma ferrea tegebant enim ejus corpus quod attinet aliud et in tantum, Χ, 322. θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, Ω, 453, *ein einziger tannener riegel hielte die thüre feste zu, (a single bar made of fir secured the door.)* εἶχον ὀϊζὺν, habebam miseriam, λ, 620. οὐδὲ μέθυ, non habebant vinum, μ, 362, coll. 358, 327. ξ, 478. ἱερήϊα, tenebant victimas nondum mactatas, λ, 24. χρήματα αὐτοῦ εἶχε βίῃ, ο, 231, detinebat vi. ἔχον πατρώϊα ἔργα, β, 22, obtinebant paterna opera constanter, *hielten sich zu ihrem landwesen, (pursued their rural occupations.)* ἔνθα μὲ ἔχον θεοὶ, ibi me detinuerunt, δ, 360. sic, τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, nam per tres noctes habui eum domi meæ, ρ, 516. σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι, χ, 128, at januæ ligueæ cohibebant illum aditum firmiter. (coll. ψ, 42, *die thüren waren feste zugemachet,*) *(the doors were well fastened.)* et 445, ἀφροδίτης, ἣν ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον, voluptatis venereæ obliviscantur hæ ancillæ, quam habebant adsidue sub procis. et 471, ἑξείης κεφαλὰς ἔχον, una serie habebant capita illigata laqueis. εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδε ἰοῦσα, ζ, 179, si forte aliquod involucrum crassiusculum et vile habebas huc proficiscens. ἣ εἶδος Ἀφροδίτης, quæ formam venustam Veneris habebat, δ, 14. et 289, τόφρα, tamdiu cohibuit ei os, donec tu abires. ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν, sol ei speculator erat, θ, 302. et 344, οὐδὲ τὸν γέλως, sed eum risus non occupabat. ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμὸν, ι, 295, inopia consilii et opis enim tenebat nos. αὐτὸν μένος ἠελίοιο, κ, 160, eum vis solis corripuerat, ut valde sitiret; ἐδίψα. χαλεπὴ δήμου φῆμις, nam mala fama populi corripuisset me, ξ, 239, sæpe enim indicativus Græcus a Romanis per conjunctivum efferri debet; ponunt autem indicativum Græci, si est res certissima. πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ, antea enim cohibuerat lacrimas constanter, π, 191, i. e. πρὶν μέν τοι ἐπεῖχε τὸ δάκρυον, τλήμων etiam tum existens: hinc paullo post, visa Penelope, stare dicuntur oculi ejus, i. e. sicci esse, sicut cornu aut ferrum. χλαῖναν, τ, 225, i. e. ἐφόρει, unde est ἀμπέχειν, *um haben, (to have on.)* et 228, κύων ἐλλὸν, canis binnulum tenebat. κυνέην κεφαλῇ, ω, 230, gestabat in capite operculum. ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν, tenebamus eum, δ, 459. et 627, ὅθι πάρος ὕβριν ἔχεσκον, quæ est forma imperfecti Ionica, vbi et antea insolentiam suam exercebant. sic et ρ, 169. ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, η, 99, per totum annum enim sic continuabant. μένος, ὃ πρὶν ἔχεσκες, robur, quod antea habebas, Ε, 472. ἀστεμφὲς ἔχεσκε σκῆπτρον, Γ, 219, immotum tenebat. πολλὰ δὲ, multa enim sibi retinebat, Ι, 333, in opp. ad παῦρα, pauca. ἀγηνορίης, ἥ μιν, Χ, 457, fortitudinis nimiæ, quæ eum regebat, quasi domina. ὃ πρὶν ἔχεσκον, habebam, Ν, 257. χεῖρας καὶ ἔγχεα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, contra se invicem dirigebant, Ε, 569, Æneas et Menelaus. λέοντε δύο ταῦρον ἐχέτην, Σ, 580, tenebant prehensum. φρονέω δὲ, τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, ἥ με ἕξει, παρὰ νηυσὶ, Ι, 605, judico enim, honoratum esse me decreto et fato Jovis, quod me habebit, apud naves, i. e. in castris: ubi παρὰ νηυσὶ pertinet ad τετιμῆσθαι, et sensus est: fatum Jovis (*die schickung, das schicksal,*) *(fate)* quod me honorat jam in castris Græcis; cum absente me oppugnantur castra, et Græci sentiunt, me absente sibi optimam virium partem decessisse; est honor qui mihi erit æternus quoad vixero; ergo alium humanum honorem jam non desidero, hic honor mihi magnus satis est. si ergo transpositio verborum statuenda est, videtur esse in verbis, παρὰ νηυσί: et ἣ respicit τιμὴν ex 604. ἕξει μιν, scilicet τὸν σόλον σιδήρεον, Ψ, 833, habebit ille vir istum ferreum discum, ex quo in quinque integros annos ferrum ad reficienda instrumenta rustica sumere possit. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, Σ, 274, per noctem quidem continebimus robur virorum, i. e. viros militares, in foro urbis; conf. σθένος. ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας Ἀχαιοὶ, Ν, 51, sustinebunt enim alios omnes Græci, κωλύσουσιν αὐτούς. sic, Υ, 27, οὐδὲ μίνυνθα ἕξουσιν αὐτὸν, ne paululum quidem sustinebunt eum, ἀντιστήσουσιν αὐτῷ. ἕξω δὲ ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, τ, 494, continebo me et silebo sicut lapis aut ferrum, coll. 502, ἔχε σιγῇ μῦθον. ergo est pro, σιγήσω, κατασχήσω τὸ πρᾶγμα. ἕξει δέ μιν ἤματα πάντα, ζ, 281, retinebit eum apud se et habebit perpetuo. ἦ τάχα ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, σ, 72, certe mox habebit malum quod ipse sibi attraxit. Ὀδυσσῆος γέρας ἕξειν, Ulyssis decus et dignitatem habiturum se, ο, 521, i. e. dignitatem regiam. ὄφρα αὐτὸς ἔχῃς γέρας, ut ipse teneas donum honorarium, Α, 133. ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα, Τ, 180, i. e. ut omne jus et omnis mos erga te observetur. ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ, quando parturientem occupet telum acutum dolorum, Δ, 269. ὄφρα ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα, σ, 363, ut possis qualitercunque pascere tuum ventriculum. ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, quamdiu quidem illa tenebit hanc mentem, β, 124. ὅταν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, ι, 6, quando lætitia obtineat per omnem populum; possit tamen ibi esse tmesis postposita, pro κατέχῃ. ἵνα αὐτὸν κλέος ἐσθλὸν ἔχῃσιν, α, 95, ut eum fama bona habeat. sic et γ, 78. εἴπερ τε σιδήρεια δέσματα ἔχῃσι, sc. αὐτὸν, si vel ferrea vincula teneant eum, α, 204, ἐπέχωσιν αὐτόν. et 396, τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσι, eorum sane aliquis id habeat. sic, δ, 756, ὅς κεν δώματα, qui domos istas possideat. ὁπότε κεν (διὰ) νύκτας ὕπνος ἔχῃσιν αὐτὸν, somnus eum occupet, υ, 85.

κεῖθι φιλήσεαι οἷά κε ἔχωμεν, ο, 281, ibi amice et benigne tractaberis qualiacunque habemus, *so gut wirs nur immer haben, (the best we have;)* vel, quacunque ratione poterimus. βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχωμεν, π, 384, possessiones ipsi nos teneamus. ὅτε ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνὴ, ζ, 183, domum administrent ambo. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἔσθειν, utinam ejus medium hepar tenerem comedendum, Ω, 212. δρέπανον, si haberem falcem, σ, 367. et 368, ἔχοις καὶ σὺ τοῖον. κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, possideas, retineas, α, 402. et 117, τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, dignitatemque ipse obtineret. ἔχε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, silentio dona deorum teneat, σ, 141. σὺ μὲν αὐτὸς ἔχε ἡνία καὶ σὼ ἵππω, E, 230, tu quidem ipse tene lora et rege tuos equos. ἔχε ἐπ' ἀριστερὰ, i. e. ἔλαυνε, dirige currum et equos ad lævam partem, N, 326. sic, ἵππους ἐπὶ τῷ, dirige adversus eum, E, 829, coll. 841, ubi ἔχε est pro εἶχε, dirigebat contra eum. φόβονδε, dirige equos in fugam, Θ, 139, ἔλαυνε αὐτοὺς εἰς φυγήν. ἐς νῆας, ad castra Græca, Λ, 513. nam τὸ ἔχειν frequenter ἐπὶ ἐλάσεως ἱππικῆς ponitur, διὰ τὸ δέον εἶναι, τὸν ἐλαύνοντα οὕτως ἢ οὕτως ἐπέχειν τοὺς ἵππους, ἢ ἔχειν τὰ χαλινά. sic, ἴσχε σκοπῷ τόξον, dirige arcum ad metam. ἔχε σαῖς φρεσὶν, B, 33, tene firmiter in mente tua, *behalte es wohl, (bear it in mind.)* et hinc factum nomen ὁ ἐχέφρων, i. e. ὁ ἔχων ἐν φρεσὶ καὶ οὐκ ἐπιλανθανόμενος. nam τὸ ἔχειν, h. l. non est, μηδενὶ ἐξειπεῖν, sed διαμνημονεύειν, in memoria tenere et considerare. ἐχέτω Ἑλένην, retineat et possideat eam, Γ, 282. ἔχετε τὸ κακὸν, sustinete id malum, tolerate, O, 109, ἀνέχεσθε. πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε, Φ, 531. ἔχετε μῦθον ἐν φρεσὶ, ο, 444, tacete de re tota; nam est παραίνεσις ἐπὶ μυστηριασμῷ. sic, ἔχε σιγῇ μῦθον, τ, 502. οἰκία μητέρι δοῖμεν ἔχειν, domum matri daremus possidendam, β, 336. π, 386. et 388, εἰ βούλεσθε αὐτὸν ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα. et ionice ἐχέμεν ἵππους, continere equos in acie, Δ, 302. νωλεμέως, indesinenter obsistere et stare contra hostes, E, 492, ubi ad ἔχειν subintelligitur ἑαυτούς. πρὸ νεῶν ἐχέμεν (infin. pro imperativo) λαόν τε καὶ ἵππους, pro castris constitue milites et equestres viros, I, 704. τοὺς μὲν ἔα (pro εἴα, sinebat, relinquebat) παρὰ νηυσὶ πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν, sustinere et habere apud castra Græca laborem et miseriam, N, 2. τίς σοι ὁμοῖος, ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, P, 476, quis tibi par, equorum immortalium (*dieser muthigen hengste,*) *(of those spirited horses,)* callere domationem et continere robur: ubi ergo ἔχειν in sensu duplici; nam ἔχει δμῆσιν, ὁ ἐπιστήμην ἔχων δαμάζειν, et ἔχει μένος αὐτῶν, ὁ κρατῶν καὶ ἐπέχων, qui cohibet eos. ἤ τε ἐχέμεν, sive retinere apud te, T, 148, *an dich behalten noch einige zeit, (keep with thee for some time.)* βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, malo eam domi apud me retinere, A, 113, et hoc verbum recte de uxore, quæ ἔχεται τῷ ἀνδρί. hinc ille, ἔχω, ἀλλ'-οὐκ ἔχομαι. ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, ubi quoque infin. pro imperativo, δ, 419, κατέχετε, vos tenete eum firmiter; coll. 417, αὖθι δ' ἔχειν, ibi continere eum. παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν, sc. θέλοις, filiam meam uxorem habere velles, η, 313. et formula optandi per infinitivum, est Attica, elliptice. πονόν τε καὶ ὀϊζὺν, ut habeat laborem et miseriam, θ, 529. ἔχων (tenens) ἐν χερσὶν, A, 14. φᾶρος ἐν χειρὶ, Θ, 221, portans partem posteriorem pallii sui in manu; reliqua major pars humeris adhærebat, utpote vestis qua erat indutus. χειρὸς ἔχων Μενέλαον, Δ, 154, manum Menelai tenens manu sua. sic, Λ, 488. παρδαλέην ὤμοις, pardi corium humeris circumjectum gestans pro vestimento, Γ, 17. sic, τεύχεα, H, 137, 150. ἡνία χερσὶν, tenens manibus lora, Θ, 121. O, 447. σκῆπτρον, sceptrum tenens, B, 101, 279. Σ, 557, scipionem suum manu tenens. τεύχεα δὲ χρύσεια ἤλυθε ἔχων, advenit indutus armis inauratis, K, 440. ὡς εἶδον μένος ἐσθλὸν ἔχοντα, ut viderunt robur integrum habentem, E, 516. ἄσβεστον μένος ἔχων, inexstinctum robur animi habens, X, 96. Ὀδυσσεὺς, τλήμονα θυμὸν, patientem animum habens, E, 670, *der viel ausstehen kan, (able to endure much.)* et 806, καρτερὸν, suum firmum et fortem animum retinens. et 895, ἄλγεα, dolores sufferentem. χρυσὸν, aurum gestans et aurea ornamenta, B, 872, *gold an sich habend, (having gold about him.)* τέσσαρας αὐτὸς, quatuor equos ipse mihi retinens, E, 271. χεῖρας Ἀχιλλῆος, manus ejus tenens et continens, Σ, 33. ἔχων (Ἕκτωρ) λύσσαν ὀλοὴν, I, 305. ἔμπεδον αἰὲν, firmiter semper tenens scutum, Π, 107. ἀστεμφέα βουλὴν, retinens immote pristinam voluntatem, B, 344. vide porro O, 361. Π, 209, 107. Θ, 248. A, 45. Z, 44. Ξ, 385. O, 717. T, 18, 251. Υ, 68. Φ, 19, 87, 139, 145, 252, 259, 293, 395. Ψ, 219, 481, 583, 780, 892. Ω, 63, 280, 345. Δ, 430. ἔκοψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα, M, 204, serpens enim vulnerabat ipsam tenentem se in aëre aquilam. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, opus indignum sustinentem, T, 133. ἔντερα χερσὶν, Υ, 420. νεκρὸν, Ψ, 51. ἔχοντες δώματα Ὀλύμπια, possidentes, incolentes, A, 18. B, 13. O, 115. ἕνα θυμὸν, O, 710. Π, 219. P, 267. τόνδε νόον καὶ θυμὸν, Δ, 309. δίχα θυμὸν, Υ, 32. χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν, obtinentes jam parvam partem spatii, Π, 68. et 261, οἰκία ἐν ὁδῷ, habitationes ad viam publicam incolentes. et 264, ἄλκιμον ἦτορ. et 266, τῶν τότε κραδίην καὶ θυμόν. πίονα δῆμον, E, 710. δρεπάνας, Σ, 551. et 594, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας, tenentes. πυκινὰ φρεσὶ μήδεα, Ω, 282, 674. ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας, pavoris expertem exercitum habentes, P, 330. νηλέα θυμὸν, T, 229. ἔχοντε μετὰ γαμφηλαῖς, N, 200. ἔχων, tenens, ψ, 232. π, 418. ἔχων τὴν ἄρκτον ἐπὶ ἀριστερὰ χειρὸς, ursam cœlestem ad sinistram manum habens, in navigando, ε, 277. sic, ἔχων νῆσον ἐπὶ ἀριστερὰ, γ, 171. ἔχοντες ὕβριν, insolentia repleti, π, 368. coll. β, 341, ubi de poculis, ἐντὸς ἔχοντες ποτόν. ζυγὸν ἀμφὶς, jugum utrimque portantes, ο, 184, de equis duobus currui junctis sub uno jugo. κίονες ὑψόσε ἔχοντες, τ, 38, columnæ in altum tendentes, ἀναβαίνοντες quasi καὶ ἀνίσχοντες. οὖδας, solum obtinentes, i. e. jacentes humi, ψ, 46, de cæsis. ἔχουσα, tenens, portans, habens, B, 447. Z, 400. I, 559, 568. M, 434, ubi σωματικὴν ἐπαφὴν hoc participium notat, sicut verbum ipsum, 433, ψυχικὴν ἀντοχήν. Κὴρ, ἔχουσα ἄλλον ζωὸν νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, Σ, 536, præstans vel faciens alium recens vulneratum, vivum tamen, alium non vulneratum; et deinde, alium mortuum. nam hi sunt eventus prœliorum. πένθος ἄλαστον, Ω, 105. 284, οἶνον ἐν χειρί. 724, κάρη Ἕκτορος μετὰ χερσίν. Εἰλείθυιαι, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, Λ, 271, dolores parturientium in manibus suis habentes, ut excitent eos et ad bonum effectum dirigant. ergo ἔχειν est et, in potestate sua habere, regere. ἐντὸς ἔχον, sc. τεῖχος, murus intra se continens et tuens castra, M, 8. κάτω ἔχων κεφαλὴν, demisso capite, sicut fodientes solent, ω, 241. ἔχουσα, continens, δ, 135. detinens, κ, 339. sic, continens in se, π, 35. tenens et gestans, τ, 34, 353. θυμὸν πολυπενθέα, ψ, 15. νεοπενθέα, λ, 39. κάλλος, ζ, 18, ubi de ancillis. νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, nunc totus teneor et obsitus sum miseria et ærumnis, θ, 182. ἀχέεσσι με δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, τ, 168, pluribus quam teneor jam. νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσσι, σ, 122, vinctus quasi teneris. sic et υ, 200. sic, ρ, 318, νῦν δ' ἔχεται κακότητι. ἔχεται ἐκ τοῦδε ἔργον καὶ ἔπος, λ, 345, ex hoc pendet et dirigi debet factum et dictum: αὐτὸς κατάρχει τοῖς ἄλλοις τῶν τε ἔργων τῶν τε λόγων. hæc est laus principis, coll. 347, 352, ubi ipse rex Alcinous agnoscit, quod αὐτοῦ ἔσται ἡ ἐν ἔργῳ καὶ λόγοις ἐνταῦθα ἰσχύς. sed nota, h. l. τὸ ἐκ avulsum esse a verbo; confer ergo ἐξέχομαι. νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς, H, 102, victoriæ fines sunt in potestate deorum. sic, ἔντεα ἔχονταί σοι μετὰ Τρώεσσιν, arma tua sunt in manibus Trojanorum, Σ, 130. et 197, tenentur, sc. ab hostibus, capta sunt, *sind erbeutet durch den feind, (have been taken by the enemy.)* ἄκανθαι πυκιναὶ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται, ε, 329, i. e. συνέχονται ἀλλήλαις: et πρὸς etiam h. l. pertinet ad verbum. χερσὶν ἀώτου νωλεμέως ἐχόμην στρεφθεὶς, manibus implicitus et contractus hærebam firmiter ad lanam arietis magni, ι, 435. sic, τῷ ἐρινεῷ προσφὺς ἐχόμην, ei caprifico adhærens hærebam firmiter, μ, 433, 437, et est imperf. sine augm. pro εἰχόμην. et 204, εἴχετο δ' αὐτοῦ νηῦς, detinebatur ibi a cursu suo navis, nam socii cessabant a remigando. τῆς (πέτρης) ἔχετο στενάχων, ε, 429, huic petræ adhærebat gemens, *hielte sich feste dran, (clung to it.)* αὐτοῦ θυγάτηρ ἔχετο Ἕκτορι, Z, 398, ejus filia habebatur in matrimonio ab Hectore: nam vir ἔχει, uxor ἔχεται. ὁ δὲ ἄσθματι, gravi anhelitu coarctabatur ipse, O, 10. Π, 109, coll. 103. et scite sic dictum, in opposito ad ἔχων σάκος: tenet aliquid is, sed ipse tenetur alio. λαοὶ κωκυτῷ εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, X, 409. αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος, nos ipsi quidem continebimus nos a pugnando, Ξ, 129, pro ἐπεχώμεθα; coll. 131, alios vero concitabimus ad pugnandum: ubi sic loquuntur duces vulnerati jam. σέο δ' ἕξεται ὅ,τι κεν ἄρχῃ, I, 102, ad te pertinebit et tuum habebitur, quodcunque in consilio prævaluerit, σοῦ τοῦ βασιλέως λογισθήσεται, καὶ σοῦ ἅψεται καὶ σὸν ἔσται, ὅπερ ἐν τῇ βουλῇ ἀρχικὸν καὶ πρωτεῦον φανῇ καὶ κρατυνθῇ: quemadmodum enim fortia facta in prœliis ad duces referuntur; sic et consultationum præstantia consilia eorumque eventus, si rex consultationi adest, regi ipsi adscribuntur. cæterum est phrasis elegans et parabolica; desumta a fune, qui alligatus duobus extremis, ea utraque tangit: ὁ ἔκ τινος ἀγαθὸς λόγος, τελεσφορηθεὶς ὑφ' ἑτέρου, ἀρχὴν μὲν ἄλλοθεν ἔσχεν, ἔχεται δέ πως καὶ τοῦ ἀποτελέσαντος αὐτὸν, καὶ δοκεῖ αὐτοῦ μάλιστα εἶναι, ὃς ἴσχυσε τὸν ἀγαθὸν λόγον εἰς τέλος ἀγαγεῖν. ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, *halte tapfer an, (persist bravely,)* Π, 501. P, 559, persta fortiter; nec cade, sed insta et urge. alia tempora vide sub σχέω. ἔχω δόξαν τινὰ, i. e. δόκησιν καὶ ἑτέραν, Ol. 6, 140, ubi mens vera Pindari videtur esse: lingua mea similis fere est coti, utpote quæ sono suo arguto celebres facit alios, sicut cos ferramenta splendida et acuta. ἔχω φράσαι, habeo ad enarrandum materiam, Ol. 13, 14. ἐλπίδα, Py. 3, 196. ἔπος, Ne. 3, 92. ὁρμὴν, Ne. 5, 38. οὐδὲ εἰπεῖν, Ne. 7, 83. ὃς ἔχεις Αἴτναν, i. e. οἰκεῖς, colis, Ol. 4, 10. σὺ ἔχεις τοῦτο πεπαρεῖν, tu potes hoc suppeditare, Py. 2, 104. μνημήϊον, Py. 5, 61. πάντα, Ist. 5, 18. ἔχει βίον ἀπάλαμνον, habet vitam auxilio carentem, Ol. 1, 95. et 158, εὐδίαν, habet serenitatem. πότμον, possidet hanc sortem, Ol. 2, 66. et 102, εἰ δὲ ἔχει τις πλοῦτον μετὰ ἀρετῆς. ἔχει Ἑρμῆς ἀγῶνας, præsidet certaminibus, Ol. 6, 134. νῆσον, possidet insulam εἰς ἰδίαν μοῖραν, *hat sie auf sein antheil, (has it for his share,)* Ol. 7, 128. et 159, οὐχ ἕτερον λόγον, continet non aliam rationem. et 172, πόλις θαλίας, celebrat convivia civitas. εἰ ἔχει λόγον περὶ ἀνθρώπων, Ol. 8, 6, si curat res humanas. τιμὴν, honorem et præmium habet, Ol. 13, 50. ἔχει νόῳ, intelligit, Py. 3, 183. γέρας, Py. 5, 21, i. e. videt honorem. et 51, τόσα. ὀρέων κευθμῶνας, inhabitat recessus montium, Py. 9, 60. μέσον, occupat medium, Ne. 4, 58, 78, obtinet. καὶ μέλι κόρον ἔχει, etiam mellis satietas est, Ne. 7, 77. et 34, τυφλὸν ἦτορ. et 138, δόμον. μοῖραν, Ne. 10, 36. μομφὴν, Ist. 4, 61, ubi conf. id nomen: parit illis reprehensionem.

γῆρας, Ist. 5, 40. et 59, γλῶσσα τοξεύματα. ἔχομεν, Ne. 3, 129. ἔχοντι (dorice pro ἔχουσι) κλέος, habent famam, Ol. 10, 115. ἥν, Py. 5, 108. σκότον, Ne. 7, 19. ἔχειν πόδα ἐκτὸς, i. e. abstinere ea re, Py. 4, 514. ἀνδράσι, ad habendum hominibus, Py. 12, 40. ἔχειν καταχρύψαις, Ne. 1, 44, attice pro καταχρύψαι, *verborgen zu haben, (to have concealed.)* ἔχων τύμβον, Ol. 1, 150. et 173, τοῦτο κῆδος, firmiter et perpetuo obtinens hanc curam. πόδα ἐν πεδίλῳ, Ol. 6, 13. μέτρον βραχὺ καιρὸς, occasio habens breve spatium, Py. 4, 509. sic, ὕμνος, Ist. 1, 87. μελέτην, Ne. 6, 93. ὄλβον, Ne. 11, 16. σπέρματος ῥίζαν ἔχοντα, Ol. 2, 82, oriundum inde eum. νοῦν, Py. 3, 9. Ἀρκεσίλαον, Py. 5, 141. ἔχοντες ἥλιον, Ol. 2, 111, i. e. viventes in luce. εὖ, Ol. 5, 37, i. e. ἐπιτυχόντες. οὐ, Ol. 7, 87, *nicht bey sich habend, nicht mitnehmend, (not having with him, not taking with him.)* πεῖραν, Ne. 4, 123, *erfahrung habende, (having experience.)* ἔχοισα (dorice pro ἔχουσα) ἦτορ καθύπερθε μόχθου, Py. 9, 56, gerens animum superiorem molestia. βουλῶν καὶ πολέμων κληῖδας, Py. 8, 4. ἐχοίσας, dorice pro ἐχούσης, Ol. 2, 141. εἶχέ μιν ἐσθὴς, texit eum vestis, Py. 4, 140. καλὸς εἶχεν ὀπώραν, Ist. 2, 7, habebat pulcer ille maturitatem suam ætatis. et sine augm. ἔχε, Ol. 9, 51, 92. εἶχον ἀπάτερθε ἀστέων μοῖραν, Ol. 7, 137, i. e. ἕκαστος κατ' ἰδίαν εἶχε πόλιν. ἔχοι αὐτὸ, Ne. 7, 131. et 148, ἔχοιεν. ἕξει πόνον, Ne. 3, 20. εἴχετο ἔργου, occupabatur opere, *er machete sich an die arbeit, (he fell to work,)* Py. 4, 414. et 435, εἴχετο γενύων δράκοντος δεινοτάτου τὸ κῶας, vellus aureum continebatur et custodiebatur *(ward besessen) (was guarded)* a dracone horrendo. τὰ μὴ ἐχόμενα sunt sæpe, τὰ μὴ κρατούμενα, quæ non possunt teneri, vel, quæ non cohærent firmiter, vel, quæ nimis sunt tenuia ut non possint prehendi. inde est τὸ ἄχυρον et ἡ ἄχνη, *spreu, (chaff:)* utpote quæ οὐκ ἔχονται καθ' ἕκαστον τμῆμα διὰ λεπτότητα: nam τὰ ἄχυρα sunt τὰ λεπτὰ ἐκ δραγμάτων τρίψει ποδῶν βοείων, conf. Υ, 495—497. ab ἔχω est ἡ ὀχὴ, eminentia, jugum montis: et ὀχεῖν, portare, vehere, unde ὁ ὄχος, currus: et ὀχεύειν, admittere marem ad coëundum: et ἡ ὀχὴ apud Atticos, ἡ τροφή; unde est εὐωχεῖν, et ἡ εὐωχία, convivium lætum, ubi bene se habet quisque, et ubi corpus bene habetur.

ἑψέω, vide ad ἕψω.

ἑψητὸς, vide sub ἝΠΩ, aliquanto a fine.

ἑψία, ἡ, vide sequens.

ἑψιάομαι, (Ἕπω) ludo verbis aut cantu, παίζω, γελάω διαλεγόμενος. est vox poëtica a futuro inusitato verbi ἕπω, ἕψω, spiritu attice mutato. Scribitur tamen et cum leni: et hic spiritus ideo est uterque usitatus, quia ἕπω et ἔπω in arcta sunt adfinitate. hinc est ὁ φιλέψιος, amator jocose dictorum: ἡ ἑψία est παιδιὰ, lusus, γέλως, χλεύη: αἱ ἑψίαι sunt ἑορταί τινες: τὰ ἕψια sunt παίγνια. in specie ἑψιᾶσθαι est, comessari post cœnam, ubi locum habet ἡ διάθεσις παιγνήμων. οὗτοι δ' ἐνὶ θύρῃσι καθήμενοι ἑψιαάσθων (attice pro ἑψιάσθωσαν) ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματα, ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐΰφρων, ρ, 530, ludunto, jocantor, *mögen schäckern, (let them make merry.)* δόρπον, ἔπειτα καὶ ἄλλως ἑψιάασθαι μολπῇ καὶ φόρμιγγι, φ, 429, cœnam (parare) deinde etiam aliis modis delectari, cum cantu et cithara: ubi videtur notare, comessari. nisi quod symbolice innuitur et ironice τὸ οἰμώγειν, quod re vera secutum est.

ἕψω, et ἑψέω, f. ἑψήσω. (Ἕπω) coquo. τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας, ἐν σκότῳ καθήμενος, ἕψοι; cur quis ignobilem senectutem, inglorius, coquat? Ol. 1, 133. ἑψόμενος χρυσὸς, aurum excoctum, Ne. 4, 133. idem dicitur ἑφθόω, f. ώσω, quod verbum est apud Herodot. VIII, 137, sed ionice mutatis adspiratis in tenues, ἐπτῷτο pro ἐφθῷτο, coqueretur, perf. opt. pass. hinc est et ὁ φθοὶς, gen. φθοιὸς, placenta, Aristoph. Plut. 677, qui et ὁ φθόϊς, ιος, dicitur. Vide sub ἝΠΩ, aliquanto a fine.

ἜΩ, f. ἔσω. aor. 2. ἦον, sum, existo. *ich bin, (I am.)* quæ tempora quidem sic in usu non sunt; prodest tamen ea, ut origines usitatorum, notasse. usus enim dicit εἰμὶ, f. ἔσομαι. aor. 2. vel imperf. ἦν: quæ deinde, per dialectos, varias subeunt mutationes. Διὸς δέ σοι ἄγγελός εἰμι, Β, 26. Ω, 133, 173, sum tibi nuntius a Jove. τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθός εἰμι, talis tibi adjutrix sum, inquit Minerva, Ε, 828. κασίγνητος δέ σοι, Η, 48. γενεῇ νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν, natu minimus sum inter vos, Ξ, 112. ὅσον ἥσσων εἰμὶ, quanto inferior sum, Π, 722. εἰμί σοι ἀντὶ ἱκέτου, sum tibi pro adveniente supplice, Φ, 75. et 109, πατρὸς δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, sum ex præstante patre. et 154, εἴμ' ἐκ Παιονίης, sum ex Pæonia. ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, agnoscis quod deus sum, Χ, 10. et 13, οὔτοι μόρσιμός εἰμι, non sum sane morti obnoxius. Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι, Ω, 397, unus Myrmidonum sum. ἑταῖρός σοι πατρώϊος, sodalis patris tui sum, β, 286. et 314, ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, postquam adultus sum. ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν, sum prope homines, ζ, 125. εἴμ' Ὀδυσεὺς, ι, 19. et 519, τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, ejus filius sum. et 529, εἰ ἐτεόν γε σός εἰμι, si vere tuus filius sum. ἐγώ σοι εἰμὶ Ποσειδάων, λ, 251. κούρη δ' εἴμ' Ἀρύβαντος, ο, 425. αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, sum juvenis, π, 71. οὐ γὰρ ἔτι τηλίκος εἰμὶ, non sum ea ætate, ρ, 20, et sequitur, μένειν ἐπὶ σταθμοῖς, ut versari possim in villis operarius. πολυτλήμων δὲ μάλα εἰμὶ, multa possum ferre patique, σ, 318. ἠὲ νεώτερός εἰμι, aut junior sum et imbellior, φ, 132. ἐγὼ μὲν ὅδε εἰμὶ, ego ille sum, χ, 367, inquit Ulysses, aperiens se fidelibus suis. εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ω, 303. scilicet ex ἔω fit ἐμὶ vel ἠμὶ, pro quo dicitur εἰμί. εἰμὶ ἄσχολος, Py. 8, 40, sum otio destitutus. ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ εἰς ἢ ἐνὶ Τροίῃ, qui vel in Lycia es, vel Troja, Π, 515. et 538, λελασμένος εἰς ἐπικούρων, oblitus es sociorum. κρείσσων εἰς ἐμέθεν pro ἐμοῦ, fortior me es, Τ, 217. τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Φ, 150. α, 170. κ, 325. ξ, 187. possit hoc εἰς esse et ab εἶμι, ut sit pro ἥκεις: sed præstat tamen ab εἰμὶ his locis. εἰ μὲν θεράπων αὐτοῦ εἰς, Ω, 407. παῖς εἰς Ὀδυσῆος, α, 207. νήπιος εἰς ὦ ξεῖνε, ι, 273. χαλεπὸς πέρι πάντων εἰς μνηστήρων, molestus es supra omnes, ρ, 388. τεῦ (τίνος) δμῶς εἰς ἀνδρῶν, ω, 256, et hoc εἰς est ab ἔω, ἔεις, contr. εἶς. ἔχθιστος δέ μοι ἐσσὶ, odiosissimus mihi es, Α, 176. et hoc ἐσσὶ fit ab ἐμὶ, cujus secunda persona deberet esse ἐς, cum paragoge vero, et ob metrum duplicato Sigma, ἐσσί. οὔτι μοὶ αἰτίη ἐσσὶ, ego te nequaquam accuso, Γ, 164. et 172, αἰδοῖός τε μοὶ ἐσσὶ, venerabilis mihi es. τίς δὲ σὺ ἐσσι, Ο, 247. Ω, 387. Ζ, 123. et 429, σὺ μοι ἐσσὶ πατὴρ, inquit Andromache ad conjugem suum. et 142, εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν. σχέτλιός ἐσσι γεραιὲ, improbus et audax es, Κ, 164. οἶδα, ἀρετὴν οἷός ἐσσι, Ν, 275. πατρώϊος ἐσσι ξεῖνος, α, 175. et 297, ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, qui non amplius ea ætatula es, sc. ut deceant te ineptiæ. εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος, β, 274. κλῦθι ἄναξ ὅστε ἐσσὶ, quicunque es, ε, 445. νόον δ' ἀποφώλιός ἐσσι, θ, 177, mente improbus es. ὁππόθεν ἐσσὶ, unde sis, ξ, 47, *wo du her bist, (whence thou art.)* et hinc apparet, τὸ εἰς post πόθεν esse pro ὑπάρχεις, non pro ἥκεις. οὕνεκά οἱ σῶς ἐσσὶ, quia ei salvus es, ο, 42. οὐ σύ γ' ἐσσὶ πατὴρ ἐμὸς, π, 194. οὐ τὰ ἄλλα ἴσσ' (ἐσσὶ) ἀνοήμων, non in aliis es hebes, ρ, 273. et 449, ἀναιδὴς προΐκτης, impudens mendicus es. ἦ μάλα Ὀδυσεὺς ἐσσι, φίλον τέκος, certe omnino es ille, τ, 474. ἐσσὶ, i. e. ὑπάρχεις, Ol. 6, 153. Py. 1, 172. Ne. 10, 150. Ist. 2, 19. ἅς οὐκ ἔστι φυγεῖν, Μ, 327, fieri non potest ut eas fugiamus. et est hæc tertia persona ab ἐμὶ, ἐς, ἐσὶ, interserto τ. sic, οὐκ ἔστι, fieri non potest, non licet, Ξ, 212. et 386, οὐ θέμις ἐστί. εὔπως ἐστὶ, Τ, 225, non fas est, *es ist nicht sache, es ist nicht möglich, (it is not right, it is not possible.)* sic Μ, 65. Ν, 325. Ξ, 63. ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, uterque nostrum potest probra proloqui, Υ, 246. ἔστι δέ τις, ubi initium facit narrandi, Β, 811. Λ, 710, 721. Ν, 32. et in tali narratione habet accentum in penultima, sicut et post οὐ, οὐκ, καὶ, ὡς. sed in responsione ad quæstionem manet accentus in ultima. alias amat hæc vocula rejicere accentum in antecedentem vocem ὀξύτονον ἢ προπαροξύτονον ἢ προπερισπώμενον. vide porro, οὐκ ἔστι, Ν, 787. Τ, 97. οὐκ ἔσθ' pro ἔστι, Φ, 103. Χ, 262, 265. et 270, οὔ τοι ἔσθ' ὑπάλυξις, non tibi est effugium, non potes effugere. ἡ μὲν γὰρ Διὸς ἔσθ', Υ, 107. ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς, Χ, 348. Ψ, 345. οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν, Γ, 45. οὐ γὰρ ἔτι ἐστὶν, non diutius licet, Ο, 556. οὐ σχεδόν ἐστιν ἑλέσθαι, Ν, 68, non prope adsunt ut sumere ea possim. οὐχ ἕδος ἐστὶ, Λ, 647, non sessione opus est. οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ Ζ, 413. οὐδέ πῃ ἐστὶ, fieri nullo pacto potest, Ω, 71. et 489, οὐδέ τις ἔστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμύνειν, nemo potest perniciem avertere, vel et, nemo adest qui avertat. οὐδέ πῃ ἐστὶ, neque ullo modo licet, Ζ, 267, i. e. οὐκ ἔστι πρέπον, ἢ ὅσιον, ἢ θεοφιλὲς, aut simile quid. ἅ μοι ἐστὶ, Α, 300. Γ, 242. ἔτι μοὶ ἐστιν, Ε, 254. τό μοι ἐστὶν, Η, 239, ideo possum. ἔστι δέ μοι πολλὰ, Ι, 364. μοὶ δούρατά ἐστι, Ν, 264. μήτηρ δέ μοι ἐστὶ Ἀφροδίτη, Υ, 209. αἰεί σοι κακὰ ἐστὶ φίλα μαντεύεσθαι, placet tibi semper, soles, Α, 107. πᾶσά σοι ἔσθ' ὑποδεξίη, Ι, 73, omnis tibi est potestas. ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστιν ἐνιαυτὸς, Β, 295. ὅσα τε οἱ νῦν ἐστὶν, quæ nunc possidet, Ι, 380. κεῖσε μὲν ἐστὶ καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, Ξ, 313, eo licet tibi et postea proficisci. οὔατα ἀκούειν ἐστὶν, Ο, 129. οὐκ ἔστι Διΐ μάχεσθαι, non potest contra Jovem pugnari, Φ, 193. ἔστι γὰρ ἔνδον, Χ, 50, est enim domi copia harum rerum. et 219, οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ, non ei jam licet. γόοιο μέν ἐστι καὶ ἆσαι, luctu quidem licet etiam satiari nos, Ψ, 157. et 160, κήδεός ἐστι νέκυς, procurandus est mortuus. οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, sic sane hæc sunt, Ω, 373. ἔστι δέ τις, γ, 293. δ, 844. Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ν, 96. οὐκ ἔστι οὐδὲ ἔοικε, non licet nec decet, θ, 358. ἔστι μὲν εὕδειν, ἔστι δὲ ἀκούειν, ο, 391, possumus, tam longa nocte, satis dormire, possumus et audire narrationes; ad utrumque satis est spatii. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδὲ γένηται, ζ, 201, non est is homo, neque nasci potest. paullo aliter eadem phrasis est, π, 437, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται. οὔπως ἐστὶ, non licet, impossibile est, ε, 137. ι, 411. λ, 157. ο, 49, 342, 373. π, 447. ρ, 12. σ, 52. β, 130, 310. ρ, 286. τ, 555, 591. φ, 331. χ, 136. ἅσσα (ἅτινα, quotcunque) μοὶ ἐστὶν, habeo, λ, 74. εἴ μοι ἔτι ἐστὶν ἴς, φ, 282. ἅ μοι ἐστὶ, ψ, 355, quæ supersunt. σοὶ δ' ἐστὶ, in tua manu est, ν, 144. χ, 220, habes. εἴ τι που ἐστὶ, si forte licet et placet tibi, *wenn es seyn kann, (if it can be done,)* δ, 193. τετίμηταί τι καὶ ἐστὶν, η, 69, æstimatur et re vera est, vel, æstimatur et valet, *gilt, (it is valued.)* ἰδώμεθα, ὅ, τι τάδε ἐστὶν, quidnam sint ista, κ, 44. τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ, λ, 352, cujus potestas suprema valet in populo. Κρήτη τὶς γαῖα ἐστὶ, τ, 172. et 353, ἔστι δέ μοι γρηῦς. ὅσα τε νῦν ἡμῖν ἐστὶ, quæ nunc habemus, χ, 62. ἔστι γὰρ ἡμῖν σήματα, Ψ, 109. εἴπου ζώει τι καὶ ἐστὶ, ω, 262, quod utrumque idem. ἐστὶ ἐοικὸς ἀνδρὶ, Ol. 1, 55. ἀνθρώποις, Ol. 11, 1. οὐκ ἔστι οὔτε ἔσται, Py. 5, 71. ἔστι δὲ, Py. 3, 36. Ne. 1, 13. 9, 13. et 111, οὐκ ἔστιν ἔτι, non licet. ἐστὶ βαίνουσα, Ne. 10, 34. et 159, ἐστί σοι, αὐτῷ μοῖσα, Ist. 3, 15. μοὶ κέλευθος. Ist. 4, 1. εἰμὶν,

sumus; sic enim poëta constanter habet, pro communi ἐσμέν: ab ἐμί, ἰμὲν, ob metrum εἰμέν. τετλήοτες εἰμὲν, pertulimus, E, 873. τοῖοι, ii, H, 231. ἄξιοι, Θ, 234. ὑπωρόφιοι, I, 636. ἑεδνωταί, soceri, N, 382. et 811, μάχης ἀδαήμονες. τρεῖς ἀδελφεοὶ, O, 187. ἑκὰς, Σ, 256. ἐπιταῤῥόθω, auxiliatores duo, Φ, 289. et 586, ἄλκιμοι. ὁππόθεν εἰμὲν, unde sumus, *wo wir her sind, (whence we are,)* γ, 80. ἐγγύθεν, η, 205. et 307, δύσζηλοι, suspicaces. πυγμάχοι, Θ, 246. et 566, πομποί. ἱκέται, ι, 269. et 276, φέρτεροι. ἀδαήμονες κακῶν, μ, 208. ἐπιδευέες, φ, 253. εἰμὲν, sumus, Py. 3, 108. ἐστὲ (pro ἐστὲ, ab ἐμί.) δὲ πάντες μάρτυροι, B, 301. ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, estis viri, O boni; ergo ἀνδρίζεσθε, Z, 112. O, 487, 561, 661, 734. Π, 270. nam non est ibi imperativus, sed indicativus; involvens tamen vim imperativi: *ihr seyd ja männer; also handelt wie brave männer, (ye are men, act then like brave men.)* ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ, θεοὶ, estis quidem et vivitis adhuc, O dii, ω, 350. εἰσί vel εἰσὶν, sunt, et hæc quidem forma ab ἐμί ex regula verborum in μί. ὅσοι θεοὶ εἰσὶ, quotquot dii sunt, A, 566. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες, I, 144, 286. et 684, εἰσὶ καὶ οἵδε, τάδε εἰπεῖν, sunt et hi, nuntient ista. εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ, K, 170. καὶ ἄλλοι, N, 312. et 814, χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, manus ad defendendum sunt et nobis. ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, Σ, 429. εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες, sunt ei liberi, Y, 183. ᾧ οὐ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, Ω, 40. et 67, βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν. οἵτινες ὑμῖν εἰσίν, qui vobis vivunt, δ, 95. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, a Jove et in ejus tutela sunt, ξ, 57. ἦ γὰρ ἔτι εἰσὶ, certe enim vivunt adhuc, o, 432. εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω, sunt salvi mihi oculi, υ, 365. εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, φ, 251. αἳ νηλιτεῖς εἰσὶ, χ, 418. dorice hoc εἰσὶ dicitur ἐντί, nam Dores mutant Iota in ν, et vice versa; et Sigma in τ. Ol. 2, 151. 9, 158. Py. 4, 247. 5, 132. 9, 69. Ne. 1, 34. 6, 76. 9, 75. Ist. 2, 44. ionice vero est ἔασι, et ob metrum ἔασσι, pro εἰσί. duplicatio tamen τοῦ Sigma necessaria non est, cum id α per se sit longum. ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, B, 125, quotquot habitatores et cives sunt. ἵππων ὅσσοι ἔασιν, E, 267. ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες, H, 73, 159. et 295, καὶ ἑταίρους οἵ σοι ἔασιν. τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἐκαστάτω, sunt remotissimæ, K, 113. et 165, καὶ ἄλλοι ἔασι. Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι, N, 639. ὅσσοι, Π, 98, i. e. ζῶσι, vivunt. et 750, κυβιστητῆρες. πλυνοὶ ἐγγὺς, X, 153. παροίτεροι, Ψ, 480. et 311, ἵπποι ἀφάρτεροι, perniciores. ἀνάρσιοι, Ω, 365. et 399, ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν. δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν, δ, 79. ὅθι οἱ κλυτὰ δώματ' ἔασιν, ubi habitat, ε, 381. οὔτε πρηκτῆρες, Θ, 162, negotiatores. et 557, κυβερνητῆρες. δρήστειραι, ministræ, κ, 349. οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες, ν, 223. ἑταίρων οἵ μοι, o, 335, οἱ ὑπ' ἐμοὶ, qui mihi adsunt. πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, π, 249, quatuor et viginti. et 250, ἐκ δὲ Ζακύνθου. ἀλήμονες ἄνδρες, τ, 74. et 135, δημιοεργοί. ἀολλέες ἔνδον, υ, 40. γυναικῶν αἵ μοι, ψ, 21. οἵδε δὴ ἐγγὺς, ω, 494. quibus omnibus locis α penultimæ est longum. *præsens conjunctivi* est ἔω, ἔῃς, etc. ὄφρα μὴ οἷος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω, sine præmio honoris sim, A, 119. ὑμῖν ἄν ξεῖνος ἔω, ι, 18, vobis sane hospes sim. pro quo communis usus dicit ὦ, per contractionem nimirum. ὅς κε ἐσθλὸς ἔῃσι, pro ἔῃ, quis probus sit, B, 366. εἴ κε εὐεργὸς ἔῃσι, o, 421, etiamsi proba sit. sic et ω, 201. nam hæc syllaba paragogica addi solet tertiæ personæ singulari conjunctivi. γαμβρός κέν μοι εἴη, I, 142, gener sane mihi sit; ubi alii legunt ἔοι. et 140, αἵ κε κάλλισται ἔωσιν, quæ quidem pulcerrimæ sint. ὅστε ἐπιδευὴς κρειῶν ἔῃ, M, 300, egens sit carnium. καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν, T, 202, ubi est communis forma contracta, ᾗ, cum paragoge; et impetus non tantus sit in pectore meo. sic, Θ, 147, ὄφρα κεν ἦσιν, i. e. ἕως ζῇ, quamdiu vivat. et 163, ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων, et inspector sit viaticorum. ᾧ μὴ πολλοὶ ἀοσσητῆρες ἔωσιν, cui non multi auxiliatores sint, δ, 165. ψ, 119. μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι, num forte prope sint, ω, 490. *imperfectum vel aoristus 2.* ἦν, est contractum ab ἔην, ab ἔημι vel ἦμι. ἦν δέ τις, formula incipiendi narrationem, E, 9. K, 314. N, 663. υ, 287. Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, male agebatur cum iis, *es gieng ihnen übel, (it went ill with them,)* I, 547, κακῶς ἔχοντα ἦν τὰ τῆς μάχης, ergo et cum adverbio ponitur. sic: Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, Δ, 22, erat sine verbis. sed H, 424, ἦν χαλεπῶς διαγνῶναι, ubi adverb. pertinet ad infin. difficulter discerni poterat. nam εἶναι sæpe est, posse, possibile esse, licere, præsto esse, fas esse. οὐκ ἦν κεχολῶσθαι, non fas erat irasci, Π, 60. οὐ γάρ πως ἦν, fieri non poterat, P, 464. Ψ, 670, *es gieng nicht an, war nicht möglich, (it could not be done, was not possible.)* οὐ δὴν ἦν, non diu vivebat, Z, 131. 140, οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔζη. μέμνημαι τόδε ἔργον, ὡς ἦν, quale erat, I, 524. ὃς γὰρ ἦν οἱ, qui enim erat ei, Σ, 460, i. e. ὃς θώρηξ αὐτῷ ἦν, thorax suus. καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, α, 177, studiosus erat hominum. ἦν ὁδὸς, erat via, *es gieng, (there was a passage,)* χ, 128. ζωὴ ἦν οἱ, victus erat ei, ξ, 96, habebat victum. οὐδέ οἱ ἦν ἶς, σ, 3, non habebat robur. οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, Θ, 298, nullum membrum movere poterat, Mars a Vulcano irretitus. ἵνα σφίσι ἀγορὴ ἤην, ubi iis forum erat, pro ἔην, Λ, 807. πάλαι κεν ἐνθάδε ἤην, jamdudum hic erat, i. e. adfuisset, τ, 283. οὐδέ πω αἶσα ἤην, nondum fatale erat, ψ, 316. διατρύγιος ἤην, frugifer erat, ω, 342. καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, et sane multo melius erat, pro ἦν, Γ, 41. οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν, non diu firmus erat, M, 9, 12, sc. τὸ τεῖχος, murus. et 10, ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην, pro ἦν. οὐκ αἴσιμον ἦεν, O, 274. et 610, αὐτὸς γάρ οἱ ἦεν ἀμύντωρ Ζεὺς, erat ei defensor. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, Σ, 251. φίλος θεοῖς ἦεν, Y, 348. ἐκ θεοῦ γένος ἦεν, Ψ, 347. οὐδέ τις ἦεν καταθάψαι, Ω, 610, neque erat qui sepeliret. κέρδιον, X, 103. προφερέστερος, præstantior, Θ, 128. et 129, προφερέστατος. οὔπως ἦεν, impossibile erat, κ, 170. οὐδέ τι μῆχος ἦεν ἀνήνασθαι, ξ, 239, nec poterat denegari. ἔκγονος ἦεν, o, 225. ὡς ἄρα πυκνὴ ἦεν, adeo densa erat, τ, 443. ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, unde non licebat fugere, χ, 460. et potest hæc esse tertia persona regularis ab ἔω, imperf. ἔον, ες, ε. εἴποτε ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, si quando versabar cum viris fortibus, Λ, 761. sic absolute, εἴ ποτε ἔην γε, Ω, 426, quandocunque erat, *so lange er lebete, (as long as he lived,)* quamdiu vivus erat. sic et Γ, 180, quando aliquando erat is qui erat, i. e. quamdiu levir meus erat. et τ, 315. ω, 288, quamdiu is erat. οὐ γὰρ ἔην, ὅστις, i. e. οὐδεὶς, B, 687. et 642, οὐκ ἔτι αὐτὸς ἔην, i. e. non vivebat jam. τοῖος ἔην Τυδεὺς, Δ, 399. τόσος, I, 542. οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, M, 337, non possibile ei erat ita clamare ut audiretur, οὐκ ἦν αὐτῷ δυνατόν. ἔνθα ἄρ' ἔην, Σ, 39, 47, ibi erat et aderat. et 521, ὅθι ἀρδμὸς ἔην, ubi aquatio erat. ῥωχμὸς ἔην γαίης, scissura terræ erat, Ψ, 420. οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον, ut ille poterat efficere, β, 272. ὄφρα οὖν κεῖνη ἔην, i. e. vivebat, o, 360. ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, ω, 207. πάλαι ἦσθα, E, 898, jamdudum esses; et est ἦς, eras, cum paragoge θα. μενεδήϊος ἦσθα, N, 228, bellicosus fuisti. μοὶ πολὺ φίλτατος, X, 233. οὐκ ἀεσίφρων ἦσθα πάρος, Ψ, 604. φίλος ἦσθα θεοῖς, Ω, 749. ω, 92. οὐ μὲν νήπιος, δ, 31. φρένας αἰσίμη, ψ, 14. αὐτοῖς μέγα κῦδος ἔησθα, pro ἔης, X, 435. οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα, π, 420. εὖ οἶδα. οἷος ἔησθα, ψ, 175. κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν, Λ, 688, malis fracti eramus, *wir waren übel dran, (we were oppressed with misfortunes.)* et 691, δώδεκα υἷες ἦμεν. πολὺ φέρτεροι ἦμεν, Y, 135. ἐπιδευέες, ω, 170, quibus multum deerat ad rem efficiendam. οἷοί περ πάρος ἦτε, Π, 557. οὐκ ἔτι ἦσαν, i. e. ἀπέθανον, B, 641. ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν, Γ, 15. E, 815. X, 248. Ψ, 816. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι, Ξ, 122. coll. 123, ἔσαν. et 124, ἔσκε. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν, Σ, 562, ἀνὰ τὴν ἀλωήν. ἐννέα κύνες, Ψ, 173. ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ρ, 422. et 454, οὔ σοι ἐπὶ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν. sic δμῶες, τ, 78. ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν Πηνελοπείῃ, ω, 193. κάρτιστοι μὲν ἔσαν, A, 267, et hoc ἔσαν est ex analogia verborum in μὶ ab ἔω, ἡμι. ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ, B, 311. πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες, Δ, 438. δώδεκα ἔσαν θάλαμοι, Z, 248, coll. 244. et 421, κασίγνητοι ἑπτὰ ἔσαν. ὅσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες, K, 301. πλεῖστοι καὶ ἄριστοι, M, 89. ἅμα ἡγεμόνες, N, 491. φυτῶν ὄρχατοι, Ξ, 123. πεντήκοντα ἄνδρες, Π, 170. Θέτις καὶ Εὐρυνόμη ἔσαν αἵ με σάωσαν, Σ, 405, quæ me servarunt. et 491, γάμοι. et 497, λαοὶ ἐν ἀγορῇ. ταμίαι παρὰ νηυσὶν, T, 44. et 393, λέπαδνα, jugalia lora. οἳ κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, Φ, 236, qui in eo affatim erant. sic et 344. οὐ πολλὸν ἄνευθε, Ψ, 378. et 530, βάρδιστοι οἱ ἔσαν ἵπποι. et 641, δίδυμοι. τόσα ἑκάτερθεν πτερὰ, Ω, 319. οἴκοι ἔσαν, domi erant, α, 12. τρεῖς δέ οἱ ἄλλοι ἔσαν, habebat alios tres filios, β, 21. et 82, ἀκὴν, muti silentio: ubi adverbium additum. οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, ε, 404. et 405, ἀκταὶ προβλῆτες. ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν, λ, 226, fuerant. ἔνθα καλαὶ βόες, μ, 262. ἀμύνασθαι ἔσαν ἰοὶ, ad defendendum se aderant ei sagittæ, χ, 116. ἐσθλοὶ ὄρνιθες ἔσαν αὐτῷ, ω, 310. δύω δέ οἱ υἱέες ἤστην, erant ei, E, 10, dualis imperf. abundante Sigma. νεωτέρω ἐστὸν ἐμοῦ, A, 259. qui est dualis præsentis. φίλτατοί ἐστον, amicissimi mihi ambo estis, I, 198. nam rejicit accentum, si fieri potest. υἱέες ἐστὸν, Λ, 138. ἐστὸν ἀγήρω, P, 444, estis senii expertes. ὡς ἔον, sic eram, Λ, 761, quod est regulare imperfectum, sed sine augmento, ab ἔω: et sensus est, talem me gessi, cum olim essem inter viros fortes. ὥς ποτε ἔον, Ψ, 643, talis olim fui. ab eodem ἔω, imperfectum Ionicum est ἔσκον, pro ἔεσκον, nam terminatio ον mutatur ionice in ἔσκον. νεώτατος ἔσκον, H, 153. δαὴρ ἐμὸς ἔσκε εἴ ποτε ἔην γε, Γ, 180, levir meus erat, cum esset; nam nunc is non est mihi levir. et hæc additio pœnitentiam, aut desiderium ingens exprimit. nunc alii mihi sunt fratres. simul hoc additum in gratiam Priami. θοὸς ἔσκε μάχεσθαι, E, 536. ἔσκεν ὑφηνίοχος, Z, 19. ἐν μεσάτῳ, in medio erat, Θ, 223. οὐκ ἐμὴ ἲς ἔσθ' (ἐστὶ) οἵη πάρος ἔσκε, Λ, 668. νόθος υἱὸς, Μέδων, N, 695. sic O, 334. πολλά οἱ πρόβατα, habebat, Ξ, 124. πιστότατος δέ οἱ, Π, 147. et 550, ἔρμα πόληος, columen urbis erat is. ἔσκε δὲ, formula incipiendi narrationem, P, 575. ι, 508. o, 416. χ, 126. φίλτατος ἔσκε Διῒ, Σ, 118. νεώτατος, Y, 409. et 410, φίλτατος. sic, θεοῖς, Ω, 67. et 258, ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, ille deus erat inter homines; tantopere præstabat omnes. et 739, οὐ μείλιχος. οἷον Ὀδυσσῆος ἔσκε κῆρ, δ, 270. et 689, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, opus rusticum et rei familiaris tuendæ, ξ, 222. et 227, ἐμοὶ τὰ φίλα. ταχὺς ἔσκε θέειν, celer cursu, ρ, 308. Ἀργαῖος δ' ὄνομα (κατὰ) ἔσκε, σ, 5. Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε, τ, 247. et 240, πολλοῖς φίλος. Κτήσιππος δ' ὄνομ', υ, 288. sic ἐφίλει facit φίλεσκεν, ἐνόει, νόεσκεν, etc. et id Dores quoque amant. τοίη σοὶ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα, E, 808, talis tibi adjutrix eram: et hæc forma potest esse aor. I. ab ἔω, f. ἔσω, aor. 1. ἦσα, extruso Sigma. ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα, β, 313. σ, 228. τ, 19, *war noch unverständig, (I was at that time an infant.)* ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα, κ, 156, cum prope essem. sic et μ, 368. Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα, eram, λ. 619. inquit Hercules. οὐκ ἀποφώλιος ἦα, ξ, 212. ἦα κιὼν, eram iens, π, 472, conf. tamen εἶμι, nam potest et h. l. esse, ibam iens, i. e.

veneram. αἰετὸς ὄρνις ἦα πάρος, τ, 549, ubi Ulysses interpretatur conjugi suæ somnium quod illa somniarat; et in quo viderat aquilam occidentem anseres domesticos Penelopes. ergo ἦα h. l. id vult: ego significabar per aquilam. talis locus est 1 Cor. x, 4. πάϊς δ' ἔτι νήπιος ἦα, φ, 95. sic, πάρος δ' ἔτι νήπιος, υ, 310. eadem forma, ionice omisso augmento, dicitur ἔα, et hinc contracte fit ἦ, unde usitata illa forma, apposito ν, est ἦν. εἰ τότε κοῦρος ἔα, si tunc juvenis fui, Δ, 321. ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι, aut sane vivus debilis essem ab ictibus ferri, E, 887. τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ, pro ἔα, talis eram in bello, ξ, 222. et 352, μάλα δ' ὦκα θύρηφι ἔα ἀμφὶς ἐκείνων, celeriter evasi procul ab illis. Atticis hæc prima quoque persona contrahitur in ἦ, sine adjuncto Νῦ. aoristus vero secundus est ἦον, qui quoque contrahitur in ἦν, unde tertia pluralis dorice est ἦν, loco ἦσαν, quod ἦσαν formatum est a tertia persona plur. ἦν, sicut ab ἦλθον fit ἤλθοσαν. ἦν δὲ, Ol. 8, 24. εἰ γὰρ ἦν, si enim fieri posset, Ne. 7, 35. οὐκ ἔτι ἦν, nondum erat, Ist. 1, 35. αἰδοῖος, Ist. 2, 54. ἦ ῥα, erat sane, Py. 4, 100, quo loco verbum singulare ad fœmininum plurale additum. ἔσσαν pro ἔσαν, Ol. 9, 79. ἔσαν δίδυμοι, Py. 4, 371. *optativus* est ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, etc. γαμβρός κέν μοι ἔοι, I, 142, sit sane gener mihi, sc. si placuerit ei. πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; Λ, 837, quid igitur futurum est his rebus. πῶς κ' ἔοι; Ξ, 333, quid fieret, *was würde das seyn, (what would be done?)* τί ἂν γένοιτο καὶ οἷον ἔσται τὸ τέλος; ὁποῖος ἔοι, ρ, 421, qualiscunque esset. sic et τ, 77, et conf. κεχρημένος. αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην, ὡς, N, 826, utinam sic filius Jovis essem, sicut hoc certum est. sic Θ, 539, seqq. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς εἴην ἀθάνατος, ὡς, utinam sic ego essem immortalis, ut illud certum est. αἴθε τόσον σοῦ φέρτερος εἴην, fortior essem, Π, 722. αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην, π, 99, utinam sic juvenis essem in ejusmodi animo. ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἴης, meus sane filius esse posses, I, 57. ἀθάνατός τ' εἴης, esses, ε, 209. εἴ που ἔτι εἴης, ν, 415, sicubi adhuc viveres. νῦν μὲν μήτε εἴης, μήτε γένοιο, σ, 78, nunc quidem ut sis, indignus es, nec te nasci oportuit: nam solent irati et præsens tempus odisse, et precari ne natus sit is cui irascuntur. qui abundant ingenio, possunt hunc locum et sic interpretari: μήτε εἴης ἄρτι ἀλλὰ τεθναίης, μήτε μὴν πάλιν ὕστερον γένοιο: ut Pythagoras videri possit ex Homero sumsisse suam παλιγγενεσίαν. Empedocles sane, Pythagoræ assertor, dixit: ἤδη ποτὲ ἐγὼ γενόμην κούρη τε κόρος τε, θαμνός τ', οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπνοος ἰχθύς. sed Demosthenes Thrax, paraphrastes Homeri, reddidit locum, μήτε εἴης ἔτι μήτε ὀνομάζοιο, βόσκημα ἀναίσθητον. est ergo formula imprecandi. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, Γ, 410, indignum quippe esset, *es wäre mir wohl sehr zu verdenken, (it would certainly be very wrong of me.)* sic et Ξ, 336. Ω, 463. βίη δέ σοι ἔμπεδος εἴη, robur tibi integrum esset, Δ, 314. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, Z, 410. et 521, ἀνὴρ ὃς ἐναίσιμος εἴη, qui æquus sit. οὔ κεν ἀλήϊος εἴη, non sane egens esset, I, 125, 267. μέγα κέν οἱ κλέος, K, 212. βίη δέ μοι, Λ, 669. ὄχα ἄριστον ἁπάντων εἴη, longe optimum id esset, M, 345. μάλα κεν θρασυκάρδιος, N, 343, *der müste sehr dreist seyn, (he must be very bold.)* σκηπτοῦχός τ' εἴη, Ξ, 93. et 107, s. νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδε ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, utinam nunc esset, qui melius hoc consilium dare possit; mihi certe lubenti is esset. υἱάσι κέρδιον, O, 197. κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, ex duobus malis id sane levius esset, P, 105. et 640, εἴη δ' ὅστις ἀπαγγείλειε, utinam esset qui nuntiaret: nam δ' est pro δή. ἵνα σοὶ πένθος, Σ, 88. ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος, ut corpus incorruptum esset, T, 39. ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, X, 108. εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ω, 56, ubi id ironice dictum. et 367, τίς ἂν δή σοι νόος εἴη; ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι, ut haberet ad sagittas inficiendas, α, 261, *dass ers brauchen könnte zu vergiftung der pfeile, (that he might use it for poisoning the arrows.)* ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη, β, 232. ε, 10, semper sævus sit. et optativus habet imprecationem, pro leniori, ἔστω. ὄφρα οἱ εἴη πίνειν, ι, 248, ut eo uteretur ad potum. et 249, ποτιδόρπιον εἴη, ad cœnam. sic et 234. μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη, ν, 46. εἴη μὲν νῦν νῶϊν, sit modo, ξ, 193. et 403, οὕτω κέν μοι εἴη. et 468, βίη δέ μοι ἔμπεδος. sic et 503. et 496, ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν, utinam quis sit qui nuntiet: quod tamen, sicut supra ex P, esse potest ab εἶμι, vado. ἐρώτα, τίς εἴη, interrogabat quis esset, ο, 422. et 434, εἴη κεν καὶ τοῦτο, *das mag denn auch seyn, (this may indeed be,)* pro ἔσται. οὐδέ κεν εἴη, non sane possibile sit, π, 243. εἰ τοιόσδε εἴη, si talis esset, ρ, 313. et 586, ὅσπερ ἂν εἴη. ἐμοὶ σάκος εἴη, si haberem clypeum, σ, 376. καί κεν πολὺ κέρδιον, υ, 316, 381. χαλεπὸν δέ κεν, difficile sane esset, ψ, 184. ποῖοί κε εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμύνειν, φ, 195, pro εἴητε, quales essetis ad defendendum Ulyssem. τοιοῦτοι δέκα μοι εἶεν, ionice pro εἴησαν, B, 372. et 489, δέκα δὲ στόματα. ἵνα ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 38. et 429, τοιοῦτοι νῦν πάντες εἶεν, tales nunc precor ut omnes sint. οἵτινες ἀνέρες εἶεν, qui homines ibi essent, ι, 90. (sic et κ, 101.) et 133, μάλα κε ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν, possent sane perennare: sc. si colerentur ab hominibus vites ibi; terra ipsa est fertilis. οὐδ' εἴ οἱ χεῖρες ἐείκοσι εἶεν, μ, 78. τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι εἶεν, ξ, 408, celeriter mihi domi fortasse fuerint socii mei. εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαύνειν, si et boves adessent quos agerem, σ, 370, *ochsen zu treiben da wären, (if oxen there were to drive.)* εἴην κενὸς, frustra essem, Ol. 3, 81. εἴην, ubi deest εἴθε, utinam essem, Ol. 9, 119. εἴη, Ol. 1, 184. 4, 22. 6, 6. Py. 1, 56. 2, 153, 175. 10, 33. Ne. 4, 14, 17. 8, 59. Ist. 1, 90. 6, 10. *futurum mediæ formæ*, ἔσσομαι (ob metrum pro ἔσομαι) ὡς τοπρῶτον ὑπέστην, ero, sicut antea promisi, Δ, 267. χήρη σοῦ ἔσομαι, Z, 409, ero vidua tua. οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι, α, 397, herus ero. καὶ ἔπειτα κακὸς ἔσομαι, φ, 131, iners ero. ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, A, 563, odiosior mihi eris. ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, pro ἔσεαι, Σ, 95. δικαιότερος, T, 182. οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, X, 486, neque tu ei eris auxilio. ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ ἔσσεαι, Ψ, 343, probrum tibi ipse eris; ubi tamen alii legunt ἔσσεται, erat tibi. prius præstat. οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, β, 278. φίλος τ' ἔσῃ (per contractionem Atticam, pro Ionico ἔσεαι, et naturali ἔσεσαι,) αἰδοῖός τε, τ, 254. λευγαλέοι ἐσόμεσθα, β, 61, miseri erimus, pro ἐσόμεθα. οὐ θὴν οἴοισίν (ἡμῖν) γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζύς, Ξ, 480, haud sane solis nobis erit labor et dolor. τοῖς θάνατος ἔσσεται, hos manet mors, Δ, 270. κομιδὴ, Ψ, 412. τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται, A, 212. et 211, ὡς ἔσεταί περ, quomodocunque erit, i. e. ex veritate. nam id vult Minerva, i. e. judicium ipsius practicum, ne falsa faciat convicia et exprobrationes regi, sicut solent facere homines irati plebeii, sed ut ex vero petat criminationes, quas rex et alii agnoscere possint ex vero factas. ἔσσεται ἦμαρ, ὅτε, Δ, 164. et 168, τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα. et 169, ἐμοὶ ἄχος. ἦμαρ, ὅτε, Z, 448. ἔλεγχος, Λ, 315, probrum, flagitium. ποθὴ, desiderium, *vermissung, (want, miss,)* Ξ, 368. σοὶ κατηφείη καὶ ὄνειδος, P, 557. ἄλγιον αὐτῷ, Σ, 306. κακὸν, T, 235. οὔ οἱ θυμὸς, Υ, 350, *er wird das herz nicht haben, (he will not have the heart.)* μοὶ κακὸν, Φ, 92. ἄλγος, X, 55. τιμὴ μία, Ω, 66. et 92, οὐκ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται, B, 347. ὡς ἔσεταί περ, pro ὥσπερ, sicut erit, τ, 312. ἐξ Ὀρέστου τίσις ἔσσεται, α, 40. νεμεσίς μοι ἐξ ἀνθρώπων, β, 137, *die leute werden es mir verargen, (the people will take it ill of me.)* μελίη δέ μοι ὁρμὴ, ι, 416, vanus mihi erit conatus. τάχα ἠὼς ο, 50, mox illucescet. οὕτως, π, 31. et 87, ἐμοὶ ἄχος. et 437, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται. ἄλγιον αὐτῷ, ρ, 15. et 599, οὕτως. æolice id futurum est ἐσῶ, med. ἐσοῦμαι. οὐκ ἐσσεῖται, B, 393, non licebit. αἰπύ οἱ ἐσσεῖται, arduum ei erit, N, 317. per syncopen vero pro ἔσεται dicitur ἔσται, communiter. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, *wie das werden wird, (how that will turn out.)* B, 252. Δ, 14. Ξ, 3, 61. Υ, 116. ρ, 274. οὐκ ἄλλη ἔσται θαλπωρὴ, Z, 412. et 462. νέον ἄλγος. ἔσται μὰν ὅτε, Θ, 373, sc. χρόνος. etsi jam mihi adversatur, tamen erit tempus cum rursus blandietur. δόσις ἐσθλὴ, K, 213. et 304, μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. νῶϊν ἀνήκεστος χόλος, O, 217. ὧδε γὰρ ἔσται, Σ, 266, sic enim erit: quod dicit firmiter, non dubitative, ita uti prudentem virum decet. αἰεὶ τῷδε ἔσται χρὼς ἔμπεδος, T, 33. ἔσται ταῦτα, Φ, 223. et 565, οὐκ ἔτι ἔπειτα ἔσται θάνατον ἀλύξαι, non possibile erit. ἔσται σοι καὶ ταῦτα, Ω, 669. τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, hæc res sic fiet, λ, 347. οὐκ ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ρ, 78, 274. μισθὸς δέ σοι ἄρκιος, σ, 357. οὐχ οὕτως ἔσται, *es wird so nicht gehen, (it will not be so,)* φ, 257. φρένες ἔμπεδοι ἔσσονται, Z, 353. μάρτυροι, X, 255. et 266, ὅρκια. et 489, κήδεα. μῦθοι ἠῶθεν ἔσονται, δ, 214. οἳ μετόπισθεν ἔσονται, ω, 84. κείνω οὐ πολλὸν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον φυλόπιδος, illi duo non diu a pugna aberunt, π, 267. ἑτάρω μοὶ ἔσεσθον, vos duo eritis, φ, 216. ἔσται dicitur de tali futuro, cujus subjectum jam exsistit et præsens est, e. c. οὗτος νέος ἔσται γέρων: sed de tali futuro, cujus subjectum vel res nondum exsistit, dicitur aliter, e. c. γενήσεται παῖς, ὁ μήπω ὤν. porro ἔσεσθαι ponitur ἐπὶ τῶν ἐξ ἀνάγκης, ubi consecutio est necessaria et physica, e. c. μετὰ χειμῶνα ἔσται ἔαρ, ἀναγκαίως: sed γενήσεται ponitur ἐπὶ τῶν ἐνδεχομένων, de contingentibus incertis, e. c. τὸ βρέφος τόδε γενήσεται γραμματικὸν, eruditum, ἐνδεχομένως, accidentaliter, nullo ex necessario et physico nexu. ἔσομαι, Py. 4, 278. ἔσσομαι, Py. 3, 192. ἔσσεται, pro ἐστὶ, Ol. 8, 70. ὁπόθεν ἔσσεται, Py. 9, 87. Ist. 6, 76. ἔσται, Py. 12, 54. *imperativus* mediæ formæ, ab ἔομαι, est ἔεσο, per aphæresin ἔσο, et ob metrum ἔσσο. recentiores Attici pro eo dicunt ἴσθι. ἄλκιμος ἔσσ', pro ἔσσο, et id pro ἔσο, α, 302. γ, 200. εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, unus ex senatoribus, i. e. principibus, dux et imperium habens esto, A, 144. θυμός σοι ἵλαος ἔστω, T, 178. μὴ δούρων ἔστω φειδωλὴ, X, 244. μὴ βοητὺς ἔστω, α, 370. μήτις ἤπιος ἔστω, β, 230. ε, 8. εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα, β, 355. κειμήλιον ἔστω, debet esse, sit, δ, 600. εὐαγγέλιον δέ μοι, ξ, 152. ὄνομα αὐτῷ, τ, 409. εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485. θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων, pro ἔστωσαν, α, 273, testes sunto. αὐτὼ μάρτυροι ἔστων, quæ est tertia dualis, illi duo testes sint, A, 338. *imperfectum mediæ* formæ ἥμην. ἔνθα αὐτῷ μύλαι εἵατο, pro ἦντο, erant, υ, 106. ibi ei molæ erant. *infinitivus* εἶναι, deberet ab ἐμὶ esse ἔναι, pro quo producte dicitur εἶναι. εὔχεται εἶναι, A, 91. οἷος πάρος εὔχεο, qualis ante gloriabaris esse, Δ, 264. ἐν μεγάροις, Z, 91. et 350, ἀμείνονος ἄκοιτις. ξεινήϊον, Λ, 20, ubi εἶναι est pro ὥστε εἶναι, ut sit. sic et, νήϊον εἶναι, N, 391. μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, O, 159, ubi infin. est pro imperativo, pro ἔσο. sic et, πεφυλαγμένος εἶναι, Ψ, 343. et σ, 105, κοίρανος εἶναι, i. e. θέλε εἶναι. φαμὲν εἶναι, putamus esse, O, 735. παγχάλκεος, Υ, 102. εὔχομαι, Φ, 187, coll. 189. sed 332, ἤΐσκομεν εἶναι, pro ἰέναι, ab εἶμι, quod vide. Sed Ionicus infinitivus est ἔμεν, ortus ab ἔω, inf. ἔειν, ion. ἐέμεν, per syncopen ἔμεν. ἕρκος ἔμεν πολέμου, ut sint vallum pugnæ, Δ, 299. et 319, ἐγὼν ἐθέλοιμι ὣς ἔμεν, sic affectus esse. ἔς-

κος ἔμεν βελέων, munimentum a jaculis, E, 316, i. e. ut sit. οἷα ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, T, 22. κύματος εἶλαρ, ι, 257. ὧς ἔμεν ὡς εἰ, sic esse quasi, κ, 416. ἠπεροπῆα, λ, 363, impostorem esse. ἐὼν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε, σ, 126. φόως ἔμεν, ut luceat, τ, 64. αἴθ' ὄφελες τ' ἄγονος τ' ἔμεναι, Γ, 40. et 42, ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι; quæ paragoge est Attica. et hoc posteriori loco ἔμεναι est pro ζώειν, vivere. πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, quod tota sit aurea, Θ, 193. Θάσσονας ἰρήκων ἔμεναι ἵππους, N, 819. ὁμοῖον οἱ ἔμεναι, sibi similem esse, I, 306. αἰχμητὴν, Π, 493. X, 269. E, 602. λαβραγόρην, Ψ, 479. κήδιστοι, I, 638. οἰοχίτωνα, ξ, 489. χεῖρας τ' αἰχμητὴν, π, 242. σηκοκόρον, ρ, 224, ut sit cortis custos. et 196, οὐδόν. ἄγαλμα, τ, 257, ubi alii habent εἶναι. ῥυτῆρα βιοῦ, φ, 173. δῶρον, ω, 75. æolice idem infin. est ἔμμεναι. nimirum pro εἶναι dici producte potest ἦναι, unde attice esset ἥμεναι, sed æolice ἔμμεναι, quia Æoles η ante μ mutant in ἐμμ, e. c. φίλημι in φίλεμμι, πόθημι in πόθεμμι, etc. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, A, 117. sic Θ, 246, νεῦσε δέ οἱ, λαὸν, pollicitus est ei, ut populus sit salvus. ὅτι οἱ εἴσαιτο γελοίιον Ἀργείοισιν ἔμμεναι, B, 216. et 249, οὐ χερειότερον ἄλλον, non deteriorem alium. παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, Δ, 142. μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς, Z, 444. et 488, οὔτινα ἀνδρῶν, neminem hominum, πεφυγμένον ἔμμεναι, effugisse, μοῖραν, fatalem diem. φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσι, ut sit ad cædem heroum, Π, 144. sic et T, 391. μέγα κλέος αὐτῷ, P, 131, ut sint magnæ famæ ipsi, ea arma sc. ποταμοῦ γένος, Φ, 186. et 405, Θέσαν ἔμμεναι, posuerant ut esset. et 463, οὐκ ἄν μυθήσαιό με ἔμμεναι σαόφρονα, non sane dicere posses me esse mentis compotem. παροίτεροι, Ψ, 459. et 470, δοκέει δέ μοι. et 619, τάφου μνῆμα ἔμμεναι, ut sit memoriale sepulturæ. ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακὰ ἔμμεναι, α, 33, inquit Jupiter de hominibus. et 172, τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται; ἐν πρώτοισιν ὀΐω ἔμμεναι, θ, 181, inter primarios puto me esse. ἄριστον, π, 419. εἶναί μοι, Ist. 6, 28. ἔμεν, Ne. 5, 90. ἔμμεν, Ol. 5, 38. 7, 104. 9, 97. Py. 4, 174, 511. 9, 176, 210. Ne. 10, 95. ἔμμεναι, i. e. δοκεῖν, νομισθῆναι, Ol. 1, 52. et γενέσθαι, pro natum esse, Py. 12, 9[illegible] a[illegible] τὸ, εἶναι, sæpe abundat; e. c. ἑκὼν εἶναι οὐκ ἄν τόδε ποιήσω. ἔσσεσθαι, pro ἔσεσθαι, Λ, 444. M, 324. ἔσεσθαι, Ξ, 56, εἶλαρ. et 68. μινυνθάδιος ἔσσεσθ', O, 613. νῦν οἴω λοίγια ἔσεσθαι, Φ, 533. Ψ, 310. σὲ ἄναλκιν ἔσεσθαι, γ, 375. ἔσσεσθαι ὀΐω, π, 311. λώϊον ἔσσεσθαι, Z, 339. ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι, O, 292. σῶς ἔσσεσθαι, X, 332. ἔσεσθαι, Ol. 6, 84. Py. 1, 71. αἰσχρὸν γάρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, B, 119. ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται, quæ et posteris intersit, Γ, 460, 287. ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, ut et in futurum posteris simus celebres, Z, 358. μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, quod et posteri audiant, X, 305. καὶ οἱ Ἀχαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, et ei Achæi ferent gloriam amplam, quam et posteri audiant, γ, 204, ut notetur κλέος πλατυνόμενον καὶ εἰς τὰς ἔπειτα γενεάς. ἵνα ἦσι (pro ᾖ) καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ, θ, 580, ut sit et apud posteros cantilena celebris. σῆμα, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, monumentum sepulcrale, quod et posteri intelligant, λ, 76. et 432, αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομέναισι γυναιξίν. ἐλεγχείη καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι, probrum quod et posteri resciscant, φ, 255. sic λώβη, ω, 432. ἐσομένης πράξιος, Ol. 12, 11. ἐσόμενον προϊδεῖν, Ne. 1, 40, i. e. τὸ μέλλον προγνῶναι, prævisio futuri. ἐσόμενα, Ol. 13, 146. *participium* aor. 2. ab ἔω, f. ἔσω, aor. 2. ἦον, est ἐὼν, ἐοῦσα, ἐόν. et sic poëta constanter habet. τὸ, ὢν, οὖσα, ὄν, recentiorum est. Æoles idem participium efferunt per εἶς, genitivo ἔντος: nam sic faciunt illi participia verborum in έω, retracto simul accentu, e. c. φιλέω, partic. φιλέων, φιλῶν, vel aor. 2. φιλών: æolice φίλεις, εντος. et hinc optativus est φιλείην, pro φιλέοιμι vel φίλοιμι. ὅς σου ἄνευθεν ἐὼν μέγα κήδεται, qui tui curam habet etsi procul a te exsistens, B, 27, et sermo est de Jove, quem quia non cernimus, procul a nobis constitutum imaginamur. Sed ex omniscientia et omnipotentia nascitur omnipræsentia. τοιόσδε ἐὼν, Γ, 46. et 188, ἐγὼν ἐπίκουρος ἐών. πεζὸς, Δ, 231. αὐτός περ, ipse solus licet, Θ, 99. μοῦνος, Λ, 388. et 387, ξεῖνός περ. αὐτὸς θνητὸς, X, 9. ἔκπαγλος, Φ, 589. ἐὼν ὀλίγος, aliquis parvus, ι, 515. ἐὼν ἐν πατρίδι, ξ, 143. ἐσθλὸς ἐὼν, ο, 556, vir bonus. πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς, τ, 253. οὔτε μάντις ἐὼν, α, 202. Ἕκτορος, οὐκ ἔτι ἐόντος, Hectore mortuo, X, 384. τοῦ δὲ ἄνευθεν ἐόντος, Ψ, 452, procul exsistentem. εἰ δέ κε τεθνειῶτος ἀκούσῃς, μηδέ τ' ἐόντος, si autem forte audieris mortuum eum esse, nec vivere amplius, α, 289. sic et β, 220, ἀκούσω. ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος, cum essem apud Æthiopes, ε, 287. υἷος ἐόντος, i. e. ζῶντος, υ, 218, filio incolumi. ἔνδον ἐόντος, in domo qui est, φ, 178, 183. ἐνθάδε ἐόντι, tibi, ut hic sis, E, 634. καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι, Υ, 356. πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα, desiderabant tamen eum, qui tam bonus et fortis fuerat, B, 709, qui locus maxime probat, quod hoc participium in se non sit præsentis temporis, sed indefiniti, ut ad omnia tempora possit referri, præterita et præsentia. sic et 699, ζωὸς ἐὼν, cum viveret: nam jam erat mortuus. ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, cum igitur cognovisset, eum esse pulcram dei sobolem, Z, 191, ubi particip. est loco infin. εἶναι. οὔ σε θέλω βαλεῖν τοιοῦτον ἐόντα, H, 242, te qui talis es. ὅς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Θ, 283. et 284, καί σε νόθον περ ἐόντα. et 285, τὸν καὶ τηλόθι ἐόντα, et duobus prioribus locis est, cum esses. ἔνδον ἔοντα, cum domi nostræ esset, O, 438. ὡσεὶ ἑὸν υἱὸν ἐόντα, tanquam suus filius esset, Π, 192. λαιψηρὸν, etsi velocem, Φ, 264. ἐσθλὸν, tam bonum et fortem, X, 176. et 179, ἄνδρα θνητόν. τόσον χρόνον ἀμφὶς ἐόντα, qui tam diu ab eo separatus fui, τ, 221. οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα, nemo nostrum poterat agnoscere, quod is ipse esset, ω, 158. θεοὶ αἰὲν ἐόντες, dii perpetuo viventes, ζῶντες ἀεὶ, A, 290, 494. Ω, 99. πολὺν χρόνον ἐνθάδε ἐόντες, postquam diu hic fuimus, i. e. in omni tempore quo hic fuimus, B, 343. πολέες περ ἐόντες, E, 94, quamvis multi. ἔνδον, in castris, M, 142. Κρόνον ἀμφὶς, O, 225, circa Saturnum. περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες, vicini circa illum habitantes, Ω, 488. θεῶν αἰὲν ἐόντων, γ, 147. φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων, i. e. ζώντων, vivis his caris parentibus meis, ζ, 287. ἅλις ἔνδον ἐόντων, ex copia domestica, ο, 77, 94. sic eodem sensu, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, τ, 195. ω, 271. τηλόθι ἐόντας, α, 22, procul habitantes, ναίοντας. ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, Δ, 151, sagittæ hamos non insidentes corpori, sed extra id. et 341, μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν, inter primos consistere; et ibi participium attice abundat. sic et M, 315. εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, E, 160. ᾔδη τά τ' ἐόντα (præsentia) τά τ' ἐσσόμενα (futura) πρό τ' ἐόντα (præterita, quæ ante fuerant) A, 70, ergo qui omnia sciebat, Calchas. εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντε, E, 609. τοίη περ ἐοῦσα, quamvis ea sit, Γ, 159. καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα, Z, 456. θῆλυς ἐοῦσα, fœmina, Ψ, 409. Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης, Γ, 201. τηλόθι ἐούσης, Φ, 154. χαλεποί σοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, graviores tibi res erunt, quamvis conjugi meæ, A, 546, nam res seriæ principum non facile communicandæ cum uxore. et 587, φίλην περ ἐοῦσαν, quantumvis caram mihi: nam opitulari nihil potero. ἐὼν, Ol. 9, 141, 144. Ne. 4, 50. 10, 73, si essem. ὄντα pro εἶναι, Ol. 1, 186. ἐόντα πλόον, i. e. certo futuram navigationem, Py. 4, 302. ἐόντων, Ne. 1, 46. τῶν τότε ἐόντων, Ist. 4, 46. ἐοῖσα, dorice pro ἐοῦσα, Py. 4, 471. ἔνθα μύλαι εἵατο, ubi molæ erant, υ, 106, quod est imperf vel aor. 2. mediæ formæ, pro ἥοντο vel εἴοντο, per syncopen τοῦ ο, εἶντο vel ἦντο, ionice mutato ν in α. conf. tamen ἧμαι sub ἕω, sedeo. reperitur imperativus ἐέτω et εἴτω, ab ἔε, et dorice ἦτω: ab ἔω, sum. cæterum hoc verbum sæpe est omissum, e. c. Γ, 391, sc. ἐστί. sic et 402. K, 437, sc. εἰσί. et 547. Λ, 56, sc. ἦσαν, nisi ibi repetendum est ex 51, ἐκοσμήθησαν. Ψ, 80. sc. ἐστί. cæterum notetur elegans phrasis per εἶναι cum genitivo, e. c. εἶναι τοῦ λέγοντος, facere cum dicente, rationem habere dicentis, Aristoph. Equ. 856. εἶναι τοῦ λυσιτελοῦντες, utilium rationem habere, etc. et debet esse genitivus participii.

Ἔω et εἴω, (Ἔω) quo pro usus dixit εἶμι, eo, vado, venio. idem verbum dicitur et ἴω, et ἶμι, et ἐΐω, et ἵημι, in medio ἵεμαι. fut. ἤσω. ποῖ ἤσω, quo vadam? Eurip. Hecub. 164. νῦν δ' εἶμι Φθίηνδε, pro ἄπειμι, abeo, A, 169. et 420, εἶμ' αὐτὴ πρὸς Ὄλυμπον, ipsa vadam; nam præsens sæpe est pro certo futuro. et 426, εἶμι Διὸς πρὸς δῶμα. ἤτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον ἄψ, Γ, 305, i. e. ἀναχωρήσω, ἐπανελεύσομαι, νοστήσω, *gehe zurück, (return.)* et 410. κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι, eo ego non eo. ἀντίον εἶμ' αὐτῶν, obviam ibo illis, E, 256, nam sæpissime hoc præsens ponitur pro futuro, maxime ex usu Attico. ἐγὼ ἐπὶ Νέστορα εἶμι, ad eum, K, 55. et 325, ἐς στρατὸν, in castra, quod alibi dicit δῦναι στρατόν. πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ, Λ, 651, redibo ei nuntius, *will zurück gehen, (will return.)* ἐγὼ κεῖσε, N, 752. εἶμι γὰρ ὀψομένη τοὺς, vado enim visura, Ξ, 200, 205, 304, coll. 301. στιχὸς διαμπερὲς, per omnem aciem, Υ, 362. et 371, τοῦ ἐγὼ ἀντίος, contra hunc. εἶμ' ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος, meum filium, Σ, 63. et 114, ὄφρα κιχείω ὀλετῆρα. et 143, παρ' Ἥφαιστον, ad. et 333, σεῦ ὕστερος ὑπὸ γαῖαν, post te moriar. οὐχ ἕδος, εἶμι γὰρ αὖθις, Ψ, 205, revertor. εἶμι μὲν, ibo quidem, Ω, 92. et 224, εἶμι, καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. quibus fere omnibus locis præsens pro futuro. ἐς Σπάρτην, β, 214, i. e. πορεύσομαι. εἶμ' ἵνα θαρσύνω ἑτάρους, γ, 361. et 367, μετὰ καύκωνας, ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται. ἐγὼν εἶμι, κρατερὴ μοι ἀνάγκη, κ, 372. ἐς πόλιν, ρ, 6. et 277, προπάροιθε. καὶ ὕστερον εἶσθα ἐπὶ νῆας, pro εἶς, vadis ad, K, 450. βεβλημένος εἶσθα θύραζε, is, i. e. ibis, foras, σ, 69. ἐξέρχῃ. ἔθνεα εἶσι μελισσάων, B, 87, de volatu apum. πέλεκυς εἶσιν διὰ δουρὸς, securis penetrat per lignum, Γ, 61. δίεισι ξύλου. ἀντίος εἶσιν, obviam procedit, H, 98. et 209, πόλεμόνδε, it in pugnam. κάπριος εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, aper vadit ex denso fruticeto, Λ, 415. πέδονδε, versus terram, N, 796, de turbine venti. ἡμᾶς εἶσι κυδοιμήσων, O, 136, vadit turbas excitaturus inter nos. μαχησόμενος Δαναοῖσιν εἶσι, pugnaturus cum illis it pro urbe, P, 147, περὶ πτόλιος. ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, revertetur in castra, Σ, 280, ἐπανέλθῃ. ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, Φ, 573. ὀπώρης εἶσι, sc. καιρῷ, de Sirio stella, qui autumni tempore oritur, X, 27. et 309, αἰετὸς εἶσι πεδίονδε volat aquila. et 317, οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι, Ἕσπερος, vadit inter sidera. Ἑωσφόρος εἶσι, Lucifer stella vadit, Ψ, 226. et 835, ἀροτὴρ εἶσ' ἐς πόλιν, arator ad urbem vadit. λέων εἶσ' ἐπὶ μῆλα, invadit pecudes, Ω, 43. τάχα δ' εἶσι τέταρτον ἔτος, β, 89, i. e. δίεισι, vadit ad finem. ἐξ ἁλὸς γέρων, ex mari procedit Proteus, δ, 401. οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι, ζ, 102. et 131, λέων εἶσι ὑόμενος, pluvia madidus. ἠέλιος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, κ, 191, sol occidit. πάλιν εἶσιν ὀπίσσω, regredietur, λ, 148. ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, τ, 571, hic sane est ille dies infaustus. αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσι, ψ, 362, statim fama ibit: præsens pro futuro. pro ἴσι est ἴασι, interserto α longo, Π, 160, ἀγεληδὸν ἴασι, i. e. ἔρχονται, vadunt gregatim. οἴκαδε ἴμεν, domum imus, i. e.

ibimus, P, 155. ἐρχόμεθα: nisi ibi est infin. elliptice, ut desit, εὖ ποιήσει, ἔρχεσθαι οἴκαδε. ἡμεῖς δὲ οὐ πάρος ἐπὶ ἔργα ἴμεν, ubi est præsens pro futuro, β, 127. σ, 287. ἆ δειλοί, πόσε ἴμεν, quo imus, κ, 431. possis dicere, esse pro ἴομεν, ab ἴω, vado: si vero est ab εἶμι, ea est consuetudo verborum in μι, ut in plurali et in passivo corripiant priorem vocalem. *aor.* 2. ἴον, ες, ε, est a verbo ἴω vel εἴω, f. 2. ἰῶ: et destituitur ionice augmento, ne fiat ἶον. χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδε ἴεν, B, 872, ibat ad bellum gerendum. αὐτὴ δὲ Ἑλένην καλέουσα ἴεν, Γ, 383, ibat ut vocaret eam. πρὸς δώματα ἴε, η, 82. ὅγε εἴσω, introiit, π, 41. et 155, πόλινδε, ad urbem. sic et εἴσω, intro, ρ, 30. et 36, ἐκ θαλάμου, sicut et τ, 53. ἆσσον ἴεν, ω, 220, propius ivit, τὼ δὲ αὖτις ἴτην, ambo retro ibant, A, 347. τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, reliquæ duæ oves ad utrumque latus ibant, ι, 430. ὁππότε ἐγώ περ ἴω, quandocunque ego iero, ut sit præsens vel aor. 2. conj. ab ἴω, vado, Π, 245. πῶς τ' ἄρ' ἴω, γ, 22, quomodo accedam? quomodo ire possim, Σ, 188, μετὰ μῶλον, ad pugnandum. πῆ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; quo ego eam? ο, 508. et 510, ἢ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω; an recta ad matrem tuam eam? τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω, quo fretus in castra Græca eam, Ω, 313. et 295, τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς, quo fretus in castra eas. φθέγγεο δ' ἧχεν ἴησθα, clama etiam, quacunque ieris, K, 67, nam nox erat: pro ἴῃς. ἐπὶ δόρπον ἴῃ ad cœnam eat, Θ, 395. εὖτε ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν, σ, 193, quando eat ad chorum Gratiarum. ἤ κεν ἴῃσιν (pro ἴῃ) ἤ κε μένῃ, sive proficiscatur, sive maneat, I, 697. εἴτε ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι, sive ad dextram volent, de augurio, M, 239. ἡμεῖς δ' ἀθρόοι κατὰ στρατὸν ἴομεν, B, 440, ionice pro ἴωμεν, eamus; sicut et statim sequitur ἐγείρομεν pro ἐγείρωμεν. nam Ionibus in conjunctivo sæpe τὸ ο est pro ω. ἀλλ' ἴομεν, Z, 526, sed eamus. sic I, 621. M, 328, ubi simpliciter est illud adhortativum, ἴομεν, pro ἴωμεν. et præposito ἀλλ', K, 126, 251. Λ, 469. μὴ ἴομεν, ne eamus, M, 216. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, Ξ, 128. et 340, ἔνθα ἴομεν κείοντες, eo eamus cubituri. et 374, ἴομεν, αὐτὰρ (et) ἐγὼν ἡγήσομαι. ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, recta in Danaos eamus, P, 340. ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ, Σ, 266. Οὔλυμπόνδε, Φ, 438. ἄλλ', β, 404, abeamus. πλυνέουσαι, eamus loturæ, ζ, 31. et 259, ἀγροὺς, donec iverimus per agros. κ, 549. κλισίηνδε, in tugurium, ξ, 45. ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν, ρ, 190, 194. ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδα ἐμὸν, sed tamen eamus ad filium meum, ψ, 83. προτὶ οἶκον, ω, 357. et 431, ἴομεν, adgrediamur eos. et 436, *allons*. et 461, μὴ ἴομεν, ne eamus. ἴσαν commode dicitur esse tertia pluralis aor. 1, ab ἴω, f. ἴσω, aor. 1. ἴσα, nullo augmento addito. ἶσαν θεοὶ πρὸς Ὄλυμπον, A, 494. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὡσεὶ πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, B, 780, hi igitur, sc. Græci universi ad pugnam instructi, ibant, veluti si tota terra igne arderet, ob splendorem armorum scilicet. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, Γ, 2. et 8, σιγῇ Ἀχαιοί. ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, tacite ibant, Δ, 429. παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ad naves (*an den schiffen entlangs*,) (*to the ships*) retro ibant, I, 653. ἅμα δ' ἄλλοι χαίροντες, K, 565. ἅμα Ἕκτορι, M, 88. et 332, πρὸς πύργον, ad munitionem, ad murum. ἴσαν ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ, N, 795. οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, P, 759, contortum et confusum sonantes. δακρυόεσσαι, Σ, 66. et 516, οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δέ σφιν Ἄρης. εἰς ἀγορὴν, T, 45. θεοὶ ἄντα θεῶν, Υ, 75, dii contra deos. πρὸς Ὄλυμπον θεοὶ, Φ, 518. τείχεος ἆσσον, X, 4. πελέκεας ἔχοντες, Ψ, 114. ἔξω, Ω, 247. et 647, ἐκ μεγάροιο. ἀνὰ δώματα Ὀδυσσῆος μνηστῆρες ἴσαν, β, 259. ἐκ μεγάροιο, δ, 300. et 621, δαιτυμόνες ἐς δώματα. ἀπάνευθεν ἴσαν, ζ, 223, abibant. ἐκ μεγάροιο, η, 339. χ, 497. ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδὸν, κ, 103. ἴσαν εἴσω, σ, 109. sed aliud ἴσαν, e. c. ψ, 152, est ab ἴσημι, scio, i. e. ἔγνωσαν. communiter grammatici hoc ἴσαν, i. e. ἐπορεύθησαν, imperfectum esse perhibent. ab εἴω est et *imperfectum* ἤϊον: et quia eadem forma potest et esse aoristus secundus; hinc est *præteritum medii* ἤϊα, ας, ε, et *plusquamp. m.* ἠΐειν. tertiæ personæ singularis ἤϊε, perinde est, cujus temporis, an τοῦ ἤϊον an vero τοῦ ἤϊα, eam esse dicas. ἤϊε νυκτὶ ἐοικὼς, A, 47, ibat nocti similis. et 307, ἤϊε σύν τε Μενοιτιάδῃ καὶ οἷς ἑτάροισιν, cum suis militibus. et 609, πρὸς ὃν λέχος. ἤϊε μακρὰ βιβὰς, H, 213, magnis passibus. et 307, μετὰ λαὸν, ad exercitum. ἤϊε πολλὰ ἀέκων, abiit valde invitus, Λ, 556. sic et P, 666. ἐκ κλισίης, N, 214. et 602, ἰθὺς Μενελάου. Οὔλυμπόνδε Θέτις, Σ, 147. ἐς κλισίην πάλιν, retro in tugurium, Ω, 596. ἤπειρόνδε, ε, 57. et 150, ἐπ' Ὀδυσσῆα, ad eum. ἐς θάλαμον ἑὸν, η, 7. μετὰ οἰνοποτῆρας, Θ, 457. ἐς κλισίην, π, 178. ὅτε τ' ἤϊε καταλιπὼν πατρίδα, σ, 256. μετὰ τοῖσι, cum his, venatum, τ, 431. et 438, ἄγχι κυνῶν. ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων, φ, 302. sed ἤομεν, pro ἠΐομεν, manifesto est παρατατικὸς χρόνος, forma imperfecti; nisi velis esse aoristum secundum; ab εἴω. ἤομεν ὡς ἐκέλευες, iveramus ut jusseras, κ, 251, *wir giengen so wie du befahlest, (we went as thou commandedst.)* et 570, ἤομεν ἀχνύμενοι, ibamus tristes. παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο ἤομεν, λ, 22, ad fluenta oceani ibamus. alias τὸ η et ο in verborum initiis non nimis amant concursum: hinc ἑορτάζω non habet ἠόρταζον, sed transposito augmento ἑώρταζον. hæc forma syncopen patitur in ἦμεν, ibamus, Aristoph. Plut. 659. ab ἤϊεν fit contractum ᾖεν, Τεῦκρος ἅμα ᾖε κασίγνητος, M, 371, i. e. ἐπορεύετο. τοῖος ἐὼν οἷος (quod legitur monosyllabice in dimensione versus) ᾖεν ἅμα στρατῷ, qualis ivit cum exercitu, υ, 89. ἐπὶ νῆας ἤϊα, ad naves ivi, δ, 427. et 433, παρὰ θῖνα θαλάσσης. et 572, ἐπὶ νῆας. quod manifesto est præter. medii. ἐς δώματα Κίρκης ἤϊα, κ, 309. hinc est *plusquamp. medii* ἠΐειν, contracte ᾔειν. ἄγγελος ᾔει, legatus ibat, K, 286. δόρυ οἰσόμενος ᾔει, hastam petiturus ibat, N, 247, ubi tamen μετὰ ad verbum pertinet, pro μετῄει, quod compositum vide. εἴσω δώματος ᾔει, intra domum ibat, Θ, 290. et tertia pluralis est ᾔισαν pro ἠΐεισαν. ᾔισαν ἐς πόλεμον, N, 305, i. e. ἤρχοντο. τοῖς δ' ἅμα ᾔισαν, K, 197. P, 495. ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ᾔισαν, τ, 436. ἐκ μεγάροιο γυναῖκες, ex triclinio abibant, υ, 7. τετριγυῖαι ἅμ' ᾔισαν, ω, 9. et 13, ubi est παρῄισαν, ex versu 11. ratio τοῦ Iota subscripti facile apparet, quia est pro ἠΐεισαν: nimirum Iota est subscriptum, et ε ab ει abjectum. *optativus* ab εἶμι est εἴην. ἔνθα εἴην ἢ ἔνθα, O, 82, quæ est tertia singularis, cum affixo ν ob sequentem vocalem; et sensus est: si talis vir cogitat iter suscipiendum esse, qualia multa ei nota sunt, tunc cogitat, an eo vel eo ire velit potissimum. est ergo pro πορεύοιτο: et hoc ν finale etiam plusquamperfecti personæ tertiæ singulari affigi solet. τῇδε εἴη ὃς ἄποινα φέροι, huc accedat qui redemtionis pretia ferat, Ω, 139, i. e. ἔρχοιτο. ab ἴω vero est ἴοιμι. ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι, an ad exercitum in acie stantem iret, Ξ, 21. *imperativus* ἴθι, ἴτω, ἴτε, etc. ἀλλ' ἴθι, A, 32, *gehe, (go,)* pro ἄπιθι, abi, quod minaciter dictum. ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν, i nunc ad exercitum, B, 163. βάσκ' ἴθι, B, 8. Θ, 399. Λ, 186. O, 158, et quidam hoc ἴθι etiam pro adverbio hortandi habent. sic Sophocles, ἴθι ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακὸν, age ostende, ut videam totum malum, *nur fort und heraus damit, (away and out with it.)* sed hic imperativus eodem modo sæpe adverbiascit, ut ἄγε. cæterum, ut imperativus, solet habere sequens participium futuri, e. c. ἴθι ποιήσων τοῦτο, abi facturus illud: ut adverbium vero, construitur cum imperativo. δεῦρο ἴθι νύμφα φίλη, Γ, 130. et 390, δεῦρ' ἴτ', Ἀλέξανδρός σε καλεῖ, ubi est τ pro θ, quia sequitur lenis spiritus post factam apocopen. et 432, ἀλλ' ἴθι νῦν, προκάλεσσαι, sed i nunc, provoca. ἀλλ' ἴθι, Δ, 362, ubi manifesto est mere hortantis; age rem tuam. ἆσσον ἴθ', propius accede, Z, 143, *komm naher, (come nearer.)* et 341, ἢ ἴθ' ἐγὼ δὲ μέτειμι, aut i, et ego sequar, *oder gehe, und ich will nachkommen, (or go, and I will follow.)* ἀλλ' ἴθι νῦν, K, 53, 175. Λ, 610. ἀλλ' ἄγε, τεύχεα λαβὼν δεῦρο ἴθι, age, si arma ceperis, huc veni, N, 235. ἀλλ' ἴθι, οἱ νέκταρ στάξον, i, nectar ei instilla, T, 347. ἆσσον, Υ, 429. ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον κτερέϊζε, Ψ, 646. ἴθι νῦν σὺν νηΐ, γ, 323, naviga nunc. ἴθι σιγῇ τοῖον, η, 30, i tacite interim. ἴθι, καὶ σῷ παιδὶ ἔπος φάο, σ, 170. ἴθι, δῖ' Εὔμαιε, χ, 157. ἴθι, Ol. 14, 29. ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω, mane ille eat, H, 372. οἶος ἴτω, M, 349, solus accedat. ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, aliquis sponte prodeat, P, 254. ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, vir contra virum eat, Υ, 355. ἆσσον ἴτω, propius accedat, Ψ, 667. μηδέ τις ἄλλος ἅμα, Ω, 148, 177. ἄψ ἴτω, redeat, α, 276. ἐπὶ βοῦν, ad bovem adducendum, γ, 421. ἴτω τρέχον, Py. 8, 45. ἆσσον ἴτε, accedite, A, 335. ἴτε σὺν μητρὶ, Py. 11, 5. ἰόντων, attice, pro ἴτωσαν, Ist. 8, 89. *infinitivus* ἰέναι, pro εἶναι vel ἶναι. λόχονδε, A, 227. ὀτρύνουσα ἰέναι, B, 94, 451. et 477, ὑσμίνηνδε. ἐπὶ νῆας, Γ, 119. βῆ δ' ἰέναι, Δ, 199. et 209, βὰν δ' ἰέναι. sic et I, 592. K, 273. O, 483. παρὰ νῆας βῆ ἰέναι, ivit ad naves, *das lager entlangs, (to the camp.)* Θ, 220, et sequitur 222, στῆ δ' ἐπὶ νηΐ, stetit apud navem, *er blieb bey dem schiffe stehen, (he staid near the ship.)* ἐς δαῖτα, I, 483. ἐπὶ νέας, N, 101, contra castra nostra ire eos. πάλιν, retro, Π, 87. et 839, μὴ πρὶν, ne ante reverti velis. ἐς πληθὺν, P, 31. et 433, ἄψ ἠθελέτην. et 710, νῦν. ἄψ ἐπὶ νῆας, Σ, 14. et 255, ἄστυδε νῦν. ἐς πληθὺν, Υ, 197. ἐσκίδναντο ἰέναι, Ω, 2. et 199, κεῖσε. et 218, μὲ ἐθέλοντα. et 298, νῆας ἐπ' Ἀργείων. πῆ δ' ἐθέλεις ἰέναι, β, 364. Αἴγυπτόνδε, δ, 483. αὐτίκα, ε, 205. εἰς ἀγορὴν, Θ, 12, ubi quoque est inf. pro imperativo, pro ἔλθετε. πάλιν, ι, 225. βῆ ἰέναι, κ, 208. et 340, ἐς θάλαμον. et 405. αὐτὸς δ' ἄψ. et 512, εἰς Ἀΐδεω. βῆν, μ, 367. Δουλιχίονδε, ξ, 397. ἄψ κενεὸν, ο, 214, conf. κενεός. ὠτρύνοντο, festinabant ire, ρ, 183. et 185, μενεαίνεις, cupis. et 426, Αἴγυπτόνδε. et 600, ἠῶθεν. pro ἰέναι dicitur et ἴμεν, nam ab ἰέναι fit per paragogen ἰέμεναι, per apocopen ἰέμεν per syncopen ἴμεν. οἴκαδε, A, 170. βῆ, E, 167. K, 32. τοὺς ἴμεν, i. e. ἐλθεῖν, Λ, 685. κεῖσε, M, 356, 368. ἦρχε ἴμεν, cœpit ire, N, 329. τῇ ἴμεν ᾗ κεν σὺ ἡγεμονεύοις, O, 46. βὰν, T, 241. ἐς Πύλον, δ, 713. ἐς πόλιν, ζ, 298. εἴσατο, simulabat, Θ, 283. et 287, βῆ ἴμεναι, pro ἰέμεναι, per syncopen. sic et Υ, 365, φάτο δ' ἴμεναι. et Ol. 6, 108, πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν. participium aor. 2. ἰών. A, 138, 179. Δ, 496. E, 134. et 597, ἰὼν πολέος πεδίοιο, i. e. περιεληλυθὼς πολλὴν γῆν, ὡς ἐξ ἀλλοδαπῆς ἥκων. et 611, μάλα ἐγγύς. et 867, εἰς οὐρανόν. τὸν κατέλειπον ἰὼν, hunc reliqui cum proficiscerer, Z, 221. et 375, ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ad limen profectus. H, 46, 115. αὖτις, Θ, 271, i. e. ἀναποδίζων, recedens. Λ, 429. M, 49, 457. N, 15, 20, ὀρέξατο τρὶς, i. e. tribus passibus. 642. O, 219, δῦνε δὲ πόντον ἰὼν, in quibus hoc participium fere abundat eleganter: nam est idem quod ἔδυνε, subiit. et 457, αὖτις, retro iens. δύσετο ὅμιλον ἰὼν, Π, 729. ἰὼν ἀνεχάζετο, P, 129. Σ, 198, 207, καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος. 215. Υ, 451. καπνὸς, Φ, 522. X, 85, 125. β, 179, 226, 288, 332, 381. Τροίηθεν ἰὼν, a Troja rediens, γ, 257, 424. Θ, 144, 445. ι, 279, 300. ἀψόῤῥον ἰὼν καταβῆναι ἐς κλίμακα, κ, 558, *zurückgehend herabzusteigen auf der treppe, (going down the ladder, or the stairs, backward.)* sic λ, 63. 86. ἄγε, δεῦρο ἰὼν, κατάστησον νῆα, μ, 184, 335, 280. ν, 21. ξ, 153, 480. ο, 89, ἰὼν κατέλειπον, proficiscens reliqui. π, 46. ἔνθα ἰὼν, eo iens, ρ, 70, 466. τ, 275, 339, ἐπὶ νηὸς ἰὼν, in navi proficiscens. sic et ψ, 176. φ, 124, 149. ω, 492. ἰὼν Οὔλυμπόνδε, Ol. 3, 64. μετὰ στέφανον, Ol. 4, 36. ᾤχετο, Ol. 6,

63. πόρσω, sc. χρόνος, Ol. 10, 67. εὐθὺς, *gerade zu, (straightway,)* Py. 4, 148. et 289, ὄνειρος, i. e. παραγενόμενος, accedens. πεζὸς, Py. 10, 46. κέλευθον ὀρθὴν, Py. 11, 60. χερὸς ἀμφοτέρας, Ne. 7, 129. παρὰ πρόθυρον, Ist. 8, 4. ἰόντος αὐτοῦ, N, 19. ἰόντι, Π, 838. Τ, 166. λ, 424, ἰόντι περ εἰς Ἀΐδαο. ν, 34. ἐπὶ νηὸς ἰόντι, τ, 238. ω, 259, 310, 312. ἰόντι ὑπηντίασε, Py. 8, 84. ἰόντα, Α, 27, redeuntem. Δ, 480, venientem. Κ, 394. κολοσυρτὸν ἰόντα, Μ, 147, tumultum accedentem. et 336, νέον, modo, *izt erst, (not till now.)* εἰς Ἄϊδος (δώματα) ἰόντα, i. e. morientem, Ν, 415. Ο, 116, ἐπὶ νῆας. Π, 789, κατὰ κλόνον. θᾶσσον, Ρ, 654. et 756, κίρκον, invadentem accipitrem. ἆσσον, Χ, 92. ἐπὶ νῆας, Ω, 118, 146, 195, 492, ἀπὸ Τροίηθεν. δ, 670, navigantem, redeuntem. κ, 216. ξ, 181, 322. υ, 219. ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, contra se invicem euntes, Γ, 15. Ε, 14, 630, 850. Ζ, 121, i. e. ἐπιόντες. Ι, 87, 421. Μ, 374. Ο, 105. Π, 601. Ψ, 8. Ω, 704. η, 188. ἰόντων, Κ, 89. ἰόντας ὑπὸ τεῖχος, vadentes ad murum, Μ, 264, αὖτις, Σ, 286, i. e. ἀναχωρήσαντας. ι, 88. κ, 108. ἰόντε, Α, 566. Λ, 324. Φ, 285. ἰοῦσα ναῦς, Α, 482. hinc quoque explicari possit εἴση ναῦς. ἰοῦσα, Γ, 406. Ζ, 490. Σ, 62, 443. Τ, 288. Υ, 95, ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα. α, 356, εἰς οἶκον. ζ, 179. τ, 392. ἅμα ἄλλῃ ἰοῦσα, φ, 116, 350. ἰούσης, β, 428. ἰούσῃ, δ, 276. ἰοῦσαν, Γ, 154. ἰοῦσαι, Υ, 253. υ, 154. ἰούσας, Ι, 504. Ψ, 336. ἰὸν νέφος, Δ, 278. *Media* forma, ab εἴω, habet *futurum* εἴσομαι, i. e. πορεύσομαι. πάλιν, retro ibo, Ω, 462. εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν, e mari exibo, Φ, 335. αὐτὸς δεῦρο εἴσεται, ο, 213, ipse huc veniet, πορεύσεται. et *aoristus primus medii*, εἰσάμην, et ἐεισάμην. et connotat hic aor. 1. m. vehementiam aliquam et ardorem, ut cum ὁρμῆσαι fere sit idem. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς, penitus transiit et per illam, sc. ἀσπίδα, Ε, 538. sic Δ, 138, μίτρης. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκὸς, Ρ, 518. ω, 523, *der spiess gieng durch und durch, (the spear went quite through.)* οὔ πη χροὸς εἴσατο, Ν, 191, i. e. οὐδαμοῦ τοῦ κατὰ Ἕκτορα χρωτὸς διῆλθε τὸ τοῦ Αἴαντος δόρυ, *gieng nicht durch die haut, oder bis an die haut, (did not pierce his skin.)* ἀντὶ Αἴαντος ἐείσατο, contra eum ibat, Ο, 415. et 544, τὼ μὲν ἐεισάσθην, ambo ibant. ἐείσατο ἀντίος, ibat contra, χ, 89. et ε pro novo augmento præpositum in his. εἴσατο ἐπ' ἀριστερὰ, ibat ad sinistrum cornu, Μ, 118, hostiliter. ab ἴομαι est imperativus ἴεσο, ἰέσθω. πρόσω ἴεσθε, progredimini, Μ, 274, cui oppositum est ὀπίσω: *rücket vorwarts, rücket an, (advance, proceed.)* ab ἵημι vero, et in medio ἵεμαι, est *participium* ἱέμενος. ἵενται νέφεα πτώσσουσαι, vadunt ad nubes perterritæ aves, χ, 304. ἱεμένων οἴκαδε, domum redire conantium, Β, 154, quod notat itionem cum impetu. ἱεμένοιο πρόσω, Ν, 291, in ulteriora tendentis. et 707, ἱεμένω κατὰ ὦλκα, cum contentione euntes ambo per sulcum. Τροίηνδε ἱέμενον, euntem ad Trojam, τ, 187. ἄστυδε ἱέμενος, ρ, 5. ἱεμένων Ἔρεβοσδε, υ, 356, euntium versus Erebum. ubi alii leg. ἱεμένων, quod vide. ab hoc verbo ἴω est κίω, et transposite ἴκω, et ἥκω: et ab ἕω est νέω, præposito ν. cæterum est hinc etiam ὁ ἴτης, ου, qui audacter vadit et accedit. unde est ὁ ἀΐτης, ου, de quo confer Theocrit. XII, inscriptionem et ejus scholia.

Ἕω, f. ἥσω. (Ἕω) ire facio, mitto. pro ἕω usus amat dicere ἵημι, quasi ab ἱέω, et imperfectum sæpissime, ab ἱέω, est ἵεον, et in 3 sing. ἵεε, contr. ἵει. hinc est et verbum ἴσσω, f. ξω, porrigo quid, vel porro extendo ipse me: unde est ἡ πρὸξ, κός, donum. it. cervorum velocium species. ὅσον τ' ἐπὶ (pro ἐφ' ὅσον διάστημα, quo usque) λᾶαν ἵησι, lapidem mittit, Γ, 12, *einen steinwurf weit, (at the distance of a stone's throw.)* κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι, Φ, 158, fons emittit aquam. sic, κρήνη ἵησι, sc. ὕδωρ, η, 130. τόσον (ἐπὶ) γὰρ ἵησι, tam longe jacit, ι, 499, sc. τὰ βέλη, coll. 481. κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι, sc. ὕδωρ, λ, 238. ut ergo hoc ἵησι sæpe absolute ponatur, pro, jaculatur, aut pro, fluit. τέττιγες, ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, emittunt vocem, Γ, 152. τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει, ventum ferentem mittebat illis, Α, 479, *liess wehen, (caused to blow,)* ire faciebat ventum. sic β, 420. λ, 7. ο, 292. ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, Γ, 221. et 222, ἔπεα. ἕνα δ' οἶον ἵει (ἀφίει) οἴκονδε νέεσθαι, Δ, 397, sc. ἄγγελον τοῦ κακοῦ: et is unus erat ὁ Μαίων. ἵει ῥόον, immittebat fluctum ἐς τεῖχος contra murum, Μ, 25. hinc dicunt quidam compositum τὸν ἱερὸν ἰχθὺν, ὅς ἵεται κατὰ ῥοῦν. Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει ὀϊστὸν, in abeuntem emisit sagittam, Ν, 650. sic, ἵει ὀϊστὸν, Ol. 9, 18. de loco Π, 152, vide compositum Ἐνίημι. ἃς ἐθείρας (pilos) Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ, quos Vulcanus inseruerat circa apicem, Τ, 383, i. e. ἐνέθηκε, ἐνῆκε τῷ λόφῳ οἷόν τινας ξανθὰς τρίχας: nam hæ ἔθειραι erant ex auro factæ. sic et Χ, 316. ποταμοὺς ἔτρεψεν, ᾗπερ (vertit fluvios eo, quo) πρόσθεν ἵεν ὕδωρ, antea fluere fecerant aquam suam, i. e. fluxerant amnes, pro ἵεσαν, per syncopen Ionicam: ἔπεμπον. qui h. l. ἴεν legunt, ut sit 3. sing. aor. 2. ab ἴω, vado, ut pertineat ad præcedens, ῥόον, i. e. ἐπορεύετο: ii enervant poëtam, a quo ἱέναι apte dicitur de fluviis. οἷά τε χερσὶν ἵεν, Ist. 1, 34, qualiter manibus jaculati sunt! θαυμαστικῶς dictum. πρὶν δ' οὔπως ἄν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, antea enim omnino mihi per guttur meum transmittatur nec potus nec cibus, Τ, 209, i. e. πεμφθείη. ἥσω γὰρ καὶ ἐγὼ, mittam enim et ego, sc. hastam meam in hostes, Ρ, 515, i. e. πέμψω, ἀκοντίσω. ὁπότε ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, ἥσει, Ο, 359, i. e. πέμψει, ἀκοντίσει. hinc est ὁ ἥμων, ονος, i. e. ὁ ἀκοντιστὴς, *ein schütze, (an archer:)* et τὰ ἥματα, i. e. ἀκοντίσματα, *schüsse, (throws.)* ἧσιν ἢ τοσοῦτον (sc. διὰ διάστημα, per tantum spatium) ἢ ἔτι μᾶσσον, θ, 203, jaculaturum esse, *entweder eben so weit, oder noch weiter, (either as far, or farther.)* ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος, Α, 382, pro ἐφῆκεν αὐτοῖς, misit contra eos malam sagittam, i. e. pestilentiam. ὁ δὲ οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν, Δ, 498. Ο, 575, non frustra jaculatus est. ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ ἧκε, pro ἐφῆκε, conjecit contra eum, Π, 608. δράκοντα αὐτὸς Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε, Β, 309, in lucem misit, i. e. apparere et videri fecit eum. ἐξ ἀδύτοιο, e templo misit, Ε, 512. λᾶαν, lapidem jecit, Η, 269. sic, σόλον δινήσας, Ψ, 840, discum rotatum jecit. σέλας μετὰ λαὸν, fulmen misit in exercitum, Θ, 76. αἰετὸν, aquilam misit, Θ, 247. Ω, 315. ἐρωδιὸν, Κ, 274. ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε, a se demisit in terram, de aquila portante draconem, Μ, 205, *liess ihn fallen, (dropped him.)* ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν, Ν, 204, projecit abscissum caput velut globum, *warfs wie eine bossel, (threw it like a bowl.)* τόσην ἐκ στηθέων ὄπα, Ξ, 151, tantopere clamavit. ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω, Ο, 19, ex pedibus pendere feci, *hienge dir an die füsse, (hung to thy feet.)* conf. ἄκμων. πέτρον ἧκεν ἐρεισάμενος, misit lapidem connitens totis viribus, Π, 736. ἐκ χειρῶν ἧκε χαμᾶζε, Ρ, 299. τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε; Σ, 182. τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἧκε φέρεσθαι, projecit eum in flumen ut auferretur, Φ, 120. ἀστέρα, Δ, 75, stellam mittere solet. ἰὸν ἐπικρατέως, sagittam valide, Ψ, 863. ὁδοιπόρον, viæ ducem, Ω, 375. ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, μ, 442, demisi desuper pedes et manus ut ferrentur; *ich liess von oben die hände los dass ich gerade herab fiel, (I loosed my hold with my hands, so that I fell down.)* τὸν (δίσκον) περιστρέψας ἧκε ἀπὸ χειρὸς, misit e manu, i. e. jecit, θ, 189. λᾶαν ἐπιδινήσας, lapidem, rotans eum, ι, 538, vel reclinato ad jactum corpore. ἔλαφόν μοι εἰς ὁδὸν αὐτὴν, κ, 159. τέρας Ζεὺς, φ, 415. et 420. ὀϊστὸν, misit sagittam, *schuss den pfeil ab, (discharged the dart.)* ἐκ χειρὸς φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, *liess fallen, (dropped,)* χ, 84. ἄγγελον ἧκαν, miserunt nuntium, ο, 457. pro ἧκα sæpe est ἕηκα, unde compositum ἀφέηκα, συνέηκα. βλεφάρων ἄπο δάκρυον ἧκε, ψ, 33, i. e. flebat. οὐδ' εἴα ἔμεναι ἐπὶ Ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, non sinebat eos immittere Hectori letalia jacula, Χ, 206, pro ἐφιέναι. δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, delectabantur jaculantes discis et jaculis, Β, 774. δ, 626. ρ, 168, et ablativus pertinet ad ἐτέρποντο, ἱέντες vero est sola vox in constructione, pro, et jaculabantur: ἵενται γὰρ καὶ οἱ δίσκοι καὶ αἱ αἰγανέαι, ὥσπερ καὶ οἱ ὀϊστοὶ, qui hinc et ἰοὶ dicuntur. ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον, Sirenes, emittentes pulcram vocem, μ, 192. ἱεὶς κόμπον, Ne. 8, 83, laudationem immittens. ἀπὸ τόξου ἱεῖσα, arcu jaculans, Ne. 6, 47. ἱέντα μὲ ῥόμβον ἀκόντων, Ol. 13, 133, mittentem me turbinem jaculorum. ἱέντες ὀϊστοὺς, Ol. 2, 164, πέμποντες. *Medium* ἵεμαι, mitto ipse me, cupio, impellor. ἵεται αἰνῶς, β, 327, valde cupidus et vehemens est, *er ist sehr hitzig und heftig, (he is extremely eager and passionate,)* ὁρμαίνει, impetu fertur: et loquitur h. l. voce σεμνοτέρᾳ, pro eo quod dicere vult, χολοῦται, ἢ μαίνεται. ἵεται ἰδέειν παῖδας, cupit videre liberos suos, ν, 334. τοῦ δὲ πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται, pro ἀφίενται, emittuntur scintillæ. sed ἵενται vide sub εἶμι, vado. ἵετο θυμῷ, valde cupiebat, impetu animi ferebatur, Β, 589. ἵετο θυμὸς, Θ, 301, 310. ὁ δὲ ἵετο, Λ, 537. θυμῷ, Ν, 386. et 424, ἵετο αἰεὶ, cupiebat adsidue. et 585, ἀκοντίσαι. sic, κτεῖναι, Ε, 434. Π, 359, ἀκοντίσαι. et 383, βαλέειν, 866. κῦδος ἀρέσθαι, Υ, 502. ἵεντο, cupiebant, Ν, 501. Π, 761. ἱέσθην, ambo cupiebant, Σ, 501. Ψ, 718. γ, 344. ἱέμενος, cupiens valde, incitatus, Θ, 241, 313. Υ, 469. α, 6, 58. κ, 246, 529, ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, conversus ad aquas. ο, 201, ἱέμενος φιλέειν. πρόσω ἱεμένοιο, ulterius contendentis, *aer vorwärts weiter will, (proceeding farther,)* Ν, 291, ad differentiam alterius otiose stantis. σὲ ἱέμενον νόστοιο, ο, 69. ἱέμενόν περ, φ, 129. θεοὶ ἱέμενον πεδάασκον, dii festinantem impediverunt, ψ, 353. ἱέμενοι πόληος, cupidi urbis, Λ, 168. πρόσω ἱέμενοι, Π, 382. ἱέμενοί περ, Ρ, 276. ἱέμενοι τέλσον ἱκέσθαι, Σ, 547, ubi sermo est de aratoribus, quibus herus in opere occupatis jussit vinum dari; notatque poëta τὸ χρήσιμον τῆς δι' οἴνου δεξιώσεως, ὅτι οἱ οὕτω τεθεραπευμένοι τάχιον ἵενται ἀγαγεῖν τὸ ἔργον εἰς τέλος. ἱέμενοι οἴκαδε, γ, 160. ι, 261. κτεῖναι, ν, 426. ξ, 282. ο, 30. ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα, φ, 72, nisi quod cupidi sitis ducere me uxorem; hæc una et sola est πρόφασις vestra. ἱέμενοι, cum studio, χ, 256, 273. ἱέμενοι εἰς κίνδυνον, Py. 4, 368, i. e. προθυμίαν καὶ σπουδὴν ἔχοντες. οὔτις ἱεμένων περ, nemo, cupientium licet, Ο, 450, ubi valde absurde legunt quidam codices ἱεμένῳ: nam sensus est, Hector et omnes Trojani cupidissimi erant salutis ejus, sed ne sic tamen potuerunt ei mortem arcere. sic et Ρ, 292. νίκης ἱεμένων, Ψ, 371, victoriæ cupidorum. ἱεμένων Ἔρεβόσδε, qui cupiebant ad Erebum venire, υ, 356, ubi alii, minus, ut videtur, bene legunt ἱεμένων: nam umbræ cupiunt ad locum quietis deferri. οὐδὲ πόληος ἱεμένους εἴα ἐπιβαινέμεν, Π, 396, neque ad urbem tendentes Trojanos sinebat adscendere. et 507, ἱεμένους φοβέεσθαι, cupientes fugere, σπεύδοντας εἰς φυγήν. ἱεμένους περ, licet valde volentes et concitatos, π, 430. ἱεμένω, accus. dualis, i. e. τοὺς ἱεμένους, Ψ, 767. δ, 284. πρόσω ἱεμένη, αἰχμὴ, Ο, 543. sic ἐγχείη, Υ, 280, ubi omissum est πρόσω. et 399, προθυμουμένη, ὡς οἷά τις ἔμψυχος. ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι, Φ, 70. ἱεμένην, χ, 409.

Ἕω, f. ἥσω, (Ἕω) notat quoque, expleo,

impleo, plenum facio, totum facio, πληρόω. et inde est ὅλος. ab hoc ἕω est ἕημι, cujus aor. 2. m. est ἥμην, ionice ἕμην. ἐπεί χ' (pro κὲ) ἑῶμεν πολέμοιο, quando expleti et satiati fuerimus pugnando, Τ, 402, est aor 2. conj. pass. pro ὦμεν, attice præposito ἑ, ut in ἑωρῶμεν, pro ὡρῶμεν, ab ὁράω: et in scansione hoc ἑ evanescit: ἐὰν πληρωθῶμεν καὶ κορεσθῶμεν μάχης. possit regulariter ab ἕω deduci, f. 2. ἑῶ, aor. 2. ἧον vel εἷον, aor. 2, pass. ἥην vel εἵην, conj. ἑῶ, ἑῇς, etc.

῞Εω, (῞Εω) pro quo usus dixit in medio, ἧμαι, est et, sedeo, *ich sitze, (I sit.)* sed futurum inde nullum in usu est. notat et, versor, sum otiosus. ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Σ, 104, inquit Achilles. ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, inquit idem ad Priamum, Ω, 542, sedeo in Trojano solo, te tristitia afficiens et liberos tuos. μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ ἧμαι, θ, 157, in vestro conventu sedeo. ἄνακτος ὀδυρόμενος ἧμαι, ξ, 41, heri mei causa flens sedeo et versor hic. Ἀτρείδῃ ὀνειδίζων ἧσαι, Β, 255, i. e. διατρίβεις, ἀργεῖς, vacas ad contumelias dicendas regi. non enim sedebat, sed stabat jam. ἧσαι ὀλιγηπελέων, sedes exanimatus, Ο, 245. tertia persona ἧται, est in poëta ἧσται. ὀδυρόμενος ἕταρον, Τ, 345. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ, sedet ea ad focum, ζ, 305. ἀκέουσα ἧσται, tacita stat, λ, 141. ergo ἧμαι in genere est, moror, hæreo, sum. ἐν μεγάροισιν, υ, 337. et 424, ἔκηλος ἧσται ἐν δόμοις, *halt sich da auf, (resides there.)* ὀδυρόμενος, π, 145, de Laërte. νευστάζων κεφαλῇ, σ, 239, de Iro, revera sedente. ἐν Τρώων πεδίῳ ἥμεθα ἑκὰς πατρίδος, Ο, 740. ἅπαντες ἧσθε ἄνεῳ, omnes sedetis muti, β, 240, i. e. nihil agitis. pro tertia pers. pl. ἧνται, poëta dicit ἕαται et εἵαται, οἱ δὴ νῦν ἕαται σιγῇ, qui nunc stant silentio, Γ, 134. ἕαται ποτιδέγμενοι, exspectant, Ι, 624. δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται, Κ, 100. et 161, ἄγχι νεῶν. et 422, οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται οὐδὲ γυναῖκες, non liberi eis prope adsunt neque conjuges: et vides, h. l. esse pro εἰσί. ἑταῖροι εἵαται ἐπήρετμοι, β, 403, sedent ad remos. δμωαί δ' οἱ εἵαται ὄπισθεν, sedent a tergo ejus, ζ, 307. *imperf.* ἥμην ἐν θαλάμῳ, Ζ, 336. ἀλλοφρονέων, κ, 374, *ich sas in tiefen gedanken, (I sat absorbed in thought.)* ἥμην, οὐδ' εἴων, sedebam, aderam, nec sinebam, λ, 49. ἀκέων δὴν ἧστο, tacitus diu sedebat, pro ἧτο, Α, 512. Ἑλένη μετὰ δμωαῖς ἧστο, sedebat inter ancillas suas, Ζ, 324. αὐτῷ ἐναντίος, Ι, 190, *sas gegen ihn über, (sat opposite to him.)* θαυμάζων, Ν, 11. et 524. ἄκρῳ Οὐλύμπῳ. ἔνθα ἧστο ὄζοισι πεπυκασμένος, Ξ, 289, illic sedit ramis dense opertus. ἐν κλισίῃ ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, Ο, 393. ἐν δίφρῳ ἀλεὶς, Π, 403, in curru stabat contractus. ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος, Ψ, 451, sedebat extra certaminis locum. ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιημένος ἦτορ, α, 114, versabatur et aderat inter procos adflictus corde suo. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἧστο, β, 36, non diu deinde sedebat. Νέστωρ σὺν υἱάσιν, γ, 32. ἧστο μένουσα, δ, 439, i. e. exspectabat nos. ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, sedebat ad focum, ζ, 52. ἵνα Μέντωρ, ubi is sedebat, ρ, 68. ἧστο κάτω ὁρόων, sedebat ad terram spectans, ψ, 91. et 93, ἡ δ' ἄνεῳ δὴν ἧστο, sedebat diu muta. ἡμεῖς κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους ἥμεθα, morabamur, γ, 263. ἱστοὺς στησάμενοι καὶ ἱστία ἀνερύσαντες ἥμεθα, cum malos erexissemus et vela attraxissemus, sedebamus otiosi, ι, 78. et 162, ἥμεθα δαινύμενοι, epulantes. sic κ, 468, 477. ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα, ἥμεθα, λ, 10, omnibus instrumentis nauticis labore nostro apte dispositis, sedebamus, et vehebamur vento. et 82, ἐπέεσσι ἀμειβομένω ἥμεθα, ubi est periphrasis mera, colloquebamur, morabamur vel vacabamus loquendo. ἀσκεθέες καὶ ἄνουσοι ἥμεθα, eramus in navibus sospites et recte valentes, ξ, 256. ἡμεῖς ἐν μυχῷ θαλάμων ἥμεθα ἀτυζόμεναι, sedebamus turbatæ, ψ, 42. Τρώων ἡγήτορες ἧντο ἐπὶ πύργῳ, Γ, 153, sedebant in muro. Sed frequentius pro ἧντο ponit ἕατο et εἵατο, 149, εἵατο δημογέροντες, sedebant senatores populi. οἱ δ' ἕατο εἰν ἀγορῇ, Η, 414, sedebant vel erant in concione. et 61, τῶν δὲ στίχες εἵατο πυκναί. et 65, τοῖαι ἄρα στίχες εἵατο Ἀχαιῶν τε Τρώων τε ἐν πεδίῳ, stabant quieti et non pugnantes. sic et Germani sæpe dicunt, *stille sitzen, (to sit still,)* nihil agere, quietum esse. ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, ad locum ubi pugnatum erat morabantur per totam noctem, Θ, 550, *bey der wahlstat, (on the field of battle.)* et 559, παρὰ ἑκάστῳ πυρὶ εἵατο πεντήκοντα, et tales ignes erant mille. ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες, vigilanter in armis erant omnes, Κ, 182, et de vigilibus nocturnis ibi est sermo. γέροντες εἵατο ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, Σ, 504. et 509, ἀμφὶ πόλιν στρατοὶ εἵατο λαῶν, urbs obsidebatur, sic ut hostilis exercitus, una cum exercitu civium, in armis ante urbem starent: nam hi sunt duo illi exercitus. et 523, δύο σκοποὶ εἵατο. πάντες σιγῇ, Τ, 255. εἵατο αὖθι μένοντες ἀολλέες, manebant ibi frequentes, Ψ, 128. εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαὶ, Ω, 84, pro εἵατο. et 99, μάκαρες θεοί. et 799, περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη, ubique stabant speculatores circa. σιωπῇ εἵατ' ἀκούοντες, α, 326. οὐδ' ἔτι δὴν, β, 398, non diu sedebant. πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ, γ, 8. εἵατ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ, θ, 503. et 512, δουράτεον ἵππον, ὅθι εἵατο πάντες ἄριστοι, ligneum equum, ubi latebant fortissimi. ἑταῖροι ὀδυρόμενοι, ι, 545. non necessario ergo, sedere, notat, sed sæpe simpliciter, esse: nam verba εἰμὶ et ἧμαι sunt cognata, utpote ab una eademque radice. et quia imperf. med. ἥμην ab εἰμὶ, in tertia persona plur. pro ἧντο quoque habet εἵατο, ut in sing. pro ἧτο, ἕατο: hinc in spiritu tantum sæpe latet discrimen. tale exemplum est υ, 106, εἵατο pro ἧντο, i. e. ἦσαν. ἥσθην, sedebant ambo, Θ, 445. et 458, πλησίαι αἵγε ἥσθην. sic et Δ, 21. i. e. καθεζέσθην. ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, sede et morare apud eum, iens ad eum, Γ, 406. σιωπῇ ἧσο, Δ, 412, i. e. δίαγε, μένε, *sitze stille, (be quiet,)* esto quietus. ἧσ' ὦ ξεῖνε, pro ἧσο, *bleibe sitzen, (sit still,)* π, 44, inquit regius juvenis ad ignotum mendicum. ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, σ, 104. υ, 262. et hinc fit κάθου, pro κάθησο, ex quo fit κάθεσο, et extruso Sigma, factaque contractione. ἐμὲ ἧσθαι δευόμενον, me sedere, i. e. esse, privatum honorario, Α, 134. et 416, παρὰ νηυσὶν ἀπήμων. ἧσθαι ἐνὶ κλισίαις, Ν, 253, otiosum esse in tabernaculis. et 280, ἀτρέμας ἧσθαι, i. e. βεβαίως μένειν, consistere. ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι, η, 160. οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, τ, 120. sæpe et hic infin. pro imperativo, κ, 507, pro κάθησο, sede, ψ, 365. ἥμενος, sedens, Υ, 23. et 155, Ζεὺς ἥμενος ὕψι. ἀὶε δὲ Ζεὺς ἥμενος Οὐλύμπῳ, Φ, 389. παρά σοι, δ, 596, manens, morans. πηδαλίῳ ἰθύνετο, ἥμενος, ε, 271. ἄγχι αὐτοῦ, θ, 95, 534. πίνέ τε οἶνον ἥμενος, ο, 391. ἥμενος ἢ ἕρπων, ρ, 158. et 161, ἐφρασάμην, sedens animadverti. ἐν δόμοισιν, σ, 223. ἐν μεγάρῳ, τ, 322. φ, 100. παρὰ νηΐ ἥμενον, Α, 330. et 498, ἄτερ ἄλλων. μάχης ἐπ' ἀριστερὰ Ἄρην ἥμενον, Ε, 356, non sollicitum ibi, sed hærentem fortiter, et res agentem: nam ἧσθαι est, inhærere. conf. Ἄρης. et 754, ἄτερ ἄλλων. Ζῆνα ἐπ' Ἴδης, Ξ, 158. Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἥμενον, in illo monte, Ο, 153. et 240, Ἕκτορα ἥμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο, sedentem, non enim jacebat amplius. θεμιστεύοντα νεκύεσσιν, ἥμενον, λ, 569. et 570, ἥμενοι ἑσταότες τε: ut consilium judicis. ἐν προδόμῳ εὗρε ἥμενον, ξ, 5. ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, morantes ibi singuli excordes, Η, 100, et hoc probrose dictum, ut in desides. ἵνα Ἰάπετός τε Κρόνος τε ἥμενοι, οὐκ αὐγαῖς ἠελίοιο τέρπονται, Θ, 480. ἐν μεγάρῳ, Ω, 209. ἐν ῥινοῖσι βοῶν, α, 108. ἐν μέσσοισιν, δ, 281. ἀμφ' αὐτὸν, θ, 506. ἑξείης, ι, 8. et 233, ἕως ἐπῆλθε νέμων. ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἁλὸς, Α, 358, habitans. Σ, 36. ἐν θαλάμῳ, ρ, 506. ἥμεναι, οἷά τε φύλλα αἰγείρου, η, 106, quod simile ad motum alacrem manuum et corporum in opere faciendo pertinet. ἥμεναι ἐν λειμῶνι, habitantes, versantes, μ, 45. ἐν μεγάρῳ, σ, 315. ἥμενον ἐν στελέχει, Ne. 10, 116, sedentem eum juxta et ad truncum arboris, *an einem stamme eines baumes, (against the trunk of a tree,)* i. e. ad arborem stantem sedens ipse et reclinans corpus. nam ἐν est sæpe Germanorum *an, dran, (against, upon.)* ἅμενον (dorice pro ἥμενον, et perperam scribitur ἅμμενον) μυχοῖς Ἤλιδος, Ol. 10, 41, habitantem in secessibus Elidis, cunctantem, morantem.

῞Εω, f. ἕσω. aor. 1. εἷσα et ἕσσα. (῞Εω) induo, vestio, mitto vestes super corpus. *ich ziehe an, (I put on.)* it. adjungo, apto, *füge dran, (I join or attach to.)* κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει, pro ἕσει, ο, 337, ille te induet quod attinet vestes, tunicam et togam. sic, ἕσσω μὶν, pro ἕσω, ρ, 550. et 557, ἕσσει σέ. π, 79, φ, 339. τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν (ἔλουσε) χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσεν, pro εἷσεν, Ε, 905, i. e. ἐνέδυσεν. ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν, sc. μὶν, η, 265. λυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροὶ, sc. αὐτὸν, π, 457, laceras vestes circumdedit ei circa corpus, Minerva, i. e. prudentia ipsius. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον, pro ἕσον, imperat. a. 1. a. Π, 670. et 680, ἕσσε pro εἷσε. ἕσσας (ἕσας, particip. a. 1. a.) μὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα, ξ, 396. et 154, ἕσσαι μὲ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλὰ, quod potest esse aor. 1. inf. act. loco imperativi: potest et esse imperat. a, 1. med. induere me, vel, indue me. prius est verius. nam Græcis sæpissime est infinitivus pro imperativo, modeste. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι, indutus sum corpore viles vestes, τ, 72. et est perfectum passivum. sic ψ, 115. ex qua collatione simul apparebit, quod ῥυπόω et οὐ λιπόω sit idem. ἀεικέα ἕσσαι, indecora indutus es, ω, 249, i. e. ἐνδέδυσαι: et est secunda sing. præt. pass. pro εἷσαι. sic persona tertia, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷται, indutus est, λ, 190. ἀεικέα ἕσσο, indecora indutus eras, π, 199, pro εἷσο, sec. sing. plusquamperf. passivi: cujus prima persona est εἵμην. ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον χιτῶνα, lapideam tunicam indutus esses, Γ, 57, i. e. lapidibus obrutus esses. nam λίθων σωρὸς circumdat τὸν λιθασθέντα ὥσπερ ἱμάτιόν τι. sic alibi: ἕσασθαι ἀέρα, tenebris circumdatum esse, *unsichtbar seyn, (to be invisible:)* ἕσασθαι γῆν, i. e. ταφῆναι, sepultum esse: ἀμφιέσασθαι ὕδωρ, i. e. γενέσθαι ὅλον ἐντὸς ὕδατος, submersum esse sub aquam: ἀμφιέσασθαι φῶς, circumdatum esse lumine, ut sacri libri habent, *licht ist dein kleid das du an hast, (thou art clothed with light,)* i. e. fulguras. τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, tales circa corpus vestes indutus erat, Ψ, 67, tertia sing. plusquamp. pass. pro εἷτο. λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ρ, 203, 338. ὁποῖα, τ, 218. et 237, εἰ τάδε. ῥυπόωντα δὲ ἕστο χιτῶνα, ω, 226, indutus erat tunicam sordidam. χαλκὸν ἕεστο (pro ἕστο, et id pro εἷτο) περὶ χροῒ, Μ, 464, æneum thoracem indutus erat. χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην, Σ, 517, auratas vestes induti erant ambo. ἕσσατο (pro εἵσατο, aor. 1. m.) δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο, Κ, 334, induerat sibi externe pellem cani lupi: περιέθετο ἑαυτῷ. ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, Ξ, 350, quod notat, περικεχύσθαι αὐτοῖς ἱματίου δίκην τὸ νέφος, ut essent invisibiles quodammodo. et 383, ἐπεὶ ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν. sic et ω, 466, 499. ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἑέσσατο (pro ἕσσατο vel εἵσατο) δέρμα λέοντος, Κ, 177. sic et 23, coll. 29. circumdedit humeris suis. χλαίνας οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, Ω, 646, superne integere se, *sich damit zuzudecken, (to cover himself with it.)* nam sermo est de lecto

dormitorio. vides ergo, τὸ ἕσσασθαι non simpliciter de veste, sed et de quovis integumento, poni. sic et δ, 299. η, 338. εἵματα ἑσσάμενος, vestes induens sibi, β, 3. δ, 308. υ, 125. et id etymologice positum. ἀσπίδας ἑσσάμενοι, clypeis se tegentes, ad pugnam, Ξ, 372, περιθέμενοι. ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν, Τ, 233, induentes corpori æs. ἠέρα ἑσσαμένω, induti ambo caliginem, Ξ, 282. τεύχεα, Ψ, 803, induti ambo arma. εἱμένος (particip. perf. pass.) ὤμοιϊν νεφέλην, Ο, 308, ubi tribus vocibus notat τὸν ἄλκιμον (robustum viribus) καὶ φρόνιμον (prudentem) καὶ ἀνδρεῖον, utpote ἐνδύοντα ἀλκῇ τὰς φρένας, τὸν ἔχοντα ἔννουν φανερῶς ῥωμαλεότητα. κακὰ εἱμένος, sc. εἵματα, τ, 327, unde est ὁ κακοείμων. τεύχεα εἱμένοι, Δ, 432. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι ἠδὲ χιτῶνας, ϱ, 330, ἐνδεδυμένοι. unde est verbum εὐειμονέω. μακρὰ ξυστὰ (longa hastilia) κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, Ο, 389, ἐνδεδυμένα, κεκαλυμμένα, sc. in extremo, quod στόμα vocatur, i. e. in cuspide. *vorne mit eisen beschlagen, (pointed with iron.)* hinc explica, ἐπιειμένε ἀναιδείην, Α, 149, i. e. ἐνδεδυμένε, δίκην χαλκέου στομώματος, τὴν ἀναίδειαν. ἕσσαντο τέμενος Ποσειδάωνος, subierunt sacrum lucum Neptuni, Py. 4, 364.

ἐώην, ἐῷμι pro ἐάοιμι, vide sub ἐάω, ad finem.

ἔωθα, ἔωθεν, attice pro ἦθα et ἦθεν, vide sub ἔθω.

ἐῴκει, vide sub εἴκω aliquanto a medio

ἐωνημένος, ὁ, vide sub ὠνός.

ἐωνοχόει, attice pro ᾠνοχόει, vide sub οἰνοχοέω.

ἐώργειν, vide sub ἔργω, ad initium.

ἕως, ('O) quum, *als, (when.)* usque ad, *biss, (till.)* quam diu, aliquamdiu, interim. ionice et poëtice scribitur εἵως. est ab ὡς, præfixo attice ἐ. ἕως ὁ ταῦτα ὥρμαινε, quum ille hæc agitaret animo, et facere vellet cum impetu, Α, 193, ubi est pes ἀμφίβραχυς, loco spondei vel dactyli. sequens duplex δὲ, prius est *et*, posterius format apodosin, notatque *tum, da kam, (then came,)* 194. sic et Κ, 507. Σ, 15. Λ, 411. Ρ, 106. δ, 120. ε, 365, 424, *indem dass, (while.)* ἕως ὁ τῷ πολέμιζε, dum hic in eum pugnabat, Ο, 539, sequente τόφρα. ἕως μὲν γάρ τε θέουσι, Ρ, 727, aliquamdiu enim currunt quidem; ut ἕως positum sit pro τέως, i. e. πρὸς τὸ παρόν: et h. l. in scansione coalescit τὸ ε cum ω, ut pro una sit syllaba. et 730, εἵως μὲν ἕποντο, aliquamdiu quidem insequebantur, *so lange und indessen, (so long and meanwhile.)* sic Φ, 602, ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο, sequente τόφρα, 606, *indessen dass er den — indess, (whilst he, &c.)* et ibi quoque ab initio est amphibrachys pes. εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, donec finem belli consequar, Γ, 291. εἵως ὤλεσε θυμὸν, donec vitam perdidit, Λ, 342. Υ, 412. εἵως μὲν ὤρνυον 'Αχαιοὺς, excitabant eos interim, pro τέως, Μ, 141, πρὸς τὸ παρόν. εἵως μὲν ἀπείλει ἐλεύσεσθαι μέχρι θαλάσσης, aliquamdiu minabatur se venturum, Ν, 143, *eine zeitlang, (for some time.)* εἵως θεοὶ ἔσαν ἀπάνευθε ἀνδρῶν, τέως 'Αχαιοὶ, Υ, 41, quoad dii erant remoti a viris, eo usque —. ἄξει σὲ, εἵως κεν ἄγων 'Αχιλῆϊ πελάσσῃ, Ω, 183, donec te ad eum accedere faciat. ἕως κε πάντα ἀποδοθείη, donec omnia reddita sint, β, 78. et 148, τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο, hæ duæ aquilæ quidem igitur volabant interim, *flogen denn so fort, (flew away,)* coll. 150. et id ἕως in scansione pro una valet syllaba. ἔνθα ἤτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ 'Οδυσσεὺς οὔποτε δίχα ἐβάζομεν, γ, 116, *in solcher zeit, (in such time,)* ibi sane interim ego et ille nunquam discrepabamus sententiis dicendis: et est pro τέως. ἕως ἐγὼ (ubi quoque ab initio pes ille supra notatus) περὶ κεῖνα ἠλώμην, τέως, dum ego circa illa loca errabam, interim, δ, 90, *in der zeit dass ich da herum schweifete, indess, (whilst I was strolling about there.)* et 800, εἵως αὐτὴν παύσειε κλαυθμοῖο, ut eam cessare faceret a fletu, pro ὅπως vel ὡς. alii tamen ibi legunt εἵπως. ἕως μιν ἐν (ubi ἕως valet pro una syllaba) 'Ορτυγίῃ Ἄρτεμις κατέπεφνεν, donec eum Diana occidit, ε, 123, præcedente τόφρα. et 386, ἕως ὅγε Φαιήκεσσι μιγείη, ut ad eos perveniret. nam re vera hoc ἕως sæpe est pro ὡς, ut. εἵως χυτλώσαιτο, ut ungere se posset, ζ, 80. νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον, nabam retro, donec perveni, η, 280, ubi is pes ἀμφίβραχυς est in quinta regione hexametri. sic in secunda regione, ἥμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων, ι, 233, sedentes, donec venit a pastu. et 376, εἵως θερμαίνοιτο, donec calefieret: ubi quidam legunt εἷως, per lenem, pro εἵπως, et id pro ὅπως, ἵνα. οἱ δὲ, ἕως μὲν σῖτον ἔχον, μ, 327, quamdiu panem habebant. εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, quamdiu ibi, quo tempore ibi, ν, 315, *die ganze zeit dass wir stritten, (all the time that we were fighting.)* et 321, εἵως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, donec me dii ex malo exsolverunt. ἕως (monosyllabice legendum) ἵκοντο Τηλέμαχον, donec ad eum accesserunt, ο, 109. et 153, εἵως πολεμίζομεν, quamdiu, eo omni tempore, quo. εἵως μοι αὐτὴ ζώει, quamdiu ea vivit, ϱ, 390. ἀρώμενος, ἕως ἵκοιο, precans, ut pervenires, τ, 367, attice pro ὡς vel ὅπως, ἵνα καταλάβῃς. et 530, παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος, quamdiu erat infans. εἵως μοι πάρα, quamdiu mihi adsunt, χ, 106. εἵως θεράπων, interim, donec minister, Λ, 488. εἵως μὲν, aliquamdiu, tamdiu, Ο, 277, coll. 279, μέχρι τούτου. et 390, εἵως μὲν 'Αχαιοὶ ἀμφεμάχοντο — τόφρα ὅδε — dum illi — interim is —.

ἕως, ἡ, ἐῷος, vide sub 'Ηὼς, ad initium.

ἔωσι, vide sub "ΕΩ, sum, aliquanto a medio.

ἑωσφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) auroram adducens. ab ἡ ἠὼς, aurora; unde et scribitur ἠωσφόρος. substantive sic vocatur Lucifer, stella illa matutina, ante auroram oriens eamque quasi ferens, Ψ, 226. sic, ἠωσφόρος θηητὸς, Ist. 4, 40, Lucifer conspicuus et admirabilis.

Z

Z littera, habet ἠρεμαιότερον (leniorem) ἦχον τῆς τοῦ Σ προφορᾶς, a quo ὁ Σιγμὸς est appellatus. non semper pro duplici habetur: hinc præcedentem vocalem brevem non semper producit, e. c. Β, 634, οἵ τε Ζάκυνθον ἔχον. sæpe ponitur loco τοῦ σ, e. c. ζμικρὸς pro σμικρὸς, ζβέω pro σβέω. ζ et δ facillime permutantur, conf. ἐριδαίνω, et Ζεὺς, et Eustathium ad Α, 574. etiam Ἴωνες recentiores frequenter τῷ ζ usi sunt loco τοῦ γ, e. c. ὀλίζον pro ὀλίγον, φύζα pro φυγὴ, πέφυζα pro πέφυγα, quorum et in Homero satis vetusto exempla occurrunt.

ζάγκλιος, ζάγκλον, vide sub Χάρυβδις in R.

ζαὴς, έος. ὁ ἡ. ("Αω) est ὁ ἄγαν πνέων, ὁ βίαιος ἄνεμος, qui efficit ζάλην, i. e. μεγάλην ἄελλαν. ὁ πολύπνους. a particula intensiva ζα. vehementer spirans. ἄνεμος ζαὴς, Μ, 157. ε, 368. ωρσεν ἐπὶ (pro ἐπῶρσεν, excitavit, *liess aufstehen) (caused to rise, raised,)* ζαῆν ἄνεμον, pro ζαῆ, ob concursum vocalium, μ, 313.

ζάθεος, έη, εον. (Θάω) valde divinus et præstans vel sacer. solet esse epitheton urbis valde honoratæ aut sacræ. Κίλλα ζαθέη, Α, 38, 452. Νῖσσα, Β, 508. et 520, Κρῖσσα. Φηραὶ ζάθεαι, Ι, 151, διά τινα σεσιγημένα σεμνά. Κυθήροις ζαθέοις, Ο, 432. et quære has urbes in R. ζαθέᾳ ἐν Πύλῳ, Py. 5, 94. 'Ισθμῷ, Ist. 1, 45. ζαθέαν ἀγυιὰν, Ne. 7, 136. ζάθεον ἄλσος, Ol. 10, 53. ζαθέοις κρημνοῖς, Ol. 3, 39. a particula intensiva ζα.

ζάκοτος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) valde iratus, ὀργίλος, morosus. a particula intensiva ζα. φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, Γ, 220, putares certe, esse eum aliquem ira repletum, ut præ ira multa nesciret proloqui, ob multa simul animo obversantia, διὰ τὸ σύννουν. ζακότοιο ἔγχεος, Ne. 6, 89.

ζάλη, ης. ἡ. ("Αλλω) fluctuatio maris vehemens, *unruhe des meers, (agitation of the sea.)* a ζεῖν (fervere) τὴν ἅλα. ζάλαις ἀνιαραῖς, Ol. 12, 15, i. e. ταραχαῖς ἀλγειναῖς, χειμῶσι πραγμάτων, per metaph. aliud est ὁ σάλος, salum, *die rhede, (the road,)* in quo stant naves ad ancoras procul a littore. quæ vox quoque metaphorice ponitur pro, cura, sollicitudo animi: unde est ὁ ἡ ἀσαλὴς, de nulla re sollicitus, *unbekümmert, (unconcerned.)* et verbum σάλω est, moveo paullo vehementius, quod et σαλάω dicitur. utrumque ab ἅλλω, moveo valide.

ζαμενὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) multa vi præditus, ingentes spiritus ingentemque vim habens: præpotens, gravis. Αἰήτου ζαμενὴς παῖς, Py. 4, 17, Medea, quæ ad iram magnam facile compelli poterat, præterea magna vi vaticinandi et incantandi prædita. Κένταυρος ζαμενὴς, Py. 9, 65, potens arte. Μέμνων, valde fortis et animosus, Ne. 3, 111. ζαμενεῖ ἡλίῳ, Ne. 4, 21.

ζατρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) valde auctus pinguedine, valde firmus. ταύρων ζατρεφέων, Η, 223. quorum coria hinc sunt firmiora et præstantiora. αἰγῶν, ξ, 196. et 19, σιάλων, porcorum saginatorum. φώκας ζατρεφέας, δ, 451, αἷς πολλὴ πιμελή.

ζάφελος, vide sub ἐπιζάφελος.

ζαφελῶς, vide sub ἐπιζάφελως.

ζαφλεγὴς, έος. ὁ ἡ. (Φλέω) valde ardens, fervidus: valde radians et lucens. βροτοὶ, φύλλοις ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν ζαφλεγέες τελέθουσι, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσι, Φ, 465, mortales homines, foliis similes, alias quidem sunt valde lucentes pariter ac fervidi in agendo, θερμοὶ καὶ ζῶντες καὶ μεγαλόφρονες, καὶ λαμπροὶ, οἷον ἐμπύριοι διὰ τὸ δραστήριον, θερμὰ ἔργα δρῶντες, θερμουργοί; (et hi similes sunt foliis viridibus pulcris in arbore) mox autem deficiunt et pereunt; et hi caducis foliis similes. *sie sind eine weile sehr scheinbar und munter, (they are for a time very fresh and lively.)*

ζαχρεῖος, vide sequens.

ζαχρηὴς, έος. ὁ ἡ. (Χράω) valde ingruens et irruens in aliquem, acerrimus invadens. est a particula intensiva ζα, et χράω, irruo, ἐπιπίπτω, ionice mutato α in η. ὧδε γὰρ ἔβρισαν

Λυκίων ἀγοὶ, οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, M, 347, adeo enim graviter incumbunt duces Lyciorum, qui et antea semper sunt acerrimi in fortibus conflictibus. sic et 360. i. e. βαρεῖς, ἐμβριθεῖς, καὶ οὐ φορητοί. ἔνθα μάλιστα ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχη, N, 684, ubi maxime acres viri erant in pugnando, ibi murus ædificatus erat humillimus. ὄφρα εὕδη μένος Βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρηῶν ἀνέμων, E, 525, quando dormiat vis Boreæ et aliorum vehementium ventorum. alii ibi legi volunt ζαχρειῶν, quasi esset ab ἡ χρεία, utilitas, ut sint οἱ ἄγαν χρειώδεις ἄνεμοι: sed l. c. certe esset ista expositio contra contextum; et hoc sensu, ab ἡ χρεία, potius dicitur ζαχρεῖος. sunt ergo h. l. οἱ ἄγαν ἐπιπίπτοντες, οἳ καὶ δύνανται μάλιστα σκεδάσαι τὰ νέφη. ad χράω, ingruo, potest referri per reduplicationem et mutationem τοῦ χ, τὸ γίγαρτον, ου, *der kern in der weinbere oder rosine, (the stone of a grape or raisin;)* it. pars aliqua indurescens in vulva muliebri. Aristoph. Acharn. 274, ibique scholiast. et Εἰρ. 633. inde est ἐκγιγαρτίζειν, lapillos ex uvis passis eximere. et καταγιγαρτίζειν est, contra illas partes pudendi muliebris agere ἐν τῇ συνουσίᾳ, l. c. ex Acharn.

Ζάω, f. ήσω. (Ζῶ) vivo, vivum facio. est cum ζέω ejusdem originis, διὰ τὴν τῶν ζώντων θερμότητα, et quia calore nativo vita continetur.

-ζε, vide sub χαμᾶζε.

ζειὰ, ᾶς. ἡ. (Ζῶ) est frumenti species, quo equi maxime pascebantur a dominis, et cujus natura est calidior. nam pertinet ad ζέω: et hoc frumentum calefacit equos et fervidos reddit. hinc et maxime hiemis tempore iis dari a nobis solet. videtur ergo esse noster *roggen, (rye.)* δ, 41, 604. vide sequens.

ζείδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) est epitheton terræ. possit videri esse ἡ βιόδωρος, ὡς δωρουμένη τὸ ζῆν, quæ vitam donat per victum quem profert, Bœotica mutatione τοῦ η in ει. sed est potius ἡ τῶν σπορίμων δότειρα, ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶς λεγομένων ζειῶν, quæ frumenta donat. nam ἡ ζειὰ est species frumenti, *spelt, (bigg:)* ut a parte vel specie, totum genus frumentorum et segetum, quibus donamur ex gremio terræ, designetur. et Herodotus dicit, εἰς ταυτὸν ἄγεσθαι τὰς ζειὰς ταῖς ὀλύραις. est ergo a τὸ δῶρον et ἡ ζειὰ compositum nomen. τίκτε δὲ ζείδωρος ἄρουρα, B, 548, ubi est quasi nomen proprium terræ Atticæ, in qua primum inventæ fruges dicuntur. ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, Θ, 486, super agros omnes. ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, Υ, 226. καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον, γ, 3. κύσε δὲ ζείδωρον, ε, 463. Κυκλώπεσσι φέρει ζείδωρος ἄρουρα οἶνον, ι, 357. οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος, λ, 308. κύσε δὲ, ν, 354. μοῖραν ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον, τ, 593. ex quibusdam his locis tamen prior etymologia a τῷ ζῆν confirmari posse videtur.

ζέρεθρον, τὸ, macedonice pro βέρεθρον, quod vide.

ζευγίτης, ὁ, vide sub θράω.

ζεύγλη, ης. ἡ. (Ἄγω) est pars illa jugi, cui bos vel mulus inserit caput. ergo totum ζυγὸν duas habet ζεύγλας, separatas a se transversis lignis. πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν, T, 406, ubi sermo est de equo, caput demittente præ mœrore: omnis juba, procidens ex parte illa ad (παρὰ) jugum, ad terram venit, terram attigit. et in hac voce λ est littera per usum interserta: nam est a τὸ ζεῦγος. τοὺς βόας ἀγαγὼν ζεύγλῃ ἐπέλασσε μόνος, Py. 4, 404, jugo admovit solus.

ζευγνύω, vide ζεύγω.

ζεῦγος, εος τό. (Ἄγω) par junctorum boum. *ein gespann von zweien, (a yoke of oxen.)* ζεύγεα δινεύοντες, Σ, 543, junctos boves convertentes. *umher lenkende, (turning.)*

Ζεύγω, f. εύξω. (Ἄγω) jungo, *spanne zusammen, (I yoke together,)* et quidem proprie duos tantum. nam vox est ab ἄγω, duco, et δύο, duo, cujus δ, ut solet, transit in ζ. præsens per usum dicitur et, ζευγνύω, ζεύγνυμι. ζεῦξαν (ἔζευξαν) δ' ἡμιόνους, Ω, 277. et 690, ζεῦξε (ἔζευξε) ἵππους ἡμιόνους τε, nam duo erant currus, unus regis cui equi jungendi; alter ad vehendum mortuum, cui muli. ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας, τρίβειν κρῖ λευκὸν, ad triturandum, Υ, 495, nam id fiebat machinâ cui jungebantur boves. ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, Ω, 14. ζεῦξαι δ' ὑπὸ ὄχεσφιν (ὄχεσιν) ἵππους, jungere ad currus equos, Ψ, 130. sic et, ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, γ, 478. et 476, ἵππους ζεύξαθ' (ζεύξατε, imperat. a. 1.) ὑφ' ἅρματα ἄγοντες. sic ο, 47, ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματα ἄγων. ζεύξασα ἡμιόνους, ζ, 111. et 253, ζεῦξεν δ' ἡμιόνους, junxit mulos. et a ζεύγνυμι, est imperfectum ἐζεύγνυν. ἵππους ζεύγνυσαν, augmento abjecto, T, 393, ubi tamen accuratiores legunt ζεύγνυον, pro ἐζεύγνυον. sic et Ω, 783, ὑφ' ἁμάξῃσιν βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, pro ἐζεύγνυσαν, tert. plur. imperf. a ζεύγνυμι. et in formâ *mediâ*, ἵππους τ' ἐζεύγνυντο, equos jungebant, γ, 492. et sine augmento, ἵππους τε ζεύγνυντο, ο, 145, 190. τὼ μὲν ζευγνύσθην Πρίαμος καὶ κῆρυξ, Ω, 281, hos duos equos jungebant ambo. et in *passivo*, οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι, ψ, 245, non sinebat eos jungi. a ζευγνύω est et ζευγνύμεναι, attice pro ζευγνύειν, ἵππους, Γ, 260. Ο, 120. Π, 145. ἐζευγμέναι σανίδες, Σ, 276, valvæ portarum junctæ obicibus, κεκλεισμέναι καὶ ἠσφαλισμέναι ὡς οἷα ζυγοῖς τοῖς μόχλοις. ibi ergo duæ valvæ portarum urbis velut equi describuntur jugo conjuncti. ἀμφοτέρων δὲ χαρίτων ζεύξω τέλος, Ist. 1, 7, utrarumque gratiarum (utriusque officii grati) conjungam et copulabo persolutionem, *den zoll oder tribut, (tribute.)* ἔζευξεν ἅρμα, Py. 10, 102, quæ phrasis id vult, junxit equos ad currum. nam jumenta junguntur duo. ζεῦξόν μοι σθένος ἡμιόνων, Ol. 6, 37. ζεῦξαι Πήγασον, frænare Pegasum, Ol. 13, 91, ubi de uno equo id verbum ponitur, ex similitudine. ζεῦξαι μέλος ἐγκώμιον ἔργμασιν, Ne. 1, 10, factis egregiis (qui dativus est commodi) componere carmen laudatorium. ubi verbum est metaphoricum, cum carmen connectitur cum factis illis: apte, quia præcedit ἅρμα. ζεύξασα κύκλῳ, quum alligasset rotæ eam aviculam, Py. 4, 383. ὅ, τι ἐπέων ῥοαῖς μὴ ζυγὲν, quodcunque verborum fluxibus non copulatum, Ist. 7, 26. πότμῳ ζυγέντα, fato alligatum, cum fato copulatum, Ne. 7, 8. quibus locis metaphorice positum verbum.

ζευξίλεως, ὁ, vide sub βασιλεὺς, paullo sub initio.

Ζεὺς, genit. διός. (Δίω) habet nomen a τὸ δεὸς, quod et terrorem et reverentiam designat; pro Δεὺς, mutato δ in ζ, ut solet. imo et respectus nominis est ad δεύω, humecto pluviis, ob affinitatem verborum δίω et δέω. genitivus vero, ab antiquo Δὶς, manifesto ad δίω pertinet. si perlustres omnes formas a δίω adductas, una cum ipso δίω: facile apparebit, nomen summi dei, et a reverentia debita ei, et a terrore quem incutit cunctis, et ab imbre suo pluvio, deductum. reliqua de Jove servamus in partem Realem hujus opellæ. Vide sub δέχομαι, paullo a medio.

ζεφύριος, ία, ιον. (Φέρω) a Zephyro veniens et ad eum pertinens. ζεφυρίη πνείουσα, η, 119, sc. πνοὴ, nam sic sæpe omittitur substantivum verbo cognatum. e. c. δικάσω, ἰθεῖα δὲ ἔσται, sc. ἡ δίκη.

ζέφυρος, ου. ὁ. (Φέρω) est venti borealis species apud antiquos, vergens versus occidentis regionem, *nord-nord-west, (north-north-west:)* hinc dicitur socius Boreæ, et ambo flant Græcis e Thracia. de his ventis borealibus perhibent physici, implere eos spicas, et ad fertilitatem agrorum ac segetum permultum conferre: hinc dictus ζέφυρος, quasi τὸ ζῆν φέρων, ὁ ζωοφόρος, quia καρποφορεῖν ποιεῖ τὰς ἀρούρας quando per ver frequenter spirat. hinc gaudet etiam epitheto ἐαρινὸς, vernus; et eo tempore est gratissimus aratoribus. sic et ὁ βοῤῥᾶς nomen habet παρὰ τήν βορὰν, i. e. τροφὴν, ὡς, ἐν τῇ μεστώσει (impletione) τῶν σταχύων, τροφὴν διδούς. recentioribus vero Zephyrus est ἑσπέριος καὶ ἀπὸ δύσεως ἄνεμος, ventus ab occidentis parte spirans; et hi aliter ἐτυμολογοῦσιν eum: dicunt enim, esse quasi τὸν ζόφουρον, i. e. οὖρον (ventum) ἀπὸ ζόφου, a tenebrarum parte, i. e. ἄνεμον δυτικὸν, nam occasus solis causatur noctem, hinc nox versus occidentem habitare fingitur. cave ergo, conceptum recentiorum ne immisceas notionibus Homericis, sicut in aliis vocibus, ita etiam in hac. ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, B, 147, sicut cum movere solet Zephyrus altam segetem vadens per eam: et apposita est hujus, non alius, venti mentio, quia eo opus est segetibus. nam nec in talibus poëta quidquam frustra ponit. notum autem est, quales fluctus in stantibus segetibus imitetur ventus. κῦμα ὄρνυται ἐπασσύτερον, ζεφύρου ὑποκινήσαντος, Δ, 423. ἄνεμοι δύο, Βορέης καὶ Ζέφυρος, ὥ τε Θρῄκηθεν ἄητον, qui ambo ex Thracia spirant, I, 5, ergo est ventus borealis. ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, veluti quum is nubes agitarit, Λ, 305. οὓς (ἵππους) ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ποδάργη, quos peperit Zephyro equa illa, Π, 150, nam et equæ ad hunc ventum dicuntur fœcundiores. νῶϊ δέ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν, T, 415. nos vero etiam sane cum flatu venti, i. e. celerrime, currere possimus; inquiunt equi duo, vel alter nomine utriusque: et addit, ἥν περ ἐλαφροτάτην φασὶ εἶναι: nam hic ventus non est κάθυγρος, qualis est Notus. Ζεφύροιο καὶ Νότοιο θύελλαν, Φ, 334, qui ambo sunt oppositi sibi venti. ἀκραῆ ζέφυρον, β, 421, purissimum. πνοιῇ ὑπὸ ζεφύροιο, tempore quo ille spirat, δ, 402. et 567, λιγυπνείοντας ζεφύρου ἀήτας, leniter spirantes flatus ejus venti; nam laudatur hic ventus ut saluberrimus, καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελῶν. ζέφυρος δυσαὴς, vehementer flans, tempestatis adversæ tempore, ε, 295, coll. 332, εὖρος ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν: nam ibi tempestas gravis depingitur. sic, ζεφύρου δυσαέος θύελλα, μ, 289. ἐμοὶ πνοιὴν ζεφύρου προέηκε ἀῆναι, promsit ut flaret, κ, 25, ubi de Æolo, ventum secundum Ulyssi dante, reliquos autem concludente. ἦλθε κεκληγὼς ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων, *es gieng ein harter wind, (a high wind arose,)* μ, 408. et 426, ἐπαύσατο, *hatte sich gelegt, (had subsided.)* ἄη ζέφυρος μέγας, αἰὲν (i. e. per totam illam noctem) ἔφυδρος, ξ, 458, coll. 457, et μέγας est σφοδρός. conf. Ζέφυρος in R. et ἀργεστὴς, νότος, et πυροφόρος.

ζέω, vide ΖΩ͂ ferveo.

ζηλέω, vide sub ῥιγέω et ζηλήμων.

ζηλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ζῶ) invidus, zelotypus, a zelo ictus. *jaloux.* est a verbo ζηλέω, f. ήσω, quod notat et, εἶδος οὐκ ἐλλόγου θυμοῦ. σχέτλιοί ἐστε θεοὶ, ζηλήμονες ἔξοχα ἄλλων, ε, 118, inquit Calypso ad Mercurium: duri estis, dii, et nimium quantum invidi in alios. alii ibi scribebant δηλήμονες, a δηλέω, i. e. βλαπτικοί. perperam.

ζῆλος, ου. ὁ. (Ζῶ) æmulatio, in bono et malo sensu, studium vehemens alicujus rei, etiam μίμησις καλοῦ. deinde et, invidentia. est a ζέω. inde est ζηλόω, f. ώσω, i. e. μακαρίζω, beatum judico, admiror, valde laudo. sic Eur.

Alcest. 882, ζηλῶ ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν, felices duco eos. et valde frequens id verbum apud Euripidem hoc sensu.

ζηλόω, vide præcedens, et sub ῥιγέω.

ζηλωτὸς, ἡ, όν. (Ζῶ) æmulatione dignus, valde laudandus et aliis ad æmulandum proponendus. ἐπαινετός. ζηλωτόν μιν ἐποίησε, Ol. 7, 10.

ζήσω, fut. vide ζάω.

ζητέω, f. ήσω. (Θάω) quæro, consequi studeo: ad fruendum porrigi mihi cupio. est a τάω, et cum τητάω ejusdem originis. ἐμὲ ζήτει, pro ἐζήτει, quærebat me ut in manus suas inciderem, Ξ, 258.

ζητρεῖον, τὸ, vide sub σιδήρειος.

ζόρκων, ἡ, vide sub δέρκω.

ζόφος, ου. ὁ. (Φάω) tenebræ, nox. in specie, locus occidentis solis. est a δνόφος, unde, abjecto ν, et mutato δ ob arctissimam cognationem in ζ, fit ζόφος. ἤδη γὰρ φάος οἴχεται ὑπὸ ζόφον, γ, 335, jam lumen solare vadit sub tenebras, i. e. sol occidit: et cum sole occidente surgebatur e convivio sacro, et ibatur domum, ne viderentur profano more comessari velle. οὐκ ἴδμεν, ὅπη ζόφος οὐδ' ὅπη ἠὼς, nescimus, qua parte sit occidens aut oriens, κ, 190. et occidentis locum circumscribit versu 191, orientis vero 192. hanc plagarum mundi ignorationem loquitur Ulysses ὡς δεινοπαθῶν. αὐτὴ δὲ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον, ι, 26, ubi sermo est de Ithaca, respectu aliarum adjacentium insularum; sita est in mari longe superior versus caliginem: et videri possit, esse ibi pro, πρὸς ἄρκτον, versus septentrionem, qui, oppositus soli meridiano, concipi potest sedes tenebrarum: ἐσχάτη ὑπὲρ πάσας κεῖται πρός ἄρκτον. sed quia nusquam alibi poëta septentrionem vocat ζόφον, sed semper occidentem; considerandus est situs insulæ ex geographo. πρὸς ζόφον ἠερόεντα, versus occidentem caliginosum, Μ, 240, coll. 239, quia ibi causa est venientis noctis. et vide, in auguriis captandis facies versa erat ad septentriones, ut oriens esset ad dextram, occidens ad sinistram. sic et ν, 241. hinc et locus mortuorum versus occidentem esse putatur poëtice; quia ibi lux solis occidit. Ἀΐδης ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα, Pluto in portionem suam accepit inferos, Ο, 191. νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα, de mortuo, Ψ, 51, abire ad inferos. Τρῶες αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, resurgent rursus ex inferis, Φ, 56. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, quomodo ivisti ad inferos, i. e. quomodo occidit lux vitæ tuæ, λ, 57. sed 154, eadem verba, alio sensu: quomodo ivisti vivus etiamnum, ad loca inferorum. σπέος, τετραμμένον πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος, specus versus ad occidentem, μ, 81, ubi utrumque nomen notat idem, versus locum mortuorum; et notatur profunditas immensa hujus specus: simul tamen notatur μέρος δυσμικὸν mundi, ut sensus sit, specus ille profundus usque ad ἔρεβος, orcum, et qui est τόπος θανάτου καὶ ᾅδου propter Scyllam rapacem, vertit os suum πρὸς ζόφον, ad occidentem. ἱεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον, υ, 356, ubi manifesto utrumque est idem: umbrarum, vadentium ad inferos. Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατὸν, pars a Gadibus versus occidentem transiri non potest, Ne. 4, 112, ut quidem iis sæculis credebatur. μετὰ χειμέριον ζόφον, Ist. 4, 30, post hibernam caliginem, i. e. post hanc calamitatem: nam menses hiberni sunt multa nocte occupati, et mentes hominum solent esse tristiores; hinc apta metaphora.

ζύγαστρον, τὸ, vide sub χηλός.

ζυγὲν, vide sub Ζεύγω.

ζύγιοι ἐρέται, οἱ, vide sub ζυγὸς, paullo sub medio.

ζύγιος, ὁ, vide sub σφέλας.

ζυγόδεσμον, ου. τό. (Δέω) est ἱμὰς vel σχοινίον, quo equi ad temonem, ejusque anteriorem partem, sunt juncti, *vom kummet bis an die deichsel vorn, (from the collar to the extremity of the pole.)* ζυγόδεσμον ἐννεάπηχυ, Ω, 270, seqq.

ζυγὸς, οῦ. ὁ. et τὸ ζυγὸν, οῦ. (Ἄγω) jugum, quo duo equi vel boves junguntur. describitur ejusmodi ζυγὸν, Ω, 268, s. ζυγὸν ἡμιόνειον, πύξινον, ὀμφαλόεν τε, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρὸς, jugum pro mulis, buxeum, umbilicis i. e. prominentiis ornatum, bene annulis aptatum. ergo apud honestiores erat ex ligno eleganti, et arte quadam exsculptum, ut ὀμφαλοὶ hinc inde eminerent, *geschnitzet, (carved;)* et apte additi erant annuli, vel foramina, quibus lora trajiciebantur. unum autem jugum commune duobus mulis bubusve, cui cervices inserebant, et quo currum trahebant. quod et equis duobus tale impositum fuerit jugum, vides ex Ω, 279, ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, i. e. ἦγον ὑπὸ ζυγὸν, et apte ὑπὸ, nam jugum incumbebat cervicibus. sic et Ψ, 291. Π, 148. regale vel divinum ejusmodi ζυγὸν erat aureum, sicut et temo argenteus in curru, Ε, 729, ἀργύρεος ῥυμὸς, (temo) καὶ ἄκρῳ (ad extremum temonem,) ἐπέδησε (alligavit loro) χρύσειον καλὸν ζυγὸν, ἐνέβαλε δὲ (et immisit per foramina jugi) λέπαδνα καλὰ χρύσεια (lora pulcra aureis laminis inducta) ὑπὸ δὲ ζυγὸν (et sub jugum) ἤγαγεν ἵππους. et ibi sermo de Junone. et 799, ἱππείου δὲ ζυγοῦ θεὰ ἥψατο, equinum jugum attigit. et Ψ, 392, ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγὸν, fregit ei, jugum. et ἵππειον ad differentiam τοῦ βοείου aut alius. κρίκε δὲ ζυγὸν, Π, 470, crepuit jugum, *es knarrete als wolte es brechen, oder brach wirklich, (it creaked as though it would break, or were actually breaking.)* ὑπὲρ ζυγὸν ἵππων, Ε, 581, quod paullo ante dixit ἵππειον. χαίτη ἀμφοτέροις μιαίνετο ἐξεριποῦσα ζεύγλης παρὰ ζυγὸν, Ρ, 440, ubi vide ζεύγλη. ποτὶ (πρὸς) ζυγὸν ἔκλινε μάστιγα, Ψ, 510. *lehnete die lange peitsche an das joch, (he rested the long whip upon the yoke.)* et 294, ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους. sic et 300. βοῦν ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, Κ, 293. τὼ (βόε, duos boves) μέν τε ζυγὸν οἶον (unum) ἐΰξοον (bene politum et sectum) ἀμφὶς ἐέργει, distinet, Ν, 706, ubi sermo de bubus arantibus duobus sub uno jugo. in parabola vero notat τὴν βραχυτάτην τῶν ἡρώων διάστασιν, brevissimum interstitium inter hos duos heroas, ἧς χάριν ἡ παραβολή. *sie stunden so nahe beysammen als ein paar angespannete ochsen, (they stood as close as oxen that are yoked together.)* ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) ἵππος, Τ, 404. ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) λύον (ἔλυον) ἡμιόνους ἵππους τε, sub jugo solverunt, *nahmen ihnen das joch ab, (took off the yoke,)* Ω, 576. sic δ, 39, οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρώοντας, equos sudore plenos exsolverunt ex jugo. οἱ δὲ (ἵπποι) πανημέριοι σεῖον (ἔσειον) ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες, jugum utrinque, i. e. ambo, gestantes, γ, 486. ο, 184, quatiebant jugum, i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο, movebant se equi, i. e. currebant omnibus viribus et expressum est consequens pro antecedente: nam τοῖς οὕτω κινουμένοις ζώοις ἕπεται τὸ, σείειν τὸν ζυγὸν ὑφ' ὃν εἰσιν, et qui eos distinet; pro quo converse dicitur, quod ipsi jugum distineant. βοῦν σοι ῥέξω (sacrificabo) ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ, γ, 383. et quia trabes transversæ in *navi* conjungunt duos parietes navis; hinc eædem dicuntur τὰ ζυγὰ, transtra, *die querbalken im schiffe, (the transoms in a ship.)* ὑπὸ ζυγὰ δῆσα (ἔδησα) αὐτοὺς, ligavi eos ad transtra, ι, 99. κατέθηκεν αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, ν, 21, deposuit, ipse illuc iens, per navem sub transtra, i. e. in fundum navigii qui est sub transtris. pertinet ergo ad κατέθηκε. et hæc ζυγὰ navalia ad duas res erant utilia: εἰς τὸ τοὺς τοίχους τῆς νηὸς ζευγνῦναι, καὶ εἰς τὸ εἰς καθέδρας τὰς ναυτικὰς τῶν ἐρεσσόντων χρήσιμα εἶναι. nam remigantes insidebant his transtris. Est et ζυγὸς in *citharâ*, quam citharœdi tenent sinistra manu, *der lautenhals, (the neck of a lute.)* φόρμιγγι ἀργύρεος ζυγὸς ἐπῆν, Ι, 187. apud recentiores ζυγὸς est etiam jugum in *libra*, *der balken der wage, an dessen enden die wagschalen hangen, (the beam of a balance from the ends of which the scales are suspended.)* is quidem significatus ignotus est Homero: parabola tamen de eâ re laudatissima est Μ, 433, seqq. nam nihil accuratius eâ ad æqualitatem indicandam fingi potest. conf. R. in παραβολαί. et ab hôc jugo superno libræ, sæpe tota libra dicitur ζυγὸς, unde ζυγὸς δόλιος est libra fallax, *betriegliche wage, (short weight,)* cui opponitur δίκαιον στάθμιον. dicitur autem id jugum ζυγὸς, quia jungit duas lances et distinet, quasi boves. cæterum a ζυγῷ ἱππείῳ dicitur ἵππος ζύγιος, *ein wagenpferd, (a draught-horse,)* equus jugalis. et a bubus sub eodem jugo dicuntur metaph. οἱ ὁμόζυγοι, qui in uno opere sunt unanimes; imo et conjuges: et hinc est τὸ διαζύγιον, divortium; et ζυγομαχεῖν, discorditer sub jugo esse, ἀντερίζειν, jurgare cum necessariis. et a navi dicuntur οἱ ζύγιοι ἐρέται, remiges in eodem transtro ad utrumque latus sedentes. et a ζυγῷ recentiorum, ἐπὶ σταθμοῦ, est proverbium: ζυγοῦ πρὸς δίκην εὐθέστερος: et οἱ ζυγοστατοῦντες dicuntur inde ἀδικεῖν ἐν ζυγοῖς, *falsch wägen, (to give false weight.)* est et σανδαλίου ζυγὸς, τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους, lorum illud latum in soleis quo digiti pedis inseruntur, *das oberleder am pantoffel, (the upper leather of a slipper.)* est etiam κιβωτοῦ ζυγὸς, ut ostendit τὸ ζύγαστρον, ἡ ξυλίνη σορὸς, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι, quia latera duo arcæ sunt juncta: unde corrupte est τὸ σίγιστρον. etiam θύρας (januæ, portæ) est ζυγὸς, i. e. ὁ μόχλος, unde est ἐπιζυγῶσαι θύρας, jungere januas, i. e. valvas illas duas, pessulo injecto, *die thürflügel durch eingesteckten riegel zusammen jochen, (to fasten the folding-doors together with bolts.)* denique est et ζυγὸς κυβερνητικὸς, a similitudine τοῦ τῆς φόρμιγγος, manubrium grande clavi navalis, *der baum am steuerruder, (the tiller,)* quem gubernator manu tenet, et quo regit navem. in genere est trabs illa clavi, quæ jungit quasi gubernatoris manum cum ipso illo in aquis pendente remigio. ζυγὸν ἐπαυχένιον, jugum cervici impositum, Py. 2, 172. ἀνάτεινον ἱστία πρὸς ζυγὸν καρχησίου, Ne. 5, 94, in altum duc vela usque ad jugum corbis malo impositi, *bis an den mastkorb, (the round top;)* proverbialis locutio, a navi plenis velis vectâ. ζυγοῖς τετραόροις ἁρμάτων, Ne. 7, 137, quadrijugis jugis curruum; ubi quatuor rotas, vel binas rotas junctas, dicit, inter quas temo est medius. omne igitur dici potest ζυγὸς, quod bina jungit æquali ratione, simulque æqualiter distinet.

ζυγοστατοῦντες, οἱ, vide sub ζυγὸς, aliquanto a fine.

ζυγόω, vide sub ὑποζεύγω.

ζυγωθρίζω, vide sub ἀθρόος, ad finem.

ζύγωθρον, τὸ, vide sub ὑποζεύγω.

ΖΩ͂, et ζέω, f. ζέσω. ferveo. proprie de aqua, si fervet ad ignem, *sieden, (to boil,)* et hæc vox est mollior quam βράττειν aut βράττεσθαι, aut quam σίζειν, καχλάζειν, παφλάζειν etc. Proverbium est: ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία, fervet olla, vivit amicitia; de amicis temporariis. ἐπειδὴ ζέσσεν (ἔζεσε) ὕδωρ ἐνὶ χαλκῷ, Σ, 349, cum ferveret aqua in æneo vase. sic et κ, 360, collato, 359, ubi ἰαίνεσθαι minus est quam ζέειν. ζέε (ἔζεε) δ' ὕδωρ, aqua fervebat, Θ, 365, *das*

wasser kochete, (the water boiled.) et 362, ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. εἰς ζέοισαν (dorice pro ζέουσαν) ἀκμὴν ὕδατος, Ol. 1, 78, i. e. εἰς ὕδωρ, ζέον ἀκμαίως, πυρί. ab hoc verbo, cujus ἐπίτασις est παφλάζειν ἢ καχλάζειν, est τὸ ἐκζεστὸν, quando pustulæ aut ejusmodi quid ex cute subito exsistunt, *etwas ausgefarnes, aus der haut, (an eruption breaking out.)* et hoc verbum cum sono ferventis leniter aquæ convenit. Sequitur aliud Ζῶ.

ΖΩ͂, ζόω, ζωνύω, ζωννύω, ζώννυμι. f. ζώσω. cingo, constringo, *ich umbinde, schnüre, (I bind, tie.)* ἦγον ζώσαντες ἀνάγκῃ, cum cinxissent, ducebant eum vi, σ, 75. et, ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, 66, cingebat se pannis circum pudenda: sc. pannis quos exuerat, nam reliquum corpus erat nudum, ex more πυγμάχων, conf. sequentia, usque ad 106. ζώσατο δὲ ζώνην, Ξ, 181, cinxit se zona. ζῶσαι νῦν, cinge te nunc, imperat. aor. 1. m. σ, 30. ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε, Ψ, 685, 710. ᾧ ὁ γεραιὸς ζώννυθ', pro ἐζώννυτο, Κ, 78. et hoc imperfectum ionice dicitur ζωννυσκόμην, κεσο, κετο: ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, Ε, 857, conf. μίτρη. ζώννυνταί τε νέοι, ω, 89, cingunt se juvenes, sc. ad certamina ludicra, ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους, Λ, 15, cingi ad pugnandum: et pars ibi posita, pro tota armatura, pro, ὁπλίζεσθαι. sic et Ψ, 130, χαλκὸν ζώννυσθαι. sc. ἀπὸ τοῦ ζώματος, quod erat μέρος τοῦ ὅλου ὁπλισμοῦ. sic et a thorace, ut parte, est totum dictum θωρήσσεσθαι, armari.

ζωάγρια, ίων. τά. (Ῥίω) pretium pro vita conservata. χαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἀγερθῆναι, i. e. συναχθῆναι, ἀπὸ τοῦ ὀλιγηπελέειν. *dank für erhaltenes leben, (the reward given for preserving the life of another.)* Θέτι ζωάγρια τίνειν, Thetidi pendere pretia pro conservata mihi olim ab ea vita, inquit Vulcanus, Σ, 407. ἐμοὶ πρώτῃ ζωάγρια ὀφέλλεις, θ, 462, mihi primæ debes præmium pro recollecta tibi vita, inquit Nausicaa ad Ulyssem, ἀνθ' οὗ σὲ ζωὴν ἀγεῖραι, i. e. ἀθροῖσαι πεποίηκα. ergo istud ζωάγριον differt ab eo, si quis in prœlio vel bello vivus captus erat. coll. 468, σύ με ἐβιώσαο, i. e. ζῆν πεποίηκας, ἐζώγρησας.

ζωγρεῖον, τὸ, vide sequens.

ζωγρέω, f. ήσω. (Ῥίω) vivum capio, ζῶντα ἀγρεύω τινά. ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα, Ζ, 46. Λ, 131, cape me vivum, et accipe deinde pretia redemtionis digna. ζωγρεῖτε, αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι, Κ, 378, hinc sunt τὰ ζωάγρια, vide præcedens. et τὸ ζωγρεῖον ἰχθύων, rete piscatorium. deinde notat et, recolligo vitam, recreo, θυμηγερέω, ζωὴν ἀγείρω, τὴν λειποθυμίαν ἐπανακαλέομαι. περὶ αὐτὸν πνοιὴ Βορέου ἐπιπνείουσα ἐζώγρει αὐτὸν, Ε, 698, aura Boreæ circum adflans animam reddebat ei.

ζωή, ῆς. ἡ. (Ζῶ) vita. it. victus. it. vivendi ratio. ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος, i. e. ἡ εἰς τὸ ζῆν κτῆσις, certe enim erat ei immensus victus, ξ, 96. et 208, ζωὴν ἐδάσαντο παῖδες, bona dividebant filii. καταφαγεῖν ζωὴν μενοεικέα πολλὴν, π, 429. notat ergo in poëta, πάντα τὰ εἰς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια. sed ἡ ζώη est τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος, ἐφιστάμενον καὶ τοῦ γάλακτος, ὁ καλεῖται γραῦς, *der rahm, die sane, (cream:)* pellis superior in lacte, aut in pulte. ζωῆς κελεύθοις ἁπλόαις, Ne. 8, 61. ζωῆς περὶ πεῖραν, Ne. 9, 68. ζωῆς ἄωτον, Ist. 5, 14. Iones per ο quoque dicunt ἡ ζόη.

ζωθάλμιος, ου. ὁ ἡ. (Θάλω) i. e. θάλλειν ποιῶν τὴν ζωήν. ζωθάλμιος χάρις, Ol. 7, 20, gratia floridam vitam faciens.

ζῶμα, ατος. τό. (Ζῶ) nonnunquam est idem qui ὁ ζωστήρ, sæpius vero est id quod cingitur, cinctura, *die durch das gürten gemachte verdoppelung des kleides, (the additional thickness of garments formed by the girdle.)* vide Δ, 186, 187: 215, 216, ubi differentia τοῦ ζωστῆρος et ζώματος apparet: nam ζῶμα est effectus ζωστῆρος. ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, Ψ, 683, nam ἐν τῇ πυγμαχίᾳ, de qua l. c. sermo est, ἐζώννυντο ζώματι, quod Romanis dicitur *campestre.* etiam luctantes, cincti primum fuere campestri tali: post, cum aliquis, resoluto ζώματι, et impeditis eo pedibus, procidisset victusque esset, totum corpus in lucta nudabatur: unde et locus exercitii γυμνάσιον dicebatur. id jam Hesiodi ævo obtinuit, ut apparet ex narratione ejus de Hippomene et Atalanta. σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, ξ, 482, de milite in expeditionem eunte, coll. 489, οἰοχίτωνα εἶναι: ut ergo illud abstractum ζῶμα notare videatur χιτῶνα, ὃν μόνον εἶχεν, non vero et χλαῖναν: nam χιτὼν ζώννυται in itinere et in opere. ut ζῶμα sit τὸ ζωννύμενον, ζωστὴρ δὲ ὁ ζωνύς. Vide sub θώραξ, ad medium.

ζώνη, ης. ἡ. (Ζῶ) cingulum, *ein gürtel, eine binde, (a girdle, a belt.)* si de viris sermo est, notat cinctum illum, qui super thoracem ad ventrem circumdabatur. si de mulieribus, notat eam cincturam, quam super tunica vel indusio ab imo pectore usque ad femorum initium gestabant, quæque erat loco nostrorum *corps de robe,* ita tamen ut ipsæ mammæ hac cinctura non tangerentur: et hac cinctura, figura corporis fiebat elegantior, et pectus ipsum gratius; *die taille des unterleibes ward geschickt, und die brust erhaben, (the shape of the body was rendered more elegant, and the bosom fuller.)* et hinc fœminæ dictæ εὔζωνοι καὶ καλλίζωνοι καὶ βαθύζωνοι. Ἄρεϊ δὲ ζώνην ἴκελος, Β, 479, ubi ab hac militari zona universa πολεμικὴ ὅπλισις intelligitur. ζώνην ζώσατο, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν, cingebat se zona centum fimbriis concinnata, Ξ, 181, de Junone. περιβάλετο ἰξυῖ ζώνην καλὴν χρυσείην, ε, 231, ubi Calypso pulcra depingitur. sic et κ, 544, ubi Circe. λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, λ, 244, ubi id σεμνῶς dicitur de coitu Neptuni cum pulcra Τυρῷ: nam solvi tunc debebat ista zona. ζώνην φοινικόκροκον, Ol. 6, 67, ubi sermo de Euadne.

ζωννύω, vide ΖΩ͂, cingo.

ζωός, ή, όν. (Ζῶ) vivus. ζωὸς ἐὼν, cum viveret, Β, 699. Ρ, 153, 271. Χ, 436. Ω, 749, cum viveres. ζωὸς ἔην, Μ, 10. ζωὸν ἀφεῖη, Υ, 464. ζωὸς κατερύκεται, α, 197. δ, 498, 552. ζωὸς ἔρεσσον, vivus remigabam, λ, 78. et 155, ἐὼν, vivens. et 348, ἀνάσσω, impero vivus; ad differentiam alius cujusdam post mortem περιαδομένου regis; etiam illius qui in successoribus regnat. δηθὰ ζωὸς ἐὼν, χ, 177, diu vivens. et 382, ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, vivus se subduceret. ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέστιος, ψ, 55. et 187, οὐκ ἄν τις ζωὸς βροτός. σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα, Ω, 686, pro te vivo sane vel ter tanta darent solutionis pretia. οὔποτ' ἔφασκε ζωοῦ οὐδὲ θανόντος ἀκοῦσαι, ρ, 115, dicebat nunquam se de eo nec vivo nec mortuo audisse. et 527, Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι ζωοῦ, de Ulysse audivisse quod viveret. sic et τ, 272. τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσω ζωῷ, ei imprecantur omnes homines calamitates in posterum vivente, τ, 331. ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα, Ε, 515, cum viderent vivum et illæsum accedentem, sic et Η, 308. ζωὸν ἕλε, vivum cepit, Ζ, 38. et 50, αἴκεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο ἐπὶ νηυσὶν, si me vivum esse in castris audierit. et 500, αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόον, adhuc vivum lugebant velut mortuum. πεπύθοιτο, Κ, 381. δράκοντα ζωὸν ἔτι, ἀσπαίροντα, Μ, 203, 221. ἕλε, Π, 331. et 436, ἐόντα. et 445, πέμψῃς ὅνδε δόμονδε. ἔτι ζωὸν μάχεσθαι, Ρ, 380. et 405, ἐνιχριμφθέντα. et 653, αἴκεν ἴδηαι ἔτι. ἄλλον, Σ, 536. μέν σε, Τ, 288. μὶν ζωόν γε κιχήσεαι, δ, 546. σὲ ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν, λ, 483. ζωόν γ' ἐκίχεις, ω, 283. ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, Σ, 539. ζωοί γε, Ψ, 77. ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ, Ρ, 511. ζωοῖσιν μετέω, Χ, 388. ὄφρα ζωοῖσι μετείω, Ψ, 47. ἔτι μετείην, κ, 52. μετέσομαι, ξ, 487. εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτο, Λ, 135. δυώδεκα κούρους, Φ, 27. et 102, ἕλον πολλούς. et 132, ἵππους. 238, ἐσάω, servabat vivos. ἄμφω, λ, 300. τὴν ζωὴν κατέλειπον, quam vivam reliqui, λ, 86. ζωαῖσι νεήνισιν ἐοικυῖαι, Σ, 418. ζωοῖσ' ἑρπόντεσσι ὁμοῖα, Ol. 7, 95. ζωαί, vivæ, Py. 4, 372.

ζωοστάσιον, τὸ, vide sub σταθμὸς, paullo a medio.

ζωόω, vide sub φόβος, paullo sub initio.

ζώπυρα, τὰ, vide sequens.

ζωπυρέω, f. ήσω. (Φύω) excito ignem flando. hinc metaph. concito iram aut aliud studium ardens. Aristoph. Lys. 683. et compositum ἐκζωπυρέω, apud eund. in Pace, 309. hinc τὰ ζώπυρα, sunt carbones sub cinere ignem servantes, qui deinde flando excitatur; it. instrumenta ad ignem excitandum.

ζωρός, ά, όν. (Ζῶ) vivax. per syncopen pro ζωηρὸς vel ζοηρός. calidus, it. merus, non mixtus et refrigeratus aqua. ponitur maxime de vino generoso, non commixto aqua: nam tale vinum habet plus vitæ quasi; et τὸ κράμα est quasi ἄψυχόν τι, hinc ad libationes non poterat adhiberi. ζωρότερον δὲ κέραιρε, et misce vel infunde meracius, Ι, 203, ἀκρατότερον: nam Achilles solebat alias ὑδαρέστερον πίνειν. recentiores hunc comparativum fecere ζωρέστερος, ἀκρατέστερος. Herodotus sic narrat: ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιάται πιεῖν, ἐπισκύθισον λέγουσι, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν, οἳ εἰς Σπάρτην ἀφικόμενοι πρέσβεις, ἐδίδαξαν τὸν Κλεομένην ἀκρατοποτεῖν. sic et Diphilus: ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον, τὸ γὰρ ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτο, ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν. et epigramma vetus: τοῦ Πολυκώθωνος τοῦτ' ἠρίον (monumentum) Ἀρκαδίωνος, ὃς θάνεν ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος.

ζώς, ὁ. (Ζῶ) vivus. idem ac ζωὸς, per syncopen. ἤ κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα, aut certe vivus debilis essem, Ε, 887. ὁ ἀλαζὼν est quasi, ὁ ἀλώμενος ζῶν, vivens circumvagans, ἐν τῷ μάτην αὐχεῖν, vana gloriatione: ὁ ἐπὶ ἄλης ζῶν, circumforaneus, ἀγύρτης: deinde et ὁ φέναξ. dicitur ejusmodi et, ὁ βάβαξ, et ὁ βαβάκτης, ου.

ζωστήρ, ῆρος. ὁ. (Ζῶ) fere idem quod ἡ ζώνη. cingulum militare cum fibula. idem dicebatur et ἡ θωρακοζώνη. ut ergo de virili tantum zona ponatur. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, ubi cinguli annuli aurei constringebant, Δ, 132. (sic et Υ, 414.) et 135, διὰ μὲν ζωστῆρος δαιδαλέοιο. et 186, ζωστὴρ παναίολος. et 213, ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος, bene aptato ad thoracem. et 215, λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ubi ex collatione cum 216, apparet, differre τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ζῶμα, ut et ex 187. conf. ζῶμα. cave tamen τὸν ζωστῆρα habeas pro balteo ad quem gladius appensus gestabatur. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασε, Ε, 539. et 615, τὸν κατὰ ζωστῆρα βάλεν Αἴας, νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγη ἔγχος. ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινὸν, Ζ, 219. Η, 305. conf. φοῖνιξ. παρέκειτο ζωστὴρ παναίολος ᾧ ὁ Νέστωρ ἐζώννυτο, Κ, 77. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, Λ, 236. κατὰ ζωστῆρα ἔβαλε τὸν, Μ, 189. Ρ, 578. et his omnibus locis sermo fuit de heroibus in bello. fuisse autem ζωστῆρα in genere cingulum, tunicæ coërcendæ causa, etiam in re domestica, patet ex ξ, 72, ubi Eumæus, abiens in haram ad porcos, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, i. e. ἀνεκομβοῦτο, διὰ ἔργον. Vide sub θώραξ.

ζῶστρον, ου. τό. (Ζῶ) est, τὰ πρὸς τὴν ζώνην ἐπιτήδεια, οἷς ἐστι ζώσασθαι. cingulum, ζώνη. ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα, ζ, 38, et sermo est de vestibus Nausicaæ.

ζώω, (Ζῶ) vivo. cujus futurum nullum in

poëta occurrit. ὄφρα δέ μοι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, Σ, 61. ubi μοι eleganter abundat. sic et 442. εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος, Τ, 327. ζώει ὅγ᾽ ἢ τέθνηκε, β, 132. δ, 110, 837. λ, 463. εἴπου ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, εἰ δ᾽ ἤδη τέθνηκε, δ, 833. ξ, 44. υ, 207. Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, ο, 352. εἴως μοι Πηνελόπεια ζώει ἐνὶ μεγάροις, ϱ, 391. εἴ που ζώει τε καὶ ἐστὶ, ω, 262, ubi utrumque notat idem. ζώεις ἀγαθὸν βίον, vivisque bonam vitam, ο, 490. ὄφρα ἂν ἔγωγε ζώω, quousque ego vivam, γ, 354. et est præs. conj. ἡμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι, Ο, 664, et cui vivunt, et cui mortui sunt sui. εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, Χ, 49. ἄλλοτε μὲν ζώουσ᾽ ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε τεθνᾶσιν, λ, 302, ubi sermo de Castore et Polluce. εἴ που ἔτι ζώουσιν ὑπ᾽ αὐγὰς ἠελίοιο, ο, 348. πολλὰ, οἷσίν τ᾽ εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, ϱ, 423, multas opes, quibus bene vivunt homines et divites vocantur. hinc ἡ ζωὴ est etiam, ἡ τοῦ ζῆν περιουσία, *wenn man zu leben hat, (when a person has sufficient to live upon:)* et hinc recentiores fecere τὴν εὐζωΐαν, i. e. τὴν εὐδαιμονίαν. sic et τ, 79. ὅσοι ἔτι ἔζωον, χ, 245, quotquot adhuc vivebant. ζώειν μὰν ἔτι φασὶ Μενοίτιον, ζώει δὲ Πηλεὺς, Π, 14, 15. οὐδ᾽ ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε ζώειν, οὐδ᾽ ἄνδρεσσι μετεῖναι, Σ, 91. οὕτως γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένους, Ω, 526. sed 558. videtur esse ab aliena manu intersertus versus: conf. ἐάω. οὐδέ μοι κῆρ ἤθελ᾽ ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾷν φάος ἠελίοιο, δ, 540. sic, θυμὸς, κ, 498. αὐτόν τε ζώειν, ν, 360. σ, 388. οὐδέ σοι υἷας ζώειν ἐν μεγάροις ἐάσομεν, χ, 222. τοῖσιν θεοὶ ὄλβια (neutrum adverbialiter) δοῖεν ζωέμεναι, η, 149, paragoge Attica, pro ζώειν, vivere beate. οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζωέμεν, ω, 435, ionice pro ζώειν. ἔτι ζώοντος ἐμεῖο, Σ, 10. οὐ μέν μου ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος, non me quidem vivum negligebas, at nunc mortuum, Ψ, 70. σέθεν ζώοντος ἀκούων, audiens te vivere, Ω, 490. εἴπου ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο, λ, 457, coll. 460, si alicubi audivistis filium meum vivere. οὐ γὰρ ὀΐω τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα, π, 373. et 439, ζώοντός γ᾽ ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, me quidem vivo. αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε (i. e. ὑπούλως καὶ οὐ κατὰ νόμον) γυναῖκα, ejus vivi uxorem dolose ambiebatis, χ, 38. et per syncopen, οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Α, 88. ζώοντι, Ω, 705. ἔτι ζώοντα, Ρ, 681. τυτθὸν ἔτι ζώοντα, Τ, 335. εἰ ζώοντα Αἴγισθον ἔτετμεν, γ, 256, deprehendisset. θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, Ζ, 138. δ, 805. ε, 122. conf. ῥεῖα. ζώοντες ὑπήλθετε δῶμα ἀΐδαο, μ, 21. ἐλέγχιστε ζωόντων, κ, 72. ἀγαυότατον ζωόντων, ο, 229. ζώοντας ἁμαρτεῖν, φ, 155. οὐ ζώοντι, non vivos ambos, Ε, 157. ζώει ἐν Ὀλυμπίοις, Ol. 2, 44. ὄλβος μάσσων, Ist. 3, 7, i. e. durat diuturnior. ζώειν, Py. 3, 4. ζώων τε καὶ ἀποθανὼν, Ist. 7, 43: nam duo ibi laudantur, unus vivus, alter mortuus. ζώων ἔτι, Py. 10, 39.

H

H. Sæpe in fine vocis abundat, e. c. ἐπειὴ pro ἐπεὶ et ἐπειδή. τιὴ pro τί. bœotice mutari solet in ει, utpote ejusdem pronuntiationis antiquæ fere; ut τίθειμι pro τίθημι, ἵστειμι, etc. unde et τέθεικα mansit. nomina in η desinentia facile sumunt terminationem εια: ut ἐρήμη, ἐρήμεια: Ἀπάμη, Ἀπάμεια: Θεσσαλονίκη, Θεσσαλονίκεια: χώνη, χώνεια: quandoque et in αια, ut Νίκη, Νίκαια. quod antiqui τὸ η fere eodem modo quo ει pronuntiarint, sicut Germani suum *i* et *ie*, patet ex hoc versu: βῆ ῥ᾽ Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων, ibat Isum et Antiphum occisurus; ubi amphibolia fuit in ῥ᾽ Ἶσον et Ῥῆσον, prout ϱ positum intelligeretur ab auditore. versus est Homericus, quem vide sub Ἶσος in R.

Ἤ, particula. varium habet usum. inservit quæstioni: ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ; an ut ignominiam videas qua ille me efficit? Α, 203. ἦ εἰσόκε ἀμφὶ πύλαις μάχωνται; an donec ad muros pugnent? Ε, 466. sic et Λ, 665. Ξ, 265. Ο, 132, 504, 506. δ, 710. ν, 418, etc. præcedente βούλομαι subintelligitur μᾶλλον, sequente ἤ. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, Α, 117, malo exercitum salvum esse quam perire: coll. Θ, 246. sic λ, 488, 490, βουλοίμην κὲ θητεύειν ἄλλῳ, ἢ πᾶσι νεκύεσσιν ἀνάσσειν. βούλομαι ἅπαξ ἀπολέσαι θυμὸν ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, μ, 351. σὲ βούλομαι ἐπαυρεῖν ἤ τινα τῶνδε, malo, te frui illis quam aliquem horum, ϱ, 81. et hoc μᾶλλον alibi diserte præcedit, e. c. Ν, 638, 639, τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, ἢ πολέμου, horum tamen aliquis copia etiam magis cupit explere desiderium, quam pugna. sic omissum est, Ρ, 331, ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην. et π, 107, βουλοίμην κὲ τεθνάμεν, ἢ τάδε αἰὲν ὁρᾶσθαι. præcedente comparativo ἢ est, quam. γύπεσσι πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοις, Λ, 162. μάλα δὴ μαλακώτερος Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν, Χ, 374. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, Ο, 511, 512, præstabilius est, sive mori sive vivere una vice, quam paullatim et diu consumi: ubi opponuntur ἕνα χρόνον et δηθά: ut sensus sit, sive moriendum est sive in vita manendum, si id semel certa fide constituitur, id longe præstat, quam diu et lente consumi tamen. ἢ δηθὰ ergo refertur ad βέλτερον. sic Γ, 42, καί κε τὸ βουλοίμην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, ἢ οὕτω λώβην τ᾽ ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, ego sane id mihi mallem, et multo lucrosius esset, quam sic esse probrum et conspicuum aliis. si tuo loco essem, id sane mihi magis optarem. præcedente ἄλλος: ἄλλῳ γ᾽ ἢ Ἀχιλῆϊ, Κ, 404. sic τ, 264—267, νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, καὶ γάρ τις τ᾽ ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρα, ἢ Ὀδυσῆα, *ich verdenke es dir zwar nicht; denn eine frau beweinet ja wohl einen andern mann, als der vortrefliche Ulysses war, (I cannot find fault with you; for it is natural that a wife should lament the loss of such a husband, as the excellent Ulysses was:)* ubi ἀλλοῖον notat, viliorem, deteriorem. et personatus ipse de se id dicit Ulysses, κατ᾽ ἄνθρωπον, quia Penelope id sic dici volebat. solvit hoc ἢ sæpe ἀπορίαν, si quæstio præcedit, ad quam nos veram responsionem vix reperimus; ut sit pro, nisi. ἢ ἵνα ἄλγεα ἔχητον; num, ut ærumnas habeatis? Ρ, 445, nisi ut. ἢ ἔμπορος εἰλήλουθας, an vector in aliena navi huc venisti? ω, 299. Sæpe præcedit εἰ: ὄφρα πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτι ἐστὶν ἴς, ἢ ἤδη μοὶ ὄλεσεν ἄλη, ut experiar, num robur mihi adhuc sit, an circumvagatio id mihi perdiderit, φ, 284. inter duo semel positum ἤ, ad utrumque pertinet: e. c. ἐν δοιῇ δὲ, σαώσειν ἢ ἀπολέσθαι νῆας, Ι, 230, in dubio est, an servaturi simus an amissuri castra. ζώει ὅγε ἢ τέθνηκε, β, 132, vivat ille an mortuus sit, sc. ignoro. coll. δ, 110, 837. sic μήτε solet poni, e. c. ἑκόντα μήτε ἄκοντα, i. e. μήτε ἑκόντα μήτε ἄκοντα, nec volentem nec nolentem. ἢ repetitum, dubitantis sæpe est, utrum sit verius. ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδὸν, ξ, 330, an palam, an occulte. etiam plures casus possibiles constituit, ἢ νῦν, ἢ ὕστερον, aut nunc, aut alio tempore, Α, 27. et 138, ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἢ Ὀδυσσέως γέρας. et 145, ubi quater positum ἤ. et 504, ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ. Sæpe quæstiones varias ponit repetitum; e. c. Β, 229, 232, ἢ ἔτι χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ἠὲ γυναῖκα νέην, sc. ἄγεσθαί σοι θέλεις, vel, ἄξομέν σοι. et 238, ἤ ῥά τι οἱ κὲ ἡμεῖς προσαμύνομεν ἠὲ καὶ οὐκὶ, utrum igitur quid ei sane nos simus adjumento, an et non: ubi particulæ ex adfectu loquentis eleganter sunt cumulatæ, *ob wir ihm wohl etwa noch helfen sollen, oder auch nicht, (whether we shall still assist him, or not.)* et 253, ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν. vide porro repetitum ἤ, Γ, 24, 239, s. Δ, 15, s. 76. Ε, 811, s. 672, s. Κ, 174, 208, s. 327, 387—389, ubi ter repetitum. Μ, 305. Ξ, 21, s. Ο, 106. coll. 105, Ζηνὶ μενεαίνομεν, ἢ μέμαμεν αὐτὸν καταπαύσειν, qui irascimur Jovi, aut studemus eum compescere. et 140, ἢ πέφαται ἢ ἔπειτα πεφήσεται, vel occisus jam est vel postea occidetur. et 502, νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, jam præstat vel perire vel servari; conf. ἀπολέω. sic 511, s. et 557. Π, 436—438, 713, s. Ρ, 227, s. Υ, 289. Φ, 62, 111, 576, 578. Χ, 383, s. Ψ, 331, s. 485, 724, ἤ μ᾽ ἀνάειρε, ἢ ἐγώ σε. Ω, 408. γ, 170—172. δ, 733, s. ζ, 142, s. θ, 488, ἢ σέ γε Μοῦσα ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ᾽ Ἀπόλλων, *es mag nun, oder es mag auch, (may now, or may also.)* λ, 171, 174, 177, s. ubi variæ questiones per ἤ. ο, 440, s. ἢ προτέρω πόλεμον τεύξεις ἢ φιλότητα μετὰ ἀμφοτέροις τίθησθα; ω, 474, num longius bellum facies, an amicitiam inter utrosque concilias? vel: num potius bellum, quam amicitiam? vide porro ἤ, Α, 40. coll. 39. et 133, 515. Ζ, 164, τεθναίης ὦ Προῖτε, ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην, moriendum tibi puta, aut interfice illum. et 341. ὑμῖν προτέροις ἢ ἐμοὶ, vobis prius quam mihi, Θ, 190, 188. Ξ, 474. Π, 12, s. 17. Υ, 120, 138, s. 179, 184. Φ, 486, βέλτερον, ἤ. βουλοίμην, ἤ, Ψ, 594. et 670, ἢ οὐχ ἅλις, ubi ἢ cum οὐχ in scansione coalescit in unam syllabam. Ω, 356. μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, α, 322. et 165, ἐλαφρότεροι πόδας, ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῦ. et 391, ἢ φῂς τοῦτο κάκιστον; *oder denkest du dass das so was schlechtes sey? (or dost thou think that this is so very bad?)* ἠὲ, ἤ, in quæstione, γ, 214. et 217, in distributione; vel solus, vel una cum. et 234, βουλοίμην, ἤ. ἤ, ἤ, ἠὲ καὶ, β, 326—328. δ, 821. οὔ τι κρεῖσσον τοῦ, ἢ ὅτε, ζ, 183, quam cum. δίσκον στιβαρώτερον, ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον, θ, 188. et 570, s. τὰ δέ κεν ἢ θεὸς τελέσειεν, ἤ κ᾽ ἀτέλεστα εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ, aut efficiat ista deus, aut et sint infecta, prout placet ei: *Gott mag das so erfüllen, oder es mag nachbleiben, wie es ihm wolgefallet, (let God determine whether it be so, or not, as he may see best.)* et 581, in quæstione, num. ut et 584. ἢ ὅταν, quam quando, præcedente comparativo, ι, 6. et 175, s. ἤ, ἠέ. et 405, s. quæstionis. 452. κ, 284. ἔφθης ἢ ἐγὼ, prior venisti ac ego, λ, 58. et 492, 494, s. in quæstione. οὐ μεῖζον κακὸν, ἢ ὅτε, non majus malum adest, quam eo tempore erat, quando — μ, 209. ἤ, vel, ξ, 135. 330. εἰ, ἤ, num, an, ο, 305. et 510, num? π, 74, 56, 356, 384, 424. ἢ οὐχ ἅλις, ϱ, 376, 378. et 404, φαγεῖν πολὺ βούλεαι

ἢ δόμεν ἄλλῳ, multo mavis ipse edere quam alteri dare. ἤ, ἠὲ, σ, 90, s. 161, μᾶλλον ἢ πάρος. et 330. ἤ νυ, aut certe. et 332, 390, 392. ἦ, in quæstione, τ, 72, 238, s. φ, 194, 197, 398, s. χ, 167, s. ψ, 86, s. ω, 109, 111, 237, 263, præcedente εἰ. ἦ οὐχ', nonne, I, 339. et 340, ἦ μοῦνοι; num soli ii. ἦ οὐ γινώσκεις, an non sentis, Θ, 140. ἠὲ idem est quod ἤ, cum ε paragogico. B, 232. et 300, εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκί. et 453, πόλεμος γλυκίων ἠὲ νέεσθαι, pugna dulcior quam reditus domum. Γ, 394. ἠὲ, ἤ, E, 86. et 228, ἠὲ σὺ τόνδε δέδεξο. et 531. πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, et 484, οἷόν κε ἠὲ φέροιεν ἤ κεν ἄγοιεν, quod auferant vel abducant. ἠὲ, ἤ, Z, 378. ἠὲ καὶ, H, 196. ἠὲ, ἠὲ, I, 78. K, 84, 370, 445. M, 328. coll. 42. N, 327. O, 735, s. P, 180, s. Σ, 511. T, 326. Υ, 378. X, 175. Ψ, 315, 458, 465, ubi semel positum solvit dubium, et valet certe, ἴσως, πάντως. Ω, 47, 381, 383. α, 175, 296, 408, s. β, 29, s. 317. δ, 118, s. ε, 484. λ, 119, ubi ἠὲ, ἤ, est pro καὶ, καί. nam δόλῳ id fecit ante, occultans se sub habitu mendici: postea egit ἀμφαδὸν, ferro. est ergo pro, partim, partim. ο, 177, 383, 385. π, 95, 97. 261. ρ, 236, s. 275. τ, 525, 528. υ, 11, s. ω, 368, μείζονα ἠὲ πάρος. ἠμὲν, ἠδὲ, et, et, *so wohl, als auch, (as well, as also.)* B, 789, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. sic et I, 36, 258. Δ, 258, s. ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα, E, 128, 751. Θ, 224, s. ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, I, 105, 226, s. K, 109. Λ, 7, s. M, 158, s. et 428, ἠμὲν, nullo sequente ἠδέ. O, 226, 491, s. 642, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι. et 664, ἠμὲν, καί. sic et 670, 672, s. P, 635, 713. Υ, 202, 433. Ω, 341, s. α, 97, s. β, 68, 69, 268, 401. γ, 105, 107. ε, 45, s. κ, 22. λ, 524. ξ, 193, s. 201. ο, 465. π, 212, 306, s. σ, 261, τ, 429. φ, 251, s. χ, 206. ω, 502, 547. ἤ κεν, Θ, 533, et sequitur αἴ κε, 535. ἤ κε, ἤ κε, I, 615, 697, s. N, 742, s. P, 506, vel etiam: nam ibi semel est ἤ κε. Σ, 308. Υ, 311. Φ, 226. ἠέ κεν, εἰ δέ κεν, X, 110. et 246, ubi præcedit εἴ κεν, ἤ κεν. et 253, ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην, occidam vel occidar. ἤ κεν, ἠὲ καὶ, α, 268. δ, 80, 546. μ, 156, s. ξ, 183, 184. ο, 299. σ, 264. ω, 217, 216. ἤ περ, quam quidem forte, præcedente comparativo, Ξ, 81, *als dass etwa, (than that perhaps.)* et 468, *als etwa, (as perhaps.)* δ, 819, *als etwa wohl, (as indeed perhaps.)* θ, 154. sic et ἠέ περ, A, 260. K, 556, ἀμείνονας ἠέπερ οἵδε, i. e. ἀμείνονας τούτων, sc. ἵππους. Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, potentius est ejus consilium quam sane hominum, Π, 688. ἠέ περ ἄλλοι, sc. διδοῦσι, ρ, 417. ἤ που, sequente ἤ νυ καὶ, Z, 438, s. *es mag nun etwa, oder es mag vielleicht auch, (it may now perhaps, or it may even perhaps.)* ἤ που, ἦ, N, 456, s. ἦ, ἤ που, T, 334, s. ἤ που καὶ, *oder etwa auch, (or perhaps even,)* θ, 584. ἤ που, ἢ καὶ, ι, 280, *entweder etwa, oder auch, (either perhaps, or even.)* ἤ που, ἠὲ καὶ, ρ, 577. ἤ νύ που, ζ, 125, num forte, *bin ich etwa wohl, (am I perhaps.)* ἦ, sequente τὲ pro ἦ in altero membro, B, 289. ἤ τε, ἤ τε sive, sive, Λ, 410. ἤ τε, præcedente αἴ κε, T, 148. ἤ τε, præcedente comparativo, π, 216. ἢ καὶ, A, 63. K, 357, *oder auch, (or even)* Π, 557. T, 33. η, 263. π, 239. sæpe τὶ adjunctum est τῷ ἦ, ex abundanti, ex more sermonis abundantis particulis, qualis est et Germanorum lingua. ἠέ τι βέβληαι; num forte vulneratus es? N, 251. numquid, γ, 72. ι, 253. λ, 212. post πρὶν sequitur ἤ, E, 288. X, 266. ἤ, ἢ ὅγε, *entweder, oder aber er, (either, or but he,)* Γ, 409. Φ, 113. ἤ ῥα καὶ, ἦ, Π, 243, *ob denn auch wohl, oder ob, (whether indeed, or if.)* ἦ οὐχ, ut jam supra monuimus, in scansione sæpe per συνίζησιν coalescunt, e. c. E, 349. ἦ οὐκ, I, 533. P, 450. α, 298. β, 312. et sæpe id ἦ οὐχ respondet quæstioni, e. c. I, 339, nonne? ἦ οὐ, in una syllaba, Υ, 188, an non? Φ, 396. ω, 115. sæpe autem manent duæ syllabæ, e. c. π, 424. ἦ, Py. 11, 60. μείζονα ἢ ὡς ἰδεῖν, Ol. 13, 162, majora quam ut perspicias. sic præcedente comparativo, Ne. 7, 30. præcedente πότερον, Py. 11, 38, 34. et 67, s. ἤ, ἤ. potius quam, Ne. 10, 108. ἤ, ἤτοι, partim, partim, Ne. 6, 8, s. ἦ pro δὴ, certe jam, Py. 6, 1, 2.

ἦ, (Ἦ) adverb. certe. *gewiss, freilich, warlich, (certainly, surely, truly.)* A, 77, 78, 229, 232, 240, 518, i. e. ὄντως, *gewiss doch, (assuredly.)* Γ, 46, ubi inservit ironiæ. et 204. E, 800. Z, 441. H, 26, ἦ ἵνα δὴ, *gewiss genug dass du, (suffice it indeed that thou.)* 393. Θ, 379. I, 197, 252. K, 37. Λ, 441. N, 99. O, 286. Π, 745, 750. P, 143. Σ, 358. T, 56, 270. Υ, 344, 452. Φ, 54, 55. X, 11, 20, 168, 229, 356, 357. Ψ, 782. Ω, 425, 729, 779. β, 60, 325. δ, 81, 169, 232, 333, 632, 663, 770. ι, 507. κ, 65. 330. λ, 435, 446, 449, 617. μ, 280, 297, 372. ν, 172, 383. ξ, 37, 160, 361, 391. ο, 152, 430, 432. π, 69, 92, 346. ρ, 15, 186, 264, 306, 371, 397. σ, 72, 124, 200, 256, 337, 388. τ, 36, 40, 108, 167, 235, 305, 363, 474, 569. υ, 113, 232, 306. φ, 102, 131, 249, 325, 397. ψ, 108, 172, 183. ω, 372, 513. ἦ μὴν, asseverandi formula, profecto sane. B, 291. I, 57. sic et ἦ μὰν, B, 370. N, 354. P, 429. etiam ἦ μὲν δὴ, tamen certe, B, 798. Γ, 430. E, 197. H, 97, *das wird doch gewiss eine schande seyn, (that will indeed be a disgrace.)* 301, *zwar freilich, (indeed,)* coll. 302, *und darauf, (and thereupon.)* I, 348. K, 322, ἦ μὲν, i. e. ὄντως δή. Ξ, 275, *ganz gewiss, (most assuredly.)* Λ, 764. Π, 236, 362. T, 109. X, 233, coll. 235, 239. Ω, 416, 749, 763. δ, 33. θ, 383. ι, 29. ν, 425. ξ, 216, 281. cæterum nota, hoc ἦ sæpe cum ἤ ab editoribus confundi, et perperam circumflecti: e. c. π, 462, ἤ ῥα, num ergo? ubi male habent quidam ἦ ῥα. nam ῥα est pro ἄρα, igitur, et ἤ format quæstionem. attentus lector id et alibi sic deprehendet et corriget. ἦ ῥά νυ, profecto igitur sane, profecto sane, Γ, 183. nam ibi est exclamatio. sed in interrogatione debet sic legi: ἤ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; Δ, 93. H, 48. Ξ, 190, *woltest du denn wohl mir etwa folgen? (wouldst thou then follow me?)* sic et interrogative, E, 762, 421. sed 422, ἦ μάλα δὴ, *gewiss genug, (sure enough.)* et 715, ἦ ῥα, certe igitur, ὄντως δή. sic Z, 215. in quæstione vero, ἤ ἄρα, H, 446. Θ, 236. Σ, 429, quibus locis male a quibusdam legitur ἦ. sic eadem est quæstio per ἤ, ἤ, I, 670, s. sic et Λ, 819, s. sed extra quæstionem, K, 401, ἦ ῥά νυ, certe igitur. M, 164. Ξ, 49. O, 185. Σ, 324, 394. T, 315. Υ, 347. Ψ, 103. ἦ ἄρα δὴ, N, 446, certe tamen jam. ἦ ἄρα, certe igitur, ω, 192, 350. ἦ μάλα, E, 278, omnino. et 422, ἦ μάλα δή. sic Z, 255, 518. O, 14, 91. Θ, 102. P, 34. Σ, 12, *gewiss genug wohl, (indeed very.)* et 18, profecto valde tristem. X, 297, 373, *doch gewiss nun, (yet certainly.)* α, 384. ε, 286. ο, 485. π, 183. ψ, 149. ἦ δὴ, certe sane, *gewiss doch, je doch, (doubtless, certainly,)* A, 573, ubi vitiose a quibusdam legitur ἤδη. sic B, 272. Ξ, 53, 471. O, 467. P, 538, ἦ δὴ μάν. Φ, 583, ἦ δή που. Ω, 518, i. e. ὄντως δή. α, 253. ε, 182. ἦ τε certe et, certe: nam sæpe τὸ τὲ abundat. ἦ τέ κεν ἤδη, certe jam, *gewiss wohl schon, (certainly already,)* Γ, 56. et 366, ἦ τε ἐφάμην, certe putabam. E, 201, 885, coll. 887. K, 450. Λ, 362, 391, 762. M, 69. N, 631. Π, 687. P, 171, 236. Σ, 13. T, 205. Υ, 449. Φ, 585. X, 49, 103. Ψ, 275. α, 288. β, 62, 219. ι, 228. μ, 138. ν, 211. υ, 194. ω, 28, 310. ἦ γὰρ, A, 232, 293, *je ja wohl, (ever indeed.)* 342, 355, *denn ja, (for certainly.)* B, 242. I, 303. N, 744. Π, 46. Φ, 532. X, 301, 435. Ω, 72. ζ, 283. η, 270. ξ, 61, 96, 169, 215. ἦ κε, H, 125, certe quidem, ὄντως. N, 815. P, 38. Υ, 94. X, 16, 43. ἦ που, Γ, 43. O, 245. Π, 830. ἦ νυ, O, 128, ὄντως δή. T, 343. ἦ γάρ τοι, certe enim, π, 199. ἦ θὴν, N, 813, i. e. ὄντως δή πού σοι ψυχὴ ἔλπεται. O, 288. ἦ τι μάλα χρεὼ, I, 197, certe quid valde necessitatis. ἦ μοι ἄχος αὐτοῦ, Υ, 293, certe mihi dolor est ejus causa. ἦ, Ol. 1, 43. 13, 90, certe. omnino, Ne. 8, 41. Py. 9, 40, *wenigstens, (at least,)* saltem. ἦ μὰν, Py. 4, 71. Ne. 8, 48. Ist. 1, 88, quæ est asseverandi formula. ἦ ῥα, Py. 9, 63, in quæstione; nisi potius scribendum ἤ ῥα, anne? sic et Ist. 7, 3. et extra quæstionem, Py. 11, 58. ἦ μάλα δὴ, Py. 4, 113, i. e. ναὶ δὴ λίαν. ἦ κεν, Py. 1, 91.

η, epentheticum, vide sub εὐγενής.

η, mutatur sæpe in ε. vide sub γηραιός.

ἦ μὰν, ἦ μὴν, vide sub ἦ supra.

ἠβαιὸς, ὰ, όν. (Βάω) paucus, parvus, exiguus. idem ac βαιός. præfixo abundante η. οὐ Τρωσὶν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται οὐδὲ ἠβαιὸν, B, 380, non erit iis dilatio mali ne tantillum quidem. et 386, οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται οὐδ' ἠβαιόν. οὔ με ἔτι φημὶ μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιὸν, Υ, 361, nego me omissurum in eo contentionem, ne paululum quidem. nam neutrum est adverbialiter. μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον οὐδ' ἠβαιὸν, N, 106. et 702, Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν ἵστατο ἀπ' Αἴαντος οὐδ' ἠβαιὸν, ne passum quidem unum: ubi in sensu primo et proprio posita est. *er stund nicht einmal einen tritt weit von ihm ab, sondern war ihm ganz nahe an der seite, (he stood not a step from him, but was quite close to his side.)* οὐ μέν σε χρὴ ἔτι αἰδοῦς οὐδὲ ἠβαιὸν, γ, 14, i. e. οὐδαμῶς, οὔ τι βαιὸν, *auch nicht das geringste: du must dich itzo gar nicht scheuen, (not in the least: thou must not now be at all afraid.)* ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, cum abissemus passum unum vel alterum a spelunca, ι, 462. οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ, pro ἔνεισι, Ξ, 141, non inest ei pectus vel cor, ne parvulum quidem. sic σ, 354, οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ' ἠβαιαὶ, *er hat kein einzig haar auf dem kopfe, (he has not a single hair on his head.)* ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ, φ, 288, *du hast gar keinen verstand, (thou hast not a grain of sense.)* etiam ἧττον in neutro sæpe ponitur pro οὐδαμῶς.

ἡβάω, f. ήσω. (Ἥδω) pubesco, sum vel fio juvenis. ὁπότε ἂν ἡβήσῃ τε, α, 41, quando pubuerit, *wenn er mannbar seyn wird, (when he shall arrive at puberty.)* et ὁ τῆς ἥβης καιρὸς ἀρχὴ ἐστὶ τοῦ φρονεῖν τὰ βελτίω. ὁπότε ἂν ἡβήσας μητρώϊον ἐς δῶμα ἔλθῃ, τ, 410. τῷ ἄρα ἡβήσαντι, E, 550. ergo et ὁ ἡβῶν ἤδη ὡραῖός ἐστι τοῦ πολεμεῖν: et ὁ ἡβῶν proprie est, cui pili circa αἰδοῖα succrescere incipiunt. ἀνὴρ οὐδὲ μάλα ἡβῶν, ne vir quidem, valde in flore juventutis et in florido robore constitutus, M, 382, nedum ergo major ætate. sic et Ω, 565. ψ, 187, et id μάλα definit virum in plena jam et prorsus vegeta pubertate constitutum. ἡμερὶς ἡβώωσα, ε, 69, vitis in optimo flore, pro ἡβάουσα, contr. ἡβῶσα, distracto circumflexo ἡβόωσα, et ob metrum producte ἡβώωσα. ἡβηδὸν ἀνελεῖν apud Herodotum est, κατὰ ἥβην, i. e. πάντας τοὺς ἡβῶντας, omnes puberes interficere. αἲ γὰρ ἡβῷμι, utinam pubescerem, H, 133, pro ἡβάοιμι. cæterum idem verbum dicitur ἡβυλλιάω, primulam pubertatem nanciscor, Aristoph. Ran. 519.

ἥβη, ης. ἡ. (Ἥδω) est ἡ πρώτη τρίχωσις τῶν αἰδοίων, primi pili circa pudenda. deinde ὁ τριχούμενος ἐκεῖνος τόπος. deinde et ὁ καιρὸς καθ' ὃν γίνεται τοῦτο: pubertas, pubertatis tempus. tandem juventa in genere, imo et, delectatio juvenilis, lætitia primæ pubertatis. esse et deam, τὴν Ἥβην, vide in R. vox est ab ἥδω, delecto satis, *ich vergnüge, (I delight:)* quasi ἥδη τις οὖσα, mutato δ in β, bœotice. nam proprie τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας, delectari in epulis, antiqui vocarunt τὴν ἥβην, personificantes eam hilaritatem. vid. Sch. Aristoph.

Vesp. 851. κούρῳ πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦ περ χαριεστάτη ἥβη, adolescenti primam barbam nacto, cujus venustissima est juventa, Ω, 348, ubi poëta hanc etymologiam innuit: nam πᾶν χαρίεν est ἡδύ. et ejusmodi πρῶτον ὑπηνήτης proprie dicitur ὁ ἡβῶν. ἐπεὶ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, Δ, 225, i. e. ἥβησε, et tunc est καίριος ὁ γάμος, ὅτε φίλτατος ἂν εἴη τῇ νύμφῃ ὁ γαμέτης καὶ ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν. ἔχει ἥβης ἄνθος, habet florem pubertatis, N, 484, utpote quæ est ætas optima, quando pubertas prima adest. ψυχὴ, λιποῦσα ἥβην, Π, 857. X, 363, quam anima relinquit tristis. οὐ ἧς ἥβης ἀπόνητο, non percepit fructum suæ juventæ, P, 25. ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης, periculum faciens vigoris sui, Ψ, 432, et quidem αἰζηός. οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι, non puto eum ad pubertatem perventurum, Ω, 728, ut Andromache de puerulo suo vaticinatur. οὐδέ τι ἥβης δεύεται, non deest ei juvenilis ætas et vigor, Θ, 136, quod loquitur juvenis κατὰ τὸ φαινόμενον: nam re vera Ulysses ὠμογέρων, proprie non poterat dici ἡβᾷν, nisi forte secundum Hesiodeum αἰζηὸν τεσσαρακονταετῆ. Sed Ulysses, ex hac Phæacum opinione, de se loquitur, 181, ὄφρα ἥβῃ τε πεποίθεα, donec juvenili vigori confidere potui: sed nunc miseriis paullo infirmior sum, recepturus tamen vigorem. νεηνίῃ ἀνδρὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη, κ, 279. ἐπεὶ ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθα, ο, 365, ad pubertatem exoptatissimam. δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, π, 174, augebat ei corpus et juvenilem ætatem, i. e. compactiorem et succi pleniorem, et juniorem videri fecit eum. νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις, σ, 216, ad plenam pubertatem accedis. sic τ, 532, ἐστὶ καὶ ἱκάνει. ἥβης ταρπῆναι, juvenili ætate jucunde frui, ψ, 212. ἥβης καιρὸς circum scribitur, λ, 318, 319, coll. 316, εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο. τότε γὰρ ἡβᾷ τις, ὅτε ἀπὸ κροτάφου ἡ τρίχωσις ἀρξαμένη ἐπισχερὼ εἰς γένυν ἕρπει. cæterum hæc vox et de pecoribus, et de plantis, poni solet. ab ea est τὸ ἐφήβαιον, locus ubi pili pubertatis supra pudenda crescunt: sicut a κεφαλὴ fit τὸ κεφάλαιον. hinc est et adverb. ἡβηδόν: et verbum ἡβυλλιᾷν, Atticum, de puellis dici solitum quando pubescunt, et maturæ sunt viro. τερπνῆς ἐπεὶ χρυσοστεφάνου λάβεν καρπὸν ἥβης, i. e. postquam puber factus est, Ol. 6, 97. σοῦ ἄνθος ἥβης ἄρτι κυμαίνει, Py. 4, 281, in vigore est. χρυσοστεφάνου ἥβης καρπὸν ἀνθήσαντα ἀποδρέψαι ἤθελον αὐτῇ, Py. 9, 192, coll. 63, s. nam notat, devirginare. κεχλαδόντας ἥβῃ, Py. 4, 319, ferventes pubertate. ἥβῃ λιπαρῷ τε γήραϊ, Ne. 7, 146. πρὸς ἥβην ἐκδόσθαι θυμὸν, Py. 4, 525, i. e. πρὸς φιλοφροσύνην, ad juvenilem lætitiam. ἥβην οὐχ ὑπέροπλον δρέπων, Py. 6, 48, fruens hilaritate juvenili non immodica. ἥβην γὰρ οὐκ ἄπειρον καλῶν δάμασεν, Ist. 8, 153, juvenilem ætatem non consumsit expertem honestorum studiorum. ὁ ἡ ἥβης, ου, pubertati admotus proxime. ἧβαι, et Dorica ἆβαι, Theocrit. 5, 109. et hinc sunt comp. cum ἥβης. Vide sub ἀποδρέπω.

ἡβηδὸν, ἥβης, ὁ ἡ, vide supra.

ἡβυλλιάω, vide sub ἡβάω.

ἡβώω, (Ἥδω) est verbum poëticum et Ionicum factum ex contracto ἡβῶ, per novam distractionem. εἴθε ὣς ἡβώοιμι, utinam sic pubescerem et in primo vigore constituerer, H, 157. Λ. 669. Ψ, 629. ξ, 468, 503. et quia τὸ ἡβᾷν per se non sufficere videri possit, hinc additur, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη, et robur mihi integrum esset. juvenes optant sibi senectutem, senes respectant juveniles annos, eosque reddi sibi cupiunt. ἡβώοντα νέον με, I, 446. ἡβώοντες υἱέες filii puberes, κ, 6. Ω, 604.

ἠγάασθε, vide sub ἀγάω.

ἠγάθεος, έη, εον. (Ἄ) excellens, præstans, etc. idem fere ac ἀγαθὸς, ejusdemque originis ab ἀγαστός: nisi quod peculiariter *locis* hæc vox jungi solet; sic ut simul notio τοῦ θείου inesse possit. ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, in illa præstantissima urbe, τῇ ἀγαστῇ, A, 252. sic, ἐν Λήμνῳ, B, 722. ἐς Λῆμνον ἠγαθέην, Φ, 79. κατὰ ἠγάθεον Νυσσήϊον, Z, 133. ἐς Πύλον ἠγαθέην, β, 308. δ, 702. ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ, δ, 599. Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, i. e. Delphis, Θ, 80. ἀγαθέᾳ ἐν Πυθῶνι, Py. 9, 126. Ne. 6, 59. nam Dores amant τὸ α, sicut οἱ Ἴωνες τὸ η. Delphis. notat ergo, præstans, egregius, *vortreflich, (excellent.)*

ἤγανον, τὸ, vide sub λιαρός.

ἠγάσατο, vide sub ἀγάζομαι, ad initium.

ἤγειρα, vide sub Ἐγείρω.

ἡγεμονεύω, f. εύσω. (Ἄγω) sum dux et imperans. sum dux viæ. *ich commandire, führe an, (I command, head.)* Λοκρῶν ἡγεμόνευε Αἴας, B, 527, Locrensium dux erat. sic cum genitivo 552, 645, 657. sed 816, Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε, cum dativo, Trojanis præerat, ut supremus dux, Hector. ἡγεμονεύει Ἕκτωρ, ducit copias, N, 53. ᾗ κεν σὺ ἡγεμονεύοις, quo tu imperaveris, O, 46, qua tu duxeris. ποτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν, ad Ilium ducere copias, Π, 92, ut imperator supremus. et 179, τῆς ἑτέρης (στιχὸς, divisionis copiarum) Εὔδωρος ἡγεμόνευε, coll. 173. et 193, τῆς τρίτης. ergo ἡγεμονεύειν et ἄρχειν sunt idem. ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, derivat aquam, *leitet es, (conducts it,)* Φ, 258. τοῖσιν ἡγεμόνευε Νέστωρ ἑὰ πρὸς δώματα, γ, 386, ubi est idem quod ἄρχειν ὁδοῦ καὶ ἡγεῖθαι, præibat illis ad domum suam. hinc et ἡγεμὼν ὁδοῦ. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω, i. e. εἰς ὁδὸν, ζ, 261. η, 30, προηγήσομαι εἰς ὁδὸν ὑμῖν. τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει, sc. ἐμοὶ, κ, 501, coll. 505. ἤτοι μέν οἱ (αὐτῷ) δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, ρ, 572, subulcus ἐγένετο αὐτῷ ἡγεμὼν ὁδοῦ τῆς εἰς τὴν πόλιν. ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν, ω, 224, præivit illis viam. sic et Θ, 4, 421, τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο. καί τις θεὸς ἡγεμόνευε νύκτα δι' ὀρφναίην, ι, 142, κ, 141. deus ducebat nos viam. ἡμῖν δ' ἡγεμόνευε πρὸς δώματα, tu nobis dux esto viæ, κ, 445. sic et ρ, 194, σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε, duc perpetuo, præi totam viam. πρόσθε ἡγεμόνευε Τηλέμαχος, præibat, χ, 400. ω, 154. τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη ἡγεμόνευεν, ψ, 293, ubi simpliciter est, præibat, utpote dominis lucem tantum præferens. ὁδὸν ἁγεμονεῦσαι ταύτην ἐπίστανται, Ol. 6, 42, norunt duces esse hujus viæ. ἁγεμονεῦσαι κωμάζοντι, ad præeundum lætanti, Ol. 9, 5.

ἡγεμὼν, όνος. ὁ. (Ἄγω) dux, princeps. prætor. etiam dux viæ. *ein furst, ein führer, (a prince, a guide.)* οὐδέ τι λαοὶ δεύοντο ἡγεμόνος, non quidem erant sine capite, B, 709. ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, N, 108, ob supremi ducis vitium, et ignaviam militum. ἡγεμόνα ἱππέων, ducem equestrium copiarum, Λ, 745. πρυλέων, pedestrium, O, 517. ἡγεμόνα κτείνας, Π, 292. ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι, decimo sc. anno belli, quorum XXVI numerat Homerus, cum MCLXXXVI navibus subductis, B, 484—760. ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δὲ Ἐπειῶν, ἡγεμόνες, Δ, 538. τούτους ἡγεμόνας ἕλεν, occidit, Λ, 304, in opp. ad πληθὺν, gregarios, 305. ἡγεμόνες Τρώων, N, 491. φυλάκων, vigiliarum, I, 85. ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον, ordinabant, B, 476. ἐπεὶ κόσμηθεν (ἐκοσμήθησαν) ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, Γ, 1, et ibi κατ' ἐξοχὴν positi, nam duces sunt θεῖοι, et θεοειδεῖς diis similes; et τῇ μονάδι καὶ ἑνὶ ἐγγίζουσι: ἡ δὲ πληθὺς, ἑκὰς ἤτοι πόῤῥω τοῦ τοιούτου καλοῦ εἰσίν. ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕποντο, M, 87. πάντας ἅμα ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς στῆσεν ἐΰκρίνας, sub præfectis, et tribunis, Π, 198. et 171, πέντε ἡγεμόνας ἐποίησε, ut quisque sub se haberet quingenos armatos. ergo: *obristen, (colonels.)* ὅστε ἡγεμόνων κακὸς (ignavus) ὅστε νυ λαῶν, B, 365. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος ἡγεμόνων, hortabatur suos quisque ducum, Δ, 429. ἕλε (interfecit) ἄνδρα ἕκαστος ἡγεμόνων, quisque ducum aliquem primarium virum, E, 38. εἴ τινά ἴδοιτο ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύναι, qui a sociis suis malum arceret, M, 334, coll. 330, ἄγοντε. nam ἡγεμὼν et ἄγων est idem. ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα ἡγεμόνων, Π, 307, ἀνὴρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν ἡγεμόνων ἕλεν ἄνδρα ἐκ τῶν Τρωϊκῶν, nam solos ἐνδόξους memorat poëta cæsos cædentesve. μή τι σοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω, ne tibi ulla cura sit desiderii ducis viæ in navi, κ, 505, coll. 501, *eines anführers der reise und wegweisers, (of a conductor and guide.)* ἅμα ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, simul da mihi bonum viæ ducem, ο, 309. ergo ἡγεμὼν est vel magnus aliquis militiæ dux, *ein stabs-officier, (a staff-officer:)* vel is qui præit et monstrat viam aliquam. Ὀλύμπιος ἁγεμὼν, i. e. Jupiter, Ol. 9, 85. ὑπερφιάλου ἁγεμόνος δείσαντες ὕβριν, superbi principis timentes injuriam, Py. 4, 198. πόλιος ἁγεμόνα, urbis præsidem, Ist. 8, 44, ubi sermo est de Nymphâ, urbis præside. ut ergo et ἡ ἡγεμὼν dicatur. εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερνητὴρ γένηται, Py. 4, 488. et his locis primum ἁ est Doricum.

Ἡγέομαι, f. γήσομαι et γέσομαι. (Ἄγω) duco, præsum. præeo. *führe, führe an, gehe voran, (I lead, head, precede)* est ab ἄγω, duco. cum *secundo casu* signat ἀρχήν τινα et ἐξουσίαν. συμπάντων ἡγεῖτο Διομήδης, omnibus præerat ut dux, B, 567. sic et de aliis, 620, 638, 678, 731, 851, 867, 870. ἡγήσατο ἐπικούρων, imperator erat auxiliorum, M, 101. λαῶν, O, 311, copiarum. cum *tertio casu* notat præitionem et ὁδηγίαν. νήεσσι ἡγήσατο Ἴλιον εἴσω, sc. ὁ μάντις Κάλχας, A, 71, ut dux viæ et monstrator temporum aptorum. aliter tamen idem de Achille dicitur, Π, 169, πεντήκοντα ἦσαν νῆες, αἷς Ἀχιλλεὺς ἐς Τροίην ἡγεῖτο, nam is simul imperium in suas naves habebat. Μήοσιν οἱ δύο ἡγησάσθην, B, 864, ut duces cum imperio. εἰς Ἴλιον ἡγεόμην Τρώεσσι, E, 211, ubi est ellipsis eorum quos duxit, sc. ἡγεόμην λαῶν ἐμῶν ἢ λαοῖς ἐμοῖς εἰς Τροίην, et Τρώεσσι est dativus commodi. οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφὶν (pro σφίσιν) ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, B, 687, ubi ἡγήσαιτο pertinet ad σφίσιν, ut sit: qui præesset illis, et ἐπὶ στίχας determinat hoc præesse, sc. super ordines et manipulos militares. possit tamen ἐπὶ et ad verbum pertinere, ut sit: ὅστις ἐφηγήσαιτο αὐτοῖς στίχας, qui præesset illis quod attinet ordines militares in acie. ponitur et *sine casu*. κερδοσύνῃ ἡγήσατο Ἀθήνη, X, 247, i. e. προηγεῖτο τῷ Ἕκτορι ἐν ἀπάτῃ τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὁδοῦ, *sie führete ihn betrieglich, (she led him deceitfully.)* αὐτὸς ἡγήσατο, οἱ δ' ἅμα ἕποντο, M, 251. N, 833, ipse præibat, illi vero sequebantur. sic et Υ, 144, ἡγήσατο ἐς τεῖχος, ducebat ad murum, præeundo. ἡγεῖτο Ὀδυσσεὺς, præibat, I, 192. Ἐννοσίγαιος, M, 28, sc. τοῖς ποταμοῖς, *führete die ströme an, (conducted the rivers.)* Ἕκτωρ, N, 802. πρόσθεν ἡγεῖτο, præibat, *gieng voran, (went before,)* Ω, 96. ἡγεῖθ' (ἡγεῖτο) ἡ δ' ἕσπετο Ἀθήνη, α, 125, præibat ipse, Minerva eum subsequebatur, προεπορεύετο. sic et β, 405, ἡγήσατο καρπαλίμως Ἀθήνη, ὁ δὲ μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. sic γ, 29. ε, 192. η, 37. ἡγήσατο αὐτὸς, τοὶ δὲ ἅμα ἕποντο, Θ, 46, 104. κλισίηνδε ἡγήσατο, præeundo ducebat eum in tugurium, ξ, 48. ἐκ Δουλιχίου ἡγεῖτο μνηστῆρσιν, dux erat et princeps procorum ex Dulichio, π, 397. τοῖς Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέῃσι, ω, 468, dux eorum erat plenus stultitia. ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι, ο, 82, ubi deest εἰς vel πρὸς, ducam ad urbes. νήεσσι ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον, navibus præesse easque ducere ad Ilium, ξ, 238. ἡγήσασθαι Τρωσὶ πρὸς πόλιν, X, 101, ducere eos ad urbem. Φοῖνιξ ἡγησάσθω, I, 168, *soll der führer und principal-gesandte seyn, (shall be the leader and principal ambas-*

sador.) ἢ οἱ πόλιν ἡγήσαιτο, quæ ei dux esset ad urbem, ubi deest πρὸς, ζ, 114. et 300, καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο, etiam puerulus tibi dux et index esse possit, *dein weg-weiser seyn, (thy guide.)* nam ἡγήσασθαι ὁδὸν, i. e. εἰς ὁδὸν, est, dux et monstrator viæ esse, κ, 263, τὸν δὲ αἶψα ἠνώγεα (illico jubebam eum) αὐτὴν ὁδὸν (eandem viam) ἡγήσασθαι, præeundo monstrare mihi. ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι (εἰς vel πρὸς) δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο, η, 22. κήρυκα προΐει ἅμα αὐτῷ, ἡγήσασθαι ἐπὶ νῆα, ducere ad navem, ν, 65. ἡγείσθην, duces ambo erant cum imperio, ξ, 470. ἀοιδὸς ἡμῖν ἡγείσθω ὀρχηθμοῦ, fidicen præeat nobis ad saltationem, ψ, 134, *soll uns zum tanze aufspielen, (shall play before us to the dance.)* ἐγὼν ἡγήσομαι, ego præibo, Ξ, 374, nam bonus imperator sæpe ipse rem unâ capessit agendam. apud recentiores ἡγέομαι etiam notat νομίζω, puto, arbitror, *ich halte dafür, (I am of opinion :)* sed hic significatus in Homero nunquam, apud vetustos raro, occurrit. ἀγεῖτο (dorice pro ἡγεῖτο) δ' 'Αθάνα ('Αθήνη) dux erat, Py. 10, 70. ἀγεῖτο παντοίων νόμων, Ne. 5, 45, præcentor erat omnigenorum carminum. ἀγήσασθαι ἀρετὰς, commemorare virtutes, Ist. 6, 83, ubi est pro ἐξηγήσασθαι, qui significatus quoque est recentiorum. πολλοῖς ἑτέροις ἄγημαι (ἥγημαι, præt. pass. in passiva quoque significatione) σοφίας, Py. 4, 442, multis aliis dux sum factus hujus sapientiæ. ex quo apparet, activum ἡγέω notare et, ducem facio, me vel alium, *mache zum führer, (make a leader ;)* unde sit passivum ἡγέομαι, dux fio : medium autem in intransitiva notione in usu frequenti mansisse.

ἠγερέθονται, vide sub ἀγερέθω.

ἠγερέω, ('Ρέω) est novum verbum, factum ex futuro ἀγερῶ, verbi ἀγείρω, congrego, resoluto circumflexo, et producto α, quæ productio et in aliis fit, e. c. ἠπύω pro ἀπύω, εἰρωτάω pro ἐρωτάω, εἰάω pro ἐάω, etc. idque ionice. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, ibi enim iis ostendi ut congregent se, K, 127.

ἤγερθεν, æolice pro ἠγέρθησαν, vide sub ἀγείρω, prope finem.

ἡγεσία, ἡ, vide sub 'ΕΚ, aliquanto sub medio.

ἡγέω, vide sub 'Ηγέομαι, ad finem.

ἠγηλάζω, ("Αγω) duco, abduco, adduco : fero, affero, effero : porto. idem ac ἄγω et ἀγινέω. q. v. κακὸς κακὸν ἠγηλάζει, ρ, 217, ἄγει, ducit, adducit. ἤ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις, ὅνπερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, inquit Hercules mortuus ad Ulyssem vivum apud inferos, λ, 617, s. ubi apparet, ἠγηλάζειν et ὀχεῖν esse fere idem : certe aliquod et tu malum fatum fers quale et ego aliquando ferebam et ducebam sub radios solis, e. c. cum canem ex inferno ad superos adducerem, *du must wohl auch eine böse auferlegte arbeit tragen, (thou must certainly have a hard task imposed on thee.)* possis dicere, compositam esse vocem ex ἄγειν et ἐλᾶν, *tragen und treiben, (to draw and drive,)* unde esset ἀγελᾶν (a quo ἡ ἀγέλη) et per paragogen ἀγελάζειν, et Ionica mutatione vocalium ἠγηλάζειν. Sed ἀγηλατεῖν apud Sophoclem est alia vox, ex ἐλᾶν et τὸ ἄγος (quod vide sub χάω et χάζω, ἄζω.) composita. qui scribunt ἡγηλάζειν, minus accurati sunt : nam ab ἡγέομαι quidem deductum esse contendunt ; sed, præter quod ἡγέομαι quoque est ab ἄγω, quod est duco ut dux ; ipse quoque significatus adversatur. nostrum ἀγηλάζειν est ἄγειν, alibi et διώκειν, *verfolgen, (to pursue,)* agitare ; aut πορθεῖν, depopulari, vastare, prædas agere.

ἡγητήρ, ῆρος. ὁ. ("Αγω) et dorice ἀγητήρ. dux. *ein anführer, anweiser, (a leader, a guide.)* ἀγητὴρ ἀνὴρ, υἱῷ ἐπιτελλόμενος, dux ad virtutem, Py. 1, 124.

ἡγήτωρ, τορος. ὁ. ("Αγω) idem. *ein commandeur, (a commander.)* 'Αργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, B, 79. Λ, 276. Τρώων, K, 301. Ξ, 144. Μυρμιδόνων, Π, 164. 'Αργείων, Ψ, 457, 573. τοῖοι Τρώων ἡγήτορες ἧντο ἐπὶ πύργῳ, Γ, 153, tales Trojanorum proceres, οἱ δημογέροντες, et στρατηγοί ποτε ἐν νεότητι, qui olim fuerant ductores militum. δύω ἡγήτορες, duo ductores, ἄγοντες κούρους πεντήκοντα, Δ, 393. ἡγήτορι Θρῃκῶν, E, 462. οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον, K, 181, *die wachhabende officiers, (the officers of the guard.)* ἡγήτορες ἄνδρες Πυλίων, principes, Λ, 686. Μυσῶν ἡγήτορα, Ξ, 512. Βοιωτῶν, O, 330. Λυκίων ἡγήτορες, M, 376. Π, 495, 532. ἀνέρι Κικόνων ἡγήτορι, P, 73. πολέων ἡγήτορα λαῶν, Υ, 383. Ταφίων ἡγήτορι, α, 105. Φαιήκων ἡγήτορες, η, 98, 136, 186. ν, 186, 210. Δαναῶν, λ, 225, in equo ligneo, qui omnes erant duces magni. ergo hæc vox non solum militiæ ducem, sed et senatorem et principem populi in pace, designat.

ἡγίνεον, vide sub ἀγινέω.

ἠδὲ, ("Η) conj. et. A, 41, 96, 455. B, 79, 225, 366, 504, 635, 668. Γ, 67. Ξ, 234. Π, 238. T, 165. X, 234, 428. α, 304. β, 335. λ, 232, 258. ω, 33. ἠδὲ καὶ, et quoque, A, 334. B, 265. E, 128. H, 274. Λ, 702. Ψ, 609. Ω, 150, 179. Φ, 351. β, 209. γ, 112. μ, 424. ἠδὲ ἔτι καὶ, *und ferner noch, (nay more,)* B, 118. ἠδὲ αὖτε, *und darauf, (and thereupon,)* H, 302. ἠδέ κε καὶ, α, 240, *und denn auch, (and then too.)*

ᾔδεα, ionice, et ᾔδην, attice pro εἴδειν. vide sub εἴδομαι, aliquanto a fine.

ᾔδειν, vide ibidem.

ᾐδέσατο, vide sub αἰδέομαι.

ἤδη, ("Η) adverb. jam, nunc. *schon, nun, (already, now.)* jungitur omnibus temporibus. ἤδη δύο γενεαὶ ἐφθίατο, jam duæ generationes perierunt, A, 250. et 260, ἤδη ποτὲ, jam olim. et 453, ἤδη ποτὲ πάρος, jam aliquando antea. et 457, ἤδη νῦν, jam nunc. Sed 573. cave legas ἤδη pro ἢ δή. et 490, ἤδη καὶ ἄλλοτε, jam et alias. ἤδη γηράσκοντα, B, 663, jam senem. et 699. Γ, 98, nunc tandem. et 184, jam alias, olim, aliquando. et 205, 243. E, 188, 206, 580, ἤδη γε, *nun schon wohl, (even now already.)* 391. Z, 361, 368, nunc. H, 282, 293. Θ, 236. K, 310. Λ, 820. Ξ, 206, 249, 305. O, 110, 139, 222, 613. Π, 438, ubi futurum latet in aor. 1. conj. recentiores τὸ ἤδη tantum præsenti et præterito junxere ; Homerus et futuro. 648, 844, 852. P, 629, 687. T, 122, 334. Υ, 90, 187, 306. X, 52, 175. Ψ, 20, 180, 623. Ω, 131, 383, 408, 635, 765. ἐπὶ νῆα κατελεύσομαι ἤδη, i. e. νῦν, α, 303. β, 89, 164, 211, 402, 410. γ, 241, 335. δ, 260, 267, 294, 598, 834. ε, 161, 223. ζ, 11, 34. θ, 98, 150, 293, 470, 502, 537. κ, 29, 381, 472, 484. λ, 174, 178, 415. μ, 248, 393, 451. ν, 40, 151, tandem nunc. 189. ξ, 133, 213, 330. ο, 16, 65, 66, 88, 177, 268, 349, 370. π, 33, 76, 168, 337, 462, 471. ρ, 157, 606. σ, 174. τ, 86, 160, 192, 222, 270, 300, 359, 528. υ, 53, 61, 90, 94, 208, 215, 273, 309, 333, 347. φ, 117, 245, 284. χ, 48, 186, 246, 248. ψ, 54, 203, 254. ω, 87, 263, 317, 403, 406, 505. Ol. 3, 33. 6, 57. 8, 100. 10, 104. 13, 144. Py. 2, 109. 3, 100. 4, 12, jam statim. et 279, 301, 374. 5, 26, *abermal, (again ;)* et 68. 9, 119. Ne. 2, 34. Ist. 6, 18.

ᾔδησθα, pro ᾔδης, vide sub εἴδομαι, ad finem.

ἡδονή, ἡ, vide sequens, et sub τέλος, prope medium.

ἦδος, εος. τό. ("Ηδω) delectatio, jucunditas, ἡδονή. est ab ἥδω, quod delectationem talem notat qua animus expletur : *wenn uns ein genüge geschiehet auf eine, der sanft empfindenden seele gemässe art, (when the soul is filled with pleasing sensations.)* hinc admirabilis Germanorum vox, *das vergnügen, (delight,)* plane exhaurit hanc vocem, quando satis nobis sit delectando. ἥδυσμα, ὄφελος. de spiritu hæc est regula : πάντα τὰ τροχαϊκὰ δισύλλαβα ψιλοῦται, exceptis ὁ ἧλος, et ἧχι i. e. ὅπου. dorice dicitur ἆδος, et est cum supra adducto fere idem. οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, *man wird der guten mahlzeit weder satt noch froh werden, (the guests will neither be pleased nor satisfied with the cheer,)* A, 576. sic et σ, 403. ἡμῖν ἔσσεται ἦδος, nos juvabimus et delectabimus, Λ, 318, usus nostri erit. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, sed quid me ista juvant et delectant, Σ, 80. αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδε ἦδος, ω, 95. vocem ἡδονὴ poëta non habet, utpote quam hexameter non recipit. laudat tamen eam Ulysses, serviens auribus Phæacum, et κατ' ἄνθρωπον, ι, 5—11. hinc Epicurus sumsit sua fortasse. quatenus sit bonum, vide Πάρις, in R. cæterum hac sola vincunt mulieres, etiam adversus summos et sapientes ; quod pingit poëta, Ξ, 159—353. et generalis regula est : ἡδονὰς διώκειν προπετῶς, λύπας ἐστὶ θηρεύειν, *dem vergnügen unvorsichtig nachjagen, heisset trauren erjagen, (he who pursues pleasure indiscreetly, catches sorrow.)* Vide sub μῆχος.

ἦδος, τὸ, vide sub "ΗΔΩ.

ἡδύγλωσσος, ὁ ἡ. (Κλάω) dulcilinguis, dulciter sonans. ἡδύγλωσσος βοὴ, Ol. 13, 142, vox jucunda.

ἡδυεπής, έος. ὁ ἡ. ("Επω) dulciter loquens, quæ est magna virtus oratoris. est epitheton Nestoris, A, 248. ἀδυεπὴς (dorice) λύρα, Ol. 10, 113. ὕμνος, Ne. 1, 4. ἀδυεπῆ τὸν "Ομηρον, Ne. 7, 31.

ἡδύθροος, vide sub δύσθροος.

ἡδυλίζω, ἡδυλισμός, ὁ, vide sub "ΗΔΩ.

ἡδυλόγος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) suavia dicens. ἡδυλόγοι λύραι, suavisonæ lyræ, Ol. 6, 162, i. e. hymni.

ἡδυμελής, έος. ὁ ἡ. (Μέλω) dulce sonans carminibus. ἀδυμελεῖ φόρμιγγι, Ol. 7, 20, et est casus sextus. κώμῳ, Py. 8, 99. φωνῇ, Ne. 2, 40. ὕμνῳ σὺν, Ist. 7, 27. ἡδυμελῆ κόσμον, Ol. 11, 14, i. e. ὕμνον.

ἥδυμος, vide sub νήδυμος.

ἡδύπνοος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) dulciter flans. ἡδύπνοος Μοῦσα, Ol. 13, 31, suaviter spirans. ἡδυπνόῳ φωνῇ, Ist. 2, 38, voce auribus gratissima.

ἡδύποτος, ου. ὁ ἡ. (Πίω) cujus potus est suavis. οἴνου ἡδυπότου, β, 340. γ, 391. ο, 506.

ἡδύς, εῖα, ύ. ("Ηδω) delectans, suavis. est ab ἥδω, jucunditate et suavitate delecto. Dores dicunt ἁδύς. κνίσσης ἡδὺς ἀϋτμὴ, nidoris suavis halitus, μ, 369, ubi ἡδὺς attice est generis communis. δέπας ἡδέος οἴνου, γ, 51. αὐτὸν ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρε, ο, 44. ἐξ ὕπνου μὲ ἀνεγείρεις ἡδέος, ψ, 17. ἀσκὸν οἴνου ἡδέος, ι, 197. κοίτου ἡδέος ἔσσεται ὥρη, τ, 510, erit tempus eundi ad lectum dormitorium jucundum. ἡδεῖ οἴνῳ, κ, 519. λ, 27. υ, 69. ὕπνῳ, Δ, 131. ἡδὺν ὕπνον, α, 364. π, 451. τ, 604. οἶνον, β, 350. ι, 205. κ, 357. ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος, ι, 210. ἡδεῖαν ἀοιδὴν, θ, 64. ἡδὺ ἐγέλασαν, B, 270. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσας, nimis suaviter ridens, A, 378, i. e. ἐκλύτως, effuse, non more heroum seria agentium. ἡδὺ γελάσας, Φ, 508. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, Ψ, 784. εἰ τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, si hoc omnibus placere poterit, Δ, 17. H, 387. et utrumque est idem : nam antiqui amarunt synonymiam. coll. 232, ἄρχε μάχης καὶ πτολέμου, ubi similis est synonymia. ἀμβροσίην ἡδὺ

μάλα πνείουσαν, ambrosiam valde suaviter spirantem, δ, 446. et 809, ἡδὺ μάλα κνώσσουσα, valde suaviter dormiens. et 746, σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ. sic et ι, 162. ρ, 533. ἥσατο δ' αἰνῶς ἡδὺ ποτὸν πίνων, ι, 354, ubi etymologia innuitur per ἥσατο, delectabatur. δεῖπνον ἡδύ τε καὶ μενοεικὲς, υ, 391. οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶ ἡδὺ γένοιτο ζώειν, ω, 434, non sane mihi placebit animo vivere. ἡδὺ ἐκγελάσας, π, 354. σ, 35. et 110, ἡδὺ γελώοντες. πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν, υ, 358. ὕπνος ἥδιστος, ν, 80. ἁδεῖα χάρις, Ist. 6, 74. ἁδείας εὐνῆς, Py. 9, 74. ἁδεῖαν ἀκοὴν, Py. 1, 174. ἁδεῖαι ὀμφαὶ, Ne. 10, 61. ἁδείας ἐλπίδας, Py. 4, 358. ἡδὺ κλαῖστρον βλεφάρων, Py. 1, 16. ἡδίστην ὀπώραν, Ist. 2, 8.

῞ΗΔΩ, f. ἥσω, f. 2. ἁδῶ et ionice æoliceque ἀδῶ. delecto, jucunditate afficio, satio. *ich vergnüge, (I delight,)* εὐφραίνω. it. placeo. ἀρέσκω. præsens dorice dicitur ἅδω. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, utinam mors mihi placuisset violenta, Γ, 173, ὤφειλεν ἀρεστὸς καὶ ἡδύς μοι δόξαι ὁ θάνατος, ὡς ἂν αὐτόχειρ ἐμαυτὴν τοῦ βίου ἐξήγαγον. est infin. aor. 2. a. et κακὸς determinat violentam mortem. οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ω, 464, sc. τοῖς ἀναΐξασι, non enim illis placebat hic sermo, pro ἦδε. εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροισιν, sc. ὁ μῦθος, si placere possit eorum cordi, ambobus, υ, 327, est aor. 2. opt. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος, M, 80. N, 748, i. e. ἤρεσεν, placuit, ἡδὺς ἔδοξε. et hoc α corripitur, quia est vocalis brevis α loco longæ η, καί οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, et ei placeret hic manere, ζ, 245. quidam codices loco spiritus asperi lenem habent, ionice. in medio ἥδομαι, delector, delecto ipse me. ἥσατο δ' αἰνῶς, ἡδὺ ποτὸν πίνων, ι, 353, delectabat se eximie, jucundum potum bibens: et hoc adjectivum sequitur per σχῆμα ἐτυμολογίας. perfectum medii deberet esse ἦδα, per dissolutionem ἔαδα, et æolice interserto υ et mutato spiritu, εὔαδα. ἐπεί νύ σοι εὔαδεν εὐνὴ, Ξ, 340, quandoquidem tibi placet cubile et concubitus, ἤρεσεν, ἡδὺ ἔδοξεν. ἐπεί νύ σοι εὔαδεν οὕτως, si tibi sic lubet, P, 647. ὡς γάρ νύ σοι εὔαδε θυμῷ, π, 28, sic enim lubuit animo tuo. πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν οὔτις ἕαδε, Theocrit. Id. 27, 22, multi me ambiebant, sed nullus placuit animo meo; inquit puella, et deest κατὰ νόον, ad ἕαδε vero subintell. ἐμοί. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν, I, 173. σ, 421, his enim omnibus placentem sermonem locutus erat; particip. præt. perf. med. ἑαδὼς, et cum Ionico Æolicoque spiritu, ἐαδώς. ab ἥδω est τὸ ἀφάδιον, dorice, i. e. τὸ ἐχθρὸν καὶ ἀπάρεσκον, non placens. etiam τὸ ἦδος, i. e. ὄξος. et ὁ ἡδυλισμὸς, adulationis species, a quo est ἡδυλίζειν. sed τὸ ἦδος vide loco suo. ἅδον Ἄρει, placebant Marti, Ist. 4, 24, ἤρεσκον. Ζηνὶ, Ist. 8, 40. ubi est aor. 2. et η est correptum in α. ἁδόντι νόῳ, Py. 6, 51, animo lubente, delectante se: etiam transitive, placente animo. ἁδόντα Δίκῃ, placentem Justitiæ, Ol. 7, 32, ἀρεστόν. ἁδόντα δὲ εἴη με ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν, Py. 2, 175, placentem me bonis, liceat mihi versari cum bonis, vel et, delectanti me liceat mihi versari cum iis. ἁδὼν ἔρνεσι Λητοῦς, placens liberis Latonæ, Ne. 6, 64. ἀστοῖς, civibus, Ne. 8, 64. Τυνδαρίδαις ἁδεῖν εὔχομαι, Ol. 3, 1, i. e. ἀρέσαι, placere. apparet autem, formam ἥδω esse Atticam: primævam vero fuisse ῞ΑΔΩ. a quo est ἀδέω, f. ἀδήσω: quod scribitur ionice et ἀδέω, f. ἀδήσω, i. e. ἀρέσκω, placeo.

ἠέ, vide sub ῞Η, paullo sub medio.

ἤειδε, vide sub Ἀείδω.

ἠείδεις, ἠείδει, pro ᾔδεις, ᾔδει, vide sub ΕἼΔΩ, ad finem.

ἠέλιος, ὁ, vide ad ἥλιος.

ἠερέθομαι, ionice pro ἀερέθομαι, vide sub ἀερέθω.

ἠέριος, ία, ιον. (῎Αω) ex vel in aëre. it. unâ cum diluculo matutino, nondum certa luce, *früh mit der dämmerung, (at the dawn of morning.)* ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε (αἱ γέρανοι, grues) κακὴν ἔριδα προφέρονται, Γ, 7, i. e. πετόμεναι διὰ τοῦ ἀέρος, ἐξ ἀέρος φέρουσιν ἔριδα contra Pygmæos. ἦλθον ἔπειτα ἠέριοι, i. e. περὶ ὄρθρον, ὀρθρινοὶ, ι, 52, coll. 56, veniebant prima luce nondum satis certâ. ἠερίη δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, A, 497. et 557, ἠερίη γάρ σοί γε παρέζετο, i. e. ὀρθρινή, *früh morgens, (early in the morning.)*

ἠεροειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) caliginosus, specie nigricante. ab ὁ ἀὴρ, ἠέρος, caligo in profundo aëre. ὅσσον δ' ἠεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν, ἥμενος ἐν σκοπιῇ, quantum caliginoso aëre terminatum, sc. διάστημα, spatium, spectat vir sedens in vertice montis, E, 770. cf. ἵπποι θεῶν. si quis sedet in vertice alti montis, et prospicit mare; is longissime prospicit, ut humani oculi nequeant longius. tale spatium conficiunt equi deorum unico saltu. longissimus autem ἐν ἡμέρᾳ ἀνεφέλῳ prospectus desinit denique in caliginem aliquam. ἐπὶ ἠεροειδέα πόντον, Ψ, 744, nam mare semper habet nigricantis coloris aliquid: simul autem, quia navigantibus solus aër conspicitur. hinc est solemne id epitheton maris, ut πόντος dicatur ἠεροειδὴς, i. e. μέλας, simulque ἐξ οὗ μόνος ἀὴρ καθορᾶται τοῖς πλέουσιν. sic β, 263. ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, γ, 294. ε, 281. σπέος ἠεροειδὲς, μ, 80, coll. 84. tenebrosum antrum. et 233, πρὸς ἠεροειδέα πέτρην, ob altitudinem ejus usque ad nubes. ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς, antrum amabile, nigricans, ν, 103, Nymphis sacrum. sic et 347. et 366, idem dicitur σπέος ἠεροειδές.

ἠερόεις, όεσσα, όεν. (῎Αω) caliginosus, *dunkel, düster, (dark, gloomy.)* σκοτεινός. est ex significatu τῆς ἠέρος. nam φύσει μέλας ὁ ἀὴρ, nisi collustretur sole aut aliis luminibus: et hinc ἡ ἀὴρ est ὁ σκότος. ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, Θ, 13, *in die finstre hölle, (into dark Tartarus.)* ποτὶ ζόφον ἠερόεντα, M, 240, quæ est descriptio partium occidentalium, ubi nox quasi et tenebræ habitant. Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα, O, 191, ubi sunt partes subterraneæ, quarum aditus est ad occidentem. αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, Φ, 56, i. e. ab inferis, ex morte. νεκρὸν νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, Ψ, 51. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, λ, 57, quomodo profectus es ad inferos? sic et 154. quibus locis designatur status et habitaculum mortuorum. ὅσοι ποτὶ ζόφον ἠερόεντα, ν, 241, coll. 240, πρὸς ἠῶ. notat ergo partes terrarum occidentales. κατ' ἠερόεντα κέλευθα, υ, 64, ubi vel nigras mortis vias sic vocat, vel τὴν δι' ἀέρος φοράν. conf. κέλευθα.

ἠεροφοῖτις, ιος. ἡ. (῎Εω) quæ in caligine et in tenebris vadit. caligine tecta vadens. estque epitheton furiæ: ἡ ἀφανῶς φοιτῶσα κατά τινος, ἡ ἀφανὴς καὶ ἐν σκότει ἐπιφοιτῶσα. ab ἡ ἀὴρ, τῆς ἠέρος, i. e. ἡ ἀορασία, caligo. I, 567. T, 87. conf. ἡ Ἐριννὺς in R.

ἠερόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) in aëre claram vocem excitans. nam φωνὴ est ἀὴρ πεπληγμένος, aër percussus, ut Zeno ex Homero definit φωνήν. κηρύκων ἠεροφώνων, præconum in aëre sonantium, Σ, 505, qui a voce sic dicuntur.

ἠθαῖος, dorice pro ἠθεῖος, quod vide.

ἠθὰς, ὁ ἡ, vide sub ἦθος et ἔτης.

ἠθεῖος, ου. ὁ. (Θάω) est nomen, quo juniores valde nobiles compellant seniorem suum fratrem. imo in genere est reverentiæ vox erga seniores: inter valde nobiles tamen usurpata tantum. est a θεῖος, i. e. θαυμαστὸς, præfixo η, ut ex βαιὸς fit ἠβαιός. apud recentiores paullo latius hæc vox notat: apud vetustissimos erat προσφώνησις νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον ἀδελφὸν proprie. ἠθεῖε, ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, Z, 518, inquit Paris ad Hectorem. τί οὕτως, ἠθεῖε κορύσσεαι, K, 37, inquit Menelaus ad Agamemnonem. ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, X, 229, inquit Deiphobus ad Hectorem. sic et 239. cæterum esse adjectivum trium terminationum, apparet ex Ψ, 94, ἠθείη κεφαλὴ, i. e. ἀδελφὴ, ubi Achilles adloquitur Patroclum apparentem. ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, ξ, 147, inquit Eumæus de Ulysse, et est vox reverentiæ simulque amoris plenissima, notans benefactorem summe æstimandum. ξεῖνον ἐμὸν ἠθεῖον, Ist. 2, 69, colendum, venerandum, peramandum. dorice dicitur ἠθαῖος. alias τέττα, ad amicum, ἄττα ad τροφέα, πάππα ad πατέρα.

ἤθεος, attice pro ἠΐθεος, quod vide.

ἦθος, εος. τό. (῎Εδω) locus consuetus ad commorandum, *ein gewohnter aufenthalt, (an inhabited place.)* it. indoles animi, et ingenii proprietas. est ab ἔθω. μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων, ad loca consueta, ad gregem, et ad pascuum, equorum, Z, 511. O, 268. τὰς (σύας) μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα (per haras et in haris) κοιμηθῆναι, ξ, 411, i. e. κατὰ τὰς συνήθεις κοίτας, *in ihre buchten, (in their styes.)* ἦθος ἐμφυὲς οὐ διαλλάξαιντο λέοντες, Ol. 11, 22, ingenitos mores, indolem. sic ἦθος συγγενικὸν, Ol. 13, 16, ubi sermo de Corinthiis: Κορίνθιοι, ἀγαθοὶ ἐκ φύσεως ὄντες, οὐκ ἄν ποτε μεταβληθεῖεν. ἦθος τοιοῦτον μήποτε εἴη μοὶ, Ne. 8, 60, talis affectus, *ein solcher sinn, (such a disposition.)* ἤθεσι τῶν μιχθέντες, sedibus horum familiaribus immixti, Py. 4, 459. nam ἤθεα sunt et, sedes consuetæ, grex adsuetus sibi. hinc ὁ ἡ ἠθὰς, άδος, familiaris, consuetus amicus. τῶν ἠθάδων φίλων νέοι μολόντες, εὐπειθέστεροι, Eurip. Androm. 818, recentes et juniores amici sunt ad persuadendum aptiores quam consueti, μᾶλλον πεῖσαι δυνάμενοι τῶν ἀρχαίων καὶ συνήθων. ἕτερος τῶν ἠθάδων, Aristoph. Eccl. 151, alius ex iis qui adsueti sunt ei rei.

ἤϊα, ων. τά. (῎Εω) viatica. ἐφόδια. it. in genere, τροφαὶ, escæ, *zehrung, (food.)* it. paleæ, ἄχυρα, τὰ, *spreu, (chaff.)* est ab εἴω, i. e. πορεύομαι, διϊκνέομαι: nam cibi faciunt ut vivamus et progrediamur; ipsi etiam per totum corpus vadunt. sunt ergo ἤϊα in genere βρώματα, in specie τὰ εἰς ὁδὸν (ad iter) ἐπιτήδεια. τὸ ἄχυρον, palea, vero sic vocatur, quia facile abit et movetur quovis ventulo. λύκων ἤϊα πέλονται, luporum escæ sunt, N, 103, ad quas devorandas cupide vadunt lupi. ὅπλισον ἤϊα, para viatica, commeatum, β, 289, cibos ad iter faciendum. et 410, ἤϊα φερώμεθα, commeatum portemus ad navem. ἤϊα πάντα κατέφθιτο, omnis commeatus consumtus erat, δ, 363. ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, μ, 329. καὶ ἤϊα ἐν κωρύκῳ, ε, 266. ι, 212, i. e. ἄλφιτα, *mehl oder brodt, im sacke, (flour or bread in a sack.)* sed ε, 368, ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων, ut cum ventus vehemens palearum acervum discutit siccarum.

ἤϊα, ἤϊεν, vide sub ῎Εω, eo, paullo a medio.

ἤϊγα, vide sub ἐπαιγίζω.

ἠΐθεος, (attice ἤθεος,) ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) adolescens maturus ad uxorem ducendam, sed qui nondum duxit, *ein junggesell (a bachelor.)* sic et virgo dicitur ἠΐθεος κόρη. inter mares est ὁ ἠΐθεος, quæ est ἡ παρθένος inter fœminas: et talis est θαλερὸς καὶ θαλέθων, florens maxime ætate. οἱ ὀπύοντες γὰρ, ἤδη που φθίνουσι. hinc aliquis veterum, visens hodie maritum, qui heri fuerat juvenis cœlebs, dixit ei: οἴμοι, χθὲς ἔζης, O miser, heri vivebas; quasi hodie inter semivivos numerandus. est ejusdem cum αἰζηὸς originis; quippe qui primum calorem plenum sentit: mutato, ut solet, ζ in θ. alii deducunt ab αἴθω, αἴθεος, ὁ διάπυρος τῇ νεότητι, mutato αι in ηϊ. minus commode. alii ab ὁ αἴτης, i. e. ἐρώμενος, unde αἴτεος, et ἠΐθεος, ὁ ἐραστὴς, multo incommodius. proprie est nomen ἡλικίας νεωτερικῆς: deinde in genere sic dicitur mas, qui

uxorem nunquam duxit, ἄπειρος γάμου. ἠΐθεον θαλερὸν, Δ, 474, floridum cœlibem juvenem. ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντα ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν, Λ, 60. ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, Σ, 567, οἱ μήπω γεγαμηκότες, ἀλλ' ὡραῖοι γάμου, tenera et lasciva sentientes. et 593, ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ὠρχοῦντο, saltabant. ὀαρίζειν, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε, confabulari blande, sicut adolescens et virgo, X, 127, 128. ὅς οἱ ἔτι ἠΐθεος παίδων ἦν, qui ei adhuc cœlebs erat ex filiis, γ, 401. τρεῖς δ' ἠΐθεοι θαλέθοντες, ζ, 63, in oppositione ad duos filios jam ὀπυίοντας, maritos. νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε, λ, 38.

ἤϊκτο, vide sub εἴσκω.

ἤϊξε, vide sub Ἀΐσσω.

ἠϊόεις, εσσα, εν. (Ἕω) littorosus. est per syncopen pro ἠϊονόεις, ab ἡ ἠϊών, i. e. αἰγιαλός. ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, ad Scamandrum fluvium, multas elatiores ripas hic illic habentem, E, 36, διὰ τὰ περὶ αὐτὸν ὡς εἰκὸς ὀχθώδη: nam ἠϊὼν etiam de fluviis nonnunquam dicitur. alii hoc adjectivum detorquent a τὸ ἴον, floris species, viola; pleonasmo præfixi η, quod ab α intensivo ortum habere potest; ut notet τὸ ἀνθηρὸν, propter τὸν ἀνθεμόεντα λειμῶνα ad hunc fluvium. et fortasse placere possit hæc interpretatio. conf. ἴον.

ἤϊος, ου. ὁ. (Ἕω) est epitheton Apollinis, quatenus solem notat. σὺ ἤϊε Φοῖβε, O, 365, ubi dicitur confudisse laborem et munitionem Græcorum, et iis injecisse terrorem. nam sine dubio id vult poëta, hostes ex solis statu commodum aucupasse, ut Græci confunderentur splendore nimio. ἀμφί σε, ἤϊε Φοῖβε, Y, 152, circa te, O Phœbe. et hoc epitheton sine dubio est a motu solis deductum, ab εἴω, vado: nam ne momentum quidem sol eodem loco permanet visendus. ut ergo idem sit quod ὑπερίων. alii, inter quos est Aristarchus, ab ἵημι, mitto, derivatum putant, et scribunt ἥϊος, cum aspero, διὰ τὴν ἕσιν τῶν βελῶν, i. e. ἀκτίνων, ob emissionem radiorum: unde et sagittarius dicitur Apollo. recentiores derivant ab ἰάω, ut sit ἤϊος pro ἰήϊος, nam Apollinis inventum medicina dicitur. potest et deductum esse ab ἰὴ, quod est ἐπίῤῥημα et ἐπιφώνημα, λαλούμενον ἐν τόποις ὅπου τὸ θεῖον τιμᾶται, ut, ἰὴ παιὰν, et unde est Latinorum io, e. c. io triumphe. nobis simplicius etymon in hac diversitate magis arrisit, ut soli magis proprium. alibi ἤϊος est et Διονύσου epitheton, quia vinum dat vires et impetum ad vadendum audacter. alibi quoque de pernicie quadam dicitur, quando res it in pejus; ut Sophocles dicit, ἤϊοι κάματοι, i. e. λοιμικοὶ, *die einen ganz vergehen machen, (which quite overpower a person.)* reperitur et ἤϊον et ἰήϊον βέλος, et ἰήϊος βοὴ, i. e. θρηνώδης, lamentabiliter ad cœlum vadens clamor: ab εἴω et ἰέω, vado. imo ipsa interjectio ἰὴ est ab hoc verbo, notatque processum aut adventum faustum.

ἤϊσκε, vide sub εἴσκω.

ἠΐχθησαν, vide sub Ἀΐσσω.

ἠϊών, όνος. ἡ. (Ἕω) littus, *das gestade, der strand, (the shore, the strand.)* nam est proprie maris: ponitur tamen et de fluminibus. scribitur alibi et ἠών, όνος, ἡ. et αἰών, όνος. apud Mosch. Id. 3, circa finem, ἡ κώρα (Proserpina) ταῖς Σικελαῖς καὶ Αἰτναίαις ἔπαιζεν αἰόσι, lusit in Siculis et Ætnæis littoribus. videtur esse ab ἀεὶ, et εἶμι vel ἴω, vado, compositum; nam ad littus maris semper fere est motus undarum quæ vadunt versus terram. verbum αἰονάω, f. ήσω, cognatum est huic nomini, perfundo, rigo, superfundo: quod ab ἀεὶ et νάειν, fluere, ortum habere putatur. id sane constat, ἠϊόνα et ἀκτὴν significare idem: ut et ad ἄγω, curvo, curvando frango, hæc eadem ἠϊὼν referri potuerit, maxime si Iota medium pro leni consonante, loco τοῦ γ habere velis. et hæc fortasse etymologia est omnium verissima: littus enim est curvum et ubique quasi fractum, frangitque undas. ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο, *stiegen an dem hohen ufer entlängs, (marched along the ample shore,)* in littore ordinibus suis ibant, B, 92. dicitur βαθεῖα, quia id littus maris bonum est, ad quod statim aqua est profundior. ἠϊόνα μεγάλην, M, 31. H, 462, utpote tot millium hominum capax. ἔπλησαν ἁπάσης ἠϊόνος στόμα μακρὸν, oppleverant totius littoris oram longam, sc. navibus subductis, Ξ, 36. ἄκραι ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, P, 265, extrema littora boant ructante mari extra: et verbum ita prolatum imitatur sonum strepentium undarum. ὅθι κύματα ἐπικλύζεσκον ἠϊόνος, ubi undæ superluebant littus, Ψ, 61. ἠὼς φαινομένη ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε, Ω, 13, aurora apparens super mare et littora. ἐν ἠϊόνεσσι καθίζων, in littoribus sedens, ε, 156. et 418, ἠϊόνας παραπλῆγας, littora depressa. sic et 440. ἐπ' ἠϊόνας προὐχούσας, ζ, 138, per ripas prominentes, conf. προέχω. ἠϊόνεσσιν Ὀγχηστίαις, Ist. 1, 45.

ἦκα, (Χάω) adverb. tacite, quiete, submissa voce, leniter, paullatim, ἡσύχως, ἠρέμα. est factum ab ἀκὴν, mutato accentu et vocali prima. alias, ad formam ἀμφαδίην et ἀμφαδὰ, κρύβδην et κρύβδα, deberet esse ἀκά: imo Doribus re vera est ἀκᾶ. ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα ἠγόρευον, Γ, 155, submissa voce ad se invicem dicebant, *flüsterten sich einander ins ohr, (whispered to each other:)* nam pudebat senes, clare ea dicere. χιτῶνας ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Σ, 596, leniter nitentes, quasi oleo essent uncti. πνοιὴ, ἦκα μάλα ψύξασα, valde leniter spirans halitus, Y, 440. κλινθῆναι ἦκα ἐπὶ ἀριστερὰ, Ψ, 336, inclinari paululum ad sinistram. ἀπώσατο ἦκα γέροντα, Ω, 508, removit leniter a se senem, et a genibus suis quæ senex tetigerat: atque id ex dignitate senis Priami, a quo Achilles suppliciter orari nolebat. αὐτοὺς ἔλιπεν ἦκα κιόντας, lente euntes, ρ, 254. ἠέ μιν ἦκα ἐλάσειε, an eum leniter percuteret, σ, 91, 93, ne ab ictu moreretur. ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν, paululum declinans caput, υ, 301. est igitur ἡσυχῆ, ἐπ' ὀλίγον. Attice scribi et cum spiritu aspero potest.

ἤκαζον, vide sub θέσκελος.

ἤκαλλε, vide sub αἰκάλλω.

ἠκαλὸς, vide sub ἀκαλαῤῥείτης.

ἧκεν, vide sub ὅς, ἥ, ὅ, paullo sub medio, et ὅσκε.

ἠκέσατο, vide sub Ἀκέω.

ἠκέστη, ἡ, vide sequens et sub ἄδμητος.

ἤκεστος, ου. ὁ ἡ. (Κέντω) non stimulo actus, scuticam nunquam expertus, jugum nullum passus. est epitheton bovis nondum domiti et ad laborandum adacti. ionice habet in fœminino ἠκέστη. est ab α privativo, et κέντω, ago scutica vel stimulo: et hoc α est in η mutatum, ne videatur vox ab ἀκέομαι derivari; ν vero est extrusum, ob κακοφωνίαν, et ne præpositio, ἐν voci inesse putetur. nam alias deberet esse ἄκενστος. βοῦς ἤκεστας ἱερευσέμεν, Z, 94, 275, 309, i. e. ἀκεντήτους, nullo stimulo unquam læsos. sed ab ἀκέομαι est ἀκεστὸς, ut ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν, placabiles et sanabiles animi bonorum.

ἥκιστος, η, ον. (Ἕω) qui ultimus venit vel vadit. est quasi superlativus, a verbo ἥκω factus, ut notet postremum, infimum ordine et honore, tardissimum, sero venientem. ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαύνειν ἅρμα ἐν ἀγῶνι, Ψ, 531, infimus erat et ipse peritia agendi currum in certamine circensi. neutrum plurale, ἥκιστα, ponitur adverbialiter pro, minime, nequaquam.

ἥκω, (Ἕω) venio, eo, adeo. factum ex ἴκω. μάλα τηλόθεν ἥκω, E, 478, *ich komme oder bin sehr weit her, (I am, or come, from a very distant country.)* ἢ νῦν ἡμέτερον δόμον ἥκει, Σ, 406. οὐ γὰρ ὀΐω ἥκειν εἰς Ἰθάκην, ν, 325, non enim puto me venire in Ithacam. τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἥκει, ο, 328, ubi alii habent ἵκει, nec mirum, cum η et ι ejusdem fuerint pronuntiationis fere. et hoc verbum sæpissime in forma præsentis notat præteritum, veni. ἥκει (ἐπὶ τῶν) ὀχέων Ψαύμιδος ὁ ὕμνος, venit in curribus ejus hymnus, Ol. 4, 18, et personificatus ibi ὁ κῶμος velut numen aliquod. ἥκειν δὲ Μιδέαθεν, venit ex Midea, Ol. 10, 78. ταχέως δ' Ἄδμητος ἧκεν, Py. 4, 224. πατρὶ, ἥκοντι νεότητι τὸ πάλιν ἤδη, patri, eunti retro jam ad pueritiam, Ol. 10, 103. apud Herodotum εὖ ἥκειν est, felicem esse, probe procedere. et c. genit. εὖ ἥκειν παιδείας, bene progredi in educatione et eruditione, Theocr. Id. 13, 15, ex emend. Heinsii.

ἦλ, per apocopen pro ἦλος, vide etiam sub δῶ.

ἠλάκατα, ων. τά. (Λάω) sunt τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, lanæ circa colum pendentes. deinde et ipsa ἡ ἠλακάτη hoc nomine dicitur. denique sagittæ, ob similitudinem aliquam, dicuntur τὰ ἠλάκατα. ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα στρωφῶσα, lanas purpureas ad colum appensas torquens, i. e. nens, ζ, 53, 306, et sermo ibi de regina magna, quæ valde mane surrexit ad hoc opus faciendum. duo ergo ibi sunt admirabilia, opus, et tempus operis, in regina Phæacum. sic, ἠλάκατα στρωφῶσιν ἥμεναι, η, 105. λεπτὰ ἠλάκατα στρωφῶσα, ρ, 97. παρὰ τῇ ἠλάκατα στροφαλίζετε, σ, 314. ἡ ταλασία est ἡ ἐριουργία, et τὰ ταλάσια sunt τὰ ἐριουργικὰ, ad lanificium pertinentia.

ἠλακάτη, ης. ἡ. (Λάω) colus, *der spinnrocken, (a distaff,)* τὸ ἐριουργὸν ἐργαλεῖον, instrumentum illud cui circumponitur lana quando deduci debet in fila. est ab ἠλάσκω (quod ionice est pro ἀλάσκω) i. e. ἐν πλάνῃ εἰλοῦμαι, circumerro; ut ergo sit, περὶ ἣν τὸ ἔριον (lana) ἠλάσκει. deinde per tropum vel similitudinem est ἠλακάτη etiam, suprema pars mali nautici: nam τοῦ ἱστοῦ, τοῦ κατὰ πλοῖα, pars infima dicitur ἡ πτέρνα, pars media ὁ τράχηλος, et τὸ πρὸς τῷ τέλει, καρχήσιον, ᾧ ἐπίκειται τὸ λεγόμενον θωράκιον, τετράγωνον ὄν: καὶ ἐπὶ αὐτοῦ ἀνήκουσα εἰς ὕψος ὀξεῖα ἡ λεγομένη ἠλακάτη: vide Athenæum. ἱστόν τε ἠλακάτην τε, ἔργα γυναικὸς, Z, 491, *den weberstuhl und den spinnrocken, (the loom and the distaff.)* sic et φ, 351. et α, 357. χρυσῆν ἠλακάτην, δ, 131, donatam Helenæ a regina; et 135, ἐπὶ τῷ ταλάρῳ ἠλακάτη τετάνυστο, εἶρος ἔχουσα, calatho isti rotundo super posita erat, et extenta erat colus jacens. conf. τανύω. ab ἠλάσκω esset ἡ ἠλακτὴ, sicut a διδάσκω est διδακτή: interserto vero α mutatur et accentus.

ἠλάκατον, τό, vide sub χρυσηλάκατος.

ἤλασαν, vide sub ἘΛΑ'Ω, prope medium.

ἠλασκάζω, (Λάω) errare facio, erro. ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, ante urbem circumvagans curru suo, Σ, 281, i. e. ἐπ' οὐδενὶ τέλει τρέχων, nulli certo fini intentus oberrans. ὅπη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, ι, 457, ubi ille meam iram circumerrando evitet, ἐκφεύγει: ut ergo, cum accusativo rei, paullo specialius notet.

ἠλάσκω, (Λάω) fit ab ἀλάω, idem, f. άσω et ήσω. inde est ἀλάσκω, ut a βάω, dico, est βάσκω, a δάω, δάσκω et διδάσκω: et ionice ἠλάσκω, oberro, circumvolito, πλανάομαι. μυῖαι κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, muscæ per stabulum pastorale *(im bauerhause,) (in the farm house)* circumerrant tempore verno, B, 470, et de multitudine earum ibi sermo in comparatione. ἔλαφοι κατὰ ὕλην αὐ-

τως ἠλάσκουσαι, cervæ per sylvam temere oberrantes, N, 104. idem verbum dicitur ἠλαίνω et ἠλαίνομαι, circumvagor, circumgyro, apud Theocr. Id. 7, 23.

ἠλάστιον, vide sub ἀλαστέω.

ἧλατο, vide sub ἍΛΛΩ.

ἤλδανε, vide sub ἀλδαίνω.

ἤλεκτρον, τὸ, vide sequens.

ἤλεκτρος, ου. ὁ et ἡ. (Λέγω) etiam τὸ ἤλεκτρον. electrum: est μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, mixtura ex auro et argento conflata; et inde in pari fere cum auro ipso habitum pretio. deinde idem nomen notat et, *börnstein, (amber,)* quem vulgaris lingua vocat βερονίκην, estque ἐπισπαστικὸν ἀχύρων, leviter tritum attrahit ad se leves res; et facile ardet cum odore suavi: et fabulæ dicunt, εἶναι αὐτὸν, διὰ τὸ εἶον ἠλιῶδες τῆς χρόας, (ob colorem soli quasi propinquum) δάκρυον τῶν Ἡλιάδων, de qua re et Ovidius narrat Metam. 2, 364—366. antiquitus ex hac bituminis specie nobili fiebant λαβαὶ μαχαίραις, capuli cultrorum, *messer schalen, (knife or sword handles;)* et πόδες κλίναις, pedes seu fulcra brevia lectis et sellis, etc. etiam ipsum aurum vocatur ἤλεκτρος, sine dubio, quia aurum appropriatur soli, qui dicitur ἠλέκτωρ. cæterum hinc est nomen proprium ἡ Ἠλέκτρα, i. e. pulcerrima. χαλκοῦ στεροπὴν (fulgorem in domo Menelai) χρυσοῦ τε, ἠλέκτρου τε, καὶ ἀργύρου, ἠδ' ἐλέφαντος, δ, 73, ubi notat mixturam illam ex auro et argento, hinc his duobus interposita. χρύσεον ὅρμον (aureum monile) ἔχων (venale scilicet) μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, ο, 459, pro μετέερκτο, una inclusum et distinctum erat vel compositum artificiose electris, quæ sine dubio erant *zierrathen von börnstein, die in das güldene halsband eingesetzet und befestiget waren, (ornaments of amber attached to a golden necklace,)* συνεκέκλειστο. sic, σ, 295, ὅρμον χρύσειον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς.

ἠλέκτωρ, ορος. ὁ. (Λέγω) est nomen solis, ἀκάμας (qui non defatigatur) ὁ μὴ εἰδὼς λέκτρον ἀκοιμήτως εἱλούμενος, qui nunquam recubat, sed sine quiete et somno volvitur. ab α privativo, quod ionice mutatur in η, et τὸ λέκτρον. potest et sic dictus concipi, quod ἀνατέλλων ἀποστερεῖ λέκτρου, oriens, ex lecto excitat homines, maxime τοὺς ἐργατικούς. α etiam eam ob causam mutatur in η, ne hoc nomen coincidat cum ὁ ἀλέκτωρ, gallus. τεύχεσι παμφαίνων, ὥστε ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει, incedebat fulgens totus armis, sicut sol, Z, 513, ubi quidem quidam legi volunt ἤλεκτρον, sed male. nam τὸ βρεφύλλιον (infantulum) paullo ante comparaverat ἀστέρι καλῷ, 401, quo modo nunc compararet τὸν θεοειδῆ Ἀλέξανδρον ἠλέκτρῳ? sed magis id apparet ex collatione, T, 398, τεύχεσι παμφαίνων, ὥστε ἠλέκτωρ ὑπερίων, i. e. ὡς ὁ ἥλιος. Vide sub Ἀλέκτωρ, in R.

ἠλέματος, per paragogen pro ἠλεὸς, quod sequitur.

ἠλεός, ά, όν. (Λάω) aberrans mente, πεπλανημένος (in sensu metaphorico) κατὰ τὰς φρένας, *irre im kopfe, (deranged.)* est ab ἡ ἄλη, error, circumvagatio: inde est ἠλὸς, ή, όν, et ab hoc, eodem sensu, ἠλεὸς, sicut ab ἀδελφὸς ἀδελφεὸς, a συφὸς συφεὸς, ab ἀφνὸς ἀφνεὸς et ἀφνειὸς, etc. ab ἠλὸς et νεὸς (a νε vel νὴ, non, et ὁ νόος) compositum est νεόηλος, a Callimacho, hym. in Jovem, 63. valde stupidus et vecors, εὐήθης, ματαιόφρων, βλεννός. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, διέφθορας, O, 128, furiose, mente capte, periisti; inquit Minerva ad Martem: tu aberrans mente. sic et ὁ κοάλεμος est, ὁ ἐν τῷ κοεῖν, i. e. νοεῖν, ἀλώμενος, *der verrücket im kopfe ist, (one who is wrong in his head,)* in sensu clementi; qui errat cogitando. οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεὸς, ξ, 464, ubi est in sensu activo, ὁ πλανῶν τὸν οὐ πρὸς μέτρον πίνοντα, ὁ ἠλιθιοποιός. sic τὸ δέος dicitur χλωρὸν, i. e. τὸ χλωροποιοῦν, pallere faciens metus; et ἔρως τυφλὸς, amor cæcus, est ὁ τυφλοποιῶν, et πλοῦτος δειλὸς, ὁ τοιοῦτους (timidos nimirum) ποιῶν τοὺς ἔχοντας. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; β, 243, i. e. πεπλανημένε τὸν νοῦν, *du irrer, (thou, who art mistaken.)* est ergo ἠλὸς primum, ab ἡ ἄλη: inde est ἠλεός. eadem vox scribitur et per dialectum (ab ἀλεὸς pro ἠλεὸς) παλεὸς, i. e. μάταιος, πλανώμενος: unde et ipsa ἡ πλάνη ortum suum habet. per paragogen idem dicitur ἠλέματος, dorice ἀλέματος, ου, ὁ, de qua voce Casaub. ad Theocr. Id. 15, 4, quædam notat. et ὁ ἡ κοάλεμος, ου, est errans mente; siquidem κοεῖν ionice est νοεῖν, sentire, intelligere, Aristoph. Equit. 198, et est nomen fictum comice. coll. 221, ubi ὁ Κοάλεμος personificatur ut numen stoliditatis.

ἠλεύατο, vide sub ἀλεύομαι.

ἠλήλατο, vide sub ἘΛΑ'Ω, ad medium.

ἦλην, ἥλην, vide sub ἉΛΩ̃.

ἦλθε, vide sub ἜΛΩ, prope finem.

ἠλίβατος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) est epitheton rupis inviæ et præruptæ. ab ἀλιτεῖν. i.e. ἀποτυχεῖν καὶ ἁμαρτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως, *weil man da sehr leicht fehl treten kann, weil da der schritt nicht gelinget, (because a person is apt to lose his footing, and cannot walk conveniently there.)* est ergo per syncopen pro ἠλιτόβατος. nam qui deducunt ab ὁ ἥλιος et βαίνω, quia sol alta maxime collustrat; exploduntur ab antiquis. ἠλίβατος πέτρη, rupes prærupta, O, 273, 619. πέτραι τ' ἠλίβατοι, Π, 35. τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, tantam præruptam rupem quasi posuit ante ostium, ι, 243, de Polyphemo. λιμένα, ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε, κ, 88, i. e. κατὰ τὴν τύχην ἦν, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιτεχνήσεως. πέτραι τ' ἠλίβατοι, ν, 196. ἀλίβατον (dorice) πέτραν, Ol. 6, 110, ὑψηλὴν, ἐφ' ἧς τὸν βαίνοντά ἐστιν ἀλιτεῖν διὰ τὸ ὕψος.

ἤλιθα, (Ἁλῶ) adverb. per paragogen et Ionicam mutationem primæ syllabæ, factum ex ἅλις, idemque notans. satis, valde, effuse. *sehr, genug sam, häufig, (very, exceedingly.)* ληΐδα ἤλιθα πολλὴν, Λ, 676, prædam valde multam, abunde. φύλλων χύσις ἤλιθα πολλὴ, ε, 483. τ, 443. κόπρος ἤλιθα πολλὴ, ι, 330. δύη (calamitas) ἤλιθα πολλὴ ἔχει με, ξ, 215.

ἠλίθιος, (dorice ἀλίθιος) ου. ὁ ἡ. (Λάω) vanus, aberrans, idem fere qui ἠλὸς et ἠλεὸς, et inde per paragogen deductum nomen. χόλος δὲ οὐκ ἀλίθιος γίνεται παίδων Διὸς, Py. 3, 21, nam ira filiorum Jovis non vana et aberrans est. hinc est ἡ ἠλιθιότης, ητος, stultitia, amentia: et ἠλιθιάζω, stultitiam exhibeo: et ἠλιθιόω, stultum facio et reddo.

ἡλικία, ας. ἡ. (Ἔω) plena ætas virilis. deinde in genere, ætas vitæ. in specie, æqualitas ætatis. ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεϊ τ', ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι, Π, 808, ubi elliptice dictum, pro κατὰ τοὺς ὁμήλικας, vel περὶ τοὺς ὁμήλικας, qui inter et supra æquales suos ornatus erat hastæ et rei equestris peritia et pedibus velocibus. en tres præcipuas virtutes nobilium ejus temporis. cæterum notantur æquales juvenes. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας, X, 419, si forte reverebitur ætatem, et miserebitur senectutis. et Priamus æqualis fere erat Peleo. ἀλικίας χρόνον, Ol. 4, 41, ætatis tempus: et sermo ibi est, quod cani sæpe ante tempus nascantur viro. ἤδη με γηραιὸν μέρος ἀλικίας ἀμφιπολεῖ, Py. 4, 280, jam senilis ætas me circumstat. νόον κρέσσονα ἀλικίας, Py. 5, 146, præstantiorem ætate mentem habet. ἐν ἀλικίᾳ, Py. 11, 77, i. e. ἑκάστοτε, ἐν τῇ παρούσῃ μοι ἡλικίᾳ: vel et in genere, ἐν ζωῇ ἀνθρωπίνῃ. ἡλικίᾳ τε, sc. Κλεάνδρου, juventuti ejus, Ist. 8, 1. ἐν πρώτῃ, Ne. 9, 100, in ætate prima. ἡλικίαν ἐνεβάλετο πόντῳ, Py. 1, 145, juventutem militarem. εὐανθέα ἀπέπνευσας, Ist. 7, 48, floridam exspirasti ætatem. cæterum ætatum cursus hic est. βρέφος, τὸ ἄρτι γεγονός: παιδίον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τηθῆς: παιδάριον, τὸ ἔτι περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιλαμβανόμενον: παιδίσκος, ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας: παῖς, ὁ δι' ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι: τὴν δὲ ἑξῆς ἡλικίαν πάλλακα, καὶ βούπαιδα, καὶ ἀντίπαιδα, καὶ μελλέφηβον, καλοῦσι: τοὺς δὲ μετ' αὐτοὺς, ἐφήβους: μεθ' οὓς φασι τὸ μειράκιον: εἶτα μεῖραξ, καὶ νεανίσκος, καὶ νεανίας, ὁ αὐτός: Λάκωνες δὲ τούτους ἱππεῖς καλοῦσι. hos sequitur ἡλικία ἡ τοῦ ἐν καιρῷ νυμφίου: μεθ' ὃν ὁ πατήρ: εἶτα ἀνὴρ νέος: εἶτα ἀνὴρ μέσος: εἶτα προβεβηκὼς, ὑποπόλιος, ὁ καὶ ὠμογέρων: εἶτα γέρων, ὁ καὶ πρεσβύτης: εἶτα ὁ ἐσχατόγερως.

ἡλικιώτης, ὁ, vide sub ἧλιξ.

ἡλίκος, η, ον. (Ἔω) quantus, magnitudine corporis, aut numero ætatis. etiam in genere, quantus intensione. in quæstione est πηλίκος, in responsione τηλίκος.

ἧλιξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἔω) æqualis, ejusdem ætatis. etiam, ejusdem magnitudinis. est cum ὅλος ejusdem originis, notatque eum qui eandem mensuram ætatis aut staturæ implet. ad ætatem autem maxime pertinet vox. βόες ἥλικες, σ, 372, boves æqualis ætatis. hinc est proverbium, ἧλιξ ἥλικα τέρπει, æqualis æqualem delectat. ἅλικες (dorice pro ἥλικες) παρθένοι, Py. 3, 30, i. e. ὁμήλικες, æquales virgines. ἄλλοισι δὲ ἅλικες ἄλλοι, Ne. 4, 147, alii aliis sunt σύγχρονοι, nemo posterior priores æque bene novit ac illorum σύγχρονοι. ἡλίκων τις, Ist. 8, 145, æqualium et sodalium aliquis. ἅλιξιν σὺν ἄλλοις, Py. 4, 333. θνητὸν ἐν ἅλιξιν, Py. 10, 89. ἁλίκεσσι συμπόταις δῶκε, sodalibus suis dedit, Ol. 1, 99, i. e. ὁμήλιξιν. ἥλικας ἐλθόντας, Ne. 5, 83. idem dicitur ἡλικιώτης, ου. ὁ. et fœm. ἡλικιῶτις, ιδος. ἡ.

ἥλιος, ου. ὁ. et ionice ἠέλιος, ου. ὁ. (Ἕλω) sol, *die sonne, (the sun.)* est nomen sideris nostri diurni; est et nomen proprium dei alicujus. est ab ἄω, i. e. λάμπω, (a quo est ἡ ἀὼς, aurora) et ἡ ἕλη, i. e. θερμασία: λάμπει γὰρ καὶ θερμαίνει. imo cum themate ἕλω apte cohæret vox; nam sol continet omnia in vita, et est conservator et tutor omnium viventium. Germanis *die sonne, (the sun,)* est pro, *die schœne, (the beautiful,)* quia est omnis pulcritudinis auctor, ipse quoque pulcerrimus. ἦμος δὲ ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, A, 475, cum sol occideret, et tenebræ oborirentur. πρόπαν ἦμαρ (totum diem, quantum sc. ejus supererat jam) ἐς ἠέλιον καταδύντα δαίνυντο, usque ad occasum solis epulabantur, A, 601. αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, A, 605, cum occidisset sol; tunc quisque domum et cubitum se conferebat. is erat mos antiquorum nobilium et ignobilium, cum sole occidente dormitum ire, ante orientem surgere cubitu: quod quidem nunc fit contra apud honestiores. αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι πόληες, Δ, 44, quæ urbes habitantur sub sole et cœlo. ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο οὐρανὸν εἰσανιὼν, H, 421, quæ est descriptio orientis solis. occidentis vero est, Θ, 485, ἐν δ' ἔπεσ' ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, cum esset meridies, Θ, 68. et 480, οὔτ' αὐγαῖς ὑπερίονος ἠελίοιο τέρπονται, de statu inferorum. et 538, ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον, sole oriente cras. αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἠελίοιο, K, 547, de pulcris albis equis. εἰσόκε δύῃ ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ pro ἐπέλθῃ, P, 455. Λ, 194, 209. et 734, εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης, quando sol lucidus exstitit et prominuit super terram. εἴτε ἐπὶ δεξιὰ ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν

τε, sive ad dextram vadant versus orientem, M, 239, sc. aves fatidicæ: et utrumque ibi est idem. vide ergo, facies versa est ad septentriones; inde oriens est ad dextram. λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς, sc. τὸ κρήδεμνον, Ξ, 185, candidum erat velamen deæ a capite super humeros demissum ut sol. ἠελίου ἴδεν αὐγάς, sc. recens natus infans, Π, 188. et 777, ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, quamdiu sol medium cœlum obtinebat, coll. 779, ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε, cum sol transibat versus occasum. οὐδέ κε φαίης (nec sane putares) οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην, P, 367, quæ est descriptio densissimæ caliginis ex multo pulvere ortæ: talis erat lux, qualis ἐν ἐλλείψει solis aut lunæ totali. notat ergo κολόβωσιν φωτὸς καὶ αὔξησιν σκότους: tenebras quas nec interdiu sol nec noctu luna dispellit. et 372, πέπτατο αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, expansus erat splendor solis celer. et 650, ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, affulsit sol. λείψειν φάος ἠελίοιο, Σ, 11, i. e. moriturum esse. et 61, ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. sic et 442. et 136, ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι (ionice pro νέομαι, redeo) ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι. et 210, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, cum occasu solis. et 239, ἠέλιον δ' ἀκάμαντα Ἥρη πέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι, solem indefessum Juno misit invitum ut abiret ad fluenta Oceani, i. e. occidere celerius solito jussit. et poëtæ sæpius vel retinent solem, ut tardius oriatur, e. c. cum Jupiter genuit Musas, aut Herculem, aut cum Ulysses, agnitus tandem, prima vice loquitur cum uxore: vel concitant, ut celerius occidat, ut h. l. ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ μάχης, Σ, 241. et 484, ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, sc. effinxit Vulcanus in scuto Achillis. et hoc epitheton naturam ejus probe exprimit, infatigabilem, nunquam fessum. οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, ἄκμηνος σίτοιο, δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι, T, 162, expers omnis cibi ante sumti. et 207, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι τεύξεσθαι μέγα δόρπον, cœnam parare. et 308, δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης, *will bis auf den vollen abend aushalten, (I shall stay till night.)* χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ ἠελίου ἀνιόντος, X, 135, ubi parabola de sole ἀνιόντι, ὅτε λαμπρὸν καὶ ἱλαρὸν αὐγάζει, non vero de μεσημβρινῷ καυσοῦντι, meridiano moleste ardente. ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο, Ψ, 154. et 190, μὴ πρὶν μένος (vis) ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα, siccaret corpus circa. πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο, Ω, 713. ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι, β, 181, multæ aves sub radiis solis volitant frequenter. et 388, δύσετο δ' ἠέλιος, σκιόωντο δὲ πᾶσαι ἀγυιαί. ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην, οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ καὶ θνητοῖσι βροτοῖσι ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, γ, 1. et 138, ἐς ἠέλιον καταδύντα, i. e. περὶ δύσιν ἡλίου: et ibi concio populi convocata dicitur tali tempore μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, temere et non ordine et more decenti, coll. 139. et 329, ἠέλιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε, coll. 487, 497. sic et ε, 225, seqq. ubi dulcissima vespera describitur. ι, 168, 558. κ, 185. ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλε κατὰ δῶμα, δ, 45, velut solis splendor erat ubique in hac splendida domo regia. et 400, ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, i. e. meridie, tunc Proteus prodit ex mari, aprications causa. et 540, οὔ μοι ἔτι κῆρ ἤθελε ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. sic et ξ, 44. υ, 207. οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, sc. τὸν τόπον, ε, 473, nec sol lucidus unquam radiis feriit hunc locum, adeo densus erat ramis et frondibus. εἵματα δ' ἠελίοιο μένον τερσήμεναι (τερσῆναι, siccari) αὐγῇ, vestes lotas, splendore solis præstolabantur, ζ, 98. ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλε (erat) κατὰ δῶμα, in regia Alcinoi, η, 84. nam omnes parietes erant politissimi; hinc valde resplendescebant accensis luminibus: nam erat jam multa nox post occasum solis. et 124, θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ, solum apricum in lato loco siccatur sole. et 289, δείλετό (occidebat) τ' ἠέλιος, καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν, remisit me somnus iste intempestivus pomeridianus; ubi quidam legunt δύσετο, quod est θ, 417. αἱ δέ τ' ἄνευθε πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, ι, 26, aliæ insulæ sunt separatæ, versus orientem. et 58, ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο, (i. e. μετῆλθε, transibat) βουλυτόνδε, ad eum locum cœli, ubi est quando boves ex jugo solvi solent, i. e. versus vesperam, pomeridie. et 161, ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. sic et 556. κ, 476. δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο, κ, 160, i. e. ἐδίψα ὁ ἔλαφος, et conf. εἶχεν. et 191, οὐκ οἴδαμεν, οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος (hominibus lucens) εἶσ' ὑπὸ γαῖαν (occidit, quod paullo ante, 190, dixit, ὅπῃ ζόφος, ubi occasus, et occidens est) οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται, nec ubi ἀνανέεται, oritur; quod paullo ante dixit, ὅπῃ ἠώς. ignorabant, qua parte cœli esset oriens aut occidens. et 498, οὐδέ τι θυμὸς ἤθελ' ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο. οὐδέ ποτ' αὐτοὺς (Κιμμερίους) ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν, λ, 16, et pergit: οὐδ' ὁπότ' ἂν στείχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, οὐδ' ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, i. e. nec ante meridiem nec post meridiem; nulla ergo diei parte: sed semper eos nebulæ malusque Jupiter (i.e. non favens aër) urget. et 92, λιπὼν φάος ἠελίοιο, relinquens superos, supra terram versantes; in opp. ad inferos. et 497, οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς (defensor) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, sub sole, in vivis, et 618, ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, quale malum fatum ego portabam cum essem inter vivos supra terram, inquit Hercules apud inferos. ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι, μ, 429. πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα, δῦναι ἐπειγόμενος, ν, 29, sæpe ad solem omnia illustrantem vertebat caput, optans ut occideret: nam promissum Ulyssi erat, nocturnum iter in patriam suam. et 33, ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο. et 35, ὣς Ὀδυσῆϊ ἀσπαστὸν ἔδυ φάος, nam præcessit parabola de operario, cui dies longa videtur opus debenti. et 240, ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, i. e. versus orientem: et pars mundi orientalis spectatur velut pars anterior ejus; hinc de occidente dicitur μετόπισθε, 241. εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ο, 348. et 403, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, i. e. versus occidentem, ad Ortygiam. conf. τροπαί. ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο, φ, 226. π, 220. et 366, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. μεῖναι ἐς ἠέλιον καταδύντα, ρ, 570, exspectare usque ad seram vesperam. sic et 582, i. e. ἄχρις ἑσπέρας, *bis nach sonnenuntergang, (till after sun-set.)* ὅρμον, (monile) ἠέλιον ὥς, sc. λάμποντα, splendens, σ, 295. λαμπρὸς δ' ἦν (ὁ χιτών, candidus) ἠέλιος ὥς, τ, 234. et 424, ἐς καταδύντα δαίνυντο. et 426, ἦμος δὲ κατέδυ. et 433, ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, ἐξ ὠκεανοῦ, sc. surgens et oriens. et 441, οὔτε μὶν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν, descriptio sylvæ densæ. ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, υ, 356, sc. vobis, mox morituris, nam quibus pernicies instat, iis dicebatur ἥλιος δεδύκειν, vide Heinsium ad Theocr. Id. α, 102. τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν, vitam iis sol eripit, χ, 388, sc. piscibus ex mari extractis in arenas siccas. φάτις εἶσιν (fama vadit) ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, ψ, 362. ἠδὲ παρ' ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων ἤϊσαν, prætergressi sunt portas solis, ω, 12, sc. mortui a Mercurio ad inferos deducti: et istæ πύλαι notant occasum solis, αἱ οἷον συγκλείουσαι τὸν ἥλιον κρύψεις, γενόμενον πρὸς δυσμαῖς, et ubi sol fit ἀφανής. et 147, ἱστὸν (telam) ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ, ob albedinem et tenuitatem texturæ, *wegen der weisse und feinigkeit, (on account of the whiteness and fineness.)* atque his omnibus est ἠέλιος, nusquam ἥλιος, et notat *sidus* nostrum fulgidissimum. sed et ut *deus* inducitur passim a poëta. ἄρνα λευκόν, Ἠελίῳ, Γ, 104, ubi sacrificabatur ei agnus mas albus, ut patri luminis et fœcunditatis. et 277, Ἠέλιός τ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, ubi invocatur ut testis juramentorum: et nominativus attice est pro vocativo. hinc οἱ Βιθυνοὶ δίκας ἐδίκαζον καθεζόμενοι ἀντίοι τοῦ ἡλίου, jus dicentes sedebant facie versus solem conversa sub dio, ὡς ἂν ὁ θεὸς ἐποπτεύοι. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι (nos ambos per hanc nubem videre possit) Ἠέλιός περ, ne sol quidem, Ξ, 344, et additur: οὗτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, cujus oculus est acutissimus ad pervidendum omnia. κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε, aprum paret jugulandum et sacrificandum Jovi et Soli, T, 197. et 259, ἴστω νῦν Ζεύς, Γῆ τε καὶ Ἠέλιος, ubi per Solem jurat rex. νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤσθιον, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 8, ubi socii Ulyssis dicuntur mactasse et comedisse boves Soli sacros in Sicilia. de qua re et est λ, 105—114, ubi Circe monet, ὁπότε πελάσῃς νῆα Θρινακίῃ νήσῳ, βοσκομένας δ' εὕρητε βόας Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. et factum ipsum contra hanc prædictionem describitur, μ, 127—141. et 261—398. et pœna est 415—419, quibus locis crebra est mentio Ἠελίοιο, nempe habuisse dicitur Sol in Sicilia septem greges boum, quemque capitum quinquaginta, totidemque ovium: his gregibus præerant duæ filiæ pulcræ Solis, quas is ex Nympha Neæra genuerat, (μ, 128—136.) Phæthusa et Lampetie. Aristoteles, et qui cum eo allegorias nescio quas in Homero venantur inepte, eos septem greges boum interpretatur per dies anni, computatos ad menses lunares, quorum sunt 350, et totidem faciunt septies quinquaginta. hi greges neque procreant neque moriuntur: et filiæ Solis sunt δυνάμεις ejus, quas parit ἡ Νέαιρα, i. e. ἡ ἀεὶ νεάζουσα ἐν χρόνῳ καὶ ἀκμαία κίνησις, ποιμαίνουσαι τὸν καθ' ἡμᾶς βίον, etc. sed aqua hæret, si explicandum est, quomodo socii Ulyssis hos boves mactaverint. Simplicius extra allegoriam explicantur per boves aratores in Sicilia, quos mactare nefas habebatur eo tempore ibi, et quos omnes Soli sacros jusserant esse incolæ ad opus rusticum solum adhibendos. numeros autem, et nomina filiarum Solis, addit Homerus poëtice; ut solet res historicas τερατολογεῖν. Sol accusat hos socios apud Jovem breviter, sed γλυκέως, μ, 376, seqq. nam Sol non ὁπλοφορεῖ in mythologia et poësi, ut Apollo, cum quo non simpliciter idem est; sed officium ejus unum est, ut lucem circumferat. hinc minatur simplici animo, quod velit se subtrahere a lucendo, quodque velit abire ad inferos, γεγονὼς ὑπόγαιος: quod quidem utpote magnam pœnam, ὁ Κρόνος et οἱ περὶ αὐτὸν οὐχ ἑκόντες ἐποίησαν, ἀλλὰ πρὸς βίαν ἔπαθον, ut ad inferos detruderentur. est ergo id consilium Solis εὐηθικόν, *einfältig, (simple, silly,)* τὸ μικρᾶς λύπης ἀνθελέσθαι μέγα κακόν, loco parvæ tristitiæ suscipere in se ingens malum. Hæc omnia ficta a poëta, *suavitatis* causa, cæterum accusat socios Ulyssis in communi concilio deorum, ut communicato consilio fiat quod futurum est. consilium poëtæ autem est, docere, omnia injuste facta habere suam certam pœnam divinitus, etsi ab hominibus non puniantur. quod Scaliger ineptas contradictiones poëtæ h. l. invenisse putavit; condonandum tanto viro, Virgilii sui *nimio* miratori. nam filiæ Solis narrant Soli, non, quasi ipse videre non potuerit, sed ut dolentes, et vindictam petentes. ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ (Ὀδυσσεῖ) Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος, τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι, — τ, 276. ἠδ' ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι, ψ, 329. δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἵδε βόες, reverendi et timendi dei hæ sunt boves, μ, 322, quod

dicitur πρὸς ἐκφόβησιν ἑταίρων: nam per se est valde ἥμερος. Semel in omni opere Homeri dicitur Ἥλιος, ϑ, 271, et quod nuntius venerit Vulcano de adulterio Martis: alibi semper est Ἠέλιος, ϑ, 302, et hæc forma est etymologiæ propior, et in se prima; ex qua deinde facta est illa altera ἥλιος. κ, 138, dicitur Ἠέλιος pater τῆς Κίρκης, quam genuit ἐκ Πέρσης, filia Oceani, conf. R. alibi pulcerrimæ fœminæ dicuntur filiæ solis, e. c. ἡ Πασιφάη, uxor regis Minois, a πᾶσι φάειν, quod proprium est solis. νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι εἰσὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο, μ, 4, καὶ χοροί. τὰ ἀντήλια vel ἀνθήλια sunt tegmina contra solem, *sonnenschirme, hüte wieder die sonne, (parasols, hats to screen the wearers from the sun.)* ἥλιος dorice dicitur ἅλιος, qui circumscribitur, Ol. 7, 128—130, ὀξειᾶν πατὴρ γενέθλιος ἀκτίνων, πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων, et dicitur ex Nympha Rhodo genuisse septem filios, coll. versu 26, et 107, ἀελίου λάχος, et 131, seqq. nam insula Rhodus ei fuit sacra. nomina septem filiorum dicuntur esse Κέρκαφος, Ἀκτὶς, Μακαρεὺς, Τενάγης, Τριόπης, Φαίθων ὁ νεώτατος, Ὄχιμος. μηκέτι ἀλίου ἄλλο θαλπνότερον ἄστρον ἐν ἡμέρᾳ σκόπει, Ol. 1, 7. ἡμέραν, παῖδα ἀλίου, Ol. 2, 59. ἀλίου ὀξείαις αὐγαῖς ὑπακούει ὁ κῆπος, Ol. 3, 44, i. e. ἀσκίαστός ἐστιν ὁ τόπος. ἀελίου σθένος, Py. 4, 257. et 428, παῖς, sc. rex Æetes. ἀλίου μᾶτερ, πολυώνυμε Θεία, Ist. 5, 1, coll. Hesiodi Theog. 371, 374. O celeberrima Thea, mater solis. ἀλίῳ ἀμφὶ ἐνὶ, Ol. 13, 51, i. e. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. ζαμενεῖ, Ne. 4, 22. αἴθωνι, Ne. 7, 108. ἅλιον ἔχοντες, in luce viventes, Ol. 2, 110. qui vocem ἥλιος, Dorica dialecto inducti, ab ἡ ἅλς, mare, dictam putant, quia in mari prior apparet adventus ejus quam in terra; et quia in mare videatur occidere et ex eo oriri: humiliter nimis sentire videntur.

ἡλίου δέπας, vide sub ποτήριον.

ἠλιτόμηνος, ου. ὁ ἡ. (Μήνη) qui a mense uno vel altero aberrat. eumque non observat. sic vocatur partus, qui uno vel altero mense citius editur quam solet, Τ, 118, ubi sermo est de septimestri partu, qui vitalis est.

ἤλιτον, vide sub ἀλείτω.

ἧλιψ, ὁ, vide sub πούς, prope finem.

ἤλκησε, vide sub ἑλκέω.

ἧλον, τὸ, vide sub μηλέα.

ἧλος, ου. ὁ. (Ἕω) clavus, *ein nagel, (a nail.)* it. id quo res aliqua, ornatus causa, distincta est, *ein eingelegter zierrath, (an inlaid ornament.)* dicitur et per apocopen ὁ ἧλ, e. c. ἧλ δαιμόνιος, de quo vide Strabonem. etiam morbus ille digitorum pedis dicitur ἧλος, a similitudine clavi. est ab ἵημι, f. ἥσω, quia clavus immittitur et inseritur. σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, sceptrum aureis clavis distinctum, Α, 246, coll. 234, seqq. ex quo apparet, scipionem eum fuisse ligneum, sed aureis ornatibus confixum. ξίφος, ἐν ᾧ ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον, Λ, 29, gladius, in quo aurei clavi collucebant, quibus capulus et vagina erant ornata. sic 632, δέπας (poculum) χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, argenteum, aureis clavis, ornatus causa, transfixum quasi. ergo et ἐν ποτηρίοις antiquorum tales ἧλοι. ἥλοις κρατεροῖς ἀδάμαντος, Py. 4, 125.

ἠλός, ή, όν, vide sub ἠλεός.

ἤλπετο, vide sub Ἕλπω, ad medium.

ἠλύγη, ἡ, vide sub λύχνος.

ἤλυξεν, vide sub ἀλύσκω.

ἤλυσις, ἡ, pro ἔλευσις, vide sub Φεύγω, aliquanto a fine.

ἧλω, vide sub ἁλόω.

ἡλώμην, vide sub ἀλάομαι.

ἧμα, ατος. τό. (Ἕω) est τὸ ἀκόντισμα, jaculatio. ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, es præstantissimus jaculando, Ψ, 891. Vide sub Ἕω, ire facio, aliquanto ab initio.

ἠμαθόεις, vide sub Ἄμαθος in R.

ἠμακτέω, vide sub ἄχθομαι.

ἦμαρ, ατος. τό. (Ῥέω) dies. idem ac ἡμέρα, q. v. possis tamen hanc formam pro prima accipere, a qua ἡ ἡμέρα deinde sit facta, et referre cum ἡ ἠὼς ad radicem eandem, nimirum ad ἄω vel αὔω, i. e. λάμπω, splendeo. πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, Α, 601. Τ, 162. Ω, 713. κ, 183. μ, 29. τ, 424. ω, 41, per omnem reliquum diem, usque ad occasum solis. πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, pugnabant, Σ, 453. αἴσιμον ἦμαρ, i. e. ἡμέρα θανάτου, θάνατος, Θ, 72. Φ, 100. Χ, 212. νηλεὲς, diem mortis duram, Λ, 484, 587. Ν, 514. Ο, 375. Ρ, 511. Φ, 57. μόρσιμον, fatalis dies mortis, Ο, 613. ἐλεύθερον, Τ, 409, 294. κακὸν, Ι, 251, 593. Υ, 315. Φ, 374. δούλιον, i. e. ἡ δουλεία, servitus, Ζ, 463. ρ, 323. ἐλεύθερον, i. e. ἡ ἐλευθερία, libertas, Ζ, 455. Π, 831. Υ, 193. ὀρφανικὸν, Χ, 490. ἱερὸν, Θ, 66, nam dies est res sacra. ἄξιον πάντων, Ο, 719. ἔσται, ὅτε, Δ, 164. Ζ, 448. periphrasis diei ante meridiem est, Λ, 84, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν (quamdiu matutinum tempus erat) καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, et crescebat dies. nam Trojani belli tempore dies nondum descripta erat in horas æquales. μέσον, Φ, 111. η, 288. νῦν εἴδεται ἦμαρ, nunc illuxit illa dies, Ν, 98. νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Χ, 432. Ω, 73. Ε, 490, ubi ἦμαρ veluti adverbialiter positum, sicut in αὐτῆμαρ, eodem die, ἐννῆμαρ, etc. sic et β, 345. κ, 28, 80. ο, 475. ω, 63, *nacht und tag, (night and day.)* τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἦμαρ ἐπάγῃ θεὸς, σ, 136, i. e. qualis est fortuna, talis est animus hominum, in felicitate elatus, in adversis humilis, rebus se adsimilans: ὁποῖα ἂν εἴη τὰ προσπίπτοντα, τοιοῦτός ἐστιν καὶ ὁ νοῦς, ἐν εὐτυχίᾳ συνεξαιρόμενος, ἐν δὲ τοῖς ἀνάπαλιν ταπεινούμενος, τοῖς πράγμασιν συνεξομοιούμενος, καὶ πρὸς τὰ παραπίπτοντα σχηματιζόμενος: profecto sic est, ut res dant sese, ita magni atque humiles sumus. cave ergo, poëtæ adfingas vel adlinas sensum, quem Baylius sub nomine Pyrrhon, Remarque F., citans hunc locum, expressit, sic vertens, talis enim ipsorum est hominum mens terricolarum, qualem ipsis hominum et divum pater indit in horas: additque explicationis loco: *cette sentence signifie, que l'esprit des hommes est journalier, et que Dieu leur donne leur provision de raison comme une espece de pain quotidien, qu'il renouvelle chaque matin. cela quadre merveilleusement avec l'hypothese des Pyrrhoniens*, etc. ex quo exemplo apparet, quam nihil fere credendum sit explicatoribus sententiarum alienarum, nisi ipse oculis propriis utaris et inspicias. νόστιμον ἦμαρ, i. e. νόστον, reditum in patriam, et ad suos, α, 9, 168, 354. γ, 233. ϑ, 466. π, 149. ρ, 253. τ, 369. τέτρατον, γ, 180. ε, 262. νηλεὲς, ϑ, 525. ι, 17. et 56, ἀέξετο ἱερόν. τρίτον, ι, 76. κ, 144. μόρσιμον, κ, 175. et 288, 269, κακόν. sic et ο, 523. ἕβδομον, μ, 399. ο, 476. δούλιον, ξ, 340. αἴσιμον, π, 280. μέμβλωκε, ρ, 191, processit dies. et 606, δείελον, pomeridianus dies. ἤματος καὶ νυκτὸς κέλευθοι ἐγγὺς, κ, 86, ubi conf. ἐγγύς. nam et hunc locum mirifice distorquet idem Gallus. ἤματι τῷ, ὅτε, Ε, 210. Ζ, 345. Θ, 475. Ι, 253. Λ, 444, 765. Ν, 335. Ξ, 250. Ο, 76, 252. Ρ, 401. Σ, 85. Τ, 60, 89, 98. Φ, 77. Χ, 359, 471. Ψ, 87. ε, 309. υ, 19. ψ, 252. Β, 351, 743, ubi est, eodem die, quo. et vide, bellum cum Centauris fuit fere ἐνιαύσιον: nam in nuptiis Pirithoi cœpit; et eo die, quo nascebatur primus puer, plena victoria de Centauris est reportata, ἐπὶ τῷδε, Ν, 234, i. e. hodie. τρίτῳ, Λ, 706. τριτάτῳ, Ι, 363. ὀπωρινῷ, Π, 385, i. e. tempore messis, ubi pluvia solet esse rarior. χειμερίῳ, Μ, 279, *bey wintertag, (on a winter day:)* nam eo tempore nives solent esse densissimæ. ἰῷ, uno eodemque die, Ζ, 422. sic, ἐν, Κ, 48, uno die. προτέρῳ, i. e. χθὲς, *am vorigen tage, (on the preceding day,)* Φ, 5. τῷδε, i. e. hodie, Φ, 584. υ, 116. τῷ αὐτῷ, η, 326, hodie. ἐπὶ ἤματι, i. e. ἐφ' ἑκάστῳ νυχθημέρῳ, μ, 105, ut per quatuor horas inglutiat Charybdis, per quatuor evomat rursus; et sic ter per horas viginti quatuor utrumque recurrat. Sed Circe auget rem, terrendi Ulyssis caussa: re vera id fieri dicunt bis tantum ἐν νυχθημέρῳ, et quidem innoxie. sed ξ, 105, ἐπ' ἤματι, quotidie, αἰεί: vel et, in singulos dies, *auf jeden tag, (every day.)* sic et Τ, 229, ubi est, in unum diem, non vero diutius. εἰκοστῷ, ε, 34. ἤματα πάντα, Μ, 133. Ν, 826, i. e. ἀεί: et ἀθανασίαν εὔχεται. Ξ, 235, 269, 276, Π, 499, ubi, explicationis uberioris causa, additum διαμπερὲς, *immerfort, (for ever.)* Τ, 226. Ψ, 594. Ω, 491. β, 55, 205. δ, 209, 592. ε, 136, 210, 219. ζ, 46. η, 94, 257. ϑ, 431. ι, 123. κ, 467. ο, 54. ρ, 534. φ, 156. ψ, 6. ω, 25. νύκτας τε καὶ ἤματα, Σ, 340. Ψ, 186, i. e. ἀεί. Ω, 745. λ, 182. ν, 338. ξ, 93, ubi alii legunt ἡμέραι. π, 39. αἱματόεντα, dies cruentos, Ι, 326. ἐείκοσιν ἐρύξας, Ζ, 217. coll. ε, 360, εἶχόν με. ἕνδεκα, Φ, 45. et 46, sequitur δυωδεκάτη, quasi præcessisset ἡμέρα. δύο, ι, 388, coll. 390, τρίτον ἦμαρ. ι, 74. τρία, ρ, 515. δυώδεκα, τ, 199. ἤματα, interdiu, *bey tage, (in the day-time,)* ε, 156. κ, 11. π, 365. τ, 513. μακρὰ, κ, 470. σ, 366. χ, 301. πολλὰ, τ, 153. ω, 142. ἆμαρ μοιρίδιον, Py. 4, 455, fatalis dies, qui vobis hoc gaudium destinavit. et 348, ἄματα εὔφρονα, ob dies felices. ἆμαρ κεῖνο διαίτασε κεῖνο, ille dies peregit illud, Py. 9, 121. et 199, πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν, ante quam medium diem acciperet, i. e. ante meridiem, τὸ μὲν παρὰ ἆμαρ, τὸ δὲ, hoc uno die, id die altero, Py. 11, 95, de Castore et Polluce, alternantibus vitam mortemque. ἆμαρ δεύτερον, dies sequens noctem illam, Ist. 4, 114. forma nominis Dorica.

ἠμάτιος, ία, ιον. (Ῥέω) quotidianus, καθ' ἕκαστον ἦμαρ. it. interdiu, *bey tage, (in the day-time.)* it. unum diem sumens ad rem aliquam efficiendam. ἠμάτιαι νῆες, naves quotidie venientes, Ι, 72. ἠματίη ὑφαίνεσκεν, interdiu texebat Penelope, in opposito ad noctes, β, 104. τ, 149. ω, 138.

ἤμβροτον, vide sub ἁμαρτάω, ad finem.

ἠμεδαπός, vide sub ἀλλοδαπός.

ἥμειρος, pro ἥμερος, quod vide.

ἤμελγε, vide sub Ἀμέλγω.

ἠμὲν, vide sub Ἤ, aliquanto a fine.

ἡμέρα, ας. ἡ. (Ῥέω) dies. *der tag, (the day.)* est fœmininum substantive, ab ἥμερος, ut sit plene ἡ ἡμέρα φαῦσις ἢ κατάστασις ἀέρος, mitis splendor aut constitutio aëris: nam interdiu est in aëre ἡ ἡμερότης: contraria ei ἡ νὺξ est fera et inimica, unde et ἡ δειδία dicitur, διὰ τὸ δεινὸν καὶ φοβερὸν αὐτῆς καὶ μὴ ἥμερον. *die freundliche liebenswürdige tagezeit, (the pleasant and cheerful day.)* cæterum ἡμέρα est ἀὴρ ὑπὸ ἡλίου πεφωτισμένος: et dividebatur antiquitus in tres partes, εἰς πρωΐαν, μεσημβρίαν, δείλην, quæ enumerantur, Φ, 111. et η, 288, 289, nam δύσετο est, versus occasum vergebat sol, quod fit statim hora prima post meridiem. περίφρασις τοῦ, dies oritur, est Λ, 1, 2. Τ, 1, 2. γ, 1—3. ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀργείοισι, quemadmodum nunc dies ista pestem adfert iis, Θ, 541. Ν, 828, et ἡμέρη ἥδε est explicatio τοῦ, νῦν. ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο, cum vero menses et dies finiti essent, i. e. cum esset annus, λ, 293. ξ, 293. τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι, ω, 513, quæ mihi est ista dies, dii boni! quam læta dies! ὅσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, ξ, 93, quotidie. ποδαρκὴς ἁμέρα, Ol. 13, 54, i. e. ὀξύδρομος, pedum certaminibus destinata. ἐν ἁμέρᾳ, Ol. 1, 9, interdiu. μιᾷ,

Ist. 4, 25. ἁμέραν ἡσύχιμον, παῖδα ἡλίου, τελευτήσομεν, Ol. 2, 58, i. e. moriemur. ἀνὰ μίαν, Ol. 9, 127, per unum diem. ἁμέραν, τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ νέμονται, τὰν δὲ ὑπὸ κεύθεσι γαίης, Ne. 10, 104, de Castore et Polluce, alternis diebus viventibus. ἁμέραι ἐπίλοιποι, Ol. 1, 53, i. e. ὁ χρόνος. ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ, ἴσα δὲ ἐν ἁμέραις, ἥλιον ἔχοντες, Ol. 2, 110, i. e. et noctu et die æqualiter in luce ambulantes, i. e. recte agentes velut in conspectu deorum et hominum omnium. ποταμοὶ, ἁμέραισι μὲν προχέουσι ῥόον καπνοῦ, Py. 1, 43, ubi deest ἐν: fluvii ignei ex Ætna erumpentes, interdiu fundunt fumum. ἀθρόαις πέντε ἁμέραις, diebus quinque continuis, Py. 4, 232. ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑστέραις ἐν, sequatur felicitas etiam in posterum, Py. 10, 26. πολυφθόροις ἐν, Ne. 8, 53, in diebus multos perdentibus; de bello decennali. τὰ δὲ ἄλλαις, quæque aliis diebus facit, Ne. 9, 101. κυλινδομέναις, Ist. 3, 29, ἁμέρας δώδεκα, Py. 4, 45, per dies duodecim, tulimus navim in humeris nostris per terram siccam. τριψημερεῖν est, diem conterere, Aristoph. Vesp. 845, nihil agendo. Vide sub Τιθωνὸς in R.

ἡμερὶς, ἴδος. ἡ. (Ῥέω) notat τὴν ἥμερον ἄμπελον, vitis hortensis et ab hominibus culta, ad differentiam sylvestris, τῆς ἀγριάδος. τετάνυστο περὶ σπέους ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλαῖς, ε, 69, expansa erat et erecta circa speluncam vitis adulta, et luxuriabat uvis. alii τὴν ἡμερίδα volunt esse εἶδος λεπτοφλοίου δρυὸς, cujus fructus quoque dicatur σταφυλὴ, ex quo fiat ὁ ἰξὸς, species quercus tenuiori cortice, et frugifera: et Eustathius non negat, sua ætate circa Thraciam, speciem quandam τῶν δρυῶν dictam fuisse ἡμερίδας. at id nihil valet de ævo Homeri, et de hoc loco. cæterum h. l. est alta, non humilis. Vide sub δρῦς, prope medium.

ἡμερόλεγδον, ἡμερολεκτέω, vide sub ΛΕ΄ΓΩ, ad finem.

ἥμερος, έρα, ερον. (Ῥέω) mansuetus, cicur, mitis, lenis. *zahm, gelinde, gütig, (tame, gentle, kind.)* scribitur et ἥμειρος, dorice ἅμερος et ἅμειρος: et attice est generis communis. est ab ἱμείρω: nam mitia et mansueta appetuntur ab homine, et vicissim appetunt et amant hominem. ἥμερον χῆνα, anserem cicurem, ο, 162, et additum ἀργὴν, album, ostendit, ἥμερον esse generis communis. ἅμερον ἀστοῖς οἶκον, Ol. 13, 2, i. e. πρᾶον, mitem civibus domum, benignam. sic, κατὰ, Py. 1, 137, pacifica in domo, ἥσυχον, εἰρηναῖον. Ἀσκληπιὸν, Py. 3, 12, mitem Æsculapium. τὸν μὲν ἁμείροις χερσὶ βαστάζεις, hunc mitibus manibus gestas, Ne. 8, 4, mollibus. τελέθει αἰὼν ἁμέρα, Ne. 9, 106, exsistit vita placida.

ἡμερόω, f. ώσω. (Ῥέω) placidum et mitem reddo. ναυτιλίαις (est dativus commodi, navigationibus) ἁμερώσαις (dorice pro ἡμερώσας) πορθμοὺς, pacans et placida reddens freta, Ist. 4, 98, non solum piratis deletis, sed et exploratis et signatis altis, saxis, etc. et descriptis regionibus maris.

ἡμετέρειος, et ionice ἡμετερήϊος, vide sequens, et sub ξύνειος.

ἡμέτερος, έρα, ερον. (Ἔω) noster. ponitur sæpe et pro ἐμός. ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, Α, 30, i. e. ἐμῷ. ἡμέτεραι ἄλοχοι, Β, 136. et 374, χερσὶν ὑφ' ἡμετέραισιν. οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, Γ, 233. ἡμετέρης ἀλόχοισι, Ζ, 114. et 151, ἡμετέρην γενεὴν, i. e. ἐμήν. sic et Υ, 214. ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, Θ, 31. νεώμεθα ἐφ' ἡμέτερα, Ι, 615, sc. δώματα. ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, Λ, 719. ἡμέτερόν γε μένος, i. e. ἐμὸν, Μ, 166. et 319, ἡμέτεροι βασιλῆες. ἐφ' ἡμετέρας νῆας, Ν, 101, conf. porro, Ξ, 73. χόλον αἰπὺν ἡμέτερον, i. e. ἐμὸν, Ο, 224, 351, 468, 725. ἡμέτερος θεράπων, Π, 244, i. e. ἐμός. Σ, 385, 406. Τ, 411. Υ, 91, 143. Ω, 567. α, 45, 176, 258, 397. β, 26, 262. δ, 139. η, 193, 323, λαῶν ἡμετέρων, ex nostris hominibus. ἐς ἡμέτερον, sc. δῶμα, η, 301, sic θ, 39, ἡμέτερόνδ' ἐλθόντες, sc. οἶκον. et 244, ἡμετέρης ἀρετῆς. Ι, 93. ἡμετέρη ματίη, κ, 79, nostro labore frustraneo. et 334, εὐνῆς ἡμετέρης, quod Circe dicit adulatorie, quasi jam diu fuisset communis lectus: sed Ulysses id corrigit per σῆς, 340, 342. λ, 561, i. e. ἐμόν. ν, 181. ξ, 59, ἡμετέρη δόσις, sc. τῶν δούλων. et 417. π, 45, i. e. ἐμῷ. ρ, 496, 534. τ, 344, i. e. ἐμοῦ. φ, 238, 291, 292, ἡμετέρων μύθων ἀκούεις, bis dictum, quasi sit res magna. χ, 396. ψ, 226. ω, 215, 266, sc. οἶκον. 324, 472. ἁμετέρα γλῶσσα, Ol. 11, 8. μᾶτερ, Ne. 3, 2. ἁμετέρας γλώσσας ἀπὸ, Py. 3, 2. ἁμέτεροι ὕμνοι, Py. 3, 114. ἁμετέρων τοκέων, Py. 4, 195, ubi alii legunt ἁμετέραν, referentes ad βασιλείαν ἢ ἀρχήν. et 266, ubi ἁμετέρων est pro ἐμοῦ. cæterum τὸ ἁ ab initio, Doricum est, pro ἡ.

ἥμην, vide sub Ἕω, expleo.

ἡμὶ, pro φημὶ, quod vide.

ἡμιδαὴς, έος. ὁ ἡ. (Δάω) semiustus. *halb verbrannt, oder angebrannt, (half-burnt.)* ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετο, Π, 294, semiusta navis.

ἡμιεκτέον, τὸ, vide sub περιδίδωμι.

ἡμιθανὴς, έος, ὁ ἡ. (Τῶ) semimoriens. et per sync. ἡμιθνὴς, cujus genitivus solet esse ῆτος, Aristoph. Nub. 504. Herodianus, lib. 4. c. 9, semimortuus.

ἡμίθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) semideus. cujus paterna vel materna origo fuit divina. ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν, Μ, 23, i. e. ἥρωες proprie sic dicti. deinde et in genere, fortissimi et præstantissimi viri. ἡμιθέοις ναύταις, Py. 4, 20. et 327, ἥρωσιν. et 375, ἡμιθέων πλόος, quibus omnibus locis sermo est de Argonautis.

ἡμιθνὴς, per syncopen pro ἡμιθανὴς, q. v.

ἡμίκραιρα, ἡ, ἡμίκρανον, τὸ, vide sub ὀρθόκραιρος.

ἡμίνα, ἡ, vide sub ἥμισυς, et κοτύλη ad medium.

ἡμίξεστον, τὸ, vide sub κοτύλη, ad medium.

ἡμιόνειος, είη, ειον. (Ὄνω) ad mulum pertinens, mularis. ἄμαξαν ἡμιονείην, Ω, 189, 266. et 268, ζυγὸν ἡμιόνειον, jugum mulorum. ἄμαξαν, ζ, 72.

ἡμίονος, ου. ὁ ἡ. (Ὄνω) mulus, *ein halbesel, ein maul, (a mule.)* et sic dicitur fere natus ex asino et equa. dicitur vivere posse πεντήκοντα ἔτη. ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων, Β, 852, unde est genus earum mularum, quæ maxime sunt idoneæ ad agros peragrandos, ad montes rupesque pervadendas. κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοις, Η, 333, per junctos curribus boves et mulos advehemus huc mortuos. et hæc sunt τὰ ὑποζύγια. ὅτε δὴ ἀπέην (cum abesset) ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν ἑλκέμεν ἄροτρον, Κ, 352, quantum sunt spatia mulorum in agro, nam hæ sunt præstantiores ad trahendum aratrum; utpote celeriores, etsi boves robustiores et nobiliores. ergo Dolonem cum mulis comparat in distantia ista agri, cum bubus Græcos illos duos. conf. ἐπίουρα. ὥστε ἡμίονοι, Ρ, 742—745, ubi parabola de mulis trahentibus magnum onus adjunctum. ex Theognide, 996, notus est pentameter, γνοίης, ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι: ταλαεργοὶ γὰρ καὶ δεξιοὶ ὄντες πονεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν. τὰς δρῦς ταμνομένας ἔκδεον ἡμιόνων, quercus dejectas adligabant mulis trahendas, Ψ, 121, coll. 115, ubi iidem dicuntur οὐρῆες. et 260, ἡμίονοι inter alia certaminum præmia numerantur. et 654, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, ἑξέτεα, ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι, quæ ibi est præmium victoris. et 662. et 666, ἅψατο ἡμιόνου ταλαεργοῦ: et recte habet id epitheton, nam est præ cæteris jumentis φερέπονος. hinc et recte datur in præmium τῷ τλησιπόνῳ πύκτῃ, 668. confer et Ω, 150, 179, ubi Priamus currum jungi jubet mulis. et 277, ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς, junxeruntque mulos validis ungulis præditos et jugales: et tales dono dati erant Priamo a Mysorum populo. et 324, ἡμίονοι εἷλκον τετράκυκλον ἀπήνην, in quo vehebantur dona multa Achilli, et in quo reportandum erat corpus redemtum. rex ipse vehebatur curru equis juncto. et 782. ἵπποι θήλειαι, equæ, ὑπὸ δ' (sub earum uberibus lactabantur) ἡμίονοι ταλαεργοὶ ἀδμῆτες, *maul-füllen, (mule-foals,)* δ, 636, ubi vides matrem equam, patrem asinum. sic et φ, 23. Nausicaa, regia virgo, vehitur curru mulis juncto, ζ, 37, 68, 73, 82, 88, 111, 253, κρατερώνυχας. 317—318, εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, in se quidem bene currere cupiebant et apte gradiebantur pedibus; at virgo eos retardabat, ut pedites sequi possent commode. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖιν, θ, 124, i. e. ὅσον ἀφορίζονται τῶν βοῶν, ἀροτριῶσαι ἡμίονοι, ὡς προφερέστεραι οὖσαι βοῶν, ἄροτρον ἐλαύνειν: τόσον ὑπερπροθέων ὁ —. et hoc spatium sic est concipiendum: imaginare agrum quingentos pedes longum; finge, duo aratra juncta alterum bubus alterum mulis, eodem tempore et ab eadem linea incipientes arare; quando igitur ad finem alterum pervenerint muli arando, longe relictæ erunt boves antequam etiam ad eundem finem perveniant. et id spatium interjacens est illud οὖρον vel ἐπίουρον. ἠὲ δύω ἡμιόνους, ο, 85, *ein gespann, (a pair of mules,)* ξυνωρίδα. nam οἱ ἥρωες οὐκ ἐκελήτιζον τότε: et equos jam recusaverat Telemachus ut in Ithaca inutiles. κόπρος ἡμιόνων τε βοῶν τε, ρ, 298. vel adjective, vel per appositionem, est ἡμίονον βρέφος κυίουσαν ἵππον, equam fœtam mulo, Ψ, 266. ἡμιόνων σθένος ζεῦξόν μοι, Ol. 6, 38. ἡμιόνοις, Ol. 5, 15. Py. 4, 166, ubi est casus sextus. τότε αἱρήσετε ἡμᾶς, ἐπεὰν ἡμίονοι τέκωσι, inquiunt Babylonii ad Persas, Herodot. III, 151, tunc capietis nos, quando pepererint mulæ, i. e. nunquam. coll. 153, ubi peperit mula per prodigium.

ἡμιπέλεκον, ου. τό. (Πάλλω) est μικρὸς πέλεκυς, *ein handbeil, (a hatchet.)* et quando ὁ πέλεκυς bipennem notat, tunc τὸ ἡμιπέλεκον id instrumentum una tantum acie denotat. δέκα πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα, i. e. μονοστόμους πελέκεις, Ψ, 851, 858, 883. Kappa æolice est duplicatum, et ob metrum.

ἥμισυς, σεια, συ. (Εἴδω) dimidius, *halb, (half.)* est compositum ab ἴσος, et ἅμα simul: nam alterum dimidium alteri est æquale. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης, dedit ei dimidiam partem totius regiæ suæ dignitatis, Ζ, 193, i. e. partitus est cum eo regnum suum in duas æquales partes. τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο, Ι, 575, 576, dimidiam partem vitiferi soli, dimidiam alteram vero agri arabile solum non arboribus consitum continentis. et 612, ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, ubi poëta ex more suo ipse etymologiam innuit, ut ἥμισυ sit τὸ ἶσον ἅμα ἑνὶ, æqualis pars ad alteram; nam hæc est mens Achillis: æqualiter regna mecum, et cape dimidiam partem dignitatis meæ regiæ in patria mea. en tam promti erant illi heroës ad dividendum regnum suum cum socio fido. sic de Jobate vidimus loco ex Ζ citato. καὶ τὸ μὲν — τὸ δὲ ἥμισυ κεῖτο ἐπὶ γαίης, Ν, 565, altera pars — altera vero jacebat in terra. ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω ἐγὼ, Ρ, 231, alteram dimidiam spoliorum dividam aliis, alteram vero ipse retinebo. ἥμισυ γάλακτος θρέψας (coagulans) ἥμισυ δὲ ἐν ἄγγεσιν ἔστησε, πίνειν, ι,

246, 248. *ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται Ζεὺς ἀνέρος*, ρ, 322, dimidiam partem virtutis viri eripit Jupiter in servitutis conditionem delapsi: ubi alii pro *ἀρετῆς* legunt, *τε νόου*, i. e. *τὸ ἥμισυ τῆς φρονήσεως*, dimidiam bonæ mentis. utrumque eodem spectat; nam id vult Eumæus: servi non sunt homines integri. sed dimidiati tantum. *ἡμίσεες δὲ*, dimidia pars exercitus, Φ, 7. *ἡμίσεες λαοὶ*, γ, 155, 157. *ἡμίσεων πλείους*, plures quam dimidia pars populi, ω, 463. *ἥμισυ μὲν*, Ne. 10, 163, 165. *ἡ ἡμίνα* videtur esse *τὸ ἥμισυ τοῦ μέτρου ἴν*.

ἡμιτάλαντον, *ου. τὸ.* (Ταλάω) semitalentum. *χρυσοῦ ἡμιτάλαντον ἔθηκε*, Ψ, 751, 796, victori ultimo.

ἡμιτελὴς, *έος. ὁ ἡ.* (Τέλλω) semiperfectus, semiplenus, *halbvollständig, (half perfect.)* *δόμος ἡμιτελὴς*, B, 701, est domus, ex qua novus maritus est mortuus: nam non diu post nuptias profectus erat Protesilaus. sic, *ἡμιτελὴς βίος*, i. e. *χῆρος βίος*, vidua vita. potest et connotari *τὸ ἄτεκνον*: nam nondum imprægnata erat sponsa ejus, cum proficisceretur in bellum.

ἡμὸς, (Ἕω) dorice *ἀμὸς*, æolice *ἀμὸς*, est per syncopen pro *ἡμέτερος*. *ἃ οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει*, quæ non robur nostrum, i. e. meum, arcebunt, Θ, 178. *ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμὰς*, K, 448, cum venisti in manus meas. *νέας ἀμὰς*, naves nostras, N, 96. *πόλιν ἀμὴν*, urbem nostram, Π, 830. *ἀμῆς γῆς*, λ, 165, 480. *ἀμὸν χρέος*, Ol. 10, 10. *γένος*, Py. 3, 72. *ξεῖνον*, Ist. 6, 66. *ἀμᾶς (ἀμῆς) μήτιος*, Ne. 3, 15. *ἀμοῖς μήδεσιν*, Py. 4, 48. i. e. meis, Medeæ loquentis.

ἦμος, (Ἥ) conjunctio poëtica et Ionica. cum, postquam, quando. *ἦμος ἐφάνη ἠὼς, καὶ τότε ἔπειτα*, A, 477. et 475, *ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, δὴ τότε*. *ἦμος δ' οὔπω ἠὼς, τῆμος*, H, 433. *ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, καὶ τότε δὴ*, Θ, 68. sæpe sequens particula *τῆμος*, tunc, remotior est, e. c. Λ, 86, *ἦμος δὲ δρυτόμος, τῆμος*, 90. *ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο, καὶ τότε δὴ*, Π, 779. *ἦμος δ' ἑωσφόρος, τῆμος*, Ψ, 226, 228. *ἦμος ἐφάνη ἠὼς, τῆμος*, Ω, 788, s. sæpe post *ἦμος* nullæ tales sequuntur particulæ, e. c. β, 1. θ, 1, ubi solum *ἄρα* sequitur. Sed ρ, 1, *ἦμος ἠὼς, δὴ τότε ἔπειτα*. Sic, sequente *ἄρα*, γ, 404. δ, 306. et 400, *ἦμος ἠέλιος μέσον οὐρανὸν, τῆμος*. *ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο, καὶ τότε δὴ*, ι, 58. et 168, *ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, δὴ τότε*. *ἦμος δὲ ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη*, ex foro surgere et abire solet, μ, 439, sequente *τῆμος*, 441. *ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, τῆμος*, σ, 426. et 428, *ἐφάνη ἠὼς*, sequente *ῥά*.

ἤμπλακες, vide sub *ἀμπλακέω*.

ἤμυνε, vide sub *ἀμύνω* aliquanto sub initio.

ἠμύω, f. *ύσω*. (Μύω) inclino, declino, deprimo, me vel aliud, *κάτω κλίνω ἢ κλίνομαι, ἐπικλίνομαι καὶ καταπίπτω*, decido. est a *μύω*, præfixo *η* quod ex *α* intensivo et frequentativo ionice ortum: *μύει γὰρ καὶ συστέλλεται τὸ ἐξ ὀρθῆς στάσεως ἐπικλιθέν*. et proprie de oculis dicitur, quando concidunt. *ich neige, mich oder etwas anders, lasse sinken, bücke darnieder, (I bow down either myself or something else, I let sink, stoop.)* *τάχα ἠμύσειε πόλις Πριάμου*, B, 373, cito declinatura caput esset urbs Priami. sic et Δ, 290. et est phrasis poëtica florida, ab iis qui caput præ tristitia aut pudore demittunt, pro, *κατακλιθείη, σμικρυνθείη, καθ' ὁμοιότητα ὀμμάτων*, *würde bald darnieder und zusammen fallen, (would soon fall to ruin,)* cito ruitura esset urbs. *ἑτέρωσε ἤμυσε κάρη, πήληκι βαρυνθὲν*, Θ, 308, in alteram partem dependere fecit caput, gravatum galea; coll. 306, *ἑτέρωσε κάρη βάλεν*, in alteram partem demittere solet caput. nam sermo ibi est de homine, cui caput sustineri non potest ob acceptum letale vulnus. *ἤμυσε καρήατι*, T, 405, sc. *ἵππος*, i. e. *κατέκλινε κάρηνον*, declinavit caput, declinavit se capite, versus terram præ mœstitia: *liess den kopf hängen, (hung his head;)* sic tamen, ut deinde retorqueret os ad loquendum cum domino suo. conf. compositum *ἐπημύω*.

ἥμων, *ονος. ὁ.* (Ἕω) jaculator, *ἀκοντιστὴς*, *ein schütze mit wurfpfeilen, (a javelin-thrower.)* *καὶ ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν*, surrexere jaculatores, Ψ, 886. esse ab *ἕω*, ire facio, jam sub isto verbo est notatum.

ἧμων, vide sub Ἀμάω.

ἤν, (Ἀνὰ) conj. facta ex *ἄν*, et posita loco recentiorum *ἐὰν*, si, *wenn, (when.)* regens conjunctivum. I, 688. Ξ, 78. Δ, 353. sæpe est attice pro *εἰ*, si, *wenn, (if.)* O, 504. sequuntur variæ particulæ aliæ. *ἤν που*, si forte, *ob etwa, (if perhaps,)* Π, 39. ε, 417, *wenn etwa wo, (if perhaps somewhere.)* H, 39, pro *εἴ πως*. *ἤν πως*, X, 55, 419. P, 245. *ἤν τοι*, O, 32, an sane, *ob denn, (whether.)* *ἤν περ*, *wenn auch schon, (if even,)* T, 32. X, 487. *ἤν περ καὶ*, π, 276. *ἤν μὴ*, nisi, si non, λ, 158. confer porro *ἤν*, pro *ἐὰν*, α, 282, i. e. *εἴ πως*, *ob etwa, (if perhaps.)* β, 216, 360. μ, 121, 288. φ, 237. A, 90, 166. Θ, 482. I, 359, 393.

ἠνάλωτο, pro *ἀνήλωτο*, vide sub ὍΡΩ, ad medium.

ἤνασσε, vide sub *ἀνάσσω*, ad medium.

ἤνεγκον, ἤνεικα, vide sub *ἐνείκω*.

ἠνεμόεις, ionice pro *ἀνεμόεις*, quod vide.

ἤνεπε, vide sub *ἐνέπω*.

ἠνήνατο, vide sub *ἀναίνομαι*.

ἦνθα, vide sub *ἀνθέω*.

ἦνθε, pro *ἦλθε*, vide sub ἝΛΩ, prope finem.

ἠνὶ, per apocopen et attice pro *ἤνιδε*, vide sub *ἐνείδω*.

ἡνία, *ας. ἡ.* (Ἕω) habena, *der zügel, (the reins.)* lora ad regendos et uniendos equos. *ἡνίαις ἀφθάρτοις*, Py. 5, 43, non corruptis habenis; ubi tamen est *ἀκηράτοις*, morti non obnoxiis, i. e. quæ non detrimenti quid passæ sunt. *νῶμε πάσαις ἡνίαις*, adhibuit habenis manum, Ist. 2, 33.

ἤνιδε, vide sub *ἐνείδω*.

ἡνίκα, (Ἕω) conjunctio. quando, cum. est ab *ἄν*, si, et *ἵκω*, venio, compositum, cum spiritu Attico: si evenit, si accidit. *ἡνίκα ἀγινεῖς αἶγας*, quando ducis et agis capras, χ, 198. Dores dicunt *ἁνίκα*, Ol. 9, 46. *ἁνίχ' Ἡφαίστου τέχναις*, Ol. 7, 65, quando Vulcani artibus, præcedente *ἔνθα*, 62. sic et Py. 1, 94. 4, 42. Ist. 7, 4, 18. et respondet ei *τηνίκα*, tunc.

ἡνίον, *ου. τό.* (Ἕω) habena, *der zügel, (the reins.)* qua equi duo juncti uniuntur, et qua equus cum vectore suo unitur ut idem velit. in specie, *τό ἡνίον* est ferrum illud in ore equi ad quod sunt lora, *das gebiss, (the bit:)* *τὰ ἡνία* vero sunt totum, omnia lora quæ ad uniendos equos et ad regendos eos adhibentur. vox deducta a neutro *ἕν*, unum exsistens; unde est *ἑνόω*, unio, et *τὰ ἡνία*, mutato *ε* in *η*, quæ equos duos uniunt, ut idem sentiant inter se et cum auriga. est ergo immediate ab *ἕν* deducta vox, sicut et *ἑνόω*. *ἡνία κατέτεινεν ὀπίσω*, Γ, 261, trahebat lora retro ad se, stans in curru et recturus equos. sic et 311. *ἡνία σιγαλόεντα δέξαι*, E, 226, cape habenas silentes, i. e. *ἁπαλὰ* et quasi *ὑγρὰ*, lenta flexuosa, non dura et rigentia. sic et Θ, 116, 137. Λ, 128. P, 479. et 619, *ἡνία κατέχευεν ἔραζε*, dimisit habenas in terram. *αὐτὸς ἔχε ἡνία*, ipse habe habenas, i. e. ipse rege equos, E, 230. et 262, *ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας*, ut et 322, ex ambitu currus tendens et suspendens habenas: sc. cum currus esset inanis, et equi soli stare deberent, retro tractæ habenæ ad currum figebantur, ne equi procedere possent. et 365, *ἡνία λάζετο χερσὶ*, prehendit. sic et 840. et 583, *ἡνία λευκὰ ἐλέφαντι*, habenæ albæ ebore; nam *ἡνία* non solum *χρυσόνωτα* (in tergo, i. e. in superficie, auro inducta et ornata) apud antiquos, sed et *ἐλεφαντόνωτα*, erant, *die mit elfenbein beleget waren, (were adorned with ivory.)* *δίδου δέ οἱ ἡνία χερσὶν*, Θ, 129. et 121, *ἵππων ἡνία ἔχοντα*. et 319, *ἵππων ἡνία ἑλεῖν*. sic, *ἔχοντα χερσὶν*, tenentem manibus, O, 447. *ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν*, ex manibus habenæ ceciderunt, Π, 404. et 470, *ἡνία σύγχυτο*, turbabantur, confundebantur inter se. et 739, *ἔχοντα*. *λάζετο*, P, 482. *κατέτειναν ἡνία ὀπίσω*, T, 394, ut auriga solet, recturus equos. *εἶξαι δέ οἱ ἡνία χερσὶν*, concedere ei equo habenas manibus, i. e. laxare ei eas, memento, Ψ, 337. et 465, *τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία*, fugerunt eum habenæ. *λάζετο*, Ω, 441. γ, 483. *ἔλαβε ἡνία σιγαλόεντα*, ζ, 81. *ἁνία ἀντὶ ἐρετμῶν*, Py. 4, 31, dorice pro *ἡνία*, habenas loco remorum: quod dicitur de hominibus nauticis, deductis a mari in loca mediterranea, ubi rei equestri, loco nauticæ, operam dant. *ἁνία οὐκ ἀλλοτρίαις χερσὶ νωμάσας*, Ist. 1, 19, habenas non alienis, i. e. non imperitis aut ineptis, manibus administrans, i. e. scite et apte tractans.

ἡνιοχεὺς, *έος. ὁ.* (Χάω) habenas tenens et moderans, idem ac *ἡνίοχος*. sic *ὁ πομπὸς* et *πομπεὺς*, *Αἰθίοψ* et *Αἰθιοπεὺς*, etc. *ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες*, E, 505, nam equestres viri reversi erant, conversi erant contra hostes, cum antea cessissent. et ibi est notio generalis eorum qui ex curru pugnant. *ἡνιοχῆα θρασὺν Ἕκτορος Ἀρχεπτόλεμον*, Θ, 312. *Κεβριόνην*, Π, 737, qui erat filius *νόθος* Priami. et 739, additur etymologia, *ἵππων ἡνία ἔχοντα αὐτόν*. *ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα*, T, 401, inquit Achilles ad equos suos, monens, ut alio modo studeant in vita conservare jam se, quam paullo ante Patroclum.

ἡνιοχεύω, f. *εύσω*. (Χάω) sum rector equorum in curru militari heroico, habenas teneo et moderor. circumlocutio *τοῦ ἡνιοχεύειν* est, *ἵππων ἡνία ἑλεῖν*, Θ, 319. *ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν*, Λ, 103, coll. 101—104. et 127. *ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν*, Ψ, 641, 642, ubi bis repetitum, et est h. l. solum, *τὰ ἡνία εἶχεν*, et dirigebat, nam alter socius ejus scutica hortabatur equos. repetitio indicat studium continuatum accuratum. *ἡ δὲ μάλα ἡνιόχευεν*, illa vero omnino sic regebat mulas suas, ζ, 319, ut comites sui pedites sequi possent currum. construitur et cum genitivo, e. c. *τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις*, animam meam regis omnino: ubi vides notionem metaphoricam. alias cum accusativo. nomen est *ἡ ἡνιοχεία*.

ἡνίοχος, *ου. ὁ.* (Χάω) habenas tenens et moderans. a *τὰ ἡνία*, habenæ, et *ἔχω*, teneo in potestate. non notat quemvis aurigam de vulgo; sed in curru heroico eum, qui habebat habenas. semper is pari fere dignitate, certe non nimis inferiori, quam alter ille qui ex curru militari pugnabat, et qui dicebatur *ὁ παραιβάτης, ου. ἡνίοχος θεράπων*, habenas tenens adjutor et minister, non vero servus, E, 580. Θ, 119, quibus locis nobilitas hominis satis indicatur per alia addita. et M, 111. *ἀνέβησαν ἐν δίφροις παραιβάται ἡνίοχοί τε*, Ψ, 132, in certamine curuli. sed et ipse *παραιβάτης*, vel principalis heros, qui habebat secum suum socium, tamen vocatur quoque *ἡνίοχος*, Θ, 89. et 127, *ἡνίοχος* proprio sensu dicitur *σημάντωρ ἵππων*, qui equis imperat. et 124, ubi ad *ἡνιόχοιο* deest *ὑπέρ*. et 126, *μέθεπε θρασὺν ἡνίοχον*, quærebat strenuum aurigam. de dignitate *ἡνιόχου* testis est *ὁ Κεβριόνης*, quem Hector sibi facit *συστράτηγον*, M, 91, 92, 84. *ἡνίοχος* circumscribitur, P, 699, *ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφεν ἵππους*. *ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι*, sub consueto rectore, E, 230, 231. *αἰὲν εἶχε ἡνίοχος θεράπων*, regebat semper sic, N,

386. et 394, ἐπλήγη φρένας: nam erat is ἀλαζών τις καὶ ἀνόητος socius Asii, credens, principem suum esse ἀκαταμάχητον: hinc occisum cernens, ἔπαθε τὰς φρένας. ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο, Ψ, 318. et 460, ἄλλος ἰνδάλλεται, ubi solus princeps sic vocatur. et 465, 280, ubi Patroclus sic vocatur, coll. seqq. et 502, coll. 499. P, 610, 427, 487. Θ, 316, ubi deest ἕνεκα. et 124. Λ, 47. Ξ, 431. Σ, 225, ubi quoque principes majores una intelliguntur. Ne. 6, 11. ἐν ἡνιόχοις πεσόντεσσι, Py. 5, 65, 66.

ἤνιπα, vide sub ἐνίπτω.

ἦνις, ιδος et ιος. ὁ ἡ. (Ἕω) unius et totius anni. ὁ ἑνὸς μόνου ἔνου. nam est ab ὁ ἔνος, annus, et ab εἷς, unus, conflata vox, cum spiritu Ionico. δυοκαίδεκα βοῦς ἦνις, Z, 94, 275, 309, contracte pro ἤνιας, in accusativo plurali, sicut et βοῦς est pro βόας, i. e. βόας ἐνιαυσιαίας, *stiere eines jahres alt, (yearling heifers.)* et tales debebantur Minervæ, ἀεὶ νεαζούσῃ, semper juvenculæ et virgini. σοὶ δ' (tibi O Minervæ) αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, i. e. ἐνιαυσιαίαν, K, 292, et additur ἀδμήτην. sic et γ, 382.

ἤνις, contracte pro ἤνιας, vide supra.

ἦνον, vide sub ἌΝΩ.

ἠνορέη, ης. ἡ. (Ἄγω) virilitas, fortitudo. est ionice et substantive positum adjectivum, ab ἀνὴρ a quo est ἤνωρ, ορος, ὁ ἡ, in compositis suis obvium, et inde est ἠνόρειος et ἠνόρεος, έα, εον. subintelligitur ἀρετὴ ἢ βία. notat ergo ἀνδρείαν, *tapferkeit, mannheit, (valour, bravery.)* dorice dicitur ἡ ἀνορέα, et adjectivum ἀνόρεος. ἠνορέηφι πεποιθὼς, Δ, 303, robore fretus, *der sich auf seine stärke verlässet, (confident in his strength.)* ἠνορέην ἐρατεινὴν ὤπασαν, virilitatem amabilem præbuerunt ei dii, Z, 156, cum pulcritudine. ut vir fortis esset, idemque amabilis. nam est et alia molesta omnibus ἠνορέη. ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν, Θ, 226, virtute freti et robore manuum. sic et Λ, 9. κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε, πλήθεϊ τε, P, 329. ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα, ornati fuimus, ω, 508. ἀνορέας (genit. Doricus) οὐκ ἀμπλακὼν, a virilitate non aberrans, Ol. 8, 89. ἀνορέᾳ, Ist. 8, 53. ἀνορέαις ὑποπτέροις, Py. 8, 129, alatis quasi strenuitatibus. ὑπερτάταις, Ne. 3, 34. Ist. 4, 18. notat ergo animum et promtitudinem virilem, et robur. apud priscos ἡ ἀνδρία summa putabatur virtus politica; sic tamen ut studium sapientiæ et litterarum, ut egregium ἄρτυμα, cum ea jungeretur.

ἤνοψ, οπος. ὁ ἡ. (Ὄφ) politus admodum ut nos nobis ostendat, λαμπρὸς, διαυγής. δι' οὗ ἔστιν ἐνοπτρίζεσθαι, *darin man sich spiegeln kann, (in which a person may see himself,)* ab ἐνόπτω. est epitheton χαλκοῦ politi apte. λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, Π, 408, ubi de piscatione per hamum sermo est: ut ergo splendens æs vel ipse hamus, τὸ ἄγκιστρον, sit; vel ὁ πρὸ τοῦ ἀγκίστρου χάλκειος αὐλός. nam linum supra hamum munitum erat fistula ænea, vel et cornea, ne piscis, devorato hamo, posset præmordere linum, et fugere tamen. fortasse hic χαλκὸς est et id, quod nos in re piscatoria vocamus *eine zarge.* ζέεν ὕδωρ ἤνοπι χαλκῷ, Σ, 349, fervebat aqua in aheno splendido intus. sic et κ, 360.

ἤνπου, (Ὁ) si forte. α, 94. γ, 83.

ἤντεον, ἤντησα, vide sub ἀντέω.

ἤντετο, vide sub ἄντω.

ἤνυστρον, τὸ, vide sub γαστὴρ, ad medium.

ἤνυτο, per syncopen pro ἠνύετο, vide sub ἀνύω.

ἤνωγα, vide sub Ἀνώγω, prope finem.

ἠοῖος, η, ον. (Ἄω) matutinus. it. ad orientis partes versus. est forma Ionica: nam communis ἠῷος et ἑῷος. πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν, δ, 447, totum antemeridianum tempus; nam dicit sic τὴν ἀπὸ πρωΐας ἕως ἕκτης ὥρας ἡμέραν. est ergo elliptice dictum, pro ἠοίην ἡμέραν, *den ganzen vormittag, (the whole forenoon.)* quem et nos *den ganzen morgen, (the whole morning)* vocamus. ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, θ, 29, an ab orientalibus an occidentalibus hominibus. nam Homerus solet τὰ κοσμικὰ dividere εἰς δύσιν καὶ ἀνατολήν. ergo ἠοῖος est, ὁ πρωϊνὸς, est et, ὁ ἀνατολικός. Vide sub Ἠὼς, prope initium.

ἧπαρ, ατος. τό. (Ἥδω) hepar. est pro ἧδαρ, verso δ in π, ab ἥδω, jucunditate afficio: nam cupiditatum et voluptatum sedes putatur in hepate esse, quia sanguinem præparat. βάλεν αὐτὸν ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, percussit eum in hepar sub diaphragmate, Λ, 578. N, 412. φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ, ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν, Υ, 469, 470. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι, Ω, 212. οὐτάμεναι πρὸς στῆθος ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι, ι, 301, nam diaphragma est supra hepar. γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένω ἧπαρ ἔκειρον, λ, 577, et id recte, nam ut καρδία putatur θυμοῦ τις ἑστία, animositatis; καὶ τοῦ λογιστικοῦ ἡ κεφαλὴ, sic τὸ ἧπαρ ἐπιθυμίας, affectuum. ἐν δέ οἱ ἥπατι πῆξε βέλος, sagittam in hepate ei infixit, χ, 83, et id quoque ex merito, διὰ τὸ αὐτοῦ κατ' ἔρωτα ἐπιθυμητικόν: nam huic Penelope a suis jam destinata erat.

ἤπαφον, vide sub ἀπαφάω.

ἠπεδανὸς, ὴ, όν. (Πάω) ad solum dejectus, in solo humili situs. idem ac πεδανὸς, præfixo η. ἠπεδανὸς δὲ νύ σοι θεράπων, βραδέες δέ σοι ἵπποι, Θ, 104, unus minister tibi ad terram jacet, et equi (reliqui) sunt tibi tardi; ubi per θεράπων intelligitur tertius equus Nestoris occisus ante currum ejus, coll. 80—88, 99, 100, *dein diener,* i. e. *dein ein pferd, liegt zu boden, (thy servant,* i. e. *one of thy horses, lies on the ground.)* ergo h. l. proprie. sed improprie est, θ, 311, ἠπεδανὸς γενόμην, natus sum imbecillis pedibus; ubi loquitur Vulcanus, qui se comparat cum Marte, egregie pedibus valente: humilis, ad terram vergens claudicando utrimque. alias hoc sensu Vulcanus dicitur κυλλοποδίων, quasi κύλλωμα ἢ κατακύλλωμα παθών.

ἤπειγε, vide sub ἐπείγω, prope initium.

ἠπείλει, ἠπείλησα, vide sub ἀπειλέω.

ἤπειρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) est ionice pro ἄπειρος, et est epitheton τῆς γῆς, quando nullo mari circumdatur et separatur ab alia terra; in opposito ad insulas, quæ terminantur mari. terra continens, non terminata mari. deinde in genere, terra, in opposito ad aquam. est ergo adjectivum, elliptice pro substantivo poni solitum. νῆα ἐπέρυσαν ἠπείρου, navem subduxerunt in siccum, A, 485. π, 325, 359. νῆα ἐρύσατε ἤπειρόνδε, subducite navem, κ, 403. et 423, ἐρύσομεν. προερύσαμεν νῆας ἤπειρόνδε, ι, 73. ναῦς ἐπέκελσε ἠπείρῳ, navis appulsa est ad littus, ν, 114. ὀστέα κείμενα ἐπὶ ἠπείρου, ossa ejus, jacentia super terra insepulta, α, 162, in opp. ad mare. εἴθε ὅγε ἐπ' ἠπείρου ἐδάμη, sive ille in terra occisus est, γ, 90. ἐπὴν ἐφάψεαι ἠπείροιο, si contigeris terram, post diutinam natationem, ε, 348. et 350, πολλὸν ἀπὸ ἠπείρου, longe a terra. et 399, ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι, festinans, ut pedibus terram contingeret, *land zu betreten, (to go on shore.)* et 402, ῥόχθει κῦμα ποτὶ (πρὸς) ξερὸν ἠπείροιο, murmurabat fluctus ad siccum terræ. ἤπειρον ναίοντες, terram habitantes, ι, 49. et 85, ἐπέβημεν ἠπείρου. sic et κ, 56. ἐκβάντες νηὸς ἤπειρόνδε, ν, 116. et 235, ἀκτὴ ἐριβώλακος ἠπείροιο. ὀστέα αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ossa ejus jacent in littore, ξ, 136. νύκτα ἐπ' ἠπείρου ἄσαμεν, per noctem in littore dormivimus, π, 367. ἤπειρόνδε ἤϊεν, in terram ivit ex mari, Proteus, δ, 56. et 438, κύματα ἐρεύγεται ἤπειρόνδε. τὴν ναῦν ἤπειρόνδε φέρε κῦμα, ι, 485. et 496, ἤγαγε νῆα αὖτις (retro) ἐς ἤπειρον. παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἤπειρόνδε, ψ, 236. vides ergo, epitheton terræ positum pro γῇ ipsa, sive illa sit insula, sive continens terra. posterior notio est propria, prior vero per tropum. deinde ἡ Ἤπειρος est et nomen proprium regionis contra Ithacam, cujus quoque bona pars pertinebat ad imperium Ulyssis: οὔτινι ἀνδρῶν ἡρώων οὔτε Ἠπείροιο μελαίνης, οὔτε αὐτῆς Ἰθάκης, ξ, 97. et 100, δώδεκα ἐν Ἠπείρῳ ἀγέλαι. vide de hac regione plura in R. ἠπείρου ῥίζαν τρίτην, terræ universæ continentis tertiam radicem, i. e. partem, Py. 9, 14, conf. ῥίζα. antiquissimi duas tantum orbis habitati partes noverunt: Asiam, cui regiones circa Nilum adnumerabant; et Europam. hinc Sophocles quoque ἠπείρους δισσὰς celebrat. ἄπειρον κείνην εὐρεῖαν, i. e. τὴν Λιβύην, Py. 4, 85.

ἤπειτα, vide ἔπειτα.

ἠπεροπεὺς, έος. ὁ. (Ἕπω) mendax. deceptor. οὔτι σὲ ἔϊσκομεν ἠπεροπῆα (pro ἠπεροπέα) εἶναι καὶ ἐπίκλοπον, λ, 363, i. e. παραλογιστικόν.

ἠπεροπευτὴς, οῦ. ὁ. (Ἕπω) idem. ψεύστης, ἀπατεὼν, ὁ διὰ ἡμέρου ἔπος ὑπαγόμενός τινα αἱμυλώτερον. γυναιμανὲς, ἠπεροπευτὰ, Γ, 39. N, 769, qui maxime mulieres inducit blandis verbis.

ἠπεροπεύω, f. εύσω. (Ἕπω) decipio et in fraudem induco fucatis et blandis verbis. deinde in genere, decipio, *ich verführe, hintergehe, schmeichele hinterlistig, rede nach dem munde, (I seduce, deceive, flatter with deceitful words.)* est ab ἥμερος, lenis, mansuetus, blandus; et ἡ ὄψ, quasi ἡμεροπεύω, blandis vocibus utor in fraudem alterius: mutato spiritu, et μῦ in πῖ. τί με ταῦτα (pro κατὰ ταῦτα) λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Γ, 399, cur tibi proponis, me sic decipere? ἢ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις, *ists nicht schon genug, dass du schwache weiber verführest? (is it not enough, that thou deceivest weak women?)* E, 349, inquit Diomedes ad Venerem: et in hoc versu ab initio est elisio τοῦ, ἢ οὐχ. nam qui elisiones omnino Græcæ poësi abjudicant, non versati satis sunt in poëtis antiquis. βέλτερον αὖτε (melius contra vel potius erit) ἀλίασθαι (cavere) ἀμείνονας ἠπεροπεύειν, præstantiores decipere velle, Ψ, 605. ἵνα ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, ut me deciperes, ν, 327. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς (mendicus vagus) ἀλεύεται (pro ἀλεύηται, ionice) ἠπεροπεύειν, ξ, 400, ut et alius caveat verbis fallacibus decipere. τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπευον, ο, 418, et additur, ἐμίγη τὶς αὐτῇ, εὐνῇ καὶ φιλότητι, ἅτε φρένας ἠπεροπεύει γυναιξὶν, καὶ εἴ κε εὐεργὸς ἔῃ γυνὴ, 420, quæ res, sc. venereæ, in fraudem inducunt et corrumpunt animum mulierum etiam si qua proba sit: *verführen sie, (corrupt them.)*

ἠπιαλέω, vide sequens.

ἠπίαλος, ου. ὁ. (Πάλλω) est frigus febrim præcedens, concutiens hominem. est a πάλλειν, cum α intensivo, quod usus Ionicus mutavit in η. Aristophan. Vesp. 1033. hinc est verbum ἠπιαλέω, laboro frigore febrili et concutior eo, Aristoph. Acharn. 1163. opponuntur ὁ ἠπίαλος et ὁ πυρετὸς, quia prior frigus, posterior ardorem signat, in febribus. Vide sub Ἐφιάλτης in R.

ἠπιόδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) qui mitis et benignus est dando, indulgens dando, *der gerne giebet, (who gives cheerfully.)* ἠπιόδωρος μήτηρ, Z, 251, quæ sic dicitur in opposito ad duram novercam quæ maligne dat. ab ὁ ἡ ἤπιος, mitis, clemens.

ἠπιόλης, vide sub ἠπίαλος, et 'Εφιάλτης in R.

ἤπιος, ία, ιον. et ὁ ἡ ἤπιος. ("Επω) lenis, indulgens, obsequens, benignus: *gefällig, folgsam, nachgebend, gütig, (mild, compliant, indulgent, kind.)* est ab ἕπω, sequor, adhæreo; mutato æolice et ionice spiritu. nam qui ab ἥδω, delecto, deducunt, et ἤπιος pro ἥδιος dictum putant, minus probantur ab antiquis. notat eum, qui libenter *sequitur* voluntatem alterius, et promtus est ad faciendum quæ alter cupit aut opus habet: facilis. ἐθέλω δέ σοι ἤπιος εἶναι, volo tibi enim indulgere et obsequi, Θ, 40, inquit Jupiter ad Minervam. sic et X, 184. ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὥς, ἤπιος αἰεὶ, Ω, 770, inquit Helena de Priamo. et 775, οὔτις ἄλλος ἔτι μοι ἤπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν, inquit eadem: nemo alius, post mortem Hectoris, mihi est benignus, neque amicus; nam omnes me horrent. ἡνιόχοιο ἠπίου, indulgentis aurigæ, Ψ, 281, ubi sermo est de equis, lugentibus aurigam vel dominum, qui ipsos indulgenter et supra debitum curaverat. σοὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι ἤπια δήνεα οἶδε, τὰ γὰρ φρονέεις ἅ τ' ἐγώ περ, Δ, 361, inquit Agamemnon ad Ulyssem, consilia obsequentia meis consiliis, adhærentia et addicta mihi. εἴ μοι κρείων 'Αγαμέμνων ἤπια εἰδείη, Π, 73, inquit Achilles: si rex Agamemnon benevolo animo in me fuisset. ἐπέπασσε ἤπια φάρμακα, vulneri sc. Δ, 218, medicamina lenia et lenientia. sic et Λ, 515, 829, coll. 845—847. ἐν ὑμῖν ἐβασίλευε, πατὴρ δ' ὡς ἤπιος ἦεν, β, 47, et velut pater indulgens erat. sic et 234, et sermo est de Ulysse erga cives suos Ithacenses. (vid. Plin. V, Epist. 19.) μήτις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι, β, 230. ε, 8. et loquitur priore loco Mentor ad Ithacenses de Ulysse indignabundus; altero ipsa Minerva de eodem in concilio deorum. ἐμοί γε πατὴρ ὣς ἤπιος ἦεν εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, ο, 152, inquit Menelaus de Nestore; indulgebat mihi, adhærebat mihi, ut pater (utpote multo senior Nestor) filio. et 489, ἀνδρὸς ἠπίου δώματα ἀφίκεο, ad domum viri benigni et indulgentis venisti; inquit personatus Ulysses ad Eumæum, pro servo venditum olim sibi, de se ipso, ad ignorantem quis secum loquatur. πῶς γάρ με κέλῃ σοὶ ἤπιον εἶναι, κ, 337, quomodo hortari me possis, ut sim tibi addictus et obsequens, coll. 334. s. et sic dicit Ulysses ad Circen, invitantem se ad concubitum. μή ποτε καὶ σὺ γυναικὶ ἤπιος εἶναι, λ, 440, neque tu esto uxorius, uxori nimis deditus. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, indulgentem herum, *einen so gnädigen herrn, (so indulgent a master,)* ξ, 139. Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὶ μητέρι φαίην ἤπιον, εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἅδοι ἀμφοτέροισιν, υ, 327, *denen möchte ich wohl ein schicklich wort sagen, wenn es beyden wolgefallen wollte, (I should like to say a suitable word to them, if they would be pleased to permit me,)* verbum aptum: quia autem hoc consilium, a procorum uno datum, re vera erat νήπιον, hinc poëta ita apte posuit voces, ut ν ante ἤπιον tamen audiretur, et ipse consilii auctor fateri videretur invitus, esse id νήπιον. nam nondum constabat, nunquam rediturum esse Ulyssem. ὅμως δέ σοι ἤπια οἶδε, παῖδα δὲ σὸν φιλέει, ν, 405, inquit Minerva de Eumæo ad Ulyssem: et ἤπια εἰδέναι τινὶ, et φιλεῖν τινὰ, sunt idem: ὁμοίως σοι ἤπιός ἐστι πρὸς τοὺς σοὺς, tibi quoque, sicut tuis, bene cupit et addictus est et adhæret. sic et ο, 39. et 556, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδὼς, Eumæus, φιλῶν τοὺς ἄνακτας, iisque ex animo deditus. τοῦτο δ' ἐγὼ εὖ οἶδα, ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα, ν, 314, inquit Ulysses ad Minervam; quod mihi benevola comes et auxiliatrix eras: ut ergo et fœmininum certum sit. cæterum apparet, etymologiam ab ἕπεσθαι esse veram, et vocem poni semper in sensu optimo. comparativus, ἠπιώτερος. μητρυιὰ τέκνοις τοῖς πρόσθε, ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα, Eurip. Alcest. 310.

ἠπιστάμην, vide sub ἐπίσταμαι.

ἠπιώτερος, vide ἤπιος.

ἤπου, ('O) an fortasse, λ, 458, 459.

ἠπύτης, ου. ὁ. ("Επω) bene vocalis, φωνητικός. κήρυξ ἠπύτης, H, 384, sicut κήρυξ est a γαρύειν, i. e. φωνεῖν: sic ἠπύτης ab ἀπύειν. τὸ "Ηπυτον est mons Thraciæ. proprie ἀπύειν ἐπὶ λογικῶν μόνων ponitur, sicut αὐδᾶν καὶ ἐνέπειν, poëtice de aliis.

ἠπύω, ionice pro ἀπύω, quod vide.

"Ηρ, ἦρος. τό. ("Αω) est ὁ ὄρθρος, tempus matutinum. tunc enim αἰρόμεθα, καὶ εἰς ἔργον ὀρθούμεθα, a quo posteriori est ὁ ὄρθρος, sub ὄρω, incito. est ergo ab αἴρω, εἰς ἔργον scilicet et e cubili: estque cum ἀὴρ, ἠέρος, ἡ, ejusdem originis; fortasse et per contractionem eadem vox. ἦρι μάλα, valde matutino tempore, I, 360. ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι, τ, 320, *ganz früh, (very early.)* μάλα ἦρι νέονται, valde mane redeunt, υ, 156, ἅμα ὄρθρῳ. et id tempus bonum ad supplicandum diis, διὰ τὸ νηφάλιον τοῦ καιροῦ. hinc est ἦριος, ίη, ιον, i. e. ὀρθρινός. ἦρος φοινικανθέμου ἀκμῇ, Py. 4, 114. i. e. τῇ φοινικοῦ καὶ ἀνθηροῦ ἔαρος ὥρῃ, ubi ergo ἦρ est contractum ex ἔαρ, ver, *der frühling, (spring.)* Vide sub ἠριγένεια.

ἦρα, ('Ρέω) est per apocopen pro ἤρανα, τά. θυμῷ ἦρα φέροντες, animo suo gratificantes, indulgentes sibi gratum quid, Ξ, 132, nam cessatio a pugna est admodum grata sanis. est ergo pro ἐραστά.

ἡραία ζωὴ, vide sub "Ηρη et 'Ιξίων in R.

ἤρανον, ου. τό. ('Ρέω) quod juvat et gratum est, quod amorem vel testatur vel conciliat, τὸ ἐπιθυμητόν. est indidem ab ἐράω, producto ε in η. in plurali est τὰ ἤρανα.

ἤραο, ἤρατο, ἤρετο, vide sub αἴρω.

ἤραρα, ἠρήρει, vide sub ἄρω, ad initium.

ἠρασάμην, vide sub ἐράω.

ἠρᾶτο, ἠρήσατο, vide sub ἀράομαι.

ἤρει, ἡρεῖτο, ἤρεον, vide sub Αἱρέω.

ἠρήρειστο, vide sub ἐρείδω, ad medium.

ἠριγένεια, ας. ἡ. (Γάω) est epitheton Auroræ, a τὸ ἦρ, τοῦ ἦρος, tempus matutinum, lux matutina: et masculinum esset ἠριγενής, έος, ὁ, tempore matutino natus: vel et active, lucem matutinam gignens. ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, A, 477. Ω, 788. β, 1. γ, 404. ἀλλὰ καὶ ἠὼς ἔσσεται ἠριγένεια, δ, 195. ὅθι 'Ηοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι, μ, 3. ἀστὴρ, ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, ν, 94. οὐδέ σέ γ' ἠριγένεια παρ' ὠκεανοῖο ῥοάων λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, χ, 197. αὐτίκα ἀπ' 'Ωκεανοῦ χρυσόθρονον ἠριγένειαν ὦρσεν, ἵνα ἀνθρώποισι φόως φέρῃ, ψ, 347, ubi etymologia activa videtur innui.

ἠριγενής, ὁ, vide supra.

ἤρικε, vide sub ἐρείκω.

ἠρινὸς, ἡ, ὸν, ("Αω) vernus. it. matutinus. ἠρινὰ φύλλα, folia verna, Py. 9, 82. estque contractum ex ἐαρινός.

ἠρίον, ου. τό. ("Ερα) bustum, sepultura, sepulcrum. proprie est tumulus terreus, aggestus super mortuo. ἔνθα ἐφράσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἷ αὐτῷ, ubi destinaverat Patroclo magnum sepulturæ locum, et sibi ipsi in posterum, Ψ, 126. est ab ἡ ἔρα, διὰ τὴν νεκροῖς ἐπιχεομένην ἔραν, ut sit τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα. hinc est τὸ κενήριον, monumentum aggestæ terræ, sed sub quo mortui corpus non est.

ἤριος, ίη, ιον, vide sub "Ηρ.

ἤριπε, vide sub 'Ερείπω.

ἤρκεσα, vide sub 'Αρκέω.

ἠρνεῖτο, vide sub ἀρνέομαι.

ἠρόμην, vide sub ἔρω, ad medium.

ἦρσαν, vide sub ἄρδω.

ἠρτύνετο, vide sub ἀρτύνω.

ἤρτυον, vide sub ἀρτύω.

ἤρυγεν, poëtice pro ἤρευγε, vide sub ἐρεύγω.

ἠρύκακε, vide sub ἐρυκάκω.

ἤρυξε, vide sub ἐρύκω.

ἠρῶ, pro ἠράσο, vide sub ἀράομαι, paullo sub medio.

ἠρώησαν, vide sub ἐρωέω.

ἡρώϊος, ία. ιον. ('Αρὰ) heroicus, ad heroës pertinens. ἡρωΐαις ἐν ἀρεταῖς, Ol. 13, 71. πομπαῖς πολυθύτοις, Ne. 7, 68, processionem *wobey viel geopfert wurde, (at which many victims were sacrificed.)*

ἡρωΐς, ΐδος. ἡ. ('Αρὰ) heroina, filia dei vel deæ, saltem ex longinquo. ἐπίνομον ἡρωΐδων, collegam, Py. 11, 13. apud inferos plures quidem ἡρωΐδας se vidisse enumerat Ulysses, quam ἥρωας, sed brevius eas enarrat quam hos, λ, 225, seqq.

ἠρώμην, vide sub ἀράομαι, aliquanto a fine.

"Ηρως, ωος. ὁ. ('Αρὰ) Heros. est honoris vocabulum, tributum hominibus, qui virtutibus longe præstabant. nam inter immortales sunt dii et dæmones: inter mortales, heroës et homines. antiquitas plerumque originem heroum ex deo vel dea deducebat, alterutro parente humano. discrimen quidam observant, ex deo et humana matre natos dici eos, qui ob virtutes masculas magis claruerint, e. c. ob fortitudinem, justitiam, prudentiam politicam, etc. ex dea vero et humano patre, qui lenioribus virtutibus ornati fuerint, e. c. amicitia, pietate, mansuetudine, misericordia, æquitate, etc. sed hoc discrimen non ubique apparet; ut vel solus Achilles ostendit. Cæterum adulatio, et studium laudandi principes, ejusmodi genealogias peperit, ut magni homines non ex solis hominibus nati dicerentur. Sæpe et ignoratio primæ orginis illustris alicujus domus ad deos respexit. fingebatur autem talis genealogia ex moribus vel studiis principis: sicut et dii ipsi multi dicti, ex quadam vel potentia vel arte qua antecellebant. sic Thetis sine dubio dicta dea maris, quia ad mare habebat possessiones amplas. alias e. c. disertus ducebatur a Mercurio, musicus ab Apolline. in genere etiam dicti heroës, licet a nullo deo vel dea oriundi, qui virtute bellica admirabiles erant, vel qui pro patriâ egregie pugnando ceciderant. denique omnes præstantes et clari, utriusque sexus, ante et circa tempora Trojani belli, Horoës dicti: et hoc est sæculum heroicum. hi et corporis viriumque magnitudine præstiterunt posteris. et tales heroës post mortem dicebantur non descendere ad inferos, licet umbra eorum ibi versaretur; sed manere animas eorum in aëre superiore, et obire eas invisibiles loca certa, et observare res humanas. hinc varie et passim culti heroës isti, maxime ad sepulcra ipsorum; dictique θεῖον γένος. etymon vocis ἥρως est idem cum ἡ ἀρετὴ, ab ἡ ἀρὰ, votum, res admiranda. alii paullo incommodius ab ἡ ἔρα, terra; alii ab ὁ ἔρως, amor; alii ab ὁ ἀὴρ, aër; alii ab ἱερὸς, sacer; deductam esse dicunt appellationem. ἡ "Ηρα ab eodem cum ὁ ἥρως est themate; et inde est Romanorum, hera, et, herus; et Germanorum *herr, (master.)* nam frustra sunt, qui τὴν "Ηραν, Junonem, ab ὁ ἀὴρ dictam arbitrantur.

Cæterum heroum in vitâ αὐτοδιάκονον καὶ αὐτάρκεια, est in vetustis monumentis celeberrima: utpote qui et vilia ministeria sibi suisque præstiterunt; καὶ ἐκαλλωπίζοντο τῇ ἐν τοι-

οὕτοις εὐστρεφίᾳ. sic rex Priamus ipse sibi erat auriga, Agamemnon secabat hostiam, Achilles dividebat secando carnes, etc. neque per alios faciebant, quæ ipsi obire poterant. In Homero autem omnes fortes bellatores et viri, si sunt illustres natalibus, dicuntur heroës. sic A, 4, πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς ἡρώων ἄϊδι προΐαψε. et 102, Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων. sic et H, 322. Ἥρως Πρωτεσίλαος ἀρήϊος, B, 708. et 844, Πείροος. ἥρως (Μενέλαος) τὴν ῥίψε, Γ, 377. ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως (Ἀγαμέμνων) Z, 61. H, 120. Εὐρύπυλε ἥρως, Λ, 818. Ἄσιος, M, 95. Ἀλέξανδρος, N, 788. Αἰνείας, Υ, 104. Ἀστεροπαῖος, Φ, 163. Ἀχιλλεύς, Ψ, 824. Αὐτομέδων, Ω, 474, 574. Ἀτρείδη ἥρωϊ φέρων χάριν, I, 609. Κεβριόνη, Π, 751. et 781, Κεβριόνην ἥρωα, qui erat minister Hectoris. Πατρόκλῳ, P, 706. Ψ, 151. et 893, Μηριόνη, et 896. ἥρωα Μαχάονα, Δ, 200. Ἄδρηστον, Z, 63. Πηνέλεων, N, 92. et 428, Ἀλκάθοον. Μενοίτιον, Σ, 325. Δηΐφοβον, X, 298. ἥρωες Δαναοί, B, 110, et hic titulus est magnatum: sequitur, θεράποντες Ἄρηος, quatenus magnates, et fortes milites. sic et 256. Z, 67. Ἀχαιοί, O, 219, quod dicit, non tantum σεμνύνων αὐτούς, (honestans honorifica appellatione) sed et simul οἰκτιζόμενος (miserans), εἰ τοιοῦτοι ὄντες δεινὰ πείσονται παρ' ἀξίαν, præter dignitatem. et 733, Δαναοί. T, 78. ἡρώων ἀνδρῶν στίχας, E, 747. Θ, 391. ubi de Minerva victrice heroum. ἔξοχον ἡρώων υἱόν, Achillem, Σ, 56, 437. πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλάς τε καὶ ἵππων Αἰνείας ὑπερᾶλτο, Υ, 326, ubi de nobilium turmis in genere: et de Trojanis ibi sermo est. ἔξοχον ἐν πολλοῖς ἡρώεσσιν, B, 483, de magnatibus. et 579, πᾶσιν μετέπρεπεν. ἀνδράσιν, N, 346. φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν, ut esset hæc hasta instrumentum cædis contra heroas, Π, 144, nam viles animas non sectabatur Achilles. sic et T, 391. μετέπρεπον ἡρώεσσιν, excellebam inter heroas, Ψ, 645. ἥρωας Ἀχαιούς, M, 165. N, 629, ubi id additum notat difficultatem rei quam Trojani conentur. non sic facile efficient id contra ἥρωας. τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς, O, 261. et 230, φοβέειν. et 702, κτενέειν, occisuros se esse. εἰς ἀγορὴν καλέσας, T, 34. et 41, ὦρσεν. quibus locis omnes ductores ordinum et præfecti hoc titulo insigniuntur. ἥρως Αἰγύπτιος, β, 15. et 157, Ἁλιθέρσης, ut et ω, 450. ambo nobiles Ithacenses, et senatores populi. Πεισίστρατος, γ, 415, regis Nestoris filius. Τηλέμαχος, δ, 303, 312. et 423, Μενέλαος. et 617, πόρεν δέ οἱ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεύς, quæ verba et ο, 117. Ἐχένηος, η, 155, princeps senatorum populi Phæacis. et 303, ubi in vocativo, ἥρως, sic simpliciter appellatur supremus rex. idem ergo quod Gallorum *Sire*. Sic compellatur et Ulysses a Circe, κ, 515. est ergo compellatio magni principis. Ἐχένηος iterum, λ, 341, s. Φείδων βασιλεύς, ξ, 317. Μενέλαος, ο, 52, 121. Τηλέμαχος, ο, 62. et 131, Πεισίστρατος. Μούλιος κῆρυξ, σ, 422, ergo non semper de summis viris solum: modo splendidis sint natalibus et animis. ἥρωος Ἀλκινόου, regis, ζ, 303. Λαέρτην ἥρωα, α, 189. ἥρωες Ἀχαιοί, ω, 68. ἀνδρῶν ἡρώων, α, 101, de Minerva victrice: et id notat τὸ ἀνδρεῖον τῆς Ἀθηνᾶς. οὐ γὰρ τοὺς τυχόντας δαμάζει, ἀλλὰ ἥρωας, οἷα τοὺς μὴ τοιούτους περιφρονοῦσα. et *Minerva* fere est, personificata prudentia rectrix populorum, quæ armata est, et maxime duces copiarum, non gregarios milites, utpote quos curæ ducum relinquit, regens et adstringens. καθὰ κύων Ἰνδὸς, λέοντι ἐπεξιὼν καὶ παρδάλει, λύκους ὑπερορᾷ καὶ ἀλώπεκας, ut narrat Arrianus de Alexandro, M. conf. κοτέω ad h. l. πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων, virorum principum, δ, 268, collatis sequentibus: ubi Ulysses a Menelao omnibus a se visis antefertur. ἡρώων ἀγορὰς, η, 44, ubi de populo Phæace in genere. ὄφρα καὶ ἄλλῳ εἴπῃς ἡρώων, θ, 242, alii nobilium et magnatum. ἡρώων ἀλόχους ἠδὲ θυγατέρας, λ, 328, quas apud inferos vidit Ulysses. et 628, τὶς ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τοπρόσθεν ὄλοντο. οὔτινι τόσσῃ ἀνδρῶν ἡρώων, ξ, 97. πέρι ἀνδρῶν ἡρώων φίλον σε Διΐ, ω, 25. et 88, τάφῳ ἀνδρῶν, virorum principum. εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς, α, 272, ubi sic vocat Ithacensium nobiles, et in his et μνηστῆρας, ὁ χρηστολόγος ποιητής. ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, sc. τοὺς Λαπίθας, φ, 299. ἥρῳ, pro ἥρωϊ, Λαομέδοντι, H, 453. sic ἥρῳ Δημοδόκῳ artificiosissimo musico, θ, 483. ἥρω' Εὐρύπυλον, pro ἥρωα, λ, 519, ubi plerique codices apostrophum adscribunt. alii autem ἥρω, per apocopen, sine apostropho, scribendum putant. possit tamen et declinatio Attica fingi, ab ὁ ἥρως, τοῦ ἥρω, τῷ ἥρῳ, etc.: sicut et ὁ γέλως sæpe reperitur flexus. ἥρωες dicuntur ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν, M, 23, quibus ob virtutem in rebus gerendis hic honos est habitus, ut diis insererentur. Sedebant ad edendum et bibendum, non accubabant, I, 200. Heroum τὸ αὐτοδιάκονον apparet inter alia ex Γ, 261, seqq. H, 332, seqq. T, 193, s. ubi κούρητες (juvenes) illustres ministrant. ἥρως, Ol. 8, 56. 9, 14. Py. 2, 57, et ibi quoque ob genus: nam Martis filius. λαοσεβής, a populo cultus et colendus, Py. 5, 128, i. e. ἀποθεωθείς. Py. 8, 71. 9, 26. 11, 47. ἥρως θεός, Ne. 3, 38, i. e. Hercules. ἥρωος, Ist. 6, 37. ἥρωϊ, Ol. 6, 54. Ist. 8, 95. τίνα ἥρωα, Ol. 2, 2, coll. 6. vide et Hesiodi Ἔργ. 1, 158, s. ἥρωα ἐπασκήσω τιμαῖς, Ne. 9, 24. ἄρωα, dorice, Py. 3, 13. ἥρωες ἀντίθεοι, Py. 4, 102. ἡρώων τις, heroum quisque, Py. 9, 205. ἄωτοι, Ne. 8, 15. κράτιστοι, Ist. 1, 23. 5, 32. ἥρωσι, Ist. 6, 42. ἥρωας ὑπερτάτους, Py. 8, 38. ἐπεμβεβαῶτας, Ne. 4, 47. αἰχματὰς, Ne. 5, 13. ἀντιθέους, Py. 1, 103.

-ης, terminatio adjectivorum, vide sub αὐτοέτης: substantivorum, sub πρωθήβης.

ἥσατο, vide sub ἫΔΩ.

ἦσθε, vide sub ἔσθω.

ἤσθιε, vide sub ἐσθίω.

-ησι, term. pro -ει, vide sub παμφαίνω.

ἧσις, ἡ, vide sub ἕστωρ.

ἤσπαιρε, vide sub ἀσπαίρω.

ἥσσων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕω) minor, inferior. est quasi comparativus ad μικρὸς, parvus; sed est ab ἧμαι, subsido. αἴθε ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἴην, utinam, quantum sum inferior te, tantum præstantior te essem, Π, 722, inferior dignitate, fortior factis. ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, Ψ, 858, nam aberraverat a scopo. et 322, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, deteriores et minus eminentes equos. ὀλίγον δέ τί με ἥσσον ἐτίμα, ο, 364, pauxillum me minus æstimabat, *sie hielte mich nur gar wenig geringer, (she regarded me as very little inferior.)*

ἡσυχῆ, (Ἧδω) adverb. placide, contente. Ne. 7, 120, suaviter.

ἡσυχίη, ης. ἡ. (Ἧδω) otium, quies, lætus et placidus status vitæ. ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτι εἴη αὔριον, lætus et contentus status mihi sane major esset cras, σ, 22. φιλόφρον Ἡσυχία, ὦ μεγιστόπολι θύγατερ Δίκης, Py. 8, 1, ubi personificatur, et est eadem quæ ἡ Εἰρήνη. ἀσυχίᾳ in otio, Py. 4, 528. ἀσυχίᾳ νεμόμενος, in otio administrans se, Py. 11, 84, nisi ibi est ἥσυχα, tranquilla, læta, sortitus; neutrum plurale. ἡσυχίαν ἐπὶ σύμφωνον, Py. 1, 136. σχεῖν, Ne. 1, 106. ἀσυχίαν φιλεῖ συμπόσιον, Ne. 9, 114.

ἡσύχιμος et ἀσύχιμος, ου. ὁ ἡ. (Ἧδω) placidus, contentus, quietus. *vergnügt, ruhig, (content, tranquil.)* ἀσύχιμον ἀμέραν, diem placidam et requiescere facientem, Ol. 2, 58, i. e. εὐτυχῆ. et sic vocat τὴν τοῦ θανάτου ἡμέραν.

ἡσύχιος, ου. ὁ ἡ. (Ἧδω) idem. est quoque ab ἥδω, delecto. et dicitur idem ὁ ἡ ἥσυχος, per paragogen. ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμοιο ἐκπέμπε (ἐξέπεμπε) νέεσθαι, Φ, 598, dimisit eum e pugna, ut lætus et contentus rediret domum. ἡσύχιον εἰρήνην, lætam et placidam pacem, Py 9, 40, quæ dulce et delectabile bonum est.

ἡσχόμην, vide sub ἀνασχέω, ad finem.

ἤτοι, (Ἦ) conj. sane, certe, quidem, igitur. differt a μέν: nam ἤτοι semper ponitur ἐν καταρχῇ λόγου, μὲν nunquam: ἤτοι fere poëticum est, μὲν commune. sic ἀτὰρ et αὐτὰρ poëtica sunt, δὲ commune. in Homero semper est affirmans particula: post Homerum ἤτοι cœpit esse σύνδεσμος ἑρμηνευτικός, sicut ἤγουν et εἴτουν, e. c. ἤτοι τέθνηκεν ἢ ζῇ: ἤτοι ἄνθρωπος ἦν ἢ ἕτερον ζῶον. et quia ἤτοι, τῷ μὲν, ἰσοδύναμον est, hinc apponuntur sæpe ἤτοι μέν. ἤτοι ὅγ' ὣς εἰπὼν, ille igitur sic locutus, A, 68. et 101. et 140, ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα, sed tamen hæc considerabimus ulterius. et 211, ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, sed certe verbis quidem accusa eum. τὴν ἤτοι ἄνδρες, quam quidem homines, B, 813. ἤτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι, Γ, 168. et 213, ἤτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην (summatim et breviter) ἀγόρευε. ἤτοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον, sane optime factum est domi tuæ a Trojanis, Z, 56, ubi est ironia. nam quod alii legunt ibi, ἦ σοι, id minus placet: nam σοὶ subauditur elegantius. ἤτοι est pro ὄντως. et 201, 404, 414. H, 188, 191, 354, 365. Θ, 35, sane. 323, 364, 459, 466, 502, 529. I, 65, 551, 697. K, 11. Λ, 24, 94, 257, sed, *aber, (but.)* 317, 358, 373, 442, 487, 612. M, 141. N, 614, 694, 709. Ξ, 252, 391, 405. O, 190, 211, 333, 634, pro ὁ μὲν δή. 699. Π, 61, 253, 399, 451, 463. P, 193, 288, 509, 514. Σ, 237, 378, 446, 585. T, 23, 67, 100. Υ, 22, 67, 313. Φ, 67, 90, 372, 446, 485. X, 280. ubi conf. ἔφησ. 512. Ψ, 48, 52, 279, 306, 404, 462, 828. Ω, 48, 71, 460, 462, 490, 629. α, 155, 267, 307, 394, 401, 413. β, 224, 235. γ, 124, 126, 141, 195, 236, 255, 265, 309, 331, 420. δ, 151, 238, 456, 521. ε, 24, 154, 383. ζ, 86, 249. η, 299. θ, 87. ι, 3, 43. κ, 271. λ, 117, 234, 429, 504, 509, 567, 594. μ, 86, 89, 165, 237, 291, 385, 426. ν, 242, 276. ξ, 171, 183, 207, 259. ο, 6, 111, 222, 250, 463, 487. π, 78, 129, 241, 278, 309, 316. ρ, 6, 101, 153, 157, 372, 428. σ, 250. τ, 124, 337, 560, 594. φ, 16, 98. χ, 9, 170, 180, 340. ψ, 113, 222, 359. ω, 153, 241, 280, 479. ἤτοι, i. e. δὴ, ὄντως, Ol. 12, 19. 13, 118. Py. 12, 23, 52, *auch wohl, (even.)* Ne. 5, 78, *ja auch, (nay even.)* Vide sub τοί.

Ἦτορ, τό. (Ἄω) est proprie, anima, animus, ψυχὴ, ζωὴ, *der othem, das leben, (the breath, life.)* nam est ab ἄω, i. e. πνέω. deinde et, cor, *das herz, (the heart.)* utpote fons vitæ corporis. ab eodem ἄειν est et τὸ ἦτρον, quia confert ad respirandum et vivendum. ἦτορ ἐν στήθεσσιν διάνδιχα μερμήριξε, A, 188, cor in pectore bifariam cogitavit. χάλκεον ἦτορ, ferreum cor, B, 490, *eine nicht zu ermüdende brust, (unshaken firmness.)* et cum decem linguarum et στομάτων mentionem fecisset, unius tantum cordis meminit: nam unus homo, si vel centum linguas haberet, uno tamen tantum corde regi debet. sic παρεκβάλλει Eustathius h. l. vere tamen non cor aut animus a poëta intelligitur, sed respirandi instrumentum, pectus. κατεπλήγη (κατὰ) φίλον ἦτορ, perculsus est animo suo, Γ, 31. μήπως φίλον ὀλέσῃς, ne perdas vitam tuam, E, 250, i. e. μὴ ἀποθάνῃς. et 364, ἀκηχεμένη φίλον, mœrens suo corde. et 529, ἀνέρες ἔστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε, fortem animum. et 670, μαίμησε δέ οἱ φίλον, commotum ei est suum cor. τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ, Θ, 413. et 437, φίλον τετιημέναι, mœstæ. Ἀτρείδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ, magno dolore sauciatus corde, I, 9. et 493, οὔτε σὲ χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν,

non te decet immisericors cor habere. et 568, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα, ἡ Ἐριννύς. οὐδέ μοι ἦτορ ἔμπεδον, K, 93, non mihi firmum. et 107, εἴκεν ἐκ χόλου μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ, si forte ab ira converterit animum. ἁπαλόν τε αὐτοῖς ἦτορ ἀπηύρα, teneram vitam illis eripere solet, Λ, 115. et 555, τετιημένος, tristis. ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, reficiebant animum suum, *sie erholeten sich mit frischem athem, (they recovered their breath,)* N, 84. κεχολωμένος ἦτορ, Ξ, 367. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ, cor ejus non veretur, O, 166, 182. et 225, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ, quia vitam exspirabam: ubi verbum ἀΐω, exhalo, etymologice est additum. et 554, οὐδέ σοι ἐντρέπεται φίλον, cor tibi non movetur. ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω, Π, 209, i. e. ἀνδριζόμενος. et 242, θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ, confirma ei cor in præcordiis. et 264, οἱ δ' ἄλκιμον ἔχοντες, ubi id de σφηξὶ, vespis, dictum ob earum θράσος. et 450, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ, miseratur tuus animus. et 509, ὠρίνθη δέ οἱ, commovebatur ei. et 660, βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ, vulneratur letaliter. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, constringitur, P, 111, de leone. θαρσαλέον αὐτῷ ἐνὶ φρεσὶν, T, 169. et 307, ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ, potu satiare. et 366, ἦτορ δῦνε ἄχος ἄτλητον, animum subiit dolor intolerabilis, ubi conf. δῦνε. ἐν κραδίῃ στένει αὐτῷ ἄλκιμον ἦτορ, Υ, 169, *das herz ihm leibe, (his heart in his body.)* conf. καρδία. τοῦ τε λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, resoluta sunt genua ejus et animus, Φ, 114, i. e. vehementer conterritus est. et 201, ἐπεὶ φίλον ἀπηύρα, postquam ei animam abstulerat. et 389, ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ. et 425, τῆς λύτο γούνατα καὶ φίλον, *ward ohnmächtig, (fainted.)* et 571, ἐν δέ οἱ ἦτορ ὡρμᾶτο πτολεμίζειν. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται, X, 166, dolet. et 452, ἐν στήθεσσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, i. e. οὕτως ἡ καρδία πατάσσει, ὡς, εἰ μὴ τὰ ἐπέχοντα ἦν, γενέσθαι ἂν αὐτὴν ἀνὰ τὸ στόμα, καὶ δεεκπεσεῖν τῆς κατὰ φύσιν θέσεως τῷ ἄνω παλμῷ. *als wenn das herz zum munde heraus wolte, (as if his heart would leap out of his mouth.)* conf. καρδία. χαίρει δέ μοι, Ψ, 647. ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα, postquam eum vitâ privavit, Ω, 50. et 205, σιδήρειον νύ τοι, ferreum sane tibi cor. sic et 521. et 585, ὀρινθείη αὐτῷ, commoveretur, coll. 584, κραδίῃ. ἀλλ' ἐμοὶ ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐεται ἦτορ, α, 48, cruciatur cor. et 60, οὐδέ σοι ἐντρέπεται. et 114, φίλον τετιημένος. sic et β, 298, 804. η, 287. σ, 152. δῶρον ὅ, τι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει, α, 316, dare mihi te jubet animus tuus. μινύθει δέ τοι ἦτορ ἑταίρων, minuitur animus, δ, 374. et 467, μοι ἔνδον. et 481, ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. sic et ι, 256. κ, 198, 496, 566. μ, 277. et conf. κατεκλάσθη, et δ, 538. λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, δ, 703. ε, 297, 406. χ, 68, 147. et his locis hæc phrasis de terrore magno. sed ψ, 205, eadem est de lætitiâ et admiratione magnâ: sicut et ω, 344. φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, δ, 840. γήθησέ μοι, η, 269. ἀκαχήμενοι ἦτορ, ι, 62, 105. κ, 77, 313. ο, 480. υ, 84. ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, ν, 320, confectum curis. ἦ μάλα μοῦ καταδάπτεται ἦτορ, π, 92. et 428, ἀποῤῥαῖσαι, destruere vitam ejus. μηδέ μοι ἦτορ ἐν στήθεσσιν ὄρινε, ρ, 46. et 514, θέλγοιτό κέ τοι φίλον, admiratione caperetur tibi animus. ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθοῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ, τ, 136, contabesco. et 224, ἐρέω ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ. ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον, υ, 22, coll. 17, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, allocutus est animum suum. nam utraque phrasis est eadem. conf. et 23. ὄφρα εὐφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ut ambo animum vestrum lætitiæ compotem faciatis vobis, ψ, 53. et 93, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, stupor cepit animum ejus. φίλον ἦτορ, i. e. ὦ φίλη (i. e. ἐμὴ) ψυχὴ, Ol. 1, 6. ἦτορ Ζηνὸς ἔπεισε λιταῖς, Ol. 2, 144. ἶσον, Ol. 4, 38, ubi Heros dicit, manuum mearum robur, et animi firmitas, par est celeritati pedum. ἔχουσα κυθύπερθε μόχθου, Py. 9, 56. τυφλὸν ἔχει, Ne. 7, 35. ἄλκιμον (κατὰ) Ne. 8, 41. τρέψαι πρὸς εὐφροσύνην, Ist. 3, 17. est ergo indeclinabile in utroque poëtâ.

ἤτριον, ου. τό. (Τρίω) stamen, *ein gedreheter faden, (a twisted thread,)* quale fit nendo. ab α intensivo, et τρίω, torqueo. Theocr. Id. 18, 33. Vide sub ἐπήτριμος.

ἦτρον, τὸ, vide sub Ἦτορ, ad initium et πρότμησις.

ἠϋγένειος, ionice pro εὐγένειος, quod vide.

ηὔδα, vide sub Αὐδάω.

ἠΰκομος, per διάλυσιν pro εὔκομος, quod vide.

ἠΰς, ionice pro Ἐΰς, quod vide.

ἤϋσε, vide sub Αὔω.

ηὖτε, et per διάλυσιν, ἠΰτε. (Ἐι) adverbium παραβολικὸν, factum ex εὖτε. in prosa ponitur pro eo, καθά. sic et ᾧτε et ᾧπερ sunt poëtice facta ex ὡσείτε et ὡσείπερ, abjecto Sigma et per contractionem, notantque sicut, *so wie, (so as;)* et idem quod ηὖτε. ἠΰτε ὀμίχλη, A, 359. ἠΰτε ἔθνεα μελισσῶν, velut gens apum, B, 87. et 455, πῦρ. et 469, μυιῶν ἔθνεα. 754, ἔλαιον. et 872, κούρη. κλαγγὴ γεράνων, Γ, 3. νεβροὶ, Δ, 243. et 277, πίσσα. πύργον, H, 219. et 235, παιδὸς ἀφαυροῦ. ἄρνες, Θ, 131. πύργον, Λ, 485. P, 128. πέτρη, O, 618. κούρη, Π, 7. et 487, ταῦρον. πορφυρέην Ἶριν, P, 547. et 737, πῦρ. καπνὸς, Σ, 110. μήνης, T, 374. et 386, πτερά. νεβροὺς, Φ, 29. et 237, ταῦρος. et 573, πάρδαλις. νεβροὶ, hinnuli, X, 1. et 139, κίρκος. καπνὸς, Ψ, 100. et 455, μήνη, luna. ἀράχνια λεπτὰ, θ, 280. et 518, Ἄρηα, velut Martem. ὄνειρος, λ, 221. πάχνη, ξ, 476. πέτρη, ρ, 463. ταῦρος, φ, 48. κίων, velut columna, ψ, 191. semel ergo tantum in poëta post comparativum positum fuit ἠΰτε, Δ, 277, νέφος μελάντερον (nubes magis atra) ἠΰτε πίσσα, veluti pix.

ἠφευμένος, vide sub εὕω.

ἠχέω, vide sequens.

ἠχὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) sonus, clamor, et quidem non nimis lætus aut gratus. cæterum est quasi contractum ex ἰαχή. ἠχῇ, ὡς ὅτε κῦμα βρέμεται, B, 209, cum clamore et strepitu, veluti si unda fremit. ἠχῇ θεσπεσίῃ, Θ, 159. M, 252. O, 355, 590. Π, 769, ubi pertinet ad πελεμίζειν, 766, et ad ἀγνυμενάων, 769. Ψ, 213. γ, 150. λ, 632. ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετο αἰθέρα, N, 837. idem notat ὁ ἦχος, sonus, *der schall, (the sound;)* et hinc est ἠχέω, sono, et ὁ ἠχέτης, clamator.

ἠχήεις, ήεσσα, ῆεν. (Ἴα) sonorus. ἠχήεσσα θάλασσα, *dat brausende meer, (the roaring sea,)* A, 157. ἠχήεντα δώματα, δ, 72, i. e. μεγάλα, in quibus quævis vox facile resonat; deinde et, in quibus turba clamosa versatur.

ἤχθετο, vide sub ἔχθομαι.

ἦχι, pro ἧ, per paragogen τοῦ χῖ, vide sub ὅς, ἥ, ὅ, aliquanto sub medio.

ἠχόπους, vide sub χαλκόπους.

ἦχος, ὁ, vide sub ἠχή.

ἠχὼ, όος. ἡ. (Ἴα) clamor, fama, φήμη. ἠχοῖ, Ol. 14, 29, tu O fama. notat et sonum repercussum.

ἠῶθεν, (Ἄω) adverb. a primo mane, *von früh morgens, ganz früh, (from early dawn.)* ἠῶθεν ἴτω, H, 372, cum oriente aurora eat. et 381, ἔβη. ἠῶθεν δ' ἀπέβη, de leone, Λ, 554, coll. 547, seqq. P, 664, coll. 657, seqq. nam sic solent hæ feræ: per noctem vagantur, cum aurora abeunt. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι, Σ, 136, mane redibo. recentiores id dicunt, ἅμα ἡμέρᾳ, cum primâ luce, *gleich mit anbrechendem tage, (at break of day.)* ἠῶθεν δ' ὀτρύνειν ἄναξ, Ψ, 49. ἠῶθεν γὰρ θήσονται μάχην, cum crastina aurora edent pugnam, Ω, 401, s. et jam erat nox. ἠῶθεν δ' ἀγορήνδε καθιζόμεσθα, α, 372, mane vero in concionem consideamus. νέας εἵλκομεν εἰς ἅλα, γ, 153. et 366, μετὰ Καύκωνας εἶμι, ad eos proficiscar. μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται αὐτῷ καὶ ἐμοὶ, δ, 214. γέροντας καλέσαντες, η, 189. ἀναβάντες, μ, 293, i. e. ἀποπλεύσαντες, cras conscendentes et vela in altum facientes. τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, ξ, 512. προτὶ ἄστυ ἀπονέεσθαι, ad urbem ire, ο, 307. et 505, ὁδοιπόριον παραθείμην, *will euch was auf die reise vorsetzen, (I will set before you provision for the journey.)* ἴεναι καὶ ἄγειν, ρ, 600, i et duc. δαινύατο, σ, 247, cras convivarentur. μάλα ἦρι, cras valde mane, τ, 320. scilicet ἠῶθεν locum habet, si quis loquitur circa vesperam: is dicere potest, cum aurorâ, sc. proxime venturâ. κέλεσθε, φ, 265. et 280, θεὸς δώσει. λέγομεν ὀστέα, ω, 72, nam per noctem ardebat rogus.

ἠῶθι, (Ἄω) adverb. mane, *früh, in der frühe, (early in the morning.)* βοὴ γένετο ἠῶθι πρὸ, Λ, 50, i. e. ἐκ πρωΐας. conf. πρό. Sic αὔρη πνέει ἠῶθι πρὸ, ε, 469. ἐπότρυνον πατέρα, ζ, 36. nam πρὸ ἠοῦς vel πρὸ πρωΐας, nimis indeterminatum esset. terminatio θι notat præsentem jam auroram, et πρὸ innuit propinquitatem: ut ergo ἠῶθι πρὸ aliquis agat, statim cum aurora apparente.

ἠὼν, ἡ, pro ἠϊὼν, quod vide.

ἠῷος, vide sub ἠοῖος.

Ἠὼς, όος, contr. οῦς. ἡ. (Ἄω) aurora, *die morgenröthe, (the dawn.)* deinde et, tempus matutinum usque ad meridiem, *die vormittagszeit, (the forenoon.)* denique, orientis regio, *die morgengegend, (the east.)* est ab ἄω vel αὔω, i. e. λάμπω, splendeo: quatenus id verbum simul exprimit lætum sonum ob adventantem lucem. attice dicitur ἡ ἕως, τῆς ἕω: dorice ἡ ἀώς: æolice ἡ αὔως. ab Attico ἕως est ἑῷος, ut ab ἠὼς est ἠῷος, et ionice ἠοῖος. δυωδεκάτη ἐγένετο ἠὼς, A, 493, duodecima aurora, pars pro toto, i. e. duodecimum νυχθήμερον. et 477, ἠριγένεια ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, manegenita roseis digitis, collato Θ, 1, ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, quæ duo epitheta non unum notant. nam κροκόπεπλος, croceo pallio amicta, dicitur quando habet adhuc aliquid νυκτέρου σκότους, εἰ καὶ τὸ χρυσοφαὲς κροκωτὸν αὐτῇ ἐξ ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐμφαίνεται, prima illa nondum plena aurora: sed ῥοδοδάκτυλος est ἡ ἐπὶ πλέον πεφωτισμένη, καὶ ῥόδεον οἷον πορφύρουσα, roseo colore rubens, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐρυθροδάκτυλος. προηγεῖται δὲ αὐτῶν ἡ ἀμφιλύκη νὺξ, *das früh zweylichten, die morgendemmerung, (the morning twilight, dawn.)* (conf. H, 433, οὔπω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ.) cæterum l. c. est pro: ἐνήρξατο ἡμέρα, *der tag brach an, (the day dawned.)* et hic dies erat decimus tertius post iram Achillis, secundus autem belli rursus instaurati: et si quis addat τὰς ἐννέα τοῦ λοιμοῦ ἡμέρας, (A, 53,) εἴη ἂν ἡ ἐξ ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδος ἱστορία ἕως τῶν ὧδε, ἡμερῶν κβʹ, i. e. viginti duorum. nam nona dies pestis erat prima iræ: et undecimo die iræ redibat Jupiter ab Æthiopibus; duodecimo vero iræ incipiebat pugna, quæ per tres dies integros est continuata, *die dreytägige schlacht, (the battle which lasted three days.)* prior dies pugnæ incipiebat a μονομαχίᾳ Γ, et desinebat cum μονομαχίᾳ H. ergo in Θ est dies decimus tertius iræ. ὅσον δ' ἐπικίδναται ἠὼς, H, 451, 458, κλέος αὐτοῦ ἔσται, gloria et fama ejus erit quantum diffunditur lux auroræ: quod intelligendum, non de spatio locorum, quod nimis esset hyperbolicum; sed de spatio temporis: quam diu dies et aurora mortalibus lucebit, tamdiu perdurabit bona ejus fama. sic in sacris, *so weit*

der himmel ist, so weit die wolken gehen, (so long as the heavens endure, so long as the clouds travel.) ut versio Germanica habet, i. e. donec erit cœlum, i. e. in æternum. εἰς ὅσον καιρὸν ἡμέρα λάμπει. significat ergo l. c. μακρὰν μνήμην, quod apparet ex 452, ubi est oppositum oblivionis. ἅμα ἠοῖ, statim cum die illucescente, Η, 331. Ι, 614. Λ, 684. Ω, 600. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, Θ, 66. Λ, 84, quamdiu antemeridianum tempus erat, ἕως οὗ ηὔξετο ἡμέρα. ἠοῦς δὴ, Θ, 470, qui genitivus attice regitur ab omissa præpositione ἐξ, ἐκ πρωΐας αὔριον, cras cum primo mane, *früh mit dem morgen, (early in the morning.)* sic et 525, κατὰ πρωΐαν, ἕωθεν. et 561, ἐΰθρονον ἠῶ μίμνον, expectabant auroram pulcro solio sedentem: et hæc tarditas exeuntis versus ipsam illam præstolationem imitatur. ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι (φανῆναι) ἠῶ δῖαν, Ι, 240. et 658, ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν, cubans nimirum et dormiens: ubi tarditas non sentitur. ἐγγύθι δ' ἠὼ, aurora appropinquat, Κ, 251. ὄθι μείναμεν ἠῶ δῖαν, Λ, 722, et quidem iterum, stando in armis. πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, Μ, 239, i. e. versus orientem, *in die morgen-gegend, (toward the east:)* et utrumque est idem. ἠοῖ τῇ προτέρῃ, Ν, 794, i. e. χθὲς, ut ἠὼς tanquam pars prima, signet totum. recentiores idem elliptice dicunt τῇ προτεραίᾳ. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν ἐν πεδίῳ, ne exspectate (nam est infin. pro imperat.) auroram in campo, Σ, 255. ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, ἵνα ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν, Τ, 1, s. ἠὼς δέ μοι ἐστὶ ἥδε δυωδεκάτη, Φ, 80. et 111, ἢ ἠὼς, δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, quæ locutio elliptica, conf. δείλη. sive aurora (i. e. antemeridianum tempus) fuerit, sive ἐπὶ δείλης, ad vesperam et pomeridiano tempore, sive κατὰ μέσον ἦμαρ, circa meridiem. et 156, ἠὼς ἑνδεκάτη. μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, Ψ, 109. et 227, ἑωσφόρος, (Lucifer stella) μετὰ ὃν κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν, Ω, 12, s. non illum aurora apparens latuit. et 31, ὅτε ἐκ τοῦ δυωδεκάτη γένετο ἠώς. et 413, δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς κειμένῳ. et 417, ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. et 695, κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν. et 785, δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος (mortalibus lucem afferens) ἠώς. et 781, πρὶν μόλῃ ἠὼς, venisset aurora. et 788, ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος. ἅμα ἠοῖ φαινομένῃ, δ, 407. ζ, 31. η, 222. μ, 24. ξ, 266. ρ, 435. ο, 395. π, 2, 270. ῥοδοδάκτυλος φάνη, β, 1, i. e. ὁ ὄρθρος, ἡ πρωΐα. et 434, ναῦς παννυχίη καὶ ἠῶ πεῖρε κέλευθον, ubi ex ratione prioris adjectivi deberet esse ἑῴα, sed est ellipsis τοῦ, κατὰ τὴν ἠῶ, quod auroram attinet. est autem ἠὼς, ὁ ὄρθρος ὃς εὐθὺς μετὰ τὴν νύκτα ἐπιτέλλει. potest h. l. et deesse πρὸς, usque ad auroram. collato γ, 1—4. ἀλλὰ καὶ ἠὼς ἔσσεται, δ, 194, ἠριγένεια, ubi minor est suspicio, ex nimio vino ortum esse lacrimandi studium. αὐτίκα δ' ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος, ἥ ἔγειρε Ναυσικάαν, ζ, 48. εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ, inquit Ulysses post vigilias multorum dierum, η, 288, ubi præpositio ἐπὶ est expressa, supra ad β, 434, subintelligenda, *bis auf den vormittag, (till the forenoon.)* πρὸς ἠῶ τε ἠέλιόν τε, ι, 26. et 56, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. et 151, ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. sic et 306, 436. μ, 7. π, 368. τ, 342. οὐ γάρ ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠὼς, κ, 190, quæ utraque explicantur, ζόφος per, ὅπη ἠέλιος εἶσι ὑπὸ γαῖαν, 191, et ἠὼς per, ὅπη ἠέλιος ἀννεῖται pro ἀνανέεται surgit, 192. ut ergo occidentis regio per ζόφον, orientis per ἠῶ signetur. *wir wissen nicht, wohin abend oder wohin morgen lieget, (we know not which is east and which is west.)* χρυσόθρονος ἤλυθεν ἠὼς, κ, 541. μ, 142. ο, 56. υ, 91. καί κεν ἐς ἠῶ δῖαν ἀνασχοίμην, ego sustinerem vel in auroram, λ, 374. ἀστὴρ, ἀγγέλλων φάος ἠοῦς ἠριγενείης, ν, 94. et 240, πρὸς ἠῶ ἠέλιόν τε, quod per synonymiam notat plagam mundi orientalem. φάε δὲ χρυσόθρονος ἠὼς, ξ, 502. τάχα δ' ἔσσεται ἠὼς, ο, 50. et 494, αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος. οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον ἠῶ ἵκοιτο, ρ, 497. ἤν περ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν, σ, 317. ἔλεκτο (cubabat) καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν, τ, 50. et 192, δεκάτη ἢ ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς αὐτῷ. et 319, ὥς κ' εὖ ϑαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται. et 571, ἥδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, hæc jam aurora veniet infausta. ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, δ, 306, 431, 576. ε, 228. ι, 152, 170, 307, 437, 560. κ, 187. μ, 316, 8. ν, 18. ο, 189. ρ, 1. τ, 428. 'Ηὼς etiam ut dea inducitur, vecta duobus equis currui junctis, facem manu ferens. recentiores finxere eam vehi uno equo πτερωτῷ, Πηγάσῳ, cum face in alterâ manu. Sed duo ejus equi Homerici vocantur Λάμπος καὶ Φαέθων, ut est ψ, 243—246, et vocantur πῶλοι, *junge hengste, (young stallions,)* quia lux diei nascitur prodeunte aurora, et quia tunc omnia quasi juvenescunt. eodem loco tenetur ἠὼς a Minerva, ne possit sat cito oriri ex oceano, i. e. prudentia Ulyssis non passa est, opprimi se a surgente aurora dormientem, sed ante plenam auroram egressus est urbe. ad hanc σωματοειδῆ pertinent et loca, ubi in ϑρόνῳ sedere, aut digitos habere dicitur; et ε, 1, s. ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυτο, ἵνα φάος φέροι. sic et Λ, 1, s. conf. Τιθωνὸς in R. et ἡ 'Ηώς. si hæc dicitur κροκόπεπλος, τὸ πολὺ μὲν τῆς νυκτὸς ὀλίγον δὲ τοῦ φωτὸς, αἰνίττεται διὰ τοῦ κρόκου: ἡ κρόκεον ἤτοι κιῤῥὸν πέπλον φοροῦσα: si vero ῥοδοδάκτυλος, τὸ πλεῖον μὲν τῆς ἡμέρας, ἔλαττον δὲ τῆς νυκτὸς innuitur; ἧς οἱ δάκτυλοι ῥόδεοι, ὡς ῥόδοις ἐοικότες, αἵματος φυσικοῦ χυμῷ καλῷ ἐρευθόμενοι. sic ἡ καλὴ Σαπφὼ τοὺς τῶν μυθικῶν Χαρίτων πήχεις γυμνοῦσα, ῥόδοις εἰκάζει, ut Charites sint ῥοδοπήχεις. cæterum digiti auroræ sunt αἱ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες: et Sol ipse hinc dicitur ἑκατόγχειρ. dicitur ἠὼς ἠριγένεια, ἡ ἐν τῷ ἦρι, i. e. ὄρθρῳ, γεννωμένη, nam hæc forma nominum notat passive. sic ἡ 'Ιφιγένεια est ἡ γεννηθεῖσα ἀπὸ ἰσχυροῦ καὶ βασιλικοῦ γένους: et ἡ Τριτογένεια est ἡ ἀπὸ τριτοῦς, i. e. κεφαλῆς. nisi hæc analogia esset, posset et exponi, ἡ τὸν ὄρθρον γεννῶσα, active: posset et fortasse esse, ἡ ἀπὸ ἀέρος γεννωμένη, nam ἀὴρ πεφωτισμένος est ἡ ἡμέρα: sed prius illud est aptius. 'Ηὼς μέν ῥα ϑεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, Β, 48, s. ubi Ζεὺς est aër; et reliqui ἀθάνατοι sunt astra disparentia cum luce, et aliæ res perennes. mythice his annunciat diem venturum. et sub ejus tempus somnia putantur esse vera: hinc h. l. statim post visum somnium oritur aurora. καλὴ ῥοδοδάκτυλος 'Ηὼς, Ι, 703, quoque σωματικῶς dictum: et mane omnia sunt pulcriora et lætiora. ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσε 'Ηὼς, ε, 390. ι, 76. κ, 144. est σωματοειδὴς φωσφόρος ἠὼς, δι' ἧς ἀποτελεῖται ἡμέρα. νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι 'Ηοῦς ἠριγενείης οἰκία καὶ χοροί εἰσι, μ, 3, quod non præcise ad illam unam insulam pertinet, sed ad totum illud mare in quo insula sita; quod collustratur latissime luce orientis auroræ et diei. Si Aurora dicitur amasse aut rapuisse aliquem, significatur plerumque, eum adolescentem pulcerrimum mortuum esse. sic amavit 'Ωρίωνα, ε, 121—124. Sic et Κλεῖτον rapuit, ο, 250, 251, qui pulcerrimus mortuus est admodum juvenis. Sæpe autem sola ejus pulcritudo indicatur, sicut et Galli dicunt, *beau comme le jour:* sic de Τιθωνῷ notus est amor ejus et Auroræ. λέχος ἠοῦς est ἡ τοῦ ἡλίου ὑπὸ γῆν διατριβή: quia eo tempore nobis non lucet, videtur quasi dormire in lecto. 'Αοῦς (dorice) παῖδα, Ol. 2, 148, i. e. Memnonem, ex Tithono genitum, occisum ab Achille ad Trojam. Sic, 'Αοῦς φαεννῆς υἱὸν, Ne. 6, 88. πρὸς ἠῶ ὕπνον ῥέποντα, Py. 9, 44. Vide sub τελέω, aliquanto a medio.

ἠωσφόρος, pro ἑωσφόρος, quod vide.

Θ

Θ inseritur nonnunquam vocibus, vel differentiæ alicujus causa, vel ad ὄγκον vocis. Doribus id maxime frequens. sic ab ἔχειν, i. e. ἐξέχειν est ἡ Καρυστία Ὄχη, πρὸς διαστολὴν δὲ δωρικῶς ἡ τοῦ ποταμοῦ ὄχθη, ripa. et hinc est ὁ ὄχθος, et ὁ μόχθος, sicut ab ὀχλεῖν est ὁ μοχλός. a τὸ ἄχος est τὸ ἄχθος, a χέω est ἡ χθών. ab ἡ ὀχὴ, i. e. τροφὴ, est ὁ εὐοχθέων apud Hesiodum. sic τριχθὰ pro τρίχα, conf. διχθά. ionice ϑ sæpe mutatur in τ, et vice versa: e. c. ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, ὁ κιθὼν pro χιτὼν, ὁ βάθρακος pro βάτραχος, apud Herodotum; ἡ κύθρα pro χύτρα, etc. dorice τὸ ϑ crebro mutatur in Sigma, e. c. ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα, pro ὀρθὴ πᾶσα, erecta est omnis Lacedæmon, Aristoph. Lys. 994, ubi ex πᾶσα extruditur dorice Sigma; sicut et ἁ Μῶα dorice dicitur pro ἡ Μοῦσα. conf. 1082, s. ubi est σέλει pro ϑέλει, ἐλσὼν pro ἐλθὼν, σέτω pro ϑέτω. et sic porro ibi, ubi Lacones introducuntur δωρίζοντες. Vide sub τέλος ad finem, et διχθά. æolice ϑ crebro mutatur in φ. e. c. ϑὴρ pro φὴρ, q. v. sæpe præfixum ut in ϑαμὰ ab ἅμα; vide sub ϑαμειός. ϑ' aliquando scribitur pro δή.

ϑὰ, paragoge, vide sub κλαίω.

ϑαάσσω et ϑάσσω, (ϑέω) pono me in sedem, compono me in sella, sedeo. it. jaceo. idem verbum dicitur et ϑοάζω, unde est ὁ ϑόακος, contr. ϑῶκος: et ϑακέω, i. e. κάθημαι, a quo est ὁ ϑάκος, i. e. ὁ ϑρόνος. omnia ista a ϑέω, pono, deducta. λιπὼν ἕδος ἔνθα ϑάασσεν pro ἐθάασσεν, imperf. Ι, 194, relinquens sedem ubi sedebat, ἐκάθητο. sic et Ο, 124, λίπε δὲ ϑρόνον ἔνθα ϑάασσε, relinquebat sellam. οὐδὲ ἔοικε δηθὰ ϑεῶν ἐνὶ δαιτὶ ϑαασσέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι, γ, 336, non decet diu in deorum convivio sedere, sed abire inde domum; ionice pro ϑαάσσειν, i. e. καθῆσθαι: nam timebant, ne ebrii tandem turparent rem sacram.

ϑαητὸς, dorice pro ϑηητὸς, quod vide.

ϑαιρὸς, οῦ. ὁ. (ϑέω) cardo januæ. ἀπέῤῥηξε ἀμφοτέρους ϑαιροὺς, Μ, 459, ubi sermo est de porta clausa, sed effracta, ingenti saxo impac-

to, *riss beyde hespen ab, (broke both the hinges.)* est ergo h. l. στρόφιγξ θύρας: alibi ex aliqua similitudine sic vocatur et ὁ ἄξων, axis. est vox cum ἡ θύρα ejusdem originis.

Θακέω, Θάκος, ὁ, vide sub θαάσσω et θῶκος.

Θαλάμαξ, ὁ, vide sub θάλαμος, paullo sub initio, et σφέλας.

Θαλάμη, ης. ἡ. (Θάλω) est locus vel fovea, ubi bestia habitat. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, ε, 432, polypode extracto ex latibulo suo. Vide sub θάλαμος.

Θαλαμηπόλος, ου. ἡ. (Πέλω) fœmina cubiculo præposita, in cubiculo herili versans cura sua, *eine kammerfrau oder jungfer, (a chambermaid.)* deinde in genere, cellæ aut penui præposita. nam ὁ θάλαμος non solum cubiculum, sed et cellam et quodvis conclave, notat: *eine beschliesserin, (a housekeeper.)* γρηῦς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα, η, 8, ubi sermo est de Nausicaa, quæ rediens ex agro in suum conclave secedit, ibique a cubicularia sua curatur. τοῖσιν (Ulyssi et Penelopæ) δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν ἐρχομένοισι λέχοσδε, cum cubitum irent, prælucebat illis hæc cubicularia. conf. in R. Εὐρυνόμη.

Θαλάμιος, vide sub θάλαμος, θράω, et σφέλας.

Θαλαμίτης, vide sequens, paullo sub initio.

Θάλαμος, ου. ὁ. (Θάλω) conclave, *ein zimmer, eine kammer, (a room, a chamber,)* vel ubi habitatur et dormitur, vel ubi res adservantur: etiam collective, plura conclavia continua, qualia Plinius, Lib. 7. Epist. 5. diætam vocat. in specie tamen est ὁ κοιτὼν, cubiculum. apud recentiores hæc vox de sola γυναικωνίτιδι poni solet: sed in Homero est nomen generale, etiam de ἀνδρείῳ οἴκῳ positum, et de quovis conclavi. cæterum ἐπὶ λογικῶν ἢ ἀψύχων ponitur ὁ θάλαμος, ἐπὶ ἀλόγων δὲ ἡ θαλάμη, quæ et ἡ θαλαμὴ, maxime in plurali αἱ θαλαμαὶ, scribitur. vox est a θάλπω, foveo. a speciali significatu τοῦ κοιτῶνος est τὸ ἐπιθαλάμιον, quod proprie est τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφέν. in navibus οἱ θαλάμακες sunt ἐρέται οἱ ὑπὸ τοὺς θρανίτας, inferioris ordinis remiges, unde τριητερικὸς θαλάμαξ: iidem dicuntur et θαλαμῖται et θαλάμιοι. ὡρμᾶτο ἐκ θαλάμοιο, de Helena, Γ, 142, properabat e domo; coll. 125, ut μέγαρον sit idem. et 174, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα, cum relinquerem primum meum conjugium et notos, inquit eadem Helena; et θάλαμος h. l. specialiter cubiculum, maritorum maxime, notat. et 382, ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι, in cubiculo odorato fragrante ex incensis odoribus. et 391, ἐν θαλάμῳ καὶ λέχεσι. et 423, εἰς ὑψόροφον θάλαμον, coll. 421, ubi δόμος et θάλαμος differt ut totum et pars, ut domus et cubiculum in domo, et quidem alte cameratum; nisi notat cubiculum in superiore parte ædium. κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, Δ, 143, ubi sermo est de ornatu equi nobilis, jacere eum reconditum et adservatum in conclavi. et ejusmodi conclavia, ubi res pretiosæ servabantur, erant prope terram, imo sub terra, more nostrarum cellarum subterranearum. ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκα ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, Z, 248, ubi sermo est de regia domo Priami, coll. 244, in qua quinquaginta erant θάλαμοι, ubi filii regis habitabant cum uxoribus suis, et duodecim, in quibus filiæ ejus cum maritis suis. ξεστὸς λίθος est marmor politum et sectum; τέγεοι autem notat, quod parietes, fortasse et tecta superne ipsa, marmore fuerint obtecti: θάλαμοι vero sunt ædes ex pluribus conclavibus, et fortasse quoque contabulationibus, compositæ. et hæ ædes omnino propinquæ sibi invicem erant in aula regia nisi tamen mavis simpliciter *conclavia* intelligere, *zwey und sechzig wohnungen oder zimmer, (sixty-two apartments, or rooms.)* et 288, ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, Hecuba descendebat in conclave illud ubi vestes suæ pulcræ adservabantur et alia pretiosa: et id ταμιεῖον βασιλικὸν, τεθυμιαμένον καὶ εὐῶδες ὄζον, fortasse quia asseribus cedrinis parietes erant vestiti; vel quia alii odores ibi una servabantur. et 316, οἵ (τέκτονες) οἱ (ei, Paridi) ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, ubi αὐλὴ est area magna intra palatium magnum, δῶμα vero ædificatio in genere, et θάλαμος, habitatio ipsa ejus, coll. 313, s. et 321, τὸν δ' εὗρε ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχεα ἕποντα, hunc invenit in conclavi suo ubi arma ei erant reposita, polientem arma pulcra; coll. 323, s. ubi igitur habitaculum describitur, in quo et Paris jam et Helena cum ministrabus suis versabantur: et istæ ministræ texebant ibi. et 336, ἧμην ἐν θαλάμῳ, morabar domi in ædibus meis. οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο, I, 578, ubi notatur domus ipsa alta Meleagri, quod apparet ex 584, ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο, cum domus ipsius frequentibus ictibus ab hoste feriretur, per tela jacta in urbem. et 469, ἐν προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων, in vestibulo domus, ante januas conclavium habitationum ipsarum. et 471, ἐγὼ θαλαμοῖο θύρας ῥήξας, effringens fores conclavis mei. ἐκ θαλαμοῖο μετὰ κλέος ἵκετο Ἀχαιῶν, Λ, 227, ubi sermo est de novo marito, qui statim post nuptias factas abiit ad bellum, cum audiret, venisse Græcos. ergo h. l. est ὁ κοιτὼν τῆς γαμουμένης, *das braut-zimmer, (the nuptial chamber.)* sic et ὁ Πρωτεσίλαος, B, 205—208. βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον, Ξ, 166, seqq. ubi Ἥρας θάλαμος, habitatio Junonis, a Vulcano facta, i. e. firma et incorruptibilis, describitur. et 188, ἐκ θαλάμοιο. et 338, ἐστί σοι θάλαμος, inquit Juno ad Jovem; etiam a Vulcano factus. χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, viduasti fœminam in angulo domus nuptialis recentis, P, 36, ubi notatur γυνὴ νεόνυμφος, simulque σώφρων, nam sedet ἐν μυχῷ, in interiore parte domus. ergo h. l. θάλαμος est οἶκος εἰς ὃν νέα νύμφη fuit introducta. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει, novas nuptas ex ædibus suis, ad splendorem facum, ducebant per urbem, multusque nuptialis cantus ciebatur, Σ, 492, ubi describitur deductio sponsæ ex paterna domo in domum sponsi. θαλάμους κεραϊζομένους, X, 63, ubi in specie conclavia intelliguntur, in quibus materfamilias cum infantibus habitat, *die wohnzimmer der gemahlinnen, (the apartments of the mistresses of families.)* αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεά πολλὰ κεχάνδει, Ω, 191, ex quo loco discis, thalamum h. l. esse cellam subterraneam vel prope terram, alte cameratam, odoratam inde quia asseribus cedrinis parietes vestiti erant, et in qua pretiosæ res adservabantur. et sermo est de Priamo. sic et β, 337, ὁ δὲ ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς, εὐρὺν, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, ἐσθής τε καὶ ἔλαιον, καὶ πίθοι οἴνου παλαιοῦ, ubi ejusmodi principalis apotheca subterranea Ulyssis describitur: ἦν ταμεῖον πάντως ἐνδοτάτω, καὶ διὰ τοῦτο τὴν τοῦ θαλπεινοῦ κλῆσιν εἰληχὸς, coll. 348. sic Ω, 275. et 317, ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο ἀνέρος ἀφνειοῦ εὐκλήϊς, ubi notatur janua domus principalis alte cameratæ, *mit hohem gewölbe versehene wohnzimmer eines grossen herrn, (the lofty vaulted apartments of a person in high life.)* ergo conclavia (nam hæc collective vocantur θάλαμος, et exterior ingressus ad ea dicitur θύρη εὐκλήϊς) nobilium erant camerata alte. sic de Telemachi habitatione, *von des prinzen zimmern, (from the prince's apartments.)* α, 425, ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco ubi prospectus erat late circa. coll. 427, 436, 441. β, 5. υἷες (Nestoris) ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, ex habitationibus suis in domo regia prodeuntes, γ, 413, 441, *aus den wohnzimmern, (from the lodging-rooms.)* ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑψορόφοιο ἤλυθεν, δ, 121. et 263, παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισαμένη, θάλαμόν τε, πόσιν τε, inquit Helena; et notatur ibi in specie conclave ubi conjuges una cubant. et 310, βῆ ἐκ θαλάμοιο Μενέλαος, coll. 304, 305. et 718, ἐπ' οὐδοῦ ἷζε πολυκμήτου θαλάμοιο. et 802, ἐς θάλαμον εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα, ubi de somnio personificato est sermo, coll. 787, seqq. et significatur ὁ κοιτὼν Penelopes. βῆ ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρη (filia regis) κοιμᾶτο, ζ, 15. et 74, κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα, ex domo ejusque conclavibus extulit vestes lavandas, in currum: vel, ex conclavi, ubi vestes depositæ adservabantur. ergo hic diversus a κοιτῶνι θάλαμος. αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἑὸν ἤϊε, ibat in suam habitationem, η, 7, *in ihre zimmer im schlosse, (to her apartment in the palace.)* βῆ ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια ἔκειτο, ubi ejus lecti dormitorii stabant, θ, 277, per quæ addita ὁ κοιτὼν determinatur. et 439, χηλὸν (cistam) ἐξέφερεν θαλάμοιο, extulit ex conclavi, ubi pretiosa reposita servabantur. ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι, καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς, inquit Ulysses ad Circen invitantem, κ, 340, ubi est ὁ κοιτὼν, nam in domo jam erat, coll. 314, seqq. ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα, Menelaus, ο, 99, in cellam illam penuariam; quæ erat odorata, ne tineæ aliaque animalcula eam infestarent. ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμοιο καταθεῖναι, π, 285, i. e. in conclave interius, cujus camera erat alta. ἴεν ἐκ θαλάμοιο Πηνελόπεια, ibat ex conclavibus suis, ρ, 36. et 506, ἡμένη ἐν θαλάμῳ, sedens in conclavi suo. Τηλέμαχος ἐκ μεγάροιο βεβήκει κείων ἐς θάλαμον, ἔνθα πάρος κοιμᾶτο, τ, 48, ex triclinio magno ibat ad suam habitationem, jam supra ex α depictam, *in sein zimmer auf dem fürstlichen hofe, (to his apartment in the royal palace.)* et 53, ἐκ θαλάμου, ubi Penelopes diæta dicitur. et 256, εἵματα ἐκ θαλάμου, vestes ex conclavi ubi servabantur. βῆ θαλαμόνδε ἔσχατον, ἔνθα κειμήλια κεῖτο ἄνακτος, ubi res pretiosæ domini servabantur, φ, 8, 42—58, ubi multis depingitur ista cella interior, et τὸ ταμεῖον τοῦτο βασιλικόν. sic et χ, 109. et 140, ubi aliud conclave repositorium, diversum ab illo subterraneo, describitur. et 155—201. ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων ἥμεθα, in interioribus conclavibus sedebamus nos mulieres. ψ, 41. et 178, ἐκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου, extra illud ædificium firmum, quod adædificatum erat magnæ domui quod idem vocatur πυκινὸς θάλαμος, 229, coll. 192, seqq. ἔδεμον θάλαμον, ædificabam illud ædificium, cubili conjugali destinatum, et vestibulo uno vel altero auctum. et 295, seqq. sed ω, 165, est conclave repositorium ad res servandas. in Pindaro θάλαμος, maxime in plurali, notat totam domum. προθύρῳ θαλάμου, atrio domus, Ol. 6, 2. θαλάμου ἐς μυχὸν, in interiora domus, Ne, 1, 62. ἐν θαλάμῳ δαμεῖσα, interfecta in conclavi suo, Py. 3, 19. θαλάμῳ ἐν πολυχρύσῳ, Py. 9, 122, in sede pretiosa. θάλαμον ἐς τεὸν, Ne. 11, 3, in tuam domum et sedem, i. e. εἰς πρυτανεῖον. θαλάμων σταδίων, Ol. 5, 30, domorum stabilium, ἑδραίων: et θαλάμων ἄλσος l. c. est series domorum altarum stipata, sicut in urbibus esse solet. ἐκ θαλάμων, Ol. 7, 53, i. e. ἐκ τῆς οἰκίας, ex habitatione. θαλάμοις ἐν μεγαλοκευθέσι, Py. 2, 61, magna penetralia habente in domo. πρὸς θαλάμους, Py. 4, 285, i. e. πρὸς οἶκον. vides ergo, thalamum esse vel unum conclave, vel totum ædificium aliquod: nusquam vero lectum.

Θάλασσα, ης. ἡ. (Ἄλλω) mare, *das meer, (the sea.)* est eadem quæ ἡ ἅλς, est et ejusdem

derivationis. nam est pro ἅλασσα, spiritu aspero transeunte in θ. nam mare ἅλλει (movet vehementer) fluctus suos et naves: ipsum quoque ἅλλεται, (movet se cum impetu) et fluctus in eo ἅλλονται. ejus ζῶα dividuntur in ἰχθύας, pisces, et in κήτη, belluas; unde πόντος (qui idem est quæ ἡ θάλασσα) dicitur nunc ἰχθυόεις, nunc μεγακήτης. παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ad littus multum frementis maris, Α, 34. Ι, 182. Τ, 40. κῦμα πολυφλοίσβοιο, Β, 209. Ζ, 347. κύματα, Ν, 798. κῦμα θαλάσσης, Σ, 66, 145, ad differentiam λίμνης. θάλασσά τε ἠχήεσσα, Α, 157. ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης, πόντου (nimirum) Ἰκαρίου, Β, 144, ubi πόντου per appositionem, vel per loci distinctiorem designationem additum: nam fluctus maris in eo ponto solent esse maximi. ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, Β, 159. Θ, 511. Υ, 228. ὀρινομένη τε θάλασσα, Β, 294. πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, in littore cani maris, Δ, 248. πολιῆς ἐς μέγα λαῖτμα, Τ, 267. et dicitur πολιὴ non solum ἡ γραῖα ἡ λευκὴ, *(die graue see,)* *(the hoary ocean)* ἡ καὶ ἔντιμος, *die ehrwürdige, (the venerable,)* quia canities est venerabilis; sed et ἡ πολλή. nam ut ab ἐσχάτη est ἐσχατιὴ, et ab ὁρμὴ ὁρμιὴ, sic a πολλὴ πολιή. quanquam id ingeniose magis quam vere de mari adhibetur: nam θάλασσαν πολλὴν dicere, frigidum videri possit. cæterum mare non solum πολιὸν, sed et μέλαν, nigrum, dicitur: hinc Neptunus habet epitheton ὁ μέλανθος, quasi atrum florem aut excrescentiam habens, vel ater inferne, albo flore superne. sic et ὁ πελαργὸς, ciconia, nomen habet a τὸ πελὸν, i. e. μέλαν, et ἀργὸν, i. e. λευκὸν, a coloribus alarum ejus: *der schwarzweisse, (blackish-white.)* αὐτῇ τε θαλάσσῃ, ubi attice deest σὺν, Θ, 24. ἐπεί σφιν κῦμα θαλάσσης ἱδρῶ (per apocopen pro ἱδρῶτα) πολλὸν νίψεν ἀπὸ χρωτὸς, Κ, 574. et 572. nam marina aqua viva eximit membris lassitudinem (κόπον) et est valde πρόσφορος νεύροις, utilis nervis reficiendis. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο, Ν, 29, rege suo Neptuno accedente, diductum cedebat et viam planam præbebat. ἐκλύσθη, inundabat, *trat über, (overflowed,)* Ξ, 392. et 394, s. οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾷ, quæ parabola est hyperbolica. ἄγχι θαλάσσης, ἀτρυγέτοιο, Ξ, 75, 204. Ο, 362. et 381, κῦμα εὐρυπόροιο. γλαυκὴ τίκτε σε, Π, 34. et 67, ῥηγμῖνι. δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, Σ, 140. et 294, θαλάσσῃ ἔλσαι αὐτοὺς, mari conclusisse. et 483, θάλασσαν ἐνέτευξε, finxit in eo scuto. πᾶσα θάλασσα, omnia maria, Φ, 196, nam multa sunt maria. ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο, Ψ, 59. ἀγχιβαθὴς θάλασσα, in proximo et statim profundum mare, ε, 413. et 440, ἠϊόνας τε λιμένας τε, littora et portus. et 455, θάλασσα κήκιε πολλὴ ἀνὰ στόμα, manabat per os. λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε, lapillos in littore abluebat, ζ, 95. ἐκλύσθη, ι, 484, 541. οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα sola in conspectu erant, μ, 404. ξ, 302. παρέχει ἰχθῦς, τ, 113. ὀμφαλὸς θαλάσσης, α, 50, umbilicus maris, i. e. medium. ἰὼν ἐπὶ θῖνα, β, 260. ἐπὶ θινὶ ἱερὰ ῥέζον, in littore sacra faciebant, γ, 5. et 142, ἐπὶ εὐρέα νῶτα, i. e. ἐπιφάνειαν, superficiem. ex aliâ metaphora ἡ θάλασσα dicitur ὑπτία, i. e. γαληνιῶσα, supina, tranquilla: sicut et πεδίον ὕπτιον dicitur, et τὰ νῶτα πεδιάδος, de campo plano. sic et δ, 560, et 513, 362. et 385, θαλάσσης πάσης (i. e. ὅλης) βένθεα οἶδε. sic et α, 52. ἐπὶ ῥηγμῖνι, δ, 430. et 449, παρὰ ῥηγμῖνι. et 435, εὐρέα κόλπον. et 432, εὐρυπόροιο, latum transitum habentis. et 501, ἐξεσάωσε θαλάσσης. et 504, λαῖτμα μέγα, ingentes fluctus. περᾶν λαῖτμα, ε, 174. et 401, δοῦπον, sonitum. οὐ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης ἄνδρα συγχεῦαι, θ, 138, non aliud pejus mari ad hominem debilitandum; naufragum nimirum, qui cogitur nare. et hoc solo fere sensu est mare malum: alias est valde bonum; et θάλασσα est ἰαίνουσα, unde una τῶν Νηρηΐδων dicitur ἡ Ἰάνειρα. sermo autem nobis est de mari Mediterraneo. ὑπὲρ λαῖτμα θαλάσσης, ι, 260. ἀνήϊον παρὰ θαλάσσης, ascendebam a mari, κ, 274. nam insula erat montana. ἀφίκετο (νηῦς) κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, μ, 2, venit ad fluctum maris lati, ubi sic vocat oceanum Atlanticum. ἁλμυρὸν ὕδωρ θαλάσσης, μ, 236, 240. κῦμα θῦε πολυφλοίσβοιο, ν, 85. et 88, ἔταμνε. νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ, ο, 294. πολιῆς ἔκτοσθε, χ, 385. πεφευγότες θάλασσαν, α, 12, qui effugerant mare. πολιὴν περόωσι (περῶσι ex περάουσι) θάλασσαν, ζ, 272. ὤρινεν (concitavit) θάλασσαν ἀθέσφατον, η, 273. νηυσὶν περόωσιν, ι, 129. οὐκ ἴσασι θάλασσαν, λ, 121, quem versum Atheniensis, fugiens Philippum regem, interrogatus quousque fugiturus esset, sic recitavit, εἰσόκε τοὺς ἀφίκωμαι οἳ οὐκ ἴσασι Φίλιππον, donec ad eos pervenero qui Philippum cognitum non habent. θαλάσσης πολιᾶς ἔνδον, Ol. 7, 113. διὰ θαλάσσης, Ne. 6, 81. ἐν θαλάσσᾳ, Ol. 2, 51. ψάμαθοι ἐν θαλάσσᾳ, *sand am meer, (sand in the sea,)* Py. 9, 84. θάλασσαν Ἰονίαν τέμνων, Py. 3, 121.

Θαλασσαῖος, α, ον. (Ἅλλω) marinus. θαλασσαῖον δελφῖνα, Py. 2, 92.

Θαλάσσιος, ία, ιον. (Ἅλλω) ad mare pertinens. οὐ σφισι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, res maritimæ illis curæ non erant, Β, 614. τῇσιν δὲ θαλάσσια ἔργα μέμηλεν, ε, 67. θαλασσίαις ῥιπαῖς ἀνέμων, Ne. 3, 101.

Θάλεα, τὰ, vide sub θάλος.

Θαλέθω, (Θάλω) germina emitto et protrudo, idem ac θάλλω, q. v. it. sum lætus et uber: vireo. σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, porci valde pingues, Ι, 463. Ψ, 32. ἠΐθεοι θαλέθοντες, ζ, 63, cœlibes juvenes florentes. θάμνος ἐλαίης, θαλέθων, ψ, 191, stirps olivæ florens læte.

Θάλεια, ας. ἡ. (Θάλω) convivium lætum et celebre. idem ac ἡ θαλία: nisi quod δαὶς θάλεια in specie notet convivium hilare sacrum, in festo die dei alicujus. ut ergo hoc substantivum per appositionem adjective poni soleat. Sed et in genere notat, lætas ferias cum epulis. τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν, Η, 475, Græci in castris post occasum solis, et post pugnam gravem diei. ibi ergo nihil peculiariter sacri erat. Sed γ, 420, θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν, ubi est sacrum factum. sic, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ, θ, 76. et 99, φόρμιγξ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείῃ, cithara congruens est convivio florenti et hilari; et h. l. rursus generalis significatus est: sed quidam legi jubent ἑταίρῃ, sc. ἥ ἐστι. θάλειαν μοῖραν, Ne. 10, 99, portionem florentem et sacram, sc. certaminum. Schmidius ibi legit θαλείαν quasi ab adjectivo θάλειος, εία, ειον. Sed optimi codices habent θάλειαν, sensu adjectivo, quasi a θάλειος, θάλεια, θάλειον.

Θαλερός, ά, όν. (Θάλω) virens, florens, vegetus. θαλεροὶ αἰζηοὶ, virentes juvenes, Γ, 26. ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν, Κ, 259, defenditque cassis capita virentium juvenum. nam tales decet et bellum et venatio. ἀμφὶ κάπριον κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ, circa aprum, Λ, 414. Ρ, 282, θαλεροὺς. βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν, in pugna, Ξ, 4. ἠΐθεον, θαλερὸν, Σιμοείσιον, Δ, 474, ubi ei apte tribuitur id epitheton, utpote ἠΐθέῳ, cœlibi adolescenti; et filio Ἀνθεμίωνος. θαλερὸς πόσις, juvenis maritus, Θ, 190, ὁ ἐκ παρθενίας ἀνὴρ καὶ ἐκ νεότητος. sic uxor dicitur κουριδίη ἄλοχος, ἡ ἐξ ἔτι κόρης, quæ virgo juvencula nupsit. sic et, θαλερὸς παρακοίτης, qui adolescens adolescentulæ factus est maritus, Ζ, 430. et Θ, 156, θαλεροὺς παρακοίτας, ubi est epitheton velut miserantis. θαλερὴν παράκοιτιν, Γ, 53. sic θαλερὰν ἄκοιτιν, Ne. 1, 110. θαλερὼ μηρὼ, virentia et succi roborisque plena femora, Ο, 113. θαλερὴ φωνὴ, vox liquida et alacris antea, Ρ, 696. Ψ, 397, *die muntere lebhafte stimme ihm reden ward im gehemmet, (his voice previously brisk and lively in speech was checked.)* θαλερὴ χαίτη, Ρ, 439, juba equorum florida et pulcra, *schöne lange mäne, (fine long mane.)* θαλερὸν δάκρυ, i. e. τὸ ἔνικμον per metaphoram τῶν θαλλόντων φυτῶν, etiam τὸ ἀκμαῖον, succi plena et largiter proveniens lacrima, Β, 266. Ζ, 496. Ω, 9, 794. δ, 556. κ, 201, 409. λ, 390, 465. π, 16. χ, 447. θαλερὴ ἀλοιφὴ, florida et jucunda pinguedo, de carne suilla recens mactata, θ, 476, ἡ ἐνδεικτικὴ τοῦ θάλλειν τὸ ζῶον. nam animal pinguescens viget, morbidum non pinguescit: et pinguedo est quasi flos carnis. θαλερὸς γάμος, lætæ nuptiæ, ζ, 66. υ, 74. nam tunc lætantur maxime homines: simul διὰ τὸ ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους εἰς γενεὰν, ὧν ἑκάστῳ καὶ θάλος τὸ γεννηθὲν λογίζεται. ergo intelligi possit γάμος θαλερὸς non solum lætus, sed et germinare faciens. θαλερὸν γόον, luctus in vigore suo se exserens, κ, 457, διὰ τὸ ἄπαυστον καὶ ἀεὶ νεάζον. sicut et δάκρυ θαλερὸν, cum semper nova alia propullulat quasi. Sed Aristarchus legit l. c. στυγερόν. θαλερὴ φωνὴ, de fœmina, δ, 705. τ, 472.

Θαλέω, Θαλλέω, pro ΘΑ'ΛΩ, quod vide.

Θαλία, ας. ἡ. (Θάλω) est ἡ εὐωχία, δι' ἧς θάλλει τις ὡς οἷα καί τι θάλος, convivium lætum et celebre. deinde in genere, lætus et hilaris victus, vita copiosa et florens. ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ, inquit Agamemnon de filiolo suo unico, domi relicto, Ι, 143, 285. αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς, λ, 602, i. e. Hercules, cujus εἴδωλον est apud inferos, sed ipse apud deos delectatur lætis conviviis et beata vita. θαλίας ἔχει πόλις, Ol. 7, 173, habet festa convivia civitas. θαλίαις τερπναῖς, Ol. 10, 93. σὺν εὐφώνοις θαλίαις, Py. 1, 73, i. e. σὺν κώμοις ἡδέσιν, in dulcisonis conviviis. θαλίαις αὐτῶν, Py. 10, 53.

Θαλλός et Θαλός, οῦ. ὁ. (Θάλω) frons viridis. folia viridia. θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι, ρ, 224, frondemque hædis ferre. quod deinde in proverbium abiit, ut ὁ θαλλοφόρος diceretur ὁ μηδὲν χρήσιμος ἀλλ' ἢ βοσκήμασι θαλλὸν παραβάλλειν. nam θαλλὸς est et ἡ φυλλὰς, et ὁ κλάδος δένδρου. Attici hanc vocem maxime appropriavere oleæ. Vide θάλος.

Θαλλοφόρος, ὁ, vide supra.

Θάλλω, vide ΘΑ'ΛΩ.

Θάλος, εος. τό. (Θάλω) germen, frons, βλάστημα. proprie est, primum germen ex planta protrusum. οὔ σε κλαύσομαι, φίλον θάλος, Χ, 87, ubi metaphorice de filio primogenito. sic et puella egregii corporis et lætæ staturæ, τοιόνδε θάλος, ζ, 157, quasi ἐπὶ φυτοῦ dictum, *ein solch gewächse, (such a plant.)* et hæc vox elicit simile de φοίνικι in sequentibus, nam θάλος et ἔρνος sunt idem. recentiores amant formam ὁ θαλλὸς, cum genitivo, e. c. θαλλὸς ἐλαίας. in plurali τὰ θάλεα, sunt τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια ἀγαθὰ, cibi nutrientes. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, Χ, 504, de puerulo nobili: impletus deliciis lætis, læte crescere facientibus. θάλος Ἀδραστιδᾶν, germen lætum ex ea familia, Ol. 2, 81. σεμνὸν, Ol. 6, 115. Συρακοσᾶν, Ne. 1, 2. κοινὸν, Ist. 7, 34. Vide sub ἔρνος.

Θαλός, ὁ, vide θαλλός.

Θαλπιάω, f. άσω. (Θάλω) facio crescere, etc. idem ac θάλπω, q. v. εὖ θαλπιόων, pro θαλπιῶν, sc. ἑαυτὸν, bene calefaciens se, τ, 319. nam calor est causa vegetationis et vitæ alacris.

Θαλπνός, ή, όν. (Θάλω) fovens, calefaciens, læto et vegeto calore implens. ἄστρον θαλπνότερον, Ol. 1, 8, i. e. θερμότερον καὶ φαεινότε

ρον, et res terrestres magis fovens et exhilarans.

Θάλπω, f. ψω. (Θάλω) proprie est, θάλλειν ποιῶ, facio crescere, sicut gallina incubans ovis facit ut excrescant ex ovis pulli. deinde in genere est, foveo manu vel corpore, calefacio, contrecto manibus ut molliam vel tractabile faciam, vel alio admoto calore foveo. vivum et vegetum facio. in malo quoque sensu alibi ponitur pro ἐξαπατᾷν, decipere, fallere. id constat, esse a θάλλειν. στέατος μέγαν τροχὸν νέοι θάλποντες, adipis magnum orbem juvenes calefacientes et tractabilem facientes, φ, 179, 184. et 246, τόξον θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλᾳ πυρὸς, arcum calefaciens hinc et hinc ad splendorem ignis sc. inungens eum simul calefacto adipe. ἔτι πατὴρ ἡλίῳ ἐθάλπετο, Ne. 4, 23, adhuc pater sole foveretur, i. e. viveret.

Θαλπωρὴ, ῆς. ἡ. (Θάλω) tepor jucunde fovens. in specie, spes grata fovens nos et recreans, maxime autem ἡ ἐλπὶς βεβαία καὶ οὐκ ἐν κινοῖς θάλπουσα. proprie ergo est, fomentum tepidum: metaphorice ἡδονή τις θάλπουσα, cui opponuntur ψυχρὰ ἄχεα. οὐ γὰρ ἔτι ἄλλη ἔσται θαλπωρὴ, non enim amplius alia erit spes consolans et erigens, Z, 412. εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμα ἕποιτο καὶ ἄλλος, μᾶλλον θαλπωρὴ, καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται, si quis mecum et alius vir eat, plus fiduciæ, et audacius quid magis, aderit, K, 223, nam fiducia calefacit quasi animum, timor reddit frigidum. οὐδέ τις ἡμῖν θαλπωρὴ, α, 167, nihil est quod nos excitet ad sperandum bene. ponitur ergo fere metaphorice, et ἡ χαροποιὸς ἐλπὶς (quæ et ἐλπωρὴ dicitur) est θαλπωρὴ, θάλπει γὰρ τοὺς πολλοὺς ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐλπίς. Vide sub παχνόω.

Θαλύσια, ίων. τά. (Θάλω) erat festus dies post comportatas fruges, quo diis agebantur gratiæ, quod agri hortique læte viruissent: et, ut in posterum quoque virerent, rogabantur dii. offerebantur simul ἀπαρχαὶ, μετὰ συλλογὴν καρπῶν διδόμεναι θεῷ, ὑπὲρ τοῦ καὶ εἰς ἔπειτα θάλλειν τὰς ἀρούρας, idem festus dies vocabatur et, τὰ συγκομιστήρια, *das erndtefest, (harvest-home.)* ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξε, Diana irascebatur, quod sibi nulla thalysia in fœcundo agro Œneus fecisset, I, 530. nam fiebant hæc solemnia in agro ipso, in area; unde et ἡ ἑορτὴ ipsa vocabatur ἡ ἀλῴα, quia ἐν ἅλωσιν ἔπαιζον κατὰ τὴν ἑορτήν. hinc est et nomen proprium ὁ Θαλύσιος. et ὁ θαλύσιος ἄρτος est, ὁ ἐκ τῆς τῶν καρπῶν συγκομιδῆς πρῶτος γινόμενος, *das erste brodt vom neuen korne, (the first bread made from the new corn.)* cæterum celebrabatur is festus dies maxime Cereri et Baccho.

Θαλύω, f. ύσω. (Θάλω) idem quod θάλλω et θαλέω, q. v.

ΘΑ'ΛΩ, et per usum θάλλω. f. αλῶ. germina emitto et protrudo; nam proprie de plantis dicitur, quando frondes emittunt et virent. metaphorice de quovis bono et felici; nonnunquam et in malo sensu. idem dicitur et θαλέω et θαλλέω, f. ήσω. unde notus est versus: νῦν δ' ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι, jam quidem nos, antea alii virebant, et paullo post alii, sc. virebunt. ἡμερὶς (vitis) τεθήλει σταφυλαῖς, læta et obsita erat uvis, ε, 69, est plusquamp. medii, intransitive. συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν (particip. perf. medii) ἀλοιφῇ, porci saginati tergum florens et læte obsitum pinguedine, I, 208. τὰ ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφὴν, quæ porcis nutriunt florentem adipem, ν, 410, *welches futter den schweinen guten speck wachsen machet, (which food is best for fattening hogs.)* τεθαλυῖα ἀλωὴ, ζ, 293, florens hortus. ἐρινεὸς μέγας φύλλοισι τεθηλὼς, μ, 103, caprificus magna foliis læta. τεθαλυῖά τε ἔρσῃ ros virere faciens, ν, 245. τεθαλυῖα ὀπώρη, lætus autumnus, λ, 191. et 414, εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, convivio florido et læto. θάλλει ἀρεταῖς, viret virtutibus, Ol. 9, 27, βρύει, αὔξεται. θάλλει μέρος ὄγδοον, Py. 4, 115, octava pars viret, i. e. octavus successor in regno post primum conditorem. ἔθαλλε χῶρος δένδρεα, Ol. 3, 40, producebat locus arbores: ubi est activa et prima significatio, crescere faciebat. θάλλων οὐ (κατὰ) πάντα χρόνον ὄλβος, felicitas non omni tempore florens, Ist. 3, 9. θάλλων κόμῃ χρυσέᾳ, nitidus coma aurea, O Apollo, Ist. 7, 69. θάλλοντος συμποσίου, Ist. 6, 1, florentis convivii. θάλλοντες ἀρεταῖς ἀεὶ σὺν θεῷ, Ist. 4, 6, florentes, dei beneficio. εὐδαιμονίαν θάλλουσαν τὰ καὶ τὰ, Py. 7, 22, germinando protrudentem; ubi quoque est significatus activus. et sensus est: ea fortuna stabilis est, quæ adfert et bona, et his admixtum aliquid mali. θάλλουσαν δέσποιναν, Py. 9, 15, florentem et florere facientem. τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα, Py. 11, 80, mediocria diuturniore felicitate florentia. sunt qui censeant, hoc θάλλω pertinere ad ἅλλω, exsilire facio; spiritu aspero mutato in θ: nec improbabilia loquuntur.

Θαμὰ, ('A) adverb. factum ex ἅμα, præfixo θ. notat dense, πυκνῶς. it. frequenter, sæpe, crebro. *dick, dicht: oft, häufig, (thickly, closely; frequently.)* πολλάκις, συνεχῶς. θαμὰ θρῴσκοντας ὀϊστοὺς, dense volantes sagittas, O, 470. ταῦτα θαμὰ ἐβάζετε, hæc frequenter loquebamini, Π, 207. θαμὰ ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, frequenter obibat vinum iis infundens, α, 143. et 209, θαμὰ (κατὰ) τοῖον ἐμισγόμεθα ἀλλήλοις, frequenter sic, sicut nos nunc, versabamur inter nos. sic et δ, 178, θαμὰ ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθα. *wären fleissig hier mit einander in gesellchaft gewesen, (had been frequently here in company together.)* οἳ θαμὰ ἀγειρόμενοι, dense congregati, δ, 686. οὐ θαμὰ φαίνεται αὐτοῖς, sc. Penelope procis, non sæpe apparet illis, ο, 515. οὔτι θαμὰ ἀγρὸν πέρχεαι, non sæpe agros obis, π, 27. θαμὰ τρωπῶσα φωνὴν, de luscinia, τ, 521. Sic et in Pindaro est, frequenter. Ol. 1, 25. 4, 41. Py. 3, 139. 4, 71. Ne. 1, 25, 32. 2, 13. 4, 25. 5, 69. 7, 143.

Θαμάκις, ('A) adv. frequenter. Ne. 10, 72. Ist. 1, 37.

Θαμβέω, f. βήσω. ("Απω) admiror valde, *ich erschrecke vor verwunderung, (I am amazed.)* et proprie dicitur ἐπὶ θέας καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἐκπλήξεως. θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, A, 199, pro quâ activa formâ recentiores eodem sensu dixerunt ἐθαμβήθη. θάμβησεν δ' ἄρ' ἔπειτα, *sie erschrack hierüber, (she was filled with astonishment,)* Γ, 398. ἰδόντες θάμβησαν, Θ, 77. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό (θηέοντο) τε θάμβησάν τε, Ψ, 728, 881, et est ἐπίτασίς τις τοῦ, θηεῦντο, spectabant cum admiratione et percellebantur. θάμβησεν ἰδὼν, Ω, 483, s. θάμβησεν κατὰ θυμὸν, α, 323, i. e. ἐθαύμασεν id quod cognoverat. θάμβησαν ἐπεὶ ἴδον ὄρνιθας, β, 155. θάμβησέν μιν υἱὸς, *der sohn erschrack über ihn voll verwunderung, (his son was astonished at him,)* π, 178. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον, δ, 638. κ, 63, obstupescebant in animo. καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, ρ, 367, *machten grosse augen über ihn, (stared in amazement at him.)* ἡ μὲν θαμβήσασα, α, 360. φ, 354, *die sich sehr wunderte, (who was exceedingly astonished.)* θαμβήσαντες, ω, 101, stupefacti. ἐθάμβεεν αὐτὸν, Ne. 3, 86.

Θάμβος, εος. τό. ("Απω) stupor. est fere idem quod ὁ θάπος, a quo et ortum, interserto μ, et mutato π in β. admiratio ingens. proprie quidem est ἡ διὰ θέας (ex visu aliquo) ἐμβιβαζομένη εἰς ψυχὴν ἔκπληξις, ut ingeniose ab Eustathio ἐτυμολογεῖται: et θαμβεῖσθαι proprie non dicitur, nisi quis θεώμενος ἐκπλήττοιτο: ut ergo ex ἡ θέα et ἐμβαίνω facta vox videri possit. sed quid opus est his ambagibus? θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας, Γ, 342, stupor tenebat adspicientes. sic et Δ, 79. *sie erschraken und wurden sehr betreten darüber, (they were astonished and confounded at it.)* et Ψ, 815, ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Ω, 482. θάμβος δ' ἕλε πάντας ἰδόντας, γ, 372. ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς (ionice pro θάμβους) et obliviscimini stuporis, ω, 393. coll. 390, 391. θάμβει δυσφόρῳ καὶ τερπνῷ μιχθεὶς, Ne. 1, 85. notat ergo admirationem magnam, cum aliquo terrore.

Θαμειὸς, ὰ, όν. ('A) densus, frequens. *dick, dicht, oft, häufig, (thick, close, frequent.)* ἀλληλέπαλληλος, πυκνὸς, densus, *häufig, (thick, dense.)* ab ἅμα sit θαμὰ, (sc. θ ex spiritu aspero) inde θαμὸς et per intersertum ει, θαμειός. sic φατὸς, φατειός. ἀφνὸς, ἀφνειός. ἀδελφὸς, ἀδελφειός. ἀρνὸς, ἀρνειός. præfixum θ autem est ut in θειλόπεδον ab εἰλόπεδον, i. e. πέδον εἴλῃ βαλλόμενον, campus apricus et radiis solis patens: unde verbum θειλοπεδεύειν. semper fere autem in talibus, loco τοῦ ει, simplex ε esse potest. πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, rogi cadaverum accendebantur frequentes, sine intermissione, A, 52. ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, M, 44, jaculantur creberrima spicula manibus. et 278, ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ, sicut nives cadunt crebræ die hiberno. et 287, λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ, lapides volabant densi. et 296, βοείας ῥάψε θαμειὰς, pelles bovinas consuerat densas. notat ergo hæc vox multitudinem densam, *eine zal dicht neben und nach einander, (a number close to and one after another.)* sic Ξ, 423, ἀκόντιζον αἰχμὰς θαμειάς. θαμειαὶ εἴρυντο νέες, naves densæ subductæ erant, *die dicht neben einander stehende, (standing close together,)* Σ, 68. nam πυκνότης notatur hac voce, non præcise ingens πληθύς. ἐθείρας θαμειὰς, densos pilos, T, 383. X, 316.

Θαμὴς, έος. ὁ ἡ. ('A) idem. θαμέες ἄκοντες ἀντίοι ἀΐσσουσι, densa jacula contra volant, P, 661. Λ, 551. λευκοὶ ὀδόντες ὑὸς θαμέες, dentes albi suis densi, *dichte neben einander, (close together,)* K, 264, ubi galea describitur dentibus apri obsita externe. τρίστοιχοι ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες. μ, 92, ubi utrumque notat idem, densi, et sermo est de rictu Scyllæ. sic πυκνοὺς καὶ θαμέας σταυροὺς dixit, ξ, 11, vallos densatos, *pfäle dichte neben einander, (posts close together.)* θαμέσι σταμίνεσσι, ε, 252. conf. πυκνός.

Θαμίζω, f. ίσω. ('A) frequento, frequens adsum. notat hoc verbum ἁπλῶς, ἔργῳ τινὶ συχνάκις παρεῖναι. sic διδασκάλοις θαμίζει τις, καὶ λουτροῖς, καὶ νηῒ, καὶ ἑτέροις ἔργοις οἷς χαίρει. sum assiduus. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις, alias sane non frequens ades apud nos, Σ, 386, 425, *du kömst gar nicht steissig, (thou comest hither but seldom.)* sic et ε, 88. et id dicitur ad hospitem rarissime accedentem. ὅστε ἅμα νηῒ θαμίζων, θ, 161, qui assiduus est ad navem. et 451, οὔτι κομιζόμενός γ' ἐθάμιζεν, non frequenter bene curatus erat.

Θαμινὸς, ἡ, όν. ('A) densus, creber, frequens. idem quod θαμὴς et θαμειός. et neutrum plurale θαμινὰ ponitur adverbialiter, crebro. Ol. 1, 85. Ne. 3, 78.

Θάμνος, ου. ὁ. ('A) frutex. *ein strauch, (a shrub.)* est εἶδος χαμαιζήλου φυτοῦ, καὶ πολυκλάδου, *das gleich von der erde an viele æste treibet, und keinen erhabenen stamm hat, (which shoots out branches close to the ground, and has not a lofty stem.)* οὐ γὰρ μονοστέλεχος κατὰ τὸ δένδρον ἄνεισιν, ἀλλὰ πυκνὸς ὁ θάμος καὶ πολυστέλεχος εὐθύς ἐστιν ἐκ ῥιζῶν. et tales θάμνοι celerius igne corripiuntur quam altæ ar-

bores. dicitur ergo a θαμὰ πιφυκέναι, dense crevisse: nam τὸ θαμὸν est πυκνόν. et est per syncopen ex θαμινός. οἱ δέ τε θάμνοι πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, Λ, 156, s. ubi sermo est de flamma sylvam corripiente: frutices circa radices suas cadunt correpti ignis impetu. θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος πτὼξ, lepus sub frutice latens, P, 677, nam θάμνος est δασὺς καὶ πάντοθεν κομῶν, circa quasi comis obsitus. hinc dicitur et ἀμφιλαφής. εἴπερ λάθῃ καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, X, 191, si vel lateat deprimens se sub arbusto. Sermo est de hinnuleo in venatione. θάμνοις ἐν πυκινοῖς, ε, 471. et 476, seqq. δοιοὺς θάμνους, densissimos, ventis non penetrabiles, non pluviis, non sole: et sermo ibi de Ulysse qui enataverat, et cubile tutum per noctem in terra ignota quærebat. et hi θάμνοι tegebant struem foliorum aridorum, quæ prioribus autumnis deciderant, sic tamen, ut ea folia, ob densitatem fruticis, nec pluviis putruissent, nec a sole nimis aruissent, nec ventis disjecta essent. hinc ea descriptio addita, ut pateret, commodum eum lectum fesso fuisse: maxime cum vel tribus hominibus spatio suffecisset. sic apud Sophoclem est φυλλὰς μυριόκαρπος, ἀνήλιος, ἀνήνεμός τε πάντων χειμόνων. nam Sophocles libenter ex Homero et frequenter hausit; dictus hinc φιλόμηρος. θάμνων ὑπεδύσετο, ζ, 127, i. e. ὑπεξῆλθεν ἐκ τῶν θάμνων, evigilans tandem. et 128, hi θάμνοι vocantur πυκινὴ ὕλη, utpote a θαμὰ, i. e. πυκνῶς, derivati. ἐν θάμνοισι κατέδραθον, in arbustis dormivi, η, 285. ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ, stat in fruticeto, χ, 469, ubi dolus turdis constitutus describitur. θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης, ψ, 190, s. ubi paullo specialior significatio: nam proprie θάμνοι sunt τὰ ἐξ αὐτῆς ἀναφύσεως πολύκλαδα καὶ πυκνά: sed h. l. est arbor superne fruticans, *ein stamm der oben sehr dick bewachsen ist, (a tree very thick at top.)*

θαμὸν, τὸ, vide supra.

θάνατος, ου. ὁ. (Τῶ) mors, *der tod, (death.)* est a θάνω vel θανάω, unde θνήσκω, quod vide. καθαρὸς putabatur ὁ διὰ ξίφους, vel in genere, cum sanguinis effusione, aut naturaliter: sed μιαρὸς erat ὁ ἀγχονιμαῖος, per suffocationem. θάνατος καὶ ὕπνος διδυμάονες, Π, 672, 682, 454. κασίγνητος ὕπνου, Ξ, 231, ubi tanquam persona inducitur. sic et personificatur ὁ Θάνατος ab Eurip. Alcestide, 24, seqq. quæ persona Romanis vocatur Orcus. conf. Macrob. Sat. 5, 19. θάνατον βούλευσαν αὐτῷ θεοὶ, quæ est σεμνὴ θανάτου αἰτία, θεῖον βούλημα, Ξ, 464. κῆρες θανάτου, B, 302. et 834, μέλανος. sic, Λ, 332. Π, 687. X, 202, 210, ubi κῆρε θανάτου duorum hominum ponderantur a Jove. τανηλεγέος, Θ, 70. β, 100, et sic dicitur ad differentiam fratris sui, ὕπνου, qui est μικρολεγὴς, i. e. ὁ ἐπὶ μικρὸν λέγων (i. e. κατακοιμίζων) τὸν ἄνθρωπον: mors vero in longissimum extendit hanc suam sopitionem. κῆρες θανάτοιο μυρίαι ἐφεστᾶσι, M, 326, innumeræ sortes mortis circumstant quemque. θάνατον φυγεῖν, B, 401, *dem tode entgehen, (to escape death.)* Λ, 362. Π, 98. P, 714. Y, 449. θάνατον καὶ πότμον, B, 359. O, 495. θάνατος καὶ μοῖρα, Π, 853. P, 458, 672. X, 436. Γ, 101. πορφύρεος, mors cruenta, E, 83. Π, 334, ὁ ἐκ πληγῆς. οὔτι σοὶ καταθύμιος, K, 383. P, 201. κακὸς, K, 173. Π, 47. X, 300. θανάτου τέλος, Γ, 309. E, 553. I, 411, 416. Λ, 451. N, 602. Π, 855. X, 361, mors plenaria. θανατόνδε, ad mortem, Π, 693. X, 297. Ω, 328. θανάτου νέφος, Π, 350. θάνατος θυμοραϊστής, destructor vitæ, N, 544. Π, 414, 580. εἴκεν θανατόν γε φύγοιμεν, A, 60. θάνατον νύ σοι ὅρκια ἔταμνον, fœdus ici, tibi ad mortem, Δ, 155. et 270, θάνατος καὶ κήδεα ἔσσεται αὐτοῖς. θάνατος ἀμφεκάλυψεν αὐτὸν, E, 68. et 83, ἔλλαβεν. παιδὶ δοῦναι θάνατον, filio suo dare mortem, in pœnam, I, 567. μητίσομαι αὐτῷ, ei mortem inferre studebo, O, 349. et 628, ὑπεκφέρονται θανάτου. δυσηχέες, Π, 442. Σ, 464, male sonantis. θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, P, 381, stragem et fugam sociorum. Ζεὺς ἤθελε, Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι, T, 274, Jupiter volebat, ut multis Græcis mors contingeret. et 420, τί μοι μαντεύεαι, cur mihi vaticinaris mortem. ἡμεῖς αὐτὸν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, Y, 300, eripiamus eum morti. et 337, ἐπεί κε θάνατον καὶ πότμον ἐπισπῇ. et 350, νῦν ἔφυγεν ἄσμενος ἐκ. et 390, ἐνθάδε σοὶ θάνατος. et 481, πρόσθε ὁρόων, prævidens ante se mortem. ἐκφυγεῖν κακὸν, Φ, 66. 103. 110, ἐπέσσεται κἀμοί. 281, λευγαλέῳ ἁλῶναι, misera et ignobili morte corripi. 548, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι, ut arceret mortis graves manus. 565. αὐτὸν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, X, 175. et 180, ἐθέλεις αὐτὸν ἐξαναλῦσαι δυσηχέος. ἀλλά σοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, Ω, 132, 152, 181, 428, 750. β, 283, 352. γ, 236, θάνατον ὁμοίιον. et 238, ὁππότε κεν μοῖρα ὀλοὴ καθέλῃ αὐτὸν τανηλεγέος θανάτοιο. 242. μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν αὐτὸν, δ, 180, 753, 789. ε, 312, λευγαλέῳ ἁλῶναι. 326, 387. ἐφύγομεν θανατόν τε μόρον τε, ι, 61. et 421, θανάτου λύσιν εὑροίμην, liberationem a morte. θάνατός σοι ἐξ ἁλὸς ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, λ, 133. ψ, 281, i. e. ἔξω θαλάσσης, extra mare, non vero in mari, morieris placide. conf. Ὀδυσσεὺς in R. nam inest his verbis oraculum ambiguum: siquidem re vera venit ei mors ex mari, i. e. ex filio suo navibus advecto, sed patrem ignorante. λ, 170, 397, 408, cædem. 411, οἰκτίστῳ ἔθανον. 487, μή μοι παραύδα θάνατον, ne mihi solare mortem: et ibi Achillis umbra aliter, ac heros ipse vivus olim, judicat de morte et vita. ὀδόντες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο, de Scylla, μ, 92. 157, 341, πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, λιμῷ δὲ θανεῖν οἴκτιστόν ἐστι, ν, 60, 80, ὕπνος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. ξ, 207, 219. ο, 275, 299, 398, λευγαλέῳ: ὡς μὴ θάνοι, ὅστις — miseranda morte: sic ne moriatur, quicunque amicus mihi est: suspendio nimirum. π, 21, 421, αὐτῷ θάνατον ῥάπτεις. τρομέεσθαι mortem timere. ρ, 326, 476, 546, 547. μαλακὸν, σ, 201. τ, 145, 558. υ, 11, τεύξειε αὐταῖς. et 241, αὐτῷ ἤρτυον, struebant ei cædem. χ, 14, 325, δυσηλεγέα. ω, 31, 34, 123, ἡμετέρου θανάτοιο κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη. 126, 134, 413, στυγερόν. πεῖρας θανάτου οὔτι κέκριται, Ol. 2, 57, non cognitus est terminus mortis; et 58, apte circumscribitur mors, ὁπότε ἡσύχιμον ἡμέραν τελευτήσομεν, quietam illam diem, quietis auctorem, finiemus. ἄνδρα ἐκ θανάτου κομίσαι, Py. 3, 99, i. e. ἀναγαγεῖν, resuscitare. ἐπρίατο θανάτου κομιδὴν πατρὸς, Antilochus redemit morte sua vecturam patris, Nestoris, Py. 6, 38, ut avehi posset vivus. μέλανος θανάτου ἐσχατιὰν καλλίονα ἔσχεν, Py. 11, 87, *er nimmt ein sehr schönes ende, (he has a fine end.)* ἀφνεὸς πενιχρός τε, θανάτου παρὰ σῆμα νέονται, Ne. 7, 27, dives pauperque mortis ad sepulcrum abeunt. θανάτου πέρι καὶ ζωῆς, de morte et vita pugnant, Ne. 9, 68. θανάτῳ ἔπορε τὸν, tradidit eum morti, Ol. 2, 147, i. e. occidit. οἰκτροτάτῳ, Py. 3, 73. ἐπὶ θανάτῳ (in morte, *beym sterben,) (in death)* φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετῆς, Py. 4, 331, medicinam optimam suæ virtutis. θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν, Ol. 10, 49. λίθινον, Py. 10, 75, sc. dum eos mutat in saxa. ἐφύτευεν αὐτῷ, Ne. 4, 96. ἐπίτελλόν μοι, Ne. 10, 144, impone, tribue mihi. et 155, φυγών. Vide sub ἐπιτέλλω, ad finem.

θανεῖν, vide sub ἀνέλω.

θάπος, ὁ, vide τάφος.

Θάπτω, f. άψω. (Ἄπω) sepelio mortuum. et quia id fiebat comburendo, hinc patet, θάπτειν esse ab ἅπτειν, incendere, accendere: etsi deinde, ab hoc primario sepeliendi per combustionem more, omnis alia mortui condendi ratio a recentioribus sit θάπτειν dicta. apud antiquissimos hoc verbo solus combustionis mos intelligitur; sicut et plerumque per *sepelire* apud Romanos. *beschicke den todten zur ruhe, (consign the dead to the grave.)* ὅτε μὲν θάπτωσιν Ἀχαιοὶ, Φ, 323, quando exequias ei facere cupiant. θάπτε με ὅττι τάχιστα, sepeli me quam celerrime, Ψ, 71, coll. 76. et 630, κρείοντα ἔθαπτον Ἐπειοί. τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ, Ω, 612. et 665, τῇ δεκάτῃ δὲ θάπτοιμεν, coll. 785—787. ὄφρα ἕταρον θάπτοι, γ, 285. οὐ γάρ πω (οὔπω γὰρ) ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, λ, 52, nam ossa combustorum in terram deferebantur. Animæ autem tali modo insepultorum non recipiebantur in sedes quietas, collato 71—78, ubi τὸ κατακῆαι, 74, ostendit, qualem sepeliendi modum velit anima Elpenoris. θάπτομεν ἀχνύμενοι, μ, 12, coll. 13, αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη. θάπτον ἕκαστοι, ω, 416. θάπτειν ergo est, *den todten verbrennen, (to burn the dead.)*

Θάπτω, (quod præsens et dicitur θήπω) f. άψω, f. 2. ταφῶ pro θαπῶ. a. 2. ἔταφον et ἔθαπον. (Ἄπω) miror cum stupore, stupeo quasi fulmine tactus et ambustus. valde percellor animo. *werde sehr gerühret im gemüthe, (I am deeply moved.)* ταφὼν δ' ἀνόρουσεν, attonitus exsiliit, I, 193. Λ, 776. Ψ, 101, *erschrak und sprang auf, (sprung up in alarm.)* sic et π, 12. notat ergo τὸ κατὰ ψυχὴν θάμβος, οὐ μὴν τὸ κατὰ λόγον προφορικόν. ἐκπλαγείς. στῆ δὲ ταφὼν, et stetit attonitus, Λ, 544. Π, 806. Ω, 390. et notat, non timorem præcise, sed quasi θελκτικὴν ἔκστασιν, *ein erstaunen, (an alarm.)* θυμός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπε, (præter. med.) animus mihi in pectore stupet, ψ, 105. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς, ubi de magno timore sermo est, qui percellit animum et extra se rapit, sicut alia improvisa magna, Φ, 64, animo consternatus. τίφθ' (τί ποτε, cur tandem) οὕτως ἕστητε τεθηπότες, sic statis attoniti, Δ, 243, 246. et ibi simile est de νεβροῖς, hinnulis. sic Φ, 29, τοὺς ἐξῆγε τεθηπότας, ἠΰτε νεβροὺς, eduxit stupentes et valde perculsos metu. ἕσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες, ω, 391, coll. 393. *sie stunden und wunderten sich bald todt, (they were stupified with astonishment.)* steterunt stupefacti. σὲ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, inquit Ulysses supplex ad regiam virginem pulcerrimam, ζ, 168, admiror et stupeo. et 166, ἐτεθήπεα θυμῷ, obstupui animo, est plusquamp. med. ionice pro ἐτεθήπειν. ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ, ω, 90, sed sane illa videns maxime admiratus cum stupore sum: ubi alii legunt, ἐτεθήπεας, admiratus fuisses; alii, ἐτεθήπεο, quod quoque est ἐθαύμασας ἄν, et est dorice: nam Dores faciunt ex perfecto medii, vel et activi, novum verbum, ut hic ex τέθηπα, τεθήπω et τεθήπομαι, cujus imperf. ἐτεθηπόμην, ἐτεθήπεσο, et extruso Sigma, ἐτεθήπεο. sic ex πέπληγα, πέφυκα, faciunt πεπλήγω, πεφύκω. alii legunt θηήσαο, a θηέομαι, f. θηήσομαι, aor. 1. ἐθηησάμην, ἐθηήσασο, extruso Sigma et abjecto augmento; spectasses cum admiratione. et omnino præstare videtur persona secunda in hoc contextu. τάφε δὲ αὐτίκα, *er erstaunete, (he was astonished.)* stupebat, cum admiratione adspiciebat, Py. 4, 168. et hoc τάφε est pro ἔθαπε. nam *Iones* sæpe transponunt lenes et adspiratas, e. c. κιθὼν pro χιτὼν, βάθρακος pro βάτραχος, etc. vide R. ab hoc θάπτειν, i. e. ἐκπλήττειν, percellere animo, possit et alterum θάπτειν, sepelire, comburere, derivari, quia ἐκπλήττει τοὺς μετὰ οἴκτου βλέποντας.

θαῤῥαλέος, ὁ, vide sub θάρσος.

θαρσαλέος, έα, έον. (Θέρω) fiduciæ et animi

plenus, animosus. θαρσαλέος πολεμιστὴς, E, 602. Φ, 589. X, 269. Π, 493. θαρσαλέος ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισι, η, 51, quod dictum est egregium πρὸς τὸ, μὴ χρῆναι παρὰ τὸ δέον αἰδεῖσθαι, ἐπείπερ ἐστί ποτε αἰδὼς μὲν πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβῳ. θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσι προΐκτης, ρ, 449, confidens et nullo pudore retentus mendicus. θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, Φ, 430, animosi et tolerantes in pugna. θαρσαλέον ἦτορ, T, 169. θαρσαλέη κύον ἀδεὲς, τ, 91, canis fiduciæ plena et sine timore: estque vocativus. conf. κύων. talis mulier potest dici λίρη, nam λίρος est ὁ ἀναιδὴς, fortasse a λίαν ῥέειν i. e. λέγειν, ut notet τὸν ἀκρολόγον καὶ παρὰ τὸ δέον πολυλόγον καὶ ἀκαιροπαρρησιαστήν. θαρσαλεώτερον ἔσται, K, 223, plus animositatis erit; imo active, ad plus animi faciendum juvabit. θαρσαλέα φωνὴ, Ne. 9, 117.

θαρσαλέως, (θέρω) adverb. fidenter, firmo animo. θαρσαλέως ἠγόρευε, audacter loquebatur, α, 382, 385. πολλὰ ἀγορεύεις θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖς, σ, 329, 389. coll. 410. υ, 269.

θαρσέω, f. ήσω. (θέρω) bono animo sum, confido mihi, animosus appareo. καὶ τότε δὴ θάρσησε, A, 92. et 85, θαρσήσας μάλα, fidenti animo. θαρσῶν νῦν μάχεσθε, E, 124. τεθαρσήκασι λαοὶ, milites fiducia et animo repleti sunt, I, 420, 683. θαρσήσας, Y, 338. γ, 76, 252. θάρσει, confide, bono et forti animo esto, Δ, 184. Θ, 39. K, 383. O, 254. Σ, 463. X, 183. Ω, 171. β, 372. δ, 825. ν, 362. π, 436. τ, 546. χ, 372. ω, 356. et cum accusativo, omissa præpositione κατὰ, σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον, θ, 197, tu confide in hoc sane certamine. θαρσήσας, Py. 4, 179. ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων, Ol. 9, 163, altum exclama confidens. apud alios construitur hoc verbum et cum accus. e. c. Eurip. Androm. 993, θάρσει γέροντος χεῖρα, bono sis animo de manu senis, ne reformida eam. et Synesius, ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, confidenter ingressus est viam et bene de ea speravit.

θάρσος, εος. τό. (θέρω) fiducia, animus præsens et fortis. est a θέρω, f. έρσω, calefacio, me vel aliud. notat in bono sensu, *getroster muth, herzhaftigkeit, (confidence, courage,)* qualis ex calore spirituum animalium oritur animositas. αὐτῷ 'Αθήνη δῶκε μένος καὶ θάρσος, E, 2, conf. μένος. πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει, Z, 126, longe superas omnes tua animositate et confidentia; et id laudabiliter dictum. θυμὸς θάρσεϊ ᾧ, H, 153, i. e. κατὰ ἴδιον μοῦ θάρσος, καὶ οὐχ ἑτέρωθέν μοι ἐντεῦθεν: *mein herz nach seiner standhaftigkeit, (my heart from its innate courage.)* μυίης θάρσος, P, 570—573, *dreistigkeit, (boldness.)* κραδίῃ ἐνέβαλε θάρσος, Φ, 547. θυμῷ ἐνέθηκε θάρσος καὶ μένος, α, 321, ἡ 'Αθήνη. sic et γ, 76. ζ, 140, ubi additur, καὶ δέος ἐξείλετο γυίων, et timorem exemit corpori: quæ duæ phrases notant idem: nam τοῦ θάρσους ἔνθεσις est τοῦ δέους ἔξαρσις, vel ἐξαίρεσις. θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων, ι, 381. ἦ μὲν δὴ θάρσος μοὶ "Αρης ἔδοσαν καὶ 'Αθήνη, ξ, 216, nam τὸ θάρσος est θερμότης ἔμφρων: et vide, a quo id oriatur, ab "Αρει, fortitudine, καὶ 'Αθήνῃ, prudentia. ergo θάρσος est τὸ, ἐν δεινῶν ἐπελεύσει εὐσταθεῖν κατὰ λόγον: et est θεῖον ἔπαρμα τῆς ψυχῆς, quibus verbis simul Eustathius innuit aliam etymologiam, nimis tamen quæsitam et artificialem. κυνόμυια, θάρσος ἄητον ἔχουσα, Φ, 395, ubi Mars sic appellat Minervam. hinc est ὁ θαρραλέος, i. e. ὁ εὔελπις ἐν τοῖς δεινοῖς ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, qui sibi fidit in rebus terrentibus. et θάρσους ἐπίτασις, magna fiducia et animositas, est ἡ θαρραλέα, i. e. τὸ ἀσφαλῶς πεποιθέναι, καὶ εὔελπιν εἶναι, ὅτι οὐδενὶ ἂν περιπέσοι κακῷ, ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ, quantum in ipso sit. Æoles etymo propius dicunt, τὸ θέρσος.

θάρσυνος, ου. ὁ ἡ. (θέρω) confidens, erectus ad spem et animositatem. θάρσυνος οἰωνῷ, fretus augurio, N, 822. πόλις θάρσυνος, civitas fiduciæ plena, Π, 70.

θαρσύνω, f. υνῶ. (θέρω) fiduciam et animum excito. facio ut quis confidat et animosus sit. τοὺς μάλα θαρσύνεσκε (ionice pro ἐθάρσυνε) παριστάμενος ἐπέεσσι, Δ, 233, ad differentiam τοῦ, δώροις θαρσύνειν. et K, 190, θάρσυνε δὲ μύθῳ. θαρσύνοντα ἑτάρους, hortantem socios, N, 767. P, 117, 683. θάρσυνον (imperat. a. 1. a.) δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, Π, 242, fac ei cor in pectore confidens, confirma ei animum. θαρσύνων ἥρωα, Σ, 325. ἐπέεσσιν, Ψ, 682. ἵνα θαρσύνω ἑτάρους, γ, 361. ἔπεσσι δὲ πάντας ἑταίρους θάρσυνον, pro ἐθάρσυνον, confirmabam, ι, 377. θάρσυνας (pro ἐθάρσυνας) ἐπέεσσι, confirmasti verbis, ν, 323. ὣς φάτο θαρσύνων, π, 448. φαίνετο θαρσύνων, ω, 447.

θάσσω, vide θαάσσω et θοάζω.

θάσσων, ονος. ὁ ἡ, τὸ θᾶσσον. (Χάω) celerior, velocior, maturior; etiam loco positivi, celer. est comparativus a ταχὺς, pro ταχίων, τάσσων, quæ scriptio autem displicuit, ne coincideret cum participio præs. a τάσσω, ideo τ mutatum in θ. sic a μακρὸς est μακρίων, μάσσων, a βραδὺς, βραδίων βράσσων, a ταχὺς, ταχίων τάσσων, etc. οὔτε ποσὶν θάσσων, O, 570, nec celerior pedibus. θάσσονας ἰρήκων ἵππους, N, 819, equos velociores accipitribus; nam summa est ἱέρακος ταχυπέτεια. adjectivum neutrum sæpe adverbialiter ponitur et loco positivi. ὄφρα θᾶσσον ἐγείρομεν "Αρηα, B, 440, ut celeriter excitemus Martem. ἆσσον ἴθι, ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρατα ἵκηαι, Z, 143. Y, 429. vide porro Δ, 64. M, 26. N, 115. Π, 129. P, 654. T, 68. Y, 257. Ψ, 53. β, 307. η, 152. κ, 33, 44, 72, 192, 228, 268. ο, 201. π, 130, *gehe geschwind, (go quickly.)* υ, 154. ω, 494. ἵππου καὶ νηὸς θᾶσσον, celerius equo et nave, Ol. 9, 35. Py. 4, 322.

θάτερος, dorice pro ἕτερος, quod vide.

θαῦμα, ατος. τό. (θάω) res quæ cum admiratione spectatur; etiam ipsa admiratio in animo spectantis. sed prior significatus est primarius; est enim idem quod τὸ θέαμα. unde recentiores vocarunt θαύματα, τὰ ἐν κόσμῳ παράδοξα θεάματα, e. c. Μαυσώλου τάφος, etc. θαῦμα ἰδέσθαι, res admiranda erat visu, E, 725. K, 439. Σ, 83, 377. ζ, 306. η, 45. θ, 366. ν, 108. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, N, 99. O, 286. Y, 344. Φ, 54. τ, 36. τὸ δὴ περὶ θαῦμα ἐτέτυκτο, hoc sane valde mirandum factum erat et elaboratum arte, Σ, 549, ubi περὶ est adverbialiter, pro περισσῶς. καὶ γὰρ θαῦμα ἐτέτυκτο πελώριον, ι, 190, etenim miraculum erat ingens; et sermo est de ingenti Polyphemo. θαῦμά μ' ἔχει, miror valde, κ, 326. θαῦμα βροτοῖσι, quæ pulcra fœmina erat admirandum spectaculum mortalibus, λ, 286. ἦ μάλα θαῦμα, certe valde mirum visu hoc est, ρ, 306. θαῦμα ἀκοῦσαι, mirum auditu, Py. 1, 50, ubi Pindarus a visu ad auditum transtulit vocem. οὐ θαῦμα, σφίσιν ἐγγενὲς εἶναι ἀθληταῖς ἀγαθοῖς, Ne. 10, 95, non mirum si ingenitum est illis esse admirandos luctatores. θαύματα πολλὰ, Ol. 1, 43, ubi alii cum Eustathio legi jubent θαυματὰ, pro θαυμαστά.

θαυμάζω, f. άσω. (θάω) specto cum admiratione. θαυμάζομεν (pro ἐθαυμάζομεν) οἷον ἐτύχθη, B, 320. οἷον δὴ θαυμάζομεν (præsens, admiramur) "Εκτορα, E, 601. ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, mirabamur, Ω, 394. θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, admirabatur ignes multos, K, 12. ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη, Σ, 496, mulieres, stantes in vestibulis suis quæque, cum admiratione spectabant. Πρίαμος θαύμαζ' (ἐθαύμαζε) 'Αχιλῆα, ὅσος ἔην οἷός τε, θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει, αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν 'Αχιλλεὺς, εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων, Ω, 629, seqq. cum admiratione contemplabatur. θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε, N, 11, sedebat cum admiratione intuens pugnam, spectans. οἷά τις αὖτε ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται ὅς κεν ἴδηται, Σ, 467, quæ est circumlocutio τοῦ, θαῦμα ἰδέσθαι: et Sigma fut. m. ob metrum est duplex. ἀλλὰ τὸ θαυμάζω, δ, 655. Τηλέμαχον ἐθαύμαζον, α, 382. ἰδόντες θαύμαζον κατὰ δῶμα, δ, 44. θαύμαζον δ' ὁρόωντες, η, 145. Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ (ὅτι) θαρσαλέως ἀγόρευεν, σ, 410. υ, 269. sic et α, 382. θαύμαζεν, ὅπως ἴδεν, admiratus est ut vidit, γ, 373. θαύμαζεν ταῦτα, cum admiratione spectabat ista, η, 43—45. μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ, θ, 265, ubi θυμῷ est, in animo suo, i. e. σιγῇ. et 459, θαύμαζεν αὐτὸν ἐνορῶσα ὀφθαλμοῖς. θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱὸς ὡς ἴδεν αὐτὸν θεοῖς ἐναλίγκιον, ω, 369. τὸ δὲ θαυμάζεσκον (ionice pro ἐθαύμαζον) ἅπαντες, τ, 229. ἵνα θαυμάσωσιν ἅπαντες, ν, 157. νῆσον θαυμάζοντες, ι, 153. οὔτε θαυμάζειν οὔτε ἀγάασθαι, π, 203, ubi utrumque idem fere; et sensus est: non te decet tuum patrem pro alio, e. c. pro numine apparente, sed pro patre tuo vero, intueri. θαυμάσαι, in admirando, Py. 10, 76. θαύμασον τοῦτο, Py. 9, 53. θαυμάζειν τινὰ est et id quod Romani dicunt honorem habere alicui, et quidem realiter. hinc apud Aristoph. Nub. 1146, χρὴ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον, quod dicit, adferens donum honorarium magistro: et τι est κατά τι, aliquo modo. Vide sub μισθός.

θαυμαίνω, f. ανῶ. (θάω) specto admirabundus. ἄεθλια θαυμανέοντες, θ, 108, spectaturi cum admiratione certamina, θαυμασόμενοι καὶ θεασόμενοι. nam est particip. fut. pro θαυμανοῦντες. qui h. l. scribi voluerunt θαῦμα νέοντες, i. e. εἰς θαῦμα πορευόμενοι, jam ab antiquis explosi sunt. ἐθαύμαινε, Ol. 3, 57, admirabatur, δένδρεα, arbores illas.

θαυμάσιος, ία. ιον. (θάω) cum admiratione spectandus. θαυμάσιον τέρας, admirabile ostentum, Py. 1, 49.

θαυμαστὸς, ή, όν. (θάω) idem. θαύματος ἄξιος. θαυμαστὸς ἐὼν ἐφάνη, Ol. 9, 144. θαυμαστὸς στρατὸς, Py. 2, 86. πατὴρ, Py. 3, 126. ὄνειρος, Py. 4, 289. et 429, υἱός. θαυμαστὸν ὄλβον, Ne. 9, 108. ὕμνον, Ist. 4, 36. θαυμαστὴν ὁδὸν, Py. 10, 48. θαυμασταὶ πέλονται, admirandæ visu exsistunt, Ist. 5, 8. θαυμαστὰ, vide θαῦμα.

ΘΑ'Ω, θῶ. f. θήσω. præbeo et porrigo aliquid fruendum, aliis vel et ipse mihi. hinc abit in duos ramulos, quorum alter habet notionem, præbeo aliquid fruendum *oculis* cum admiratione aliqua; alter, præbeo aliquid fruendum *ore*, lac sugendum præbeo, lac mulgendum. *prioris* notionis usus est *Doribus* frequens; cujus media forma est θάομαι, f. θάσομαι, pro θήσομαι, specto cum cura. sic Theocritus, Id. 15, 23, θασόμεναι τὸν "Αδωνιν, spectaturæ Adonin religiose. et Id. 3, 12, θᾶσαι (imperat. a. 1. m.) μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος, considera quæso meum acerbum dolorem. pro quo Attici dicunt θεάομαι, et Iones θηέομαι. et in poëta ipso est σ, 190, ἵνα μὲν θησαίατ' 'Αχαιοὶ, ionice pro θήσαιντο, suspicerent, magni facerent: a θάω, f. θήσω. *alterius* notionis usus est in poëta: γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, suxit mulierem, quod attinet mammam, Ω, 58. παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, δ, 89, præbent lac per totum annum ut mulgere possis, pro θᾶσθαι, et ionice θῆσθαι. apud Callimachum, hymno in Jovem, 48, σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν αἰγὸς 'Αμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως, ubi adi Bochartum de animalibus s. script.

lib. 2, c. 51. nam infantes melle et lacte nutriebantur antiquitus. Esaiæ vii, 15. notat hæc notio, ϑάω, et *in genere*, nutrio, præbeo nutrimentum. scribitur et τάω, eodem sensu. et verbum factum est ex ipso sono porrigentium ad accipiendum. hinc est et ἡ ϑηλὴ, et ϑηλάζω, et ἡ τηθὺς, ἡ τήθη, ἡ τηθὶς, τὸ τῆθος, ὁ τιτθὸς, τὸ τιτθίον, imo et τὸ γαλαθηνὸν huc in compositione referri potest. ὁ τιτθὸς et ἡ τίτθη sunt idem, mamma fœminea. ἡ τήθη vel τηθὴ, præterquam quod mammam, et nutricem ipsam, notat, significat et τὴν μητέρα πατρὸς, aviam paternam, quam alii non Attici μάμμην vocant; nam Atticis μάμμη est compellatio matris ipsius, quæ et μαμμαία dicitur. μητρὸς μήτηρ, materna avia, est ἡ τηθίς. ὁ τηθαλλαδοῦς est is, quem alii μαμμόθρεπτον vocant, ab avia educatum; et est scomma in delicatulum. Vide sub Ἀθήνη in R.

ϑεὰ, ᾶς. ἡ. (Θάω) dea. μῆνιν ἄειδε, ϑεὰ, Α, 1, et hæc dea est ἡ ἐν τῇ τοῦ ποιητοῦ ψυχῇ γνῶσις: ϑεῖον γάρ τι ἡ γνῶσις, ὥσπερ καὶ ἡ ψυχή. mythice vocatur musa. ϑεὰ λευκώλενος Ἥρη, Α, 55. et 280, ϑεὰ μήτηρ γείνατό σε, valde nobilis es materno genere. Ἠὼς ϑεὰ, Β, 48. et 485, ὑμεῖς γὰρ ϑεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, ὦ Μοῦσαι. et 807, οὔτι ϑεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν, Famæ, Ἴριδος. et 821, ϑεὰ βροτῷ (Venus Anchisæ) εὐνηθεῖσα. αἰνῶς ἀθανάτοισι ϑεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, Helena, Γ, 158. δοιαὶ ϑεάων ἀρηγόνες εἰσὶ, Δ, 7. οὔτε ϑεάων τάων, αἵ πόλεμον κατακοιρανέουσι, Ε, 331, quæ sunt Minerva et Enyo, 333. ϑεᾶς ἐξέμμεναι, Ζ, 100. ϑεαῖς εἰκυῖα δέμας, Θ, 305. οὔτε ϑεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε ϑεοῖο, Κ, 50, i. e. quo sunt nobiliores alii, ipse non ex suprema nobilitate. et 290, σύν σοι δῖα ϑεὰ, tuo auxilio, O præstans dea Minerva. et 512, ξυνέηκε ϑεᾶς ὄπα φωνησάσης. γυνὴ εἰκυῖα ϑεαῖς, Λ, 637, i. e. ϑεοειδὴς, ϑεοείκελος. sic et Τ, 286. ϑεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς, Ξ, 315, quæ est differentia, non sexus, sed generis divini et humani. ϑεὰ Θέμι, Ο, 93. ϑεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο, Σ, 37. et 564, ϑεάων ἔμμεναι ἀρίστη φημὶ, Juno. et 429, ὅσαι ϑεαὶ εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ. νηκούστησε ϑεᾶς, Υ, 14. ϑεὰ δέ με ἐγείνατο μήτηρ, Φ, 109. et 493, δακρυόεσσα ϑεά. ἵππειον ἧξε ζυγὸν, Ψ, 392. et 770, ϑεὰ ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος (auxiliatrix) ἐλθέ. ὅς νείκεσσε ϑεὰς, Ω, 29, Paris judicio suo. et 59, ϑεᾶς γένος, Achilles. et 84, ἅλιαι ϑεαί. et 537, ϑνητῷ ϑεὰν ἄκοιτιν ἐποίησαν. et 615, ϑεάων νυμφάων εὐνάς. Καλυψὼ, δῖα ϑεάων, α, 14, ob formæ præstantiam. et 44, ϑεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη. et 51, ϑεὰ δ' ἐν δώμασι ναίει, Calypso. de Minerva est β, 382, 392. ἵνα ἄγαλμα ϑεὰ κεχάροιτο ἰδοῦσα, γ, 438. ἥτις σύ περ ἐσσὶ ϑεάων, δ, 376. et 382, δῖα, coll. 364, s. et 767, ϑεὰ δέ οἱ ἔκλυεν αὐδῆς. οἴτε ϑεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνηθῆναι ἀμφαδίην, ε, 119, seqq. nam si qua dea hominem facere vellet maritum perpetuum, Jupiter eum interficiebat: sed si semel cum eo rem haberet, aut si divino consilio duxisset homo deam, non interficiebatur ille. nam deabus negabatur a Jove jus eligendi sibi maritos: hinc 120, ποιήσεται. et 215, πότνια ϑεὰ, ubi in ϑεὰ est συνίζησις, legenda in metro ut ϑᾶ. vel dic, duas breves esse pro una longa, ut ad Α, 18, infra sub ϑεοὶ observavimus, ubi iambus est pro una longa. et 300, πάντα ϑεὰ νημερτέα εἶπεν. ϑηλυτεραὶ δὲ ϑεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη, ϑ, 324. ἐν ϑύρησι (ad januas) ϑεᾶς καλλιπλοκάμοιο, κ, 220. et 222, οἷα ϑεάων ἔργα. 310, 311, 343. et 399, ϑεὰ ἐλέαιρε. et 400, δῖα. et 481. ἔκλυεν αὐδῆς. μ, 20, δῖα. et 131, ϑεαὶ ἐπιποιμένες. ἀργαλέον σὲ, ϑεὰ, γνῶναι, ν, 312, quæ est φρόνησις. et 391, σύν σοι, πότνια ϑεά. δῖα, σ, 189. υ, 55. et 61, Ἄρτεμι, πότνια ϑεά. et 393, ϑεὰ καὶ καρτερὸς ἀνήρ. ϑεᾶς ὄπα φωνησάσης, ω, 534. ϑεᾶς ἀνὰ βωμῷ, Ol. 13, 107. ϑεᾶς Νίκης, Ne. 5, 75. ϑεᾷ, Ol. 7, 75. ϑεᾶν ὕμνοις, Ist. 8, 132, Musarum. Dorice est ἁ σιὰ, pro ἡ ϑεὰ, Aristoph. Lys. 1324.

ϑέαινα, ης. ἡ. (Θάω) dea. facta ex ϑεὸς, sicut a λύκος fit λύκαινα, a γνάθος γνάθαινα. πᾶσαί τε ϑέαιναι, Θ, 5, 20. Τ, 101. ϑ, 341.

ϑεάω, f. άσω. (Θάω) spectandum do. ϑεάομαι, f. άσομαι, specto religiose et cum admiratione. et in genere, specto, video. dicitur idem medium et, ϑειαομαι. σαφὲς ϑειάομαι, Py. 8, 64, clare et tanquam ἐν ὁράσει video: et loquitur ibi vates, cujus animus futura ut præsentia cernit. Schmidius ibi quidem legi jubet ϑηέομαι, sed præter rationem. hinc sacri vates et in sacris vocantur *cernentes, die seher, (seers.)*

ϑεειδέστατος, vide sub ϑεοειδής.

ϑέειον, ου. τό. (Θάω) est pro ϑεῖον, et notat εἶδός τι ϑυμιάματος, ὃ ἐπὶ καθαρμῷ καὶ ἀποτροπιασμῷ adhibebant antiqui, διὸ καὶ ϑεῖον, divinum, reverendum, αὐτὸ εἶναι ἐδόκει. communiter putatur esse sulphur: et nomen id etiam inde est, quia fulminis divini odor est sulphureus; unde hæc materia ϑεῖόν τι esse putabatur. δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο ϑεείου καιομένοιο, Θ, 135, ubi deest particula ὡς ϑεείου. δεινὴ δὲ ϑεείου γίνεται ὀδμὴ, Ξ, 415. τὸ δέπας λαβὼν ἐκάθηρε ϑεείῳ, Π, 228, quo suffitu prius religiose purgabatur poculum, cum destinaretur ad libandum diis. ἐν δὲ ϑεείου πλῆτο, pro ἐνέπλητο, sc. ἡ ναῦς, μ, 417. ξ, 307, nam fulmine icta erat navis; ergo plena erat sulphuris odore gravi et sacro. οἶσε ϑέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος, χ, 481, adfer, anus, sulphur malorum remedium. et 493, ubi ionice est ϑήϊον, unde apparet, esse a ϑεὸς, ϑέϊον, ϑήϊον, ϑεῖον, et interserto ε, ϑέειον. et hoc purgabant religiose τοὺς μιασμούς.

ϑεειόω, et ϑειόω, et ϑηϊόω, f. ώσω. (Θάω) suffitu sulphuris expio et purgo. ὄφρα ϑεειώσω μέγαρον, ut suffitu lustrem cœnationem, χ, 482. αὐτὸς δῶμα ϑεειοῦται, ψ, 50.

ϑεείω, ϑεέω, vide sub ϑηέομαι.

ϑέεσκον, ionice pro ἔθεον, vide sub Θέω.

ϑειάομαι, vide sub ϑεάω.

ϑειλοπεδεύω, vide sub ϑαμειός.

ϑειλόπεδον, ου. (Πάω) solum apricum, radiis solis expositum solum. est compositum ex articulo τὸ, et ἡ εἴλη, calor solis, et τὸ πέδον, solum: hinc novus articulus, qui nomini ipsi jam adhæret, addendus non est. ϑειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ τέρσεται ἠελίῳ, η, 123, et sensus est: ἕτερον μέν τι μέρος τῶν κατ' αὐτὴν σταφυλῶν, ἐν ϑειλοπέδῳ εἰληθερεῖται. vox ipsa est πέδον εἴλης, i. e. ϑερμότητος ἡλίου, ut ergo hic signetur τόπος εἴλης βοτρύων, ψυκτὴρ σταφυλῶν, et in genere ὕπαιθρος ἡλίῳ ἐκκείμενος.

ϑείνω, f. ενῶ. (Θέω) ferio, percutio, pulso. est a ϑένω. αὐχένα ϑεῖνε (ἔθεινε) φασγάνῳ, cervicem cecidit ense, Π, 339. sic, ϑείνας, i. e. τύψας, Υ, 481. αὐταῖς (est ablativus instrumenti) ἔθεινε παρ' οὔατα αὐτὴν, verberavit illis eam ad aures, Φ, 491. ὅς κέ σε ϑείνῃ, quicunque te percutiat, feriat, σ, 62, ὅς ἄν σε τύπτῃ. μάστιγι θείνων, sc. ἵππους, scutica verberans, Ρ, 430. ϑεινέμεναι (attice pro ϑείνειν) ξίφεσιν, χ, 443, cædere gladiis. μή σε ἴδωμαι ϑεινομένην, ne te videam vapulantem, Α, 588. ϑεινόμεναι βουπλῆγι, Ζ, 135, vapulantes stimulo quo boves aguntur. ἄορι ϑεινομένων στόνος, gemitus gladio transverberatorum, Κ, 484. Φ, 21. ut ergo et notet, letaliter cædi. ϑεινομένου πρὸς οὔδεϊ, ι, 459, allisi solo.

ϑειοῖο, vide sub ϑηέομαι.

ϑεῖον, τὸ, vide sub δόμος, aliquanto a medio.

ϑεῖος, ϑεία, ϑεῖον, (Θάω) divinus. suspiciendus magnopere, admirabilis, præstans. it. sacer diis. ϑεῖος Ὀδυσσεὺς, Β, 335. Κ, 243. Λ, 805. Ὀϊλεὺς, Ν, 694. Ο, 333. Ἡρακλῆς, Ο, 25. Τ, 145. Ἶλος, Κ, 415. ὄνειρος, Β, 22, a deo missus. κήρυξ, Δ, 192. Κ, 315, nam sacri erant κήρυκες, dicti Διὸς ἄγγελοι, hinc et ἄσυλοι. ϑείου Μύνητος, Τ, 296, ubi Briseis sic vocat suum priorem maritum. ϑεῖος πύργος, Φ, 526, nam murus est sacer, custodiens urbem: in specie autem, quia a diis ædificatus hic. ϑεῖος Ἐπειὸς, Ψ, 689. ἀγὼν, conventus sacer deorum, Η, 298. Σ, 376. ϑείου ἀνδρὸς, Π, 798. ϑεία ὀμφὴ, Β, 41. hinc Ζεὺς πανομφαῖος, dictus, i. e. κληδόνιος. ἅλς ϑεῖος, Ι, 214, nam sal erat res sacra. ϑεῖον γένος, Χίμαιρα, Ι, 180. πῶς ἂν ἐγὼ Ὀδυσῆος ϑείοιο λαθοίμην, α, 65. et 336, ϑεῖον ἀοιδόν. οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος ϑείοιο, β, 233. ubi vis omnis est in voce ϑείου, quod plus est quam πατήρ: nam sæpe πατέρες δύσνοοι παισὶν ἐφάνησαν, ϑεὸς δὲ οὔ, ὁ μέγας πατήρ. simul id ἐμφαίνει: multi quidem meminerunt Ulyssis, at non ut ϑείου, sed tantum ut εὐειδέα γυναῖκα ἔχοντος, ut ἀφνειοῦ, ut ἁπλῶς βασιλέως, καὶ σπεύδουσιν κυριεῦσαι τῶν ἐκείνου. hi omnes non habent μνήμην quam decet, sed tantum quandam μνείαν. sic et ε, 11. ἀνὰ δώματα ϑείου Ὀδυσσῆος, μ, 259. et 341, ἄκρητον ϑεῖον ποτὸν, vinum merum egregium. et 394, πρὸς δώματα. ϑεῖος ἀοιδὸς, δ, 17. ϑ, 43, 47, 87. ν, 27. π, 252, 359. ψ, 133, 143. ω, 438. ϑεῖον δόμον, δ, 43, in domum regiam. et 395, ϑείου γέροντος, coll. 397, ubi sermo est de Proteo. et 621, ϑείου βασιλῆος, i. e. Ulyssis. sic 682. et 691, ἥτε ἐστὶ δίκη ϑείων βασιλήων. χορὸν ϑεῖον, ϑ, 264, locum saltationis sacrum; nam in honorem numinum agebatur res sacra. ϑεῖον ποτὸν, i. e. vinum, ι, 205. Ἐνιπῆος ϑείοιο, ob artem ædificandi miram, λ, 237, s. ὄνειρος, ξ, 495. ὑφορβὸς, π, 1, ob fidem singularem aliasque virtutes. δόμον ϑείου βασιλῆος, π, 335. sic et ρ, 230, ubi loquitur Melanthius infidelis; ut ostendat, se non omnino esse injurium in herum, sed revereri dignitatem ejus pristinam. præterea credit, herum jam esse mortuum, 253, ergo ut de mortuo heroë ita ἐπιλέγει. comparativus est ϑεώτερος, qui immediate ab ὁ ϑεὸς derivatur: nam a ϑεῖος est ϑειότερος. ϑεώτεραι, ι, 111, magis deæ. ϑεῖος ὁ ἀνὴρ, Py. 6, 38, sc. ὁ Ἀντίλοχος, ob virtutem et pietatem. ϑεῖον ἄστυ, Py. 4, 465. ὄρνιθα, Ol. 2, 159. ϑεῖος φὴρ, Py. 4, 212, Chiron, qui erat Κρόνου filius, simulque justissimus et sapientissimus, etsi Centaurus. apud recentiores ϑεῖος est cognationis nomen, estque ὁ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὸς, qui per addita distinguitur, ϑεῖος πρὸς πατρὸς, πρὸς μητρός. idem dicitur ὁ νέννος καὶ ἡ νέννη. Vide sub πατροκασίγνητος.

ϑειόω, vide ϑεειόω.

ϑείω, (Θέω) curro vehementer, ionice idem quod ϑέω. ϑείει (διὰ) πεδίου, Ζ, 507. sic ϑείοι, Ο, 264. ϑείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, de equis celerrimis, Κ, 437. πέρι μὲν ϑείειν ταχὺν, Π, 186, valde celerem cursu. γ, 112. et conf. περὶ βάρδιστοι, Ψ, 310. ἐλαφρότατοι ϑείειν, γ, 370. ταχὺν, δ, 202.

Θέλγω, f. λξω. (Ἄγω) est verbum ex ϑέλειν et ἄγειν conflatum. notans, οὗ ϑέλει τις ἀπάγειν τινὰ, ducere aliquem quo ducens vult et quomodo vult; incantare quasi aliquem, *bezaubern gleichsam, (to bewitch a person, as it were.)* apud recentiores in suavi tantum significatu poni solet: sed apud poëtam notat in genere, φυσικῆς ἐνεργείας ἔκστασιν, ἐκτροπήν τινα καὶ μετάθεσιν τοῦ κατὰ φύσιν, διὰ φόβον ἢ λύπην ἢ ἡδονὴν ἢ ἕτερόν τι πάθος ὑπερβάλλον: si quis ex suo statu, naturæ aut sententiæ suæ consentaneo, dejicitur in alium ipsi jam minus naturalem. Quod fit, si quis e. c. obstupescit, is ϑέλγεσθαι dicitur. Et ex tali ϑέλγειν οἱ μῦθοι πλάττουσι ϑελγῖνας ἢ τελχῖνας, δαίμονάς τινας κακοποιοὺς καὶ οὐκ ἐπὶ καλῷ ϑέλγοντας. nam οἱ ϑελγῖνες vel τελχῖνες sunt οἱ γόητες, φαρμα-

καὶ, bezauberer, (conjurors.) exempla poëtæ plura ostendent. 'Αχαιῶν θέλγε (ἔθελγε) νόον, animum Achæorum dejiciebat vi occultâ, sc. deus M, 255, faciebat, ut consilium forte capere non possent. θέλξας ὄσσε φαεινὼ, N, 435, seqq. qui locus, si sequentia simul attendas, maxime ostendit vim hujus verbi: nam notat τὸ, μεταβαλεῖν ὀξυωπίας, visum præpedire, καὶ στήσειν ἀκίνητον, stare facere immotum, ὡς τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς νεκρῷ ἐνοικούσης τῷ σώματι, quasi mortuum quodammodo corpus animus inhabitaret. Sic et 'Ασίου ἡνίοχος idem est passus, N, 394, s. etsi ibi id verbum non sit positum, sed res hoc verbo indicari solita. Sic et πραγματικῶς et ex re ipsa describitur hoc θέλγεσθαι a poëta, Π, 805, s. nam ibi erat ἔκστασις, καὶ φύσεως ἀργία, *da einer aus seiner natürlichen fassung und wirksamkeit heraus kömmt, dass der andre mit ihm machen kann was er nur will, (when one person is so charmed and spell-bound, that another can do what he pleases with him.)* τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς, O, 322, i. e. ἐξέστησε, ἔβλαψε. et 594, ὅς (Ζεὺς, sicut paullo ante Apollo) σφίσιν (illis, sc. Trojanis) αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε, (ἔθελγε) δὲ θυμὸν 'Αργείων. ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγε, Φ, 276, i. e. ἠπάτα. et 640, δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν 'Απόλλων αὐτὸν, i. e. ἡδέως ἠπάτα, *bezauberte und verführete ihn mit betrieglicher hofnung, (charmed and deluded him with false hopes.)* εἵλετο δὲ ῥάβδον (Mercurius) τῇ (pro ᾗ) τε ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, Ω, 343. ε, 47. ω, 3. θέλγει, i. e. κοιμίζει, et quidem in malo sensu, nam notat στέρησιν τοῦ νήφειν: eripit iis consilium utile et vigilantiam sanam. μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει ἀεὶ, α, 57, ut notet ἡδονὴν ἀπατηλήν. αὐτὴν θέλγεσκεν (ionice pro ἔθελγεν) ἐπέεσσιν, γ, 264, *nahm sie, zu ihrem schaden, ganz ein mit seinen worten, (he quite charmed her, to her detriment, with his words.)* οὐδ' ὥς θέλξαι σε δυνήσεται Circe, κ, 291. et 318, οὐδέ με ἔθελξεν. et 326, θαῦμά μ' ἔχει (inquit Circe ad Ulyssem) ὡς οὔτι (nequaquam), πιὼν τάδε φάρμακα, ἐθέλχθης, i. e. τοῦ κατὰ φύσιν μετέστης. notat enim ibi ἀποθηρίωσιν, mutationem in bestiam, quam non passus est Ulysses. Σειρῆνες πάντας ἀνθρώπους θέλγουσι, μ, 40, ubi θέλγειν est τὸ, καθ' ἡδονὴν ἀοιδῆς ἐξιστᾶν. Sic et 44. μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε με θέλγε, ξ, 387, i. e. ἀπάτα. sic et π, 195, ἀλλά με δαίμων θέλγει, *blendet mich, (charms me,)* ut notet ἀπάτην, *machet mir ein blendwerk, (beguiles me)* ut deinde sequatur ἐπίτασις ὀδυρμοῦ. et 298, τοὺς δέ κε ἔπειτα Παλλὰς 'Αθηναίη θέλξει καὶ μητιέτα Ζεὺς, faciet boni consilii impotes. nam re verâ ita terrebantur postea, cum Ulysses se iis ostenderet, ut præ torpore incerti quid agerent, plurimi caderent aliquamdiu: *er konnte mit ihnen umspringen nach seinem willen, ehe sie sich wozu entschlossen, (he would be able to fall upon them whenever he pleased, and before they could determine upon any means of defence.)* θέλγοιτο κέ σοι φίλον ἦτορ, obstupesceret sane tibi tuum cor, ρ, 514. et 521, ὥς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγεν: ubi neque ἀπάτην notat neque ἄλλο τι κακὸν, sed ἡδονὴν ἀβλαβῆ, ὑπερβάλλουσαν μέντοι καὶ ἐκπληκτικήν, καὶ ὡς οἷα ἐκστατικήν τινα καὶ αὐτήν. sicut Germani suum, *bezaubern, einnehmen, (to enchant, bewitch,)* quoque ponunt. ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν (pro ἐθέλχθησαν) σ, 211, amore igitur in animo suo vehementer percellebantur; ubi de ἐκστάσει, *vom entzücket werden in liebe, (of ecstacy in love,)* est intelligendum verbum: nam et multus amor est quasi λυσιμελὴς, omnes cogitationes alias eripiens. *sit waren ganz in zie vernarret und ausser sich, (they were quite bewitched with her.)* et 281, θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι, *bezauberte sie mit süssen worten, (soothed them with kind words.)* est ergo θέλγειν in poëta λέξις δεινὴ, sic ut fere semper plus mali indicet quam suavis et jucundi. Sed recentiores id solum pro εὐφραίνειν adhibuerunt. est, *verführen, bezaubern, ganz einnehmen, erstarrend und unwirksam machen, (to seduce, enchant, infatuate:)* incantare, ducere, excæcare, infatuare. φόρμιγξ καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, suaviter oblectat, Py. 1, 22. ἀοιδαὶ θέλξαν (ἔθελξαν, solari et lenire solent) πόνον, ærumnam exantlatam, Ne. 4, 5, ubi vides determinationem verbi apud recentiores, inter quos et Pindarus est.

θελκτήριον, ου. τό. (*Αγω) quod stupore aliquo nos adficit. quod nos magnopere capit. *was einen bezaubert und einnimt, (what enchants and infatuates a person.)* ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο, Ξ, 215, ubi sermo est de cingulo Veneris; ubi omnia ἐκστατικὰ λογισμοῦ *lauter bezaubernde und uns ausser uns setzende dinge, (things that enchant and put us beside ourselves,)* parata erant; et h. l. maxime κατὰ ἡδονὴν πολλήν. nam alibi potest esse κατὰ ἄλλο τι πάθος. Φήμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας, α, 337, ubi sic vocat cantus musicos admirabiles, qui quasi incantant auditorem et extra se rapiunt. *bezaubernde erzählungen mit music, (enchanting songs with music.)* ἢ ἐάαν μέγα ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι, θ, 509, ubi θεῶν pertinet ad ἄγαλμα, ornatus et delectatio deorum, θελκτήριον vero est absolute positum, ἐκστατικὸν τῶν θεωμένων διὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ θαῦμα, *worüber die anschauer erstaunen, (which astonishes the beholders.)* nam hæc vox non simpliciter τὸ εὐφραῖνον apud antiquos notat, sed τὸ μετά τινος θαύματος ἢ ἐκπλήξεως, etc.

θέλυμνον, τὸ, vide sub θέμεθλον.

θελχῖνες, οἱ, vide sub Θέλγω, paullo sub initio.

θέμεθλον, ου. τό. (Θέω) fundamentum, locus vel fundus, cui quid superpositum est. κατὰ ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, in fundamentis oculi, Ξ, 493, i. e. κατὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ, per metaph. ab ædificio. sic κατὰ στομάχοιο θέμεθλα, in fundamenta gutturis, P, 47, κατὰ τὴν θέσιν τοῦ βρόγχου, *tief in den hals wo der schlund lieget, (at the bottom of the throat where the windpipe is situated.)* ἐν *Αμμωνος θεμέθλοις, i. e. in Libya, ubi Jovi Ammoni est templum fundatum, Py. 4, 28. et 320, ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα, circa fundamenta montis Pangæi, i. e. ubi is mons est et situs est. idem dicitur τὸ θέλυμνον. Vide sub στόμαχος.

θέμειλιον, τὸ, vide sequens.

θεμέλιον, ου. τό. (Θέω) idem ac θέμεθλον. πάντα θεμείλια (poëtice et ionice pro θεμέλια) ἃ θέσαν 'Αχαιοὶ, M, 28, ubi poëta ipse etymologiam ex more suo indicat. sic et Ψ, 255, θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρὴν, conf. προβάλλω. possit tamen et innuere: effodiebant fundamentum; nam in fundamento ponendo prius est exhaurienda et projicienda terra. ut τὰ θεμείλια pro θεμέλια, sit adjectivum neutrum, ab ὁ ἡ θεμέλιος, ad fundamentum pertinens. in loco, ubi bustum fuerat, effodiebatur sepulcrum, in quod reponenda erat phiala ossibus combusti mortui repleta; cui deinde χυτὴ γῆ rursus superinjiciebatur. dicitur et τὸ θέμηλον, fundamentum: etymo propius.

θέμηλον, τὸ, vide supra.

θεμίζω et **θεμίσσω**, f. ίσω. (Θέω) in jus et fas compono. θεμιστεύω. ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σὲ, θεμισσαμένους ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον, Py. 4, 250, at me et te oportet, legitime frænatis et in justum coërcitis cupiditatibus, texere reliquam felicitatem: in bonum morem componentes nos.

θεμίπλεκτος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) legitime contextus. ab ἡ θέμις, jus, mos, fas. θεμιπλέκτοις στεφάνοις, Ne. 9, 125.

θέμις, ιτος et ιστος et ιδος. ἡ. (Θέω) jus, fas, mos, lex. notat idem quod ἡ δίκη, et ὁ θεσμός: et est a θέω, τίθημι. jus, positum vel a natura, vel institutis gentium naturæ conformibus. maxime autem respicit jura socialia. genitivus ιδος maxime adhibetur, si ἡ Θέμις ut numen justitiæ inducitur. cæterum a genitivo ιτος est θεμιτὸς, ἡ, ὸν, et ὁ ἡ ἀθέμιτος: a genitivo ιστος est θεμιστεύειν. ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστὶν, B, 73, verbis experiar, qua jus est; ubi ἣ adverbialiter positum, maxime respicit ἀγορὰν, concionem, conventum populi. Sic I, 33, ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ, qua fas est, O rex, in concione, *wo es rechtens und erlaubt ist, (where it is right and proper:)* ὡς νόμος ἐστὶν τοῖς συγκληθεῖσιν εἰς ἀγοράν. sic et paullo generalius, Ψ, 581, ἄγε, ἣ θέμις ἐστὶν, ut mos est; ergo ille jurandi modus non nunc primum excogitatus a Menelao, sed antiquus. et Ω, 652, οἵ παρήμενοί μοι βουλὰς βουλεύουσι, ἣ θέμις ἐστὶν, qui adsidentes mihi consilia consultant, ut mos est. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, I, 134, 276. T, 177, i. e. κατὰ θεμιτὸν, et circumloquitur honeste naturæ legem de congressu conjugali. ξείνια δ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε (sicut) ξείνοις θέμις ἐστὶν, Λ, 778. et 806, ἵνα σφι ἀγορή τε θέμις τε ἤην, ubi iis forum et conventus solemnis erat. τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι ἐν δαῒ λευγαλέῃ, Ξ, 386, huic autem congredi in pugna perniciosa fas non est, i. e. οὐ δυνατόν: ut ergo θέμις sæpe eo sensu ponatur, quo Romani, quando dicunt, non est fas, i. e. fieri non potest. unde et verbum θεμόω potest exponi, δυνατὸν ποιέω. sic Π, 796, πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν, antea fas non erat sane, non erat constitutum per fata, et leges fatales; οὐ δυνατόν. οὐ θέμις ἐστὶ, λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, Ψ, 44, non fas et jus est, lavationes calidas prius ad me venire, i. e. lavari. οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ, κομίζειν ἄνδρα τὸν, ὅς κεν θεοῖσιν ἀπέχθηται, inquit Æolus, κ, 73, non mihi mos est, non puto mihi fas, curare hominem qui diis odio est. Sic inquit Eumæus, ξ, 56, οὔ μοι θέμις ἐστὶ, ξεῖνον ἀτιμῆσαι, hospitem indignum ope existimare, *einen fremden der bey mir hülfe suchet, unwerth zu achten, das ist in meinen augen nicht erlaubt, und nicht meine sitte, (to regard a stranger who solicits my assistance as unworthy of it, is in my opinion not right, neither is it my practice.)* ἐπὴν σπείσῃς καὶ εὔξεαι, ἣ θέμις ἐστὶ, si libaveris et precatus fueris, ut mos et fas est, γ, 45. et 187, ἣ θέμις ἐστὶ, δαήσεαι, scies, sicut æquum est et justum, καθὰ δίκαιόν ἐστι, *wie es recht ist, (as it is just and right.)* non enim oportet mentiri, aut vera præter necessitatem occultare sciscitanti. ἥτε ξείνων θέμις ἐστὶ, ι, 268, qui hospitum mos est, usu et jure gentium constitutus. καὶ κεῖνος (υἱὸς) πατέρα προσπτύξεται, ἣ θέμις ἐστὶν, λ, 450, et ille patrem amplexabitur, ut jus et mos est. est ergo sæpe idem quod τρόπος. ἔθος, ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, qui justus mos est uxoris, ξ, 130, sc. ut lugeat, si maritus peregre periit. ἐπεὶ θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν, π, 91, quandoquidem et mihi regerere aliquid fas est, *wenn es denn auch mir erlaubt ist etwas hierauf zu erwiedern mit worten, (if I may be allowed to reply,)* ἣ γὰρ θέμις, ω, 285, hic enim justus mos est, sc. hospitalitatem remunerari re, si occasio vicissim detur: δίκαιόν ἐστι. ὅς οὔτινα οἶδε θέμιστα, E, 761, ubi de Marte dicitur, qui nullum novit jus. δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, A, 238, judices, qui jura a Jove tuentur, quod est explicatio τοῦ δικασπόλοι, i. e. θεσμοφύλακες, qui δίκας nomine Jovis et a Jove constitutas conservant et administrant.

ἔδωκε Ζεὺς σκῆπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσιν βασιλεύῃ, Β, 206, quæ est circumlocutio principis supremi. sic et Ι, 99, καί σοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύησθα. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, Π, 387, qui vi in foro prava judicant jura; ubi de pravis judicibus et injustis sermo est. porro θέμιστες videntur et esse jura, quæ subditi solvunt principi suo, tributa: καί σοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, Ι, 298, 156, opima solvent jura sub sceptro tuo: et λιπαρὰς dicit pro λιπαροποιοὺς, καὶ εὐδαιμονεῖν ποιούσας, ditantia. possit tamen in genere esse: læta et lætificantia observabunt jura, nam omne δίκαιον exhilarat. Sed præstat sensus prior. τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες, de Cyclopibus, ι, 112, his sunt nec conciones consultatoriæ, nec jura socialia: nullum commune jus, utpote non in civitatem aliquam collecti et congregati; nihil in commune consultantes. et 215, ἄνδρα ἄγριον, οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, de Polyphemo; et utrumque nomen notat idem fere. nulla jura socialitatis et justos mores. εἰ μέν κε αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες, π, 403, si enim forte comprobaverint id Jovis magni effata: ut ergo et oracula denotet hæc vox, quibus, quid fieri debeat, constituitur. coll. 402. nam θέμιστες in genere sunt τὰ νομοθετήματα. alii l. c. legunt: Διὸς μεγάλοιο τόμουροι, i. e. μαντεῖαι, si comprobaverint id Jovis sortes et oracula: ab ὁ Τόμουρος, quod conf. sub εἴρω, dico, et in R. nam masculinum et fœmininum plurale, utrumque substantive, in usu antiquo fuit, quasi τὸ ὂν εἴροντες. Sed meliores hanc vocem l. c. respuunt. quod autem θέμιτες sint oracula, comprobat et Pindari locus, Py. 4, 96, τὸν μὲν πολυχρύσῳ ἐν δώματι Φοῖβος ἀναμνήσει θέμισι, admonebit oraculis et effatis divinis: χρησμοῖς. θέμις Διὸς ξενίου, Ne. 11, 9, hospitalis Jovis ritus justus. pro numine occurrit hoc nomen, Ο, 93, μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο, ne me hæc interroga, inquit Juno, coll. 87, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας, a pulcra Themide accepit poculum, *nahm sie an, (took it.)* conf. R. nam Θέμις præest et conviviis deorum, 95, i. e. etiam in conviviis justum et mos bonus debet regnare. Vide sub δίκη, aliquanto sub initio.

θεμισκέρων, οντος. ὁ ἡ. (Κάρα) qui jus administrat et præbet, et quasi infundit bibendum. ab ἡ θέμις, et κεράω. θεμισκερόντων, Py. 5, 38, jus præbentium et dantium. sed alii ibi commodius legunt θεμισκρεόντων, a κρέω, rego: quod vide.

θεμίσκοπος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) inspector juris, et tutor moris boni ab ἡ θέμις, mos, fas. ἡρωΐαις πομπαῖς θεμίσκοπον, Ne. 7, 69.

θεμισκρέων, οντος. ὁ. (Κάρα) juste imperans et regens. ab ἡ θέμις, jus, et κρέω. Βαττιδᾶν θεμισκρεόντων, Py. 5, 38. et hæc lectio longe præferenda videtur τῷ, θεμισκερόντων, a κεράω.

θεμίσσω, vide θεμίζω.

θεμιστεῖος, εία, εῖον. (Θέω) justus, juri conveniens, justitiam et æquum colens. θεμιστεῖον σκῆπτρον, Ol, 1, 18, i. e. δίκαιον, βασιλικὸν, quo jura ponuntur et redduntur.

θεμιστεύω, f. εύσω. (Θέω) jura pono. est a θεμίσσω, i. e. δικάζω, νομοθετέω. ἕκαστος (Cyclopum) θεμιστεύει παίδων ἠδ' ἀλόχων, ι, 114, imperat. θεμιστεύοντα νεκύεσσιν, λ, 568, jus dicentem mortuis τὸν Μίνωα. jura ponentem iis.

θεμιστοπόλος, vide sub δικασπόλος.

θεμιτὸς, ἡ, όν. (Θέω) juri et recto conveniens. σὲ, ὃν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν, Py. 9, 75, te, O Apollo, quem non fas est mendacium attingere, i. e. οὐ δυνατὸν, impossibile.

θεμόω, f. ώσω. (Θέω) adigo, cogo, legem præscribo et impono. ἀναγκάζω quasi ἐκ προστάγματος. nam a θέω, τίθημι, est ὁ θεσμὸς, i. e. νόμος ᾧ ἐξ ἀνάγκης πειθόμεθα, *ein gesetz, (a law:)* hinc θεμῶσαι est, δικαιῶσαι, justum et debitum facere, *rechtens machen, (to make right or just.)* θέμωσε (ἐθέμωσε) δὲ χέρσον ἱκέσθαι, legem quasi injungebat navi, versus terram ire, ι, 486, 542. nimirum prior jactus saxi ingentis, ante proram navis abeuntis decidens, ἠνάγκασε, ἔπεισε, adegit, navem retro ad terram Cyclopum: alter jactus post puppim decidens, propulit navem a terra Cyclopum ad illam alteram insulam, ubi reliquæ naves Ulyssis stabant. ergo χέρσος his locis in diverso respectu ponitur. est in genere θεμόω pro θεσμόω, impono necessitatem moralem.

-θεν terminatio. vide sub ἄλλοθεν.

θέναρ, αρος. τό. (Θέω) est proprie τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τοῦ καρποῦ, ἤγουν τὸ κοῖλον τῆς χειρός. vola manus. deinde est et τὸ μεταξὺ τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος, (i. e. τοῦ μεγάλου δακτύλου) σαρκῶδες καὶ κοῖλον, musculosum spatium exterius inter pollicem et indicem, si uterque distenditur. denique non interior modo pars manus, sed et exterior, sic vocatur; sicut et in pede. porro autem omnis superficies θέναρ vocatur. videtur esse a θέω, pono; subsidit enim planum, et in idem etiam poni potest quid. commodius etiam a θένω deducitur, ut notetur proprie, planum, quo percuti potest aliquid. ὑπὲρ πρυμνὸν θέναρος, ad extremam partem volæ, Ε, 339, coll. 336, ἄκρην χεῖρα, ut notetur locus ad carpum in exteriori manu. nam ὁ καρπὸς est ἄρθρον χειρὸς καὶ βραχίονος, *das gelenke der hand am arme, (the wrist.)* θέναρ βωμοῦ, superficies aræ leniter cava, Py. 4, 367, plana quidem sed nonnihil cava. θέναρ ἁλὸς, superficies maris, æquor summum, Ist. 4, 97, vel potius, cava illa superficies fundi, quæ mare continet. notat ergo θέναρ et, fundum; ut magis etymon, τὸ τιθέναι, appareat.

θένω, f. ενῶ. (Θέω) percutio, proprie plano aliquo imposito. sic areæ solent æquari, percussæ plano aliquo. nam est a θέω, τίθημι. σκήπτρῳ θένων σκληρᾶς ἐλαίας, ἔκτανε, Ol. 7, 50, baculo percutiens duræ oleæ, occidit eum: clava. nam duriter imponendo fit actus percutiendi. τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν, Aristoph. Av. 54, crure pulsa petram.

θεόδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) a deo exstructus. θεόδμητοι πύργοι, a deo structæ turres et munitiones, Θ, 520, οἱ ὑπὸ θεῶν δομηθέντες. θεόδματον (α Doricum pro η) χρέος, Ol. 3, 12, divinitus structum debitum, quod solvendum mihi jam est, i. e. θεοκατασκεύαστον ὕμνον, τὸν ἐκ Μουσῶν: nam Musæ h. l. sunt hic deus. θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ, i. e. θείᾳ, Py. 1, 118. θεοδμήτης Δήλου, Ol. 6, 101, ubi peculiare est fœmininum formatum. θεοδμάτων ὀχέων, Py. 9, 17, divinitus factorum curruum. θεοδμάτους ἀρετὰς, Ist. 6, 15.

θεόδοτος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) a Deo datus. θεοδότων ἔργων, Ist. 5, 28, divinitus datorum operum. nam omnia bene facta deo auctore et adjutore fiunt, judice vel Pindaro.

θεοδώριτος, ὁ, vide sub ἄλφιτον.

θεοειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) deo similis forma et specie externa. a θεὸς, et τὸ εἶδος. dicitur de magna formæ dignitate, dicitur et de eximia pulcritudine et venustate formæ. πολύξεινος θεοειδὴς, Β, 623. et 862, Ἀσκάνιος. ubi de magnis ducibus, ob majestatem formæ egregiæ. de Paride, ob insignem formæ ejus venustatem, ponitur sæpius, Γ, 16, Ἀλέξανδρος θεοειδής. sic et 26. θεοειδέα. et 30, 37, 58, 450. Ζ, 290, 332, 517. nam poëta noster est candidissimus, laudat quæ laudanda sunt etiam in hoste: et, si vituperat, mandat id aliis dicendum, e. c. Hectori, increpanti fratrem, Γ, 38, seqq. dicit ergo hoc epitheto Paridem θεοῖς ἐοικότα τὸ εἶδος. sic et Λ, 580, ubi eum vocat θεοειδέα, epitheto honorifico, quia rem magnam gesserat. nam sic solet poëta σεμνύνειν heroas in magnis rebus gestis aut gerendis. Δηΐφοβος, Μ, 94. Ἀλέξανδρος, Ν, 774. Ω, 763. Ἄρητος, Ρ, 494. et 534, Χρόμιος. Νεοπτόλεμος, Τ, 327. Πρίαμος, Ω, 217, 299, 372, ob venerabilem senis regis majestatem, et formæ dignitatem. coll. 631, 630, 634. Τηλέμαχος, α, 113. γ, 343. ξ, 173. π, 20, Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς πάντα κύσεν (osculatus est) περιφὺς, amplexus totum eum. ρ, 328, 391. Ναυσίθοος, ζ, 7. Ἀλκίνοος, η, 231. Εὐρύλοχος, κ, 207. Θεοκλύμενος, ο, 271. υ, 350, 363. Εὐρύμαχος, φ, 186. et 277, Ἀντίνοον θεοειδέα. ergo hoc epitheton de viris tantum in poëta adhibitum: de fœminis est εὐειδής. conf. θεοείκελος. cæterum id ubique memento: poëta nusquam epithetis suis utitur ironice aut scoptice. θεειδέστατος, i. e. ὁ θεοῦ ἰδέαν ἔχων, est vocabulum rarius.

θεοείκελος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) est idem quod θεοῖς ἐπιείκελος, epitheton a pulcritudine et majestate formæ ductum. θεοείκελε Ἀχιλλεῦ, Α, 131. Τ, 155. Τηλέμαχον θεοείκελον, γ, 416. Δηΐφοβος, δ, 276. Ἀλκίνοος, θ, 256.

θεόκτιστος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) a deo et natura factus et conditus, non manu. θεόκτιστον βωμοῦ θέναρ, superficies aræ a natura facta, Py. 4, 366.

θεομαθὴς, vide sub Δαίω.

θεομερὴς, et dorice θευμερὴς, έος. ὁ ἡ. (Μείρω) partem divinam habens, a deo tributus. hanc vocem legunt quidam, et cum iis Anglus Pindari editor, Oxon. 1697, fol. Ne. 7, 122, θευμερᾷ ὀπὶ, i. e. εὐμούσως, καὶ τεταγμένως περὶ θεοὺς, voce admirabili; et miratur is Schmidium, cur eam vocem h. l. expunxerit. Schmidio enim prodigiosa hæc forma est visa, legitque pro ea εὐθρόᾳ, bene sonora voce, non nimis clamosa. cæterum, ut a tironibus concipi possit Angli defensa forma, teneant, terminationem εῖ ionice mutari posse in ῆϊ, hoc in ῇ, et dorice in ᾷ, maxime si fœmininum est enuntiandum.

θεομηνία, vide sub Ζεὺς in R.

θεόμοιρος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) a deo attributus, a deo portionem nactus, ὦ θεόμοιρε, O divinitus sortem adepte, Py. 5, 6, i. e. ἐκ θεοῦ ἔχων ταύτην τὴν μοῖραν, ἐκ θεῶν εἰληφὼς τὴν βασιλείαν. θεόμοιρον γέρας γάμου, a deo præbitum honorarium nuptiarum, Ist. 8, 85, de Peleo.

θεοπληξία, ἡ, vide sub πληγή.

θεόπομπος, ου. ὁ ἡ. (Ἔπω) a deo missus. divinitus datus comes. θεόπομποι τιμαὶ, a deo missi et dati honores, Py. 4, 123.

θεοπρεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) inter deos eminens. deo conveniens. θεοπρεπὲς δῶμα Ἥρας, Ne. 10, 3, i. e. templum ejus Argis.

θεοπροπέω, f. ήσω. (Ἔπω) sum vates, fata prædico, dei voluntatem interpretor. θεοπροπέων ἀγορεύεις, vaticinans loqueris, Α, 109. Β, 322, ἀγόρευε. β, 184, ἀγόρευες. sic et θεοπροπέων, i. e. μαντευόμενος, Py. 4, 339.

θεοπροπία, ας. ἡ. (Ἔπω) voluntatis divinæ et fatorum expositio. Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις, Α, 87, pandis. et 385, μάντις εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο, vates peritissimus dicebat nobis vaticinia Apollinis. τινὰ θεοπροπίην ἀλεείνει, aliquam vaticinationem, prædictam sibi, evitare vult, Λ, 793, non vult contra fata ruere. sic et Π, 36, cujus explicatio est 37, ut θεοπροπία sit id, quod θεὸς φράζει. et 50, οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥντινα οἶδα, neque

vaticinium vereor quod scirem. sic et β, 201, ἐμπαζόμεθα. et α, 415, ἐμπάζομαι. est ergo ἡ μαντεία.

Θεοπρόπιον, ου. τό. (Ἔπω) idem quod ἡ θεοπροπία. εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα, A, 85. θεοπροπίων εὖ εἰδὼς, Z, 438, vaticiniorum peritus. differt tamen θεοπροπία, quæ est τέχνη τοῦ θεοπρόπου; θεοπρόπιον vero est τὸ χρησμῴδημα, τὸ αὐτοῦ μάντευμα, oraculum et effatum ejus ipsum, quod Attici vocant τὸ λόγιον.

Θεοπρόπος, ου. ὁ. (Ἔπω) fatidicus, qui divina ante eloquitur, divinus vates. a θεὸς, et προέπω ante dico: vel et, ὁ τὰ τοῖς θεοῖς πρέποντα εἰπών. ὧδε κὲ ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράτων, M, 228, sic sane responderit vates qui probe peritus sit prodigiorum. Κάλχας θεοπρόπος, οἰωνιστὴς, N, 70, et οἰωνιστὴς est species aliqua τοῦ θεοπρόπου, i. e. μάντεως. θεοπρόπον ἐξερέηται, α, 416, vaticinatorem sciscitetur. est in genere, qui voluntatem divinam exponit mortalibus. alibi est, qui mittitur ad oraculum consulendum. sic Spartæ erant δύο θεοπρόποι ἐς Δελφοὺς, σιτεόμενοι τὰ δημόσια, qui dicebantur οἱ πύθιοι, Herodot. VI, 57, qui alebantur ex publico, et Delphos mittebantur publice quoties opus esset consulto oraculo. Vide sub ὑποκρίνω.

Θέορτος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) a deo surgere factus, a deo excitatus, θεόπεμπτος, θεοκίνητος. σὺν ὄλβῳ θεόρτῳ, Ol. 2, 67. Vide sequens aliquanto a fine, et sub ὌΡΩ.

Θεὸς, οῦ. ὁ. (Θάω) Deus, suspiciendus cum summa admiratione et veneratione. sive enim sidera in genere, sive sol in specie, ab antiquissimis habiti sunt dii; nihil est spectatu et admiratu majus et præstantius. et hæc etymologia nominis etiam vero deo digna est, utpote qui ex operibus conspicitur venerandus. a Peloponnesiis θεὸς dicebatur σιός. hinc est ὁ Σίσυφος, i. e. θεόσοφος: Æoles enim συφὸς dicunt pro σοφὸς, sicut ὄνυμα pro ὄνομα. deos sæpe olim apparuisse in terris, credidere antiqui. id innuit poëta, Z, 128. η, 199, seqq. ρ, 484, seqq. χ, 210. aliisque locis pluribus. etsi non cuivis in conspectum venire voluerint, Ω, 462, seqq. quod imitati sunt superbi principes, ἀποθεοῦντες ἑαυτοὺς vivi adhuc. dii homines ad miseriam destinasse putati, ipsi felicissimi: sic tamen ut duo dolia esse dicerentur, bonis rebus alterum, alterum malis repletum, ex quibus miscentes homini darent sortem; et bene agi cum homine, si non ex solo malorum dolio acciperet, Ω, 525—548. sed Epicurus contra docuit, τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον οὔτε αὐτὸ πράγματα ἔχειν, οὔτε ἄλλοις παρέχειν. et Plato dicit: ὁ θεὸς ἀγαθὸς, οὐδὲν ἀγαθὸν βλαβερὸν, ὁ δὲ μὴ βλαβερὸς οὐδὲ βλάπτει. Sed poëta inducit deos regentes omnia humana, et cuique et adversa et secunda sapienter dispensantes: etsi id sæpe poëtico more et ἀνθρωποπαθῶς proponat. reliqua vide jam in sequentibus. θεός που σοὶ τόγ' ἔδωκε, A, 178, nam nemo habet a se quidquam, sed omnia bona a deo; et sermo ibi est de fortitudine Achillis. ναύταις δίδωσιν οὖρον, H, 4, s. et 288, ἔδωκέ σοι μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν, Deus dedit tibi magnitudinem et robur et prudentiam. πέρι (præ aliis) δῶκέ σοι πολεμήϊα ἔργα, N, 727, seqq. ubi simul docet poëta, Deum non facile dare uni omnia. ἀρίζηλον θῆκε θεὸς, fecit valde conspicuum et notabilem, B, 318, mutando eum in lapideum draconem. et 436, μὴ ἀναβαλλώμεθα ἔργον ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει. εἰ μή τις θεός ἐστι, nisi hic vir deus aliquis est, E, 177. et 183, s. σάφα οὐκ οἶδα, εἰ θεός ἐστιν εἰ δὲ ἀνήρ. et 191, θεός νύ τις ἐστὶ, est sane deus aliquis. nam credebantur visibiles deorum apparitiones sub humana figura. ἤ τις θεὸς πόρεν, num aliquis deus præbuit eos, K, 546. ὄνκε θεός γε πόροι, quem Deus forte præbeat, Z, 228, ubi σεμνύνει ἑαυτὸν ὡς θεοφιλῆ, se amari a Deo dicit de se honorifice: simul loquitur de μάχῃ τῇ ἐπὶ πλέον ἐναγωνίῳ, καὶ θείας δεομένῃ συνάρσεως. et 282, μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσίν. signis dei adversis terrentur Græci, et fortissimi cedunt, ne videantur velle θεομαχεῖν, Θ, 76, seqq. et 7, μήτε τις θήλεια θεὸς μήτε τις ἄρσην, nec dea fœmina nec deus mas. μή πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσι θεὸς ἄλλος, K, 511, nam non nimis urgenda est fortuna secunda. χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, N, 82, pugnæ studio læti, quod ipsis Deus injecerat. αὐτὸν χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, Φ, 47, quod notat ἄκραν εὐτυχίαν Achillis. αἴκε ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, si deus velit dare victoriam, N, 743. ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι, Ξ, 120, ita occulit veram causam; et οἴκτου τι admixtum habet. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε, deusque eum ignominia adficiat, Ξ, 142. et 168, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, quamque non deus alius aperiebat, i. e. aperire poterat. ἐπεὶ συνέχευε θεὸς βιὸν, O, 473, postquam deus confudit et inutilem tibi fecit arcum. ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα (adversus Deum) φωτὶ μάχεσθαι, ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, P, 99, si homo contra fatum vult pugnare cum viro quem deus honorat, celeriter ei magnum damnum advolvitur. et 688, σὲ αὐτὸν οἴω γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ, pro διατελευτᾷ, deus omnia perficit, T, 90, ubi quidam legerunt θεόσδια, pro θεόσδοτα, et verbum in sensu intransitivo, ut hæc sententia emergeret, quod omnia a Deo data effectum suum habent neque διαπίπτει. quæ sententia quidem in se bona, sed h. l. lectio ista inepta. et 159, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ (ἐμπνεύσῃ) μένος ἀμφοτέροισιν, ubi notat ἰσότητα πολέμου, pugnæ æqualem statum. οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, Y, 358. et 444, ῥεῖα μάλα, ὥστε θεός. θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιὴ, T, 410. γήθησεν, ὅτι οἱ ὦκα ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένου, Π, 531. οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεὸς, Φ, 248. τίπτε μὲ κεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς, cur me ille magnus jubet venire, Ω, 90. ὅν κε θεός γε ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλησι, pro ἐμβάλῃ, Φ, 103. εἴ σοι ἔδωκε θεὸς, X, 285. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, pro ἐπέθηκε, Ω, 538, coll. 547. θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ, honorabatur a populo suo ut deus, E, 78, ergo valde bonus. sic K, 33. Λ, 58. N, 218. Π, 605. ξ, 205. θεὸς ὣς ἕστηκε, stat velut deus aliquis, Γ, 230. Ἕκτορα, ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι ἀλλὰ θεοῖο, Ω, 258, qui Deus erat inter homines. ergo summam præstantiam notat hoc nomen. κλῦθί μοι, ὃς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, β, 262. θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς, γ, 131, disjecit. et 158, ἐστόρεσε πόντον. et 183, οὖρον προέηκεν ἀῆναι, ventum secundum misit ut flaret. et 231, ῥεῖα θεός γε ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαώσαι, facile deus, siquidem vult, vel ex longinquo virum servaverit. ἀλλὰ τὰ μὲν μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτὸς, hæc quidem nimia putaturus erat deus ipse, δ, 181. et 236, θεὸς ἄλλοτε ἐπ' ἄλλῳ Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δύναται γὰρ ἅπαντα. et 712, οὐκ οἶδα εἴ τις μὶν θεὸς ὤρορεν. et 831, εἰ μὲν δὴ θεός ἐσσι, θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς, si quidem deus aliquis es, et deæ audivisti vocem. θεός νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσὶ, ζ, 149, coll. 150, 153, sane aut deus aliquis aut homo es. et 280, ἤ τίς οἱ εὐξαμένῃ πολυάρητος θεὸς ἦλθεν οὐρανόθεν καταβάς. ὕπνον ἀπείρονα κατέχευεν θεὸς, η, 286. τῷ θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδὴν, ϑ, 44. et 167, οὕτως οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν ἀνδράσι, collatis sequentibus. et 177, οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, quod notat veritatem dicti: nam factum infectum reddere eodem tempore, ne deus quidem aut potest aut vult. et 173, ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὣς εἰσορόωσιν, incedentem per urbem suspiciunt ut deum aliquem: quod sacræ litteræ exprimunt, velut angelum dei. Sed idem intelligitur per θεός. et 498, σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. et 570, τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, ἤ κ' ἀτέλεστα εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ. τὶς θεὸς ἡγεμόνευε νύκτα δι' ὀρφναίην, ι, 142. et 158, ἔδωκε μενοεικέα θήρην. et 339, ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευεν, sc. ut aliter faceret ac heri. et conf. 2 Sam. xvii, 14. τὶς θεὸς ἡγεμόνευε, κ, 141, nam θεῖόν τι χρῆμα ἡ εὐτυχία ἐστί. et 228, ἢ θεὸς ἠὲ γυνή. νόστον σοὶ ἀργαλέον θήσει θεὸς, λ, 100. μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτὸς, μ, 38. et 88, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειε, quæ ὑπερβολὴ est πρὸς ἐκφόβησιν: simul facit credibile, nulla arte servari posse sex illos socios, quandoquidem nullibi alius erat πλοῦς. et 419, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον. θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει, pro ἐπαέξει, auget rem indies, ξ, 65. et 227, ἐμοὶ τὰ φίλα ἔσκε τά που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν, mihi ea placebant, quæ mihi erant ingenita. et 309, ἀποαίνυτο νόστον. et 444, θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δὲ ἐάσει, ὅ,τι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα. ἦ μάλα τὶς θεὸς ἐσσὶ οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, π, 183, coll. 179, ταρβήσας δ' ἑτέρωσε βάλε ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη. et 187, οὔ τις τοὶ θεός εἰμι, τί με ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις. coll. 196—198. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, ρ, 218. et 399, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε. sic et υ, 344, οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα, σ, 37. et 264, εἴ κέν με ἀνέσει (pro ἀνήσει, ἀφήσει) θεὸς. αὐτὸς ἔδωκε, τ, 396. et 485, ἔμβαλε θυμῷ, fecit ut scires. et 488, δάμασῃ ὑπ' ἐμοὶ μνηστῆρας. et 496, ὑπό σοι. sic φ, 213. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, inquit poëta natus, χ, 347. coll. 349. ὅτε μὴ (attice pro εἰ μὴ) θεὸς αὐτὸς ῥηϊδίως, ἐθέλων, θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ, ψ, 185, sc. σεισίχθων, qui terræ motu amoveat. ἀθάνατος δὲ θεὸς τοτὲ μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος φαίνετο θαρσύνων, ω, 446, coll. 447, s. κῆλα θεοῖο, i. e. pestilentia, A, 383. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι (ἔπεστι, contra est) μῆνις, E, 178. et 185, οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται. ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠῢν ἐόντα, Z, 191, nam omnes boni, et virtutibus præstantes, ex mente Homeri sunt γόνος θεοῦ. θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς, Π, 816. coll. 791. nam divinitus ei excidebat animus: et poëta omnia refert ad numen, sine quo nil fit in rebus humanis. νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην, Ω, 223. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν, i. e. sapiens sibi datum consilium, β, 297, nam omne bonum animi nostri, vel ab aliis suppeditatum, a deo est. et 372, ἐπεὶ οὔτι ἄνευ θεοῦ ἥδε γε βουλή. et 406, μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. sic et γ, 30. et 215, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ. et 420, θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν. τοῦ νῶϊ, θεοῦ ὥς, τερπόμεθα αὐδῇ, cujus nos, tanquam dei, sermone delectamur, δ, 160. θεοῦ δ' ὣς, δῆμος ἄκουεν, η, 11. ὁ δ' ὁρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, instinctus a deo, i. e. Musa, incipiebat, ϑ, 499. χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατεπέδησε μοῖρα, λ, 291. θεοῦ ἔκλυον αὐδήν τινα, ξ, 89, i. e. oraculum de morte Ulyssis. et 327, θεοῖο ἐκ δρυός. sic et τ, 296. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, ο, 530. ἑορτὴ τοῖο θεοῖο ἁγνὴ, φ, 258, i. e. Apollinis. τήνδε θεῷ πρόες, A, 127. ἄλλος ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν, B, 400, nam τὸ θεῖον φύσει μὲν ἕν, θέσει δὲ πολλά. σὺν θεῷ εἰλήλουθμεν, I, 49. et 599, ἶσον θεῷ σὲ τίσουσι. θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν, T, 250. εὐνηθεῖσα, Π, 176. θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, T, 417. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρὶ, Φ, 83. ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῷ ὥς, εὐχετόωντο, X, 394, de quo Hectore illi gloriabantur, sicut deo. θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην, β, 5. δ, 310, est hæc descriptio ἀνδρὸς εὐμεγέθους καὶ θεοειδοῦς, proceræ staturæ et vultus eximii. τόφρα δέ οἱ κομιδή γε, θεῷ ὥς, ἔμπεδος ἦεν, tunc ei curatura sane, sicut deo, perpetua et plena erat, ϑ, 453, sc. Ulyssi apud Calypso. ex quo apparet, qualis ἀθανασία ei a Calypsone danda fuerit, σωματικὴ ἄνοσος εὐκτικὴ ἐπιμέλεια, *gesunde erwünschte leibespflege, (beneficial care of the body.)* et

467, σοὶ κἀκεῖθι, θεῷ ὥς, εὐχετοῴμην, tibi, ut deo, etiam ibi gratias acturus sum, et de te gloriaturus, ut summo meo benefactore. sic et ο, 181. σοὶ γὰρ ἔγωγε εὔχομαι ὥστε θεῷ, ad te preces meas dirigo velut ad deum aliquem, ν, 231, spem et fiduciam colloco. τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, ο, 519, suspiciunt maximopere. τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε, χ, 429, i. e. dormit alto somno sopita. οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι θεὸν ὣς τιμήσουσι, qui sane eum donis velut deum honorabunt, Ι, 155, 297. et 302, οἵ σε θεὸν ὣς τίσουσι, coll. 284, et sensus est: si respuis honorem similem Orestæ, accipe illum ab omnibus, similem deo. ἀργαλέον δέ, με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντα ἀγορεῦσαι, inquit poëta, Μ, 176. ὑπὲρ θεὸν, invito deo, Ρ, 327, magis quam deus et fortuna. οἵ σε, θεὸν ὥς, δειδέχατο, qui te ut deum aliquem excipiebant, Χ, 434. ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην, Ω, 464. ὀΐσατο γὰρ θεὸν εἶναι, sensit enim, deum eum esse, α, 323, et hinc metu reverenti est impletus. ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας, γ, 173. οἵ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσουσι, ε, 36. οἵ μιν θεὸν ὣς εἰσορόωντες, η, 71. sic τιμήσαντο, τ, 280. ψ, 339. τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτο, κ, 573. κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, λ, 243. ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν, Α, 18, ubi in θεοὶ est συνίζησις, ut iambus habeatur pro una longa syllaba. et id crebrum in poëta. Sic et sæpe trochæus, e. c. in οἷος: οἶδ' ἀρετὴν οἷος ἐσσὶ, etc. αἰχμητὴν αὐτὸν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες, Α, 290. et 533, θεοὶ ἅμα πάντες ἀνέσταν, honorantes Jovem ut ὕπατον suum simulque patrem. θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, Γ, 164, inquit Priamus ad Helenam de bello isto. quod et sano modo potest intelligi, et perverso illo, quo homines culpam malorum suorum ad numen revolvunt. et 440, πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. θεοὶ παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο, Δ, 1, s. sic deos in domo Jovis concilium habentes inducit poëta, ut conventus ejusmodi tanquam res sacras commendet, quibus utantur et dii. et apud hos est μίγμα τι βασιλείας καὶ δημοκρατίας, quæ forma regiminis est felicissima, qualis hodie fere est apud Britannos. Ζεὺς ipse facit potenter quæ vult, pro regia majestate; non tamen facile quidquam ἀβουλεύτως. οὐ σέθεν θεοὶ μάκαρες λελάθοντο, Δ, 127. et 320, ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποις. et 363, τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν, Ε, 873. et 877, πάντες, ὅσοι εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ, scilicet πρὸς διαστολὴν τῶν ὑποταρταρίων, οἵ, διὰ τὸ μὴ πείθεσθαι Διΐ, κάτω ἐῤῥίφησαν. ῥεῖα ζώοντες, Ζ, 138. et 158, ὤπασαν αὐτῷ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινήν. et 349, τεκμήραντο τάδε κακά. et 368, μὲ δαμόωσιν. ὤλεσάν σοι φρένας, Η, 360, vide φρήν. θεοὶ καὶ θέαιναι provocantur a Jove, contra ipsum nihil valituri, Θ, 5, 20. et habent corpora quæ lædi possint a Jove, 403, seqq. 419. ex quibus apparet, Homerum creatas vires mundanas et potestates vocare θεοὺς, sicut et sacræ litteræ faciunt: ipsum autem agnoscere unum et summum Deum veri nominis. θεοί μοι οὔτι γόνον ἐξετέλειον, Ι, 489. et 493, στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ, quod est ἀπόφθεγμα, a majori ad minus. et 531, δαίνυντο ἑκατόμβας. et 633, κακόν σοι θυμὸν ἐν στήθεσσι θέσαν. nam omnia ad numen refert poëta: sine eo nihil sit. ἄλλοι οὐ πάρεσαν θεοὶ, Λ, 75. ἀκαχείατο θυμῷ πάντες, Μ, 179. et 234, θεοί σοι φρένας ὤλεσαν αὐτοί. θεοὶ aliter vocant rem ac homines, Ξ, 291. et simul innuit poëta, se scire et dialectum divinam, utpote μουσοτραφής. et 274, οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, i. e. subterranei. et 464, αὐτῷ βούλευσαν ὄλεθρον. dii durius tractari possunt a Jove, Ο, 117, s. 121, s, οἵ περ νέρτεροί εἰσι, Ο, 225. δόσαν δῶρα Πηλῆϊ, Π, 381, 867. Σ, 84. τεύχεα, Ρ, 195, s. νὲ θάνατόνδε κάλεσαν, Π, 693. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα, Σ, 8. et 116, ἄλλοι. θεοί τε θέαιναί τε, Τ, 101. et 264, ἐμοὶ ἄλγεα δοῖεν. convocantur a Jove in concilium omnes, jubenturque auxiliari quibus velint, Υ, 4, seqq. sed ad Græcos se conferunt præstantiores dii, infirmiores fere ad Trojanos: ergo manent Trojani impares, etsi adsint dii. poëtice dicta, explicatu facilia: nam intelliguntur facultates animi, corporis, fortunæ, loci, etc. sic, quando dii inter se prœliantur, Φ, 385, seqq. i. e. quædam opportunitates loci, temporis, solis, tempestatis, aquæ, etc. his secundæ illis adversæ: ipsa natura rerum pugnare inter se poëtice inducitur, quia cædes Hectoris, et mox ipsius Achillis, instabat prope. τάτε στυγέουσι θεοὶ, Υ, 65. et 74, θεοὶ καλέουσι Ξάνθον, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον, i. e. vulgo Scamander, at proprie et apud eruditos Xanthus. et nomen εὐφωνότερον tribuit dialecto divinæ, durius humanæ. et 131, χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, i. e. χαλεπόν ἐστι τὸ, θεὸν ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν. et 234, ἀνηρείψαντο αὐτὸν θεοὶ, οἰνοχοεύειν Διΐ. ἀεὶ γάρ σοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοὶ, Φ, 215. et 264, φέρτεροι ἀνδρῶν. et 518, ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον αἰὲν ἐόντες, οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. σοὶ δὲ θεοὶ, τῶνδε ἀντὶ, χάριν μενοεικέα δοῖεν, Ψ, 650. τόνδε ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ, Ω, 23. et 62, ἀντιάασθε πάντες γάμου. et 612, τοὺς ἔθαψαν θεοὶ οὐρανίωνες, i. e. quidam honoratiores et nobiliores: nam τοὺς προὔχοντας, εἰς γένος θεῖον ἀνῆγον οἱ παλαιοί. et 677, θεοὶ καὶ ἀνέρες εὗδον. dii, semel juste irati, non facile placantur, γ, 145, seqq. quod est et hominum μεγαλοψύχων ἴδιον. donis gaudent, τ, 396, seqq. hinc proverbium: δῶρα καὶ θεοὺς πείθει. fingit poëta eos consultare, Jove præsente et præside et loqui incipiente, ex more rerum publicarum et senatuum, α, 26, seqq. simul docens, nihil sine deliberatione et consultatione prævia esse moliendum. θεοὶ ἐπεκλώσαντο οἱ, α, 17. et 19, ἐλέαιρον ἅπαντες. et 195, θεοὶ τόνγε βλάπτουσι κελεύθου. et 244, θεοί μοι κακὰ κήδεα ἔτευξαν. et 234, ἑτέρως ἐβάλοντο. et 273, ἐπιμάρτυροι ἔστων. et 384, μάλα σὲ διδάσκουσι, qui λόγος est σκωπτικὸς ἐπὶ ἀμαθίᾳ: nam id dicit, ab hominibus nihil unquam didicisti, fortasse dii te subito fecere sapientem. dii incusantur immerito ab hominibus, α, 31, seqq. ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοὶ, β, 125. et 211, ἤδη τάγε ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί. αἲ γὰρ ἐμοὶ δύναμιν παραθεῖεν, γ, 205. et 208, οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν ὄλβον. et 228, οὐδ' εἰ θεοὶ ὣς ἐθέλοιεν. et 236, θάνατον οὔτε θεοὶ δύνανται ἀλάλκειν, ubi de potentia morali sermo est. et 346, Ζεὺς τόγε ἀλεξήσειε καὶ θεοὶ ἄλλοι. et 376, εἴ σοι νέῳ ὧδε θεοὶ πομπῆες ἕπονται. τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον, δ, 7, et sic solent poëtæ de nuptiis felicibus loqui. et 353, βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμῶν, volunt nos semper memores esse mandatorum. et 379, πάντα ἴσασι, et 468. et 479, ἀθανάτοισι θεοῖσι οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι. et 520, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν. et 805, ῥεῖα ζώοντες. θῶκονδε καθίζανον, καὶ ἐν αὐτοῖς Ζεὺς, οὗ κράτος μέγιστον, ε, 3, ubi concilium deorum describitur, in qua ἐκκλησίᾳ quæstio est de Ulysse, πῶς, sicut in illa priori, α, 26, seqq. fuerat quæstio, an? et in hac incipit loqui Minerva, i. e. sapientia poëtæ. μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως, ε, 286. et 397, τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ζ, 180. τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν, η, 148. et 242, πολλὰ δόσαν μοί. Ζεῦ πάτερ, ἠδὲ ἄλλοι θεοὶ αἰὲν ἐόντες, θ, 306. et 325, δωτῆρες ἐάων. et 410, σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν. et 413, σοὶ ὄλβια δοῖεν. et 579, ἐπεκλώσαντο ὄλεθρον ἀνθρώποις. κήδεα πολλὰ δόσαν μοὶ θεοὶ, ι, 15. μῶλύ μιν καλέουσι θεοὶ, κ, 305. et 306, πάντα δύνανται. πλαγκτὰς αὐτὰς καλέουσι θεοὶ, μ, 61, et sic loquitur de re omnino ficta, quam homines omnes ignorant. et 394, τέρατα προὔφαινον. et 448, ἐς νῆσον πέλασάν με θεοί. τὰ μοὶ θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, ν, 41. et 45, ἀρετὴν ὀπάσειαν παντοίην, i. e. εὐδαιμονίαν. et 141, οὔ τι σὲ ἀτιμάζουσι. et 521, εἵως μὲ κακότητος ἔλυσαν. καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεα, ξ, 39. et 53, Ζεὺς δοίη καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι. et 83, οὐ μὲν σχέτλια (audacia, improba, inclementia) ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι. et 119, Ζεὺς τόγε οἶδε καὶ θεοί. et 175, τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον, et 178, τίς ἀθανάτων βλάψε φρένας αὐτοῦ. et 348, δεσμὸν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοί. et 357, ἐμὲ ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοί. ὕπερθε μάρτυροι ἀμφοτέροις θεοὶ, ξ, 394. εἰσόκε σοι φήνωσι θεοὶ παράκοιτιν, ο, 26. coll. 35. et 371, ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ ᾧ ἐπιμίμνω. οὔπω πάντεσσι φαίνονται θεοὶ ἐναργεῖς, π, 161. et 364, ὥς τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν. et 405, εἰ δέ κε ἀποτρωπῶσι θεοί. φόρμιγγα ποίησαν θεοὶ ἑταίρην δαιτὶ, ρ, 271. et 475, εἴπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ Ἐριννύες εἰσίν. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν, σ, 19. et 111, Ζεύς σοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι ὅττι μάλιστα ἐθέλεις καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. et 132, ὄφρα ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, quamdiu felicitatem præbent. et 133, ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι, quando et tristia effecerint. τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοὶ, υ, 67. et 169, αἲ γὰρ θεοὶ τίσαιντο λώβην. et 195, δυόωσιν ἀνθρώπους, malis operiunt. εἴ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι, φ, 365. μάργην σὲ θεοὶ θέσαν, ψ, 11, insanam te fecerunt. et 167, σοὶ κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες. et 210, θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, οἳ νῶϊν ἀγάσαντο ἥβης ταρπῆναι. et 258, ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι ἐς πατρίδα. et 286, εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, i. e. λιπαρόν. et 352, ἀτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι, καὶ θεοὶ ἄλλοι, πεδάασκον. κλαίομεν θεοὶ καὶ ἄνθρωποι, ω, 64. et 350, ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ θεοὶ κατὰ Ὄλυμπον. et 400, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοὶ, σοὶ ὄλβια δοῖεν. et 513, τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν, Β, 400. οὔτοι ἀπόβλητα ἐστὶ θεῶν δῶρα, Γ, 65. et 245, θεῶν ὅρκια, θεῶν τεράεσσιν πιθήσας, Δ, 398. et 408, πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, freti signis deorum et Jovis auxilio. θεῶν ἕδος, Ε, 360, 367, 868. et 441, φῦλον θεῶν οὔποτε ὁμοῖον καὶ ἀνθρώπων. et 603, τῷ πάρα εἷσγε θεῶν. et 772, θεῶν ὑψηχέες ἵπποι, quorum celeritas ibi describitur. et 890, θεῶν ἔχθιστος ἐσσί μοι. τεράτεσσι πιθήσας, Ζ, 183. et 171, ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ. ὄπα ἄκουσα θεῶν, Η, 53, sunt enim quidam, qui cum diis quasi confabulantur, et ab iis monita accipiunt. Sic Socrates et dicebat de se et putabatur. κάρτιστος, Θ, 17, 27, de Jove. et 439, θώκους. ἔχθιστος ἁπάντων βροτοῖς, Ι, 159. et 571, ἱερῆας. θεῶν Διΐ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν, inter deos Jovi, et Nestori inter homines, Λ, 760. et 807, βωμοί. ἀθανάτων ἀέκητι, Μ, 8. σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, Ν, 55, conf. ποιεῖν. et 154, ὥριστος. Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, Ξ, 201, 246, 302, et θεῶν, ut pars nobilior, posita pro πάντων: nam ex aqua putabantur nata esse omnia. τὶς θεῶν ἐῤῥύσατο αὐτὸν, Ο, 270. et 720, ἀέκητι. μή τις θεῶν αἰειγενετάων, Π, 93. et 120, ἔργα. et 227, οὔτε τινὶ ἔσπενδε θεῶν ὅτε μὴ (pro εἰ μὴ) Διΐ πατρί. et 388, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ρ, 514. Υ, 435. α, 267. π, 129. θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασι, Σ, 420. θεῶν ἰότητι δαμάσθη, Τ, 9. et 413, ὥριστος. θεῶν ἀγορὴ μεγάλη, Υ, 4, seqq. et 98, ἀεὶ πάρα εἷσγε θεῶν ὃς λοιγὸν ἀμύνει. et 265, ἐρικυδέα δῶρα. et 332, τίς θεῶν κελεύει σέ. et 453, τὶς καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι. μήνιμα θεῶν, Χ, 358, causa iræ divinæ. ὕπατος καὶ ἄριστος θεῶν Ζεὺς, Ψ, 43. τὶς καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα, Ω, 374. et 427, ἐν μεγάροισι θεῶν. et 564, ὅτι θεῶν τις ἦγε. et 617, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, α, 338. et 79, ἀέκητι. et 400, ἐν γούνασι. ὑποδείσατε μῆνιν, β, 66. et 377, μέγαν ὅρκον. οὐκ ὀΐω σὲ ἀέκητι θεῶν γενέσθαι, γ, 28, quod dicitur de eo, qui putat se διὰ βίου ἄθλιον καὶ θεῷ ἀνεπισκόπητον. et 48, πάντες δὲ θεῶν χατέουσι ἄνθρωποι, coll. 47. et 147, οὐκ αἶψα τρέπεται νόος. et 269, μοῖρα θεῶν ἐπέδησέ μιν. et 336, θεῶν ἐν δαιτί. τὶς θεῶν ὀλοφύρατό με, δ,

364. et 423, ὅστις σε χαλέπτει. et 504, φῆ ῥ' ἀέκητι θεῶν φυγέειν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. et 583, ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων. οὔτε θεῶν πομπῇ, οὔτε ἀνθρώπων, ε, 32. et 221, εἰ δ' αὖ τις ῥαίῃσι θεῶν ἐνὶ πόντῳ. νηοὺς ποίησε θεῶν, ζ, 10. et 12, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδώς. et 42, Οὔλυμπόνδε, ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ, et ea sedes in sequentibus describitur. et 240, οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν. τοῖα θεῶν δῶρα, η, 132. et 214, θεῶν ἰότητι μόγησα. δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ, θ, 76. et 280, τά οὔτις ἴδοιτο. et 457, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, nam et τὸ κάλλος est θεόσδοτον, sicut τὰ μήδεα. et 509, ἄγαλμα. οὔτε τις ἄλλος οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ι, 521. καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο, κ, 157, quod notat εὐτυχίαν: et illud donum erat dignum deo, magnum enim et sufficiens omnibus. μή σοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, λ, 73. et 275, θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς, quod pertinet ad πάσχων ἄλγεα. et 340, κτήματα ἐν μεγάροισι, θεῶν ἰότητι, κέονται. et 630, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα. θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων, μ, 290. θεῶν ἰότητι μόγησα, ξ, 198. sic π, 232, ἰότητι κέονται. et 356, τὶς τόδε ἔειπε θεῶν. et 402, πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς. ἰότητι μόγησαν, ρ, 119, et vide, causam belli Trojani confert, non in Helenam, sed in consilia deorum. solent enim prisci etiam talium casuum, ubi homines videntur esse soli in culpa, causas referre ad deos. et recte id quidem, si recte intelligas: nihil enim in omni rerum universitate fit sine consilio Dei. et 518, ἀοιδὸν, ὅστε ἀείδει δεδαὼς ἐκ θεῶν, ut notet τὸν θεομαθῆ καὶ θεόσοφον, a deo eruditum. θεῶν νύ τις ὑμᾶς ὀροθύνει, σ, 406, deorum certe aliquis vos impellit. αὕτη δίκη ἐστὶ θεῶν, τ, 43. οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος, υ, 201. et 215, οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. sic, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατο, φ, 28. τούσδε μοῖρα ἐδάμασε θεῶν, χ, 413. χαλεπὸν θεῶν δήνεα εἴρυσθαι, ψ, 81, difficile est, deorum consilia observare: nam Penelope cædem procorum deorum alicui adscribi mavult, qui sub figura Ulyssis apparuerit, coll. 59, seqq. καίεο δὲ ἐν ἐσθῆτι θεῶν, ω, 67, i. e. pulcerrima. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα ἔκλυον αὐτοῦ, A, 218, obedientia deo præstita magnum habet præmium. θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον, Γ, 318. et 296, εὔχοντο θεοῖς αἰειγενέταις. μηδὲ θεοῖς ἔθελε ἶσα φρονεῖν, E, 440. et 380, ἀλλ' ἤδη Δαναοίγε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται, ubi auget rem maxime, et facit Græcos ἀντιθέους: nam ἀντίθεος quoque est, qui contra deum pugnat, qui alias dicitur θεομάχος. et 606, εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαίνετε μάχεσθαι. οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖς μαχοίμην, Z, 129, seqq. nam τὸ θεομαχεῖν valde nocet. et 131, ἔριζε. et 140, ἀπήχθετο. sic et 200, odio habebatur ab omnibus diis, i. e. nil nisi fortunam adversam ubique experiebatur. et 527, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτῃσι κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον. βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι, H, 45, consilium quod placebat diis sapienter cogitantibus. et 102, ὕπερθεν νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς. et 412, ἀνέσχεθε σκῆπτρον, in signum, se facere testes deos, coll. 177, et Θ, 346. οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας, M, 6, seqq. et quia sine deo cœptus murus erat, ideo non perduravit, coll. H, 450. θεοῖς θῦσαι, libare, initio convivii, I, 219. τοὺς ὁμῶς θεοῖς κυδαίνει, Ξ, 72. Στὺξ, μέγιστος ὅρκος θεοῖς, O, 38. et 107, ἐν θεοῖς ἄριστος κάρτεϊ σθένεΐ τε Ζεὺς, coll. 85, s. σὺ θεοῖς εὔχεο, Υ, 104. et 299, δῶρα δίδωσι. et 334, κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισι, a qua felicitate ortum est, ut tales a deo singulariter foti, dicerentur filii dei: quod et ob præstantem ἀρετὴν sic dicitur. et 347, φίλος θεοῖς. sic et X, 41. Ω, 67, 749. μέμονεν ὅγε ἶσα θεοῖς, Φ, 315. ἐπιείκελος, X, 279. Ψ, 80. Ω, 486. et 65, μὴ ἀποσκύδμαινε θεοῖς. et 533, οὔτε θεοῖς τετιμένος οὔτε βροτοῖς. et 630, θεοῖς ἄντα ἐῴκει. et 425, s. δῶρα, quæ sunt τὸ, εὔχεσθαι, σπένδειν, θύειν, etc. εἰ τοῦτο φίλον θεοῖς, α, 82. et 371, ἐναλίγκιος αὐδήν. λεῖβον, β, 432. ἐρέξαμεν ἱρὰ, γ, 159. sic δ, 472, 591. et 755, οὐκ οἴω πάγχυ θεοῖς γονὴν αὐτοῦ ἔχθεσθαι. et 807, οὔτι θεοῖς ἀλιτήμενός ἐστιν. αἰδοῖος μέν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι ἀνδρῶν ὅστις ἵκηται ἀλώμενος, ε, 447. μάλα φίλοι ἀθανάτοισι, ζ, 203, θεοφιλεῖς, a deo amati: et his nihil adversi timendum. θεοῖς ἐγγύθεν ἐσμὲν, η, 205, i. e. ἀγχίθεοι. et de deorum apparitionibus apud Phæacenses est η, 199, seqq. ibi solum diei tempus facit dubitationem Alcinoo: nam dii quidem solent apparere nobis, sed non tali diei tempore ut nunc est: ergo, si hic est deus, nescio quid extraordinarii molitur nunc deus. θεοῖσι πεποιθότες, ι, 107, seqq. et hi dii sunt illi, δι' ὧν αὔξονται καρποὶ, e. c. Διῒ ἀέρι, Δήμητρι γῇ, Νύμφαις καρποτρόφοις, Ἀπόλλωνι ἡλίῳ, etc. his fidentes, nihil laborabant ob terræ felicitatem et ubertatem αὐτομάτην. tales nihil laborantes sunt Christianorum οἱ ἀναχωρηταί. φίλος θεοῖς, κ, 2. et 74, ὅσκε ἀπέχθηται θεοῖς. sic ξ, 366. εὐξαίμην, ἠρώμην, κ, 533, s. λ, 46, s. μ, 333, 337, 356. ν, 54. ξ, 423. ρ, 50, 59. σ, 175, 424. υ, 238. φ, 203. ῥέζειν, θύειν, ξ, 446. λ, 131. ψ, 280. τιμὴν λελόγχασι ἶσα θεοῖς, λ, 303, coluntur ut dii. et 483, ζωόν σε ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν. ῥηΐδιον θεοῖς κυδῆναι ἠδὲ κακῶσαι βροτὸν, π, 211. et 265, Ἀθήνη σὺν Διῒ πατρὶ, ἐσθλὼ ἐπαμύντορε, ὕψιπερ (licet alte) καθημένω, ὥτε καὶ ἄλλοις ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι. ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, permitte rem diis, τ, 502. φ, 279. χ, 288. τόξοις ἔκηδε (læsit) θεοὺς, E, 404. θεοὺς ὡς εἰσορόωσι ἡμᾶς, M, 312, quod notat reverentiam populi summam, et principum dignam majestate sua διαγωγήν. simul docet poëta, principes esse venerandos: hinc dicuntur et διογενεῖς. αἰδεῖο θεοὺς, Ω, 503. ἐπιβώσομαι, α, 378. β, 143. πολλὰ γουνούμενος, δ, 433. ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεοὺς, ι, 269. et 274, ὅς με θεοὺς κέλεαι δειδίμεν. οὔτε θεοὺς δείσαντες, χ, 39. ὥσπερ θεῷ, Σ, 518. θεόθεν, π, 447. θεόφιν, pro θεοῦ, H, 366. Ξ, 318. et regitur is genitivus ab ἀτάλαντος. sic et P, 477. γ, 110, 409. ἐκ θεόφιν, P, 101, nam amatur a deo, et per eum pugnat. Ψ, 347. θεοὶ sæpe dicuntur sidera, de quorum domibus vide Ἥφαιστος. Qui in aliqua arte aut facultate excellunt, dicuntur a deo docti, aut habere instrumenta, e. c. B, 827. τὰς γὰρ εἰς ἄκρον εὐεξίας, θεοῖς ἀνατίθησιν ὁ ποιητής. deus potest ubique audire, etsi in loco aliquo speciali colitur, Π, 514. præcedens exercitum, O, 307, 355, seqq. si se movet, movetur locus, Ξ, 285. dii agnoscunt se invicem, E, 77, seqq. θεοῖς οὐκ ἔστιν ἔθος ἀντικαθίστασθαι ἀλλήλοις, ὅτε τινὰ βλάπτουσι, κἂν ὁ φίλτατος ἀνθρώπων εἴη: vide Euripidem in Hippolyto. ὁπότε θεὸς ὄρσῃ αὐτὸν, I, 699, ergo θεοκινήτως αὐτὸν ὁρμᾶσθαι ὑπολαλεῖ, καὶ θεόρτως. nam τὸ θέορτον habet Æschylus. cæterum παντὸς ἔργου ἀρχόμενοι οἱ παλαιοὶ, ἔλεγον, θεὸς θεός: sicut nos, in nomine dei. ἄθεοι post Homerum sapientissimum fuere Διαγόρας ὁ Μιλήσιος, Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, Διογένης ὁ Φρὺξ, Ἵππων, Σωσίας, etc. ὁ θίασος (pro σίασος, ab ὁ σιὸς pro θεὸς) est partim ὁ ἔρανος, et una convivantes eo modo dicebantur ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται: nam diis sacrum erat tale convivium: partim ὁ ὄχλος παρεπόμενος Διονύσῳ, turba Bacchum comitans. conf. Athenæum. cæterum Herodotus, II, 52, θεοὺς dictos putat, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς ἔχουσιν, quod bono ordine disponunt et tenent omnia. θεὸς ἀγάλλων (τιμῶν) αὐτὸν, Ol. 1, 139. 171, ἐπίτροπος ἐών. εὔφρων εἴη, Ol. 4, 21. μὴ ματεύσῃ, θεὸς γενέσθαι, Ol. 5, 57, nam satis felix jam est. τῶν τε, ἐκείνων τε, αἶσαν παρέχοι, sortem præbeat, Ol. 6, 173. σάφα εἴπας, locutus, Ol. 8, 61. θεός τις Ἱέρωνι ὀρθωτὴρ πέλοι, restitutor valetudinis adsit, Py. 1, 109. ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, exitum perficit, Py. 2, 89, i. e. quæ proponit sibi deus facienda, ea et perficit. et deinde 91, seqq. sequuntur plura de majestate divina. θεός οἱ πρόφρων τελεῖ δύνασιν, propitius perficit ei virtutem, Py. 5, 157, et deinde sequuntur preces pro futuro. εἰ μὴ θεὸς ἡγεμόνεσσι κυβερνατὴρ γένηται, Py. 4, 488, et sermo est de rectoribus civitatum. ἥρως θεὸς, i. e. Hercules, Ne. 3, 38. ὧν θεὸς αὔξει λόγον, quorum auget famam, Ne. 7, 47. et 131, εἰ δὲ αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι, si id præstet. εἵλετο τοῦτον αἰῶνα, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμμεναι, οἰκεῖν τ' οὐρανῷ, Ne. 10, 108, de Polluce. πέμψεν αὐτῷ ἀετὸν, Ist. 6, 72. παρέτρεψεν ἄμμι, Ist. 8, 22, avertit a nobis. ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ ὄλβον, Ol. 2, 37, distributio divina. ἄνευ θεοῦ, sine deo quod fit, Ol. 9, 156. θεοῦ σὺν παλάμῃ, cum dei auxilio, Ol. 10, 25. ἐκ θεοῦ ἀνθεῖ ἀνὴρ σοφαῖς πραπίδεσσι, Ol. 11, 10, a deo datur homini sapientia. φέρουσα σπέρμα θεοῦ καθαρὸν, Py. 3, 27, de Coronide prægnante ex Apolline. θεοῦ σήμασι πιθόμενοι, Py. 4, 355. ἀνὰ νάπος, Py. 5, 51, per campum Apollinis. σὺν θεοῦ τύχῃ, Ne. 6, 41, divino favore. θεοῦ παρὰ εὐτειχέα δόμον, Ne. 7, 67, juxta templum. ὥσπερ θεῷ, Ol. 7, 144. ἐν θεῷ γε μὰν τέλος, Ol. 13, 147, in Deo est eventus, *der erfolg stehet bey Gott, (the issue rests with God.)* θεῷ, εἰδομένῳ ἀνέρι, δέξατο, ubi deest præpositio, παρὰ θεῷ, a deo, sub forma humana apparente, accepit, Py. 4, 37. et 413, θεῷ πίσυνος, fretus deo. ἁρμόζοισα θεῷ γάμον καὶ κούρῃ, Py. 9, 22. ῥέζοντας θεῷ, Apollini, Py. 10, 52. σὺν θεῷ, Ne. 8, 28. Ist. 4, 7. γνωτὰ ἀείδω σοὶ θεῷ τε, Ne. 10, 57. εἴ τις ἔλπεται θεὸν λήσειν, ἔρδων τι, Ol. 1, 102. τίνα θεὸν, τίνα ἥρωα, τίνα ἄνδρα, Ol. 2, 2. ἐς θεὸν, i. e. Delphos, Ol. 7, 57. sic, πρὸς θεὸν, Ne. 7, 59. ἁγνὸν θεὸν, i. e. Solem, qui ἁγνὰ ποιεῖ ἀκτῖσιν, Ol. 7, 109. ὡς θεὸν, Ol. 13, 74. πρὸς, Py. 2, 162. παντὶ μὲν, θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν, omni rei deum auctorem præpone, Py. 5, 33. σέβεσθαι, Py. 6, 23. ἔθηκε, Ne. 10, 13. οὔτε γὰρ θεοὶ χαρίτων ἄτερ κοιρανέουσι χοροὺς καὶ δαῖτας, Ol. 14, 10. δαίσαντο παρὰ τοῖς, dii epulati sunt apud hos, Py. 3, 165. pugnantes cum gigantibus, Ne, 1, 100. sunt in nuptiis Pelei et Thetidis, Ne. 4, 107, seqq. θεῶν τιμίοις, ubi deest præpositio ἀπὸ θεῶν, Ol. 2, 117. βωμοὺς, Ol. 5, 12. κήρυκα, Mercurium, Ol. 6, 131. βασιλεὺς ὁ μέγας, Ol. 7, 63. et 119, ὅρκον μέγαν, Stygem. θεῶν ἀνάκτων δώδεκα, Ol. 10, 59. ναοῖς, Ol. 13, 29. et 116, δύναμις, quem locum in poëta evolve. κρατίστου, Ol. 14, 20. θεῶν πολέμιος, Py. 1, 30. et 79. ἐκ θεῶν δωροῦνται. et 94, παλάμαις, auxiliis. ἐφετμαῖς, mandatis, Py. 2, 39. et 81, ἐν νόμοις. σὺν τιμαῖς, Py. 4, 463. οὐκ ἄτερ, Py. 5, 102. et 119, ἄλσεα κτίσε. τὸν μάλιστα θεῶν, Py. 6, 23—25, nam Pindaro, sicut Homero, unus summus verique nominis deus est. θεῶν τύχῃ, Py. 8, 75. et 101, ὄπιν. ἤδη ἐπειγομένων πρᾶξις, Py. 9, 119. ἐκ θεῶν, Py. 10, 31, s. et 77, τελεσάντων. υἱοὶ, Py. 11, 94. ἀρεταῖς, qualitatibus bonis a deis datis, Ne. 1, 11. et 59, βασίλεια. ἐν θεῶν γένος, Ne. 6, 1, seqq. βασιλῆα, Ne. 7, 120. καλλίστη, Ne. 10, 34. et 102, γένος πιστόν ἐστι. πρώτην σὲ, Ne. 11, 7. θεῶν καὶ παῖδες φεύγουσι, Ne. 9, 65. δαῖτας, Ist. 2, 57. θεῶν παῖδες ἄτρωτοι, i. e. dii ipsi invulnerabiles, Ist. 3, 31. ἕκητι, Ist. 4, 1, propitiis diis. θεῶν γαμβροῦ, Ist. 6, 37. φέρτατον, Ist. 7, 8. ἕδραν χαλκόπεδον, Ist. 7, 62. πραπίδες, Ist. 8, 66. θεοῖς δεῖπνα παρέχων, Ol. 1, 63. σὺν θεοῖς ὁδοὶ πολλαὶ εὐπραξίας, Ol. 8, 18, i. e. τῶν θεῶν βουλομένων. ἐν θεοῖς κἀνθρώποις, Py. 9, 71. σὺν θεοῖς, Ist. 1, 7. θεοὺς λοιδορῆσαι, Ol. 9, 56. θεόθεν, i. e. παρὰ θεοῦ, a deo, divinitus, Ol. 12, 12. Py. 11, 76.

θεὸς, οῦ. ἡ. (Θάω) dea. nam Attici et Iones amant genus commune. ἀτιμοτάτη θεὸς, A, 516. Ἀφροδίτη, Γ, 381. καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, inquit Juno, Δ, 58. ἄναλκις θεὸς, Venus, E,

331. δεινὴν θεὸν, Minervam, Ζ, 380, 385. δεινὴ καὶ αἰδοίη θεὸς, Thetis, Σ, 394, valde venerabilis dea. θήλεια θεὸς, Θ, 7. θεὸς Ἄτη, Τ, 90, ε. ἀθανάτην θεὸν ἔγνω, α, 420. ἷξον δὲ σπεῖος θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ, Calypso et Ulysses ivere in speluncam, ε, 194. Ἀθήνη, δεινὴ θεὸς, reverenda dea, η, 41. sic ἡ Καλυψὼ, η, 246, 255. ἡ Κίρκη, κ, 136. et 228, ἢ θεὸς ἠὲ γυνή. et 297, ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. Καλυψὼ, μ, 449. Ἀθήνη, ν, 189. ἐγὼ θεός εἰμι ἥ σε φυλάσσω, υ, 47. reperitur alibi et, τὴν θεὺν pro τὴν θεόν. θεὸς, Minerva, Py. 12, 39. θεὸς κείνη, sc. ἡ Αἰδὼς, Ne. 9, 86. τοῦ τῆς θεοῦ, deæ filii, Ne. 5, 23. θεῷ πίσυνος, Venere fretus, Py. 4, 413. θεὸν σεμνὴν, Py. 3, 140. ποντίαν, Ist. 8, 71. Dores dicunt ἁ σιὸς, dea, Aristoph. Lys. 174.

Θεόσδοτος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) a deo datus. idem ac θεόδοτος, et Sigma intersertum est ob metrum. θεόσδοτον δύναμιν, Py. 5, 16, divinitus datam potentiam.

Θεόσεπτος, ὁ ἡ, vide sub Σέβω.

Θεοσέπτωρ, vide sub σεμνός.

Θεόσοφος, vide sub Δαίω et Σίσυφος, in R.

Θεότιμος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) divinitus honoratus et in pretio habitus. Ist. 6, 19.

Θεουδής, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) est contractum ex θεοειδής, extruso Iota: hoc tamen discrimine, ut non ab εἶδος, sed ab εἰδέω descendat, notetque eum, qui deum novit, qui dei memor est, qui dei reverentiam ob oculos ponit, pius; non exclusa tamen ea notione, quo similitudo moralis innuitur. ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφι νόος ἐστὶ θεουδής, et illis sit mens deum noscens, et exemplo divino respondens, ζ, 121. divinum enim quam maxime est, bene facere indigis et opem rogantibus. sic et θ, 576. ι, 176. ν, 202. βασιλεὺς, ὅστε θεουδὴς ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσιν ἀνάσσων, τ, 109. et 364, σὲ, θεουδέα θυμὸν ἔχοντα.

Θεοφιλής, έος. ὁ ἡ. (Πίω) a deo amatus. θεοφιλῆ πόλιν, Ist. 6, 96, Æginam urbem, insulæ cognominem. Vide sub Ζεὺς in R.

Θεόφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) divina sapiens, *göttlich gesinnet, von himmlischen verstande, (of godlike mind or understanding.)* θεόφρονα κοῦρον, Ol. 6, 70, quia hic puer futurus erat grandis vates: τὸν γινώσκοντα (Ἴαμον) πάντα ὥσπερ θεοί.

Θεράπαινα, ἡ. θέραπες, per syncopen pro θεράποντες. θέραπνα, ἡ, per syncopen pro θεράπαινα, vide sub θεράπων, ad finem.

Θεραπεύω, f. εύσω. (Θέρω) sum minister et adjutor et cultor et curator. πατρὶ χαριζόμενος ἐθεράπευον, ν, 265, ubi loquitur de se vir nobilissimus. ergo θεράπων θεραπεύει, χαριζόμενός τινι, gratificans alicui, et ex libera benevolentia. μὴ θεράπευε κήδεα, ne fove curas acerbas, Ist. 8, 16, ubi per apostrophen ipse se adloquitur. θεράπευσαν τὸν, Ne. 8, 45, faverunt et inservierunt ei. αὐτὸν κατ' ἐμὴν θεραπεύων μηχανὴν, pro viribus meis colens eum, Py. 3, 194.

Θεράπων, οντος. ὁ. (Θέρω) administer, fovens et studiose curans res amici sui majoris. est a θέρω, foveo, curo. nam longe distat hæc vox a δούλῳ vel ἀμφιπόλῳ: nam non notat famulum, quod perspicue apparet ex Ο, 431—440. nam ibi θεράπων Ajacis erat exul princeps ex Cytheris, quem Ajax fraterque ejus dicebant se æque ac parentes suos honorasse. sic et ex Τ, 143, coll. 238—240, ubi apparet, nobilissimos viros vocari θεράποντας Ἀγαμέμνονος. Achilles in precibus ad Jovem vocat Patroclum θεράποντα suum, Π, 244, et idem 165 dicitur θεράπων ἀγαθός. ergo τῶν φίλων τοὺς δραστικωτέρους (promtiores manu et ad opitulandum) poëta sic vocat, et qui, χαριζόμενοί τινι θεραπεύουσιν. κατὰ τὴν Κρητῶν γλῶσσαν notat quidem θεράπων, δοῦλον ὁπλοφόρον: sed id nihil ad poëtam, cui semper notat ministrum valde nobilem et amicum. sic et ὁ οἰκέτης non necessario est servus, sed, in genere ὁ διατρίβων κατὰ τὴν οἰκίαν, *ein haussgenosse, (an inmate,)* domesticus. θεράποντες Ἄρηος, ministri et cultores Martis, i. e. fortissimi bellatores, Β, 110. Ζ, 67. Η, 382. Θ, 79, ubi Ajaces duo. Ο, 733. θεράπων ἡνίοχος, qui semper valde nobilis, Ε, 580. Θ, 119. Μ, 111. Λ, 341. ἀντίθεος, Λ, 322. ἐΰς, Ν, 246. ἠΰς, Π, 464, 653. ἠπεδανὸς, Θ, 104, ubi vel Nestor ipse, utpote solus in curru suo, est iste suus θεράπων, μηκέτι ὀξὺς ὢν καὶ ὑψηλὸς τῷ νῷ, ἀλλὰ περιπέζιος καὶ ταπεινὸς, ob senectutem, ut sit facete dictum ab amico: vel equus ille innuitur, de quo 81, seqq. prius tamen præstat. et 109, θεράποντε κομείτων, coll. 114, illi duo curent equos tuos. θεράπων ἀπάνευθε ἔχεν ἵππους, tenuit equos in loco separato, Δ, 227—230. Ἰδομενῆος θεράποντες, Ε, 48. vide porro, Ζ, 18, 53. Η, 149, ubi princeps moriens reliquit θεράποντι φίλῳ πανοπλίαν suam: nam tales sæpe præferendi sunt cognatis. Λ, 488, 619, 842. Μ, 76. Ν, 386, 600. Ο, 401. Π, 272, quibus Patroclus se adnumerat. et 279, Αὐτομέδων. et 865. Ρ, 165, 164, 271. Τ, 47, 78, 281. Υ, 487. Χ, 378. Ψ, 90, 113, 124, 860, 888. Ω, 396, 406, 435, seqq. nam minister fidus a nemine, nisi a principe suo dona sumit, 573. ὀτρηροὶ θεράποντες, α, 109, 321. δ, 23, ubi θεράπων regis Menelai vocatur κρείων, 22, unus ex magnatibus. 38, 216, 784. θεράποντε Διὸς, λ, 254, i. e. βασιλεῖς. δοιὼ θεράποντε δαήμονε δαιτροσυνάων, π, 253, i. e. δαιτροί. et ex hoc vocabulo apparet, eos non fuisse servos, sed ipsos quoque nobiles. et 326, ὑπέρθυμοι θεράποντες, magnanimi. sic et 360. σ, 296, 299, 423, cave ergo, usquam in poëta servum intelligas per θεράποντα, sed ubique ministrum liberum et voluntarium, imo nobilem. θεράπων δέ οἱ οὐ δράστης ὀπηδεῖ, Py. 4, 510, i. e. iste heros sequitur opportunitatem non ut fugitivus cultor illius. θεράποντα Ἀπόλλωνος, Ol. 3, 29, cultorem Apollinis. θεραπόντεσσι λυσιπόνοις, Py. 4, 72, ministris, sublevantibus principes suos in laboribus obeundis. per appositionem positum est, Ol. 13, 3, θεράποντα ξένοις οἶκον, ministrantem hospitibus domum, i. e. οἶκον φιλόξενον. θεράποντες, per syncopen θέραπες, Eurip. Suppl. 762. sicut ἡ θεράπαινα est θέραπνα.

Θερείβοτον, τὸ, vide sub ἱππόβοτος.

Θέρειος, εία, ειον. (Θέρω) æstivus. θερείαις, sc. ὥραις, æstivo tempore, Ist. 2, 61, quando calebat maxime, conferebat se ad Colchos frigidiores et septentrionales; sicut hiemali tempore Ægyptum petebat. et id ibi allegorice dictum de viro maxime hospitali, qui fovet algentes, refrigerat æstuantes, et omnibus se benignum exhibet.

Θερίζω, vide sub θέρος.

Θερινός, ἡ, όν. (Θέρω) æstivus. it. fervidus, calidus valde. θερινῷ πυρὶ, per calorem æstivum, Py. 3, 87.

Θεριστής, vide sub ἀμητήρ.

Θερμαίνω, f. ανῶ. (Θέρω) calefacio. εἰσόκε λοετρὰ θερμήνῃ, Ξ, 7, donec lavacra calefaceret. et est aor. 1. conj. a. εἵως θερμαίνοιτο, ι, 376, donec calefieret, *dass er heiss würde, (till it became hot,)* et quidem in magno gradu, coll. 379. θερμαίνει φιλότητι νόον, calefacit amore animum, et accendit, Ol. 10, 105.

Θερμαΰστρις, ἡ, θερμαυστρίζειν, vide sub ὀρχέομαι.

Θερμός, ἡ, όν. (Θέρω) calidus, *warm, heiss, (warm, hot.)* θερμὸν αἷμα, Λ, 266, ex vulnere recenti profluens. μοχλὸν θερμὸν, ι, 388, coll. 378, seqq. ex qua collatione apparet, θερμὸν notare maximum gradum caloris, et vectem ignitum. vide et 389, s. θερμὸν ὕδωρ, ferventem aquam, τ, 388. θερμὰ δάκρυα, Η, 426. Π, 3. Ρ, 438. Σ, 17, 235. δ, 523. τ, 362. ω, 46. θερμὰ λοετρὰ, Ξ, 6. Χ, 444. θ, 249, 451, quæ sunt gratissima fatigatis. θερμὰ αὐτοῖς ὀβελοῖς, ξ, 77, sc. κρέατα, calidas carnes assas, et deest præpositio σὺν, attice, cum ipsis verubus, attulit in mensam. cæterum θερμότης sæpe est in laude, e. c. θερμουργὸς, ὁ, qui alacriter operatur: sæpe in vituperio, e. c. θερμὸν ἔργον, i. e. ἀναιδές. θερμῷ ἐν χροΐ, Ne. 8, 49, in vivo corpore. θερμὸν ὕδωρ, Ne. 4, 6. θερμὰ λουτρὰ, Ol. 12, 27. δάκρυα, Ne. 10, 141. θερμᾶν (genit. plur. Doricus) νούσων, Py. 3, 117, calidorum morborum, et conf. νόσος.

Θερμουργός, ὁ, vide supra.

Θέρμω, (Θέρω) calefacio, *ich wärme, mache heiss, (I warm, make hot.)* θέρμετε ὕδωρ, calfacite aquam, θ, 426. θέρμετο (pro ἐθέρμετο) ὕδωρ, θ, 437, calefiebat aqua. sic et Σ, 348. πνοιῇ. (sc. ἵππων proxime sequentium) θέρμετο μετάφρενον Εὐμήλου, Ψ, 381, i. e. τῷ ἄσθματι ἵππων calefiebat tergum ejus.

Θέρος, εος. τό. (Θέρω) æstas, tempus quo maxime calet, et omnia calore uruntur. it. messis, ὁ θερισμός. θέρεϊ προρέει πηγὴ εἰκυῖα χαλάζῃ, Χ, 151, æstate promanat fons similis glaciei. οὐδ' ἐπιλείπει χείματος οὐδὲ θέρευς, η, 118, ionice pro θέρους. εἰπὴν ἔλθῃσι θέρος, λ, 191. οὔτε ἐν θέρει οὔτε ἐν ὀπώρῃ, μ, 76. ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, ξ, 384. cæterum messis circumscriptio est Σ, 550, seqq. et conf. ἀμητήρ. hinc est verbum θερίζω, meto, et ἀποθερίζω, demeto, per syncopen ἀποθρίζω.

Θέρσος, æolice pro θάρσος quod vide. confer etiam Θερσίτης in R.

ΘΕ'ΡΩ, f. ἐρῶ et έρσω. calefacio, foveo, et metaphorice, curo. it. uro, incendo. ἐπεί κε πυρὸς θερέω, quando ab igne caluero, ρ, 23, pro θερῶ, distracto circumflexo. est ergo fut. 1. activi: nam notum est, omnia fere verba Græca activa sæpe et intransitive notare. alii quidem id h. l. pro aor. 2. conj. passivi habent: Sed præter necessitatem. cæterum ad genitivum πυρὸς deest διά. quando calefecero me per ignem. μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται, Ζ, 331, i. e. θερμανθῇ διὰ πυρὸς, i. e. καυθῇ, quod est παρακολούθημα ἁλώσεως πόλεως, calefiat, exuratur, igne; quod est consequens expugnationis urbis. θέρομαι ergo est, calefio; deinde, uror. hoc fortasse alibi quoque intelligitur per πέρθειν, quod esse potest transpositum et mutatum ex πρήθειν: nisi tamen quod πέρθειν, proprie notat diripere, *ausplündern, (to plunder.)* εἰσόκε νῆες πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, comburantur, Λ, 666, καίωνται. et deest his locis, διά. ξύλα, φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι, τ, 64, ligna, ut præbeant lumen et ut calefaciant; ubi infin. med. active notare videtur, θέρμην ποιεῖν, facere calorem: et hoc ἐπὶ ἐσχάρας, in foco, sicut φῶς ἐπὶ λαμπτήρων. nam antiqui facibus, i. e. lignis fissis, etiam in domibus loco luminum utebantur in foculis portatilibus: ergo ad utrumque colligebant ligna sicca, ad lucendum in foculis, et ad calefaciendum in foco. ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον θερσόμενος, τ, 507, propius ad ignem traxit sellam, calefacturus se.

Θέσις, εως. ἡ. (Θέω) positio. ἐπέων θέσιν, verborum structuram, Ol. 3, 14, carminum.

Θέσκελος, ου. ὁ ἡ. (Εἴδω) deo comparandus. admirandus, divinus, deo conveniens et aptum et dignum. ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδηαι, Γ, 130, *göttern änliche thaten, (godlike deeds.)* σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, λ, 373. et 609, ἵνα (ubi) θέσκελα ἔργα (*unvergleichliche arbeit*) (*incomparable work*) τέτυκτο. εἴκτο δὲ θέσκελον (neutrum adverbialiter, mirum in modum) αὐτῷ, similis apparebat illi, Ψ, 107. τὰ βρίκελα, At-

ticorum dialecto sunt vel *βροτῷ ἴκελα προσωπεῖα*, personæ homini similes, vel *βριξὶν ἴκελα*, somniis similes. et sic vocabant *τοὺς βαρβάρους* et ineruditos. cæterum, verbum *εἰκάζω*, f. *σω*, similem facio, facit attice imperfectum *ἤκαζον*.

Θεσμὸς, *οῦ. ὁ.* (Θέω) lex, mos, institutum. *gesetz, sitte, aufführung, (law, custom, institution.)* est a *θέω*, f. *έσω*, pono, constituo: ut per *θεσμὸν* notetur lex *τιθεῖσα*. deinde alibi, et in genere, est strues compositorum, *ein zusammengesezter haufe, (a heap.)* *λέκτρου παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο*, ψ, 296, ad legem et consuetudinem pristini lecti venerunt, i. e. ad consuetudinem et morem conjugalem. cum hoc versu claudi jubebant olim Aristarchus et Aristophanes, duo præstantissimi suarum ætatum grammatici, Odysseam: sed præter rationem, ut docet lectio ipsa sequentium.

Θεσμόω, vide sub *θεμόω*.

Θεσπέσιος, *ία, ιον.* (Ἕπω) divinus; a deo profectus et immissus. it. quod deus solus potest eloqui quale et quantum sit. *ῥίψε ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο*, dejecit a limine divino, i. e. a sede divina, ex cœlo, A, 591, parte pro toto nominata. *χαλκοῦ θεσπεσίοιο αἴγλη*, splendor ineffabilis, B, 457, *ὃν θεὸς ἂν εἴποι οἷος καὶ πόσος ἦν*. et 670, *θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων αὐτοῖς, τοῖς Ῥοδίοις*, i. e. *πολὺν, ὃν θεὸς ἂν εἴποι*. possit tamen h. l. et esse, *τὸν ἐκ θεοῦ πεσόντα ἢ χεθέντα*, divinas, a deo datas divitias magnas. *θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος*, P, 118, i. e. fuga divino fato injecta est illis, *ἐκ θεοῦ ἐνέπεσεν ὁ φόβος, οὐ δὴ ἐκ δειλανδρίας*. *ἀέλλη θεσπεσίῳ ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται*, N, 797, procella immenso tumultu mari se inferens, coll. 834. sic Π, 295, *ἐφοβήθησαν* (in fugam conjecti sunt) *Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ*. *Ἀχαιοὶ θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ φεύγοντες*, Σ, 149. *νέφος ἀχλύος θεσπέσιον*, infinitam caliginem, O, 669, vel, divinitus immissam. nam, ne dissimulemus, hæc vox potest et esse a *πέτω*, i. e. *πίπτω*, et *θεὸς*, quod divinitus decidit aut mittitur: sicut *ποταμοὶ* dicuntur *διϊπετεῖς*. *Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα*, I, 2, terror a deo immissus corripuit eos: ergo non *φυσικὴ*, sed *ἐκ θεοῦ ἐμπεσοῦσα*, i. e. *ἐκ θεομηνίας ἐπεισφρήσασα*. *ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο Μοῦσαι*, canendi arte divina privarunt eum, B, 600, nam *ἀοιδὴ* est *θεοῦ δῶρον*, hinc et *θεὸς αὖθις ἀφείλετο ἀπὸ τοῦ ἀλαζόνος*: et est, *ἣν θεὸς εἴποι ἄν*, i. e. *ᾄσοι*, canat. et 367, *γνώσεαι εἰ θεσπεσίῃ* (sc. *βουλῇ*) *πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις*, an divino consilio, *θείᾳ γνώμῃ*, urbem capturus non sis. est ergo h. l. per ellipsin vel quasi substantive posita vox, et etymo suo ab *ἕσπω* convenienter: ex fato divino. *ἠχῇ θεσπεσίῃ*, cum clamore ingenti, Θ, 159. M, 252. N, 834. O, 355, 590. Π, 769. Ψ, 213. i. e. immenso, aut divinitus concitato. *ἀχλὺν θεσπεσίην*, caliginem fataliter immissam, Υ, 342, et densissimam. *ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει θεσπεσίη*, divinus odor vini, ι, 211. *βοὴ ἐπὶ πόντον*, ω, 49, immensus clamor in mare. *ἀνόρουσαν Ἀχαιοὶ ἠχῇ θεσπεσίῃ*, γ, 150. *ἄνεμον ἐπῶρσε Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ*, ι, 68. μ, 314. *ἐφοίτων θεσπεσίῃ ἰαχῇ*, λ, 43. et 632, *ἠχῇ*. *θεσπεσίην αὐτῷ χάριν κατέχευεν Ἀθήνη*, β, 12, a deo datam immensam gratiam superfudit ei. sic et θ, 19. ρ, 63, *ἀχλὺν θεσπεσίην κατέχευεν Ἀθήνη αὐτῷ*, η, 42. *Σειρήνων θεσπεσιάων*, μ, 158, divino modo canentium. *ἀώτου θεσπεσίοιο*, ι, 434, divini, i. e. eximii velleris, *διὰ τὸ δασὺ καὶ ἁπαλόν*: et deest *ἐκ*. *μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο*, ν, 363, quia sacrum Nymphis, et quia magnum. sic et ω, 6. vera ergo est etymologia, ut notent *τὰ θεσπέσια, πολλὰ, ἃ θεὸς ἂν εἴποι ὅσα καὶ οἷα*. *θεσπεσία ἀοιδὴ*, Ne. 9, 16. *θεσπέσιον Φόρκου γένος*, Py. 12, 23, i. e. Medusam monstrosam, et a deo narrandam. *θεσπεσίων ἐπέων ῥάβδον*, Ist. 4, 67, i. e. versus heroicos divinos Homeri. *θεσπεσίαις ὑπὸ εὐχαῖς*, Ist. 6, 64, per sacras et divinas preces.

Θεσπεσίως, (Ἕπω) adverb. fataliter, a dei jussu immissum. *Ἀχαιοὶ θεσπεσίως ἐφοβήθησαν*, O, 637, per Jovem ipsum, divinitus, horribiliter.

Θεσπιδαὴς, *έος. ὁ ἡ.* (Δάω) est epitheton ignis magni, cœlitus delapsi, aut quasi a deo aliquo accensi. a *θέσπις, ὁ ἡ*, quod confer: et *δαίω*, incendo. *πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ*, excitatus est immanis ignis, M, 177, et id notat prœlium ardentissimum. et 441, *νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ*, in sensu proprio, immittite navibus immensum ignem, et cui auctor est voluntas divini favoris erga nos. *ἵνα νηυσὶ θεσπιδαὲς πῦρ ἐμβάλῃ*, O, 597, quoque in sensu proprio. *ἀναμαιμάει βαθέα ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη*, Υ, 490, quando furit per convalles aridi montis ignis delapsus cœlo, *θεόθεν πεσόντος καὶ καίοντος*. *Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ*, parabat, Φ, 342, ubi apte sic dictum, quia Vulcanus deus eum ignem ardere fecit. et 381, *Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε*. *μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ*, Ψ, 216, ubi venti personificati, velut numina, eum ignem augebant. *γίνεται θεσπιδαὲς πῦρ*, de Proteo se mutante, δ, 418, *καιόμενον καὶ λάμπον κατὰ τὸ πῦρ τὸ θεόθεν πεσὸν*, i. e. *κατὰ τὸ κεραύνιον πῦρ, ὃ καὶ θεείου ὄζειν λέγεται*.

Θέσπις, *ιος. ὁ ἡ.* (Ἕπω) divinus, a deo aliquo dictus. etiam, divina eloquens. nam est a *θεὸς* et *ἕσπω* compositum adjectivum. *φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν*, α, 328, *ὡς ὑπὸ θεοῦ ἑσπομένην*, i. e. *λεγομένην*, ad animum revocabat cantum eximium. hinc postea est compositum verbum *θεσπιῳδεῖν*, i. e. artificiose *ἀείδειν*, etiam *μαντεύεσθαι* vaticinari. *σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδὴν*, θ, 498, tibi benevolus deus largitus est divinam cantilenam. nam in poëtis deus esse putabatur. hinc ρ, 385, *θέσπιν ἀοιδὸν*, i. e. *θεῖον*, qui divina eloquitur et canit.

Θεσπιῳδέω, vide supra.

Θέσφατος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) a deo dictus et constitutus, ejusque fato datus. est a *θεὸς*, pro *θεόφατος*. *θέσφατος ἀὴρ*, caligo fatalis et a dei consilio circumdata, *die von Gott bestimmte, (decreed by God,)* η, 143, nam deus fieri jubet, quod fieri vult; sicut et sacræ litteræ loquuntur. *ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστιν*, sic enim fatale et consilio dei constitutum est, Θ, 477. sic, *σοὶ δὲ οὐ*, δ, 561. *εἰ σοὶ*, κ, 473. *παλαίφατα θέσφατα ἱκάνει με*, vetera oracula eveniunt nunc mihi, ι, 507. ν, 172, et priore loco Cyclops loquitur, cui vix convenit ista *θαυμασία παρίσωσις* in vocibus: posteriori loco loquitur rex Alcinous, quem magis decet ista elegantia dictionis. sed nimirum res ipsa erat apud Cyclopem eadem, *παλαίτατος χρησμὸς*, oraculum ei datum olim: casu ergo quasi, et ex re ipsa, incidit Cyclops imprudens in elegantias verbales. *κατέλεξε θέσφατα*, enarravit fata, λ, 150. et 296, *πάντα εἰπών*. et, *μυθήσατό μοι Κίρκη*, μ, 155. *θέσφατον ἦν*, Py. 4, 126, i. e. *μεμοιραμένον*, fato constitutum. *θεσφάτων ἤκουσαν*, Ist. 8, 67, postquam oracula audierant.

Θέσω, fut. vide ΘΕ΄Ω.

Θετὸς, *ή, όν.* (Θέω) positus, factus. *θετὸν υἱὸν*, filium suppositum, Ol. 9, 95, quod poëta ex se addit; nam pater aliter putabat. cæterum *θετὸς* maxime opponitur *τῷ τῇ φύσει*.

Θευμερὴς, *ὁ ἡ*, dorice pro *θεομερὴς*, quod vide.

Θεύμορος, *ου. ὁ. ἡ.* (Μείρω) a deo partem suam habens. *θεύμοροι ἀοιδαὶ*, hymni divinorum participes, Ol. 3, 18, quia victoriam a diis datam celebrant.

Θεύσω, fut. vide Θέω, curro vehementer.

ΘΕ΄Ω, f. *θήσω* et *θέσω*. pono, facio, efficio. *ich setze, verordne, mache, (I put, appoint, make or do.)* verbum ortum a sono monstrantium aliquid aut jubentium. communis usus pro *θέω* dixit *τίθημι*: sic tamen, ut forma *θέω* quoque in usu fuerit. *πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω*, Θ, 289, dabo honorarium, pro *ἐνθήσω*, sic et T, 121, *ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω*, pro *ἐνθήσω φρεσὶ*, dicam tibi aliquid, quod velim memori mente habeas. et Υ, 182, *γέρας ἐν χερὶ θήσει*, i. e. *ἐγγυαλίξει, ἐγχειρίσει*, dabit præmium honorificum. *ἀτιμότερον δέ με θήσεις*, Π, 90, facies me minus carum; et futurum est loco imperativi, ut quidam exponunt: sed potius *δὲ* est, nam, et reddit rationem, cur sic præcipiat. *ὁμὴν αὐτοῖς θήσετε τιμὴν*, Ω, 57, parem illis constituetis honorem. *οἵ μιν ὦκα θήσουσι δήμῳ Λυκίης*, Π, 673, inferent. *θήσω μέγα τόξον*, φ, 74, ponam magnum arcum, *will den aufgeben zur probe, (will give it for a trial.)* *νόστον σοὶ ἀργαλέον θήσει θεὸς*, λ, 100, faciet difficilem. *ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη*, π, 282, pro *ἐνθήσει*, immittet, statuet. *θήσω φανερὰ ἀθρόα παύρῳ ἔπει*, faciam multa manifesta sermone pauco, Ol. 13, 138. *θήσεις νιν ἀρχέπολιν*, Py. 9, 93. *θήσειν με νέον*, facere velle me juvenem, I, 446, *νέον ἡβώοντα*, recens pubescentem. sic, *ἄλοχον θήσειν*, facturum esse me conjugem, T, 298. *ὡς ἔμελλον θησέμεναι*, pro *θήσειν*, M, 35, sic facturi erant. et O, 602, *ἔμελλε*. *θησέμεν θνητὸν*, Py. 10, 89. *θήσειν με ἀθάνατον καὶ ἀγήραον*, ε, 136. η, 257. ψ, 336. facturam esse. *οἷον δόρπον ἔμελλε θησέμεναι*, qualem cœnam facturus erat, υ, 394. et in forma *media*, *θήσονται μάχην*, facient pugnam, Ω, 402. *ὑπέρτερον θήσομαι*, præferam, Ist. 1, 3. *θήσονταί μιν ἀθάνατον*, Py. 9, 110, facient eum immortalem. et quod futurum quoque sit *θέσω*, monstrat locus Ne. 5, 18, *θέσσαντο πόλιν*, pro *ἐθέσαντο*, fundaverunt, condiderunt urbem, aor. 1. m. *θήσεσθαι ἄκοιτιν*, φ, 316, facturum esse conjugem. aoristus primus activi ex usu communi est *ἔθηκα*, pro *ἔθησα*. *Ἀχαιοῖς ἄλγεα ἔθηκε*, ærumnas fecit, A, 2, plus tamen fere notat quam *ἐποίησε*, nam signat, fecisse quod alias futurum non fuerit; opponuntur enim *τὰ φύσει καὶ τὰ θέσει*. et 55, *ἐπὶ φρεσὶ θῆκε*, pro *ἐπέθηκε*, indidit pectori. sic Θ, 218. *τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς*, B, 483, nam non erat *φύσει* talis, sed *θέσει*: et poëta sæpe facit Heroas suos pulcriores certo tempore visos. et 318, s. *τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε*, fecit. *ὁπότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν*, Γ, 321, uter has res inter utrosque causatus est. *γυῖα δ' ἔθηκε ἐλαφρὰ*, fecit, E, 122. N, 61. *Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν*, posuit, E, 445. *φῶς ἑτάροις*, suis lucem et lætitiam fecit, Z, 6. et 139, *αὐτὸν τυφλόν*. et 303, *πέπλον ἐπὶ γούνασι θεᾶς*, nam sedebat simulacrum. et 482, *παῖδα ἐν χερσὶν ἀλόχου*, pro *ἐνέθηκε*, dedit in manus. *ἀφνειὸν* fecit divitem, I, 479, sic *τίθεταί τις ἑαυτῷ παῖδα, ὃν ἡ φύσις οὐκ ἔδωκε*, constituit sibi filium adoptando. et 543, *ἀμφ' αὐτῷ θῆκε κέλαδον*, ubi *αὐτῷ* est neutrum, quod explicatur 544: et *ἡ* est Diana, quæ fecit de eo sue magnum bellum. et 481, *καί σε τοσοῦτον ἔθηκα*, i. e. *ἐποίησα*. *ἐνὶ νηΐ*, pro *ἐνέθηκε*, K, 571. et 466, *ἀνὰ μυρίκην*. *πολέεσσι θῆκε κέλευθον*, multis fecit viam, M, 399, coll. 411, 418, *θέσθαι κέλευθον*. *ἐν κλισίαις ἔθηκε τόξον*, pro *ἐνέθηκε*, O, 478. et 480, *ἐπὶ κρατὶ κυνέην*, pro *ἐπέθηκε*. *χηλὸν αὐτῷ Θέτις ἔθηκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι*, Π, 223, ubi *ἐπὶ* quoque ad *ἔθηκε* pertinet, cum genitivo tamen, qui ab *ἄγεσθαι ἐπὶ νηὸς* pendet. *τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας*, P, 37. Ω, 741, fecisti, causatus es. *βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε*, pro *ἐνέθηκε*, P, 470. et 541, *ἐς δίφρον*, in curru posuit. *ἐν ἀκμοθέτῳ*, Σ, 476. et 614, *μητρος προπάροιθεν*. *αὐδήεντα*, loquentem fecit articu-

late, Τ, 407. προπάροιθε ποδῶν, Υ, 324. παῖς ἐν χερσὶν, ubi ἐν quoque avulsum a verbo, Φ, 82, coll. 84, et 104, et 47. μένος ἐν φρεσὶ, Φ, 145. et 172, μεσσαγὲς ἔθηκε κατ' ὄχθης ἔγχος, fecit ut hasta usque ad mediam sui partem ripæ infigeretur. et 484, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν Ζεὺς θῆκε. et 524, 525, πόνον, κήδεα. εὖνιν, orbum fecit, Χ, 44. et 368, ἄνευθεν, seposuit. et 422, ἄλγεα. in certaminibus hoc verbum erat solemne, ut videre est ex Ψ, 153, 263, seqq. 333, i. e. ὥρισε, ἐσήμηνε. 382, 527, 653, προέθετο. 700, 704, 748, 750, s. 772, 826. δέπας ἐν χερὶ θῆκε, pro ἐνέθηκε, Ω, 101. et 531, λωβητὸν, injuriis obnoxium fecit. et 538, ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, pro ἐπέθηκε, imposuit. ἔθηκαν αὐτὴν ἱέρειαν, fecerant eam sacerdotem, Ζ, 300. θῆκαν τάχι εἰς λάρνακα, Ω, 795, composuerunt ossa in loculum. et in forma *media*, στεφάνην (galeam) ἐπὶ κεφαλῇ θήκατο, pro ἐπεθήκατο, Κ, 31. et θηκάμενος, Py. 4, 52. et 201, θηκάμενοι, quæ forma in prosa omnino est inusitata. σὲ φίλον πάντεσσιν ἔθηκα, feci, ν, 302. σῦς ἔθηκάς μοι ἑταίρους, mutasti in porcos, κ, 338. ἐν χερσὶν κίθαριν θῆκε, pro ἐνέθηκε, α, 153, dedit ei in manus. et 321, ἐν θυμῷ θῆκε μένος καὶ θάρσος. ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν, ι, 235, strepitum magnum fecit. κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, etiam mortem inexplorabilem et ignotam, γ, 88, fecit Jupiter. et 136, ἔριν μετὰ ἀμφοτέροισιν ἔθηκε. κλισίην αὐτῇ, sellam posuit ei, δ, 123. et 182, κεῖνον ἀνόστιμον, reditus non participem esse voluit eum. et 445, ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα. ὑπόβρυχα θῆκεν αὐτὸν, ε, 319, sub aqua detinuit eum. et 427, ἐπὶ φρεσὶ, pro ἐπέθηκε. sic et σ, 157. τὸν θῆκεν Ἀθήνη μείζονα εἰσιδέειν, majorem adspectu fecit, ζ, 229. sic σ, 194, 195, μακροτέρην μιν ἰδέσθαι, καὶ λευκοτέρην. sed idem ἔθηκε deest, ψ, 157, ibi supplendum. plene est ω, 368, 373. θ, 20, μακρότερον θῆκεν ἰδέσθαι. et 65, αὐτῷ θῆκε θρόνον. et 193, τέρματα, signa posuit, quousque volasset discus. ἔθηκε τεύχεα, proposuit arma, ut de iis contenderetur, λ, 545. νηῦν λᾶαν ἔθηκε, ν, 163, navem mutavit in lapidem. μίαν μοῖραν (ex septem portionibus) Νύμφαις καὶ Ἑρμῇ θῆκεν ἐπευξάμενος, ξ, 436. et 448, οἶνον αὐτῷ ἐν χείρεσσιν ἔθηκε, pro ἐνέθηκε, in manus tradidit ei. κρητῆρα θῆκε αὐτοῦ προπάροιθε, ο, 122. et 253, αὐτὸν μάντιν ἔθηκε, vatem fecit. et 487, σοὶ μὲν παρὰ κακῷ καὶ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεύς. ἥτε με τοῖον ἔθηκεν, quæ me ita transformat, π, 208, inquit Ulysses, deposita persona ad breve tempus, ut se indicaret filio suo; coll. seqq. ἢ μάλα μὲ Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, φ, 102. et 366, θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρᾳ, deposuit. πάντα ἑτώσια θῆκεν Ἀθήνη, χ, 256, 273. τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος, ψ, 184, i. e. μετέθετο, in alio loco posuit. sic et 204. et 306, ὅσα κήδεα θῆκε ἀνθρώποις, fecit aliis. ἄεθλα θῆκε, ω, 86. et 545, ὅρκια μετ' ἀμφοτέροισι. οὔ σοι γενεὴν νώνυμον θεοὶ θῆκαν, α, 223. τὰ παρὰ πυθμένα ἐλαίης θῆκαν, posuerunt, ν, 122. σοὶ κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν θεοὶ, dederunt, ψ, 167. πάντας ὄλεσαν καὶ θῆκαν ἀνόστους, ω, 527. ἔθηκε, fecit, posuit, Ol. 2, 179. 3, 39. 7, 10. 8, 23. 10, 57. 13, 31, 55. Py. 9, 13. 10, 23. 11, 56. 12, 26. Ne. 3, 38. 8, 85. 9, 21. 10, 13, 89. præsens conjunctivi a. est θείω pro θῶ, et id sæpe, certitudinis causa, pro futuro. πείθεο, ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, pro ἐνθέω vel ἐνθῶ, Π, 83, et hinc postea factum est verbum νουθετεῖν, i. e. ἐν φρεσὶ τιθέναι, ut h. l. est pro νουθετήσω. et 437, ἤ μιν θείω ἐν Λυκίης δήμῳ, ubi præpositio quoque est avulsa. καὶ τὰ μὲν (ὀστέα) ἐν χρυσῇ φιάλῃ θείομεν, Ψ, 244, pro θῶμεν, ob metrum et ionice: coll. 253, 254. et 486, ἵστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω, arbitrum ponamus eum. ὄφρα οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω, pro ἐνθῶ, α, 89, ut ei indam robur. φόνοιο λῆσιν θέωμεν, cædis oblivionem faciamus, ω, 484. χρήματα μυχῷ ἄντρου θείομεν, ν, 364, res in interiori antro ponamus: ubi est ablativus absolutus per ellipsin τοῦ, ἐν. Ionibus ω et ο in conjunctivo est indifferens: et θέωμεν in scansione legitur ut θῶμεν.

Θέω et θεύω, f. θεύσω. f. m. θεύσομαι, dorice θευσοῦμαι. (Θέω) curro vehementer, festinanter accedo. est verbum ortum ex eodem sono concitantium; aut etiam currentium ipsorum, quorum anima concitatior hoc quasi sono auditur. ἢ θέω μετά σε αὖτις, Κ, 63, ubi præsens est pro futuro, an curram ad te retro. ὧδε θέεις, sic curris, Ρ, 75. οὗτος σὺ, ποῖ θεῖς: heus tu, quo curris? Aristoph. Vesp. 850. ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, de lapide ex monte avulso, quasi haberet pedes, Ν, 141, i. e. ἀπροσκόπτως, et per totum spatium continenter, currit. ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, de cane venatico, Χ, 192, vestigia legens currit perpetuo. ἕως γὰρ μέν τε θέουσι, interim enim quidem currunt, sc. canes, Ρ, 727. νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, Τ, 415, inquit equus ad Achillem. ἡ δ' ἔθεεν κατὰ κῦμα, sc. ναῦς, currebat per undas, Α, 483. et hinc est θοὴ ναῦς. ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος, Ζ, 118, pro περιέθει, ora quæ extrema cingebat clypeum: et hoc verbum indicat figuram circularem clypei. nam de circulo dicitur θέειν, ἰέναι, φέρεσθαι, ἄγειν curvare. hinc est ἡ ἴτυς, ἡ περιφέρεια, τὸ περιηγὲς, quæ omnia circumferentiam circuli designant. genitivus ergo l. c. pendet ab omissa præp. περί. ἡ λεπτότατος θέε χαλκὸς, Υ, 275, ubi deest præpositio ὑπὸ, ut sit ὑπέτρεχε, suberat; et oppositum ejus est 276, ἐπένη, supra erat; ubi ferrum tenuissimum suberat sub corio, et ubi corium tenuissimum supererat supra ferrum. ergo θέει χαλκὸς, est, πλατὺς καὶ ἐπιμήκης πρόεισι. a tali θέειν est et ἡ vel ὁ κάλαθος, *ein geflochtener korb, (a basket,)* ὃν ἀπαρτίζουσι (conficiunt) κάλα θέοντα, ligna in longitudinem currentia, i. e. ξύλα καὶ λύγοι περιηγμένοι εἰς κύκλον, circumplicata in circulum. nam θέειν est et, γυροῦσθαι. hinc est ὁ θόλος a θέων ὅλος, totus rotundus. κάλα, θέοντα κυκλοειδῶς, ἀποτελεῖ καλάθους: ὁποῖοι καὶ οἱ τῆς Δήμητρος, οὓς ὀρχεῖσθαι ἔν τινι τελετῇ δημητριακῇ fabula vulgi narrat. cæterum ex l. c. vides, utrumque θέειν valde propinquo nexu etiam significationis sæpe esse. θέεν ἐγγύθεν, currebat prope, Ψ, 763, coll. 766, ῥίμφα θέων, celeriter currens. ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες, pro ἀμφέθεον, Ζ, 238, circa eum concurrebant. ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, summum super aristarum fructum currebant, Υ, 227. et 229, ἐπὶ ἄκρον ῥηγμῖνος ἁλὸς θέεσκον, ionice pro ἔθεον. ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο, Χ, 23, pro θέῃ διὰ πεδίου, currat contento nisu per campum. ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν, an currat rota figuli, Σ, 601, ubi θέειν est, τὸ κύκλῳ ἥκειν καὶ περιφέρεσθαι. sic et Germani dicunt: *die uhr läuft, (the clock runs.)* ἀντίος ἦλθε θέων, Ζ, 54, occurrebat celeriter. ἀλλὰ θέων περίβη καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, Θ, 331, sed accurrens ante eum constitit et clypeo eum suo texit. sic Ν, 420. ut θέειν in genere notet, festinanter et sine mora agere, motu corporeo. sic in sacris, 1 Sam. xvii. 48, 51. ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας, cito currens ad castra, Κ, 54. θέων Αἴαντι κάλεσον, Μ, 343. currens voca eos duos. θέων δέ οἱ ἄγχι παρίστη, festinanter prope eum se constituit, Ο, 442. et 483, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρίστη, ubi adverbia id participium magis explicant. et 584, ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων. et 649, οἱ ἄγχι παρίστη. θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλα, adsecutus est suos, Ρ, 189, ubi adverbia idem notant quod participium, et pertinent ad verbum. et 257, θέων ἀνὰ δηιοτῆτα, currens per aciem. θέων ἐπὶ καλλικολώνῃ, currens per amœna superiora loca, Υ, 53, quo loco alii scribunt θεῶν, quasi sit ille locus θεῶν διατριβὴ ob amœnitatem suam. αἰεὶ ῥίμφα θέων, Ψ, 766. et 774, ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, lapsus est inter currendum. et 521, πολέος (διὰ) πεδίοιο θέοντος, currente eo per magnam planitiem. et 387, ἄνευ κέντροιο θέοντες, sine stimulo currentes equi. χαλκὸς περὶ στήθεσσι ἔλαμπε θέοντος, arma circa pectus splendebant currentis, Ν, 245, i. e. festinanter accedente illo. sic et Χ, 32. ἄλοχος ἐναντίη ἤλυθε θέουσα, festinanter ei occurrit conjux, Ζ, 394. πρώτη γὰρ, Ο, 88, ubi notatur ἡ σπουδὴ τῆς δεξιώσεως. ἄγγελος ἦλθε θέουσα ἀπ' Οὐλύμπου, Λ, 714. et 806, ἶξε θέων, veniebat currens. φλὲψ, ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, vena, per dorsum currens perpetua, Ν, 547, ubi de extensione perpetua per aliquem locum ponitur verbum, *sich ganz durch erstrecket, (runs throughout.)* κούρῃ, ἅμα μητρὶ θέουσα, Π, 8. Ἶρις θέουσα, celeriter iens, Σ, 167. Ψ, 201. ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέες (διὰ) πεδίοιο θέουσαι νεβροὶ, Δ, 244, hinnuli. ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι, Π, 393, coll. 391, ubi vides rythmum in fine, ῥέουσαι. ἔβη θέειν, pro θέων ἔβη, ibat celeriter, Β, 183, nec respondebat; facta verbis præferens, tempore urgente. sic Λ, 616, 804. Μ, 352. Ξ, 354. Ρ, 119, 698. ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον (ἔθεον) Ἕκτορος, Χ, 161, ubi ὁ δρόμος ἦν, οὐ περὶ δύο ψυχῶν, ἀλλὰ μιᾶς: ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἐδίωκεν, ἀφελέσθαι τὴν τοῦ Ἕκτορος ψυχὴν ἐθέλων, ὁ δὲ Ἕκτωρ ἔφυγεν, περιποιήσασθαι αὐτὴν σπεύδων. hoc Euripides dixit, ἀγῶνα θανάσιμον, et Herodotus, θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον, proverbialiter, VIII, 74. et 140, θέειν ἀεὶ περὶ ὑμέων αὐτῶν, i. e. semper periclitari de vobis ipsis. conf. ψυχή. ποσὶ κραιπνοῖς θέομεν, currimus celeriter, Θ, 247. ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, β, 429. et ξ, 299, ἔθεεν (σὺν) βορέῃ, *lief mit einem nordwinde, (scudded with a north wind.)* et ν, 86—88, ubi navis celerrime currens describitur, celerior accipitre; et μ, 407, ναῦς ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, pro ἔθεε. τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην, Θ, 123, de certamine. ἶξε θέων, de vecto in navi, γ, 288. θέων ἀπὸ χειρὸς, de disco jacto, Θ, 193. βῆ δὲ θέων, χ, 99. et 106, οἶσε θέων, affer celeriter, *lauf und bring, (run and fetch.)* νηῦς θέουσα, ο, 294. θευούσης νηὸς, γ, 281. οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι, nec pedibus curres, senex quippe es, Ψ, 623, futur. m. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι, Λ, 700, cursu certaturi.

Θεωρία, ἡ, θεωρὸς, ὁ, vide sub ὤρα.

Θηγάνη, ἡ, θήγανον, τὸ, vide sequens.

Θήγω, f. ήξω. (Ἄγω) acuo, *ich wetze, (I whet, sharpen.)* it. concito, incito, *ich reize, (I excite.)* est ab εἰς θοὸν ἄγω, i. e. εἰς ὀξὺ, quasi θοήγω acutum facio, *mache spitz, (I sharpen, I point.)* εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, Β, 382, bene quisque hastam acuat. θήγων λευκὸν ὀδόντα, de apro, Λ, 416. sic et Ν, 475, ὀδόντας θήγει. nam id proprium aprorum iratorum. θήξαις δέ κε φῶτα ἀρετῇ, Ol. 10, 23, exacuens virum (antagonistam suum) virtute suâ. hinc est ἡ θηγάνη et τὸ θήγανον, cos, *der schleifstein, (a whetstone.)*

Θηέομαι, f. θηήσομαι. (Θάω) est Ionicum pro θεάομαι. suspicio, specto attente. θηεῖτο (ἐθηεῖτο) καὶ κούρη, etiam virgo id admirans spectabat, ζ, 237. ἔνθα στὰς θηεῖτο, ε, 75, igitur stans spectabat ista, coll. 74, 76. sic et η, 133, coll. 134. μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ, θ, 265, ubi utraque phrasis est eadem, nisi quod additum θυμῷ significat taciturnam admirationem. θεοὶ θηεῦντο (Ionica forma pro ἐθηοῦντο) μέγα ἔργον Ἀχαιῶν, Η, 444. i. e. ἐθαύμαζον. μέρμερα ἔργα, Κ, 524, ubi notat spectaculum cum terrore, et est idem quod ἐθάμβησαν. sic Ψ, 728, λαοὶ θηεῦντό τε θάμβησάν τε, nisi quod ἐθάμβησαν paullo plus notat. sic et 881. τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, β, 13, ἐθαύμαζον, quia per annos viginti nulla solemnis ἀγορὰ convocata erat; et quia post tantum intervallum adolescens Telemachus regiam

dignitatem sibi vindicabat. sic et ρ, 64. ἐϑηεύμεσϑα ἕκαστα, singula spectabamus cum magna admiratione, ι, 218, et cum aliquo terrore. ἐπειδὴ πάντα ἑῷ ϑηήσατο ϑυμῷ, ε, 76. η, 134, i. e. tacitus. sic et de donis datis, ο, 132, quæ dona ergo erant ϑηητὰ, i. e. ϑέας ἄξια. πολέες τέ ἑ ϑηήσαντο, Ο, 682. οἳ καὶ ϑηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, Χ, 370, occisi. πολλοὶ γὰρ ἐϑηήσαντο ἰδόντες υἱὸν Λαέρτου, ϑ, 17. ἔλαφον, κ, 180. πολλαὶ γυναῖκες αὐτὸν, τ, 235. ϑηήσαιο ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν, admirareris spectans celeritatem et robur, ρ, 315, de cane venatico. καὶ ἀϑάνατός περ ἐπελϑὼν ϑηήσαιτο ἰδὼν, ε, 74, coll. 75, 76. de forma ϑησαίατο, σ, 190, pro ϑήσαιντο vel ϑηήσαιντο, vide ϑάω. ϑηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελϑὼν, spectares sane cum magna admiratione, Ω, 418, præsens optativi med. ϑαυμάτοις, ϑηητὸν κρινεῖς. legunt ibi quidam ϑειοῖο, quasi a ϑειέομαι. nam et hæ formæ, ϑεέω, ϑεείω, ϑειέω, sunt Ionicæ. τὰ παραϑαλάσσια ἐϑηεῦντο καὶ ἀπεγράφοντο, Herodot. III, 136, de speculatoribus missis in Græciam.

ϑηεῦντο, ionice pro ἐϑηοῦντο; ϑηήσομαι, fut. vide supra.

Θηητὴρ, ῆρος. ὁ. (Θάω) admirator, spectator. ἤ τις ϑηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, φ, 397, certe quidam admirator et fur est arcuum; ubi spectationem admirantem cum cupiditate furandi notat.

Θηητός, ὴ, όν. dorice ϑαητός. (Θάω) cum admiratione et veneratione spectandus. suspiciendus. ϑαητὸς ἠωσφόρος, Ist. 4, 40. ϑηητὸν ἀγῶνα, Ol. 3, 65, admirabilem. ϑηητὸν μέγαρον, Ol. 6, 3. εἶδος, Py. 4, 470. 9, 191. δόμον, Py. 7, 11. ϑηητὸν ϑήσειν, Py. 10, 89. δέμας, Ne. 11, 15. ϑαητὰν (ϑηητὴν) ἐς αἴγλαν, Ne. 1, 54. ϑηητοῖς γυίοις, Py. 4, 142.

Θηΐόω, vide ϑειόω.

Θηλάζω, vide sub ΘΑ'Ω et Ἀϑήνη in R.

Θηλαμὼν, ἡ, vide sub Ἀϑήνη in R.

Θηλέα, ἡ, vide sub γλωχίν.

Θηλέω, f. ήσω. (Θάλω) est ionice pro ϑαλέω vel ϑαλλέω. λειμῶνες ἴου ἠδὲ σελίνου ϑήλεον, pro ἐϑήλεον, ε, 73, læte virebant. ϑάλλησε (pro ἐϑάλλησε) σελίνοις, decoratus fuit et floruit apiis, Ne. 4, 143, ut ergo et forma ϑαλλέω appareat. νικηφορίαις ἄστυ ϑάλλησε, Ne. 10, 78.

Θηλὴ, ῆς. ἡ. (Θάω) est τὸ ἄκρον τοῦ μαστοῦ, *die warze auf der brust, (the nipple.)* prima uberis puellaris αὔξησις ἐν τῷ ἡβάσκειν dicebatur κύαμος. manifestum est, esse a ϑάειν, sugendum præbere. papilla.

Θηλίας, ὁ, vide sub πυρὸς, ad finem.

Θηλυδρίας, ὁ, vide sub γυναιμανής.

Θῆλυς, ϑήλεια, ϑῆλυ, (Θάω) et attice ioniceque, ὁ ἡ Θῆλυς. fœmineus. it. uber, fœcundus, mammam habens. est sexus nomen. hinc Eurip. Med. 928, γυνὴ δὲ, ϑῆλυ, κἀπὶ δακρύοις ἔφυ. ϑῆλυν ὄϊν μέλαιναν, Κ, 216. κ, 527, 572. Ἥρη, ϑῆλυς ἐοῦσα, Τ, 97, qui locus habet ϑαῦμά τι: Juno, fœmina, summum tamen Jovem μητιέτην decepit. et hæc fictio est mere politica, significans, summos imperantes sæpe per fœminas decipi aut impediri fallaciis blandis. Αἴϑα, ϑῆλυς ἐοῦσα, equa hujus nominis, Ψ, 409, in opposito ad equos mares. ϑῆλυς ἐέρση, ε, 467, ἡ ϑρεπτικὴ τῶν φυτῶν, ros fœcundus: et est ex metaphora ab animantibus, ubi fœmellæ nutriunt ubere suo recens nata. ros enim nutrit quam maxime plantas et segetes noctu in regionibus calidis. vides igitur, hoc adjectivo in genere respici ad *uber* vel *mammam*, qua nutriuntur nata. ergo h. l. *der saugende thau, (the suck-giving dew:)* et personificatur quasi, velut nutrix. ϑῆλυς ἀϋτὴ, fœminea vox, ζ, 122. ϑηλείας ἵππους, equas, Ε, 269, Attici enim amant adjectiva generis communis. frustra sunt, qui h. l. legunt ϑηλέας, pro ϑηλείας, ut ex ante adductis exemplis apparet. ϑήλεια ϑεὸς, Θ, 7. ϑήλειαι ἵπποι, Β, 767, præstantiores habitæ priscis, quam equi mares. Υ, 222. et equus est animal valde sentiens: hinc in insidiis positus, non solet χρεμετίζειν. δώδεκα ϑήλειαι ἵπποι, δ, 636. ϑήλειαι ἀνήμελκτοι, ι, 439. ϑήλειαι τοκάδες, ξ, 16, quo addito innuitur, esse et alias ϑηλείας, sed στείρας, inter ἄῤῥενας relictas. Sic ἵπποι δώδεκα ϑήλειαι, φ, 23, quas amissas quærebat Iphitus. ἵππους, πάσας ϑηλείας, Λ, 680, omnes equas, *lauter stuten, (all mares.)* ϑήλειαν ἔλαφον, Ol. 3, 52, cervam.

Θηλύτερος, έρα, ερον. (Θάω) est comparativus, qui *loco positivi* poni solet, ut νεώτερος est sæpe pro νέος: et laudantur fœminæ ob ubera sua, ad pulcritudinem eximiam pariter ac nutritionem infantum facientia. quia præterea γυνὴ potest generalius intelligi de imbelli et timido: hinc addi solet nomen sexus naturalis. ϑηλύτεραι γυναῖκες, Θ, 520, pro ϑήλειαι. et sic loquitur poëta, ut intelligatur ipse loqui re vera *de sexu*, non vero metaphorice et moraliter de vitio animi. eodem modo dicit, ϑηλύτεραι ϑεαὶ, ϑ, 324. γυναικῶν ϑηλυτεράων, pro ϑηλυτερῶν, λ, 385. ψ, 166. ϑηλυτέραις γυναιξὶ, λ, 433. ο, 421. ω, 201. opinantur nonnulli, dici γυναῖκας inter homines ϑηλυτέρας re vera comparative, quia sint τῶν ἄλλων ζώων ϑηλύτεραι et quasi magis fœmineæ: nam alia animalia fœminea habere certum coëundi tempus, extra quod non coëant; sed humanas fœminas coire et parere posse omni tempore. alii intelligunt τὰς ϑηλυτέρας, ὡς εὐκάρπους καὶ πολυφόρους, sicut ϑῆλυς ἐέρση est ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία, maxime in calidis regionibus: unde Callimachus vocat πεδίον ϑηλύτατον, τὸ πολύγονον. ut essent ergo fœminæ fœcundiores, quam alia ζῶα, et magis iis proprium esse fœminæ nomen, utpote quæ ἀεὶ πρὸς ἔρωτα ἐκϑηλύνονται. Sed poëtæ solent ejusmodi abundanter positis uti, ad eo magis definiendam rem: et respicitur maxime ad uber fœmineum, datum ad nutriendos fœtus.

Θημὼν, ῶνος. ὁ. (Θέω) acervus frumentorum aut seminum: etiam, quivis alius acervus rerum levium, e. c. palearum. ὡς δ᾽ ἄνεμος ζαὴς ἠΐων ϑημῶνα τινάξῃ καρφαλέων, ε, 368, sicut ventus valde spirans palearum acervum discutit siccarum. vox est a τίϑημι, pono. dicitur idem et, ἡ ϑημωνία, etiam ὁ ϑωμὸς, i. e. σωρὸς σπερμάτων ἢ τοιούτων: et hinc est ἡ ϑώμιγξ, i. e. σχοινίον, funiculus, quo, posita in ordinem, colligantur. et inde est ϑωμίζω et ϑωμίσσω, f. ξω, ejusmodi funiculo vincio et colligo.

Θημωνία, ἡ, vide supra.

Θὴν, (Δὴ) notat fere idem quod δὴ, et ex eo quoque factum. quidem, *denn, doch, (for, indeed.)* οὐ ϑὴν, *doch wohl nicht, (not indeed,)* Β, 276, *gewiss nicht, (certainly not.)* οὐ μὲν ϑὴν, pro οὐ μὴν δὴ, Θ, 448, *gewiss doch nicht, (by no means.)* Πηλεὺς ϑήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτὸς, *wird mir denn hernach wohl selber eine frau geben, (will in time himself give me a wife,)* Ι, 394. οὐ ϑὴν Ἕκτορι πάντα νοήματα Ζεὺς ἐκτελέσει, *wird ihm doch nicht allen willen erfüllen, (will surely not fulfil all his wishes,)* Κ, 104. ἢ ϑήν σε ἐξανύω γε καὶ ὕστερον, Λ, 365, *gewiss doch will ich dich wohl auch ein andermal fertig machen, (depend upon it I will despatch you another time.)* sic et Υ, 452. λείψετε ϑὴν οὕτω γε νέας, *ihr werdet denn doch wohl so die schiffe verlassen, (you will surely leave the ships,)* Ν, 620. et 813, ἢ ϑήν πού σοι ϑυμὸς ἔελπεται, *gewiss genug hoffest du wohl etwa, (thou surely hopest.)* οὐ ϑὴν οἰοσίν γε πόνος ἔσσεται ἡμῖν, *wir werden ja doch wohl nicht alleine noth haben, (we surely shall not alone be distressed,)* Ξ, 480. ἢ ϑὴν μάλα ἔλπετο ϑυμὸς, *gewiss hätte man doch glauben sollen, (one would indeed have believed,)* Ο, 288. οὐ ϑὴν οὐδ᾽ αὐτὸς δὴν δηρὸν, Π, 852, *nicht gar lange wirst auch du mehr gehen und leben, (neither shalt thou thyself live long:)* non sane et ipse vives diu. ὡς ϑὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, Ρ, 29, *also werde ich gewiss auch dich tödten, (so I shall assuredly slay thee.)* καὶ γὰρ ϑὴν τούτῳ τρωτὸς χρὼς, Φ, 568, *denn der hat ja wohl gewiss auch eine verwundbare haut, (for his body too is assuredly vulnerable.)* οὐ ϑὴν δὴ τοῦδε ἀνδρὸς υἱὸς ἐπὶ ἰκρίου νηὸς καταλέξεται, γ, 352, *gewiss soll doch eines solchen mannes sohn nicht auf dem schiffsbrette schlafen, (depend upon it the son of such a man shall not sleep aboard ship.)* οὐ μὲν ϑὴν κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, ε, 211, *ich bilde mir doch gewiss nicht ein, dass ich etwa schlechter wäre als die, (I certainly do not imagine that I am inferior to her.)* ἐπεὶ ϑήν μοι καὶ ἀμείψασϑαι ϑέμις ἐστὶν, π, 91, *da doch wohl auch mir erlaubt ist, ein wort hierauf zu versetzen, (as I may surely be permitted to reply.)*

Θὴν, ηνός. ὁ ἡ, scribitur pro ϑὶς, ϑινὸς, quod vide.

ϑηοῖο, vide sub ϑηέομαι.

Θήπω, vide Θάπτω.

Θὴρ, ηρός. ὁ. (Θέω) fera, *ein wild, (a wild beast.)* est a ϑέω, curro, nam feræ sunt celeriores fere cicuribus; et ρ inest fortasse ex ῥέα vel ῥεῖα, facile. ϑηρὸς κρατερόφρονος ἀκούσαντες, Κ, 184, i. e. leonem, tigridem, aut ejusmodi. κραταιοῦ ϑηρὸς, Λ, 119, ubi leo, ὡς βασιλεὺς ϑηρίων, intelligitur. φοίτα, ϑηρὶ ἐοικὼς, ibat, leoni similis, Γ, 449, nam is κατ᾽ ἐξοχὴν vocatur ϑὴρ. sic et, τρέσσε, Λ, 545. ϑηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς, Ο, 586, seqq. nam leo conscius sibi videtur, si mali quid patravit, i. e. si pastorem, aut bovem aratorem, interfecit; nam timet tunc, et fugit facile. ϑηρὶ μαχέσασϑαι, cum leone pugnare, Ο, 633. μητέρα ϑηρῶν, ferarum, Θ, 47, i. e. montem Idam. sic et Ξ, 283. Ο, 151. πότνια ϑηρῶν, sc. δέσποινα, i. e. Diana, Φ, 470. ϑήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, ε, 473, feris præda fiam. κύνες ϑήρεσσιν ἐοικότες, ξ, 21, λύκοις fortasse ἢ λέουσιν. ϑηρσὶ καὶ οἰωνοῖς ἕλωρ, ω, 291, ubi ϑῆρες sunt feræ terrestres crudivoræ. ϑῆρας ἐναίρειν, Φ, 485. ϑῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, λ, 572, feras simul agitantem; et conf. καταπέφνω. ϑῆρε δύο, Ο, 324, leones. ϑηρὸς δέρμα, exuvium leonis, Ist. 6, 70. ϑηρῶν οὐχ ἀγνῶτα χώραν, Py. 9, 103, i. e. πολύϑηρον, non nesciam ferarum regionem. ἐριβρεμετᾶν, valde rugientium, Ist. 4, 78, leonum. ϑῆρας φόβῳ ἔδωκε, feras metui tradidit, Py. 5, 81, fecit ut meturent. ἀγρίους κεράϊζε, Py. 9, 39, conficiebat feras. ἀϊδροδίκας, Ne. 1, 96, bestias juris ignatas, belluas immanes; ubi et homines immanes subintelliguntur. ἐν πελάγει, Ne. 3, 41, belluas in mari; et ibi de Balæna Troibus perniciosa sermo est, coll. Ne. 1, 96. ut ergo ϑὴρ et marinam belluam notare possit. ὁ πάνϑηρ, ηρος, panthera, videtur dici a πᾶν et ἡ ϑήρα, quia id animal venatur omnia. ὁ λυκοπάνϑηρ putatur esse mixtum animal ex lupo et panthera; etsi alii aliter judicent.

Θήρα, ας. ἡ. (Θέω) venatio, *die jagd, (the chase.)* ionice ἡ ϑήρη. αἴμονα ϑήρης, scientem venationis, *den guten jäger, (a skilful hunter,)* Ε, 49. δύω κύνε εἰδότε ϑήρης, Κ, 360, *zwey wol-abgerichtete jagdhunde, (two well trained hounds.)* ἔδωκε ϑεὸς μενοεικέα ϑήρην, *eine erwünschte, (an excellent,)* ι, 158. βὰν ῥ᾽ ἴμεν ἐς ϑήρην, τ, 429, *sie giengen auf die jagd, (they went out a hunting.)*

Θηραῖος, ϑηράω, vide sub ϑηρεύω.

Θηρευτὴς, οῦ. ὁ. (Θέω) venator. ϑηρευταῖς

ἀνδράσι, M, 41. κυσὶ, canibus venatoribus, Λ, 325, *jagdhunden, (hounds.)*

ϑηρεύω, f. εύσω. (Θέω) venor. nam ab ὁ ϑὴρ, est ϑηρέω, (quod et ϑηράω) inde est ϑηρεύω. ϑηρεύοντα αὐτὸν ἤλασε σῦς, τ, 465, *auf der jagd hat ihn ein schwein gehauen, (a boar killed him while hunting,)* coll. 429. metaphorice hoc verbo utitur Pindarus: ϑήρευσεν αὐτὸν βέλος, Py. 4, 161, jaculum adsecutum est eum, i. e. ἀνεῖλεν, interfecit. ϑηρεύων μεταμώνια, Py. 3, 40, venans vana. χρὴ ϑηρεύειν μέτρον κερδέων, Ne. 11, 62, modum certum lucrorum oportet venari. est insula ἡ Θήρα, cujus civis dicitur Θηραῖος.

ϑηρέω, vide supra.

ϑηρητὴρ, ῆρος. ὁ. (Θέω) venator, *ein jäger, (a hunter.)* ἐσθλὸν ϑηρητῆρα, ὃν ἐδίδαξε Ἄρτεμις αὐτὴ, E, 51, i. e. qui invenit multa nova in arte venatoria, ut ϑυμόσοφος et ϑεόσοφος in hac arte. nam multi discunt ex se ipsi, et excellunt. ϑηρητὴρ κύνας σεύει, Λ, 292. ἄνδρας ϑηρητῆρας, M, 170. ϑηρητὴρ ἐτύχησε τὸν βαλὼν, O, 581, *hat ihn getroffen, (has hit him.)* πρὸ κούρων ϑηρητήρων, P, 726. αἰετοῦ οἴματα (impetus) ἔχων μέλανος, τοῦ ϑηρητῆρος, Φ, 252, ubi articulus τοῦ, ἐξοχήν τινα in venando indicat, quia nigra aquila est minor quidem, sed fortissima: quæ et composite μελαναίετος dicitur, et φασσοφόνος. bene ergo dicitur ϑηρητὴρ, ut κράτιστος et ὤκιστος, in comparatione ad Achillem fortissimum et velocissimum, hostes insequentem. explosi sunt ab antiquis, qui τοῦ exponere voluerunt per τινός: aut qui legi jusserunt, μελανόσσου, i. e. μέλανας ὀφθαλμοὺς ἔχοντος: aut qui, μελανόστου, i. e. μέλανα ἔχοντος ὀστᾶ: quæ omnia sunt in se perabsurda. et 574, ἀνδρὸς ϑηρητῆρος. αἰετὸν, ϑηρητῆρα, Ω, 316, in signum τοῦ ἐπιτευτικοῦ a parte Priami; quod is consecuturus sit quæ optet: nibil autem re vera jam venatur, sed volat ἥμερος: ergo tu omnia magna cum quiete consequeris.

ϑηρήτωρ, ορος. ὁ. (Θέω) venator. idem qui ὁ ϑηρητήρ. ϑηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας, I, 540, Meleager contra aprum Calydonium.

ϑηρίον, ου. τό. (Θέω) animal. nam sic vocatur omne ζῶον ἄλογον, bestia. neque est deminutivum, sed derivativum a ϑήρ. μέγα γὰρ ϑηρίον ἦεν, de cervo in venatione capto, κ, 171, 180. recentiorum deminutivum est τὸ ϑηρίδιον, qui et τὸν ἶπα sic vocant.

ϑὴς, ητός. ὁ. (Θέω) qui operam suam locat pretio, mercenarius. fœmininum est ἡ ϑῆσσα vel ϑῆττα, mercenaria. servilis. unde ϑῆσσα τράπεζα, Eurip. Alcest. 2. est a ϑέω, τίθημι: nam ponit et sistit se ad operam voluntarius. ϑῆτές τε δμῶές τε, δ, 644, et mercenarii et servi. apud Atticos ἡ ϑῆττα novum aliquem habet significatum: nam erat, ἣν πατὴρ καταλίλοιπε πένης ὢν, αὕτη δὲ ἐπὶ τὸν πλησίον τοῦ γένους πορεύεται κατὰ νόμον, καὶ ὁ μὴ αἱρούμενος γῆμαι, πέντε μνᾶς ἀποτίνει, ὡς ἔταξε Σόλων: quod posteris parum visum, δέκα μναῖ factæ sunt.

ϑησαίατο, vide sub ϑηέομαι.

ϑήσατο, ϑήσθαι, vide sub ΘΑ'Ω.

ϑησαυρὸς, οῦ. ὁ. (Ἄω) vox Homero ignota. thesaurus, repositæ opes. a ϑέω, pono, et αὔριον, cras. ϑησαυρὸν δίδυμον ὤπασεν αὐτῷ, Ol. 6, 111. ϑησαυρὸς υμνων, Py. 6, 8. ϑησαυρὸν ἐς ἄδυτον, Py. 11, 8.

ϑῆσσα, ἡ, vide sub ϑής.

ϑήσω, fut. vide sub ΘΕ'Ω et ΘΑ'Ω.

ϑητεύω, f. εύσω. (Θέω) operam mercenariam loco et facio: *dienste thun um lohn, (to serve for hire.)* ϑητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν, Φ, 444, inquit Neptunus de se et Apolline, quod mercenarii servierint Laomedonti in annum. βουλοίμην ἐπάρουρος ἐὼν ϑητευέμεν (ϑητεύειν) ἄλλῳ ἀκλήρῳ, λ, 488, inquit Achillis anima apud inferos ad Ulyssem: et ibi est triplex humiliatio, ϑητεύειν, ἐπάρουρος, in agro rustico, ἀκλήρῳ, homini rustico non diviti. tam præfert nobilissimus ille Achilles vitam inter superos statui mortuorum, ut malit ita servire, quam rex esse omnium mortuorum. ἦ ἄρα ἐθέλεις ϑητευέμεν; σ, 356, num igitur vis operam mercenariam præstare in agro? liberi ergo homines, paupertate cogente, solebant ϑητεύειν, apud alios, ἄλλοις. non ergo erant servi.

ϑῆττα, ἡ, vide sub ϑής.

ϑίασος, ὁ, vide sub Θεὸς, aliquanto a fine, et ἔρανος.

ϑίγω, f. ίξω. (Ἕω) accedo manu, consequor manu. est ab ἵκω, spiritu aspero mutato in ϑ, et κ in γ, utpote cognata. ἐν ἀέθλοις ϑίγον (ἔθιγον) πλείστων ἀγώνων, cum præmiis attigerunt plura certamina, Ist. 1, 26, i. e. in certaminibus plurima consecuti sunt præmia. et regit hoc verbum genitivum rei. ϑίγοισα Αἰακιδᾶν, dorice pro ϑίγουσα, Py. 8, 33, attingens Æacidas, sc. virtutibus, *sich haltend an deren exempel, (following their example,)* per æmulationem tenens virtutes majorum, et ad eas prope accedens. ἡσυχίᾳ ϑιγέμεν (ϑίγειν) φόρμιγγος, quiete contrectare citharam, Py. 4, 528. νουμηνίᾳ ϑιγέμεν, Ne. 4, 57, contingendi novilunium: ubi dativus rei est. ὃν οὐ ϑεμιτὸν ψεύδει ϑιγεῖν (infin. aor. 2.) Py. 9, 75, qui non solet mentiri, qui non solet mendacium capessere: ubi quoque est dativus. nisi malis ψεύδει in ablativo intelligere, cui non fas et mos est palpari mendacio, *dem man nicht kann mit lügen ankommen, (who is not to be cajoled with lies.)* sic supra ex Py. 8, aderat ablativus, ἀρεταῖς, per virtutes. est ergo ϑίγω, tango, manu proprie.

ϑίξω, fut. vide supra.

ϑὶς, ινός. ὁ et ἡ. (Θέω) est proprie, acervus arenæ ad littus maris positæ; deinde est, littus ipsum. maxime autem ἡ ϑὶς est, littus maris: ὁ ϑὶς vero, acervus. dicitur et ϑὶν, et hæc est terminatio communior; ϑὶς vero Doribus magis usitata. scribitur præterea et ὁ ἡ ϑὴν, ηνός. videtur commode ad ϑέω, τίθημι, referri posse. alii tamen ad ϑείνω et ϑένω, ferio, pulso, referunt, quia littus pulsetur mari. Sed cum hoc ipsum ϑένω a ϑέω descendat, ut sub ϑένω vidimus; maneat ϑὶν vel ϑὶς in hac familia vocum. Germani littus maris vocare solent, *den wall, (the strand,)* qui sic dicitur ab undis, *den wellen, (the waves,)* quæ ibi alliduntur et ponuntur. cæterum non de cumulis arenæ solum ponitur ϑὶν, sed et de cumulatis lapidibus, pecuniis, etc. παρὰ ϑῖνα ϑαλάσσης, A, 34. et 316, ἁλός. et 350, ϑῖνα ἐφ' ἁλός. πολιῆς ἐπὶ ϑινὶ ϑαλάσσης, Δ, 248. βάτην παρὰ ϑῖνα ἁλὸς, I, 182. στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ ϑῖνα ἁλὸς, Λ, 621, nam ibi semper est aura aliqua lenis et humida. et additur ἁλὸς vel ϑαλάσσης, ad differentiam aliarum ϑινῶν, e. c. arenæ in mediterraneis. ϑῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι, sc. νῆες, subductæ in littus maris cani, N, 682. Ξ, 31. sic Euripides dixit πολιῆτιν vel et πολῖτιν ἀκτὴν, alio significatu. βῆ παρὰ ϑῖνα ϑαλάσσης, T, 40. ἰχθῦς ϑῖνι ἐπὶ φυκιόεντι, ad littus algosum, apud littus, Ψ, 693. δινεύεσκε ἀλύων παρὰ ϑῖνα ἁλὸς, oberrabat impotens animi ad littus, Ω, 12, et sermo est de Achille. ἰὼν ἐπὶ ϑῖνα ϑαλάσσης, β, 260. ἐπὶ ϑινὶ ϑαλ. ἱερὰ ῥέζον, γ, 5, sacra faciebant. παρὰ ϑῖνα ϑαλ. ἤϊα, δ, 432. πίτασαν παρὰ ϑῖνα ἁλὸς, ζ, 94, expandebant lotas vestes. et 236, ἕζετο ἐπὶ ϑῖνα ϑαλ. residebat in littus. ἐπὶ ϑινὶ παιζούσας, ad littus ludentes, η, 290. βῆτην ἐπὶ ϑῖνα ἁλὸς, ϑ, 49. μῆλα ἔσφαζον παρὰ ϑῖνα, oves mactabant, ι, 46. ἐλθόντα ἐπὶ νῆα ϑοὴν καὶ ϑῖνα ϑαλάσσης, κ, 154. et 402, ἔρχεο νῦν ἐπὶ ϑῖνα. σῆμα χεῦαι ἐπὶ ϑινὶ ϑαλάσσης, λ, 75. ἑρπύζων παρὰ ϑῖνα ϑαλ. ν, 220. ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ ϑῖνα ϑαλ. π, 358. πολὺς ὀστέων ϑὶς, magnus acervus ossium, sc. est ad littus insulæ Sirenum, μ, 45. generalior notio τοῦ ϑινὸς, ut recte ad ϑέω, pono, relata vox videri possit, est in τὰ ἀκροθίνια, i. e. τὸ ἄκρον σωροῦ, et, τὰ λάφυρα in acervum congesta, et, ἀπαρχαὶ ἀνατιθέμεναι ἐξ ἐμπορίας, ubi tamen posterior notio ab ingenioso aliquo dicta dici possit, διὰ τὸ ἀπὸ ϑινὸς ϑαλαττίου σεσῶσθαι. cæterum est proverbium ἐπί τινων μάτην κοπιώντων: ἀκροθίνια Πυγμαίων Κολοσσῷ ἐφαρμόζειν, i. e. μεγάλῳ ἀνδρὶ μικρόν τι κέρδος. ὁ ἡ ϑινώδης, εος, sabulosus.

ϑλαδίας, ὁ, ϑλάζω, ϑλαύω, vide sequens.

ϑλάω, f. άσω. (Τρέω) tundo, ferio, contundo. est idem quod ϑράω, sed per τραυλισμὸν mutato ρ in λ. ϑλάσσε (ἔθλασε) δέ οἱ κοτύλην, E, 307, et confregit, comminuit ei acetabulum, coll. 305, 306, *baschädigte ihm das hüftgelenke, (broke his hip-bone.)* sic, κυνέην, comminuit ei galeam, M, 384. ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασε, σ, 96, coll. 95, ossa intus fregit. et non plenariam comminutionem in particulas, sed læsionem tamen gravem continui denotat. idem verbum dicitur et ϑλαύω. loco Υ, 269, pro ἔλασσε accuratiores legi jubent ϑλάσσε, perfregit. a ϑλάω est ϑλάζω, unde est ὁ ϑλαδίας ταῦρος, taurus cui testiculi tundendo sunt enervati.

ϑλίβω, f. ψω. (Τρέω) idem quod ϑλάω, ex eoque factum: tero, attero, tundo, premo, anxietate adficio. pro eo dicitur et βλιμάζω, Aristoph. Av. 530. et βλίτω vel βλίττω, f. ίσω, quæ formæ apud Aristophanem sunt obviæ. ἀπέβλισε ϑοιμάτιόν μου, Aristoph. Av. 498, i. e. ἀφείλετο, per metaph. a favis qui præciduntur, aut a mulgentibus lac.

ϑνάω, per syncopen pro ϑανάω, vide sequens.

Θνήσκω, f. ήξω. et attice ϑνήσω. (Τῶ) unde f. 1. m. τεθνήσομαι, Aristoph. Ach. 590. morior, *ich sterbe, (I die.)* est ab antiquo ϑάνω, a quo retentum est f. 2. ϑανῶ: et id est ex τέω, τείνω, *ich dehne, recke, (I extend, stretch;)* nam mors extendit membra et jacentem mortuum. a ϑάνω fit ϑνάω, f. ϑνήσω, a quo futuro, interserto κ, ortum est novum verbum ϑνήσκω. et restant quædam formæ temporum ex ϑνάω ortæ, ut videbimus. possis et dicere, ex ϑάνω fieri ϑανάω, inde per syncopen ϑνάω. λαοὶ ϑνῆσκον, milites moriebantur pestilentia, A, 383. et 243, πολλοὶ ϑνήσκοντες, eodem morbo. et 56, ὅτι ϑνήσκοντας ὁρᾶτο, quia videbat morientes pestilentia. ϑνήσκων ἔλιπε τῷ, cum moreretur, reliquit id ei, B, 106. ὤρεξάς μοι χεῖρας, moriens in lecto, porrexisti mihi manus ad valedicendum, Ω, 743. ϑάνε (aor. 2. sine augm.) Μελέαγρος, B, 642. ὃς ἐν πολέμῳ, qui in pugna mortuus, i. e. occisus est, Φ, 610. ἐπεὶ ϑάνες, X, 486, siquidem mortuus es, cæsus ab hoste. ἀλλὰ φίλος, ϑάνε (imperat. aor. 2.) καὶ σὺ, morere et tu, cæsus, Φ, 106. ἐπεί κε ϑάνω, (aor. 2. conj. a.) si mortuus fuero, cæsus ab hoste, Λ, 455. Σ, 121. αἴ κε ϑάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, si moriaris, Δ, 170, ex hoc vulnere. μὴ καὶ σὺ, X, 55, non et tu pereas, cæsus. ὅς κε ϑάνῃσι, pro ϑάνῃ, qui mortuus fuerit, eum oportet sepeliri, T, 228. ἐπείκε ϑάνωσι, H, 410, postquam occubuerint. et 52, οὔπω σοὶ μοῖρα ϑανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, nondum tibi fatale est mori. χερσὶν ὑπ' Αἴαντος ϑανέειν, pro ϑανεῖν, O, 289, a manibus Ajacis mori. ὡς ὄφελεν ϑανέειν ἐν χερσὶν ἐμαῖς, X, 426, utinam obiisset inter manus meas. ἅπαξ ϑνήσκουσι ἄνθρωποι, μ, 22. τὸν ϑνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἐσιδοῦσα, ϑ, 526. ὅς ϑάνες, qui mortuus es, in pugna, ω, 37. ἐπεὶ ἔθανε αὐτὸς, α, 396. τ, 141. πῶς, γ, 248. αἶψα,

ϑ, 226. ἐπεὶ ϑάνεν, ο, 253. πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνδε ϑάνον (pro ἔθανον, pro quo alii ibi legunt δάμεν, pro ἐδάμησαν, subacti sunt a morte) πολλοὶ δὲ λίποντο, δ, 495. οἳ ϑάνον, ι, 66. λ, 388. et 411, οἰκτίστῳ ϑανάτῳ. ω, 22, ϑάνον, καὶ πότμον ἐπίσπον. ὅς κε ϑάνησι καὶ πότμον ἐπίσπῃ, δ, 196, et in sequentibus docetur, fas esse, breviter lugere eum, sed non in convivio. ϑάνωμεν, moriamur, μ, 156. ὅτε κεν ϑάνωσι, λ, 217. ϑανέειν ἱμείρεται, α, 59. ϑανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, δ, 562. ι, 308. μ, 342, fame mori miserrimum est. ξ, 274. ὡς μὴ ϑάνοι, sic ne moriatur, ο, 358. ὅπως οἴκτιστα ϑάνοιεν, χ, 472. ϑανὼν, Ρ, 564. Ψ, 223. ἀμύνειν περὶ ϑανόντος, propugnare pro mortuo, Ρ, 182. et 379, Πατρόκλου. et 538. περὶ, Σ, 195. ἀκήδεις ϑανόντος, negligebas mortuum, Ψ, 70. ὅσσε καθαιρήσουσι ϑανόντι, oculos compriment, Λ, 453. καλὰ, Χ, 73, juvenem mortuum omnia decent. ὄφρα πυρός με λελάχωσι ϑανόντα, Η, 80. Ο, 350. Χ, 343. μετὰ Πάτροκλον ϑανόντα, post eum mortuum, Ω, 575. ω, 79, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ ϑανόντων, Π, 457, 675, ubi sic vocat monumenta, in memoriam mortui et sepulti facta. et Ψ, 9. ω, 189, 295, ubi fletum de mortuo, γέρας αὐτοῦ vocat. ϑανόντων καταλήθονται, Χ, 389, oblivio mortuorum subit omnes. ζωὸς ἠὲ ϑανὼν, δ, 553. μήτι ϑανὼν ἀκαχίζευ, λ, 485. et 553, οὐκ ἔμελλες οὐδὲ ϑανὼν λήσεσθαι χόλου. σὺ μὲν οὐδὲ ϑανὼν ὄνομα ὤλεσας, ω, 93. et 435, τάχιστα ϑανὼν φθιμένοισι μετείην, citissime mortuus cum illis esse velim qui corruptioni sunt traditi. ϑανόντος, ρ, 115. ω, 77. ϑανόντι, α, 236. γ, 258. ε, 310. τέθνηκε, mortuus est, est perf. a. a ϑνάω, f. ήσω, Σ, 12. α, 196. β, 132. δ, 110, 199, 834. λ, 460, 463. υ, 208. ω, 263. τεθνηκυῖαν, δ, 734. et hoc κ sæpe extruditur, ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνηότος, Ρ, 435. Τ, 300. οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, ε, 23. τεθνηότα σὲ, Τ, 300. τεθνηότας, ψ, 84. ob metrum id ο sæpe producitur, τεθνηῶτι, κ, 493. τεθνηῶτα νεκρὸν, μ, 10, ubi adjectivum est elliptice, νεκρὸν σῶμα, *den leichnam*, *(the corpse;)* et participium est per appositionem et explicationem, pertinetque ad nomen proprium, mortuum nimirum Elpenorem. idem perfectum dicitur et τέθνεια, unde est participium τεθνεικὼς et extruso κ, τεθνειὼς, Ρ, 161. τεθνειότος, ω, 56. et producto eo ο in ω, τεθνειῶτος, α, 289. ποινὴν παιδὸς τεθνειῶτος, sc. διὰ φόνου, Ν, 659. Ι, 629. νέκυος, Σ, 173. ἑταίρου, Τ, 210. κείνου, Ω, 210. extruso ι fit τεθνεῶτι, τ, 331. τεθνειῶτα, Π, 858. Ζ, 464. Ρ, 229. Σ, 537. Τ, 289, 403. Χ, 346. et cum regulari ο, τεθνειότα, Ω, 20. nam ω in ejusmodi participio perf. a. vel m. est Ionicum. τεθνειώτων, Π, 16. τεθνειῶτας νεκροὺς, cadavera cæsa, Ζ, 71, nam hoc verbum et de occisis, non tantum de morientibus fato suo, ponitur. *perfectum medii* a ϑάνω, f. ανῶ, aor. 2. ἔθανον, perf. m. τέθανα, et transposito ν, τέθναα, cujus tertia pluralis, τεθνάασι, contrahitur in τεθνᾶσι, mortui sunt, Η, 328, cæsi sunt. Χ, 52. ο, 349, εἴ που ἔτι ζώουσι, ἢ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, an forte adhuc vivunt, an jam mortui sunt et versantur in domibus Orci. *fut. 2. medii*, in infin. ϑανέεσθαι, pro ϑανεῖσθαι, moriturum, υ, 21. Δ, 12. Ο, 728. cæterum erat opinio antiqua, (δόγμα παλαιὸν) ὡς ὅτι ἀπαλλασσομένη τοῦ σώματος ἡ ψυχὴ, καὶ θείᾳ φύσει ἐγγίζουσα, μαντικωτάτη γίνεται. Etymologia verbi hujus autem lucem accipit ex Φ, 106, coll. 119. ὑπὸ χαρμάτων ϑνάσκει (dorice pro ϑνήσκει) πῆμα, Ol. 2, 36, passio moritur a gaudiis, ἀφανίζεται, νικᾶται ὑπὸ τῆς χαρᾶς, ἐκπίπτει τῆς μνήμης. ϑνήσκομεν ὁμῶς ἅπαντες, Ist. 7, 59. πλοῦτος, λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, ϑνάσκεντι στυγερώτατος, Ol. 10, 108, divitiæ, quas nanciscitur dominus alienus, non vero naturalis hæres, morienti valde odiosæ fiunt. κοίλην πρὸς ἀγυιὰν ϑνασκόντων, Ol. 9, 54, i. e. in sepulcrum. τεθνηκότων βοῇ θόων, Ne. 7, 47, post mortem auxiliantium. οὔπω τεθνεῶτα, Ne. 10, 139, nondum mortuum. ϑάνεν, moriebatur, Py. 11, 47. ϑανεῖν οἷς ἀνάγκη, i. e. homines, Ol. 1, 131, et ibi docetur, quid mortalibus sit agendum in primis. ϑανέμεν (pro ϑανεῖν, infin. f. 2.) ἐξ Αἰολιδᾶν, moriturum eum esse a manu eorum, Py. 4, 127. et 157, φασὶ, ϑανεῖν (infin. a. 2.) αὐτοὺς, dicunt, periisse eos morte violenta. sic et 127, de morte non naturali. κεῖται ϑανὼν, sepultus est, Py. 5, 126. ὡς ϑανὼν παισὶ κλέος προσάψω, Ne. 8, 61, ut post mortem meam liberis famam bonam adjungam. ϑανόντος υἱοῦ ὀστέα, Py. 8, 74. ϑανόντα ἐν πολέμῳ, mortuum in prœlio, Ist. 8, 80. et 124, οὐδὲ ϑανόντα ἀοιδαὶ ἔλιπον, nec mortuum carmina destituerunt. ϑανόντων ἀπάλαμνοι φρένες ποινὰς ἔτισαν ἐνθάδε, Ol. 2, 104, mortuorum mentes duræ pœnas luere debent ibi, apud inferos. ὀκτὼ, Ist 4, 108. ἔστι δὲ καί τι ϑανόντεσσι μέρος καννόμον (i. e. κατὰ νόμον) ἐρδομένων, Ol. 8, 102, est enim et mortuis aliqua pars de recte factis suis, fruuntur mortui quoque suis recte factis.

ϑνητὸς, ή, όν. (Τῶ) mortalis, *sterblich*, *(mortal.)* ὃς ϑνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν, Ν, 322, et comedat Cereris fruges. ϑνητὸς ἐὼν, in oppositione ad immortales, Π, 154. et 622, καὶ σύ. ὅσπερ ἐστὶ, Σ, 363. υ, 46. αὐτὸς ἐὼν, Χ, 9. Ἕκτωρ μὲν ϑνητός τε, Ω, 58. οὔπως ἂν ἀνὴρ, π, 196. ϑνητοῦ ἀνδρὸς παῖς, Ω, 259. Πηλῆϊ, ἄνακτι ϑνητῷ, Ρ, 444. ἐόντι, Ω, 537. ἄνδρα ϑνητὸν ἐόντα, Π, 441. Χ, 179. δὲ ἑ εἶναι, Φ, 569, qui occidi possit. ϑνητὸν βροτὸν, π, 212. ϑνητῶν ἀνθρώπων, quibus opponuntur ϑεοὶ μάκαρες, Α, 339. et 574. ἕνεκα ϑνητῶν, ἀνδρῶν, Υ, 41. et 220, ἀφνειότατος ἀνθρώπων. et 233, κάλλιστος. ἀνδράσι ϑνητοῖς, Κ, 403. Ρ, 77. Υ, 266. κ, 306. ὃς πᾶσι ἀνάσσει ϑνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι, Μ, 242. sic, φανείη, Υ, 64. ϑνητοῖσι βροτοῖσι, γ, 3. η, 210. ἀθάνατοι ϑνητοῖσιν, τ, 593. ϑνητοὺς ἀνθρώπους, Ξ, 199. ἡ δέ τοι οὐ ϑνητὴ ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν, de Scylla, μ, 118, et ϑνητὸς sæpe est, qui interfici potest, qui letaliter lædi. ϑνητὴν ἄκοιτιν, Σ, 87. γυναικῶν τε ϑνητάων, Υ, 305. ϑνητὰς, ε, 213. ϑνητὸς ἀνὴρ οὔπω πρότερον ἀντεβόλησε τῶν, Ol. 13, 44, mortalis nunquam ante consecutus est hæc. εἰ τινα ἄνδρα ϑνατὸν Ὀλύμπου σκοποὶ ἐτίμησαν, ἦν Τάνταλος, Ol. 1, 86, si quem hominem dii in pretio et carum habuerunt, Tantalus is erat; *haben je die heiligen wächter einen sterblichen werth gehalten, so war es der, (if the gods ever loved a mortal, it was him.)* οὐ ἔστι πόρσω σκοπιᾶς ἄλλης ἐφάψασθαι ϑνατὸν, Ne. 9, 112, non licet ulterius scopum alium attingere mortali, quam divitias et honorem. ϑνητὸν σπέρμα, Ne. 10, 152, filius e mortali genitus. ϑνητὸν σθένος ἄγει Μοῖρα, Ne. 11, 54, fatum regit mortale robur. ϑνητὸν τέλος βίου, Ist. 4, 7. πέρι ϑνητῶν ἔσεσθαι, Ol. 6, 84, superaturum mortales. εἰ δέ τις ϑνητῶν νόῳ ἔχει ἀληθείας ὁδὸν, Py. 3, 184, i. e. εἴ τις ὀρθῶς λογίζεται καὶ φρόνιμός ἐστι. ϑνητῶν φρένες ὠκύτεραι, Py. 4, 247, celeriores eorum inclinationes sunt. λόγοις, Py. 6, 16, sermonibus hominum. φθονεραὶ ϑνατῶν φρένες, invidæ sunt, Ist. 2, 64. χάρις ἅπαντα τεύχει τὰ μείλιχα ϑνατοῖς, Ol. 1, 49, Gratia (dea illa) facit omnia suavia mortalibus, ἐπιφέρουσα τιμὴν, addens pretium omnibus dictis et factis. ἐπέμιξε ϑνατοῖς αἷμα ἐμφύλιον πρῶτος, Py. 2, 59, miscuit inter homines, admiscuit generi humano, i. e. primus homicida fuit Ixion. εὑροῦσα τὸ, ϑνατοῖς ἀνδράσι ἔχειν, Py. 12, 40, cum invenisset hoc, ut homines id haberent. ϑνητοῖς ϑνητὰ πρέπει, Ist. 5, 20. χρὴ μαστεύειν παρὰ δαιμόνων τὰ ἐοικότα ϑνηταῖς φρεσὶ, Py. 3, 107, oportet quærere a diis convenientia mortalibus. μεμνήσθω ϑνητὰ περιστέλλων μέλη, καὶ τελευτὴν ἁπάντων γῆν περιεσσόμενος, Ne. 11, 20, sit memor, quod sit indutus membris mortalibus, et quod in fine induturus sit terram. et hæc cogitatio debet esse diviti, forti, formoso, etc. ne efferat se, coll. 16.

ϑοάζω, f. άσω. (Θέω) celeriter moveo me, ταχύνω. quod et dicitur ϑάσσω. στρατὸς δὲ ϑάσσει, exercitus est in motu, Eurip. Suppl. 391. et ab hoc verbo ϑάσσω, potest ταχὺς derivari, quod τ habet ob sequens χ, pro ϑαχύς. et comparat. ϑάσσων resumit suum ϑ. Vide sub ϑαάσσω.

ϑόακος, ὁ, vide sub ϑαάσσω.

ϑοὴ νὺξ, vide sub νύξ, paullo sub initio.

ϑοιμάτιον, τὸ, vide sub φροίμιον.

ϑοινάω, f. ήσω. (Ὄνω) epulum sacrum præbeo. est verbum ex ϑεὸς et οἶνος compositum. ponitur deinde de quovis solemniori convivio et quasi sacro. ϑοινηθῆναι, ad hoc epulum sacrum adhiberi, δ, 36, ubi sermo est de duobus hospitibus, intervenientibus Menelao nuptias filiis suis facienti.

ϑολία, ἡ, vide sequens.

ϑόλος, ου. ὁ. (Ἕω) est οἴκημα κυκλοτερὲς, εἰς ὃ τὰ καθ' ἑκάστην (ἡμέραν) χρήσιμα τῶν σκευῶν ἐτίθεντο, ædificium rotundum, in quo vasa quotidiani usus reponebantur, οἷον (e. c.) πίνακες, κρατῆρες, ἐκπώματα, etc. sub quo vasa ad culinam et mensam necessaria deponi solebant: et habebat tectum, in acutum fastigium desinens. veteres compositam vocem dicunt ex ϑέειν ὅλον, quasi περιθεόμενον, circumcurrens; a rotunda nimirum figura. ejusmodi ϑόλος in aula Ulyssis narratur, χ, 442, 459, 466, inter quem, et septa aulæ, erat angustia. hinc est ἡ ϑολία, pileus superne cacuminatus, contra solem, *ein runder huth wider die sonne, (a round hat against the sun,)* apud Theocr. 15. 39. Vide sub Θέω curro.

ϑοὸς, ά, όν. (Θέω) celer, *schnell*, *(swift.)* it. in acutum desinens et longus, *spitz*, *(sharp-pointed.)* unde et metaphorice est, acutus, acer, *scharf*, *(sharp.)* ταῦτα δ' Ἄρηϊ ϑοῷ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει, Ε, 430, ubi celeritas in agendo, et maturitas in consultando, mythice junguntur: eodem sensu, quo nota illa Sallustiana sententia. ϑοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, Μηριόνης, Ν, 295, 328. Ἕκτωρ, Θ, 215, s. Ρ, 72. et 536, Αὐτομέδων. Ἀκάμας, Ε, 462. Πάτροκλος, Π, 784. ϑοός περ ἐὼν πολεμιστὴς, Æneas, Ε, 571. et 536, ἐπεὶ ϑοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι, si quidem celer et *promtus* erat pugnandi inter primos. sic de Antilocho, ϑοός περ ἐὼν πολεμιστὴς, Ο, 585. Αἰνείαν ἐπιόντα, βοῇ ϑοὸν, in pugna acrem, Ν, 477, nam βοὴ in tali contextu est ὁ πόλεμος, prœlium. Πρόθοος ϑοὸς, Β, 758, coll. 756. et 542, Ἄβαντες ϑοοί. νῦν ϑοοὶ ἐστέ; sc. φεύγειν, nunc celeres estis? Π, 422. et 494, εἰ ϑοὸς ἐσσὶ, sc. πολεμιστὴς, καὶ οὐ ϑοὸς φεύγειν, coll. 492, s. 496: et h. l. acuit Sarpedon notam sibi alacritatem Glauci. μάστιγι ϑοῇ, Ρ, 430. ϑοὸν ἅρμα, Ρ, 458. ϑοῆς ἀπὸ χειρὸς, i. e. ταχείης, Μ, 306. ϑοὴ ναῦς, i. e. ταχεῖα, Α, 12, 300. Β, 168, 263. Ι, 332, ubi id epitheton probri quid continet, quasi fugæ consulens si opus sit. ϑοάων νηῶν, Ξ, 410. Ο, 391, 685. ϑοῇσιν νηυσὶν, pro ϑοαῖς, Φ, 135. Ψ, 317. ϑοὴν δαῖτα, ϑ, 38, celere convivium, *eine baldige mahlzeit, (a speedy repast.)* et epitheton est loco adverbii ad ἀλεγύνετε, curate alacriter. ϑοὸν βέλος, celeris sagitta, χ, 83. ϑοὴ νὺξ, est vel ἡ τῶν ζώων καταθετικὴ ἀνάπαυλα, a ϑέω, τίθημι: vel est ἡ ταχεῖα, a ϑέω i. e. τρέχω, ἀνεπαισθήτως γὰρ τοῖς ὑπνοῦσιν ἀπερχομένη, δοκεῖ ταχυτέρα τῆς ἡμέρας εἶναι: simul νὺξ, οὖσα ἡ σκιὰ τῆς γῆς, ἰσοταχῶς κινεῖται τῷ ἡλίῳ, διώκουσα οἷον καὶ διωκομένη, Κ, 394. coll. 396, ubi idem epitheton de navibus statim subjungit poëta, ut ostendat, se utrobique eodem sensu id ponere. sic et 468. Μ, 463. Ξ, 261. Ω, 366. 653. μ, 284. ϑοὸς ergo

notat ταχύς. deinde et ὀξὺς καὶ τμητικὸς ἐν ἄκρῳ. et ναῦς θοὴ potest et dici, quia prora sua perfindit aquas, sicut ferrum obstantia. Θοὸν ἅρμα, Ol. 8, 65. Θοῷ σὺν ἅρματι, Ol. 1, 176. ἄκοντι, Ne. 10, 130. Θοᾶς ναὸς, dorice pro θοῆς νηὸς, Ol. 6, 171. Ἀργοῦς (ab ἡ Ἀργὼ) Py. 4, 43. Θοὰν γλῶσσαν, Ne. 7, 106, celerem linguam. ἀκτῖνα, radium, Py. 11, 72. Θοαὶ νῆες, Ol. 12, 4. Θοαῖς ἐν ναυσὶ, Ne. 7, 41. Py. 5, 117. ἐν μάχαις, Py. 8, 37, in acribus pugnis, ὀξείαις. Θοὰς ἵππους, Py. 4, 30. nam Mars θοὸς potest et esse, acutus, secans, penetrans celeriter.

Θοόω, f. θοώσω. (Θέω) acuo superne. ἐγὼ δὲ ἐθόωσα ἄκρον, ι, 327, acutam feci supremam partem, ἀπώξυνα. hinc vides, quod θοὸς quoque notet, acutus.

Θορέω, θορή, ἡ, θόρνυμι, θορὸς, ὁ, vide sub θόρω.

Θόριξις, ἡ, θορίσσω, vide sub θωρήσσω.

Θορυβέω, vide sequens.

Θόρυβος, ου. ὁ. (Βοῦς) tumultus clamosus. est a θρέω et ἡ βοὴ compositum nomen, Ol. 10, 88. inde est verbum θορυβέω, f. ήσω. tumultuose clamo, cum clamore tumultuor. Vide sub θρόος.

Θόρω et θορέω, f. θορήσω. f. 2. θορῶ. ("Ορω) salio cum impetu. ponitur et in specie de insiliendo in fœminam: unde semen vocatur ἡ θορὴ et ὁ θορός. Θορὼν χαμᾶζε, desiliens ad terram de curru, Κ, 528. hinc est θόρνυμι, ineo fœminam, et θόρνυμαι, ineor, θορὸν δέχομαι, etiam active, σπερμαίνω. ὁ νωθρὸς est ὁ ἐστερημένος τοῦ θορεῖν, i. e. τοῦ πηδᾶν, et in genere idem qui νωθὴς, tardus, sine alacritate. Θορὼν, cursu adsiliens, Py. 9, 212. cæterum est ab ὄρω, præfixo θ.

Θοῦρις, ιδος. ἡ. ("Ορω) est fœmininum a θοῦρος infra, notatque idem. Θούριδος ἀλκῆς, Δ, 234, 418. Ε, 718. Ζ, 112. Θ, 174. Λ, 287. Μ, 409. Ν, 197. Ο, 250, 322, 487. Π, 270. Ρ, 81. δ, 527. Αἴαντες, θοῦριν ἐπειμένοι ἀλκὴν, Η, 164. Θ, 262. Σ, 157. est ergo epitheton virtutis bellicæ in pugnis. est deinde et aliarum rerum, ἀσπίδα θοῦριν, clypeum cum impetu contra tendentem, Λ, 32. Υ, 162, et est ἡ θοῦρόν τινα ποιοῦσα καὶ ὁρμητικήν. αἰγίδα θοῦριν, Ο, 308, nam nubes fulminantes solent cum impetu moveri et impetus faciunt.

Θοῦρος, ου. ὁ. ("Ορω) cum impetu adsultans et impressionem faciens. est epitheton Martis, i. e. belli et pugnæ: a θόρω, impetum do. Θοῦρον Ἄρηα, Ε, 30, 35, 355, 454, 830. Ο, 127. Φ, 406.

Θόωκος, ὁ, vide sub θῶκος.

Θοῶς, (Θέω) adverb. alacriter, celeriter, acriter. κλῆρος θοῶς ἐξώρουσεν, Γ, 325. et 422, ἀμφίπολοι δὲ ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. ἀκόντισε δουρὶ θοῶς, jaculatus est celeriter et alacriter, Ε, 533. et 722, ἀμφὶ ὄχεσι θοῶς βάλε κύκλα, rotas ad currum. et 748, μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο ἵππους Ἥρη. sic et Θ, 392. et 219, ὀτρῦναι Ἀχαιοὺς, celeriter incitare eos. ἵππους θοῶς ζευγνύειν, Π, 145. Θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, perficiebatur opus ei celeriter, ι, 243. στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, ζ, 92. ἐπίηλον δεσμὸν, θ, 443, 447. Θοῶς μῆλα ἐμβαλόντας νηῒ, ι, 469. ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, ξ, 72. et 248, ἐσαγείρατο λαός. δώματα ἵκανε, kam bald nach hause, *(soon reached home,)* ο, 216. et 446, ἀγγελίη μοὶ ἱκέσθω. οἰκόνδε νέεσθαι, π, 350. ἱμάντα ἀπέλυσε, φ, 46. et 241, ἐπιῆλαι δεσμόν. Θοῶς δ' ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε, χ, 19. ἐξῆγε πόληος, ψ, 372. δόμονδε θοῶς κίον, ω, 219. ex quo constanti usu adverbii apparet, quod et ipsum adjectivum maxime notionem celeritatis in faciendo habeat.

θοῶσαι, vide sub Θοαὶ νῆσοι in R.

Θρανεύομαι, θρανίον, τὸ, vide sub θράω.

Θρανίτης, ὁ, vide ibidem, et sub θρῆνυς, θάλαμος prope initium, et σφέλας.

Θράνος, ὁ, θρᾶνος, τὸ, vide sub θράω et θρῆνυς.

Θρασεομάχης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) animose pugnans. Θρασεομαχᾶν λεόντων, Ne. 4, 102, et terminatio hæc genitivi pluralis est Dorica.

Θράσος, εος. τὸ. fiducia, animus præsens et fortis. idem ac τὸ θάρσος, sed a recentioribus determinatum hoc est in sensu vitioso: quod poëta ignorat. hinc in compositis in bono sensu dicitur, e. c. ὁ Θρασυμέμνων, a θράσος et μένος, etc. τόνδε οὐκ ἔχει θράσος, Ξ, 416, in sensu bono: non est animosus. Θράσος πολέμων, fortitudo et animositas in bellis, Py. 2, 116, in bono sensu. et 153, οὔ οἱ μετέχω θράσεος. non particeps ei esse volo audaciæ; ubi nimiam notat animositatem. Θάρσος τι, sc. κατὰ, Py. 5, 148, i. e. ἀνδρείαν, in sensu bono. cæterum nec recentiores semper eam differentiam inter θάρσος et θράσος observarunt. conf. Euripidis Alcestin, 604, ibique Barnesium.

Θράσσω, per syncopen pro ταράσσω, quod vide, et ad θράω, frango.

Θρασύγυιος, ὁ ἡ. ("Αγω) audaci et robusto corpore præditus. νίκην θρασύγυιον, Py. 8, 52. ad quam adipiscendam requiritur corpus audens quasi.

Θρασυκάρδιος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) animosus, fidenti corde. *beherzt, (courageous.)* μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται, Κ, 41. μάλα κὲν εἴη, Ν, 343.

Θρασυμέμνων, ονος. ὁ. (Νέω) audacter fidens viribus suis, audacter sustinens fortiterque pugnans. est compositum ex θρασὺς, *dreist, (bold,)* quod in compositione fere nunquam in malo sensu ponitur; et τὸ μένος, robur intrepidum et manens hostem. simplex Μέμνων pro Μένων, notat fortem virum, qui non fugit aut cedit. ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα, Ε, 639, Herculem. sic, Ἡρακλῆα, λ, 266, et utroque loco additum, θυμολέοντα, *löwenherzig, (lion-hearted.)* Vide sub θράσος.

Θρασυμήδης, εος. ὁ ἡ. (Μάω) animosa consilia habens. Θρασυμήδεϊ Σαλμωνεῖ, Py. 4, 254. Θρασυμήδεα Ἀμφιάραον, Ne. 9, 31. et semper in bono sensu ponitur epitheton.

Θρασυμήχανος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) promtus et fortis in consiliis. Ἡρακλῆς, Ol. 6, 114, Hercules, ὁ γενναῖα μηχανώμενος.

Θρασύμυθος, ου. ὁ ἡ. (Μύω) audacter loquens et sentiens. ὕβριν θρασύμυθον, Ol. 13, 13, i. e. θρασεῖαν, καὶ τῶν θρασέων λόγων μητέρα: superbam.

Θρασύπονος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) audacter laborans, in laboribus audax. ἀκμαὶ ἰσχύος θρασύπονοι, vigores roboris audacter laborantes, Ol. 1, 156, αἱ γενναίως πρὸς τοὺς πόνους χωροῦσαι.

Θρασὺς, εῖα, ύ. (Θέρω) animosus, fidens. et in poëta ubique est in laudabili significatu. Θρασὺς Ἕκτωρ, in sensu eminenti, Θ, 89. Μ, 60, 210. Ν, 725. Χ, 455. Ω, 72, 786, sc. qualis vivus fuerat. Λαόγονον θρασὺν, Π, 604. Θρασὺς Ὀδυσσεὺς, κ, 436. Θρασὺν ἡνίοχον, Θ, 126, 128, 312. Θρασὺς πόλεμος, pugna animosa, Ζ, 254. Κ, 28. δ, 146. Θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, Λ, 552, 570. Ν, 134, ubi phrasis est plena. sic et Ο, 314. Ρ, 662. Ψ, 714. ι, 434, *von den dreist angreifenden und arbeitenden handen, (from hands vigorous and willing to labour;)* quas sic vocat διὰ τὸ οὕτω τλῆμον καὶ θαῤῥαλέον αὐτοῦ. θρασεῖ σθένει, robore audaci, Ne. 5, 73, in sensu optimo. θρασὺν παῖδα, Ist. 6, 65, filium animosum. θρασύ μοι τόδε εἰπεῖν, Ne. 7, 74, i. e. audacter et sine metu oppositi hoc dicere possem. θρασέων ἔργων, Ne. 10, 5, ob facinora animosa et fortia. θρασεῖα Ἀθηνᾶ, Ne. 3, 87. θρασείᾳ καρδίᾳ, Py. 10, 68. θρασεῖαι κύνες, Ist. 1, 15, feroces et animosæ canes, audacter invadentes. θρασειᾶν Γοργόνων, Py. 12, 13, audacium. vide R. τὸ θράσος, audacia, animositas; barbarum aliquem imitans Aristoph. Equit. 17, dixit τὸ θρέττε. οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε, *ich getraue michs nicht, (I dare not do it.)*

Θραύω, f. σω. (Τρέω) frango. μὴ χρόνος θραύσει ὄλβον, Ol. 6, 164, ne tempus subsequens, frangat felicitatem istam.

Θράω, f. ήσω. ("Εω) sedeo, καθίζομαι ortum enim est ab ἡ ἕδρα, hinc est τὸ θρᾶνος, εος (qui et ὁ θράνος, ου) sedes, sedile, Aristoph. Plut. 545. et τὸ θρανίον, ου, parva sella, Ran. 121. et θρανεύομαι, pedes commode compono in sella super scabello, Equit. 368. et ὁ θρανίτης, ου, remex, Acharn. 161. nam in triremi erant tres ordines remigum, quorum superior (οἱ ἄνω ἐρέττοντες) dicebantur οἱ θρανῖται, medius ordo οἱ ζευγῖται, inferior οἱ θαλάμιοι, schol. ad l. c. ex Acharn. coll. 552.

Θράω et θράσσω, (Τρέω) frango. idem ac θραύω. ὁ ἀθανάτων φθόνος μὴ θρασσέτω, Ist. 7, 56, immortalium invidia ne frangat et lædat me. Vide ταράσσω.

Θρέχω, ionice pro τρέχω, quod vide.

Θρέμμα, τὸ, vide sub Τρέφω, ad finem.

Θρέξω, fut. vide τρέχω.

Θρέπτον, ου. τό. (Τρέω) pretium educationis. idem ac θρέπτρον, q. v. extruso ρ. θρέπτα, Δ, 478.

Θρεπτὸς, ὁ, vide sub Τρέφω, paullo sub medio.

Θρέπτρον, ου. τό. (Τρέω) pretium educationis. est per syncopen pro θρεπτήριον. sic a λυτήριον fit λύτρον, a σωστήριον σῶστρον: sic et σκῆπτρον, βάκτρον, ἐπίσωτρον, κάτοπτρον, πλῆκτρον, ἀμφίβληστρον, etc. quæ omnia ex terminatione syncopata ήριον orta. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, Ρ, 302, i. e. τροφεῖα, *das kostgeld, (support,)* quasi. nam debent pii liberi ἀντιτρέφειν τοὺς γεννησαμένους, si opus sit; aut saltem lætitia remunerari parentes. conf. Ω, 540, seqq.

Θρέσω, fut. vide ΘΡΕ'Ω.

Θρέττε, τὸ, vide sub θρασὺς, ad finem.

Θρέψας, vide sub Τρέφω, prope initium

ΘΡΕ'Ω, f. έσω. est, σὺν θορύβῳ βοάω ἢ λαλέω, cum tumultu aliquo clamo aut loquor. Saxones nostri id dicunt *dreeschen*, i. e. *laut durch einander reden oder schreien, (to bawl aloud or shout all together.)* idem verbum dicitur et θροέω, quod simpliciter etiam notat, loquor, eloquor; et possit ad ῥέω, dico, referri hoc thema, præfixo θ. ab ὁ θρόος fit ὁ θρύλλος, ου, clamor, fama, sermo multorum. unde est θρυλλέω et θρυλέω, multis verbis utor, Theocr. Id. 2, 142.

Θρηνέω, f. ήσω. (Θρέω) lamentor, plango. οἵτε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, qui lamentabilem cantionem hi quidem lamentabiliter præcinebant, et mulieres adgemebant succinentes, Ω, 722, ubi οἵτε et οἱ μὲν sunt iidem, repetito pronomine. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, θρήνεον, ω, 61, in funere Achillis. et vide, τὸ θρηνῳδεῖν per poëtas jam eo tempore in usu fuit, tam apud barbaros, ut ἀοιδοὶ erant in funere Hectoris, quam apud Græcos. imo Pindarus scripsit θρήνους, nobis deperditos.

Θρῆνος, ου. ὁ. (Θρέω) luctus, lamentatio, proprie quæ fit cum multo clamore. *klagegeschrey, (lamentation.)* nam est a θρέω, clamo, tumultuor. exemplum ejusmodi threni est

Τ, 282—301. ἀοιδοὺς, θρήνων ἐξάρχους, Ω, 721, ubi mortuus jacebat in lecto, ad visendum expositus; et adsidebant cantores, qui lamentationes lugubres præcinerent, quas reliqui succinerent. et hic erat is θόρυβος, de quo et in sacris litteris mentio est, Matth. ix, 23. Marci v, 38. Luc. viii, 52. cæterum θρῆνος ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ, πρὸ ταφῆς, καὶ μετὰ ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας: ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. θρῆνον οὔλιον, Py. 12, 14, tristem lamentationem, ob interfectum Medusam. εὔφημον, Ist. 8, 128, lamentationem memorabilem, ἔχεαν, fuderunt. Vide sub νώνυμος.

Θρῆνυς, υος. ὁ. (Ἕω) scabellum, excelsiori sellæ addi solitum, ut et ad adscendendum in sellam inserviret, et pedes deinde in eo requiescerent. non tamen adhærebat throno, sed separatim apponebatur. τὸ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν καθημένων ἐν θρόνοις, est itidem, ut ὁ θρόνος, a θράω, f. ήσω, sedeo, quiesco residendo. deinde θρῆνυς erat et in navi magna locus, ubi gubernator insidebat vel stabat quem Attici τὸν θράνον vel τὸ θράνος dicunt. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, Ξ, 240, coll. 241. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, Σ, 390. α, 131. δ, 136. κ, 315, 367. θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης, κείμενον, ᾧ ῥ' ἐπέχεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων, ρ, 409. et 462, θρῆνυν ἑλὼν βάλε. et 504, θρήνυϊ βάλε. ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε, τ, 57. θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην ἀνεχάζετο, Ο, 729, ubi est locus ille gubernatoris in puppi, septem pedes longus, ad quem recedebat ille. hinc est ὁ θρανίτης, ου, i. e. ὁ κωπηλάτης.

Θρηνῳδέω, vide sub θρηνέω.

Θρησκεία, ἡ, Θρησκεύω, Θρῆσκος, ὁ, vide sub δράω, et Θράϊξ in R.

Θρήσω, fut. vide θράω.

Θριγκίον, τὸ, vide sequens.

Θριγκὸς, οῦ. ὁ. (Θέρω) est ἡ τοίχων κόμη ἢ στεφάνη ἢ στεφάνωσις, lorica muri aut parietis superna, ornatus causa et contra pluvias. est a θρὶξ, τριχὸς, a quo genitivo, inserto ν, est τριγχὸς, et deinde, ionice, mutatis consonis θριγκὸς, sicut Iones pro βάτραχος dicunt βάθρακος. reperitur et τὸ τριγχίον et Θριγκίον. est ergo φραγμὸς ὑπερκείμενος, καὶ οἱονεὶ τριχῶν δίκην κοσμῶν, *eine obere einfassung einer mauer oder wand, zur zierde und zur verdeckung wider das wetter, (the coping of a wall, either for ornament, or as a protection from the weather.)* περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο, η, 87, ubi regia Alcinoi describitur, ejusque parietes. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, ρ, 267, ubi de regia Ulyssis; et pluralis est διὰ τὸ τοῦ τοίχου μέγεθος, ob altitudinem parietis aulam cingentis: ubi ergo est ornatus superior muri circa aulam. cf. Eurip. Iphig. Taur. 74, ὑπὸ θριγκοῖς, i. e. ad parietem superne.

Θριγκόω, f. ώσω. (Θέρω) orno vel munio murum aut parietem ejusmodi tectione et ornamento superiori. et in genere, circummunio. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ, sepe spinosa, ξ, 10, ubi de stabulo Eumæi sermo est. θριγκῶσαι est χαρακῶσαι, ἢ στεφάνην καὶ οἷον τρίχα τινὰ ἐπιθεῖναι οἰκοδομήμασιν ἢ καὶ ἄλλως φραγμοῖς, κόσμου ἢ ἀσφαλείας χάριν. et θριγκὸς sæpe est περίβολος οἰκίας κοσμητός.

Θρίναξ, ακος. ἡ. (Κῶ) instrumentum rusticum tribus cuspidibus munitum, *eine forke mit drey zacken, (a three-pronged fork.)* scribitur et τρίναξ, etymo propius, nam est a τρεῖς, tres, et ἡ ἀκὴ, cuspis. Aristoph. Pax, 566, ubi tamen schol. explicat per πτύον ᾧ ἀποχωρίζουσι τῶν σπερμάτων τὰ ἄχυρα, vannus. sed est sine dubio l. c. ἐργαλεῖον ὀδοντικὸν, τρίαινα. sic Sicilia vocatur et Θρινακία et Τρινακρία, a tribus cuspidibus suis: et priscus heros ὁ Τρίνακος, ου, filius Neptuni, conditor Siciliæ. Vide sub εὐτριαίνης.

Θρὶξ, τριχός. ἡ. (Θέρω) crinis. *das haar, (the hair.)* nam non præcise comam capitis, sed in genere crinem quemvis, notat. est a Θέρω, calefacio, foveo; it. curo. crines enim vel pili ad calefaciendum et tegendum corpus dati sunt animantibus a natura: ipsi etiam sunt calidæ naturæ, vel ex calore interno orientes. ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας, Γ, 273, seqq. ex agnorum capitibus desecuit crines. nam in ὁρκίοις, i. e. fœderibus per jusjurandum et victimam sanciendis, pili abscindebantur capiti victimæ, et dividebantur inter omnes pactum sancientes, ut scirent se cohærere quasi cum victima; et ex capite, ut scirent, in caput ipsorum recisuras pœnas, si pejerarent: et ut secarentur ex vivis pejerantes, sicut pili desecti sint ex victima. ἀπαρξάμενος κάπρου τρίχας, Διῒ χεῖρας ἀνασχὼν, εὔχετο, Τ, 254, crines (setas) primum abscindens a capite apri, eosque manu tenens: nam ibi rex pro se ipso solo jurat. ut ergo in suum caput velit recidere pœnam, si pejeret. præterea in omni sacrificio, crines victimæ igni injiciebantur. ut ejusmodi ἀπαρχὴ ἐκ τριχῶν esset ἀνάμνησις τῆς παλαιᾶς περιβολῆς: nam ante inventam texendi artem solis pellibus villosis utebantur homines ad amictum, μήπω ἐσθήτων εὑρημένων, περιβλήμασιν ἐχρῶντο τοῖς ἐκ τριχῶν ἢ τετριχωμέναις δοραῖς, sic et οἱ οὐλοχύται μνήμην τῆς παλαιᾶς ἀνεκίνουν τροφῆς. κεφαλῆς τρίχας πυρὶ ἐμβάλλων, γ, 446. ξ, 422, seqq. ubi sacrificia describuntur non ob fœdus aut jusjurandum confirmandum facta: crines igitur ex capite victimæ velut καταρχήν τινα ἢ ἀπαρχὴν καὶ πρόθυμα, igni injiciebant, initiandi sacri causa, et in memoriam vetusti vestitus ex pellibus crinitis. πρῶται τρίχες ἵππων, anteriores pili equorum, Θ, 83, qui dicuntur πρῶται, respectu χαίτης, jubæ: sunt enim in fronte equi, et vocantur alias τὸ προκόμιον ἵππου. πολιὰς τρίχας ἕλκετο χερσὶν, evellebat sibi canos, Χ, 77, in luctu. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, Ψ, 135, totum corpus mortui Patrocli crinibus operiebant; et vides morem antiquum, in luctu desecandi sibi crines, eosque corpori sepeliendo imponendi. et id faciebant ὡς οἷά τινα τοῦ σώματος αὐτῶν ἀπαρχήν: οὐ γὰρ εἶχον τεμεῖν τὶ καὶ τῶν μελῶν. vel et, ut re ista non viva, (crines enim sensu carent) mortuo, quasi sacrificium offerrent. hinc et alibi, in sacrificiis mortui causa factis, mactabant ζῶα τὰ μὴ γεννῶντα, ὅσα ἐστείρευον, καὶ ὅσα μὴ ἦσαν ἔνορχα, fœmellas steriles, aut mares exsectos. in funeribus sæpe non homines modo tondebantur, sed et equi et jumenta: ut Herodotus narrat de exercitu Persarum sub Mardonio. τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, Ψ, 519, extremi pili in cauda equi. ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐν μέλεσι, Ω, 359, in terrore crines per totum corpus erigebantur quasi; quæ est circumscriptio τοῦ φρίσσειν. et sermo est de Priamo. συῶν εἶχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε καὶ τρίχας, κ, 240, de sociis a Circe mutatis in sues. et 393, ἐκ μελῶν τρίχες ἔρρεον, pili defluebant ex membris, cum iidem restituerentur in homines. ξανθὰς κεφαλῆς τρίχας, de Ulysse, ν, 399, 431. οὔ οἱ ἔνι (ἔνεισι, sc. ἐν τῇ κεφαλῇ) τρίχες, σ, 354, nullos crines habet in capite, sc. personatus Ulysses. vides ergo ex allatis locis, quam late pateat usus nominis hujus. alias τὸ πρόβατον ἐρίῳ σκέπεται, καθὰ καί τινες τῶν αἰγῶν: σῦς tamen, καὶ τὰ τοιαῦτα, τριχοφορεῖ. hinc piscium species dicitur ἡ τριχὶς ἢ τριχία, et ἡ θρίσσα.

Θρίον, τὸ, vide sub θρύον et Τρεῖς.

Θρίσσα, ἡ, vide sub θρὶξ, ad finem.

Θροέω, vide sub ΘΡΕ'Ω.

Θρόμβος, ὁ, vide sub Τρέφω, paullo sub initio.

Θρόνον, ου. τό. (Ὄρω) exsiliens medicamen e terra, aut, eminens coloratum in tela aut veste. nam nomen est a θόρω, exsilio, prosilio. notatur ergo medicamen e terra proveniens vel ad medendum vel ad colorandum et inficiendum. proprie sunt τὰ ἐκ γῆς ἀναθορόντα ὀνήσιμα φάρμακα, herbæ e. c. aut ejusmodi: deinde sunt, ornamenta colorata in vestibus, quæ quasi elevata sunt super cæteram planitiem, *zierrathen die durch ihre farbe sich von dem übrigen grunde des gewebes erheben und ausnehmen, (ornaments distinguished by their colour, and rising above the ground of the stuff.)* ἱστὸν ὕφαινε, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε, Χ, 441, de Andromache, telam texente, et inspergente quasi flores et figuras varias. sunt ergo h. l. θρόνα, τὰ βεβαμμένα λίνα ἢ ἔρια, lina aut lanæ coloratæ. θρόνα enim sunt φάρμακα, quæ non tantum notant medicamina, sed et colores: quemadmodum et τὰ βαφεῖα, *färbereyen, (dye-stuffs,)* dicuntur οἱ φαρμακῶνες, et φαρμάσσειν τὸ βάπτειν. ὥστε ὁμωνυμεῖ τοῖς ἐνεργητικῶς ποιοῦσι θρόνοις, i. e. τοῖς βοτανώδεσι φαρμάκοις, τὰ πάσχοντα τὴν βαφὴν ἔρια καὶ ὡς εἰπεῖν θρονευόμενα, i. e. φαρμακευόμενα. ejusmodi coloratæ figuræ dicuntur et τὰ κάλλη: et καλλύνειν est κοσμεῖν, καὶ σαροῦν: inde sunt et τὰ κάλλαια, i. e. οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων. καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ πτερά.

Θρόνος, ου. ὁ. (Ἕω) sedes, sella. et quidem honoratior. est idem qui ὁ κλισμὸς, *ein lehnstul, armsessel, (a chair, an arm-chair.)* nomen est ab ἡ ἕδρα, a qua est verbum θράω, f. θρήσω, sedeo, quiesco, mutato δ in θ ob spiritum asperum omissum ab initio. hinc est ὁ θράνος, ου. sella, sedes. et ὁ θρόνος. præterea hoc nomen et sedem amplam, sicut ἡ ἕδρα, notat, consessum, locum ubi plures consident. πατρὸς ἐμεῖο θρόνος, patris mei conclave, ubi is insidet in sella sua augusta; ut pars pro toto posita sit, ζ, 308. καθέζετο ἐπὶ θρόνου, Jupiter, Α, 536, resedit in sede sua majestatica. αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον ἕζετο Ζεὺς, Θ, 442, coll. 436. τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου, καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, Σ, 390. et 422, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. μή με ἐς θρόνον ἵζε, Ω, 553, coll. 522, καθέζου ἐπὶ θρόνου. et si conferas 597, et 578, apparebit, θρόνον καὶ κλισμὸν καὶ δίφρον sæpe esse idem. αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσας, καλὸν δαιδάλεον, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, α, 130. et 145, ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, et utrumque fere idem. thronus Nestoris, ante domum ejus, quo sedebat in conventu publico, erat lapideus, et εὐτελὴς, more heroico, γ, 406—412. ἐς θρόνους ἕζοντο, δ, 51. ponitur ergo hoc nomen de καθέδρᾳ ἐλευθερίῳ, σὺν ὑποποδίῳ, de sella magnifica, in domo principali: et quia erat altior, hinc scabellum suberat; ex quo more unius quasi gradus, facti deinde sunt throni principum, plurium graduum. ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ, Λ, 644. Ω, 515. κάθιζεν ἐπὶ θρόνου, ε, 195. ξεῖνον ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου εἷσον, η, 162. et 169, φαεινοῦ. sic ἀργυροήλου, καλοῦ δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, κ, 314, 366. μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροήλου, χ, 341, nam proci in ejusmodi sellis magnificis sedebant. conf. σ, 156, φ, 139, 166. ψ, 164. σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ (Juno) ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον, commovit se in sella sua augusta indignans, et tremere fecit Olympum, Θ, 199. ἵδρυσεν θρόνῳ ἐνὶ θοῦρον Ἄρηα, Ο, 142. et 150, ἕζετο δ' εἰνὶ θρόνῳ. ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα (τὸν Ἑρμείαν) φαεινῷ σιγαλόεντι, ε, 86. δῶρα δέ σοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ χρύσειον, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν, Ξ, 238—241, et hunc facete pollicetur somno Juno, qui est καταθετικὸς καὶ ἀνακλιντικὸς, καὶ ὃς εἰς ἀνάπαυσιν δίδοται. hic somnus

tamen, ut non semper dormiens, id munus aspernatur, et rogat potius pulcram puellam, quam in somnis amplectatur. ante hanc promissam sibi, nectit varias difficultates; post eam, est promtissimus. maluit ergo ἔρωτα quam χρῆμα, amorem quam divitias. λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε, O, 124. αὐτῷ θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον, Θ, 65. πὰρ θρόνῳ εἱστήκει, apud sellam stabat, sc. suam, φ, 434. ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξε, χ, 88. et 362, ἔκειτο ὑπὸ θρόνου. et 364, ὑπὸ θρόνου ὦρτο, sub sella propere prorepsit. θρόνοι περὶ τοῖχον, η, 95. ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, χ, 23. κάθιζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι, Θ, 422, vides ergo, esse sellas excelsiores, ut opus sit scabello. ἐνέβαλλε θρόνοις ῥήγεα καλὰ, κ, 352, et quidem πορφύρεα καθύπερθε, ὑπένερθε δὲ λῖτα. ἐκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισι, π, 408. κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι, ρ, 32. ἐν δὲ θρόνοις εὐποιητοῖσι τάπητας βάλλετε πορφυρέους, υ, 150. ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, γ, 389, quæ est synonymia. sic et ω, 384. κ, 233, εἷσε. ο, 134, ἑζέσθην. χλαῖναν μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε, ρ, 86, abituri lavatum deposuere in sellis suis. sic et 179, commoditatis causa. et υ, 249. θρόνους περικαλλέας, χ, 438, 452, κάθαιρον. θρόνος τῆς μοναρχίας, sc. πονεῖ μὲ, Py. 4, 271. θρόνον ὑπέρτατον, Ol. 2, 141. θρόνους θέμεναι, Ol. 14, 16.

Θρόος, ου. ὁ. (Θρέω) clamor confusus multorum. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ᾽ ἴα γῆρυς, Δ, 437, non enim omnium erat similis clamor nec una vox. θρόον πολύφατον ὕμνων, Ne. 7, 119, celebrem sonum hymnorum a multis una canendorum. ὁ θόρυβος oritur ex ὁ θρόος et ἡ βοή.

Θρυαλλὶς, ίδος, ἡ. (Τρέω) ellychnium, *ein dacht in der lampe, (the wick of a lamp.)* Aristoph. Acharn. 916, seqq. nam contorquetur ad hunc usum. Vide sub λύχνος.

Θρυλίζω, Θρυλίσσω, Θρυλλίσσω, f. ίξω. (Τρέω) attero graviter, lacero. et notat paullo vehementius quam δρύπτειν. scriptio per unum λ est communis, per duplex, poëtica. est a Θραύω, per paragogen. Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ᾽ ὀφρύσι, Ψ, 396, collisa est ei frons apud supercilia. nimirum a Θραύω fit Θραυλίζω, et abjecto α, hinc est τὸ Θρύλλιγμα, confractum quid. imo et τὸ Θρύον, juncus, utpote infirma res: a quo est ἡ Θρυαλλὶς, ίδος, ellychnium ex junco factum, Aristoph. Nub. 59.

Θρυλλέω, Θρύλλος, ὁ, vide sub ΘΡΕ'Ω.

Θρύλλιγμα, vide sub Θρυλίζω.

Θρύον, ου. τό. (Ὄρω) juncus. herba palustris, dicta a Θορεῖν, quia recta in altum prosilit quasi. Φ, 351. notat et algam. idem fere est τὸ Θρίον, ου. Theocr. Id. 13, 40, ubi vide scholia. Vide sub Θρυλίζω.

Θρύπτω, f. ψω. (Δέρω) paullo plus notat quam δρύπτω. est enim frango simul et comminuo, *breche in stücken, (break in pieces.)* contero, attero, *ich zerreibe, (I rub to pieces.)* ponitur et de luxuria, quæ animum frangit. ὁ ἡ αἰνόθρυπτος, ου, misere fractus deliciis et mollitie: est convicium in hominem tardum et ignavum, Theocr. Id. 15, 27.

Θρώσκω, f. Θρώσω. (Ὄρω) salio, impetum facio. est a Θόρω, et dupliciter inde derivatur, ut quidam dicant esse inde Θορίσκω, transposite Θροΐσκω, contr. Θρῴσκω, et hi subscribunt semper τὸ Iota, etiam in ὁ Θρῳσμός: simplicius alii a Θόρω, transposite Θρόω, f. Θρώσω, a quo sit novum verbum, interserto κ, Θρώσκω, ut nullum Iota subscribendum habeant. id certe constat ex materia et forma verbi, deductum esse a Θόρω. notat in specie, insilio, super salio. ἀπὸ πτύου κατὰ ἀλωὴν Θρώσκουσιν κύαμοι, fabæ a ventilabro (*wurfschaufel*) *(a fan.)* per aream (*auf der tenne,*) *(on the barn floor)* subsultant, N, 589. ἀπὸ νευρῆς ὀϊστοὶ ἔθρωσκον, et sine augmento, Θρῶσκον, exsiliebant sagittæ a nervo, O, 314, quasi de personis dictum. et 684, ὁ δὲ ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων, ille vero firmiter sine lapsu transsultans; et sermo est de equite, qui quatuor equos junctos habet, ex quibus in medio cursu ex alio in alium transilit. et 470, Θαμὰ (frequenter) Θρώσκοντας ὀϊστούς. Θρώσκων τις κατὰ κῦμα ἰχθὺς, Φ, 126, subsultans piscis, et celeriter se movens.

Θρῴσκω, contracte pro Θροΐσκω, vide supra.

Θρωσμὸς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) collis, locus eminens et quasi exsiliens præ circumjacentibus: ὁ ὑψηλὸς τόπος καὶ γήλοφος, ὁ οἷον ἀναθρώσκων, καὶ μὴ κατὰ πεδιάδα (sicut planities) κείμενος. erectus locus. ἐπὶ Θρωσμῷ πεδίου, K, 160. Λ, 56. est a Θρώσκω, ejusque perf. pass. τέθρωσμαι.

Θύα, ἡ, vide sub Θύον.

Θυγάτηρ, τέρος et τρός. ἡ. (Γάω) filia, *die tochter, (the daughter.)* est a Θύειν, ferri aliquo impetu, et γάειν, gignere, parere: ut notetur appetentia genituræ; magis enim prona ad generandum est muliebris natura, et citius maturescit ad eam rem. Θέτις, Θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, A, 538. Κρόνου πρέσβα Θυγάτηρ, Ἥρη, E, 721. αὐτοῦ Θυγάτηρ εἴχετο Ἕκτορι, nupta erat ei, Z, 398. πρέσβα Διὸς, Ἄτη, T, 91. sic, Ἀγελαίη, Minerva, Δ, 128. Ἀφροδίτη, Φ, 416. Ἀθήνη, ω, 501. Ἄτλαντος, α, 52. Πρωτέος, δ, 365. Ἀλκινόου, ζ, 139, ubi sic positum pro nomine ejus proprio. ὁπλοτάτη, minima natu, γ, 465. η, 58. καλὴ, ἀλλ᾽ οὐκ ἐχέθυμος, Θ, 320. Αὐτολύκου, λ, 85. Θυγατέρος, Φ, 504. τ, 400. Θυγατρὸς, δ, 4. η, 290. Θυγατέρι, ο, 363, ἰφθίμῃ. Θυγατρὶ, I, 148. κ, 106. Θυγατέρα, ἑὴν ἐλάζετο ἀγκὰς, E, 371. ἐδίδου αὐτῷ ἑὴν, Z, 192. Λ, 226. ὑπέσχετο αὐτῷ ἑὴν, N, 376. αὐτοῦ εἶχε, Φ, 88. Θύγατρα λυσόμενος, A, 13, 95. πρεσβυτάτην, Λ, 739. ἐεδνώσαιτο, β, 53, datis dotalibus donis elocet. Ἀσωποῖο, λ, 259. ἀφνειοῖο Θύγατρα μνηστεύειν, σ, 275, locupletis viri filiam ambire. Θύγατερ, α, 10. η, 146. υ, 61. Sed attice vocativus similis est nominativo, τ, 406. Θυγατέρες Διὸς, B, 492. τρεῖς εἰσί μοι. I, 144. Sic, Ω, 166, 604. γ, 451. κ, 6. Θύγατρες, I, 286. Z, 238. καλαὶ, X, 155. λ, 226. Θυγατρῶν, Γ, 124. Z, 252. N, 429, 365, 378. Ξ, 121, sc. μίαν, τὴν Δηϊπύλην. Φ, 142. γ, 452. qui genitivus in prosa semper est Θυγατέρων. Θυγατέρεσσιν, filiabus, O, 197, Θυγατέρας, κ, 7, dedit Æolus filiis suis uxores. Θύγατρας, X, 62. λ, 328. χ, 222. Θυγάτηρ Λητοῦς, ἱπποσόη, Ol. 3, 47, i. e. Diana. Θέμιδος, Ol. 9, 24. Διὸς, Ἀλήθεια, Ol. 10, 5. Γαίης, Py. 9, 31. Θυγατρὸς γάμον ἀναβάλλεται, Ol. 1, 129, differt. Ἑρμοῦ, τῆς Ἀγγελίας, Ol. 8, 106, ubi Nuntiatio fingitur nata Mercurii. Λευκίππου, albos equos habentis, Ol. 6, 161, i. e. Proserpinæ. nam sex menses est apud superos in cœlo, et eo proficiscitur curru albis equis juncto: alteros sex est apud Plutonem et inferos. cæterum Proserpina est status corruptionis: ex eo nascuntur alia mensibus æstivis, quando sol purius splendet. Θυγατρὶ ὑπεροχωτάτῃ οὐρανίᾳ Κρόνου, Py. 2, 71, i. e. Junoni, cui similis erat ἡ νεφέλη, quam amplexabatur Ixion. πατὴρ Θυγατρὶ φυτεύων γάμον, Py. 9, 194. Θυγατέρα Ἐπιμηθέος, τὴν Πρόφασιν, Py. 5, 31. Θύγατρα ἀγλαόκαρπον Νηρέος, Ne. 3, 98, pulcra brachia habentem. Θύγατερ ὦ μεγιστόπολι Δίκης, Ἡσυχία, Py. 8, 3. ἄρχε κρέοντι οὐρανοῦ ὕμνον, Θύγατερ, sc. τοῦ κρέοντος, Ne. 3, 17, filia regis cœli, O Musa, incipe hymnum huic regi. Θυγατέρες δίδυμαι, Ist. 8, 39. τρεῖς, Py. 3, 173. Θύγατρες Μουσῶν, Ἀοιδαὶ, Ne. 4, 4.

Θύελλα, ης. ἡ. (Ἕλω) vehemens procella. compositum nomen ex Θύω, furo, feror cum impetu, et ἡ ἄελλα: *ein reissender sturmwind, (a violent tempest,)* ἡ Θύουσα ἄελλα. ὥς με ὄφελε ἤματι τῷ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο Θύελλα εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα Θαλάσσης, inquit Helena de se, Z, 346, quæ phrasis, utpote in intensissimo affectu, est perturbata: nam sensus est: ὡς ὄφελε Θύελλα προφέρειν με εἰς ὄρος, καὶ ὡς ὄφελέ με οἴχεσθαι pro ὡς ὄφελον ἐγὼ οἴχεσθαι, utinam procella me abripuisset aliquo, atque utinam ego periissem. κακὴ additur, quia de pernicie sermo est. talis Θύελλα est ἡ κατὰ τὰς ἁρπυίας μυθευομένη: et vehementes venti possunt omnino et ponderosa corpora abripere et longe auferre. Libanius hanc hyperbolem a poëta mutuatus, inquit, φόβοις ἐταραττόμην, μὴ τὴν πόλιν ἡμῖν ἁρπάσαντες ἄνεμοι, φέροντες εἰς ὠκεανὸν ἐμβάλωσι. vide paullo post ex υ. κονίη ἵστατο ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ Θύελλα, Ψ, 366, pulvis stabat in altum excitatus, quasi esset nubes, aut quasi turbo vehemens ibi flaret. τότε δή μιν ἀναρπάξασα Θύελλα ἐπὶ πόντον ἔφερεν, δ, 515, illum abripiens procella tulit per mare; et sermo est de navigante, qui invitus aliquo defertur vi venti. sic et ψ, 316. αἴθε με ἀναρπάξασα Θύελλα οἴχοιτο προφέρουσα κατ᾽ ἠερόεντα κέλευθα, υ, 63, s. utinam abripiens me turbo pergeret ferens me per caliginosas vias, et in ostia oceani me dejiceret: ex quo loco commode ille prior ex Z adductus explicari potest, ut ibi constructio sit: ὡς ὄφελεν (ὤφελεν) Θύελλα οἴχεσθαι, (ire, procedere,) προφέρουσά με εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα. et hæc explicatio est multo facilior, quam si οἴχεσθαι, intelligas per, abire ad plures, perire, et referas ad, ἐμέ. ἱστὸν ἔαξε δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα Θύελλα, ε, 317. et 419, δείδω μή με αὖτις ἀναρπάξασα Θύελλα ἐπὶ πόντον φέρῃ. τοὺς δ᾽ αἶψα (continue) ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε Θύελλα κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος, κ, 48. ἤν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο Θύελλα, μ, 288, si forte repente veniret venti procella. et 409, ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ᾽ ἀνέμοιο Θύελλα ἀμφοτέρους. Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ Θυέλλῃ, Ἕκτορι ἕποντο, N, 39, ἥτις βρέμει καὶ ἰάχει: nam de turba conferta et valde clamante aut sonante dicitur; simulque vis et impetus vehemens indicatur. αἱ δ᾽ (νῆες) ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο Θυέλλῃ αὖτις (retro) ἐπ᾽ Αἰολίην νῆσον, κ, 54, et κακῇ, quia vehemens erat et admodum ingrata desiderantibus patriam. ὦρσεν ἀπ᾽ Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο Θύελλαν, ἣ ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν, M, 253. ἐξ ἁλόθεν (ἁλὸς) χαλεπὴν ὄρσουσα (excitatura Juno) Θύελλαν ζεφύρου καὶ νότου, Φ, 335. νῦν δ᾽ αὖ παῖδα ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο Θύελλαι ἀκλέα ἐκ μεγάρων, δ, 727, nunc etiam filium abripuerunt venti inglorium et sine fama nobili ex ædibus: i. e. navigat, cum magno periculo. κῦμα μὲ ἐφόρει κραιπναί τε θύελλαι, ζ, 171. πυρός τ᾽ ὀλοοῖο θύελλαι, μ, 68, et ignis perniciosi procellæ: et sermo ibi est de petris natantibus, quæ assidue alliduntur sibi invicem, et cum vehementia ignem hoc ex conflictu eliciunt; πυρὸς, τοῦ ἐκ τῶν πλαγκτῶν πετρῶν, αἳ, ἐν τῷ συναράττεσθαι πρὸς ἀλλήλας, πῦρ ἐκβάλλουσι, καθὰ καὶ τὰ πυρεῖα, sicut ignivomi montes. hinc postea Ulysses, etsi non ignem, fumum tamen videt, et audit δοῦπον τὸν ἐκ τῆς συῤῥήξεως καὶ παρατρίψεως τῶν πλαγκτῶν. ergo θύελλαι πυρὸς h. l. metaphorice sunt ignes celeriter et vehementer emicantes et exsilientes, sicut ex Vulcanis, aut ex silicibus attritis ad chalybem. Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο Θύελλαι, filias ejus sustulerunt procellæ, υ, 66, coll. 77, τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο, et 63. ergo hæ procellæ vehementer abripientes quid; mythice dicuntur Ἅρπυιαι. et fortasse hæ filiæ a prædonibus sunt abreptæ. πεπιθοῦσα θυέλλας, O, 26

cum persuaseras procellis; ubi procellæ sunt personificatæ.

Θυήεις, εσσα, εν. (Θέω) ubi multæ fiunt res divinæ; in specie, ubi multum suffimenti sacri offertur. deinde in genere, sacer, sacratum deo. βωμὸς θυήεις Διὸς, Θ, 48, quæ ara erat in vertice montis Idæ. nam alta loca eligi solebant ad aras faciendas, et ad suffiendum deo. sic et Ψ, 148, ubi βωμὸς erat ad fluvium, fluvio sacer. et de Veneris ara est Θ, 363. nam, si ad rem divinam nullum accedebat convivium, solus suffitus religiosus offerebatur. nomen est a τὸ θύος: a quo et est ὁ θυοσκόος, i. e. ἱεροσκόπος, ὁ διὰ ἐμπύρων καὶ τοῦ θυμιᾶν τὸ μέλλον σημαίνων καὶ μαντευόμενος. nam θύος est τὸ θυμίαμα, τὸ ἱερεῖον: et κοεῖν est νοεῖν, unde μακκοᾶν est, μὴ νοεῖν, ἀλλὰ ἀνοηταίνειν. ergo θυοσκόος est, ὁ διὰ θυέων κοῶν, i. e. νοῶν, τὰ μέλλοντα. potest tamen simul et esse, ὁ θύτης, ὁ τὰ θύη κέων, i. e. καίων, qui adolet sacra.

Θυηλὴ, ῆς. ἡ. (Θέω) in poëta est, pars carnis assatæ, quæ diis cum voto aliquo in ignem sacrum injiciebatur, initio cœnæ. πυρὶ ἐνέβαλλε θυηλὰς, Ι, 220, i. e. ἀπόμοιράν τινα τῶν ὀπτηθέντων κρεῶν. vide θύω. deinde in genere est, res divina, vel suffimenti materia aut continens. etiam θυηλαὶ sunt αἱ διὰ θυσιῶν μαντεῖαι, ἃς πελάνους καὶ πελανοὺς quidam vocare solent. hinc est ἡ θυμέλη, quatenus notat *aram*: in genere est tabulatum, pulpitum, imo et quodvis solum vel sedes: ut simul ad θέω pono, referatur. hinc urbs Μυκήνη dicitur Κυκλώπων θυμέλαι, Eurip. Iphig. A. 152, Cyclopum fundatum solum.

Θυηπόλος, ὁ, vide sub ἱερεύς.

Θυΐα, ἡ, Θυΐνος, Θυΐος, vide sub θύον.

Θυλάκιον, τὸ, vide sub δορός.

Θύλακος, ὁ, vide sub δορὸς, ποῦς prope initium, et πυκινὸς ad finem.

Θυμαλγὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄλγω) qui animum tristitia afficit, animum crucians et doloris sensu implens. et τῷ θυμαλγεῖ opponitur ἡ θυμηδία, ας, voluptas animi. ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει, Δ, 513, apud naves, in castris, iram tristem coquit. παῦε, ἔα δὲ, χόλον θυμαλγέα, cessare fac, mitteque, iram ingratam animo, Ι, 260. et 561, χόλον θυμαλγέα πέσσων. et 387, πρίν μοι ἀποδοῦναι πᾶσαν θυμαλγέα λώβην, antequam mihi persolvat et luat omnem acerbam contumeliam, quæ me male habuit. ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἤκουσε, Θ, 272, nuntium tristem, Vulcanus de adultera sua Venere. et est θυμαλγὴς idem quod θυμοδακής. ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, rem mihi multas curas in animo meo cientem, π, 69, *dein reden machet mir kummer und unruhe im gemüthe, (thy words give me great uneasiness.)* nam ita accidit viris bonis, qui juvare volunt sed non possunt, quando iis occasio ostenditur benefaciendi. λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, abstinere a contumelia animum patientis cruciante, σ, 346. sic et υ, 285. καμάτῳ θυμαλγέϊ, defatigatione animum cruciante, υ, 118. συνέδεον χεῖράς τε πόδας τε θυμαλγέϊ δεσμῷ, χ, 189, tristi et duro vinculo. ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα, indignatus injuriam tristem, ψ, 64. et 183, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες, hoc verbum ingratum mihi; alio sensu ac supra. λώβην τιννύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα, ulciscens, ω, 325. alibi dixit, ἄλγος ἱκάνει θυμὸν, Γ, 97, ex quo hoc nomen est compositum.

Θυμαρὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) animo conveniens, appetitui congruens et gratus. idem ac θυμήρης, q. v. ἔχει ἄλοχον θυμαρέα, habet uxorem aptam animo suo, Ι, 336, coll. 342, 343, quam igitur ex animo ipse quoque fovet, *die ihm ans herz gewachsen, (whom he dearly loves.)* sic, ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυῖαν, ψ, 232. αὐτῷ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν, dedit ei proficiscenti scipionem placentem ei et aptum, ρ, 199. sic utroque modo ὁ ἡ εὐμαρὴς et εὐμήρης dicitur, diverso accentu, et diversa penultima. Vide sub θυμηδής.

Θυμέλη, ἡ, vide sub θυηλή.

Θυμηγερέω, (Ῥέω) animum recolligo et recipio. est ergo a θυμὸς et ἀγείρω, sicut divisim poëta sæpe dicit, ἠγέρθη θυμὸς εἰς φρένα. θυμηγερέων, η, 283, i. e. συνάγων καὶ ἀνακτώμενος ψυχὴν, animam evanescentem recolligere, *wieder zu athem kommen, (to come to himself again.)* Vide sub θυμὸς, sub medio bis, et ἀγείρω ad medium.

Θυμηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἥδω) animo gratus et satisfaciens. ejus oppositum est θυμαλγὴς, animum crucians. χρήματα θυμηδέα, opes sufficientes et gratas, π, 389.

Θυμηδία, ἡ, vide sub θυμὸς aliquanto a fine, et θυμαλγής.

Θυμήρης, εος. ὁ ἡ. (Ῥέω) animo conveniens, appetitui congruens et gratus. opponitur τῷ θυμοφθόρῳ. ἀρέσκων τῷ θυμῷ. θυμῆρες κεράσασα, sic miscens aquam calidam et frigidam, ut voluptate afficeret me lavatio, κ, 362, καταχέουσα (in aquam frigidam) οὐ πανύ τι ζέον, ἀλλὰ δηλαδὴ εὔκρατον, *das zu erleiden war, (that could be borne.)*

Θύμιαμα, vide sub θύος.

Θυμοβόρος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) animum arrodens, *herzfressend, lebenkürzend, (consuming the vitals, abridging life.)* est epitheton ἔριδος κακῆς. θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ, vi contentionis vitam absumentis, Η, 210, et sic vocatur pugna. sic et 301, ἐμαρνάσθην (pugnabant) ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, per contentionem vitæ exitiosam. nam θυμὸς notat et, vitam, animam. τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο, Π, 476. θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν, Τ, 58, ubi Achilles sic vocat iram suam contra Agamemnonem, quæ causa fuit, ut multis vita eriperetur in adversis prœliis. γυναῖκες χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο νεικοῦσιν ἀλλήλαις, Υ, 253, mulieres, quæ iratæ per contentionem animos ipsarum vorantem convitiantur sibi invicem; ubi ergo non per se letalem contentionem significat, sic tamen ut vel occidere se invicem paratæ sint si fieri possit.

Θυμοδακὴς, έος. ὁ ἡ. (Δάω) quod animum mordet et acriter compungit. θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, Θ, 185. qui et δακέθυμος dicitur. et l. c. non est in hostili sensu, sed, accendens et stimulans animum.

Θυμολέων, οντος ὁ. (Λάω) animo leonino præditus, ὁ ψυχικὴν προθυμίαν ἔχων λέοντος, ὁ θυμὸν ἀγήνορα ἔχων κατὰ λέοντα. ὁ θυμῷ λέων, καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τοιοῦτος, *der ein löwenherz von natur hat, (naturally lion-hearted.)* sic ὁ θυμοσόφος est, ὁ μὴ ἄλλοθεν, ἀλλὰ φυῇ (i. e. εὐφυΐᾳ τῇ κατ' αὐτὸν) σοφός. πατέρα θρασυμέμνονα, θυμολέοντα, Ε, 639. Ἡρακλῆα, λ, 266. Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα θυμολέοντα, Η, 228. πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα, δ, 724, 814.

Θυμομαχέω, vide sub ΜΑ'ΧΩ, paullo sub initio.

Θύμον, τὸ, vide sub θυμὸς, ad finem.

Θυμοραϊστὴς, οῦ. ὁ. (Ῥάω) qui vitam destruit et dispergit, a ῥαίζω, quod vide sub ῥαίω, et ὁ θυμὸς, vita. est epitheton mortis, θάνατος θυμοραϊστὴς, Ν, 544. Π, 414, 580. δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, ab hostibus vitam adimentibus, Π, 591. Σ, 220. terminatio est Ionica, pro στῶν, et in metro valet pro una syllaba.

Θυμὸς, οῦ. ὁ. (Θέω) anima, *die seele, (the soul.)* animus, *das gemüth, (the mind.)* mens, cupiditas, adfectus, studium, desiderium, impetus animi, propositum, fiducia. vita. est a θύω, i. e. ὁρμάω, quæ etymologia apparet ex Α, 342, θύει ὀλοαῖς φρεσὶ, fertur pectore ad perniciem ruente. πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, Δ, 263, bibere quando liberet, Θ, 189. sic, αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει, ipsorum animus ita fert, Ζ, 439. et 444, οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν. ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει, Η, 74. βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν, Θ, 322, cupiebat eum ferire, προθυμεῖτο. ὅταν τινὰ θυμὸς ἀνώγῃ, Ι, 101. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν, cupio id perficere, Ξ, 195. οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε ζώειν, Σ, 90. coll. 176, 426. Υ, 77, 179. ergo, θυμὸς ἀνώγει με, i. e. cupio, promtus sum, in animo habeo, volo. sic et Χ, 142, i. e. προθυμεῖται. eadem phrasis est, θυμός με κελεύει, Η, 68. Θ, 6. κέλεται, Κ, 534. Π, 382. ἐπιόν τε ὅσον ἤθελε θυμὸς, Ι, 177. οὐ σοὶ ἤθελε θυμὸς ἑταίροις ἀμύνειν, Ρ, 702. et 488, εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις. ἤθελε θυμῷ ἆξαι, cupiebat frangere hastam, Φ, 177, coll. 179. ἵετο θυμῷ, cupiebat, Β, 589. βαλεῖν δέ ἑ ἵετο θυμὸς, Θ, 301, 310. ὁ δὲ ἵετο θυμῷ τὸν βαλέειν, Ν, 386. οὐκ Αἴαντι ἥνδανε θυμῷ ἑστάναι, Ο, 674. sic et Α, 24. αὐτῷ θυμὸς ἐβούλετο, statuerat cum animo suo, Ο, 596. et 43, αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει, Ν, 784. οὔ μιν θυμὸς ἐάσει εἴσω ἐφορμηθῆναι, Σ, 282, nolet ipse intro irrumpere in castra. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, Α, 468, 602. Β, 431. Η, 320. Ψ, 56. π, 479, ubi θυμὸς est, appetitus cibi. θυμὸν ἕνα ἔχοντες φρεσὶ, Ν, 487. Ο, 710. Π, 219. Ρ, 267, et notat id τὴν ὁμόνοιαν, μίαν προθυμίαν, vel audacius paullo, μίαν ψυχὴν ἐν δυσὶν ἀνδράσιν: unde est τὸ, ὁμοψυχεῖν, et oppositum ejus est τὸ, ἀμφὶς φρονεῖν: hinc est et τὸ, ὁμοθυμαδόν. sic, θυμὸν ἴσον ἔχοντες, Ρ, 720, quæ est circumlocutio τοῦ, ὁμοψυχεῖν. εἴ σοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi sic impellitur animus, i. e. si vis, Α, 173. sic, μοὶ, Ζ, 361. σοὶ αὐτῷ, Ι, 42. αὐτὸν ἔλιπε θυμὸς, eum relinquebat anima, i. e. moriebatur, Δ, 470. Π, 410. et 743, ἔλιπεν ὀστέα θυμὸς, i. e. ἀπέθανεν, sic et Μ, 386. θυμὸν ἀποπνείων, animam agens, exspirans, Δ, 524. Ν, 654. et 691, θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων, i. e. moriebatur, spiritus abiit a membris et a corpore: et id notat celeritatem mortis; nam vulnus illud maxime letale. sic et Π, 606. ἐξαίνυτο θυμὸν αὐτῷ, animam abstulit ei, Δ, 531. Ε, 155, 848. ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα, ambos privavit anima, Ζ, 17. sic Κ, 495, μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα αὐτόν. Π, 828. et cum dativo personæ, πολλοῖς, Ρ, 236. et sine casu personæ, Φ, 179, coll. 177. μή τις ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο, pro ἀφέλοιτο, eriperet animam, Ε, 317, i. e. θανατώσῃ. et cum genitivo personæ hæc phrasis, Κ, 506. μή σε βάλω ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι, Ρ, 17. αἴκε σε ἀφέλωμαι θυμὸν, Υ, 436. ὡς ὄφελόν σοι ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι, Λ, 381, utinam tibi vitam eripuissem. ῥεῖαν ἐκ θυμὸν ἕληται, Χ, 68, ex artubus animam eripuerit. θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Η, 131, id precabitur, ut anima ipsius ex corpore abeat ad inferos, i. e. θανεῖν. τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ, perdet sane animam suam, Α, 205, i. e. peribit. conf. ποτέ. sic, εἷως φίλον ὤλεσε θυμὸν, donec periit, Δ, 342. αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, Ρ, 616, interfectus est ab Hectore. καί νύ κεν ἔνθα ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσεν, pro ἀπώλεσε, ibi sane senex periisset, Θ, 90. et 270, αὖθι πεσὼν, cadens ibi ἔθανεν. sic et Κ, 452. Λ, 433. Μ, 250. Π, 861. Σ, 92. sed active est Ε, 852, μεμαὼς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, cupiens eum interficere, κτείνειν. θυμοῦ δευόμενον, carentem anima, i. e. morientem, Υ, 471, coll. 459, ἐξαίνυτο θυμόν. et 406, λίπε ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. et θαυμασίως τὸ θανεῖν dixit ψυχῆς δεύεσθαι. sic Γ, 294, θυμοῦ δευομένους, de agnis mactatis. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, ægre collegit animum, Φ, 417, i. e. τὸ ζωτικὸν πνεῦμα post λειποθυμίαν. sic, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, Χ, 475, in præcordia animus recollectus est, coll. 466, s. ubi gravissimum animi deliquium est descriptum: ut θυ-

μὸς sit ἡ ζωτικὴ ψυχικὴ δύναμις. μάλα θυμὸν ἐχολώθη, valde iratus est animo, Δ, 494, ubi θυμὸς est sedes affectuum. sic N, 660. οὐδὲ ἐχολώσατο θυμῷ, O, 155, i. e. placatus est, ἠδύνθη. *er zürnete nicht mehr, (he was appeased.)* Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, Π, 616. αὐτῷ θυμὸς ἐέλπετο, M, 407, sperabat. sic, σοὶ θυμὸς ἐέλπεται, i. e. ψυχὴ σοῦ ἔλπεται, speras, N, 813. ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου αὐτὸν θανεῖν, existimabat quisque, eum mortuum esse, O, 288. et 701, Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου. sic P, 395, 404, 495. οὐκ ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν, N, 8. K, 355. ἔλποντο δὲ θυμῷ, Ξ, 67. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς, P, 234. τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, Γ, 395, huic movit indignationem in animo. sic τῷ, Λ, 803, sed adfectu alio. coll. 791, τίς οἶδε, εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι (cum bona fortuna) θυμὸν ὀρίναις; N, 418, Ἀντιλόχῳ. et 468, commovit, concitavit ei animum. τοῖσι δὲ, B, 142. τῷ, Δ, 208. Ξ, 459, 487. O, 403, *das herz rühre, (touch the heart.)* P, 123, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, Ω, 467, sc. εἰς ἔλεον. πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, E, 29, turbatus est animus. τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα, I, 591, motus est animus ad opitulandum. πᾶσιν ὀρίνθη, Π, 280, sc. εἰς δειλίαν, μετὰ δειλίας. sic et Σ, 223. ὁπότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ, I, 699. αὐτῷ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε, Z, 51. οὐκ ἐμὸν θυμὸν πείσει, I, 386. et 583, ἔπειθον τοῦ. οὐκ ἄν τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι, K, 205, nemone confidat animo suo audaci? nam opus erat audacia. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, E, 243, 826, i. e. φίλτατέ μοι. sic K, 234. Λ, 607. ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ ἐφίλεον, *liebete sie von herzen, (loved her from my heart,)* I, 343. et 482, ἐκ θυμοῦ φιλέων, i. e. ἐκ ψυχῆς μέσης, quod et ἐκθύμως dicitur, et ubi ἐκ intendit. sic in ἐκνομίως, i. e. λίαν καὶ ἔξω πάσης νομίσεως, ὡς οὐκ ἄν τις νομίσειε, *aus der massen, (exceedingly,)* oppositum huic ἐκ θυμοῦ, est τὸ, ἀπὸ θυμοῦ, i. e. πόῤῥω ψυχῆς: unde est ἀποθύμιος, ὁ ἡ, i. e. μὴ κατὰ ψυχὴν, quod recentiores dicunt ἀκαταθύμιος. εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Λ, 403. P, 90. Σ, 5. Φ, 53, 552. X, 98. προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, P, 442. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς, Λ, 407. P, 97. Φ, 562. confer de pharisæo, Lucæ xviii, 11, πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσηύχετο, apud se hæc adorabat, i. e. his verbis loquens tacite. γήθησε δὲ θυμῷ, H, 189, i. e. ἐκ ψυχῆς, non simulate. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει αὐτῷ, N, 494. ἦ φημὶ γηθήσειν κατὰ θυμὸν, N, 416. οὔ μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ, animus elatus et ferox, B, 276, ubi non nimis in bono sensu. in meliori sensu est I, 631, 398, ἐπέσσυτο. K, 220, 244, 319. Sed θυμὸς etiam de ἀλόγοις dicitur. ἄρνας θυμοῦ δευομένους, agnos morientes, Γ, 294. βόε, ἶσον θυμὸν ἔχοντε, N, 704, boves duo concordes. μὴ τρομέοιντο θυμῷ ἵπποι, K, 492. ἵππος ἔβραχε, θυμὸν ἀΐσθων, fremuit animam exhalans, Π, 468. et 469, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς, moriebatur equus. εἰσόκε τὶς βαλὼν θυμὸν ἐξέληται, et sermo est de apris figendis, M, 150. συὸς κάπρου μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, P, 22. ἐν δέ γε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, Π, 162, et sermo est de lupis. κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ, M, 300, de leone. ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, de eodem leone, Ω, 42. σὲ ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν, Z, 256, te huc animus impulit. μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν, H, 25, magnus adfectus. ἦ σαυτὸν θυμὸς ἀνῆκε, an te ipse animus tuus impulit, K, 389. Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε τεῖχος ἐπαΐξαι, M, 307. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε στῆναι ἀντία σοῦ, X, 252. αὐτῷ θυμὸν ἀνῆκε, animum exstimulavit, Π, 691. ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος, O, 24, me nec sic adfectus missum faciebat occupatus valde dolore ob Herculem. εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὥς σοι γούνατα ἕποιντο, utinam, ut animus tibi est, sic et genua sequi vellent, Δ, 313. Ἕκτορι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε, H, 216, i. e. τὰ κατὰ καρδίαν. sic Ψ, 370, πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων, palpitabatque cor cujusque, victoriam desiderantium. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ, Σ, 113, animum in pectoribus nostrum cohibentes necessario. sic, ἔρος περιπροχυθεὶς ἐδάμασε θυμὸν, Ξ, 316, coll. 294, cujus hoc est περίφρασις. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, O, 321, his tunc animum in pectoribus stupefecit. et 594, θέλγε δὲ θυμὸν Ἀργείων, i. e. fecit ne possent ἀνδρικῶς ἐνεργεῖν, ut alias sint soliti. ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη, Δ, 152, i. e. συνήχθη. hinc est verbum θυμηγερέειν, colligere et recipere animum. præcesserat enim h. l. τὸ ὀλιγηπελέειν, vel ut recentiores dicunt, τὸ ὀλιγοθυμεῖν καὶ λειποψυχεῖν. et 289, τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο, talis et tam promtus animus. et 360, σοὶ θυμὸς ἐν στήθεσσιν ἤπια δήνεα οἶδε, i. e. animus tuus est clemens. οὔ σοι ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός; Θ, 202, et ad Δαναῶν ibi deest ἕνεκα. αἰεὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐτόλμα ἐν φρεσὶ, K, 232, semper ei audax animus erat. et 401, ἦ ῥά νύ σοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, certe tibi magnorum donorum cupidus erat animus. οὐκέτι μοὶ ἐρητύετο ἐν φρεσὶ θυμὸς, I, 458, non cohibebatur. οἱ θυμὸς ἐβούλετο, animus ejus volebat, M, 174. ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν, N, 73. et 280, οὐδέ οἱ, ἀτρέμας ἧσθαι, ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμὸς, in præcordiis animus, *der muth im herzen, (a bold heart.)* et 775, ἐπεί σοι θυμὸς, ἀναίτιον αἰτιάασθαι, quandoquidem tibi placet. ἄχνυτο δέ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, Ξ, 39. πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶν κάππεσε, O, 280, conf. ποῦς. et 629, ἐδαΐζετο, dividebatur, fluctuabat. sic et I, 8. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, O, 94. sic, ἐμὸς οὔποτε, Ψ, 611. οὔ τινι ἐτόλμα, P, 68. et 744, ἐν δέ τε θυμὸς τείρεται ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἱδρῷ. οἷος ἐκείνου ὑπέρβιος θυμὸς, Σ, 262. εἴπω, ἅ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει, T, 102. et 178, ἵλαος ἔστω. et 328, ἐώλπει. ὤτρυνεν αὐτὸν ἀγήνωρ, Υ, 174. et 349, οὔ οἱ ἔσσεται, nolet. μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν, Φ, 395. ἐμὸς ἔνδοθι ἐτείρετο, X, 242. et 346, εἴπως αὐτόν με ἀνείη. et 357, σιδήρεος ἔνδοθι. ὕπνος λύων μελεδήματα θυμοῦ, Ψ, 62. et 468, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμὸν, ubi conf. μένος. et 597, θυμὸς ἰάνθη. sic et 600. et 880, ὠκὺς ἐκ μελέων ἔπτατο θυμὸς, de columba interfecta. αἰνῶς με μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει, impetus et animus, nam hæc duo sæpissime junguntur a poëta, Ω, 198. et 321, πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ ἰάνθα. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, A, 593, paululum vitæ inerat mihi: ubi vides τὸ ὀλιγοθυμεῖν, exanimatum esse. σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμὸς, E, 643. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, Λ, 334. σοὶ ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Ψ, 595, tibi excidere ex animo, ex tua amicitia; et quidem ob rem levem, qualis est equa. sic A, 562, ἀλλ' ἄπο θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, i. e. ἔξω ψυχῆς: μῖσος ἕξεις ἐξ ἐμοῦ. θυμῷ σύνθετο βουλὴν θεῶν, intellexit animo, H, 44, ut θυμόσοφος. sic M, 228, θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων. θυμῷ φίλον, placens, K, 531. Λ, 520. Ξ, 337. H, 31. ἔπαθον ἄλγεα θυμῷ, I, 321. Π, 55. Σ, 397. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, ne mihi paraverint dii tristes sollicitudines animo; ubi θυμῷ pertinet ad ἐμοὶ, et deest δείδω, metuo, Σ, 8. et 53, ὅσα ἐμῷ ἔνι (ἔνεισι) κήδεα θυμῷ. ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ, desiderium injecit animo ejus, Γ, 139. sic, χάρμην, pugnæ studium, N, 82. μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ, ubi μοὶ eleganter abundat, *denke du mir ja auf kein entgehen, (think not of any escape,)* K, 447, μὴ ἔνθου εἰς νοῦν, ne spera. ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος, O, 566, pro ἐνεβάλοντο, in animo suo reponebant id verbum, *nahmen es zu herzen, (took it into their heart.)* et 561, αἰδῶ θέσθε ἐν θυμῷ, pudorem ponite in animo. et hoc est id verbum, de quo paullo ante. sic et 661. σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ, P, 451, corporibus et animo vestro indam robur. οὐ καλῶς ἐνίθεσο (indidisti) χόλον, Z, 326. χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ, H, 192, i. e. ἐκ ψυχῆς, vere, non obiter aut simulate. sic, χαῖρε, Ξ, 156. X, 224. θυμῷ μεμαὼς, animo cupiens et promtus, E, 135. sic μεμαῶτα, O, 299, nam ibi θυμῷ non recte ad sequens δείσεσθαι trahitur unice, etsi ad id quoque trahi possit. θυμῷ ἐδείσατε μῆνιν (iram) Διὸς, N, 623. sic, ἔδεισε, Θ, 138. ἀάσατο μέγα, damnum et errorem valde sensit animo, I, 533. Λ, 340. σεβάσατο τόγε, religioni id ei erat, Z, 167, 417. et 157, ἐμήσατο κακὰ, mala moliebatur in animo. sic et Ξ, 253. εἴξας, I, 109, et additum, μεγαλήτορι. et 594. ubi verbis magnificis velat affectum impotentem: nam non ex μεγαλειότητι ψυχῆς oriebatur ista προπέτεια, temeritas, sed ex αὐθαδείᾳ, coll. 119. et 436, χόλος ἔμπεσε θυμῷ, ubi ira velut hostis pingitur, qui cupit subjicere sibi animum et tenere. sic et Π, 206. Ξ, 207, 306. δέος, timor, P, 625. τετιηότι θυμῷ, tristi corde, Λ, 554. P, 664. ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα θυμῷ, ambos pariter amans ex animo, A, 196. et 228, τέτληκας, sustinere soles animo. et 256, μέγα κεν κεχάροιντο. ἔχω ἄχεα θυμῷ, Γ, 412. ἀέκοντι, invito animo, Δ, 43. ἀκαχίζεο, tristis esto animo, Z, 486. et 524, ἄχνυται κῆρ ἐν θυμῷ, ubi conf. κῆρ. ἐν θυμῷ μέμασαν πολεμίζειν, H, 2. et 95, μέγα στοναχίζετο. οὔτι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, non loquor ex consilio deliberato et destinato, Θ, 39, quæ confessio est placati regis, in iram et minas antea effusi. sic et X, 183. nam Minerva, obsequentia sua, eum demulserat. nam θυμὸς κολακευόμενος (ira, cui quis adulatur blande) μαλθάσσεται apud animos nobiles, καὶ εἴκει, sicut et feræ quædam τοῖς τιθασσεύουσι. nam ψυχῆς νοσούσης ἰατροὶ οἱ λόγοι, si quis hos prudenter scit admovere: et ὁ θυμουμένῳ εἴκων ἐν καιρῷ, τύχοι ἂν αὐτοῦ ῥαδίως ὅσον θέλει. μὴ μεγαλίζεο θυμῷ, K, 69. ἀκαχείατο θυμῷ θεοὶ, M, 179. ἐν θυμῷ μέμασαν, N, 337. et 485, τῷδε ἐνὶ, i. e. ἐν ταύτῃ τῇ προθυμίᾳ ἣν ἄρτι ἔχω. et 670, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ. ἦρα φέροντες, Ξ, 132, i. e. χαριζόμενοι ἑαυτοῖς. hinc est τὸ θυμῆρες. et 158, θυμῷ στυγερός. et 191, κοτεσσαμένη. et 475, ἄχος ἔλλαβεν αὐτοὺς θυμῷ. ἀπειλήσω τόγε θυμῷ, i. e. serio, O, 212. sic, ἤθελε, valde cupiebat, Π, 255. et 529, μένος δέ οἱ ἔμβαλε. et 646, Φράζετο, consultabat animo. νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, indignetur animo, P, 254. ὄσσοντο ἄλγεα θυμῷ, prævidebant animo suo dolores et ærumnas, Σ, 224. θυμῷ μενοινᾷ πολεμίζειν, animo et vere promtus est ad pugnandum, T, 164. et 287, κεχαρισμένε. et 312, οὔτι ἐτέρπετο. μηδέ τι θυμῷ δευέσθω, neque quid animo ejus desit, Υ, 121. et 195, ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι, ut in animum inducis. ἤθελε, volebat serio, Φ, 65. et 270, ἀνιάζων. et 423, χαῖρε. et 456, κεκοτηότι, irato animo. et 574, οὔτι ταρβεῖ. ἄλγος ἐμῷ, X, 53. et 70, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, de canibus. μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ, consilium conde animo, Ψ, 313. et 548, φίλον ἔπλετο θυμῷ, placebat ei. ἔχω ἄχεα ἄκριτα, Ω, 91. et 140, πρόφρονι, serio. et 236, πέρι δ' ἤθελε, nimis volebat. et 283, τετιηότι, mœsto animo. et 491, χαίρει ἐν. et 523, ἄλγεα κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἐν. et 672, μήπως δείσῃ ἐν. et 748, ἐμῷ πολὺ φίλτατε. sic 762. et 778, μηδὲ θυμῷ δείσητε τοῦτο. et 288, θυμὸς ὀτρύνει σέ. ἐν θυμῷ βάλλονταί μοι χόλον, Ξ, 50. νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ, Π, 544, *verdenket es euch selber, empfindet aus ehrliebe einen unwillen im herzen, (be indignant, from a feeling of honour.)* εἰ σύγε ἐθέλεις σῷ θυμῷ, Ψ, 894. ἢ ἐρητύσειε θυμὸν, an cohiberet animum et iram, A, 192. et 193, ταῦτα ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. ubi duo versus eleganter desinunt in θυμόν: sed non eodem significatu. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος, intus lacerabis. et 429, χωόμενος κατὰ θυμὸν (ἕνεκα) γυναικός. ἤδει γὰρ κατὰ θυμὸν, B, 409. ἄλγος ἱκάνει ἐμὸν θυμὸν, Γ, 98. τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐν στή-

ἔεσσι, Δ, 309. κῆδε δὲ θυμὸν, angebat animum, E, 400. Λ, 458. τλήμονα ἔχων, habens animum laborum patientem et sustinentem, E, 670. et 676, αὐτῷ κατὰ τοὺς ἔτραπε θυμὸν Ἀθήνη, i. e. prudentia ipsius, vertit animum et fortitudinem contra eos. et 698, πνοιὴ Βορέου ἐζώγρει (recreabat) κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, ægre spirantem animam ejus. quod alibi dixit θυμηγερέειν. et 806, καρτερὸν ἔχων, fortem animum retinens: unde est compositum καρτερόθυμος. et 869, ἀχεύων (κατὰ) θυμὸν, mœrens animo. ἐὸν κατέδων, vorans, Z, 202, de summo tristitiæ gradu: *fras sich das herz ab, (broke his heart.)* ὃν ὀνήσεται, H, 173, juvabit animum suum. ἔτερπεν αὐτῇ, oblectabat animum suum in ea, I, 189. et 255, ἴσχειν μεγαλήτορα. et 492, δάμασον μέγαν, doma iram, coll. 255. et 625, ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν Ἀχιλλεύς. et 633, σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν. et 635, σὺ δὲ ἵλαον ἔνθεο θυμόν. et 671, χόλος δὲ ἔχει μεγαλήτορα θυμόν. ἄδος (satietas) τέ μιν ἵκετο θυμὸν, cepit eum, Λ, 88, de lignatore. καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο, N, 86. et 155, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. πτῆξε (perterrefecit) δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, Ξ, 40. et 439, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, ictus adhuc vitam et animam adfligebat. οὐδέ τι φημὶ πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, O, 98. et 240, νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν. ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, graviter gemuit animam agens, Π, 468, coll. 469. et 540, οἳ θυμὸν ἀποφθινύθουσι, qui animam deperdunt, neutraliter: *die ihr leben verlieren, (who lose their lives.)* ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω, animum augeo, P, 226. et 564, μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, desiderio affecit animum meum. θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, animo tristatæ, Σ, 29. et 178, σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω. et 461, κεῖται ἐπὶ χθονὶ, θυμὸν ἀχεύων. νηλέα θυμὸν ἔχοντας, non miserantem animum habentes, sc. nos, *mit hartem herzen, (hard-hearted,)* T, 229. et 271, ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν ὤρινε. θυμὸν ἑταίρου χώεται αἰνῶς, sc. ἕνεκα ἑταίρου, Y, 29. et 32, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, divisis animis: alii Græcis studentes. alii Trojanis. et 290, αὐτὸν ἄορι θυμὸν (vitam) ἀπηύρα, privaret. et 343, εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα, *sprach in seinem herzen, (said in his heart.)* et 403, αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, animam agebat et mugiebat. et 425, ὅς ἐμόν γε μάλιστα ἐσεμάσσατο θυμόν. ἐτέρπετο (σὺν) φίλοις, Φ, 46. et 112, ἄορι (ferro) ἐξέληται θυμὸν ἐμοῦ, vitam. et 296, Ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, animam auferens ei. οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε, X, 78, 91. et 263, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι. et 312, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, implevit sibi animum impetu immani. τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν, fata dederunt hominibus animam miseriis subjectam, Ω, 49. et 119, δῶρά κε θυμὸν ἰήνῃ, dona sane animum placare possint. sic et 196, 147, 176. et 518, πολλὰ κακὰ ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμὸν, multa mala tolerasti in anima tua: ubi anima sistitur velut dolium, cui insunt mala multa, quæ excuti non possunt. et 549, ἄνσχεο (ubi est imperativus pro ἀνάσχου) μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατά. et 568, νῦν μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. et 638, ἐξ οὗ σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμὸν, periit. et 680, ὁρμαίνων ἀνὰ θυμόν. τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, A, 205, peribit. sic E, 346, θυμὸν ἐξέληται, animam eriperet. et 673, 691. Λ, 381. O, 460, Π, 655. μένος θυμόν τε ὀλέσσεις, periisset, Θ, 358. ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, B, 171. Θ, 147. O, 208. Π, 52, 266. θυμὸν καὶ μένος ἑκάστου ὤτρυνεν, E, 470. Z, 72. Λ, 291. O, 500, 514, 667. τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμὸς, P, 97. X, 122, 385. δαμάσαντες θυμὸν φίλον, T, 66, cohibentes animum nostrum, *unsre seele gefasset habend, (keeping up a good heart.)* φίλον ὤλεσε θυμὸν, Y, 412, periit. θυμὸν μὴ σύγχει μοι, I, 608, ne conturba mihi animum. sic, αὐτῶν, N, 808. ἀνάλκιδα θυμὸν, imbellem animum, Π, 355, 656. ἧδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, B, 5. K, 17. εὖ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Δ, 163. Z, 447. μερμήριξε κατὰ, E, 671. Θ, 169. πάντα μοὶ κατὰ θυμὸν ἔεισαο μυθήσασθαι, I, 641, omnia mihi ex animo appares locutus esse: vel et, secundum mentem meam et intelligentiam: nam Achilles videbat justum et æquum, sed nolebat obsequi. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν φραζέσθω, O, 163. ἔγνω κατὰ ἀμύμονα θυμὸν, Π, 119. οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ, T, 264. εὔχετο θεῷ κατὰ ὄν, Ψ, 769. θυμὸς μέγας ἐστὶ βασιλῆος, B, 196, ira magna est regis: quod non ἐγκωμίου χάριν dicitur h. l. sed ad timorem aliquem incutiendum. unde postea factum μεγαλόθυμος, qui est alius quam μεγάθυμος. cæterum ira est, ζέσις τοῦ περικαρδίου αἵματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. hinc ἀέξεται ἐν στήθεσσιν ἀνδρῶν ἠΰτε καπνὸς, Σ, 110, coll. 108, 113. et καπνὸς, ut σημεῖον πυρὸς, positus est pro πῦρ, quo innuitur τὸ ζέειν: ἀέξεται ἐν στήθεσιν, i. e. ἐν καρδίᾳ ζέει. θυμοῦ πολλοῦ περίφρασις est Δ, 34, seqq. et ibi est ἄκρα ἀπήνεια. etiam ἡ σώφρων θυγάτηρ, οὐκ ἄξια ἑαυτῆς ποιοῦσα, ὑβρίζει τὸν πατέρα διὰ θυμὸν, Θ, 360, seqq. deinde θυμὸς vocatur et ἀδήν τις, (musculus certus in corpore) μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος, πρὸς τὸ μὴ πλήττεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν τραχεῖαν ἀρτηρίαν. et sic quoque potest dici δόρυ μέχρι τοῦ θυμοῦ φθάνειν. apparet ex aliis fere omnibus locis, θυμὸν poni, ut in sacris ponitur anima, *die seele, (the soul,)* cor, *das herz, (the heart.)* ex Odyssea vide, si lubet, α, 275, 353. β, 103, 138, ubi conf. νεμεσίζω. et 315, ἀέξεταί μοι ἔνδοθι θυμὸς, ubi conf. ἀέξω. γ, 342, 395, 455, λίπε ὀστέα θυμὸς, de bove mactato. δ, 140, 548, 658, 694, 713. οὔ μοι θυμὸς σιδήρεος ἐν στήθεσι, *ich habe kein stählern herz im leibe, (I have not a heart of steel in my breast,)* ε, 191. et 458, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. ζ, 155. η, 184, 187, 228, 306. θ, 45, θυμὸς, vel ὁ τοῦ ἀοιδοῦ, vel ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀκροατῶν. et 70, 204. ι, 12. σοὶ θυμὸς ἐπετράπετο, animus tuus versus est eo, i. e. cupis, placuit tibi. et 139, 213. κ, 78, τείρετο θυμὸς ἀνδρῶν ὑπ' εἰρεσίης, *ihre seele ward matt, (their spirits flagged.)* et 163, ἀπέπτατο θυμὸς, i. e. ἔθανε, de cervo confixo. et 248, 406, 415, 465, 466, 475, 484, 497, οὐ θυμὸς ἤθελε ἔτι ζώειν, *meine seele begehrete zu sterben, (my soul wished for death.)* λ, 205, amplecti cupiebam eam. et 220, λίπῃ ὀστέα θυμός. μ, 28, 324, 414. ν, 40. ξ, 150, 219, 246, 517. ο, 20, 66, 165, 212, 338, 394. π, 73, 81, 141, 466, 479. ρ, 284, τολμήεις μοί. et 469, 531, 554. σ, 60, ἀγήνωρ, vehemens: *wenn du dich so fast sehnest, (if thou longest so vehemently.)* et 74, 331, 408, 426. ὀρώρεται ἔνδοθι κήδεσιν, τ, 377. et 454, ἀπέπτατο, anima avolabat, de apro occiso. et 524, ὀρώρεται. υ, 38, 217, 328, 349. φ, 194, 198, 273, 342. ψ, 72. ἄπιστος, incredulus, non fidens. et 105, 172, σιδήρεος. 215, 266. ω, 159, 312, 317, 348. θυμοῦ μειλίγματα, κ, 217. κήδεα, θ, 149. ξ, 197. μελεδήματα, υ, 56. κεχαδήσει πολλοὺς, φ, 154, i. e. ποιήσει χάσασθαι τῆς ψυχῆς. et 170. ψ, 343. νεμεσσήθη ἐνὶ θυμῷ, α, 119, *es verdross ihn, (he was indignant at it.)* et 200, ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλουσι θεοὶ, i. e. ἐντιθέασί μοι. et sic vocat τὸ ἐνθυμεῖσθαι. 311, 320, 361. β, 112, 192, 248. λ, 223, 275, 319. δ, 71, 158, 447, 452, 459, 650, 730. ε, 76, 126, ᾧ θυμῷ εἴξασα, i. e. τῇ ἰδίᾳ ἐπιθυμίᾳ, *ihrer lust und begierde nach, (according to their desires.)* aliter hoc εἴκειν θυμῷ est in Iliade, de ira: Sed h. l. est de cupiditate venerea. ζ, 23, 166, 313. η, 42, 50, 75, 134. θ, 265, θαύμαζε θυμῷ, i. e. tacite apud se. 395, 450, 483, 571, 577. ι, 272, νηλεΐ, duro. 278, 287, 368. κ, 317, 373, 374. λ, 55, 87, 101, 180, 394, 417. μ, 58, 217, 266, ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, i. e. ἐνεθυμήθην, *es fiel mir bey, (it occurred to me.)* 427. ν, 145, 339, 342. ξ, 113, χαῖρε, sc. ὁ Ὀδυσσεύς. 146, 310, 445, 490. ο, 7, 27, 132, 172, 202. π, 25, 28, 37, 99, τῷδε ἐνὶ θυμῷ, i. e. ἔχων ὃν ἔχω θυμὸν, *mit diesem muthe, dem aber die kraft fehlet, (having courage, but wanting strength.)* et 257, 306, 331, 342. ρ, 13, 595. σ, 112, 134, 153, 227, θυμῷ νοέω, quæ est lenis refutatio maternæ accusationis 215, s. et notat τὸν εὐφυῆ, indole bona præditum, καὶ θυμόσοφον: οἴκοθεν γὰρ, καὶ οὐκ ἀπὸ διδασκάλων, φρονεῖ: hinc dii ipsi eum instituisse dicuntur. et loquitur h. l. de rebus præsentibus. ἀθύρματα θυμῷ, σ, 322. et 329, οὐ ταρβεῖς. sic et 389. et 405, οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν, ubi θυμὸς est appetitus cibi, *ihr könnet nichts mehr hinterbringen, (ye cannot eat any more.)* κεκοτηότι, τ, 71. et 210, ἐλέαιρε γοόωσαν. et 283, κέρδιον εἴσατο. et 343, ἐπιήρανα. et 485, θεὸς ἔμβαλε, υ, 5, 9. et 301, μείδησε θυμῷ σαρδάνιον, præ ira. 304, vitæ tuæ id omnino prodest, coll. 306. ἄφρονι, φ, 105. 126, 218, πιστωθῆτον. et 302, ἀεσίφρονι. et 355, μῦθον ἔνθετο. μέμβλετο (pro μεμέλητο) χ, 11. et 87, ἀνιάζων. et 411, χαῖρε. et 477, κεκοτηότι. ἐγκάτθετο, ψ, 223. 257, 260, θεὸς ἔμβαλε. θήσαο, ω, 90. et 162, τετληότι. et 247, ἔνθεο. et 390, φράσσαντο. et 510, τῷδε ἐνί. et 544, ἐπείθετο χαῖρέ τε. πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, in anima sua, α, 4. (sic et ν, 90. et conf. ο, 486.) et 29, μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν, *er erinnerte sich in seinem herzen, (he remembered in his heart,)* de Jove dictum. et 107, πεσσοῖς θυμὸν ἔτερπον. et 294, φράζεσθαι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. et 323, θάμβησε κατὰ θυμὸν, i. e. κατὰ ψυχήν. ἀτέμβει, in errorem inducit, β, 90, et additur, ἐν στήθεσιν. ἕνα ἔχοντες, γ, 128, quod notat ὁμοψυχίαν, eundem sensum: alibi notat ὁμοιότητα ἀνδρικὴν, ubi de bellando sermo est, eandem fortitudinem, et tunc ἕνα est ἴσον. ὥρμαινε ταῦτα κατὰ, δ, 120. et 187, μνήσατο. et 366, ὄρινα αὐτῇ. et 813, ἐρέθουσι. ἐρέχθων, ε, 83. et 95, ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. et 157, ἐρέχθων. et 222, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα. et 285, προτὶ ὃν μυθήσατο. et 298, εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα. sic et 355, 376, 407, 464. et 444, εὔξατο κατὰ ὄν. et 468, δαμάσῃ κεκαφηότα. ἔπειθε ἐμὸν, η, 258. ὤτρυνε μένος καί, θ, 15. et 98, δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν, ubi conf. ξ, 28, 46. ὠρινάς μοι, θ, 178. ἔπειθον, ι, 33. et 75, ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, ubi conf. κ, 143, 379, cui opponitur θυμὸν ἥδοντες, a quo est ἡ θυμηδία. ἀμηχανίη ἔχε, ι, 295. et 299, βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα. et 302, ἕτερος θυμὸς ἔρυκέ με, aliud consilium retrahebat me. et 318, ἀρίστη φαίνετο βουλὴ κατὰ θυμὸν, sic et 424. et 500, οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα. coll. 501, θυμῷ, ira. μερμήριξα κατὰ ἀμύμονα, κ, 50, 151. et 461, αὖτις ἐνὶ στήθεσσι λάβητε. νεοπενθέα ἔχουσαι, λ, 39. et 104, σὸν ἐρυκακέειν, *deinen appetit zähmen, (to curb thy appetite.)* et 200, μελέων ἐξείλετο, vitam e corpore exemit. et 202, μελιηδέα ἀπηύρα, *nahm das liebe leben weg, (deprived of life.)* et 561, δάμασον μένος καί. πρὸς κῦμα χανὼν ἀπολέσαι θυμὸν, amittere vitam, μ, 350. σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, tuam iram semper vereor et devito, ν, 148. et 263, πάθον ἄλγεα θυμῷ. et 270, λάθον δὲ ἑ θυμὸν ἀπούρας, latui eum occidens. ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, refecit animum cibo, ξ, 111. et 169, ἄχνυμαι. et 361, ὀρινάς μοι. et 391, μάλα ἄπιστος θυμός. et 405, φίλον ἀφελοίμην. et 438, κύδαινε θυμὸν ἄνακτος, lætum fecit animum domini. θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, ο, 353. et 378, οἷα δμώεσσιν ἰαίνει. ἐμὸν κατὰ ἀμύμονα μερμηρίξας, π, 237. et 309, ἐμὸν γνώσεαι. ῥοπάλῳ ἐξέλοιτο, ρ, 236, i. e. φονεύσοι. et 603, πλησάμενος ἐδητύος, *da er seine seele gesättiget mit speise, (having eaten his fill.)* ὅπως πετάσειε θυμὸν μνηστήρων, σ, 160. et 211, ἔρῳ θυμὸν ἔθελχθεν. et 281, θέλγεν ἐπέεσσιν. μή μοι θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων, τ, 117. et 198, ἵνα πλήσαιντο θυμὸν, ut saturarentur cibis. et 263,

σῆκε. et 312, μοὶ ὧδε ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται. et 364, θεουδέα θυμὸν ἔχων. et 390, κατὰ θυμὸν ὀΐσατο. κλαίουσα κορέσατο ὃν κατὰ θυμὸν, υ, 59. et 62, ἐξέλοιο. et 266, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς, i. e. ἐπίχετε ψυχὴν, abstinete animum a convicio. γυναικὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινας, φ, 87. et 88, κεῖται ἐν ἄλγεσιν θυμός. et 318, θυμὸν ἀχεύων. αὐτῶν ἠέλιος ἐξείλετο θυμὸν, de piscibus, χ, 388. et 462, μὴ καθαρῷ θανάτῳ θυμὸν ἀφελοίμην. πολυπενθέα, ψ, 15. et 47, ἰάνθης. et 97, ἀπηνέα. et 100, 168, τετληότι θυμῷ. et 230, πείθεις μοῦ θυμὸν ἀπηνέα. et 100, 168, τετληότι θυμῷ. et 230, πείθεις μοῦ θυμὸν ἀπηνέα περ ἐόντα. et 345, ἐέλπετο ὃν κατά. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο, i. e. ἔπνεε, Φ, 386, conf. ἄημι. θυμὸς ὥρμαινε, Ol. 3, 45. et 68, ὀτρύνει μέ. ἄτολμος ἐὼν, Ne. 11, 42. ἑπέσθω, Ist. 6, 71. θυμῷ καμόντες πολλὰ, cura et ingenio, animo, Ol. 2, 15. ἐν, Ol. 6, 61, i. e. κατὰ ψυχήν. μαιομένων θυμῷ, quærentium animo, Ol. 8, 9. φίλτρον ἐν θυμῷ, Py. 3, 113, incitamentum in animo. πυκινῷ, i. e. συνετῷ, Py. 4, 130. et 171, κλέπτων δεῖμα, occultans animo timorem. et 322, γελανεῖ θυμῷ, i. e. ψυχῇ προσηνεστάτῃ. θυμῷ (σὺν) παντὶ, Py. 9, 170, toto cum animo. sic et Ne. 5, 57, *von ganzem herzen, (with the whole heart.)* σπερχθεῖσα, Ne. 1, 60. θέλων, Ist. 6, 63. θυμὸν ἰάναιεν πατρὶ, animum exhilararent, Ol. 7, 78. βαρύνει, Py. 1, 162. τέρπεται, Py. 2, 136. ἐκδόσθαι πρὸς ἥβην, Py. 4, 525, tradere animum hilaritati. γυναικὸς, Py. 9, 51. πάντα αὔξων ἀρμένοις, Ne. 3, 100, aptis augens animum. δονεῖν, Ne. 6, 97, turbare. σύμπειρον ἀγωνίᾳ, Ne. 7, 15, experientem in certamine, vel, confinem. et 135 ἀταλὸν ἀμφέπων. αἰσχυνθῆμεν, Ne. 9, 63, coll. 87. κατὰ, Ist. 4, 78. τεὸν εὔφρηνας, Ist. 7, 2. ἀχνύμενος, Ist. 8, 10. et 57, πινυτοί. θυμὲ, anime mi, Ol. 2, 161. Ne. 3, 45. τὸ θύμον, ου, vero est εἶδος βοτάνης εὐτελοῦς, Aristoph. Plut. 253, 283, cepa. quod cave masculino genere dici putes. est neutrum, penultima brevi, ut scholiastes ad l. c. docet. et Pax, 1169.

Θυμόσοφος, vide præcedens aliquanto a fine, et sub θυμολέων.

Θυμοφθόρος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) vitam destruens. ab ὁ θυμὸς, qui et vitam notat; ἀναιρετικὸς τῆς ζωῆς. γράψας θυμοφθόρα πολλὰ, cum scripsisset multa mortem jubentia, Z, 169, coll. 170, ὄφρα ἀπόλοιτο, ut periret: *da er ihm einen Urias-brief mitgegeben, (having given him a letter containing an order for his own death.)* nam τὰ ἀπολλύντα, sunt θυμοφθόρα. sic, φάρμακα, venena interimentia, β, 329. ἄχος θυμοφθόρον, luctus absumens vitam, δ, 716, *herzfressende traurigkeit, (heart-breaking sorrow.)* sic, κάματον, defatigationem noxiam vitæ, κ, 363, cui opponitur θυμήρης, ὁ ἡ, vitæ aptus et recreationi. ὅς κεν θυμοφθόρος τοῦτον ἀνιάζῃ, τ, 323, quicunque huic molestus fuerit ut angatur animo, *wer ihn ängstet, (whoever distresses him in mind.)* alibi possit et esse, φθαρτικὸς τοῦ λογισμοῦ: et ex posterius citato loco apparet notare in genere, destruens hilaritatem et bonum animum.

Θύννοι, οἱ, vide sub δρῦς, ad finem

Θύνω, f. υνῶ. (Θέω) est idem quod θύω in primo significatu: ruo cum impetu, feror cum impetu, ὁρμάω. θῦνε (ἔθυνε) γὰρ ἀμπεδίον, (ἀνὰ πεδίον, per campum) ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς, E, 87, ruebat enim per planitiem similis flumini exundanti: quod simile imitatus est Horatius, lib. 4, Od. 14, 25—30. et 250, μηδέ μοι οὕτω θῦνε (imperativus) διὰ προμάχων, neque mihi sic ardenter versare inter primos pugnatores. ὁ πεζὸς θῦνε διὰ προμάχων, Λ, 342, ille pedes versabatur in prima acie. et 569, αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε (ἔθυνε) μεσηγὺ ἱστάμενος. sic, διὰ προμάχων, Υ, 412. et 493, ὥς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, quaquaversus ferebatur cum hasta. θῦνε κατὰ μέγαρον, ferebatur cum gravi impetu per triclinium, ω, 448. βασιλῆες θῦνον (ἔθυνον) κρίνοντες, properabant et huc illuc currebant distinguentes et ordinantes exercitum, B, 446, ex quo loco vera vis verbi maxime apparet. nam isti principes erant adjutores generales Agamemnonis. οἱ δὲ, λύκοι ὣς, θῦνον, Λ, 73, ardenter incursabant. et 188, ὁρᾷ τὸν, θύνοντα ἐν προμάχοις. sic et 203. θύνοντα ἀμπεδίον, E, 96. ὦρτο κυδοιμὸς θυνόντων ἄμυδις, concurrentium ad pugnandum, K, 524. θύνει ἐπὶ ἄλλον λόγον, Py. 10, 84, ad alium festinat sermonem.

Θυόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) odoratus, fragrans. θυόεν νέφος, est circa Jovem in monte Ida, O, 153, τὸ εὐῶδες, εὔοδμον. nam aër inferior, tempore tempestatis fulgurantis, fit odoratus ex floribus et terra ipsa.

Θύον, ου. τό. (Θέω) est δένδρον εὐῶδες maxime si ligna ejus uruntur. ὀδμὴ κέδρου τε θύου τε ἀνὰ νῆσον ὀδώδει δαιομένων, ε, 60, ubi insula describitur, ubi nympha Calypso habitabat, quæ in focis suis talia ligna urebat. eadem arbor dicitur ἡ θύα, et θυΐα, unde adjectivum est θύϊνος et θύϊος. Latinis est thya arbor.

Θύος, εος. τό. (Θέω) libatio, res sacra. est enim factum nomen ex θύω, quatenus notat, rem sacram facio. πρὸς ναὸν ἔρχεο σὺν θυέεσσιν (facto ablativo ex θύεα, τὰ, quod concipitur esse θύεες, et adjuncto σι, ut Iones facere solent dat. et abl. tertiæ declinationis ex nominat. plur.) Z, 270, ad templum vade cum re divina; quæ possunt esse θυμιάματα, suffimenta, vel λοιβαὶ, libationes. θεοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλαῖς ἀγανοῖς, λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσι ἄνθρωποι, I, 495, deos avertunt ab ira sacris rebus et votis placantibus, libatione et nidore. λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, supplico per res divinas et deum, ο, 261, coll. 222, s. 260. ex quo apparet, θύος esse nomen generale cujusvis rei divinæ factæ. in specie autem notat θυμίαμα sacrum, aut libamentum. Vide sequens.

Θυοσκόος, ου. ὁ. (Κῶ) est dictus ἀπὸ τοῦ, τὰ θύη κέειν, i. e. καίειν, a comburendo et adolendo sacra. notat ergo sacrificulum, *einen obferpriester, (a priest who officiates at sacrifices:)* deinde et vatem, qui ex sacrificiis vaticinatur, aruspicem. denique in genere, vatem, μάντιν. τὸ θύος, εος, est τὸ ἱερεῖον, τὸ θυμίαμα: nam et ex ture aris imposito, et ex suffitu per accensum tus facto, vaticinabantur. alii paullo artificiosius hoc nomen enarrant. prior pars vocis manet immota, a τὸ θύος: sed posterior pars motitatur; dicunt enim, κοεῖν dici pro νοεῖν, intelligere: ut θυοσκόος ergo sit, ὁ διὰ θυῶν κοῶν i. e. νοῶν τὰ μέλλοντα. unde et iidem vates dicti sint ἐμπυροσκόποι et λιβανομάντεις. sic a κοεῖν dicunt esse τὸ μακκοᾶν, i. e. μὴ νοεῖν, ἀλλὰ ἀνοηταίνειν. id sane verum est, τοὺς θυοσκόους esse et, τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους, non vero solos τοὺς θύτας. οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, Ω, 221, ubi est sacrificus. ὃ σφι θυοσκόος ἔσκε, φ, 145. ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, χ, 318. et 321, εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι, πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι, etc. ex quo contextu apparet, vatem fuisse, ex libationibus vaticinari solitum. nam ex fumo θυμιαμάτων vaticinatum aliquem esse, ex toto Homero, quantum memini, nusquam apparet. ergo illa artificiosa etymologia saltem generalius est determinanda, ut τὸ θύος notet et libationem vino factam. Vide sub θυήεις, καίω, et Λειώδης in R.

Θυόω, f. ώσω. (Θέω) odore repleo, suffio. et est idem fere quod θειόω. ἐλαίῳ, τό οἱ τεθυωμένον ἦεν, oleo, quod ei odoribus repletum erat, Ξ, 172, quasi μεμυρισμένον, μεμυρωμένον, odoribus suavibus fragrans. ergo describit poëta h. l, id, quod deinde dictum est τὸ μύρον, quam vocem ignorat, etsi rem teneat. veteres enim ex floribus et aromatibus olea optime olentia præparabant; ut et ex sacris litteris notum est. hinc sunt τὰ θυώματα, i. e. εὐώδη θυμιάματα, apud Herodotum.

Θύρα, ας. ἡ. (Θέω) janua, ostium. est a θύω, irruo; per eam enim exitur vel intratur: ipsa etiam movetur crebro. ὅση δὲ ὑψορόφου θύρη θαλάμου τέτυκται, Ω, 317, quanta est janua alte camerati conclavis; utpote cujus janua pro portione etiam est alta et ampla. et 453, θύρην δ' ἔχε (clausam tenebat) μοῦνος ἐπιβλὴς (obex) εἰλάτινος: ubi simul robur Achillis describitur par robori trium virorum; et ἐπιβλὴς iste vocatur 445, μεγάλη κληῒς θυρῶν. et 567, ὀχῆας θυράων, pro θυρῶν, obices portarum. ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν, pro θύραις, B, 788, concionem habebant ad januas, i. e. ante domum, Priami. sic H, 346, ἀγορὴ παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι. θύρῃσιν ἐφίστατο, ad fores stetit, Λ, 643. θύρας ὤϊξε, valvas aperuit, Z, 298. et 89, οἴξασα κληῗδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε κληῗδι κρυπτῇ, postibus adaptaverat fores firmas cum claustro occulto, Ξ, 167. et 169, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς, conclusit. et 339, πυκινὰς ἐπῆρσε. θαλαμοῖο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας ῥήξας ἐξῆλθον, I, 471, conclavis januas firmiter aptatas effringens exii. πρώτῃσι (ἐπὶ) θύρῃσι, X, 66, ad primas januas; ubi sic dicit τὰς αὐλείας, ἃς ἔθος ἦν τηρεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν, januas aulæ, per quas ex publico in aulam intrabatur, et quas solebant custodire canes vincti catenis. εἰ δόμου ἐν πρώταις θύραις σταίη, α, 255, ad exteriores januas domus. et hæ vocantur τὰ πρόθυρα: sed Iones amant vocabula composita dissolvere; coll. 103. θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν κατέλιπον ἀνακλίνας, conclavis januam compacte fabrefactam reliqui sic ut aperueram, χ, 155. et 157, θύρην ἐπίθες, claude januam. et 201, θύρην τ' ἐπιθέντε φαεινήν. et 258, ἄλλος δέ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν βεβλήκει, *traf mit dem geschoss die thüre, (hit the door with the weapon.)* sic et 275. et 394, κινήσας δὲ θύρην, mota janua, aperiens januam. θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃ, α, 441, januam attraxit exiens, annulo argenteo. θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναὶ, clausæ erant, ζ, 18. χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον, auratæ fores firmatam domum intus cohibebant, η, 88, i. e. janua ab interiore sua parte inducta erat laminis aureis: et sermo est de regia Alcinoi. δύω δέ τε οἱ θύραι εἰσὶ, duo ostia habet istud antrum, ν, 109. ubi θύρα simpliciter de ostio vel introitu aliquo dicitur. θύραι εὐεργέες, δικλίδες, ρ, 267, fores bene elaboratæ, duplices. προπάροιθε θυράων, α, 107. γ, 407, sub dio, sed prope januam. sic π, 344. ρ, 297. ἔκτοσθεν αὐλῆς ἄγχι θυράων, η, 112. οὐ δυνάμεσθα θυράων ὑψηλάων χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον ὃν προσέθηκε, ι, 304. et 406, ἀπὸ μὲν λίθον εἷλε θυράων: et poëta ibi sic vocat ostium speluncæ Polyphemi. sic et 417, εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο. ἐπὶ οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων, in limine sedens intra januam, ρ, 339. sic et intelligendum est, σ, 32, προπάροιθε. εἴ πως οἱ εἴξειε θυράων, si forte cederet ei a janua, χ, 91. θυρέων (ionice pro θυρῶν) ἀνέκοπτεν ὀχῆας, forium repulit pessulos, φ, 47. et 191, ἐκτὸς θυρέων ἔσαν. ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν (θύραις) ἐφεστάμεν, hospitem diu ad januam stare, α, 120, conf. ἐφίστασθαι. ἔσταν εἰνὶ (ad) θύρῃσι θεᾶς, κ, 220, 310. λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι, ν, 370, ubi θύρας vocat τὴν τοῦ σπηλαίου ὀπήν: et ponit pluralem, ad significandam amplitudinem ostii, ad quod claudendum opus erat magno saxo. sic, πέτρην, ι, 243. ἐπὶ (apud) αὐλείῃσι θύρῃσι, σ, 238. ἐπὶ πρώτῃσι, ad primas, χ, 250. ἐπ' αὐλείῃσι ἀθρόοι,

ψ, 49. εἰνὶ θύρῃσι κατῆσθαι τούς, μ, 256, ubi sermo est de Scylla, vorante ante ostium vel in ostio speluncæ suæ raptos sex socios Ulyssis ex navi prætervehente. θύρῃσι καθήμενοι, ϱ, 530, i. e. πρὸ θυρῶν, nam deest præpositio ἐπὶ, apud, ante. θύρας ὤϊξε φαεινάς, κ, 230, ubi est πρωθύστερον, pro οἴξασα θύρας ἐξῆλθε. sic et 256, 312. et 389, θύρας δ' ἀνέῳγε συφειοῦ, suilis. αἰθούσης τε θύρας, ad ostia porticus ante domum, σ, 101, ubi simile πρωθύστερον, nam αὐλὴν, 100, est post intelligendum. κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων, occlusit, τ, 30. θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς, φ, 45. et 236, κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας. et 240, σοί τε θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι. sic et 382, 387, 389, et 391, ἐπέδησε θύρας, adstrinxit, colligavit. ὤϊξεν, χ, 399. κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας πυκινῶς ἀραρυίας, ψ, 194. et 229, εἴρυτο θύρας θαλάμοιο, custodiebat. et 370, ὤϊξαν, ad exeundum. sic et ω, 500. θύρηφι adverbialiter ponitur pro ἔξω, foris, foras. τὰ σ' ἄρσενα ἔλειπε θύρηφι, ι, 238, relinquebat foris. μάλα δ' ὦκα θύρηφι ἴα (ἦν, eram) ἀμφὶς (procul, separatus) ἐκείνων, ζ, 352, et θύρηφι ibi est pro, ἔξω τῆς θαλάσσης, nam natando evaserat in sylvam. *ich war geschwinde aus dem meere, eine ziemliche weite von jenen entfernet, (I got quickly away from the sea, to a considerable distance from them.)* κτήματα, ὅσσα σοὶ ἔνδοθι καὶ θύρηφι, χ, 220, domi et extra domum. conf. πύλαι: nam et hæ sæpe ponuntur pro ostio nudo, e. c. speluncæ. hinc ἔξω dicitur θύραζε. θύραι, circumscribuntur, β, 344, s. et δικλίδες sunt, διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι. θύραι ξείνων, Ne. 9, 5, i. e. αἱ τῆς φιλοξενίας. ἐπὶ αὐλείαις ἔστην, Ne. 1, 29, ut α, 103, s. apud Herodotum, II, 96, θύρα videtur notare cratem: ἔστι ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη, κατεῤῥαμμένη ῥίπεϊ καλάμων. ubi conf. interpretes. deminutivum est τὸ θύριον, cum acuto in antepenultima: nam ejusmodi neutra in ιον, incipientia a brevi syllaba, προπαροξύνονται, Aristoph. Plut. 1099.

Θύρα αὔλειος, vide sub αἴθουσα.

Θύραζε, (Θέω) adverb. extra januam. poni autem solet simpliciter pro, ἔξω, foris, foras. ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε θύραζε, ex femore hastam expulit foras, Ε, 694, ubi medica manus adhibebatur vulnerato, et cui hastæ ferrum insidebat adhuc in femore. τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, sc. ὁ ποταμὸς, hos mortuos ejiciebat fluvius ex se, Φ, 237, et hoc adverbium h. l. idem valet ac χέρσονδε, 238, i. e. εἰς γῆν. ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε, sc. ἕλκει, Π, 408. ponitur ergo θύραζε pro, ἔκ τινος περιέχοντος τόπου ἔξω, quisquis tandem ille sit locus. nec mirum; cum et loca, ubi pascuntur ζῶα, vocentur οἰκία, δόμοι, πατρίδες, πόλεις, αὐτῶν. ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον, Σ, 29, ubi est in significatu proprio et primo. sic et 416, βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. et 447, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι αὐτούς, non sinebant eos exire e castris suis, ἔξω τοῦ ναυστάθμου. τοὺς ἐξῆγε θύραζε, i. e. ex fluvio, Φ, 29. οἴχοιο ἄλτο θύραζε, Ω, 572. ἁλὸς θύραζε, ex mari, ε, 410, ἔξω θαλάσσης. ἰχθὺν ἔῤῥιψε θύραζε, i. e. ex mari ubi habitaverat piscis ante, μ, 254. αὐτῷ θύραζε ἐρχομένῳ, ei e domo exeunti, ζ, 53. κριὸν ἀπέπεμπε, ι, 461. et 418, στείχοντα. et 444, ἀρνειὸς ἔστειχε. ἔβη, ο, 62. et 450, ἁματροχόωντα, mecum una cursitantem extra domum. et 464, δόμων ἐξῆγε. ἔλκωσι, π, 276. φεύγοντι, σ, 385. ἔξελθε τάλαν, τ, 68. et 69, εἶσθα, is, i. e. ibis. et 566, διὰ κεράων ἔλθωσι, egredientur per corneas portas. φέρων, υ, 97. et 179, νῦν ἴξεισθα; exis nunc; et 361, δόμου ἐκπέμψασθε. et 367, ἔξειμι. ἐξελθόντε, φ, 89. et 238, προβλώσκειν. sic et 384. et 299, ἔλκον. et 422, διαμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς, sagitta per omnia foramina transiit. μεγάρων θύραζε, extra conclave magnum, χ, 375. et 456, τίθεσαν, posuerunt foris.

Θυράπαξ, ἡ, vide sub γαστήρ, prope finem.

Θυρεὸς, οῦ. ὁ. (Θέω) janua, vel, quod vicem januæ præstat, *eine vorsetze thüre, eine einfache thüre, (a door, a single door.)* ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν, ι, 240, et sic vocat saxum illud ingens, quo Polyphemus munire solebat ostium speluncæ suæ, coll. 243, quod κλείει τὸ ἄντρον ἢ πωμάζει. sic et 313, 340. apud recentiores θυρεὸς est, εἶδος ἀσπίδος, scutum longius quam latius, ad formam januæ; vel et, quia munit corpus, velut janua ostium.

Θύρετρον, ου. τό. (Θέω) janua, porta. idem quod ἡ θύρα. πρῆσαι πυρὸς θύρετρα, portas comburere igne, Β, 415. θύρετρα, καίπερ εὐρέα, στείνοντο, portæ, quamvis latæ, angustæ essent tibi, σ, 384, ἔβραχε καλὰ θύρετρα, φ, 49, sonuerunt, *kracheten, (jarred, grated.)* αὐλῆς καλὰ, χ, 137, portæ pulcræ ad aulam. ἐν θυρέτροις σταθεὶς, Ist. 7, 9, in januis stans.

Θύριον, τὸ, vide sub θύρα, ad finem.

Θύρσα, τα, Θύρσοι, οἱ, vide sub θύσθλα.

Θυσανόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) dependentibus villis et fimbriis ornatus, κροσσωτὸς, *mit bommeln und franzen besezt, (adorned with tassels and fringes.)* αἰγίδα θυσανόεσσαν, i. e. κροσσωτὴν, Ε, 738. Ο, 229. Ρ, 593. Σ, 204. Φ, 400.

Θύσανος, ου. ὁ. (Θέω) cirrus, villus dependens, *eine bommel, (a tassel.)* est a θύω, moveor, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ εὐσάλευτον, si id, ex quo pendet is villus, movetur. nimirum a θύω, ejusque futuro θύσω, fit novum verbum θύσομαι, agitor; unde est οἱ θύσανοι. κῶας χρυσέῳ θυσάνῳ, vellus aureo villo, Py. 4, 411, ubi singularis est collective pro plurali, et sermo est de aureo vellere. θύσανοι ἑκατὸν, Β, 448, i. e. πολλοὶ θύσανοι, πλεκτοὶ, et, si tolleretur αἰγὶς, θύοντες, i. e. σειόμενοι. sermo est de ægide divina: et allegorice, οἱ θύσανοι ejus, sunt fulgura. ζώνην ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν, Ξ, 181, ubi de zona pulcra Junonis est sermo, et hæc erat loco nostrorum *schnürleib, (stays)* infra mammas, ex qua inferne dependebant multæ fimbriæ vel noduli. hos θυσάνους γλῶσσά τις σισύβους vocat, communis vero lingua κροσσοὺς per ο, nam κρωσσοὶ per ω sunt ὑδροφόρα ἀγγεῖα, ὑδρίαι. et tales θύσανοι κύκλῳ περὶ τὴν ζώνην ἀπῃώρηντο. de θυσάνοις in clypeo Minervæ vid. Herodot. IV, 189.

Θύσθλα, ων. τά. (Θέω) sunt ῥάβδοι τινὲς, ἐν αἷς καὶ νάρθηκες, φορήματα διονυσιακά: vel κλάδοι τινὲς, ὁποῖοι καὶ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον βακχικοὶ θύρσοι: et tunc verbum, ἔχευαν χαμαὶ, Ζ, 134, ubi de nutricibus Bacchi sermo est, metaphoricum est. aliis tamen significari videntur τελεστικὰ θύματα, res sacræ in Bacchi festo offerendæ. sed rectius putantur θύρσοι, qui proprie sunt ἁπαλοὶ κλάδοι τοῖς νάρθηξι περιπλεχθέντες, deinde vero totus ejusmodi scipio exornatus circumvoluta hedera. cæterum ὁ θύρσος indidem est a θύω, feror sacro impetu. in plurali dicuntur et τὰ θύρσα. Sed θυρσοὶ sunt γαμικὰ στέμματα, longeque aliud quam θύρσοι.

Θυσία, ας. ἡ. (Θέω) sacrificium quodvis. σεμνὴν θυσίαν θέμενοι, venerandum sacrificium facientes, Ol. 7, 77. πρὸς τὴν θυσίαν Ἥρης, Ne. 10, 42. λιταῖς θυσίαις, Ol. 6, 132, supplicibus sacrificiis. δέχοντο θυσίαις αὐτούς, Py. 5, 115, ubi est casus sextus. ἐν φαενναῖς, Ist. 5, 38. est ergo apud recentiores ἡ θυσία determinata ad victimas. tale sacrificium cruentum, Minervæ factum, describitur, γ, 418, seqq. et filii Nestoris ministrant ibi, heroico more, cum reges simul essent sacerdotes. coll. 335, s. et Minerva ipsa intererat huic sacro, 435, s. in genere persuasum id erat antiquis, in omni θυσίᾳ εὐλόγῳ præsentem esse deum: ut decentius se gererent homines in tali convivio sacro, et coram deo. Species θυσίας sumebatur ex re præsente. si pax jurabatur, mactabantur oves, animal placidum. recentiores Attici sumebant in juratione tria, κάπρον, κριὸν, ταῦρον. si castitas servata jurabatur, immolabatur sus mas, contrarium castitatis. conf. Τ, 251, seqq.

Θύσομαι, vide sub θύσανος.

Θύσσω, vide sub Θύω.

Θύτης, ὁ, vide sub θυήεις.

Θύω, f. ύσω. (Θέω) furo. feror cum impetu, concitus sum. est ab eodem illo θέω vel θεύω, f. εύσω, curro, deductum, sicut materia verbi et forma ostendit. ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, Α, 342, *er fähret zu mit einem ihm selbst schadenden herzen, (he drives on with an impetuosity fatal to himself,)* ὁρμᾷ. hinc sunt αἱ Θυάδες, i. e. αἱ Βάκχαι, mulieres in Bacchi festo discurrentes. οἴδματι θύων, de fluvio, Φ, 234, tumido fluctu incursans. sic et de Hellesponto, Ψ, 230. ἐπῶρτο Ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων, etiam de fluvio, Φ, 324, ingruebat in Achillem (vadentem in fluvio) turbidus in altum incurrens, i. e. ἀειρόμενος cum impetu: nam ὑψόσε pertinet ad θύων. ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, μ, 400. et 408, ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων. et 426, ἐπαύσατο: ubi sermo est de ventis procellosis. κῦμα δ' ὄπισθε πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης, ν, 85, ubi sermo est de navi celerrime acta remis, post quam currentem fluctus varie moventur et concursant quasi. sic per hyperbolen aliquam, δάπεδον ἅπαν αἵματι θῦεν, pro ἔθυεν, λ, 419. χ, 309. ω, 184, solum omne undabat quasi sanguine, περιεῤῥεῖτο αἵματι, *floss und lief von blut, (swam with blood,)* φαντασίαν εἶχε τοῦ θύειν, i. e. ὁρμᾷν καὶ κινεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ ῥέον αἷμα. θύειν igitur est, movere se, currere. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, Λ, 180. Π, 699, i. e. περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων, ut περὶ sit adverbialiter, πρὸ vero ellipticum, προμαχόμενος τῷ δόρατι πρὸ τῶν ἄλλων. verbum θωΰσσω, f. ξω, inclamo, hortor clamore, cum clamore feror, incito alium vel me, fit ex θύσσω, a θύω. ἐπιθωΰσσω, alloquor, adhortor. est verbum frequens apud Æschylum. e. c. Prom. 277, οὐκ ἀκούσαις ἡμῖν ἐπεθώϋξας τοῦτο, non invitis nobis hortans cum clamore dixisti istud. Deinde θύω etiam est, libo, σπένδω, vinum in aram aut in terram effundo rei sacræ causa: et quia id semper conjunctum erat precibus et votis; hinc θύω simpliciter quoque est, vota diis facio. denique est, sacrifico, in ignem conjecta aliqua oblatione, ad similitudinem libamenti. θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε (ἐνέβαλλε) θυηλὰς, Ι, 219, jussit eum precari diis, isque id faciebat, conjiciens in ignem primitias. nam in conclavi, ubi convivabantur, adstabat focus sacer: in hujus ignem conjiciebant, initio convivii vel cœnæ, particulas quasdam de carnibus appositis, loco ἀπαρχῆς, cum precibus brevibus ad deum. *das war bey ihnen statt des tischgebetes vor dem essen, (which was with them instead of grace before dinner:)* et post convivium sequebatur libatio vini cum precibus. θύειν ergo h. l. est precari cum libatione de cibis: et reddebatur quasi diis aliquid de eo quod ipsi ante dedissent sibi ad fruendum. πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, ι, 231, igne accenso vota faciebamus diis, conjecta aliqua casei particula in ignem, antequam ipsi vesceremur de caseis illis. ἄργματα θῦσε θεοῖς, ξ, 446, qui locus, in contextu consideratus, maxime illustrat hunc ritum: ἀπαρχὰς κρεῶν conjiciebat in ignem, cum precibus. εὔχετο, θῦε δ' Ἀθήνῃ, ο, 222, coll. 258, σπένδοντα εὐχόμενόν τε. et 260, ἐπεί σε θύοντα κιχάνω: ubi vides, θύειν esse li-

bare vinum et precari. in poëta ergo θύειν nusquam est pro σφάζειν: nam hic significatus est recentiorum. ex illa antiqua enim notione libandi, et primitias offerendi de cibis capiendis, facta est generalior notio rei cujuslibet sacræ faciendæ, e. c. suffiendi, mactandi victimam, etc. ἀκρόθινα πολέμου διελὼν ἔθυε, Ol. 10, 69. θύων ταῦρον, Ol. 13, 98. θύουσαν μένει, concitate latam ardore mentis, Py. 3, 58. τὸ γήθυον dicitur ab γῆθεν θύειν, i. e. ὁρμᾶσθαι, quod et γήτειον (ab ἐκ γῆς ἀναθεῖν, mutato θ) et ἡ γαθυλλὶς et γηθυλλὶς, et ἐπιθυλλὶς dicitur; estque planta ex genere alliorum.

Θυώδης, εος. ὁ ἡ. (Θέω) suaviter olens, εὐώδης. ἐκ θαλάμοιο θυώδεος, ex thalamo suo odorato, prodibat Helena, δ, 121, ubi diæta reginæ magnificæ describitur, fragrans fortasse ob asseres cedrinos, quibus pavimentum aut parietes erant inducti; vel quia assidue odores ibi spargebantur et urebantur.

Θυώδης, εος. ὁ ἡ. (Ὄζω) ex incensis odoribus bene olens. nam θύω est et, incendo odores et thus. (rectius enim scribitur thus, a θύω.) εἵματα θυώδεα, vestes odoribus repletæ, *wolperfumirte kleider, (perfumed garments,)* ε, 264. φ, 52.

Θύωμα, τὸ, vide sub θυόω.

-θω, terminatio verbalis Attica, vide sub ἀμύνω, ad finem.

Θῶες, οἱ, vide sub θώς.

Θωὴ, ῆς. ἡ. (Θέω) mulcta imposita. ἡ κατατιθεμένη ζημία, ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία. ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν, evitabat gravem mulctam ab Achæis sibi imponendam, N, 669, nam qui detrectabat militiam, multa puniebatur. malebat ergo hic Euchenor perire in bello, quam vel pecunia multari a suis, si citatus ad militandum non veniret, vel domi mori morbo difficili. θωὴν ἐπιθήσομεν, β, 192, quod etymologice sic positum. hinc est ὁ ἡ ἀθῷος, i. e. ὁ μὴ θωὴν πάσχων, ὁ μὴ θωῆς ἄξιος, quod et scribitur ἄθωος. cui mulcta irrogari nulla potest vel non irrogatur, innocens. differt id ab ἀθῷος, pro ἀθώϊος, ab ὁ Ἄθως, mons ille celeber, unde est ὁ ἀθῷος Ζεὺς, Jupiter in illo monte cultus.

Θῶκος, ου. ὁ. (Θέω) et rursus distracto circumflexo, θόωκος, ου. ὁ. sedes, sedile. it. consessus, συνέδριον. θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους, ad deorum venit sedes, Θ, 439, ad concilium deorum. ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, β, 14, sedit in sella patris, Telemachus, ut hæres regni. et 26, οὐδέ ποθ' ἡμετέρη ἀγορὴ γένετο οὐδὲ θόωκος, nunquam nostrum concilium in foro factum est neque consessus vel conventus; nam θόωκος in specie est, consessus τῶν γερόντων, principum et senatorum, ἀγορὴ vero populi. nec mirum, cum et Galli hodie habeant suum *lit de justice*, et episcopi suas sessiones in conciliis. οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ε, 3, dii in concilium considebant: ob dignitatem enim sedebant in concilio. ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι, μ, 318, ubi erant Nympharum pulcri chori et conventus. οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, illi quidem igitur in concilium in forum prodierant, sc. principes, ex domo ubi convivati fuerant, ο, 467. θῶκον μαντεῖον, Py. 11, 11, fatidicam sedem. θακέω, f. ήσω, sedeo. ὁ θάκος, ου, sedes.

Θῶμιγξ, ἡ, Θωμίζω, Θωμίσσω, Θωμὸς, ὁ, vide sub θημών.

Θωράκιον, τὸ, vide sub ἠλακάτη.

Θώραξ, ακος, et ionice θώρηξ, ηκος. ὁ. (Ὄρω) pectus, *die brust, (the breast:)* etiam apud antiquissimos, totum corpus cavum a collo usque ad femora. deinde, vestis illa, tegens, et muniens pectus et corpus cavum; *der harnisch, panzer, (armour, coat of mail.)* nomen est a θόρω, salio cum impetu; maxime ob perpetuum cordis motum satis validum. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, Λ, 19—28, ubi is militaris thorax regius describitur. dicitur χιτὼν χάλκεος, cujus finis est, ἀπὸ χροὸς ἀρκεῖν ὄλεθρον, N, 439, 440. διπλόος θώρηξ, Δ, 133, 132—139, ubi vides tres partes circa totum id munimentum corporis cavi: τὸν θώρακα, τὸν ζωστῆρα, τὴν μίτραν. θώραξ στατὸς ἐλέγετο ὁ μέχρι λαγόνων ἄνωθεν καθήκων: ᾧ ἐπίκειται ἀπὸ μέσους καὶ ὑποβέβληται ζωστὴρ, κατιὼν ἀπὸ λαγόνων μέχρι γονάτων καὶ κνημῶν: ἃ δὴ ἀμφότερα, τὸν στατὸν θώρακα καὶ τὸν ζωστῆρα, συλληπτικῶς πολλάκις λέγει θώρακα ὁ ποιητής: ἡ συνοχὴ τούτων ἀμφοτέρων ἐποίει τὸν διπλόον θώρηκα: ἡ δὲ μίτρα ἐντὸς τούτων παρὰ τὸ ἦτρον ἔκειτο πρὸς πλείω φυλακὴν, unde additur l. c. ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, i. e. ἐφύλασσεν: erat ergo ἡ μίτρα, ἔρυμα χροὸς, ἔσω μὲν ἐριώδης οὖσα ἵνα μὴ θλίβῃ τὸ ὑποκείμενον, ἔξω δὲ χαλκῆν τινὰ λεπίδα ἤγουν χαλκοῦν ἐκπέταλον ἔχουσα. thorax firmus et stabilis (in opposito nempe ad pendentes ex eo laminas longas mobiles) a collo usque ad ilia descendebat; ibi appensæ erant laminæ, demissæ usque ad genua et tibias, quæ ζωστὴρ vocantur, quia ibi, ubi junctæ sunt firmo thoraci, cingulum circa ventrem imum efficiunt, maxime, quia ad thoracem clavis erant adfixæ maxime propinquæ inter se, et ibi thoracem duplicabant, qui hinc et διπλόος, duplex, dicitur: sub imo thorace autem, et immediate super ventre erat μίτρα, lanea et mollis ad ventrem, superne autem inducta tenui ferro. clavi illi, quibus ζωστὴρ adfixus erat thoraci, dicuntur ὀχῆες ζωστῆρος: et ζωστὴρ ἀρηρὼς est ille circumannexus circa thoracem ornatus pendulus, quem Lutherus in versione Bibliorum vocat *den hengel, (the pendent.)* sagitta ergo, penetrans hæc tria, thoracem, superpositum ei ex parte ornatum illum pendulum, et cingulum illud laneum sub thorace ambiens corpus, delassata jam erat, ut non magnopere vulneraret corpus, et ut hami sagittæ non penetrarent, sed extrema tantum cuspis cutem aperiret. alibi tamen hic a nobis descriptus ζωστὴρ, qui et τὸ ζῶμα dicitur, notat et quartam aliquam partem, i. e. aliud cingulum exterius, simile nostræ *echarpe, (sash,)* quam gestant nobiliores milites et ductores, circa imum ventrem, in regione ubi θώρηξ καὶ τὸ ζῶμα cohærebant sibi. διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου, Δ, 136. Γ, 358. Η, 252. Λ, 436. θώρηξ χάλκεος, N, 371, 397. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε (nam ab ipso arcuit hastam densus thorax) ὃν ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα, quem gestabat cavitatibus apte structum, Ο, 529, seqq. cujus cavitates ubique aptæ erant sicut corpus eas postulabat. διπλόος, Υ, 415. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ, Ψ, 819. κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε, infra ad thoracem, ubi est cingulum, Λ, 234. θώρηκος γύαλον, thoracis cavitatem, i. e. cavum thoracem, Ε, 99. N, 507, 587. Ρ, 314. nam cavitas ejus alio modo est ad pectus, alio ad ventrem, ad tergum, ad humeros quos etiam superne contegebat, etc. hinc non cuivis aptus erat idem thorax. hinc, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν οἷο κασιγνήτου, (sui fratris) ἥρμοσε δ' αὐτῷ, nam aptus erat ei, Γ, 332, *es passete ihm der harnisch seines bruders, war im gerecht, (his brother's armour fitted him.)* θώρηκα ἀφόων, poliens thoracem et defricans, Ζ, 322. Διομήδεος, ὃν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, Θ, 195, sc. interfecto Diomede: nam hanc cædem fortissimi viri maxime cupit; deinde et, si possit, spolia ejus. παναίολον, Λ, 373. ποικίλον ἀστερόεντα, Π, 133. et 804, λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ Ἀπόλλων, sc. τῆς ζώνης πάντως ἀφαιρεθείσης. nam omnino in ventre cinctus erat firmiter thorax cingulo, ut quarta parte totius. cæterum h. l. vulneratus jam ante Patroclus lipothymiam patiebatur, ut solvi ei posset cingulum thoracis ab hoste. φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, Σ, 609. χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται, Ψ, 560—562, ferreum, qui stanno totus est superinductus, *über und über stark verzinnet, (tinned:)* ut candescens magis fulgeret. θώρηχ' pro θώρηκα, Σ, 460. θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, N, 265, lucidum nitentes; utpote candidi stanno. et 342, θωρήκων τε νεοσμήκτων αὐγὴ, recens politorum. θώρηκες κραταιγύαλοι, Τ, 361, firmas cavitates habentes. θώρηκας ῥήξειν, Β, 544. tota πανοπλία, aptata corpori, describitur, Τ, 386—391.

Θωρηκτὴς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) thorace indutus. et in genere, armatus. est a 3 sing. perf. pass. τεθώρηκται, factum nomen. Λυκίων πύκα θωρηκτάων, pro θωρηκτῶν, Μ, 317, i. e. τῶν πεπυκνωμένων τῇ θωρήξει, quales postea dicti sunt οἱ κατάφρακτοι: στεῤῥῶς τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι, dense contecti armis. sic, Τρώων, Ο, 689, 739. Φ, 277. Ἀργείοις θωρηκταῖς, Φ, 429.

Θώρηξ, ionice pro θώραξ, q. v.

Θώρηξις, ἡ, vide ad finem sequentis.

Θωρήσσω, f. ήξω. (Ὄρω) armo, armis orno. a parte nimirum de toto positum verbum. θωρῆξαί ἑ κέλευε Ἀχαιοὺς, jube eum armare Græcos, Β, 11. et 72, αἴ κέν πως θωρήξομεν (ionice pro θωρήξωμεν) υἷας Ἀχαιῶν. Μυρμιδόνας θώρηξεν (pro ἐθώρηξε) Ἀχιλλεὺς, Π, 155. Forma passiva et media, θωρήσσομαι, armor. θωρήξομαι αὐτὸς ἐγὼν, armabo ipse me, Η, 101. τεύχεσιν ἐς πόλεμον, armis ad pugnam armabo me, Θ, 376. et 388, θωρήσσετο τεύχεσιν, armabat se. νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι, Τ, 23. et 36, αἶψα μάλα ἐς πόλεμον θωρήσσεο, arma te ad prœlium. τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο, Ε, 737. θωρήσσοντο, quod nonnunquam et notat, armati erant, Β, 626, 587, 818. Δ, 252. ἀπὸ δ' αὐτοῦ (sc. δείπνου, et post sumtum jentaculum) θωρήσσοντο, Θ, 54, coll. 55, ὡπλίζοντο, quod est idem. et nota ibi simul rhythmum in fine duorum versuum. Λ, 708, coll. 714, 717, θωρήσσεσθαι. et 724, θωρηχθέντες. Τ, 352. Υ, 329, πόλεμον μέτα θωρήσσοντο, ad pugnam armabant se. ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ, ψ, 569. Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον, adversus eos armantur ambo, N, 301. δύω ἀνέρε, duo viri armant se, Π, 218. ὅτε ἐς πόλεμον θωρήσσοιτο, Κ, 78. ἄγγελος αὐτῷ ἦλθε, θωρήσσεσθαι, nuntius ei venit ut armaret se, Σ, 167. et 189, οὔ με πρὶν εἴα θωρήσσεσθαι, non permisit mihi prius armari. οὔτι μὲ ἀνώγει θωρήσσεσθαι. mandaverat mihi, ne arma caperem, μ, 227. θωρήχθησαν, omisso augmento, Γ, 340, coll. 339, ἔντεα ἔδυνον. Ψ, 813. θωρηχθῆναι ἅμα λαῷ, una cum exercitu armari, i. e. prodire in aciem, Α, 226, ut antecedens positum sit pro consequente. δός μοι τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, ut armem me, Π, 40. ὑμῖν τεύχεα ἐνείκω θωρηχθῆναι, χ, 139. πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Θ, 530. Σ, 277, 303. sic, πρυλέες, pedites, Λ, 49. Μ, 77. πρὸ Φθίων, N, 699. ἅμα Πατρόκλῳ, Π, 257. apud poëtam ergo semper hoc verbum ἐπὶ ὁπλισμοῦ positum. sed apud recentiores ponitur etiam ἐπὶ μέθης: unde ἡ θώρηξις est ἡ οἰνοποσία καὶ ἀκρατοποσία, sine dubio διὰ τὸ μάχιμον τῶν μεθυόντων, vel metaphorice ab alio effectu, quia vinum præbet arma contra curas mordaces. sic et ὁ θώραξ illis notat poculi capacioris speciem. multi tamen hoc sensu scribi jubent ἡ θόρηξις, quasi a θόρω, a quo est θορίσσω: vel quasi ab ὁ θορὸς, semen genitale, nam φίλοιφον τὸ μεθύον, unde et Bacchum comitantur οἱ ὀχευτικοὶ Σιληνοὶ (asini re vera) καὶ Σάτυροι (simii, qui sunt spurcum animal in venerem) καὶ ὁ τὴν αἰδῶ πολὺς Πρίηπος. sed quanquam hæ rationes sint bonæ, ipsa tamen scriptionis sollicitatio, ut θόρηξις sit pro θώρηξις, frustranea est.

Θὼς, Θωός. ὁ. (Θέω) et in plurali οἱ θῶες,

τῶν θώων, (ut τῶν Τρώων, δμώων, λάων, δᾴδων, πάντων, etc. quanquam alii prisci hæc omnia legerint περισπωμένως, ex regula generali.) sunt feræ δαφοινοὶ, καὶ ἐχθροὶ λέοντι, οὓς λυκοειδῆ ζῶα εἶναι φασιν οἱ παλαιοί: hinc et a quibusdam dicti λυκοπάνθηρες, quanquam alii recte dubitent, an hi et θῶες sint idem. nam λυκοπάνθηρες sunt ἀγεννεῖς καὶ καρποφάγοι: θῶες vero solent esse forte animal et rapax. cæterum est ζῶον ὑαίνῃ παραπλήσιον, οὗ ἡ βάδισις μετὰ ἅλματος, καὶ ὁ τεχθὲν ἅμα βαδίζει. habet nomen a celeritate, a θοὸς, fortasse et ab acuta figura oris. δαφοινοὶ θῶες, Λ, 474, seqq. ubi parabola de iis, et eorum ingenium. θώων ἤϊα, escæ, N, 103. Theocr. Id. 1, 71. Bochartus ait, θῶας esse mixtum animal ex lupo et vulpe, quod gregatim eat; in Palæstina valde frequens.

Θωϋμάσιος, ionice pro θαυμάσιος, vide sub αὐτός.

Θωΰσσω, vide sub Θύω.

I

I, sæpe interseritur, vide Ταλαιμένης in R. sæpe mutatur in υ, e. c. αἰεὶ, αἰὲν. φαεινὸς, φαεννός. κλεεινὸς, κλεεννός. κτείνω, κτέννω. φαίνω, φάννω.

ι, loco υ, dialecto Ἀργείων et Κρητῶν, vide sub Ἀεὶ ad finem.

ἼΑ, ας. ἡ. clamor, sonus clarus. it. vis, robur. etsi hæc vox in poëta non occurrit, et rara quoque est apud alios; est tamen origo multarum inde descendentium. cæterum est ὀνοματοπεποιημένον, ex sono mirantis. apud Euripidem, Rhesus, 553. exstat hoc nomen, σύριγγος ἴαν ἀκούω, fistulæ sonum clarum audio. scribitur tamen ibi accentus in ultima, ἰὰν, per consensum plurimorum librorum Euripides. ut ergo accentus sit fortasse dubius. Eustathius cum aliis scribit ἡ ἴα, non ἰά. eadem dicitur ἡ ἰωὴ, ῆς, vox sonora. apud Herodotum, I, 85, est oraculum Crœso datum, ubi alter versus: μὴ βούλευ πολύευκτον ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν παιδὸς φθεγγομένου. Æschyl. Pers. 940, κακομέλετον ἰάν. Vide sub ἰωή.

ἴα, τὰ, vide sub ἴός.

ἰαίνω, f. ανῶ. (Ἴα) calefacio, *ich wärme, (I warm.)* et metaphorice, exhilaro, *ich erfreue, (I rejoice.)* est ab ἡ ἴα, vis, in specie vis vitalis, quæ calore vitali continetur: et omnis calor efficitur vi aliqua, sicut frigus mortalem quietem habet. ἀμφὶ πυρὶ χαλκὸν ἴηνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, ad ignem ahenum calefacite et calefacite aquam, Θ, 426, *machet einen kessel warm beym feuer,* i. e. *setzet einen kessel aufs feuer, (make a kettle warm at the fire,* i. e. *set it on the fire.)* ἰαίνετο δ' ὕδωρ, κ, 359, calefiebat aqua, ἐθερμαίνετο, ἐχλιαίνετο. sed plus est ἔζεσεν, coquebatur, fervebat, 360. ἰαίνετο κηρὸς, μ, 175, cera calefiebat, et tractabilis fiebat calore. Sed significatus metaphoricus est crebrior: lætitia autem est calor aliquis animi, sicut τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερὸν est ῥιγεδανὸν καὶ κρυερόν. in specie τὸ ἰαίνεσθαι est τήκεσθαι, διαχεῖσθαι, explicari, liquefieri, μαλάσσεσθαι, unde, si ad animum applicetur, fit ἥδεσθαι. οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, ο, 378, qualia servis animum semper exhilarant. δῶρα αὐτῷ φέρειν, ἅ κε θυμὸν ἰήνῃ, Ω, 119, dona ei ferre, quæ quidem iratum animum ejus mitigent et resolvant. sic et 147, 176, 196. nam dona placant animum. αὐτοῖς θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, ζ, 156, iis animus semper lætitiis exhilaratur tui causa, *sie erfreuen sich allezeit an dir, (they are always delighted with thee.)* καί σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα, et iis delector intuens eos, τ, 537, ubi Penelope loquitur de anseribus suis, ἀφελείας γυναικείας sermone. οὐδὲ μέτωπον ἐπὶ ὀφρύσι ἰάνθη, Ο, 103, non frons super superciliis explicata est in hilaritatem. αὐτοῦ δὲ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 598, ubi post hoc verbum est ponendum punctum. et quia lætitia Menelai magna erat, hinc prævio simili repetitur, 600, σοὶ, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, i. e. διεχύθη, explicabatur. quidam censent, prius ἰάνθη explicandum esse de equo, qui adducebatur ad Menelaum: sed id nobis nimis argutum videtur. πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321. ἐνὶ στήθεσσιν, δ, 549. et 840, αὐτῇ φίλον ἦτορ. πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς, ο, 165. ἰδοῦσα δὲ θυμὸν ἰάνθης, ψ, 47, i. e. εὐφράνθης κατὰ ψυχήν. σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης, ω, 381. σὺ δὲ φρεσὶν σῇσι νιανθῇς, et ut tu in animo tuo lætificeris, Τ, 174. εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ, donec tuum cor placetur et mitigetur, χ, 59. ἰαίνει καρδίαν, Py. 1, 20, i. e. διαχέει θυμὸν, delectat, exhilarat, cor suum. νοῦν, Py. 2, 166, oblectat et sanat mentem. ἰάναιεν (pro ἰήναιεν) θυμὸν πατρὶ, Ol. 7, 78, exhilararent animum patri. ἰανθεὶς ἀοιδαῖς, Ol. 2, 26, i. e. ἡσθεὶς τούτοις τοῖς ὕμνοις, τερφθείς. Vide sub ΖΩ', ferveo.

ἰακχάζω, vide sub ἰάχω ad finem.

ἰάλλω, f. ιαλῶ. (Ἕω) mitto, jacio. est ab ἕω, ἵημι, ionice ἰέω, ἰάλλω. ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς ἴαλλε, sagittam a nervo emisit, ἔπεμπε, Θ, 300, 309. ἐπ' ὀνείατα ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, manus mittebant in cibos præsentes, I, 91. Ω, 627. α, 148. δ, 67, 218. ε, 200. θ, 71, 484. ξ, 453. ο, 142. π, 54. υ, 256. i. e. ἔπεμπον, ἔβαλλον, et per hanc περίφρασιν, ἤσθιον. περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα χρύσεον ἄῤῥηκτον, Ο, 19. circum manus injeci vinculum. πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ν, 142, antiquissimum et præstantissimum ignominiis jacere quasi, injicere in contumelias.

ἰαμενὴ, ἡ, **ἰαμνὸς,** ὁ, vide sub εἰαμενή.

ἰάομαι, f. ἰάσομαι et ἰήσομαι. (Ἴα) medeor, sano, restituo vires, medeor vitæ aut vulneri. nam est quoque ab ἡ ἴα, vis, vita. Παιήονα ἀνώγει ἰήσασθαι, Pæonem, deorum medicum, jussit Jupiter mederi vulneri Martis, E, 899. ὁ Πάτροκλος ἴᾶτο Εὐρύπυλον βεβλημένον, M, 2, curabat vulneratum, coll. Λ, 841—847. αὐτὸς δὲ, αἴκ' ἐθέλῃ, ἰήσεται, inquit Polyphemus de Neptuno, patre suo, ι, 520, cum oculus ipsi esset penitus excisus. et 525, οὐκ ὀφθαλμόν γε ἰήσεται οὐδ' Ἐνοσίχθων. εὖ ἰησάμενοι, τ, 460, postquam probe sanassent vulnus ab apro inflictum, coll. 455, seqq. et his omnibus locis de chirurgica vi et ope ponitur verbum. apud antiquissimos erat hæc res magnorum hominum, non vilium mercenariorum. ἰᾶσθαι νόσους, Py. 3, 82.

ἰάπτω, f. ψω. (Πέτω) vi cadere facio, quasi ἀίπτω, cum α intensivo, per μετάθεσιν: quod cum πίπτω et πέτω est unius originis. deinde est, vi aliqua impeto, incesso, adgredior: λόγοις ἰάπτειν, verbis incessere aliquem. aliud ἰάπτειν est διδάξαι, docere, facere ut quis in rem aliquam apte feratur

ἴασι pro ἴσι, vide sub Ἕω, vado, aliquanto sub initio.

ἴασπις, ἡ, vide sub ξίφος, ad medium.

ἰατὴρ, ὁ, vide ἰητήρ.

ἰατὸς, ἡ, όν. (Ἴα) sanabilis. ἰατά ἐστι βροτοῖς καὶ τὰ, Ist. 8, 30, sanabilia sunt mortalibus et ista: possunt horum oblivisci.

ἰάτρια, ἡ, **ἰατρίνη,** ἡ, **ἰατρὸς,** ἡ, vide sub ἰητρός.

ἰαυθμὸς, ὁ, vide sequens.

Ἰαύω, f. αύσω. (Ἄω) respiro, commoror otiose, quiesco, dormio. διατρίβω, ὑπνόω. est ab ἄω et ἀέω, quatenus dormio et quiesco notat, interserto υ, et præfixo Iota. πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, I, 325, i. e. διῆγον, διέτριβον. sic et τ, 340. Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν (in ulnis) ἰαύεις, Ξ, 213, inquit Venus ad Junonem, i. e. χρονίζεις, διατρίβεις: et notat arctam familiaritatem conjugum. ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων, ad naves pernoctans et commorans, Σ, 259. αἴκ' ἐθέλωσι ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν, sc. hostes nostri, Τ, 71, an velint apud naves spirare et morari. ἄρσενες (σύες) ἐκτὸς ἴαυον, ξ, 16, extra stabula contecta pernoctabant. παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον, apud procos cubabant ancillæ, χ, 464. ἐν τῷ (κλισίῳ) σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον δμῶες ἀναγκαῖοι, ω, 208, in quo cibum capiebant et sedebant et quiescebant servi. νύκτας μὲν ἰαύεσκεν (Ionicum imperf. pro ἴαυεν) ἐν σπέεσι παρὰ οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, ε, 154. ἔνθα ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον, ι, 184. ἢ καὶ Διὸς εὔχετο (*konnte sich rühmen*) *(could boast)* ἐν ἀγκοίναις ἰαῦσαι, dormisse, cubasse, λ, 260. notat ergo hoc verbum διατριβὴν σὺν ἀργίᾳ. et in genere, τὴν περί τι διατριβὴν, deinde ὡς ἐκ μέρους, κοιμᾶσθαι. hinc est ὁ ἰαυθμὸς, οῦ, stabulum, *ein stall, eine herberge, (a stable, a dwelling,)* locus ubi moratur quis: et fortasse ipse ἐνιαυτὸς, ὁ μακρὸς χρόνος καὶ πολλὴν ἔχων διατριβήν. hinc dicuntur ἐτέων ἐνιαυτοὶ, αἱ ἐτέων διατριβαὶ, moræ annorum. et quando id verbum pro ὑπνοῦν ponitur, non ὀλίγον ὕπνον notat, ἀλλὰ διατριβὴν ὕπνου.

ἰαχὴ, ῆς. ἡ. (Ἴα) clamor. τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε, Δ, 456. M, 144. Δαναῶν, Ο, 396. Π, 366, ἐκ νηῶν. fiebat clamor et fuga eorum. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, Ξ, 1, non latuit cum clamor pugnantium. τόση ἄρα Τρώων γένετο ἰαχὴ, P, 266. τῶν ὑπὸ ἰαχῆς, Ο, 275. οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, Π, 373, clamore et fuga. μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον, Ο, 384. his omnibus locis est de clamore militari, sive invadentium sive fugientium. et clamor in prœliis putabatur esse signum εὐψυχίας, coll. N, 834, seqq. de umbris mortuorum, accedentibus θεσπεσίῃ ἰαχῇ, facete ponitur, λ, 43, sed tamen ut et ibi militares umbræ principum virorum narrentur. ἰαχὴν ὑμέναιον, de cantu læto nuptiali, Py. 3, 29.

ἰαχέω, vide ad finem sequentis.

ἰάχω, (Ἴα) sono clare, vociferor, clamo. est ab ἡ ἴα, quæ et clamorem et sonum clarum notat, teste Hesychio et Suida. vide ἴα. hinc et ὁ Βάκχος (qui est a βάζειν dictus) a clamore

Bacchico dicitur ὁ Ἴακχος. Ἀργεῖοι μέγα ἴαχον, de clamore bellico et militari, B, 333, ubi assensum testantur milites clamore, coll. 335. sic et 394, et additur, ὡς ὅτε κῦμα ἀκτῇ ἐφ' (ad) ὑψηλῇ, sc. ἰάχει. et Δ, 506, ubi in prœlio clamor. et P, 317. οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον, Ξ, 421. βῆ ῥα μέγα ἰάχων, P, 213. sic, στάσκε, Σ, 160, stabat, vehementer clamans. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ, Ψ, 216. κῦμα ἴαχε μεγάλα, A, 482. νευρὴ (nervus in arcu) μέγα ἴαχε, Δ, 125. σάλπιγξ, Σ, 219. et 228, Ἀχιλλεύς. παῖς πρὸς κόλπον τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων, Z, 468. σμερδαλέα ἰάχων, E, 302. Θ, 321. Π, 785. T, 41, dum ipse concilium convocat. Υ, 285, 382. χ, 81. ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα, Venus vulnerata, E, 343. φθιγξόμαι ἐγὼν ἰάχουσα, vocabo, signum clamore dans, Φ, 341. δμωαὶ θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλα ἴαχον, Σ, 29, in luctu. ἄϊεν ἰάχοντος, audivit clamantem, Δ, 463, coll. 462. ἐν πρώτοις ἰάχων εἶχεν ἵππους, T, 424, inter primos dirigebat equos clamans. ὄχθαι μεγάλα ἴαχον, ripæ graviter sonabant, Φ, 10. κῦμα ἴαχε ἀμφὶ στείρῃ, β, 428. ἰάχοντες ἐπεσσύμεθα, cum clamore impetum faciebamus in eum, δ, 454. ἐν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει σίδηρον ἰάχοντα, ι, 392, ubi de ferro candente sermo. ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε, κ, 323, Circe territa. apparet ergo, de quam variis rebus hoc verbum adhibeatur. idem dicitur ἰαχέω, f. ήσω, Eurip. Troad. 515. et ἰακχάζω, f. άσω, Æschyl. S. c. Th. 641.

ἰάω, vide sub ἠΐος.

ἴβδης, ὁ, vide sub χείμαῤῥος.

ἰβύκειος, ὁ, vide sub παμφαίνω.

ἰγνύη, ης. ἡ. (Ἄγω) est τὸ κατόπιν ἤτοι ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπερ καὶ ἡ ἀγκύλη dicitur. *die kniekeele, (the knee-gorge.)* κατὰ ἰγνύην, N, 212. dicitur et ἡ ἰγνὺς, ύος.

ἰγνὺς, ἡ, vide supra.

ἰδὲ, (Εἴδω) conjunctio. et, *und, (and.)* ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν, Γ, 294. κνῆμαί τε ἰδὲ σφυρὰ, Δ, 147. sic et ἰδὲ, E, 3. Z, 4. M, 311. T, 285. Ω, 643. α, 112. γ, 10. σ, 160. Ol. 9, 103. et est quasi demonstrantis vox.

δέα, ας. ἡ. (Εἴδω) adspectus, vultus. ἰδέᾳ καλὸν, pulcrum adspectu, Ol. 10, 122.

ἰδεῖν, ἰδέμεν, vide sub ΕΙ'ΔΩ, aliquanto sub initio.

ἴδιος, ία. ιον. (Ἕω) proprius, privatus. quod unius est, non plurium. nam est ab ἴος. πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύσω, γ, 82, negotium hoc est privatum, non publicum, de quo loquar. δήμιον ἢ ἴδιον, sc. πρᾶγμα; δ, 314, est res tua propria, an vero publica? hinc recentiores fecere suum ἰδιωτικὸν καὶ δημόσιον. ἐγὼ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς, Ol. 13, 69, ego privatus in causa publica legatus a Musis. ἰδίᾳ τε, sc. προαιρέσει καὶ γνώμῃ, Ne. 3, 42, *für sich, (of his own accord.)* ἴδια ἐπικώμια, Ne. 6, 55, propria laudabilia. Vide sub δήμιος.

ἰδίω, f. ίσω. (Ὕω) sudo, humidus fio. ἴδιον ὡς ἐνόησα, sudabam cum animadverterem, υ, 204, sc. te et statum tuum, ex quo mihi memoria heri mei redibat in mentem: *mir brach ein angstschweiss aus, (I perspired with fear,)* ἵδρωσα ἐξ ἀγωνίας. hinc comicus pudenter dixit ἐξιδίειν, pro κακκᾷν præ metu.

ἰδιωτικὸς, vide sub δήμιος.

ἴδμεν, ἴδμεναι, vide sub εἰδέω, prope finem, et ἴσημι.

ἴδμων, vide sub εἰδέω, prope finem.

ἰδνόω, f. ώσω. (Δίω) incurvo, contorqueo. *ich krümme, (I bend.)* est a δονέω, præfixo Iota; quod Iota plerumque est ex τὸ ἰνίον, occiput, posterior colli nervus. nam ἰδνόω fere notat, recurvo occiput, *ich beuge den kopf hinterwärts, (I bend back my head.)* ὁ δὲ ἰδνώθη, ille vero retro flexit occiput, B, 266, curvatus est capite retro, ut solent, qui graviter in tergum percutiuntur: *er zog den kopf rückwärts, die brust vorwärts, die schultern in die höhe, (he held back his head, protruded his breast, and raised his shoulders:)* συνεκάμφθη, ἰδνωθεὶς ὀπίσω, cum caput in tergum suum reflexisset, M, 205, ubi sermo est de dracone, quem aquila unguibus fert, et qui draco, reflexo capite, aquilam ferentem pungit. ubi vides, ἰδνοῦσθαι proprie esse δονηθῆναι τὸ ἰνίον, i. e. τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. ἰδνώθη δὲ πεσὼν, N, 618, cadens curvatus est retro capite, ut occiput inferius jaceret reliquo corpore. cæterum est h. l. pro ἔπεσεν ἰδνωθεὶς, capite retro reflexo cecidit. sic dicitur ἔκαμε τεύχων, pro καμὼν ἔτευχε, laborando fabricabat; et χασάμενος πελεμίχθη, pro πελεμιχθεὶς ἐχάσατο, concussus retro cessit. σφαῖραν ῥίπτασκε (ἔῤῥιψε) πρὸς νέφεα ἰδνωθεὶς ὀπίσω, θ, 375, pilam jecit ad nubes flexus retro: nam hic est status jacientium quid supra se recta in altum.

ἰδνωθεὶς, vide præcedens.

ἰδοίατο, ionice pro ἴδοιντο, vide sub εἴδομαι, prope medium.

ἰδοῖσα, dorice pro ἰδοῦσα, vide sub ΕΙ'ΔΩ, ad finem.

ἰδόμην, vide sub εἴδομαι, prope medium.

ἶδος, εος. τό. (Ὕω) sudor, *der schweiss, (sweat.)* est a τὸ ὕδος, aqua, humiditas. Vide sub ἔνδιος.

ἰδρείη, ης. ἡ. (Εἴδω) peritia, scientia, ἐπιστήμη. ἰδρείῃ πολέμοιο, Π, 359, scientia pugnæ.

ἴδρις, ιος. ὁ ἡ. (Εἴδω) peritus, probe sciens. ἀνὴρ ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, ζ, 233, magnus artifex. sic et ψ, 160. Φαίηκες περὶ (supra) πάντων ἴδριες ἀνδρῶν νῆα ἐλαύνειν, η, 108, *erfährne seeleute, (experienced mariners.)* attice genitivus est in εως. et licet ionice sit in ιος, dativus tamen non est in ιϊ, sed in εϊ, ut vitetur κακοφωνία. ἴδριν καλῶν, Ol. 1, 167, i. e. ἐπιστήμονα, ἔμπειρον.

ἱδρόω, f. ώσω. (Ὕω) sudo. ἱδρώσει τελαμὼν ἀσπίδος ἀμφὶ στήθεσι, B, 388, sudabit lorum clypei circa pectus, i. e. madefiet lorum sudore hominis, ὑγρανθήσεται τῷ πολλῷ ἱδρῶτι. ἵδρωσα ἱδρῶτα, sudavi sudorem, Δ, 27. ἱδρώσει ἵππος, equus sudabit, B, 390. sic, ἱδρώοντας ἵππους, Θ, 543. δ, 39. nimirum participium non contracte est, ἱδρόων, ἱδρόοντος, etc. et primum ο producitur poëtice. sic, τὸν εὗρεν ἱδρώοντα, de Vulcano opus faciente, Σ, 372. ἱδρώουσα (ἡ ἔλαφος) ὑπὸ ὁρμῆς θηρὸς, sudans præ metu cerva ad impetum leonis, Λ, 119, ubi ergo summum metum et anxietatem subitam exprimit. fœmininum ἱδρόουσα, similiter non contractum, producit suum ο in ω ob metrum et ionice. et 597, ἵπποι ἱδρῶσαι, equæ sudantes, pro ἱδρόουσαι, extruso ου, et producto ο.

ἱδρύνω, f. υνῶ. (Ἕω) sedere facio. colloco, statuo. ἱδρύνθησαν ἅπαντες, quiescere et stare fiebant omnes, ab impetu prœlii remittentes prorsus, Γ, 78. H, 56.

ἱδρύω, f. ύσω. (Ἕω) idem. est ab ἵζω, ut ab ἕζω est ἕδος, et ἡ ἕδρα, apud Atticos recenciores est verbum sacrum: ἱδρύεται ναὸς, ἱδρύεται ἄγαλμα ἐν ναῷ, dedicatur. ἄλλους ἵδρυε λαοὺς, considere fac, B, 191. ἵδρυσεν ἐν θρόνῳ Ἄρηα, O, 142. ἵδρυσεν αὐτοὺς παρὰ δαιτὶ, γ, 37. ἐν θρόνῳ ἱδρύσασα τὸν, ε, 86.

ἱδρῶς, ῶτος. ὁ. (Ὕω) sudor. ἱδρὼς νότιος, Λ, 810. Ψ, 715, sudor largiter diffusus, quasi cum auster ventus pluvias concitat. conf. νότιος: et additum his locis verbum est, κατέῤῥεεν, defluebat de corpore omni. θεῖναι (facere) ἀτέλεστον ἱδρῶθ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ, Δ, 27, sine effectu sudorem quem sudavi laborando; pro ἱδρῶτα: et est phrasis Attica. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν, sudor enim eum molestabat, E, 796. Φ, 51. ἀνακηκίει, erumpit sudor, N, 705. sic, ἀνεκήκιε πολὺς, Ψ, 507. ὁπότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατα ἵκοιτο, N, 711, quando ipsum defatigatio et sudor genua occupasset, ubi sudor, ut signum, notat magnum laborem, aut æstum solis, cujus consequens est defatigatio et lassitudo: ut ergo utrumque nomen ibi idem notet. in genibus autem ista fatigatio maxime sentitur. ἆσθμα καὶ ἱδρὼς ἐπαύετο, O, 241, anhelitus et sudor morbidus cessabat. πολὺς ἔῤῥεεν πάντοθεν ἐκ μελέων, Π, 109. Φ, 688. sed λ, 598, 599, eadem verba ponuntur de umbra Sisyphi apud inferos, ubi κατὰ φαντασίαν, non vero αὐτόχρημα, re vera, sunt intelligenda. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ, per apocopen pro ἱδρῶτι, P, 385, 745. qui ibi Iota subscribunt τῷ ω, ii censent, extrusum esse solum τ. sed accusativus pari modo apocopatur: αὐτοὶ δὲ ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο, abluebant, K, 572, 574. ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, refrigeratus quod attinet sudorem, Φ, 561. sic, ἀπεψύχοντο, refrigerabant se, Λ, 620. X, 2. proprie de animantibus ponitur hoc nomen: tropice de fontibus, cum αἱ πηγαὶ dicuntur ἱδρῶτες γῆς: et Pindarus alicubi οἶνον dixit Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, fontis Bacchici sudorem, i. e. ἀμπέλου. et ἱδρὼς τῆς δρυὸς est ὁ ἰξὸς, viscum.

ἰδυῖα, ἡ, ἰδυῖοι, οἱ, ἰδυῖος, ὁ, ἴδυιος, ὁ, vide sub εἰδέω, prope finem.

ἴδωμι, pro ἴδοιμι, vide sub ΕΙ'ΔΩ, prope medium.

ἵεμαι, vide sub Ἕω, vado, prope finem.

ἱίμαι, vide sub Ἕω, ire facio, paullo sub medio.

ἱέραξ, ακος. ὁ. (Ἕω) ionice ἴρηξ, ηκος, ὁ. accipitris species, *ein falke, (a falcon,)* avis celerrima volatu, cujus decem species numerant antiqui, inter quas et est ὁ κίρκος. est ab ἵεσθαι, moveri. ὥστε ἴρηξ ὠκύπτερος, N, 62—64, ubi ejus indoles describitur. et 819, θάσσονας ἰρήκων ἵππους, celeriores equos accipitribus. ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ φασσοφόνῳ, ὅστε ὤκιστος πετεηνῶν, O, 237, s. et hæc avis Apollini est sacra, 236. ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ, ὅστε ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε, Π, 582, s. ubi celeritas in persequendo notatur, τὸ τάχος καὶ σπουδή. ἴρηξ ὣς, Σ, 615. ὑπ' ἴρηκος, ab accipitre agitata columba, Φ, 494. σκῶπές τε ἴρηκές τε, ε, 66. οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειε, ν, 86, de nave currente. Vide sub κίρκος.

ἱέρεια, ας. ἡ. (Ἕω) sacerdos fœmina. τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθήνης ἱέρειαν, Z, 300, ergo populus eam creaverat: et erat maritata. Sed recentioribus magis placuit, habere virgines sacerdotes. ἱέρεα pro ἱέρεια, Py. 4, 9, ubi est sacerdos Pythica.

ἱερεῖον, et ionice ἱερήϊον, ου. τό. (Ἕω) est τὸ θυόμενον ζῶον, victima; τὸ σφάγιον, quod mactatur. κατ' ἐξοχὴν ὁ βοῦς, deinde et πᾶν τὸ σφαζόμενον. *schlachtopfer, schlachtvieh, (victims, animals for sacrifice.)* οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, non pecus aliquod mactandum aut bovinum corium adipisci conabantur hi duo currentes, X, 159. et est hæc proverbialis locutio, si non de vulgari re aliqua, sed de grandi re certatur. et h. l. est generalis illa notio, quo mactandum animal signat. οὔποτε ἓν ἱερεύουσι ἱερήϊον, οὐδὲ δύο οἴω, ξ, 94, nunquam unicum tantum σφάγιον mactant, nec duo sola. in sensu sacro est λ, 23. in generali autem rursus, ξ, 250. ρ, 600. sensus sacer est primus: generalis secundus. nam ex victimis mactandis sumsere homines occasionem, et sui cibi causa mactare. quanquam tamen apud religiosiores omne animal mactandum, deo alicui sacrabatur.

ἱερεύειν, vide sub Ἱερὸν in R.

ἱερεὺς, έως. ὁ. (Ἕω) sacerdos, qui victimam mactat et ex inspectis extis vaticinatur. ὁ διὰ σπλάγχνων μαντευόμενος, et idem qui ὁ θυηπόλος: nam ἱερὰ sunt τὰ σπλάγχνα. αἰδεῖσθαι ἱερῆα (pro ἱερέα, ionice) revereri sacerdotem, A, 23. et 62, μάντιν ἐρείομεν (ἐρέωμεν) ἢ ἱερῆα.

vaticinatorem interrogemus aut sacerdotem. et 370, ἱερεὺς Ἀπόλλωνος, χρύσης. ut ergo et de magnosacerdote dicatur. ἔπεμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, I, 571, legabant ad eum præstantissimos sacerdotes. ἤ οἵ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες, Ω, 221, vates, aruspices, sacrificatores. ἱερέα κτίλον, Py. 2, 31, sacerdotem principem et familiarem.

ἱερεύω, f. εύσω. (Ἕω) sacrifico. deinde in genere, macto. nam de carnibus sacrificiorum quædam tantum partes incendebantur diis; reliqua comedebantur. hinc omnes fere carnes edules erant εἰδωλόθυτοι, et hinc omnis mactatio esculentorum ζώων dicebatur ἱερεύειν. βοῦν ἱέρευσεν Ἀγαμέμνων, B, 402, et quidem pro se reliquisque principibus, unum tantum bovem, postea comedendum ab ipsis, offert ante Jovi. vide frugalitatem heroicam. sic et H, 314. δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ ἤνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, pro ἱερεύσειν, Z, 94. et 309, ἱερεύσομεν, sacrificabimus duodecim boves integras jugum non passas: et id in supplicatione pro avertendo malo. et 174, ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσε, rex Lydiæ, magni hospitis causa, quotidie bovem unum. βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, epularum causa, Σ, 559. ᾧ δὴ δηθὰ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους, Φ, 131, fluvio sc. sacrificatis tauros. πεντήκοντα δ' ἔνορχα μῆλα ἱερεύσειν, Ψ, 147, etiam fluvio patrio. τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο, ab his mactatus erat aries villosus magnus, in jentaculum, Ω, 125. βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας, β, 56, nam ἱερεύειν non solum est θύειν, sacri faciendi causa, sed et simpliciter σφάζειν. nam ἱερεῖον attice est τὸ σφαγιαζόμενον ζῶον. ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω, i. e. χάριν τοῦ ξείνου, ξ, 414, σφάξω, simul et θύσω. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 182. Τειρεσίῃ δὲ ὄϊν ἱερευσέμεν οἴῳ, κ, 524. λ, 32. ἀμφοτέρους χοίρους ἱέρευσε, ξ, 74. et 94, οὔποτε ἓν ἱερεύουσι ἱερήϊον. τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλα ἱέρευσεν, ὀκτὼ δὲ ὕας, καὶ δύο βοῦς, θ, 59, his congregatis populis rex solemniter mactavit. sic τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε, ν, 24, collatis sequentibus: nam Jovi incendebantur τὰ μηρία, reliquas carnes comedebant convivæ hilariter. μάλα πολλὰ ἱέρευσαν, mactaverant, υ, 391. ὄφρα ἱερεύσαντες (mactantes) κρειῶν κορέσαιντο θυμὸν, ξ, 28. σῦν ἱερεύσαντες, sue mactato, π, 454. οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας, ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην, υ, 250, s. ubi de procis sermo: de quibus tamen nusquam dicitur εὔχεσθαι. sic et ρ, 180, s. et 535, ἤματα πάντα βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας. δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε ὅστις ἄριστος, ω, 214, i. e. διὰ δεῖπνον σφάζετε.

ἵρηξ, ὁ, vide sub κίρκος.

ἱεροὶ ἀγῶνες, vide sub ἀγὼν, paullo a fine.

ἱερομηνία, ας. ἡ. (Μήνη) solemnitas sacra in mense aliquo instituenda. ἐν ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι, Ne. 3, 4.

ἱερὸς, ὰ, όν. (Ἕω) sacer, sacratus. it. magnus, magnificus, beneficus, venerandus. est ab adverbio ἰὴ, quod in hymnis et precibus, maxime ad Apollinem, acclamari solebat, et ex quo Latini suum io fecere. et id ipsum ἰὴ est ab ἕω, ἵημι, mitto, destino, ἵεμαι, cupio, desidero. nam desiderium fausti, et reverentia, exprimitur hoc adverbio. οἶξασα θύρας ἱεροῖο δόμοιο, i. e. ναοῦ, Z, 89. ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, in sacro curru, i. e. magnifico, P, 464; etiam ob equos θεοσδότους, et in honorem Achillis, sic appellatus currus. ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς, B, 305, ad differentiam aliorum: nam βωμὸς est in genere basis. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σ, 504, i. e. foro, ubi jus dicebatur, circumstante corona populi; et ipsum forum erat rotundum. ἱερὸν ἰχθὺν, Π, 407, conf. ἰχθύς. alii scribi jubent διερὸν, madidum. videtur tamen h. l. vox ἱερὸς in peculiari significatu posita, ab ἵεσθαι κατὰ ῥοῦν, celeriter natans, cupide per aquas adnatans, ἱέμενος, *den fisch der begierig angebissen hat, (a fish which has bitten eagerly.)* εἰσόκε ἐπέλθῃ ἱερὸν κνέφας, Λ, 194, nam nox quoque est res sacra et reverenda. sic et 209. P, 455. ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, quamdiu matutinum, seu antemeridianum, tempus erat, et crescebat sacer dies, Θ, 66. Λ, 84. ι, 56. nam dies est res sacra, sicut nox; et sacer ibi sol regnat. Θήβη ἱερὴ, A, 366, et est id commune omnium urbium epitheton: urbs enim custodit et munit cives; et custodia et conservatio est res sacra et divina. hinc et vigiles nocturni dicuntur ἱεροὶ, ἱερὸν τέλος φυλάκων, i. e. θεῖον τάγμα φυλάκων, K, 56, nam custodiunt et servant dormientes alios, et ἱερὸν εἶναι πᾶν δοκεῖ τὸ τῶν ἀνθρώπων φυλακτικόν. hinc et muri urbium sunt sacri, et γῆ est ἱερὰ, utpote nutrix et conservatrix benefica. Sic et nox et dies: et vigiles sunt sacri διὰ τὸ ἄγρυπνον αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ φροντιστικόν. sic, ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελείας, Δ, 103, 121. ἱερὴ Πέργαμος, E, 446. omnes enim munitiones sacræ sunt. ἱεροῦ ἀλφίτου ἀκτὴν, Λ, 630, διὰ τὸ ζωοποιὸν τῶν ἐκεῖθεν τρεφομένων, quia vivos conservat eos qui eo nutriuntur. alii ibi legunt ἱερὸν ἀκτὴν, attice adjectivum in genere communi ponentes; eodem sensu. ἱεροὶ ποταμοὶ, κ, 351, i. e. οἱ θεῖοι, διὰ τὸ ἀένναον καὶ τρόφιμον καὶ τὸ τοῦ ὕδατος ἀρχικόν. possit tamen et in eo sensu intelligi, ut supra ἰχθὺς, οἱ κατὰ ῥοῦν ἱέμενοι, currere cupidi. ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο, Λ, 725, ad sacra fluenta Alphei. et 774, σπένδων οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι, libans vinum super ardentibus sacris. sic μ, 362, οὐκ εἶχον μέθυ λεῖψαι, ἐπ'. Ἑκτορέοις μᾶλλον ἐπέθηκε φρένα ἱεροῖς Ζεὺς, K, 46, i. e. ἀπεδέξατο τὴν θυσίαν αὐτοῦ, *hat dessen opfer gnädig angesehen, (has looked graciously on his sacrifice.)* et ἱερὰ sæpe sunt τὰ ἱερευόμενα, victimæ, oblationes; hinc est καλλιερεῖν, litare. ἱερὴν ἑκατόμβην, A, 99, 431. γ, 144. ἱερὴ Εὐβοίη, B, 535. ἱερὰ τείχεα, Δ, 378. ἱερὰ ῥέζειν, sacra facere, A, 147. ῥέζων, α, 61. et 66, ἱερὰ θεοῖς ἔδωκε. sic γ, 5. ῥέξας ἱερὰ καλὰ, δ, 473. λ, 129. ψ, 277. hinc est τὸ καλλιερεῖν compositum, et τὸ καλλιέρημον litatum. ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας, ε, 102. sic, ῥέξομεν, η, 191. ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ, Ψ, 195, 207, 209. ἱερὰς κατ' ἀλωὰς, per sacras areas, E, 499, nam sunt sacratæ Cereri; præterea dant divina munera ad vitam tuendam. ἱερὴ ἴς Τηλεμάχου, β, 409. φ, 101, 130. π, 476. σ, 59. et ea est circumlocutio principis venerabilis. sic, ἱερὸν μένος Ἀλκινόου, regis Phæacum, ϑ, 385. ν, 20, 24. Ἀντινόου, principis procorum, σ, 34. ἱερὸν πτολίεθρον, sacram urbem, α, 2. ι, 165. Πύλου ἱερῆς, φ, 108. Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα, i. e. muros, Π, 100. ἱερῆς ἐλαίης, oleæ sacræ, ob præstantem fructum, ν, 372. ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης, κ, 426, nam erat dea. ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας, κ, 275, iens per sacras valles et saltus: quia ab hominibus calcari non solebant. sic ἱερὸν ἄλσος, B, 506, διὰ τὸ τοῖς πολλοῖς ἀπρόσβατον. deinde et, quia venerabile: et omne nemus deos habere credebatur. ἱερὰς ἑκατόμβας, λ, 131. σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ, O, 39, inquit Juno ad Jovem, tuum sanctum et venerabile caput. Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς, ω, 81, sacer exercitus Græcorum ad Trojam: nam erat magnus, et pium gerebat bellum. ἐς γουνὸν Ἀθηνάων ἱεράων, λ, 322. recentiores τὸ ἱερὸν etiam sæpe in malo sensu, pro, execrabile, ponunt, sicut Latini suum sacer. e. c. ἐστὶ ὀφείδιον μικρὸν, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὸν, ὅπερ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. ἱερὸν ἄωτον εὐζωῆς, Py. 4, 233, sacrum hilaris vitæ florem. ἱερὸν οἴκημα ποταμοῦ, Ol. 2, 16. sc. τοῦ Ἀκράγαντος, a quo fluvio urbs adjacens nova est dicta: et h. l. urbs ipsa sic circumscribitur, ἐπὶ ποταμοῦ οἴκημα. ἱερᾶς ἐκ Σικυῶνος, Ne. 9, 127. ἱερᾷ γενεᾷ, Py. 10, 65, sacræ genti. ἱερὰν ἔγραψε, Ol. 3, 54, inscripsit sacram, sc. hanc cervam dedicans. ἱερὰν νᾶσον, sc. Θήραν, Py. 4, 11. et 78, Ταίναρον. Θέμιν, Py. 11, 15. ἱεραὶ βασιλῆες, Py. 5, 131. ἱερᾶν φιλοτήτων, Py. 9, 70, sacrorum amorum. ἀγώνων, Ne. 2, 5, nam erant omnes hi ἀγῶνες diis sacri: ἱερᾶν vero h. l. est dorice etiam in masculino, pro ἱερῶν. ἀέθλων, Ol. 8, 84. ἱεροῖς ἀπύροις, sacrificiis non ignitis, Ol. 7, 88. ἐν ἀέθλοις, Ol. 13, 20, i. e. θείοις. κλήροις, Py. 4, 339, sortibus sacris. ἱεροὺς ἀγῶνας, Ne. 6, 102. ergo in utroque poëta hæc vox ubique in sensu optimo, et desiderium signante. Sunt qui ἱερὸς et ὁ ἥρως unius originis esse putent; quod judicabunt peritiores. cæterum ἱερὸς est ab ἵεμαι, cupio, suspicio aliquid. Vide sub τέλος, paullo sub initio.

ἱερὸς ἰχθὺς, vide supra ad initium, sub ἰχθὺς, et Ἕω ire facio, paullo sub initio.

ἵεσθε, vide sub Ἕω vado, prope finem.

ἱέω, vide sub Ἕω ire facio, ad initium.

ἱζάνω, (Ἕω) sedere facio. ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, considere faciebat amplum consessum, Ψ, 258, ad spectandum. ἐν τῷ ἵζανον δμῶες, in illo ædificio sedebant, habitabant, servi, ω, 208, ubi notat intransitive.

ἵζω, f. ἵσω. (Ἕω) sedere facio. it. sedeo, est factum ab ἕζω βουλὴν μὲν πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων, considere fecit consilium senatorum, B, 53, et πρῶτον est πρὸ τῆς ἀγορᾶς, antequam populum convocaret in concionem. et h. l. est active. ut et Ω, 553, μή με ἐς θρόνον ἷζε, ne me in sella considere jube, *nöthige mich nicht zum sitzen, (constrain me not to sit down.)* alibi est intransitive. λαῶν ἱζόντων, exercitu sessum eunte, B, 96, ubi actum considendi vel residendi notat, *da sie sich setzeten, (seating themselves.)* αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος, I, 218, residebat e regione ei, *setzete sich gegen ihn über, (sat down opposite to him.)* ἐπὶ θρόνου ἷζε, residebat, *setzete sich auf einen lehnstul, (sat down in an arm chair.)* Σ, 422. ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, resedit in medio eorum, Υ, 15. ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, speculator sedebat, B, 792. ἀλλὰ μετοκλάζει καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, N, 281, ubi posterior phrasis est explicatio τοῦ μετοκλάζειν: nam sedebant (et de sedendo ibi est sermo, in loco insidiarum) pedibus sub clunes complicatis, ut hodie Turci et Persæ sedere solent: ponit genua in terram et residet super ambos pedes: hoc et fortes faciunt: sed timoris nota inest sequentibus verbis. ἷζον δ' εἰν ἀγορῇ, sedebant in concione, I, 13. κατὰ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἷζον, in medio inter murum et fossam sederunt, resederunt, *setzeten sich, (sat down,)* sic ut fossam ante se, contra hostes, haberent vigiles isti nocturni septingenti, I, 87. πάροιθε ἐμοῦ ἵζευ, pro ἵζου, imperat. m. ad me, juxta me, reside, Γ, 162. σὺ μὲν ἵζευ μετὰ ἔθνος ἑταίρων ἰὼν, reside abiens ad tuos, H, 115. et hæc forma est Ionica. ἵζοντο εἰλυμένοι χαλκῷ, Σ, 522, consederunt tecti ære. μετὰ ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ, sedet inter viros, λ, 448, i. e. est vir. ἐπ' οὐδοῦ ἷζε, in limine conclavis residebat in genua, δ, 718, in signum luctus et supplicationis. αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος, sedebat e regione ejus, in sella, ε, 198. et 338, ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης, resedit in navigio. ὅς οἱ πλησίον ἷζε, qui prope eum sedebat, η, 171. ἐς θρόνον ἷζε παρὰ τὸν, ϑ, 469, in thronum resedit juxta eum. αὐτὸς δ' ἀντίον, ξ, 79. π, 53. ἤματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκριας, π, 365, interdiu speculatores sedebant in montibus. μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε, ρ, 96. ἐπὶ οὐδοῦ, ρ, 339. ἐπὶ ἐσχαρόφιν pro ἐσχάρης, τ, 389, ad focum. πάρα κρητῆρα ἷζε μυχοίτατος, φ, 146, apud craterem, i. e. apud vas illud magnum, ex quo infundebatur in pocula, sedebat intimus in conclavi. nam vas illud stabat in parte conclavis, quæ januæ erat e regione, atque in honoratiore parte. ἷζε ἐπὶ δεῖπνον, reside ad cibum capiendum, ω, 393. ἐπὶ οἷς Νηλεὺς ἵζεσκεν, Ionica forma pro ἷζε, sedebat, γ, 409. τῇ Ἀχιλεὺς ἵζεσκε,

ubi is sedebat, Ω, 472. Διὸς πρὸς βωμὸν ἵζοιτο, an resideret ad aram, χ, 335. ἵζουσαν πόλιν εἰς ὀχετὸν ἄτης, Ol. 10, 46, i. e. ἐμβαλλομένην, ἐπικαθημένην, desidentem urbem in gurgitem mali, et ibi dorice est ἵζοισαν.

ἰή, ἰήϊος, ὁ ἡ, vide sub ἤϊος.

ἵημι, vide Ἕω, ire facio.

ἱήνατε, ἰήνῃ, vide sub ἰαίνω.

ἰητὴρ et *ἰατήρ*, ῆρος. ὁ. (Ἴα) medicus. ἰητῆρε ἀγαθώ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων, B, 732, qui simul erant magni copiarum ductores. medebantur isti vulneribus principum; plebs habebat alios. ἕλκος (vulnus) ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, Δ, 190, tractabit manu medica admota. et 194, Ἀσκληπιοῦ ἀμύμονος ἰητῆρος. sic et Λ, 518. et 834, χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν (Μαχάονα) ἀμύμονος ἰητῆρος, et ipsum indigentem nobili medico. ex hoc loco proverbium est ortum: ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. ἰητῆρα κακῶν, ρ, 384, et sic plene dicitur. ἰατὴρ ἐσσί, Py. 4, 480, medicus es huic malo quod in mente habeo. ἰατῆρά μιν, Py. 3, 115, ubi proprie, et de medente morbis corporis.

ἰητρὸς et *ἰατρὸς*, οῦ. ὁ. (Ἴα) idem. ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων, Λ, 514, coll. 515, ubi apparet, maxime τὸ χειρουργικὸν eo tempore ad artem medicam pertinuisse. et 827—847, ubi principes viri, clari in hac arte nominatur, Ποδαλείριος, Μαχάων, Ἀχιλλεὺς, Χείρων, Πάτροκλος. ἰητροῖς ἐπιτείλας, N, 213, i. e. ἐντειλάμενος. plures ergo erant chirurgi in tanto exercitu, quam illi celebres, et principalis dignitatis viri. τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται, Π, 28. ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενός ἐστι, Παιήονος γάρ εἰσι γενέθλης, δ, 231, ubi sermo est de Ægyptiis, quod omnes fuerint periti artis medicæ, nec chirurgicæ tantum, sed et φαρμακευτικῆς. τὸ διαιτητικὸν autem postea adjectum est ab Hippocrate, quod ab Ἡροδίκῳ καὶ Πραξαγόρᾳ καὶ Χρυσίππῳ deinde est accuratius elaboratum. nisi forte et ὁ Ποδαλείριος τὴν δίαιταν coluit. occurrit etiam ἡ ἰατρὸς et ἡ ἰάτρια. ars ipsa dicitur ἡ ἰατρίνη. ἰατρὸς ἄριστος πόνων ἡ εὐφροσύνη, Ne. 4, 3, medicus optimus laborum est lætitia. quia postea ad viliores homines, et absurdorum morum, recidebat hæc ars, maxime chirurgica; hinc dicterium ortum: εἰ μὴ ἰατροὶ ἦσαν, οὐδὲν ἂν ἦν τῶν γραμματικῶν μωρότερον, nisi medici essent, nihil sane esset grammaticis insulsius. grammatici autem dicuntur, enarratores veterum scriptorum.

ἰθαγενὴς et *ἰθαιγενής*, έος. ὁ ἡ. (Γάω) est ὁ γνήσιος, ex legitima uxore natus, καὶ μὴ ἐκ παλλακίδος, non ex pellice. ὁ ἐκ τῆς, κατ' ἰθὺ, i. e. κατ' εὐθύτητα νόμου, γεννήσεως, καὶ μὴ πλαγίως πῶς τῷ γένει ἐπεισαγόμενος. quasi recta via et legitime genitus. dicitur et hæc vox ἐπὶ πολιτῶν αὐτοχθόνων, de civibus natis in civitate inde a majoribus suis, non vero adscititiis aut adventitiis, intermixtis aliunde. υἱέες γνήσιοι ἐξ ἀλόχου, ἐμὲ δὲ ὠνητὴ τέκε μήτηρ παλλακὶς, ἀλλὰ πατήρ με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, ξ, 203, eodem me in pretio habebat, quo legitimos. Sed cave scribas ἠθαγενὴς, quasi esset a τὸ ἦθος, nam est ab ἰθὺς, ut diximus.

ἴθι, pro ἴε, vide sub κλῦμι.

ἴθμα, ατος. τό. (Ἕω) gressus, incessus, *der gang, (gait, pace.)* est ab ἴω, eo, interserto θ. πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι, E, 778, columbis similes, quod gressus attinet. sed ἴσμα est ab ἵζω, sedes, ἵδρυμα. et quod l. c. attinet, addunt veteres: ὁμοῖαι κατὰ τὰ κινήματα περιστεραῖς, ὧν τὰ ἴχνη ἀφανῆ εἶναι ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοὶ, καὶ οὐ κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους διηρθρωμένα. nam sermo ibi est de deabus, quæ et incessu patent, ut ex Virgilio notum.

ἰθυδίκης, ὁ, vide sub εὐδικία.

ἰθυκτίων, vide sub ἰθυπτίων.

ἰθύντατα pro ἰθύτατα, neutr. plur. superl. adverbialiter. Vide sub ἰθύς.

ἰθύνω, f. υνῶ. (Θέω) recta dirigo, recta feror. idem ac ἰθύω, q. v. sic a δύω est δύνω, πλύω πλύνω, χύω χύνω, etc. sic tamen ut ἰθύνειν magis transitive, et directionem rectam in cursu notet; ἰθύειν vero magis intransitive, et de impetu aliquo, ponatur. πῇ ἵππους ἰθύνεις, quorsum dirigis equos in cursu, Ω, 362. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει, Jupiter omnino omnia gubernat et dirigit quomodo procedere debeant, P, 632, *richtet alles in seinen gang und weg, (directs all things in their courses.)* μήτι (arte et prudentia) κυβερνήτης νῆα ἰθύνει ἐνὶ πόντῳ, navem dirigit in cursu, Ψ, 317. κεῖσε ἵππους τε καὶ ἅρμα ἰθύνομεν, Λ, 528, eo dirigimus equos et currum. αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυνε βέλος, Δ, 132, et ipsa etiam direxit sagittæ volatum eo. βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη (εἰς) ῥῖνα, E, 290, jaculumque incurrere fecit in nasum. ὀϊστὸν ἔχεν, πάλαι ὡς ἴθυνεν, sagittam direxit sic, ut volaret, sicut jam dudum eam direxerat, Ψ, 871, nam ἔχειν in talibus idem est ac ἰθύνειν. ὅς κε ἰθύνοι ἡμιόνους, qui regeret mulos, Ω, 149, 178. τῶδε (ἵππω) ἐπὶ Τρωσὶν ἰθύνομεν, contra Trojanos dirigamus, Θ, 110. ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, ε, 245. ρ, 341. φ, 44, 121. ad normam direxit, *machte es gerade nach der schnur, (made it to rule.)* sic ψ, 197, ἴθυνα ἐπὶ στάθμην. conf. ἐπιθύνω. ἄνεμός τε καὶ κυβερνήτης ἴθυνε τὴν νῆα, recta currere fecit navem, λ, 10. μ, 152. ξ, 256. sic et, τὰς ἴθυνον κυβερνῆται, ι, 78. πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρα ἰθύνοι, ε, 255, gubernaculum fecit, ut dirigeret, navem sc. εἰς ὀρθὸν πλοῦν ἀπευθύνῃ. et 270, αὐτὰρ ὃ πηδαλίῳ ἰθύνετο, attice pro ἴθυνε. de loco μ, 82, vide παριθύνω. ἰθυνομένων ἀλλήλων δοῦρα, Z, 3, i. e. ἀκοντιζόντων κατ' ἀλλήλων, dirigentibus contra se invicem hastas. nam οἱ μαχόμενοι ἰθύνουσι κατ' ἀλλήλων τὰ δόρατα. forma media est attice, pro ἰθυνόντων. τὼ δ' ἰθυνθήτην, Π, 475, illi ambo equi recto cursu dirigebantur, *liefen stracks vor sich fort, (ran straight forward.)* ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο (attice pro ἴθυνε) ὀϊστὸν, contra hunc recta misit sagittam, χ, 8.

ἰθυπτίων, ωνος. ὁ ἡ. (Πέτω) recta volans, ἰθὺ πετόμενος, κατ' εὐθὺ καὶ ἀπλαγιάστως. μελίην (fraxineam bastam) ἰθυπτίωνα ἐφῆκεν αὐτῷ, recta volantem immisit contra eum, Φ, 169, i. e. non aberrantem, sed linea directa accidentem ad scopum suum. quidam scribi volebant h. l. ἰθυκτίωνα, i. e. ἐπὶ εὐθείας (γραμμῆς) ἔχουσαν τὰς κτιδόνας, i. e. τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις, quas vulgo ἶνας vocant, fibras ligneas suas habentem, directas in longitudinem. sed id est frigidum. poëta enim non naturam ligni pingit hoc epitheto, sed certitudinem ictus.

ἰθὺς, εῖα, ύ. (Θέω) rectus cursu, directus, *gerade zu gehend, (going straight forward.)* ἰθεῖα γὰρ ἔσται, sc. δίκη, rectum enim erit judicium, Ψ, 580, coll. 579. ἔγχος ἐτέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, hasta versa erat recta in eum, Ξ, 403, ut ἰθὺ pertineat ad ἔγχος, et πρὸς ad οἱ. τοῦ γε ἰθὺ βέλος πέτεται, Υ, 99, illius telum directum volat. nam necesse non est, hoc ἰθὺ adverbialiter accipere his locis. ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ, qui inter hos jus quam rectissime dixisset, Σ, 508, pro ἰθύτατα, neutrum superlativi plurale adverbialiter: *aufs richtigste, (most accurately.)*

ἰθὺς, (Θέω) adverb. recta, cum ardore directo in aliquid. βὰν ἰθὺς Δαναῶν, ibant recta adversus Græcos, M, 106. et 330, ἰθὺς βήτην, *giengen stracks weges vor sich fort, (went straight forward;)* ubi est sine casu; nam Λυκίων ἔθνος pertinet ad ἄγοντε. sic et P, 492. μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν, pro ἔφερον ἰθὺς αὐτῶν, impetum suum ferebant recta adversus eos, Π, 602, quod est idem ac, ἔβαινον ἰθὺς αὐτῶν, cujus oppositum est, ὑπεχώρησαν, recesserunt. ἔβη δ' ἰθὺς Τεύκρου, Θ, 322. ἐλαύνετε ἵππους ἰθὺς Δαναῶν, Λ, 289, i. e. ἀντικρύ καὶ ἐπ' εὐθείας. ἰθὺς νηῶν, recta ad naves, M, 254. et 453, σανίδων, recta adversus tabulas portæ. Μενελάου, N, 601. Δαναῶν, Π, 552. et 584, Λυκίων. sic porro, P, 340, ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, pro ἴωμεν, ionice; recta contra eos vadamus, *lasset uns gerade gegen sie anrücken, (let us bear down directly upon them.)* et ἰθὺς ἐμοῦ, Φ, 398. et 540, πόλιος. Διομήδεος, E, 849. et 506, οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, hique robur et vim manuum recta intulerunt. ἰθὺς φέρε χαλκὸν, infer ferrum tuum contra, Υ, 108, ubi deest genitivus ejus contra quem: et sensus est, ἀντίστησον τῷ πολεμίῳ τὰ ὅπλα, opponi hosti arma tua. ἰθὺς τάφρου ὦσαν Ἀχαιοὺς, recta ad fossam repulerunt eos, Θ, 336. ἰθὺς πέτετο, contra involabat, X, 143. ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, M, 124, recta via cupiens irrumpere dirigebat equos: coll. 137, ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἔκιον, cujus synonymica phrasis est, ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος. οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι, N, 135, coll. 137, ἀντικρὺ μεμαώς. nam hæc duo adverbia notant idem; et phrasis, προθυμεῖσθαι εἰς ἀντιπρόσωπον μάχην, πρὸς εὐθὺ καὶ ἀντικρὺ φρονεῖν, *seine begierde gerade vorwärts richten, vorwärts wollen, (to be anxious to advance:)* nam qui id non facit, is vel πλαγιάζει vel ὀπίσω τρέπεται. ergo ἰθὺς φρονεῖν est, ἀντικρὺ προθυμεῖσθαι. ἰθὺς μαχέσασθαι, contra pugnare, P, 168, coll. 167, cominus. et 227, ἰθὺς τετραμμένος, ad impetum ex adverso faciendum conversus. et h. l. videtur esse ipsum adjectivum: *da er sich gerade gegen ihn gewendet, (turning to meet him.)* et 233, οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν. τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱὸς, Θ, 118, hunc recta irruere conantem jaculo petiit ille. sic et ἰθὺς μεμαῶτα, Λ, 95. et μεμαῶτε, X, 243. et 284, μεμαῶτι. Αἰνείαν δ' ἰθὺς ἀντία Πηλείωνος ὦρσεν Ἀπόλλων, Υ, 79. et 172, ἰθὺς φέρεται μένεϊ. et 386, μεμαῶτα. ἰθὺς κίεν οἴκου, recta ad domum ibat, Ω, 471, *gieng gerade hinein, (went straight in.)* sic α, 119, βῆ ἰθὺς προθύροιο, ibat recta ad vestibulum. ἰθὺς Τηλεμάχου ἔκιε, β, 301. sic, σῆς μητρὸς, recta ad matrem tuam, ο, 510, i. e. πρὸς αὐτὴν τὴν μητέρα σοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν αὐτῆς οἶκον. ἰθὺς κατάγοντο, recta appellebant navem, γ, 10, *landeten gerade zu fahrend an, (made right for the land.)* et 17, ἰθὺς Νέστορος ἔκιε, recta ad eum ibat. δακρύσασα ἰθὺς κίε, lacrimis obortis præ gaudio, obviam properabat ei, ρ, 33. et 325, βῆ δ' ἰθὺς μεγάροις, ibat recta in conclave illud magnum ubi cœnabant proci. ἰθὺς ἔδραμεν, recta currebat ei obviam, δακρύσασα, ψ, 207, *sie lief auf ihn zu und umarmete ihn, (she ran to him and embraced him.)* sc. Penelope, agnoscens tandem maritum suum. sic, κίον, ω, 101, 240, 396.

ἰθὺς, ύος. ἡ. (Θέω) directio, impetus rectus, conatus ad aliquid. *die richtung im gehen, die unternehmung, der angriff, (course, undertaking, attack.)* οὕνεκα ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστὲ, μάχεσθαί τε φρονέειν τε, qui præstantissimi estis ad omne inceptum, et ad pugnandum et ad consulendum, Z, 79. οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, quibus potissimum confidebam ad omnem conatum, δ, 434, i. e. ἐπὶ πᾶσαν ὁρμὴν πράξεως: *wenn was muthig zu unternehmen war, (any daring enterprise,)* σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, θ, 377, pila sursum mittenda se exercuerant et specimen ediderant, ut ἀνὰ ἰθὺν sit καθ' ὁρμὴν, vel et quasi ἄνω ἰθύοντες, sursum se tollentes, coll. 375, 376, *da sie sich in die höhe richteten, (rising.)* Sed multi antiquorum volunt h. l. conjunctim et adverbialiter legi, ἀνιθὺν, ut huic adverbio insit τὸ ἄνω ἰθύειν, i. e. ἄνω ὁρμᾶν, ἀνορμῶντες γὰρ ἥλλοντο, ut collatio citata ostendit: ut τὸ ἀνιθὺν opposi-

tum sit τῷ ἐπὶ χθονὶ ὀρχεῖσθαι, 378. et omnino is est verus sensus. οἷσί σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν γνώομεν ἰθὺν, π, 304, soli, tu et ego, mulierum domesticarum, ipsiusque Penelopes, cognoscamus inclinationem, quo tendant animo suo, τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμὴν αὐτῶν.

ἰθύφαλλος, vide sub φάλος.

ἰθύω, f. ύσω. (Θέω) recta dirigo, recta feror. est a Θύω, ruo cum vehementia, præfixo Iota. ὁρμάω. ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρω, Δ, 507, recta perrexerunt ulterius multo. ἴθυσε μάχη, pugna impetum fecit huc illuc, Z, 2, ὥρμησε, *das gefechte that angriffe, (the battle raged on all sides.)* sic Herodotus, ἰθύοντο μάχεσθαι. ἰθύει, de leone, irruit, Λ, 551. P, 661. ὅππη δ' ἰθύσει, τῇ εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, ubi impetum facit, ibi cedunt ordines virorum, *wo er ansetzet, da weichen die glieder der feinde, (where he attacks, the ranks of the enemy give way,)* M, 48. et 443, ἴθυσαν ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες, *sie rückten an die mauer mit haufen an, (rushed in vast numbers against the wall.)* ἴθυσε νεὸς, i. e. κατ' εὐθὺ ὥρμησε κατὰ ἢ ἐπὶ νηὸς, O, 693, irruit recta contra navem. ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, Π, 582. P, 281, perrupit per primos ordines. et 353, ἴθυσεν δὲ καὶ ὅ, πρόφρων, prorupitque et hic, promtus et serius. et 725, ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, irruerunt ut canes. ὁπότε ἰθύσει ὁ γέρων, quando conari vult senex, λ, 590. ἴθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, conabatur, χ, 408.

ἱκανὸς, ἡ, ὸν, vide sequens ad finem.

ἱκάνω, ("Εω) idem quod ἵκω, per paragogen. venio, accedo suppliciter, deprehendo, adeo, adsum. τόδε ἱκάνω, Ω, 172, huc venio, ἐνταῦθα. et 501, ἱκάνω νῆας 'Αχαιῶν, venio in castra Græca. sic, τόδε, i. e. εἰς τόδε τὸ χωρίον, Ξ, 298, vel alibi, εἰς τόδε δῶμα. communius dicitur τῇδε ἱκάνω, i. e. ἐν τῇδε ὁδῷ ἢ γῇ, vel simile. sic et 309. ἱκάνεις, Σ, 385. ἦ μέγα πένθος 'Αχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, A, 254. H, 124. μάλιστα γὰρ ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Γ, 97. τόδε αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, Θ, 147. O, 208. Π, 52. οὐδέ σέ γε ὕπνος ἱκάνει, nec ad te venit somnus, neque tu dormire potes, K, 96. εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει, siquidem aliqua cura te tangit, N, 464. sic, ἦ πού τί σε κῆδος, ἱκάνει, O, 243, certe aliquis dolor te invasit? ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, Π, 516. φλέβα, ἥτε αὐχένα ἱκάνει, N, 547. ἐπεί με ἄχος αἰνὸν ἱκάνει, T, 307. καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, Φ, 522. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quando ei veniret somnus, A, 610. ὅτε μιν μόρος αἰπὺς ἱκάνοι, mors acerba, Σ, 465. ἐς Χρύσην ἵκανεν, A, 431. καρπαλίμως ἵκανε ἐπὶ νῆας, celeriter ivit in castra Græca, B, 17, 168. et 171, ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. νῦν αὐτέ με γῆρας ἵκανε, Δ, 321, ubi alii præsens legunt, ἱκάνει. καρπαλίμως δὲ ἵκανε θεῶν ἕδος, E, 868. φηγὸν, ad fagos, Z, 237. et 242, Πριάμοιο δόμον. et 370, δόμους, ut et 497. et 392, πύλας. ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, H, 186. "Ιδην, Θ, 47. ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, I, 354, quantum progrediebatur ad. δι' ἠέρος αἰθέρα ἵκανεν, ἡ ἐλάτη, abies, Ξ, 288. ὅτε δὴ κλισίην, N, 240. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρα, O, 686. ἀπὸ κεφαλῆς σέλας αἰθέρα, Σ, 214. et 369, 'Ηφαίστου δόμον Θέτις. ἐς νῆας, T, 3, in castra ad naves. et 379, ἀπὸ σάκεος σέλας αἰθέρα ἵκανε. et 406, χαίτη οὖδας. "Ολυμπον, Φ, 505. Πηλείωνα, ad Achillem ivit, X, 214. οὐδὲ χρόα, Ψ, 819, nec usque ad corpus penetrabat. Τροίηνδε, Ω, 346. ἵκανον, ibant, veniebant, Γ, 145. Δ, 210. E, 780. Σ, 520. Ψ, 138, quibus omnibus locis sequitur, ὅθι, ubi. "Ιδηνδε ἵκανον, O, 151. κρουνὼ ἵκανον, ad duos fontes, X, 147. πόντον, Ψ, 214, coll. 215. ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, I, 197, certe amici venistis. πολύλλιστος δέ σε ἱκάνω, nam valde supplex ad te accedo, ε, 445. et 449, σόν τε ῥόον σά τε γούνατα ἱκάνω. hinc est ὁ ἱκέτης, 450. τίων (τίνων) αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; ζ, 119. sic ν, 200. σόν τε πόσιν, σά τε γούνατα, ἱκάνω, accedo supplex ad tuum maritum, et ad te, η, 147. σοῦ φίλα γούνατα, ν, 231. et 328, εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω. ἐνθάδε, ο, 491. π, 31, σοῦ ἕνεκα. πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος τόδε ἱκάνω, τ, 407, i. e. ἐνταῦθα, huc. σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, φ, 209. θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδε ἱκάνεις, κ, 75. εἰς τόδε δῶμα καὶ χωρίον. ἐπεὶ ἡμετέρην πόλιν ἱκάνεις, ζ, 191. σόν γε δόμον, χ, 231. ἥβης μέτρον, σ, 216. γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεείνεις, ω, 280. et 327, ἐμὸς πάϊς ἐνθάδε ἱκάνεις. τόδε ἱκάνει, α, 409, et hoc neutrum, sæpe jam citatum, est accusativus, εἰς τόδε, sc. χωρίον. μὲ ἄλγος ἱκάνει, β, 41. οἰζύος, ἥ μιν ἱκάνει, ε, 289, ærumnæ, quæ eum invadit. χαλεπὸν δὲ με πένθος, ζ, 169. μὲ παλαίφατα θέσφατα, prisca oracula mihi veniunt nunc in eventu, ι, 507. ν, 172. οὐρανὸν σκόπελος, μ, 73. δύη ἀρημένον, ἥ μιν, σ, 80. et 273, τόδε αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμόν. σοῦ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν, tua fama celeberrima est, τ, 108. et 532, ἥβης μέτρον ἱκάνει, vir factus est. ἱκάνομεν ἐνθάδε, ν, 278. ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, ι, 333. π, 49. κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανε, ε, 457, lassitudo gravis eum invasit. χρειὼ γὰρ ἵκανε, necessitas aderat, ζ, 136. Κύπρον, θ, 362, in Cyprum ivit. δόμους, ρ, 28, 255. τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, ψ, 93, obstupuerat. χεῖρας, ω, 171, in manus venit. ὅτε δὴ ἵκανον, ὅθι, postquam venerunt illuc, ubi, ο, 101. ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας, τ, 432. ἱκανέμεν, pro ἱκάνειν, δ, 29, 139. ἱκάνων πρὸς τὸν, Ol. 3, 78. τὰ σὰ γούνατα ἱκάνομαι, supplico tibi, Σ, 457. γ, 92. δ, 322, quod alibi dicit ἱκετεύω, γουνάζομαι, γοουνοῦμαι. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτι ἀνεκτὸς, necessitas insuperabilis adest, K, 118. ἦλθε 'Οδυσσεὺς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθὼν, ψ, 7, 27. et 36, εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται. sic et 108. ab hoc verbo est ἱκανὸς, ἡ, ὸν, ὁ ἐπὶ πᾶν ἀπαραποδίστως ἱκάνων ἤτοι ἀφικνούμενος, promtus, et sine impedimentis, et idoneus, et satis instructus, accedens ad omnia quæ ei sunt facienda, *bereit, ausrichtig, (ready, qualified.)*

ἴκελος, η, ον. (Εἴδω) similis, par. idem ac εἴκελος, q. v. φλογὶ ἴκελος, N, 53. et 688, φλογὶ ἴκελον "Εκτορα. nos dicimus, *wie der blitz, (like lightning,)* fulmini similem: quia superari a tot adversariis non poterat. φλογὶ ἴκελος 'Ηφαίστοιο ἀσβέστῳ, P, 88. et 281, συῒ ἴκελος (κατὰ) ἀλκὴν καπρίῳ, apro par robore. φλογὶ ἴκελος ἀλκὴν, Σ, 154. συῒ, Δ, 253. ὄμματα καὶ κεφαλὴν Διῒ ἴκελος, B, 478. αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον, καὶ τεύχεσι τοῖον, εἴδωλον, E, 450. hoc ĭ ergo est anceps. ἀορ, ἴκελον ἀστεροπῇ, Ξ, 386. τῇ ἴκελος, Π, 11. τῷ ἴκελον, Σ, 591. φλογὶ ἴκελος, Y, 423. χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ πυρὸς, X, 134. κεῖσαι, τῷ ἴκελος, Ω, 758. τῷ, δ, 249. ε, 54. σκιῇ ἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, λ, 206. νηῒ θοῇ ἴκελον, ν, 157. μοὶ παρέδραθεν (me propter dormivit) ἴκελος αὐτῷ, υ, 88, ubi alii habent εἴκελος. nam ubi Iota longum, ibi perinde est, ἴκελος vel εἴκελος scribas: pronunciatio sane minimum differt. cæterum τοῦ, αὐτῷ, explicatio sequitur 89. μάλα ἰκέλω ἀλλήλοιϊν, τ, 384. κορώναις ἴκελοι, μ, 418. ξ, 308, cornicibus similes. ἡ δ' ἀνδρὶ ἰκέλη, Δ, 86. τῷ ἰκέλη, Λ, 467. ἰκέλη χρυσῇ 'Αφροδίτῃ, T, 282. μολυβδαίνῃ ἰκέλη, Ω, 80. et 699, χρυσῇ 'Αφροδίτῃ. 'Αρτέμιδι ἰκέλη ἠδὲ χρυσῇ 'Αφροδίτῃ, ρ, 37. τ, 54. χελιδόνι ἰκέλη ἄντην, χ, 240. ἴκελοι ὀργαῖς (moribus, appetitibus) ἀλωπέκων, Py. 2, 141, et relinquatur ibi in ambiguo, an ὀργαῖς sit dativus more Homerico ad ἴκελοι, an vero sit ablativus, et genitivus pertineat ad ἴκελοι.

ἱκέσιος, vide sub ἱκετήσιος, et Ζεὺς in R.

ἱκετεύω, f. εύσω. ("Εω) supplico, auxilium petens advenio. *ich komme und bitte um schutz und hülfe, (I come to solicit protection and assistance.)* ἐς Πηλῆα ἱκέτευσε, ad Peleum supplex venit, Π, 574. τὴν (εἰς) ἱκέτευσα, ad hanc supplex accessi, η, 292. et 301, σὺ πρώτην ἱκέτευσας. quibus locis Iota corripitur ionice, in signum, non latere ibi augmentum. ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα, quia ad te supplex accessi in fuga mea, ο, 277. sic ρ, 573, ubi πρῶτα est neutrum adverbialiter. ὁ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν, λ, 529, ille me multum orabat. tempus opportunum ad supplicandum est, cœnæ tempus, ut Priamus ad Achillem venit, Ulysses ad Æolum. supplicabant γονυπετοῦντες, ad genua alterius se deprimentes; vel et sedentes in limine, aut ad focum, vel alio sacro loco.

ἱκετὴρ, ὁ, per apoc. a ἱκετήριος, et per sync. ἱκτὴρ, vide sub ἱκετήσιος.

ἱκετηρία, ἡ, vide ibidem.

ἱκέτης, ου. ὁ. ("Εω) est vox μέση: notat enim et eum qui supplex venit ad aliquem, et eum ad quem venitur; ὁ ἱκετεύσας et ὁ ἱκετευθείς. est ab ἵκομαι, venio. sic Ulysses et Εὐπείθης erant ἱκέται invicem; et 'Αντίνοος et Τηλέμαχος erant ἱκέται πατρῷοι, i. e. patres horum, alter ad alterum, supplex venerat, π, 424—430. sic et ὁ ξένος est qui recipit hospitio et qui recipitur; et ξένοι πατρῷοι sunt, quorum patres jam hospitii jus inter se habuerunt. is qui suscipit supplicem, dicitur et ἱκετοδόχος, ὁ τὴν ἱκετείαν δεξάμενος. cæterum οἱ ἱκέται erant αἰδοῖοι, venerabiles invicem, et sacri, διὰ τὸν Δία ἱκέσιον, et honorabantur ut filius vel pater. sic Lycophron, Ajacis majoris θεράπων, fuerat ejus ἱκέτης; et Ajax una cum fratre suo, amabat eum ut parens filium, O, 430—439. ἱκέτης aliquis describitur, Φ, 64—97. sed quia verus ἱκέτης est, ὁ ἑκουσίως προσφυγών τινι, hinc dicit h. l. Lycaon, se esse Achilli loco supplicis: et simul falso ratiocinatur; nam dicit, se esse ei hospitem supplicem, quia cibum ceperit in tectis Achillis. Sed συμφαγεῖν, καὶ παρά τινι φαγεῖν, non sunt idem: et Lycaon οὐ συνέφαγε ὡς ὁμοδίαιτος. καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, pro καίπερ, Ω, 570. et 158, ἱκέτεω (pro ἱκέτου) πεφιδήσεται ἀνδρὸς, parcet supplici. sic et 187. ἱκέτης δέ σοι εὔχομαι εἶναι, ε, 450, coll. 445, seqq. Διῒ, ὃς ἱκέταις ἅμα αἰδοίοισιν (venerabilibus) ὀπηδεῖ, comes est, η, 165, 181. ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός τ' ἱκέτης τε τέτυκται, loco fratris est, θ, 546. ἱκέτης σοι εὔχομαι εἶναι, π, 67. ἱκέτην ταλαπείριον, ζ, 193. ξ, 511. Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων, pro ἱκετῶν, ι, 270: et πᾶς ἱκέτης simul est ξένος, sed non omnis ξένος est ἱκέτης. et 269, ἱκέται δέ σοι ἐσμέν. οὔτε ξένων ἐμπάζομαι, οὔθ' ἱκετάων, τ, 134. ἱκετευτικὸς λόγος est et ι, 266, seqq. ἱκέτης σοῦ ἔρχομαι, Ol. 5, 44, i. e. ἱκετεύω σέ. ἱκέτης γουνάτων ἅπτομαι, N. 5, 22. Vide sub ἵκω, aliquanto sub initio.

ἱκετήσιος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) supplicatorius, supplicum curam gerens, et jura tuens. Ζεὺς ἱκετήσιος, ν, 213. quod per syncopen dicitur ἱκέσιος. scribitur alibi et, ἱκετήριος, unde per apocopen est ὁ ἱκετὴρ, et per syncopen ὁ ἱκτὴρ, ῆρος, supplicatorius. Eurip. Suppl. 10, ἱκτῆρ. θαλλῷ, qui erat κλάδος ἐλαίας. et per aliam syncopen, ἱκτηρίοις κλάδοις ἐξεστεμμένοι, apud Sophocl. in Œd. Tyr. 3. talis ramus dicebatur et ἡ εἰρεσιώνη, et ἡ ἱκετηρία. ἱκέσιος vero est in Suppl. 102, ἱκεσίοις σὺν κλάδοις. et 108, ἱκεσίᾳ χερί. conf. Aristoph. Plut. 383, ubi sensus est: video jam, sc. in prævisione mea, aliquem, quem tu prorsus expilasti, suppliciter sessurum ad tribunal judicis, cum signis supplicandi, et auxilium judicis contra te imploraturum.

ἱκετοδόχος, vide sub ἱκέτης.

ἱμὰς, άδος. ἡ. ("Εω) humor, humiditas. est ab ἵκω, spiritu ionice mutato, quia humida facile vadunt, et penetrant; etiam ex humido omnia proveniunt. ἄφαρ δέ τι ἱμὰς ἔβη, statim humor ire solet, P, 392, ubi sermo est de co-

rio bovis, uncto, et in quod corium humor innuctus penetrat, etiam per totam superficiem se facile expandit: *das oel breitet sich auf der haut aus, und ziehet ein, (the oil spreads over the hide, and penetrates it.)*

ἴκμενος, ου. ὁ. (Ἕω) est epitheton venti commodi et secundi apud poëtam; et antiqui id deducunt ab ἰκμὰς, ἡ, quia ventus ortum habet ab humore in aëre soluto; talemque ventum, quem poëta ἴκμενον, vocant Germanici nautæ *einen kühlen wind, (a fresh breeze)* qui quidem est ferendæ navi, non tamen nimius aut vehemens. alii hoc epitheton scribi jubent ἵκμενος, derivantes ab ἵκομαι, quod sit φορὸς, καὶ εἰς τὸ ἰκέσθαι ἐπιτήδειος: sed antiqui præferunt priorem illam et scriptionem et etymologiam. τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, A, 479, i. e. ἄνεμον, ὃς ἐξ ἰκμάδος ὑδάτων, ἀτμιζομένης ὑπὸ ἡλίου, γίνεται: ὑγρότης γὰρ ὑλικὸν ἀνέμου αἴτιον. et is ventus non tantum dabat navigationi facilem cursum, sed et dissipabat pestilentiam ex castris Græcis. sic, ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, β, 420. πλησίστιον Κίρκη, λ, 7, et additur, ἐσθλὸν ἑταῖρον, κατόπισθε νεώς. sic et μ, 149. sed ο, 292, τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ubi et paullo vehementiorem, commodum tamen, ventum notat.

ἰκνέομαι, (Ἕω) vado, venio, adsequor; imo et, sum. idem ac ἵκω, q. v. διὰ δ' αὐτῶν (δενδρέων) ἰκνεύμεσθα, pro ἰκνούμεθα, ω, 338, i. e. διὰ τῶν τοιούτων δένδρων ἐπορευόμεθα. ἄστεα ἐπὶ ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι, νῆες, naves vadentes ad oppida hominum, ι, 128.

ἴκριον, ου. τό. (Ἕω) tabula, *ein brett, eine bole, (a board, thick plank.)* scribitur et τὸ ἰκρίον. in nave τὰ ἴκρια sunt σανιδώματα, καταστρώματα, tabulata, quibus navis contegitur superne, et in quibus nautæ vel sedent, vel ambulant ad latus navigii, vel sub quibus dormiunt. nam ἴκριον est ἡ σανίς. ab ἵκω vel ἰκνέομαι, σανιδωτὰ ἴκρια, περὶ ἃ ἰκνοῦνται οἱ ἐν ταῖς ναυσί: quasi ἰκήρια, in quibus vadere possunt nautæ per navem, mutato ionice spiritu, et per syncopen. dicitur et τὸ ἴκριον, palus erectus, qui aliquid impositum sustinet; διὰ τὸ εἰς ὕψος ἰκέσθαι. conf. omnino Herodotum, V, 16, ubi vides, ἰκρία, esse tabulata. ὅγε νηῶν ἴκρια ἐπῴχετο, ille per tabulata navis obambulabat, O, 676. et 685, ἐπὶ πολλὰ ἴκρια νηῶν φοίτα, perambulabat. et 729, λίπε δ' ἴκρια νηός. νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν (pro ἰκρίου) καταλέξεται, γ, 353, cubabit in tabulato dormiturus. ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, ε, 252, ubi sic dicit sine dubio, τὸ ἐπὶ πρύμνης κατάστρωμα, ἐφ' οὗ ὁ κυβερνήτης ἱκνεῖται: et per στήσας notat tigilla, quæ sustinebant superponendas tabulas. nisi sic dicit in genere τὰ ἐγκοίλια νηός, i. e. τὰ ὀρθὰ ξύλα, saltem ex parte ὀρθὰ, ὧν ἄνω τὰ καταστρώματα νηός, *die kniebalken, knichölzer im schiffe, (the knees in a ship.)* εἰς ἴκρια νηὸς ἔβαινον πρώρης, μ, 229, ubi notat tabulata proræ, *das vörder verdeck auf dem schiffe, (the foredeck in a ship.)* nam etiam in media navi sunt ἴκρια, ἔνθα οἱ ναῦται κοιμῶνται. et 414, κάππεσ' ἀπ' ἰκριόφιν, pro ἰκρίων, decidit de tabulato, et quidem πρύμνης, puppis. Ὀδυσῆϊ στόρεσαν νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν, i. e. ἰκρίου vel ἰκρίων, ν, 74, straverunt ei cubile in tabulato navis, et quidem in puppi. ἔγχος ἐπ' ἰκριόφιν τάνυσεν νεὸς, ο, 283, hastam extendit in tabulato navis, i. e. deposuit. et 551, εἵλετο ἔγχος νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν. Sed et ἱστὸς, malus, vocatur nonnunquam τὸ ἴκριον, quia in altum vadit. hinc est τὸ ἐπίκριον.

ἶκταρ et ἴκταρ, (Ἕω) adverbium. continuo, statim, consequenter. si quid sine mora ulla venit, et cum continuo motu, celerrime. nam est ab ἵκω, venio, eo. sic Hesiodus Θεογ. 691, οἱ δὲ κεραυνοὶ (fulmina) ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο, statim cum tonitru et fulgure volabant, *gleich mit dem aufblitzen und donnern fuhr auch der strahl herab und schlug ein, (at the same moment with the lightning and thunder, the bolt descended and struck.)* ex quo loco vis hujus adverbii satis apparet: et scholia ibi id explicant per, εὐθέως, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἰκτικῶς, ταχέως, nam est ab ἱκνοῦμαι. notat ergo ἐγγύς. tragici hanc voculam frequentant: et quidam scribunt eam per spiritum lenem; sed asper est etymologiæ et Atticæ tialecto propior. apud Æschyl. Agamemn. 117, φανέντες ἴκταρ μελάθρων apparentes prope domum. et id. Eumen. 1001, ἴκταρ ἥμενοι Διὸς, sedentes prope Jovem. ex quibus locis apparet, esse et adverbium loci, et quidem Atticum.

ἰκτήρ, ἰκτήριος, vide sub ἱκετήσιος.

ἰκτίδεος, έα, εον. et per aphæresin κτίδεος, έα, εον. (Ἕω) ex pelle τῆς ἴκτιδος factus, vel pelle illius intus duplicatus, vide sequens. κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, sc. ἔθηκε, capiti imposuit galeam ex pelle illius animalis, K, 335. et 458, τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῆφιν ἕλοντο, *den mit dem fell überzogenen helm, (his helmet lined with fur.)*

ἴκτις, ιδος. ἡ. (Ἕω) scribitur et ἰκτὶς, ίδος. ἡ et per aphæresin κτὶς, κτίδος. ἡ. est ζῶον ὅμοιον κυνιδίῳ Μελιταίῳ, (caniculæ Melitensi) ὀρνιθοφάγον, τοῖς σμήνεσιν (apum examinibus) ἐπηρεάζον, ἔχον τὸ αἰδοῖον οἷον ὀστοῦν, καὶ ἰᾶται στραγγουριῶντας. alii scribunt, πανοῦργον τὴν ἴκτιν ζῶον, καὶ μεῖζον μὲν γαλῆς καὶ δασύτερον, ἄλλως δὲ παραπλήσιον. sed rectius fortasse exponitur, viverra, *ein fischotter, (an otter,)* ζῶον ἔνυδρον ἰχθυοφάγον, ὡς οἱ κάστορες. Aristoph. Acharn. 880, ἰκτίδας ἐνύδρους. aliis est *eine wilde wiesel, hermelin, (a weasel, an ermine.)* pellis ejus in pretio erat. est ab ἵκω, nam vadit celeriter et cum impetu, vel et, dolose.

ἵκω, f. ἵξω, (Ἕω) vado, venio, adsequor: imo et, sum. est transpositum κίω. construi solet cum accusativo per ellipsin præpositionis εἰς. ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; quod scilicet necessitas tantopere urget? K, 142, quæ est responsio, ab ipso interrogante, in quæstionis forma addita. sic β, 28, τίνα χρειὼ τόσον ἵκει, ad quem necessitas tanta pertinet, *wen betrift die noth? (who is in such distress?)* αὐτὴ δ' οὐρανὸν (εἰς) ἵκει, clamor ad cœlum vadit, Ξ, 60. sic ὀρυμαγδὸς, P, 425. ὕβρις καὶ βίη, ο, 328. ρ, 565. πολλὰ Φρυγίην κτήματα ἵκει, Σ, 292, *viele güter gehen nach Phrygien, (much wealth goes to Phrygia.)* et 406, ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει, quæ nunc ad nos accedit: ubi tamen alii habent ἥκει. εἰ δὲ τὸν ἵκεις ὥστε ἀείδειν, si hunc venis ut canas, Ne. 5, 91. ὅτε κέν τινα χόλος ἵκοι, I, 521, si quem ira invadat. οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι, P, 399, ne quidem si valde irata sit. κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν, nidor ad cœlum ibat, A, 317, ubi imperf. loco augmenti per circumflexum scribi solet. αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν, B, 153. M, 338. χαλκοῦ αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἶκε, B, 458. T, 362. σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ, Θ, 509, splendor ad cœlum vadat. ἰκὼν τοῦ παρὰ σταθμῶν, veniens ab ædibus illius, Ol. 5, 20. ἰκὼν χρόνῳ, rediens post longum tempus, Py. 11, 47. *Media* forma frequentissima hujus verbi est. φρένας ἵκετο πένθος, ubi deest εἰς, A, 362, in pectus venit luctus. sic, μὶν, Σ, 64. et 73, σέ. πάντας, Ω, 708. ἵκοντο ἐντὸς λιμένος, A, 432. τὴν ἱκόμην φεύγων, fugiens ad hanc supplex accessi, Ξ, 260, nam ab hoc verbo hoc sensu est ὁ ἱκέτης, qui supplex accedit et præsidium orat: ἱκέτευσα. οὐ τέλος ἵκεο μύθων, I, 56, i. e. οὐκ εἰς τέλειον λόγον ἦλθες, non omnia elocutus es. ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμὰς, postquam venisti in manus nostras, K, 448. Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας, a me fugatus præsidium in castris sibi quæsivit, Θ, 149. ἄχος τέ μιν ἵκετο θυμὸν, A, 88, satietas hujus operæ eum cepit. et 225, ἐπὶ ἥβης ἵκετο μέτρον, postquam ad plenam venit pubertatem. et 227, μετὰ κλέος Ἀχαιῶν, famam de Achæis secutus est; venit postquam de his audivit. et 352, οὐδ' ἵκετο χρόα, non penetravit usque ad corpus. et 594, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, postquam ad suos venit. ἵκετο τέκμωρ, ad locum destinatum, ad finem, N, 20. et 535, ἵππους, ad equos. et 837, ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα. ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀϋτμὴ, odor, Ξ, 174. et 429, ἵππους. ἵκετο δ' αἰπὺν Ὄλυμπον, O, 84. et 591, ἔθνος ἑταίρων. et P, 114, venit ad suos. Ἄργος, T, 115. et 131, ἔργα ἀνθρώπων, i. e. εἰς γῆν κατέπεσε. τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα, Y, 440, redibat ad eum. πατρώϊον ἵκετο δῶμα, ad paternam domum venit, Φ, 44. οὗ εἵνεκα δεῦρο ἱκόμεσθα, B, 138, ubi apparet, hoc Iota sine augmento et breve esse. ἔνδιοι ἱκόμεσθα ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο, A, 725, ubi ἔνδιοι sunt tres longæ syllabæ. ὅτε δὴ ἵκοντο μετὰ Τρῶας, ubi venerunt ad eos, Γ, 264. et 421, ὅτε Ἀλεξάνδροιο δόμον. Ἀσωπόνδ', Δ, 383. et 446, ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες. sic et Θ, 60, sc. uterque exercitus. αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἕδος, E, 367. πύργον, M, 373. et 374, ἐπειγομένοισι, ubi cum dativo commodi positum verbum. Τροίην, Σ, 67. et 150, νῆας. sic et Ψ, 2. αἶψα δ' ἵκοντο, continuo et statim eo venerunt, Σ, 532. ὅτε οἱ μέσαυλον, cum ei ad tugurium venissent deæ tres, Ω, 29. et 443, πύργους καὶ τάφρον. ἱκόμην οἴκαδε, Py. 4, 187. et 210, γαῖαν. ἵκεο βῆσσαν τήνδε, Py. 9, 89, veniebas in hanc vallem. ἵκετο ἐλαύνων ἐκ Πυθῶνος, Ol. 6, 80. χρόνῳ, tandem, Py. 4, 139. Ne. 1, 81. ἐς γενεὰν Διὸς, Ne. 10, 25, venit in adfinitatem Jovis. ἵκοντο πέτραν, Ol. 6, 109, venerunt ad petram. Θήρανδε, ad urbem Theram, Py. 5, 100. εἰς Ἔφυραν καταχθέντες, Ne. 7, 54. κεχολώσεται ὃν κεν ἵκωμαι, ad quem venero, A, 139. ὄφρα ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, E, 360. ὅτε κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι, si ad eam regionem venero, Z, 225. οἴκαδε, I, 393, 414. ὄφρα ἂν, Φ, 558, donec. μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν, X, 123, ego sane ne eam ad eum supplex, μὴ ἱκετεύσω. ἵκωμαι πρὸς γένος ἀνδρῶν, Ol. 6, 40. ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, ut ocius ad mortis terminos pervenias, Z, 143. Y, 429. οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι γαίης καὶ πόντοιο, si adieris extremos fines, Θ, 478. ἐπὶ νῆας, P, 622, ad castra. ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται, si quando divisio fit, A, 166. ὅς δέ κ' ἀνὴρ ἕτερα ἅρματα ἵκηται, Δ, 306, ad alienos currus venerit. αἴ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται, si vel numen tentans huc accesserit, E, 129. ἐπὶ νῆας, in castra redeat, Z, 69. ὄφρα ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων, O, 23. ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρα, Σ, 207, coll. 214. ἵνα μή μιν λιμὸς, T, 348, 354. εἰς ἀΐδου σταθμὸν, Ol. 10, 111. ὄφρα ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας, Y, 24. ὄφρα ἂν φεύγοντες νῆας ἵκωνται, O, 233. εἰσόκε Λυκίης δῆμον, Π, 445. αἴκεν Ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται, Σ, 213, si forte belli propulsatores venire velint. εἰ ἔτι σφὶν ὑπότροπος ἵξομαι, utrum ipsis redux venturus sim, Z, 367. Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, A, 240, desiderium ejus capiet eos. ἵξεται ἄχος κραδίην, Ψ, 47. ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι, eum ex pugna rediturum esse, Z, 502. ὅτε τάχα ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν ἵξεσθαι, A, 182. ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος, O, 505. οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι, non eum puto ad pubertatem perventurum, Ω, 728. ἐλέγχιστος ἱκόμην Ἄργος, Δ, 171. Φθίην, I, 363. Κρονίονος ἄσσον, Ξ, 247. σοὶ πομπὸς Ἄργος, Ω, 437, tibi deductor irem. ὁπότε Κρήτηθεν ἵκοιτο, Γ, 233, cum ex Creta veniret. ὁπότε μὲν κάματος γούνατα ἵκοιτο, N, 711. ἀσκηθὴς ἐπὶ νῆας, Π, 247. εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθα, I, 141, 283. ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο (pro ἵκοιντο) τέλσον ἀρούρης, Σ, 544, quando venirent ad finem arvi revertentes. ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἵκεσθον, rediretis, Θ, 456, ἐπὶ νῆας ἱκέσθην, A, 328. I, 185. Ἴδην δ' ἱκέσθην, Ξ, 283, venerunt ambo. εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι, A, 19. Ἀρ-

γος, B, 115. πάρος φίλα οἰκία, antequam ad nidum suum rediret, M, 221. τὰ ἃ πρὸς δώματα, O, 58. τέλσον, Σ, 547, coll. 544. ἐπὶ νῆας, X, 417, ire suppliciter ad castra Græca, ἱκετεῦσαι. ἄκρον, Ψ, 339, extremitatem attigisse. et 44, λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. εὔχεο οἴκαδε, Ω, 287. et 338, πρὶν Πηλείωνάδε, ad Pelei filium. ἱκέσθαι εἰς ἄτην, Ne. 9, 50. πρὶν ἱκέσθαι (πρὸς) τέλος, Ist. 4, 54. ἵκεο Αἴγιναν, i in eam insulam, Ne. 3, 5. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, sit tibi religioni, Σ, 178. δεῦρο τόδε ἵκω, huc advenio, ϱ, 444. μοῦ κλέος οὐρανὸν ἵκει, fama de me ad cœlum it, i. e. pervulgata est, ι, 20. οὐκ ἀθεεὶ ὅδ' ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει, σ, 352, ubi præsens est pro præterito. σοὶ πινυτὴ φρένας ἵκει, υ, 228, tu prudens homo es. ὅτε μὲ χρειὼ τόσον ἵκοι, ε, 189. Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἵκοι, ν, 248, hujus terræ nomen et in Troicum agrum pervenire potuit. præterea duo loca Odysseæ supra, inter activas formas ex Iliade, adducta. Ἀθίοπάς τ' ἱκόμην, eos adii, δ, 84. σὲ γὰρ ἐς πρώτην ἱκόμην, ζ, 176. ἀσκηθὴς ἐς πατρίδα, rediissem, ι, 79. δεῦρο, ν, 303. Λακεδαίμονα, ϱ, 121. ἅς τινας ἵκεο χώρας, Θ, 573. ἐπεὶ ἵκευ (ionice pro ἵκεο, venisti,) ἐμὸν πρὸς δῶμα, ν, 4, quod Attici contrahunt in ἵκου, ex ἵκεσο, ionice ευ est pro ου. ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα, γ, 368. φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶμα ἵκετο, δ, 170. εἰς Αἰγὰς, ε, 381. ἐς Μαραθῶνα, η, 80. et 141, ὄφρα ἵκετο Ἀρήτην, donec pervenit ad eam supplex. Ἀλκινόοιο δῶμα, Θ, 13. et 28, ἀλώμενος ἐμὸν δῶ. et 125, λαοὺς, ad populum. et 227, οὐδ' ἐπὶ γῆρας ἵκετο. ἐς πόλιν αὐτὴ, fama venit in urbem, ξ, 265. et 319, ὄφρα δώματα πατρὸς, donec venit in ædes patris. ἄλλων δῆμον, α, 238. et 246, οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν. et 554, ὄφρα ἵκετο αὐλὴν, donec venit in vel ad cortem. sic et σ, 100. ὅσον πυρὸς ἵκετο ἀϋτμὴ, π, 290. τ, 9, quousque tetigit illa arma vapor ignis. δεῦρο τόδε, ϱ, 524. τοῦ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα, σ, 420. οὔπω τὶς πεπνυμένος ὧδε ἐμὸν δῶμα, nunquam aliquis tam prudens venit ad nos, τ, 351. et 451, οὐδ' ὀστέον ἵκετο φῶτος, non usque ad os penetravit, *nicht bis auf den knochen, (not to the bone.)* ὑπότροπος δῶμα, redux versit domum, υ, 332. et 372, ἐς Πείραιον, ad eum. ἡμᾶς πένθος, ad nos luctus venit, ψ, 224. οὔτις φιλίων, pro φίλτερος, ω, 267. δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων, venit supplex, ἱκέτευε, π, 424. πρῶτον γὰρ ἐμὲ, ad me primum supplex venit, ϱ, 516, coll. 573. οὕνεκα δεῦρο ἱκόμεσθα, γ, 61. Κυκλώπων ἐς γαῖαν ἱκόμεθα, ι, 107. et 267, τὰ σὰ γοῦνα, ad genua tua supplices venimus. et 466, ἐπὶ νῆα, ad navem. τῶν ἱκόμεσθα πόλιν, κ, 13. ἐς ἀμύμονα νῆσον, μ, 262. Αἴγυπτον ἱκόμεσθα, ξ, 257. et 290, ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην, ut iremus eo. et 472, ὅτε δὴ ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν, ad urbem. ἥβην, ο, 365, ad pubertatem pervenimus. εὐνὴν, ψ, 354, ad lectum conjugalem. Ἰθάκην τήνδε, ω, 258. ὅτε δώματα ἵκοντο, γ, 388. et 488, ἐς Φηράς. οἴκαδε ἵκοντο, δ, 520. ποταμοῖο ῥόον, ζ, 85. ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, cum in stabulum ejus venissent, κ, 435. εἰ ἥβης μέτρον, λ, 316, si ad plenam pubertatem pervenissent. ἕως ἵκοντο Τηλέμαχον, ο, 109. et 186, ἐς Φηράς. λιμένος ἐντὸς, π, 324. et 335, δόμον βασιλῆος. δόμους, ϱ, 85, 178. πολλοὶ ξεῖνοι ἐνθάδε, τ, 379. et 458, αἶψα φίλου πρὸς δώματα πατρός. λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν, ψ, 296. κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, ω, 13. et 153, προτὶ ἄστυ, ad urbem. et 204, ἀγρόν. et 361, δόμους. ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν ἱκέσθην, β, 150. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθην, κ, 117. οὐδ' εἴ κεν πατρὸς ἵκωμαι οἶκον, ξ, 140. τεῦ (τίνος) δώματα ἵκωμαι, ο, 508, cujus domos adibo? ἵνα θᾶσσον ἵκηαι ἐς Πύλον, proficiscaris, β, 307. σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, δ, 545. ὃν κεν ἵκηαι, ο, 517, i. e. εἰς ὃν ἐλεύσῃ. ὄφρα ἵκηαι μητέρα ἐμὴν, ζ, 304. πατρίδα σὴν, η, 319. ὅστις κ' ἐμὰ δώματα ἵκηται, γ, 355. Θ, 32. Φαιήκων ἐς γαῖαν ἵκηται, ζ, 202. ἣν πατρίδα, in patriam suam, η, 193. ὁτέων τε πόλιν καὶ γαῖαν, κ, 39. νηῦς, ἥτις ἵκηται, μ, 66, accesserit eo. ὅτε κέν τις ἵκηται ἡμέτερον προτὶ ἄστυ, ν, 180. Ἰθάκης ἐς δῆμον, ξ, 126. et 153, τὰ ἃ δώματα. ὃν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, ο, 344, i. e. εἰς ὃν ὃν παραγένηται: et hoc, ὃν κεν, respicit præcedens plurale, ἀνέρες, et singulare hoc dicit, non omnes simpliciter lædi a ventre, sed tantummodo illum, quem ille extrudat in errores; nam talis erro maxime ob ventrem patitur mala. χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται, τ, 319, auroram attingat. ὅς κεν τάδε δώματα, υ, 295. et 337. ἢ δ' ἄλλου δῶμα, eat in domum alterius. μή τις ποσὶν οὖδας, χ, 467, solum pedibus contingat. ἱκώμεθα δώματα πατρὸς, ζ, 296. ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, ν, 101, quando ad littus appulsæ sint. ἐγὼ δέ κε πατρίδα ἱκοίμην, η, 333. Ἰθάκην ἐς, λ, 479. σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκοιο, γ, 117. δ, 474. ἕως ἵκοιο γῆρας, ut pervenires ad senectutem, τ, 367. Σχερίην ἵκοιτο, ε, 34. πῶς κέν τίς σε ἵκοιτο, quomodo quis accedat ad te, ι, 351, auxilium rogans. φίλας ὅ, τι χεῖρας ἵκοιτο, quodcunque in manu veniret, μ, 331. οὐκ ἄν τις τούτων ἠῶ ἵκοιτο, ne quis horum vivat ad crastinum, ϱ, 497, quæ est imprecatio. et 539, εἰ ἵκοιτο ἐς πατρίδα. sic et σ, 583, et ἔλθοι, per synonymiam, utrobique est additum. ὅτε τευ (τινὸς) δώματα ἵκοιτο, si forte veniat ad alicujus ædes, τ, 371. ὄφρα ἂν, donec veniret, ψ, 151. ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο ἐς πατρίδα, quod venerit, ω, 236. ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα, κ, 33. ἔτι μέν γε καὶ ὣς ἵκοισθε, venire poteritis, λ, 103, 110. μ, 138. ὡς εἰ πατρίδα ἱκοίατο (pro ἵκοιντο) καὶ πόλιν αὐτῶν, quasi venissent, κ, 416. οὔτις τόνγε ἵξεται, Θ, 198, nemo ad hunc pertinget. ἵνα οὐ πυρὸς ἵξεται ἀϋτμὴ, quod vapor ignis non veniet, τ, 20. ἔμελλε Μαλειάων ὄρος ἵξεσθαι, δ, 515. Κίρκης ἵξεσθαι ἐς δῶμα, κ, 276. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, α, 21. et 173, οὐ σὲ πεζὸν οἴομαι ἐνθάδε ἱκέσθαι. sic et ξ, 190. π, 59. πρὶν πατρίδα γαῖαν, δ, 823. ε, 301. πρὶν χάλκεον οὐδὸν, η, 83. πρὶν Λήμνου γαῖαν, Θ, 301. et 376, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, antequam pedibus solum attingeret. et 410, σοὶ δὲ θεοὶ πατρίδα ἱκέσθαι δοῖεν. εἴ σοι θέσφατόν ἐστι ἱκέσθαι οἶκον, κ, 473. et 490, εἰς Ἀΐδαο δόμους, proficisci eo. πρὶν πατρίδα, ο, 30, antequam rediret. ἄλλων δῆμον ἱκέσθαι, υ, 219. ἐμὲ ὑπότροπον οἴκαδε, χ, 35. γήραος οὐδὸν, ψ, 212. et 258, σὲ θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι οἶκον. πρὶν τοῦτον ἢ ἐς Πύλον ὦκα ἱκέσθαι, ω, 429. ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώματα ἱκέσθω, ο, 446. ἱκομένους ἐς ἑστίαν, Ol. 1, 16, i. e. παραγενομένους εἰς οἶκον, et pendet hic accusativus ab infinitivo κελαδεῖν, celebrare. cæterum hinc est ὁ ἀφίκτωρ, i. e. ὁ ἱκέσιος. formæ mediæ etiam a recentioribus per Iota initiale scribuntur, sed activas illi per η amant scribere, ἥκω.

ἰλαδὸν, (Ἕλω) adverb. φαλαγγηδὸν καὶ κατ' ἴλας, turmatim, catervatim. *compagnienweise, in reihen und gliedern, (in companies, in troops.)* B, 93. olim scribebatur εἰλαδὸν, et ἡ εἴλη: sed post obtinuit, ob eandem pronuntiationem fere, scriptio per Iota solum. sic et olim τὸ πέδειλον, quod post πέδιλον.

ἵλαος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) propitius. vox de deo poni solita. Attici dicunt ἵλεως. ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσεται ἡμῖν, A, 583. σὺ δὲ ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, I, 635, inquit Ajax ad Achillem iratum: at tu inde tibi animum placabilem et propitium; quasi ad numen aliquod diceret id supplex. σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ ἵλαος ἔστω, T, 178, inquit Ulysses ad Agamemnonem, cum reconciliatio ejus cum Achille quæreretur: ipsi tibi animus in præcordiis placatus esto et placabilis. ab hac voce oritur et ὁ ἱλαρὸς, qui ex favore numinis lætus redditur; et ἱλαρύνω, exhilaro: nam in his vocibus innuitur θειοτέρα τις ἐπισκοπὴ καὶ ἐποπτεία καὶ ἐφορεία. lætus enim vere nemo esse potest, nisi propitio deo utens et benevolo. ἵλαος, de numine, clementer adspiciente et præsente, Ol. 3, 62. et Py. 12, 7, ubi fœmininum est, de dea. cæterum Iones scribunt hanc vocem etiam cum spiritu leni; Attici constanter cum aspero.

ἱλαρὸς, ἱλαρύνω, vide supra.

ἱλάσκομαι, (Λάω) id. quod ἱλάομαι. v. seq. placo numen, propitium reddo deum. ἐκελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι, A, 386, adhortabar deum placare. et 472, μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, cantu deum propitium reddere studebant. ἔνθα Τρωαὶ δεινὴν (valde reverendam) θεὸν (Minervam) ἱλάσκονται, Z, 380, 385. ἱλάσκομαι νικώντεσσι, Ol. 7, 15, ubi Schmidius censet, verbum regere et dativum, et notare, ἱλαροὺς ποιοῦμαι, exhilaro victores: sed sensus potius esse videtur, placo et propitium reddo numen victoribus, per carmen meum suave. cæterum hæc forma cum accusativo etiam de hominibus potentibus ponitur, ἱλάσκεσθαί τινα, placare aliquem.

ἱλάω, f. άσω et ήσω. (Λάω) λέξις θεία, de numine tantum poni solita. est a λάω, i. e. βλέπω, ut ἵλαος notet πρόθυμον ἐποπτεύειν τοὺς δεομένους, promtum adspicere clementer indigos precantes. præfixum Iota quidam ex ἵεμαι, promtus sum, impellor, desumtum putant: quod quidem etiam placet. media forma ἱλάομαι, est, propitium reddo, placo. ἔνθα αὐτὸν (τὸν Ἐρεχθέα, regem priscum Atheniensem) ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων ταύροις καὶ ἀρνειοῖς, B, 550. placant eum sacrificiis factis. ὄφρα ἱλάσομαι Ἀθήνην, ut adorem et propitiam mihi faciam Minervam, γ, 419, et est id ionice pro ἱλάσωμαι. αὐτὸν ἱλασάμενοι, si illum propitiaverimus nobis et placaverimus, A, 100. et 147, ὄφρα ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσεαι, ἱερὰ ῥέξας, ut nobis Apollinem propitium reddas, facta re divina. et 444, ὄφρα ἱλασώμεθα Ἄνακτα, ex quo apparet, præcedente loco esse ἱλάσεαι ionice pro ἱλάσηαι. est ergo forma media, facio ut numen me vel nos clementer et propitium intueatur. ex forma activa est et præter. perf. ἵληκα, cujus conjunctivus ἱλήκω, et optativus ἱλήκοιμι in usu est. εἴ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι, pro ἱλήκῃ, si forte nobis Apollo propitius esse vellet, φ, 365.

ἰλεὸς, ὁ, vide sub εἰλύω.

ἵλεως, attice pro ἵλαος, quod vide.

Ἴλη, ης. ἡ. (Ἕλω) agmen militum. in specie, turma equitum. in genere, ordo stantium et pugnantium, aut alias congregatorum. est ab εἰλέω, volvo, conglobo, condenso. ἔνθα εὔφρονες ἶλαι σὺν καλάμου βοῇ θεὸν δέκονται, Ne. 5, 70, ubi hilares turmæ, (i. e. συστροφαὶ καὶ τάξεις τῶν νέων ἐν τῷ χορῷ γινόμεναι, conversiones saltantium juvenum et canentium) cum fistulæ sono deum excipiunt et salutant. ut ergo ἴλη simul notet, agmen in motu et conversionibus variis occupatum. simpliciter vero est, ἡ τάξις.

ἵλημι, (Λάω) idem quod ἱλάω. propitius sum. ἀλλὰ, Ἄνασσα, ἵληθι, ionice pro ἵλαθι, at, O regina Minerva, propitia esto, γ, 380. sic et, ἀλλ' ἵληθι, at propitius sis, π, 184, quisquis deorum es. pro hac forma alibi est imperat. aor. 1. pass. ab ἱλάσκομαι vel ἱλάομαι in signi ficatu passivo, ἱλάσθητι.

ἰλλὰς, άδος. ἡ. (Ἕλω) est, κατὰ Ἴωνας, δεσμὸς ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων, vinculum contortum ex loris aut viminibus: ab εἴλω, quod et ἴλλω scribitur, i. e. συστρέφω: ὡς ἐν εἴδει στρεβλώσεως. *ein geflochtenes band von riemen, oder gedreheten wieden, (a rope of twisted thongs, or oziers.)* ἰλλάσιν δήσαντες βοῦν, N, 572, *da sie ihn mit wieden gebunden, (having bound him with ropes.)* apud recentiores queque κίχλαι quædam, turdorum species, dictæ sunt ἰλλάδες

nam sunt τρία γένη κιχλῶν· ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγίστη, κίσσῃ πάρισος, καλεῖται ἰξοφάγος, ἐπείπερ ἰξὸν ἐσθίει· ἑτέρα δὲ ὀνομαζομένη τριχὰς, ἴση τῷ κοσσύφῳ· τρίτη δὲ, ἐλαχίστη τῶν ἄλλων, ἰλλὰς λεγομένη, κατὰ δέ τινας, τυλὰς, συναγελαστικὴ καὶ νεοττεύουσα κατὰ τὰς χελιδόνας.

ἰλλίζω, vide sequens.

ἴλλοι, ων. οἱ. (Ἕλω) sunt interiores partes oculi, quæ huc et illuc converti et quasi circumrotari possunt; dicti ab ἴλλω, volvo, torqueo. est vox Ionica et Attica. et inde est verbum ἰλλίζω, motis et tortis oculis innuo. sed ὁ ἰλλὸς, οῦ, est strabo, *ein schielender, (one who squints.)*

ἰλλὸς, vide supra, sub βάλλομεν, prope initium, νῶροψ, et χωλός.

ἰλυὸς, ὁ, ἰλύω, vide sub εἰλύω.

ἰλὺς, ύος. ἡ. (Ἕλω) limus, *der schlamm im wasser, (mud.)* est ab εἰλύω, quod et ἰλύω scribitur. τεύχεα κείσεται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, Φ, 318, arma jacebunt in fluvio, sub limo obruta. Vide sub ἄσις.

ἱμὰς, άντος. ὁ. (Ἕω) lorum, proprie ex corio, *ein lederner riemen, (a leathern thong.)* dictus ab ἵημι, mitto, quia loris committuntur aut mittuntur res, et quia lorum extenditur. deinde et laminæ aureæ aut argenteæ longæ et tenues dicuntur ἱμάντες. ἱμὰς 'Αφροδίσιος describitur, Ξ, 214, ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο (sibi Venus) κεστὸν ἱμάντα ποικίλον. et 219, τῇ νῦν τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ ποικίλον, adpone hoc lorum variegatum sinui tuo, O Juno. coll. 198, ubi eundem dixit φιλότητα καὶ ἵμερον, amorem et desiderium venereum. erat ergo auro pictum cingulum sub pectore extra cingendum a fœmina, ut sinus superne promineret, et pars corporis sub mammis apte constringeretur: quo fœminæ species redderetur venustior et desiderabilior. δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν ἐντέταται, Ε, 727, ubi sedile in curru divino describitur. ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρὴν, Γ, 371, ubi sermo est de loro varie picto acu, quo galea sub collo ligabatur. et 375, ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο, disrupit ei Venus hoc galeæ lorum ex corio bovis vi occisi factum, et auro artificiose pictum, *den reich gestickten ledernen riemen, (the richly embroidered leathern thong.)* κυνέην (galeam, ἐκ) ῥινοῦ ποιητὴν, (ex corio factam) πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, Κ, 262, et quæ intus multis loris inducta erat firmiter. Scilicet hæc galea dentibus apri extra prominentibus erat obsita: intus igitur multa lora erant, quæ continerent hos dentes, et caput munirent ne attereretur iis. ἱμάντες intus erant, ἵνα μᾶλλον συνδέωσι τοὺς ἔκτοσθεν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ὀδόντας, τῶν ἄκρων ἐνιεμένων ἐντὸς, εἰς ὃ καὶ χρεία ἦν τοῦ εὖ καὶ ἐπισταμένως ἔχειν, ἔξω μὲν ἐρειδομένων ἐγγὺς ἀλλήλων τῶν ὀδόντων, ἐντὸς δὲ δεσμουμένων στερεῶς. conf. κυνέη. ἱμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο, Ψ, 684, lora bene secta ex corio bovis agrestis et vegeti; et describuntur ibi pugiles: nam πυγμάχων erant ejusmodi ἱμάντες βόειοι, οἳ περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῖς εἱλοῦντο, συνεργαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς, καὶ τοὺς δακτύλους συνέχοντες, καὶ ὡσεί τινα κορύνην σφαιροῦντες στεῤῥῶς, ut pugnus quasi clava fieret. tales ἱμάντες vocabantur et μύρμηκες. et 324, βοέοισιν ἱμᾶσιν, ubi sic vocat τὰ ἡνία, lora quibus reguntur equi ad currum juncti. δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν, Φ, 30, captivorum manus a tergo colligavit bene sectis loris; qualia lora, ex more militiæ antiquo, secum gerebant bellatores, ut vincirent celeriter si quem vivum caperent. sic et Χ, 397, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας, bubula adnexuit lora; quæ Achilles in promtu habebat κατ' ἔθος στρατιωτικόν. conf. Β, 231, ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, quem hostium ego vinctum adduxero: ubi is usus τῶν ἱμάντων innuitur in bello. δῆσαν (ἵππους) ἱμάντεσσι, Θ, 544, alligabant equos loris. sic Κ, 475, ἵπποι ἱμᾶσι δέδεντο. et 499, ἵππους συνήειρε ἱμᾶσι, equos copulavit loris. et 567, ἵππους μὲν κατέδησαν ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσιν. μάστιγας ἄειραν, πέπληγόν τ' ἱμᾶσιν, Ψ, 363, scuticas sustulerunt, et percusserunt (equos) loris, i. e. ipsis quoque habenis. ἐπετάνυσε κληῗδα ἱμάντι, loro adduxit et obtendit pessulum, *zog mit dem riem den riegel vor, (drew forward the bolt with the thong,)* α, 442. ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῗδος ἱμάντα, δ, 802, i. e. κατὰ τὴν ὀπὴν, ἧς διείρηται ὁ τῆς θύρας ἱμὰς, per foramen, per quod transibat lorum pessuli. et sermo est de idolo noctu apparente. ἔνερθεν ὑποσείουσιν ἱμάντι, infra circummovent et torquent id loro, ι, 385, ubi de magna terebra est sermo. ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης, lorum celeriter solvit ab cornice januæ, φ, 46, coll. 241, ubi hic ἱμὰς vocatur δεσμός. ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων, suturæ lororum ruptæ erant, χ, 186, ubi de clypeo vetusto est sermo. ἐξετάνυσσ' ἱμάντα βοὸς, φοίνικι φαεινὸν, ψ, 201, ubi Ulysses narrat de lecto suo, quem singulari arte fecerat ipse: extendi lorum bovis, rubro colore tinctum splendide. et singularis h. l. collective positus videtur pro pluribus loris inter se contextis in fundo lecti. ἱμάντι χεῖρας δεθεὶς, Ne. 6, 60. ab ἱμὰς est ἡ ἱμονιὰ, quæ est ἱμὰς ἢ σχοινίον, ᾧ ὕδωρ ἀντλοῦμεν, ἀντλητήριον, *ein riem oder strick zum wasser aufschöpfen, (a rope or cord for drawing water.)* notat tamen et in genere, longum et lentum lorum. hinc et est ἱμάω, i. e. ἀντλέω: et ἀνιμᾶσθαι est, κάτωθεν ἄνω, sursum attrahere aquam; καθιμᾶσθαι vero, ἄνωθεν κάτω, demittere vas in puteum ad hauriendum. ἀνιμάομαι enim proprie est, ἀντλέω ὕδωρ διὰ τῆς ἱμονιᾶς, attraho aquam sursum e puteo profundo. apud Lacones ὁ ἱμὰς vocabatur ὁ βειέλωψ, οπος.

ἱμάσθλη, ης. ἡ. (Ἕω) est proprie, lorum scuticæ, *der riem an der peitsche, (the lash of a whip.)* deinde ab hac parte potiore, notat totam scuticam, τὴν ὅλην μάστιγα, ἐξ ἱμάντος καὶ ξύλου συγκειμένην. idem ergo quod ἡ μάστιξ. γένετο (εἵλετο) δ' ἱμάσθλην χρυσείην εὔτυκτον, Θ, 43. Ν, 25. ubi de προσώποις θείοις in currum suum adscendentibus est sermo. ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, Ψ, 582, scuticam manibus tenens facile mobilem. νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, nam prudenter injiciebat mulis suis scuticam, ζ, 320, i. e. *sie gebrauchte die peitsche mit verstande, (she was a good whip, a skilful driver,)* non nimis. ἵπποι ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, ν, 82. idem dicitur et λῶρος μεμαλαγμένος: etiam τὸ κέντρον, unde equi κεντρηνεκέες, qui opponuntur iis, qui δίχα κέντρου θέουσι, qui sine stimulo admoto currunt.

ἱμάσσω, f. σω. (Ἕω) proprie est, ἱμάντι πλήσσω, loro percutio. deinde transfertur ad quodvis verber. Ζεὺς γαῖαν ἱμάσσει, Jupiter ferit terram fulminibus, Β, 782. καί σε ἱμάσσω πληγαῖς, inquit Jupiter ad Junonem, Ο, 17. ἵμασεν ἵππους, Ε, 589. Λ, 280, 531. Ρ, 624. ε, 380. ἵμασε μάστιγι ἡμιόνους, ζ, 316.

ἱμάτιον, τὸ, vide sub εἷμα, prope finem.

ἱματιοφορὶς, ἡ, vide sub πυκινὸς, ad finem.

ἱμάω, vide sub ἱμὰς, prope finem.

ἱμείρω, f. ερῶ. (Ῥέω) valde appeto et desidero, amanter cupio. *ich sehne mich, empfinde verlangen und trieb wornach, (I long for something.)* εἴπως ἱμείραιτο παραδραθεῖν φιλότητι, si forte desideraret concumbere, Ξ, 163. et 269, ἧς αἰὲν ἱμείρεαι, cujus gratiæ desiderium et amorem perpetuo senties. ἱμείρεται αἴης ἧς, desiderat patriam suam, α, 41. et 59, θανέειν ἱμείρεται, sc. si semel modo vidisset procul patriam. ἱμειρόμενος ἰδέσθαι ἄλοχον, ε, 209. τί κακῶν ἱμείρετε τούτων, cur mala talia cupitis, κ, 431. et 555, ψύχεος ἱμείρων, refrigerium captans cupide.

ἵμεν, pro ἰέναι, vide sub Ἕω, vado, aliquanto sub medio.

ἱμερόεις, όεσσα, όεν. (Ῥέω) appetitum et amorem ciens. *lust erweckend, sehnenswerth, (exciting desire.)* στήθεα ἱμερόεντα, pectus amabile Veneris, Γ, 397. ἔργα γάμου, Ε, 429, i. e. ἐρόεντα καὶ ἱμερτά. ἱμερόεντος χροὸς, Ξ, 170, corpore desiderium sui movente, i. e. valde pulcro et amabili, de Junone. ἱμερόεν ἐκιθάριζε, amabile cecinit cithara, Σ, 570, *charmant.* et 603, ἱμερόεντα χορὸν, amabilem chorum saltantium juvenum et virginum. sic, σ, 193, Χαρίτων ἱμερόεντα χορὸν, ad quem ire solet Venus. et 303, ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν. sic et α, 421. πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος, κ, 398, omnes invasit luctus cupidus. ἔπεα ἱμερόεντα βροτοῖς, ρ, 519, de poëta docto. apud Euripidem ὁ ἵμερος quoque est φάρμακον 'Αφροδίτης, quo sagittas suas inungit Amor: χρίσας ἄφυκτον οἰστὸν ἱμέρῳ.

ἵμερος, ου. ὁ. (Ῥέω) desiderium, appetitus rei adamatæ. notat ἐπίτασιν ἐπιθυμίας, *das verlangen, begierde, (longing, desire.)* est ab ἵω, mitto, intendo; et ὁ ἔρος, amor, cupiditas. γλυκὺν ἵμερον ἔμβαλε θυμῷ ἀνδρὸς προτέρου, dulce desiderium pristini mariti, *sehnsucht, (ardent desire,)* Γ, 139. et 446, μὲ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, dulce desiderium tui me capit; inquit Paris ad Helenam: et præcedit ἔραμαί σου, ut alterum per alterum explicetur. coll. 441, seqq. γλυκὺς vero summam dulcedinem innuit. pro γλυκὺς potest et dici δριμὺς, quia δριμύτης est ἐπίτασις γλυκύτητος. σίτου δὲ γλυκεροῦ ἵμερος αἱρεῖ φρένας, Λ, 89, cibi dulcis desiderium, coll. 87, 88, et est oppositum τοῦ κόρου κατὰ χεῖρας, satietatis in opere manibus faciendo: et hæc satietas parit appetitum cibi. hinc Socrates ambulans dicebat, se obsonari famem. nam πόνος est βρώσεως ὄψον, καὶ οὐδὲν οὕτως ἡδὺ ὄψον ὡς τὸ μετὰ πόνον φαγεῖν. δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους καὶ θνητοὺς ἀνθρώπους, inquit Juno ad Venerem, Ξ, 198, da mihi amorem et appetitum, quo subigis omnes. et 216, ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, in cingulo illo Veneris. et 328, ἔραμαί σου, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, inquit Jupiter ad Junonem insidiose exornatam. his ergo locis est ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, coll. 214, seqq. γόου ἵμερον ὦρσε, lugendi appetitum excitavit, Ψ, 14, 108, 153. Ω, 507. et 513, ἀπῆλθε πραπίδων ἵμερος, abiit a præcordiis desiderium, lugendi scilicet. sic, ὦρσε γόου, δ, 113, 183. π, 215. τ, 249. τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ᾕρει κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, χ, 500. ἐν δὲ σφίσιν ἵμερον ὦρσεν μολπῆς καὶ ὀρχηθμοῦ, ψ, 144. et 231, γόου. fuit heroina prisca ἡ 'Ιμέρα, cui et ὁμώνυμος urbs in Sicilia. δένδρον γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν αὐτὸν, Ol. 3, 58. ἱμέρῳ φρένας δαμεὶς, Ol. 1, 65, i. e. ἔρωτι. Vide sub φιλότης, ad medium.

ἱμερτὸς, ἡ, όν. (Ῥέω) desideratus, amatus, adamandus. ἀμφὶ ἱμερτὸν Τιταρήσιον, Β, 751, circa amabilem illum fluvium, coll. 755, ubi idem dicitur derivatus e Styge. ergo epitheton poëta posuit ἔξω μύθου, de natura limpidi et utilis fluvii: nam ex fabulosa derivatione sua esset potius στυγητὸς καὶ στυγνὸς, ὡς ἀποῤῥέων τῆς φρικτῆς Στυγός. ἱμερτὸν ἐς λέχος, Py. 3, 177, in cubile amabile Nymphæ, venit Jupiter. ἱμερτὴν δόξαν, Py. 9, 132. ἱμερταῖς ἐν ἀοιδαῖς, Ol. 6, 11.

ἱμονιὰ, ἡ, vide sub ἱμὰς, ad finem.

ἱμονιοστρόφος, ὁ, vide sub μηρύομαι.

ἶν, τὸ, vide sub κοτύλη prope medium et ἥμισυς.

ἽΝΑ, conjunctio. ut, *auf dass, (that.)* etiam adverbium loci, ubi, *allwo, (where,)* quo,

wohin, (whither.) potuisset hæc particula concipi, ut ab ἴς ἰνὸς, derivata: nam innuit rem, quæ ex viribus alterius præcedentis sequitur. et fortasse id confert ad melius interpretandam voculam. sic et Germanorum, *auf dass, (in order that,)* consecutionem et effectum innuit; pro quo et sæpe dicunt, *kraft dessen, (by means of which.)* regit *conjunctivum*; qui tamen ionice sæpe dissimulatur. ἵνα ἴδῃς, ut videas, Α, 203. et 302, γνῶσι καὶ οἵδε, ut intelligant et hi. et 363, εἴδομεν ἄμφω, ut sciamus ambo; ubi est ionice pro εἴδωμεν. et 410, πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, ut omnes fruantur rege suo. ἵνα βασιλεύῃ, ut imperet, Β, 206. et 232, μίσγεαι ἐν φιλότητι, ut coëas cum ea; ubi quoque est pro μίσγηαι. nam Ionibus persæpe indicativus et conjunctivus est indifferens. regit et *optativum*: ἵνα δαμείη, ut vincatur et occidatur, Ε, 564. sic et 2, ἵνα γένοιτο, ut fieret. ἵνα καὶ σοὶ εἴη πένθος, Σ, 88, ut et tu lugere posses; et conf. ibi νῦν. φέροι, ut afferat, Τ, 2, jungitur apud oratores etiam *indicativo*, loco optativi. e. c. Isocr. in Evagora, non procul ab initio, ἵνα ταῖς ἀληθείαις ἐχρῶντο: οἵ τε νεώτεροι φιλοτιμοτέρως διέκειντο, nisi ibi est pro, *ubi*; sed præstat tamen, *ut* uterentur, ut fierent. jungitur deinde aliis voculis: ἵνα δὴ, Ψ, 207, ut sane. ἵνα περ, Ω, 382. ν, 364. ἵνα τί; quare, cur, ad quid consequendum? ἵνα μὴ est vel pro, ἐὰν μὴ, nisi; vel pro, ut non, ne. ἵνα μὴ ῥέξωμεν ὧδε, nisi fecerimus sic, Η, 353. ἵνα μή τις φθαίη, ne quis prior sit, Κ, 367. ἵνα μή τι ἔῃ, ne forte sit, Ξ, 485. sic, ἵνα μή τι ἀλγήσετε, ionice pro ἀλγήσητε, μ, 26. et hoc ἵνα sæpe omittitur, e. c. μὴ πρὶν, pro ἵνα μὴ, Ψ, 190, coll. 187. ἵνα, de loco, ἵνα ἕσταντο φάλαγγες, ubi stabant cohortes, Β, 558, (quanquam is totus versus a Pisistrato aliisque antiquis est expunctus, tanquam spurius.) et 604, ἵνα ἀνέρες ἀγχιμαχηταὶ, ubi erant viri fortes. sic, ἵνα ἀθανάτων ἕδος ἐστὶν, ubi deorum domicilium est, Ε, 360. Θ, 456. et 479, ἵνα ἥμενοι, ubi sedentes. vide sic Ι, 441. Λ, 806. Υ, 477. Χ, 325. δ, 85, 272. ponitur et de tempore et occasione, e. c. γάμος σοὶ σχεδόν ἐστιν, ἵνα χρὴ καλὰ ἕννυσθαι, nuptiæ tibi propinquæ sunt, quo tempore oportet indui pulcras vestes, ζ, 27. porro, ἵνα, ubi, ζ, 322, ubi sedebat, ι, 136, ubi non opus est fune. κ, 417, ἵνα ἔτραφεν pro ἐτράφησαν, ubi educati sunt: quæ est descriptio patriæ. λ, 609. ρ, 68. σ, 313. τ, 20. ω, 506. notat et motum ad locum, e. c. ἵνα μιν ἐκάλεον, quo eum vocabant, ζ, 55, nisi malis ibi de tempore intelligi, quando eum vocabant. Sed δ, 821, ἵνα οἴχεται, manifesto est, quo abiit, *wohin er reiset, (whither he travels.)* est et, ibi, eo. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι, Κ, 127, eo enim iis indicavi congregari, ἐκεῖ αὐτοῖς εἶπον συναχθῆναι. ἵνα omittitur sæpe eleganter: e. c. Ψ, 71, pro: ἵνα περήσω, ut transeam. et 75, ὀλοφύρομαι, ionice pro, ἵνα ὀλοφύρωμαι, ut deplorem. et 98, pro, ἵνα τεταρπώμεθα, ut delectemur. notat et, ut, quemadmodum, ἵνα τώγε καθεύδετον ἐν φιλότητι, quomodo ambo cubent in amore; possit tamen et intelligi, ubi, θ, 313. sed Ne. 4, 142, est, sicut, prout, quemadmodum. ἵνα, τοπικῶς pro ἔνθα, Ol. 1, 154. 8, 3. 9, 64. Py. 4, 182. 9, 99, 124. Ne. 3, 22. 7, 60. Ist. 2, 42. Sæpe et deest quid eleganter ante ἵνα, e. c. χαῖρε ξεῖνε, ἵνα μνήσῃ ἐμοῦ, θ, 461, ubi deest, rogo, moneo; sicut Germani dicunt: *dass du doch ja auch, (that thou too,)* omisso verbo præcedente, *denke dran, (remember.)*

ἰνάομαι, ἰνέομαι, vide sub ἰνίον.

ἰνδάλλομαι, (Εἴδω) videor, similis putor. est ab εἴδω, video, unde mutato ε in ι, et ι in ν, cum paragoge, fit ἰνδάλλω, similem videri facio. passivum ἰνδάλλεσθαι est idem quod δοκεῖν. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται, Ψ, 460, alius et auriga mihi esse videtur; coll. 459, ἄλλοι μοι δοκέουσι. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, similis videbatur illis omnibus, Ρ, 213, sc. quod similis esset Achilli. ἐμοὶ ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, γ, 246, mihi immortalibus similis putatur adspectu: i. e. θεῷ ἔοικε, διά τε τὸ ἄλλως μακρὸν τοῦ χρόνου, (coll. 245, ob longævitatem in genere) καὶ διὰ τὸ ἐν βασιλείᾳ πολυχρόνιον, ὡς θεῖον ὂν τὸ τοιοῦτον πολυετές. θεοῦ ἴδιον γὰρ τὸ μακρὸν τοῦ εἶναι. ergo ὁ μακρόβιος Νέστωρ ἴνδαλμά τι ἔχει πρὸς θεόν. dicitur enim hoc verbum ἐπὶ εἰκασμοῦ καὶ ὁμοιώσεως καὶ δοκήσεως: hinc τὸ ἴνδαλμα est simulacrum, εἴδωλον: et oppositum verbi est τὸ, εὖ διαγινώσκειν. ἰνδάλλεται, *er oder es kömmt mir so vor, (he or it, seems to me.)* ἐρέω (dicam) ὥς μοι ἰνδάλλεται (κατὰ) ἦτορ, τ, 224, nisi malis non statuere ellipsin præpositionis, sed potius dicere, verbum positum in significatu medio, pro φαντάζεται, ἀνειδωλοποιεῖται, *wie mein herz es sich vorstellet, (as I imagine.)* φράσαι (considera) εἴ τι ὁμοίη ἐγὼν ἰνδάλλομαι (videor) εἶναι, οἵην δή με τὸ πρῶτον ἐν ὀφθαλμοῖσι νόησας, an similis videar tibi esse, qualem me prima vice vidisti, Hymn. in Venerem, 179. ἰνδάλλεται (significatu medio et quasi activo) δέ τις καὶ ἐν ὀνείρασιν, *wenn einem im traume was vorkömmt als wäre es, (when something appears to a person in a dream, as though it were real.)*

ἴνδαλμα, τὸ, vide præcedens.

ἶνες, αἱ, vide sequens.

ἰνίον, ου. τό. (Ἶα) est pars cervicis prope occiput, ubi quædam fit cavitas cervicis, et ubi plurimi sunt nervi: τὸ μετὰ κορυφὴν ὄπισθεν κεφαλῆς. κεφαλῆς κατὰ ἰνίον, Ε, 73, in occipitio. δόρυ διὰ ὀφθαλμοῦ καὶ διὰ ἰνίου ἦλθε, Ξ, 495. hinc est et τὸ ἰνεῖσθαι ἢ ἰνᾶσθαι, metaphorice, i. e. καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι, purgari, evacuari. et ὁ ὑπέρινος est ὁ ὑπερκεκαθαρμένος, nimis expurgatus et evacuatus, διὰ τὸ κατὰ οἷον ἶνας λεπτύνεσθαι, quia fibræ et nervi quodammodo extenuantur nimia purgatione. dicuntur et αἵματος ἶνες, fibræ sanguinis et venæ, ob similitudinem quandam; et in foliis etiam sunt ἶνες. ὁ ἴννος vero est ὁ ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου. apud Herodot. I, 179, est fluvius nomine ὁ Ἶς, et urbs ἡ Ἶς.

Ἶνις, ὁ ἡ, vide sub ἴς, ad finem.

ἴννος, ὁ, vide sub ἰνίον.

ἴξαλος, ου. ὁ ἡ. (Ἅλλω) salax, saliens cruribus vel circa crura. *ein springer, (a leaper.)* est vox composita ex ἡ ἰξὺς, ύος, lumbus, et ἅλλομαι, et exponitur a quibusdam ὁ ἴξαλος, ὁ ὀχευτικὸς καὶ κήλων, ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἰξύας, i. e. ὀσφύας, ἁλλόμενος, *der die weiblein bespringet, (that covers the females.)* sed quia in poëta politissimo omnia sunt quam mitissime et castissime interpretanda: præstat expositio generalior, ὁ πηδητικὸς καὶ ὁρμητίας, ὁ προπηδῶν, firmis cruribus saliens. ἴξαλος αἴξ, Δ, 105, ὁ τέλειος. Vide sub Αἴξ.

ἰξὸς, ἰξοφόρος, vide sub δρῦς, ad medium.

ἰξοφάγος, vide sub ἰλλάς.

ἰξὺς, ύος. ἡ. (Ξέω) est pars corporis humani, de qua sic scribit Eustathius: ῥάχις (spina dorsi, *der rückgrad,*) *(the spine.)* καλεῖται τὸ ὅλον, ἡ σύμπηξις τῶν λδ σφονδύλων: (34 vertebrarum) ὧν οἱ πρῶτοι ἑπτὰ συμπληροῦσιν ἄνω τὸν τράχηλον, οἱ δὲ τελευταῖοι δέκα καὶ πέντε τὴν ὀσφύν: οἱ δὲ μέσοι δώδεκα τὸν νῶτον, ὃν ἰξὺν ὁ ποιητὴς λέγει, ἐπεί ἐστιν ἀνθρώποις ξῦσαι αὐτὸν καὶ κνήσασθαι: ἐπὶ μέντοι ἀλόγων (de bestiis) κυρίως ἄκνηστις λέγεται. ut ergo sit dorsum humanum, oppositum pectori et ventriculo, et idem quod in brutis vocatur ἄκνηστις. ζώνην περιεβάλετο ἰξυῖ καλὴν χρυσείην, ubi sermo est de ornatu Calypsus, ε, 231. et de Circes, κ, 544. nam cingebant se infra ubera lato cingulo, ad venustatem figuræ conciliandam aut ostendendam magis. est ergo a ξύω, rado, præfixo Iota nam tergum sibi radere vel scabere et possunt et solent sæpe homines.

ἴξω, (Ἕω) novum verbum factum ex futuro, cujus imperfectum solum in usu est. est idem quod ἵκω. vado, venio, adsequor. ὅτε δὴ Τροίην ἶξον, Ε, 773, et circumflexus est ob augmentum. ἐπὶ Θρηκῶν τέλος ἶξον ἰόντες, Κ, 470, ad Thracum ordines venerant euntes hostiliter. ὅτε δὴ πόρον ἶξον ποταμοῦ, ad vadum, Ξ, 433. Ω, 692. Φ, 1. κλισίην ἶξον ἰόντες, ad tabernaculum venerant, Ψ, 38. Πύλον ἶξον, γ, 5, veniebant. et 31, ἐς πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν. et 495, ἐς πεδίον. Λακεδαίμονα, δ, 1. σπεῖος, in speluncam ibant, ε, 194. ἐς Ῥόδον ἶξεν, Β, 667. Λυκίην, Ζ, 172. ἶξε θέων, venit currens, Λ, 806. ὅθι Αἰνείας ἦν, Υ, 320. et 328, ἐπ' ἐσχατιὴν πολέμου, ad extremam partem pugnæ. ἀνδρῶν ὅμιλον, Χ, 462. ἐς κλισίην οὗ υἱέος, et ivit in tabernaculum sui filii, Ω, 122. et 160, ἐς Πριάμοιο, sc. δῶμα. ἶξε θέων, de itinere navali, γ, 288. νέων, natans venit, ε, 442. hinc est ὁ ξένος, quasi ἴξενος.

ἴξω, fut. vide ἵκω.

ἰοβόστρυχος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) nigricante crispo capillitio præditus. *schwarzlockig, (having black curly hair.)* et quia talis capillus ab antiquis pro pulcro habebatur: hinc ab hac parte pulcritudo designatur a poëta. est a τὸ ἴον, viola, et ὁ βόστρυξ, ut notet colorem violaceum nigricantem in coma. ἰοβόστρυχον παῖδα, Ol. 6, 50, τὴν Εὐάδνην τὴν καλήν. μελανότριχα, ἰοπλόκαμον, μελανοπλόκαμον. *die schwarzhaarige tochter, (the black-haired daughter.)* ἰοβοστρύχοις Μούσαις, Ist. 7, 33, ubi alii eodem sensu legunt ἰοπλοκάμοις.

ἰοδνεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) ater: purpureus. *schwarz, dunkelroth, (black, purple.)* μέλας, πορφυροῦς, ἰάνθινος. est a τὸ ἴον, viola nigricans, et τὸ νέφος, ἀμφοτέρων μελάνων: interserto δ. ἠλακάτη, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, colus, habens lanam purpuream, δ, 135. sed, ὄϊες, ἔχουσαι, ι, 426, oves, habentes vellus atrum, μέλαν. priore loco erat lana a tinctore colorata; posteriore est color naturalis.

ἰοδόκος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) est δοχεῖον τῶν ὀϊστῶν, δεχόμενον τοὺς βλάπτειν δυναμένους ἰοὺς, in quod induntur sagittæ. φαρέτρη ἰοδόκος, φ, 12. recentiores dixere ὀϊστοῦχος.

ἰοειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) nigricans, ὁ μέλας, ὁ ἄνθους ἴου (floris violæ) εἶδος ἔχων, speciem et formam habens. est enim a, τὸ ἴον, flore illo χαμαιζῆ, in terra quasi repente. nam ipsum τὸ ἴον, viola, nomen habet ab εἶμι, eo. compositum hoc epitheton notat ergo colorem illum, quem ab oculo nostro remotissima habere videntur, *dunkelfarbig, schwärzlichblau, (dark coloured, dark blue.)* ἰοειδέα πόντον, Λ, 298. ἐκ πόντου ἰοειδέος, ε, 56. πόντον, λ, 106. est ergo epitheton maris in poëta.

ἰόεις, όεσσα, όεν. (Ἕω) spiculis et sagittis conficiendis aptus. ἰόεντα σίδηρον, Ψ, 850, posuit Achilles præmium Sagittariis certantibus ut ergo ferrum illud dicatur sic, quia sit ἐπιτήδειον εἰς ἰοὺς, i. e. εἰς βελῶν ἐργασίαν: ex quo simul intelligitur, quod fuerit ferri species purior et durior, chalybs, *stahl, (steel:)* nam ad ejusmodi tela et subtilia acuta ferrum electius adhibetur.

ἰόμωρος, ου. ὁ. (Μείρω) qui sagittis addictus est, iisque fataliter occupatur. τοξότης. ab ὁ ἰὸς, sagitta. ὁ μόρον ἐμποιῶν τοῖς ἰοῖς, et ὁ περὶ ἰοὺς μεμορημένος καὶ κακοπαθῶς ἔχων. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, Δ, 242. Ξ, 479, quibus locis est probrum; quasi ad sagittas hostiles damnati ut iis interficiantur. quidam hæc duo epitheta ab ἡ ὤρα, cura, deducunt, interserto μ, quasi sint οἱ, τῶν ἰῶν ἢ ἐγχέων ὤραν (i. e. φροντίδα) ἔχοντες: sed frustra, ut vel posterius hoc epitheton ll. cc. ostendit.

ἴον, ου. τό. (Ἔω) violæ species. *ein veilchen, (a violet.)* λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, prata mollia florebant viola et apio, ε, 72, ubi accuratiores legi jubent σίου, quia ἴα ἐν λειμῶσιν esse non soleant, sed τὰ σία, quæ opus habent multa aqua. si tamen ἴου retinendum est, sciendum, esse non solum πορφύρεα ἴα καὶ κιῤῥὰ, sed et λευκὰ, quæ et λευκόϊα inde dicuntur: imo et μέλανα. hoc nomen adsumit in derivatis suis ω, e. c. ἰώδης, εος. ὁ ἡ. violaceus; et ἡ ἰωνιὰ, ᾶς, violetum, locus violis consitus; vel et planta et radix, qua violæ excrescunt. Aristoph. Pax, 576. sic ἡ ῥοδωνιὰ, ᾶς, rosetum. a quibusdam et τὸ κρίνον, et τὸ λείριον in specie sic dictum, vocatum est ἴον. sed τὸ σίον cognatum est σελίνῳ. cæterum ad ἰὸς rectissime refertur, quia color violaceus cum chalybea cuspide sæpe convenit. ὁ μῦθος vero refert ad τὸν Ἴωνα, cui Nymphæ hoc donum primo dederunt: a quo οἱ Ἴωνες nomen habent; quorum more loqui dicitur ἰωνίζειν et ἰάζειν. ἴων ἀκτῖσι, violarum radiis, Ol. 6, 91. τὰ λευκόϊα videntur esse nostra lilia convallium, *mayblümchen, (lily of the valley.)* Vide sub ἰοειδὴς, et ἠϊόεις.

ἰονθὰς, άδος. ἡ, et ὁ. (Θέω) nam est adjectivum generis communis: densos et teneros pilos habens. est in poëta epitheton capræ vel capri. ἐπεστόρησε δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς, ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασὺ, ξ, 50, s. instravit cubilis loco pellem villosæ agrestis capræ, ad incubandum ei, magnam et densam vel hirsutam; nam per δασὺ explicare videtur poëta τὸ ἰονθάς. nomen est ab ὁ ἴονθος, ου: et οἱ ἴονθοι proprie sunt αἱ πρῶται τῶν ῥιζῶν ἐκφύσεις, primæ prominentiæ et excretiones ex radicibus suis: deinde in specie primi pili circa mentum et malas; denique pili in cute, maxime teneri adhuc. ergo ἰονθὰς est, quæ dense obsita est ejusmodi teneris et non nimis longis pilis. nomen ἴονθος, ὁ, est ab ἰέναι et ἀνθεῖν, ire et progerminare, deductum. deinde ἴονθοι dicuntur et, vari in cute, *die finnen, (pimples,)* quos et Germani sæpe, *die blümchen,* vocant: sed hæc significatio nihil ad nos jam pertinet in enarratione loci Homerici. alibi sane sic dicuntur ἐξανθήματα σώματος ἀκμάζοντος, quæ vulgus etiam ἰονθονάρια vocat. iidem dicuntur et οἱ ἄνθοι. vide Schol. Theocr. Id. 12. 24.

ἰονθονάρια, ἴονθος, ὁ, vide supra.

ἰοπλόκαμος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) nigricante capillitio formosus, ἰοπλοκάμων Μουσῶν, Py. 1, 2.

ἴος, ἴα, ἴον, (Ἔω) unus, solus. *einer, (one.)* sed genitivus et dativus habet accentum aliter: ἰοῦ, ἰᾶς: ἰῷ, ἰᾷ. accus. ἴον, ἴαν. notat et, par, idem, *einerley, gleich, (alike, the same.)* est ab ἔω, sum. cæterum Iota hujus nominis est breve ubique, non vero anceps. πάντες ἰῷ κίον ἤματι ἄϊδος εἴσω, omnes uno eodemque die subiere mortem, Z, 422. ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη, utrisque est unum genus, et eadem paternitas, vel origo ex eodem patre, N, 354. ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, inest ei una tantum anima, Φ, 569, quæ ergo et una morte, et uno ictu letali, eripi ei potest. οὐ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, Δ, 437, non omnium erat idem clamor nec eadem vox. ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν, ex uno eodemque utero erant, Ω, 496. τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος, Π, 173, ubi est pro, πρώτης, nam sequitur τῆς δ' ἑτέρης, 179; τῆς δὲ τρίτης, 193; τετάρτης, 196; et 197, πέμπτης: et στὶξ ibi est militaris vox, notans divisionem aliquam, partem aliquam, copiarum. τῇ δὲ ἰῇ (βοΐ) ἀναφαίνεται ὄλεθρος, uni vaccæ apparet exitium, Λ, 174. ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς, I, 319, et in eodem pretio et honore. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, in una nocte ambo nati fuerant, Σ, 251. ἰῇ ἄρα γεινόμεθα αἴσῃ ἀμφότεροι, simili fato ambo nascebamur, *zu gleichem unglücke, (to the like misfortune,)* X, 477. τὴν μὲν ἴαν μοῖραν, unam portionem ex septem, ξ, 435. videtur hinc verbum esse ἰόω, solum et unicum facio, vel, unicus et solitarius sum: unde apud Herodianum, VII, 10, 4, ἰοῦσα ἀρχὴ, imperium unico alicui relictum aut commissum, exponi queat. sicut verbum est οἰόω. sed quærenda ea res est amplius.

ἰὸς, οῦ. ὁ. (Ἔω) sagitta, *ein pfeil, (an arrow.)* ὁ ἐκ τόξου ἱέμενος. nam est ab ἕω, mitto, quod et ἵω dicitur; mutato spiritu ionice. notat præterea omne missile. hinc et id quod animalia certa ejaculantur, sive venenum sit id sive salubre quid, vocatur ἰός. denique et rubigo ferri, quasi excrementum aliquod ferri. in plurali dicuntur sagittæ οἱ ἰοὶ et τὰ ἰά. ἰὸν μεθέηκε, sagittam emisit contra eos, A, 48. ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον, Γ, 80, jaciebant, feriebant sagittis collineantes et lapidibus. ἕλκος μὲν βάλεν ἰῷ, vulnus ei inflixerat sagitta, E, 795. Π, 511. τὸν βάλεν ἰῷ, vulnerarat, Θ, 81, 303. τὸν βάλεν ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, Λ, 476. M, 388. N, 586. βλήμενος ἰῷ, percussus sagitta, Λ, 191, 206. Θ, 514. ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον, Λ, 663. Ἄρτεμις ἰῷ, Diana sagitta sua, i. e. subita mors, T, 59. ἰὸν ἧκεν ἐπικρατέως, Ψ, 862. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, Λ, 377, omnino pertransiit sagitta usque in terram, per plantam pedis. et 507, ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ ὦμον, sagitta tres hamos habente. Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰὸν, Δ, 94. et 116, ἐξείλετο ἰὸν, ἀβλῆτα (nunquam ante emissam, ergo valde acutam) πτερόεντα (pennatam, *wolgefiedert*) *(well feathered)* μελαινῶν ἕρμα ὀδυνῶν, nigrorum dolorum fulcrum. et sagittæ in genere vocantur βέλη, O, 444, ubi ἐφίει, contra mittebat, est etymologice additum. βιὸς καὶ ταρφέες ἰοὶ, Λ, 387, arcus et crebræ sagittæ. sic, βιὸν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς κεῖσθαι, omitte arcum et sagittas multas, O, 472. et 440, ἰοὶ ὠκύμοροι, sagittæ celere fatum ferentes: nam hoc epitheton h. l. est active, mortem accelerantes. et 451, αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰὸς, cervici ejus a tergo incidit sagitta multos gemitus ciens. et 465, παρεπλάγχθη ἰὸς χαλκοβαρὴς, aberravit. ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες, Π, 773, sagittæ alatæ a nervo salientes et ruentes. Φοῖβος ἔχων ἰὰ (mutato genere, pro ἰοὺς) πτερόεντα, Υ, 68. ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ad exsecandas sagittas idoneus est medicus, Λ, 515, si sc. sagittæ fuerunt hamatæ. nam alias sufficit, ἐξέλκεσθαι. ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας, sc. veneno, α, 262. Ἄρτεμις, ἰὸν ἐμβαλοῦσα στήθεσσιν, υ, 62. διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε ἰὸς χαλκοβαρὴς, φ, 423. φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, χ, 3. et 15, τὸν βάλεν ἰῷ. et 75, ἰῶν ὠκυμόρων. et 116, ὄφρα (donec) αὐτῷ ἔσαν ἰοί. et 119, ἐπεὶ λίπον ἰοὶ, cum deficerent. et 246, τοὺς δ' ἤδη ἐδάμασε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. ἀμειμφεῖ ἰῷ μελισσῶν, Ol. 6, 79, i. e. μέλιτι conf. δράκων. in Homero ubique hæc vox notat sagittam: in Pindaro notat, succum emissum a bestia.

ἰότης, ητος. ἡ. (Ἔω) voluntas, consilium, favor. βουλή. est ab ἵημι, mitto, ἵεμαι, cupio, volo. *der rath, der wille, die schickung, (design, will, decree.)* ἀλλήλων ἰότητι, mutua nostra voluntate, dum alter alteri malum immittit, E, 874. μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα, non per meam immissionem, non me instigante, O, 41. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι, Σ, 396, per consilium matris meæ. θεῶν ἰότητι, T, 9, deorum consilio et destinatione. sic η, 214. κ, 340, ubi est, deorum favore: et κτήματα ea θεόσδοτα fuisse innuit, non male quæsita. μ, 190. ξ, 198. ρ, 119, quibus locis θεῶν ἰότητι est, deorum consilio, cum addito ἐμόγησα vel ἐμόγησαν, ut tristem destinationem notet. Sed π, 232, est, deorum favore. μνηστήρων ἰότητι, σ, 233, ex procorum voluntate, ex eorum sententia, sicut illi maluissent, *irem gerne sehen gemäs, (agreeably to their wish.)* κακῆς ἰότητι γυναικὸς, λ, 383, consilio malæ mulieris, sc. Clytæmnestræ, *durch deren anstiften, (by her contrivance.)*

ἴουλοι, ων. οἱ. (Ἔω) sunt αἱ κατὰ τῶν γενείων πρῶται τρίχες primi pili in mala et mento adolescentium, lanugo: nam οἱ ταύτας ἔχοντες, ἴενται ἤδη ἐπὶ τὸ ὅλον, i. e. τὸ τέλειον, ὡς ἐξανδρούμενοι, ad virilitatem plenam appropinquantes. πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοις ἰούλους ἀνθῆσαι, antequam iis floreret prima barba sub temporibus, λ, 318, coll. 319, ubi hos ἰούλους circumscribit, πυκάσαι γένυν εὐανθέϊ λάχνῃ, densari mentum florente lanugine. alibi dicuntur ἴουλοι etiam, manipuli frumentorum, *korngarben, (sheaves of corn,)* διὰ τὸ ἰέναι εἰς ὁλότητα. hinc οἱ Δημητρίουλοι et Καλλίουλοι dicebantur hymni in Cererem: et acclamatio solemnis erat, πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει: ubi οὖλον notat ὅλον, ὑγιὲς, συνειλημένον (ab συνειλέω) ἢ συνεστραμμένον.

ἰοχέαιρα, ας. ἡ. (Χάω) est epitheton Dianæ, fundentis quasi sagittas, ut sit ἡ χέουσα ἰοὺς, κατά τινα ὄμβρον ἢ νιφετόν. terminatio vero est poëtica, ut simul notio τοῦ, χαίρουσα ἰοῖς, adhærere videatur; sicut epitheta poëtica solent plures notiones artificiose innuere. prior tamen notio est aptior, maxime si cogites, repentinas mortes fœminarum ad Dianam referri solitas, sicut virorum ad Apollinem. Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, E, 53, 447. Z, 428. Υ, 39, 71. Φ, 480, qui versus totus abest a quibusdam bonis codicibus; conf. νεικέω ad h. l. et in R. Ἥρη ad h. l. Ω, 606. ζ, 102. λ, 171, 197, 198. ο, 477. Py. 2, 16.

ἰόω, vide sub ἴος, ἴα, ἴον.

ἰπνὸς, ὁ, vide sub κρῖμνον, ἴπτω, et ἶπος.

ἰπνόω, vide sub ἴπτω.

ἶπος, ου. ὁ et ἡ. (Πέτω) est proprie ἡ μυάγρα, lapsu suo opprimens murem, *eine mäusefalle, (a mouse-trap:)* in specie autem onus illud in muscipula, quo mus opprimitur, ὁ πιεσμός. deinde metaphorice et in genere, est onus quo quis premitur et coërcetur cum sua molestia. sic Ætnam, Typhoeo injectam, Pindarus vocat ἶπον ἀνεμόεσσαν, altam, Ol. 4, 11. sed ὁ ἰπνὸς est ἡ καπνοδόχη, ubi fumus ex foco incidit et exit. nam ἴπτω (quod et ἴπω) est cum πίπτω unius originis. ab ὁ ἶπος, est verbum ἰπόω, premo. ἀπιπόω, exprimo. καρπὸν κόψαντες ἀπιποῦσι, fructum contundentes exprimunt, ut oleum inde fiat, Herodot. II, 94. de σιλλικυπρίοις, germine Ægyptiaco, ejusque fructu. est fortasse cum πιέζω ejusdem originis.

ἰπόω, vide supra.

ἱππάζομαι, (Πάω) vehor curru, rego equos, *ich fahre, (I drive)* active ἀφραδέως ἱππάζεαι, Ψ, 426.

ἱππαιχμος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) ex equo vel curru militari pugnans hasta. sed, Ne. 1, 25, ὁ ἵππαιχμος λαὸς, possit esse exercitus ex equitibus et peditibus compositus, quia ἡ αἰχμὴ peditis videri possit. possit tamen de equitibus solis rectius intelligi.

ἱππάκη, ἡ, vide sub γλακτοφάγος.

ἵππαρχος, ου. ὁ. (Ἔρα) equorum rector, ἱππικός. ἱππάρχου Ποσειδῶνος, Py. 4, 79.

ἵππειος, είη, ειον. (Πάω) equinus, equester. ἱππείου ζυγοῦ, E, 799. ἵππειον δέ οἱ ἆξε ζυγὸν, Ψ, 392, equinum ei fregit jugum. ἵππειον λόφον, equinum conum in galea, ἀπέῤῥηξεν, O, 537. ἀφ' ἱππείων ὁπλέων, ab equinis ungulis, Λ, 536. Υ, 501. φάτνῃ ἐπὶ ἱππείῃ, ad præsepe equinum, K, 568. ἵππους κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι, ad equina præsepia, δ, 40. ἵππειον φίλτρον, i. e. ὁ χαλινὸς, Ol. 13, 97. σθένος, Py. 2, 52, i. e. σθεναροὺς ἵππους. ἱππείων ἀέθλων

Ne. 9, 20. ἱππείοις ἐν ἔντεσι, Ol. 13, 27, conf. μίτρα. σὺν ἔντεσι, Ne. 9, 51. ἱππείᾳ Ἀθήνῃ, Ol. 13, 115.

ἱππεύς, έως. ὁ. (Πάω) eques, qui ex equo pugnat. sed apud poëtam est, vir nobilis, qui ex curru equis juncto pugnat: iis enim temporibus nondum erat in usu is equitatus, qui postea fuit. equo uni insidere, pertinebat ad certamina ludicra, non ad seria et militaria, illo ævo. πεζοί τε ἱππῆές τε, B, 810. Θ, 59. Λ, 529. πολλοὶ ἱππῆες ἠγήσαντο φορέειν αὐτὸ, Δ, 144. et 297, ἱππῆας σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν, ex quo apparet, qui fuerint illi ἱππῆες, ex curribus nimirum pugnantes. et hos ordinabant in prima acie, iique certamen incipiebant. et 301, ἱππεῦσιν ἐπετέλλετο, ubi vides, non solum duces, sed et aliam juventutem nobilem loco militum, pugnasse curribus; loco equitatus recentioris et commodioris. φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, Λ, 51, 52, ubi οἱ πρυλέες, 49, sunt iidem, qui 47 dicuntur ἕκαστος, et sensus est: cito pervenerunt cum iis qui currus regebant, ad fossam ordinati et instructi in acie; ii enim qui regebant currus exiguo spatio subsequebantur hos heroas. ἱππέες ergo sunt, qui 47 dicti ἡνίοχοι. et 151, πεζοὶ πεζοὺς ὄλεκον, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. et 719, ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, eximius eram inter equestres nobiles nostros. et 723, ἱππῆες Πυλίων, quibus Nestor se adnumerat, qui tamen eo tempore re vera erat pedes: ut appareat, partim dignitatis esse nomen, partim status præsentis, ut, qui in curru vehitur nobilis, jam sit ἱππεύς, alter vero nobilis qui jam pedibus utitur suis, sit πεζὸς, 720. et 745, ἡγεμόνα ἱππήων, ductorem et magistrum equitum. ἔνθα οὔπως ἐστὶ μάχεσθαι ἱππεῦσιν, ibi omnino nequeunt pugnare equites, M, 66, angustiæ enim ibi sunt, et clades accipienda. νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσιν, cohortare eos, O, 258. et 270, ὀτρύνων ἱππῆας. Πατρόκλεις ἱππεῦ, ubi est dignitatis nomen, Π, 20, 744, 812, 843, et poëta miserans utitur hac apostrophe. ἀνέβησαν ἐν δίφροις παραιβάται ἡνίοχοί τε, nam duo semper, non plures, erant in uno curru, alter regebat equos, alter pugnabat, Ψ, 132, ut ergo hi duo, sunt species generis ἱππέων. et 133, πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, ubi vides ordinem proficiscendi. et 262, ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα (πρῶτον) ποδώκεσιν ἄεθλα ἔθηκε, curruum cursu certaturis, quorum erant quinque: coll. 273, ἱππῆας τάδε ἄεθλα δεδεγμένα, præmia ista exceptura aurigas, coll. 286. et 287, ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν, congregabant se; et ταχέες est loco adverbii ad verbum pertinens, pro ταχέως. πεζοί τε ἱππῆές τε, ω, 70.

ἱππευτής, οῦ. ὁ. (Πάω) equestris rei studiosus. ἱππευτᾶν (Dorica terminatione genitivi) Νομάδων, Py. 9, 217. verbum ἱππεύειν dicitur poëtice et de vento, Eurip. Phœn. 220, Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα, Zephyro flatibus spirante per aërem pulcro stridore. sed cave apud Hor. IV, 4, 44, τὸ *equitavit* ad *Eurum* trahas, sed pertinet ibi ad *Afer*, i. e. cum equitatu suo pervagatus est Italiam.

ἱππηλασία, ἡ, vide sequens.

ἱππηλάσιος, ία, ιον. (Ἐλάω) per quod equi possunt agi. ὄφρα δι' αὐτάων (πυλῶν) ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, ut per eas portas esset via equis ad exeundum, H, 340, 439. apud recentiores ἡ ἱππηλασία, ας, est substantivum, notans abactionem equorum: etiam simplicem actum τοῦ, ἐλάσαι ἵππους.

ἱππηλάτης, ου. ὁ. (Ἐλάω) qui bene equum vel equos regit et agit. est epitheton nobilissimorum hominum antiqui orbis, ut notentur equestres viri, i. e. non ex plebe oriundi. metri causa scribitur et nominativus ὁ ἱππηλάτα. sic vocatur Τυδεὺς, Δ, 387. Πηλεὺς, H, 125. Φοῖνιξ, I, 432. et 438, Πηλεύς. idem Σ, 331. Λ, 771. sic iterum Φοῖνιξ, Π, 196. T, 311. Νέστωρ, γ, 436. est ergo titulus principalium virorum. sic Οἰνεὺς, I, 577.

ἱππήλατος, ου. ὁ ἡ. (Ἐλάω) ubi equi agitari possunt. οὔ τις νήσων ἱππήλατος, nulla harum insularum equis est apta, δ, 607. ν, 242.

ἱππημολγὸς, οῦ. ὁ. (Ἔλω) qui equas mulget. pro ἱππαμολγός. ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν, γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, N, 5. qui sunt gens Scythica, ex qua fuit philosophus Anacharsis, etiam nomine proprio οἱ Ἄβιοι dicti; nam h. l. est id epitheton.

ἱππικὸς, ή, όν. (Πάω) equester. *reuterisch, (equestrian.)* ἱππικῷ νόμῳ, Ol. 1, 163, i. e. νενικηκότα κατὰ νόμους ἐν νόμῳ ἱππείῳ. nam cursu certari poterat, non modo propriis pedibus, sed et ἱππικῶς, ἐν κέλητι ἢ δίφρῳ.

ἵππιος, ία, ιον. (Πάω) equinus, equester. idem ac ἵππειος. ἵππιον Ἄργος, Ist. 7, 17, equis pascendis aptum. ἱππίαν ἔσοδον, Py. 6, 50, nisi ibi legas cum Schmidio in genere communi, ἵππιον εἰς ἔσοδον, ad incessum equestrem, *zu reuter-aufzügen, (for going or riding on horseback.)*

ἱππιοχαίτης, ου. ὁ. (Χάω) ex juba equina factus. est ab ἡ ἱππεία χαίτη: ergo ε extrusum. λόφον ἱππιοχαίτην, Z, 469, ergo τῷ λόφῳ in galea addebantur densi pili ex juba equina; imitabatur cervicem equi jubis adfixis.

ἱππιοχάρμης, ου. ὁ. (Χάω) equestris pugnæ peritus, equestri re gaudens. Τρωΐλον ἱππιοχάρμην, Ω, 257. Ἀμυθάονα, λ, 258. Vide sub ἱπποκορυστής.

ἱππόβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) equis alendis aptus et commodus. *wo gute stutereien seyn können, (suitable for breeding horses.)* regio campestris, apta equis pascendis. ἀπὸ Ἄργεος ἱπποβότοιο, B, 287. Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα, Γ, 75. πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβ. Z, 152. οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος, T, 329. ἀνήγαγον αὐτὶς Ἄργος ἐς ἱπ. O, 30. ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος, γ, 263. ἄλλων ἵκετο δῆμον Ἄργος ἐς, ο, 239. et 274, πολλοὶ κασίγνητοι Ἄργος ἀνά. hinc et hæc regio Neptuno erat sacra: nam equus est Neptuni animal. Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο, Δ, 202. νήσοις πρὸς Ἤλιδος ἱπποβότοιο, φ, 347. μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο, δ, 606, magis grata, quam alia terra equis apta, et sermo est de Ithaca. quæ cur non sit ἱππόβοτος, ratio est 601, seqq. τὸ Θερείβοτον est τόπος, ἔχων καὶ ἐν Θέρει (in æstate) νομὰς, *wo bey der grössesten hitze doch gute weide ist, (where there is good pasturage even in the heat of summer.)*

ἱππόδαμος, ου. ὁ. (Δάω) qui equos bene domat et regit. est epitheton hominum nobilium, qui equis vehebantur in bello: nunquam vero de plebe adhibetur. *ein edler rittersmann, (a noble knight.)* si ergo dicitur, Τρῶες ἱππόδαμοι, non de vulgo, sed de nobilitate Trojana, est accipiendum, ut de primaria parte exercitus. Ἀτρέος ἱπποδάμοιο υἱὲ, B, 23. et 230, Τρώων ἱπποδάμων. sic et Γ, 127, 131. et 237, Κάστορα δ' ἱππόδαμον. Τυδέος ἱπποδάμοιο υἱὲ, Δ, 370. et 509, ὄρνυσθε, ἱππόδαμοι Τρῶες, et sic alloquitur duces. sic et M, 440. Διομήδεος ἱπποδάμοιο, E, 849. Ἀντήνορος, Z, 299. Ἕκτορος, H, 38. Φρύγες ἱππόδαμοι, K, 431. et 424, Τρώεσσι ἱπποδάμοις. Ἀντήνορος, Ξ, 473. Τρῶας ἐς ἱπποδάμους, P, 230. Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν, T, 237. Ἕκτορος, X, 161, 211. Ω, 804. Τυδέος, Ψ, 472. Νέστορος, γ, 17. et 181, Διομήδεος. Κάστορα, λ, 299. ἱπποδάμους ἥρωας, Ne. 4, 48.

ἱππόδασυς, εια, υ. (Σέω) pilis equinis densus. et est epitheton galeæ, cui superponi solebat densus ex equinis pilis conus. κόρυς ἱππόδασεια, Γ, 369, ubi simul incommodum ejusmodi galeæ crinitæ indicatur. hinc οἱ Κούρητες abscindebat etiam sibi comam, ne prehenderentur forte ab hostibus. sic idem epitheton de eadem, Δ, 459. Z, 9. N, 614, 714. O, 535. P, 295. χ, 111, coll. 124.

ἱπποδρομία, ίας. ἡ. (Τρέω) cursus equorum. Py. 4, 119. Ist. 3, 21.

ἱπποδρόμιος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) ad cursus equorum pertinens. ἱπποδρόμιον Ποσειδῶνα, Neptunum equestrem, Ist. 1, 78.

ἱππόδρομος, ου. ὁ. (Τρέω) curriculum equorum, *laufbahn für pferde, (a course for horses.)* λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφὶς, Ψ, 330, ubi maxime sic vocatur τὸ περὶ τὸν καμπτῆρα χωρίον τὸ ἐν ξυνοχαῖς ὁδοῦ, regio illa non lata sed arcta, viæ circa et versus metam: nam reliqua regio fortasse non λεία, hæc vero accurate erat complanata manibus hominum.

ἱπποκάνθαρος, ὁ, vide sub ἀετὸς, prope medium.

ἱπποκέλευθος, ου. ὁ. (Ἔω) qui in equis vadit, equis. Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε, Π, 126, 584, 839, et id epitheton innuit, Patroclum melius pugnare solitum esse ex curru, quam pedestri pugna. cæterum ex hoc epitheto maxime vis activa τοῦ ἡ κέλευθος apparet.

ἱππόκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) equinis pilis exornatus. est epitheton galeæ, cujus vertex equinis pilis erat densus. τρυφάλεια, M, 339. κόρυς, N, 132. Π, 216, 338, 797. nam κόμη dicitur et de ἵππῳ, sicut ἡ θρὶξ, unde sunt καλλίτριχες ἵπποι. sed ὁ ἱπποκόμος est, ὁ ἐπὶ μελητὴς ἵππων, qui equos curat et alit, a κομέω. et sic accentu differunt omnia a κομέω, et ἡ κόμη, derivata adjectiva. ex quo simul apparet, accentus non esse abjiciendos, ut quidam ignaviæ patroni contendunt.

ἱπποκορυστὴς, οῦ. ὁ. (Κάρα) qui in equo armatus est, eques nobilis. est ergo nomen viri nobilis in re militari et equestri; sicut et κορυστὴς in genere. est idem quod ὁ ἱππιοχάρμης, ου, et ἱππότης πολεμιστὴς, qui ex equo vel curru militari pugnat. B, 1. K, 431. Π, 287. Φ, 205. Ω, 677.

ἱππόκροτος, ου. ὁ ἡ. (Κρῶ) qui ab equis pulsatur pedibus. ἱππόκροτον ὁδὸν, Py. 5, 123, viam quæ ab equis quatitur.

ἱππομανὴς, vide sub σέλινον.

ἱππόμητις, ιος. ὁ ἡ. (Μάω) equos scite curans, bonus eques. ἱππόμητιν ἀμφὶ Ἰόλαον, Ist. 7, 12.

ἱππονώμης, ὁ, vide sub νωμάω.

ἱπποπόλος, ου. ὁ. (Πέλω) qui cum equis et in equis versatur, eques bonus. ἱπποπόλων Θρηκῶν αἶαν, N, 4. sic, ὄρεα, Ξ, 227.

ἱππόπορνος, vide sub Κένταυροι, in R.

ἵππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) equus, equa. *ein ross, ein pferd, (a horse.)* habet nomen ab ἵπτασθαι ποσὶ, volare pedibus, nam celerrimum pedibus est hoc animal. ea etymologia apparet quoque ex epitheto ὠκυπέτης, celeriter volans; et quod sæpissime verbum πέτεσθαι, volare, de equo ponitur. vide Θ, 41, 42, 45. ubi simul vides, tribui equis ἐθείρας et κόμας, χρυσέαις ἐθείραις κομόωντε ἵππω, sicut et ἡ θρὶξ, unde vocantur καλλίτριχες, E, 323. præstantissimos equorum in exercitu Græco et Trojano studiose memorat poëta: nam in bellis sunt magno usui. imo orbis antiquus, et nobiles illorum temporum viri, maxime admirati sunt equos bonos et veloces. ἵπποι μὲν μέγα ἄρισται ἔσαν, ἃς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας, ὄρνιθας ὣς, ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, B, 763—767, nam pluribus ibi depinguntur hæ

equæ, additurque, φόβον Ἄρηος φορεούσας, quæ fugam Martis, activam et passivam, ferrent, i. e. in prœliis ad insequendum et fugiendum aptissimæ. et 770, ubi ἵπποι Achillis præferuntur his Eumeli equabus; eorumque genealogiæ adfertur, Π, 148—154, iique equi duo, Ξάνθος καὶ Βαλίος, ἅμα πνοιαῖς πετέσθην, nati ex matre Ποδάργη, equa, et Ζεφύρῳ ἀνέμῳ, erant immortales, i. e. non castrati mares: sed tertius his adjunctus Πήδασος erat mortalis, i. e. castratus. iidem dicuntur ὠκέες ἵπποι ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα: nam in nuptiis Pelei et Thetidis Neptunus dedit equos hos, Vulcanus arma et gladium, Nereus salem, etc. iidem describuntur, Ρ, 75—78. isti equi deflent Patrocli mortem, 426—458, ubi poëta γλυκέως fingit eos ut ratione præditos. præterea equi solent amare rectores suos notos. Achilles loquitur cum illis, Τ, 399—403. 420—424. et unus respondet voce humana, 404—418. iidem hi equi Achillis laudantur, Ψ, 276—284, qui locus est conferendus totus. ἵπποι Διὸς describuntur, Θ, 41, 42, 45—50. et deorum equis δέδοται καὶ διὰ θαλάσσης θέειν, Ξ, 308. equorum militarium laudes sunt, Θ, 106—107. et 290, δύω ἵππους αὐτοῖσιν (σὺν) ὄχεσφιν, ubi sunt donum heroicum inter duo alia præstantissima, tripodem et mulierem pulcram. eorum cura describitur, Κ, 567—569. Hector adloquitur suos quatuor equos, quasi essent λογικοὶ, Θ, 185—191, quo loco quidam volunt, duo tantum esse equos, Ξάνθον καὶ Λάμπον, et reliqua duo esse epitheta horum, ταχύνατε, πυῤῥέ: pro argumento habent, quia sequatur dualis verbi; et quia mos non fuerit heroibus, quatuor equis junctis vehi, sed duobus tantum, ξυνωρίδι, ad summum tribus, παρηόρῳ ἑνὶ addito, sicut de Nestore præcessit. sed h. l. frustra sunt hi interpretes, nam numerus quaternarius est manifestus; et hi equi faciebant vel δύο ῥυμοὺς, *zwey paar hintereinander gespannet, (two pair harnessed, one behind the other,)* ut Æschylus dicit, ἐν διῤῥυμίᾳ πῶλοι, vel omnes uno ordine juncti erant, *alle viere neben einander, (all four abreast,)* quod τέθριππον vocant Græci; ut et δευτέρῳ παρηόρῳ usus sit Hector, ostentationis virium causa, unde et θρασὺς ἡνίοχος paullo ante dictus: dualis vero verbi respicit τὴν τῶν ζυγίων σύστασιν (duos illos equos qui temonem interjectum sibi habebant et jugum portabant) et τοὺς δύο παρηόρους, adjunctos illos duos jugalibus, a dextra et sinistra: ergo, vos utrique, et jugales et adjuncti, equi, *beiderseits, ihr joch, und neben pferde, (ye horses, both in yoke, and you beside them.)* hoc τέτρωρον in Iliade quidem alio loco, præter hunc, non invenitur; at in Odyssea est obvium, ν, 81—83. cæterum est in verbis Hectoris etiam alia difficultas, Θ, 188, 189, negant enim quidam, πυρὸν dari solere equis, sicut et οἶνον: itaque intelligi volunt, Hectorem sic dicere: vobis prius datum est pabulum, antequam mihi apponeretur panis et vinum. sed verba poëtæ sunt clara, ut ejusmodi argutiis opus non sit, et conf. οἶνος, πυρὸς, Ἀνδρομάχη. iidem Hectorei equi laudantur, Π, 833. Antilochus quoque adloquitur equos suos velut λογικοὺς, Ψ, 402—418. ob admirabilem quorundam celeritatem dicuntur a vento creati poëtice. sic Π, 150, ubi equa Ποδάργη, mater equorum Achillis, a vento Ζεφύρῳ prægnans facta fuisse dicitur. idem narratur de vento Borea, quod equas imprægnaverit, Υ, 221—229, ubi simul summa velocitas hyperbolice depingitur, et ubi maximi equorum greges memorantur. cæterum subest aliquid physici. nam ἵππος ἐξανεμουμένη ἐν τῷ συνδυάζεσθαι, καὶ μάλιστα πρὸς βοῤῥᾶν, τίκτει καλά. quod et homines quandoque imitati dicuntur, pulcræ prolis causa. cæterum l. c. apparet, reliquas ἀγέλας, præter has, tantum laudis meritas non esse. equi autem amant loca aquosa ad pastum. ἵππος sacrificabatur fluvio, ὡς ταχύτατον ζῷον τοῖς ὠκυῤῥόεις ποταμοῖς, sic ut vivus demergeretur, Φ, 132, ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους, coll. 131. apud Persas sacrificabatur equus soli, τῷ ταχυτάτῳ τὸ ἐν ζώοις τάχιστον, etiam sacri erant soli apud eosdem. φοῖνιξ τῷ χρώματι ἵππος, et in fronte notatus alba macula, habetur optimus, Ψ, 454, 455. præterea erat γύμνασμά τι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τέθριππον ἄνευ ἅρματος. jungebantur equi quatuor solis capitibus, non modo veloces et firmi, sed et εὐπειθεῖς, *schnelle, aber zugleich wohl abgerichtete, (swift, but at the same time well trained,)* insidebat unus homo, qui inter currendum assidue ab uno in alterum transiliebat. tales conjuncti equi currentes vocabantur etiam ἅμιπποι. Homeri ævo erat hoc exercitium in usu; hinc parabolam inde sumit, Ο, 679—684, ubi accurate id est depictum: quanquam fortasse heroicis temporibus usurpatum nondum fuerit. instituebatur idem exercitium cum duobus aut tribus equis, quorum capita erant juncta loro: et id vocabatur ὁ κεληπισμὸς, et κελητίζειν. de ejusmodi desultoribus in duobus equis vide Livium lib. 23, c. 29. nam ὁ κέλης, ητος, est, *ein reit- oder renn-pferd, (a riding or running horse,)* quales isti erant. cæterum parabola illa l. c. eo magis apta ibi, quia naves vocantur ἁλὸς ἵπποι, *see-pferde, (sea-horses.)* ἵππος στατὸς, equus qui in stabulo alitur, *ein pferd aus dem stalle, (a horse out of the stable,)* ὁ τῆς ἀγέλης ἀποσπασθεὶς, καὶ ἐν φάτνῃ ἐφ' ἱκανὸν στὰς, καὶ ἀναπαυθεὶς, Ζ, 506—511. Ο, 263—268. hinc est τὸ ἱπποστάσιον. velocitas equorum divinorum, Ε, 770—772, qui unico saltu tantum spatium superant, quantum metiuntur oculi sedentis in alto promontorio et spectantis mare tranquillum. et 263—273. et 319—324. ἵππους καὶ βοῦς ἐμὰς οὐκ ἤλασαν, non abegerunt, i. e. nihil mali mihi fecerunt, Trojani, Α, 154. ἵπποις δεῖπνον εὖ τις δότω ὠκυπόδεσσιν, Β, 383. et 390, ἱδρώσει ἵππος ἅρμα τιταίνων. et 554, κοσμῆσαι ἵππους καὶ ἀνέρας, equites et pedites ordinare in acie. et 838, ὃν φέρον ἵπποι αἴθωνες μεγάλοι. ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ, Γ, 113, equos retrahebant in ordines rectos, ipsique descenderunt; *sie rucketen die pferde in ihre ordnungen, koppelten sie, und stiegen ab, (they drew up the horses in their proper places, coupled them, and alighted:)* nimirum, quia heroicis temporibus is equitatus nondum erat, ut singuli singulis equis insiderent, sed plerumque bini homines currui uni duobus ad minimum equis juncto insisterent; etiam h. l. de curribus est intelligendum, licet soli equi nominentur. sic et in sacris litteris, e. c. Judicum iv, 3, ubi ex nongentis curribus conjiciendum, quantus fuerit peditatus: nam nobiles tantum pugnabant ex curribus. πεδίονδε εἶχον ὠκέας ἵππους, versus campum dirigebant et agebant veloces equos, nam sic τὸ ἔχειν etiam Germani exprimunt, *daraufhalten,* i. e. *dahin zielen, (made for,* i.e. *drove towards,)* Γ, 263. et 265, ἐξ ἵππων (de curru) ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. et 327, ἵπποι ἀερσίποδες. καμέτην μοι ἵπποι, delassati sunt mihi, Δ, 27. et 142, παρήϊον ἵππων, ornatus ad maxillas equorum. et 145, ἵππῳ κόσμος. et 226, ἵππους ἔασε, prudenti consilio. et 227, ἀπάνευθε ἔχε φυσιόωντας, *hielt sie auf der seite, (kept them on one side,)* seorsum tenebat eos, non nimis ex longinquo sequentes regem obeuntem copias. et 302, σφοὺς ἐχέμεν, suos equos continere in ordine, et probe regere. et 366, ἑσταότα ἐν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν, i. e. in curru juncto equis. et 391, κέντορες ἵππων, equestres viri, *ritter, (horsemen.)* et 500, παρ' ἵππων ὠκειάων, nam τὰ ἱπποφόρβια καὶ ἱπποστάσια Πριάμου *(die stutereien) (horse pastures)* erant in Abydo et circa eam urbem. τὼ μὲν ἀφ' ἵππων, illi duo de curru pugnabant, currui insistentes, Ε, 13. et 19, ὦσε ἀφ' ἵππων, dejecit eum de curru ejus. et 20, 21, relinquit Idæus currum suum, et fugit relictis equis, ut, occupato hoste in capiendis equis, ipse vivus effugere posset. hinc 25, ἐξελάσας ἵππους. et 46, ἵππων ἐπιβησόμενος, in currum. et 111, καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε, de curru desiliit, coll. 107. et 185, ἵππους εἰσορόων, intuens eos; habebat enim præstantissimos. et 192—204, ubi narrat de se, ridicule φίλιππος, qui equos amat ita ut iis non utatur: contra Diomedes ideo amabat equos, quia usum eorum sciebat. et 195, δίζυγες. et 163, ἐξ ἵππων βῆσεν αὐτοὺς, de curru dejecit eos, coll. 160, 165. et 227, ἐγὼ ἵππων ἀποβήσομαι, descendam de curru. sic, ἐπιβαίνειν, 255, est, εἰς ἅρμα ἀναβαίνειν. coll. 219, 228. et 236, μώνυχες. et 240, ὠκέας εἶχον ἐπὶ αὐτῷ, dirigebant equos contra illum. et 267, ἄριστοι ἵππων. et 269, θηλέας ἵππους ὑποσχὼν, *liess seine stuten belegen, (caused his mares to be covered.)* et circa eum locum descripti sunt præstantissimi equi Æneæ; et Laomedontis regis quos Jupiter dedit pro Ganymede. et 275, ἐλαύνοντε ἵππους. et 295, ὠκύποδες παρέτρεσαν, territi sunt. et 321, ἐρύκακε. et 323, ἐξέλασε καλλίτριχας. et 329, κρατερώνυχας, sc. quod attinet, i. e. cum equis. et 358, χρυσάμπυκες, aureis phaleris redimiti. et 366, μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην. et 368, ἔστησεν ἵππους, ubi et reliqua eorum curatio describitur. et 581, ὑπέστρεφε μώνυχας. et 589, ἵμασε. et 640, ἵππων ἕνεκα bellum concitatum. ἵππος τειρόμενος, sc. ὁ παρήορος, Θ, 81. et 83, ἵππου τρίχες. et 85, ἀλγήσας ἀνέπαλτο. et 104, βραδέες. et 122, ὑπερώησαν. et 139, φόβονδε ἔχε μώνυχας, in fugam dirige equos, ἔλαυνε αὐτοὺς εἰς φυγήν. et 179, ὑπερθορέονται τάφρον. et 257, ἔτραπε φύγαδε. et 348, ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας, undique circumagebat eos. et 382, ἔντυε, ornabat. et 392, ἐπιμαίετο θοῶς μάστιγι, i. e. ἐμάστιζε. et 396, κεντρηνεκέας εἶχον ἵππους, i. e. ὡς διὰ κέντρων ταχύνοντες τὸν δρόμον. et 402, γυιώσω, claudos reddam equos, *will sie verlähmen, (I will lame them.)* et 432, πάλιν τρέπε, retro flectebat; ubi simul de divinis equis, eorumque curatione. et 543, ἱδρώοντας. et 560, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας. ἵππους πηγοὺς, ἀθλοφόρους, Ι, 123, 127, 265. et 407, ἵππων ξανθὰ κάρηνα, i. e. ἵπποι ξανθοί. ἐριαύχενες, Κ, 305, coll. 322, 402, ubi equi generosioris laus, non a quovis conscendi posse; qualis et ὁ Βουκεφάλης Ἀλεξάνδρου. et 436, τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον, ἠδὲ μεγίστους: λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. et 473, δίζυγες, *ein gespann von zwey, (a pair,)* quod alias dicitur ἡ ξυνωρίς. et 477, οὗτοι δέ τοι ἵπποι. et 527, ἔρυξε ὠκέας, cohibuit, stare fecit. et 535, ἵππων με ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει. et 558, νεήλυδες, qui recens advenerunt. ἐρύκειν, stare facere, Λ, 48. et 94, ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, de curru desiliens contra. et 152, ἐρίγδουποι πόδες ἵππων. et 596, Νηλήϊαι ἵπποι, i. e. ex equabus Nelei productæ per successionem. equus mas vivit ut plurimum annos triginta quinque, et equa fere quadraginta. et 679, ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν, ubi ἱπποτροφία εὐδαίμων describitur, *eine ansehnliche stuterey, (a large stud.)* et 698, τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν (σὺν) ὄχεσφιν, quos invidit Augeas Neleo et Nestori, et sunt duæ ξυνωρίδες, *zwey gespann von zweyen, (two pair,)* et utraque habebat suum ἐλατῆρα, i. e. ἡνίοχον. conf. ἀθλοφόρος. et 701, ἀκαχήμενον (ἕνεκα) ἵππων, dolentem ob equos sibi ademtos. et 737, κόμισα, cepi. et 755, βήσαμεν, ire fecimus equos, ἠλάσαμεν, coll. 759. οὐδὲ οἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ

χρεμετίζον, ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἐφεστaότες, Μ, 50. 59. et 96, αἴθωνες μεγάλοι. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδε ἵππω, ὠκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε, Ν, 23, de equis Neptuni: et χαλκόποδες dicuntur, non quasi ferreis soleis fuerint armati pedes, quod quidem illis temporibus nondum fuit in usu: sed pro, στερεόποδες, καὶ ἠχόποδες, unde alibi vocat pedes eorum ἐριγδούπους, et equos ipsos ὑψηχέας, ὧν ὑψοῦ ὁ ἦχος ἥκει τῶν ποδῶν. et 31. εὐσκαρθμοι. et 819, θάσσονας ἰρήκων velociores accipitribus equi. μάστιγι καλωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, Ο, 352. et 354, εἶχον ἐρυσάρματας ἵππους, dirigebant currum trahentes equos. conf. Π, 370. ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας, sub jugum duxit eos, Π, 148, coll. 145. et 167, ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας, incitans adhortationibus equos, i. e. equestres viros, et viros pedites. et 383, τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες, coll. 380. et 475, τὼ δ' (ἵππω) ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. et 684, ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας, et illis quidem per κελεύσματα nota illis; huic vero verbis. et 810, φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων, viginti viros dejecit cæsos a curribus; quod Germani nostri ex suo more dicunt, *aus dem sattel heben, (to throw out of the saddle.)* ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, immortalium equorum habere domitum robur, Ρ, 476. et 496, ἐριαύχενας. et 614, εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους huc egisset. λαὸς τε καὶ ἵπποι, exercitus pedester, et equites, Σ, 153. et 244, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. et 280, ἐπεί κε ἐριαύχενας ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ, si satiaverit eos cursu. ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες, duodecim illos, quos Agamemnon dedit Achilli placato, Τ, 281, coll. 244. et 392, ἀμφιέποντες ζεύγνυσαν. et 396, ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν Αὐτομέδων, ὄπιθεν δὲ ἔβη Ἀχιλλεὺς, in currum is insiliit, et post eum etiam adscendit ille. prior enim erat ὁ ἡνίοχος. et 404, πόδας αἰόλος ἵππος, pedibus velox. πεδίον ἐλάμπετο χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων, Υ, 157, collucebat campus ære et ferro virorum equorumque: si ibi ἵππων pro curru positum non satis placet, imaginare tibi equos quoque σιδήρῳ καταφράκτους sed cum talis ἵππος κατάφρακτος armis nusquam alibi apud poëtam appareat, placet nobis prior illa explicatio: currus enim erant multo ære ornati; et lora etiam inducta sæpe laminis æreis. et 224, ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο (equabus) κυανοχαίτῃ, ubi sermo est de Borea, qui duodecim equos impraegnavit. et 326, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων στίχας, curruum ordines. et 394, ἵπποι αὐτὸν ἐπισσώτροις (canthis rotarum) δατέοντο, comminuerunt eum jacentem et occisum in prœlio. et 401, καταΐσσοντα ἵππων, de curru desilientem eum. sic 461, ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε, de curru dejecit. et 488, ἂψ ἵππους στρέψαντα. et 489, κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι, equi consternati sunt. et 498, στεῖβον ὁμοῦ νέκυας καὶ ἀσπίδας, ὑπ' Ἀχιλλέως, ab Achille acti. πλῆτο ῥόος ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Φ, 16. et 521, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους. σευάμενος ὥστε ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν, ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃ, qui sane facile currit, Χ, 22, ubi sermo est de equo κέλητι, qui in certaminibus jam vicit cursu: si is jungatur currui cum socio equo, facile decurrat per campum. respicit ergo parabola solam velocitatem. nam εἷς ἵππος ὄχημα οὐχ ἕλκει apud antiquos nobiles. coll. 162, ἀεθλοφόροι. ut ergo priore loco singularis positus sit pro plurali, quia ibi ad unum tantum heroëm tendebat parabola: sed nunc respiciuntur duo heroës currentes. αὐτοῖς (σὺν) ἵπποισι καὶ ἅρμασι, cum equis, ubi attice præpositio est omissa, et loco ejus positum pronomen, Ψ, 8, coll, 7. et 13, εὔτριχας ἤλασαν ἵππους. et 27, ὑψηχέας. et 130, ζεῦξαι ὑπ' ὄχεσφιν. et 171, πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἐνέβαλλε πυρῇ, in funere Patrocli, coll. 242, et 260, ubi inter alia certaminum præmia proponuntur et equi, 265, 291, 294, 295, 301, 303, πυληγενέες, in Pylo nati equi. 309, βάρδιστοι θέειν, tardissimi cursu. et 311, ἀφάρτεροι, promtiores. 319, 322, ἥσσονας, deteriores, 321, quibus locis de certamine curuli sermo est. sic et 334, 336, 338; 346, εἴ κεν Ἀρείονα (nomen equi) δῖον ἐλαύνοι, Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν, ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. 351, 357, 362—558, ubi cursus certatorius ipse. et 517, ὅσον τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, sc. τοῖς ὀπισθίοις ποσὶ, conf. χώρῃ. et 582—585, ubi juraturus Neptunum in re equestri, tangebat equum manu. de equis, itineris causa, et Ω, 14, 279—282, 326, 350, 440, 469—471, 576. et ἵππων, i. e. currui, 51. ἵππος δούρειος ἢ δουράτειος, equus ille ligneus ad Trojam, narratur, δ, 272—289. et dicitur ξεστὸς, nam ξύλου ἴδιον est τὸ ξέεσθαι, καθὰ καὶ λίθου. et θ, 492—518, ubi κόσμος ἵππου est instructio et ordinatio illius equi, *die einrichtung, und womit es besetzet inwendig gewesen, (the construction and internal arrangement:)* κόσμος enim est et nomen militare et τακτικόν. et λ, 522—532. δουράτειος vero est a δόρυ, i. e. ξύλον, ξύλινος. ejus fabricator erat Epeus, κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων, quasi veheretur equo, *als ob er ein reitpferd ritte, (as though he were riding on horseback,)* ε, 371. nam κέλης ἵππος est equus, cui insidet vector eumque concitat. οἱ ἅμιπποι sunt ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, equi juncti invicem, sed non ad currum, sed liberi cursus causa, acti ab uno sessore. ὁ μόνιππος est ὁ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου ἀγωνιζόμενος, et is dicitur ὁ κελητίζων. δός οἱ ἵππους, οἵ ἐλαφρότατοι θέειν, καὶ κάρτος ἄριστοι, γ, 370. et 475, καλλίτριχας. et 478, ὠκέας. ἔβη ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ubi deest præpositio σὺν, Ægisthus ivit in curru, δ, 533, invitaturus regem. δῶρα, τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον, δ, 590, ubi pollicetur Menelaus Telemacho ξυνωρίδα, *ein gespann von zweyen, (a pair of horses,)* et præterea unum παρήορον, *ein neben pferd, (a third horse fastened by the side of the pair.)* nam nonnunquam tres equos una jungebant ad currum. sed ea dona, utpote sibi inutilia, deprecatur Telemachus, 601—608. et 635, ἵπποι δώδεκα θήλειαι. et 708, νῆες, ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται. ἵμασεν ἵππους, ε, 380. ὥστε ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι πάντες ἅμα ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης ὑψόσε ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κελεύθον, ν, 81—83. πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, i. e. curruum, ξ, 267. et 278, αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων, i. e. accessi ad currum regis. ἵππους ζεύγνυντε, hi ambo jungentes equos, ο, 145, 190. et 182, ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν, pro ἐπέβαλεν αὐτοῖς μάστιγα, percussit eos scutica. ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἅρμασι, ρ, 117. ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, σ, 262, equites nobiles in curribus, qui sine cunctatione subeunt discrimen pugnæ, cernunt Marte, decernunt ferro. ἵππους διζήμενος, φ, 22—30, ubi est historia de Iphito, quærente equos suos; qui deinde ab Hercule, horum equorum causa, est interfectus: qui autem, cum adhuc quæreret equos, Ulyssi obvio donum dederat. ἠοῦς ἵππους ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας, Λάμπον καὶ Φαέθοντα, οἵτε πῶλοι ἄγουσι τὴν Ἠῶ, ψ, 244—246. ἱππόθεν ἐκχύμενοι, e ligneo illo equo effundentes se, θ, 515. et λ, 530, ἱππόθεν ἐξίμεναι, pro ἐξιέναι, exire e ligneo illo equo. Proverbium: ἵππος εἰς πεδίον, i. e. εἰς πεδιάδα οἱ ἱππόται χρήσιμοι, non vero in montanis. ob præstantiam hujus ζώου multa sunt nomina propria ab ἵππος, e. c. Φίλιππος, Ἱπποδάμεια, Ἱπποκόων, Ἵππαρχος, Ἱππίας, etc. conf. λούεσθαι. ἵππες ἐκ βελέων δαϊχθεὶς ἐπέδα Νεστόρειον ἅρμα, Py. 6, 32, equus a telis sauciatus remorabatur currum Nestoris; et respicit fortasse rem ab Homero narratam, Θ, 80—90. ἵππου ἀγήνορος, generosi, Ol. 9, 35. ἵππον πτερόεντα, sc. τὸν Πήγασον, Ol. 13, 122. ἵπποι κτησάμεναι φιάλας, Ne. 9, 123. ἐν ἅρμασιν, Ist. 5, 5. ἵππων ἀκαμαντοπόδων, Ol. 3, 5. et 60, τέρμα δρόμου. τροφαῖς ἕτοιμον, Ol. 4, 24. πῦρ πνεόντων, Ol. 7, 130, equorum solis. σιδηροχαρμῶν, Py. 2, 4, ferreis armis gaudentium. ἀελλοπόδων, velocissimorum, Ne. 1, 6. δαπάνῃ ἔχαιρον, Ist. 4, 50. ἵπποις ἀνὰ χρυσέαις, auro ornatis, Ol. 1, 66, i. e. ἅρματι χρυσῷ. sic et Ol. 8, 67. ἵπποις, ἡμιόνοις τε, Ol. 5, 15. et 50, Ποσειδανίοις. ἀνὰ τέτρασι, Ol. 10, 83, confer porro, Py. 1, 72. 2, 83. 5, 27. 7, 4, ubi est casus tertius, victoriæ equestri. 11, 72. Ne. 9, 60, 82. Ist. 1, 86. 2, 20. 3, inser. ἵππους ἐν πτεροῖς ἀκάμαντας, i. e. ταχυτάτους, Ol. 1, 141. φαιδίμας, Ol. 6, 22. θοὰς, Py. 4, 30.

ἱπποσέλινον, vide sub σέλινον.

ἱπποσόας, ου. ὁ. (Σέω) equorum concitator et agitator, vir equester. nam σείω habet et formam σόω, moveo. Ἰόλαος, Ist. 5, 39. ἱπποσόαις ἐν ἀνδράσιν, Py. 2, 119. ab isto σόω, ago, properare facio, est σόομαι, propero. σοῦσθέ νυν, ὦ Ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες, Callim. Lau. Pal. 4. et imperat. sing. σοῦσο, propera et indicat. σοῦται, properat, σοῦνται, proficiscuntur, Æschyl. Pers. 25.

ἱπποσόη, ης. ἡ. (Σέω) equorum agitatrix. ἱπποσόα θυγάτηρ Λητοῦς, Ol. 3, 47, Diana equestris.

ἱπποστάσιον, τὸ, vide sub ἵππος, prope medium, et στατός.

ἱπποσύνη, ης. ἡ. (Πάω) ars et dexteritas regendi equos, et pugnandi et curru. ἡ ἱππικὴ καὶ ἡνιοχικὴ ἀρετὴ, ἡ τοῦ ἱππεύειν τέχνη. ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς, Δ, 303. μέρμερα ῥέζων ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε, Λ, 503, nam quatuor habebat equos Hector ad currum suum. λελασμένος ἱπποσυνάων, oblitus rei equestris, Π, 776. et 809, ὃς ἡλικίην (κατὰ, inter æquales) ἐκέκαστο ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε. sic et, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο, Ψ, 289. et 307, Ζεύς τε Ποσειδάων τε ἐδίδαξάν σε ἱπποσύνας παντοίας, quæ ars deinde a Nestore pluribus exponitur, 319, seqq. λελασμένος ἱπποσυνάων, utpote cæsus, ω, 40.

ἱππότης, ου. ὁ. (Πάω) eques, vir nobilis. *ein ritter, (a horseman.)* ponitur semper apud poëtam in sensu optimo, et de viro summæ nobilitatis. ἱππότης Νέστωρ, Β, 336, 433, 601. γ, 68, 253. Φυλεὺς, Β, 628. Τυδεὺς, Ε, 126. Οἰνεὺς, Ξ, 117. Πηλεὺς, Π, 33. Ψ, 89. ob metrum his locis est ἱππότα pro ἱππότης, ἐκ γλώσσης Μακεδόνων, qui terminationem nominativi ης in prima declinatione mutant in α. communiter accentus tunc non retrahitur; maxime ut nominativus in α distinguatur a vocativo: sed Æoles retrahunt, ut ὁ Μύριλλα pro Μυρίλλης. etiam genitivus apud Macedones desinit in α pro ου in hac forma. ἱππόταις λαοῖς, Py. 4, 272, equestribus populis, i. e. nobilibus.

ἱπποτροφία, ίας. ἡ. (Τρέω) si equi aluntur, et quidem præstantes. ἱπποτροφίας κομίζων, Ist. 2, 55, curam habens alturæ equorum. Vide sub ἵππος, prope medium.

ἱπποτρόφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) equos alens, equester. ἱπποτρόφον ἄστυ, Ne. 10, 77, urbs studiosa rei equestris, et quæ multas victorias in certaminibus equestribus reportavit. ἱπποτρόφοι, i. e. viri nobiles et opulenti, Ist. 4, 23, nam honestissimorum hominum solorum erat hæc ἱπποτροφία ad studia equestria vel ludicra vel bellica.

ἱππουρεὺς, ὁ, ἵππουρος, ὁ, vide sequens.

ἵππουρις, ιος. ἡ. (Ὄρω) est epitheton galeæ, pilis equinis superne ornatæ. κόρυς, ἔχουσα ἄνω περὶ τὸν λόφον τρίχας ἐξ ἵππου οὐρᾶς, διὰ τὸ φοβερώτερον. est ergo ex ἵππος et οὐρὰ composi-

tum nomen. κυνέην ἵππουριν, Γ, 337. κόρυθα, Ζ, 495. Λ, 42. Ο, 481. Π, 138. sed Τ, 382, ἵππουρις τρυφάλεια, in qua nutabant superne ἔθειραι χρύσειαι, pili aurei; improprie vox ponitur, quia Vulcanus ex auro imitatus erat conum in galea ex pilis equinis. κυνέην, χ, 124, coll. 111. etiam εἶδος βοτάνης (species herbæ cujusdam) ἐοικυίας οὐρᾷ ἵππου, dicitur ἵππουρις: est et piscis quidam, dictus ὁ ἵππουρος, ἢ ἱππουρεύς.

ἱπποφόρβιον, τὸ, vide sub ἵππος, aliquanto a medio.

ἱπποχάρμης, ου. ὁ. (Χάω) equestris pugnæ peritus, equestri re gaudens, idem ac ἱππιοχάρμης, q. v. ὁ τῇ ἱππικῇ χαίρων. ἱπποχάρμην βασιλῆα, Ol. 1, 35, sc. Hieronem Syracusium: et epitheton id vult, non forte fortuna vicisse hunc equum, sed doctum fuisse ad id, regemque curare equos suos bene alendos et erudiendos. Vide etiam ἱπποκορυστής.

ἵπταμαι, ἵπτημι, Iota præfixo pro πτῆμι, quod vide.

ἵπτομαι, vide sequens.

ἵπτω, f. ψω. (Πέτω) lædo, noceo, βλάπτω, incesso aliquem ut malum ei inferam. est a πέτω, quasi ἰπέτω, præfixo ι, quod fortasse ex ἡ ἴα, i. e. βία, vis, adsumtum; ut sit, vi incido in aliquem. media forma ἵπτομαι, f. ἴψομαι, in usu est: valde urgeo. μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, *hast das Griechische heer hart angegriffen, bist ihm sehr schwer gefallen, (hast grievously afflicted the Grecian army,)* Α, 454, de Apolline pestem ciente. sic et de Jove, irato Græcis ob Achillem spretum, Π, 237. τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, Β, 193, mox autem pœnam inferet; de rege supremo, qui gravis accidit agentibus contra voluntatem ejus. hinc est deinde et ἡ ἴψα et δίψα, sitis, vehementer urgens sitientem. ὁ ἰπνὸς est furnus, *eine darre, (a kiln.)* ἰπνόω, torreo. Æschyl. Prom. 365.

ἶρα, (quæ et ἱρα scribitur) ας. ἡ. (Ἔω) forum, τόπος ἐν ᾧ ἐκκλησία ἔννομος. ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, Σ, 531, sedentes ad loca sacra in foro, coll. 504, εἵατο ἐπὶ ξεστοῖς λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, i. e. ἐν ἀγορᾷ. ut ergo αἱ ἶραι sint loca sacrata ad conventus populi et deliberationes publicas, templa publica, *geweihete freie plätze zu versammlungen, (open consecrated places appropriated to public assemblies.)* ionice scribitur per lenem. alii scribunt ἡ εἶρα, ab εἴρω dico, ἡ ἐκκλησία, concio populi, deinde et ἡ μαντεία, oraculum, vaticinatio.

ἶρα, vide supra.

ἱρεὺς, έως. ὁ. (Ἕω) sacerdos. idem ac ἱερεύς. imo ionice quoque per lenem dicitur ἰρεύς. nam οἱ Ἴωνες sunt ψιλωτικοί. Διὸς ἱρεὺς Ἰδαίου, Π, 604, et additur, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. Ἱρεὺς Ἡφαίστοιο, ἀφνειὸς, ἀμύμων, Ε, 10. Ἀπόλλωνος, ι, 198—201, nam tales, captis urbibus, accurate conservabantur.

ἱρεύω, (Ἕω) sacrifico. ionice idem ac ἱερεύω. καὶ βοῦς ἱρεύσασθαι, ἵνα πλήσαιντο θυμὸν, τ, 198, boves mactari, ut explerent appetitum. κώεα ὀΐων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοὶ, υ, 3, pelles ovium, quas mactarant.

ἴρηξ, ὁ, ionice pro ἱέραξ, quod vide.

ἱρὸς, ά, όν. (Ἕω) ionice pro ἱερός. Ἴλιος ἱρὴ, Δ, 46, 164, 416. Ζ, 96. Η, 20. Ν, 657. Ο, 169. Υ, 216. Φ, 515, 128. Ω, 27, 143, 383. λ, 86. ρ, 293. ἱρὸν ἑτοιμάσαιντο Ἀθήνῃ, ut sacrificium pararent Minervæ, Κ, 571. ἄλσος Ἀθηναίης ἱρὸν, ζ, 322. ἄντρον ἱρὸν Νυμφάων, ν, 104, 348. ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, accipiebat quidem sacrificia Jupiter, Β, 420, *nahm sie an, (accepted them.)* θεὸς, ἱρῶν μηνίσας, irascens ob sacrificia, sc. vel non facta, vel non rite facta, Ε, 178, et deest ἕνεκα. conf. μηνίω. ἱρὰ Διῒ ῥέξας, Ι, 357. ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς, Λ, 706, coll. 726, ἱερὰ καλὰ ῥέξαντες. Διὸς ἱρὰ τάλαντα, Π, 658. ἱρὰ θεοῖσιν ἔδωκε, α, 66. ἐϋρέξαμεν, γ, 159. ἵνα σοὶ κεχαρισμένα δώσομεν ἱρὰ, π, 184. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν, Ψ, 207. ἦλθε δ' Ἀθήνη ἱρῶν ἀντιόωσα, γ, 436. ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν, ι, 553.

ἶς, νός. ἡ. (Ἴα) nervus in corpore. deinde et, ἡ δύναμις, vis. proprie ergo ponitur ἐπὶ σωμάτων νεύροις διοικουμένων: deinde tropice, et quia in nervis est omnis vis corporis, de aliis rebus vim habentibus, e. c. de vento, fluvio, etc. manifesto autem hæc vox pertinet ad ἡ ἴα, vis, vitalitas, robur. οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς ἐστὶ οἵη πάρος ἦν, Λ, 667, *ich habe die kräfte nicht mehr so wie ehedem, (I have not the same strength as in former days.)* καὶ ἲς ἐσθλὴ, sc. ἐστὶν αὐτοῖς, egregia fortitudo, Μ, 320. ἲς ἀνέμου, vis venti, i. e. ὁ ἄνεμος, Ο, 383. Ρ, 739. sic ἲς ποταμοῦ, i. e. ὁ ποταμὸς, Φ, 356. κρατερὴ ἲς Ὀδυσῆος, i. e. ὁ κρατερὸς Ὀδυσσεὺς, Ψ, 720. et 191, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν, ne antea solis ardor siccaret circumcirca corpus nervis et musculis; nam ea sunt τὰ μόρια ἐν οἷς τὸ σκῆλαι γίνεται. ἶνα ἀπέλεθρον ἔχοντες, robur infinitum habentes, Ε, 245. sic, ἐπέρεισε ἶνα ἀπέλεθρον, *er spannete eine ungemessene kraft dran, (he exerted immense strength,)* Η, 269. ι, 538. ἶνα πᾶσαν διατάμῃ, Ρ, 522, ubi in specie sic dicitur nervus vel systema nervorum, quo caput in cervice movetur et continetur: nam sermo est de bove mactando, cui cervix post cornua discinditur. οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, λ, 218, non enim amplius nervi continent carnes et ossa; et sermo est de umbris apud inferos: οὐ νεύροις ἔτι κατὰ φύσιν ζωτικῶς διοικουμένοις συνέχονται αἱ σάρκες καὶ τὰ ὀστᾶ. et 392, οὐ γάρ οἱ ἔτι ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς, οἵη πάρος ἦν ἐν μέλεσι. differt ἲς et κίκυς, quam vide. ἲς enim est ἡ ἐκ τῶν νεύρων ἰσχὺς, etiam νεῦρον ipsum. ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἲς (sc. ἡ τῶν ἐμῶν χειρῶν, ἡ κατὰ τὸ πιέζειν) καὶ ἠελίου αὐγὴ, μ, 175. ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, i. e. ὁ Τηλέμαχος, β, 409. π, 476, (ubi sequitur ἰδὼν, 477, ad sensum. sic, ψυχὴ Τειρεσίου, ἔχων, sc. ὁ Τειρεσίας) σ, 59, 404. φ, 101, 130. χ, 354, nam erat adolescens viginti duorum annorum fere, ubi nervi sunt optimi: et ἱερὸν est omne eximium et præstans. ἲς ergo eodem modo ponitur ut βία et μένος. de Telemacho tamen, utpote adolescente, necdum regnante, ponitur ἲς, nervorum robur, non βία. ἲς ἀνέμοιο, ι, 71. ν, 276. τ, 186. οὐδέ οἱ ἦν ἲς, οὐδὲ βίη, non erant ei nervi, neque robur, σ, 3, de Iro: *hatte keine gute nerven und daher kommende starke; er war schlapp und foosch, (he had not good nerves and the consequent strength: he was flabby and weak.)* εἴ μοι ἔτι ἐστὶν ἲς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐν μέλεσιν, φ, 283. ἶνας Τροίας ἐκταμὼν, Ist. 8, 113, ubi est metaphorice: Trojæ nervos exscindens. est et nomen proprium fluvii ὁ Ἶς. et ὁ ἶνις Διὸς, robustus filius Jovis, i. e. Hercules, Eurip. Androm. 799. sic eundem vocat Ἀμφιτρύωνος ἶνιν, Herc. Fur. 354. coll. 1182, ἐμὸς ἶνις, et Amphitryo ibi loquitur. et Ἀστυάναξ, Ἕκτορος ἶνις, Troad. 570. est nomen ab ἡ ἲς, nam liberi sunt vis et robur parentum. sic et, ἡ ἶνις σὴ, filia tua, Iphig. in Aul. 119.

ἶσα, neut. plur. adverbialiter. Vide sub ἶσος, paullo a medio.

ἰσάζω, f. άσω. (Εἴδω) exæquo. sicut a μονόω est μονάζω, sic hoc ab ἰσόω. ἰσάζουσα, æquans, Μ, 435. Λητοῖ ἰσάσκετο, (ionice pro ἰσάσατο, aor. 1 M.) Latonæ æquiparabat se, Ω, 607, sc. ἡ Νιόβη.

ἴσαν, ἴσαντι, vide sub ἴσημι.

ἰσάσκετο, ionice pro ἰσάσατο, vide sub ἰσάζω.

ἴση δαὶς, vide sub δαὶς, paullo sub initio.

ἰσηγορέω, ἰσηγορία, vide sub ἶσος, ad medium.

ἴσημι, (Εἴδω) scio, novi. factum ab ἰσάω, quod ab εἰδέω. οὐδέ τί πω ἴδμεν, neque usquam novimus, Α, 124, pro ἴσαμεν, extruso α, et Sigma mutato in δ euphonice, ob cognationem harum litterarum. εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, Β, 301. et 252, οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. et 486, κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν, sc. ex nobis ipsis, et pro certo. τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες, Η, 281. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ (ὅτι) τοι σθένος, Θ, 32, 463. οὐδέ τι ἴδμεν, μήπως, nec fere scimus certo, num forte, Λ, 100. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅτι κλυτὰ τεύχεα ἔχονται, capta tenentur, Σ, 197. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν τε τοκῆας, Υ, 203. ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ψ, 890, quantum antecellis omnes. οὐδέ τι ἴδμεν, ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκε, δ, 109. et 138, ἴδμεν δὴ, Μενέλαε. et 632, ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν ἦ καὶ οὐκί. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἠὼς, κ, 190. ἴδμεν γάρ τοι πάντα, inquiunt Sirenes, μ, 189. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, ρ, 78. κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων, ψ, 110, aliis abscondita nos scimus, aliud ἴδμεν mox sequetur. ὑμεῖς ἴστε, pro ἴσατε, vos scitis, η, 211. αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε, φ, 110. ἴστε τε πάντα ὑμεῖς θεοὶ, Β, 485, coll. 486. ἴστε γὰρ, Ψ, 276. πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι, sciunt, Ζ, 151. sic Υ, 214. ταῦτα δὲ πάντα ἴσασ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Ι, 36. θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν, Σ, 420. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ πλείονα ἴσασιν σοῦ, Ψ, 312. οἵδε δὲ τί ἴσασι; ξ, 89, ubi cum interrogatione est legendum: isti vero quid sciunt? *infinitivus* ἴδμεν, fit ab ἰσάναι, ionice ἰσάμεν, per syncopen ἴσμεν et ἴδμεν. οὔ με ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα, Λ, 718. ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, Θ, 213. et 146, εἴ τινά (ἄεθλον, lusum certatorium nobilem) που δεδάηκας. ἔοικε δέ (videtur enim) σε ἴδμεν ἀέθλους, te scire ejusmodi certamina. cum paragoge Attica idem infinitivus est, ἴδμεναι. σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω, Ν, 273, credo te eum nosse. μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι, δ, 200, tu certo sciturus es. et 493, οὐδέ τι σὲ χρὴ ἴδμεναι, οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον, non opus tibi est et utile scire te, et discere quæ in mente mea sunt recondita et quæ ego scio. οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύο οἴους, μ, 154, non convenit unum aut duos solos scire ea. alii operosius hunc infinitivum formant ab εἰδέναι (per syncopen pro εἰδηκέναι) ionice εἰδέμεν, correpte ἰδέμεν, et per syncopen ἴδμεν. *imperfectum* ἴσην, etc. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν (pro ἴσασαν, per syncopen) ἀνέρες ἡμέτερον δῶ ξεῖνοι, α, 176, sciebant, noverant, ἔγνων, ἔμαθον. quidam h. l. ἴσαν ab εἶμι, vado, eo, deducunt: sed reclamantibus criticis antiquis. τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο, δ, 772, ea autem non sciebant ut acta erant, οὐκ ἐγίνωσκον. sic et ν, 170. et ψ, 152. *imperativus* ἴσθι pro ἴσαθι. αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι, ipsa sola tu scito, β, 356. ταῦτα δὲ πάντα ἴσθι, λ, 223, γίνωσκε: et quidem sic, ne temere ea enunties. recentiores Attici habent et aliud ἴσθι, ab εἰμὶ, pro ὕπαρχε, esto: sed id Homerus ignorat, qui pro eo semper ponit ἔσο. ἴστω νῦν τόδε γαῖα, sciat et videat nunc hoc, Ο, 36, jurandi formula. et 217, ἴστω τοῦτο, scito ille hoc. ἴστω νῦν Ζεὺς, in jurejurando, Τ, 258. sic eadem formula alio alioque modo, ε, 184. ξ, 158. ρ, 155. τ, 303. υ, 230. μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε, π, 302, neque is sciat hoc. ἰστέον recentiorum, i. e. γνωστέον, scribitur et εἰστέον, ab εἴδω. ἴσαμι, dorice pro ἴσημι, Py. 4, 441. ἴσαμεν, scimus, Ne. 7, 21. ἴσατε, per syncop. ἴστε, nostis, Py. 4, 207. Ist. 3, 24. 4, 58. ἴσθι, Ol. 11, 11. Ne. 5, 86. ἴστω, Ol. 6, 12. Ne. 9, 107. Ist. 7, 37. πάντα ἴσαντι (particip. præs.) νόῳ, Py. 3, 52, omnia sciente intellectu.

ἴσθι pro ἴσαθι, vide præcedens.

ἴσθμιον, ου. τό. (Ἕω) ornatus circa collum. differunt autem τὸ ἴσθμιον et ὁ ὅρμος. nam ὅρμος κεχάλασται ἐκκρεμάμενος, laxe dependet de collo: ἴσθμιον vero, περιτραχήλιος κόσμος, τῷ τραχήλῳ προσέχεται, arcte adaptatur collo. ἐκ Πεισάνδροιο, ἴσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα, σ, 299. dicitur idem et κόσμος παρίσθμιος.

ἰσθμὸς, οῦ. ὁ. (Ἕω) est ὁ τράχηλος, pro ἰθμὸς, interserto Sigma: δι' οὗ ἵενται (proficiscuntur) τὰ σιτία, cibi. quod Sigma sit inserta littera, ostendit compositum ἡ εἰσίθμη, ingressus; sine Sigma. cæterum ἰσθμὸς est et τοπικὸν ὄνομα, de terra inter duo maria. et est ab ἴω, eo. in poëta non occurrit.

ἴσκε, ἴσκουσα, vide sequens.

ἴσκω, (Εἴδω) similem puto, comparo. idem ac ἐΐσκω. nam ab εἴκω, interserto Sigma, fit εἴσκω, et per διάλυσιν ἐΐσκω, et ob ἰσοδυναμίαν in pronuntiatione τοῦ ει et ι, ἴσκω. ratio autem interserendi Sigma est ex futuro εἴσω perenda ab εἴδω, ex quo novum verbum more Græco formatum inserto κ, εἴσκω: a quo deinde, omisso iterum Sigma, ortum est εἴκω. cæterum ἴσκω active notat, simile videri facio aliquid, ὁμοιόω. sed apud recentiores ponitur et pro λέγειν, εἰπεῖν, dicere. vide Theocrit. Id. 22, 167. ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, multa falsa dicens similia ea fingebat veris, τ, 203, i. e. ἤϊσκεν, εἴκαζεν, ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν, similia ostendebat et exhibebat. et abrumpit poëta per πολλὰ, multa alia; innuens, se multa posse addere quæ mentitus sit Ulysses: sed nolle jam ulterius progredi. ἴσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, quisque vir assimilabat sibi in animo, sc. falsi quid, χ, 31, ὑπενόει, *es stellete sich ein jeder das falsche als wahr vor, (each falsely conceived:)* nam nemo poterat jam credere, quod data opera hic personatus hospes hunc inter tot socios interficere voluerit. αἴ κέ σε τῷ ἴσκοντες, si forte te ei similem intuentes, te credentes quasi tu sis ille, Λ, 798. sic et Π, 41, αἴ κε ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες. ubi summa laus Achillis, si sola ejus vel falso credita species terrere tamen hostes potest. iidem tamen hostes gaudent, cum Hectorem suum indutum arma Achillis redeuntem spectant quasi is esset Achilles. sic ex una re diversos eventus elicit poëta. φωνὴν (i. e. κατὰ φωνὴν) ἴσκουσα ἀλόχοις Ἀργείων, similem se faciens, quod vocem attinebat, uxoribus Græcorum, δ, 279.

ἴσμα, vide sub ἴθμα.

ἰσοδαίμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) pari felicitate præditus. ἰσοδαίμονα βασιλεῦσιν, Ne. 4, 136, sorte et dignitate æqualem regibus. ex quo loco apparere videtur, quid δαιμόνιος notet si pro titulo allocutionis adhibetur: honoratus, reverendus, valde dignus, præstans sorte aliqua.

ἰσόθεος, ου. ὁ ἡ. (Θάω) est idem quod ἀντίθεος. deo similis et par. est epitheton principalis viri, ingentibus virtutibus ornati. Εὐρύαλος, ἰσόθεος φὼς, Β, 565. Πρίαμος, Γ, 310, ob majestatem insignem, et senectutem. Μαχάων, Δ, 212, ob artem medendi. Ἐρευθαλίων, Η, 136. Μενοιτιάδης, Ι, 211. Σῶκος, Λ, 428. et 472, Αἴας. et 643, Πάτροκλος. Μελάνιππος, Ο, 559. Μηριόνης, Π, 632. Μενέλαος, Ψ, 569. et 677, Εὐρύαλος: et id extollit virtutem Epei, qui talem tamen vicit. Τηλέμαχος, α, 324. υ, 124. ab ἴσος, æqualis.

ἰσομοιρία, ἡ, vide sub ἴσος, paullo a medio.

ἰσόμοιρος, vide sequens.

ἰσόμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) qui æqualem partem habet. ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, Ο, 209, ubi Neptunus de se loquitur, respectu Jovis, quod sibi, sicut Jovi, sua pars æqua in divisione mundi obvenerit. ἰσόμοιρος.

ἶσον, vide sub ἶσος, ad finem.

ἰσοπαλὴς, ὁ, ἡ, vide sub δυσπαλής.

ἰσόπεδον, ου. τό. (Πάω) planities, *die ebene, der gleiche boden, (the plain, level ground,)* ab ἶσος. ὄφρα ἂν ἵκηται ἰσόπεδον, donec veniat in planum, de saxo decurrente de monte, Ν, 142.

ἰσόπλευρος, ἡ, vide sub ἐΐσος.

ἶσος, η, ον. (Εἴδω) æqualis, *gleich an grösse oder menge, (equal in size or number,)* nam notat proprie ποσότητα. contra ὁμοῖος notat ποιότητα, *ähnlich, (similar.)* Euripides: οὐδὲ ὅμοιον οὐδὲν οὐδὲ ἶσον βροτοῖς, non qualitate nec quantitate similem mortalibus. Sed sæpe hæc duo permutantur inter se, ut ἶσος et de qualitate ponatur, *ähnlich, (similar.)* cæterum est a τὸ εἶδος: nam æqualia magnitudine et numero, eandem fere speciem habent vel quasi; magis etiam si similitudo alia accedat. δαίμονι ἶσος, Ε, 438, 459, 884. Π, 705, 786. Φ, 18, 227. par numini alicui. sic Ἄρεϊ, Marti, Λ, 295, 603. Μ, 130. Υ, 46. ἶσος Ἐνυαλίῳ, par Marti, Χ, 132, i. e. ἀνδρεῖος μάλα. λαίλαπι ἶσος, procellæ par, *wie ein wetter, (like a storm,)* Λ, 746. ἶσοι, Μ, 375. ἶσος, Υ, 51. ἶσος ἀέλλῃ, par procellæ, Λ, 297. Μ, 40. φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ, Ν, 39, flammæ pares conferti, aut procellæ. et ἶσος est idem quod ἀτάλαντος. Præterea, etsi ἶσος his locis notet ὁμοῖος, tamen paullo plus notat: nam involuit hæc vox mensuram aliquam aut ponderationem, qua quis alteri reperitur par. notat ergo πολλὴν ὁμοιότητα. ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, Σ, 56, succreverat plantæ similis. sic et 437. ἶσον θυμὸν ἔχοντε βόε, parem animum habentes in trahendo aratro, Ν, 704. ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, Ρ, 720, quæ est circumlocutio τοῦ ἰσοψυχεῖν. et alibi fere idem dixit, ἴσας κεφαλὰς ὑσμίνη εἶχον, Λ, 72, i. e. ἕνα θυμόν. nam κεφαλὴ est persona. οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας, Α, 163. εἴπερ θεὸς ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, siquidem deus æqualem tenderet exitum pugnæ, Υ, 101, i. e. nisi deus adversetur mihi. ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, i. e. rotundam, Γ, 347. Ε, 300. Η, 250. Λ, 61. ὑπ' ἀσπίδι πάντοσε ἴσῃ, Ν, 405. Υ, 274, ἴσην. Φ, 581. μαινάδι ἴση, lymphatæ similis, ὁμοία, Χ, 460. et hoc ἐπὶ ποιότητος dictum. sed ἐπὶ ποσοῦ est, Η, 205, ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασον, præbe. ἴση μοῖρα μένοντι, æqualis portio, Ι, 318. et hoc substantivum sæpe omittitur. μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, sc. μοίρας, Λ, 704, ne quis ei privatus vel fraudatus abiret æquali portione, ut omnes æqualem portionem, μερίδα, caperent. hæc est ἡ ἰσομοιρία: ergo, μὴ στερούμενος τῆς ἰσομοιρίας. nam æquali partitioni studebant antiqui διὰ τὸ ἐν ἰσότητι δίκαιον. ἐρίζητον περὶ ἴσης, Μ, 423, litigant de æquali portione agri. ἀτεμβόμενος ἴσης, ι, 42. hanc æqualitatem observabant veteres in mensa, in præda, aut in venatione dividenda, ut quisque tantundem caperet, excepta tamen principum parte præcipua. *die hohen hatten was voraus, die andern einer wie der andre, (the chiefs had the best parts, the rest shared alike.)* μοῖραν ἴσην, υ, 282, hinc δαὶς dicta ἐΐση, quia cuique æqua portio, ἶσος Ἄρηϊ, Θ, 115. ἀναύδῳ, κ, 378, muto similis. γρηῒ καμινοῖ ἶσος, σ, 27. κῦμα οὔρεϊ ἶσον, λ, 242. τὸν ἔθρεψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον, ξ, 175. neutrum ἶσον ponitur adverbialiter pro ἴσως, ὁμοίως. ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454, i. e. ἐμισεῖτο ἶσα θανάτῳ. ὃν ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι, Ε, 467. τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ, Ι, 142, 284. et 599, ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοί. et 612, ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, æqualiter mecum regna, et dimidium cape honoris. αὐτὸν ἔτιον ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, Σ, 82, i. e. ὡς ἐμαυτόν. hinc ὁ περὶ Πυθαγόραν ὅμιλος sumsit, ὁ φίλος ἄλλος ἐστὶν ἐγὼ, amicus est alter ego. sic alibi poëta: φίλη κεφαλὴ, i. e. ὦ ἄλλες αὐτὸς ἐγώ. et l. c. Achilles nihil dulcius judicat amico vero. ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα, Ο, 50, ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ, λ, 556, sicut de Achille, *wie um die person des Achilles, (as about the person of Achilles.)* ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα, ξ, 203, æqualiter ac suos legitimos filios. ἶσόν τοι κακόν ἐστι, æqualiter sane pravum est, ο, 72, pro ἴσως. sic et plurale neutrum ἶσα ponitur adverbialiter. ἔτρεφεν αὐτὸν ἶσα φίλοισι τέκεσσι, Ε, 71, sicut natos suos. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι, Ν, 176. Ο, 551, æstimabat eum pariter ac liberos suos, ὃν ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, Ο, 439, quem pariter ac parentes nostros reverebamur. μηδὲ θεοῖς ἶσα φρονεῖν ἔθελε, Ε, 441. μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσιν, Φ, 315, animo cogitat paria diis. ἶσα δὲ αὐτὴν ἀλόχῳ ἴτιεν, in honore habebat eam velut conjugem, α, 432, *hielte sie werth als eine gemahlin, (he honoured her as a wife.)* τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι, λ, 303, sc. Castor et Pollux, coluntur ut dii. et 483, σὲ ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν. τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι, ο, 519, sicut numen aliquod intuentur. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, Α, 187. et Ο, 167, 183, τοῦ δὲ οὐκ ὄθεται (non veretur) φίλον ἦτορ ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ubi ἶσον quoque est neutrum ad infinitivum, i. e. ἰσηγορῆσαι, ἀντειπεῖν, tantundem contra loqui. hinc et ἡ ἰσηγορία, et ἀντιλογία, *wenn man den mund eben so weit aufthut als der andre, wenn man denket man sey dem andern völlig gleich. (when one person opens his mouth as wide as another, when he thinks himself fully equal to another.)* nam φάσθαι est, putare, cogitare secum, non vero præcise loqui verbis. κατὰ ἶσα μάχην, Λ, 336, pugna æquo Marte. sic, ἐπὶ ἶσα μάχη, Μ, 436, ubi hujus æqualitatis solius causa inserta est parabola. sic et Ο, 413. ἀέθλια δ' ἶσα ἀνελόντες ἔρχεσθε, ite tollentes paria præmia, Ψ, 736. et 823, παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσα ἀνελέσθαι. sed quomodo ἶσα? nam pretium positorum præmiorum differebat? id tacuit poëta. fortasse Achilles, loco γυναικὸς, aliud præmium priori par, dedit: et fortasse idcirco pretium præmiorum supra posuit poëta, ut intelligi posset, quomodo ἶσα facta essent præmia. nam pecuniam pro iis solvit, eamque in æquas partes distribuit: vel alteri præmio tantum pecuniæ addidit, quanti erat primum: vel alia æquandi ratione. χρήματα οὐδέ ποτε ἶσα ἔσσεται, β, 203, i. e. ἀεὶ ἐλαττωθήσεται. nam si non ἶσα, ergo certe non μείζονα, restat ergo ut fiant ἐλάττονα. nunquam paria numero, sed semper in dies pauciora. κύματα ἶσα οὔρεσσιν, γ, 290, paria magnitudine. recentior usus Iota hujus vocis fecit anceps, ut et scribi possit ἴσος: sed poëta id semper produxit, etymo convenienter. ἶσον οὐδὲν τερπνὸν ἐν ἀνθρώποις, Ol. 8, 70, i. e. ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν οὐδὲν ἔσται ἐν ἴσῃ μοίρᾳ πᾶσιν. non omnes eodem pariter delectantur: suum cuique pulcrum. in specie connectit h. l. hæc gnome sequentia, cum dicturus est laudes Milesiæ, præceptoris fratrum horum: qui Milesias, jam senior, olim puer vicerat Olympiam, de qua victoria dicturus nunc est poëta, non omnia placent omnibus æqualiter, οὐδέν ἐστιν ἡδὺ ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις πράγμασιν, ἐφ' ᾧ πάντες ἐπίσης τερφθήσονται. ἶσον ἦτορ, Ol. 4, 38, sic et χεῖρες ἶσαι, sc. τῇ ταχυτῆτι, i. e. sicut pedes mei sunt velocissimi, sic et cor meum fortissimum, et manus meæ fortissimæ: cor et manus pares sunt suis virtutibus celeritati pedum. ἄκοντα πάλλων ἶσον ἀνέμοις, Ne. 3, 80, i. e. celerrimum jaculum. ἶσον δελφῖνι, Ne. 6, 109. πάντων (ἐκ) ἀποδάσασθαι ἶσον, Ne. 10, 162, æquam portionem, i. e. dimidium de omnibus partiri cum eo. ἶσον πλούτῳ ἄνθος, Ne. 11, 52. ὄρεϊ, Ist. 6, 47. οὐκ ἐπὶ ἶσα, sc. πράγματα, Ne. 7, 7. ἶσον νύκτεσσιν, ἶσα ἐν ἡμέραις, Ol. 2, 109, æ-

qualiter noctu et interdiu; utrumque adverbialiter positum: et sequitur, ἥλιον ἔχοντες, solem habentes, i. e. in recti studio, quasi in luce et in conspectu omnium ambulantes. sic ἴσον adverbialiter. Ol. 9, 27. hinc est et, τὸ μῖσος, odium; quasi μὴ ἴσος, non æqualis, non civilis, non æquo jure erga alterum. Vide sub ὁμοῖος, ad initium.

ἰσοφαρίζω, f. ίξω. (Φέρω) par sum, æquale fero. est pro ἰσοφερίζω, a τὸ ἴσον, par, æquale: et notat, æquam partem, par jugum, fero. οὔτις δύναται αὐτῷ, (κατὰ) μένος, ἰσοφαρίζειν, nemo potest ei, quod attinet robur, par esse, Z, 101. εἰ ἔργα Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζοι, si, quod attinet artes, Minervæ conferri posset, I, 390. οὔτε κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει, neque rex ille parem se putat ei aut par ei esse potest, Φ, 194. sic Hesiodus, Ἔργ. 488, ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει, serotinus arator priori æqualis esse et paria referre potest tempore messis.

ἰσοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) æquale jugum ferens, ἴσον ἄχθος φέρειν δυνάμενος: æquo passu procedens cum altero, ἰσοκίνητος καὶ ἴσος κατὰ τὸ φέρεσθαι, qui pari celeritate movetur et fertur. βόες ἰσοφόροι, par boum æquale, σ, 372.

ἰσοψυχεῖν, vide sub ἴσος, paullo sub initio.

ἰσόω, f. ώσω. (Εἴδω) æqualem facio. *mache gleich gross, (I make equal.)* τοῖσίν κεν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην, illis sane in ærumnis æquiparari me velim, η, 212.

ἴσπω, vide sub ἔσπω.

ἴσσω, f. ξω, vide sub Ἕω ire facio.

ἵστατο κόνις, vide sub κονία, ad initium.

ἵστημι, (Στάω) idem quod στάω, et inde factum præfixo Iota, cum spiritu aspero loco Sigma reduplicati, pro σίστημι. statuo, sto, *ich stelle, mich oder einen andern, (I place myself or another.)* idem dicitur etiam ἵστημι, pro ἱστάω. notat et, erigo, in altum attollo. κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην, pulveris magnam excitant nebulam, N, 336, i. e. ἀνιστῶσι, stare faciunt. πελέκεας ἵστασχ' ἑξείης, pro ἵστασκε, ionice imperf. pro ἵστη, τ, 574, statuebat ex ordine secures. nimirum acies ejusmodi securis intrusa vel infixa erat ligno oblongo, ut foramen illud, cui inseri solet manubrium, superne emineret: lignum infigebatur terræ, ut foramen satis altum prostaret: et sic foramina illa præstabant vicem annulorum in nostris scholis equestribus pendentium. nam quæ Dacieria ad h. l. comminiscitur, apta quidem sunt, sed non vera. vides et in his simplicitatem heroicam. fortasse autem nomen ὁ πέλεκυς h. l. est translatum; ut notetur longum ferrum, infra acutum, superne autem amplo foramine præditum: ut ergo inferiori acie et superiori foramine imitaretur quasi ferream securim, *eine lange eiserne stange, unten scharf, oben mit einem loche so gross dass ein pfeil durch konnte, (a long iron bar pointed below, and at the top having a hole large enough for a javelin to pass through.)* et ars hujus exercitii erat, 1, sic statuere recta linea et modicis intervallis istos πελέκεας, ut sagitta per primum foramen volans etiam inoffensa per omnes duodecim volaret; 2, non aberrare a primo foramine; 3, ea vi mittere sagittam, ne deficeret antequam per omnia duodecim foramina transisset. hoc exercitio solitus fuerat Ulysses olim crebro exercere se aliosque. τύνη δ' ἕστηκας, tu vero stas, statuisti te huc, E, 485, i. e. ἀργεῖς, cessas. et accuratiores legunt ibi interrogationem objurgatoriam. Ἰδομενεὺς ἐνὶ κρήτεσσι, θεὸς ὥς, ἕστηκε, stat inter eos velut deus aliquis, Γ, 231. σὸν δέπας πλεῖον ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, tuum poculum plenum stare solet sicut mihi, Δ, 263, pro ἕστηκε. ut ergo hoc perfectum, ab ἱστάω deductum, et sine augmento, ponatur loco præsentis. οὗ εἵνεκα φύλοπις ἕστηκε πρὸ νηῶν, Σ, 172, pugna stat et viget, i. e. pugnatur. ἕστηκε ξύλον αὖον, stat lignum aridum ibi, Ψ, 327. νηῦς μοι ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ, navis mihi stat ad terram procul ab urbe, α, 307. et 298, ποῦ δὲ νηῦς ἕστηκε, ubi stat navis tua. ὄϊες μυρίαι ἑστήκασι, Δ, 434, innumeræ oves stant, mulgendæ. alibi hoc perfectum scribitur et, ἕστακα: sed ea forma apud poëtam semper extrudit κ, ut deinde videbimus. plusquamperf. est ἑστήκειν et εἱστήκειν: poniturque loco imperfecti. πλησίον εἱστήκει Ὀδυσεὺς, proxime stabat ille, statuerat se, Δ, 329. δηθὰ μάλα, stabat valde diu antequam procideret, E, 587. ἐπὶ πρύμνῃ νηΐ, constiterat in puppi, Λ, 599. πυλάων πρόσθεν, M, 446. ἔνθα ὅγε, O, 730. ἑτέρωθεν Μενέλαος, P, 139. et 435, στήλη ἐπὶ τύμβῳ, ἕβδομος εἱστήκει μεὶς, septimus stabat et agebatur mensis, T, 117. ὁ γέρων ἐπὶ πύργου, Φ, 526. προπάροιθε πυλάων, X, 36. πὰρ θρόνῳ, apud sellam stetit, φ, 434. ἐγγύθεν, ω, 445. βασιλεὺς ἑστήκει, stabat dominus agri, Σ, 557. et 563, ἑστήκει κάμαξι, stabat innixa palis, vitium multitudo. ἐνὶ θάμνῳ, χ, 469. οὐδ' ἔτι δὴν εἱστήκειν, sequente vocali, pro εἱστήκει, Ψ, 691, neque amplius diu stetit. nam Iones hanc tertiam singularis formant in ει, et sequente vocali in ειν, ex quo fit deinde contractio in ειν: et prima singularis desinit in εα. particip. perf. act. ἑστηκὼς, correpte ἑστακὼς, extruso κ, ἑσταὼς, stans, qui constitit. ἑσταότος ἀκούειν, stantem audire, stanti auscultare, T, 97, i. e. τοῦ ἱσταμένου εἰς μέσον. quidam ibi perperam scribunt ἑσταότως, i. e. εὐσταθῶς καὶ ἡσύχως, ut sit, δεῖ μετὰ ἡσυχίας ἀκούειν, εὗρεν Ὀδυσῆα ἑσταότα, stantem eum, B, 170. qui ibi scribunt ἑστεότα, non omnino carent ratione: nam verbum est et στέω, unde futurum potest concipi στέσω, et perfectum ἕστεκα et ἕστεκα: sed accuratiores eam scriptionem non admittunt. sic et, Λυκάονος υἱὸν, Δ, 90. et 201, τὸν δ' ἐνόησεν ἑσταότα. et 366, ἐν ἅρμασιν, in curru stantem. sic et Λ, 198. ἔνυξε ἔγχεϊ, percussit hasta, E, 579. ἀτρέμας, imperterrite stantem, N, 438. ἄγχι Αἴαντος, O, 434. πρὸ Τρώων, pro iis stantem et pugnantem, Ω, 216. et 701, ἐν δίφρῳ. ἐν λίμνῃ, de Tantalo, λ, 582. ἄγχι αὐτῆς (θύρας) χ, 130. μετὰ νέκυσιν, inter cadavera stantem, ψ, 46. et neutrum plurale, δούρατα ἑσταότα ἐν κλισίῃ, N, 261, hastæ, stantes in tabernaculo. ἑσταότες ἐθαυμάζομεν, B, 320. Ω, 394. παρὰ ὄχεσφιν, Θ, 561. μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα ἑσταότες, N, 293. περὶ Πατρόκλῳ, P, 355, circumstantes eum et defendentes pugnando; coll. 359. τώγε ἑσταότες πενθείετον, Ψ, 283, ubi vides permixtionem dualis et pluralis, ex metri lege: ambo stantes lugent eum. κατὰ ἀγῶνα, θ, 380, adstantes certamini. ἥμενοι ἑσταότες τε, λ, 570, ubi judicium describitur, in quo alii sedent, alii stant. περὶ βωμὸν, ν, 187. ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ ἐγένετο, οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι, Σ, 246. ὄϊων ὀρθῶν, ι, 442. ἑσταότε ἐν ὑσμίνῃ, Υ, 245. εἰν Ἀΐδαο δόμοις, ω, 203. *aoristus* 2, ἔστην δὲ εἰς σκοπιὴν ἀνελθὼν, κ, 97, 148, constiti, in speculam adscendens. στῆ (omisso augm.) δ' ὄπιθεν, constitit a tergo, A, 197, i. e. eventurorum celeriter et tacita cogitatione, eum admonuit. tergum enim est symbolum futuri, et invisibilitatis. ὑπὲρ κεφαλῆς, constitit ad partem capitis, B, 20, de somnio, quod in capite φαντάζεται. sic Ψ, 68. β, 803. ζ, 21. υ, 32. et de anu, excitante heram, ψ, 4. μάλα ἐγγὺς ἰὼν, Δ, 496. E, 611. H, 225. Θ, 280. Λ, 429. M, 457. P, 347. γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ γαίης, E, 329, i. e. ἔπεσε μὲν εἰς γῆν, μετεωρίζετο δὲ γόνασιν καὶ χερσίν: *er fiel zu boden auf die knie, und stützete sich mit den händen gegen die erde, (he fell upon his knees, and rested with his hands upon the ground.)* sic, γνὺξ ἐριπὼν, Θ, 329. Λ, 355, et hoc est μέσον τι πτώσεως καὶ στάσεως. παρὰ Ἕκτορα ἰὼν, H, 46. ἐπὶ Αἰάντεσσι κιὼν, P, 707, collato M, 353, ubi loco ἐπὶ est παρά. ἐπὶ οὐδὸν ἰὼν, constitit in limine, progressus ad limen, Z, 375. υ, 128. ω, 177, 492. φ, 124, 149. sic, τάφρον, Σ, 215. ἐπὶ νηΐ, constitit in navi, Θ, 222. Λ, 5, coll. 10. ἐπὶ πύργου, Π, 701. ταφὼν, stetit obstupescens, Λ, 544. Π, 806. Ω, 360. εὐρὰξ, constitit ex obliquo, a latere, Λ, 251. Θ, 541. πρόσθε, E, 108, 170. Θ, 100. Λ, 397. προπάροιθε, Ξ, 297. Ω, 286. π, 166. ὄπιθε, Π, 791. ὑπὸ σάκεϊ Αἴαντος, Θ, 267, quod notat proceritatem herois et vastitatem clypei, quum Teucer, non inclinans se, sed rectus, potuerit stare post illud. δοῦπον ἀκούσας, constitit audito strepitu, K, 354. et 374, τάρβησέν τε βαμβαίνων. ἀντίος, stetit contra, pugnaturus, Λ, 94. Φ, 145. μάλα ἐγχριμφθεὶς, N, 146. ἐκτὸς κλισίης, *trat vor das zelt, (went out of the tent,)* Ξ, 13. sic, πάροιθε ἐλθὼν κλισίης, Π, 255. ἀναΐξας, O, 6. ν, 197. μεταστρεφθεὶς, O, 591. P, 114. et 11, ἄγχι αὐτοῦ. πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, P, 342. ἐγχείη ἐν γαίῃ, stetit hasta in terra, Υ, 280. Φ, 70. et 551, αὐτὸς, *er blieb stehen, (he halted.)* et 601, πρόσθε ποδῶν. ἐρεισθεὶς ἐπὶ μελίης, stetit innixus hasta, X, 225. et 293, κατηφήσας. et 463, παπτήνασα. ὀρθὸς, constitit erectus, Ψ, 271, 456, 507, 657, 706, 752. et 780, κέρας ἔχων, cornu tenens. παρὰ Πρίαμον, Ω, 169, *trat neben ihn, (went up to him.)* ἐπὶ προθύροις, α, 103, quod et composite dicitur θύραις ἐφεστάναι. sic, ἐν προθύροις, θ, 304. π, 12. παρὰ σταθμὸν τέγεος, α, 333. θ, 458. π, 415. μέσῃ ἀγορῇ, β, 37. ἀντασχομένη, stetit versa ad eum, ζ, 141. κατ' ἀντίθυρον, π, 159. παρὰ Ἀντίνοον, ρ, 414. σχεδόθεν αὐτῶν, σ, 447. ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα, χ, 332. τί συ ἔστης, cur tu constitisti, postquam tantum aciei spatium obieras, Υ, 179. ἐγὼ στῆν (ἔστην) μετὰ προμάχοισι, Λ, 74. ἔστην εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς, κ, 310. νῶϊ δὲ στῆμεν (ἔστημεν) ἐνὶ προθύροισι, Λ, 776. τίφθ' (τί ποτε, cur tandem) οὕτως ἕστητε τεθηπότες, Δ, 243. correpte scribitur per α, ἔσταμεν ἀχνύμενοι, stabamus gementes, λ, 465, quod præter rationem idoneam alii scribunt cum spiritu aspero, quasi sit perf. per syncopen pro ἑστάκαμεν. στήτην, pro ἐστήτην, stabant ambo, A, 332, consistebant, *sie blieben stehen, (they stood still.)* sic, ἐγγὺς, Γ, 344. πάροιθε Διὸς, O, 155. ἐγγὺς ἰόντε, Φ, 285. ἐρχομένω, ρ, 261, in propinquum accedentes ambo, constiterunt. εἰ γὰρ νῦν ἐν πρώταις θύραις σταίη, si nunc in vestibulo staret, α, 256. ὅτε δὴ μεταστρεφθέντε σταίησαν, quando autem conversi ambo consisterent et resisterent, P, 733, et est is aor. 2. optat. a. pro quo dicitur στήῃ ἐπὶ ποταμῷ, resisteret et staret ad fluvium, E, 598, ut αι sit mutatum in η cum Iota subscripto. et P, 30, εἴ κε μου ἄντα στήῃς, si contra me consisteres, εἰ κε ἀντισταίης μου. possit quidem esse aor. 2. conj. ut circumflexus ex στῇς sit per ε distractus in στέῃς, producte στήῃς: sed istis ambagibus opus non est. ἵστη (imperativus pro ἵστηθι, vel ἵσταθι per apocopen Ionicam) δὲ μέγα κῦμα, stare fac, attolle, magnam undam, Φ, 313, statue, quasi εἰς ἀντιπαράταξιν: ἵσταται vero κῦμα, quando ventis attollitur. sic alibi: ἵστατο κῦμα ἀειρόμενον, i. e. ἀνίστατο καὶ ἠγείρετο. σὺ μὲν νῦν στῆθι, imperat. aor. 2. X, 222. ἐμοὶ ἆσσον, Ψ, 97, accede et consiste propius me. οὕτως ἐς μέσον, ρ, 447, consiste ibi in medium, *tritt dorthin auf den platz, (go into the middle of the place,)* ut sc. ex intervallo fortior accidat ictus. στῆτε αὐτοῦ, consistite ibi, Z, 80. ἐλελιχθέντες, Λ, 587, consistite conversi, *wendet euch und stehet, (turn and stand.)* στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι, *bleibet mir stehen, (stand by me,)* ζ, 199. et 218, οὕτω ἀπόπροθι, ibi ex longinquo: et ibi est, ob sequentem vocalem cum aspero, στῆθ'. στῆναι ἐναντίβιον, Φ, 266, stare contra. οὐδὲ ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, σ, 240. Αἴαντος ἄντα στήμεναι, Attica paragoge pro

στῆναι, P, 166, ubi genitivus pertinet ad adverbium ἄντα, contra. sic, στήμεναι ἀντία σεῖο, consistere contra te, ut pugnem, X, 253. οὔπως ἐστὶ στήμεναι ποσὶν, ι, 414. *ich kann mit den füssen nicht den grund erreichen, (I cannot reach the ground with my feet.)* στὰς ἐν μέσσοις, H, 384. μέσσῳ ἕρκεϊ, Π, 231, et 321; πρόσθε νέκυος, stans pugnando pro cadavere; quod alibi est περιβὰς, ἀμφιβάς. ἔνθα στὰς ἤϋσε, Σ, 217. ἐν Ἀχαιοῖσιν, X, 377. ἀπάνευθε πυρῆς, Ψ, 141, 194. et 535, ἐν Ἀργείοις, verba facturus. et 582, ἵππων προπάροιθε μέσσῳ ἕρκεϊ, *da er mitten in den hof trat, (going into the middle of the court.)* Ω, 306. et 477, ἀγχι ἄρα, *da er nahe hinan trat, (stepping up to him.)* ἤλασεν ἄγχι στὰς, γ, 449, *trat hinzu und schlug den ochsen, (went up and struck the ox.)* θηεῖτο, ε, 75. η, 133. πολλὸν ἄνευθε, τ, 575. ὑπὸ ὄγχνην, ω, 233. στάντες ἐναντίβιον, P, 490. στάντων, sc. αὐτῶν, Γ, 210. στάντι ποτὶ πνοιὴν, Λ, 621, ut indicetur, hoc ἀποψύχεσθαι non factum esse in lavatione frigida. ἥ τοι (quæ quidem) πρόσθεν στᾶσα, Δ, 129. ἔνθα στᾶσα ἤϋσε θεὰ, Λ, 10. coll. 5. Ἥρη εἰσεῖδε, Ξ, 154. Ἀθήνη ὅτὲ μὲν, ἄλλοτε, Υ, 49. ἐμεῦ ἄγχι, δ, 370, *die zu mir trat, sich vor mich stellete, (coming up to me, placed herself before me.)* μάλα ἄγχι, ζ, 56. ἐν μέσσῳ, μ, 20. μετὰ πρώτοις ἵσταμαι ἀνὰ μάχην, *ich stelle mich unter die vördersten im gefechte, (I place myself among the foremost in battle,)* N, 271, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, stat in acie novaculæ, K, 173, i. e. in extremo est discrimine, ἢ — ἤ. πρόμος, O, 293, stat propugnator. κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἀστὴρ, X, 318, *stehet als der schönste stern am himmel, (the loveliest star in heaven:)* vel est pro: ἀνίσταται, ἀνίσχει, ἀνατέλλει, oritur. ἀντίοι ἵστανται, M, 44. ὑπένερθε ποδῶν κονίη ἵστατο ἀειρομένη, exsurgebat elatus pulvis, B, 151. αὐτοῖς πρόμος, stabat, consistebat, illis propugnator, H, 136. αὐτῶν ὁμὸν νεῖκος, N, 333, excitabatur eorum certamen in congressu. et 702, ἵστατο ἀπὸ Αἴαντος, pro ἀφίστατο, stabat ab eo separatus. ἐν αὐτοῖς, Π, 166, *stund unter ihnen, (stood among them.)* ἔναντα αὐτοῦ, Υ, 68, *stellete sich ihm entgegen, stund gegen ihn, (went to meet him, placed himself opposite to him.)* κῦμα ἀειρόμενον, Φ, 327. κονίη ἀειρομένη ὑπὸ στέρνοις, i. e. ἀνυψοῦτο, Ψ, 366, de equis cursu suo excitantibus pulverem. ἔνθα ἄλλα ἔγχεα, ubi aliæ hastæ stabant, statutæ erant, α, 129. αὐτοῦ πέλας, ϱ, 257, *trat nahe an ihn, (went up to him.)* τόσσοι ἐν πεδίῳ ἵσταντο, B, 473, de copiis militaribus. ἔνθα ἄρα δὴ, Λ, 171. et 573, δοῦρα ἐν γαίῃ, hastæ stabant cuspidibus suis in terra, cum non attigissent homines. sic et O, 317, *fuhren in die erde und blieben da stecken, (penetrated the earth, and remained sticking in it.)* ἀμφὶ αὐτοὺς φάλαγγες, N, 126. ἑξείης, consistebant ordine, Ψ, 839, *stelleten sich in eine reihe, (placed themselves in a row.)* ἀμφὶ δὲ κοῦροι πρωθῆβαι, Θ, 263. παρὰ ἐμὲ ἵστασο, Λ, 314, juxta me consiste, *tritt neben mich, (stand by me:)* imperat. præs. medii. sic, ἐναντίος ἐμοῦ, N, 448, et, ἀντίος, P, 31, quod opponitur τῷ ἀναχωρῆσαι, abscedere: idem est quod ἄντα στῆναι, ἀντίον ἐλθεῖν, *die stirne bieten, (to face.)* μὴ ἀντίος ἵστασο ἐμεῖο, Υ, 197. μηδὲ πρόμος τούτῳ, X, 85. παρὰ ἐμὲ, χ, 233. ἵστασθε, consistite, *stellet euch, tretet, (stand,)* Λ, 590. ἄνεμος οὐκ ἐπὶ γαίῃ εἴα ἵστασθαι, τ, 201, de vi boreæ, qui ne in terra quidem sinebat securum stare; nedum in ponto naves. ἀγχοῦ δ' ἱσταμένος, Δ, 203. *da er zu ihm trat, (going up to him.)* μεσηγὺ, Λ, 570, in medio stans. ἑκὰς αὐτῶν, N, 293. et 462, 768, ἀγχοῦ. sic et Ξ, 356. O, 243. Π, 537. δ, 25. ϱ, 349, 551, i. e. παριστάμενος. ἱσταμένοιο μηνὸς, mense surgente, i. e. incipiente novo, ξ, 162. τ, 307. nam, finiente mense, φθίνοντος μηνὸς, alter sequens mensis ἵσταται. sic, ἔαρος νέον ἱσταμένου, vere incipiente, τ, 519, *wenn der frühling erst angehet, (when spring arrived.)* αὐτῷ ἱσταμένῳ, ei stanti, η, 83. ἱστάμενοι περὶ σπέος, stantes circum speluncam, ι, 402. κατ' αὐτὰς ἱστάμενοι, contra illas, M, 341. ἐγγύθεν, prope stantes, O, 710, cominus pugnantes, non eminus. μάλα ἐγγὺς, Σ, 586, *sich sehr nahe stellende, (standing very near to each other.)* ἀγχοῦ ἱσταμένη, B, 172, 790. Γ, 129. Δ, 92. E, 123. K, 508. Λ, 199. O, 173. X, 215, 228. Ω, 87. ε, 159. ο, 9, ubi de Minerva, i. e. de cogitatione, quæ nunc tandem fit clarior, vel animo proprior, et quasi exsurgens nova. γυναῖκες ἱστάμεναι, Σ, 496. ἔστην ἐπὶ θύραις, Ne. 1, 29, constiti ad fores. ἔστα σὺν τῷ, Ol. 9, 109, i. e. συμπαρέστη τῷ. ἔστη δὲ, Ne. 1, 85, stetit. παρθένοι ἔσταν, virgines, i. e. Musæ, stabant, Ist. 8, 128, per syncopen pro ἔστησαν. στάντα, Ist. 6, 54. στάντες παρὰ βωμὸν, Ne. 5, 20. στάμεν παρὰ ἀνδρὶ, Py. 4, 2, *den mann anzutreten, dich neben ihn zu stellen, (to go up to the man, to place thyself near him;)* ionice et dorice pro στῆναι. ἑσταότα ἐπὶ βαθμίδος, Ne. 5, 4. ἵσταμαι δὴ ποσὶν, Ne. 8, 32, consisto pedibus. ἵσταται, stat, Ol. 7, 143, ubi Schmidius legendum censet ἔσταται.

ἱστία, ἡ, dorice pro ἑστία, quod vide.

ἱστίον, ου. τό. (Στάω) velum, *das segel, (the sail.)* nautis vulgo dictum τὸ ἄρμενον, ab ἄρω, apto, vel et ab αἴρω, elevo. ἀνεπέτασαν ἱστία λευκὰ, expanderunt vela alba, A, 480, ergo erant λινᾶ, unde et λίνα dicuntur, ὁμονύμως τοῖς δικτύοις. nam λινάρια dicuntur τὰ θηρατικὰ δίκτυα, e quibus si effugit fera, dicitur ἐκλινίσαι, *durch die lappen gehen, (to break through the net.)* cæterum et λευκὰ ἱστία εἰς οἰωνὸν ἦσαν ἀγαθὸν, in bonum augurium et omen: hinc Theseus condixerat suis, si reverteretur felix, habituram esse navem suam alba vela, sin minus, atra. et 433, ἱστία μὲν στείλαντο, colligebant. ἀνέμοιο δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται, immurmurat velo, O, 627. εἷλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσιν, ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, β, 426, 427. ο, 291, sursum traxerunt vela alba bene tortis loris bubulis, et inflavit ventus medium velum. ἱστία νηὸς στεῖλαν ἀείραντες, vela navis colligebant et convolvebant sumentes, γ, 10. sic, στέλλοντας, π, 353. ἱστία νηυσὶν ἐντιθέμεθα, δ, 578; 781, ἐνετίθεντο. et 783, ἀνεπέτασαν λευκά. φάρεα (texta linea) ἔνεικε, ἱστία ποιήσασθαι, 259. et 269, ἐπέτασε, expandit. sic et, Θ, 52, 54. ἱστία διέσχισεν (discidit) ἴς ἀνέμοιο, vis venti, ι, 70. et 77, ἀνερύσαντες, sursum trahentes. sic et μ, 402. καθείλομεν πάντα, demsimus vela omnia, ι, 149. ἀναπετάσας, κ, 506. μηρύσαντο, complicabant vela, μ, 170. ἱστίον ἠνεμόεν, Py. 1, 177, velum vento plenum, i. e. munera magna, quibus adipisceris hymnos. ἱστίον ὑπέστειλε, Ist. 2, 60. ἱστία ἀνάτεινον, Ne. 5, 93, attolle et extende. ἱστίων μεταβολαὶ, sc. γίγνονται, Py. 4, 521, mutationes velorum mutato vento.

ἱστοβοεὺς, vide sub βοεύς.

ἱστοδόκη, ης. ἡ. (Δέκω) est ξύλον κατὰ πρύμναν, (in puppi) ἐξέχον, καθ' οὗ κλίνεται ὁ ἱστὸς, in quo recumbit demissus malus. A, 434.

ἱστοπέδη, ης. ἡ. (Πάω) est in navi lignum, cui inseritur et alligatur malus infra. *der balke und ort im schiffe, wo der aufgerichtete mastbaum unten befestiget wird, (the wooden step in a ship, in which the lower extremity of the mast is fixed.)* imo et, pes ipse mali, ejusque inferior pars. ἐν ἱστοπέδῃ, ad pedem mali, μ, 51, 162, ubi alligabatur Ulysses.

ἱστορέω, f. ήσω, vide sub ἐπιΐστωρ.

ἱστὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) malus nauticus, *ein mast im schiffe, (the mast of a ship,)* quem nautæ vulgo vocabant τὸ κατάρτιον, ab ἀρτάω et κατά: quia vela appenduntur ei. it. apud textorem id instrumentum a quo fila in texendo ducta stant; unde, per tropum, ipsam telam notat. est ab ἵστασθαι, nam erigitur malus; et fila textoris stant firma. ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες, malum receptaculo suo admoverunt, rudentibus demittentes eum, A, 434. et 480, ἱστὸν στήσαντο, malum erexerunt; quod dictum etymologice. ἱστὸν νηὸς ἔστησε τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, malum navis erexit eminus in arena, ut pendens superne avis peteretur sagittis, certandi causa, Ψ, 852, 878. ἐν δ' ἱστὸν ἐποίει, ε, 254, elaborabat malum in navi habendum. ἀμαιμάκετον νηὸς, ξ, 311, valde longum malum. εἰλάτινον ἔντοσθε μεσόδμης στῆσαν ἀείραντες, β, 424. ο, 289, malum abiegnum. ἐντιθέμεθα ἱστοὺς, imposuimus malos in naves, δ, 578, 781, i. e. ereximus. μέσον ἱστὸν ἔαξε θύελλα, ε, 316. ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ, ζ, 271. ἐνετίθεντο ἱστὸν, Θ, 52. ἱστοὺς στησάμενοι, ι, 77. et 322, ὅσσον δὲ ἱστὸν νηὸς ἐεικοσόροιο. ἱστὸν στήσας, κ, 506. στησάμενοι, μ, 402. et 409, ἱστοῦ προτόνους ἔρρηξε θύελλα. et 422, ἐξέαξέν οἱ ἱστὸν ποτὶ τρόπιν. et 424, συνέεργον (colligabam) ὁμοῦ τρόπιν καὶ ἱστὸν, carinam et malum ex dissoluta navi. καδ δ' ἕλον ἱστὸν, demiserunt, ο, 495. ἱστὸν ἐποιχομένην, telæ texendæ instrumentum tractantem et obeuntem, A, 31. ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, magnam telam institutam texebat, Γ, 125, Helena. πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις, pro alia et apud aliam texas, Z, 456, de Andromache, si esset captiva. et 491, τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, (curato) ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, telam texendam et colum nendam; inquit Hector familiariter et amice ad suam Andromachen. sic Telemachus ad matrem Penelopen, α, 357. φ, 351. ἥγε ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου, X, 440, Andromache, στησαμένη μέγαν ἱστὸν, *(da sie ein grosses gewebe aufgezogen auf den weberstuhl) (having placed a large web upon the loom)* ὕφαινε, λεπτὸν *(fein) (fine)* καὶ περίμετρον, *und breit, (and broad,)* β, 94. τ, 139. ω, 128. ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν, β, 104. τ, 149. ω, 138. ἀλλύουσαν (pro ἀναλύουσαν, retexentem) ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν, splendidam et eximiam eam telam, β, 109, de Penelope. et ω, 144. et 146, ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν, ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ, quibus verbis explicatur τὸ ἀγλαὸν, valde candidum, vel, valde lucens et intextis figuris splendidum. et hæc tela destinabatur εἰς φᾶρος, coll. 131—133, apparet præterea, quid sit hoc sensu, ἵστασθαι ἱστόν. ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδι ὕφαινεν, ἀοιδιάουσα, Calypso dea, ε, 62. Κίρκης ἀειδούσης ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν, κ, 222. 226. et 254, μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ' ἀείδει. ergo ἱστὸς οὐκ ἀγεννές τι ἐνδόξοις γυναιξίν. et deæ quidem texentes canunt, sed Helenæ aut Penelopes aut Andromaches nullus cantus, ob luctum vel mœstitiam. Deæ hilariter perpetuo agunt, homines raro. ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα Νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσι, ν, 107, ut ex saxo fuerit id, ἐν ᾧ τυλίσσεται τὸ ὑφαινόμενον, καὶ οἱ ἱστόποδες, etc. imo, *der weberstuhl an sich war grösstentheils von stein, (the loom was chiefly of stone,)* in Nympharum antro, non vero apud alios. ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, ο, 516, telam texit. faceta celebris est responsio, cum amica quædam Corinthia laudaretur ut opifica; quidni, respondebat alius, quæ uno die δύο ἱστοὺς καθεῖλε. et videbatur dicere, δύο ἱστάρια, duas telas perfectas texendo: sed intelligebat malos nauticos, et per tropum δύο ναυκλήρους φοιτῶντας ἐπ' αὐτήν. ἱστῶν παλιμβάμους ὁδοὺς οὐκ ἐφίλησε, Py. 9, 33, de virgine venatrice, quæ telarum texendarum reciprocas vias non amabat.

ἵστωρ, ορος. ὁ. (Εἴδω) qui scit jura et æquum, arbiter, cognitor, judex. sic enim κατ' ἐξοχὴν vocatur disceptator judicialis. Attici scribunt ἵστωρ, per asperum, Iones per lenem

ἐπὶ ἴστορι, Ζ, 501, coram arbitro. ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν (θῶμεν) ἄμφω, arbitrum, in quem compromittamus, Ψ, 486. apud recentiores etiam μάρτυς συνθηκῶν, testis pactorum, sic vocabatur, qui et ὁ συνίστωρ, i. e. ἐπιστήμων, qui et ὁ ἰδυῖος, et ὁ ἰδύος et εἰδύος, dictus. cæterum est ab ἴσημι, scio, ut notet eum, qui sciat et sciscat et pronuntiet.

ἴσχαιμος, vide sub ῥίζα.

ἰσχαίνω, vide sub ἰσχάνω.

ἰσχαλέος, έα, έον. (Χάω) siccus, aridus. pro quo recentiores dicunt ἰσχναλέος: quod ν tamen ab etymo non est. οἷόν τε, κατὰ λοπὸν κρομύοιο ἰσχαλέοιο, τ, 233, similem, velut membranam cepæ siccæ, pro λοπὸν ἰσχαλέον, siccam tunicam cepæ: sed poëtæ sæpe transponunt epitheta. cæterum huic membranæ comparat tenuem tunicam regiam. ab eodem ἴσχω est et ἡ ἰσχὰς, άδος, ficus sicca, it. olea matura; nam sunt contractiores virentibus.

ἰσχανάω, (Χάω) teneo, detineo, retineo, moror. est ab ἴσχω, per paragogen, ejusdemque significatus. τὸν χειμάῤῥουν γέφυραι οὐκ ἰσχανόωσιν, pro ἰσχανάουσι, contr. ἰσχανῶσι, et distracto circumfl. per insertum ο, eum pontes non sustinent, sed rumpuntur, Ε, 89, coll. 90. αὐτόν τ' ἰσχανάασκον, ionice pro ἰσχάνασν, me prohibuerunt et retinuerunt ab eo consilio, Ο, 723, ἐκώλυον, ἐπεῖχον. ἰσχανάᾳ δακεῖν, pro ἰσχανᾷ, ex ἰσχανάει, *sie hält an mit stechen, (continues to bite,)* Ρ, 572, ἐπιθυμητικῶς ἀντέχεται, inhæret; et sermo est de musca, quæ non desinit mordere velle, etsi sæpe abacta: ἐπιθυμεῖ, ἀντίσχεται. sic, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν, pro ἰσχανάουσαν, valde cupidam cursus equam. Ψ, 300, i. e. πάνυ ἐφιεμένην δραμεῖν. ἰσχανόων (pro ἰσχανάων, contr. ἰσχανῶν) φιλότητος, cupidus amoris et concubitus, Θ, 288, ἐχόμενος *(eingenommen von begierde) (inflamed with desire)* καὶ ἐπιθυμῶν. νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάᾳς, μεῖναι δέ με κεῖνον ἄνωγας, nunc quia me retines apud te, et mihi auctor es ut exspectem illum apud te, ο, 345, pro ἰσχανάεις, contr. ἰσχανᾷς. Ἀργεῖοι ἐπὶ νηυσὶν ἰσχανόωντο, in castris continebantur, Μ, 38, continebant se. μηδέ τις ἰσχανάασθω, neque quis moretur, Τ, 234, pro ἰσχαναέσθω. nimirum facta contractio semper distrahitur per interpositam vocalem, quæ est α breve, si contractio fuit in α longum; aut ο, si fuit ω. οἱ δὲ δὴ ἰσχανόωνται, η, 161, hi vero, *tuum* jussum exspectantes, continent se ne ipsi jubeant.

ἰσχάνω, (Χάω) ab ἴσχω per paragogen, simul ac præcedens, ejusdemque significatus. δέος ἰσχάνει ἄνδρας, metus constringit et reprimit viros, Ξ, 387. ὄπισθεν Αἴαντε ἰσχανέτην, ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ, Ρ, 747, a tergo Ajaces ambo arcebant hostes, sicut agger cohibet aquam fluminis; εἶχον καὶ ἐκώλυον τοὺς πολεμίους, coll. 750. est et forma ἰσχαίνω, f. ανῶ.

ἰσχὰς, άδος, ἡ, vide sub σῦκον et ἰσχαλέος.

ἰσχίον, ου. τό. (Χάω) est proprie τὸ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ὀστοῦν, εἰς ὃ ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, ὃ καὶ γλουτὸς καλεῖται καὶ κοτύλη δὲ, διὰ τὴν κοιλότητα: ut ergo ἰσχίον et κοτύλη sit idem. nominatur tamen sic et ὅλον τὸ ἄρθρον, et τὸ νεῦρον τὸ πρὸς τῇ κοτύλῃ. πυγαὶ vero proprie sunt partes illæ quibus sedemus, quas quoque γλουτοὺς vocamus. apud poëtam notat, *das hüftenbein oben am gelenke, (the hip-joint.)* χερμαδίῳ μεγάλῳ ἔβαλεν Αἰνείαν κατὰ ἰσχίον, ἔνθα μηρὸς (femur.) ἐνστρέφεται ἰσχίῳ, κοτύλην δέ μιν καλέουσιν, Ε, 305, 306. οὔτασε δουρὶ αὐτὸν κατὰ ἰσχίον, Λ, 339. ἰσχία τε γλουτούς τε ἑλισσόμενόν τε δοκεύει, Θ, 340, ubi sermo est de cane venatico, qui imminet apro, et nunc appetere vult coxas ejus, nunc clunes, nunc circumvertentem se atque ibi ad aures. vides ergo, ἰσχία et γλουτοὺς differre. et de leone, caudam motitante, οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία μαστίεται, flagellat sibi cauda sua, Υ, 170. παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ, ρ, 234, præteriens calce insiliit in coxam heri sui personati servus protervus. est ab ἴσχω, et quid proprie sit, docent anatomici. ab eodem ἴσχω est et ἡ ἰσχὺς, robur, quo ἴσχειν et ἀντίσχειν δύναταί τις.

ἰσχὺς, ύος. ἡ. (Χάω) robur, potentia tenendi et obtinendi quid. nam est ab ἴσχω, teneo et obtineo valide, contineo. ἀκμαὶ θρασύπονοι ἰσχύος, vigores laboriosos roboris, Ol. 1, 156, i. e. certamina, ad quæ opus est robore animoso: e. c. lucta, pugilatus, cursus, etc. ἰσχύος ἡνίοχος, Ne. 6, 111, roboris aurigam, i. e. robustum rectorem equorum. ἁμίλλαις ἰσχύος ἀνδρῶν, in certaminibus virorum de robore. ἔργον, opus roboris, Ist. 4, 116. ἰσχὺν καταμεμφθεὶς ἄγαν, Ne. 11, 41, qui robur et vires suas nimis despicit. Vide præcedens.

ἴσχω, (Χάω) teneo, detineo, retineo, moror, *ich halte auf oder ab, (I detain, restrain.)* est ab ἔχω, interserto Sigma, et ob id mutato ε, quod amat mutari in Iota, sequente Sigma. sic fit ἵσπω ex ἕπω. ἴσχει σε δέος ἀκήριον, tenet te timor non animosus, Ε, 812, 817. sic, οὔτινα, Ν, 224. ἕρκεα οὐκ ἴσχει τὸν χειμάῤῥουν, sepimenta rustica non morantur torrentem, sed is ea perrumpit, Ε, 90. πρὼν ἴσχει ῥέεθρα ποταμῶν, agger cohibet fluenta fluviorum, Ρ, 750. ἀγχόθι στήθεος ἴσχει, Ψ, 762, prope ad pectus continet. ἥ μιν ἀνάγκη ἴσχει, quæ eum cogens detinet, δ, 558. ε, 15. ρ, 144. οὐδὲ σηκοὶ ἴσχουσι τὰς πόρτιας, neque stabula cohibent eas, κ, 413. Ἀχιλῆα ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, eum prohibeant nec sinant pugnare, Τ, 139, ubi explicatio addita; absterreant, retineant. ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, sustinebant enim eum dense connexi ordines, Ο, 618. et 657, ἴσχε γὰρ (αὐτοὺς) αἰδὼς καὶ δέος, cohibebat enim eos pudor et metus. et 456, σχεδὸν ἴσχειν ἵππους, in propinquo tenere equos; et εἰσορόωντα pertinet ad ἡνίοχον, quem jubet semper spectare socium pedestri prœlio occupatum, ne nimis longe ab eo absit cum curru. σὺ δὲ θυμὸν ἴσχειν (inf. pro imperat.) ἐν στήθεσσι, Ι, 256, tu vero coërce et fræna animositatem et iram in pectore. et 352, ἀλλ' οὐδ' ὣς δύναται σθένος Ἕκτορος ἴσχειν, vim ejus sustinere. οὐ δύνανται ἐσσυμένους πολέμου ἴσχειν, non valent cupidos pugnæ retinere, Ω, 404. μή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν (infin. Ionicus, et pro imperat.) ἵππους, non procul a me tene equos, Ρ, 501, *halte mit den pferden nicht weit von mir, (stand with the horses not far from me.)* μένειν ἰσχέμεναι (Attica paragoge infinitivi) τε μνηστῆρας κατὰ δώματα, υ, 330, ubi id μένειν respicit Penelopen: non vitio dandum ei fuit, quod manebat domi et exspectabat maritum, et morabatur distinebatque procos in domo sua, nec aliquem ex iis sponsum sibi eligebat: *es war ihr nicht zu verdenken dass sie wartete, und die im hause sich einfindende freier auf hielt von einer zeit zur andern, (she was not to be blamed for waiting and putting off the suitors in her house from time to time;)* ἐπέχειν, *aufzuögern, (to delay.)* ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων, super sanguinem tenens gladium, λ, 82. οὐκ ἔθελε προρέειν, ἀλλὰ ἴσχετο, non poterat profluere, sed retardabatur, Φ, 366. σὺ δὲ ἴσχεο, tu autem cohibe te, *halt an dich, (refrain,)* Α, 214. sic, Β, 247, desine, *halt, (cease.)* λ, 250, ubi de silentio ponitur, *behalte es bey dir, (keep it to thyself,)* et ἐποχὴν λόγου παραινεῖ. χ, 356, abstine, *halt inne, (abstain.)* et 367, σὺ δὲ ἴσχεο, tu vero abstine, *schone du, (spare thou.)* et 411, ἐν θυμῷ χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε, in animo gaude tacita, O anus, et contine te, nec jubila. ἀλλ' ἴσχε κλαυθμοῖο, cohibe fletum, ω, 322, *höre auf zu weinen, (cease weeping.)* et 542, ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος πολέμου, abstine, et cessare fac contentionem pugnæ; *halt, (desist.)* sic, ἴσχεσθε, Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, absistite, ne jaculamini, *haltet inne, (cease,)* Γ, 82, et deest μάχης, cohibete vos a pugnando, coll. 84. sic, ἴσχεσθε, Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, ω, 54. et 530, ἴσχεσθε πτολέμου, desinite pugnare. λώβης ἴσχεσθαι, abstinere se ab injuria, σ, 346. υ, 285. ἴσχει ῥόμβον, Ist. 4, 81, i. e. ἐπέχει (cohibet) τὴν τοῦ ἀετοῦ ὁρμὴν, ὅταν ἐπιρομβῇ, αὐτὴν βουλόμενος ἁρπάσαι: et sermo est de vulpe, defendente se contra aquilæ irruentis vim. nam prosternit se in tergum, et arcet aquilam pedibus et dentibus. ἴσχει ὄλβος φθόνον, Py. 11, 45, patitur magna fortuna invidiam et sustinet et fert, imo et ferre potest: sibi conjunctam quasi habet. de loco μ, 94, vide ἐξίσχω.

ἰσωνία, ἡ, vide sub ὠνος.

ἰσώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) ejusdem nominis, cognominis. Μάτρωος (materni avi) αὐτὸν ἐκάλεσεν ἰσώνυμον, Ol. 9, 97.

ἰσόω, fut. vide ἰσόω.

ἰταμία, ἡ, **ἰταμὸς,** ὁ, **ἰταμότης,** ἡ, vide sub ἴτης.

ἰτέα, ας. ἡ. (Ἕω) salix. arbor sterilis, apta locis mortuorum. dicta ab ἰέναι, quia cito exsilit in altum. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, in luco Proserpinæ, κ, 510, salices steriles, quæ non habent sortem frugum. et ibi et aliæ ejusmodi arbores frugibus carentes memorantur. καίοντο ἰτέαι, Φ, 350, ubi memorantur inter arbores, ad aquam crescere solitas. adjectivum hinc est ἴτειος, εία, ειον. ῥάβδοις ἰτεΐνῃσι, Herodot. IV, 67, ubi de vaticinatoribus Scytharum. ὁ ἰτεὼν, ῶνος, salictum. Vide sub λυγρὸς, prope initium.

ἴτειος, εία, ειον, **ἰτεὼν,** ὁ, vide supra.

ἴτης, ου. ὁ. (Ἕω) qui recta it, nec quidquam veretur, audax, impudens. Aristoph. Nub. 444. idem dicitur ὁ ἰταμός. ponitur tamen utrumque et in bono sensu, qui pericula non veretur. ἰταμαὶ κύνες, Aristoph. Ran. 1327, audaces et invadentes canes. unde est ἡ ἰταμότης, ητος, audacia, impudentia; et ἡ ἰταμία, ας, id. Vide sub Ἕω vado, ad finem.

ἰτὸς, ὴ, ὸν, vide sub ἀμαξιτός.

ἴτυς, υος. ἡ. (Ἕω) est περιφέρεια rotæ, *die felgen am rade, (the felloes of a wheel.)* est quoque ab ἰέναι et περιϊέναι καὶ περιάγεσθαι sic dicta, et quod rota vadat in ea. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ, ut orbile curvum faciat, Δ, 486. χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, Ε, 724, sc. in curru divino Junonis. ἡ ἴτυς in genere est et quævis περιφέρεια, unde et clypeus babet suam ἴτυν, oram et ambitum. hinc Eurip. Phœn. 1393, ὄμμα ὑπερσχὲν ἴτυος, oculum (i. e. caput) prominens supra orbem clypei. et subter oram erant foramina exigua, κεγχρώματα ἀσπίδων, per quæ observabant hostem, tecti clypeo. nisi illa κεγχρώματα erant exiguæ eminentiæ in ipsa exteriori ora clypei, similes nostris in sclopetis, quas vocamus *das korn, (the sight.)* Vide sub θέω, paullo sub initio.

ἰϋγμὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) clamor inarticulatus et ἄσημος. it. sonus fistulæ. μολπῇ τε ἰϋγμῷ τε, Σ, 572, ubi saltatio rustica describitur, inter quam non cantatur solum, sed et varie clamatur præ lætitia, *mit juchen, (with shoutings.)* conf. μέλπω.

ἴϋγξ, υγγος. ἡ. (Ἴα) avicula ad incantationes amatorias et desiderium excitantes adhiberi solita. ἴϋγγα ποικίλην, Py. 4, 381, ubi

ista incantatio describitur. scholiastes ibi sic habet: est ὄρνεον πεποικιλμένον τῇ τριχώσει, μακροτράχηλον, γλῶσσαν ἔχον ἐπιπολὺ ἐκτεταμένην, πυκνῶς περιστρεφόμενον, καὶ περιδινοῦν τὸν τράχηλον. τοῦτο τὸ ὄρνεον δοκοῦσιν αἱ φαρμακίδες εὔθετεῖν αὐταῖς εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐπῳδάς: λαμβάνουσαι γὰρ αὐτὸ, δεσμεύουσιν ἐκ τροχοῦ τινὸς, ὃν περιρομβοῦσιν, ἅμα ἐπᾴδουσαι. hac avicula Venus prima docuit Jasonem uti, ad conciliandam sibi Medeam. alligabatur avicula pedibus et alis rotæ quatuor radios habenti, quæ rota perpetuo circumagebatur eum incantatione. ἴϋγγι ἕλκομαι ἦτορ, Ne. 4, 56, i. e. ἐπιθυμίᾳ, ubi metaphorice desiderium vehemens indicatur. alii vertunt hanc avem torquillam, alii verticillam, alii motacillam. Theocritus Εἰδ. 2. crebro repetit hunc versum, Ἶυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, quem interpres vertit; motacilla, trahe tu illum meam ad domum virum. fabulæ narrant, τὴν Ἰύγγα fuisse filiam vel Ἠχοῦς vel Πειθοῦς, eamque conciliasse Jovi Inonem vel Isidem: ab irata deinde Junone, ob id factum, mutatam esse in eam avem. nomen est ab ἰύζω, a clamore ejus claro et sibilante. confer et Xenoph. Mem. Socr. III, 11, 17, ibique Ernesti Annotationem. et Aristoph. Lys. 1112, Ἕλληνες τῇ σῇ ληφθέντες ἴϋγγι. et Æschyl. Pers. 993, ἴϋγγά μοι ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις, desiderium mihi bonorum sociorum in mentem revocas.

ἰύζω, f. ύξω. (Ἴα) sonum quendam ἄσημον cum clamore edo, *ich scheuche durch geschrey, ich juche, (I scare with shouts, I make a loud noise.)* it. sonum clarum et acutum edo, qualem fistula pastoritia sonat. quod pertineat ad ἡ ἴα, clamor; ipse significatus ostendit. ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, P, 66, conantur leonem eminus clamore abigere. ἰύζοντες ἕποντο, clamantes insequebantur aquilam rustici, ο, 162, cum interfecisset anseres: et eo somnio præfigurabantur propinqui procorum occisorum clamaturi atrociter, ast frustra. notat hoc verbum etiam sonum animæ per dentes compressos retractæ, sicut mirantes aut dolentes solent. ἴϋξεν ἀφωνήτῳ ἄχει, ingemuit tacito dolore, Py. 4, 422, cum sibilo quodam et sono ἀσήμῳ. ὁ ἰύκτης, οῦ, est ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος, qui fistula canit, Theocr. Id. 8, 30. ad ἰύζω pertinet verbum ὕδω, clare voco, advoco. it. celebro, cano. nimirum ζ et δ sunt cognatæ litteræ: Iota initiale latet in υ. idem verbum dicitur ὑδέω, ionice ὑδείω. ὁ ὕδης, ου, cantor, celebrator voce: qui et ὁ ὕδνης, ου, dicitur. Græcæ enim voces per usum varie sunt distortæ, distractæ aut contractæ.

ἰύκτης, ὁ, vide supra.

ἴφθιμος, η, ον. et attice ὁ ἡ. ἴφθιμος. (Ἴα) fortis, robustus, nervorum plenus et virium. est ab ἶφις, interserto θ, pro ἴφιμος. sic a τὸ ἄνθος est ἄνθιμος. notat ergo ἀνδρεῖον, δαΐφρονα, validum, firmum, magnanimum, pugnacem. πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς, A, 3, multas fortes animas, i. e. fortes viros. sic, πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς, Λ, 55. μάλα ἴφθιμος, fortissimus, Θ, 144, imo in genere. valentissimus; ut etiam ad vires animi et intellectus possit trahi. ἴφθιμος Σθένελος, Ψ, 511. Πρωτέος ἰφθίμου, valentis Protei, δ, 365. ἰφθίμῳ κρατὶ ἐπέθηκε κυνέην, Γ, 336. Ο, 480. Π, 137. χ, 123. καί περ ἰφθίμῳ μοι ἐόντι, ἀργαλέον ἐστὶ, Μ, 410. Υ, 356. ἰφθίμῳ Ἀΐδι, κ, 534. λ, 47. nam Mors est valde valens viribus. μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, Δ, 534. Ε, 625. et 675, ἴφθιμον Διὸς υἱόν. Μελάνιππον, Ο, 547. καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα, Π, 620. Μενέλαον, P, 554. ἄνδρα καὶ ἴφθιμον, π, 89. ἴφθιμοι Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων, Θ, 114. ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες, Μ, 376. et 417. Λύκιοι. Λαιστρυγόνες, κ, 119. ἰφθίμων Δαναῶν, Λ, 290. ποταμῶν, P, 749. ἑτάρων, ψ, 313. ἰφθίμοις ὤμοισι, Σ, 204. πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις μάχεσθαι, π, 244. ἐν πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις ἀνάσσων, τ, 110. sic, ἀνάσσεις, ω, 26. ἰφθίμους ἑτάρους, υ, 20. ἴφθιμα κάρηνα βοῶν, Ψ, 260. *starke häupter rindvieh, (strong heads of oxen.)* ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος, Ε, 415, in opposito ad alias ἀνάλκιδας, quæ facile possunt a Venere capi. ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου, Τ, 116. θυγατρὶ ἰφθίμη Ἀντιφάτου, κ, 106, ubi de sola magnitudine virium corporis et staturæ sermo est. ἰφθίμην Πηρώ, λ, 286, ubi vires animi una innuuntur. σοί τε καὶ ἰφθίμη ἀλόχῳ, *der braven gemahlin, (thy excellent wife,)* μ, 452. ἅμα Κτιμένῃ θυγατέρι ἰφθίμῃ, ο, 363. ἰφθίμη βασίλεια, π, 332. ἰφθίμη παράκοιτις, ψ, 92. ponitur ergo de omnibus iis dotibus, quibus quis valet præ aliis.

ἶφι, (Ἴα) neutrum, poni solet adverbialiter. fortiter, robuste, potenter, ἰσχυρῶς. ἶφι ἀνάσσεις, A, 38, 452. Ἰλίου ἶφι ἀνάσσειν, Ζ, 478. ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, A, 151, prœliari fortiter in acie. τόξων εὖ εἰδότες, (ὥστε) ἶφι μάχεσθαι, B, 720, nam ibi id ὥστε deese videtur, sc. δι' αὐτῶν, arcuum bene periti, ut cum arcubus valide pugnare possitis contra hostes. sic, ἶφι μάχεσθαι, Δ, 287. Ε, 606. Μ, 367. Σ, 14. Φ, 486. ἀνέρι ἶφι δαμῆναι, a viro vi occidi, Τ, 417. sic, ἡμετέραις ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἶφι δαμέντας, Υ, 143, sub manibus nostris a fatali necessitate vi occisos. sic, δαμέντα, occisum, Φ, 208. βοὸς ἶφι κταμένοιο, bovis mactati, non vero mortui ex morbo aut senectute, Γ, 375. ἐν Ὀρχομενῷ ἶφι ἄνασσεν, λ, 283. sic, Κύπρου, ρ, 443. τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ, σ, 57, et huic Iro me vi victum faciat. et 155, Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶν ἶφι δαμῆναι, occidi. et Minerva, i. e. hebetudo intellectus ipsius, eum præpedivisse dicitur ibi. χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας, φ, 315, satis fretus.

ἴφια μῆλα, vide sequens, et sub ΜΗ͂ΛΟΝ, paullo sub initio.

ἶφις, ιος. ὁ ἡ. τὸ ἶφι. (Ἴα) fortis, robustus, vegetus, pinguis. *stark, (strong.)* in poëta hoc nomen non aliter occurrit, quam, ἴφια μῆλα, ovibus hoc epitheton tribuens, ut notet vel τὰ εὐτραφῆ καὶ ἐξαίρετα, pingues et eximias; vel τὰ ἰσχυροποιά, confortantes eum qui carne earum vescitur. conf. κρέας. Ε, 556. Θ, 505, 545. Ι, 406. Ψ, 166. λ, 107. μ, 128, 263, 322. σ, 277. υ, 51. ψ, 304.

ἰχθυάω, f. άσω. (Θέω) piscor. ἰχθυάᾳ, pro ἰχθυάει, contr. ἰχθυᾷ, piscatur, sc. Scylla, μ, 95, ἁλιεύει, in sensu lato: nam non omnia sunt pisces tantum, quæ venatur Scylla in mari. ἰχθυάασκον, ionice pro ἰχθύαον, piscebantur, δ, 368, et quidem necessitate urgente: alias enim τὸ ἁλιεύειν in usu non erat heroibus, utpote qui κρεοφάγουν.

ἰχθύες, οἱ, vide sub ἀγορᾶ, prope finem.

ἰχθυόεις, όεσσα, όεν. (Θέω) piscosus, περιέχων ἰχθύας, *fischreich, (abounding in fish.)* ἰχθυόεις πόντος, Ι, 4. Π, 746. Τ, 378. δ, 381, 390, 470. Ἑλλήσποντος, Ι, 360. Ὕλλῳ ἐπὶ ἰχθυόεντι, ad piscosum Hyllum, Υ, 392. ἰχθυόεντα κέλευθα, i. e. mare, γ, 177.

ἰχθυοφαγία, ἡ, vide sequens ad medium.

ἰχθύς, ύος. ὁ. (Θέω) piscis. putatur nomen compositum ex ἰκέσθαι, in longum protendere se, et θύειν, i. e. ὁρμᾶν; πολυκίνητον γὰρ ζῶον ὁ ἰχθύς. possit etiam simplicius deduci a præt. pass. ἶκται, ab ἴκω vel ἴκομαι, cujus prima persona est ἶγμαι: mutatis tenuibus in suas asperas, et hinc mutato spiritu. nos ad θύειν referre maluimus, ob multitudinem surculorum ex ἴκειν et κίειν prodeuntium. ἱερὸν ἰχθὺν ἐκ πόντου, λίνῳ καὶ χαλκῷ, sc. ἕλκει, Π, 407, sacrum piscem ex mari, lino et hamo trahit piscator: et verbum ibi omissum διὰ γοργότητα. plerique per ἱερὸν simpliciter intelligunt piscem marinum magnum et insolitum, diis maris consecratum. sic βοῦς vocatur ἱερὸς, ὁ μέγας ἀγελαῖος ἄνετος καὶ ἱερούμενος θεοῖς. et hæc explicatio fortasse optima. alii vero narrant, quod hic sacer piscis sit ὁ ἀνθίας, dictus ἱερὸς, quia notet sua præsentia, ἄθηρον (sine feris belluis) εἶναι τὴν θάλασσαν. ὅπου γὰρ ὁ ἀνθίας, ἐκεῖ οὐκ ἔστι θηρίον θαλάσσιον. quo signo viso, κατακολυμβῶσιν ἀδεῶς οἱ σπογγεῖς. hic piscis optimus est hieme: dicitur que etiam ὁ κάλλιχθυς, et καλλιώνυμος (nam ἀνθίας est ab ἀνθέω). et ἔλλοψ. vide Athenæum. alius poëta vocat τοὺς δελφῖνας, ἱεροὺς ἰχθῦς. Theocritus ita vocat τὸν λεῦκον ἢ γλαῦκον: Callimachus τὸν χρύσοφρυν: alii τὸν πομπίλον ἢ πομπίλιον. Pythagoræis omnis piscis erat sacer, ob silentium, rem sacram καὶ θεῖόν τι: hinc et esu piscium omnino abstinebant. nam omnis piscis est mutus, excepto σκάρῳ: hinc piscis in genere dicitur ἔλλοψ, διὰ τὸ ἴλλεσθαι i. e. στερεῖσθαι ὀπὸς, quia caret voce. ut igitur ἔλλοψ sic de piscibus dicatur, sicut μέροψ de hominibus: quanquam tamen et ἔλλοψ sit certa quædam species piscium. ῥίψεν αὐτὸν, βόσιν (cibum) ἰχθύσιν, Τ, 268, nam omnes pisces vorant carnes mortuorum. sic de piscibus vorantibus mortuum, Φ, 122, 123; 126, 127; 203, 204; 353, 354. quibus locis simul pisces et anguillæ ut diversum genus opponuntur. ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, Φ, 22. ἀναπάλλεται ἰχθὺς, exsilit piscis supra aquam, Ψ, 692. ὠμησταῖς ἰχθύσι, Ω, 82, ubi duo substantiva per appositionem: piscibus, cruda vorantibus. ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις δόλον καταβάλλων, εἴδατα, μ, 252, i. e. τοῖς μικροῖς: et ex h. l. apparet ἰχθυοφαγία ἡ παλαιὰ, etsi poëta nusquam heroicam personam inducat piscibus vescentem. plebecula tamen iis usa est; immo et alii, necessitatis tempore. hinc μ, 331, ἄγρην ἐφέπεσκον, ἀλητεύοντες, ἀνάγκῃ, ἰχθῦς ὄρνιθάς τε: cum reliquus commeatus ex navi consumtus esset. nam extra necessitatem honestiores παλαιοὶ οὔτε ἰχθυοφάγουν οὔτε ὀρνίθων ἐπεχώντο θήραν. heroës in conviviis suis amabant simplicem cibum bubulæ carnis assatæ, aut suillæ. post Homerum demum apud lautiores in pretio esse cœperunt piscis. λάρος ὄρνις, ἰχθῦς ἀγρώσσων, larus avis, pisces venans, ε, 53. ἰχθῦς (pro ἰχθύας) δ' ὣς πείροντες, κ, 124, ubi conf. πείρω. τοὺς ἐν πόντῳ ἔφαγον ἰχθύες, ξ, 135. ω, 290. quo nomine et τὰ κήτη comprehenduntur. τὴν μὲν (mortuam fœminam in itinere) φώκαις καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἔκβαλον ἐκ νηὸς, ο, 479. θάλασσα παρέχει ἰχθῦς, in cibum plebeculæ, τ, 113, nam ibi felicitas enumeratur populi sub bono principe. ὡς ἰχθύας, οὓς ἁλιεῖς ἐς αἰγιαλὸν ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν, χ, 384—388, quo uno loco poëta capturæ piscium per rete mentionem explicitam facit. cæterum optimi pisces sunt marini; post hos, fluviales, et in his optimi οἱ ἐν τοῖς ὀξυτάτοις τῶν ποταμῶν.

ἰχνεύω, f. εύσω. (Ἕω) premo vestigia. παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων ματραδελφεοὺς, Py. 8, 49, consequi studens luctando matris fratres, eos imitans studiose in luctando.

ἰχνέω, f. ήσω. (Ἕω) inquiro, vestigo. ἄνδρες δωροφόροι ἰχνέοντες δέχοντό σφε ἐνδυκέως, Py. 5, 116, i. e. munera offerentes iis et inquirentes eos, excipiebant eos accurate: ultro allicientes eos excipiebant eos accurate, ultro allicientes eos donis oblatis, *mit geschenken nachgehende, (following with presents.)*

ἴχνιον, ου. τό. (Ἕω) vestigium, *die spur, der fussstapf, (traces, footsteps.)* gressus, *der schritt, (gait, pace.)* est deductum (non vero deminutivum) a τὸ ἴχνος. notat in primis motum pedum in procedendo; et est ab ἴκω vel ἱκνέομαι, spiritu aspero τῷ χ ex κ addito. ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἠδὲ κνημάων ῥεῖα ἔγνων ἀπιόντος, Ν, 71, gressus et motus enim pedum tibiarumque facile animadverti a tergo, abeuntis; et sermo ibi est de deo, qui sub alia figura

apparuit, in abeundo vero ex incessu agnoscitur, coll. 62—65. cæterum ἴχνια sunt h. l. in sensu primo, *der gang, die art zu schreiten, (the walk, step.)* μετ' ἀνέρος ἴχνια ἐρευνῶν, Σ, 321, post gressus hominis vestigans: ubi maxime notat vestigia ex incessu impressa. sic et Ψ, 764, ἴχνια τύπτε πόδεσσιν, vestigia præcurrentis premebat pedibus: *war eher in den fussstapfen, ehe der durch die ersten rege gemachte sand wieder zusammen fiel, (followed in his footsteps before the sand thrown up by him had reached to the ground.)* μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο, ambulabat post deam, sequebatur eam, β, 406. γ, 30. ε, 193. η, 38. ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν, τ, 436, canes ibant vestigantes: ubi quidam legunt ἴχνη. Vide sub ἀέθλιον et κνήμη.

ἴχνος, εος. τό. (Ἕω) gressus, incessus. it. vestigium. est quasi ἴκνος, ab ἱκνέομαι, et spiritus asper transiit in χ. καὶ ἴχνεσι γὰρ περιήδη, nam et vestigiis valde callebat, ρ, 317, *er verstund sich sehr gut auf die spuren, wo ein wild gegangen, (he was very skilful in discovering the traces of game.)* et sermo est de cane bono. locum ex τ vide sub ἴχνιον. τὸ συγγενὲς (indoles insita) ἐμβέβηκεν (ire fecit eum) ἴχνεσι πατρὸς, Py. 10, 20, in via et gressibus patris. ἐν ἴχνεσιν αὐτοῦ πόδα νέμων, Ne. 6, 27, pedem movens et dirigens in vestigiis ejus. notat deinde τὸ ἴχνος et, plantam pedis, volam pedis; et in specie, cutem sub planta pedis: his enim vaditur, ut instrumentis.

ἰχὼρ, ῶρος. ὁ. (Χάω) est proprie ὁ κατὰ φύσιν μετὰ τροφὴν χυλὸς, succus ille qui ex cibis fit ad nutriendum corpus, ὃς ἀνάλογόν ἐστιν αἵματι, καὶ εἰς αἷμα μεταβάλλεται. *der nahrungssaft, (the nutritious juices of meat.)* est a χέω, fundo, præfixo Iota; nam per omne corpus diffunditur. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, (Veneris vulneratæ in manum) ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι: οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι, οὐ πίνουσι αἴθοπα οἶνον· τοὔνεκα ἀναίμονές εἰσι καὶ ἀθάνατοι καλέονται, Ε, 340, ut ergo ibi ἰχὼρ sit ὑγρότης θεοῖς πρέπουσα, τοῖς μὴ ἔχουσιν οὔτε τὸν ἀληθῶς ἰχῶρα, οὔτε τὸ ἀτρεκὲς αἷμα: quod ideo vocatur ἄμβροτον αἷμα, sc. analogice tantum. ad conclusionem, quod dii non habeant sanguinem qualem mortales habent, ideo, quia non edant et bibant qualia homines addendum, ἀλλὰ ἀμβροσίαν ἔδουσι καὶ νέκταρ πίνουσι: nisi enim hoc subintelligatur, possent et οἱ σκώληκες dii dici, qui non edunt σῖτον nec bibunt οἶνον, et sunt ἀναίμονες. conclusio ergo hæc est: non edunt σῖτον, sed ἀμβροσίαν, nec bibunt οἶνον, sed νέκταρ, τὰ δὲ νέκταρι καὶ ἀμβροσίᾳ χρώμενα ἀθάνατά εἰσιν, οἱ θεοὶ ἄρα ἀθάνατοι. et 416, ἀμφοτέρησιν (χερσὶν) ἀπ' ἰχῶρ' χειρὸς ὀμόργνυ, utraque manu sua adhibita abstersit ichorem a manu vulnerata Veneris; ubi ista insolens apocope, pro ἰχῶρα, nulli antiquorum placet, qui potius etiam ρ abscindi jubent, ut legatur ἰχῶ, sicut alibi ἱδρῶ pro ἱδρῶτα, δῶ pro δῶμα, κυκεῶ pro κυκεῶνα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, etc. cæterum quia ἰχὼρ de diis improprie tantum dicitur, hinc loco prius citato addiderat, οἷός πέρ τε, qualiscunque ille humor est qui defluit. nam in corporibus animalium, imo et in aliis corporibus, est verus ἰχώρ.

ἶψ, ἰπός. ὁ. (Πέτω) animalculum, quod cornibus innascitur eaque infestat, θηρίδιον κέρασιν ἐμφυόμενον καὶ κατεσθίον αὐτὰ, παραπλήσιον κώνωπι. est ab ἴπτειν, i. e. φθείρειν, quod verbum tamen et de quovis onere quo quid premitur vel quod incidit in aliquem, poni solet, *pressen, gepresset werden, (to press, to be pressed.)* μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, ne forte vermes comederint cornua, i. e. arcum corneum, φ, 395, i. e. οἱ ἐν τοῖς κέρασιν ἶπες, ad differentiam aliorum ἐν φυτοῖς. hinc quidam ibi ὑφὲν scribunt κεραΐπες. alii vero (αἱ) κεραΐδες, a κεραΐζειν, infestare cornu, ut notentur αἱ τῶν τόξων φθαρτικαί.

ἶψα, ἡ, vide sub ἴπτω.

ἰωγὴ, ῆς. ἡ. (Ἕω) quod ulteriorem progressum impedit, *eine bedeckung wowieder, (a covering against something.)* it. quod vocem repercutit et resonare facit; et in genere, ubi progressus fluidi cujusdam impeditur. nam est ab ἡ ἰωὴ, quatenus ea in genere processum fluidi notat: sic tamen, ut ex verbo ἄγνυμαι τὸ γ inesse videatur; ἔνθα ὁ ἄνεμος ἰὼν ἄγνυται, καὶ οὐ δίεισιν ἐνδοτέρω. Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ξ, 533, quod aliis verbis exprimit, ε, 443, ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, aderat (ἐπῆν) tegmen a vento. ut ergo ἰωγὴ sic ἡ σκέπη, et ubi est ἰωῆς κλάσις. apud Herodotum est ἡ κυματωγὴ, i. e. ἡ ἀκτὴ, ἔνθα τὰ κύματα ἄγνυνται, *hartes ufer, (the hard beach.)*

ἰώδης, ὁ ἡ, vide sub ἴον.

ἰωὴ, ῆς. ἡ. (Ἕω) sonus, φωνή. flatus, πνοή. utraque notione ab ἴω, vado. ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς, per flatum Zephyri, Δ, 276, *bey dem gehen des westwindes, (by the blowing of the west wind.)* nam ventus procedit quasi, et secum rapit alia. ἐξ ἀνέμοιο ἰωῆς, a flatu venti, Λ, 308. τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ, pro περιήλυθε, Κ, 139, i. e. ἡ φωνὴ ἠκούσθη ὑπ' αὐτοῦ ταχύ. nam est ὁ προφορικὸς λόγος, ὁ τοῦ στόματος προϊών. eadem φωνὴ dicitur et ἡ ἴα, ας: unde est ὁ λοξίας, ου, i. e. λοξὴν ἴαν ἢ φωνὴν πέμπων, ambiguum sermonem edens, per ambages pronuntians. ponitur tamen ἰωὴ etiam simpliciter ἐπὶ ἤχου. sic, ἰωὴ φόρμιγγος περιήλυθε σφᾶς, sonus citharæ circumsonuit eos, ρ, 261, i. e. ἠκούσθη ἡ φόρμιγξ.

ἰῶκα, pro ἰωκὴν, vide sequens.

ἰωκὴ, ῆς. ἡ. (Δίω) persecutio, agitatio, *die jagung, scheuchung, (a disturbing, driving away.)* est pro διωκὴ, abjecto δ. οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκὰς, Ε, 521, neque vires eorum timebant, neque atroces et terrentes clamores. et 740, κρυόεσσα ἰωκὴ insectatio terribilis. ἰῶκα δακρυόεσσαν, Λ, 600, i. e. τὴν ἐν μάχῃ δίωξιν: et est per metaplasmum declinationis pro ἰωκὴν, sicut pro φυγὴν etiam Herodotus in prosa habet φύγα, quasi ex tertia declinatione esset ἰὼξ, ἰῶκος, et φὺξ, υγός. conf. ἰωγή.

ἰωνιὰ, ᾶς, ἡ, vide sub ἴον.

ἰωχμὸς, οῦ. ὁ. (Δίω) est ὁ διωγμὸς, abjecto δ, et mutato γ. sic ex τὸ βρέγμα fit ὁ βρεχμὸς, cerebrum; et ex τὸ ῥῆγμα ὁ ῥηχμὸς, fissura. Ἕκτορος ἵπποι ἦλθον ἀν' ἰωχμὸν, Θ, 89, i. e. Hector curru vectus venit per locum et ad locum, ubi premebatur Nestor turba urgentium et insequentium hostium. et 158, φύγαδε ἔτραπεν ἵππους αὖθις ἀν' ἰωχμὸν, i. e. ὀπίσω ἔνθα ἦν ἡ τῶν λοιπῶν Ἀχαιῶν δίωξις, retro in turbam fugientium.

K

K, præfixum abundans, vide sub Καυλωνία, in R.

καβαλῖνος, ου, ὁ, καβαλὶς, ῖνος, ἡ, vide sub βάλλομεν, aliquanto a fine.

κάββαλε, pro κατέβαλε, vide sub καταβάλλω.

καββὰς, pro καταβὰς, vide sub καταβαίνω, ad finem.

καγγόνυ, pro κατὰ γόνυ, vide sub ΚΑΤΑ' prope medium, et Γόνυ paullo sub medio.

καγκαίνω, vide καγχαίνω.

κάγκανος, (et κάγχανος,) ου. ὁ ἡ. (Κῶ) est ὁ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενος (a καίνω, cædo) i. e. κοπτόμενος: et ξύλα κάγκανα sunt, τὰ ξηρὰ, καινόμενα εἰς τὸ καίεσθαι. quæ et δανὰ dicuntur, a δαίεσθαι, secari, accendi. Eustathius enim deductionem a καίνω, cædo, subigo, urget. et omnino id verosimile est. nam τὸ καίνειν, secare, vincere, cædere, a κέειν, findere, jacere facere, ortum est, ut loco suo videbimus. potest tamen simpliciter a καίειν, urere, deduci, ut notentur ligna ad ignem faciendum apta, *brennholz, (wood for fuel.)* ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, subjacent sub lebete, Φ, 364. περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ, σ, 307. ubi κάγκανα sunt ἐπιτήδεια καίεσθαι. ambages ergo istæ deductionis ex duobus verbis nihil sunt necesse: nam a καίεσθαι sufficit, ut sequens vox ostendet.

καγχαίνω et καγκαίνω, f. ανῶ. (Κῶ) arefacio, torreo, calefacio. est a καίω, unde καίνω, et cum reduplicatione ab initio.

καγχαλάω, f. άσω et ήσω. (Χάω) sum animo valde læto et remisso, remitto me valde a curis, lætor et rideo. notat plus quam χαίρειν, et est χαλᾶν τῇ ἐκλύσει, χαλᾶσθαι ὑπὸ χαρᾶς. fit per reduplicationem, interserto ν, a χαλάω. ἢ καγχαλόωσι (pro λάουσι, contr. λῶσι, distracto circumflexo per ό) Ἀχαιοὶ, certe cachinnantur ii, Γ, 43, lætantur ex animo. τάφρου διήλασεν ἵππους καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοὶ, Κ, 565. sic, ἐβεβήκει, vadebat hilarus et lætus, Ζ, 514. ἀνεβήσατο ὑπερῷα γρηῢς καγχαλόωσα, ψ, 1, 59, i. e. χαίρουσα, καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γινομένη.

κάγχανος, ὁ ἡ, vide κάγκανος, supra.

κάδ', pro κατὰ δὲ, vide sub ΚΑΤΑ' prope medium.

καδδῦσαι, per syncopen pro καταδῦσαι, vide sub καταδύω.

κάζω, f. σω. (Κῶ) orno, lucere et elucere facio. instruo. est a κάω, accendo: in sensu metaphorico: ut notet, vigere facio. passivum hujus verbi solum in usu poëtæ est. ab hoc verbo est compositum, λαικάζω, decipio, igne quasi aliquo fatuo accenso; et ἡ λαικάστρια meretrix, quæ lucere eminus videtur sed falso. ἐγχείῃ (hasta, i. e. peritia pugnandi hasta) ἐκέκαστο (κατὰ) πανέλληνας, eminebat inter omnes Græcos, Β, 530, *mit dem spiesse war er insonderheit leuchtend vor allen, (with the spear he was conspicuous above all.)* sic, (κα-

τὰ) πάντας, Ξ, 124. Εὔφορβος, ὃς (κατὰ) ἡλικίην (inter æquales) ἐκέκαστο ἔγχεΐ τ', ἱπποσύνη τε, πόδεσσι καρπαλίμοισι, Π, 808, ubi tres artes militaris viri nobilis; et ἡλικίην est, περὶ τοὺς ὁμήλικας, supra æquales suos. Εὔμηλος, ὃς ἱπποσύνη ἐκέκαστο, Ψ, 289. ἐκηβολίαι, αἷς τὸ πρίν γε ἐκέκαστο, elucebat, Ε, 54, πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσί, Ν, 431, ubi sermo est de Hippodamia, sorore Æneæ; et vide tres præstantias fœmineas, quibus splendent late: formositas, dexteritas operandi, animus nobilis et intelligens. πάντας γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, Ω, 535, ubi vides præpositionem alibi omissam, ἐπί, supra. et 546, σέ, γέρον, πλούτῳ (opibus) τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι, excelluisse, eluxisse: et præcedit τῶν, i. e. inter illos homines. Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ (intus, nisi mavis, ἐν θεοῖς) φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, Υ, 35. nisi potius τὸ ἐν pertinet ad verbum, ut ἐγκάζομαι sit, intus ornor: vel construendum est, ὃς ἐνὶ φρεσὶ κέκαστο πευκαλίμαις φρεσί, quæ quidem expositio est optima. οἷος ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας (auguria) γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα (fatalia) μυθήσασθαι, β, 158. ὃς μαντοσύνῃ (divinandi arte) ἐκέκαστο, præ aliis lucebat et excellebat, ι, 509. καὶ μύθοισι κέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς, η, 157. ubi vides, quis eloquentiæ lumen habere possit. ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ, astutia, τ, 395, et sermo est de Autolyco, avo materno Ulyssis. et 82, ἀγλαΐῃ νῦν γε μετὰ δμωαῖς (inter ancillas reliquas) κέκασσαι, eluces egregie decore et formositate; et sermo est Ulyssis ad pulcram ancillam Melantho. οἳ τὸ πάρος περ (οἵπερ) ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα (splendebamus) πᾶσαν ἐπ' αἶαν, in omni terra nostra, ω, 508, *im ganzen lande, (in the whole country.)* παντοίαις ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν, δ, 725, 815, et sermo est de Ulysse. καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, Δ, 339, inquit Agamemnon, familiariter jocans, ad Ulyssem. ἐλέφαντι φαίδιμον (κατὰ) ὦμον κεκαδμένος, Ol. 1, 41, splendens Pelops, quod attinet eburneum candidum humerum. λαικάζω est a syllaba intensiva λα, adjecto Iota: et notat proprie, nimis luceo et niteo splendore quodam: deinde est, decipio: it. scortor, Aristoph. Equit. 167.

καθαιρέω, f. ρήσω. (῎Αω) desumo, tollo, *nehme herab, (I take away.)* deprimo, comprimo, *drücke nieder oder zu, (depress or compress.)* οὐ μέν σοι πατήρ καὶ μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι, Λ, 453, non comprimeñt et claudent tibi morienti oculos: οὐ καθελοῦσι τὰ βλέφαρα, καὶ οὕτω μῦσαι ποιήσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύψαντες. κατὰ δ' ᾕρεε, pro καθῄρει, Φ, 327, deprimere conabatur, vel et, deprimebat, κατέβαλλεν, *warf ihn um, (threw him down.)* κὰδ δ' ἀπὸ πασσάλου ζυγὸν ᾕρεον, pro καθῄρεον, detrahebant, *nahmen herab, (took away.)* Ω, 268, κατῆγον, κατεβίβαζον. κὰδ δέ μιν ὕπνος ᾕρει, pro καθῄρει, ι, 372, 373, dejecit ipsum et compressit ei oculos.

καθαίρω, f. αρῶ. (῎Αω) purgo, aufero sordes. *ich reinige, (I cleanse.)* sæpe est vox θεία, unde οἱ καθαρμοί, et τὸ καθάρσιον, in bono sensu: sed τὸ κάθαρμα, in malo, nam καθάρματα vocamus τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους. ἀπὸ χροὸς λύματα πάντα κάθηρεν, pro ἐκάθηρεν, in imperf. Ξ, 171, detrahebat, *nahm von der haut allen schmutz weg, (washed all impurity from her body.)* τὸ ἐκάθηρε θεείῳ, purgabat illud sulphure, Π, 228, ubi religiosam purgationem notat. et 667, αἷμα κάθηρον, sanguinem ablue, ubi purgationem communem notat. ὕδωρ καλόν, μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, ζ, 87, ad valde sordida abluenda. et 93, ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα, cum lavassent et expurgassent (detraxissent) sordes omnes. κάλλεϊ μὲν οἱ πρόσωπα κάθηρε, pro ἐκάθηρε, σ, 191, nam aor. 1. nullum habet Iota subscriptum, utpote a futuro καθαρῶ descendens, mutata α in η. et τὸ κάλλος h. l. est egregia lotio, *ein herrlich waschwasser von specereien, das alle unreinigkeit von der haut nimmt, und schön machet, (a valuable lotion prepared from spices, which cleanses the skin from all impurities, and renders it beautiful.)* καθήρατε δὲ κρατῆρας, purgate, υ, 152. θρόνους καὶ τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι καθαίρειν, χ, 439. et 453, κάθαιρον, purgabant detrahendo sordes. καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, ω, 44.

καθάλλομαι, (῎Αλλω) desilio. decido vehementer. καθ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε, pro καθήλατο, κατᾶλτο, Ε, 111, ex curru desiliit in terram. ἄελλα καθαλλομένη πόντον ὀρίνει, Λ, 298, procella decidens pontum concitat, *ein aus den wolken herabfallender wirbelwind, (a whirlwind descending from the clouds.)* conf. ὑπεραής.

καθάπαξ, (῎Α) adverb. semel. *einmal vor allemal, (once for all.)* it. totaliter, *ganz und gar, (wholly.)* καὶ καθάπαξ ξείνῳ δοῦναι τάδε τόξα φέρεσθαι, etiam omnino hospiti dare hunc arcum cum rebus ad arcum pertinentibus, auferendum, φ, 349, *wenn ich den bogen mit allem was dazu gehöret, ganz und gar ihm schenken wolte mit sich zu nehmen, (were I wholly to give him the bow, and all that belongs to it to take away with him.)* nedum ut aliquis me impedire possit, quin ei eum utendum dem. sic et Germani suum *auf einmal, (at once.)* sæpe ponunt.

καθάπτω, f. ψω. et in media formâ, καθάπτομαι, f. άψομαι, (῎Απω) tango, attingo, *ich rühre, suche zu rühren, (I touch, strive to touch.)* in Homero semper active et transitive, et in bono sensu, positum. ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, Α, 582, ubi infin. attice pro imperativo, *rede ihm mit freundlichen worten zu, adressire dich freundlich an ihn, (address him courteously, with friendly words.)* ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο (pro καθήπτετο) θοῦρον Ἄρηα, Ο, 127, *sie redete ihn an, (she accosted him.)* ἀντιβίοισι καθαπτόμενος Λυκίοις, Π, 421, ubi est sine casu rei; se convertens ad Lycios, et contendens. sic et β, 39, γέροντα καθαπτόμενος προσηύδα, ad senem dirigens orationem. et 240, οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν, ne verbis quidem attingentes eos, nedum manibus: οὐδὲ λόγοις ἅπτεσθε τῶν βιαίων μνηστήρων. sic in sensu mitissimo καθαπτόμενος ἐπέεσσιν, γ, 345, φιλοφρονούμενος. μαλακοῖς, κ, 70. ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ, suum in cor pectoribus alloquens, υ, 22, i. e. ἑαυτῷ λαλῶν, *sich selber zuredend, (speaking to himself.)* et 323, ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος, violentis verbis alloquens et tangens eum, sc. Telemachum. sic et σ, 414. μειλιχίοις ἐπέεσσι, ω, 392. est ergo hoc καθάπτεσθαι ἔπεσι, λογικῶς (verbis) ἀποτείνεσθαι καὶ καθικνεῖσθαι, ἀποτείνεσθαι διὰ λόγου πρός τινα, *sich mit worten an einen wenden oder machen, (to accost a person.)* apud Herodotum paullo aliter: Δημαράτου καὶ τῶν ἄλλων μαρτύρων καθαπτόμενος, i. e. μάρτυρας αὐτοὺς προφέρων, *bezog sich auf die zeugen, (referred to the witnesses.)* recentiores durius hoc verbum cum genitivo ponunt, increpare aliquem, invehi in aliquem, *einen anfahren, (to inveigh against a person.)*

κάθαρμα, τό, vide sub καθαίρω.

καθαρμός, ὁ, vide ibidem, et sub Λέρνα in R.

καθαρός, ά, όν. (῎Αω) cui sordes sunt detractæ. purus, mundus, *gereiniget, (cleansed.)* ἐν καθαρῷ, in puro spatio, ubi cadavera nulla jacebant, Θ, 491. Κ, 199. sed Ψ, 61, est, loco ab aquâ puro: potest tamen et ibi esse in genere, loco puro. καθαρὰ εἵματα, vestes a sordibus puræ, δ, 750, 759, quales induebant sacra facturi. sic in publicum prodituri, ζ, 61. et de precibus, ρ, 48, 50, *reine wäsche, (clean garments.)* nam precaturi, aut concionem, rem sacram, habituri, sumebant vestes recens lotas. καθαρῷ θανάτῳ, pura morte, χ, 462, nam suspendium habebatur mors impura. ὁ καθάρυλλος est deminutivum a καθαρός. καθαροῦ λέβητος, i. e. ἱεροῦ, Ol. 1, 40. καθαρῷ σκάπτῳ, puro sceptro et sacro, Ol. 6, 158, i. e. ἴσα καὶ δίκαια βουλευόμενος. ἐν καθαρῷ, sc. τόπῳ, Ol. 10, 55, i. e. ἐν τῷ καθαρωτάτῳ μέρει, ἀνὰ τὸ μεσαίτατον. καθαρῷ ἐν φάει, Py. 6, 14, cum luce purâ. καθαρὸν σπέρμα, Py. 3, 27, i. e. ἀνεπίμικτον, non mixtum. φέγγος, purus splendor, Py. 9, 159 καθαρᾷ γνώμῃ, Ol. 4, 27. ἐν κελεύθῳ, in viâ purâ, Ol. 6, 39, purâ ab obstaculis. ἀρετῇ, quæ opponitur simulatæ, Py. 5, 3. καθαρὰν ἀνὰ κέλευθον, Ist. 5, 28.

καθάρσιον, τό, vide sub καθαίρω.

καθάρυλλος, ὁ, vide sub καθαρός.

καθέδρα, ας, ἡ. (῎Εω) sella, *der stuhl, (a seat.)* ἐρήτυθεν δὲ καθέδρας, Β, 99, 211, pro ἐρητύθησαν, deestque præpositio κατά: cohibiti sunt in sedibus suis.

καθεδριάω, f. άσω. (῎Εω) in sede vel sella colloco. idem ac ἑδριάω, q. v. κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν, *sagte ihm, er möge sich setzen, (invited him to be seated.)* Λ, 645, 777, pro καθεδριάσθαι, considere in sella.

καθέζω, f. έσω. (῎Εω) f. 2. καθεδῶ, (apud Aristoph. Ran. 202.) colloco, sedere facio. τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ, Ε, 36, collocavit eum ad hunc fluvium. καθεῖσαν αὐτόν, considere fecerunt eum, Ψ, 698. κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν, Ω, 578. κὰδ δ' ἐν Ἀθήναις εἷσεν, collocavit Athenis, Β, 549. ἐν θαλάμῳ, Γ, 382. κὰδ δ' Ἀγαμέμνων εἷσεν Ἀχαιούς, κὰδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων ἑζέσθην, Η, 57, s. pro καθεῖσεν, sedere fecit eos, et καθεζέσθην, consederunt ambo. Κρόνον Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε, Ξ, 204, sub terra deposuit. τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου, Σ, 389. σκοπὸν καθεῖσεν Αἴγισθος, δ, 524, speculatorem collocavit ille. κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆα εἷσαν ἐπὶ σκέπας, ζ, 212, *sie liessen ihn sich unter den wall stellen, (they allowed him to sit down under the wall.)* πάροιθε αὐτοῦ καθέζετο, sedit juxta eum, Α, 360. et 405, παρὰ Κρονίωνι. et 500, πάροιθε αὐτοῦ. et 536, ἔνθα ἐπὶ θρόνου. πὰρ δὲ Διὶ Κρονίωνι, Ε, 869, 906. ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, pro καθέζετο, Η, 354, 365. sic Ο, 100. Α, 68, 101. Β, 76. et sic sæpissime. ἐν κορυφαῖς, Θ, 51. τῶν ἄλλων ἀπάνευθε, Λ, 81. et 183, Ἴδης ἐν κορυφῇσι. ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο, Υ, 149. πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, Ω, 100. et 126, μάλα ἄγχι αὐτοῦ. ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου. pro καθέζου, conside, Ω, 522. πρόχνυ καθεζομένη, in genua considens, Ι, 566. ἔνθα καθεζόμενοι, Κ, 202. ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, a tergo ejus considens, Λ, 397. ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, pro καθεζόμενος, *da er da niedersank, (sinking down upon the spot,)* Ν, 653. κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ, sedes ut mutus, κ, 378. ἧσθεν δέ, ἀγορήνδε κιόντες, καθεζώμεσθα πάντες, α, 372, omnes considеamus, conveniamus. sic et Υ, 136. νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἕζετο, β, 417. ο, 285. κατ' ἄρ' ἕζετο ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι, γ, 406. αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσας, ι, 417. κατ' ἄρ' ἕζετο, π, 46, 48, 213. Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο, σ, 394, ad genua ejus se adplicans. ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα, τ, 59. ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, ibi desidens præstolari aliquamdiu te jubeo, ζ, 295. τὼ δὲ καθεζομένω παρὰ πυθμένα ἐλαίης, ν, 372. ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ'

ἐπακούσῃ, τ, 98. et 520, δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη. ἐν λέκτροισι καθεζομένη, υ, 58. καθέσσαντο τὸν, pro καθείσαντο, Py. 5, 55, κατίδρυσαν. ergo et aor. 1. m. notat transitive, reliquum medium vero intransitive. alibi τὸ καθέζεσθαι notat et τὸ βαροῦν, metaphora a ponderando petita. Arist. Plut. 185.

καθείργνυμι, vide sub εἴργνυμι.

καθέλω, ("Ελω) deduco, deprimo, comprimo. et dicitur ἐπὶ ταπεινώσεως καὶ καταῤῥίψεως. εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρα θανάτου καθέλῃ, quandocunque eum fatum mortis deprimet et auferet, β, 100. γ, 238. τ, 145. ω, 134. καθείλομεν ἱστία πάντα, ι, 149, i. e. κατηγάγομεν καὶ συνεστείλαμεν, demisimus et collegimus vela. λύον ἱστία, κὰδ δ' ἕλον ἱστὸν, ο, 495, solvebant vela, et demittebant malum, pro καθεῖλον. χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἑλέειν, pro καθελεῖν, comprimere oculos, morienti, λ, 425. sic et ω, 295, ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα, comprimens, morienti, συγκλείσασα. εὖτε ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσι, pro καθέλῃ, deprimat, occupet, cum servitus, ρ, 323. ἀμπνοὴν στέρνων κάθελεν, respirationem pectorum compressit, *hat ihn ersticket, (suffocated him,)* Py. 3, 103. μὴ καθέλοι μιν αἰὼν, Ol. 9, 90, i. e. ἐξέλοι τῆς ζωῆς, ne fatale tempus eum colligat et demittat ad plures. καθελὼν ἔργῳ, Ol. 10, 75, facto ipso deprimens gloriationem.

καθέξω, fut. vide κατέχω.

καθεύδω, ("Εω) cubo, quiesco. deinde et, dormio. cave autem putes, huic verbo inesse primarium significatum τοῦ, ὑπνοῦν. primarius est, decumbo quietis causa, quam et vigilans capere potest. ἔνθα κάθευδε ἀναβὰς, ibi, adscendens in lectum, cubabat, Α, 611. coll. Β, 2, Δία δ' οὐκ ἔχε ὕπνος. ex qua collatione proprietas verbi apparet. et sic καθεύδω καὶ κοιμάομαι sunt idem, recubo, ἀναπίπτω, ὡς ἐπὶ ὕπνῳ. Ἀτρείδης δὲ κάθευδε, δ, 304, coll. 305, πὰρ δ' Ἑλένη ἐλέξατο: ut ergo καθεύδειν fit idem quod λέγεσθαι, *sich legen, (to go to bed.)* ἔνθα κάθευδε Ὀδυσσεὺς, ibi dormiebat, ζ, 1. η, 344. τώγε καθευδέτον ἐν φιλότητι, concumbunt in amore, θ, 313, Mars et Venus. οὐκ ἔθελε ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, υ, 141, nolebat in tam lautis cubare, somni capiendi causa. cæterum antiqui omnes, nisi alia causa aliud suaderet, nudi dormiebant.

καθεψιάομαι, ("Επω) ludo verbis in et contra aliquem. idem ac ἐφεψιάομαι, q. v. nam ἐπὶ et κατὰ sæpe sunt idem, notantque contra, adversus. ὡς σέθεν (σοῦ) αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι, τ, 372, sicut contra *te* impudentes istæ ancillæ omnes dicaces admodum sunt.

καθέω, vide κατάιω.

κάθηλατο, vide sub καθάλλομαι.

κάθημαι, ("Εω) sedeo, resideo. καὶ ἀκέουσα καθῆστο, Α, 569, et tacita residebat, *sezte sich stille nieder, (sat down in silence,)* pro ἐκάθητο, scilicet simplex imperf. pro ἧτο habet ἧστο, sic et hoc compositum, si augmentum ionice omittitur. Ἀντίνοος δὲ καθῆστο, δ, 628, sedebat. ἕκηλοι οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο, pro ἐκάθηντο, Δ, 76, quieti suis in ædibus sedebant: ν enim in talibus mutatur ionice in α. ὡς οἳ μὲν ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες βουλὰς, Υ, 153, pro ἐκάθηντο, utrinque sedebant consultantes consilia. ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο, Ω, 473, paullum remoti sedebant. ἀκέουσα κάθησο, sede tacita, Α, 565. αὐτός τε κάθησο, et ipse reside, Β, 191. ἔνθα ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος, Θ, 207, tristaretur sedens solus. σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος, Ξ, 5. πέτρῃ ἐπὶ, Π, 407. καὶ δηθὰ, Β, 255. et 369, μένε αὐθι ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, mane hic apud tuos sedens. ἐν μεγάροισι, γ, 186. δ, 101. et 539, ἐν ψαμάθοισι. ἐπὶ ἀκτῆς, ι, 82. δηρὸν καθήμενος ἐσκοπίαζον, diu sedens speculabar, κ, 260. et 497, ἐν λεχέεσσι, in lecto morans. ἕσθιε, ξεῖνε, καθήμενος, ρ, 478. πῖνε, υ, 136. αὐτόθεν ἐκ δίφροιο, καθήμενος, illic ex sella, sedens, φ, 420. ἐπ' ἀκτῆς καθήμενον, ε, 151. βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι, apud boves morantem, υ, 221. θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι, Δ, 1. Η, 443. ἱράων προπάροιθε, Σ, 531. ἐν ἀγῶνι, Ψ, 448, 495. παῖδες μὲν πατέρα ἀμφὶ καθήμενοι, Ω, 161. et 403, ἀσχαλόωσι γὰρ οἵγε. νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισι, manentes, δ, 238. sic, δαίνυνται, η, 203. θύρῃσι, ante januas, ρ, 530, ἐν θύραις, ad januas, in aula. δαίνυσθε, φ, 89. νόσφι καθήμεναι αὐταὶ, Δ, 9. ὑψιπετ' ἐν νεφέεσσι καθημένω, π, 264, licet alte ambo habitantes in cœlo. καθήμενος ἐν σκότῳ, Ol. 1, 135, i. e. καθεστώς.

κάθηρε, *κάθηρον*, vide sub καθαίρω.

καθιδρύω, f. ύσω. ("Εω) sedere facio. Τηλέμαχος δὲ Ὀδυσῆα καθίδρυε, υ, 257, adsidere fecit eum.

καθιζάνω, ("Εω) consideo. θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ε, 3, considebant ad concilium habendum: ubi notat τὸ ἐκκλησιάζειν.

καθίζω, f. ίσω. ("Εω) sedere aut quiescere facio. it. sedeo, quiesco. κάθισαν δὲ γυναῖκας, Τ, 280, considere fecerunt mulieres, pro ἐκάθισαν. ἄλλους μὲν κάθισον πάντας, alios omnes cessare et quiescere fac, Γ, 68. Η, 49. σὲ ἐπὶ ἐμοῖς ἐγὼ γούνασι καθίσας, ego te in meis genibus sedere faciens, Ι, 484, *da ich dich auf meinen schoos gesetzet, (setting thee in my lap.)* εἰ μὲν σὺ, Ἥρη, ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις, Ο, 50, sederes et quiesceres. μή με κάθιζε, ne jube ut resideam, Ζ, 360, ubi est imperativus transitive. Sed imperfectum intransitive, ἔνθα κάθιζε, pro ἐκάθιζε, ibi residebat, Γ, 426. αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, residebant in aureis sellis, Θ, 436, et sermo est de deabus. οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον, Υ, 151. ἐπὶ κλισμοῖσι, Λ, 622. χαροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, sedere et requiescere, postquam modo desiit saltare, Γ, 394. κὰδ δ' ἷζον παρὰ πατρὶ, pro ἐκάθιζον, Φ, 520, considerunt apud patrem. sic, παρὰ νηὶ, Ψ, 28. καδδὲ ἵζοντο, pro ἐκαθίζοντο, resederunt, Τ, 50. ἀγορὰς ἀνδρῶν λύει ἠδὲ καθίζει, conciones solvit et considere facit, β, 69, ubi est πρωθύστερον. ἄμυδις κάθισαν, simul consederunt, δ, 659. ἀσσοτέρω καθίσασα, propius sedens, ρ, 572. ἐν πέτραις καθίζων, ε, 156. μετὰ δὲ μνηστῆρσι κάθιζεν, resedit, ρ, 256. ὁ μὲν ἔνθα ἐπὶ θρόνου, ε, 195. et 326, ἐν μέσῃ. κάθιζον ἐν θρόνοις, θ, 422. π, 408. ἐπὶ κληῖσι, β, 419. δ, 579, ι, 103, 179, 471. ν, 76. ο, 548. ἐπὶ λίθοισι, θ, 6. ἐπὶ κλισμοῖσι, ρ, 90. καθίζω τινὰ κλαίοντα, facio ut quis sedeat et ploret, apud Xenoph. in Cyrop. Lib. 2. constituo eum flentem.

καθίημι, f. καθήσω. ("Εω) demitto. κεραυνὸν καθῆκε χαμᾶζε, Θ, 134, fulmen demisit in terram. ὑψόθεν καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας, rores demisit ex alto, Λ, 53. quibus locis est κὰδ δ' vel κατὰ δὲ ἧκεν, per tmesin. sic et ζ, 230, κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας, pro καθῆκε, dependere fecit de capite comas densa. sic et ψ, 157, s. κὰδ δὲ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε, π, 190, s. οἶνον λαυκανίης καθέηκα, vinum per guttur demisi, i. e. ἔπιον, Ω, 642. nam ἀνίησι ὁ ἐξεμῶν, ὁ δὲ ἐσθίων καὶ πίνων καθίησι, τοῦ λαιμοῦ, sursum emittit ex gutture vomens, edens vero et bibens demittit per guttur. ζωοὺς ἐν δίναις καθίετε ἵππους, vivos equos in vortices demittitis, Φ, 132, nam sic sacrum fiebat fluvio.

καθίκομαι, ("Εω) devenio, advenio, pertingo. ἵκοντο κατὰ στρατὸν, pro καθίκοντο στρατὸν, Α, 484, venerunt ad exercitum, ex alto mari versus terram vecti; nam id innuit τὸ κατὰ, si de navigatione est sermo. μάλα μὲ καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, Ξ, 104, μὲ κατὰ θυμὸν, valde meum tetigisti animum increpatione, ut καθικέσθαι h. l. sit quod ἅψασθαι. μὲ μάλιστα καθίκετο πένθος, α, 342, me maxime invasit ærumna. recentiores hoc verbum cum genitivo personæ construunt, καθικέσθαι τινὸς ῥάβδῳ, virga, baculo, incessere aliquem, *mit dem stocke an einen kommen, (to strike a person with a stick.)* προΐκομαι est, procedo. hinc καταπροΐκομαι, prorsus procedo. οὐ καταπροΐξεαι ἀποτρέπων τὸ χρεὼν γενέσθαι, non procedes, nihil lucraberis, vetans ea quæ fieri per fata debent, Herodot. VII, 17, f.

καθιμάομαι, vide sub ἱμὰς, ad finem.

καθίστημι, (Στάω) constituo, statuo. μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενοιτίου υἱὲ, καθίστα, Ι, 202, majorem sane craterem statue, O Patrocle: et est per apocopen, pro καθίσταθι. νῆα κατάστησον, navem tuam stare fac, μ, 185, appelle navem huc. τοὺς μὲ ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσαι, ν, 274, jussi ut illi me ad Pylum constituerent et collocarent, i. e. ἐμὲ εἰς Πύλον καταγαγεῖν ἢ ἀπαγαγεῖν. κατέσταν (pro κατέστησαν) εἴσω, Py. 4, 240, intus constituerunt se, intra steterunt.

καθοράω, ("Ορω) desuper adspicio, *ich sehe herab, (I look down,)* de alto loco in inferiorem despicio. Κρονίων, ἐξ Ἴδης καθορῶν, Λ, 337. εὔχου Κρονίωνι (vota fac Jovi) Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, Ω, 291, qui de monte sibi sacro totam Trojanam terram ut præses et tutor prospectat; pro καθορᾷ. ἐπὶ Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν, Ζεὺς, de monte suo adspiciens, Ν, 4. τὶ μέλλει, εὖ καθορᾷς, quid futurum sit, bene perspicis, Py. 9, 87.

καθύπερθε, ("Επω) adverb. superne, in superiori parte. idem ac ἐφύπερθε, q. v. καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, superne supernatat, Β, 754. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε, Γ, 337, crista superne in galea terribiliter nutabat. λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, Μ, 153, confisi isti duo, qui eruptionem ante portas fecerant, militibus superne in muro collocatis post se, et viribus suis propriis. et 286, ἄλλα τε πάντα εἰλύαται καθύπερθε, operiuntur superne. καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ, Σ, 353, superne autem, palla candida, *oben über mit einem weissen laken, (but above with a white cloth.)* πλάζε ὤμους καθύπερθε, alluebat humeros, Φ, 269. et 321, τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, tantam illuviem ei involvam. εἴπως οἱ καθύπερθεν (desuper de muro) ἀλάλκοιεν βελέεσσι, Χ, 196, si qua eum defenderent jaculis. καθύπερθεν ἔρεψαν, Ω, 450, superne texerunt tugurium. et 545, καὶ Φρυγίη καθύπερθε, i. e. ἐξ ἀνατολῆς, ab oriente: nam erat et alia Phrygia, ἡ ἀμπελόεσσα, ἡ παρὰ Σαγγαρίῳ. et 646, χλαίνας καθύπερθεν ἕσασθαι. sic et δ, 299. καθύπερθε Χίου, supra Chium, γ, 170, ut habeant insulam ad sinistram. καθύπερθε μελάθρου ἐξεκεχύντο πολλὰ, θ, 279. ῥήγεα πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν, κ, 353. ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι, remisi ego desuper (*von oben herab, von den ästen des baumes, daran ich mich schwebend gehalten,) (down from above, from the boughs of the tree by which I hung.)* pedes et manus, ut ferrer, i. e. ut deciderem, μ, 442. Ὀρτυγίης καθύπερθεν, supra Ortygiam, ο, 403. εὖ καθύπερθεν ἔρεψα, contexi, ψ, 193. μόχθου καθύπερθε νεᾶνις, Py. 9, 55, juvencula supra laborem, invicta laboribus.

KAI', conj. et, *und, (and.)* etiam, *auch, (also.)* vel, *auch wohl, (or.)* ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν, postea me vel vita deserat, Ε, 685, *darnach will ich auch wohl sterben, geschweige denn andre noth ausstehen, (I shall certainly die after it, to say nothing of any other afflictions.)* sic et Κ, 556. Λ, 653. Μ, 301. Ρ, 321. Φ, 274, 359. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, antequam eam et senectus invadit, pro etiam, Α, 29, i. e. nunquam, et 81, καὶ αὐτῆμαρ, etiam hoc die, *auch etwa, (or even.)* et 325, καὶ μι-

γων, *auch noch härter, (even still more cruel.)* sic et 563. καὶ τόξον, etiam arcum, B, 827, simul cum aliis θεοσδότοις. ἤδη καὶ, jam olim, Γ, 184, *schon ehedem, auch ehedem, (formerly, long ago.)* τῷ καὶ, hinc etiam, *daher denn auch, (hence also.)* M, 9, et 12, τόφρα δὲ καὶ, *so lange denn auch, (so long therefore.)* et 320, ἀλλ' ἄρα καὶ ἴς, sed nimirum etiam fortitudo. καὶ μάλα λυγρῶν, vel valde imbellium, *auch noch so schlechter helden, (ever so unfit for war,)* N, 237, et in mente sequi debet, nedum virorum fortium. ἠδέ κε καὶ, atque etiam, α, 240. conf. jam, si lubet, Γ, 97, 166, 168, 353, 440, 455. Δ, 160, 161. Z, 477, 479. H, 214, 227, 228, 281. Θ, 110, 111, 513. I, 651. K, 120. Λ, 382, N, 514, 728, 787. Ξ, 47, 86, 313. O, 117, 235, 276, 316. Π, 273, 627, 748, 750, 858. P, 29, 177, 229, 629. Σ, 358, 487. T, 181, 200, 408, 422. Υ, 370, 371, 452. Φ, 274, ubi conf. πάθοιμι. et 421. X, 305, 350, 364, 384. Ψ, 157, 386, 458, 469, 551, 559, 833. Ω, 374, 456, 551. α, 33, ubi concedit, venire hominibus quædam mala divinitus; sed non omnia, nam multa arcessunt ipsi sibi. et 46, 58, 177, 251, 301, 302, 389. β, 333, 342. γ, 88, 203, 267. δ, 271, 649, 753, 775, 777. ε, 182, et quidem. 447. η, 204, 213, 224. ϑ, 154, 581, 584. ι, 35. κ, 493. λ, 492. μ, 211. ν, 418. ξ, 145, 147. ο, 393, 434, 487, ἤτοι σοὶ μὲν παρέθηκε καὶ κακῷ ἐσθλὸν, certe tamen tibi addidit etiam ad malum boni quid, *hat dir doch auch, (has certainly to thee.)* π, 9, 37. ρ, 312, 379, 381, 461. σ, 13, 106, 133, 134, 215, vel magis. 354, 331. τ, 28, 66, 75, 81, 265. υ, 41, 45, 52, 81, 83, 115, 311. φ, 110, 151, *doch auch, (certainly.)* 157, 255, 257, 260, 278. χ, 29, 33, 41. ω, 201. καί κε, et sane, Γ, 41. Δ, 171, 176. E, 898. N, 377. Ξ, 258, 484. P, 163. T, 415. Υ, 367. X, 287. Ω, 437, 655. α, 390. ϑ, 195. λ, 110, 357, 359, 374, *auch wohl, (no doubt.)* μ, 102. ν, 390. ξ, 184. ο, 312, 314. π, 237, 305. ρ, 225, 408. σ, 217. τ, 282. υ, 51, 222, 307, 516. χ, 138, 350. καὶ νύ κε, i. e. καὶ δὴ ἂν, *und doch wohl, (and yet certainly.)* Γ, 373. Θ, 90. P, 530. Σ, 454. Φ, 211. Ψ, 154, 490. λ, 316, 629. μ, 71. ξ, 325. τ, 294. ω, 50. καὶ δὲ, pro καὶ δὴ, *und doch, (and yet.)* Ξ, 364. Υ, 28, 87, 99. X, 420, 494. μ, 116. ο, 448, καὶ δέ κεν, *und denn auch, (and even.)* I, 57. Ω, 370. καί τε, atque etiam, A, 522. I, 159. T, 86. X, 31. ξ, 465. καὶ τότε, A, 92, 478. I, 471, ubi καὶ in narratione eleganter abundat, ut sæpe. N, 518, etiam tunc, *auch dassmal, (even then.)* O, 220, 534. Π, 780. Σ, 350. X, 209. β, 108. ε, 297. ι, 363, 438. κ, 470. τ, 252. nam τὸ, καὶ, sæpius attice abundare videtur, Θ, 440. K, 106. sic Sophocles: τὰ λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ κατὰ φύσιν, ubi prius καὶ abundat, vult enim, τὰ τῇ θέᾳ λαμπρὰ, καὶ κατὰ φύσιν λαμπρὰ εἶναι. O, 167. P, 203, sicut tu contremisces, sic et alii. Υ, 165. Φ, 221, ubi ἀστείως hoc vult, καθάπερ ἐνίκησας τὸ ὀλοθρεῦσαι, οὕτω ποίησον καὶ τὸ ἐάσαι, X, 247. δ, 256. μ, 330. ξ, 484. τ, 533. καί περ, et si, quamvis. A, 577. E, 135. Θ, 125, 317. I, 247, 623. K, 70. M, 410. N, 630. O, 30, 195. Π, 550, 617. P, 104. Ω, 423, 570, 609. δ, 733. ε, 73. η, 224. κ, 441. ξ, 155. ρ, 555, *zumal auch da, (and especially as.)* σ, 384. τ, 511. υ, 271. φ, 370. ω, 498. καὶ γάρ τε, *und ja auch, (and even,)* A, 63. καὶ γάρ τις, *denn auch einer, der, (for even one, who,)* B, 292. Γ, 188. Δ, 43, 58. Z, 365. I, 529. Π, 810. X, 46. ι, 357. σ, 260. καὶ εἰ, Δ, 347. E, 351. N, 316, 555. O, 51, 298. ι, 16, 17, 18, π, 98, 116. χ, 13. καὶ νῦν, A, 109. B, 239. Δ, 12. Π, 238. α, 35. ω, 185. καί γε λίην, A, 553, indignanter. καὶ λίην, λ, 180. α, 46. ο, 155. καὶ μᾶλλον, *noch vielmehr, (even more,)* Θ, 470. X, 235. καὶ ἐγὼ, Ξ, 113. Ψ, 207. λ, 196. σ, 137. καὶ σὺ, Π, 622. T, 315, 319. Υ, 104, 105. Φ, 106. X, 55. β, 183. λ, 440, 617. ξ, 131. καί σοι, η, 306, sicut et aliis, sic et tibi. Σ, 88, ubi conf. νῦν. καὶ ἡμῖν, α, 10, sicut aliis fortasse jam dixisti aut dictura es. καὶ ὔμμες, Ξ, 481. καὶ αὐτὸς, Z, 260. H, 191, sicut alios video gaudentes et id cupientes, et sicut Hector. O, 604. Υ, 432. καὶ αὐτὴ, O, 93. η, 73. καὶ νῶϊ, E, 718. καὶ ἄλλοι, A, 174. B, 861. K, 165. Ξ, 249, καὶ ἄλλα. Σ, 106. καί τοι, *doch auch, (but yet,)* B, 297, 298. N, 267. καί τοι notat et, atqui, *aber, (but,) et sane.* καὶ δὴ, A, 161. O, 251. καὶ τοῦτο, Ω, 56. καὶ τόδε, ρ, 285. καὶ τῶν, μ, 64. καὶ ὣς, ε, 219, 224. καὶ ἐς, Ψ, 523. καὶ δύο, *auch nur zwey, (although only two,)* M, 171. καὶ μὲν δή που, Σ, 362. καὶ αὐτίκα, M, 69. καὶ αὔτως, *auch so schon, (or indeed so,)* vel quidem sic, A, 520. οἷος, E, 304. ἠδὲ καὶ, E, 128. H, 274. καὶ ποῖσιν, Δ, 396. καὶ ὃ, P, 353. καὶ τὰ, Υ, 255. καὶ ἂν, E, 362. ζ, 300, quod Atticus diceret κἂν. καὶ, sed, *aber, (but,)* Π, 686. καὶ sæpe omittitur, e. c. A, 119, 196, 197. καὶ, etiam, Py. 4, 391. 8, 39. καὶ τὸν, Py. 2, 67. καὶ ἐγὼ, Ol. 7, 12. καὶ γὰρ, Ol. 7, 49. Py. 4, 321. Ne. 1, 100, *ja auch, (nay even.)* et 74, καὶ γὰρ αὐτὴ, *ja auch sie selbs, (and even she herself.)* καὶ γὰρ ὁμῶς, Ol. 8, 74. καὶ, καὶ, sicut, sic et, Py. 10, 105, s. καὶ, sic et, Ol. 10, 109. scilicet, nempe, Py. 9, 182, ut τὸ, καὶ habeat vim explicandi. καί περ, Ne. 6, 10. Ist. 8, 9. καί κε, Py. 3, 120. 4, 530, *und auch gern, (and cheerfully too.)* καί νυν, Py. 3, 116. καὶ μὰν, *ja gewiss, (certainly,)* Py. 4, 514, s. καὶ μηκέτι, Ist. 4, 21. καί μοι, Ne. 10, 144 καί πού τι καὶ, Ol. 1, 44. καὶ, τὲ, τὲ, Py. 4, 345, seqq. ubi sunt res, quas poscit Jovem. καὶ σοφοὶ, Ol. 5, 37. καὶ, tamen etsi, Py. 4, 471. καὶ, *auch also, (and so,)* et sic, Ne. 2, 4. καί τοι γὰρ, Ol. 7, 86. καὶ, vel, *auch wohl, (or even,)* Ol. 7, 98, ubi pertinet ad μείζων. sic et Ol. 13, 116, 118.

καιάδας, ου. ὁ, καιάτας, ου. ὁ, καιέτας, ου. ὁ, καιετάεις, καιετὸς, ὁ, vide sub κητώεις.

καινοτομέω, f. ήσω. (Τέμω) recens institutum facio. Aristophan. Vesp. 871.

καίνυμαι, (Κνάω) idem ac καίνω, mox sequens. ἐκαίνυτο φῦλα ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, superabat omnes homines in arte gubernandi navem, γ, 282, πάνυ ἐνίκα. ut ergo hic significatus sit metaphoricus.

καίνυμι, vide sequens.

καίνω, f. 2. ανῶ. (Κνάω) occido, destruo, cædo. it. supero in genere, vinco. est proprie, κόπτω. dicitur et, καίνυμι. a κνάω, quod vide. ἔκανες, (aor. 2. a. occidisti) ἔθανες, mortem igitur juste et in pœnam obiisti, Eurip. Orest. 195. κανεῖν ἤθελεν αὐτὸν, Theocr. Id. 24, 90.

καίριος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) letalis, mortifer, fato supremo obnoxius, θανάσιμος. est, non a καιρὸς, opportunitas, sed ab ἡ κήρ. οὐκ ἐν καιρίῳ πάγη βέλος, non in capitali et letali loco infixum est jaculum, Δ, 185, et καιρίῳ in neutro est intelligendum, a τὸ καίριον, quod κῆρα secum trahit. μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν, Θ, 84, 326, ubi quoque in genere neutro, substantive. alibi tamen hoc adjectivum et a καιρὸς deducitur, notatque opportunus, præcipuus. οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθε, Δ, 439, nequaquam telum accidit letale; ubi præpositio pertinet ad verbum, pro κατῆλθε. quidam codices tamen ὑφὲν scribunt, κατακαίριον: quæ lectio si defenditur, manifesto ibi est compositum adjectivum, ὁ ἡ κατακαίριος, sic, ut præpositio abundet.

καιρόεις, όεσσα, όεν. (Ῥέω) bene contextus et compactus licio, *dichte zusammengeschlagen im weben, (closely woven.)* καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, η, 107, pro, καιροεσσῶν ὀθονῶν, ab ἡ καιρόεσσα ὀθόνη, i. e. εὐυφὴς, εὖ κεκαιρωμένη (a καιρόω, licio contexto) ἀγαθὸν ἔχουσα τὸ καίρωμα, i. e. μίτωμα. est ergo καιροσέων per metathesin litterarum Ionicam, abjecto uno Sigma. αἱ καιρωστρίδες ἢ καιρωστίδες γυναῖκες apud Callimachum sunt αἱ ὑφάντριαι, textrices.

καῖρος, ου. ὁ. (Ῥέω) licium, *der einschlag am gewebe, (the woof,)* ὁ μίτος. est ab ἀείρω, jungo, necto, præfixo κ.

καιρὸς, οῦ. ὁ. (Ῥέω) opportunitas temporis, tempus. *die gelegene zeit, die zeit, (the right time, the nick of time.)* est a nexu rerum sic dictus: sicut Saxonum inferiorum *tied* vel *tyd* ad radicem *toon*, agere, facere, pertinet. καιρὸς ἄριστος, νοῆσαι τὸ μέτρον, Ol. 13, 68, εὐκαιρία, εὐστοχία. καιρὸς εὖ νιν ἔγνωκε, Py. 4, 509, opportunitas bene eum novit, *er und die rechte zeit sind gute bekannte, (he knows how to seize an opportunity.)* ἔχει κορυφὴν παντὸς, Py. 9, 135, ἡ εὐκαιρία, *an der rechten zeit ist alles gelegen, (every thing depends on seizing the right time.)* καιροῦ μὴ πλανηθέντα, Ne. 8, 6. καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ, i. e. εὐκαίρως, Py. 8, 9. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέρει τῶν καὶ τῶν καιρὸν, Ol. 2, 98, divitiæ virtutibus exornatæ dant ad hæc et ad illa efficienda opportunitatem. παρὰ καιρὸν, extra opportunitatem, Ol. 8, 32. 9, 58. Py. 10, 5. καιρὸν διδοὺς, Py. 1, 111, opportunam occasionem: sicut Philoctetæ Machaon datus est. καιρὸν βαλὼν, Ne. 1, 28. οὐ ψεύδει, tempus non configens mendacio, i. e. tempore in mendaciis narrandis non abutens. ἐοικότα, Ne. 7, 86. κατὰ καιρὸν, ex tempore, *den umständen nach, (according to circumstances.)* Ist. 2, 32. καιρὸν, elliptice et pæne adverbialiter, omisso κατὰ, Py. 1, 157, i. e. καιρίως.

καιροστίδες, καιροστρίδες, αἱ, καιρόω, καίρωμα, τὸ, vide sub καιρόεις.

καίω, f. 2. καῶ. (Κῶ) uro, accendo, comburo. idem ac κάω, q. v. καῖε (ἔκαιε) δ' ἐπὶ σχίζαις, combussit in lignis fissis, A, 462. γ, 459. sic, καῖε νεκροὺς, Φ, 343. καίουσι πυρὰ πολλὰ, accendunt multos ignes, I, 77. ὡς καίωμεν πυρὰ, ut accendamus ignes, Θ, 509. ὀστέα καίων, ossa, i. e. corpus, comburens, Ψ, 222, nam καίειν proprie notat dissolutionem partium per ignem, a κέω, findo. sic et 224. Τρώων καιόντων πυρὰ, Trojanis habentibus multos accensos ignes, Θ, 557. σὺ δὲ δένδρεα καῖε, tu autem arbores comburе, Φ, 338. καιέμεν (καίειν) ὕλην, Ξ, 397. βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη, ardet, Υ, 491. πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλὰ, Θ, 550. et 558, χίλια, multi ignes ardebant apud eos. ἐθαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, ἃ καίετο, K, 12. πῦρ ἐπὶ ἐσχάρας μέγα καίετο, ε, 59. οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο, non ardebat rogus ejus satis, Ψ, 192, ligna enim erant humida et recens cæsa. et 242, ἐν ἐσχατιῇ (πυρῇ) καίοντο, comburebantur, αἰεὶ δὲ πυραὶ καίοντο θαμειαὶ, A, 52. καίοντο πτελέαι, καίετο λωτὸς, ἐς ποτάμοιο, Φ, 350, 351, 356. καίεο (ἐκαίεσο, imperf. pass.) ἐν ἐσθῆτι θεῶν, comburebaris, ω, 67, inquit Ulysses ad animam Achillis. πυρὶ καιόμενος, ustus igne, Φ, 361. φλὸξ θείου καιομένου, Θ, 135 σέλας (fulgor) καιομένου πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθι ὄρεσιν, T, 376. νηὸς καιομένης σέλας, O, 600. Τροίη καιομένη, ὅταν καίωσι αὐτὴν Ἀχαιοὶ, Φ, 376. πυρὴν καιομένου νεκροῦ, ω, 69. γλήνης καιομένης, cum pupilla oculi exureretur, ι, 390. καιόμεναι δεταὶ ardentes fasces sarmentorum, Λ, 553. P, 663. καιομένῃσι νηυσὶν, I, 598. ἔκηον (pro ἔκαιον) μηρία, ι, 553, incendebam femora sacra. Ἑρμείᾳ καῖεν (pro ἔκαιεν, adolebat) μηρία ἀρνῶν, τ, 397. εἰσόκε κήομεν (ionice pro καίωμεν, comburamus) νεκροὺς, H, 377. νεκρὸς ἐκάη, combustus erat, μ, 13, est aor. 2. pass. a καίω, f. 2. καῶ. κηήμεναι, pro καῆναι, ut ardeat, Ψ, 198, 210. ἅμα δὲ καίοντο ἐρημοῖ, Ne. 10, 134,

comburebantur deserti a reliquis sociis, pro quo alii legunt *κέοντο* vel *κείοντο*, depositi erant, jacebant. *καιόμενος πυρὶ*, Py. 3, 181, igne ardens funerali. *καιομένου πυρὸς φλόγα*, Py. 4, 401. *καιομένη πυρὰ*, rogus ardens, Py. 3, 77. *καιομένην ἐν φρενὶ*, Py. 4, 389, ardentem pectore, i. e. amore captam. a *κέω* ergo fit *κείω*, et *καίω*, ut a *λῶ* fit *λαίω* et *λιλαίω*, a *ῥέω ῥαίω*, i. e. *φθείρω*, unde *ὁ ῥαιστήρ*. ab hoc *κέω* est et *ὁ θυοσκόος*, qui sacra adolet.

κὰκ, vide sub ΚΑΤΑ᾽, prope medium.

κακάγγελος, *ὁ ἡ*, vide sub Ἀγγέλλω.

κάκαρον, *τὸ*, vide sub *κρανaός*.

κᾀκεῖνος, vide sub ΚΕΙ͂ΝΟΣ, paullo sub initio.

κακηγορία, *ας. ἡ.* (Ῥέω) maledicentia. *φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν*, fugere morsum crebrum, maledicentiam, Py. 2, 97, per *α* Doricum.

κακήγορος, *ου. ὁ ἡ.* (Ῥέω) maledicus; *ἀκέρδεια λέλογχεν κακαγόρως*. Ol. 1, 85, damnum prehendere solet maledicos; et est accus. plur. dorice. sic Theocritus dicit *τὼς λύκως* pro *λύκους*.

κακίζω, f. *ίσω*. (Χάω) pro improbo habeo aliquem, vitupero. *κακίζομαι*, improbe aut inerte aut ignave me gero. *οὔτι κακιζόμενον αὐτὸν κατέκτα*, non male se gerentem eum interfecit, Ω, 214.

κάκιστος, *η, ον.* (Χάω) ignavissimus, deterrimus. *οὔτι κάκιστος ἀνὴρ*, nequaquam ignavissimus aut humillimus vir, Π, 570, i. e. *ὁ ἀνδρειότατος καὶ ἄριστος*. sic, δ, 199, *οὔτι κάκιστος Ἀχαιῶν*. et plene positum, sequente *ἀλλὰ*, ρ, 415, *οὔ μοι δοκεῖς κάκιστος Ἀχαιῶν εἶναι, ἀλλὰ ὁ ἄριστος*. *τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποις*, hoc maxime fugiendum in rebus humanis, α, 391, coll. 390, ubi opponitur, accipiendum, recipiendum.

κακίων, *ονος. ὁ ἡ. τὸ κάκιον.* (Χάω) pejor, deterior, ignobilior. *εἴ τις κακίων τοῦ ἔλθοι*, si quis pauperior te et miserior veniret ad me, ξ, 56, *πενέστερος ἢ εἰδεχθέστερος*, turpior specie. *κάκιον δέ κεν εἴη*, I, 597, minus honorificum tibi sane foret, inhonestius. ponitur et loco positivi, *κάκιον πενθεῖν αἰεὶ*, valde noxium et fugiendum est, lugere perpetuo, σ, 173. τ, 120. *οἱ πλέονες κακίους*, pro *κακίονες*, plures sunt deteriores et ignaviores, β, 277, sc. filii patribus suis.

κακκάβη, *ἡ*, *κακκαβίζω*, vide sub Τρίζω.

κακκᾷν, vide sub *κακὸς*, paullo a fine.

κακκείω, vide sub *ὀψείω*, et *κατακείω*.

κακκῆαι, pro *κατακῆαι*, vide sub *κατακαίω*.

κακκόρυθα, pro *κατὰ κόρυθα*, vide sub *κόρυς*.

κακκορυφὴν, pro *κατὰ κορυφὴν*, vide sub *κορυφή*.

κακοείμων, *ονος. ὁ ἡ.* (Ἕω) male vestitus, sordido vestitu. *ἀμφὶ πτωχοὺς κακοείμονας*, σ, 41, circum mendicos pannosos.

κακοεργία, *ίας. ἡ.* (Ἔρα) maleficentia. χ, 374. conf. *εὐεργεσίη*, cui hæc est opposita.

κακοεργὸς, *οῦ. ὁ ἡ.* (Ἔρα) qui male facit. *μὲ γαστὴρ ὀτρύνει κακοεργὸς*, σ, 54, me ventriculus impellit male suadens: sicut Salomo dicit, paupertatem multa docere mala et sustinenda et molienda. *der magen gehet übel mit uns um, wir müssen um seinetwillen vieles leiden und vieles thun, (our stomachs trouble us much: we are obliged to suffer and to do many things for their sakes.)*

κακοθημοσύνη, *ἡ*, vide sub *ὑποτίθημι*.

κακόκνημος, *ὁ ἡ*, vide sub *εὔκνημις*.

κακολόγος, *ου. ὁ ἡ.* (Λέγω) maledicus. *κακολόγοι πολῖται*, Py. 11, 44.

κακόμαντις, vide sub *μάντις*.

κακομήχανος, *ου. ὁ ἡ.* (Μάω) qui mala struenda proponit sibi, qui male consulit re ipsa. *δᾶερ ἐμοῦ κακομηχάνου κυνὸς*, inquit Helena de se ad Hectorem, Z, 344, quæ impudenter tam multa mala struxi. *λήγειν ἔριδος κακομηχάνου*, I, 257, desistere te hortor a contentione multa mala struente: nam est et *ἔρις* (æmulatio) laudabilis et *εὐμήχανος* alia. *Ἀντίνοε, ὕβριν ἔχων, κακομήχανε*, π, 418.

κακόξενος et *κακόξεινος*, *ου. ὁ ἡ.* (Ἕω) malos habens et recipiens hospites. *οὔτις σεῖο κακοξεινότερος ἄλλος*, υ, 376, i. e. *κακῶν ξείνων ὑποδοχεὺς εἶς*. conf. *λαρὸς*, de scriptione *τοῦ ο* in antepenult.

κακοποιὸς, *οῦ. ὁ ἡ.* (Πνέω) maleficus, nocens. *κακοποιὸν ὄνειδος*, opprobrium maleficum, Ne. 8, 56, ubi sic vocat fraudulentam persuasionem.

κακοῤῥαφία, *ας. ἡ.* (Ῥάω) malorum machinatio, *ἡ δυστροπία*, animus malus, *ἡ τοῦ νοὸς κακοσυνθεσία*, cui opponitur *ὁ φρενήρης*, *ὁ τὰς φρένας ἀραρυίας ἔχων*, cui mens apte est disposita. notat ergo malam et pravam mentis dispositionem, *λογισμοῦ κακοσυνθεσίαν καὶ ἀναρμοστίαν*. *κακοῤῥαφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι*, O, 16, insidiarum vel malæ mentis miseræ et infelicis prima fruaris; et additum id epitheton *διὰ τὰ κατ᾽ αὐτὴν ἄλγη*, quia mens mala sibi et aliis creat dolores. loquitur autem ibi Jupiter ad Junonem insidiosam et contra Trojanos machinantem. *ἔρδειν βίαια ἔργα, κακοῤῥαφίῃσι νόοιο*, facere violenta opera ex malis dispositionibus et intentionibus mentis, β, 236, ubi de procis sermo est. *ἵνα μή τι, κακοῤῥαφίῃ ἀλεγεινῇ, ἀλγήσητε, πῆμα παθόντες ἢ (ἐφ᾽) ἁλὸς ἢ ἐπὶ γῆς*, μ, 26, ne forte, aut in mari aut in terra malum passi, doleatis ex inscitia et prava instructione mentis quæ miserias creat; *aus elendem unverstande, (from wretched ignorance.)* Vide sub Ῥάπτω.

κακὸς, *ή, όν.* (Χάω) proprie est, ignavus, non fortis, *δειλὸς*, *ὃς χάζεται τῆς μάχης ἀναχωρῶν καὶ φεύγων*. deinde est, malus, turpis, infaustus, invenustus, *ἀφ᾽ οὗ ἄν τις χάζοιτο*, quem quis libenter fugit. denique, vilis, ignobilis, inhonestus, *unedel, gering, (ignoble, base.)* qui cedere debet ex convictu nobiliorum, *δυσγενής*. nam est a *χάζω*, cedo, fugio, quasi *χακὸς*, qui vel ipse cedit, contra debitum; vel quem vitare meliores cupiunt et aversantur. sic, *νοῦσος κακὴ*, i. e. pestilentia, A, 10. et 106, *μάντι κακῶν*, vates male, qui aversanda et abominanda vaticinaris. *κακὸς πόλεμος*, pugna, quam vir sanus præoptaret vitabilem esse, certamen susceptum non animi aut exercitii causa, sed malo adficiens, et quod odit humana natura malletque sine ea esse, A, 284. Δ, 15. Π, 494. *θάνατος*, mors non naturalis, sed violenta, Γ, 173. X, 300. *μόρος*, sors fati abominabilis, *κακὴ τύχη*, Z, 357. *οἶτος*, exitus detestabilis, Γ, 417. Θ, 34, 54, i. e. *ἀπευκταιότατος*, qui differt ab alio *οἴτῳ ὃν ἄν τις εὔξηταί ποτε*. *χόλος*, ira immanis, Π, 206. *ὄρνις*, augurium abominabile, Ω, 219. *κακὸς θυμὸς*, ignavus animus, non fortis, E, 643. *κακὸς καὶ ἐσθλὸς* opponuntur, ignavus, animosus et fortis, B, 365, 366. Z, 489. I, 319, coll. 320. *κακὸς ὣς*, sicut aliquis ignavus et degener, *δειλὸς*, Θ, 94. B, 190. Z, 443. O, 196. *ἢ κακὸς ἢ ἀγαθὸς*, P, 632, sive imbellis sive admirabilis animo, *ἢ ἄνανδρος. ἢ ἀνδρεῖος*. *κακὸς ἦν εἶδος*, K, 316, facie quidem erat turpis, *δύσμορφος, αἰσχρὸς*, cui opponitur *ὁ καλός*. *οὔ μοι κακὸς εἴδεται εἶναι, οὐδὲ κακῶν ἐκ*, Ξ, 472, ubi utrumque notat idem, non videtur mihi esse vilis et vili loco natus, *οὐ δυσγενής*. *κακοῦ ῥεχθέντος ἄκος*, patrati mali remedium, I, 250. *κακοῦ δ᾽ ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ*, mali et infausti eventus autem jam ipsi vertebatur initium, Λ, 603, Patroclo. *ὑπεκφεύξεσθαι κακοῦ*, N, 89. O, 700. *τοῦ μὲν κακοῦ* (timidi et ignavi) *τρέπεται χρὼς*, mutatur color, N, 279, *τοῦ δειλοῦ*, quasi *χάζοντος*, i. e. *ὑποχωροῦντος καὶ ἀναποδίζοντος*: cui opponitur *ὁ ἀγαθὸς* in re militari, 284. *κακῷ ἕλκεϊ*, B, 723, vulnere malo et horrendo. *εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ*, eum qui bene meritus fuerat, malo increpuit sermone, E, 650. *κακὸν καὶ ἀνάλκιδα*, quod utrumque idem, Θ, 153. Ξ, 126. *θυμὸν*, I, 632, tibi mentem duram et horribilem indiderunt dii. *κυδοιμὸν*, Λ, 539, tumultum fugæ plenum. *πόλεμον*, N, 225. *κλόνον*, Π, 730, perturbationem fugacem. *πόνον*, P, 401. *θάνατον*, Π, 47. Φ, 66. et 133, *μόρον*. Neutrum, *κακὸν εἴρηται*, malum et aversandum dictum est, Δ, 362. *ῥίζειν*, B, 195, malo adficere, E, 374. O, 586. *ἀνάβλησις κακοῦ*, dilatio infortunii, B, 380. ut ergo hoc neutrum sæpe substantive ponatur. *πᾶσι κακὸν γένοντο*, omnibus infortunio et malo erant, E, 63. et 831, *τυκτὸν*, quod opponitur malo a natura orto; et sic vocatur Mars. *σῆμα*, Z, 178. X, 30. *φέρει τοῖς*, Θ, 541. *ὦρσεν αὐτοῖς*, I, 529, excitavit iis malum. *ἦμαρ*, I, 251, 593. Y, 315. Φ, 374. *ἤμυνε*, I, 595. *ὄναρ*, K, 496. *μέγα*, Λ, 404. *μεῖζον*, N, 120. *κακόν σοι*, N, 454. et 828, *ἡμέρα φέρει*. *προφύγῃ*, Ξ, 80, 81. *ἴχετε, ὅ, τι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃ ἑκάστῳ Ζεὺς*, O, 109. et 134, *κακὸν πᾶσι φυτεῦσαι*, malum omnibus plantare; qua phrasi, pæne *κακοζήλῳ*, delectatus est poëta; sic et ρ, 159. et 27, *κακὰ φύτευεν*. sic et ε, 340, *φυτεύει*. ξ, 110, 218. *κακὸν κακῷ ἐστήρικτο*, malum alio malo firmius et gravius fiebat, Π, 111. et 262, *ξυνὸν πολλοῖς τιθεῖσι*, malum commune multis conficiunt. et 329, *πολέσιν ἀνθρώποις*. *ἔπος ἀγγελέων*, malum nuntium allaturus, P, 701, unde compositus est recentiorum *ὁ κακάγγελος*. *κακὸν ἐκ κακοῦ δέχεταί μοι αἰεὶ*, malum ex malo excipitur a me semper, T, 290, i. e. *συνεχῆ μοι καὶ ἀλλεπάλληλα κακά*. *ἄγχι ἦλθε*, Δ, 363. Y, 450. sic, *τάχα*, O, 450. P, 292. et 32, *πρίν τι παθεῖν*. Y, 198. *ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν*, X, 453. *ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν*, E, 374. Φ, 510. *οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσον ἐτύχθη*, non ei malum tantum dixit quantum acciderat, P, 410. *οὐ κακόν ἐστιν*, non malum est, non est res fugienda, Σ, 128. *ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται*, T, 235, hæc enim cohortatio malum erit et male cedet. *ἀνώϊστον*, improvisum malum, Φ, 39. et 92, *ἐνθάδε μοι ἔσσεται*. et 337, *φλέγμα*. *οὐδέν σε ῥέξω*, Ω, 370. et 436, *μή μοί τι μετόπισθε γένηται*, et 551, *πρὶν καὶ ἄλλο πάθῃς*, ante quam et aliud malum patiaris, ante vel aliud malum pati possis, i. e. ante tu ipse morieris fortasse violenta morte: ante tibi ipsi acciderit aliquid. nam mortem malam hac civili circumlocutione innuit. et 683, *οὔ τι μέλει σοι*, *du denkest wohl an kein arges das dir wiederfahren könnte und davor du dich hüten müstest, (thou thinkest of no ill that may happen to thee, and against which thou oughtest to be on thy guard.)* et 767, *σοῦ ἔπος ἤκουσα*. et 538, *θεὸς αὐτῷ ἐπέθηκεν*. *κακοὶ ἀποίχοντο πολέμοιο*, ignavi recedunt a pugnando, Λ, 408, *οἱ δειλοί*. *οὔ σοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν*, non tibi soceri ignobiles sumus, N, 382. *δόλοι*, Δ, 339, nam sunt et boni doli. *οὐ κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν*, non ignobiles et viles homines gignere possint tales, δ, 64, *οὐ δυσγενεῖς*. *κακῶν ἐπιβάσκειν αὐτοὺς*, B, 234, in mala inducere eos et in ignava. *ἕνεκα ὅσα ἔοργας*, infortuniorum causa, quorum tu origo es, Γ, 57. *κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη*, inter mala hoc sane præstans esset, P, 105, i. e. *ὡς ἐν κακοῖς, κάλλιον: ἤ, κακοῦ τὸ μεῖον*, minimum ex malis. *κακῶν ἕταρε*, malorum hominum socie, Ω, 63, sc. Τρώων, fœdifragorum, raptorum, injustorum; quod grande est opprobrium. et 528, *κακῶν*, sc. *ὁ εἷς πίθος*, infor-

tuniorum. et 530, κακῷ ὅγε κύρεται, in malum et infortunium incidit. κακοῖς σὺν ἡνιόχοις, P, 487, i. e. δειλοῖς καὶ ἀτέχνοις, ignavis. ἵππεσσι, Ψ, 493. et 735, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι, neque atterimini duris et miseris laboribus. κακοὺς ἐς μέσσον ἔλασσε, ignaviores et incertiores milites in medium conjecit, Δ, 299, δειλοὺς, ut a fronte et a tergo haberent coërcitores et observatores, pariter et exempla. κακὰ ῥέζειν τινὰ, malis adficere aliquem, Γ, 351, 354. Δ, 31. E, 175. Θ, 356. I, 536. Π, 424. Σ, 455. X, 380. κακὰ μήδομαί τινι, mala consulo et propono mihi contra aliquem, Z, 157. et H, 478, ubi ea phrasis de Jove, qui per signa nocturna, per tonitrua et fulgura, significabat, se mala constituere contra eos. et cum acc. personæ, τόσα γὰρ κακὰ μήσατο αὐτοὺς, i. e. εἰς αὐτοὺς, K, 52. αὐτῷ, Ξ, 353. σοὶ, Φ, 413. μέδομαι τοῖς, Δ, 21. Θ, 458. ἐλέγχεα, ignava probra, B, 235. E, 787. Θ, 228, ubi abstractum pro concreto; i. e. ob ignaviam valde probrosi. κακὰ φέρουσαι αὐτῷ, B, 304. sic et Δ, 28, sc. φέρων, inferens infortunium ei. πάσχειν, Φ, 442. coll. Γ, 99. ἔργα, I, 591. O, 97. Φ, 19, rem abominabilem. μητιάω, infausta machinor contra eos, O, 27. Σ, 312. et 367, ῥάπτω, suo infortunia. ὀϊζύομεν πολλὰ, multas miserias perferimus, Ξ, 89. τεκμαίρονται θεοὶ, infausta constituunt dii, Z, 349. ἀναπλήσας πολλὰ, postquam extantlasti plurima adversa, O, 132. et 503, ἀπώσασθαι νηῶν, depellere a navibus mala. δείδω, μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, metuo, ne jam animo meo confecerint dii tristes luctus, Σ, 8. φάρμακα, X, 94, in opp. τῶν ἀγαθῶν. κακὰ φρονέων, H, 70. M, 67. Π, 373, 783. X, 264. etiam de leone, K, 486. πολλὰ ἐπιδὼν, X, 61, infortunia multa intuitus. τέκνα, ignavi liberi, Ω, 252. et 518, πολλὰ ἄνσχεο, multas miserias pertulisti. κακὰ ponitur et adverbialiter, pro κακῶς, A, 105, κακὰ ὀσσόμενος, terribiliter intuens eum. οὐδ᾽ ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, β, 270, non in posterum ignavus eris; et 278. φυὴν οὐ κακός ἐστι, statura non vilis aliquis et non contemnendus est, θ, 134. et 214, πάντα μὲν οὐ κακός εἰμι, omnino iners non sum quod attinet certamina; et id modeste dictum, pro, πάνυ δεξιῶς ἔχω, *ich befinde mich sehr geschickt, (I am very expert:)* et πάντα est pro πάνυ. et 553, οὐ κακὸς οὐδ᾽ ἐσθλὸς, nec plebeius nec nobilis. ἀνὴρ, ι, 453, vilis homo. δαίμων, κ, 64, deus nocens. (sic et ω, 148.) et 122, κόναβος, horribilis strepitus. νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, ρ, 217, jam sane omnino vilis et miser vilem et miserum ductat; ubi est γενικῶς positum, notatque τὸν ἀγεννῆ καὶ δειλὸν καὶ μὴ ἀρετῶντα, καὶ ὅλως τὸν μηδὲν ὑγιὲς ἔχοντα, *ein elender taugenichts den andern, (a worthless wretch.)* hinc est et nomen proprium ὁ Κάκος, λῃστὴς παλαιός. et 578, αἰδοῖος ἀλήτης κακός ἐστι, verecundus mendicus miser est. κάκος καὶ ἄκικυς, φ, 131, ignavus et sine robore. πῆμα κακοῦ, ubi genitivus substantive positus in genere neutro, pro, κακὸν, γ, 152, malum miserabile. οὐ κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, non vili homini similis erat adspectu, α, 411. sic, ἔοικας, ζ, 187, i. e. οὐ δυσγενεῖ. sic et υ, 227, non ignavo et prorsus ignobili. κακῷ νόῳ, hostili mente, quam metuere debeam, ν, 229. et 435, καπνῷ, turpi fumo. ἀλλ᾽ ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεὺς, ο, 487, at certe tibi quidem juxta infortunium etiam nobile et eximium quid addidit deus: qui versus in proverbium abiit, de eo cui in vita sunt mixta bonis mala. κακὸν μόρον, infaustum fatum, α, 166. λ, 617. οἶτον, infelix fatum, α, 350. ν, 384. γ, 134, i. e. κακοτυχίαν. κακὸν καὶ ἄναλκιν, γ, 375. ἄνεμον, ε, 109, damnosum ventum. κακὸν καὶ ἀνήνορα, ignavum, α, 301, 341, i. e. δειλὸν et obnoxium: nam utrumque notat idem. et tales sunt οἱ ἄοπλοι inter hostes feroces armatos.

θάνατον, violentam mortem, χ, 14. et 152, πόλεμον. sic et ω, 474. οὔτινα ἀνθρώπων, οὐ κακὸν οὐδὲ ἐσθλὸν, neque vilem neque honestum, χ, 415. ψ, 66. βασιλεύειν οὔ τι κακὸν, regnare non est fugiendum quid, α, 392, coll. 386. ἐμοὶ ἔμπεσεν οἴκῳ, infortunium incidit in domum meam, β, 45. (sic et ο, 374.) coll. 132, 166, infortunium. 179, 304, ἔργον τε ἔπος τε. φέροντες ἀλλοδαποῖσι, infortunium adferentes alienis, γ, 74. ι, 255. ἤλυθε, i. e. εἰς κακὸν, magno malo venit ei, γ, 306. Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δ, 237. et 392, ὅ, τι σοὶ τέτυκται ἐν μεγάροισι. sic et Romani suum, malum, in neutro ponunt pro omni infortunio. 667, 697, 837, κακὸν ἀνεμώλια βάζειν, fugienda res est loqui vana. sic λ, 463. πῆμα κακὸν, malum fugiendum, ε, 179, 187. ζ, 173, infortunium, coll. 175, κακὰ πολλὰ μογήσας, *der ich vieles unglück kümmerlich ausgestanden, (who have sustained many severe misfortunes.)* κ, 300, 344. κακὸν καὶ πῆμα, η, 195, coll. 213. δίδου δ᾽ ἀγαθόν τε κακόν τε, deditque ei et bonum et malum, θ, 63, coll. 64. μέγα γὰρ ἐγγύθεν ἦεν, ι, 423, ingens malum prope erat. κακὸν ἦμαρ, κ, 269, 288. ο, 523. ἀθάνατον, immortale malum, μ, 118, coll. 87, 209, 221, 275, αἰνότατον. μεταδήμιον, infortunium et clades in populo, ν, 46. et 434, ῥάκος, pannum vilem et turpem. sic et ξ, 342. ἶσον κακὸν, æquale incommodum, ο, 72. εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην, π, 103, nisi ego illis omnibus infortunium fierem. οὔ τι κακὸν ῥέξαντα, nihil indecentis facientem, ρ, 567. sic, σ, 15. et 72, ἐπίσπαστον, infortunium sibi attractum. (sic et ω, 461.) et 106, μεῖζον. et 131, πείσεσθαι, passurum se esse infortunium. et 153, ὄσσετο θυμῷ, infortunium augurabatur animo. et 388, τάχα σοὶ τελέω, mox tibi persolvam infortunium. ἀνεκτὸν, tolerabile malum, υ, 83. et 218, μάλα μὲν, *es ist was sehr schlimmes, (it is indeed very hard.)* 351, τί κακὸν τόδε πάσχετε, *wie geht es euch so übel? (how is it that you are so unfortunate?)* et 367, ὑμῖν ἐρχόμενον, *das über euch kommende übel und unglück, (the misfortune impending over you.)* sic, εὕρετο, φ, 304. ἔπαθον, ψ, 67. θανάτου κακὸν τέλος, ω, 123. κακῶν ἐπίληθον, miseriarum et malorum oblivionem inducens, δ, 221. καταλωφήσειε κῆρ κακῶν, conquiescere posset cor meum ex malis, ι, 460. ἐκλύσομαί σε, exsolvam te ex malis, κ, 286. et 431, τί ἱμείρετε τούτων. οὐκ ἀδαήμονες, non ignari malorum sumus, μ, 208. ἰητῆρα, medicum vulnerum, ρ, 384, ut ergo quævis mala corporis et valetudinis ibi per κακὰ intelligantur. ὕπο δύσεαι, subibis mox mala, υ, 53, i. e. ὑπὸ τῆς κακώσεως μικρὸν ὅσον δυσμὰς ἂν βίου ἴδοις: vel, οἰχήσῃ καταδὺς ὡς εἰς βυθόν. timet ergo, ne vigiliæ nocturnæ eum faciant infirmiorem in crastinum certamen cum procis. ὕπνος ἐπέλησεν ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, υ, 86, somnus oblivionem omnium inducere solet, et faustorum et infaustorum. ἔμπαιος, φ, 400, malis et infaustis rebus subactus: nisi h. l. tamen de malo morali velis intelligere, ut sit, malarum artium curiosus, callens malitias. sic et χ, 316, ἀλλά μοι οὐ πείθοντο (non obediebant mihi proci) κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι, abstinere a male agendo. et 481, θέειον, κακῶν ἄκος, sulphur, malorum medelam. ὑπάλυξιν, evitationem infortuniorum, ψ, 287. κακοὶ νομῆες φθείρουσι μῆλα, mali et viles pastores corrumpi sinunt capras, ρ, 246. ἄασάν με ἑταροί τε κακοὶ, πρὸς τοῖσί τε ὕπνος, κ, 68, fraudi fuerunt mihi et socii mali; at præter hos somnus; ubi quoque in morali sensu, sic ut abominabile quid et aversandum subintelligatur. Ζεὺς νέμει ὄλβον ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ζ, 189, Jupiter distribuit fortunam nobilibus hominibus et plebeiis. κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, infortuniis fractus et debilitatus est multis, θ, 137. sic, ἔχεαι, constrictus quasi teneris, σ, 122. υ, 200. ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι, super priores malitias et scelera: ubi quoque in morali sensu, χ, 264. ἔπεσιν, verbis duris, ω, 160. ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακὰ εἶναι, inquit Jupiter de hominibus, α, 33, mala, infortunia. et 234, θεοὶ, κακὰ μητιόωντες, *die unglück über uns beschlossen, (who have doomed us to misfortune.)* et 244, ἄλλα μοὶ κακὰ κήδεα ἔτευξαν θεοὶ, alios tristes luctus. κακὰ ἔργα, malas et inhonestas actiones, β, 67. et 134, ἐκ πατρὸς πείσομαι, ex parte patiar infortunia et luctus, propter absentiam et mortem ejus. et 174, 367, κακὰ φράζονται αὐτῷ, infortunia et mala cogitant in eum. et 370. γ, 113, 116, 118, ἐράπτομεν αὐτοῖς. 166, μήδετο δαίμων. sic μ, 295. ξ, 243. σπεῖρα κακὰ, pannos viles, δ, 245. ε, 377. θ, 184, 273, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων. ι, 316, 477, ἔργα, res malæ, infortunia, *dich muste unglück treffen, (thou wast destined to be unfortunate.)* κ, 213, φάρμακα. 317, φρονέουσα. 374, ὄσσετο θυμός. λ, 103, 110, 190, εἵματα, viles vestes. 481, ἔχω αἰὲν κακὰ, semper teneor miseriis. 531, Τρώεσσι μενοίνα. μ, 138, 271, 340. περιέστη γὰρ πάντοθεν κακὰ, ξ, 270. et 289, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν ἐώργει, qui sane multa tristia hominibus intulerat et confecerat. coll. 284, Ζεὺς νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα, facta improba, i. e. ἐπὶ ἔργοις κακοῖς νεμεσᾶται. et 506, εἵματα, vestes inhonestas et viles. ο, 176. ἀράχνια, turpes telæ aranearum, π, 35. et 134, πολλοὶ μηχανῶνταί μοι κακὰ, struunt mihi. et 205, παθών. et 380, ἔργα, improba facta, malas actiones; coll. 381. et 423, ῥάπτειν ἀλλήλοις. εἵματα, ρ, 24. et 66, ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον, bona loquentes, at mala mentibus profunde cogitantes. et 158, ἔργα τάδε πευθόμενος, audiens ista improba facta. sic, 226, ἔμαθεν, didicit viles et improbas actiones, ergo, 227, notat ἔργον, agriculturæ opus, rusticum opus, obire; et per κακὰ respicit mendicationem, mendacia, inertiam. (sic et σ, 361, 362.) et 284, πέπονθα, multa dura passus sum. et 287, γαστὴρ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποις δίδωσι, ventriculus multa mala hominibus dat. sic et 474. et 289, δυσμενέεσσι φέρουσαι, infortunia et damna inferentes inimicis. et 465, βυσσοδομεύων. sic et 491. et 596, φρονέουσι, coll. 499. ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην, pro εἰς ὃν, in quem sane mala exempla edere possem, σ, 27. et 231, φρονέοντες. et 255, τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, tot infortunia in me devolvit deus. sic et τ, 129. et 72, εἵματα εἷμαι, vilia vestimenta indutus sum. et 327, κακὰ εἱμένος, indutus vilia. φρονέων αὐτοῖς, υ, 5. et 16, ἀγαιομένου ἔργα, indignantis ob improba facta. et 87, αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, somnia tristia immittere mihi solet. et 314, ἐμοὶ ῥέζετε, facite mihi. πολλὰ μογήσας, multa infortunia exantlans, φ, 207. et 298, ἔρεξε. πολλὰ πέποσθε, multas ærumnas exantlastis, ψ, 53. et 64, ὕβριν καὶ ἔργα ἀγασάμενος. et 101, μογήσας, 169. et 217, πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, malas fraudes struunt. μήσατο ἔργα, struebat pessima facta, ω, 198, 325. κακὴ ἀνέμοιο θυέλλη, gravis et infelix turbo venti, Z, 346. γλήνη, ignava pupa, Θ, 164. νὺξ, nox tristis, K, 188. ξ, 457, 475. μοῖρα, fatum triste, N, 602. ἔρις, contentio mala, i. e. pugna, Γ, 7. Λ, 529. βούβρωστις, calamitas dira, Ω, 532. στίβη, pruina gelida, ε, 467. αἶσα, fatum adversum, ι, 52. λ, 61. οὔτι κακὴ νῆσος, non contemnenda est insula, non sterilis, ι, 131. βουλὴ, consilium malum et noxium, κ, 46. ξ, 337. ἀχλὺς, caligo infausta et mali ominis, υ, 357. κακῆς γυναικὸς, λ, 383, pestiferæ uxoris. βουλῆς, μ, 339. κακῇ αἴσῃ, A, 418. E, 209. τ, 259. μάστιγι, N, 812. θυέλλῃ, κ, 54. κακὴν ἀπάτην, damnosam fraudem, B, 114. I, 21. κῆρα, triste fatum, Π, 687. ἔριν, γ, 161. φύζαν, ξ, 269, fugam tristem et timidam et turpem. κακαὶ κύνες, N, 623, ubi Menelaus sic vocat Trojanos, ionice in fœminino: et no-

tatur impudentia eorum, cum turpitudine morali. apparet ergo, κακὸν in genere esse, vel active, avertens se, vel passive, aversandus; et contextus specialius determinat ubique. ἡ κάκη est ἡ κακία et ἡ δειλία, malitia, timiditas: prior notio est Eurip. Hipp. 1335. posterior Iphig. Taur. 676. et κακίζεσθαι est τὸ δειλιᾶν. imo et τὸ κακκᾶν hinc est, quia timidis laxatur alvus. cæterum κύων vocari potest et, homo βλάπτων ἐφ' οἷς αὐτὸς οὐκ ὠφεληθήσεται, lædens alios ob res quibus ipse frui non potest: unde proverbium, ὁ κύων ἐπὶ φάτνης, canis ad præsepe, qui bovem vetat vesci fœno, quo canis tamen vesci ipse nequit, ὁ μήτε χρώμενος μήτε ἄλλοις διδούς. κακαῖς ὀδύναις, tristibus doloribus, κακωτικαῖς, E, 766. ι, 440. ἀτασθαλίαις, scelere tristifico et abominando, μ, 300. ω, 457. κῆρας κακὰς, tristia fata, M, 113. β, 316. ἄμαχον κακὸν, malum invincibile, Py. 2, 139. ἐς κακὸν τρέψας, Py. 3, 63, ad malam actionem et inde emergens infortunium impellens. κακόν τι νεώτερον, Py. 4, 276, recentius aliquod malum. et 504, κακὴν γλῶσσαν. κακῶν ἀπρήκτων παυσάμενοι, Ist. 8, 17, desinentes ab inutilibus tristitiis et curis. κακὰ φρονέων, Py. 8, 118, mala cogitans contra eos. κακοῖς ἔργοις, Ol. 2, 177, per improba facta. si definitionem philosophicam mali confers, cum etymologia τοῦ κακοῦ, perspicies, etiam Homero malum esse, quod nos, vel statum nostrum, imperfectiores reddit vel sistit, et hinc tædium parit et aversionem. Vide sub δειλὸς paullo sub initio, et ἀγαθὸς aliquanto sub initio.

κακότεχνος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) mala arte factus, malam artem habens, malum struens. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος σὸς δόλος, inquit Jupiter ad Junonem, O, 14, certe omnino tamen tuus dolus malus: nam est et alius δόλος ἐπὶ καλῷ. ὁ ἡ ἄτεχνος, sine arte. it. sine dolo aut simulatione. ἀτέχνως, ruditer, imperite. sed ἀτεχνῶς est aperte, vere, sine circuitione.

κακότης, ητος. ἡ. (Χάω) ignavia, timiditas. maleficium, quo quis alios male adficit. ærumna, infelicitas. ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον (ἕνεκα) κακότητος, putabam luiturum esse eum injuriam suam qua me affecit et adflixit, Γ, 366. οὕτω κεν Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος, Λ, 382, sic sane Trojani respirarent a malo suo quo eos adficis; nam male adfecti non libere satis et cum voluptate respirant. ἔτι μέν φημι ἅδην ἐλάαν κακότητος, adhuc eum puto me satis agitaturum in miseriis, ε, 290, conf. ἅδην. et 379, σὲ ὀνόσεσθαι κακότητος, te vilipensurum esse miserias tuas. et 397, τόν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, liberarunt a miseria. sic ν, 321. π, 364. ἀλλ' οὐδ' ὣς τινὰ ἔμελλε ἀπαλεξήσειν κακότητος, ρ, 364, at ne sic quidem poterat quemquam eximere ex infortunio illo. ἀνδρῶν κακότητι, virorum ignavia, B, 368. δειλίᾳ καὶ ἀνανδρίᾳ. κακότητι γερόντων, O, 721, socordia et timiditate principum nostrorum. ἡγεμόνος, ducis, N, 108. ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, teneor miseria et ærumnis, θ, 182. sic, ἴχεται, ρ, 318. αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν, τ, 360, celeriter enim in miseris rebus mortales senescunt et vigorem amittunt; ἐν κακώσει. μίσγειν ἄνδρας κακότητι καὶ ἄλγεσι, viros immiscere miseriis, υ, 203. ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο, vestra socordia et vestro vitio, amici, istæ res contigerunt, ω, 454. κακότητα βαρεῖαν ἐφίει, K, 71, injungebat nobis gravem miseriam. sic, φέροντες, M, 332, calamitatem inferentes aliis. ὑπεκφύγοιμεν, subterfugiamus infortunium, γ, 175. ι, 489. κ, 129. ἀλάλκοιεν, avertant, defendant ab eo calamitatem, δ, 167. ἐκφυγεῖν, effugere malum, ι, 414. ἀγορεύων, narrans labores suos, ρ, 517. φυγόντες, ψ, 238. ἐς κακότητα ἀθρόαν, Py. 2, 65, in calamitatem multam, *in viel noth, (into great distress.)*

κακοφραδής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) qui male consulit, sibi vel aliis, indisertus. Αἶαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδὲς, Ψ, 483, ubi loquitur rex Idomeneus in contentione ludicra, et vox ea non nimis duro in significatu est accipienda, utpote inter sodales nobiles dicta. *übelzubedeuten, (ill-omened.)*

κακόφρων, ὁ, vide sub φρονέω, prope finem.

κακόω, f. ώσω. (Χάω) male adficio, deteriorem sisto. ἐκάκωσεν ἡμᾶς βίη Ἡρακληείη, Λ, 689, adflixerat nos Hercules. et 688, κεκακωμένοι ἦμεν, pro ἐκεκακώμεθα, adflicti et ad paucos redacti eramus. μηδὲ γέροντα κάκου (κάκοε, imperat. præs. a.) κεκακωμένον, neque senem adflige adflictum et male habitum, δ, 754. ἐπεί με ἐκακώσατε λίην, υ, 99, postquam me malis adfecistis nimis, ῥηΐδιον δὲ θεοῖς, ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι, π, 212, facilis res est diis, aut extollere et honoratum facere mortalem, aut deteriorem et turpem et inhonestum facere, *klein und schlecht zu machen, (to make little and mean;)* sicut nunc h. l. διὰ τοῦ κατ' εἶδος αἴσχους, ob turpem speciem externam. κεκακωμένος ἅλμῃ, turpatus salsugine, ζ, 137, *unrein gemachet, (defiled.)*

κακοώνυμος, vide sub δυσώνυμος.

κάκτανε pro κατάκτανε, vide sub κατακτείνω.

κάκτος, ου, ἡ, vide sub ἄκανθα.

κακῶς, (Χάω) adverb. male, odiose, humiliter et ignobiliter. κακῶς ἀφίει αὐτὸν, contumeliose dimisit eum, A, 25. ἢ εὖ ἦε κακῶς νοστήσομεν, an bene an male redituri simus, B, 253. ἔβησε αὐτοὺς ἐξ ἵππων, male eos deturbavit e curru, E, 164. et 698, κεκαφηότα, ægre spirantem, male spirantem. τίλει αὐτῇ, male est ipsi, I, 324. et 547, Κουρήτεσσι ἦν, iis male erat; atque ibi fortasse est ellipsis, e. c. ἦν αὐτοῖς κακῶς ἔχοντα τὰ τῆς μάχης, aut simili modo: *es gieng ihnen übel, (it fared ill with them.)* ὥς κεν Τρῶες ἀπόλωνται κακῶς, ut male pereant, Φ, 460. χρήματα αὖτε κακῶς βεβρώσεται, opes male consumentur, β, 203. et 266, ὑπερηνορέοντες. sic et δ, 766, male insolentes. ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, sero misere veniat, ι, 534. sic, νεῖαι, λ, 113. μ, 141, redis. πάσχοντος, male affecto me per vim eorum, π, 275. ἐρεθίζειν, male irritare alios, contumeliose, ρ, 394. ὠρίνετο θυμὸς αὐτῷ, σ, 74, ignave et timide movebatur ei animus. et 167, ὄπιθεν φρονέουσι, *sind hinter dem rücken gefahrlich gesinnet, (they secretly contrive mischief.)* τοξάζεαι, imperite arcu jacularis, χ, 27, ἀτέχνως, imo et, sceleste. ἔρεζον αὐτῷ, ψ, 56, male faciebant ei, αὐχμεῖς, ω, 249, ignobili modo squalles.

κακώτερος, α, ον. (Χάω) abominabilior, pejor. οὔτι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, nihil infelicius et tristius accidere mihi possit, T, 321, omnia alia mala erunt mihi æque magna. notat et, humilior, deterior natu; et, ignavior, imbellior: κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο, alius minus fortis quam ego, X, 106, minor gloria et factis et natalibus et robore: nam Hector loquitur. maxime autem ibi respicitur virtus militaris. sic, κακώτερος ἀντιβολήσας, ζ, 275, ubi loquitur regia virgo: aliquis deterior animo, malevolus aliquis et maledicus ex inferiorum ordine. sic et φ, 324, ubi τῷ δυσγενεῖ simul jungitur in mente proci ὁ ἀσθενέστερος. οὐ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης, nihil maleficentius est mari, θ, 138. πλαγκτοσύνης, ο, 342, nihil deterius est circumvagatione egena.

κάλαθος, ὁ ἡ, vide sub θέω, paullo sub initio.

καλαμαῖον, τὸ, vide sub καλάμη, et τέττιξ ad finem.

καλαμάομαι, vide ad finem sequentis.

καλάμη, ης. ἡ. (Ἄ) culmus, *der halm, (straw.)* vox ex ἀμάω et καλὸς composita, ob pulcritudinem segetum jam colligendarum et metendarum. stipula, *die stoppel, (the stubble.)* antiquissimi sua frumenta non prope terram falcibus grandibus desecabant: sed falce minore circa medium fere culmum aristas secabant; reliquum longiusculárum stipularum solebant incendere, vel stantes eas relinquere. πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευε, T, 222, plurimas quidem aristas cum suis culmis ferrum ad terram sternit, ut notentur allegorice corpora hostium strata. ibi igitur καλάμη est illa culmi secti pars ad quam est arista. ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν, ξ, 214, ubi proverbialis est locutio, et constructio est, ὀΐομαι ἔμπης, existimo omnino, σὲ εἰσορῶντα καλάμην, te intuentem stipulam reliquam, γιγνώσκειν σὲ, sc. τὸ λήϊον, cognoscere vel agnoscere te posse, qualis fuerit integra seges. καλάμη ergo h. l. metaphorice est, corpus senecrute affectum, et adagium integrum (nam h. l. est ἐλλιπὲς) est: ἐκ καλάμης δῆλος ὁ τεθερισμένος ἄσταχυς, *aus den noch stehenden halmen urtheilet man von den ären so drauf gestanden, (from the straw yet standing people judge of the ears that have been upon it.)* dicitur ἐπὶ ἀνδρῶν γενναίων, οἳ καὶ περὶ καιρὸν γήρως, ἐμφαίνουσι λείψανα τῆς ἀρετῆς παλαιᾶς. et Ulysses hoc vult: οἶμαί σε, ὁρῶντα τὸ τῆς νεότητός μου ὑπόλειμμα, τὴν μετὰ θέρος καλάμην, ἤγουν τουτὶ τὸ σῶμα τὸ φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷος ἂν ἦν ἐγὼ ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήϊον ἤκμαζεν, ἐπεὶ καὶ τὸν εὐγενῆ τις πυρὸν ἐκ τῆς ὑπολειφθείσης καλάμης ἤγουν ὑποστάθμης τεκμαίρεται. ergo in poëta ἡ καλάμη in sensu tantum allegorico occurrit: in Iliade ἐπὶ σώματος ἀνθρωπείου πεσόντος: in Odyssea ἐπὶ σώματος τοῦ ὑπὸ γήρως ἤδη διεφθαρμένου. καλάμη dicitur et καλαμαία, sicut μέλισσα μελισσαία, οὐρὰ οὐραία, δραχμὴ δραχμαία, λίμνη λιμναία, γαλήνη γαληναία, σελήνη σεληναία, ἅμαξα ἁμαξαία, etc. magis tamen in sermone vulgi quam erudito. καλαμᾶσθαι est, συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων, *nachstoppeln, (to glean.)* deinde et τὸ, εἰσάγαν ἀδικεῖν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν καὶ τὴν καλάμην ἐπὶ κέρδει ἐκσπώντων, *aussaugen, (to suck out.)* τὸ καλαμαῖον est τεττίγιον ἐλάχιστον, locusta minima: sed τὸ καλάμιον est χρυσοῦν κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει, *güldene haarnadel, (gold hair-pin.)*

καλαμίνθη, ἡ, vide sub κητώεις.

κάλαμιον, το, vide sub καλάμη, ad finem.

κάλαμος, ου. ὁ. (Ἄ) calamus, *ein ror, (a reed.)* πρὸς κάλαμον, Ol. 10, 99. καλάμου σὺν βοῇ, Ne. 5, 71. in Pindaro ergo notat tibiam musicam.

καλαμωτὴ, ἡ, vide sub ῥίψ.

καλαῦροψ, οπος. ἡ. (Ῥέπω) baculus superne incurvus vel altero extremo curvus, ῥόπαλον ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ, οὗ τὸ κᾶλον (i. e. ξύλον) αὖ ῥέπει. *eine krumme hirtenkeule, (a shepherd's crook.)* ὅσσον (i. e. κατὰ ὅσον διάστημα, quam longe) τίς ἔρριψε (jacere potest) καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, *so weit ein hirte seine keule werfen kann, (as far as a shepherd can throw his crook,)* Ψ, 845.

καλέω, f. έσω et ήσω. (Κέλω) voco, venire jubeo: appello, nomino: invito. est a κέλω. αὐτός σε καλεῖ, ille hortatur ut ad se venias, Γ, 390, hortatur te domum redire. καλέει κρείων, rex vocat, Δ, 204. Ζεὺς, Ω, 88. ut et huic verbo insit notio adhortandi. sic Γ, 250, καλέουσιν ἄριστοι, senatores et magnates rogant ut venias. ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰ-

γαίωνα, Α, 403, nam dii, i. e. eruditi et poëtæ, sæpe aliter nominant rem, ac vulgus hominum. sic Σκάμανδρον, Υ, 74. κοτύλην μὲν καλέουσι, Ε, 306, *man nennet es, (it is called.)* ἄρκτον, ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι, Σ, 487. κύνα Ὠρίωνος, Χ, 29. et 506, ὃν, quem, i. e. quo nomine et quidem re vera, sc. Ἀστυάνακτα. Περκνὸν, Ω, 316. τοὔνεκά μιν κάλεον (ἐκάλεον, nominabant) Σιμοείσιον, Δ, 477. Δηΐφοβον δ' ἐκάλει, Χ, 294, vociferabatur ad Deiphobum: nam clarum vocare et appellare, i. e. clara voce, innuit hoc verbum. αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι, Κ, 197, ipsi enim invitabant eum ut una iret et una in medium consuleret. κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος, Ψ, 203, quisque eam ad se invitabat, ut juxta se consideret; et sermo est de Iride et ventis personificatis. τὸν Ἕκτωρ καλέεσκε (ionice pro ἐκάλει) Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι Ἀστυάνακτα, Ζ, 402. αὐτὴν πατὴρ καὶ μήτηρ Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, Ι, 558. ἐκάλεσάν σε θεοὶ θάνατόνδε, Π, 693. Χ, 297, i. e. ἤγγιζέ σοι ὁ θάνατος: vocant te dii ad mortem, quasi ut venias in domum mortis. τοῦ σὲ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα, pro ἐκάλεσα, Ω, 106. ὄφρα καλέσσω (pro καλέσω) αὐτὸν, Ζ, 280, et est aor. 1. conj. ut eum invitem. Ἑλένην καλέουσα ἴε, ibat ut advocaret eam, Γ, 383. σὺ καλέσας εἰς ἀγορὴν, ad concionem convocans, Τ, 34. καλέσασα τὸν εἰς Ὄλυμπον, Α, 402, advocans eum. ἄμυδις καλέσασα θεοὺς, convocans eos, Υ, 114. καλέσαντες ἀριστῆας, Ο, 303, adhortantes et ad se vocantes eos. εἴ τις καὶ τούσδε καλέσειε, Κ, 111, 171, et est hæc phrasis pro: ἄγε τις καλεσάτω. *wenn doch jemand die rufen wollte, (let some one call them.)* sic et Ω, 74. τὸν δεῦρο κάλεσσον, pro κάλεσον, Δ, 193. sic Κ, 53. Μ, 343. Ο, 54. κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους, roga ut veniant huc, Ν, 740. sic, ἀριστῆας, Ρ, 245, coll. 247, ubi maxime vis hujus verbi propria apparet. Πρίαμόν τε καλέσσαι, pro καλέσαι, et ut Priamum advocent, Γ, 117. θεοὺς ἀγορήνδε, Υ, 4. et 16, ἐκάλεσας. Romanorum verbum, calare, ab hoc Græco verbo ejusque usu proprio est. ἀθάνατοι καλέονται, Ε, 342, immortales appellantur, vocantur id quod re vera sunt, et est id pro εἰσὶ, sicut et sæpe in Novo Testamento, Luc. i, 32. Matth. v, 9, etc. οἳ Τιτῆνες καλέονται, qui sic vocantur nomine, Ξ, 279. Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, Β, 684, ionice pro ἐκαλοῦντο, quod poëta posuit ut sonus fieret paullo gravior et sonorior. alia forma hujus imperf. pass. item Ionica est, καλέσκετο υἱὸς, i. e. ἦν, Ο, 338, pro ἐκαλεῖτο. σὴ παράκοιτις κέκλημαι, tua uxor vocata sum, Δ, 61, ὑπὸ πάντων οὕτω καλοῦμαι κατ' ἀλήθειαν, i. e. sum tua conjux. sæpe tamen poëta consulto sic loquitur. nam h. l. Ἥρη, i. e. aër inferior, non vere est conjux Jovis, i. e. ætheris, sed fingitur tantum. sic et Σ, 366. ἥτε καταῖτυξ κέκληται, Κ, 259, quæ sic vocatur. nam hoc præt. pass. notat ut præsens. et 195, βασιλῆες, ὅσοι κεκλήατο βουλὴν, principes quotquot in consilium et senatum vocati erant, ionice, plusquamp. pass. pro ἐκέκληντο: et ad accusativum omissa est præpositio εἰς. hinc postea dicta est ἡ σύγκλητος, senatus. ἔνθα Κολώνη κέκληται, ubi vocatur Colone, Λ, 757. φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, ejus conjux statim vocaberis, i. e. eris, Γ, 138. et est fut. 2. pass. statim eris uxor τῷ νικήσαντι. nam de Helena pugnaturi erant Menelaus et Alexander. μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην, εἰ μὴ ἐγὼ — Β, 260, *ich wolte der nicht mehr heissen,* i. e. *seyn, wenn ich nicht—(let me no more be called,* i. e. *be, unless I—).* σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν, tuam esse uxorem, Ξ, 268. δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, Α, 293, timidus et homo nihili vocari deberem; sic et Germani, *müste ein taugenichts heissen, (I should deserve to be called a good-for-nothing.)* σφίσι φίλη καὶ αἰδοίη καλεοίμην, vocarer, i. e. futura essem, Ξ, 210, *würde seyn, (should be.)* ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν, convocavit, Α, 54, pro ἐκαλέσατο, et id attice, pro ἐκάλεσε, forma media pro activa. Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ, vocavit eam ad se clara voce, Γ, 161, et φωνῇ additum ad differentiam τοῦ, νεύματι, ἢ δι' ἀγγέλου, nam vario modo potest aliquis invitari et advocari. postea Attici hanc formam verbi fecerunt judicialem, ut καλοῦμαι τοῦτον sit, in jus voco eum. Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς, vocabat eum extra domum, Ο, 143. Αἴαντε, inclamavit eos et advocavit, Ρ, 507. καλέσαντο γὰρ αὐτοὶ, ipsi enim evocaverant me, *hatten mich berufen, (had called me,)* Α, 270, ut secum irem ad bellum. καλεσάμενος προσέφη αὐτὴν, Ε, 427, pro προσκαλεσάμενος, *da er sie angeredet, (having accosted her.)* sic et καλεσαμένη, Ξ, 188, *da sie sie zu sich gerufen, (calling her aside.)* τὸν μὲν ἐγὼν προέηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλᾷς, Κ, 125, eum ego misi ut vocaret quos tu quæris: et est forma infin. act. Attica, pro καλεῖν, καλέμεναι, ob metrum producto ε in η poëtica licentia. τίς ξεῖνον καλεῖ, quis hospitem vocat, ad cœnam scilicet, ρ, 382. et 553, καλέει σε Πηνελόπεια, rogat ut venias ad se, *lasse dich rufen, (has sent for thee.)* ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, ξ, 147, *ich nenne ihn meinen verehrenswürdigen bruder,* i. e. *halte ihn dafür, (I call him my beloved brother;* i. e. *I regard him as such.)* μῶλυ καλέουσι θεοὶ, κ, 305. πάντες γὰρ καλέουσιν αὐτὸν, λ, 186, ubi quoque positum ἐπὶ τῆς εἰς δεῖπνον κλήσεως: nam mos erat antiquus, reges vocari ad epulas solemnes, iisque præesse; ut ex contextu apparet. πλαγκτὰς καλέουσι θεοὶ, nominant, μ, 61. ἵνα μιν κάλεον, pro ἐκάλεον, ζ, 55, quo ipsum vocabant et invitabant. ὄνομα ὅ, τι σὲ κάλεον, θ, 550. ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει τὸν, κ, 114. et 231, κάλει, invitabat blande, ut hospites intro venirent. sic 257, 313. πτωχὸν οὐκ ἄν τις καλέοι, mendicum non sane quis invitet, ρ, 387. ἔβη καλέων αὐτὸν, ibat invitaturus ad convivium eum, δ, 532. sic, ο, 213, αὐτὸς καλέων δεῦρο εἴσεται, ipse vocaturus te domum suam huc ibit. καλέουσα, advocatura, ν, 413. καλεῦντες, ionice pro καλοῦντες, μ, 249, nominantes me clara voce et invocantes. sic, κ, 229, 255, ubi est simpliciter, clamantes si quis prodeat. ὄφρα καλέσω ξεῖνον, ut invitem, ρ, 52. et 379, σὺ δὲ καὶ τόνδε ἐκάλεσας, vocasti, invitasti huc. ἐμὲ ἀπὸ μεγάρου ἐκάλεσε, me ex conclavi meo vocavit ad se, ψ, 43. προμολοῦσα κάλεσσε, prodiens advocavit, ω, 387. ἀλλά τις καλέσειε γέροντα, vocet huc, δ, 735. καλέσαι, ψ, 44, 51. καλέσας εἰς ἀγορὴν, α, 272. θαλαμόνδε, β, 348. οἰκόνδε, λ, 409, invitans in domum. αὐτὸν ἑτάρων ἀπονόσφι καλέσας, sevocans eum a suis, ο, 528. νεῦσε καλέσας ἐπί οἱ, innuit vocans eum ad se, ρ, 330, 342, προσεκαλέσατο αὐτὸν νεύματι. εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ἀχαιοὺς, α, 90. et 416, καλέσασα θεοπρόπον. ἐπὶ οἷ, ad se, ρ, 507. et 529, κάλεσον δεῦρο. et 544, ὧδε, voca huc. μοὶ τροφὸν, χ, 391, *rufe sie zu mir, (call her to me.)* Νηϊάδες καλέονται, vocantur, nominantur, ν, 104, 348. ἀφνειοὶ καλέονται, i. e. εἰσὶ, divites sunt, ο, 432. ρ, 423. τ, 79. ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, i. e. εἶναι, η, 313, *mein schwieger sohn zu heissen, (to be called,* i. e. *to be my son-in-law.)* αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, ζ, 244, utinam enim mihi talis conjux destinatus esset a deo vocatus! καλέσασθε ἀοιδὸν, advocate huc et invitate, θ, 43. εἷς ἓ καλεσσάμενος, ad se vocans, χ, 436. nam Sigma duplicatur ob metrum. καλεσαμένω Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὴν, γ, 137. στρατὸν καλεῖ συνίμεν, sc. ἡ Μελία, Py. 11, 14, vocat cœtum ad conveniendum. Ἀρειᾶς πόρον καλέοισι (dorice pro καλέουσι) ἄνθρωποι, nominant, Ne. 9, 98. ἣν καλέοισι Διὸς ἄλσος, Ist. 2, 41. Ζῆνα ῥιπὰς ἀνέμων ἐκάλει, Py. 4, 346, Jovem poscebat precibus motus ventorum. ergo cum duplici accus. ut Latinorum, posco. sic et alio significatu, Ol. 9, 96, ἐκάλεσέ μιν ἰσώνυμον εἶναι τοῦ, nominavit eum, ut esset cognominis avo materno. et 93, καλεῖσθαί μιν τοῦτο ὄνομα, vocari eum hoc nomine, *er solle Jamus heissen, (he shall be called Jamus.)* καλεῖν Ἀρισταῖον, ubi deest conjunctio ὥστε, Py. 9, 116, ut vocent eum. καλέων θεὸν, invocans, Py. 2, 23. Αἰακίδην εἰς πλόον, Ist. 6, 51, vocans eum ad navigationis societatem. ἐκάλεσεν ἐς ἔρανον, sc. τοὺς θεοὺς, Ol. 1, 60, coll. 63, invitavit deos ad epulas. Ποσειδῶνα, invocavit, Ol. 6, 98, coll. 102. αἰτέομαι, αὐτῷ καλέσαι Μοῦσαν, Ist. 8, 11, poscor, advocare Musam in ejus honorem. καλέσαντο σύνεργον, Ol. 8, 43, advocarunt eum auxiliatorem operis. κέκληνταί σφιν ἕδραι, Ol. 7, 140, i. e. ἐπωνομάσθησαν αὐτῶν αἱ πόλεις, vocatæ sunt nominibus ipsorum. κεκλημένον Λατοΐδου, Py. 3, 119, filium Apollinis vocatum.

καλήμεναι, poëtice pro καλέμεναι, quod attice pro καλεῖν, vide præcedens paullo sub medio.

καλήτωρ, ορος. ὁ. (Κέλω) bene vocalis, clare vocans. est epitheton κήρυκος boni. et ex hac voce, sicut et ex nomine proprio, ὁ καλήσιος, apparet, verbum καλέω in futuro quoque esse καλήσω. κήρυκα καλήτορα, Ω, 577. ejusmodi epitheton κήρυκος est et ὁ ἀστυβοώτης, ου, ab κατὰ ἄστυ βοᾶν: et ὁ ἠπύτης, ου, ab ἠπύειν, i. e. φωνεῖν.

καλιὰ, ἡ, vide sub οἰκίον.

καλινδέω, vide κυλίνδω.

κάλλαια, τὰ, κάλλη, τὰ, vide sub θρόνον.

καλλαπάρην, pro κατὰ λαπαρὴν, vide sub λαπάρα, et ΚΑΤΑ' prope medium.

κάλλεα, τα, vide sub θρόνον, et κάλλος ad finem.

καλλείψω, pro καταλείψω, vide sub καταλείπω.

καλλιβῶλαξ, vide sub ἐριβῶλαξ.

καλλιγύναιξ, αικος. ὁ ἡ. (Γάω) pulcras mulieres habens, eleganti corpore, simul et vestitus gratia ornatas. Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Β, 683. Ι, 447. Ἀχαιΐδα, Γ, 75. Σπάρτην ἐς, ν, 412. καλλιγύναικι πάτρᾳ, Py. 9, 131, i. e. Cyrenæ, urbi in Libya.

καλλιερέω, καλλιέρημον, τὸ, vide sub ἱερὸς, prope medium.

καλλίζωνος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) eleganter cinctus. idem ac εὔζωνος, et βαθύζωνος, et epitheton formosarum fœminarum. καλλίζωνοί τε γυναῖκες, Η, 139, et vide ἄνδρα περίπυστον, de quo et γυναῖκες canunt, non solum viri. quanquam sermo est de nobilioribus. eadem verba alio contextu, Ω, 698, ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν. ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν, ψ, 147, coll. 142, s. ubi chorea nuptialis nostro more facta describitur.

καλλίθριξ, τριχος, ὁ ἡ. (Θέρω) pulcros pilos habens. καλλίτριχες ἵπποι, Ε, 323. Ο, 348. Ψ, 525. γ, 475. καλλίτριχα μῆλα, ι, 336, 469, de ovibus et capris.

καλλικολώνη, ης. ἡ. (Κέλω) erat locus ad Trojam elatus et amœnus, λόφος τὶς πενταστάδιος τὴν περίμετρον, collis quinque stadia in circuitu complectens. alibi dicitur θρωσμὸς πεδίου: et a pulcritudine sua habebat nomen. fluvius Simois alluebat hunc collem. Υ, 53, 151.

καλλίκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) pulcra coma ornatus. καλλακίδος καλλικόμοιο, Ι, 449. Ἑλένης, ο, 58. καλλίκομον κούρην, Py. 9, 186, quæ erat regis filia. καλλικόμοις γυναιξὶν, Ne. 10, 17. a τὸ κάλλος, pulcritudo.

καλλικρήδεμνος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) est epitheton fœminæ, eleganti cinctura capitis ornatæ. ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι, δ, 623, ubi sic vocantur an-

cillæ Ulysses delicatiores, utpote concubinæ procorum.

καλλικῶν, ὁ, vide sub νοέω, ad initium.

κάλλιμος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) pulcer egregie. κάλλιμος οὖρος, ventus secundus admodum pulcer et serenus, λ, 639. et 528, χρόα κάλλιμον, quod attinet pulcrum corpus. ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον, liquidam vocem, μ, 192. κάλλιμα δῶρα, δ, 130. θ, 439. ο, 206.

καλλίνικος, ου. ὁ ἡ. (Εἴκω) victoriam pulcre ornans, victoriæ concelebratio pulcra. καλλίνικος ὁ τριπλόος, sc. ὕμνος, Ol. 9, 3, nam ter canebatur. καλλίνικον ὕμνον, Ne. 4, 26. τὸ καλλίνικον (victoriæ celebratio, substantive positum neutrum) φέρει ἄκος πληγῶν, affert medicinam plagis in certamine acceptis, Ne. 3, 31. καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν, Py. 5, 142, victorialem hymnum, præmium impensarum. καλλίνικον κῦδος, Ist. 1, 13. χάρμα, Ist. 5, 68. καλλινίκου Ἱέρωνος, Py. 1, 63, pulcre vincentis, victoris. ut ergo et victorem notet per se hoc epitheton. sic καλλίνικοι ἅρμασιν, Py. 11, 70.

καλλιπάρηος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) pulcris genis, formoso vultu. est epitheton pulcræ fœminæ, a parte hac ad totum. ἡ Χρυσηΐς, Α, 143, 310. Βρισηΐς, Α, 184. Τ, 246. Ω, 676. Θεανὼ, Ζ, 298, 302. Διομήδη, Ι, 661. Θέμις, Ο, 87, quo epitheto innuitur, per justitiam maxime florere populos. Λητὼ, Ω, 607, nam nox sublustris est admodum formosa. Ἑλένη, ο, 123. Μελανθὼ, σ, 320, ancilla admodum formosa.

καλλίπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) venuste vestitus. idem fere ac εὔπεπλος, q. v. καλλιπέπλου Κορωνίδος, Py. 3, 43, quæ erat nobilis amica Apollinis.

καλλιπλόκαμος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) bene ornatus comis intortis. idem ac εὐπλόκαμος, q. v. Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο, Ξ, 326. Θέτι καλλιπλοκάμῳ, Σ, 407. et 592, Ἀριάδνῃ. Θέτιδος καλλιπλοκάμου, Υ, 207. θεᾶς, κ, 220, 310. Ἑλένῃ καλλιπλοκάμῳ, Ol. 3, 2.

καλλίπλουτος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) divitiis exornatus. καλλίπλουτοι πόλιες, i. e. αἱ Συρακοῦσαι, Ol. 13, 159.

καλλίπωλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) pulcros equos alens. καλλίπωλον ἕδραν, Ol. 14, 2, ubi Orchomenum, Bœotiæ urbem, studio equitandi claram, sic appellat.

καλλιρέεθρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) pulcre fluens. a τὸ κάλλος. ἐς κρήνην κατεβήσατο καλλιρέεθρον, κ, 107, de filia Antiphatis, aquam petente.

καλλίρροος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) pulcre fluens. a τὸ κάλλος. καλλίρροον ὕδωρ, de fluvio, Β, 752. Μ, 33. κρουνὼ καλλιρρόω, Χ, 147, *an die zwey klaren bäche, (at the two clear streams.)* ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο, ε, 441, ubi ρ non est duplicatum. κρήνην τυκτὴν καλλίροον, ρ, 206. ejusmodi fluvius purus vocatur et ἀργυροδίνης, ὁ. καλλιρόῳ παρὰ Δίρκῃ, Ist. 8, 42. καλλιρόαις πνοαῖς, i. e. tibiis, Ol. 6, 143.

καλλιστέφανος, vide sub χρυσοστέφανος.

κάλλιστος, η, ον. (Κῶ) pulcerrimus, formosissimus. κάλλιστος ἀνὴρ, Νιρεὺς, Β, 673. ὅς (πέπλος) κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος, Ζ, 294. ο, 107, ubi κάλλιστος notat τὴν ποιότητα τοῦ ποικιλμοῦ, cum παμποίκιλος tantum notet τὸ πλῆθος τῶν ποικιλμάτων, coll. Ζ, 289. ο, 105. κάλλιστος ἀνθρώπων, Γανυμήδης, Υ, 233. ἀστὴρ, Χ, 318. ποταμῶν κάλλιστος πολὺ, λ, 238, ubi πολὺ etiam auget superlativum. κάλλιστον ὕδωρ, limpidissimam aquam, Β, 850. Φ, 158. κειμήλιον, δ, 614. ο, 114. τοῦτό μοι ἐνὶ φρεσὶ κάλλιστον εἴδεται εἶναι, ι, 11. κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα, λ, 521. καλλίστους ἵππους, Κ, 436. πολὺ καλλίστους καὶ μηκίστους, sc. Otum et Ephialten, λ, 309. αἳ μετὰ (post) Ἑλένην κάλλισται ὦσι, Ι, 140, 282. κάλλιστος χορὸς, Ne. 5, 42, pulcerrimus chorus Musarum. κάλλιστον μνῆμα, Ol. 3, 27. ἕδνον, Ol. 9, 16. προοίμιον, i. e. ἐγκώμιον, Py. 7, 1. ἀνδρῶν κάλλιστον γόνον, filium pulcerrimum, Py. 4, 219. et 332, φάρμακον. ἄωτον, Ne. 2, 14. ὄλβον, Ist. 4, 99. καλλίστη βροτεᾶν πολίων, splendidissima urbium humanarum, Py. 12, 2. θεῶν, Ne. 10, 34, sc. ἡ Ἥβη. καλλίστῃ δρόσῳ, Ist. 6, 94. καλλίστην πόλιν, Py. 9, 124. κάλλιστα ῥέξας, Ol. 9, 142. τρία ἔργα, Ol. 13, 55, i. e. τρεῖς στεφάνους ἔργων.

καλλίσφυρος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) pulcris talis præditus, i. e. pulcris pedibus. est epitheton mulierum formosarum, a parte ad totum. καλλισφύρου Εὐηνίνης, Ι, 553. et 556, Νύμφης. Δανάης, Ξ, 319. Κάδμου θυγάτηρ Ἰνὼ καλλίσφυρος, ε, 333. Ἥβη, λ, 602.

καλλίτριχες, vide sub καλλίθριξ.

κάλλιφ', pro κατέλιπε, vide sub καταλείπω.

καλλίφαρος, ὁ ἡ, vide sub φᾶρος.

καλλίχορος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) pulcre choreas ducens. est quoque epitheton regionis vel civitatis felicis, ubi incolæ vivunt hilares. διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος, λ, 580. καλλιχόρῳ πόλει, Py. 12, 45.

καλλίων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) formosior, pulcrior, decentior. est comparativus, a τὸ κάλλος formatus, ex more Græco, qui a substantivis ducunt gradus comparationis. ἄνδρες πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσορᾶσθαι, ἢ πάρος, κ, 396. οὐκ αὐτῷ τόγε κάλλιον οὐδὲ ἄμεινον, non ei hoc pulcrius aut commodius erit, Ω, 52, qui comparativus est per idiotismum, quem Germani per, *gar zu, (far too,)* vel tales particulas exprimunt: *es wird ihm das nicht gar zu schœn anstehen, es schicket sich das für seinen stand nicht allzusehr, (it will not become him too well, it is not befitting his rank.)* νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι ξείνους, οἵτινές εἰσιν, γ, 69, nunc, postquam satiati sunt cibi, pulcrius est, sciscitari et quærere ex hospitibus, quinam sint. et 358, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω. sic et θ, 543. καί σοι ὧδε πολὺ κάλλιον, ἠὲ πόδεσσιν ἔρχεσθαι, ζ, 39, etiam tibi sic multo pulcrius, si veheris curru, quam pedibus ire eo. οὐ μέντοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικε, ξεῖνον χαμαὶ ἧσθαι, non sane istud nimis pulcrum, neque decet, hospitem humi sedere, η, 159. φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν, θ, 549, dicere enim te, sc. vera, pulcrius est. καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ρ, 583. μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω, σ, 254. τ, 128. ἔτι κάλλιον φέρουσι σοφοὶ τὴν θεόσδοτον δύναμιν, adhuc pulcrius ferunt, Py. 5, 15. κάλλιον τῶν ἐνόστησεν ἄν, Ne. 11, 32. καλλίονα ἐσχατιὰν, Py. 11, 87, terminum valde pulcrum, *ein gar zu schœnes ende, (a very good end.)*

κάλλος, εος. τό. (Κῶ) pulcritudo, formæ venustas. et hæc una vox comprehendit duo illa, δέμας καὶ φυὴν, aptam membrorum omnium ædificationem, et decentem staturam corporis, κάλλος ἐστὶ συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν, μετ' εὐχροίας, inquit alius. in admiratione summa τὸ κάλλος semper fuit, maxime Lacedæmone, ubi pulcerrimi multi erant. regium putabatur et divinum ista pulcritudo. hinc τοῖς περικαλλέσιν (præstantibus forma) fiebant ἡρῷα, i. e. ναοὶ πρέποντες ἥρωσιν: imo et meretriculæ quædam ob insignem formositatem sunt consecratæ. ἐν Θεσπίοις fiebant Amori ludi solemnes, Olympiis fere pares. Priamus ipse et Hector mirabantur Helenam. in Sicilia erat ἡρῷον Φιλίππου τοῦ Κροτωνιάτου, Ὀλυμπιονίκου, ὃς κάλλιστος ὢν ἐτιμήθη ἐκεῖ, conf. Herodotum. oppositum est τὸ αἶσχος, turpis forma: sic et verba, αἰσχύνειν καὶ καλλύνειν opponuntur. quod κάλλος sit donum divinum, est Γ, 64—66, coll. 39, 44, s. 54, s. et partes præcipuæ fœmineæ formositatis enumerantur 396, 397. κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι, Γ, 392, pulcritudine fulgens et vestibus: ubi de Paride, qui erat pulcerrimus, et cujus vestitus hanc formam magis etiam conspicuam reddebat. κάλλος τε καὶ ἠνορέην ὤπασάν οἱ θεοὶ, Ζ, 156. αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, superabant forma omnes fœminas, Ι, 130, 272. et 389, εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι, si vel Veneri de forma litem movere possit. πᾶσαν ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ, Ν, 432. κάλλει ἐνίκα πολλὸν, Ψ, 742. κάλλεος εἵνεκα, Υ, 235, raptus est Ganymedes in cœlum. ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, ζ, 18, coll. 16, ubi pulcerrima domina Nausicaa pulcerrimas habet pedissequas, *hof-damen, (maids.)* et 237, κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, Ulysses bene lotus. θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα, Ναυσικάα, θ, 457, nam κάλλος est θεόσδοτόν τι. γῆμεν αὐτὴν μετὰ (i. e. διὰ propter) κάλλος, λ, 281, sc. Neleus τὴν Χλῶριν. Κλεῖτον ἥρπασεν ἡ Ἠὼς, κάλλεος εἵνεκα, ο, 251. ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, intuens (εἰσορώμενος) staturam et pulcritudinem, σ, 218. κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη, ψ, 156, coll. 162, ubi apparet, κάλλος et χάριν sæpe notare idem. κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα (αὐτῇ πρῶτον) πρόσωπα καλὰ κάθηρεν, ἀμβροσίῳ, οἵῳ Ἀφροδίτη χρίεται, σ, 191—194, ubi κάλλος fingitur ὡς θεῖόν τι ὑγρὸν, quo lavari et inungi quis possit: ubi sermo est de Penelope, postquam paullum redormiverat interdiu, unde facies fit succi plenior et vividior. in genere tale κάλλος ἀμβρόσιον est, ἡ ἐπιπολάζουσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια. in gallo τὰ κάλλεα sunt pendulæ illæ duæ carunculæ rubræ sub gutture ejus. Vide sub Αἶσχος, αἰσχύνω, et Πάρις in R.

καλλύνω, vide supra, et sub θρόνον.

κᾶλον, ου. τό. (Κῶ) lignum, proprie aridum ad ardendum, *brennholz, (wood for fuel.)* deinde in genere, lignum. est vox Cretica, apud quos ὁ καλοφόρος, ου. est servus vel mercenarius, apportans ligna ex montibus. est a κῆαι.

κάλος, ου. ὁ. (Χάω) funis nauticus, in specie quo velum ad antennam vel attrahitur vel demittitur; ᾧ τὸ ἱστίον συσπᾶται καὶ ἀνίεται, ὁ ἐν μέσῳ τοῦ κέρατος ἀνάγων καὶ χαλῶν τὸ ἱστίον. est ergo a χαλάω, a potestate hujus funis in velo. ι, 260, ὑπέρας τε κάλους τε. recentiores dicunt ὁ κάλως, ω, in declinatione secunda Attica. de eo est proverbium apud Aristoph. Equ. 753, νῦν δεῖ σε πάντα κάλων ἐξιέναι, nunc oportet te omnem rudentem emittere et laxare, i. e. jam omnis conatus est tentandus. sic et apud Euripid. Med. 278, ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, coll. Troad. 94. Herc. Fur. 837, simile est, πάντα κάλων κινεῖν, vel et, πάντα λίθον. nam κάλως quemvis rudentem denotat in sensu lato. Vide sub βοεύς.

καλὸς, ἡ, όν. (Κῶ) formosus, pulcer, nitidus: purus. est a κάω, a quo κάζω. et quia penultima hujus nominis semper producitur, videri possit inesse contractio ex κάω et ἥλιος, καόμενος ὡς ἥλιος, λαμπρός: et aurum κατ' ἐξοχὴν dicitur καλὸν, tanquam sacrum ἡλίῳ. sed non opus est his ambagibus. proprie ergo notat, nitorem et lumen formæ externæ, τὸν εὖει δῆ: et hinc est ὁ φιλόκαλος, qui pulcra et nitida amat, amator nitoris; et ἡ ἀπειροκαλία, infinita formositas, ἡ λίαν εὐείδεια, in summa laude posita vox, ab ὁ ἡ ἄπειρος, sine fine. quamquam et alibi notet defectum intelligentiæ quid sit pulcrum et honestum, ab ὁ ἡ ἄπειρος, expers, imperitus. hinc et, ab amabili forma corporis dicitur aliquis ὁ καλὸς, vel ἡ καλή. καλός τε μέγας τε, Φ, 108. ζ, 276. sic, καλόν τε μέγαν τε, α, 301. γ, 199, pulcrum et procerum, quod alibi dixit ἠΰν τι. utrumque pertinet ad formo-

sitatem corporis; alterum sine altero mancum est. καλός τε λιμὴν, pulcer portus, spectabilis, excellens, ζ, 263. καλός τε καὶ ἀρτίπος, pro ἀρτίπους, formosus et integer pedibus Mars, in comparatione cum Vulcano claudo et hirto, Θ, 310. καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, pulcer quidem corporis figura est iste canis, ρ, 307. ἐπὶ θρόνου καλοῦ δαιδαλέου, Σ, 390. κ, 315, 367, in sella pulcra artificiose facta. ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ, puellum similem formositate stellæ pulcræ et nitenti Veneris, Ζ, 401. καλῷ κρηδέμνῳ, Ξ, 185, calyptra pulcra, qua Juno, eleganter induens se, contegebat caput. καλῷ ἀνέμῳ, ξ, 253, 299, de Borea vento, qui cœlum pulcrum, i. e. serenum, facere solet. χιτῶνα καλὸν, Β, 43. καλὸν οὕτω ἄνδρα οὔπω ἴδον ἐγὼ, Γ, 169. χρύσειον καλὸν ζυγὸν, in curru Junonis, Ε, 730. et 731, λέπαδνα (lora) καλὰ χρύσεια. sic et Τ, 393. μελαίνετο δὲ (cruore superfuso atrabatur) χρόα (κατὰ) καλὸν, Venus vulnerata, Ε, 354. et 858, διέδαψεν (dilaceravit, transfodit) χρόα, de Marte vulnerato. sic de Junone, χρόα (i. e. σῶμα) καλὸν ἀλειψαμένη, Ξ, 175. et quia hoc nomen proprium formositatis, hinc ibi crebro repetitum, 177, πλοκάμους φαεινοὺς, καλοὺς, ἀμβροσίους. et 186, πέδιλα καλὰ, calceamenta. χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, gustare, Ο, 316, de telis corpus appetentibus. διέδαψας, Φ, 398. εἰσορόων, lustrans oculis pulcrum corpus, Χ, 321. φθῆσι ὀρεξάμενος, Ψ, 805, prior appetens contingat. μὴ κλαίουσα κατιάπτῃ, β, 376. et, κατιάπτης, δ, 749. κάρψω μὲν χρόα καλὸν, aridum et rugosum faciam, ν, 398. et 430, κάρψω μὲν αὐτῷ. μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο, ne perde, τ, 263. καθήραντες ὕδατι, ω, 44. δῶρον τιμῆεν, μάλα καλὸν, α, 312. et 131, λῖτα, stragulum, *eine tapete, (a carpet.)* χιτῶνα, Θ, 441. i. e. candidum, εὔπλυνῆ: et est singularis pro plurali. et 260, ἀγῶνα, locum ubi saltando certabatur. αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην ἐνθάδε ἐλεύσεσθαι, ι, 513, inquit Polyphemus, cui Ulysses videbatur parvus et non ex Cyclopico sensu formosus. κρητῆρα καλὸν, φ, 145, quia totus aureus. ἀγρὸν Λαέρτου καλὸν τετυγμένον, ω, 205, ubi duo epitheta, pulcrum agrum, probe excultum vel inædificatum: nam ἀγρὸς est, villa principalis h. l. nam non placet, καλὸν in neutro adverbialiter ad τετυγμένον referre, quod per se notat εὔτυκτον. certum alioquin est, neutrum adverbialiter poni. sic, καλὸν ἀείδειν, α, 155, pulcre canere: de perito musico. sic et, Θ, 266. καλὸν ἀοιδιάει, Circe, κ, 227, canit. ὡς ὅτε ἀηδὼν καλὸν ἀείδῃ, τ, 519, luscinia. sic et Germani suum, *schön, (fine,)* quoque tropice ponunt: etsi quoque sit a, *scheinen, schynen, (to shine;)* unde et, *die sonne, (the sun,)* nomen habet. νευρὴ (nervus in arcu) καλὸν ἄεισε, sonabat sonorum, φ, 411, *gab einen schönen hellen klang, (gave a fine clear sound.)* nam in sono notat, clarum et jucundum. λίνον δὲ καλὸν (καλῶς) ὑπάειδε λεπταλέῃ φωνῇ, linea chorda in cithara, Σ, 570, ubi conf. Λίνος in R. καλόν σοι, pulcrum tibi est, convenit tibi, decet te, honestum est tibi, *dir stehet es wohl an, (it becomes thee,)* Ι, 611. οὐ μὲν καλὸν, *(es lässet nicht fein, nicht schön) (it is not decorous, becoming)* ὑπέρβιον εὐχετάασθαι, nimis gloriari, Ρ, 19. καλὸν, ἀκουέμεν, Τ, 79, attendere. sic, α, 370. et ι, 3. οὐ γὰρ ἔμοιγε καλὸν, Φ, 440. καλὸν (καλῶς, *fein, artig,) (right, proper.)* οὐκ εἶπες, Θ, 166, coll. 179. εἶδος καλὸν, species pulcra, Γ, 44. τέμενος φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, secretam agri partem pulcram plantis et arvis, Ζ, 195. Μ, 314. Υ, 185. ἔρνος ἐλαίης καλὸν, τηλεθάον, germen oleæ pulcrum, virens, Ρ, 55. τεῖχος εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, Φ, 447. σάκος, Χ, 314. φάσγανον, Ψ, 808. δέπας, Ω, 101. et 429, ἄλεισον, aureum enim erat. et 588, φᾶρος, candidum, pulcre lotum. sic et γ, 467. et 63, de aureo poculo, coll. 50, 41: nam aurum κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur καλὸν, sicut apud Germanos *gold, goud, gut, gott,* unius sunt originis. ὕδωρ, aqua limpida, ζ, 87. et 266, Ποσιδήϊον, vel ob metrum Ποσιδήϊον, splendidum templum Neptuni. γέρας, dignitatem splendidam, λ, 183. οὐ γὰρ καλόν ἐστιν ἀνήνασθαι δόσιν, non pulcrum est, negare donum, σ, 286. sic et Romani suum, pulcrum, ponunt, e. c. Horat. Lib. 1. Epist. 2, versu 30, cui pulcrum fuit in medios dormire dies. et 300, δῶρον, donum præstans. sic, μάλα καλὸν δῶρον ἑλὼν, α, 318. δῶμα domum splendidam, τ, 580. φ, 78. et 312, οὐ μὲν καλὸν οὐδὲ δίκαιον, ἀτέμβειν ξείνους Τηλεμάχου, non pulcrum est neque ex more bono, lædere hospites hujus. sic et υ, 294, i. e. οὐκ ἐπαίνου ἄξιον. ἄλεισον, χ, 9. φᾶρος, ψ, 155. καλοῦ σάκεος, Τ, 380. καλοὶ πλυνοὶ λαΐνεοι, pulcra et lapidibus inclusa loca ad lavandas vestes, Χ, 154. καλοί τε μεγάλοι τε ὄϊες, ι, 426. χοροὶ Νυμφῶν, saltationes pulcræ Nympharum, μ, 318. καλοῖς ἐν κανέοις, Ι, 217. Ω, 626. καλούς τε (candidos) μεγάλους τε ὤμους, σ, 68. καλὼ καὶ μεγάλω, Σ, 518. καλὰ εἴρια, lanæ pulcræ, Γ, 388. σφυρὰ, pulcri tali, i. e. pedes candidi, Δ, 147. ξεινήϊα, dona hospitalia, Ζ, 218. Σ, 408, i. e. εὐειδῆ καὶ ἀξιοθέατα. δώματα, Ζ, 314. ἔντεα, Κ, 34, 472. Λ, 754. Σ, 191. πέδιλα, Κ, 22. Ξ, 186. α, 96. ε, 44, coll. 45, ubi additur χρύσεια: pulcra ergo, quia inaurata. et ο, 549. φάσγανα, Ο, 713. κειμήλια, Σ, 290. κ, 40. τεύχεα, Γ, 89. Ε, 621. Σ, 84, 466. Τ, 11. Φ, 301, 317. πρόσωπα, Τ, 285. Θ, 85. ο, 331. σ, 191. πώεα, Σ, 528. μ, 129. ω, 112. ἱερὰ, Λ, 726. Ψ, 195, 209. δ, 473. η, 191. ἄλσεα, Υ, 8. ῥέεθρα, Φ, 238, 244. λ, 239. πάντα καλὰ θανόντι νέῳ, Χ, 73, i. e. κόσμια, εὐειδῆ, pulcra visu. nam κάλλος et αἶσχος sunt opposita, sicut et καλὸν εἶναι et αἰσχύνεσθαι. ὄμματα, Ψ, 66. α, 208. φάεα, π, 15. ρ, 39. τ, 417. ἐπιθήματα, opercula pulcra, Ω, 228. φάρεα, Ω, 231. ω, 276. ῥήγεα, Ω, 644. γ, 351. δ, 297. κ, 352. δώματα, γ, 387. κ, 13, 252. ο, 453. εἵματα καλὰ, i. e. καθαρὰ, probe lotæ vestes, ζ, 111. ξ, 154. ο, 368. π, 79. ρ, 550. φ, 339. χρὴ καλὰ (εἵματα) ἕννυσθαί σε, ζ, 27. δῶρα, ο, 76. ἔντεα, τ, 18. et 208, παρήϊα. ἕρκεα, υ, 164. θύρετρα, φ, 49. et 117, ἀέθλια. καλὰ sæpe est *adverbialiter* pro καλῶς. οὐ καλὰ χόλον τόνδ᾽ ἔνθεο θυμῷ, Ζ, 326, *es ist nicht schœn für dich, dass du solchen zorn im herzen hegest, (it is not right of thee to cherish such resentment in thy heart.)* οὐ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε, Θ, 400, non pulcre congrediemur ad pugnandum, *es wird garstig da ablaufen, (we shall come off badly.)* ὑμεῖς δὲ οὐ καλὰ μεθίετε ἀλκῆς, remittitis a fortitudine, Ν, 116. ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες, Ω, 388, qui mihi liquido narrasti. οὐκ ἔτι καλὰ δὴν ἀλάλησαι, jam non pulcre diu vagaris, ο, 10. οὐ μὲν καλὰ ἀγορεύεις, non pulcre loqueris, ρ, 381, ubi tamen potest esse neutrum plurale pro singulari, οὐ καλὸν πρᾶγμα λέγεις. sæpe enim pluralis ponitur pro singulari: e. c. ἐξ οὗ (κατὰ) τὰ πρῶτα διαστήτην, i. e. τὸ πρῶτον. et, δυοῖν τὰ ἕτερα πεπονθὼς, i. e. τὸ ἕτερον, ex duobus alterum passus. et 397, ἦ μοῦ καλὰ κήδεαι, sane pulcre curam mei habes: quod ironice dictum. et 460, σὲ οὐ καλὰ οἴω ἀναχωρήσειν. et 483, οὐ καλὰ ἔβαλες αὐτόν. καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεαῖς, Θ, 305, tota pulcra, et καλὴ κατ᾽ ἐξοχὴν, pulcerrima. sic, Κλεοπάτρη, Ι, 552. Πολυδώρη, Π, 175. Χάρις, Σ, 383, uxor Vulcani, loco Veneris. Πολυκάστη, γ, 464. καλῆς Ἁλοσύδνης, δ, 404. καλὴν Ἐπικάστην, λ, 270. et 320, Ἀριάδνην. etiam de urbe pulcra, καλὴ Αἴπεια, Ι, 152, 294. καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, Ι, 703, et sic sæpe. νεφέλη, nubes, picta pulcre ab aureo sole, Ξ, 351. καλὴ χορῷ, pulcra ad saltandum, Π, 180, quod una voce dicitur καλλίχορος, *schœn im reigen, (a graceful dancer;)* et hæc eximia laus erat virginum. χηλὸς, cista pulcra, Π, 222. καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, Θ, 320, inquit Vulcanus de Venere, filia Jovis. αὐλὴ καλή τε μεγάλη τε, ξ, 7. sic, cum iisdem duobus epithetis, γυνὴ, ο, 417, nam justa staturæ amplitudine esse, et forma cætera eximia, maxime facit pulcram fœminam. sic, γυναικὶ, ν, 289, π, 158. γαῖα καλὴ καὶ πίειρα, τ, 173. καλῆς νηὸς, Ο, 705. ἀπήνης, ζ, 252. καλῇ ὀπὶ, pulcra et liquida voce, Α, 604. ε, 61. κ, 221, coll. 251. Μοῦσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, ω, 60, nec commodius epitheton reperire potuit poëta ἐπὶ τῶν ἐμμούσων ᾠδῶν. sic, φόρμιγγι, Ι, 187. καλῇ πλατάνῳ, Β, 307. βήσσῃ, Σ, 588. χρυσείῃ προχόῳ, α, 137. δ, 53. καλὴν τράπεζαν, Λ, 628. Θ, 69. ἀσπίδα, Λ, 33. Μ, 295. ἀξίνην, Ν, 612. ἀλωὴν, Σ, 562. et 611, κόρυθα. ἄμαξαν, Ω, 267. ζώνην, ε, 232. κ, 545, ubi et additum, χρυσείην. σφαῖραν, Θ, 372. et 455, χλαῖναν, candidam, pulcre lotam. sic et κ, 365. δίπλακα, τ, 242. κληῖδα, φ, 7. ῥάβδον, ω, 3, nam erat aurea. καλαὶ κνημῖδες, Λ, 18. ἐπάλξεις, Χ, 3, quo epitheto τὴν εὐείδειαν καὶ κάλλος τοῦ κτίσματος significat. et 155, θύγατρες. et 315, ἔθειραι, comæ. καλαὶ δέ τε πᾶσαι, Νύμφαι, ζ, 108. βόες, μ, 262, 355. μεσόδμαι, τ, 37. υ, 354. καλαῖς ῥοαῖς, Π, 229, quia ex purissimo fonte. καλὰς κνημῖδας, Π, 132. Τ, 370. πόλεις, Σ, 491. et 597, στεφάνας. in castris Græcorum ad Trojam erat ὁ καλὸς Νιρεὺς, et ὁ κάλλιστος Ἀχιλλεὺς, Β, 673, 674. vides ergo, τὸ καλὸν esse τὸ εὔειδες, formosum, pulcrum sensui: sed τὸ ἀγαθὸν est, præstans et admirabile virtutibus et artibus. hinc mirum non est, si καλὸν καὶ ἀγαθὸν sæpe junguntur, ut res duæ distinctæ a se invicem. καλὸς ἐσορᾶν, adspectu pulcer, Ol. 8, 24. καλὸς καὶ ὡραῖος, Ol. 9, 142, formosus et ætate maturus vegeta. εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνὴρ, Ol. 14, 9, sc. gratus fit per gratias: nam et τὸ κάλλος καὶ τὸ εὔμορφον non est gratum, nisi adsint αἱ Χάριτες. καλὸς πίθων αἰεὶ καλὸς παρὰ παισὶν, Py. 2, 132, pulcer simius apud pueros semper pulcer. nam pueri subinde ingeminant, καλὸς πίθων καλός: et proverbium eo spectat; quemadmodum pueri simium, semel pro pulcro habitum, deinde et adultiores ex adsuetudine semper habent pro pulcro: sic, qui semel adulatorem pro viro bono habuit, is eo deinde semper delectabitur. vel, sicut pueris placet simius, sic multis placet adulator. ergo cave, ne judicium præcipites. εἰ δὲ (cum igitur) ὢν καλὸς (vere pulcer) ἔρδων τε ἐοικότα μορφῇ, (et faciens simul decentia formam) ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβη: (summa virilia et fortia facinora attigit) Ne. 3, 32, et apodosis est: eo jam nihil est felicius: est enim formosus, simulque vir strenuus et gnavus. ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν ἡδίστην ὀπώραν, Ist. 2, 7, quicunque formosus habebat suavissimam ætatis et vigoris maturitatem. ἰδέᾳ δὲ καλὸν, Ol. 10, 122, formaque pulcrum. καλὸν εἴ τι πονηθῇ, πολλοὶ μέμνηνται, Ol. 6, 17, si quid pulcrum et splendidum elaboratum cum molestia fuerit, multi meminerunt. καλὸν πῆμα, formosum malum, Py. 2, 72, et sic vocat pulcram illam concubinam. καλόν τε νέον λαχὼν, Py. 8, 126, splendidum quid recens nactus. καλὸν ξυνὸν ὀρθῶσαι, Ist. 1, 64, communem erigere splendorem et commune decus. καλῶν ἄμμορον, Ol. 1, 134, pulcrorum et decorum expertem. et 167, ἴδριν, pulcrorum et decentium gnarum. ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ, in portione pulcrarum rerum, Ol. 8, 113. ἀπείρατον, imperitum decorum, Ol. 11, 18. περὶ πλήθει καλῶν, Ol. 13, 64, de multitudine splendidorum factorum. ἐπιχωρίων, Py. 5, 155. Ist. 7, 2, decorum indigenarum. χρέος, Py. 8, 46, debitum decoribus. ἐραίμην, i. e. ἔρωτα ἔχοιμι, Py. 11, 76, optarim pulcra a diis. τόλμαν καλῶν ἀράμενος, conatum ad pulcra suscipiens, Ne. 7, 87. οἰκείων παρίσφαλε καλῶν. θυμὸς ἄτολμος ἐὼν, Ne. 11, 41, a propriis aber-

rare facere solet pulcris animus parum fidens sibi. ἐργμάτων ἀκτὶς καλῶν ἄσβεστος, factorum pulcrorum radius inexstinguibilis, Ist. 4, 72. μοῖρα καλῶν, Ist. 5, 19, sors decorum. ἔργων μυρίαι κέλευθοι, Ist. 6, 31. ἥβην οὐκ ἄπειρον καλῶν, pubertatem non inexpertam decorum, Ist. 8, 154. καλοῖς ἔργοις, Ne. 7, 20. καλά φαμεν ἀμφὶ δαιμόνων, de numinibus pulcra loquimur, Ol. 1, 56, i. e. εὔφημα. δένδρεα οὐ καλὰ, Ol. 3, 40. ἔρξας, Ol. 10, 109. φράσαι, Ol. 13, 14. μὴ παρίει, Py. 1, 165. καλὰ τρέψαντες ἔξω, pulcra vertentes in exterius, Py. 3, 149, metaphora sumta de vestibus: ὅταν γὰρ ἔχῃ κηλίδας, οὐ δυνάμενός τις εὐκόσμως χρῆσθαι, τὸ μὲν κηλιδωθὲν ἔνδον ἔστρεψε, τὸ δὲ καλὸν ἔξω: τοὐναντίον δὲ ἐὰν ἄφρων ᾖ, τὰς κηλίδας ἔξω ἐᾷ. καὶ τὸν βίον οὖν τῶν ἀνθρώπων, φησὶ, κοινῇ μὲν πάντων, ἔχειν πήματα, ταῦτα δὲ τοὺς μὲν ἄφρονας ἐν φανερῷ παρέχειν, τοὺς δὲ σώφρονας μετὰ κόσμου φέρειν ἀποκρυπτομένους, καὶ τὰ καλὰ τοῦ βίου ἔξω τρέποντας. γινώσκων τὰ καλὰ, sc. τὰ τῆς πατρίδος, Py. 4, 513, i. e. εἰδὼς αὐτὰ, et quod illis sit privatus fuga. καλὰ ἔργα, Py. 7, 20. Ne. 6, 51. καλὰ (pro καλῶς) ῥέζοντα, Py. 9, 171. sic, καλὰ (pro καλῶς) μελπόμενος, Ne. 1, 30. Vide sub ἀγαθὸς, aliquanto sub initio.

καλοφόρος, ὁ, vide sub κᾶλον.

καλπάζω, exultare facio, vide sub σκιρτάω.

κάλπη, vide sequens.

κάλπις, ιος et ιδος. ἡ. (Πίω) urna, situla, ἀγγεῖόν τι ὑδροδόχον, *ein wasserkrug, (a pitcher.)* est quasi καλοῦσα πιεῖν, invitans ad bibendum. dicitur et ἡ κάλπη. νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ, virgini urnam aquatoriam tenenti, η, 20, ex more antiquo virginum, aquas petentium. κάλπιδα ἀργυρέαν, sc. ἀποθεμένη, Ol. 6, 68.

κάλυμμα, ατος. τό. (Κάρα) tegumentum. ἕλε κάλυμμα, Ω, 93, sumebat velamen, in specie capitis.

κάλυξ, υκος. ἡ. (Κάρα) proprie est rosa non expansa, *eine volle aber noch verschlossene rosen knoppe, (a full but not expanded rose-bud.)* deinde est et, mundus muliebris. et est nomen a καλύσσω, f. ξω, quod vide. posteriori sensu occurrit Σ, 401, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, ubi Eustathius addit: sunt δακτύλιοι, ῥόδων κάλυξιν ἐμφερεῖς, annuli, rosis plenis sed non expansis similes; alii tamen dicunt, esse χρυσᾶς σύριγγας, ὡς οἷον σωληνίσκους, αἷς πλόκαμοι περιέχονται.

καλύπτρη, ης. ἡ. (Κάρα) tegmen capitis muliebre, idemque quod τὸ κρήδεμνον. ἀπέῤῥιψε καλύπτρην λιπαρὴν, Χ, 406. κεφαλῇ ἐπέθηκε, ε, 232. κ, 545.

καλύπτω, (per usum, pro καλύβω) f. ύψω. f. 2. υβῶ. (Κάρα) occulo, contego. est idem illud καρύβω (pro quo dicitur κρύβω et κρύπτω) per τραυλισμὸν mutato ρ in λ. confer ergo κρύπτω. καλύπτει αὐτὸν γαῖα, Ξ, 114, occulit eum terra, i. e. mortuus est. τόσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, Φ, 321, i. e. ἐπιθήσω τὴν ἄσιν αὐτῷ εἰς κάλυμμα, tantam ei colluviem limosam supra involvam. ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων, Ρ, 136, et sermo est de leone irato. ἐκάλυψεν αὐτὸν ἠέρι πολλῇ, i. e. ἀορασίᾳ, Γ, 381. Λ, 751. Υ, 444. Φ, 597. sic et νυκτὶ, i. e. ἀορασίᾳ, Ε, 23. sed Ν, 425, τινὰ Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, est κτεῖναι, quod alibi dicit ἄϊδι προϊάπτειν: ut notet h. l. θανατηρὰν ἐπίκρυψιν. sed locis paullo ante adductis cum ἠέρι et νυκτὶ, notat, πρὸς ὥραν ἀόρατον ποιῆσαι ἢ γενέσθαι. τὸν δὲ σκότος ὄσσε ἐκάλυψε, Δ, 461, 503. Ζ, 11. Ξ, 519. Ν, 575. Υ, 393, 471. Φ, 181. Π, 316. τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, Ν, 580. τέλος θανάτου ἐκάλυψεν αὐτὸν vel αὐτοὺς, Ε, 553. Π, 502, 855. Χ, 361. quæ sunt phrases de morte. conf. τέλος. ἠϊόνα ψαμάθοις ἐκάλυψε, Μ, 31. Η, 462, δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν, Ψ, 168. et 693, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψε. πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα ἐκάλυψε, Ε, 315, i. e. ἐπέθηκε. sic, πρόσθεν δὲ στέρνου σάκος κάλυψε, ante pectus clypeum opposuit, Χ, 313, vel, ante pectus contexit se quod attinet clypeum. κρατερὸν δέ ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, Λ, 249. ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψεν αὐτὸν, Ρ, 591. Σ, 22. παρδαλέῃ μετάφρενον κάλυψε, Κ, 29, ubi constructio est simplex. κάλυψε χῶρον, obtexit locum et inumbravit, Ψ, 189. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν αὐτὸν, Σ, 352. Ψ, 254. πέπλοις καλύψαντες λάρνακα, Ω, 796. ἀμφὶ αὐτῷ σάκος καλύψας, Ρ, 132, i. e. σκεπάσας, καὶ οἷον κάλυμμα προστησάμενος τὸ πυργοειδὲς σάκος, et ἀμφὶ pertinet ad καλύψας. nam ἀμφικαλύπτω est et transitive, tegmen circumpono. ὄφρα καλύψῃ ὀρέων κορυφὰς, Μ, 281. κρηδέμνῳ ἐφύπερθε καλύψατο, contegebat se, Ξ, 184. καλυψαμένη ὀθόναις, cooperiens se linteis, Γ, 141. κεκάλυπτο ἠέρι, cooperiebat se caligine, Φ, 549. sic, κεκαλυμμένος, Π, 790. et 360, κεκαλυμμένος ὤμους ἀσπίδι. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Ω, 163, arcte chlæna contectus et involutus. κείσονται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, Φ, 318, jacebunt sub limo obvoluta. nam εἰλύω fere idem notat: nisi quod καλύπτω est usitatius. πᾶς χαλκῷ κεκάλυφθ', pro ἐκεκάλυπτο, totus ferro erat tectus, Ν, 192. τὸν δὲ κῦμα κάλυψε, ε, 435, 353. κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα, Θ, 85. ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψεν αὐτὸν, ω, 314. μηρία καλύψας δημῷ, ρ, 241. φύλλοις καλύψατο, obtegebat se, ε, 491. καλυψάμενος ἐκείμην ἐν νηΐ, κ, 53, obvolvens me, præ mœrore. κεκαλυμμένος ἀώτῳ οἰὸς, α, 443, contectus, involutus egregio vellere, in lecto cubans. κεκαλυμμένοι ἵππῳ, Θ, 503, absconditi in equo illo ligneo. ἠέρι καὶ νεφέλῃ, οἱ Κιμμέριοι, λ, 15, ubi masculinum participii attice pertinet ad δῆμός τε πόλις τε. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι, Θ, 562, ne videantur. καλυφθεὶς φρικὶ, δ, 402, conf. φρίξ. Μοῖραι ἀφίστανται αἰδῶ καλύψαι, Py. 4, 260, Parcæ aversantur, pudorem occultare, i. e. μὴ αἰδεῖσθαι, si sine omni pudore et reverentia quis agit, horret illum felicitas. τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγῇ καλύψαι, Ne. 9, 15, peractum egregium facinus non sub terra silentio involvere. sic Horatius IV, 9, 29. sepultam, dicit, de qua nemo post fata habet quod narret. καλύψαιμι γυῖα χθονὶ, Ne. 8, 65, i. e. libens sepeliar. ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον, Ol. 5, 36, involutum, conf. ἔργον. καλύψαι ἀμήχανον, impossibile est, dissimulare perpetuo, Py. 11, 42, i. e. ἐπικαλύψαι τοῦτο ἁμάρτημα ἀλλοτρίαις γλώσσαις, ita abscondere, ne alii de eo loquantur. cæterum καλύπτειν in genere notat et, tegere, contegere. inde τὸ κέλυφος, εος, et ἡ κελύφη, est quodvis putamen et integumentum, in specie putamen ovi, aut fabæ, aut cancri. vide Aristoph. Vesp. 543. *eine schale, hülse, (a shell, husk.)*

καλύσσω, f. ύξω. (Κάρα) est idem quod καλύπτω. et inde est ἡ κάλυξ.

καλχαίνω, κάλχη, ἡ, vide sub πορφύρω, et Κάλχας in R.

καλῶς, (Κῶ) adverb. pulcre, decore. οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε, non jam pulcre, sed αἰσχρῶς, domus mea perit, β, 63.

κάλως, ὁ, vide sub βοεὺς, et κάλος.

κάμαξ, ακος. ἡ. (Κάμω) est ξύλον ὀρθὸν, ὑπανέχον ἄμπελον, lignum erectum, sustinens vitem, *ein weinpfahl im weingarten, (a pole supporting a vine.)* est a κάμνειν, τῷ βάρει scilicet, quia quasi laborat pondere sustinendo. alii per syncopen dictam volunt ex καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων, quasi arundinibus sustineantur vites. Sed melioribus prior placet etymologia. κάμαξι, palis vitium, Σ, 563. cæterum non omnes vites alligabantur ad stantes palos, aut ducebantur ad arbores: sed erat et ἄμπελος χαμαῖτις vel χαμῖτις, i. e. χαμαὶ κειμένη. a barbaris ἡ κάμαξ dicitur ὁ ἄγγατος, i. e. τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον, lignum quo quid in altum crescit et ducitur, ab ἀνάγειν. nisi forte hic ἄγγατος ἐπίκειται ταῖς κάμαξιν, *als eine querlatte, (a cross-lath.)* κάμαξ dicitur et ἡ χάραξ.

κάματος, ου. ὁ. (Κάμω) labor defatigans, fatigatio. it. labor quivis, quo quid efficitur aut paratur. ὁπότε μὲν γυῖα λάβῃ κάματος, Δ, 230, quando eum quod attinet artus corripiat lassitudo. κάματος πολυάϊξ γυῖά σου δέδυκεν, Ε, 811, invasit tuos artus. ὁπότε μιν κάματος γούνατα ἵκοιτο, Ν, 711, quando lassitudo genua ejus invadat. κάματος δ' ὑπεδάμνα γούνατα, Φ, 52, subigebat et vincebat genua. sic, καταλάβῃ, α, 192, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν, lassitudo gravis eum ceperat, ε, 457. et 472, εἴ με μεθείη ῥῖγος καὶ κάματος, si me sinat dormire frigus et defatigatio: nam nimia lassitudo cum doloribus membrorum impedit sæpe somnum. et 493, ἵνα μιν παύσειε δυσπονέος καμάτοιο, ut eum quiescere faceret a difficili labore et defatigatione. ἄτερ καμάτου ἐτέλεσαν, η, 325, sine labore finierunt iter. καμάτῳ δὲ ὑπολέλυνται γυῖα, soluta sunt membra fatigatione, Η, 6. καμάτῳ ἀδηκότες, lassitudine confecti et defatigati, Κ, 98. et 312, αἰνῷ. et 471, εὗδον καμάτῳ ἀδηκότες. γυῖα λέλυντο, Ν, 85, quod notat ἔκλυσιν μελῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ καμάτου: nam κακουργεῖ ὁ κάματος περὶ τὸν ζωτικὸν σύνδεσμον, gravis labor solvit quasi nexus membrorum. hinc et mortui possunt dicti videri οἱ καμόντες, quia mors est λυσιμελὴς, membra exsolvens ab officio suo. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ, defatigatione et sudore, Ρ, 385, 745. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος, somno et lassitudine gravatus, ζ, 2. ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, ι, 75, simul defatigatione et doloribus animi anxii, *für ausgestandener abmattung, (with fatigue.)* sic et κ, 143. καμάτῳ ἀδηκότας, μ, 281. αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, ξ, 318, frigore et labore subactum. μοὶ καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατα ἔλυσαν, υ, 118, mihi labore ærumnoso vires confecerunt. πολὺν κάματον, multum duri laboris, Ο, 365. ὄφρα μοὶ ἐξείλετο γυίων κάματον θυμοφθόρον, κ, 363, donec mihi exemit membris lassitudinem conficientem animum. ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι, ξ, 417, alii nostrum durum laborem comedunt nullo soluto pretio, *unsre saure arbeit, (our hard labour;)* i. e. id quod labore nostro partum est. ὄλβος, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται, Py. 12, 50, felicitas, sine labore non apparet, i. e. siqua est hominum felicitas, ea nusquam reperitur sine admixta ærumna. παῦροι βροτῶν ἐν πόνῳ πιστοὶ, καμάτου μεταλαμβάνειν, Ne. 10, 148, pauci mortalium in calamitate fideles sunt, ut participes velint esse laboris. δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ, Py. 12, 18, luctuosa cum ærumna, sc. λειβόμενον θρῆνον. κάματον μετὰ μέγαν, Py. 5, 62, post magnum laborem exantlatum. νώδυνον θῆκε, Ne. 8, 84. doloris expertem morbum fecit. ut ergo et de morbo ponatur hoc nomen. καμάτων ἐκτὸς, Ol. 6, 177, i. e. δυστυχιῶν. καμάτων ἐπίλησιν, Py. 1, 89, oblivionem τῶν ὀδυνῶν τῶν ἐκ τοῦ νοσήματος τῆς λιθουρίας καὶ τῆς δυσουρίας. ἐκ πολεμίων ἀμηχάνων, Py. 3, 37, ex bellicis laboribus valde difficilibus. ἐκ προτέρων, Py. 3, 169, ex prioribus malis, μεταμειψάμενοι, erepti mutata fortuna. μεγάλων ποινὴν, Ne. 1, 107, laborum magnorum præmium. sic, λύτρον εὔδοξον καμάτων, Ist. 8, 2.

καματώδης, εος. ὁ ἡ. (Κάμω) laboriosus, ærumnosus. καματωδέων πληγῶν ἄκος, Ne. 8, 28, laboriosorum ictuum et plagarum medici-

nam. nam sermo est de παγκρατίῳ, quod constabat ex lucta et pugilatu.

κάμηλος, ου. ὁ et ἡ. (Κάμω) camelus. animal laboribus sufficiens. a κάμνειν. et quia robustum est animal, hinc et rudens nauticus ad ancoras adhibitus sic vocatur, quem et differentiæ causa multi scribunt per Iota, κάμιλος. quod necesse tamen non est, cum η et Iota fere idem sonent. Aristoph. Vesp. 1030.

κάμιλος, vide supra.

κάμινος, ου. ὁ et ἡ. (Κῶ) fornax. est a καίω vel καίω, et quasi a præt. pass. κέκαυμαι vel κέκαμαι, cum terminatione. notat enim proprie, ardentem fornacem, vel locum, super quo frumenta torrebantur, *eine darre, (a kiln.)*

καμινώ, όος. ἡ. (Κῶ) præfecta fornaci, super qua frumenta torrebantur ut eo facilius comminui mola possent; ἡ καμινεύτρια, i. e. ἡ φρύττουσα κριθὰς πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποιΐαν, *eine heizerin bey der darre, (a female who keeps up the fire at a kiln.)* tales κριθαὶ dicebantur et, αἱ κάχρυες: unde est καταχαχρύσαι, i. e. συντρίψαι. γρηῒ καμινοῖ ἶσος, σ, 27, ubi γρηῒ dicit, κατὰ τὸ πολύλαλον, ob loquacitatem, vel et διὰ τὸ ῥυσὸν (rugosum) τοῦ προσώπου: καμινοῖ vero, διὰ τὸ ἐπιφαινόμενον μέλαν ὡς οἷον ἔκ τινος ἀσβόλης, ob atrum in superficie quasi ex fuligine contractum. nam personatus Ulysses sic apparebat. alii artificiosius hanc vocem compositam dicunt, καμινώ, διὰ τὸ καμεῖν τὰς ἶνας ὑπὸ γήρως, quia nervi sunt imbecilli a senectute. est potius: *ein altes runzliches und schmutziges heizer-weib, (an old, wrinkled, dirty kiln-woman.)*

καμμίξας, pro καταμίξας, vide sub καταμίσγω.

καμμονία, ας. ἡ. (Νέω) victoria ex contentione non intermissa; si quis evadit victor, et relinquitur a victo in loco certaminis. *sieg im kampfe, (victory in battle.)* est a καταμένω, unde ἡ καταμονή, i. e. ἐπιμονή. ergo notat τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην, qualis est ἡ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκτευόντων: οὗτοι γὰρ καταμένοντες ὡς τὰ πολλὰ καὶ διακαρτεροῦντες, ἀποκάμνειν τοὺς ἐναντίους ποιοῦσι, καὶ οὕτως νικῶσι. αἴκεν ἐμοὶ Ζεὺς δῴη καμμονίην, si mihi in hoc certamine singulari dederit Jupiter victoriam, Χ, 257, inquit Hector ad Achillem, antequam congrederentur. sic, ᾧ δέ κε Ἀπόλλων, cui vero Apollo dederit victoriam, in pugilatu scilicet, Ψ, 661, coll. 659, 660. et videtur proprie hoc nomen significare, si alter remanet incolumis.

κάμμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) per syncopen, pro κακόμορος, i. e. κακόμοιρος, qui malum fatum nactus est, infelix. κεῖνον τὸν κάμμορον, β, 351, Ulyssem. κάμμορε, miser, infelix, μή μοι ἔτι ἐνθάδε ὀδύρεο, ne mihi amplius hic lamentare, ι, 160. et 339, κάμμορε, τί ποτέ σοι ὧδε Ποσειδῶν ὠδύσατο ἐκπάγλως, cur tandem tibi sic terribiliter irascitur ille. περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν, supra omnes viros infelix, λ, 215. υ, 33. apud recentiores species aliqua τῶν καρίδων (squillarum, piscium) vocabantur οἱ κάμμοροι, de quibus vide Athenæum.

κάμνω, vide ΚΑ'ΜΩ.

καμπή, ἡ, καμπτήρ, ὁ, vide sequens.

κάμπτω, f. ψω. (Κνάω) curvo, flecto. thema est κνάω, unde est κνάπτω, et κνάμπτω, et extruso ν, κάμπτω. idem dicitur γνάμπτω et γνάπτω, a quo est ὁ γναφεὺς et κναφεύς, etiam ὁ γόμφος est a γάμπτω, unde ὁ γομφίος, dens molaris, δι' οὗ κάμπτεται ἡ τροφή. nam κάμπτω etiam est, comminuo, rado, seco. κάμπτειν τὸν ἄλλον, est πείθειν, μετάγειν, flectere animum ejus. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ, Δ, 486, ut orbile *(eine felge am rade des wagens,) (a felloe of the wheel of a car)* flectat et poliat: *dass er eine krumme felge haue, (to cut out a curved felloe.)* φημὶ αὐτὸν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, Η, 118, arbitror eum cum gratulatione genu flexurum esse, i. e. resessurum et conquieturum sedendo esse a fuga. notat ergo καθεσθῆναι, et oppositum est τῷ ἵστασθαι ὀρθόν. sic et Τ, 72, τινὰ αὐτῶν, aliquem eorum. apud recentiores ponitur hæc phrasis de supplicatione καὶ προσκυνήσει, ἱκετευτικῶς, quod et dicitur γονυπετεῖν, καὶ γόνυ κλίνειν, et γονυκλινεῖν: fieri id etiam potest honoris causa, ἐπὶ τιμῇ ἀνδρὸς ὑπερέχοντος. sed in poëta est pro, requiescere, corpus sedendo curare. ὁ δ' ἄρα γούνατα ἔκαμψε καὶ χεῖρας, ε, 453, Ulysses, cum ex mari, in quo per aliquos dies nataverat, in littus exiret, ut membra ex diutina contentione redirent ad flexibilitatem suam nec obrigescerent: simulque jacebat aliquamdiu, requiescens. ὑψιφρόνων τινὰ βροτῶν ἔκαμψε, Py. 2, 94, superborum aliquem mortalium contundere solet et potest deus, *kann ihn klein machen, (can humble.)* ἡ καμπή, ῆς, in certamine curuli est terminus, circa quem circumagitur currus, ἡ νύσσα, ὁ καμπτήρ. Eurip. Electr. 659.

καμπύλος, η, ον. (Κνάω) curvatus, curve expolitus. καμπύλον τόξον, Ε, 97. καμπύλα τόξα, pluralis poëtice pro singulari, Γ, 17. Κ, 333. Μ, 372. Φ, 502. ι, 156. φ, 359. nam omnia τόξα sunt καμπύλα, i. e. ἀγκύλα. καμπύλον ἅρμα, Ε, 231. et 722, κύκλα, i. e. οἱ τροχοί. καμπύλον δίφρον, Ist. 4, 48.

ΚΑ'ΜΩ, pro quo usus dixit Κάμνω, f. καμῶ. laboro, laborando efficio, elaboro. it. neutraliter, sum lassus aut fatigatus. it. passive, molestia aut dolore afficior. et factum verbum videtur ex sono graviter laborantium, quem Galli per *han* exprimunt. οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, nec defatigaris, *wirst nicht müde, (are not tired,)* μ, 280. sic, κάμνει, Τ, 170. κάμνε (ἔκαμνε) δὲ (κατὰ) χεῖρα, Ε, 797. sic ὦμον, Π, 106, *die hand that ihm wehe, die schulter ward ihm matt, (his hand ached, his shoulder was tired.)* τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε (ἔκαμε, aor. 2.) τεύχων, elaboravit fabricans, Β, 101, quæ vox solemnis est Homero ἐπὶ τεχνῶν. sic, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, fabri ferrarii, Δ, 187, 216. ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί, quem ei ipsæ Charites fecerant, Ε, 338, de peplo pulcro. cæterum accusativus est per ellipsin, præpositionis, περὶ ὃν vel ἥν. ὃν ῥα αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν, Ε, 735. αὐτὸν τεύχων, Θ, 195. et 386, χερσίν. ὅπλα κάμε, i. e. καμὼν ἐποίησε, Σ, 613. Τ, 368. ὃν κάμε Ἐπειός, λ, 522, i. e. περὶ ὃν ἔκαμε, vel, ὃν καμὼν ἐποίησε. nam primaria notio hujus verbi est, molesto aut fatigante labore affici, lassari. οὓς (πέπλους) κάμεν αὐτή, ο, 105. i. e. καμοῦσα ἔτευξε. τὸ δ' ἐγὼ κάμον, hoc ego multo studio elaboravi, ψ, 189. manifestius intransitive autem est Δ, 244, ἐπεὶ οὖν ἔκαμον θέουσαι, cum lassatæ sunt currendo. ἔκαμε (κατὰ) χεῖρας, Φ, 26. μάλα κάμε γυῖα, Ψ, 63, fessus erat membris: quæ erat causa τοῦ βαθέος ὕπνου, γινομένου μετὰ πολὺν κάματον: et tunc quoque dulcissimus est somnus. ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα, cum fessa erat flendo, Ω, 613. ἔκαμόν μοι ὄσσε, πάντη παπταίνοντι, lassabuntur mihi oculi, in omnes partes intente circumspicienti, μ, 232. πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας, φ, 150, ante enim fatigabantur manus: quæ est descriptio viri ἀγυμνάστου, cui manus cito dolent et delassantur a labore. οὐ δὴν ἔκαμον τανύων τόξον, non diu laborabam tendens arcum, φ, 426, *habe es mir nicht lange sauer werden lassen müssen, (have not been obliged to labour long.)* hinc οἱ καμόντες sunt mortui, defuncti laboribus et miseriis vitæ humanæ, *die das ihre überstanden haben, (who are past all their troubles:)* ἀνθρώπους καμόντας, homines post mortem, Γ, 278. ψυχαί, εἴδωλα καμόντων, Ψ, 72. βροτῶν εἴδωλα καμόντων, λ, 475. et ω, 14, ψυχαί. sed γοῦνα καμόντα, sunt genua delassata, *müde knie, (weary knees,)* Ψ, 444. οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε, Θ, 22, ne quidem si plurimum laboraveritis, *wenn ihres euch auch noch so sauer werden liesset, (though ye labour ever so hard.)* οὐδ' ἔνι (non insunt in ea insula) ἄνδρες τέκτονες, οἵ κάμοιεν νῆας, qui ædificare possint naves, ι, 126, ut ergo τὸ καμεῖν sæpe ponatur pro ποιεῖν ἢ τελεῖν, μετὰ πόνου μέντοι. ἐπὴν κεκάμω πολεμίζειν, si lassatus fuero pugnando, Α, 168, ubi aor. 2. conj. a. habet augmentum præteriti perf. ionice. nam οἱ Ἴωνες aut omnino abjiciunt augmentum, aut ponunt ubi aliæ dialecti id non habent. ἐπὴν κεκάμωσιν ἐλαύνοντες, Η, 5, postquam defatigati fuerint remigando. ἐπεί ἄρ κεκάμησι ἐριδίζων, si lassatus fuerit lacessendo; et sermo est de leone, incursante venatores, Ρ, 658, pro κάμῃ. sed, ὅς οἱ πολλὰ κάμησι, ξ, 65, qui ei multa laborando effecerit; et sermo est de bono servo. οὐ μὲν δὴν κάμετόν γε, non sane diu laborem sustinuistis, Θ, 448, *ihr habt es euch beyde nicht gar lange sauer werden lassen, (ye have not laboured long,)* ἐν μάχῃ, in pugna. καμέτην δέ μοι ἵπποι, Δ, 27, ambo equi mihi delassati sunt. ὡς τύνη κέκμηκας, sicut tu defatigatus es, Ζ, 262, *wie du dich matt und müde gearbeitet hast, (as thou hast wearied thyself out.)* et 261, ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι (pro κεκμηκότι, ionice) μένος μέγα οἶνος ἀέξει, viro fesso laboribus vinum reficit magnum robur: ubi, præter extrusum κ, etiam τὸ ο est productum. κλίνθη κεκμηώς, decumbebat defatigatus, Ψ, 232, pro κεκμηκώς. κεκμηότας ἄνδρας, viros delassatos, Λ, 801. Π, 44. ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα, κ, 31. ν, 282, pro κεκμηκότα. et perf. act. syncopatum κέκμηκα, pro κεκάμηκα, est quasi a καμέω, f. ήσω. περὶ δ' ἔγχει (κατὰ) χεῖρα καμεῖται (fut. 2. m.) Β, 389, fatigabitur et multum laborabit manu, hastam gestans et hasta pugnans. ἃς αὐτοὶ καμόμεσθα (ἐκαμόμεθα) δουρί, quas mulieres ipsi multo labore nostro acquisivimus in bello, Σ, 341. νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο, ι, 130, labore suo insulam bene excultam faciant, coll. 126, et 127, τέλοιεν. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις, Py. 1, 175, ne defatigeris admodum sumtibus. *werde der kosten nicht müde, (be not weary of the expense.)* Μήδειοι κάμον, Py. 1, 151, Persæ dura fortuna usi sunt in eo bello, *haben viel gelitten, (have suffered severely.)* et 156, πολεμίων καμόντων, hostibus male adfectis et profligatis, sc. Carthaginensibus et Tyrrhenis. χρόνος μὴ κάμοι, Ol. 8, 38, tempus utinam ne defatigetur, i. e. diu et constanter ita fiat. καμὼν προτέρᾳ πάθῃ, adflictus priore clade, Py. 8, 68. καμόντες πολλὰ θυμῷ, Ol. 2, 15, quum multum laborassent animo οἱ πρόγονοι, quum multas ærumnas pertulissent: nam ex Rhodo venerant pulsi bello civili; et in Sicilia confligendum iis fuerat cum barbaris antequam Agrigentum conderent.

κἀν pro καὶ ἐν, κἂν pro καὶ ἄν, et κἂν pro κε ἄν, vide sub ἘΝ, ad finem.

κάναθρον, τό, vide sub κάνειον.

καναχέω, f. ήσω. (Ἴα) resono multum. χαλκὸς κανάχησε, pro ἐκανάχησε, τ, 469.

καναχή, ῆς. ἡ. (Ἴα) sonus, proprie durior et repetitis ictibus redditus. deinde in genere, magnus sonus. est a Dorico ἡ ἀχὴ pro ἠχή, cum præfixa repetitione, quasi ἀχαχή, χααχή, καaχή, interserto ν euphonico. πήληξ βαλλομένη (galea icta) καναχὴν ἔχε, Π, 105, 794. ὀδόντων καναχή, dentium crepitus, Τ, 365, conf. ὀδούς. καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνων, ζ, 82, sonitus currentium mulorum. καναχαὶ αὐλῶν, Py. 10, 60, strepitus tibiarum.

καναχηδὰ et καναχηδόν, (Ἴα) adverb. cum strepitu et sono multo. Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμένην, Ne. 8, 25, Lydiam mitram, i. e. carmen ad Lydiam harmoni-

am concinnatum, sonore variegatum. conf. *μίτρα.*

καναχίζω, (ῐα) resono multum. idem ac καναχέω. κανάχιζε (imperf. sine augmento) δὲ δούρατα πύργων, M, 36, resonabant ligna turrium percussa.

κάνειον, ου. τό. (Κνάω) idem ac sequens, et ob metrum producto ε. τραπέζαις ἐπετίθει χρύσεια κάνεια, auratas lances vel patinas, κ, 355, in domo regia Menelai, ubi mensæ erant argenteæ, patinæ aureæ. et eæ erant Lacedæmone divitiæ; maxime post excisam Trojam. τὸ κάναθρον, ου, est species vehiculi aperti viliorис, quale nos vocamus *eine korb-kalesche, (a basket-cart.)* Xenoph. in Ages. non procul a fin. conf. et Plutarch. in Ages.

κάνεον, ου. τό. (Κνάω) patina major non profunda, *eine flache breite schüssel, (a large shallow dish.)* idem quod ὁ πίναξ. apponebantur in iis panes, et cibaria ab hesterna cœna residua, ad quem usum etiam σπυρίδες, canistra, corbes, adhibebantur. σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισι, I, 217. Ω, 626. υ, 355. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν, α, 147, sic, παρενήνεεν, π, 51. κανέου δὲ ἐκ σῖτον ἀείρας, panem sumens ex patina illa, ρ, 335. et 343, ἄρτον δ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. ἄρτους ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν ἀείρας, σ, 119. nam panes apponebantur in magna patina, munditiei causa, ne manibus ferentium contrectarentur; simul, quia non grandes erant panes, ut plures simul apte possent afferri. παρετίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν, Θ, 69, ubi est πρωθύστερον, et per κάνεον (singularis pro plurali) intelligit σῖτον (panem) καὶ ὄψα, cibos. sic in sacris libris: apponite panem, i. e. cibaria. βοὸς πόδα κείμενον ἐκ κανέοιο λαβὼν, υ, 300, os magnum bubulum jacens, sumens ex patina, *aus der schüssel, einen abgegessenen knochen vom vörder viertheil eines ochsen, den rörknochen vom vörderblatt, (from the dish, a picked bone belonging to the forequarter of an ox: the shank bone of the shoulder.)* ex qua materia fuerit tale κάνεον apud honoratiores, vides ex Λ, 629, ἐπὶ τῇ τραπέζῃ χάλκειον κάνεον, καὶ ἐπὶ τούτῳ κρόμυον, ubi est lanx vel patina ærea, in qua posita erat cepa. in sequentibus τὸ παρ' est pro παρετίθει, ut intelligas, plures ejusmodi lances fuisse appositas, quarum singulæ suam habebant cibi speciem aliam. εἶχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ, gestabat molam salsam in patina, γ, 442, in sacrificio faciendo. sic δ, 761, ἐνέθετο οὐλοχύτας κανέῳ. nomen est a κνάω, ut notet patinam bene politam et rasam, unde et epitheta veniunt. quod vero non solum κανέοις, i. e. πίναξι, βρώματα συνετίθεντο, ἀλλὰ καὶ σπυρίσι, *(geflochtenen körben) (baskets)* apparet ex illo: ἀπὸ σπυρίδων δεῖπνα, i. e. συγκομιζόμενα, si plures in unum conferunt quisque unum vel alterum ferculum. in sacrificiis adhibebantur etiam κάνεα, contracte κανᾶ, et in sing. κάνεον, κανοῦν, quæ in specie erat lanx, cui superpositus erat culter sacrificus, de quo vide Eurip. Iphig. in Aul. 1565, 1569. Electr. 810, s. Vide sub οἰνοχοεύω.

κάνθαρος, ὁ, vide sub ἀετός, ad medium.

κανθήλια, τά, pro ἀνθήλια, vide sub κέλευθος, ad initium.

κανθήλιος, et **κάνθων,** ὁ, vide sub ὄνος.

κάνναθρον, τό, **κάννη,** ἡ, vide sub πείρινς.

κανεύσας, pro κατανεύσας, vide sub κατανεύω, ad finem.

κανών, όνος. ὁ. (Κνάω) est lignum recta linea accurate tornatum et teres factum; vel et tale simile ex alia materia. *ein länglich rundes gerades, (a cylinder.)* in clypeis erant duo ejusmodi κανόνες antiquitus: unus per quem brachium inserebatur, alter quem manu tenebant, ut clypeus firmiter et libratione æquali teneri posset. postea vero, recentiorum temporibus, ex ἐπινοήματι (inventione) Καρῶν, loco κανόνων, lorea ὄχανα intus in clypeo facta sunt, quæ et πόρπακες dicebantur. deinde in genere κανὼν est directum quid, ad quod æqualitas recta examinatur: e. c. in libra sic dicitur lingula: *die zunge oben in der wage, (the tongue of a balance:)* in architectonica arte globulus ad filum recta dependens, *das senkbley, (the plumb, plummet;)* etiam norma quælibet, *das lineal, das richtmaass, (a square, rule:)* in geometria est mensuræ instrumentum, *der maasstab, (the measure:)* in re morali, præcepta et regulæ vivendi; imo in omni arte aut disciplina, regulæ et præcepta artis: denique omne rectum oblongum. ὄφρα λάβωμεν ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος (fama de isto præstanti clypeo) οὐρανὸν ἵκει, πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι (εἶναι, quod totus sit aureus) κανόνας τε καὶ αὐτήν, Θ, 193, ubi κανόνες vocantur ῥάβδοι τινὲς, ἀναφορέες ἀσπίδος, τορευτοὶ ὄντες καὶ ὡς εἰπεῖν κανονωτοί. nam Homeri ævo nondum ἐπενοήθησαν (inventi erant) οἱ ὕστερον ἐξ ἱμάντων πόρπακες, ἤγουν τὰ ὄχανα δι' ὧν αἱ ἀσπίδες ἔχονται καὶ ἀναβαστάζονται, quæ fuere inventum Carum: unde Anacreon dixit, Καριοεργὲς ὄχανον. Qui allegorias in poëta nostro venantur, hic quoque magnam aliquam deprehendunt: dicunt enim, aureum clypeum signare τὴν πολυτίμητον φρόνησιν τοῦ γέροντος Νέστορος, κανόνας vero seu manubria illa probe tornata, signare τοὺς παρ' ἐκείνῳ μεθοδικοὺς κανόνας, quos ni habeant Achæi, velut regulas bene agendi, damnum sint passuri. quam apte vero ejusmodi monachorum quorundam interpretamenta intrudantur Homero; judicent ex contextu, qui possunt. nimirum cum poëta versantur, ut solent cum sacris litteris: distorquent verba ad visa sua, et litterali sensui ubique mysteria subesse suspicantur. φανταστικῶς ἀσπίδα, δύω κανόνεσσι ἀρηρυῖαν, N, 407. ἄγχι μάλα, ὡς, ὅτε τὶς γυναικὸς εὐζώνου στήθεός ἐστι κανὼν, ὃν εὖ μάλα χερσὶ τανύσῃ, πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δὲ ἴσχει στήθεος, Ψ, 761, ubi στήθεος regitur ab ἄγχι, non vero a κανὼν, et similitudo est, Ulyssem tam prope fuisse Ajaci, ut ille κανὼν esse soleret prope pectus mulieris, bona habitudine pectoris præditæ, netricis. apparet ergo, hunc κανόνα esse instrumentum netorium, ξύλον εὐθὺ, τορευτὸν, ὁμώνυμον τῷ ἀπορθοῦντι τὰ ξεόμενα κανόνι, χρήσιμον γυναιξὶν ἢ κλώθειν ἢ ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν, ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἵστασθαι. ὁ μίτος est filum in genere, πηνίος vero adjectivum ad μίτος, filum inserviens textoriæ arti, vel potius, quod fuso circumvolvitur. est igitur hic κανὼν, ut videtur, teres lignum, cui lana circumvoluta est, stans prope ante mulierem, vel et inferiore sua parte cingulo insertum, et de quo net lanam et in fila deducit, ut deinde fuso textorio (τῷ πήνῳ) possint supervolvi. Cæterum in ejusmodi rebus artificialibus magna est crux fixa enarratoribus talium artium imperitis: ut appareat, ab enarratore priscarum litterarum postulari fere, ut omnium artium rerumque humanarum, et nostri et antiqui orbis, sit maxime gnarus. ignoscent ergo æqui æstimatores, si in talibus aliquid a nobis forte allucinetur. nomen ipsum est a κνάω, rado, polio. confer πηνίος, et sub στάθμη.

καπαεὺς, καπάνη, καπανικὸς, vide sub λιαρός.

κάπετος, ου. ἡ. (Κάπω) fossa. ὁ ἐσκαμμένος λάκκος. est a σκάπτειν, abjecto Sigma. κυανέην κάπετον, Σ, 564, est τάφρος, ἐπ' ἀσφαλείᾳ πέριξ ὀρωρυγμένη τῆς ἀμπέλου. et hæc fossa in clypeo Achillis a Vulcano efficta erat nigra. ἐς κοίλην κάπετον θέσαν, in cavam scrobem, Ω, 797, in qua ponebantur reliquiæ cremati corporis; *ins grab, (in the grave.)* ὄχθας καπέτοιο βαθείης, labra fossæ profundæ, O, 356. et κοίλη est βαθεῖα.

κάπη, ης. ἡ. (Κάπω) præsepe, *die krippe (a manger.)* a κάπτω, edo cum spiratione. κατέδησαν ἵππους ἐπὶ κάπαις, Θ, 434. ἐπὶ ἱππείαις κάπαις, δ, 40. ἡ παυσικάπη est ἡ παύουσα τῆς κάπης ἢ τοῦ κάπτειν, i. e. ἐσθίειν, instrumentum quo quis impeditur ne possit edere aut mordere, *ein maulkorb, (a muzzle.)*

καπηλεύω, κάπηλος, ὁ, vide sub ἐγκάπτω, et ἄμπελος.

κάπνη, ἡ, vide sub καπνός, ad finem.

καπνίζω, f. ίσω. (Κάπω) fumum facio, ignem accendo, ad ignem asso. πῦρ ἀνάπτω, sive ἐπὶ εὐωχίᾳ, ad convivium apparandum, sive ἐπὶ θυσίᾳ. κάπνισαν δὲ κατὰ κλισίας, B, 399, ἐπὶ θυσίᾳ τε καὶ ἐπὶ ἀναγκαίῳ δείπνῳ, *sie hatten feuer angemachet,* i. e. *gebraten, und geopfert, (they had made a fire,* i. e. *broiled meat and offered sacrifice.)*

καπνιστὸς, ά, όν. vide sequens, prope finem.

καπνὸς, οῦ. ὁ. (Κάπω) fumus, vapor exspirans. est ab ὁ κάπος, respiratio vel exspiratio densior, interserto ν: nam fumus exspiratur ab igne. nam proprie καπνὸς est ὁ ἀπὸ τοῦ πυρός. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, nidor in cœlum ivit volutus fumo, A, 317, ubi sermo est de sacrificio. ἀτυζομένους (Ἀργείους) περὶ καπνῷ, attonitos a fumo et in fumo, qui orietur ab incensis navibus, Θ, 183. et I, 243, ὑπὸ καπνοῦ, quod utrumque est idem, habetque imaginem, quasi Ἀργεῖοι essent apes aut vespæ: nam αἱ μέλισσαι καὶ οἱ σφῆκες terrentur et infestantur fumo. sæpe καπνὸς, ut naturale signum ignis, ponitur pro igne ipso. χόλος ἀέξεται, ἠΰτε καπνὸς, Σ, 110, ira augetur, sicut ignis, subjacente materia, semper fit major, semel accensus; et placet irato, sicut ignis coquo aut algenti. καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἀπὸ ἄστεος αἰθομένου, Φ, 522. interdiu datur signum fumo, sicut noctu igne, Σ, 207. deinde et τὸ ἄθρουν τῆς ἐκ θερμῶν ὑδάτων θειώδους ἀναθυμιάσεως, ὅπερ καπνοῦ φαντασίαν præbet, dicitur καπνός. ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, (τῆς κρήνης, ἢ ὕδατι λιαρῷ ῥέει) ὡσεὶ (ἐκ) πυρὸς αἰθομένοιο, X, 149, ubi indicatur τὸ καπνῶδες τῆς ἀναθυμιάσεως. et de anima Patrocli, quæ Achilli apparuerat, Ψ, 100, ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς ᾤχετο, διὰ τὸ πνευματῶδες nimirum, καὶ φαντασιῶδες. ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι ἧς γαίης, α, 58, cupiens vel fumum exsurgentem ex terra sua animadvertere; quod signum est terræ interdiu. Si ipsam terram nondum videret, fumum saltem ex ea surgentem procul conspicere cupiebat: et aptior h. l. est καπνὸς quam πῦρ nocturnum; nam optabilior conspectus terræ et navigatio est interdiu. καπνόν τε, ι, 167, signum habitatæ terræ. καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, κ, 99. et 149, καί μοι ἐείσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς, visus est mihi. et 152, ἐπεὶ ἴδον αἴθοπα καπνὸν, ut signum habitationis humanæ. καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον, μ, 202, coll. 68. et 219, τούτου μὲν καπνοῦ ἐκτός. κακῶ μεμορυγμένα καπνῷ, ν, 435, ubi sermo est de vestibus sordidis et vilibus, infectis fuligine. ut ergo καπνὸς et effectum fumi notet, fuliginem nigram, *den schwarzen russ oder ram, (soot.)* ἐκ καπνοῦ κατέθηκα, i. e. ἔξω καπνοῦ, π, 288, nam in ejusmodi conclavibus erat sæpe multus fumus, ab igne in medio accenso. cæterum ἐκ καπνοῦ proverbialiter dicitur, ut notet ἐπιμέλειαν rei illius, si quis eam non sinit fumo quasi fuscari. contra, καπνοῦ προκεῖσθαί τι, aut ἐν φεψάλῳ κρέμασθαι, notat ἀμέλειαν, et sunt idem: nam οἱ φέψαλοι καὶ φεψάλυγες sunt

σπινθῆρες proprio, ἀναφερόμενοι ἐκ τῶν καιομένων ξύλων, *funken die in die höhe fahren vom brennenden holze, (sparks that fly off from burning wood;)* οἷς οὐκ ἂν εἴη μὴ καὶ καπνὸν συναναφέρεσθαι, cum quibus necessario etiam fumus attollitur. et φέψαλοι sunt a φέβω, f. ψω, et ἄλλειν dicti, ὧν δηλαδὴ φέβεταί (i. e. φεύγει) τις τὶ ἅλμα. coll. π, 290, ubi πυρὸς ἀϋτμὴ est idem qui ὁ καπνός. sic, ἐκ καπνοῦ, τ, 7, cui opponitur quoque, ὑπὲρ καπνοῦ, quod dicitur de rebus repositis et nullius jam usus. et 18, καπνὸς ἀμέρδει αὐτὰ, fuscat, nigra facit. ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον est proverbium, si quis artem aliquam vel omnino desinit, vel in tempus longum omittit; sumtum ex Hesiodi Ἔργ. 45, et 627. καπνιστὰ κρέα sunt carnes fumo quasi, i. e. igne, assatæ. καπνοῦ ῥόον αἴθωνα, fumi fluxum candentem, Py. 1, 43, de Ætna, fumum interdiu eructante. ὕδωρ καπνῷ φέρειν ἀντίον, Ne. 1, 35, ubi omissa est particula comparativa, καθάπερ, velut, quasi; et καπνῷ est, igni, per synecdochen. comparat h. l. calumniam igni fumanti: et aqua huic incendio contraria, est testimonium virorum proborum de virtute alterius. καπνῷ κνισᾶντι pro κνισήεντι, Ist. 4, 113. καπνὸν λάβρον ἀμπνεῦσαι, Ol. 8, 47, fumum vehementem exhalare. λευκανθέα ἐπίαναν σώμασι, Ne. 9, 55, fumum albicantem et nidorosum dense ex corporibus combustis adscendere fecerunt. ἡ κάπνη, fumarium, locus ubi fumus exit ex ædibus, Aristoph. Vesp. 143. apud Æschyl. s. c. Th. 500, notat Scholiastes β, quod καπνὸς dicatur de lignis, ὁ ἀτμὸς de aquis, ἡ αἰθάλη de metallis, ὁ βδῆλος ex lucernis, ἡ λιγνὺς ex pice et oleosis, ἡ κνίσσα, ex carnibus.

καπνόω, f. ώσω. (Κάπω) in fumum verto. πάτραν καπνωθεῖσαν ἐπεὶ ἴδον, patriam in fumum conversam, i. e. igne incensam et combustam, postquam viderunt, Py. 5, 111.

κάπος, ὁ, **κᾶπος**, τὸ, vide sub ΚΑ'ΠΩ.

καππαύει, pro καταπαύει, vide sub καταπαύω.

καππεδίον, pro κατὰ πεδίον, vide sub πεδίον aliquanto a fine.

κάπραινα γυνὴ, vide sub σῦς, ad finem.

καπράω, vide sequens, sub κάπρος, et σῦς ad finem.

κάπριος, ίου. ὁ. (Κάπω) aper. idem ac κάπρος. sic ὁ Αἰτωλὸς et Αἰτώλιος, μείλιχος et μειλίχιος, sunt idem. ἐπὶ ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, Λ, 293, ad diff. συὸς θηλείας: et adjectivum ostendit differentiam apri a verre. et 414, ὡς δ' ὅτε ἀμφὶ κάπριον κύνες καὶ αἰζηοὶ σεύονται. ὡς δ' ὅτε ἐν κύνεσσι κάπριος, M, 42. συῒ ἴκελος ἀλκὴν καπρίῳ, P, 281. καπρᾶν est ἀσελγαίνειν, et γυνὴ καπρῶσα est ἡ ἀσελγής. hinc et Veneri immolabatur sus mas, maxime apud Argivos, apud quos erat ἑορτὴ Ἀφροδίτης, τὰ ὑστήρια vel et ἡ ὑστηρία. cæterum et species piscis cujusdam nobilis dicebatur ὁ κάπρος, a quo proverbium: ἐξ Ἀττικῆς γλαυκίσκον, ἐξ Ἄργους κάπρον. Latinorum, subare, est fortasse id quod καπρᾶν, et eodem modo deductum a sus: nisi inest simul sub, quia de fœminis dicitur, sicut cevere de maribus.

κάπρος, ου. ὁ. (Κάπω) aper. dictus a κάπτω vel κάπω, cum sono aliquo voro, cum sono spiro, quod utrumque est apri; inserto ρ, ad duritiem soni indicandam. cæterum non modo aper sylvestris, sed et verres domesticus, dicitur κάπρος, modo ne sit castratus. ἐοικότες συσὶ κάπροις, E, 783. H, 257. ob violentiam suam in pugnando. ὡς ὅτε κάπρω μέγα φρονέοντε ἐμπέσητον κυσὶν θηρευταῖς, invadant contra canes, Λ, 324. οὐ συὸς κά ρου ὀλοόφρονος τόσον μένος, οὗ μέγιστος θυμὸς ἐν στήθεσσι, P, 21, sæpe ergo poëta heroas suos comparat apris iratis; a venatione petita re, et quia olim nullum animal, utile homini ad cibum et ad exercendum corpus, aut conspicuum ob virtutem aliquam, vile habebatur. nostris moribus fortasse durior aut inhonestior videri possit parabola. sic 725, κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτε κάπρῳ βλημένῳ ἐπαΐξωσι. Ταλθύβιός μοι ὦκα κάπρον ἑτοιμασάτω, ταμέειν (mactare eum) Διΐ, T, 197, ubi immolabatur verres domesticus in jurejurando de non attrectata Briseide; nam is est φιλοσυνουσιαστής. sic 251, 254, 266, ubi hoc sacrificium describitur. et quia συνουσιαστικὸν ὁ κάπρος. hinc καπρᾶν est, οὕτως ὀρέγεσθαι, desiderio venereo teneri; et καπρῶσα γυνὴ est, ἡ οὕτως ἐφιεμένη, ἡ μάχλος. verbum καπρώζομαι notat idem. τερπομένη κάπροις, Diana venatrix, ζ, 104. συῶν ἐπιβήτορα κάπρον, λ, 130. ψ, 278, verrem qui sues init: et sermo est de re sacra Neptuno facienda, cui verres immolabatur διὰ τὸ τοῦ ὑγροῦ γόνιμον: Neptunus autem physice est τὸ ὑγρὸν, et verres est fœcundus. conf. σῦς. κάπρους ἔναιρε, Ne. 3, 82, apros figebat.

καπρώζομαι, vide supra.

κάπτω, pro ΚΑ'ΠΩ, q. v.

καπυρὸς, ὰ, όν. (Φύω) valde ardens. nomen compositum ex κάειν et πυροῦν. καπυρὰ νόσος, morbus ardens, i. e. ὁ πυρετὸς, febris, Theocr. Id. 2, 85. et Id. 6, 16, καπυραὶ χαῖται, comæ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ubi folia fruticis vocantur χαῖται, quæ arescunt ardore æstivo. Vide sub στρεφεδινέω.

καπύω, vide sequens.

ΚΑ'ΠΩ, (pro quo usus dixit κάπτω.) f. ψω. aperio os ad captandum aërem, *ich gappe, (I gasp;)* spiro cum aliquo nisu, et respiro. hinc est κάπτω (pro quo vulgus dicit χάπτω) f. ψω, edo avide et cum spiratione, χανδὸν ἐσθίω, *esse gierig und mit schnieben, (I eat greedily, and with a noise.)* unde est ἡ κάπη, i. e. ἡ καταπνεομένη ὑπὸ τῶν ἵππων ἐσθιόντων φάτνη: et ὁ κῆπος, ὁ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενος, et ubi homines libenter respirant aperto ore: et τὸ κάφος, respiratio difficilior, vel vehementior, quod et ὁ κάπος dicitur: et καπύω, flo vel spiro vehementius. et τὸ κᾶπος, anhelatio, captatio spiritus aërei post lassitudinem contractam, Eurip. Phœn. 858. et ἐπεγκάπτω, simul admordeo. *ich beisse dazu, (I bite at.)* Aristoph. Equit. 491. comedo una. ὁ ἔγκαφος est ὁ ψωμὸς, *ein bissen in den mund, (a mouthful.)* κάπτειν notat et mordere, *beissen, happen, (to bite.)*

ΚΑ'ΡΑ, τό. indeclinabile; pro quo recentiores dixere, ἡ κάρα, ας, vel ἡ κάρη, ης. caput, summitas quævis. sic et ἡ et τὸ νάφθα dicitur. ἐπὶ κὰρ, pro ἐπὶ κάρα, Π, 392, in præceps, *über kopf, (over head.)* sermo est ibi de fluviis, ex monte defluentibus, de quibus ἐπὶ κὰρ dicitur, quod proprie de ζώοις. et in ista parabola de ejusmodi fluviis ad equos sursum ad Trojam in alto sitam currentes, memento, parabolam ad solum cursum contentum et effusum esse adplicandam; non vero ad locum. in genere attendendum est in parabolis, quid sit comparationis tertium: nam raro *tota* parabola ad *totam* rem cui comparatur, adplicari debet. sic h. l. τὸ, ἐπὶ κὰρ, quod est ἄνωθεν κάτω, ad equos κάτωθεν ἄνω currentes, nihil pertinet. quam regulam admodum facilem, si ubique ante oculos habuisset magnus ille Scaliger; non adeo multa Homeri loca exagitasset. τὸ κάρα etiam attice dicitur ἡ κραῖρα. et possit in mentem venire, esse hoc nomen ab αἴρω, tollo sursum et in aërem. ὁ φαλακρὸς, calvus, est ὁ τὸ κάρα φάλιος, i. e. λευκός: nam τὸ φάλιον est λευκὸν, a φάω, luceo. κάρα ποικίλον δρακόντων φόβαις, de Medusa, Py. 10, 73, caput variegatum draconum jubis. κάρα ὀρθὸν ἀνίτεινε, de Hercule puero, in cunis caput erigente ad adventum duorum draconum, Ne. 1, 65. κάρα λευκωθεὶς, Ist. 4, 117, dealbatus quod attinet caput myrtis, i. e. myrtea corona, στεφανωθεὶς, nam talis corona ibi erat præmium. per dialectum caput dicitur et ἡ κόττη, a quo est ἡ κοτὶς, ίδος, occiput. κατωκάρα, adv. sic ut caput sit infra. Aristoph. Acharn. 944, εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέμαιτο, *wenn er an den füssen aufgehanget würde, (if he were hung up by the heels.)* Vide κάρη, ad finem.

καραιβαράω, vide sub βαρέω.

κάρανον, τὸ, vide sub κάρηνον, κάρη, et κρανίον.

κάρας, ατος, τὸ, vide sub κάρηαρ.

καρδία, ας. ἡ. (Κῶ) cor. idem ac κραδία. καρδίᾳ γελανεῖ, pro γαληνεῖ, Ol. 5, 5, sereno, tranquillo corde, φαιδρῷ προσώπῳ. ἐνέπηξεν ἕλκος (vulnus) ὀδυνηρὸν ἑᾷ καρδίᾳ, Py. 2, 169. ὁπόταν τις κότον καρδίᾳ ἐνελάσῃ, Py. 8, 11, quando quis iram alte repostam animo immiserit. θρασείᾳ καρδίᾳ πνέων, Py. 10, 69. ἀμόχθῳ, Ne. 10, 55, segni corde. καρδίαν ἰαίνει, Py. 1, 20. ὀρθὴν ἔστασαν, Py. 3, 170, firmarunt cor rectum, tranquillum, pacatum, firmum. καρδίαις ἀνδρῶν ἐνέβαλλον, Ol. 13, 22, in corda hominum immiserunt.

καρδιώττω, vide sub κραδία, prope finem.

κάρη, τό. (Κάρα) est indeclinabile, factum per apocopen ex τὸ κάρηνον, vel et ex τὰ κάρηνα in plurali. μηκέτι κάρη ὤμοις ἐπείη, B, 259, ubi per caput suum jurat. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, Δ, 443, de Eride, i. e. valde attollit se, et magna fit. quod Virgilius de fama est imitatus. ἀπ' ἐμεῖο τάμοι κάρη ἀλλότριος φὼς, pro ἀποτάμοι τὸ κάρηνόν μου, E, 214. π, 102. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, equo generoso, Z, 509. O, 266. κάρη βάλεν ἑτέρωσε, Θ, 306. Ψ, 697, caput inclinavit in alterum latus, *liess den kopf auf die eine seite hängen, (hung his head to one side.)* præ infirmitate. sic, ἑτέρωσε ἤμυσε κάρη, Θ, 308. ῥύεται δὲ (ἡ κυνέη, galea) κάρη αἰζηῶν, defendit capita juvenum, K, 259. et 271, Ὀδυσῆος πύκασεν κάρη, Ulyssis contexit caput galea. et 457, κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη, caput abscissum in pulverem dejiciebatur. sic et χ, 329. ἀπέκοψε, decussit, Λ, 261. ἐκλίνθη ἑτέρωσε, N, 543. ἀπήραξε χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι (una cum galea) κάρη, Ξ, 498, deturbavit in humum caput, *riss ihm den kopf ab mit dem säbel, (cut off his head with his sword.)* sic τῆλε βάλε, Υ, 482. παρηέρθη δὲ κάρη, pendebat ex ea cute caput ad latus, Π, 341. et 798, ἀνδρὸς θείοιο κάρη ῥύετο, defendebat illa galea. κινήσας κάρη, quod est θυμοῦ ἐνδεικτικὸν, *schüttelte den kopf, (shook his head,)* P, 200, 442. sic et ε, 285. ρ, 465, 491. υ, 184. κάρη λάβε παιδὸς, tetigit blande manu caput filii sui, Σ, 71, lugens et miserans eum. πολιὸν κάρη, canum caput, X, 74. Ω, 516. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο, πάρος χαρίεν, X, 402. et 405, κεκόνιτο ἅπαν, totum caput, in specie facies tota, pulvere opplebatur. nam Hector mortuus, ab Achille tractus, ibi describitur, facie ad terram prona. ergo hoc nomen et, faciem, notat. κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς, Ψ, 136, ubi sepultura Patrocli describitur, qui humeris virorum efferebatur sic, ut pedes præcederent, caput sequeretur, quod caput Achilles manu sua sustinebat. Ἕκτορος κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα, Ω, 724, de Andromache, lugente maritum sepeliendum. ὑπερέχει κάρη, eminet quod attinet caput, *ist eines kopfs länger, (is a head taller,)* ζ, 107, de Diana inter nymphas suas pulcras, coll. 108, 109. κάρη ξανθὸς Μενέλαος, ο, 133, quod attinet caput, i. e. comam. ὅστις σὲ ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ, σ, 334, i. e. ἀμφι-

κικοπώς σε κατὰ κάρη, contundens te quod attinet caput. κύσεις κάρη, ψ, 87. et 208, ἔκυσε. πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα πλευραὶ ἀποτρίψουσι, ϱ, 231, latera ejus deterent multa scabella circa caput ejus, sc. volantia, et contra caput ejus missa; sed declinatione capitis incidentia in latus. alii id explicant de capitibus βαλλόντων, quorum manus ictum meditantes elevantur ad capita ipsorum: sed præstat, οἱ ἀμφὶ κάρη, intelligere pro, ἀμφὶ αὐτὸν, ut et κάρη ponatur, ut videbimus τὸ κάρηνον. alii scribi jubent h. l. ἀμφικαρῆ, et trahi id ad σφέλα, quasi esset adjectivum ἀμφικαρὴς, έος, ὁ ἡ. i. e. ἀμφικέφαλα, ὡς οἷον κεφαλὰς ἀμφοτέρωθεν ἔχοντα τὰς ἐν αὐτοῖς ἐξοχὰς, quia duæ extremitates scabellorum quasi sint duo capita: quo sensu et alii scribunt ἀμφικάρη, per apocopen ab ἀμφικάρηνα, quod adjectivum in usu est. iidem et legi jubent πλευράς. sed omnia ista dudum sunt explosa ab antiquis criticis. dorice est κάρα, ultimo α longo, priori brevi. sed est quoque ἡ κάρη, ης, in usu. e. c. Mosch. Id. 4, 74, δαίμων ἡμῖν ἐφύπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεῖται, infortunium nobis super caput grave suspensum est et incumbit. et Theogn. 1018, ἔπεστι κάρη, imminet capiti.

κάρηαρ, ατος. τό. (Κάρα) idem quod κάρηνον. οὐ θέμις ἐστὶ (non fas est, non licet) λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, ut calida lavacra ad me veniant, Ψ, 44, i. e. lavari me. ἤμυσε κάρηατι, ὁ ἵππος, Τ, 405, declinabat se versus terram capite. λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεὺς, militibusque abnuebat capite, vetabat nutu, Χ, 205. πυκνὰ καρήατα λαῶν, multa capita gregariorum militum, i. e. multi milites, Λ, 309, πολλοὶ ἄνδρες δήμου. ἵππω, οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα, Ρ, 437, versus terram defigentes capita sua ambo equi. et ex hoc plurali maxime apparet forma τὸ κάρηαρ. καθῆκε κάρητος οὔλας κόμας dependere fecit a capite crispas et plenas comas, ζ, 230. ψ, 157, quod factum putatur per syncopen pro καρήατος. sic et Ο, 75, ἐμῷ δ' ἐπένευσε κάρητι, inquit Jupiter, annuique meo capite, nutu confirmavi et pollicitus sum; quod putatur esse pro καρήατι. Sed alii statuunt nominativum ὁ κάρης, ητος: et ab eo obliquos factos censent, interserto α, καρήατος, καρήατι, etc. quod, an verum sit, ulterior inquisitio concordantialis statuet. Euripides Phœn. 1164, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρα, saxum impingens capiti ejus, quod esse videtur ex τὸ κάρας, ατος, ατι, et extruso τ, α. ut ergo alibi τὸ η videri possit insertum. vide et Iphig. Taur. 1373, οἱ μὲν ἐν κάρα ἔχοντες κάθαιμα τραύματα, quidam in capite habentes cruenta vulnera. nisi malis referre ista exempla ad ἡ κάρα, ας. cui tamen repugnat locus Eurip. Rhes. 209, ἀμφὶ ἐμῷ κάρα θήσω, circumponam capiti meo. maneat ergo firma syncope pro κάρατι. sic et, σῷ κάρα, Herc. Fur. 465, 910. Elect. 108.

καρηβαρέω, καρηβοάω, vide sub βαρέω.

καρηκομάω, f. ήσω. (Κόμω) capitis coma densa et longa ornor, comam alo. participium in poëta est frequens, epitheton Græcorum: καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Β, 11, 323, 443, 472, etc. υ, 277. καρηκομόωντας ἑταίρους, β, 408. sunt ergo κομάοντες (contracte κομῶντες, distracte κομόωντες) τὰ κάρηνα, καὶ πολύτριχες. ἔθος γὰρ ἦν αὐτοῖς, κόμην τρέφειν, οὐ μόνον εἰς κάλλος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ φοβερόν. sic ὁ λέων χαιτήεις, φοβερώτερος τοῦ μὴ χαίτην ἔχοντος. λέγονται δὲ, τὸν μὲν ἄλλον χρόνον κομᾶν, οἱ Ἕλληνες, ἐν δὲ πένθους καιρῷ κείρεσθαι: ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν καιρῷ ἀκμῆς ἤτοι τελείας ἡλικίας. τηνικαῦτα γὰρ, πλόκαμον κείραντες, ἀνετίθουν τῷ Ἀπόλλωνι κουροτρόφῳ, καὶ ποταμοῖς. sic Achilles ex voto debebat comam suam fluvio Sperchio, Ψ, 141, seqq. καὶ οὗτος μὲν ὁ πλόκαμος dicebatur θρεπτήριος, πενθητήριος δὲ ὁ ἕτερος. Theseus illum morem instituit, qui κειράμενος τὴν ἐμπροσθίαν κόμην, εἰς Δῆλον ἀνέθετο τῷ Ἀπόλλωνι. ergo non totum caput semper in tali tempore deradebant, sed partem aliquam, in fronte, vel ad aures. sæpe tamen et totum, maxime in luctu magno. cæterum κομᾶν etiam de plantis aut arboribus dicitur. quidam volunt divisim legi, κάρη κομόωντες, i. e. κατὰ κάρηνα. inest simul notio excelsi et læte gestientis, ex notione metaphorica τοῦ κομᾶν.

κάρηνον, ου. τό. (Κάρα) caput, summitas quævis, vertex. κατέβη καρήνων Ὀλύμποιο, descendit a verticibus Olympi, *von den höhen des Olympus, (from the summit of Olympus,)* Α, 44. Β, 167. Δ, 74. Η, 19. Χ, 187. Ω, 121. α, 102. ω, 487. Τιτάνοιο λευκὰ κάρηνα, Β, 735, albos colles Titani, urbis. et 869, Μυκάλης αἰπεινὰ κάρηνα, altos colles Mycales, urbis. ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, montium alta cacumina, Υ, 58. ζ, 123. ι, 113. πίπτε κάρηνα Τρώων, i. e. πολλοὶ Τρῶες ἔπιπτον, Λ, 158. et 500, ἀνδρῶν κάρηνα, i. e. ἄνδρες, quæ circumlocutio est frequens antiquo orbi. sic, κάρηνα ξανθὰ ἵππων, i. e. ἵπποι ξανθοὶ, Ι, 407. βοῶν κάρηνα, i. e. βόες, Ψ, 260. sic et Germani, *ein haupt vieh, (a head of cattle.)* νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, i. e. ἀμενηνοὶ νεκροὶ, mortui, vires non habentes, κ, 521. λ, 29, nam sunt σκιαὶ tantum καὶ εἴδωλα, sine nervis. sic et de urbibus magnifice dicitur, Β, 117. Ι, 24, πολλῶν πολίων κάρηνα, pro πολλὰς πόλεις: et sic vocat in specie πόλεις ἐπιδόξους καὶ μεγάλας. sic et κεφαλὴ ponitur, quam confer. Vide etiam κάρη, et κρανίον.

κάρης, ητος, ὁ, vide sub κάρηαρ.

καρκαίρω, (Κάρφω) sonum edo qualem sicca si pulsantur, *ich krache, prassele, (I crack, rattle.)* κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, Υ, 157, i. e. ποιὸν ἦχον ἀπετέλει, qualis exsistit, quando equi virique currunt per siccam humum et duram. est ergo hoc verbum quoque ex sono fictum, sicut κάρφω; nisi quod durius paullo notat.

καρκῖνος, vide sub πύραγρα.

κάρνυξ, ἡ, vide sub σάλπιγξ.

καρπάλιμος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) raptim festinans. est pro ἁρπάλιμος. ποσὶ καρπαλίμοισι, pedibus velocibus, Π, 342, 809. Χ, 166. καρπαλιμᾶν ἐκ γενύων, Py. 12, 36, ex rapacibus genis et cupide vorantibus. est genit. Doricus.

καρπαλίμως, (Ῥάω) adv. raptim, celeriter, acriter. prisci heroës adsueverant, omnia quæ agerent, celeriter et alacriter agere: hinc hoc adverbium in actionibus eorum est frequens: *hurtig, (quickly.)* Α, 359, 435. Β, 17, 168. Γ, 117. Ε, 868, quod sacræ nostræ litteræ vocant *endelich, (speedily.)* et 904. Θ, 506, 546. Ι, 704. Κ, 346, 513. Λ, 118. Ν, 296. Ξ, 461. Ρ, 482. Τ, 115. Υ, 190. Χ, 159. Ψ, 408. Ω, 327, 441. β, 406. γ, 30, 418, 478. ε, 193. ζ, 261, 312. η, 38, 135, 194. θ, 16, 122. ι, 216, 226, 464. κ, 146. μ, 166. ξ, 500. ο, 496. τ, 461.

καρπός, οῦ. ὁ. (Κάρφω) proprie est, fructus maturus, seges matura et sicca. deinde est, ob duritiem et ariditatem, articulus ille quo manus brachio cohæret, carpus, *der knöchel an der hand, (the wrist.)* vox est a præt. med. κέκαρπα, a κάρφω, i. e. ξηραίνω, aridum facio et victum. nam καρπὸς πεπανθεὶς ἤδη, κάρφεται, μηκέτι αὐξόμενος ὑγροῦ ἐπιῤῥοῇ. maxime proprie ergo de frumentis dicitur, quæ arida demum sunt utilia. deinde per tropum de quovis fructu utili. καρπὸν ἐν Φθίῃ ἐδηλήσαντο, Α, 156, fruges agri in Phthia perdiderunt, *haben die feldfrüchte beschadiget, (have injured the crops.)* κρίνει καρπόν τε καὶ ἄχνας, discernit frumentum et paleas, Ε, 501, de ventilatore in area. sic et Germani frumenta in genere et κατ' ἐξοχὴν vocant, *die frucht, (the crop.)* καρπὸν ἀρούρης ἔδουσι, Ζ, 142, i. e. σῖτον. sic, ἔδοντες, Φ, 465, et est descriptio hominum. Sed Γ, 246, καρπὸς ἀρούρης est vinum, cultu hominis productum; ad differentiam alius vini quod arte fit, vel quod vites sylvestres gignunt sine cultu humano. καρπῷ βριθομένη μήκων, Θ, 307, caput papaveris grave et plenum granis. καρπὸς μελινδὴς, Σ, 568, i. e. ἡ σταφυλή: quo loco de vindemia est sermo. ἔθεον ἐπὶ ἄκρον ἀνθερίκων καρπὸν, Υ, 227, currebant super summum spicarum fructum, i. e. super aristas stantes. ἀλετρεύουσι μήλοπα καρπὸν, η, 104, molunt flavum fructum, i. e. τὸν σῖτον. et 117, οὔποτε ἐλαῶν καρπὸς ἀπόλλυται, nunquam olearum fructus perit aut deficit. λωτοῦ μελινδέα καρπὸν, ι, 94, loti dulcem fructum. καρπὸν κρανείης, fructum corni, κ, 242, suibus comedendum. δένδρεα ἔχεε καρπὸν, λ, 587, arbores dependere faciebant fructum. βρίθησι (βρίθει, a βρίθημι) δένδρεα καρπῷ, τ, 112, gravantur arbores fructu. ut ergo appareat, καρπὸν per tropum esse vocem generalem, ut notet quemvis fructum utilem terræ vel arborum vel plantarum. οὔτασε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, vulneravit ei manum, Ε, 458, 883. νάρκησε χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, Θ, 328, obtorpuit manus. ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες, Σ, 594, tenentes invicem manus, *hatten einander die hände angefasset, (holding each other by the hand.)* sic et Ω, 671, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα δεξιτερὴν γέροντος ἔλαβε, cepit, prehendit. et hoc erat signum sinceri animi: φιλοφροσύνης ἴδιον, εἰωθὸς γενέσθαι δεξιωτικῶς. sic σ, 257, δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν χεῖρα ἐμὲ προσηύδα. λαβὼν χεῖρα Ὀδυσσέως ἐπὶ καρπῷ, ἔκυσεν αὐτὴν, ω, 397, ubi gratulatio servi primarii describitur, hero reduci facta. ἔβαλεν αὐτὸν χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, χ, 277, *traf ihn auf die hand, (hit him on the hand.)* et nota: additur ἐπὶ καρπῷ his loquendi modis, quia χεὶρ proprie notat totum illud membrum ab humero usque ad extremos digitos; ut igitur locus hujus χειρὸς designetur, dicitur χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, manus, quæ est ad carpum. καρπὸς ἐλαίας, Ne. 10, 65, oleum. id dabatur victori in Panathenaicis, solique ei licebat oleum ex Attica exportare. καρπὸς ἐπέων, Ist. 8, 101, verborum fructus, i. e. effectus eorum. ἐν σχερῷ οὔτε ἄρουραι μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν οὔτε δένδρεα, in continua serie nec arva fructum dare solent nec arbores; sed habent suas intermissiones, Ne. 11, 50. γλυκὺν καρπὸν φρενὸς, Ol. 7, 15, dulcem fructum animi, i. e. inventionem poëticam. φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, Py. 2, 135, i. e. ob justitiam suam rectumque animum, hunc nobilem fructum tulit ut sit judex apud inferos, sc. ὁ Ῥαδάμανθυς. Λυγκεῖ φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκῃ ὁ Ζεὺς, Ne. 10, 22, i. e. justitiam et prudentiam largitus est ei: et ad δίκῃ deest σὺν: φρενῶν vero καρπὸς est λογισμὸς, prudentia, δίκη, justitia. hic Lynceus erat Hypermnestræ maritus ille celeber fama. ἔλαβεν καρπὸν ἥβης, Ol. 6, 97, i. e. primam barbam. αὐτῆ ἥβης καρπὸν ἀνθήσαντα ἀποδρέψαι ἤθελεν, Py. 9, 193, ei pubertatis fructum florentem decerpere cupiebat, i. e. devirginare eam, uxorem juvenculam ducere.

καρποφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) frugifer. ab ὁ καρπός. καρποφόρου Λιβύας, Py. 4, 11. καρποφόροις ἀρούραις, Ne. 6, 16.

καῤῥέζω, pro καταρέζω, q. v.

κάῤῥων, vide sub κρείσσων, ad initium.

κάρτα, vide sub καρτερός.

καρταίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) robustis pedibus. a τὸ κάρτος, robur. et sic peculiariter et ex dialecto Delphica dictus est taurus. Ol. 13, 114, καρταίποδα.

καρτερέω, vide sub καρτερός.

καρτερόθυμος, vide κρατερόθυμος, et θυμὸς paullo sub initio.

καρτερὸς, ὰ, όν. (Κάρα) potentia et virtute præcipua præditus. perseverans palam. εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, si valde fortis es, A, 178, et id est donum divinum, de quo non ipsi possumus gloriari. et 280, εἰ δὲ σὺ καρτερός ἐσσι. εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστι, E, 410. et 645, καὶ εἰ μάλα ἐσσί. sic, ἐστὶν, N, 316. et 483, ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν. πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι, I, 53. Ἕκτωρ πολεμίζει, καρτερὸς, pugnat victoriosus, N, 124. θυμὸν ἔχων καρτερὸν, animum præstantem et firmum, E, 806. ὄμοσόν μοι καρτερὸν ὅρκον, T, 108, et 127, ὤμοσε: non modo ἰσχυρὸν, sed et παράμονον. sic καρτερεῖν τὶς dicitur, pro ἀναμένειν, et ἀποκαρτερεῖν erat ποινῆς εἶδος, perseverare e. c. in inedia. ἕλκος ἔχω καρτερὸν, vulnus habeo grave, Π, 517, 523, *eine gewaltige wunde, (a severe wound.)* καρτερὰ τάδε ἔργα, E, 872, violenta ista facta, βιαστικὰ, in sensu vituperatorio. ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ, δ, 242, 271, sustinuit vir firmus et constans. θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ, υ, 393. εἰ καὶ μάλα καρτερὸς εἴη, Θ, 139. χ, 13. ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς dives et præpotens, ξ, 116. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, δ, 253. sic, ὀμόσατέ μοι, κ, 298. ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ, ο, 533, sc. ἔσεσθε, vos semper eritis potentes et principes civitatis, δεσπόται, ἐγκρατεῖς. nam καρτερός τινος est ὁ ἄρχων αὐτοῦ. sic: Θηβαίων καρτερὸς ἐγένετο, i. e. περιεγένετο Θηβαίων, νικητὴς ἦν. καρτερὸς Βελλεροφόντης, Ol. 13, 119. ὅρκος, Py. 4, 296, i. e. βέβαιος. Τελαμὼν, Ne. 4, 41, ubi tamen Schmidius pro καρτερὸς legi jubet ob metrum κράτιστος. καρτερὸν ἄνδρα, Py. 4, 425. λίθον, Ol. 1, 92, grave saxum. καρτερᾶς ἐξ ἀλαλῆς, Ist. 7, 14, ex vehementi pugna. καρτερὰν ἔπαυσε μέριμναν, Ist. 8, 25, cessare fecit gravem sollicitudinem. καρτερώτατον βέλος, fortissimum telum, Ol. 1, 179. hinc est adverb. κάρτα, quasi καρτερῶς, μάλιστα, præcipue, vehementer, maxime.

κάρτιστος, η, ον. (Κάρα) potentissimus, maxime superior. fortissimus, invictus. κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἀνδρῶν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο, A, 266, s. i. e. ἀνδρειότατοι. κάρτιστος Ἀχαιῶν, Z, 98. θεῶν ἁπάντων, Θ, 17, Jupiter. ἐγένετο ἀνδρῶν, fortissimus virorum omnium erat, I, 554. ὃ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων, ille enim est potentissimus omnium, Y, 243, sc. Jupiter. κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, Φ, 253, aquila nigra. μήκιστον καὶ κάρτιστον ἄνδρα, H, 155, procerissimum et fortissimum virum. φυγεῖν ἀπ' αὐτῆς κάρτιστον sc. ἐστὶ, μ, 120, fortissimum est, fugere eam; per fugam ab ea solam, potes superare eam: sola fuga ibi est res fortis. καρτίστην τήνγε μάχην, Z, 185. τὸ δὲ φυᾷ, κάρτιστον ἅπαν, Ol. 9, 152, quod naturæ est, præstantissimum omne.

κάρτος, εος. τό. (Κάρα) superioritas, virtus superior, robur, potentia. est a τὸ κάρα, et cum τὸ κράτος idem. κάρτος Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι, I, 254, præstantiam, præcellentiam. εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοὶ, P, 562, dare vellet mibi robur præstantius. et 623, οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν, jam non est victoria penes Achæos. κάρτος ἄριστοι, robustissimi, de equis, γ, 370. ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, curæ sit vobis, ut præstetis robur, δ, 415. τοῦ κάρτος τε βίη τε ἐξέχεται Φαιήκων, ζ, 197, illius potentia supereminet inter Phæaces. κάρτεϊ χειρῶν πίσυνοι, Θ, 226. Λ, 9, freti fortitudine manuum. κάρτεϊ καὶ σθένεϊ, ubi utrumque est idem fere, O, 108. P, 322, 329. βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, potentiæ et fortitudini suæ obsequens, ν, 143. σ, 138. Vide sub κράτος, ad initium.

καρτύνω, f. υνῶ. (Κάρα) roboro, firmo. ἐκαρτύναντο φάλαγγας, fortiter opponebant et confirmabant phalanges, Λ, 215. M, 415. Π, 562. καρτύνειν βέλεα, Ol. 13, 135, i. e. ἰσχυρῶς ἔχειν, firmiter et intentis oculis contendere et dirigere, ministerio manuum, *scharf richten und werfen, (to take good aim and throw.)* Vide sub κρέας.

καρφαλέος, έα, έον, (Κάρφω) siccus, aridus. καρφαλέον (neutrum adverbialiter) ἄϋσεν ἀσπὶς, N, 409, sonabat scutum sic uti sicca sonare solent si pulsantur. nam δόρυ non perfringens sed pulsans tantum superficiem scuti, ξηρόν τι ἐψόφησε. θημῶνα ἠΐων καρφαλέων, ε, 369, acervum stipularum aridarum, καταξήρων.

κάρφος, τὸ, vide sequens.

ΚΑ'ΡΦΩ, f. ψω. arefacio, sicco, torreo. est ὠνοματοπεποιημένη λέξις, a sono aridorum. hinc est τὸ κάρφος, i. e. ξηρὸν ξυλίφιον, et quælibet particula arida. et καρφαλέος, i. e. ὑπέρισχνος: nam τῷ ὑπερίσχνῳ ξηρότης ἕπεται, et talis fit ἀλίβας. κάρψω χρόα καλὸν ἐν μέλεσι, ν, 398, aridam et pallidam faciam cutem pulcram in membris. et 430, κάρψε μέν οἱ χρόα καλόν. et proprie ponitur hoc verbum, quando segetes maturæ arescunt, et subpallido colore induuntur loco prioris vegeti et succulenti. Ulysses autem inficiebat arte aliqua cutem exteriorem, ut seni exsucco et cadaveroso similis videretur. fortasse faciei et capiti ejusmodi personam apte applicuerat.

καρχαλέος, έα, έον. (Κάρφω) idem fere quod καρφάλεος: nisi quod in specie notat, siti aridus, faucibus siti siccatis, ὑπὸ δίψους κρατούμενος. δίψῃ καρχαλέοι, Φ, 541, ubi sermo est de Trojanis fugientibus et fessis: κατάξηροι τήντε γλῶσσαν καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος. et τὸ χ insertum notat ipsam soni loquentium duritiem, si ex siti laborant faucibus. hinc est deinde verbum κέρχω et κέρχομαι, creperum et asperum sono, ob duritiem vel ariditatem faucium, *ich röchele, (I rattle in the throat.)* inde est etiam adjectivum κερχαλέος, idem notans quod καρχαλέος.

καρχαρόδους, οντος. ὁ ἡ. (Δάω) dentes asperos et serræ similes habens. ab ὁ κάρχαρος, asper. est epitheton canum mordacium. καρχαρόδοντε κύνε, K, 360. καρχαροδόντων κυνῶν, N, 198. Vide sub πυκνός.

κάρχαρος, vide supra.

καρχάσιον, et ionice **καρχήσιον**, ου. τό. (Χάω) corbis superne malo nautico additus: *der mastkorb, (the round top.)* a τὸ κάρα, superius quid, et χάω vel χάζω, expando, capio. Ne. 5, 94. Vide sub ἠλάκατη.

κασαλβάζω, **κασαλβὰς**, ἡ, vide sub ὥρα, ad finem.

κασιγνήτη, ης. ἡ. (Γάω) soror. deinde et, consanguinea quælibet. Ἔρις, Ἄρεος κασιγνήτη ἑτάρη τε, Δ, 441, soror et amica: nam non semper fratres sororesque etiam sunt amici inter se. ergo indicatur per additum ἡ φιλία καὶ ὁμόνοια ἀδελφική. ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήταις, K, 317. Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε Ζεὺς, Π, 432. sic et Σ, 356. κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, Σ, 52, inquit ἡ Θέτις. Ἄρτεμις, κασιγνήτη Ἑκάτοιο, Y, 71. Φ, 470. τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρο ἤλυθες, δ, 810. κασιγνήτη Δήλου, Ne. 1, 4, ἡ Ὀρτυγία. Ζηνὸς καὶ Ἥρας, Ne. 11, 2, ἡ Ἑστία. κασιγνήτην ἔπεμψε, Py. 3, 57, Dianam. κασίγνηταί τε, Ol. 13, 6, sororiæ, ubi est adjectivum. κασιγνητᾶν μέρος τρίτον, Py. 12, 19, i. e. soror tertia ἡ Μέδουσα, et est genit. plur. Doricus. κασιγνήτας τε, Ist. 6, 24, Parcas.

κασίγνητος, ου. ὁ. (Γάω) frater germanus, frater genitus, non factus. ab ὁ κάσις, frater, et γεννητὸς, natus. notat tamen et latius consanguineum quemque: sicut et τὸ τοῦ ὁμαίμου καὶ αὐθομαίμου ὄνομα τὴν ὅλην συγγένειαν indicat. θώρηκα ἔδυνεν οἷο (sui) κασιγνήτοιο Λυκάονος, Γ, 333. φίλε κασίγνητε, Δ, 155. κασιγνήτοιο φίλοιο ᾔτεεν ἵππους, E, 357, 359, ubi Venus rogat Martem equos. et 474, οἷος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι, tu O Hector. Τρώων ἄλοχοι θύγατρές τε, εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε, interrogantes eum de filiis suis et fratribus et amicis, Z, 239. et 421, οἳ δέ μοι ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν. et 430, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ μήτηρ ἠδὲ κασίγνητος. et 452, οὔτε κασιγνήτων μέλει μοὶ τόσον, sc. ἄλγος αὐτῶν. κασίγνητος δέ σοι εἰμὶ, H, 48, ergo certe benevolus. πολλὰ δὲ τόνδε κασίγνητοι καὶ μήτηρ ἐλίσσοντο, I, 580, frustra tamen. κασίγνητον καὶ ὄπατρον, Λ, 257, ubi prior vox est γενικὴ, fratrem; altera εἰδικὴ, ab eodem patre genitum. sic et M, 371. ἔνθα Ὕπνῳ ξύμβλητο (congressa est) κασιγνήτῳ Θανάτοιο, Ξ, 231. et 473, ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος. et 477, ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς. Αἴας κασίγνητον προσηύδα, Τεῦκρε πέπον, O, 436. et 545, Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε πᾶσι μάλα: ubi notat in genere τοὺς συγγενεῖς, nam Μελάνιππος erat ἀνεψιὸς Hectoris, non vero frater. maxime apud Ἴωνας hic latior significatus obtinuit, sicut et apud sacros scriptores. sic Π, 456, ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε, i. e. πᾶν τὸ συγγενὲς, una cum familiaribus. sic et 674. τρεῖς δὲ κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, T, 293, ubi vides significatum proprium. φίλε κασίγνητε, inquit Σκάμανδρος fluvius τῷ Σιμόεντι fluvio, Φ, 308. ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, Ω, 47. et 793, ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἕταροί τε, in funere Hectoris. πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ, γ, 39. τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι, ζ, 155. κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς ἵσταντο ἀθανάτοισι ἐναλίγκιοι, η, 4. de fratribus Nausicaæ, qui sunt ἀγχίθεοι. ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός τ' ἱκέτης τε τέτυκται, Θ, 546, ubi vides humanitatem antiquam. et 585, οὐ μέν τι κασιγνήτοιο χερείων γίνεται ἑταῖρος. πατήρ τε κασίγνητοί τε, sc. Penelopes, ο, 16. et 237, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα ἠγάγετο πρὸς δώματα, sc. τῷ Βίαντι. conf. Μελάμπους in R. et 273, πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε ἔται τε. ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι, οἷσί περ ἀνὴρ μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, π, 97, 115, ubi laus est bonæ ἀδελφότητος: πολυχειρία γὰρ ἐπικουρίας τοῖς ἀνθρώποις ἐξ ἀγαθῶν ἀδελφῶν γίνεται. πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι, σ, 139, fretus illis. καί μοι Τηλεμάχου ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον, φ, 216, inquit Ulysses necessario tempore ad duos servos fidos. εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθα, ω, 433. et 483, ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν, oblivionem cædis, θῶμεν. ponitur κασίγνητος etiam adjective, κασιγνήτοιο φόνοιο, sc. ἕνεκα, I, 563, i. e. ἕνεκα τοῦ ἀδελφικοῦ ἢ κασιγνητικοῦ φόνου, ob cædem fraternam, *wegen des bruder-mordes, (on account of the fratricide.)* sic in Sophocle est κασίγνητον κάρα, caput fraternum, i. e. frater. κασιγνήτου Πολυδεύκεος, Ne. 10, 93. et 160, εἰ περὶ κασιγνήτου μάρνασαι, si pro fratre pugnas. κασιγνήτῳ σὺν διδύμῳ, Ne. 1, 56. κασίγνητον νόθον, Ol. 7, 49, ergo sic vocatur frater et ex alia matre, et ex pellice, si modo sit ab eodem patre. multo magis vice versa. κασίγνητοι, sc. τοῦ Αἴσωνος, Py. 4, 220, ὁ Φέρης καὶ Ἀμυθάων.

κασσίτερος, ου. ὁ. (Κῶ) plumbum album, stannum, *zinn, (tin.)* est dictus quasi καυσίτερός τις, facilior ad liquefiendum, ὁ ἐν τῇ καύσει τειρόμενος τάχα, et facilius quam æs aut argentum. attice dicitur καττίτερος. terminatio est quasi comparativi. οἶμοι εἴκοσι κασσιτέρου, Λ, 25. et 34, ὀμφαλοὶ ἐείκοσι κασσιτέρου λευκοί. ubi sic dicitur, σίδηρος ἀλειφόμενος κασσιτέρῳ, εἰς ἀργύρου σχῆμα, ferrum superinductum stanno ut simile videatur argento, *überzinnet eisen, (tinned iron.)* sic et Ψ, 561, θώρηκα χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται: ubi notat τὸ γάνωμα, ὅπερ ἐπινενόηται πρὸς ἀργύρου ὑποκόρισμα, καὶ εἰς ἀπάτην οὐ μόνον τῶν ἄλλως βλεπόντων, ἀλλά που καὶ τοῦ ἔχοντος. sic et τὸ

χρυσοῦν sæpe tantum est σίδηρος χρυσῷ συγκαλυπτόμενος, *verguldet eisen, (gilt steel.)* κασσίτερον ἐνέβαλλεν πυρὶ, imposuit igni Vulcanus, Σ, 474. et 565, περὶ δὲ ἕρκος ἔλασε κασσιτέρου. et 574, βόες χρυσοῦ τέτευχντο καὶ κασσιτέρου, i. e. ferreæ figuræ inunctæ erant, hæ auro, illæ stanno. et 612, κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέρου, ocreas ferreas, stanno obductas ut albæ essent. πτύχας δύο ἔνδοθι κασσιτέροιο, Υ, 271, ubi sunt laminæ solidæ stanni. κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέρου, recens superducti, Φ, 592. ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, Ψ, 503.

κασσύω, et attice καττύω, f. ύσω. (Σέω) consuo, congero. est ortum ex κατασέω, ut κατὰ notet τὸ κάτω. nam de calceamentis aut stramentis pr. ponitur. hinc est τὸ κάττυμα et καττυμάτιον, solea, Aristoph. Equit. 49, schol. et compositum παρακαττύω. ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο, quisque componebat sibi stramentum, Aristoph. Plut. 663.

κάστανα, τὰ, vide sub βάλανος.

καστορνῦσα, pro καταστορνῦσα, vide sub καταστόρνυμι.

κασωρὶς, ἡ, vide sub ὤρα, ad finem.

ΚΑΤΑ', præpositio, regens casus duos. cum *accusativo* est, in, ad, per, secundum. *in, an, auf, bey, (in, to, at, by.)* ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, aptum facientes et gratificantes animo meo, Α, 136, *nach meinem sinne, (to my mind,)* ut contentus esse queam. Sed 429, χωόμενος κατὰ θυμὸν, iratus animo et serio. ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν, sciebat enim in animo suo, Β, 409, *er konte von seinem bruder leicht gedenken, (he immediately recognised his brother,)* noverat animo suo fratrem. μοὶ κατὰ θυμὸν, Ι, 641, mihi secundum animum, sic ut movere possint mihi animum: nam probe intelligo verum; sed tamen nunc nequeo obsequi. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, Κ, 17, hæc sententia ei in animo et secundum mentem suam optima videbatur. γηθήσειν κατὰ θυμὸν, gavisurum esse animo, Ν, 416. εὔχετο Ἀθηναίῃ ὃν κατὰ θυμὸν, precabatur in animo suo, i. e. tacitus, Ψ, 769. ταῦτα πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες, Α, 286. Ι, 59. Κ, 169. Ο, 206. Ω, 379, hæc omnia dixisti ut res ipsa poscit et ut convenit. Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος, auscultantes regem ut decebat, Τ, 256, ut parti eorum conveniebat, *wie es sich für sie gehörete, (as it became them.)* nam μοῖρα in tali contextu est, pars quæ cuique convenit et tribuitur in ludo scenico rerum humanarum. οὐδὲ κατὰ μοῖραν ἐπέρχον πάλιν, neque composite et decore transibant retro, Π, 367. οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται, non decore et ex persona sua ibit eo, Θ, 12. sic, οὐ κατὰ κόσμον, præter ordinem et justum modum, contumeliose, Ρ, 205. εὖ, κατὰ κόσμον, Ω, 622, sic uti debebat fieri. κατὰ στρατὸν ἴωμεν, per exercitum eamus, Β, 439, porro, κατὰ στρατὸν, per, Ε, 495. in castris, Η, 370, 380. Ι, 234. et 302, in exercitu, Λ, 657. ad exercitum, Ν, 329. in exercitu et in castris, Σ, 298, 314. sic, in castris, Τ, 196. apud exercitum, Ψ, 235. ἔβη κατὰ νῆας, ibat per castra nautica Græca, Β, 187. Κ, 82, per castra, in exercitu. 136, *an den aufs land gezogenen schiffen entlängs, (among the ships which were drawn ashore.)* 141. ad naves, Λ, 805. huc et illuc ad naves et per castra, Ν, 739. Ψ, 162. αὐτὸν ἔβαλλεν ἰῷ κατὰ στῆθος, percussit eum sagitta ad vel in pectus, Θ, 303. sic Λ, 108. Μ, 204. Ν, 186, 586. Ο, 420. Ρ, 606. ἐνεταῖς κατὰ στῆθος περονᾶτο, Ξ, 180, fibulis connectebat vestem ad pectus, *an der brust, (at the bosom.)* νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, Λ, 252, perfoditque eum per manum mediam. sic, Ν, 783. οὗτα τὸν (vulnerabat eum) κατὰ αὐχένα μέσον, Τ, 455. Φ, 406. τὸν βάλε κατὰ γαστέρα, *traf ihn in den unterleib, (pierced his belly,)* Π, 465. Ρ, 313. γλουτὸν, Ε, 66. Ν, 651. ἰσχίον, Ε, 305. Λ, 339. κληῖδα, Ε, 579. Φ, 117. κύστιν, Ε, 67. λαιμὸν, Τ, 209. λαπάρην, Ζ, 64. Ξ, 447. μαζὸν, Ε, 393. Λ, 321. μηρὸν, Λ, 661, 809. Π, 27. ὦμον, Ε, 46, 98. Λ, 507. Χ, 133. Π, 343, 345. κατὰ καίριον, in letali loco, Λ, 439, ubi tamen alii ὑφὲν legunt, καταχαίριον, neutrum adverbialiter. κατὰ χρόα, Μ, 427, in corpore, *am leibe, (in the body.)* κατὰ μέσον, in medium, Ε, 8. Π, 285. βῆ ἰέναι κατὰ λαὸν, ibat per exercitum, Δ, 199. ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαϊκὸν, Ι, 517, postquam præstantissimos elegit ex copiis Græcis. κατὰ ἔθνος ἑταίρων, per globum sociorum, Ρ, 680, et inter globum, in numero. καθ' ὕλην, in sylva, Γ, 151. Κ, 184. Ν, 102. κατὰ ἄστυ, per urbem, in urbe, Ζ, 287. Η, 296, coll. 294. Σ, 286, Φ, 225. Χ, 1, 394, 409, 433, 434. Ω, 703, 327, 662, 740. κατὰ Τροίην, hic illic in Troade, Ι, 329. κατὰ Ἴλιον, in Ilio, Θ, 131, sc. διωκόμενοι παρὰ τοῦ Διομήδεος. κατὰ δῶμα, in domo, Δ, 386. Ξ, 257. Χ, 442, 478. δώματα, Ω, 512. μέγαρα, Ι, 459. οἶκον, Ζ, 56. ἀλωὰς, in areis, Ε, 499. ἀλωὴν, Ν, 588. κατὰ ὅμιλον, ad exercitum, in exercitum, Δ, 126. et 209, per exercitum. sic 445, iens per exercitum. et 490, 516. Ε, 334. Λ, 460. Μ, 467. Ν, 332, 338, in exercitu, in acie conferta. Ρ, 462, 532. Ψ, 651. κατὰ ὑσμίνην, in pugna, Ε, 84. et 200, ὑσμίνας, in pugnis. 530, 627. Η, 14, coll. 18. Λ, 190, 205. Μ, 347. Ν, 383, per locum pugnæ. Ο, 562. Ρ, 15, 289. et 512, πόλεμον, in pugna. κατὰ ὠτειλὴν, per vulnus, Ξ, 518. Ρ, 86. στόμα, ad os, circa os, Ο, 389, i. e. in extremitate sua: nam sermo est de hastilibus, armatis in extremitate altera ferro. sed, ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας, Π, 349, ubi sermo est de homine, cui sanguis per os et nares effluit largiter. et 331, κατὰ κλόνον, in turba. et 713, in turbam confertam. et 789, in turba. Φ, 422, i. e. ex prœlio conferto. ἵζοντο κατὰ στίχας, sedebant ordinibus, Γ, 326. Ε, 590, in ordinibus, inter ordines. Λ, 91. Ο, 353. Ρ, 84. κατὰ ζωστῆρα, ad cincturam, Ε, 615. Μ, 189. Ρ, 578. ζώνην, Λ, 234. ἀσπίδα, Γ, 347. Ε, 281, 537. Η, 250. Υ, 274. Ψ, 818. αἰγίδα, Φ, 400, coll. 402, vulnerare volebat eam per ægidem, i. e. si ægidem, quam ipsa tenebat, perforasset. κατὰ ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, Ξ, 493, ad fundamenta oculi, i. e. recta in oculum vulneravit eum. sic et, κατὰ θέμεθλα στομάχου, Ρ, 47, in ipsam gulam, in guttur. κατὰ βένθος ἁλὸς, ubique in fundo maris, in mari, Σ, 38, 49. κατὰ Ἀχαιΐδα, Λ, 769. πτόλιν, in urbe, Β, 130. Η, 477. Ψ, 1. μόθον, Σ, 159, 537, in acie, per ordines densos et in pugna. κατὰ δίνας, in vorticibus, Φ, 11, 353. et 354, ῥέεθρα, in fluentis. ἐρχόμενον κατὰ πόντον, iens per et super mare, Δ, 276, 278. Ψ, 230. κατὰ πύλας, per portas, Μ, 469, ut viam notet qua quis it. κατὰ πληθὺν, contra copias, ad copias, Ε, 676. πεπόνητο κατὰ ἵππους, Ο, 447, multum laboris exantlabat in equis, et in curru. κατ' οὔρεα, per montes, in montibus, Φ, 485. πτύχας Οὐλύμπου, in jugis Olympi, Λ, 77. βωμοὺς, in aris passim, Β, 205. Νυσσήϊον, per Nysseum, Ζ, 133. πρύμνας, ad et apud puppes, Λ, 409. κατὰ κλισίας, ad quævis tentoria, Η, 466. nam est sæpe distributivum. sic, κατὰ πέλλας, ad mulctralia, Π, 642. πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, timore aguntur in aquam, Φ, 14. κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, volvens se in pulvere immundo, præ luctu, Χ, 414. sic et Ω, 640. κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, discerne eos per tribus, Β, 362, ubi quoque est distributivum. et 470, κατὰ σταθμὸν, per stabulum, undique. et 779, στρατὸν, per exercitum. sic Α, 229. et 487, κατὰ κλισίας τε νέας τε, quisque ad tentoria et naves suas. κεδασθέντες κατὰ νῆας, Β, 398. et 399, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, navis currebat per undam, in unda, Α, 483. et 484, ἴκοντο κατὰ στρατὸν, veniebant ad castra. ἔβη κατὰ νῆας, ibat per castra nautica, Β, 47. et 345, ἄρχου Ἀργείοις κατὰ ὑσμίνας, impera iis in prœliis et ad prœlia ineunda, quod attinet prœlia. et 803, κατὰ ἄστυ, in urbe. οὔτι κατὰ ἡμέτερόν γε νόον, non sane ex nostra sententia, Ι, 108, *gewiss nicht nach unserm sinne, (certainly not in our opinion.)* ἐμὲ κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, Γ, 59. Ζ, 333, jure reprehendis me. οὐ κατὰ κόσμον, non ordine et juste, Β, 214. Μ, 85, εὖ κατὰ κόσμον, bene et ex solito ordine. σὸν κατὰ θυμὸν, in animo tuo, Ω, 518, 549. et 691, ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, agebat ad castra, versus castra; ut viam eo ferentem notet. κατ' αὐτὸν, hic et illic in eo, Φ, 344, 236. et 25, κατὰ ῥέεθρα, ad fluenta, hic et illic. ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ad æs extremum, Η, 246, *traf auf den aüssersten überzug von eisenblech, (hit the outer covering of sheet-iron.)* sic, κατὰ ἀσπίδα, Ρ, 43. κατὰ ἄρουραν, per arvum, Λ, 68, *des feld entlängs, (on the ground,)* in arvo. et 424, κατὰ πρότμησιν ἔνυξεν αὐτὸν, ad umbilicum, in umbilicum vulneravit eum. sic Υ, 397, κρόταφον. ἱεμένω (βόε) κατὰ ὦλκα, vadentes connixe per sulcum, Ν, 707. θεοὶ κατὰ Ὄλυμπον, dii in cœlo, hic illic, Ο, 21. τοὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, hos occiderat in fluvio, Φ, 147. κατὰ κέρας, ad cornu et una cum cornu, Ω, 81, ad cornu alligata, *an dem horne, (to the horn.)* κατὰ ὠτειλὰς, in vulnera, Τ, 25. et 93, κατὰ κράατα, per capita. κατ' ὄσσε ἰδὼν, oculos intuens, *in die augen sehend, (looking him in the face,)* Ρ, 167, et ibi δηΐων pertinet ad αὐτῇ, in pugna cum hostibus. κατὰ ἶσα, secundum æqualitatem, Λ, 336. ἐμαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγὼ, Λ, 271, pugnabam ego secundum vires meas, pro mea virili parte, quantum poteram: non quidem quantum alii. κατὰ αὐτοὺς ἐστρωφᾶτο, Ν, 556, inter eos versabatur, apud eos. κατ' αὐτοὺς ὁρᾷ, spectabat ad eos, Π, 646. ὅτε Αἴαντε κατ' αὐτοὺς σταίησαν, cum Ajaces duo contra eos et ad eos conversi constitissent, Ρ, 732. sed, κατ' αὐτοὺς, inter eos, Σ, 604. et 605, κατὰ μέσους, in medio eorum. κατὰ πάντας, apud omnes, circa omnes, Κ, 117. κατὰ αὐτὰς (πύλας) ἱστάμενοι, ad portas et contra portas adstantes, Μ, 340. λαοφόρον κατὰ ὁδὸν, Ο, 682, in via et per viam publicam, *die heerstrasse entlängs, (along the high road.)* sic, κατὰ ἀταρπὸν, Ρ, 743. κατὰ κῦμα, per undam, Φ, 126. κατὰ φρένα, in animo, Α, 555. Β, 3. Ε, 406. Τ, 125. ω, 352. κατὰ θυμὸν, Β, 5. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, utrumque idem, mente et animo, Δ, 163. Ζ, 447. Θ, 169. Λ, 411. Ο, 163. Σ, 15. Υ, 264. α, 294. υ, 10. κατὰ στρατὸν, in castris, Υ, 352. κατὰ τείχεα Ἰλίου, in muris Ilii, Φ, 295. sic et, κατὰ νῆας, in castris his nauticis, Β, 438. κατὰ πληθὺν, ipse in acie et inter ordines tuos stans, non vero procurrens solus, Υ, 377. et 469, καθ' ἧπαρ, in hepate vulneravit eum, in hepar. κατὰ ῥέεθρα, in fluvio, Φ, 238. et 310, κατὰ μόθον, in pugna. κατὰ σφέας μαχήσονται, Β, 366, quique pro se, et separati ab aliis pugnabunt: et mens est, ἐπεὶ, καθ' ἑαυτοὺς κεκριμένοι, μέλλουσι μάχεσθαι, φανήσονται οἵ τε ἀγαθοὶ λαοί τε καὶ ἡγεμόνες, καὶ οἱ μὴ ἀγαθοί: nam quisque reveretur suos qui eum noverunt, et laus vel vituperium certam aliquam partem exercitus, non vero confuse omnes, ornat vel premit. in *compositione* cum verbis, hoc κατὰ sæpe avellitur, et *postponitur*. e. c. εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα, pro καταλίπω, Ρ, 91, si reliquero arma. δύσετο ἁλὸς κατὰ κῦμα, pro κατεδύσετο, Ζ, 136, subiit undam maris. ἔχῃ κάτα δῆμον, pro κατέχῃ, ι, 6, ipsa etiam *præpositio*, extra compositionem cum verbo, *postponitur*. e. c. πεδίον κατὰ, pro κατὰ πεδίον, in campo, Φ, 217. Πύλον κατὰ, in Pylo, Λ, 715. sic, δόμον, in domo, β, 322. πόλιν, in urbe, ο, 408. δῶμα, in domo, κ, 349. et apud accuratiores in ejusmodi postpositione retrahi-

tur accentus, ut scribatur κάτα. *avulsum* κατὰ, etsi non postpositum, non minus frequens est. καθ' ὅμιλον ἔδυ, pro κατέδυ, Γ, 36, in ordines se recepit. κατὰ τεύχεα ἔδυν, pro κατέδυσαν, Δ, 222, i. e. ἐνεδύσαντο, induebant arma: et verbum est metaphoricum, ἀπὸ τῶν εἰς βάθος δυνόντων: subibant arma. sic, δύνειν πόλιν, πόλεμον, etc. κατὰ ὄσσε ἔλαβε θάνατος, pro κατέλαβε, Ε, 82, plura exempla τοῦ κατὰ *avulsi* sunt Ν, 138, pro κατώσῃ, et ibi est κατὰ cum genitivo. et 737, pro κατέβησαν τεῖχος, transcenderunt murum. Ο, 373, κατακαίων. Π, 11, pro καταλείβεις, effundis. Ρ, 535, pro κατέλιπον. et 542, κατεδηδὼς, qui comedit. et 619, pro κατέχευεν. et 594, pro κατεκάλυψε. Τ, 12, κατέθηκε. et 27, κατασαπείη, computresceret, ad quod pertinet absolutus accusativus χρόα, pro κατὰ χρόα, quod attinet corpus omne: qui Græcismus est notus, quo ad passivum ponitur accusativus absolute. et 323, pro κατείβει, quod pro καταλείβει, effundit guttatim. (sic Ω, 9.) et 334, pro κατατεθνάναι. et 394, κατέτειναν, retro tetenderunt. Υ, 149, pro καθέζετο. Φ, 63, κατερύκει, detinet. et 201, κατέλειπε. et 327, pro καθήρει, a καθαιρέω, tollo in altum, tollere conor. Χ, 354, καταδάσονται. Ψ, 237, pro κατεσβέσατε. sic 250. et 341, κατάξῃς, confringas. et 436, καταπέσοιεν. et 623, κατεπείγει, urget et 700, κατέθηκε. et 715, κατέῤῥεεν. et 798, κατ'έθηκε. et 799, ubi κατὰ solum repetitum, ex præcedente composito verbo. sic et 884, 885. Ω, 470, κατέλιπεν. α, 8, κατήσθιον. β, 376, κατιάπτῃ, prorsus deformet et lædat. et 425, κατέδησαν. γ, 315, καταφάγωσι. quæ exempla satis docebunt tironem. ut et alibi attendat, an, ex hac analogia, præpositio ad verbum pertineat. si hoc avulsum κατὰ sequitur δὲ, sæpe *apocopatur*, et τ *mutatur* in δ. e. c. κὰδ δ' ἐν Ἀθήναις εἷσε, pro καθεῖσε, sedere fecit, collocavit, Β, 549. sic Γ, 382, ἐν θαλάμῳ et Ψ, 698. κὰδ δὲ κτήματα, Ε, 481, ubi avulsum et mutatum κατὰ solum repetitum ex κατέλιπον. κὰδ δ' ἔπεσεν, pro κατέπεσε, Λ, 675. κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν, pro κατέχευαν, Ξ, 435. et 438, κὰδ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε. κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοις, pro κατειλύσω, obvolvam, Φ, 318. et 348, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς κῆεν, pro κατέκηε, combussit. et 520, κὰδ δ' ἵζον, adsidebant. sic Τ, 50, κὰδ δ' ἵζοντο, pro καθίζοντο. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο, Υ, 282, pro κατέχυτο, offundebatur. κὰδ δέ με χήρην λείπεις, pro καταλείπεις, Ω, 725. imo ipsa præpositio non avulsa a verbo, apocopatur, et mutat suum τ in consonam sequentem. e. c. κὰδδ' ἄρ' ἀκτῆς, in littore, pro κατὰ ἀκτῆς, Ψ, 125. κὰδ δὲ μέσον, et in medio spatio, Ι, 87. κὰδδ' ἄρα κεφαλῆς, Ψ, 765. καππεδίον, pro κατὰ πεδίον, in campo, Λ, 166. et 172, καμμέσον pro κατὰ μέσον, in medio, per medium campum. καkκεφαλὴν, Π, 412, in capite. sic et Υ, 387. καkκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, Θ, 83. καkκόρυθα, ad galeam, Λ, 351. καkκεφαλῆς, Σ, 24, quod et divisim, sicut in aliis talibus, scribi potest κὰκ κεφαλῆς; sed præstat jungi ὑφέν. κὰπ φάλαρα, ad clavos cassidis, Π, 106, ubi π loco φ, quia nulla Græca vox duplicat eandem adspiratam consonam, præter unam Latinam vocem ὀφφίκιον, officium. κὰρ ῥόον, Μ, 33, in alveum fluvii, *in den vorigen gang, (in its former channel.)* κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, pro κατὰ ὀφθαλμῶν, ob oculos, Υ, 421. et 458, καγγόνυ, pro κατὰ γόνυ, ad genu. καλλαπάρην, pro κατὰ λαπάρην, ad ile, Ξ, 517. id eo magis fit in compositione cum verbis, e. c. καkκείω pro κατακείω, decumbere volo, κάππεσε pro κατέπεσε, κάλλιπον pro κατέλιπον, καῤῥέζειν pro καταρέζειν, κάββαλε pro κατέβαλε, κάτθανε pro κατέθανε, etc. ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ, vadentem, euntem in urbe, η, 40 ἄστυ κατὰ, in urbe, ρ, 246. sic et β, 78. σ, 1. χ, 223. κατὰ πτόλιν, in urbe, huc illuc per urbem, β, 383, 397. ο, 310. ρ, 18. ω, 108, 412. κατὰ δῶμα, in domo, α, 228. β, 247. δ, 15, 44, 46, 715, ad domum. ρ, 329, 332, 501, 566. σ, 152. υ, 369. χ, 22, 23. κατὰ δώματα, in domo, α, 116. γ, 428. π, 109. ρ, 531. υ, 122. ω, 182, 187. δόμον κάτα, φ, 298. χ, 199, 291, 381. κατὰ οἶκον, δ, 717, in domo. τ, 18, 67, 536. ω, 271. κατὰ οἴκους, α, 375, ubi est distributivum, quisque domi suæ. sic β, 140. κατὰ δῆμον, ν, 14, in populo, per populum, distributive. sic σ, 362. κατὰ κῆπον, ubique in horto, ω, 245. μέγαρον, per conclave magnum, χ, 299. μέγαρα, ubique in conclavi magno, *im saale, (in the hall,)* ν, 2. υ, 167. ὕλην, in sylva, ι, 120. νῆα, in nave, θ, 232. μ, 151. νῆας, in navibus omnibus, κ, 122. νομὸν κάτα, in pascuo, ι, 217. πόντον, in mare, δ, 510, ubi κατὰ est pro, κάτω εἰς, *hinab ins, (down to.)* ὁδὸν, in itinere, θ, 444. ὁδὸν κάτα, per viam, ρ, 204. κατὰ μέσον, in medio, δ, 19. στόμα ποταμοῦ, ad ostium, ε, 441. et 327, ῥόον, per fluenta. μ, 204, in aqua. ξ, 254, in secundo fluvio, *den strom ab, (down the river.)* ἀγροὺς, in agris, π, 150. πρῆξιν, negotiorum causa, ad negotiandum et lucrandum, γ, 72. ι, 253. ληΐδα, prædæ causa, γ, 106, *der beute nach, (for the sake of plunder.)* κατὰ θυμὸν, in animo, α, 29. ξ, 46, secundum appetitum tuum. π, 237, in animo. σ, 202. χ, 373. ὃν κατὰ θυμὸν, α, 4, in animo suo. ε, 444. ν, 90. υ, 59, ex animi sui sententia. κατὰ κόσμον, γ, 138. ξ, 363. μοῖραν, β, 251. ρ, 580. κατὰ ἀγῶνα, in certaminis loco, θ, 379. γουνὸν, in culto loco, λ, 192. et 538, λειμῶνα, per pratum. et 638, ὠκεανὸν, in oceano. νῶτον, ad tergum, ρ, 463. ὦμον, τ, 452, in humero. λαιμὸν, χ, 15. et 328, αὐχένα. Ὄλυμπον, in cœlo, ω, 350. ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, considebant in sellis, α, 145. γ, 389. κ, 233. ρ, 134. ρ, 86, 179. υ, 249. ω, 384. κόλπους ἁλὸς, hic illic in sinubus maris, ε, 52. ἀνθρώπους, ο, 276, inter homines. υ, 206. μνηστῆρας, ρ, 362, ubi distribuit, a singulis procis, apud singulos. κατὰ σκοπιὰς, huc illuc in speculas, ξ, 261. ρ, 430. κατὰ Ἑλλάδα, ubique in Hellade, α, 344. δ, 726, 816. κατὰ νῆσον, in insula ubique, ι, 153. ἄκνηστιν, in spina dorsi, ad spinam, κ, 161. γαῖαν, per omnem terram, ρ, 418. Ἀχαιΐδα, in Achaia, φ, 107. ἀλωὴν, in area horti, ω, 335. et 337, κῆπον, per hortum. κατὰ χρέος, λ, 478, ad oraculum expetendum. στῆ κατ' ἀντίθυρον, stetit ad primam januam casæ, π, 159. δῶμα κάτα, in domo, τ, 345. sic η, 102, 103. μέγαρα, κ, 479, hic illic in domo. λ, 333. ἤθεα, in stabulis, ξ, 411. et 473, ῥωπήϊα, in virgultis. κέλευθα, per vias, in viis, υ, 64. et 164, ἕρκεα, in septis. κέλευθα, ω, 10. κατ' αὐτοὺς, inter eos, δ, 18. κατὰ δῆμον, in populo, β, 101. et 429, κῦμα. κατὰ λοπὸν κρομύου, τ, 233, secundum membranam cepæ, sicut est membrana cepæ, *nach art einer zwiebel-haut, (like the skin of an onion:)* et præcedens οἷόν τε, pertinet ad χιτῶνα, talem tunicam. et 285, ubi πέρι pertinet ad sequens οἶδε, et regit genitivum καταθνητῶν ἀνθρώπων, novit supra mortales omnes: ut ergo κατὰ ibi avelli ab adjectivo suo composito non debeat. μυχὸν κάτα, in penetrali, χ, 180. ἔταμον κατὰ μέλη, Ol. 1, 79, dissecuerunt membratim. et 187, κατὰ Ἕλληνας, inter Græcos. sic et Ol. 6, 120. κατὰ κορυφὴν, ex vertice, quod attinet verticem, i. e. caput, Ol. 7, 67. δαίμονα, per deum, divinitus, Ol. 9, 42. et 131, κόλπον, in sinu, recessu. χρόνον κεῖνον, circa illud tempus, Ol. 10, 122. Ἑλλάδα, in Græcia, per Græciam, Ol. 13, 160. γῆν καὶ πόντον, in terra et mari, Py. 1, 28. καθ' αὐτὸν, Py. 2, 63, i. e. κατὰ τὸ αὐτοῦ πρέπον, prout et quantum et quatenus cuique convenit: ne quis plura aut aliter appetat quam sibi convenit. hoc est quod philosophus dicit, virtutem consistere ἐν μεσότητι πρὸς ἡμᾶς. et quod Horatius, metiri se quemque suo modulo ac pede verum est. potest et exponi: προσῆκόν ἐστι, τῶν κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν τὸ μέτρον σκοπεῖν, καὶ τούτων ἐπιθυμεῖν, καὶ μὴ τῶν ὑπὲρ δύναμιν ὀρέγεσθαι. κατὰ ἐμπολὴν, ad modum mercis, Py. 2, 125. ἐμὴν μηχανὴν, Py. 3, 193, pro meis viribus. κλέος κείνου, ad famam de eo, Py. 4, 221. et 439, ἀμαξιτὸν, in via publica. τίνα ἁρμονίαν, juxta quem modum, qua convenientia, an verba mea congruant cum factis personarum, Py. 8, 97. et 123, λαύρας, in vicis. αἶσαν, decenter, Py. 10, 40. τρίοδον, in trivio, Py. 11, 58. ὁδὸν πατρίαν, Ne. 2, 10, in via patria, in vestigiis majorum, exemplo eorum. τεὰν αἶσαν, Ne. 3, 25, tua, O Musa, attributione, tuo auspicio et modo. ὁδὸν ὀρνίχων, per avium viam, i. e. auspiciis, Ne. 9, 44. Οὔλυμπον, Ne. 10, 31, in cœlo. καιρὸν, Ist. 2, 32, tempestive, ex tempore, *den umständen nach, (according to circumstances.)* πᾶν τέλος, secundum omnem perfectionem, Ist. 4, 18. et 66, ῥάβδον ἔφρασε, per seriem cecinit; conf. ῥάβδος. κατὰ *avulsum* est Ol. 6, 21, ἐπεὶ κατὰ γαῖα αὐτὸν καὶ ἵππους ἔμαρψε, pro κατέμαρψε, absorpsit. κατ' οἶκον ἔχῃ, pro κατέχῃ. Py. 1, 158, in domo se contineat. κατ' εἶδος ἐλέγχων, pro κατελέγχων, Ol. 8, 25, speciem pulcram refutans et dedecorans. κατὰ *omittitur* quoque nonnunquam: e. c. χαίρω τὶ, pro κατά τι, Py. 7, 18, est quod gaudeam. sic et Py. 2, 87, 88, τὰ ματρόθεν, τὰ πατρὸς, pro κατὰ τά. cum *genitivo* est, in, sub, de. ἔβη δὲ κατὰ καρήνων Οὐλύμποιο, pro κατέβη, descendit de verticibus Olympi, Δ, 74, nisi potius pertinet ad ἀΐξασα pro καταΐξασα, ut sit, ibat desiliens de verticibus. sic et Β, 167. sed Α, 44, pertinet manifesto ad ἔβη. Χ, 187. α, 102. ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς ὤσῃ, pro κατώσῃ, quem detruserit fluvius de vertice montis, Ν, 138. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς Ὄλυμπον, pro κατέβη, Θ, 410, descendit de Idæis montibus ut abiret alio: nam Ida non est altior Olympo. ergo hoc καταβαίνειν simpliciter est, abire ex aliquo excelso loco. sic et Ο, 79, 237. ἔσευά σε κατὰ Ἰδαίων ὀρέων, Υ, 189, agitavi te in montibus: nisi est pro κατέσευα, depuli te a montibus persequendo te; sed prius præstat. κατὰ ὀφθαλμῶν ἐκέχυτο ἀχλὺς, Ε, 696. Π, 344, oculis offusa est caligo mortis, in oculis. αὐτῷ κατ' ὀφθαλμῶν ἔχεεν ἀχλὺν, oculis ejus offudit nebulam, ne clarum videret, Υ, 321. quibus locis τὸ κατὰ potest et avulsum a verbo videri. sic Ν, 580, τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, de moriente. et Χ, 466, τὴν, de patiente deliquium animi. κατὰ Οὐλύμπου τόδε ἱκάνεις, de Olympo venis huc, Ξ 298. κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας, de cœlo venisti, Ζ, 128, ubi manifesto est avulsum, pro κατῆλθες. ἆλτο κατ' Οὐλύμπου, desiliit de Olympo, Σ, 615, ubi quoque potest esse pro κατᾶλτο. κατὰ πέτρης χέει ὕδωρ, pro καταχέει, de petra fundit aquam Ι, 15. Π, 4. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, Γ, 217, defigens oculos ad terram. et ejusmodi phrases sunt Atticæ, pro καταπήξας. ψυχὴ κατὰ χθονὸς ᾤχετο, anima sub terram abiit, Ψ, 100 αἰχμὴ κατὰ γαίης ᾤχετο, hasta terræ infigebatur, *fuhr in die erde, (pierced the ground,)* Ν, 504. Π, 614. sic, in ripam, Φ, 172. δάκρυα κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε, pro κατέῤῥεε, Ρ, 438. sic, κατὰ ἵππων ἀΐξαντε, ex equis desilientes, ambo, pro καταΐξαντε, Ζ, 232. Υ, 401. et hoc κατὰ vim habet τοῦ κάτω. αἷμα κατ' αὐτοῦ (sc. ῥέον, sanguis ab eo effluens) κόλπον ἐνέπλησεν, Υ, 470. et 52, κατὰ ἀκροτάτης πόλεως, ex arce. νέκταρ αὐτῷ ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, Τ, 39, ubi pluralis est pro singulari, pro κατὰ ῥινοῦ, (ab ὁ ῥινος, pellis, cutis) in cutem, κατὰ δέρματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὠτειλῶν, *auf die haut allenthalben, (thoroughly over the skin.)* nam errant, qui h. l. αἱ ῥῖνες, nares, putant intelligi. κατ' ὄρεσφιν, pro κατὰ

ὀρέων, de montibus, Α, 493. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινὴ, Ν, 772, nunc periit tota a culmine Ilios alta: et videtur subintelligi πόλεως, ex arce, nedum ex inferioribus regionibus urbis. Sed alii legi jubent κατὰ κρῆς, per syncopen pro κάρης, ab ἡ κάρη, i. e. κεφαλή. hæc vero κεφαλὴ vel κάρη πολέως est ἡ ἀκρόπολις, arx. recentiores id una voce exprimunt, κατάκρας. constat certe, Homerum alibi dicere κρῆθεν, i. e. κάρηθεν, ἐκ κεφαλῆς. sic Ω, 728, πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται, sic exscindetur, ut summa fiant ima. αὐτὸν ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης, ε, 313, sc. κεφαλῆς, fluctus magnus percussit eum ad caput; sic ut ipse percelleretur, et excideret ex nave in caput. φᾶρος κακκεφαλῆς (pro κατὰ τῆς κεφαλῆς) εἴρυσε, Θ, 85, coll. 88. et 92, κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος, pro κατακαλυψάμενος τὸν κρᾶτα. κόνιν ἐχεύατο κακκεφαλῆς, ω, 316, pulverem spargebat in caput. βαλεῖν μεγάλης κατὰ πέτρης, dejicere me de magna petra, ξ, 399. εἶσι κατ' οὔρεος, vadit in monte, ζ, 102, quæ constructio est Attica. sic et: κατὰ σπλάγχνων ἔβαψε ξίφος, κατὰ γῆς ὁρᾶν, quo sensu et cum accusativo, εἶσι κατὰ Τηΰγετον ἢ Ἐρύμανθον, ζ, 103, in his montibus vadit. κατὰ σπείους (a τὸ σπέος) κέχυτο κόπρος, ι, 330. ἔλουέ με κατὰ κρατὸς καὶ ὤμων, κ, 362, lavit me in capite et humeris. κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων inter mortales, ρ, 587. υ, 76. ψ, 126, quibus locis plerique una voce composita legunt καταθνητῶν. sic: τίς κατὰ θνητῶν, quis inter mortales, γ, 114, ubi κατὰ est pro ἀπὸ vel ἐκ, vel pertinet ad adjectivum. sic ι, 502. Ζ, 123. et in talibus τὸ κατὰ eleganter abundat. sæpe autem et ἐλλείπει: e. c. ὡρμήθη Ἀκάμαντος, ubi deest κατὰ, ruit in et adversus eum, Ξ, 488. sic, ὡρμήσατο Ἀγήνορος, Φ, 595. τείχεος ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσεύοντο, Χ, 146, i. e. ὑπὸ τείχεος, sub muro, nam Troja in alto sita; καὶ ἐκ, i. e. ἔξω καὶ πορρωτέρω τοῦ τείχους: κατὰ ἀμαξιτὸν, per viam publicam, *die strasse entlängs, (along the high-road,)* ad viam, ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀμαξιτῷ. κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, ubi est avulsum pro καταμφικαλύψας, ξ, 349, circumdans capiti vilem vestem. κατὰ γῆς, Ol. 2, 107, i. e. κάτω γῆς, ὑπὸ γῆν, ἐν ᾅδου. Vide sub κατάγω, et ἐπιρχόμαι, ad finem.

καταβαίνω, (Βάω) descendo, *gehe herab, (I descend, go down.)* it. descendere facio, dejicio. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, Α, 44, pro κατέβη, descendit de verticibus Olympi Apollo. Sic et Germani postponunt avulsam a verbo præpositionem, *er stieg oder führ herab, (he alighted,)* cum verbum sit *herabsteigen, (to alight.)* sic ω, 487. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον, Λ, 196. Ο, 169, 237. οἱ μὲν κατέβησαν (aor. 2.) ἐπὶ χθόνα, ex equis descendebant, Κ, 541. ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, Ω, 329, pro κατέβησαν per syncopen, ex urbe in monte sita descenderant in campum. κατὰ τεῖχος ἔβαινον, pro κατέβαινον κατὰ τεῖχος, Ο, 384, descendebant in castra per murum, *kamen von der mauer her gezogen ins lager, (descended from the wall into the camp,)* irrumpebant. καταΠεργάμου ἐβεβήκει, Ζ, 513, pro κατεβεβήκει, descendebat ab arce. et 288, εἰς θάλαμον κατεβήσετο, (ab Ionico novo verbo καταβήσομαι) in habitaculum intravit; et notat id non solum βαθύτητά τινα, ἀλλὰ καὶ μέγεθος βασιλικοῦ θαλάμου in genere, *die grösse der fürstlichen wohnung, (the magnitude of the royal habitation.)* sic et Ω, 191. sic, κατέδυ πόλιν. ἐξ ὄρεος κατεβήσατο, Ν, 17, et medium est attice. καταβήσεο δίφρου, descende de curru, Ε, 109, imperativus novi verbi καταβήσομαι. ἐς πεδίον καταβῆναι, Γ, 252, ex Troja in edito sita. ἔνθα οὔπως ἐστὶν καταβήμεναι, Μ, 65, paragoge Attica pro καταβῆναι: eo non licet descendere. πρίν τινα καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον, Ξ, 19, antequam aliquis descendat a Jove, i. e. ex aëre, ventus. et γλυκέως ὁ οὖρος personificatur et descendere dicitur: communius dixisset καταπνεῦσαι, *herabwehen, herzublasen, (to blow down.)* οὐρανόθεν καταβὰς Ζεύς, ex cœlo descendens, Λ, 184. sic Ἀθήνη καταβᾶσα, Ρ, 545. εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, λ, 522, in equum illum ligneum Trojanum descendebamus. κατέβαινε ὑπερῷϊα, σ, 205, descendebat de superiori æde: et talis accusativus supra affuit, τεῖχος, ex Iliadis Ο. sic et ψ, 85. et est hic casus pro, ὑπερῴων. ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω, ψ, 252. ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, postquam ex urbe exierunt, ω, 204, pro κατέβησαν. nam urbs tamen paullo editior erat situ. ἄγε νῦν κατάβηθι, descende, ψ, 20. τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα, de limine descendentem, δ, 680, i. e. statim sub ingressum ejus primum, εἰσελθόντα τὴν θύραν. Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, κ, 432, quasi εἰς ᾅδου, διὰ τὸν ἐλπιζόμενον ὄλεθρον. et 558, ἄψορρον καταβῆναι, retro descendere, cujus explicatio additur, ἰὼν ἐς κλίμακα, iens per gradus, *die treppe herab gehen wollend, (descending the stairs.)* sic et λ, 63. θεός τις οὐρανόθεν καταβὰς, ζ, 281. ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς, ξ, 350, delabens polito gubernaculo. Ἀθήνη οὐρανόθεν καταβᾶσα, υ, 31. κλίμακα κατεβήσατο οἷο δόμοιο, α, 330, per gradus descendit in domo sua. ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς εὐρὺν, β, 337, intravit in habitaculum patris sui. sic et ο, 99. ἐς κρήνην κατεβήσετο, κ, 107. οὐδέ κεν ἀμβαίη (ἀναβαίη) βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη, μ, 77, quod abundanter additum ad pulcritudinem versus, et ἀφελῶς: nam quo nemo adscendit, inde et nemo descendit. modo ne legatur ἐπιβαίη, id enim foret frigidum. καταβαίνων, descendere faciens, Py. 8, 111, i. e. deturbans, deprimens. ὅπῃ πόμπιμον κατέβαινε νόστου τέλος, Ne. 5, 44, quousque reductorius terminus reditionis versus occasum pertingeret: i. e. quo usque versus occasum in reditu tuto et cum bona redeundi spe navigare liceret. ἐν φάει καταβαίνειν, Ne. 4, 63, in luce ambulare et versari, διοδεύειν, descendere palam. κατέβη εἰς δόμον Ἀΐδου, Py. 3, 19. εἰς Ἰωλκὸν κατέβη ναυτῶν ἄωτος, Py. 4, 335, i. e. κατῆλθε, παρεγένετο, *kam an, (came to.)* ἀτρεκεῖ κατέβη ποδὶ, Ne. 3, 73, firmo incedere solet pede. κατέβαν (dorice pro κατέβην) ἀπὸ Θήβης εἰς Ῥόδον, i. e. κατῆλθον, descendi, veni, Ol. 7, 24. sic et Py. 3, 128, ubi est: si descendissem e navi finita navigatione. nam eam notionem sæpe habet τὸ καταβαίνειν. καταβὰς, Ol. 6, 97. Py. 4, 39. et pro eo καββὰς, Ne. 6, 87. καταβάντα εἰς ναὸν, i. e. παραγενόμενον, Py. 4, 97. καταβάντες, Py. 11, 74. καταβάντε, Ol. 9, 67.

καταβάλλω, (Βάλλω) dejicio, depono. πρίν με καταβαλεῖν δῶμα Πριάμου, Β, 414, antequam dejecero et destruxero domum ejus. et 692, κὰδ δὲ Μύνητα ἔβαλεν, pro κατέβαλεν, dejecit, prostravit. ἀπὸ ὃ κάββαλεν υἱὸν, pro κατέβαλεν, projecit, Ε, 343, *lies ihn fallen, (let him fall.)* sic et, νεβρὸν, Θ, 249, de aquila hinnulum raptum ferente, sed paullo post ex aëre dejiciente eum. κρεῖον μέγα κάββαλεν, deposuit carnarium magnum vas, Ι, 206. ὄχθας καπέτοιο ἐς μέσσον κατέβαλλε, oras fossæ in medium dejecit, Ο, 357, et hæc est perfecta γεφύρωσις, si fossa omnino expletur injecta terra. κὰδ δ' ἄρ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, Ψ, 125, deposuerunt (ligna) in littore, ordine. est ergo, κάτω θεῖναι. et 727, κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω, resupinavit eum, κατέρριψε. οὐκ ἂν βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν pro καταβάλοι, δ, 223. et 344, κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς, dejecit eum fortiter. *warf ihn kräftig zu boden, (threw him with violence to the ground.)* sic et ρ, 135. νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων, ζ, 172, nunc me huc deposuit fortuna. ἢ κατὰ πετράων βαλέειν, pro καταβαλεῖν, de saxis detrudere, Θ, 508. κὰδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς, dejecit ante navem, ι, 482. et 539, μετόπισθε νεὼς, post navem. sic προπάροιθε, κ, 172. ἰχθύσι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων, pro καταβάλλων εἴδατα εἰς δόλον, μ, 252, piscibus minutis in dolum escas demittens; ubi sermo est de piscatore, qui hamo piscatur: βρώματά, τινα δέλεαρ ῥίπτων. οὔατα κάββαλλεν ἄμφω, de cane blandiente eminus domino suo agnito. ρ, 302. hinc est ἡ καταβολὴ, i. e. ἡ θέσις. it. ἡ δόσις.

καταβατὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βάω) et ionice καταιβατός. per quod descenditur aut introitur. θύραι καταιβαταὶ (fœminina terminatio Ionica) ἀνθρώποις, ν, 110, per quas homines subeunt. hinc est ὁ καταιβάτης, ου, descensor.

καταβέω, et **καταβείω,** (Βάω) descendo, abeo. δεῦρο, εἰς τοὺς φύλακας καταβείομεν, Κ, 97, ad vigiles descendamus. et indicativus ionice, pro conjunctivo καταβέωμεν. possit tamen et esse a. 2. conj. a κατέβην, καταβῶμεν, ionice distracto circumflexo per insertum ε, eoque producto per ει.

καταβλακεύομαι, vide sub βάλλομεν, paullo sub medio.

καταβλώσκω, (Μέλω) pervado curiose. ἄστυ καταβλώσκοντα, me curiose pervadentem per urbem, π, 466, qui accusativus pendet a præcedente infinitivo μεταλλῆσαι, ut percontarer curiose obiens. possit tamen et recte scribi καταβλώσκοντι, ad præcedens ἐμοί.

καταβολὴ, ῆς. ἡ. (Βάλλω) initium, fundamentum, *die gründung, (the foundation.)* it. donum, *eine dargebung, (a gift.)* nam καταβάλλεσθαι sæpe est pro, ἄρχεσθαι. sic Callimachus: Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομαι ἀείδειν, exordior. et Euripides in Herc. Fur. ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους. καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων, Ne. 2, 5, i. e. ἀρχὴν καὶ θεμέλιον. metaphora ab ædificio.

καταβόσκομαι, (Βοῦς) depascor, pascor per aliquem locum. βοὸς ξύλοχον καταβοσκομένης, sylvam depascentis, per sylvam pascentis, Ε, 162.

καταβρέχω, (Ῥέω) irrigo, obundo, obruo aqua. καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ, gloriationem irriga silentio, Ist. 5, 65, ubi σιγῇ est casus sextus: i. e. sile quidem jam, sed sic, ut deinde hæc gloriatio eo fœcundior evadat; nam quæ compluuntur, fœcunda fiunt. καταβρέχων μέλιτι πόλιν, Ol. 10, 119, irrigans melle civitatem, i. e. κοσμῶν αὐτὴν ὕμνῳ ἡδεῖ.

καταβρόχω, f. ξω. (Ῥάω) deglutio, demitto per guttur. ὃς τοῦτο τὸ φάρμακον καταβρόξειε, qui hoc medicamen biberit, δ, 222.

καταγηράω et **καταγηράσκω,** f. άσω. (Γάω) consenesco. et κατὰ plerumque in talibus notat τὸ κάτω, quando senectus vergit εἰς ᾅδου, ad sepulcrum. μαντευόμενος κατεγήρα, ι, 510. αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι, τ, 360, *werden geschwinde sehr alt, (quickly become very old.)* et id αἶψα a Theocrito citius est determinatum, Εἰδ. 12, 2, οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι, desiderio macerati uno die senescunt.

καταγιγαρτίζω, vide sub ζαχρηής.

καταγινέω, (Ἄγω) deporto, deveho, adveho. ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην, ad urbem ex altis montibus devehebant ligna, κ, 104, pro κατηγίνεον.

κάταγμα, vide sub ἀκτή.

κατάγχω, (Χάω) collum alicujus vi domo. καταγχόμενος, Py. 1, 18, vi domitus et frænatus quasi: ubi alii legunt κατασχόμενος, occupatus, captus.

κατάγω, f. άξω. (Ἄγω) deduco. *führe hi-*

nab, führe hin, (I lead away.) ἵππους δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν ἐπὶ νῆας, deducendos ad naves, i. e. in castra, Ε, 26. sic et καταξέμεν, pro κατάξειν, Ζ, 53, deducendum, *ihn bringen zu sollen, (to bring.)* et proprie id in regione illa: Troja enim in alto sita, hinc ad littus erat descensus. sic et κατάγειν δῶκε, Φ, 32, κατὰ δὲ φρένιν ἤγαγε πολλὴν, δ, 258, ubi κατὰ avulsum maxime quidem ad verbum pertinet; sed in sensu etiam ad φρένιν, ut sit: κατήγαγε (reportavit, *hat mitgebracht*) *(has brought with him)* καταφρόνησιν τῶν Τρώων πολλὴν, magnum Trojanorum contemtum, ut jam magis contemnerentur a Græcis. sic recentiores dixere: κατήγαγεν οὗτος θρίαμβον, i. e. προῆλθε μετὰ θριάμβου, duxit triumphum. et præpositio κατὰ etiam in hoc verbo sæpe abundat, ut sit idem quod ἄγειν, ducere, ferre, *bringen, (to bring.)* proprie autem est pro κάτω ἄγειν. e. c. χρειὼ μὲ κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο, necessaria mihi res deduxit me ad inferos, opus mihi fuit ut descenderem, λ, 163. τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἲς ἀνέμοιο, ventus validus dejecerat eum, i. e. navem ejus, versus Cretam, τ, 186, *hatte ihn nach Creta verschlagen, (had driven him to Crete.)* κατάγων σιάλους, υ, 163, adducens pingues sues, ubi præpositio manifesto abundat, pro ἄγων: nisi velis esse ὡς ἀπὸ ὄρους. κατάγων ψυχὰς, ad inferos deducens animas eorum, ω, 100. in forma *mediâ* sæpe est vox nautica, notans ἐλλιμενίζεσθαι, ex alto ad portum deferri, vel ad terram, *einlaufen, an ein ufer fahren, (to make for the shore:)* et opponitur τῷ ἀνάγεσθαι, in altum provehi. sic γ, 10, οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο, (κατήγοντο) appellebant rectâ, *landeten, (landed,)* ἐνελιμενίζοντο. et 178, ἐς δὲ Γεραιστὸν ἐννύχιαι κατάγοντο, sc. νῆες. ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα, ad littus nave deferebamur, κ, 140, *wir landeten an, (we came to shore.)* Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς, π, 322, appulsa est, *legte an an der insel, (brought to at the island.)* βρότεα σώματα κατάγει ὁ Ἀΐδης τῇ ῥάβδῳ κοίλην πρὸς ἀγυιὰν θνησκόντων, Ol. 9, 52, deducit.

κατάγω, f. άξω. (Ἄγω) confringo, diffringo. κατὰ θ' ἅρματα ἄξω, pro κατάξω, confringam currus, Θ, 403, 417. τὸ γὰρ (δόρυ) κατεάξαμεν (ubi prima pluralis pro prima singulari, quod rarius in poëtâ) ὃ πρὶν ἔχεσκον, Ν, 257. qui pluralis tamen magnâ cum ratione positus: nam minister fidissimus communicat rem gestam cum principe suo amicissimo, quasi ille unâ affuerit in pugnâ. nisi malis eundem pluralem referre ad Merionen et ad hostem ejus Deiphobum, quorum uterque suum contulit ad frangendam Merionis hastam, alter feriendo, alter firmis armis resistendo. κατὰ θ' (τε) ἅρματα ἄξῃς, pro κατάξῃς, Ψ, 341. νέα μὲν (ubi ˘ ˘ ¯ est pro ¯ ¯) μοι κατέαξε Ποσειδῶν, navem mihi confregit Neptunus, ι, 283. πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε (pro κατῆξε vel κατέαξε) τ, 539, omnibus fregit cervices.

καταδάζομαι, f. άσομαι. (Δάω) divido, distraho. καταδάσονται αὐτὸν κύνες, Χ, 354, i. e. καταμερίσονταί σε ὅλον.

καταδάπτω, f. ψω. (Δάω) dilanio et devoro. μή με ἔα κύνας καταδάψαι, Χ, 339. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν, γ, 259. ἦ μάλα μοῦ καταδάπτεται ἦτορ ἀκούοντος, π, 92, mihi hæc audienti dilaceratur cor, *das frisst mir das herz, (it rends my heart.)*

καταδέρκομαι, (Ὄρω) desuper video. nam καταδέρκεται legunt quidam libri, pro ἐπιδέρκεται, λ, 16.

καταδεύω, f. εύσω. (Δέω) perrigo, perfundo, *durchnätze, (I soak through.)* πολλάκι μοὶ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, Ι, 486.

καταδέω, f. ήσω. (Δέω) alligo, *ich binde an, (I bind to.)* κατέδησαν πρυμνήσια, Α, 436. ἵππους κατέδησαν ἐπὶ κάπαις, Θ, 434, sc. ἱμάντεσσι. nam sic suppletur Κ, 567, ἐπὶ φάτνῃ ἱππείῃ. ἡμίονον κατέδησεν ἐν ἀγῶνι, Ψ, 654, in loco certaminis et consessu. ἑξείης κατέδησαν, Ω, 274. κατέδησαν ἱστὸν προτόνοις, β, 425. sic et ο, 290. ἵππους ἐπὶ κάπαις, δ, 40. ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, κ, 20, Æolus in utre illo, Ulyssi dato. et 23, ἐν νηῒ κατέδει μέρμιθι, ubi est imperfectum a καταδέω. et sensus est, utrem, in quo ventos illigaverat funiculo supra, mihi in navem ipse dedit. et 572, Κίρκη κατέδησεν ὄϊν ἀρνειὸν, in navi sc. αὐτοῦ γε θεοὶ νόστον κατέδησαν, ξ, 61, illius reditum remorati sunt et impediverunt. sic et, τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, ε, 383, vias aliorum ventorum, et adventus eorum, alligavit quasi ne progredi possent. et η, 272, ἐμοὶ κατέδησε κελεύθους, mihi vias meas præligavit et præcidit, ne procedere posset via mea domum. hinc communiter ὁδοῦ δέματα vocantur omnia, quæ prohibent, ne quis ulterius ibi progredi possit, e. c. vallum, aut fossa, aut dumeta densa, aut talia quæ impediunt viam. ἔνθα μὲν ἐμὲ κατέδησαν ἐν νηῒ, alligarunt me, ξ, 345. μὴ ὁ ὀϊσάμενος (suspicans aliquid et sentiens) καταδήσῃ με ἐν δεσμῷ, ο, 442. καὶ τὰς (αἶγας) μὲν κατέδησαν ὑπ' αἰθούσῃ, υ, 176, sc. οἱ νομῆες, sic et 189.

καταδημοβορέω, f. ήσω. (Βοῦς) dicitur, quando populus publice devorat bona privatorum: quando δῆμος τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἢ καὶ τῶν δυναστῶν ἐσθίει. differt a simplici δημοβορέω, ut φαγεῖν a καταφαγεῖν, edere, et totum comedere. λαοῖσι δότω (τὰ κτέατα αὐτοῦ) καταδημοβορῆσαι, Σ, 301, exercitui det bona sua publice absumenda. conf. δημοβόρος, et sub eo notata.

καταδραθέω, f. ήσω. (Θέω) indormio, obdormio. εἰ ἐν θάμνοις καταδραθῶ, si inter arbusta dormiero, ε, 471. et est præsens conj. si obdormiam ibi, *wenn ich da einschlafe, (if I fall asleep there.)* sic, η, 285, ἐν θάμνοις κατέδραθον, dormivi. τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον, de Marte et Venere, θ, 296, ubi honeste positum hoc verbum pro re venerea. οὔ πω τοιόνδε κατέδραθον, ψ, 18, i. e. ἐκοιμήθην, nunquam tali modo placide dormivi. nam somnus placidus post multas ærumnas solet esse nuntius adventantis lætioris status: et, quos amat deus, iis per somnum dat felicitatem. id poëta h. l. voluit innuere. κὰδ δραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ο, 493, pro κατεδραθέτην, dormiebant ambo.

καταδρέμω, (Τρέω) decurro. ξένιον (εἰς) ἄστυ κατέδραμεν, Ne. 4, 38, in urbem hospitalem descendit.

καταδύσομαι, (Δύω) novum verbum ex futuro sequentis, q. v., ortum, cujus imperfectum κατεδυσόμην in usu est poëtico et Ionico. ἀνδρὶ ἰκέλη Τρώων κατεδύσετο ὅμιλον, Δ, 86. δύσετο ἁλὸς κατὰ κῦμα, pro κατεδύσετο κῦμα, Ζ, 136. σὺ μὲν μήπω καταδύσεο (imperativus præs.) μῶλον Ἄρηος, ne ingredere pugnam Martis, Σ, 134. κατεδύσετο τεύχεα, Η, 103, induebat arma.

καταδύω, ύνω, ῦμι. (Δύω) subeo, *gehe hinunter, (I go down.)* intro, *gehe hinein, (I go into.)* proprie notat profunditatem, ex κάτω. hinc si de urbe aut turba ponitur, designat ejus magnitudinem aut multitudinem, et quasi profunditatem. κατὰ σταθμοὺς δύεται, pro καταδύεται, subit et intrat stabula et villas, Ε, 140, et sermo est de pastore, qui aliquamdiu leoni irruenti restitit, post autem intra domum suam rusticam se recipit et oves deserit. pluralis ergo h. l. positus pro singulari. ἦμος δὲ ἠέλιος κατέδυ, cum sol occideret, Α, 475. et 592, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. et 601, ἐς ἠέλιον καταδύντα. et 605, ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο. sic ἅμα, Σ, 210. et ἐς, Τ, 162. κατ' ὅμιλον ἔδυ, pro κατέδυ, subiit in agmen suorum, Γ, 36. et 241, οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι, attice pro καταδῦναι, inire pugnam. ἤθελεν καταδῦναι ὅμιλον Τρώων, Κ, 231, intrare intra castra Trojanorum. sic et 433, et 517, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον. et 545, καταδύντες ὅμιλον Τρώων. πῆ μέμονας (ubi cogitas) καταδῦναι ὅμιλον, Ν, 307. Δαναῶν ὅμιλον, Ο, 299, intrare, irrumpere, immergere se. ὄφρα κατὰ ῥωπήϊα δύω, pro καταδύω, ingrediar penitus senticeta et virgulta, Φ, 559, i. e. ὑπεισέλθω. ἐπεὶ κατέδυ (induit) κλυτὰ τεύχεα, Ζ, 504. ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον, Θ, 375. μυῖαι καδδῦσαι (pro καταδῦσαι, per syncopen) κατὰ ὠτειλὰς, muscæ insinuantes se in vulnera aperta, Τ, 25. et 207, ἅμα ἠελίῳ καταδύντι. ἐς ἠέλιον καταδύντα, Ω, 713. ι, 161, 556. et 168, ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ. sic et 558. κ, 183, 185, 476, 478. μ, 29. sic et μεῖναι ἐς ἠέλιον καταδύντα, ρ, 570, 582. τ, 424, 426. καλεσάμενοι εἰς ἀγορὴν Ἀχαιοὺς μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἠέλιον καταδύντα, γ, 138, i. e. περὶ δύσιν ἡλίου, circa occasum solis. et ibi non ipsa ea hora reprehenditur; sæpe enim vel noctu, necessario tempore, convocabatur populus: sed, quod convenerunt οὐ κατὰ κόσμον, οἴνῳ βεβαρημένοι, quo in statu inepti erant ad deliberandum accurate. οὔ πως καταδυσόμεθα εἰς Ἀΐδαο δόμους, non sane descendemus in domos Orci, κ, 174, et est ea σεμνὴ λέξις de homine morituro, qui occidit velut sol. κατὰ σπείους δέδυκεν pro καταδέδυκεν, μ, 93, usque ad mediam sui partem subiit speluncam; et sermo est de Scylla. latet media. ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυ πόλιν, subiit, δ, 246. et 249, Τρώων. ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ (occidere solet) φάος ἠελίοιο, ν, 33, et sermo est de operario rustico. ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα, μ, 228. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, π, 366. μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, ο, 327, ingerere te turbæ procorum. Vide sub ἀναδύω.

καταείνω et καταειν ύω, (Ἕω) contego, καλύπτω. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, Ψ, 135, capillis, quos lugentes vivi sibi desecuerant, totum corpus mortuum contegebant, ex more antiquo; κατεκάλυπτον. ὄρος καταειμένον ὕλῃ, ν, 351, pro καταεινόμενον, per syncopen: mons, contectus sylva, δασὺ, κεκαλυμμένον δένδροις.

καταείσατο, vide sub κάτειμι.

καταέω vel καθέω. f. έσω. (Ἕω) induo, tego. ὄρος καταειμένον ὕλῃ, montem indutum sylva, τ, 431, δασὺ, καὶ οἷον ἐνδεδυμένον φυτῶν πυκνότητι καὶ κεκαλυμμένον. sed καταειμένον vide in κατεινύω.

καταζαίνω, καταζηνάσκω, vide sub ἀζηνάσκω.

καταζεύγω et καταζευγνύω. (Ἄγω) jungo. ὅταν ἐς ἅρματα καταζευγνύῃ σθένος ἵππειον, Py. 2, 21, quando ad currus jungat robur equorum.

καταθάπτω, (Ἄπω) sepelio mortuum. idem quod θάπτω. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνησι, Τ, 228, coll. Η, 333, seqq. οὐδέ τίς ἦεν κατθάψαι, pro καταθάψαι, Ω, 611, nemo erat promtus ad sepeliendum eos.

καταθέλγω, f. έλξω. (Ἄγω) fere idem quod simplex. obstupefacio, capio totum, *bezaubere, nehme ganz ein, setze ausser wirksamkeit, (I bewitch, infatuate, stupify.)* τοὺς (οὓς) αὐτὴ κατέθελξε, κ, 213, ubi sermo est de lupis et leonibus, veris illis et naturalibus, sed a Circe ita cicuratis, ut velut agni obambularent per domum ejus. νωθροτέρους πρὸς τὰς κατὰ φύσιν ἐνεργείας ἐποίησεν, sic et Ἀχαιῶν ἐθέλγετο νόος, i. e. νωθρότερος ἐνεργεῖν ἐγένετο.

καταθέω, (Θέω) decurro, incurro. ναῦς καταθέει εἰς λιμένα, *läuft ein, (runs in.)* it. incurro hostiliter, c. Acc. solo. ἄγαν τὸν ἑταιρόν

μου καταθεὶς, inveheris in eum, *greifest ihn an, (attackest him,)* Plato Theæt. incursas eum nimis.

καταθνήσκω, (Τῶ) morior. idem quod simplex. et præpositio innuit τὸ κάτω, καὶ τὸν ἐν ᾅδου τόπον, quo morientes feruntur. καταθνήσκων, Χ, 355. κατέθανον, mortui, occisi, erant, Μ, 13, ubi κατὰ paullo longius a suo verbo remotum. κάτθανε, pro κατέθανε, mori solet, mortuus est, Ι, 320. Φ, 107. κατατεθνήκασι, mortui sunt, Ο, 664, *dem sie abgestorben sind, (they have died.)* ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος, Η, 89. κατατεθνηῶτι, Ρ, 369. κατατεθνειῶτος, Χ, 164, ubi notatur certamen ἐπιτάφιον, ludus funebris, et est genitivus absolute positus, loco ablativi Romanorum: viro mortuo nobili, si quis magnatum mortuus est, et ludi in honorem ejus celebrantur. σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος, Ψ, 331, monumentum hominis olim defuncti. κατατεθνειῶτι νέκυϊ, Π, 526, 564, *dem abgestorbenen todten, (the deceased.)* ut νέκυς sit, corpus mortui; et participium per appositionem, luctus causa, abundet. sic Latini, retulit retro, Phædrus, 2, 1, 8. κατατεθνειώτων νεκύων, Η, 409. Κ, 343. conf. νέκυς. possunt esse νέκυες ζῶντες, nimirum viventes misere et ἐν κακοπαθείᾳ: hinc hoc participium determinat præcise τοὺς νέκυας. sic λ, 37, 540, 563, 566. νεκροὺς κατατεθνειῶτας, Σ, 540. νέκυας, χ, 448. cæterum forma perfecti κατατέθνεια pro κατατέθνηκα, est Ionica. vide simplex. κατατεθνειυίης μητρὸς ψυχὴ, λ, 84.

καταθνητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Τῶ) mortalis. idem ac θνητός. οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο, *denn er war nicht etwa mit ein sterblicher, (for he was not mortal,)* Ε, 402, 901. τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν ἄνδρεσσιν φορέειν, Κ, 440, quæ ferre neutiquam convenit mortalibus, sed diis solis. τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων, Ζ, 123. τίς κεν καταθνητῶν ἀνθρώπων πάντα ἐκεῖνα μυθήσαιτο, narrare queat, γ, 114. Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν, υ, 76.

καταθορέω, (Ὄρω) desilio. κὰδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον, pro κατέθορε, Δ, 79, de Minerva desiliente de cœlo ad terram.

καταθύμιος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) qui animo obversatur, et fere idem qui ἐνθύμιος. Θάρσει, μηδέ σοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, Κ, 383, i. e. μὴ ἔστω σοι ἐν ἐνθυμήσει καὶ κατὰ διάνοιαν, μὴ ἐνθυμοῦ τὸν θάνατον, ne cogita de morte. ita medie loquitur Ulysses, ne, interfecto deinde Dolone, mendacii possit argui. ἆ δειλὲ, οὐδέ σοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, Ρ, 201, mors tibi non est in animo. ὄφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν, χ, 392, τὸ κατὰ νοῦν νόημα. apud alios τὸ καταθύμιον est et τὸ θυμῆρες, quod nobis cordi est et placet, ex sententia nostra, cui opponitur τὸ ἀκαταθύμιον.

καταιβάτης, ου. ὁ. vide sub καταβατός.

καταιγίζω, καταιγίδες, αἱ, vide sub ἐπαιγίζω.

καταιθαλόω, vide sub αἰθαλόεις.

καταιθύσσω, f. ύξω. (Θέω) collustro, lucere facio. moveo me per et super aliquid ὅς (Κάστωρ) τεὰν καταιθύσσει ἑστίαν, qui tuam splendere facit domum, Py. 5, 13, qui cum splendore se infert in domum tuam. κομᾶν πλόκαμοι ἅπαν νῶτον καταίθυσσον, Py. 4, 147, pro κατήθυσσον, comarum cirri totum tergum percursabant et quatiebant; extendebant se.

καταικίζω, f. ίσω. (Εἴδω) duriter et deformiter tracto aliquem. deformo, turpo. *mache unscheinbar, richte übel zu, (I disfigure, maltreat.)* ἀλλὰ κατῄκισται, sed deformia facta sunt arma, τὰ τεύχεα, π, 290, fœdata sunt fumo et pulvere. sic et τ, 9.

καταίνεται, vide sub κατάνω.

καταινέω, f. νήσω et νέσω. (Αἴ) approbo, paciscor. καταίνησάν τε, κοινὸν γάμον γλυκὺν ἐν ἀλλήλοις μῖξαι, Py. 4, 395, i. e. συνέθεντο, pacti sunt, communes nuptias facere. et hic erat quintus effectus τῶν ἐπαοιδῶν Veneris.

καταΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) desilio, *fahre herab, (I leap down.)* nam ex κάτω est compositum. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα, pro καταΐξασα, Β, 167. Δ, 74. Η, 19. Χ, 187. Ω, 121. ω, 487. α, 102. καθ' ἵππων ἀΐξαντε, pro καταΐξαντε, desilientes de curru, Ζ, 232. sic et καταΐξαντα, Λ, 423. et καταΐσσοντα, Υ, 401.

καταισχύνω, f. υνῶ. (Αἴ) deturpo, deformo. *verunziere, (I deform.)* μήπως καταισχύνητε δαῖτα, π, 293. τ, 12. ne turpe et fœdatum faceretis convivium. μήτι καταισχύνειν πατέρων γένος, ω, 507, paternum genus non dedecorare. et 511, οὔτι καταισχύνοντα τεὸν γένος. κατήσχυνε βαθὺ χρέος, Ol. 10, 10, fecit ut me puderet mei magni et multi debiti, *hat mich bey meiner vielen schuld beschämet, (made me ashamed of my great obligation.)*

καταῖτυξ, υγος. ἡ. (Τέκω) species galeæ, factæ superne non cum apice quodam, sed plana; παρὰ τὸ, κάτω τετύχθαι, depressam esse in superiori parte, *der oben platt ist, ohne erhebung, (flat at top, without a ridge.)* κυνέην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ κέκληται, Κ, 258.

κατακαίνω, (Κνάω) destruo. unde est κατακονάω, idem. it. intransitive, destruo ipse me. Eurip. Hipp. 821. ubi tamen alii et substantivum ponunt, ἡ κατακονὴ vel κατακόνη, destructio. sed verbum præstat.

κατακαίριος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) letalis. vide simplex καίριος.

κατακαίω, (Κῶ) comburo. ὄϊος (ovis) μηρία κατακαίων, comburens, Ο, 373. εἴ ποτέ σοι κατέκηα πίονα μηρία, Α, 40. σχίζαις αὐτὰ κατέκαιον, comburebant ea in lignis, Β, 425. αὐτὸν κατέκηε σὺν ἔντεσι, combussit eum mortuum cum armis, Ζ, 418. sic, μηρία ὄϊος, δ, 764. κατακῆαι (pro κατακῆσαι) comburere, κ, 533. λ, 46. κατακηέμεν, comburi, et est aor. 2. pass. infin. pro κατακαῆναι, ionice, Η, 408, sc. αὐτούς. possit tamen et scribi κατακηέμεν, pro κατακαίειν, comburere, ut comburant eos. μὲ κακκῆαι σὺν τεύχεσι, λ, 74, inquit anima Elpenoris, cujus corpus jacebat mortuum, et est infin. κατακῆαι pro κατάκαισον in imperativo. κατεκάη, combustus est, combusta sunt, Α, 464. Β, 427. πῦρ, Ι, 212, ignis deflagraverat, ut superessent carbones ardentes. μηρία, γ, 461. μ, 364. ἀτὰρ κατακήομεν αὐτοὺς, pro κατακήσομεν, vel κατακείσομεν, futurum a κατακάω vel κείω. Η, 333, et accurati editores ibi nullum Iota subscriptum exhibent.

κατακαλύπτω, (Κάρα) contego, obvolvo. χυτὴ γαῖά με, Ζ, 464, κατακαλύπτοι, aggesta terra me contegat mortuum, i. e. sepeliar, in tumulum componar. sic Ξ, 114, ὃν γαῖα κατεκάλυψεν, qui sepultus est. κατεκάλυψε μηροὺς κνίσσῃ, cooperuit femora sacrificati bovis adipe, Α, 460. Β, 423. γ, 458. μ, 360. νὺξ κατεκάλυψεν αὐτὸν ὀφθαλμῶν, Ε, 659, ubi avulsum κατὰ simul pertinet ad genitivum. sic et Χ, 466. σκότος ὄσσε κατεκάλυψε, Π, 325. Ἴδην νιφέεσσι, Ρ, 594. οὐλὴν ῥακέεσσι, τ, 507. κρᾶτα κατακαλυψάμενος, θ, 92.

κατακαχρύω, comminuo, vide sub καμίνω.

κατάκειμαι, (Κῶ) decumbo. κατακείμενος ὑπὸ θάμνῳ, Ρ, 677, quod plus est quam κεῖμενος: ὡς τοῦ πτωκὸς (leporis) πάνυ διὰ δειλίαν συνάγοντος καὶ συστέλλοντος, *wenn sich der hase drücket und zusammenziehet im lager, (when a hare squats and contracts herself in her form.)* ἄλλοτε ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς, Ω, 10, ubi sermo est de Achille, decumbente quidem in lectulo suo, sed præ luctu huc illuc volvente se. et 527, δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται (pro κατάκεινται) ἐν Διὸς οὔδει, posita sunt. et 523, ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, sinamus, ut dolores reponant se et sedentur in animo, ut otiosi cubent ibi, nec nos sollicitent nimis, *sich legen und setzen, (subside and settle down.)* μῆλα, ἃ δὴ κατέκειτο ἐσφαγμένα, κ, 532. λ, 45, oves quæ jacebant mactatæ. ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, aper, τ, 439. ἀρετὴ κατάκειται δαπάναις τε καὶ πόνοις, Ist. 1, 58, dexteritas et præstantia nititur sumtibus et exercitiis laboriosis. πρῶνες ἔξοχοι κατάκεινται, Ne. 4, 85, montes eminentes cubant: sicut Horatius Usticam cubantem dixit, Odarum Lib. I. od. 17, versu 11.

κατακείρω, (Κέρω) absumo, *ich verzehre, (I consume.)* βίοτον κατακείρετε πολλὸν, δ, 686. οἶκον, χ, 36. μῆλα κατέκειραν μνηστῆρες, oves, ψ, 356.

κατακείω, (Κῶ) decumbere volo. nam talia verba in είω solent cupiditatem rei indicare, e. c. ὀψείω, i. e. ἔχω ἐπιθυμίαν τοῦ ὄψεσθαι: sic et πολεμησείω, βρωσείω, etc. et talia verba oriuntur a futuris suorum thematum. ergo κατακείω est pro κατακείσω, volo cubare, volo dormitum ire. κατακείετε, οἴκαδε ἰόντες, η, 188. σ, 407. et 418, ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες. et hoc verbum porro syncopatur in κακκείω, i. e. ἔφεσιν ἔχω τοῦ κατακεῖσθαι εἰς ὕπνον. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, Α, 606. sic, κλισίηνδε, quisque in tabernaculum suum, Ψ, 58. δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν, α, 424. sic, οἱ μὲν, γ, 396. η, 229. ν, 17.

κατακλάω, f. άσω. (Κλάω) confringo, deprimo. ἐπὶ ἀνθερίκων καρπὸν θέεον, οὐδὲ κατέκλων, pro κατέκλαον, imperf. Υ, 227, super aristas stantes currebant, neque eas frangebant, *knicketen sie nicht ein, (without breaking them.)* κατεκλάσθη ἔγχος ἐν καυλῷ, Ν, 608, *der spiess brach oben an der öse ab, wo der stiel im eisen befestiget war, (the spear broke off close under the head, where the iron is fastened to the shaft.)* ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, δ, 481, 538. κ, 496. ἡμῖν, ι, 256. τοῖσιν, κ, 198, 566. μ, 277, quæ est metaphora a ligno vel talibus, ἃ κατακλώμενα στέρονται τοῦ ἀτενῶς ἔχειν: sic et ἡ ψυχὴ τοῦ κλαίοντος οὐκ ἔχει σταθερῶς, ἀλλ' οἱονεὶ κατακλᾶται. κατέκλασεν οὐδὲν, Py. 5, 45, i. e. συνέτριψε, confregit nihil.

κατακλίνω, (Κλάω) deorsum flecto. δόρυ κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ, hastam deponens in terra, κ, 165. κατακεκλιμένον τὸ νῶτον, Py. 1, 55, depositum dorsum, *den drauf gelegten rücken auf das harte lager, (the back laid on the hard couch.)* alii legunt eodem sensu προσκεκλιμένον.

κατακλύζω, f. ύσω. (Κέλω) cum strepitu inundo. diluo fluctibus. ὅπη (quomodo?) κῦμα κατακλύσσει, Ol. 10, 15, pro κατακλύσει, ob metrum. sensus est: quam facile unda calculum obruit, tam facile ego hymnum exhibebo. λέγουσι, χθόνα κατακλύσαι ὕδατος σθένος, dicunt, vim aquæ obruisse terram, Ol. 9, 76. ejusmodi κατακλυσμὸς descriptus est Π, 384, seqq. ejusque causæ derivatæ ex ira Dei in malos. κατακλυσθεῖσαν βώλακα, glebam undis contectam, Py. 4, 67, διατετηκυῖαν.

κατακλυσμὸς, confer præcedens.

κατακνίζω, vide sub κνίζω, ad finem.

κατακοιμάομαι, f. μηθήσομαι. (Κῶ) decumbo, cubo. πρίν τινα παρὰ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, B, 355, ubi de concubitu ponitur: et κατὰ notat vindictam, et retributionem, quia Trojanus cum Helena cubuerit; dulce præterea putabatur, apud hostium uxores cubare: hinc Nestor hac spe excitat suos. τὶς vero ibi est distributivum, pro, quisque. si Ulysses, aut alius juniorum, hanc spem ostentasset, poterat ipse videri avidior Veneris: sed nunc id dicit Nestor, confectus senio, qui sine probro suo id poterat dicere. en circumspectionem poëtæ et verecundiam in tribuendis partibus. hanc prudentiam ubique licet deprehendere. Φοῖνιξ δὲ, αὖθι μένων παρ' ἄμμι, κατακοιμηθήτω, I, 427. καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος, Λ, 730, quibus locis κατὰ est κάτω.

κατακοιρανέω, f. ήσω. (Κάρα) impero. βασιλεύω, ἐπικρατέω, βασιλικὰ δράω, sum caput. κατακοιρανέουσι πόλεμον ἀνδρῶν, E, 333. οὐκ ἀκλειεῖς Λυκίην κατακοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλεῖς, M, 318. ὅσοι Ἰθάκην κατακοιρανέουσι, α, 247. ο, 509. π, 124. φ, 346, quotquot sunt nobiles in Ithaca, qui domini sunt rerum familiarium. μέγαρον κατακοιρανέουσιν, dominantur et regnant in domo, υ, 377.

κατακονάω, κατακόνη, ἡ, vide sub κατακαίνω.

κατακόπτομαι, vide sub ΚΟ'ΠΩ.

κατακοσμέω, (Κόσμω) dispono apte. ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει ὀϊστὸν, Δ, 118, sagittam in nervo εὐκόσμως κατετίθει. ἐπὴν πάντα δόμον κατακοσμήσησθε, χ, 440, quando omne triclinium (*den ganzen saal,*) *(the whole room)* in bonum ordinem restitueritis.

κατάκρας, vide sub ΚΑΤΑ' paullo a fine.

κατακράτος, vide sub κατακρῆθεν.

κατακρεμάω, f. άσω. (Κάρα) dependere facio. κατεκρέμασεν ἐκ πασσάλου φόρμιγγα, Θ, 67, 105, nam hoc κατὰ notat κάτω.

κατακρῆθεν, (Κάρα) adverb. per syncopen pro κατακάρηθεν, a τὸ κάρη. supra caput, κατὰ κεφαλῆς, *über dem kopfe, (over head.)* alii scribunt κατάκρηθεν: reperitur et κατακρῆς, adverbialiter, eodem sensu. notat tamen κατακρῆθεν et, singula capita quod attinet; per singulos. etiam, ex capitibus, ex capite, ex superiori parte, it. præcipitanter. Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος ἄσχετον, Trojanos præcipiti modo cepit luctus non cohibendus, Π, 548, coll. 552. ubi tamen et esse possit, singulos; vel, cepit capita eorum, i. e. animos: imo, viritim, *einen jeden für seine person, (each for himself.)* δένδρεα κατακρῆθεν χέε καρπὸν, λ, 587, ubi sermo est de Tantalo, cujus super capite arbores expandebant varios fructus. et hic locus maxime illustrat hanc vocem. possit tamen et h. l. esse, ex cacumine suo porrigebant fructum, declinantibus se ramis versus Tantalum. κατακράτος adverbialiter est apud Xenoph. Pæd. 4, præcipiti modo.

κατακρῆς, vide supra.

κατακρύπτω, (Κάρα) occulo sub. μήτι κατακρύψειν, nihil quidquam eos occultaturos, X, 120, sed omnes divitias et opes suas indicaturos, ut dividi deinde in æquas portiones possint. οὔ τι κατακρύπτουσιν, sc. ἑαυτοὺς, nequaquam occulunt se, η, 205, ἀλλὰ ἐναργεῖς καὶ αὐτῷ φαίνονται: et sermo est de diis apparentibus. ἄλλῳ δὲ αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε, δ, 247, alii viro assimilabat se, occulens ipse se, *verstellete sich, und gab sich für einen andern aus, (disguised himself, and gave himself out for another.)* κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ι, 329, occultans id sub fimo. κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, ο, 468, occultans furtum in sinu. αὐτοὺς νυκτὶ κατακρύψασα, ψ, 372, cooperiens eos caligine nocturna. οὐ κατακρύπτει κόνις συγγόνων χάριν, Ol. 8, 104, non occultat pulvis cognatorum gloriam: i. e. etsi sepulti sunt, non tamen ignorantur. οὐκ ἔραμαι πλοῦτον κατακρύψας ἔχειν, Ne. 1, 45, non amo divitias habere easque occulere: et est phrasis Attica, pro κατακρύψαι, ἐὰν ἔχω.

κατακτείνω, f. ενῶ. (Κῶ) occido. idem ac ἀποκτείνω. αὐτὸν οὔτι κατακτείνει, α, 75. οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι Τηλέμαχον, π, 400. κατακτενεῖ, interficiet, Ψ, 412. αἴκεν Ἀχιλλεὺς τόνδε κατακτείνῃ, Υ, 302, aor. 1. conj. a. εἰσόκε πάντας ἡμᾶς κατακτείνῃ, interfecerit, χ, 73. μή με κατακτείνωσι, præs. conj. ο, 278, ne me interficiant. εἴπως μὴ κατακτείνειε, aor. 1. opt. a. attice, si forte non occideret me, Υ, 465. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς, e vestigio me occidat, Ω, 226. et 586, μή ἑ κατακτείνειε. ὄφρα σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας, χ, 53. κατακτεῖναι, Λ, 141. et 432, κατακτείνας. sic et X, 245. Ω, 481. χ, 32. ψ, 118. κατακτείναντι, X, 109. κατακτείναντα, P, 505. κατέκτανον, interfeci, Ψ, 87. ν, 259, 271. κατέκτανες, χ, 29, κατέκτανε, E, 608. Z, 204, 416. H, 90. Λ, 690. γ, 307. δ, 535. λ, 410. φ, 27. κατεκτάνομεν, ω, 66, κάκτανε, pro κατάκτανε, imperat. aor. 2. Z, 164, interfice Bellerophontem. sic, κατάκτανέ με, occide me, δ, 743. κατακτάνῃ, X, 86. κατέκταν, per apocopen pro κατέκτανον, interfeci, Δ, 319. κατέκτα, per apocopen pro κατέκτανε, B, 662. M, 379. Ξ, 514. O, 432. Σ, 309. Ω, 214. κατακτανέουσί σε, pro κατακτανοῦσι, interficient te, Z, 409, sc. omnes simul irruentes in te. κατακτανέεσθε, pro κατακτανεῖσθε, fut. 2. pass. occidemini, Ξ, 481. κατέκταθεν, pro κατεκτάθησαν, occisi sunt, E, 558. N, 780. γ, 108.

κατάκτημι, (Κῶ) idem. κατακτάμεν, infin. præs. a. ionice, pro κατακτάναι, O, 557. T, 59. δ, 700, occidere. et cum paragoge Attica, κατακτάμεναι, Γ, 379. E, 436. M, 172. Φ, 140, 170, 484. κατακτὰς, occidens, qui occidit, N, 696. O, 335. P, 187. X, 323. ο, 224, 272. κατακτάμενος, π, 106, interfectus.

κατακτίζω, f. ίσω. (Κῶ) idem quod simplex. condo, locum habitabilem facio. κατάκτισθεν (pro κατεκτίσθησαν) ἄστη, Ne. 10, 8, condita fuerunt oppida; sic legente Schmidio, pro κατῴκισθεν, i. e. κατῳκίσθησαν, habitata sunt.

κατακύπτω, (Κύβω) deorsum inclino caput. κάτω κύπτω. πρόσω κατέκυψε, Π, 611. P, 526, *bückete sich mit dem oberleibe vorwärts nieder, (bent forward.)*

καταλαμβάνω, f. λήψω. (Λήβω) occupo, capio, corripio. τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, pro, κατέλαβε αὐτὸν, κατὰ ὄσσε, vel pro ὄσσε αὐτοῦ, E, 83. Π, 334. Υ, 477. Ἄργον (canem) δ' αὖ κατὰ μοῖρα ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο, ρ, 326, pro κατέλαβεν, *hat ergriffen, (has seized.)* εὖτε ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβησι, pro καταλάβῃ, α, 192. τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, pro καταλαβὼν νῶτα αὐτοῦ, ι, 433, et ibi notio valde prima κάτω λαβὼν νῶτα, tergus ejus prehendens infra, *da ich sein rauhes fell unter dem leibe ergriffen und feste gehalten, (having grasped the rough hide on his belly, and held it fast.)*

καταλέγω, f. ξω. (Λέγω) depono, κάτω λέγω. propono, expono, enumero, *ich lege vor, lege dar, erzähle, zähle her, trage vor, (I propound, expound, relate, tell.)* primus significatus est, *ich lege nieder, (I lay down.)* et hic in media forma intransitive ubique obtinet. σὺ μὲν κατάλεξαι, tu quidem decumbe dormiturus, *lege du dich nur nieder, (only lay thyself down to rest.)* τ, 44. οὐ δὴ τοῦδε ἀνδρὸς υἱὸς ἐπὶ ἰκρίου νηὸς καταλέξεται, γ, 353, non sane talis viri filius in assere navis cubabit noctu, *soll nicht liegen, (shall not lie.)* κατελέξατο οἰνοβαρείων decubuerat gravatus vino, κ, 555, de Elpenore; quod idem narrat λ, 62, καταλέγμενος, per syncopen pro καταλεγόμενος, cum decumberem dormiturus. αὖθι (ibi) γέρων Φοῖνιξ κατελέξατο, cubuit, I, 686. ἔνθα ὁ γέρων κατέλεκτο, per syncopen pro κατελέγετο, cubabat, I, 658, coll. 660. κατέλεκτο σιγῇ, decumbebat silens, ν, 75, *legte sich nieder, ohne was zu reden, (lay down without speaking:)* de Ulysse, in navem deductoriam adscendente. sic, ξ, 520, ἔνθα Ὀδυσσεὺς κατέλεκτο, coll. 523, κοιμήσατο, ponitur ergo his locis ἐπὶ ἀνακλίσεως, ἐπὶ ὕπνου. sic et χ, 196, εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, pro καταλεγόμενος, reponens se. οὐδέ σε χρὴ, πρὶν ὥρη, κατελέχθαι, ο, 393, per syncopen pro καταλέγεσθαι, decumbere. nimirum ες extruditur, et γ ante θ mutatur in χ. at in forma *activa* est, proponere, exponere verbis, enumerare, narrare. σοὶ ταῦτα μάλα ἀτρεκέως καταλέξω, K, 413, 423, narrabo; coll. 384, κατάλεξόν μοι. et 405. sic et, δ, 383. et π, 226, σοὶ, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω. et ρ, 108, μῆτερ. et ω, 302. ἐγὼ δέ κέ σοι καταλέξω, ὅσα ὑπέσχετό σοι δῶρα, enumerabo tibi, I, 262. ἐοικότα, ad rem pertinentia narrabo, δ, 239. τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον, καταλέξω; ι, 14. ἐγὼ δέ κέ σοι καταλέξω, ξ, 99, *ich soll es dir erzählen, und nach der zahl her zählen, (I shall relate it to you, and relate it in order.)* sic et γ, 80, narrabo ordine. δὴ τότε σοὶ καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, αἵ τε, αἵτε, τ, 497. σφῶϊν δὲ, ὥσπερ ἔσεται, (κατὰ) ἀληθείην καταλέξω, dicam, φ, 212. μέμνημαι τάδε πάντα, καὶ ἀτρεκέως καταλέξω, ω, 122. ἐκείνῳ πάντα τάδε καταλέξομεν, narrabimus, ο, 156. ταῦτά σοι (κατὰ) ἀληθείην κατέλεξα, η, 297. sic, κατὰ μοῖραν, κ, 16. αὐτῇ, μ, 35. αὐτῷ πᾶσαν ἀληθείην, ρ, 122. ὦ γέρον, οὔτι (κατὰ) ψεῦδος ἐμὰς ἄτας (aberrationes mentis a justo) κατέλεξας, exposuisti, I, 115, i. e. ἠρίθμησας, enumerasti. ἐν μοίρᾳ γὰρ πάντα δίϊκεο καὶ κατέλεξας, T, 186, ordine enumerasti. sic et, ταῦτα κατὰ μοῖραν, γ, 331. μῦθον, ὡς ὅτε ἀοιδὸς, ἐπισταμένως κατέλεξας, λ, 367. αἶνος μέντοι ἀμύμων, ὃν, ξ, 508, narratio allegorica sane nobilis, quam narrasti. ἐπεὶ ἤδη σήματα (signa) ἀριφραδέως, valde clare exposuisti, ψ, 225. καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα κήδεα, I, 587, enarravit ordine. καὶ τότε δή μοι πάντα νόον Ἀχαιῶν, δ, 256, exposuit. τῶν ἄλλων ὄλεθρον, κ, 250. κατὰ θέσφατα ἔλεξεν, per tmesin, pro κατέλεξεν, λ, 150. ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν, iis narravit accurate, π, 464. ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον, Ω, 407. et 380, 656, ἀλλ' ἄγε, μοὶ τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον: ubi εἰπὲ est idem. sic α, 169, 206. δ, 486. θ, 572. λ, 139, 169, 369. ο, 382. π, 137. ἀλλ' εὖ μοὶ κατάλεξον, γ, 97. ρ, 44. ἀλλ' ἄγε, μοὶ καὶ κεῖνον ὀϊζυρὸν, δ, 832. τῶν ἄλλων ἑτάρων ὄλεθρον, κ, 421. μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον, π, 235. σῇ μητρὶ τάδε, υ, 334. γυναῖκας, αἵ τε, αἵ τε, χ, 417, coll. 420. αἴκεν δή μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃς, recensueris, θ, 496. ὄφρα Λαέρτῃ τάδε πάντα καταλέξῃ, δ, 738. πάρος καταλέξαι ἅπαντα, ψ, 309.

καταλείβω, f. ψω. (Λείβω) defundo. γλυκίων μέλιτος καταλειβομένου, sc. εἰς λαιμὸν, Σ, 109, defluentis in guttur.

καταλείπω, (Λέπω) relinquo. destituo. κὰδ δέ με χήρην λείπεις, pro καταλείπεις, relinquis me viduam, Ω, 726. et 583, πάντες καταλείπετε Ἴλιον, omnes deseritis? πολλοὺς καταλείψομεν, multos relinquemus, M, 226, sc. cæsos, ex nostris: *wir werden viel volk verlieren, (we shall lose many men.)* ἦ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, X, 383, an deserturi sunt arcem. καλλείψω, pro καταλείψω, ν, 208, relinquam, *will es hier liegen lassen, (will let it lie here.)* καλλείψειν, relicturum esse, Ξ, 89. καλλείπειν, K, 238. υἱέος ὃν κατέλειπον, quem relinquebam,

λ, 173. et 86, *αὐτὴν ζωὴν κατέλειπον*, vivam eam relinquebam, cum proficiscerer domo. *οὐ γὰρ ὄπισθεν οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν*, ο, 89, non enim, cum abirem, custodem post me reliqui bonis meis. *καί μιν ἐγὼ κατέλειπον*, Z, 221, et id poculum ego domi reliqui. *τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν*, pro *κατέλειπεν*, cumque ibi relinquebat, jacere sinebat, Φ, 201. *οἷα κιὼν κατέλειπε*, π, 289. τ, 8. *οἷόν μιν*, ρ, 314, qualem eum relinquebat, cum proficisceretur ipse hinc. *σῶμα κατελείπομεν*, λ, 53. et 446, *αὐτὴν νύμφην νέην*, recens nuptam. *κατ' αὖθι λίπον*, pro *κατέλιπον*, ibi reliquerunt eum, P, 535. sic, *κατ' αὖθι λίπεν*, pro *κατέλιπεν*, Ω, 470. *ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων*, sunt enim mihi permulta, quæ reliqui huc vadens, I, 364. *ξεῖνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ*, P, 151. *οὕνεκα Ἀχαιοὺς κάλλιπες*, Φ, 414, deseruisti. *παρὰ ὄχεσφιν (ὄχεσιν) ἄλλον αὐτοῦ χερείονα κάλλιπεν*, apud currus alium eo viliorem reliquit, M, 92. *ἐπεί με, ἔτι τυτθὸν ἐόντα, κάλλιφ'*, pro *κατέλιπε*, quoniam me, parvulum adhuc, reliquit moriens. Z, 223. sic, *ὅτε ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον*, reliquit aciem, K, 338. et 273, *λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους*, pro *κατελιπέτην*, relinquebant ibi ambo omnes præstantissimos. *κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρεα*, Ω, 580, pro *κατέλιπον*, at reliquerunt in curru duo pallia. *κατὰ δ' ἄμμε λίπον*, pro *κατέλιπον*, κ, 209, nosque reliquerunt. *ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν*, α, 243, quasi hæc sola esset hæreditas paterna: *εἰς κληρονομίαν λύπας μοὶ κατέλιπεν. τὸν ἀοιδὸν κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι*, γ, 271. *σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι κάλλιπεν*, permisit, ε, 344. *τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσω*, λ, 278, reliquit ei post mortem suam. *τόξον παιδὶ κάλλιπ' ἀποθνήσκων*, φ, 33. *θύρην κάλλιπον ἀγκλίνας*, januam apertam reliqui, χ, 156, *habe die thüre offen gelassen, (have left the door open.)* *κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Τρωσὶ λίποιμεν*, pro *καταλίποιμεν*, et sane reliquerimus tunc gloriam et quod optarunt iis, Δ, 173. sic eadem verba, cum *λίποιεν*, B, 160. *εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα*, pro *καταλίπω*, reliquero, P, 91. *τεὸν κατὰ δόμον λιποῦσα*, pro *καταλιποῦσα*, ita ut relinquat tuam domum, σ, 269. sic, τ, 531, *πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν. ἤϊε* (ivit) *λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν*, σ, 256. *κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε*, pro *καταλιπόντε*, φ, 90. *μή με ἄκλαυστον ἄθαπτον καταλείπειν*, relinquere, quando proficiscimini hinc, λ, 72. *καλλιπέειν*, pro *καταλιπεῖν*, π, 296, ubi simul est infin. pro imperativo.

καταλεύω, f. *εύσω*, vide sub *λαΐνεος*.

καταλέω, f. *έσω*. (*Λάω*) comminuo plane molendo. *ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσαν*, pro *κατήλεσαν*, υ, 109, coll. 108.

καταλήθομαι, (*Λήθω*) obliviscor. *εἰ δὲ θανόντων περ (εἴπερ) καταλήθονται* (obliviscuntur mortui invicem) *εἰν Ἀΐδαο*, X, 389, *wenn auch die todten einander vergessen, (even though the dead forget one another.)*

καταλοφάδιος, (et *καταλοφάδειος*) ου. ὁ ἡ. (*Λέπω*) in cervice, quod in cervice jacet vel portatur. neutrum plurale ponitur a poëta adverbialiter, *ἔβην δὲ καταλοφάδια* (rectius fortasse *καταλοφάδεια*) *φέρων*, sc. *τὸν ἔλαφον*, ibamque in cervice ferens eum magnum cervum cæsum, κ, 169, quod idem fere est ac, *κατωμαδὸν βαστάζων*. portabat autem, non uni humero impositum, nec una manu adjuvante, sed super cervicem et utrumque humerum, utraque manu adjuvante. si mensuram hujus versus attendis, vides, sex breves positas, pro ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ‒ ⏑, ubi quinta fit re vera longa, si *καταλοφάδεια* scribas, ut exceptio sola maneat in secunda. cæterum *λόφος* proprie *ἐπὶ ἀλόγων* ponitur, ut notet *τὸ μετὰ κεφαλὴν, ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγός*. hinc est: *ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν*, i. e. *εὐπειθῶς*. a jugis montium, quæ etiam dicuntur *λόφοι*, sunt *αἱ λοφνίδες*, i. e. *αἱ ἐκ τῶν ἐκεῖθεν τόπων λαμπάδες*: et *ἡ λοφνὶς* est deminutivum ab *ἡ λοφνία*, i. e. *ἡ ἐκ φλοιοῦ λαμπὰς*, fax.

κατᾶλτο, vide sub *καθάλλομαι*.

κατάλυμα, vide sub sequente.

καταλύω, (*Λύω*) dissolvo, exsolvo. destruo. *πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα*, B, 117. I, 24, multarum urbium capita (i. e. multas urbes) destruxit et dissolvit. *καταλύσομεν αὐτοῖς ἵππους*, exsolvemus iis equos a curru, δ, 28, i. e. *ἀποζεύξομεν, λύσομεν, τοῦ ἅρματος*. hinc deinde *καταλύειν* poni cœpit pro *ξενοδοχεῖσθαι*, in hospitium concedere: et *ὁ τῆς ξενίας τόπος* (*die herberge*) *(an inn)* dicitur *τὸ κατάλυμα, ἐν ᾧ τὰ ὑποζύγια ἢ τὰ φορτία λύονται*, ubi jumenta solvuntur, vel onera de tergo viatoris demuntur. hinc et postea phrasis: *καταλῦσαι τὸν βίον*, quæ duplicem habere potest respectum, *τὸν ἀπὸ τοῦ ἐνοδίου καταλύματος* (a diversorio in itinere) *τοῦ ἐπὶ ἀναπαύσει*, quietis causa; *ἢ τὸν ἀπὸ οἰκοδομῆς, ὡς γὰρ οἰκία, οὕτω καὶ ὁ βίος, καταλύεσθαι* (destrui) *λέγεται*.

καταλωφάω, f. *ήσω*. (*Λέπω*) jugum vel onus a cervice amoliri conor. idem ac *λωφάω*. subduco cervicem oneri vel molestiæ. *ἐμὸν κῆρ καταλωφήσειε κακῶν*, ι, 460, meum cor deponere posset molestiam, et subtraheret se sensui malorum, pro, *ἐκ κακῶν*, *mein herz würde sich von dem übel erleichtern, (my heart would lay aside its load of cares.)*

καταμάρπτω, f. *ψω*. (*Μείρω*) comprehendo. *ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων αὐτὸν*, E, 65, cum adsecutus esset persequens eum. *ὡς ἐμὲ καταμάρψῃ ἐόντα ἔντοσθεν πόληος*, ut me consequatur dum in urbe sum, Z, 364. *ὅτε μὶν κατέμαρπτε διώκων*, Π, 598, cum ipsum attingere vellet persequens. *ἐπεὶ γῆρας κατέμαρψεν αὐτὸν*, ω, 389, senectus corripuit eum. *κατέμαρψεν αὐτὸν γαῖα*, Ol. 6, 21, terra absorpsit eum. *Θέτιν*, Ne. 3, 60, Peleus comprehendit eam cum multo labore. *τέχνη καταμάρψασα*, ars arripiens eum, Ist. 4, 57, et potenter dejecit.

καταμάω, f. *ήσω*. (*Ἄ*) colligo, *raffe von allen seiten zusammen, (I collect from all sides.)* *κόπρον καταμήσατο χερσὶν*, Ω, 165, lutum et terram immundam collegerat manibus, *συνῆγε ταῖς δραξί*. et id ex more lugentium antiquissimo. *ἐπαμησάμενος κόνιν κατεπάσατο*.

καταμελιτόω, vide sub *μέλι*.

καταμέμφομαι, (*Φάω*) reprehendo, queror. *καταμεμφθέντα ἰσχὺν*, Ne. 11, 40, quem pœnitet virium suarum, qui eas reprehendit et nimis exiguas putat.

καταμένω, vide sub *καμμονία*

καταμιαίνω, f. *ανῶ*. (*Θέω*) contamino. *μὴ καταμιάνας ψεύδεσι*, sc. *σὲ, ἢ, τὸ σὸν κάλλος*, Py. 4, 178.

καταμίσγω, f. *ίξω*. (*Μίσγω*) commisceo, immisceo, *ich vermische, mische drunter, (I mix, mix among.)* *ᾧ μὲν καμμίξας* (pro *καταμίξας*) *δώῃ Ζεὺς*, cui quidem commiscens, malum cum bono, dederit Jupiter, Ω, 529.

καταμύσσω, f. *ξω*. (*Θέω*) dilacero. *καταμύξατο*, pro *κατημύξατο*, E, 425, vide simplex.

καταμφικαλύπτω, (*Κάρα*) circumtego, circuminvolvo. circumpono. idem ac *ἀμφικαλύπτω*. *κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας*, pro *καταμφικαλύψας*, ξ, 349, capiti circumdans pannum lacerum vel vilem.

καταινάομαι, vide sub *νάω*, ad finem.

κατανεύω, (*Νέω*) innuo, adnuo, adfirmo nutu. *νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε*, A, 514, ubi priora duo verba sunt synonyma, tertium est oppositum. et 524, *ἄγε, σοὶ κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς*, inquit Jupiter ad Thetin. et 558, *τῇ σὲ ὀΐω κατανεῦσαι ἐτήτυμον*: nam *κατανεῦσαι κεφαλῇ τὸν Δία, μέγιστον ἦν τέκμωρ*, i. e. *τέλος, τῶν πραγμάτων*: et quod semel promiserat, id non revocabat, 525—527, non enim mentitur (*ἀπατηλὸν*), non pœnitentia ducitur (*παλινάγρετον*), non est imbecillis (*ἀτελεύτητον*). et caput est *τίμιόν τι*, nedum Jovis. præterea Homerus *τὸ λογιστικὸν* tribuit capiti, *τὸ θυμικὸν* cordi, *τὸ ἐπιθυμητικὸν* hepati. cæterum nota, apud Homerum veres de deo summo notiones, et physicas aut morales et politicas fictiones, mire esse permixtas. sic vere de deo, 525—527; sed ex vita politica et principali est 518—523, fœminæ enim in aulis principum plurimum possunt: et ex physica ratione est 528—530, nam ibi fulgur cum tonitru describitur proprie, quo signo Jupiter, qui physice est aër, voluntatem suam declarat; hinc ad hanc rem exprimendam omnes voces sunt exquisitæ, *κυάνεος*, nam nubes tonans et fulgurans est nigricans, *ὀφρὺς*, in alto, *ἐλελίτεειν*, nam per tonitru motitatur quasi cœlum, etc. *Ζεὺς πρίν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν*, B, 112. et 350, *φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι Κρονίωνα*, coll. 353, *ἀστράπτων ἐπιδέξια*, ubi vides, quomodo annuat capite Jupiter; fulgurans et tonans nimirum, quod interpretabantur deinde fatidici. *μοὶ κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος*, Θ, 175, quod fecerat per signa, quæ Trojanis ostenderat, coll. 170, 171, ubi vides tonitrua: et ex his colligebat Hector sibi victoriam, Græcis vero *πῆμα*, 176. fieri autem potuit, ut Hector tempestate aliqua scite usus sit ad gerendum quid contra Græcos. *ἃς (βουλὰς) μοὶ αὐτὸς* (*Ζεὺς*, et quidem *ἐρίγδουπος*) *ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν*, M, 236, 235, et loquitur ibi Hector. *σὺ δὲ (ὦ Ζεῦ) ὑπέσχεο καὶ κατένευσας*, O, 374, inquit Nestor, coll. 377, *μέγα ἔκτυπε Ζεὺς, ἀράων ἀΐων*, preces audiens. *ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας*, sc. Ulyssi reditum in patriam, ν, 133, ubi Neptunus loquitur ad Jovem. de hominibus autem non minus sæpe idem verbum ponitur, ut notet polliceri, promittere. *ἐγώ σοι ἑταῖρος ἔσομαι, ὡς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα*, Δ, 267, ubi Idomeneus loquitur ad Agamemnonem: ego tibi fidus socius ero, sicut primum recepi et promisi. *ὅς μοι Πηλείωνος ἵππους δώσειν κατένευσε*, K, 393, ubi loquitur Dolon de Hectore, coll. 321—323. et 329—331. et 332 legendum *ἐπώμοσε*, non vero *ἀπώμοσε*. nota ibi, *τὸ κατανεύειν* sæpissime respicere prægressam rogationem. sic Hector non sponte pollicitus erat Doloni equos Achilis, utpote nondum captos; sed Dolon, homo stolidus, ipse rogaverat, ut sibi darentur, mirante sine dubio Hectore tam intempestivam rogationem, et cum tacito risu rogationi annuente. sic, *Πρίαμος ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν δώσειν αὐτῷ Κασσάνδρην*, N, 368, coll. 363—366. sic de Menelao, qui filiam suam promiserat Neoptolemo, δ, 6. *κρατὶ κατανεύων*, ι, 490, capite nutans, et hoc gestu jubens hortansque; cujus oppositum est *ἀνανεύειν*, 468: ut ergo *κατανεύειν* etiam de imperio ponatur per nutum significato. *ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ*, ο, 462, ubi nutus ex composito datus in signum certæ rei, i. e. *σημεῖον ἐλεύσεως δέδωκε τῇ κατανεύσει τῆς κεφαλῆς*. quod si fit maxime oculis, dicitur *διανεύειν*, et *ἐπιλλίζειν*. et 463, *ἤτοι ὁ καννεύσας* (pro *κατανεύσας*, postquam id signum nutu dedisset) *ἐπὶ νῆα βεβήκει*, ad navem suam abiit. *δῶρα, ἅ μοι* (avus meus Autolycus) *δεῦρο μολὼν* (cum huc venisset) *ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν*, ultro pollicitus mihi erat, ω, 334. *Ζεὺς κατένευσέν οἱ χαίταις*, Ne. 1, 18, annuit ei mota cæsarie.

κάταντα, vide sequens.

κατάντης, εος. ὁ ἡ. (*Ἀνὰ*) declivis, *κατω-*

φερὴς, *bergabwärts, hinabwärts. (down hill,)* πολλὰ κάταντα, pro κατάντεα, Ψ, 116.

καταντηστι, et κατάντηστιν. ('Ανὰ) adverbium, ortum ex κατάντηστος, ὁ ἡ, occurrens, oppositus, interserto Sigma. notat, e regione, *gegen über, (opposite to.)* ἡ δὲ κατάντηστιν θεμένη δίφρον, sellam ponens e regione, υ, 387, sc. in conclavi ἀντικρὺ τοῦ ἀνδρεῶνος, *in einem zimmer das dem saale der versammleten manns-personen gegenüber lag, (in a room opposite to the apartment where the men were assembled.)*

καταντηστος, vide supra.

καταντικρὺ, ('Ανὰ) adverb. e regione, omnino, contra. eodem significatu ac ἀντικρὺ, q. v. καταντικρὺ τέγεος πέσεν, κ, 559. λ, 64. *stürzete vom dache gerade herab über kopf, (fell headlong from the roof.)* pronus de tecto decidit.

καταντλέω, (Τλάω) contra haurio, perfundo largiter. inde metaph. apud Aristophan. Vesp. 481, ὅταν ξυνήγορος ταῦτα καταντλῇ σοῦ, quando accusator his te perfundet.

κατάνω, ("Ανω) conficio, *mache fertig, (I prepare.)* quod et in malo sensu dicitur, absumo. τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται, *es gehet viel drauf, (much is wasted upon it,)* β, 58, *die vielen güter werden verzehret und kommen zu ende, (the great property is consumed and nearly exhausted.)* sic et ρ, 537, ubi a multis legitur καταίνεται, per insertum Iota.

καταπακτὴ θύρα, vide sub καταπηγνύω.

καταπαννυχίζω, vide sub ἑορτή.

καταπάσσω, vide sub ἐπιπάσσω.

κατάπαστος, vide sub πάσσω.

καταπατέω, f. ήσω. (Βάω) conculco, *zertrete mit füssen, (I trample under foot.)* ὅρκια πιστὰ κατεπάτησαν, Δ, 157, et hoc plus est quam πημῆναι καὶ δηλήσασθαι: πολλὴν γὰρ δηλοῖ καταφρόνησιν. fere idem est quod ῥίψαι οἷον εἰς πάτον ἤγουν εἰς τρίβον, καὶ ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς, *auf die strasse werfen und mit fussen treten, (to throw upon the road and trample on.)*

κατάπαυμα, ατος. τό. (Πάω) cessatio, quies, finis. γόου κατάπαυμα, luctus finis, Ρ, 38, facerem sane, ut desinerent a lugendo.

καταπαύω, (Πάω) desistere et desinere facio. idem fere ac ἀποπαύω. ἡμᾶς ὀτρύνων καταπαύειν, β, 244, nos adhortans ut desistamus: ubi ergo est intransitive. οὐ πείθεσθε ἐμοὶ, ὑμετέρους παῖδας καταπαύειν ἀφροσυνάων, ω, 456, non parebatis mihi, ut vestros filios cohibuissetis ab amentia: ubi est transitive. ὥς κεν καταπαύσομεν, β, 168, quomodo eos reprimamus et desinere faciamus, coll. 169. αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χόλον, δ, 583, postquam placavi iram deorum. ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσέ σε, Π, 618, hasta mea quiescere fecisset, i. e. occidisset, te. πῶς μέμονας πόλεμον καταπαύσειν ἀνδρῶν, quomodo cogitas pugnam virorum finire, Η, 36, vel, cessare facere hodie et ad tempus. ἔτι μὲν (τὸν Δία) μέμαμεν καταπαυσέμεν (infin. fut. 1. Ionicus) Ο, 105, jam eum cupimus cohibituri. ἔφην γε, οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, putabam quidem, non prius sedaturum et finiturum me esse iram meam, Π, 62. καὶ δή μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, Χ, 457, et sane eum desinere faciat a fortitudine sua ærumnosa, καππαύει δίκην, pro καταπαύει, Ne. 9, 35, sedat et cessare facit litem.

καταπεδάω, f. ήσω. (Πάω) constringo compedibus. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γ' ἐπέδησε, pro κατεπέδησε, Τ, 94, sc. ἡ Ἄτη, error mentis ex affectu ortus, alterum saltem implicuit vinculo malo. imo utrumque: Agamemnonem injuste auferentem τὸ γέρας, Achillem ferociter repudiantem preces seniorum: priorem tamen præcipue. χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε, λ, 291, grave fatum dei constrinxit eum, *er wurde durch Gottes schickung gefangen, (God decreed that he should be taken.)*

καταπέπτω, f. ψω. ("Επω) concoquo. in occulto coquo. retineo apud me tacitus. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Α, 81, si enim vel maxime hoc die iram concoquat et occultatam teneat. nam ὁ κρυψίχολος πέπτειν δοκεῖ τὸν χόλον: ὁ δὲ μὴ κρύπτειν εἰδὼς αὐτὸν, ἐκεῖνος οὐ πέπτει, ἀλλὰ τρόπον τινὰ ἐξεμεῖ, evomit. idem dicitur et, πιέζειν χόλον, supprimere. καταπέψαι ὄλβον μέγαν, concoquere magnam felicitatem, Ol. 1, 87, i. e. εὖ διοικῆσαι ἐπὶ ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν κοιλίᾳ σιτίων, ἃ πεφθέντα μὲν, ὀνίνησι τοὺς μεταλαμβάνοντας αὐτῶν, ἄπεπτα δὲ μείναντα, τοῦ στομάχου μὴ δυνηθέντος κατεργάσασθαι αὐτὰ, βλάβην ἐπάγει. περιπέττειν est, occulere et speciosum facere quasi circumvoluto aliquo lenimento, Aristoph. Plut. 159. et περιπεφθεὶς, Vesp. 666, est ἀπατηθεὶς, *maul geschmieret, (wheedled with smooth words.)*

καταπέτασμα, τὸ, vide sub πετάω, ad medium.

καταπετάω, f. άσω. (Πέτω) expando, extendo. καταπετάσας λῖτα, obtendens linteum, ne pulcer currus macularetur, Θ, 441.

καταπέφνω, (Φάω) occido, interimo, cædo: et proprie, per effusum sanguinem. κατέπεφνον μνηστῆρας, ψ, 324. κατέπεφνε, Ζ, 183, 186, 190, 423. Ω, 759. γ, 252, 280. δ, 534. λ, 172, 198, ubi de Diana, occidente mulieres, i. e. de subita morte mulieris. et 573, ubi eæ feræ quas vivus occiderat olim, circa eum sunt apud inferos ut εἴδωλα, umbræ. ο, 410, occidere solet eos Apollo et Diana, i. e. placida moriuntur ex senectute. καταπέφνῃ, Γ, 281. καταπέφνων, Ρ, 539.

καταπηγνύω, (Πήγω) defigo. κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ ἔγχος, defixit hastam in terra, ut staret erecta, Ζ, 213. ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο, sagitta defigebatur in terra, Λ, 378, *fuhr in die erde, (penetrated the earth.)* hinc est sine dubio ἡ θύρη καταπακτὴ, διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φέρουσα, inferius compacta janua, quæ per tabulata soli infra fert in subjacentem sub tugurio locum, Herodot. V, 16. nam describuntur ibi ædiculæ ædificatæ super stagnum. *eine fallthüre, eine unten eingefügte thüre, (a trap-door.)*

καταπηδάω, f. ήσω. (Πίω) desilio in inferiora. quod verbum aliis phrasibus enuntiatur, Π, 426, 427.

καταπίπτω, (Πέτω) decido. κάππεσον (κατέπεσον) ἐν Λήμνῳ, Α, 593, coll. 594, de Vulcano, ex cœlo deturbato. ἐν κονίαις, Μ, 23. πολέες ἐπὶ αὐτῷ, Π, 662. κάππεσε (κατέπεσε) ὕπτιος ἐν κονίῃσι, Δ, 523, decidit supinus in pulvere. sic Ν, 548. Π, 290. ἀπὸ πύργου, Μ, 386. πρηνὴς, Π, 311, 414, 580. et 743, ἀπὸ δίφρου, de curru. πᾶς δὲ χαμᾶζε ἐν κονίῃσι, Ο, 538. sic porro, κάππεσε, procidit, Ψ, 728, 731, 881. et 251, τέφρη, cinis ardentis rogi tandem concidit. πρηνὴς ἁλὶ, ε, 374, nataturus. ἀπ' ἰκρίου, ex tabulato navis, μ, 414. δινηθεὶς, curvans se et volutans, χ, 85. κὰδ δ' ἔπεσε, pro κατέπεσε δὲ, Π, 469. κ, 163. σ, 97. τ, 454. ω, 539. κάππεσε θυμὸς, Ο, 280, animus concidit eis ad pedes. καππεσέτην, deciderunt ambo, occisi, Ε, 560. καταπέσοιεν, deciderent ex curribus, Ψ, 437. οἱ δύο μὲν κάπετον, pro κατέπεσον, dorice; deciderunt duo angues de muro, Ol. 8, 50. quidam scribunt ibi κάππετον, ut τ solum Doricum insit, loco Sigma: alia est Homero frequens syncope.

καταπλέω, (Πέλω) deorsum navigo. ex alto versus portum aut littus. est oppositum τῷ ἀναπλέω. *ich fahre hinab, laufe ein, (I stand in, run in.)* ἔνθα κατεπλέομεν, eo devecti sumus, *da liefen wir ein, (we stood in,)* ι, 142.

καταπλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) percello, contra tango. *ich rühre heftig, mache erschrecken, (I vehemently move, terrify.)* κατεπλήγη φίλον ἦτορ, perculsus est quod attinet cor suum, Γ, 31. ut ergo cum ἐκπλήσσειν idem fere notat, a quo est ὁ ἔκπλαγος, et per metathesin ἔκπαγλος, ὁ ἐκπλήσσειν δυνάμενος.

κατάπλους, ὁ, vide κατέρχομαι.

καταπνέω, vide simplex Πνέω, ad finem.

καταπνοὴ, ῆς. ἡ. (Πνέω) flatus. ἀνέμων χειμερία καταπνοὴ, Py. 5, 162, ventorum hiemalis flatus.

καταπρηνὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) pronus, deorsum versus. *vorwärts nieder gewendet, (extended downwards.)* et est epitheton, quando vola manus deorsum tendit. καταπρηνεῖ χειρὶ, *mit der flachen hand niederwärts, (with the palm turned downwards,)* Π, 792. ν, 164, ut notetur χεὶρ κατεστραμμένη, deorsum versa, ἡ κατὰ τὸ θέναρ πλήξασα. χείρεσσι καταπρηνέσσι, (ubi Sigma duplicatum est poëtice, ob metrum) τ, 467, *mit den flachen drauf gelegten händen, (with the open hand laid upon them,)* cum lavaret pedes heri sui et femora. nam pronis manibus tangimus res, supinis vero recipimus datum. πεπλήγετο μηρὼ (percutiebant ambo femora sua ambo) χείρεσσι καταπρηνέσι, ν, 199. Ο, 114, 398, quod fiebat in luctu aut indignatione.

καταπροΐκομαι, vide sub καθίκομαι.

καταπτήσσω, f. ξω. (Πέτω) deprimo me præ metu versus terram. βόμβησεν δὲ λίθος, κατέπτηξάν τε ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, θ, 190, cum magno sono volavit discus lapideus, et Phæaces declinabant caput versus terram, contrahentes se, et timentes ne lapis capita ipsorum attingeret. notatur ergo τὸ πολὺ τοῦ βόμβου, et simul τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς, *die heftigkeit des wurfes, (the force of the throw.)* nam hoc verbum h. l. notat τὸ διὰ δέος κατακύψαι ἕως καὶ εἰς γῆν, δεδιότα ἕκαστον περὶ τῇ σφετέρῃ κεφαλῇ. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ ὁ νεβρὸς, hinnulus deprimens se sub arbusto, Χ, 191, ubi sermo est de venatico cane, persequente hinnulum. τὼ δ' ἵππω δείσαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφιν, et ambo equi timentes perterrebantur ad currum, Θ, 136, pro κατεπτηξάτην, per syncopen et augmento abjecto: contrahebant se et concidebant ad terram: nam fulmen conjectum erat ante pedes eorum.

καταπτήτην, vide supra.

καταπτώσσω, f. ξω. (Πέτω) præ timore deprimo me. territus sum, paveo. οὐδὲ καταπτώσσοντα, οὐδὲ οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, Δ, 224, nec meticulosum, nec nolentem pugnare. et 340, τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, quidnam paventes absistitis? οὐδὲ καταπτώσσειν, Ε, 254. et 476. ἀλλὰ καταπτώσσουσι, ὥς κύνες ἀμφὶ λέοντα, *das herz ist ihnen entfallen, (their courage fails,)* ut notet τὴν δειλίαν.

καταπύγων, ὁ ἡ, καταπῦγον, τὸ, vide sub πυγή.

καταπύθομαι, (Πύω) computresco, putredine solvor. ξύλον ἐκεῖνο οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, *faulet nicht vom regem, (does not rot with rain,)* Ψ, 328.

κατάρα, ἡ, vide sub ἐπαρά.

καταράομαι, f. ρήσομαι. ('Αρὰ) contra precor, imprecor. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκα ὀισθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο, pater meus id statim sentiens

multis verbis et sæpe contra me precabatur, *verwünschete mich oft, (often cursed me,)* I, 454. et tales preces non carebant effectu. et h. l. sequitur infinit. rei. sed cum accus. rei est, τ, 330, τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα, *dem fluchet jedermann alles unglück an den hals, (and on him all men imprecate evil.)* Vide sub ἀράομαι, ad medium.

καταρέζω, f. έξω. (Ἔρα) contra facio. in specie, blande mulceo manu, καταψάω καὶ ἅπτομαι ἠρέμα χειρὶ κολακευτικῶς, *ich streichele, (I stroke.)* per syncopen dicitur καῤῥέζω, unde est Gallorum *caresser.* nam sine dubio per Massilienses, aliasque Græcas colonias, multa Græca in Gallicum usum sunt invecta. χειρί δέ μιν κατέρεξεν, manuque eum permulsit, A, 361. E, 372. Z, 485. Ω, 127. δ, 610. ε, 181. ν, 288. quod fiebat, quando genas aut caput alterius blande attrectabant; quod et Romani dicunt, caput demulcere alicui. τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων, E, 424, harum Græcarum nobilium fœminarum aliquam demulcens et blande attrectans manu, καταψῶσα: et sic facile se vulnerare potuit τῇ πρὸς τοῦ στήθους περόνῃ: nam et pectus fœminarum mulceri solet in blanditiis.

καταρέω, (Ῥέω) defluo. αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς, sanguinem defluentem ex vulnere, Δ, 149. E, 870. κατὰ δ' αἷμα ἔῤῥεε χειρός, pro κατέῤῥεε, N, 539. sic, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ, ρ, 209. χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες, pro καταρέοντες ὀρέων, Δ, 452, et additum, de montibus, ad augendum tumultum. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς, humidus sudor defluxit ab humeris et capite, Λ, 810. Ψ, 715. sic, ἐκ μελέων, Π, 109. λ, 598, 599.

καταριγηλὸς, vide ῥιγηλός.

καταῤῥάκτης, ου, ὁ, vide sub ῬΑ'Ω, et ἐπιῤῥήσσω.

καταῤῥάσσω, f. ξω. (Ῥάω) decidere facio cum impetu, decido. ὄμβρων μεγίστων καταῤῥαγέντων, Herodian. 3, 3. et paullo post: χειμάῤῥους σφοδρὸς καταῤῥαχθεὶς, cum impetu allisus torrens. a κατὰ, et ῥάσσω vel ἀράσσω, allido, dejicio.

κατάῤῥοος, contr. κατάῤῥους, ὁ ἡ. (Ῥέω) deorsum fluens. id compositum adjectivum inveniunt quidam, ξ, 254, ἐπλέομεν ῥηϊδίως, ὡσεί τε κατάῤῥοον, ut neutrum sit adverbialiter, pro, ὡς ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι. sed præstat substantivum coalitum cum præpositione intelligere, pro, κατὰ ῥόον, secundum fluxum undarum, *dem strome und winde nach, (with wind and tide.)* cæterum morbus ille salutaris, *der schnupfen, (a catarrh,)* hoc nomine signatur a medicis.

κατάρτιον, τὸ, vide sub ἱστὸς, ad initium.

καταρχὴ, ἡ, vide sub ἀπάρχομαι.

κατάρχομαι, f. ξομαι. (Ἔρα) est quoque sacra vox, initium sacri alicujus facio. in genere tamen et, incipio. Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, γ, 445, initium fecit lavandi manus et molam salsam attrectandi. et ibi cum accusativo: recentiores solent cum genitivo. conf. Eurip. Iphig. Taur. 40.

κατάρω, (Ῥέω) undique obsitum vel adjunctum facio. unde est κατήρης, εος, ὁ ἡ, obvolutus, aptatus. σὲ, τὸν κατήρη χλανιδίοις, te obvolutum penulis, Eurip. Suppl. 110. sed Electr. 498, ὀσμῇ κατῆρες, odori aptum totum, ubi sermo est de vino suavi.

κατασβέω, f. έσω. (Σέω) extinguo. κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ, Π, 293. sic, Θεσπιδαὲς, Φ, 381. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν οἴνῳ, rogum extinxerunt vino, pro κατέσβεσαν, Ω. 791. sic. κατασβέσατε, Ψ, 237, ubi vides τὸ τῶν ἡρώων αὐτοδιάκονον: nam principes erant quos adloquebatur, et qui id faciebant, 250, κατέσβεσαν οἴνῳ πυρκαϊὴν, bustum; ut deinde legerent ossa.

κατασεύω, (Σέω) deorsum moveo vel rursus. κῦμα κατέσσυτο (κατὰ) ῥέεθρα, unda recessit in alveum suum, Φ, 382.

κατασήπω, (Ἅπω) putrefacio. idem quod σήπω. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη, pro κατασαπείη, computrescat quod attinet totum corpus, T, 37, aor. 2. opt. pass.

κατασκήπτω, vide sub ἐνσκήπτω.

κατασκιάω et άζω, f. άσω. (Ἔω) umbra tego. ὄζοι κατεσκίαον Χάρυβδιν, μ, 436, rami obumbrabant eam, *überschatteten sie, breiteten sich drüber aus, (overshadowed it.)*

κατασκόπευσις, ἡ, vide sub ἀλαοσκοπιή.

κατασμύχω, f. ύξω. (Μύω) consumo, in specie comburo, incendo. κατά τε σμύξαι πυρὶ νῆας, I, 649, ubi videtur esse debere, κατασμύξαντα, ad κτείνοντα: nisi Achilles, εἰρωνεύων, Hectori etiam Myrmidonum quasdam naves incendendas concedere vult. imo, de conatu est intelligendum.

κατασπάω, vide sub σπάθη, et ἀνασπάω.

κατασπένδω, (Πίω) libo, libationem defundo, libatione perfundo. κατασπένδειν Αἴγιναν ἀοιδαῖς, Ist. 6, 12, perfundere insulam hymnis: ubi vides usum metaphoricum.

καταστορέω, (Στρῶ) consterno. ὕπερθε πυκνοῖς λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοις, superne densis lapidibus magnis constraverunt tumulum Hectoris, Ω, 798. κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε νηὸς ἐπὶ ἰκρίου, ἵνα νήγρετον εὕδοι, pro κατεστόρεσαν, straverunt ei in tabulato navis vestem mollem et linum, ut dormiret non evigilans, ν, 73. καμμὲν ἀδέψητον βοέην στόρεσε, αὐτὰρ ὕπερθεν κώεα πολλὰ ὀΐων, υ, 2, pro κατεστόρεσε, substravit bubulum corium non subactum; et huic injecit vellera ovium: et deinde jacenti in his, superjecit Eurynome χλαῖναν ad cooperiendum se.

καταστόρνυμι, (Στρῶ) idem. potes hanc formam fieri putare ex στορέω, στόρνω, στορνύω, στόρνυμι, sicut ab ὄρω fit ὄρνω, ὀρνύω, ὄρνυμι. hinc est participium στορνὺς, ῦσα, ύν. κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι, vellera substernens in sellis, ρ, 32, pro καταστορνῦσα, per syncopen.

καταστυγέω, f. στύξω. (Στὺξ) horreo, tristis et conturbatus fio. tristem et horrentem facio. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούων, i. e. ἐστύγνασε, tristis fiebat, P, 694, *ward sehr betrübt, erschrak über die zeitung, (was exceedingly troubled, or alarmed at the news.)* et est aor. 2. γυναῖκα εὗρον, ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστυγον (κατέστυγον) αὐτὴν, κ, 113, invenerunt mulierem, quantus est altus mons, et horruerunt eam, ἔφριξαν, *erschraken vor ihr, (were frightened at her.)*

κατασχέθω, (Χάω) obtineo, possideo, oppleo. idem ac κατέχω. κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα, ω, 529, continebatque a pugnando omnes; coll. 530. τοὺς δὲ αὖθι κάσχεθε, Λ, 701, eos ibi detinuit, *hat sie da behalten, (detained them there,)* violenter; est per syncopen pro κατέσχεθε.

κατασχέω, (Χάω) idem. τοίην κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, λ, 548, talem virum detinuit terra, i. e. mortuus erat talis. μή με ἀέκοντα γέρων κατάσχῃ, ο, 200, ne me invitum moretur et detineat domi suæ. ὡς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετο, sic ille quidem ibi detinebatur, γ, 284, γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, τ, 361, anus autem cohibebat faciem suam manibus, *bedeckete ihr gesicht mit ihren händen, (covered her face with her hands.)* ἔβη δὲ, κατασχομένη ἑανῷ, operta veste, Γ, 419, i. e. προκαλυψαμένη τὴν παρειὰν, obvelata faciem, præ pudore. et hoc κατασχέσθαι est, ὡς ὑπὸ ζόφῳ κρύψαι, cui opp. ἀνασχέσθαι, i. e. ἀνακαλύπτεσθαι, ἀναλάμπειν, *hervorleuchten, (to disclose, show.)* κατασχοῦσα ξίφος ἐν κολεῷ, Ne. 10, 11, in vagina detinens gladium, nec stringens. τεαῖς ῥιπαῖς κατασχόμενος, Py. 1, 18, tuis ictibus, i. e. sonis harmonicis, O cithara, captus, θελχθεὶς, *ganz eingenommen, (charmed.)*

κατασώχω, vide sub σμήχω.

κατατέθνημι, (Τῶ) morior. et præpositio innuit τὸ κάτω, καὶ τὸν ἐν ᾅδου τόπον, quo morientes feruntur. idem ac καταθνήσκω. εἰ κατατεθναίη μήτηρ, si moreretur ei mater, δ, 224. Πηλῆα οἴομαι ἢ κατατεθνάμεν ἢ ζώοντα ἀκαχῆσθαι, T, 334, 335, puto eum aut mortuum esse, aut vivum tristari: ubi ergo τὸ πάμπαν τεθνηκέναι opponitur τῷ, κακῶς ζῆν ἐν λύπαις καὶ νόσοις. cæterum est infin. perf. medii, pro κατατεθνάναι, terminatione Ionica et syncopata. vide τέθνημι.

κατατείνω, (Τῶ) contra tendo. κατέτεινεν ἡνία ὀπίσω, Γ, 261. Y, 394, habenas retro tetendit, ut solet auriga si adscendit sedem suam.

κατατήκομαι, vide sequens.

κατατήκω, f. ξω. (Τίκω) paullatim liquescere et contabescere et diffluere facio. χιόνα Εὖρος κατέτηξεν, nivem dissolvere solet Eurus, τ, 206. et 205, χιὼν κατατήκεται ἐν ὄρεσιν, *schmelzet auf den gebirgen, (is melting on the mountains;)* coll. 204, 207, 208. et 136, ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθοῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ, Ulyssem meum desiderans contabesco quod attinet cor meum. apud Eurip. Orest. 803, est verbum συντήκεσθαι, conflari in unum liquescendo quasi, *zusammen schmelzen, (to melt down together.)* ἀνὴρ, ὅστις τρόποις συντακῇ, vir qui moribus sit iisdem, eodemque animo: nam de amico certo est ibi sermo. ἐκτήκομαι, contabesco, (διὰ) τὸ μέλλον ἐκτήκομαι γόοις, ob futurum colliquesco luctu, Eur. Or. 858.

κατατίθημι, (Θέω) depono, κάτω τίθημι. it. constituo. κατετίθει δέκα πελέκεας, deponebat, in præmium certanti, Ψ, 851. κατετίθεσαν ὑπ' αἰθούσῃ, χ, 449. καταθήσω ἄεθλον πελέκεας, τ, 572, per quorum foramina mittenda erat sagitta: et hi πελέκεες κατὰ γῆς ἐτίθεντο ordine. πάρα δ' ἀνὴρ, ὃς καταθήσει, sc. ἐμοὶ ἕδρην, π, 45, adest vir, qui ponet mihi sellam. τοὺς κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς, Γ, 293. et 425, δίφρον, sellam. εὖ κατέθηκε τόξον, πρὸς τῇ γῇ ἀνακλίνας, deposuit in terram, Δ, 112, ubi utraque phrasis notat idem: confer τανύω. κόρυθα κατέθηκε ἐπὶ χθονὶ, Z, 473. κατὰ τεύχεα ἔθηκεν πρόσθεν αὐτοῦ, T, 12. de præmiis certaminum, κατέθηκε λέβητα, Ψ, 267. et 799, ἀσπίδα. et 855, s. λέβητα. τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐπὶ ῥυμῷ, ad temonem, Ω, 271. τὴν κατέθηκεν ἐπὶ ἀπήνῃ, in curru, ζ, 75. τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ι, 329. et 247, ἐν ταλάροισιν ἀμησάμενος κατέθηκε, in calathis deposuit lac coagulatum, constringens id in formam casei et exprimens serum manu. τὰ μὲν εὖ κατέθηκε διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγὰ, ν, 20, s. et 370, εὖ κατέθηκε. ἐκ καπνοῦ κατέθηκα, π, 288, seposui extra fumum. sic et τ, 7. κατέθηκε δίφρον, deposuit sellam, ρ, 333. et 356, de cibis, quos mendicatos ante se deponit mendicus. et 467, κατέθηκε πήρην, in terram. sic κατέθηκε δίφρον, τ, 100. ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου χλαῖναν, υ, 96. τόξον, φ, 82. φόρμιγγα, χ, 340, deposuit. ἐπὶ σοι κατέθηκε ἄεθλα, ω, 91, in tui honorem posuit certaminum præmia. et 165, ἐς θάλαμον, reposuit arma. κατέθεσαν ἐπὶ ψαμάθῳ, ν, 119. et 135, per syncopen κάτθεσαν, ὡς ἄψυχόν τι. κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι, Σ, 233. ἐν Λυκίης δήμῳ, Π, 683, utrumque de mortuo. sic et Ψ, 139. ἐπὶ νηΐ, β, 415. χρήματα ἐπὶ ψαμά-

θοις, ν, 283. εἰς Ἰθάκην, π, 230, exposuerunt me e navi in Ithacam. παρὰ πυρὶ κλισίην, sellam, τ, 55. κάτθετε εὐνὴν, pro κατάθετε, imperat. τ, 317. τόξα, φ, 260. et 264, καταθείομεν τόξα, pro καταθέωμεν, præsens conj. pro futuro: potest et esse præs. indic. pro futuro. a καταθέω. καταθεῖναι ἐς μυχὸν θαλάμου, π, 285, ubi infin. est pro imperat. qui infinitivus ionice est κατθέμεν, τ, 4. sed κάτθεμεν est pro κατέθεμεν, aor. 2. indic. ι, 72. ω, 44. καταθέντε, Ψ, 381. καταθεῖσα ἐπὶ γούνασι, φ, 55. κατὰ δέμνια θέντων, per tmesin, et attice, pro καταθέτωσαν, sc. αἱ δουλίδες, ponunto, τ, 599. κατέθεντο αὐτὰ ἐπὶ γαίῃ, Γ, 114. δεξάμενοι κατέθεντο, ν, 72. χλαῖναν, ρ, 86, 179, deponebant. sic et υ, 249. κατθέσθην pro κατεθέσθην, τεύχεα, χ, 141. κατθέμεθα, pro κατεθέμεθα, σ, 45, reponebamus, ἐπὶ δόρπῳ, ad cœnam, *zum abendessen, (for supper.)* καταθείομαι, X, 111. τ, 17, pro καταθέομαι, præsens pro futuro, ionice. καταθέσθαι, τ, 20. et ω, 189, κατθέμενοι, pro καταθέμενοι, deponentes in terra, mortuos. sæpe igitur notat κάτω θεῖναι, cui opponitur ἀναθεῖναι, i. e. ἄνω θεῖναι. post Homerum etiam hæc vox ἐπὶ τοῦ, ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι, ponitur. εὐθύτονον κατέθηκεν πεδιάδα, Py. 5, 120, directam fecit planitiem οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν, Ne. 7, 112, non difficilis sum ad persolvendum debitum, sc. hymnum. καταθηκαμένη ζώνην, Ol. 6, 67, ea deponens zonam. καταθηκάμεναι βρέφος ἐπιγουνίδιον, infantem genibus suis imponentes, Py. 9, 108, ubi alii legunt ἀνθηκάμεναι, eodem sensu: male autem alii simpliciter, θηκάμεναι, nam metrum requirit verbum compositum.

καταtρύχω, f. ύξω. (Τρέω) attero, absumo. τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς, P, 225, hæc ego spectans animo (sc. ut defensores urbis habeam vos) donis præbendis et commeatu attero et exhaurio populum meum, inquit Hector ad copias auxiliares exteras; *beschwere und erschöpfe mein volk mit abgaben und proviantlieferungen und einquartirungen, (load and exhaust my people with imposts, and with requisitions of provisions and quarters for troops.)* nam populus conferre ad bellum, et tecto cibariisque juvare copias exterorum sociorum, cogebatur. ἵνα μή σε καὶ ἑταίρους (σοὺς) κατατρύχω, ne te et socios tuos consumam edendo et bibendo, ο, 308, nam hospes nimis diutinus attenuat et atterit rem familiarem per se tenuem. sic eodem contextu κατατρύχῃ, conficiat te, π, 84.

καταῦθι, (Αὖ) adverb. pro καταυτόθι, ibi. N, 653. P, 535. Ω, 470. κ, 567. φ, 55.

καταφάγω, f. 2. αγῶ. (Φάω) absumo prorsus, *ich esse auf, (I eat up.)* est idem quod κατεσθίω, πάντα φάγω: nam κατὰ ἔμφασιν δαπάνης πολλῆς. notat ergo plus quam ἁπλῶς φάγειν. ἐπεὶ κατέφαγε τέκνα στρουθοῖο καὶ αὐτὴν, B, 317. μέ σοι καταφάγωσι πάντα κτήματα, γ, 315. ο, 12, i. e. καταδαπανήσωσι, *damit sie dir nicht alles das deine aufzehren, (that they may not eat up all thou hast.)* καταφαγέειν ζωὴν πολλὴν, π, 429, prorsus absumere victum multum.

καταφαίνω, (Φάω) declaro. τοῦτον κατέφηνε λόγον, hunc sermonem et hoc dictum declaravit, verum ostendit, Ne. 10, 20.

καταφέρομαι, vide sub ἀναφέρω.

καταφημίζω, f. ίσω et ίξω. (Φάω) divulgo, sermonibus omnium trado, in bono et malo sensu. μήτηρ κατεφάμιξεν αὐτὸν καλεῖσθαι τοῦτο ὄνομα, Ol. 6, 93, promulgavit, ut vocaretur hoc nomine filius suus, sc. Iamus, *liess ihn von jederman mit diesem eigenen namen benennen, (directed that he should be called by every one by this name:)* ubi in sensu optimo.

καταφθίνω, (Φάω) pereo. ἐπέων καρπὸς οὐ κατέφθινε, Ist. 8, 102, verborum fructus non peribat, i. e. fiebat re vera quod dictum fuerat.

καταφθίω, f. ίσω. (Φάω) interimo, perdo. οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, ε, 341, non tamen te disperdet. ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο, σεῖο καταφθιμένοιο, X, 288, levior pugna iis fieret, te occiso; pro καταφθιομένου, per syncopen. sic, ἀγαθὸν, παῖδα λιπέσθαι καταφθιμένου ἀνδρὸς, bonum est, filium superstitem esse viri occisi, γ, 196. πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν, λ, 490, dominum esse omnium mortuorum. καί νύ κεν ἤϊα πάντα κατέφθιτο, δ, 363, et sane omnis commeatus consumtus fuisset: plusquamp. pass. ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι ὤφελες, β, 183, utinam et tu periisses: et est vel infinitivus præsentis, extruso ε, vel perfecti pass. ionice omisso augmento.

καταφλέγω, (Φλέω) comburo, incendo omnino. πάντα καταφλέξω πυρὶ, X, 512, omnia ea comburam in igne tecum: inquit Andromache ad Hectorem mortuum de pretiosis ejus vestibus.

καταφράζω, (Φάω) indico. κατέφρασεν, enarravit, φανερὸν ἐποίησεν, Ol. 6, 68.

κατάφρακτος, κατάφρακτοι, vide sub θωρήκτης, ἵππος aliquanto sub initio, et Φράσσω.

καταφυλαδὸν, (Φύω) adverb. i. e. κατὰ φῦλα, secundum gentes et cognationes, B, 668.

καταφυλλοροέω, f. οήσω. (Ῥέω) folia in humum labi facio. et dicitur de arbore, cujus folia decidunt. a κάτω, et τὸ φύλλον, et ῥοέω pro ῥέω. κατεφυλλορόησε, Ol. 12, 22, i. e. κατεμαράνθη. idem simplicius dicitur φυλλοροεῖν.

καταχαίνω, f. ανῶ. (Χάω) contra aperio. hiante ore irrideo. inde est ἡ καταχήνη, irrisio, Aristoph. Vesp. 573, 574. Eccl. 627.

καταχέω et εύω. (Χάω) defundo. κατὰ δάκρυ χέουσα, ubi est tmesis, largiter flens, A, 413. Γ, 142. ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν, Z, 459, coll. 496. καταχέουσαι, χ, 447. καταχέοντα αὐτὸν, δ, 556. καταχέοντες. κ, 201, 570. λ, 465. μ, 12. καταχέοντας, κ, 409. ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύοι, sc. τὴν χιόνα, quando Zephyrus defundat nivem, τ, 206. καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας, et sane mihi exprobrationem magnam creasses et offudisses, ξ, 38, factum esset per te, ut herus et omnes boni me vituperassent ut negligentem nimis et inhumanum. sic, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη, ne vobis ea equa probrum offundat, Ψ, 408, ubi loquitur hortans equos suos. αἳ ἐμῇ κεφαλῇ ὀνείδεα κατέχευαν, χ, 463, inquit Telemachus de ancillis malis; quæ capiti meo, i. e. mihi, contumelias offuderunt, *mir schmälig begegnet haben, (have treated me contumeliously.)* αὐτοῖς πλοῦτον κατέχευε Κρονίων, Jupiter iis, Rhodiis, defudit divitias, B, 670. Νότος ὀμίχλην, Notus defudit nebulam in montes, Γ, 10, et notatur τὸ ὑγρὸν, τῆς ὀμίχλης αἴτιον, ἐξ ὑγρότητος γὰρ, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀπέπτου δρόσου. ἐστὶν ἡ ὀμίχλη, καθὰ καὶ ἡ πάχνη, pruina. πέπλον μὲν ἑανὸν κατέχευεν πατρὸς ἐπ' οὔδει, E, 734. Θ, 385, quod verbum notat τὴν τρυφερότητα (mollitiem) τοῦ πέπλου. ἠέρα πολλὴν, Θ, 50, caliginem defudit. αὐτῷ ἀχλὺν, η, 42, coll. χ, 88, κατέχυτο ἀχλὺς αὐτῷ κατὰ ὀφθαλμῶν, offundebatur caligo oculis, pro κατεκέχυτο. κατέχευσε νιφάδας ἐπὶ χθονὶ, nives, M, 158. αἱματοέσσας ψιάδας, Π, 459. ἡνία ἔραζε, lora frænorum in terram delabi fecit, P, 619, quod notat τὴν ἁπαλότητα καὶ οἷον ὑγρότητα τῶν ἡνίων. σφῶϊν πολλάκις ἔλαιον (κατὰ) χαιτῶν, Ψ, 282, iis equis sæpe oleum defudit in jubas, boni odoris causa. αὐτῷ χάριν Ἀθήνη, decorem ei superfudit Minerva, i. e. ipse se induerat et ornarat scite, β, 12. ζ, 235. θ, 19. ρ, 63. ὕπνον θεὸς, η, 286, nam somnus est humidus. sic, σ, 187. ἔλυσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν, λ, 244, quæ est circumlocutio concubitus, σεμνῶς, coll. 245. et 432, ἥ τε κατέχευε αἶσχος, sibique offudit ignominiam, uxor mea crudelitate et perfidia sua; nam loquitur ibi umbra Agamemnonis. πτερὰ ἔραζε, ο, 526, pennas stravit ad terram: de accipitre, columbam discerpente inter volandum. θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, Z, 134. ὕδωρ αὐτῷ, super fuderunt eum aqua, in deliquio animi, Ξ, 435. τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν (τεῖχος) καταχεῦαι, H, 461. omnem istam munitionem in mare detrudere, sc. memento; nam est infin. aor. 1. a. loco imperativi. αἶψα κατεκέχυτο φλὸξ, celeriter diffusa est flamma, Π, 123. ὅπλα εἰς ἄντλον κατέχυντο, pro κατεκέχυντο, μ, 411. νεφέλην κατέχευας αὐτῷ ἐπὶ κεφαλῇ, caliginem ei offundere soles in capite, Py. 1, 16, ubi Schmidius in decomposito legi debere censet ἐγκατέχευας. est et verbum καταχύω, defundo. a quo sunt καταχύσματα, τὰ quæ erant κόλλυβα, ἰσχάδες, φοίνικες, κάρυα, καὶ ἄλλα τρωγάλια, καὶ τραγήματα, quæ boni ominis causa effundebantur, et a servulis puerisque rapiebantur. Aristoph. Plut. 768, 789, 794, et circa. et effundebantur ista plerumque ad focum.

καταχήνη, ἡ, vide sub καταχαίνω.

καταχθόνιος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) subterrestris. Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. ὁ Ἀΐδης, I, 457. Pluto.

κατεβήσετο, vide sub καταβαίνω, prope initium.

κατέδει, vide sub καταδέω.

κατεδηδὼς, κατέδησε, vide sub κατέδω.

κατέδραθον, vide sub καταδραθέω.

κατέδραμε, conf. καταδρέμω.

κατέδω, (Ἔδω) edendo prorsus absumo. *esse auf, verzehre ganz, (eat up, wholly consume.)* μυῖαι ἀρηϊφάτους (in pugna cæsos) φῶτας κατέδουσι, T, 31. sic et εὐλαὶ vermes in carne nascentes, Ω, 415. κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος, β, 237. οἵ σοι βίοτον κατέδουσιν, λ, 115. ν, 396—428. ο, 32. βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος ἐνθάδε ἀγειρόμενοι, ρ, 378. κτῆσίν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ, τ, 534. et 159. ἀσχαλάᾳ δὲ πάϊς, βίοτον κατεδόντων, ægre fert filius, absumentibus illis bona sua, et omissum est αὐτῶν. ὃν θυμὸν κατέδων, Z, 202, de Bellerophonte: nam in solitudine tristitia augetur. σὲ κύνες κατέδονται, X, 89, præsens medium pro futuro medii secundo, κατεδοῦνται, devorabunt. sic et φ, 365, κύνες ταχέες σέ. ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδὼς, P, 542, particip. præt. m. nam id præt. perf. m. est attice κατέδηδα. τυρὸν κατεδήδοκε, caseum devoravit totum, Aristoph. Vesp. 834, perf. act. sic et ἀπέδω. τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος, Aristoph. Ran. 1015.

κατεέργνυμι, (Ἔρα) concludo, includo. κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ, pro κατεέργνυ, haris includebat, κ, 238, et pro Attico καθείργνυε.

κατείβω, (Λείβω) idem quod καταλείβω. defundo. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις, Π, 11, pro κατείβεις. sic, εἴβει, T, 323. θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν, Ω, 9. sic, εἴβων, λ, 390. εἴβοι, π, 332. τί νυ δάκρυ κατείβετον, φ, 86. κατὰ δάκρυον εἶβε, ω, 232. εἴβων, ω, 279. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, defluebat a genis, Ω, 794, *lief die wangen herab, (ran down his cheeks.)* κατείβετο (*es verlief*) *(it ran down)* γλυκὺς αἰὼν ὀδυρομένῳ, ε, 152, defluebat dulcis vita mœrenti, i. e. ἐν δάκρυσι λειβόμενος κατετήκετο. τὸ κατειβόμενον (in-

ferne fluens) Στυγὸς ὕδωρ, O, 37. ε, 185, i. e. τὸ κάτω λειβόμενον καὶ ῥέον, sub terra fluens. ὦκα κατειβόμενον ὕδωρ, aqua celeriter defluens in declivia loca, Φ, 261.

κατείδω, (Εἴδω) despicio, despecto. *ich sehe herab, (I look down.)* a κάτω. infra. deinde et a κατὰ, secundum, contra, adspicio. κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων pro κατιδὼν, intuitus oculos hostium, P, 167.

κατειλύω, f. ύσω. (Ἕλω) prorsus involvo, κὰδ δέ μιν εἰλύσω ψαμάθοις, pro κατειλύσω, Φ, 318, 319, i. e. κατακρύψω.

κάτειμι, (Ἔω) descendo. εἰς ἄστυ κάτειμι, ad urbem maritimam ex agro montano descendam, ο, 504. ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, fluvius ex loco altiori in campum descendit eumque inundat, Λ, 492. ἄϊδόσδε κάτεισι, in Orci domum descendit, Υ, 294. ποταμόνδε κατήϊεν, ad fluvium descendebat cervus, κ, 159. κατίμεν (pro κατιέναι) δόμον Ἄϊδος, Ξ, 457. τὸν κατιόντα ἀγρόθεν, ν, 267. Ἴδηθεν κατιοῦσα, Δ, 475. νῆα κατιοῦσαν ἐς λιμένα, navem ex alto descendentem ad portum, π, 472, i. e. καταγομένην εἰς γῆν, καταβαίνουσαν ἐκ βάθους, ἐλλιμενιζομένην. καταείσατο γαίης, i. e. κατῆλθεν, Λ, 358, in terram fixa erat, *war in die erde gegangen, (was fixed in the ground.)* nam κάτω inest huic composito.

κατέκλων pro κατέκλαον, κατεκλάσθη, vide sub κατακλάω.

κατελέγχω, f. έγξω. (Χάω) contra indico. it. dedecoro. αὐτὸν οὐ κατελέγχεις, eum non dedecoras, Py. 8, 50, i. e. οὐ καταισχύνεις. ἀνδρῶν ἀρετὴν οὐ κατελέγχει, Ist. 3, 22, non dedecorat. τὸν οὐ κατελέγχει κριτοῦ γενεὰ πατραδελφεοῦ, Ist. 8, 142, hunc non redarguit et repudiat eximii genus patrui. ἔργῳ οὐ κατελέγχων εἶδος, Ol. 8, 25, non factis contra formam testans quasi, non dedecorans speciem pulcram factis.

κατέλεκτο, vide sub καταλέγω, prope initium.

κατεναίρω, f. αρῶ. (Ἄω) tollo occidendo, occido. idem ac ἐναίρω. Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ, λ, 518.

κατεναντίον, (Ἀνὰ) adverbialiter poni solitum. εἰ δέ κέν οἱ κατεναντίον ἔλθω, si ei occurrero, Φ, 567.

κατένασθε, vide sub νάω, ad finem.

κατενῶπα, (Ὄφ) adverb. in vultum. est ex κατὰ, et ἐν, et ὤψ, compositum, ejusque accusativo ὦπα: ut ἐν sit dorice pro εἰς vel ἐς. nisi mavis, per syncopen esse pro κατενώπια, ab ἐνώπιος et κατενώπιος. ἐπεὶ, (ὁ Ἀπόλλων) κατενῶπα Δαναῶν ἰδὼν, ἔσεισε τὴν αἰγίδα, O, 320, quando, contra Danaos vultum vertens, contra eos concuteret ægidem: quæ physice est nubes atra tonans et fulminans. et poëta videtur ibi nubem illam, in transitu per mare rubrum efficacem, ante oculos habere; cognitam sibi, ut homini Ægyptio. vide 2. Mosis xiv; 19, 20, 24, 25. sic a μηρία fiunt μῆρα.

κατενώπιος, vide supra.

κατεπείγω, (Ἔπω) deprimo, deorsum urgeo. it. a tergo hostiliter urgeo et insector. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει, pro κατεπείγει, Ψ, 623, jam enim gravis senectus te deorsum premit: et est id εὐφήμως dictum, et elliptice; deest enim, εἰς ᾅδου, ἢ εἰς θάνατον.

κατέργνυμι, vide sub ἔργνυμι.

κατερείπω, (Ἔπω) dejicio. it. cado in terram. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ, multa sub eo (torrente) procidunt opera pulcra agriculturæ, E, 92, *werden niedergerissen aus der wurzel, (are torn up by the roots.)* τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, Ξ, 55, murus enim sane concidit; præter. med. cum reduplicatione Attica. Vide sub ἀποτμήγω.

κατερητύω, f. ύσω. (Ἔρω) detineo, inhibere studeo. *suche auf oder abzuhalten, (strive to detain.)* λισσόμενοι κατερήτυόν με ἐν μεγάροισι, retinere studebant me, I, 461. κατερήτυέ με, detinebat me domi suæ, ι, 31. φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυέ με, ἡ Ἀθήνη, voce humana confirmabat me, tenebat me in proposito, τ, 545, sedabat me, et cohibebat a tristitia.

κατερυκάνω, (Ῥύω) idem ac ἐρύκω. retraho, retineo, contineo. μή με, ἐθέλοντα ἰέναι, κατερύκανε, ne me, volentem proficisci, detine et avertere conare a proposito isto, Ω, 218. ipsum verbum ἐρητύω, inhibeo, prohibeo, arceo, pertinere possit huc, utpote ab ἐρύω, per epenthesin syllabæ ητ factum, sicut ab ἔτυμος sit ἐτήτυμος, verus.

κατερύκω, (Ῥύω) detineo. ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, moror sane te nimium, festinantem, Z, 518. καὶ ἐσσυμένην κατερύκει, Π, 9, festinantem detinet et moratur et retinere conatur. γῆ κρατερόν περ κατερύκει, cohibet, ne ad vitam reverti queat, Φ, 63, coll. 62. τοῦ θυγάτηρ δύστηνον κατερύκει, detinet, α, 55. ὅς ἐσσύμενον κατερύκῃ, ο, 73. ἀλλὰ σύ τόνγε κατέρυκες, pro κατήρυκες, tu eum cohibebas, Ω, 771. sic, κατέρυκε, detinebat eum ibi, Z, 192. Λ, 226. ἀντομένη κατέρυκε, obvia reprimebat et retinebat eam, Θ, 412. εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε, Ψ, 734, et cohibuisset eos. Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε. detinuit eos, γ, 345, *hielte auf, (detained.)* Ὀδυσεὺς, δ, 284, *hielte sie zurück und ab, (kept them back;)* et additum ibi synonymice, καὶ ἔσχεθε. sic et π, 430. χ, 409. ἣ δή μιν, ψ, 334. εἰ μὴ ἀνὴρ, ω, 51, nisi eos detinuisset et prohibuisset. οὐ κατερύκετε μνηστῆρας, non coërcetis et compescitis eos, β, 241. imperativus, μή με ἔτι νῦν κατέρυκε, ne me diutius detine, α, 315. ἐγὼ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, non ego volens detineor et distineor a patria, δ, 377. ἔτι που ζωὸς κατερύκεται, detinetur, α, 197. δ, 498, 552.

κατερύω, (Ῥύω) detraho, deduco. κατείρυσε νῆα, deduxit navem, ε, 261. κατείρυσται, deducta est, Θ, 151, ut ergo perf. pass. sit et cum Sigma, εἴρυσμαι. νῆα κατειρύσθαι, navem esse deductam, ξ, 332. τ, 289.

κατέρχομαι, (Ἔρω) descendo, κάτω ἔρχομαι. hinc est et, in portum invehor, εἰς λιμένα ἐλθεῖν, cujus synonyma sunt καταβῆναι, καταπλεῦσαι, καταχθῆναι, κατᾶραι, ἐλλιμενίσαι: quorum opposita sunt ἀπᾶραι τοῦ λιμένος, ἀνελθεῖν, ἀναβῆναι, ἀναπλεῦσαι, ἀναχθῆναι. ὁ κατάπλους est ἡ εἰς τὸν λιμένα ἔλευσις, ὁ ἀνάπλους vero est contrarium, solutio ex portu. nam mare fingitur a sensibus, altius esse terra. recentioribus τὸ κατελθεῖν quoque est, ex fuga aut exilio redire in patriam: nam tali homini patria est pro portu. cæterum κατέρχομαι quoque simpliciter est, devenio, *ich komme hin, (I come to.)* οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται, neque in urbem venit aut redit, λ, 187, quo loco simul vides luctum veterum in cinere et sacco. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, inundavitque mare a descendente in mare saxo grandi, ι, 484, 541, *von dem hineinfallenden steine, (by the fall of the rock into it.)* ἐγὼν ἐπὶ νῆα κατελεύσομαι, ego ad navem ibo ex urbe, α, 303. sed 182, ξὺν νηῒ κατήλυθον, cum nave portum hunc intravi. ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ad navem veni, β, 407. δ, 428, 573. θ, 50. μ, 391. ν, 70. quibus locis est quasi pro simplici ἦλθον, ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κατῆλθε, descendit ad Orcum, κ, 560. λ, 65. et 1, ἐπὶ νῆα κατήλθομεν, ad navem venimus. et 474, πῶς ἔτλης ἄϊδόσδε κατελθέμεν, descendere vivus. ὅτε κεῖσε κατήλυθον, cum eo venirem, ω, 115, i. e. ἦλθον. ψυχαὶ δ' ἄϊδόσδε κατῆλθον, descenderunt, H, 330. πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν, Υ, 125, omnes ab Olympo descendimus. τινὰ ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ κατελθεῖν, descendisse, Z, 109. et 284, εἰ κεῖνόν γ' ἴδοιμι κατελθόντα ἄϊδος εἴσω. et 128, εἰ δέ τις ἀθανάτων κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας, pro κατελήλυθας, de cœlo descendisti: et est præterit. perf. med. sic et η, 199, εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθε.

κατεσθίω, (Ἔδω) devoro, deglutio. *ich verzehre ganz, verschlinge, (I consume entirely, devour.)* est plus quam simplex ἐσθίω. τοὺς κατήσθιε. sc. draco, passeres illos, B, 314, coll. 317. μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσι, Φ, 24, ubi sermo est de delphine: et notat id τὴν βορότητα (voracitatem) καὶ ἀνδρίαν καὶ τάχος τοῦ δελφῖνος. βοῦς ἠελίου κατήσθιον, α, 9, 8. κατήσθιε κεκλήγοντας, clamantes, μ, 256, sc. Scylla.

κατέσσυτο, vide sub κατασεύω.

κατευνάζω, f. άσω. (Ἔω) cubare aut concumbere facio. τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι, Γ, 448, pro κατευνάσθησαν concubuerunt, decubuerunt.

κατευνάω, f. ήσω. (Ἔω) cubitum duco, depono cubitum. ἄλλον μέν κεν ἐγὼ ῥεῖα κατευνήσαιμι, Ξ, 245. et 248, Ζῆνα δ' οὐκ κατευνήσαιμι, i. e. κοιμήσαιμι, λέξαιμι, inquit somnus. τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἴδησθε, decumbentem, δ, 414, 421.

κατεφάλλομαι, (Ἄλλω) contra irruo. *falle an, (I attack.)* κατεπάλμενος ἐξ ἵππων ἀντίος ἔστη, pro κατεφαλλόμενος, Λ, 94, ubi κατὰ notat motum ex alto curru in terram, κάτω, et ἐπὶ motum in hostem.

κατέχω, f. καθέξω. (Χάω) obtineo, possideo, oppleo, οἱ δὲ ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, illi vero clamore omnem campum opplent et obtinent, Π, 79. τότε δ' ἤδη ἔχεν κατὰ γαῖα, per tmesin et postpositionem, pro κατεῖχεν, αὐτὸν, tunc vero jam terra nigra eum detinebat, i. e. mortuus erat, B, 699. sic, τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν γαῖα, pro κατεῖχεν, Γ, 243. τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει γαῖα, λ, 300, hos ambos vivos detinet terra, i. e. mortui quidem sunt, sed vivunt tamen, coll. 302, 303, et sermo est de Castore et Polluce, qui alternis diebus vivi et mortui sunt. πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, Π, 629, ante aliquos terra possidebit, i. e. ante cadent aliqui, ante quam omittant pugnam. αὐτοῦ γαῖα καθέξει με, hic moriar, Σ, 332. πρὶν καί τινα, ante etiam aliquos terra possidebit, i. e. morientur potius quidam ex illis, ν, 427. ο, 31, i. e. πρὶν τεθνήξεταί τις. γῆρας κατέχει μὲν πόδας, senectus vinctum eum tenet, quod attinet pedes, λ, 496, nam senectus dicitur hinc δεσμὸς φύσεως, vinculum et carcer naturæ. ὅταν εὐφροσύνη ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, ι, 6, ubi quoque tmesis, pro κατέχῃ, quando hilaritas contineat et occupet totum populum. νὺξ μάλα δνοφερὴ κατέχε οὐρανὸν, nox valde caliginosa occupabat cœlum, i. e. aërem, ν, 269. εἴ με βίῃ ἀέκοντα καθέξει, si me invitum vi coërcebit et continebit ne agam pro lubitu, O, 186, qui est βίας ὁρισμὸς, definitio violentæ coërcitionis; *abhalten will, (will coërce.)* βαθὺν κόλπον κατέχουσας, profundum sinum maris adhabitantes et obtinentes, B, 560, de urbibus. ἠέρι γὰρ ἐπὶ μάχης κατείχοντο, caligine enim super pugnam expansa continebantur, P, 368. et 644, ἠέρι γὰρ κατέχονται, occupantur et impediuntur densa nebula. κατείχετο γὰρ (οὐρανὸς) νεφέεσσιν, oppletus erat aër nubibus, ι, 145. κατέχομαι notat et, delector, teneor studio alicujus rei. sic, Ἄρης αἵματι καὶ φόνῳ κατέχεται, Mars cæde gaudet, Eurip. Phœn. 792. ἐχθρὰ Φαλαριν κατέχει φάτις, Py. 1, 187, odiosa eum tenet fama: atque ibi eum vocat νηλέα, (κατὰ) νόον,

crudelem animo. αὐτὸν λήθη, Ne. 8, 42, oblivio eum tegit. κατέχει φρεσὶ κόρον, cohibet et coërcet in animo petulantiam, frænat, Ist. 3, 3, ubi laudatur, qui studium injuriæ, oriundum ex satietate et opulentia, reprimit. ὄλβιος, ὃν φᾶμαι ἀγαθαὶ κατέχοντι, dorice pro κατέχουσι, Ol. 7, 18, circumdant. ὄφρα κατέχῃ οἶκον, ut obtineat domum, Py. 1, 139. κατέχων μέτρα, Ist. 6, 104, tenens mediocritatem.

κατέωσα, vide sub κατώθω.

κατήκισται, vide sub κατaικίζω.

κατηπιάω, f. άσω. (Ἕπω) mitigo, lenio. ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι, E, 417, et dolores graves mitigabantur: et est metaphoricum verbum, quasi placabantur, ne adversarii essent et hostes.

κατηράτο, vide sub καταράομαι.

κατηρεφής, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) idem fere ac ἐπηρεφής, cameratus. concameratus. κατηρεφέας σηκούς, stabula pecorum concamerata, Σ, 589, σκιαστικούς. μέγα κῦμα κατηρεφὲς, ε, 367, non solum τὸ ὑψηλὸν, sed et τὸ καλύπτον δίκην ὀρόφου, contegens, more cameræ, ἤτοι ἐοικὸς ὀρόφῳ, τὸ καλύψαν τήν τε σχεδίαν, navigium, καὶ τὸν ἄνδρα, *eine gewölbe-förmige welle, (an arched wave.)* σπέος ὑψηλὸν, δάφναις κατηρεφὲς, ι, 183, speluncam altam intus, extra ad introitum concameratam quasi lauris: σπήλαιον ἐσκιασμένον οἱονεὶ ὀρόφῳ ταῖς δάφναις aliisque arboribus, 186. simul tamen et χθαμαλόν. sic ν, 349, σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, sub terra cameratum.

κατήρης, ὁ ἡ, κατῆρες, τὸ, vide sub καταρω.

κατήριπε, vide sub κατερείπω.

κατήσχυνται, vide καταισχύνω, et sub φαίνω aliquanto sub medio.

κατήφεια, ας. et ionice, κατηφείη, ης. ἡ. (Φάω) dejectus animus, tristitia, pudor. πατρί σῷ μέγα πῆμα, (sc. εἶς, es,) δυσμενέεσσι δὲ χάρμα, κατηφείη δὲ σοὶ αὐτῷ, Γ, 51, inquit Hector ad Paridem: patri tuo magnum malum, hostibus gaudium, et pudor tibi ipsi, es. σοὶ μὲν δὴ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσται, P, 556, *die schande wird deine seyn, (the shame will be thine.)* σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα ἔσομαι ἤματα πάντα, Π, 498, ego tibi perpetuo postea ero causa pudoris et probri: prius apud te, posterius apud alios.

κατηφέω, f. ήσω. (Φάω) sum demisso vultu præ pudore aut luctu aut metu. μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ, π, 342, ubi duo verba idem fere notant; proci vero dolebant et demittebantur animo, *es that ihnen im herzen wehe, und sie erschracken, (it grieved them to the heart, and they were sorely distressed,)* στῆ δὲ κατηφήσας, X, 293, stabat vultu dejecto, *er stund erschrocken, (he stood appalled,)* Hector, cum hastam irritam jecisset, nec jam haberet aliam, qua se defenderet ab Achille. κατηφιάω, f. άσω, est verbum communius. sic dicitur μειδέω pro μειδιάω.

κατηφής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) demisso vultu, præ pudore aut metu, *niedergeschlagen, kleinmüthig, (cast down, dejected,)* ὁ κάτω βάλλων τὰ φάη. κατηφέες ἐσόμεθα αἰεὶ, ω, 431, obnoxii et humiles animo, et pudibundi erimus semper; coll. 432, *wir werden immer in schande und schaam stecken, und dürfen niemanden getrost ansehen, (we shall be covered with everlasting disgrace, and not dare to look any one in the face.)* præterea notat et, lugentes sine solatio.

κατηφιάω, vide sub κατηφέω.

κατηφών, όνος. ἡ. (Φάω) turpitudo, *schande, (ignominy.)* κακὰ τέκνα, κατηφόνες, degeneres filii, turpitudines et pudores, quasi κατήφειαι ipsæ in abstracto et personificatæ, Ω, 253, inquit Priamus, lugens gravissime Hectorem, ad filios suos reliquos, qui ad illum collati nihil sint, et quorum oporteat esse κάτω τὰ φάη, ἐπικρυπτομένων τὸ βλέπεσθαι. alii magis anxie explicant hoc nomen, quasi sit, καθ' ὧν φόνος ψηφιστέος, quibus cædes sit destinata, οἱ φόνου κατάξιοι, cæde digni. sed id ineptum est.

κατθάψαι, vide sub καταθάπτω.

κάτθεμεν, vide sub κατατίθημι, sub medio.

κατιάπτω, (Πέτω) detrudo, deturbo, dejicio in inferiora, perdo. ὡς ἂν μὴ, κλαίουσα, κατιάπτῃ χρόα καλὸν, ne sane, flendo, concidere et perire faciat corpus suum formosum, β, 376. δ, 749, διαφθείρῃ.

κατίμεν, pro κατιέναι, vide sub κάτειμι.

κατίσχανω, (Χάω) cohibeo. σίγα, καὶ σὸν νόον κατίσχανε, μηδ' ἐρέεινε, τ, 42, tace, et intra te cohibe sententiam tuam, neque quidquam scrutare. ab ἴσχω est et ἰσχνὸς, ἡ, ὸν, gracilis, tenuis, macer, constrictus quasi in arctum et cohibitus; retentus et frænatus valde. ν est consona interserta.

κατίσχω, (Χάω) obtineo, possideo, oppleo. idem ac κατέχω. οὐδὲ κατίσχει, sc. ἵππους, neque potens est equorum suorum, non cohibet et regit eos, Ψ, 321, οὐ κατέχει τοὺς ἐπὶ πολὺ ἑλισσομένους, i. e. ἀνὰ δρόμον πλανωμένους, vagantes huc illuc. κρύβδην ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεν, pro κατίσχειν, λ, 455, ubi est infin. pro imperat. clam dirige navem tuam in patriam, ἐλλιμένιζε, *lauf daselbst heimlich ein, (proceed secretly thither.)* ἤν τε αὐτὸς ἀπο νόσφι κατίσχεαι, B, 233, quamque ipse separatim apud te detineas, et alii eripias? οὐδὲ ποίμναις καταΐσχεται, ι, 122, nullæ oves aut capræ ibi ab hominibus pascuntur, sed est ab hominibus et cicuribus pecoribus deserta insula, οὐ κατέχεται ποίμναις. de hominibus dicitur, οὐ κατοικεῖται.

κατοικίζω, f. ίσω. (Χάω) condo. κατῴκισθεν (pro κατῳκίσθησαν) ἄστη, conditæ sunt urbes, Ne. 10, 8, ubi Schmidius legi vult κατάκτισθεν.

κατοίω, (Οἴω) defero, infra porto. οὔ μὲ ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, dolor acutus de eo deferet me in sepulcrum, X, 425.

κατόναιο, vide sequens.

κατόνημι, (Ὄνω) et in media forma κατόναμαι, fruor. οὕτως σαυτῆς κατόναιο, sic fruaris te ipsa, O mulier, Aristoph. Eccl. 912, quæ est formula orandi. ad virum esset σαυτοῦ.

κατόπισθεν, (Ἕπω) adverb. post, postea. γίνετο ἁρματροχιὴ κατόπισθεν, Ψ, 505, fiebat vestigium rotarum currentium, quod abeunte curru relinquebatur visendum. κατόπισθε νεὼς οὖρον ἵει, λ, 6, nobis a tergo navis ventum ferentem misit. sic et μ, 148. ὅτε ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην, φ, 116, sic ut ego relinquerer. οὔτε τινὰ ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε, χ, 40, neque aliquam hominum vindictam post secuturam proposuistis vobis in mente. et 92, κατόπισθε βαλὼν, a tergo percutiens eum. ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε Παλλὰς, ω, 545, i. e. εἰς τὸ μέλλον.

κατουρίζω, vide sub οὖρος, paullo a fine.

κάτοχος, vide sub Ἔχω, paullo sub initio.

κάττυμα, τὸ, καττυμάτιον, τὸ, καττύω, vide sub κασσύω.

κάτω, (Κατὰ) adverb. deorsum, sub. κάτω ἕλκεται, deorsum trahit, P, 136. κάτω ἔχων κεφαλὴν, ω, 241, ubi est apocopatum κάτ', nam ipsa præpositio κατὰ, a qua est hoc adverbium, sæpe idem notat. ἧστο κάτω ὁρόων, sedebat demisso vultu terram spectans, arrecto tamen capite, ψ, 91. lumina deflectebat sola ad terram, ut mulier eo minus verecundaretur curiose faciem ejus intueri et perlustrare oculis suis. πολλὰ ἄνω, τὰ δὲ αὖ κάτω, sursum multa, alia deorsum, Ol. 12, 7. κάτω, inferius, a parte inferiori, Py. 2, 88. Atticorum κάτω κάρα, vel ὑφὲν, κατώκαρα, notat suspensum aut præcipitatum in caput, sic ut caput infra sit, pedes supra.

κατώθω, f. ώσω. (Ὄθω) deturbo, dejicio, devolvo. κατέωσεν (augmentum Atticum) αὐτὸν ἐπὶ στόμα, deturbavit eum pronum in os, Π, 410, i. e. πρηνῆ κατέῤῥιψε. ὅν τε ποταμὸς κατώσῃ, quem detruserit torrens, sc. lapidem de monte, N, 138, *vom obern rande des berges abgerissen, (rent from the topmost ledge of the mountain.)* et hoc est oppositum τοῦ, ἀνώθειν.

κατώκαρα, vide sub κάτω, et ΚΑ'ΡΑ, ad finem.

κατωμάδιος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) ad humerum, in humero. δίσκου κατωμαδίου, Ψ, 431, disci ab humero missi, i. e. quem manus, sublata et reclinata ad humerum, emittit; τοῦ, τῆς χειρὸς ἀνατεινομένης, ἀπὸ ὤμου πεμπομένου δίσκου. est ergo epitheton positum ad differentiam disci qui non jacitur, sed quiescit.

κατωμαδὸν, (Ἕω) adverb. in humerum, in humero. μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, O, 352. et Ψ, 500, μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε (ἵππους) κατωμαδὸν cujus adverbii sensus est: stans in curru, et scuticam attollens, manu super humeros suos elata, feriebat equos: ἀνατείνας ἕως ὤμων τῶν ἑαυτοῦ τὴν μάστιγα, ἀνάγων τὴν μάστιγα κατ' ὤμους αὐτοῦ, κἀκεῖθεν αὐτὴν κατάγων τῶν ἵππων. ut ergo cum adjectivo κατωμάδιος eundem habeat significatum; et μάστιξ quoque sic dici possit κατωμάδιος, elata ad percutiendum, sicut δίσκος ad jaciendum.

κατωμοσία, ἡ, vide sub ἐπομόω.

κατωνάκη, ἡ, vestis vellere subsuta infra; vide sub νάκος.

κατῶρυξ, ἡ, vide sequens.

κατωρυχής, έος. ὁ ἡ. (Ῥάω) infra infossus, sic ut inferior pars sit defossa, superior emineat. ῥυτοῖς λάεσσι κατωρυχέεσσιν ἀραρυῖα ἀγορὴ, forum apte constratum magnis lapidibus terræ insertis, ζ, 267, *war mit grossen quadersteinen beleget und gepflastert, (paved with large flag stones,)* λίθοις κατορωρυγμένοις καὶ εὖ τεθεμελιωμένοις, ὧν τὸ μέρος μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται. et ibi de foro Phæacensi. de corte Cyclopis est, ι, 185, αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισι, ædificata erat saxis ex parte infossis infra: ubi ista saxa cingunt cortem, et sunt ingentia, qualia semi-infossa natura visuntur in agris, et quæ iste ingens Gigas congesserat sibi, sic, ut aliud tale super alio esset positum. ergo h. l. a saxo ipso, sicut reperitur natum in terra, sumtum est epitheton. eadem verba legunt quidam libri, ξ, 6, et quidem eodem sensu, quo de Cyclope diximus; sed alii legunt, περισκέπτῳ ἐν χώρῳ, in loco elatiore. sed ἡ κατώρυξ, υχος, est ipsa defossio, vel et, res defossa. vid. Eurip. Hec. 1002. ὁ τοιχωρύχος, ου, parietum perfossor furandi causa. Aristoph. Plut. 204. et sic scribendus accentus desinentium aliorum in ωρύχος, significatu activo.

καυλὸς, οῦ. ὁ. (Κῶ) caulis, *der stengel, der stiel, (the stalk, stem.)* proprie est plantarum et arbuscularum; a τὸ κᾶλον. deinde in hasta, est ea pars hastilis, quæ foramini cuspidis inseritur, et in gladio est ea pars quæ manubrio induitur. in hasta est τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ, ἢ εἰς τὴν ἐπιδορατίδα, i. e. εἰς τὸ κοῖλον αὐτῆς. et hæc prima videtur origo denominationis, ut ab ea hastilis parte deinde ad plantas nomen sit translatum. et in gladio est τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενὸν, vel ἡ κώπη τοῦ ξίφους. virile quoque mem-

brum dicitur *καυλός*. *ἐν καυλῷ ἐάγη δόρυ*, N, 162. P, 607, *am stiel zerbrach der spiess wo er oben im eisen stecket, (the shaft of the spear broke at the top where it is fixed in the head.)* *κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος*, N, 608, fractum est hastile in superiore ejus parte ubi cuspidi junctum est. *Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ ἔπληξεν ἄορι* (percussit hastile ejus gladio suo) *αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν, καὶ ἀπήραξε*, et amputavit, Π, 115, ubi in constructione jungenda sunt, *ἔπληξε δόρυ παρὰ καυλὸν ὄπισθεν αἰχμῆς*, percussit hastile ad partem superiorem post cuspidem: nam *καυλὸς δόρατος* est *ὁ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος ἐνιέμενος*. *er hieb in das holz des spiesses gleich hinter der eisernen spitze, und hieb die davon ab, (he struck at the shaft of the spear just below the iron head, and cut it off.)* *φάσγανον ἐῤῥαίσθη ἀμφὶ καυλὸν*, Π, 338, gladius fractus est ea parte quæ manubrio inserta est, *brach nahe am gefässe ab, (broke close to the hilt.)*

καῦμα, *ατος. τό.* (Κῶ) æstus. tempus diei ardens. *ἀνέμου ὀρνυμένου ἐκ καύματος*, E, 865, vento, i. e. tempestate, excitato post æstum gravem diei. nam diem valde ferventem excipit facile tempestas cum fulminibus et tonitrubus; et id quoque poëta *ὡς ἐκ παρόδου* docet: *ἐκ* vero h. l. est, pro *μετὰ τὸ καῦμα*.

καυνάκη, *ἡ*, vide sub *νάκος*.

καυσία, *ἡ*, vide sub *κεφαλὴ*, prope initium.

καυστειρὸς, *ὰ, όν.* (Κῶ) ardens, ignitus. *καυστειρὴ μάχη*, Δ, 342. M, 316, i. e. *θερμὴ, πυρόεσσα*, pugna ardens. hinc eadem dicitur *ἡ δηϊοτὴς*, et *δῆϊς*, et *δήϊος πόλεμος*, a *δαίω*, uro, ardeo.

καυτὴρ, *ῆρος. ὁ.* (Κῶ) ustor. *ταύρῳ χαλκέῳ καυτῆρα Φάλαριν*, Py. 1, 185, i. e. *κατακαύσαντα τοὺς ἀνθρώπους* in æneo bove.

καυχάομαι, f. *ήσομαι.* (Ἄω) glorior, jacto me. est idem fere quod *αὐχέω* et *αὐχάω*, præfixo *κ.* *thue gross, (I boast.)* *τὸ καυσχᾶσθαι παρὰ καιρὸν μανίαις ὑποκρέκει*, Ol. 9, 58, gloriari intempestive, insaniis consonat.

καύχη, *ης. ἡ.* (Ἄω) gloriatio, gloria. *καύχης ἀοιδὴ πρόσφορος*, Ne. 9, 17, cantio conveniens est gloriæ. et *ἡ καύχη* est attice pro *ἡ καύχησις*. sicut *ἡ ἄνθη* pro *ἄνθησις*, *βλάστη* pro *βλάστησις*. et *καύχη* h. l. est animus bene sibi conscius ob res præclare actas. ergo et hæc vox in sensu optimo posita h. l.

καύχημα, *ατος. τό.* (Ἄω) idem. *καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ*, Ist. 5, 65, gloriationem irriga et quasi fecundam fac, silentio, ut deinde, quasi hoc humore refecta, novo argumento servetur. *σιγᾷ* est casus sextus, non vero adverbialiter positum. fœcundiores redduntur plantæ, irrigatæ pluviâ. et qui certo tempore de aliquâ gloriâ silet, is eam, si vera est, eo silentio quasi imprægnat. ergo h. l. in sensu optimo posita vox.

καύχησις, vide sub *καύχη*.

καύω, vide *κάω*.

καφέω, f. *ήσω.* (Κάπω) spiro difficulter et quasi animam agens. est verbum factum ex præt. perf. a *κέκαφα*, a *κάπω*, f. *ψω*. *πνοὴ Βορέου ἐζώγρει ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαφήοτα* (pro *κεκαφηκότα*) *θυμὸν*, E, 698, spiritus Boreæ adflans recreabat male agentem animam, nam *θυμὸς* est *ψυχὴ*, ut ergo sit pro *κατὰ ψυχὴν*, et *κεκαφηκὼς* est *δυσπνοήσας ὡς μικροῦ καὶ ἐκπνεῦσαι*: ejus oppositum est *ἀμπνύνθη*, 697, i. e. *αὖθις ἀνέπνευσε, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πνεῖν*. sic et ε, 468, *κεκαφηότα θυμόν*.

κάφος, *τὸ*, vide sub ΚΑ'ΠΩ.

καχλάζω, f. *άσω.* (Ἴα) resono, proprie si aqua aut alius liquor funditur et sic sonum facit hinc: *φιάλην καχλάζουσαν ἔνδον ἀμπέλου δρόσῳ*, phialam quæ resonat intus a rore vitis, i. e. infuso vino mero, Ol. 7, 3, ubi ponitur antecedens, i. e. infusio vini dum fit, et intelligitur consequens, ut dicat *τὴν πεπληρωμένην*. hinc est *ὁ κάχληξ, ηκος*, lapillus ad quem aqua strepit in rivo. Vide sub ΖΩ˜.

κάχληξ, *ὁ*, vide supra.

κάχρυς, *ἡ*, vide sub *καμινώ*.

καχυποτοπέομαι, vide sub *τόπος*.

κάω, f. *άσω* et *ήσω.* aor. 1. *ἔκασα, ἔκαα, ἔκηα*, (Κῶ) quæ posterior forma est Attica. uro, accendo, comburo. *μηρία ἔκηε βοὸς*, Λ, 772, femora comburebat bovis. *νεκροὺς κῆεν*, pro *ἔκηεν*, Φ, 349. *Ἕκτωρ μηρία ἔκηε βοῶν*, Ω, 34. sic, *πολλὰ μηρία*, γ, 273. *πίονα*, τ, 366. *τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε*, hunc ignem accendere jubebat, ο, 97. sed aor. 1. optat. act. est Φ, 336, *ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι*, quæ flamma adurat capita Trojana et arma. *οἵ κέ μιν ἐν πυρὶ κήαιεν*, Ω, 38. *ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο*, ibique ignem accendebant, Ι, 88. et 234, *κηάμενοι πυρὰ πολλὰ*, incendentes ignes multos in castris; ubi alii eodem sensu legunt *κειάμενοι*.

κάω et **καύω**, f. *αύσω.* (Κῶ) idem. *καυθείσῃ γαίᾳ πυρὶ*, Ne. 10, 65, i. e. in vase fictili.

κὲ, (Καὶ) particula, notans *ἂν* potentiale, aut *δή*. *doch, wohl, etwa, (but, yet, perhaps.)* ob metrum, vel sequente vocali, scribitur *κὲν*, et sequente adspirata vocali, *χ'*. *ὥς κε*, ut sane, Α, 32. et 64, *ὅς κε εἴποι*, qui tamen dicat. et 137, *εἰ δέ κε μὴ*, si vero fortasse non. et 139, *ὁ δέ κεν κεχολώσεται ὅν κεν ἱκάνω*. et 175, *οἵ κέ με τιμήσουσι*, qui sane me in pretio habebunt. et 184, *ἐγὼ δὲ κε*, *ich aber doch, (but yet I,)* et 324, *εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι*, *und wenn er etwa nicht giebet, alsdenn will ich es mir wohl selbst holen, (and if he should not grant, I will take myself.)* et 523, *ἐμοὶ δέ κε*, *und mir gewiss, (and to me indeed.)* et 527, *ὅ, τι κεν*, quidquid sane. et 547, *ὃν μέν κε ἐπιεικὲς ἀκούειν*. Latini, non tam dites particulis elegantibus quam Græci et Germani, non ubique tales particulas commode eloqui possunt, sed iis sunt pro abundantibus: in se autem non abundant, sed et elegantiæ loquendi, et significatui sermonis magis determinando, inserviunt. confer et expende, si placet, Β, 229, 231, 391, 440, 475. Ζ, 258, 260, 281, 285. Η, 334, pro *ἄν*. et hinc regere solet conjunctivum. et 273, *καὶ νύ κε δὴ*, *und darauf wohl gewiss, (and then assuredly.)* Ι, 57, coll. 61. Κ, 211, 212. Μ, 26. Ν, 377. Ξ, 210, 235, 237, 239, 244, 267. Ο, 51, 121, 211, 224. Π, 16, 129, 617, 621, 624. Ρ, 90, 91, 93, 94, 149. Σ, 151, 165. Τ, 151, 167, 218, 227. Υ, 250. Φ, 280. Χ, 382, 435. Ψ, 544, 345, 490, 526, 527, 592, 593, 660, 855, 857. Ω, 37. porro *κὲν*, Α, 100, *etwa, (perhaps.)* et 293, *ἦ γάρ κεν*, *ja doch wohl, (for indeed.)* et 566. Β, 12, 81, 128, 155, 346. Γ, 220, 235, 417. Δ, 36, 94, 95, 97, 171, et sane. 176. Ε, 898. Ζ, 454, 456, 457. Η, 77, 130. Θ, 34, 90, 143. Ι, 125, *οὔ κεν*, non sane, *wohl nicht, (not indeed.)* 126, 135, 138, 140, 141, 142, 157, 267, 521. Κ, 171, 444. Λ, 187, 202, 653. Μ, 58, pro *ἄν*, ut et sæpe aliis locis. Ξ, 108, 190, 191. Ο, 228, 459, 494. Π, 71, 698. Ρ, 319, 321, 417, 515. Σ, 115, 121. Τ, 90. Υ, 130. Φ, 226, 336, 432. Χ, 42, 43, 202, 253, 365. Ψ, 540, 606. Ω, 56, 222, 463, 553, 565, 686, 733, 744. sic *κὲ*, β, 238. δ, 595, 596. ε, 34, 436. ι, 303, 334, 458. κ, 506. λ, 365, 417, 433. ξ, 99, 369, s. ο, 281, 430. ρ, 540, 580. s. 254. υ, 326, 383. φ, 129, 193, 195, 197, 202, 226, 260. ω, 32, 33, 107. *κὲν*, α, 228, *ja wohl, (certainly.)* 239, 380, coll. β, 145. α, 396. β, 99, 333, 334, 357. γ, 224, 237, 359. δ, 588, 637, 651, 753, 756. ι, 142. η, 213. θ, 570. κ, 269, 293, 383. μ, 287, 446. ν, 141, 147. ξ, 196. ο, 181, 195, 316. π, 149, 153, 243, 257, υ, 43, 83, 306. *κὲ*, sequente vocali abjicit suum ε, et, si sequitur adspirata, κ mutatur in χ, e. c. Γ, 53. Δ, 347. Η, 342. Μ, 228, etc. *εἰσόκε*, pro *ἕως οὗ*, *bis dass etwa, (till perhaps,)* Η, 71, 291, 377, 376, 395, 396. *εἰς ὃ χρονικὸν διάστημα*. *ἐπεί κε*, *wenn nun, (if then,)* Ζ, 83. *καί κε*, vide *καί*. *κὲν*, sane, Ol. 1, 175. *doch wohl, (but indeed,)* Ol. 6, 8. *δὴ*, Ol. 12, 19, præcedente *τοὶ*, Py. 1, 134, *wohl, doch wohl, (certainly, but indeed.)* Py. 3, 1, et 136, et 197. Py. 4, 83, 91. Py. 7, 21. *nur, (only,)* Ne. 4, 12, coll. 25, 151. Ne. 6, 108. Ne. 7, 37, 128, *wohl, (surely,)* Ne. 10, 73. Ist. 5, 61. 6, 106.

κεάζω, f. *άσω.* (Κῶ) findo, proprie ligna: *κόπτω καὶ σχίζω ξύλα*. deinde et de aliis ponitur. *κέασσε* (*ἐκέασε*) *ὀστέα*, Π, 347. diffidit ossa, capitis. *νῆα κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐν πόντῳ*, navem fulmine percutiens diffregit medio in mari, ε, 132. η, 250, *schlug in stücken, (went to pieces.)* *κέασε ξύλα χαλκῷ*, ξ, 418, *spaltete holz mit dem beil, (split wood with the cleaver.)* *κέασσαν ξύλα εὖ καὶ ἐπισταμένως*, υ, 161, bene et scite findebant ligna. *τῶν ἐγὼ νῆα κεραυνῷ βαλὼν κεάσαιμι*, μ, 388, inquit Jupiter. *ξύλα νέον κεκεασμένα χαλκῷ*, nuper fissa, σ, 308. *κεφαλὴ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη*, Π, 412, 578. Υ, 387, caput medium omne in duas partes diffissum est, *ἐκλάσθη, ἐσχίσθη*. ab hoc verbo est, inserto δ, *ἡ κέδρος*, et *οἱ ἀκέανοι, σπορίμου εἶδος*, ex genere *τῶν φακῶν*. verbum potest et esse *κεάω*, f. *άσω*. a *κέω*.

κέαρ, *τό.* (Κῶ) cor. idem ac *κῆρ*. et ex hoc contractum est *κῆρ*. *θεὸς εἴη ἀπήμων* (*κατὰ*) *κέαρ*, Py. 10, 33, deus illis sit propitius ex animo et affectu vero. *ἐμὸν οὔποτε φήσει κέαρ*, meum cor nunquam cogitabit, Ne. 7, 150, nunquam proponet sibi. *ἐμὸν κέαρ ὕμνων γεύεται*, Ist. 5, 25, hymnos attingit et meditatur.

κέαται, vide sub *κεῖμαι*, aliquanto ab initio.

κέατο, vide sub eodem ad medium.

κεάω, vide sub *κεάζω*.

κεβαλὴ, κεβλὴ, *ἡ*, vide sub *κεφαλὴ*, ad initium.

κέγχρωμα, *τὸ*, vide sub *ἴτυς*.

κεδάζω, f. *άσω.* (Κῶ) diffindo, rumpo, dissipo, *ἐκτινάσσω*. est a *κεάζω*, interserto δ. *ich spalte, trenne, zerreisse, (I split, cleave, tear.)* *χείμαῤῥος ὦκα ῥέων ἐκέδασσε* (*ἐκέδασε*) *γεφύρας*, Ε, 88, torrens celeriter fluens disrumpere solet pontes. *κάπριος ἐν ὄρεσσι κύνας καὶ αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσε*, aper dissipat eos, Ρ, 283. et 285, *ὡς Αἴας ἐκέδασε φάλαγγας Τρώων*, perrumpebat ordines. *θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς*, γ, 131, dissipavit, in reditu a Troja. sic ν, 317. ξ, 242. *κεδασθέντες κατὰ νῆας*, dispersi in castris nauticis, Ν, 739, *διαλυθέντες*, nullis certis ordinibus junctis. *κεδασθείσης ὑσμίνης*, pugna dissipata, cum non pugnaretur junctis ordinibus, sed passim et perturbate, Ο, 328. Π, 306. i. e. *διαλυθείσης τῆς, κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῶς, ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε καὶ ἐκεῖ*. quod et dicitur *ῥαγῆναι μάχην, συῤῥῆξαι πόλεμον*. *οὐδ' ἐκέδασθεν* (pro *ἐκεδάσθησαν*) *ἀνὰ στρατὸν*, Ο, 657, nec dissipabantur per castra. verbum est et *κεδάω*, f. *άσω*: et inde est *κεδαίω*, findo. *κιδασθέντες κατὰ νῆας*, Β, 398, discedentes.

κεδάω, κεδαίω, κεδαίνω, vide supra, et sub *σκίδνημι*.

κεδνὸς, *ή, όν.* (Κῶ) cura et æstimatione dignus, venerandus, in pretio habendus. it. active, curæ prudentis plenus, cautus, catus, *sorgfältig, vorsichtig, (cautious, prudent.)* conf. *κῦ-*

δος cum suis, ut cognatio appareat. est a κήδω et κήδομαι, curo; unde est κηδανὸς, per syncopen et correptionem κεδνός. θυμὸν ἄχνυμαι, ὁπότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος, inquit Eumæus, ξ, 170, animo angor, quando quis mentionem facit venerandi heri mei. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας, parentes venerandos, P, 28, in cura habendos. ἀμφίπολος κεδνὴ, ministra digna æstimatione, α, 335, simul ἡ συνετὴ καὶ κηδεμονικὴ, *verständige und sorgfaltige und treue dienerin, (an intelligent, careful, and faithful servant;)* quæ et πυκιμήδης dicitur, i. e. πυκινὰ (solida) καὶ πεπνυμένα (spiritualia) μήδεα εἰδυῖα, *vernünftig, (discreet.)* sic et σ, 210. φ, 66. et sermo est de nobili ministra Penelopes. ἶσα δέ μιν (τὴν Εὐρύκλειαν, ministram nobilem et formosam) κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν; α, 432, ὁ Λαέρτης herus, æque eam æstimabat ac honoratam uxorem. sic, ἄλοχον κεδνὴν, χ, 223, uxorem æstimabilem. ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα, Ω, 730, conjuges cura dignas. παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ, κ, 8. et 348, ἀμφίπολοι κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο τέσσαρες, in domo Circes. sic, Εὐρύκλεια, κεδνὰ εἰδυῖα, α, 428, seqq. quæ venerabilia sciebat, et quæ curæ honestæ erat plena, *die vernünftige und sorgfaltige und ehrenwerthe, (the discreet, careful, and worthy woman.)* γρηῦς παλαιὴ, κεδνὰ εἰδυῖα, τ, 346, *die im gemüthe wohl gesezte, (a steady, prudent old woman;)* de eadem. sic, ἄλοχος, υ, 57, honesta, prudens, cauta. et, ἄλοχον, ψ, 182. et 232, ἔχων ἄλοχον. κήδιστος ἑτάρων κεδνότατός τε, κ, 225, *der vernüftigste, (the most discreet,)* φροντιστικώτατος, σοφώτατος, συνετώτατος, et curæ meæ dignissimus. οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν, I, 582, i. e. ἄξιοι μελήσεως, *die achtenswürdigsten, hochgeschäztesten, (the most respectable and highly esteemed.)* κεδνὰν χάριν, Ol. 8, 105, æstimabilem et curâ dignam gloriam. vide χάρις. κεδνὴν παρθένον, Py. 9, 216. κεδνοὶ πολῖται, cari cives, Py. 4, 208, observantiâ digni. κεδναὶ κυβερνάσιες πόλεων, Py. 10, 111, urbium gubernationes accuratæ et sollicitæ et æstimabiles. κεδνῶν τοκέων, Ist. 1, 5, parentum æstimatione dignorum, venerandorum, cura pro liberis plenorum. κεδνότατον ἐπιχθονίων, Αἴακον, Ist. 8, 48, honoratissimum et æstimatissimum mortalium.

κέδρινος, η, ον. (Κῶ) cedrinus. θάλαμον κέδρινον, Ω, 192, nam regum domus plerumque ex cedro intus, διὰ τὸ τοῦ δένδρου ἄσηπτον καὶ εὐῶδες. hinc et κεδρωταὶ παστάδες, cedrini thalami, cedrina atria.

κέδρος, ου. ἡ. (Κῶ) cedrus. arbor suaveolens et ἄσηπτος. est a κεάσαι ῥᾷον, i. e. σχίσαι ῥᾷον, inserto δ euphonico: et hanc etymologiam innuit ipse poëta, ut solet, ε, 60, κέδρου εὐκεάτου, cedri facile fissilis, *cedern holz das leicht spaltet, (cedar wood which splits easily.)*

κεδρωτὸς, vide sub κέδρινος.

κείας, κειάμενος, vide sub Κέω, uro.

κείατο, vide κεῖμαι, paullo ante medium.

κεῖθεν, (Κεῖνος) adverb. inde, *von da, (thence:)* ex eo loco. κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, O, 234, i. e. quando pervenerint in castra. et hoc κεῖθεν videtur sic esse temporis quoque adverbium, ut Romanorum, inde, *darauf, (then.)* κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, ex eo loco eum hospes redemit, Φ, 42. et 62, ἐλεύσεται, illinc redibit, sc. ἐξ ᾄδου, ἐκ τῶν κάτω. ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης, Ω, 766, ex quo inde abii, et ex mea egressus sum patria: nam posterior phrasis est explicatio prioris, ex more poëtæ. sic et τ, 223, ἔβη, abiit. sic et ω, 309. ἐλθὲ κεῖθεν εἰς Σπάρτην, proficiscere inde Spartam, α, 285. κεῖθεν ἀπώσατο, inde repulit, ex eo loco, ν, 276. et 278, κεῖθεν ἱκάνομεν ἐνθάδε, inde venimus huc. ὅς μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι, ρ, 53, qui me secutus est inde proficiscentem huc. ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος, δ, 519, cum et inde reditus appareret: ubi quidam legunt κἀκεῖθεν.

κεῖθι, (Κεῖνος) adverb. ibi, illic. εἴ τίς σοι καὶ κεῖθι φίλος, Γ, 402, si quis tibi et ibi carus est. εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος, si illis et ibi labor, M, 348. et 358, τάχα κεῖθι τετεύξεται, celeriter ibi fiet. ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ, quot ibi passi sunt mala, γ, 116. et 262, ἡμεῖς κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους, nos ibi multa obeuntes certamina. κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο, δ, 441, ibi sane erant durissimæ insidiæ. sic θ, 519, κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον. et 550, εἰπὲ ὄνομα, ὅ,τι σε κεῖθι κάλεον, dic nomen, quo te ibi vocabant tui. κεῖθι δέ με ὡς περάσῃ, ibi me ut venderet, ξ, 297. σοὶ καὶ κεῖθι θεῷ ὥς, sc. ἐν τῇ Ἰθάκῃ, ο, 181. et 281, κεῖθι φιλήσεαι, ibi amice tractaberis et benigne. εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι ἐξείνισας ἐμὸν πόσιν, si re vera ibi excepisti hospitio maritum meum, τ, 216. μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ne tu ibi sis, μ, 106. dicitur et ἐκεῖθι, ρ, 10. κἀκεῖθι, et ibi, X, 390. θ, 467. κεῖθι βασιλεύων, Ne. 9, 26.

κεῖμαι, (Κῶ) est per syncopen pro κείομαι, jaceo, depositus sum. dici quidem solet, ex κέω esse κέημι, hinc κέεμαι, contr. κεῖμαι. sed præter necessitatem ambages istæ quæsitæ videntur. κεῖσθαι (pro κέεσθαι) sæpe notat et, ἀπρακτεῖν, otiosum esse, actione abstinere; e. c. ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς ἐν νηυσὶ (in castris nauticis) κεῖται, H, 230. sæpe est pro, occisum esse, mortuum jacere; e. c. κεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ, E, 467, sc. Æneas; qui tamen animi deliquium ex vulnere passus tantum erat: ut ergo sit, jacet, vitæ dubius. οὐκ ἄτιτος κεῖται (mortuus) Ἄσιος, N, 414, non inultus jacet. κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Σαρπηδὼν, Π, 558, jacet vir, qui primus introsiliit murum. εἴ κε λίπω Πάτροκλον, ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκα τιμῆς, P, 92. κεῖται Πάτροκλος, Σ, 20, jacet mortuus, occisus est. sic, Σαρπηδὼν, Π, 541. τεθνειὼς κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, T, 212. sæpe est, jacet repositum et adservatum, e. c. κεῖται κειμήλια πολλὰ ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, sc. δόμῳ, Z, 47. Λ, 132, πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται. πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, I, 382. et 335, τοῖσι (reliquis principibus) μὲν ἔμπεδα (firma et immota) κεῖται (adservantur, sc. τὰ γέρατα αὐτῶν) domi sunt præmia sua honoris; κειμηλιοῦνται. κεῖται ἐν θαλάμῳ, sc. τὸ παρήϊον ἵππων, Δ, 143. et 144, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα, ornamentum ut sit principi viro alicui adservatur: ut notet, κειμήλιον εἶναι καὶ ἀπόθετον κτῆμα. nam his locis κεῖσθαι καὶ ἀποτεθεῖσθαι sunt idem. sæpe est, proponitur: e. c. μέγα κεῖται ἄεθλον, X, 163, magnum certaminis præmium est propositum, *stehet drauf, ist drauf gesetzet, (depends upon it, is proposed for it.)* sic, τάδε ἄεθλα κεῖται ἐν ἀγῶνι, in circo, Ψ, 273, i. e. τίθεται. sæpe autem simpliciter est, jacet. ἤνπερ γὰρ κεῖται γε εἰς ἐνιαυτὸν, T, 32, ubi de cadavere nondum sepulto est sermo. sic, κεῖται νέκυς ἄθαπτος, X, 386. πυρὴν, ᾗ ἐνὶ κεῖται, rogum in quo jacet cremandus, Ψ, 210. ἀκηδὴς, insepultus, Ω, 554. et 600. ἐν λεχέεσσι, in lecto ferali. et 412, ἔτι κεῖνος παρὰ νηῒ Ἀχιλλῆος. τεύχεα ἐπὶ χθονὶ, Γ, 195. ποῦ δέ οἱ ἔντεα ἀρήϊα; K, 407. ἡ μὲν (αἴγειρος, populus arbor) ἀζομένη παρὰ ὄχθας, Δ, 487. ὁ μὲν γήραϊ ἀρημένος κεῖται ἐνὶ μεγάροισι, Σ, 435, senectute confectus jacet et infirmus est. et 461, ὁ δὲ ἐπὶ χθονὶ, θυμὸν ἀχεύων, jacet humi præ luctu. sic, ἔγχος ἐπὶ χθονὸς, hasta jacet in terra, Υ, 345. ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, P, 514. Υ, 435. α, 267, 400. π, 129. κεῖσαι (pro κέεσαι) δεδαϊγμένος, jaces confossus et mortuus, T, 319. Υ, 389. Ω, 758. οἱ γὰρ ἄριστοι ἐν νηυσὶν (in castris) κέαται βεβλημένοι, jacent vulnerati, Λ, 658, 825, pro κεῖνται (et id pro κέονται) ionice mutato ν in α, κέαται, et correpto ει ob metrum in ε. sic et Π, 24. κέαται δεδαϊγμένοι, T, 203. γαστέρες αἰγῶν κέαται ἐν πυρὶ, σ, 44, ventriculi caprarum, expleti adipe et sanguine, jacent super ignem ut assentur. sic ionice dicitur δεδέαται pro δέδενται. κεῖτο (pro ἔκειτο, et id pro ἐκέετο) ἐν νηυσὶν Ἀχιλλεὺς jacebat in castris, B, 688, quod τὴν παντελῆ τοῦ ἥρωος ἀργίαν δηλοῖ: et ter id de Achille dictum, coll. 772, 777. sic et nos dicimus, *es liegt alles,* i. e. *es ist in inactivitæt, (every thing is at a stand,* i. e. *inactive.)* sic de Philoctete ægro, 721, 724, ἐν νήσῳ κεῖτο, et, ἔνθα ὅγε κεῖτο ἀχεύων. πέπλος ἔκειτο, jacebat adservatus, Z, 295. πολλὸς, H, 156, is procerus vir, quam longus erat, jacebat in terra. Μελέαγρος, I, 552, sc. ἀπρακτῶν, nihil agebat, sed otiosus desidebat. μέγας λίθος, jacebat in campo, M, 381. πρόσθε ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, extensus in terra jacebat ante currum, N, 392. sic, Υ, 483, ἐπὶ χθονὶ τανυσθείς. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, N, 655. sic, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ, Φ, 119. τὸ δὲ ἥμισυ (τοῦ δόρατος) κεῖτ' ἐπὶ γαίης, jacebat in terra, N, 565. εὗρεν αὐτὸν ἥμενον (sedentem) οὐδ' ἔτι κεῖτο, neque jacebat amplius, O, 240, nam recens collegerat et receperat animum ex deliquio. et 388, τὰ ξυστὰ (hastæ longæ) ἐν νηυσὶν ἔκειτο, repositæ erant. παρήορος, equus tertius, bigis adjunctus, Π, 471. et 776, μέγας μεγαλωστί. sic et Σ, 26. et 507, ἐν μέσοις δύο χρυσοῦ τάλαντα, deposita erant. κάρη ἅπαν ἐν κονίαις κεῖτο, πάρος χαρίεν, X, 403. ἐν μέσῃ πυρῇ, Ψ, 241. et 60, ἐπὶ θινὶ θαλάσσης βαρύστενάχων. ἄμφω κεῖντο πρὸς χθονὶ, Φ, 426. pro quo ionice dicitur κείατο, jacebant; Λ, 162, ἐπὶ γαίῃ κείατο. ὀϊστοὶ (sagittæ) ἔντοσθε φαρέτρης, φ, 418. quæ Ionica forma corripitur poëtice in κέατο, N, 763, κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες, jacebant mortui. sic et Ω, 168. et 610, ἐννῆμαρ κέατο ἐν φόνῳ, novem dies jacuerunt in loco cædis, et in sanguine. μηδὲ ἔτι κεῖσο, ne jace diutius otiosus, Σ, 178. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετὰ ἰχθύσιν, inter pisces, in aqua, Φ, 122. et 184, οὕτω. et est imperativus, pro κέεσο, per syncopen a κεῖμαι. μή με ἐάσῃς κεῖσθαι (pro κέεσθαι) ne me sinas jacere, E, 685, sed aufer corpus meum mortuum ad urbem. et 848, εἴασε κεῖσθαι. sic et Θ, 126. τὸν ὀΐομαι ἐν κλισίαις, ἕλκος (vulnus) ἔχοντα, κεῖσθαι, Λ, 835. ὁμοῦ νεκύεσσι, inter cadavera, O, 118. βιὸν καὶ ἰοὺς (arcum et sagittas) ἕα (sine) κεῖσθαι, O, 473. πόδα αὐτοῦ ἧκε (remisit) χαμᾶζε κεῖσθαι, P, 300. τοῦτον ἐάσομεν, T, 9. νέῳ πάντα ἐπέοικεν, Ἄρηϊ κταμένῳ, κεῖσθαι, jacere mortuum, X, 73, juvenem secundum omnia decorum est jacere mortuum; in opp. ad senem. ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, communia reposita et adservata, A, 124, tanquam κειμήλια, quæ nunc promi et donari possint. κειμένου ἐν Τροίῃ, Δ, 175, mortui. κείμενον ἐν μέσοις ὄφιν, serpentem delapsam ex aëre et in medio exercituum jacentem, M, 209. Ἕκτορα ἐν πεδίῳ, jacentem ex deliquio animi ob vulnus grave, O, 9. ἐν νεκύων ἀγύρει, Π, 661. ἐπὶ γαίῃ, P, 85, 536. ἐν φερέτρῳ, Σ, 236. ἐν ψαμάθοις, Φ, 202. et 404, ἐν πεδίῳ. αὐτὸν κύνες ἔδονται, X, 43. κειμένῳ, Ω, 414. ἐν νήσῳ κεῖται, ε, 13, i. e. ἀπρακτεῖ. ἐν ἄλγεσι θυμὸς, φ, 88, i. e. ἀπρακτεῖ διὰ τὸ πολὺ τοῦ ἄλγους. κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, τ, 516, jaceo in lecto. κεῖνος ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, juste occisus est, α, 46. ἄτερ σπείρου, sine involucro jacet mortuus, β, 102. τ, 147. ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται, ibi sepultus est, γ, 109, quod verbum in sequentibus ter subintelligendum. κειμήλια κεῖται ἐν οἴκῳ, δ, 613. ο, 113. ἐν νούσῳ, in morbo decumbit, ε, 395. εἵματα ἀκηδέα, vestes neglectæ jacent, ζ, 26. et 59, ῥερυπωμένα, sordidæ factæ usu. sic, ἐνὶ χηλῷ εἵματα, ν, 11, repositæ sunt in cista. τὶς νῆσος ἐν ἁλὶ, sita est insula, η, 244. ι, 25. χθαμαλὴ, κ, 196. ὅγε κεῖται, ἀχέων, cubat, decumbit, λ, 194. ἀκτὴ ἁλὶ κεκλι-

μένη κεῖται, ν, 235. ὀστέα ἐπὶ ἠπείρου, ξ, 136, sed ω, 76, ἐν τούτῳ τῷ ἀμφιφορῆϊ χρυσείῳ κεῖταί σοι ὀστέα, condita sunt. εὐνὴ ἀράχνια ἔχουσα, π, 35. et 284, ὅσα σοὶ ἀρήϊα τεύχεα ἐν μεγάροισι, hic illic jacent. αὐτῶν κτήματα ἀκήρατα κεῖται ἐν οἴκῳ, ρ, 532. ἢ αὔτως ἀκηδής; an sic incuratus et neglectus jacet hospes? υ, 130. ἤδη, ὃς αἴτιος, jacet mortuus, χ, 48. σώματα ἀκηδέα, insepulta, ω, 186. et 357, ὀρχάτου ἐγγύθι, prope hortum sita est domus. λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς κείμην, ι, 434, situs eram, hærebam, ἐκριμάμην. sic de cithara, quæ appenditur ad clavum, dicitur, θ, 255, φόρμιγγα, ἥ που κεῖται ἐν δόμοις. coll. 105, ἐκ πασσάλου ἐκρέμασε φόρμιγγα. ut ergo κεῖσθαι sit vox generis, quæ pro quavis specie ex contextu determinanda ponitur. καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ κείμην, tristis, κ, 54. ἔνθα αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοις, ν, 284. πεπτηὼς, ξ, 354, *ich kroch unter, und legte mich da nieder, (I crept underneath, and laid myself down there.)* sic, ἔκειτο πεπτηὼς ὑπὸ θρόνον, χ, 362, *war unter die bank gekrochen, (crept under the bench.)* κεῖσο (ἔκεισο, jacebas mortuus) μέγας μεγαλωστὶ, ω, 40, de Achille. νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, repositum erat coacervatum aurum et æs, β, 338. κεῖτο ἄσιτος, jacebat in lecto vel sedebat in sella, sine cibo sumto, δ, 788. ὀλιγηπελέων, ε, 457. δέμνια, ubi lectus situs erat, *wo das bette stunde, (where the bed stood,)* θ, 277. ἔντοσθε ἄντρου, ι, 298. et 372, ἀποδοχμώσας, resupinans caput. ὃ δὲ ἐπὶ ἐννέα πέλεθρα, λ, 576, ubi narrat Τιτυὸν, κείμενον ἐν δαπέδῳ, et occupantem corpore novem jugera. ἐς Φοινίκην, ὅθι αὐτοῦ δόμοι καὶ κτήματα ἔκειτο, ξ, 291. et 326, τόσα ἐν μεγάροις κειμήλια. sic et ο, 101. τ, 295. φ, 9. ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων, sc. ὁ πέπλος, repositus erat recentissimus, ο, 108. ἀπόθεστος, jacebat rejectus, canis, ρ, 296. et 300, κύων Ἄργος, et nemo ejus curam habebat. ἐγρηγορόων, vigilans, υ, 6. τόξον, φ, 11. et 52, εἵματα. et 62, πολὺς χαλκός. et 390, ὑπ' αἰθούσῃ. ἤδη, χ, 186, jacebat jam, ut nullius usus. πένθος ἐνὶ φρεσὶ, ω, 422. κείμεθα, jacebamus, ι, 75. κ, 143. λ, 419. ν, 281. ξ, 475. κείατο, pro ἔκειντο, ψ, 47. κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ, repositus sit et adservatus, ο, 128. ἱστία κείμενα, ἐπὶ ἠπείρου, α, 162. κείμενον ἐν πεδίῳ, γ, 260, εὖ κείμενα πάντα, reposita, θ, 427. κείμενον ἐν δαπέδῳ, Τιτυὸν, λ, 576. ἀνέσχων οὔατα κείμενος, arrigebat canis aures, ρ, 291. et 331, εἷλε δίφρον κείμενον, ἔνθα δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, cepit sellam, otiose ibi stantem et vacantem jam, cui structor insidere solebat quando carnes secabat. et 410, θρῆνυν κείμενον, scabellum, positum sub pedibus. βόος πόδα κείμενον, sc. ἐν κανέῳ, ἐκ κανέοιο λαβὼν, υ, 300. ut ergo generalis notio τοῦ κεῖσθαι satis appareat, quod notet τὸ πεπτωκέναι, τεθνηκέναι, τεθάφθαι, ἐῤῥίφθαι, ἀπρακτεῖν, ἵστασθαι, εἶναι, etc. κεῖται ἐν Ταρτάρῳ Τυφὼς, Py. 1, 29. ἐπὶ πρυμνοῖς ἀγορᾶς θανὼν, Py. 5, 126, mortuus jacet, i. e. sepultus est, in extrema parte fori. τὰ δὲ οὐκ ἐπὶ ἀνδράσι κεῖται. hæc non in hominum potestate sita sunt, Py. 8, 107, *das stehet nicht bey menschen, (that is not in the power of mortals.)* ἐν Πυθίοις δαπέδοις Νεοπτόλεμος, situs est, sepultus, Ne. 7, 51. ἐν Ἰσθμῷ ἀρετή σου θάλλουσα κεῖται, florens est, Ist. 5, 21. ἐν ἀγαθοῖς κεῖνται πολίων κυβερνάσιες, Py. 10, 110, in manibus bonorum sitæ sunt gubernationes urbium: et id h. l. historice dicitur de illis aute dictis principibus. κεῖτο γὰρ (ἐν) λόχμῃ, Py. 4, 434, asservabatur in saltu. ἔντα κεῖτο, ibi situs et sepultus erat, Py. 9, 146. ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος, Ist. 1, 36, i. e. quodvis certamen simplex erat, et integre cum se ipso terminabatur, sine nexu cum alio exercitio: nam contra in πεντάθλῳ conjuncta erant quinque certamina, quæ omnia debebat vincere qui victor esse vellet, ἐφ' ὧν πέντε συζευγμένων κεῖτο τέλος. et h. l. id vult: si Castoris ævo jam fuissent conjuncta certamina, non vero mera simplicia; etiam in illis se præstantem exhibuisset cum fratre.

κειμήλιον, ου. τό. (Κῶ) id quod repositum jacet in domo, quod adservatur: bona per se immobilia, in opp. ad pecus. vox est a κεῖμαι. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς (sc. οἴκῳ, quæ phrasis est Attica) κειμήλια κεῖται, χαλκὸς, χρυσὸς, σίδηρος, Z, 47. Λ, 132, quem versum tamen alii scribunt: πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται. cæterum nomen cum verbo positum est etymologice et attice. τάων ἐκ πασέων (πόλεων) κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἐξελόμην, I, 330. ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ, perierunt ex domo, Σ, 290. σοὶ τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω, Ψ, 618, ut sit μνῆμα τοῦ τάφου τοῦ Πατρόκλου, 619. nam adservabantur talia dona in memoriam. ἠέ πη ἐκπέμπεις (exportas ipse) κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἄνδρας ἐς ἀλλοδαποὺς, ἵνα περ τάδε σοὶ σόα μίμνῃ, Ω, 381, pretiosa tua ad exteros portas, ut ea tibi salva maneant, si forte urbs capiatur? δῶρον, ὅ σοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἐμοῦ, α, 311—313. ἔσθειν (comedere, absumere) κειμήλιά τε πρόβασίν τε, β, 75, et conf. περίκειμαι. δῶρον δὲ, ὅ,τι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω, sit aliquid quod reponere possim, δ, 600, ἀπόθετόν τι, in opp. ad equos. et 613, δώρων δὲ, ὅσα ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται, δώσω ὃ κάλλιστον καὶ τιμήεστατόν ἐστιν. sic et ο, 113. πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται (advehit) κειμήλια καλὰ ληΐδος, κ, 40. τόσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο, ξ, 326, coll. 323, seqq. et τ, 295. ὅθι οἱ κειμήλια κεῖτο, ο, 101, ubi ei gazæ repositæ erant. et 159, ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά. sic, ἄγει ὅνδε δόμονδε, ρ, 527. ἄγει, τ, 272. ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος, heri sui, φ, 9. Vide sub πρόβασις.

ΚΕΙ῀ΝΟΣ, et ἐκεῖνος, η, ο. est vox demonstrantis quasi digito aliquid. ille, *jener, (that.)* sæpe innuit eminentiam aliquam, præstans ille et egregius. τὸ ε præfigitur attice, sicut in multis aliis: thema est κεῖνος. κεῖνος δ' ὣς ἀγόρευε, ille, vates eximius, sic concionabatur et loquebatur, B, 330. Ξ, 48. κεῖνος ὅγε, Γ, 391, ubi excellentiam aliquam notat, coll. 392, s. et 408, 411, ubi Helena stomachabunda illud κεῖνος Veneri regerit cum exprobratione aliqua. ἤτοι κεῖνος ἀπώλεσεν Ἴλιον, ille perdidit Ilium, E, 648, ubi positum loco nominis proprii, quod nominare non vult, coll. 638. κεῖνος δὲ, per eminentiam, de Jove, Θ, 430. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, I, 312, ubi magnam indignationem contra illum, quisquis is sit, exprimit. μὴ κεῖνος ἀνὴρ, N, 232, ubi cum imprecatione adversus illum dicitur. ὅ,τι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ, quidquid ille, Jupiter, jusserit, O, 148. et 179, κἀκεῖνος, etiam ille, Jupiter, pro καὶ κεῖνος. κεῖνος ὅγε, ille is, T, 344, per eminentiam. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν, ille vero (in opposito ad σὲ, O Æenea) ex inferiore dea est, Υ, 106, et sermo est de Achille. ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, Ψ, 858, ille enim est inferior in certamine. τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; cur tandem me ille magnus deus, Jupiter, jubet ad se venire? Ω, 90. et 412, ἔτι κεῖνος κεῖται, adhuc ille, Hector, jacet. κείνου οὐ λίην ποθὴ ἔσται, illius desiderium non magnum erit, Ξ, 368, *den werden wir nicht sonderlich vermissen, (his loss we shall not much feel.)* sc. Achillis, quantumvis fortis. κείνου τεθνειῶτος, illo mortuo, Ω, 244, sc. Hectore, qui instar erat omnium. ἤματι κείνῳ, B, 37, isto die. et 482. Δ, 543. Σ, 324. κεῖνον δ' αὖτις ἐγὼ, sc. νικήσω, Γ, 440, sc. alio die vincam ego vicissim istum. περιναιέται κεῖνον τείρουσι, vicini eum, patrem tuum, adfligunt, Ω, 488. et 490, κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων, ille tamen, audiens te vivere. et κεῖνος est δεικτικὸν cum adfectu. κάρτιστοι δὴ κεῖνοι, A, 266. et 271, κείνοις δὲ οὔτις ἂν μαχέοιτο, ubi plena reverentiæ et admirationis vox. κεῖνοι δὲ σφετέραις ἀτασθαλίαις ὤλοντο, Δ, 409, illi sua temeritate perierunt. καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, α, 46, sc. Ægisthus, ubi est contemtus et aversationis vox: ille sane jacet morte valde promerita. et 233, ὄφρα ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν, cum adhuc ille eximius vir domi erat. sic, κεῖνος ἀνὴρ, δ, 144, ille vir præstans. καὶ λίην κεῖνός γε ἐτίσατο, γ, 203, et valde ille quidem ultus est; ubi κατ' ἐξοχὴν quoque positum, nam nomen proprium ante non protulerat. sic et τὸ. αὐτὸς, alibi κατ' ἐξοχὴν positum, de Socrate, Pythagora, et talibus insignibus. et 195, κεῖνος μὲν ἀπέτισεν, ille pœnas dedit, ille improbus. κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, δ, 149. et 152, ὅσα κεῖνος ἐμόγησε, quot et quanta ille vir eximius exantlavit dura. εἴ μιν κεῖνος (ὁ Ζεὺς) ἐποτρύνει, ε, 139, si ille eum jubet. κεῖνος δ' αὖ μακάρτατος, ζ, 158, de sponso Nausicaæ. ὅπη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, ι, 457, ubi ille malus meam vim vitat; et est indignanter a Polyphemo de Ulysse dictum. μὴ δή σοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος εἴη, ν, 421, ne sane ille, filius tuus carus, tibi nimis curæ sit. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος, ξ, 156, illum ego pessime odi, tam improbum. ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη ἐν νηυσὶν, σ, 180. et 253, εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν, de Ulysse desideratissimo. sic τ, 573, τοὺς πελέκεας, οὓς κεῖνος. κεῖνος μέντοι ὅδε αὐτὸς ἐγὼ, ω, 320, ille sane sum ipse hic ego. κείνου μέντοι ὅδε υἱὸς ἐτήτυμον, illius certe hic filius re vera, δ, 157. κείνου λυγρὸν ὄλεθρον, illius tristem mortem, ξ, 90. κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ο, 21, illius, quisquis is est, vult domum augere, illius domui prodesse. et 155, καὶ λίην κείνῳ τάδε καταλέξομεν, et omnino sane ei hæc narrabimus. κείνῳ ἄγαλμα εἶναι, τ, 257, illi (Ulyssi) ornamentum lætabile ut esset. εἰ κεῖνόν γε ἴδοιντο νοστήσαντα, si illum sane viderent redeuntem, α, 163. et 177, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, quandoquidem et ille comiter cum hominibus versabatur. et 199, οἵ που κεῖνον ἐρυκανῶσι, qui illum alicubi detinent. et 209, ἔοικας κείνῳ, similis es illi. et 212, οὔτ' ἐμὲ κεῖνος, nec ille me vidit. ubique admirationis et eminentiæ vox. κεῖνον τελαμῶνα, illum tam egregium balteum, λ, 613. οὐκ φῇς κεῖνον ἐλεύσεσθαι, ξ, 150, Ulyssem: non credis illum venturum. et 153, ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν ἵκηται. πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς, π, 376, antequam ille congregare possit cives. ἦ κεῖνον δύστηνον ἔϋτρεφεν, τ, 354, ὣς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον, ω, 19, sic illi quidem circa illum, Achillem, congregati erant. εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι, κακὸν πάντεσσι γενοίμην, nisi ego istis improbis omnibus malum fuero, π, 103. et 350, κείνοις ἀγγείλωσι, ut illis nostris nuntient, sc. insidiantibus Telemacho. κείνους Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται, illos improbos ulciscetur, ε, 24. ω, 479. ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, quamdiu illa hac mente fuerit, sc. Penelope, β, 124. οἵη δὴ κείνη, sc. navis Argonautarum, μ, 69. et 258, οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἴδον, maxime miserabile sane istud vidi· περὶ κεῖνα ἠλώμην, circa illa loca errabam, δ, 90. ἄπειμι σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, abeo, sues et ista ibi servaturus, ρ, 593. κεῖνα ἰδὼν, ω, 90. ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς, ille magnanimus Jovis filius Hercules, Ξ, 250, κατ' ἐξοχήν. alii ibi legunt, ὅτ' ἐκεῖνος. ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, sine lare est ille, I, 63. οἷος ἐκεῖνος ἔην, β, 272. ξ, 491. et 70, καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη. et 163, ὅς κεν ἐκείνου ἀτιμάζει ἄλοχον. οἷος ἐκείνου θυμὸς, O, 94. Σ, 262, ubi vituperii habet nonnihil. ἐν ἐκείνῳ δήμῳ, γ, 103, in illo populo. μηδὲ ἀντιάσειας ἐκείνῳ, sc. Ulyssi, σ, 146, ne incidas in illum. ἔχουσι δὲ τεύχεα ἐκεῖνοι, Σ, 188. ὑποδρηστῆρες ἐκείνων, ο, 329, ministri illorum, procorum. ὅς κεν ἐκείνων, quicunque ex istis, τ, 322. τίς κεν ἐκεῖνα πάντα μυθήσαιτο, γ, 113. ut ergo et præfixum ε sit Homericum. sed tamen sine isto præfixo multo frequentior est usus, cujus quæ-

dam loca paralipomena hæc sunt. νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης, nunc ei adest ille Mars, Ε, 604, καθ' ὑπεροχὴν dictum. ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ut veniat ille præstans vir, ρ, 243. φ, 201. εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος, si non illius magni es filius, β, 274. κεῖνον μὲν ἐπιπροέηκα, illum quidem præmisi in castra, Ρ, 708. ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον, me illi mei socii ut viderunt, κ, 414. κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, Ε, 636, illis inferior es viris. κείνοισιν ἐρίζειν, Ψ, 404, cum illis contendere. εἴ κέν σοι κείνη γε φίλα φρονέῃ, si sane illa tibi bene vult, ζ, 313, regina. ὀΐω σὲ τάδε πάσχειν κείνης ἐνεσίαις, Ε, 894, credo te ista pati illius consiliis, Junonis. οὐ κείνῃ ἄνδρες ἐσέρχονται, non illic homines introëunt, ν, 111, ubi positum est adverbialiter, sicut ἄλλῃ, ταύτῃ, etc. pro ἐκεῖσε. κἀκεῖνος, Ζ, 200. Π, 648. Ο, 45. σ, 149. τ, 370. υ, 205. est ergo, ut plurimum, vox honoris: sæpe vituperii: non raro etiam simpliciter loco pronominis. ἐκεῖνος, Ol. 2, 179. κεῖνος εἴην, O si ego ei similis essem! Ol. 3, 81. nam optativum sine conjunctione positum aiunt verum esse optativum; cum conjunctione aliqua, e. c. ἂν, κὲ, etc. esse loco conjunctivi. Sed displicet tamen hæc lectio melioribus, qui legunt κεινὸς, pro κενὸς, quod vide. κεῖνος ἀνὴρ, talis vir, Ol. 6, 10. et 137. sc. ὁ Ἑρμῆς. ὄρνις, illud augurium, Py. 4, 33. et 374, πλόος. et 501, γάρ. et 515, sc. ὁ Δημόφιλος. ἔννεπεν, et deest γὰρ, Py. 9, 169. Ne. 4, 138. 8, 39, sc. ὁ φθόνος. κείνου ἀνδρὸς, Ne. 1, 12. et 103, sc. Herculis, et pertinet ad βελέων. Ne. 8, 17. 10, 116, ὄμμα. Py. 4, 221, sc. Ἰάσονος. κείνῳ, pro αὐτῷ, Py. 3, 136. σὺν, Ist. 6, 46, sc. Τελαμῶνι. κεῖνον, sc. τὸν Ἱέρωνα, et monstrat quasi, Ol. 1, 163. κατὰ χρόνον, Ol. 10, 122. ἄνδρα, Py. 1, 82. γὲ, Py. 4, 433. γὲ καὶ, Py. 5, 76, et est ibi admirantis. sic et 144. πυρσὸν ὕμνων, Ist. 4, 74, illam facem hymnorum. κεῖνοι γὰρ, Ist. 1, 23. ἐκείνων τε, τῶν τε, i. e. Ἀρκάδων καὶ Συρακουσίων, Ol. 6, 174. κείνων, Ol. 9, 79. τὰ κείνων, Py. 2, 163. φυτευθέντες, illorum posteri, Py. 4, 256. ὀάροις, Ne. 3, 18, sc. νεανιῶν, illorum juvenum vocibus. κείνοις εἰπὼν, Py. 4, 187, sc. Chironi et suis. κείνη θεὸς, Ne. 9, 86. κείνης (Ἀρτέμιδος) χερσὶν, Py. 2, 13. κείναν πόλιν, sc. Αἴτνην, Py. 1, 117. εὐρεῖαν ἤπειρον, Py. 4, 85. κεῖναι, sc. ἡμίονοι, Ol. 6, 41. κεῖνο, Py. 1, 47, sc. ὁ Τυφώς. κεῖνο (sc. σὲ μιγῆναι τῇ Κυρήνῃ Νύμφῃ) κεῖνο ἦμαρ διαίτησε, Py. 9, 121, illud ille dies peregit. κεῖναι ἔργα δὲ ἐκείνος ἂν εἴποι, Ol. 8, 81, sc. Melesias. κἀκείνην χθόνα, Ol. 3, 55. κἀκείνοις, Ne. 5, 40.

κεῖον, vide sub Κέω, uro.

1 **κεῖος**, ὁ, vide sub Ἀστράγαλος.

κειρία, ας. ἡ. (Κῶ) funiculus vel fascia, qua quid depositum aut deponendum ligatur. sic apud Aristoph. Av. sic vocatur funis vilis, quo lectus humilis infra subligatur, 817. et apud Evangel. Joannem, c. xi. versu 44, sic vocantur fasciæ, quibus cadaver mortui erat obvolutum. eædem scribuntur et αἱ κηρεῖαι, quasi ab ἡ κὴρ, fatum mortis. id certum est, pertinere utroque sensu vocem ad radicem κῶ. nam proprie est δεσμὸς κλίνης.

κείρω, vide ΚΕ'ΡΩ, et sub κεραΐζω.

κεῖσε, (Κεῖνος) adverb. illuc, eo, *dorthin, (thither,)* κεῖσε δ' ἐγὼ οὐκ εἶμι, illuc ego non eo, Γ, 410. μειλίχιον μῦθον φέρε κεῖσε, Κ, 289. ἡμεῖς ἵππους κεῖσε ἰθύνομεν, equos eo dirigamus, Λ, 528, pro ἰθύνωμεν. κεῖσε ἴμεν, illuc ire, Μ, 356. et 368, εἶμι. sic Ν, 752. ἰέναι, ire, Ω, 199. κεῖσε μέν ἐστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, eo poteris et postea festinare, Ξ, 313. μὲ νοστήσαντα, illuc me reversum, Ψ, 145. et 461, φέρτεραι ἦσαν, illuc, usque ad eum locum, præstantiores fuerant. ἤγαγέ με κεῖσε, duxit me illuc, sc. εἰς Τροίαν, δ, 262, nam eam non vult nominare. sic et 274, ἦλθες. et 619, νοστήσαντά με, illuc reversum me. sic ο, 119. μή με ἄγε κεῖσε, κ, 266. κεῖσε ἐξορμήσασα, sc. ναῦς, illuc decurrens navis, μ, 221, *dorthin laufend, (running thither;)* et monstrat Charybdim digito. κεῖσε ἐλθὼν, eo profectus, ν, 423. ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ, ο, 310, qui me illuc deducat. κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε ἐῷμι ἔρχεσθαι, illuc sane ego eum non sivero ire, π, 85. κεῖσε ἐλθὼν, illuc (et monstrat manu locum ubi sedet Telemachus) iens, σ, 338. ὅτε κεῖσε κατήλυθον, cum eo veni, ω, 115, sc. εἰς Ἰθάκην. κἀκεῖσε, et illuc, α, 260. ζ, 164.

κείω, vide κέω, findo.

κεκαδέω, f. δήσω. (Χάω) est verbum Ionicum, ortum ex fut. 2. χαδῶ verbi χάζω, a quo esset aor. 2. ἔχαδον, ionice κέκαδον, et inde est κεκαδέω, cedere et locum dare cogo, facio ut quis cedat. πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει θυμοῦ καὶ ψυχῆς, multos enim iste arcus nobiles cedere faciet a vita, φ, 153, i. e. ποιήσει χάσασθαι αὐτοὺς ψυχῆς, i. e. στερήσει αὐτοὺς ψυχῆς. sic et 170. ergo κεκαδήσειν est ἀναγκάσαι τινὰ χάσασθαι ἢ ὑποχωρῆσαι. et huc potest referri ipse aor. 2. Ionicus κέκαδον, cujus participium est Λ, 334, αὐτοὺς Διομήδης θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, illos Diomedes a vita recedere faciens, i. e. occidens. et in media forma intransitive, ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, Trojani retro cedebant, ὑπεχώρησαν, Δ, 497, et præpositio pertinet ad verbum, quod in communi forma est ὑποχάζω ionice mutatur in aor. 2. τὸ χ in κ, et accedit reduplicatio Ionica.

κεκαδήσομαι, vide sub κηδέω.

κεκάμω, vide sub ΚΑ'ΜΩ, ad medium.

κεκαφηὼς, vide sub καφέω.

κεκλήγω, (Κλάω) sonum edo, proprie similem clamori volucrum quorundam majorum, maxime qualem grues et aquilæ edunt. est novum verbum, factum Syracusana dialecto ex præt. m. verbi κλάζω, notansque idem. sic et ex πλήσσω fit eadem dialecto πεπλήγω. et de talibus nil, præter præsens et imperfectum per omnes modos, est in usu. huc pertinet locus sub κλάζω citatus ex Π, 430, si legas κεκλήγοντες. ἕποντο ὀξέα κεκλήγοντες, Μ, 125, de exercitu Troico. οὖλον κεκλήγοντες, Ρ, 756, de sturnis et graculis; atque sic fere proprie. κατήσθιε κεκλήγοντας, μ, 256, de Scylla, devorante miserabiliter et interrupte clamantes homines abreptos. κύνες κεκλήγοντες ἐπέδραμον, ξ, 30, canes cum latratu adversus eum cucurrerunt. possis fortasse hac forma verbi carere, si ubique accentum scribas in penultima, ut maneat præter. m. et dicas, intersertum esse ν æolice, pro κεκληγότες.

κεκληγὼς, vide sub κλάζω.

κέκλημαι, vide sub καλέω, paullo ante medium.

κεκλίαται pro κέκλινται, κέκλιτο pro ἐκέκλιτο, vide sub κλίνω, ad medium.

κέκλομαι, (Κέλω) idem quod κέλομαι, interserto κ. vel, si lubet, sic imaginare hanc formam, a κέλω per syncopen esse κλῶ, per reduplicationem prioris syllabæ κέκλω. ponitur de duce, hortante suos ad pugnandum; etiam de quovis mandato domestico et incitamento. est et, invoco clamore, advoco. αὐτοῖς ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας, hortabatur eos altum clamans ut longe sonaret, Ζ, 66, 110. Θ, 172. Λ, 285. Ο, 346, 424, 485. Ρ, 183. ἑτάροισιν ἐκέκλετο, Ν, 489. Π, 268. et vides dativum personæ quæ inclamatur hortando. sic et, ἵπποις, Θ, 184. Τ, 399. Ψ, 402, 442, equos hortabatur acclamando. et sine augmento, Τρώεσσι δὲ κέκλετο ἀΰσας, Δ, 508. Μ, 467. Υ, 365. Λυκίοις, Μ, 408. Π, 421. Διομήδεϊ, Λ, 312. Σιμόεντι, Φ, 307. ἀμφιπόλοις, Χ, 442. Ζ, 287. η, 335. ἐκέκλετο ἑτάροις, Σ, 343. ξ, 413. δμώεσσιν, ζ, 71. υἱοῖς, τ, 418. δμωαῖς, υ, 147. claris verbis mandabat iis, *rief ihnen zu, hiess sie, (called aloud to them, ordered them.)* habet ergo dativum personæ, sequente infin. et accus. rei. sæpe et simpliciter infin. c. acc. κέκλετο δὲ ἄλλους φεύγειν, Π, 657, et jubebat, ut alii fugerent. ἄλλους ἅμα ἕσπεσθαι, ut alii sequerentur, δ, 37. et cum solo accusativo κέκλετο δ' Ἥφαιστον, vocabat eum, Σ, 391. κεκλόμενοι ἀλλήλοις, hortantes se invicem, Θ, 346. et sine hoc dativo, qui subintelligi debet, Λ, 460. Ν, 332. ἀλλήλοις, Ο, 368. et 353, κεκλόμενος Τρώεσσι. Λυκίοις, Π, 525. ἑτάροις, Λ, 91. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμὸς, contra Hectorem enim vocabat eum animus ejus, Π, 382. κέκλετο αὐτὸν ἐπώνυμον ὄρνιχος, Ist. 6, 77, appellabat eum agnominem τῷ ἀετῷ.

κέκλυθι, κέκλυτε, vide sub κλῦμι.

κεκμηὼς, vide sub ΚΑ'ΜΩ, sub medio.

κεκονισμένος, κεκόνιτο, vide sub κονίω.

κεκοπὼς, κεκοφὼς, vide sub ΚΟ'ΠΩ.

κεκορηότε, vide sub κορέω, paullo a fine.

κεκορυθμένος, pro κεκορυσμένος, vide sub κορύσσω.

κεκοτηὼς, vide sub κοτέω.

κεκράανται, vide sub ἐπικεράω.

κεκράκτης, ὁ, vide sub κραγέτης.

κέκρανται, vide sub κραίνω, ad finem.

κέκραται, vide sub κεράω.

κεκρύφαλος, ου. ὁ. (Κάρα) redimiculum vel reticulum, quo mulieres crines coërcent. κόσμος τὶς περὶ κεφαλὴν, alias dictus κροκύφαντος, Χ, 469.

κέκυθα, vide sub κεύθω.

κελαδεινὸς, ἡ, όν. (Κέλω) clamoris plenus. Ἀρτέμιδος κελαδεινῆς, Π, 183, nam est dea venationum. sic et κελαδεινὴ Ἄρτεμις, Υ, 70, s. imo eadem et absolute vocatur ἡ Κελαδεινὴ, Φ, 511. et sic dicitur ob κελάδους, quos facit κυνηγετεῦσα. aliis videtur sic dicta, quasi κῆλα (i. e. βέλη) δεινὰ ἔχευσα: aliis, quia luna vel nova vel plena solet, ut vulgo putabatur, motus sonantes in aëre, et ventos, excitare. sed prius est verum. Ζέφυρον κελαδεινὸν, Ψ, 208, nam ventum strepentem optaverat Achilles, non placidum et silentem. hinc est et ὁ Ἐγκέλαδος, φοβερόν τι δαιμόνιον.

κελαδεννὸς, ἡ, όν. (Κέλω) est Doricum, pro κελαδεινός. ἐξ ἐπέων κελαδεννῶν, ex carminibus sonoris, Py. 3, 200. κελαδεννῆς ὕβριος, Ist. 4, 14, tumultuosæ et dicacis contumeliæ. et hoc epitheton rei ipsi valde aptum: nam οἱ ὑβρισταὶ sunt valde λάλοι, dicaces et garruli. κελαδεννᾶν Χαρίτων, Py. 9, 158, Gratiarum celebrantium voce sonora.

κελαδέω, vide κελάδω.

κελαδῆτις, ιος. ἡ. (Κέλω) sonore clamans, cantans et celebrans: vel et adhortans. γλῶσσαν κελαδῆτιν, Ne. 4, 140, linguam cantatricem.

κέλαδος, ου. ὁ. (Κέλω) clamor hortantis. manifesto est a κέλω et κέλομαι, hortor clara voce, acclamo. ἀμφὶ αὐτῷ (sc. τῷ νεκρῷ τοῦ συὸς, apud occisum corpus apri) θῆκε (fecit oriri) πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτὴν, Ι, 543, magnum tumultum et clamorem pugnantium. et sermo est de apro Meleagri. sic αὐτοὺς, Α, 4, i. e. τοὺς νεκροὺς τῶν ἡρώων, corpora occisa heroum. ab hoc κελάδῳ ἐν κυνηγεσίοις (venationibus) ἡ Ἄρτεμις dicitur Κελαδεινή. πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν, Σ, 530. magnum clamorem apud boves. οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν, σ, 401, nequaquam tantum tumultum caussatus esset inter nos. notat ergo in genere et, tumultuosum clamorem multorum. sed et simpliciter, sermonem clara voce: Py. 4, 107, κελάδῳ αὐτομάτῳ, spontanea voce et elocutione, non per quæstionem elicita.

κελάδω et κελαδέω, f. ήσω. (Κέλω) clamo clare. ἀλλὰ κελάδησαν (omisso augmento) Ἀχαιοὶ, i. e. ἐθορύβησαν, Ψ, 869. participium a κελάδω est epitheton fluvii. κελάδων ποταμὸς, Σ, 576. Φ, 16, strepens sonore fluvius. κελάδοντα ἐπὶ οἴνοπα πόντον, β, 421, ubi et πόντος habet hoc epitheton, a sono; sicut alterum a colore. hinc Neptuno tribuitur ἵππος ἐγκέλαδος. ὄφρα Θέμιν κελαδῆτε, ut canatis et celebretis eam, Py. 11, 17. τίνα κελαδήσομεν, quem celebrabimus cantu, Ol. 2, 3. κόσμον ἡδυμελῆ κελαδήσω, Ol. 11, 14, ornamentum dulcisonum canam, i. e. hymnum ob victoriam. κελαδῆσαι, i. e. ὑμνῆσαι, ἀνυμνῆσαι, Ol. 6, 150. Py. 1, 112, canere, celebrare cantu claro. ἀρετὴν, Ne. 9, 128. τὸν, Ist. 1, 78. 5, 60. μνῆμα τοῦ, Ist. 8, 135. κελάδησε (omisso augmento) ὕμνον, cecinisset clare cantum, Ne. 4, 26. κελαδεῖν αὐτὸν, ubi deest ὥστε, Ol. 1, 15, ad canendum, ut cantent. κελαδέοντι, dorice pro κελαδέουσι, Py. 2, 27, cantant, χορεύουσι. κελαδέων ἀμφὶ ἀρετῇ αὐτοῦ, Py. 2, 115, cantaturus de virtute ejus: ubi est particip. f. 2, pro κελαδῶν, distracto circumflexo per insertum ε. vel est præsens pro futuro. sic et Ne. 3, 117, κελαδέων ὕμνος χάρμα, hymnus celebrans gaudium. κελαδησόμεθα χάριν, i. e. ὕμνον, Ol. 10, 96. notat ergo hoc verbum in specie, tantum sonora et læta voce.

κελαινεγχὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) atram hastam habens. a κελαινὸς, i. e. μέλας. et quia κελαινὸς etiam colorem cruoris designat, hinc est, cruentam hastam gerens. est epitheton Martis, Ne. 10, 158.

κελαινεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) nigricante colore apparens. a κελαινὸς, niger, nigricans, et τὸ νέφος. solet esse epitheton Jovis, i. e. aëris, παρὰ τὸ, κελαινὸς φαίνεσθαι, nam aër quoque purissimus, ob profunditatem suam, nigricans apparet nobis; magis etiam, si κελαίνεται νέφεσι. est et epitheton Jovis, i. e. supremi dei, sensu activo, ὁ τὰ νέφη μελαίνων τῇ πυκνώσει, Psalmo cxlvii, 8, imo et, quatenus in invisibili habitat, 1 Reg. viii, 12. Deuteron. iv, 11. etiam ob occulta ejus consilia, et summum νοῦν, διὰ τὸ τοῦ νοῦ δυσόρατον. nam ejusmodi epitheta ab Homero, nihil frustra ponente, magno consilio sunt quæsita, ut multiplicem rei convenientem habere possent significationem. deinde cruor extra venas profusus sic vocatur; quem et Latini *atrum* vocant: a φάειν, apparere, et κελαινός. κελαινεφεῖ Κρονίωνι, Α, 397. Ζ, 267. Ω, 290. Ζηνὶ, ν, 25. ἷζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ, Φ, 520. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Β, 412. τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ, κελαινεφὲς, ἡγεμονεύοις, eo ire quo quidem cunque tu, O supreme, duxeris imperio tuo, Ο, 46. αἶψά κε ἐγὼν ἔρξαιμι, (cito sane ego id facerem, *ich wolte es ja wohl bald thun*) *(I would certainly do it quickly)* κελαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις, ut dicis, ν, 147, inquit Neptunus ad Jovem. ᾐτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα, Λ, 78, accusabant Jovem. ἔῤῥεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς, ex vulnere fluebat ater cruor, Δ, 140. sic porro αἷμα, Ε, 798. Ξ, 437, ἀπέμεσεν, evomuit. et Π, 667, κάθηρον αἷμα Σαρπηδόνα, ubi est duplex accusativus, pugna eum, quod attinet cruorem. Φ, 167, ἔσσυτο. et de cruore victimarum, λ, 36. de Jove proximus sensus est, quatenus habet solus imperium cœli et in nubes. κελαινεφέων πεδίων, Py. 4, 93, nigricantium camporum; qui est tractus Libyæ Cyrenaicus, ob fœcunditatem et terræ præstantiam hoc epitheto insignitus; vel et, quod ibi sæpe pluit, quod in aliis tractibus non sæpe solet.

κελαινὸς, ἡ, όν. (Λάω) obscurus. est per dialectum idem quod μέλας, αινα, αν: factum quoque ex eo, mutato μ in κ. αἷμα κελαινὸν, Α, 303. π, 441. sic, αἷμα κελαινὸν ἐΰῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον, Η, 329, et si id αἷμα confers cum εὐρόῳ ποταμῷ, vides, τὸ κελαινὸν involvere querelam aliquam, quasi non εὖ ῥέον, ἀλλ' ἐπὶ κακῷ. nam, etsi ex more humano laudare videtur bellicam fortitudinem, re vera tamen ubique detestatur poëta bellum, ut malum, necessarium quidem sæpe, at fœdissimum et homine indignissimum. Quid enim bello et pugnis cum vera humanitate? ἀπένιζε αἷμα κελαινὸν, Λ, 828. ἐπεὶ ἔπιεν, λ, 97, de mortuo. sic et de aliis mortuis, 227, 231, qui sitiunt sanguinem, i. e. carent vita corporis, quæ est in sanguine, et cuperent redire ad vitam. ἐπαοιδῇ ἔσχεθον αἷμα κελαινὸν, τ, 457, incantatione sistebant sanguinem profluentem ex vulnere. δέρμα κελαινὸν, corium nigrum, quo inductus erat clypeus, Ζ, 117. κῦμα, fluctus ater, Ι, 6, in se, et si spuma alba non spectatur. κελαινὴ νὺξ, Ε, 310. Δ, 356. χθὼν, Π, 384, quæ citius fit gravis pluvia. κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, Λ, 746, ubi parabola designat ὀξὺν καὶ σύντονον δρόμον, *wie ein wetter, (like a tempest.)*

κελαινῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) nigricante vultu, fuscus. κελαινῶπιν νεφέλην, Py. 1, 13, atram caliginem, quæ obversatur oculis dormire volentibus; et somnus plenus est ἡδὺ βλεφάρων κλαῖστρον, suave claustrum oculorum, ut ibi statim additur.

κελαινὼψ, ῶπος. ὁ. (Ὄφ) idem. κελαινώπεσι Κόλχοις, Py. 4, 377, fuere enim colonia Ægyptiaca; hinc erant μελανόχροες. alibi est et ὁ κελαινώπης, ου.

κελαρύζω, f. ύσω. (Ῥέω) defluo cum sono quodam, *ich riesele, (I trickle.)* prior pars compositi pertinet ad κελαδέω, strepo; alter vero ad ῥύω, fluo, et, si sonus fluentis supra lapides, aut incidentis in aquam aquæ, est exprimendus, ῥύζω. ἀπὸ δὲ ἕλκεος αἷμα κελάρυζε, ex vulnere sanguis largiter fluebat, Λ, 812, quod δαψίλειαν τοῦ ῥέοντος αἵματος δηλοῖ, ὡς οὐχ ἁπλῶς καταῤῥέοντος, ἀλλὰ καὶ μετά τινος ποιοῦ ἤχου. καιβόμενον κελαρύζει, defluens aqua stridet super lapillos, Φ, 261. ἅλμη οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυσεν, ε, 323. exprimit ergo hoc verbum sonum ὑγροῦ ἠρέμα ῥοιζοῦντες ἐν τῷ καταῤῥέειν. et potuisset adjungi ad ῥοιζέω, ut ad cognatum: nisi huc commodius visum esset.

κελέβη, ἡ, vide sub ΛΕΙ'ΒΩ.

κελέοντες, οἱ, vide sub ΚΕ'ΛΩ, prope finem.

κελεὸς, ὁ, vide sub κέλλω, et Ἀθήνη in R.

κέλευθα, ων. τά. (Ἔω) neutrum plurale, maxime de itinere maritimo poni solitum: sæpe tamen et de itineribus pedestribus, et de volatu avium. ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, Α, 312, in altum provecti navigabant humidas vias: in opp. ad iter ξηρᾶς ὁδοῦ: et hoc per ἐπέπλεον jam satis videri possit determinatum; sed poëta amat copiam et synonyma, majoris vis causa. et 483, ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθα, persecans et transiens vias. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα αὐτὰ κέλευθα, non ordine et recte a castris Græcis redibimus per easdem vias quibus venimus, Μ, 225, ubi de itinere pedestri: *wir werden so ordentlich nicht wieder zurückgehen, als wir hergegangen sind, (we shall not return in such good order as we went.)* ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, ventorum valde celeres itiones, Ξ, 17. Ο, 620, conf. λαιψηρός. πόθεν πλεῖτε ὑγρὰ κέλευθα; unde navigatis per aquas, γ, 71. (sic et ι, 252, sed alio sono prolata verba, quam a Nestore.) et 177, νῆες δὲ μάλα ὦκα ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, valde celeriter piscosas vias percurrerunt. ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα, in altum provecti navigabant humidas vias, δ, 842. ο, 473. ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα, ἤλθομεν, ι, 261, aliam viam ivimus ac destinaveramus. ἔνθα δὲ βυκτάων ἀνέμων κατέδησε κέλευθα, de Æolo, tradente utrem Ulyssi, κ, 20. κατ' ἠερόεντα κέλευθα, per atras vias, i. e. in mortem, υ, 64, potest tamen et h. l. in genere intelligi τὸ πρὸς δύσιν καὶ ᾅδην, ubi mortuorum locus esse putabatur, versus occidentem, in oceano. κατ' εὐρώεντα κέλευθα, ω, 10, per loca senta situ. proprie ἡ κέλευθος est actus eundi, *das gehen, (the act of going:)* unde multa loca liquidius intelligentur. et ponitur de terra et mari et aëre, ubi itur quovis modo. οὐ προσάντης ἡ κέλευθος, non ardua est via, Ist. 2, 48. ἐστί μοι μυρία κέλευθος, Ist. 4, 2, est mihi infinita via et methodus. φείσασθαι κελεύθου, abstinere ab itione et profectione, Ne. 9, 48. κελεύθῳ ἐν καθαρᾷ, in via pura ab obstaculis, Ol. 6, 39. ναυσὶ ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων, Py. 5, 118, conf. ἀνοίγω. ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρὶν, Py. 11, 60. τέτραπται ἔργων καθαρὰν ἀνὰ κέλευθον, Ist. 5, 28. conversa est civitas in puram viam factorum. ἔργα ζωοῖσιν ὁμοῖα κέλευθοι φέρον, Ol. 7, 96, viæ et vici apud Rhodios ejusmodi artificiosa signa ostendebant, τὰ ἄμφοδα ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν. μυρίαι ἔργων καλῶν τέτμηνται ἑκατόμπεδοι κέλευθοι, Ist. 6, 32, ubique egregie fecistis. κελεύθοις ἁπλόαις ζωῆς, Ne. 8, 60, viis simplicibus. πάντων οἶσθα πάσας κελεύθους, Py. 9, 81, methodos omnes omnium et causas medias: et sermo est de deo omniscio. κελεύθους πόντου εὔφρονας ἐκάλει Ζῆνα, Py. 4, 347, poscebat Jovem cursus placidos per mare.

κέλευθος, ου. ἡ. (Ἔω) via quævis qua itur. *der gang, die reise, (the way, route.)* est pro ἔλευθος, præfixo κ, ab ἐλεύθω, eo, sicut pro ἀνθήλια dicuntur τὰ κανθήλια, clitellæ. cæterum sic est ab ἐλεύθω, ut a πατέω est ὁ πάτος, a στείβω ὁ στίβος. τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου, α, 195, hunc dii impediunt ab itinere. ὅς κέν σοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου, qui tibi dicat viam et mensuras itineris. i. e. τὴν κελεύθου, δ, 389. et 380. ὅστις μὲ ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου, quisnam me deorum impedit ab itinere et reditu. sic et 469. et μέτρα κελεύθου, κ, 539. ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου, lucus Minervæ juxta viam, ζ, 291. οὐδ' ἂν χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ, Λ, 504, neque recessissent Achivi a procedendo ulterius: nam ἡ κέλευθος ibi est, *das avanciren, das fernere vorrücken und angreifen, (the advance, the pushing forward and attacking.)* sic et indicative, non cedebant retro, Μ, 262, non dabant hosti viam. et 399, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον, multis faciebat viam. et 411, θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον, facere ad naves aditum, quo perveniri potest ad eas. sic et 418. ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον, celeriter transeuntes ambo viam, Ξ, 282. Ψ, 501, de equis junctis. ἵπποισι κέλευθον πᾶσαν λειανέω, Ο, 260, equis viam omnem complanabo. et 357, γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, velut ponte facto planam fecit viam longam et latam, *in die länge und breite über den graben, (long and broad across the ditch.)* sc. longam ab uno latere fossæ ad alterum; et latam, ut possent multi simul transire. οἵ κέ μοι ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον, β, 213, qui mihi ultro citroque percurrant viam, qui me navi vehant quo volo, et inde me huc revehant. et 429, ναῦς ἔθεεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον. et 434, ναῦς πεῖρε κέλευθον, transiit iter. ἵπποι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, ν, 83. ut ergo de via terrestri et maritima ponatur. θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, Γ, 406, deorum viis renuntia, i. e. ne in posterum inter deos versare, sed inter homines. πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσὶ κέλευθοι, Κ, 66, in castris sunt multæ viæ. ergo Homerus, ἔμπειρος ὢν τῆς ἐν τοῖς τακτικοῖς ἀρχιτεκτονικῆς, εἰς πολλὰς ὁδοὺς τέμνει τὸ ναύσταθμον, ἵνα τάχιστα ἀπὸ τῶν σκηνῶν ἀπαντῶσι πρὸς βοήθειαν τοῖς ἔξω. ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, κ, 86, ubi commodissime de loco intelligitur, viæ, in

quas exitur, sunt propinquæ, i. e. propinqua sunt pascua diurna et nocturna villis. conf. ἐγγύς. ἤματι τῷ, ὅτε δὴ πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους, N, 335, illo tempore, quo plurimus pulvis est in viis, i. e. tempore æstivo, quando terra est sicca et pulverulenta. τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους, ι, 383, aliorum ventorum vias obstruxit. ὅς (Neptunus) μοι, ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους, η, 272, qui, concitans contra me ventos, obstruxit mihi reditum, impedivit vias mihi in patriam. conf. καταδέω et ἱπποκέλευθος. Pindarica loca vide sub κέλευθα.

κέλευσις, ἡ, κέλευσμα, τὸ, κελευστὴς, ὁ, vide sequens.

κελευτιάω, f. άσω. (Κέλω) clamore incito et hortor. nam a κελεύω est τὸ κέλευσμα, adhortamentum cum clamore; et ἡ κέλευσις, jussio; et ὁ κελευστὴς, οῦ, adhortator; et κελευστὸς, jussus, incitatus; et κελευστικὸς, hortandi vim habens. inde esset κελευστιάω. sed sicut poëta dicit γνωτὸς pro γνωστὸς, notus; sic et hic τὸ σ omittit. Αἴαντε κελευτιόωντε, pro κελευτιῶντε, dualis particip. M, 265, coll. 277. κελευτιόων Γαιήοχος, N, 125, adhortans voce et verbis, acclamando.

κελεύω, f. εύσω. (Κέλω) jubeo, hortor. est a κέλω, κελέω, interserto υ, ut a βούλω est βουλεύω. per se non est λέξις δεσποτικὴ, non notat imperium; sed notat in genere ὀτρυντικόν τι, ἐπισπευστικὸν, ἐρεθιστικὸν, incitationem, adhortationem ad strenue vel celeriter agendum. id patet ex Λ, 780, κελεύων ὔμμε (vos ambos) ἅμα ἕπεσθαι, ubi est amice hortantis, et censentis quid jam sit optimum factu. et 65, κελεύων, adhortans inclamatione. et 154, cum dativo personæ, Ἀργείοις κελεύων. et 165, Δαναοῖς. hinc et οἱ ναῦται, quando cum clamore signum dant in opere faciendo, et οἱ μηχανικοὶ, dicuntur κελεύειν. et ex hoc verbo maxime patet vis primitivi κέλω. σφῶι μὲν ὀτρύνειν οὔτι κελεύω, Δ, 286, conf. ὀτρύνω. nam constructio hæc est: οὔτι κελεύω, nequaquam incito et hortor, σφῶϊ ὀτρύνειν, sc. τὸν λαὸν ὑμῶν, ut vos exstimuletis copias vestras; non enim convenit, i. e. necesse nihil est, res id ipsa non postulat: et explicatio sequitur 287, quia vos ipsi, nullo hortante, id jam facitis, ut excitetis vestros ad bene pugnandum. et 359, οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω, neque objurgo te mea acclamatione, neque adhortor. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω δύμεναι, Ξ, 62, ubi ἄμμε (ἡμᾶς) pertinet ad δύνειν, non suadeo, nos pugnam inire, *ich rathe es nicht, (I do not advise.)* σὲ κελεύω εἰς πληθὺν ἰέναι, P, 30, tibi consulo, ut retro ad ordines militum tuorum te recipias. sic Υ, 196, suadeo, ut tu recipiens te, intra ordines militum tuorum eas. σοὶ δ' αὐτῷ τόδε ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω, tibi ipsi ego hoc mando, T, 192, *trage dir das auf, (I charge thee.)* κείνοισιν ἐρίζειν οὔτι κελεύω, Ψ, 404, cum illis equis contendere in certamine, non sum tibi auctor. κελεύω γήμασθαι, jubeo et suadeo ut nubat, υ, 341. οὐδ' ἄλλοις κελεύεις, E, 485, neque alios adhortaris. εἰ σὺ κελεύεις, si tu jubes, Θ, 35, 466, si tibi videtur. sic et Φ, 372. et 223, ἔσται ταῦτα, ὡς σὺ κελεύεις, et Ω, 669, ubi apparet, non imperii esse eam vocem. et Ψ, 96, πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις. σὺ οἰωνοῖς κελεύεις πείθεσθαι, tu suades, ut obtemperem auguriis, M, 237. πῶς μοὶ μύθῳ ἐπιτέλλεαι ἠδὲ κελεύεις, K, 61, quomodo jubes? τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, Υ, 87. εἰ μὲν δή με κελεύεις, sc. δοῦναι, Ψ, 558, siquidem tu mihi auctor es, ut dem; tu quasi arbiter: et suaviter subridens id dicit Achilles. δόμον σοὶ, ὅν με κελεύεις (δεικνύειν σοὶ) δείξω, η, 28, coll. 48. ὡς σὺ κελεύεις, ut tu postulas, ϑ, 347. αὐτόν (με) κελεύεις ἐς θάλαμόν τ' ἰέναι, κ, 329. et 443, εἰ σύ. ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις, λ, 506. τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις, π, 136, intelligenti et animum advertenti præcipis hæc consulendo. ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ, ὃν σὺ, ρ, 22. et 193, νοέοντι. et 281, φρονέοντι, quod est idem. τί με ὀτρυνέουσα κελεύεις εἰπεῖν; ψ, 264. καί με κελεύει δυσκλέα (cum mala fama) Ἄργος ἱκέσθαι, B, 114. I, 21. ὄφρα εἴπω ἅ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει, ut dicam quæ animus meus me monet, H, 68. ρ, 469. σ, 351. κραδίη θυμός τε κελεύει, N, 784. ϑ, 204. ξ, 517. ο, 338. π, 81, cor animusque jubet, i. e. placet, φ, 198, 342. εἰ μὴ θυμός με κελεύει, ι, 278, nisi voluero. χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει, ira enim scilicet ista jubet eas facere, Υ, 255. κελεύομεν, hortamur, poscimus, Ψ, 659, 802. εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ με αὐτὸν ἑλέσθαι, K, 242, siquidem jam jubetis et permittitis, ut ipse mihi socium eligam et adsumam. τί με ταῦτα κελεύετε, ϑ, 153, quid me ad ista adhortamini? et 350, μή με ταῦτα κέλευε, ne mihi talia suade. Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι, Hectora jubete ista loqui, H, 284. μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε ἄσασθαι ἦτορ, T, 306, ne me prius jubete cibo satiare me. πολλὰ κελεύων, multis verbis, vel, crebro repetitis apud singulos ordines verbis, adhortans, E, 528. P, 356, ubi neutrum est loco adverbii: *da er sie vielfältig anmahnete, (repeatedly stimulating them.)* κηρύκεσσι κελεύων, præconibus mandans, I, 10. κελεύων, de magno duce, Λ, 65. et 165, Δαναοῖς. sic et Π, 372. Τρώεσσι, Υ, 52. ἐπὶ τὸν ἦλθε κελεύων, N, 91. Τρωσὶ κελεύοντος, Π, 78. ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι, nisi ipse jubeat, Ξ, 248. μεῖναί τε κελεύοι, ο, 304, an invitaturus sit ad manendum. ἱππεῦσι μετέσομαι ἠδὲ κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοις, Δ, 322, inter equites adero et hortabor consilio et verbis. φεύγειν σὺν νηυσὶ κελεύσω, B, 74, suadebo. κελευσέμεναι δέ σε ἔμελλε δαίμων, pro κελεύσειν, δ, 274, deus aliquis hortaturus et incitaturus te erat; sc. ut curiosius lustrares, et occasionem vel inscia præberes ad detegendas insidias: *es war als wollte dich eine gottheit anreizen, (it was as though some god would incite thee.)* ἐκέλευσα πάντας ἀλήμεναι ἐνθάδε, jussi omnes hic conglobari, E, 823. τούς με ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι, ν, 274, jussi ut hi me ad Pylum sisterent. μὲ ἐν νηῒ κέλευσας ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι, β, 263, *hast mich heissen zu schiffe aufs meer gehen, (hast ordered me to go to sea in the ship.)* γαστὴρ ἐκέλευσεν (jubere et hortari solet) ἕο μνήσασθαι, η, 217. et 226, ἐκέλευον πέμπειν τὸν ξεῖνον, *sie sagten, man solle den fremden mit guter begleitung fortbringen, (they directed the stranger to be forwarded with a good escort.)* κέλευσε, B, 442. Γ, 259. Z, 179. Θ, 318. Λ, 640. Ξ, 363. O, 176, 545. Π, 727. Σ, 469. Υ, 4, 6. Ψ, 39, 129, 563, 568. Ω, 175. β, 6, 415. δ, 233, 296, 745. ε, 384. ο, 93, 287, 546. φ, 175. ω, 174. ἐκέλευσα, ι, 177, 469, 561. κ, 128. ἐκέλευσαν, Ψ, 823. κηρύκεσσι κέλευσον, η, 163. Δαναοῖσι κελεύσας, N, 361. ἵπποις, Π, 684. Δαναοῖσι, Υ, 351. et 353, ἐκέλευε φωτὶ ἑκάστῳ. ἐκέλευον, jubebam, Σ, 13. et de rogatione supplici idem verbum, κ, 17. et 345, ὤμνυεν ὡς ἐκέλευον, ut poposceram. et 251, ὡς ἐκέλευες, ut jubebas. sed, ut rogabas, ut petebas, Ω, 599. ὡς ἐκέλευε, Ψ, 539. ἐκέλευεν, Γ, 119. Ξ, 278. Υ, 95, hortabatur. Ω, 220, 252. η, 262, 304. ἢ καὶ θεὸς ὣς ἐκέλευεν, aut et deus sic jussit eum facere, ι, 339, sc. ut aliter faceret ac heri. conf. 2 Sam. xvii, 14. κελεύειν, ergo potest fieri tacito aliquo instinctu et regimine. κ, 373, invitabat, *nöthigte zum essen, (invited to eat.)* ο, 436. σ, 58, ubi alii legunt ἐκέλευσε. ω, 491. ἑτάροισι κέλευσε, I, 654, 656. ὅς ἐκέλευσε, μὲ ἡγήσασθαι Τρωσὶ πρὸς πόλιν, ut ducerem eos ad urbem, X, 101. ἀλλήλοις ἐκέλευον, B, 151, acclamabant sibi invicem. ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον, adsentiebantur illis, quod illi hortabantur vel rogabant, Δ, 380, et sermo est de rogatione supplici: ut petierant supplices. σπεύδοντι κέλευον, studiose nitentem hortabantur, Ψ, 767. ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον, δ, 673. ϑ, 398, coll. 402. ν, 47. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος ἡγεμόνων, quisque ducum adhortabatur suos, Δ, 428, coll. 429, ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, reliqui ibant taciti: quod obiter innuit, χρῆναι καὶ εὐρυβόας εἶναι τοὺς στρατηγοὺς καὶ βοὴν ἀγαθοὺς, μάλιστα ὅτε συῤῥήγνυται πόλεμος. ἐκέλευέ με ἀρχεύειν, E, 199. et 463, υἱάσι, filiis mandabat acclamando, *rief ihnen zu, (called out to them.)* ἀμφιπόλοισι κέλευεν ἔργα, jussit ancillas opus facere, Z, 324. Δαναοῖσι βοάων, O, 687, 732. πολλὰ τῷ, P, 668. Ζεὺς ἥμενος ὕψι κέλευε, instigabat, Υ, 155. μάστιγι κέλευεν, sc. ἵπποις, Ψ, 642, scutica incitabat equos. sic et Ω, 326. et 643, ἑτάροις ἐκέλευσε. ἀλλήλοισι κέλευον, ζ, 211, ubi alii κέλευσαν. imperativus, κέλευε, jube, adhortare, B, 11. ἀμφιπόλοισι, Z, 491. φωτὶ ἑκάστῳ, N, 230. α, 357, ἀμφιπόλοις. κέλευέ τε πάντας ἑταίρους, sc. ἀναβαίνειν, jube, ut omnes conscendant navem, ο, 209, coll. 217, ἑτάροις ἐκέλευσε. αὐτὸν αἰτίζειν, jube ut roget, ρ, 345, coll. 350. φ, 351, ἀμφιπόλοισι. αἰ δὲ κελεύῃς, si vero jubeas, μ, 53, coll. 163. κελεύεις, μὲ αὐτῷ στήλην θέμεν, jubes, ut ei columnam statuam, Ne. 4, 130. ἐκέλευσε, ἥρωϊ δόμεν βρέφος, Ol. 6, 119. αὐτὴν χεῖρας ἀνασχεῖν, Ol. 7, 117, jussit, sc. ὁ Ἥλιος personificatus, eam manus tollere. διακρῖναι ποδῶν ἀέθλοις, Py. 9, 203, jussit dijudicare per cursum. Vide sub Ἀνώγω, ad initium.

κελέω, vide sub ΚΕ'ΛΩ, prope finem.

κέλης, ητος. ὁ. (Κέλω) equus ad currendum cum sessore suo adhiberi solitus; equus cui sessor insidet, qui eum impellit ad currendum. *ein reitpferd, (a saddle horse.)* est a κέλλειν. κέλητα ὡς ἵππον ἐλαύνων, ε, 371, ubi describitur Ulysses, qui, facto naufragio, insidebat malo, et pedibus eum promovebat per aquas, quasi insideret equo. sic equitabat ille per undas. ex quo apparet, κέλητα esse ἵππον ἄζυγα ἢ ἄζευκτον, τὸν καταμόνας ἐλαυνόμενον. hinc dicitur, κέλης ἀφηνιάζων, equus detrahens sibi frænum. etiam navigii celeris species dicebatur κέλης: cujus exemplum est apud Herodot. VIII, 94, *ein jagd oder advis-schiff, (a swift sailing ship or packet.)* imo et αἰδοῖον γυναικεῖον a comico sic dictum est, sicut et ἄμβων, et χοῖρος, et ἐσχάρα, et δέλτα, etc. Heroës Homerici ἵππῳ κέλητι usi non sunt; sed duobus equis ad currum junctis, ad summum tribus, vehebantur, in itineribus pariter ac in prœliis. cæterum talis equus postea dictus est et ὁ σελλάριος. κέλητι, Ol. 1, inscr. Py. 3, inscr. Vide sub ΚΕ'ΛΩ prope finem, et ἵππος aliquanto sub initio.

κελήσατο, vide sub ΚΕ'ΛΩ, ad finem.

κελητίζω, f. ίσω. (Κέλω) equo desultorio utor. est verbum deductum ab ὁ κέλης, ητος: non vero compositum ab ἵζειν ἐν κέλητι. vehor insidens uni equo. in specie autem κελητίζειν erat exercitium equestre, in quo plures equi juxta se erant copulati: uni horum insidebat sessor, qui, currentibus celerrime his equis, ex uno in alterum transiliebat dextre; quod exercitium describitur O, 679—684. κέλητι νικᾷν dicebantur vel ii, qui uno equo vecti, cursu equestri vincebant; et sic est in Pindaro: vel is, qui hoc dicto exercitio vincebat in certamine ludicro, et qui plerumque quatuor ejusmodi equos habebat. præterea κελητίζειν ponitur et eo sensu ab Aristoph. Vesp. 499: quo a Romano poëta Andromache dicitur rescdisse equo Hectoreo. Vide sub ἵππος, aliquanto sub initio.

κελητισμὸς, ὁ, vide sub ἵππος, aliquanto sub initio.

κέλλω, f. æolice κέλσω. (Κέλω) appello, promoveo cum hortatu et impetu. est a κέλω, quod proprie est, ad currendum vel strenue agendum hortor. est ergo, τρέχειν ποιῶ. κέλσαι νῆα, appellere navem, κ, 511, sc. memento. nam est infin. pro imperativo. et h. l. est activo sensu. de ipsis quoque navibus hoc verbum ponitur, quasi ipsæ promoverent se in littus, ι, 149, κελσάσαις νηυσὶ, navibus appellentibus se, i. e. ἐλλιμενισθείσαις, καταπλευσάσαις. νῆα μὲν ἐκέλσαμεν, ι, 546. λ, 20. μ, 5. ab hoc verbo est ὁ κελεὸς, avis quædam pernix, *ein stosvogel, (a bird of prey:)* et ὁ κόλπος, sinus maris, ὅπου νῆες κέλλουσι: et κοῖλος, η, ον: et verbum ὀκέλλω, quod idem notat ac κέλλω, et apud prosaicos est communius, in futuro habens ὀκελῶ, aor. 1. ὤκειλα, et ponitur de nave. ὁ σκαλμὸς sine dubio hinc est, lignum ad quod applicatur remus quando remigatur: nam hujus ligni ope remus habet vim propellendi navem. ἔχοντες πλάτας ἐπὶ σκαλμῶν, Eurip. Iph. Taur. 1347, adolescentes tenentes remos ad scalmos, vel ad struppa, ut Vitruvius ea ligna appellat.

κελύφη, ἡ, κέλυφος, τὸ, vide sub καλύπτω, ad finem.

ΚΕ´ΛΩ, et in medio, κέλομαι. jubeo, hortor; proprie, clamore et voce clara. et verbum ipsum factum est ex sono claro et nitente hortantis: *ich mahne durch lautes und ernstliches zuschreien an, (I admonish by loud and earnest cries.)* deinde in genere, jubeo, consulo, suadeo, auctor sum, excito. nusquam vero habet vim imperandi, sed hortandi solum. futurum format quasi a κελέω, κελήσω et κελήσομαι, sicut a θέλω fit θελήσω. hoc præterea probe tenendum, sonum clarum et serium primario exprimi hoc verbo. Germanorum *die kehle, (the throat,)* guttur, quo clamamus vel clare eloquimur, ejusdem cum Græco est originis; sicut sunt sorores, Græcus et Germanicus antiquus sermo. ἀλλά σε ἔγωγε παύσασθαι κέλομαι, at ego serio hortor ut tu cesses a pugnando, Γ, 434, nolo enim te occumbere in pugna ista. προφρονέως κέλομαί σε μάχεσθαι, prudenter hortor ut tu pugnes, Ε, 810, non temere aut negligenter. κέλομαί σε μεθέμεν χόλον υἷος, suadeo, ut tu missam facias iram de filio tuo, Ο, 138. κέλομαι γὰρ ἔγωγε ἄστυδε νῦν ἰέναι, nam equidem auctor suasorque sum, ut jam in urbem nos recipiamus, Σ, 254. κέλομαι γὰρ ἔγωγε, ego enim suasor tantummodo sum, tu fac ut lubet, Ψ, 894, qui locus maxime illustrat notionem hujus verbi: *das ist mein rath im ernste, (that is my serious opinion.)* sic et ϱ, 400. ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα, γ, 317, quæ duo verba h. l. nihil differunt. κέλομαί σε μνήσασθαι ἐμεῖο, hortor ut sis memor mei, λ, 71. ἀλλά σε παύσασθαι κέλομαι, at serio hortor, ut desinas, π, 433. κέλεαί με μυθήσασθαι, jubes me proloqui, Α, 74, *du beissest es mich, (thou commandest me.)* et 134, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι, suades serio, ut ego hanc reddam. ὅς κέλεαι λαθέσθαι, qui auctor es ut obliviscar, Μ, 235. sic, νῆας ἕλκειν, qui suades ut naves deducamus, Ξ, 96. sic et Σ, 286. κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι, qui hortaris, ut in urbem includamur. κέλεαι γὰρ, jubes enim, ε, 98. et 174, ἥ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα, quæ me jubes navigio parvo trajicere magnum mare. ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι, ι, 274, qui hortaris, ut deos vel reverear vel caveam; inquit Cyclops ad obtestantem Ulyssem, tanquam *un esprit fort a la mode Françoise.* hæc secunda singularis Ionica, pro κέλεσαι, contrahitur attice in κέλῃ, jubes. ὅς με κέλῃ, Ω, 434. καί με κέλῃ, δ, 812. πῶς γάρ με κέλῃ, κ, 337, ubi vim rogandi habet. accusativus in his constructionibus pertinet ad infinitivum; sicut in Latinorum, jubeo. nam si casus personæ ponendus est, regit hoc verbum Græcum, dativum personæ, ut mox videbimus. ἄλλους μὲν κέλεται ἀποθέσθαι τεύχεα, Γ, 88. κέλεται δέ με θυμὸς, sc. ἐρεῖν τοῦτο, Κ, 534. δ, 140. sic Τ, 187, sc. ὀμόσαι. suadet animus, me hoc dicere vel jurare. κέλεται δὲ ἑ θυμὸς, sc. ἐλθεῖν, Μ, 300. σφῶ ἐλθεῖν κέλεται Ζεὺς, jubet vos ambos venire, Ο, 146. πατήρ, β, 114. ἑ γαστὴρ, ζ, 133, de leone, irruente in villam. γαστὴρ κέλεται ἔσθειν καὶ πίνειν, η, 220. μεταλλῆσαί τί ἑ κέλεται θυμὸς, quærere aliquid jubet eam animus, ϱ, 555. κέλεταί σε κληῖσαι θύρας, jubet te occludere fores, φ, 381. Τρῶές γέ μιν κέλονται, sc. δοῦναι, Troës certe hortantur, dare eum, i. e. ut det, Η, 393. κέλονται ἀλλήλοις, hortantur se invicem, Κ, 419, ubi vides dativum personæ. sic et Μ, 274, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε, et adhortamini (imperativus) vos invicem: *muntert einander auf, heisset es einer dem andern, (encourage one another, let one stimulate the other:)* et quidem omnes ἑκόντες, non vero ὡρισμένοι ad imperandum quid aliis: συγκεχυμένως, ut solet inter pares. πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται Εὐρυμάχῳ γήμασθαί με, jubent et auctores mihi sunt ut nubam ego ei, ο, 16. ἕλκειν, σ, 12, jubent ut ego te traham pedibus. ἄλλοι κέλονταί με ἀγινεῖν αὐτὰς αὐτοῖς, alii jubent ut ego eas ipsis adducam, υ, 213. ἐγὼ πρῶτος ἐκελόμην, ego primus id consilii dabam, Α, 386. κελόμην ἑταίρους ἐπιβαίνειν νηῶν, jubebam ut socii conscenderent naves, ι, 100. et 193, μένειν αὐτοῦ, ut exspectarent ibi. sic et ξ, 259. ϱ, 428. κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ἵππους ζευγνύειν, Ο, 119, jubebat Mars, ut hi duo ministri sui equos sibi jungerent ad currum. δμωὰς λοῦσαι (τὸν νεκρὸν) ἐκέλετο, Ω, 582. κέλετο μεγάλη ἲς, sc. τὸν κηρὸν ἰαίνεσθαι, μ, 175, magna vis et mea et solis jubebat ceram molliri. οὐκ ἂν ἔγωγέ σε κελοίμην ἀμύνειν αὐτοῖς, non sane ego jusserim, ut tu defendas eos, Ι, 513. sic, ἐπὶ νῆας Ἀργείων ἰέναι, ut ires ad castra Græcorum, Ω, 297. σὲ ἡμέτερόνδε ἔρχεσθαι, ut ires ad nos, ο, 512. σὲ κελήσεται εὐνηθῆναι, hortabitur, ut tu concumbas secum, κ, 296, ubi vides futurum medii. αὐτὸν δεῦρο κελέσθω ἐλθεῖν, jubeto eum huc venire, γ, 425, sic. Μελάνθιον αἶγας ἄγειν, φ, 265, ubi est κέλεσθε, jubete, ut is capras adducat. εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, hortamini, ut linguis faveant, Ι, 171, i. e. ut bene precentur. ἀλλὰ κέλεσθαί (infin. pro imperat.) μιν ὅρκον ὀμόσαι, κ, 299, jube, ut juret. ab hoc verbo est ὁ ἵππος κέλης, *ein reitpferd, ein pferd zum rennen, (a saddle-horse, a running horse:)* et οἱ κέλητες, genus navigii celeris; etiam verbum κέλλω et ὀκέλλω, impello; et οἱ κελέοντες (a κελέω, idem quod κέλω) i. e. οἱ ἱστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα, vel et ξύλα quæ aliud quid stare faciunt. indidem est et κολάζω, i. e. διδάσκω, παιδεύω, doceo, castigo verbis aut expolitione accurata: unde dicuntur ἤθη κεκολασμένα, τὰ πεπαιδευμένα, et τὰ ἀκόλαστα, i. e. ἀπαίδευτα. et ὁ κέλωρ, filius, natus; a clamore sic dictus, Eurip. Androm. 1033, Ἀγαμεμνόνειος κέλωρ, i. e. Ὀρέστης. κέλεται γὰρ Φρίξος, ἐὰν ψυχὰν κομίξαι, jubet enim is, ut animam suam reportemus ex terra peregrina, Py. 4, 283. ἐνυπνίῳ πιθέσθαι μιν κελήσατο, jubebat eum parere somnio, Ol. 13, 113. στάντα μιν σπονδαῖς ἄρξαι κελήσατο, Ist. 6, 54, stantem eum auspicari libationibus jubebat, ut ergo et aor. 1. med. quasi a κελέομαι, sit in usu.

κέλωρ, ὁ, vide supra.

κεμὰς, άδος. ἡ. (Μῆλον) hinnulus, τὸ τῆς ἐλάφου γέννημα, *ein hirschkalb, (a young stag.)* est nomen, κατὰ γλῶσσάν τινα, factum a μηκάω, μηκὰς, transposite et correpte, κεμάς. Κ, 361. Vide sub μηκάω, et νεβρός.

κενεαυχής, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) ὁ αὐχῶν κενά. qui inania jactat. κενεαυχέες, Θ, 230, magna sed inania gloriantes. tales vocantur et προδοσίκομποι, i. e. εἰς μάτην ὑποσχετικοί. οἱ τὰς ἑαυτῶν ὑποσχέσεις ἐν οὐδενὶ τιθέμενοι, ἀλλὰ προδιδόντες αὐτὰς, *die ihr wort im stiche lassen, (who make empty promises and fail in them.)*

κενέβρεια, τὰ, vide sub νεκρὸς, ad finem

κενεός, ά, όν. (Χάω) vacuus, inanis, hians. *leer, (empty.)* idem quod κενὸς, sed magis Ionicum. sic est κουλεὸς pro κουλός. αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, Β, 298, turpe sane, diu hic hærere, et inanem reverti domum, i. e. μὴ πράξαντα τὸ τέλος οὗ εἵνεκεν ἦλθε, *wenn er den zweck nicht erreichet um dessen willen er gegangen ist, (if he do not accomplish the business on which he is gone;)* μηδὲ ἐκτετελεκότα ὅπερ ὑπέσχετο: denique μὴ ἔχων λάφυρα, nullas prædas nactus. ὁ φιλότιμος horret primum, ὁ φιλαλήθης alterum, ὁ φιλοκερδὴς tertium. οὐδέ σε φημὶ ἄψ ἰέναι κενεὸν, ο, 214, neque te puto reversurum inde esse inanem, non habentem dona. alii pro σὲ legunt ibi ἑ, eum, ut sensus sit, puto eum, patrem meum, non frustra reversurum esse hinc, sed amice irascendo et minitando coacturum esse te, ut secum venias in urbem: et verisimilis omnino videtur hæc lectio, si addas sequentia. οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, κ, 42, domum redimus vacuas nos universi manus habentes, *mit leeren händen, (empty handed;)* conf. σύν. κενεᾷ πραπίδι, vana mente, ματαίᾳ, Py. 2, 112. κενεὰν γνώμην, Ne. 4, 66, consilium inane. κενεᾶν ἐλπίδων, Ne. 8, 77. κενεὰ πνεύσαις, Ol. 10, 111, postquam spiravit et laboravit in cassum, *vergeblich, (in vain;)* ut neutrum plurale sit adverbialiter.

κενεόφρων, (Φέρω) vana sentiens. κενεόφρονες αὖχαι, gloriationes vanæ, Ne. 11, 38. a κενὸς et κενεὸς, inanis.

κενεὼν, ῶνος. ὁ. (Χάω) pars tota illa inferior corporis humani quæ caret ossibus, et est quasi inanitas, *der hole unterleib, (the abdomen,)* ἡ λαπάρη. dicitur παρὰ τὸ κενὸς εἶναι ὀστέων. cæterum habet formam περιεκτικοῦ a κενὸς, sicut ὁ φηγὼν, ὁ πλατανὼν, etc. et cum interserto ε, ὁ πυλεὼν, ὁ ἀκανθεὼν, etc. dicitur et ὁ κενών. νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, in ventrem imum (quia is est inferior cavitas corporis humani) jaculans hasta, Λ, 381. sic, οὖτα δὲ δουρὶ ἐς, vulnerabat eum hasta in ventrem, Π, 821. sic, μέσον, vulnerabat eum hasta medium ventrem, χ, 295, ubi deest εἰς. βέβληαι κενεῶνα διαμπερὲς, transfixus es per ventrem, Ε, 284. et 857, ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη νείατον ἐς, ubi sermo est de Marte, vulnerato per Diomedem, cujus hastam Minerva firmius etiam infixit corpori Martis: i. e. Diomedes mediam Trojanorum aciem est aggressus, et perrupit ibi ordines cum suis, et cædem magnam edidit. sicut idem Venerem vulnerarat paullo ante, i. e. aliquot formosos nobiles juvenes vel occidit vel graviter vulneravit, qui erant ex cohorte Æneæ. Vide sub λαπάρα.

κενήριον, τὸ, vide sub ἤριον, et σῆμα, ad medium.

κενὸς, ή, όν. (Χάω) vacuus, inanis, hians. *leer, (empty.)* ob metrum et ionice est κεινός. κεινὰ εὔγματα, vanas gloriationes, vel, inania vota, χ, 249. κεινὴ τρυφάλεια, cassis vacua, Γ, 376. σὺν κειναῖς νηυσὶ, navibus inanibus, Δ, 181, ut neque prædam ex Troja, nec Helenam, imo ne fratrem quidem suum, secum reportaret domum. κεινὰ ὄχεα, vacuum currum, Λ, 160. Ο, 453, κεινὸς εἴην, Ol. 3, 81, frustra essem, *ich würde das maul aufsperren und nichts hinein bekommen, (I should open my mouth and not receive any thing into it:)* sc. si ulteriorem felicitatem expeterem mihi: μάταιος ἂν εἴην, εἰ ἐζήτησα τοῦτο. cæterum est ea phrasis Dorica, nulla addita conjunctione ad εἴην: Δω-

ῥεῖς γάρ εἰσιν ὀλιγοφραδεῖς καὶ συλληπτικοὶ, amant brevitatem phrasium. κεινὰν παρὰ δίαιταν, Ol. 2, 116, propter inanem et inopem victum, διὰ τὴν πενίαν.

κεντέω, vide ΚΕ'ΝΤΩ.

κεντρηνεκὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) qui a calcaribus aut stimulis fertur et agitur. est a τὸ κέντρον, et ἐνέγκω, fero, suffero, pro ἐνίχω. δι' αὐτάων (πυλάων) κεντρηνεκέας εἶχον ἵππους, per eas portas dirigebant equos stimulo parentes, E, 752. Θ, 396, et Homerus loquitur ex usu communi de equis, qui aguntur et impelluntur scutica: Pindarus vero laudat equum, non κεντρηνεκέα, sed ἀκέντητον δέμας præbentem cursui.

κέντρον, ου. τό. (Κέντω) stimulus, aculeus, scutica. nam si de *equis* dicitur, est idem quod ἡ ἱμάσθλη: στίζειν enim sæpe idem est quod κεντεῖν, et ab ἱμὰς καὶ στίζειν composita est ἡ μάστιξ. Sed si de *bubus* sermo est, longe aliud notat instrumentum, quod dicitur τὸ βούκεντρον, ferreus aculeus ad longam ῥάβδον affixus; πρὸς ὅπερ ὁ ἀντιβαίνων (pede calcitrante adversans,) βοῦς, λακτίζειν πρὸς κέντρα λέγεται. οὔκουν πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, Æschyl. Prom. 323, nequaquam contra stimulos pedem protendes. etiam τὸ περὶ πτέρναν σιδήριον, ᾧ νύσσονται ἵπποι ab equite, dicitur κέντρον, calcar, *der sporn, (the spur.)* imo et aculei bestiarum, e. c. σκορπίου, σφηκὸς (vespæ) etc. a Comico etiam pro virili membro positum, ut: εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ. κέντρου, i. e. μάστιγος, Ψ, 387, 430. πρὸς κέντρον λακτίζειν, Py. 2, 173, proverbium de bubus, contra stimulum calcitrantibus, et sic plures dolores sibi creantibus. usus proverbii est, si quis potentioribus adversatur in majus suum damnum. ἐμβάλλων κέντρον αἰανὲς τοῖς βουσὶ, Py. 4, 420, de aratore, immittens stimulum gravem bubus, et sic acriter agens eos. cæterum hinc est τὸ ἐγκεντρίζειν, inserere surculos stirpi, *einpfropfen, (to graft,)* ἐπὶ φυτῶν, de arboribus. et οἱ κέντρωνες, (quos Romani, abjecto r. vocant centones) qui sunt proprie τὰ ἐκ διαφόρων χροιῶν συνεῤῥαμμένα εἰς ἓν, quando panniculi coloris diversi consuuntur. tales κέντρωνες sunt vel ῥαπτοὶ, consuti, οἵσπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροαὶ ὑφασμάτων, quibus quasi inseruntur (*eingepfropfet werden) (grafted)* varii colores pannorum: vel γραπτοὶ, conscripti, οἷς παρατίθενται, τοιούτου παρακεντήματος δίκην, μέρη ποιημάτων (particulæ poëmatum) καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα, quando versus hinc inde colliguntur et junguntur. sic τὰ Ὁμηρόκεντρα, i. e. οἱ Ὁμηρικοὶ κέντρωνες, si ex Homero varie collecti versus in unum corpus conjunguntur. Vide sub ἱμάσθλη.

κέντρων, ὁ, vide supra.

ΚΕ'ΝΤΩ, et κεντέω, f. κεντήσω et κένσω. pungo, stimulo, fodico, insero. δεξιὸν ἵππον κένσαι, Ψ, 337, ubi est infin. a. 1. pro imperativo: stimula equum dextrum: κεντεῖ νῶτον, Py. 1, 55, pungit dorsum, sc. id cui incubat. *das lager zersticht ihm den rücken, (what he lies on pricks his back.)* ἡ στρωμνή.

κέντωρ, ορος. ὁ. (Κέντω) stimulator, qui stimulo bene utitur. in poëta κέντορες ἵππων sunt iidem qui ἐλατῆρες ἵππων, ἢ ἱππόδαμοι, ἢ εὖ πωλοδαμνοῦντες, ἢ τεχνικῶς ἡνιοχοῦντες, qui apte equos regunt, boni equites vel aurigæ. Δ, 391. E, 102.

κενὼν, ὁ, vide sub κενεών.

κέπφος, ὁ, vide sub λάρος.

κεραεληκὴς, κεραια, ἡ, vide sub κέρας, aliquanto sub medio.

κεραΐζω, f. ίσω. (Κάρα) incurso et contundo cornibus. dicitur proprie ἐπὶ φθορᾶς τῆς ἐκ τῶν ζώων κερατφόρων. deinde metaphorice est, φθείρω, βλάπτω, incurso ut perdam aut lacerem, vasto, depopulor; occido, dejicio. ὅθι Τρῶας κεράϊζε (ἐκεράϊζε) καὶ ἄλλους, B, 861, ubi Trojanos incursando perdebat et trucidabat, aliosque. σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, (ἐκεραΐζετον) de leonibus duobus, E, 557, villas hominum incursabant. ergo hic valde improprie, cum proprie ponatur de animalibus, quæ damnum inferunt cornibus suis. sic et Π, 752, λέων σταθμοὺς κεραΐζων. et 830, πόλιν κεραΐζειν, urbem incursando vastare, φθείρειν καὶ ἀφανίζειν. confer huc ex sacris 1 Reg. xxii, 11. ὄπιθεν κεραΐζων, a tergo incursans et configens, quasi cornibus, Φ, 129, *von hinten niederstossend, (knocking down from behind.)* ἄλλον ἄλλῃ κεραΐζειν πόλιν, Θ, 516, aliam alibi perdere urbem. πόλιν κεραϊζομένην, Ω, 245, urbem vastatam et dejectam. θαλάμους κεραϊζομένους, X, 63, habitationes ab hoste incursatas et dejectas. ubi ergo ἁπλῶς φθορὰν καὶ βλάβων δηλοῖ. hinc est ὁ ἀκέραιος, in sensu *activo*, ὁ ἁπλοῦς καὶ πραΰθυμος καὶ ἀόργητος, ὁ μή τινα κεραΐζων, i. e. βλάπτων καὶ φθείρων, qui neminem incursat et incessit et damno adficit. Matth. x, 16, qui contra neminem hostiliter agit. ponitur etiam in sensu *passivo*, ἀκέραιος, non adfectus damno hostili, non incursatus, apud Isocr. περὶ ἀντιδ. ubi πόλις ἀκέραιος et ἀνάστατος opponuntur. in Herodoto frequens est hoc verbum, e. c. κεραΐσας τὰ οἰκία τοῦ ξείνου, hospitis activi domum expilans. et, κλέπται κεραΐζοντες χρήματα fures involantes in bona. et, πλῆθος τῶν νεῶν ἐν τῇ Σαλαμῖνι ἐκεραΐζετο, multitudo navium perdebatur. sic et κείρω adhibetur. e. c. ἔκειρε τοὺς χώρους, i. e. ἐπέφλεγε καὶ ἔφθειρε. ἐκείρετο ἡ Ἀττικὴ, i. e. ἐλαφυραγωγεῖτο, vastabatur populando. *non tamen* κεραΐζω et κείρω sunt ejusdem originis. κεράϊζε θῆρας, conficiebat et configebat feras, Py. 9, 39, incursabat eas.

κεραΐπὲς, οἱ, κεραΐς, ἡ, vide sub ἴψ.

κεραίρω, f. αρῶ. (Κάρα) infundo. idem quod κεράω. ζωρότερον κέραιρε, infunde vinum generosius et plurium spirituum, I, 203. alii legunt h. l. κέραιε, a κεραίω, pro κεράω: nam et ista forma verbi in usu fuit.

κεραίω, vide supra.

κεραμεία, κεράμειον, vide sequens.

κεραμεὺς, έως. ὁ. (Ἔρα) figulus, qui fingit vasa ex argilla. ἑζόμενος κεραμεὺς τροχὸν πειρήσεται, Σ, 601, sedens figulus rotam tentare solet. hinc est ἡ κεραμεία, sc. τέχνη, a qua est proverbium, κεραμεία τὸν πίθον. et τὰ κεράμεια, vasa figulina, quæ dicuntur per ænigma Γῆς καὶ Καμίνου γόνος, filii terræ et fornacis. ὁ κέραμος Atticus (argilla, et vasa ex ea facta) erat olim celeberrimus.

κεράμιον, τὸ, vide sub δόναξ.

Κέραμος, ου. ὁ. (Ἔρα) vas fictile, amphora a figulo facta. deinde et, argilla, terra ex qua ejusmodi vasa fiunt, nam est ab ἡ ἔρα, præfixo κ. denique et, κατὰ γλῶσσαν Κυπρίων, carcer subterraneus vocabatur κέραμος. Ἄρης χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας, E, 387, ubi iste κεράμος est ejusmodi δεσμωτήριον, subterraneum, χάλκεον, i. e. valde firmum et πάνυ στεῤῥὸν, quale fuerunt Lautumiæ apud Syracusanos, a Cicerone in Verrinis memoratæ. quanquam alii, et fortasse saniores, intelligunt h. l. urbem Cariæ valde munitam, quæ vocata fuit Κέραμος: nec obstat genus adjectivi; nam id est ionice generis communis. πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο, multum vinum ebibebatur ex amphoris, I, 465, nam antiqui servabant vina sua ἐν πίθοις κεραμέοις.

κεραννύω, vide sub κεράω.

κεραοξόος, ου. ὁ. (Ξέω) cornua radens et elaborans artificiose; faber arcuum. a τὸ κέρας, ατος et αος. nam arcus potissimum fiebant ex cornibus. κεραοξόος τέκτων, Δ, 110. sic λαοξόος, *ein steinmetz, (a stone-cutter.)* et λιθοξόος. δουροξόος, faber hastilium, etc.

κεραὸς, ὰ, όν. (Κάρα) cornutus. ἔλαφος κεραὸς, cervus cornutus, *ein hirsch der schon aufgesetzet hat, (a stag that has got his horns.)* ἤδη τέλειος καὶ μηκέτι νεβρὸς, Γ, 24. O, 271. Π, 158. ἄρνες κεραοὶ, agni cornuti, in Libya, δ, 85.

κέρας, αος et ατος. τό. (Κάρα) cornu, *ein horn, (a horn.)* est a τὸ κάρα, caput, a quo est et ἄκρος, supremus, extremus. nam κέρατα sunt extremitates in capitibus quarundam pecudum. κέρας βοὸς μετὰ χερσὶν ἔχων, Ψ, 780, tenebat bovem cornu. κατὰ κέρας βοὸς, Ω, 81, ubi sermo est de hamo piscatorio, cui superne addita est fistula cornea, ne piscis deglutito hamo arrodat linum; et ad quam pendebat globulus plumbeus. notat ergo κέρας h. l. materiam, ex qua fistula illa erat facta; sicut alibi ὁ ἐλέφας notat ὀστοῦν ἐξ ἐλέφαντος. ἦν γὰρ σύριγξ κερατίνη ἐκ βοὸς, *eine hörnerne kleine röre, (a small tube of horn.)* ἣν προσῆπτον μεταξὺ ὁρμιᾶς καὶ ἀγκίστρου (inter funiculum et hamum) διά τι τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμόχροον (ob eundem corneæ illius fistulæ colorem cum aqua marina, ut piscis eo facilius deciperetur) τοῦ κέρατος, καὶ ὅπως μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸν λίνον. recentiores quidem etiam κέρας vocarunt, συμπλοκὴν τριχῶν, *eine art von flechte, (a kind of tress;)* ut κέρας βοὸς posset esse πλέγμα βοείων τριχῶν, οἷα (quasi) τοιαύτης πάλαι ποτὲ οὔσης τῆς ὁρμιᾶς. sed, præterquam quod hic significatus est recentior; et quod potius equinos pilos ad ejusmodi contortum tenuem funiculum adhibere soliti sunt quam bovinos: poëta alibi dicit, λίνῳ καὶ χαλκῷ captos pisces; ut appareat, usos antiquissimos λιναῖς ὁρμιαῖς. sic μ, 253, ἐς πόντον προΐησι κέρας βοὸς, ubi eadem intelligitur cornea fistula prope hamum, τὸ κεράτινον συρίγγιον, προτιθέμενον τοῦ ἀγκίστρου, εἰς ἀσφάλειαν τῆς ὁρμιᾶς. solebant enim piscatores μεταξὺ τοῦ ἀγκίστρου καὶ τῆς σπάρτου, κέρας βόεον προσάπτειν, ἵνα καταπιόντες τὸ ἄγκιστρον οἱ ἰχθύες μὴ ἀποτρώγωσι τὴν σπάρτον. κέρα (pro κέρατα) ἐκ κεφαλῆς πεφύκει, Δ, 109. κέρα ἀγλαὲ, Λ, 385, conspicue cornibus; quod est vel, τόξοις ἀγλαϊζόμενε, qui te jactas et gloriaris arcu, ut κέρατα sint οἱ πήχεις τοῦ τόξου, coll. 375, *die arme,* i. e. *enden, des bogen, (the arms,* i. e. *the ends of the bow;)* et hæc interpretatio est vera, nam plurimum poterat arcu, quod genus pugnandi non nimis regium putabatur; arcus autem plerumque erat corneus, vide τόξον. aliis vero, quibus recentiora in animo hærent, placet magis, sic exponere, κάλλιστε τὴν τρίχα, ut κέρας sit ἡ ἐμπλοκὴ τῶν τριχῶν: nam erat species quædam comationis εἰς κέρατος τύπον; quo sensu sequens statim adjungi debet, in deceptionem mulierum, κομῶν ἐπὶ τῷ παρθένους ὑπάγεσθαι. Atticis vocabatur talis delicatior cincinnus ὁ κρώβυλος. alii, lubricius etiam, per κέρας h. l. intelligunt τὸ αἰδοῖον: quo sensu Archilochus penem vocavit κέρας ἁπαλόν. mirum igitur non est, si et sanctiores scripturæ, ab hominibus suo sensu abundantibus, miris modis distorquentur, et interpretamentis quæsitis fœdantur. ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἕστασαν, τ, 211, pro, κέρατα. et tertium comparationis est: sicut cornu est natura siccum, sic et oculi nulla lacrimula humidi erant. μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, ne vermiculi arrosissent cornua in arcu, φ, 395, coll. 393, ut κέρατα et τόξον notent idem. κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς, P, 521, de mactatione bovis. βοῦν ἀγέτην κεράων, γ, 439, duo ducebant bovem cornibus. διὰ ξεστῶν κεράων, per polita cornua, τ, 566, ubi sermo est de duabus portis somniorum, coll. 563. χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, K, 294, ut solebant hostiæ majores. sic et de ca-

dem re est γ, 426, 437, s. 384. πρυμνοῖσι κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρὼς, N, 705, ad extrema cornua in capite multus erumpit sudor, bubus aratrum trahentibus; et innuit τοὺς κεραελκέας ταύρους, boves qui trahunt plaustra capite, οἷς διὰ τὸν περὶ κεφαλὴν κάματον ἱδροῦσι τὰ ἐκεῖ. et is mos etiam hodie in Hungaria obtinet. hinc et post ejusmodi durum laborem inungere solebant cornua κηρῷ ἢ ἐλαίῳ ἢ πίσσᾳ. potest tamen et innuere, ὅτι συμπαθεῖ τοῖς ποσὶ τὰ κέρατα, τῇ διατάσει τῶν νευρῶν. sed prius præstat. κεράεσσι τετεύχαται, corneæ sunt portæ, τ, 563. a τὸ κέρας est ἡ κεραία, antenna, it. quævis eminentia. fluviorum præsides pinguntur cornuti, quia brachia fluviorum, et plerumque plura ostia, quoque dicuntur κέρατα. imo et καμπαὶ eorum et errores curvi, sic dicuntur. κέρας αἰγὸς ἀμαλθείας ex fabulis notum. capra ea nutrierat Jovem. id qui haberet, omnia bona ex eo effundere posse putabatur. nonnunquam κέρας de loco alto et cacuminato ponitur, e. c. ὑψίκερας πέτρα. etiam ἐπὶ ἰσχύος, de vi et robore: quo sensu in sacris frequens vox. et de exercituum positionibus, ut ἀριστερὸν, δεξιὸν, κέρας. etiam poculi species κέρας dicebatur, quia antiquissimi ex cornibus biberant, maxime taurorum, qui magni valde sunt apud Molossos et Pæonas, et quorum labra includebant argento. conf. Cæsarem, VI, 28, in fine. erant cornua boum sæpe, quorum εὐρύτης capiebat τέσσαρας χοέας Atticos. hinc ipse Διόνυσος seu Bacchus fingebatur κερατοφυὴς, et appellabatur ταῦρος, et bovino capite statuebatur ἐν Κυζίκῳ. ab hoc significatu τοῦ κέρατος est ὁ κερατὴρ, ex quo ὁ κρατὴρ, et κεράσαι οἶνον. faciebant deinde pocula argentea, figura talium cornuum, *nach art unsrer stumpfschwanze oder stutzglaser die keinen fuss haben, (like drinking glasses of which the foot has been broken off,)* ne ex manu deponi plena possent. et Philippus rex, cui ἐφιλοφρονεῖτο, (quem familiariter et amice tractare vellet) κέρατι προὔπινεν αὐτῷ, ex ejusmodi poculo, acuto infra, præbibebat ei.

κεράς, ἡ, vide sub πρόβατον.

κερατάριον, vide sub ἐπίκριον.

Κεραυνὸς, οῦ. ὁ. (Ἄω) fulmen cum tonitru, quod lædere potest. ἀστραπὴ est fulgur tantum, *der zündende oder einschlagende blitz, (lightning.)* vox est a κείρειν, et αὔειν, i. e. καίειν, composita: ὁ φθείρων ἐν τῷ αὔειν. afflatu et igne suo destruens. hinc aliquis πολυφάγος dictus erat ὁ Κεραυνὸς, quia fulminis instar statim dissipabat dapes. aliosque convivas abigebat suâ voracitate. βροντήσας δὲ ἄρα δεινὸν, ἀφῆκε ἀργῆτα κεραυνὸν, Θ, 133, candens fulmen. et 405, ἕλκεα (vulnera) ἅ κεν μάρπτῃσι κεραυνὸς, quæ deprehensis inusserit fulmen. et ea difficulter curantur. sic et 419. nam a deo irato immissa, ab hominibus non facile tolluntur. et 455, πληγέντε κεραυνῷ, vos duæ percussæ. εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, O, 117. χαλεποῖο δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸς, Ξ, 417, coll. 415, nam ictus fulmine olet sulphur. δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν, Φ, 198. et 401, αἰγίδα, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνὸς, nam αἰγὶς physice est ipsa nubes fulmen continens. Ζεύς μιν κατέπεφνε, βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ, ε, 128. et 131, νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασε. sic et η, 249. μ, 387. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, μ, 415, s. ξ, 305, s. νῆα ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ψ, 330. ἀφίει Ζεὺς ψολόεντα κεραυνὸν, ω, 538. κεραυνὸς αἴθων, Py. 3, 104. αἴθωνα, Ol. 10, 98. κεραυνὸν αἰχμητὴν πυρὸς, Py. 1, 8, pro πῦρ κεραυνοῦ αἰχμητοῦ. sic Homerus: χασάμενος πελεμίχθη, pro πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησε. κεραυνοῦ βρόμῳ ἀποθανοῦσα, Ol. 2, 46. κεραυνοῦ κρέσσον βέλος, Ist 8, 71. κεραυνῷ (Διὸς) ὁ Τυφῶς, Py. 8, 23. παμβίᾳ κεραυνῷ σχίσε, Ne. 9, 58. κεραυνὸν πυρφόρον ψολόεντα, Ne. 10, 133, πλῆξε, contorsit fulmen fuliginosum et fumans. κεραυνῶν πρύτανιν, Py. 6, 24, deum.

κεραυνόω, f. ώσω. (Ἄω) fulmino, fulmine percutio. κεραυνωθεῖσα γαῖα, Ne. 10, 15.

κεράω, f. άσω. (Κάρα) infundo in pocula, cornuum figuram habentia: præbeo bibendum ex ejusmodi poculis. vide κέρας, in fine. præsens per usum dicitur et κεραννύω, κεράννυμι. et quia potus vini solebat temperari: hinc hoc verbum non solum in genere notat, infundo potum; sed et, misceo, tempero. posterior tamen miscendi notio est recentiorum magis. κερῶντας οἶνον, ω, 363, i. e. ἐμβάλλοντας εἰς κρητῆρα. nam κερᾶν est proprie, infundere in cornu, i. e. corniforme poculum, ἐγχέειν. nam antiquissimi, κέρασι ζώων ἐγχέοντες ἔπινον. κέρασε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν, ε, 93, in pocula infudit vinum dulce rubrum. θυμῆρες κεράσασα, κ, 362, ubi de lavatione calida sermo est; gratum at animo aptum infundens: i. e. sic calidam, ne offenderet lavantem. et quia recentiores crediderunt, aquam fervidam non nisi affusa frigida sic temperari posse: hinc sumsere notionem miscendi et temperandi, affuso quo alio. κεράασθε οἶνον, infundite vinum, γ, 332, pro κερᾶσθε. et media forma ponitur attice pro activo. κερόωντο οἶνον, Θ, 470, pro ἐκερῶντο, infundebant vinum. sic, κερῶντό τε οἶνον, ο, 499. κρητῆρα κεράσατο, pro ἐκεράσατο, infundebat magnum poculum, γ, 399. σ, 422. et quidam libri τὸ σ in medio duplicant: præter necessitatem, ut videtur. nam terminatio quidem ipse aor. 1. brevis est: sed α radicale potest anceps esse, imo longum semper, si concipiatur positum loco η in aor. 1. sic, κερασάμενος κρητῆρα, η, 179. ν, 50. pro κεράω dicitur *ionice* κράω, f. κρήσω. ὅτε οἶνον ἐν κρητῆρσι κέρωνται, quando vinum poculis infundere solent, Δ, 260, i. e. quando vinum bibere solent, posito antecedente pro consequente. potest esse aor. 2. conj. med. potest tamen et forma esse κέρω, pro κεράω. οὔτε γῆρας οὐλόμενον κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ, Py. 10, 65, nec senectus damnosa admixta est sacræ genti. Pindarus enim notionem illam recentem jam obtinet. ὥρᾳ κεκραμένον, Ol. 10, 123, florida ætate perfusum. πλοῦτον ἀρετῇ κεκραμένον, Py. 5, 2, divitias cum virtute sociatas. αἷμα ἐκ τοῦ καὶ τοῦ κεκραμένον, sanguis, (i. e. origo) mistus ex his illisque parentibus, Ne. 11, 46.

κερδαίνω, f. ανῶ. (Χάω) lucror. ἀγαθοὶ ἡρώων πολεμισταὶ λόγον (i. e. ὕμνους) ἐκέρδαναν, Ist. 5, 33, boni inter heroes bellatores famam lucrati sunt: dorice pro ἐκέρδηναν.

κερδαλέος, έα, έον. (Χάω) prudens, attentus ad commodum et utilitatem, dexter valde, vafer, callidus. κερδαλέος κε εἴη, ν, 291, sane valde prudentem et perspicacem eum esse oporteat. κερδαλέον ἔφατο μῦθον, ζ, 148, utilem sibi et callidam habuit orationem, qua sibi multum proderat: nam adulans utebatur verbis laudum amplissimarum plenis, modeste tamen et dextre; *eine geschickte kluge anrede, (an artful, clever speech.)* κερδαλέον παῖδα, ο, 450, ingeniosum puerum et facetum; immo et, qui prodesse vobis possit si venderetis eum. νοήμασι κερδαλέοισι, Θ, 548, ingenio vafro et dissimulante. κερδαλέη βουλὴ, K, 44, consilium utile, ἡ σωστικὴ, ὡς ἐρύουσα, i. e. φυλάττουσα, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικερδής. ergo et hoc nomen in sensu optimo. κερδαλέον τοῦτο τελέθει, Py. 2, 143, lucrosum istud est. nam apud recentiores τὸ κέρδος magis determinatum est ad lucri notionem: apud Homerum signat latius et honestius.

κερδαλεόφρων, (Φέρω) qui de lucro cogitat et de commodo suo, *ein eigennütziger, (a selfish man.)* deinde et, vafer, astutus, *listig, (crafty.)* ὕπουλος, δίκην κερδοῦς τῆς δολίας (ἡ κερδὼ est ἡ ἀλώπηξ) ὁ τὰ πρὸς κέρδος ἤτοι δόλον φρονῶν. ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον, impudentiam indute, proprii commodi studiose, A, 149, φιλοχρήματε, *du habsüchtiger, (thou rapacious man:)* et tales natura sunt impudentes, nec nimis gloriæ appetentes. σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον, inquit rex, pæne jocans, ad Ulyssem, Δ, 339, tu ignavis dolis instructe, astute; et id proprie jocose dicit h. l. qui extra periculum esse vis. est ergo a τὸ κέρδος, commodum; unde κερδαλέος.

κέρδιστος, η, ον. (Χάω) callidissimus, prudentissimus. κέρδιστος ἦν ἀνδρῶν, ὁ Σίσυφος, Z, 153, i. e. ὁ συνετώτατος, ὁ ἐντρεχέστατος. nam in se est λέξις μέση, magis tamen in sensu optimo intelligenda, si simpliciter ponitur. Sisyphus iste adeo vafer fuisse narratur, ut Mortem ad se missam, captam in vinculis detinuerit, sic ut nemo hominum intra aliquot multos dies moreretur, donec Mars Mortem liberaret: i. e. fuit prudentissimus, qui consiliis suis bella omnia sopierit, donec tandem importunitate aliorum, ad bellum suscipiendum cogeretur. conf. Σίσυφος in R.

κερδίων, ίονος, ὁ ἡ. τὸ κέρδιον. (Χάω) utilior, commodior, *vortheilhafter, (more advantageous.)* forma comparativi, a substantivo facta, ex more Græco. neutrum ponitur adverbialiter. καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν, Γ, 41, et sane multo utilius id fuisset: nam multi volunt quid, quod tamen non est utile. E, 201. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, Z, 410, mihi certe magis proficuum esset. sic porro, H, 28, 352. N, 458. Ξ, 23. O, 197, 226. Π, 652. T, 63. X, 103, 108. β, 74, 320. ε, 474. ζ, 145. ι, 228. κ, 153. λ, 357. ξ, 355. ο, 204. σ, 92, 165. τ, 283. υ, 304, 316, 331, 381. χ, 338. ω, 238. κερδίων οὔ τοι ἅπασα ἀλήθεια, Ne. 5, 30, utilis non sane omnis veritas. et ibi compar. loco positivi.

κέρδος, εος. τό. (Χάω) utilitas, commodum, *vortheil, (advantage.)* dexteritas, *geschickligkeit, (dexterity.)* consilium utile et prudens, *kluge vortheilhafte entschliessung und angreifung der sache: ein kluger griff, (a prudent resolution, cunning device.)* est indidem ab ἡ χεὶρ, quasi χέρδος si manum dextre et cum bono effectu operi admovere scimus. nam compositum dicere a τὸ κῆρ ἥδειν ἢ ἡδύνειν, cor delectare, quia omne commodum valde delectet; ingeniose magis cogitatum est, quam vere, ponitur apud poëtam semper in sensu laudabili, nisi expresse κακὸν addatur. οὐ τόδε κέρδος ἡμῖν ἔσεσθαι ὀΐω, π, 311, non istud commodo nobis futurum puto, *es wird uns das nicht vortheilhaft seyn, (that will not be advantageous to us.)* et sensus hujus loci est: si tu velis obire servos mares, et villas eorum, longum id erit; interim vero, dum tu sic obambulas, proci omnia tua exhaurient epulando: tenta potius ancillas in domo nostra, servos autem omitte in præsentia. ἀκερδές ἐστι τὸ, πειρᾶσθαί σε τῶν ἀνδρῶν, ὧν οἱ πλείους ἔξω τῆς νήσου περὶ τὴν ἤπειρον: ἐν ὅσῳ γὰρ αὐτὸς μετέρχῃ τὰ ἐκείνων ἔργα, (stabula eorum et res quibus operam dant) ἐν τοσούτῳ οἱ μνηστῆρες τὰ κατ' οἶκον ἐκκενώσουσι. vides simul, poëtam innuere tecte, Ulyssem valde adjutum fuisse operâ mulierum, quas per nutricem suam disponi ad loca apta curaverat, ne quis procorum elabi aut clamorem foras ciere potuerit. ἔνθα δὲ φρασόμεθα, ὅ, τι κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ, ψ, 140, ibi enim considerabimus, quod utile consilium exsequendum deus nobis præbuerit in manus, *was er uns vortheilhaftes zu thun an hand geben wird, (what useful counsel he will suggest to us.)* ὅπως κέρδος ἔῃ, quomodo commodum et utile sit, K, 225,

ὅπως ἂν εἴη κερδαλέον, *wie es etwa vortheilhaft seyn könne, wie man was mit vortheil angreifen könne, (how it can be advantageous, how one might undertake something with advantage.)* ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, Ψ, 322, qui vero utilitates noverit, *wer aber die vortheile und rechten handgriffe inne hat, (but he who is acquainted with the advantages and the proper mode of proceeding.)* nam sic vocantur omnes κερδαλέαι καὶ ἐπωφελεῖς ἐπίνοιαι. sic, Ὀδυσσεὺς κέρδεα εἰδὼς, plenus consiliorum utilium, Ψ, 709, peritus artis. et de Penelope, cui datum erat κέρδεα ἐπίστασθαι, β, 118, i. e. ἐπινοίας, μηχανὰς, inventiones callidas perspicere et adhibere posse. et 88, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδε, quæ sane nimium quantum intelligit consilia callida, ad rem suam facientia, *künstliche griffe, (cunning tricks,)* coll. 121, νοήματα. εἰδότες κέρδεα, ν, 297, inquit Minerva de se et Ulysse, coll. 298. et 299, ἐγὼ κλέομαι μήτι καὶ κέρδεσιν ἐν πᾶσι θεοῖς. ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα ἐνώμας, σ, 215, in pectore utilia consilia versabas, *hattest gute anschlage, (wast fertile in stratagems,)* κερδαλέος ἦς, *warest witzig, (wast cunning.)* πέρι κέρδεα πολλὰ ἀνθρώπων οἶδε Ὀδυσσεὺς, τ, 285, supra homines alios sciebat multa callide cogitata. νωμῶν, volvens animo calliditates, υ, 257. πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, ψ, 217, multi enim malas calliditates consultant, *haben böse ränke im sinne, (harbour bad designs.)* κερδέων ἀρπαλέων, θ, 164, ubi quoque epitheton insinuat fraudes, quibus quis lucrari quid studet, περισπουδάστων. κέρδεσιν ἤλασεν ἵππους, arte agitavit equos et compendiis dextris, Ψ, 515, *durch wolbeobachtete vortheile, (with dexterous management.)* κέρδος δόλιον, Py. 4, 248, lucrum iniquum, commodum dolo malo partum. φίλτατον, maxime amabile lucrum, Py. 8, 17. ὕψιστον, summum, Ist. 1, 73. κέρδει δὲ, respectu commodi quod nanciscuntur, et est casus sextus, Py. 2, 142. κέρδει καὶ σοφία δέδεται, lucrum etiam sapientia amare solet, Py. 3, 96. ὑπὸ κέρδει, *bey dem vortheile, (by favour of,)* Ne. 7, 26, sc. præsentis venti, κέρδει κλέπτεται αἰδὼς, Ne. 9, 79, lucro surripitur verecundia. κερδέων μέτρον, Ne. 11, 62, lucrorum modum oportet tenere. κέρδεσι εὐτραπέλοις, Py. 1, 179, jocularibus lucris, quorum invidiam jocis elevant homines faceti et parasitici. Vide sub δόλος, ad initium.

κερδοσύνη, ης. ἡ. (Χάω) prudentia, calliditas. κερδοσύνῃ ἡγήσατο Ἀθήνη, X, 247, calliditate præibat Minerva: ubi in sensu mythico posita omnino vox est ἐπὶ δόλου καὶ ἀπάτης: sed quatenus ista Ἀθήνη est consilium et prudentia ipsius Hectoris, confidentis adfuturum sibi in tempore Deiphobum; vox est in bono sensu, dum judicat id sibi maxime conveniens esse quod facturus erat, etsi id consilium postea reprehendit, coll. 298, 299, i. e. spes mea me fefellit de fratre. sic ex sensu mythico hujus loci, ἡ ἀλώπηξ dicitur ἡ κερδὼ, i. e. ἀπατητικὴ, δολερά: ex vero autem sensu, quatenus κέρδεα sunt βουλεύματα, ὁ Ἑρμῆς dicitur κερδῷος, in optimo significatu, qui et περιφραστικῶς dicitur κέρδιστον νόημα. hinc intelligis, quid significet Mercurius missus ad Calypso de dimittendo Ulysse, i. e. heros ipse intellexit, jam tandem tempus esse abeundi, et non destitit orare eam ut se dimitteret; ipsa etiam Calypso id ita judicavit utilius esse amato a se heroi. ὁ δὲ κερδοσύνῃ ἀλέεινε, ille vero prudenter devitabat me et interrogationem, δ, 251, devitabat responsionem: nam κερδοσύνη est ἡ ἐπικερδὴς βουλὴ, consilium utile. αὐτὰρ ὁ ἕζετο κερδοσύνῃ, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, ξ, 31, i. e. φρονήσει, assidebat humi prudenter, et baculum emisit e manu: nam aiunt, φυσικὸν βοήθημα εἶναι ἀνθρώποις πρὸς ἐκμείλιξιν κυνῶν, τὸ καθεσθῆναί τινα, καὶ προέσθαι τὸ ἐν χερσὶν ὅπλον, ὡς μὴ ἐπιτιθέμενον: ὅθεν τοὺς κύνας ἀνιέναι τὸν θυμὸν τοῖς τοιούτοις, ὡς καὶ ἐγγίσαντάς ποτε καὶ ὀσφρησαμένους, ἔστι δὲ οἷς καὶ προσουρήσαντας, ἀπαλλάττεσθαι, καὶ μάλιστα εἰ καὶ τὸ τῆς ἐκπνοῆς ἄθρουν ἐπέχοιεν. conf. ἐκπεσεῖν ad h. l. ergo ἡ κερδοσύνη est ἡ φρόνησις, quæ et ἡ κερδαλεότης dicitur. recentiores vero hoc nomen ponunt pro, ἡ δολιότης. cæterum ἡ κερδὼ, vulpes, facta est ab ἡ κερδοσύνη, sicut ab ἡ Εἰδοθέα est facta ἡ Εἰδὼ, ab ἡ Ὑψιπύλη ἡ Ὑψώ. nimirum per apocopen, et producte in ultima. Schol. Aristoph. Equ. 1065. Vide δόλος, ad initium.

κερδὼ, ἡ, **κερδῷος**, ὁ, vide supra.

κερκὶς, ίδος. ἡ. (Κρῶ) radius textorius. nam ejus capita sunt curvata, velut rostra τῶν κιρκων: vel et ab ave ἡ κρὲξ, vel verbo κρέκω, i. e. ἠχέω aliquo modo. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκὶς, sc. Andromachæ texenti, cum audiret luctum, X, 448. χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινε, ε, 62, sc. Calypso. nam fœminæ etiam nobilissimæ, texebant studiose apud vetustos.

κερκώπης, ὁ, vide sub τέττιξ, ad finem.

κερόωντο, vide sub κεράω.

κερτομέω, f. ήσω. (Τέμω) cor pungo et vellico alicujus. idque fieri potest vel contumeliose, vel facete et jocose. est compositum ex τὸ κέαρ, cor, et τέμνω, cujus perf. med. est τέτομα: et mitissime plerumque notat apud poëtam. fictis quibusdam verbis animum alterius commoveo vel commovere volo, ludo jocose, cavillor, derideo, jocose et ironice mentior. *ich scherze, thue hönisch, spotte, (I jeer, deride, banter.)* οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν, illi vero illudebant id dictis et jocabantur, β, 323, et in sequentibus narrantur ii joci salsi. μή μιν κερτομέωσιν, π, 87, ne eum acerbe ludant et exagitent: ubi tamen in sensu duriori ponitur. nam loquitur ibi Telemachus, metuens, ne pater suus personatus et sub mendici specie, contumeliose ludatur a procis petulantibus. μή τις Φαιήκων κερτομέοι ἐπέεσσιν, η, 17, ne quis Phæacum jocosa dicta proferat de hac re; inquit regia virgo, adducens ignotum hospitem facie honesta: *darüber spöttische scherzreden führe, (should make sarcastic remarks on the subject.)* κερτομέων Ὀδυσῆα, σ, 349, ludens verbis in Ulyssem, coll. 352—363, *über ihn spottend, (rallying him.)* σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις, B, 256, tu exprobratorie loqueris; tu acerbe ludens regem loqueris; coll. 255, ubi videtur esse oppositum: nos regi multa damus, tu, qui in id inveheris, nihil aliud nisi verba confers: δακνηροὺς μόνον λόγους τῷ βασιλεῖ δίδως, καὶ οὐδὲν ἄλλο. σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω ταῦτα ἀγορεύειν, ἵνα ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς, ν, 326, te jocantem, jocose mentientem, puto ista loqui, ut me decipias. παῖδες ἀεὶ κερτομέοντες, pueri semper illudentes vespis illis, Π, 261, ubi sermo est de pueris qui nidum vesparum vel crabronum sæpius incessunt, eosque irritant: et maxime τὸ ψεκτὸν inest τῷ, ἀεί. τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες, θ, 153, quid me ad ista hortamini illudentes me? inquit Ulysses ad provocantes eum ad certamen ludicrum; putabant autem, eum esse senem imperitum ludorum nobilium: *sie forderten ihn also spöttisch auf, (they invited him therefore tauntingly.)*

κερτομία, ας. ἡ. (Τέμω) irrisio faceta, *ein feiner spott, ein gesalzener scherz, (delicate raillery, a witty jest.)* οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδὲ αἴσυλα μυθήσασθαι, Υ, 202, inquit Æneas ad Achillem, novi et ego scommata et flagitiosa loqui. sic et 433, ubi idem dicit Hector Achilli. κερτομίας δέ σοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω μνηστήρων, υ, 263, *ich will dich vor den spotten und gewaltthätigkeiten der freier schon schützen, (I will protect thee from the gibes and jeers of the suitors.)* quibus locis injuriosa dicacitas intelligitur.

κερτόμιος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) dicax, jocosus, facete mordax: *spöttisch, scherzend, hönisch, (jeering, jocose, taunting.)* et in genere, fictus animi causa. dicitur et κέρτομος. ἱλάσκοντο τὰς θεὰς θυσίαις, καὶ χοροῖς γυναικείοις κερτόμοις, Herodot. V, 83, ubi γυναῖκες γυναῖκας per jocum κακῶς ἠγόρευον τὰς ἐπιχωρίας. αὐτίκα κερτομίοις Δία προσηύδα Ἥρη, sc. ἔπεσι, A, 539, statim salsis verbis allocuta est eum, ipsa renidens, ne videretur increpare eum, cum verba ipsa essent increpatotia. sic, κερτομίοις ἐπέεσσιν παραβλήδην, Δ, 6, verbis salsis et jocose severis, comparative loquens: nam comparat facta duarum dearum factis unius deæ, et hanc præ illis laudat; ut hac leni derisione earum, excitet eas: comparat deinde et bellum et pacem, 15, 16, et simulat, se omino pacem malle, 18, quo ficto consilio maxime eas pungit. en ibi jocos cœlestes. sic et E, 419, ubi Juno et Minerva κερτομίοις ἐπέεσσιν Δία ἐρέθιζον, jocosis dictis Jovem provocabant; et effectus eorum erat, ut subrideret pater deorum, *dass er über ihre spöttische reden lächelte, (that he smiled at their sarcasms.)* sed in sensu acriori est ι, 474, ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδων κερτομίοισι, ubi Ulysses procul ex navi sua Cyclopem increpat. Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισιν Μελάνθιος, υ, 177, *mit spöttischen worten, (with taunting words:)* et ἀνέρας ibi est κατ' ἐξοχὴν, *diese herren, (these nobles.)* hos homines nobiles: præterea verba ipsa sunt acria et acerba. πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι, ω, 239, primum verbis cor pungentibus experiri eum; et ibi Ulysses personatus adloquitur patrem suum *fictis* verbis, quibus eum valde commovet et varie. hoc loco ergo maxime proprie positum nomen.

κέρτομος, vide supra.

κερχαλέος, **κέρχω**, vide sub καρχαλέος.

κέρω, (Κάρα) idem quod κεράω, q. v. infundo, bibo. ὅτε οἶνον κέρωνται ἐν κρητῆρσι, Δ, 260. nam κρατὴρ est a κέρω vel κεράω.

ΚΕ΄ΡΩ et κείρω, f. κερῶ, et æolice κέρσω. demeto, deseco, everro; *ich kehre mit dem besem weg, (I sweep away with a broom:)* et metaph. consumo, absumo, *ich zehre, verzehre, (I consume, devour.)* est factum a sono mordentium e terra herbas vel gramen. κείρει λήϊον, depascitur segetem, de asino, Λ, 559, i. e. εἰς κόρον ἐσθίει, satiat se segete, quam invasit. et ab hoc κείρειν est ὁ κόρος. δημὸν (pinguedinem) κείροντες, Φ, 204, i. e. ἀπλήστως ἐσθίοντες κόμην κερέειν, pro κερεῖν, comam abscissurum me esse, tibi in honorem, Ψ, 146, conf. κόμη. δοῦρα ἐλάτης κέρσαντες, cædentes ligna abietis, Ω, 450. ergo et de lignis ponitur, si cæduntur. unde est ὁ κορμὸς, truncus, *der stamm, (the stem.)* et Germani dicunt, *abstämmen, (to fell a tree,)* i. e. infra ad radicem cædere arborem. κείρετε, absumite, *verzehret es, zehret, (consume,)* α, 378. β, 143. et vides in hoc significatu similitudinem vocum, Græcæ et Germanicæ, κέρειν, *zehren, aufzehren, (to consume.)* hinc potest esse ἡ κὴρ, i. e. ἡ θανατηφόρος μοῖρα, quam supra sub τὸ κάρα inseruimus: et cui hæc etymologia verior videtur, revocet eam vocem cum suis derivatis huc. ἐκείρετε ἐμὰ κτήματα, β, 312, absumebatis bona mea, *zehretet sie auf, (consumed them.)* sic, ἔκειρον αὐτῷ κτήματα, χ, 369. κτήματα κείροντας, σ, 143. ω, 458. γῦπε ἧπαρ ἔκειρον, duo vultures hepar depascebantur, λ, 577. ἐκείροντο χαίτας, desecabant sibi capillos, ω, 46, quod in luctu magno fieri solebat; et istæ abscissæ vivorum comæ imponebantur mortuo. sic, κειρόμενοι, Ψ, 136, de capillis luctus causa desectis.

sic, *κείρασθαι κόμην*, *sich die haupthaare abzuschneiden, (to cut off one's hair,)* δ, 198. Ψ, 46, mortui causa. *ἐκ λεχέων κεῖραι μελινδέα ποιάν*, Py. 9, 64, e lectis demetere mellitam herbam, i. e. per concubitum virginitate ejus frui. *κερθέντες πλόκαμοι*, Py. 4, 145, detonsi cirri. nam in viros recepti tondebant capillos. in specie *τοῖς ποταμοῖς τὰς πρώτας κόμας ἀπεκείροντο οἱ ἀρχαῖοι.* conf. *Σπερχειὸς* in R. sed h. l. iste, sicut Achilles, *τὴν πρώτην κόμην οὐκ ἐκείρατο θεοῖς εἰς ἀπαρχὴν, ἀλλὰ νέος ἦν πρωτοκόμης.*

κέσκετο, vide sub Κέω, pono.

κεστὸς, ή, όν. (Κέντω) acu pictus, *gesticket, (embroidered :)* variis insitionibus colorum pretiosorum et artificiose distinctus. est a 3. præteriti passivi *κέκενσται*, a *κέντω*: abjecto ν. *ἀπὸ στήθεσι ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα*, a pectore suo solvebat artificiose pictum cingulum, Ξ, 214, seqq. ubi istud cingulum Veneris, quod illa infra mammas gestabat, egregie describitur: *den gesticketen gürtel, (the embroidered cestus.)* is enim figuram corporis venustiorem reddebat, et ubera supra eum prominentia. et h. l. plene dictum. si ergo alibi *κεστὸς* simpliciter exstat, subintelligendum est substantivum. sic, *ἡ διπλόη*, sc. *χλαῖνα*, et multa alia adjectiva substantive posita. cæterum iste *κεστὸς* conciliabat tantum amorem venereum, non vero iram omnem omnino prohibebat: efficiebat tamen, ne quid gravius ab irato pateretur is, qui hunc *κεστὸν* gestabat, quæ omnia ex indole virili, et fœmineis illecebris, vere sunt desumta. conf. O, 18—33. hinc est et *τὸ κέστρον*, vel *ὁ κέστρος*, vel *ἡ κέστρα*, instrumentum, quo quid cavatur, ut inseri possit aliud: etiam teli species. cæterum *κεστὸς* in genere est, punctus, foraminibus parvis confossus et compunctus.

κέστρα, ἡ, *κέστρον*, τὸ, *κέστρος*, ὁ, vide supra.

κεστρεὺς, ὁ, vide sub *νῆστις*.

κευθαίνω, f. 2. *ανῶ*. (Κῶ) depono in occultum, occulo, infodio. idem ac *κεύθω*. *οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γε ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο*, Γ, 453, non enim sane ex favore occultarent eum, si quis vidisset vel videret eum. *sie hätten ihn gewiss nicht aus liebe verhehlet, (they would certainly not have secreted him out of affection.)*

κευθμὸς, οῦ. ὁ. (Κῶ) latebra. *ἐκ κευθμῶν*, N, 28, et sermo est ibi de piscibus marinis, prodeuntibus ad salutandum quasi Neptunum.

κευθμὼν, ῶνος. ὁ. (Κῶ) idem. *σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες*, κ, 283, i. e. *συφεοὺς*, *koben, (pig-styes.)* *μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος*, ν, 367, quærens latibula per speluncam, in quibus occuli possent res pretiosæ. *κευθμῶνας ὀρέων*, Py. 9, 60.

κεῦθος, εος. τό. (Κῶ) locus subterraneus quo quid occulitur et reponitur; deinde ..., quævis occultatio rei; specus obscurus. *νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι*, X, 482, at nunc tu quidem abis ad domos Plutonis sub occultis terræ sinubus sitas: inquit Andromache de mortuo suo Hectore. *ἔσταότε εἰν Ἀΐδαο δόμοις ὑπὸ κεύθεσι γαίης*, ω, 202, Agamemnonis et Amphimedontis anima. ista *κεύθεα* sunt eadem quæ *δόμοι Ἀΐδου*: nam ea domus est *ὑπόγαιος*, et hanc ob causam *κεκρυμμένη*. sic, *ὑπὸ κεύθεσι γαίας*, Ne. 10, 105, apud inferos, *ὑπὸ τοῖς κευθμῶσιν γῆς*.

κεύθω, f. εύσω. (Κῶ) depono in occultum, occulo, infodio. est quoque a *κίω*, jacere facio. Germanorum, *eine kuthe, (a hole, or grave,)* fossa, in quam mortuus infoditur, aut arbor inseritur, ejusdem est originis. est ergo *κεύθω*. jacere in occulto facio, deprimo, obruo: *ich verhehle, (I conceal)* vel *verhöle, (bury,)* quod verbum Germanicum ab *höle, (a hole,)* specus, oritur. *ἔπος τί κε μυθησαίμην; ἦ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει*, φ, 194, eloquar? an sileo? at animus me jubet proloqui. *τί νύ σοι νόος ἔνδοθι κεύθει;* ω, 473, inquit Minerva ad Jovem: quæ est animi tui sententia occulta? quid mens tua secum statuit? *μαίνεσθε, καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα*, σ, 405, ubi sensus est: nimis palam ostenditis consilium vestrum de occidendo hospite; hinc addit *θυμῷ*: sed *ἀστείως* id rursus obvolvit, addens, quasi cibum et potum evomerent ebrii vel evomituri sint, nam hoc est *οὐ κεύθειν βρωτύν*. *ihr könnet es nicht mehr bey euch bergen und beherbergen, was ihr gegessen und getrunken habt, (ye can no longer conceal or retain what ye have eaten and drunk.)* *οὐδέ σε κεύσω*, γ, 187, nec te celabo quidquam. *ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ*, eloquere, ne cela et occule in animo, A, 363. Π, 19. Σ, 74. *μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισι, ὅ,τι κέ σε εἴρωμαι, φάσθαι δέ σε κάλλιόν ἐστιν*, Θ, 548, ne occule ingenio vafro, quodcunque te interrogavero, nam proloqui te id melius est. *ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει*, aliud cogitat apud se, aliudque loquitur, I, 313. *δάκρυα ἔκευθε*, lacrimas continebat ne prosilirent, τ, 212. *νοήματα πατρὸς ἔκευθεν*, ψ, 30, cogitationes patris, cognitas sibi, occulebat apud se. *ὅσα πτόλις ἥδε κέκευθε*, X, 118, quascunque opes hæc urbs abditas habet vel habebat huc usque: et est imperf. Ionicum pro *ἔκευθε*, i. e. *ἔνδον ἔκρυπτε*. nisi mavis, esse præteritum medii, *κέκευθα, ας, ε*, pro *κέκυθα*, et id omnino præstat. *εἴδομεν, ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε*, γ, 18, pro *εἴδωμεν*, videamus, quod consilium in mente habeat. *ὄφρα εἰδῇς, οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει ἡμετέρη*, ι, 348, ut cognoscas, qualem potum istum navis nostra continuerit: ubi vides plusquamperf. med. et notionem *περιοχῆς τῶν ἐντός*. *ὅπου κύθε γαῖα*, i. e. *ἔκρυψε*, γ, 16, ubi terra eum inclusit, i. e. ubi mortuus et sepultus sit; et est aor. 2. pro *ἔκυθε*. nam f. 2. est *κυθῶ*. *ὁπότε ἄν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλὴ*, ζ, 303, si domus et aula te continuerint intra se; et est vel perf. m. conj. vel est aor. 2. a. conj. ionice: Iones enim et ibi addunt augmenta et reduplicationes, ubi aliæ dialecti id negligunt. *εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ ἄϊδι κεύθωμαι*, donec ipse ego in sepulcro condar, Ψ, 244. hinc dicuntur *οἱ κευθμῶνες ᾅδου, καὶ νεκρῶν.*

κεφαλαιόομαι, vide sub *κεφαλὴ*, ad finem.

κεφάλαιος, ου. ὁ ἡ. (Κύβω) capitalis. *κεφάλαια λόγων*, Py. 4, 206, i. e. *τὰ μείζονα καὶ καίρια*, *die hauptpuncte der reden und geschichte, (the chief points of speeches or narratives.)*

κεφαλὴ, ῆς. ἡ. (Κύβω) caput. est quasi *κυφαλὴ* vel *κυβαλὴ*, a *κύβω* vel *κύπτω*, inclino, curvo. nam caput est convexum. hinc omne convexum eminens vocatur *κεφαλὴ*, ut os cubiti extrorsum eminens si curvatur cubitus, etc. dicitur et *κεβαλὴ*, et *κεβλὴ*, apud Callimachum in Fragm. 41, *ἀμφὶ δὲ κεβλὴν εἱρμένος, ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον*, circa caput redimitus alliorum crispam habet coronam. antiqui non soliti sunt tegere caput extra prœlium. hinc in Homero nusquam fit mentio *πίλου ἢ καυσίας*: et hæc *καυσία* erat pileus albus Macedonicus, cui reges circumplicabant suum *διάδημα*. mundum muliebrem in capite, Græci vocabant *κεφαλὴν περίθετον*, quæ et *ἡ περικεφαλαία* dicebatur. hujus mundi species sunt X, 468, seqq. *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς*, constitit supra ad caput dormientis, et sermo est de somnio, B, 20. Ψ, 68. Ω, 682. δ, 803. ζ, 21. υ, 32. conf. *ὄνειρος*. Sed ψ, 4, sunt eadem verba de ancilla, excitatura heram dormientem. *κέρα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει*, Δ, 109. *κατὰ ἰνίον κεφαλῆς*, E, 73. *ἐκ κεφαλῆς εἵλκετο χαίτας*, K, 15, vellebat comas sibi ex capite; et quidem supplicationis causa. sic, *τίλλων τρίχας ἐκ*, X, 78, coll. 77, in luctu magno. *κατέῤῥεεν ἱδρὼς κεφαλῆς*, sudor defluxit ex capite, Λ, 811. *συνάραξεν ὀστέα κεφαλῆς*, M, 385, ossa capitis confregit omnia. *τὸν ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ*, Ξ, 465, in commissura capitis cum cervice. et 467, *τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλὴ, στόμα τε ῥῖνές τε οὔδεϊ πλῆντο* (*ἔπληντο*, ad terram admovebantur,) *ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα*. *ἀπὸ κεφαλῆς κόρυθα* (galeam) *εἵλετο*, prædæ vel spolii loco detraxit ei, O, 125. *αἵματι καὶ κονίαις ἐκ κεφαλῆς διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους εἴλυτο*, contectus erat, Π, 650. sic Σ, 353. *ἐκάλυψαν αὐτὸν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς*, i. e. *δι' ὅλου σώματος*. *κόνιν χεύατο κακκεφαλῆς*, pro *κατὰ*, per, *streuete erde auf sein haupt, (sprinkled dust on his head,)* Σ, 24. et 214, *ἀπὸ αὐτοῦ κεφαλῆς σέλας αἰθέρα ἵκανεν*, splendor de capite ejus, i. e. de galea. sic 226, *πῦρ ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ δαιόμενον*. *ἁπτόμεναι κεφαλῆς*, tangentes caput mortui, non vero osculantes, utpote in luctu, Ω, 712. collato Σ, 71, *κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο*. vivi quidem, in luctu tamen summo existentis. *οὔ σοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε*, non acutissimum cernis, Ψ, 477 et 765, *κατὰ κεφαλῆς ἔχεεν αὐτῷ ἀϋτμένα Ὀδυσσεὺς*, halitu perflabat caput ejus in currendo, adeo prope post eum currebat. *εἷλε Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο*, T, 126, ubi quæstio, num caput Ates, an caput Jovis cui insedit Ate, sit intelligendum? nam Ἄτη non videtur apte dici habere *πλοκάμους*, utpote quæ *ξηραίνει* et deturpat *βλαπτομένους*: neque rursus de capite Jovis, cum nusquam *πλόκαμοι* de viris ponantur, sed *πλοχμοί*. restat, ut putemus, Ἄτην dici *εὐπλόκαμον*, utpote numen fœmineum, a persona sua fœminea; non vero ab effectu suo apud læsos quos sui ipsorum pœnitet. obstat quidem et hic, nusquam dici, capite et capillis prehendi projiciendos, sed vel pede ut Vulcanum, vel manu ut Ἀστυάνακτα. præstat tamen, de Ate hoc insolitum pro vero habere, eamque capite esse prehensam, quia Ate et ipsa sit res capitis. nam omnis error mentis, est capitis, non vero manuum pedumque: ergo recte dicitur, capite corripi; sicut recte dicitur, in capite residere. *σοὶ κεφαλῇ κατανεύσομαι*, capite tibi annuam, A, 524, inquit Jupiter ad Thetidem supplicem, conf. *κατανεύω*. *κεφαλῇ καὶ ἄλλοι μείζονες*, statura et eminentia capitis alii sunt etiam majores, Γ, 168, *ragen mit dem kopfe drüber, (surpass him in stature ;)* nam Agamemnon grandis quidem erat statura, alii tamen grandiores: sed facie majestatis plena. sensus ergo h. l. hic est: alii quidem etiam elatiores capite, sed sic pulcrum capite et sic majestatis plenum capite, non video; ut *κεφαλῇ* ad *καλὸν* et ad *γεραρὸν*, 169, s. repeti debeat. et *τὸ, καὶ* 168, non ad *ἄλλοι*, sed ad *μείζονες*, pertinet; hoc sensu: est quidem procerus, sed tamen alii etiam proceriores. et 193, *μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος, εὐρύτερος δὲ ὤμοις καὶ στέρνοις*, ubi sermo est de Ulysse satis procero; ut appareat, Agamemnonem, quo erat minor statura, non fuisse brevem. ergo *κεφαλὴ* etiam staturam denotat. *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων χρύσεον*, Σ, 205, ei, sc. Achilli: et sensus est, cum Achilles ostendere se vellet Trojanis, et inclamare eos, secum habebat plurimos suorum bene galeatos, eosque sic statuebat, ut sol adversus, galeas resplendere faceret. hoc poëta uni tribuit Achilli. *πολλὴ κόπρος* (*viel müll und staub und kerich,*) *(much dirt, dust, and dung)* *ἦν ἀμφὶ κεφαλῇ γέροντος*, Ω, 164, volutati præ luctu in terra sub dio, ubi apparet *κόπρον* non præcise esse fimum, sed quasvis minutas sordes. simul h. l. *κεφαλῇ* non de solo capite, sed de toto sene, est intelligendum. *ἀμφὶ συὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι*, I, 544, de capite et pelle apri: et sermo est de venatione Melea-

gri. nam caput occisæ in venatione feræ erat γέρας, dandum ei qui primus vulnerarat feram. is mos solemnis in Asia, etiam in Græcia. Sed ob hoc γέρας, concitante Diana, i. e. occasione orta ex venatione, bellum ortum: quam historiam obiter tangit poëta. στεφάνην ἐπεθήκατο κεφαλῆφιν, Κ, 30. galeam et, 261, κυνέην ἀμφέθηκε κεφαλῆφιν, ubi syllaba paragogica φι vel φιν adjuncta dativo. hinc nomen ἡ περικεφαλαία factum. sic et 257. et 496, κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη, quod ὄναρ erat Diomedes, interficiens dormientem, coll. 494, s. τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν, *nach dem kopfe zielend, (aiming at the head.)* Λ, 350. κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, cum prehendisset eum capite, Π, 762. κεφαλαὶ δράκοντι ἦσαν τρεῖς, Λ, 39. ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων (κεφαλῶν) τάμνε τρίχας, qui erat mos in victimis, Γ, 273. sic, γ, 446, κεφαλῆς τρίχας ἐμβάλλων πυρί. sic, ἐνέβαλλεν, ξ, 422, ubi de sue mactato sermo est, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς εἶχον, Λ, 72, sed æqualia in pugna capita habebant, coll. 71, i. e. μὴ ἕτεροι φεύγουσι, neutri cedunt in fugam, ἰσοψύχως ἐμάχοντο, stabant utrique ἕνα θυμὸν ἔχοντες. et est metaphora ab hominibus ejusdem staturæ, opponentibus se invicem. κεφαλὰς κορύθεσσι κρύψαντες, Ξ, 372. ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε (duo equi, sequentes currentem) πετέσθην, Ψ, 381, coll. 379, s. ad eum enim capita dirigentes et capitibus fere tangentes eum volabant cursu. κεφαλὴ sæpe notat *vitam*. ὅσον περὶ κεφαλῇ ἐμῇ καὶ σῇ δείδια, μή τι πάθῃ, Ρ, 242, quantum de meo et tuo capite metuo ne quid accidat ei; i. e. vitæ nostræ, personæ nostræ. σὺν μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σφαῖς κεφαλαῖς, γυναιξὶ καὶ τέκεσι, Δ, 162, magno luent, sc. capitibus suis, uxoribusque et liberis; i. e. vita et persona sua ipsorum. notat ergo et, *personam* ipsam. Τεῦκρε, φίλη κεφαλὴ, O carum mihi caput, Θ, 281, ut totus homo per partem nobiliorem denotetur. ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν, Λ, 55, multos fortes viros ad inferos demissurus erat. et 462, ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς, clamabat, quantum capax erat vir, ὅσον ἐχώρει ἀνὴρ, εὐρυφωνότερος ὢν γυναικός. simul respicitur, non ad virum modo, in opposito fœminæ; sed et ad instrumentum clamoris, ad os, quod est in capite. ἐχθρὴ ἐκ κεφαλῆς ὄπα, vocem odiosi mihi viri, Π, 77, ἔτιον αὐτὸν ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, æstimabam eum æque ac me ipse, *so wie meine person, (as myself,)* Σ, 82. et 114, φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα, cari capitis interfectorem; i. e. Patrocli. Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα, Trojanos et arma eorum, Φ, 336. σῆς κεφαλῆς, a te et corpore tuo, O Hector, Χ, 348. ἠθείη κεφαλὴ, Ψ, 94, i. e. ἀδελφική: et sic blande appellatur φίλος προγενέστερος, amicus senior. Ἑκτορέης κεφαλῆς ἄποινα, redemtionis pretia pro Hectore, Ω, 276, 579. φοξὸς κεφαλὴν, Β, 219. et 478, κεφαλὴν (κατὰ,) ἴκελος Διΐ, i. e. ἡγεμονικὸς, vultu majestatis pleno. ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν (κατὰ) Γ, 227, ut ergo hoc nomen sæpe in genere, adspectum, vultum, notet. ἐπαείρας, attollens, Κ, 30, ἀπὸ δειρῆς κόψε, Ν, 202. ἔβαλεν αὐτὸν, Ο, 433. βάλε πέτρῳ μέσην κακκεφαλὴν, Π, 412. et 578, χερμαδίῳ. τὴν ἐνείκας, Ρ, 39, caput tuum, i. e. vitam, auferens. et 126, ἀποτάμοι. πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, Σ, 176. et 335, φονῆος. ἤλασε ξίφει κακκε: Υ, 475. κόψατο χερσὶν, frontem et caput plangebat, Χ, 33, in luctu. σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, β, 237, exponentes vitam suam, *setzen ihr liben aufs spiel, (risking their lives.)* sic, ψυχὰς, quod idem est, γ, 74. ι, 255. τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, tale enim caput, i. e. talem virum, desidero et requiro, a 343, et sermo est uxoris de marito, qui simul erat rex; de Ulysse. in genere ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου μέρους ὅλος ὁ ἄνθρωπος λέγεται. τοίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, tam egregium virum principem obtinuit terra, i. e. mortuus est, λ, 548, Ajacem. et 556, ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ, æque ac ob Achillem. et 633, Γοργείην κεφαλὴν, i. e. ὅλην τὴν Γοργόνα. λίσσομαι ὑπὲρ σῆς αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων, ο, 262, supplico per tuum caput et sociorum, i. e. per salutem tuam. ἐμῇ κεφαλῇ, i. e. ἐμοὶ, χ, 463, inquit Telemachus. Sed, Ε, 741, Γοργείη κεφαλὴ in ægide Minervæ, est ἡ κεφαλὴ μόνη τῆς Γοργοῦς. ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, κεφαλή τ', ἐφύπερθέ τε χαῖται, δ, 150, caput, et comæ in eo. ἓξ δειραὶ, καὶ ἐν ἑκάστῃ σμερδαλέη κεφαλὴ, de Scylla, μ, 91, *sechs hälse, und an jedem ein grässlicher kopf, (six necks, and to each a hideous head.)* ἐκ κεφαλῆς δ' ἐσμήχεν ἁλὸς χνόον, ζ, 226, de capite detersit lavando maris sordes. ἐκρέμασε φόρμιγγα αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, θ, 68. et 85, φάρος κακκεφαλῆς (κατὰ τῆς κ.) εἴρυσε, pallium super caput attraxit, coll. 92. et 88, κεφαλῆς ἄπο φᾶρος ἕλεσκε. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ν, 399. et 431, ὄλεσε. quod fiebat occultando eos crines sub persona aliqua callide superposita, ut calvitiem mentiretur. hinc σ, 354, δαΐδων σέλας, αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς, splendor facum, et capitis ipsius: nam calvum videbatur cranium esse in capite, et lucere quasi id album cranium. κακκεφαλῆς ἔχευεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη, ψ, 156, i. e. prudentia ipsius, demta ista persona. κόνιν αἰθαλόεσσαν (cinerem) χεύατο κακκεφαλῆς, ω, 316, in luctu. κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην, ε, 232. κ, 544, de Nympha. κατέχευε χάριν, ψ, 162. ζ, 235. θ, 19. καταμφικαλύψας ῥάκος, ξ, 349. νεύσω σοὶ κεφαλῇ, π, 283. νευστάζων, σ, 153, motans caput, ut solent cogitabundi indignantes. et 239, ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς, ubi eadem nutatio capitis fit ex infirmitate magna corporis. παρεστάμεναι κεφαλῆφι, υ, 94, adstare capiti suo. κυνέην κεφαλῇ εἶχε, habebat galeam in capite, ω, 230, et quidem ex pelle caprina factam, contra radios solis, cum opus faceret in horto senex principalis. ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, prope admovens caput ad hospitem, α, 157. et 208, αἰνῶς (valde) κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας (similis es) κείνῳ, ubi κεφαλὴ est vultus et capitis forma majestatis plena. κεφαλὴν οὔδασδε πελάσσαι, caput terræ admovere, ad terram adfligere, κ, 440, *ihm den kopf vor die füsse zu legen, (to lay his head at his feet.)* πλῆξε κιβερνήτου κεφαλὴν, μ, 412. et 413, συνάραξε ὀστέα πάντα κεφαλῆς. πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν ἔτρεπε, versus solem caput vertebat, ν, 29, *sahe nach der sonne, (turned his face toward the sun.)* ἐπ' ἀγκῶνος σχέθεν, sustentabat caput cubito, *stüzte den kopf auf den ellenbogen, (supported his head on his elbow.)* ξ, 494. κύσσε δέ μιν, (osculabatur eum) κεφαλήν (κατὰ) καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, π, 15, *küssete ihm die stirne und die augen, (kissed his forehead and eyes.)* sic et ρ, 39. et oculos suaviari erat honestiorum. sic et τ, 417. de vilioribus est ρ, 35, ἐκύνεον (suaviabantur αἱ δμωαὶ, Ulyssis) ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. sic de servis, φ, 224. χ, 499. et de Ulysse, blandiente suis fidis servis, ὡσαύτως Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς (frontes) καὶ χεῖρας ἔκυσσε, φ, 225. ut ergo κεφαλὴ in specie sit, frons. κύων κεφαλήν τε καὶ οὔατα ἀνέσχεν, erigebat canis, ρ, 291. παρακλίνας, caput deflectens, υ, 301. κάτω ἔχων, demittens caput, incurvans se, ω, 241. νυκτὶ μὲν ὑμῶν εἴλυνται κεφαλαί τε πρόσωπά τε, υ, 352. τόσσαις κεφαλαῖς, tot capitibus, sc. Scylla, quæ sex habebat capita, μ, 123. εἰσιδέτην πάντων κεφαλὰς, β, 152, quod augurium innuebat perniciem futuram omnium. συνήραξέ κε (confregisset sane) ἡμῶν κεφαλὰς καὶ νήϊα δοῦρα, nostra capita, et trabes navales, i. e. navem, ι, 498. συῶν εἶχον κεφαλὰς φωνήν τε δέμας τε, socii a Circe mutati; κ, 239. ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς, exserit capita sua extra specum, sc. Scylla, μ, 94. νέοι, αἰεὶ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, nitidi, ο, 331, ubi a parte ὅλον τὸ σῶμα innuit. νεύοιεν (κατὰ) κεφαλὰς, nutent quod attinet capita, σ, 236, ex infirmitate et mortis adventu. ἑξείης κεφαλὰς εἶχον, suspensæ sc. ancillæ, χ, 471. σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ, Ο, 39, ubi Juno jurat caput Jovis, tuumque sacrum caput. κεφαλῆς βαλεῖν, *auf den kopf fallen zu wollen, den kopf zu treffen, (to be about to fall on the head, to hit the head,)* Ol. 1, 93, quod lapis sit casurus in caput. λίθον ὑπὲρ κεφαλῆς, Ist. 8, 20. et utroque loco sermo est de Tantalo, cui, ex fictione recentiorum, superpendet grande saxum jamjam casurum. conf. R. κεφαλῇ ἐῇ, capiti suo, i. e. sibi, Ol. 6, 103. 7, 123. κεφαλῇ νέᾳ, i. e. νέος ὤν, *mit seiner jungen person, (with his young person,)* Py. 11, 53. κεφαλῇ ἀταρβεῖ, capite intrepido, Py. 9, 54, i. e. ipse intrepidus. κεφαλὴν τοῦ ἔπραθε, Py. 9, 140, amputavit caput ei. κεφαλᾶν πολλῶν νόμον, Py. 12, 41, i. e. πολυκέφαλον legem, et sermo est de tibia, quæ multa et varie sonantia habet foramina exaltata; *die weise von vielen köpfen, (as if it had many heads:)* quasi ista elata foramina essent capita sibilantia aut sonantia. κεφαλαῖς ὑπὸ παρθενίοις, ὀφίων τε, Py. 12, 16, a virginibus, et a serpentibus. κεφαλὴ est idem quod ἡ κορυφὴ, et τὸ κρανίον. verbum κεφαλαιόομαι est, κορυφόω. et ἀποκρανίζω est, ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν. Vide sub ἶσος, aliquanto sub initio, et ὅσος similiter.

κέχαδα, κέχανδα, κεχάνδειν, vide sub χάζω, ad finem.

κέχηνα, vide sub χαίνω.

κεχλάδων, vide sub χλαδάω.

κεχλαδὼς, vide sub χλάζω.

κεχρημένος, vide sub χρηΐζω.

κέχρηται, κέχρητο, vide sub χρέω.

κέχυμαι, vide sub Χέω, aliquanto a fine.

Κέω vel κείω, f. είσω. (Κῶ) findo, cædo, disseco, *ich spalte, (I cleave.)* hinc nostrum est *käuen, (to chew,)* mandere; et, *ein keil, (a wedge,)* cuneus. et hoc verbum proprie de lignis. ἔκοψε δὲ χίζη δρυὸς, ἣν λίπε κείων, ξ, 425, percussit porcum ligno quercus, quod reliquerat cum finderet ligna, *mit dem kloben eichenholz, auf dem er die übrigen gespaltet hatte, und den er liegen lassen, (with the block of oak on which he had split the rest of the wood, and which he had left lying:)* σχίζων. ab hoc κέω est et ὁ κῶος, ου, specus. idem verbum dicitur et κάω, q. v. unde est χάω et σχάω. οὐκ ἔσχων, non findebam, Aristoph. Nub. 408. et inde est κίζω, et σχίζω.

Κέω et κείω, f. είσω. (Κῶ) aduro, accendo, uro. quod deinde et dicitur κάω et κήω et καίω et καύω f. ήσω et αίσω et αύσω. ἄγρει δὴ, πῦρ κεῖον, φ, 176, age sane, ignem accende, pro κεῖσον, *mache feuer an, (I kindle a fire.)* ἔνθα δὲ πῦρ κείαντες ἐθύσαμεν, ibique ignem accendentes rem sacram fecimus, ι, 231, pro κείσαντες. μηρὰ δὲ κείαντες, ν, 26, femora adolentes, comburentes. κειαμένω πῦρ, cum ambo ignem accendissent, π, 2. πῦρ μέγα κειάμενος, ψ, 51.

Κέω et κείω, f. είσω. (Κῶ) pono, compono, depono, me vel aliud. εἵματά σοι ἐν μεγάροις κέονται, vestes pro te in domo depositæ sunt et jacent, Χ, 510. ἐν σπήεσσι κέονται, in spelunca quadam jacent deposita, π, 232. ἐν μεγάροισι κτήματα, λ, 340, reposita sunt, ὡς κειμήλια. μνῆμα ξείνου κέσκετο (Ionica forma imperf. med. pro ἐκέετο, jacebat) ἐνὶ μεγάροισι, φ, 41, in memoriam hospitis. κείω δὲ, ὥσπερ τὸ πάρος ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, τ, 340, cubo, sicut antea insomnes noctes transigebam; cubo sic, quemadmodum et antea, nam adsuetus sum duris. sed hoc κείω in specie quoque notat ἐπιθυμίαν καὶ θέλησιν τοῦ κεῖσθαι: βῆ δὲ κείων, ibat cubiturus, ξ, 532, κοιμηθησόμενος, ut ergo præsens sit pro futuro. sic, βεβήκει κείων ἐς θάλαμον, τ,

48. γρηῦς μὲν κείουσα, anus decubitura ut dormiret, ψ, 292. κείοντες, i. e. κοιμηθησόμενοι, Ξ, 340. ἔβησαν κείοντες ἐὰ πρὸς δώματα ἕκαστος, σ, 427. ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε, πεποίηται δέ σοι εὐνὴ, surge cubitum, O hospes, nam paratus tibi est lectus, η, 342, ut ergo et a κέω participium eodem sensu ponatur pro futuro: nisi contendas, ob metrum abjectum esse Iota. κειέμεν, ionice pro κείειν, cubare velle, Θ, 315, inquit Vulcanus de colligatis in lecto Marte et Venere: οὐκ οἴμαι ἐπιθυμεῖν αὐτοὺς κεῖσθαι οὕτως. possis dicere, κείειν esse factum ex κείσειν, extruso Sigma, quod sæpe et in aliis verbis ejicitur. κείσομαι ἐπεί κε θάνω, jacebo ubi mortuus fuero, Σ, 121, ubi sensus est: nunc, cum vivo, non debeo jacere et otiosus esse; nam κείω est, in otium et quietem compono, me vel aliud; media autem forma semper notat, ipse me. sensus quoque esse potest, θανάτῳ μὲν κείσομαι, κλέει δὲ (fama) μετέωρος ἀρθήσομαι. priorem explicationem postulat contextus, jacebo tunc, sicut Hercules quoque jacet mortuus. sic, κείσομαι, jacebo mortuus, χ, 319. παρὰ νηυσὶ κείσεαι, in castris jacebis mortuus, Σ, 338. κείσεται οὐτηθεὶς, jacebit ex vulnere mortuus, Θ, 537. κείσεται ὑπὸ ἰλύος, sc. τεύχεα, Φ, 318, jacebunt arma sub limo in aqua. κύνες κείσονται ἐν προθύροις, Χ, 71, canes cubabunt in vestibulo. ab hoc κῶ, i. e. κέω, est τὸ κῶας, et ὁ κῶμος, κωμάζειν, κώμη ἡ, ὁ κωμήτης, ὁ κῶμαξ, i. e. φλύαρος, etc. ab eodem, interserto τ, est κτάω f. ήσω, unde ἡ κτῆσις, τὸ κτῆμα, quod a poëta etiam ponitur pro ἀποθέτῳ, seposito, quo non utimur quotidie, sed quod adservamus.

κῆαι, vide sub κάω.

κήδειος (et κήδεος) ου. ὁ ἡ. (Κῶ) ad curam nostram pertinens, cognatus, necessarius. in specie, funerandus, humandus. est a κηδεύω, sepelio, curam cremandi mortui habeo. accentus hujus nominis est controversus. nam quidam scribi jubent κηδειὸς vel κηδεὸς, sicut ab ὀχεύω est ὀχεὸς, a φωλεύω φωλεὸς, a σωρεύω σωρεὸς et σωρός. plerique tamen προπαροξυτόνως scribunt, ut a καθαρεύω est καθάρειος, ab ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, etc. τρεῖς κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον, Τ, 294, funerandos eos tres fratres meos carissimos vidi, i. e. occisos: et in genere. φροντίδος μάλιστα ἀξίους: nam et hæc generalis notio simul locum habet, specialis tamen magis. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα, οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς, eas res apparabimus quibus mortuum corpus ad sepulturam maxime est curandum, Ψ, 160, i. e. ligna, aromata, et talia. hinc est ὁ ἐπικήδειος λόγος. oratio funebris, quæ erat ἔπαινος τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ (querela): et convenit fere cum μνηματίτῃ καὶ ἐπιταφίῳ λόγῳ. vides ergo et κήδεος in usu.

κηδεμὼν, όνος. ὁ. (Κῶ) est ὁ ἐπιμελητὴς, qui curam habet alicujus rei; in specie et primario, qui funus curat, ὁ τῆς κηδείας φροντιστής. κηδεμόνες παρέμενον αὖθι, καὶ νήεον ὕλην, Ψ, 163, curatores funeris ibi permanebant et accumulabant ligna. et 674, κηδεμόνες δέ οἱ (i. e. αὐτῷ) ἐνθάδε μενόντων, coll. 695, 696, nam generaliter ibi sunt, qui curent eum si labatur in certamine cæstuum; simul tamen et mors innuitur.

κήδεος, vide κήδειος.

κηδεστὴς, ὁ, vide sub κήδω ad initium, κήδιστος, et Πηός.

κηδεύω, vide sequens.

κηδέω, f. ήσω et έσω. (Κῶ) funesto, in mœrores et luctus conjicio, malis afficio. idem quod κήδω. ἤλθετε κηδήσοντές με, Ω, 240, inquit Priamus ad suos cives, quorum præsentia sibi erat jam valde molesta, i. e. λυπήσοντες, tristitia affecturi. nam lugenti et prudenti homini, frequentia colloquentium et inania afferentium, solet esse odiosa. οὐκέτι νῶϊ Δαναῶν κεκαδησόμεθα; an nos non amplius jam curabimus eos? Θ, 353, i. e. φροντίσομεν. possis hanc formam recte dicere, esse fut. 3. pass. a κηδέω, f. 2. καδῶ, f. 1. κηδήσω, præt. pass. κεκήδημαι, a cujus 2. sing. κεκήδησαι, esset fut. 3. κεκηδήσομαι, et ob metrum correpte, κεκαδήσομαι. rectius tamen est fut. 1. medii, ionice; nam Iones etiam ibi sæpe ponunt augmentum cum reduplicatione, ubi aliæ dialecti id non solent: correptio autem τοῦ η est et ibi poëtica. nisi malis fingere formam Ionicam κεκαδέω, f. ήσω. κηδεῖν vero in f. 1. etiam habere έσω, apparet ex ὁ κηδεστὴς, i. e. ὁ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖος, adfinis: et οἱ συγκηδεσταὶ sunt οἱ ἀδελφὰς γεγαμηκότες, *schwäger, die zwey schwestern zur ehe haben, (brothers-in-law, who have married two sisters.)* a κηδέω est κηδεύω, quod ἐπὶ ταφῆς καὶ ἐπὶ γαμβρείας dicitur apud recentiores, de sepultura per ignem, et de affinitate contrahenda. sic apud Æschyl. Prom. 889, τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν, ἀριστεύει μακρῷ, affinitatem contrahere sibi comparem, præstat longe.

κήδιστος, η, ον. (Κῶ) carissimus, curæ nostræ commendatissimus, quem maxime curamus. est superlativus, factus a τὸ κῆδος, cura; sicut a τὸ κέρδος fit κέρδιστος, a τὸ αἶσχος αἴσχιστος, etc. est ergo, οὗ μάλιστα κήδεταί τις. ὅς μοι κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε, inquit Ulysses de Polite, socio suo, κ, 225, maxime mihi necessarius et ad curam meam pertinens: nam utrumque epitheton notat fere idem, et κεδνὸς quoque est a κήδω. μέμαμεν (cupimus) δέ σοι, ἔξοχον ἄλλων, κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, Ι, 638, inquit Ajax cum Ulysse, legati a Græcis, ad Achillem iratum: tibi maxime necessarii esse et carissimi; et prior vox respicit cognationem Achillis cum Ajace, nam hic erat Telamonis, ille Pelei, filius, fratrum ex Æaco patre. vides ergo, κήδιστον in specie esse, quem quis cura sua ob cognationem dignum judicat. de mortuis neque κήδιστος neque κεδνὸς dici solet; sed de his dicitur κήδειος. γαμβρὸς ἢ πενθερὸς οἵ μάλιστα κήδιστοι τελέθουσι μεθ' αἷμά τε καὶ γένος, Θ, 583, ubi conf. πηός; qui maxime sunt necessarii hominum post cognatos; et ad αὐτῶν in textu subintellige, ἀνδρῶν.

κήδομαι, vide κήδω.

κῆδος, εος. τό. (Κῶ) cura, sollicitudo. mœror, tristitia, ærumna. cura pro mortuo sepeliendo, luctus. cura pro affini, affinitas. origo nominis videtur esse a comburendo mortuo; ut sit a κάω vel καίω, uro; et quia id triste erat ministerium, et proximis præstabatur, cum cura; hinc reliqui significatus per usum introducti. notat ergo præcipue tria, φροντίδα, λύπην, οἰκειότητα κηδεστικὴν, *sorge, traurigkeit, schwägerschaft, (care, grief, family affection.)* νῦν σὲ χρὴ γαμβρῷ (*deinem schwager,* [*to thy brother-in-law,*] coll. 428, s. sororis tuæ marito) ἀμύνειν, εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει, si te adfinitas tangit, Ν, 464, vel et, si dolor iste te tangit. sic Π, 516, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, ut nunc ad me pertingit dolor et ærumna, *so wie ich jezt in noth stecke, (as I am now involved in affliction;)* qualis ibidem dicitur ἀνὴρ κηδόμενος, ærumnis adfectus. ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει; Ο, 245, num aliquod infortunium tibi venit? ὃς (Apollo) νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδεα ἐφῆπτε, Α, 445, *viel seufzen abdringendes ungemach, (distress that extorts many sighs.)* Τρώεσσι δὲ κήδεα ἐφῆπται, Trojanis funera et labores graves injuncta sunt, Β, 15, 32. τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδεα ὀπίσω ἔσται, Trojanis mors et sepulturæ aliæque miseriæ in posterum erunt, Δ, 270. πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ ἔλειπε, Ε, 156, patri luctum et funera tristia reliquit, sc. Diomedes, cum occideret duos filios Phænopis. πολλαῖσι δὲ κήδεα ἐφῆπτο, multis harum mulierum jam funera et luctus injuncta erant, Ζ, 241, quæ verba sunt poëtæ narrantis, non Hectoris loquentis: et id dicit διὰ τὴν τῶν οἰκείων ἀπόλειαν, quia conjuges aut filios jam amiserant, aut brevi amissuræ erant, idque jam ignorabant. κατέλεξε (enumeravit) ἅπαντα κήδεα, ὅσα ἀνθρώποισι πέλει, ὧν ἄστυ ἁλώῃ, Ι, 588, omnes miserias, quas homines habent quorum urbs capiatur vi. μέλει μοὶ πόλεμος καὶ κήδεα Ἀχαιῶν, Κ, 92, curæ mihi est bellum et clades Achæorum; inquit Agamemnon: horum adversitates mihi somnum adimunt. Τρώεσσι δὲ κήδεα ἔτευχε, funera parabat Neptunus, Ν, 209. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, Σ, 8, ne mihi dii paraverint et perfecerint tristes luctus animo meo, id metuo. nam possunt esse et καλὰ κήδεα, pulcræ curæ. et 53, ὅσα ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ, inquit Thetis lugens. et 430, τόσα ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ, tantas in pectore suo pertulit ærumnas tristes, coll. 431, ubi eadem dicuntur ἄλγεα. ἐπεστενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, (quod speciem externam attinet) σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα ἑκάστη, Τ, 302, quæque vero suas ob miserias. πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν, multis mortem injungit, Φ, 524. et 525, ὡς Ἀχιλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδεα ἔθηκεν, laborem et mortem attulit. nimirum κῆδος proprie est sepultura per cremationem: ponitur ergo consequens pro antecedente. νῦν ἀποτίσεις κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες, funera meorum lues, quos occideras, Χ, 272. et 488, αἰεί τοι (semper tamen certe) τούτῳ γε (filiolo tuo) πόνος καὶ κήδεα ὀπίσω ἔσονται, miseria et luctus in posterum erunt. λίθος περ ἐοῦσα (Niobe) θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει, quanquam lapis sit, ærumnas ex diis immissas coquit pectore, Ω, 617, luget gravissime. et 639, αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω, inquit Priamus, *tausendfaches herzeleid, (thousand-fold affliction.)* ἀλλά μιν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, Κ, 106, sed eum puto luctibus laboraturum etiam pluribus. τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, de reliquis nihil laboramus et solliciti sumus anxie, si modo is unus victus sit, inquiunt proci, χ, 254, i. e. φροντίς. ἐπεί μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδεα ἔτευξαν, α, 244, quoniam mihi alias dii graves ærumnas et sollicitudines paraverunt. αὐτῷ ἔμελλεν κήδεα ἔσεσθαι, ἐμοὶ δὲ ἄχος, δ, 108, ipsi futuri erant solliciti labores, et mihi mœror ob eum. Ἀθηναίη, κήδεα πολλὰ Ὀδυσσῆος μνησαμένη, labores multos, ε, 5. et 207, ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀναπλῆσαι, quantos tibi fatale sit labores exhaurire. τὴν ὁδὸν (iter) ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδεα ἔσεσθαι, ζ, 165, quod mihi futurum erat causa multarum ærumnarum. ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως (perpetua et plena oratione) ἀγορεῦσαι (dicere) κήδεα, (labores) ἐπεί μοι πολλὰ θεοὶ δόσαν, η, 242. σκέδασον δὲ κήδεα ἀπὸ θυμοῦ, dispelle tristitias et sollicitudines ex animo tuo, Θ, 149. et 154, κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν, ἤπερ ἄεθλοι, curæ mihi multo magis in animo sunt, quam certamina ludicra. ἐμὰ κήδεα στονόεντα εἴρεσθαι, meos labores graves interrogare, ι, 12. et 15, ἐμοὶ πολλὰ δόσαν θεοί. κατέλεξας Ἀργείων τε σοῦ τε αὐτοῦ κήδεα λυγρὰ, labores tristes, λ, 368. et 375, ὅτε μοι σὺ τλαίης τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι, si tu sustineres narrare mihi tuos labores. et 381, καὶ οἰκτρότερα ἄλλα κήδεα ἐμῶν ἑτάρων, οἳ ὤλοντο, miserabiliores alias clades meorum. et 541, εἴροντο δὲ κήδεα ἑκάστη, sc. ψυχὴ ἐν ᾅδου, narrabant. ὅσα σοὶ αἶσα κήδεα ἀνασχέσθαι, ν, 307, quos tibi fatale sit labores sustinere et subire. ὁππόσα ἀνέτλης, quot subieris, ξ, 47. et 137, φίλοισι δὲ κήδεα ὀπίσω πᾶσι τετεύχαται, amicis omnibus ejus luctus in pos-

terum parati sunt. et 185, ἐμοὶ σὺ τὰ σὰ κήδεα ἔνισπε, narra mihi tuos labores. ἕνεκα γαστρὸς κακὰ κήδεα ἔχουσιν ἀνέρες, ο, 343, ventriculi causa viri malos labores et sollicitudines sustinent. καίπερ κήδεα πεπαθυίῃ, etsi passæ ærumnas et luctus, ρ, 555. ὅσα κήδεα ἔθηκεν Ὀδυσσεὺς ἀνθρώποις. ὅσα τε αὐτὸς ἐμόγησε, ψ, 306, quot mala ipse aliis intulerit, et quot ipse pertulerit. κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοις, ο, 398, malis nostris narrandis delectemur tristibus. ἐπεί μοι ὀρώρεται (commovetur) ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, τ, 378, miseriis et curis, quas video te habere et me heramque meam. λέγων (narrans) ἐμὰ κήδεα θυμοῦ, *die noth und den kummer meiner seele, (the distress and affliction of my soul,)* ξ, 197. κῆδος τοῦτο ἔχων, Ol. 1, 173, hanc sollicitudinem firmiter tenens. κῆδος ἐὸν τιμήσας, Ol. 7, 8, i. e. τὴν συγγένειαν, adfinitatem suam honore prosequens. κᾶδος δνοφερὸν, Py. 4, 199, funus atrum et triste, *eine schwarze leichenbesorgung, (a dismal funeral.)* κᾶδος (dorice) ἀμφὶ ἀλλότριον εὐθὺς ἀπήμων κραδίη, Ne. 1, 84, ob dolorem et luctum alienum celeriter animus dolore levatur, i. e. περὶ σύμπτωμα ἀλλότριον. nam in malis alienis cito arescit lacrima. κήδεα μὴ θεράπευε, Ist. 8, 15, mœrores et sollicitudines ne fove iisque obtempera; et adloquitur poëta ipse se.

κήδω, (Κῶ) funesto, in mœrores et luctus conjicio, malis afficio. media forma, κήδομαι, curo, procuro, in curas ipse me conjicio, sive eæ sint luctuosæ sive sollicitæ tantum: φροντίζω. unde est ὁ κηδεμὼν, et ὁ κηδεστής. χειμὼν δυσθαλπὴς (tempestas frigida) μῆλα κήδει, greges malo adficit, Ρ, 550. ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνηλήλατο (infixa erat sagitta humero) κῆδε (ἔκηδε) δὲ θυμὸν, Ε, 400, adfligebat animum. et 404, ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς, qui sagittando molestiis gravibus adficiebat deos. κῆδε δὲ θυμὸν, Δ, 458, i. e. ἐλύπει, ἔβλαπτε. οἳ ἐὸν οἶκον, ψ, 9, ionice pro ἔκηδον, qui domum ejus funerabant quasi, et malis adficiebant, ἔβλαπτον. εἴροντο (interrogabant alii Cyclopes Polyphemum) ὅ, τι ἑ κήδοι, ι, 402, quidnam eum malo adficeret, *was ihm schade, (what ailed him,)* τί ἂν αὐτὸν βλάπτοι, i. e. βιάζοιτο. καλόν σοι, σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κέ με κήδῃ, Ι, 611. inquit Achilles ad carissimum sibi Phœnicem senem, qui pro Agamemnone locutus erat ad Achillem iratum: decet te, mecum eum in molestiis esse velle, qui mihi molestias et ærumnas imposuit; urere eum quasi, et dolorum facibus admotis torquere. Ἥρη, τί ποτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν; inquit præses fluminis de Vulcano, Φ, 369, Juno, cur tandem filius tuus tam impotenter irruit, ut fluentum meum exurat? et vides; h. l. verbum in sensu primo, simulque metaphorico: nam Vulcanus igne vexabat fluvium. ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, inquit Achilles ad Priamum, Ω, 542, sedeo in Trojano agro, te liberosque tuos ærumnis et miseriis conficiens, et ustulans quasi: et duplicem hic sermo habet μυκτῆρα, unum ex 488, s. alterum ex 493. nam Achilles (et vide vim naturæ et veritatis) ipse se reprehendit quasi, quod sic potius agat quam aliter. et re vera κήδων h. l. est, funestans, funeribus comburendis cumulans. cæterum ab hoc κήδειν, ærumnis et damno afficere, dicuntur οἱ ἀκηδέες, οὓς οὐκ ἔστι κήδειν, ἢ κήδεα ἔχειν. *media* forma κήδομαι est, curo aliquem, φροντίζω: *passiva* vero, ærumnis afficior, ustulor. κήδετο γὰρ Δαναῶν, Α, 56, curam Græcorum habebat Juno, et quidem acrem. et 196, ἄμφω ὁμῶς θυμῷ (ex animo) φιλέουσά τε κηδομένη τε, ambos æqualiter amans et impense curans. τίη δὲ σὺ κήδεαι αὔτως ἀνδρῶν; inquit Agamemnon ad Menelaum, parcere hostibus volentem, Ζ, 55, curnam tu adeo curam habes mitem de istis viris? εἰ δὲ καὶ Ἕκτορά περ (quod περ pertinet ad εἰ) φιλέεις καὶ κήδεαι αὐτοῦ, quod si tamen et Hectorem amas et curam ejus magnam habes, O Jupiter, Η, 204. ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ (conjugem aut amicam suam) φιλέει, καὶ κήδεται, amat, et ejus causa doloribus uritur, si sc. male illi amicæ est, Ι, 342, sunt verba Achillis, amantis Briseidem sibi ereptam contumeliose. et h. l. alter significatus passivus locum habet. Ἀχιλλεὺς Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλεαίρει, Λ, 664, nullam eorum curam habet, nec miseratur. hoc κήδομαι idem est ac φροντίζειν; et οὐ κήδεσθαι est ὀλιγωρεῖν. cæterum κήδεσθαι est genus, species ejus est ἐλεαίρειν. ὅς (Jupiter) σευ μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει, Β, 27. Ω, 174. et 422, κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱοῦ σοῦ. et 750, κήδοντό σου θεοὶ καὶ ἐν θανάτου αἴσῃ. εἴ σε οὕτως ἐθέλοι (ἡ Ἀθήνη) φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ, et ex animo sic tui curam attentam gereret, γ, 223. βιότοιο κήδετο pro ἐκήδετο, ξ, 4, ille Eumæus maxime inter alios domesticos curabat ei victum et rem familiarem studio ardente. et 146, πέρι γάρ με ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ, *sorgete herzlich für mich, (served me with zeal.)* et 461, ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην, siquidem Eumæus valde curam gerebat loquentis Ulyssis. ἦ καλὰ (pro καλῶς) κήδεαί μου, ὡς πατὴρ υἷος, ρ, 397, certe probe curam mei habes, sicut pater filii; et est ironice dictum, et, ut in adfectu solet, perturbate in textu; nam nos constructionem expressimus. φροντίζεις μου καλῶς. οἴκου κήδεσθαι, καὶ κτήματα φυλάσσειν, rei familiaris curam sollicitam habere, τ, 23, 161. ὅς ἐμοῦ αἰεὶ κηδέσκετο, ionice pro ἐκήδετο, mei semper curam habebat, et me accurate tuebatur, χ, 358. et huc usque forma media. *passiva* vero, quæ et supra ex Ι, irrepsit, est Α, 586, κηδομένη περ, licet ignibus mœroris perusta quasi, πενθικῶς βλαπτομένη. sic et Ω, 104, coll. 105. Ε, 382. σ, 177. κηδόμενός περ, Η, 110. κηδόμενοί περ, Σ, 273, et hoc περ fere semper est ex πέρι, supra, valde, in hac phrasi ortum. h. l. indicat causam, cur id consilii det; βλαπτομένοις καὶ λυπουμένοις συμβουλεύω, ut consilio obtemperantes servemini. σχέσθε φίλοι, καὶ μὲ οἶον ἐάσατε, κηδόμενοί περ, Χ, 416, etsi valde tristes, coll. 408—412. μηκέτι ταῦτα λεγοίμεθα, κηδόμενοί περ, γ, 240, quamvis solliciti, βλαπτόμενοι, καὶ οὕτω λυπούμενοι, καὶ ἐκφοροῦντές (egerentes ex animo) τι τῆς λύπης ἐν τῷ προφέρειν (enarrare verbis) τὰ θλίβοντα. ἀνέρι κηδομένῳ, Π, 516, viro dolorum facibus adusto, τῷ ἔχοντι κῆδος. ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἐάσατε, κηδόμενόν περ, η, 215, sinite me, valde vexatum miseriis, cœnare. ὅντινά γε ὕπνος ἕλοι καὶ κηδόμενόν περ, pro καίπερ, quamvis valde tristem, τ, 511. καδόμενοι, dorice, i. e. ἐπιμελούμενοι, sollicite curantes, Ol. 6, 79.

κηκάζω, vide sub κηκίω, et κήξ.

κηκιδοφόρος, vide sub δρῦς, prope medium.

κηκίω, (Ἔω) largiter eo et venio. est factum ex κίω per reduplicationem. sic κηκάζω, conviciis insector, a κακός: et τητάω, i. e. στερίσκω, ex τάω. θάλασσα πολλὴ κήκιε (ἐκήκιε) ἀνὰ στόμα, ε, 455, multa marina aqua ibat copiose ex ore ejus: nataverat enim diu: *lief ihm aus dem munde, (ran out of his mouth.)*

κήλειος, (ionice κήλεος) ου. ὁ ἡ. (Κῶ) ardens, urens, καυστικός. est epitheton ignis, et est a κῆαι, urere, accendere: unde est κηλὸς, ὴ, ὸν, urens, siccans; interserto λ. cæterum adjectiva in ειος facile abjiciunt suum Iota penultimum, ut in δαιδάλειος, τέλειος, χρύσειος, etc. fieri solet. σὺν πυρὶ κηλείῳ, Ο, 744, quisquis accederet (ferret ipse se) ad naves cum igne ardente. νῆας ἐνιπρήσει (incendet) πυρὶ κηλέῳ, Θ, 235. sic, ἐνέπρησεν, incendere conabatur, Χ, 374, quibus duobus locis (ut et in sequentibus) in scansione λέῳ pro una syllaba valet, sicut sæpe in poëta: et ob eam causam, ut id commode fieri possit, Iones abjiciunt τὸ Iota. τρίποδα ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, Σ, 346. θ, 435. πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, comburam omnes istas vestes, Χ, 512. ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, ι, 328, torrebam eum circumversando ad ignem luculentum: nam talem ignem notat hæc vox.

κηλέω, f. ήσω. (Κλάω) aures oblecto sonora aliqua dulcedine, delinio animum auditus suavitate. deinde in genere, demulceo, delinio, oblecto, delecto. est a κλάω, inclino, declino; interserto η, et mutata conjugationis forma ex άω in έω. nam suavitate cantus aut verborum, aliarumque rerum gratarum, declinatur animus ab asperitate aut motu, et molliter frangitur. hinc sunt αἱ κηληδόνες (ab ἡ κηληδὼν) delectamenta aurium, suaves cantus; et ᾠδικά τινα δαιμόνια, e. c. Σειρῆνες, in specie sic vocantur. ὁ γλωσσοκηλόμπης, ου, est ὁ γλώσσῃ καὶ κόμποις κηλῶν. ὁ κήλων est libidinosus, ἀπὸ τῶν ὀχευτῶν ὄνων, admissarius. ἡ κήλη, ramex, *ein bruch, (a rupture,)* possit fortasse κατ' ἀντίφρασιν, ab eodem deduci, quasi minime oblectans: quod nomen tamen alii a χαλάω, demitto, laxo, deducere malunt.

κηληδὼν, ἡ, κήλη, ἡ, vide supra.

κηληθμὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) oblectatio aurium; deinde quævis magna delinitio, quæ animum quasi frangit et inclinat, ἐπίτασις ἡδονῆς, voluptas magna. κηληθμῷ ἔσχοντο, λ, 333. ν, 2, oblectatione tenebantur, ex narratione Ulyssis, cui cum voluptate magna et animorum flexione attendebant. idem dicitur ἡ κήλησις, et Plutarchus in Sympos. distinguit inter εὐφροσύνην et κήλησιν, tanquam inter modicum et magnum.

κήλησις, ἡ, vide supra.

κῆλον, ου. τό. (Κῶ) lignum. in specie lignum illud teres sagittæ, cui præfixa est cuspis. sagitta. *ein pfeil, (an arrow.)* ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, i. e. pestilentia, Α, 53. sic et 383, πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, Μ, 280, ostentans et promens sua tela Jupiter; ubi nives et grandines hibernæ sic vocantur. κῆλα δὲ, καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λατοΐδου σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μουσῶν, Py. 1, 21, ubi κῆλα cum his adjectis dicuntur concentus musici. sic et alibi βέλος ponitur pro vi poëtica et musica. hinc ὁ κήλων, ωνος, dicitur ὀχευτικὸς, cujus nervus riget velut trabs ad ineundum. et τὸ κηλώνιον et κηλώνειον, ου. est tollo, quo aqua ex puteis commode hauritur, *ein brunschwengel, (a swing for drawing water from a well;)* it. *eine hölzerne schaufel, die wasser schöpfet und schüttet, (a scoop for taking up water.)* Herodot. I, 193.

κηλὸς, ὴ, ὸν, vide sub κήλειος.

κήλων, ὁ, vide sub κηλέω, et κῆλον.

κηλώνειον, κηλώνιον, τὸ, vide sub κῆλον.

κημὸς, ὁ, vide sub χειρίς.

κὴξ, ηκός. ἡ. (Ἔω) est ὄρνεον θαλάσσιον, χελιδόνι παραπλήσιον, subinde iens sub aquas et emergens. fulica. ὡς εἰναλίη κὴξ, ο, 478, de homine, qui pronus incidit in aquam. et ab hac ave videtur factum verbum κηκάζειν, ἐπὶ βλασφημίας poni solitum.

κῆπος, ου. ὁ. (Κάπω) hortus, *der garten, (a garden.)* dictus a κάπω, quod vide. in specie κῆποι sunt areæ horti, *die beete und abtheilungen, (the beds and divisions.)* in Sicilia olim omnis regio circa Panormum dicta fuit ὁ κῆπος, quia tota plena erat arborum felicium et cultarum. etiam ἡ Συράκουσα habebat regium hortum celeberrimum, qui μῦθος cognominabatur, quia magnificentia ejus

μυθικῶς πεπλάσθαι (fabulose ficta esse) a narrantibus videbatur, si quis ipse non vidisset. in eo erat simul sacrarium et oraculum regis Hieronis. κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, δ, 737. ἀνὰ κῆπον ἅπαντα κρήνη σκίδναται, η, 129, coll. 112, seqq. nam Homerus dividit bonum hortum, quem et ὄρχατον vocat, in tres partes; εἰς δενδροφόρον, εἰς ἀμπελόφυτον, quam partem et ἀλωὴν in specie vocat, καὶ εἰς λαχανηφόρον. κατὰ κῆπον, ω, 245, 337, δένδρων γυμνὸς κᾶπος (dorice pro κῆπος) Ol. 3, 43, i. e. ὁ τόπος ὅλος. nam κῆπος proprie est quævis area sub dio, ὁ περιπνεόμενος ἀνέμοις τόπος. κῆπον ἐξαίρετον Χαρίτων, Ol. 9, 39, ubi sic vocat τὴν ποιητικήν. ἀμφὶ γλυκὺν κῆπον Ἀφροδίτης, Py. 5, 31, i. e. Κυρήνην, nam ea regio est valde καλλίκαρπος et fœcunda. sic et Py. 9, 91, πρὸς ἔξοχον κῆπον Διὸς, i. e. in Libyam, in qua Jupiter præcipue cultus, et quæ erat amœnissima et fertilissima. κῆπος dicitur et locus mulieris: hinc μανιόκηπος γυνὴ est, ἡ μεμηνυῖα περὶ μίξεις, insano desiderio viri laborans. quod hoc sensu κῆπος est, id alius dixit τὸ ἐπείσιον. erat et tonsuræ genus dictum ὁ κῆπος. Vide sub ΚΑ´ΠΩ.

κὴρ, ηρός. ἡ. (Κάρα) fatum. in specie, fatum extremum, mors. est a κεράω, infundo, bibendum præbeo: fatum enim præbet cuique poculum suum ebibendum. et antiqui amarunt hanc allegoriam ex convivio desumtam, ut patet ex duobus illis πίθοις (amphoris, vini quasi,) in limine Jovis positis, ex quibus dispensantur cuique fata sua, Ω, 527, seqq. in poëta fere semper notat hæc vox mortem. τὸ δέ σοι κὴρ εἴδεται εἶναι, A, 228, i. e. θάνατος, id enim tibi videtur mors esse. Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, B, 352. δ, 273. θ, 513. sic, Πυγμαίοις φέρουσαι, Γ, 6. οὐκ οἰωνοῖσιν (non per augurandi artem) ἐρύσατο (vitavit) κῆρα μέλαιναν, mortem atram, B, 859. κῆρα ἀλεείνων, mortem evitans et effugiens. Γ, 32. Δ, 584. N, 566, 648. Ξ, 408. Π, 817. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, evitabat mortem, Γ, 360. H, 254. Ξ, 462. ἶσον αὐτοῖς ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, Γ, 454, æque ab illis odio habebatur ac mors ipsa; sermo est de Paride, odioso Trojanis suis. ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, E, 22. sic Π, 687, ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, E, 652, ego autem tibi hic puto cædem et mortem ex me fore. sic Λ, 443, σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἤματι τῷδε ἔσεσθαι. εὖ εἰδὼς κῆρα ὀλοὴν, N, 665, non ignarus mortis sibi instantis. ἦ γὰρ ἔμελλεν οἱ αὐτῷ θανατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, certe enim oraturus erat sibi ipsi mortem, Π, 47, de Patroclo, orante ut sibi liceret pugnare in hostem. ὅπως θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν, P, 714. sic μ, 157, ἵνα ἀλευάμενοι θάνατον καί. οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα, Σ, 117. et 535, ὀλοὴ κὴρ, ubi personificata est mors, in societate Ἔριδος καὶ Κυδοιμοῦ. et 115, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁπότε κεν Ζεὺς ἐθέλῃ. sic et X, 365. ἤθελε ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν, Φ, 66. ἐμὲ κὴρ ἀμφέχανε στυγερὴ, ἥπερ ἔλαχε γεινόμενον, Ψ, 78, s. inquit anima Patrocli: me mors frigida et odiosa absorpsit, quæ sortita est nascentem. κῆρα ἐπιφέρουσα ἰχθύσι, piscibus mortem inferens, Ω, 82, de hamo piscatorio. de loco I, 378, vide Κὰρ in R. αὐτοῖς φόνον καὶ κῆρα φυτεύει, molitur, β, 165. sic φυτεύσω, ρ, 82. οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, ὃς (en masculinum ad θάνατον repetitum, ut intelligatur, κῆρα esse idem) δή σφιν σχεδόν ἐστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, β, 283, non norunt mortem, quæ ipsis propinqua est, ad perdendum omnes uno die. αὐτῷ ἤδη φράσαντο (constituerunt consilio suo) ἀθανάτοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, γ, 242. et 410, ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμεὶς (a morte victus) ἄϊδόσδε βεβήκει. sic et ζ, 11. ἐξέφυγε κῆρα, effugit mortem, δ, 502. et 512, σὸς ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἠδ' ὑπάλυξε. sic ο, 235, ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα. et 275, τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν φεύγω. τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασε τανηλεγέος θανάτοιο; λ, 170, 397, quæ tandem te species mortis diuturnæ subegit? ἐχθροὶ μὲν πάντες, Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικε, ρ, 500, i. e. pessimus est inter malos, et cum omnes oderim, tum hic mihi est instar mortis: nam κακὰ μηχανῶνται, 499. οὐδε ὧς φύγε κῆρα, ne sic quidem effugit mortem, σ, 154. αὐτῷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν, χ, 14. et 330, ἀοιδὸς ἀλύσκαζε κῆρα μέλαιναν, evitabat. ἡμῖν φραζομένη (inquiunt proci de Penelope) θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν, ω, 126, meditans contra nos. et 413, ὄσσα (fama) μνηστήρων στυγερὸν θάνατον καὶ κῆρα ἐνέπουσα. οὓς μὴ κῆρες θανάτοιο φέρουσαι ἔβαν, quos mors non abduxit secum, *mitgenommen hat, (has not taken with him,)* B, 302, ubi fata mortis personificata, ut euntia et secum abducentia obvios. sic et, αὐτὸν φέρουσαι κῆρες θανάτου ἔβαν, ξ, 207, i. e. mortuus est. tales vocat poëta κηρεσσιφορήτους. κῆρες γὰρ ἦγον (αὐτὸν) μέλανος θανάτοιο, B, 834. Λ, 332. ἐνετίθει δύο κῆρε θανάτου, ubi sermo est de lancibus Jovis, Θ, 70, duo fata mortis, i. e. bina, de utroque exercitu unum: exploraturus, quis exercitus debeatur jam morti ex magna parte, et cujus exercitus mortes in ulteriorem diem differantur. et 73, αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ ἑζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν ἄερθεν, ergo Achæis destinabatur magna clades, Trojanis vero victoria. conf. ἕζω. sic et X, 210, ἐνετίθει δύο κῆρε θανάτου, τὴν μὲν, Ἀχιλλῆος, τὴν δὲ, Ἕκτορος, ῥέπε δὲ (vergebat deorsum) Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. ergo mors quasi pondus quoddam habere fingitur. et 202, πῶς δέ κεν (aliqua tamen ratione fortasse) Ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγεν (effugisset) θανάτοιο. κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, M, 326, fata instant mortis innumera, quæ non potest homo effugere aut vitare; *tausend arten des todes, einer davon kann er doch nicht entlaufen, (a thousand kinds of death, one of which he will not be able to escape.)* et his omnibus locis de morte posita fuit vox. sed de fatis in genere est Θ, 528, οὓς κῆρες φορέουσι, quos fata mala huc tulerunt: et loquuntur Trojani de Græcis. διχθαδίας κῆρας φέρειν μὲ τέλοσδε θανάτου, duplicia fata ferre me ad exitum mortis, I, 411, ubi loquitur Achilles, narratum sibi a matre, longævum ipsum futurum sed inglorium, si abstineret a bello Trojano; brevissimi vero ævi, sed gloriosissimum, si ad Trojam iret. videsne igitur, prædestinationem hypotheticam ex prævisione? hanc et Homerus, antiquissimus et sanissimus, agnovit; salva libertate humana qualicunque. αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει, ab eo mortem prohibet, Δ, 11. talem defensorem Sophocles vocat ἀλεξίμορον, ab ὁ μόρος, mors. κακὰς κῆρας ὑπαλύξαι, mortem effugere, M, 113. et 402, Ζεὺς κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ, fata mortifera prohibebat a filio suo Sarpedone, i. e. ἀπὸ παιδὸς, nam hæc præpositio eleganter omissa. κραδίη μεγάλα πατάσσει ἐν στέρνοις κῆρας οἰομένῳ, N, 283, cor valde in pectore palpitat ejus, qui mortem imaginatur. docet ergo, τὸν λοχῶντα μὴ χρῆναι φαντάζεσθαι κῆρας, ἀλλ' ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλῆσθαι. ἀνέστη, κῆρας ἀλύξας, O, 287, surrexit ex gravi casu et mortem evasit. οὐκ ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι, Φ, 565. X, 202. sic ἀλύξας, β, 352. ε, 387. οὔτις ἀλύξοι, ρ, 547. ἀλύξει, τ, 558. ὅς κεν ἀλύξῃ, χ, 66. αὐτὸς κακὰς ὑπάλυξε, ψ, 332. ἔκφυγε σὸς ἀδελφεὸς, δ, 512. ὡς ὔμμι κακὰς κῆρας ἐπιήλω, i. e. ὑμῖν θάνατον ἐπιπέμψω, β, 316. et hæc oratio est θυμοῦ προβολή. κεῖνος δὲ αὖ περὶ κηρὶ μακάρτατος, ζ, 158, sed ille porro supra omne aliud fatum est felicissimus. sed alii ibi legunt κῆρι, ut sit, re vera, ex animi mei vera sententia: et hæc lectio videtur melior, cum poëta semper κὴρ in deteriori et mortali sensu ponat. possit ἡ κὴρ et a κέρω vel κείρω orta esse: quod conf. Vide sub λαγχάνω, ad medium.

κῆρ, ῆρος. τό. (Κῶ) cor, *das herz, (the heart.)* vita, ψυχὴ, *das leben, (the life.)* est contractum ex τὸ κέαρ, έαρος. et id ex κάω vel καίω, uro, ardeo: nam cor est fons caloris vitalis, et in eo calore continetur vita. γηθόσυνος κῆρ, i. e. κατὰ κῆρ, quod attinet cor, non modo vultum externum, Δ, 272. Σ, 557. ἀχνυμένω, T, 57. Ψ, 284, de equis, 443. ἀχνυμένη, Ω, 773. ἀχέων, E, 399. ἤχθετο, Λ, 274, 400. χωόμενος, I, 551. Ψ, 37. κεχόλωσο, iratus eras intime, Π, 585. κυδάλιμον, K, 16, de Agamemnone. M, 45, de leone. Σ, 33, de Achille. ἐμὸν κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ, *mein herz ist sehr unmuths, (my heart is deeply grieved,)* Z, 523, ἡ καρδία ἐμὴ ἐν ὀργῇ. νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, converterit se ad tuam mentem et ad meum cor, O, 52, *deiner gesinnung und meinem herzen gemäss, (according to thy sentiments and my heart.)* ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, T, 319, meum cor, i. e. meum corpus internum, expers potus et cibi. et cor habetur pro sede affectuum. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, rodebat cor suum, A, 491, Achilles iratus et tristis. et 569, ἐπιγνάμψασα, Juno, adflicta corde et demissa. οὐ γάρ σφιν σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ, N, 713, non enim illis ad pugnam statariam firmum erat cor. ἐπέεσσι παραπεπίθουσα φίλον κῆρ, Ξ, 208, cor eorum persuadens verbis, i. e. adfectum eorum sedans verbis. et 139, νῦν δὴ Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ ἐν στήθεσσιν, perniciosum ejus cor lætatur in pectore. κῆρ ἀπινύσσων, O, 10, sibi non conscius vere, aliena mente, corde insensato ex defectu virium ab accepto vulnere, ἄλλο φρονέων καὶ μὴ ὢν πινυτός. vides ergo τὸ κῆρ etiam de sensu interno poni, et de constantia animi. κῆρ ἄχεος μεθέηκα, cor a luctu levavi, P, 539. λύσσα δέ οἱ κῆρ εἶχε, Φ, 542, rabies cor ejus obtinebat. θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ, X, 504, deliciis implens se quod attinet interna ejus; ubi sermo est de puerulo delicate educato. τεταρπόμενος, α, 310, delectans me animo et satians. et 341, ἀοιδὴ αὕτη ἀεί μοι ἐν στήθεσι φίλον κῆρ τείρει, cruciat meum cor. ἐμὸν κῆρ ἔχαιρε, δ, 259. et 270, οἷον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ, coll. 267, seqq. qualis erat animus ejus; ubi notat complexum virtutum alicujus. et 539, οὐδέ νύ μοι κῆρ ἤθελε ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, *ich begehrete nicht mehr zu leben, (I no longer desired to live.)* ἀλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ, ι, 454, mari enim subactus et fractus erat, quod attinet cor, i. e. valde defatigatus et pæne exanimis. πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε, multa agitabat secum, η, 82. et 309, οὔ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ, μαψιδίως κεχολῶσθαι, non sic comparatus sum animo, ut temere irascar. ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ, ι, 413, *ich lachete in meinem herzen, (I laughed within myself.)* et 459, ἐμὸν κῆρ καταλωφήσειε κακῶν, meum cor conquiesceret a malis. ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ, κ, 67, respondebam tristi corde. sic, μετηύδων, μ, 153. et 250, ἀχνύμενοι ἐφθέγγοντό με. sic, ω, 419, εἰς ἀγορὴν κίον (ibant) ἀθρόοι, ἀχνύμενοι, *mit betrübetem herzen, (with sorrowing hearts.)* κῆρ ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος, percussus, κ, 247. et 485, ἑταῖροι, οἵ μου φθινύθουσι φίλον κῆρ, qui mihi adfligunt et arrodunt cor. ἐμὸν ἤθελε ἀκούειν, sc. ὄπα Σειρήνων, μ, 192, sc. sequentem post hoc initium, et diutius: *ich hatte herzlich grosse lust, ferner zu hören, (I was exceedingly desirous to hear more.)* σὸν δὲ φίλον κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσσι, π, 274. ὄρινε (commovebat) δὲ κῆρ Ὀδυσῆος, ρ, 216. ἄλλα δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, σ, 343. ἐμὸν ἔχαιρε, υ,

89. μέγα δ' ἴστενε (gemebat, angebatur) κυδάλιμον, φ, 247, i. e. κατὰ κῆρ, quod attinet cor ejus, gloriæ et præferentiæ cupidum. εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ, χ, 58, adeo ut tuum cor lætetur. πολλὰ δέ οἱ ὥρμαινε, Ψ, 85. et 167, περὶ γυναικῶν (supra mulieres) κῆρ ἀτέραμνόν σοι ἔθηκαν θεοὶ, cor durum. κῆρ λάσιον Πυλαιμένεος, i. e. ὁ Πυλαιμένης συνετὸς καὶ κρατερὸς, B, 851, ἡ πυκινὴ καὶ συνετὴ αὐτοῦ ψυχή: ψυχὴ λασιουμένη τοῖς νοήμασι, συνεχῆ καὶ ἄλλα ἐπὶ ἄλλοις βλαστάνουσα βουλεύματα: οὐ μὴν ἀραία (jejuna et tenuis) ψυχὴ καὶ ἄφρων. conf. λάσιος. sic Germani alia imagine idem dicunt: *er hat haare auf den zähnen, (he has hair on his teeth,)* i. e. est prudens et virilis. sic, κῆρ λάσιον Πατροκλῆος, Π, 554, i. e. αὐτὸς ὁ συνετὸς Πατροκλῆς. et 481, ἔβαλε αὐτὸν, ἔνθα φρένες (diaphragma) ἔρχαται ἀμφὶ ἀδινὸν κῆρ, cingunt et includunt circa, cor densum, τὸ πυκνὸν ἦτορ: nam cor est valde πυκνὸν καὶ νευρῶδες σπλάγχνον. sic, τ, 516, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφὶ ἀδινὸν κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶναι, ὀδυρομένην ἐρέθουσιν, densæ mihi et acutæ curæ circa densum cor, lacessunt et stimulant me lugentem; et ibi ἀδινὸν metaphorice positum videtur, compressum, anxium. πέρι κῆρι τίεσκετό μοι αὐτὴ, ubi πέρι est adverbialiter, supra quam aliæ æstimabatur a me in corde meo, Δ, 46, i. e. περισσῶς, magnopere, ἐν κῆρι. et 53, ὅταν σοὶ ἀπέχθωνται περὶ, est præpositio, circa cor, ἐν τῇ ψυχῇ. sic sine præpositione, I, 117, ὅν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. et fortasse etiam primo loco περὶ commodius pro præpositione habetur. ὑμῖν δὲ νεμεσῶμαι περὶ κῆρι. vobisque succenseo in corde meo, *euch verdenke ich es in meinem herzen, und von herzen, (I am vexed with you in my heart, and from my heart,)* N, 119. et 206, τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη, iratus factus est ex animo, et serio. et 430, τὴν περὶ (nisi mavis πέρι, i. e. περισσῶς) κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ: et sermo est de filia pulcra. ὃς περὶ κῆρι φίλος ἐγένετο ἀθανάτοις, sc. ὁ Πηλεὺς, Ω, 61. et 423, ἐπεί σφι (θεοῖς) φίλος (ὁ Ἕκτωρ) περὶ κῆρι. et 435, τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι συλεύειν, hunc ego vereor spoliare suis rebus. οἵ (Φαίηκες) κέν μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὣς, τιμήσουσι, ε, 36. κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, ζ, 158, ille autem porro in corde suo erit felicissimus. ὣς κείνη περὶ κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἐστὶν, η, 69, ut illa ex animo honoratur a suo marito et ab omnibus, et vivit sc. honorata. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητα, ο, 245, quem Jupiter et Apollo ex animo amabat, omnem quod attinet amorem. οἵ δή μιν (Phæaces Ulyssem) περὶ κῆρι, θεὸν ὣς, τιμήσαντο, τ, 280. ψ, 339. ut ergo περὶ κῆρι idem fit quod κηρόθι. verbum κηραίνω, cordi mihi est, curo, Eurip. Hipp. 223. et προκηραίνω αὐτοῦ sollicitus sum de eo, Soph. Trach. 29.

κηραίνω, vide supra.

κηραμύντης, ὁ, vide sub ἀλεξάνεμος, et ἀμύνω ad medium.

κηρεία, ἡ, vide sub κειρία.

κηρεσσιφόρητος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui a malo fato abripitur, morti devotus. ab αἱ κῆρες, fata mortis. habet hæc compositio insoliti quiddam, quia ab initio est ablativus extensus, qui alias simplex esse solet, e. c. πασιμέλουσα, non πανπεσσιμέλουσα. ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Θ, 527, 528, inquit Hector de Græcis: ejicere hinc canes a malo fato abripiendos, quos fata mortis auferunt (pro auferent) apud naves et in castris suis. nam passive notat hoc epitheton. Vide sub κὴρ, fatum, sub medio, et Μηδεσικάστη, in R.

κηρόθι, (Κῶ) adverb. cordate, ἐν βάθει ψυχῆς. non simulate et verbis solis. εἰ δέ σοι Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον, I, 300, et si tibi Agamemnon odiosus est in animo tuo plusculum et nimium quantum, *gar zu sehr, (exceedingly.)* χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, Φ, 136. ι, 480. ρ, 458. σ, 386. χ, 224. ἐχώσατο, ε, 284. ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον, λ, 207. ἐφίλει δέ με, ο, 369.

κηρὸς, ου. ὁ. (Κῶ) cera. a κάω vel καίω, nam facillime liquescit calore. κηρὸν δεψήσας (formans et fingens digitis) μελιηδέα, μ, 48, quod epitheton habet partim ab odore suavi, partim ab eo quod antea fuit cum junctus esset cum melle. et 173, κηροῦ μέγαν τροχὸν, orbem ceræ, ubi conf. τροχός. et 175, ἰαίνετο κηρὸς, calefiebat, et fingi se patiebatur. hic in mentem venire potest κηρὸς μαλακὸς ἐν τῷ γραμματείῳ, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακιδίων κηρῷ τοιούτῳ μαλακῷ ἀληλειμμένων, ἐν ᾧ ἔγραφον διά τινος γραφείου σκληροῦ.

κηρύκιον, τὸ, vide aliquanto a fine sequentis.

κήρυξ, υκος. ὁ. (Κρῶ) præco publicus, *ein ausrufer, heerold, staatsbote, (a cryer, herald, ambassador.)* in sensu certo. erant plerumque ministri regii; unde et sacri, et inviolabiles. τὸ υ in hoc voce semper est longum; hinc τὸ η nunquam habere potest circumflexum. est a γηρύω, i. e. φωνέω, et id a κρύω et κράω. Ταλθύβιον καὶ Εὐρυβάτην προσέειπε, (Agamemnon) τώ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὼ θεράποντε, A, 321, nam his utebatur rex ad imperia sua aliis nota facienda, *eine art von adjutanten, (a sort of aids-de-camp.)* et 334, χαίρετε (salvete) κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, Jovis, i. e. imperatoris, et virorum magnorum nuntii. et erant sacrosancti. κηρύκεσσί λιγυφθόγγοισι κέλευεν (Agamemnon) κηρύσσειν ἀγορήνδε (convocare ad concionem) Ἀχαιοὺς, B, 50, coll. 52. nam ea erat magna virtus eorum si essent ὀξύφωνοι. et 96, ἐννέα κήρυκες βοόωντες. et 280, Ἀθήνη, εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, i. e. prudens, et tractandæ multitudinis peritus, et autoritate præstans, præco aliquis. et est h. l. singularis collective, loco pluralis in re ipsa. et 437, κήρυκες κηρύσσοντες ἀγειρέτωσαν λαὸν Ἀχαιῶν κατὰ νῆας, i. e. per castra, in castris. et 442, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε κηρύσσειν πόλεμόνδε (edicere imperium ad pugnam ineundam) Ἀχαιούς. ubi vides, quale eorum proprie fuerit ministerium, sc. perferre imperium regis. hinc et ipsi erant viri nobiles, et conspicui in exercitu, et primarii milites. Ἕκτωρ πρὸς ἄστυ ἔπεμπε δύω κήρυκας, *zwey von seinen flügeladjutanten, (sent two of his aids-de-camp.)* Γ, 116. et 245. κήρυκες ἔφερον ὅρκια θεῶν, adferebant. et 248, κήρυξ Ἰδαῖος ἔφερε κρητῆρα. ministrabant ergo ducibus etiam in re divina facienda, militari more. et 268, κήρυκες ἀγαυοὶ, nobiles et illustres. et 274, Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἀρίστοις ἔνειμαν, τὰς τρίχας abscissas a capitibus victimarum; ubi genitivus pertinet et ad κήρυκες et ad ἀρίστοις, ideoque in medio interpositus. sermo est de eadem re divina militari. Ταλθύβιον θεῖον κήρυκα, Δ, 192, nam sacer est Jovi omnis κήρυξ. φέρων ἀνὰ ὅμιλον ἔδειξε ἐνδέξια (in dextra manu gestans sortis signum) πᾶσιν, H, 183, ubi heroës sortiti erant, quis eorum cum Hectore pugnare debeat. et 274, εἰ μὴ κήρυκες Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχαιῶν, Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω, μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, ubi isti nobiles præcones dirimunt duos pugnantes. vides, gestasse eos scipionem aliquem insignem, signum ordinis sui et potestatis, et quod regio nomine mandata ferant; præterea fuisse eos viros rerum bene peritos et prudentes; omnesque reveritos esse imperium ejusmodi præconis regii. et 384, στὰς ἐν μέσσοις μετεφώνεε ἠπύτης κήρυξ, ubi est legatus militaris ad hostes; et positum etymologice, nam γηρύειν (a quo est ὁ κήρυξ) et ἠπύειν notant idem, clamare, clare loqui. κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, Διῒ φίλοι, ἀγγελλέτωσαν, Θ, 517, nam sunt βασιλέων ὑπουργοὶ, οὓς (βασιλέας) δίους καὶ διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς ὁ παλαιὸς οἶδε λόγος: hinc et ministri horum sunt Διῒ φίλοι, i. e. sacrorum regum familiaritate utentes, et eorum imperia pronuntiantes. Jupiter enim politice est, majestas regia et imperatoria. si velis allegorice exponere τὸ, Διῒ φίλοι, i. e. φωνητικοὶ, quia physice Ζεὺς sit ὁ ἀὴρ, unde et ἠερόφωνοι dicantur: id frigeret mirum in modum. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων, κλήδην (nominatim) εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον, I, 10. et 170, κηρύκων (ex præconibus regiis) δ' Ὀδίος τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἑπέσθωσαν, una eunto cum legatis ad Achillem, ut rex ipse quasi una ivisse videri possit, et ut testes essent, velut sacri et venerabiles viri, promissorum regis et responsorum Achillis: simul ut legationem ipsam magis venerabilem, et ut publico nomine missam, ostenderent. υἱὸς κήρυκος θείου, K, 315, ὁ Δόλων, ipse quoque κήρυξ: θεῖος vero, i. e. ἱερὸς καὶ ἄσυλος. pater ejus igitur etiam aliquando fuerat magnus administer imperatoriæ majestatis: ergo non vilis aliquis homo, sed nobilis et clarus. κήρυκες δ' ἐλίγαινον, clare edicebant nomine regio, Λ, 684. ἐπὶ Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην, M, 342, ad Ajacem ablegabat Menestheus, imperator Atheniensium, præconem suum. et 343, ἔρχεο (vade, abi) δῖε Θοῶτα, θέων (currens) Αἴαντε κάλεσον, advoca utrumque Ajacem, ut auxilium ferant huic parti laboranti, coll. 351, s. 355, s. ubi vides operam militarem κήρυκος in perferendo mandato imperatorio. Ἀπόλλων, δέμας Περίφαντι ἐοικὼς κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ (apud patrem ejus) γέροντι κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, P, 324, ubi vides, ejusmodi administrum imperii etiam in pace perpetuum esse solitum fuisse: et Apollo se ei adsimilat figura corporis, i. e. ex solis et diei ratione prudenter suadet hic præco Æneæ. κήρυκες λαὸν ἐρήτυον, cohibebant populum, ut modestus esset in foro, Σ, 503, ubi sunt administri justitiæ etiam in pace, *eine art von friederichter, (a sort of magistrates.)* et 505, σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ εἶχον (judices ipsi) ἠεροφώνων, per aërem clamantium. qui locus sic est intelligendus: judices publici sedentes non habebant sceptra, sed surgentes dicturique habebant; ideoque aderant præcones, tenentes sceptra sua ut insignia publicæ suæ auctoritatis, eaque in manum dabant dicturis. vides ergo morem antiquum loquendi ad concionem auctoritate publica: cujus moris reliquiæ etiam hodie sunt in Britannia apud pacis judices. et 558, κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο, βοῦν ἱερεύσαντες, ubi sermo est de hero aliquo nobili, qui administros rerum suarum habet ingenuos, et qui nomine ejus parant quæ jubet. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν (Agamemnon) ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, Ψ, 39, ubi non mirum, tale ministerium administris magnis regiis imperari, cum et ipsi reges suis manibus soliti fuerint ministrare sibi talia. et 567, κήρυξ ἐνέβαλε σκῆπτρον χερσὶ, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους, ubi hic præco tradit sceptrum Menelao dicturo ad concilium. et 897, Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον. κήρυξ τίς οἱ (Priamo) ἕποιτο (comes sit) γεραίτερος, senior simulque honoratior aliis, Ω, 149. et 178, σοί. et 282, κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες. coll. 352. et 577, εἰσήγαγον κήρυκα καλήτορα (vocalem in imperiis perferendis ad alios) τοῖο γέροντος, sc. Πριάμου. hic ergo erat aliquis adjutor generalis, *ein generaladjutante des königes, (an adjutant-general to the king.)* nam rex hoc uno sacro viro comitatus ierat in castra

Græca. coll. 674. et 701, κήρυκά τε ἀστυβοώτην. κήρυκες, καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες, α, 109, ubi κήρυκες sunt ἐνδοξότεροι θεραπόντων, honestiores aliis ministris, præsentes, ut rei divinæ faciendæ præsint si opus sit, et ut alia quædam honestiora ministeria nobilibus viris, nomine regis sui, præstent. et 143, κήρυξ (Telemachi et populi Ithacensis) αὐτοῖς θαμὰ οἰνοχοεύων ἐπῴχετο. ergo ad regiam mensam ministrare solebat talis præco, ex simplicitate antiqua heroica; et absente rege ipso id faciebat præco vel præcones, in gratiam Penelopes, hospitibus. imo et procis, 146, τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, ubi sacri præcones id faciunt, ut reverentia eorum cohiberentur proci a tumultu. et 153, κήρυξ δὲ κίθαριν χερσὶν ἐνέθηκε Φημίῳ. sic, ὕδωρ ἔχευσαν, γ, 338. φ, 270. quod et hodie obtinet, ut in aulis principum magnates præbeant aquam ad manus lavandas principibus viris. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν κηρύσσειν ἀγορήνδε Ἀχαιοὺς, β, 6. et 38, σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ κήρυξ Πεισήνωρ, πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς, ubi hic prudens et gravis vir dicturo ad populum Telemacho sceptrum vel caduceum tradit. ἀνέρες ἐσθλοὶ (i. e. κήρυκες) οἶνον ἐνοινοχοοῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσι, γ, 472. ξείνους ἐξῆγε κήρυξ, δ, 301, ex triclinio regio hospites hos regios, honoris causa, ad locum ubi dormituri erant. et 677, κήρυξ γάρ οἱ (Penelopæ) ἔειπε Μέδων, qui erat admodum fidus regibus suis. σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα Διῒ σπείσωμεν, η, 163. et 178, κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο: (i. e. rex Alcinous) Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον πᾶσιν, ἵνα σπείσωμεν Διΐ. sic et ν, 48, seqq. Ἀθήνη, εἰδομένη κήρυκι Ἀλκινόου, θ, 8, i. e. ipse Pontonous prudens, sine dubio a Nausicaa amicus factus Ulyssi. is convocabat principes Phæacum, nomine regis. et 399, πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος, quisque horum principum mittebat suum administrum nobilem, ut peteret domo dona eximia, hospiti offerenda. sic et proci, σ, 290, ut dona afferret, Penelopæ danda. κήρυκες ἀγαυοὶ, utpote βασιλικοὶ, θ, 418. et 471. κήρυξ ἄγων ἀοιδὸν, coll. 474, seqq. τρίτατον κήρυκα ἅμα ὀπάσας, tertium præconem simul cum iis mittens, ι, 89, ubi duobus legatis tertius additur κήρυξ, ut appareat, regiam esse legationem, non privatam; qui præferebat suum σκῆπτρον, caduceum, ut agnosceretur: simulque ut legatio esset inviolabilis, ob sacrosanctum κήρυκα. sic et κ, 102. et 59, ἐγὼ κήρυκα ὀπασάμενος καὶ ἑταῖρον, adsumens mihi comitem. sceptrum κήρυκος vocabatur τὸ κηρύκιον. αὐτοῖς ἅμα κήρυξ Μέδων, π, 252. et 328, κήρυκα πρόεσαν, ἀγγελίην ἐρέοντα Πηνελοπείῃ. coll. 333, 336, 469, et erat is Telemachi administer. αὐτῷ κήρυξ μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, ρ, 334, ubi ministrat is Telemacho. κρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως, κήρυξ Δουλιχιεὺς, σ, 423, qui erat vir honoratus. οὔτε κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν, τ, 135, qui publici sunt administri. et 244, κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ εἵπετο, paullo senior eo sequebatur eum. κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην ἦγον, υ, 276, ad sacrificium pro populo faciendum. κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, χ, 357—380. ἔργον igitur horum κηρύκων erat, θυσίαις τε καὶ σπονδαῖς παντοίαις ἐπιστατεῖν, ἀγορὰς ἀθροίζειν, τοὺς λαλήσοντας ἐξεγείρειν καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖν, (audientiam iis facere apud concionem) προβοῶντας τὸ, ἀκούετε λεῴ. i. e. λαοί: deinde et apud principes ministeriis quibusdam honestioribus fungebantur. erant igitur ἱεροὶ βασιλικοὶ θεράποντες. Στρατόνικος ὁ ἀστεῖος, κιθαρῳδὸς, ἰδὼν ἐν Μυλάσσῃ ναοὺς μὲν πολλοὺς, ἀνθρώπους δὲ ὀλίγους, στὰς ἐν μέσῃ ἀγορᾷ ἔφη, ἀκούετε ναοὶ, παρῳδήσας οὕτω τὸ, ἀκούετε λαοὶ, quæ erat solemnis proclamatio præconum ad populum, silere jubentium. idem ludens ad ὁμωνυμίαν κήρυκος, (siquidem et θαλάσσιον ὄστρεον, ἔχον ὀξύτητας κύκλῳ, κήρυξ vocatur, *eine stachliche muschel)* *(a prickly shell)* cum in Ἀβδηριτικῷ ἀγῶνι inveniret multo plures κήρυκας κατὰ λόγον τῶν δημοτῶν. et ambularet ἐπ' ἄκρων ὀνύχων, δεδορκὼς ἀτενὲς εἰς γῆν, (spectans intente terram) interrogatus, τί πάθοι, *was ihm fehle? (what ailed him?)* respondit, τὰ μὲν ἄλλα ἐῤῥῶσθαι τοὺς πόδας *(er sey im übrigen ganz gesund an seinen füssen) (that for the rest nothing ailed his feet.)* ἀγωνιᾷν δὲ, μή ποτε, ἐπιβὰς κήρυκι, τὸν πόδα laceraret et configeret. κάρυξ (dorice) ἀνέειπέ νιν, Py. 1, 61. proclamavit ipsam. ἀέθλων κάρυξ ἕτοιμος, Ne. 4, 120, certaminum præco paratus, i. e. adsum ego celebrator victoriarum. φιλοτήτων, Ne. 8, 1, index amorum, nam pulcritudo proclamat quasi puellam nubilem, ut accedant proci. κάρυκος ἐσθλοῦ βοὴ, sc. ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς, Ol. 13, 143. κάρυκα θεῶν, Ol. 6, 132, Mercurium. κάρυκες ὡρᾶν, Ist. 2, 34, præcones horarum, i. e. sacerdotes Jovis Elei, qui novilunia observabant et proclamabant, maxima illud quod mensem ἑκατομβαιῶνα circa solstitium æstivum incoabat, quo Olympia celebrabantur, anno quoque quarto exacto. κάρυκας ὄρνυε, Py. 4, 302, incitabat præcones suos, ut proclamarent ubique instantem navigationem: et sermo est de Jasone.

κηρύσσω, f. ύξω. (Κρῶ) solemniter proclamo, clara voce convoco, imperium regis pronuntio. κηρύσσειν ἀγορήνδε, Β, 51. β, 7. et 8, οἱ μὲν ἐκήρυσσον. conf. κήρυξ. λαὸν ἀγειρέτωσαν κηρύσσοντες, Β, 438. et 443, πόλεμόνδε κηρύσσειν, edicere imperatoris nomine ut pugnam capessant. κηρύσσων γήρασκε, *war alt worden bey seinen adjutantendiensten, (had grown old in the office of aid-de-camp,)* Ρ, 325. ἐκάρυξεν ὃν πατέρα, Ol. 5, 18, suum patrem proclamavit, ἀνεκήρυξε: nam victorum patres simul proclamabantur, et hoc ipso honestabantur. κάρυξε δὲ αὐτοῖς, Py. 4, 356, denuntiavit, acclamavit illis. recentiores enim et cum dativo construunt hoc verbum. Θήβην, Ist. 3, 20. 6, 52, proclamari facit eam. καρύξασα, Ist. 4, 43, quum pronuntiasset sublata voce. Cæterum, si quem juvat nosse conjunctim nomina novem præconum Græcorum; hæc sunt: Ταλθύβιος καὶ Εὐρυβάτης, Agamemnonis κήρυκες: Ὄδιος, Ajacis; Εὐρυβάτης ἕτερος, Ulyssis; Ἀσφαλίων καὶ Ἐτεωνεὺς, Menelai: his addunt Στέντορα τὸν εὐρυβόαν, et Θοώτην, et Κάλχαντα, μεγαλόφωνον καὶ αὐτὸν, unde Neptunus assimilatus Calchanti (i. e. Calchas ipse a maris parte, a littore,) inclamavit Græcos ut fortiter pugnarent. *das waren lauter general und flügel-adjutanten, (these were merely aids-de-camp,)* ut nos hodie loqui amamus.

κήτειος, α, ον. (Κῶ) ad magna animalia maris pertinens. et metaphorice, valde magnus, vel et, ad maritimos pertinens. πολλοὶ δὲ ἀμφὶ αὐτὸν (Εὐρύπυλον) ἑταῖροι κήτειοι κτείνοντο, γυναίων εἵνεκα δώρων, λ, 520, qui locus Homeri est unus ex vexatissimis, ob defectum historiæ. nam quidam exponunt, μεγάλοι: aliis est nomen proprium gentis in Mysia, qui postea Ἐλεάται dicti, et torrens ibi est ὁ Κήτειος, de quo vide Strabonem: alii scribi malunt κήδειοι, i. e. κηδεσταὶ, συγγενεῖς, necessarii, cognati; vel omnino pro, κήδιστοι, et conf. κήδειος sub κήδω. alibi et οἱ μισθωτοὶ, mercenarii, vocabantur κήτειοι, metaphorice, διὰ τὸ ἀκόρεστον, ob voracitatem. cæterum talia adjectiva a nominibus in ος neutrius generis descendentia amant terminationem ειος, sed ab ος masculini generis, terminantur in ιος.

κῆτος, εος. τό. (Κῶ) omne animal ingens marinum. vox est a κίω vel κεῖμαι: nam talia jacere solent in fundo maris; quasi κεῖτος. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, ut effugeret bestiam magnam marinam, Υ, 147, conf. Ἡρακλῆς in R. ἤ κῆτός μοι μέγα ἐπισσεύῃ δαίμων, ε, 421, 422, inquit Ulysses natans in mari. μεῖζον κῆτος, ἃ μυρία βόσκει Ἀμφιτρίτη, μ, 97. κήτεος ὀδμὴ, odor bestiæ marinæ, δ, 446. et 452, λέγε ἡμᾶς ἐν κήτεσιν, recensebat nos et numerabat inter tales bestias. et 443, κήτεϊ ἐναλίῳ, quæ est circumscriptio φώκης, vituli marini. κήτεα ἀτάλλει, Ν, 27, exsultabant, ludebant.

κητώεις, ώεσσα, ῶεν. (Κῶ) magnis bestiis marinis frequentatus. fortasse et metaphorice, ingens; quia κῆτος est τὸ μεῖζον τῶν ἐνύγρων. in poëta est epitheton Lacedæmonis, Λακεδαίμων κητώεσσα, Β, 581. δ, 1, quia mare circa eam regionem plenum est bestiis marinis magnis; unde et Herodotus id mare vocat θάλασσαν θηριωδεστάτην: ut ergo sit pro, θαλασσία. alii explicant per, μεγάλη. sed prior explicatio videtur verissima. alii scribi jubent καιετάεσσα, explicantque eam vocem dupliciter; ut sit vel pro, καλαμινθώδης, quia ἡ καλαμίνθη, planta illa, quæ et καιετὸς dicatur, ibi copiose crescat: vel pro, ἡ πολλοὺς ἔχουσα καιετοὺς, i. e. σχισμὰς καὶ ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν, quia ὁ καιετὸς sit, fissura terræ a motu terræ orta; et εὔσειστος (multis terræ motibus exposita) ἡ Λακωνικὴ narretur. ab hoc significatu vocis ὁ καιετὸς, dictus est et ὁ καιέτας vel καιάτας, ου, vel et ὁ καιάδας, ου, carcer subterraneus Spartanus. et hujus nominis ortus est a κέω, findo, it. jaceo: unde et οἱ κῶοι sunt, specus. cæterum a planta illa paullo ante dicta, Callimachus dicit ἵππους καιετάεντας.

κηώδης, εος. ὁ ἡ. (Ὄζω) ex incensis odoribus bene olens. idem ac θυώδης. a κάω vel καίω, incendo. κηώδεϊ κόλπῳ, fragranti excepit sinu, Ζ, 483, ubi sermo est de nutrice filii Hectoris, quæ vel vestes induta erat bene olentes; vel cujus sinus ipse, ut in adolescentibus et rectissime valentibus solet, suavem spiritum exhalabat.

κηώεις, εσσα, εν. (Κῶ) egregie olens ex accensis odoribus. nam est a κῆαι, i. e. καῦσαι καὶ θυμιάσαι. ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι, Γ, 382, ubi posterius est ratio prioris, suaviter olebat quia odores in eo fuerant incensi. est ergo conclave regium, τεθυμιαμένον, εὐῶδες ὄζον ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ καιομένων εὐοσμιῶν. proprie sic vocatur ναὸς ἢ βωμὸς, ἐν ᾧ ἐκαίοντο θύματα, ὧν ἡ κνίσσα ἐποίει ὀδωδέναι τὰ ἐκεῖ. deinde in genere, bene olens. ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, ἔνθα ἔσαν αὐτῇ πέπλοι, Ζ, 288, qui thalamus fortasse cedro ad parietes erat vestitus, ut oleret suave et salubre. sic et ο, 99. et sermo est de regiis domiciliis. sic Ω, 191, αὐτὸς (Priamus rex) δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα (pretiosa) πολλὰ κεχάνδει, continebat; ubi vides conclave cameratum, *ein gewölbe, (a store-room,)* ad parietes cedro indutum, et inde olens egregie, in quo pretiosæ res adservabantur. cæterum adjectiva in όεις habent ο ante εις, si antepenultima est brevis; ω vero, si est longa: e. c. ἀνεμόεις, ὠτώεις.

κιβωτὸς, ἡ, vide sub λάρναξ, et χηλός.

κίδαρις, vide sub κίθαρις.

κίδνημι et **κίδναμαι**, (Κῶ) diffundo, rumpo, dissipo. idem ac κεδάζω. media forma notat intransitive, spargo et diffundo me. ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠὼς, Ψ, 227, *breitet sich aus, (spreads itself.)* ἠὼς ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν, Θ, 1. Ω, 695. hinc et ἀκιδνὸς, et ἀκιδνότερος, esse possit.

κίζω, f. ίσω, dorice ιξῶ. aor. ἔκισα, et dor. ἔκιξα. (Κῶ) findo, discerpo. it. jacere facio, abjicio. hinc est compositum ἀποκίζω, abjicio. ἄνθεα τῆς γλήχωνος ἀπέκιξαν χαμαὶ,

Aristoph. Ach. 869, ibique Bisetus, in Edit. Kusteri. Vide sub κίω, findo.

κιθάρα, ἡ, vide sub φόρμιγξ, ad initium.

κιθαρίζω, f. ίσω. (Ῥέω) cithara cano. ἱμερόεν ἐκιθάριζε, Σ, 570, ubi sermo est de musica nuptiali et saltatione. κιθαρίζων ποικίλον, Ne. 4, 24.

κίθαρις, ιος. ἡ. (Ῥέω) cithara, *eine harfe oder laute, (a harp or lute.)* est a κιθάρα, ἡ, sicut ab ἡ χαρὰ est χάρις: ipsa κιθάρα vero ex κεύθω, foveo, abscondo, porto, et ὁ ἔρως, composita videtur; habens in se amores, et Cythereæ Veneri in primis sacra. vocales autem sunt mutatæ ex εὐφωνία. sic et ἡ λύρα possit esse facta ex λίαν et ὁ ἔρος. οὐκ ἄν σοι χραίσμῃ κίθαρις, Γ, 54, non tibi auxilio sit cithara: et hæc Paridis est μωμητὴ, amatoria insidiosa canens. at Achillis φόρμιγξ, I, 186—194, est ἐπαινετὴ ἀείδουσα κλέα ἀνδρῶν, ὡς καὶ ἡ Ὁμήρου ποίησις. cæterum h. l. quidam scripsere κίδαρις, quæ est species πίλου elegantioris: sed sine consensu meliorum. δῶρα Ἀφροδίτης pertinent ad sequentia. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδὴν, N, 731, ubi notat κιθαρῳδικὴν ἐπιστήμην: sed hunc versum integrum expungunt critici antiqui. conf. ὀρχηστύς. sic et τὸ τόξον sæpe notat τὴν τοῦ τοξεύειν τέχνην. κίθαριν περικαλλέα, α, 153, quæ adhibebatur in conviviis, ut musica exhilararet animos, et rixæ clamoresque prohiberentur. κίθαρις φίλη ἡμῖν, inquiunt Phæaces, Θ, 248, ubi et reliqua delectationum humanarum genera enumerantur. κίθαριν ἔπορε, Py. 5, 87, i. e. κιθαριστικὴν ἐμπειρίαν.

κιθαριστὺς, ύος. ἡ. (Ῥέω) ars canendi citharа, κιθαρῳδικὴ τέχνη. ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, B, 600, oblivisci fecerunt eum hanc artem.

κίκιννος, ου, ὁ, κίκινος, vel κικῖνος, vide sub κινέω, ad finem.

κικκαβάζω, κικκαβάω, vide sub Τρίζω.

κικλήσκω, (Κέλω) est verbum distractum ex καλέω. voco, nomino, invoco. κίκλησκεν (omisso augm.) δὲ γέροντας ἀριστῆας, B. 404, invitabat ad convivium. et 813, ἣν ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν, ἀθάνατοι δὲ σῆμα Μυρίννης, nominant. κικλήσκουσα Ἀΐδην, invocans ad auxilium, I, 565, ut non nude κλῆσιν notet, sed ἱκετικὴν invocationem. ὃν ἐπίκλησιν κίκλησκον, quem, quod cognomen attinet, nominabant sic, H, 138. κλήδην κικλήσκειν, I, 11, nominatim convocare, ἀγορήνδε ἄνδρα ἕκαστον. τίπτε μὲ κικλήσκεις, cur me advocas huc, Λ, 605, coll. 601, s. ψυχὴν κικλήσκων, Ψ, 221, animam defuncti advocans. ἑταίρου κικλήσκοντος, P, 532, socio vocante eum. Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Κύμινδιν, Ξ, 291. κικλήσκει σὲ πατὴρ ἐμὸς, vocat te ad se, χ, 397, *lässet dich rufen, (sends for thee.)* Φάρον δέ ἑ κικλήσκουσι, nominant, δ, 355. sic, Οὖτίν με, ι, 366. νέοι ἐκίκλησκον Ἶρον, σ, 6, nominabant. ἄμυδις ἐκικλήσκετο ἀρίστους, convocabat, K, 300. νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, nominatur, ο, 402. κικλήσκων προσηύδα με, Py. 4, 211, nominans allocutus est me.

κίκυς, υος. ἡ. (Ἔω) est ἡ τοῦ κίειν, i. e. πορεύεσθαι, δύναμις, vis movens corpus ad procedendum. οὐ οἱ ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κίκυς, οἵη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν, λ, 392, ubi sermo est de umbra regis Agamemnonis apud inferos. est ergo, vis corporea. Differt ab ἲς, quod confer ad medium.

κιλικίζειν, vide sub Λέσβος in R.

κίλλος, ὁ, κίλλιος, ία, ιον, vide sub ὄνος, ad finem.

κιμαρὶς, ἡ, vide sub δρῦς, ad initium.

κίμβιξ, ὁ, vide sub ἐλεύθερος.

κινάβρα, ἡ, κιναβράω, vide sub κινέω, ad initium.

κίναιδος, ὁ, vide sub Αἰδὼς, aliquanto a fine.

κινάρα, ἡ, vide sub κύων, ad finem.

κιναύρα, ἡ, κιναυράω, vide sub κινέω, ad initium.

κίνδαλος, ὁ, κινδαλισμὸς, vide sub πάσσαλος.

κινδυνεύω, f. εύσω. (Δύω) discrimen et periculum adeo. *ich wage was, (I risk something.)* κεκινδυνευμένον, cum periculo susceptum, *gewaget, (risked,)* Ne. 5, 26.

κίνδυνος, ου. ὁ. (Δύω) periculum, discrimen, aleæ periculosæ plena res. *gefahr, (danger.)* et est a κινεῖν δύην, movere ærumnam et infortunium: vel et a κινεῖν ὀδύνην. κίνδυνος μέγας οὐ λαμβάνει φῶτα ἄναλκιν, Ol. 1, 129, periculum magnum non recipit et occupat virum imbellem, i. e. οὐδεὶς ἄναλκις ὑπομένει περὶ τῆς ψυχῆς κινδυνεύειν, de vita periclitari. conf. M, 246, s. et Simplicii Epist. 14. κίνδυνος τὶς, Py. 4, 125, qui labor periculosus occupavit eos? ἅπας, Ne. 8, 35, est totum periculosum, *ist lauter gefahr, (is extremely dangerous.)* κινδύνῳ κεκαλυμμένον ἔργον, Ol. 5, 36, vide ἔργον. κίνδυνον ἐς βαθὺν ἵεμενοι, Py. 4, 368, tendentes. κίνδυνον ἀϋτῆς, Ne. 9, 83, pugnæ. ἐν κινδύνῳ prudentia practica melior est fortitudine, quod docet Diomedes, K, 242, seqq.

κινέω, f. ήσω. (Ἔω) moveo, proprie corpus eundo: nam est a κίω, eo. deinde et quemvis alium motum corporeum notat, apud recentiores est κινεῖν γυναῖκα, coire cum fœmina, Aristoph. Nub. 1374. Ran. 148, 550. Pax, 1138. et κινεῖσθαι est, subagitari, Equit. 873, 875. quod alias βινεῖν dicitur. ἡ κινάβρα vel κιναύρα est ab hoc significatu, quod notat odorem gravem salacium animalium, qualia sunt hirci; a κινεῖν, et ἡ αὖρα, halitus, aura: unde est verbum κιναυράω et κιναβράω, ejusmodi odorem spiro, Aristoph. Plut. 294. nimirum υ sæpe transit in β, unde κιναβρῶντες αἶγες vel τράγοι. imo et ipsum κ et π vel β sæpe commutantur inter se: ut βινεῖν ab hoc κινεῖν possit ortum esse. ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν κῦμα σκοπέλῳ, quando ingruens notus admoverit fluctum scopulo, B, 395. σφῆκας ὁδίτης κινήσει ἀέκων, commovebit invitus, Π, 264, i. e. vespæ, a pueris solitæ irritari, si viatorem innoxium præterire vident, in eum faciunt impetum, etsi is nihil meruit. et 298, κινήσει νεφέλην Ζεὺς, facit ut procedat. notat ergo eum motum, quo quid ex loco suo movetur versus alium. κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, Ψ, 730, dimovit eum perpaululum a terra. λὰξ ποδὶ κινήσας, K, 158. ο, 45, ubi λὰξ et ποδὶ sunt idem, ad pedem, sicut supra ablativus absolutus erat σκοπέλῳ: et sensus est, commovebat eum prehensum pede; et sermo est de dormiente, qui excitatur ab accedente alio, et pedem ejus tangente ut evigilet. κινήσας κάρη, P, 200, movens caput, et 442, quod est signum indignationis, aut ejusmodi affectus. sic ε, 285, 376. ἀκέων κίνησε κάρη, ρ, 491, 465. υ, 184. οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν, οὐδ' ἀναεῖραι, Θ, 298, neque ullum movere membrum licebat neque attollere. κινήσας δὲ θύρην, et movens ostium, χ, 394, ubi sic vocat τὸ διασαλεῦσαι ἐπὶ κλήσει τινὸς τῶν ἔνδον, si percutitur et aperitur janua ad vocandum quem ex iis qui intus sunt. ἄγε κινήσας, ducebat vadere faciens, ω, 5, atque h. l. est in significatu omnium primo: *gehend machen, (causing to go.)* αὐτοῦ κινηθέντος, cum is progrederetur et moveret se inter eundum, A, 47, ubi quoque vides significatum primum. κινήθη δ' ἀγορὴ, B, 144, *die versammlung der soldaten kam in bewegung der leiber, (the assembled soldiers were set in motion;)* et 147, ὅτε ζέφυρος κινήσει λήϊον, et 149, ὣς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, ionice pro ἐκινήθησαν, fluctuare cœperunt ordines, Π, 280, ut in dubitatione et timore solet. ab hoc verbo est ὁ κίκινος et κίκιννος, ου, coma eleganter contorta, et mota quasi; capillus eleganter iens circa caput et humeros. Aristoph. Vesp. 1064. Theocr. Id. 11, 10. et 14, 4. scribitur enim et κικῖνος, ut appareat media natura longa, et duplicato ν, non sit opus.

κινηθμὸς, οῦ. ὁ. (Ἔω) motus corporis. κινηθμὸν ἀμαιμάκετον πετρᾶν, concursum ineluctabilem petrarum, Py. 4, 370, nam illæ duæ petrosæ insulæ finguntur natantes, et concurrentes secum.

κινητὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἔω) concussor, quassator. de Neptuno, ὦ κινητὴρ γῆς, Ist. 4, 32.

κίνυγμα, τὸ, vide sequens.

κίνυμι, (Ἔω) idem quod κινέω, a quo κινύω, κίνυμι, κινύσσω, f. ξω, unde est τὸ κίνυγμα, ἀέριον εἴδωλον. ἐς πόλεμον κίνυντο φάλαγγες, ad pugnam vadebant phalanges, Δ, 281, 332, 427. οὐδέ σε λήθω κινύμενος, K, 280, inquit precans Ulysses ad Minervam: non lateo te procedens in expeditionem aliquam, tu me ibi comitari soles. nam sermo est de eundo ad aliquem laborem militarem. τοῦ καὶ κινυμένοιο, hujus commoti et agitati, sc. unguenti, Ξ, 173, ubi est tropice: si hoc oleum commovetur, ut vapor ejus vadat latissimum spatium. κινυμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας, κ, 556, strepitum sociorum ad abitum se commoventium audiens.

κινύρα, ας. ἡ. (Νέω) est instrumentum musicum, chordis instructum, lamentabiliter sonans. et est a κινεῖν τὰ νεῦρα, movere nervos, ex quibus chordæ sunt factæ.

κινύρομαι, vide sequens, et sub μινυός.

κινυρὸς, ὰ, ὸν, (Νέω) lamentabile sonans, querulus. proprie dicitur de hominibus, οἳ, κινύραις χρώμενοι, ἀοιδὰς ἐπὶ τοῖς κειμένοις ἔμελπον, quod et κινύρεσθαι dicitur. deinde in genere, miserabiliter sonans. μήτηρ κινυρὴ, P, 5, cum fletu quasi defendens vitulum suum; nam sermo est de juvenca.

κινύσσω, vide sub κίνυμι.

κινώπετον, ου, τὸ, vide sub πέδον.

κίονες οὐράνιαι, vide sub Ἄτλας in R.

κίρκη, ἡ, κιρκήσια, τὰ, vide sequens.

κίρκος, ου. ὁ. (Κρῶ) est species accipitris, *ein habicht, (a hawk.)* est valde ταχὺς, καὶ ἐλαφρότατος omnium avium; et fortasse *ein falke, (a falcon.)* est a verbo κρίζειν, quæ vox est ἤχου τινὸς μίμησις, unde est κρίκος, et transposite κίρκος. et quia ὁ κρίκος omne rotundum et curvatum denotat, πᾶν τὸ ἐπικαμπὲς, (unde fortasse et est Germanorum *ein krücke, [a crutch,]* ob curvitatem ejus cui axillæ inseruntur) et omne curvum instrumentum quo quid rapi et attrahi potest: habet fortasse avis ea nomen ab adunco rostro; nisi et a sono quem edit. est et alia avis, dicta ἡ κίρκη, etiam rapax. a κρίζω est et verbum κρικέω. et quia ὁ κίρκος etiam circulum vel annulum notat, pro κρίκος, hinc est verbum κρικόω, f. ώσω, annulo circumposito ligo, et κιρκόω, f. ώσω. κίρκος est etiam, circus, area rotunda vel ovalis, circulus oblongus; unde τὰ κιρκήσια sunt ludi circenses. avis ὁ κίρκος, ex genere τῶν ἱεράκων (ab ὁ ἵεραξ, ακος, ionice ἵρηξ vel ἴρηξ) erat sacer Apollini. ὅτε οἱ κολοιοὶ (graculi) προΐδωσιν ἰόντα κίρκον, ὃς σμικραῖς φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, P, 757, ubi vides, involare eum minores maxime aves. κίρκος, ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ῥηϊδίως οἴμησε (facili nisu et celerrimo impetum facere solet) μετὰ τρήρωνα πέλειαν, X, 139—142, adversus pavidam columbam; et est ibi parabola

elegans de κίρκῳ, historiam ejus naturalem illustrans. οὐδέ κεν ἴρηξ (pro ἱέρηξ, extruso ι, ionice) κίρκος ὁμαρτήσειεν (adsequi posset) ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ν, 87, de nave celerrima. et genus ibi additum speciei. ὄρνις κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, ἐν δὲ πόδεσσιν τίλλε πέλειαν ἔχων, ο, 525, ubi ὄρνις est, augurium.

κιρνάω et **κίρνημι**, (Κάρα) infundo, bibendum præbeo. misceo, tempero. idem quod κεράω. οἶνον ἐκίρνα (imperf. a κιρνάω) η, 182. κ, 356. ν, 53, infundebat vinum. κιρνὰς (particip. præs. a κίρνημι) οἶνον, π, 14. κρητῆρα Μουσῶν κίρναμεν (præs. indic. a κίρνημι) μελέων, Ist. 6, 3, infundimus et replemus poculum Musarum canticis: nisi μελέων, (pro μελῶν, a τὸ μέλος) Μουσῶν jungendum est, ut sit, poculum canticorum Musicorum infundimus et præbemus gustandum. κόμπον ἀοιδῇ κιρνάμεν, infin. pro κιρνάναι, Ist. 5, 31, gloriationem et hilaritatem miscere cantu. κιρναμένη ἐέρσα, Ne, 3, 135, commixtus vel affusus ros.

κίσσα, ης, ἡ, **κισσάω**, vide sub κισσὸς, et ΚΥΏ.

κισσητὸς, ἡ, ὸν, vide sequens.

κισσὸς, οῦ. ὁ et ἡ. (Ἔω) hedera, *epheu, (ivy.)* et hæc herba Διονύσῳ ἀνάκειται, Baccho est sacra. est a κίω, nam valde vadit in altum et circa. vide Hymnum in Bacchum, 40. et alterum Hymn. in eundem, 9. hinc est et verbum κισσάω, f. ήσω, vehementer appeto, sector cum cupiditate mira, *gehe einer sache mit grosser begierde nach, sehne mich wornach, (I pursue something with great eagerness, long for something.)* et avis, ἡ κίσσα, pica, quia valde vadit. κισσητὸς, ἡ, ὸν, appetitus, a, um, appetendus.

κισσοφόρος, ου. ὁ. (Φέρω) hederam gestans. est epitheton τοῦ Διωνύσου, Ol. 2, 50. nam hedera, si in capite gestetur, dicitur ebrietati resistere.

κισσύβιον, ου. τό. (Ἔω) est ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου factum, poculum ex hedera factum: qualia pastores et plebeii habere solebant. est ergo ab κισσός. κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων οἴνου μέλανος, poculum rubri vini in manu habens, ι, 346, et id poculum, si Polyphemum cogites, valde capax: hinc et ab insueto sibi vino tam cito fit ebrius, cum ter id ebibisset. ἐν κισσυβίῳ, ξ, 82, coll. 112. π, 52. erat ergo δέπας κίσσινον, ἀγροτικὸν, μόνωτον. a κισσὸς, ο æolice mutatum in υ, cum paragoge. Vide sub σκύφος.

κίστη, ης. ἡ. (Κῶ) cista, *eine kiste, ein kasten, (a chest, coffer.)* apud Atticos in specie est ἡ ἐδεσματοθήκη, corbis in quo edulia portantur, *ein speise korbe, (a basket for victuals.)* dicta est ab ἐγκεῖσθαί τι ἐν αὐτῇ: ergo a κίω, κεῖμαι. μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν, ζ, 76, filiæ in agros exeunti curru.

κιτρίον, τὸ, **κίτρον**, vide sub ΜΗ͂ΛΟΝ, aliquanto a fine.

κιχάνω, (Ἔω) consequor, nanciscor, idem ac sequens. invenio, adsequor. ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ, ν, 228, quia te primum invenio hoc in loco: ubi simul inest notio τοῦ ἱκετεύειν, ad te primum supplex venio. sic ο, 260, ἐπεί σε θύοντα κιχάνω, quia ad te sacrificantem accedo præsidium quærens. νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει, nunc autem mors et fatum deprehendit me, Ρ, 672. Χ, 436. et 303, νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. δίψα τε καὶ λιμὸς, sitis et fames occupat eum, Τ, 165. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκὺν, adsequitur sane tardus velocem, θ, 329. τὸν δ' ἐκίχανεν εὕδοντα, Β, 18, ad hunc venit dormientem. τὴν δ' ἐκίχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ, hanc invenit in muro, Γ, 383. ὅτε δὴ ἐκίχανε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, Ε, 334, cum adsecutus esset persequens per aciem. θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους, Ρ, 189, currensque adsecutus est socios. ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν, Ψ, 524, sed eum continuo adsequebatur. τὸν δ' ἐκίχανε σπένδοντα εὐχόμενόν τε, ο, 257, coll. 260, ad hunc supplex accessit. ἔνθα σφέας ἐκίχανε Μελανθεὺς, ibi eos invenit ille, ρ, 212, *traf sie unter weges an, (met them by the way.)* τὸν δ' ἐκίχανον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης, Κ, 150. δαινύμενον, κ, 60, epulantem. ἵππους κιχάνετε, equos adsequimini, Ψ, 407, imperativus, *holet sie ein, (follow them.)* νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι, Τ, 289, nunc te mortuum invenio, venio ad te: ubi medium attice pro activo. ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος, Λ, 441, certe jam te adsequitur mors. ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθα, nos venimus supplices accedentes ad tua genua, ι, 266.

κιχέω et **κιχείω**, f. ήσω. (Ἔω) consequor, *ich kriege, hole ein, erreiche, (I overtake, attain.)* it. nanciscor, *ich treffe an, bekomme, (I get, obtain.)* est a κίω, eo, deductum verbum. reperitur et κίχω, eodem sensu. μή σε, γέρον, ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, ne ego te, senex, apud naves offendam, Α, 26, *dass ich dich da ja nicht mehr finde, (that I may no longer find thee.)* εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, donec debellavero, Γ, 291. ὅν κε ποσσὶ κιχείω, quemcumque pedibus consequor, Ζ, 228, ubi Diomedes describit φεύγοντα ἐχθρὸν, seque simul σεμνύνει ὡς ποδώκη. sic, ὅν κε κιχείω, Λ, 367. ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω, Σ, 114, ut cari capitis interemtorem adsequar. ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε, Υ, 454, i. e. καταλήψομαι, nunc contra alios ibo, si quem adsequor. cæterum hæc forma his omnibus locis est præsens conjunctivi. εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν, ionice pro κιχείωμεν, donec capiamus urbem, Φ, 128, *bis wir die stadt einbekommen, (till we take the city.)* εἰ γάρ μιν ζωόν γ' ἐκίχεις, ω, 283, si enim eum vivum nactus esses et invenires, κατέλαβες, εὗρες. κίχεν (ἔκιχεν, aor. 2.) δ' ἐνοπὴν τε γόον τε, invenit ibi clamorem et luctum, Ω, 160, *sie fand da schreien und heulen, (she there found wailing and lamentation,)* in domo Priami. ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν ἡμᾶς, adsecutus est nos, γ, 169, nos longam navigationem parantes. τόν γε κίχον (ἔκιχον) λαός τε καὶ ἵπποι, Σ, 153, eum adsecuti fuerant milites et equites, *den holeten doch ross und mann ein, (horse and foot pursued him.)* τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην, ambo anhelantes assecuti sunt, Κ, 376, pro ἐκιχησάτην, *kriegten ihn, (overtook him.)* εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, Β, 258, si te rursus insanientem offendero, *finden werde, (shall find.)* ἢ μένε ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, Κ, 370, aut mane, aut te hasta adsequar, conjecta nimirum. ἢ γάρ μιν ζωόν γε κιχήσεαι, δ, 546, aut enim ipsum vivum invenies, *wirst antreffen, (shouldst meet with,)* deprehendes. εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας, Σ, 268, quod si nos deprehenderit hic manentes, *uns finden wird, (finds us.)* κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων, illos inveniemus ante portas, Κ, 126. κιχήσεσθαί σε ὀΐω, puto me adsecuturum et inventurum esse te, *ich werde dich wohl finden, (I shall soon find thee.)* Ζ, 341, *werde dich gleich einholen, (shall presently overtake thee.)* ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν, Φ, 605, ut semper speraret, se adsecuturum pedibus. καὶ λίην σέ γε μέλλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, ι, 477, omnino te debebat consequi infortunium, ἡ τῶν κακῶν ἔργων τίσις ἤγουν ποινὴ, sc. τὸν Κύκλωπα. ut ergo tamen κακὰ ἔργα intelligi possint, male facta tua; quæ, ut puniant factorem suum, eum persequuntur ut comprehendant. δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεαι, dominam primum invenies, η, 53, ubi notat, accedes ad eam, eique supplicabis: et futurum est imperative. Sic et ἱκέσθαι non semper τὸ καταλαβεῖν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ ἱκεσίᾳ, notat. οὐκ ἄλλον ὧδε ἤπιον ἄνακτα κιχήσομαι, non alium sic mitem herum nanciscar, ξ, 139. πολέας τε κιχήσατο, pro ἐκιχήσατο, Δ, 385, multosque invenit, *traf an, (found.)* κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς ἀμφιπόλους, Ζ, 498. ὅτε δὴ βασιλῆα κιχήσατο, Κ, 494, postquam ad regem accessit eumque deprehendit, hostiliter. Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα, eum adsecutus est fluctus, Φ, 263. Ἕκτορα, ivit ad Hectorem, Χ, 226, et hæc simplicissima notio est prima hujus verbi. ἔνδον ἐόντας, invenit eos domi, ζ, 51, *gieng an sie im zimmer, allwo sie sie fand, (went to them in the room, where she found them.)* παῖδα νέον γεγαῶτα, puerum recens natum invenit adveniens, τ, 400. δείδω μή σε, ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα, κίχῃσι, μ, 122, vereor ne te, iterum irruens, deprehendat, *sie möchte dich ereilen, (may catch, overtake thee:)* præsens conj. a κίχω. possit tamen et esse aor. 2. conj. a κιχέω. αἰητὸν κίχε, vel aquilam adsequi potest celeritate. Py. 2, 92, καταλαμβάνει. κίχε νιν, invenit eam, Py. 9, 45. ἔκιχεν αὐτὸν, Ne. 10, 140, *traf ihn an, (met with him.)* κιχὼν παῖδα, Py. 3, 76, apprehendens puerum, accedens ad eum, *erreichend, (overtaking.)*

κιχῆλα, ἡ, vide κίχλη.

κίχημι, (Ἔω) pro κιχέω. consequor. οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν, π, 379, quia ei cædem moliebamur, nec deprehendimus eum: est imperf. pro quo communis usus dicit ἐκίχεμεν. et 357, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι, navem prætergressam non potuerunt adsequi, καταλαβεῖν. οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν, Ο, 274, non concessum illis erat eum consequi et comprehendere: pro κιχῆναι. αὐτὸν κιχεὶς ποσὶ, Π, 342, assecutus eum pedibus. ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη, Β, 188, *welchen grossen herrn er etwa antraf, (what great personage he met with:)* et est optat. præs. οὐδέ κέ με ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, Ι, 416, neque me celeriter finis mortis deprehenderit. Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη, ubi est imprecatio, ρ, 476. βέλος κιχήμενον, jaculum consequi studens, hastam ferire solitam, Ε, 187, *den spiess der ihn treffen sollte, (the spear that was aimed at him:)* particip. præs. medii: ἐπελθὸν, ἀψάμενον: et genitivus, τούτου regitur a κιχήμενον, ἀψάμενον αὐτοῦ. sine casu est, Λ, 451, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, prævenit te finis mortis adsecutus te: nam σὲ regitur ab ἔφθη, et participium pertinet ad τέλος, activo sensu, *der tod der dich ergriffen hat, (death which hath seized thee.)*

κίχλη, ης. ἡ. (Χάω) turdus, *ein krammsvogel, (a thrush.)* Dores dicunt ἡ κιχῆλα, ας; et per syncopen κίχλα. vox facta ex sono quem hæ aves edunt: a quo sono est et ὁ κιχλισμὸς, muliebris suavis risus, qualem poëta notavit υ, 6—8, et verbum κιχλίζειν, ridere suaviter more juvencularum lusitantium inter se. κίχλαι τανυσίπτεροι, χ, 468, quibus comparat mulieres suspensas, quia turdi sic capi solent. cæterum commode ad χέειν, fundere, refertur hoc nomen. conf. Theocrat. Id. 11, 78, ibique Casaubonum. Vide sub ἰλλάς.

κιχλίζω, **κιχλισμὸς**, ὁ, vide supra, et sub γέλως.

κίω, (Ἔω) est idem quod ἴω vel ἔω, vado, venio, præfixo κ. et aor. 2. ἔκιον, in suis modis omnibus, in usu est. ἡ δ' ἀέκουσα ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν, pro ἔκιεν, invita cum iis abibat, Α, 348. τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίε, Β, 565. et 588, ἐν δ' (αὐτοῖς) αὐτὸς κίεν, inter eos ipse ibat. ἡ δ' εἰς θάλαμον κίεν, Γ, 423. ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ, Ζ, 399. τῷ δ' ἅμ' Ἀλέξανδρος, Η, 2. et 307, ἐς ὅμαδον, in multitudinem. ἐν πρώτοισι

κίε, Θ, 337. τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, huic auxiliaturus venit ille, Λ, 428. μετὰ δέ σφι πατὴρ, Ν, 658. πάλιν κίε, retro ivit, Ο, 149. et 307, πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ, ante eum ibat. μετὰ Τρῶας κίε, ad eos ibat, advocaturus eos, Π, 534. ἀπὸ Πατρόκλοιο, Ρ, 113, ab eo discessit. Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι, Υ, 36. πάλιν κίε θυγατέρος, Φ, 504, sequebatur filiam. ἰθὺς κίεν οἴκου, Ω, 471, recta ivit per domum vel ad domum. ἰθὺς κίε Τηλεμάχοιο, recta ivit ad eum, β, 301. ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε, γ, 168, ad nos ibat, sequebatur nos, *gieng uns nach, gieng spät nach uns ab, folgete uns spät nach und suchete uns, (followed us, went late after us, followed us late and sought us.)* κίε ἐς μέσον, in medium prodibat, θ, 262. ἅμα τῷγ' Ἑλένη κίε, ο, 100. ἰθὺς κίεν, obviam ibat, ρ, 33. πάλιν, retro, ψ, 295. ἰθὺς αὐτοῦ, ω, 240, 396. τοὺς δὲ μετ', ο, 147, sequebatur hos, *gieng ihnen nach, (followed them.)* πάλιν, retro, π, 177. imperativus scribi solet κίε, quasi præsentis; non vero κιὲ, in aor. 2. nam vere est præsentis temporis. ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος, recta proficiscere ad Nestorem, γ, 17. σὺ δ' ἔσω κίε, η, 50, tuque introi. σύγ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, revertere, redi, *kehre um, (return,)* π, 150. νῶϊ δὲ ἄψορροι κίομεν, revertebamur, Φ, 456. τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον, Β, 509, ibant. πάντες ἰῷ κίον ἤματι ἄϊδος εἴσω, Ζ, 422, migrarunt in orcum, coll. 423. πρὸς τεῖχος ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ, vadebant ad murum, Μ, 138. κίον ἀθρόοι, Ξ, 38. ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ, Χ, 461. πρὸ δὲ οὐρῆες κίον αὐτῶν, muli præibant ipsos, Ψ, 115, προεπορεύοντο. et 257, πάλιν, retro, i. e. ὑπεχώρησαν. sic et Ω, 801. ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι, ζ, 84. εἰς Ἀλκινόοιο, ν, 23. sc. δῶμα. et 125, οἰκόνδε πάλιν, retro domum. εἰς ἀγορὴν ἀθρόοι, π, 361. εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε, χ, 479. ἰθὺς θαμβήσαντε, ω, 101. et 219. δόμονδε θοῶς. et 419, εἰς ἀγορὴν ἀθρόοι. ὄφρα κίῃς, ut abeas, α, 311. μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης, Λ, 704. ι, 42, sc. μοίρας, ne quis abiret fraudatus æquali portione. ὡς ὑμεῖς παρ' ἐμοῦ ἐπὶ νῆα κίοιτε, ut a me abeatis ad navem, γ, 347. ὄφρα λείψαντε κιοίτην, ut libantes abirent, ο, 149. Ω, 285. ἀπέλθοιεν. ἀπάνευθε κιὼν, Α, 35. β, 260, ubi tamen alii, eodem sensu, legunt, ἀπάνευθεν ἰών. sic et ζ, 236. κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, Δ, 251, vadens per densos ordines virorum, *die fronte entlängs, (along the front.)* sic et 273. ἄρχε λέχοσδε κιὼν, præibat ad lectum, Γ, 447. κλισίηνδε, Κ, 148. et 406, δεῦρο. νόσφι κιόντα, abeuntem, Λ, 284. et 683, πόλεμόνδε κιόντι, mihi ad pugnam eunti. στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, Μ, 353. κλισίηνδε, Ν, 294. ἐγὼ προπάροιθε, Ο, 260, *voran, (before.)* παρά τίς τε κιὼν, Π, 263, *darneben vorbey gehend, (passing by.)* ut verbum compositum παρακίω intelligi h. l. possit. Τροίηνδε κιὼν, ad Trojam proficiscens, γ, 268. τὶς αἶψα κιὼν, θ, 254. σχεδὸν ἦα κιὼν νηὸς, inter eundem prope eram apud navem, κ, 156. sic μ, 368. ἐνθένδε, hinc abiens, λ, 69. ἐπὶ νῆα, ad navem, μ, 144. Ἰθάκηνδε, ο, 157. ἀπὸ σταθμοῖο, a villa abiens, π, 156. et 289, Τροίηνδε. sic et τ, 8. ρ, 314. ἦα κιὼν, eram vadens, π, 472. κιὼν ἄνωχθι, abiens jube, ρ, 508. ἀπαγγέλλεσκε κιὼν, σ, 7, *trug botschaft, (was bearing a message.)* πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, δ, 427, 572. κ, 309, mihi inter eundem multa agitabat cor. μοὶ ἅμα ἕσπετο δεῦρο κιόντι, ρ, 53, ὡς οὖν ἴδον Ἕκτορα νόσφι κιόντα, abeuntem, Ξ, 440, accepto vulnere. οὐδέ ἓ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα εὐφρῆναι ἄλοχον, non puto eum pedibus suis accedentem exhilaraturum esse conjugem suam, Ρ, 27, nam mortuus fertur ab aliis, non ambulat suis pedibus. ὡσεὶ θανατόνδε κιόντα, Ω, 328. Ἥφαιστον νόσφι κιόντα, abeuntem, θ, 286. ἢ ἔνθα ἢ ἔνθα κιόντα, aut accedentem aut abeuntem, κ, 574. μὲ κατὰ δῶμα κιόντα, ρ, 566, me in domo versantem, in triclinio obeuntem. καθίζοντο μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ κιόντες, Τ, 50, ubi ablativus pertinet ad verbum, omisso ἐν, μετὰ vero ad κιόντες pro μετακιόντες accedentes. κιόντες ἐκ πάτου, Υ, 136, abeuntes ex via trita. ἀγορήνδε, α, 372. ἐς λιμένα ἤλθομεν ὦκα κιόντες, ο, 471. μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες, ω, 490, num jam prope sint vadentes contra nos. ἦκα κιόντας, leniter ambulantes, ρ, 254, *die sachte giengen, (going softly.)* ἐμοὶ δεῦρο κιούσῃ, δ, 736. ψ, 228, *schon damals da ich hieher zog, (even then, when I came hither.)* μετόπισθε κιοῦσαι, Ι, 500. et 507, λίσσονται Δία κιοῦσαι. et nonnunquam hoc κίω abundat.

κίων, ονος. ὁ. (Ἔω) et attice ioniceque ἡ. columna, *eine säule, ein pfeiler, (a column, pillar.)* est a κίω, εἰς ὕψος scilicet, quia in altum tendit. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κίων, crassities erat velut columna, ψ, 191, quam crassitiem ulterius non definit. πεῖσμα νεὼς ἐξάψας κίονος μεγάλης, funem navis aptans ad columnam magnam, χ, 466, i. e. στύλου τινὸς ἐξαρτήσας, ἢ ξύλου κιονοειδοῦς. κίονι κεκλιμένη, inclinato dorso ad columnam, ζ, 307, *sie sitzet an einem pfeiler im saale, (she sits with her back against a pillar in the hall.)* ἔγχος ἔστησε πρὸς κίονα μακρὴν, α, 127. ρ, 29. de adveniente peregre in domum regiam. πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, sc. τὴν ἕδραν, sellam statuens ad columnam altam, θ, 66, 473, in triclinio regio. κίονα ἀνὰ ὑψηλὴν, superne ad altam columnam, χ, 176, 193, attrahite eum sursum. πρὸς κίονα μακρὴν ἧστο, ψ, 90, considebat ad columnam. κίονες ὑψόσε ἔχοντες, τ, 38, columnæ sursum continentes. ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακρὰς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι, α, 53, ubi conf. Ἄτλας in R. et ἔχω. κίων οὐρανία, Py. 1, 36, i. e. mons Ætna, alte in aërem exsurgens, utpote cujus summum cacumen nubes plerumque superat. κίονα ἀστραβῆ Τροίας, ἄμαχον Ἕκτορα, Ol. 2, 146, firmam columnam Trojæ, invictum Hectorem. κίονα δαιμονίαν ὑπέστησε ξένοις, Ol. 8, 36, supponit hospitibus columnam divinam, i. e. juste tuetur hospites. ὑπὲρ κιόνων Ἡρακλέους, Ne. 3, 36, ultra columnas Herculis. σὺν κιόνεσσιν ὀρθαῖς δεσποσύναις, Py. 4, 475, rectis columnis herilibus, inter columnas rectas heriles. κίονας χρυσέας ὑποστήσαντες, Ol. 6, 3.

κλαγγὴ, ῆς. ἡ. (Κλάω) sonus acutior et brevior, qualis proprie est, si quid diffringitur. deinde in genere, clangor. δεινὴ κλαγγὴ γένετο βιοῖο, arcus clangor terrificus exsistebat, Α, 49. παυσάμενοι κλαγγῆς, cum cessarent a clamando milites ad concionem convenientes, Β, 100. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τε ἐνοπῇ τε ἴσαν, ὄρνιθες ὥς, ἠΰτε κλαγγὴ γεράνων πέλει, αἳ κλαγγῇ πέτονται, Γ, 2, 3, 5, ubi proprietas vocis est observata. signat vero id τὴν ἀπροβούλευτον καὶ οὐκ εὔκοσμον πρόοδον τῶν Τρώων εἰς μάχην, μετὰ κλαγγῆς, i. e. ἀνάρθρου θορύβου, ἰόντων. sic, Τρώων κλαγγὴ, Κ, 523, confusus clamor. κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὥς, λ, 604, ubi οἰωνοὶ notant νυκτερίδας, vespertiliones, quarum stridor acutulus auditur. κλαγγὴ συῶν, acutus et dissonus confusus clamor suum ad stabula accedentium, ξ, 412, ὀξεῖα βοή.

κλαγγηδὸν, (Κλάω) adverb. cum sono acuto et confuso. de anseribus feris, et gruibus, et cygnis ponitur hæc vox, Β, 463, quæ volucres cum acuto et confuso sono volant per aërem, et demittunt se ad pascua.

κλάγξω, fut. vide κλάζω.

κλάδος, ὁ, vide sub ΚΛΑ'Ω, et λιτὸς ad finem.

κλάζω, f. άγξω. (Κλάω) sonum edo, proprie similem clamori volucrum quorundam majorum, maxime qualem grues et aquilæ edunt. est a κλάω, quod et notat, brevem sonum ἄναρθρον edo. possis quidem vel ad κέλω, vel ad mox secuturum κρῶ, a quo κράζω, clamo referre apte: sed a priscorum auctoritate, qui hanc etymologiam præferunt, discedere non lubuit. cæterum, κλάζειν minus est quam κράζειν. corvus κράζει, grus κλάζει sic et κρώζω et κλώζω differunt nonnihil. αἰγυπιοὶ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, Π, 429, et notat sonum harum avium lugubriter et interrupte sonantem. ibi ergo in significatu primo. ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουον, de ave felici, in tenebris audita, Κ, 276. κλάγξας πέτετο, volabat, Μ, 207, de aquila vulnerata a dracone: ut ergo quasi κλαυθμόν τινα τοῦ ἀετοῦ innuat hæc vox, cum κλαίω ejusdem originis. ἔκλαγξαν ὀϊστοὶ, Α, 46, ubi est de sagittis in pharetra crepitantibus in tergo euntis: *sie klapperten im köcher gelinde, wenn er gieng, (they rattled in the quiver as he walked.)* κεκληγὼς est particip. præt. med. nam f. 2. est κλαγῶ, aor. 2. ἔκλαγον, præt. m. κέκλαγα, ionice κέκληγα. ὀξέα κεκληγὼς, Β, 222, de Thersite blaterante voce ingrata et interrupta, coll. 212, et id apte h. l. quia proprie est ἀλόγων ζώων τὸ κλάζειν. adhibet ergo hoc verbum, σκώπτων εἰς ἀλογίαν. sed alibi tamen in sensu honestissimo ponitur; de Hectore, imperante suis clara voce, Ρ, 88, ὀξέα κεκληγὼς, coll. 89, ὀξὺ βοήσας, ἐξ ἀετοῦ ἤ τινος ἀετώδους τὸ κεκληγέναι λαβὼν ὁ ποιητὴς, ut adhæreat in tali contextu imago aquilæ aut ejusmodi volucris generosæ vociferantis, dum insequitur prædam, aut pugnat. sic et Ε, 591. Λ, 344, ὦρτο δὲ ἐπ' αὐτοὺς κεκληγὼς, impetum fecit in eos cum generosa voce. et Ν, 755, κεκληγὼς ἐπέτετο διὰ Τρώων ἠδὲ ἐπικούρων, ubi duo verba metaphorica imaginem aquilæ indicant. coll. 757. sic et de Agamemnone, Λ, 168, κεκληγὼς ἕπετο Ἀτρείδης, quasi aquila insectatur prædam. κεκληγόντες ἐπώρουσαν ἀλλήλοις, Π, 430, sc. Sarpedon et Patroclus, pugnando, coll. 429. κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων, μ, 408, ut ergo et de vento strepente ponatur, metaphorice. vide κεκλήγω.

κλαῖστρον, vide κληΐστρον.

κλαίω, f. αύσω. (Κλάω) ploro, *ich weine, (I weep.)* futurum est, quasi præsens fuisset κλαύω. cæterum est a κλάω, interserto vel ι vel υ: nam frangitur quasi et demittitur cor ejulando; est signum fracti et mollioris animi. non præcise ejulatum clara aut miserabili voce elatum notat; sed et simpliciter fletum, sine alio sono. ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθίηκε, Ω, 48, certe, cum flevit et ejulavit, remittit tandem, *lässet doch endlich nach, (at length relented.)* οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας, Η, 427, in sepultura suorum pugnando occisorum, non permittebat ut plorarent. et vetabat id, ne timidiores ad pugnandum alio die fierent. ὡς ἔφατο κλαίων, sc. Achilles, lugens Patroclum, Τ, 338. et Priamus Hectorem, Χ, 429. κλαίων ἀμφίστατο ὅμιλος, Ω, 712, Hectorem mortuum. αὐτὸν κλαίοντα ἀφήσω, ipsum plorantem mittam, Β, 263, inquit Ulysses ad Thersitem, cui verbera intentat. εὗρε (mater Thetis) κλαίοντα λιγέως, sc. Achillem filium, de Patroclo mortuo, Τ, 5. κλαίοντες ὀστέα ἔλεγον, Ψ, 252, cremati Patrocli. τώγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα, Λ, 136, miserabili voce alloquebantur, metu mortis. sic parentes Hectorem, Χ, 90. et 427, κορεσσάμεθα (satiassemus nos) κλαίοντέ τε μυρομένω τε. τὸ (i. e. διὰ τοῦτο) καὶ κλαίουσα τέτηκα, flendo maceror, Γ, 176, inquit Helena. εἶπε κλαίουσα γυνὴ, Briseis, Τ, 286. et 297, οὔ με εἴας κλαίειν, vetabas me plorare. et 300, σὲ ἄμοτον κλαίω. et 301, ὣς ἔφατο κλαίουσα. sic et Χ, 515, 437. Ω, 746 et 773, σὲ ἅμα κλαίω καὶ ἐμέ. τέκνον, τί κλαίεις, Α, 362, et est ibi idem quod δακρύειν καὶ δακρυχέειν, coll. 357, 349. sic et Σ, 73, et sermo est matris ad Achillem. κλαῖ pro ἔκλαιε, ι,

560, de matre Alcyones, Ω, 4, de Achille. et 85, de Thetide. et 510, ἔκλαιε ἀδινὰ, de Priamo. et 511, ἔκλαιεν ἑὸν πατέρα, de Achille. Πάτροκλον κλαίωμεν, lugeamus eum fletu, Ψ, 9, νῦν δὲ κλαίωμεν, ἄνευθεν ἥμενοι, ἐν μεγάρῳ, Ω, 208, lugeamus, remoti ab eo. et 619, φίλον παῖδα κλαίοισθα, pro κλαίοις. ergo syllaba paragogica θα etiam optativo jungitur. ὁ μὲν κλαίεσκε (ionice pro ἔκλαιε) πρὸς οὐρανὸν, Θ, 364, cum fletu supplicabat cœlestibus; et sermo est de Hercule ærumnoso. οὔ σε κλαύσομαι, non deplorabo te, Χ, 87. σὲ Τρωαὶ κλαύσονται, Σ, 340, et sermo est de miserabili luctu ob mortuum, *von einer herzbrechenden trauer, (of a heart-breaking sorrow.)* ἕτεροί γε παῖδα κλαύσονται, Υ, 210. εἰπὲ δὲ, ὅ,τι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι, dic, quid plores et lamenteris, θ, 577. et 523, ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι (pro κλαίῃ) φίλον πόσιν, luget suum maritum. ὅτε κὲν ἤματα κλαίῃ, υ, 84, interdiu plorat. ἐγὼν οὐκ εἴων (vetabam) κλαίειν, ι, 469, coll. 467, ubi apparet, κλαίειν fieri clara voce, adjunctis verbis miserabilibus: et differre igitur in se a δακρύειν, ut majus a minori. οὔ σε ἐῶσι θεοὶ κλαίειν, δ, 806. ἔκλαιον καθήμενος ἐν ψαμάθοις, δ, 539, coll. 538, ἐμοὶ κατεκλάσθη ἦτορ, ex qua collatione immediata apparet etymologia. et 541, ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε ἐκορέσθην. κλαῖον (pro ἔκλαιον, flebant lugubri voce) δὲ λιγέως, θαλερὸν δάκρυ καταχέοντες, κ, 201. et 454, κλαῖον ὀδυρόμενοι. et 497, κλαῖον καθήμενος, coll. 496, κατεκλάσθη μοὶ ἦτορ. et 499, ἐπεὶ κλαίων ἐκορέσθην κυλινδόμενός τε. φίλους ἔκλαιον ἑταίρους, deflebant eos, μ, 309. et 311, κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθεν ὕπνος. κλαῖον (flebant) δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἢ οἰωνοὶ, π, 216, seqq. et quo magis, eo εὐγενεστέρως: nam lacrimæ nobilissimo cuique animo facillime oboriuntur. sed τὸ μινυρίζειν non est εὐγενές. ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ, τ, 541. κλαῖον ἄρα, flebant igitur, φ, 223. et 90, κλαίετον ἐξελθόντε, flete, egressi extra domum. ἔκλαιεν Ὀδυσῆα, deflebat eum, α, 363. π, 450. τ, 603. φ, 357, et sermo est de Penelope. κλαῖε (omisso augmento) μὲν Ἑλένη, κλαῖε δὲ Τηλέμαχος, οὐδὲ Νέστορος υἱὸς ἀδακρύτω ὄσσε εἶχεν, δ, 184—186. ἐπὶ ἀκτῆς καθήμενος ἔκλαιε, Ulysses, ε, 82, coll. 83, s. κλαῖε δὲ ὅγε λιγέως, δάκρυον καταλείβων, de Agamemnone, λ, 390. ἐν λέκτροισι καθεζομένη, υ, 58. et 59, ἐπεὶ κλαίουσα κορέσατο, *da sie sich satt geweinet, (when she was tired of weeping.)* ἔκλαιε μάλα λιγέως, φ, 56, coll. 57. et 83, βουκόλος, coll. 86. κλαῖε δὲ ἔχων ἄλοχον, flebat tenens uxorem amplexibus, ψ, 232, coll. 241, et ibi sunt lacrimæ gaudii optati diu. ἑπτακαίδεκά σε ἡμέρας ἐκλαίομεν, ω, 64, ubi de funere Achillis est sermo. et 292, οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε, mater eum non deflevit coram. sic, οὐδέ τις αὐτὸν κλαῦσεν, γ, 261, quia procul hinc periit. ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας, ι, 294. ἔβησαν ἑταῖροι κλαίοντες, κ, 209. et 241, κλαίοντες ἐέρχατο, includebantur. τοὺς ἦγον κλαίοντας, ducebam hos flentes, ι, 98. τοὺς ἔφερε πόντονδε θύελλα (procella) κλαίοντας, κ, 49. μὴ κλαίουσα κατιάπτῃ χρόα καλὸν, β, 376, ne flens corrumperet corpus formosum suum. sic, κατιάπτῃς, δ, 749. ἐμὸν νόστον κλαίουσα, flens ob reditum meum morantem, ψ, 352. κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, sed personatum ne agnosceretur, τ, 209, collatis 210, 212, 213. τῆς κλαιούσης ὄπα, flentis vocem, υ, 92. νεμεσῶμαι οὐδὲν, κλαίειν τὸν, ὅσκε θάνῃ, δ, 196, non indignor, deflere eum qui mortuus sit; collatis sequentibus. nam licet, flere mortuum. τὸ κλαίειν circumscribitur, Ρ, 437, s. ubi de equis id dicitur; coll. 427, ἵπποι κλαῖον.

κλαρεώτης, οὐ, ὁ, κλάρωτης, vide sub δούλη, ad initium, iterumque paullo post.

κλάσθρον, vide sub κλῇστρον.

κλαστάω, κλαστήριον, τὸ, vide sub ΚΛΑ´Ω.

κλαυθμὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) fletus lugubris. ἄσεσθε κλαυθμοῖο, satiabitis vos ploratu, Ω, 717. εἴ πως αὐτὴν παύσειε κλαυθμοῖο, δ, 801. οὔ μιν παύσεσθαι ὀΐω κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο, γόοιο τε δακρυόεντος, ρ, 8. παύεσθον (cessate ambo) κλαυθμοῖο γόοιό τε, φ, 228. ἵμερος κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, χ, 501. ἴσχεο (cohibe te) κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος, ω, 322. ἡμεῖς κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν, δ, 212, omittemus.

κλαυσίγελως, ὁ, vide sub δακρυσεῖς.

κλαύσω, fut. vide κλαίω.

ΚΛΑ´Ω, f. άσω. frango, *ich breche, (I break.)* it. declino, *ich beuge stark, (I bend much.)* it. sonum edo, qualem fracta solent. et ab hoc sono etiam verbum est ὠνοματοπεποιημένον. hinc est deinde κλάζω, etiam κλώζω, a quo est ὁ κλωγμὸς, quem victi in theatris patiuntur, explosio. ἐξ ὕλης πτόρθον ἔκλασε χειρὶ, ex arbustis ramum defregit manu, ζ, 128. ἐκλάσθη δόναξ, fracta est arundo, Λ, 583. ab hoc themate est et ὀκλάζω, f. άσω, genua flecto, in genua flexa subsido; deinde et, labasco, titubo infirmis genibus. et hinc est ὁ δίφρος ὀκλαδίας, et simpliciter ὁ ὀκλαδίας, ου, cujus pedes non sunt firmi, et in specie sella militaris, *ein feldstuhl, (a camp-chair,)* quæ complicari potest, *ein stuhl über kreuz mit dem fusse, (a chair with cross legs.)* nam τὸ ο sæpissime est littera abundans ab initio, sicut et τὸ ε. hinc est et κλαστάω, f. άσω, defringo, amputo, confringo, Aristoph. Equit. 166. et τὸ κλαστήριον, instrumentum quo rami in vite amputantur. imo et ὁ κλάδος, ου, ramus tener, qui solet et potest defringi.

κλᾴω, vide sub κλῇστρον.

κλεεννὸς, ὴ, όν. (Κέλω) fama celebratus aut celebrandus. idem quod κλεινός. κλεεννᾶς Πυθιάδος, i. e. εὐδόξου, Py. 5, 25. κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς Πίνδου, Py. 9, 28. κλεεννότατον μέγαρον, Py. 4, 498.

κλεηδὼν et κληηδὼν, όνος. ἡ. (Κέλω) fama, laudatio per famam. in genere, id quod auditur et dicitur. potest et scribi alibi ἡ κλῃδὼν, όνος. est a κλεΐζω, quod et κληΐζω et κλῄζω, f. σω et ξω, dicitur. sic a τὸ χρέος est χρηΐζω et χρῄζω. εἴτινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, δ, 317, quod alibi dicit κλέος περὶ αὐτοῦ: si mihi aliquam de patre meo famam indicares: *ob du mir einige nachricht, die du gehöret, von ihm geben köntest, (whether thou canst give me any account of him.)* in specie autem hæc vox notat omen ex aliqua voce humana, (vide Valer. Max. lib. 1. c. 5, n. 4.) sic σ, 116, χαῖρεν δὲ κλεηδόνι (auditione ista ominosa) Ὀδυσσεὺς, coll. 111, 112. sc. ὡς φήμην (nam φήμη quoque dicitur ominosa vox humana, omen ex verbis alio consilio missis) τὸν λόγον δεξάμενος, i. e. μαντείαν τινά. sic et υ, 120, coll. 105, 116. ut ergo sit, auditio, qua futurum innuitur. sic et ἡ ὄμφη et ἡ ὄσσα sæpe.

κλεΐζω et κληΐζω, f. ίσω et ίξω. (Κέλω) celebro fama, memoro cum laude. κλεΐξειν, cantaturum et celebraturum me esse, Ol. 1, 176.

κλεῖθρον, τὸ, vide sub ἐπιβλής.

κλεινὸς, ὴ, όν. (Κέλω) fama celebratus aut celebrandus, ἔνδοξος. κλεινὸς οἰκιστὴρ, Py. 1, 59, inclytus conditor urbis. κλεινᾶς (dorice pro κλεινῆς) ἐξ Ὀπόεντος, Ol. 9, 22. κλεινᾷ ἐν Ἰσθμῷ, Ol. 7, 148. κλεινὰν Ἀκράγαντα, Ol. 3, 3. κλεινὰν ἀέθλοις, Py. 9, 125. κλεινῶν Συρακουσῶν, Ol. 6, 8. Ne. 1, 2. κλειναῖς ἀοιδαῖς, Py. 3, 203. ἀρεταῖς, Py. 8, 32. Χαρίτεσσιν, Ist. 2, 28. κλεινότερον γάμον, Py. 9, 195.

κλεῖος, τὸ, vide sub κλέος.

κλεὶς, ειδός. ἡ. (Κλάω) et Ionica dissolutione κληῒς, ῖδος, ἡ. clavis, *ein schlüssel, (a key.)* it. sera, pessulus, *ein riegel, (a bolt.)* it. os humani corporis circa humerum et jugulum, *das schlüsselbein, (the collar bone.)* it. tigna in nave transversa, ad quorum fines utrimque sedebant remiges. it. curvitas foraminis instar, cui infigebatur fibula. est a κλάω, curvo. nam claves antiquæ simplices, habebant inferne curvaturam, qua claustrum aperiebatur: et reliqui significatus ex eadem curvaturæ idea sunt derivati. εἵλετο κληῖδα εὐκαμπέα καλὴν χαλκείην (ubi alii legunt χρυσείην, inauratam) κώπη δὲ ἐλέφαντος ἐπῆν, φ, 6, cepit clavem bene curvam, pulcram, æream, et manubrium (*der griff oben, statt unsers ringes oben am schlüssel*) *(the handle, instead of the ring at the end of our keys)* eboris superne erat. erat ergo δρεπανοειδὴς hæc clavis, forma simplici inferne, quales et nunc habemus sæpe; nec pinna clavis inferne erat perforata varie. talis clavis inserebatur per foramen januæ, et sera intus removebatur circumvoluto hoc unco clavis. coll. 46—50, ἐνῆκε κληῖδα, et θύρετρα πληγέντα κληῖδι conf. πλήσσω. sic Ζ, 89, οἴξασα θύρας κληῖδι. de sera vel pessulo est, Μ, 456, ubi sermo est de porta bifore, quam δοιοὶ ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει, duo vectes intus cohibebant, sibi invicem respondentes, et unus pessulus adaptatus erat; *an den thorflügeln waren zwey balken ausgestrecket, die sich im zumachen des thores richtig neben einander passeten, und die sodann ein vorgestecketer gekrümmeter riegel zusammen hielte inwendig, (the folding doors had two bars which, when the door was shut, fitted closely, and were held together inside by a curved hasp attached in front.)* nam pessulus ille superne erat curvus, vel habebat angulos, ut firmiter hæreret insertus. ὀχῆες sunt ergo illa prominentia tigilla in valvis portæ, cohærentia sibi, si porta biforis clauditur, et quibus unus pessulus ad cohibendum sufficit. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν (postibus) ἐπῆρσε, κληῖδι κρυπτῇ, τὴν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν, Ξ, 168, firmas januas adaptaverat, munitas occulta sera, quam non alius deus aperire posset. hæc sera igitur, ignoranti rem, non erat visibilis, atque δυσεπιχείρητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν: quales sunt τὰ παρὰ τῷ κωμικῷ κακοηθέστατα κλειδία. ἐς θάλαμον δ᾽ εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα, δ, 802, et 838, σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμων, quibus locis sermo est de apparitione deæ; et ἱμὰς κληῖδος est lorum, quo serula januam cohibens ab eo qui foris est et ingredi vult per januam, attrahitur vel retrahitur, ut aperiat se ostium, *der riem an der klinke, an dem der so draussen ist die klinke aufziehet und die thüre öfnet, (the thong of a latch, by which a person without pulls up the latch and opens the door:)* et hæc κληῒς dicitur σταθμοῦ, quia necessario sera vel serula quælibet cum poste januæ cohærere debet, si janua obditur et clauditur. ad eum igitur locum, i. e. ad januam, primum videbatur dea quasi ingressa esset per januam ordinario modo; et ad eundem disparuit quasi egressa. θύρας αὐλῆς κληῖσαι κληῖδι, φ, 241, fores aulæ claudere pessulo obdito intus; et additur, θοῶς δεσμὸν ἐπιῆλαι, celeriter ligamen supermittere, i. e. paxillum aliquem super infigere ex more, ne sera possit aliqua arte ab iis qui foris sunt removeri aut sursum tolli; *ein pflock über die klinke, oder ein vorgehänge an den riegel, dass er sich nicht schieben lässet, (a plug, peg, or pin, over the latch, or something tied to the bolt to prevent its being shoved back.)* nam δεσμὸς in genere est, omne id quod alligat aliquid. μεγάλην κληῖδα θυράων, Ω, 455, quem magnum pessulum vel obicem 453 vocat ἐπιβλῆτα εἰλάτινον, ut appareat, illam κληῖδα esse μοχλὸν, vectem, aut κλεῖθρον; tantæ molis, ut vix tres alii viri id potuerint vel opponere vel removere, cum so-

lus Achilles sufficeret ei rei. ἐπετάνυσσε κληῖδα ἱμάντι, α, 442, ubi quoque κλεῖδα vocat μοχλὸν, ἐντὸς μὲν τῆς θύρας ἐξημμένον καὶ ἐπὶ τὰ κάτω καθειμένον ἤτοι κεχαλασμένον, ἱμάντι δὲ ἔξωθεν σπώμενον καὶ ἀνελκόμενον, καὶ οὕτως ἐπιζυγοῦντα τὴν θύραν: nimirum pessulus ille intus deprimebatur, si is qui intus erat, aperire vellet januam; et foris loro sursum trahebatur, si is qui foras exibat, oppessulare post se vellet januam. est ergo et h. l. ὁ ἐπιβλὴς, *ein riegel, (a bolt.)* περόναι χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι, σ, 293. ubi περόναι in genere sunt talia, quæ inseruntur alicui foramini ad cohibendum et firmandum aliquid: ergo h. l. in veste, sunt species *des boutons, (buttons,)* clavorum tunicæ, et clavi apte cohærere poterant cum bene curvatis foraminibus in veste, ut κληῖδες sint ὀπαὶ, *les boutonnieres, (button-holes,)* λεγόμεναι κατακλεῖδες, εἰς ἃς αἱ περόναι καθίεντο: εὔγναμπτοι vero, ὡς ἐπικαμπεῖς καὶ περιφερεῖς, rotundæ et facile se aperientes curvando, *eine art von knopflöchern, (a kind of button-holes,)* sicut περόναι *eine art von knöpfen, am kleide, (a kind of buttons on the garments.)* αὐτὸν ξίφει, κληῖδα παρὰ, (κατὰ) ὦμον πλῆξε, E, 146. eum gladio, juxta os illud humerale, in humerum percussit. et 579, αὐτὸν ἔγχεϊ ἔνυξε κατὰ κληῖδα τυχήσας, *da er ihn dahin traf, (having struck him there.)* et istud os sic dicitur a κλείειν καὶ συνδεῖν ὦμον καὶ αὐχένα καὶ νῶτον, estque in se curvum. sic et Θ, 325, ὅθι κληῒς ἀποέργει (discriminat et distinet) αὐχένα τε στῆθός τε: et vulnus ibi inflictum fere letale esse solet. sic et P, 309, τὸν ἔβαλε (*traf ihn*) (*hit him*) ὑπὸ κληῖδα μέσην. et Φ, 117, ἔτυψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα. et X, 324, ᾗ (ubi) κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχουσι (pro ἀπέχουσι, separant) λαυκανίης, ἵνα τε (et ubi) ψυχῆς (vitæ) ὤκιστος ὄλεθρος. πεντήκοντα ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν (in transtris sedentes et remigantes) ἑταῖροι, Π, 170, ubi ergo de parte navis est sermo. sic μ, 215, κληΐδεσσιν ἐφήμενοι, insidentes transtris. sic, ἐπὶ κληῖσι κάθιζον, *sezten sich auf die ruderbänke, (sat down on the seats of the rowers,)* β, 419. δ, 579. ι, 103, 179, 563. μ, 146. ν, 76, κόσμῳ, ordine et rite, *wie sichs gehöret, (duly.)* ο, 221, 548. δησάμενοι δὲ εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ ἔκβητε, Θ, 37, postquam ligaveritis rite omnes ad transtra remos, exite e navi: nisi ibi κληῖδας potius dicit τὴν συνοχὴν τῶν κωπῶν πρὸς τοὺς σκαλμοὺς, id quo remi cohærent ad scalmos, et τοιαύτη συνοχὴ sunt οἱ τροποί. id si verum esset, posses defungi hac una significatione nautica in omnibus ante citatis locis quæ ad navalem rem pertinent, ut καθίζειν ἐπὶ κληῖσιν sit, sedere vel considere ad ea loca in quibus remi vertuntur quando remigatur; et ubi deinde remi alligantur, si est requies laboris: ii autem τροποὶ sunt curvi et excavati. ut ergo transtris opus nihil sit in hac voce enarranda. vide πολυκληῒς. cæterum κληῒς habet genitivum κληῖδος et κλῃδος. κρυπταὶ κλαῖδες (dorice pro κληῖδες) ἐντὶ (dorice pro εἰσὶ) σοφῆς πειθοῦς ἱερῶν φιλοτήτων, Py. 9, 69, occultæ claves sunt sapientis suadelæ sacrorum amorum; et dicit κληῖδες, quia cor amasiæ occlusum quasi est, aperiendum prudenti persuasione; quam artem non omnis novit, quæ tamen plurimum valet. cæterum in textu h. l. penultima syllaba est correpta, κληΐδες, ob metrum. Ἡσυχία, ἔχουσα κλαΐδας ὑπερτάτας βουλῶν τε καὶ πολέμων, Py. 8, 4, ubi Ἡσυχία personificata est, studium pacis et tranquillitatis, ἡ Εἰρήνη. ea multum valet domi in consiliis habendis: nam quid boni ex factiosis contentionibus inter senatores oriri possit? valet et in bello, ut id tantummodo pacis consequendæ aut custodiendæ causa geratur. Vide sub δεσμὸς, prope finem.

κλείσιον, τὸ, vide κλίσιον.

κλεῖστρον, vide κλήϊστρον.

κλειτὸς, ἡ, όν. (Κέλω) celebratus fama. præclarus, de quo multa audiuntur et narrantur, eximius. est a τὸ κλέος, vel a κλεΐζω, f. σω. famæ et admirationi commendatus. κλειτὴν ἑκατόμβην, hecatomben pulcram et memoratu dignam, A, 447. Δ, 102, 120. H, 450. M, 6. Ψ, 864, 873. nam debent ἔκκριτα εἶναι τὰ τῷ ἀμείνονι διδόμενα. κλειτοὶ ἐπίκουροι, nobiles et fama clari auxiliatores, Γ, 451. Δ, 379. Z, 227. Λ, 220. κλειτῷ ἐν Πανοπῆϊ, P, 307, in clara et fabulis celebri illa urbe. μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας, ad principes nobiles et celebratos, ζ, 54, magni et multi nominis. κλειτῆς Ἰωλκοῦ, Py. 4, 137. κλειτᾷ γενεᾷ, Ne. 6, 103. κλειτὰν πρὸς Ἰσθμὸν, Ne. 5, 68. κλειτὰς ἑκατόμβας ὄνων, Py. 10, 51.

κλείω, mando famæ, vide κλέω.

κλείω, claudo, firmo, vide sub πολυκληῒς.

κλέος, εος. τό. (Κέλω) fama, sermo vulgatus, φήμη. et per addita vel ex contextu determinatur, gloria sit an sinistra fama. proprie enim est, id quod narrant homines de aliquo, auditio. a κέλω, unde est κλέω, sermoni hominum et famæ trado. ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, ut famam nobilem acciperet, E, 3. ν, 422. ἀροίμεθα κἂν κλέος ἐσθλὸν, pro κε ἂν, E, 273, adipisceremur certe magnam gloriam. νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην, Σ, 121, nunc vero adipisci conabor gloriam. τῷ (igitur) με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι, P, 16, sine, me adipisci inter Trojanos gloriam. et 143, ἦ σε αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, certe te frustra habet fama nobilis, immerito es in fama bona. ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃ, α, 95, ut famæ bonæ mandetur, ut notus ipse fiat hominibus, ut ii de eo bene loqui possint. sic et γ, 78. nam h. l. pietas Telemachi, ὡς κοπιάσαντος ὑπὲρ τοῦ πατρὸς, debebat exteris nota reddi; deinde et pulcritudo, et prudentia, et honesti mores. ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδὲ ἐμὸν αὐτοῦ, Z, 446, cupiens conservare et vindicare patrisque magnam famam meamque ipsius: *die gloire, (the glory,)* μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπὶ (apud) ἀνθρώπους, K, 212, esset magna ei gloria. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, Λ, 21, audiebat enim usque in Cyprum magnam eam famam. μέγα ἔμμεναι αὐτῷ, ut sint ea arma sibi magnæ gloriæ, P, 131. hinc est nomen proprium ὁ Μεγακλῆς. καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο ὀπίσω, etiam suo filio reportasset magnam famam in posteros, α, 240, ὕψωσεν ἂν τὴν εὔκλειαν τῷ υἱῷ. sic et ξ, 370. et, ἤραο, ω, 33. πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἤν που ἀκούσω, γ, 83, *ich reise dem weit sich erstreckenden rufe von meinem vater nach, ob ich etwa wo was davon zu hören bekommen könne, (I am going in quest of the wide-spread fame of my father, to learn if possible something concerning him:)* quæro certior fieri de patre meo, quid eo factum sit, *ich suche nachricht von ihm zu bekommen, (I am seeking to obtain information respecting him.)* et 204, Ἀχαιοὶ οἴσουσιν αὐτῷ κλέος εὐρὺ, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴν, ut notetur κλέος πλατυνόμενον καὶ εἰς τὰς ὀπίσω γενεάς. τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, H, 91, inquit Hector: fama de me nunquam peribit. et hoc notat πλαγίως simul, ἔπαινον Ὁμηρικῆς ποιήσεως, quæ interitura nunquam sit. nam ore alieno ipse de se prædicit et prædicat poëta. simul innuit τὴν αὐτοῦ Ἕκτορος μαντικήν. ὤλετο μέν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται, I, 413, inquit Achilles. et 415, ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν. nam ibi comparantur inter se duo eventus, si hoc vel illud facere velit. τοῦδ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον ἐπικίδναται ἠὼς, H, 451. et 458, σόν. i. e. per universum orbem, et quamdiu erit aurora. οὗ κλέος οὔποτε ὀλεῖται, B, 325, de quo fama non peribit, de quo memoria non erit vana αὐτῇ (Penelopæ) κλέος οὔποτ' ὀλεῖται ἧς ἀρετῆς, ω, 195, coll. 196, 197, nam ἀοιδὴ χαρίεσσα notat idem. αὐτοῦ κὲν ἐπὶ ἄρουραν ἄσβεστον κλέος εἴη, η, 333, *ein unauslöschlicher guter name in der welt, (a fame that will never be extinguished in the world.)* ergo præmium τοῦ εὐεργετεῖν est κλέος καὶ τιμή. τῆς (ἀσπίδος) νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει, de quo clypeo fama est pervulgata et ingens, Θ, 192. nam sæpe κλέος notat famam per se, rumorem, sermonem hominum. μετὰ κλέος ἵκετο Ἀχαιῶν, Λ, 227, cum audisset, venisse Græcos, venit et ille: ad nuntium de adventu eorum. sic et N, 364, ὅς ῥα νέον (nuper, modo) πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει, ad famam de bello. ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν, B, 486, nos vero (in opposito ad deos) famam et rumorem solum audimus, neque quidquam ipsi per nos scimus, sicut dii id sciunt per se ipsi. ᾤχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ν, 415, ubi μετὰ in constructione statim post ᾤχετο est concipiendum, *er ist den zeitungen von dir nachgezogen, um etwas zu erfragen, (he is gone to learn tidings of thee, to make inquiries,)* coll. α, 94. τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ; π, 461, quæ fama est in urbe? τί φημίζεται ἀνὰ τὴν πόλιν; *was hat man für zeitung in der stadt? was höret man da neues? (what news is there in the town?)* μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου μνηστήρων κατὰ ἄστυ γένηται, ψ, 137, ne prius fama dispersa de cæde procorum per urbem fiat. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος, Δ, 197, 207, ei ad famam conciliandam, nobis ad luctum. ποῦ σοὶ τὸ κλέος; ubi est fama de te? E, 172, gloriatio tua et aliorum de te tuaque peritia. φευγόντων δ' οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται οὔτε τὶς ἀλκὴ, E, 532. O, 564, fugientibus neque fama aliqua bona movetur neque ulla virtus auxiliatrix. τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσον ἐμοὶ, P, 232, tantundem gloriæ et famæ habebit quantum ego. πρὸς Τρώων κλέος εἶναι, X, 514, i. e. ἔμπροσθεν αὐτῶν, ut istæ pulcræ et pretiosæ vestes tibi famæ sint apud nostros. conf. πρός: coll. 510—513. comburantur hæ vestes, ut de iis fiat sermo et admiratio inter nostros. ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, α, 283. sic β, 217, ἀκούσω: vocem ex Jove, quæ maxime fert famam hominibus: i. e. ut certior fiam ex aliquo, quem non prævideo quis futurus ille sit: nam sic pleræque auditiones, ex vulgari aliqua fama, percipiuntur, unde non speraveris. ἦ οὐκ ἀΐεις, οἷον κλέος ἔλλαβεν Ὀρέστης πάντας ἐπὶ ἀνθρώπους; α, 298, an non audis, qualem famam ceperit ille apud omnes? et 344, ἀνδρὸς, οὗ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα, cujus gloria late sparsa per Græciam. sic et δ, 726, 816. μέγα μὲν κλέος αὐτῇ ποιεῖται, β, 125, sibi quidem magnam famam acquirit. δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν, γ, 380, da ut habeam famam honestam. ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, ut fama de eo ne deleatur, δ, 584, *dass sein andenken und nahme nicht vergehe, (that his memory and name may not perish.)* καὶ μου κλέος ἦγον Ἀχαιοὶ, ε, 311, meum nomen celebrassent, idque reduxissent secum in patriam celebre, ut dicerent, ubi et quomodo mortuus essem: nunc vero nemo de me novit, ubi sim, et quo fato perierem. οὐ γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, Θ, 147, nulla major de homine est fama. et loquitur ibi Phæax nobilis ex sententia populi sui, apud quem victoriæ in certaminibus ludicris erant celebratissimæ, et ubi maxima fama ex ejusmodi victoriis captabatur. sic deinde et apud Græcos obtinuit, Horat. Lib. II. Epist. 1, 93—95. καί μου κλέος οὐρανὸν ἵκει, et fama de me est vulgatissima, ι, 20, *jedermann weiss von mir, (every body has heard of me.)* et id dicit Ulysses de se, simpliciter famam nominis sui designans, qualem habent omnes magni bellatores et principes per orbem

terrarum: fiunt notissimi nomine omnibus. ergo h. l. nulla est jactantia, sed rem narrat sicut est. sic et de Agamemnone, ι, 264, τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστὶ, de quo sane nunc omnes præcipue narrant. nam id bellum diuturnum per omnem orbem eo tempore erat celebratissimum narrationibus. ὦ πάτερ, ἤτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον, π, 241. ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον, nam famam de eo bonam audiebam, σ, 125. et 254, μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω, inquit Penelope, sc. si rediret conjux meus: major et pulcrior fama de me. sic et τ, 128. ἦ γάρ σου κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει, τ, 108, certe enim fama de te est celeberrima. et 333, τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ ξεῖνοι διαφορέουσιν ἐπὶ ἀνθρώπους, ejus nomen late differunt hospites apud homines. σοὶ αἰεὶ πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, ω, 94. loco Ψ, 280, male legunt quidam κλέος, pro quo meliores habent σθένος. κλέος ergo in se est λέξις μέση, notatque id quod auditur et fama fertur de aliquo; non vero præcise τὴν εὔκλειαν. nam et ἡ δύσκλεια est κλέος. ἄειδε κλέα ἀνδρῶν, canebat Achilles famas virorum magnorum, i. e. vel laudes vel vituperia, Ι, 189. et 520, τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν, audiebamus narrationes de priscis heroibus. et κλέα est per sycopen, pro κλέεα. Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν, οἴμης, τῆς τότε κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε, θ, 73, seqq. Musa tunc instigabat cantorem canere famas virorum fortium, et famam de ea narratione, quæ tunc erat vulgatissima. nam ἱκάνειν οὐρανὸν est, per omnem orbem notum esse. λάμπει δέ οἱ κλέος, splendet ei fama, Ol. 1, 37. et 151, τηλόθεν δέδορκε, conspicitur ex longinquo. βαθὺ, Ol. 7, 97, gloria alta et elata. μέγα, Ol. 8, 14. ἀρεταῖς ἑλέσθαι, Ol. 9, 154, famam virtutibus adsequi. πρὸς πελώριον, ad ingentem gloriam, Ol. 10, 24, ὤρμησε, accedere fecit eum. et 115, εὐρύ. αἰχμῆς ἄνθησε, Py. 1, 128, gloria hastæ, i. e. virtutis bellicæ, floruit. ὑψηλὸν εὑρέσθαι, Py. 3, 196. κείνου κατὰ κλέος, ad famam de eo, Py. 4, 221. et 310, ἐσλόν. ἐμὸν, gloria mea, Py. 5, 97, cujus et ego Pindarus sum particeps, utpote unus τῶν Αἰγειδῶν. siquidem ex ea familia nobili fuit. ἐτήτυμον ἄγων, Ne. 7, 92, afferens laudem veram. δύσφημον κλέος μὴ προσάψω παισί, Ne. 8, 62, sinistram famam non adjungam filiis. ubi vides ambiguitatem vocis κλέος in se. ἀνθῆσαι αὐτῷ, Ne. 9, 94, famam celebrem floruisse ei. ποθεινὸν ἔπραξε, Ist. 5, 10, desiderabilem gloriam acquisivit sibi. ἀΐει, Ist. 6, 36, audit famam ejus. μέγιστον αὔξων, Ist. 7, 42, maximam gloriam accumulans. scribitur et τὸ κλεῖος, εος, notatque nonnunquam, sicut τιμὴν, sic et ποινήν. Vide sub Ἐσθλὸς, sub medio.

κλέπτης, ου. ὁ. (Κάρα) fur. in genere, qui occulte et sine prænuntio agit, ad incommodum alterius. prædator improvisus. ὁμίχλην κλέπτῃ ἀμείνω (pro ἀμείνονα) νυκτὸς, Γ, 11, nebulam furi commodiorem quam nox. nam per nebulam non tam accurate custodiuntur oves aut capræ, quam noctu solent. ergo h. l. innuitur fur pecuarius clandestinus, vel prædator callidus.

κλεπτοσύνη, ης. ἡ. (Κάρα) occulta et callida prædatio. dolus occultior et subtilior. ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε, τ, 396, et intelligitur οὐ κακή. nam ipse vocatur ἐσθλὸς, 395, et ipse gloriatur ea de re; imo et δῶρον θεόσδοτον hæc κλεπτοσύνη dicitur, l. c. ergo est calliditas, latens alios. conf. ὅρκος.

κλέπτω, f. ψω. (Κάρα) præt. med. κέκλοπα et κέκλοφα. clam habeo, subduco clam, occulto per furtum, dissimulanter vel simulanter ago, occulo. verbum per syncopen esse a καλύπτω, significatus ipse loquitur. nam κλέπτειν uno verbo est, fallere, ex notione Romana, i. e. cognitioni non patere, effugere cognitionem, obtegere se: deinde et active, in fraudem inducere, furari, subducere. μὴ οὕτως κλέπτε νόῳ, Α, 132, ne sic clandestino et doloso consilio agas, ne sic abscondas consilium tuum et astu me adgrediaris. nam κλέπτειν non manibus tantum fit aut rapina, sed et mente animoque, si quid latenter machinamur et bonis modis, quod alteri tamen incommodet. sic κλοπὴ ποδῶν est, subductio per fugam. ergo h. l. est, μὴ παραλογίζου καὶ θέλε ἀπατᾶν, *handle mit mir nicht so listig und verdeckt, (deal not so craftily and falsely with me.)* τῆς γενεῆς ἔκλεψεν Ἀγχίσης, Ε, 268, de hoc genere equorum Anchises quosdam latenter et arte sibi comparavit: ἐσοφίσατο γονὴν ἐξ ἐκείνων λαβεῖν διὰ λαθραίας ὀχείας. et erat hæc κλοπή τις οἰκονομικὴ, καὶ δόλον οὐ πάνυ μωμητὸν ἔχουσα, *ein wirthschaftsgrif ohne andrer schaden, (an economic stratagem, in which there was no farther harm.)* ergo κλέπτειν in se non semper in malo sensu ponitur: sed est, latenter et obscure agere. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον Ἀργειφόντην, jubebant Mercurium furto subducere corpus mortuum Hectoris, Ω, 24. hunc versum, cum sex sequentibus, expunxerunt quidam criticorum priscorum; non advertentes, deos Homericos non esse illud supremum ens a se, sed facultates vel hominum naturales vel corporum mundanorum vel rerum quarumvis: ergo h. l. dii sunt, homines mansuetiores et saniores Achille, vel consiliarii Priami; et Mercurius est quivis, dextre et prudenter clam agens aliquid. et 71, κλέψαι μὲν ἐάσομεν, omittamus hoc subducere furto. coll. 109, ubi eadem verba repetuntur, quæ 24 adfuerunt. πάρφασις ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, Ξ, 217, blandiloquentia et persuasio furtim surripit et conciliat sibi mentem vel prudentissimorum: si scilicet est παραλογίσασα. σοφία δὲ (τοῦ Ὁμήρου) κλέπτει, παράγοισα μύθοις, Ne. 7, 34, solertia ejus clam insinuat se, vel et, occultat se sub figuris variis; et decipit narrationibus, nisi probe attendas. κλέπτει αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὔτε βουλαῖς, Py. 3, 53, fallit eum nec deus nec homo factis aut consiliis: nemo eum vel simulando vel dissimulando præterit ne videat. sic et κλέπτειν ponitur Eph. iv, 28, ubi notatur is, qui clam circumscribere alios, et simulando vel dissimulando in fraudem inducere, solitus fuit. κλέπτων θυμῷ δεῖμα, Py. 4, 171, occultans et tectum habens in animo timorem, dissimulans metum. κλέπτοισα θεοῦ γόνον, Ol. 6, 60, celans et dissimulans conceptum ex deo semen, πειρωμένη λαθεῖν ἐγκυμονοῦσα. κλέψεν Μήδειαν, furtim abduxit eam, Py. 4, 445, *hat sie entführet, (has carried her off.)* κλέψαις, Ol. 1, 98, clam subducens: vel potius, clam faciens id. αἰδὼς γὰρ, (at enim verecundia honesta, qua cavetur ne quid turpe committamus) ὑπόκρυφα (neutrum plur. adverbialiter) κέρδει κλέπτεται, Ne. 9, 79, ubi est objectio, qua dicitur, summam honestatem nonnunquam latenter et improviso, a lucro posse averti, et in lucri partes sensim trahi: *die gröste ehrlichkeit wird unvermerkt durch gewinn an sich gezogen, (the strictest honesty is sometimes overcome unawares by gain;)* optimi sæpe in diversa aguntur, spe lucrandi aliquid. Vide sub πούς, aliquanto ante medium, ἀληθὴς, et ὀπιπτεύω.

κλεψύδρα, ας. ἡ. (Ὕω) vas quod aquam in se continet occultum, idque deinde, si opus est, sensim amittit. Aristoph. Vesp. 854. idque in judiciis adhibebatur. erat et nomen fontis in terra Attica, qui alias ἡ Ἐμπεδὼ dicebatur.

κλέω et κλείω, (Κέλω) mando famæ, celebro verbis et narrationibus et laudibus. est a τὸ κλέος. μήτι τι κ[α]ὶ κέρδεσι κλέομαι, ν, 299, consilio et astu celebror fama, τῇ βουλῇ εὐκλεὴς εἰμὶ καὶ κλεΐζομαι. est ergo passivum h. l. φρένες, αἷς ἔκλεο ἐπ' ἀνθρώπους, Ω, 202, prudentia, qua celeber eras inter homines: et est sec. sing. imperf. pass. pro ἐκλέεσο, ionice ἐκλέεο, per syncopen ἔκλεο, i. e. ἐφημίζου, ἐδοξάζου, *wurdest gerühmet, (becamest celebrated.)* ἐγὼ δ' ἂν σὲ κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν, præs. pro futuro, ρ, 418, ego te celebrabo fama et bene de te narrabo per omnem terram, δοξάσω. ἔργα ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ, quæ celebrare solent poëtæ, α, 338, de quibus canunt, θείως φημίζουσι. κλέονται ἐν φορμίγγεσσιν, celebrantur citharis, Ist. 5, 33.

κλήδην, (Κέλω) adverb. ex nomine, *namentlich, (by name.)* κλήδην κικλήσκειν ἕκαστον εἰς ἀγορὴν, Ι, 11, ubi attice idem verbum et adverbium jungitur.

κληδονίζομαι, vide sub γεύω, ad medium.

κληδοῦχος, ὁ, vide sub σκηπτοῦχος.

κληδὼν, ἡ, vide sub ὄσσα, ad finem.

κληδὼν, κληηδὼν, ἡ, vide κλεηδών.

κλήθρη, ης. ἡ. (Κλάω) alnus, *eine else, (an alder-tree.)* arbor, quæ subbarbare dicitur ἡ κλήσθρη. est sic dicta, quia, vectis instar, recta in altum surgere solet, ε, 64, 239.

κληΐζω, f. ΐσω. (Κλάω) claudo sera et pessulo, occludo. est a κληῒς, ἡ, sera. formam κλείειν, claudere, Homerus non habet. κλήϊσεν δὲ θύρας, *verriegelte die thür, (he bolted the door,)* τ, 30. ἐκλήϊσεν ὀχῆας, obdebat pessulum valvis, ω, 165. κληῗσαι θύρας, φ, 236. et 241, κληῗσαι κληῗδι, obserare sera vel pessulo. et 382, θύρας. et 387, κλήϊσεν δὲ θύρας.

κληΐζω, celebro, vide κλεΐζω.

κληῒς, vide κλεὶς, et sub οἴγω.

κληϊστὸς, ἡ, όν. (Κλάω) quod sera opposita clauditur. κληϊσταὶ σανίδες, i. e. αἱ θύραι, β, 344.

κληΐστρον, ου. τό. (Κλάω) et dorice κλαῗστρον. claustrum, sera. κλαῗστρον ἡδὺ βλεφάρων, Py. 1, 16. scribitur idem alibi et τὸ κλεῖστρον et κλαῖστρον et κλᾶστρον et κλᾶθρον et κλᾶθρον. Dores enim dicunt κλᾴω pro κλείω, claudo.

κληρονομία, ἡ, κληρονομέω, vide sequens, sub medio, bis.

κλῆρος, ου. ὁ. (Κλάω) sors, *das loos, (fate.)* proprie est, signum sortis, quod plerumque erat frustulum aliquod ligni, aut ejusmodi defracti. nam est a κλάω. deinde notat et id, quod per sortem destinatur et datur. κλήρους ἐν κυνέῃ ἔπαλλον, sortes in galea concutiebant, Γ, 316. et 325, Πάριος δὲ θοῶς ἐξόρουσε κλῆρος, Paridis sors celeriter exsiliit. nimirum ejusmodi erat signum quoddam, injectum in vas sortitionis, e. c. in galeam: hoc vas movebatur valide ab aliquo oculos avertente: et quod signum ex illo motu primum exsiliebat et in terram decidebat ex vase moto; id valebat et designabat virum. erat ergo κλῆρος σημεῖον, ὅ τις ἐμβαλεῖ τῷ ἀγγείῳ τοῦ λαχμοῦ, ψηφὶς τυχὸν ἢ τοιοῦτό τι, conf. σῆμα κλήρου. idem dicitur ὁ πάλος, a πάλλω. ex loco Η, 171—191, ritus iste sortiendi quam clarissime apparet; fuisse κλῆρον signum aliquod vile, e. c. ligni frustulum, per se distinctum ab aliis, non necessario inscriptum aliqua nota; idque agitando ad exsiliendum ex vase adactum esse. in sacris litteris hinc est: sors cecidit ei: nam res eodem modo peragebatur, non vero manu cæca ex vase extrahebatur scripta nota. cæterum h. l. τῇ τύχῃ ἐπιῤῥίπτει τὴν τοῦ ἀρίστου ἐπιλογὴν ὁ συνετώτατος Νέστωρ, καὶ οὐκ αὐτὸς ἐπικρίνει, non solum, ne offendat alios, si unum aliquem ipse eligat; sed et, ut indicet, omnes esse ἀξιομάχους πρὸς Ἕκτορα. fortunæ ergo

mandat τὴν ἐπίκρισιν, sciens, quicunque sorte destinetur, dignum eum esse electione. conf. παλάσσω. inter agitandum precabantur alii. sic, ἐνεβάλλοντο (injiciebant, sc. in vas aliquod, quod in bello erat galea) κλήρους, ἔπαλλεν Ἀχιλλεὺς, ἐξέθορε κλῆρος τοῦ, Ψ, 352, 353. et 861, κλήρους ἐν κυνέῃ ἔπαλλον, καὶ αὐτὸς κλήρῳ λάχεν πρῶτος, sorte adeptus est id, ut esset primus. κλήρῳ ἔλαχον, ἐνθάδε ἕπεσθαι, Ω, 400, *mich traf es, mit zu reisen, (it was my lot to accompany him.)* ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον, ι, 331, cæteros sortis signo sortiri jubebam: et ibi sors cecidit felicissime, ut et fortissimi eligerentur, et facta sortitione nemo ex iisdem a Cyclope corriperetur, coll. 334, s. ad verbum est: alios jubebam concuti sorte. nam cum sors cujusque concutiebatur in vase, idem erat ac si ipse in eo concuteretur. sic, κ, 206, κλήρους ἐν κυνέῃ ἐπάλλομεν ὦκα, ἐξέθορε δὲ κλῆρος τοῦ. κλῆρος ἀκήρατος, O, 498, patrimonium salvum, et κλῆρος ibi in genere est, ἡ κατὰ βίον λαχοῦσά τινι περιουσία, quod cuique obvenit unde vivat: et est non solum τὰ ἔνδον πόλεως, sed et τὰ ἐκτὸς, ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται, partes agrorum antiquitus a singulis possessæ, *die hauskaveln des feldes, (the portions of the common field belonging to individuals,)* quæ per sortem inter se diviserant. hinc et dicta ἡ κληρονομία, ὡς κλήρῳ διανεμομένη: nam diviso aliquo toto, singulæ partes dabantur per sortem. sic in dividenda hæreditate paterna filii ζωὴν (bona) ἐδάσαντο, καὶ ἐπεβάλλοντο κλήρους, ξ, 209, cui quæque portio obveniret. hinc dicuntur πολύκληροι ἄνθρωποι, ἐφ' οἷς πολλοὶ βάλλονται κλῆροι κατὰ λαχμούς: *die viel durchs loos zu vertheilen haben, die viel portionen besitzen, (to whose share much falls by lot, who possess many portions.)* nam παῖδες κλήροις διενέμοντο τὴν πατρικὴν κτῆσιν, unde est τὸ κληρονομεῖν. sic ξ, 64, οἶκόν τε κλῆρόν τε, domum et partem agri aliarumque facultatum. atque h. l. Eumæus loquitur ὡς ἕξων ταῦτα, non vero ὡς ἤδη ἔχων: κλῆρος vero est τὸ ἐκ τοῦ κληροῦσθαι λάχος. alias autem ὁ κλῆρος et τὸ λάχος differre possunt: nam κληροῦνται μὲν πολλοὶ, sortes conjiciunt multi, si una est res adipiscenda; λαγχάνει δὲ εἷς, ὁ ἐπιτυγχάνων. quia autem ὁ κλῆρος, ut vidimus, sæpe in genere est ἡ κατὰ βίον οὐσία, hinc ἡ ἐπίκληρος dicebatur filia, quæ paternas possessiones omnes accipiebat, quia filius nullus aderat. talis apud Atticos dicebatur et ἡ μάνδα, et ἡ πατροῦχος. poterant et plures filiæ esse αἱ ἐπίκληροι, si nullus esset masculus hæres. notus est ὁ τοῦ Ἑρμοῦ κλῆρος, qui erat φύλλον ἐλαίας, ὃ κατὰ τιμὴν τοῦ Θεοῦ (utpote qui præses erat sortitionum, et qui felicitatem in sortiendo dare putabatur, unde est ἡ εὐερμία, i. e. ἡ εὐτυχία) εἰώθεσαν (soliti erant) ἐμβάλλειν, καὶ πρῶτον ἀνέλκειν. ἡ ἀποκλήρωσις est et, τύπωμά τι ψυχῆς νοερᾶς, καθ' ὃ φαμὲν τὸ, τίς ἡ ἀποκλήρωσις τοῦ τόδε τι εἰπεῖν. alii derivant τὸν κλῆρον a καλεῖν, quia ἐκπηδήσαντος τούτου, καλεῖταί τις εἰς ἔργον ἢ προκείμενον πρᾶγμα. alii a τὸ κᾶλον, lignum, quia fuerint ea signa sortium lignea antiquitus. alii a κλᾷν, i. e. κλάζειν, sonare, quia mota ea in vase signa sonum edant, *weil sie klappern, (because they rattle.)* κλᾶρος (dorice) προπετὴς, Ne. 6, 107, sors temeraria, i. e. iniqui judices. κλῆρον βαθὺν, Ol. 13, 87, magnas opes, magnam rem familiarem. κλάροις ἱεροῖς θεοπροπέων (vaticinans, oracula edens) ὁ Μόψος, Py. 4, 338, sortibus sacris μαντευόμενος iste magnus vates. et erat hic mos exquirendi fata antiquus, ut essent ἐπὶ τῶν ἱερῶν τραπεζῶν ἀστράγαλοι, οἷς ῥίπτοντες ἐμαντεύοντο, e. c. ἐὰν βάλλοντός μου τόδε ἀναβῇ, ἀποτελεσθήσεται τόδε, εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἀποτελεσθήσεται. possunt huc conferri Prænestinæ sortes. Vide sub ἝΛΩ, aliquanto sub initio.

κληρόω, f. ρώσω. (Κλάω) sorte adsigno, proprium do sorte; sorte eligo. πότμος ἐκλήρωσεν ὑμᾶς Διῒ, Ol. 8, 19, i. e. ἡ μοῖρα προσῳκείωσεν ὑμᾶς Διῒ, Parca et fortuna conciliavit vos Jovi, quia vos pluribus certaminibus Jovi sacris victoriam adepti estis. ex hac notione fluxit, ut apud Christianos ὁ κλῆρος sit, grex deo proprius et sacer, collegium sacerdotum; imo et, ecclesia tota, deo sacra.

κλήσθρη, ἡ, vide sub κλῆθρη.

κλητὸς, ἡ, όν. (Κέλω) vocatus, evocatus. proprie, nominatim electus, ἐξονομακλήδην ἐπίλεκτος. sed aliud notat κλειτός. ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, I, 165, i. e. ἐκκρίτους, nominatim electos mittamus celeriter. οὗτοι γὰρ κλητοὶ βροτῶν, ρ, 386, hi sunt illi inter mortales, qui invitari solent ad epulas.

κλίβανος, ὁ, vide sub κρῖμνον, αὔω, et οὐλοχύται, sub initio.

κλίμαξ, ακος. ἡ. (Κλάω) scala. et quodvis per gradus elevatum. est a κλίνω, nam supina est omnis κλίμαξ, et sedilium formam habent gradus. κλίμακα ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο, α, 330, per gradus altos descendit de habitatione sua superiore Penelope. nam habitabat in superiore parte ædium. sic et, προσεβήσατο, adscendit, φ, 5. καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν, ζ, 558. λ, 63, iens per longos gradus, de tecto Circes. et hi gradus de tecto erant extra domum. præter has domesticas κλίμακας sunt et πολεμικαὶ, scalæ quibus adscenditur in murum hostilem; et θεωρικαὶ, gradus theatri. erat et κολαστήριος κλίμαξ, scala tortoris, quemadmodum et ὁ τροχός. præterea κλίμαξ est σύμβολον τῆς τύχης, exaltantis alios, alios deprimentis. αἱ κλιμακίδες erant ancillæ, per dorsum suum facientes dominæ adscensum in currum. supra ex κ et λ adductus Elpenor, ut in domo aliena, oblitus erat ubi essent gradus, per quos de tecto extrorsum descendebatur; et ad falsum locum in tenebris et semisomnis accedens, de tecto, non bene lorica munito, decidit. ὁ κλιμακτὴρ, ῆρος, est gradus unus in scala vel gradibus; unde est κλιμακτηρικὸν ἔτος. κλιμακόεις, εσσα, εν, in scalæ modum, gradatus; quod et κλιμακωτὸς, ἡ, όν. et τὸ κλιμάκιον est lignum transversum in scala, *die sprosse in der leiter, (the steps of a ladder,)* quæ et ἡ κλιμακὶς, ίδος. etiam tabula, a navi usque ad littus protensa, per quam vadunt nautæ, dicitur κλίμαξ. Eurip. Iphig. Taur. 1351, 1382, nam solet gradus quosdam vel quasi habere. sic et Rhes. 73, ibique Barnesius. conf. Virg. X, 287. dicitur et ἡ ἀποβάθρα.

κλιντὴρ, ῆρος. ὁ. (Κλάω) sella in qua quis corpus deponit, lectulus recubitorius. ἐνὶ κλιντῆρι, σ, 189, in lectulo, *auf dem ruhe bette, (on the couch;)* nam de somno ibi est sermo.

κλίνω, f. ινῶ. (Κλάω) inclino, acclino; pono, impono, depono, repono. *ich neige, lehne, lege, (I incline, recline, lie down.)* est a κλάω, quia infracta reclinant se et recumbunt. ἅρματα ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια, currum deposuerunt ad parietem, Θ, 435. δ, 42, ut ibi tutus et tectus staret. ἔκλινε μάστιγα πρὸς ζυγὸν, Ψ, 510, deposuit scuticam in jugum equorum; ut solent aurigæ, si descendunt de curru et paullisper ab eo abeunt. τόξον ἔκλινεν ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια, arcum acclinavit, ut staret, ad parietem, χ, 121, *lehnete den bogen an die wand, (leaned the bow against the wall.)* sic φ, 137, τόξον ἀπὸ ἕο θῆκε χαμάζε, κλίνας σανίδεσσιν, arcum deposuit a se in terram, acclinans eum tabulato, *an die getäfelte wand, (against the wainscot.)* sic et 164. πρὸς λέχεα κλίνων, ad lectum feralem apponens, Ψ, 171, *nahe dran setzend, (sitting down by it.)* ἐπὴν κλίνῃσι (κλίνῃ) τάλαντα Ζεὺς, T, 223, quando declinare facit Jupiter lances libræ, *wenn er die wagschalen ungerade hängend machet, (when he makes the scale of the balance descend,)* ut altera deprimatur. sic magis proprie, Ξ, 510, ἐπεὶ ἔκλινε μάχην Ἐννοσίγαιος, postquam fecerat Neptunus, ut pugnæ fortuna inclinaret se ab altera parte, *dass das gefechte ungleich wurde, (had rendered the fight unequal.)* hinc recentioribus est νίκη ἑτεροκλινὴς, quam poëta alibi dixit ἑτεραλκέα, ὡς ἐκ διαδοχῆς ἑτέροις ἀλκὴν περιποιοῦσαν, ἤγουν ἑνὶ τῶν δύο μερῶν: nam ἕτερος est ἐκ τῶν δύω ὁ εἷς. hinc est E, 37, Τρῶας ἔκλιναν Δαναοὶ, Græci profligabant vel superabant Trojanos, ut hi fierent inferiores fortuna prœlii. Κίκονες ἔκλιναν Ἀχαιοὺς, frangebant Græcos, ι, 59, et inclinabant vires horum ad succumbendum. ὄσσε πάλιν κλίνασα, oculos retro avertens, Γ, 427, ἀποστρέψασα. noverat enim, τὸ ἐρᾷν τίκτεσθαι ἐκ τοῦ ὁρᾷν: non volebat igitur recta intueri eum, ne amorem ejus pulcri hominis conciperet. σάκεα ὤμοις κλίναντες, clypeos applicantes et apponentes humeris, Λ, 592. N, 488, i. e. ἐγκλίναντες, ἐπιθέντες, πελάσαντες. sic et X, 4. κλινάμενος σταθμῷ, adplicans se posti, ρ, 340. ὁ δὲ ἐκλίνθη, curvabat se, declinatione corporis vitabat ictum, Γ, 360. H, 254, *beugete sich auf die seite, (stooped aside.)* πάϊς πρὸς κόλπον τιθήνης ἐκλίνθη, reclinabat se ad pectus nutricis, Z, 468, *beugete und legte sich zurück, (fell back.)* ἐκλίνθη δὲ ἑτέρωσε κάρη, N, 543, declinabatur in alterum latus, quod attinet caput. sic de lebete, ἂψ ἑτέρωσε ἐκλίθη (ubi ν est extrusum, ob metrum) σ, 470, retro in alterum latus inclinatus est ille lebes, *der kessel fiel um, (the pot upset.)* κλίνθη κεκμηὼς, procubuit in terram fatigatus, Ψ, 232, *legte sich vor müdigkeit nieder, (lay down exhausted with fatigue.)* ἐν νεκύεσσι κλινθήτην, ambo inter cadavera declinabant se, K, 350, *bücketen sich zwischen die todten nieder, (couched down among the dead,)* ne videret eos prætercurrens Dolon, putaretque esse corpora mortua. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι (infin. pro imperativo) ἐν δίφρῳ, Ψ, 335, ipse inclinator in curru. οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, pro κέκλινται, Π, 68, ipsi in littore maris profligati et dejecti quasi sunt; jacent pro victis. ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, in caligine reposita erat hasta, E, 356, ἔκειτο: et sequens nomen, ἵππω, aliud verbum subintelligendum requirit, e. c. ἱστάσθην, vel simile. nam sæpe verbum unum inter duo substantiva positum non litteraliter ad utrumque pertinet. sic, K, 472, ἔντεα παρὰ αὐτοῖς χθονὶ κέκλιτο, pro ἐκέκλιτο, i. e. ἔκειτο, arma juxta eos in terra deposita. sic et hasta Martis ἐν ἀορασίᾳ sita erat. λίμνῃ κεκλιμένος, lacui appositus, situs ad lacum, i. e. adhabitans lacui, E, 709, nam sermo ibi est de habitatione viri cujusdam divitis. στήλῃ κεκλιμένος, ad columnam quam proxime applicans et apponens se, Λ, 371. φηγῷ κεκλιμένος, quam proxime apponens se fago vel fageto, Φ, 549, stans in fageto. et 17, δόρυ κεκλιμένον μυρίκαις, hastam depositam in myricis, *das im porstgesträuche lag, (which lay in a tamarisk bush.)* ἀσπίσι κεκλιμένοι, Γ, 135, declinantes se in scuta sua, *da sie sich an ihre schilde lenen und stützen, (leaning upon their shields,)* ut solent milites paullum requiescentes ex labore standi. πόντῳ κεκλιμένοι, O, 740, ad mare acclinati, ad mare siti. κεκλιμένοι καλαῖς ἐπάλξεσιν, X, 3, acclinantes se, considentes, depositi quasi, in pulcris propugnaculis suis. apparet ergo ex omnibus his locis, maxime si contextum inspicias, necesse non esse, ut alienum significatum huic verbo addas, quasi κλῖναι sit sæpe pro κλεῖσαι, et quasi κεκλιμένος sit pro κεκλεισμένος (a κλείω, claudo, circumdo) et pro περιεχόμενος καὶ κρυπτόμενος, ut περιοχὴν notet. et vel ex hoc verbo vides, quam bona et commoda res sint *concordantiæ*

sic dictæ; ne ex uno vel altero loco, sed ex omnibus simul collatis, significatum vocis alicujus determinare recte possis. πάντες ἠρήσαντο (optabant votis) παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, i. e. παρακλιθῆναι, juxta cubare in toro, σ, 212, *beylager mit ihr zu halten, (to espouse her.)* conf. λέχος: et præpositio est avulsu a verbo. ἐκλίνθη ἑτέρωσε, χ, 17, inclinabatur in latus, *fiel auf die eine seite, (fell on one side,)* cum antea rectus sederat. νῆσοι, αἵτε ἁλὶ κεκλίαται, pro κέκλινται, quæ in mari sitæ sunt, ad mare jacent, δ, 608, ubi quoque necesse non est, ut exponas, περιέχονται: etsi res ipsa eadem est. κίονι κεκλιμένη, ad columnam sita vel sedens, ζ, 307. ἀκτὴ κεκλιμένη ἁλὶ, ν, 235, littus ad mare positum. κλισμῷ κεκλιμένη, in sella deposita, i. e. sedens, ρ, 97. φύλλων κεκλιμένων, λ, 193, ex foliis humi jacentibus et stratis. κλιθεὶς μέλει τῷδε, Ne. 4, 25, applicans se et incumbens ad hoc carmen. κλιθεὶς πόρῳ Ἀλφειοῦ, Ol. 1, 148, situs, depositus, sepultus, ad alveum Alphei fluvii. cæterum, quia κλίνω est, applico, pono: hinc ἀνακλίνω est, sursum et retro reclino, i. e. aperio, ἀνοίγω.

κλισία, ας. ἡ. (Κλάω) sella. it. casa, tabernaculum. it. series aut congregatio accumbentium aut adsidentium ad cœnandum. utroque sensu est a κλίνω, depono, decumbere facio. κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν αὐτῇ, posuit ei sellam pulcre factam, δ, 123, ut sit idem qui ὁ κλισμὸς, ἔχων τι ἀνάκλιντρον, *einen lehnstul, (an arm-chair.)* αὐτῇ παρὰ πυρὶ κλισίην κατέθεσαν, τ, 55, posuerunt ei apud ignem sellam, et quidem δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ, ex quo apparet, quid sit εὔτυκτος η ποικίλος κλισμὸς: ebore et argento artificiose exornatus. sed de tugurio sæpius est in poëta; et proprie notatur ἡ αὐτοσχέδιος καὶ οὐ πολυτελὴς οἴκησις, καὶ καιρικὴ, si ex tempore et ad tempus constructa est habitatio, qualis statuitur e. c. in castris stativis ante urbem obsessam; casa militaris extemporaria: deinde et casæ rusticanæ sic vocantur. ἡ σκηνὴ, tentorium, proprie est ἀπὸ σινδόνων ἢ πίλων, *ein zelt von leinwand oder filz, (a tent of canvas or felt.)* κλισία dicitur et ἡ κλισιὰς, άδος. ἐπὶ κλισίας ἤϊε, ad tabernacula sua ibat, ad casas castrenses, Α, 306, nam ædificarant sibi casas Græci, in tam longa obsidione. et principibus istæ casæ erant valde capaces, in multa οἰκήματα (*zimmer*) *(rooms)* divisæ intus; unde et οἶκοι dictæ. ejusmodi οἶκος castrensis describitur, Ω, 448—456, et vocatur κλισίη Πηλεΐδου, coll. 471, ubi eadem dicitur οἶκος, et 572. ἔρχεσθον κλισίην Ἀχιλῆος, Α, 322. ite ambo ad tabernaculum Achillis, ubi deest εἰς, vel ἐπὶ, ad, quæ præpositio est, 328, Μυρμιδόνων ἐπὶ κλισίας ἱκέσθην. et 346, ἐξήγαγε κλισίης Βρισηΐδα. ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, Β, 9. et 226, πλεῖαί σοι (plenæ tibi sunt) χαλκοῦ κλισίαι, πολλαί τε γυναῖκες εἰσὶν ἐνὶ κλισίαις ἐξαίρετοι. et 778, ἅρματα ἀνάκτων ἔκειτο (reposita erant) ἐν κλισίαις, in casis ex tempore factis, ne turparentur pulcri currus pluviis vel alia cœli injuria. Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου, καὶ αὐτῷ παρακατέλεκτο γυνὴ, Ι, 659. Ω, 675, dormiebat in interiore parte tabernaculi, plura οἰκήματα habentis. ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθωσι, Τ, 191. et 179, δαιτί σε ἐν κλισίαις ἀρεσάσθω, placet. κλισίης ἔντοσθεν, in casa hac rusticana, ξ, 194. ἔστη κατ' ἀντίθυρον κλισίης, π, 159, stabat ad exteriorem januam casæ rusticæ. ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ κεῖται, inquit Achilles de Patroclo mortuo, Τ, 211. ἐστί σοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, καὶ πρόβατα, εἰσὶ δέ σοι δμωαὶ, καὶ ἵπποι, Ψ, 549, ex qua enumeratione apparet, quam multa fuerint οἰκήματα in hac castrensi casa Achillis. κλισίηθεν, ex tabernaculo, Ι, 107. ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ ὑφορβὸς δορπείτην, ο, 300, in villa, coll. 305, ubi eadem vocatur σταθμὸς, stabulum rusticum. et 397, νῶϊ ἐν κλισίῃ πίνοντέ τε δαινυμένω τε. Τυδεΐδου κλισίην εὔτυκτον, Κ, 566, Diomedis casam castrensem, satis bene exstructam. sic Ν, 240, Ἰδομενεύς. et 167, ἔβη παρὰ κλισίας Ἀχαιῶν. et 168, κλισίηφι, pro ἐν κλισίαις. ἂψ κλισίην εἰσῆλθε, retro in casam castrensem ingrediebatur, Π, 254, nam paullo ante egressus fuerat ad libandum sub dio, coll. 231, ex quo loco apparet, circa ejusmodi casam principalem fuisse aulam septam. ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος, Τ, 241. πλεῖαί σοι οἴνου κλισίαι, Ι, 71, ubi in plurali, quia Agamemnonis casa castrensis erat multifariam divisa in partes. πάντοθεν ἐκ κλισιῶν, sc. ὤτρυνεν ἀνέρας, undique ex tabernaculis ciebat viros, Ψ, 112. et 254, ἐν κλισίῃσι (κλισίαις) θέντες, ubi quoque pluralis est de Achillis casa castrensi, amplitudinis causa: nam unica tantum res h. l. deponebatur ibi. sic, τόξον ἐν κλισίαις ἔθηκεν, Ο, 478, de Teucro. et Τ, 280, καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι (Achillis) θέσαν. Ω, 413, κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος ἐν κλισίαις. et Η, 313, ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδου ἐγένοντο, pro ἐν κλισίαις, ad tabernacula regis venerant. πῦρ ἐμβαλόντες κλισίαις Ἀργεῖοι, Θ, 501, sc. cum abirent ex Trojano solo, comburebant eas casas castrenses. κλισίῃσι μιγήμεναι, usque ad casas castrenses pervenire, Ο, 409. σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκοὺς, Σ, 589, ubi sermo est de casis pastoralibus et rusticis; et κατηρεφεῖς dicuntur, quæ communiter σκεπασταὶ, *schauer mit einem dache, unter welchen was trocken stehen kann, (sheds with a roof, under which any thing may stand dry.)* cæterum omnia tria fere notant idem: *hirten häuser und stalle, (herdsmen's huts and stalls.)* κλισίηνδε ἡγήσατο ὑφορβὸς, subulcus duxit eum in casam præeundo, ξ, 48. et 408, ἵνα ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. talis rustica casa dicitur et τὸ μέσαυλον, et ἡ αὖλις ἢ ἔπαυλις, et τὸ κλίσιον. et quia circa casam illam rusticam etiam plura erant stabula; hinc et de his in plurali loquitur poëta, π, 1, ἐν κλισίαις ἐντύνοντο ἄριστον ἅμα ἠοῖ, *macheten das frühstück zu rechte, (prepared breakfast.)* ἔβαν (pro ἔβησαν) κλισίηνδε ἕκαστος, quisque ibat ad suam casam castrensem, Ι, 708. Ψ, 58. κλισίηνδε ἰὼν ἢ κιὼν, iens in vel ad casam, Α, 185. Κ, 148. Ν, 294. ἄγων νεέσθω, Ψ, 662, ducens abeat ad tabernaculum suum. κλισίηνδε ἴομεν, ξ, 45, in casam introeamus. κλισίηθεν ἄγοντες, ducentes e tabernaculo, Α, 391. ἔκμολεν, prodiit, Λ, 602. ἀνείλετο, sumsit, Ν, 296. ἰοῦσα, abiens a tabernaculo, Τ, 288. οἴσειν, ut apportaret inde, Ψ, 564. ἀπὸ κλισιῶν, Py. 4, 237, ex sedibus, ex domo, ubi convivati fuerant. confer βουφονέω, et κλίτυς.

κλισιὰς, άδος, ἡ, vide supra, paullo sub initio.

κλίσιον, ου. τό. (Κλάω) casa agrestis. circumædificatio circa aulam rusticam, ubi sunt stabula, et cellæ servorum, et φυλακτικὰ οἰκίδια. in genere est, δουλικὸν εὐτελὲς οἴκημα, ἢ ζώων σκεπαστικόν. etiam ἁμαξῶν καὶ ζυγῶν δεκτικὸν, *ein schauer, remise, (a shed, cart-shed.)* Romanis est σταῦλον ἢ στάβουλον. in specie σταθμὸς προβάτων, *eine hürde, (a fold,)* quæ vulgo σκεπαστὴ dicitur. ἔνθα οἱ (αὐτῷ, Laërtæ nimirum) οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη, ω, 207, ubi ei domus erat, et circa eam undique circumdata erant stabula, et cellæ servorum, et alia agrestia villa οἰκήματα. et hæ circumædificationes villaticæ erant quasi χαράκωμά τι τῶν ἐντὸς, καὶ ἔρκιον. hoc modo videmus et nunc circumædificatas aulas nobilium rusticanorum. dicitur id et τὸ κλείσιον. Vide sub δῶμα ad initium, et κλισία prope finem.

κλισμὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) sella recubitoria, *ein lehnstul, (an arm-chair.)* recentiores dicunt τὸ ἀνάκλιντρον. παρέθετο κλισμὸν ποικίλον, α, 132, apposuit sellam variegatam ipse sibi juxta hospitem suum, coll. 130, θρόνον. nam κλισμὸς est εἶδός τι θρόνου, quem confer. et 145, μνηστῆρες ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. sic et de aliis, γ, 389. ω, 384. ἕζετο ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ, Ω, 597, coll. 515, ἀπὸ θρόνου ὦρτο. ex quo apparet, synonymon τοῦ θρόνου esse τὸν κλισμὸν, et utrumque nomen sæpe jungi, ex more prisco narrandi per synonymicas phrases. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, δ, 136. μήτηρ ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, κλισμῷ κεκλιμένη, ρ, 97, mater e regione considebat ad parietem conclavis, in sella reposito corpore. et simul vides ibi etymologiam nominis. χρυσέοις ἐπὶ κλισμοῖς κάθιζον, in auratis sellis sedebant, Θ, 436, coll. 442, χρύσειον ἐπὶ θρόνον. et aureus est pro, valde pulcer. εἷσεν αὐτοὺς ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισι, sedere eos fecit, Ι, 200. ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, residebant in sellis, Λ, 622. εἷσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, κ, 233, ubi sermo est de Circe, introducente et collocante in sedilibus pulcris socios Ulyssis. ἑζέσθην (sedebant ambo) κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, ο, 134, ubi synonymia est manifesta. χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, pallium quisque suum deposuerunt in sellis, utpote lavatum ituri, ρ, 86. et 179, χλαίνας. et υ, 249. ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον, residebant, ρ, 90. Vide sub θρόνος, ad initium.

κλίτος, τὸ, vide sequens.

κλιτὺς, ύος. ἡ. (Κλάω) fastigium in sensu Romano primo, i. e. acclivitas vel declivitas collis. locus in altum resupinatus. deinde et, locus paullo editior in genere. idem dicitur et τὸ κλίτος, εος. est a κλίνω. πολλὰς δὲ κλιτῦς (pro κλιτύας) τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι, Π, 390, ubi sermo est de fluminibus exundantibus, quorum torrentes vehementer vagantes abscindunt editiora loca; τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, τοὺς προκεκλιμένους καὶ προνενευκότας ἐν ἄκρῳ τινὶ τόπους, αἱ χαράδραι παρατρώγουσαι καταρίπτουσι. possint fortasse et esse moles, fluviis oppositæ ne inundent adjacentes agros. ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, ε, 470, in acclivitatem, ὑψηλὴν πρόσβασιν ὄρους. ἡ κλίνη est ab eodem κλίνω, lectus decubitorius. cæterum quia omnia fastigiata et acclivitatem et declivitatem habent, hinc ἡ κλιτὺς utrumque notat. κεκλίσθαι καὶ ἀνακεῖσθαι ἰσοδυναμεῖ: a priori est ἡ κλιτὺς, ab altero τὸ ἄγκος, vallis. in sella ἡ κλισία in specie est, *die lehne, (the back,)* pars cui dorsum sedentis acclinatur. δροσερὰ κλιτὺς, Eurip. Hipp. 227, i. e. πέτρα, ὕδωρ στάζουσα, editus collis, de quo aqua manat.

κλονέω, f. ήσω. (Κλάω) turbam et confusionem facio, agito tumultuose et cum clamore, perturbo et disturbo. Αἴας δὲ κλονέει, sc. τοὺς Τρῶας, Λ, 526, turbat eos et agitat, coll. 525, nam ὀρίνονται idem est ac κλονέονται. βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ οἰῶν θῆρε δύω (leones duo) κλονέουσι, Ο, 324. ἔφεπε κλονέων πεδίον, Λ, 496, planitiem obibat turbans et tumultum ferens qua ibat. κλονέων ἄνεμος, Υ, 492, ventus agitans vehementer. ἐγγὺς ὅδε κλονέων Ἀχιλλεὺς, persequens, Φ, 533. Ἕκτορα ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπε Ἀχιλλεὺς, Χ, 188. τοὺς μὲν (Ἀχαιοὺς) ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν Τρῶας, Ξ, 14. et vice versa, Ο, 7. νέφεα κλονέοντε (ἀνέμω δύο, venti duo agentes ante se et abigentes vi nubes) πάροιθεν, Ψ, 213, et h. l. est metaphorice, nam proprie est verbum militare, quando hostes franguntur et funduntur. Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται, Ξ, 59, coll. 60. ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο, ubi plurimi pugnando laborabant et tumultuabantur, Ε, 8, *wo der lermen und das gedränge am dickesten war, (where the noise and throng were greatest.)* sic et, φάλαγγες

πλεῖσται, Λ, 148. Ο, 448. et πλεῖστοι, Π, 285. ὑπ' αὐτοῦ Τρῶες κλονέοντο πεφυζότες, ab eo agebantur et perturbabantur in fugam acti, Φ, 528. ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων, Ε, 93, coll. 96, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας. κλονεῖσθαι est, μὴ μίμνειν, σκιδάζεσθαι, frangi et disturbari agitarique. μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, sc. ἀτάκτως, Δ, 302, neque perturbatis ordinibus versari in acie, sed probe observatis ordinibus. ἐνίκησεν ἄνδρας ἀφύκτῳ χειρὶ κλονέων, Ist. 8, 141. κλονέονται ψάμαθοι κύμασι, Py. 9, 85, volvuntur et agitantur arenæ fluctibus. Vide sub ἐρίνω, sub medio.

κλόνος, ου. ὁ. (Κλάω) tumultus clamosus et valde streperus. *ein gedränge, (a tumult, uproar.)* est a κλάω, quod et sonum streperum exprimit. notat ergo sonantem motum et strepitum, cum perturbatione et commixtione, et ubi ordines quasi franguntur. ἔβη ἀνὰ μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων, Ε, 167. Υ, 319, ibat ad pugnam et ad tumultum hastarum. βλαφθέντα κατὰ κλόνον, impeditum in turba, *der im gedränge gehindert wurde, (who was impeded by the throng,)* Π, 331. et 713, ἀνὰ κλόνον αὖθις ἐλάσας, rursus agens (equos suos) in turbam pugnantium. et 729, κλόνον ἐνῆκε κακὸν Ἀργείοις, perturbationem malam immisit iis; idque Apollo fecit.

κλοπεὺς, ὁ, vide sub ὑποκλοπέω.

κλόπιος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) furtim et dissimulanter agens, callidus et occultus. neque semper in malo sensu hæc vox. sic Minerva Ulyssem laudat μύθων κλοπίων ἕνεκα, ν, 295, i. e. δολίων, quibus se occultare et aliis incognitus esse possit. et id erat κλέπτειν νόῳ. alii tamen, minus bene, l. c. legunt, πλοκίων, i. e. πεπλεγμένων, καὶ σκολιῶν.

κλοτοπεύω, f. εύσω. (Ἔπω) magnifice loquor; vel potius, quæsitis verbis loquendo, eaque audiendo, tempus tero. nam est pro κλυτοπεύω, i. e. καλλιλογέω, καὶ κλυτοῖς ἔπεσι ἐνδιατρίβω, καὶ καταργέω ἐν κενοῖς, *mit schönen reden die zeit verderben, ohne was zu thun, (to waste time on fine speeches without doing any thing.)* οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδε ἐόντας, οὐδὲ διατρίβειν, ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον, Τ, 149, non oportet nos hic verba pulcra serere, neque morari; nam magnum opus faciendum restat. non opus est, nos eximere aliquod tempus, loquendo pompose et audiendo, ab opere primario, quod est pugna. est ergo a κλυτὸς, et ἡ ὄψ.

κλύδων, ωνος. ὁ. (Κέλω) fluctus. ἀπέλυσε τοίχους τρόπιος κλύδων, μ, 421, unde dissolvit parietes navigii a carina sua.

κλύζω, f. ύσω. (Κέλω) fluctuando sonum edo, fluctibus perluo cum sonitu. est enim a κλύω, audior: et ponitur de aqua impetuosa et fremente. deinde et simpliciter notare cœpit, perluo, eluo, abluo. κύματα ἐπὶ ἠϊόνος κλύζεσκον, ionice pro ἔκλυζον, Ψ, 61, fluctus in littore strepebant, ποιὸν ἦχον ἀπετέλουν. ἐκλύσθη θάλασσα πρὸς κλισίας, Ξ, 392, cum strepitu movebatur mare ad tentoria; quod τερατῶδες dictum: ἐκλυδωνίσθη, ὡς οἷον συναγανακτοῦσα τῷ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας ἐπιστάτῃ Ποσειδῶνι, καὶ συναγωνιῶσα: κλύδωνά τινα ἔπαθε. proprie est ι, 484, ἐκλύσθη θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, cum strepitu commovebatur et fluctuare fiebat mare a saxo decidente. sic et 541. ponitur deinde et κλύζειν, si vas aliquod intus obducimus pice liquefacta vel cera. sic Theocr. Id. 1, 27, κισσύβιον κεκλυσμένον κηρῷ, poculum ligneum intus obductum cera.

κλῦθι, vide infra.

κλῦμι, (Κέλω) vocor, audio, obedio. idem ac κλύω. etsi hæc forma non nimis placet τοῖς παλαιοῖς. nam solus ejus imperativus occurrit; quem antiqui dicunt factum pro κλύε vel κλῦε, ut syllaba ε mutata sit in θι, et pluralis κλῦτε sit per contractionem vel syncopen pro κλύετε. sic pro ἄνωγε, jube, (mutato ε in θι, et deinde mutato γ, ex regula ordinaria) ἄνωχθι dicitur; pro ἴε, ι, dicitur ἴθι, etc. quia autem hæc lis grammatica non multum confert intelligentiæ: visum est, hos imperativos sub hac vel quasi forma apponere. κλῦθί μου, Α, 37, 451. Κ, 278. Π, 514. Ψ, 770. β, 262. δ, 762. ε, 445. ζ, 324, 328. ι, 528. et ubique est imperativus precantis ad deum. κλῦτε φίλοι, Β, 56. ξ, 495. κασίγνηται, Σ, 52. φίλαι, δ, 722. κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι, ζ, 239, ubi μοὶ eleganter abundat, nec pendet a verbo. κλῦτέ μου, audite me, ο, 172. Iones amant reduplicationem, κέκλυθι, Κ, 284, ubi est precantis. κέκλυθι νῦν Εὔμαιε, ξ, 462. ο, 306. κέκλυτέ μου Τρῶες, Γ, 86. Η, 67. Θ, 497. Ἰθακήσιοι, β, 25, 161, 229. ω, 442, 453. Φαιήκων ἡγήτορες, η, 186. θ, 26, 387. μνηστῆρες, ρ, 370, 468. σ, 43. υ, 292. φ, 68, 275. πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, Τ, 101. κέκλυτέ μου μῦθων ἑταῖροι, ὦ φίλοι, κ, 189. μ, 271, 340. κλῦτε, ἐπεὶ εὔχομαι, Ol. 14, 6. κέκλυτε παῖδες, Py. 4, 22.

κλυτόκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) præstantes fructus ferens. κλυτοκάρπων στεφάνων, Ne. 4, 124, coronarum celebres fructus habentium, ob gloriam, qui est fructus laborum jucundissimus et pulcerrimus.

κλυτόπωλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄλλω) celebros equos habens: ὁ κλυτοὺς ἔχων ἵππους. *wer berühmte oder beschrieene pferde hat, (having celebrated or noted horses.)* est epitheton τοῦ Ἀΐδου, quatenus physice mortem notat. πανταχοῦ γὰρ οἶδε φθάνειν ὁ θάνατος, *er kann überall schnell hinkommen ehe man ihn erwartet, (he finds his way into every place before he is expected.)* simul et illa potest innui notio: οὗ κλυτὴ ἡ ἐπιπώλησις ἤτοι ἔφοδος. cujus adventus et præsentia est celebrata: μηνύουσι γὰρ τοὺς θανόντας οἱ ἐπ' αὐτοῖς θρῆνοι καὶ τὰ ἐπιθανάτια. sed hæc posterior expositio ingeniosior, quam verior: et sane nulla vox composita facile reperietur, ubi ingenium celere non possit infinita ejusmodi interpretamenta excogitare. ψυχὴν Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, i. e. τῷ εὐίππῳ, allegorice, Ε, 654. Λ, 445. Π, 625.

κλυτὸς, ἡ, όν. (Κέλω) celeber, de quo multum auditur, de quo multa dici debent, celebrandus, ἄξιος περιᾴδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι, inclytus, ἐξάκουστος, de quo multus est sermo, qui ad aures multorum pervenit. κλυτὸς Ἱπποδάμεια, Β, 742, quæ est Dorica et Attica enallage generis, pro κλυτή. sic, κλυτὸς Ἀμφιτρίτη, ε, 422. talia multa et alibi, e. c. φαῦλος οὖσα, ὁδὸς λεῖος, ἡ θυραῖος, ἡ τηλικοῦτος, μάταιος σπουδὴ, δεινὴ θεὸς, ἡ πύλος pro πύλη, πλάνος pro πλάνη, etc. κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, Ι, 362. Ξ, 510. Ο, 173. ε, 423. ι, 518. et apud Neptunum hoc epitheton habet rationem physicam: nam mare valde fremit et late auditur. præterea et ratio historica, nam de mari multa est fama et narratio. Ἀχιλλεὺς, Υ, 320. τέκτων, Ψ, 712. κλυτῷ ἔγχεϊ, Φ, 159. et 233, δουρί. κλυτὸν Ἄργος, Ω, 437. πατέρα κλυτὸν ἔκτα, α, 300. γ, 198, 308. πατέρα ἐπότρυνον, ζ, 36, incita patrem tuum clarum. et 321, κλυτὸν ἄλσος, lucus multi nominis. ἐρωτᾷς μὲ ὄνομα κλυτόν; ι, 364, quæris ex me nomen meum inclytum? nomen quo apud omnes audior? nam simpliciter h. l. κλυτὸν est, ὃ καλοῦσί με πάντες, quo omnes me vocant. et fortasse μαντικόν τι inest, quod hoc nomen Οὖτις τοῖς ὕστερον κλυτὸν ἔσεται. sic nomen proprium ὁ Ὀνομάκλυτος, notat eum, cujus nomen apud posteros est celebre. sic, simplici et primo sensu, est τ, 183, ἐμοὶ δὲ ὄνομα κλυτὸν Αἴθων, mihi nomen, quo vocor, est Æthon: ὅπερ ἀκούει τὶς ἐξ ἁπάντων, quo omnes eum vocant. ut ergo per se nihil gloriationis insit huic vocabulo κλυτός. ἐς λιμένα κλυτὸν, in portum notum plurimis, κ, 87. ο, 471. potest tamen et esse, ἄξιον περιᾴδεσθαι καὶ ἀκούεσθαι. κλυτὸν Ἀντιφατῆα, κ, 114, famosum. Ὠρίωνα, λ, 309. Ὀδυσῆα, ω, 408. κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, Ξ, 361, in opposito ad bestias. κλυτὰ δώματα, Β, 854. Ν, 21. ε, 381. κ, 112. τ, 371. ω, 303. τεύχεα, Ε, 435. Ζ, 504. Π, 64. Ρ, 70. Σ, 144, 192. Τ, 10. Χ, 258. et sic maxime dicuntur τὰ ἡφαιστότευκτα, a Vulcano fabricata arma. κλυτὰ εἵματα, ζ, 58, vestes pulcras et sermone aliquo dignas. δῶρα, θ, 417. μῆλα, ι, 308, eximias pecudes, vel διὰ τὸ πλῆθος, vel διὰ τὸ καλλίτριχον, vel διὰ τὴν πιότητα, vel ob hæc omnia tria; nisi quod πίονα sæpius repetit circa hunc locum poëta, καλλίτριχα semel ponit. ergo, egregia, laude dignissima. possis et dicere, μῆλα dici κλυτὰ, quia in grege ovium et caprarum adsiduus est clamor et balatus, qui auditur. κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν, κ, 526, sicut Horatius dicit, *fabulæ manes.* ἔργα ἐργάζεσθαι, υ, 72. κλυτὸς Ἑρμῆς, Py. 9, 104. κλυτὸν ἔθνος, Ol. 10, 118. ἄλσος, Py. 1, 81. κλυτῆς αἰῶνος, inclytæ et laudatæ vitæ, Py. 5, 7. κλυτῇ φόρμιγγι, Ist. 2, 4. κλυτὴν αἶσαν, memorabilem sortem, καλλίστην, Ol. 6, 174. δαῖτα, Ol. 8, 69, i. e. περιᾳδομένην. ματέρα Λοκρῶν, Ol. 9, 31. ἀγγελίαν, Ol. 14, 30. στεφάνοις πόλιν, Py. 1, 72. παῖδα, Py. 3, 164. χεῖρα, Py. 9, 62. ὄπα, Py. 10, 10. ναυσὶ, Ne. 5, 18. κλυταῖς ὕμνων πτυχαῖς, Ol. 1, 170. εὐανορίαις, Ol. 5, 47. ἐν Ἀμύκλαις, Py. 11, 48. ἀοιδαῖς, Ne. 7, 24. τιμαῖς, Ne. 9, 23. ἐπέων ῥοαῖς, Ist. 7, 26. ἐφετμαῖς, Ist. 6, 25. κλυτὰς μάρτυρας, Ne. 3, 40.

κλυτοτέχνης, ου. ὁ. (Τέκω) arte sua inclytus. est apud poëtam epitheton Vulcani solius, utpote solertissimi artificis in re fabrili, Α, 571. Σ, 143, 391. θ, 286. et Vulcanus est personificata ars per ignem efficiendi opera præstantia.

κλυτότοξος, ου. ὁ. (Τῶ) celeber et laudatus ob arcus peritiam. est epitheton Apollinis, præsidis τῆς τοξικῆς. εὔχεο Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ, Δ, 101, 119. Ἀπόλλωνα, Ο, 55. αἴθε οὕτως σὲ βάλοι κλυτότοξος, ρ, 494. ἐπιθέντες μηρία Ἀπόλλωνι, φ, 267. a κλυτὸς, celeber, laudatus, a κλύω, celebro.

κλύω, (Κέλω) vocor, audio, obedio. est a καλέω, a quo καλύω, et per syncopen κλύω. cf. εἰλέω. habet et notionem passivam, *ich lasse mich rufen, (I suffer myself to be called:)* hinc et formam passivam aut mediam nullam habet in usu. τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος, Α, 43, audiit eum et obsecutus est ei. et 218, ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ, quicunque diis obediens est, eum audiunt et illi. et 357, τοῦ δ' ἔκλυε μήτηρ, audiebat vocem ejus. et 457, Φοῖβος. τῶν τηλόσε δοῦπον ἔκλυε ποιμὴν, ex longinquo strepitum ejus audit pastor, Δ, 455. τοῦ δὲ ἔκλυε Ἀθήνη, Ε, 121, *erhörete ihn, (heard him.)* sic ζ, 328. sic, Ἐριννὺς αὐτῆς, Ι, 568. αὐτῶν Ἀθήνη, Κ, 295. ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν, Ο, 270. αὐτοῦ Ζεὺς, Π, 249. et 527, Φοῖβος. Ἀθήνη, Ψ, 771. Ζεὺς, Ω, 314. υ, 102. ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, β, 30. et 42, οὐκ ἔκλυον. et 297, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν. τοῦ δ' ἔκλυεν Ἀθήνη, γ, 385. Κυανοχαίτης, ι, 536. τοῦ μεγάλα αὐδήσαντος ἔκλυε Ποσειδῶν, δ, 506, *hörete sein grosssprechen, (heard his boasting.)* et 767, θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς, dea ei audivit et ratam habuit precationem. θεὰ (Κίρκη) δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς, κ, 311, 481, audiebat vocem meam; et posteriore loco est: *sie hörete mir zu, (she listened to me,)* auscultabat mihi loquenti, et quidem cum benevolentia et effectu auscultabat. ἤδη μέν ποτε ἔκλυες ἐμοῦ εὐξαμένου, Α, 453. εἰ μὲν δή ποτε ἐμοῦ ἔπος ἔκλυες, Ξ, 234. ἠέ τινα

ἀγγελίην ἐκ Φθίης ἔκλυες, Π, 13. et 236, ἦ μὲν δή ποτε ἔκλυες ἐμοῦ ἔπος εὐξαμένου καί σ' ἔκλυες, ᾧ κε ἐθέλῃς, sc. ὑπακοῦσαι, Ω, 335, et audire soles cuicunque obsequi vis, ὑπήκουσας. nam nisi hoc subaudiretur verbum, dativus locum habere vix posset: quia tamen supra adfuit dativus οἱ, posset et h. l. ellipsis statui, ᾧ ἐθέλῃς κλύειν ἀρῆς ἢ αὐδῆς. sed aliud est illud pronomen, ubi οἱ sæpe poni solet pro οὗ: aliud est aliter expressus dativus. θεοῦ ἔκλυες αὐδῆς, δ, 831, et audis deum loquentem, percipis sermones deorum. ἐπεὶ ἐξ ἐμοῦ αὐτῆς ἔκλυες, audisti ex me ipsa, τ, 93. ἔκλυον εὐξαμένου, I, 505. οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος, non audivi narrantem, K, 47. οὐκ ἔκλυον ἀμφοτέρων, non audiverunt ambos, non amborum preces ratas fecerunt, N, 303. et 757, Ἕκτορος ἔκλυον αὐδὴν, ad aures eorum accidit vox ejus. οἱ δὲ ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ ἐπίθοντο, Ξ, 133, 378, ubi prius explicatur per posterius. sic et γ, 477. H, 379. I, 79. O, 300. Ψ, 54, 738. ζ, 247. ο, 220. υ, 157. χ, 178. ψ, 141. οὐδέ πω Ἀτρείδου ἔπος ἔκλυον αὐδήσαντος, Π, 76. αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, venerandæ socrus vocem audivi, X, 451, τοὶ δ' ἔκλυον αὐδησάσης, γ, 337. μάλιστα δέ τε ἔκλυον αὐτοὶ, ζ, 185, ubi maxime passive positum verbum: et maxime inclyti ipsi fieri solent, ἐξάκουστοι ἐγένοντο, celebres fama sunt ubique. θεοῦ δέ τινα ἔκλυον αὐδὴν, ξ, 89, dei aliquam vocem audiverunt, i. e. oraculo aliquo aut alia fama fortuita certiores facti sunt, de morte Ulyssis, εἴπερ φιλεῖς ἀκοὴν ἡδεῖαν ἀεὶ κλύειν, audire, Py. 1, 175. πυκινὴν μῆτιν κλύοντες, audientes, Py. 4, 103.

κλωγμὸς, ὁ, κλώζω, vide sub ΚΛΑ'Ω, κολωὸς, κλάζω sub initio, et γλαφυρὸς, ad finem.

κλώθω, f. ώσω. (Κλάω) neo, glomero. *ich spinne, wickele auf, (I spin, wind up.)* est a κλάω, curvo, carpo, declino: ab eodem themate sunt οἱ κλῶνες, ramuli qui amputari solent, et in genere ramuli flexiles.

κλωμακόεις, εσσα. εν. (Κλάω) asper, salebrosus, ὀχυρός. ubi sunt κλώμακες, i. e. τόποι καὶ λόφοι ὑψηλοὶ, πετρώδεις ἔχοντες ἀναβάσεις. et hac ipsa ratione locus est munitus. Ἰθώμην κλωμακόεσσαν, B, 729, ubi urbis in difficili colle sitæ est epitheton, et in petrosa regione.

κλῶμαξ, ακος. ὁ. (Κλάω) locus elatus, ubi τραχεῖαι καὶ πετρώδεις ἀναβάσεις, κατακλῶσαι (frangentes et lacerantes) τοὺς δι' αὐτῶν βαίνοντας: collis, ubi asperitates eminentes et cavitates interjacentes sunt, quasi fracturæ et curvaturæ. nam vox est a κλάω, frango, curvo. postea, duriore sono, factum est nomen ὁ κρῶμαξ, unde est κρωμακόεις, et κρωμακωτός.

κλῶν, ὁ, vide sub κῶλον.

κλώσω, fut. vid. κλώθω.

κναίω, κναύω, κνάπτω, κναφεὺς, ὁ, vide sequens, et sub κάμπτω.

ΚΝΑ'Ω, et κνέω, rado, scabo, scalpo, scindo. *ich kratze, schabe, zerdrücke, reibe, (I scratch, scrape, squeeze, rub.)* idem verbum dicitur et κναίω, et κναύω: inde est κναίνω, et καίνω, et κνίζω, a quo est ἡ κνίδη. etiam κνύζω. κνάειν vel κνέειν ergo est κόπτειν, συγκόπτειν, comminuere, confringere, *scharben, (to shred, cut small.)* a κνύζω deinde est κνυζόω, et κνύω, et τὸ κνῦμα, et τὸ κνύος, et ἡ κνύζα. etiam ab eodem themate est ἡ κόνις. deinde et κνάπτω, et γνάπτω, et τὸ κνάφος, φυτὸν ἀκανθῶδες, quo pannarii utuntur in præparandis pannis laneis. et ὁ κναφεὺς et γναφεύς: in quibus scriptio per κ est antiqua et Attica, per γ vero recentior. verbum κναφεύω est apud Aristoph. Plut. 166. κναίω in specie est, διαφθείρω, *ich zerkaue, zerhacke, (I chop, hash:)* et κνίζω proprie est, scabo cutem, titillo, unde est ἡ κνῖσα et ἡ κνίζα. cæterum κνᾶν factum est ex sono eorum quæ raduntur aut scabuntur, cum aliquo gemitu. ab hoc κνέω est Germanorum *kneten, (to knead,)* nam hac pistorum actione distribuitur et digeritur farina per omnem aquam infusam. hinc est *knauen, (to gnaw,)* et durius paullo, *krauen, (to claw, scratch:)* nam κνᾶν vel κνεῖν secare et dividere notat, *ein zertheilen, (a dissevering,)* cum sono aliquo.

κνεφαῖος, vide sequens.

κνέφας, αος. τό. (Φάω) tenebræ, in specie crepusculum, vel vespertinum vel matutinum. est a τὸ νέφος, nebula, privatio lucis, præfixo κ, et dicitur quoque τὸ κνέφος, εος. si argutius inquiras in hoc nomen, possit videri compositum ex, τὸ κενὸν τοῦ φάους, κενότης τοῦ φάους, quia σκότος est φωτὸς στέρησις. sed necesse non est. ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπῆλθε κνέφας, A, 475. γ, 329. ε, 225. ι, 168, 558. κ, 185, 478. μ, 31. τ, 426. πρὶν ἐπελθεῖν, B, 413. πρὶν ἦλθε, Θ, 500. εἰσόκε δύῃ ἠέλιος καὶ ἐπέλθῃ κνέφας ἱερὸν, Λ, 194, 209. quibus locis sermo est de adventu noctis, et νὺξ est res sacra, sicut et dies. sic P, 455. possit ἱερὸν et intelligi pro βαθὺ, nam de μεγάλῳ sæpe ponitur hoc adjectivum. δὴ γὰρ καὶ κνέφας ἤλυθε ἐπὶ γαῖαν, Ω, 351, fiebat nox. hinc est ὁ κνεφαῖος, quod pertinet ad crepusculum, vel ad tenebras vespertinas aut matutinas, Aristoph. Vesp. 124, ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι, ille vero ante exortum auroræ apparebat ante januam τοῦ δικαστηρίου. νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, jejuni usque ad multam noctem, σ, 369, i. e. ἄχρι βαθείας ἑσπέρας, *bis in die sinkende nacht, (till late at night,)* quæ Germanorum locutio sumta est ex optica ratione: nam nox ab orientis parte oriens, paullatim etiam occidentis oram prorsus obfuscat, et ibi quasi demergitur. et hoc est φερεπονίας argumentum l. c. ἅμα κνέφαϊ, cum crepusculo, Xenoph. Cyrop. 4, 2, 8.

κνέφος, εος, τὸ, vide supra, et sub νέφος ad initium.

κνῆ, vide sub ἐπικνέω.

κνήμη, ης. ἡ. (Κνάω) tibia, crus, pars illa pedis quæ est infra genua usque ad pedem ipsum; nam pars supra genu usque ad corpus vocatur ὁ μηρός: totum vero ex κνήμῃ et μηρῷ constans dicitur τὸ σκέλος. est a κνάω, ob duritiem ossis, quod est in anteriore parte cruris. deinde, metaphorice, etiam radii rotæ vocantur κνῆμαι, quæ alias et dicuntur αἱ κνημίαι. ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, Φ, 591, feriit tibiam sub genu, coll. 592, *traf ihn ins bein, (struck his leg.)* ἐνέπεσε κνήμη λέβητι, τ, 469, sc. ancilla tenebat pedem lavandum domini sui: sed insperato adspectu territa omittebat pedem subito e manu, et is incidebat lebeti; atque ibi totus pes cum crure intelligitur. sic et Δ, 519, βλῆτο παρὰ σφυρὸν κνήμην (κατὰ) δεξιτερὴν, feriebatur ad malleolum pedis dextri. κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος, Ξ, 468, tardius solo admovebantur quam caput et nares decidentis de curru. γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες τε ὑπένερθεν, P, 386. κνῆμαι ἀραιαὶ, Vulcani tibiæ tenues et graciles, utpote βεβλαμμέναι, Σ, 411. Υ, 37. ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν, ἠδὲ κνημάων (sc. εἶδος, aut ejusmodi novum substantivum subintelligendum) ῥεῖα ἔγνων ἀπιόντος, N, 71, vestigia enim et gressum pedum, et tibiarum motum, facile a tergo abeuntis dei agnovi. nam ex incessu (et hæc sunt ἴχνια) patent dii, si a tergo conspiciuntur, i. e. ex effectu et opere ipso cognoscuntur. si ergo ἴχνια per incessum exponas, ut re vera facere debes; potest hæc vox et ad κνημῶν retineri: nam et hæ habent suum motum in gressu. κνήμησιν (ionice pro κνήμαις) περιέθηκε κνημῖδας, ω, 228, ubi conf. κνημίς. ἱδρῶτα ἀπενίζοντο ἀμφὶ κνήμας τε, ἰδὲ λόφον καὶ μηρούς, sudorem abluebant collectum circa tibias et collum et lumbos, K, 573. φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι μηρούς τε κνήμας τε, non malus est ædificatione et habitudine corporis, quod attinet femina et tibias, i. e. pedes totos, Θ, 135, et ibi plures partes enumerantur. μηροὶ εὐφυέες, κνημαί τε (καλαὶ), ἠδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθεν, Δ, 147, ubi tres partes illæ expressæ: et sermo est de Menelao. in rota sunt κνῆμαι, αἱ τοῦ τροχοῦ ῥάβδοι, αἱ διήκουσαι ἀπὸ τῆς χοινικίδος ἐπὶ τὸν κύκλον. οἱ δὲ ἁρμάτειοι τροχοὶ τῶν ἀνδρῶν ἑξάκνημοι, θεῶν δὲ, δι' ὑπερβολὴν κόσμου, ὀκτάκνημοι παρὰ τῷ Ὁμήρῳ. Sed τῷ Ἰξίονι, ad duo crura et duo brachia alliganda, sufficiebat τροχὸς τετράκνημος, quam vocem, cum πούς aliquanto sub initio, confer.

κνημία, ἡ, vide supra.

κνημὶς, ῖδος. ἡ. (Κνάω) est τὸ σκέπον τὰς κνήμας, maxime τῶν στρατιωτῶν, quo tibiæ militum armantur et teguntur; ocrea, *beinharnisch, (armour for the legs.)* τὰ ἄκρα τούτου ὅπλου (infima pars hujus armaturæ) vocantur τὰ ἐπισφύρια, ὡς τοῖς τῶν ποδῶν κάτω σφυροῖς προσαρμόζοντα. etiam caligæ, quales rustici homines ferunt, dicuntur κνημῖδες βόειαι. ἀμφὶ δέ μιν (i. e. κνήμην) κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέρου ἐκονάβησε, Φ, 592, coll. 591. nimirum ferrea κνημὶς dealbata et inducta erat extra stanno, *war überzinnet, (was tinned,)* pulcritudinis causa: et hæc res recens facta erat, hinc dicitur νεότευκτος, *ganz neu, (quite new.)* κνημῖδας περιέθηκε κνημαῖς, καλὰς, ἀργυρέοις ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, ubi sermo est de principe, cujus ocreæ erant inargentatæ, Γ, 330. Λ, 17. Π, 131. Σ, 459. et 612, τεῦξε δέ οἱ (Vulcanus Achilli) κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέρου. T, 369. sed ω, 228, κνημῖδας βοείας ῥαπτὰς περιεδέδετο κνήμαις, γραπτῦς ἀλεείνων, non sunt bellicæ ocreæ, sed rusticæ, et βύρσαι δι' ὧν κνῆμαι τοῖς ἀγρόταις καλύπτονται, maxime si volunt spinas ingredi, ne tibiæ spinis lacerentur: *stiefeletten von leder, (leather boot-legs.)*

κνημὸς, οῦ. ὁ. (Κνάω) terra aggesta et altior, locus altior reliquis, jugum, locus montis pede altior, non tamen cacumen summum. et tales κνημοὶ dicuntur ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζωϊκῶν κνημῶν μετὰ πόδας: sunt ergo οἱ πρόποδες ὄρους, vel τόποι ὀρεινοὶ οἱ μετὰ τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω, *die anhöhen, (the summit.)* Ἴδης ἐν κνημοῖς, in jugis Idæ, ἐν τοῖς περὶ τοὺς πρόποδας τούτου τοῦ ὄρους, B, 821. Λ, 105. Φ, 449. et 559, ὄφρα ἵκωμαι Ἴδης κνημούς. et Ψ, 117, κνημοὺς προσέβαν Ἴδης, i. e. τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπωρείας, *die beine des gebirges, (the shins of the mountain,)* quasi. ἔλαφος κνημοὺς ἐξερέῃ, cervus quærit juga. δ, 337. ρ, 128, *suchet die höhen im walde, (seeks the heights in the forest.)* simul intelliguntur τόποι δασεῖς, δασύτεροι τῶν ταπεινοτέρων ἐν ὄρεσι τόπων ὄντες. quivis agger, etiam in agro, potest dici κνημός. Ἀργεῖοι etiam per dialectum τὴν ὀρίγανον vel ὀρείγανον, herbam quandam, vocarunt κνημόν.

κνηστὴρ, κνηστήριον, κνηστὸς, κνῆστρον, vide sequens.

κνῆστις, ιος. ἡ. (Κνάω) et proprie, ἡ τυροτόμος μάχαιρα, culter ad radendum et tenuiter secandum caseum; quæ hinc et composite dicitur ἡ τυρόκνηστις. et Λ, 639, κνήστι (pro κνήστιϊ) χαλκείῃ, est ablativus instrumenti, per contractionem. deinde κνῆστις in genere est, culter quo olera comminuuntur, *ein scharbemesser, (a knife for shredding vegetables.)* hinc λάχανα κνηστὰ sunt, olera τὰ συγκοπτὰ, *gescharbeter kohl, (shred cabbage.)* deinde in genere κνῆστις est σκεῦος μαγειρικὸν, instrumentum coquinarium, quo esculenta comminuuntur, quale est radula, *ein reibeisen, (a grator,)* etiam ferreum illud instrumentum, quo cucumeres, aut alba olerum capita, tenuiter secantur, *der hobel, darauf man gurken oder*

weissen kohl zart zerschneidet, (an instrument for cutting cucumbers and cabbage.) genitivus Atticus est in εως. idem dicitur ὁ κνηστὴρ. ῆρος, et τὸ κνηστήριον, et per syncopen κνῆστρον. κνηστὸς est, ejusmodi instrumento comminutus.

κνίδη, ἡ, vide sub ΚΝΑ'Ω, et Ἀσκάλαφος in R.

κνίζω, f. ίσω et ίξω. (Κνάω) scabo cum pruritu, titillante sensu adficio. notat et rasionem et frictionem cum sensu minus grato. ut ergo generalis notio verbi satis appareat: mordeo, pungo, stimulo, sollicito, adficio aliqua sensatione aut adfectu, vellico, concito; etiam intransitive, concitor aliquo sensu. conf. Herodot. VII, 10, 5. et 12. τὰ σμικρὰ οὐ κνίζει μιν, parva non adficiunt eum aliquo molesto sensu, nihil indignatur iis. κνίζον (ἔκνιζον) αὐτοῦ ὀργὴν αἰπεινοὶ (προσάντεις καὶ χαλεποὶ) λόγοι, Ne. 5, 59, i. e. ἐλύπουν. ἔκνισέ νιν, Py. 11, 36, existimulaverit illam, quasi cum pruritu. οὐκ ἔκνισεν ὄπιν, Ist. 5, 74, non excitavit curam eorum, non sollicitavit cogitationem eorum quanti sumtus in spem victoriarum facti sint, non momordit eos. μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ, Py. 8, 44, i. e. μὴ προσκορὴς ὀφθῇ ὁ λόγος μου. ἔκνιξε φρένας ἑτέροις, Py. 10, 94, mulcere solet. ἔκνιξέ μιν χάρις ἔνδον, Ist. 6, 74, titillavit eum gaudium. κνιζομένη, Ol. 6, 75, i. e. ἀλγοῦσα, ἐλυπουμένη, quo maternus adfectus notatur. confer Aristoph. Plut. 974, 975, κατακέκνισμαι δείλακρα, misere adficior. et ὁ κνισμὸς est adfectus pungens et urens, in sp. venereus. Vide sub ΚΝΑ'Ω.

κνῖσα, ης, et κνίσσα, ης. ἡ. (Κνάω) nidor ex adusto adipe, *geruch vom gebratenen, (smell of roast meat.)* it. adeps, pinguedo quæ in sacris comburi solebat. est a κνίζω, leviter rado et titillo: nam particulæ aëriæ ex assata pinguedine effluentes, leviter et jucunde titillant nervos narium. κνίζω enim est, ἐξεπιπολῆς καὶ ἰσχνῶς καταξύω. ut ergo κνίσσα proprie sit, ἡ κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰ τῇ ὀσφρήσει προσίζουσα: improprie est efficiens, ἡ πιμελὴ καὶ τὸ λίπος, quia pinguedo, addita carnibus adolendis, nidorem efficit. ἀρνῶν κνίσσης ἀντιάσας, βούλεται ἀπαμῦναι ἡμῖν λοιγὸν, Α, 66, ubi κνίσσης ἀντιάσας est, olfaciens et sentiens adversum se adscendentem nidorem ex agnis. et 317, κνίσση (i. e. ἡ τῆς πιμελῆς ἀνάδοσις, exhalatio) οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. et 460, κατεκάλυψαν μηροὺς κνίσσῃ, i. e. πιμελῇ, et id fiebat, ut facilius urerentur, et suavius olerent: et additur, δίπτυχα ποιήσαντες, nam substernebatur adeps, ei imponebatur caro sacra, et superponebatur iterum adeps, sic ut caro esset media: imo κατακαλύπτειν innuit, sic circumplicatum fuisse adipem, ut et latera carnis circum contegerentur. διπλοῦντες ergo τὴν κνίσσαν: ἦν γὰρ σπουδὴ, ὁλοκαυτωθῆναι τοὺς μηροὺς (femina sacrificii) λαμπρῷ καταφλεχθέντας πυρὶ, ὡς εἴγε μὴ τοῦτο ἀπέβαινεν, ἀπαίσιον ἦν τοῖς Ἕλλησι τὸ γινόμενον, καὶ οὐκ ἐδόκουν καλλιερεῖν, ὁπηνίκα οἱ μηροὶ καταῤῥυεῖς καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. sic est et Β, 423. γ, 458. μ, 360. βωμὸς οὔποτε ἐδεύετο λοιβῆς τε κνίσσης τε, Δ, 49. Ω, 70. ubi κνίσση et adipem et nidorem ex incenso adipe notat. κνίσσην ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548, nidorem a carnibus assatis: ubi est ἡ ἐκ τοῦ λίπους καπνώδης ἀναγωγὴ, τὸ δαίμοσι φίλον: τοῦτο γὰρ γέρας ἔλαχον ἐκεῖνοι. λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, placantur dii, Ι, 496, libatione et nidore ex sacris adscendente. λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ, κνίσσῃ μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο, Φ, 363, lebes fervet intus, dum urgetur igne, liquefactus adipe: quæ constructio est similis ei, ἔφριξε μάχη ἐγχείαις, pugna horret hastis, vel, λήϊον φρίσσει ἀσταχύεσσιν. ὡς γὰρ ἐκεῖ, τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν ἐγχειῶν φρισσόντων, ἡ μάχη καὶ τὸ λήϊον λέγονται φρίσσειν αὐτοῖς: οὕτω κἀνταῦθα, τῆς κνίσσης μελδομένης, i. e. τηκομένης, liquescentis et excoctæ, ὁ λέβης τῇ κνίσσῃ λέγεται μέλδεσθαι. quidam quidem legi jubent, sine Iota subscripto, κνίσση, ut sit accus. plur. a τὸ κνίσσος, εος: et tunc esset notus ille Græcismus; emollitus quod attinet adipes; vel active in forma media, emolliens et percoquens adipes: ut τὰ κνίσση, sint, sicut τὰ λίπη. Sed vix probant. nam τὸ κνίσσος est nomen recentiorum, Homero ejusque ævo ignotum. ergo præferenda illa poëtica, et paullo insolentior πεζογράφοις, constructio, ut lebeti adscribatur, quod est ejus carnis pinguis quæ in lebete percoquitur. cæterum hinc est verbum κνισσόω, f. ώσω, condio adipe, et, sagino. conf. μέλδω: adeps enim coctus valde dividitur et excoquitur, ut innatet largiter aquæ coquenti. non ergo λέβης τῷ χαλκῷ, utpote στερεῷ καὶ ἀτειρεῖ καὶ ἀτήκτῳ, πάσχων τὴν τῆξιν est intelligendus, ἀλλὰ τῇ ἐντὸς αὐτοῦ κνίσσῃ. τότε μοὶ κνίσσης ἀμφήλυθεν ἡδὺς ἀϋτμὴ, ex sacrificio facto, et assatis carnibus, μ, 369. κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, nidor dapum adscendit, ρ, 270. ἐμπλήσαντες γαστέρας κνίσσης καὶ αἵματος, farcientes ventriculos mactatarum pecorum adipe et sanguine, σ, 45. et 118, παρέθηκεν αὐτῷ γαστέρα μεγάλην ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, ubi vides farciminis speciem ex ventriculo suis factam *eine magenblutwurst, gefüllet mit blut und fett, (a black pudding, stuffed with blood and fat.)* sic et υ, 26, ubi ejusmodi farcimen ad ignem assatur. κνίσσᾳ ἀγαζόμενοί σε, Ne. 11, 8, nidore ex sacrificiis venerantes te, O dea. nam circumvolvebatur adeps sacris, nidoris et celerioris combustionis causa: et talis ἐπίπλους εὖ μάλα καὶ αὐτὸς εὐανάδοτός ἐστι πρὸς ὄσφρησιν, hinc in libris divinis sæpe: *er roch den lieblichen geruch, vom opfer, (he smelled the sweet savour of the sacrifice.)* nam et ibi adeps altari debebatur. Vide sub καπνὸς, ad finem, et δημός.

κνισμὸς, ὁ, vide sub κνίζω.

κνίσσα, vide κνῖσα.

κνισσάεις, vide sequens.

κνισσήεις, εσσα, εν. (Κνάω) nidore suavi plenus. suaveolens in genere. κνισσῆεν δῶμα, κ, 10, de palatio Æoli, ubi duodecim filii et filiæ cum conjugibus suis quotidie convivabantur; ut ergo semper plenum esset nidore ex carnibus assatis. κνισσάεσσα (dorice mutato η) πομπὴ μήλων, Ol. 7, 145, pecudum nidorosa pompa, quæ sacrificantur et adolentur ei, ut deo. κνισᾶντι καπνῷ, Ist. 4, 112, pro κνισήεντι, contractæ κνισῆντι, et dorice κνισᾶντι. ex quo loco vides, etiam per unum Sigma scribi κνισήεις.

κνισσολοιχὸς, ὁ, vide sub γαστὴρ, prope finem.

κνισσόω, vide sub κνῖσα, paullo sub medio.

κνυζηθμὸς, οῦ. ὁ. (Κνάω) notat hoc nomen ποιὸν κλαυθμὸν κυνῶν, qualem sonum flebilem edunt canes si conspiciunt quid quo terrentur: *ein günseln des hundes, (the whining of a dog.)* eadem vox ponitur de infante vagiente. κύνες κνυζηθμῷ ἑτέρωσε ἐφοβήθησαν, π, 163, canes cum sono terrorem significante fugiebant in alteram partem aulæ. quod τερατολογεῖ poëta, apparante dea. et quia ea dea nihil erat, nisi prudens consilium Ulyssis, personam deponere volentis ad tempus: hinc vides, hoc esse merum poëticum additamentum. quidam tamen antiquorum h. l. intelligi malunt ποππυσμόν τινα καὶ ποιὸν ἦχον, ὃν Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐποίησεν ἐπὶ συστολῇ τῶν κυνῶν. Sed eam expositionem contextui non satis convenire, judicarunt alii accuratiores antiqui. esse nomen a κνυζέω vel άω, apparet.

κνυζόω, f. ώσω. (Κνάω) proprie est, radendo et scalpendo turpo, *ich zerkratze, (I tear with scratching.)* et quia scabiosi frequenter scabunt cutem; hinc κνυζόω et est, διὰ ψώρας αἰσχύνω, *ich mache schabig und krätzig, (I make scabby with scratching,)* scabiosum facio, vel intransitive, sum scabiosus. nam ἡ κνύζα est ἡ ψώρα. κνυζώσω δέ σοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε, ν, 401, scalpendo turpabo tibi oculos, qui antea valde formosi erant. et 433, κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε. quod Minerva ibi fecisse narratur poëtice, id prudens et personatus Ulysses ipse sibi fecerat, ut eo minus agnosci posset ab intuentibus, et ut tutius sub vestitu suo vili lateret ad tempus. oculos ergo sibi scalpendo rubicundos effecerat, sic ut turpes apparerent. est ergo pro: ῥυσώσω, ἀπρεπεῖς ποιήσω. verbum est a κνύω. sed κνυζάω et έω, ponitur de canibus, ululatum edentibus, *wenn die hunde winseln oder heulen oder günseln, (when dogs whine or howl.)* hoc igitur κνυζέω, f. ήσω, est, gannio et vagio, sicut catuli tristes solent. hinc apud Aristoph. Vesp. 971, τὰ τοῦ κυνὸς παιδία in judicio illo comico jubentur accedere ad judicem, pro patre supplicantia et κνυζούμενα. dicitur hoc sensu et κνυζᾷν vel κνυζᾶσθαι.

κνύζω, κνύω, vide sub ΚΝΑ'Ω.

κνώδαλον, ου. τό. (Κνάω) dicitur proprie de leone; is enim dormit cum sono, ut procul audiri possit dormiens: a κνώσσειν. deinde, per usum, quævis fera vel bestia, marina et χερσαία, sic est appellata. οὐ φύγεσκε κνώδαλον, ὅττι δίοιτο, non effugit hunc canem fera, quamcunque persequeretur, ρ, 317, ubi male alii legunt ἴδοιτο, quasi canis non reformidaverit et fugerit feram quamcunque viderit, vel si magnus leo esset. κνωδάλων ὀρθιᾶν (dorice pro ὀρθιῶν) bestiarum se erigentium in pedes posteriores, Py. 10, 56, et sermo est de asinis. ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων, Ne. 1, 76, arcere voluit injuriam bestiarum; et sermo ibi est de draconibus magnis. Vide sequens.

κνώδων, οντος. ὁ. (Δάω) acies gladii. a καίνω, occido, et ὀδοὺς, dens, compositum nomen apud Sophoclem. hinc possit τὸ κνώδαλον deductum putari, ab acribus dentibus.

κνώσσω, f. ξω. (Κνάω) dormio cum sonitu quasi serra magna duceretur, *ich schlafe mit schnarchen, (I snore in my sleep.)* et quia talis somnus solet esse profundus, hinc est in genere, βαθὺ ὑπνώττω, profunde dormio, cubo dormiens. ἡδὺ μάλα κνώσσουσα, δ, 809. κνώσσων αἰετὸς, Py. 1, 16, recubans aquila, quasi dormituriens. κνώσσοντι αὐτῷ, dormienti ei, Ol. 13, 100. est a κνάω.

κοάλεμος, ὁ, vide sub ἠλεός.

κόβαλλος et κόβαλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) (quanquam scriptio per duplex λ est metri causa) male feriens, κακῶς βάλλων, pro κακόβολος, mutato ο penult. in α. deinde in genere, impostor, insidiosus, degener, vilis animi. Aristoph. Plut. 279. Ran. 104, 1047. Equit. 415, 448, 632. hinc est τὸ κοβαλίκευμα, abjecta adulatio, *niederträchtiges bezeigen, (abject adulation,)* Equit. 331. et verbum κοβαλεύω et κοβαλικεύω. et nomen ἡ κοβαλεία.

κόβαλος, vide supra.

κόγχη, ἡ, κογχύλιον, τὸ, vide sub χαίνω.

κοέω, vide sub νοέω ad initium, θυοσκόος, ἠλεὸς, et θυήεις.

κοικύλλω, vide sub κοῖλος, ad finem.

κοιλιοδαίμων, ὁ, vide sub ὀλβιοδαίμων.

κοιλοδιάω, κοῖλον, τὸ, vide sub οἰδέω.

κοιλόπεδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) planitie intra montes instructus. a κοῖλος, cavus, et τὸ πέδον,

solum. ἀνὰ κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, Py. 5, 50, per cavum campum, ubi certamina Pythica celebrabantur.

κοῖλος, η, ον. (Κίλω) cavus, concavus: ita circumdatus, ut in medio sit inanitas seu vacuitas: profundus, capax. est a κέλλω, ejusque præt. m. κέκολα, admovi et impuli me. nam in cava et inania intromoventur alia. κοίλαις παρὰ νηυσὶν, Α, 26, et est epitheton *magnarum* navium, quæ *magnam* habent cavitatem, *einen grossen raum inwendig, (that are spacious within.)* sic et 89. ἐπὶ κοίλας νῆας, Ε, 26. Η, 372, 381. et sic sæpissime de navibus magnis, onerariis maxime. non ergo simpliciter per *cavus* converti debet hoc epitheton, sed per *capax* aut simile. *packraumig, geraumig, (capacious.)* sic, κοίλῃς ἐν νηυσὶν, α, 211. β, 18, 27, etc. οὐκ ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, Μ, 169, de vespis, ad viam in cava arbore nidificantibus. κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, Δ, 454, intra profundam voraginem. στεῖνος ὁδοῦ κοίλης, Ψ, 419, angustiam viæ cavæ, *einen hohlen weg, (a hollow way,)* coll. 420, 421, 427. ubi ergo indicatur fissura magna terræ, per pluvias magnas aquas scissa. κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Φ, 494, volatu se recepit in cavitatem aliquam petræ. ἐς κοίλην κάπετον ἔθεσαν, Ω, 797, in excavatam fossam deposuerunt, sc. ossa et cineres cremati mortui, *in ein grab, (in a grave.)* διατμῆξαι κοῖλον δόρυ, cavum illud lignum diffindere, θ, 507, ubi sermo est de magno illo equo ligneo, in quo latebant armati: *das grossbäuchige hölzerne behältniss, (the big-bellied wooden receptacle.)* et 515, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες, ubi quoque ἀστείως sic vocat τὸν μέγαν δούρειον ἵππον. et δ, 277, τρὶς περίστειξας κοῖλον λόχον, ter circumambulasti circa illas excavatas insidias et valde capaces illius equi lignei. κοῖλον σπέος, μ, 84, capax et caliginosa spelunca, quam alibi dicit ἠεροειδές. et 93, κοίλου σπέους. et 317, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες, subducentes navem in locum montibus cinctum. κοῖλος αἰγιαλὸς, χ, 385, i. e. ὁ βαθὺς et βάθος intelligitur τὸ καθ' ὕδωρ, littus ad quod est aqua profunda, *ein steiles ufer, (a precipitous shore.)* conf. αἰγιαλός. ἔντοσθεν λιμένος κοίλοιο, κ, 92, in portu cincto montibus; qui paullo ante dicebatur σπέος κοῖλον. κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης, β, 424, de malo navali, inserto in cavitatem, in qua erectus stat in navi. κοίλη Λακεδαίμων, δ, 1, nam montibus cincta; διὰ τὸ κύκλῳ μακροῖς ὄρεσι περιειλῆφθαι. κοίλῃ ἐν νάπῃ, Ist. 3, 19, in cavo nemore, i. e. in quo nemore erat spelunca leonis Nemeæi. κοίλην πρὸς ἀγυιὰν, Ol. 9, 53, ad cavum et tenebricosum vicum, i. e. in sepulcrum. κοίλαις ἐν ναυσὶ, Ol. 6, 15. a κοῖλος sunt τὰ κύλα, quæ sunt τὰ ἐπάνω καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, *die höhlungen oberhalb und unterhalb den augenliedern, (the hollows of the eyelids above and below.)* inde est κοικύλλειν, oculos sursum deorsum torquere, Aristoph. Thesm. 658. Vide sub κάπετος, et κέλλω.

κοιμάω, f. ήσω. (Κῶ) cubare et requiescere facio, sopio. sic Sophocles: κοιμῶ τόδε ἕλκος, facio ut hoc vulnus leniatur: et Æschylus, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ, palpebras non sopiens somno. κοιμήσας ἀνέμους, Ζεὺς, Μ, 281, postquam cessare fecit ventos. sic alibi dicit, εὕδει μένος ἀνέμων, dormit vis ventorum. cave autem, eos audias, qui talibus locis scribi jubent κοιμίσας vel κοιμίσσας: nam hoc verbum (quod vide) est recentius ævo Homerico et imitatorum ejus antiquorum. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὄσσε, sopi mihi oculos ambos Jovis, O somne, Ξ, 236. κοίμησον δ' ὀδύνας, Π, 524, in sensu metaphorico; sopi dolores meos, παῦσον. τὸν δὲ αὐτοῦ (ibi) κοίμησε Νέστωρ, γ, 397, eum ibi dormire fecit, *liess ihn da zu bette bringen, (put him to bed there.)* cubare fecit. κοίμησε δὲ κύματα δαίμων, μ, 169. et 372, ὦ θεοὶ, ἦ με μάλα εἰς ἄτην κοιμήσατε ὕπνῳ, dormire fecistis me. ἔλαφος, νεβροὺς κοιμήσασα (cubare faciens catulos suos) ἐν ξυλόχῳ (in lustro) λέοντος, δ, 336. ρ, 127. forma media, κοιμάομαι, f. ήσομαι, dormio, cubo; et forma passiva, sopior, cubare fio. κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι, cubat et dormit sub specubus, δ, 403, sc. Proteus. ἐν θαλάμῳ κούρη κοιμᾶτο, ζ, 16. sic, ἔνθα πάρος, ubi antea dormire solebat, τ, 49. ἔνθα παῖδες Πριάμου κοιμῶντο παρὰ μνηστῇς ἀλόχοις, Ζ, 246, 250. ὃ αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, i. e. is ibi cadens moriebatur, Λ, 241, i. e. στεῤῥὸν, διὰ τὸ ἀνέγερτον. νῦν μὲν κοιμήσασθε, ite cubitum, Ι, 701. et 709, κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς, Α, 476. μ, 32, decumbebant dormituri noctu, ἀνεκλίνθησαν καθευδήσοντες. et id erat nauticum, dormire humi ad naves: sicut militare erat, dormire humi in armis, scuto adhibito pro cervicali, Κ, 151—156. quod dicebatur αἰθριοκοιτεῖν, sub dio cubare. ἐν προδόμῳ δόμου, Ω, 673. δ, 302. κατὰ μέγαρα σκιόεντα, κ, 479. ἔνθα (ibi, non procul ab igne) Ὀδυσεὺς κοιμήσατο, καὶ παρὰ αὐτὸν ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι, οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανεν αὐτόθι (ibidem) κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι, ξ, 523, 524, 525. coll. 520, ἔνθα Ὀδυσεὺς κατέλεκτο, decumbebat, *legte sich, (lay down;)* ut ergo utrumque verbum ἐπὶ ἀνακλίσεως ponatur. κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο, π, 481. τ, 427, i. e. ἀνέπεσον, εἶτα ὕπνωσαν, *legten sich nieder und schliefen, (lay down and went to sleep.)* μὴ αὐτοὶ, καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, κοιμήσωνται, Κ, 99, ne illi vigiles nocturni dormiant decumbentes. ἐκοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, δ, 430, 585. ι, 169, 559. κ, 186. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες, Ω, 636. δ, 295. ψ, 255. ἐπίβαλε χλαῖναν κοιμηθέντι, υ, 4, i. e. εὐνασθέντι, coll. 6, nondum enim dormiebat tunc, sed decubuerat primum. τῷ δ' ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι, η, 343. sic, τῇ δὲ, θ, 295, nisi quod h. l. honeste innuit concubitum. τὰς μὲν ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, incluserant in haras, ξ, 411, de suibus; et idem verbum, 525, de subulco. κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Η, 482, quibus locis κοιμηθῆναι est, ἀναπεσεῖν καὶ ἀνακλιθῆναι ὡς εἰς ὕπνον. conf. ὕπνος. κοιμᾶτο, Ist. 8, 46.

κοιμίζω, f. ίσω. (Κῶ) cubare et dormire facio, sopio. est verbum recentiorum, Homero ignotum. temere igitur id quidam Homero obtrudunt quibusdam locis.

κοινάω, f. ήσω. (Κῶ) idem ac κοινόω, communico. νυκτὶ κοινάσαντες (dorice pro κοινήσαντες) ὁδὸν, Py. 4, 204, noctu viam ingressi. conf. νύξ.

κοινὸς, ή, όν. (Κῶ) commune jacens vel positum; quod non privum est. nam est a κέω, jacere facio, pono. κοινὸν σπέρμα, ἀπὸ Καλλιάνακτος, Ol. 7, 170, commune semen cum Diagora a Callianacte: nam filia Diagoræ nupserat Callianacti; et pepererat filios egregios. κοινὸν λόγον, Ol. 10, 15, publici juris hymnum, qui evulgatur. ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς ἐγὼ, Ol. 13, 69, ego privatus in publica causa, (a Musis) emissus ut canam: nisi ἐν κοινῷ pertinet ad γαρύων, ut in publico narrem virtutes majorum. κοινὸν εὔξασθαι ἔπος, Py. 3, 3, publicum optare verbum, i. e. votum pro Hierone, mihi cum omnibus bonis commune. κοινὸν γάμον ἐν ἀλλήλοις μῖξαι, Py. 4, 396, communes inter se nuptias coire, ad quas uterque consensit. κοινὰν χάριν, Py. 5, 137, communem gratiam laudum, sibi sc. ipsis et Arcesilao ἀπογόνῳ. κοινὰν γενεᾷ νίκαν, Py. 6, 15, communem generi victoriam; nam plures ex ejus majoribus victoriam curru retulerant. ergo, solemnem, solitam, κοινὸν φέγγος, Ne. 4, 20, publicum lumen: et est nominativus ad ἴδος. κοινὸν ἔρχεται κῦμα Ἀΐδαο μετὰ ἀδόκητον καὶ ἐς δοκέοντα, Ne. 7, 44, communis unda Orci vadit ad non putantem et ad putantem. κοινὸν θάλος, Ist. 7, 34, commune decus. κοιναὶ χάριτες, Ol. 2, 90, communes gratiæ et laudes: nam Theron et frater Xenocrates, equos communibus sumtibus aluerant; hinc ii equi missi ad certamina, utrique victoriam pepererunt, ut fratres victores pronuntiarentur. hinc erant ὁμόκληροι, ejusdem rei participes. κοιναὶ ἔρχονται ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν, Ne. 1, 48, communes eveniunt spes miseris hominibus, seu exspectationes, i. e. eadem omnibus sunt metuenda: nescit vel opulentissimus, ubi alterius vel egentissimi ope egeat: ergo amici sunt parandi de bonis præsentibus; nam quæ alii jam miseri patiuntur, ea et nobis sunt exspectanda. nemo spem habet præcipuam certam.

κοινόω, f. ώσω. (Κῶ) communico. ἐγὼ κοινώσομαι αὐτὸν ὀάροις ἐκείνων λύρᾳ τε, Ne. 3, 19, conciliabo eum suavibus cantibus eorum et lyræ.

κοινὼν, ῶνος. ὁ. (Κῶ) communicator, qui communicat suum cum aliis. κοινῶνι παρὰ εὐθυντάτῳ, Py. 3, 50, i. e. νόῳ, et h. l. innuitur vis ejus μαντική.

κοινωνία, ας. ἡ. (Κῶ) communio. κεινωνίαν (εἰς) μαλθακὴν, Py. 1, 189, in consortium suave.

κοιρανέω, f. ήσω. (Κάρα) impero, sum dux et caput. ἡγεμονεύω, βασιλικὰ ἔργα ἐπιτελέω. ὥς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν, Β, 207, *commandirend, (commanding.)* et Δ, 250, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν. ἀνὰ μάχην κοιρανέοντα, Ε, 824, i. e. ἀρχικῶς διαταττόμενον, ubi sermo est de Marte, quod loco summi ducis in prœlio versetur. μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι, υ, 234, qui hic dominantur et regnant: ut ergo κοιρανεῖν et, herum esse, notare possit. θεοὶ κοιρανέοντι (dorice pro κοιρανέουσι) χοροὺς, Ol. 14, 12, i. e. διατάττουσι χοροὺς δεσπόζοντες.

κοίρανος, ου. ὁ. (Κάρα) dux, imperator, caput exercitus. est idem qui ὁ κάρανος, et ὁ ἡγεμών. εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεὺς, Β, 204. et 487, οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι (duces) ἦσαν. sic et 760, οὗτοι ἄρα κοίρανε λαῶν, imperator copiarum militarium, Η, 234. Θ, 281. Ι, 640. μὴ ξείνων κοίρανος εἶναι, σ, 105, ne tu hospitum dominus esse cupias, ne velis regnare in eos. Ne. 3, 109, dux militaris juventutis.

κοισυρόω, vide sub σύρω.

κοιτάζω, f. άξω. (Κῶ) decumbere facio, compono in cubili. ἀνὰ βωμῷ (ad aram) θεᾶς κοιτάξατο νύκτα, decubuerat per noctem, Ol. 13, 107.

κοιταῖον, τὸ, vide sub εὐνή, paullo sub initio.

κοίτη, ης. ἡ. (Κῶ) cubile, cui quis incubat dormiturus, νυκτὰς ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ ἄεσα, τ, 341, per noctes incommodo in cubili jacebam dormiturus. in specie autem notat coitum conjugalem, κοίτην ξενίαν, Py. 3, 56, concubitum cum hospite ad se recepto; et sermo est de Coronide, Apollinis amica, quæ ex eo jam erat prægnans, et tamen alium receptaverat. κοῖται ἐννύχιαι, Py. 11, 39, nocturni concubitus. sed in Homero solam jacendi habet notionem.

κοῖτος, ου. ὁ. (Κῶ) idem quod ἡ κοίτη, in significatione Homerica et prima. ὁππότε μήτηρ κοίτου μέδηται, β, 358, i. e. quando mater mea cubitum ierit in thalamum suum. σπείσαντι, θεοῖς, κοίτοιο μεδώμεθα, γ, 334, cum libaverimus diis (en speciem precum vespertinarum) ad lectum convertamus nos, somni capiendi causa,

wollen ans bett-gehen denken, (let us think about going to bed.) Ἑρμείᾳ πυμάτῳ σπένδεσκον (libare solebant Phæaces) ὅτε μνήσαιντο κοίτου, η, 138. οἱ δὲ ἐπὶ κοῖτον, σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι, ἐσεύοντο, ξ, 455, ad lectum properabant, saturi cibis. et 525, οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο (procul a suibus) κοιμηθῆναι, non ibi placebat ei cubilis locus. κοίτοιο ἡδέος ἔσσεται ὥρη τάχα, τ, 510. et 515, αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃ τε κοῖτος (decumbendi in lecto desiderium) ἅπαντας. ut ergo et actionem decumbendi, *das schlafengehen, (of going to bed,)* denotet; et fere idem quod ipse ὕπνος. sic priori loco, 510, i. e. ταχὺ ἔσται τοῦ εὐνασθῆναι καιρός. ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο, υ, 138, cum cogitaret de cubili et somno. στυγερὸς ὑπεδέξατο κοῖτος, odiosum cubile suscipit eas, χ, 470, ubi sermo est de turdis captis laqueo.

κόκκος, ου. ὁ. (Χάω) granum. in specie et, granum ilicis (quæ ἡ κόκκος inde vocatur) quo color rubens et coccineus fit a tinctore. est a κυκάω, commisceo: nam granorum solet esse permista multitudo in pomis quibusdam. hinc est κοκκίζειν et ἐκκοκκίζειν, grana eximere, et metaph. exinanire, Aristoph. Pax, 62. Ach. 1178. Lys. 364, 449.

κοκκυβόας, ὁ, vide sub Βοάω.

κοκκύμηλα, τὰ, vide sub μηλέω.

κολαβέω, κόλαβος, ου, ὁ, vide sub κόλον.

κολάζω, vide sub ΚΕ'ΛΩ, prope finem.

κολακεία, ἡ, κόλαξ, ὁ, vide sub κολλάω, et κόλον.

κολαστὴς, ὁ, vide sub δήμιος.

κόλαφος, ὁ, vide sub κολούω.

κολεὸς, οῦ. ὁ. et τὸ κολεὸν, οῦ. (Κέλω) vagina, in quam gladius intruditur et conditur. it. involucrum quodvis. ionice dicitur ὁ κουλεὸς, et inde est Romanorum culeus. nomen est a κοῖλος. ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῦ μέγα ξίφος, Α, 194. et 220, ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος. παρὰ μέγα κουλεὸν ξίφεος, Γ, 272. Τ, 253. σὺν κολεῷ, Η, 304. Ψ, 825. κουλεὸν ἀργύρεον (in neutro genere) περιῆν, Λ, 30. ἐκ κολεοῦ ἐρυσάμενος (extrahens) ξίφος, Μ, 190. κολεὸν ἐλέφαντος ἀμφιδεδίνηται, Θ, 404, vagina eburnea circumposita est gladio. κολεῷ μὲν ἄορ θέο, insere gladium vaginæ, κ, 333. ξίφος κουλεῷ (quod in scansione legendum ut dissyllabum) ἐγκατέπηξα, λ, 97, vaginæ gladium infixi. est ergo ὁ κολεὸς et τὸ κολεὸν, ὁ κουλεὸς et τὸ κουλεὸν, apud poëtam semper, ξίφους θήκη, vagina gladii. sed ὁ κωλεὸς est ζώου μέρος, pars corporis animalis, petaso, *die keule, der schinken, (the leg.)* hinc et Dores, qui τὸ ου amant, in ω mutare, ex κουλεὸς nunquam faciunt κωλεὸς, vitandæ amphiboliæ causa, et ne vagina commutetur cum petasone: alias dicunt ὁ δῶλος pro δοῦλος, κῶρος pro κοῦρος, etc. cæterum κουλεὸς usitatior est quam κολεὸς, etiam in communi dialecto. hinc dicuntur τὰ κουλεόπτερα ζωΰφια, quæ duplicatas habent alas, e. c. scarabæi, *die käfer, (beetles.)* ἐν κολεῷ ξίφος κατασχοῦσα, Ne. 10, 11. κόλεοῦ γυμνὸν ξίφος, Ne. 1, 80.

κολετράω, f. ήσω. (Τρέω) misere tracto aliquem, terendo pedibus corpus ejus, insiliendo in ventrem jacentis, et calcando ventrem. a τρέω, tero, et τὸ κόλον, pro κῶλον, intestinum. Aristoph. Nub. 552, τοῦτον δείλαιον κολετρῶσι, coll. 550, οὐκ ἔτι εἰσαῦθις ἐπεπήδησα κειμένῳ, non amplius rursus insilii calcibus jacenti. potest et a κῶλον, pes, composita vox putari: nam ω et ο, maxime apud Iones, sæpe commutantur. *einen mit fussen treten, (to trample upon a person.)*

κόλιξ, vel κόλλιξ, ικος, ὁ, vide sub κόλον.

κόλλα, ης. ἡ. (Κέλω) gluten, *leim, (glue.)* est a κέλλω, appello: nam hæc facit, ut duæ res firmiter cohæreant et ad se invicem compellantur.

κόλλαβος, ὁ, vide sub κόλλοψ, κολούω et κόλον.

κολλάω, f. ήσω. (Κέλω) conglutino, compingo in genere, conjungo alterum alteri firmiter. ab hoc verbo habet et ὁ κόλαξ nomen suum, qui se adglutinat quasi alteri; et ἡ κολακεία, a προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις, adhærere et appellere se familiari usu et consuetudine alicui. κολλᾷ ὑψίγυιον ἄλσος σταδίων θαλάμων, Ol. 5, 29, conglutinat altam sylvam stabilium domorum, i. e. ædificat urbem junctis altis domibus. et id tribuitur fluvio proximo, quia per eum trabes et ligna ad ædificandum advehuntur, etiam naves lapidum et calcis plenæ. Μοῖσά (dorice pro Μοῦσα) σοι κολλᾷ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντον, Musa firmiter conjungit tibi aurum et ebur, Ne. 7, 115, i. e. connectit tibi pretiosa et pulcra, i. e. non perfunctorie et obiter te laudat. ut ergo κολλᾷν sit, *admovere* quid cui, sic ut firmiter deinde adhæreat.

κολλητὸς, ἡ, όν. (Κέλω) conglutinatus, compactus, firmiter junctus ex pluribus sibi invicem admotis. nam necessaria præcise non est notio glutinis; si modo plura juncta cohærent, quacunque vi admota sibi invicem. ξυστὸν κολλητὸν βλήτροις, Ο, 678, contum compactum annulis ferreis, *mit reifen an einander gefüget, (bound together with hoops.)* conf. ξυστὸν, sc. δόρυ. nam erat ea hasta ex pluribus hastilibus junctis longior solito facta: hinc ad commissuras erant annuli ferrei. κολλητὸν πρὸς δίφρον, Τ, 395. ad currum ex pluribus lignis compactum. sic, κολλητὰ ἅρματα, Δ, 366. Λ, 198. Ψ, 286. ρ, 117, et pluralis est pro singulari, i. e. εὖ συμπεπηγμένα, apte coagmentata. nam ἅρμα non præcise κόλλῃ συνέχεται, sed potius σφῆνες καὶ ἧλοι ἁρμόττουσιν αὐτό. ergo apparet, κολλητὸν in genere esse, arcte compositum et conjunctum firmiter, ne partes dissolvantur. conf. ἐν. sic de janua, κολληταὶ σανίδες, Ι, 579. φ, 137, 164. κολλητὴ θύρα, ψ, 194.

κολλοπόω, vide sequens.

κόλλοψ, οπος. ὁ. (Κέλω) proprie est corium illud durum circa colla boum. ex quo cocto fit ἡ κόλλα. κόλλοπες sunt βοῶν νεῦρα, ex quibus ἡ κόλλα coquitur. deinde οἱ κόλλοπες sunt verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur aut remittuntur; sic dicti, quia antiquitus ex ejusmodi duriori corio fiebant. et ejusmodi κόλλοψ a recentioribus dictus est ὁ κόλλαβος. erat quadrata figura in parte exteriore, ubi digitis tractabatur. ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, φ, 407, tetendit chordam in novo verticillo, *auf dem wirbel, (on a screw.)* a primo illo significatu est verbum κολλοπόω, f. ώσω, conglutino, arcte cohærere facio, *ich leime, (I glue.)* τῆς ὀργῆς τὸν κόλλοπα ἀνεῖμεν, remittimus, Aristoph. Vesp. 572, ubi est metaph. pro ἡ τάσις.

κολοβὸς, οῦ, ὁ ἡ, κολοβόω, vide sub κόλος, et τελέω, paullo ante medium.

κολόβριον, τὸ, vide sub μολόβρος.

κολοιὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) graculus, ὄρνεον κραυγαστικὸν καὶ θορυβητικὸν, quod cum perpetuo garritu volat et considet catervatim. et est factum nomen ab ὁ κολωὸς, mutato ω in οι, differentiæ causa. ἴρηξ (accipiter) ἐφόβησε (terrere et in fugam agere solet) κολοιούς τε ψῆράς τε, Π, 583. ψαρῶν νέφος ἔρχεται (vadit, volat) ἠὲ κολοιῶν, οὖλον (perpetuum) κεκλήγοντες, Ρ, 755. κραγέται κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται, Ne. 3, 143, nam non alte subvolant hæ aviculæ. quidam hoc nomen deducunt a κόλος, truncatus, mutilus; quasi esset mutilata cornix, ob brevitatem suam. sed id quæsitum longius esse, apparet. Cæterum est animal φιλάλληλον: unde proverbium, κολοιὸς παρὰ κολοιὸν ἱζάνει, graculus graculo adsidet; de amicitia hominum vilium. Venatores ponere solebant vas plenum oleo: κολοιὸς sedens super labrum vasis videt imaginem suam in oleo; et putans alium esse κολοιὸν, desilit in vas φιλαλλήλως, et madefactis alis gravatus capitur vivus.

κολόκυμα, τὸ, vide sub κολούω, κολοσυρτὸς, et κῦμα.

κόλον, ου. τό. (Κλάω) cibus. a κλάω, nam frangitur dentibus, et bestiæ (nam de his proprie ponitur) comminuentes cibum suum, cum sono id faciunt. possit hinc derivari ἡ κοιλία, quæ cibos recipit; et ὁ κόλαξ, qui cibi causa blanditur, a quo est ὁ ψωμοκόλαξ et ψωμοκόλαφος δραπέτης. hinc est et ὁ δύσκολος, i. e. ὁ δυσάρεστος καὶ οικχὸς, molestus, ἀηδὴς, non gratus cibo. et ipsa τροφὴ dicitur quandoque ἄκολος, *ein bissen, (a morsel.)* ὁ ἡ εὔκολος, facilis, non morosus, simplex, ἁπλοϊκὸς, ἐλευθέριος, Aristoph. Ran. 82. a τὸ κόλον, cibus, est ὁ κόλαξ, cibi captator, adulator; et ὁ κόλαβος, ου, parvus panis, parva buccella; et κολαβέω, buccellam deglutio; et ἐγκολαβέω, id. Aristoph. Equit. 263. ob metrum scribitur et κόλλαβος, Ran. 510. Pax, 1195. et ὁ κόλιξ vel κόλλιξ, ικος, parvus panis, Ran. 584. Acharn. 872. Vide sub κολοσυρτός.

κόλος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) mutilus, truncatus. est enim a κλάω, frango. et in genere, brevis crassusque, ubi nec caput nec pes satis apparet. κόλον δόρυ, hastile, cui amputata erat cuspis, Π, 117. apud Ἴωνας κόλοι dicuntur οἱ κολοβοκέρατει κριοὶ, arietes truncatis cornibus: et ipsum adjectivum κολοβὸς, οῦ, ὁ ἡ, proprie est, κόλος βοῦς, bos truncus cornibus, *dem die hörner abgestumpfet sind, (the horns of which have been cut off.)* unde deinde in genere κολοβόω est, decurto. Germanorum *kul* ab eadem origine esse videtur, quod in compositione notat truncum aliqua parte, e. c. *kulärsig, (an epithet applied to a cock that has lost his tail,)* de gallo cui cauda deest. verbum κολούω, præcido, amputo, curto, hinc est. cæterum antiqui τὴν ῥαψῳδίαν Θ inscribebant κόλον μάχην, sicut βοῦν κόλον vocant τὸν κεκολουμένον τὰ κέρατα: nam pugna prima descripta erat quatuor libris, Δ—Η: tertia extenditur, a Λ usque ad Σ: secunda pugna narratur sola ῥαψῳδίᾳ Θ, quæ igitur κολοβῶς καὶ στενῶς continet laborem unius diei a meridie. Vide sequens.

κολοσυρτὸς, οῦ. ὁ. (Ῥύω) strepitus magnus, multitudine confusa excitatus et continuus. esse hoc nomen a σύρειν, trahere, est extra dubium: sed prior compositi pars ambigitur. quidam enim intelligunt simpliciter μέγαν θόρυβον, nam τὸ κόλον notat et τὸ, μέγα, a quo est τὸ κολόκυμα, i. e. μέγα κῦμα, et ὁ μεγάλην ἁφὴν (magnum attactum) ἔχων κόλαφος, a quo est κολαφίζειν. alias κόλον notat τὸ κολοβὸν, mutilum, μὴ ἔχον ὁλότητα: unde κόλον δόρυ est, οὗ ἀποτέτμηται ἡ αἰχμὴ καὶ ὁ καυλὸς, hasta mutilata, non habens amplius cuspidem et ferreum illud foramen, cui hastile inseri solet. aliis vero placet, τὸν κολοσυρτὸν dictum putare ἀπὸ κάλων, i. e. ξύλων καὶ φρυγάνων συρομένων ἐν ὄρει, κάλων ἑλκυσμὸν, καὶ τὸν ἐξ αὐτῶν κοπτομένων θόρυβον. conf. Aristoph. Plut. 536. et Vesp. 664, ubi ὁ Ἀθηναίων κολοσυρτὸς, est τὸ θορυβῶδες καὶ στωμύλον πλῆθος, ὁ ὄχλος τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων: et conf. Lysistratam Aristophanis, 170. ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν κολοσυρτὸν ἰόντα ἐν ὄρεσιν, virorum et canum strepitum euntem in montibus, Μ, 147. μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν, manet strepitum eum, nec fugit, Ν, 472, et utroque loco sermo est de apro vel apris, et venatoribus.

κόλουροι, οἱ, vide sequens.

κολούω, f. ούσω. (Κλάω) præcido, trunco, mutilo, κολοβόω, ἀτελὲς ἀφίημι, decurtatum et præcisum relinquo. est a κόλος. τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, aliud perficiet, aliud vel medium præcidet et in medio conatu mutilum relinquet, Υ, 370, et præsens in re certo futura est pro futuro. τὰ ἑαυτοῦ πάντα κολούει, Θ, 210, sua ipsius omnia mutilat, ἑαυτὸν βλάπτει, κολοβοῖ, ἐλαττοῖ: facit, ut, quæ sibi offerenda essent, truncentur et curtentur. sermo est de hospite passivo, qui hospitis activi benevolentiam in se, ipse mutilam facit, *sich verhunzet er alles, (spoils, mars every thing.)* μὴ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, λ, 339, ne dona sic egenti mutilate, *verstümmelt dem dürftigen die gaben nicht, gebet nicht etwa nur halb, (abridge not your gifts to the needy, give not by halves,)* μὴ κολοβοῦτε τῷ ξείνῳ τὴν δόσιν πολλὰ ἔχοντες. hinc sunt et οἱ κόλουροι, κύκλοι, τροπικώτερον μαθηματικοὶ κατ' οὐρανὸν καλούμενοι, valde tropice sic a mathematicis appellati circuli in cœlo, qui æquatorem quasi amputant. ab hoc verbo etiam est τὸ κολόκυμα, vel divisim τὸ κόλον κῦμα, i. e. τὸ κωφὸν κῦμα. et ὁ κόλαφος, et ὁ κόλλαβος, i. e. βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, frustulum panis, et sic μεῖζόν τι quam ὁ ἄκολος. et ἐγκολαβίζειν, i. e. δίκην κολλάβου καταπιεῖν, deglutire. Vide sub τελέω, paullo a medio.

κόλπος, ου. ὁ. (Κέλω) sinus. locus cavus in quem quid impellitur. nam est a κοῖλος. sic in mari est κόλπος, i. e. θάλασσα ὑπὸ ἀκρωτηρίων περιεχομένη. βαθὺν κόλπον, profundum, vel alte in terram se insinuantem, sinum maris, Β, 560. et deinde in genere quamvis profunditatem aut cavitatem receptricem aliquid, denotat. in corpore humano κόλπος est regio circa pectus intra brachia: deinde et ipsa brachia curvata versus pectus. Θέτις ὑπεδέξατο αὐτὸν κόλπῳ, *nahm in ihn ihre arme, (clasped him in her arms,)* Ζ, 136. (sic et Σ, 398.) et 400, παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, puerum in sinu gestans, *die den sohn auf ihren armen trug, (who carried her son in her arms.)* et 467, ἂψ (retro) ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη, *an den busen und in die arme seiner wärterin, (to the bosom and the arms of his nurse.)* ut igitur κόλπος sit idem quod ἡ ἀγκάλη. in vestibus vero κόλπος est τὸ ἄνω τοῦ πέπλου ἢ χιτῶνος, quando tunica vel toga superne ad pectus sinum laxum format. κόλπῳ κηώδεϊ δέξατο παῖδα, Ζ, 483, in sinum fragrantem recepit puerum. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι, Ι, 566, sinus vestium rigabantur lacrimis: et id δαψίλειαν δακρύων δηλοῖ. τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, appone tuo sinui, Ξ, 219. et 223, ἑῷ ἐγκάτθετο, apposuit ad sinum suum. et describitur ibi elegans cincturæ muliebris species, qua Veneres maxime venari possunt et irretire oculos animumque virorum. nam isto ἱμάντι a Venere dato cinxit Juno pectus suum: *legte ihn an oder um die brust, (put it round her under the breasts,)* sub ubera, extra vestes reliquas. δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, Σ, 140, subite maris latum sinum, i. e. profunditatem. et Θέτιδος κόλπος, 398, est profundum mare. sic, Φ, 125, εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον, *ins weite und tiefe meer, (in the wide and deep sea.)* μήτηρ, κόλπον ἀνιεμένη, sinum relaxans, et ubera ostentans, Χ. 80, *den busen öfnend, (exposing her bosom:)* et κόλπος ibi est τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου, *die weite des oberkleides, oberhalb dem gürtel, (the width of the upper garment above the girdle,)* ubi ubera sinum in veste faciunt. ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον, δ, 435. δεινοὺς κόλπους ἁλὸς, ε, 52, *die fürchterlichen tiefen des meers, (the profound abysses of the sea.)* κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ τρία ἄλεισα, ο, 468, occultans in sinu vestis circa ubera, tria argentea pocula. βαθύκολπος ergo hæc mulier fuit, ut inter ubera istud argentum facile sub veste haberet. notio propria hujus nominis est, sinus muliebris circa pectus: de mari ponitur improprie. proverbialis locutio est, ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχειν, Theocr. Id. 16, 16, et dicitur de iis, qui nihil largiuntur, οἱ μηδὲν ἀποδιδόντες. κόλπου Ἀργείου, Py. 4, 87, ex sinu Argivo. κατὰ κόλπον Νεμέας, Ol. 9, 131, ad recessum Nemeæ. ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς, Ol. 13, 125, ex alto aëre. ἐκ κόλπων ἀνεμοσφαράγων, Py. 9, 7, ex sinibus ventosis montis. quibus omnibus locis hoc nomen improprie positum, de cavis recessibus et receptaculis. sic et, Ol. 6, 51, ἔκρυψε ὠδῖνα κόλποις, occultavit fœtum conceptum μυχοῖς γαστρός. et Ol. 14, 33, παρὰ κόλποις Πίσης, i. e. ταῖς κοιλάσι. Vide sub κέλλω.

κολωάω, f. άσω. (Κλάω) tumultuor, clamo, rixor. Θερσίτης μόνος ἐκολώα, Β, 212, idem verbum dicitur et κολωέω.

κολώνη, ης. ἡ. (Κέλω) collis. nam ad latera ejus est κοιλότης: et ipse quoque vel quasi est cavus, mammæ similis. idem dicitur ὁ κολωνός. αἰπεῖα κολώνη, editus collis, Β, 811, τόπος ὑψηλός. ἔνθα Κολώνη κέκληται, ubi Colone vocatur, Λ, 756, ubi est nomen proprium, et videtur pertinere ad Ἀλησίου, ut sit: καὶ ἔνθα Ἀλησίου (post quam vocem delendum est comma in vulgatis) Κολώνη κέκληται, ubi Alesii Colone nomen celebre habet. κολώνην εὔδμητον ναίεις, Py. 12, 6, inhabitas bene ædificatum collem.

κολωνὸς, ὁ, vide supra.

κολωὸς, οῦ. ὁ. (Κλάω) tumultus, turba, rixa, perturbatio. est a κλάω, et factum nomen a sono turbæ rixantis et clamosæ. qui τῷ ω Iota subscribunt, nulla ratione id faciunt. dicunt quidem, a κολοιὸς (quod vide paullo supra) factum nomen, per ἔκτασιν τοῦ ο, sed id nihil est. est enim immediate a κλάω, a quo et est κλώζω, quod notat sonum, lingua ad palatum explosa; etiam qualem edunt gallinæ matres; aut equites equis blandientes; et hinc est ὁ κλωγμὸς, sonus ille. a κλῶ ergo est κλωὸς, et inserto ο, κολωός. ἐνελαύνετον (vos duo intro agitis) θεοῖς κολωὸν, inter deos rixosum tumultum, Α, 575, i. e. θόρυβον.

κομάω, f. ήσω. (Κόμω) ornatus sum coma. Ἄβαντες, κομόωντες (κομῶντες) ὄπισθεν, Β, 542, qui in tergo longas gestant comas. χρυσέαις ἐθείραις κομόωντε, Θ, 42. Ν, 24, ubi ἡ κόμη de juba equorum dicitur. *metaphorice* κομᾷν dicitur, ἐπί τινι κατορθώματι ἐπαίρεσθαι, cristas erigere. sic Herodotus: ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε: et Aristoph. Plut. 170, 572, μηδέν γε κομήσῃς, ne placeas tibi, μὴ ὑπερηφανήσῃς. in genere τὸ κομᾷν, comam alere, erat fortium virorum antiquitus. vide Eurip. Bacch. 455, ubi in specie luctatoribus τὸ κομοτροφεῖν tribuitur. Apostoli ergo tempore alii mores, 1 Cor. xi, 14: οὐ κομῶ, non effero me, Aristoph. Nub. 545, coll. Vesp. 1308. sed prima notio est in Equit. 577. Av. 1282. montes dicuntur κομᾷν. ὄρος κεκομημένον ὕλῃ, Callim. Di. 41. Vide sub κόμη et δούλη.

κόμβιον, τὸ, vide sub πειρονάω.

κομέω, vide ΚΟ΄ΜΩ.

κόμη, ης. ἡ. (Κόμω) coma, *das haupthaar, (the hair of the head.)* culta cæsaries et comta accurate. nam est a κομέω, curo. possit et a κοσμέω, quia caput ornat: sed prius præstat. omnes honesti enim curam adhibent capiti recte pectendo et curando. ξανθῆς κόμης ἕλε Πηλείωνα, apprehendit Minerva Achillem flava, vel, probe pexa et ordinata, coma, Α, 197, et id dictum symbolice, i. e. reprehendit Achillem ipse se, et ad melius consilium revocavit mentem. nam in capite habitat τὸ ἡγεμονικὸν, et a tergo accedens Minerva denotat cogitationem posteriorem, meliorem primâ. conf. ξανθός. ἥ, τε κόμη, τό, τε εἶδος, δῶρα Ἀφροδίτης, Γ, 55, τὸ κομᾷν in se non habet probrum, nec per se est γυναικεῖον, οὐδ' ἐξ ἀνάγκης ἐπαφρόδιτον: nam et leo est comatus, et Ἀχαιοὶ erant καρηκομόωντες. ergo h. l. sola formositas, qua una Paris maxime præstabat, describitur, diciturque, eam forti viro et in pugna nihil per se juvare; et jactare se ea, esse γυναικικώτερον. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Ρ, 51, nam in laude antiquitus fuit ἡ κατὰ φύσιν καλὴ κόμη, quod et ex Absalomi historia in sacris libris apparet: unde et recentiores sumsere sua προκόμια περίθετα, *ihre haartouren und peruques, (wigs,)* qui tamen ob id sæpe sunt reprehensi. sed naturæ donum semper fuit laudatum. sermo est l. c. de Euphorbo, per Menelaum occiso. χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, Σ, 27, manibus suis deformabat comam suam scindens, Achilles in luctu summo. sic et Hecuba, μήτηρ ἔτιλλε (vellebat sibi) κόμην, Χ, 406. κείρασθαί τε κόμην, tondere me mihi comam, Ψ, 46, nam id fiebat ἐπὶ νεκροῖς, ut amici et cognati sibi tonderent comam, eamque corpori cremando imponerent. hæc erat λύπης ἔνδειξις: sicut et τὸ τίλλειν πενθητικῶς τὰς τῆς κεφαλῆς τρίχας. simul erat illa tonsura, ἀφοσίωσις τιμῆς, ὡς τῇ φίλῃ κεφαλῇ (amico caro) τοῦ κατὰ κεφαλὴν ἀνατιθεμένου κόσμου. καὶ ὥσπερ ἡ ταφὴ, καὶ ἡ ἐπ' αὐτῇ στήλη, καὶ τὸ δάκρυον, οὕτω καὶ ἡ τῆς κόμης κουρὰ, γέρας θανόντων. sic et 146, σοί τε (O præses fluvii Sperchei) κόμην κερέειν, tibi in honorem comam abscindere mihi; ut ergo et diis voveretur abscissio comæ. et 151, νῦν δὲ Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, nunc igitur (quia in patriam redux non ero, ut possim hanc comam ex voto tibi, O præses fluminis patrii, offerre) Patroclo præbebo comam meam, ut eam secum auferat in rogum. et 152, ἐνέθηκε κόμην χερσὶ ἑτάροιο φίλοιο, in manus Patrocli mortui imposuit comam suam detonsam, coll. 141. κείρασθαί τε κόμην, δ, 198, coll. 196, seqq. ubi quoque de honore mortuorum sermo est, qui ex locis proxime citatis intelligitur. καθῆκε κάρητος οὔλας κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231, de Ulysse formoso. conf. οὖλος. sic et ψ, 158, ubi occultaverat antea comam suam sub tegumento quodam capiti firmiter adfixo quasi esset cutis calva et alba. ἀπέκοψα κόμην ἐλαίας, ψ, 195, ubi est metaphorice, i. e. virides ramos oleæ. tragici comam vocant etiam φόβην. χρυσέᾳ κόμᾳ θάλλων, Apollo, Ist. 7, 69. κόμην φαιδίμην, sc. gigantum, Ne. 1, 104. ἀναδησάμενος κόμην ἔρνεσι, Ne. 11, 36. sic, ἀνδεῖσθαι, Ist. 2, 22. κομᾶν πλόκαμοι, Py. 4, 145, conf. κείρω. κόμαις ἀμφιβάλοι κόσμον, Ol. 3, 23. ἔθηκε ἀμφὶ κόμαις, Ol. 13, 55. τεαῖς ἀμφίβαλε γέρας, Py. 5, 42. κόμας ἀναδήσαντες δάφνῃ, Py. 10, 61. δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις, Aristoph. Av. 912? nam ingenuorum erat τὸ κομᾷν.

κόμης, ὁ, vide sub ἀρχός.

κομιδὴ, ῆς. ἡ. (Κόμω) cura, curatio. portatio, reportatio. νῦν μοὶ τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν (sc. κατὰ) μάλα πολλὴν Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος ὑμῖν προτέροις παρέθηκε πυρὸν, ἢ ἐμοὶ, Θ, 186, et articulus ibi habet vim: nunc mihi vos, ambo equi, rependite illam curationem, qua sane permulta nobilis illa Andromache vobis apposuit frumentum prius, quam mihi cibos. et alloquitur Hector equos suos, ex simplicitate heroica. sic et Antilochus, Nestoris filius, in certamine equestri, Ψ, 411, οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ἔσσεται, non amplius curabimini ab eo. ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς, Θ, 232, ubi ἐπηετανὸς est, diutinus, perpetuus, perennis; quam vocem conf. et κομιδὴ est, portatio, procura-

tio, *ich habe nicht etwa auf einem schiffe eine gute farth und pflege genossen die ganze zeit durch und immerfort bis hieher, (I have not from first to last had a good passage or accommodation.)* nam navis perierat, et ipsi nandum fuerat. et 453, τόφρα δέ οἱ κομιδή γε θεῷ ὣς ἔμπεδος ἦεν, tamdiu enim, (sc. quamdiu apud Calypso fuerat) bona sane curatio ei, sicut deo, i. e. felicitate plenissima, præsto et perpetua fuerat. κομιδῆς κεχρημένοι, ξ, 124, i. e. ἐπιμελείας χρῄζοντες, qui curatione indigent, et deportatione ad suos, *die einer guten pflege und fortbringung bedürfen, (who need good attendance and conveyance.)* εὖ σοὶ κομιδὴ ἔχει, ω, 244, curatio, quam adhibes horto colendo, bene tibi habet, sc. ἡ τοῦ κήπου, *die wartung des gartens besorgest du gut, (thou attendest diligently to the garden.)* et 246, οὐ τοῦτό σοι ἄνευ κομιδῆς, non id est sine curatione tua. et 248, αὐτόν σε οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ipsum te non bona curatio habet, i. e. tu ipse non bene curatus es et curaris ab hero tuo vel ab ipso te. hinc est adverbium κομιδῇ, cum cura, diligenter, accurate; it. valde, omnino. κομιδὴν πατρὸς, Py. 6, 39, vecturam patris, ut curru avehi posset.

κομίζω, f. ίσω et ίξω. (Κόμω) idem quod κομέω, curo, procuro: cum cura alo. sed accedit simul notio τοῦ, fero, porto, aufero. ἄναξ οὔ σε κομίζει, herus curam tui non habet, ω, 250, unde est ἡ κατ' ἐπιμέλειαν κομιδή· ἢ δῶμα κομίζῃ, an domum hanc procuret, π, 74. ἐμὲ κεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε, curabat et tractabat me accurate, ρ, 113, coll. 111, ἐνδυκέως ἐφίλει ἐμὲ, quod fere est idem. οὔ μοι θέμις ἐστὶν κομίζειν ἄνδρα, ὅς κε θεοῖς ἀπέχθηται, κ, 73, non mihi mos et fas est, curare virum, qui diis est odio. et quia diis odio esse, est, infelicem esse: hinc est hæc fictio pictura hominis, qui infelices facile aversatur, et potentiorum iræ eos relinquit. *ich bin nicht gewohnet mich eines solchen mannes anzunehmen, (I am not accustomed to take notice of such a man.)* κτήματα μὲν κομιζέμεν (pro κομίζειν, et est infin. loco imperativi) ἅ μοί ἐστιν ἐν μεγάροις, ψ, 355, cura eas res, quas habeo in domo mea: et, ἐν μεγάροις, pertinet et ad ἐστὶν, et ad κόμιζε, i. e. ἐπιμελοῦ. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Z, 490. α, 356. φ, 350, et hoc est uno verbo οἰκουρεῖν, proprium mulierum. τόνδε ἐγὼ κομιῶ, f. 1. Atticum, ο, 545, i. e. ἐπιμελείας ἀξιώσω. τὸν ἄκοντα (telum missile) τὶς Ἀργείων ἐκόμισε χροῒ, Ξ, 456, aliquis Græcorum excepit illud procurandum in corpore suo, gestat corpore: et est id ἀστείως dictum, quasi ἐπιμελείας καὶ κομιδῆς ἠξίωσεν, οἷα δεξάμενος ἔσω αὐτὸ φιλοφρόνως, καὶ μὴ ἀφεὶς ἔξω εἶναι. potest et simpliciter exponi, asportavit, *er hat es weg, (he has carried it away.)* sic et 463. ex quibus locis simul generalis notio τοῦ κομέειν καὶ κομίζειν apparet, suscipio vel curandum vel portandum et auferendum; *ich nehme auf, (I take up.)* τὴν κόμισσε (ἐκόμισε) Πηνελόπεια, σ, 321, Penelope suscepit eam alendam et educandam. sic, Ἀφροδίτη, υ, 68. κόμισον αὐτὸν ἐν σταθμοῖς, cura eum in villa, π, 82, *behalte ihn auf dem gute, und sorge für ihn, (keep him at the country-house, and take care of him.)* αὐτόν τε κομίσῃ, κ, 298. et attendendum, duplicationem τοῦ Sigma in hoc verbo, metri causa, fieri sine ratione: nam Iota est anceps. χλαῖναν ἐκόμισε κήρυξ, suscepit et curavit, B, 183. et 875, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισε, accepit et abstulit. κόμισαν αὐτὴν (τρυφάλειαν) ἑταῖροι, Γ, 378, susceperunt de terra galeam et asportarunt. ἐκόμισα ἵππους, Λ, 737, equos ego prædam mihi feci, *trug die pferde zur ausbeute davon, bekam sie, (made prize of the horses, secured them.)* Atticus hoc sensu in media forma diceret, ἐκομισάμην, abstuli mihi. αὐτοὶ κόμισαν τὸν νεκρὸν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, N, 196, ei tulerunt eum mortuum susceptum ad exercitum Græcorum. et 579, τρυφάλειάν τις Ἀχαιῶν κυλινδομένην ἐκόμισε, huc illuc volutam sustulit et abstulit, *hub sie auf, nahm sie auf, (took it up.)* οἰχόμενοι κόμισαν δέπας, adeuntes portaverunt poculum, Ψ, 699, *holeten den becher, (fetched the bowl.)* χηλὸν κομίζειν, ad cistam portandam, ν, 68, *den korb zu tragen, (to carry the basket.)* ἐκομίσαντό με πεσόντα, A, 594, exceperunt me amicè et curaverunt; inquit Vulcanus. ἐκομίσατό σε ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Θ, 284, benigne tractabat te in ædibus suis, *nahm dich ins haus in seine pflege, (took care of thee in his house.)* ἤ τινα πλαγχθέντα κομίσατο ἧς ἀπὸ νηὸς, ζ, 278, aut aliquem oberrantem per mare, suscepit ad se et adduxit huc ab ejus nave. ἔνθα με βασιλεὺς ἐκομίσατο, ξ, 316, ibi me rex excepit benigne. οὔτι κομιζόμενος ἐδάμιζε, Θ, 451, ubi significatus est passivus, non frequenter ita fuerat curatus, κομιδὴν ἔχων καὶ ἐπιμέλειαν. ὡς δὴ τὸ ἔγχος σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο, X, 286, utinam sane hanc hastam in corpore tuo totam reciperes, i. e. διαμπερὲς ἐλαθείης ὑπ' αὐτοῦ, perforareris. οὐδέ νυ τόνγε γηράσκοντα κομίζω, Ω, 541, non tamen hunc senescentem foveo patrem; quod notat filium φιλοπάτερα, qui optat vitam, non sibi, sed tantum ut patrem senem curare possit. hinc est τὸ γηροκομεῖν. ὁ εὐκόμιστος est, ὁ ἐπιμελείας τετυχὼς, qui bene curatus et tractatus est. πόλιν κόμιζε, urbem cura, Py. 8, 142. ἐκόμιζε τὰ παρὰ Κένταυρον, portabat ea ad Chironem, Ne. 3, 84. Ἑλένην κομίζοντες, Helenam repetentes, reducere volentes, Ol. 13, 82, i. e. ζητοῦντες κομίσασθαι, *die sie holeten, (going to fetch her.)* ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι (poëtæ et oratores) τὰ καλά σφιν ἔργα κόμισαν, Ne. 6, 52, circumportare solent: et σφὶν est casus sextus, ipsis, sc. ἔπεσι. εὔφρων ἄρουραν πατρίαν κόμισον, Ol. 2, 28, i. e. ἐπιμελείας ἀξίωσον, cura eam, *pflege ihrer ferner, (continue to take care of it.)* ἄνδρα ἐκ θανάτου κομίσαι, Py. 3, 99, reducere, recipere, ἀναγαγεῖν: et pendet infin. ab ἔτραπε. μάχᾳ δάμαρτα Μενελάου κομίσαι, pugna repetere, Ne. 7, 41. νίκας ἐκόμιξαν, Ne. 2, 31, victorias reportaverunt. κέλεται Φρίξος, ἑὰν ψυχὴν κομίξαι, Py. 4, 284, jubet animam suam ex barbarico solo reducere, *zu holen, (to fetch,)* ἀνακαλέσασθαι εἰς Θετταλίαν, ἀνακομίσαι. sic et Ne. 8, 78, τεὰν ψυχὴν reducere ab inferis. ὅλον δίφρον κομίξαις, Py. 5, 66, integrum et illæsum currum referens, ἀγαγὼν, *da er ihn ganz davon gebracht, (bringing it back whole and uninjured.)*

κόμμα, ατος. τό. (Κόπω) percussio, *der schlag, (a stamping blow,)* in specie de nummo. ἔοικε εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος, Aristoph. Plut. 863, videtur esse malæ notæ: metaphora petita de nummo adulterino. et 958. coll. Eccl. 812. Ran. 738, 917, κόμμα καινόν.

κομμὸς, (vel per unum μ, κομὸς) οῦ. ὁ. (Κόμω) ornatus nimis quæsitus aut superfluus aut fucatus. est a κομεῖν et κοσμεῖν, i. e. καλλωπίζειν, *putzen, schmücken, (to bedizen,)* sicut Germanorum *schminke, (paint)* est a *schmuck, (finery;)* sic Græcum illud κομμὸς est a κοσμεῖν. inde est κομμόω, f. ώσω, accuratius orno. et ὁ κομμωτὴς, οῦ, accuratus in ornando et fucando. et κομμωτικὸς, ή, όν, ad ejusmodi ornatum faciens. Plato in Gorg. explicat τὴν κομμωτικὴν, quæ speciem quandam falsam pulcritudinis corpori inducit, quum contra ἡ γυμναστικὴ veram εὐεξίαν corpori conciliet.

κομμόω, vide supra.

κομοτροφέω, vide sub κομάω.

κομπάζω, κομπάστης, ὁ, vide sub κόμπος.

κομπέω, f. ήσω. (Κόπω) sonum edo qualem ea quæ percutiuntur et pulsantur. ὡς τῶν κόμπει (ἐκόμπει) χαλκὸς, M, 151, coll. 149, sic eorum resonabat æs, i. e. thorax, et alia arma ferrea. τί κομπέω: cur glorior de hac re, Py. 10, 5. dicitur et de ἤχῳ σκευῶν ἄλλων, e. c. κομπεῖ χύτρα ἢ λοπὰς, resonat olla aut patella. deinde et metaphorice, ὅτε πολλά τις εἰς κενὸν στωμύλλεται. unde est ὁ κόπις, εως, rhetor futilis, inanis loquax. imo et in bono sensu, glorior, magnifice me effero.

κόμπος, f. ου. ὁ. (Κόπω) sonus qui cædendo aut tundendo redditur. a κόπω vel κόπτω, interserto μ, ut sonus eo liquidius imitando exprimatur. proprie dicitur, quando aper ad saxa vel duras arbores acuit dentes: deinde de quovis sono ex percussione orto: metaphorice autem, ἐπὶ φλυαρίας ἀλαζονικῆς, a quo est τὸ κομπάζειν, quod notat στωμυλίαν καὶ στομφασμὸν περιαυτολογικόν. sed κομπὸς, ὁ, est jactator verborum gloriosorum aut inanium, Eurip. Phœn. 603, qui et dicitur ὁ κομπαστής. de apro est, Λ, 417. M, 149, κόμπος ὀδόντων, i. e. ὁ ποιὸς ἦχος τῶν σιαγόνων τοῦ ἀγρίου συὸς, ὅτε θυμούμενος ἀφρίζει τε καὶ τοιοῦτον ἦχον ἀποτελεῖ, *wenn das wilde schwein brauset und laut aber kurz schniebet, (when the wild boar is enraged and snorts loud and frequently.)* πολὺς κόμπος ὑπορώρει, Θ, 380, i. e. δοῦπος, et quidem h. l. ἦχός τις ὀρχηστικὸς, quando in saltatione terra pulsatur ut resonet crassum quid. in Pindaro hic posterior significatus, ex tripudio læto deductus, obtinet; et deflectitur ad gloriationem honestam, laudationem magnificam et lætam. πρόσφορον ἔργῳ κόμπον ἐνιεὶς, Ne. 8, 83, accommodam operi jactantiam injiciens: i. e. gaudeo, mihi commodam in hac opera hujus hymni occasionem dari celebrandi artem poëticam, ut non incommode laudes ejus jactare possim. ἀγήνορα κόμπον φέρειν τοῖς, Ist. 1, 60, tribuere illis magnificam gloriationem: et τοῖς, sc. εὑρόντεσσί νιν, i. e. ἀρετήν: ad χρὴ vero subaudiendum, τοὺς ποιητάς. μὴ φθόνει κόμπον τὸν ἐοικότα, Ist. 5, 29, ne invide gloriationem consentaneam et convenientem.

κομπὸς, ου, ὁ, vide supra.

ΚΟ'ΜΩ, et κομέω, f. ήσω. curo, procuro: cum cura alo. est idem fere quod ἀσκέω, ἐπιμελοῦμαι: *ich besorge, bearbeite, pflege angelegentlich, (I take care of, look to, have charge of.)* τούτω μὲν (ἵππω, hos duos equos tuos) θεράποντε (ministri) κομείτων, curanto, Θ, 109. et 113, ἵππους θεράποντε κομείτην, i. e. ἐπεμελοῦντο. τὸν νῦν χρὴ κομέειν, hunc jam oportet curare, ζ, 207. σὺ δὲ τοὺς (υἱοὺς σοῦ) κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε, λ, 249, ubi sunt infinitivi pro imperativis: et utrumque verbum fere idem. nam ἀτιτάλλειν et ἀτάλλειν est κομεῖν, i. e. ἐπιμελεῖσθαι καὶ κομιδῆς ἀξιοῦν. ἥ με ἐφίλει τε ἐκόμει τε, μ, 450, quæ me amanter tractabat et curabat. κομέουσι τοὺς κύνας, alunt canes, ρ, 310. et 319, τὸν οὐ κομέουσι, hujus curam non habent, *sie warten ihn nicht, (they have not the care of him.)* ἐνδυκέως κομέεσκε (ionice pro ἐκόμει) γέροντα, ω, 211, 389, diligenter curabat senem, *sie pfleget sein, (she attended him.)* unde postea compositum verbum γηροκομέω, (a τὸ γῆρος, senectus) et ἡ γηροκομία, et ὁ ἡ γηροκόμος. quod et ρω per ω scribi solet in media voce.

κοναβέω, f. ήσω. (Κόπω) ejusmodi sonum et strepitum quem notat κόναβος edo. νῆες σμερδαλέον ἐκονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, B, 334. Π, 277, naves et castra nautica graviter resonabant a clamantibus Achæis, *gaben einen wiederhall, (re-echoed.)* πήληξ (galea) σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοις πεσόντος, *rasselte,*

(rattled,) O, 648. κνημὶς σμερδαλέον κονάβησε, Φ, 593.

κοναβίζω, f. ίσω. (Κόπω) idem. χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε, B, 466. περὶ στήθεσσι χαλκὸς, arma, N, 498. sic, ἐπὶ, Φ, 255.

κόναβος, ου. ὁ. (Κόπω) est proprie, sonus lignorum aridorum si pulsantur, ἦχος ξύλων ξηρῶν πεπληγότων, *ein geklapper mit trocknem holze, (the rattling of dry wood.)* deinde, sonus quorumvis siccorum, ἦχος σωμάτων ξηρῶν. tandem quivis clamor inconditus et velut pulsans aures. κακὸς κόναβος ἀνδρῶν ὀλλυμένων, κ, 122.

κόνδυλος, ὁ, vide sub πύξ.

κονέω, f. ήσω. (Κνάω) contero, subigo. a κνέω, hinc sunt deinde, per usum, metaphorici significatus: propero, ministro, operor.

κονία, ας. ἡ. (Κνάω) est idem quod ἡ κόνις, ιος. pulvis comminutus cujusvis materiæ; arena tenuis; cinis. in specie, terra contrita. ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου, concitabatur et surgebat pulvis ex planitie, Λ, 151. hinc postea compositus ὁ κονιορτὸς, οῦ, sublatus densus pulvis. ποδῶν ὑπένερθε κονίη ἵστατο ἀειρομένη, sub pedibus pulvis surgebat sublatus, B, 150. sic, ὑπὸ στέρνοισι, Ψ, 365. et ἵστατο est pro ἀνίστατο, ἀνυψοῦτο, stabat pulvis in aëre. κονίη ἐκ κρατὸς ὀρώρει, λ, 599, pulvis supra caput molientis attollebatur vel attollebat se: et sermo est de Sisypho. ὑπῆγεν αὐτὸν ἐκ κονίης, abduxit eum ex pulvere, Λ, 163, i. e. ex pugna et periculo. hinc est phrasis, *sich aus dem staube machen, (to get out of the dust,* i. e. *to run away,)* cedere ex loco ubi certamen periculosum instat et urget. κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην, pulveris magnam stare faciunt nebulam, sc. venti procellosi, N, 336, coll. 335. alibi, Ψ, 366, dixit, κονίη ἵστατο ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα: ubi comparat tantum τὴν πολλὴν κόνιν cum ὁμίχλη βαθεία. Sed loco ex N, modo citato, utrumque audacter consociat, κονίης ὁμίχλην. ὁ δὲ ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, Π, 775. τόξα πεπτεότα μετὰ στροφάλιγγι κονίης, arcus qui deciderant in consertum pulverem, Φ, 503, ubi μετὰ idem est quod ἐν. σὺ δὲ στροφάλιγγι κονίης κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, jacebas, ω, 39, ubi præpositio est omissa, et ablativus absolute positus. ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, Ψ, 502, aurigam pulveris particulæ adspergebant et feriebant. ῥαίνοντο (equi currentes) νέρθε κονίῃ, adspergebantur subtus pulvere, Λ, 282. οὐ πολλὴ γίνετο ἁρματροχιὴ ἐν λεπτῇ κονίῃ, non multa fiebat orbita in tenui pulvere, Ψ, 506. et 732, μιάνθησαν (procidentes ambo luctatores) δὲ κονίῃ, polluebantur pulvere. et 739, ἀπομορξαμένω (detergentes ambo sibi) κονίην. ἰθὺς νηῶν κονίην ἔφερεν ἄνεμος, recta versus naves, M, 254, i. e. versus castra Græca. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖϊν, sc. ὁ ποταμὸς, Φ, 271, ubi posita vox ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτῆς ἄμμου, arenam subtrahebat pedibus, *den triebsand, (the loose sand,)* adeo mobilem ut pulvis est in terra. κάρη κονίῃσιν (κονίαις) ἐμίχθη, caput pulveri immixtum est, K, 457. χ, 329, abscissum nimirum gladio. ὅτε ἐν κονίῃσι μιγείης, quando in pulverem incideris, cæsus in pugna, Γ, 55, i. e. ὅτε θάνοις. cave autem, id explices per: ὅτε ἀντικαταστῇς εἰς μάχην τῷ Μενελάῳ. verum quidem est, κόνιν sæpe notare luctam, certamen; et Pindarus dicit, μίγνυσθαι νίκῃ, i. e. νικᾶν, et ἔργῳ μίγνυσθαι, i. e. ἐργάζεσθαι: ut ergo κονίαις μίγνυσθαι possit esse, ἀγωνίζεσθαι. Sed istæ sunt phrases recentiorum, fere dithyrambicæ; Homero politissimo non obtrudendæ, in illa ejus simplicitate purissima. πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λάζοιντο γαῖαν, multi in pulvere cum morsu apprehendant terram, B, 418, *müssen ins grass beissen, (may they bite the ground.)* κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσιν μετὰ (i. e. ἐν) αἵματι καὶ κονίῃσιν, jacere cum mortuis in pulvere et cruore, O, 118. αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, Π, 639, cruore et pulvere obvolutus erat. et 796, μιάνθησαν ἔθειραι (jubæ equinæ) αἵματι καὶ κονίῃσιν. et 797, πήληκα (galeam) μιαίνεσθαι κονίῃσιν, in pulvere fœdari, i. e. de capite dejici. πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι πεπτηῶτας, χ, 383, omnes in cruore et pulvere jacentes. ὁ δὲ ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν, pro ἐνέπεσε, Δ, 482, sic, χαμαὶ πέσον ἡνία, E, 583. et 586, ἔκπεσε δίφρου, κύμβαχος ἐν κονίαις, in caput stans. sic, ἐκ δίφρου ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα, Z, 43. et 453, ἐν κονίῃσι πέσοιεν, pro ἐμπέσοιεν. τῶν ἐν κονίῃσι βάλες (ἐνέβαλες) παρακοίτας, harum maritos dejecisti in pulverem, Θ, 156, quæ phrasis alibi est παλαιστική: ἐν πάλῃ (lucta) γὰρ ἀγωνισταὶ ἐμβάλλονται κονίαις: sed h. l. mors et sepultura indicatur. ὁ δὲ ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, Λ, 425. et 742, ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν, procidit in pulverem. sic, κάππεσον, M, 23. et Ξ, 418, ἔπεσε ὦκα χαμαὶ ἐν. et 452, πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. sic eædem phrases, O, 423, 434, 538. Π, 289, 469, 471, 741. P, 315, 428. Σ, 26. X, 330, 402. Ψ, 26, 437. καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι, consedit ad focum in cinere, ut supplex, η, 153. et 160, ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσι. κατέπεσεν ἐν κονίῃσιν μακὼν, κ, 163, de cervo transfixo hasta. et τ, 454, de apro confixo. et σ, 97, de Iro pugnis graviter conciso, vivo tamen. et 397, πέσεν ὕπτιος, adflictus jactu, non occisus tamen, pincerna. apud Homerum ergo κόνις et κονία notant idem. recentiores autem τὴν κονίαν dixerunt τὴν τίτανον, τὴν χρίουσαν τὰ κεκονιαμένα, calcem, *die tünche, (whitewash.)* hinc est ἡ ἐλαιοκονία, albarium oleo mixtum quo muri inducuntur: et verbum κονιάω, calce dealbo, unde τοῖχος (paries) dicitur κεκονιαμένος. cæterum κόνις est et ἀθλητικὴ, arena in certaminis ludicri loco: a qua est verbum κονίεσθαι, i. e. ἀγωνίζεσθαι. et hinc, per metaphoram, est, pulvis scholasticus, qui notat exercitium umbraticum, veræ et publicæ praxi oppositum, quando in scholis litterariis luctantur quasi exercitatores illi. hinc est et ἡ κονίστρα, i. e. παλαίστρα. ἀλίζειν, (quod et ἀλίειν) dicebatur τὸ, ἐν κόνει κυλίεσθαι ἢ κόνει φύρεσθαι: unde est ἡ ἀλινδήθρα, i. e. ἡ κατὰ πάλην κονίστρα, locus luctatorius, et tropice etiam ἡ ἐν λόγοις, concertatio verbalis; unde dixere ἀλινδήθρας ἐπῶν. et ἡ ἀλίστρα est, volutabrum. κονία ἐν χέρσῳ, in sicco pulvere, Ne. 9, 102, ἐν τῇ γῇ τῆς ἠπείρου, *auf trocknem lande, (on dry land.)*

κονιάω, vide supra.

κονίζω, κονίομαι, vide sub κονίω.

κονιορτὸς, οῦ, ὁ, vide sub κονία ad initium, et ὌΡΩ ad medium.

κόνις, ιος et εως. ἡ. (Κνάω) pulvis comminutus cujusvis materiæ; arena tenuis; cinis; in specie vero ἡ κνωμένη γῆ, a κνάω vel κονέω: nam pulvis abraditur quasi de corpore solido, pro κνὶς, inserto ο. οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, I, 385, coll. 379, de infinita multitudine. ἤματι τῷ, ὅτε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους, N, 335, coll. 336, ubi κονίη est idem. χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, Σ, 23, eamque χεύατο κατὰ κεφαλῆς, *streuete asche auf sein haupt, (strowed ashes on his head,)* coll. 25, μέλαινα τέφρη, niger cinis, nam αἰθάλη idem est quod ἡ τέφρα. et id faciebant antiqui in luctu summo, ut cinerem de foco arriperent, capitique suo superspargerent, πρὸς τύπον ἐπιταφίου κόνιως, quasi sepelirent se, et ad imaginem supremi cineris rogo superstitis. Sic et ω, 315. ἐν κόνι (per apocopen, pro κόνιι) ἄγχι πυρὸς, λ, 190, in cinere prope ignem. ut ergo appareat, κόνιν esse sæpe et, τέφραν. κόνιος αἱματοέσσης, pulveris sanguine rigati, N, 393. Π, 486. ἐν κόνι (pro κόνιι, per apocopen, non vero contractionem; nam ultima est brevis) ἐκτανύσας προπρηνέα, Ω, 18, in pulvere deponens pronum. πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, antequam pulvis superfundetur vestigiis pedum ejus, Ψ, 764. κόνις οὐ κατακρύπτει συγγόνων χάριν, Ol. 8, 104, cinis, qui rogis superest, non celat cognatorum gloriam. Sed ἡ κόνις, ιδος, est ἡ περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἡ φθειροποιὸς, ex qua pediculi nascuntur, ab ὁ φθεὶρ, pediculus; lendes, *nisse in den haaren, (nits in the hair;)* et quæ oritur ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας, ex coitu pediculorum, ex quo ova pariunt. Vide sub κονίω.

κονίσσαλος, ου. ὁ. (Κνάω) extra metrum et attice, κονίσαλος. est in Homero idem quod ἡ κόνις et κονία. sicut ab ἴκω, f. ἴξω, sit ἴξαλος, sic a κονίω, f. ίσω, fit κονίσαλος. κονίσσαλος ὤρνυτο ἀελλὴς, Γ, 13, pulvis excitabatur densus. Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθε (in tota superficie ipsorum, *über und über) (all over)* γίνοντο κονισσάλῳ, E, 503, i, e. τὸ ἐπιπίπτον τοῖς Ἕλλησιν ἐλεύκαινεν αὐτούς: τὸ δὲ εἰς οὐρανὸν (aërem) ἐγειρόμενον ἠμαύρου, (obfuscabat, ab ἀμαυρόω) τὸν ἥλιον, ὁποῖά (quasi) τι νέφος, coll. 506, 507, per νύκτα enim ibi indicatur ille densus pulvis a pugnantibus excitatus. τοῦ δ' ἦν ἑλκομένου κονίσσαλος, X, 401, cum ille traheretur, excitabatur per eum pulvis. notat ergo hæc vox excitatum densum pulverem, qui nonnunquam et ὁ πάτος dicitur. apud recentiores ὁ κονίσαλος erat et δαίμων τις, Priapo similis, et ἐντεταμένος τὸ αἰδοῖον, vide Aristoph. Lys. 981.

κονίστρα, ἡ, vide sub κονία, ad finem, et ἀλίω.

κονίω, f. ίσω. (Κνάω) pulverem excito, pulvere conspergo. dicitur præsens et, κονίζω. εὐρὺ κονίσσουσιν (ob metrum duplicato Sigma futuri) πεδίον, Ξ, 145, latum pulvere excitato replebunt campum, sc. ἐν τῷ φεύγειν. ἐκόνισσε δὲ χαίτας, Φ, 407, pulvere fœdabat comas suas, Mars percussus et cadens. nam describitur ibi Mars pugnans cum Minerva, et ab hac superatus. et h. l. superat ὁ μῦθος, ut non liceat hoc allegorice explicare. id ipsum fortasse ridet poëta in Minerva sua, 408, quod ipsius ἀλληγορία non possit esse perpetua, sed adsumere debeat quædam frustra ficta. κονίοντες πεδίοιο, sc. ἵπποι τρέχοντες, N, 820, i. e. κόνιν ἐγείροντες διὰ ἢ ἐπὶ τοῦ πεδίου ἢ πεδιάδος. notat ergo τὸν θερινὸν καιρὸν τῆς μάχης. κονίειν πεδίου est ergo, διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν ἐν τῷ σπουδαίως θέειν: et intelligitur per hoc effectum, gressus celer ut efficiens. ex hoc sensu tropico fit τὸ ἐγκονεῖν et τὸ διακονεῖν. sic et Ψ, 372, 449, Θ, 122, ubique de equis currentibus. τοῦ μὲν κεκόνιτο (pro ἐκεκόνιτο) κάρη ἅπαν, sc. Hectoris tracti per terram, X, 405, coll. 402, s. κεκονιμένοι ἔφευγον, oppleti pulvere, Φ, 541. hinc κονίω et κονίζω in genere etiam notat lino, oblino, inungo, unde κεκονισμένος est illitus, Theocr. Id. 1, 30.

κοντάριον, τὸ, vide sequens.

κοντὸς, οῦ. ὁ. (Κέντω) contus, *ein staken, (a pole.)* est ὅπλον ναυτικὸν, instrumentum nautarum, quo, infixo in fundum aquæ, protrudunt navem. est a κέντω, ejusque præt. m. κέκοντα. non vero est instrumentum militare. λαβὼν περιμήκεα κοντὸν ὦσα τὴν νῆα παρὲξ, ι, 487, capiens valde longum contum protrusi navem inde. recentioribus est deminutivum, τὸ κοντάριον. Vide sub δόρυ, ad finem.

κυπάζω, vide sub προσκόπτω.

κόπανον, τὸ, **κοπὶς**, ίδος, ἡ, vide sub ΚΌΠΩ.

κόπις, εως, ὁ, vide sub κομπέω.

κόπος, ου. ὁ. (Κόπω) labor, molestia. est a κόπω vel κόπτω: nam apud antiquissimos frumenta tundendo comminuebantur; quæ deinde molendo: et ab hoc molesto tundendi labore,

omnis molestus labor κόπος dictus. a præt. perf. m. κέκοπα. Vide sub προσκόπτω.

κοπρεύω, vide sequens.

κοπρέω, f. ήσω. (Κόπω) stercoro, *ich dünge mit mist, (I apply manure.)* δμῶες τέμενος κοπρήσοντες, servi agrum stercoraturi stercore ex aula avecto, ρ, 299. idem dicitur et, κοπρεύω, i. e. κόπρον ἐπιβάλλω.

κόπρος, ου. ἡ. (Κόπω) fimus, stercus; lutum. *der mist, der koth, (dung.)* it. stabulum, *der stall, der viehhof, (stable, cow-house.)* quanquam hoc posteriori significatu quidam scribi jubent ἡ κοπρὸς, ut τὸ περιεκτικὸν (continens) differat etiam scriptione ab eo quod ibi continetur, i. e. a stercore. est quasi κοπερὸς, ab ὁ κόπος, labor fatigans: nam stercorandi labor inter molestissimos pariter ac sordidissimos pertinet. præterea notat quasvis minutas sordes, quas verrendo expurgamus: ut κόπτειν, contundere, comminuere, locum habeat. genus fœmininum vero ex dialecto Ionica obtinuit apud omnes. cæterum dicitur de omnibus animalibus, excepta sue, de qua dicitur ὑσπέλεθρος. μυχμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε, Σ, 575, vel, ut alii scribunt, κοπροῦ, et dicit sic τὴν τῶν βοῶν ἔπαυλιν, (nam de bubus in pascua agendis est sermo) ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος: πολλὴ γὰρ κόπρος ἔγκειται τοῖς βουστάθμοις. ubi ergo apparet anxiam differentiam inter κόπρος et κοπρὸς non esse morose quærendam. sic, βοῦς ἐλθούσας κατὰ κόπρον, ex pascuo in stabulum venientes, κ, 411, εἰς τὰ βουστάσια, *auf den vieh-und mist-hof, (into the cattle yard.)* κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, Priamus volutans se præ luctu in cœno et immunda terra, X, 414. sic Ω, 164, ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, ἥν κυλινδόμενος καταμήσατο (collegerat, *zusammengeraffet*, [*collected*,] et sic insperserat sibi) χερσὶν ἑαῖσι. et 640, αὐλῆς ἐν χόρτοισι (intra sepimentum aulæ sub dio) κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, *im unreinen staube, (in the dirt.)* conf. κεφαλή. κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, occultans id sub stercore, ι, 329, ubi quidam ἀττικώτερον scribunt, ὑπὸ κόπρου, sic, φέρειν ὑπὸ κόλπου, ὑπὸ μάλης. ἐν πολλῇ κόπρῳ ἔκειτο, ἣ προπάροιθε θυράων, ἡμιόνων τε βοῶν τε, ἅλις κέχυτο, ρ, 297, ubi sermo est de cane vetulo, in stercore in aula sub dio cubante. et 306, κύων ὅδε κεῖται ἐνὶ κόπρῳ, quod indignabundus dicit, de cane tam præstante olim.

κοπρὸς, vide supra.

ΚΟ'ΠΩ, per usum ΚΟ'ΠΤΩ, f. όψω. tundo, *ich klopfe, (I knock.)* cædo, *ich haue, (I hew,)* seco, *ich schneide, (I cut,)* comminuo, *ich stampfe, (I pound,)* contundo, *zerhacke, (I hack in pieces.)* est verbum factum ex sono tundendi et cædendi. ἔκοπτε δεσμοὺς, cudebat fabrili opera clavos, Σ, 379, ubi κόπτειν est, ἐλαύνειν, σφυροκοπεῖν, malleo tundere et fingere, τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα. sermo est de Vulcano, elaborante pocula. de eodem, fabricante vincula, quibus Martem et Venerem irretiret, Θ, 274. ἔκοπτε τόξῳ, percutiebat equos arcu, loco scuticæ, K, 513. χεῖρας καὶ πόδας ἔκοπτον, χ, 477, abscidebant ei manus et pedes, *hieben ihm ab, (cut off.)* ex quibus duobus locis vides, κόπτειν posse et mollius et sævius fieri. sic, ἔκοψεν αὐτὸν κατὰ στῆθος, de dracone, vulnerante aquilam, M, 204, *stach ihn in die brust, (stung him in the breast:)* ut ergo sit h. l. πληγὴν μετὰ τραύματος ἐπέθηκεν αὐτῷ. alibi simpliciter esse potest pro, τύπτειν, vel pro κρούειν, e. c. κόπτειν τὴν θύραν, pulsare januam. κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς κόψεν, caput a cervice abscidit, N, 203, *hieb ihm den kopf ab, (cut off his head.)* hinc in pugna victi dicuntur κατακοπῆναι, cædi, a recentioribus. κόψε δὲ παρήϊον, percutiebat eum quod attinet maxillam, Ψ, 690, ubi sermo est de pugilibus. et 726, κόψε ὄπιθεν κώληπα, percussit pone poplitem, de luctatoribus. κόψε δὲ ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ξ, 425 percussit sublata manu porcum segmine quercus, *mit einem scheite eichen-holzes, (a billet of oak-wood.)* ἔπληξεν, ὡς ἐπὶ συγχύσει τοῦ ἐγκεφάλου. nam hic erat antiquus mos mactandi porcum. positum ergo ibi verbum ἐπὶ σφαγῆς. sic de bove mactando, P, 521, κόψας ἐξόπιθεν κεράων, percutiens eum post cornua. σκηπανίῳ αὐτοὺς κεκοπὼς, N, 60, ubi Neptunus molliter percutit eos heroas, ut fiant fortiores et animosiores. est particip. præt. m. κέκοπα, et κέκοφα, unde et quidam h. l. scribunt κεκοφώς. quanquam κέκοφα est regularis forma præt. act. σὲ ἀμφὶ χάρη κεκοπὼς χερσὶ, σ, 334, ubi de pugilatu est sermo. et 28, κόπτων ἀμφοτέρῃσι, sc. χερσὶ, percutiens ambabus manibus ad utramque aurem. κόπτοντες δούρεσσι, ferientes hastis, Θ, 528, πλήττοντες τοὺς πολεμίους. κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν, X, 33, senex Priamus in summo luctu percutiebat sibi ipse caput manibus. hinc postea κόπτεσθαι poni cœpit pro πενθεῖν, καὶ ἐπὶ θρήνου, plangere caput vel frontem vel pectus in luctu. communiter κόπτειν notat διαίρεσίν τινα, dissectionem et comminutionem; deinde est et pro κρούειν, *klopfen, (to beat.)* hinc est τὸ πληκτικὸν κόπανον. et ἡ κοπὶς, ίδος, gladius Persicus, acinaces.

κόραξ, ακος. ὁ. (Κρῶ) corvus, a sono suo sic vocatus; *ein rabe, (a raven.)* κόρακες ὥς, velut corvi, Ol. 2, 157, qui sunt κεκράκται. Proverbium est: βάλλε ἐς κόρακας. et hinc est τὸ, σκορακίζειν, i. e. ἐς κόρακας βάλλειν vel πέμπειν. eadem forma dicitur σκερβόλλω vel σκερβολέω, i. e. ἐς κέαρ βολέω vel βάλλω, mordacibus verbis appeto aliquem. παρὰ Κόρακος πέτρῃ, ν, 408, ubi est nomen proprium, apud Corvi petram, quam vide in R. Κορακοσπέτρα. Vide sub κράζω et ἀργός.

κόρδα, ἡ, vide sub χορδή.

κορδίνημα, et σκορδίνημα, ατος. τό. (Δίω) pandiculatio, *das recken und janen, (stretching and yawning;)* post somnum aut in pigritia. est a δινεῖν, et ὁ κόρος, satietas, præfixo per usum Sigma. idem dicitur ὁ σκορδινισμὸς, οῦ. inde est verbum σκορδινάομαι, præ pigritia et satietate pandiculor. Aristoph. Ach. 39. Ran. 953. Vesp. 640. qui a τὸ σκόροδον derivant, frustra sunt.

κορέω, f. έσω et ήσω: (Κέρω) sed variante significatu. nam κορέω, f. ήσω, est, verro, purgo verrendo, *ich kehre, fege, (I sweep.)* it. abigo, *ich kehre ab, (I drive away:)* ut in illo veteri cantico, ἐκκόρει κόρη κορώνην. τὸ κόρημα est purgamentum, it. scopæ, Aristophan. Pax, 58, κατάθου τὸ κόρημα, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, depone scopas, ne verre et vasta Græciam. sed κορέω, f. έσω, est, satio cibo, *ich sattige, gebe zehrung, (I satisfy with food.)* it. curo, tueor. etsi tamen et forma in ήσω nonnunquam ad hanc alteram notionem trahatur. cæterum manifesto est a κέρω, ejusque præt. m. κέκορα. proprie τὸ κορεῖν, satiare, ἐπὶ ἀλόγων ζώων dicitur, de brutis, quæ herba et pabulo saturantur. Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, P, 241, pascet corpore suo Trojanorum canes et volucres carnivoras. sic, κορέει, Θ, 379. et κορέεις, N, 831, utroque loco præsens pro futuro: nisi contendas esse futurum secundum; sed prius præstat, utpote pro certo futuro positum præsens. πολλοὺς ἂν κορέσειε, Π, 747, multis cibi affatim parare posset. in forma *media* est, satio me, satior; nec de cibariis tantum, sed et de molestia et labore. ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας, τάμνων δένδρεα, Λ, 87, ubi est duplex ellipsis, pro, ἐκορέσατο πόνου κατὰ χεῖρας, cum satiatus est labore, quod attinet manus: et id ad differentiam τοῦ, κατὰ προθυμίαν, quod attinet studium et cupiditatem; hæc enim προθυμία potest esse non satiata, etsi manus sunt lassatæ. Sed, Λ, 561, ἐκορέσατο φορβῆς, satiatus est pastu asinus. ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο (Sigma duplex ob metrum) ὃν κατὰ θυμὸν, υ, 59, *da sie sich satt geweinet, (after having wept to her heart's content.)* τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντες, tunc sane ad satietatem flevissemus, X, 427. ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, T, 167. φυλόπιδος κορέσασθαι, pugnando saturari, N, 635. κρειῶν κορεσσαίατο, pro κορέσαιντο, ξ, 28, carnibus saturarentur. et 46, σίτου καὶ οἴνου κορεσσάμενος, satiatus cibo et vino. ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, X, 509, quando canes saturati fuerint corpore ejus, *wenn die hunde sich werden satt gefressen haben an ihm, (when the dogs have had their fill of him.)* ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται, κ, 411, postquam herbis satiatæ fuerint. ἐπεὶ κλαίων κορέσθην, cum satietas flendi cepisset me, δ, 541. κ, 498. δαιτὸς κεκορήμεθα, Θ, 98, satiati sumus epulis quod attinet appetitum edendi. ubi vides, verbum κορέω, f. έσω, etiam in quibusdam temporibus habere η loco ε. nam præt. perf. a. est κεκόρηκα, perf. pass. κεκόρημαι, maxime in poësi, ut tres vocales breves vitentur. κεκορήμεθα ἀέθλων, ψ, 350, satiati sumus certando. οὔπω κεκόρησθε; nondum saturi estis? Σ, 289, *habt ihrs noch nicht satt, (are ye not yet satisfied?)* hinc est ὁ ἡ ἀκόρητος. σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι, ξ, 456. ἄμφω κεκορηότε ποίης, σ, 371, ambo saturati herbâ, pro κεκορηκότε, dual. particip. præt. act. ab *altero* illo κορέω, f. ήσω, verro, purgo, sunt: δῶμα κορήσατε, verrite conclave, υ, 149 σαρώσατε, καλλύνατε: nam scopæ deradunt sordes. hinc τὸ κόρημα est τὸ σάρον, δι' οὗ φιλοκαλεῖται γῆ, *der besem, (the besom.)* hinc est et ἡ κόρη, quæ proprie est ἡ ἀπ' ἀνδρὸς καθαρὰ, virgo pura; deinde in genere, juvencula munda et nitida: etiam τὸ τῆς ὄψεως διειδὲς dicitur κόρη, *der augapfel und das darin sich præsentirende kleine bild, (the pupil of the eye and the image that appears in it.)* ὁ νεωκόρος est, qui templum verrit et purgat. imprecatio illa, ἐκκορηθείης, est, ὡς κάθαρμα ἐκβληθείης. τὸ σάρον vel σάρωτρον dicitur et τὸ ὄφελμα, ἐν ἀντιφράσει ut videtur: non enim ὀφέλλονται, i. e. αὔξονται, τὰ σαρούμενα, nam σάρον aufert potius aliquid. verbum σαρόω, f. σαρώσω, est a σαίρω: a quo et sunt σήραγγες γῆς, rictus et hiatus terræ; et σεσηρέναι (infin. præt. m. σέσηρα) ringi; et χείλη σεσηρότα, quando dentes nudantur. ab hoc κορέω, f. ήσω, dicit comicus, ἐκκορεῖν Ἑλλάδα, i. e. ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο, κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας.

κόρη, et ionice κούρη, ης. ἡ. (Κέρω) puella, νεᾶνις, *eine junge dame, eine junge tochter, ein mägdchen, (a girl, young damsel, a maiden.)* dicitur de virgine et non virgine, modo sit adolescens et vegeta. dorice est ἡ κώρα, et hoc nomine proprio vocabatur apud Syracusanos et Siculos Proserpina. ἤΰτε κούρη νηπίη, Π, 7, seqq. ut infans puella; ubi parabola de ea. ἴεν πόλεμόνδε ἠΰτε κούρη, B, 872, ubi elegantia nimia in vestitu notatur. πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, Φ, 506, Diana. κούρης Χρυσηΐδος ἄποινα, A, 111, liberationis pretium pro filia Chryseide. εἵνεκα κούρης οἴης, ob unam puellam tanta ira, I, 633. sic T, 58. nam ibi quoque erat cunnus deterrima dissidii causa, inter Achillem et Agamemnonem. Φοίνικος κούρης, Ξ, 321, filiæ Phœnicis, i. e. Europæ. Διὸς κούρης, Y, 105, Veneris. sic, Διὸς κούρη, filiæ Jovis, I, 532, Dianæ. et 553, Μαρπήσσης. Sed K, 296, Minervæ. Βρισηΐδι, T, 261. γλαυκώπιδι, Ω, 26, Minervæ. ἑλικώπιδα κούρην, A, 98, formosissimam filiam. et 275, μὴ σὺ τόνδε ἀποαίρεο κούρην, ne tu huic aufer puellam suam: ex quo apparet, non præcise παρθένον sic dici;

erat enim concubina. τέκες ἄφρονα κούρην, E, 875, ubi conf. ἄφρων. κούρην Βρισῆος, I, 132, filiam Brisei. sic et 274. et 388, κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος, filiam ejus non ducam. κούρην Πριάμου νόθην, N, 173. κούρην, i. e. Briseidem, causam magni mali, Π, 56. et 85, περικαλλέα, de eadem. sic et Σ, 444. Μοῦσαι, κοῦραι Διὸς, filiæ, B, 598. sic, Νύμφαι, Z, 420. ἀριστήων, I, 396. et 498, Διὸς, λιταὶ, supplicationes, filiæ Jovis; quas 504, quoque vocat κούρας Διὸς, et 509, κούραις Διὸς, κουράων, filiarum, Z, 247, ubi et nuptæ filiæ sic vocantur, ἐν ἡλικίᾳ νέᾳ. κούρη Ἰκαρίου, filia Icarii, Penelope, quæ honoris causa sic appellatur, α, 329. π, 435. σ, 244, 284. sic, κούρη Διὸς Ἀθήνη, β, 296. ν, 318. Διος γλαυκώπιδι κούρη, β, 433, et omisso Διὸς, ω, 517. et 520, Διὸς κούρη. ex quibus locis satis apparet τὸ honorificum hujus nominis κούρη. sic et, ᾧ ἔνι κούρη κοιμᾶτο, *die princesse, (the princess,)* ζ, 15, 20, 22, 46, 74, 78, 147, 223, 237. σὺ μὲ ἐβιώσαο, κούρη, tu me vivere fecisti, O princeps juvenis puella, θ, 468. κούρη εἰμὶ Ἀρύβαντος, sum filia illius, ο, 425. Πανδαρέου κούρη, τ, 518. Πανδαρέου κούρας, υ, 66, 74, 77. κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, θ, 319, ubi Vulcanus sic vocat infidam sibi Venerem, filiam Jovis. εἵνεκα Νηλῆος κούρης, ob filiam Nelei, ο, 233. κούρης δαῖτα φίλοις, σ, 278, cognatis sponsæ epulum. ἰφθίμη κούρη Ἰκαρίου, δ, 797, Penelopæ. sic, ἀμύμονι, ω, 194. ὑδρευούσῃ, κ, 105, seqq. ubi de filia principis, aquam petente, est sermo. Τυνδαρέου κούρη, Clytæmnestra, ω, 198. υἱεῖ δὲ Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην, δ, 10, filio ducebat conjugem filiam illius. εὐώπιδα κούρην, formosam puellam, Nausicaam, ζ, 114, 142. et η, 303, ἀμύμονα. ὁπλοτάτην, natu minimam filiam, λ, 282. et 321, Μίνωος, Ἀριάδνην καλήν. Νύμφαι, κοῦραι Διὸς, ι, 154. ζ, 105. et 135, κούραις εὐπλοκάμοις, puellis virginibus pulcris. sic et 222, coll. 217, 218, nam τὰς ἀμφιπόλους Nausicaæ sic appellat. omnis νεότης διὰ ἀπειρίαν plerumque ἔμφοβός ἐστι, ἡ δὲ θήλεια μᾶλλον, μάλιστα δὲ αἱ ἐν τρυφῇ, διὰ τὸ ἄηθες καταπλήττονται: et tales erant puellæ istæ: sed Nausicaa heroina οὐδὲν ἀγεννὲς ἔπαθεν, διὰ σύνεσιν: hinc Minerva ei animum addidisse dicitur. Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, ρ, 240. nam Nymphæ sunt humiditates terræ, et eæ veniunt a pluviis, Jupiter vero est aër, ex quo pluviæ decidunt. ἁλίου γέροντος, ω, 58. κουράων θῆλυς ἀϋτὴ Νυμφάων, ζ, 122. κούρη Παλλὰς, Ol. 13, 93. κούρης γενεὰν, puellæ genus, Py. 9, 77. κόρη ἐγχειβρόμῳ, Ol. 7, 78, i. e. Minervæ. κούρη Ὑψέως, filiæ, Py. 9, 22. et 207, ἁρμόζων κόρη (filiæ suæ) νυμφίον ἄνδρα. κούρην, Py. 3, 69, ubi sic vocat Coronidem, mortuam, ex Apolline prægnantem. κόραν Ἐπάφοιο, Py. 4, 25, i. e. Λιβύην τὴν ἡρωΐδα, a qua terra Libya nomen accepit, et quæ terra quoque h. l. intelligitur. ἔβαν μνηστῆρες μετὰ καλλίκομον ἀγακλέα κούραν, Py. 9, 187. *die freier giengen ihr nach, (the suitors went after her.)* κόρην Πριάμου, Py. 11, 29. et 49, κόραν μάντιν, puellam vatem, Cassandram, filiam Priami. κόραν γλαυκώπιδα, Minervam, Ne. 7, 141. Πιερίδες, κόραι Διὸς, Ol. 10, 116. κοῦραι, Py. 138, 140, sc. Thebanorum, in primis duæ filiæ Pindari, Πρωτομάχη καὶ Εὐμῆτις. κοῦραι ἁγναὶ, Py. 4, 183, filiæ incorruptæ. κοραὶ Κάδμου, Py. 11, 1, s. βαθύζωνοι Μνημοσύνης, i. e. Musæ, Ist. 6, 109. κορᾶν, dorice pro κορῶν, amasiarum, Ol. 9, 82, sc. Protogeniæ. ἀγλαοθώκων πεντήκοντα, Ne. 10, 2, filiarum Danai. κούραις εὐθρόνοις, Ol. 2, 39, sc. post superata infortunia factis felicibus. κόραις ἁλίαις Νηρέως, Ol. 2, 52. diminutivum est τὸ κόριον, Theocr. Id. 12, 60, cara puella. item ἡ Κόριννα est deminut. ab ἡ κόρη. Vide sub κορέω.

κόρημα, τὸ, vide sub κορέω.

κόρης, ητος. ὁ, et ionice κούρης, ητος. (Κέρω) juvenis, idem qui ὁ κοῦρος. fuit et nomen proprium gentis, quod tamen οἱ Κουρῆτες scribitur. conf. R. κούρητας ἀριστῆας παναχαιῶν, T, 193. et 248, κούρητες Ἀχαιῶν, coll. 238, seqq. nam isti juvenes erant οἱ Νεστορίδαι, et quidam alii principes juventutis.

κορθύνω, κόρθυς, ἡ, vide sequens.

κορθύω, f. θύσω. (Κάρα) est idem quod κορύσσω, caput galeâ armo; armo; extollo, concito. ab ἡ κόρυς, υθος, fit κορύθω, et transposite κορθύω. galeo, armo, effero caput, efferre et extollere facio caput. κῦμα κελαινὸν κορθύεται, i. e. κορυφοῦται, unda nigra extollitur, caput suum extollit, I, 7, *die welle hebet sich, (the wave rises.)* sic alibi: Ἀμφιτρίτης κορυσσομένης, mari galeante quasi se et capita sibi faciente, *wenn das meer erhabene wellen zu werfen anhebet, (when the sea begins to rise into lofty waves.)* hinc est ἡ κόρθυς, υος, cumulus elatus et cacuminatus, acervus. verbum scribitur alibi et κορθύνω. hinc est ἡ κόρθυς, υος, acervus, Theocr. Id. 10, 46, ὁ σωρός.

κορίζομαι, vide sub κουρίζω, et κόρος.

κόριον, τὸ, vide sub κόρη, ad finem.

κορκορυγέω, f. ήσω. (Κρῶ) sonum edo qualem intestina in alvo edunt si flatibus percursantur. *ich kurre, (I croak, grumble.)* unde Aristoph. Nub. 386, κλόνος τὴν γαστέρα διεκορκορύγησεν. idem verbum dicitur et βορβορυγέω. nam ficta sunt talia verba et nomina ex sono inarticulato. etiam βορβορύζω, f. ξω.

κορκορυγὴ, ἡ, vide sub ἐγκυκάω.

κορμὸς, οῦ. ὁ. (Κέρω) stirps, truncus. *der stamm am baum, (the trunk of a tree.)* κορμὸν δὲ ἐκ ῥίζης προταμὼν, truncum ad radicem cædens, ψ, 196, sic tamen cædens, ut staret. Vide sub ΚΕ'ΡΩ, φιτρὸς, et Λᾶας.

κοροπλάθος, ου, ὁ, vide sub πλάσσω.

κόρος, ου. ὁ. (Κέρω) satietas; plerumque plena usque ad fastidium: sæpe tamen et simpliciter. nam τῷ κόρῳ opponitur ἡ ἔνδεια. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, omnium nos satietas capit, N, 636, *man bekömmet alles satt, (have all had our fill.)* αἶψα φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποις, T, 221, celeriter pugnæ fit satietas hominibus, *bekommen des fechtens bald satt, (have had enough of fighting.)* αἰψηρὸς κόρος γόοιο, δ, 103, luctus satietas celeris est. apud Pindarum κόρος plerumque notat fastidium, lascivia ex nimia affluentia oriens, tædium. αἶνον κόρος ἔβη (solet adgredi) οὐ δίκῃ συναντόμενος, Ol. 2, 173, ubi κόρος est ὕβρις, ex satietate et invidia oriens: *löbliche eigenschaften und thaten fallt oft der satte muthwille an, (wanton licentiousness frequently attacks praise-worthy qualities and actions.)* conf. ἔβη. κόρος αἰανὴς ἀπαμβλύνει ταχείας ἐπάδις, Py. 1, 160, satietas prolixitatis nimiæ molesta obtundit mentes auditorum celeres et acutas, demit iis acrem attentionem. μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ, Py. 8, 43, ne satietas superveniens molesta sit, *dass man es nicht überdrüssig werde, (lest one should grow tired of it.)* ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι, Ne. 10, 37, difficile est occurrere satietati, vel, incurrere in satietatem et tædium auditorum. ὕβριν, κόρου ματέρα, Ol. 13, 12, quod videri possit dictum per hypallagen audacem, pro θυγατέρα: nam, ut Theognis versu 153 habet, τίκτει τοι (parit certe) κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται ἀνθρώπῳ: ut appareat, eos qui divitiarum et honorum pleni sunt, pronos esse ad injuriam faciendam, et ad contumeliam. sic in contraria hypallage Epicharmus dixit: ἐγγύη (sponsio) ἄτης καὶ ζημίας θυγάτηρ, i. e. μήτηρ. Sed et Pindarus tamen, et Epicharmus, ab inepta ista hypallages figura liberari possunt, si cogites, insolentiam et fastum animi contemtoris omnino facere, ut facile fastidiamus et tædio capiamur et deprimamus bona aliena: et si quis fataliter ad detrimenta et damna ex præcipitantia est factus, eum facile etiam ad spondendum induci. κόρῳ ἕλεν ἄταν, Ol. 1, 89, διὰ τὸν κόρον, i. e. ὑπὸ τοῦ ὄγκου τῆς τιμῆς, ab onere honoris, μεγάλως ἐβλάβη: et recte ὁ κόρος subjungitur τῷ καταπέψαι, concoquere; nam hæc est imago, quasi ebrius fuerit fortuna secunda. κόρῳ σὺν πλαγίῳ στείχοντα, Ne. 1, 98, i. e. ὕβρει. κόρον ἔχει καὶ μέλι καὶ τὰ τερπνὰ ἄνθεα Ἀφροδίσια, Ne. 7, 77, et mel et jucundi flores venerei habent satietatem, i. e. omnium vel suavissimarum rerum est satietas. κατέχει φρεσὶν αἰανῆ κόρον, Ist. 3, 4, coërcet in animo gravem petulantiam et injuriandi libidinem, τὴν ὕβριν, cujus mater solet esse copia et saturitas. proprie ergo de ventriculo ponitur hæc vox; metaphorice et de animo. Vide sub γόος, et ΚΕ'ΡΩ.

κόρος, et ionice κοῦρος, ου. ὁ. (Κέρω) adolescens. dorice dicitur κῶρος. est cum ὁ κόρος, satietas, ejusdem originis: nam juvenilis ætas satiata velut est viribus et succo vivido: ὁ νέος. pro ὁ κόρος, satietas, οἱ Ἴωνες nunquam dicunt κοῦρος, sed hanc formam soli τῷ νέῳ servant, ut vitent ὁμωνυμίαν τὴν κατὰ συνέμπτωσιν τῶν ὁμοφώνων. cæterum nonnunquam κοῦρος etiam notat, infantem marem. hinc de admodum puero Hercule ludibundo dicit Theocr. Id. 24, 57, quod id fecerit κωροσύνῃ, puerili gesticulatione et lætitia: pro κουροσύνῃ, dorice. εἰ τότε κοῦρος ἔα (eram) νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει, Δ, 321, ubi oppositio apparet. κούρῳ αἰσυμνῆτῃ ἐοικὼς, Ω, 347, juveni principi. μηδὲ ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, Z, 59, nec quemcunque masculum mater in utero portet: nam sæpe in captis urbibus omnes mares interficiebantur; et h. l. est hyperbole, ut ne in utero quidem latentes pueri relinquantur vivi. κοῦροι Ἀχαιῶν, juventus Græca, milites, A, 473. B, 562. Γ, 82, 183. Ξ, 505. P, 758. X, 391. ω, 54. Βοιωτῶν, B, 510. et 551, Ἀθηναίων. κοῦροι κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, juvenes implebant crateras potu, A, 470. I, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271, nam juniores ministrabant senioribus, conf. νέος. et hi accurate id ministerium obire debebant, ne quid sordium poculis adhæresceret, etc. hinc ænigmatice, ex nominibus heroicis, dictum: οἰνέα μὴ πηλέα ποίει, vini ministratorem ne constitue lutosum, *mache keinen dreckmann zum weinschenk, (make not a tapster of a nightman:)* noti vero sunt heroës, ὁ Οἰνεὺς καὶ Πηλεὺς, ad quorum nomina propria appellative alluditur. αἰδὼς Ἀργεῖοι κοῦροι νέοι, N, 95, ubi νέοι emphatice additum. ὁπότε κοῦροι ἐρίσειαν, quando adolescentes certent, O, 284, ubi ostendit, juvenes πρὸς ὁμογενεῖς καὶ ὁμήλικας in certamine debere comparari, non vero ad seniores. κοῦροι ὀρχηστῆρες, Σ, 494. κούρων θηρητήρων, P, 726. ἑλκόντων, T, 405. κούροις ἐπιτέλλομαι ταῦτα, I, 68. θ, 40. δυώδεκα κούρους, Φ, 27. πεντήκοντα, Δ, 393. Καδμείων, E, 807. κοῦρον Ζήθοιο, τ, 523. κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ubi est honorificum nomen, *junge herren, (young gentlemen,)* β, 96. τ, 141. ω, 130. sic et simpliciter κοῦροι, ρ, 174, honoris nomine. κοῦροι ἕποντο, δ, 643, 652. χρύσειοι, η, 100, auratæ statuæ juvenum, loco lychnuchorum. et 328, κοῦροι, ἀναρίπτειν ἅλα πηδῷ. κοῦροι πρωθῆβαι, θ, 262. et 379, ἐπελήκεον, applaudebant. κεκριμένοι, electi, π, 248, 249, ubi proci enumerantur. κούρω δύω, θ, 35. χαίρετον ὦ κούρω, ο, 151. ἄριστος κούρων, χ, 30. sic, ἄριστοι, ψ, 122. κοῦρον θεόφρονα ἔτικτε, Ol. 6, 70, peperit puerum divina mente præditum. Ἰαπετιονίδος φύτλης κοῦροι, Ol. 9, 82, filii illius stirpis. hinc est κορίζο-

μαι, blande appello puerulum, Aristoph. Nub. 68.

κόρση, ης. ἡ. et attice κόῤῥη, ης, ἡ. (Κέρω) tempus, pars capitis, *der schlaf, (the temples.)* it. pars genæ superior. ad aures. fit a κορέω, verro, lævigo. hinc fit ὁ κρόταφος, nam a κόρση est per metathesin κρόση, et cum paragoge κρόσαφος, attice κρόταφος, qui idem notat quod ἡ κόρση. nec insolentes sunt istæ paragogæ in αφος et αφιον. nam sic a χρυσὸς fit τὸ χρυσάφιον, a ξύλον ξυλάφιον, ab ἔδος ἐδάφιον, etc. κόρσην βάλεν αὐτὸν δουρὶ, Δ, 502, feriit eum hasta, quod attinet illam partem capitis, *traf in an die seite des hauptes, (struck him on the side of the head.)* κόρσην ἤλασε ξίφει, E, 584. N, 576. sic Atticis est, κατὰ κόῤῥης, ἢ ἐπὶ κόῤῥης, sc. πληγὴ ἢ ῥάπισμα, τὸ εἰς σιαγόνα ἢ κρόταφον. Theocr. 14, 34, πὺξ ἐπὶ κόῤῥης ἤλασα, i. e. πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. nam κόῤῥη est et ἡ γνάθος. imo *totum caput* iis κόῤῥη dicitur: unde est τὸ δίκοῤῥον ἢ δίκορσον, i. e. δικέφαλον. iisdem ἡ κόῤῥη est et, puella, κόρη. notat et capillum; unde est ὁ ψιλοκόρσης, ου, raro capillo, apud Herodian. IV, 8, 13, capite paucis capillis vestito. Vide sub κρόσσαι.

κορυθάϊξ, ϊκος, ὁ ἡ. (Ἄω) est idem quod κορυθαίολος, ὁ, i. e. qui galeam quassat et movet, i. e. strenuus bellator, huc illuc irruens et hôc suo motu galeæ cristas varie movens. κορυθάϊκι Ἐνυαλίῳ ἶσος, impetuoso Marti par, X, 132.

κορυθαίολος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) qui galeam capiti impositam huc et illuc circumagit et vertit. est epitheton ardentis et animosi ducis in prœliis *der seinen helm mit dem kopfe munter hin und her wendet, (briskly turning his helmetted head first one way and then another.)* simul ἀπὸ τῆς κόρυθος, ut a parte, omnia arma simul intelliguntur, ut sit, ὁ αἰόλος, i. e. ταχὺς, εἰς μάχην μετ᾽ ὅπλων, εὐκίνητος ἐν πολέμοις, ut notetur peculiaris et singularis quidam ardor et impetus animi in imperando et pugnando. μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ, B, 816. Γ, 83, 324. E, 680, 689. Z, 342. M, 230. O, 246, 504. X, 232, 249. Ἄρης, Υ, 38. Vide sub πήληξ, et Ἕκτωρ in R.

κόρυμβος, ου. ὁ. (Κάρα) et in plurali τὰ κόρυμβα. vertex crassus elatus, τὸ ἐξέχον, τὸ ἄκρον. *der rand, die kuppe, (the top, summit.)* in Herodoto sunt et montium κόρυμβα, cum dicit, τοῦ ὄρους κόρυμβος, i. e. κορυφὴ, vertex montis. est ergo a τὸ κάρα. κόρυμβα νηῶν ἀποκόψειν, I, 241, rostra navium se abscissurum esse, in signum victoriæ reportatæ, et ut ea in templo aliquo reponat; sicut postea Romæ in fori parte factum. sunt ergo ἐξοχαὶ in prora navium. deinde et caules asparagi, imo et rami arborum elati, sic dicuntur. denique est capillus fœminarum ornatus in altum. apud Æschyl. in Pers. 661, invocatur anima mortui: ἐλθὲ ἐπὶ ἄκρον κόρυμβον ὄχθου, accede ad extremam oram tumuli et sepulcri, ἐπὶ τὴν ἄκραν ἐξοχὴν καὶ περιωπὴν τοῦ τάφου. Vide sub κρώβυλος.

κορύνη, ης. ἡ. (Κάρα) est πᾶσα ῥάβδος κεφαλωτὴ, clava, lignum oblongum in altero fine crassius. deinde in re militari est telum ferreum eadem figura, *ein streitkolben, (a baton.)* dicta est παρὰ τὴν κάραν ὅθεν καὶ ἡ κόρυς. *eine keule, (a club.)* ejusmodi clava erat et lignea, sic, ut inferior et crassior pars esset ferrea: unde ab hac parte dicebatur σιδηρείη κορύνη. poterat tamen et tota esse ferrea. σιδηρείη κορύνη, H, 141, 143. poteris eam melius imaginari, si cogites, veretrum equi aut asini quoque dici κορύνην: clava capitata quasi. clava lignea pastoritia vocabatur τὸ λαγώβολον, Theocr. 7, 128, coll. 18, s.

κορυνήτης, ου. ὁ. (Κάρα) qui ejusmodi clava armatus est et pugnat. H, 9, et 138, seqq. claviger. et est prædicatum nobilis bellatoris.

κορύπτω, vide sub κορύσσω.

κόρυς, υθος. ἡ. (Κάρα) galea capiti imponenda vel imposita. est manifesto a τὸ κάρα, caput. οὐκ ἔσχεθεν χαλκείη κόρυς, non sustinuit ictum ferrea galea, M, 184, coll. 183. Υ, 398, 397. κόρυς κόρυν, galea galeam, sc. tetigit in dense stantibus ordinibus militum, N, 131, coll. 805, s. Π, 215, s. ἐπ᾽ αὐτῷ ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς, Ξ, 420, scutum est secutum, et galea. ἱπποδάσεια κόρυς, galea pilis equinis superne ornata, ad terrorem hostium, et ad galeam eo magis muniendam adversus ictus, P, 295. sic ἱπποδασείης, Δ, 459. Z, 9. N, 614. Γ, 369, ubi hic ornatus creabat domino suo periculum: nam hostis eum arripuit manu. χαλκήρεος ἱπποδασείης, O, 535. λόφον ἱππιοχαίτην, δεινὸν (i. e. δεινῶς,) νεύοντα ἀπὸ ἀκροτάτης κόρυθος, Z, 469, s. πλῆξε κόρυθος φάλον, Γ, 362. ἱπποκόμου, Π, 338. δαῖε πῦρ ἐκ κόρυθος, i. e. galea valde polita erat, E, 4. παμφανόωσαν κόρυθα ἀφείλετο κρατὸς, Z, 473. ἐμῆς κόρυθος μέτωπον, ἐγγύθι λαμπομένης, Π, 70, frontem galeæ meæ ex propinquo splendentis, i. e. partem κόρυθος ad frontem Achillis jacentem. γυμνὸν, ἄτερ κόρυθος, Φ, 50. διὰ χαλκοπαρήου, ω, 522. ἐν κόρυθι βριαρῇ, Π, 413, 579, i. e. ἔσω κόρυθος. νευστάζων βριαρῇ, Υ, 162. ἐπένευε φαεινῇ τετραφάλῳ, καλαὶ δὲ περισείοντο ἔθειραι χρύσεαι, X, 314, s. ἀπὸ κρατὸς κόρυθα εἵλετο, Z, 472. et 494, ἵππουριν. ἄκρην κακκόρυθα, pro κατὰ κόρυθα, Λ, 351, coll. 352. s. et 375, βριαρήν. sic et Σ, 610. X, 112. κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν, N, 188. ἀφείλετο, O, 125. ἢ κόρυθα, Υ, 289. κόρυθες αὖον (neutrum adverbialiter) ἀμφαΰτευν βαλλόμεναι, M, 160. ψαῦον (attingebant se) ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖς φάλοις, N, 132. λαμπρὸν γανόωντες, N, 265. ὡς ἄραρον κόρυθες, Π, 214. et 216, ψαῦον. ταρφειαὶ λαμπρὸν γανόωσαι, T, 359. nam loco paullo ante citato erat γανόωντες, quia versui simul inerant θώρηκες. αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπὸ λαμπομενάων, N, 342. κορύθεσσι πεφρικυῖαι στίχες, H, 62. κεφαλὰς παναίθαις κορύθεσσι κρύψαντες, Ξ, 372, nam ab αἴθὸς, ardens, fulgens, est πάναιθος, totus ardens. λαμπραῖς, P, 269. οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας, N, 714. ἐσφόρεον κόρυθας, σ, 32. κόρυς dicitur et τὸ κράνες, εος, galea.

κορύσσω, f. ύσω. (Κάρα) armo galea caput. deinde, ab hac parte in genere, armo, *ich rüste, (I arm.)* denique et, extollo, concito. apud Atticos κορύσσειν vel κορύττειν dicitur pro κερατίζειν, cornu ferire. quod idem dicitur κορύπτειν, Theocr. Id. 3, 5. πόλεμον κορύσσων, B, 273, ubi πόλεμος, pugna, est personificata, ut sit, pugnam armans et instruens, i. e. λαοὺς εἰς πόλεμον. ἐκόρυσσε (ὁ ποταμὸς) κῦμα ῥόοιο, ὑψόσε ἀειρόμενος, Φ, 306, galeavit fluvius fluctum fluenti sui, in altum extollens se. ubi vides, κορύσσειν esse quasi, capita facere; fluctus autem sunt quasi capita super planitiem aquæ elata. sic, κῦμα θαλάσσης, πόντῳ μὲν πρῶτα κορύσσεται, Δ, 424, galeatur primum unda maris, extollens se primum in æquore. et 442, de Eride, ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, effert et extollit caput primo parva; sicut unda maris, incipiente tempestate, primum est parva. τί ποτε οὕτως κορύσσεαι; K, 37, cur tandem sic galearis, i. e. armaris? ἐν μέσσοισι κορύσσετο Ἀχιλλεὺς, inter eos galeabat, i. e. armabat se ille, T, 364, induebatur armis. Αἴας κορύσσετο χαλκῷ H, 206. sic, Πάτροκλος, Π, 130. τὼ δὲ κορυσσέσθην, Δ, 274, armabant se ambo. τεύχεσι κορυσσόμενον, indutum armis, P, 199. ἢν γὰρ δηθύνῃς, κορυσσόμενος, παρὰ πέτρῃ, si enim moraberis apud petram, armans te, μ, 121, quod opponitur fugæ celerrimæ, 120. κορυσσάμενος, duplici Sigma ob metrum, T, 397, armatus. δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ, Γ, 18, pro κεκορυσμένα, mutato Sigma euphonice in θ, sicut ὁ μηνιθμὸς dicitur pro μηνισμὸς, ira, a μηνίω, f. ίσω, iram foveo. præterea, quemadmodum ἀνὴρ κεκορυθμένος est ὁ κόρυν ἔχων περὶ τὴν κεφαλὴν, sic τὸ δόρυ στρατιωτικὸν, hastile militare, τὸ ἔχον ἄνω, οἷα κόρυν χαλκῆν, τὴν ἀπὸ σιδήρου ἐπιδορατίδα, καταφράσσουσαν τὸ ξύλον ἀσφαλῶς, ὡς καὶ ἡ κόρυς τὸν μαχητήν. illa vero ἐπιδορατὶς, superior ferrea pars in hastili, κυρίως dicitur ἡ αἰχμὴ, cuspis. denique, hastile est armatum cuspide, sicut miles armis suis. κεκορυθμένος χαλκῷ, armatus ferro, Δ, 495. E, 562, 681. P, 3, 87 592. Υ, 111, 117. φ, 434. χ, 125. sic κεκορυθμένοι χαλκῷ, N, 305. ἔγχος κεκορυθμένον, sc. χαλκῷ, Π, 802. et Λ, 43, ubi plene exstat, δοῦρα κεκορυθμένα χαλκῷ. in Pindaro eleganter et metaphorice verbum ponitur. κορύσσειν βίον, Py. 8, 106, victum cumulare et extollere, rem familiarem augere, facere ut bona nostra caput altius et firmius extollant. κορύσσοντα ἔργον, Ist. 8, 115, strenue armantem et exercentem opus suum: et sermo est de opere pugnæ, quod opus eleganter cum verbo militari exprimitur. est idem fere, ac κορύσσειν πόλεμον, quod ex B, vidimus.

κορυστὴς, οῦ. ὁ. (Κάρα) galeatus insigniter. in genere, armatus, bellator nobilis. nam hæc vox excellentiam in re militari notat. ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν, Δ, 457. Θ, 256. Π, 603. δύω κορυστὰ, N, 201. Σ, 163.

κορυφαία, ἡ, vide sub πλόκαμος.

κορυφαῖος, ὁ, vide sequens et sub ἔξοχος.

κορυφὴ, ῆς. ἡ. (Κάρα) vertex capitis. deinde et, vertex montis, et quodvis summum. est a τὸ κάρη, cum paragoge. ἄκρην κακκορυφὴν, pro κατὰ κορυφὴν, ad summum verticem, ad summam frontem, de equo, Θ, 83. ἐπὶ κορυφῆς ἀκροτάτης, in summo vertice montis, N, 12. Ξ, 157. ἀπὸ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος, Π, 297, 144. ἐκ κορυφῆς Πηλίου, T, 391. ὄρεος, β, 147. ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ὀλύμπου, A, 499. E, 755. Θ, 3, et est ablativus. ὄρεος κορυφῇ, N, 179. ὀξείῃ, de petra, μ, 74. et 76, κορυφὴν αὐτοῦ οὔποτε ἔχει αἴθρη, serenitas. ὅσην τ᾽ ὄρεος κορυφὴν, κ, 113. πόδες καὶ κορυφαὶ Ἴδης, Υ, 60. οὔρεος ἐν κορυφῇς, B, 456. νότος κατέχευεν ὀμίχλην, Γ, 10, nam in verticibus montium nebulæ sunt frequentes. λέοντες ὄρεος κορυφαῖς ἐτράφησαν, E, 554. αὐτὸς ἐν κορυφαῖς καθέζετο, Θ, 51. Λ, 183. ὄρεος κορυφαῖς, Π, 757, 824. Ἴδης, X, 171. ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, M, 281. ἀκροτάτας, Ξ, 228. ὀρέων ἐφέποντες, ι, 121. ὁ κορυφαῖος hinc est, qui loca excelsa obtinet speculandi causa, et late prospicere potest. et in genere, in summo positus, nobilis, primarius. Herodot. VI, 23, f. unde est ὁ κορυφαιότατος, in supremo collocatus. κορυφὴν κτεάνων, eximium et quasi summum inter alias possessiones, φιάλην πάγχρυσον, totam ex auro phialam, Ol. 7, 7. et 67, πατρὸς κορυφὴν κατὰ ἄκραν ἀνορούσασα Ἀθηναίη, ex supremo vertice patris prosiliens: nam ex capite Jovis nata Minerva. κορυφὴν ὀρθὴν λογὼν, Py. 3, 142, sermonum summam veram, *den richtigen haupt-punct, (the main truth.)* κορυφὴν παντὸς ἔχει καιρὸς, Py. 9, 136, opportunitas temporis valet in omni re plurimum, *ist bey allem die haupt-sache, (has in every thing a great influence.)* ἐπὶ αὐτὴν ἀέθλων κορυφὴν, Ne. 9, 20, cacumen certaminum. κορυφαὶ λόγων, i. e. τὰ κεφάλαια, *die haupt-puncte, (the main points,)* Ol. 7, 125. κορυφαῖς μελαμφύλλοις, Py. 1, 53, sub nigrifrondibus cacuminibus Ætnæ, quæ Typhœo sunt imposita. κορυφαῖς ἀφνεαῖς πολίων, excelsis et ditibus urbibus, Ne. 1, 22, estque ablativus. ἐν μεγάλαις ἀρετῶν, Ne. 1, 51. περὶ κορυφαῖς ἀέθλων ἁμιλλᾶται, Ne.

10, 59, certat de supremis præmiis certaminum. *κορυφὰς ἀρετῶν ἀποδρέπων*, Ol. 1, 21, *τὰ ἐξαίρετα τῶν ἀρετῶν*, *die höchsten vorzüge, (the most eminent virtues.)* et in talibus eleganter substantivum pro adjectivo positum: summos gradus et quasi coronam summam cujusvis præstantiæ. sic et Ol. 2, 24, *κορυφὰς ἀέθλων*, præstantissima certamina et præmia. nam Olympica erant præstantissima. Vide sub *κεφαλὴ*, ad finem.

κορυφόω, f. *ώσω*. (Κάρα) in verticem formo, attollo in altitudinem, consummo. *κῦμα κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται*, Δ, 426, fluctus tumidus attollitur. *κορυφοῦται βασιλεῦσιν τὸ ἔσχατον*, Ol. 1, 182, supremum fastigium regibus in sublime attollitur. nam *τὸ ἔσχατον* est *τὸ ὕψιστον*. sic A, 278, *οὔποτε ὁμοίης*, est, *μεγίστης*.

κορώνη, *ης*. *ἡ*. (Κρῶ) proprie est, cornix, *eine krähe, (a crow,)* *ζῶον* illud, cujus variæ sunt species. et est a *κράω*, sono durius, *ich kraze, (I scratch,)* quasi *κρώνη*. deinde omne *ἐπικεκαμμένον*, curvum vel rotundum, dicitur *κορώνη*, unde et Latinorum corona est. in specie sic dicitur *ὁ κρίκος ἢ τὸ κρικίον*, in januis, curvum illud manubrium quo janua attrahitur, vel et marculus quo janua pulsatur. etiam cornua arcus extrema sunt *κορῶναι*, ubi nervus alligatur. omnia hæc inde, quia *ἡ κορώνη*, *ζῶον*, habet *εὐλύγιστον τὸν τράχηλον*: et proprie hoc nomen est cornici nigræ, (non vero cineritiæ,) *der schwarzen krähe, (of the rook,)* quæ et esculenta est; non *der krauen, (common crow,)* quæ cadaveribus gaudet. *τανύγλωσσοι κορῶναι εἰνάλιαι*, ε, 66, ubi de cornicibus marinis sermo est, quæ et *αἱ αἴθυιαι*, et *οἱ λάροι*, dicuntur. *οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο*, innatabant fluctibus, μ, 418, de sociis Ulyssis, fracta nave. sic et ξ, 308. ergo in poëta de sola illa specie occurrit nomen, quæ marina est, de *θαλασσίαις κορώναις*. *θύρην δ' ἐπέρυσε* (attrahebat post se,) *κορώνῃ ἀργυρέῃ*, α, 441, ubi ergo est *ὁ κρίκος*, *ᾧ ἔστι τὴν θύραν ἐπερύσαι*, i. e. *ἐφελκύσαι*, *ἐπισπάσασθαι*: qui et dicitur *ὁ ἐπισπαστὴρ*, *τὸ ἐπίσπαστρον*, *τὸ ῥόπτρον*, *der handgrif an der thüre, (the handle of a door latch.)* *χρυσέη κορώνη*, η, 90, in janua argenteis laminis superinducta, in domo regia Alcinoi, regis Phæacum. vides ergo magnificentiam antiquam in domibus ornandis, quam et rex Salomo in templo suo adhibuit. est ergo et h. l. *τὸ κρικίον*, *ᾧ ἐπισπᾶταί τις τὴν θύραν*. *ἱμάντα ἀπέλυσε κορώνης*, i. e. *τῷ κρίκῳ* januæ, φ, 46. pars exterior cubiti humani etiam dicitur *κορώνη*: sicut et pars posterior curva *τῆς πρύμνης* (puppis) in navibus. *χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην*, de arcu faeiendo, Δ, 111, ubi singularis est pro duali: et notat *τὸ τοῦ τόξου ἄκρον, εἰς ὃ ἐνίεται ἡ νευρά*. et quia hoc in fine totius operæ faciendi arcus dicitur a poëta: hinc natum est proverbium, ut *ὁ ἀγαθὸν τέλος τοῖς φθάσασιν* (antegressis operis) *ἐπιθεὶς*, dicatur *χρυσέην ἢ καλὴν ἐπιθεῖναι τῷ παντὶ κορώνην*. de eadem arcus extremitate est, φ, 138, coll. 136, s. et 165, coll. 163, s. *βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ*, sagittam acclinabat ad pulcrum cornu arcus, humi jacentis sic ut cornua ejus erecta starent. etiam *εἶδος ἐμπλοκῆς*, *eine art von toupé, (a kind of toupee,)* dicebatur *κορώνη*, sicut et *στεφάνου εἶδος*, corona.

κορωνὶς, *ίδος*. *ἡ*. (Κρῶ) est epitheton navis, quæ in puppi erat curva, sicut et in prora: nam *ἡ κορώνη* erat et, curva pars navis. ergo, curvata. possis et dicere, nigras sic dici naves, quia *κορῶναι*, *ζῶα*, sic appellantur nigræ. sed præstat, cum antiquis dicere, *κορωνίδας νῆας* esse *τὰς, τὰ ἄφλαστα τὰ κατὰ πρώραν καὶ πρύμνην, οἷα ἐν λυγισμῷ ἐπικαμπτόμενα, ἔχουσας*. hinc et boves alibi dicuntur *κορωνίδες*, quatenus cornua earum sunt curvata in extremo: ut in Theocriti Εἰδυλλίῳ κε', versu 151, *ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι*. notat deinde et, quamvis extremitatem vel summitatem vel finem: unde est, *ἐπιθεῖναι κορωνίδα*, i. e. finire rem. *παρὰ νηυσὶν κορωνίσιν*, B, 297, 392, 771. O, 597. Ω, 115, 136. τ, 182.

κοσκινίζω, **κόσκινον**, *τὸ*, vide sub ΣΕ'Ω.

κοσμέω, f. *ήσω*. (Κόμω) orno, ordino, instruo ordine bono. *κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας*, B, 554, i. e. *εὐτακτεῖν*, bene disponere et instruere aciem. nam *κόσμος πολέμου*, ordo pugnæ, est *ἡ παράταξις*, acies. et 704, *αὐτοὺς ἐκόσμησε Ποδάρκης*, is eos ordinabat. sic et 727, Μέδων. ergo *κοσμεῖν λαοὺς* est quoque phrasis bellica, bene instruere exercitum. sic et Ξ, 379, *τοὺς δὲ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ*. et 388, *Τρῶας ἑτέρωθεν ἐκόσμεε Ἕκτωρ*, i. e. *ἔτασσε*. *κοσμησάμενος πολιήτας*, ordinans et ordine ducens suos cives, B, 806, more militari. *ἐπεὶ κόσμηθεν* (pro *ἐκοσμήθησαν*) *ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι*, Γ, 1, cum singuli ordines bene dispositi et instructi erant cum ducibus suis. nec contradicit id *τῷ, κλαγγῇ καὶ ἐνοπῇ*, 2, nam ante erant instructi per ordines, nunc in ipso motu ac progressu *οὐκ ἀθορύβως* se gerebant. ne dicamus de tubis quæ canunt, de imperio adhortatorio ducum, etc. *ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες*, Λ, 51, ad fossam dispositi ordine. *πένταχα κοσμηθέντες*, in quinque agmina ordinati, M, 87, et conf. *πένταχα*. divisi nimirum erant in quinque divisiones: Hector erat in media, ad utrumque latus habens duas: quæque habebat tres duces magnos, atque in summa quindecim ductores egregios. *εἴσω δόρπον ἐκόσμει*, η, 13, i. e. *εὐπρεπῶς ἔταττε* cœnam. est ergo et verbum conviviale: instruebat cœnam in domo, curabat cœnam. *κοσμεῖν νῆσον*, Ne. 6, 78, ad condecorandam insulam. *ἐκόσμησαν δόμον*, Ist. 1, 27, honoraverunt, ornaverunt domum. *κοσμήσαις*, dorice pro *κοσμήσας*, Py. 9, 209, ordinans, decenter instituens. quidam tamen ibi de *κόσμῳ γυναικείῳ*, quo filiam exornaverit ante, id accipiunt. *κεκόσμηταί μοι δεῖπνον*, Ne. 1, 32.

κοσμητὸς, *ή*, *όν*. (Κόμω) bene ordinatus, bene dispositus. *κοσμηταὶ πρασιαὶ*, de areis in horto, η, 127, *εὔτακτοι*.

κοσμήτωρ, *ορος*. *ὁ*. (Κόμω) qui apte disponit et ordinat: *ὁ ἡγεμὼν τοῦ λαοῦ, ὡς κοσμῶν ἤτοι εὐτακτῶν τὸν λαόν*. est nomen ducis militaris, et quidem magni. *δύω κοσμήτορε λαῶν*, A, 16, cujus explicatio est B, 476, s. *οἱ διακοσμοῦντες εἰς μάχην*. sic et Γ, 236. *κοσμήτορι λαῶν*, σ, 151, i. e. Ulyssi, magno principi et imperatori. Vide sub *διακοσμέω*.

κόσμιος, *ία*, *ιον*, vide sequens.

κόσμος, *ου*. *ὁ*. (Κόμω) proprie est, ordo cum cura constitutus, ordinatio accurata. hinc est et vox bellica, quando exercitus apte est dispositus per ordines. deinde notat et, ornatum apte dispositum, decus, decorum; unde est *ὁ κόσμιος ἀνὴρ*, vir ordine et decore agens quæ agit: et *πρᾶγμα κατὰ κόσμον πραχθὲν*, quod more et cum decoro fit. est a *κομέω*, i. e. *ἐπιμελοῦμαι*, curo, cum cura tracto. *ἀφ' οὗ καὶ ὁ πάντων περιεκτικὸς κόσμος*, mundus universus, res omnes finitas in se continens, *ὃν εὐτάκτως ἡ πρόνοια ἔταξεν*. *οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα*, M, 225, non cum decoro ordine a navibus abibimus; et est *εὐφήμως* dictum: nam id vult dicere, *ἀκόσμως καὶ οὐκ εὐτάκτως φευξόμεθα, οὐκ εὐτάκτως παλιννοστήσομεν εἰς Τροίην*. *ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου*, Θ, 492, cane ordinationem et instructionem et exornationem equi lignei, *τὴν εὔκοσμον ἐπίνοιαν καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἔνδον αὐτοῦ ἡρωϊκὴν διάταξιν καὶ στρατηγικήν*. *ἐκάθιζον ἐπὶ κληῖσιν κόσμῳ*, ν, 77, considebant ad remos ordine et ex more decenti. *μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζειν βασιλεῦσιν*, temere et non secundum decorum et bonum morem contendere contra principes, B, 214. sic, *ἀπώλεσε λαὸν*, E, 759. *καλεσαμένω ἐς ἀγορὴν, εἰς ἠέλιον καταδύντα*, γ, 138. *πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε*, Θ, 12, sauciatus non decore et ut mos est diis redibit in Olympum, *ἀκόσμως*, *σὺν θορύβῳ*, perturbate, specie non honesta satis. *τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον εἵλευ*, P, 205, arma abstulisti ei non ut decet et mos fasque est: nam spoliasti, non a te superatum, sed ab Apolline quasi dono accepisti spoliandum: ergo non multum egisti in occidendo eo. *εὖ κατὰ κόσμον*, bono ordine, K, 472. Λ, 48. M, 85. Ω, 622. *λίην γὰρ κατὰ κόσμον ἀείδεις τοῦτο*, valde scite et luculenter, Θ, 489, valde accurate. sed, 179, *εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον*, locutus non ut decebat, coll. 166. priore loco, 489, *τὸ εὔτακτον καὶ εὐμέθοδον τῆς ἱστορίας λέγει*. *τάδε οὐ κατὰ κόσμον οἴομαι*, sc. *λεχθέντα*, ista, quæ de Ulysse dixisti (364), non accurate dicta a te puto, ξ, 363. *σὺ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζεις*, mendicas non ut decet, υ, 181, *ἀκοσμίως καὶ ἀνευτάκτως*, non ex more. *κόσμος ἵππῳ*, ornatus equo, Δ, 145. *πάντα κόσμον περιεθήκατο χροΐ*, corpori omnem ornatum circumdedit, Ξ, 187, a poëta antea nominatum, et deam decentem. nam non absolute *κόσμον γυναίκειον* sæpe *περίεργον*, ibi enumerare voluit poëta, e. c. *τὸ ἐκ ψιμμυθίου περίπλασμα, καὶ τὴν νόθον τῶν παρειῶν ἐρυθρότητα, καὶ τὸ μέλαν στίμμι*, etc. quæ corpus vere pulcrum deturpant citius quam commendant. solebant mulieres etiam crines *πολιοὺς* facere insperso pulvere, aut adhibito capillo alieno. sed hæc fuere recentioris ævi deliramenta in ornatu fœmineo, quæ antiquus orbis ignoravit fere. *κόσμῳ φέρειν*, decenter ferre, Py. 3, 148, *κοσμίως καὶ ἀνθρωπίνως*. *κόσμον γλαυκόχροα ἐλαίας*, Ol. 3, 24, glaucicolorem ornatum coronæ oleaginæ. *λιπαρὸν κόσμον* (ἐν) *Ὀλυμπίᾳ*, Ol. 8, 109, splendidum decus in Olympia, i. e. *νίκην*, et positum est signum pro signato. *κόσμον ἡδυμελῆ*, Ol. 11, 13, i. e. *ὕμνον*. *αἰγλᾶντα* (pro *αἰγλήεντα*) Py. 2, 19, splendidum ornatum. *δίδωκεν Ἀθήναις*, Ne. 2, 12, ornamentum. *κόσμον ποτίφορον* (pro *πρόσφορον*) Ne. 3, 54, ornamentum commodum, i. e. argumentum laudis. *ξυνὸν προσάγων ἄστει*, Ist. 6, 101. adjectivum *κόσμιος*, *ία*, *ιον*, bene ordinatus, moderatus, *wolgeordnet*, *gemässiget*, *(well regulated, temperate.)* Vide sub *ἵππος*, aliquanto a fine.

κόσσυφος, **κόττυφος**, *ὁ*, merula, vide sub Κυλλήνη in R.

κοτέω, f. *έσω*. (Κῶ) iram alte repostam foveo. *bin voll groll und langem zorn, (I bear an old grudge.)* *σοὶ οὔπω μάλα θεοὶ κοτέουσι*, Ξ, 143, contra te non omnino dii iram fovent. *οὐδὲ ὄθομαι κοτέοντός σου*, A, 181, neque moveor te simultatem fovente; inquit Agamemnon ad Achillem, *ich kehre mich nichts an deinen groll. (I care not for thy anger.)* *τῆσδε* (ἕνεκα) *ἀπάτης κοτέων*, Δ, 168, ob hanc deceptionem iratus. *τῇ* (Ἀθήνῃ) *κοτέων*, Apollo irascens ei, K, 517. *ἀλλήλοις κοτέοντε*, Γ, 345. *κοτέουσα*, indignata, Ψ, 391. *αὐτῷ Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο*, B, 223, forma media in sensu activo. *οἷσιν κοτέσσεται*, contra quos irata erit, Minerva, E, 747. Θ, 391. α, 101. et indicatur *τὸ κριτικὸν τῆς Ἀθήνης*: *οὐ γὰρ εἰκῇ καὶ ἁπλῶς μαίνεται κατὰ ἡρώων, ἀλλὰ οἷς ἂν διακρίνει δέον εἶναι κοτέσασθαι*. *εἰ μὴ Τυδέος υἱῷ κοτέσσατο* (ἐκοτέσατο) *Φοῖβος*, nisi Phœbus ei iratus fuisset, Ψ, 383. *θεὸς κοτεσάμενος Τρώεσσι*, E, 177, coll. 178, *μῆνις*. recentiores compositum verbum magis amant, *ἐγκοτέσαι* vel *ἐγκοτῆσαί τινι*. *Ζεὺς, ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος*, Π, 386. *μήπως σοὶ κοτεσσάμενος*, ε, 147, *κοτεσσαμένη* (κατὰ) *τόγε θυμῷ, οὕνεκα ἐγὼ Δαναοῖσι*, Ξ, 191, i. e. *διὰ τοῦτο*. *Τρώεσσι*, Σ, 367. *μήπως σοὶ δέσποινα κοτεσσαμένη*, τ, 83. κε-

κοτηότι θυμῷ, irato animo, et indignante, Φ, 456, pro κεκοτηκότι, ubi apparet, futurum et esse κοτήσω. sic, ι, 501, ubi indignatio et ira contra Cyclopem κακόξενον erat summa. ἐπέχεις μοὶ κεκοτηότι θυμῷ, adeo acerba es contra me irato animo, τ, 71. et χ, 477, χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας ἔκοπτον (abscindebant ei) κεκοτηότι θυμῷ, inimico animo.

κοτήεις, εσσα, εν. (Κῶ) iratus, odio plenus. θεός τίς ἐστι κοτήεις, E, 191.

κοτὶς, ἴδος, ἡ, vide sub ΚΑ'ΡΑ.

κότος, ου. ὁ. (Κῶ) ira penitus infixa et permanens. fere idem quod ἡ μῆνις. nam est a κέω, κεῖμαι, sicut illud est a μένω. a τῷ, ἐγκεῖσθαι, insidere, *feste drin sitzen, (to be firmly seated in.)* et hinc notat quoque quemvis affectum minus gratum, alte insidentem animo: e. c. tristitiam, indignationem, etc. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλάγε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ, ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν, A, 82, qui locus clarissime explicat vocem: nam χόλος αὐτῆμαρ καταπεφθεὶς, κότος (ira alta mente reposta) γίνεται, μνησικακία, κρύψις χόλου. τοῖς (Τρωσὶν) κότον αἰνὸν ἔθεσθε, Θ, 449, contra quos iram gravem reposuistis in animo; nam κότος est χόλος ἀπόθετος, *groll, (rancour.)* δὴ γάρ οἱ (contra eum) εἶχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ, N, 517, nam κότος est χόλος ἐχόμενός τινι ἐμμενὲς, καὶ οὕτως ἀποκείμενος. μή τι κότῳ ἀγάσησθε, nisi forte admiremini cum offensione aliqua animi vestri et indignatione, Ξ, 111, ubi vides, esse et iram surgentem, sed non exserentem se: vel et, esse vetustam simultatem. οἷς κότον αἰνὸν ἐνήσεις, contra quos iram gravem tuam stimulare poteris, Π, 449, *wieder die du deinen groll auslassen kannst, (against whom thou mayest vent thine anger.)* ὅς σοι κότον ἔνθετο θυμῷ, qui contra te iram reposuit in animo, λ, 101. ν, 342. et vides his locis dativum incommodi. κότον ἀμείλιχον ἐνελάσῃ καρδίᾳ, Py. 8, 11, iram implacabilem infixerit cordi. Vide sub μῆνις.

κότταβος, ὁ, vide sub στάζω.

κόττη, ἡ, vide sub ΚΑ'ΡΑ.

κοτύλη, ης. ἡ. (Κέλω) cavitas, cavum, κοίλωμα. in specie, vasculum cavum, quo bibendum dabatur; etiam, quo fluida mensurabantur. specialissime vero, cavitas in osse, in qua caput alius ossis vertitur, in quam aliud os est insertum. apparet ergo, esse a κοῖλος. κοτύλην τὶς τυτθὸν ἐπέσχε, X, 494, ubi attice et ionice adjectivum in genere communi positum, pro τυτθὴν, et vocat sic μικρὰν κυπελλίδα, parvum poculum, *ein klein näpfchen, eine kleine tasse, (a little cup.)* est vero κοτύλη non tantum εἶδος λεπτοῦ ποτηρίου, ut h. l. sed est et παλάμης κοίλωμα, cavitas palmæ: unde τὸ κοτυλήρυτον ὕδωρ, (ab ἡ κοτύλη, et ἀρύω haurio) aqua hausta in cava manu. et in genere τὸ κοτυλήρυτον est, ὃ τοιαύταις ἄν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, quodcunque quis cavis manibus haurire vel capere potest, maxime ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus cavis junctis, *eine göbsche voll, (as much as a person can hold in the hollow of both hands.)* et quia κοτύλη omnem cavitatem notat; hinc κοτυλήρυτον dicitur, non modo quod cavis manibus, sed, ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται, quodcunque quis cavo aliquo vasculo haurit. sic et nostræ *theetassen, (tea cups)* sunt κοτύλαι, et cochlearia nostra. est et mensuræ species κοτύλη, humidorum et aridorum, estque eadem quæ ἡ ἡμίνα, i. e. τὸ ἥμισυ τοῦ ἶν, quod ἶν et Græcis in usu fuit; unde proverbium, πλέον ἤπερ ἶν. Aristoph. Plut. 436, ἡ καπηλὶς ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται, cauponaria suis mensuris iniquis semper me damno adficit: ubi schol. addit, τὴν κοτύλην esse εἶδος μέτρου, ὃ καλοῦμεν ἡμίξεστον. denique παιδιά τις (lusus aliquis) vocabatur ἡ ἐγκοτύλη, vel ἐν κοτύλῃ, ἐν ᾗ παιδιᾷ, διαπλέξας τὶς ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν, ἐπινωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον: ὁ δὲ, ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ, καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο. et hic lusus ludebatur maxime, si quis, alio ludo victus, pœnæ loco ita victorem aliquamdiu, vel per certum spatium, portare in tergo jubebatur, rejectis suis et consertis manibus, quibus portandus genu uno innitebatur. alibi sic describitur: ἐγκοτύλη, παιδιά τις, ἐν ᾗ, κοιλάναντες χεῖρας, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. prior explicatio, ut plenior, explicat hanc posteriorem. dicebatur sic, quia τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς λέγεται κοτύλη, εἰς ὃ κοῖλον (in quam cavitatem manuum) ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. hinc est et ἡ κοτυλίσκη, et τὸ κοτυλίσκιον, apud Aristophanem. Æschylus etiam τὰ κύμβαλα vocat κοτύλας. Deinde est et μηροῦ κοτύλη, κατὰ τὸ ἰσχίον, cavitas in osse coxæ: quæ et κοτυληδὼν vocatur, Aristoph. Vesp. 1486. ἔνθα μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην αὐτὴν καλέουσι, E, 305. 306. et 307, θλάσε δέ οἱ κοτύλην, perfregit ei id acetabulum, *den hüftknochen, der die hölung hat, in welcher der erhabene runde knochen eingefuget ist, (the hip-bone, which has a cavity for the reception of the head of the thigh-bone.)* et pars pro toto, *die hüfte, (the hip.)* est et ὤμου κοτύλη, i. e. κοῖλον ὀστοῦν, ᾧ ἐνστρέφεται ἄλλο. αἴκεν τὶς κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ, si forte quis situlam vini, et frustum panis, porrigat, ο, 311, ubi κοτύλη est μικροῦ ποτηρίου ἢ ἐκπώματος εἶδος: et h. l. simul τὸ εἴσω αὐτοῦ ὑγρὸν sic vocatur, sicut μέδιμνον est τὸ μέτρον καὶ τὸ μετρούμενον. δώσει πύρνον καὶ κοτύλην, sc. οἴνου, ρ, 12, nam aquam ipse sibi parare poterat. Vide sub ἰσχίον, et δέπας ad initium.

κοτυληδὼν, όνος. ἡ. (Κέλω) est idem quod ἡ κοτύλη. in specie autem, contractio pedum bestiæ. πολύποδος πρὸς κοτυληδονόφιν (pro κοτυληδόνων) πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, ε, 433, a polypodis cavis et contractis pedibus crebri lapilli tenentur. sunt ergo αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι (cirri, brachia) ἀπὸ μέρους, i. e. ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἳ πρανεῖς (inferiores) ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται, ὅμοιαι οὖσαι κοτυλιδίοις κοίλοις, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται. ταύταις ὁ πολύπους ἀντέχεται τῶν πετρῶν κρατερῶς: ὧν ἑκάστη συσπῶσα ἑαυτὴν καὶ προσφυομένη τῇ τῆς πέτρας ἐπιφανείᾳ κολλητικῶς, ἔχεσθαι ποιεῖ τὸν πολύποδα τοῦ ὑποκειμένου, ὅσα καὶ κισσὸν δρυὸς ἤ τινος ἄλλου. oportet igitur videas polypodem, si recte intelligere velis, quænam sit figura horum membrorum, quæ a cavitate poculi parvi nomen habent.

κοτυλήρυτον, τὸ, vide sequens, et sub κοτύλη.

κοτυλήρυτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥύω) quod manu cava hauriri potest. ab ἡ κοτύλη, vola manus cava, et ῥύω, traho, unde ἀρύω, haurio. *was man göbschen weise schöpfen kann, (what may be taken up in the hollow of the hand.)* κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα, sanguis fluebat plurimus, Ψ, 34.

κοτυλίσκη, ἡ, κοτυλίσκιον, τὸ, vide sub κοτύλη.

κουκούβα, ἡ, vide sub σκώψ.

κουλεὸς, ου, ὁ, κουλεὸν, τὸ, κουλεόπτερον, τὸ, vide sub κολεός.

κουρᾶ, ᾶς, ἡ, vide sub διακείρω.

κούρη, ἡ, vide κόρη.

κούρης, ὁ, vide κόρης, et sub Αἰτωλοὶ in R.

κουρίδιος, ία. ιον. (Κέρω) est epitheton quod datur uxori, quæ virgo primum nupsit alicui, vel marito, qui conjugem virginem duxit. κουρίδιος πόσις, primus maritus, qui virginem ductam devirginavit, E, 414. λ, 429, qui ἐξ ἔτι κούρης αὐτῆς οὔσης, πόσις αὐτῆς ἦν. et posteriori loco sermo est de Clytæmnestra: de qua quidem Euripides (tragice fingendo fortasse) dixit, primum ejus maritum fuisse Tantalum, ab Agamemnone interfectum; sed Homerus id ignorat. κουριδίου φίλου, sc. ἀνδρὸς ο, 22. πόσιος, ψ, 150. ἀνδρὸς, ω, 196. et 199, κουρίδιον πόσιν, *den mann, den sie als eine junge jungfer zuerst genommen, (the husband to whom she was married when a young virgin.)* sic, κουρίδιον λέχος, O, 39, lectus connubialis primus, ubi ablata est virginitas conjugi. ἄνδρα, τ, 266. et 580, δῶμα, domus, in quam virgo juvencula uxor inducta erat. sic et φ, 78. κουριδίη ἄλοχος, i. e. ἥν τις κούρην ἔτι οὖσαν ἠγάγετο, ἡ ἐκ παρθενίας ἄλοχος, uxor ducta virguncula, non vidua aut vetula, A, 114. H, 392. Λ, 243. N, 626, ubi intelligitur, ignorare Homerum τὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ Θησέως ἁρπαγήν, quam recentiores narrarunt: alias enim non fuisset κουριδίη Menelao. multo magis ignorat τὸ, ἐκ Θησέως καὶ αὐτῆς γενέσθαι τὴν Ἰφιγένειαν. ἐμὲ Ἀχιλλῆος κουριδίην ἄλοχον θήσειν, T, 298, ubi loquens inducitur Briseis, Patroclum mortuum graviter lugens; eaque præ nimio luctu non observat proprietatem vocis: erat enim vidua juvencula; igitur non poterat fieri κουριδίη ἄλοχος novi alterius mariti: et omissum est in ista mentis confusione, ὡς, quasi. γυναῖκας κουριδίας, ν, 45. κουριδίῃ ἀλόχῳ, ξ, 245. κουριδίης ἀλόχου, ο, 355.

κουρίζω, f. ίσω et (dorice) ίξω. (Κέρω) juvenili ætate sum, νέος εἰμί. σάκος, ὃ Λαέρτης κουρίζων φορέεσκε, χ, 185, clypeum, quem Laërtes in vegeta ætate sua gestabat, κοῦρος ὤν. notat deinde et, juveniliter ludo, ago ut juvenis. media forma κορίζομαι, blandior, blande appello, Aristoph. Nub. 68. et ὑποκορίζομαι, per deminutivum nomen appello blande rem majorem: unde ὁ ὑποκορισμὸς, deminutio appellationis. Aristoph. Plut. 1012, Νιτάριον ἂν καὶ Βάτιον ὑπεκορίζετο. et τὸ ὑποκόρισμα, ατος, id.

κουρὶξ, (Κέρω) adverb. juvenili robore et animo, νεανικῶς, *jugendlich, (with youthful vigour.)* it. alacriter et fortiter. est a κουρίζω. ἔρυσάν τέ μιν εἴσω κουρὶξ, χ, 188, coll. 185, trahebant eum intro juvenili robore, ἀνδρείως, ὡς πρέπει κούροις. sic et fit ἀμφορὶξ, ab ἀμφορίζω, quod est ab ἀμφορεύς. Aristarchus quidem hoc κουρὶξ exponit: ἐπιλαβόμενοι τῆς κόμης, ut sit pro, ἐκ τῆς κεφαλῆς, quasi ἐκ τῆς κουρᾶς, *beym schopf, bey den zierlich beschnittenen haaren, (by the tuft, by the elegantly cut hair:)* sed accurate perpendens contextum, hanc expositionem nihil esse sentiet, deprehendetque, magnos quoque criticos et enarratores dormitare sæpe; qualis somnus ingenti illi Scaligero, in commentariis suis de re poëtica, non minus sæpe obrepsit. Vide sub ἐπιμίξ.

κοῦρος, ὁ, κουροσύνη, ἡ, vide sub κόρος.

κουρότερος, έρα, ερον. (Κέρω) junior. κουροτέροις μετεῖναι, inter juniores esse, i. e. juvenis esse, Δ, 316, ἐν νέοις εἶναι. μετὰ ἀνδράσι κουροτέροις, φ, 310, coll. 289.

κουροτρόφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) qui juvenes alit et robustos facit. νῆσος τρηχεῖα, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος, ι, 27, Ithaca, νέους ἀγαθοὺς φέρουσα. ab ὁ κοῦρος, juvenis.

κουφόνοος, vide sub κράας.

Κοῦφος, η. ον. (Ἕπω) levis, non ponderosus. *leicht von gewicht, (light in weight.)* it. inanis, *leer, (empty.)* Si quid trahentem aut attollentem facile sequitur: nam est ab ἕπω: et præpositum κ potest intelligi ex ὦκα desumtum. κοῦφα (neutrum plur. adverbialiter) ποσὶ προβιβὰς, N, 158. κούφη δόσις ἀνδρὶ σοφῷ, leve et non molestum donum est viro docto, Ist. 1, 62, non molestum est ei, dare hoc donum, ut sc. verbis bonis suam et alterius gloriam condat.

πληροῖ θεῶν δύναμις κούφαν κτίσιν, efficit deorum potentia leve opus, Ol. 13, 117, i. e. κούφως. κούφοις ποσὶν, i. e. ἐλαφροῖς, Ol. 13, 164. κούφοις ποσὶν ἵσταμαι, Ne. 8, 32, consisto pedibus celeribus, cohibeo eos. κοῦφα βιβῶντα ὕμνον, Ol. 14, 24. ἐφαπτομένη χειρὶ κοῦφα, Py. 9, 18, leniter tangens manu.

κουφότερος, έρα, ερον. (Ἕπω) levior, minus ponderosus. καὶ τότε κουφότερον (adverbialiter) μετεφώνεε Φαιήκεσσι, Θ, 201, leviori et alacriori animo, θρασύτερον, ἐπηρμένον, elatius. κουφότεραι φρένες, Ol. 8, 80, leviores mentes sunt eorum, qui non experti sunt rem.

κοχυδέω, vide sequens, et sub ποταμός.

κοχύω, f. ύσω, (Χέω) largiter et simul leniter fundo. it. leniter fundo. it. leniter et largiter defluo. est a χύω per reduplicationem. ἐκ μετώπου ἱδρὼς κοχύεσκεν, pro ἐκόχυε, Theocr. Id. 2, 107, ex fronte sudor demanabat et prorumpebat. idem verbum dicitur κοχυδέω. κόχυ, adverb. notat fusim, largiter. et ὁ κόχος, ου, ros largus.

κράας, ατος, τὸ et ὁ. (Κάρα) idem quod κρὰς caput. πλοκάμους ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, Ξ, 177, de Junone. σῷ κράατι τίσεις, χ, 218, i. e. τῇ σῇ κεφαλῇ ἀνταποδώσεις, i. e. τῇ ζωῇ σου ζημιωθήσῃ. κατὰ κράατα ἀνδρῶν βαίνει, ἡ Ἄτη, error mentis damnosus, per capita virorum vadit, Τ, 93, ubi simul per τὸ κράας elatio animi vitiosa intelligitur. nam ἐκ μετεωρισμοῦ τὸ βλάπτεσθαι (offendere consiliis et in damnum incurrere) oritur, καὶ ἐξ εὐηθείας κουφόνου, ex stultitia levitatis animi, (a κουφονοος, κουφόνους, genit. κουφονόου, κουφόνου, ex κοῦφος, levis, et ὁ νόος, mens.) simul omnis error mentis et damnosum consilium οὐ χαμαὶ πίπτει (non frustra cadit) ἀλλ' εἰς κεφαλήν τινος (in caput cujusque errantis, i. e. in errantem) ἀποσκήπτει τὴν ἀτυχίαν. etiam, quia omnis error et inde resultans damnum oritur ex peccato capitis, i. e. ex defectu rationis bonæ. κράτων, pro κραάτων, i. e. κεφαλῶν, χ, 309. ω, 184.

κράββατος, vide sub λέχος.

κραγέτης, ου. ὁ. (Κρῶ) clamosus, loquax. κραγέται κολοιοὶ, Ne. 3, 143, clamosi et garruli graculi. idem dicitur ὁ κράκτης et κεκράκτης, ου.

κραδαίνω, (Κῶ) idem ac sequens. et passivum, κραδαίνομαι, quassor, concutior, *ich bebe, (I tremble.)* αἰχμὴ κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο, Ν, 504. Π, 614, cuspis, posteriori sua parte lignea longa vibrans se varie et undulans, in terram ibat, *fuhr in die erde, und der stiel bebete, (stuck in the ground and the shaft quivered.)* ἔγχος ἐν νηδυίοις αὐτοῦ κραδαινόμενον, Ρ, 524, nam σπαρασσομένων τῶν ἐντὸς, ἐκραδαίνετο ἔξω τὸ ἐμπεπηγὸς αὐτοῖς δόρυ, et est fere idem quod ἐπελεμίχθη. nam hasta tam longa et teres κραδαίνεται, adacta per objectum.

κραδάω, (Κῶ) concuti facio, vibro. est ab ἡ κραδία, cor, quod assidue palpitat et movetur; inde est ἡ κράδη, folium quodvis, cordis fere figuram habens, et facile palpitans a ventulo; in specie folium ficulnum, frons ficulna, imo et tota ficus arbor: et hinc est κραδάω. κραδάων ἔγχος, Η, 213. τ, 438. δόρυ, Ν, 583, Υ, 428. nam tam longa et teres hasta, si fertur horizontaliter, quatitur et nutat.

κράδη, ἡ, vide supra.

κραδία, (κραδίη) ἡ. (Κῶ) cor, *das herz, (the heart.)* idem quod τὸ κῆρ vel κέαρ, ab eoque ortum, pro κεαρδία, et transpositio τοῦ ρ post syncopen, est euphonica. inde postea obtinuit ἡ καρδία. ἔχων κραδίην ἐλάφοιο, Α, 225, i. e. timidus. et 395, ἤ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς ἠὲ καὶ ἔργῳ, i. e. τὸν Δία, aut verbo juvisti cor Jovis aut facto. ἐνῶρσε (immisit) σθένος ἑκάστου κραδίῃ, Β, 452. αἰεί σοι κραδίη, πέλεκυς ὥς ἀτειρής, Γ, 60, nam adjectivum pertinet, non ad κραδίη, sed ad πέλεκυς, et in sequentibus parabola de ejusmodi securi firma explicat activitatem et constantiam et animositatem herois. ἀνεστονάχιζεν νειόθεν ἐκ κραδίης, suspiravit ex fundo cordis, Κ, 10. et 94, κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, cor mihi extra pectora exsilire vult, præ anxietate animi; et est hæc hyperbolica locutio. et 244, οὗ πέρι μὲν (cui quidem abundanter præsto est) πρόφρων κραδίη, animositas prudens; quæ magna laus est boni militaris viri. et 220, ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ. sic et 319, me incitat. ἀλλά μοι οἰδάνεται (intumescit) κραδίη χόλῳ, Ι, 642. οὐ γάρ σοι κραδίη μενεδήϊος (in pugna constans) οὐδὲ μαχήμων, Μ, 247. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν, dupliciter mihi cor in pectore deliberat, Π, 435. ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει, cor ei in pectore valde palpitat, Ν, 282. ἐπιτλήτω σοὶ κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Τ, 220, toleret tibi animus verba mea. sic, ἐπιτλήτω, Ψ, 591. ἄνοον κραδίην ἔχεις, Φ, 441, cor inconsiderans et non intelligens habes: quæ verba lenissime sunt capienda; nam reprehendunt tantum defectum attentionis, qui et summis animis obrepere nonnunquam potest. παλλομένη (κατὰ) κραδίην, Χ, 461, ex præsagio magni mali. οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην, Ψ, 47, i. e. nunquam æque magnus dolor, ac hic est, venire poterit cordi meo. δόρυ ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, hasta cordi infixa est, Ν, 442. μέγα σθένος ἔμβαλε ἑκάστῳ κραδίῃ, Ξ, 152. ἐν δέ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, Υ, 169, nam ἦτορ proprie est vis viva, anima spirans, et καρδία est proprie musculus ille cordis nomine dictus; ut ergo videas, καρδίαν εἶναί τι ἀγγεῖον τῆς ψυχῆς, in quo anima possit in arctum comprimi quasi. Sermo est ibi de leone, cui στένει nonnunquam ἦτορ διὰ τὸ ὑπέρθερμον: θερμὸς γὰρ ὢν φύσει ὁ λέων, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς μάλιστα θερμαίνεται. ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε, Φ, 547. et 551, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε, volvebat. μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο, Ω, 584, ne ille iram non contineret in tristi corde. et 129, μέχρις οὗ (quousque) ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι (rodis) κραδίην; *frissest dir das herz ab, (eatest thy heart,* i. e. *pinest away.)* hinc Pythagoræ præceptum sumtum: καρδίαν μὴ ἔσθιε, i. e. ἄλυπος καὶ ἀτάραχος διάμενε, ἀλυπίαν ἄσκει. ἤδη μοὶ κραδίη τέτραπτο νέεσθαι, jam mihi cor conversum erat ad reditum, quem intuebatur ut certo futurum, cum antea spes nulla videretur, δ, 260. et 293, οὐδὲ εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν εἴη, quod alibi dixit ἦτορ σιδήρεον: et hinc est σιδηροκάρδιος. et 427, 572, πολλὰ μοι πόρφυρε. sic et κ, 309. κραδίη προτιόσσετό οἱ ὄλεθρον, intuebatur, ε, 389. τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης, υ, 18, ubi Ulysses ipse se alloquitur, i. e. σὺ ὦ Ὀδυσσεῦ, a parte totum dicens. hinc et in masculino loquitur in sequentibus. et 23, ἐν πείσῃ (obedientia) ἔμινε κραδίη τετληυῖα. et 13, αὐτῷ ἔνδον ὑλακτεῖ, latrat. et 17, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, increpavit. σοὶ δὲ ἀεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο, ψ, 103, durior lapide. κραδίη καὶ θυμὸς sæpe junguntur. ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανε, Β, 171. Θ, 147. Ο, 208. Π, 52. σ, 273. αὐτοῦ ἐρητύεται (cohibetur) κραδίη καὶ θυμὸς, Ι, 631. ἄρχε (duc imperio) ὅπη (quo) σε κραδίη θυμός τε κελεύει, Ν, 784. τῶν (σφηκῶν, crabronum) κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες Μυρμιδόνες, Π, 266, coll. 264, 259. σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, tuum autem cor sustineat audire nec commoveatur, α, 353. ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς αὔτις ἐν στήθεσιν ἰάνθη, δ, 548, cujus oppositum est καρδιώττειν, i. e. ἀλγεῖν τὴν καρδίαν. οὔτινα κραδίη καὶ θυμὸς κελεύει, Θ, 204. πέμψει δὲ, ὅπῃ σε, ξ, 517. ο, 338, dimittet et deportari curabit te, quocunque animus tibi est. sic, πέμψω, π, 81. φ, 342. ὅν τινα ἀνώγει, *wer lust und belieben hat, (whoever has inclination,)* ο, 394. εἴ σε ὀτρύνει, σ, 60. εἴπατε, ὅπως ὑμᾶς κελεύει, φ, 198. ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε, fovebat, augebat, ρ, 489, et sequitur genitivus, omisso ἕνεκα, βλημένου, ob percussum patrem suum. εἰ σφῶϊν κραδίη ἅδοι ἀμφοτέροισιν, si placeret ipsis ambobus, υ, 327. et 286, ὄφρα δύη (subeat, intret,) ἄχος κραδίην Ὀδυσῆα, ubi duplex accusativus est resolvendus, Ὀδυσσεῖα, κατὰ κραδίην, i. e. intime. sed σ, 347, est eadem phrasis cum genitivo, Ὀδυσῆος. ἀπήμων κραδία, illæsum cor, Ne. 1, 83. σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ, cum corde non vulnerato, Ne. 11, 12.

κράζω, f. άξω. (Κρῶ) clamo, vociferor. factum ex κράω. et hinc est ὁ κόραξ, ακος, corvus, a clamore suo. est paullo durius, quam κλάζω. inde est κρώζω, crocito, Aristoph. Plut. 369. Vide sub κλάζω.

κραιαίνω, f. ανῶ. (Κάρα) est κραίνω sequens distractum. futurum dicitur κραιανῶ et κρααινῶ et κρηανῶ. efficio ut caput. τόδε μοὶ κρήηνον ἐέλδωρ, hujus voti me compotem fac nutu tuo, Α, 41, 504. nam aor. 1. est ἐκρήηνα. κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, Ι, 101, s. effectumque dare et alteri suum consilium bonum. et sensus est: tuum quidem, O rex, præcipue est, ut dicas sententiam de rebus agendis; sed similiter tuum est, audire, si quis alius melius etiam quid dixerit, eique obsequi; nam omne tamen, quidquid in sententiis dictis prævaluerit, tuum opus esse dicetur utpote summi imperatoris. ergo est pro τελέσαι, efficere, *ausführen, (to execute.)* κρηήνατέ μοι τόδε ἐέλδωρ, γ, 418, efficite mihi, O filii, hanc voluntatem meam, inquit Nestor. sic et ρ, 242, ubi Ulysses precatur Nymphas. ἐκραίαινεν ἐφετμὰς αὐτοῦ, effecta dabat mandata ejus, Ε, 508.

κραίνω, f. ανῶ. (Κάρα) efficio, facio summam in ratione, effectum reddo. sum caput et præses, impero, judico. est a κρέω, sicut a χέω est χαίνω, ῥέω ῥαίνω, κέω καίνω, σέω σαίνω, βέω βαίνω, etc. proprie hoc verbum est, nutu capitis firmo et efficio. οἵ ἔτυμα κραίνουσι, hi ὄνειροι efficiunt vera visa et verba, τ, 567, ubi οἱ pro οὗτοι. *dieselbe traume bringen wahrheit, (these dreams come true.)* κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅ, ττι κεν εἴπω, effectum da nunc et mihi id verbum quod dixero, υ, 115, annue, O Jupiter, et mihi hoc quod rogavero. οὔ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γε ὁδῷ κρανέεσθαι, Ι, 622, ubi est futurum infin. in medio, pro κρανεῖσθαι, ionice, in significatu passivo: effectus *(der zweck) (the object)* nostri sermonis non videtur mihi, hac saltem via et hac in profectione ad Achillem, impetratum iri. οἵ μου φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, ε, 170, qui dii sunt valentiores quam ego et ad intelligendum et ad efficiendum, i. e. εἰς τὸ τελειῶσαι τὸ νοηθέν. nam homines sæpe νοοῦσι μὲν, οὐ κραίνουσι δὲ, ὡς μὴ ἰσχύοντες: deorum autem potentia in utroque præstantissima est. male ibi quidam codices legunt κρῖναι, ad judicandum: nam sermo est de diis, qui et intelligunt, et intellecta effectui dare possunt. δώδεκα ἀρχοὶ κραίνουσι, Θ, 391, ubi describitur res publica Phæacum, quæ habebat duodecim principes, et unum supremum regem. ergo est, imperant populo. κεῖνος κραίνει σοῦ εὐτυχίαν, Ol. 6, 139, ille, sc. Jupiter et Mercurius, efficit tuam felicitatem. τερπνὴν κραίνειν γάμου τελευτὴν, Py. 9, 118, jucundum exitum nuptiarum perficere. κραίνων ἐφετμὰς, i. e. τελειῶν, Ol. 3, 19, exsequens mandata et instituta Herculis: et sermo est de judice in certaminibus ab Hercule institutis. τῶν κλέος ἐκράνθη, Py. 4, 311, horum gloria completa est. ὁ κραντὴρ, ῆρος, et κράντωρ, ορος, est effector, auctor, perfector. τὰ κρανθέντα sunt, imperata a fatis, τὰ κυρωθέντα, vel et, de-

creta a principibus. Eurip. Orest. 1023. κέκρανται συμφοραὶ νέων κακῶν, Hippol. 1255, ad summum effectum datæ sunt a fato novæ calamitates.

κραιπάλη, ἡ, vide sequens, et sub Παλλὰς in R.

κραιπνὸς, ἡ, όν. (Πνέω) vehemens, celer, rapidus. est a κάρα, τὸ, caput, et πνέω, spiro, fumo, compositum nomen poëticum, quasi καραπνὸς, per syncopen κραπνὸς, et inserto Iota: cui præ festinatione et opera caput spirat et fumat, vel, qui acriter spirat festinans operansque ex ore et naribus. in genere notat robustam celeritatem. κραιπνὸν Βορέην, vehementem Boream, ε, 385, rapidum. κραιπναί τι θύελλαι, rapidæ procellæ, ζ, 171. πομποῖς ἅμα κραιπνοῖς, Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ, Π, 671, 681, una cum comitibus vehementibus, Somno et Morte: nam hi adsiliunt irresistibiliter et vehementer. improprie ponitur de pedibus, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, Z, 505. X, 138. μεταστὼν, persequens, P, 190. ξ, 33. πέτεσθαι, Φ, 247. ἐλαφρότατος, Ψ, 749. neutrum plurale adverbialiter, κραιπνὰ μάλα ἔνθα καὶ ἔνθα διώκειν ἠδὲ φέβεσθαι, E, 223. Θ, 107, ubi proprie positum. κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, N, 18. ρ, 27. κραιπνὸν βέλος, Py. 4, 161. sic ἡ κραιπάλη facta ex καρπάλη, interserto Iota post syncopen factam, a πάλλειν τὸ κάρα.

κραιπνότερος, α, ον. (Πνέω) rapidior, vehementior, *hitziger, (more vehement.)* κραιπνότεροι μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, de adolescente, Ψ, 590, calidior quidem mens, sed tenuius consilium. conf. νόος. κραιπνότεραι ἀνέμων, vehementiores (petræ illæ mobiles) ventis, et celeriores, Py. 4, 372.

κραιπνῶς, (Πνέω) adverb. vehementer, celeriter, calide. ἐξ ὕπνου μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε, K, 162. προσεβήσατο, accessit rapide, Ξ, 292, Juno. μεμαυῖα, O, 83, 172, valde concita. ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, currimus, Θ, 247.

κραῖρα, ἡ, vide sub ΚΑ'ΡΑ, et ὀρθόκραιρος.

κράκτης, ὁ, vide sub κραγέτης.

κραναὸς, ἡ, όν. (Κάρα) quod multa quasi capita, et eminentia loca, habet; asper, saxosus. a τὸ κράνον. *bergig, steinig, rauh, (mountainous, rocky, rough.)* κραναὴ Ἰθάκη, Γ, 201. α, 247. ο, 509. π, 124. φ, 346, i. e. τραχεῖα. nam erat insula valde saxosa et montana. hinc vulgus Græcum, quod τὸ κρανίον vocare solet τὸ κάκαρον, τὴν ἄπηλον γῆν (omnino siccam terram) esse dicit ξηρὰν ὡς κάκαρον, tam siccam sicut cranium calvum mortui est. κραναὴ νῆσος, Γ, 445, ubi Paris sic appellat insulam, in qua nuptias cum Helena rapta primum fecit; et est sine dubio proprium nomen parvæ et desertæ cujusdam insulæ. alii tamen pro epitheto omissi nominis proprii habent, et volunt esse eam τὰ Κύθηρα, insulam Veneri sacram, sed asperam. alii, insulam dictam Ἑλένην, πρὸς τῇ Ἀττικῇ οὖσαν, ἐγγυτάτω τῆς Κέω: sic nominatam, quia Helena fugiens ibi primum fuerit navi egressa. adi geographum, et partem Realem. κραναὴ Δῆλος, Ist. 1, 3. κρανααῖς ἐν Ἀθήναις, i. e. τραχείαις, nam terra Attica valde alta et montana, Ol. 7, 51. 13, 52. Ne. 8, 19. Vide sub κρανίον.

κρανέεσθαι, vide sub κραίνω.

κράνεια, ας. ἡ. et ἡ κρανέα, ας. (Κάρα) est arbor, quæ latine dicitur cornus. fructus ejus dicitur ἡ πίτταξις, ab aliis ὁ βάρβιλος, ab aliis ὁ μάραος. τανύφλοιόν τε κράνειαν, Π, 767, nam cortex ejus arboris est ταναὸς, lentus, τετανὸς καὶ οἷον ἱμαντώδης. καρπόν τε κρανείης, κ, 242.

- κρανθέντα, τὰ, vide sub κραίνω.

κρανίον, ου. τό. (Κάρα) capitis anterior pars superne. cranium. est a τὸ κάρηνον, et dorice κάρανον, (unde et est ὁ Κάρανος, ου, pro κάρηνος, unde media est longa; estque et proprium et appellativum nomen, notans supremum ducem) inde est τὸ καρανίον, per syncopen κρανίον. imo et τὸ κράνον, unde in architectura τὸ ἐπίκρανον, i. e. κίονος κεφαλὴ, columnæ capital; et τὸ ὠλίκρανον, pro ὠλενόκρανον, ab ἡ ὠλένη, cubitus, os et eminentia cubiti. hinc et τὸ κράνος, εος, galea, caput; et κρανάος eminentiis obsitus. ὅθι πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύκασι, Θ, 84, ubi anteriores pili equorum syncipiti adhærent. κρανίοις ξένων, Ist. 4, 92, craniis advenarum, sc. Antæus exornare solebat templum. τὸ πρόσκρανον, ου, pulvinus, *ein küssen, (a cushion,)* Theocrit. Id. 15, 3, non solum sub caput, sed et ad insidendum, ut l. c. apparet.

κράνον, τὸ, κράνος, εος τὸ, vide supra.

κραντὴρ, ῆρος, κράντωρ, ορος, ὁ, vide sub κραίνω.

κρὰς, ατός. ὁ. (Κάρα) caput. χαῖται κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, comæ in capite Jovis, A, 530. τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, E, 7, talem ignem ardere fecit in capite ejus et humeris, i. e. tantopere splendebant galea ejus et reliqua arma. αὐτίκα ἀπὸ κρατὸς κόρυθα εἵλετο Ἕκτωρ, demsit de capite suo galeam, Z, 472, coll. 468, seqq. κρατὸς ἀφαρπάξαι κόρυθα, N, 189, galeam deripere a capite hostis. τοῦ ἀπὸ κρατὸς κυνέην βάλεν Ἀπόλλων, Π, 793, i. e. præ nimio æstu ipse deposuit galeam, et deficiens viribus præ lassitudine improvide contracta. τεύχεα ἀπὸ κρατὸς, i. e. galeam, P, 205. nam Patroclus occisus est, cum λειποθυμίαν ex æstu et lassitudine pateretur. hinc est, οὐ κατὰ κόσμον, non justo modo et decente. ἀπὸ κρατὸς πολυπτύχου Οὐλύμπου, Y, 5, ubi κρᾶτα ὄρους vocat τὴν κορυφὴν, τὴν ἀκρώρειαν, ἐξοχήν. ἅλμη ἀπὸ κρατὸς κελάρυζε, salsa maris aqua largiter ex capite enatantis defluebat, ε, 323. ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ὕδωρ ἀγλαὸν, ι, 140, in superiore parte portus fluit aqua limpida; in terra alta prope portum. sic, ἐλαίη stat, ν, 102, 346. ὅ κέν σοι κρατὸς ἀλαλκήσει κακὸν ἦμαρ, κ, 288, quod medicamen sane a capite tuo, i. e. a te, arcebit malum diem, i. e. interitum. cæterum ibi allegoria apte est servata: nam caput, i. e. τὸ λογιστικὸν, corrumpitur si mala voluptas dominans est: non corpus mutatur, sed mens. extra allegoriam autem per caput intelligitur ὁ πᾶς ἄνθρωπος, totus homo, parte nobiliori posita pro toto. et 362, ἔλουε κατὰ κρατὸς καὶ ὤμων, lavabat me per caput et humeros. κονίη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρει, λ, 599, et pulvis circa caput ejus volitabat. ἀπὸ κρατὸς κυνέην ἔθηκα, ξ, 276, deposui galeam de capite. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην ἔθηκεν, imposuit capiti, Γ, 336. E, 743. K, 335. Λ, 41. O, 480. Π, 137. T, 381. χ, 123. κρατὶ κατανεύων, ι, 490, capite innuens. κρατὶ ἑκάστῃ, de Scylla, quæ sex habebat capita, et singulis capitibus singulos viros rapiebat, μ, 99. κατακαλυψάμενος κρᾶτα, Θ, 92, obvolvens caput pallio, coll. 84, 85. ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας, sub capitibus habentes scuta, cubabant in terra, K, 152. et 156, ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο, ubi est pro κρατί. κρατὶ ἐπὶ ἀγκύλῳ, Py. 1, 15, super adunce rostratum caput; de aquila, i. e. ῥινὶ ἐπὶ κεκαμμένῃ. κρατὶ δυσμενέων, Py. 8, 13, capiti hostium: ubi tamen alii legunt κράτει, robori, potentiæ. κρᾶτα συλήσαις Μεδοίσας, Py. 12, 28, caput cum abstulisset Medusæ, coll. 29, τόν: ut ergo ibi manifesto sit genus masculinum. Vide sub ἄγκυλος.

κράστις, ἡ, vide sub ῬΑ'Ω.

κραταίβιος, ὁ, vide sub κραταίπεδον.

κραταιγύαλος, ὁ ἡ. (Ἄγω) est epitheton τοῦ θώρηκος, κραταιὸν γύαλον, i. e. κοίλωμα, ἔχοντος, etiam τοῦ κραταιοῦντος τὰ γυῖα (corpus) τῶν ὁπλιτῶν. θώρηκές τε κραταιγύαλοι, T, 361. Vide sub κραταίπεδον.

κραταιὶς, ίδος. ἡ. (Κάρα) vis, superioritas. est et nomen proprium dæmonis muliebris, ut manifesto apparet ex μ, 124, βωστρεῖν δὲ Κραταιΐν, μητέρα τῆς Σκύλλης, invoca Kratæin matrem Scyllæ. Sed altero loco, λ, 596, τότε ἀποστρέψασκε (ἀπέστρεψε, sc. τὸν λᾶαν τοῦ Σισύφου) Κραταιῒς, tunc avertebat lapidem Kratæis; habetur quoque ab accuratioribus pro dæmone poëtico muliebri, ut notetur δαίμων τις ἰσχυρὰ, ἣ ὑποφέρεσθαι ἐποίει κάτω τὴν πέτραν ἀποστρέψασα. alii tamen ibi divisim legunt: κραταί' ἴς, i. e. κραταιὰ ἰσχὺς τοῦ λίθου: nec mirum, si ἶνα ponit de saxo, quod et ἀναιδὴς vocat versu sequente. pari modo α longum abjicitur in, ἐὰν χρεῖ' ἦ, i. e. εἰ χρεία ὑπάρχει. alii contendunt, esse adverbium, pro κραταιῶς, et verbum ἀπέστρεψε exponunt intransitive avertit se: et esse adverbium ad formam λικριφίς. Sed tamen, si conferas locum ex μ adductum, prævalebit eorum sententia, qui κραταιῒς vel pro nomine proprio, vel pro nomine substantivo, habent.

κράταιλεως, ὁ, ἡ, vide sub κραταίπεδον.

κραταιὸς, ὰ, όν. (Κάρα) superans, potens, vehemens palam. conf. κρατερός. κραταιοῦ θηρὸς, i. e. λέοντος, Λ, 119. δοκέεις μέγας τις ἔμμεναι ἠδὲ κραταιὸς, σ, 381. κραταιῷ υἷι, N, 345. ο, 242. μοῖρα κραταιὴ, i. e. βιαίη, cui nemo resistit, E, 83, 629. Π, 334, 853. T, 410. Y, 477. Φ, 110. Ω, 132, 209. κραταιὸν ἔπος, valens verbum, Py. 2, 149. ἔγχος, Py. 6, 34.

κραταίπεδον, ου. τό. (Πάω) solum munitum, solum vel paviendo duratum, vel lapidibus constratum: τὸ στερεὸν πέδον, ὡς λιθόστρωτον, ἢ ὡς πεπιλημένον καὶ νεναγμένον. quasi κραταιὸν πέδον. sic τὸ κραταιγύαλον, οἱ κραταίποδες, i. e. οἱ στεῤῥοὶ καὶ ἰσχυροὶ (κατὰ) πόδας, ὁ κραταίβιος, κραταίπιλος, κραταίτονος, etc. sunt composita a κραταιός. κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες, i. e. τὸ λιθόστρωτον, ψ, 46, *den gepflosterten fussboden, (the paved floor.)* Euripides, Electr. 534, id dixit κραταίλεων πέδον, ubi attice κραταίλεως, ὁ ἡ, est pro κραταίλαος, ab ὁ λᾶας, saxum. Vide sub δάπεδον.

κραταίπιλος, κραταίτονος, ὁ, vide supra.

κραταίπους, vide καρταίπους, et sub κραταίπεδον.

κρατεραίχμης, ου. ὁ. (Χάω) est epitheton herois in pugna fortissimi. Ist. 6, 55.

κρατερόθυμος, et καρτερόθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) forti et constanti animo, cujus animus in sustinendis malis non frangitur. *starkmüthig, (of a strong mind.)* καρτερόθυμε δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱὲ, E, 277. Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον, N, 350. Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων, Ξ, 512. Διὸς υἱὸν καρτερόθυμον, Herculem, φ, 25, conf. καρτερός.

κρατερὸς, ὰ, όν. (Κάρα) capitalis, superans, potens, fortis. ἀνδρὶ δαμεὶς κρατερῷ, Γ, 429, victus et interemtus *(erleget) (slain)* a viro forti. ἀνέρι εἰσάμενος (assimilatus) αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, juveni et forti, Π, 716, et his locis τὸ κρατερὸς non simpliciter fortem notat, sed cum excellentia. κρατερὸς Διομήδης, Δ, 401, 411. E, 143, 814. Λ, 384, ubi vulneratus Diomedes sic vocatur. Ψ, 472. αἰχμητὴς, pugnator validus, Γ, 179. Δ, 87. et 89, Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. sic et Σ, 55, ἔτεκον υἱὸν, ubi Thetis loquitur de Achille suo. et Φ, 546, Ἀντήνορος. Διώρης κρατερὸς, B, 622. κρατερός περ ἐὼν, O, 164, de Neptuno. et 105, de Jove. et Π, 624, de Ænea. γῆ κρατερόν περ ἐοῦσα, Φ, 63, terra tenet quamvis fortem. et 96, ἕτερον ἐνιέα τε κρατερόν τε. sic et P, 204, et sermo

est de Patroclo. *εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω*, Φ, 553, si metu fortissimi Achillis fugio. et 566, *λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἐστὶ ἀνθρώπων*, sc. Achilles. *κρατερὸς μήστωρ φόβου*, Ζ, 97. Μ, 39, validum effectorem fugæ hostium. *κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς*, validus et intrepidus, Ν, 299. *ῥαιστῆρα κρατερὸν*, Σ, 477. *κρατερὸν μῦθον*, Α, 25, 326, potentem sermonem, *τὸν μετὰ ἀπειλῆς*, *ein machtwort, (a violent speech.)* sic, *μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε*, Ο, 202, sermonem durum et violentum, *diese unfreundliche und starke worte, (these bitter and violent expressions.)* Sed Π, 199, *κρατερὸν μῦθον ἐπέτελλε*, ubi notat imperium summi ducis, quod militibus suis pro imperio dicit; *γενναῖον*. *κρατεροῖς ὀδοῦσι*, fortibus dentibus, de leone, Λ, 114, 175. Ρ, 63. *Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος*, Η, 38, illius excitemus firmum robur. *πρόφερε κρατερὸν μένος*, Κ, 479, profer, ulterius fer, validum robur. Sic *Ἐχεκλῆος*, Π, 189. *Λεοντῆος*, Ψ, 837. *ἡμίονοι ἀμφιβαλόντες*, muli admoventes validum robur, Ρ, 742. *πλῆσεν μένεος κρατεροῖο*, implevit ambos, Ν, 60. *τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας*, Θ, 279, a forti arcu, sc. conjectis sagittis, perdentem phalanges Trojanorum. ergo *ἀπὸ τόξου ὀλλύειν* idem est ac, *θανατοῦν ὀϊστοῖς*, *erschiessen, (to shoot.)* *κρατερὸν βέλος*, fortem sagittam, Ε, 104, et quidem cum excellentia aliqua. Sæpe autem *κρατερὸς* non in laude dicitur, sed *εἰς ψόγον τινὰ*, ut Latinorum *capitalis*, e. c. *ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ*, i. e. *βιαίῳ*, Ω, 212. *σὺν Ἄρηϊ κρατερῷ*, Β, 515. *κρατερὸς Ἐφιάλτης*, Ε, 385. *δεσμὸς*, Ε, 386, i. e. *χαλεπός*. et 392, *Ἡρακλῆς*. nam his locis non loco *ἐπαίνου* ponitur. *ᾅδης*, Ν, 415, *διὰ τὸ βίαιον*. *κρατερὰ ἔργα*, in malo sensu, Ε, 757. *ἄλγεα*, Β, 721. ε, 13, 395. ο, 232. ρ, 142. λ, 581, ubi tamen alii legunt *χαλεπά*. *heftigen hauptkummer, (great affliction.)* *κρατερὸν πένθος*, Λ, 249. *κρατερὸς τρόμος*, Ζ, 137, vehemens et verus tremor. *κρατερὴ ἀσπὶς*, firmum et validum scutum, Γ, 349. Ρ, 45. *ἶς*, Ψ, 720. *λύσση*, Ι, 239. Φ, 543, violenta rabies. *ἐνιπὴ*, Ε, 492, potentem increpationem. et 623, *ἀμφίβασις*, defensio valida et constans, *γενναία, βιαία, κρείσσων*. *ὑσμίνη*, Β, 40. Δ, 462. Ε, 84, 627, 712. Η, 14, 18. Λ, 190, 205, 468, pugna vehemens. sic et Ξ, 448. Σ, 243. Φ, 207. λ, 416. et si de clamore in ejusmodi pugna sermo est, non is est timoris index sed contentionis. *κρατεραὶ ὑσμῖναι*, Β, 345. Ε, 200, 530. *στίχες*, Δ, 90, 201, firmi et validi ordines militum. *κρατερὴ ἀνάγκη*, Ζ, 458. κ, 273, dura necessitas et potens, *ἡ κατὰ τὸ ἀκούσιον*, *der mächtige zwang, (dire necessity.)* *ἔρις*, Ν, 358. Π, 662. Υ, 48. *φύλοπις*, Σ, 242. π, 268. *κρατερῆφι βίηφι*, Φ, 501. μ, 210. *κραταιαὶ φάλαγγες*, Ε, 592. Ν, 90. *κρατεραῖς χερσὶ*, δ, 288. *υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων*, γ, 111. *Μεγαπένθης*, δ, 11. ο, 122. *Πολύφημος*, ι, 407. *κρατεροῖο λέοντος*, δ, 335. ρ, 126. *ἐκ δεσμοῦ*, θ, 360. et 336, *δεσμοῖς*. *Ἀΐδου*, λ, 276. *βιοῖο*, ω, 169. *κρατερὸν μένος*, λ, 220. *δέος*, ξ, 87. *κρατερὼ θεράποντε Διὸς*, λ, 254, i. e. potentes principes duo, qui sunt ministri Jovis. et 264, *κρατερώ περ ἐόντε*. *κραταιὸς* est idem quod *κρατερὸς*: et est a *κρὰς*, caput, quasi *κραταιὸς*, *ὁ ἐν ἑαυτῷ κεφαλαιῶν τὸ πᾶν*: et sæpe est *νικητὴς*, e. c. *ὁ δεῖνα κρατερὸς τοῦ δεῖνος γέγονεν*. opponitur quoque dolo agenti: nam est, aperta vi contra iens, qui caput fidenter objectat. *κρατερὸς ὁ Αἴας*, Ne. 7, 38. *κρατεροὶ Οἰνεῖδαι*, Ist. 5, 58. *κρατερᾶν χειρῶν*, Py. 11, 27, genit. plur. Doricus, in malo sensu; violentis. *κρατεροῖς ἥλοις ἀδάμαντος*, Py. 4, 126.

κρατερόφρων, (*Φέρω*) fortis et validus mente. *θηρὸς κρατερόφρονος*, *eines starkmüthigen læwen, (a courageous lion,)* Κ, 184. *κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ*, δ, 333. ρ, 124. *Ἡρακλῆα κρατερόφρονα*, Ξ, 324. *κρατερόφρονε παῖδε*, Castorem et Pollucem, λ, 298. a *κρατερός*.

κρατερώνυξ, *υχος*. *ὁ ἡ*. (*Νύσσω*) forti ungula præditus, fortibus unguibus. *κρατερώνυχας ἵππους*, Ε, 329. Π, 724. *ἡμιόνους*, Ω, 277. ζ, 253. *λύκοι ἠδὲ λέοντες*, κ, 218.

κρατερῶς, (*Κάρα*) adverb. fronte opposita, firmiter, fortiter, constanter. *μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευεν*, valde pro majestate loquebatur, Jupiter, Θ, 29, i. e. *ἀποτόμως ἐλάλει*. sic, *ἀγόρευσε*, Achilles, Ι, 690. et 431, *ἀπέειπεν* edixerat. *ἑστάμεναι κρατερῶς*, stare firmiter et fortiter, Λ, 410. Ν, 56. Ο, 666, i. e. *γενναίως, στερεῶς*. *ἐμάχοντο*, Μ, 152. *Διῒ κρατερῶς ἐνεμέσα*, sc. Neptunus, Jovi vehementer succensebat, Ν, 16, 353. *ἔχεο κρατερῶς*, Π, 501. Ρ, 559, continua fortiter. *κατέβαλε*, dejecit eum in certamine luctæ, δ, 344. ρ, 135, atque id viribus magnis utens, *καὶ οὐκ ἐκ μηχανῆς τινός*.

κρατευταὶ, *ῶν*. *οἱ*. (*Κάρα*) veruum bases et fulcra, *ἐφ' ὧν τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων τίθενται ἐν τῷ ὀπτᾶσθαι τὰ κρέα: σιδήριά τινα, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι ἐπιτίθενται*, *brat-spiess-knechte, (roasting jacks.)* singularis est *ὁ κρατευτὴς, οῦ*, a *κρατεύω*, firmiter teneo; quod est a *κρατέω*. *κρατευτάων* (pro *κρατευτῶν*) *ἐπαείρας* in fulcris elevans, sc. *τοὺς ὀβελοὺς*, Ι, 214. alii volunt esse *τοὺς κρατευτὰς, τὰς λαβὰς τῶν ὀβελίσκων*, *die griffe an den bratspiessen, (the handles to spits.)*

κρατευτὴς, *ου, ὁ*, vide supra.

κρατέω, f. *ήσω*. (*Κάρα*) præsto, præcello, sum superior, impero. *ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει*, de Agamemnone, Α, 79. et 288, *πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν*, omnes vi sua superare vult. *ὅστις ὅδε κρατέει*, quisquis iste fortia facta edit et vincit, Ε, 175. Π, 424. *αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε*, Π, 172, ipse supremum imperium habens dux summus erat, ubi sermo de Achille, qui duxerat militum 2500, quibus præerant quinque ductores, *ὑφηγεμόνες καὶ ὑποστράτηγοι*, ipse autem erat horum caput. non dicit *εὐρὺ κρατέων*, hoc enim erat Agamemnonis, supremi ducis totius fœderatorum exercitus; cum Achilles tantum esset supremus dux suæ partis. *περὶ μὲν κρατέεις*, Φ, 214, nimium sane fortis et violentus es; abuteris superioritate virium tuarum. et 315, *ὃς δὴ νῦν κρατέει*, qui sane nunc superior est; idque ibi exprobratorie dicitur de Achille. *νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν*, nunc rursus præstans es longe inter mortuos, λ, 484, inquit Ulysses vivus ad Achillis umbram apud inferos; coll. 490. *ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοὶ*, ν, 275. ο, 297. ω, 430, ubi illi sunt fortes et dominantur. *μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοὶ*, valde potentes sunt, ο, 274. *ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ θεοῖς*, π, 265, ubi sermo de Jove et Minerva; et verbum plurale positum ibi ad præcedentem dualem pronominis; coll. 260, 263, 264. *Θέτις κρατεῖ* (*ἐν*) *Φθίᾳ*, Ne. 4, 81, regnat, dominatur; et præpositio ibi omissa. *κρατεῖ ἥλικας*, superat, vincit æquales, Ne. 5, 84. *πάχει μήκει τε ναῦν κράτει*, pro *ἐκράτει*, Py. 4, 436, navem superabat et excedebat crassitie et longitudine, *ὑπερεβάλλετο*: et sermo est de dracone. *ποσσὶ κράτεσκεν*, Ne. 3, 90, pro *κρατέεσκεν*, quæ Ionica est forma pro *ἐκράτει*, prævalebat pedibus. *κράτησεν*, vicit, Ne. 6, 61. *ἐκράτησε στέφανον*, Ne. 10, 46, obtinuit victoria sua coronam. *κράτησαν ἔργον*, Ol. 9, 126, obtinuerunt opus, i. e. vicerunt. *κρατήσας*, Py. 10, 37. *κρατεῖν ἐπιχθονίων*, Ol. 7, 94, mortales superare, excellere. *κρατέων πάλῃ*, Ol. 8, 26. *ἐν ᾗ*, Py. 2, 9, i. e. *νικῶν*. sic Ist. 3, 21, *ἱπποδρομίᾳ*. *κρατέοντα*, Ol. 10, 121.

κρατὴρ, et ionice *κρητὴρ*, *ῆρος*. *ὁ*. (*Κάρα*) crater, vas capacius, in quod vinum ex amphora infundebatur, et ex quo deinde in pocula minora. *eine flasche, weinkanne, (a flagon, wine-cup.)* est a *κεράω*, ionice *κράω*, infundo. cæterum non negatur, antiquissimos merum bibere raro fuisse solitos: sed poëta hoc miscere vinum cum aqua aliis phrasibus exprimit, ut mox videbimus. ergo *κρατὴρ* non a mixtura vini cum aqua, sed a sola infusione, nomen habet. Scythæ gelidi maxime amabant *τὴν ἀκρατοποσίαν* in sensu recentiorum: hinc *οἱ Λάκωνες τὸ ἀκρατοποτεῖν* vocabant *ἐπισκυθίζειν*, *auf gut Scythisch einschenken, (to drink in the true Scythian style.)* deinde invaluit et apud Græcos ista *ἀκρατοποσία*, adeo, ut præmium sæpe proponeretur *τῷ πλεῖστον πιόντι*: sicut Alexander factitavit cum amicis. ab *ὁ κρατὴρ* est verbum *κρατηρίζειν*, i. e. *συμπίνειν*. fortasse et *ἡ κρήτη* est a *κράω*, f. *ήσω*. *κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο*, Α, 470. Ι, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271, nam *τὸ ποτὸν κατ' ἐξοχὴν* est *ὁ οἶνος*, et *ἐπιστέφειν* est, implere omnino, *bis oben an füllen, (to fill to the brim.)* *γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων*, Α, 598, dulce nectar ex cratere fundens. *φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν ἠδὲ χρύσεια κύπελλα*, Γ, 247. et 269, *κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον*, ubi per *μίσγειν* indicatur, aquam fuisse admixtam vino. cæterum apparet, *κρητῆρα* fuisse vas capacius, ex quo *εἰς τὰ κύπελλα* infundebatur. et 295, *ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι οἶνον δεπάεσσι*, haurientes poculis parvis vinum ex cratere, i. e. infundentes in pocula. *κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισι*, Ζ, 528, craterem statuere liberum in domo, i. e. in otio et finito bello compotare hilariter, gratias agendo diis pro recepta vel conservata libertate: *ἐν εἰρήνῃ, πολέμου παυσάμενοι, καθ' ἡσυχίαν τρυφῆσαι*. conf. *ἐλεύθερος*. *ἐν κρητῆρσι κέρωνται*, (pro *κερῶνται*) *οἶνον*, Δ, 260, ubi etymologice junctum nomen verbo. *πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο*, Θ, 232, sic et, *στήσαντο*, β, 431. *μείζονα κρητῆρα καθίστα*, statue majorem craterem, Ι, 202, nam jam plures, quam antea, aderant. *ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι*, Κ, 578. in ejusmodi *κρητῆρι* argenteo vel aureo sæpe condebantur ossa nobilium crematorum, ut apparet ex Ψ, 91, 92, ubi dicitur *χρύσεος ἀμφιφορεύς*. nam *οἱ πιόντες κρητῆρα φιλοτήσιον ἐν τῷ ζῆν, τὸν αὐτὸν ἔσχον καὶ θανάτου κρητῆρα, ταφέντες ἐν τοιούτῳ ὁμοῦ*. conf. *φιάλη*. *χρυσέου ἐκ κρητῆρος οἶνον ἀφυσσάμενος, ἔχων δέπας*, Ψ, 219. et 741, *ἀργύρεον κρητῆρα, ὃς ἓξ μέτρα ἐχάνδανε*, ubi simul pulcritudo ejus est descripta. coll. 778, ubi eum *κρητῆρα* præmium accipit Ulysses. *οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ*, α, 110, ubi de temperando vino narratur. *ὄφρα θυμοφθόρα* (letalia) *φάρμακα ἐμβάλῃ κρητῆρι*, β, 330, ut in craterem injiciat venena. *ἀνεκέρασεν κρητῆρα*, iterum implevit craterem, γ, 390, 393. *ἐπὴν κρητῆρι μιγείη φάρμακον νηπενθὲς*, δ, 222, quando in cratere admisceretur illud medicamen exhilarans. et 615, *κρητὴρ τετυγμένος, ἀργύρεος ἅπας, χρυσῷ δὲ χείλεα ἐπικέκρανται*. *κρητῆρα κερασάμενος*, implens, η, 179. *μέθυ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέει, καὶ ἐγχέει δεπάεσσιν*, ι, 9, ubi *ἀφύσσων ἐκ κρητῆρος* et *ἐγχέει δεπάεσσιν* est idem. et 203, *δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον*. et 210, *ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει*. *κρητῆρι ἐν ἀργυρέῳ οἶνον ἐκίρνα, καὶ νέμε κύπελλα*, κ, 356, crateri argenteo infundebat vinum, et distribuebat deinde pocula. *ἀμφὶ κρητῆρα κείμεθα*, λ, 418, circa craterem jacebamus, occisi. et ibi est vel singularis pro plurali: vel est collective intelligendus locus, ubi crateres stabant ad infundendum ex iis in pocula; *um die schenke, um das buvet, herum, im speise saale, (about the sideboard, or side-table, in the dining-room.)* *κρητῆρα κερασάμενος, μέθυ νεῖμον πᾶσιν*, ν, 50, craterem implens, ex eo distribue omnibus vinum ad libandum. et 105, *κρητῆρες καὶ ἀμ-*

φιφορῆες λάϊνοι, ubi utrumque fere idem notat: et erant hæc ἀναθήματα sacra in antro Nymphis sacrato. κρητῆρα ἀργύρεον, donat Menelaus Telemacho, ο, 103, 115—119. 121, φαεινὸν ἀργύρεον. et talia dicebantur ἀργυρώματα. κρητῆρα κεράσατο, σ, 422, et hæc phrasis in genere potest esse: curabat craterem implendum et ex eo infundendum in pocula, *er hatte die aufsicht auf die schenke, (he had the office of cup-bearer.)* καθῆρατε κρητῆρας, υ, 152. et 253, οἶνον κρητῆρσιν ἐνεκερῶντο. παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν ἷζε μυχοίτατος, φ, 145, ad craterem pulcrum sedebat interior: et h. l. rursus περιεκτικῶς positus est κρητὴρ pro loco, ubi crateres stabant; isque locus erat honoratior, quia in interiore parte triclinii, *es war in der gegend die oberstelle im saale, (it was in the most honourable part of the room.)* conf. μυχοίτατος. sic et περιεκτικῶς positum hoc nomen, χ, 341, μεσσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου, inter locum ubi crateres stabant et primam sellam. ἔδωκα αὐτῷ κρητῆρα πανάργυρον ἀνθεμόεντα, ω, 274. nam inter dona hospitalia aut præmia, crateres argentei artificiose elaborati (τετυγμένοι) præcipuæ erant dignationis. κρητὴρ γλυκὺς ἀοιδῶν, Ol. 6, 155, dispensator suavis cantionum: et sic vocat præcentorem hymnorum, qui convivas participes facit hymni, sicut crater vini. θαρσαλέα φωνὴ γίνεται παρὰ κρητῆρα, Ne. 9, 118, apud craterem, i. e. in συμποσίῳ, ubi bonum præbetur vinum, vox poëtæ et cantoris fit confidentior et animosior. sic ille: οἶνός τοι χαρίεντι μέγας πέλει ἵππος ἀοιδῷ. συμποσίου δεύτερον κρατῆρα, Ist. 6, 2, ubi non notat, alterum haustum, *den zweyten trunk, (the second draught:)* sed alterum craterem denuo impletum, priore jam exsiccato a convivis. ex quo patet, crateres fuisse admodum capaces. Bacchus ipse sic loquens inducitur alibi:

> Τρεῖς γὰρ μόνους κρητῆρας ἐγκεραννύω
> Τοῖς εὖ φρονοῦσιν: τὸν μὲν Ὑγείας ἕνα,
> Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι. τὸν δὲ δεύτερον
> Ἔρωτος Ἡδονῆς τε. τὸν τρίτον δ᾽ Ὕπνου,
> Ὃν εἰσπιόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
> Οἴκαδε βαδίζουσιν. ὁ δὲ τέτρατος οὐκ ἔτι
> Ἀμέτερός ἐστι, ἀλλ᾽ Ὕβρεως, etc.

quartus crater, i. e. quarta vice repletus, est insolentiæ. h. l. autem Pindarus per primum craterem intelligit hymnum ob victoriam Nemeam huic viro cantatum, Ne. 5. alter crater est hic hymnus Isthmicus. Vide sub μυχός.

κρατηρίζω, vide supra, prope initium.

κρατησίμαχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) victoriose pugnans. κρατησίμαχον σθένος υἱῶν, Py. 9, 150, robur victoriosum filiorum, i. e. filios victoriosos. a κρατέω, f. ήσω, supero.

κρατησίπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) vincens pedibus et cursu. a κρατέω, f. ήσω, sum superior. κρατησίποδα ἔθηκε, victorem cursu fecit eum, Py. 10, 25.

κρατήσιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) validos et victores equos regens et continens. a κρατέω, f. ήσω, vinco. κρατήσιππον ἐς ἅρμα, Ne. 9, 8.

κράτιστος, η. ον. (Κάρα) potentissimus, maxime superior. fortissimus, invictus. idem ac κάρτιστος. κρατίστου θεῶν, Ol. 14, 20, Jovis. ὃν κράτιστον, quem fortissimum, Ne. 7, 39. κτεάνων κρατίστην χάριν, præstantissimum donum inter opes alias, Py. 11, 89. κράτιστοι, excellentissimi, Ist. 1, 25.

κράτος, εος. τό. (Κάρα) capitalitas quasi, præferentia, superioritas; potentia. *die oberhand, der vorzug, der zustand da man ein haupt und mächtigerer ist, (the superiority, pre-eminence, the state of one who is paramount to and more powerful than others.)* est a τὸ κάρα, unde est κρέω, quasi καρέω, a cujus tertia persona præt. pass. est τὸ κάρτος per syncopen, et transposite κράτος. ἐπιτίθει Τρώεσσιν κράτος, adde illis superioritatem et victoriam, Α, 509. Διὸς κράτος ἐστὶ μέγιστον, Β, 118. Ι, 25, ille est supremus, habetque supremam potentiam. et 39, ἀλκὴν δ᾽ οὔτοι δῶκεν, ὅ ἐστι μέγιστον κράτος, fortitudinem et vires ad pugnandum non sane dedit, in quo tamen est et consistit maxima prioritas vel maximus valor. τὸ μέγα κράτος τὸ ἐξ ἀλκῆς, præstat τοῦ βασιλικῶς σκηπτουχεῖν. Diomedes ergo τῷ σκήπτρῳ præponit τὴν ἀνδρίαν, et oblique se ipse summo regi: nam σκῆπτρον est aliquid extrinsecus datum, et potest auferri; ἀνδρία est personale quid, et non facile potest auferri. illud voluntarios et fidos subjectos præsupponit; hoc potest subjicere sibi vel reges invitos. ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ ἐστι μέγιστον κράτος, Ν, 484, habet florem juventæ, in quo est maximus valor et maxima vis: nam seniores fiunt infirmiores. οὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, de aquila inter aves, Ω, 293, 311. ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην, Ν, 486, aut is ferret victoriam aut ego. ἤκουσε, μέγα κράτος εἶναι Ἀχαιῶν, Ζ, 387, audivit, Achæorum esse superioritatem in pugna, *dass die gar sehr die oberhand hätten, (that they had a decided superiority.)* δοῦναι μέγα κράτος Ἀργείοις, victoriam, Ο, 216. σοὶ νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω, Ρ, 206, tibi nunc saltem dabo magnam superioritatem in prœlio. et 613, Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν. τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω, Λ, 192, tunc ei victoriam dabo. sic 207. et 752, Ζεὺς Πυλίοισι μέγα ἐγγυάλιξε. αἴκε ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι (δοῦναι) κράτος, Ν, 743, si quidem velit deus dare victoriam. sic, δοίη δὲ αὐτῷ μέγα, Υ, 121. sed δὸς δὲ κράτος, Π, 524, ubi vulneratus precatur, præbeque vires mihi: ut κράτος ibi sit robur bene valentis corporis. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν, sc. χρή ἐμε, Μ, 214, oportet, ut ego augeam quantum possim, imperium tuum et dignitatem tuam. ibi ergo κράτος est ἡ βασιλεία, ἀξίωμα ἡγεμονικόν. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην, Σ, 308, sive is ferat victoriam, sive ego; ubi notat νίκην. hinc recentiores dixere νικηφόρος, et νικηφορεῖν. τὸν ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεΐ γε, interfecit dolo, non aperta fortitudine majore, Η, 142, non superioritate virium. ὅ, τι κράτεϊ προβιβήκει, Π, 54, quia potentia antecellit, ἐπειδὴ πολλῶν κρατεῖ καὶ ὑπερέχει, *weil er mer zu befelen hat, (because he has a right to command.)* ubi conf. προβαίνω. ὅου (οὗ) κράτος ἐστὶ μέγιστον, α, 70, ubi Jupiter loquitur de Polyphemo, cujus robur est maximum inter omnes Cyclopes. et 359, τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶν ἐν οἴκῳ, ejus est superioritas in domo, is est caput familiæ: et loquitur ibi Telemachus de se, ἐγὼ οἰκοδεσποτέω, *ich bin herr im hause, (I am master at home.)* sic et φ, 353. sic et, ἐνὶ δήμῳ, λ, 352, ubi Alcinous rex de se loquitur. Διὸς κράτος ἐστὶ μέγιστον, ε, 4. τὸ γὰρ σιδήρου κράτος ἐστὶν, ι, 393, sc. si candens ferrum a fabro intruditur in aquam frigidam, fit hinc ferrum ipsum validius: *dass giebt dem eisen die kraft und härte, (which gives to iron its strength and hardness.)* ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ᾽ ἐθέλῃσι, φ, 280, cras dabit deus victoriam cui voluerit. κράτος Ζηνὸς, Ol. 6, 162. i. e. τὸν Δία. κράτος ἐξέφηναν αὐτῷ ἐς γένος, potentiam exhibuerunt ei in posteros, Ne. 4, 110. ἀέθλων κράτος, i. e. νίκην, Ist. 8, 7. κράτει, i. e. νίκῃ, Ol. 1, 34. et 126, κράτει πέλασον με, victoriæ admove me. ἐν ἅπαντι κράτει, in omni victoria, Ol. 10, 97: nam ante victorum laudes, mos erat Jovi hymnum canere. κράτει δυσμενέων, robori hostium, Py. 8, 13, ubi tamen alii aptius legunt κρατὶ, i. e. κεφαλῇ, hostili capiti objectat se repugnando; sumta imagine a cervis aut tauris.

κρατὺς, εῖα, ύ. (Κάρα) potens, prævalens, fortis. in poëta κρατὺς est epitheton Mercurii, inventoris et præsidis eloquentiæ et mercaturæ et doli ingeniosi, rerum omnino capitalium. τῆς δὲ κρατὺς Ἑρμῆς ἠράσατο, eam adamavit, Π, 181. κρατὺς ἀργειφόντης, Ω, 345. ε, 49, 148.

κράτων, pro κραάτων, vide sub Λᾶας.

κράω, vide sub ΚΡΩ˜, κεράω, et ἐπικεράω.

κρεάγρα, vide sub πυράγρα.

κρεανομέω, *κρεανόμος*, ὁ, vide sub ΝΕ´ΜΩ, ad initium.

κρέας, ατος. τό. (Κάρα) caro edulis. est a κρέω, primus sum, regno, impero: nam regnat quasi inter cibos, et maxime validos reddit eos qui comedunt. hinc et ἴφια μῆλα dicuntur ab effectu apud edentes, oves quæ roborant carne sua homines, conf. Ε, 555, s. hinc et a καρτύνειν derivat Eustathius cum antiquis τὸ κρέας, *weil es macht hat und macht giebet, (because it has strength, and imparts strength.)* τῆ, τοῦτο κρέας πόρε αὐτῷ, θ, 477, cape, hanc carnem da ei. κρέας ὀπτὸν, π, 443, nam raro heroës elixas carnes apponebant. καὶ κρέας (ubi alii legunt κρέα) ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, ρ, 344, et carnem, quantam manu comprehendere poterat. δαινύμενοι κρέατ᾽ (pro κρέατα) ἄσπετα, ι, 162, ubi aliis placet, hoc τ᾽ avellere, et legere κρέα τ᾽ ἄσπετα, ut sit particula τέ. σῖτός τε κρέα τ᾽ ὀπτὰ, χ, 21, ubi res manifesto sic se habet. ergo et priore loco sic legendum: nam κρέα est pro κρέατα, per apocopen, non per contractionem. ἔνθα φίλα ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, Δ, 345. ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν, Θ, 231, quæ verba notant regem ἀφειδέα δαπάνης, simulque innuunt, milites fortia destinantes largo cibo satiari debere, non vero συντήκεσθαι ὀλιγοσιτοῦντας. κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεὺς, Ι, 217, circa quem locum describitur epulum heroicum, ab 199—225. sic et Ω, 626, et circa. concisas nimirum carnes in frusta, affigebant verubus parvis, super carbones candentes multos, sicque assabant; assatasque una cum verubus mensæ imponebant. βοὸς ἀμφέπετον κρέα, Λ, 775. ὠμὰ ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, Χ, 347, ubi Achilles optat sibi tantum crudelitatis, ut crudas Hectoris carnes comedere appetat: tanto odio fertur in eum. sic Jupiter Junonem increpat, quod velit carnes Priami edere, Δ, 35. et Hecuba cupit hepar Achillis gustare, Ω, 212, s. et Τυδεὺς ἐγκεφάλου ἐχθροῦ ἐῤῥόφησεν, ut historiæ narrant. κρέα πολλὰ δατεῦντο, α, 112. κρέα ὤπτων, ἄλλα τ᾽ ἔπειρον, γ, 33, ubi ὀπτᾷν καὶ πείρειν contradistinguuntur, ut prius sit, assare re vera; alterum vero, præparare carnes ad verua figendas ut assari deinde possint. quidam carnes jam assabant, alii assandas primum adfigebant verubus. ἐπεὶ ὤπτησαν κρέα ὑπέρτερα, καὶ ἐρύσαντο, γ, 65, 470, postquam assarunt carnes superiores vel exteriores, et detraxerunt de verubus. sic et υ, 279. et exteriorum carnium facit mentionem, quia earum assatarum color indicium est, bene jam esse eas igne percoctas. ἀνδρόμεα κρέα ἔδων, humanas carnes edens, ι, 297. et 347, ἔφαγες ἀνδρόμεα κρέα, ubi in scansione κρέα, duæ breves, valent pro una longa in fine, et pro unica syllaba pronuntiandum. et 557, δαινύμενοι κρέα τ᾽ ἄσπετα, καὶ μέθυ. σῖτον καὶ κρέα πολλὰ, μ, 19. et 395, κρέα ἀμφ᾽ ὀβελοῖς ἐμεμύκει ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. ἐνδυκέως κρέα τ᾽ ἤσθιε, ξ, 109. κρέα δαίετο, ο, 140, carnes scindebat, et faciebat portiones. sic et ρ, 331, δαιτρὸς κρέα πολλὰ δαιόμενος. αἱμοφόρυκτα κρέα ἤσθιον, υ, 348. ταμνομένους (quod est idem ac διαομένους) κρέα πολλὰ, ω, 363. ὀπτῆσαι δὲ κρεῶν, ο, 98, coll. 94, et est phrasis Attica, partem aliquam carnium, ab hesterna cœna reliquam, crudam tamen adhuc, assare in jentaculum: et ejusmodi carnes ex heri mactato bove super erant multæ, ut v. 94 ostendit. κρειῶν (pro κρεάτων) ἐρατίζων, de leone famelico, i. e. πει-

ιῶν, A, 550. P, 660. ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ κρειῶν, M, 300, indigus diu carnium si sit; de leone esuriente. κρειῶν πίνακας παρέθηκε παντοίων, α, 141, δ, 57. κρειῶν πίνακας ὀπταλέων, π, 49. ἔνθα μεν οὔτε ἄναξ οὔτε ποιμὴν ἐπιδευὴς (defectum sentiens) τυροῦ καὶ κρειῶν καὶ γάλακτος, δ, 88, *herr und knecht haben satt, (neither master nor servant knows any want.)* πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, ι, 9. sic ο, 333, τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδὲ οἴνου βεβρίθασι. et 506, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου. κρειῶν κορέσαιντο (κατὰ) θυμὸν, ξ, 28. et 456, σίτου καὶ κρειῶν κεκορημένοι. κρειῶν μοῖραν παρέθεσαν αὐτῷ οἱ πονέοντο, ρ, 258. et 412, πλῆσαν πήρην σίτου καὶ κρειῶν. ἔτιόν σε ἕδρῃ καὶ κρέασιν, Θ, 162, honorabant te sedili et carnibus, i. e. locum in convivio honoratiorem, et plures delicatioresque carnium partes dabant tibi præ aliis. sic, τετιμήμεθα ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν, M, 311. τραπέζαις ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σοῦ διεδάσαντο, Ol. 1, 80, de Pelope mactato: circa ultima convivii mensis distribuebant de carnibus tuis. conf. δεύτατος. κρεῶν ὕπερ, Ne. 7, 61, propter carnes, in sacrificio; et sermo est ibi de Neoptolemo, qui ægre ferens carnes sacras injuste dividi, et prohibere conans, cæsus est Delphis.

κρεγμὸς, ὁ vide sub κρέκω.

κρειοί, οἱ, vide sub ἐρέβινθος.

κρεῖον, ου. τό. (Κάρα) mensa, cui impositæ carnes secandæ et dividendæ. is significatus apparet, I, 206, κρεῖον μέγα κάββαλε (κατέβαλε, deposuit, posuit) ἐν πυρὸς αὐγῇ, coll. 207, ἐνετίθει κρέατα αὐτῷ, et 209, ἔταμνε κρέατα. est ergo, *ein grosser küchentisch, darauf das fleisch zurechte gemachet und zerschnitten wird, (a kitchen dresser, on which meat is prepared and cut up.)* simul vide ibi, heroës ipsi sunt sui coqui: Patroclus, vel ipse Achilles, ponit mensam et imponit carnes; Automedon adjuvat eum; Achilles discindit, et affigit verubus, etc.

κρείσσων, ονος. ὁ ἡ. (Κάρα) præstantior, potentior, magis principalis, superior, victor. a κρατὺς, εῖα, ὺ, deberet esse comparativus κρατύτερος et κράσσων, pro quo attice dicitur κάρρων: sed ob euphoniam est κρέσσων, et inde κρείσσων. notat ergo superioritatem et præcellentiam. sic Euripides, ἐπεὶ κρεῖσσόν ἐστι τὸ κακὸν τοῦ ἀγαθοῦ, quia malum jam superius est bono, quia bonum vincitur a malo: *weil das böse den vorzug und die oberhand hat, (because evil is predominant.)* et idem Eurip. in Hipp. 1217, κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων, spectaculum potentius, quam ut id intrepidis oculis adspici posset: terribile oculis spectaculum. et Alcest. 965, κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκης, nihil potentius necessitate. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, nam rex est potentior et prævalet, A, 80, ubi ἐπὶ νικῶντος καὶ ἐπικρατεστέρου posita vox: coll. 79, et notat τὸν τὸ ἴδιον βούλημα κρατύνοντα καὶ μηδενὸς ὑπακούοντα. sic, ἀνάγκαι κρείσσονες, i. e. δυνατώταται. ὁπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, quæ utraque phrasis notat idem, i. e. νικᾷ, ἐπικρατέστερος ᾖ, Γ, 71, 92. σ, 46. et 82, αἴκεν σὲ οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, Jovis consilium semper est fortius et validius quam hominum, Π, 688. sic et P, 176. *Gottes rath behält den platz über alle menschliche anschläge, (the decrees of God maintain the ascendancy over human counsels.)* κρείσσων εἶς ἐμοῦ καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον ἔγχει, T, 217, validior me es hasta: ὁ καθ' ὑπεροχὴν ὑπερφέρων, καὶ οὗπερ οὐκ ἄν τις περιγένοιτο. κρείσσων Ζεὺς ποταμῶν, Φ, 190. et 191, κρείσσων αὖτε Διὸς γενεή. αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε, Ψ, 578. οὔτις ἐμεῖο κρείσσων δοῦναί τε καὶ ἀρνήσασθαι, nemo me majorem habet potestatem ad dandum vel negandum. φ, 345, ἐγκρατέστερος, ἐξουσίαν ἔχων, *niemand sonst als ich hat die macht, (I alone possess the power.)* αἴκεν κρείσσων γένωμαι, χ, 167, i. e. ἐπικρατέστερος καὶ γενναιότερος, *der stärkere, (the more powerful.)* et 353, ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον (ἐμὲ) ἀνάγκῃ, ubi non incommode quidam legunt κρέσσονες ad eandem formam sicut πλέονες pro πλείονες: quia tamen nusquam alibi in poëta κρέσσων legitur: retinetur merito solemnis lectio. οὐ γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον, ζ, 182, nihil sane est fortius hac re et præstantius: et sermo est de concordia conjugali. ὅς σοῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν, Y, 334. ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι, Φ, 486. sunt ergo οἱ ἰσχυρότεροι καὶ κατὰ βίαν ἐπικρατέστεροι.

κρέκας, vide sub πλόκαμος.

κρέκη, ἡ, κρεκάδιον, τὸ, vide sequens.

κρέκω, f. έξω. (Κρῶ) acutum sonare facio, pulso. sonum aliquem edo gutture, creperum sono vel sonare facio. est cum κρίκω ejusdem originis. unde est ἡ κρέκη, sonus creperus, et ὁ κρεγμός. etiam avis, acuto rostro, ἡ κρὲξ, εκὸς, a sono quem edit sic dicta. et hinc est Romanorum crocito. τὸ κρεκάδιον, resonantia, Aristoph. Vesp. 1210, quando atrium clare resonat loquenti.

κρεμάω, f. άσω. (Κάρα) suspendo, *ich hänge auf, (I hang up.)* ab ἄκρος, supremus, elatus; per paragogen et aphæresin: et id α eo facilius moveri se patitur, quia in ἄκρος accessorium fuit, ad τὸ κάρα, caput. notat ergo, suspendo in altum, et proprie quidem, ut caput sit superius, pedes aut inferiores partes inferius pendeant. σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανοῦ κρεμάσαντες, catenam auream e cœlo suspendentes, ut dependeat in terram, Θ, 19. τεύχεα κρεμόω πρὸς ναὸν Ἀπόλλωνος, H, 83, arma suspendam ad templum Apollinis: et κρεμόω est pro κρεμῶ, distracto circumflexo per intersertam vocalem: et est vel præsens contractum, κρεμάω quod ionice poni solet pro futuro, in re certo futura; vel est futurum secundum. ὅτε ἐκρέμω ὑψόθεν, cum suspensa esses, et penderes ex alto, i. e. ἐν αἰθέρι, O, 18, inquit Jupiter ad Junonem: et est aor. 1. ind. m. pro ἐκρέμασο, ἐκρέμαο, ἐκρέμω. et ex hoc loco proprietas verbi apparet. κρέμαται μῶμος ἐκ φθονούντων, Ol. 6, 125, ubi conf. μῶμος. aliter est κρέμαται, sc. ἔντεα, pendent arma vel instrumenta, Py. 5, 46, i. e. ἀνιέρωται, pendent dedicata ad templum. nam Apollini dedicabatur et suspendebatur currus victor. ἀμφὶ ἀνθρώπων φρεσὶν ἀμπλακίαι (errores) ἀναρίθμητοι κρέμανται, Ol. 7, 45, ubi vides significatum metaphoricum, adhærent, adfixi sunt. simul vides ibi formam κρέμημι, in medio et pass. κρέμαμαι. κρίμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν ἐμβόλου suspenderunt ancoras in altum sublatas super paxillum navis in prora, Py. 4, 341. idem verbum dicitur κρεμαννύω, κρεμάννυμι, κρεμνάω, κρέμημι et κρέμνημι.

κρὲξ, εκὸς, ἡ, vide sub κρέκω.

κρέουσα, et ionice κρείουσα, ης. ἡ. (Κάρα) fœmina princeps, regina. Λαοθόη κρείουσα γυναικῶν, X, 48, præstantissima fœminarum: et erat pellex Priami. vide sub κρέω.

κρέσσων, ονος. ὁ ἡ. (Κάρα) præstantior, potentior, magis principalis, superior, victor. idem ac κρείσσων. κρέσσων οἰκτιρμῶν φθόνος, Py. 1, 164, malo invidiam quam misericordiam. hinc epigramma: ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων. vides simul recentiorem hujus comparativi determinationem. nam Homerus, primi significatus amantissimus, raro proprietatem vocis ex oculis amittit. κρέσσων ἀνὴρ καταπαύει δίκην, Ne. 9, 35, vir præstantior et prudentior sedat litem: *ein verständiger mann stillet den hader, (a more prudent man adjusts the dispute,)* ut Adrastus fecit magno suo fratrumque commodo, reconciliato per affinitatem Amphiarao. κρέσσον βέλος κεραυνοῦ, Ist. 8, 72, 74, fulmine aliud fortius telum. νόον κρέσσονα ἡλικίας, Py. 4, 146, animum præstantiorem ætate sua, ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν τὸν νοῦν καὶ τὴν φρόνησιν ἔχων. κρέσσονα τέρψιν, Py. 8, 130, præstantiorem delectationem. τέχνη ἀνδρῶν χειρόνων (i. e. ὁ δόλος καὶ μηχανή τις deteriorum hominum) ἔσφαλλε καὶ κρέσσονα, Ist. 4, 56, etiam præstantem virum labefactare potest. οὐδὲ ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες, Ne. 3, 52, neque desideria bona sunt (comparativus pro positivo, ut sæpe) ἀνδρὶ, i. e. τινὶ, alicui, de alienis aliquid adferre. alienas laudes nemo debet appetere sibi. κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν, Ol. 2, 43, præ bonis potioribus, πένθος βαρὺ πιτνεῖ, concidit gravis dolor. νεῖκος κρεσσόνων ἀποθέσθαι ἄπορον, Ol. 10, 47, contentionem potentiorum amoliri difficile est. χαλεπὴ ἔρις, ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων, Ne. 10, 136, difficilis contentio, hominibus negotium habendo cum potentioribus et fortioribus: utroque loco in significatu primo. cæterum ὁμιλεῖν regit dativum ἀνθρώποις, et κρεσσόνων est pro ἐκ τῶν κρεσσόνων, cum viris qui sunt ex numero fortiorum. κρέσσονας κτεάνων ψυχὰς, Ne. 9, 77, divitiis præstantiores animas habentes.

κρέω, quasi καρέω, a τὸ κάρα. (Κάρα) sum caput et princeps, impero, rego. *bin ein chef, (I am a chief.)* deinde in genere, sum valde potens et opulentus. ab hoc verbo solum participium præsentis, κρέων, οντος, ὁ. et κρέουσα, ης, ἡ. in usu est.

κρέων, et ionice κρείων, οντος. ὁ. (Κάρα) imperans, regens. neque semper de suprema omnium potestate, sed, ut et Romanorum rex, potens et magnus vir, *ein grosser herr, ein fürst, (a great personage, a prince.)* vide præcedens κρέω. κρείων Ἀγαμέμνων, *der grosmächtige, (the mighty,)* A, 130, 285. B, 100, 369, 411, cujus est orare et sacrificare. 477. Δ, 204. Π, 58. Σ, 445. Ψ, 110. et I, 368, ubi id prædicatum stomachose additum. his locis ergo de supremo rege. κρείων Ἀγαπήνωρ, B, 609. Ἐλικάων, Γ, 123. Ἐλεφήνωρ, Δ, 463. qui omnes erant regii generis, et principes illustres. Ἐνοσίχθων, Neptunus, Θ, 208. N, 10. Ξ, 150. Φ, 435. ε, 282. Ἀχελώϊος, fluvii præses, et princeps fluvius inter alios suæ terræ, Φ, 194. Εὔμηλος, Ψ, 354. κρείων Ἐτεωνεὺς, δ, 22, coll. 23, ubi idem dicitur θεράπων Μενελάου: ergo erat magnus administer regis sui; qui ut ἀνὴρ βασιλικὸς suo regi est θεράπων, aliis vero κρείων, καὶ τῶν συνθεραπόντων ὑπερέχων: *seine excellenz, (his excellency.)* κρείοντα Ἀμαρυγκέα ἔθαπτον Ἐπειοὶ, Ψ, 630. Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, θ, 381, 401. ι, 2. λ, 354, 377. ν, 38. ita enim alloquitur Ulysses regem Phæacum. ὕπατε κρειόντων, summe et supreme regum, ad Jovem, Θ, 31. α, 45. ω, 472. παίδων γονὴ κρειόντων, Ω, 539, filiorum soboles principum, *prinzen die ihm folgen könnten in der regierung, (princes who may succeed him in the government.)* κρέοντος, *des prinzen, (of the prince,)* Ne. 5, 22. σὺν κρέοντι Αἰακῷ, Py. 8, 143. κρέοντι οὐρανοῦ δόκιμον, regi cœli gratum, i. e. Jovi, Ne. 3, 17. κρεόντων Αἰακιδᾶν, Ne. 7, 66.

κρήγυος, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) jucundus, gratus, aptus, bonus, commodus, ἡδὺς, ἐσθλός. est vox composita ex ἥδειν ἢ ἡδύνειν τὸ κῆρ, delectare et jucunditate afficere cor. μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυον εἶπας, vates malorum, non unquam mihi aptum aut lætum quid locutus es, A, 106, nunquam boni quid mihi vaticinatus es. hæc vox in prosa quoque frequens, pro, aptus, cum quo contentus esse possis. Plato in Alcibiade: κρήγυοι διδάσκαλοι, sufficientes doctores, boni ad docendum. et Theocritus,

Id. 20, 19, ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον, pastores dicite mihi rem certam et veram mihique convenientem. et Epigr. 21, opponuntur πονηρὸς et κρήγυος καὶ παρὰ χρηστῶν.

κρήδεμνον, ου. τό. (Δέω) redimiculum capitis, *eine hauptbinde, ein bund um den kopf, (a bandeau, a fillet worn about the head.)* a τὸ κάρη, et δέω, κεφαλῆς δέμα. dicitur et ἐπίκρανον, ου. τὸ, quod in capite gestatur, capiti superponitur. proprie ponitur de κόσμῳ aliquo capitis humani, maxime muliebris: et notat genus ejusmodi κόσμου, cujus plures possunt esse species. nam non erat solum δεσμός τις, sed et καταπέτασμά τι πλατὺ, *eine art von nachtzeug mit flügeln, (a kind of night-cap with lappets,)* siquidem et genæ eo poterant contegi. κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο (tegebat sibi caput) δῖα θεάων καλῷ, νηγατέῳ, λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς, Ξ, 184, s. ubi de Junonis ornatu insidioso sermo est. et X, 470, numeratur tamen κρήδεμνον ut species hoc nomine dicta, inter genus quod 468, δέσματα κρατὸς dictum erat. et hoc κρήδεμνον aureum explicant h. l. antiqui per τὸ μαφόριον, quod vide in glossario Meursii. ὄφρα Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν, Π, 100, ubi sic vocatur murus Troicus, et in specie τὰ ἄνω τοῦ τείχους, *die brüstweren auf der mauer, (the coping of a wall.)* sic et πίθου κρήδεμνον poëtice est τὸ ἐπικείμενον πῶμα, operculum, *der deckel, (the cover.)* et apte l. c. τὸ λύειν additur, ut oppositum τοῦ δέειν. ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, α, 334, ubi ergo id κρήδεμνον erat κεφαλῆς κάλυμμα, παρειμένον (demissum, dependens) μέχρι τῶν ὤμων, usque ad humeros, κατὰ τὸ λεγόμενον πέτασον. poterat hæc demissa pars et genis obtendi, si usus posceret. sic et π, 416. σ, 209. φ, 65. ἀποβαλοῦσαι κρήδεμνα, deponentes redimicula capitis ministræ illæ virginis regiæ, ζ, 100, ne ista impedirent lusum, et ne fœdarentur. τῆ δὲ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσον ἄμβροτον, ε, 346, ubi dea dabat natanti Ulyssi suum redimiculum, ut pectori id subligaret, ὡς φυλακτήριον θαλασσίου κακοῦ: et ut circumligaret id corpori. ex quo apparet, fuisse longum. cæterum id poëtice est φρονήσεως σύμβολον, et quod fortiter tulerit Ulysses et hunc casum adversum, beneque sperarit: et fortasse re vera is natans suum sibi aliquod vestimentum circumligarat ventri et pectori, ut fortius natare posset: quod prudenter cogitatum refertur ad deam maris poetice. de eodem κρηδέμνῳ est 351, 373, 459, s. ᾤξεν οἶνον ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ταμίη, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε, γ, 392, ubi metaphorice ponitur de operculo amphoræ vinariæ. nam et κεφαλὴ ἀγγείου dicitur, unde apte operculum ejusmodi κεφαλῆς dici potest κρήδεμνον, τὸ τοῦ πίθου πῶμα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυναικείου κόσμου in capite. et quia κρήδεμνον est δέμα κεφαλῆς: hinc apte etiam h. l. λύεσθαι dictum est, pro ἀφαιρεῖσθαι. ergo et pilei nostri, ut opercula capitum nostrorum, non incommode dici poterunt κρήδεμνα. sunt et metaphorice τῶν τειχέων κρήδεμνα, i. e. αἱ περὶ αὐτὰ στεφάναι, imo et muri ipsi qui cingunt urbem, ν, 388, ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα. Vide sub καλύπτρη.

κρηῆναι, κρήηνον, vide sub κραιαίνω.

κρῆθεν, pro κάρηθεν, vide sub ΚΑΤΑ', paullo a fine.

κρήμνημι, (Κάρα) suspendo, est idem fere, quod κρεμάω, factum ex κρεμνάω, mutato ε. ἄγκυραν κρημνάντων, sc. ἡμῶν, suspendentibus nobis ancoram sublatam, Py. 4, 43, qui est genit. plur. particip. præs. κρημνὰς, suspendens. præterea autem notat, in præceps dare, e. c. κρήμνη σεαυτὴν, pro κρήμνηθι, per apocopen, sicut et ἵστη dicitur pro ἵστηθι: et κρήμνασθαι est, præcipitari. deinde et, in declive vel acclive jacere.

κρημνὸς, οῦ. ὁ. (Κάρα) declivitas loci, quæ eadem est et acclivitas. *abhängig, abschüssig, (having a slope, declivity.)* est a forma κρήμνημι, ex κρεμάω. μελίην (hastam) οὐκ ἐδύνατο ἐκ κρημνοῦ ἐρύσαι χειρὶ, Φ, 175, non poterat ex aggesta ripæ terra extrahere manu; nam hasta impacta erat terræ, coll. 171, s. ut ergo κρημνὸς h. l. sit idem quod ἡ ὄχθη, ripa elatior. et 200, ἐκ κρημνοῖο ἐρύσατο ἔγχος. et 234, κρημνοῦ ἀπαΐξας, a crepidine fluvii desiliens in fluvium. et 244, κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν ulmus procidens totam ripam disturbat. et 26, ἔπτωσσον ὑπὸ κρημνοὺς, abdebant se pavidi sub ripas fluvii excelsiores, ne viderentur a persequente se. κρημνοὶ ἐπηρεφέες, M, 54, labia fossæ convexa: ut ergo de quavis aggesta et altiori terra circa fossam aut fluvium ponatur. hinc deinde de quovis altiore labio circa profundum quodvis dicitur. ἐπὶ κρημνοῖς ζαθέοις Ἀλφειοῦ, Ol. 3, 59, divinis in ripis declivibus Alphei fluminis. παρὰ Βοιβιάδος κρημνοῖς, Py. 3, 61, ad ripas lacus (λίμνης) illius.

κρῆναι, κρῆνον, vide sub κραίνω.

κρηναῖος, αία, αῖον. (Κάρα) fontanus, ad scaturiginem pertinens. Νύμφαι κρηναῖαι, ρ, 240. κρηνόω, f. ώσω, ex fonte fluere facio, et compositum διακρηνόω, f. ώσω, apud Theocr. Id. 7, 154.

κρήνη, ης. ἡ. (Κάρα) fons, scaturigo. *ein quell, ein brunn, ein bach, (a spring, a well, a rivulet.)* est quasi καρήνη, per syncopen, a τὸ κάρα. κρήνη μελάνυδρος, fons nigræ aquæ, I, 14, s. Π, 3. nam pura et profunda aqua videtur nigra. ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, Π, 160. Φ, 257. ἐκ δὲ κρήνη νάει, fonsque effluit inde, ζ, 292. ῥέει κρήνη, ι, 141. ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ, ν, 408. ἧπου ἐπὶ κρήνῃ, ο, 441, aut forte apud fontem, quando aquam peto. ἀμφὶ περὶ κρήνην, B, 305, coll. 307. et 734, κρήνην Ὑπέρειαν. ἐς κρήνην κατεβήσατο καλλιρέεθρον, κ, 107, ubi sermo est de puella principali, aquam ex fonte petenti: ut ergo Rebeccæ idem vitio verti non debeat. ταὶ δὲ, μετὰ ὕδωρ, ἔρχεσθε κρήνηνδε, vos aliæ, ut aquam petatis, ite ad fontem, *gehet nach wasser zum brunnen, (go to the well for water,)* υ, 154. et 158, αἱ μὲν ἐείκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον. et 162, γυναῖκες ἦλθον ἀπὸ κρήνης. ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο τυκτὴν καλλίρροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, ἄστεος ἐγγὺς, unde oppidani aquabantur, ρ, 205. πᾶσαι κρῆναι, Φ, 197. κρῆναι δ' ἑξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ, aqua purissima, ε, 70. scilicet in alto fonte aqua apparet nigra; hausta vero et in vase non nimis excavato visitur color ille limpidus. ἐν δὲ δύω κρῆναι, η, 129. γίνονται ταίγε (νύμφαι) ἐκ κρηνέων, pro κρηνῶν, κ, 350. et conf. γίνομαι. nam Nymphæ sunt fontes personificati. ἐπὶ κράνᾳ (dorice pro κρήνῃ) Ἀπόλλωνος, Py. 4, 524. κράναν Κασταλίαν, Py. 1, 75. ἐπὶ κρήνην, Py. 3, 123. Ὑπερηΐδα, Py. 4, 222. cæterum κρήνη proprio est fons scaturiginis, *die quelle, (the source:)* cui deinde notio fluenti est adjuncta.

κρηνόω, vide sub κρηναῖος.

κρηπιδόω, vide sequens.

κρηπὶς, ῖδος ἡ. (Ῥάω) calcei species. it. fundamentum. it. ora crassior placentæ: et hinc quoque, ripa fluvii. vide χρυσόῤῥαπις. κρηπῖδα, i. e. βάσιν καὶ ἀρχὴν, fundamentum et initium, Py. 4, 245. 7, 3. si notat calceamenti speciem, est *ein halb-stiefel, (half-boot,)* gestamen militare ferro suppactum. unde κρηπῖδες sunt ἄνδρες κεκρηπιδωμένοι, i. e. στρατιῶται, Theocrito, Id. 15, 6. Vide sub χρυσόῤῥαπις.

κρητὴρ, vide sub ἵζω, et τεύχω, aliquanto a fine.

κρῖ, vide sub κρῖμνον.

κρίβανος, ὁ, vide sub eodem, et αὔω.

κριβανωτὸς, vide sub οὐλοχύται.

κριγὴ, ἡ, κριγμὸς, ὁ, κρίζω, vide sub κρίκος, et κρίκω.

κριθὴ, ῆς. ἡ. (Κάρα) hordeum. est a κρίνω pro καρίνω, nam aristæ ejus maxime vallis sunt supra armatæ; etiam hoc genus frumenti omnium primum inventum esse dicitur. unde et postea in quibusdam derivatis nomen dedit omnibus frumentis, ut e. c. πολύκριθος sit, dives frumentis, et εὔκριθος ἀλωὴ, est area plena frumentis, Theocr. Id. 7, 34. κριθὴ ἄφλοιος est ἡ πτισσάνη, *gersten, graupe, habergrütze, (groats.)* πυροὶ καὶ κριθαὶ, triticum et hordeum, ι, 110. πυροὺς καὶ κριθὰς, τ, 112. κρίθινος οἶνος est cerevisia, Ægyptiis inde ab antiquissimis sæculis nota: vide Athenæum. conf. οὐλοχύται. ἐν Πυθιάδι κρίθη (sic enim ibi accentum ponunt quidam) Py. 8, 121, et explicant: corona hordeacea; quæ imponi solita sit victis in certamine. sed meliores ibi legunt κρίθη pro ἐκρίθη, vide κρίνω. suspecta ergo omnino est interpretatio illa de hordeacea corona.

κρίθινος οἶνος, vide supra et sub οἶνος prope finem.

κρικέω, vide sub κίρκος.

κρικίον, τὸ, vide sub κορώνη.

κρίκος, ου. ὁ. (Κρῶ) annulus ferreus. κρίκον δὲ ἕστορι ἐπέβαλλον, Ω, 272, annulum ferreum, qui est ad lora junctorum equorum, superposuerunt paxillo vel clavo ferreo qui est ad extremam priorem partem temonis, ut temo ab equis regi possit, *der ring am brust sielenwerk zweyer pferde, der vorne über den nagel an der deichsel gehänget wird, (the ring attached to the harness of two horses, which goes over the pin at the extremity of the pole of a carriage.)* est a κρίζω vel κρίκω, nam stridet is annulus ibi sæpe. fiebat tamen et e ligno, maxime in navibus, ubi est κρίκος ἱστίων, annulus ille, quo antenna ad malum sursum trahitur. a κρίζω, quod verbum et de hominibus, clamantibus certo modo, ponitur, est ὁ κριγμὸς, et ὁ κρισμὸς, et ἡ κριγὴ, clamoris species, *das krieschen, (shrieking.)*

κρικόω, vide sub κίρκος.

κρίκω et κρίζω, f. ξω. (Κρῶ) sonum stridulum vel gravem edo, *ich kriesche, knacke, (I shriek, scream.)* est verbum ex ipso sono fictum, et cum κράζω ejusdem originis. κρίκε (ἔκρικε) δὲ ζυγὸν, Π, 470, crepuitque jugum, cum ex parte frangeretur, i. e. ἔτριζε. quidam etiam scribunt h. l. τρίγε pro ἔτριγε, ut sit aor. 2. a τρίζω, f. ξω. f. 2. γῶ, aor. 2. ἔτριγον. et, si nostram lectionem a κρίκω, deducis, κρίκε est imperfectum: si vero a κρίζω, est aor. 2, pro ἔκριγε, mutato γ in κ: nam fut. 2. est κριγῶ. cæterum τὸ ζυγὸν est nominativus, pro ὁ ζυγός.

κρῖμνον, ου. τό. (Κάρα) est idem quod ἡ κριθὴ, et inde factum, mutata terminatione. in specie non grana integra solum, sed et comminuta molendo, notat; farina molita, *meel, (meal;)* maxime crassior illa, *schroot, (groats.)* Sed cum epitheto, λευκὸν, designatur hoc nomine etiam avena, *der haber, (oats.)* in poeta semper per apocopen est κρῖ, et apparet ex epitheto, apocopen factam non ex κριθῇ, sed ex τὸ κρῖμνον. ἵπποι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, E, 196. Θ, 560. παρέβαλον ἵπποις ζειὰς ἀνέμιξαν δὲ κρῖ λευκὸν, δ, 41. et 604, πυροί τε, ζειαί τε καὶ εὐρυφυὲς κρῖ λευκὸν, quo posteriori loco lætior illa species avenæ indicatur. ὡς ὅτε τις ζεύξῃ βόας, τρίβειν κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, Υ, 495, ubi de triturando sermo est; et hæc species pro quovis fru

mento ponitur. οὐ γὰρ ἔχον κρῖ λευκὸν ἐπὶ νηὸς, μ, 358, ubi de sacrificantibus sermo est, qui victimæ molam salsam in caput spargere solebant ante mactandum. his h. l. deerat ejusmodi farina hordeacea: hinc loco ejus folia ex quercu, antiquissima altrice hominum, adhibebant. epitheton λευκὸν simpliciter est a colore farinæ pariter ac frumenti, illius, et quia panem dat hordeum magis album quam secale. nam an et κρῖμνον μέλαν τὴν ἐπιφάνειαν detur, aliis enarrandum relinquimus. cæterum hinc est ὁ κρίβανος, i. e. κριθῶν βαῦνος vel κάμινος, *die darre, (a kiln;)* (it. *ein backofen,* [*an oven for baking bread,*] vel et, *ein bratofen,* [*an oven for baking meat,*] Aristoph. Ach. 86, coll. 87.) pro quo communis usus dixit ὁ κλίβανος, per τραυλισμόν. nam frumenta torreri solebant ante molendum. deinde dici cœpit ὁ κλίβανος, et ὁ ἰπνὸς, ἐν ᾧ ἄρτοι ἕψονται, *der backofen, (an oven for baking bread,)* furnus. scribitur et τὸ κρίμνον, et ὁ κρίμνος, ου, farina crassa: unde est κριμνώδης, εος, ὁ ἡ, in modum ejusmodi farinæ crassæ. κ' εἰ κριμνώδη κατανίφοι, Aristoph. Nub. 962.

κριμνὸς, ὁ, κριμνώδης, ὁ ἡ, vide supra.

κρίνω, f. ινῶ. et æolice ίνσω. (Κάρα) etsi hæc forma Æolica in quibusdam tantum temporibus a futuro deductis locum habet. Separo, discerno, seligo tanquam principale quid, in capita divido, per capita dispertior. nam est pro καρίνω, a τὸ κάρα. proprie est, διαιρέω: inde sunt deinde significatus metaphorici plures, maxime judiciale illud κρίνειν, quando judex partes litigantes discernit. ἐς νῆα ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσι, Α, 309, in navem seligebat remiges viginti; qui hinc dicti ἔκκριτοι, selecti. est ergo χωρίζειν, ἐπιλέγεσθαι. κρῖνε ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, i. e. διαχώριζε, Β, 362, discerne exercitum per gentes et cognationes. hinc postea factum est verbum φυλοκρινεῖν. et 446, ἔθυνον κρίνοντες, festinabant discernentes et separantes. κρίνει καρπόν τε καὶ ἄχνας, separat frugem et paleas, Ε, 501. κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους, Ζ, 188, cum selegisset. sic, κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους, δ, 666, cum elegissem. ἄνδρε δύω, κ, 102. ι, 89. et 195, ἑτάρων δυοκαίδεκα ἀρίστους. ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, ξ, 217. de *judicio* est Π, 387, οἳ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, qui vi in foro prava judicia judicant. et sic plene cum accusativo positum. si ergo κρίνειν, pro judicare, absolute ponitur, subintelligitur accusativus θέμιστας, fas et nefas discernere. sic et μ, 440, κρίνων νείκεα πολλὰ, secans lites multas: ut ergo et νείκεα possint subintelligi. nam ὁ δικαστὴς est quasi διχαστής τις, qui discriminat et discernit. de prœlio frequens hujus verbi usus in poëta est. οἵ κε τάχιστα ἔκριναν μέγα νεῖκος πολέμου, qui sane promtissime decernunt vel cernunt et adeunt magnam contentionem pugnæ, σ, 263. et in hoc significatu media aut passiva forma frequentior. ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθα Ἄρηϊ, ut decernamus ferro per totum diem, Β, 385, ubi κρίνεσθαι ἄρηϊ est pro συγκρίνεσθαι, i. e. ἀναμίσγεσθαι, συγχεῖσθαι, commisceri, conseri; cui opponitur διακρίνεσθαι, dirimi. opposita enim συγκρίνειν καὶ διακρίνειν: et utrumque potest exprimi per simplex κρίνειν. ergo κρινόμεθα ἄρηϊ est συγκρινόμεθα, comparamur, contendimus. coll. 362, 446, ubi κρίνειν est pro διακρίνειν. sic Σ, 209, πανημέριοι κρίνονται ἄρηϊ, i. e. εἰς διάκρισιν σπεύδουσιν, ἵνα τοῦ μίγνυσθαι παύσωνται: cernunt ferro. ex tali κρίνειν est et ὁ κριτὴς, δι' οὗ οἱ πρὸς ἔριν ἀναμεμιγμένοι διακρίνονται. ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μένος κρίνηται ἄρηος, π, 269, i. e. σύμμιξις πολέμου γένηται, quando pugnabimus cum illis. τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος, καὶ πως διακεκριμένως οἱ τοιοῦτοι μίγνυνται: τὴν ἀρχὴν μὲν συμπλεκόμενοι, τῷ δὲ τέλει τῆς μάχης διακρινόμενοι, ὅτε νίκη ἑτεραλκὴς γένηται. cæterum hæc forma media etiam alios significatus admittit. σὺ δὲ εὖ κρίνασθαι (infin. pro imperativo) ἑταίρους τρεῖς, δ, 408, selige accurate tres socios. κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα κρινάσθων, Θ, 36, juvenes duo et quinquaginta seliguntor: et est dualis imperat. a. 1. m. ad κούρω. possit quidem intelligi syncope Attica pluralis, pro κρινάσθωσαν: sed si conferas 48, κούρω δὲ κριθέντε δύω καὶ πεντήκοντα βήτην, ubi quoque dualis verbi duplex est positus, facile apparebit, quid sit veri. et h. l. medium notat passive. κρίνειν ergo est ἐκλέγειν, ἐπιλέγειν: nam debebant esse ἔκκριτοι, non vero πρωτόπειροι. ἐκρίνατο ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους, δ, 778, selegit ex procis. γέρων οὐκ αὐτοῖς ἐκρίνατο ὀνείρους, Ε, 150, dijudicavit illis somnia; ubi hoc κρίνειν notat διάκρισιν τῆς κατὰ τὸ ὄναρ συγχύσεως, discretionem somnii, quid veri insit. hinc et λύειν ὄνειρον dicimus, quasi ante συνδεδεμένον, καὶ οὕτω καμπύλον καὶ ἀδιευκρίνητον. postea inde compositum est ὁ ὀνειροκρίτης, qui idem est ac ὁ ὀνειροπόλος. εἵλετο, κρινάμενος τριηκόσια, sumsit, eligens trecenta pecorum capita, Λ, 696. nam κρίνασθαι est ἐκλέξασθαι, h. l. sic ἐπίλεκτος καὶ ἔκκριτος sunt idem. ἀρίστους κρινάμενος κατὰ λαὸν, Ι, 517. hi πρέσβεις erant ergo ἔκκριτοι τῶν ἀρίστων. κρινάμενος Κούρητας ἀριστῆας, Τ, 193, i. e. ἐπιλεξάμενος. κρινάμενος κατὰ δῆμον εἴκοσι φῶτας ἀρίστους, δ, 530. οὐκ ἄλλος κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πόλιν ἀρίστους, ω, 108, nemo meliores legeret, si seligeret ex civitate præstantissimos: nam κρῖναι et λέξασθαι sunt idem: sicut et κριτὸς καὶ λεκτός. ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι, ω, 506, viris pugnantibus, ubi quoque discernuntur fortes ab ignavis. ἄριστοι κρινθέντες, fortissimi selecti, Ν, 129: ubi ν a poëta non extruditur, sicut et in κλινθέντες. κεκριμένος οὖρος, Ξ, 19, est idem cum τῇ εὐκρινεῖ αὔρᾳ cui opponuntur αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι θύελλαι. est tamen simul, dijudicatus et electus ex cæteris ventis ventus: antea enim dubium erat, quis ventus, et ex qua regione, esset ingruiturus ponto. cæterum opponuntur κρίνειν vel εὐκρίνειν, et συγχέειν. οὔτις κεκριμένη φυλακὴ ῥύεται στρατὸν, Κ, 417, nullæ electæ et constitutæ excubiæ tuentur castra. ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 182, i. e. ἐπιλέκτους, *auserlesene, ausgesuchte, (selected, picked.)* et in hoc sensu τὸ κρίνειν, seligere, præstantius habere, est Rom. xiv, 5. κοῦροι κεκριμένοι, i. e. ἔκκριτοι, π, 248, lecti. πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες, ω, 107, i. e. ἐπιλελεγμένοι: electi et æquales. de loco ε, 170, ubi quidam male legunt κρῖναι, vide κραίνω. πότμος κρίνει συγγενὴς περὶ πάντων ἔργων, Ne. 5, 73, fortuna congenita, (cuique nascenti a deo contributa) judicat (et eventum faustum vel minus adjudicat) circa omnia illius hominis opera. ut cujusque fortuna est, ita habet eventum operum suorum. πότμος κυβερνᾷ ἔργα πάντα. ἔκρινας ἂν κίνδυνον ἀϋτῆς, Ne. 9, 83, dijudicasses sane periculum pugnæ, i. e. crevisses ferro. κρίνεται ἀλκὴ διὰ δαίμονας ἀνδρῶν, Ist. 5, 13, virtus dijudicatur et æstimatur secundum fortunas et divitias hominum. quo quis est fortunatior et ditior, eo plus virtutum habere putatur. πεῖρας θανάτου οὔτι κέκριται, Ol. 2, 56, terminus mortis nullus cognitus est, πεφανέρωται, γνώριμόν ἐστι ὁποῖον ἔσται, *ist nicht ausgemacht wie es seyn wird, (it is not known how or when it will happen.)* εὐφροσύνη ἄριστος πόνων κεκριμένων ἰατρὸς, Ne. 4, 2, i. e. συντελεσθέντων, κρίσιν λαβόντων: molestiarum dijudicatarum et finitarum medicus optimus est lætitia subsequens. διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένη δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδὲν, Ne. 6, 4, i. e. διακεκριμένη, κεχωρισμένη: tota diversa potentia discrimen facit (sc. inter deos et homines, nam potentia deorum longe est alia) quod hoc quidem, sc. humanum genus, nihil sit. τοῖς νόστος οὐκ ἐπαλπνὸς κρίθη, pro ἐκρίθη, Py. 8, 121, adjudicatus illis est reditus non delectabilis: ubi alii legi volunt, Πυθιάδι ἐν κριθῇ, in hordeo Pythico, et volunt subintelligi ἐγένετο: et narrant, corona hordeacea redimitos fuisse victos, quasi lauro nondum dignos. quæ quidem lectio valde est admirabilis, qua ratione a doctis defendi queat. nam ἐν Πυθιάδι (in regione Pythica) pertinet ad ἐκρίθη, et phrasis est poëtica: in illa terra certantibus, non datus est jucundus reditus domum, quia victi sunt. conf. κριθή. οἱ μὲν κρίθεν, pro ἐκρίθησαν, Py. 4, 300, i. e. διεκρίθησαν, διεχωρίσθησαν, diversi abierunt. ἀρετῇ κριθεὶς, Ne. 7, 10, ex virtute judicatus et probatus et conspicuus; excellens et præstans virtute. ἐκρινόμεθα, dissidebamus, quisque suæ sententiæ favens, Aristoph. Nub. 66, cui opp. κοινῇ ξυνέβημεν, coibamus communem in sententiam, 67.

κριὸς, οῦ. ὁ. (Κάρα) aries, *der schaaf bock, widder, (a ram.)* habet nomen a κρίω, unde est ὁ κρίων. idem dicitur ὁ κτίλος, *ein leitbock, (a bell-wether,)* qui describitur ι, 448, seqq. et Cyclops alloquitur suum κριὸν velut intelligentem, ι, 447, qui Ulyssem servat, 461. κριοῦ πάγχρυσον νάκος vel δέρμα, Py. 4, 121, 286, de aureo vellere. Vide sub ἀρνειός, et Ἕλλη in R.

κρίσις, εως. ἡ. (Κάρα) judicium, discrimen, discretio. κρίσις ἀμφὶ ἀέθλοις, Ol. 7, 146, judicium de certaminibus. i. e. ἀγὼν ἄγεται. κρίσιν ἀγνὴν ἀέθλων, Ol. 3, 37. κρίσιν ἐπεδείξαντο, Py. 4, 451, exhibuerunt specimen judicio subjiciendum. πρὸς ἀέθλων κρίσιν, Ne. 10, 43, ad judicium de præmiis.

κρισμὸς, ὁ, vide sub κρίζω.

κριτὴς, ὁ, vide sub κρίνω, aliquanto sub initio.

κριτὸς, ἡ, όν. (Κάρα) electus, selectus, egregius. κριτὸς λαὸς, Η, 434, i. e. ἐπίλεκτος, selecti milites. αἰσυμνῆται κριτοὶ ἐννέα, Θ, 258, præfecti certaminum lecti et constituti. οἱ κριτικοὶ sunt in specie, οἱ εἰδότες κρίνειν τὰ ποιήματα. ὁ κριτὴς, judex, circumscribitur, μ, 439, s. ubi simul innuitur diligentia et adsiduitas ejus. κριτὸν γένος, i. e. ἔκκριτον, Py. 4, 89, selectum, lectum. κριτοῦ πατραδελφεοῦ, Ist. 8, 143, eximii.

κρουαίνω, f. ανῶ. (Κρῶ) pulso, in specie terram pedibus. quasi κρουαίνω, per paragogen. ἵππος θέει πεδίου κροαίνων, Ζ, 507. Ο, 264, i. e. κρούων καὶ κροτῶν κατὰ τῆς πεδιάδος τρέχει. hinc est proverbium, ἵππος εἰς πεδίον, de iis qui sunt ibi, ubi vires suas possunt apte exhibere et ostendere.

κρόκεος, έα, εον. (Κρῶ) croceus. crocei coloris. κρόκεον εἷμα, vestimentum κροκοβαφὲς, Py. 4, 413, quod gestabat dux Jason.

κρόκη, ης. ἡ. (Κρῶ) trama, *der einschlag im gewebe, (the woof in a web.)* nam curvatur assidue ad latera et adnectitur: ut cum ὁ κρίκος et κίρκος (quæ ambo confer) sit ejusdem originis. κρόκαις μαλακαῖς, Ne. 10, 83. notat ergo subtegmen in textura. et quia id ex transverso objicitur stamini, hinc et metaphorice littus maris vocatur κρόκη, imo et sabulum objectum mari ad littus. inde est ἡ κροκάλη, arena littoralis.

κρόκον, τὸ, vide κρόκος.

κροκόπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) croceam vestem indutus. est epitheton auroræ primæ, caliginosæ adhuc: nam sequens clarior aurora est ῥοδοδάκτυλος. et ea prima aurora sequitur phosphorum. Θ, 1. Τ, 1. Ψ, 227, coll. 226. Ω, 695.

κρόκος, ου. ὁ. et κρόκον, ου. τό. (Κρῶ) crocus vel crocum. herba rufi coloris. etiam vitellus ovi, a colore, dicitur τὸ κρόκον. est a τὸ κρύος, mutato υ in ο ex more Æolico: nam frigoris tempore hiemali viret et colligitur. Ξ, 348.

κροκωτὸς, ἡ, όν. (Κρῶ) croceus. κροκωτὸν σπάργανον, Ne. 1, 58, i. e. κροκοβαφὲς, utpote principalis infans. τὸ κροκωτὸν, sc. εἶμα, absolute et quasi substantive ponitur, pro veste principali et ducali. hinc ἡ μυθευομένη γαλῆ κροκωτὸν καλὸν περιεδύσατο, ὡς ὁ Αἰσώπειος ὄνος τὴν λεοντῆν.

κρόμυον et **κρόμμυον**, ου. τό. (Μύω) cæpa, *eine zwiebel, bolle, (an onion.)* habet nomen ab ἡ κόρα, pupilla oculi, et μύω, δι' οὗ τὰς κόρας μύομεν, ob cujus exhalationem acrem oculos claudimus et comprimimus. cæterum est διουρητικὸν, καὶ μάχεται τῇ φλεγμονῇ. κρόμυον ποτῷ ὄψον, Λ, 629, cepam, potioni aptum ferculum, διὰ τὸ διψητικοὺς ποιεῖν τοὺς προσιεμένους αὐτὸ, καὶ, θερμὸν ὂν, ὀχλεῖν εἰς ποτὸν πλεῖον. χιτῶνα, οἷόν τε κρομύοιο κατὰ λοπὸν ἰσχαλέοιο, τ, 233, tunicam talem, qualis est cepæ membrana siccæ: et hoc dicit πρὸς τὸ εὔτονον τοῦ χιτῶνος καὶ ἰσχνόν. hinc, non χλωροῦ κρομύου, ejus enim λοπὸς est παχὺς, nec εὐτόνως ἔχει: sed ἰσχαλέου.

κρόσσαι, ῶν. αἱ. (Κάρα) sunt αἱ ἄκραι τῶν πύργων, καὶ οἷον κόρσαι καὶ κεφαλαὶ αὐτῶν, pinnæ murorum, *hervorragende einfassungen und brustwehren auf den mauern und thürmen, (projecting battlements and breast-works on walls and towers.)* est ab ἡ κόρση, quæ idem notat quod τὸ κάρα, caput; deinde, crinis. et αἱ κόρσαι in muris sunt idem quod αἱ κρόσσαι: διὸ καὶ ἐξοχὰς αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλίδας. κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις, M, 258, pinnas muri convellebant, injectis ferreis manibus, et dejiciebant demoliebanturque propugnacula superiora, et 444, κροσσάων (pro κροσσῶν) ἐπέβαινον, contra pinnas vadebant, demolituri eas. quidam interpretes, contextum non attendentes, mira et Homeri ævo ignota interpretamenta fingunt, nam intelligi volunt per κρόσσας, πολεμικὰς καὶ τειχομάχους κλίμακας ὑποτρόχους, *sturmleitern unten mit kleinen walzen, (ladders for scaling walls moving upon small rollers,)* scalas muris admovendas. aliis κρόσσαι sunt ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια, ἔχοντα ἔνδον ἀνάβασιν καλυπτομένην, ἕως ἂν εἰς τοὺς πύργους ἀνέλθῃ ὁ τειχομαχῶν. et hi τὸ ἔρυον sic exponunt, τὰς κρόσσας, i. e. τὰς τοιαύτας κλίμακας, κατὰ τῶν πύργων ἔρυον, trahebant has scalas ad muros. sed istæ expositiones sunt nimis artificiales; nec murus ipse tam altus erat, ut magnis scalis opus esset, cum summitas ejus manu potuerit contingi, ut de Sarpedone, 308, narratur. sicut οἱ κροσσοὶ in vestibus sunt fimbriæ, oris extremis vestium assutæ, *verbrämungen am rande, (fringe on the border of garments;)* sic istæ κρόσσαι sunt in muris propugnacula prominentia. ὁ κροσσὸς in genere est, series, *eine reihe, (a row,)* ordo.

κροσσὸς, ὁ, **κροσσοὶ**, οἱ, vide supra et sub θύσανος.

κροσσωτὸς, ἡ, όν, vide sub θυσανόεις.

κρόσφος, ὁ, vide sub σαυρωτήρ.

κροταλίζω, f. ίσω. (Κρῶ) idem quod κροτέω, pulso, a quo fit κροτίζω, et interserta syllaba αλ, κροταλίζω. sic a τὸ γυῖον vel γῦον fit ἐγγυαλίζω. hinc est τὸ κρόταλον, ου, instrumentum vel vas, per quod vario pulsu sonus cietur, *eine klapper, (an instrument or vessel which gives a sound when struck.)* ἵπποι κενὰ ὄχεα κροτάλιζον, pro ἐκροτάλιζον, Λ, 160, multos inanes currus cum pulsu pedum, et aspero sono curruum ipsorum, trahebant cursu.

κρόταλον, τὸ, vide supra.

κρόταφος, ου. ὁ. (Κέρω) tempus, pars capitis. idem quod ἡ κόρση, q. v. ubi etymologia hujus est indicata. κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν, N, 188. Σ, 610. ἀμφὶ κροτάφοις, N, 805. O, 609. et 648, περί. sic et Π, 104. ἐπὶ, σ, 377. χ, 102. ὑπὸ, λ, 318. διὰ ἑτέροιο κροτάφου, Δ, 502, ubi simul etymologia testificata per κόρσην. νύξε κατὰ κρόταφον, Υ, 397. Vide sub ἔδαφος.

κροτέω, f. ήσω. (Κρῶ) pulso. *ich klopfe, stampfe, (I strike, stamp,)* pulsando sonare facio. ἵπποι, κενὰ ὄχεα κροτέοντες, inanem currum trahentes cum pulsu pedum versus terram, O, 453, *die mit dem leeren wagen ein geklapper macheten, (who made a clatter with the empty car.)* hinc est ὁ κρότος, pulsus. κροτεῖν notat et, pulsu compingere, sicut fabri ærarii compingunt vasa ænea. hinc ἐξ ἀπάτης κεκροτημένοι ἄνδρες, Theocrito 15, 49, dicuntur homines astu et fraude compositi quasi et confecti, διαῤῥαπισμένοι. ἐθάδες πανούργων ἔργων: ut metaphora fit ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν. Vide sub κρούω.

κρότος, ὁ, vide supra.

κρότων, ὁ, vide sub κυνοραϊστὴς, et κυνόμυια.

κρουνὸς, οῦ. ὁ. (Κρῶ) torrens, *ein regenbach, (a torrent.)* nam proprie οἱ κρουνοὶ sunt, οἱ καταρέοντες ἐξ ὄρους μετὰ ψόφου καί τινος κρούσεως, αἱ τῶν χειμάῤῥων ἀρχαί: nam perennes fontes vocantur πηγαὶ, quæ sunt τῶν ἀεννάων. est ergo a κρούω, quasi κρουσμῷ νάειν, cum pulsu et strepitu fluere; ut solent torrentes concitati aquis, ex imbre vel nive in monte collectis; *orte wo das regenwasser oder schneewasser zusammen fället, und einen starkrauschenden und reissenden bach verursachet, (places where rain or snow-water collects and forms an impetuous torrent.)* ὕδωρ κρουνῶν ἐκ μεγάλων, Δ, 454, ubi sermo est de χειμάῤῥοις, torrentibus, *aus grossen regenbächen die von den bergen stürzen, (furious torrents descending from the mountains,)* ex quibus magnus strepitus oritur, et qui magnam vim habent. deinde et in genere fontem notat, ex quo rivus vel fluvius oritur. ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο, X, 208, coll. 147, κρουνὼ ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα πηγαὶ δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου, ubi posterius, πηγαὶ δοιαὶ, sunt explicatio prioris κρουνὼ, notantque idem: nam exponitur, quinam ii κρουνὼ sint? nimirum πηγαὶ δοιαὶ Σκαμάνδρου. κρουνοὺς δεινοτάτους ἀναπέμπει, Py. 1, 49, de Ætna igneos torrentes extrudente. κρουνοῖς, sc. Πειρήνης, Ol. 13, 90.

κρούω, f. ούσω. (Κρῶ) pulso, ferio. factum quoque ex sono verbum. hinc est τὸ κροῦμα, et κροαίνω, et κροτέω. τὸ ἀποκρότημα est, κτύπος δεξιοῦ μέσου δακτύλου, ὅτε τῷ μεγάλῳ (pollici) ἐπερεισθεὶς, εἶτα κατακτυπήσει τοῦ ὑπ' αὐτὸν σαρκώδους, *ein schnipchen das vermittelst des mitlern fingers und daumens geschlagen wird, (a snapping made by means of the middle finger and thumb.)*

κρύβδα, (Κάρα) adverb. clam, occulte. κρύβδα Διὸς, Σ, 168, clam Jove, quod περιφράζει versibus duobus, 185, 186. dicitur pro eo et κύβδα. κρύβδα ἔπεμπον, clam emittebant, Py. 4, 202, i. e. λαθραίως.

κρύβδην, (Κάρα) adverb. idem. κρύβδην, μηδὲ ἀναφανδὰ, λ, 454, ubi vides duo opposita: clam, non vero palam. ὀτρύνειν κρύβδην, π, 153, *heimlich abzuschicken, (to despatch secretly.)* pro eo et κύβδην in usu est. κρύβδην πατρὸς, clam patre, Py. 3, 25, quod ad μιχθεῖσα et ἄλλον pertinet ἀπὸ κοινοῦ.

κρυερὸς, ά, όν. (Κρῶ) frigidus, frigere faciens. horrorem incutiens, horrens. κρυεροῦ φόβου, N, 48, fugæ frigidæ et horrentis: et opponitur ei ἡ ἀλκὴ, fortitudo firma. γόου κρυεροῖο οὔτις πρῆξις, lucrum, effectus utilis, Ω, 524. αἰψηρὸς κόρος κυεροῖο γόοιο, δ, 103. κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, λ, 211. est a τὸ κρύος. et omne molestum et anxium frigori comparatur, sicut omne exhilarans calori.

κρυόεις, εσσα, εν. (Κρω) idem. φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, I, 2, trepidatio, fugæ horrentis socia: et fuga a concomitante sic dicitur, φόβος ὁ ψύχων τὸν φεύγοντα, *kalt machend vor angst, (fear that makes one shudder.)* sed, κρυόεσσα ἰωκὴ, E, 740, est active, horrorem incutiens insectatio. κρυοέσσᾳ ἐν συντυχίᾳ, Ist. 1, 54, in horrendo casu. κρυόεν μάντευμα, horribile vaticinium, Py. 4, 129, φρικτόν.

κρύος, τὸ, vide sub κρυερός.

κρυπτάδιος, ία, ιον. (Κάρα) clandestinus, occultus. cui opponitur ἀμφάδιος, i. e. φανερός. κρυπτάδια φρονέων, A, 542, clandestina consilia fovens apud se. cui opponitur ἀμφαδὰ ἐμφαίνων τὰ κατὰ νοῦν. κρυπταδίη φιλότης, Z, 16, ἡ κατὰ μοιχείαν, et opponitur τῇ ἀμφαδίῃ, quæ est τοῦ γάμου.

κρυπτὸς, ή, όν. (Κάρα) occultatus. κρυπτὴν κληῖδα, Ξ, 168, ubi conf. κλείς. κρυπταὶ κληῖδες, Py. 9, 69, occultæ claves.

κρύπτω, (per usum, pro κρύβω) f. ύψω. f. 2. υβῶ. (Κάρα) occulto, tego, abscondo. est quasi καρύβω, caput submissum occulo, ne videar ab aliis, eosve videam: a τὸ κάρα: caput abscondo. deinde in genere, contego, *ich verberge, verstecke, bedecke, (I conceal, secrete, cover.)* κρύπτων αὐτοὺς ἐν δίναις, contegens eos fluctibus suis, de flumine, Φ, 239. veritas historica est: feliciter flumen transibant vel tranabant, effugiebantque hostem. id poëta suo more inflectit. τῶν οὐδέν σοι ἐγὼν κρύψω ἔπος, δ, 350. ρ, 141, et sequitur, οὐδ' ἐπικεύσω, nam utrumque verbum notat idem. *will dir kein wort davon verhehlen, (will not conceal a word from thee.)* κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα, λ, 243, occuluit oculis aliorum, abscondit. ἐμὲ δὲ ἔκρυψαν θεοὶ, ξ, 357, latere fecerunt me, ne viderent et deprehenderent me hostes. ἤθελέ με κρύψαι, Σ, 397, volebat me abscondere, oculis omnium subtrahere, i. e. volebat me supprimere. κεφαλὰς κορύθεσσι κρύψαντες, capita galeis abscondentes, Ξ, 373. κρύπτασκε σάκεϊ αὐτὸν, tegebat clypeo eum, Θ, 272, *verbarg ihn hinter seinem schilde, (covered him with his shield.)* est imperfectum poëticum, pro ἔκρυπτε. ionice deberet esse κρύπτεσκε: sed poëta amat sæpe τὸ α, ob fortiorem sonum. κρύφθη (pro ἐκρύφθη) ὑπὸ ἀσπίδι, N, 405. et hanc τραχυφωνίαν, gratam ἐν καιρίοις, prætulit h. l. poëta τῷ, ἐκρύβη. ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, λ, 442, coll. 441, et sunt infin. pro imperativis: quædam dic ei, quædam vero absconde. σήματα κεκρυμμένα ἀπὸ ἄλλων, signa quæ occulta sunt aliis, ψ, 110. μὴ κρύπτε κοινὸν σπέρμα, Ol. 7, 170, ne occulta, ne obscurum vivere sinas genus nepotum, ἀλλὰ σέμνυνε. *lass nicht vergehen oder untergehen, (let them not perish or become extinct.)* τὸ εὖ πεπονημένον μὴ κρυπτέτω, Py. 9, 167, ne celet. μὴ κρύπτειν φάος, Ne. 10, 75, i. e. μὴ κάτω βλέπειν, non abscondere faciem, præ pudore aut ignominia. κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις, Ol. 6, 51, occultabat, clam habebat. κρύψεν αὐτὸν ἅμα ἵπποις, Ne. 9, 60, occultavit eum sub terra, sc. Amphiaraum, a terra absorptum cum curru et equis. κρύψαν ὑπὸ γῆν, Py. 9, 142, i. e. sepeliverunt. ἄμαχον, κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος, Ol. 13, 16, impossibile est, occultare congenitos mores, i. e. delere eos ex animo et exercitio, σβέσαι. ut ergo appareat (sicut supra ex Σ, 397.) κρύπτειν sæpe esse pro, extinguere,

luci subtrahere et adspectui per abolitionem. ἀλμυροῖς ἐν βένθεσι νῆσον κεκρύφθαι, Ol. 7, 105, latuisse.

κρύσσω, vide sub ΚΡΩ˜.

κρύσταλλος, ου. ὁ. (Κρῶ) gelu, glacies. ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, X, 152, nam glacies fit ex aqua frigore concreta. σακέεσσι (scutis) περιτρέφετο (circumdensabatur) κρυστάλλος, ξ, 477, *die schilde wurden mit eis überzogen, (the shields were covered with ice.)* est vox composita quidem ex τὸ κρύος, et στέλλομαι, contrahor: sed apte sub κρύος memoriæ mandatur. est et gemmæ nomen, ὁ vel ἡ κρύσταλλος. quidam duas posteriores syllabas pro meris paragogicis habent. Vide sub πάχνη.

κρυφαῖος, αία, αῖον. (Κάρα) occultatus. κρυφαῖον πλοῦτον, Ist. 1, 97, divitias occultas.

κρυφῆ et κρύφα, et dorice κρυφᾶ. (Κάρα) adverb. clam, occulte. κρυφᾶ ἔννεπε, Ol. 1, 75, i. e. κρυφίως.

κρυφηδὸν, (Κάρα) adverb. clam, dissimulanter. ἢ ἀμφαδὸν ἦε κρυφηδὸν, ξ, 330. τ, 299. ubi vides duo opposita.

κρύφιος, ία, ιον, (Κάρα) occultus. κρυφίαις ἐν ψήφοις, occultis sententiis, Ne. 8, 44. κρύφιον, neutrum adverbialiter, Py. 1, 162, i. e. κρυφίως, occulte, latenter.

κρύφος, ου. ὁ. (Κάρα) occultatio. est idem quod ἡ κρύψις. κρύφον θεῖναι ἐσθλῶν, occultationem facere bonorum, Ol. 2, 177.

κρύω, (Κρῶ) est verbum, factum ex sono aliquo, maxime laborantium frigore, quibus dentes crepitant, et qui ore sonum emittunt molestiam frigoris significantem. hinc est τὸ κρύος, εος, frigus, it. glacies, *die kälte, das eis, (cold, frost.)*

ΚΡΩ˜, ex κράω contractum. clamo, voce dura proprie et aspera, deinde in genere, clare sonum edo ut late audiar. est etiam verbum factum ex ipso sono. hinc est κρύω, et κρύσσω. si conf. κλάω et κλάζω, videbis convenientiam.

κρωβύλος, ου. ὁ. (Κάρα) est species plegmatis comæ, in anteriori parte capitis, verticem versus positi, cui innexa antiquitus fuit cicada aurea apud nobiles viros Athenienses. vide Aristoph. Vesp. 1259. Nub. 980. est a κάρα deductum nomen. obsoleverat Aristophanis ævo jamdudum ista τεττιγοφορία. apud fœminas vocabatur τὸ τριχῶν πλέγμα ὁ κόρυμβος, indidem a τὸ κάρα.

κρώβυλος, ὁ, vide sub κέρας, ad medium.

κρωγμὸς, κρώζω, vide sub γλαφυρὸς, κράζω, κλάζω, et μηκάω.

κρωμακόεις, κρωμακωτὸς, κρῶμαξ, ὁ, vide sub κλῶμαξ.

κρωσσὸς, ὁ, vide sub θύσανος, et κώρυκος.

κτάομαι, f. ήσομαι. (Κῶ) acquiro in possessionem, habeo mihi depositum, possideo. proprie notat id quod jacens vel positum habeo, immobile per se, a κέω, κεῖμαι: qualia sunt agri, ædes, etc. etiam argentea vel alia pretiosa. κτήμασι τέρπεσθαι, ἃ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς, I, 400, bonis frui: quæ senex possidet et reposita habet Peleus. οἰκήων (servorum) οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεὺς, quos habebat, ξ, 4. et 450, ὅν ῥα συβώτης αὐτὸς κτήσατο, acquisiverat, comparaverat sibi servulum. ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος, inquit Telemachus de domo sua, quam pater Ulysses possederat, υ, 265, i. e. χάριν ἐμοῦ. σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω (nactus es, possedisti) ἄκοιτιν, ω, 192, cum magna εὐτυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ et præcipua tua præstantia conjugem habes. ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι τὸ πρὶν ἐπὶ εἰρήνης, I, 402, quæ dicunt Ilium possedisse antea, pacis tempore; ubi est infin. præt. pass. deponentialiter, et ionice pro κεκτῆσθαι quod Attici magis amant. sic et Herodotus habet ἐκτημένοι pro κεκτημένοι, possidentes. κτησάμεναι ἵπποι φιάλας, Ne. 9, 124, equi qui acquisiverunt præmium victoriæ, phialas argenteas.

κτέανον, ου. τό. (Κῶ) possessio, peculium. φόρμιγξ, κτέανον Ἀπόλλωνος σύνδικον, Py. 1, 3, peculium conveniens ei. κτέανον αἰδοιέστατον χρυσὸς, reverendissimum possessionum aurum, Ol. 3, 75. κτεάνων κορυφὴν, φιάλην πάγχρυσον, Ol. 7, 7, capitalem partem, *ein hauptstück der habe, (a principal part of the property.)* δόσιν, dationem bonorum, Py. 1, 88. κτεάνων ἄπο, procul a suis fortunis, Py. 4, 517. ἐμῶν φύλαξ, Py. 8, 83. εὐώνυμον χάριν, κτεάνων κρατίστην, Py. 11, 89, donum bonæ famæ, præstantissimum possessionum. κρέσσονας κτεάνων ψυχὰς ἔχοντες, Ne. 9, 76, præstantiores divitiis suis animas habentes. κτεάνων ἅμα καὶ φίλων ἐλείφθη, Ist. 2. 18, opibus simul et amicis destitutus fuit. κτεάνοις ἅμα πολλοῖς, Ne. 9, 109.

κτέαρ, ατος. τό. (Κῶ) idem quod κτῆμα et κτῆσις et κτέανον, acquisitum, possessio, peculium. υἱὸν οὐ τέκετο ἄλλον, ἐπιλιπέσθαι κτεάτεσσιν, E, 154, filium non genuerat alium, ut eum relinqueret hæredem bonis suis. sic, I, 478, παῖδα μόνον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, filium unicum, in re magna; et hæredem magnæ rei familiaris. τὴν δεῦρο ἤγαγε ἅμα ἄλλοισι κτεάτεσσι, Z, 426, sic et, τὸν δὲ ἤγετο ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοις κτεάτεσσι, Ψ, 829. ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, Σ, 300, qui ex Trojanis nimis sollicitus est de fortunis suis, sc. ne rapiant eas aliquando Græci; ei suadet Hector festive, ut eas jam nunc inter suos cives dividat, ut ii alacriores fiant ad defendendam patriam: δειλὸν γὰρ ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. cæterum mordet his verbis Polydamantem, suadentem receptum intra mœnia, et valde divitem. ὃν ἐπὶ κτεάτεσσιν ἑοῖς γῆρας ἔτετμε, quem in possessionibus suis, et apud eas viventem, senectus inveniret, α, 218. οὖρον (custodem, præfectum) κατέλειπον (relinquebam) ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, apud et super fortunas meas, ο, 89. τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, α, 430, quam olim emerat Laërtes pecunia sua: nam videri quidem possit, esse dativum, ut præesset facultatibus suis; sed alia loca huic explicationi non addicunt. τίς σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, ξ, 115. et 452, παρὰ Ταφίων ἐπρίατο αὐτὸν κτεάτεσσιν ἑοῖσιν. et ο, 482, ἔνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, inquit Eumæus. Id tamen verisimile videatur, esse dativum communionis; emit me ut essem inter possessiones ejus et suus: addidit emendo me rebus suis. ὡς (sic) οὔτοι (nequaquam) χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω, lætus dominor in his possessionibus, δ, 93, inquit Menelaus, comperta cæde fratris sui. ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι, pugnans pro rebus suis, ρ, 471. κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο, fretus divitiis patris sui, υ, 289. ἐξαρκέων κτεάτεσσι, satis instructus opibus, Ol. 5, 55. περὶ κτεάτεσσι καὶ τιμῇ γενέσθαι ὑπέρτερον, Py. 2, 109, divitiis et honore fuisse superiorem; et περὶ est pro κατὰ κτέατα καὶ τιμὴν, *in ansehung der güter und ehre, (in wealth and honour.)* κτεάτα ἀνάγων, Ne. 7, 59, pro quo tamen Schmidius legit, εὐκτὰ ἀνάγων, votiva adducens.

κτεατίζω, f. ίσω. (Κῶ) idem quod κτάομαι. possessionem acquiro, possideo. δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, hasta mea acquisivi mihi, i. e. captivam jure belli feci eam mihi, Π, 57. πολλὰ κτεατίσας, i. e. κτέατα σχὼν, β, 102. τ, 147. ω, 136. et 206, ὅν ῥά ποτε Λαέρτης αὐτὸς κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν, et sermo est de agro optime culto, i. e. ἐκτήσατο, comparavit sibi, οὐ κατὰ λόγον ὄνου, non emtione, ἀλλ' ἐπειδὴ πολλὰ ἐμόγησε, multo labore rustico suo, κατὰ βίον ἁπλοῦν ἡρωϊκόν. nam priscis heroibus cultura agri erat honestissima.

κτείνω, f. ενῶ. f. 2. ανῶ. (Κῶ) occido, jacere facio mortuum aliquem. *ich erlege, mache nieder, tödte, (I kill, slay, despatch.)* est a κέω i. e. κεῖμαι, unde est κτέω, κτένω, κτέννω, κτείνω, κτείνυμι, κτέννυμι, etc. quæ omnes formæ sunt, occido. nam κέω proprie est, jacere facio. *forma prima* κτέω est χ, 216, ὁππότε κεν τούτους κτέομεν, ob metrum pro κτέωμεν. est et forma κτάω, a qua est κτῆμι, de qua infra. ἄνδρας μὲν κτείνουσι, viros puberes interficiunt, in urbe capta, I, 589. σὺ δὲ κτείνεις ἀΐδηλως, Φ, 220, tu interficis omnes. τὸν κτενεῖ Ἕκτωρ, Ο, 65. et 68, Ἕκτορα κτενεῖ Ἀχιλλεὺς, interficiet. κτενέει (distracte, pro κτενεῖ, occidet) δέ με γυμνὸν (inermem) ἐόντα, X, 124. οὐδ' αὐτὸς κτενέει, Ω, 156, 185. sic infinitivus distracte, κτενέειν pro κτενεῖν, N, 42. O, 702. P, 496. οὐ γάρ με κτανέεις, pro κτανεῖς, fut. 2. interficies, X, 13. κτανέοντα (pro κτανοῦντα, occidere volentem) κατέκτα, interfecit, Σ, 309, i. e. τὸν ἐλπίζοντα ἢ εὔελπιν ὄντα κτεῖναι, qui sperabat se occisurum alios. κτείνων, interficiens, E, 848. N, 115, sc. Ἀχαιούς. X, 45. κτείνοντες, Λ, 754. ὡς κτείνω (aor. 1. conj. a.) αὐτοὺς, Θ, 182, ut occidam ipsos. αἴκεν ἐμὲ κτείνῃς, si forte me interfeceris, Υ, 186. sic, ὅπως μνηστῆρας κτείνῃς, α, 196, λ, 119. εἰ δέ κε Ἀλέξανδρον κτείνῃ Μενέλαος, interfecerit, Γ, 284, et hoc verbum deinde litteraliter urgebant Trojani, cur fœdere non tenerentur; nam Paris occisus non erat. sic κτείνῃ, E, 236. μή τίς σε κτείνῃ; num ne quis te occidat? ι, 406. et 408, οὔτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηφι, et priore loco est præsens conjunctivi. ἄνδρας κτείνωμεν, viros interficiamus, Z, 70, et in hoc labore includit et ipse se: sed 71 dicit, συλήσετε, prædabimini; et sic prudenter: laboris socius vult esse, sed non præmiorum. αὐτούς τ' ἔκτεινον, interficiebant, ut solet capta urbe, ξ, 265. ρ, 434. mulieres enim et pueri in servitutem abigebantur. κτεῖνον (pro ἔκτεινον, occidebant) ἐπιστροφάδην, ω, 183. sic, κτεῖνον δ' ἐπὶ (insuper) μηλοβοτῆρας, pastores, Σ, 529. αὐτὸν ἔκτεινεν υἱὸς Ἠοῦς, δ, 188, aor. 1. a. sic, μνηστῆρας, ψ, 8. τοὺς δ' ἐλθὼν, hos in reditu suo occidit, ω, 428, nam alios multos perdidit in itinere ipso. et omisso augmento, κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, K, 483. μεταΐσσων, Π, 398, ubi tamen est imperfectum. sic et, 594, ἔκτεινε Βαθυκλῆα. ἄνδρα ἐμὸν Ἀχιλλεὺς, T, 296, ubi est aor. 1. τὴν κτεῖνε (imperf.) Κλυταιμνήστρη, λ, 421. ὃν κτεῖνε δι' ἀφραδίας, improviso, τ, 523. τὶς ἀθανάτων κτεῖνε (aor. 1.) μνηστῆρας, ψ, 63. ἔκτειναν μου βοῦς, occiderunt boves meas, μ, 379. μή με κτεῖνε, ne me occide, Φ, 95. κτείνας (qui occidit) δήϊον ἄνδρα, Z, 481. πύματον, postremum, Λ, 758. κύνα ἢ βουκόλον, de leone, O, 587. ἡγεμόνα, Π, 292. ἀμυνόμενον περὶ πάτρης κτεῖνας, pro ἔκτεινας, occidisti, Ω, 500, nam α indicativi breve est in aor. 1. sed participii longum est, quia ν adesse concipitur, quasi κτείναντς. accentus ergo differentiam secundæ singularis indicativi a nominativo participii indicat: ubi rursus rationem aliquam vides, cur accentus, semel inventi et usurpati, non sint temere repudiandi. πολλοὺς Τρώων κτείνας, δ, 257. ἄνδρα, hominem, ξ, 380. κτείναντές με λάθρῃ, ρ, 80. κτείνασα πόσιν, maritum, ω, 199. αὐτὸν κτεῖναι, eum interficere, E, 435. κτεῖναι μὲν ἀλέεινε, abstinuit ab occidendo eo, Z, 167. ἥρωας, N, 629. καὶ αὐτοὺς, Ξ, 47. ὥς μ' ὄφελε Ἕκτωρ, utinam is me occidisset, Φ, 279. ἱέμενοι, δ, 823. ν, 426. ξ, 282. ο, 30, cupientes interficere. sic, μεμαῶτες, υ, 50, et 315, μενεαίνετε. κτεῖναί με οἰκτίστῳ ὀλέθρῳ, interficere me miserrima morte, sc. jus et fas tibi esto, ψ, 79. κτείνειν, ὅν κε θεός γε πόρῃ, interficere quemcunque fortuna mihi objiciat, Z, 228. sic, κτείνειν, Λ, 193, 208. μήτε αὐτὸν, α, 39. δεινὸν δὲ, γένος βασιλήϊον, ἐστὶ κτείνειν, difficile et verendum est, interficere prolem regiam, π, 402. et 404, αὐ-

ρός τι κτενέω, pro κτενῶ, interficiam. κτείναιμι, interficerem, ξ, 405. τ, 490, ubi alii scribunt κτείνωμι pro κτείνοιμι. et υ, 42. οὓς ἔκτανον, quos interfeci, ψ, 363, aor. 2. ind. a. et sine augmento, κτάνον ἄνδρα μήκιστον καὶ κάρτιστον, Η, 155. ὅτε ἐγὼ κτάνον αὐτὸν, Λ, 671. οὓς ἔκτανες, Χ, 272. ἔκτανε, Β, 701. ἀλλά με μοῖρα ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς, Π, 849. αὐτὸν ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, Σ, 456. Τ, 414. τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς, Ω, 151. et 736, ἀδελφεόν. τὸν Ὀρέστης, α, 30. et 36, νοστήσαντα. et 299, πατροφονῆα. πᾶσι κατῆξεν αὐχένας, καὶ ἔκτανεν sc. πάντας, τ, 539. et 543, αἰετὸς χῆνας. et sine augmento, κτάνε, Ε, 679, ubi est, interfecisset, occidebat. sic et, Φ, 211. ἐπεὶ κτάνε, Ρ, 60. οὓς, Φ, 236, 344. ἔκτανον αὐτοὶ αὐτοὺς, α, 108. αἵ οἱ ἔκτανον υἱοὺς, Ω, 479. per apocopen est ἔκτα, pro ἔκτανε, Ἄρτεμις αὐτὴν, Ζ, 205. ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα, nimia fortitudo interemit eum, Μ, 46, nam poëta μέμφεται τὰς ὑπερβολὰς, (nimium in rebus etiam bonis) μέτρῳ γὰρ πανταχοῦ χρηστέον τοῖς πλεονεκτήμασι, (utendum est in præstantiis) διὰ τὸ, μηδὲν ἄγαν. est ergo nimii θράσους ἐνδεικτικὸν hoc loco. ἔκτα αὐτῷ πατέρα, α, 300, coll. 299. sic et γ, 198, 308. λ, 409, et his locis sermo est de Ægistho. ἔκταν, per apocopen pro ἔκτανον, occiderunt, Κ, 526. μ, 375. τ, 276. κτείνεσκε, imperf. Ionicum pro, ἔκτεινε, Ω, 393. κτείνονται, interficiuntur, cæduntur, Ξ, 60, Ν, 110. κτείνοντο pro ἐκτείνοντο, λ, 412, 520. υἷες, ω, 38. κτεινώμεθα, Λ, 667, interficiamur, ubi includit se et Patroclum ipsum Achillemque. κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς, Ε, 465, i. e. ab Achæis. quem notum satis Græcismum etiam Latini imitantur; occiditur mihi, i. e. a me. κτεινόμενος, qui interficitur, Π, 491. χ, 328. κτεινομένῳ, Σ, 99. κτεινομένων, λ, 416. ψ, 41. κτεινομένους, Α, 410. Υ, 494. υ, 234. ἔκταθεν, pro ἐκτάθησαν, interfecti sunt, δ, 537. κτείνοντα ἐλάφους, Ne. 3, 88, in venatione. κτεῖνα pro ἔκτεινα, Ist. 6, 71. ἔκτεινε, Ol. 2, 70. κτεῖνε, Py. 4, 443, i. e. ἀνεῖλε. ἔκτανε, Ol. 7, 51. κτανὼν, Ne. 1, 95, et pendet ab ὁμιλήσει.

κτέομεν, pro κτέωμεν, vide supra, ad initium.

κτέρας, ατος. τό. (Κῶ) possessio, peculium, idem quod κτέαρ. τῇ (ταύτῃ οἶ) μὲν κτέρας οὐδὲν ὅμοιον, Κ, 216, huic oviculæ nulla alia possessio similis; singularis τῇ est collective pro plurali, et Nestor loquitur hyperbolice. δέπας (poculum) περικαλλὲς, μέγα κτέρας, Ω, 235.

κτέρεα, έων. τά. (Κῶ) honores, qui sepeliendis vel jam sepultis habentur. compositiones mortuorum, inferiæ, justa funebria, proprie sunt τὰ κτεινομένοις προσήκοντα, justa quæ cæsis in bello heroibus peragebantur. nam est a κτέω, occido. *die lezte ehre einem erlegten kriegesmanne, (the last honours to a fallen warrior.)* huc pertinebat sepulcri et monumenti honor, ludi funebres, dona mortuo congesta, etc. οἵ κέ μιν ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειαν, qui eum igne comburant, et supremos honores ei conferant, Ω, 38. σῆμά τέ οἱ χεῦσαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι, α, 291, ubi sunt infinitivi pro imperativis; aggere ei tumulum, et infer ei inferias multas. sic et β, 222, χεύσω, κτερεΐξω. ὄφρα ἕταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειε, γ, 285. τῷ κε ἔλαχον κτερέων, tunc sane nactus essem supremos honores mortuus, ε, 311.

κτερεΐζω, f. ίξω. (Κῶ) supremis honoribus adficio mortuum. ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν (infin. Ionicus, pro κτερεΐζειν) Ἕκτορα δῖον, interrogat Achilles Priamum, Ω, 657, quot dies cupis justo et supremo honore adficere eum? ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερέϊζε, Ψ, 646, i, et amicum tuum certaminibus funebribus honora supremum: κτέρας δίδου ἐπιτάφιον αὐτῷ.

κτερίζω, f. ίσω et attice ιῶ. (Κῶ) idem quod κτερεΐζω. ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοὶ, supremis honoribus adficient me jacentem et cæsum, Λ, 455. οὔ σε πρὶν κτεριῶ, Σ, 334, non tuum funus ante curabo honoribus justis. τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοὶ, Χ, 336.

κτέω, vide sub κτείνω, ad initium.

κτῆμα, ατος. τό. (Κῶ) acquisitum, possessio. μή τι κτῆμα, σοῦ ἀέκητι, δόμων ἐκφέρηται, ο, 19, ne tibi quid tuarum rerum domo efferatur. κτήματα ἑλὼν εὖ πάντα, Γ, 72. et 70, ἀμφ' Ἑλένῃ καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. et 458, Ἑλένην κτήματα ἅμα αὐτῇ ἔκδοτε. ἔνθα ἄλοχον καὶ νήπιον υἱὸν καὶ κτήματα πολλὰ κατέλιπον, Ε, 481. Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ δώομεν Ἀτρείδαις, Η, 350, suadet Antenor. et 363, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, κτήματα δὲ, ὅσα ἀγόμην ἐξ Ἄργεος, πάντα ἐθέλω δοῦναι, respondet Paris. et 389, s. ubi id responsum renuntiatur Atridis. et 400, μή ἄρα τίς νῦν κτήματα (ἀπὸ) Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω, μηδὲ Ἑλένην, statuunt Atridæ, sed fortunæ belli rem committendam censent. ὅθι (ἐν Θήβαις) πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται, Ι, 382. δ, 127, ubi etymologice et attice verbum est appositum. πολλὰ δὲ (εἰς) Φρυγίην καὶ Μηονίην κτήματα περνάμενα ἵκει, multæ eo avectæ sunt opes Trojanæ, Σ, 292. καί οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήματα ἅμα αὐτῇ πάντα δώσειν Ἀτρείδας, Χ, 114, inquit Hector, deliberans secum de pace. vides igitur, quo sensu Ὅμηρος ponat κτήματα, sc. ἐπὶ πάντων ἁπλῶς ὑπαρχόντων: sed οἱ μεθ' Ὅμηρον κτήματα ἰδίως ἐπὶ ἀγρῶν καὶ οἴκων φασίν. maxime tamen et in Homero κτήματα sunt ἀπόθετα, nam alia quibus quotidie utimur, sunt χρήματα, in sensu proprio, a χρᾶσθαι, uti, sicut illud est a κεῖσθαι, jacere. οἵ μου κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μὰψ οἴχεσθε ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ, Ν, 626, qui mihi conjugem meam et multa bona, sine ulla ratione, abduxistis, postquam benigne hospitio excepti fueratis ab ea; inquit Menelaus. ὑμὰ κτήματα ἔδοντες, α, 375. β, 140, vestra bona comedentes, *zehren von dem euerem, (consuming your substance.)* ὅστις ἀέκοντα βίῃ κτήματα ἀποῤῥαίσει, α, 404, qui invitum vi bonis suis deprædaturus sit. et 402, κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις, possessiones tuas ipse teneas. βίοτόν τε τεὸν καὶ κτήματα ἔδονται, comedent, β, 123. et 313, ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματα ἐμὰ, μνηστῆρες. et 335, κτήματα πάντα δασαίμεθα, dividamus inter nos. κτήματα ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας, εἰς νῆας, γ, 154, de abeuntibus ex Trojano Græcis. et 312, πολλὰ ἄγων, adducens vel apportans in navibus. et 314, προλιπὼν, derelinquens. sic, ο, 11. ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα ἔασιν, hujus domus et possessiones sunt æternæ, δ, 79. παισὶν ἐπιτρέψειαν κτήματα ἐν μεγάροις, η, 150, liberis suis committant bona sua. et 314, οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην, inquit Alcinous ad Ulyssen, si in Scheria manere velit. ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες ἐδασάμεθα, dividebamus inter nos, ι, 41. κτήματα σπήεσσιν ἐμπελάσατε, bona in speluncis deponite, κ, 404. et 424, ἐμπελάσομεν. πολλὰ ὑμῖν κτήματα ἐν μεγάροις, θεῶν ἰότητι, κέονται, i. e. κεῖνται, λ, 340. ἐξάειραν ἐκ νηὸς, ν, 120. *haben ausgeladen, (have unloaded.)* δαρδάπτουσιν, ξ, 92, devorant proci. et 291, εἰς Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα ἔκειτο. et 323, καί μοι κτήματ' ἔδειξεν ὅσα ξυναγείρατο Ὀδυσσεύς. sic et τ, 293. μή σοι καταφάγωσι πάντα κτήματα δασάμενοι, ο, 13. βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματα ἔχωμεν δασάμενοι ἐφ' ἡμᾶς, π, 384, inquiunt proci de bonis Telemachi. αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα (illæsa) κεῖται ἐν οἴκῳ, ρ, 532. κείροντας, absumentes bona mea, σ, 143. πάντα φυλάσσειν, τ, 23. et 411, ὅθι ποῦ (ὅπου, ubi) μοι κτήματα ἔασιν, possessiones meæ sunt, τὰ ἐν κτήσει, *meine güter, (my property.)* δάσασθαι, υ, 216. ὀπάσω, φ, 214. ὁπόσα σοί ἐστι, τὰ δὲ ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι, quæ in domo et extra domum sunt, χ, 220. et 370, ἔκειρον ἐν μεγάροις. ἔδον, comedebant, ψ, 9. et 355, τά μοί ἐστι, κόμιζε, cura possessiones meas, ubi sic vocat omnia quæ habet, inclusis et pecoribus. κείροντες, ω, 458. κτήμασι τέρπεσθαι, ἃ ἐκτήσατο Πηλεὺς, Ι, 400. κτήμασιν ἀνάσσοι, α, 117. οὔτις μοὶ ἐρίσσεται κτήμασιν, δ, 81, coll. 79, divitiis. ἀγαγὼν σὺν κτήμασιν, δ, 175. τεταρπόμενος τεκέεσσι καὶ ἀλόχῳ καὶ κτήμασιν, ξ, 245.

κτῆμι, (Κῶ) occido. quasi a κτάω pro κτείνω. aor. 2. ἔκτην. infin. præs. κτάναι, et cum paragoge Attica, κτάμεναι, Ε, 301. Ρ, 8. κ, 295, 322. κτάσθαι est infin. præs. pass. interfici, φονευθῆναι, Ο, 558. et particip. præs. pass. κτάμενος, qui interficitur vel interficiebatur; Γ 375, βοὸς ἶφι κταμένοιο ἀδελφειοῦ, Ε, 21. et 28, κτάμενον. ἀνεψιοῦ κταμένοιο, Ο, 554. σοῦ, Σ, 337. Ψ, 23. κταμένης ἐλάφου, Π, 757. κταμένῳ, Χ, 72. et 75, κταμένοιο γέροντος. κταμένων, Ν, 262. κταμένοις, χ, 401.

κτῆσις, ιος et εως. (Κῶ) acquisitum, possessio. μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων, Ο, 663, ubi κτῆσις omne id denotat, quod quis suum possidet in patria sua. κτήσιος ἀσχαλάων, ἣν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοὶ, ob bona sua inquietus, quæ ei comedunt nobiles proci, τ, 534. χηρωσταὶ δὲ διαδατέουσι κτῆσιν, relicti orbi liberi ejus dividunt inter se bona, Ε, 158. ὃν Ἑρμείας ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὤπασε, quem Mercurius amabat, et bona præbuerat, Ξ, 491, quæ κτῆσις maxime erat priscis in re pecuaria. ὅσην κτῆσιν πτολίεθρον ἐντὸς ἐέργει, quotquot opes urbs includit, Σ, 512. Χ, 121, per quæ verba præcedens τὰ πάντα explicatur nam κτῆσις et κτῆμα complectitur omnia quæ possidentur. ἵνα δείξειας αὐτῷ ἕκαστα, κτῆσιν ἐμὴν (terras meas) δμῶάς τε καὶ μέγα δῶμα, Τ, 333. βίοτον κατακείρετε πολλὸν, κτῆσιν Τηλεμάχοιο, δ, 687, quem is possidet. ἰδόντα με κτῆσιν ἐμὴν, δμῶας τε καὶ μέγα δῶμα, η, 225. ἄναξ (herus meus) μὲ ἐφίλει, καὶ κτῆσιν (peculium) ὤπασε, ξ, 62, inquit Eumæus. ἢ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω, (an integra omnia conservarem) κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε καὶ μέγα δῶμα, τ, 526.

κτητὸς, ἡ, όν. (Κῶ) quod acquiritur et acquiri potest, parabilis. κτητοὶ δὲ τρίποδες, et tripodes ad possidendum acquiri possunt, Ι, 407, in oppositione ad vitam semel amissam.

κτίδεος, έα, εον, vide sub ἰκτίδεος.

κτιδὼν, vide sub ἰθυπτίων.

κτίζω, f. ίσω. (Κῶ) condo, locum habitabilem facio, *lege an zum bewohnen, stifte, gründe, (I found, build, make habitable.)* est a κέω. jacere facio. possis et a κτάω deducere: sed præstat a κέω. inde fit κτέω, et κτίω, et κτίζω. κτίσσε (ἔκτισε) δὲ Δαρδανίην, i. e. οἰκισθῆναι ἐποίησε, Υ, 216. Θήβης ἕδος ἔκτισαν, λ, 262, et quidem primi: nam postea Cadmus restituit eam regionem. ἔκτισε πόλιν, Py. 1, 121. ἄλσεα, Py. 5, 119. κτίσῃ ἑορτὴν, Ol. 6, 116, festivitatem instituerit. κτίσσειε πόλιν, Py. 4, 13. κτίσαιεν βωμὸν, Ol. 7, 75. ἐκτίσατο ἀγῶνα, instituit certamen, Ol. 10, 32. κτισσάσθην γόνον, Ol. 9, 70, ambo condiderunt et creaverunt sobolem. κτίσθη τεῖχος, Ol. 8, 48, exstructus est murus.

κτίλος, ου. ὁ. (Ἔω) aries, dux gregis. dictus a κίω, insertis litteris duabus; quia præit gregem, ὁ προηγούμενος τῆς ποίμνης κριός. et quia talis solebat esse χειροήθης καὶ ἥμερος, ad manum pastoris adsuetus et cicur; hinc κτίλος, quasi adjective, omne aliud cicur et mansuetum animal notat; quod accedit, quando id vocamus. igitur metaphorice est κτίλος, ὁ συνήθης, εἰθισμένος τῇ χειρὶ, σύντροφος, συντεθραμμένος. hinc est verbum κτιλόω, f. ώσω, cicuro; ut Herodotus: ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, reliquas ex cæde Amazonas cicurave-

runt, i. e. εἰς γυναῖκας ἔσχον, πραΰναντες αὐτάς. et ὁ ἐκτιλωμένος est, ὁ συνήθης τινὶ, qui alicui adsuevit, ad eumque libenter appropinquat et frequenter. proprie autem κτίλος est, ἀρνειὸς τὸ πῶυ πᾶν περιερχόμενος διὰ χειροήθειαν, ὁ τῶν ἄλλων προπορευόμενος, a κίω, vado. unus filiorum Jovis nomine proprio vocatur ὁ Κτίλος. αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, et ipse, ut aries cicur, circumversatur per ordines militum, Γ, 196, de Ulysse, qui erat dux adjutor generalis copiarum, summo duci Agamemnoni. ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, N, 492. ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτης, Py. 2, 31, sacerdotem familiarem Veneris, τὸν Κινύραν, qui simul erat rex Cypri: ut ergo κτίλον metaphorice possit esse, principem politicum, Veneri simul sacratum. nam κτίλος est prætor, unde est Prætor. Eustathius alibi hoc nomen a κτίζειν, i. e. τρέφειν, deduci posse scribit: sed magis tamen ad κίειν inclinat; idque merito. Vide sub κριός.

κτιλόω, vide supra.

κτὶς, ἡ, vide sub ἴκτις.

κτίσις, ιος et εως. ἡ. (Κῶ) constitutio, institutio, *die anlegung, einrichtung, (an instituting, establishing.)* institutum, inceptum. θεῶν δύναμις καὶ τὴν παρὰ ἐλπίδα κτίσιν κούφην τελεῖ, Ol. 13, 118, deorum potentia etiam præter spem incœptum leve efficit: vel, institutum, de cujus eventu desperes, facile ad complementum perducit.

κτιστὺς, ἡ, vide sub βρωτύς.

κτίω, vide sub κτίζω.

κτυπέω, f. ήσω. (Τύπω) pulso cum sonitu, sonitum pulsando facio, fragorem edo. κτυπέει δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, N, 140, sylva sub eo sonat, *der wald und das gebüsche prasselt, (the trees and bushes crashed;)* ubi sermo est de saxo ex petra alta devoluto et adfligente arbusta. sic, δρῦς μεγάλα κτυπέουσαι ἔπιπτον, Ψ, 119, arbores cæsæ procidebant magnopere sonantes. Ζεὺς μεγάλα ἔκτυπε, valide tonuit, P, 593. φ, 413, et est aoristus secundus. Ζεὺς σμερδαλέα κτυπέων, i. e. βροντῶν, H, 479, neutrum adverbialiter, terribiliter. sic, ἔκτυπε ἐξ Ἴδης Ζεὺς, Θ, 75. et 170, ἀπ' ὀρέων, i. e. ἐβρόντησε, ad terrendos Græcos, quibus adversa erat hæc tempestas.

κτύπος, ου. ὁ. (Τύπω) sonitus cum fragore, *das geprassel, (a clatter.)* ἵππων κτύπος βάλλει οὔατα, sonitus equorum vadentium accidit ad aures meas, K, 535. et 532, πρῶτος κτύπον ἄϊεν, primus audivit sonitum equorum currentium. sic, οὐχ ἔρριγα, P, 175, non horrere soleo sonum equorum accelerantium in pugna. τόσος γὰρ κτύπος ἦεν, M, 338, de pugna. ὑπὸ ποσὶν ἀνδρῶν ὤρνυτο κτύπος, a pedibus virorum excitabatur sonitus, T, 363. sic, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν, π, 6, circum aures ejus sonabat sonus ambulantis alicujus, coll. 10, ubi δοῦπος est idem. sic, σ, 444. ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ, φ, 237, 383, si quis in domo audiat gemitum aut sonum ex cædendo ortum. τόσος κτύπος ὦρτο, Υ, 66, Jove tonante, et Neptuno simul concutiente terram. nam per id prœlium deorum, gravissima tempestas una cum terræ motu et obscuratione aëris poëtice describitur, quæ partim Græcis partim Trojanis inimica erat. loco O, 379, legunt quidam Διὸς κτύπον, coll. 377, i. e. βροντήν: pro quo alii rectius habent νόον. cæterum κτύπος est ἦχος ὁ ἀπὸ συγκρούσεως. huc pertinet et ὁ πίτυλος, ου, percussio, plaga, cum sonitu; transpositis litteris pro τύπιλος. Theocr. Id. 22, 127, αἰεὶ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δηλεῖτο (lædebatur, quassabatur) πρόσωπον, de pugilatu. hinc est τὸ πιτύλισμα, complosio manuum cum gesticulatione. et πιτυλεύω. Aristoph. Vesp. 676. πιτυλίζω, id.

κύαμος, ου. ὁ. (Κύω) faba, maxime ea species quam Germani *wälsche bonen*, vulgo *saubonen, (kidney beans,)* vocant; et quas Græci etiam ὑοσκυάμους (ab ὁ ὑοσκύαμος, ου, ab ὁ ὗς, sus) appellant. vox est a κυεῖν, quia putantur αἴτιοι τοῦ κυεῖν, aptæ ad imprægnandum: hinc et testiculi viriles dicuntur κύαμοι. imo et prima illa intumescentia circa papillam in mammilla, quando puellæ incipiunt pubescere, dicitur κύαμος. Quia Pythagoricum symbolum est: abstineto, fabis, κυάμων χεῖρας ἀπέχεσθαι, constat vero, pro cibo κυάμοις et Pythagoram ejusque sectatores frequenter usos esse: existimamus, Pythagoram hoc symbolo voluisse connubia cum nimis teneris puellis interdicere. nam is prudentissimus philosophus, qui nil inepte moliebatur, consulebat robustæ et valenti soboli, et vitæ conjugum. Quis vero nescit, et ipsas nimis teneras puellas, si citra ætatis maturitatem matres fiunt, valetudinis jacturam facere; et sobolem infirmiorem producere? in re vero domestica non minus multa incommoda incidunt sub domina vix infantiæ annos egredi incipiente. in magna autem Græcia tunc invaluerat mos ducendi uxores ejusmodi, vix dum ad aliquam pubertatem accedentes. Quæ portenta Iamblichus aliquis aut Malchus commentus est; et quæ deinde alii quoque sparserunt, de Pythagoreorum doctrina et consuetudine: neminem rerum accuratiorem æstimatorem movebunt. cæterum κύαμοι dicuntur et πύανοι: teste Schol. Aristoph. Equ. 725. unde mensis πυανεψιὼν, ῶνος. ὁ ἀπὸ πτύου κατὰ ἀπωὴν θρώσκουσιν κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθον, N, 589, a ventilabro (*wurfschaufel) (a van)* in area saliunt fabæ fuscæ, et pisa: nam color harum fabarum est fuscus et rufus, *schwärzlich roth, (dark red.)* Vide sub θηλή.

κυαναιγὶς, ίδος. ἡ. (Ἄω) est epitheton Minervæ, quæ κυαναιγὶς παρθένος dicitur Ol. 13, 100, i. e. μέλαιναν καὶ φοβερὰν αἰγίδα ἔχουσα.

κυάνειος et κυάνεος, έη, εον. (Χάω) colore nigricante. κυάνεος δράκων, Λ, 26, 39, nigricans in dorso, quali colore et corvus in sole et movens se. κυάνεον νέφος, Ψ, 188, ad diff. τοῦ χρυσίου ἢ διαλεύκου νέφεος. et metaphorice, Τρώων νέφος κυάνεον, Π, 66, i. e. στρατιωτικὴ πύκνωσις. et tropus eo aptior, quia Troja in alto sita, αἰπεινὴ καὶ ἀνεμόεσσα: nam ex alto veniunt nubes densæ et nigricantes. κυάνεον κάλυμμα, Ω, 94, atrum velamen; et explicatio additur, οὐ οὔτι ἔσθος μελάντερον, quo nulla vestis poterat esse atrior: et sermo est de Thetide in luctu. κυάνεαι ὀφρύες, de Jove, atra supercilia, A, 528. P, 209. et de Junone, O, 102. ubi physice aër atris nubibus obductus intelligitur. φάλαγγες, Δ, 281. κυανέη νεφέλη, E, 345. Υ, 418. μ, 74, 405. ξ, 303, nubes atra; nam aliæ πυῤῥάζουσι, aliæ ὑπολευκαίνονται. ψάμμῳ κυανέῃ, μ, 243. κυανέην κάπετον, Σ, 564, fossam nigram; i. e. valde profundam. χαῖται κυάνεαι, comæ nigræ, Hectoris, X, 402. ἔθειράδες, pili Ulyssis in capite et barba, π, 176. κυανέης ὑπὸ λόχμης, i. e. συσκίου τόπου, Ol. 6, 69, in umbroso loco abdito. Vide sub φάλαγξ.

κυανόπεζα, ης. ἡ. (Πάω) nigro pede, vel, nigricante ora. est epitheton mensæ apud poëtam, Λ, 628, τράπεζαν καλὴν, κυανόπεζαν, εὔξοον, ut notetur mensa ἡ ἀπὸ κυάνου ἔχουσα τοὺς πόδας, vel ἔχουσα κυάνεον τὸν ἔξω κύκλον: *schwarzfüssig* vel *schwarzrandig, (having black feet or a black border.)*

κυανοπρῴρειος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) nigricantem proram habens. a colore piceo epitheton navis. et est formatum nomen velut περιεκτικὸν, ut ἡμετέρειος. πέντε νέας κυανοπρῳρείους, γ, 299.

κυανόπρωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) idem. O, 693. Ψ, 852, 878. ι, 482, 539. μ, 100. conf. μιλτοπάρῃος.

κύανος, ου. ὁ. (Χάω) color nigricans, *schwarz das ins blaue schimmert, (raven-gray,)* qualis est color cœli puri interdiu, aut corvi ad solem: χρῶμα τὶ μέλαν. est a τὸ χῦμα, quasi κυμάνεος, fluctibus maris similis quodammodo; cæruleus color. οἶμοι δέκα μέλανος κυάνοιο, Λ, 24. θριγκὸς κυάνοιο, η, 87.

κυανοχαίτης, ου. ὁ. (Χάω) nigram comam habens. ab ὁ κύανος, color nigricans. est fere epitheton Neptuni, nam undæ motæ nigricantes sunt quasi comæ quædam maris. hinc et Neptunus absolute dicitur ὁ Κυανοχαίτης, Υ, 144. ι, 536. et, Γαιήοχε, Κυανοχαῖτα, in vocativo, O, 174, 201. ι, 528. et in nominativo ob metrum, Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, N, 563. Ξ, 390. Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ, γ, 6. deinde est et equi, ἵππῳ εἰσάμενος κυανοχαίτῃ, Υ, 224, Boreas similis factus equo nigra juba ornato, cum equabus coiturus. sic ὁ αἰολοχαίτης dicitur ὁ ποικίλας ἔχων τρίχας: et ὁ δρομιχαίτης, in cursu jubam jactans, et μελαγχαίτης, γλαυκοχαίτης, etc.

κυανῶπις, ιδος. ἡ. (Ὄφ) nigris oculis prædita. a κυάνεος, nigricans. κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης, μ, 60, cærulei maris.

κυβάλης, ὁ, vide sub ΚΥ'ΒΩ.

κυβάω, vide sub κυβιστάω.

κυβερνάω, f. νήσω. (Νέω) guberno navem. est ab ἡ κύβη, caput, et ἡ ναῦς, compositum verbum, interserto per usum ρ, ut notetur capitalis rectio navis. ἐκαίνυτο (vincebat) φῦλα ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, γ, 283. Διὸς νόος κυβερνᾷ δαίμονα ἀνδρῶν, Jovis providentia gubernat fortunam hominum, Py. 5, 164, et h. l. est, ἐπὶ τὰ βελτίονα ἄγει, *lenket es aufs bessere, (orders for the best.)* nam non simpliciter notat hoc verbum officium gubernatoris, ut ut imperiti, sed maxime peritiam bene gubernandi et bene ad finem perducendi. κυβερνῶνται νᾶες, Ol. 12, 4, i. e. ἰθύνονται.

κυβέρνησις, εως. ἡ. (Νέω) gubernatio. κυβερνάσιες πολίων, Py. 10, 112, gubernationes urbium.

κυβερνητὴρ, ῆρος. ὁ. (Νέω) gubernator. οὐ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν, Θ, 556, quia omnes nautæ hanc artem percallent. κυβερνητὴρ εἰ μὴ γένηται ἡγεμόνεσσι θεὸς, si non deus adsit rector principibus, Py. 1, 488, κυβερνητῆρος οἰακοστρόφου πολυβούλου, Ist. 4, 120.

κυβερνήτης, ου. ὁ. (Νέω) idem. μῆτι (consilio et prudentia) κυβερνήτης ἐν πόντῳ ἰθύνει νῆα ἐρεχθομένην ἀνέμοις, Ψ, 316. κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος ἔπεφνε, *den obersteuermann, (the pilot,)* γ, 279—285; et in tempestatibus maxime conspicitur ars ejus. τῆνδε (ναῦν) ἄνεμος καὶ κυβερνήτης ἴθυνε, λ, 10. μ, 152. et 412, πλῆξε κυβερνήτεω (ionice pro κυβερνήτου) κεφαλήν. et 217, σοὶ δὲ, κυβερνῆτα, ὧδ' ἐπιτέλλομαι, tibi sic præcipio. τὰς δ' (νῆας) ἄνεμος καὶ κυβερνῆται ἴθυνον, ι, 78. ξ, 256. οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήϊα (gubernacula) νηῶν, T, 43. κυβερνήτης ἀνὴρ, Py. 1, 176.

κύβη, ἡ, κύβηβος, ὁ, vide sub ΚΥ'ΒΩ.

κυβηλίζω, κύβηλις, ἡ, vide sub κύφων.

κυβιστάω, f. ήσω. (Κύβω) est, ἐπὶ κεφαλὴν πίπτω, *stürze über kopf, (I tumble headlong.)* ab ἡ κύβη, unde κυβάω, f. ήσω, i. e. καταστρέφω: et hinc quoque ὁ κύβος. in specie est, capite demisso aquas subeo. ἦ μάλα ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ, certe valde levis vir, adeo facile in caput abit, Π, 745, coll. 742, s. et conf. ἀρνευτήρ. et 749, ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων (de curru)

ῥεῖα κυβιστῷ: et sensus est, si id tam facile ei procedit ex curru ad terram, quanto facilius ex navi vel littore in pontum pronus abire possit. ἰχθύες κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα, Φ, 354, pisces in pulcris fluentis prono capite fundum petebant hic illic, ut τὸ σὺν ταράχῳ κατακολυμβᾷν eorum notetur.

κυβιστητὴρ, ῆρος. ὁ. (Κύβω) qui pronus ex alto dejicit in caput se, et quidem proprie in aquam: quod erat exercitium hominum nauticorum aut in aquis se exercentium. vide ἀρνευτήρ. ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι, Π, 750, coll. 745—749. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους, Σ, 604. δ, 18, ὡς οἷα κορυφαῖοι χοροῦ, ὀρχούμενοι ἅμα καὶ δινούμενοι, i. e. στρεφόμενοι χορικῶς. ut ergo h. l. species saltatorum, aut magistrorum saltandi, frequenter caput declinantium, describatur. Vide sub ἀρνευτήρ, ὀρχέομαι, et χορός.

κύβοι Διὸς, vide sequens.

κύβος, ου. ὁ. (Κύβω) cubus ἑξάπλευρος, *ein würfel von sechs seiten, (a die with six sides.)* est a κύβω vel κύπτω declino caput, ὡς οἷον κάτω κάρα, κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας, γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, quasi, quod attinet caput, semper præcipitans, quando devolvitur jactu, ad morem inclinantium caput suum. ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον, est, jacere aleam, *einen wurf thun, (to throw the dice;)* nam et ipsum aleæ lusum denotat hoc nomen. cæterum prisci solebant tribus κύβοις lusitare, non duobus ut recentiores. hinc proverbium de iis, qui mediocre cupiunt nihil: ἢ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβους, de maximo et minimo numero, qui evenire potest tribus tesseris. nam κύβος, præter id quod jam dictum est, etiam τὴν ἐν αὐτῷ μονάδα designat, *das ess, (the ace,)* e. c. δύω κύβω καὶ τέτταρα, quando duæ tesseræ ostendunt superne unitates, una autem quatuor puncta, bis unum et quatuor, *zwey ess und ein quatuor, (two aces and a quatre.)* vincebat is, qui vel ter sex, vel ter unum jecerat. ἥρωες hoc ludo delectabantur. puncta in cubo, *die augen, (the points,)* vocabantur τρήματα: hinc lusor dicitur ὁ τρηματίτης, ου. de cubis ipsis est proverbium: ἀεὶ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, i. e. Jupiter semper consilium suum obtinet, etiam in iis quæ nobis casu fieri videntur. Vide sub Ἀστράγαλος.

ΚΥΒΩ, et per usum Κύπτω, f. 1. ὑψω. f. 2. υβῶ. inclino caput; nam hic significatus est proprius. ἡ κύβη est caput; et vel nomen a verbo, vel verbum ab hoc nomine, ortum: prius tamen vero similius. *ich bücke den kopf vorwärts, ich küppe, (I incline my head forward, I bow.)* ὁσάκις γὰρ κύψει ὁ γέρων (Τάνταλος) πιεῖν μενεαίνων, λ, 584. ἔλαβεν ἐκ πεδίου, κύψας, Ρ, 621, *bückete sich, und nahm sie auf, (stooped and picked them up.)* ὑπέδραμε κύψας, καὶ ἔλαβε γούνων, Φ, 69, subtercurrit ictum hastæ inclinato corpore et capite, et apprehendit genua ejus, *unterlief den schuss mit gebücketem leibe, (stooped and avoided the weapon.)* κύψαντι, ei cum inclinaret corpus, Δ, 468. ab ἡ κύβη dicta est et ἡ Κυβήβη, i. e. ἡ Ῥέα, quæ et Cybele, sine dubio a rotunda et capiti humano simili figura terræ, nam ἡ Ῥέα est, physice, tellus. ab ea dicitur ὁ κύβηβος, ὁ κατεχόμενος αὐτῇ, ἢ καὶ ἄλλῳ τινὶ δαίμονι, *ein besessener, ein inspirirter, (one possessed, or inspired;)* qui idem dicitur ὁ σάβος, σαβάζιος, βάκχος, βαβάκτης, βάβαξ, ἐμμανὴς, φλέδων: *ein verrückter im kopfe, (an insane person.)* quia in dialecto Æolica τὸ ο et υ facile permutantur; hinc apparet, τὴν κύβην, si imagineris κόβην, facile cum Germanorum, *kopp, kopf, (head,)* caput, conciliari. imo et verbum κόπω, κόπτω, aliquo modo huc pertinere possit. ὁ κυβάλης est dictus ἀπὸ τοῦ κατακύπτειν συχνῶς, quem pueri et ἡμίανδρον, ἡμιγύναικα, καὶ σποδόρχην ἐβλασφήμουν.

κυδάζω, vide sequens, et sub κῦδος, prope finem.

κυδαίνω, f. ανῶ. (Κύω) dignitate et honore adficio, orno præcellentia, veneror, præstantem facio, decoro. Λητὼ καὶ Ἄρτεμις Αἰνείαν ἀκέοντό τε κύδαινόν τε, Ε, 448, deæ istæ in templo suo curabant ex lassitudine Æneam, et honore adficiebant. nam magnus omnino honor, a deabus curari. veritas est: fugit in urbem Æneas, atque ibi, sub specie rei divinæ faciendæ, aliquamdiu se refecit; cum interim uterque exercitus crederet, eum adhuc versari in pugna. πάντας κυδαίνων, Κ, 69, omnes honore suo dignos putans, et honorifice eos tractans, verbis factisque: simul inest, laudans, prædicans, extollens. κυδαίνων Ἀχιλῆα, Ν, 348, ut honorem tribueret Achilli Jupiter. nam cum vincebant Trojani, absente Achille: intelligebant Græci, quantum momentum esset in huc viro, et quam male egerint offendentes eum. et 350, Θέτιν κύδαινε, pro ἐκύδαινε, καὶ υἱέα αὐτῆς, in honorem Thetidis id volebat. Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ἐτίμα καὶ ἐκύδαινε, Ο, 612, insignem et gloriosum faciebat. κύδηνεν δὲ Πηλείωνα, Ψ, 793, laude extulit, honorifico verbo insignem prædicavit, coll. 792. ex quo loco ille paullo ante ex Κ citatus, lucem suam mutuatur. κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος, ξ, 438, honoris sensu adfecit animum heri sui personati; exhilaravit placide, cum agnosceret se tractari honorifice. nam quisque bonus lætatur honore sibi debito. ῥηΐδιον θεοῖς, ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠδὲ κακῶσαι, π, 212, facile est diis, aut honestare hominem, aut adfligere et vilem facere. ut ergo videas, τὸ κυδαίνειν præcellentiam significare tributam. et h. l. id fiebat per tributam formam majestaticam; cum nimirum Ulysses, aperiens se filio, personam turpem deponeret. *herrlich oder schlecht zu machen, (to make illustrious or mean.)* semper ergo ἐπὶ τιμῆς, et in optimo sensu ponitur hoc verbum; sicut omnia reliqua ad κῦδος pertinentia: notatque etiam, lætificare. sed κυδάζω recentiorum est, et ponitur ἐπὶ λοιδορίας. κυδαίνων πόλιν, i. e. δοξάζων, Ol. 10, 80. Ne. 9, 29, decorans et honestans urbem.

κυδάλιμος, ου. ὁ ἡ. (Κύω) honoris et decoris plenus, honestans. idem ac κύδιμος, cum epenthesi syllabæ αλ, ex more. Μενέλαος κυδάλιμος, Δ, 100, 177. Η, 392. Ν, 601, 606. Ρ, 69. δ, 2, 16. ο, 5. Αἴας, Ο, 415. Νέστωρ, Τ, 238. Ἀχιλλεὺς, Υ, 439. Καπανεὺς, Δ, 403. Ὀδυσσεὺς, γ, 219. ο, 357, ubi mater ejus dicitur periisse desiderio υἱοῦ κυδαλίμου. χ, 89. vides ergo titulum magni principis. υἱοῖς κυδαλίμοις, ξ, 206, principis Cretensis. ρ, 113, Nestoris. π, 418, Autolyci, principis Thessali. Σολύμοις, Ζ, 184, 204, ubi est epitheton gentis gloriosæ. ἀνέρε κυδαλίμω, Ρ, 378, duo filii Nestoris. κυδάλιμον κῆρ, cor nobile et suspiciendum, Κ, 16, de Agamemnone. sic de leone magnanimo, Μ, 45. de Achille, Σ, 33. de Eurymacho, nobilissimo inter procos, φ, 247, ut appareat, esse titulum natalium sæpe, et dignitatis inter cives reliquos.

κυδάνω, (Κύω) idem quod κυδαίνω. dignitate et honore adficio, orno præcellentia, veneror, præstantem facio, decoro. τοὺς μὲν (Τρῶας) ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει, Ξ, 73, sc. Ζεύς. illos honestat et gloriosos facit. Ἀχαιοὶ μὲν μέγα ἐκύδανον, Υ, 42, ubi hoc verbum intransitive notat, valde præstantiores et superiores erant, gloriose res agebant. nam omnia fere Græca verba activa notant et neutraliter, et intransitive. ἐκύδανε πόλιν, Py. 1, 59, i. e. ἐδόξασε.

κυδιάνειρα, ας. ἡ. (Ἄνω) viris honorem et gloriam concilians, virum honestans. *einem manne ehre machend, (conferring honour on a man.)* a τὸ κῦδος, gloria, præstantia. εἰς ἀγορὴν κυδιάνειραν, Α, 490, nam bonus orator in concionibus valde est conspicuus, et ibi se commendat virtus politica. coll. 491, ubi πόλεμον sine epitheto ponit, innuens præstantiam virtutum togatarum præ militaribus. novit tamen, et militari viro suam esse laudem, hinc Δ, 225, σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν. sic et Ζ, 124, μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. Η, 113. ἐς, Μ, 325. ἀνὰ, Ν, 270. ἐνὶ, Ω, 391.

κυδιάω, (Κύω) gloriæ et superioritatis pleno lætoque gestu incedo; sum reverentiæ et hilaritatis animosæ plenus, sum venerabilis et conspicuus ante alios. κυδιόων, ὅτι (nam) πᾶσι μετέπρεπεν (inter omnes decoratus erat) ἡρώεσσιν, οὕνεκα ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε (ἦγε) λαοὺς, de Agamemnone, Β, 579, pro κυδιῶν, ex κυδιάων. sic idem verbum de equo generoso, Ζ, 509. Ο, 266, conf. ὑψοῦ. sed κύδιμος aut κυδάλιμος aut κύδιστος de equo aut bestiis vix potest. οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες, Φ, 519.

κύδιμος, ου. ὁ ἡ. (Κύω) honoris et decoris plenus, honestans. κυδίμων ἀέθλων, Ol. 14, 34.

κύδιστος, η, ον. (Κύω) gloriosus in sensu bono, plenissimus dignitatis et eminentiæ, πλουτῶν τῇ δόξῃ. nunquam hæc vox in malo sensu, sed semper in optimo et amplissimo, ponitur. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, Β, 412. Γ, 276. Η, 202. Ω, 308. et huic τὸ κῦδος est res propria; aliis tantum est præbita ad tempus. deinde est titulus supremi regis apud Græcos, qui tunc erat Agamemnon: Ἀτρείδη, κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγαμέμνων, Β, 434. Θ, 293. Ι, 96. Τ, 146, 199. λ, 396. ω, 121. Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων, Α, 122, ubi prior titulus est majestaticus, et ex debito positus: alterum vero, ex libertate heroica, ψόγον, vituperium leve, involvit; nam dignationis plenissimus, non debet esse nimis φιλοκτήμων. *glorwürdigster, aber auch ein wenig zu habsüchtiger, herr, (most glorious, but rather too rapacious, king.)* et loquitur ibi Achilles, jam nonnihil commotus. tale μίγμα ἐπαίνου καὶ ψόγου est et Η, 109, ἀφραίνεις Μενέλαε διοτρεφὲς, ubi conf. ἀφραίνω. simul prior titulus, κύδιστε, admonebat regem, ut victoriam et gloriam suam præferre jam malit studio habendi. κυδίστη Ἀθήνη, Δ, 515.

κυδίων, ὁ ἡ, τὸ κύδιον, vide sub κῦδος, ad finem.

κυδοιδοπάω, vide sequens.

κυδοιμέω, f. ήσω. (Δίω) tumultuor, turbam facio. τὼ δὲ (Diomedes et Ulysses) ἀνὰ ὅμιλον (per aciem) ἰόντε κυδοίμεον, Λ, 324, turbabant. ἡμᾶς κυδοιμήσων, nos turbaturus, nobis tumultum excitaturus, Ο, 136. etiam κυδοιδοπάω eodem sensu est in usu, apud Aristoph. Nub. 616. Pax, 1152.

κυδοιμὸς, οῦ. ὁ. (Δίω) tumultus bellicus, clamor elatus et gravis pugnantium, quo se invicem territant et urgent. *das lermende gedränge, (the tumultuous throng.)* quasi κύων (pariens, parturiens) δείματα, terrores. Ἐνυὼ, (Bellona) ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος, Ε, 593, ubi velut instrumentum Bellonæ refertur. ἐνῶρσε κυδοιμὸν κακὸν Κρονίδης, Jupiter iis concitavit malum tumultum, Λ, 52. et 164, Ἕκτορα Ζεὺς ὕπαγεν ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. et 538, ἐνῆκε κυδοιμὸν κακὸν Δαναοῖς. Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς, Κ, 523, immensus tumultus. Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμὸν, Σ, 218. et 535, ἐν δὲ Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ubi ut δαιμόνιόν τι personificatus narratur.

κῦδος, εος. τό. (Κύω) gloria, dignitas, præstantia, felicitas. *herrlichkeit, ehre, vorzug, (glory, honour, dignity.)* est a κύω, i. e. φιλέω, saluto reverenter: et notat τὸ κῦδος statum, in quo positi, ab aliis cum multa reverentia excipiuntur et salutantur; in quo veneratione digni, et superiores aliis, existimantur. ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν, ut mihi magnum honorem et reverentiam pares ab omnibus Græcis, Π, 84, ubi utrumque nomen est idem. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, Ρ, 251, i. e. imperatoria dignitas et existimatio comitatur vos, adhæret vobis. nam sermo est de principibus. βασιλεῖ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, Α, 279, reverentiam ei dedit ut habeat apud omnes. καί νύ κεν ἄσπετον ἤρατο κῦδος, et reportasset immensam gloriam et præstantiam, si vivum Paridem pertraxisset ad exercitum Græcum, Γ, 373. sic et Σ, 165, si Hector mortuum Patroclum pertraxisset ad Trojam. πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, nam ab omnibus Trojanis reportares tibi magnam gratiam et dignationem, Δ, 95, si Menelaum interficeres. et 415, τούτῳ γὰρ κῦδος ἅμα ἕψεται, eum sequetur honor et gloria, coll. 417, ubi τῷ κύδεϊ opponitur πένθος, luctus, adflictatio. ὁπποτέροισι Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ, utris Jupiter superioritatem tradiderit, Ε, 33. et 225, εἴπερ ἂν Ζεὺς Διομήδεϊ κῦδος ἐπορέξῃ. et 260, αἴκεν μοὶ Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ, κτεῖναι τούς. Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Λ, 79, superioritatem, præstantiam, gloriam. sic, Ἕκτορι, Μ, 174. et 328, ἠέ τινι κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν, aut nos ei, qui nos occidet, præbebimus magnam præstantiam et dignitatem; aut ille nobis si nos eum occiderimus. ἔτι γάρ σφισι ὀρέξω, jam enim illis præstabo superioritatem, Ρ, 453, inquit Jupiter de Trojanis. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο, Ι, 303, certe enim sane illis valde magnam felicitatem et præstantiam conciliares. et conf. 259, ubi id verbum medium eodem sensu activo; cui tamen simul intransitivus inest. parares illis magnam gloriam, et tibi simul. οἱ αὐτῷ κῦδος ἄροιτο, sibi ipsi pareret præstantiam, Κ, 307, i. e. ἑαυτὸν κυδανεῖ. ἔελπετο κῦδος ἀρέσθαι, Μ, 407. ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται, Ξ, 365, ut castra capiat, et victoriam plenam reportet. coll. 364, νίκην. εἰ δέ κεν αὖ σοι δώῃ, κῦδος ἀρέσθαι, Ζεύς, Π, 88, si enim vel maxime tibi det Jupiter, victoria potiri; si vel maximam spem habere possis, te victoria plena de Trojanis potiturum, tamen desine, et noli eam sine me habere: coll. 87, 84. sic, κῦδος ἀρέσθαι, vincere, superiorem esse, Ρ, 287, 419. ἔδωκέ μοι Ζεὺς κῦδος ἀρέσθαι ἐπὶ νηυσὶ, vincere in castris Græcis, potiri castrorum, Σ, 294. μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι, Χ, 207, metuebat Achilles, ne qui jaculans et feriens (*treffend*) *(striking)* victoriam referret de Hectore, et ipse posterior esset in hoc decore. Livius enim hoc κῦδος vocat *decus*, e. c. Lib. IX, c. 12, decus Romani belli, i. e. victoriam de Romanis plenam. cæterum l. c. magnum erat decus, interficere tantum ac talem: et hoc sensu τὸ εὖχος notat idem. et 217, οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖς, reportaturos nos Achæis magnum decus, de quo Achæi valde gloriari et gratulari sibi queant. κύδεϊ γαίων, præstantia sua lætus, Α, 405, de Briareo ingenti. Ε, 906, de Marte. Θ, 51, de Jove; ut et Λ, 81. nam superioritas venerabilis adficit lætitia eum qui habet. ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, æquam utrique vim et decus tribue, Η, 205. νῦν τούτῳ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, Θ, 141. Ρ, 566. Τρωσὶν ὄπαζε, Μ, 255. Ο, 327. Π, 730, tribuebat. Sed imperativus est Ξ, 358, καί σφιν (Græcis) κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρα ἔτι (quousque) εὕδει Ζεὺς, inquit Juno ad Neptunum. κατένευσέ μοι Ζεὺς νίκην καὶ μέγα κῦδος, Θ, 176. ἔδωκεν αὐτῷ, Λ, 300. Τ, 414. οὐ τώγε (Mars et Φόβος activus) ἔκλυον ἀμφοτέρων (audire solent utrumque exercitum pugnantem) ἑτέροισι δὲ (sed uni tantum ex duobus) κῦδος ἔδωκαν, victoriam dare solent, Ν, 303. Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκεν, superior ut esset pugnando, Μ, 437. sic, ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε, Ο, 644. ἠράμεθα μέγα κῦδος, reportavimus magnum decus, Χ, 393, et hoc erat τὸ ἐπινίκιον, quod canebant Græci, Hectore interfecto. et 18, ἐμὲ μὲν ἀφείλεο κῦδος μέγα, me privasti magno decore. et 57, μὴ μέγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλείδῃ, ne Achilli magnum decus tradas, morte tua, si is te interficiat. ὦ πολύαινε Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, laudatissime, magnum decus Achæorum, Ι, 669. Κ, 544. μ, 184. sic, Νέστορ, Κ, 87, coll. 69, nam hoc erat κυδαίνειν, decore ornare. et 555. Λ, 511. Ξ, 42. γ, 79, 202. ἀμφότερον, κόσμος ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος, Δ, 145, ubi vides differentiam: nam κόσμος est, ornatus, pulcritudo; κῦδος est, honor, existimatio magna, reverentia. κόσμος εἰς κάλλος τῷ ἵππῳ συμβάλλεται, prodest, confert aliquid: κῦδος ἐκεῖθεν παρέπεται (consequitur, comitatur) τῷ κειμηλιοῦντι τὸν ἐλέφαντα: pulcra enim ornamenta conciliant reverentiam et æstimationem habenti ea. αὐτὸν μέγα κῦδος ἀπηύρας, Θ, 237, eum magno decore privasti. ἔθελγε θυμὸν Ἀχαιῶν, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο, decus et victoriam auferebat iis, Ο, 595. et 596, Ἕκτορι ἐβούλετο ὀρέξαι (dare) Ζεύς. et 602, Δαναοῖσι. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν ἔπλετο, pœne sane et victoria erat Achæorum, Ν, 676. ὁτέοισιν (οἷστισι) Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ, ἠδὲ οὕστινας μινύθῃ, Ο, 491, quibuscunque victoriam tradat ut superiores sint, et quoscunque premat. τῷ κῦδος ἅμα πρόες, ὦ Ζεῦ, Π, 241, huic victoriam simul mitte, O Jupiter; ita enim Achilles precatur cum Patroclum ad pugnandum contra Trojanos mitteret. Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ, et sane Græci victoriam nacti essent, etiam contra destinationem Jovis, fortitudine sua et robore, Ρ, 321. ὅτε οἱ (Hectori) Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, cum ei dabat ut superior esset, Τ, 204, i. e. ὅτε εὐτύχησε, cum prospere rem gerebat. ὁ δέ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι, Υ, 502, impellebatur ad consequendum decus victoriæ. sic, μενέαινε δὲ, cupiebat valde enim, Φ, 543. et 570, αὐτῷ Ζεὺς ὀπάζει. et 596, οὐδὲ εἴασεν Ἀπόλλων ἀρέσθαι. Ἀθήνη ἵπποις ἐνῆκε μένος, καὶ αὐτῷ ἐπέθηκε κῦδος, Minerva equis immisit robur, et ipsi dedit præstantiam, in hoc certamine, Ψ, 400, 406. αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προσάπτω, Ω, 110, sed ego hoc decus et hanc laudem Achilli permitto, ut magnanimiter agat in reddendo corpore Hectoris: sunt verba Jovis. ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα, ζωὸς ἐών: Χ, 435, certe enim sane illis (civibus tuis Trojanis, O Hector) valde magnum decus, et venerabile præsidium ad victoriam, esses, si viveres. δαίμων, ὅς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος (superioritatem victoriæ) ὀρέξαι, δ, 275. ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, δειπνήσαντας εἶναι (ἰέναι, ire) ἐπὶ πολλὴν γαῖαν, ο, 78, sc. prius, κῦδος καὶ ἀγλαΐη, dignitas et honor, erit τῷ ξεινοδοχήσαντι: alterum, ὄνειαρ, erit τῷ ξεινοδοχηθέντι, διὰ τὸ φαγεῖν. conf. δειπνέω. et 319, Ἑρμῆς ἀνθρώπων ἔργοις χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, facit ut facta humana comitetur gratia, et splendor dignitasque. ᾧ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει, cui Jupiter dignationem et eminentiam dat, σ, 161, *ehre, rang, (dignity, rank.)* κῦδος ἀρέσθαι, victoriam ferre, vincere, χ, 253. recentiorum vox ὁ κῦδος, ου, est ἡ λοιδορία, ignominia; a quo est κυδάζομαι, i. e. λοιδορέομαι, ὑβρίζομαι; in sensu passivo; κυδάζω, λοιδορέω: quam vocem Homerus ignorat. cæterum τὸ κῦδος notat, quamvis præcellentiam et superioritatem, et famam bonam apud homines, δόξαν. κῦδος Μειλησίου, Ol. 8, 72, i. e. δόξαν ἣν ἔσχεν ἀγωνιζόμενος ἐξ ἀγενείων: et est pro, εἰς κῦδος, sc. ἀνέδραμεν. vel, ἐπὶ κῦδος. κῦδος ἐλθεῖν αὐτῷ, Ol. 3, 69, gloriosam victoriam et dignitatem. ὄρσαι, Ol. 4, 20. ἀνδρῶν ἔσχεθε, Ol. 9, 132, obtinuit. ἁβρὸν ἄρηται, Ol. 5, 17. Ist. 1, 72. ἀγήραον, Py. 2, 96, i. e. ἄφθαρτον εὐδοξίαν. μέγα ἔδωκε, Py. 2, 164. πόρε, Py. 4, 117. σαθρὸν, Ne. 8, 58, rancidam gloriationem. ex quo apparet, τὸ κῦδος et in sinistro sensu poni posse, determinandum per addita. ἐπίδοξον ἄρηται, Ne. 9, 110. καλλίνικον, Ist. 1, 13. comparativus hinc descendens, κυδίων, ὁ ἡ. τὸ κύδιον. τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι, quid mihi vita diutius optabilis est, O amici, inquit Admetus, Eurip. Alcest. 960.

κυδρὸς, ὰ, όν. (Κύω) honoratus, valde honestus, honore dignus, præstans, valde decorus. Ἥρη, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, Σ, 184, veneranda conjux, coll. Φ, 479, ubi eadem eodem sensu dicitur αἰδοίη παράκοιτις. sic, Λητὼ, λ, 579. εἰσόκε σοὶ φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, ο, 26, inquit Minerva ad Telemachum, i. e. ipse, prudens princeps, ad se: donec tibi ostendant dii venerabilem uxorem et conspicuam præstantia.

κυέω, f. ήσω. (Κύω) est idem quod κύω in altero significatu, γεννάω, sum prægnans, in utero fero fœtum. scilicet hic alter significatus τοῦ κύειν vel κυεῖν est consequens et ἀποτέλεσμά τι prioris significatus τοῦ κύειν: nam ex osculo amatorio consequitur tale quid et intenditur. conf. κύω, et ibi notata. hinc sunt οἱ κυήτορες, et ἡ κύησις: et ἀποκυέω, desino prægnans esse, pario. ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱὸν, i. e. ἐνεκυμόνει, prægnans erat filio, κατὰ γαστρὸς φέρουσα υἱὸν, Τ, 117, cujus consequens deinde erat τὸ τίκτειν, 118. nam οἱ παλαιοὶ omnino negant, κυεῖν idem esse quod τίκτειν. ἵππον, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν, equam prægnantem pullo ex asino concepto, Ψ, 266, ubi manifesto est, ἐγκυμονοῦσαν, etsi τὸ βρέφος ibi paullo insolentius, poëtice, ponatur pro ἐμβρύῳ, fœtu in utero.

κύησις, ἡ, κυήτωρ, ὁ, vide supra.

κύθε, vide sub κεύθω.

Κυκάω, f. ήσω. (Χάω) commisceo, confundo; perturbo. dicitur proprie de liquidis et humidis, si commiscentur: deinde metaphorice in malo sensu de statu perturbato alicujus rei. est a κέχυμαι verbi χεύω. μάλα ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, valde celeriter coagulatur lac ab eo qui immiscet lacti coagulum, et qui lac coire facit, Ε, 903, *die milch läuft bald zusammen, dem der laib hinein rühret, (the milk soon curdles, when the rennet is put into it.)* ἐν τούτῳ ἐκύκησε γυνὴ, in illo poculo grandi commiscebat mulier potionem commixtam, Λ, 637, καὶ ἐποίει κυκεῶνα, coll. 638—640. hinc deinde dictum, πράγματα κυκᾶν, permiscere res. τὼ δὲ κυκηθήτην, illique ambo perturbati sunt pavore, Λ, 129, ἐταράχθησαν. τρὶς δὲ ἐκυκήθησαν Τρῶες, Σ, 229, ter vociferante Achille ter penitus conturbati sunt animis Trojani. sic et de equis, κυκήθησαν δὲ αὐτῷ ἵπποι, Υ, 489, quæ metaphora est valde ἐμφαντικὴ ἐπὶ πτυρμοῦ καὶ συγχύσεως ἵππων. πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος, nam omnia concitabat fluenta sua fluvius perturbatus et turbidus, Φ, 235. et 240, δεινὸν κυκώμενον κῦμα, terribilis turbidus fluctus. et 324, ἐπῶρτο (ὁ ποταμὸς) Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ingruebat contra eum turbidus. Χάρυβδις πᾶσα ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὡς λέβης ἐν πυρὶ πολλῷ, μ, 238. et 241, ut videas, contorsionem validam et commixtionem aquarum notari.

κυκεὼν, ῶνος. ὁ. (Χάω) commixtio, miscella potio. est aliquid medii μεταξὺ βρωτοῦ καὶ ποτοῦ, sic tamen ut ζωμός τις ῥοφητὸς sit: hinc et præparatur et datur ἐν δέπαϊ, i. e. ποτηρίῳ. habet ergo nomen διὰ τὰ ἐν αὐτῷ κυκώμενα εἴδη, ob commixtas in ejusmodi potione varias species. τοῖσι δὲ ἔτευχε κυκειῶ, pro κυκεῶνα, per apocopen, et productum ε in ει ionice, Λ, 623.

et 640, πίνειν ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ὥπλισε κυκειῶ, coll. 637. fiebat ergo hæc potionis compositæ species ἐκ μέλιτος καὶ ἀλφίτου καὶ οἴνου πραμνείου, τυροῦ αἰγείου καὶ κρομύου. Circes κυκεὼν describitur κ, 234, ubi iste differt a φαρμάκοις admixtis σίτῳ. et 290, τεύξει σοὶ κυκεῶ. et 316, ἔτευξέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ (ἐν) δέπαϊ, ὄφρα πίοιμι, ἐν δὲ φάρμακον ἧκε. sic ἱδρῶ dicitur per apocopen pro ἱδρῶτα.

κύκησις, ἡ, vide sub ἐγκυκάω.

κυκλέω, f. ήσω. (Κύλω) adveho rotis, i. e. curru. *ich führe auf wagen herzu, (I carry in a chariot.)* nam τὰ κύκλα vel οἱ κύκλοι, i. e. οἱ τροχοὶ, sunt pars currus maxime necessaria. a qua parte principali poëta hoc verbum deduxit. κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσὶ καὶ ἡμιόνοις, Η, 332, curribus vehemus huc mortuos, adjunctis ad currus bubus et mulis: τροχοῖς ἀγάγωμεν. nam l. c. est conjunctivus, sed ionice, quia τοῖς Ἴωσι τὸ ω et ο conjunctivi est indifferens. coll. 426. νεκροὺς ἁμαξῶν ἐπάειραν, tollebant in currus. ab hoc verbo est, παρεισκυκλεῖν λόγους, orationes in periodos rotundas includere apte. nam κυκλεῖν etiam est, in orbem includere, in orbem circumagere, στρέφειν. Vide κυκλόω, et sub ῥιγέω.

κύκλος, ου. ὁ. (Κύλω) circulus, rotunditas quævis, e. c. rota, etc. est a κυλίω, volvo, ejusque præter. act. venerabilis ea figura antiquis, ob rotunditatem mundi, et corporum cœlestium. hinc theatra rotunda fiebant, et fora, et aræ sacræ, et areæ ubi triturabant, et tripodes illi celebres, sæpe et mensæ. sic clypeus erat rotundus et πάντοσε ἴσος. περὶ κύκλον, Μ, 297, per totum rotundum scutum; et conf. ῥάβδος. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σ, 504, i. e. in foro, ubi judicia fiebant: nam hæc figura aptissima ad recipiendos multos. sacer autem est ὁ τῆς ἀγορᾶς κύκλος ob jus ibi dicendum, et consultationem publicam agitandam. κύκλου ποιητοῖο, Ψ, 340, i. e. rotæ bene factæ: et hic τοῦ ἅρματος τροχὸς est quoque εὖ πεποιημένος, sicut totum reliquum ἅρμα. ὁππότε αὐτὸν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, δ, 792, ubi περὶ pertinet ad μὶν, i. e. αὐτὸν, quando circa eum leonem ducant insidiantem circulum; et notat κύκλον ἢ τὸν ἐκ δικτύων, ἢ ἀνδρῶν περικυκλούντων. ἀμφέχεε δέσματα κύκλῳ ἁπάντη, circumfudit vincula circulo ubique, Θ, 278, *allenthalben rings herum, (all round;)* coll. 340, ubi ob hanc multitudinem dicuntur δεσμοὶ ἀπείρονες. tales δεσμοὶ a priscis vocati fortasse κρικωτοὶ καὶ κυκλοτερεῖς. περὶ ἀσπίδα κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν, Λ, 33, ubi conf. ἀσπίς. διεῖλεν ἀμφοτέρους κύκλους ἀσπίδος, Υ, 280, i. e. τὰ τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος ἔντε τῇ βύρσῃ καὶ τῷ χαλκῷ τέρματα, extremitates clypei duplici integumento contecti rotundi rumpebat hasta, in ora sc. superiore clypei, ut transiens et perrumpens hasta supra humerum avolaret. ἀμφέβαλεν ὄχεσι καμπύλα κύκλα χάλκεα ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, addidit currui curvas rotas æreas octo radiis firmatas, circa ferreum axem, Ε, 722. sic plures voces pluralem etiam in neutro faciunt, ut ὁ θυμὸς, τὰ θυμὰ, ὁ γάρος τὸ γάρον, ὁ ὀρίγανος, λύχνος, τράχηλος, δόρπος, ταρσὸς, etc. κύκλῳ, in circuitu, circa, Ol. 10, 56. ἐν ἀλύτῳ κύκλῳ, Py. 4, 383, *an das rad davon der vogel nicht abgelöset wird, (to an indestructible wheel,)* in rota solutionem non dante, conf. ἴϋγξ. κύκλον διήρχετο, Ol. 9, 140, stadium percucurrit. Vide sub τροχός.

κυκλόσε, (Κύλω) adverb. in orbem, *rund herum, (round about.)* περὶ αὐτὸν ἠγείροντο ἄριστοι κυκλόσε, congregabant se circum eum, Δ, 212. διαστάντες κυκλόσε, dispositi circa et ex omni parte, Py, 392. τὸ ἔγκυκλον, vestis muliebris, *une envelope, salop.* Aristoph. Eccl. 532. Thesm. 268, 506. Lys. 113, 1164.

κυκλοτερὴς, έος. ὁ ἡ. (Κύλω) rotundus, forma circulari. κυκλοτερὲς τόξον ἔτεινε, Δ, 124, arcum tendebat ut fieret rotundus superne: conf. τόξον. ἄλσος πάντοσε κυκλοτερὲς, ρ, 209, διὰ τὸ τίμιον τοῦ τοιούτου σχήματος. vides ergo, et lucos sacros fuisse rotundos.

κυκλόω, f. ώσω. (Κύλω) circumago in circulum. χεῖρα κυκλώσας, Ol. 10, 87, manum circumrotans, utpote jacturus, jactum disci parans. hinc est τὸ κύκλωμα, circumrotatio, e. c. Ἰξίονος, i. e. ἡ κίνησις τροχοῦ Ἰξίονος. alibi κυκλοῦν est, περιλαμβάνειν, circumdare.

κύκλωμα, τὸ, vide supra.

κύκνος, ου. ὁ. (Χάω) cygnus, *ein schwan, (a swan.)* dictus ἀπὸ τοῦ κυκᾷν, πλέον τῶν ἄλλων, τὴν ἰλὺν ἐπὶ ἀναψηλαφήσει τροφῆς, quia rostro conturbat limum in quærendo cibo sub aqua, magis quam aliæ ejusmodi aves. κύκνων δολιχοδείρων, longis collis præditorum, Β, 460. Ο, 692.

κύλα, τὰ, vide sub κοῖλος.

κυλὰς, ἡ, vide sub οἰδέω.

κυλικεῖον, τὸ, vide sub λόφος.

κυλικηγορέω, κυλικηγόρος, ου, ὁ, vide sub ὑψαγόρης.

κυλικὶς, ἡ, vide sub ΚΥΛΩ.

κυλινδέω, κύλινδρος, ὁ, vide sequens.

κυλίνδω, (Κύλω) volvo, voluto. idem quod κυλίω. recentiores dixerunt et, κυλινδέω, f. ήσω et καλινδέω. πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, iis malum devolvit in caput eorum, Ρ, 688. hinc est ὁ κύλινδρος, ου, *eine walze, (a cylinder.)* εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει ὀστέα αὐτοῦ, fluctus in mari volutat ossa ejus, α, 162. Βορέης μέγα κῦμα κυλίνδων, ε, 296, et de nullo alio vento, nisi de Borea et Zephyro, (qui est ventus *nord-west) (north-west)* ponitur hoc verbum: nam hi quasi ἄνωθεν κάτω volvunt fluctus maris: de Noto dicitur, ὠθεῖ, quasi κάτωθεν ἄνω. πέλασέ με γαίῃ κῦμα κυλίνδον, ξ, 315, ubi est neutraliter, fluctus provolvens se, appropinquare me fecit terræ. κυλίνδεται κῦμα, volvitur fluctus, Λ, 307. et 347, νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἕκτωρ, ubi Hector per appositionem comparatur κύματι cuidam, quod volvitur a Borea: Hector est quasi κῦμα a Jove impulsum, quo devolvitur in nos malum istud. τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, et tunc non amplius volvit se, Ν, 142, sc. saxum a monte decurrens, quando pervenit in planitiem. παρὰ ποσὶ ἐκυλίνδετο, Ξ, 411, ad pedes volvebantur, sc. saxa; et verbum notat rotunditatem eorum. ἔσευε κυλίνδεσθαι, Λ, 147, promovit ut volveretur, projecit volvendum, sc. caput abscissum hosti. τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται, β, 163, quasi ἄνωθεν, de cœlo et a Jove. et huic respondet τὸ, volare aquilas ex alto monte, coll. 147, τότε κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ αὐτοῖς, Θ, 81, et notat, ἐκ Διὸς ἄνωθεν ἥκειν αὐτοῖς αὐτό. αὖτις πέδονδε κυλίνδετο λᾶας, retro ad planitiem devolvebat se saxum, Sisyphi, λ, 598, conf. ὠθεῖν. κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ, Θ, 86, volutans se equus circa ferreos canthos rotæ. κατὰ κόπρον, Χ, 414, volutans se in pulvere, præ luctu, Priamus. sic Ω, 165, 640. ἐκορέσθην κυλινδόμενος καὶ κλαίων, δ, 541. κ, 499, ubi non præcise volutationem in nuda terra notat; sed est metaphoricum verbum, et a more vetusti luctus petitum, notans gravem et inquietum luctum. κυλινδομένην (τρυφάλειαν, galeam) μετὰ ποσὶ μαρναμένων, (inter pedes pugnantium circumvolutam) ἐκόμισε, sustulit, Ν, 579. sic et Π, 794, κυλινδομένη τρυφάλεια καναχὴν εἶχε (tinniebat graviter) ὑπὸ ποσὶν ἵππων. κύματα κυλινδόμενα, ι, 147. κυλίνδει γνώμην κενεὰν σκότῳ, Ne. 4, 66, volvit consilium inane in tenebris. κυλίνδονται ἐλπίδες, Ol. 12, 9, volvunt se, δίκην τροχοῦ περιφέρονται. κυλινδέσκοντο, (ionice pro ἐκυλίνδοντο) Py. 4, 372, ἐπεκυλίοντο ἀλλήλαις mobiles istæ petræ. κυλινδόμενον, volutatum, circumvolutum, Ixionem in rota sua, Py. 2, 42. κυλινδομένη φλὸξ, evoluta flamma ex Ætna, Py. 1, 45. κυλινδομέναις ἡμέραις, Ist. 3, 29, volventibus se diebus. Vide sub ὤθω, et Βορέας in R.

κύλιξ, ἡ, vide sub ΚΥΛΩ.

κυλίω, vide ΚΥΛΩ.

κυλλοίπους, οδος, ὁ, κυλλοπόδης, ου, ὁ, vide sequens.

κυλλοποδίων, ονος. ὁ. (Πάω) cui debiles sunt pedes. a κυλλὸς, mutilus, debilis. est epitheton Vulcani, qui et κυλλοίπους, οδος, ὁ, et κυλλοπόδης, ου, ὁ, eodem sensu. δόμον αὐτὸς ἐποιήσατο Κυλλοποδίων, i. e. Vulcanus, Σ, 371, nec ignominiæ aut irrisionis nomen est, sed designans naturam ignis, qui per se omnino nullos habet pedes, sed inhærere debet et fulciri aliis materiis substratis. ergo hoc epitheton nihil exprobrat Vulcano. πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, Υ, 270. ὄρσεο Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος, inquit Juno ad Vulcanum, Φ, 331, ubi quidam id nomen intempestive positum opinantur, quia mater non soleat exprobrare filio suo vitium corporis. non attendunt nimirum, non esse id nomen exprobratorium; quod vel ex hoc loco discere potuissent. et hi homines exemplo possunt esse, quam circumspecte sit judicandum de arte poëtæ nostri, et quam facile labantur critici intempestivi. cæterum h. l. in medio versu est ˘ ˘ ˘ pro ¯ ˘ ˘.

κυλλὸς, ἡ, ὸν, vide sub χωλός.

κυλοιδιάω, vide sub οἰδέω.

κύλον, τὸ, vide sub Κυλλήνη in R.

ΚΥΛΩ et Κυλίω, f. ίσω. volvo, voluto; et proprie quidem, ἄνωθεν κάτω: devolvo, supervolvo. deinde in genere, circum voluto. τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, Ρ, 99, celeriter ei magnum malum devolvitur in caput, ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθεν αὐτῷ. ab hoc κυλίω fit et, ἁλίω et ἐξαλίω, volvo, foras volvo: sicut a κυλίνδω fit ἁλινδέω, unde ἡ ἁλινδήθρα est ἡ κονίστρα, volutabrum in cœno. ab eodem est ἡ κύλιξ, παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμικῷ εἴτε τῷ χαλκευτικῷ. hinc et ἡ ἰατρικὴ πυξὶς vocabatur attice ἡ κυλικὶς, διὰ τὸ κεκυλίσθαι τόρνῳ. etiam στέφανοι quidam vocabantur κυλιστοί.

κῦμα, ατος. τό. (Χάω) fluctus turbidus. antiqui constanter derivant a κυκάω, ut sit syncopatum ex τὸ κύκημα. et ipse poëta hanc etymologiam pro more suo innuit, Φ, 240, δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα, horrendus circa eum commixtus et conturbatus fluctus statuebat se. et 306, ἐκόρυσσε (ὁ ποταμὸς) δὲ κῦμα ῥόοιο, ὑψόσε ἀειρόμενος, ubi posterius participium est explicatio præcedentis verbi. et 313, ἵστη δὲ μέγα κῦμα, statue et erige magnum fluctum. et his locis est de fluvio tumido et turbulento. aliis placet syncope facta ex τὸ κύλιμα vel κύλισμα, a κυλίω et κυλίνδω, volvo: quæ tamen ab antiquis repudiatur. κῦμα θαλάσσης (ἐν) αἰγιαλῷ βρέμεται, Β, 209, fremit in littore. sic, ὄρνυται, concitatur, Δ, 422. βοᾷ, Ξ, 394, ubi comparatur cum clamore pugnantium. ῥήγνυτο, rumpebatur, Σ, 66. et 145, ὑπέδυσαν, subierunt fluctus maris: et additum ibi θαλάσσης ad diff. λίμνης, quia in lacubus aut fontibus habitant Νηΐδες, in mari vero Νηρηΐδες, de quibus l. c. sermo est. λιάζετο, diducebatur, Ω, 96. αὐτοῖς κῦμα θαλάσσης ἱδρῶτα πολλὸν ἔνιψεν ἀπὸ χρωτὸς, Κ, 574, conf. θάλασσα. ergo non solum homines νίπτουσι σῶμα, sed et ὕδωρ νίπτει αὐτούς. πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, Λ, 307, creber turgens fluctus. πορφύρει πέλαγος κύματι κωφῷ ὀσσόμενον ἀνέμους, purpurascit mare fluctu surdo et

muto præsentiens ventos, Ξ, 16, et κωφὸν est τὸ, μήπω ἦχον ἐξακουστὸν ποιοῦν, quod nondum auditur. sic et βέλος κωφὸν, τὸ ἄῤῥοιζον, cum nullo stridore. nam ante oriturum magnum ventum, solent jam fluctus taciti attolli, sicut et post ventum attolluntur adhuc, sed sine strepitu. tale κῦμα comicus vocat τὸ κολόκυμα, i. e. κολοβόν. κύματα τροφόεντα, Ο, 621, πορφύρεον κῦμα ἴαχε, Α, 482. β, 427. sic et, ποταμοῦ ἵστατο, Φ, 326, nigricans unda fluvii stabat erecta. μέλαν ἐκάλυψεν αὐτὸν, Ψ, 693. ε, 353. κελαινὸν κορθύεται, attollitur, Ι, 6. ἰάχει ἐπὶ ἀκτῇ, sonat graviter in littore, Β, 394. et 396, κύματα παντοίων ἀνέμων οὐ λείπει σκοπελόν. εἰς κῦμα θαλάσσης, Ζ, 347. et 348, ἔνθα μὲ κῦμ' ἀπόερσε, mersisset me. κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, Μ, 285, fluctus autem adventans prohibet nivem ne jaceat diu. μέγα θαλάσσης καταβήσεται ὑπὲρ τοίχων νηὸς, Ο, 381. et 383, ἴς ἀνέμου ὀφέλλει κύματα, auget. et 624, ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ νηῒ λάβρον ἀνεμοτρεφές. ἐπὶ προχοαῖς ποταμοῦ βέβρυχε μέγα, fremit magnus fluctus, Ρ, 264. ἄψοῤῥον, retro fluens, Φ, 382. ὦρτο ὑπὸ πνοῇ, Ψ, 214. ὡς μακρὰ θαλάσσης, Β, 144. ἔβη ἐλάαν ἐπὶ κύματα, de Neptuno vecto curru super undas, Ν, 27. et 798, πολλὰ παφλάζοντα κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μὲν ἄλλα, αὐτὰρ ἔπι ἄλλα: ubi artificiose picti fluctus maris, per epitheta et ὁμοιοκατάληκτα et τραχύφωνα. ἐπὶ ἠϊόνος κλύζεσκον, Ψ, 61. ἀλεγεινὰ πείρων, Ω, 8. ν, 91, ἀλγεινά. et 264. Θ, 183. ἐξέπεμπε κύμασι πάντα θεμέλια, immisit fluctibus omnia fundamenta lignea et lapidem, Μ, 28, *hat sie weggespület durch die wellen, (has washed them away with the waves.)* κῦμα ἐν ἁλὶ κυλίνδει ὀστέα αὐτοῦ, α, 162. ἔθεε ναῦς κατὰ κῦμα, β, 429. Νότος μέγα κῦμα ὠθεῖ πρὸς ῥίον, Notus magnum fluctum trudit ad promontorium, γ, 295. et 296, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ' ἀποέργει. Βορέας, κυλίνδων μέγα, ε, 296, et singularis est pro plurali. et 313, αὐτὸν ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης δεινὸν ἐπεσσύμενον, περιελέλιξε δὲ σχεδίην, eum impulit magnus fluctus a vertice ejus horribili modo irruens, et totam concussit ratem. et 320, οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν μεγάλου κύματος ὑπὸ ὁρμῆς. et 325, μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἔλαβεν αὐτῆς, sc. σχεδίης, insequens cum impetu ratem in fluctibus nans, apprehendit eam. et 363, ἐπήν μοι σχεδίην διατινάξῃ κῦμα, diffregerit motu suo. et 366, Neptunus ἐπῶρσεν αὐτῷ μέγα δεινόν τ' ἀργαλέον τε κατηρεφές. et 385, προέαξε κύματα. et 388, κύματι πηγῷ πλάζετο. et 402, ῥόχθει μέγα πρὸς ξερὸν ἠπείρου δεινὸν ἐρευγόμενον. et 411, ἀμφιβέβρυχεν ῥόθιον. et 416, μέγα ἁρπάξαν, magnus fluctus abripiens me retro. et 451, ἔσχε δὲ κῦμα, deus cohibuit fluctum. ἐφόρει μὲ ἀεὶ, ζ, 171. οὐκ εἶα αὐτὸν φέρεσθαι ἐπὶ σχεδίης, η, 273, fluctus non permisit ferri eum in rate. ῥόος τε, ι, 80, fluctus et fluentum in mari. et 485, παλιῤῥόθιον, πλημμυρὶς ἐκ πόντου, refluus fluctus, reundatio ex mari versus terram: per hoc additum notatur, hoc κῦμα non a vento aliquo ortum, sed ἐκ πλημμυρίδος ἣν ὁ λίθος ἐκύκησεν a Cyclope immissus mari. et 542, πρόσω ἔφερε. ἀέξετο οὔποτε, οὔτε μέγα οὔτε ὀλίγον, κ, 93, ubi portus tutus describitur, in quo nullus fluctus attolli solet. πορφύρεον περιεστάθη, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθὲν, λ, 242. et 638, κῦμα ῥόοιο. μέγα ῥοχθεῖ, μ, 60, 202. et 350, πρὸς κῦμα χανὼν, os aperiens ad fluctus. ἔθυε, ν, 84. et 88, ἔταμνε ναῦς. et 99, μέγα ἀνέμων. κύματος εἶλαρ εἶναι, ε, 257. et 393, ὑπὸ μεγάλου ἀερθεὶς, quod simul erat κωφόν. et 438, κύματος ἐξαναδὺς, sc. ἐκείνου, ἑνὸς τῶν πολλῶν, ἃ ἐρεύγεται ἤπειρόνδε. ἐκτὸς ἔεργε νῆα, μ, 219. κύματι πηγῷ, ψ, 235. κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν, γ, 290. sc. ἐγείρας, quale participium subintelligendum ex præcedente ἐπιχεύσας. nota etiam h. l. τὴν εὔτακτον παραύξησιν: nam sequens epitheton magis valet præcedente. κύματα μακρὰ ἐπῶρσε, ε, 109, coll. 111. μακρὰ κυλινδόμενα πρὸς χέρσον, ι, 147. ἁλὸς φορέουσι πίνακας νεῶν, μ, 68. et 169, ἐκοίμησε δαίμων. ποθέοντες ἁλὸς ἰχθύες, χ, 387. ὄρσας μακρὰ, ω, 110. ἐν πελάγει, μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης, γ, 91. πολέεσσιν ὀχήσατο κύμασιν Ἑρμῆς, vehebatur, ε, 54. et 224, πολλὰ ἐμόγησα κύμασι καὶ πολέμῳ, quæ duo nomina exhauriunt fere Iliadem et Odysseam. sic et ρ, 285. ἐδαμάσθην ἐν πολλοῖς, Θ, 232. ἐφορέοντο, μ, 416. ξ, 309. et 315, κυλίνδον μέγα. ἀεὶ αὐτὸν κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, Φ, 263. et 268, μέγα ποταμοῦ πλάζε αὐτὸν ὤμους. apud Euripidem κῦμα est pro κύημα, τὸ γαστρὸς ἔμβρυον: sic enim ille in Κερκυόνι, οὗ ἡ θυγάτηρ γέμει κύματος θεοσπόρου, cujus filia plena est fœtu a deo sato, ἐγκυμονοῦσα ἐκ Ποσειδῶνος. κῦμα ῥέον, unda fluens, Ol. 10, 15, i. e. ἡ ποίησις, fluxus idearum. κῦμα κοινὸν Ἀΐδου, Ne. 7, 45, communis unda Orci, i. e. mors, qua obruimur in sepulcro. κυμάτων ῥιπὰς, Py. 4, 346. τὸ παρὰ ποδὶ νηὸς ἑλισσόμενον κυμάτων, Ne. 6, 95, i. e. τὸ παρὰ πηδαλίῳ: vel potius, ad carinam et latera navis. κύμασι κλονέονται ψάμαθοι, Py. 9, 85.

κυμαίνω, f. ανῶ. (Χάω) fluctuo, *ich walle, werfe wellen, (I boil, throw up waves.)* ἐπὶ πόντον κυμαίνοντα, Ξ, 229. sic, ὑπὸ, δ, 425, 570. λ, 252. εἰς, ε, 352. et metaphorice, κυμαίνει ἄνθος ἥβης, Py. 4, 282, flos pubertatis in vigore est, intumescit et æstuat quasi; et sermo est de Jasone.

κυματωγὴ, ἡ, vide sub ἰωγή.

κυμβαῖον, τὸ, κυμβαλίζω, κυμβαλιστὴς, οῦ, ὁ, κύμβαλον, τὸ, κυμβίον, τὸ, vide sequens.

κύμβαχος, ου. ὁ. (Κύβω) rotunditas superior capitis, *der runde kopf oben, (the roundness on the top of the head.)* deinde est et adjective, in caput pronus, *über kopf, (over head.)* intersertio litteræ μ, et paragoge, apparet; nam est a κύβη. ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος, i. e. ἐπὶ κεφαλὴν, Ε, 586, excidebat de curru in caput. ὁ κύμβος est, cavitas rotunda, instar capitis humani, convexus, concavus: ἡ κύμβη sæpe est idem quod ἡ κύβη, caput; est vero et, cymba, i. e. πλοίου εἶδος, infra rotundi oblongi; et vas longum infra rotundum, *ein trog, ein kumm, (a trough.)* est et adjectivum, κύμβος, η, ον, excavatus et rotundus, in formam cranii. ab his per paragogen est κύμβαχος, ut a τιμὴ est τίμαχος. κύμβη est etiam τὸ κύτος, cavitas ventricosa, τῶν ὀστρακοδέρμων, nam τὸ ὀστρακόδερμον est omne id animal, quod in concavis et convexis duris δέρμασι latitat, e. c. testudo, et talia: et hinc est τὸ κυμβαῖον et κυμβίον, ποτηρίου species, infra rotundi, quæ nec pedem alium nisi rotunditatem suam infernam, nec ὦτα (ansas) habet, ad figuram cranii formata. ἡ ξυλοκύμβη, *ein hölzerner unten runder napf oder trog, (a wooden bowl,)* est et σκῶμμα ἐπὶ γυναικῶν, αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ οὔτε σύμμετρον μέγεθος. ab ἡ κύβη est et verbum κυβιστᾶν, i. e. ἐπὶ κεφαλὴν καθάλλεσθαι, ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν βάλλειν. κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον ἔνυξεν ἔγχεϊ, Ο, 536, galeæ rotunditatem supremam percussit hasta, τὸ τῆς περικεφαλαίας ἄκρον, ᾧ ἐνίσται ὁ λόφος, τὸ ἄνω τοῦ κράνους, *wo der haarbusch oben auf dem helme befestiget wird, (where the tuft of hair is fastened at the top of the helmet.)* τὸ κύμβαλον est instrumentum rotundum cavum, quod pulsatur ut sonet, *eine art von glocke, (a sort of bell;)* unde est κυμβαλίζω, cymbalum pulso, et ὁ κυμβαλιστὴς, οῦ, qui id pulsat.

κύμβη, ἡ, κύμβος, α, ον, vide supra.

Κύμινδις, ιος. ἡ. (Εἴδω) est avis, ab hominibus, i. e. vulgo, sic vocata; quam dii, i. e. honestiores aut peritiores, vocant χαλκίδα, Ξ, 291. Somnus ibi se assimilat huic avi: est enim quasi κρύμινδις, i. e. κρύψις τοῦ ἰδεῖν, et in somno nihil videmus oculis. ipsa avis occulit caput sub frondibus quando dormit. nam re vera est species quædam noctivagarum avium, habitans in montibus, magnitudine similis ὅσον φασσοφόνος ἱέραξ, τὴν ἰδέαν λεπτὸς καὶ μακρὸς, et χαλκίζει τὴν χροιὰν, unde et ἡ χαλκὶς dicta, Ἴωνες vero dicunt κύμινδις. est inimica aquilæ, nigricans colore.

κυνάρα, ἡ, κύναρος, ἡ, vide sub κύων, ad finem.

κύναστρον, τὸ, vide sub ἀστήρ.

κυνδὰ, pro κυνηδὰ, vide sub κύνεος, ad finem.

κύνειρα, ἡ, vide sub κύων, ad finem.

κύνεος, (pro κύνειος) έη, εον. (Κύω) caninus. it. impudens, *kühn, (audacious.)* in poëta solum fœmininum substantive positum, ἡ κυνέη, in usu est, elliptice. notatque galeam, vel quodvis ἔρυμα τῆς κεφαλῆς. nam proprie ἡ κυνέη est, δορὰ (pellis) κυνὸς ποταμίου, σκέπουσα τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς, et antiquissimi capita sua muniebant pelle canis fluvialis, *ein fisch-otter-fell, (an otter skin;)* vel et marini, *eine see-hundes-haut, (a seal skin:)* et ab hac specie deinde in genere sic dicta est omnis ἡ περικεφαλαία. κυνέη vel κυνείη vel κυνῆ, sc. δορὰ, est pellis canina: et quando galeam notat, est ἡ ἐκ κυνείης δορᾶς. a primo et antiquissimo usu deinde fluxit nomen ad omnes galeas et munimenta capitis: et nota est ἡ ἡλιοστιβὴς κυνέη, *ein hut wider die sonne, (a protection against the sun,)* qualis optime fabricabatur in Thessalia. conf. πυκάζω. militares galeæ ex variis materiis fiebant; διὰ τὴν παλαιὰν χρῆσιν vero omnes dictæ κυνέαι. κρατὶ δὲ ἀμφίφαλον κυνέην ἐπέθετο τετραφάληρον, χρυσείην, ἑκατὸν πολέων πρυλέεσσι ἀραρυῖαν, Ε, 743, ubi sermo est de galea Minervæ, tantæ amplitudinis, ut capita peditum ex centum urbibus tegere possit simul. maximi ergo capitis est ipsa Minerva, cui tanta galea esse potest apta. notat hæc fictio magnitudinem et præstantiam sapientiæ ἡγεμονικῆς et principalis: hæc enim in capite suo habet curas multarum urbium; et bonus dux plerumque tantumdem valet ac magnus exercitus. curat hæc sapientia maxime res pacis et belli. alii hanc magnitudinem galeæ sic interpretantur, centum urbes notare Cretam, et πρυλίας esse τοὺς τῆς Κρήτης ὁπλίτας, i. e. τοὺς Κορύβαντας, et horum imagines duas vel quatuor fuisse ἐντετυπωμένας galeæ. conf. πρύλις. sed isti nimis historice, et quasi re vera esset inter res mundanas ejusmodi galea Minervæ vel Minerva ipsa, enarrant poëtam. fingit is audacter quidem, sed cum summa simul ratione; ut vel ex hoc exemplo apparet. κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ ἔπαλλον, Γ, 316, ubi vides æneam galeam, in qua sortes motitabantur; quæ fortasse tamen externe tecta esse potuit δορᾷ κυνὸς ποταμίου ἢ θαλασσίου, ut κυνέη dicatur. et 336, κρατὶ ἐπίθηκε κυνέην εὔτυκτον (pulcre fabricatam) ἵππουριν, pilis equinis in summo exornatam dense. sic et Λ, 41, ἀμφίφαλον, τετραφάληρον, ubi posterius est explicatio prioris: nam habens quatuor φάλους, unum in fronte, alterum in cervice, tertium et quartum ad aures, fit τετραφάληρος: et si hi quatuor dividuntur in duas συζυγίας, ante, post, ad aures, fit ἀμφίφαλος. ἐνέβαλον κλήρους κυνέῃ Ἀγαμέμνονος, Η, 176. et 182, ἔπαλλε Νέστωρ, καὶ κλῆρος Αἴαντος ἐξέθορε κυνέης. et 187, Αἴας ἐπιγράψας τὸν κλῆρον κυνέῃ ἐνέβαλε. ἀμφέθηκε κεφαλῇ κυνέην ταυρείην (bubula pelle inductam externe) ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ κέκληται, Κ, 257. et 261, ἀμφέθηκε κεφαλῇ κυνέην ῥινοῦ ποιητὴν (ex corio bubulo) πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, ἔκτοσθεν δὲ λευκοὶ ὀδόντες ὑὸς (apri) θαμέες

εἶχον ἔνθα καὶ ἔνθα, ab utraque parte: ubi vides galeam ὀδοντωδῆ, in cujus interiore parte erat πῖλος, *filz, (felt,)* ne caput radicibus dentium attereretur; et successio per possessores enumeratur, 265—270. cæterum ταυρείη, et ῥινοῦ ποιητὴ, idem fere notat. et 335, κρατὶ δὲ ἐπέθηκε κτιδέην κυνέην, galeam viverræ corio inductam. et 458, τοῦ δὲ κεφαλῆς ἀφέλοντο κυνέην κτιδέην, ubi legitur κεφαλῆφιν, pro κεφαλῆς, non vero, ut mendose quidam exhibent, κεφαλῆφιν. conf. κτίδεος. κυνέης διὰ χαλχαλκοπαρῄου, M, 183, quia maxillas contegebat; quæ 184, dicitur χαλκείη κόρυς. sic Υ, 397, coll. 398. sic P, 294, quæ 295, est ἱπποδάσεια κόρυς. θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, M, 384. κρατὶ ἐπέθηκε κυνέην εὔτυκτον ἵππουριν, O, 480. Π, 137. et 793, κυνέην ἀπὸ κρατὸς ἔβαλε, ἣ κυλινδομένη καναχὴν εἶχεν ὑπὸ ποσὶν ἵππων, et sermo est de galea Achillis, quam Patroclus in pugna nunc gestaverat; quæ 795 dicitur αὐλῶπις τρυφάλεια, cujus ἔθειραι (pili equini in summo) μιάνθησαν αἵματι καὶ κονίαις, et 797, dicitur ἱππόκομος (equinis pilis ornata) πήληξ, ἣ ῥύετο κάρη καὶ μέτωπον ἀνδρὸς θείου, καὶ ἣν Ζεὺς τότε Ἕκτορι ἔδωκε φορέειν: ut ergo poëta, commiserans, multis verbis et σεμνώμασι prosequatur hanc eximiam galeam et ejus indignum casum. κλήρους ἐν κυνέῃ, Ψ, 861. κ, 206. ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα, inquit Ulysses, ξ, 276, cum se dederet Ægyptio regi, victus prœlio. κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα, σ, 377. sic, εὔχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν, χ, 102. et 123, εὔτυκτον ἵππουριν ἐπέθηκε κρατί. et 111, πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας. et 145, τόσας. αἰγείην κυνέην, ω, 230, quæ h. l. non erat bellica, sed simpliciter τὸ ἐξ αἰγὸς κάλυμμα κεφαλῆς: nam opus in agro facturus imponebat eam ibi capiti suo. priscis ergo κυνέη vocabatur πᾶν σκιάδιον, quod Hesiodus πῖλον ἀσκητὸν, *einen hut, (a hat;)* vocat, Ἔργ. 544. κυνέην Ἄϊδος ἔδυνεν, E, 845, ubi sermo est de Minerva, quod galeam Orci imposuerit sibi, ne se videre posset Mars; et hæc galea dicitur esse μελαντάτη, ὑπὲρ πᾶν ὃ ἂν εἴπῃ τις μέλαν: διὸ καὶ πᾶς ὁ ἀφανὴς ὢν ἐν τῷ δολίως τι πράττειν, καὶ οἷον ὑπὸ ᾅδῃ καὶ τῷ ἐκεῖσε σκότῳ, (in tenebris infernis,) ᾅδου λέγεται κυνέην φορεῖν, proverbialiter. est autem physice hæc galea, νέφος τι πυκνότατον, δι' οὗ καὶ θεοὶ ἀφανεῖς (invisibiles) ἀλλήλοις γίνονται: ut sit idem, κυνῆν ᾅδου δῦναι, καὶ, ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει γενέσθαι. allegorice notat quoque, prudentiam alte dissimulantem, aut, occasiones clandestinas captantem, aut repente irruentem. κυνηδὸν, adverb. canino more, i. e. impudenter, audacter; quod in forma plurali dicitur κυνηδὰ, per syncopen κυνδὰ, Aristoph. Thesm. 496.

κυνέω, (Κύω) idem quod κύω in significatu primo. osculor, φιλέω, τὸ κατὰ χείλη, καὶ τὸ ἄλλως, κατὰ διάθεσιν. dein osculor cum veneratione. καὶ κύνει (ἐκύνει) ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, δ, 522, Agamemnon, redux a Troja in patriam; ἐφίλει, προσεκύνει, osculabatur patriam suam; sine dubio manu prius admota ori suo, et deinde telluri; sicut mos erat adorandi in sacris. adorabat ergo ut deam. nisi forte et ipso ore; sicut Cæsar deinde Africam terram, e navi excidens. Sed prius præstat. καὶ κύνεον (ἐκύνεον) ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, ϱ, 35, ubi sermo est de ancillis honestioribus, cum gratulatione excipientibus peregre reducem Telemachum herum suum. et vide δουλικὸν φίλημα, caput, i. e. frontem superiorem, et humeros ubi vestibus erant nudi. cognati et nobiliores osculabantur frontem et oculos. Eumæus extra ordinem, ut frater et Ἄττα a Telemacho, tempore misero, dictus, osculabatur oculos Telemachi. sic de ancillis, herum Ulyssem excipientibus, αἱ μὲν ἄρα ἀμφεχέοντο καὶ ἠσπάζοντο Ὀδυσῆα, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι (arcte complectentes) κεφαλήν τε καὶ ὤμους, χεῖράς τ' αἰνύμεναι, capientes, χ, 499. et de servis ejusdem, agnoscentibus herum, φ, 224, ἀμφὶ Ὀδυσῆα χεῖρε βαλόντε ἔκλαιον, καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. hinc est προσκυνέω, saluto reverenter.

κυνηγεσία, ἡ, vide sub ἘΚ, aliquanto a fine.

κυνηγέτης, ου. ὁ. (Ἄγω) venator, qui alias et ὁ κυνηγός. qui canes educit contra feras. describitur, E, 49—56. κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, ι, 120. s. οὐκ ἄμοιρος κυναγέτας (dorice) Ne. 6, 26, non expers, sc. τῶν ἀγώνων. conf. ἄγριος, et ἐπακτήρ.

κυνηδὰ, κυνηδὸν, vide sub κύνεος, ad finem.

κυνοειδῆ φάσματα, vide sub κύων, prope finem.

κυνόκαυμα, τὸ, vide sub κύων, paullo ante medium.

κυνόμυια, ας. ἡ. (Μύω) quæ et scribitur κυνάμυια, sicut a μεσοπόλιος fit μεσαπόλιος et μεσαιπόλιος, notat muscam valde impudentem, ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα, παρὰ τὴν κύνα καὶ τὴν μυῖαν, ἀναιδῆ ζῶα καὶ ἄμφω. τίπτ' αὖ, ὦ κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, Φ, 394, inquit ὁ ἄφρων Mars ad Minervam τὴν φρόνιμον: nam sic solet ὁ ἄφρων μετατιθέναι τὰ ἑαυτοῦ ἐπὶ τὸν φρόνιμον, τὴν ἀναίδειαν, τὸν θυμὸν, τὸ φιλόνεικον: τοιοῦτον γὰρ ἡ κακία, θέλουσα μὲν εἶναι ὅπερ ἐστὶ, τὰς προσφόρους δὲ κλήσεις ἀπαναινομένη, καὶ τῇ ἀρετῇ αὐτὰς ἐπιγράφουσα. sic et, 421, Juno Venerem absentem hoc nomine vocat, ex vero quidem ibi. alii scribunt, κινάμυια, et intelligunt, τὴν μὴ ἔχουσαν ἠρεμαῖον τὸ βλέμμα, ἀλλὰ κινοῦσαν συνεχῶς τοὺς μύας (musculos) τῶν ὀφθαλμῶν. sed id exploserunt antiqui. alii τὴν κυνόμυιαν explicant, τὴν τῶν κυνῶν μυῖαν, i. e. τὸν κρότωνα: sed non advertunt, in poëta esse hanc vocem probrum in nimis audacem et impudentem.

κυνοραϊστὴς, οῦ. ὁ. (Ῥάω) qui canem perdit et male vexat. et sic vocatur τὸ τῶν κυνῶν φθαρτικὸν ζωΰφιον, pediculus caninus, qui et ὁ κρότων, ωνος de quo proverbium, ὑγιέστερος κρότωνος, de quo vide Eustathium ad Dionysium τὸν Περιηγητήν. est ergo ὁ τοὺς κύνας ῥαίων. κύων Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραϊστέων, ionice pro στῶν, ϱ, 300. cæterum αϊ in talibus est distractum, ab ὁ ῥαίστης, ου, destructor, a ῥαίζω, f. σω, idem quod ῥαίω.

κυνόσαργες, άργεος, τὸ, vide sub ἀργός.

κυνόσβατος, ἡ, vide sub βάτος, et κύων, ad finem.

κυνόσουρα, ἡ, vide sub ἕλιξ, et ἄρκτος.

κύντερος, έρα, ερον. (Κύω) impudentior, audacior, mordacior. deberet esse κυνεώτερος vel κυνειότερος, a κύνεος vel κύνειος: sed per syncopen mediæ vocales sunt extrusæ. *dreister, unverschämter, kühner, anfallender, heftiger, (more bold, impudent, audacious, violent,)* et certo sensu *hündischer, (more currish, doglike.)* οὐ σέο (σοῦ) κύντερον ἄλλο, Θ, 483, inquit Jupiter ad Junonem iratam: nihil te est impudentius et vehementius, χαλεπώτερον, ἀναιδέστερον. αὐτὰρ ὁ μερμήριζε, μένων ὅ,τι κύντερον ἕρδοι, K, 503, at ille cogitabat, quidnam permanens audacius faceret, sc. Diomedes, noctu ingressus castra Trojanorum cum Ulysse, et postquam jam interfecerat complures dormientes. ergo h. l. significat hæc vox ἔργον δεινὸν καὶ θρασύ: alibi proprie ἀναίδειαν, qualem habet κύων mordax et vehemens. οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι (ventriculo) κύντερον ἄλλο, η, 216, nam ille vult expleri, et suadet quævis audacia et impudentia, quo satis fiat desiderio suo. ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς, λ, 426. τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτὲ ἔτλης, inquit Ulysses ad animum suum, υ, 18, et apte hanc vocem de impudentibus olim factis Cyclopis adhibet, quia parabola de cane, 14—16, immediate præcesserat; aliquid audacius, ἀναιδέστερον, χεῖρον, *dreisters und heftigers, (more impudent and audacious.)*

κυνυλαγμὸς, ὁ, vide sub βουκολέω, et ὑλαγμός.

κυνώπης, ου. ὁ. (Ὄφ) canino vultu, i. e. audaci valde et nihil verente. impudens, ἀναιδής. σοί τε, κυνῶπα, A, 159. prisci heroës in libertate sua et simplicitate, vocabant rem quamque suo nomine, citra ignominiam. ergo nimiam confidentiam et audaciam in mala causa, et ingratum adversus benefacta animum, reprehendit Achilles hac voce. vide sequens.

κυνῶπις, ιδος. ἡ, (Ὄφ) idem. impudens fœmina. δαὴρ ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, Γ, 180, et sic ipsa de se Helena loquitur, quia passa sit rapi se. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, Σ, 396, ubi sic vocat Vulcanus Junonem. κυνώπιδος εἵνεκα κούρης, Θ, 319, ubi idem Vulcanus de conjuge sua adultera, Venere. ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκα, inquit Helena de se, δ, 145. ἡ δὲ κυνῶπις νοσφίσατο, λ, 423, ubi Agamemnon de crudeli sua conjuge Clytæmnestra. ergo his omnibus locis, in sensu morali vituperatorio. quod tamen in se hæc vox nihil ignominiosi notet, apparet e. c. ex loco Euripidis, Electr. 1252, ubi Parcæ et Furiæ vocantur δειναὶ κῆρες, καὶ κυνώπιδες θεαὶ, quia hæ neminem verentur, sed improbos improbe tractant. coll. 1342, ubi eædem Furiæ vocantur κύνες, citra vituperium.

κὺξ, vide sub παραβλώψ.

κύπαιρον, τὸ, vide sub κύπειρον.

κυπαρίσσινος, ίνη, ινον. (Εἴδω) cypressinus. κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ϱ, 340, inclinans se ad postem januæ cypressinum, ipse sedens in limine. κυπαρίσσινον μέλαθρον, Py. 5, 52, coll. 54, s. ædes cyparissina, asseribus ejusmodi contecta intus. sicut in sacris est ædes cedrina.

κυπάρισσος, ου. ἡ. (Εἴδω) cypressus arbor. dicta, quia παρίσους κύει ἀκρέμονας, ramos in altum pariter erectos gignit. εὐώδης κυπάρισσος, ε, 64.

κύπειρον, ου. τό. et ὁ καὶ ἡ *κύπειρος*, ου. (Πέρα) est junci odorati species, qui per dialectum etiam τὸ κύπαιρον vocatur. καίετο δὲ λωτός τ', ἠδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον, Φ, 351, ubi enumeratur inter plantas, circa fluvium crescentes, quas Vulcanus, incenso fluvio, una incendit. ἐν ᾧ πεδίῳ λωτὸς πολὺς, ἔν τε κύπειρον, πυροί τε ζειαί τε, δ, 603, ubi enumeratur inter herbas felices campi fœcundi. fortasse ex figura hujus plantæ a peritis potest ratio etymologica ostendi, an sit a πείρω, an ab ἡ πέρα, terra; et an prior pars ad κύπτειν vel κύβος sit referenda.

κυπελλὶς, ίδος, ἡ, vide sub ἀμφικύπελλον.

κύπελλον, ου. τό. (Κύβω) poculi species, ποτηρίου εἶδος, ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον. nam derivatur nomen a κύπτω, cujus f. 2. regulariter esset κυπῶ, aor. 2. ἔκυπον. sunt ergo κύπελλα, ποτήρια βραχέα, νεύοντα τοῖς χείλεσι καὶ ἐπικύπτοντα ἐντός. *eine art von römer, ein trinkgeschirr, klein, von dickem bauch, und engerer öfnung oben, (a kind of small drinking cup, large in the body, and narrow at the mouth.)* ἀπὸ παιδὸς ἐδέξατο κύπελλον, A, 596, sic, ἀπὸ ἧς ἀλόχου, Ω, 305, coll. 285, ubi vides, κύπελλον et δέπας re ipsa esse idem. utroque loco deest

ἀπὸ, supplendum in mente. *χρύσεια κύπελλα*, Γ, 248, ad rem divinam publicam. *κύπελλα οἴνου πίνειν*, Δ, 345. *τοὺς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλεις υἷες Ἀχαιῶν δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδὸν*, Ι, 666, legatos a rege ad Achillem missos, et redeuntes in tabernaculum, ubi rex cum principibus sero vespere comessabatur. vides ergo morem antiquum, salutandi poculis oblatis advenientem. *παρετίθει χρύσεια κύπελλα*, α, 142, in domo regia hospiti. sic δ, 58. *χειρῶν ἔκβαλε κύπελλα*, β, 396, i. e. somnolentia et ebrietas faciebat, ut pocula exciderent e manibus procorum comessantium. *νέμε* (distribuebat) *δὲ χρύσεια κύπελλα*, κ, 357, ministra in domo Circes, ad convivandum. *κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης*, υ, 353, ubi simul est differentia a *κρητῆρι*. Vide sub *δέπας*.

κυπελλοχάρων, ὁ, vide sub *ἀμφικύπελλον*.

κυπρισμὸς, ὁ, vide sub *ἄνθος*.

κυπρογένεια, ας. ἡ. (Γάω) in Cypro insula nata. est epitheton Veneris. Py. 4, 384.

κυπρογενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) est epitheton ejusdem Veneris. *σὺν κυπρογενεῖ*, Ol. 10, 125, cum Venere, i. e. auxilio Veneris.

κυπτάζω, f. σω. (Κύβω) diu cunctor et circumspecto. Aristoph. Nub. 509. Pax, 730. Lys. 17. occupor circa aliquam rem, et construitur cum *περὶ* cum accus. *ἀσχολοῦμαι περί τι*.

κύπτω, vide ΚΥ'ΒΩ.

κύρβις, εως, ὁ et ἡ. (Κάρα) tabula superne acuminata et triangularis, cui adfigi solebant leges. a *κορυφοῦσθαι*. *ein schwarzes brett, (a black board.)* hinc metaphorice leguleium sic vocat Aristoph. Nub. 447. Aves, 1354. imo in genere, tabulæ legum, sic dictæ, *gesetztafeln, (tables of the laws.)* quales Romanis erant duodecim. Vide sub *πεύκη*.

κυρέω, vide sub ΚΥ'ΡΩ.

κυρηβασία, ἡ, *κυρηβάω*, vide sub *κώληψ*.

κύριος, ου. ὁ. (Κάρα) vel potius adjective, *κύριος, ία, ιον*. capitalis, præeminens, præcipuus, auctoritate præditus. *Ζεὺς, ὁ πάντων κύριος*, caput et princeps omnium, Ist. 5, 67. *κυρίῳ ἐν μηνὶ*, certo et justo mense partus, Ol. 6, 52, sc. *κυρίῳ τοῦ τίκτειν, ὡρισμένῳ τοῦ τόκου*. sic Oppianus; *πρὶν τοκετοῖο μολεῖν ὥρην, πρὶν κύριον ἦμαρ νηδὺν ἐξέθλιψεν, βιάσσατο δ' Εἰλείθυια*. *κύριον ὃς πάντων τέλος οἶσθα*, Py. 9, 80, qui certum et proprium eventum omnium nosti. *κύριε πολλᾶν ἀγυιᾶν*, Py. 2, 106, domine multorum vicorum. *ὁδὸν κυρίαν λόγων*, Ne. 7, 75, viam propriam et constitutam celebrationum. *ξένον, δύναμιν* (sc. *κατὰ*) *κυριώτερον*, Ol. 1, 168, hospitem superiorem vi, *κατὰ τὴν ἰσχὺν ἐπικρατέστερον καὶ κρείσσονα*. cæterum *ὁ κύριος* et *ὁ δεσπότης* differunt. hoc enim utimur si de servis, de *ἀργυρωνήτοις*, sermo est: illud autem de liberis quoque et de uxore adhibetur, ut comicus: *Σμικίθη καὶ ὁ κύριος*, Smicithe et dominus. i. e. vir ejus.

κυρκανάω, vide sub *ἐγκυκάω*.

κύρμα, ατος. τό. (Κύρω) in quod incidit aliquis, quod nanciscitur, quod reperit. *ein fund, (an acquisition.)* *μήπως ἀνδράσι δυσμενέεσσι ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε*, Ε, 488, ne hostibus fiatis præda. *κατέλιπες αὐτὸν, Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι*, Ρ, 151. et 272, *αὐτὸν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι*. sic, *οἰωνοῖς*, γ, 271. *θήρεσσι*, ε, 473. *ἰχθύσι*, ο, 479, est ergo *εὐτυχὲς εὕρημα*, et simpliciter *εὐτυχία*, *wenn man was antrift das man wünschet, (when one obtains or accomplishes what one wishes.)*

κῦρος, εος. τό. (Κάρα) caput et cardo alicujus rei, autoritas superior et firmata. est quoque a *τὸ κάρα*, caput. notat et, origo, *ursprung, (origin.)*

κυρτὸς, ἡ, όν. (Κύβω) curvus, gibbus. maxime vero, convexus, in opposito ad concavum. *rund erhaben, (convex.)* possit hoc significatu ad *κάρα, τὸ*, pertinere: potest tamen etiam commode ad *κύπτω*, quasi *κυπτός*. *τὼ ὤμω κυρτὼ*, Β, 218, humeri convexi. *κῦμα κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται*, convexum attollitur, Δ, 426, de fluctu maris. *κύματα κυρτὰ*, Ν, 799. sed *ὁ κύρτος, ου*. est instrumentum piscatorium, fortasse hamus curvus.

κύρτος, ου, ὁ, vide supra.

κυρτόω, f. ώσω. (Κύβω) curvo, convexum reddo, *ich wölbe, (I arch, make convex.)* *κῦμα, οὔρεϊ ἶσον, κυρτωθὲν περιστάθη, κρύψεν τε θεὸν θνητήν τε γυναῖκα*, fluctus, monti similis, concameratus circum stabat, et occultabat Neptunum cum muliere, λ, 243, *wölbete sich um beyde herum wie eine brautkammer, (overarched them both like a bridal-chamber,)* *ὡς εἰς θαλάμου ὄροφον ἐσχεδιάσται*, ex tempore factus est, *ἵνα κρύψῃ ἔσω τοὺς ἐραστὰς*, amatores. *διὸ καὶ εἰς ὄρος ἐξισοῦται, ὡς ἂν ἐξαρκέσῃ καὶ περιστῆναι καὶ καμφθῆναι, κυρτωθὲν, ὡς εἰς θάλαμον*, *wie zu einem gewölbeten zimmer gros und weit genug, (large and spacious enough for a vaulted chamber.)*

ΚΥ'ΡΩ, f. ύρσω. incido in aliquid. nanciscor, reperio. *ich gerathe wozu, treffe an, finde, gerathe an etwas, (I meet with, find, get, acquire something.)* occurro. idem verbum dicitur et *κυρέω*, f. ήσω. et Germanorum *küren, (to choose,)* i. e. sumere, eligere, ejusdem est originis. *ἅρματι κύρσας*, Ψ, 428, currui meo cum tuo curru nimis prope fiens, *συγκύρσας ἅρματί μου, προσκρούσας κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενος* præter voluntatem tuam. et 821, *αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ*, ubi est *ἐπικύρω*, occurrere et nancisci studeo, contra aliquid dirigo me; semper collo incidere volebat splendidæ hastæ cuspide: et sermo ibi est de *μονομαχίᾳ* Diomedis et Ajacis, ludicra ut putabatur, sed tandem nimis seria. *ἔκυρε, ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δουρὸς ὀξύτητι*. ut ergo appareat, *κύρειν* etiam conatum et studium occurrendi vel incurrendi notare. *ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτέ τ' ἐσθλῷ*, Ω, 530, nonnunquam ille malum aliquod nanciscitur, nonnunquam rursus bonum, incidit in malum vel bonum, *ἐντυγχάνει*. *κυρεῖν τινὸς*, compotem fieri alicujus rei, Æschyl, Pers. 799, *στρατὸς οὐ κυρήσει νοστίμου σωτηρίας*, exercitus non compos fiet reducis salutis.

κύσθος, ὁ, *κύστη*, ἡ, vide sequens.

κύστις, ιος. ἡ. (Κῶ) vesica urinaria. it. locus imi ventris circa vesicam. est a *κεύθω*, extruso ε, sicut ex *πεύθω* fit *ἡ πύστις*. *κατὰ κύστιν ἤλυθεν ἀκωκὴ*, Ε, 67. Ν, 652. est et *ὁ κύσθος, ου*, quo nomine appellatur pudendum muliebre; quod imitatus est Juvenalis, Sat. 1, 39. vide Aristoph. Acharn. 782, 789. Lys. 1160. Ran. 433. coll. Nub. 404. etiam *ἡ κύστη*, Lys. 957. sed *ἡ κίστη*, est cista: ab eodem *κεύθω*.

κύτος, εος. τό. (Κῶ) cavitas quævis, capax alicujus. sic *τὸ κύτος τοῦ θώρακος*, Aristoph. Pax, 1223. hinc est *ὁ ἡ κυτώδης*, cavitate capaci præditus. Vide sub *Γύαλον, σκύτος*, et *σκυτοτόμος*.

κύτταρος, ου. ὁ. (Κῶ) cavitas. in specie, cellula in cera apum vel vesparum, Aristoph. Vesp. 1106. it. nucamentum pinus, id. Thesm. 523. it. capsula cui inest glans in quercu, et ex ejus similitudine etiam glans *αἰδοίου* prominens ex præputio. conf. et Pax, 198, ubi *κύτταρος οὐρανοῦ*, i. e. intima ejus cavitas.

κυτώδης, ὁ ἡ, vide sub *κύτος*.

κυφὸς, ἡ, όν. (Κύβω) incurvus, *gekrümmet, gebücket, buckligt, (curved, bowed, bent.)* est a præt. perf. a. *κέκυφα*, a *κύπτω*. *κυφὸς γήραϊ*, incurvus senio, β, 16, ad diff. *τοῦ γυροῦ*, qui *φύσει* talis est. hinc est et *ὁ κύβος*. *ὁ ὑβὸς* est idem, abjecto κ, et mutato φ in β. Theocr. 5, 43.

κύφος, ὁ, vide *σκύφος*.

κύφων, ωνος. ὁ. (Κύβω) erat in carcere lignum, cui inserebatur collum malefici, et quod cogebat eum proclinato capite sedere: et hæc ipsa pœna dicebatur *ὁ κυφωνισμός*. Aristoph. Plut. 476, 606. ab *ἡ κύβη* est et *ἡ κύβηλις, ιος*, securis. et *κυβηλίζω*, f. ίσω, securi percutio.

κυφωνισμὸς, ὁ, vide supra.

ΚΥ'Ω, f. ύσω. osculor, *ich küsse, (I kiss:)* *φιλέω, τὸ κατὰ χείλη, καὶ τὸ ἄλλως, κατὰ διάθεσιν*. hinc est et *ὁ κύων*, ab amore ejus in herum, et quia pedes ejus ore contingere solet. recentiores in hoc sensu osculandi, magis ponunt *φιλεῖν*, quod poëta nunquam sic posuit: et recentioribus est *ἐφίλησε* pro *ἔκυσε*. deinde autem *κύω* est, *συλλαμβάνω, κατὰ γαστρὸς ἔχω*, uterum fero, de matre prægnante; unde est, *κύουσα τίκτει*, i. e. *κατὰ γαστρὸς φέρουσα, εἶτα τίκτει*. recentiores tamen et *τὸ τίκτειν* dixere *κύειν*: antiqui autem tantum, *ἔγκυον εἶναι*, *schwanger seyn, (to be pregnant;)* vide *ὑποκύομαι*. simplex vero *κύειν* in hoc significatu poëta non habet, dicens pro eo *κυεῖν*, a *κυέω*. cæterum inde est *ἡ ἐγκύμων, ονος*, gravida fœmina, et *ἡ ἔγκυος*, et *ἐγκυμωνεῖν*, et *τὸ κῦμα τὸ κατὰ σύλληψιν*, fœtus conceptus in utero, pro *κύημα* per crasin. sic Euripides de puella aliqua: *γέμουσα κύματος θεοσπόρου*. a primo osculandi significatu est *κυνεῖν*, ut ab *οἴχω* fit *οἰχνέω*, ab *ἵκω ἱκνέω*. *ἐπεὶ ὅγε κύσε* (*ἔκυσε*) *ὃν φίλον υἱὸν*, osculatus est filiolum suum Hector, Ζ, 474, *ἐφίλησε*. *Θέτις Διῒ γούνατα ἔκυσσε, καὶ ἔλαβε χειρὶ γενείου*, Θ, 371, osculata ei est genua, et manu tetigit mentum. erat enim supplicandi modus, *τοῦ ἱκέτου μὴ μόνον χειρὶ ἁπτομένου γονάτων, ἀλλά που καὶ φιλοῦντος αὐτά*. *χερσὶν ἔλαβε* (tetigit) *γούνατα Ἀχιλλῆος* (*ὁ Πρίαμος*) *καὶ κύσε χεῖρας*, Ω, 478, supplicandi modo. *ἔκυσε ζείδωρον ἄρουραν*, Ulysses ex naufragio enatans tandem ad terram, et auxilium a tellure orans, ε, 463, et *ὡσεὶ φίλην μητέρα*. sic et ν, 354. *κύσα γούνατα ἑλὼν*, ξ, 279, regis in equo sedentis, ut me conservaret rogans; tangens genua manibus, osculatus sum ea. *κύσσε δέ μιν* (Eumæus Telemachum reducem a peregrinatione) *κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, χεῖράς τ' ἀμφοτέρας*, π, 15, coll. 17, seqq. et 21, *Τηλέμαχον Εὔμαιος πάντα κύσεν περιφύς*. ubi id facit servus honestior hero suo juveni. quod labia alterius contigerint labiis suis antiqui in salutationibus et gratulationibus, nusquam legitur; amatorum solorum mos iste erat. *υἱὸν κύσε*, Ulysses Telemachum, π, 190. *κῦσε* (ergo υ hujus verbi est anceps; nisi legi malis *κύσσε*) *δέ μιν* (filium suum Penelope) *κεφαλὴν* (*κατὰ*) *καὶ ἄμφω φάεα καλὰ*, ρ, 39. sic et τ, 417, ubi avia materna osculatur nepotem suum Ulyssem. *Ὀδυσσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε*, φ, 225, ubi, in tempore necessario, herus fidos sibi servos honestiores tam blande osculatur, contra consuetudinem nobiliorum erga inferiores. *χεῖρας ἀμφέβαλλε δειρῇ* (collo) *Ὀδυσῆϊ, κάρη* (caput) *δ' ἔκυσε*, ψ, 208, ubi narratur de uxore agnoscente tandem maritum, eumque excipiente. caput autem est frons superior. *κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος*, adsiliens et amplectens osculatus est eum, Ulysses patrem suum senem, ω, 319. et 397, *Δολίος* (servus senior et honestior) *ἰθὺς κίε* (recta ad eum ibat) *χεῖρε πετάσας ἀμφοτέρας, Ὀδυσέος δὲ λαβὼν κύσε χεῖρα ἐπὶ καρ-*

πῷ, ubi ἑλὼν pertinet ad χεῖρα, prehendens manum Ulyssis, osculatus est eam. in accuratioribus est Ὀδυσεῦς, genitivus Ionicus; pro quo alii Ὀδυσέως scribunt, ut in scansione εως pro una syllaba habeatur: in poëta Ionico præter rationem sic scribentes; Ionismus enim longe h. l. præstat. κῦσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα, ω, 235. ἢ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα, ψ, 87, an accedens oscularetur frontem et ambas manus, amplectens eas. hinc est κισσάω, f. ήσω, appetitu magno cibi alicujus non quotidiani laboro, ut prægnantes solent sæpe. οἱ κιττῶντες τῆς εἰρήνης, Aristoph. Pax. 496, ubi metaph. conf. Vesp. 348. et ἡ κίσσα, ης, appetitus ille. it. pica.

κύων, ὁ, ἡ. (Κύω) canis. genitivus deberet esse κύωνος vel κύονος, sed usus per syncopen dixit κυνός. est a κύω, i. e. φιλέω, nam est ζῶον φιλάνθρωπον, quod attinet herum suum et alios notos. sed vituperatur ejus ἀναιδὲς, ejusque mordacitas. hinc et impudens vel acerbus aliquis vocabatur canis; quod nomen tamen antiquis non tam erat odiosum aut ignominiosum, ut nobis est hodie. Hinc, cum Davides suam impotentiam extremam vellet exprimere, ipse se vocat canem mortuum, 1 Sam. xxiv, 15, qui, cum vivus vix mordere, et latrare tantum, possit, nunc in neutra re sit suspectandus. sic et 2 Sam. xvi, 9, spernens Abisæus impotentiam τοῦ Simei, eum vocat canem mortuum, i. e, hominem qui nihil omnino nocere possit. et Clytæmnestra apud Æschyl. Agam. 616, se vocat δωμάτων κύνα, ἐσθλὴν ἐκείνῳ, (viro suo) πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν. est ergo merum nomen metaphoricum in talibus, citra ullam ignominiam. hinc et comparationes aliæ, nequaquam inhonestæ, a cane sumuntur. e. c. de Achille, Φ, 542, λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε (εἶχε) κρατερὴ, rabies valida semper obtinebat cor ejus; nam λύσσα proprie de cane rabioso ponitur. sic et Hector cum cane magno venatico comparatur, Θ, 338—342, ὡς ὅτε τὶς κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται κατόπισθε,—ὣς Ἕκτωρ. et Antilochus, Nestoris filius laudatissimus, Ο, 597, Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὣς, etc. cave ergo, orbem antiquum ex nostra loquendi consuetudine æstimes. nullum animal per se ignominiosum erat priscis: hinc et in sacris litteris, magnates et principes appellantur tauri; quam appellationem hodie nemo æquo animo tulerit. ex impudentia vero canina sumuntur aliæ locutiones. εἵνεκα ἐμεῖο κυνὸς, Ζ, 356, mei causa, quæ sum canis; inquit Helena de se, quia impudenter ausa erat sequi raptorem suum ex patria. et 344, δᾶερ (mariti frater, O Hector,) ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης, mei, canis multa mala conciliantis, et abominabilis. κυνὸς ὄμματα ἔχων, Α, 225, canis oculos habens, i. e. avidos, et hinc, ad explendam aviditatem, impudentes, coll. 149. ut ergo nec ibi per se sit contumelia; sed est comparative dictum, a more canino: ἀναιδὴς, καὶ θρασὺς, ὡς κύων. conf. ἔλαφος. κύνα τοῦτον λυσσητῆρα, Θ, 299, ubi Teucer sic vocat Hectorem, διὰ τὸ πολὺ τῆς θρασύτητος, sine ulla contumelia, quod apparet ex supra citato loco, Φ, 542. nam λυσσητὴρ, ὁ, est appellatio canis rabidi. imo, meram esse comparationis appellationem, non vero ignominiæ causa prolatam, manifesto apparet ex Θ, 423, ubi Iris alloquitur Minervam, κύον ἀδδεὲς αἰνοτάτη, canis intrepida vel inverecunda et horribilis. inest voci κύων mera parabola brevis. nam plebeiorum hominum convitia in Homero politissimo nemo sanus et peritus quæret. ergo mens est, σὺ, ὡς κύων ἀπτόητος, αἰνοτάτη ἔσῃ, ἐὰν σῷ πατρὶ ἀντιστῇς: sumta parabola ex bestiæ vehementis natura. nostra sane tempora non adsueverunt talibus loquendi modis; nec imitabimur jam eos: sed explicamus tantum mores antiquos, apud quos talia non erant inhumana aut atrocia. sic civilissimus Diomedes ad Hectorem a se vulneratum, Λ, 362, ἐξέφυγες αὖ νῦν θάνατον, κύον: cujus vocis (ex mente Eustathii) explicatio non tam ex Θ, 299, quem locum paullo ante citavimus, est petenda: quam ex imagine canis, ὅς πτώσσει ὑπὸ λέοντι, coll. 354. quanquam tamen omnino, si confers 347, maxime ad λυσσητῆρα respici videtur a Diomede, ut ostendit 343—345. sic et Υ, 449. ex eadem parabolica sententia dicit Juno ad Dianam, Φ, 481, πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντία ἐμεῖο στήσασθαι. et Achilles ad Hectorem, Χ, 345, μή με, κύον, γούνων γουνάζεο: eodem sensu, quo supra ex Λ, 362, citatum est: ne mihi, tu nimis abuse viribus et rabie, supplica per genua. οἷον εἶπε κύων ὀλοφώϊα εἰδὼς, ρ, 248, inquit Melanthius, pastor, ad Eumæum, pastorem, in altercatione, οἷα δυσανασχετῶν, εἰ τολμᾷ ὁ Εὔμαιος τὸν οὕτως ἀγλαὸν ὑβρίζειν, coll. 244, et circa. Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύον, οἷα ἀγορεύεις, σ, 337, inquit personatus Ulysses ad ancillam delicatulam, et injuriose loquentem. πάντως, θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, οὔτι με λήθεις, τ, 91, omnino, audax canicula inverecunda, non sane lates me; inquit Penelope ad ancillam suam, coll. 65, seqq. ὦ κύνες, inquit Ulysses, jam professus se, ad ancillas suas malas, χ, 35, O impudentes et obscœnæ. sic, αἱ κύνες αἵδε, de iisdem, loquente præfecta ancillis, τ, 372. et 154, διὰ δμωὰς, κύνας, οὐκ ἀλεγούσας, loquente Penelope, quæ se proditam ab ancillis suis queritur. κακαὶ κύνες, Τρῶες ὑπερφίαλοι, Ν, 623, dicit Menelaus in pugna, de Trojanis: et fœmininum est quidem ionice, nam Iones amant nomina animalium collective per fœmininum exprimere; simul tamen innuit τὸ κατωφερὲς καὶ λάγνον Trojanorum principum, maxime Paridis; in genere autem τὸ ἀναιδὲς καὶ λυσσῶδες ἐκείνων: imo et multorum τὸ ἄνανδρον, siquidem κακὸς in sensu primo est δειλὸς timidus. ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν, Θ, 527, 528, inquit Hector de exercitu Græco: expulsurum me esse hinc canes funestis fatis auferendos, quos fata mortis auferunt apud naves, i. e. in castris suis: et dicit eos sic, non active, quasi qui ferant mortem aliis huc: sed passive, οὓς κῆρες φέρουσι, πάσχοντας τὸ φέρεσθαι, καὶ οἱ ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντες. ὡς ὅτε νεβρὸν ἐλάφου κύων δίηται ἐν ὄρεσι, Χ, 189—192, ubi virtutes canis venatici in parabola sunt expositæ, maxime τὸ τάχος, καὶ τὸ παράμονον, καὶ τὸ εἰδέναι ἀνιχνεύειν. ἐξ Ἐρέβους ἄξοντα (Herculem) κύνα Ἀΐδου, Θ, 368, quem canem Orci, recentiores dixere τὸν Κέρβερον, affinxeruntque tria capita canina, caudam draconis, et in tergo capita plurima serpentum, loco pilorum. λέων, κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, Ο, 587. ἀστέρα, ὅντε κύνα Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι, Χ, 29, quem cognomine dicunt canem Orionis, sed qui κατ' ἐξοχὴν et nomine quasi proprio dicitur ὁ ἀστήρ: nam est fixarum maximus et fulgidissimus. hoc cane simul oriente cum sole, multi fiunt καύσωνες, quos κυνοκαύματα (*die hundestage*) (*the dog-days*) vulgus dicit: et ob hos urentes æstus, et ventos urentes, κακὸν σῆμα dicitur hæc stella, quæ πυρετὸν adferre solet: nam aër incenditur quasi. καταπτώσσουσι, κύνες ὣς ἀμφὶ λέοντα, Ε, 476. ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται, Κ, 183—185, ubi parabola de canibus nocturnis vigilibus, sub accessum leonis. ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα ἐσεύοντο κύνες, Ο, 271—276, ubi κύνες, in applicatione parabolæ, sunt Græci, fugantes et persequentes; et leo, subito apparens, est Hector. σεύονται (λέοντα) ταχέες κύνες, Γ, 26. κάπριον ἀμφὶ κύνες, Λ, 414. et 548, ἐσεύοντο κύνες, λέοντα. κύνες ἐρύουσι, pro ἐρύσσουσι, θανόντα, distrahent mortuum, Ο, 351. ἀμφὶ δὲ τόν γε (λέοντα) κύνες, Ρ, 65—67. et 110, ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται, de leone. et 558, αὐτὸν Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσι, dilacerarint mortuum virum. πολλοὺς (Trojanos) κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, Σ, 271. et 283, μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. et 578, ἐννέα δέ σφι (pastoribus quatuor) κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο. et 581, τὸν δὲ (leonem) κύνες μετεκίαθον, insectabantur. et 584, νομῆες, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται κείμενον, Χ, 42. et 66, αὐτὸν δ' ἂν πύματόν (ultimum) με κύνες ὠμησταὶ ἐρύουσι, pro ἐρύσσουσι, πρώταις (ἐν) θύραις: nam canibus custodiebatur exterior janua aulæ. et 75, αἰδῶ τ' (pudenda) αἰσχυνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος. et 89, σὲ Ἀργείων κύνες ταχέες κατέδονται. et 335, σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι. et 509, ἐπεί κε κύνες κορέσωνται, quando canes satiati fuerint corpore tuo. et id notat, insepultum projici, quod sæpe fiebat occisis hostibus. conf. 1 Sam. xvii, 44, 46. ἐννέα τῷ γε ἄνακτι (hero canum Patroclo) τραπεζῆες κύνες ἦσαν, Ψ, 173, canes qui voluptatis causa aluntur, grati heroibus; et opponuntur canibus, quorum opera in villis vel in pascuis vel in sylvis utilis est. ex his duo, 174, jugulabantur, et comites domino suo in rogum injiciebantur. sic et quatuor equos, 171. ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν κολοσυρτὸν, tumultum, Μ, 147, et sermo est de apris non territis. κυνῶν ὑπὸ καρχαροδόντων ἁρπάξαντε λέοντε αἶγα, eripientes leones capram canibus dentatis, Ν, 198. et 233, αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, hic canibus delectamentum fiat, i. e. insepultus jaceat. ὅτε κάπρῳ κυσὶ θηρευταῖς ἐμπέσητον, Λ, 325. βώτορας, σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα, Μ, 303. τὸν νέκυν Τρωαῖς κυσὶ δοίη, insepultum, Ρ, 127. et 272, δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. Ἕκτορα δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Ψ, 21. inquit Achilles, se id promittere Patroclo post mortem apparenti; nec tamen deinde tam atrox promissum exsolvit, sed Hectorem patri sepeliendum reddidit. ἦ αὐτὸν (Ἕκτορα) ἤδη αἷς κυσὶν, μελεϊστὶ ταμὼν, προὔθηκεν Ἀχιλλεύς; Ω, 409, est interrogatio Priami, qua percontatur ministrum Achillis. et is respondet, 411, οὔπω τόνδε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια ἔτευχε κύνεσσιν, ionice pro κυσὶν, Α, 4: nam multi, occisi in acie, nec statim sepulti, noctu in campo adedebantur a canibus, et interdiu a corvis. ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευταῖς κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, Μ, 41. Ἴθυσαν (irruerunt recta) δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, Ρ, 725—729, ubi furor et impetus vehemens, non constans tamen, Trojanorum pingitur. αὐτὸν οὔτι πυρὶ δώσω, ἀλλὰ κύνεσσιν, Ψ, 183. et 184, τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο, ἀλλὰ κύνας ἄλαλκε (arcebat) Ἀφροδίτη ἤματα καὶ νύκτας, i. e. misericordes fœminæ, tam indignam regio viro rem aversantes. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο (pestilentia) καὶ κύνας ἀργοὺς, Α, 50. φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, effugere canes, ne mortuum vorent, Β, 393. κύνας κορέει, satiat, Θ, 379, i. e. ἄταφος κεῖται. θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας (convocans) καὶ κύνας, Ι, 541. ὡς θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας ἐπισεύει καπρίῳ, Λ, 292, sic Hector suos adversus Græcos. et 817, ἐμέλλετε ἄσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας. ἀλέξασθαι μεμαὼς (aper) κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας, Ν, 475. et 831, Τρώων κορέεις κύνας, saturabis carne tua. νῦν δ' οὔ οἱ ἀλάλκειν κύνας ἔτλης, canes ab eo arcere, i. e. facere ne insepultus jaceat, Ρ, 153. et 241, Τρώων κορέσει. et 255, μέλπηθρα γενέσθαι Τρωαῖς κυσίν. et 282, ἴκελος καπρίῳ, ὅστε ἐν ὄρεσι κύνας καὶ αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσε, dissipare solet. et 658, ἐπεί κε κάμῃ (lassatus sit leo) κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων. μὴ ἔα με κύνας καταδάψαι, Χ, 339. et 348, οὐκ ἔστι ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι. et 354, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ καταδάσονται πάντα, totum te discerpent. ἀργίποδας κύνας ἄσαι

satiare, Ω, 211. κύων Ἄργος, laudatus ob fidem, aliasque virtutes, ρ, 291—327. nomen ejus per commiserationem repetitur 300, et agnovit herum suum post viginti annos reducem: narrant enim, canem vivere posse in annum vigesimum quintum. vetulus iste canis moriebatur præ lætitia, viso hero repente: nam paullum momentum sufficit corpori vetulo ad mortem; σμικρὰ ῥοπὴ εὐνάζει τὰ παλαιὰ σώματα. cæterum ipse Argus Ulyssi bonum erat augurium: notabat enim citam procorum mortem. tres ejus primariæ virtutes erant, ἡ ταχυτὴς, ἡ ἀλκὴ, et τὸ ἴχνεσι περιειδέναι: venaticus ergo. τραπεζῆες κύνες (qui de mensa domini in triclinio una edunt) οὓς ἄνακτες κομέουσιν ἀγλαΐης ἕνεκα, *halten sie zum staat, (keep for parade.)* ρ, 309. κύων εἶχεν ἐλλὸν, τ, 228—231, ubi est δαίδαλμα (acu pictum) in veste regia Ulyssis. κύων ἀμαλαῖς σκυλάκεσσι περιβεβῶσα, υ, 14—16, ubi simile de tali cane, catulos teneros defendente. κύνα ex inferis petere jussus Hercules, λ, 622. ἅμα τῷ γε (Telemacho, prodeunti in publicum) δύω κύνες ἀργοὶ ἕποντο, β, 11. ρ, 62. υ, 145. nam φιλακόλουθον τὸ ζῶον dominis suis. sed maxime canes secum ducit, ut invidiam conciliet procis, quasi, insidiis eorum, desertus sit ab hominibus eorumque comitatu; et quod bruta sibi sint fideliora, quam cives sui, etsi ipse sit legitimus eorum princeps. erat præterea venandi studiosus, ex more heroico. τόνγε κύνες κατέδαψαν, γ, 259. χρύσειοι καὶ ἀργύρειοι κύνες, η, 91—94, ubi tales canes, a Vulcano facti, dicuntur custodire limen regis Alcinoi, immortales et senectuti non obnoxii: nam aurum et argentum neque putredine perit, nec senescit unquam et pretium suum amittit; præterea facti erant ea arte, quasi viverent et custodirent. ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες σαίνωσι, i. e. ἀμφισαίνωσι, κ, 216, mota cauda blandiuntur hero, obeuntes eum. κύνες, θήρεσσιν ἐοικότες, i. e. lupis similes, ξ, 21, et tales habebat Eumæus quatuor ad villam. et 29—38, Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι, conf. κερδοσύνη: et hoc epitheton est pro ὑλακόωροι, custodes latrantes: nam ὑλακὴ, ἡ, latratus, et ὑλακτεῖν, latrare, et βαΰζειν, idem, proprie est canum; ὁ οὖρος vero, vel ὁ ὦρος, est, custos. et 133, κύνες ταχέες ἠδ' οἰωνοὶ μέλλουσι ῥινὸν αὐτοῦ ἀπὸ ὀστέων ἐρύσαι. Τηλέμαχον δὲ περίσσαινον κύνες ὑλακόμωροι, ut notum sibi herum suum, π, 4, οὐδὲ ὕλαον, nec latrabant; et 6, ἐνόησε σαίνοντας κύνας. et 9, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν. et 162, ἀλλ' Ὀδυσεύς τε κύνες τε ἴδον, καὶ οὐχ ὑλάοντο, ἀλλὰ κνυζηθμῷ ἑτέρωσε ἐφοβήθησαν, ubi narratur apparuisse Minerva, quam nemo præter Ulyssem et canes viderit: i. e. Ulysses arte quadam canes in aliquam partem casæ pellexit ibique conclusit, ne sibi, prudenter extra casam dementi personam, impedimento essent. cæterum hinc fortasse sumtum, equos et canes sentire præsentiam spectrorum. σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ἔρυντο, villam custodiebant, ρ, 200. βὰν δ' ἴμεν (ibant) ἐς θήρην ἠμὲν κύνες ἠδὲ καὶ αὐτοὶ, τ, 429. et 436, πρὸ αὐτῶν ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν, αὐτὰρ ὄπισθεν υἱέες Αὐτολύκου, μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς ἤιεν ἄγχι κυνῶν: et venatio apri ibi descripta, cum vulnere ingenti Ulyssis. et 444, ἀνδρῶν τε κυνῶν τε κτύπος. σὲ ἐπὶ ὕεσσι (te apud porcos) κύνες ταχέες κατέδονται, φ, 363, i. e. occidemus te ad villam tuam, ibique insepultum te abjiciemus aliquo in agrum. et 340, δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν, et dabo tibi acutum jaculum, quo canes et homines malos a te arcere possis. sic, εἴλετο δ' ὀξὺν, ξ, 531. μήδεά (genitalia) τ' ἐξερύσαντες δῶσι κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, σ, 86. et hujus comminationis executio est χ, 476, ἐξέρυσαν: quod sane crudele erat supplicii genus, in merito tamen Melanthio. ἰχθυάᾳ κύνας, sc. θαλαττίους, *seehunde, (seals,)* μ, 96, et sermo est de Scylla, pisces magnos captante. ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων, σ, 104, inquit personatus Ulysses ad Irum, a se pugnis concisum, cui ad murum acclinato dederat baculum, ut sues et canes arcere a se posset. κυνὶ δύω, Κ, 360—365, ubi Diomedes et Ulysses comparantur duobus ejusmodi venaticis canibus. Fabulæ sunt proclives ad fingenda φάσματα κυνοειδῆ. sic Hecuba in canem versa; et ἡ Ἑκάτη habet caput caninum, Scylla vero capita sex talia. cynicus philosophus erat is, qui blande tractabat suos, acerbe vero allatrabat et exagitabat alios. præterea κύων etiam ἐπὶ μορίου θήλεος ponitur: unde comicus deduxit τὴν κύνειραν, i. e. τὴν τὸν κύνα εἰρύουσαν, i. e. ἐφελκομένην: quem canem etiam χοῖρον appellat comœdia. et fortasse cunnus hinc Romanis est dictus. etiam ἄκανθά τις dicitur ἡ κύναρος et ἡ κυνάρα, quæ vulgo dicitur κυνόσβατος, ἡ, διὰ τὸ τραχὺ et mordens: unde et per jocum eam, aliquis dixit ξυλίνην κύνα. nomen est ab κυνὸς ἀρὰ, i. e. βλάβη. sed ἡ κινάρα per Iota, est, carduus. κύων, et Germanorum *kühn, (audacious,)* unius videtur esse originis. κύνες θρασεῖαι Γηρυόνου, Ist. 1, 16, ubi pluralis pro singulari, nam re vera unus tantum fuit canis, coll. Hesiod. Theog. 309. κυνῶν ἄνευ, sine canibus venaticis, Ne, 3, 89. Vide sub Ἀστράγαλος, ὄρκος prope finem, et κάκος prope finem.

ΚΩ˜, κέω et κείω, f. κείσω et κήσω. proprie est, findo, diffindo, cædo, comminuo, resolvo: *ich zertheile, trenne, löse auseinander, (I divide, part, separate.)* deinde et ad alia translatum verbum. nam, quia ignis potentissime diffindit et resolvit res; hinc κέω vel κείω dicitur et, accendo, incendo. et quia resoluta vim suam amittunt, hinc κέω et κείω est et, jacere facio, it. jaceo. nos, juvandæ memoriæ causa, fidimus quoque hoc verbum in plures partes; locis propriis petendas.

κῶας, ατος. τό. (Κῶ) idem quod ἡ νάκη et τὸ νάκος, pellis villosa, præcipue ovis, et a κέω, i. e. κεῖμαι, factum nomen. δέρμα εὐθετηθὲν εἰς τὸ κεῖσθαι, aptum ad recumbendum vel residendum in eo. ὑπέχευεν χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν, π, 47, substravit sessuro hero suo Eumæus virides frondes, et super eas pellem villosam. ἐπεβάλλετο μέγα κῶας, τ, 58, supersternebat magnam ejusmodi pellem sellæ, in qua sessura erat Penelope. et 97, φέρε δὴ δίφρον, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, adfer. et 101, κατέθηκε δίφρον, καὶ ἐπέβαλλεν αὐτῷ κῶας. et id κατὰ ἡρωϊκὴν ἀφέλειαν, ex simplicitate heroica. sic φ, 177, παρετίθει δίφρον μέγαν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. et 182. κῶας αἰγλῆεν, Py. 4, 411, de aureo vellere Phrixi. scribitur et τὸ κῶς, indeclin. et est τὸ ἅμα τοῖς ἐρίοις δέρμα σκευαζόμενον. Aristoph. Equit. 399. idem dicitur τὸ κώδιον. Vide sub δέρμα.

κώβη, ἡ, vide sequens.

κώδεια, ας. ἡ. et ἡ κωδία, ας. (Κύβω) caput papaveris, ἡ τῆς μήκωνος κεφαλὴ, *ein maan-kopf. (a poppy-head.)* est quasi κώβεια, ab ἡ κύβη, caput, per dialectum κώβη. κώδειαν ἀνασχὼν, ubi deest ὡς, velut papaveris caput sursum ferens, Ξ, 499, nam ἡ κεφαλὴ (caput hominis abscissum) σφαιροειδὴς, ἐν ἄκρῳ μακροῦ καὶ λεπτοῦ δόρατος ἐμπεπαρμένη, (longæ et tereti hastæ adfixum) κώδειαν φαντάζει, figuram præbet quasi papaveris caput cauli suo insideret. ἡ κώδη est ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, *maan saamen, (poppy-seed.)* ab eodem themate est et ὁ κώδων, ωνος rotundum tintinnabulum: unde est κωδωνίζω, tinnio, it. tinnitu exploro an vas sit integrum, vel an equus strepitum aliquem sine consternatione ferre possit. et ὁ κώθων, ωνος, poculi rotundi et capacis species; a quo est κωθωνίζω, poto. ἡ κώδων, ωνος, proprie est τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος, deinde ab hac parte, tota tuba. Vide sub μήκων.

κώδη, ἡ, κωδία, ἡ, vide supra.

κώδιον, vel κῴδιον, τό, vide sub κῶμα.

κωδύα, ἡ, vide sub μήκων.

κώδων, ωνος, ὁ, κωδωνίζω, κώθων, ωνος, ὁ, κωθωνίζω, vide sub κώδεια.

κωκυτὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) ejulatus, *das heulen, (howling.)* λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, Χ, 409, ubi prius de fœminis, posterius de viris positum videtur. et 447, κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου, de muro. μετὰ κωκυτῷ γυναικῶν, Py. 4, 202.

κωκύω, f. ύσω. (Χάω) ejulo, *ich heule, (I howl.)* ponitur de fœminis: de viris est βαρυστενάχειν. est quidem verbum maxime ex sono ejulantium fictum: pertinere tamen ad χεύειν vel χύειν, fundere, facile apparet. alii referunt ad γοᾶν, dicuntque cum eo esse ejusdem originis: nec falluntur fortasse. nam ambo verba sunt ex sono ficta. huc pertinet et κοκκύζειν, et ὁ κόκκυξ, υγος. ἐκώκυεν δ' ἔπειτα, Thetis, Σ, 37. et 71, κωκύσασα ὀξὺ, coll. 70. ubi de viro est aliud verbum. λίγα ἐκώκυε, de Briseide, Τ, 284. μάλα μέγα, Hecuba, conspecta cæde filii sui, Χ, 407. γυνὴ, Ω, 200, 703. φίλη τροφὸς, β, 361. Τρωαὶ λίγα ἐκώκυον, δ, 259. ἀμφιχυμένη αὐτῷ λίγα κωκύει, θ, 527. ἐγὼ ἔκλαιον καὶ ἐκώκυον, inquit Penelope, τ, 541. κώκυσε φίλον πόσιν, ω, 294, ejulavit ob maritum suum.

κωλακρέτης, ου. ὁ. (Ῥέω) quæstor, custos pecuniæ publicæ. est quasi κωλαγρέτης, ab ἀγείρω, colligo, et τὸ κῶλον, membrum. vide Aristoph. Vesp. 695, 725. Aves, 1540, ibique comment. κωλακρέτου γάλα πίνειν (l. c. 723.) est, mercedem solitam a quæstore accipere: et id jocose dictum est, quasi quæstor esset ζῶόν τι ποιμενικόν.

κωλέα, ἡ, contr. κωλῆ, vide sub κῶλον.

κωλεὸς, ὁ, vide sub κολεός.

κωλῆ, ἡ, κωλῆν, ὁ, vide sequens.

κώληψ, ηπος. ὁ et ἡ. (Κλάω) est ἡ ἀγκύλη ἡ περὶ τὰς ἰγνύας, flexus poplitis, *die knie-kehle, (the bend of the knee.)* cum parte proxime adjacente. it. poples, femur. est factum a τὸ κῶλον. ἡ Ἀφροδίτη dicitur ἡ Κωλιὰς, ἄδος, ob formosa femora. et ὁ Κωλὴν, ῆνος, fuit dux quidam priscus militaris, ὁ στερεὸς τὰ κῶλα. est idem tamen et appellativum, et ὁ κωλὴν notat idem quod ἡ κωλέα, κωλῆ, quæ vox, præter armum, etiam petasonem designat. οἱ et αἱ κωλεοὶ sunt quoque οἱ τῶν ζώων κωλῆνες. Apud Aristoph. Nub. 985, 1014, etiam penis vocatus κωλῆ. κόψε ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, Ψ, 726, percussit a tergo poplitem feriens in luctando. hæc παλαιστικὴ μηχανὴ, qua quis ad cadendum cogebatur, dicitur ἡ ἰγνυῶν ἀφαίρεσις. an κυρηβᾶν πρὸς τὸ σκέλος, apud Aristoph. Equit. 272, sit idem quod h. l. κόπτειν κώληπα, quærendum videtur. κυρηβᾶν autem proprie est, cornu ferire velle, a τὸ κάρα, caput, et βάω, vado. inde est ἡ κυρηβασία, lucta cornutorum animalium.

κωλικὴ, ἡ, vide sequens.

κῶλον, ου. τό. (Κλάω) artus, membrum qualia sunt lacerti et femora. est a κλάω, curvo, *ich biege, krümme, (I bend:)* nam illa membra plures habent juncturas, et varie curvari aut circumagi possunt. in specie totus pes a coxa usque ad talos, in hominibus et bestiis vocatur κῶλον. Euripid. Rhes. 211, coll. 373, *die hinterläufe, (the hinder quarters.)* est cum ὁ κλὼν, ῶνος, summitas ramorum, ramus, ejusdem originis: imo a κλὼν, per transpositionem, et novam terminationem, factum. in oratione dicuntur κῶλα, membra.

in sacrificiis κῶλα erant τὰ ἐμπροσθία μέρη, *die vorderblatter, (the foreparts,)* Aristoph. Plut. 1129. ἡ κωλέα, contr. κωλῆ, armus. et intestinum vocatur κῶλον, unde est ἡ κωλικὴ νόσος. conf. Ἴφικλος, in R.

κωλύω, f. ύσω. (Κλάω) membra vel artus inutiles facio alicui, impedio aliquem, præpedio, ne recta ingredi possit. κώλυεν μεῖναι, Py. 4, 57, arcuit eos a manendo ibi. ut ergo appareat significatus impediendi in genere.

κῶμα, ατος. τό. (Κῶ) somnus profundus quo quis alte sopitus jacet. est a κέω, κῶ, κεῖμαι, (a quo et est ἡ κώμη, vicus, unde deminutivum τὸ κώμιον: et ὁ κῶμος, comessatio) et est idem fere quod, ὁ κάρος. ab ὁ κῶμος (quæ vox est recentiorum Atticorum, ignota Homero) est, κωμάζειν, καὶ εἰσκωμάζειν, comessabundum irrumpere in ædes vel adoriri alios; κατὰ μεθύοντα (more ebrii) ἐπέρχεσθαι αὐθαδέστερον, insolentius accedere. αὐτῷ μαλακὸν κῶμα περιεκάλυψα, Ξ, 359, inquit ὁ Ὕπνος de Jove; i. e. τὸ μαλακοποιόν. conf. μαλακός. sic, ἐμὲ περιεκάλυψε μαλακὸν κῶμα, σ, 200, i. e. ὁ ἐξ ὕπνου κάρος. hinc est verbum κωμαίνω, dormito. Pindaro τὸ κῶμα est, voluptas ex κώμῳ, i. e. cantu convivali vel ἐγκωμιαστικῷ, θέλγμα, illecebra suavis. ἰαίνει καρδίαν κώματι, Py. 1, 21, delectat cor suavitate cantus tui, ut omnium aliarum rerum obliviscatur velut in somno alto. τὸ κώδιον vel κῴδιον, et τὸ κῶς, villosa pellis ovium, ab eodem est themate, quia antiqui ejusmodi pelles substernebant ad dormiendum in iis: et inde est τὸ κῶας.

κωμάζω, f. άσω. et άξω. (Κῶ) epulas solemnes cum hymnis et tripudiis agito. it. hymnum canto, encomium celebro. κώμαζε αὐτῷ, ἡδυμελεῖ σὺν ὕμνῳ, Ist. 7, 27, festivitatem institue in honorem ejus. κωμάζοντι αὐτῷ σὺν ἑταίροις, Ol. 9, 6, i. e. κώμους ἄγοντι καὶ χορεύοντι ἐπὶ τῇ νίκῃ. sic et Py. 4, 3. κωμάζοντα, Ist. 3, 13. κωμάσομην, Ne. 9, 1—6, festivitatem ducemus, O Musa, hymno sequente ἐς Αἴτναν. ἐν τελεταῖς Ἀθηναίων ὀμφαὶ κώμασάν μιν, Ne. 10, 64, in sacrificiis eorum voces decantarunt illum. ἑορτὴν κωμάσας, Ne. 11, 36. τὸν, ὦ πολῖται, κωμάξατε, Ne. 2, 38. κωμάζομαί νιν, Ist. 4, 124. κωμάσομαι τοῖς, Py. 9, 156, encomium illis faciam.

κωμαίνω, κώμη, ἡ, κώμιον, τὸ, vide κῶμα.

κῶμος, ου. ὁ. (Κῶ) epulum solemne et hilare, convivium magnum et lætum. est a κέομαι, quia multi ibi accubant, et quasi indormiunt voluptati. it. hymnus una cum choro saltantium, epulantibus cæteris; σὺν ὕμνῳ χορός. κώμου δεσπότῃ, Ol. 6, 30, domino hujus hymni, cui dedicatus et sacer est. κώμῳ Δωριεῖ, Py. 8, 29, i. e. ὕμνῳ τῷ τῶν Αἰγινητῶν. et 99, ἡδυμελεῖ. κῶμον τόνδε Ὀλυμπιονίκην, Ol. 4, 15. Ἀγησίου, Ol. 6, 166, hymnum in honorem Agesiæ. τόνδε, Ol. 8, 13. Ol. 14, 23. κῶμον ἀέθλων, Py. 3, 130. τόνδε ἀνέρων, Py. 5, 28, huncce chorealem hymnum virorum, i. e. ὕμνον παρὰ τῶν χορευτῶν. nam ad omnes hymnos aderant saltatores, exprimentes pedibus gestibusque numeros et vim verborum. κῶμον ἀγειρέτω, Ist. 8, 5. κώμων μελιγαρύων τέκτονες, Ne. 3, 8, i. e. artifices, cantatores et saltatores νεανίαι. κώμων ἐρατῶν οὐκ ἀγνῶτες, Ist. 2, 45, i. e. hymnis sæpe decorati. κώμων ταμίας, Μοῦσα, Ist. 6, 85. Vide sub ἥκω.

κῶος, εος. τό. (Κῶ) pellis villosa, præcipue ovis. idem ac νάκη, et νάκος et κῶας. ἐστόρεσαν λέχος, κώεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, I, 657, ubi λέχος est totum, reliqua tria sunt partes; et κώεα substernebantur, contegebanturque λίνῳ; ῥῆγος vero erat tegmen cubantis. et ista κώεα erant pelles ovillæ villosæ, *an statt der unterbetten, (instead of mattresses.)* ἐν προδόμῳ εὐνάζετο Ὀδυσσεὺς (personatus, et sub mendici forma) καὶ κατεστόρεσε ἀδέψητον βοέην, αὐτὰρ ὕπερθεν (supra istud corium bubulum durum, quod humi stratum erát) κώεα πολλὰ ὀΐων (quibus incubabat ipse) καὶ Εὐρυνόμη ἐπίβαλλε χλαῖναν κοιμηθέντι, υ, 3. et 95, χλαῖναν μὲν συνελὼν (mane cum surgeret cubitu) καὶ κώεα οἷσιν ἔνευδεν, ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, (utpote pretiosiora) ἐκ δὲ βοείην (utpote vilius) θῆκε θύραζε φέρων: Διῒ δ' εὔχετο χεῖρας ἀνασχὼν, (ubi et vides preces matutinas.) et 142, ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν ἔδραθεν (dormivit hospes) ἐν προδόμῳ, χλαῖναν δ' ἐπιέσαμεν (super inteximus ei jacenti) ἡμεῖς, nos famulæ. ἔμβαλε εἰς λέχος (in ligneam spondam) εὐνὴν (aptas res ad cubandum, et hoc est totum; sequuntur ejus partes) κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα, ψ, 180, ubi κώεα subjacent, his instrata sunt ῥήγεα, quibus incubat dormiturus; χλαίναις vero (pluralis pro singulari) contegit ipse se. ἵδρυσεν παρὰ δαιτὶ (sedere eum fecit ad convivium) κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίαις, γ, 38, nam id convivium sacrum, festo die Neptuni, peragebatur in littore. et vide iterum simplicitatem heroicam; nam rex ibi describitur, et regii ejus hospites. κώεα καστορνῦσα ἐν θρόνοις, ρ, 32, pelles sternens in sellis. cæterum eadem formæ duplicitate dicitur τὸ ὕδος (pro ὕδωρ) et ὕδας, γῆρος et γῆρας, senectus, etc.

κῷος, ὁ, jactus talorum, vide sub Ἀστράγαλος.

κῶος, ὁ, specus, vide sub κέω findo, κητώεις, et ἄρεσκῳος.

κώπη, ης. ἡ. (Κόπω) est proprie ἡ λαβὴ, manubrium, *der grif an einem werkzeuge, (the handle of any implement.)* sic vocatur ἡ λαβὴ ξίφους, capulus ensis, *der grif am degen, das degengefass, (the hilt of a sword:)* et ἡ λαβὴ ἐρετμοῦ, *der handgrif am ruder, (handle of the oar,)* pars qua remus prehenditur; et per synecdochen, totus remus, *das ruder, (the oar,)* est pro κόπη, a κόπω vel κόπτω, ferio; nam manubrio illo opus est, si ferire gladio, vel cædere remo aquam, velis. ἐπὶ ἀργυρέῃ κώπῃ, ad argenteum capulum gladii, A, 219, et a tali κώπῃ dicitur τὸ ξίφος ἀργυρόηλον, gladius argenteo capulo instructus. ἄορ (gladium) παγχάλκεον, ᾧ ἔπι ἀργυρέη κώπη, Θ, 403, *einen stählernen degen mit silbernem gefass, (a steel sword with a silver hilt.)* ξίφεος ἐπεμαίετο κώπην, λ, 530, attrectabat cupide manu. ἐμβαλέειν (distracte, pro ἐμβαλεῖν) κώπῃς, pro κώπαις, sc. τὰς χεῖρας, injicere manus remis, i. e. incumbere remis, strenue remigare, ι, 489. κ, 129. κώπαις ἁλὸς ῥηγμῖνα τύπτετε, μ, 214, remis percutite fluctus. κώπη ἐλέφαντος ἐπῆν, superne erat manubrium eburneum, de clave quadam in domo principali, φ, 7. aliæ fortasse erant ξύλιναι. κώπην σχῆσον, Py. 10, 79, remum inhibe. κώπαις ἐμβαλεῖν, Py. 4, 357, i. e. σπουδαιότερον ἐρέττειν. τὸ ξίφος dicitur πρόκωπον, capulo instructum, Eurip. Or. 1478. Vide sub μελάνδετος, et ἀθηρηλοιγός.

κωπήεις, εσσα, εν. (Κόπω) manubrio egregio præditus. ξίφος κωπῆεν, O, 713. Π, 332. Υ, 474, ensis, cujus capulus præcipui quid habet, τὸ λαβὴν ἔχον καλὴν, e. c. argenteum, vel et inauratum, capulum, pulcre elaboratum: vel, ingentem capulum.

κῶρος, ὁ, vide κόρος, adolescens, et sub κολεός.

κωρύκειος, ὁ, vide sequens.

κώρυκος, ου. ὁ. (Χάω) pera, *ein lederner sack, ein ranzen, (a leathern bag, a pouch.)* est a χωρεῖν, capere, recipere, ionice mutato χ. idem dicitur ὁ θύλακος. ἐνετίθει ἤϊα κωρύκῳ, indidit viatica in peram, ε, 367, quæ ibi vocantur ὄψα, cibos. sic et ι, 213. idem dicitur ἡ κωρυκὶς, ίδος. sed ἡ Κώρυκος, ου, est regio Asiæ citerioris, unde τὸ κωρύκιον ἄντρον, et ὁ κωρύκιος et κωρύκειος, et civis ejus regionis ὁ Κωρυκαῖος, de quibus vide τὸν Περιηγητήν. τὸν κώρυκον alibi vocat δέρμα πυκινὸν καὶ εὐραφές. huc pertinet et ὁ κρωσσὸς, ου, urna, hydria, *ein krus, krug, (a cruise, pitcher,)* Theocr. Id. 13, 46, πολυχανδέα κρωσσὸν, capacem urnam. Vide sub πυκινὸς, ad finem.

κὼς, τὸ, vide sub κῶας, et κῶμα.

κώταλις, ἡ, vide sub ἀθηρηλοιγός.

κωτιλὰς, ἡ, vide sub λαβρεύομαι.

κωφὸς, ή, όν. (Ἕπω) proprie est mutus, ὁ μὴ φθεγγόμενος, ἐνεός. *stumm, (dumb.)* nam est a κόπτω et ἡ ὄψ, quasi κοφθεὶς καὶ ἀφαιρεθεὶς τὴν ὄπα, cui vox et loquela quasi est contusa et præsecta. in Homero semper est, nullam vocem edens, nullum sonum efficiens. a recentioribus deinde poni cœptum quoque de eo, qui nullum sonum auribus percipit, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος, surdus. metaphorice autem varie ponitur. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος, Λ, 390, nihil dicens est jaculum viri imbellis, i. e. sine ictu, sonum nullum faciens dum accidit: is, qui destinatur eo jaculo, ob ejus ictum nullum clamorem præ dolore, nullum gemitum, edit. *es will ein solch geschoss nichts sagen, (such a weapon is inefficient.)* ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, Ξ, 16, quando nigrescit mare magnum fluctu muto, i. e. κύματι μήπω ἠχοῦντι, fluctu nondum sonante, sed attollente tantum se; ut solet in mari fieri antequam tempestas et ventus vehemens re vera incumbat. ergo sic vocat κύματα τὰ μὴ ἐνεργοῦντα εἰς ἀκοὴν, τὰ μὴ κτυποῦντα, καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀκουόμενα. κωφὴν γαῖαν ἀεικίζει, Ω, 54, ubi sic vocatur corpus mortuum Hectoris, quod Achilles pessime tractet: id sonum nullum edit, et est γαῖα διὰ τὸ καὶ ἀπὸ γῆς εἶναι, καὶ βαρὺ καὶ γαιῶδες. conf. γαῖα. ergo Homerus nusquam de ἐμψύχῳ posuit κωφός. κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, Py. 9, 151, mutus est homo, qui Herculi os non adplicat, i. e. ἀπαίδευτος, qui loqui apte nihil valet, et ad silentium inter sapientiores est damnatus.

Λ

Λ, mutant facile οἱ Δωριεῖς in ν. ut, φίντατος pro φίλτατος. ex εἵλετο, et omisso augmento ἕλετο, per syncopen ἕλτο, fit ἕντο, et mutato spiritu aspero in γ, γέντο, capiebat, sumebat. ἡ Λ ῥαψῳδία inscribitur ἡ Ἀγαμέμνονος ἀριστεία, et ille est tertius pugnæ dies.

λα̉, (Λάω) particula inseparabilis, in compositione magnum fruendi conatum innuens, ex λάω, fruor, vescor. est ergo particula intensiva. Vide sequens, et sub στάζω.

Λᾶας, λᾶαος, ὁ. (Ἐλάω) et contracte ὁ λᾶς, λᾶος. lapis magnus, saxum. et notat idem quod ὁ πέτρος aut ἡ πέτρα. etiam urbs quædam dicta fuit ἡ Λᾶς, unde οἱ Διόσκουροι dicti Λαπέρσαι, quia eam expugnaverant. a λᾶς, lapis, est compositum λαξεύειν, et λατόμος, et λατύπος. notat semper, ingentem lapidem. cæterum est nomen ab ἐλάω, nam valde vehementer talis lapis conjectus impingit et percutit. λᾶας ἀναιδὴς, irreverens saxum, Δ, 521, i. e. ingens et cum magna vi accidens. ὀξέϊ λᾶϊ. Π, 739. λᾶαν γάρ μιν (τὸν δράκοντα) ἔθηκε Ζεὺς, Β, 319, ubi ν adjunctum accusativo, producendæ syllabæ causa: retentum autem et in prosa ob euphonian. πόσον τὶς ἐπιλεύσσει ὅσον λᾶαν ἐφίησιν, tantum spatium quis prospicit, per quantum potest mittere saxum, *siehet einen steinwurf weit, (sees to the distance of a stone's throw,)* Γ, 12. et id spatium non sane est longum, per quod mittitur magnus lapis. Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, Μ, 445, qui describitur satis ingens in sequentibus proximis versibus. et 453, λᾶαν ἀείρας. quo jacto perfregit firmissimas portas. coll. 459, ubi generale nomen ponitur λίθος de eodem. et 462, λᾶος ὕπαι ῥιπῆς, sub impetu saxi. Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, Η, 268, seqq. coll. 264. φιτρῶν καὶ λάων, genit. plur. pro λαάων, Μ, 29. sic a κραάτων fit κράτων, a τὸ κράας, ατος, caput. cæterum lapideo operi solebant interseri κορμοὶ, ne tam facile perrumpi posset opus. sic et Φ, 314, truncorum et lapidum magnorum. λάεσσι ἔβαλλον, lapidibus incessebant eum, Γ, 80, dat. plur. Ionicus, a nominat. plur. λάαες, contr. λᾶες, factus per annexum σι. et intelliguntur funditores. πυκνοῖσι λάεσσι μεγάλοις, Ω, 798, quibus contegebatur superne sepulcrum Hectoris. sic 2 Samuelis xviii, 17. λᾶε δὲ τοῦ (ξύλου) ἑκάτερθεν δύο λευκὼ, Ψ, 329, quæ est ἡ εἰωθυῖα διὰ λίθων ἔρεισις τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἑστηκότων ξύλων, solitum adminiculum stantium sub dio columnarum lignearum. λᾶος ὕπαι ῥιπῆς, Θ, 192, præ impetu lapidei illius magni disci, ὑπὸ ὁρμῆς λίθου. πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, ι, 537, Polyphemus, jaculaturus in navem Ulyssis: coll. 481, 484. λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέραισι, sc. χερσὶν, ὁ Σίσυφος ἐν ᾅδου, λ, 593, coll. 595, 598. hoc βαστάζειν ergo fiebat, propellendo per arduum oppositis manibus. et 597, λᾶας ἀναιδής. ὅς μιν (τὴν νῆα) λᾶαν ἔθηκε, ν, 163, Neptunus. ῥυτοῖσιν λάεσσι, ξ, 10. ζ, 267, i. e. ἑλκυστοῖς, διὰ τὸ μέγεθος. ξεστοῖσιν λάεσσι, κ, 211, 253, cæsis et politis ad regulam saxis. τὸ ἐπίνειον (navale, portus) Ἤλιδος dicebatur Λᾶς: hinc illud, Λᾶν πέρσεις. cæterum particula intensiva inseparabilis λα est ab hoc nomine sumta.

λαβὴ, ῆς. ἡ. (Λήβω) prehensio. it. ansa, manubrium, *ein griff, (a handle.)* Aristoph. Nub. 551. Pax, 837, 843. Lys. 673. Vide sub ἀνατείρω, et μελάνδετος.

λάβης, ητος, ὁ, vide sub ΛΗ'ΒΩ, ad finem.

λαβραγόρας, ου. ὁ. (Ῥέω) molestus dicendo, ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λάβρος, i. e. λίαν βαρύνων τὸν ἀκούοντα, Ψ, 479, coll. 478.

λάβραξ, ακος, ὁ, vide sub λάβρος.

λαβρεύομαι, f. σομαι. (Ῥάω) loquor rapide et cum præfestinato impetu. *ich rede viel und geschwinde, rede vorschnell, (I speak much and quick.)* est verbum metaphoricum, a vento vehementiori petitum. λάβρως λαλέω. τί πάρος λαβρεύεαι; cur ante tempus præcipitas orationem, Ψ, 474. et 478, αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, semper verbis præceps es. ex quo apparet, quis sit ὁ λαβραγόρας. ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λάβρος. ἡ κωτιλὰς est ἡ στωμύλη, ἡ αἱμύλη κωτίλλειν, fœmina loquax. tales fœminæ dicebantur etiam χελιδόνες, hirundines.

λάβρος, α, ον. (Ῥάω) vehemens, rapiens. est a λίαν et ῥάω vel ῥήσσω deductum nomen: notat enim, abripiens valde et cum impetu accidens. ποταμὸς λαβρὸς, *der reissende strom, (an impetuous river,)* Φ, 271. Ζέφυρος λάβρος ἐπαιγίζων, rapidus superne ingruens, Β, 148. ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ νηῒ λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφὲς, Ο, 625. quando unda incidat in navem rapida, a nubibus vento aucta; nam necesse non est, hoc neutrum adverbialiter positum putare. cæterum hoc adjectivum semper connotat sonum murmurantem graviter et stridentem. sic apud Herodot. VIII, 12, ὄμβρος λάβρος, imber vehemens. οὖρον ἐπαιγίζοντα λάβρον, ο, 293, ventum vi accidentem rapidum et stridulum: ubi quoque necesse non est, adverbialiter intelligere. ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, Π, 385, in autumno, quando vehementissimam et maxime sonantem fundit aquam pluvialem aër. hinc est et ὁ λαβραγόρας, ου, cum magno sono loquens, blaterans. alibi ὁ λάβραξ, ακος, est ὁ λίαν βορὸς, vorax, avidus cibi. Sed aliud est ὁ λαῦρος, publicus locus, ubi λαὸς ῥέει, populus fluit quasi, interserto υ æolice, *wo viel leute wanken, (where many people are moving to and fro:)* et inde est ἡ λαύρα, sc. ὁδὸς, via publica, vicus, *eine strasse, (a street, high-road.)* a quo σκωπτικῶς mulier communis dicitur ἡ σποδησιλαύρα, i. e. ἡ ἐν δημοσίαις λαύραις σποδουμένη, ὡς χαμαιτύπη, quæ in vicis coit humi jacens. λάβρος στρατὸς, Py. 2, 159, impetuosus et fremens populus, ἐν δημοκρατίᾳ. λάβρον καπνὸν, Ol. 8, 47, rapidum fumum, i. e. incendium delens urbem. λίθον, Ne. 8, 79, impetuosum lapidem ingentem. σέλας, Py. 3, 70, fulgor rapidus, i. e. ignis absumens rogum. λάβροι παγγλωσσίᾳ, valde blaterantes, Ol. 2, 156. λαβροτάτων γενύων, Py. 4, 435, impetuosissimarum maxillarum; nam Pindarus τὸ, λίαν βορὸς, in mente habuisse videtur ad hanc vocem. venti λάβροι sunt οἱ ζαχρηεῖς. λάβρον πῦρ, Eurip. Orest. 696.

λάγειος, ὁ, vide sub λαγωός.

λαγέτας, ὁ, vide sequens.

λαγέτης, ου. ὁ. (Ἄγω) qui populo præest. τύραννος, λαοῦ ἡγούμενος. ἡγεμών. ab ἡγέω, f. έσω, et λαός. Py. 10, 50, λαγέτας (dorice) Περσεύς. λαγέτᾳ Αἰόλῳ, Py. 4, 191. λαγέταν τύραννον ὁ μέγας πότμος δέρκεται, Py. 3, 151, ducem populi magnum fatum respicit et tuetur. λαγέτας (ἡγεμόνας) ἕξ, Ol. 1, 144, sex principes peperit. Vide sub ἌΓΩ aliquanto ante medium, Λαὸς aliquanto ante medium, et Δαμάω ad initium.

λαγιδὴς, έος, ὁ, vide sub λαγωός.

λάγνης, ου, ὁ, **λάγνος**, ου, ὁ, vide sub γονὴ, et γυναιμανής.

λαγὸς, οῦ, ὁ, vide sub λαγωός.

λαγχάνω, (Λέγω) est distractum a λήχω, f. 2. λαχῶ. aor. 2. ἔλαχον, sortior, accipio per sortem, adsigno per sortem. deinde in genere, participem facio, vel particeps fio. est a λέγω, pono: nam apud antiquos hoc verbum proprie notat τὸ ἀπὸ τοῦ κλήρου ἐρχόμενόν τινι, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κληροῦσθαι, unde et propinquius a λήγω, desino, possit deductum concipi; sors enim finem ponit dubitationi aut contentioni de habendo aliquo: *was durchs loos jemandem fallt und zu theile wird, was durchs loos gegeben wird, (what falls to a person's share by lot.)* apud recentiores vero hoc verbum etiam ipsam sortiendi actionem, non modo consequens et effectum τοῦ κληροῦσθαι, significat, imo et, quidquid quis per ψῆφον, i. e. per calculum vel tabellam eorum qui sententias ferunt, nanciscitur. κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε, ὅς κε λάχῃσι, pro λάχῃ, quis per sortem accipiat, Η, 171. et 179, Ζεῦ πάτερ, ἢ Αἴαντα λαχεῖν (sorte id accipere) ἢ Τυδέος υἱὸν, sc. δὸς, quod suppletum est 203. τὸ γὰρ λάχομεν (ἐλάχομεν) γέρας ἡμεῖς, hunc honorem nos in partem nostram nanciscimur, hic honos nobis per sortem nostram evenit, Δ, 49, *diese ehre ist unser theil, (this honour was decreed us.)* sic et Ω, 70. ἅσσα (ἅτινα) ἔλαχόν γε, Ι, 367, quæcunque in divisione prædæ per sortem accepi: nam hic est communis ille δασμὸς, de quo 333. principes autem, præter hanc æqualiter divisam partem, præcipua accipiebant γέρατα. πρὸς Θύμβρης δὲ ἔλαχον Λύκιοι, Κ, 430, ergo sorte distributæ erant partes castrorum et stationum: et hoc verbum etiam ad 428 pertinet. ἐγὼν ἔλαχον ἅλα ναίειν, παλλομένων sc. ἡμῶν, ego mare habitandum accepi, sortientibus nobis, inquit Neptunus, Ο, 190. et 191, Ἀΐδης ἔλαχεν ζόφον. et 192, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανόν. et 193, γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ (communis) πάντων, καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν, Σ, 327, si accepisset partem suam de præda. μετὰ τόνδε ἔλαχ' Εὔμηλος, destinatus est per sortem, Ψ, 354, ubi est ellipsis duarum vocum. et 356, ἔλαχ' ἐλαύνειν, ubi est unius vocis. et 357, ἔλαχ' ἐλαύνειν ἵππους, ubi plene dictum est. et 862, πρῶτος κλήρῳ ἔλαχεν, primus sorte destinatus est. ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, Ω, 76, donorum ab Priamo particeps fiat, ut nanciscatur dona: et genitivus est per ellipsin, δόσιν, vel similem accusativum. et 400, κλήρῳ λάχον (ἔλαχον, sorte designabar) ἐνθάδ' ἕπεσθαι, coll. 399. κὴρ, ἥπερ λάχε (ἔλαχε) γεινόμενόν περ, Ψ, 79, fatum, quod me, cum nascerer, in portionem suam accepit ut absorberet me; inquit umbra Patrocli, et ἡ κὴρ personificata ibi est eleganter. his locis ergo *intransitive* positum verbum. *active* vero est, Η, 80, ὄφρα πυρός με Τρῶες λελάχωσι θανόντα, ut Trojani me participem faciant ignis, si mortuus fuero, i. e. ut comburant corpus meum: et λελάχωσι est ionice pro λάχωσι, δόντες ἐμοὶ λάχος πυρός. sic et Ο, 350, οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, non eum

mortuum participem fecerint rogi. et X, 343, ὄφρα πυρός με Τρῶες. et Ψ, 76, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, i. e. postquam me combusseritis; inquit umbra Patrocli insepulti adhuc. ἐς ἑκάστην νῆα ἐλάγχανον ἐννέα αἶγας, sorte dividebam, ι, 160, ut jurgium in eligendo averteretur. nisi malis ibi in tertia pluralis intelligere, sorte accipiebant. caprarum erant centum octodecim: decem, ut præcipuum γέρας accipiebat Ulysses; reliquæ centum octo dividebantur in partes duodecim: et tunc sorte constituebatur, quæ navis quam portionem sumeret. πολλὰ δὲ ὀπίσω λάγχανον, ξ, 233, sorte accipiebam, in communi illo δασμῷ per æquas partes: nam præcipuum illud, duci dari solitum, dictum est 232. μοῖραν, ἴσην ὥσπερ αὐτοὶ ἐλάγχανον, υ, 282, portionem, æqualem sicut ipsi nanciscebantur: et sermo est de convivio, ubi sectæ carnes in æquales portiones distribuebantur. nam de sorte ibi cogitare, nimis fortasse anxium esset. generalis ergo notio nanciscendi ibi est. τῷ κε (tunc sane) ἔλαχον (sc. Ἀχαιοί με) κτερέων, ε, 311, participem fecissent me exsequiarum et funeris: quo sensu supra ex Iliade loca sunt citata: dedissent mihi justa funebria. Eustathius tamen h. l. per ἔτυχον, nactus essem, exponit: quod an sit verius, peritioribus judicandum relinquitur. οἱ δ' ἔλαχον, ii sorte designabantur et accipiebant id faciendum, ι, 334. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, ε, 40. ν, 138, i. e. κληρωσάμενος, nactus per sortem. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσιν, et honorem nacti sunt æque ac dii, λ, 303, de Castore et Polluce, i. e. ἔλαχον. nam præt. m. quod deberet esse λέλοχα, habet γ intersertum, æque ac præsens id habuit. ab hoc verbo est ὁ λαχμὸς, sortitio, et τὸ λαχμητήριον. alia vox ὁ λαχμὸς est sub λάχνη. λάχε (ἔλαχε) οἰκεῖν, Ol. 6, 56. στέφανον, Ol. 10, 72. φρενῶν, Py. 2, 135. οὐ φύσιν Ὠαριωνείαν, Ist. 4, 84, i. e. non staturam magni gigantis nactus est. Ἴσθμιον, Ist. 3, 137. ἐλάχομεν, nacti sumus, Ne. 7, 5. ἔλαχον αὐτὴν αἱ εὐναὶ τοῦ, Py. 2, 51, quale exemplum personificatæ rei, quæ accipit hominem in partem suam, supra ex Iliade adfuit. λαχὼν, Ol. 10, 106. Py. 8, 126. Ne. 9, 107. 10, 50. λαχόντα, Ne. 1, 108. λαχόντες ἀΐδην, i. e. τὸν τάφον, Py. 5, 130. δόσιν τερπνῶν, Py. 10, 30. ὁ μὲν τὰ, Ne. 7, 80. λαχοῦσαι ὑδάτων, sc. τὸν κλῆρον, Ol. 14, 1, nactæ sortem fluvii illius. λέλογχας πρυτανεῖν, possidenda et regenda accepisti judiciorum et consiliorum publicorum loca, Ne. 11, 1. ἀκέρδεια λέλογχε κακηγόρους, damnum sortitur maledicos, Ol. 1, 84, ubi ἡ ἀκέρδεια est personificata, i. e. βλάβην κληρονομοῦσι οἱ βλασφημοῦντες. λέλογχε, Ol. 9, 25, ubi est dativus ejus, qui sorte accipit, vel appropriat sibi, cum accusativo rei. et Ne. 1, 34, ubi sensus est: nactus est bonos et probos viros, qui testimonio suo de virtute Chromii restinguant maledicentiam obtrectatorum ceu ignem aqua. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, Herodot. IV, 115, accepta facultatum parte quæ illis conveniebat.

λαγὼν, ἡ, vide sub λαπάρα.

λαγωὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) lepus, *ein hase,* (*a hare.*) est ab ὁ λαγὸς, οῦ, lepus; a quo et est nomen proprium ὁ Λάγος: interserto ω, ut in κολωὸς, ab ὁ κόλος. λαγὸς autem est a λάειν, i. e. βλέπειν, nam dormit oculis apertis, crebro etiam circumspicit arrigens se in posteriores pedes. attice dicitur idem ὁ λαγὼς, τοῦ λαγώ. hinc ille: λαγὼ βίον ζῇς, ὁ πρὶν ἄτρομος λέων. hinc est et adjectivum λαγῷος, et λάγειος, e. c. κρέα λαγῷα ἢ λάγεια. alio vocabulo lepus dicitur ὁ δασύπους, ποδος: apud Lacedæmonios vero, ὁ ταχίνας, ου. ejus catulus ὁ λαγιδὴς, έος contr. οῦς. sic ὁ λυκιδὴς, τοῦ λυκιδέος contr. δοῦς, lupi catulus, ὁ πελαργιδὴς, χηνιδὴς, περδικιδὴς, etc. est et θαλάσσιος λαγώς. solus ex omnibus animalibus concipit prægnans jam, adeo, ut præter mox maturum partum alius immaturior in utero lateat; et hoc per quatuor gradus esse potest, ut prior conceptus sit jam δασὺς in utero, alter adhuc nudus, tertius vix formatus, quartus post hos tres conceptus plane adhuc informis, etc. ἢ κεμάδα ἢ λαγωὸν, K, 361, aut hinnulum aut leporem. αἰετὸς, ἁρπάξων ἢ ἄρνα ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωὸν, X, 310, rapturus aut agnam teneram, aut pavidum leporem: qui dicitur per epitheton ὁ πτὼξ, ωκὸς, i. e. ὑποπτώσσων καὶ δειλός. si ergo πτὼξ solum ponitur, e. c. P, 676, est id per ellipsin, sicut βροτὸς pro βροτὸς ἀνὴρ ἢ ἄνθρωπος. αἶγας ἐπ' (contra) ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωοὺς, ρ, 295, ubi dicitur de cane venatico bono: et quia Ithaca non habuit lepores, intelligendus est hic locus de venatione Epirotica, ubi Ulysses quoque magnæ parti dominabatur. Vide sub οὖας, et Κάρπαθος in R.

λαγῷος, λαγὼς, ὁ, vide supra.

λᾶδος, τὸ, vide sub λιτός.

λάε, pro ἔλαε, vide sub ΛΑ'Ω.

λαζοίατο, pro λάζοιντο, vide sequens.

λάζομαι, f. ξομαι, (Λήβω) est idem quod λαμβάνω apud poëtas: capio, sumo, prehendo. dicitur idem et λάζω, λαζύω, λάζυμι, unde est ἀντιλάζυσθαι πόνων τινὸς, una capessere ærumnas alicujus, eumque in iis adjutare, Eurip. Orest. 751. et, ἐπιλάζυμαι στόμα, *ich halte mein maul,* (*I hold my tongue,*) taceo, Androm. 249. utuntur tamen his formis etiam prosaici Græci Ionici, ut igitur appareat, esse ex dialecto Ionica. nam frustra sunt, qui poëtis Græcis peculiarem aliquam linguam adsignant. πολλοὶ ὀδὰξ λαζοίατο (pro λάζοιντο) γαῖαν, multi morsu arripiant terram, *viele ins grass beissen müssen,* (*may many bite the ground,*) B, 418, et λάζεταί τις γῆν ὀδὰξ, ὁ ἐν τῷ πεσεῖν σφαδάζων καὶ δάκνων αὐτήν. πάλιν ὅγε λάζετο μῦθον, pro ἐλάζετο, i. e. ἀνέλαβε τὸν μῦθον ἀνάπαλιν, Δ, 357, retro sumebat orationem, *nahm das wieder zurück was er gesaget,* (*retracted what he had said,*) retractabat et corrigebat sermonem, coll. 362, s. sic et ν, 254. ἡνία λάζετο χερσὶ, lora et habenas capiebat manibus, E, 365. δ, 483. sic, μάστιγα καὶ ἡνία, P, 482. Ω, 441. λάζετο ἀγκὰς (complectebatur, amplexabatur) θυγατέρα ἥν, filiam suam, E, 371. et 745, ἔγχος, i. e. ἔλαβε, capiebat hastam, sumsit hastam. et 480, μάστιγα, scuticam. sic, ἔγχος, Θ, 389. πέτρον, Π, 734. ἔμελλον λάζεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δραχμὰς, Herodot. VII, 144. cæterum a λάζομαι, cum α intensivo, est ὁ ἡ ἀλαζὼν, όνος, arrogans sibi quæ non habet, *ein prahler, grosthuer, übermüthiger,* (*a boaster, braggart, swaggerer.*) cujus etymologiæ plenior expositio est apud Xenoph. Cyrop. lib. 2, non procul ab initio.

λάζυμι, λαζύω, λάζω, vide supra.

λάθα, ἡ, vide λήθη.

λαθικηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) quod ærumnarum oblivisci facit, πανσίλυπος, καὶ εἰς λήθην πάσης λύπης καὶ παντὸς βλάβους ἄγων. λαθικηδέα μαζὸν, X, 83, mammam doloris omnis pueros oblivisci facientem, *die stillende brust,* (*the breast that makes a child quiet*)

λαθοίατο, pro λάθοιντο, vide sub ΛΗ'ΘΩ, aliquanto a fine.

λᾶθος, εος, τὸ, vide sub λήθη.

λάθρη, (Λήθω) adverb. clam. ionice pro λάθρα. ὁ δὲ αὐτῇ παρελέξατο λάθρη, B, 515. Π, 184. et cum genitivo personæ, λάθρη αὐτοῦ, clam eo, E, 269. Ω, 72. λάθρη ὀπιπτεύσας, H, 243. ὑπεξαναδὺς, N, 352, 357. λάθρη γυῖα βαρύνεται, T, 165, sensim membra gravantur et defatigantur. λάθρη, ἀνωΐστι, δ, 92, ubi posterius est explicatio prioris. ἐμίγησαν λάθρη, Θ, 269. ἀνὴρ, ὅς ἐμίσγετο λάθρη, ο, 429, coll. 416—421. sic, μίσγοντο, χ, 445. λάθρη, ἐμοῦ ἀέκητι, ubi genitivus ad utrumque adverbium pertinet, clam me et invita me, ρ, 43, inquit mater ad Telemachum. et 80, λάθρη κτείναντές με, ex insidiis et improviso occidentes me, cum non possunt vi aperta.

λάϊγξ, ϊγγος. ἡ. (Ἐλάω) lapis parvus, lapillus respectu grandium. πυκιναὶ λάϊγγες, crebri calculi, ε, 433. λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα, ζ, 95.

λαικάζω, λαικαστρία, ἡ, vide sub κάζω, et Λέσβος in R.

λαίλαψ, απος. ἡ. (Λάπτω) turbo ventus, *ein wirbelwind,* (*a whirlwind.*) deinde in genere, impetus vehemens venti. nomen est a λὰ, valde, et λάπτω, evacuo, exhaurio; quia ejusmodi ventus secum rapit quæ potest. νέφος ἄγει λαίλαπα πολλὴν, Δ, 278, nubes adducit magnum ventum procellosum. ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, ἀργεστᾶο Νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων, Λ, 306, quando Zephyrus nubes coëgerit, albi et velocis Noti alto turbine verberans, sc. aquam vel aërem; ὡς βυσσόθεν ταρασσούσῃ τὸ τυπτόμενον ὕδωρ, vel, ὡς πολὺν ἀέρα ταρασσούσῃ καὶ εἰς βάθος αὐτοῦ ἱκνουμένῃ: et λαίλαπι est ablativus, Zephyrus una cum turbine Noti. nam in gravi tempestate ventus valde variat, nunc hinc nunc illinc impetum dans. et 746, αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα (pro ἐνώρουσα, cum impetu irruebam) κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, instar atri turbinis, ex nubibus atris decidentis. et notat cursum et impetum vehementem. sic M, 375, ἔβαινον ἐπὶ ἐπάλξεις (vadebant contra propugnacula) ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι. νέφος ἔρχεται εἰς οὐρανὸν, αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, Π, 365, i. e. ὅτε ὁ ἀὴρ (qui est Ζεὺς physice) ἐξαπλοῖ (extendit) πανταχοῦ λαίλαπα, ἄγουσαν νέφος, post prægressam serenitatem aëris. nam λαίλαψ est κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ (post) εὐδίαν. et 384, ὑπὸ λαίλαπι (pro λαίλαπος) πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν, a procella omnis nigra obruta gravatur terra. ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, P, 57, ex quo loco vis vocabuli maxime apparet: est enim λαίλαψ qualitas quædam venti, orientis subito et cum magna vehementia ad breve tempus. et tales venti maxime navigantibus sunt formidolosi, πνέοντες κατὰ (secundum morem) τοὺς ἐκνεφίας καὶ τυφωνικοὺς καὶ ὅλως ἀελλώδεις. αὖε (clamabat valide) Ἄρης, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος, Y, 51, nam ejusmodi vis venti multum sonat. νηυσὶ δ' ἐπῶρσε ἄνεμον Βορέην Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, καὶ συνεκάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, ι, 68, ubi vehementissimus et subito exsurgens ventus procellosus describitur, qui vela navium dilacerat, et ipsas vi summa agit. ibi per duos dies durabat hæc vis venti, rediens per vices. sic μ, 314, ἐπῶρσε Ζεὺς ζαῆν ἄνεμον λαίλαπι θεσπεσίῃ. et 408, αἶψα γὰρ ἦλθε κεκληγὼς Ζέφυρος μεγάλῃ σὺν λαίλαπι θύων, collatis sequentibus. et 426, Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. est erg fere id, quod Saxones inferiores *eine windflage* (*a squall*) vocant. οὐδέ κε ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο (cessassemus a pugnando) εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι ἔπαυσεν, immissa subita tempestate cessare fecisset nos, ω, 42, *dem gefechte ein ende gemachet hätte durch ein plözliches gewitter mit sturm,* (*had put an end to the fight by a sudden tempest.*)

λαίμαργος, ὁ, vide sub μάργος.

λαιμὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) guttur, *die kehle, der hals, der rachen,* (*the throat.*) est a λάω vel λαύω, fruor vescendo. dicitur idem et ὁ λαμός. ἔβαλεν αὐτὸν δουρὶ (κατὰ) λαιμὸν, ὑπὸ ἀνθερεῶνα, in guttur sub mento, N, 388. ergo μετὰ (post)

τὸν ἀνθερεῶνα εὐθὺς ὁ λαιμός. et 542, Ἀφαρῆα (κατὰ) λαιμὸν ἔτυψε δουρί. δείδιε γὰρ (ὁ Ἀντίλοχος) μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε (Achilles ipse sibi) σιδήρῳ, Σ, 34, præ nimio luctu. conf. δείδω. πρὶν δ᾽ οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, Τ, 209, ante nequaquam sane mihi per guttur meum demittatur potus aut cibus, *ich will nichts eher zu mir nehmen — (I will not taste meat or drink till —.)* τὸν δ᾽ Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἔβαλεν ἰῷ, χ, 15, ubi vides ellipsin suppletam, percussit eum in gutture sagitta; et id ex merito, διὰ τὸ φάγον καὶ λαίμαργον, propter gulositatem ejus. nam quo quis peccat, in eo et punitur apud poëtam; recte.

λαΐνεος, α, ον. (Ἐλάω) lapideus, saxeus. πλυνοὶ εὐρέες καλοὶ λαΐνεοι, Χ, 154, loca ad lavandas vestes, lata, pulcra, lapidea, λίθινοι. conf. πλυνός. verbum λεύω, lapido, est apud Eurip. Electr. 328, πέτροις λεύει τόν. fut. λεύσω, unde apud Herodot. IX, 5, οἱ Ἀθηναῖοι, περιστάντες, τὸν Λυκίδεα κατέλευσαν, βάλλοντες. et paullo post: αἱ γυναῖκες — κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, κατὰ δὲ τὰ τέκνα. et sermo est de principe, proditionis suspecto, nomine ὁ Λυκίδης, 8. et V, 67, est ὁ λευστὴρ, ῆρος, dignus qui lapidetur.

λάϊνος, η, ον. (Ἐλάω) idem. λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, lapideam indutus fuisses tunicam, Γ, 57, i. e. lapidatus fuisses. conf. ἕω, induo. λάϊνος οὐδὸς, limen lapideum, ι, 404, et quidem templi Delphici, cujus divitiæ jam Homeri ævo fuere immensæ. περὶ τεῖχος λάϊνον, Μ, 178, circa murum lapideum ardebat ignis, sc. is, quem portabant Trojani ad incendendas naves: nam jam pugnabatur ad murum, quem castris circumduxerant Græci. ὅτε ὑπερέβη λάϊνον οὐδὸν, cum transiret lapideum limen, θ, 80, et quidem oraculi Pythici. eadem verba de domo Eumæi rustica, π, 41, et de domo regia Ulyssis, ρ, 30. et ψ, 88. παρὰ λάϊνον οὐδὸν, υ, 258, juxta lapideum limen triclinii illius magni, ubi epulabantur proci. κρητῆρες καὶ ἀμφιφορῆες λάϊνοι, ν, 106, coll. 107, λίθεοι, quod idem est.

λαῖον, τὸ, *λαιοτομέω*, vide sub λήϊον.

λαισήϊον, ου. τό. (Σέω) est scuti species, quod minus ponderosum et coriis pilosis inductum erat: scutum λάσιον, ἐκ τετριχωμένων δερμάτων ἀνεργάστων paratum; ἀσπιδίσκιον ὠμοβύρσινον, κοῦφον ὂν, καὶ οὐδὲ μεγαλόκυκλον. hinc et Herodotus ait: λαισήϊα εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων, ὠμοβοείοις πεποιημένα, ex crudis coriis bubulis confecta. ut ergo differentia hujus speciei satis appareat. sic et poëta: ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα, clypeos magni orbis, et parmas alatas quasi, i. e. leves, Ε, 453. Μ, 426, κοῦφα, ἐλαφρά. erant præcipue inter arma Ἀμαζονικὰ, ἐξ ἀκατεργάστων ὄντα βυρσῶν, conf. πίλτη. est ergo a λάσιος. Herodianus quidem Grammaticus inquit, πάντα τὰ κατὰ μάχην σκεπαστήρια λέγεσθαι λαισήϊα, διὰ τὸ ἐν λαιᾷ φέρεσθαι χειρί: sed id nimis generale dictum satis confutatur ex allatis locis.

λαῖτμα, ατος. τό. (Τέμω) mare magnum, interjectum mare inter terras. est a syllaba intensiva, λα, et τὸ τμῆμα, sectio: intersecat enim terras a se invicem. ἁλὸς εἰς μέγα λαῖτμα, Τ, 267. μέγα λαῖτμα θαλάσσης, δ, 504. ι, 174. et 409, τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα, hoc magnum æquor persulcans nando transii. νηυσὶ μέγα ἐκπερῶσι, navibus æquor transeunt, η, 35. et 276, νηχήμενος τόδε διέτμαγον, nans hoc æquor sulcavi. νῆες λαῖτμα ἁλὸς τάχιστα ἐκπερῶσι, naves nostræ citissime pertranseunt interstitium magnum maris, θ, 561. sic et, ἥτε ἐκπερᾷ, quæ navis transit, ι, 323. et 260, ὑπὲρ μέγα θαλάσσης ἤλθομεν, super et trans interstitium magnum maris ivimus.

λαῖφος, εος. τό. (Λέπω) est πτωχικὸν παχὺ ἱμάτιον, ὡς καὶ τὸ σπεῖρον, *ein grobes bettlerhemde, ein grober kittel: ein lumpen lappen, (a beggar's coarse garment; a ragged garment.)* deinde et, ἡ τοῦ πλοίου ὀθόνη, ἱστίον, velum. λαῖφος ἀμφιέσω, ὅ κεν στυγέῃ ἄνθρωπος ἰδὼν ἔχοντα, ν, 399, induam tibi vile velamen, quod aversari possit homo videns habentem, coll. 434, τοιάδε λαίφεα ἔχοντα αὐτὸν, υ, 206, talibus pannis indutum eum.

λαιψηρὸς, ὰ, ὸν, (Ἄπω) valde celer. ab αἰψηρὸς, præfixâ syllaba intensiva λα. valde alterum consequens alterum. λαιψηρὰ δὲ γούνατα ἐνώμα, Κ, 358, movebat genua celeria, in fugiendo; ubi adjectivum pro adverbio λαιψηρῶς positum, celeriter valde movebat. id apparet ex Ο, 269, Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατα ἐνώμα, ὀτρύνων ἱππέας, celeriter obibat ordines adhortans. sic et de Achille, Χ, 24. et de recipiente se Hectore, 144. ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, ventorum celeres viæ, Ξ, 17, sic dictæ sunt ἀνεμώκεις νεφέλαι καὶ ἀελλόποδες. sic et Ο, 620, celeres incursiones et motus ventorum. Ζεῦς μοὶ ἐπῶρσε (excitavit) μένος λαιψηρά τε γοῦνα, Υ, 93. Χ, 204, οἱ λαιψηροῖς Ἀπόλλωνος βελέεσσιν, celeribus sagittis, Φ, 278, sunt enim πτερόεντα, *gefiedert, (feathered.)* et 264, Ἀχιλῆα λαιψηρὸν ἐόντα, i. e. ποδώκεα, *den schnellen, (the swift.)* λαιψηρὸν δρόμον, Py. 9, 215. λαιψηροὶ πόλεμοι, pugnæ citæ, Ol. 12, 15. λαιψηροῖς πόδεσσι, Ne. 10, 118.

λακάζω, *λακίζω*, vide sequens.

ΛΑΚΈΩ, et ληκέω, f. 2. λακῶ. aor. 2. ἔλακον. f. 1. κήσω. notat sonum ἄναρθρον, inarticulatum, ποιόν τινα ἦχον ἀψύχων σωμάτων, crepito, crepo, *ich klappere, (I make a noise, crackle, clatter.)* apud tragicos notat et φωνεῖν et λαλεῖν, sicut Romanorum crepare. imo et disrumpi cum sono, sicut Actor. i, 18, ἐλάκησε, ruptus crepuit. ab hoc verbo est λάσκειν, loqui, Eurip. Electr. 1213. Rhes. 724. Andromach. 671. et λακάζειν et λακίζειν, idem. λάσκων, crepans, loquens, Aristoph. Ach. 1045. αὔειν, λακάζειν, Æschyl. Theb. 192, ubi clamor muliebris exprimitur. nam proprie de sono avium clamantium ponitur. est ergo verbum ex sono factum, *knakken, (to chatter.)* possit ad κλάω referri, si cui ita videatur. λάκε (ἔλακε) δ᾽ ὀστέα, crepuerunt ossa cum perfringerentur, Ν, 616, *die knochen knacketen, als sie zerbrachen, (the bones crashed as they broke.)* λάκε δ᾽ ἀσπὶς ὑπ᾽ αὐτῆς, sc. μελίης, Υ, 277, clypeus crepuit sub hasta, cum hasta clypeum perfringeret et transverberaret, ἤχησε διακοπεῖσα, καὶ ἄσημον ποιὰν φωνὴν ἐδίδου. hinc sunt et αἱ λακίδες ἱματίων, quando vestes cum sono quodam dilacerantur; αἱ διακοπαὶ αὐτῶν. λάκε δὲ περὶ χροῒ χαλκὸς νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν, Ξ, 25, æs circa corpus resonabat percussis iis per gladios et hastas. nam h. l. describitur σταδαία ἡ μάχη καὶ ἔργον ἀγχέμαχον. aptissime autem per χαλκὸν intelligitur thorax et clypeus et galea, passive; non vero active, enses et hastæ quæ sonum cædendo efficiunt. Σκύλλη, δεινὸν λελακυῖα, μ, 85, horribiliter resonans, utpote petra ad quam fluctus alliduntur perpetuo: et est particip. præter. med. κίρκος ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς, Χ, 141, quod potest idem participium esse, ionice mutato α in η: vel est per syncopen particip. præt. act. pro λελακηκώς. cæterum ea est ἰδιότης τοῦ κίρκου, ὀξὺ φωνοῦντος ὅτε ἀγωνιᾷ, ἐγγὺς τοῦ διωκομένου γενόμενος. nusquam igitur ἐπὶ ἀνθρωπίνης φωνῆς ponitur τὸ λακεῖν, nisi apud tragicos quosdam.

λακὶς, ίδος, ἡ, vide supra, et sub μαψιλάκης.

λακτίζω, f. ίσω. (Λέγω) pede ferio. *stosse mit dem breiten untern fusse, (I push away with the sole of the foot.)* λακτίζων ποσὶ γαῖαν, σ, 98, Irus in pugilatu dejectus et animam agens. ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι λακτίζων ἐτίναξε, χ, 88, vulnere accepto dejectus in triclinio. πρὸς κέντρον δέ τοι λακτίζειν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος, Py. 2, 174, nam contra stimulum calcitrare est sane perniciosa ratio: sumta metaphora a bubus, qui stimulo incitati ad eundum, si stimulum referire volunt pede suo, graviorem sibi læsionem accersunt. φλὸξ αἰθέρα λακτίζοισα (dorice pro λακτίζουσα) καπνῷ, Ist. 4, 113, flamma ætherem feriens fumo; ubi metaphora est audacior et dithyrambica.

λαλαγέω, f. ήσω. (Ἄω) garrio clare, obstrepo. λαλαγῆσαι, Ol. 2, 176, i. e. θορυβῆσαι λόγῳ. μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοιαῦτα, Ol. 9, 60, θορύβει, φλυάρει, λήρει, *plaudere, schwatze, (I chatter, prate.)* hinc est ἡ λαλαγὴ, clamor, garrulitas.

λαλαγὴ, ἡ, vide supra.

λαμβάνω, (Λήβω) est distractum præsens recentiorum, ex antiquo λήβω, q. v. vel λάβω. λαμβάνει κίνδυνος φῶτα, Ol. 1, 131, occupat *(es ergreift) (it seizes)* periculum virum. et 28, λάμβανε ἀπὸ πασσάλου, *nimm vom nagel herunter, (take down from the nail.)* et alloquitur ipse se. sic, λάμβανε, accipe, Ist. 5, 78. apud Herodotum frequens est forma, quasi præsens esset λάμβομαι, f. λάμψομαι, capio, potior. e. c. I, 199, ὡς μιν λάμψεαι, ut ea potiaris. nimirum τὸ μ est littera interserta, ὄγκου causa, et per dialectum. λαμφθῆναι γάρ τινα φασὶ, dicunt deprehensum esse aliquem — II, 89. est et verbum λίπτω, f. λίψω, capere volo, ἐπιθυμέω. unde, deponentiali significatu, sunt οἱ λελιμμένοι, i. e. ἐπιθυμοῦντες λαβεῖν, apud Æschyl. Sept. c. Theb. 361, Schol. et 386, λελιμμένος μάχης, cupidus pugnæ capessendæ.

λάμβομαι, vide supra.

λαμία, ἡ, vide sub ΛΑΠΤΩ.

λαμὸς, ὁ, vide sub λαιμός.

λαμπετάω, (Φάω) luceo, splendeo. a λάμπω, per paragogen. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, ambo oculi ei similes erant igni fulgenti, Α, 104. δ, 662, *die augen funkelten ihm wie feuer, (his eyes sparkled like fire.)*

λαμπρὸς, ὰ, όν. (Φάω) splendidus, illustris, fulgens. est per syncopen pro λαμπηρός. κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, occidebat splendida lux solis, Α, 605. sic, ὄψεσθαι, visurum me esse lumen solis, Ε, 120, i. e. victurum me esse. ἀστέρα, Ε, 77. λαμπρὸς ἦν (ὁ χιτὼν) ἠέλιος ὥς, candida erat tunica, sicut sol, τ, 234. ἀστέρι ὀπωρινῷ, ὅστε μάλιστα λαμπρὸν, (neutrum adverbialiter) παμφαίνῃσι (dorice pro παμφαίνει) λελουμένος ὠκεανοῖο, Ε, 6, Sirio. sic, λαμπρότατος ὅγε ἀστὴρ, idem Sirius, fulgidissima stella inter fixas, Χ, 30. et neutrum adverbialiter, θώρηκες λαμπρὸν γανόωντες, Ν, 265. et, κόρυθες γανόωσαι, Τ, 359, splendidum quid renidentes quasi. λαμπροῖς φάλοις, Ν, 132. Π, 216. λαμπραῖς κορύθεσσι, Ρ, 269. λαμπρὸν δέρμα, splendidum vellus aureum, Py. 4, 429, τὸ χρυσόμαλλον κῶας. φέγγος, splendidum lumen, Py. 8, 138. δέρκομαι, Ne. 7, 97, video serenum oculo meo, clare video. *ich sehe hell, (I see clearly.)* τὸ λαμπρὸν, id quod splendet et clarum eminet, Ne. 8, 57. λαμπραὶ ἀκτῖνες, Py. 4, 352. hinc est verbum λαμπρύνω, splendidum et lucidum facio. λελάμπρυνται κόρας, Aristoph. Plut. 635, lucidus factus est oculis suis. et vide, ejusmodi verba in tertia singulari, similia sunt tertiæ

plurali. e. c. ἐξήρανται, aridus factus est, κατήσχυνται, turpatus est, etc.

λαμπρύνω, vide supra.

λαμπτὴρ, ῆρος. ὁ. (Φάω) locus ubi ardent et lucent faces; qui sustinet ardentes faces et lucem sic præbet in domo, *eine art von grossem leuchter, (a sort of large candlestick.)* dictus alias ἡ λυχνία, ἐφ' ἧ δᾷδες κείμεναι ἢ ξύλα ξηρὰ ἀνάπτονται. antiquissimis ignotus adhuc erat cereorum aut candelarum aut facum ex stuppa et pice paratarum, usus: igitur ad lucem in domibus nocturno tempore habendam utebantur lignis ardentibus, et instrumentum quod ea sustinebat, erat ὁ λαμπτήρ. apud Phæaces, splendidos nimirum, erant statuæ juvenum inauratæ in palatio regis, quæ extensis manibus faces ejusmodi tenebant, η, 100, 101, 102. alibi erant ἐσχάραι μετέωροι, ἐφ' ὧν ἔκαιον ξύλα, foci portatiles elati a terra, super quibus incendebant ligna ad lucendum, et singulis adstabant ancillæ ad curandum ignem; σ, 306—310, λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν, tres ejusmodi focos luculentos statuerunt in conclavi magno. et 342, αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν, sed ille (Ulysses, succedens unus voluntarius in vices ancillarum) apud focos ardentes lucem procurans stabat. et finito convivio, quando faces erant exstinguendæ, πῦρ ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις ἔβαλον, projecerunt in terram conclavis de focis, τ, 63, quanquam ibi removentur ligna jam deusta, ut novis lignis aridis locus sufficeret ad ardendum clare; ut ergo πῦρ ibi sint carbones vivi. terra conclavis vero erat pavimentum nudum, nulla alia munitione superinducta. apud Iones potest et fœmininum, ἡ λαμπτὴρ, locum habere. Vide sub ξύλον.

λάμπω, f. ψω. (Φάω) luceo, splendeo. est a particula intensiva λα, valde, et φάω, luceo, interserto μ, et quasi λάμφω. ἔλαμπεν ἀμφὶ πᾶσι τεύχεα, arma coruscabant in corporibus omnium, Δ, 432. ἔλαμπε τῆλε χαλκὸς, ὡς ἀστεροπὴ, K, 154. N, 245. λάμφ' (pro ἔλαμπε) ὅλος χαλκῷ, *er blitzete und glanzete über und über in seiner blanken rustüng, (he shone and glistened in his bright armour,)* Λ, 66. M, 463. χαλκὸς αὐτοῦ περὶ στήθεσιν, X, 32. ὀφθαλμὼ πυρὶ λάμπετον, oculi micant igne, N, 474. ἐλάμπετο αἰχμὴ, splendebat cuspis, Z, 319. Θ, 494. χαλκὸς, Δ, 45. πεδίον χαλκῷ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων, Υ, 156. χαλκὸς ἴκελος πυρὶ, X, 134. ὄσσε λαμπέσθην, omisso augm. oculi ambo fulgebant, O, 608. T, 366. λαμπόμενος τεύχεσι, P, 214. πυρὶ πάντοθεν, O, 623, ob arma fulgida: simul adducebat multos πυρφόρους, qui naves incendere cupiebant. λαμπόμενον τεύχεσι, Υ, 46. λαμπόμενοι τεύχεσι, Σ, 510. λαμπομένης κόρυθος, Π, 71. λάμπει κλέος, sc. Hieronis, splendet late gloria ejus, Ol. 1, 36. ἀρετὴ σφίσιν, Ist. 1, 30. (κατὰ) χρῶτα, Ist. 4, 40, fulget corpore.

λαμυρὸς, ὰ, ὸν, vide sub μορόεις.

λανθάνω, (Λήθω) est distractum præsens, pro λήθω. lateo, latere facio. ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε, δάκρυα λείβων, alios omnes latebat lacrimans, θ, 93, 532. βάλλοντες ἐλάνθανον, jaculantes in occulto stabant, N, 721. τότε δὴ ἐφημοσύνης ἐλανθανόμην, obliviscebar præcepti, μ, 227, i. e. ἑκὼν ἠμέλουν, consulto negligebam: nam λήθην ibi vocat poëta τὴν ἑκούσιον ἀμέλειαν, h. l. *ich vergass mit willen, (I wilfully forgot.)*

λὰξ, (Λέγω) adverb. est ληκτικῶς, i. e. τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, extremo pede, quod est vel δακτύλοις ποδὸς, vel etiam τῷ πέλματι. nam a λήγω est λὴξ unde λάξ. et secundum antiquos est, τῷ ὑποκάτω μέρει τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων, *mit dem forderfusse unter den zehen, (with the fore-part of the foot next to the toes:)* deinde et, μόνῳ τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς, *mit oder an der grossen zehe, (with or at the great toe.)* cæterum nota, non instrumentum notari solum hac voce, sed et simpliciter locum: quanquam prius frequentius. ὁ λὰξ προσβὰς, E, 620, pede extimo priori apposito. λὰξ ἐμβὰς στήθεσσι, pede primo imposito pectori jacentis, Z, 65, i. e. ποδὶ πατήσας εἰς τὸ στῆθος. sic, λὰξ ἐμβαίνων στήθεσι, N, 618. Π, 503, 863. λὰξ ποδὶ κινήσας, Nestor dormientem sub dio et in terra Diomedem, K, 158, ubi λὰξ videri possit actio Nestoris, ποδὶ vero passio Diomedis: extremo pede suo, movens eum ad pedem ejus. sic et ο, 45. sed conf. ποῦς. λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ, ρ, 233, i. e. τῷ λήγοντι τοῦ ποδὸς μέρει τῷ πρὸς τοῖς δακτύλοις, ἔκρουσε τὸ ἰσχίον πρὸς τῷ γλουτῷ, *stiess ihn mit dem fusse an die lende, (kicked his breech.)* et notat id extremam τοῦ Μελανθίου ἀπαιδευσίαν, qui ignotum sibi et innocentem hospitem in via publica sic tractabat; et is hospes, sub mendici senis persona, erat herus et rex ejus, Ulysses. quam proterviam deinde gravissimo supplicio expiavit. cæterum talis ictus vocatur et, ῥαθαπυγίζειν, i. e. πλατεῖ ποδὶ εἰς τὴν πυγὴν παίειν. Vide sub ποῦς prope initium, et ὀδάξ.

λαξεύω, vide sub Λᾶας.

λαοξόος, ὁ, vide sub κεραοξόος.

Λαὸς, οῦ. ὁ. (Ἄω) populus congregatus. *ein versammlet volk, (a collection of people.)* in specie, exercitus, *eine armee, (an army.)* deinde et, plebs, *eine gemeine, (the common people.)* facta est vox ex ἐπιτατικῷ μορίῳ (particula intensiva) λα, et αὔω, i. e. φωνέω, sono, ut sit inde λαυὸς, et extruso υ, λαὸς, πολύφωνος γὰρ ὁ λαός. notat ergo proprie conventum hominum varie inter se sonantium et colloquentium: sicut et Germanorum, *die leute, (the people,)* a *lauten*, i. e. sonare, dicti sunt. nam ὁ λαὸς Germanice sunt *die leute, (the people.)* simulque proprium illud generis humani, quod sermone uti potest articulato, connotatur. alii quidem historice deducunt hanc vocem a λᾶας, lapis; quia Cecrops, videns Atticam πολυανθρωποῦσαν, et numerare volens populum, jusserit quemque afferre lapidem. sed quam id frigeat, apparet. alii mythice, ex fabula de Deucalione et Pyrrhâ, quam et Ovidius narrat, et quam infra in Pindaro quoque videbimus. sed vox λαὸς antiquior est fictione ista de Deucalione, utpote quam Homerus ignorat, cum tamen λαὸν habeat. cæterum λαὸς σεμνοτέρα est λέξις quam ὁ ὅμαδος: hinc poëta λαὸν de Græcis ponit, H, 306, sed 307, ὅμαδον de barbaris. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, B, 675, *hatte wenig volk bey sich, (had but few people with him,)* et 809, s. ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς, πεζοί τ' ἱππῆές τε, *es rückete die armee munter aus, (the army advanced boldly.)* sic et Θ, 58. λαὸς Πριάμοιο, Δ, 47, 165. et 331, οὔπω λαὸς ἀκούετο ἀϋτῆς, i. e. nondum in prœlio adfuerat. conf. ἀϋτή. ὅτε ἐν Θήβησιν (ad Thebas) ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν, Z, 223. et 449, Πριάμοιο. ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν, H, 434, surrexit lecta manus, quæ ibi per noctem ad ardentem rogum vigilaverat; *ein dazu commandirtes corps, (a corps appointed to that duty.)* sic et Ω, 789. πίπτε δὲ λαὸς, cadebant multi, *es blieben viel leute, (many fell,)* Θ, 67. O, 319. Π, 778. Λ, 85. et 763, ἦτέ μιν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται, pro ἀπόληται, certe puto eum valde ex pœnitentia fleturum post, quando exercitus perierit. et 795, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω, *die truhpen sollen mitgehen, (the troops shall go too.)* ἐπίαχε λαὸς, acclamabat populus, N, 822, 834. P, 723. τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι, *holeten ihn ein knechte und ritter, (horse and foot followed him,)* Σ, 153. σοὶ γὰρ μάλιστα λαὸς Ἀχαιῶν πείσονται μύθοις, Ψ, 156, ubi singularis collective. tibi maxime verbis tuis obedient Græci. Πρίαμος καὶ λαὸς, rex et populus universus, Ω, 28. et 665, δαίνυτό τε λαὸς, epularetur in epulo funebri. λαοῦ ἀποτμήξαντε, quum interclusissent eum a suis, K, 364. Πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ, Φ, 599, avertit ab exercitu. ἅμα λαῷ, A, 226, pariter cum reliquo exercitu. εἶπέ τε λαῷ, *sagete zu seinen völkern, (said to his men,)* E, 600. ἀγορήνδε καλέσατο λαὸν, A, 54, ad concionem convocavit exercitum. et 117, βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι (μᾶλλον) ἢ ἀπολέσθαι. qui versus Θ, 246, sic est immutatus: νεῦσε δέ (Ζεὺς) οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι. μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν, A, 454. Π, 237. ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, *nachdem ich viel volk verloren, (since I have lost many men,)* B, 115. et 120, τοιόνδε (qualitate) τοσόνδε, (numero.) et 163, ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν. et 280, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, silentium imperabat. et 438, λαὸν ἀγειρόντων (ἀγειρέτωσαν) κατὰ νῆας. et 664, πολὺν δ' ὅγε ἀγείρας. ἐμοὶ λαὸν ἀγειρούσῃ, Δ, 28, et sequitur, Πριάμῳ (εἰς) κακά. et 287, αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι. et 377, ἅμα Πολυνείκει λαὸν ἀγείρων, *eine armee zusammenziehend, (assembling an army.)* et 407, παυρότερον ἀγαγόντε, i. e. ὀλιγώτερον. et 430, τόσον ἕπεσθαι, ἔχοντα ἐν στήθεσιν αὐδὴν, ubi ad etymologiam vocis respicitur. εἰς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς, quousque interfici tandem permiseritis populum ab Achæis, E, 465. et 573, νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, ad exercitum Græcum. et 758, ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἄρης, *wie vieles und wie braves volk hat das schwerd gefressen, (how many and how brave men has the sword destroyed.)* λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων, cohibete, Z, 80. et 433, στῆσον, exercitum siste. ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι, H, 342, *ross und mann abhalten möchte, (might keep off foot and horse.)* ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα, I, 22, inquit Agamemnon; ut supra in B habuimus. et 118, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν, interficit, *zum tode verdammet, (doomed to death.)* et 338, τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδε ἀγείρας Ἀτρείδης; et 424, νῆάς τε σόῃ καὶ λαὸν, conservet. et 479, πολὺν δέ μοι ὤπασε, dedit mihi, ut dux et princeps ei sim. et 704, πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους, *die infanterie und die ritterschaft, (the infantry and cavalry.)* ὅτε ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν, K, 14. et 79, ἄγων, copias ducens. hinc est ὁ λαγέτας, ου, i. e. ὁ λαοῦ ἡγεμών. τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω μάρνασθαι δηΐοις, Λ, 189, 204. et 715, οὐδ' ἀέκοντα, Πύλον κατὰ, λαὸν ἄγειρεν. et 757, ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη. et 769, ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα. ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν (τὸν Τρωϊκὸν) ἐέργων, ad sinistras partes separans copias Trojanas, M, 201, 219, ubi sermo de aquila augurium præbente. Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν, N, 47. et 196, Ἀμφίμαχον μὲν κόμισαν κατὰ λαὸν, *durch die armee an einen sichern ort hin, (through the army to a place of safety.)* et 349, οὐδ' ὅγε (Ζεὺς) πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαϊκόν μετὰ λαὸν, ad exercitum, O, 56. et 218, λίπε, abiit ab exercitu. et 506, ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος; et 695, ὦτρυνε δὲ (Ζεὺς) λαὸν ἅμα αὐτῷ, (Ἕκτορι) et 723, ἐρητύοντο δέ. ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, Π, 129. et 368, s. λεῖπε δὲ λαὸν Τρωικὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε, quæ constructio est Attica, quando nomen collectivum singulare sequitur pluralis. et 377, ἢ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε. et 501, ὄτρυνε δὲ ἅπαντα. sic et P, 559. μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν, Π, 822, magno dolore affecit, *hat sehr seufzen gemachet, (has exceedingly afflicted.)* πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα ὤπασε λαὸν, *gab ihm viel volk mit, (gave him many men with him,)* Σ, 452. et 503, κήρυκες ἐρήτυον, sedabant populum. ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον (*lass aus einander*

gehen in ihre zelte,) (let the men disperse and go to their tents) καὶ δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι, T, 171. πρὶν κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, priusquam concluseris, Φ, 295. ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, inquit Hector in supremis suis, pœnitens quod pacem non prius fecerit, X, 104. et 107, Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν. σκέδασον κατὰ νῆας, Ψ, 162. et 258, αὐτοῦ ἔρυκε, ibi continuit. ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, inquit Achilles, Ω, 658, ut tamdiu et ipse exspectem, et copias contineam. ὀλέκοντο δὲ λαοὶ, *denn es sturben viel leute, (and many people died,)* A, 10. et 382, ἔθνησκον ἐπασσύτεροι. ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, B, 25, 62. et 577, ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ ἕποντο. sic et 818, θωρήσσοντο. et 708, οὐδέ τι λαοὶ (copiæ) δεύοντο ἡγεμόνος. et 773, λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, *macheten sich eine lust zum zeitvertreibe, (were amusing themselves.)* λαοὶ δ' ἠρήσαντο, supplicabant vota facientes, Γ, 318. H, 177. ἀποφθινύθουσι, *schmelzen, werden immer weniger, (to melt away, diminish.)* E, 643. sic φθινύθουσι, Z, 327. τεθαρσήκασι, animo confirmatæ sunt copiæ, I, 420. εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ καὶ πολέες, K, 170, inquit Nestor. λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται, Λ, 675, rustici trepidi fugerunt, *die landleute, (the rustics.)* καί οἱ πειθοίατο, ei paruerint, M, 229. ἔπειτα λαοὶ ἕποντο, ὡσεὶ μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα, N, 492, sic sequebantur Æneam suæ copiæ. δηϊόωντο λαοὶ ὑπ' Ἀργείων, cædebantur ab Argivis, N, 676. et 710, πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἕποντο ἕταροι λαοὶ, i. e. milites, qui erant ἕταροι ejus. ergo valde grave scutum Ajacis, si tot viri ad sustinendum illud requirebantur, quando Ajax unus levare se illo onere volebat. hi erant scutigeri ejus. στείνοντο δὲ λαοὶ, coarctabantur copiæ, Ξ, 34. πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο, Π, 551. εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, Σ, 497. et 502, ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον. ubi de turba forensi, non vero militari, sermo est. et 519, ὑπολίζονες, paullo breviores reliqui homines erant ficti, quam duces. εἰσόκε ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες, copiæ fugientes, Φ, 531. ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ, X, 408, s. ubi luctus civium ob cæsum Hectorem describitur. et 412, λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον, *die leute konnten ihn kaum halten, (the people could scarcely hold him.)* et quia sermo est de rege, ergo λαοὶ sunt h. l. multi, etiam principes civitatis. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντο τε θάμβησάν τε, Ψ, 728, ubi quoque sermo est de multis in genere, sive nobiles sint sive plebeii. sic et 881. et 53, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, et copiæ ad munia sua revertantur, duces et gregarii. ἕκαστοι ἐσκίδναντο, Ω, 1. et 740, μὶν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ. δύω κοσμήτορε λαῶν, A, 16. ποιμένα λαῶν, B, 243. O, 262. X, 277. Ψ, 390. et sic sæpissime de magno duce. γνώσῃ ἔπειτ' ὅστ' ἡγεμόνων κακὸς ὅς τε νὺ λαῶν, B, 365, ubi ἡγεμόνες sunt ductores ordinum, *die officiers, (the officers,)* λαοὶ vero gregarii milites, *die gemeinen, (the common soldiers.)* στρατῷ εὐρέϊ λαῶν, Δ, 76, exercitui copioso. et 90, s. ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων λαῶν. sic et 202. φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἑξέμεν ἠδ' ἐπικούρων οἶος σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι, inquit Sarpedon ad Hectorem, E, 473, et per λαῶν intelligit in genere copias militares, maxime τοὺς ἐγχωρίους, cives, in opp. ad ἐπικούρους. tale quid memorant Historici Romani de gente Fabia, quæ sola magno bello gerendo suffecit aliquamdiu. nam domus Priami valde erat numerosa filiis et generis et nepotibus. ἀναδῦναι ἄψ λαῶν ἐς ὅμιλον, in turbam militum, H, 218. et 234, κοίρανε λαῶν. ἀπεόντων, militari ætate absente, Θ, 522. οὕνεκα πολλῶν λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, I, 98. et 116, s. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ. ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, N, 108, imperatoris vitio, et remissione copiarum, ubi ἡγεμὼν est Agamemnon, λαοὶ vero copiæ Achillis irati, quæ non pugnabant. et 495, λαῶν ἔθνος, i. e. λαὸς, *die gemeinen, (the men.)* ὄρχαμε λαῶν, Ξ, 102. P, 12. T, 289. Φ, 291. ἡγήσατο λαῶν, O, 311, ducebat copias. δύο στρατοὶ λαῶν, Σ, 509. et 523, δύο σκοποὶ λαῶν. μηδέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος, T, 234. πολίων ἡγήτορα λαῶν, Υ, 383. οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσιν μενέμεν, E, 486. λαοῖσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, M, 153. οἷος σὺν λαοῖσι οἱ Ἰλιῳ ἐγγεγάασι, P, 145. coll. E, 473. σημαίνουσιν ἕκαστος λαοῖς, *ein jeder hat ein commando, (each has a command,)* P, 251. et 390, λαοῖς δῴῃ, ubi sermo est de cerdone, qui operis suis (*seinen gesellen,*) *(his journeymen,)* dat opus faciendum. λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, Σ, 301. λαοῖσι φέρεις χάριν, Φ, 458, sc. Trojanis. λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται, *andern leuten wird es weniger nahe gehen, (others will feel it less severely,)* X, 54. et 205, ἀνένευε, sc. suis Græcis militibus. πατέρι, λαοῖσί τε, et civibus suis, Ω, 37. et 777, μετέειπε. αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαοὺς, B, 191, *die soldaten, (the soldiers.)* et 580, πολύ τε πλείστους ἄγε λαούς. λαοὺς Ὀτρῆος, Γ, 186, populum Otrei. ἐφόβησε δὲ, fugavit, O, 15. et 475, ἄλλους ὄρνυθι. sic et T, 136, excita. ἐς τεῖχος ἀλῆναι, Π, 714, congregari. δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς, cives, in opp. ad milites, P, 226. λιθους ποίησε, Ω, 611, ubi sermo est de civibus Niobes, quos Jupiter duros fecit, ne misererentur Niobes. λαοὺς ἀπολυμαίνεσθαι, lustrari et purgari sacro ritu, A, 313, *die armee, (the army.)* δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, populus subjiciebatur ei, γ, 304. πολὺς δέ μοι ἕσπετο, ζ, 164. θοῶς εἰσαγείρατο, i. e. socii navales, ξ, 248. ὃς λαὸν ἤγειρα, congregavi, β, 41. et 81, οἶκτος ἕλεν ἅπαντα. ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, η, 60. ὅσσον ἔπεφνεν, λ, 517. et 499, πέφνον λαὸν ἄριστον, fortissimos viros occidi. κατέσχεθε ἅπαντα, ω, 529. τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο, omnes cives sui, β, 13. ρ, 64. λαοὶ μὲν σκίδνασθε ἐπὶ ἔργα ἕκαστος, abite quisque ad opus suum curandum, β, 252. ἡμίσεες λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες αὖθι, γ, 155. et 215, ἦ σέ γε λαοὶ ἐχθαίρουσι κατὰ δῆμον. sic et π, 95. λαοὶ δ' Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθα εἶναι, ι, 263. ἀμφὶ δὲ λαοὶ ὄλβιοι ἔσσονται, λ, 135, sc. ἀμφὶ σοῦ. cives tui. sic et ψ, 283. λαοὶ πάντες ἀπὸ πτόλιος προσίδωνται, ν, 156. coll. 158, ἄνθρωποι. *alle leute, (all men.)* λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσι, non gratificantur nobis, π, 375. ἀρετῶσι δέ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, τ, 114. οὔτις λαῶν οἷς ἄνασσε, β, 234. ε, 12. ὄρχαμε, δ, 156, 291. κ, 538. ἐρέω σοὶ τὸ ὄνομα λαῶν, ζ, 194, *wie das volk heisset, (what the people are called.)* καὶ λαῶν, οἵ μιν θεὸν ὥς εἰσορόωντες, η, 71. civium. et 323, οἱ λαῶν ἡμετέρων, *die von unsern leuten, (those of our people.)* πάντων ἀριδείκετε λαῶν, omnium civium tuorum clarissime, θ, 382, 401. et 524, ὅστε ἧς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι, qui pro suo populo ceciderit. ποιμένι, σ, 69. et 151, κοσμήτορι, de Ulysse in patriâ suâ. σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν, χ, 54, civibus tuis. καὶ σὺν πᾶσιν λαοῖς, δ, 176, sc. τοῖς οἰκειακοῖς, domesticis: vel et, quoscunque secum voluisset adducere. non vero simpliciter, cum omnibus incolis Ithacæ. et 740, ὀδύρεται, apud populum deploret. λαοῖς τετιμένον, θ, 472. ν, 28. et 62, τέρπεο παισί τε καὶ λαοῖς. εἶποι, χ, 133. λαοὺς ἵκετο, ad spectatores, θ, 125. ἀπώλεσε λαοὺς, ι, 265. ω, 427, sed differenti sensu his duobus locis. λαὸν quidem Pindarus deducit a lapidibus, Ol. 9, 66, seqq. sed id poëtice magis accommodans fabulæ, quam serio. λαῷ Δωριεῖ, Ol. 8, 39. σὺν λεῷ (attice pro λαῷ) ἀβλαβεῖ, Py. 8, 76. λαὸν ἀβλαβῆ νέμων, Ol. 13, 37. λαὸν νησιώτην ἀγείρας, Py. 9, 93. ἱππαιχμον, Ne. 1, 24, 25. ἐπιμίξαι ἀγλαΐαις, Ne. 9, 75. Ἥρας εὐήνορα (πρὸς) λαὸν, Ne. 10, 66. λεὼν, attice, Ol. 9, 100. et 71, λαοί. λαῶν ἐν πόνοις, Ist. 6, 79. λαοῖς εὔθυνε δίκας, Py. 4, 273. λαοῖς, Py. 12, 22. Vide sub Ἀθήνη, in R.

λαοσεβὴς, έος. ὁ ἡ. (Σέω) a populo cultus. ἥρως λαοσεβὴς, semideus a populo cultus religiose, Py. 5, 129, ἀποθεωθεὶς Battus.

λαοσσόος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) concitator exercitus et populi, adhortator copiarum ad rem gerendam strenue, congregator populi. ponitur in bono sensu, ut ultima pars compositi possit esse a σόος, salvus; qui populum incolumem præstat, ὁ σώζων λαόν: ponitur in malo quoque, concitans et concutiens populum, a σόω, agito, moveo: etiam in medio sensu, populo et copiis motum injiciens. sic et ὁ ἡ δορυσσόος, ου, hastam agitans et vibrans. it. in pugna salvum præstans, ab hasta præservans. πρέποντες δορυσσόοις σαγαῖς, decori armaturis et πανοπλίαις, Æschylus in Sept. c. Th. 127, collato 397. Ἄρης τε καὶ Ἀθηναίη λαοσσόος, Mars et Minerva, exercitum ad strenue pugnandum incitans et movens, N, 128, *der ein heer in bewegung und thaten setzet, (inciting and encouraging the army to fight.)* nam ad id efficiendum opus est forti et prudente duce. sic et Ἄρης, P, 398, ὁ λαοῦ παρορμητικός. Ἔρις κρατερὴ λαοσσόος, contentio fortis et armata, populum concitans, Υ, 48, ἡ λαοὺς σόουσα i. e. κινοῦσα καὶ παρορμῶσα εἰς πόλεμον καὶ νεῖκος. et 79, Ἀπόλλων, quatenus is notat providentiam divinam, qua res humanæ cientur sæpe; coll. 80, ubi explicatio est hujus epitheti. λαοσσόον Ἀμφιάραον, ο, 244, τὸν λαοὺς σόοντα i. e. διώκοντα κατ' ἀνδρίαν, qui exercitus hostiles agitat, suosque commovet per fortitudinem suam: ubi ergo est epitheton boni et strenui imperatoris. nam et in pace tamen populus debet exerceri in armis. possit tamen h. l. etiam esse, ὁ σώζων λαοὺς, διὰ μαντικῆς, nam erat egregius vates, et bonus pater patriæ. οἰόμενος λαοσσόον εἶναι Ἀθήνην, putans in animo, etsi aliter enuntiaret verbis, hunc sub specie Mentoris esse Minervam bellatricem, χ, 210, σόουσαν λαὸν εἰς πόλεμον: unde et ἀγελείη dicitur ἡ ἄγουσα τὸν λεὼν in bello et pace: simul et λαὸν σόον τηροῦσα, λαοῦ σώτειρα, unde et ἐρυσίπτολις, custos civitatis et servatrix. sed ut ut sensus hic posterior sæpe sit aptus; ipsum tamen epitheton a σόω, i. e. σεύω, κινέω, est factum: et notat incitatorem populi aut exercitus ad agendum impigre. λαοσσόων μνηστῆρα ἀγώνων, Py. 12, 42, admonitricem certaminum exercitus moventium: nam de pugnis militaribus est sermo, et h. l. maxime proprie positum nomen. scribitur et per simplex Sigma, λαοσόος. σοῦ, σοῦ, est interjectio, notans sonum hominis abigentis bestiam aliquam, Aristoph: Vesp. 219. 456, σοῦσθε, pro σούεσθε, abigimini, a σούω, abigo, σούομαι, abigor. nam σόω est quoque, *agito, abigo:* quod et σώω et σούω dicitur. interjectionem σοῦ σοῦ patet thema esse. ὁ σόος, ου, est ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν, *der schuss eines gewächses, (the shoot of a plant.)* Vide sub Ἀπόλλων in R.

λαοτρόφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) populos augens et firmans et alens. λαοτρόφον πόλιν, urbem plurimos incolas nutrientem, Ol. 5, 9, εὐδαίμονα καὶ πολυάνθρωπον.

λαότροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) a populo auctus et alitus. λαότροφον τιμὴν, Ol. 6, 102, publicum, a populo decretum et datum, honorem.

λαοφόρος, et attice λεωφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) populum ferens, publicus. ab ὁ λαὸς, qui attice est ὁ λεώς. λαοφόρον καθ' ὁδὸν, O, 682, *auf der heerstrasse, (on the high-road.)*

λαπάζω, vide sub ΛΑ'ΠΤΩ, et ἀλαπάζω.

λάπαθον, τὸ, **λάπαθος**, ἡ, vide sub ΛΑ'ΠΤΩ.

λαπάρα, ας. ἡ. (Λάπτω) est ὁ λαπαχθεὶς τόπος καὶ κενὸς ἐστίων, ἡ λαγὼν, *die dünnung am leibe, wo keine ribben sind, (the abdomen, that part of the trunk where there are no ribs.)* dicitur enim κενεὼν, ὡς κενεὸς ὀστῶν τόπος, καὶ λαγὼν, ὅτι λήγουσι (desinunt) ἔνθα τὰ ὀστώδη πλευρὰ, est ergo τόπος ὑπὸ τὰς πλευρὰς, seu, τὰ πλευρά. nomen est a λάπτω, unde est λαπαρὸς, ὰ, ὸν, vacuus, inanis, tenuis, mollis: et hinc est substantivum ἡ λαπάρη. παραὶ λαπάρην, juxta ile, Γ, 359. Η, 253. αὐτὸν οὖτα (vulnerabat) κατὰ λαπάρην, Ζ, 64. Ξ, 447. λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος, Π, 318, per ile trajecit hastam. φάσγανον αὐτῷ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, Χ, 307, gladius ei ad latus pendebat. οὖτα καλλαπάρην, pro κατὰ λαπάρην, Ξ, 517, sic enim legunt, qui οὖτα per contractionem fieri putant pro οὔτασε: qui vero per apocopen τοῦ ε factum esse putant, ii legunt κατὰ, et corripiunt τὸ τα in οὖτα, quod tunc scribendum illis quoque est cum circumflexo: nam contractum οὖτα corripi nequit sequente consona. Vide sub ΛΑ'ΠΤΩ.

λαπαρὸς, ὰ, ὸν, vide supra.

λάπη, ἡ, vide sub ἀλαπάζω.

ΛΑ'ΠΤΩ, (pro λάπω) f. ἄψω. f. 2. απῶ. dicitur proprie de lupis aut canibus bibentibus; a quorum sono, quando lingua aquam vel aliud liquidum hauriunt, verbum est fictum. deinde, quia in bibendo linguam tenuem protendunt; hinc est λάπτω etiam, extenuo, exinanio, *ich mache dünne, lappich, schlapp, (I make thin, flaccid, flabby,)* ἐκκενόω. λύκοι, λάψοντες (lambituri, hausturi) γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ ἄκρον, Π, 161. coll. 156. quia λάπτειν etiam notat, esse alvo vel ventre tenui et inani, hinc herba ἡ λάπαθος ἢ τὸ λάπαθον, nomen habet, utpote quæ ventrem evacuat et alvum ciet. a præt. pass. λέλαμμαι, fit ἡ λαμία, quæ proprie species est piscium planorum, *eine art breit-oder halbfische, (a species of flat fish:)* deinde et spectrum inane notat, terriculamentum pueris. a præt. act. λέλαφα, est τὸ λάφυρον, præda, τὸ ἐκ τῶν πολεμίων σκηνῶν καὶ πόλεων ἐκκενούμενον, egestum. et ab aor. 2. ἔλαπον fit ἡ λαπάρα. ab eodem λάπτω est et λαφύσσω, et λαπάζω, et ἀλαπάζω. denique λάπτειν est ῥοφεῖν, sorbere.

λαρινὸς, ὁ, vide sub ῥινοτόρος.

λάρναξ, ακος. ἡ. (Νέω) capsa, conditorium. est eadem, quæ recentiorum ἡ κιβωτός. habet nomen a λαρὸς, jucundus, delicatus; et νάω, habito, vel et νάσσω, condenso: quia ἐν λάρνακι tuto et jucunde quasi habitant condensatæ ibi res. ὅπλα τε πάντα λάρνακα ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, Σ, 413, instrumenta omnia (sermo est de Vulcano) in argenteam arcam colligebat, *in einen silbernen kasten, (into a silver chest.)* ὀστέα (Hectoris combusti) χρυσείην ἐς λάρνακα ἔθηκαν, Ω, 795, nam pretiosa vasa ad sepulturam adhibebantur. hinc sepulcra sæpe spoliata. notus est Κύρου τάφος πολύολβος. Alexander, Magnus vulgo dictus, ἐν χρυσῇ πυέλῳ ἐτέθη, sed postea ὑελίνην ἔλαχε. a collectione quieta nomen est. Vide sub χηλός.

λάρος, ου. ὁ. (Ῥέω) est avis marina, alba, nans, valde vorax et valde cacans, a quo postremo etiam nomen esse videtur, a λα intensivo, et ῥέω, fluo. Mercurius, per mare iens, comparatur huic avi, ε, 51, et conf. Ἑρμῆς in R. recentiores παροιμιακῶς λάρους vocant τοὺς εὐήθεις, stolidos et hebetes. eosdem vocant quoque κέπφους, ab ave stolida et facile capienda: (de qua ave vide Aristoph. Plut. 913, schol. nam eadem avis putatur ὁ λάρος et ὁ κέπφος, quæ Romanis fortasse est fulica vel gavia. ponitur λάρος et de peculatore, et parasito. Aristoph. Nub. 591.) etiam ὤτους, ἀπὸ ὀρνέου μιμηλοῦ καὶ εὐεξαπατήτου. hinc comœdia, ridens Athenienses, dixit: ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, objiciens iis, quod facile verbis possint capi. Vide sub κορώνη.

λαρὸς, ὰ, όν. (Ῥέω) valde aptus et congruens animo nostro, jucundus, gratus, *angenehm, (agreeable.)* ἄγαν ἀρηρὼς ψυχῇ, θυμήρης. a syllaba intensiva λα, et ἄρω, apto, ἁρμόζω. et quia in hac voce duo α sunt conflata in unum, hinc præstat producere penultimam. αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας pro παρέθηκας, Τ, 316, ipse in tentorio aptum et lautum jentaculum mihi apponebas. λαρὸν δέ οἱ αἷμα ἀνθρώπου, i. e. λαρόν τι αὐτῷ ἐστὶ, Ρ, 572, muscæ nimirum. λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον, lautam paremus cœnam, μ, 283. ξ, 408. οἶνον ἡδὺν, ὅστις μετὰ τὸν λαρότατος, ὃν σὺ φυλάσσεις, vinum suave, quod inter illud est suavissimum et aptissimum, quod tu sub clavibus tuis habes, β, 350, etiam ex hac scriptione superlativi apparet, syllabam λα esse longam. ergo non scribi debet ρω: nam poëta et alibi ο comparativorum aut superlativorum producit, e. c. υ, 376, ubi quoque tres breves loco dactyli positi. Vide sub λάρναξ.

λᾶς, ὁ, vide Λᾶας.

λασθὴ, ἡ, vide sub ΛΑ'Ω.

λάσιος, ἴα. ιον. (Σίω) pilis vel lanis dense obsitus, *stark mit haaren oder dem änlichen bewachsen, (thickly overgrown with hair, or the like.)* et quia multa corporis humani loca, apud calidiores et animi pleniores, pilis sunt obsita, quæ apud alios vel calva, vel rarioribus et tenuioribus pilis inducta, sunt: hinc per tropum notat, prudens, animosus, virilis, robustus, calidus, apud poëtam ponitur in sensu primo et secundo. est a λα, syllaba intensiva inseparabili; et σείω, moveo, concito. ἦτορ ἐν στήθεσσι λασίοισι, de Achille calido et animoso, Α, 189, ubi στήθη λάσια sunt physice τὰ πυκνὰ ταῖς θριξὶν, ut est apud calidos et ad animositatem natos: inde tropice, ad iram et fortitudinem prona; nam tales sunt οἱ λασιόστερνοι. imo ipsum cor sæpe pilosum repertum est in talibus. οἱ φυσιογνώμονες docent, τῶν πανούργων καὶ συνετῶν, καὶ τῶν δραστηρίων, στήθη λάσια εἶναι. ergo ponit poëta signum pro signato. sic, Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, Β, 851. i. e. ὁ συνετὸς ἢ δραστήριος αὐτός. et, Πατροκλῆος, Π, 554, *der muntere und tapfere Patroclus, (the spirited and valiant Patroclus.)* ὄϊς λάσιος μέγας, aries magnus densa lana indutus, Ω, 125, ὁ στεινόμενος μαλλοῖς, dense obsitus villis. ubi vides significatum primum. λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθεὶς, sub villoso ventre contractus ego, ι, 433, ubi sermo est de ariete magno et villoso, qui Ulyssem sub ventre ejus libratum ex antro Cyclopis extulit. in notione secunda ergo poëta hanc vocem in bono sensu transtulit ἐπὶ ἐπαίνου ψυχικοῦ: postea vero, apud Iamblichum, ὁ Πυθαγορικὸς Λύσις invertit hunc significatum, et adhibuit hoc epitheton de animo frivolis et inutilibus cogitationibus et consiliis et opinionibus obsito, ut veritas rationalis inde emergere, aut in eum illucere, non possit.

λασιόστερνος, ὁ, vide sub λάσιος.

λάσκω, vide sub ΛΑΚΕ'Ω.

λάσταυρος, ὁ, **λασιόταυρος**, ὁ, vide sub ταῦρος, paullo a fine.

λαταγὴ, ῆς, ἡ, **λάταξ**, αγος, ἡ, vide sub στάζω.

λατόμος, ὁ, vide sub Λᾶας.

λάτριος, ία, ιον. (Τρέω) servilis, ministerialis. λάτριον μισθὸν, Ol. 10, 34, quæ pacta merces erat, decima boum. est ergo μισθὸς ἀντὶ λατρείας καὶ ὑπηρεσίας. λατρίαν Ἰαωλκὸν, Ne. 4, 89, urbem illam, subjugatam et redactam in servitutem.

λάτρις, ιος. ὁ ἡ. (Τρέω) servus, serva. est a syllaba intensiva λα, valde, et τρέω, sollicitus sum, trepido, festino. notat et mercenarium. Vide sub μισθὸς, et δούλη.

λάτρον, τὸ, vide sub μισθός.

λατύπος, ὁ, vide sub Λᾶας.

λαυκανία, ας. ἡ. (Λάω) guttur. idem quod ὁ λαιμὸς, et ab eodem λαύω: nam est ὁ ἀπολαυστικὸς τόπος, locus ubi vescendo fruimur. φαίνετο δὲ λαυκανίης, sc. μέρος, apparebat pars gutturis, Χ, 325, οὐκ οἶνον λαυκανίης καθέηκα, Ω, 642, nullum vinum per guttur demisi.

λαῦρα, ας. ἡ. (Ῥέω) platea in urbe, στενὴ ὁδὸς, ἡ ἄμφοδος, δι' ἧς λαοὶ ῥέουσιν ἤτοι φέρονται. nam est ex λαὸς et ῥέω compositum nomen. hinc est ὁ διάλαυρος, vicinus e regione mihi in eadem platea. est tamen et adjectivum, λαῦρος, α, ον, latus, copiosus: etsi ab aliis id scribatur λάβρος. ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, erat via vel apertura versus plateam, χ, 128, et 137, ἀργαλέον στόμα λαύρης, difficilis est aditus ad aperturam hanc versus plateam. hinc est ἡ σποδησιλαύρα, meretrix publica; nam σποδεῖσθαι ponitur etiam ἐπὶ μίξεως: in triviis coiens noctu. eadem dicitur ἡ χαμαιτύπη, in terra præbens se permolendam. κατὰ λαύρας, Py. 8, 123, per vicos. Vide sub Ὀμφάλη in R.

λαῦρος, ὁ, vide sub λάβρος.

λαφυγμὸς, ὁ, **λαφύκτης**, ὁ, vide sub λαφύσσω, et λεπαστή.

λάφυρον, τὸ, vide sub ΛΑ'ΠΤΩ.

λαφύσσω, f. ύξω. (Λάπτω) exhaurio, proprie lambendo, sicut lupi aquam bibunt. deinde in genere, deglutio, et quidem avide. αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει, de leone, Λ, 176, ubi verbum proprie positum ad primum nomen; ad alterum metaphorice, ut notet ῥαγδαίως καταπίνειν, lacerando avide deglutire. sic et Ρ, 64. et Σ, 583, λαφύσσετον, ambo deglutiunt et exhauriunt. inde est ὁ λαφυγμὸς, οῦ, deglutitio, helluatio, Aristoph. Nub. 52. et ὁ λαφύκτης, ου, helluo, liguritor, qui et ὁ λαφύστιος, ου, dicitur.

λαφύστιος, ὁ, vide supra.

λαχαίνω, (Χάω) terram fodiendo mollio, διασκάπτω. est a λίαν χαίνειν, valde hiscere; fossor enim facit terram χαίνειν, ut semina et pluvias eo paratius excipiat: διαψαίρω. dicitur et λαχάνω. huc pertinet Doricum nomen ἡ εὐλάκα (pro εὐλάκη) vomer; et verbum εὐλάζω, f. ξω, aro. Thucyd. 5, 16. cæterum λαχαίνειν in genere est effodere. μεγάλην ἐλάχαινε τάφρον, magnam fodiebat fossam, Mosch. Id. 4, 96.

λάχανον, τὸ, vide sequens.

λάχεια, ας. ἡ. (Χάω) mollis, molli solo, *von weicher mürber erde, (of loose mould.)* est a λαχαίνω, et notat solum, quod fodienti facillime cedit. νῆσος λάχεια, ι, 116, coll. 131—135. quidam id nomen ibi pro proprio habent; sed si confers, κ, 509, ἀκτὴ λάχεια, littus molle, ad quod navis sine malo suo appellitur; apparet, nomen esse appellativum. est ergo in genere ἡ λάχεια, ἡ εὔγεως καὶ ἐπιτήδης λαχαίνεσθαι, i. e. σκάπτεσθαι: a quo et est τὸ λάχανον, olus quod circumfoditur ut melius crescat, et cujus causa foditur terra. alii, loco ex ι citato, scribi jubent ἐλάχεια, parva, ab ἐλαχὺς, sicut a λιγὺς fit λίγεια: sed nulla necessitate. ἡ λαχὴ, ῆς, fossa. τάφων πατρῴων λαχαὶ, Æschyl. Sept. c. Th. 920, sepulcrorum paternorum fossæ, διορύξεις, σκαφαί. notat tamen ἡ

λαχὴ etiam sortitionem, κλήρωσιν, a λαγχάνειν, et ea expositio apud Æsch. est magis poëtica: ut sit κεκληρωμένοι τάφοι, sorte adsignati.

λαχεῖν, vide sub λαγχάνω, prope initium.

λαχὴ, ἡ, vide sub λάχεια.

λαχμητήριον, τὸ, vide sub λαγχάνω, paullo a fine.

λαχμὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) est ἡ ἐκ τῆς λάχνης λασιότης. ἀρνειὸς λαχμῷ στεινόμενος, ι, 445, aries vellere denso gravatus et obsitus. sed cum poëta τὴν λάχνην de ovibus nusquam posuerit; et ὁ λαχμὸς alibi sortitionem denotet a λαγχάνειν: hinc dubitatur h. l. de hac voce. alii scribi volunt, λάχνῳ, ut ὁ λάχνος sit idem quod ἡ λάχνη. possis tamen pro defendenda recepta lectione dicere, arietem pro λαχμῷ, sorte et parte sua propria, habere vellus suum: ut ad λαγχάνειν etiam h. l. pertineat nomen. Vide sub λαγχάνω paullo a fine.

λάχνη, ης. ἡ. (Χάω) lanugo, τρίχωσις. non statim et in se est θρὶξ, sed similitudo quædam, δασύτης τριχοειδὴς, *haarig und kraus wie mit wolle besetzet, (hairy and curled as if covered with wool.)* est a syllaba intensiva λα, valde, multum; et χναύω, vello. de capillo est B, 219, ὕπερθε φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, superne acuminato erat capite, et inerat capiti tenue capillamentum; ubi sermo de Thersite turpi. de tunica nova est, K, 134, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, crispa inerat ei lanugo, *war wollig und kraus auf der fläche, (was woolly and nappy on the surface.)* et de barba, λ, 319, πρὶν πυκάσαι γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ, antequam vestirent mentum pulcre florescente lanugine; ubi sermo de adolescentibus nondum barbatis. sic, λάχναι ἔρεφον γένειον, Ol. 1, 110, prima lanugo operiebat ei mentum, i. e. ἀνδρώδης καὶ τέλειος γέγονε. ponitur et de animalibus, densos pilos habentibus.

λαχνήεις, ήεσσα, ῆεν. (Χάω) pilosus, pilis obsitus. φῆρας λαχνήεντας, B, 743, ubi sic vocat Centauros, qui, qua parte equi erant, λάχνην, i. e. pilos habebant. λαχνῆεν δέρμα συὸς, pilosam pellem apri, I, 544. στήθεα λαχνήεντα, Σ, 415, ubi de Vulcano sermo est, qui in pectore suo habebat pilos densos, utpote θερμός. talia pectora vocantur alibi λάσια. λαχνήεντα ὄροφον, arundinem superne pilosam, Ω, 451, ergo et ὁ ὄροφος, arundo qua domus teguntur et parietes vestiuntur, est λαχνήεις, διὰ τὴν ἐν ἄκρῳ τριχοειδῆ δασύτητα, *wegen der haarigen kolben, (on account of its fleecy top.)* στέρνα λαχνήεντα, Py. 1, 36, pectora ejus hirsuta, Typhoei. Vide sub δέρμα.

λάχος, εος. τό. (Λέγω) sors. οὔτις ἐνέδειξε λάχος Ἡελίου, nemo indicavit et designavit, quænam sors, i. e. terra sorte accepta, Solis deberet esse, Ol. 7, 107. ἔστι σοὶ μὲν τούτων λάχος, Ne. 10, 159, est tibi horum sors, i. e. eligere inter ista potes, nam utrumque debetur tibi. λάχος differt a κλῆρος, q. v.

ΛΑ'Ω, fruor, vescor. it. specto attente. it. volo, proclivis sum in aliquid. est vox facta ex sono monstrantium aut deprehendentium lætum quid. a λάω, specto, est ἀλαὸς, cœcus. ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν ἀσπαίροντα λάων, τ, 229. et 230, οἳ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσιν: canis hinnulum palpitantem et calcitrantem vorare instituens; et ille vorare incipiebat suffocando hinnulum. et narratur ibi imago, acu picta ex auro, in veste Ulyssis. *der hund biss ein jung zappelnd reh todt und wollte es fressen, (the dog worried a panting fawn to death and would have devoured it.)* nam præsens et imperfectum sæpe conatum agendi proximum denotant. λάε est pro ἔλαε, i. e. ἀπέλαυε, ἀπολαύειν ἤθελε. ab hoc verbo videtur esse ἡ λάσθη, illusio, contumelia, *der muthwille, (insolence.)* ἐπὶ γέλωτι καὶ λάσθῃ, deridendi et insultandi causa, Herodot. VI, 67.

λέαινα, ἡ, vide sub λέων, ad initium.

λεαίνω, vide sub λειαίνω.

λέβης, ητος. ὁ. (Λείβω) pelvis, in quam aqua defluit et funditur quando manus lavantur, *ein waschbecken, (a wash hand-basin.)* deinde sic et vas dicitur, in quo pedes lavantur. denique et vas æneum, in quo coquitur aqua. est a λείβειν, fundere. ejusmodi pelves lavandarum manuum donari solebant memoriæ causa, sed non erant tam pretiosæ quam τρίποδες. αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, I, 123, qui dicuntur αἴθωνες ex colore cupri rubeo, si probe detersum et defricatum est cuprum. sic et 265. et ex proportione numeri vides, τοὺς τρίποδας fuisse multo ἐντιμοτέρους. sic et T, 244. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Φ, 362, utque lebes fervet intus, quando urgetur igne multo: ubi vides, esse vas coquinarium, ἐπὶ ἑψήσει κρεάτων, *eine art von kochkessel, (a kind of pot for cooking.)* ἄπυρον λέβητα, καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, (capientem) λευκὸν ἔτι, Ψ, 267, ubi, si confers 264, vides, etiam magnitudine differre tripodem et lebetem; usu vero non multum differre. h. l. ergo λέβης, ὁ μήπω τεθεὶς εἰς πῦρ, καὶ λευκὸς, ἀπὸ χεύματος κασσιτέρου, *weil er verzinnet war inwendig: eine art von kleinerm kochkessel, (because it was tinned within; a kind of small kettle:)* τρίπους vero, *ein grosser kessel auf drey füssen, (a large pot with three legs.)* et 259, νηῶν (castris nauticis) δ' ἔκφερε ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε, ἵππους τε, ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα (*starke haupter rindvieh*) (*fine cattle*) ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολιόν τε σίδηρον. et 485, δεῦρό νυν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἢ λέβητος, ubi conf. περιδίδωμι. cæterum h. l. λέβης prope par habetur tripodi; nisi mavis, esse: sponsionem faciamus vel de tripode, vel, si id nimium videtur, de lebete. et 613, λέβητα παμφανόωντα, totum lucentem, interne stanno novo, externe colore cupreo rufo puro. et 885, λέβητα ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα, ubi ἀνθεμόεις metaphorice idem notat quod παμφανῶν, totus nitens. δύο αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας (quatuor) δε λέβητας, Ω, 233. χέρνιβα (aquam ad lavandas manus) δὲ ἀμφίπολος (ministra elegans) προχόῳ (*mit der gieskanne*) (*with the ewer*) ἐπέχευε φέρουσα, καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, α, 137, ubi φέρουσα pertinet ad ὑπὲρ λέβητος. apparet, ibi lebetem esse pelvim, in qua stat πρόχοος, quæ continet aquam ad manus lavandas. recentiores talem λέβητα vocarunt τὸ χερνίβιον. χέρνιβα δέ αὐτοῖς Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι ἔφερε, γ, 440, ubi non fit mentio τῆς προχόου, ut videri possit, λέβητα h. l. esse τὸν ἰδιωτικῶς (vulgo) λεγόμενον ξέστην, περιέχοντα τὸ ὕδωρ. At antiqui docent, λέβητα etiam h. l. esse, τὸ κατὰ τοὺς νέους χερνίβιον, pelvim manuum lavandarum, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ κεῖσθαι (stare) τὴν πρόχοον, περιέχουσαν χέρνιβα: poëtamque una voce utrumque expressisse, cum nominet χέρνιβα, i. e. τὸ περιεχόμενον ὕδωρ, τὴν δὲ περιέχουσαν πρόχοον subintelligat. ἀνθεμόεις vero est, pulcer, purus, nitidus. χέρνιβα ἀμφίπολος (ἐν) προχόῳ ὑπὲρ λέβητος ἀργυρέου ἔφερε, adferebat, δ, 53. η, 173. κ, 369. ο, 136. ρ, 92. quibus omnibus locis repetuntur iidem duo versus. λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ, μ, 237, ubi iterum vides, vas coquinarium sic vocari. ἄγε, δῶμεν αὐτῷ τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα ἀνδρακὰς, viritim, quisque ex nobis unum magnum vas aheneum cum tribus pedibus, et unum minus vas æneum sine pedibus adfixis, ν, 13. et 217, τρίποδας περικαλλέας ἠδὲ λέβητας ἠρίθμει, numerabat, an omnes essent. et quod aënei fuerint, patet ex 19. et vide simplicitatem heroicam: donant principes Phæacum et rex ipse, Ulyssi, quod vita in usu habere potest. δώσει σοι, ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων, ο, 84. αἰτίζων ἀκόλους (mendicans et corrogans frusta cibi) οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας, (qualia dantur nobilioribus) ρ, 222. γρῆυς εἷλε λέβητα παμφανόωντα, τῷ (in quo) πόδας (pedes hospitis) ἐξαπένιζεν, lavabat, τ, 386, ubi res sic est intelligenda: λέβης stabat sub pedibus, anus vero tenebat pedes extra aquam, et sumta aqua ex lebete lavabat manibus suis. hinc 469, λέβητι ἐνέπεσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκός. vides igitur, esse aëneum vas, *eine küpferne wanne, (a copper vessel,)* ad pedes ex eo lavandos: et huic infundebatur aqua fervida ex λοετροχόῳ τρίποδι, *aus dem grossen dreyfüssigen kessel, darin das wasser kochete, (out of the large three-legged pot, in which the water is boiled.)* λέβητος καθαροῦ, Ol. 1, 40, i. e. ἱεροῦ, διὰ τὴν θυσίαν; et est ibi, *ein küpferner kessel, (a copper pot,)* in quo Pelops adolescens coquendus fuerat. λεβήτεσσι, pro λέβησι, Ist. 1, 28, nam Iones formant tertium vel sextum casum pluralis in declinatione tertia ab nominativo plurali, adjungentes syllabam σι, et si is nominativus non desinit in ες, concipitur quasi sic desineret, e. c. σώματα, σωμάτεσσι, quasi nominativus fuisset σώματες. cæterum l. c. inter præmia victoribus data numerantur.

λέγνη, ἡ, vide sub ΟΙΣ, ad finem.

λέγομαι, λέξομαι, vide sub κρίνω, prope medium.

ΛΕ'ΓΩ, f. ξω, pono, compono, *ich lege, (I lay, put.)* it. lego, eligo, colligo, *ich lese aus oder auf, (I select, or collect.)* it. propono verbis, dico, *ich lege dar, trage mit worten vor, (I propound, explain.)* prior significatus est proprius. notio etiam *numerandi* inest huic verbo, quia in digitis solemus ponere singula quæ numeramus ordine. fuere, etiam inter antiquos, qui negarent notionem τοῦ εἰπεῖν inesse huic verbo apud poëtam: sed lapsos eos memoria fuisse, mox apparebit; quanquam omnino rarior sit ista notio apud eum. Ἀγαμέμνονι λέγε (ἔλεγε) ὀνείδεα, crimina objectabat et imponebat ei verbis, B, 222. ὅσα αὐτὸς ἐμόγησε, πάντα ἔλεγε, ψ, 308, omnia proponebat ei verbis et narrabat, quæ ipse passus esset ærumnosa. τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσῆος, ε, 5, illis (diis in concilio) Minerva proponebat et exponebat verbis pericula multa Ulyssis. σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα, λ, 373, tu autem mihi narra res admirabiles. ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων, ἑτάροισι ἐπέφαυσκον, μ, 165, ego illa singula exponens et narrans, sociis nota faciebam. λέγων ἐμὰ κήδεα, ξ, 197, narrans meos labores. ταῦτα ἕκαστα λέγων, ο, 486. ξ, 362, hæc singula proponens et narrans mihi. ἴσκε ψεύδεα πολλὰ, λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, τ, 203, veris similia faciebat multa ficta, cum narraret ea similia veris. et hoc participium λέγων vel εἰπὼν sæpe eleganter omittitur, e. c. Φ, 531, 530. λέγων αἱμασιὰς, i. e. συνάγων, συλλέγων, colligens sepes, *dornen samlend, (collecting thorns,)* σ, 358, et deberet ibi, si ad σοὶ, 357, refertur, esse λέγοντι: sed referri debet ad ἐθέλεις, 356. hinc sunt οἱ λογάδες λίθοι, collecti lapides ex agro. ἠῶθεν δή σοι ἐλέγομεν λευκὰ ὀστέα, Ἀχιλλεῦ, ω, 72, primo mane legebamus ossa tua alba, reliqua post combustionem corporis tui mortui: et σοὶ est pro σοῦ. et 223, αὐτοὶ, αἱμασιὰς λέξοντες, ᾤχοντο, abibant, collecturi sentes. ἔπειτα ὀστέα Πατρόκλου λέγωμεν, legamus ossa ejus, Ψ, 239, pro συλλέγωμεν, colligamus. ἐν κήτεσιν ἡμᾶς πρώτους λέγε, δ, 452, inter cetos numerabat et recensebat nos primos. sed, quæso, cur Proteus, vates ille magnus futurorum et absentium, ignorabat

rem præsentem, viros hic cubare, involutos coriis phocarum? sine dubio id ignorare voluit; vel, animum non advertit: nam nihil cognoscimus, nulla attentione adhibita. non suspicabatur, homines hic cubare in insidiis; ergo rem eam animo suo præsentem facere non poterat. alia cognoscebat, interrogatus, et intendens vim animi, et eruens ex imo animi fundo quæ ibi latebant. vide ergo, quantum sit malum defectus attentionis, quo et omniscius fere vates tamen labitur et decipitur. ex natura igitur animæ finxit etiam hoc loco Homerus, et cum magna ratione. potuit et Proteus, nolle jam id scire; cum a diis daretur facultas Menelao, interrogandi vatem aditu tam difficilem. λέξον νῦν μὲ τάχιστα, Ω, 635, i. e. κοίμισον, permitte jam ut cubitum eam. ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον, inquit Somnus personificatus, Ξ, 252, ego cubare feci, sopivi, animum Jovis, ut in alto somno nihil cogitaret. alii tamen ibi legunt, ἔθελξα, conf. φρήν. sed forma *media* est intransitiva. μηκέτι νῦν δηθὰ αὖθι λεγώμεθα, B, 435, non jam diu hic cubemus; ubi per metaphoram notat cessationem ab opere. παῖς ἡδέϊ λέξατο (ἐλέξατο) ὕπνῳ, Δ, 131, puer dulci cubat somno. media igitur forma, vel passiva, notat, *ich liege, (I lie down;)* activa, *ich lege, (I lay down, put down.)* ἐν τῷ λεξάσθην, cubabant ambo, Jupiter et Juno, in illo cubili, Ξ, 350. Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐλέξατο, I, 662, ille ab alia parte abibat cubitum. λέξομαι εἰς εὐνὴν, componam me in lectum, ρ, 102. τ, 595, *will mich ins bette legen, zu bette, (I will go to bed,)* κοιμηθήσομαι. ὄφρα καὶ αὐτὸς λέξομαι, ψ, 172, ut tamen ego cubem, et solus, sine uxore. λέξεται ἐν μέσοις, ὡς νομεὺς ἐν πώεσι μήλων, componet se dormitum, δ, 413. ἐς τῆμος (tunc, sc. cras, cum occidente sole) σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ λέξεαι, tu sopitus somno cubabis in navi, η, 319, et id futurum est præceptivum, cubato: nam volebat rex, ut dormiret Ulysses inter transportandum. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, Ω, 650, extra meum cubiculum cuba sane, senex care: et hæc forma est imperativi præsentis medii, pro λέγεσο, per syncopen, et mutato tunc γσ in ξ, ut notet, κοιμήθητι. sic et κ, 320, ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων, abi nunc in haram, cuba cum aliis sociis tuis; inquit Circe ad Ulyssem, quem putabat statim mutatum iri in porcum, sicut socii ejus, quos præmiserat, mutati fuerant, contacti virga divina et epoto poculo magico. vitiose ibi quidam libri habent, λέξον, quasi esset imperat. a. 1. a. melius alii in medio legunt λέξαι, *lege dich, (lie down,)* εὐνάσθητι, quod possit et intelligi, ἀριθμήθητι, numerator. σὺ δ' αὐτοθι λέξεο μίμνων εὐνῇ ἐν μαλακῇ, I, 613, inquit Achilles ad Phœnicem: tu autem hic cubato manens in lecto molli. et est futurum imperativi in medio, pro λέξεσο. nam frustra sunt, qui imperativis et conjunctivis futura abjudicant, vel potius deesse opinantur. et l. c. præcedit quoque futurum, ἀγγελέουσι, pro ἀγγελοῦσι, renuntiabunt. sic et τ, 598, ἔνθα κε λεξαίμην (ibi sane cubaverim) σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, tu autem cubato in hoc triclinio. πάσας ἐπῴχετο, λέκτο δ' ἀριθμὸν, omnes obibat recensebatque numerum, δ, 451, pro ἐλέγετο, per syncopen, et mutata deinde media in tenuem ante tenuem. sed 453, ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτὸς, componebat et ipse se, dormitum. coll. 452, ἔλεγε, recensebat, numerabat. ἐν μέσῃ (sc. χύσει φύλλων, vel, εὐνῇ ἐκείνῃ) λέκτο 'Οδυσσεὺς, ε, 487, i. e. εὐνάσθη, componebat se dormitum. sic, η, 346, 'Αλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου, in interiore parte domus. et τ, 50, ἔνθα ἄρα καὶ τότε ἔλεκτο, coll. 49. ἐγὼν μετὰ τοῖς ἐπίκουρος ἐλέχθην, annumeratus sum iis socius, Γ, 188, i. e. ἠριθμήθην ἐν αὐτοῖς. τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; quid opus est, te ista exponere, enumerare, dicere, N, 275, i. e. ἀπαριθμεῖσθαι, sc. τὰ οἰκεῖα καλὰ, tua decora tibi propria. et 292, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, non diutius ista narremus. sic et Υ, 244, i. e. διαλεγώμεθα, λαλῶμεν. sic et γ, 240, ubi alii, eodem sensu, legunt λεγοίμεθα. et ν, 296. occasionem ergo præbuit poëta, ut recentiores audacius τὸ λέγειν adhibuerint pro εἰπεῖν et μυθεῖσθαι. ἔνθα κε λεξαίμην, ibi sane cubaverim, γ, 365. τ, 598. sed ω, 108, οὐδέ κεν ἄλλος κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους, nec sane quis seligens eligeret per civitatem viros præstantissimos, pro ἐκλέξαιτο, *künte auslesen, (might choose:)* et est idem cum κρῖναι. hinc est λεκτὸς, et ἐπίλεκτος, selectus; et adverbium ἐπιλέγδην. εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι, i. e. ἐπιλεγοίμεθα seligeremur, N, 276. et ab hoc verbo potest esse ὁ λόχος: ἐν λόχῳ γὰρ (ad insidias ponendas) ἔκκριτοι ἐπιλέγονται. εἰ γάρ κε ἐθέλοιμεν Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσοι εἰσὶν, B, 125, si enim vellemus Trojanos secundum capita numerare, quotquot proprii sunt Trojani et cives, non una numeratis auxiliatoribus eorum. ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, eligebat, Φ, 27, nam reliquos occidebat. φυλακτῆρες (vigiles) λεξάσθων, I, 67, cubanto; et est dualis imperat. aor. 1. medii. ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην, pro ἐλεγόμην, ι, 335, seligebar per sortem: vel et, ipse annumerabam me sponte iis per sortem electis. ξύλα πολλὰ λέγεσθε, colligite et disponite, Θ, 507. et 547, ξύλα πολλὰ λέγοντο, i. e. συνῆγον. et 519, λέξασθαι περὶ ἄστυ ἐπὶ πύργων, cubare, ponere se, circa urbem in muro: et id præcipiebatur pueris pubescentibus, et senioribus; cum reliqua militaris juventus esset extra urbem: ne impetus hostilis fiat in murum. est ergo ibi pro, συναχθῆναι, disponere se ordine. λέγει μοι τὸ φάσμα, indicat, Ol. 8, 57. Py. 2, 110. λέγοντι, dorice pro λέγουσι, dicunt, Ol. 2, 51. 9, 75. Ne. 7, 123. λέγε, dic, Ist. 5, 49. λέγειν, i. e. διηγεῖσθαι, Ol. 13, 15. et 65, σαφές. βροτοῖς, Py. 2, 41, dicere mortalibus. λέξας ὀστέα θανόντος, Py. 8, 74. λέγεται, narratur, Ol. 6, 49. Ne. 6, 95. 9, 92. λέγονται, Py. 3, 156. Ist. 4, 12. λέξατο πάντας, i. e. κατελέξατο, recensuit, Py. 4, 336. λέλεκται πολλὰ πολλοῖς, dicta sunt multa a multis, Ne. 8, 33. λελέχθαι, Ol. 13, 145, dicta esse. λεγόμενον (τὸ) ἐρέω, dicam quod jam dictum est, Py. 5, 145, de laude Arcesilai. προτέρων ἔπος τοῦτο, Ne. 3, 91. τὸ ὡρολόγιον est τὸ ὡράριθμον, quod horas numerat et adnumerat. ἡμερολεκτεῖν, omnes dies numerare. et ἡμερόλεγδον est, quando dies continui omnes numerantur. Æschyl. Pers. 63. Vide sub 'Αείδω.

Λεῖα, ας. ἡ. (Ἕλω) præda, maxime quæ agitur ex captis pecoribus et hominibus. *beute, (booty.)* est quasi ἔλεια, ab ἕλω, sumo, abjecto ε. scribitur cum circumflexo, ut differat a fœminino λεία, a λεῖος lævis. cæterum hinc est ἡ ληϊδίη, sc. γυνὴ, ἡ αἰχμάλωτος, captiva fœmina, distracta diphthongo ionice. λεῖαν πᾶσαν, prædam omnem, Ol. 10, 52. qui contendunt scribendum ἡ λεία, per acutum; vicerint si libuerit. ionice est ἡ ληΐη.

λειαίνω, f. ανῶ. (Λάω) læve et æquum et planum facio, polio radendo. πᾶν δ' εὖ λειήνας, Δ, 111, ubi sermo est de arcu corneo, apte confecto. κέλευθον πᾶσαν λειανέω, pro λειανῶ, viam omnem complanabo, O, 261, removebo omne εἴ που τραχύ τι ἔχει. λείηναν δὲ χορὸν, Θ, 260, i. e. τὸν τόπον τοῦ χοροῦ, *den tanzplatz, (the dancing place.)* dicitur idem λεαίνω. et in sensu metaphorico est, commendo, adsentior. ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, Herodot. VII, 10, adsentando comprobans sententiam Xerxis: facilem factu ostendens.

λείβηθρα, τὰ, λειβήθριοι, οἱ, vide sequens.

ΛΕΙ'ΒΩ, f. ψω. fundo, fluere facio, stillo. deinde in specie est, libo, fundo merum ex patera in honorem dei, ut sit idem quod σπένδω, f. σπείσω, q. v. χερσὶ δ' ἀνίπτοισι Διῒ λείβειν αἴθοπα οἶνον ἅζομαι, Z, 266, nam id illotis manibus facere nefas erat: coll. 259, 268, nam ἡ λοιβὴ, libatio, erat concomitans εὐχῆς. οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις ἔχεον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιεῖν, πρὶν λεῖψαι Διῒ, H, 481. ἀπὸ δὲ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, ἔλειβον 'Αθήνῃ οἶνον, K, 579, ergo crater debebat esse plenus, ex quo libandi causa, in pocula infundebatur. νίψατο χεῖρας, ἠφύσσατο οἶνον, εὔχετο στὰς, ἔλειβε δὲ οἶνον, οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Π, 231, ubi Achilles libat et precatur. et λείβειν οἶνον est plena phrasis. ὄφρα λείψαντε κιοίτην, Ω, 285, ut libatione facta proficiscerentur ambo: et libabat rex ex aureo poculo, coll. 287. et 306, νιψάμενος, ἔλειβε οἶνον, καὶ εὔχετο. sic et de profecturis, ο, 149. ἔλειβον δὲ ἀθανάτοισι θεοῖς, β, 432. δάκρυα λείβων N, 658. et 88, ἔλειβον. Σ, 32. ε, 84, 158. θ, 86, 93, 532. π, 214. differunt ergo λείβειν et σπένδειν, nam prius in genere est fundo, hinc δάκρυα λείβει τις, non vero σπένδει. etiam aquæ λείβονται, funduntur, fluunt; unde τὰ λείβηθρα, loca irrigua, et οἱ λειβήθριοι. a λείβω est, et ἡ κελέβη, quasi χελείβη, poculum ex quo libatur, *ein kelch, (a cup,)* a χέειν λοιβὴν εἰς αὐτὸ καὶ ἐξ αὐτοῦ. λειβόμενον ὑπὸ ὀφίων κεφαλαῖς, Py. 12, 17, a capitibus serpentum fluentem querelam, i. e. sororibus Medusæ, angues in capite habentibus. hanc querelam audivit Minerva.

λείδιος, ὁ ἡ, vide sub λιτός.

λειμὼν, ῶνος. ὁ. (Λείβω) pratum humidum, ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος. vulgo dicitur τὸ λιβάδιον. est, judicibus antiquis, a λείβω, fundo; ejusque præt. pass. λέλειμμαι, fusus sum, fluito. nam notat pratum aquosum, aut quod, quam primum velis, ex proximo flumine aqua superfundere satis copiose possis: *ein grasreicher bruch, ein nicht tiefer teich voll gras und rohr, (a marsh, a shallow pond full of grass and reeds.)* 'Ασίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, B, 461, ubi vides notari locum amplum, quem inundat fluvius Caystrius, et ubi versantur anseres, grues, cygni, ibique piscantur; qui vero æstate arescit forte, et herbas largiter alit. ἵππος, βοσκομένη λειμῶνι, Π, 151, et equi amant ejusmodi pascua, ubi iis in aqua est vadendum, et gramen ex aquis depascendum. δρόφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, Ω, 451, calamos vel arundines ex palude colligentes. ἐν 'Ιθάκῃ οὐ λειμὼν, δ, 605, nam est montana et aspera: hinc non ἱππόβοτος. ἀμφὶ δὲ (τὰς κρήνας, fontes et rivos) λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, virides et floridi erant, ε, 72, nam ii rivi hos λειμῶνας inundabant leviter. et sic dicuntur ad differentiam γῆς κραναῆς, quæ non est μαλακή. sic ζ, 292, ἐκνάει (effluit) κρήνη, ἀμφὶ δὲ (τὴν κρήνην) λειμὼν, circa rivum est pratum leviter a rivo illo inundatum. et ι, 132, ἐν (τῇ νήσῳ ἐκείνῃ) μὲν γὰρ λειμῶνες ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ, et quidem μαλακοὶ ob plurimam et altam satis herbam. cave ergo, in poëta prata sicca quæras, qualia a recentioribus hoc nomine vocantur: is enim etymologiæ arcte inhærens, aquosum pratum dicit λειμῶνα. id solum excipe, apud inferos esse ἀσφοδελὸν λειμῶνα, λ, 538, 572. ω, 13, cui inambulant umbræ, siccum sine dubio: et unde deinde latior nominis usus fluxit. in terris superis sunt λειμῶνες ὑδρηλοί. Sirenes quoque in ejusmodi prato humido sedent, ἥμεναι ἐν λειμῶνι, μ, 45. et 159, λειμῶνα ἀνθεμόεντα Σειρήνων. et is λειμὼν erat prope ad littus. ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι, φ, 49. est ergo, εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ὅθι ὕδωρ συλλείβεται. vulgi vocabulum, τὸ λιβάδιον, est ab aor. 2. ἔλιβον, a λείβω. Vide πολυδένδρεος.

λεῖος, εία, εῖον. (Λάω) lævis, proprie terendo et atterendo; deinde in genere, μὴ τραχὺς,

nam ἡ λειότης et τραχύτης sunt opposita. est idem quod λισσὸς, quod sub ἴσος exhibuimus. notat deinde et, tener, *zart, (tender;)* planus, *eben, (level,)* ubi nihil eminet, quo pes offendi posset. αἴγειρος λείη, populus lævis, Δ, 484, in cujus cortice et trunco non sunt nodi et rami, sed in qua summa tantum rami sunt. θεμείλια λεῖα ἐποίησεν, Μ, 30, coll. 32, ἀμαλδύνας, fundamenta et ædificationem planam fecit, destruxit sic ut nihil emineret ex terra: nam sermo est de muro Græco, quem Neptunus sic disjecit immissis fluctibus, ut vestigium nullum superesset de eo. λεῖος ἱππόδρομος, circus planus et undique æquus, Ψ, 330. et 359, ἐν λείῳ πεδίῳ, in plano campo. χῶρος, λεῖος πετρῶν, locus lævis et liber a saxis, ε, 443, in opposito ad ἀκτὴν τραχεῖαν. sic et η, 282. ἄρσσις λείη, arvum molle, ι, 134. λείην ὁδὸν, planam viam, κ, 103, *den gebaneten fahrweg, (the beaten road.)* ὁ λεῖος est τὸ λῆδος, εος, vestis tenera et tenuis, æstatis tempore induenda, *kleid von sommerzeug, (a summer garment.)* Iota tamen subscr. potest omitti. τὸ ληΐδιον et λῆδιον, idem. Vide sub λιτός.

λειπογνώμων, ὁ, vide sub ἀρνειὸς et γιγνώσκω.

λειποτάκτης, ὁ, vide sub Τάσσω.

λειποψυχέω, vide sub θυμὸς, aliquanto ante medium.

λείπω, f. είψω. f. 2. λιπῶ.(Λίπω) separo me, velut cortex a ligno: relinquo, desisto, desum. nam est a λέπω. ἐμὲ ἐν πένθεϊ λείπεις, me in luctu derelinquis, Χ, 483, inquit Andromache ad occisum Hectorem. σκόπελον οὔποτε κύματα λείπει, nunquam absistunt a scopulo fluctus, Β, 396, *es fehlet dem felsen im meere nie an wellen die dran schlagen, (the rock in the sea is never without waves breaking upon it.)* αὐτίκα 'Αχαιοὺς λείψει, statim eos linquet, decedet ab iis, Ο, 136. λείψειν φάος ἠελίοιο, moriturum esse, Σ, 11. λείψετέ θην οὕτω γε νέας, Ν, 620, *ihr werdet denn doch so die schiffe verlassen, (you will then leave the ships so:)* καταλείψετε δή; *werdet sie doch lassen müssen nach wie vor, (will be obliged to leave them again as before.)* ζωόν σε ἔλειπον ἐγὼ, Τ, 288, te relinquebam vivum, cum abirem hinc. et 339, μνησάμενοι ἃ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον, recordantes, quæ quisque domi reliquerint cum abirent. πατέρι γόον λεῖπε, relinquebat, *hinterliess er, (he left behind,)* Ε, 157. ἔλειπε λαὸν Τρώων, relinquebat, *liess zurück, (left behind,)* Π, 368, ipse aufugiens ex periculo. νεκρὸν, Ρ, 108, *verliess ihn, (left him.)* sic, τὸν μὲν, Χ, 226, discedens ab eo. sic et in imperativo, λεῖπε νεκρὸν, discede a mortuo, Ρ, 13. ἔνθα ἄλοχον ἔλιπον καὶ υἱὸν, Ε, 480, ibi conjugem reliqui et filium. ὅθι μὲν λίπον υἷες 'Αχαιῶν, ubi eum reliquerunt Græci, Β, 722. ὡς λίπον, sic reliqui eos, *haben sie dort gelassen, (left them there,)* Ε, 204. ὅτε πρῶτον λίπον 'Ελλάδα, cum prima vice discederem e Græcia, Ι, 447. ἄνδρα κτείνας πύματον, λίπον sc. τὴν μάχην, omisi pugnam, extremo viro a me interfecto, Λ, 758, nisi ἔλιπον pertinet ad ἄνδρα, *liess ihn liegen, (left him lying.)* sic, ἔλιπον ἅρματα ἵπποι, relinquebant currus, Π, 371, 507. ποῦ νῦν, δεῦρο κιὼν, λίπες Ἕκτορα; Κ, 406, ubi relinquebas eum, cum huc ires? αὐτὸν ἔλιπεν αὐτοῦ, reliquit eum ibi, Α, 428. Β, 35. τὸν δὲ ἔλιπε ψυχὴ, *ihm vergieng der athem, er ward onmächtig, (his breath forsook him, he swooned,)* Ε, 696. τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, eos reliquit ibi, Δ, 292, 364. Κ, 287. Λ, 99, 229. Ο, 218, 729. Σ, 468. Τ, 340. Φ, 17, 496. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, Χ, 137. et 213. ἢ Φοῖβος, i. e. mors appropinquabat. θρόνον, surrexit a sella, Ο, 124, ubi est πρωθύστερον. σπέος, Σ, 65. ῥίον Οὐλύμποιο, Ξ, 225. Τ, 114. αὐτὸν θυμὸς, Δ, 470, i. e. moriebatur. θυμὸς ἔλιπεν ὀστέα, Μ, 386. Π, 410, 743. Υ, 406. ἐμὲ δήσαντες λίπετε, constringentes me vinculis relinquite hic, Κ, 443. ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα, ubi primum reliquerant ambo mare, Ξ, 284. λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον, Δ, 181, postquam reliquit eum hic mortuum, *da er ihn hier lassen müssen, (when he had been obliged to leave him here.)* λιπὼν δίφρον, Ε, 20. νέας, naves, Ρ, 612. ἕδος, sedem, Ι, 194. πόλεμον, pugnam, Ζ, 254. Ξ, 43. Ν, 250. λιποῦσα θάλαμον, γνωτούς τε, Γ, 174. ἀδροτῆτα καὶ ἥβην ψυχὴ, Π, 857. Χ, 363. ἄστυ λιπόντε, cum ambo ab urbe abirent, Ξ, 281. οὐκ ἔθελε αὖθι λιπεῖν ἵππους, Μ, 111. ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ (reliquerit) ψυχή τε καὶ αἰὼν, anima et vita, Π, 453. 'Ατρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπε τὸ σκῆπτρον Θυέστῃ, Β, 106. et 107, Θυέστης 'Αγαμέμνονι ἔλειπε, coll. 105, Πέλοψ δῶκε 'Ατρέϊ, ubi videri possit, τὸ λείπειν esse ἀνάγκης, τὸ διδόναι vero φιλίας, et quod hoc verbo λείπειν discordia a recentibus celebrata inter Atreum et Thyesten innuatur. Sed Homerus ignorat hanc discordiam a recentioribus fictam: ergo notat solum, hæredi relinquere. conf. Θυέστης, in R. ἐπειδὴ τομὴν (cæsuram, abscissionem, locum ubi abscissum est ex arbore) λέλοιπε, sc. τὸ σκῆπτρον, scipio ille ligneus, Α, 235, postquam reliquit; coll. 236, ubi etymon innuitur per λέπω: nam prior locus id dicit, postquam primum est abscissum et decorticatum; quod posterior locus clarius tantum indicat. et hoc perfectum medii notat in specie, destituo, desum, deficio. νῦν δὲ ἤδη πάντα λέλοιπε, ξ, 213, nunc vero omnia ista deficiunt me, *es ist damit bey mir vorbey, (now I have none of those things.)* et 134, ψυχὴ δὲ λέλοιπε, et anima deficit eum, mortuus est: nisi vis subintelligere ex præcedenti, ὀστᾶ. σοὶ ἐνθάδε λείψω ἄγαλμα, δ, 602, ubi sermo est de equis pretiosis, quos Telemachus dono accipere recusat, eosque vult Menelao relinquere, ut is iis delectetur, *ich will sie dir lassen, (I will not deprive thee of them.)* χλαῖναν μὲν ἰὼν, ἑτάροισιν ἔλειπον, lænam, quum abirem, apud socios reliqueram, ξ, 480. ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες, λ, 68, quem unicum filium reliquisti proficiscens; sic et ν, 403, παιδὶ, ὃν ἐν μεγάροισιν. et δ, 112, ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτα, recens natum. et 144, quibus omnibus locis sermo est de Telemacho, relicto a patre. et 734, ἤ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν, aut me mortuam in domo reliquisset; inquit Penelope. τὴν νῆσον ἐλείπομεν, μ, 201, 403. Κρήτην, ξ, 301. ἐλείπετε πατρίδα, relinquebatis, κ, 462. τὰ ἄρσενα λεῖπε θύρηφι, mascula inter oves et capras reliquit foris extra speluncam, ι, 238. et 338, οὐδέ τι ἔλειπε βαθείης ἔκτοσθεν αὐλῆς. οὔ κε μήτηρ λείποι τάδε δώματα, ἅμα ἄλλῳ ἰοῦσα, φ, 116, non sane mater relinqueret has ædes, cum alio sponso abitura. ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν κτῆσιν ἐμὴν, vel moriar dummodo videam id, η, 224. sic, Ε, 685, ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ἐν πόλει ὑμετέρῃ, deinde lubens moriar in urbe vestra. ἢ ἐλάσει, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα, an feriret ut moreretur illic cadens, σ, 90. ἔλιπε δ' ὀστέα θυμὸς, γ, 455, moriebatur, de bove mactato. sic et μ, 414, de gubernatore navis. Σχερίην, abiit ab ea insula, η, 79. δῶμα, θ, 452. ῥόον ὠκεανοῦ νηῦς, μ, 1. σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων, ξ, 425, segmine arboris, quod reliquum fecerat cum ligna secaret. et 426, τὸν δὲ (σὺν) ἔλιπε ψυχή. μοῦνον ἐμὲ τεκὼν, me unicum natum reliquit, cum proficisceretur hinc, π, 120. et 341, λίπε δὲ ἕρκεά τε μέγαρόν τε, reliquit aulam, ἀνεχώρησε, μακρὰν γέγονε τοῦ οἴκου. sic et ρ, 604, i. e. ex urbe rus rediit. et 254, τοὺς μὲν λίπε αὐτόθι, ἦκα κιόντας, reliquit eos ibi, placide iter facientes. οὓς λίπομεν, quos reliquimus, a quibus discessimus, δ, 488. ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ ὀστέα θυμὸς, λ, 220, ubi primum mortuus fuerit. αἱ δὲ (ἡμίονοι, junctæ ad currum) ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα, abierunt a fluvio, ζ, 317. ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἄνακτα, cum sagittæ deficerent herum, *da die pfeile alle waren, (when the javelins were all gone,)* χ, 119. λιπέτην πτολίεθρον, abierunt ambo ab urbe, γ, 485. λιπέ με αὐτοῦ, relinque me hic, *lass mich hier, (leave me here,)* κ, 266. ο, 299, ubi ultimum ε apocopatum facit λίπ'. λιπέσω δὲ δύο οἴους, solos duos relinquito, γ, 424. μηδὲ οὕτως λίπετε αὐτὸν, ne eum sic relinquite, Τ, 403. ἠέλιος λιπὼν λίμνην, γ, 1, i. e. exoriens ex aqua. λιπὼν φάος ἠελίοιο, i. e. mortuus, λ, 92. ἔτι τοσαῦτα παισὶν, ν, 258. ἔγχος, χ, 95, relinquens hastam in corpore occisi. μίαν οἴην παῖδα λιπὼν, relicta unica filia, η, 65. ἀπὸ σοῦ οὐκ ἂν ἐθέλοιμι λείπεσθαι, procul a te nolim relinqui, Ι, 445. οἷοι λείπονται ἐπὶ θύραις, χ, 250, soli relicti sunt ad januam. τόσον δὴ αὐτοῦ ἐλείπετο, Ψ, 523, tantum sane ab eo relictus erat, sc. in cursu; tantum posterior erat eo. et quia sermo ibi de certamine curuli: hinc recentiores in genere, τὸν ἡττηθέντα, dicunt λειφθῆναι. sic et 529. sed 640, οὕνεκα δὴ παρὰ αὐτόφι (αὐτοῖς) τὰ μέγιστα λείπετο ἄεθλα, quia sane illis relinquebantur et cedebant maxima præmia, *ihnen die wichtigsten preise zu theil wurden, (the chief prizes fell to their share.)* τῶν οἶος λιπόμην, ex iis solus superstes fui, λ, 692. sed, ἐγὼ λιπόμην, ego relinquebar, *wurde zurück und da gelassen, (was left behind there,)* ι, 516. ν, 286. ο, 480. ἡμιδαὴς ναῦς ἐλίπετε αὐτόθι, Π, 294, semiusta navis supererat ibi. οὔ τις ἐν πόλει λίπετο (remanebat) ἀνὴρ, Ω, 707. οὔ τις ἑταίρων, nemo sociorum vivus relinquebatur, δ, 536, *keiner blieb am leben, (not one was left alive.)* τίη λείπεσθε, φέριστοι; cur vos præstantissimi relinquimini cursu, et superamini, Ψ, 409. et 407, μηδὲ λίπησθον, neque superamini vos duo, *lasset euch nicht überlaufen in schnelligkeit, bleibt nicht zurück, (let not yourselves be outstripped in speed, be not left behind.)* πολλοὶ, οἱ μὲν δάμεν (ἐδάμησαν, occisi sunt) οἱ δ' ἐλίποντο, superstites erant, Μ, 14. δ, 495. sed, θ, 125, οἱ δ' ἐλίποντο, relinquebantur cursu, οἱ συνθέοντες ὀπίσω ἔμειναν. nam λειφθῆναι sæpe est ἡττηθῆναι, superari in certamine. αἱ δὲ λίποντο ὀρφαναὶ, relictæ sunt orbæ parentibus, υ, 67. ὅς κε λίπηται, Τ, 235, quicunque remanserit ut ignavus. ἢ ἵνα μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποις λίπηται, an, ne nomen quidem ejus reliquum sit inter homines? δ, 710. οἵ κεν ἐμεῖο δεύτεροι λίπησθε, qui superstites mihi fueritis, Ψ, 248. ὄφρα ἂν παῖδες λίπωνται, γ, 354, donec liberi superstites fuerint. υἱὸν, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, filium, qui relinqueretur opibus suis, Ε, 154. ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο ἀνδρὸς λιπέσθαι, ut superstes sit, *nachzulassen, (to leave behind,)* γ, 196. πῶς ἀπὸ σεῖο αὖθι λιποίμην, i. e. πῶς ἂν σοῦ μεμονωμένος ἀπολιποίμην, Ι, 437, quomodo a te solus ego hic relinqui velim. ὅτε ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην, quando ego relinquerer, φ, 116. μηδὲ ἡμῖν τεκέεσσί τι πῆμα λίποιτο ὀπίσθε, malum relinquatur, Γ, 160. τριτάτη ἔτι μοῖρα λέλειπται, tertia portio reliqua est noctis, cum duæ partes ejus jam præterierint, Κ, 253. εἴ τι ἔγχος ἐν κλισίῃ λέλειπται σοι, reliquum est, Ν, 256. ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην, ego post eum superstes relictus eram, Χ, 334. τοῦ ἄλοχος ἐλέλειπτο, Β, 700, uxor ejus relicta erat a moriente. sic, τὸ ἑὸν φάσγανον παρὰ νηυσὶ λέλειπτο, proprius ejus gladius relictus erat in castris, Κ, 256, *hatte es nicht mitgenommen, sondern da gelassen, (had not taken it with him, but left it behind.)* δόρυ, ὅ οἱ ἐν κλισίῃ, Ν, 168. τὰ πρῶτα (primo) καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο, ad disci jactum, i. e. longe, relictus erat currendo, Ψ, 523. οὐ παρὰ νηῒ λέλειπτο, (remanebat) ἀλλὰ ἕπετο, *gieng mit, (accompanied,)* κ, 447. οὕτως ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο ταθεὶς ἐν δεσμῷ, relinquebatur ibi, χ, 200. ἐμοὶ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα, relinquentur dolores, Ω, 742. et 494, τῶν δ' οὔτινα φημὶ (autumo) λελεῖφθαι, superstitem esse.

sic et 256. coll. 260. τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, supersunt et relicti sunt vivi omnes probrosi, *lauter taugenichts sind übrig geblieben; die guten sind todt, (none but scoundrels are left behind; the good are dead.)* et 687, παῖδες τοι μετόπισθε λελειμμένοι, filii sane relicti a te in urbe; vel et, οἱ ἔτι ζῶντες post Hectorem. et, λελειμμένος, ι, 448, in opposito ad præcedentem et præeuntem. λείποντα, relinquentem, Ol. 6, 169. et 76, λεῖπεν αὐτὸν χαμαὶ, jacentem humi puerum reliquit et abiit. λίποιν νῆσον, reliquerint insulam, Ne. 5, 27. εἰ μὴ λίποι, sc. ἐμὲ ὁ βίος, Ol. 1, 174, nisi destituerit me vita. μή με λίποι φέγγος Χαρίτων, ne me deficiat lumen Gratiarum, Py. 9, 159. ἄνευθε λιπὼν ἐγχέων ἀκμὴν, quando hastas seposuit, Py. 1, 19. νῆσον, relinquens insulam, Py. 4, 12. et 222, κρήνην, rivum. et 329, λειπόμενον, relictum. ἐλίποντο, reliquerant eum, ἀκλήρωτον, exsortem, sine parte, Ol. 7, 109. τὸν μὲν οὔτε θανόντα ἀοιδαὶ ἔλιποντο, Ist. 8, 125. λείφθη, superstes fuit, ut vindex, Ol. 2, 76 λεῖφθε, æolice pro, ἐλείφθη, Ist. 2, 18.

λειριόεις, όεσσα, όεν. (Λάω) liliaceus. it. in genere, suavis, florens, ἀνθηρὸς, lenis. τέττιγες κατὰ ὕλην ὄπα λειριόεσσαν ἱέντες, Γ, 152, cicadæ per sylvam vocem suavem mittentes, i. e. φωνὴν ἀνθηρὰν, et inter flores sylvestres audiendam. χρόα λειριόεντα, cutem et corpus floridum, Ν, 830, i. e. pulcrum et lucidum et nitidum, *die glatte feine haut, (a smooth delicate skin.)* et videri potest hoc sceptice dici, quasi is esset ἐσκιατραφημένος, in otio et in umbra molli educatus ad habitudinem plenam corporis. hinc est ὁ Ποδαλείριος, quasi ὁ ἀνθηρόπους, qui pedem habet florentem, διὰ τὸ εὐτυχὲς, *ein rosentreter, (one who walks on roses;)* deinde et quasi ὁ τὰ ἀνθοῦντα περιοδεύων, qui flores et herbas obit et colligit; nam erat medicus ῥιζοτόμος.

λείριον, ου. τό. (Λάω) lilium. est a λεῖος, lævis, interserto ρ, ob candorem æqualem floris. notat deinde et in genere, florem suavem et pulcrum. λείριον ἄνθεμον, Ne. 7, 116, ubi τὸ ἄνθεμον est substantivum, pro τὸ ἄνθος, et λείριον est per appositionem quoque substantivum, sed non præcise lilium album notans, sed florem pulcrum in genere, vel adhuc generalius, suavitatem, amœnitatem. hoc notetur, esse et *adjectivum*, λείριος, ία, ιον, suavis, mitis, placidus, it. gracilis, calvus, *glatt, nicht rauch, (smooth, not rough,)* non hispidus aut horridus. Vide sub ἄνθεμων.

λεϊστὸς, ἡ, ὸν, vide ληϊστός.

ΛΕΙ'ΧΩ, f. ξω. lambo protensa lingua, *ich lecke, (I lick.)* vox facta ex sono lambentis. hinc est λιχμάω, ήσω, quod idem notat. it. λιχμάζω, f. σω. potuisset referri ad λάω, fruor vescendo.

λεκάνη, ἡ, vide sub λευκὸς, ἀσάμινθος, et χαίνω.

λεκάνιον, τὸ, vide sub χαίνω.

λέκιθος, ου, ἡ, vide sub λήκυθος.

λέκτο, pro ἐλέγετοι, vide sub ΛΕ'ΓΩ, paullo sub medio.

λεκτὸς, vide sub κρίνω, paullo sub medio.

λέκτρον, ου. τό. (Λέγω) lectus. fere idem quod τὸ λέχος. a λέγω, cubare facio. εὗδεσκε ἐν λέκτροισιν, Χ, 503. ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, considebat in lecto, α, 437. δεῦρο φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν (τραπῶμεν) εὐνηθέντε, inquit Mars ad Venerem, θ, 292. et 337, εὕδειν ἐν λέκτροις παρὰ Ἀφροδίτῃ. κείμαι ἐνὶ λέκτρῳ, σ, 516. ἐν λέκτροις καθεζομένη μαλακοῖς, υ, 58. et 141, οὐκ ἔθελε ἐν λέκτροις καθεύδειν. ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα, a lecto celeriter exsurgens, ψ, 32. et 254, λέκτρονδε ἴομεν, γύναι. et 296, ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν (morem) ἵκοντο. τῆς λέκτρον ἀμφεπόλησαν, Ne. 8, 11, ejus lectum curaverunt. ἐν λέκτροις, Ne. 5, 55. εὐνάσθη, Py. 3, 44.

λέκτωρ, ὁ, vide sub διάκτωρ.

λέκυθος, ὁ vel ἡ, vide sub λήκυθος.

λελαβέσθαι, pro λαβέσθαι, vide sub ΛΗ'ΒΩ, ad finem.

λελάθοντο, pro ἐλάθοντο, vide sub ΛΗ'ΘΩ, aliquanto sub medio.

λελακὼς, λεληκὼς, vide sub ΛΑΚΕ'Ω.

λέλασμαι, vide sub ΛΗ'ΘΩ, prope finem.

λελάχω, pro λάχω, vide sub λαγχάνω, ad medium.

λέλειμμαι, vide sub λείπω, paullo a fine.

λέληκα, pro λελάληκα, vide sub ΜΕ'ΛΩ, prope finem.

λεληιμένος, vide sub λεΐω.

λελιμμένος, vide sub λαμβάνω.

λέλογχα, vide sub λαγχάνω, paullo sub medio.

λέξο, pro λέγεσο, vide sub ΛΕ'ΓΩ, ad medium.

λεοντέη, ἡ, vide sub βόεος.

λέπαδνον, ου. τό. (Λέπω) lorum latum, quo collum equi alligatur jugo. sunt τὰ λέπαδνα proprie πλατεῖς ἱμάντες, οἷς ἀνεδεσμοῦντο οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. vox est a λέπω, unde est τὸ λέπανον, ut a κόπτω est τὸ κόπανον, a ξέω τὸ ξόανον: interserto δ. deinde sunt et, lora ea, quibus jugum equi jungitur temoni, *die rieme vom kommet an die deichsel, (that part of the harness which goes from the collar to the pole or shaft.)* et sic ponitur Ε, 730, ἐνέβαλε λέπαδνα καλὰ χρύσεια, quibus ἄκρῳ ῥυμῷ jungebatur ὁ ζυγός: et sermo ibi est de curru divino, quem coria occisorum animalium non decent; hinc ex auro tenui. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδνα ἔσαν, Τ, 393, i. e. οἱ πλατεῖς καθιέμενοι κατὰ τῶν ἱππείων τραχήλων στήθειοι ἱμάντες. aliis sunt οἱ τῶν ἵππων μασχαλιστῆρες.

λεπὰς, ἡ, λέπας, ἡ, vide sub ΛΕ'ΠΩ.

λεπαστὴ, ῆς. ἡ. sc. κύλιξ. (Λάπτω) est poculi majoris species, a λάπτω, quia exhauriunt id cum sumtu multo potatores acres, quos λαφύκτας (ab ὁ λαφύκτης, ου, qui opes suas bibit et deglutit) vocabant. cæterum est Δολόπων λέξις ἡ λεπαστή. conf. Aristophanem et Athenæum.

λεπὶς, ἡ, λέπος, τὸ, λεπηρὸς, λεπρὸς, ὁ, vide sub ΛΕ'ΠΩ.

λεπταλέος, έα, έον. (Λέπω) tenuis, gracilis. λίνον (chorda) ὑπήειδε (succinebat) λεπταλέῃ φωνῇ, Σ, 571, i. e. sic artificiose fictus erat ille citharista, ut, si concitaret vocem, tenuem tantum vocem putares ciere eum.

λεπτόκνημος, ὁ ἡ, vide sub εὔκνημις.

λεπτὸς, ἡ, όν. (Λέπω) tenuis, non crassus. λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, tenuem florem lintei, i. e. linteum nitidissimum, Ι, 657, quo lectus principalis consternebatur. μούνῳ (si quis solus in expeditionem nocturnam it) βράσσων τε νόος (tardior intelligentia) λεπτὴ δέ τε μῆτις, et infirmum consilium, Κ, 226, i. e. ἀσθενὴς, *eine schwächere entschliessung, die mit weniger kraft ausgeführet werden kann, (a less energetic resolution, one that may be executed with less effort.)* est metaphora a funiculis infirmis et tenuibus; vel et a λεπτοσάρκοις καὶ ἰσχνοῖς (macris) σώμασιν, quæ plerumque sunt infirmiora densis et torosis. conf. μῆτις. παρθένοι ὠρχοῦντο, ὧν αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας εἶχον, tenuia indusia, Σ, 595, tenues linteas albas vestes, quas nos vocamus *hemden, (shifts,)* et quæ loco omnium aliarum vestium puellis sæpe erant, *feine durchleuchtende leinwand, (fine transparent linen.)* ῥίμφα τε λεπτὰ γένοντο βοῶν ὑπὸ ποσσὶν, Υ, 497, facile atteruntur ista stramina, sub boum triturantium pedibus atteruntur et comminuuntur. εἵματα λεπτά τε καὶ χαρίεντα, Χ, 511, vestes tenues et venustæ. ἐν λεπτῇ κονίῃ, in tenui pulvere, Ψ, 506. et 590, ἀνδρὸς νέου κραιπνότερος μὲν νόος, λεπτὴ δὲ μῆτις, celerior quidem animus, sed consilium et prudentia tenuis. 854, τέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ ἔδησε ποδὸς, tenui filo. ὕφαινε (texebat) λεπτὸν καὶ περίμετρον, tenuem et amplam vestem, β, 95. τ, 140. ω, 129. φᾶρος ἕννυτο (induebat) νύμφη λεπτὸν καὶ χαρίεν, stolam tenuem et venustam, ε, 231. κ, 544, et hæc una vestis loco omnium. λεπτὴ δ' εἰσίθμη, angustus introitus in portum, ζ, 264, i. e. στενή. πέπλοι λεπτοὶ εὔννητοι, η, 97, indusia tenuia *(sehr feine) (very fine)* bene neta. δέσματα λεπτὰ, ἠΰτε ἀράχνια, θ, 280, vincula tenuia, sicut fila araneorum; nam illa δέσματα prorsus erant ἀόρατα. οἷα θεάων λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται, κ, 223, ubi sermo est de textura Circes: et αἱ θεαὶ historice sunt fœminæ principales juvenculæ, quæ texebant antiquitus tenuia et amabilia et pulcra opera. λεπτὰ ἠλάκατα στρωφῶσα, ρ, 97, nens tenuia fila ex colu. ἣ λεπτότατος ἔθει χαλκὸς, Υ, 275. et 276, λεπτοτάτη ῥινὸς βοὸς, tenuissimum æs, et tenuissimum corium bovis. λεπτοῦ χαλκοῦ, Py. 12, 43. Vide sub παχύς.

λέπυρον, τὸ, vide sub λοπός.

ΛΕ'ΠΩ, f. ψω. decortico, putamen aut squamas aut crustam aut integumentum detraho. *ich schäle, lappe ab, schuppe, (I peel, shell, pare.)* ab hoc verbo est λεπτὸς, ἡ λεπὰς, ostrei species, Aristophanes Plut. 1097. Vesp. 105. ὁ λεπηρὸς et per syncopen λεπρὸς, ἡ λεπὶς, ἡ λοπὰς, τὸ λέπαδνον, ἡ λέπας, i. e. ὀρεινὴ τραχύτης, τὸ λέπος, ὁ λεπὸς, τὸ λώπιον, i. e. ἱμάτιόν τι. λέπειν notat et, sic nudare aliquid ut emineat et pateat visui. sic, λεπαία χθὼν, terra montana, Eurip. Hipp. 1248. λεπαία ὀφρύη, prominens collis, Heraclid. 395, ubi ἡ ὀφρύη est pro ὀφρύς.

λεσβιάζω, λεσβίζω, vide sub Λέσβος in R.

λεσχάζω, λεσχαίνω, vide sequens.

λέσχη, ης. ἡ. (Λέγω) est publicum ædificium nunquam clausum, in quod conferebant se mendici aut alii viles, hospitium non invenientes, ut ibi noctem transigerent, aut injurias cœli vitarent: δημόσιον ἄθυρωτον οἴκημα, ἔνθα οἱ ἐπαῖται συνήγοντο. est ergo a λέγω, cubare facio. ab hac prima notione fluxit deinde et altera, quia convenientes ibi homines colloquebantur varie et claris vocibus: ut confabulatio quævis, vel conventus confabulandi causa, diceretur ἡ λέσχη, quando otiose componimus nos et considemus ad confabulandum. hinc est ὁ ἀδόλεσχος et ὁ ἀδολέσχης, ου, confabulator ad satietatem, a τὸ ἄδος. et verbum λεσχάζω, et λεσχαίνω, et ἀδολεσχεῖν, garrire, confabulari affatim. in poëta est in primo significatu: sic tamen, ut alter possit subintelligi, saltem ut inde occasio sumta sit formandi eum. οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, ἠέ που ἐς λέσχην: ἀλλ' ἐνθάδε πολλὰ ἀγορεύεις θαρσαλέως, πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, σ, 328, non vis dormire abiens in officinam ferrariam calidam, nec aliquo in conciliabulum mendicorum, (mendici enim personam ferebat Ulysses jam) sed hic (in domo tam nobili) multa loqueris audacter, inter tam multos homines nobiles, quales nos proci sumus: nam ἀνὴρ ibi est in sensu eminenti.

λευγαλέος, έα, έον. (Λέγω) idem fere quod λοίγιος, atque inde quoque deductum. perniciosus, perditus. miser, calamitosus. φρεσὶ λευγαλέῃσι (λευγαλέαις) πιθήσας, Ι, 119, inquit Agamemnon de suo facto contra Achillem: obsequens animo meo pernicioso, *meinem schädlichen sinne, (my pernicious resolution,)* qui fecit ut multi occumberent mortem. ipse igitur vocat se ὀλοόφρονα καὶ ὀλεθριόφρονα. εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο, Ν, 97, sed si vos remittetis a pugna, quæ valde tunc luctuosa et exitiabilis erit nobis. ἐν δαῒ λευγαλέῃ, in pugna

periculosa, Ξ, 387. μηδέ σε λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω; neque te verbis periculum magnum minantibus avertat, Υ, 109. λευγαλέῳ θανάτῳ, morte misera, Φ, 281, in pugna. sic de morte in aqua, ε, 312. et de suspendio, ο, 358. λευγαλέοι ἐσόμεθα, β, 61, igitur et denique erimus morti traditi, sine forti defensione propria: nam hic est sensus hujus loci. erimus traditi εἰς τὸ λέγεσθαι (i. e. κοιμᾶσθαι) νήγρετον, ut decumbamus somno inexcitabili. κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισιν, periculosissimis laboribus et ærumnis nostris delectemur recordando secure, ο, 398, inquit Ulysses ad Eumæum, personatus. πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, mendico perdito et seni similis, π, 273. ρ, 202, 337. ω, 156. μισγέμεναι (pro μισγῆναι, misceri) κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισι, υ, 203, ubi sermo est de hominibus, quos Jupiter creavit, ut immisceantur infortunio et ærumnis mortiferis. notat igitur, *darniederlegend (laying down)* active, vel *darniederliegend, (lying down,)* intransitive. Vide sub λυγρός.

λευγαλέως, (Λέγω) adverb. perdite, funeste. ἔνθα κε λευγαλέως ἀπὸ νηῶν Τρῶες ἐχώρησαν πρὸς Ἴλιον, Ν, 723, ibi sane cum magna clade a castris Græcis abiissent Trojani versus urbem suam.

λευκαίνω, f. ανῶ. (Λύκος) album facio. ἐλεύκαινον ὕδωρ ἐλάταις, μ, 172, remis albam et spumantem faciebant aquam.

λευκανθής, έος. ὁ ἡ. (Θέω) candido flore præditus. λευκανθέα καπνὸν, Ne. 9, 55, candide efflorescentem fumum, candide exsurgentem in altum.

λευκάς, άδος. ἡ. (Λύκος) alba. λευκὰς πέτρα, ω, 11, vide sub λευκὸς, et Λευκὰς in R.

λεύκασπις, ιδος. ὁ. (Σπάω) qui candidum et argento puro superinductum gestat clypeum. sic vocatur Deiphobus, grandis heros, Χ, 294. colores enim varii erant clypeorum.

λευκέα, ἡ, λεύκη, ἡ, vide sub λευκός.

λεύκιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) albos equos habens. λευκίππου θυγατρὸς, Ol. 6, 106, i. e. Proserpinæ; nam λευκοπώλῳ ἅρματι ἡ Κόρα ab inferis in cœlum sublata, apud Jovem est sex menses: alteros sex apud Plutonem et inferos. λευκίππων πατέρων, Py. 4, 207, i. e. ἱππικῶν, nitidos equos habentium. λευκίπποις ἀγυιαῖς, Py. 9, 146, nam Thebani pulcrorum equorum studiosi.

λευκόϊα, τὰ, vide sub ἴον.

λευκόνοτος, ὁ, vide sub ἀργεστής.

λευκόπωλος, ὁ ἡ. (Ἄλλω) albis equis decoratus. est epitheton τῶν διοσκούρων, Py. 1, 127, λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν, albis equis insidentium Tyndaridarum.

λευκός, ή, όν. (Λύκος) albus, *weiss, (white.)* proprie est διαφανὴς καὶ λαμπρός. unde et fluvius dicitur λευκότατος, si est valde limpidus: Callimachus in Jovem, 19. et λευκὸν ὕδωρ, aqua limpida et purissima. λευκὸν λέβητα, album lebetem, intus stanno inductum, Ψ, 268, *einen verzinneten kessel, (a tinned kettle.)* et 455, ἐν μετώπῳ λευκὸν σῆμα, de equo, habente in fronte album signum, *eine weisse plesse an der stirne, (a white mark on the forehead.)* λευκὸν γάλα, Δ, 434. λευκὰ ὀστέα, ossa alba, Π, 347. Ψ, 252. Ω, 793. α, 161. λ, 220, quæ fiunt alba per combustionem. ω, 72, 76. ἄλφιτα, albas farinas, Λ, 639. Σ, 560. κ, 520. λ, 28. ξ, 77. λευκοὶ ὀδόντες, Ε, 291. Κ, 263. Λ, 416. λευκὸν κρῖ, Ε, 196. Θ, 560. Υ, 496. δ, 604, et quia in Odyssea alibi est κρῖ εὐρυφυὲς, apparet, hoc κρῖ non ex ἡ κριθὴ, sed ex τὸ κρῖμνον (quod confer) esse apocopatum. cæterum est avena alba, *weisser haber, (white oats:)* nam est et μέλαν ejusmodi frumentum. sic et δ, 41. μ, 358. λευκὸν ἄρνα Ἡλίῳ, Γ, 103, sacrificatum. κρήδεμνον λευκὸν ὡς ἠέλιος, Ξ, 185. λευκῷ φάρεϊ, Σ, 353. πόλιν λευκὴν, i. e. λευκόγαιον, urbem circa quam multi erant albentes colles et campi, Β, 739. λευκὰ ἱστία, Α, 480. β, 426. ι, 77, alba vela. λευκὸν ὕδωρ, Β, 735, ubi id apte dicitur de loco, multa albida cacumina habente. Ψ, 282. ε, 70. confer ὕδωρ, quod poëta alias vocat μέλαν. λευκὸν ἄνθος, Ρ, 56, de olea. ἡνία, λευκὰ ἐλέφαντι, Ε, 583, habenæ, albæ ebore. et 503, λευκοὶ ὕπερθεν κονισσάλῳ, ubi paullo ante, 500, dixerat de colore ξανθῷ, deinde 502, ὑπολεύκῳ, et sic sensim descendit ad λευκόν. λίθοι λευκοὶ, γ, 408. λευκὼ πήχεε, Ε, 314. ψ, 240. λᾶε δύω, Ψ, 329. λευκὸν χρόα, albam cutem, Λ, 572. λευκὴ γαλήνη, κ, 94, apte, nam γαλήνη est a τὸ γάλα, quod est λευκὸν κατ' ἐξοχήν. λευκὴ αἴγλη, ζ, 45. λευκοῖο γάλακτος, ι, 246. λευκῷ ὀδόντι σῦς, τ, 393, 465. φ, 219. λευκότεροι χιόνος, magis albi nive, Κ, 437, de equis. λευκοτέρην, de Penelope, σ, 195, magis albam quam est sectum ebur, πριστοῦ ἐλέφαντος, conf. ἐλέφας. λευκοτέραν Παρίου λίθου, Ne. 4, 132, de columna marmorea. λευκὸν ἐλέφαντα, Ne. 7, 115. λευκῷ γάλακτι, Ne. 3, 134. λευκαῖς φρεσὶ, Py. 4, 194, i. e. ἀνοήτοις, sumta metaphora a spumanti mari, quod se extollit et supra albescit; ut ergo arrogans temeritas notetur: *mit leichtsinnigem gemüthe, (rashly.)* ab hoc nomine est λευκαίνω, et ἡ λεκάνη, pelvis alba intus et stanno obducta, vel et, pelvis stannea: et ἡ λευκέα, i. e. δέρμα λεύκης arboris, *birken borke, (birch bark:)* et ἡ λευκὰς, άδος, alba.

λευκόω, f. ώσω. (Λύκος) album facio. λευκωθεὶς κάρα, Ist. 4, 117, dealbatus quod attinet caput, i. e. coronatus myrtea corona. ut appareat, colorem viridem subalbicantem indicari. idem dicitur λευκαίνω, f. ανῶ.

λευκώλενος, (Ἔω) pulcra et candida habens brachia cum lacertis. et a parte ad totum, formosus. nam ejusmodi formositatis epitheta imitantur conjectum oculorum. si quis conspicit mulierem formosam, quocunque conjicit oculos, id apparet ei admirabile. si ergo forte ad brachia flexit oculos, dicit λευκώλενος: si ad pedes candidos, ἀργυρόπεζα: si ad crines, εὐπλόκαμος: si ad genas, καλλιπάρειος, etc. et ex ejusmodi parte totam pulcram vult intelligi. cæterum candida et plena brachia, magna sunt pars formosi corporis. λευκώλενος Ἥρη, Α, 55, 195, 572. Ε, 711, 755. Ξ. 277. Ο, 78. Τ, 407. Υ, 112. Φ, 377. Ω, 55. et id allegorice quoque convenit Junoni, i. e. aëri, quando is est serenus et candidus. Ἑλένη, Γ, 121. χ, 227. Ἀνδρομάχη, Ζ, 371, 377. Ω, 723. Ναυσικάα, ζ, 101. Ἀρήτη, η, 233, 335. λ, 334. ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ζ, 239, et sic alloquitur regia virgo honestiores suas ministras. ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο, σ, 197, ubi de ministris Penelopes est sermo, quæ ex domo, i. e. habitatione, sua, prodibant. sic et τ, 60, δμωαὶ λευκώλενοι, in domo regia Ulyssis. λευκωλένῳ Θυώνῃ, Py. 3, 177.

λευρός, ά, όν. (Λάω) idem quod λεῖος: sic tamen, ut et notio τοῦ εὐρέος inesse videatur, planus et latus. sed in genere est, lævis, bene politus aut lævigatus. λευρῷ ἐνὶ χώρῳ, i. e. ὁμαλῷ, in regione plana, η, 123. λευρὸν ξίφος, i. e. λεῖον, Ne. 7, 39, *das blanke schwerdt, (polished sword.)*

λεύσσω, f. λεύσω. (Λάω) video. est a λάω, video, specto; idemque quod βλέπω. λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, i. e. βλέπετε, Α, 120. ἅμα πρόσσω (in præteritum) καὶ ὀπίσω (in futurum) λεύσσει, inspicit, Γ, 110. ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, spectans in mare, Ε, 771. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, Π, 70, non enim vident Trojani frontem galeæ meæ, i. e. me in exercitu Græco non conspiciunt præsentem et pugnantem. et 127, λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς ἰωὴν, conspicio apud naves vim ignis. φρεσὶν ᾗσιν ἐτάρπετο δαίδαλα λεύσσων, Τ, 19, artificiosa spectans. οὐδέ τι φῶτα λεύσσω, ᾧ ἐφέηκα ἔγχος, neque virum conspicio contra quem emisi hastam, Υ, 346. λευσσόντων τοιόνδε θάλος, conspicientibus tale et tam admirabile germen, ζ, 157. pro contextu deberet esse λεύσσουσιν ad σφίσι, 155: sed hæc figura frequens in poëta, ut obliqui casus inter se permutentur; nec est id σόλοικον, sed καινοπρεπὲς, novitas decens in constructione, ad sensum posita, maxime si animus adfectu aliquo captus loqui inducitur. ἑταῖρον ἐνηέα ἔλευσσε ἐν ἀγῶνι, Θ, 200. καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν, κ, 30, conspiciebamus eos jam facientes et habentes ignem; nam ex fumo id procul conjiciebamus. αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε, ψ, 124: σθένος ἁλίου χρύσεον λεύσσομεν, i. e. vivimus, Py. 4, 258. ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου, Æschyl. Pers. 712, quamdiu videbas radios solis, i. e. vixisti.

λευστήρ, ὁ, λεύω, σω, vide sub λαΐνεος.

λεχεποίη, ης. ἡ. (Πίω) epitheton regionis, multum et densum gramen habentis, πολυβοτάνου, οὗ ἡ πόα χρήσιμος λέξασθαι, i. e. ἐγκαθευδῆσαι αὐτῇ. Πτελεὸν λεχεποίην, Β, 697, herbosam eam urbem.

λεχεποίης, ου. ὁ. (Πίω) est epitheton fluvii, circa quem multa sunt gramina, ποταμοῦ τρέφοντος πολλὴν πόαν (i. e. βοτάνην) ἐν ᾗ λέξεταί τις (i. e. κατακοιμηθείη, decumbere possit) διὰ τὸ δασύ: cujus ποίη χρήσιμος λέγεσθαι, i. e. ἐγκοιμᾶσθαι: οὐ εἰς λέχος ἡ ποίη σχεδιασθήσεται τῷ ἀνακεισομένῳ. Ἀσωπὸν λεχεποίην, Δ, 383.

λέχος, εος. τό. (Λέγω) lectus, et quidem ligneus ille, *das bettgestelle, (the bed-stead,)* ἡ κλίνη, quam recentiores vocant; attice ὁ ἀσκάντης, ου, communiter ὁ σκίμπους, οδος, *das spanbette, (a low bed-stead.)* κράββατος vero est in nulla dialecto. deinde in genere est, locus ubi ad dormiendum quis se componit, et cui injiciuntur stramenta aut stragula, *ein lager zum schlafen, eine schlafstelle, (a sleeping place.)* postremo ipsum concubitum notat. unde mulieribus objicitur ἀπληστία λέχους, apud Eurip. Androm. 217, insatiabile desiderium coitus. est a λέγω, pono, cubare facio, *ich lege, (I lay, put to bed.)* ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, Α, 31, ubi conf. ἀντιάω, et 609, Ζεὺς πρὸς ὃν λέχος ἤϊε, ibat ad lectum suum. κείνου πορσυνοῦσα λέχος, Γ, 411, conf. πορσύνω. et 447, ἆρχε (præibat Paris) λέχοσδε κιὼν, ad lectum conjugalem iens. et 448, τὼ μὲν ἄρα ἐν τρητοῖς λεχέεσσι κατευνάσθησαν, ubi conf. τρητὸς, et pluralis est pro singulari. nam sunt τρητὰ, sicut et αἱ κλίναι et οἱ κλισμοὶ (i. e. τὰ ἀνάκλιντρα) sunt τρητοὶ, *wie die lehnstüle und sessel, (like the backs of chairs.)* alia λέχη (cubilia) sunt χαμαὶ στρωτὰ ἐκ φύλλων ἢ τοιούτων, et αἱ στιβάδες, a στείβω. ἠὲ γυναῖκα, ἥ κέν σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, quæ tecum cubare possit, Θ, 291, i. e. ἥ τις ἂν εἴη ἡ συγκοιμωμένη σοι, et quæ tibi pariat natos qualis ipse es. cæterum ex collatione 289, 290, vides tria præcipua genera donorum honoris causa, τρίποδα, ἵππους, γυναῖκα. Φοίνικι στορέσαι (sternere ei) πυκινὸν λέχος, Ι, 617, dense et molliter paratum lectum, *ein dickes weiches lager im zu machen, (to make him a thick soft bed.)* et hinc intelligis, quid sit ἡ στιβάς. et 656—658, ἐστόρεσαν λέχος, quod ibi describitur. Et vides simul simplicitatem τῶν ἡρωϊκῶν στρωμάτων, *die einfalt der vollständig aufgemachten betten, (the simplicity of the bed-*

furniture.) νωΐτερον αὐτῶν λέχος κουρίδιον, ὃ μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι, Ο, 39, 40, nostrum ipsorum lectum, in quem ego virgo tecum adscendi, quem ego non sane unquam frustra juraverim; ubi Juno jurat Jovi hunc lectum: et poëta docet, dum eum facit sacrum jusjurandum, quam sacer putandus et servandus sit conjugalis lectus, in quem uxor virgo olim cum juvene marito conscendit. κεῖνος ὅγε ἐν θαλάμῳ καὶ ἐν (apud, juxta) δινωτοῖς λέχεσι, de Paride, Γ, 391, ad lectum artificiose factum. πρὸς λέχεα κλίνων, adponens ea ad lectum feralem, Ψ, 171, ubi de funere Patrocli est sermo, et lecto funebri. ἠὼς ἐκ λεχέων παρὰ Τιθωνοῦ ὤρνυτο, Λ, 1. ε, 1, quod poëtice sic dicitur, quia nocturnum tempus somno dari solet. notat ergo hoc λέχος moram solis sub terra. λεχέων ἐπέθηκε, (pluralis pro singulari) Ω, 589, ubi simpliciter notat locum, cui incubat corpus mortui. nam erat currus, et sub corpore unicum φᾶρος jacebat. sic et 702, κείμενον ἐν λεχέεσσι, Hectorem mortuum ex castris Græcorum advectum. sed 719, s. τὸν μὲν ἔπειτα ἐνέθεσαν τρητοῖς λεχέεσσι, ubi imponitur corpus lecto magnifico ad spectandum, *auf ein paradebette, (on a bed of state:)* et confer locum, de corpore mortui principis alicujus. sic et 600. νεκρὸν κατέθεσαν ἐν λεχέεσσι, Σ, 233—236, ubi vides, ejusmodi λέχος et φέρετρον esse idem, lectum feralem. conf. φέρετρον. et 352, ἐνθέντες δὲ (mortuum) λεχέεσσιν, ἑανῷ λιτὶ ἐκάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, etc. ubi iterum describitur *das paradebette, auf welchem er ausgetragen und verbrannt wurde, (the couch of state on which he was carried out and burned.)* οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, Φ, 123. οὔ σε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, inquit Hecuba ad Hectorem, Χ, 87. et 353, οὐδέ σε μήτηρ, etc. παρὰ λεχέεσσι Μενοιτιάδου, ad lectum feralem Patrocli, Ψ, 25. ἐστόρεσαν δοιὼ λέχεε, ad dormiendum, Ω, 648. παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι, ad lectum pulcrum Telemachi dormientis, α, 440. τῷ δὲ (marito suo) ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, γ, 403. sic et η, 347, πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα. et 340, ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι ancillæ. et 345, κάθευδε τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν. λέχος δ' ᾔσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστου, Mars, θ, 269. πάντες δὲ ἠρήσαντο (vota faciebant) παρακλιθῆναι (τῇ Πηνελόπῃ) λεχέεσσι, α, 366. σ, 212, et sermo est de procis. αὐτὸν ἐκοίμησε Νέστωρ τρητοῖς ἐν, γ, 399. εὕδουσι ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς, κ, 12, de filiis Æoli. et 497, ἔκλαιον ἐν λεχέεσσι καθήμενος, coll. 480. κατέθεμέν σε ἐν λεχέεσσι, te, Achillem mortuum, ω, 44—94, ubi funus magnificum Achillis occisi describitur. et 294. οὐκ ἄλοχος ἐκώκυσεν (luxit) ἐν λεχέεσσι φίλον πόσιν, *auf dem paradebette, (on the funeral couch.)* ἐκ λεχέων μὲ ἀνεγεῖραι, e lecto me suscitare dormientem, δ, 730. στόρεσόν μοι λέχος, ψ, 171. et 177—204, ubi Penelope consulto repetit eadem verba, στόρεσον αὐτῷ, ut Ulysses occasionem habeat memorandi de lectu suo ἀκινήτῳ, quem ipse olim fecerat, et cujus rationem nemo mortalium, præter ipsum, uxorem, et nutricem fidam, sciebat. et ex hoc signo agnoscebat denique Penelope maritum suum verum. et 291, ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι ancillæ. confer κλίνη, et λέκτρον, et εὐνή. λέχος ἐς ἱμερτὸν, Py. 3, 177, in cubile amabile, ad concubitum. ἀναγκαῖον λέχος, i. e. conjugium coactum, *gezwungene ehe, (a compulsory marriage,)* Py. 12, 27. λέχει αὐτοῦ εὐφρανθεῖσα, Py. 9, 30, i. e. τερπομένη συνουσιασμῷ αὐτοῦ, delectata concubitu. γυναῖκες, ἀρήγουσαι λέχει Ἀλκμήνης, *ire kammerfrauen, (her waiting women,)* Ne. 1, 73. ἐκ λεχέων κεῖραι μελιηδέα ποίαν, i. e. devirginare eam concubitu, Py. 9, 63. ἀνάγει φήμην παλαιὰν ἐκ λεχέων, Ist. 4, 37, famam antiquam ex lecto suscitat; quasi dormierit aliquamdiu fama illa olim celeberrima. βροτέων δὲ λεχέων τυχοῦσα, sc. ἡ Θέτις, mortale connubium nacta, Ist. 8, 79. γυναικῶν ἐν λέχεσιν, Py. 4, 90, in conjugio uxorum. Vide sub δέμνιον.

λέχριος, ία, ιον. (Λέγω) obliquus, oblique curvans se, curvatus, πλάγιος, λίαν χρίμψας καὶ πλησιάσας τῇ γῇ. est a λέγω, cubare facio: nam incurvans se, quasi proclinaturus et incubiturus terræ videtur. τὸ ρ vero est littera insertitia, quam, sicut Græci, sic et Germani, sæpe interponunt vocibus derivativis. ab eodem λέγω, pono, est et τὸ λέγνον, ου, vel ἡ λέγνη, ης, fimbria, *ein saum, (a hem,)* ubi replicata est extrema ora vestimenti, *wo der rand umgeleget und verdoppelt ist, (where the border is turned down and doubled.)*

λέων, οντος. ὁ. (Λάω) leo. et hoc masculinum nominis genus est ἐπίκοινον, poniturque de leone et de leæna; nam τὴν λέαιναν finxere recentiores. nomen est a λάω, video: nam perhibetur esse ὀξυδερκὴς, et dormit apertis oculis. ejus νεογνὰ (catuli) dicuntur σκύμνοι, et λεοντιδεῖς. ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, Γ, 23—26. et 449, φοίτα (ibat Agamemnon) θηρὶ ἐοικὼς, nam leo κατ' ἐξοχὴν vocatur θήρ: et comparatio fortium heroum cum leone valde frequens est poëtæ. loco posteriori subintelligendum est, ἄγραν ἀπολωλεκότι, qui venatione captam prædam amisit. conf. σῶμα. λέων ὣς, ἀλκὶ πεποιθὼς, Ε, 299, nam hæc fera novit vires suas. πρόσθε λέων, i. e. λέοντος κεφαλὴν ἔχουσα, Ζ, 181, de Chimæra. ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἐπελθὼν, Κ, 485—488. ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο τέκνα ῥηϊδίως ξυνεάξε (confringit) λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι, Λ, 113—119, ubi leo quoque θὴρ κραταιὸς absolute vocatur. et 129, ἐναντίον ὦρτο, λέων ὥς. ὡς δ' ὅταν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, σθένεϊ βλεμεαίνων, Μ, 41—48. et 299—306, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος. ὥστε λέων ὀλοόφρων, Ο, 630—636. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, Π, 487—491. et 823—828, ὡς ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, leo aprum superavit pugna: ubi Hector cum leone comparatur. ὡς ὅτε τὶς λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθὼς, Ρ, 61—68, nam solet optimum eligere, et in cervicem primum irruit, etc. nam ejusmodi locis historia naturalis hujus feræ egregie pingitur. et 133—137, εἱστήκει ὥς τις λέων περὶ οἷσι τέκεσσι, pro catulis suis; et vides, ibi de leone fœmina sermonem esse: nam leo mas οὐ σκυμναγωγεῖ. et 542, αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατεδηδὼς ταῦρον. et 657, ἔβη, ὡς λέων ἀπὸ μεσαύλου, usque ad 665, ubi natura leonis optime est depicta, et quod ignem timeat: respectus autem parabolæ ibi est ad τὸ ἀκούσιον (involuntarium) τῆς ἀπελεύσεως. ἐναντίον ὦρτο, λέων ὣς σίντης, Υ, 164—174, ubi quoque multa de leone ejusque indole: et parabola est de vulnerato leone, ad iratam Achillis fortitudinem. λέων δ' ὣς, ἄγρια οἶδε, Ω, 41—44. et 572, λέων ὣς ἆλτο θύραζε, Achilles; ubi sola ὁρμὴ καὶ κίνησις notatur, quæ in leone etiam non pugnante aut malum minante est valde gnava et terribilis. ὡς ὅτε τις κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος ἅπτηται κατόπισθε, Θ, 338—341. δαφοινὸν δέρμα λέοντος αἴθωνος μεγάλοιο ποδηνεκὲς, Κ, 23, quod gestabat Agamemnon in humeris, ad contegendum corpus contra frigus nocturnum in obambulando per castra. sic et de Diomede, 177. et hæc pellis alias una voce dicitur ἡ λεοντῆ, *ein löwenpelz, (a lion's skin.)* οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων, ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκὴ, Π, 752, nam ἰδιότης leonis est, ut coram et a fronte adoriatur hostem, non a tergo, conf. στῆθος. οὐ παρδάλιος τόσον μένος οὐδὲ λέοντος, Ρ, 20. ὅτε θηρητὴρ ἐπισεύῃ κύνας λέοντι, Λ, 293. ὥστε λέοντα, Ε, 136—147. et 476, καταπτώσσουσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα. οἵτε σὲ πεφρίκασι, λέοντα ὡς μηκάδες αἶγες, Λ, 383. et 547—556, ὡς δ' αἴθωνα λέοντα —, et indicatur ibi, timere eum ignes: cujus causa est τὸ ἔνθερμον αὐτοῦ καὶ οἷον πυρῶδες. eandem ob naturam calidam οὐδὲ μύει κοιμώμενος, καὶ γεννᾶται ὁρῶν, nascitur videns. hinc et ossa ejus sunt πάνυ πυκνὰ καὶ στεῤῥὰ, quæ ignem reddunt, si vehementius terantur. αἴθων igitur dicitur, non tantum ob colorem fulvum, sed et ob igneam ejus naturam, ὡς διάπυρος: unde et signum cœleste, in quo sol versatur tempore calidissimo, appellatum est ὁ λέων. ἐπῶρσεν αὐτὸν Ἀργείοις, ὡς λέοντα βουσὶν, Μ, 293. ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντα αἴθωνα δύνανται ποιμένες μέγα πεινάοντα δίεσθαι, Σ, 161—164. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ Ζεὺς θῆκεν, Φ, 483, inquit Juno ad Dianam, cui subitæ mortes mulierum attribuuntur. et hoc loco iterum ὁ λέων etiam genus fœmininum exprimit. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν, Ε, 782. Π, 256. Ο, 592. et hæc forma est poëtica. communis altera est, Χ, 362, οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν (inter leones et homines) ὅρκια πιστὰ, fœdera certa. οἵω τώγε λέοντε δύω, Ε, 554—560. nam leæna duos tantum edit uno partu, habens tantum δύο μαζούς. præterea leæna semel tantum parere dicitur, quia primus fœtus, ut perhibent harum rerum periti, uterum matris perdit. Cæterum δύω non est absolute pleonasticum: nam apud poëtam dualis æquivalet plurali sæpe: et ob hanc ἀοριστίαν, certitudinis causa additur δύω. sic, ὥστε δύω λέοντε, Ν, 198—202, quam parabolam accusant quidam, dicentes, non solere leones societatem jungere ad venandum, sed quemque pro se capere sibi prædam. sed isti critici frustra postulant, ut tota parabola semper toti conveniat rei. quod raro admodum fit. nam h. l. non περὶ συμμαχίας (de auxilio in pugnando) parabola est condita, sed περὶ μόνης ἄρσεως ἑνὸς σώματος ὑπὸ δύο τινῶν: et addunt prisci, ὅτι νοητέον, ὡς, ἑνὸς ἁρπάσαντος λέοντος, συναρπάζει καὶ ἕτερος ὑπαντώμενος, καὶ ἑκάτερος ἄγει ἄγραν ἑαυτῷ, quod, si unus leo arripuit prædam, accurrit et alter una arripiens, et alteruter aufert sibi prædam qui fortior est: et hoc unum, quando duo unum corpus arripiunt, parabola pingere voluit poëta. sic, ὥστε λέοντε δύω, Κ, 297. σμερδαλέω δὲ λέοντε δύω, Σ, 579—586. πρώτιστα λέων ἐγένετο ἠϋγένειος, de Proteo, δ, 456. et 791, ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας, ubi Penelope comparatur cum leone insidiis clauso et timente sibi, nihilque conante fortiter. βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ζ, 130—135, ubi parabola solam ἔκπληξιν γυναικῶν pingit. ἤσθιε ὥστε λέων, ι, 292, 293, de Cyclope: nam ita vorant leones, uni parti corporis quam semel appetierunt inhærentes, donec plane sit absumta, non vero ut canes qui nunc hanc nunc illam partem admordent et lacerant. ἐν ξυλόχῳ (lustro) κρατεροῦ λέοντος, δ, 335—340, ρ, 126—131. ἀμφί μιν (circa eam, Circen) λύκοι ἔσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες, κ, 212, 218, non mutati ex hominibus, sed veri, mansuefacti a Circe vi medicaminum. et 433, ποιήσεται ἡμᾶς λέοντας. χαροποί τε λέοντες, λ, 610. de leone est proverbium: ξυρεῖν λέοντα, tondere leonem, de re quæ fieri nequit: nam vivus leo a nemine tonderi potest. λέοντος ἐν χόρτοις, i. e. ἐν Νεμέᾳ, Ol. 13, 62. λέοντος βοτάνη, Ne. 6, 72, i. e. τὸ σέλινον, quo victores in Nemea coronabantur. βαθυστέρνου, Ist. 3, 19. ἐν ῥινῷ, Ist. 6, 53. λέοντι ὀμβρίμῳ παλαίουσαν, Py. 9, 45. λέοντες ἐρίβρομοι, Ol. 11, 21. βαρύκομποι, Py. 5, 77, qui crepitant dentibus terribiliter. λεόντων θρασυμαχᾶν ὄνυχας, Ne. 4, 102. θηρῶν ἐριβρεμετῶν τόλμῃ, Ist. 4, 78. λεόντεσσιν ἀγροτέραις, Ne. 3, 80. Vide sub σῶμα, et σῦς prope initium.

λεώς, ὁ, vide sub ἀγελείη.

λεωφόρος, ὁ ἡ, vide λαοφόρος, ἀτραπιτὸς, et γυνὴ paullo ante medium.

λῆ, pro λάει, vide sub λιέω.

ΛΗ'ΒΩ, (pro quo communis usus dixit λαμβάνω) f. λήψω, f. 2. λαβῶ. capio, prehendo, sumo. tango. *ich fasse, ergreife, (I lay hold of, seize.)* si idem est quod ἅπτομαι, ut *partem* aliquam apprehensam aut contactam notet; regit genitivum. ἔλλαβε (pro ἔλαβε) χειρὶ γενείου, contigit manu mentum ejus, Θ, 371. λάβε γούνων σκαιῇ, Α, 500. coll. 407, λαβὲ γούνων. sic, λάβε, 557. ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων, Φ, 68, i. e. ἥψατο. sic, κ, 323. λαβὼν γούνων, Ζ, 45. κ, 264. χ, 310, λάβε γούνων Ὀδυσσῆος. coll. 337, 342. ζ, 142. λάβε πέτρης, ι, 428. ὁ μὲν ἀντίος ἤλυθε, γούνων, εἴ πως οὐ πεφίδοιτο, λαβὼν, Υ, 464, ubi γούνων pertinet ad λαβών: et distinguendum est ibi ut posuimus. χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ, ἐτίναξε, λαβοῦσα, prehendens eam manu sua ad peplum venustum, concussit eam, Γ, 385. λαβὼν ποδὸς, prehendens eum pede, Φ, 120. Κ, 490. et ποδῶν, Σ, 155. ποδὸς, σ, 100. φάρυγος λάβε, τ, 480, quo loco χεῖρ' apocopatum, est pro χειρὶ, pertinens ad δεξιτερῆφι, et ad ἐπιμασσάμενος, admovens tactu. proprie tamen hoc verbum regit accusativum objecti totius, ut per genitivum deinde pars ex toto indicetur. αὐτὴν (τὴν στρουθὸν) πτέρυγος λάβεν, Β, 316. αὐτὸν κόρυθος, *beym helme, (by the helmet,)* Γ, 369. τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε, Δ, 463. ἀγκὰς λαβέτην ἀλλήλων, complectebantur ambo se, Ψ, 711. sæpe tamen et pars quæ prehenditur, est in accusativo, λαβὲ γούνατα αὐτοῦ, Ω, 465. et 478, χερσὶν λάβε γούνατα Ἀχιλλῆος. et recentiores dicunt, λαβέσθαι τοῦτο, *das ergreifen, anfassen, (the seizing, grasping.)* λαβὼν μέσα τὰ τάλαντα, libram in medio prehendens, Θ, 72. Χ, 212. χόλος ἔλαβεν αὐτὸν, Α, 387. Ζ, 166. μὴ ἐμὲ οὗτός γε λάβοι χόλος, ne me talis sane capiat ira, Π, 30, quam iram detestatur Patroclus. ἔλλαβε φόβος πάντας, Λ, 402. αὐτὸν, Ν, 470. τρόμος γυῖα, Θ, 452, Ω, 170. αὐτοὺς ἄχος, Ξ, 475. Π, 599. et 548, πένθος. μένος θυμὸν, Ψ, 468, conf. μένος. κάματος γυῖα, Δ, 230. ἄλγος μὲν, Ε, 394. ubi hi affectus velut captivantes aliquem innuuntur. λάβε χερμάδιον, Ε, 302. Θ, 321. Υ, 285. ἡνία, habenas, Ε, 328. Θ, 116. εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν, Β, 261. τάγε (ἡνία) ἔλαβε χερσὶ, Ρ, 620. οὐδὲ ἔλαβε, apprehendere non poterat manibus, sc. apparens spectrum, Ψ, 100. χεῖρα δεξιτερὴν αὐτοῦ, Ω, 672. ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, Ο, 716, postquam attigit et apprehendit, nequaquam remittebat. sic et Π, 762. priori loco erat de nave quam prehenderat, cum Patroclus pedes ejusdem teneret. αὐτοῦ δύο παῖδε λάβε, deprehendit hostiliter, *bekam er in seine hände, (he got into his hands,)* Λ, 126. sic, Ε, 159, Πριάμοιο δύω παῖδε: ut λαβεῖν sæpe et de occidendo ponatur. δὴν μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε, diu eum impotentia loquendi tenuit, Ρ, 696. δ, 704, coll. 705. ἔλαβε ἔντερα χερσὶ, intestina per vulnus in ventre effusa, Υ, 418, coll. 420. σὺ ἐν χείρεσσι λαβὲ αἰγίδα, Ο, 229. κάρη λάβε παιδὸς, caput filii sui apprehendit manu, Σ, 71. ἐσσυμένως λάβε ἄεθλον, propere apprehendit præmium suum, Ψ, 511. ὄφρα λάβωμεν ἀσπίδα, ut capiamus in parte prædæ clypeum illum, Θ, 191. προφέρει μάσταχα, ἐπεί κε λάβῃσι, pro λάβῃ, Ι, 324, adfert os plenum cibi, quamprimum nacta est avis: et præcedit προφέρῃσι, dorice, pro προφέρει, cui cave Iota subscribas, est enim terminatio per dialectum pro ει. κατεσθίει, ὃν κε λάβῃσι, de delphino, vorante pisces captos, Φ, 24. ἵνα δαῖτα λάβῃσι, sc. leo, Ω, 43. et 480, ὅταν ἄνδρα ἄτη πυκινὴ λάβῃ, quando quem corripit magnum delictum. ὃν δὲ λάβοιμι, quemcunque corriperem, Ο, 22, *wen ich etwa fassete, (whomsoever I might seize.)* εἰ τούτω κε λάβοιμεν, si hos duos equos capere possemus, Ε, 273. et Θ, 196, hæc duo, clypeum Nestoris, et thoracem Diomedis. ὅπως τούσδε ἵππους ἐλάβετον, quomodo hosce equos nacti estis vos ambo, Κ, 545. χεῖρας δ' ἀλλήλων λαβέτην, manus invicem apprehenderunt amice, Ζ, 233, pro ἐλαβέτην. et 427, ἀπέλυσε τὴν, λαβὼν ἄποινα, dimisit eam liberam, accipiens pretium redemtionis, *da er angenommen, (having received.)* coll. Α, 20. ὁμοῦ λαβὼν, simul apprehendens, Δ, 122. ποιμαίνοντα ἐπ' ὄεσσι (apud oves) λαβὼν, cum deprehendisset eum pascentem, Λ, 106, et sermo est de capto viro nobili. et 114, ὀδοῦσι, dentibus corripiens; de leone. sic et 175. et 238, τόγε χειρί. et 841, ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἦγεν αὐτὸν, sub pectore complexum eum duxit, amice: i. e. ἐπὶ τῷ στήθει αὐτὸν ἀγκαλισάμενος. χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ τὸν πόκον, Μ, 452, manu una capiens vellus. τεύχεα λαβὼν δεῦρο ἴθι, armis sumtis huc veni, Ν, 235. ἐκ χηλοῦ (e cista) τὸ δέπας, Π, 228. ὀδοῦσι, de leone, Ρ, 63. et 678, καί μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμὸν, de aquila rapiente leporem. μάστιγα (scuticam) χειρὶ, Τ, 396. αὐτὸν ἦγε λαβὼν, abduxit captivum, Φ, 36. τὰ πρῶτα, sc. ἄεθλα, præmia, Ψ, 275, accipiens. et 695, χερσὶ, ὤρθωσε, apprehendens manibus erexit eum. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες, datis dextris invicem, Φ, 286, sc. ἡ Ἀθήνη καὶ ὁ Ποσειδῶν. τόγε (ἔγχος hastile) χειρὶ λαβοῦσα Ἀθήνη, manu tangens, ut repelleret, Ε, 853. τόξα λαβοῦσα θυγατέρος, Φ, 504. οὐκ ἀΐεις, οἷον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης, α, 298, nonne audis, qualem famam habeat ille? μάστιγα καὶ ἡνία, ζ, 81, prehendit manu. sic, τόξον, χ, 71. δίσκον, θ, 186. δέπας, ο, 102. τόξον καὶ βέλος, φ, 148. ἄνδρες δυσμενέες ἔλαβόν σε παρὰ οἴεσσιν, ο, 386, ceperunt te deprehendentes ibi. εἴ τινα λάβοι στείχοντα θύραζε μετὰ οἴεσσι, comprehendere posset, ι, 418, *fassen könte, zu fassen bekäme, (might hold, might seize.)* εἰσόκε αὖτις θυμὸν λάβητε ἐν στήθεσι, recipiatis animum, κ, 461. οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος, φ, 152, conf. τανύω. ἢ γούνων λαβὼν κούρην, ζ, 142. et 147, μή οἱ γοῦνα λαβόντι (tangenti) χολώσαιτο κούρη, coll. 169. χείρεσι λαβὼν κοντὸν, ι, 487. ἐρετμὸν, λ, 120, coll. ψ, 268. ἀσπαίροντα, palpitantem piscem, captum hamo, μ, 254. ἑτάρους τε λαβὼν νῆα, assumens mihi, ο, 269. ἐκ κανέου, υ, 300. χειρὶ πειρήσατο νευρῆς, λαβὼν τὸ τόξον, φ, 410. λαβὼν ἔκυσε χεῖρα Ὀδυσσέως, ω, 397. λαβόντες ἐκ πόλιος ἀλόχους καὶ κτήματα, ι, 41. μῆλα, λ, 4, et priore loco, hostiliter; posteriore, suas pecudes. ἥ μι λαβοῦσα (excipiens hospitaliter) ἐνδυκέως ἐφίλει, η, 255, *nahm mich auf und that mir alles gutes, (received and treated me most kindly.)* μή ἑ λαβοῦσα, ne illa, contrectans eum manu, τ, 390. et 467, χείρεσσι. ἣ κύσσει κάρη, καὶ χεῖρε λαβοῦσα, Penelope Ulyssis, ψ, 87, i. e. δεξιωσαμένη. ἐλλάβετο αὐτῆς, sc. τῆς σχεδίης, apprehendit ratem eamque tenuit natans, ε, 325, *er ergriff es, (he laid hold of it,)* coll. 428. εἴπως σὺ τὸν δύναιο λελαβέσθαι, si forte tu hunc possis comprehendere, δ, 388, ionice pro λαβέσθαι: nam Iones aut non amant augmentum, aut nimis amant. κόσμον ἔλαβες, decus accepisti, Ne. 3, 54. λάβεν ἥβης καρπὸν, Ol. 6, 96, accepit fructum pubertatis, i. e. adolescens factus est. ἵππον, Ol. 13, 119. κείνην λάβε, eam accepisset, Py. 4, 84. ἔλαβεν αἶψα, Ne. 3, 140. λαβὲ φροντίδα, Ne. 10, 40, suscipe curam. ἔλαβον χάρμα, Ol. 10, 26, acceperunt, nacti sunt gaudium. λαβὼν χείρεσσι, Py. 4, 343. λαβόντα μὲ, ego qui accepi, Py. 2, 173. λαβεῖν ἀρετὴν, i. e. κτήσασθαι, Ol. 8, 8. ὁ λάβης, ητος, nomen canis venatici, a λαβεῖν τὰ θηρία, *greif, (to seize.)* Aristoph. Vesp. 832. sicut a δάκνειν est ὁ δάκνης, ητος.

λήγω, f. ξω. (Λέγω) finire facio, cessare facio, desino. est a λέγω, pono, depono. σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις, Κ, 164, tu quidem a labore nunquam cessas, *du legest das mühsame arbeiten doch nie ab, (thou never desistest from labour.)* οὔπω λῆγε (ἔληγε) χόλοιο, Α, 224, nequaquam desinebat iram suam et contentionem, ἔριδος. nam cum genitivo notat hoc verbum, παύομαι. sed cum accusativo, παύω. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε (ἔληγε) μένος μέγα, non cessare faciebat impetum suum magnum, Ν, 424, i. e. οὐκ ἔπαυσεν. οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, suum impetum istum, Φ, 305. ponitur et sine casu. οὐδὲ ἔληγε μέγας θεὸς, Φ, 248, non destitit, non quievit, *er liess nicht nach, (he did not desist.)* et 224, οὐ πρὶν λήξω ἐναρίζων αὐτοὺς, non prius desistam ab occidendo eos. ἔμπης οὐ λήξω, omnino tamen non cessabo, Τ, 423, *werde nicht ablassen, (will not cease.)* ἄναξ, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο (σοῦ) δ' ἄρξομαι, Ι, 97, ubi est ὑστερολογία quidem, quales plurimæ in poëta; consulto tamen posita: nam τὸ λήγειν habet reprehensionem modestam regis, τὸ ἄρχεσθαι vero laudationem; et ab hac vult incipere. simul id volunt tecte hæc verba: tu omnium adversorum nobis es causa, tu etiam ea omnia finire potes si vis. εἰ ἀρχὴν καὶ τέλος τοῦ λόγου ποιήσομαι, ὡς περὶ πλείονος σὲ τῶν ἄλλων τιθέμενος. Ἀργεῖοι ἔληξαν φόνοιο, desierunt a cæde, Ζ, 107. δέγμενος (exspectans) Αἰακίδην, ὁπότε λήξειεν ἀείδων, quando finem facere vellet canendo, Ι, 191, *wenn er aufhören würde zu musiciren, (when he should cease to sing.)* sic cum participio etiam supra ex Φ, 224. et θ, 87, ὅτε λήξειεν ἀείδων ἀοιδός. οὐδέ κεν ὣς (οὕτως) χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο, ne sic quidem (si mihi vel omnia vestra daretis) cessare facerem manus meas a cæde, χ, 63, et ibi phrasis est plena, in notione activa: sine casu quarto notaret παυθήσομαι, *wollte ich aufhören, (I would cease.)* ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, desine a contentione, Α, 210, moderare eam, modum ei fac. sic et Φ, 359, coll. 360. χοροῦ νέον λήγοντα, recens desinentem a saltando, Γ, 394, nam mundiores vestes celeriter sibi induerat Paris, post reditum ex certamine: *der jetzt erst zu tanzen aufhöret, (who has just ceased dancing.)* ληγέμεναι (pro λήγειν cum paragoge Attica; et infin. pro imperativo, λῆγε) δ' ἔριδος κακομηχάνου, Ι, 257. οὐκ ἔμελλες λήξειν ἀπατῶν, ν, 294, non eras desiturus a fallaciis. λήξαντος οὔρου, desinente vento secundo, Py. 4, 520.

λῆδος, vel λῆδος, εος, τὸ, vide sub λιτὸς, et λεῖος

λήθη, ης, ἡ. (Λήθω) oblivio. μή σε λήθη αἱρείτω, Β, 33, ne te oblivio capiat, noli oblivisci. λάθα (dorice) γένοιτο ἄν, Ol. 2, 34. κατέχει τὸν, Ne. 8, 41, oblivio detinet eum, ejus obliviscuntur homines, ejus rationem nullam habent. λάθας (pro λήθης) νέφος ἐπιβαίνει, oblivionis nubes superinducit se, Ol. 7, 83. λάθαν τοῦ ἔπαυσε, Ne. 6, 35, sustulit oblivionem ejus. λάθαν πόνων ἔσχε, Ne. 10, 45. τὸ λῆθος, εος, dorice τὸ λᾶθος, est idem. Theocr. Id. 23, 24. utrumque ponitur de mythico illo fluvio apud inferos, i. e. de statu mortuorum, qui memoriam omnem rerum humanarum abjecerunt. Vide sub ἔκλησις, et παῖς aliquanto sub medio.

λῆθος, εος, τὸ, vide supra.

ΛΗ'ΘΩ, f. ήσω. f. 2. αθῶ. lateo, it. latere facio, celo. αἰεὶ μὲν οἴεαι, οὐδέ σε λήθω, inquit Jupiter ad Junonem, Α, 561, semper quidem arbitraris de me, neque te lateo; *du denkest immer was ich etwa denken mag, und weissest alles was ich thue, (thou art always scrutinizing my thoughts and actions:)* descriptio rixosæ uxoris, coll. 558, οἴω, et 557, 555. οὐδέ σε λήθω κινύμενος, Κ, 279, inquit Ulysses ad Minervam, precans: non te lateo, non tu negligens mei es, si moveor ad rem agendam, *meine unternehmungen sind dir nicht*

verborgen, du nimmst antheil daran, du stehest mir bey, (my undertakings are not concealed from thee, thou takest an interest in them, thou assistest me.) ἄλλον πού τινα μᾶλλον λήθω μαρνάμενος, σὲ αὐτὸν δὲ οἴω ἴδμεναι, alius quidem fortasse magis ignorat me qualis sim in pugnis, te ipsum vero arbitror id certo scire, N, 273, inquit Meriones ad regem et socium suum Idomeneum. οὐδέ σε λήθω, ἧς τιμῆς ἔοικέ με τετιμῆσθαι μετὰ Ἀχαιοὺς, Ψ, 648, inquit Nestor senex, honoris præmio donatus, ad Achillem: neque ignoror a te, quo pretio habendus sim inter Achæos. οὐδέ με λήθεις, ὅτι θεῶν τις ἦγέ σε δεῦρο, Ω, 563, nec ignoro de te, quod deorum aliquis te duxerit huc, inquit Achilles ad Priamum. οὔτι με λήθεις, video te in omnibus, non quidquam lates me, τ, 91, inquit Penelope ad ancillam malam. coll. 88, οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν λήθει ἀτασθάλλουσα αὐτὸν, sc. Τηλέμαχον, nulla mulier, i. e. ancilla, improbe agens latet eum. οὐδέ ἑ λήθει, et probe scit, non negligit, Ψ, 323, i. e. intelligit, πῶς ἡνιοστροφήσει τοὺς ἵππους, τὸ πρῶτον, i. e. προ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. et 326, οὐδέ σε λήσει, neque incognitum tibi manebit, facile id agnosces. et 416, οὐδέ με λήσει, neque me fallet, coll. 415. σῆμα δέ σοι ἐρέω μάλα ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει, λ, 125, signum tibi dicam valde luculentum et ab aliis distinguendum, quod te certe non fallet, quod tu certe advertes. et 101, οὐ γὰρ οἴω λήσειν (sc. σὲ) Ἐννόσιγαιον, non enim arbitror te incognitum fore Neptuno: coll. 100. οὐδέ με λήσεις, inquit Minerva ad Ulyssem, ν, 393. οὐδέ σε ἠριγένεια λήσει ἐπερχομένη, χ, 198, aurora te non fallet adveniens; inquit Eumæus ridens ad Melanthium misere suspensum manibus et pedibus vivum. sic, οὐδέ μιν (Achillem lugentem et insomnem) ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν, ionice pro ἔληθε, Ω, 13, non latebat eum exoriens aurora. τρίετες (per triennium) μὲν ἔληθε δόλῳ, latebat hac arte sua, *blieb mit der list verborgen, dass es niemand merkete, (she kept her scheme concealed, so that no one discovered it,)* β, 106. ω, 140. et τ, 151, τρίετες μὲν ἔληθον ἐγώ. et sine augmento hoc imperfectum, ἀλλ' οὐ λῆθε Ἀδάμαντα, N, 560, hunc non fallebat ille. νόον πυκινὸν Διὸς, O, 461, Jupiter id sensit. οὐκ Ἀθήνην, κιὼν ἀπὸ σταθμοῦ, π, 156, vidit eum Minerva, cum iret ex stabulo rustico. οὐ Κίρκην ἐλθόντες ἐλήθομεν, μ, 17. φίλους λήθοντε (particip. præs. in duali) τοκῆας, Ξ, 296, de Jove et Junone, in domo paterna jam concumbentibus. quo fortasse notatur tempus, cum aër et æther nondum erant actu secreti, sed confusi. si modo in Homero talia sunt quærenda, et is non potius ad mores hominum digitum intendit. πάσας δὲ Τρωὰς λάθεν, pro ἔλαθεν, Γ, 420, incognita manebat omnibus matronis, nulla earum id animadvertebat. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ, πίνοντά περ ἔμπης, Ξ, 1, qui ergo non incuriosus erat rerum, nec dissolutus, etsi bibens: nam bonus vir, etiam ἐν καιρῷ ἀνέσεως, quum remittit se a labore, πάνυ προσεκτικός ἐστι, ad omnia est attentus. οὐ λάθεν Ἕκτορα, O, 583. οὐ Δία, Π, 232. οὐδ' Ἀτρέος υἱὸν, P, 1, 89. et 626, Αἴαντα. et 676, αἰετὸν οὐκ ἔλαθε πτὼξ, lepus. οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαο παῖς Ἥρην, Υ, 112. οὐκ Ἀθήνην Ἀπόλλων, Ψ, 388, i. e. prudens attentio herois celeriter sensit hoc infortunium. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ, ι, 282. τοὺς δ' οὐ λάθε νηῦς, μ, 182, Sirenes animadverterunt navem accedentem. ἔλαθον δέ, ἑ θυμὸν ἀπούρας, ν, 270, non sum visus a quoquam, quum eum interficerem. αὐτοὶ οὐ λάθον Ζῆνα, Ω, 331. λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα, hi duo fefellerunt eum intus versantem, cum ipsi essent ante januam, χ, 179, is non sensit eos. μή σε λάθῃσι (pro λάθῃ) κεῖσε ἐξορμήσασα νηῦς, ne tibi incognita sit navis excurrens eo, μ, 220, i. e. ut advertas bene hunc cursum. εἴπερ τὸν (κύνα) λάθῃσι (ὁ νεβρὸς, hinnulus) καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, deprimens se sub fruticeto, X, 191. et 193, οὔτως Ἕκτωρ οὐ λῆθε (ἔληθε) ποδώκεα Πηλείωνα, non fallebat eum, non incognitus manebat ei. μὴ λάθοι (τὸ σῆμα) αὖτις ἰόντε, ne lateret id signum regredientes ambos noctu, K, 468. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, vigiles non sane falleret, Ω, 566. μή ἑ λάθοι παριὼν, ne præteriens, vel potius accedens, lateret eum, δ, 527. et nota huc celebrem versum Eurip. Med. 332, a Bruto in supremis suis usurpatum, Ζεῦ, μὴ λάθοι σὲ, τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν. sed cave ibi eruditissimum Barnesium audias de versu sequenti conjectantem: nihil enim fingi potest frigidius. neque στρατιώτης τὶς τῶν τυχόντων confecit virum illum, sed tribunorum aliquis. λαθὼν φύλακας, I, 437. Ἀγαμέμνονα, Λ, 251, cum is id non adverteret. ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθὼν, de muro desiliebat sic ut nemo animadverteret, M, 390. στῆ λαθὼν, O, 541, stabat in clandestinis insidiis, ut alter eum non adverteret. πυλαωροὺς, cum falleret et incognitus maneret custodibus portæ, Ω, 681. Εὔμαιον, ρ, 305. ergo hæc *activa* forma sic semper intransitive apud poëtam. sed forma *media*, λήθομαι, obliviscor, non cogito. σὺ δὲ λήθεαι, tu autem oblivisceris ea præcepta, I, 259. Λ, 789, estque exprobratio cum adhortatione juncta: refertur simul ad προθυμίαν priscam, 781, cujus nunc sit oblitus. Θέτις δ' οὐ λήθετο ἐφετμῶν, non obliviscebatur præcepta vel mandata, A, 495. οὐκ ἐλήθετο συνθεσιῶν, E, 319, mandata. οὐ χάρμης, pugnam, M, 203, (ubi deberet esse ληθόμενον) 593. δόλου οὐ Ὀδυσσεὺς, artem, Ψ, 725, nam luctatoribus licebat dolo uti, non vero cursu aut curru certantibus. οὔποτε λήθετο θεῶν, nunquam obliviscebatur deorum, Ω, 427, quæ est laus Hectoris ex ore Jovis. ἀλλ' οὐδ' ὣς τοῦ λήθετο, at ne sic quidem obliviscebatur eum absentem, β, 23. οὐκ ἀπειλῶν, ν, 126, Neptunus non obliviscebatur minas suas contra Ulyssem. οὐ συβώτης ἀθανάτων, ξ, 421, *er vergas gottes nicht, (he did not forget the gods.)* λήθοντο δὲ χάρμης, et obliviscebantur pugnam, P, 759. οὔποτε λήσομαι αὐτῶν, nunquam obliviscar sermones istos tuos, α, 308. οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἐμοὶ (contra me) χόλου εἵνεκα τευχέων, λ, 553, inquit Ulysses ad umbram Ajacis apud inferos. ἢ λάθετο (pro ἐλάθετο) ἢ οὐκ ἐνόησε, aut oblitus erat, aut nunquam proposuerat sibi id faciendum, I, 533, ubi sermo est de Œneo, Dianæ non sacrificante inter cæteros deos. cæterum est χολοποιὸν (iram movens) magnatibus, si vel omnino non agnoscuntur, vel semel agnitos non esse in præsenti memoria. in hoc versu τὸ, ἢ οὐκ, in scansione valet pro unica syllaba longa; ut appareat, elisiones vocalium esse et in Græca poësi: et hæc figura sæpissime obvia apud poëtam. οὐκ ἐλάθοντο ἀλκῆς, non obliviscebantur fortitudinis suæ, N, 835. λάθοντο δὲ ἀλκῆς, O, 322. Π, 357. οὐδὲ θεοὶ λελάθοντό σου, Δ, 127, non obliti sunt dii te; ubi est Ionica reduplicatio, pro ἐλάθοντο. μὴ μένεός τ' ἀλκῆς τε λάθωμαι, ne obliviscar roboris et fortitudinis, si vinum bibero, Z, 265, i. e. μὴ ἀμελήσω τοῦ ἀνδρίζεσθαι: quod est oppositum τοῦ, μνήσασθαι ἀλκῆς. nam voluptates gustatæ avertunt facile animum a labore. sic et X, 282. μὴ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται, ne excubiarum et vigiliarum omnino obliti sint, K, 99. et 243, πῶς ἂν ἐγὼ Ὀδυσῆος λαθοίμην, inquit Diomedes, electurus sibi socium; quomodo obliviscerer illius: quod modeste, et Ulyssi ipsi non invidiose apud alios principes, dictum. sic et α, 65, ubi loquitur Jupiter. ἵνα πάγχυ λαθοίατο (pro λάθοιντο, obliviscerentur) πατρίδος αἴης, κ, 236. ὄφρα λελάθῃ ὀδυνάων, O, 60, ubi hoc præter. perf. m. conj. est *active* positum, pro, ἐπιλησθῆναι ποιήσῃ, ut Apollo Hectorem oblivisci faciat dolorum ex vulnere. possit tamen et intransitive sic intelligi, ut Hector obliviscatur; ut sit aor. 2. m. conj. cum reduplicatione Ionica. apud Pindarum (vide compositum ἐπιλήθω) est λέλαθα, præt. perf. m. pro ἐπελαθόμην, oblitus sum. λαθέσθαι βουλῶν Ζηνὸς, oblivisci consiliorum et voluntatis Jovis, non intelligere voluntatem ejus, M, 235. νόστου, ι, 97. et 102, νόστοιο λάθηται. οὐ δυνάμην ἄτης λελαθέσθαι, non poteram oblivisci erroris mei, sed pervidebam eum tunc, T, 136, Ionica reduplicatione pro λαθέσθαι. sic, μή τις ἀπειλῶν λελαθέσθω, pro λαθέσθω, ne quis obliviscitor minarum, Π, 200. etiam *forma passiva* notat, obliviscor, celor. τῶν δὲ λέλασται, horumque oblitus est, de his non cogitat, E, 834, præter. pass. dorice pro λέλησται: et hic dorismus obtinet in hoc perfecto passivo. τῶν, sc. Ἀργείων, vel, ὧν ὑπέσχετο, promissorum suorum. τί παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς, quid accidit nobis ut obliti simus fortitudinis, Λ, 313. νῦν πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων, omnino oblitus es auxiliatores tuos, Π, 538. et 776, λελασμένος ἱπποσυνάων, oblitus rei equestris. sic et ω, 40. ἐμεῖο λελασμένος, mei oblitus, Ψ, 69. λελασμένος ὅσα ἐπεπόνθει, oblitus, quot et quanta passus esset, ν, 92, de Ulysse dormiente cum transportaretur in Ithacam: et hic est effectus somni profundi, in hac quoque re similis morti: mortui enim finguntur bibere τὸ τῆς Λήθης ὕδωρ, i. e. requiescunt, non conscii miseriarum hujus vitæ, quanquam hoc figmentum recentiorum, et hoc oblivionis poculum, ignorat Homerus: apud quem et post mortem consciæ sibi præteritorum et præsentium sunt animæ, ex sententia priscorum sapientum. οὐδ' ἐμὲ φημὶ λελασμένον ἔμμεναι (εἶναι) ἀλκῆς, N, 269, quod honestius dictum, pro δειλιᾶν. οὐδὲ ἔλαθε Αἴπυτον κλέπτουσα, non incognita mansit ei celans, Ol. 6, 59. οὐ λαθὼν Ἥρην, Ne. 1, 57. εἴ τις θεὸν λασέμεν (dorice pro λησέμεν, et id ionice pro λήσειν) ἔρδων τι, faciens aliquid, Ol. 1, 103, ubi alii tamen legunt λαθέμεν, pro λαθεῖν. λάθεται (pro λήθεται) Ἀΐδου, Ol. 8, 95, obliviscitur mortis, λαμβάνει λήθην αὐτεῦ. ἐλάθοντο φρένες αὐτῶν, illorum mentes oblitæ fuerant, Py. 4, 73. μή μιν λαθέτω, ne eum lateat, Py. 5, 30, ubi pro μὶν alii legunt σέ. ἔλαθεν οὐ σκοπὸν, Py. 3, 46, non latuit speculatorem.

ληϊὰς, άδος. ἡ. (Ἕλω) fœmina capta bello aut prædatione. ληϊάδας δὲ γυναῖκας, Υ, 193, mulieres in præda abductas, δουλίδας.

ληϊβότειρα, (Βοῦς) vel ionice ληϊβοτείρη, ης, ἡ. ἡ διαβοσκομένη ἀλλότριον λήϊον, depascens segetem, vicini nimirum et alienam. est apud poëtam epitheton suis voracis, σ, 29, ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὣς ληϊβοτείρης, omnes dentes ex maxillis ei excuterem, tanquam sui segetem depascenti. nam talem bestiam, ex lege apud Cyprios, ἐξωδόντιζον οἱ δεσπόται τοῦ χωρίου, possessores agri dentes excutiebant bestiæ, *brachen der sau die zähne aus, und schickten sie so ihrem herrn wieder, (knocked out the sow's teeth, and sent her back in that state to her owner.)* et sus est vorax animal, quod agros et hortos facile infestat. masculinum esset ὁ ληϊβότηρ, *der die saat abfrisset, (that devours the crop.)*

ληϊβότηρ, ὁ, vide supra.

ληΐδιος, λήδιος, λείδιος, ληδιὸς, ὁ ἡ, **ληΐδιον, λήδιον**, τὸ, vide sub λιτὸς, et λεῖος.

ληΐδιος, η, ον, vide sub Λεία.

ληΐζομαι, f. ίσομαι. (Ἕλω) prædor, prædas ago. δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο, ancillæ quas prædando ceperat, Σ, 28. δμώων οὓς μοι ληΐσσατο δῖος Ὀδυσσεὺς, servorum quos mihi (filio et hæredi suo) prædando peperit Ulys-

ses, α, 398. ergo bellicosum patrem innuit fuisse, qui servos ex præda bellica ceperit. πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ ληΐσσομαι, ψ, 357, multa ipse colligam prædando, i. e. ἀκόντων ἀφέλωμαι, ab invitis rapiam, in opposito ad δώσουσι, 358: et hic non Ithacenses suos, sed remotiores Samios, Zacynthios, aliosque, et ob id contumaciores, intelligit, quos vi coërcendos esse videbat. præterea prædandi studium ex hostibus erat eo tempore regium. cæterum ἡ λεῖα et ἡ ληστεία multum differunt: prior fit bello, altera latrocinando. forma etiam activa, ληΐζω, alibi in usu est.

ληΐζω, vide supra.

ληΐη, ἡ, ionice pro Λεῖα, q. v.

λήϊον, ου. τό. (Γάω) seges stans in agro. it. ager ipse in quo seges stat. *ein acker voll stehender saat, (a field of standing corn.)* est pro γήϊον, ab ἡ γῆ. sic μόγις et μόλις permutant τὸ γ in λ. dorice dicitur τὸ λαῖον, unde est λαιοτομεῖν, metere, apud Theocr. 10, 3. reperitur et τὸ λῆον. nomen proprium ὁ Λάϊος sine dubio inde ortum est, ut notet hominem multi agri frugiferi. ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, B, 147, quando Zephyrus movet altam segetem, longos et densos culmos habentem. κείρει ὄνος βαθὺ λήϊον, Λ, 559, depascit asinus segetem, ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἀστάχυας habentem. ὡσεὶ περὶ ἀσταχύεσσιν ἐέρση ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, Ψ, 599, ut circa aristas auctæ segetis ros circumfunditur. μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ εἰς ὥρας ἀμῷεν, ι, 134, admodum profundam segetem quovis anno semper meterent. coll. 133, nam τὸ λήϊον est ἐπετήσιον, ἄμπελος contra diu est ἄφθιτος. λήϊον ergo est διττόν. αὐτὸ γὰρ τὸ ὑποκείμενον ἔδαφος sic dicitur, *das kornfeld, (a corn-field,)* καὶ οἱ ἀστάχυες δὲ λήϊον λέγονται καὶ αὐτοί. prior significatus est proprius, alter synecdochicus. ἐπικλίνεται γοῦν τὸ λήϊον, οὐ κινούμενον αὐτῷ δὴ τῷ ἐδάφει, ἀλλὰ τοῖς ἀσταχύεσσιν. καὶ ὥσπερ ἡ μάχη φρίσσει ἐγχείαις, οὕτω τὸ λήϊον ἀνάπαλιν ἐπικλίνεται ἀσταχύεσσιν.

ληΐς, ΐδος. ἡ. (Ἕλω) præda quæ capitur et abigitur. ἡ λαφυραγωγία. ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδα, quandocunque dividemus prædam ex capta urbe, I, 138, 280. ληΐδα δ' ἐκ πεδίου (ex agris) συνελάσαμεν πολλὴν, coegimus multam, Λ, 676. ὄφρα σφὶν ληΐδα πολλὴν ῥύοιτο, ut ille murus ipsis prædam suam multam tueretur, quam coegerant, M, 7. λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν, cum cepisset portionem prædæ, Σ, 327. πλαζόμενοι κατὰ ληΐδα, circumvagantes et sectantes prædam bellicam, γ, 106. λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν, sortitus in divisione partem suam prædæ, ε, 40. ν, 138. et 262, οὕνεκά με στερέσαι (privare) τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης. et 273, καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα, et illis satis prædæ bonæ dedi. ἐκ Τροίης ἄγεται (portat) κειμήλια καλὰ ληΐδος, κ, 41. καί σφιν Ζεὺς ληΐδα δώη, ξ, 86, prædam concesserit agendam.

ληϊστὴρ, ῆρος. ὁ. (Ἕλω) prædator, *ein beute macher, (one who takes booty.)* est idem fere qui ὁ ληστὴς, οῦ. nam antiquis et τὸ πειρατεύειν (piraticam facere) non erat πάνυ ἐπίψογον οὐδὲ αἰσχρὸν οὐδὲ ἄδοξον: de qua re conferatur Thucydides. Hinc Nestor interrogat Telemachum, ejusque comitem Minervam, cum ad se mari venissent, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, οἶά τε ληϊστῆρες, ὑπεὶρ ἅλα, γ, 73, *oder kreuzet ihr, ohne weitere geschafte, blos beute hie und da zu machen, auf dem meere herum? (or are ye cruising about at random on the sea, without any other business, than merely to make what booty ye can?)* quæ quæstio fuisset odiosa et inhumana, nisi πειραταὶ, οἱ, in suo genere fuissent honesti, et si τὸ ληΐζεσθαι φαῦλον ἐδόκει ἐπιτήδευμα. iisdem verbis interrogat Cyclops, sed alio sono, Ulyssem, ι, 254. sic Herodotus narrat de Thracibus, quod illis ignavum visum fuerit agrum colere, contra κάλλιστον rapto vivere. quod idem et antiquissimis Græcis visum, sic, ut sponsi sponsis darent munera præclarissima τὰ ληϊσθέντα. nota sunt, quæ Cæsar et Tacitus de Germanis hac de re narrent. sic et Ulysses fingit, se fuisse ἄνδρα ληστρικὸν, ξ, 224, seqq. ergo piratica antiquitus non infamis. ληϊστῆρσιν ἐπισσεύμενος Ταφίοισιν, π, 426, insequens Taphios prædatores. ἅμα ληϊστῆρσιν πολυπλάγκτοισι, ρ, 425, una cum prædatoribus late vagantibus per mare.

ληϊστὸς, ἡ, όν. (Ἕλω) in præda abactus, prædando captus. scribitur et λεϊστός. ληϊστοὶ γὰρ βόες, prædando parabiles sunt boves, I, 406. et 408, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ οὔτε λεϊστὴ, οὔτε ἑλετὴ, neque vi et prædando, neque aliis modis eligendo et sumendo, reparari potest, vita semel amissa. est ergo: quod pro præda agi potest et parari.

ληΐστωρ, ορος. ὁ. (Ἕλω) prædator idem qui ληϊστήρ. μὲ ἀνήρπαξαν Τάφιοι ληΐστορες ἄνδρες ἀγρόθεν ἐρχομένην, me ex agro redeuntem rapuerunt piratæ, ο, 426.

ληΐτις, ιδος. ἡ. (Ἕλω) prædatrix, prædas agens. est epitheton Minervæ, armatæ illius sapientiæ: quæ eadem et σκυλήτρια Ἀθήνη dicitur; et ἡ ἀγελεία, ab ἄγειν λεῖαν, ἢ μέρος καὶ τὰ λάφυρα ἢ τὰ σκῦλα. καὶ τάγε (spolia ademta occiso hosti) Ἀθηναίῃ ληΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, K, 460.

ληκέω, vide ΛΑΚΕ'Ω.

λήκυθος, ου. ἡ. (Κῶ) est ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον, ampulla olearia. est a τὸ, ἔλαιον κεύθειν, quasi ἐλαιόκυθος. idem vas dicebatur ἡ ὄλπη, ab ἔλαιον πεπάσθαι, i. e. κεκτῆσθαι. et fiebant ista vasa plerumque ex pretiosa materia. δῶκε δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον, deditque regina filiæ suæ rus proficiscenti oleum in aureo vasculo, ζ, 79, 215. sed ἡ vel ὁ λέκυθος, quem usus deinde et scripsit λέκιθος, est ἐν τοῖς ὠοῖς, vitellus in ovo, *der dotter im ey, (the yolk of an egg:)* deinde est et nomen εἴδους ὀσπρίων, speciei ex leguminibus, τοῦ πίσου et quidem ὀσπρίου κροκοειδοῦς, si pellis ei est detracta. et hoc nomen ex λέπω et κεύθω compositum est. hinc est ἡ λεκιθόπωλις, apud Aristoph. Plut. 427, *eine hökerin, die eyer, oder erbsen, feil hat, (a woman who sells eggs or pease.)* et idem Aristoph. in Lysistr. 562, ubi λέκιθος non ovum, sed pisum, *erbsen, (pease,)* notat, singulari collective posito.

λῆμα, ατος. τό. (Λάω) cupiditas fruendi aliqua re, et quasi vescendi: indoles. λῆμα Κορωνίδος, cupiditas ejus, Py. 3, 43, quæ fructu Venereo fruendo urgebatur. γενναῖον λῆμα, Py. 8, 64, generosus impetus animi. ἐκνόμιον λῆμα, inusitatam indolem animi, Ne. 1, 87. ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν, Ne. 3, 146, ob cupiditatem generosam vincendi in certaminibus. in genere est, ingenium, impetus animi. scribitur et λῆμμα. hinc Herodot. V, 72, αὐτοῦ ἔργα χειρῶν τε καὶ λήμματος μέγιστα, ejus facta manuum et conatus animi maxima.

λημματιάω, vide sub λιλαίω, et λήμη.

λημάω, vide sequens.

λήμη, ης. ἡ. (Λάω) concreta lacrima vel alia humiditas in oculo, quæ visum impedit: ὑγρὸν ἐν ὀφθαλμοῖς συναγόμενον καὶ πεπηγὸς, καὶ ἀμβλυώττειν παρασκευάζον. Aristoph. Lys. 301. est a λάειν, videre, κατ' ἀντίφρασιν. inde verbum est λημᾶν, laborare talibus sordibus oculorum, et impediri quo minus liquidum cernamus, Aristoph. Plut. 581. Nub. 326. sed a τὸ λῆμα, i. e. τὸ φρόνημα, est λημματιᾶν, magno conatu et animo esse, idem Ran. 497. ἡ λημότης, ητος, est adfectus ille, quando oculus plenus est sordium concretarum.

λῆμμα, τὸ, vide sub Ἄεθλον.

λημότης, ητος, ἡ, vide sub λήμη.

ληνὸς, ἡ, vide sub μάστιξ

λῆον, τὸ, vide sub λήϊον

λῆς, pro λάεις, vide sub λάω.

ληστεία, ἡ, vide sub ληΐζομαι.

ληστὴς, οῦ, ὁ, vide sub ληϊστήρ.

λιάζω, f. άσω. (Λάω) agito, moveo celeriter et valde. passivum, λιάζομαι, f. λιασθήσομαι, amoveo me celeriter et omnino. nam est a λίαν, omnino, nimium, valde. Scholiastes Euripideus ab ἀλῶ, i. e. πλανῶ, it. ἐκκλίνω, esse putat, unde fiat ἀλίζω, et transposite λιάζω, ad Hecub. 100. sed ambages istæ videntur esse conf. ἀλέω, vitare facio. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη, pro ἐλιάσθη, O, 520, ubi ὕπαιθα notat inclinationem corporis pronam paullo; et ἐλιάσθη est proripuit se, amovit se, subduxit se: et utrumque simul, subductus est agiliter. et 543, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη, pronus prolabebatur; ubi de graviter vulnerato, ut moreretur, est sermo, sicut priore loco de erepto ex vi hostili. πτερὰ πυκνὰ λίασθεν, pro ἐλιάσθησαν, Ψ, 879, ἡ τῶν πτερῶν πυκνότης ἐξέκλινεν, alæ prolabebantur. et sermo est de columba in aëre transfixa, ut collum et alæ propenderent moribundæ, et ipsa decideret. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, pro ἐλιάσθης, X, 12, tu autem huc cucurristi, παρεξέκλινας δρόμῳ, ἐξετράπης τῆς εὐθείας ὁδοῦ. ἀμφὶ Θεαὶ ἐλιάζετο κῦμα θαλάσσης, Ω, 96, i. e. aqua marina ἐκινεῖτο λίαν ἀμφὶ αὐταῖς, (circa Iridem et Thetidem, adscendentes ex mari in aërem;) οἷά τι αἰσθητικὸν καὶ νοοῦν. καθὰ καὶ εἴ τις ὁδοῦ ὑπεξίσταται (de via decedit) διερχομένοις τοῖς κρείττοσιν: sic unda celeriter dimovebat se, locumque dabat transeundi: *die wellen wichen ihnen aus, (the waves left a passage for them.)* nam λιάζεσθαι est vel ἁπλῶς κινεῖσθαι, vel διαχωρίζεσθαι καὶ διΐστασθαι. σταθμοῖο παρὰ κληῗδα λιάσθη ἐς πνοιὰς ἀνέμου, δ, 838, celeriter subduxit se visui in ventos, i. e. disparuit dea, quæ apparuerat Penelopæ. νόσφι λιασθεὶς, in secretum vel separatum locum amovens se, A, 349. Λ, 80, χωρισθείς. ἔλαβε ἔντερα χερσὶ, λιασθεὶς, Υ, 418, prolapsus cepit intestina sua manibus suis, quasi retenturus ea in ventre: nam sermo est de graviter vulnerato in ventrem; ut participium sit pro, πεσὼν αἶψα καὶ κυλινδόμενος. et 420, ἔντερα χερσὶν ἔχοντα (tenentem) λιαζόμενον (πεσόντα καὶ κυλινδόμενον) ποτὶ γαίῃ, prolapsum. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς ἔφευγε, subducens se ei et proripiens fugiebat, Φ, 255, et sermo est de Achille, fugiente fluvium exundantem. Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς (a rogo) ἑτέρωσε λιασθεὶς, in aliam partem se proripiens, Ψ, 231. ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, ε, 462, ex, et a fluvio secedens; de Ulysse qui enataverat in terram.

λίαν, et ionice λίην, (Λάω) adverbium, ex inseparabili particula ortum. valde, nimis, omnino, libenter, multum. λίην πάρος γε, A, 553, multum ante quidem, jam inde a multo valde tempore. λίην ἐοικότες φύλλοισιν ἢ ψαμάθοις, B, 800, omnino similes foliis aut arenis, præ multitudine, *ganz ähnlich, (just like.)* λίην ἄχθομαι (διὰ τὸ) ἕλκος, valde doleo ex vulnere, et nimium, Z, 100. et 486, μή μοι τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ, ne mei causa nimis doleas animo: concedit enim τὸ μέτριον, τὸ λίαν prohibet. est ergo idem quod ἄγαν, a quo est proverbium, μηδὲν ἄγαν, nihil ultra modum. καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε, Θ, 358, et omnino hic quidem vitam perdidisset jam dudum. λίην δείδιμεν, nimium quantum timemus, I, 229. οὔ τι λίην ταρβεῖ ὁ ἀγαθὸς, N, 284, vir præstans non

sane nimis trepidat: aliquantulum quidem, humanum est; sed λίην est timidi et ignavi. κείνου δ᾽ οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, Ξ, 368, at illius (Achillis) non nimium erit desiderium, *wir werden den nicht sonderlich und zu sehr vermissen, (we shall not miss him very much.)* λίην γὰρ πολλοὶ πίπτουσι, nimis multi cadunt, Τ, 226. et 408, καὶ λίην σε ἔτι νῦν γε σαώσομεν, et omnino te nunc quidem etiam servabimus, *allerdings werden wir dich diessmal noch gesund zurück bringen, (we shall certainly bring thee back this time safe and sound.)* μή τι ἄρτι λίην τρέε, ne jam nimis trepida, Φ, 288. et 566, λίην κρατερὸς περὶ πάντων ἀνθρώπων. καὶ λίην ἐοικότι ὀλέθρῳ κεῖται κεῖνος, α, 46, *und der hat auch den tod sehr wohl verdienet gehabt, (and he too has richly deserved death.)* καὶ λίην ἐτίσατο κεῖνος, γ, 203, et admirabiliter ille ultionem patris sui exsecutus est, sc. Orestes. et 227, λίην γὰρ μέγα εἶπες, nimis magnum dixisti. sic, π, 243. νήπιος εἰς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, δ, 371, ubi duplex ἐπίτασις, *du bist doch gar zu sehr einfaltig, (thou art exceedingly silly.)* et 825, μὴ δείδιθι λίην, ne omnino time nimis, conf. δείδω. ἐπεί με ἐχολώσατε λίην, Θ, 205, cum me jamdudum irritare conamini. et 489, λίην κατὰ κόσμον ἀείδεις οἶτον Ἀχαιῶν, valde accurate canis fatum eorum, *du singest allerdings ordentlich, (thou singest to be sure correctly.)* καὶ λίην σέ γε ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα, ι, 477, nimirum omnino te consequi debebant malæ res et infortunium ob malefacta tua. οὐδέ τι λίην ἄλκιμος ἐν πολέμῳ, κ, 552, *nicht alzu tapfer im kriege, (not too valiant in war.)* καὶ λίην κείνη γε μένει, omnino illa manet in domo tua, λ, 180. π, 37, *allerdinges bleibet sie, (she certainly remains.)* οὐδέ τι λίην οὕτω νώνυμός ἐστι, nequaquam illa tantopere ignobilis est insula, *sie ist ja doch so gar sehr unnamhaft nicht, (it is not so very insignificant,)* ν, 238, sic nimis, sic omnino. et 243, οὐδὲ λίην λυπρὴ, neque omnino incommoda et tristis. et 393, καὶ λίην ἔγωγέ σοι παρέσομαι, omnino ego adero tibi. et 421, μὴ δή σοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, *sorge doch nur nicht zu sehr vor den, (give not yourself too much concern about him.)* λίην γὰρ ἑκὰς νηῶν ἤλθομεν, abiimus nimium longe a castris, ξ, 496. et 461, ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην, quia sui (cogitantis hospitis) curam omnino habebat, Eumæus. οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, ο, 404, *sie ist so gar sehr volkreich nicht, (it is not so very populous.)* λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν, π, 86. et 425, δὴ γὰρ κεχόλωνται λίην, *sie waren gar sehr erzürnet, (they were very angry.)* καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος, omnino est hic canis viri procul hinc mortui, ρ, 312, *das ist freilich des in der fremde verstorbenen herrn sein hund, (this is certainly the dog of the man who died abroad.)* χερσὶ δὲ μή τι λίην προκαλίζεο, manibus vero ne quid nimis me provoca, σ, 20, *fordre mich nicht zu viel auf ein paar fauste heraus, (do not provoke me too much to blows.)* οὐδὲ λίην ἄγαμαι, ψ, 175, neque nimis admiror eum. μὴ κάμνε λίαν δαπάναις, Py. 1, 175, ne defatigeris admodum sumtibus. λίαν εὐμαρὲς ἦν, valde facile erat, Ne. 11, 43.

λιαρὸς, ὰ, όν. (Ἴα) calidus, plus quam tepidus. *warm, (warm.)* est pro χλιαρός. nam Iones sæpe abjiciunt primam consonam: sic dicunt τὸ ἤγανον pro πήγανον, μίλαξ pro σμίλαξ, ἀπάνη pro καπάνη, vehiculum, ἀπήνη, unde est καπανικὸς, i. e. ἁμαξιαῖος, ingens, et ὁ Καπανεὺς, i. e. ἡνίοχος, auriga. αἷμα λιαρὸν, i. e. θερμὸν, Λ, 477, sanguis calidus in venis. et 829, νίζε ὕδατι λιαρῷ. sic et 845, nam τὸ θερμὸν πραΰνει ἀλγηδόνας, καὶ τοῦ αἵματός ἐστιν ἀγωγὸν, sanguinem fluere facit: ergo h. l. sumebatur aqua tepida tantum, καὶ εὔκρατος, non vero nimis calida. ὕπνον λιαρὸν, Ξ, 164, nam is θερμαίνει τὸ σῶμα, et vitalitatem conservat. ὕδατι λιαρῷ ῥέει πηγὴ, Χ, 149, ubi de fonte calido est sermo. οὖρον λιαρὸν, ventum tepidum, ε, 268, qui est ὁ νότος. sic et η, 266. hinc intelligitur metaphora, οὖρος ἔσβη. ὕδατι λιαρῷ, ω, 45.

λιάω, vide λιέω.

λιβάδιον, τὸ, vide sub λειμών.

λιβανομάντις, ὁ, vide sub θυοσκόος.

λίβω, vide ΛΕΙ΄ΒΩ, et sub εἴβω.

λίγα, (Λίγγω) adverb. claro sono. terminatio est, ut in τάχα, σάφα, etc. λίγα ἐκώκυε, Τ, 284, *sie heulete laut, (she lamented aloud.)* sic, Τρωαὶ ἐκώκυον, δ, 259. κωκύει, Θ, 527. de Circe vero, inter texendum clara voce canente, est κ, 254, λίγα ἤειδε. possis dicere, esse hoc adverbialiter positum neutrum plurale pro λιγέα, per syncopen, et retracto ionice accentu.

λιγαίνω, f. ανῶ. (Λίγγω) clarum et distinctum sonum edo, loquor clara voce. κήρυκες ἐλίγαινον, clamabant clare, Λ, 684, ὀξὺ ἐβόων. notat vero et, ξαίνειν, stringere, τύπτειν, percutere: unde apparet, verbum λίζειν esse ejusdem originis. ἀπολιγαίνω, nimis clare sono. Aristoph. Ach. 967, ἢν δ᾽ ἀπολιγαίνῃ, sin nimis clamet. Vide sub λιγύς.

ΛΙΓΓΩ, f. ίγξω. sono clare et acute, *ich klinge hell, (I sound shrill.)* est vox ὠνοματοπεποιημένη, sicut fere omnia vera themata. λίγξε (ἔλιγξε) βιὸς, arcus sonabat clarum, Δ, 125.

λίγδην, (Λίγγω) adverb. stringendo, superne lacerando, *geschrammet, aufgeritzet, (grazed, scratched:)* ξεστικῶς, ἐπιπολῆς, ἐπιψαύδην, ἐπιγράβδην. Τηλέμαχον ἔβαλε (κατὰ) χεῖρα λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, *er traf ihn an die hand mit einem schramm-oder streifschusse, und der spiess beschädigte die äussere haut, (he hit him on the hand, and the spear grazed the skin,)* χ, 278, ubi poëta ipse addidit explicationem vocis.

λιγέως, (Λίγγω) adverb. clare et sonore. Μενέλαος ἀγόρευε, παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, Γ, 214, loquebatur, pauca quidem, utpote Laco, sed valde clara et distincta voce. κλαίοντα λιγέως, flentem clara et acuta voce, Τ, 5. sic, κλαῖον δὲ, κ, 201. κλαῖε δὲ ὅγε, λ, 390. π, 216. φ, 56, *weinete mit lauter stimme, (wept aloud.)* φυσῶντες λιγέως, de ventis, Ψ, 218.

λιγνὺς, ἡ, vide sub καπνὸς, ad finem.

λιγυπνέω, f. εύσω. (Πνέω) cum stridore flo. ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας, δ, 567. a λιγὺς, stridulus, acuto sono.

λιγυρὸς, ὰ, όν. (Λίγγω) idem fere quod λιγύς. clare sonans. λιγυραὶ πνοαὶ ἀνέμων, Ε, 526, διὰ τὸ μετὰ ψόφου ποιοῦ τινὸς πνέειν. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ, sonoro flatu venti, Ν, 590. Ψ, 215. λιγυρῇ μάστιγι, Λ, 532, i. e. λιγὺ κλαζούσῃ, *die laut klatschet, (that smacks, cracks loudly:)* ἡ ἐν ἀέρι ψοφοῦσα. ὄρνιθι λιγυρῇ, Ξ, 290, avi canenti clare, λιγυφθόγγῳ. Σειρῆνες λιγυρῇ ἀοιδῇ, μ, 44. et 183, λιγυρὴν ἀοιδήν. λιγυρᾶς ἀκόνης, Ol. 6, 141, cotis acute sonantis dum opus suum peragit; et h. l. intelligitur musica.

λιγὺς, εῖα, ύ. (Λίγγω) sonorus acute et clare. est φωνῆς ποιότης καὶ ἀρετή: hinc de oratore ponitur, cujus virtus est, clara voce loqui et grata. hinc et præcones dicuntur λιγύφθογγοι, sicut et ἡ ἀηδών. est sæpe idem quod ὀξὺς, nisi quod λιγὺς de sola voce ponitur, ὀξὺς vero et de aliis. λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, orator

grate sonorus, Α, 248. Δ, 293, de Nestore, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Β, 246, de Thersite; vox tua quidem est sonora, sed sermo ipse futilis est: nisi mavis ibi ironice id dictum putare, ut re vera notetur χρώμενος φωνῇ μιαρῷ, coll. 222. sed præstat prius, ut ex collatione citata apparet. βλάβεται (intercipitur quasi) δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, Τ, 82, ut audiri minus possit, etsi sit vel maxime sonorus orator. λιγὺς οὖρος, sonorus ventus, γ, 176. δ, 357, qui alibi et ὁ κελάδων dicitur. λιγύν περ ἐόντα ἀγορητὴν, υ, 274, canorum valde concionatorem; ubi metaphorice positum nomen, pro, audacem. λιγέες ἄνεμοι, Ν, 334. Ξ, 17. Ο, 620. γ, 289, qui et alibi λιγύφωνοι et λιγυροὶ dicuntur, διὰ τὸν ἦχον. φόρμιγγι λιγείῃ, Ι, 186, de Achille. et Σ, 569, de puero. sic, φόρμιγγα λιγεῖαν, Θ, 67, 105, 254, quod fœmininum ionice quoque scribitur λίγειαν, cum acuto in antepenultima. sic et 537. χ, 332. sic, Μοῦσα λίγεια, ω, 62, unde apparet, masculinum scribi posse λίγυς. λιγὺν οἶμον, Ol. 9, 73, cantum sonorum. ponitur ergo ἐπὶ φωνῆς ὀξείας. hinc λιγαίνειν est, ῥητορικῶς ὑμνεῖν καὶ ὀξέως φωνεῖν: et μάστιξ dicitur λιγυρὰ, quia cum sono claro et acuto concutitur, *weil man helle und laut damit klatschen kann, (because it cracks with a loud, sharp-noise.)* una τῶν Σειρήνων appellata est ἡ Λίγεια.

λιγύφθογγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) acutum et liquidum sonans, ὀξύφωνος. κηρύκεσσι λιγυφθόγγοις, præconibus clare clamantibus, Β, 50, 442. Ι, 10. Ψ, 39. β, 6. conf. κήρυξ. Vide sub ὀξὺς, sub medio.

λιγύφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) argutum et clarum sonans. ἅρπῃ λιγυφώνῳ, Τ, 350, nam ἅρπη, avis ex aquilino genere, volat κατὰ κλαγγὴν λιγύφωνον, quod proprium est τῶν ἀετωδῶν, cum clangore acuto.

λιέω vel λιάω, f. λιήσω. (Λάω) est forma inusitata, pro λιλαίω, cujus tamen participium præter. pass. in usu est, λελιημένος, desiderio fruendi adfectus, cupidus fruendi, festinans ex amore vel alio adfectu magno. εἷλκε δὲ (αὐτὸν) ὑπ᾽ ἐκ βελέων, λελιημένος, ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε, Δ, 465, ubi sermo est de principe Græco, qui hostem nobilem occiderat, cupiebatque jam armis ejus potiri. λελιημένος, ὄφρα τάχιστα ὤσαιτο Ἀργείους, Ἕκτωρ, Ε, 690, plenus cupiditate, ut quam celerrime Græcos repelleret. βὰν (ἔβησαν) δ᾽ ἰθὺς Δαναῶν, λελιημένοι, sc. μάχης, Μ, 106. Π, 552, quod possis et explicare, ἐπιθυμοῦντες τῶν Δαναῶν οἱ Τρῶες, sc. ὥστε ἀνελεῖν αὐτοὺς, ut genitivus pertineat ad participium, non ad adverbium. imo possis participium hoc etiam cum adverbio jungere, λελιημένοι ἰθὺς Δαναῶν, sc. βαίνειν, vadebant, cupidi recta invadere eos. sed præstat, absolute positum participium intelligere, ardenti cupiditate pleni, velut ad voluptatem aliquam. cæterum apparebit lectori, hoc verbum λιλαίω et λάω cum ἐθέλω arcte cohærere, sic ut alterutrum ad alterum potuerit referri in etymologia. sed ob sequentia multa consultius visum fuit, separare. hinc et forma λῇς, λῇ, quæ pro aphæresi habetur, potest aptius deduci ab λάω vel λέω, ut sit pro λάεις, contr. λᾷς et ionice pro λῇς, Theocrit. Id. 1, 12, et passim. Vide sub βέω.

λίζω, f. ξω. (Λίγγω) stringo, distringo; *ich ritze, schramme, schlitze, (I tear, scratch, rend;)* quatenus id sono aliquo claro et acuto fit. minus est, quam γράφω, fodio altius, *ich grabe, reisse tief auf, (I dig, cleave deep:)* et notat, τὸ ἄκρον δέρμα δηλήσασθαι. hinc est λιγαίνω, quatenus notat, ξαίνω.

λῖθ᾽, pro λῖτα, vide sub λιτός.

λίθαξ, ακος. ὁ ἡ. (Θέω) quod habet lapideos

angulos et eminentias. λίθακι πέτρῃ, ι, 415, i. e. πέτρῃ, ἐχούσῃ προβολὰς ὀξείας πολλὰς, grandi saxo ex multis quasi saxis composito; qualia πάγους ὀξέας dicimus. est ergo in poëta adjective positum. alias in genere notat locum saxis asperum. possit et λίθαξ pro deminutivo accipi, ut a νέος fit νέαξ, nisi poëtæ nostro abjudicarentur deminutiva ab antiquis: ut esset λίθαξ πέτρα, ἡ μεγάλη μὲν per se, ἔχουσα δὲ περὶ αὐτὴν λιθιδίων ἐκφύματα. saltem explicatur his additis sententia loci.

λιθὰς, άδος. ἡ. (Θέω) lapis. πυκνῇσιν λιθάδεσσιν, crebris saxis, sc. conjectis, ξ, 36, de Eumæo abigente canes ab hospite adveniente. sed eadem verba sunt, ψ, 193, de ædificio crebris et densis lapidibus exstructo, πυκινῇς λαθάδεσσι. ex quo apparet, qualia saxa vel lapides intelligendi, ii nimirum qui in agris reperiuntur, parvi, magni, et quibus orbis antiquus frequenter est usus ad ædificationes. præterea ἡ λιθὰς notat multitudinem lapidum, et lapidationem, apud Æschyl. Sept. c. Th. 163.

λίθεος, έα, εον. (Θέω) saxeus. βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ, Ψ, 202, nam in spelunca habitant. ἱστοὶ λίθεοι, ν, 107, *steinerne weberstühle, (stone-looms;)* idem quod λάϊνοι, 106.

λίθινος, ίνη, ινον. (Θέω) lapideus, e saxis. λίθινον γόνον, Ol. 9, 70, de Deucalione et Pyrrha. λιθίνῳ ἔνδον τέγει, Ne. 3, 93, de Chirone, qui Jasonem educavit in antro suo, i. e. in arce sua, cujus introitus erat per saxum excisus. λιθίνη ψῆφος, i. e. στήλη, Ol. 7, 158, conf. Μέγαρα in R. λιθίνοις δίσκοις, Ist. 1, 34.

λιθοξόος, ὁ, vide sub κεραοξόος.

λίθος, ου. ὁ et ionice ἡ. (Θέω) lapis, πέτρος, λᾶς. videtur dictus a λίαν τεθεῖσθαι vel τίθεσθαι, διὰ τὸ φύσει βρίθον. ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος, siquidem non illis est corpus lapis aut ferrum, *da ihr leib nicht stein und stahl ist, (as their bodies are not stone and steel,)* Δ, 510. τρηχὺς λίθος, Ε, 308. ὀκρυόεις, i. e. ἄκρας ἔχων, *der eckig ist, (having angles,)* Θ, 327. λίθος πέσε εἴσω βριθοσύνῃ, intus cecidit pondere suo, Μ, 459, s. coll. 445, seqq. ubi de lapide ingenti quem jacit Hector. ὀφρῦς σύνελε λίθος, Π, 740, coll. 734, seqq. λίθος περ ἐοῦσα, de Niobe, Ω, 617. θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Ζ, 244, 248. *von gehauenen steinen, (of hewn stone.)* λίθου ἐπαυρεῖν, Ψ, 340, ut εὐφήμως dicit τὸ προσκροῦσαι λίθῳ, conf. ἐπαυρεῖν. λίθον εἵλετο χειρὶ μέλανα, τρηχὺν, μέγαν, Η, 264, ubi priora duo epitheta ad differentiam marmoris: nam μάρμαρος λίθος, ἐπειδὴ μαρμαίρει, λεῖός ἐστι καὶ οὐ τραχὺς, τάχα δὲ καὶ οὐδὲ μέλας. cæterum hæc epitheta sunt ad fidem narrationi faciendam, dicere formam et colorem et mensuram saxi. sic et Φ, 403. λίθοι θαμειαὶ, Μ, 287. τοῖχον πυκινοῖς λίθοις, Π, 212. εἵατο ἐπὶ ξεστοῖς λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, Σ, 504, sedebant in cæsis lapidibus in foro. sic Nestor sedet in foro, γ, 406, et hæc lapidea sella splendebat vel ut polita vel ut multo usu trita. et θ, 6, Phæaces in foro sedentes in lapideis sellis. λαοὺς λίθους ἐποίησε Κρονίων, Ω, 611, i. e. λιθίνους τὰς ψυχὰς αὐτοὺς ἀπέδειξε καὶ σκληροὺς καὶ ἀσυμπαθεῖς: nam cives oderant Nioben, quia, ob impietatem ejus, pestilentia pæne omnes absumserat. fecit ergo eos σκληρυνθέντας εἰς τὸ μὴ ἐλεεῖν. alibi ex lapidibus facti sunt homines, i. e. ex inhumanis et intractabilibus facti sunt humani et tractabiles. μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμα ἀποέργει, γ, 296, quod scite dici possit, si quis per gemmam aliquam pretiosam avertat sibi magnum malum. βόμβησεν δὲ λίθος, θ, 190, i. e. discus lapideus. ἕξω δὲ ὡς ὅτε τὶς στερεὴ λίθος, τ, 494. sic, κραδίη στερεωτέρη λίθου, ψ, 103, quod in laude dicitur, firmum esse propositi, nec cedere malis. Sed recentiores lapidum et ferri comparationem in deteriori sensu ponunt. Sic Aristoteles de fœmina audaci et importuna, quæ vocabatur ἡ Σιδηρὼ, dicit, habere eam οἰκεῖον ὄνομα; et Æschylo est ὁ σιδηρόφρων, immobilis, immotus. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῦ λίθου, ν, 77, funem nauticum solverunt a lapide perforato, ad quem alligarant navem. nam erat foramen in illa lapidea columna, per quod funis inserebatur. χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκε, ι, 305. et 416, ἀφεῖλε λίθον θυράων, de Polyphemo, ejusque antro. θεῖναι λίθον, lapidem facere, sc. navem, ν, 156, coll. 163. et 317, λίθον ἐπέθηκε θύραις. αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοις, ι, 185, excisis lapidibus vel saxis. λίθος alibi ponitur et pro ancora, quia antiquissimi lapidibus magnis loco ancorarum usi sunt. λίθου Παρίου λευκοτέραν, Ne. 4, 132, Pario marmore candidiorem. λίθῳ τραχεῖ φθόνος μή με βαλέτω, Ol. 8, 73. λίθον καρτερὸν supra caput Tantali, et jamjam ruiturum, Ol. 1, 92, notat vitam anxiam et sollicitam. Sic et λίθον Ταντάλου, Ist. 8, 21. Μουσῶν, Ne. 8, 80, et quidem λάβρον, ingens saxum Musarum, i. e. carmen quod potius est omnibus statuis lapideis. λίθου θέναρ βωμοῦ, Py. 4, 367, superficies aræ ex lapide facta.

λικμάω, f. ήσω. (Κάμω) ventilo frumentum, vanno purgo frumentum. ὁ λικμὸς est vannus, ventilabrum. videtur esse a λίαν καμεῖν, accurate opus facere, valde laborare: nam est opus multi laboris. aliis placet, ab ἡ ἰκμὰς, unde est et ἴκμενος οὖρος, præfixa syllaba intensiva λα, deducere hoc verbum, quia vento maxime opus habent οἱ λικμῶντες. conf. ἰκμὰς et ἴκμενος. ἀνδρῶν λικμώντων, Ε, 500.

λικμητὴρ, ῆρος. ὁ. (Κάμω) ventilator, *der da worfelt oder schwinget oder sichtet, (a fanner, winnower, or sifter.)* λικμητῆρος ἐρωῇ, vi ventilatoris, Ν, 590.

λικμητήριον, τὸ, vide sub διερός.

λικμὸς, ὁ, vide sub λικμάω.

λικριφὶς, ίδος. ὁ ἡ. (Λέγω) qui ex obliquo, et ex curvando se, agit. nam videtur esse adjectivum: etsi a plurimis pro adverbio habeatur. αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μελαίναν, λικριφὶς ἀΐξας, Ξ, 463, *indem er sich krümmete und auf die seite sprang, (by stooping and springing aside,)* ut hasta in eum conjecta prætervolaret. πολλὸν δὲ σαρκὸς διήφυσεν ὀδόντι λικριφὶς ἀΐξας, τ, 451, ubi sermo est de apro, qui ab obliquo dentibus vulnerat; et h. l. Ulysses ab apro gravissime percutiebatur. nomen est a λέχριος.

λιλαίω, (Λάω) et in media forma, λιλαίομαι, cupio, frui volo, γλίχομαι. est a λάω, frui volo vescendo: unde est λαίω, λιλαίω. inde est et ὁ Λίλας, αντος: a quo τὸ Λιλάντειον dictum. οὐδὲ αὐτὸς ἧσθαι (sedere) ἐν κλισίαις λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι, Ν, 253. πρὸς ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι, ad urbem cupio abire, ο, 307. et 326, σύγε πάγχυ λιλαίεαι ὀλέσθαι, omnino cupis perire. πρῶτος δὲ σταθμόνδε (ad stabulum) λιλαίεαι ἀπονέεσθαι ἑσπέριος, inquit Cyclops ad arietem suum, ι, 451. εἰ δὲ ἔτι ἀκουέμεν λιλαίεαι, si cupis amplius audire, sc. narrationes meas, λ, 379, ἐπιθυμεῖς. τί με (κατὰ) ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν, Γ, 399, cur me isto modo cupis decipere? εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι, Ξ, 331. ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ν, 31, cœna cupit frui, postquam per diem totum in opere fuit. λιλαίεται (ὁ ἀνὴρ) μάλα ὦκα ὀπτηθῆναι τὴν γαστέρα ταύτην ἐμπλείην κνίσσης καὶ αἵματος, υ, 27, cupit vir ille, ut farcimen istud quam celerrime assetur. λιλαίετο δῦναι ὅμιλον, cupiebat penetare in ordines pugnantium, ire in aciem, Υ, 76, sic, ut Hectorem contra se stantem inveniret. ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο, λ, 222, sc. ἱκέσθαι, inquit anima matris ad Ulyssem apud inferos: at tu celerrime ad lucem superam stude venire: et est imperativus. μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι, χ, 349, ne præopta me occidere, *sey nicht begierig mich zu tödten, (be not eager to kill me.)* μὴ σύγε λιλαίεσθαι μάχεσθαι Τρωσὶν, Π, 89, ne tu esto cupidus pugnandi contra eos, ubi infin. est pro imperativo. λιλαιόμενοι πολέμοιο, cupidi pugnæ, Γ, 133. μή με ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, tantopere cupidum itineris, α, 315. λιλαιόμενοι βιότοιο, μ, 328. ω, 535, quæ duo loca collata ostendunt, βίοτον esse vitam, cupidi vitæ, ut eam conservarent eaque fruerentur diutius. λιλαιομένη (ἡ αἰχμὴ, ἡ ἐγχείη, hasta, cum cupierat, cum festinarat, cum studuerat) χροὸς ἆσαι, corpore satiare se, Φ, 168, ubi hasta ut persona describitur. sic, λιλαιόμενα (τὰ δούρατα, hastæ) χροὸς ἆσαι, Λ, 573. Ο, 317, ubi, quæ viris in voto erant, hastis ipsis adscribit poëta. λιλαιομένη (ἡ Νύμφη) πόσιν εἶναι, quæ cupiebat ut maritus is sibi perpetuus esset, α, 15. ι, 30, 32. ψ, 334. notat ergo hoc verbum poëticum, cupidam festinationem ad fruendum aliqua re. hinc est τὸ λῆμα, indoles, ingenium: quod, si solum ponitur, in bona est notione. unde est λημματιάω, sum magna et virili indole.

λιμὴν, μένος. ὁ. (Νέω) portus, *ein hafen, (a harbour.)* est a λίαν μένειν, quia in portu quiescunt naves et hospitantur. λιμὴν est totum, ὁ ὅρμος est pars, quæ continetur portu: ὁ λιμὴν, ὡς περιεκτικὸς τῶν ὅρμων, multos habet intus ὅρμους. etymologica ratio et ea est, quia bonus portus non infestatur et agitatur ventis, sed aqua ibi quieta manet, si conferas cum aperto mari. λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο, Α, 432, coll. 435. π, 324, 352. et 473, νῆα κατιοῦσαν ἐς λιμένα ἡμέτερον. λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς, portubus et littoribus, Μ, 284, quæ duo sunt diversa, sicut et 283, πεδία λωτοῦντα et πίονα ἔργα ἀνδρῶν, *hafen und gestade, wiesen und äcker, (ports and shores, meadows and corn fields.)* μυχοὺς λιμένος ἐυόρμου, Φ, 23, qui περιέχει ὅρμους. στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Ψ, 745, nam plena portuum Lemnus insula; et ob licentiam standi ibi cum navibus, datur donum principi. ἐν λιμένι Ῥείθρῳ, α, 186. στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῆς λιμένος, β, 391, statuit navem ad extremam oram portus. ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, δ, 358, hinc, μετὰ τὸ ἐλλιμενισθῆναι (quando intravit portum) ἡ ναῦς ὁρμεῖ, navis appellitur ad stationem suam in portu prope terram. et 846, λιμένες δ' ἐν αὐτῇ ναύλοχοι ἀμφίδυμοι: ita enim aptari solent portus, ut in ostio habeant molem objectam, ad defendendum portum, et utrinque introitum vel exitum. λιμένες νηῶν ὄχοι, ε, 404, portus capaces navium. et 418, ἠϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε. sic et 440. καλὸς δὲ λιμὴν, ζ, 263—264, ubi est descriptio boni portus. sic et ι, 136—141, ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ubi est optima descriptio portus. et 116, παρὲκ λιμένος γαίης Κυκλώπων. θαύμαζεν δ' Ὀδυσεὺς λιμένας, η, 43, quia is portus plura habebat brachia: nam urbs ad mare sita ad ipsum portum, habebat a dextra et sinistra parte, si mare versus oculos vertas, suos introitus in portum: ut ergo recte dicatur, ζ, 263, ἑκάτερθε πόλεως. conf. πόλις. ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, κ, 87—96, ubi est optima descriptio. et 125, αὐτοὺς ὄλεκον (perimebant) λιμένος πολυβενθέος ἐντος. et 141, ναύλοχον ἐς λιμένα. στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα, μ, 305. Φόρκυνος δέ τις ἐστὶ λιμὴν, ν, 96—101. et 195, λιμένες τε πάνορμοι. et 346, ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος ἐλαίη, in altiore ripa portus. coll. 345. cæterum per pluralem, 195, intelligitur idem ille unus Phorcynis portus. et 279, σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέσσομεν, remigabamus in portum. ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κιόντες,

ο, 471, 472, descendebamus in portum, ubi navis parata stabat. ἐν λιμέσιν χαλεποῖσιν, τ, 189.

λιμηρὸς, ὰ, ὸν, vide sub λιμός.

λίμνη, ης. ἡ. (Νέω) stagnum, stagnatio aquæ. est ab eadem origine, qua ὁ λιμὴν, a λίαν μένειν, et notat aquam perpetuo immanentem eo loco. hanc ob causam etiam mare vocatur λίμνη: ut ergo hoc nomen in genere notet stantem vel immanentem aquam, in opposito ad torrentem aliquem aut aquam non perpetuo ibi manentem. *ein see, ein teich, (a lake, pond.)* etiam, alveus profundus fluvii. παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην, B, 711; conf. R. λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι, ad stagnum illud situs, E, 709. σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης, N, 32, ubi mare vocatur λίμνη, sicut et 21, ἔνθα δέ οἱ (Neptuno) κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης. ἐκ λίμνης ἀνορούσας Ἀχιλλεὺς, Φ, 246, ubi sermo est de fluvio, ex cujus alveo evaserat. conf. ἀνορούω. quanquam alii h. l. legant ἐκ δίνης, ex vortice. et 317, νειόθι λίμνης, ubi de stagnatione profundiori exundantis fluvii sermo est. ἔνθορε πόντῳ, ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη, Ω, 79, ubi sinum maris sic vocat. ἠέλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην, γ, 1, i. e. ὠκεανὸν, ex quo sol oriri fingitur. ἀνεδύσατο λίμνης, emersit e mari, dea, ε, 337. ἑσταότα ἐν λίμνῃ, stantem in lacu Tantalum, λ, 582. τῷ Γυγαίη τέκε λίμνη, B, 865, ubi lacus peperisse dicitur duos principes: vel, quod illi erant ὑγροὶ καὶ ἰταμοὶ ἢ διεῤῥυηκότες τὸν βίον, vel quod illud stagnum valde amabant, vel quod villas ad ripam ejus habebant, in quibus erant nati; vel quia mater eorum ibi nuptias celebraverat. est id stagnum κατὰ τὴν Σαρδιανὴν, dictumque postea ἡ Κολοὴ, ubi fuit ἱερὸν τῆς Κολοηνῆς Ἀρτέμιδος. λίμνας Τριτωνίδος, Py. 4, 37, conf. R. λίμναν ἐγχωρίαν, Ol. 5, 26, i. e. τὴν Καμαρίνην.

λιμὸς, οῦ. ὁ. (Λείπω) fames, *der hunger, (hunger.)* est a λείπω ejusque præter. pass. λέλειμμαι, destitutus sum. et correptio hujus diphthongi, pro λειμὸς, innuit quasi τὸ, τῶν λιμωττόντων ἰσχνὸν, maciem et tenuitatem esurientium. δίψα τε καὶ λιμὸς, T, 166. et 348, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται, ut ne fames ei veniat, ne esuriat. sic et 354. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμὸς, fames ventriculum male vexabat, δ, 369. μ, 332. ἅ κεν τοι λιμὸν ἐρύκοι, ι, 166, quæ, sane tibi famem arceant. μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, κ, 177. λιμῷ δ' οἴκτιστον θανεῖν, fame emori miserrimum est, μ, 342. notat ergo, defectum cibi necessarii sensibilem. λιμὸν αἰανῆ ἀμύνων γαστρὶ, arcens a ventriculo gravem vel miseram famem, Ist. 1, 70. hinc λιμηρὸς, ὰ, ὸν, famelicus, egens, πτωχὸς, Theocr. Id. 10, 57.

λίνα, λινάρια, τὰ, vide sub ἱστίον.

λινοθώρηξ, ηκος. ὁ ἡ. (Ὄρω) lineo thorace indutus. Αἴας Ὀϊλῆος λινοθώρηξ, B, 529, nam levibus peditibus præerat, non equitatui aut gravi armaturæ pedestri: hinc σιδηροῦ χιτῶνος οὐ πάνυ ἐδέετο.

λίνον, ου. τό. (Λάω) linum, linteum. primario notat herbam illam, deinde fila ex lino facta, denique textum. lineum pertinet ad λεῖος, lævis: nam notum est, hanc herbam nullis nodis distingui; et fila ex eo fiunt lævia et tenuia; et quis nescit, linteum esse læve, non hirtum. dicitur de velis navium; et de plagis venatoriis, unde est τὸ, διελινήσατο ὁ λαγωὸς, i. e. ἐξελίνησε, ἤτοι διεξέφυγε τὰ λίνα, *der haase ist durch die lappen gegangen, (the hare has got out of the snares.)* sæpe ponitur et de chorda musica, quia apud antiquissimos chordæ ex lino fiebant; apud quos et ἡ χέλυς dicebatur ἡ λύρα, sine dubio a chordis lineis. ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου, E, 487, ubi λίνον πάναγρον est rete maximum piscatorium, ex filis lineis nexum: tanquam nexibus lini omnia capientis capti, *als wäret ir mit einem grossen netze alle auf einmal gefangen, (as if ye were all caught at once in a large net.)* Heroës quidem ut plurimum carne assata vescebantur, ex quo et culina dicitur τὸ ὀπτανεῖον: sed nonnunquam, tempore necessario, et piscibus et avibus utebantur; saltem non ignota illis fuit piscatio, etsi venationem istam tenuibus et plebeiis relinquerent. λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, tenuem florem lini, i. e. linteum pulcerrimum, I, 657, *ein sehr feines leinenes laken, (a very fine linen cloth,)* quo lectus dormitorius heroi sternebatur; σινδονοειδές τι σκέπασμα. apud Eurip. Or. 1431, de Helena dicitur: λίνον ἠλακάτῃ δακτύλοις ἑλίσσει, νήματα δὲ ἵεται πέδῳ. ἰχθὺν ἐκ πόντοιο ἕλκει λίνῳ καὶ χαλκῷ, Π, 408, ubi χαλκὸς est hamus, et λίνον est ἡ ἐκ λίνου ὁρμιὰ, *der flachsene angelfaden, (a flaxen fishing-line.)* τὰ πείσεται (patietur) ἅτινά οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, Y, 128, quæcunque ei nascenti fatum adnevit filo; conf. αἶσα. οὕτως αὐτῷ γεινομένῳ Μοῖρα (Parca) κραταιὴ ἐπένησε λίνῳ, Ω, 210. et η, 198, πείσεται ἅτινά οἱ αἶσα κατακλῶθές τε νήσαντο λίνῳ, quibus locis τὸ λίνον αἴσης καὶ τῶν Μοιρῶν, filum fati et Parcarum, sunt αἱ τῶν πραγμάτων στροφαὶ καὶ τὰ ἐν βίῳ ὑφαινόμενα, nexus eventuum et casuum in vita humana. κατεστόρεσαν αὐτῷ ῥῆγός τε λίνον τε, ν, 73, linteum, ὕφασμά τι ἐκ λίνου, ad lectum dormitorium. sic et 118. de loco, Σ, 570, λίνον ὑπήειδε καλὸν (i. e. καλῶς) λεπταλέῃ φωνῇ, vide R. hoc tamen hic monendum, intelligi chordam lineam, quales antiquissimi habebant; et cujus nomen fuit retentum, etsi materia mutaretur.

λιπαράμπυξ, υκος. ὁ ἡ. (Χάω) splendido cingulo circa caput ornatus. est epitheton fœminarum nobilium. λιπαράμπυκος Μνημοσύνης, Ne. 7, 22. a λιπαρὸς, splendidus. Vide ἄμπυξ.

λιπαρέω, λιπαρὴς, ὁ ἡ, vide sub λιπαρῶς, λίσσομαι, et πάρειμι.

λιπαροκρήδεμνος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) epitheton fœminæ eleganti cinctura capitis ornatæ. *mit sehr feinem kopfputze gezieret, (having a very elegant head-dress.)* idem ac καλλικρήδεμνος. et notat paullo plus, nam τὸ κάλλος, pulcritudo, potest adesse et in viliori materia: at τὸ λιπαρὸν tantum in pretiosiori. προμολοῦσα Χάρις (uxor Vulcani, prodiens) λιπαροκρήδεμνος, καλὴ, Σ, 382.

λιπαροπλόκαμος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) nitido et eleganti capillitio copiose ornatus. εἷλε Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο, *er ergriff die Ate bey ihrem schön gehaarten kopfe, (he seized Ate by her beautiful head of hair,)* T, 126, prehendit Aten capite formoso et eleganter ornato. nam de capite Ates, non Jovis, sermo est: et habet hoc epitheton, quia omnis error mentis et judicii, primo sibi videtur sapientia, qui effert se et quasi comit; sicut omnia peccata prima specie apparent iis, a quibus patrantur, pulcra et gaudio digna. nam cum summa ratione poëta noster, sicut omnia finxit, ita et epitheta selegit. Ate est in capite errantium, et is error sub specie boni præstantis latet: hinc Atæ affingitur caput eleganter et largiter exornatum.

λιπαρὸς, ὰ, ὸν. (Πίω) nitidus, mollis pinguedine et tener. deinde metaphorice de tenero, molli, candido, lauto, hilari. sic λιπαρὴ γαλήνη, Theocr. Id. 22, 19, nitida tranquillitas aëris. λιπαροὶ πόδες, pedes nitidi et succulenti; quod epitheton pedibus tam frequens est quam manibus τὸ, παχεῖαι. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, B, 44. K, 22, 132. β, 4. δ, 309. υ, 225. et de Junone idem versus, Ξ, 186. nam bene habiti et carnosi pedes, ut suræ cum tibiis includantur, sunt magna pars formositatis: simul a parte innuitur totum, ὡς καὶ τοῦ ὅλου σώματος εὐσαρκοῦντος δι' εὐεξίαν. καὶ τοιαῦτα σώματα ποιεῖ τὸ γυμνάσιον. θρῆνυν, τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων, inquit Juno ad Somnum, Ξ, 241, cujus pedes certe non sunt horridi. sic de Antin. ρ, 410. τῷ λιπαρῷ opponitur τὸ αὐχμηρὸν, τὸ ἄλιπες, τὸ ἀλιπαρές. λιπαρὰς θέμιστας τελέουσι, I, 156, jura pendunt pinguia, εὐδαιμονεῖν ποιούσας. sic et 298. conf. θέμις: nam sensus est de donis solemnibus, qualia subditi præbent principi suo, et ea h. l. largiter. ἀπέῤῥιψε λιπαρὴν καλύπτρην, abjecit nitidum velamen capitis, Hecuba in luctu subito, X, 406, i. e. λευκὴν καὶ λείαν. sic ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, α, 334. π, 416. σ, 209. φ, 65, de Penelope, viris apparente: i. e. λευκὰ καὶ λεῖα, καὶ εὐαφῆ, qualia gerunt αἱ τρυφῶσαι. sed, Τροίης λιπαρὰ κρήδεμνα, ν, 388, sunt muri splendidi et firmi: ut κρήδεμνα sint αἱ τῶν πύργων στεφάναι καὶ ἐξοχαὶ, λιπαρὰ vero notet τὸ ἔκδηλον καὶ λαμπρὸν καὶ εὔδαιμον ποτέ. γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ, sub molli et placida et auctoritatis plena senectute, λ, 135. ψ, 183, coll. 286, ubi ἄρειον notat idem, optabilius, præstantius. sic, ἕως ἵκοιο γῆρας λιπαρὸν, τ, 368. αἰεὶ λιπαροὶ κεφαλὰς, ο, 331, semper nitidi quod attinet capita, i. e. totas personas eorum: τρυφῶντες καὶ λιπῶντες, μηδαμῶς ῥυσοὶ ἢ ῥικνοὶ κατὰ τοὺς ἁλιπεῖς. κεφαλὴ ergo notat totum hominem, in specie vero caput. sic οἱ ἀρχολίπαροι dicuntur οἱ λιπαινόμενοι ἐκ τοῦ ἄρχειν, qui pinguescunt ex magistratu quem gerunt. ἀλείφειν λίπ' ἐλαίῳ, pro λίπα, et id per apocopen pro λιπαρὰ, idque neutrum adverbialiter pro λιπαρῶς, *fett und niedlich mit œl, (soft and sleek with oil,)* K, 577. Ξ, 171. Σ, 350. γ, 467. ζ, 96. κ, 364, 450. τ, 505. ἐπειδὴ πάντα (τὸν χρόα αὐτοῦ) λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν, ζ, 227, *nach dem er sich über und über gebadet, und niedlich gesalbet hatte, (after he had bathed and anointed himself with oil;)* ubi vides, pertinere hoc apocopatum neutrum adverbialiter ad verbum. et sic etiam prosaicis in usu esse cœpit. ut ergo audiendi non sint, qui fingunt substantivum τὸ λίπας, ατος, pro τὸ λίπος: dicuntque, λίπα esse per apocopen pro λίπατι, pinguedine: ut λίπ' ἐλαίῳ sit per appositionem generis et speciei. λιπαρῷ γήρᾳ, Ne. 7, 146. λιπαρὸν κόσμον, splendidum ornatum, Ol. 8, 108. λιπαρὰ Μαραθὼν, i. e. ἡ πλουσία, Ol. 13, 157, vel et, pulcra. sic, λιπαρᾶς Ὀρχομενοῦ, Ol. 14, 3. λιπαρᾷ ἐν Νάξῳ, Py. 4, 157, i. e. εὐδαίμονι, fertili. λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν, Py. 2, 6, a Thebis splendidis, ob heroas claris. Ἀθηνᾶν, Ne. 4, 29. λιπαραῖς ἐν Ἀθήναις, Ist. 2, 30. Vide sub ποὺς, aliquanto ante medium.

λιπαρῶς, (Πίω) adverb. nitide, beate. λιπαρῶς γηράσκειν, feliciter et molliter senescere, δ, 210, i. e. εὐδαιμόνως, ἀνενδεῶς, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν λιπώντων ζώων. præterea λιπαρῶς γηράσκει ὁ ἐκ γενετῆς ὄλβιος, quod a fato datur nascenti. sed ὁ ἡ λιπαρὴς, έος, est adsiduus, indefatigatus, constans; et λιπαρέω, f. ήσω, sum adsiduus, unde προσλιπαρεῖν ταῖς πράξεσιν est προσμένειν αὐταῖς. et id est ex λίαν παρεῖναι, valde adesse aut adsidere.

λιπάω, f. ήσω. (Πίω) pinguis et nitidus sum. ἢ ὅτι οὐ λιπόω; num quod non niteo corpore, quod non plena sum habitudine? τ, 72, interrogat in senem personatus Ulysses ancillam superbam; et est pro contracto λιπῶ, distracto rursus circumflexo per ο.

λίπος, εος. τό. (Πίω) pinguedo eximia. a λίαν et τὸ πῖος.

λίπτω, vide sub λαμβάνω.

λίρη, ἡ, λῖρος, ὁ, vide sub θαρσαλέος.

λὶς, ιός. ὁ. (Λάω) leo. idem ac λίων. quidam contendunt, circumflecti debere vocem, λῖς, sed sine suffragio veterum. τὸ ἔγχος χειρὶ λαβὼν εἷλκε ἐπί οἱ, ὥστε λὶς, Λ, 239, nam leones solent venatoribus eripere venabula. ἐπὶ δὲ λὶν ἤγαγε δαίμων σίντην, Λ, 480, et h. l. quidam contendunt, λῖν' esse accusativum apocopatum pro λῖνα, nam genitivum esse λινὸς, a nominativo λὶν et λίς. et hæc *lis* est sub judice adhuc. ἐφάνη λὶς ἠυγένειος, Ο, 275. Ρ, 109. Σ, 318—322, et ibi sermo est de leæna, cui catuli sunt abrepti: præterea κάλλιον est τὸ γένειον ταῖς θηλείαις, ἄῤῥενες χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται. ut ergo hoc epitheton primario leænam designet. plus omnino ii rationis habere videntur, qui scribunt, λὶς, λινὸς, λινὶ, λῖνα.

λὶς, ιτὸς, ὁ, vide sub λιτός.

λίσαι, vide sub λίτομαι.

λίσσομαι, (Λίγγω) idem quod λίτομαι, ab ejusque futuro primo factum novum verbum. παρακαλέω, invoco. οὐδέ σε ἔγωγε λίσσομαι, εἵνεκα ἐμοῖο μένειν, non ego a te peto, ut mei causa hic maneas, Α, 174, inquit rex ad Achillem. ἐγὼ λίσσομαι, Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, Α, 283, et ego rogo te, ut remittas iram contra Achillem: ubi Nestor alloquitur regem. λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς (σοῦ, per vitam tuam) καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων, inquit Hector moriens ad Achillem, Χ, 338. λίσσομαι (ὑπὲρ aut πρὸς aut ἐπὶ) Ζηνὸς ἠδὲ Θέμιστος, β, 68, precor per Jovem et per Fas. et 210, ταῦτα μὲν οὐχ ὑμᾶς ἔτι λίσσομαι. sic, λίσσομαι, εἴ ποτέ σοί τι πατὴρ ἐμὸς ἐξετέλεσε, γ, 98, ubi obtestatio est interposita, et res, quam rogat, sequitur 101. sic et δ, 328—331. λίσσομαι ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, per sacra quæ facis et per deum, ο, 261. Εὐρύμαχον, φ, 278. ταῦτα δὲ, ἅ με ἐρωτᾷς καὶ λίσσεαι, δ, 347. ρ, 138. λίσσεται, πομπὴν ἔμπεδον εἶναι, θ, 30. λίσσονται αὐταὶ Δία, Ι, 507. λίσσωμαι ἀνέρα τοῦτον, ubi eleganter omissa est conjunctio, ὄφρα, ἵνα, Χ, 418, nam male ibi quædam editiones habent indicativum. εἰ δέ κε λίσσηαι ἑτάρους, μ, 53. et 163, εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμᾶς. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς, Α, 15. λαβὼν γούνων, ἐλίσσετο, Ζ, 45. Μελέαγρον παράκοιτις ὀδυρομένη, Ι, 587. Νέστωρ λίσσετο ὑπὲρ (per) τοκέων, γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, Ο, 660. ἑλὼν γούνων, Φ, 71, 73. αἰεὶ Ἥφαιστον, θ, 344, et notatur ἱκετεία παράμονος, *ein anhaltendes bitten, (a persevering solicitation,)* quod et λιπαρεῖν dicitur, quasi λίαν παρεῖναι. ἀμφοτέραις (χερσὶ) λαβὼν γούνων, ἐλίσσετο, κ, 264. καὶ μάλα ἐλίσσοντο, δοῦναι ἐπικούρους, Δ, 379, et valde rogabant, dare sibi auxilia. τὸν δ' ἐλίσσοντο γέροντες, (principes) ἐξελθεῖν, rogabant eum, ut exiret, Ι, 570. et 580, πολλὰ αὐτὸν αὐτοὶ ἐλίσσοντο. sic, τὸν δὲ γέροντες Ἀργείων, Σ, 448. πολλὰ πατὴρ καὶ μήτηρ, Χ, 240. ἐμὲ ἕταροι ἐπέεσσιν, ι, 224. ἡ δέ με αἰὲν λισσέσκετο (ionice pro ἐλίσσετο) γούνων sc. ἁπτομένη, Ι, 451, de matre rogante filium, ut injuriam faciat patri: et addita ista ostendunt, quam difficilis fuerit filius ad id faciendum. ἢ λίσσοιτο κούρην λαβὼν γούνων, ζ, 142. et 144, ἢ ἀποσταδὰ ἐπέεσσιν λίσσοιτο. et 146, λίσσεσθαι ἀποσταδὰ (eminus) ἐπέεσσιν. ἢ λίσσοιτο Ὀδυσσεία προσαΐξας γούνων, χ, 337, coll. 339. et 343, καὶ μιν λισσόμενος προσηύδα. sic et 366. λισσόμενος, Κ, 118. Π. 46. Φ, 73, 98, 368. Χ, 35. Ω, 485. λισσομένῳ, Ε, 491. Ψ, 609. λισσομένω, precantes ambo, Χ, 91. λισσόμενοι, Ι, 461, 497. Τ, 304. et 305, λίσσομαι. λισσομένους. Α, 609. λισσομένη, Α, 502. Β, 15. Ε, 358. Θ, 372. Ο, 77. λισσόμενος βασιλῆα, θ, 157. μὶν, χ, 311. λίσσεσθαι, γ, 19. et 327, ubi infinit. est pro imperativo, Ι, 516, 694. Κ, 455. Υ, 469. λίσσεο, roga, supplica, Ω, 467. λίσσομαι, precor, rogo, Ol. 12, 1. Py. 1, 137. Ne. 3, 2. Ist. 6, 65. λίσσοντο, Py. 4, 369. Vide sub γουνόομαι.

λισσὸς, ἡ, όν. (Εἴδω) est idem quod λεῖος, lævis. *glatt, eben, nicht höckerig, (smooth, even.)* est a λίαν ἴσος, valde æqualis sibi in superficie omni. ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη, γ, 293, conf. πέτρη. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε (in altum eminet) πέτρη, ε, 412, petra ubique lævis. sic et κ, 4. sed λὶς πέτρη, μ, 64, est per apocopen, pro λισσή. et 79, est explicatio hujus vocabuli, πέτρη γὰρ λὶς ἐστὶ περιξεστῇ (circum undique politæ arte et manu) εἰκυῖα, similis.

λιστράω, λιστρόω, vide sub ἐπιγράβδην.

λιστρεύω, f. εύσω. (Λίγγω) terram rado et distringo λίστρῳ, instrumento rustico. *ich lockere die erde oben ein wenig auf, (I slightly break up the surface of the ground.)* purgo solum herbis inutilibus. λιστρεύοντα φυτὸν, ω, 226, qui rastro purgabat solum circa plantam aliquam, terramque leviter radebat, περιξύοντα, ἀμφιλαχαίνοντα, circumfodicantem.

λίστρον, ου. τό. (Λίγγω) est instrumentum domesticum, quo purgatur solum vel pavimentum in domo: τὸ ξύστρον. et id instrumentum erat ferreum, vel ferro munitum, quo altiores vel densiores sordes abradebantur, *eine eiserne oder mit eisen unten beschlagene schaufel, (a shovel of iron, or shod with iron.)* λίστροις δάπεδον δόμου ἔξυον, χ, 455, radebant pavimentum triclinii magni rastris. hinc est et τὸ, ἐκλιστρᾶν. præterea τὸ λίστρον erat et, instrumentum rusticum et hortulanum, quo terram poliebant, vel rumpebant leviter. Vide sub ἐπιγράβδην.

λιτανεύω, f. εύσω. (Λίγγω) alloquor voce supplici, precor voce supplici et clara. idem quod λίτομαι et λίσσομαι. scilicet a λίτω fit per paragogen λιτάνω, et inde λιτανεύω. πολλὰ δέ μιν ἐλιτάνευε γέρων, Ι, 577. πάντας ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος, Χ, 414, et duplex λ est ob metrum. λιτάνευεν (omisso augmento ionice) ἐλθεῖν, Ψ, 196. ἢ αὐτὸν, γούνων ἁψάμενοι, λιτανεύσομεν, Ω, 357. ἐλιτάνευσ' Ὀδυσσεύς, η, 145. γούνων (sc. ἁψάμενος) ἐλλιτάνευσα, sc. αὐτὴν, κ, 481. λιτάνευεν, Ne. 5, 58. λιτάνευον, Ne. 8, 14.

λιταργίζω, λίταργος, ὁ ἡ, vide sub πόδαργος.

λιτὴ, ῆς. ἡ. (Λίγγω) supplicatio, rogatio verbis supplicibus, clare prolatis. καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι κοῦραι Διὸς, χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ, αἵ μετόπισθε Ἄτης κιοῦσαι ἀλέγουσι, Ι, 498—510, ubi personificatæ sunt αἱ λιταὶ, deprecationes, sequentes errorem commissum: et dicuntur χωλαὶ, διὰ τὸ σχολαῖον (lento, segni) ποδὶ καὶ ὡς οἷον συμπεποδισμένους βαίνειν τοὺς λισσομένους. ῥυσαὶ δὲ, διὰ τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου τῶν ἱκετευόντων οἷς σκυθρωπάζον καὶ συναγομένον ῥικνοῦται (rugatur) τὸ πρόσωπον. hinc istæ personificatæ deprecationes pinguntur a poëta ὡς γραώδεις, συνεστραμμέναι, ἐῤῥυτιδωμέναι: nam ῥυτίδες sunt αἱ ἐπὶ τοῦ προσώπου συστροφαὶ τοῦ δέρματος. παραβλῶπες vero sunt, διεστραμμέναι τὴν ὄψιν, παραβάλλουσαι τοὺς ὦπας, καὶ παράγουσαι τῆς κατὰ φύσιν ὄψιως, στραβαὶ καὶ πλαγιόμματοι, quia non hilares. hinc et ἡ δυσωπία, nomen habet. λιταῖς ἐλισάμην νεκρούς, λ, 34. λιταῖς ἔπεισεν ἦτορ Ζηνὸς, Ol. 2, 144, precibus, παρακλήσεσιν, ἱκεσίαις, flexit animum Jovis. λιταῖς, θυσίαις, Ol. 6, 132, supplicationibus, sacrificiis; ubi est per appositionem. λιταῖς ἀνδρῶν εὐσεβῶν, Ol. 8, 11. λιτὰς, Py. 4, 385.

λίτομαι, f. ίσομαι. (Λίγγω) alloquor voce supplici, precor voce supplici et clara, παρακαλέω, *ich rufe an, (I call upon.)* apparet ergo, esse ab eodem themate, unde λύζω et ὀλολύζω: nam significatus, et litteræ vocis, i. e. formale et materiale, determinant etymologiam. ἐπεὶ ἔθνια νεκρῶν ἐλλισάμην, ob metrum pro ἐλισάμην, λ, 35, coll. 29. Φοίνικας ἀγαυοὺς ἐλλισάμην, ν, 273. λίσαι Δία, precare Jovem, Α, 394. ἐπὴν εὐχαῖς λίσῃ (aor. 1. conj. m.) ἔθνεα νεκρῶν, precatus fueris, κ, 525. Δία λιτοίμην, ξ, 406, ubi conf. πρόφρων. ἦ γὰρ ἔμιλλεν οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, rogaturus ipse sibi erat mortem, Π, 47, et vide, preces auditas, in perniciem precantis. cæterum ἐλίτετο (rogabat) ibi Patroclus Achillem.

λιτὸς, ἡ, όν. (Εἴδω) est ortum ex λισσὸς, alia tantum determinatione: notat enim, tenuis, tenui filo textus, *zart von faden und gewebe, fein, (of delicate texture, fine.)* præterea hæc vox, per metaplasmum declinationis, in dativo et accusativo singulari ponitur in tertia declinatione, λιτὶ pro λιτῷ, λῖτα pro λιτόν. nam nominativum λὶς, ιτὸς, ὁ, ignorare se dicunt critici Græci veteres, maxime ob irregularitatem obliquorum. nam si esset nominativus λὶς, deberet genitivus esse, vel λιὸς, vel λινὸς, vel λίδος. aliud vero nomen, τὸ λῆδος, dorice λᾶδος, quod notat ἱμάτιον εὐειδές: unde est Atticorum ὁ ἡ ληΐδιος, i. e. ποικίλος, et λείδιος, et λήδιος quæ omnia sunt a λεῖος, lævis, mollis tactu: et nomen τὸ ληΐδιον notat vestem mollem elegantem. a τὸ λῆδος est et ληδιὸς adjective; et nomen proprium, ἡ Λήδα, nota illa ἡρωΐς. conf. Athenæum. καταπετάσας λῖτα, tegumentum molle et læve integens, Θ, 441, i. e. λιτὸν ὕφασμα, ne conspurcaretur currus in loco suo stans otiose. ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν (corpus mortui bene lotum et unctum) ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Σ, 352. Ψ, 254, peplo subtili et lævi texerunt eum. θρόνον, ὑποπετάσας λῖτα καλὸν δαιδάλεον, α, 130, unde apparet, quod ejusmodi λιτὸν, i. e. ἁπαλὸν, ὕφασμα, sæpe et fuerit ποικίλον, vel in genere, colore aliquo pulcro tinctum. ὑπένερθε δὲ λῖθ' (λῖτα) ὑπέβαλλεν, κ, 353, ubi de sedilibus adornandis est sermo, quibus imponebant, mollius sedendi causa, λῖτα, et super hunc etiam elegantiora quædam ῥήγεα. cæterum metaplasmus iste declinationis neminem movere debet, qui novit, κλαδὶ poni pro κλάδῳ, νοΐ pro νόῳ, etc.

λιχμάζω, λιχμάω, vide sub ΛΕΙ'ΧΩ.

λιχμήρης, εος, ὁ ἡ, vide sub ἀπολιχμάω.

λὶψ, ὁ, vide sub ἐκλείπω.

λοβὸς, οῦ. ὁ. (Λήβω) auricula, *das orläplein, (the lobe of the ear.)* λοβοὶ sunt τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὰ ἐνώτια, ubi inseruntur inaures, *wo man die orringe dran träget, (in which the ear-rings are inserted.)* est a λήβω vel λάβω, capio, prehendo, παρὰ τὴν λαβήν. εὐλαβὴς γάρ ἐστι ὁ λοβὸς, διὰ ἁπαλότητα. ἐνῆκεν (immittebat, inserebat) ἕρματα (inaures) εὐτρήτοις λοβοῖς, Ξ, 182, de Junone ornante se; in bene perforatas auriculas. et sub hac mythica narratione depingit poëta, quomodo sæpe maximi principes a pulcris aut bene comtis mulieribus decipiantur. hinc τὰ ἐνώτια dicuntur et, τὰ ἐλλόβια, i. e. κόσμος ἐνώτιος, ἀπηρτημένος τῶν κατὰ τὰ ὦτα λοβῶν. a recentioribus etiam pars hepatis dicta est ὁ λοβός. imo et, ἀγγεῖόν τι ὀσπριοδόχον, vas legumina includens, *ein schote, (a pod:)* et ἔλλοβος καρπὸς est, fructus inclusus siliqua. et ὀξυλοβῶ est, ταχέως ἀκούω; ut pars illa pro tota aure ponatur. sic Horatius Sat. 5, Libri 2, gaudent prænomine molles auriculæ. et, auriculas asini quis non habet? Pers. 1, 121.

λογάδες, οἱ αἱ, vide sub ΛΕ'ΓΩ, aliquanto sub initio.

λόγιον, τὸ, vide sub θεοπρόπιον.

λόγιος, ία, ιον. (Λέγω) disertus, eloquens. ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι, poëtæ et oratores, Ne. 6, 51. et 75, πλατεῖαι πάντοθεν λογίοισι ὁδοὶ εἰσιν, eloquentibus undique sunt latæ viæ. λογίοις καὶ

ἀοιδοῖς, per oratores et poëtas, nam est ibi casus sextus, Py. 1, 183. ut ergo λόγιος in specie sit ὁ πεζογράφος, in opposito ad poëtam.

λόγοι, οἱ, vide sub Ἀείδω.

λογομαχέω, vide sub ΜΑ'ΧΩ, aliquanto ante medium.

λόγος, ου. ὁ. (Λέγω) sermo, narratio. ἧστό τε (pro ἧτο, sedebat apud eum) καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, et oblectabat eum sermonibus, O, 393, coll. 401. nam adsidebat vulnerato et ægro, in tabernaculo suo jacenti, eique dolorem lenibat variis confabulationibus et narrationibus. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει αὐτὸν, sc. Calypso Ulyssem, α, 56, *sie suchet in ganz einzunehmen mit freundlichen und schmeichelnden unterredungen und ansprachen, (she seeks to fascinate him with kind and flattering speeches and discourse.)* vides ergo, vocem, ὁ λόγος notam fuisse Homero; quod quidam veterum dubitarunt, memoria lapsi. vides simul, quid hæc vox apud eum denotet. Sed apud recentiores varie determinatum hoc nomen. ἕπεται δὲ λόγος Κάδμου κούραις, Ol. 2, 39, i. e. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἁρμόζει, hæc sententia et in illas convenit. ὁ δὲ λόγος ταύταις ἐπὶ συντυχίαις, δόξαν φέρει, Py. 1, 69, hæc ratio apud hos eventus, opinionem adfert, fore et in posterum multam felicitatem: *die proportion bey solchen glücklichen begebenheiten giebt die vermuthung, (the analogy between these two fortunate events justifies the expectation.)* nam λόγος geometris est et, proportio, *die änlichkeit des vorhergehenden mit dem folgenden, (the proportion between what precedes and what follows.)* ut h. l. indicetur, fausti auspicii navigationis ad faustum reditum proportio et ratio, *die änliche rechnung, (the proportion, relation.)* λόγος ἀστῶν, Py. 7, 8, i. e. φήμη περὶ τῶν πολιτῶν, fama de civibus. λόγος τὶς ἀνθρώπων ἐστὶ, Ne. 9, 13, est quoddam dictum hominum, *die leute haben den spruch, pflegen zu sagen und zu urtheilen, (it is a common saying, people are accustomed thus to say and to judge.)* ἐν τούτῳ, in hoc effato oraculi, Py. 4, 105. νᾶσον εὐκλέϊ (pro εὐκλεέϊ, ab εὐκλεής) προσέθηκε λόγῳ, Ne. 3, 120, insulam celebri adjunxit sermoni, i. e. celebrem fama fecit. et 49, ἕπεται λόγῳ, sequitur rationem, i. e. rationi consentaneum est, *es ist vernünftig, (it is reasonable.)* ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει, Ne. 4, 154, invincibilis in eloquentia trahit ad se omnes, vi quasi quadam adhibita. μῦθοι ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον, Ol. 1, 45, fabulæ supra veracem narrationem fictæ. λόγον φράσας, sententiam enuncians, Ol. 2, 108. et 167, αὐδήσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀληθεῖ νόῳ, eloquar juratum sermonem veraci mente. λόγον οὐ τέγξω ψεύδει, Ol. 4, 28, sermonem non tingam et inficiam mendacio. ἕτερον λόγον, rationem aliam, computationem aliam quam ἑξάκις, Ol. 7, 159. εἴ τινα ἔχει λόγον περὶ ἀνθρώπων, si quam habet curam hominum eorum, Jupiter, Ol. 8, 6, vel, si quam habet indicationem mentis suæ faciendam de iis. ἀπό μοι λόγον τοῦτον ῥῖψον, στόμα — ἀπόριψόν μοι, στόμα, λόγον τοῦτον, Ol. 9, 55, abjice mihi, os, sermonem talem, nec profer eum. κοινὸν, i. e. ὕμνον, Ol. 10, 15, hymnum publicum et publici juris. ἔτυμον, Py. 1, 133, rectam et veram rationem humanam, *die gesunde vernunft, (sound reason.)* πρὸς ἅπαντα, Py. 2, 123, ad omnem rationem, omni respectu πάντα θέμενος σπουδαῖον, Py. 4, 234, omnem sermonem serium proponens. λόγον φέρεις τὸν, Py. 8, 54, sermonem portas illum, i. e. ostendis, illum in te convenire. παρφάμεν τοῦτον, eloqui hunc sermonem, Py. 9, 77. et 167, λόγον βλάπτων, præceptum violans. ἄλλοτε ἐπὶ ἄλλον θύνει λόγον, Py. 10, 84, ab alia ad aliam festinat narrationem et sermonem. ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον, antiquam instituens narrationem, Ne. 1, 52, i. e. de primis suis initiis et factis. λόγον ὁ μὴ ξυνιεὶς, dictum hoc non intelligens, effatum hoc, Ne. 4, 51. et 116, ἅπαντα διελθεῖν, narrationem omnem percurrere. ψεύστην ποιητὸν συνέπηξε λόγον, mendacem artificiosum sermonem et narrationem concinnavit, Ne. 5, 53. πλέονα λόγον Ὀδυσσέως, pleniorem et uberiorem famam de Ulysse, Ne. 7, 29. et 47, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, quorum deus dulcem auget famam. τοῦτον κατέφανε, hanc manifestavit famam, Ne. 10, 20. εἴ τις εὖ πάσχων, λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ, si quis commode vivens bene audiat, Ist. 5, 17, en duo summa vitæ humanæ bona. et 33, ἐκέρδαναν, de se lucrati sunt. καὶ νῦν φέρει, et nunc reportat celebrationem, Ist. 8, 133. λόγοι αἰπεινοὶ, molesti sermones, Ne. 5, 59. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, cum inveni viam administram verborum, Ol. 1, 178. ὁδὸν κυρίαν λόγων, viam propriam et regiam celebrationum, Ne. 7, 75. λόγων ξυνὸν, commune sermonum, attice, pro κοινὸν καὶ προσήκοντα λόγον, Ol. 7, 39. et 125, κορυφαὶ, i. e. κεφάλαια, capita sermonum. οὔ τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ, non sane humiles sermones attinges, Ol. 9, 19. ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, hymni fiunt initia posteriorum et ad posteros duraturorum sermonum, Ol. 11, 5. λόγων κορυφὴν, summam sermonum, Py. 3, 141. κεφάλαια, summa capita rerum gestarum, Py. 4, 206. φερτάτων μνημεῖον, Py. 5, 63, sc. τῶν ὕμνων. λόγοις ἀληθέσι, Ol. 6, 151. ἀγανοῖς, Py. 4, 179. et 227, μειλιχίοις. et 427, ἀγαπάζοντό μιν. εὔδοξον λόγοις θνητῶν, Py. 6, 16. τιμαλφεῖν νίκην, Ne. 9, 130. ἐν ἀγαθοῖς λόγοις, Ne. 11, 22. phrasis est Attica, εἰς λόγον ἐλθεῖν τινὸς, cum aliqua re versari, Aristoph. Equit. 803. coll. Vesp. 470. et Nub. 251, dicitur συγγενέσθαι εἰς λόγους. cum dativo tamen alii malunt hanc phrasin construi, εἰς λόγον ἔρχεσθαί τινι, rem habere et negotium cum aliquo, convenire aliquem.

λόγος δραπέτης, vide sub ἔπος, prope initium.

λόγχη, ης. ἡ. (Χάω) lancea, *eine lanze, (a lance.)* hasta equestris. est a τὸ ἔγχος, cum syllaba intensiva λα, valde. λόγχης χαλκείας αἰχμῇ, Ne. 10, 113. λόγχῃ ἀλεξιμβρότῳ, Ne. 8, 51. proprie est ferrum cuspidatum in hastili. Xenoph. Cyn. 10, 3.

λοετρὸν, οῦ. τό. (Λόω) balneum, lavatio totius corporis. recentiores id contrahunt in λουτρόν. cæterum et ex hoc nomine apparet thema, λόω et λοέω. θερμὰ λοετρὰ, Ξ, 6, ubi pulcra fœmina curat lavationem viri; eumque lavat, 7, et quidem post sumtum cibum: et Machaon, medicus, hoc modo tractatur. θερμὰ λοετρὰ Ἕκτορι, X, 444, conf. τρίπους. λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, Θ, 249, ubi thermæ enumerantur inter voluptates Phæacum. nam nimis creber, et quotidianus usus calidarum lavationum reprehensus fuit olim a severioribus: sed moderatus eorum usus etiam heroibus gratus fuit. et 451, ἀσπασίως ἴδε θυμῷ θερμὰ λοετρά: nam ea utilissima defatigatis. hinc Herculi sacræ erant thermæ, maxime vero, sponte e terra promanantes, quia ὁ πολύτλας Ἡρακλῆς iis magnopere delectatus fuerat; et dictæ sunt eæ, τὰ Ἡράκλεια λουτρά. οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, non fas est mihi, lavationem accedere ad caput meum, i. e. ad me, Ψ, 44, inquit Achilles, coll. 40, ubi vides sermonem esse de calida lavatione. Sed et in genere quodvis λοετρὸν, etiam ψυχρὸν, hac voce notatur. sic de ursa cœlesti, ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο, non particeps est lavationum in Oceano, i. e. nunquam occidit nobis, Σ, 489. ε, 275.

λοετροχόος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui aquam ad lavandum effundit. estque vel vas vel homo. λοετροχόον τρίποδα, Σ, 346. Θ, 435, tripodem aëneum, in quo aqua ad lavandum calefit et ex eo effunditur deinde. ἠὲ λοετροχόῳ ἠέ τινι ἄλλῳ δμώων, υ, 297, ubi notat servum balneo præpositum; et loquitur quasi daturus ei nummos. a τὸ λοετρὸν, lavatio.

λοέω, vide ΛΟ'Ω.

λοιβάομαι, λοιβάσιον, τὸ, λοιβεῖον, τὸ, vide sequens.

λοιβή, ῆς. ἡ. (Λείβω) libatio. λοιβῆ τε, I, 496. σοὶ δ᾽ αὖ λοιβὴν φέρον, ι, 349, inquit Ulysses adulatorie Polyphemo, quasi numini: tibi autem ferebam id quasi libationem. λοιβῆς οὐκ ἐδεύετό μοι βωμὸς, Δ, 49. Ω, 70. λοιβαῖς ἀγαζόμενοί σε, libationibus venerantes te, Ne. 11, 7. τὸ λοιβάσιον est vas, ex quo oleum libabant sacerdotes; quod et λοιβεῖον dicitur. et λοιβάομαι est, libo. conf. σπονδεῖον, sub σπονδή.

λοίγιος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) exitiabilis, perniciosus, detestabilis, pestilens, ὀλέθριος. ἦ δὴ λοίγια ἔργα, A, 518, 573, i. e. ὀλέθρια, damnosa, odiosa æque ac mors est, *leidige dinge, (a sad thing.)* νῦν οἴω λοίγια ἔσεσθαι, nunc puto fore magnam cladem, Φ, 533, ubi est in significatu proprio. et Ψ, 310, ubi sic vocat τὸ, τῆς νίκης ἐκπεσεῖν, quod gloriæ cupidis magnum videtur malum: et sermo est de certamine equestri ludicro.

λοιγὸς, οῦ. ὁ. (Λέγω) cædes, strages. clades, pernicies. *niederlage, das darniederlegen, verderben, (defeat, discomfiture, ruin.)* est a λέγω, cubare facio, κοιμίζω εἰς θάνατον. deinde notat quamvis pestem, quodvis exitium malum. ludens aliquis deduxit ab ὀλίγος per anagramma, quasi sit ὁ ὀλιγῶν τοὺς ζῶντας, qui vivos pauciores reddit. ἡμῖν ἀπαμῦναι λοιγὸν, a nobis arcere pestem, A, 67, cladem ex pestilentia ortam. et 341, ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι τοῖς ἄλλοις, ab aliis defendere fœdam cladem. et 398, Κρονίωνι, a Jove propulsasse indignam perniciem. et 456, ἤδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἄμυνον, fœdam cladem pestilentiæ. αὐτῷ εἷς πάρεστι θεῶν, ὅς λοιγὸν ἀμύνει, cædem et mortem prohibet ab eo, Υ, 98. E, 603. et 662, πατὴρ (Jupiter) δέ τι λοιγὸν ἄμυνεν, pro ἤμυνεν, prohibuit a Sarpedone mortem aliquamdiu. nam paullo post occisus tamen est a Patroclo. ἵνα μοί ποτε ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς, I, 491, ut a me aliquando indignam cædem arceres. sic, ἀμύνων Ἀχαιοῖς, N, 426. αἴκε μὴ Ἀργείοις ἀμύνῃς, Π, 32. et 75, Δαναῶν ἄπο ἀμῦναι. et 80, νηῶν ἄπο ἀμύνων, pestem et perniciem a navibus arcens, ne incenderentur ab hostibus. τεῖχος, ὅ κε ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι (aor. 1. opt.) O, 736, murus, qui a viris mortem arcere possit. αὐτὸς μὲν ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι, abnuit exitium arcere, Σ, 450. εἰσόκε πάντες τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν, Φ, 134, occisionem, et cædem: utrumque est idem. et 138, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι, arceat. sic et 250. et 539, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι, ubi genitivus regitur a λοιγὸν, pestem et interitum Trojanorum: sed alibi dativus regitur a verbo. οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι, nemo potest arcere, Ω, 489. ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, ibi sane clades accepta esset, Θ, 130. Δ, 310. λοιγὸν Ἐνυαλίου ἀμύνειν, propulsare exitium Martis, i. e. belli, Ne. 9, 88. ἀστῶν λοιγὸν ἀμύνων, civium perniciem arcens, i. e. a civibus, Ist. 7, 41. est idem qui ὁ ὄλεθρος.

λοιδορέω, f. ήσω. (Δέρω) est βλασφημέω, loquor lædentia famam et animum alterius. et ἡ λοιδορία est, λόγος ὡς δόρυ πλήττων. λοιδορῆσαι (τόγε) θεοὺς, i. e. τὰ βλάσφημα εἰπεῖν περὶ θεῶν, Ol. 9, 56.

λοιδορία, ἡ, vide supra.

λοίδορος, ὁ, vide sub ἐπεσβολία.

λοιμὸς, οῦ. ὁ. (Λείπω) pestilentia. est ab eodem themate ac λιμὸς, q. v. δι' οὗ δηλαδὴ λείπουσι τὰ ζῶα, per quam deficiunt et minuuntur animalia. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, si quidem simul prœlium et pestilentia superat et subigit Græcos, Α, 61. et 97, οὐδ' ὅγε (ὁ θεὸς) πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, non prius graves manus pestilentiæ abstinebit: ubi vel pestilentia sistitur quasi manus habens; vel manus dei inferentis pestilentiam innuuntur.

λοιπὸς, ἡ, όν. (Λείπω) reliquus, superstes, futurus. λοιπὸς ὁ χρόνος, Ne. 7, 99, in sequens tempus. λοιπῷ γένει, Ol. 2, 29, posteris et cognatis. λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον, Ol. 1, 157, reliqua in vita quæ sequitur. λοιπὸν (sc. γένος, posteritas) αἰεὶ τέλλετο, Py. 4, 456, semper reliquum et succedens oriebatur. ponitur λοιπὸν neutrum adverbialiter, pro κατὰ τὸ λοιπὸν, deinceps, Py. 1, 71. etiam cum articulo, τὸ λοιπὸν, deinceps, sequentia quod attinet, Py. 5, 159. Ne. 7, 66, in posterum. λοιποῖς, ἐπεσσομένοις ἀνδράσι, Ist. 4, 67, maxime τοῖς Ὁμηρίδαις. λοιπαῖς εὐχαῖς, Ol. 4, 22, reliquis et cæteris votis ejus.

λοισθεῖον, ου. τὸ. et ionice λοισθήϊον (Ὄλω) præmium quod alicui postremo datur in certamine currendi. *gewinn für den lezten im wettlaufen, (the prize for the last in the race.)* est a λοισθεύς. Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερε ἄεθλον, Ψ, 785, *trug den lezten preiss davon, (won the last prize.)* immo est adjectivum, λοισθεῖος, εία εῖον.

λοισθεὺς, έως. ὁ. (Ὄλω) postremus, *der lezte, hinterste, (the last, hindmost.)* sic ὁ ἡνίοχος et ἡνιοχεὺς, Μελάνθιος et Μελανθεύς. ἡμιτάλαντον χρυσοῦ λοισθῆϊ ἔθηκεν, postremo in cursu pedum, Ψ, 751, *dem lezten im wettlaufe sezte er ein halb pfund gold zum gewinne, (he offered half a pound of gold as a prize for the last in the race.)*

λοίσθιος, ία, ιον. (Ὄλω) idem quod λοισθεὺς, *der lezte, (the last.)* εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον, Py. 4, 474, si quando ad hibernum ignem (in camino lignum illud) veniret ultimum; et neutrum ibi est adverbialiter, pro, tandem, *endlich, (at length,)* πανύσχατον, *zulezt, (lastly.)*

λοῖσθος, η, ον. (Ὄλω) idem ac λοισθεὺς, et λοίσθιος. deductum est nomen a radice ὄλω, nam ultimus in certamine curuli perdit præmium. λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους, Ψ, 536, præstantissimus vir postremus agit equos, *ist der hinterste im wettrennen, (is the hindmost in the race:)* qui versus in proverbium abiit, quando optimus tamen excidit proposito.

λοξὸς, ἡ, ὸν, vide sub Ἀπόλλων in R. ad medium.

λοπάδιον, τὸ, λοπὰς, άδος, ἡ, vide sequens.

λοπὸς, οῦ. ὁ. (Λέπω) cortex. in specie tunica circa cæpe. οἷόν τε λοπὸν κατὰ κρομύοιο ἰσχαλέοιο, τ, 233, quod et dicitur τὸ λέπυρον. sed ἡ λοπὰς, άδος, notat πᾶν εἶδος ἀγγείου εἰς ὀξὺ λῆγον. unde est τὸ λοπάδιον, *eine kleine flasche, (a small flask,)* Aristoph. Plut. 813. cæterum ab ὁ λοπὸς est ὀλόπτω, f. ψω, corticem detraho, nudo, pro ἀλόπω, verso α privativo in ο, et interserto τ. Vide sub Πηνελόπη in R.

λόταξ, ὁ, λοτὸς, vide sub λωτός.

λουτρὸν, οῦ. τό. (Λόω) balneum, lavatio totius corporis. est contractum ex λοετρόν. λουτρὰ θερμὰ, Ol. 12, 27, τὰ ἐν τῇ Ἱμέρᾳ Siciliæ. Sed τὸ λοῦτρον est, τὸ ἀπόλουμα, aqua sordida, in qua quis lavit corpus: quod et ὁ γλίττων et τὸ γλίττον dicitur. nam sic discernuntur voces istæ similes: τὸ γλίον est τὸ εὔτονον, ἡ γλία est ἡ κόλλα, γλιᾶσθαι est παίζειν ἢ προθυμεῖσθαι, ὁ γλίττων est ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσεσι γινόμενος ῥύπος. et vide, αἱ ἐμβάσεις, i. e. τὰ λουτρά.

λούω, f. σω. (Λόω) lavo totum corpus. idem quod λοέω, a quo est attice contractum. τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, pro ἔλουσεν, Ε, 905, dea Martem, *wusch ihn im bade, (washed him in the bath.)* Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, γ, 464, regis filia adolescens, adolescentem principem, hospitem. et id faciebant hæ principales fœminæ, auxilio et in præsentia ministrarum suarum; sic tamen, ut et ipsæ præcipue manus corpori hospitis lavandi admoverent. καὶ λοῦσε (ἐμὲ) ἐν ποταμῷ, η, 296, et id h. l. tantum jubens, coll. ζ, 216, seqq. ne quis ex hoc loco solam *curam* lavandi hospitis ad reliqua loca, ubi præsentes nobilissimæ fœminæ dicuntur lavasse nudatos hospites suos, referat; meminerit, Ulyssem laudandi animo, quasi hæc filia omnia hospitalitatis accuratæ munia impleverit, mentiri ad patrem ejus, quasi ipsa quoque adfuerit, manusque admoverit. ἐπεὶ λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισε, sc. ἐμὲ, κ, 364, de ministra Circes, lavante Ulyssem, coll. 358—362. et 450, τοὺς ἄλλους ἑτάρους Κίρκη ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν ἐλαίῳ, et quidem h. l. per ministram suam. Ὀδυσσῆα Εὐρυνόμη, ταμίη, λοῦσεν, ψ, 154, et ex tali lavacro fit homo pulcrior, 156, 157. Λαέρτην ἀμφίπολος Σικελὴ λοῦσεν, ancilla herum suum, ω, 365. ἔνθα μιν (τὴν Ἀφροδίτην) Χάριτες λοῦσαν, θ, 364. et 454, τὸν δ' ἐπεὶ δμωαὶ λοῦσαν. sic et ρ, 88. τοὺς δ' ἐπεὶ δμωαί. καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, de mortuo Patrocli corpore, Σ, 350. et de Hectoris, Ω, 587. coll. 582. λοῦσεν ποταμοῖο ῥοαῖς, Π, 679, ubi Apollo dicitur lavasse mortuum corpus occisi filii Jovis, quia subito non aderant fœminæ ad id ministerium; coll. 666. et 669, λοῦσον αὐτὸν ποταμοῖο ῥοαῖς. λούσατε αὐτὸν ἐν ποταμῷ, inquit Nausicaa ad ministras suas, ζ, 210, nam hospites nobiles lavabantur a fœminis honestis, sed Ulysses, jam omni ope indigus et supplex, id ministerium demisse deprecatur, 218—222, et eam modestiam, velut debitam, acceptant illæ ministræ. εἵματα ἀμφιέσασα καὶ λούσασα, ε, 264, Calypso Ulyssem naufragum et solum: et est ibi πρωθύστερον. εἰς ἀσαμίνθους βάντες, λούσαντο, pro ἐλούσαντο, δ, 48. et 49, τοὺς δ' ἐπεὶ δμωαὶ λοῦσαν. sic et ρ, 87, 88. *stiegen in die badewannen, (went into the bath.)* sic et Κ, 576, ἐς ἀσαμίνθους βάντες, ubi eam calidam lavationem præcesserat frigida, 572—575. nam valde fatigati primum abluebant se frigida, et, si fieri poterat, marina: deinde sequebatur balneum calidum, et unctio: denique cibus. ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, ω, 253, si laverit se, et cibum sumserit. πρῶτα μὲν οὖν λούσασθε, lavate ipsi vos, ψ, 131. et 142, λούσαντο. εἰωθὼς λούεσθαι (ἐπὶ ἢ ἐκ) ποταμοῦ, Ζ, 508. Ο, 265, et in hoc lavari tota vis est parabolæ: nam talis equus pingitur, qui ad lavandum currit. equus autem amat lavationes: hinc Aristoteles, φιλόλουτρον, φησὶ, ζῶον ὁ ἵππος, καὶ φίλυδρον καὶ χαῖρον λειμῶσι καὶ ἕλεσι. λουστικῆς παρασκευῆς descriptio est θ, 426, s. 433—437. 449—459. locus balnei dicitur ὁ λουτρὼν, ῶνος.

λοφεῖον, τὸ, vide sub λόφος.

λοφιὰ, ᾶς. ἡ. (Λέπω) pili in cervice brutorum quorundam, qui erigi possunt si brutum est iratum. proprie de suibus ponitur, sicut χαίτη de equo et leone. est ergo ἡ ἐν τῷ λόφῳ (cervice) τρίχωσις. φρίξας εὖ λοφιὴν, de apro, τ, 446, horrens pilis in cervice ob iram.

λοφνία, ἡ, λοφνὶς, ἡ, vide sub καταλοφάδιος.

λόφος, ου. ὁ. (Λέπω) cervix, *der nacken, (the neck.)* in jumentis proprie, deinde et in hominibus. it. crista galeæ, vel et crista in capitibus avium. it. collis, suprema pars collis. est a λέπω, f. ψω, præt. perf. a. λέλεφα, *ich schäle, lappe ab, (I pare, peel.)* ἐκλεπίζω: ut ergo proprie notet partem illam corporis, ἀφ' οὗ ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγὲν, ubi mactata victima incipit excoriari. ut ergo prima notio sit ὁ λόφος ζωϊκός: deinde ad similitudinem ejus, ὁ ὀρεινὸς, et ὁ κατὰ τὴν περικεφαλαίαν. ἀπενίζοντο (abluebant sibi) ἱδρῶτα (κατὰ) κνήμας τε ἰδὲ λόφον καὶ μηροὺς, Κ, 573, ubi sermo est de heroibus, lavantibus in littore maris: et λόφος est ὁ ἄνω τένων, i. e. ὁ περὶ τράχηλον. ἱδρὼς ἀνεκήκιε πολὺς ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνων ἵππων, ψ, 508, multus sudor exsiliit ex cervicibus et pectoribus equorum: ubi vides, in equis aliisque jumentis λόφον esse τόπον τοῦ τραχήλου, ᾧ ἐπιτίθεται ὁ ζυγός. hinc ἡ λοφιὰ est ἡ τρίχωσις circa hunc locum, *die dicken haare auf dem nacken der thiere, die kammhaare; (the thick hair on the necks of animals, the mane:)* et τὰ λόφουρα ζῶα sunt τὰ, οὐρὰν καὶ λοφιὰν ἔχοντα. nonnunquam simpliciter, ab hac parte, λόφος notat τὸν τράχηλον, etiam in hominibus, etsi ibi nulli sint pili, nedum crassiores et longiores illi. deinde τὸ ἄκρον ἐκ τριχῶν ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας. etiam ejusmodi ἄκρον ex alia materia. denique et ὕψος ὀρεινὸν, unde est ὁ γήλοφος, attice γεώλοφος, collis vel potius adjectivum, ὁ ἡ γεώλοφος, τὸ γεώλοφον, ex plana terra eminens et elatus. hinc et neutrum substantive ponitur, Theocr. Id. 1, 13 κυνέην ἵππουριν ἐπέθηκε κρατὶ, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, Γ, 337. Λ, 42. Ο, 481. Π, 138. χ, 124, i. e. ἡ ἀκροτάτη κόρυς, superna pars galeæ, ubi densi stabant pili equini. hinc est τὸ λοφεῖον, i. e. ἡ θήκη τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας, capsula, in qua adservantur cristæ istæ. sic τὸ κυλικεῖον est ἡ τῶν κυλίκων σκευοθήκη, locus ubi pocula reponuntur. præterea τὸ λοφεῖον in genere est cavitas, cui inseritur aliud, e. c. speculum. conf. Aristoph. Nub. 749. et Acharn. 1108, ubi est loculamentum cristarum. λόφον ἱππιοχαίτην, Ζ, 469, nam et ex juba et ex cauda equi sumebantur tales pili ad ornandam superne galeam, quo terribiliores essent adspectu. ἄκρον ὑπαὶ λόφον. αὐτὸν, Ν, 615, sub extrema vel infima crista ipsa, coll. 615, ut ergo οἱ φάλοι sint ἐγγυτάτω (proxime) τῷ λόφῳ. ἀπέῤῥηξε ἵππειον λόφον, πᾶς δὲ (ὁ λόφος οὗτος) χαμᾶζε κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινὸς, Ο, 537, coll. 535, ubi vides, recens coloratum fuisse hunc λόφον ex equinis pilis factum rubro colore. et hoc ἀποῤῥήσσειν fiebat ictu gladii. ἐφῆκε (supra inseruit galeæ) χρύσεον λόφον Σ, 611, ubi sermo est de galea Achilli a Vulcano facta, et cui supra inerat λόφος ex auro factus ad imitationem pilorum equinorum. sic et Χ, 316, ἔθειραι χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειὰς, ut ergo aurum in fila videatur fuisse extenuatum, ad formam pilorum equinæ caudæ vel jubæ: et λόφος ibi est locus superus galeæ, ubi infixæ sedebant istæ ἔθειραι. λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, λ, 595, ubi sermo est de Sisypho, saxum suum trudente sursum ad summum collis. ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστὶν, π, 471, ubi summum jugum est collis illius, qui Hermæus vocatur. ex illo vertice vidi id procul fieri. λόφῳ Κρόνου, in colle Saturni, Ol. 8, 22. sic, Νίσου, Py. 9, 161. ἐν λόφῳ εὐαγκεῖ, Ne. 5, 84. λόφον Κρόνιον ναίων, Ol. 5, 40. Κρισαῖον, Py. 5, 49. ab hoc nomine est, λωφάω, f. ήσω, prima syllaba producta, quod proprie notat ἀποθέσθαι ἄχθος τὸ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ, deponere onus a cervice: it. finem facere, desinere: it. levare onus.

λόφουρον, τὸ, vide supra.

λοχαγὸς, ὁ, vide sub λόχος, ad initium.

λοχάω, f. ήσω. (Λέγω) insidior. ἦ μὲν αὐτὸν λοχόωσι νέοι, ν, 425, certe quidem juvenes in-

sidiantur ei, *passen ihm auf, lauren auf ihn, (lie in wait for him,)* pro λοχῶσι, ex λοχάουσι. τὸν δὲ οἴκαδε ἰόντα λοχῶσι μνηστῆρες, redeunti insidiantur, ξ, 181. μνηστήρων σε ἐπιτηδὲς (pro ἐπιτηδέες) ἀριστῆες λοχόωσιν ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε, ο, 28, procorum satis multi, et quidem fortissimi, insidiantur tibi in freto Ithacæ Samique, *passen auf dich im canal, wo du durch must, (lie in wait for thee in the strait through which thou must pass.)* sed Telemachus, præsentiens hoc, cum nave sua non ad urbem Ithacam reversus est, sed ab altera parte insulæ, ante quam ad fretum illud accederet, appulit navem, et pedestri itinere ad villam, inde ad urbem, rediit. τῇ (ibi) τόνγε (Τηλέμαχον) μένον λοχόωντες Ἀχαιοί, nobiles proci, δ, 847. sic, Τηλέμαχον λοχόωντες, π, 369. et ob has quoque insidias, cædis faciendæ causa, jure cæsi deinde sunt proci: cæsuri Ulyssem quoque, si solus subito et manifesto advenisset. ὅθι σφίσιν εἴκε (ubi iis commodum videbatur) λοχῆσαι, Σ, 520, insidias collocare. ὄφρα βασιλεύῃ αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχήσας, χ, 53, inquit Eurymachus de Antinoo ad Ulyssem, jam aperientem se, postquam satis sibi providerat. ὄφρα μὲν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης Σάμοιό τε, inquit Antinous, δ, 670. et 388, λοχησάμενος, insidiatus, Proteo nimirum. et 463, ὄφρα με ἕλοις ἀέκοντα λοχησάμενος, inquit Proteus. ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, ν, 268, *an die landstrasse mich nebst einem gesellen legend und auf laurend, (lying in wait with an accomplice near the road.)*

λοχεία, ἡ, insidiatio, vide supra et sub πούς, aliquanto ante medium.

λοχεία, ἡ, λόχιος, ὁ ἡ, vide sub βροτολοιγὸς, et Ἄρτεμις in R. prope finem.

λόχμη, ης. ἡ. (Λέγω) lustrum, cubile feræ, *ein wild-lager, (the lair or den of a wild beast.)* deinde in genere, locus densus arboribus, τὸ ξύλοχον, τὸ δάσος ὕλης, ubi tuto feræ cubare et versari possunt: vel ubi aviculæ canentes insident, Aristoph. Av. 225. ἔνθα ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, τ, 439, coll. 445. λόχμας (dorice pro λόχμης) ὑπὸ κυανέης, Ol. 6, 69, dumos inter opacos. λόχμῃ (ἐν) ἔκειτο, Py. 4, 434, repositum erat aureum vellus in arboreto. λόχμαις, i. e. δασέσι τόποις, Ol. 10, 36.

λόχος, ου. ὁ. (Λέγω) insidiæ, ut notet τὸ ἔργον, τὸ λοχᾶν, *ein hinterhalt an einem verdeckten orte, (an ambuscade.)* notat autem et, τὸ τάγμα τῶν ἀνδρῶν, τὸ τόσον, ἐξ οὗ ὁ λόχος ἀπαρτίζεται, numerus militum electorum, cohors, *ein bataillon, (a battalion.)* sic Eurip. Phœn. 108, κινούμενον τυγχάνει στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους, i. e. ἀποχωροῦσιν τὰ τάγματα ἀλλήλων, *sie formiren die bataillonen, (they formed the battalions.)* unde est ὁ λοχαγὸς, ductor ordinum. est a λέγω, pono, cubare facio, *ich lege, (I place, make to lie:)* nam insidiantes solent subsidere, ne cernantur procul: unde et talis λόχος vulgi lingua dicitur τὸ ἔγκρυμμα. dicitur et ἡ ἐνέδρα, et verbum inde est ἐνεδρεύειν: nam ἐν τῷ συνιζάνειν συστέλλουσιν ἑαυτοὺς, ὡς μὴ προφαίνεσθαι. sic et Romanis insidiæ sunt a sedendo. alter significatus potest esse a λέγω, seligo, eligo; ὡς ἐκκρίτων καὶ ἐπιλέκτων ὀφειλόντων εἶναι τῶν ἐλλοχησάντων. denique et certa militum divisio dicta fuit ὁ λόχος, manipulus, *eine rotte, (a company:)* cujus tamen numerus non erat certus: nam nonnunquam erat hominum viginti quatuor, cum duce, vigesimo quinto; nonnunquam quinquaginta; nonnunquam ad centum. οὔτε λόχονδε ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν, Α, 227, ubi λόχος est ἡ ἐξ ἐπικρύψεως ἐπίθεσις: quod 151 dixerat, ὁδὸν ἐλθεῖν, ire in expeditionem aliquam occultam cum paucis. et eo mittebantur fortissimi et fidissimi, ἐπίλεκτοι καὶ οἱ ἀριστεῖς. ἂψ ἀνερχομένῳ (redeunti,) *(dem zurückreisenden) (to him when returning)* πυκινὸν (validum numero) λόχον εἷσαν (locaverunt) κούρους πεντήκοντα, δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν, Δ, 392, ubi videtur innui certus hominum numerus, qui λόχον utroque significatu, et insidiarum et manipuli, confecerit; et videtur duplex is λόχος fuisse, ex bis viginti quatuor hominibus, cum ducibus duobus. simpliciter tamen optime de insidiis magno numero contra eum unum hominem positis intelligitur. cæterum ejusmodi dux dicebatur λοχαγὸς, *ein rottmeister, (the officer commanding a company.)* Xenophon dicit, λόχος ἕκαστος εἰς ἑκατὸν, quævis divisio militum ad centum. Tragicus vocat λόχον ἁπλῶς στρατιωτικὸν σύνταγμα, καὶ λοχαγὸν τὸν τούτου ἄρχοντα, nullo numero certo definito. cæterum λόχος et χόλος est anagramma, quo ludens poëta fortasse respicit ex 391. conf. πυκινός, et εἷσαι. κρίνας ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους εἷσε λόχον, Ζ, 189, coll. 187, ubi idem dicitur πυκινὸς δόλος. ergo λόχος est εἶδός τι δόλου. et κρίνας, una eum εἷσε, etymologiam innuit, quod sit ab ἐπιλέγεσθαι (seligere) et λέγεσθαι (ponere se, *sich legen,) (to lie down.)* μὴ λόχος εἰσέλθῃ πόλιν, Θ, 522, i. e. milites aut hostes in insidiis positi. ἐκ λόχου ἀνεστήδησε, Λ, 379, ubi actio insidiandi notatur, et quod ante sederit vel curvando occuluerit se, coll. 371, nam post columnam latuerat Alexander. εἰ γὰρ νῦν λεγοίμεθα (consideremus) πάντες ἄριστοι ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν, Ν, 276—287: sed tamen h. l. λεγοίμεθα potius est, seligeremur; nam ad λόχον ἔκκριτοι ἐπιλέγονται, et πάντες est ut Germanorum, *lauter, (exclusively.)* cæterum est ἐξ ὀλίγων συνειλεγμένος, ex paucis collectus. et 285, ἐπειδὰν ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ubi sessio in loco insidiarum innuitur; nisi potius est generalius intelligendum verbum, ut Romanorum insidere. λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο, Σ, 513, ad insidias faciendas (in casu tertio) armabant se clam. coll. 520, 522. et sermo ibi est, non de urbanis, sed de hostibus illius urbis. μηδὲ δείσητε πυκινὸν λόχον Ἀργείων, Ω, 779, nequaquam vereamini, ne vobis numerosas insidias locent Græci; id enim hoc tempore facturi non sunt; collatis sequentibus. τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον, δ, 277, ubi ἀστείως sic vocat τὸν ἵππον δούρειον, equum illum ligneum, qui jam erat locus ubi insidiæ latebant positæ. sic, ϑ, 515, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. αὐτὴ νῦν φράζευ σὺ (explica tu distincte) λόχον ϑείοιο γέροντος, quomodo insidiæ contra divinum senem, Proteum, sint ponendæ, δ, 395. et 441, κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο, illic sane molestissimæ nobis erant insidiæ nostræ, *da wurde uns das austauren sehr sauer, (we were heartily tired of lying in wait,)* et 531, εἷσε λόχον Αἴγισθος, κρινάμενος εἴκοσι φῶτας ἀρίστους, qui Agamemnonem inter epulas, securum et sine præsidio, interficerent. ἠμὲν ἀνακλῖναι (aperire) πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθεῖναι, clausum tenere, λ, 524, quo loco etiam de equo ligneo est sermo. ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε ἄνδρας ἀριστῆας, ξ, 217. et 469, ὑπὸ Τροίῃ (sub Trojam, prope ad urbem) λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες: hinc factum postea est ὁ λοχαγός. ἤδη μνηστῆρες ἔνδον ἔασι ἐκ λόχου, π, 463, ex insidiatione adversus Telemachum. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν, si vel quinquaginta manipuli hominum nos circumstarent, υ, 49, inquit Minerva ad Ulyssem, i. e. ipse prudens confilium jam circumspectum habens, et certus de eventu bono. nam Homerus, ut poëta, non enumerat, qui et quot auxiliati fuerint Ulyssi ad occidendos procos, et qua clandestina arte eos contraxerit, filii sui ope. βαρυπάλαμον ὄρσαι λόχον, Py. 11, 37, difficilem concitare insidiationem. ἐφύτευέν οἱ ϑάνατον ἐκ λόχου, Ne. 4, 97, machinatus est ei mortem ex insidiis.

λοχὸς, ἡ, vide sub βροτολοιγός.

ΛΟ'Ω, et Λοέω, f. λοέσω. lavo totum corpus, *ich bade, (I bathe.)* νίπτειν est de manibus aut pedibus, πλύνειν de vestibus. λό' ἐκ τρίποδος, pro ἔλοε, a λόω, lavabat me, ex tripode magno hausta aqua calida, κ, 361, et ibi ad, ἐκ τρίποδος pertinet κεράσασα, κατὰ κρατὸς vero ad ἔλοε. et ratio ibi, 363, calidæ lavationis additur: nam extrahit ea e membris defatigationem. frigida lavatio purgat tantum cutem. et vide l. c. 358—366, lavat pulcra Circes ministra hospitem Ulyssem. apud Aristoph. Plut. 657, ἐλοῦμεν αὐτὸν, lavabamus eum, pro ἐλόομεν. sic ibid. 658, λούμενος pro λοόμενος, lotus. sic et ab ἀπολόω, est imperfectum ἀπέλου, abluebat, lavabat, Vesp. 118. nisi malis per apocopen dictum putare, pro ἀπέλουε, cui tamen locus Homericus ex κ adductus non patrocinatur. ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόευν, pro ἐλόεον, contr. ἐλόουν, ionice, imperfectum a λοέω, δ, 252, cum eum ego lavarem; inquit Helena de hospite suo Ulysse. et vide, fœminæ primariæ lavant nudos hospites suos. λοέσσας (ob metrum pro λοέσας, particip. a. 1. a. a λοέω) ὕδατι λευκῷ, Ψ, 282, de Patroclo, lavante jubas equorum præstantium. λοέσσαι (ob metrum pro λοέσαι) τε χρῖσαί τε, τ, 320, ubi infin. est pro imperativo. λοεσσάμενος (lavans se) ποταμοῖο, pro ἐπὶ ποταμοῦ, vel ἐκ, Φ, 560, quod est στρατιωτικὸν λουτρὸν, quando aquæ calidæ non sunt præsto. ὄφρα λοεσσάμενος, *auf dass er, wenn er sich gebadet hat, (in order that, when he has bathed,)* ϑ, 427. sic, α, 310, ut bene lotus corpore toto. αἱ δὲ λοεσσάμεναι, cum hæ lavassent, sc. ipsæ se, ζ, 96, *da sie sich im flusse gebadet, (when they had bathed in the river.)* ab hoc verbo λοέω (quod attice contrahitur in λούω) est τὸ λοετρὸν, attice λουτρόν. ἤνωγον δέ μιν λοῦσθαι (contracte pro λόεσθαι, a λόω, in medio λόομαι, contr. λοῦμαι, lavo me) ἐν ῥοαῖς ποταμοῦ, hortabantur eum ut lavaret, ζ, 216, *er solle sich baden, (to bathe.)* et 221, ἄντην (coram vobis) οὐκ ἂν ἔγωγε λοέσσομαι pro λοέσομαι, lavabor. et 227, ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο pro λοέσατο, cum se per omne corpus (κατὰ πάντα, secundum omnia) lavasset; coll. 219. ab eodem λόω, in medio vel passivo λόομαι, contr. λοῦμαι, est participium præsentis Atticum λούμενος, qui lavat vel lavavit se. λοεσσαμένω, cum hi duo lavassent, Κ, 577.

λυγαῖος, αία, αῖον, vide sub λύχνος.

λύγη, ἡ, vide sub λύχνος, et Λυκάβας.

λυγίζω, λυγισμὸς, vide sequens.

λύγος, ου. ὁ, et ionice ἡ. (Λύω) est φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλὸν, vimen, quod et ἡ οἶσος dicitur, et apud Atticos ἡ ἄγνος, (quasi ἄγονος) *eine wiede, (a withy,)* maxime illa species quæ valde humili trunco, sed lætissimis ramis, ad aquam nascitur, frugemque nullam, præter se ipsam, fert; quam Saxones inferiores *hagen* vocant. deinde notat ἁπαλὸν κλάδον cujusvis arboris, *ein zarter zweig, der nicht sehr dick und stark ist, (a twig that is not very thick and strong.)* est ab λύω, solvo, quia facile ita contorqueri potest, ut pro fune adhibeatur ad vincienda alia; et quia facile medium in longitudinem disrumpitur, *lasset sich leicht die länge lang reissen, (which easily splits in two.)* δέδη αὐτοὺς μόσχοις λύγοισι, ligabat et vinciebat eos mollibus viminibus: Λ, 105: nam μόσχος adjective notat ἁπαλὸς, τρυφερὸς, εὐλύγιστος, quod facile curvatur. αὐτοὺς συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι, hos colligabam bene contortis viminibus, ι, 427, et additur, quod talibus virgultis indormire solitus fuerit Cyclops, nimi-

rum loco nostrorum straminum substernens ea pellibus, quibus incubabat. ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε, κ, 166, ex quibus, coll. 167, dicit se fecisse funem vel quasi: ut ergo videas, esse φυτὰ ἱμαντώδη καὶ εὐλύγιστα, ὡς καὶ σχοινίον ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι ἢ πλέκεσθαι, *die sich wohl flechten lassen, (which may be easily plaited.)* nam λύειν in genere opponitur firmo et duro. ῥῶπες fere sunt idem. hinc est λυγίζειν, contorquere, flectere, plectere, vincire, fut. λυγίσω, dorice λυγιξῶ, Theocrit. Id. 1, 97, 98. et ὁ λυγισμὸς, contorsio, flexio.

λυγρὸς, (pro λυγηρὸς) ὰ, όν. (Λύω) proprie est, vilis, non firmus et stabilis, non suspiciendus; deinde, miserabilis, et quasi ψυχρὸς καὶ θανάσιμος. est ab ὁ λύγος, qui est φυτὸν ψυχρὸν, et quod ob ἀγονίαν suam inferis adscribebatur, sicut ἡ ἰτέα, διὰ τὸ ὠλεσίκαρπον. ὅστις λυγρὸς ἐὼν, qui infirmus et imbellis exsistens, N, 119, qui opponitur ἀρίστῳ, 126. conf. μάχομαι. ex eo loco igitur vis vocis apparet. οὔτις αὐτῷ ἤρκεσε (arcuit) λυγρὸν ὄλεθρον, miseram mortem, Z, 16. sic, τό οἱ, Υ, 289. ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος ἠὲ βιῶναι, K, 174, aut valde misera mors, quæ Achæis impendet, aut vivere: alterutrum erit, nihil est jam tertium. οὐδέ τι αὐτῷ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον, neque ullo modo ei remedio erit contra tristem mortem, Υ, 296, conf. χραισμέω. ῥίψει αὐτὸν ἀπὸ πύργου (εἰς vel κατὰ) λυγρὸν ὄλεθρον, Ω, 735, de filio Hectoris. in vita vegeta enim omnia sunt firma et animosa, in morte sentitur infirmitas humana et vilitas. sic, γήραϊ λυγρῷ, senectuti infirmæ et frigidæ, E, 153. K, 79. Σ, 434. Ψ, 644. ἕλκεϊ, vulneri misero, quod infirmat virum, O, 393. πένθεϊ ἐτείρετο θυμὸς, X, 242, luctu misero atterebatur animus. ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, virorum etiam valde infirmorum et imbellium et vilium, N, 237, si eorum multorum vires in unum conveniunt; et δὲ ibi est *enim*, συμφερτὴ vero dupliciter notat, collata in unum, et condensata quasi, firma, solida est. ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, cui autem ex miseriarum et vilitatum dolio solo dederit, Ω, 531, Jupiter, *wem er lauter schwaches und schlechtes giebet, (to whom he gives nothing but infirmity and misery.)* λυγρῆς ἀγγελίης, tristem nuntium, *die betrübte schlechte zeitung, (the melancholy tidings.)* P, 642. et 686, λυγρήν. sic Σ, 18, coll. 17. ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, T, 337, inquit Achilles de patre suo Peleo: expectantem semper de me tristem illum nuntium, me esse mortuum. ἀνδροκτασίης ὑπὸ λυγρῆς, Ψ, 86, propter triste homicidium, quod ego commisi infirmus et miser puerulus. ἐν δαῒ λυγρῇ, N, 286. Ω, 739, in pugna frigida et misera, in pugna quæ infirmat et frigidos facit multos. ἄλγεα λυγρὰ, curæ frigidæ, N, 346. Ω, 742. ἕλκεα, T, 49, vulnera infirmantia. ἔχθεα, odia misera, Γ, 416. κήδεα, curas tristes, E, 156. Σ, 430. λυγρὸς ἐὼν, tu vilis et infirmus et miser, σ, 106. πένθεϊ λυγρῷ, luctu misero et infirmante, β, 70. ὀλέθρῳ, γ, 87. ο, 268, misera morte. sic, ὄλεθρον, γ, 93, 194. δ, 292. ξ, 90. π, 371. ω, 96. νόστον λυγρὸν, reditum miserum, α, 327. γ, 132. γῆρας λυγρὸν ἔχεις, senectutem infirmam, ω, 249. σὺν λυγροῖς ἑτάροις, ι, 454, cum miseris et invalidis suis sociis; inquit Polyphemus de Ulysse, κακοῖς, δειλοῖς. ἀοιδῆς, cantu tristi, α, 341. γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς, ρ, 473, ob miserum meum ventriculum, qui cupit impleri cibis. ἄτην λυγρὴν, ψ, 224, errorem mentis tristem et miserum. ταῦτα λυγρὰ, illa tristia; γ, 303. φάρμακα, λυγρὰ καὶ ἐσθλὰ opponuntur, δ, 230. κ, 236, *traurige, schädliche mittel, (bad, hurtful drugs.)* κήδεα λυγρὰ, miseras ærumnas, λ, 368: et 431, ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' (λυγρὰ) εἰδυῖα, illa fœmina, in mente fovens eminenter tristia et misera. λυγρὰ, res miseræ et tristes, ξ, 226, quales enumerantur 224, seqq. λυγρὰ εἵματα, vestes viles et miseræ, π, 458. ρ, 203, 338, 573. ω, 157. ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ τελέσωσι, σ, 133, quando dii etiam tristia et misera adducunt. *elend, (misery.)* est ergo nomen metaphoricum, a vili et infirmo vimine petitum. quidam ab eodem λύγος deducunt et λυγαλέος, et inserto ε, λευγαλέος, i. e. ὀλέθριος: nec male. λυγρᾷ νείκει, Ne. 8, 42, rixa misera. λυγρὸν ἔρανον, Py. 12, 25, triste convivium.

λυγρῶς, (Λύω) adverb. misere, infirmante modo. αὐτὸν λυγρῶς πεπληγυῖα, E, 763, eum misero vulnere a me affectum.

λύζω, f. ύξω. (Λίγγω) clamo; in specie, compresso gutture: in genere, clara voce.

λύη, ης. ἡ. (Λύω) rixa, dissidium. malum perniciosum et dissolvens statum bonum. βιασθέντες λύᾳ, Ne. 9, 34, oppressi violenter hac peste. Vide sub Διόνυσος in R.

λύθρον, ου. τό. (Λύω) est ὁ τοῦ αἵματος μιασμὸς, ἀναμεμιγμένος τῇ κόνει, sanguis commixtus pulvere, qualis adhæerescit pugnantibus in bello. est a λούω, unde est τὸ λῦμα, i. e. κάθαρμα, *unreinigkeit, (filth:)* et scribitur per θ, ut distinguatur a τὸ λύτρον, i. e. τὸ ἄποινον, *lösegeld, (ransom.)* est ergo ὁ ἐξ αἵματος μολυσμὸς, ὃν χρὴ ἀπολούσασθαι, ὁ δεόμενος λύματος, i. e. καθάρσεως: nam λυμαίνω est ἀποκαθαίρω. λυθρὸν, ἀκαθαρσία αἵματος μετὰ κόνεως. αἵματι καὶ λύθρῳ (ubi utrumque fere est idem) πεπαλαγμένον οὐκ ἔστι εὐχετάασθαι Διΐ, Z, 268, inquit Hector: ei non licet precari solemni ritu ad Jovem. λύθρῳ ἐπαλάσσετο (inquinatus erat) χεῖρας, Λ, 169. Υ, 503. αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, χ, 402. ψ, 48.

Λυκάβας, αντος. ὁ. (Βάω) annus, *das jahr, (a year,)* ὁ ἐνιαυτός. dictus, οὐ μόνον διὰ τὸ, λυγαίως, i. e. λεληθότως καὶ οἷον σκοτεινῶς, βαίνειν καὶ παρέρχεσθαι, ab ἡ λύγη, obscuritas, et βάω vel βαίνω: ἀλλὰ καὶ, διότι αἱ κατ' αὐτὸν ἡμέραι καθ' ὁμοιότητα διαβάσεως λύκων ἀλλήλοιν ἔχονται. πιστεύεται γὰρ, τοὺς λύκους, lupos, διαβαίνοντας βίαιον ποταμὸν, ἐνδακόντας τὴν κέρκον τῶν ἀεὶ προηγουμένων τοὺς ἑπομένους, στιχηδὸν διανήχεσθαι, καὶ οὕτω μὴ παρασύρεσθαι τῷ ποταμῷ ἄλλον ἀλλαχοῦ. Sed quia utraque hæc etymologia nimis est quæsita: verior fortasse videri possit Macrobii editio, solem antiquissimis vocatum fuisse τὸν λύκον, lucentem, *den leuchtenden, (the shining:)* et sic paullo decentius λυκάβας dictus a τῷ βαίνειν τοῦ λύκου, a cursu solis, quo annus efficitur. τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς, *noch in dem itzigen sonnenlaufe, (in the present revolution of the sun,)* ξ, 161. τ, 306. imo cum et luna dicta sit ἡ λύκη, unde Latini eam dicunt noctilucam: videri possit ὁ λυκάβας esse mensis lunaris; ut sit, *bey dem itzigen mondenlichte, (in the present moonlight,)* hoc mense.

λυκέη, ἡ, λυκείη, ἡ, vide sub λύκος, et παρδαλέη.

λύκειος, ὁ, vide sub ΛΥΚΟΣ.

λύκη, ἡ, vide sub Λυκάβας.

λυκηγενὴς, έος. ὁ. (Γάω) est epitheton Apollinis, in Lycia geniti, ut habitatores ejus terræ credebant, cum Græci contenderent in Delo insula eum fuisse natum. rectius vero, et ex mente Minervæ, non vero imperiti Pandari, exponitur active, genitor lucis, nam ὁ λύκος antiquissimis erat lux diei. εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ, Δ, 101, 119. conf. Ἀπόλλων in R. prope initium.

λυκοπάνθηρ, ὁ, vide sub θὼς, et θήρ.

ΛΥΚΟΣ, ου. ὁ. lux solis, sol ipse; *das sonnenlicht, die sonne, (the light of the sun, sunshine.* lumen κατ' ἐξοχήν. est ex lingua vetustissima; et convenit cum Germanorum *licht, (light;)* etiam cum, *glück, (luck,)* et cum, *eine luke, (a sky-light,)* i. e. fenestra quæ lumen intromittit in tectum, et unde latius prospicitur. etiam Italorum priscorum, Lucumo, onis, i. e. vir clarus et illustris et prudens, ex eadem est origine, *ein luk mann, ein kluger und leuchtender mann, (a prudent, noted and illustrious man.)* hinc est et λευκὸς, albus, candidus. sol vel Apollo dicitur hinc et, ὁ λύκειος. conf. scholia ad Soph. El. ab initio. Vide sub Λυκάβας.

λύκος, ου. ὁ. (Λύκος) lupus, *ein wolf, (a wolf.)* ab albente pilo sic dictus. vocabantur οἱ λύκοι etiam νυκτερινοὶ κύνες apud antiquos, *nachthunde, (night-dogs.)* οἱ δὲ, λύκοι ὣς, ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, irruebant invicem, velut lupi, Δ, 471. sic, οἱ δὲ, λύκοι ὣς, ἔθυνον, ruebant cum impetu et furebant, Λ, 72. sic et, λύκοι ὣς ὠμοφάγοι, Π, 156—164, ubi parabola de iis: sunt enim animal συναγελαστικὸν, gregatim vadens. et 352—356, ὡς δὲ λύκοι σίνται, ubi alia parabola de iis. λύκου πολιοῦ ῥινὸν ἕσσατο ἔκτοσθεν, K, 334. i. e. δέρμα λύκου λευκανθίζοντος, nam λύκου χρῶμα est τεφρῶδες, color cineritius. cæterum h. l. ἡ λυκέη (*ein wolfspelz,*) *(a wolf's skin,)* additur fraudulento: hinc λυκοφιλίως est ὑπούλως, ὑπόπτως. φυζανικαὶ ἔλαφοι, λύκων ἤϊα πέλονται, præda sunt luporum, N, 103. οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, X, 263, inquit Achilles ad Hectorem. ἀμφὶ δέ μιν (circa Circen) λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, κ, 212. et 218, κρατερώνυχες, et ii erant veri lupi, cicurati a Circe. λύκοιο δίκην, Py. 2, 155. Vide sub Ἀπόλλων in R. prope initium.

λυκοφιλίως, vide supra.

λυκόφως, τό, vide sub ἀμφιλύκη, et Ἀπόλλων in R, prope initium.

λῦμα, ατος. τό. (Λόω) purgamentum, κάθαρμα, quod ἐν τῷ λούεσθαι abjicitur, quasi λοῦμα. ἀπὸ χροὸς λύματα πάντα ἐκάθηρε, Ξ, 171, de Junone, ornante se accurate; omnes sordes purgavit de cute, πάντα τὸν ῥύπον καὶ τὴν περὶ σῶμα ἀκαθαρσίαν, ἣν χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι i. e. ἀπολούεσθαι, quam oportet ablui. est tamen et vox sacra, notans ea quibus populus purgatur in lustratione: εἰς ἅλα λύματα ἔβαλλον, A, 314, conf. ἀπολυμαίνω.

λυμαίνω, vide sub λύθρον.

λύπη, ης. ἡ. (Ὄφ) tristitia. a λύειν τὸν ὦπα, quia solvit vultum ex statu naturali, et eum dedecorat. nimiam tristitiam præcidere vitam, docet mater Ulyssis exemplo suo, λ, 201.

λυπρὸς, ὰ, όν. (Ὄφ) per syncopen pro λυπηρός. tristes faciens, tristis. οὐδὲ λίην λυπρὴ, sc. Ἰθάκη, ν, 243, nec nimis tristis, i. e. infelix et horrida, est insula. alii autem τὴν λύπην deducunt a λύειν τὸ πῖον καὶ λιπαρὸν, dissolvere et absumere pinguedinem et nitorem corporis; teste Triclinio ad Sophoclis Electram. sed artificiosior ista est deductio quam verior.

λύρα, ας, ἡ. (Λάω) lyra. conf. λίνον. Ol. 10, 113. Ne. 11, 8. λύρᾳ, Py. 8, 42. Ne. 3, 19. λύραν, Ne. 10, 39. λύραι, Ol. 6, 163. λυρᾶν, Ol. 2, 86. Py. 10, 60. nam ad λύειν, quasi dicta esset λύτρα, hoc nomen referre, non placet. antiquissimum instrumentum fuit ligneum, lineis chordis instructum. deinde vero factum est ἐξ ὀστράκου χελώνης, unde ipsa lyra dicta est ἡ χέλυς et ἡ χελώνη. et inde est verbum χελύω, f. ύσω.

λυσιμελὴς, έος. ὁ ἡ. (Μίλω) membra resolvens. est epitheton ὕπνου in poëta; alibi et θανάτου, οἴνου, etc. conf. ἀπογυιόω. ὕπνος λύων μελεδήματα θυμοῦ λυσιμελὴς, υ, 57, ubi videri possit alia compositio nominis indicata, quasi sit ὁ λύων τὰς μελεδῶνας: sed frigida foret hæc

pluriūm ante positarum vocum contractio in unam. ergo prior phrasis est descriptio effectuum somni; et sequens epitheton ostendit, unde is effectus proveniat, quia nimirum est ὁ λύων τὰ μέλη τοῦ σώματος, qui omnia membra solvit ab opera solita, et sic hominem omnium curarum oblivisci facit. γλυκὺς ὕπνος λυσιμελὴς, λύων μελεδήματα θυμοῦ, ψ, 343.

λυσίπονοι, οἱ, vide sequens, et sub ἀεθλεύω.

λυσίπονος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) solvens a laboribus. λυσιπόνοις θεραπόντεσσι, Py. 4, 72, ministris, qui liberant a curis suos heroas, vel et se invicem: nam sermo ibi est de ministris Medeæ, qui erant et ipsi heroës, quique se invicem liberabant a curis, et simul principem suum.

λύσις, εως. ἡ. (Λύω) solutio, exsolutio. redemtio, et quidem proprie. καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται, Ω, 655, et sane retardatio redemtionis mortui fiat, ἡ ἀπόδοσις τοῦ νεκροῦ ἡ διὰ λύτρων. εἴ τινα ἑταίροισι θανάτου λύσιν, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ, εὑροίμην, ι, 421, si possem aliquam a morte liberationem sociis et mihi ipsi reperire, ne in vinculis mortis teneremur. δόρπου λύσιν, Ol. 10, 57, i. e. diversorium convivale, ubi certantes, soluti a certaminis labore, convivarentur et cœnarent, δειπνητήριον τῶν ξένων, κατάλυσιν δείπνου καὶ κατάλυμα. τίς δὴ λύσις ἔσσεται πενθέων, quæ exsolutio et liberatio a malis, Ne. 10, 143.

λύσσα, ης. ἡ. (Λύκος) rabies, furor; in specie lupi vel canis rabidi, nam de his proprie ponitur, quando tempore nimis calido vel frigido in rabiem aguntur. est ergo a λύκος deducta vox. κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκε, valida rabies subiit eum, Ι, 239. et 305, λύσσαν ἔχων ὀλοήν: similitudine petita a rabioso lupo vel cane. λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχει κρατερὴ, Φ, 542, et rabies cor ejus semper obtinet vehemens. apud Euripidem, in Hercule Furente, ἡ λύσσα est personificata, maxime v. 843, seqq. Vide sub κύων, prope initium.

λυσσάω, vide sequens.

λυσσητὴρ, ῆρος. ὁ. (Λύκος) qui est rabiosus. a verbo λυσσάω, f. ήσω, rabiosus sum. τοῦτον κύνα λυσσητῆρα, Θ, 299, quod non contumeliose dicitur, sed ex parabola solita. Vide sub κύων, aliquanto sub initio.

λυσσώδης, εος. ὁ ἡ. (Λύκος) rabiosus. valde vehemens. Ν, 53.

λυτήριος, α, ον. (Λύω) liberatorius, liberans. τὸ καλλίνικον λυτήριον δαπανᾶν, Py. 5, 142, hymnum victorialem, cum præmio liberantem a sumtibus, et sumtus pensantem, persolutorium præmium sumtuum.

λύτρον, ου. τό. (Λύω) pretium redemtionis, τὸ ἄποινον. it. liberatio in genere, et liberationis auxilium. λύτρον συμφορᾶς οἰκτρᾶς, liberatio a calamitate misera, Ol. 7, 141, ubi sic vocatur commoda habitatio, in quam translatus est ille ex inquieta sede. λύτρον εὔδοξον καμάτων, Ist. 8, 1, gloriosum præmium post absolutos labores.

λυχνία, ἡ, vide sub λαμπτὴρ, et λύχνος.

λυχνίον, τὸ, vide sequens.

λύχνος, ου. ὁ. (Λύκος) lumen, lucerna: *ein licht dergleichen wir im finstern anzünden, eine lampe, (a light that we burn in the dark, a lamp.)* χρύσεον λύχνον ἔχουσα, τ, 34, coll. 24, 25, 39, et h. l. subintelligendum ὡς, quasi aureum vas habens in quo præferebatur lumen oleo ardens; non vero δουλικῶς lumen præferens; nam sermo est de Minerva. et sensus verus est: Ulysses jam disposuerat locis aptis vasa inaurata, in quibus ardebat lumen, ut liquido ubique cernere posset; quod artificium, fortasse antea non visum Telemacho, admiratur hic magnopere. τὸ λυχνίον dicebatur olim, quod postea ἡ λυχνία. est ab ὁ λύκος, lumen solis, quasi λύκινος, lucidus, per syncopen λύκνος, et ob euphoniam λύχνος. alii deducunt ab ἡ λύγη, quæ et ἠλύγη dicitur, i. e. ἡ σκιὰ, unde est ἐπηλυγάω, f. ήσω, et ἐπηλυγάζω, f. άσω, obumbro: hinc in Platonis Lyside est ὁ ἐπηλυγησάμενος, i. e. ὁ προβαλλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος, qui obumbrat se objecto aliquo. sed ipsa ἡ ἠλύγη (nam ea est themati propior, λύγη est per aphæresin) est ab α privativo, et ὁ λύκος, lumen, quia umbra nihil est quam privatio clari luminis, impeditio luminis. hinc est λυγαῖος, αία, αῖον, tenebricosus, νυκτὸς λυγαίας ὄμμα, i. e. tenebræ nocturnæ, Eurip. Iphig. Taur. 110. cæterum ὁ λύχνος etiam notat τὸ ἐλλύχνιον, *den dacht, (the wick.)* ut patet ex Aristoph. Nub. 55, 57, ubi ὁ πότης λύχνος est ellychnium crassiusculum, absumens plus olei quam tenue. id alio nomine dicitur ἡ θρυαλλὶς, ibid. 59.

ΛΥΏ, f. ύσω. solvo, libero. *ich löse, mache frey, (I release, set at liberty.)* Ἶρις, λύσασα ἵππους ἐξ ὀχέων, Ε, 369. et 776, Ἥρη. cum solvisset equos a curru. et Θ, 50, Ζεὺς, λύσας. et 433, Ὧραι μὲν λῦσαν (ἔλυσαν) ἵππους, et 440, λῦσε Ἐννοσίγαιος. et 504, λύσατε ἵππους ὑπ' ἐξ ὀχέων, solvite equos ὑπὸ ζυγοῦ ἐξ ὀχέων, sub jugo a curru; quasi captivos jam sub jugo, ex vinculis. ἀλλὰ λῦ' (λύε, solve, *spanne aus,) (loosen,)* ἵππους, Κ, 480. et 498, Ὀδυσσεὺς λύε (ἔλυε, solvebat a præsepi) ἵππους, *machete sie los, (loosed them;)* ut abduceret eos. ἵππους θεράπων τοῦ γέροντος λύε, i. e. ἔλυε, ἐξ ὀχέων, Λ, 619. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, Σ, 244, i. e. ὑπέλυσαν τῆς ζεύγλης. sic, λύον, pro ἔλυον, Ψ, 27. ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) λύον ἵππους, Ω, 576. ἵππους λύσας ἐξ ὀχέων ὁ Ποσειδῶν, Ν, 35. ut ergo in genere notet, vinctum solvere. λύε ἵππους, θ, 35, sc. ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ. λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα, Δ, 215, solvit ei cingulum, ut vulnus factum curare posset. et h. l. amice: sed Π, 804, λῦσε δέ οἱ (Patroclo) θώρηκα ἄναξ Ἀπόλλων, i. e. infortunium volebat ut thorax ipse se solveret; vel et, λειποθυμία ex lassitudine, et contentione virium nimia, ceperat eum. νείκεα λύσω αὐτοῖς, Ξ, 205, 304, solvam illis lites suas inter se, διακρινῶ: nam litigantes sunt quasi vincti invicem. sic, ἀνδράσι νείκεα λύει, η, 74. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδὸν, Ο, 22, solvere et liberare te non poterant adsistentes. λῦσαι δὲ κελεύης, *und befölest sie solten dich los binden, (and commandest them to loose thee,)* μ, 53. et 163, κελεύω, jubeam ut solvatis me; coll. 193, ἐκέλευον. ὕπνος λύων μελεδήματα θυμοῦ, Ψ, 62. υ, 56. ψ, 343. λῦσαν ἀγορὴν, dimiserunt concilium, Α, 305. αἶψα δ' ἔλυσε, Β, 808. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, Τ, 276. β, 257. et 69, θέμις ἀνδρῶν ἀγοράς ἣ μὲν λύει ἠδὲ καθίζει, ubi est Homericum πρωθύστερον, cæterum apte hoc verbum: nam τὸ συνάγεσθαι est δεσμός. hinc et δῆμος est quasi συνδεδεμένος ὄχλος, maxime κατὰ εἰρήνην δεδεμένος: cujus oppositum est στάσις vel διάστασις. hinc Bacchus est Λυαῖος, non solum ἐκλύων μέλη, membra exsolvens viribus, aut μελεδήματα, curas exsolvens ex animo; sed et faciens λύην, dissidium et pestem, inter convivantes, si immodice bibitur; διαλυτικὸς τῆς συνδετικῆς ὁμονοίας. παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε, dimittite mihi filiam meam et recipite solutionis pretia, Α, 20, *gebt sie mir los um lösegeld, (give her up to me for a ransom.)* et 29, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, eam ego non dimittam, *will sie nicht los geben, (I will not give her up.)* et nota: hoc sensu *activa* forma ponitur, quando redemtionis pretium accipio et captivum dimitto; *media* vero forma, si pretium redemtionis offero, ut λύεσθαι (in media forma) dicatur ἐπὶ ἐξωνήσεως αἰχμαλώτου, ἢ ζῶντος ἢ καὶ τεθνεῶτος hinc Α, 13, ἦλθε λυσόμενος θυγατέρα, veniebat oblaturus pretium redemtionis pro filia. αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ λύσειαν, Ρ, 163, redderent, *würden sie heraus geben, (would restore them,)* quasi arma sint captiva. τάχιστα λῦσον, ἵνα ἴδω αὐτὸν, Ω, 555, *gieb ihn mir los, (restore him to me.)* et 561, νοέω καὶ αὐτὸς (ipse propositum mihi habeo) Ἕκτορά σοι λῦσαι, *dir in los zu geben, (to restore him to thee.)* et 593, ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα, dimisi corpus Hectoris a me, et 137, ἀλλ' ἄγε δὴ, λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα, dimitte eum, et recipe pretia pro corpore mortui, *gieb los, (give up.)* ἔλυσεν αὐτὸν ἀποίνων, Λ, 106, i. e. ἀπέλυσε διὰ δώρων, *hat um lösegeld in losgegeben, (has given him up for a ransom.)* tales genitivi sunt, ὠνήσατο χρυσοῦ, emit auro, ἐδούλευσε μισθοῦ, servivit mercede, ἐπώλησε πολλοῦ, vendidit magno, etc. ὄφρα σοὶ λύσῃ ἑτάρους, ut tibi liberos dimittat socios, κ, 298, quos Circe tenet captivos et mutatos. et 387, λῦσόν μοι ἑταίρους, inquit Ulysses ad Circen. ὅπως λύσειεν Ἄρηα, ut Martem captum dimitteret, θ, 345. et 347, λῦσον αὐτὸν, coll. 359. ἔλυσε γυῖα, solvit artus, i. e. interfecit, ἀνεῖλε, Η, 12, coll. 16, λύντο δὲ γυῖα. Δ, 469. Λ, 240, 260. Π, 312, 400, 465. Φ, 406. ἔγχος ἔλυε γυῖα αὐτῷ, Ρ, 524. sic et, ἔλυσε γούνατα αὐτοῦ, pro, ἐθανάτωσεν αὐτὸν, et γούνατα dicuntur determinate, pro indeterminato γυῖα, nam genua collabuntur occiso in pugna: πολλῶν δὲ καὶ ἐσθλῶν γούνατα ἔλυσεν, Ε, 176. Π, 425. πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ὃ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν, Ν, 360, pugnæ funem nexum, qui multos cadere fecit; ubi est apta oppositio τοῦ ἐπαλλάξαντες, cum extremitates funis connexuissent. ὅς σοι γούνατα ἔλυσα, qui tibi cædem intuli, Χ, 335. confer γόνυ, et est phrasis, ubi consequens ponitur pro antecedente. sic et, αὐτῷ ἔλυσε μένος, solvit ei robur, i. e. occidit, Π, 332. σὸν ἐγὼ λύσω μένος, occidam te, Ρ, 29. λῦσεν δὲ βοὸς μένος, γ, 450, sic feriit hostiam cædendo, ut caderet. πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα ἠδ' ἔτι καὶ λύσει, Β, 118, capita urbium solvet, i. e. urbes expugnabit et vastabit. sic et Ι, 25. ὄφρα Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύοιμεν, Π, 100, quod venuste dictum, quasi Troja esset fœmina primaria, cujus redimicula capitis solvi deberent; i. e. ut Trojam expugnemus et diruamus. sic ν, 388, ὅτε Τροίης λύομεν (ἐλύομεν) λιπαρὰ κρήδεμνα, *als wir Troja ires hauptschmuckes beraubeten, (when we robbed Troy of her chief ornament.)* σφέων γούνατα ἔλυσα, eos occidissem, ω, 380. sed υ, 118, ἐμοὶ ἄλφιτα τευχούσῃ (farinas molenti) γούνατα ἔλυσαν καμάτῳ, fecerunt, ut vires me deficerent lassitudine, *haben mich ganz abgemattet, (have quite fatigued me.)* ἔλυον ἱστία, solvebant vela, ne essent expansa, ο, 495. αὐτὸν ἔλυσε Ἰφικλῆς, dimisit eum ex vinculis, λ, 295, *liess in los, (released him.)* αὐτοὶ πρυμνήσια ἔλυσαν, β, 418. ο, 551, funes a puppe solverunt. κρήδεμνον θεοῦ ἔλυσεν ἀπὸ ἕο, ε, 459, vittam deæ solvit a se. λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, λ, 244, quod σεμνῶς de concubitu. θεοὶ αὐτὸν κακότητος ἔλυσαν, ε, 397. ν, 321. π, 364, ex infortunio exsolverunt eum dii. ἀσκὸν ἔλυσαν, *sie löseten den schlauch auf, (they opened the leathern bag,)* κ, 47. λῦσαί τε γέροντα, et dimittere senem, δ, 422, ubi infin. pro imperativo; et id h. l. ἐπὶ ἀφέσεως ἁπλῶς dictum, nam nulla fuit mentio δεσμοῦ, *lass von im ab, (let him go.)* λυσόμενος, redemturus, allato redemtionis pretio, Ω, 502, sc. αὐτόν. sic, θυγατέρα, Α, 13. ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι, redimam me a vobis, Κ, 378. ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρο ἔρχεαι, illos liberaturus huc vadis? κ, 284, coll. 298, ubi activum est, dimittat. et 385, πρὶν λύσασθαι ἑταίρους, ante quam liberaverit suos. νῦν ἐλύσαο φίλον υἱὸν καὶ πολλὰ ἔδωκας, Ω, 685, redemisti filium; et ibi est oppositio, sed ipse tu in periculo captivitatis es. sic et, λύσασθαι, redimere

dato pretio, 118, 146, 195, 237, *einzulösen, (to ransom,)* et 175. ξεῖνος αὐτὸν κεῖθεν ἐλύσατο, πολλὰ δὲ ἔδωκεν, hospes eum inde redemit magno, Φ, 42. et forma *passiva:* υἱός σοι λέλυται, filius tibi redditus est pro pretio, Ω, 599, *er ist dir losgegeben, (he is restored to thee for a ransom.)* νῦν δὲ λύμην (pro λελύμην, præt. pass. optat.) τρὶς τόσα πορών, Φ, 80, nunc rogo ut liber dimittar quando ter tot dedero, λυθείην λύτρα δούς. ἀπὸ στηθέων ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα, solvit sibi pictum cingulum a pectore, Ξ, 214. λύοντο τεύχεα, exuebant iis arma, P, 318. ἵππους λυσάμενοι, pro λύσαντες, equos a jugo solventes, Ψ, 11. et 7, λυώμεθα ἵππους, pro λύωμεν: et est hoc verbum proprium ἐπὶ, ἀποζευγνύειν ἵππους. σὴ δὲ βίη λέλυται, tuum robur solutum et infirmum est, præ senectute, Θ, 103, et sequitur δὲ, enim. σπάρτα λέλυνται, B, 135, rudentes infirmati sunt, *sind mürbe und zerbrechlich worden, (have become rotten.)* λῦτο δ' ἀγὼν, Ω, 1, dimittebatur conventus spectatorum. αὐτοῦ λύτο γούνατα αὐτοῦ, ejus solvebantur genua ibi, Φ, 114, i. e. præ timore vires eum deficiebant, ἀπογνοὺς σωθῆναι, desperata salute. sic, δ, 703. ε, 297, 406. χ, 68, 147. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα, Φ, 425, et illius ibi collabebantur genua, præ terrore et infirmitate. λύντο δὲ γυῖα, H, 16, de morte, coll. 12. sic et O, 435. sed N, 85, καμάτῳ λέλυντο γυῖα, ubi notat ἔκλυσιν μελῶν καὶ πολὺν κάματον, defectum virium a defatigatione nimia. τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε, ejus enim ibi vita et robur exsolvebatur, E, 296, de morte. sic, Θ, 123, 315. P, 298. hinc et recentiores τὸ λυθῆναι, absolute ponunt, pro mori. sic Sophocles: ἔθανες, ἀπελύθης, *bist aufgelöset, (art dissolved,)* et, ποίῳ ἀπελύσατο τρόπῳ, quomodo moriebatur. μοὶ φίλα γυῖα λέλυνται, i. e. vires me deficiunt, Θ, 233. sic, αὐτῷ, σ, 241. et 211, τῶν (μνηστήρων, conspecta pulcra et ornata Penelope) δ' αὐτοῦ (ibi, illico) λύτο γούνατα, ἔρῳ δὲ θυμὸν ἐθέλχθησαν, præ stupore et desiderio apud se non erant nec virium suarum compotes. sic et de gaudio magno et subito, ψ, 205. ω, 344. λέλυτο (pro λελύοιτο, per syncopen) δὲ γυῖα ἑκάστου, σ, 237, coll. 236—241, i. e. moriantur: et est aor. 2. optat. m. ῥαφαὶ (suturæ, ubi lora erant assuta) ἐλέλυντο ἱμάντων, χ, 186. λύθεν (pro ἐλύθησαν) δέ οἱ ἅψεα πάντα, de somno dulci, δ, 794. σ, 188. ἐκ δεσμοῦ λύθεν pro ἐλύθησαν, Θ, 360, ex vinculo liberati et dimissi sunt. cæterum λύειν et λούειν pæne ejusdem videntur originis, quia per lotionem dissolvuntur sordes. oraculum apud Eurip. Med. 679, suadet Ægeo, ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα μὴ λῦσαι, i. e. non congredi cum aliqua muliere: ubi ποῦς προὔχων ἀσκοῦ est membrum virile, quod quidem λύεται congressu maritali, ἀσκὸς notat ventrem, ad quem prominet is ποῦς, sicut ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λύοι χαλινὸν παρθενίας, Ist. 8, 95, solvat frenum virginitatis, i. e. nubat ei, et quidem plenilunii tempore. ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας, Ol. 4, 33, liberavit a probro. λῦσε δὲ, dimisit tamen, Py. 4, 518, idque dicit πρὸς τὸ, μὴ δεῖν ἐν ταῖς τιμωρίαις ἀδιάλλακτον ἔχειν τὸ ἔχθος: ἀπέλυσε τῆς τιμωρίας αὐτοὺς, καί τοι ἐπιθεμένους (etsi insidiatos) τῇ αὐτοῦ ἀρχῇ, καὶ μεταστῆσαι βουληθέντας. ἔλυσε δόμους, i. e. διέλυσε, Py. 11, 51, disjecit, diripuit, et ob metrum scribunt quidam ibi ἔλυσσε, quod frustra esse, apparet ex aliis locis, nam υ hujus verbi est anceps. Schmidius autem legi jubet ἔσυλε, aor. 2. a συλάω, spolio; itidem male, et minus poëtice. λῦσαι ἐπιμομφὴν, Ol. 10, 11, solvere et amoliri reprehensionem. λῦσον ἄμμιν pro ἡμῖν, Py. 4, 276, restitue nobis, *gieb wieder heraus, (restore,)* id quod tu injusto titulo detines. λύσαις, dorice pro λύσας, liberans, Py. 3, 89, et sequens genitivus pertinet ad ἐξῆγεν. ἐλύσατο Ἑλένην, Ist. 8, 112, liberavit eam ex captivitate. λυθέντες ἐκ πενθέων, Ist. 8, 13.

λῶ, ab ἐθέλω, vide sub ἐέλδωρ.

λωβάομαι, f. βήσομαι. (Βάω) contumelia afficio, ὑβρίζω. *begegne jemandem schmälich, (I treat some one contemptuously.)* ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, A, 232, sc. εἰ μὴ οὐτιδανοὶ ἦσαν οἱ Ἀχαιοὶ καὶ ἀφιλότιμοι. sic et B, 242, ubi robur Achillis vel ab invito prædicatur. λώβης οὐκ ἐπιδευεῖς, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, sine augmento ionice, N, 623, i. e. καθ' ἣν ἐβλάψατέ με ὑβριστικῶς. nam illi sane non sunt ἐπιδευεῖς λώβης, οἱ καὶ τοῦτον λωβησάμενοι, *die haben keinen mangel an schande* (passive) *die einen solchen herrn zu beschimpfen sich beflissen. sie sind schandvolle leute, (they are not wanting in dishonour who injure such a chief: they are an infamous people.)*

λωβεύω, f. εύσω. (Βάω) contumelia afficio. it. paullo levius, illudo, *ich vexire muthwillig, (I rally.)* τίπτε μὲ λωβεύεις; ψ, 15. et 26, οὔτι σὲ λωβεύω, *ich äffe und spotte nicht, (I am not making game of, or mocking thee,)* ponitur ergo vox ἐπὶ χλεύης καὶ ὕβρεως, ὡς τὰ πολλά. alibi etiam ἐπὶ τῆς ἁπλῶς βλάβης.

Λώβη, ης. ἡ. (Βάω) est ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐν μέσῳ λαοῦ βαίνουσα, εἴς τινά. manifesta contumelia et ignominia, illata palam. *eine öffentliche beschimpfung, muthwillige begegnung, böser leumund, (a public disgrace, insult, defamation.)* Gal. *prostitution.* est ergo quasi λαόβη, ex λαὸς populus, et βάω, composita vox. notat fere idem quod τὸ αἶσχος: et ponitur et passive vel intransitive, probrum publicum, *eine schande, (a dishonour.)* sic ἡ ἐρυσίβη est pro ἀεροσίβη, ἡ ἐξ ἀέρος βαίνουσα, mutatione Æolica τοῦ ο in υ. πάχνη γάρ τις ἐστὶ γινομένη ἐν δυσαερίᾳ, φθείρουσα καρποὺς, rubigo, *der brand im getreyde, (the rust in wheat,)* ex aëre superveniens frugibus. ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων, Γ, 42, qui versus etymologiam confirmat: ego mallem periisse, (sc. si ego essem eo loco quo tu nunc es) quam sic esse ignominiam publicam et spectaculum probrosum aliorum. ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, H, 97, *das wird eine mer als zu schwere öffentliche schande seyn, (it will be a grievous public disgrace.)* πρίνγε πᾶσαν μοι ἀποδοῦναι θυμαλγέα λώβην, I, 387, *ehe er mir für diese ganze mich so sehr krankende beschimpfung genug gebüsset hat,* sc. *dass er wieder zur genüge beschimpfet werde, (before he has suffered sufficiently for the severe affront he has offered me:)* ἀντιλωβηθῆναι ὧν ἐμὲ ἐλύπησεν: antequam totius mihi pœnas persolvat acerbæ contumeliæ. νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, Λ, 142, nunc certe patris indignam luetis injuriam, *ihr sollt büssen für die ungeziemende schmälige begegnung die euer vater ausgeübet hat, (ye shall suffer for the indignity offered me by your father,)* collato 138, seqq. confer τίειν. possit et exponi, τίσετε τὴν μετὰ αἰκίας ποινὴν, ἣν τὸν πατέρα ὑμῶν ἔδει παθεῖν. Sed prior explicatio aptior. ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, N, 623, *es felet euch nicht an anderm schimpfe und schande, (ye are in no want of other ignominy and disgrace,)* inquit Menelaus ad Trojanos. σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ, Σ, 180, tibi erit ignominia, si forte mortuus turpatus fuerit: *die schande wird deine seyn, wenn der todte körper sollte schimpflich gemishandelt werden, (the shame will be thine if the dead body be treated ignominiously.)* ergo λωβᾶσθαι καὶ αἰσχύνεσθαι fere idem. ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, T, 208, *wenn wir uns wegen der schmach werden bezahlet gemachet haben; wenn wir ihnen die schmach werden vergolten haben durch eine ihnen auferlegte schmach, (when we shall have resented the insult; when we shall have revenged it by bringing disgrace upon them.)* σοί κε αἶσχος λώβη τε μετὰ ἀνθρώποις πέλοιτο, σ, 224, *dir würde es vor aller welt eine grosse schande seyn, (it would disgrace thee in the eyes of the whole world.)* et 346, μνηστῆρας οὐ πάμπαν εἴα Ἀθήνη λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, abstinere a contumelia animum excruciante contra Ulyssem. *lies nicht zu, dass sie sich der schmaligen schneidenden begegnung enthielten, (did not permit them to desist from their contumelious treatment.)* sic et υ, 285. τάων (δμωῶν, ancillarum) νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀλεείνων, τ, 373, *deren iren schmaligen begegnungen zu entgehen, (to avoid their scornful treatment.)* αἳ γὰρ δὴ θεοὶ τίσαιντο λώβην, ἣν οἵδε ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανῶνται, υ, 169, utinam tandem dii ulciscerentur et rependerent contumeliam, quam hi injuriosi indignam machinantur. λώβην τιννύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ω, 325, contumeliam ulciscens acerbam et male facta. et 432, λώβη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, ignominia enim hæc sunt et posteris auditu. et ex locis citatis apparet, λώβην nunc active nunc passive intelligi. est ergo ignominia, passive; contumelia, injuria turpis, active, ἡ μέσον λαοῦ ἐπεμβαίνουσά τινι. quidam hanc vocem a τὸ λώπιον, vestis specie, deducere conantur, unde est ὁ λωποδύτης, et λωποδυτέω: ut sit λώβη quasi, ἡ ἐν ἀπεκδύσει λωπίου (detracto alicui indusio) ὕβρις ἐπαγομένη διὰ μάστιγος, *wenn man einem den entblösseten leib geisselt, den staupbesen giebet, zur schimpflichen bestrafung, (when a person is scourged, flogged, whipped on the bare body, as an ignominious punishment.)* ἡ μετὰ ἔκδυσιν λωπίου ἐπαγομένη γυμνῷ τινὶ ὕβρις. sed hæc etymologia plerisque diplicet.

λωβητὴρ, ῆρος. ὁ. (Βάω) contumeliosus, qui alios contumeliis aut probris adficit. *ein schmäher, beschimpfer, ungerechter, (a slanderer, a defamer, an unjust person.)* it. intransitive, probrosus, probris publicis obnoxius. τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον, B, 275, *den schmähenden schwätzer, (a slanderer:)* nam ἔργῳ nocere non poterat homo nihili. τοξότα, λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα, Λ, 385, ubi videri potest vox passive posita, pro ἄξιος λωβᾶσθαι, *ein schandbarer, (an infamous person.)* est tamen et activus sensus bonus, ὁ λώβας ποιῶν, *der garstige dinge thut, (who does disgraceful things.)* sic et Ω, 239. ἔῤῥετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες, fugite probrorum factores, probris digni. idem dicitur λωβητὴς, οῦ. ὁ. sic λωβηταὶ τέχνης, *beschimpfer der kunst, (a disgrace to his art,)* qui suis operibus arti ipsi ignominiam adferunt, Aristoph. Ran. 93, ubi sermo de poëtis futilibus.

λωβητὴς, οῦ, ὁ, vide supra.

λωβητὸς, ἡ, όν. (Βάω) ignominiæ obnoxius, ἐφύβριστος, ἄτιμος, *voll schimpf und schande. geschmahet, verachtet, (full of infamy and disgrace, defamed, despised.)* λωβητὸν ἔθηκε, facit eum injuriis et ignominiæ obnoxium, Ω, 531, nam adflicto facile additur ab aliis adflictio; et calamitas turpis et probrosa putatur a felicioribus inhumanis. est a λωβάω, ignominiæ trado.

λωΐτερον, (Λάω) fructuosius, aptius, potius. poëtice pro λώϊον vel λῷον. εἰ δὲ ὑμῖν δοκέει τόδε λωΐτερον καὶ ἄμεινον, α, 376, si hoc vobis videtur fructuosius. sic et β, 141.

λωΐων, ονος. ὁ ἡ. τὸ λώϊον. (Λάω) magis appetendus ad fruendum, aptior, potior. est a λῶ, pro λάω, frui cupio. ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι, sc. σοὶ, certe multo magis tibi ex voto tuo est, A, 229, certe multo magis cupis, spoliare eum donis suis acceptis, qui tibi contradixerit. δο-

κέω δέ μοι καὶ αὐτῷ ὧδε λώϊον ἔσσεσθαι, viderturque mihi etiam ipsi sic aptius futurum, Z, 339. καὶ γάρ σφιν ἄφαρ τόδε λώϊόν ἐστιν, β, 169, nam ipsis hoc optabilius est. χρή σε δοῦναι καὶ λώϊον ἠέ περ ἄλλοι σίτου, ρ, 417, ubi λώϊον pertinet ad σίτου, et est, magis fruenda portio panis, qua ego plus frui possim. γνωσόμεθα ἀλλήλων καὶ λώϊον, ψ, 109, inquit Penelope de Ulysse, cognoscemus nos inter nos etiam jucundiore et commodiore modo, cum majore fructu et voluptate: nam *certa* agnitio parit magnum animi fructum et fruitionem.

λῶμα, τὸ, vide sub ΟΙ'Σ.

λώπη, ης. ἡ. (Λέπω) proprie est, λεπτὸν ὕφασμα, *zarte leinwand, (fine linen,)* κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, ad similitudinem tunicæ circa cepam. est a λέπω, unde ὁ λοπὸς, et λωπίζω, i. e. ἔξω τοῦ λοποῦ ποιῶ, exuo alicui tunicam, γυμνόω, et ἐκλωπίζω. ὁ λῶπος est τὸ ἱμάτιον, indusium; et ὁ λωποδύτης, ου, ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, qui et ὁ χλαινοθήρας, ου, grassator, qui homines vestibus privat in via. et verbum λωποδυτεῖν est, alios privare vestibus, Aristoph. Plut. 165. δίπτυχον ἀμφὶ ὤμοις ἔχουσα εὐεργέα λώπην, ν, 224, ubi hæc δίπτυχος λώπη est περίβλημά τι μανδυοειδὲς, qualia principes gestabant: nam sermo ibi est de juvene regio in agris versante.

λωπίζω, vide supra.

λώπιον, τὸ, indusium, vide sub ΛΕ'ΠΩ, et Λάβη.

λωποδυτέω, vide sub λώπη.

λωποδύτης, ου, ὁ, vide sub λώπη, et ἐκδύω.

λῶπος, ὁ, vide sub λώπη.

λῶρος, ὁ, vide sub ἱμάσθλη.

λῶταξ, ὁ, vide sub λωτός.

λωτεῦντα pro λωτοῦντα ex λωτόεντα vide sequens.

λωτόεις, εσσα, εν. (Λάω) plenus herbæ illius quæ dicitur ὁ λωτός. πεδία λωτεῦντα, ionice pro λωτοῦντα ex λωτόεντα, M, 283, ἔχοντα λωτὸν πολὺν, i. e. βοτάνην αὐτοφυῆ. et ejusmodi πεδία differunt a, πίονα ἔργα ἀνδρῶν, nam hæc sunt culta ab hominibus, illa vero sunt ἔργα φύσεως αὐτομαζούσης τοῖς ζώοις τροφήν. alii exhibent h. l. commune illud λωτοῦντα: sed Massiliensis editio Msc. optima præfert Ionicum, quo οε et εο mutatur in ευ. cave ergo, in Homero λωτὸν pro arbore quadam accipias.

λωτὸς, οῦ. ὁ. (Λάω) lotus, herba et radix suavissima. est πόα καὶ ῥίζα, ἀφ' ἧς σιτούμενοι οἱ τὴν ἄνυδρον νῆσον ἢ χώραν νεμόμενοι (incolentes) οὐ δέονται ποτοῦ, ὅπερ οὐδὲ ἔχουσι διὰ τὴν ἀνυδρίαν: deinde est et τοῖς ἵπποις εὐπρόσιτος, salubris et grata. et hæc est notio hujus vocis in poëta. *apud recentiores*, est et, καρπὸς δένδρου, ἐοικότος μεσπίλῃ, γλυκὺς, καὶ οἶνος ἐξ αὐτοῦ ἐκθλίβεται καθὰ καὶ ἐκ φοινίκων. nomen est a λάω, fruor vescendo. verbum ἀπολωτίζω, decerpo et demeto optima, est apud Eurip. Supplic. 449, coll. 717, ubi lege ἀποκαυλίζων, a caule desecans et demetens: sicut Tarquinius capita papaverum a caulibus decussit. confer de loto apud Lotophagos, Herodot. IV, 177, ὁ τοῦ λωτοῦ. καρπὸς ἐστὶ, μέγαθος ὅσον τὸ τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ, τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. ποιεῦνται δὲ ἐκ τοῦ καρποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον. ubi vides notionem recentiorum τοῦ λωτοῦ. ἵπποι, λωτὸν ἐρεπτόμενοι, B, 776, et ἐρέπτεσθαι proprie est, ex terra decerpere: quod h. l. fortasse est improprie, quia equi projectas sibi has herbas comederent. λωτὸν ἐρσήεντα, Ξ, 348, ubi enumeratur inter herbas suaves et molles, quas terra protulit ad cubile parandum Jovi. καίετο (adurebatur a Vulcano, incendente campum) λωτὸς, Φ, 351, utpote λειμωνία βοτάνη, herba pratensis. ἐν ᾧ πεδίῳ λωτὸς πολὺς, δ, 603, quo vescuntur equi cupide. Λωτοφάγων, οἵτε ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν, Lotophagi homines, qui florentem in pratis cibum edunt, ι, 84. et 93, αὐτοῖς (sociis Ulyssis) δόσαν λωτοῖο πάσασθαι. et 94, λωτοῖο μελιηδέα καρπόν. et 97, λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἄνδρες, ex quo participio apparet, esse herbam cum radice, e terra vellendam. quidam hos Λωτοφάγους τῇ Μήνιγγι νήσῳ ἐμπεριγράφουσι, λωτοφαγίτιν εἶναι λέγοντες τὴν νῆσον ταύτην. alii designari putant oram maritimam Africæ, a Maurusia ad Ægyptum. Ægyptii torrent hanc herbam cum radice, deinde conterunt et coquunt: semina ejus similia sunt papaveri, quæ comminuuntur et coquuntur in panes, *man malet die saamen körner der pflanze, und bäcket kuchen daraus, (the seeds of the plant are ground, and bread is baked with the flour.)* confer Herodotum et Athenæum. fortasse et ex oratione Ciceronis in Verrem, quæ inscribitur de suppliciis, et ubi narratur, nautas vixisse radicibus palmarum, hæc res lucem aliquam mutuatur. est et alius λωτὸς, vel ad differentiam herbæ, λοτὸς, καλαμίσκος τις, arundo, ex quo tibiæ fiebant; unde apud Euripidem, λωτὸς βοάσθω, tibia sonet, Iphig. A, 438, et alibi, λοτοῦ (vel λωτοῦ) κατὰ πνεύματα μέλπει, ut ergo sit αὐλός τις, et hinc est ὁ λόταξ vel λῶταξ, ὁ αὐλητὴς, ὁ περὶ τοιοῦτον λωτὸν vel λοτὸν πονούμενος.

λωτοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui loto vivit. conf. λωτός. γαίης λωτοφάγων, οἳ ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι, ι, 84, et notantur justi et mites homines.

λωφάω, f. ήσω. (Λέπω) jugum vel onus a cervice (mea vel alterius,) amoliri conor, ἀποτίθεμαι ἄχθος τὸ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ, ἔνθα ἐστὶν ὁ ὑπὸ ζυγὸν λόφος. nam fit hoc verbum ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν τράχηλον λόφου, producto ο in ω, sicut ab ὁ λοπὸς, ὁ τοῦ κρομύου, fit ἡ λώπη et τὸ λώπιον. est ergo, detrecto, desinere volo a ferendo labore aliquo. ὅδε (ποταμὸς) μὲν τάχα λωφήσει, Φ, 292, hic cito desistet, et abjiciet molestiam insequendi et frustra obruendi te: ut ergo ibi valde metaphorice exstet, cum proprie dicatur de bubus jugum detrectantibus, jugo cervicem subtrahentibus et ultra opus facere nolentibus. ponitur et active, ἀπολωφάω αὐτῷ τοῦτο, levo eum ab hoc onere.

M

M, sæpe πλεονάζει. ut ὁ μοχλὸς ab ὀχλέω, ὁ μείραξ, puer qui fari potest, ab εἴρω, et ab eodem ὁ Ἑρμέας, contr. Ἑρμῆς, deorum nuntius, ὁ τὰ τῶν Θεῶν εἴρων i. e. ἀγγέλλων, pro Ἐρέας, ου. ὁ. a τέκω est τὸ τέκμωρ i. e. τέλος, et τέκω est, infigo, figo, *ich stecke, (I infix.)*

μὰ, (Μήνη) adverbium jurandi, sed ἀπωμοτικὸν καὶ ἀποφατικὸν, quando quid negatur, e. c. μὰ τὴν δίκην, οὐ ποιήσω τοῦτο. ναὶ vero, et recentiorum νὴ, notat κατωμοτικῶς ἢ καταφατικῶς, quando quid affirmatur, e. c. ναὶ (νὴ) τοὺς λόγους, ποιήσω τοῦτο. sed cum ναὶ adfirmat μά. μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, A, 86, ubi negat, addito οὐ. sed 234, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ubi est ὅρκος mixtus ἀπωμοτικὸς καὶ κατωμοτικὸς, per sceptrum illud adfirmat futurum aliquid esse; in mente vero reticet, se tunc non adfuturum Græcis. οὐ μὰ Ζῆνα, Ψ, 43. υ, 339. ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, Ne. 11, 30, per ipsam jurisjurandi religionem, per fidem meam. Vide sub ὅρκος, ad finem.

μᾶ, vide sub πάππας.

μάγαρα, τὰ, vide sub μέγαρον, ad finem.

μαγδαλιὰ, ἡ, vide sub μάσσω.

μαγειρεῖον, τὸ, vide sub ὀβελός.

μάγειρος, ὁ μάγις, ἡ, vide sub μάσσω.

μάγος, ὁ, vide sub ἐπιμάομαι.

μαδάω, vide sub διερὸς, et μαζός.

μαδὸς, ὁ, vide sub μαζός.

μάδρυα, τὰ, vide sub μηλέα.

μάζα, ἡ, vide sub μάσσω, et ἀναμάσσω.

μαζὸς, οῦ. ὁ. (Μάω) mamma, et quidem proprie, fœminea, quam pueri appetunt et quasi mandunt. communiter dicitur ὁ μαστὸς, quasi μασητὸς (per syncopen) τοῖς βρέφεσιν, a μασάω. possis et a μάω, f. άσω, deductum putare, appeto, quæro; unde est μάζω, idem. nam infantes quærunt et appetunt cupide mammam. deinde in genere et de viris dicitur: et notat eam partem pectoris, ubi mammillæ sunt, *die brust wo die warzen oder zitzen sind, (the part of the breast where the nipple is.)* scribitur idem et ὁ μαδὸς et μασδὸς et μασθὸς et μαθός. cæterum est symbolum τοῦ ζωογόνου καὶ θρεπτικοῦ: hinc et pinguedo terræ vocatur οὖθαρ ἀρούρης, uber arvi, quo nutriuntur terrestria omnia. ab nomine ὁ μαδὸς apte derivatur verbum μαδάω, madeo; quia φύσει μαδᾷ μαζὸς πᾶς τῶν θηλαζόντων: et idem verbum μαδᾷν est et, sine pilis esse, quia uber fœmineum est depile et glabrum quam maxime. νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, nervum arcus mammillæ propinquum fecit, i. e. attraxit, Δ, 123. ἔβαλε (contigit ictu, *er traf,) (he struck,)* στῆθος παρὰ μαζὸν, Θ, 121, 313. Ο, 577. Ρ, 606. δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερὸν, Λ, 321. ἔβαλε στέρνον ὑπὲρ μαζοῦ, Δ, 528. Ε, 145. Λ, 108. βάλε στῆθος παρὰ μαζὸν δεξιὸν, Δ, 480. χ, 82. δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν, Ε, 393, et his locis sermo est de viris. στῆθος vel στέρνον, est totum; μαζὸς est pars: et in στέρνῳ sunt duo μαζοὶ utrinque. μαζὸν ἀνέσχε, uber exseruit Hecuba in obtestando filio suo, X, 80. et 83, εἴ ποτε σοὶ λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, si unquam tibi mammam dolores sedantem porrexi; inquit mater ad filium, *die stillende brust, (the quieting, soothing breast.)* et hanc ostendit filio nudatam, quasi τροφεῖα τὸν υἱὸν αἰτοῦσα, rogans, ut pro præbito ei lacte olim, nunc mercedem reddat. γυναῖκά τε θήσατο μαζὸν, suxit mulierem mortalem, quod attinet mammam, Ω, 58, in opposito ad Achillem, a dea uberibus nutritum. possis tamen h. l. phrasin Atticam statuere, pro γυναικεῖον μαζόν: nam Attici et Dores sæpe ponunt substantiva pro adjectivis, ut Ἕλλην στρατὸς, pro Ἑλληνικός: ἄνθρωπον ἦθος, pro ἀνθρώπινον: Ἑλλὰς διάλεκτος, δοῦλον γένος,

σκύθης οἶμος, etc. conf. γυνή. παῖς δὲ ἦν αὐτῇ ἐπὶ μαζῷ, νήπιος, λ, 447, σύ μὲ ἔτρεφες τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ, τ, 483, isto tuo ubere nutristi me.

μαθὸς, ὁ, vide supra.

μαῖα, ας. ἡ. (Μάω) nutrix, quæ ubere admoto infantem alienum alit, *eine amme, (a wet nurse.)* est a μάω, prehendo, capio, foveo. nam et in genere est, quæ curat infantem educandum et nutriendum, *eine kinderfrau, (a nurse.)* μαῖα, O nutrix, β, 349, collato α, 429—435, nam, ἥ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, est ἡ μαῖα. hinc eadem dicitur φίλη τροφὸς, β, 361. et 372, θάρσει, μαῖα. et hæc Εὐρύκλεια fuerat Telemachi nutrix: eadem tamen et Ulyssis ipsius, τ, 482, μαῖα, τίη μὲ ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ (nam tu) με ἔτρεφες αὐτὴ τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ; inquit Ulysses ad eam, collato 357. et 500, μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι, inquit idem ad eandem, cur tu eas loqueris. et 15, 16, Telemachus eam alloquitur, μαῖα, ἄγε δή. et υ, 129, μαῖα φίλη, coll. 128. sed Penelope quoque eandem vocat, μαῖα φίλη ψ, 11, quia mariti et filii fuerat nutrix. nam ipsius Penelopes nutrix fuerat ἡ Εὐρυνόμη, ρ, 499, coll. 495. sed de Εὐρυκλεία, Ulyssis τροφῷ, est et χ, 480, sqq. ψ, 171. et tales nutrices suas vel natorum suorum solebant lautiores homines retinere apud se et in pretio habere per omnem vitam.

μαιμάω, f. ήσω. (Μάω) valde cupio. est a μάω, cum reduplicatione μαμάω, et Iota euphonico interserto, μαιμάω. μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ, E, 670, et magno studio concitatum est ei cor: coll. 671. ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες μαιμῶσι, N, 78, mihi circa hastam manus cupide agunt, et cupide desiderant hastam, *greifen begierig nach dem spiesse, (to grasp the spear eagerly.)* et 75, μαιμώωσι (pro μαιμῶσι per contractionem ex μαιμάουσι, distracto circumflexo μαιμόωσι, et ob metrum μαιμώωσι) δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν, coll. 73, 74, ubi exprimitur magna cupiditas pugnandi, ut pedes manusque id desiderium gestiendo indicent. μαιμώων (pro μαιμῶν, pro μαιμάων) ἔφεπε ἔγχεϊ, O, 742, et maximo studio insequebatur hostes hasta. et 542, αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, πρόσσω ἱεμένη, ubi de hasta velut de ἐμψύχῳ, et est pro μαιμάουσα, contr. μαιμῶσα. sic et E, 661.

μαινὰς, άδος. ἡ. (Μάω) furibunda. in specie, sacerdos Bacchi. μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση, παλλομένη κραδίην, X, 460, de Andromache: per domum excurrit in publicum, sacerdoti Bacchi similis, vehementer palpitans corde: nam quia αἱ Βάκχαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἐκινοῦντο, ὁπαδοὶ οὖσαι Διονύσῳ, πρέπουσαι τῷ μαινόλῃ: hinc parabola apta h. l. de ea; quam tamen poëta non ulterius prosequitur, vel ne videatur non nimis σεμνὰ de tanta fœmina dicere, vel ne videatur μυστήρια ἐκφαίνειν. cæterum μαινάδι ἴση est, βακχικῶς, μανικῶς, οὐ κατὰ κόσμον, perturbata vehementi adfectu mente. μαινάδα ὄρνιν, Py. 4, 384, quia ciet furiosos amores.

μαινόλης, ὁ, vide sub μαίνω, prope initium.

μαίνομαι, vide sequens.

μαίνω, f. μανῶ. (Μάω) et in media forma, μαίνομαι, f. μανοῦμαι. valde et nimis cupio, insanio. est a μάω, μαίω, μαίνω. non semper in *malo* illo sensu ponitur, a quo est ἡ μανία, insania, furor; et ὁ μαινόλης, ου, furiosus: sed et in sensu *mitiori*, ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς κινήσεως καὶ ἐνεργείας, de quovis impetu et studio ardente; imo et de omni adfectu vehementiore. hinc et ejusmodi adfectus et studia componuntur cum μαίνω e. c. χρυσομανὴς, nimis auri cupidus, *gold-toll, (inordinately fond of money,)* οἰνομανὴς, γυναιμανὴς, i. e. ὁ νοσῶν ἐρωμανίαν, *weiber-toll, (inordinately fond of women:)* et γύνη dicitur μανιόκηπος, i. e. ἡ περὶ μίξεις μεμηνυῖα, nam ὁ κῆπος est et, τὸ ἐπείσιον, vulva. ab activa forma, præter perfectum activi μέμηνα, in simplici verbo nihil est in usu: at in compositis occurrit ea forma, e. c. ἐκμαίνω τινὰ, insanire facio aliquem, ἐκμαίνων ὄχον φόβῳ, Eurip. Hipp. 1229, insanire faciens currum terrore, i. e. perterrefaciens vehementissime et consternans equos. unde est a. 1. ἐξέμηνα. hinc sunt et nomina propria servorum, e. c. ὁ Μάνης, ου, nam raro sapiunt servi; qui et scribitur ὁ Μανής. in poëta autem plerumque μαίνεσθαι est, in proposito suo esse nimis pertinacem et vehementem, et nimium quantum cupere ut efficiamus id quod semel destinavimus. οὐχ ὅγε ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, E, 185, ubi de Diomede, ἐνθουσιῶντι εἰς μάχην, sermo est. ἀλλ' ὅδε λίην μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται (κατὰ) μένος ἰσοφαρίζειν, Z, 101, coll. 97, ut sit ergo ibi in sensu bellico et heroico: at ille nimium cupide pugnat, neque quisquam eum potest robore adæquare. εἴσεται, (intelligat) εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν, an et mea hasta vehemens sit in manibus meis, Θ, 111, ubi de hasta velut de ἐμψύχῳ, i. e. εἰ καὶ ἐγὼ αἰχμητὴς κρατερός εἰμι, *ob auch mein spiess mer als gemeine thaten thun kann, (whether my spear can perform more than ordinary deeds:)* et ad molliendum tropum additæ sunt αἱ παλάμαι, per quas insaniat hasta, non per se. et 355, ὁ δὲ μαίνεται οὐκ ἔτι ἀνεκτῶς Ἕκτωρ, insanit pugnando jam intolerabiliter. et 360, ἀλλὰ πατὴρ ὁ ἐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι, inquit Minerva de Jove; pater meus vehemens est mente non laudanda: quia Græcos omnino vult dejectos, ut Achillem iis in pretio habendum inculcet. et 413, πῆ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ; quo contenditis? quid vestrum cor in pectore tam vehementer appetit? Ἕκτωρ δὲ, μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων, μαίνεται ἐκπάγλως, furit pugnando terribiliter, I, 238, *er raset entsetzlich unter seinen feinden herum, (he fights like a madman.)* Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν μαίνεται ἐγχείη, hasta Diomedis insanit in manibus ejus, Π, 75. et 245, ἤ οἱ τότε χεῖρες μαίνονται, an tunc ei sint manus vehementes et violentæ. μαίνετο δὲ, ὡς ὅτε Ἄρης, ἢ ὀλοὸν πῦρ οὔρεσι, μαίνηται, O, 605, 606, vehementer agebat, veluti cum Mars, aut perniciosus ignis in montibus, furat. ὅτε μαίνετο Ἕκτωρ, cum fureret et cupide pugnaret ille, Φ, 5, ἐνθουσιωδῶς ἐμάχετο. εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν Ἄρηα, si sic vehementer agere sinemus Martem, E, 717. vides ergo, μαίνεσθαι notare ἐπίτασιν τοῦ μαιμᾷν καὶ ὁρμᾷν. μαινομένου Διονύσου, insanientis Bacchi, Z, 132, qui sic dicitur ob ebrietatem, quam facit vinum merum nimis haustum. μηδὲ ἄζεο Ἄρηα τοῦτον μαινόμενον, E, 831, neque verere Martem istum insanientem, i. e. vehementem istam pugnam. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, O, 128, inquit Minerva ad Martem pertinacem, coll. 104, nam μαινόμενος plus est quam νήπιος: tu, post illam admonitionem meam tamen conans contra, certe insanis. πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει (ἡ Ἀνδρομάχη) μαινομένῃ εἰκυῖα, Z, 389, ubi notatur summa festinatio, ex amore erga maritum et metu periculi, orta: hinc et ἐπειγομένη est explicatio τῆς μαινομένης, *als eine die ganz ausser sich war, (like one distracted.)* φρεσὶ μαινομένῃσιν, mente insaniente et nimis crudeli, Ω, 114, 135, de Achille, contra mortuum Hectorem sæviente. σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτι ἀνεκτῶς, ι, 350, inquit Ulysses ad Cyclopem, homines vorantem. ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης, λ, 536, i. e. κινεῖται, ὅμως δὲ, ὡς τῆς κατὰ μάχην κινήσεως μανίᾳ ἐοικυίας διὰ τὸ ἐνθουσιᾷν. δαιμόνιοι, μαίνεσθε, σ, 405, inquit Telemachus, jocans quasi, ad procos: insanitis, mente capti estis a vino. μαινόμενος κακὰ ἔρεξε, ubi quoque de ebrietate sermo est, φ, 298, coll. 293—297. μαινομέναις φρεσὶν, Py. 2, 49, insana mente et irrequieta. ὁ μανῆς, οῦ, servus, famulus: dictus ab hoc verbo in sensu mitiori. Aristoph. Ran. 996. Aves, 523, 1311, 1329. Lys. 1107, 1214. et forma est sicut ὁ Ἑρμῆς, οῦ. etymon ipse Aristoph. innuit, Aves, 524.

μαίομαι, (Μάω) quæro accurate et ulterius semper eundo. μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, perquirens latibula per speluncam, ν, 367, ubi sermo de Minerva, i. e. de prudentia Ulyssis, quærentis, ubi abdere possit opes suas. μαίεσθαι προτέρω, quærere ulterius, ξ, 356, de nautis, quærentibus fugitivum suum. μαιόμενος δυνατὰ, Py. 11, 77, i. e. ἐπιθυμῶν, cupiens et quærens possibilia. μαιόμενοι πολλὰ, Ol. 1, 73, i. e. ζητοῦντες multum. ὄπα σεῦ, Ne. 3, 9, tuam vocem cupide quærentes. μαιομένων θυμῷ, Ol. 8, 7, cupientibus animo.

μαίρω, (Μείρω) splendeo, niteo, spargo visum et adspectum lucidum: divido, findo. et est a μείρω. ab hoc verbo est et ὁ μαργαρίτης, ου, unio, *eine perle, (a pearl;)* cujus una species est ἀργυροειδὴς, altera χρυσοειδὴς σφόδρα, et nascitur ἐν σαρκὶ ὀστρέου: diciturque etiam ὁ μάργαρος et τὸ μάργαρον. idem verbum dicitur ἀμαρύσσω, f. ξω, splendeo, fulgeo, niteo.

μάκαιρα, ας. ἡ. (Κάρα) est fœmininum apud recentiores, a sequente. μάκαιρα Θεσσαλία, Py. 10, 2. ὦ Θήβη, Ist. 7, 1. μάκαιραν ἑστίαν ἀφνεὰν, Ol. 1, 17, beatam domum opulentam. sic Py. 5, 14. Ist 4, 28.

μάκαρ, αρος. ὁ ἡ. (Κάρα) proprie est, ὁ μὴ κηρὶ (ex quibus duabus vocibus nomen est compositum) i. e. τῇ θανατηφόρῳ μοίρᾳ, ὑποκείμενος, μὴ ὑποπίπτων τῇ κηρὶ, ἀθάνατος, morti non obnoxius. deinde generalius, nullo malo fato obnoxius, beatus, felix. hinc οἱ μάκαρες sunt duplicis generis: οἱ θεοὶ, καὶ οἱ τεθνηκότες. conf. Theocrit. Id. 13, 72, ubi per euphemismum dicitur ἀριθμεῖσθαι μακάρων, pro τεθνηκέναι. πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, coram diis et hominibus, A, 339, ubi oppositio est manifesta, et etymologia vocis ex more poëtæ subindicata. et 406, μάκαρες θεοὶ, immortales dii, fato nullo mutabili subjecti. οὐδὲ θεοὶ μάκαρες λελάθοντό σου, Δ, 127, et explicatur vox per sequens synonymum ἀθάνατοι. et eo loco valde proprie posita illa vox. τοὺς ἀμφοτέρους (hos ambos) μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες σύνέβαλον, Υ, 54, commiserunt. τὸν δ' ἐλεαίρεσκον θεοὶ, Ω, 23, miserati sunt eum. et 99, μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες, ubi alterum per alterum explicatur. et 422, κήδονται, curam habent. τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἤματα πάντα, ζ, 46. οὐ σχέτλια ἔργα θεοὶ φιλέουσι, ξ, 83. ἔργον ἀέξουσιν, augent mihi rem, ο, 371. ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ (tristia) θεοὶ μάκαρες τελέωσι, σ, 133. οὐδέ τις θεῶν μακάρων, θ, 281. imo et absolute hoc epitheton de diis ponitur: κ, 299, μέγαν ὅρκον μακάρων. ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν, A, 599. ἰχὼρ ῥέει μακάρεσσι θεοῖς, E, 340. et 819, ἀντικρὺ μάχεσθαι. εἰ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι, α, 82, si id nunc placet. de hominibus innuit præcellentiam fati faventis. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιοδαιμον, Γ, 182, ubi versus, a monosyllabo incipiens, crescit ad pentesyllabum: an casu, an data opera, quærant alii. μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων, a parentibus beatis et fortunatis es, Ω, 377. ἀνδρὸς μάκαρος κατὰ ἄρουραν, A, 68, felicis viri in arvo. nam talibus ἡ γῆ εὐφορεῖ. tales dicuntur et ὄλβιοι, quibus ἐν ὀλαῖς i. e. κριθαῖς (specie pro genere) ὁ βίος, *die von viel korn leben, (who live on much corn.)* μάκαρος ἀνέρος υἱὸς, α, 217, s. ubi est descriptio felicis hominis, ex parte: plus enim ad felicitatem requiritur, quam domi in adfluentia omnium rerum consenescere. est ergo descriptio ex

mente vulgi. μάκαρι opponitur ὁ ἄποτμος i. e. δύσποτμος. recentiores opponunt τὸν εὐδαίμονα, καὶ τὸν δυσδαίμονα. μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων, ζ, 158, est ille, qui bonam conjugem nanciscitur. οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔ τ' ἄρ' ὀπίσσω, λ, 482, nemo ante te felicior, neque in posterum post te erit: ubi superlativus est comparative positus. μάκαρ ὦ υἱὲ, Py. 4, 104. μάκαρ δὲ, partim quia beatus, Py. 5, 24. et 127, ἄναξ. ὦ, Ne. 7, 139, O Hercules. μάκαρες ὦ Κρονίδαι, Py. 5, 159. μακάρων τινὰ, aliquem deorum, Ol. 1, 83. νᾶσον, Ol. 2, 128, beatorum insulam; quæ igitur una tantum est ex mente Pindari. ea est in Oceano, et Saturnus ei præsidet; ibique versantur omni adverso fato exemti. τελετὰς, Ol. 3. 73, deorum solemnes ritus. πρὸς μακάρων, a diis, Py. 3, 185. ἀνδρῶν ἐς ὅμιλον, Py. 10, 71. ἀγοραὶ, Ist. 8, 58.

μακαρίζω, f. ίσω. (Κάρα) beatum prædico. ὥς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι, felicem te appellare posset, ο, 537. ϱ, 165. τ, 311. μακαρίζω τὸν, Ne. 11. 13.

μακάριος, ία, ιον. (Κάρα) beatus, felix, εὐδαίμων. Py. 5, 61. ὁ μακαρίτης, ου, dicitur de mortuo. in fœm. ἡ μακαρῖτις, ιδος, Theocr. 2, 70.

μακαρίτης, ου, ὁ, μακαρῖται, οἱ, vide supra et sub βάλλομεν, aliquanto sub medio.

μακαρῖτις, ιδος, ἡ, vide sub μακάριος.

μακεδνὸς, ἡ, όν. (Μάχω) longus, procerus. φύλλα μακεδνῆς αἰγείρου, folia proceræ populi, η, 106. nimirum ἀπὸ μᾶκος est adjectivum μακεδανὸς, et per syncopen μακεδνός. ὁ μακεστὴρ ἦρος, qui prolongat, prolixus. μήτι μακεστῆρα μῦθον ἀλλὰ σύντομον λέγων, Æschyl. Pers. 700, μήκους ἐχόμενον.

μάκελλα, ης. η et ἡ μακέλη, ης. (Κέλω) ligo, *ein grabscheid, grabschaufel, (a spade, shovel.)* est ἡ σκαλὶς, ἡ μονόδεν κέλλουσα, i. e. κινοῦσα, τὴν γῆν. contra ἡ δίκελλα est ligo bifidus, ligo bidens. non fodiendo tantum adhibebatur ἡ μάκελλα, sed et cædendo terram: *eine erdhacke mit einem zahne, (a hoe,)* sed ἡ δίκελλα, *eine erdhaue von zwey zähnen, (a pick-ax, mattock.)* est ergo a κέλλω, moveo, et a μόνος, sicut alterum est a δίς. κέλλω dicitur et κελέω. χερσὶ μάκελλαν ἔχων, Φ, 259, ubi sermo est de aquilege.

μακεστὴρ, ῆρος, ὁ, vide sub μακεδνός.

μακετὸς, ἡ, όν, vide sub ἀμαιμάκετος.

μακκοάω, vide sub Θνήσκω.

μακραγορία, ας. ἡ. (Ῥέω) sermonis prolixitas. Py. 8, 41.

μακρογήρως, ὁ, vide sub Γῆρας, prope finem.

μακροκαμπυλαύχην, ενος, ὁ ἡ, vide sub δουλιχόδειρος.

μακρὸς, ὰ, όν. (Μάχω) longus, procerus, altus, excelsus, longinquus. est a τὸ μᾶκος, unde μακερὸς, per syncopen μακρὸς. Ὄλυμπος, altus, ὑψηλὸς, Α, 402. Β, 48. Ε, 398. Θ, 199, 410. Ο, 21, 79, 193. Σ, 142. Ω, 468. κ, 507. ο, 43. υ, 73. μακρὸς ὀχεὺς, longus pessulus, Μ, 121, 291. Ν, 124. μακρὸν ἄϋσας, ubi neutrum est vel adverbialiter, vel deest εἰς aut κατὰ, in longum spatium aëris clamans, εἰς πολὺ μῆκος καὶ διάστημα ἀέρος, Γ, 81. Ε, 283. Ζ, 66, 110. Θ, 172. Λ, 285. Ν, 413, 445. Ξ, 453, 478. Ο, 346, 424, 485. Π, 268. Ρ, 183. Χ, 294. μακρὸν ἐπάϋσεν αὐτῇ, Ε, 347. αὐτῷ, Θ, 160, sic, ἐπάϋσαν, inclamabant, ut longe et late sonaret, ζ, 117. μακρὸν ἄϋτει, i. e. ἐφώνει, Υ, 50. μακρὸν δόρυ, longum hastile, Η, 140. Ε, 297. Υ, 281. Χ, 295. ἠϊόνος στόμα μακρὸν, littoris longam oram, Ξ, 36. μακρῷ ἔγχεϊ, longa hasta, Ε, 45. Φ, 402. πελέκκῳ, Ν, 613, manubrio longo. κέλευθον μακρὴν ἠδὲ εὐρείην, Ο, 358, viam longam. μακρὰ ἕρματα ὑπετάνυσαν, Α, 486, phalangas subextenderant, sub navibus in terram subductis. ἔγχεα, Γ, 135. δούρατα, Ε, 656, coll. 660, ἔγχεϊ μακρῷ, et 664. δ ϱυ μακρόν. sic, δούρατα, ε, 162, 370. μ, 229, δοῦρε. χ, 149, δοῦρα. κύματα, i. e. τα εἰς ὕψος κορυφούμενα, Β, 144. ε, 109, ι, 147. ω, 110. οὔρεα, alti montes, Ν, 18. δένδρεα, arbores proceræ, Ι, 537. Λ, 88. ε, 238, 241. η, 114. σ, 358. τείχεα, muri alti, Δ, 34. Χ, 507. η, 44. ξυστὰ, conti longi, Ν, 497. Ο, 388. φρείατα πάνυ μακρὰ, i. e. βαθέα, alti putei, Φ, 197. ἤματα μακρὰ, κ, 470, ubi sunt, longinqui dies, qui diu durant antequam annum conficiunt. sed σ, 366, sunt longi dies æstivi. sic et χ, 301. μακρὰ βοῶν, late clamans, Β, 224. μεμυκὼς, late mugiens taurus, Σ, 580, nam ὁ μυκηθμὸς (mugitus) πρὸς μῆκος πολὺ (per longum spatium aëris) ἱκνεῖτο. μακρὰ βιβὰς, longos passus faciens, Η, 213, i. e. διϊστῶν εἰς μῆκος πολὺ τὰ σκέλη, διὰ θάρσος. sic, Ο, 307, 686. ι, 450. λ, 538. sic, βιβάσθων, gradiens, Ν, 808. Ο, 676. Π, 534. et, βιβῶν, Γ, 22. ut animosus gressus notetur. μακραὶ σανίδες, longi asseres, Σ, 276. μακραῖς ἐγχείαις, Γ, 137. Ν, 340. μακρὴν κίονα, altam columnam, α, 127. θ, 66, 473. ϱ, 79. ἐρινεὸν μακρὸν, altam caprificum, μ, 432. et 436, ὄζοι μακροὶ καὶ μεγάλοι, rami longi et magni. μακρὸν ἐέλδωρ, ψ, 54, longum desiderium. κλίμακα μακρὴν, scalam altam, κ, 557. λ, 63. τάφρον, longam fossam, φ, 121. νὺξ μάλα μακρὴ, λ, 372, nox valde longa. κίονας μακρὰς, α, 54. μακραὶ αἴγειροι, altæ populi, κ, 510, idem quod μακεδναί. μακραῖς ἐπηγκενίδεσσι, longis asseribus lateralibus, ε, 253, quibus navis munitur. πίτυσιν, ι, 186, piceis proceris. οὐραῖς, caudis longis, κ, 215, leones. μακρὸς αἰὼν, Ne. 3, 130, vitæ tempus longum et integrum: ubi alii minus bene legunt θνητὸς, mortalis vita. collato κ, 470. μακρὸς μόχθος, Ist. 5, 72. μακρῷ σὺν πόνῳ, Py. 8, 104, diuturno cum labore. μακρὸν ὄλβον, altam felicitatem, Py. 2, 48, τὸν ὑπεραίροντα τὴν αὐτοῦ φύσιν. εἰς μακρὸν οὐκ ἔρχεται, Py. 3, 189, i. e. ἐπὶ πολὺ οὐ παραμένει. μακρὸν ἐμοὶ, longum mihi foret, Ist. 6, 82, *zu weitlaüfig, (too long.)* ἐν μακροῖς βαιὰ ποικίλλειν, Py. 9, 134, minuta multis verbis exornare. μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτὸν, Py. 4, 439, longum mihi esset, ire per viam regiam; i. e. longum nimis foret, omnia ista enarrare ordine. μακρὰ ῥίψας, longe jaculans, Py. 1, 86. sic, δισκήσας, discum jaciens, Ist. 2, 51. μακρὰ ἅλματα, longi saltus, Ne. 5, 36. ἐξενέπειν, Ne. 4, 53, prolixa eloqui. τὰ μακρὰ, sc. πράγματα, Ne. 10, 6, longa dictu et narratu facinora. sic, Ist. 7, 60.

μακρότατος, η, ον. (Μάχω) altissimus, longissimus. ἐλάτη μακροτάτη, Ξ, 288. et 373, μακρότατα ἔγχεα, longissimæ hastæ; sicut priore loco, abies procerissima.

μακρότερος, α, ον. (Μάχω) longior, procerior. καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, fecit ut appareret procerior et habitior, θ, 20. sic, μακροτέρην, σ, 194. μακροτέρῳ ὄλβῳ, diuturniore, Py. 11, 79. μακροτέρας σχολῆς, Ne. 10, 85, majoris otii est. μακροτέραν ἀρετὴν, Ist. 4, 21, altiorem præstantiam. μακρότεραι ἀοιδαὶ, Ol. 13, 58, quæ altius repetuntur a majoribus.

μακὼν, est particip. aor. 2. a. a μηκάω, f. 2. μακῶ. (Μῆλον) ponitur vero, adverbialiter quasi, de moribundo, ποιὸν ἦχον ἀποτελέσαντι, *einen seufzenden ton von sich hören lassend im sterben, (to utter a sighing sound in dying.)* κατέπεσεν ἐν κονίαις μακὼν, Π, 469, de equo vulnerato et exspirante. sic de cervo, sagitta confixo, κ, 163. et de Iro, pugnis usque ad mortem conciso, σ, 97. de apro confixo et cadente, τ, 454. est ergo μακὼν, ἄσημον ἦχον ἀποτελέσας. sunt, qui a τὸ μῆκος derivent, exponantque, εἰς μῆκος ἐκταθεὶς, protensus in longitudinem: sed ii sententiam suam nec antiquis probant, nec ingenio poëtico.

μάκων, ἡ, vide sub μήκων.

μάλα, (Λάω) adverb. valde, admodum; imo, scilicet. *sehr, freilich, ja, (very much, certainly, indeed.)* est a particula intensiva λα, addito μὰ, affirmandi particula. Scholiast. Aristophanis docet, sæpe compositum videri μάλα ex μὴ ἀλλὰ, non, sed, i. e. imo potius. e. c. Ran. 757. jungitur aliis particulis vel *adverbiis*, μάλα αἶψα, admodum celeriter, Ρ, 682. Τ, 149. ὦκα, omnino celeriter, Β, 52, 444, 785. Γ, 14. Ο, 444, 483. Ρ, 717. Υ, 141. Φ, 284. Ψ, 389. αἰνῶς, perquam vehementer, Ζ, 441. Κ, 38. Τ, 25. Χ, 454. κρατερῶς, Θ, 29. Μ, 152. πολλάκις, Ψ, 281. ἐγγὺς, Δ, 496. Ε, 611. Η, 225. Κ, 113. Μ, 457. Ρ, 347. Σ, 586. ἄγχι, Ε, 570. σχεδὸν, Ε, 607. Ν, 402. ῥίμφα, Χ, 163. ἄντην, Λ, 590. Σ, 307. ξ, 263. ϱ, 432. *verbis*, μάλα ἔκλυον αὐτοῦ, scilicet audiunt et eum, *um so mehr hören sie ihn auch, (so much the more do they listen to him,)* Α, 218, omnino et maxime audierunt eum, Η, 379. Ι, 79. Ξ, 133, 378. Ο, 300. Ψ, 54. χολώθη, Δ, 494. Α, 217. ἔλπετο, Ο, 288. Ρ, 234, 395, 495. χρή σε, Ν, 463. Π, 492. λίσσοντο, Δ, 379. πείσομαι, Η, 286. et 151, ἐτρόμεον. ἤπτετο, Θ, 67. ἕψομαι, Κ, 108. et 229, ἤθελε. et 251, ἄνεται νύξ. τείρουσί σε, Ζ, 255. Θ, 102. ἠκούομεν, Λ, 767. et 781, ἠθέλετον. ἀκαχήμεθα, Π, 16. et 94, φιλεῖ. *nominibus*, μάλα καρτερὸς, Ε, 410, 645. Ν, 316. λυγρὸς ὄλεθρος, Κ, 174. χρεὼ, Ι, 75. Λ, 409. Σ, 406. φίλος, Α, 381. et 553, εὔκηλος. νήπιος, Ρ, 629. πολλὰ, quod neutrum sæpe adverbialiter positum, Α, 156. Β, 255. Δ, 229. Ζ, 207. Θ, 22. Ι, 348, 364. Π, 838. Ρ, 66. Σ, 434. Τ, 265. Φ, 230. Χ, 220. Ω, 391. πολλὸν, Ι, 398. Ψ, 832. πολλοὶ, Ω, 737. ξ, 281. πάντα, Χ, 115. καλὸν, Φ, 447. καλὰ, Τ, 11. πρότερος, Κ, 124, multo prior. et 289, μέρμερα ἔργα. μεγάλη, Κ, 172. Ο, 695. μέγα, Ο, 321. Χ, 407, 435. μεγάλα, Ρ, 595. ἐλαφρὸς, Π, 745. confer jam porro, si libet: μάλα ῥεῖα, Γ, 381. Ο, 362. Σ, 600. Υ, 101. δειδήμονες, Γ, 56. μάλα πάγχυ, Μ, 165. Ξ, 143, quæ est Attica ταυτολογία, i. e. λίαν πάνυ. μάλα τειρόμενοι, Ζ, 85. ἐσσυμένους, Λ, 716. κραιπνὰ, Ε, 223. et 278, ἦ μάλα σὲ οὐ δαμάσατο βέλος, *ganz gewiss nicht, (certainly not.)* et 407, οὐ δηναιὸς, *gar nicht von langer dauer, (by no means of long duration.)* et 422, ἦ μάλα δὴ, *doch gewiss genug, (but enough.)* et 512, πῖον, valde pingue. et 710, πίονα δῆμον. μάλα ἀνώγετον, Δ, 287. ἄνωγας, Ζ, 382. πολλάκις, Θ, 362. ἡδὺ γελάσας, i. e. ἐκλύτως, nimium suaviter, Λ, 378. πολεμίζοι, Ι, 318. et 360, ἦρι, *sehr früh, (very early.)* et 419, ὑπερέσχε χεῖρα. κραιπνῶς, Κ, 162. et 249, μὴ αἴνεέ με, nam μηδὲν ἄγαν faciendum. et 413, 427, ἀτρεκέως. sic Β, 10. μάλα γὰρ δέος αἱρεῖ, Ρ, 67. et 356, μάλα πάντας ἐπῴχετο, omnes studiose obibat suos. et 359, ἀμφιβαίνειν αὐτῷ, defendere eum acriter. et 399, εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι, si vel maxime iratus esset. et 502, ἐμπνείοντε μεταφρένῳ, proxime adspirantes tergo meo equos. et 571, μάλα περ, vel maxime. hæc enim Romanorum dictio vim Græcæ particulæ sæpe exhaurit. sic et 710. et Α, 217. ἦ μάλα δὴ, Λ, 441. Σ, 12. Φ, 55, 583, certe omnino sane. et, Ζ, 518. μάλα γάρ τε κατεσθίει, Γ, 25. Φ, 24, quod notat τὴν βορότητα καὶ ἀνδρίαν. οὔτι μάλα χρεὼ, non multum opus est, Ψ, 308, nam potest quidem et peritus doceri, non multum tamen. φεῦγε μάλα, fuge quantum vis, Α, 173. et 178, εἰ μάλα καρτερὸς εἶς, si præ aliis fortis es et viribus vales. μάλα οὐκ, omnino non, Β, 241. μάλα

τῆλε λοετρῶν, valde procul a lavationibus, X, 445, quod non ποτικῶς, sed πραγματικῶς positum; nam actio lavandi procul ab eo erat, utpote jam interfecto: loco vero ipso non procul aberat, nam ceciderat sub muro. vide porro, Δ, 233, 266, 318. M, 51, 63, 382. P, 116. Λ, 85. N, 30, 237, 317, 343, 660, 708, 741, 829. Ξ, 58, 104, 375. O, 206, 224, 230, 319, 546, 604, 669. Σ, 18, 254, 318, 322. Υ, 330, 362, 440, 444, 468. Φ, 317, 470, 500. X, 229, 268, 297. Ψ, 63, 96, 245, 326, 334, 378, 543, 660, 717, 738, 760, 767. Ω, 111, 126, 158, 187, 298, 541, 565, 663. A, 85. Γ, 204, 214. E, 478. I, 40, 360. Σ, 99. μάλα πολλὰ, α, 1, utrumque est adverbialiter: sed adjective alterum 292. sic, δ, 95. λ, 279, 529. μ, 268, 273. ν, 6, 90. ο, 400. ψ, 267. ω, 173, 306. μάλα πολλὸν, γ, 121. η, 321. πολλοὶ, Θ, 217. πάντα, π, 286. μέγα, γ, 261. μυρίοι, π, 121, ubi numerus magnus pro multitudine indefinita. πάγχυ, ξ, 367. ρ, 217. χ, 195, quod est Atticum ἐκ παραλλήλου, pro λίαν. sic, λίαν πάνυ, τυχὸν ἴσως, νόσφιν ἄτερ, synonymice junguntur, ut utrumque idem notet. α, 179, 214, 301, 304. β, 8, 200, 306, 324. γ, 20, 199, 328, 478. δ, 169, 333, (ρ, 124) 383, 472, 733, certe. 770, 809, 811. ε, 26, 103, 144, 168, 216, 320, 341, 342, omnino. 358, potius. 360, 485. ζ, 44, 56, 87, 155, 203, 257, 319. ubi est, omnino sic, *allerdinge, (by all means;)* non vero, valde. η, 32, 118, 219. Θ, 139, 141, 317, 413, 541. ι, 23, 238, 338, 507. κ, 111, 171, 180, 441. λ, 125, 133, 134, 349, 372, 435, 620. μ, 108, 124, 297, 372, 407. ν, 86, 172, 239, 269, 280, 313, 383. ξ, 116, 155, 191, 210, 231, 419, 529. ο, 214, 220, 266, 368, 423, 485, 555, μάλα μυρίαι. π, 8, 69, 92. ρ, 14, 124, (δ, 333.) 255, 264, 306, 346, 351, 422, 547. σ, 4, 124, 145, 318, 369, 380, 384. τ, 40, 78, 118, 158, 301, 320, 324, 352, 384, 474, 558, 580. υ, 23, 27, 155, 157, 218, 272, 302, 391. φ, 56, 102, 196, 334. χ, 13, 151, 172, 178, 190, 383, 473. ψ, 108, 141, 149, 175, 183, 185, 187. ω, 66, 92, 260, 323, 371, 399, i. e. μέγα. 513, 518, 521. μάλα κε ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν, omnino sane ibi vites possent esse incolumes, si quis eas ibi plantaret, ι, 133. et 134, μάλα κεν βαθὺ λήϊον ἀμῷεν, altam omnino sane segetem demetere et colligere possent homines. et 135, μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας, valde pingue solum subest. μάλα ἀεῖσαι, nimium canere et ultra modum, ξ, 464, et hoc adverbium ad duo sequentia verba, 465, repetendum: nam solum μάλα culpatur, non vero τὸ μέτριον. ut ergo notet sæpe, *gar zu sehr, (too much.)* μάλα φιλεῖ, Ol. 2, 49. ἦ μάλα δὴ, Py. 4, 113. μάλα ἕτοιμον, Ol. 4, 23. μάλα δὲ, pro δὴ, Ol. 10, 104. maxime, præcipue, *sonderlich, (especially,)* Py. 2, 142. μάλα ἥβοντι νόῳ, Py. 6, 51. nisi ibi τὸ μάλα, delendum. πολλοὶ, Py. 9, 188. ἐθέλουσι, Ne. 7, 14. περικηδόμενοι, Ne. 10, 100. τιμᾷ, Ist. 6, 99.

μαλακὸς, ή, όν. (Μῆλον) mollis. item active, emolliens, μαλακοποιός. a μαλάσσω. ὕπνος μαλακὸς, i. e. ὁ μαλάσσων, μαλακοποιὸς, *der sanfte schlaf, (soft sleep,)* K, 2. Ω, 678. ο, 6. ὁ λυσιμελὴς alibi dictus. nam τοῖς κοιμωμένοις ἀνίεται τὸ συντεταμένον καὶ στερέμνιον, nervi relaxantur a contentione. sic, κῶμα μαλακὸν, sopor molliens, Z, 359. σ, 200. sic, ἔγχος dicitur ἄλκιμον, i. e. ἀλκιμοποιόν. et θάνατος μαλακὸς, σ, 201, *der sanfte tod, (gentle death.)* μαλακὸς χιτὼν, B, 42. α, 437. τ, 234, quibus locis non solum est mollis, sed et subtili stamine et textura confectus, *fein, (fine,)* coll. 232, 233. μαλακὴ εὐνὴ, lectus mollis, I, 614. K, 75. X, 504. χ, 196. κώεσσιν ἐν μαλακοῖς, γ, 38. λέκτροις, υ, 58. πέπλοις, Ω, 796. ἐσθῆτος μαλακῆς, ψ, 290. τάπητα μαλακοῦ ἐρίου, δ, 124. λωτὸν, κρόκον, ὑάκινθον, πυκνὸν καὶ μαλακὸν, ubi hæc duo epitheta ex communi ad tria substantiva pertinent, Ξ, 349, nam utrumque adesse debet ad cubile bonum, ut sit densum et molle. μαλακὴ νειὸς, Σ, 541, novale molle, *ein wolgepflügter brachacker, (a well-ploughed fallow.)* λειμῶνες μαλακοὶ, prata mollia, ε, 72. ι, 133, i. e. densa herba obsiti. μαλακὰ ἔπη, Z, 337. μαλακοῖς λόγοις, α, 56, i. e. προσηνέσι, καὶ ψυχὴν σκληρὰν μαλάσσουσι. et opponuntur τοῖς ἀπειλητικοῖς, σκληροὶ γὰρ ἐκεῖνοι. μαλακοῖς ἐπέεσσι, κ, 70, 422. π, 286. σ, 5. μαλακώτερος Ἕκτωρ, postquam occisus erat, X, 373, mollior tactu, non adeo ferus et immitis, ut antea. μαλακὴν χεῖρα προσβάλλειν, i. e. πραεῖαν, Py. 4, 482, μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς, Py. 3, 92, morbos mitigantibus incantationibus. κρόκαις, Ne. 10, 83, filis tenuibus. Vide sub μαλός.

μαλακόχειρ, ειρος. ὁ ἡ. (Χάω) qui mollem habet manum et lenientem. φαρμάκων ἐδίδαξεν μαλακόχειρα νομὸν, Ne. 3, 96, medicamentorum docuit eum applicationem mollem.

μαλακῶς, (Μῆλον) adverb. molliter, *sanft, (softly.)* μαλακῶς ἐνεύδειν, molliter indormire in lecto, γ, 350. εὕδειν μαλακῶς, ut dormiat molliter, ω, 254.

μαλάσσω, f. άξω. (Μῆλον) mollio, *ich mache weich, (I soften.)* macero, *ich weiche ein (I soak.)* μαλαχθεὶς, emollitus, enervatus, Ne. 3, 26. est a μαλός. nam qui a μάσσω, interserta syllaba λα, deducunt, analogiæ nimis quæsitæ inhærent, sicut a στάζω est σταλάζω.

μαλερὸς, ά, όν. (Μῆλον) tenuis, idem quod μαλός. deinde in activo sensu, μαλοποιὸς, in tenues partes diffindens. est epitheton ignis, qui et ipse est tenuissimus, et in tenues et molles cineres convertit solida. deinde et vocis et cantus. μαλεροῦ πυρὸς, I, 242. μαλερῷ πυρὶ, Υ, 316. Φ, 375. μαλεραῖς ἀοιδαῖς, Ol. 9, 34, liquidis cantibus. πόθῳ στένεται μαλερῷ, desiderio gemit flagrante, Æschyl. Pers. 62.

μαλθακὸς, ή, όν. (Μῆλον) mollis, emolliens. idem quod μαλακὸς, interserto θ. μαλθακὸς αἰχμητὴς, mollis et remissus pugnator, P, 588, coll. X, 373. μαλθακῆς ἐκ φρενὸς, Ol. 2, 162, i. e. ἐκ προσηνοῦς καὶ οὐ πολεμικῆς διανοίας, ἀπὸ ἡμέρου καὶ φιλικῆς φρενός. μαλθακῷ φλέγματι, Py. 8, 43, i. e. ἡδεῖ, voce suavi. μαλθακῇ ἀοιδῇ, Ne. 9, 116. φωνῇ, Py. 4, 243. δρόσῳ, Py. 5, 133, i. e. ὕμνοις. μαλθακὴν ἐς κοινωνίαν, Py. 1, 189. μαλθακὸν ἔρξαι, Py. 8, 7, i. e. τὸ ἐπιεικὲς καὶ προσηνὲς ποιῆσαι. μαλθακὰ γυῖα, Ne. 4, 7. et 155, φρονέων μαλθακά.

μαλθακόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) molle et dulce sonans. μαλθακόφωνοι ἀοιδαὶ, Ist 2, 14.

μάλιστα, (Λάω) adverbium, superlativi vim habens. maxime, validissime, plurimum, in primis. *am meisten, am liebsten, am vorzüglichsten, (mostly, chiefly, principally.)* et pertinet ad μάλα, magis analogice quam μᾶλλον. A, 16, præ aliis, præcipue. et 175. ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστα ἦν καὶ Ὀδυσσεῖ, B, 220, inimicissimus iis erat præcipue, *er hassete diese herren vor allen andern und am meisten, (he hated them more than all the rest.)* et 802, σοὶ μάλιστα, tibi potissimum et præcipue. et 21, τὸν μάλιστα γερόντων ἔτιε, hunc præcipue ex reliquis principibus carum habebat. et 589, præ omnibus aliis, et cupidissime. Γ, 388. Δ, 96, ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ, et ex omnibus præcipue ei, *dem vor andern zum besten und zur freude, (chiefly for his benefit and gratification.)* E, 5. ἐπεὶ πόνος ὔμμι (ὑμῖν, O Ænea et Hector) μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, Z, 77, vobis maxime innititur labor eorum bellicus, vos eum laborem vestrorum militum maxime sustentatis, *ihr seyd die stützen eurer leute in ihren unternemungen, (ye are the chief supports of your people in their undertakings:)* nisi mavis ad genitivum trahere, ut sit, ὑμῖν μάλιστα ἐκ πάντων Τρώων, et ut ὑμῖν ad ἐγκέκλιται maneat, maxime inter omnes a vobis sustentari debet labor bellicus. sic, 355, 433, 493. H, 295. Θ, 84, maxime letale. et 500, κνέφας ἦλθε. τὸ (τοῦτο τὸ κνέφας) νῦν ἐσάωσε μάλιστα Ἀργείους, præter murum et fortitudinem eorum, nox superveniens maxime servavit eos. K, 57, potissimum, libentissime. et 59. Λ, 123, nam et alii principes, a Paride corrupti, pacem nolebant; sed hic præcipue præ aliis. M, 89, 310. N, 277, præ aliis pugnandi modis: nam ibi sunt singuli conspicui ob paucitatem; et quisque pro se debet rem gerere. et 568, 734. Ξ, 399, 459, 460, 487, 490. O, 370, nam et alii precati fuerant, sed hic præcipue. et 383, nam possunt et aliæ esse causæ, ut fluctuet mare aliquo loco, Π, 146. P, 286, 753. Σ, 175. Υ, 76, 77, 425. X, 321, 410, 422. Ψ, 156, 159. Ω, 334, 574, 742. α, 283, 342, 359, 434. β, 41, 162, 266, 433. ζ, 94, 185. η, 171, 211. λ, 352, 199, 417. μ, 289. ν, 37, 93. ξ, 54, 138, 284. ο, 355, 539, 520. π, 397. ρ, 172, 190, 500, 558. σ, 112, 159, 174. τ, 160. φ, 277, 353. ψ, 61, 209. ω, 90. Py. 1, 165. 6, 23. et 45, maxime, *recht sehr, (exceeding.)* μάλιστα ἔμπεδον, Py. 10, 54. φιλεῖ, Ne. 3, 11. 6, 96. Ist. 7, 2.

μαλκέω, vide sub μαλός.

μᾶλλον, (Λάω) adverbium, vim comparativi habens. magis, potius, validius, lubentius, amplius. sæpissime autem loco positivi ponitur, ut notet, valde, *gar sehr, doch gar zu sehr, (very much, too much,)* cum intensione aliqua majore. nam comparativi non semper comparant, sed semper intendunt. refertur ad μάλα, magis ex significatu, quam ex analogica deductione a μάλα. priscorum quidam perhibent, esse contractum ex μὴ ἄλλον. A, 563. B, 81, potius. E, 208, 231, libentius et meliore cum successu. Θ, 252, acrius, alacrius, vehementius. et 470, ubi pertinet ad utrumque, ad ὄψεαι et ad ὀλλύντα. ἀπήχθετό σοι κηρόθι μᾶλλον, nimium, *gar zu sehr, (too much,)* vehementius quam ut odium id vincere posses, I, 300. et 257, ὄφρα σὲ μᾶλλον τίωσι, ut te potius honorent et magis in pretio habeant. et 581, 674, 696. K, 46, 223. M, 344, maxime, *am liebsten, (chiefly.)* et 414, vehementius. καὶ μᾶλλον, libentius, sequente ἢ, N, 638. et 272, 776. Ξ, 97, 362, 441. O, 380, 726. Π, 211. Υ, 16, 200, 231. Φ, 136. Ψ, 386, 418, 429, 447. Ω, 222, 243, 568. α, 89, 322, μᾶλλον ἔτι ἢ τὸ πάροιθεν, vehementius et auctius jam quam antea, *itzo mer als vorher, (now more than formerly.)* et 351, libentius. β, 202, 333. δ, 419, 606, 819. ε, 284. Θ, 154. ι, 13, 480. λ, 207, 215. ο, 198, 369, plus quam merueram vel eloqui possum. ρ, 458. σ, 22, 87, jam vehementius. 161, 215, 267, 346, 386 τ, 117. υ, 166. ψ, 231. μᾶλλον εὐεργέτην, Ol. 2, 170. ἔτι καὶ, Py. 10, 88.

μαλλὸς, οῦ. ὁ. (Μῆλον) vellus, lana, *wolle, (wool.)* a mollitie sic dictus, et quia est τῶν μήλων, ovium.

μαλοπάρῃος, ἡ, vide sub ἀμαλός.

μαλὸς, ή, όν. (Μῆλον) tener, mollis. deinde per consequens, infirmus, debilis. est a τὸ μῆλον, ovis, cujus lanæ sunt teneræ et molles. ab isto μαλὸς est ἡ μαῦλις, ιδος, culter tenuissima acie et valde secante: et μαλκέω, obtorpesco, inutilis fio. hinc est et μαλακὸς, et μαλερός. imo et μανὸς, ή, όν, rarus, laxus, non densus aut adstrictus, non compactus et durus. et ὁ μάνος et μάννος, ου, torques, ornatus circa col-

lum, corolla: unde est μαννοφόρος, qui corollam gestat circa collum, Theocrit. Id. 11, 41, ubi pro eo absurde legitur ἀμνοφόρος.

μάμμα, ἡ, μάμμια, ἡ, vide sub πάππας.

μαμμαία, ἡ, μάμμη, ἡ, vide sub ΘΑ'Ω, et μήτηρ prope medium.

μαμμόθρεπτος, ὁ, vide sub ΘΑ'Ω.

μάν, (Μήνη) particula adfirmandi et jurandi. sane, certe, tamen. Doricum, pro μήν. ἦ μὰν, certissime, *freilich ia, (most assuredly,)* Β, 370. οὐ μὰν, certe non, Δ, 512. ἄγρει μὰν, age certe, Ε, 765, *wolan in warheit, (in truth.)* ἔσται μὰν, Θ, 373, erit certe, *es wird gewiss genug die zeit kommen, (the time will certainly arrive.)* ἦ μὰν, *doch warlich, (certainly,)* Ν, 354. μὴ μὰν, Θ, 512. Ο, 476. Χ, 304. οὐ μὰν, Μ, 318. Ν, 414. Ξ, 454. Ο, 508, ubi is est sensus: οὐκ εἰς πανήγυριν, ἀλλ' εἰς κινδύνους, καλεῖ, καὶ ὅμως εὑρίσκει πειθομένους μάχεσθαι καθ' ἡμῶν: πολλῷ πλέον ἡμῖν μαχητέον. Ρ, 41, 415. Ψ, 441. λ, 343. ρ, 470. ζώειν μὰν ἔτι φασὶν αὐτὸν. Π, 14. μὰν, Ol. 2, 96. 7, 82. 9, 75, 161. 10, 42. 13, 53, 64, 147. Py. 1, 33, sane autem. et 96, 122. 2, 107, 150. 3, 156, *doch, (yet,)* ἦ μὰν, *führwahr, (most certainly)* Py. 4, 71. et 88, νῦν γε μάν. et 155, οὐδὲ μὰν, non interrogative, etsi præcedens membrum sit interrogativum. et 160, 515. 8, 22. 7, 20, *jedoch ja, (yet though.)* Ne. 1, 105. 8, 48, 85. 9, 93. 10, 102. Ist. 1, 88. 3, 23, 31. 4, 58. καὶ μὰν, quin etiam, Ne. 2, 18, 21. Py. 6, 6.

μάνα, ἡ, vide sub ΜΗ'ΝΗ.

μάνδα, ἡ, vide sub κλῆρος, prope finem.

μανδάκης, ὁ, vide sub ἐλλεδανός.

μάνδρα, ἡ, vide sub σηκοκόρος.

μανδύας, ὁ, vide sub χλαῖνα, prope initium.

μανθάνω, (pro μαθέω) f. μαθήσω. f. 2. μαθῶ. (Μάω) disco. est a μάω, f. μάσω et μήσω, cupio, quæro: nam discens quærit sollicite quomodo sit vel fiat aliquid. et proprie μαθεῖν est, discere usu et crebro diutinoque exercitio. ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κακὰ ἔμμαθεν, (ob metrum pro ἔμαθεν) οὐκ ἐθελήσει ἔργον ἐποίχεσθαι, ast postquam nunc sane adsuevit malis studiis, non volet opus rusticum obire, ρ, 226. sic, ἔμμαθες, σ, 361. et sensus est: καθὰ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ οὐ ῥᾷον ἀλλοιοῦται, ἐπεὶ ἔμαθεν εἶναι ἀγαθὸς καὶ ἐσθλός: οὕτως οὔτε ὁ φαῦλος, ἐπεὶ ἔργα κακὰ ἔμαθε. δυσαπόβλητοι γὰρ, ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἀναπόβλητοι, ὥσπερ αἱ ἀγαθαὶ ἕξεις, οὕτω δὴ καὶ αἱ φαῦλαι. de habitu acquisito ergo μαθεῖν est intelligendum. μανθάνων προτέρων, discens ex antiquis poëtis, Py. 3, 143. ἔμαθε σαφὲς, didicit rem certam, Py. 2, 45. et vides, hoc verbum a Pindaro et recentioribus, generalius determinatum. ἔμαθε δὲ, nam novit, Py. 4, 506. τὸ οὐ μάθεν, non cognovit id, Py. 8, 16. ἔμαθον σοφοὶ, Ne. 7, 26, sapientes cognoscere solent. μαθὼν, i. e. σοφὸς ὤν, Py. 2, 131. μαθὼν δέ τις, qui me novit et accurate legit aut audivit, Ne. 7, 100. μαθόντες δὲ, Ol. 2, 156, i. e. οἱ ἀπὸ μαθήσεος εἰδότες μόνον, non vero natura duce: *die one naturell zu lernen gesuchet, (who have sought to learn without capacity.)* μαθεῖν, Ol. 9, 114, i. e. πρὸς τὸ γνῶναι. εὐμαθὴς, ὁ ἡ, docilis. it. quod facile discitur: sed ὁ Εὐμάθης, εος, est nomen proprium. sic enim solent nomina propria accentum mutare; e. c εὐσθενὴς, robustus, ὁ Εὐσθένης: βαιὸς, ὁ Βαῖος: ἀστὴρ, ὁ Ἄστηρ: ἀφετὴ, dimissa in libertatem, ἡ ἀπόλυτος, ἡ Ἀφέτη: εὐανθὴς, ὁ Εὐάνθης: ἐλπὶς, ὁ Ἔλπις: ἰσχὺς, ὁ Ἴσχυς, etc.

μανία, ας. ἡ. (Μάω) furor, insania, cupiditas vehementissima. ἀπροσίκτων δὲ ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι, Ne. 11, 63, non adsequendarum enim cupiditatum acriores sunt stimuli. καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαις ὑποκρέκει, Ol. 9, 59, gloriari intempestive, insaniis consonum est.

μανιόκηπος, ἡ, vide sub μαίνω, et κῆπος.

μάννος, ὁ, μαννοφόρος, ὁ, μάνος, ὁ, vide sub μαλὸς.

μανὸς, ἡ, ὸν, vide sub μαλὸς, et ἐπιμαίνομαι.

μαντεῖος, εία, εῖον. (Μάω) ad vatem aut vaticinia pertinens, oraculo destinatus, oraculo editus. ὄφρα ὑμῖν εἴπω μαντήϊα (ionice pro μαντεῖα) Τειρεσίαο, μ, 272, ut vobis narrem oracula Tiresiæ et vaticinia. τὸ μαντεῖον est et, locus oraculi: hinc, τὸ νεκυομαντεῖον, locus ubi mortui oracula edunt. μαντείῳ βωμῷ, Ol. 6, 7. μαντήϊον μυχὸν, Py. 5, 92. μαντεῖον ἀληθέα θῶκον, sedem fatidicam veracem. ergo in Pindaro ubique est adjectivum.

μάντευμα, ατος. τό. (Μάω) vaticinium, oraculum. μάντευμα ἦλθεν οἱ κρυόεν, Py. 4, 129, coll. 132, ῥηθέν. μαντευμάτων ἐφήψατο, Py. 8, 46, vaticinia attigit, i. e. exercuit artem vaticinandi. μαντεύμασι Πυθίοις, Ist. 7. 22, oraculis Pythicis. ἐν μαντεύμασιν, Py. 5, 84, in oraculis datis.

μαντεύομαι, f. εύσομαι. (Μάω) sum vates, vaticinor. αἰεί σοι φίλα ἐστὶ τὰ κακὰ μαντεύεσθαι, semper tuum est mala vaticinari, inquit rex ad Calchantem, Α, 107. εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, Β, 300. τί μοι μαντεύεαι ὄλεθρον; Π, 859. sic, τί μοι θάνατον, Τ, 420. νῦν σοὶ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἀθάνατοι ἐμβάλλουσι θυμῷ, α, 200. οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύσομαι, non enim inexpertus vaticinabor, β, 170. et 178, μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, μή τι κακὸν πάσχωσι, ne quid iis accidat: et minatur procus hoc addito. et 180, ταῦτα δ' ἐγὼ σοῦ πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι, hæc vero interpretari sum ego te longe melior. μαντευόμενος Κυκλώπεσσιν, ι, 510. ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἀθάνατοι ἐμβάλλουσι θυμῷ, ο, 172. et 255, μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι. ἀτρεκέως γὰρ σοὶ μαντεύσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, ρ, 154. ἄλλος δὲ οὗτος ἀνέστη μαντεύεσθαι, υ, 380, coll. 376, seqq. μαντευσόμενος, Ol. 6, 64. μαντεύσατο, Ol. 7, 56, 57, quæsivit oraculum, ἐς θεὸν ἐλθὼν, ad deum profectus. μεμάντευμαι, Py. 4, 290, oraculum consului: ut ergo μαντεύεσθαι etiam sit, consulere oraculum, quærere vaticinium.

μαντήϊος, pro μαντεῖος, q. v.

μάντις, ιος, (attice εως) ὁ ἡ. (Μάω) vates, *ein wahrsager, (a soothsayer.)* est nomen generis, sub quo multæ sunt species vaticinatorum: ὁ εἰδὼς τὸ μέλλον. vox est a μαίνεσθαι, quasi μαντικός τις, οἱονεὶ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκὼς ἐν τῷ προλέγειν τὰ μέλλοντα: ὁ ἐνθουσιαστὴς ἤτοι ἔνθεος, θείαν τινὰ μανίαν præferens, θεοφορούμενος: nam patiebantur furorem aliquem sacrum plerumque in vaticinando. ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, sed age, interrogabimus sane vatem aliquem, Α, 62, et is erat h. l. Calchas, qui simul erat ἱερεὺς καὶ ὀνειροπόλος, περὶ δὲ οἰωνοὺς μάλιστα εὐδοκίμει. et 92, ηὔδα μάντις ἀμύμων, loquebatur vates nobilis. et 106, μάντι κακῶν, inquit rex ad Calchantem: nam is sæpe regi mala erat vaticinatus, maxime illud, quod dii placandi sint sanguine regio et mactatione Iphigeniæ, cum in Aulide venti ad proficiscendum nulli flarent. ergo erat regi κακόμαντις, κακὰ μαντευόμενος: non vero, ὁ ἐν τοῖς κακοῖς χρήσιμος. μάντεϊ εἰδόμενος, adsimilatus vati, Ν, 69, coll. 70, 43—46, Calchanti. Πολυΐδου μάντιος υἱὸς, Ν, 663, coll. 665—670. ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες, Ω, 221, ubi prius est nomen generis, altera duo nomina sunt species duæ. οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, neque admodum existens vates, neque auguriorum liquido peritus, α, 202, utrumque fere est idem. ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, καὶ μαντευόμενος Κυκλώπεσσιν κατεγήρα, inquit Polyphemus, ι, 508. Τειρεσίου, μάντιος ἀλαοῦ, κ, 493. μ, 267. ἔνθα σοὶ αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, κ, 538, Tiresias. de eodem est λ, 98, προσηύδα με ἀμύμων sed 290, ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων, est ὁ Μελάμπους. μάντις, γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος, ο, 225. et 252, Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων θῆκε βροτῶν ὄχα ἄριστον. μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων, ρ, 384, ubi ergo inter utiles rei publicæ homines numeratur, inter δημιοεργούς. μάντις Μόψος, Py. 4, 338, ubi additur, ὀρνίχεσσι καὶ κλήροις ἱεροῖς θεοπροπέων, ex avibus et sortibus sacris vaticinans. ἅτε μάντις ἀνὴρ, utpote vates, Ist. 6, 75. μάντιν Ἀμφιάραον, Ol. 6, 19. et 28, ἀμφότερον, μάντιν τ' ἀγαθὸν, καὶ δουρὶ μάχεσθαι. et 85, ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις ἔξοχον, ubi dativus pertinet ad verbum. ἐπιχώριον μάντιν εὗρεν, Ol. 13, 104. Ὀϊκλείδην, Ne. 10, 16, i. e. Amphiaraum. μάντιν κόραν, vatem puellam, i. e. Cassandram, Py. 11, 49. μάντιες ἄνδρες, Ol. 8, 3, οἱ Ἰαμίδαι. Vide sub οἰωνός.

μαντοσύνη, ης. ἡ. (Μάω) scientia vaticinandi, ἡ μαντικὴ τέχνη. ἣν διὰ μαντοσύνην, ἥν οἱ πόρε Φοῖβος, Α, 72. ᾔδει μαντοσύνας, Β, 832. Λ, 330. μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, ι, 509. θησαυρὸν δίδυμον μαντοσύνας, Ol. 6, 112—119, sc. donum vaticinandi datum, et oraculum postea celebre et perpetuum ibi constitutum.

μανύω, vide sub μηνύω.

μάξω, fut. vide μάσσω.

μάραγνα, ης, ἡ, vide sub μάρη.

μάραθος, ὁ, fœniculum, *fenchel, (fennel,)* unde ἡ Μαραθὼν nomen habet, ob frequentem ibi hanc herbam, Strabo. p. 110. Edit. Casaub.

μαραίνω, f. ανῶ. (Μείρω) vires alicujus dispergo et frango, flaccidum facio, dissipo vegetum robur. ponitur de igne quando desinit paullatim; de floribus deflorescentibus; de homine quando desinit esse ζαφλεγής, etc. et est a μαίρω, prout notat μείρω. *ich mache mürbe, welk, schwach, mær, (I weaken, make soft, cause to wither.)* πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, Ψ, 228, rogus desinebat ardere flamma. φλὸξ ἐμαράνθη, flamma residebat, Ι, 212. opposita ergo sunt μαραίνεσθαι et φλέγειν, si de igne sermo est.

μάραος, ὁ, vide sub κρανεία.

μαργαίνω, f. ανῶ. id. ac μαίνομαι, (Ἔρα) affectibus servio insane. ἥ νῦν Διομήδεα μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπὶ θεοῖς, quæ nunc eum incitavit furere in deos, Ε, 882, *tollkünheit zu gebrauchen, (to be fool-hardy.)*

μαργαρίτης, ου, ὁ, μαργάρον, τὸ, μάργαρος, ὁ, vide sub μαίρω.

μαργάω et μαργάομαι. (Ἔρα) insano impetu feror.

μαργόομαι. (Ἔρα) affectibus servio insane, insano impetu concitor. μαργουμένους στείχειν ἐπώτρυνε, furioso impetu concitatos ire hortatus est, Ne. 9, 46.

μάργος, η, ον. (Ἔρα) insanus, *unsinnig, (insane.)* vehementer operosus insano modo. est enim ab ἀργὸς, celer, vehemens, acer; præposito μὴ, quasi μήαργος, quod præfixum notat vehementiam culpabilem et dolosam, sicut Romanorum ve, in vecors. μάργε, τί δὲ σὺ θάνατον ῥάπτεις Τηλεμάχῳ; cur tu, homo amens, mortem moliris ei, π, 421, μαινόμενε. μετέπρεπε γαστέρι μάργῃ, excellebat ventre insano, σ, 2, i. e. ἐπὶ ἀπληστίᾳ, venter ejus capiebat et cupiebat longe plura quam aliorum sui generis: ἐπὶ γαστριμαργίᾳ. μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν, dii te

fecerunt insanam, ψ, 11, *haben dich zur thörinn werden lassen, (have made thee a fool,)* μαινομένην. hinc est ὁ λαίμαργος, gulæ deditus insano modo: et ὁ γαστρίμαργος, edax supra modum. μάργων ὑπὸ ἀνδρῶν, Ol. 2, 175, insanis, furiosis a viris. alibi notat et, libidinosus, protervus.

μάρη, ης. ἡ. et τὸ μάρος, εος. (Μείρω) manus, ἡ χείρ. est a μείρω. hinc est ἡ μάραγνα, ης. flagrum ἡ ταυρεία vel ταυρέα, scutica ex pene taurino. it. supplicium, quando quis flagris cæditur, Eurip. Rhes. 817, quando quis loris cæditur. hinc est et ὁ ἡ εὐμαρὴς, i. e. εὐχερὴς, facilis; et ἡ εὐμάρεια, i. e. εὐχέρεια, ῥᾳστώνη, facilitas vivendi; et in specie apud Ἴωνας, τὸ ἀποπατῆσαι, quando alvus est laxa. hinc est et μάρπτω, comprehendo manu; et μάρναμαι, manus consero.

μαρμαίρω, f. αρῶ. (Μείρω) splendeo, niteo, spargo visum et adspectum lucidum: divido, findo. idem ac μαίρω per reduplicationem primæ syllabæ. ὄμματα μαρμαίροντα, Ἀφροδίτης, oculos venuste splendentes et celeriter se huc illuc volventes, Γ, 397. ἔντεα μαρμαίροντα, arma coruscantia, Μ, 195. Π, 664. Σ, 131. Ψ, 27. sic, τεύχεα, Σ, 616. Τρῶες χαλκῷ μαρμαίροντες, Ν, 801, ære et æneis armis coruscantes. sic, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας, Π, 279. δώματα χρύσεα μαρμαίροντα, de templo Neptuni Ægis, ad lacum ædificato, Ν, 22. Vide sub δαρδάπτω.

μαρμάρεος, (pro ειος) έη, εον. (Μείρω) coruscans, nitens, splendens. nam Attici et Iones in talibus adjectivis amant terminationem εος pro ειος. ἱστὸν ὕφαινε, δίπλακα μαρμαρέην, Γ, 126. Χ, 441, et adjectivum pertinet ad ἡ δίπλαξ, non ad ἱστός. erat ergo textura duplicata candida. ἅλα μαρμαρέην, Ξ, 273, ubi est epitheton θαλάσσης γαληνιώσης, maris tranquilli et a sole resplendentis. μαρμαρέην αἰγίδα, Ρ, 594, nam, quia physice αἰγὶς est nubes fulmina continens et fulgura, *eine gewitterwolke, (a thunder-cloud;)* hinc eam sic vocat διὰ τὴν μαρμαρυγὴν (rutilationem) τῆς ἀστραπῆς. alibi eandem vocat ἐρεμνὴν, nigricantem, διὰ τὸ ἐκ συννεφείας ἔρεβος. ἄντυγα τρίπλακα μαρμαρέην, Σ, 480, orbem triplicem candentem, circa scutum; διὰ τὸ στερεὸν καὶ στίλβον. potest hoc adjectivum etiam alibi notare, marmoreus, specie marmoris candidi et lævis.

μάρμαρον, τὸ, vide sequens.

μάρμαρος, ου. ὁ. (Μείρω) candidus, lævis. in specie ὁ μάρμαρος λίθος, marmor candidum; quem vulgaris lingua in neutro effert, τὸ μάρμαρον. apud poëtam, a specie ad genus, est epitheton lapidis densi et lævis ponderosi. μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλὼν, Μ, 380, percutiens eum conjecto saxo grandi aspero. sic et ι, 499. πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα, Π, 735. notat igitur in specie τὸ διὰ πολλὴν πυκνότητα βάρος τοῦ λίθου: nam tales sunt οἱ μάρμαροι λίθοι, διὸ καὶ στίλβουσι, ὡς πυκνοί.

μαρμαρυγὴ, ῆς. ἡ. (Μείρω) splendor celeriter movens et dispertiens se. *das hin und her fahrende blinken, (a brilliant light moving to and fro.)* μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, Θ, 265, cum admiratione spectabat vibrationes pedum, artificiose saltantium; τὰς συντόνους κινήσεις: ἐν γὰρ ταῖς ὀξείαις κινήσεσιν ἀπόστιλψίς τις γίνεται. proxime est a verbo μαρμαρύσσω, f. ύξω, idem quod μαρμαίρω. et inde est ὁ ἡ μαρμαρυγώδης, εος, vibrans radios: e. c. μαρμαρυγώδεα ὄμματα. idem nomen dicitur ἡ ἀμαρυγὴ, ῆς, et τὸ ἀμάρυγμα, ατος, nitor, hilaris motus. Theocr. Id. 23, 7, ἀμάρυγμα χείλεος, blandus nitor labii, ad loquendum aut arridendum moventis se. sic et, ἵππων ἀμαρυγὴ, Aristoph. Av. 926, equorum micantes, i. e. celeriter se moventes, pedes.

μαρμαρυγώδης, εος. ὁ ἡ, *μαρμαρύσσω*, vide supra.

μάρναμαι, (Μείρω) consero manus, pugno manibus, μάχομαι διὰ χειρός. οὐδ' Ἀχιλεὺς μάρναται, Δ, 513. ἐμάρνατο, Ν, 369. μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς, Ο, 475, quæ sunt duo boni ducis antiqui. sic, μάρναο χαλκῷ περί μου, pugna ferro de me, Π, 497. sed imperfectum, ἐμάρναο Τρώεσσιν, pugnabas contra Trojanos, χ, 228. ἐμαρνάμεθα, γ, 108. ἐμαρνάσθην, pugnabant hi duo, Η, 301. sic, νόσφιν, seorsim a reliquis hi duo, Ρ, 382. et 366, μάρναντο δέμας πυρὸς, pugnabant instar ignis, ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο, ardentissime. sic et Λ, 595. Σ, 1, et 453, πᾶν ἦμαρ, per totum diem pugnabant. μάχης ἐπὶ ἀριστερὰ μάρνατο, in lævo cornu aciei pugnabat, Λ, 498. ἶσος ἀέλλῃ, Μ, 40, *wie ein wetter, (like a tempest.)* μάρναντο Τρωσὶν καὶ Ἕκτορι, Ν, 720. ἀπάνευθε νεῶν, procul a castris, Ρ, 403. et 424, ὣς οἱ μέν. μάρνασθαι, dimicare, Ε, 33. μετὰ δηΐοις νωλεμὲς αἰεὶ, Ι, 317. et 327, ἀνδράσι. δηΐοις κατὰ ὑσμίνην, Λ, 190, 205. Ἀργείοις, cum Græcis, Ο, 577. ἔγχεϊ, qui est ablativus instrumenti, Π, 195, nam alibi est dativus objecti. δηΐοις νωλεμὲς, Ρ, 148. οὐκ εἴα, non sinebat eos pugnare, Ω, 395. ἀφ' ἵππων, ex curribus pugnare, ι, 50. ὅτε ἀμφὶ πόλιν μαρναίμεθα, λ, 512. μαρνάμενος, Ν, 273. μαρναμένου, Ο, 609. μαρνάμενον, Γ, 307. Ζ, 204. γ, 85, ubi additum σὺν σοὶ, una tecum, te socio. μαρνάμενοι, Ζ, 256, 328. Ξ, 25. ω, 39. et 41, πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθα. μαρναμένων, Μ, 429. Ξ, 411. Π, 775. ω, 506. μαρναμένοις, Λ, 74. Ν, 96. Ο, 699. π, 98, 116. μαρναμένους, σ, 31, ubi de pugilatu positum. μαρναμένοιϊν, vobis duobus pugnantibus, Α, 257, et sermo est de Achille et Agamemnone, litigantibus inter se. ibi ergo metaphorice potissimum positum verbum; vel, summus gradus contentionis hostilis. sic de duobus exercitibus pugnantibus ferro, Ρ, 387, coll. 394, s. nam proprie positum est verbum omnibus aliis locis, de pugna consertis manibus. πόνος δαπάνη τε μάρναται ἀμφὶ ἀρεταῖς, Ol. 5, 35, labor et sumtus pugnat circa virtutes et præstantias acquirendas. et verbum h. l. metaphorice positum magno consilio. πᾶσα πόλις πέρι μάρναται ἐσλοῖς, Ne. 5, 86, valde exerceat se in bonis rebus, valde adspiret et contendat ad honesta; et ἐσλοῖς est ablativus. μαρνάσθω τις, contendat aliquis et pugnet quasi, Ist. 5, 70, nam et ibi est metaphorice, ut innuat maximum nisum: sicut Romani quoque suum, pugnare, ponunt. μαρνάμενον, pugnantem, in sensu proprio, Py. 2, 120. μαρναμένη φασγάνῳ, Py. 9, 38, gladio pugnans. μαρναμένων φυῇ, Py. 8, 61, pugnantibus natura duce, i. e. fortibus natura. sic Ne. 1, 38, μάρνασθαι φυῇ, contendere ex indole congenita; i. e. ἐνεργεῖν, πραγματεύεσθαι: et φυῇ est ablativus, instrumenti quasi, et verbum est metaphoricum h. l. καὶ μαρναμένων (i. e. ἀγωνιζομένων) ἔστιν ἀφάνεια τύχης, Ist. 4, 53, etiam certantibus est incertitudo fortunæ et eventuum. μάρνασθαι δουρὶ, Ol. 6, 29, sc. ἀγαθόν. περὶ κασιγνήτου, Ne. 10, 161, μάρνασαι, pro fratre pugnas. cæterum μάρναμαι est forma media, ab activa inusitata μάρνημι: et ejusmodi formæ mediæ in præsenti *conjunctivi* non sequi solent formam ἵσταμαι regularem. hinc μάρναμαι in conj. non habet μαρνῶμαι, μαρνᾷ, μαρνᾶται: sed μάρνωμαι, μάρνησαι, μάρνηται, quasi indicativus esset μάρνομαι. et id η secundæ et tertiæ personæ potest dorice mutari in α: sicut supra loco ex Ne. 586. citato videmus; et id α producitur in metro. sic et ἔραται, pro ἔρηται, ab ἔραμαι, amo; amet, Py. 4, 164.

μάρνομαι, vide ad finem præcedentis.

μάρος, τό, vide μάρη.

μάρπτω, f. ψω. (Μείρω) prehendo manibus, χερσὶ συλλαμβάνω, nam τὰ μάρη sunt αἱ χεῖρες. deinde in genere, comprehendo, complector. ἀγκὰς ἔμαρπτεν ἣν παράκοιτιν, Ξ, 346, Jupiter Junonem amplexus est ulnis, coll. 353. ἀμφοτέρας χεῖρας (τὰς τῆς Ἀρτέμιδος ἡ Ἥρη) ἔμαρπτε σκαιῇ, sinistra manu sua continebat ambas ejus manus, Φ, 489, utpote longe robustior. ὕπνος αὐτὸν ἔμαρπτε, ψ, 62. Ω, 679, somnus arripiebat eum et tenebat. υ, 56. ἵνα ἑτάρων μάρψας, de Cyclope apprehendente hominem manibus, et vorante, κ, 116. μάρψει δὲ ἑξείης, ὅστε αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ, Ο, 137, Jupiter comprehendet suis potentibus manibus alium post alium, et noxium et innoxium, quando irascetur. improprie ponitur de pedibus, ut sit, contingere, attingere. οὐδὲ χθόνα ἔμαρπτε ποδοῖϊν, de Junone vadente per cacumina montium, et ex uno monte in alterum transgrediente sic ut planam terram non attingeret, Σ, 228, i. e. οὐχ ἥπτετο γῆς. καί με μάρψῃ μεταΐξας ταχέεσσι πόδεσσιν, et me comprehendat persecutus pedibus, Φ. 564. ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, Χ, 201. imo et improprie de fulmine, quasi id haberet manus: ἃ κεν μάρπτῃ κεραυνὸς, quæcunque contigerit fulmen, Θ, 405, 419. σθένος ἔμαρψαν, vires recipere solent, Ne. 6, 21. μάρψας τοὺς χερσὶν, Ne. 1, 68.

μάρτυρ, υρος, ὁ, vide μάρτυρος.

μαρτυρέω, f. ήσω. (Μείρω) testor. μαρτυρήσω αὐτῷ τοῦτο, sc. τὸ προδεδηλωμένον, Ol. 6, 35. μαρτυρήσει, Ol. 13, 153. μαρτυρῆσαι κεν πόλις, testari possit sane urbs, Ist. 5, 61.

μαρτυρία, ας. ἡ. (Μείρω) testimonium accusatorium et vindicativum. Διονύσου μαρτυρίαις, λ, 324, testificatione Bacchi, qua contra Ariadnen apud Dianam fungebatur, i. e. καταμαρτυρίαις, κατηγορίαις, quod sanctitatem violarit primo ibi concubitu. hinc Diana eam ibi occidit, testificante Baccho, Theseum et Ariadnen id fecisse nefas. conf. in R. Διόνυσος.

μαρτύριον, ου. τό. (Μείρω) testimonium, testificatio. μαρτύρια φθιμένων τε ζωῶν τε φωτῶν, Ist. 4, 16, testimonia defunctorum vivorumque.

μάρτυρος, ου. ὁ. (Μείρω) testis qui quasi manu simul admota adjuvat rem obtineri. *ein zeuge, (a witness.)* nam est ab ἡ μάρη, manus: et testes antiqui sublatis manibus testabantur. æolice dicitur μάρτυρ, et transit in declinationem tertiam, τοῦ μάρτυρος: Attici vero habent in nominativo Sigma, μάρτυς, retentis obliquis ex declinatione tertia, nisi quod in acc. sing. dicunt μάρτυν, et in dat. plur. μάρτυσι. cæterum Æoles sæpius amant τὸ ρ, ubi alii præoptant Sigma: e. c. οὗτορ pro οὗτος, ἵππορ pro ἵππος, etc. μάρτυροι ἔστων (testes sint ambo) πρὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Α, 338. ἐστὲ δὲ πάντες μάρτυροι, Β, 302. Γ, 280. ἵνα νῶϊν ἅπαντες μάρτυροι ὦσι, Ξ, 274. θεοὶ ἄριστοι μάρτυροι ἔσονται, Χ, 255. μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, ξ, 394. οἷς Ζεὺς μάρτυρος, π, 423, testis et adjutor et manutenens: ut h. l. maxime proprie positum nomen. cæterum ex Homero dijudicari potest, quæ forma hujus nominis sit prior et antiquior: is enim nusquam habet declinationem tertiam.

μάρτυς, υρος. ὁ ἡ. (Μείρω) idem, ex usu recentiorum. ἡμῖν μάρτυς ἔστω Ζεὺς, Py. 4, 297. οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ, non fallax testis factis præest, Ne. 7, 72. μάρτυρα ἀέθλων, i. e. ὑμνητὴν, Ol. 4, 6. ἡμέρ(αι) μάρτυρες σοφώτατοι, Ol. 1, 54. πιστοὶ, Py. 1, 172. Py. 12. 48, fidi testes, utpote oculati. μάρτυρας κλυτὰς, Ne. 3, 40, inclytas eas testes,

sc. κίονας Herculis, columnas: ubi vides genus fœmininum.

μασάω, f. ήσω. et in medio μασάομαι, f. ήσομαι. (Μάω) apprehendo ore manducandum, tango dente, manduco. est a μάσσω, frico; vel a μάω, cupide tango: et Germanorum *mast, masten, gemästet, (mast, to fatten, fattened,)* ejusdem est originis. nam idem verbum dicitur et μαστάζω, f. άσω, mando, comminuo ore. ἡ μάσησις est actio manducandi; et τὸ μάσημα, id quod manditur. ἄμαστος, ὁ ἡ, qui nihil manducavit, impransus, jejunus. μασᾶν est, στόματι μάσασθαι, a μάομαι.

μασδὸς, ὁ, vide sub μαζός.

μάσημα, τὸ, μάσησις, ἡ, vide sub μασάω.

μασθὸς, ὁ, vide sub μαζός.

μάσσω, f. άξω. (Μάω) tangendo adlino vel adfrico, tergo, mungo. hinc est τὸ χειρόμακτρον, linteum quo manus deterguntur. et ἡ μαγδαλιὰ, et ἀπομαγδαλιὰ, offa panis, ad quam antiqui digitos unctos post cibum captum abstergebant, et vel canibus projiciebant, vel secum auferebant maxime noctu, ἕνεκεν τῶν ἐν ἀμφόδοις νυκτέρων φόβων, ὧν αἰτία ἡ Ἑκάτη καὶ κύνες αὐτῆς ἐδόκουν, ut nocturnis canibus in via eam projicerent, spectris nimirum. vide Aristoph. Equit. 412, seqq. ab eodem μάσσω est et ὁ μάγειρος, coquus, qui cibos parat manibus suis; et ἡ μαγὶς, et ἡ μάζα: etiam μασάω, f. ήσω, a quo ὁ μαστὸς et μαζός: nam sugens extergit uber. μάσσειν ponitur et ἐπὶ τοῦ, φυρᾶν ἄρτους, pinsere, farinam subigere manibus. μεμαχὼς μάζαν, postquam pinsendo feci massam, Aristoph. Equit. 55. et 57, μάζαν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην, pinsendo confectam. attice præsens est μάττω. unde προσμάττειν est, pinsendo addere, *mit einkneten, (in kneading,)* quod facete Aristoph. Equ. 812, posuit de Piræeo adjuncto urbi per murum longum. imo μάττειν notat et, vorare, Aristoph. Pax, 740, per metaph. a μάειν, contrectare, vero possit esse τὸ χερμάδιον, saxum quod manu capi potest, οὗ ἔστι μάσασθαι τῇ χειρί. τὸ ἀπόμακτρον est lignum, quo in mensuris cumulus abraditur, *das streich-holz, (a strickle)*

μάσσων, ονος. ὁ ἡ. (Μάκω) longior, procerior, idem ac μακρότερος. ἢ τοσοῦτον, ἢ ἔτι μάσσον, aut per tantundem spatium loci, aut etiam longius, Θ, 203, *noch weiter, (still farther.)* μάσσων ὄλβος, Ist. 3, 7, diuturnior felicitas. μάσσονα ἢ ὡς ἰδεῖν, majora quam ut perspicere possis, Ol. 13, 162, i. e. μείζονα γνώσεως καὶ λόγου. μάσσονα ἀριθμῷ, Ne. 2, 36, plura numero.

μαστάζω, vide sub μασάω.

μάσταξ, ακος. ἡ. (Μάω) os quo manditur, in specie os anterius, τὰ χείλη. deinde notat et, cibum implentem os, vel in ore allatum, *ein mund voll speise, (a mouthful of victuals.)* ὄρνις νεοσσοῖς προφέρει μάστακα, I, 324, i. e. μάσημα, μεμασημένην τροφὴν, cibum jam comminutum vel comminuendum ore. Ὀδυσσεὺς ἐπέπιεζε μάστακα χερσὶ, compressit os et labia viri, ne loqueretur, δ, 287, *hielt ihm die hand auf den mund, hielt ihm den mund zu, (covered his mouth with his hand, stopped his mouth.)* ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, sed ille me capiens manibus suis super os, ψ, 76, *indem er mir den mund zuhielte, (clapping his hands over my mouth.)* etiam αἱ ἀκρίδες, locustæ, vocantur μάστακες, a mandendo. etiam αἱ ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες, pili in labro superiori, quemadmodum πάππος dicuntur αἱ ἐπὶ τοῦ κάτω. a recentioribus scribitur ἡ μύσταξ. μασταρίζειν est, κακῶς μασᾶσθαι καὶ βλακικῶς, *muffeln, mit verdrehetem maule kauen, (to mumble, to chew badly and slowly.)* ὁ μαισων, ωνος, est ab eodem μασᾶν, et notat μάγειρον πολιτικὸν, estque persona comica: unde dicuntur σκώμματα μαισωνικά.

μασταρίζω, vide supra.

μαστεύω, f. εύσω. (Μάω) quæro studiose et cupide et cum labore. idem ac ματεύω. μαστεύει, quærit, cupit, Ne. 8, 73. χρὴ τὰ ἐοικότα μαστεύειν παρὰ δαιμόνων, oportet convenientia mortalibus quærere et petere a diis, Py. 3, 107. μάστευσε δοῦναι, Py. 4, 62, i. e. ἐζήτει παρασχεῖν, paratum et promtum se ostendebat ad dandum.

μάστιγες ἀστραγαλωταὶ, vide sub Ἀστράγαλος.

μαστιγίας, ου, ὁ, vide sub πλήσσω ad initium, et μάστιξ.

μαστιγοφόρος, vide sub μάστιξ, et Ζεὺς in R.

μαστίζω, f. ίξω. (Στάω) scutica impello et incito. μάστιξεν δ' ἵππους, E, 768. Θ, 117. K, 530. Λ, 519. μάστιξεν δ' ἐλάαν, scutica percussit, ad agendum et concitandum, equos nimirum, E, 366. Θ, 45. X, 400. γ, 484, 494. ζ, 82. ο, 192. et id ἐμάστιξεν alibi circumscribit per, νώτῳ ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην. nam μαστίζειν et ἱμάσσειν est idem fere: siquidem ὁ ἱμὰς quoque est a μάω, tango.

μάστιξ, ιγος. ἡ. (Στάω) scutica, flagellum. est a μάω, tango, et στίζω, incito, compositum nomen: attingo corpus jumenti sic ut incitem et pungam, hoc instrumento. *eine peitsche, (a whip.)* μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετο ἵππους, celeriter attigit, ut ad attendendum eos excitaret, E, 748, coll. 752, nam τὸ κέντρον sæpe notat idem. sic et Θ, 392, coll. 396. μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων, percutiens, P, 430. ἵμασεν ἵππους μάστιγι λιγυρῇ, verberavit scutica clarum sonante, Λ, 532, λιγὺ κλαζούσῃ, *die hell klatschet, (that cracks loud.)* μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, O, 352, in tergo ad currendum adegit. ὁ δὲ ἄρα μάστιγι κέλευε, scutica hortabatur equos, Ψ, 642. Ω, 326. ἵμασεν φαεινῇ, ζ, 316. sic, φαεινὴν, ἀραρυῖαν, K, 500. T, 395, ubi prius epitheton non modo στιλπνὴν, sed et λεπτὴν ex usu ejus adjectivi notat: et scutica confecta erat ex tenuibus inter se apte junctis loris. σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία δέξαι, P, 479, cape scuticam et lora. sic E, 226. et 840, λάζετο, capiebat. sicut et P, 482. Ω, 441. ἐκ χειρῶν ἔβαλε φαεινὴν, Ψ, 384. et 510, κλῖνε πρὸς ζυγόν. ἔλαβε, ζ, 81. et vides omnibus locis, penultimam obliquorum omnium produci. hinc Ψ, 500, scribi non debet μάστιγι, sed μάστι pro μάστιϊ, quod vide mox. Ἀργεῖοι Διὸς μάστιγι δαμέντες, Jovis flagello domiti, M, 37, et N, 812, Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν, ubi μάστιγα Διὸς vocat τὴν θεομηνίαν, iram dei, *Gottes ungnade, (the wrath of God.)* hinc Ajax, τῇ θεομηνίᾳ περιπεσὼν, dictus a Sophocle ὁ μαστιγοφόρος, qui iram deorum fert qua adfligitur. hinc est et ὁ μαστιγίας, ου, qui sæpe loris cæditur servus. aurigantes solebant plures scuticas paratas secum habere: et erat locus ad id in δίφρῳ, qui vocabatur ἡ γρώνη, i. e. τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματείου δίφρου, εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο. idem locus dicebatur ἡ ληνός. vide Ἀθήνη in R. et K, 501. μάστιγι Πειθοῦς, Py. 4, 390, flagello Suadæ, i. e. vi persuasionis. Vide sub κέντρον.

μάστις, ιος. ἡ. (Στάω) idem. μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν, scutica adsidue verberabat super humeros, Ψ, 500, contraete pro μάστιϊ, sicut 315, 316, 318, μήτι pro μήτιϊ, consilio, prudentia. cave ergo ibi legas μάστιγι, ob causam sub μάστιξ ad h. l. dictam. ἵπποιϊν ἐπέβαλε μάστιν, ο, 182.

μαστίω, f. ίσω. (Στάω) scutica impello et incito. idem ac μαστίζω. sic ab μῆτις fit μητίω, f. ίσω. μάστιε νῦν, P, 622. μαστίεται (præsens medii) πλευρὰς οὐρῇ, verberat latera sua cauda, de leone irato, Υ, 171.

μαστὸς, οῦ. ὁ. (Μάω) idem qui ὁ μαζός. mamma, mamma fœminea. deinde metaphorice, quævis rotunda et elatior protuberantia, terræ maxime fœcundæ. μαστῷ ἐν ἀργινόεντι, Py. 4, 14, in albo et fœcundo colle; nam urbs sita erat ἐπὶ λόφου μαστοειδοῦς λευκογείου. præsertim tamen expressum est illud Homericum, οὖθαρ ἀρούρης, ut notetur ἡ εὐτροφία. hinc et epitheton ἀργινόεις a lacte est desumtum. ergo: in terra uberrima et largiter alente, in colle fœcundissimæ et pulcerrimæ regionis, ἐν καλῷ τόπῳ. Hesychius: τὰ εἰς ὕψος ἀνέχοντα τῆς χώρας οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσι μαστοὺς, mammas; et μαστοὶ illis sunt, qui aliis βουνοί.

μαστρωπὸς, ἡ, vide sub ὄψ.

μασχαλιστὴρ, ὁ, vide sub λέπαδνον.

ματάζω, ματαιάζω, ματαΐζω, vide sub ματάω.

μάταιος, α, ον. (Μάω) frustraneus, vanus; qui quærit et nihil invenit; semper quærens et cupiens tantummodo. sic et passive, qui quæritur tantummodo. ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον, ὅστις αἰσχύνων ἐπιχώρια, παπταίνει τὰ πόρσω, μεταμώνια θηρεύων ἀκράντοις ἐλπίσι, Py. 3, 37, ex quo loco determinationem nominis satis vides: est id genus hominum inaniter curiosum et sedulum, si quis contemnens indigenas res, circumspicit longinqua, vana venans et consectans spe irrita.

ματαιότης, ἡ, vide sub ματίη.

ματάω, f. ήσω. (Μάω) segniter ago, deliberando quasi semper et quærendo an et quid agendum sit. frustra sum. est ab adverbio μάτην. est eo sensu fere quo Terentius ait: moves, quidem, sed nihil promoves. μὴ τὼ μὲν (ἵππω) δείσαντε ματήσετον, E, 233, ne hi duo equi consternati frustra agant et hæsitent, inter deliberandum quasi. ut ergo ματᾶν fere sit quod ἀκινητίζειν. οὐδὲ ἐμάτησε, Π, 474, ubi sermo est de Nestore, celeriter equum vulneratum rescindente a curru, gladio suo: non segniter agebat, sic ut tempus, quærendo quid agendum sit, perderet: οὐκ ἐζήτησε τὸ ποιητέον, ἀλλ' εὐθὺς ἥψατο τοῦ πράγματος, *er beson sich nicht erst lange, (he did not take much time to consider.)* sic et Ψ, 510, οὐδὲ μάτησεν, ἀλλὰ ἐσσυμένως ἔλαβε ἄεθλον: ubi poëta ipse explicat vocem; sed propere apprehendit præmium suum. ut ergo ματᾶν sit, ζητεῖν καὶ ἐνίστασθαι καὶ μὴ θέλειν ἐγχειρεῖν ἔργῳ, *nicht frisch zu werke gehen, nicht wissen was man will, (not to set about a thing vigorously, not to know what to be at.)* recentiores habent ματάζειν, et ματαιάζειν, et ματαΐζειν, frustra esse. ματαΐζειν vero notat et, crepitum ventris emittere; unde est apud Herodot. II, 162, ἐπάρας ἀπεματάϊσε, sublato crure pepedit.

ματεύω, f. εύσω. (Μάω) quæro studiose et cupide et cum labore. ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν, Ξ, 110, prope est is vir, non diu ut quæramus opus est. est a μάω, i. e. ζητέω. μάτευε οἴκοθεν, quære ex domo, sc. laudes ejus, Ne. 3, 53. μὴ μάτευε Ζεὺς γενέσθαι, ne stude deus fieri, Ist. 5, 18, i. e. ne appete summam felicitatem. sic, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι, ne quærat et appetat, Ol. 5, 56.

μάτην, (Μάω) adverb. quærendo operose et cupide, sed frustra. dorice est μάταν. τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας, ἐν σκότῳ καθήμενος, ἕψοι μάταν, ἁπάντων καλῶν ἄμμορος; Ol. 1, 133, cur sane aliquis ignobilem senectutem, in tenebris desidens, coquat sine effectu, omnium honestorum expers?

ματίη, ης. ἡ. (Μάω) tarditas et inanis deli-

beratio in agendo, quæ facit ut excidamus re destinata. deinde in genere, quando quis non consequitur quod vult, ἡ ματαιότης. ἡμετέρῃ ματίῃ, κ, 79, nostra frustranea quæsitione; cum quæsissemus deductionem ab Æolo in patriam, sed frustra: nam dederat is quidem ventos bonos; sed nos, quærendo thesauros in utre ventoso, amiseramus reditum. ut ergo hæc vox ibi in argutissimo loco sit posita. cæterum ἡ ματία est a ματάω, sicut ἡ ἁμαρτία est ab ἁμαρτάω. post Homerum τὸ μάτιον dici cœpit εἶδός τι μέτρου, quo exquiritur quantitas discreta. notat τὸ μάτιον etiam κλάσμα ὀλίγον. ex prima notione est ὁ ματιολοιχὸς, i. e. ὁ ἐκ τοῦ μετρεῖν λείχων, i. e. κερδαίνων, qui ex mensura lucrum captat, modo illegitimo et fraudulento.

ματιολοιχὸς, ὁ, *μάτιον*, τὸ, vide supra.

ματρομάτωρ, ορος, ἡ. (Μάω) matris meæ mater, quæ rectius scribitur ματρομάτηρ, ερος, ἡ. et sine Dorismo, μητρομήτηρ. Ol. 6, 143, μητρὸς ἐμῆς μήτηρ, quæ h. l. est urbs Thebana.

ματρύλλα, ἡ, *ματρυλλεῖον*, τὸ, vide sub ὄψ.

ματτυάζω, *ματυάζω*, *ματύη*, ἡ, vide sub ἀναμάσσω.

μάττω, vide sub μάσσω.

μαῦλις, ἡ, vide sub μαλός.

μαυρὸς, ὰ, ὸν, vide Ἀμαυρός.

μαφόριον, τὸ, vide sub κρήδεμνον.

μάχαιρα, ας. ἡ. (Μάχω) culter major, pugio. ἡ παραξιφὶς, τὸ ἐγχειρίδιον. deinde in genere, culter acutus; qualis est novacula, aut hortulani. recentiores sic et vocant gladium: imo et instrumentum quoddam tonsorium, quod μία μάχαιρα vocabatur, cujus meminit Aristoph. Acharn. 849, ibique Kusterus. est a μάχω, contendo acriter: nam, qui μάχαιραν dictam volunt ἀπὸ τοῦ, αἵματι χαίρειν, ii ingeniose ludunt. Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν ἢ οἱ παρὰ ξίφεος κουλεὸν ἄορτο ἔταμνε τρίχας ἐκ κεφαλῶν ἀρνῶν, Γ, 271, ubi vides, esse cultrum ad vaginam gladii adsertum; qualem et nostri venatores habere solent: apparet simul, cur iste culter dicatur παραξιφίς, nimirum παρηρτημένη τῷ ξίφει. sic et Τ, 252. μαχαίρας εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, Σ, 597, juvenes gestabant aureos (i. e. aureis capulis ornatos) pugiones, pendentes ex argentatis loris. ἐκ μηροῦ ἔταμνε μαχαίρῃ βέλος, Λ, 843, cultro acuto chirurgico exscidit ex femore sagittam alte infixam. μαχαίρᾳ ἔταμόν σε, cultro coquinario dissecuerunt te, O Pelops, Ol. 1, 79, cultro mactatorio. ἔλασεν αὐτὸν μαχαίρᾳ, percussit et transfodit eum aliquis pugione, Ne. 7, 62, Neoptolemum. Δαιδάλου δὲ μαχαίρᾳ, Dædali pugione, Ne. 4, 95, quod est proverbialiter et metaphorice dictum, pro, δόλῳ. alii ibi legunt adjective, δαιδάλῳ (genere communi) vel δαιδάλᾳ μαχαίρᾳ, utrumque minus bene. nam Dædalus, ut magnus et callidus artifex, proverbiali locutioni ortum dedit. Φρίξου μάχαιραι, cultri mactatorii Phryxi, Py. 4, 431, ubi pluralis est pro singulari; et sermo est de ariete quem sacrificavit Phryxus, et cui aureum vellus detraxit: ut ergo per hos cultros notetur ἡ παρὰ τὸ ἐκδέρειν ἐνέργεια.

μαχέω, vide ΜΑ'ΧΩ.

μάχη, ης. ἡ. (Μάχω) pugna, certamen, contentio; non solum ferro, sed et verbis. πόλεμος autem de verbis non dicitur. porro ἡ μάχη est ἡ τῶν ἀνδρῶν συμβολή: πόλεμος vero de acie quoque et de tempore belli dicitur. μάχης synonyma sunt ἡ ἀϋτὴ, (ab ἀΰω, clamo) et ἡ φύλοπις, (ab ἡ ὄψ, vox, et τὸ φῦλον, populus, quando exercitus clamant pugnando.) qui μάχην compositam dicunt ex αἷμα χέειν, ludunt ii ingenio. cæterum ῥαψῳδία Θ vocatur a priscis μάχη κόλος, quod adjectivum confer. descripta μάχη in ipso discrimine et vigore, Ο, 708—715. Ρ, 360—369. et comparatur igni, non solum ob vehementiam et θερμότητα τῶν μαχομένων, sed maxime ob celeriter ἐξολοθρεύεσθαι τοὺς πολεμοῦντας. μάχην ἐς κυδιάνειραν, Δ, 225. sic, μάχῃ ἔνι, Ζ, 124. μάχης καυστειρῆς, Δ, 342. ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι, Ν, 339. et 765, μάχης ἐπ' ἀριστερὰ (in lævo cornu) δακρυοέσσης, multum flebilis; quod quasi de persona dicitur: cæterum est δακρυοποιὸς, καὶ μὴ ἱλαρὰ αὐτή. sic, Ρ, 192, ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ad differentiam alius μάχης non lacrimosæ; e. c. λογομαχίας. δριμεῖα μάχη ἐτύχθη, Ο, 697. τότε δὴ μάχη ἐνοπή τε ἀμφιδεδήει τεῖχος, Μ, 35, exarserat circa murum, ἀνήπτετο. ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, Ν, 789, ubi μάχη potest esse, pugna ipsa, φύλοπις vero ἡ αὐτῇ παρεπομένη τῶν φύλων ὄψ ἤγουν βοή: nisi potius est utrumque idem, ὡς ἐκ παραλλήλου. et 536, ἵπποι ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο ἕστασαν. sic et Ξ, 430. τῶν νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δεδήει, Υ, 18, qui duo exercitus nunc pugnant. τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε, Μ, 436, æquis viribus pugnabatur. sic et Ο, 413. πολλὰ (adverbialiter) δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα ἴθυσε μάχη (διὰ) πεδίοιο, Ζ, 2, variis modis huc et illuc irruit pugna per campum; ubi μάχη quasi σωματοειδῶς sistitur: nam sola ea jam gerebatur sine interventu προσώπων δαιμονίων. ἀρτύνθη, integrata est pugna, Λ, 216. τῶν ὁμόσε ἦλθε, pugna eorum committebatur, *gieng aneinander, (attacked one another,)* Ο, 337. μάχη δὲ πᾶσα ἐπεφαάνθη, et pugna omnis, vel, acies tota, illustrabatur lumine solis claro, apparebatque, Ρ, 650. μάχης εὖ εἰδότε πάσης, omnis generis pugnæ periti, Β, 823. Ε, 11, 549. Μ, 100. ἀδαήμονες, imperiti, Ν, 811. μάχης μήδεα ἡμετέρης ἐπικείρει δαίμων, fortuna præcidit consilia pugnæ nostræ, Ο, 467. sic et, Ζεὺς, Π, 120, ut appareat, quis sit δαίμων. οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο, an non subduxeris eum ex pugna, Ε, 456, ne amplius pugnet. et 763, αἴκεν Ἄρηα μάχης ἐξαποδίωμαι, exegerim eum ex acie pugnante. οὐκ ἄν τις ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, Ζ, 522, nemo vituperare possit opus pugnæ hujus. οὐκ ἀπέληγε μάχης Ἕκτωρ, non desiit pugnare, Η, 263, et ibi de μονομαχίᾳ Hectoris et Ajacis sermo est. sic et Λ, 255. ἄρχε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, tu primus incipe pugnam, Η, 232, inquit Ajax ad Hectorem in certamine singulari ineundo. et 290, νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτῆτος, desinamus jam pugnare. et 158, τάχα κεν ἀντήσειε μάχης Ἕκτωρ, cito sane reperturus esset certamen. ἀπάνευθε, extra aciem, Β, 391. Λ, 283. μεθιέντα, remittentem a pugnando, Μ, 268. et 180, ἐπιτάρροθοι, auxiliatores in pugna. et 316, καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι. σόον ἐξαπονέεσθαι, salvum redire e pugna, Π, 252. sic, μάχης ἐξαπονέεσθαι, abire a pugna, Υ, 212. ἐκνοστήσαντι, redeunti e pugna, Ρ, 207. Χ, 444, ἀποπαύεαι, cessas a pugnando, Π, 721. ἐξήγαγεν αὐτὸν, eduxit eum ex acie, Ε, 35. μάχης ἀκόρητοι εἰσὶ, Ν, 639, Τρῶες. sic et, Ἀχαιοὶ, Τ, 2. ἔσχοντο, cohibuerunt se a pugnando, Γ, 84, *hielten ein, (desisted.)* sic, σχήσεσθαι αὐτὸν, Ν, 747. νίκην, victoriam in pugna, Η, 26. Θ, 171. Π, 362. et 436, μάχης ἄπο δακρυοέσσης, procul a pugna lacrimosa. παυσάμενον μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, Ο, 160, 176. et 224, ἐπύθοντο, audivissent pugnam nostram. et 426, μὴ χάζεσθε, ne recedite. et 459, καί κεν ἔπαυσεν αὐτὸν, desinere fecisset eum a pugnando. μάχης ὀλοὸς πόνος περὶ αὐτῷ, Π, 568, pugnæ perniciosus labor de eo. Ζῆνα ὕπατον μήστορα μάχης, Ρ, 339. et 368, ἠέρι μάχης ἔπι, nube densa supra aciem. μηδέ με ἔρυκε μάχης, neque me cohibe a pugna, Σ, 126. et 248, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο ἀλεγεινῆς, diu enim a pugna tristi abstinuerat Achilles. sic et Τ, 46. Υ, 43. μάχης ἐπὶ ἀριστερὰ, in sinistro cornu aciei, Ε, 355, i. e. sinistrum cornu Trojanorum vincebat jam; sicut et sinistrum Græcorum, ubi Diomedes rem gerebat: sed utrumque dextrum cornu affligebatur. eadem verba sunt, Λ, 498. Ν, 765, μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης. et Ρ, 116, πάσης, in sinistro extremo cornu aciei. ἀντιόωντες τῆσδε, Υ, 126. et 138, εἰ δέ κε Ἄρης ἄρχωσι μάχης, si forte is incipiat pugnam, vel, dux sit. et 396, ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, strenuum propulsatorem conflictus. παυσώμεσθα, cessemus a pugnando, ne pugnemus nos, Φ, 467. ἆτον περ ἐόντα, insatiabilem studio pugnandi, Χ, 218. ἐπιδεύομαι, inferior sum pugna, Ψ, 670. sic, οὐκ ἐπεδεύετο, non inferior erat, Ω, 385. et 705, ἐκνοστήσαντι, redeunti ex prœlio. μάχη ἀρήγειν Τρωσὶ, Α, 521. χέρεια (pro χερείονα, i. e. χείρονα, deteriorem) μάχῃ, pugnando, Δ, 400. Ἄρης ἀμφεκάλυψε μάχῃ νύκτα, Ε, 507. et 701, οὐκ ἀντεφέροντο, non contra ibant pugnando. μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ, Η, 113. Θ, 448. Ω, 391. ὅς κε ἀριστεύῃ μάχῃ ἔνι, Λ, 409, qui fortiter pugnat. et 735, συμφερόμεσθα, pro συνεφερόμεθα, congrediebamur pugna. ζαχρηεῖς γίνοντο, Ν, 684, valde acres erant pugna. υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι, Ο, 111. ἄντα σοῦ εἶναι, contra te ire pugnando, Φ, 332. μάχῃ δέ τι καὶ σὺ παρῆσθα, δ, 497, nam pugnæ et bello quidem et tu interfuisti. βῆ ῥα ἴμεν ἀνὰ μάχην καὶ κλόνον ἐγχειῶν, ibat per aciem, Υ, 319. μετὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵσταμαι, Ν, 270. sic, ποιπνύοντα ἀνὰ, Ξ, 155, sedulo operantem. οὐ κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν, Μ, 325. et 277, μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν, concitabant aciem eorum. Ἄρηα, μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα, ducem aciei, Ε, 824. καρτίστην δὴ τήν γε δύειν ἀνδρῶν, Ζ, 185, acerrimam sane istam pugnam virorum iniisse. οὐκ ἐθέλουσι καταδύειν ἀνδρῶν, Γ, 241. ὀρνύειν, ciere, Ι, 353. αὐτοῖς κατὰ ἶσα ἐτάνυσε Ζεὺς, Λ, 336, æquavit illis pugnam. et 542, Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην, pugnam cum Ajace vitabat. ἀλίαστον ἔχουσι νωλεμὲς, Ξ, 57, vehementem habent sine intermissione. et 510, ἔκλινε, inclinavit prœlium. μάχην ἐμάχοντο, Ο, 414, 673. Σ, 533. ἐπεί κε μάχην ἐνοπήν τε δίηται ἀπὸ νηῶν, abegerit a castris, Π, 246. et 251, νηῶν ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε ἔδωκεν αὐτῷ Ζεύς. οὔτοι (non sane) ἐγὼν ἔρριγα, horrere soleo pugnam, Ρ, 175. et 261, ἤγειραν, sustentabant. et 752, ἀνέεργον ὀπίσω, reprimebant a tergo, *hielten hinten ab, (checked in the rear.)* θήσονται περὶ ἄστυ μάχην, disponent aciem ad urbem, Ω, 402. αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε, Α, 177, ubi omnia tria notant idem; contentiones, *zank, krieg und streit, (contention, fighting, quarrels:)* in sensu metaphorico. αἰεί σοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε, Ω, 548, circa urbem tuam semper sunt prœlia et cædes. ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε, λ, 611, ubi priora duo sunt idem, sicut et duo posteriora: prœlia, cædes. μάλα πολλὰ (valde sæpe) μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν, Β, 798, inii prœlia, interfui pugnis. ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε, Η, 237, peritus sum prœliorum. μάχη Κυκνεία, Ol. 10, 20. μάχης πειρᾶτο, Ne. 1, 66, specimen edebat pugnæ; Hercules in cunis, cum draconibus. ἀντιτυχόντα, obviam factum pugnæ, Ne. 7, 61. ἐκ ἐναριμβρότου, Ist. 8, 114, quæ homines occidit. μάχη δὲ λεόντεσσι ἔπρασσε φόνον, Ne. 3, 80, ubi sermo est de Achille puero, venante leones: et cave, ibi Schmidium audias explicantem; nam sermo est de re seria. μάχᾳ κομίσαι δάμαρτα, pugna recipere conjugem, Ne. 7, 40, sc. Menelaus. μάχην ἀνδρῶν, virile certamen, Ol. 8, 76, in opp. ad imberbium certa

men: et sermo est ibi de ludicro certamine. ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν χωρὶς ἀθανάτων, Ol. 9, 61, i. e. ne prædica bellum de diis. πρὸ κιθαρῶνος μάχαν, Py. 1, 150. ὅταν Θεοὶ γιγάντεσσιν (κατὰ) μάχην ἀντιάζωσιν, Ne. 1, 101. μαχᾶν τέλος, Ol. 13, 80, pugnarum perfectionem. μαχᾶν ἄτερ, Py. 10, 66. ἐν μάχαις πολέμου, Ol. 2, 79, nam sunt et μάχαι verborum et animi. πτολιπόρθοις, Ol. 8, 46. οἵαις παρέμεινε, Py. 1, 92. Θοαῖς, acribus, Py. 8, 38, i. e. ὀξείαις. ἐν νηῶν, Ne. 9, 82, navalibus pugnis. σὺν, i. e. ἐν, Ist. 5, 45.

μαχήμων, ονος. ὁ ἡ. (Μάχω) pugnax, pugnæ aptus. οὐ γάρ σοι κραδίη μενεδήϊος (animus contra hostem firmiter stans) οὐδὲ μαχήμων, M, 247.

μαχητὴς, οῦ. ὁ. (Μάχω) pugnator. Τυδεύς τοι (sane) μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής, E, 801, ingenio pugnax, corpore parvus erat. Θέειν (ad currendum) ταχὺν, ἠδὲ μαχητὴν, Π, 186. ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταὶ, Θ, 102, inquit ad Nestorem senem Diomedes. Θέειν ταχὺς, ἠδὲ μαχητὴς, γ, 112. sic, ταχὺν, δ, 202. Τρῶας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας, σ, 260. μαχητὴν φῶτα, Ne. 2, 20. Θυμὸν, Ne. 9, 62. Μελέαγρον, Ist. 7, 44.

μαχητὸς, ἡ, όν. (Μάχω) contra quem pugnari potest, oppugnandus. ἀθάνατον κακὸν ἐστὶ (Scylla) οὐδὲ μαχητὸν, μ, 119, quod pugnando non vincitur, vel, quod pugna nemo potest adoriri, quod nemo potest expugnare.

μαχλὰς, άδος, ἡ, μαχλάω, μάχλης, ου, ὁ, vide sequens.

μάχλος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) incontinens, libidinosus. est a μάλα valde, et χαλάω, remitto me; ut notetur turpi gaudio deditus. masculinum est et ὁ μάχλης, ου. et fœmininum ἡ μαχλὰς, άδος, et μαχλὶς, ίδος. verbum est μαχλάω, f. ήσω, libidinor.

μαχλοσύνη, ης. ἡ. (Χάω) incontinentia in re venerea, ἡ ἐν γυναιξὶ μανία, libido turpis mulierum. exstat quidem hoc nomen, Ω, 30, τὴν (Θεὰν ὁ Πάρις) ᾔνησε, ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν, eam deam præ cæteris duabus probavit, quæ ei se præbituram pollicebatur libidinem graves curas effecturam deinde; de Paride inter tres deas judicante. sed quia totum hoc nomen cum suis cognatis est ex recentiorum ævo; nec proprie de viris, sed de fœminis tantum, poni ab accuratis auctoribus solet: hinc omnis hic locus a 25—30, suspectus est criticis antiquis, ut intersertus ab aliena recentiori manu. possis quidem ad rationem alteram respondere, Helenam in abstracto sic vocari ex mente iratarum dearum: sed prior ratio est firmior. apud Hesiodum tamen, Ἔργ. 584, reperitur superlativus; dicentem, quod æstatis tempore sint γυναῖκες μαχλόταται, viri contra ἀφαυρότατοι, ob æstum Sirii, valde imbecilles in ea re et sicci.

ΜΑ'ΧΩ et Μαχέω, f. έσω. ago acriter, contendo. *ich streite, mache mit heftigkeit, (I contest, act vehemently.)* it. protraho, extendo, *ich strecke, (I extend.)* forma media, μάχομαι et μαχέομαι, f. έσομαι et ήσομαι, attice in usu est. possit a μάω, cupio, deduci; nam μάχομαι proprie est, acriter cupio contra aliquem: sed maluimus pro themate sumere, ut κατ' ἐξοχὴν τινα, *machen, (to make, do,)* denotet. sic et arbor contendit, quando in altitudinem crescendo exsurgit: ut intelligas, quomodo τὸ μῆκος, longitudo, ad idem thema pertineat. πρὸς Τρῶας μάχεαι, contra eos pugnas, P, 471. σοὶ πάντες μαχόμεσθα, pro μαχόμεθα, E, 875, tibi omnes succensemus, tu appellaris merito a nobis ὡς αἰτιατέος et accusandus. nam μάχεσθαί τινι, ut porro videbimus, est et, accusare et increpare aliquem, contra aliquem indignari, pugnare contra aliquem animo vel verbis. hinc est Θυμομαχεῖν τινι, irato animo esse in aliquem, Actor. 12, 20. νῦν δ' ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεσθα, H, 352, nam nunc contra datam fidem pugnamus et violato fœdere. οὐδὲ μάχεσθε, neque pugnandi cupidi estis, Δ, 246. P, 332. ἤδη Δαναοί γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται, contra deos pugnant, E, 380. et 362, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc quidem vel cum Jove quoque pugnare paratus sit. ergo ἀντίθεοι, ὥσπερ ποτὲ οἱ Τιτᾶνες καὶ Γίγαντες. et 791, ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, apud naves, in castris Græcorum. μετὰ πρώτοις, inter primos, M, 321. et 324, ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην, inter primos pugnare paratus sum. παυρότεροι πλεόνεσσι μάχονται, pauciores numero pugnant cum pluribus, N, 738. αἰγυπιοὶ πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μάχονται, in alta rupe, Π, 429, pugnant inter se. μαχόμην (ionice omisso augmento) οἱ (αὐτῷ) ἐγὼ, pugnabam cum eo, H, 154. καρτίστοις ἐμάχοντο, contra fortissimos pugnabant, A, 267. et 272, κείνοισι δ' ἂν οὔτις τῶν, οἳ νῦν βροτοί εἰσι, μαχέοιτο, pugnare possit cum iis. et 271, μαχόμην κατ' ἐμαυτὸν ἐγὼ, pugnabam et ego pro virili mea parte, et quantum ego poteram, non vero quantum illi heroës. οὐδὲ ἐμάχοντο, non militabant, B, 779. O, 672. ἀμφὶ πόλιν, oppugnabant urbem, I, 525. ἐμάχοντο ὁμιλαδὸν Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, pugnabant collatis signis et cominus, M, 2. et 175, μάχην ἐμάχοντο ἀμφὶ πύλαις, oppugnabant portas; quæ phrasis est Attica. μετὰ Βοιωτῶν, inter eos, una cum iis, N, 700. ἐπὶ πρύμναις, ad puppes, i. e. in castris Græcis, O, 385. et 698, ἐσσυμένως, acriter. et 711, πελέκεσσι καὶ ἀξίναις. οὐκ ἀναιμωτί γε, non sane incruente, P, 363. στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην, Σ, 533. et 539, ὡμίλουν (manus in acie conserebant) ἠδ' ἐμάχοντο. μάλα γὰρ κρατερῶς, valde fortiter, M, 152. ὄφρα μάχωμαι, ut pugnem cum Diomede, E, 227. et 411, μή τις οἱ (αὐτῷ) μάχηται, pugnet contra eum. ὄφρα εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτε ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται, inquit Jupiter de Minerva, Θ, 406, ut intelligat ea, sc. quantum sibi malum conciliet, quando contra patrem suum vult contendere. sic 420, μάχηαι, ubi verba Jovis nuntiantur Minervæ. ὄφρα τάχιστα μαχώμεθα, ut quam primum pugnam ineamus, Δ, 269. sic, μαχώμεθα νωλεμὲς, assidue, T, 232. αὖτε, Φ, 160. ἰθὺς μεμαῶτε, X, 243. εἰσόκεν ἀμφὶ πύλαις μάχωνται, donec opugnent portas, E, 466. οὐκ ἂν ἔγωγε Θεοῖσι μαχοίμην, pugnare nolim contra deos, Z, 129, quæ est Ionica διάλυσις τοῦ, Θεομαχεῖν. καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην, nam et ego verbis vel contra deos pugnare possim, non vero armis, Υ, 367, ergo non sola hasta aliisque telis μάχεταί τις, sed et lingua, et animo, etc. hinc est τὸ, λογομαχεῖν, verbis contendere cum aliquo. οὐκ ἂν ἐγὼ σοὶ πυρὶ μαχοίμην, inquit præses fluvii ad Vulcanum, Φ, 358, non sane tecum igne contenderim. ergo et igne pugnatur, loco teli. οὐ δηναιὸς (non est longævus) ὃς ἀθανάτοισι μάχοιτο, qui contra deos contendit contumaciter, E, 407, coll. 362, 457, καὶ ἂν Διῒ, vel contra Jovem. ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο, ut contra eos pugnaret, eos oppugnaret, Π, 576. et 713, δίζε γὰρ, ἠὲ μάχοιτο, ἢ — ambigebat secum, an pugnaret porro, an vero —. οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο, P, 711, nullo sane modo inermis contra Trojanos pugnaverit. εἰ πλεόνεσσι, β, 251. μαχοίατο, pro μάχοιντο, pugnarent, Δ, 348. Φ, 429. ὅτε Ἀργείοις, quando contra Græcos pugnaverint. μηκέτι πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον, H, 279, et utrumque est idem: ne diutius pugnate armis; nam per prius determinatur posterius, quod est latius priori. μάχεσθε ἐπὶ νηυσὶν, pugnate ad naves, i. e. in castris Græcis, O, 494. Τρώεσσι μαχέσθω, pugnato contra eos, Π, 209. ἀνδρὶ, in virum hostilem, T, 153, i. e. πολεμείτω, *fechte mit seinem gegenmanne, (fight with his adversary.)* μάχεσθον, pugnant ambo, Π, 824, aper et leo. μετὰ πρώτοισι μαχέσθην, inter primos pugnabant ambo. E, 575. sic, πυλάων πρόσθε, M, 145. οὐ τόξοις μαχέσκετο, ionice pro ἐμάχετο, H, 140, et est ablativus instrumenti, sicut paullo ante ex O, 711, citavimus. alibi est dativus objecti. ἐμάχοντο μάχην, ι, 54. περὶ ψυχῶν ἐμάχοντο, χ, 245. ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην, λ, 168. καί κε τριηκοσίοις ἐγὼ ἄνδρεσσι μαχοίμην, σὺν σοὶ ὦ Ἀθήνη, ν, 390. ξ, 71, μάχοιτο. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο, Θ, 208, quis contra beneficum hospitem certare velit? ut ergo et de ludicris certaminibus ponatur verbum, notetque, contendere serio. πῶς ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο, contendere possis pugilatu, σ, 31. ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, ut contenderent inter se verbis et animo, A, 8. et 151, ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, sc. ἐξ ἀντιπαρατάξεως φανερᾶς, quod et ἶφι πολεμίζειν dicitur. sic, ἶφι, Δ, 287. E, 606, Θεοῖς ἶφι, contra deos palam. M, 367. Σ, 14. Φ, 486, κρείσσοσιν. περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, A, 258, i. e. καὶ περίεστε ἐν τῷ μάχεσθαι, excellitis pugnando: ubi infinitivus est pro nomine, i. e. ἐν τῇ μάχῃ. talis infinitivus est 291, μυθήσασθαι, pro ἐν τῷ μύθῳ. μάχεσθαι ἀνδράσι παυροτέροις, contra pauciores pugnare, B, 121. et 452, ἄληκτον (strenue) πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι (Ξ, 152.) synonymice. et 863, ὑσμῖνι, stataria pugna. sic Θ, 56. εἴ με ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ, Γ, 67. et 70, ἀμφ' Ἑλένῃ, de Helena: et h. l. circumloquitur poëta τὸ μονομαχεῖν, quæ vox est barbara, et notat certamen singulare inter duos. sic et 91. et 435, ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι ἀφραδέως. οἷον πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ, Δ, 156. et 304, οἶος πρόσθε ἄλλων. et 294, ὀτρύνοντα τούς. sic et, ὀτρύνων, 414. et 373, πολὺ πρὸ ἑτάρων δηΐοις μάχεσθαι, longe ante suos pugnare in hostes. hinc factum est προμάχεσθαι. sed aliud πρὸ, πρὸ παίδων, est Θ, 57, 56, pro liberis, ad defendendum eos: i. e. ὑπὲρ τῶν φιλτάτων. ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, ubi infin. pro imperat. E, 124, pugna adversus Trojanos. et 244, ἐπὶ σοὶ, contra te pugnare cupidos. et 536, Θοὸς ἔσκε (acer erat) μετὰ πρώτοις, i. e. ἐν πρώτοις. ἄριστοί ἐστε, μάχεσθαί τε φρονέειν τε, Z, 79, μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, H, 3. et 210, οὓς ἔριδος μένεϊ (contentionis robore) ξυνέηκε μάχεσθαι, commisit ut pugnarent pugnam. οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διῒ μαχέεσθαι, Θ, 210. αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι, I, 705, ubi inf. pro imperat. sic, μετὰ, Υ, 338. διὰ νύκτα, K, 101. ἐπὶ Τρώεσσι, i. e. κατὰ Τρώων, adversus, Λ, 442. et 745, ἀριστεύεσκε, i. e. ἐν μάχῃ ἠρίστευε, sic Π, 292, 551. P, 351. ἐπὶ νηυσὶν, oppugnare castra Græca, apud naves pugnare, M, 90. O, 722. et 508, οὐ μὰν εἰς χορὸν κέλεται ἐλθεῖν (ire) ἀλλὰ μάχεσθαι, i. e. εἰς μάχην. et 570, ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι, robustus sicut tu ad pugnandum. et 642, πατρὸς ἀμείνων υἱὸς παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, ubi conf. ἀρετή. ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι μάχεσθαι, dux iis esto ad pugnandum, Π, 65. et 520, δυσμενέεσσιν, in hostes. et 564, ἀμφὶ νέκυϊ, de mortuo. et 631, οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ, nequaquam opus est verba augere, sed pugnare. et 690, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃ. ὁππότε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, P, 98, adversus deum cum viro pugnare: ubi hoc vult: ὁ μαχόμενος ἀνδρὶ, ὃν δαίμων τιμᾷ, εἰ καὶ δοκεῖ ἁπλῶς ἀνθρώπῳ μάχεσθαι, ἀλλ' ἀληθῶς, διὰ μέσου τοῦ τοιούτου, δαίμονι μάχεται, coll. 104. et 353, Δαναοῖσι. ἄμμι, contra nos, Σ, 279. ἀντία Πηλείωνος, contra Achillem, Υ, 88. et 97, οὐκ ἔστι, Ἀχιλῆος ἐναντίον, ἄνδρα μάχεσθαι, nemo potest cum Achille pugnare. et 333, ἀντία τοῦ πολεμίζειν ἠδὲ. et 355, μεμάτω δέ. et 357, πᾶσι, cum omnibus. Διῒ, sc. ποταμόν τινα, Φ, 193. et 572, ἦτορ ὡρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδέ. ἄμοτον μεμαὼς Ἀχιλῆϊ, X, 36. ἐμοὶ (mecum) χείρεσσι, Ψ, 554, ad differentiam τοῦ Θυμομαχεῖν ἢ λογο-

μαχεῖν. et 814, συνίτην μεμαῶτε. Ποσειδάωνι, ν, 341, contra Neptunum contendere, *mich ihm zu wiedersetzen, (to oppose him.)* οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύειν ἠδὲ, ξ, 491. πολλοῖς καὶ ἰφθίμοις, π, 244. νεωτέρῳ γέροντα, σ, 52. μέμονέν τε, υ, 15, de cane, feroce contra ignotum hominem. ἠὲ ἐναντίον μάχεσθαι, ἢ φεύγειν, χ, 65. et 214, μνηστῆρσι. εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται, Υ, 26, quod est vel præsens a μαχέομαι, vel fut. 2. a μάχομαι, f. 2. μαχοῦμαι, coll. 27. si is solus in Trojanos pugnabit. ἠὲ περὶ πτόλιος μαχεούμενον (pro μαχεόμενον, ob metrum) ἠὲ γυναικῶν, λ, 402, ubi videri possit, περὶ notare causam impulsivam; pugnantem te ut caperes urbem et pulcras fœminas in prædæ parte: sed verior sensus est, pro urbe et fœminis, defendendo. sic, μαχεούμενοι, ω, 113. ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος (pro μαχεόμενος) κτεάτεσσι, ρ, 471, pro suis fortunis. κείνοις δ' οὔτις μαχέοιτο, contra eos, Α, 272, i. e. οὔτις ἐξισωθείη ἂν αὐτοῖς τὰ εἰς μάχην, nemo iis præstantiam suam dubiam facere possit. et 344, σόοι μαχέοιντο, incolumes pugnare possint et militare. κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται, pugnabunt quisque pro se, Β, 366. ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχέσσομαι, pro μαχέσομαι, pugnabo, Γ, 290. Σολύμοισι μαχέσσατο, pro ἐμαχέσατο, Ζ, 184, in eos. μαχεσσάμεθα ἐπέεσιν, Β, 377, contendebamus verbis duris. ἀνδρὶ μαχεσσάμενον, qui pugnasset contra fortem virum, Γ, 393. ἀντιβίοισι μαχεσσαμένων ἐπέεσσιν, Α, 304, cum hi duo altercati fuissent verbis violentis. ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, Γ, 20. et 433, ἐναντίον. ὀτρύνων, Ε, 496. et 483, ἀνδρί. sic, ὀτρύνων, Λ, 213. ἀντίβιον, Η, 40, coll. 42, 51. et 74, ἐμοὶ, mecum. ἐναντίβιον, Θ, 168. θηρὶ, cum leone, pro bubus, Ο, 633. αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, Ρ, 178. et 490, ἐναντίβιον ἄρηϊ, ferro. ἓ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει, se ipsum concitat, de leone, Υ, 171. et 257, χαλκῷ ἐναντίον. πεπιθήσω ἐναντίβιον, persuadebo ei ut contra pugnet vi, Χ, 223. χερσὶ, σ, 39, coll. 38, 52. χερσὶ μὲν οὔτι ἐγὼ μαχήσομαι, Α, 298. nam pleraque verba in έω habent utramque formam futuri in έσω et ήσω. ἐγὼ δέ σοι οὔτι μαχήσομαι, Φ, 498. μαχήσεαι πὺξ, pugilatu certabis, Ψ, 621, vides ergo generalem notionem verbi, contendere, certare. μαχήσεται περὶ πτόλιος ἠδὲ γυναικῶν, Σ, 265, de urbe, ut expugnet eam. nam sermo est de Achille contra Trojam. πλεόνεσσι, σ, 62, cum pluribus concertandum ei erit, plures inimicos experietur. Δαναοῖς μαχησόμεθα, Ζ, 84. ὕστερον αὖτε, Η, 291, *ein andermal wieder, (once more.)* Τρωσὶν, Ρ, 719, in eos. ἐγχείαις μαχήσονται περὶ σοῦ, de te, Γ, 137. ὕστερον αὖτε μαχήσονται, Η, 30. σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι, tibi primum me opponam et contradicam, Ι, 32, coll. 33, nam in consilio licebat contradicere regi summo, alibi non. μαχησόμενος Δαναοῖς περὶ πτόλιος, pugnaturus contra eos pro defendenda urbe, Ρ, 146. Τρωσὶ μαχησόμενον, Σ, 59, 440. μαχησόμενοι περὶ ἄστυ, pugnaturi ad urbem, Β, 801. μὴ ἴομεν (ne eamus) Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν, Μ, 216, ubi non simpliciter dissuadet pugnam, sed τὸ μάχεσθαι περὶ νηῶν, de navibus, in castris Græcis: nam id plane κινδυνῶδες. ἀργαλέον δὲ, (nam difficile est) ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτὶ, β, 245, contra viros fortes simulque plures, respectu unius Telemachi; coll. 251, εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο, si cum tam multis pugnare velit: et, de convivio: jocose additum; utpote cujus intuitu et fortiores fiunt viri. οὐδ' ἂν ἔγωγε ἀνδρὶ μαχεσσαίμην, Ν, 118, neque enim ego virum illum objurgare velim, qui infirmus sit viribus, coll. 117, 119, ut notet, οὐκ ἂν ὀνειδιστικῶς λαλήσοιμι εἰς αὐτὸν, ἢ μεμψοίμην αὐτὸν, non succenserem ei, non vituperarem eum. ergo h. l. est pro νεμεσήσω, *wolte es ihm verdenken und ihn tadeln, (would not take it amiss of him, or find fault with.)* et δὲ, 116, est, *enim;* sed 119, est, *autem.* sic, Ζ, 329, σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ, tu enim succenseres, eumque increpares verbis, et alii. ergo μάχεσθαι etiam de accusando verbis, et increpando, et ἐπιπληκτικῶς (exprobratorie) incitando, ponitur. οὐκ ἄν τίς σοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο, Ω, 439, non sane tecum aliquis, comitem despiciens et reprehendens, pugnaverit, vel contenderit; nemo tibi comitem exprobraverit. cæterum τὸ μονομαχεῖν exercitii causa, solemne priscis, describitur Ψ, 802—825. in seria μονομαχίᾳ solebant esse tres congressiones, Η, 244—254. 255—262. 263—272, et tunc separabantur. μονομαχῶν vero non est, μόνος ὡς ἐν σκιαμαχίᾳ μαχόμενος καὶ ἀέρα δαίρων sed est, ὁ μόνος πρὸς μόνον, ἢ εἷς πρὸς ἕνα, μαχόμενος.

μὰψ, (Μάω) adverb. Æolicum, pro μάτην. sic iidem Æoles dicunt ἂψ pro ὀπίσω, et ῥὰ pro ῥᾴδιον, et δῶ pro δῶμα. notat in specie, sine consilio, sine inquirendo quam aptum bonumque sit aliquid: quærendo inepta aut injusta, cupide sine ratione et prudentia. μὰψ οὕτω τοιόνδε τόσονδε τε λαὸν Ἀχαιῶν ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, talem ac tantum exercitum Græcorum sic frustra gerere bellum inutile, Β, 120. et 214, μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζειν βασιλεῦσιν, sine consilio et non cum ratione contendere cum principibus. οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, Ε, 759, sic præter rationem. ἄλοχόν μου μὰψ οἴχεσθε ἀνάγοντες, proterve ibatis abducentes, Ν, 627, et loquitur ibi Menelaus. Paris enim, hospitio regaliter exceptus, justam nullam habebat causam, cur ita læderet Menelaum. τὸ μὲν οὐκ ἄν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι, per hoc ego sane nunquam temere juraverim, Ο, 40, i. e. οὐκ ἐπιορκήσαιμι, non pejeraverim. τί νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει μὰψ ἕνεκα ἀλλοτρίων ἀχέων, cur hic innocens nunc ærumnas patitur præter rationem ob aliena mala, Υ, 298, immerito. et 348, ἔφην, αὐτὸν (putabam, eum) μὰψ οὕτως εὐχετάασθαι, sic temere gloriari. καλεσάμενοι Ἀχαιοὺς ἐς ἀγορὴν μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, γ, 138, cupide et temere, non vero rite. σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, panem edentes temere sic sine fine, π, 111, et sermo est de procis.

μαψίδιος, ία, ιον, vide sequens.

μαψιδίως, (Μάω) adverbium, ab adjectivo μαψίδιος, ία, ιον, frustraneus, agens sine ratione et consilio, quærens non invenienda. τίς σε τοιάδε ἔρεξε μαψιδίως, quis in te talia patravit temere, Ε, 374. Φ, 510. πίνουσι οἶνον μαψιδίως, β, 58. ρ, 537, bibunt vinum cupide et pro lubitu, nullo soluto pretio. ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε ὑπεὶρ ἅλα οἷά τε ληϊστῆρες, sine certo proposito proficiscendi aliquo vagamini, γ, 72. ι, 253, conf. πρῆξις. μαψιδίως κεχολῶσθαι, temere irasci, η, 310. ψεύδεσθαι, ξ, 365. οἱ δὲ διδοῦσι μαψιδίως, et hi dant sine consilio ulteriori, ρ, 451, *ohne bedenken, (without hesitation.)*

μαψιλάκης, et dorice μαψιλάκας, ου. ὁ. (Λακέω) inaniter effutitus et deblateratus. a μὰψ; frustra, et λακέω in sensu metaphorico, crepo, blatero. nam aptissime passive et adjective intelligitur hoc nomen, ut subaudiatur μῦθος vel λόγος, vel simile. occurrit hoc nomen in Pindaro, Ne. 7, 155, τέκνοις ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος, sicut apud pueros est hoc sæpe inaniter resonans dictum, Jovis Corinthus. de re ipsa confer Κόρινθος in R. nomen ipsum autem est elegans, non dithyrambicum; notatque sonum inaniter resonantem clare. ὁ μάτην φλυαρηθεὶς μῦθος. ἡ λακὶς, ίδος, fissura, scissio cum sono, *eine zerreissung, (a rent.)* μὴ πέπλοις ἐμπέσῃ λακὶς, præ luctu, Æschyl. Pers. 125. est deinde et fissa pars, *ein lappen, (a rag, piece, patch,)* apud Aristoph. Acharn. 422, coll. 414, 417.

ΜΑ'Ω, f. μάσω et μήσω. quæro, studeo, cupio, λίαν προθυμοῦμαι. ab hoc themate est ἡ μαῖα, ἡ μήτηρ, ἡ Μοῦσα: etiam μαίνω, quod proprie est, ὑπὲρ τὸ δέον προθυμοῦμαι, nimio studio feror. videtur verbum factum ex sono esurientium aut sitientium, qui crebro aperto et rursus compresso ore desiderium suum significant. perfectum et plusquamp. act (nisi malis esse in medio, μέμαα, et ἐμεμάειν) in usu esse solet, in significatu præsentis et imperfecti. μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupidi erant pugnare pugnam statariam, Β, 863, ubi est plena phrasis: et est per syncopen pro ἐμεμάκεισαν. possis quidem putare, esse aor. 1. cum reduplicatione Ionica, pro ἔμασε. sed sequentes formæ ostendent, recte ab antiquis criticis pro syncopato plusquamp. haberi. ἐν θυμῷ μέμασαν πολεμίζειν, in animo cupidi erant pugnare, Η, 3. μέμασαν δὲ καὶ ὣς ὑσμῖνι μάχεσθαι, Θ, 56. sic, ἐπὶ νηυσὶ, Μ, 89. et 197, τεῖχος ῥῆξαι. μάχεσθαι, Ν, 135. et 337, ἀλλήλους ἐναίρειν. Ὄσσαν ἐπιθεῖναι Ὀλύμπῳ, λ, 314, studebant. μέματω, imperativus perfecti a. pro μεμακέτω, studeto, Δ, 304. Υ, 355. πῆ μέματον; quo tenditis ambo, Θ, 413, *wo wollet ir beyde so ifrig hin? (whither are ye both going in such a hurry?)* dualis perfecti a. sic Κ, 433, εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδῦναι ὅμιλον, *wenn ir denn ja beyde lust habet ins Trojanische lager zu gehen, (if ye both have a mind to go to the Trojan camp.)* μέμαμεν εἶναί σοι φίλτατοι, Ι, 637, pro μεμάκαμεν, cupimus, studemus, προθυμούμεθα, ἐθέλομεν. ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαύσειν, Ο, 105, an adhuc cupimus eum compescere? οὐ προφρονέως μέματε, non alacriter studetis, Η, 160, pro μεμάκατε: et οὐδὲ οἱ est in respectu ad 159, οἵπερ ἄριστοι ὑμῶν, quicunque præstantissimi inter vos, ne tales quidem cupitis; μέμαθ' vero est pro μέματε, προθυμεῖσθε, *auch da ihr solche seyd, habt ihr doch nicht rechte lust, (even though ye are such, ye are not very desirous.)* ἢ μεμάασιν, an in animo propositum habent, Κ, 208, pro μεμάκασι. et 236, ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοὶ, siquidem sane multi cupiunt. et 409, ἤ. ὃν ἄνδρες ἀποκτεῖναι μεμάασιν, Υ, 165. ἠὲ μένειν μεμάασι, Χ, 384, *ob sie lust haben stand zu halten, (whether they were disposed to resist.)* Τηλέμαχον μεμάασι κατακτεῖναι χαλκῷ, δ, 700, 740. παῖδα ἀποκτεῖναι, ε, 18. τοῦ ἀκούειν, ρ, 520. κτήματα δάσασθαι, υ, 515. ἡμᾶς ἐξεναρίξαι, student nos interficere, χ, 263. omnium frequentissimum autem est participium præteriti, μεμαὼς, pro μεμακὼς, cupiens. ὁππότε κὲν καὶ ἐγὼ μεμαὼς, sc. εἰμὶ, *wenn etwa einmal auch ich lust habe, (when at any time I am desirous,)* Δ, 40, coll. 53. καὶ πρίν περ θυμῷ, Ε, 135. et 143, ὣς μεμαώς. et 301, τὸν κτάμεναι. et 852, ἀπολέσαι θυμόν. cæterum est θάρσους δηλοτικὸν, οὐ μὴν καὶ μένους, significat audaciam et promtitudinem, non vero etiam robur. ἔβη ἀνὰ ὁδὸν μεμαὼς, ibat viam studiose, Κ, 339, ut hoc participium adverbii loco ponatur. sic, εἷλκε, Λ, 239, 258. ἦρχε ἀντικρὺ μεμαὼς, præibat cum studio contra, Ν, 137, quod est idem ac, ἰθὺς φρονέων, et 182, ὥρμησε, μεμαὼς ἀποδῦσαι τεύχεα, cupiens arma detrahere ei. et 475, ἀλέξασθαι κύνας, cum serio proposito arcendi canes: et sermo est de apro, ut ergo hoc verbum et de feris dicatur. ἐπὶ αὐτῷ ἆλσο μεμαὼς, irruebas contra eum cupide, Π, 754. τὸν κτάμεναι, cum proposito occidendi illum, Ρ, 8, et audax animosumque propositum notat. ἕλκειν, Σ, 156. γούνων ἅψασθαι μεμαὼς, cum proposito, tangendi suppliciter genua ejus, Φ, 65. et 68, οὐτάμεναι, vulnerandi, οὐτάσαι θέλων. et 174, ἆλτο ἐπὶ αὐτῷ, oupide irruebat in eum. ἄμοτον μάχεσθαι, Χ,

36. et 326, ἐπὶ αὐτῷ μεμαώς, contra eum destinans ictum. νήχειν, cum proposito nandi, ε, 375. ἐκφυγεῖν, cupiens et studens effugere, τ, 231. et 449, οὐτάμεναι, pro οὐτᾶν, vulnerandi. τοῦ δὲ ἰθὺς μεμαῶτος, ejus recta irruentis, Θ, 118. μάλα περ μεμαῶτι, N, 317. et 80, ἄμοτον. ἰθὺς μεμαῶτι, X, 284. et ω retinetur ob metrum. ἐμὲ ἀλέξειν μεμαῶτα, cupientem opitulari, Λ, 590. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα, H, 261. M, 405, et aspere tractavit eum cupide agentem. ἐπί οἱ, Θ, 327, adversus se cupide pugnantem. καὶ μεμαῶτα, etsi valde ardentem animo, I, 651. τὸν ἰθὺς, Λ, 95. et 98, δάμασσε δέ μιν. μάλα περ, Ξ, 375. Ω, 298. O, 298. et 604, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτὸν, coll. 603, quod proverbialiter dictum: currenti calcar subdere. ἀλκῆς, μέγα περ μεμαῶτα, σχήσω, reprimam eum in fortitudine sua, ne eam præstare possit, etsi valde cupiat, P, 181, nam genitivus regitur a verbo finito. sic, Υ, 256, οὔ με μεμαῶτα ἀποτρέψεις ἀλκῆς ἔπεσιν, non me cupidum avertes a fortiter agendo verbis. et 386, τὸν ἰθὺς. et 400, δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα, et interfecit eum studiosum: et dubium, τί ποτε μέμαεν ἐκεῖνος; verosimilius est, cupidum eum fuisse defendendi vel ulciscendi socii interfecti, coll. 396. ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων, proponentem sibi firmiter, exire extra portas, X, 413. δεῦρο νέεσθαι, cupidum redeundi huc, δ, 351. et 416, μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ, ubi utrumque est idem, etsi cupidum et nitentem. τί νύ με σὺ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα, inquit Ulysses ad umbram matris suæ, λ, 209, cur non manes me cupidum amplectendi te? διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες, sc. τοὺς Τρῶας, perdere cupientes, B, 473. sic, de canibus venaticis, aprum cupientibus occidere, P, 727. et πόλιν, Λ, 712. αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ἐγχείαις θώρηκας ῥήξειν δηΐων ἀμφὶ στήθεσι, B, 543, bellatores, cupientes hastis thoraces perrumpere hostium circa pectora; ubi est phrasis plena. et 818, μεμαότες ἐγχείαις, ubi est phrasis elliptica, ex priore loco supplenda. et vide, ο est κοινῶς, ω vero ionice in omnibus obliquis præter nominativum. cæterum elliptica phrasis, pro, προθυμούμενοι τοῖς ἔγχεσι πολεμίους ἀναιρεῖν, φάλαγγας ῥήσσειν, καὶ θώρηκας πολεμίων ἀμφὶ στήθεσι, innuit festinatione sua τὸ ἐναγώνιον Τρωϊκόν. ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλέξειν ἀλλήλοις, Γ, 9. διαπραθέειν ἄρηϊ, ferro vastare cupientes, I, 528. Λ, 732. ἄμοτον, N, 40, coll. 80. ἄμοτον μεμαῶτι, inexplebiliter studenti et promto ad pugnandum. ἤϊξαν πεδίονδε μεμαῶτες, ο, 183, ruebant in campum ardentes equi. κτεῖναι ἄρηϊ, volentes ferro interficere, υ, 50. ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμα ἑψόμεθα, nos promti te sequemur, ψ, 127. σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ω, 394, cibo manum admovere volentes, *begierig das brodt zu essen, (eager to fall to.)* ἄνδρας ἐρέσσειν μεμαῶτας, I, 361, *leute die lust zu rudern haben, (men desirous to row.)* quod notat, partim socios Achillis ναυτικωτάτους, partim προθυμίαν Μυρμιδόνων ad abeundum, ob multas causas. nam divites erant facti præda; liberari cupiebant periculis; oderant regem ingratum, etc. πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας, O, 276, omnes avertit quamvis cupidos ad persequendum. sic, μάλα περ, χ, 172, quantumvis impetuosos. περήσειν μεμαῶσι, cupientibus transire, sc. τάφρον, fossam, M, 200, 218. ἐπί σε μεμαῶτε μάχεσθαι, cupidos ambos pugnandi contra te, E, 244, 569. Z, 110. Υ, 159. Ψ, 814. μεμαῶτε καὶ αὐτώ, N, 46. et 197, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς, proponentes sibi impetum faciendum; ubi quoque commune illud ο retentum, metro ita sinente. sic, καὶ αὐτώ, Π, 555. Αἴαντε, P, 531. ἰθὺς μεμαῶτε μάχεσθαι, X, 243. Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα, Δ, 440. E, 518, inexplebiliter studens et cupiens et furens et promta. et 732, Ἥρη μεμαυῖα ἔριδος καὶ ἀϋτῆς, Juno cupida pugnæ, ἐπιθυμοῦσα. τίπτε (quid tandem) σὺ αὖ μεμαυῖα ἦλθες, tu jam quærens venisti, H, 24, coll. 25. sic, πῇ μεμαυῖα, quorsum tendens, Ξ, 298. διέπτατο Ἥρη, O, 83. et 172, Ἶρις. μεμαυῖα μάχεσθαι, π, 171. πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην ὤτρυνε, Δ, 73. T, 349. X, 186. ω, 486. γαστέρα μεμαυῖαν, ventriculum desiderio cibi incitatum, ρ, 286. πρόσω μεμαυῖαι, Λ, 614, de equabus. Ἀργείοις ἀλέξειν μεμαυῖαι, E, 779, de deabus. μεμαῶτες, Ne. 1, 64, cupientes; de draconibus, Herculem infantem voraturis. est et verbum μώομαι, pro μάομαι, quæro, cupio: unde est imperativus Ionicus μώεο, quære. Vide sub μαιμάω, περιμαιμάω, et ἐπιμαίομαι.

μεγάθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) magno et excelso animo præditus. et est vox laudis eximiæ. μεγαλόψυχος. Sic vocatur Ἀγήνωρ, princeps Trojanus, Δ, 467. Ἴφιτος, B, 518. et 706, Πρωτεσίλαος. Αἰνείας, E, 534. et 547, Διοκλῆς. et 565, Νέστωρ. sic et Ψ, 541. Τυδεὺς, E, 29. K, 509. Μενεσθεὺς, M, 373. O, 331. Ἐπικλῆς, M, 379. Πανθοΐδης, Ξ, 454. Ἕκτωρ, O, 440. Φονεὺς, Σ, 335. Ἐπειὸς, Ψ, 694. et 168, Ἀχιλλεύς. Ναυσίθοος, η, 62. Νηλεὺς, ο, 229. et 243, Ὀϊκλῆς. Τηλέμαχος, γ, 364. Ὀδυσσεὺς, ο, 2. Δευκαλίων, τ, 180. Πειρίθοος, φ, 296. Πατροκλῆς, Π, 818. Σχεδίως, P, 306. et 303, Αἴας. Πηλείδης, i. e. Achilles, Φ, 153. quos omnes vide in R. μεγάθυμος Ἀθήνη, Θ, 520. ν, 121. ergo et de diis. et prudentia practica facit animum magnum. μεγάθυμον ταῦρον, Π, 488, ergo et de bestiis generosioribus. μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ, A, 123, ubi sermo est de principibus. et 135, ubi hæc vox est argumentum concilians. et ω, 57. γέροντες, B, 53, senatores et principes. et 541, Ἄβαντες. sic et Δ, 464. Παφλαγόνες, E, 577. Ἐπειοὶ, Λ, 731. Τρῶες, E, 27. N, 737, ubi simul est specimen de iis. Ψ, 175, 181. Θ, 155. Φθίων, N, 699. Ἐπειῶν, O, 519. Αἰτωλῶν, Ψ, 633. Φαιήκων, η, 16. μεγαθύμους Κεφαλλῆνας, B, 631. Τρῶας, K, 205. Καύκωνας, γ, 366. si ergo de populo sermo est, intelliguntur nobiles et principes illius populi.

μεγαίρω, f. αρῶ. (Ἄω) ut magnum extollo, ut magnum aliquid accipio, moleste fero. deinde et, invideo, φθονέω, *sehe mit schelen augen an, nehme übel auf, (I look with an evil eye at, I take amiss.)* est a μέγα et αἴρω composita vox. ὁ γὰρ μεγαίρων (i. e. φθονῶν) τὸ μεγαλεῖον αἴρει πως (præstantiam eripere quodammodo conatur et auferre) τοῦ φθονουμένου. et dicitur hoc verbum esse ex γλώσσα τῶν Σαλαμινίων. in genere est: suspecto aliquam rem, suspicio ut magnam, *sehe was als was grosses an, (I regard something as great:)* hinc et in malo sensu, μέμφομαι, *nehme hoch auf, (I envy, grudge)* ut Romani suam, invidiam, ponere solent. hinc est μεγαίρομαι, sum in invidiâ. et ἡ μέγαρσις, invidia. et ὁ μεγαρτὸς, invidiosus. et ἡ Μέγαιρα, furiarum una. τάων (harum urbium) οὔτι ἐγὼ πρόσθε ἵσταμαι (defensionem suscipio) οὐδὲ μεγαίρω, Δ, 54, neque curo ut rem magnam, neque invideo tibi ob eam rem, *sehe dich deshalb nicht schel an, verdenke es dir nicht, (I would not take this amiss of thee, would not be angry with thee for it.)* coll. 55, ubi φθονέω ut synonymum est positum, quod confer. ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακηέμεν (pro κατακαίειν) οὔτι μεγαίρω, H, 408, i. e. οὐ φθονέω, non prohibeo, non ut rem aliquam magnam suspecto. *ich were es nicht, (I do not prevent it.)* βιότοιο μεγήρας, de vita amici sui sollicitus, N, 563, vitam ejus ut rem magnam curans et cordi habens: *da sein leben ihm am herzen lag als was achtenswürdiges, (being careful of his life as of something valuable;)* coll. 554. sed alio sensu videtur esse O, 473, θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας, nisi id et hôc loco est: eum arcum et sagittas ut rem nimis proficuam et bonam Græcis æstimans. sic Romani: O dii, res Romana nimium potens vobis visa hôc incolumi. Hinc Herodotus aliique sumsere occasionem dicendi, φθονερὸν εἶναι τὸ θεῖον, καὶ, φθόνον εἶναι καὶ παρὰ θεοῖς. μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων, invidit id ei, ut rem nimis felicem, Ψ, 865. μνηστῆρας ἀγήνορας αὔτι μεγαίρω ἔρδειν ἔργα βίαια, β, 235, ubi μνηστῆρας pertinet ad ἔρδειν: et oppositum ad hanc thesin est 239, ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, ex quo simul notio synonymica τοῦ μεγαίρειν et νεμεσίζεσθαι apparet. οὐ μέμφομαι, *ich nehme es so übel nicht, dass die freier—, aber dem übrigen volk halte ich es für übel, (I do not take it so much amiss that the suitors—but I take amiss of the others.)* κλῦθι Ποσείδαον, μηδὲ μεγήρῃς ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα, γ, 55, inquit precans bona Nestori: *siehe es nicht für was zu grosses an, uns dessen zu gewären was wir wünschen, (consider it not as too much to grant what we desire.)* οὔτι (per apocopen pro οὔτινα, neminem) μεγαίρω (velut nimium suspicio aut præstantiorem) πάντων Φαιήκων, Θ, 206, *ich halte keinen für zu wichtig, (I regard none of them.)* vereor neminem eorum in hac arte.

μεγακήτης, εος, ὁ ἡ. (Κῶ) magnæ bestiæ marinæ instar. et, magnas bestias marinas habens. μεγακήτεϊ νηΐ, nave magna, Θ, 222. Λ, 5, 599, i. e. μεγάλῃ, κατά τι κῆτος, quia per τὸ κῆτος in genere denotari solet τὸ πολὺ μέγεθος, unde et urbs Lacedæmon, a magnitudine sua, dici putatur a quibusdam κητώεσσα: vel notat navem, velut κῆτός τι θαλάσσιον per mare vadentem et mari innatantem, sicut ναῦς alibi dicitur ἵππος θαλάσσιος. ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος, a magno delphine, Φ, 22. μεγακήτεα πόντον, γ, 158, quo loco nomen in sensu maxime proprio.

μεγαλαυχέω, vide sub μεγάλαυχος.

μέγαλαυχης, et μεγαυχὴς, ἐος. ὁ ἡ. (Ἄω) valde gloriosus. μεγαυχεῖ παγκρατίῳ, Ne. 11, 27. pancratio; ex duobus certaminibus constante et plurimum roboris poscente, glorioso et jactantem se victorem faciente. ergo h. l. in bono sensu.

μεγάλαυχος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) jactans se valde, superbus. βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ, Py. 8, 19, τὸν μεγαλαυχήσαντα. violentia etiam superbum labefactare solet denique.

μεγαληνορία, ας. ἡ. (Ἄνω) magnificentia, *das grosthun, (magnificence,)* μεγαληνορίαις ἐμβαίνομεν, incedimus in superbiis, Ne. 11, 57.

μεγαλήνωρ, ορος. ὁ ἡ. magnificus, ὑπερήφανος, magnanimus; Py. 1, 99, ubi in sensu fere vituperatorio.

μεγαλήτωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄω) magnanimus μεγαλοκάρδιος, *grosherz, (magnanimous.)* fere semper in bono sensu: nisi quod in grandibus viris nonnunquam ira fit vehementior ob eandem bonam animi magnitudinem. nam in magnis animis motus exsistunt magni. δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, B, 547, *des grossen geistes, (of the magnanimous.)* sic et 641, Οἰνῆος. Ἀγχίσαο, E, 468. et 674, Ὀδυσῆϊ μεγαλήτορι. et 785, Στέντορι. Ἠετίωνος μεγαλήτορος, Z, 395. Ἀρσινόου, Λ, 625. Ὀϊλιάδη, N, 712. Πατρόκλῳ, Π, 257. P, 299. Αἰνείου, Υ, 175. et 208, Ἀγχίσου. Πριάμῳ, Ω, 117. Φλέγυας μεγαλήτορας, N, 302. et 656, Παφλαγόνες. Τρῶες, Φ, 55. Μυρμιδόνες, T, 278. εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Λ, 403. P, 90. Σ, 5. Φ, 53, 552. X, 98. σὺ δὲ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἶξας, I, 109, ubi Nestor, valde reverens regis supremi, modestis et optimis verbis exprimit rem malam, μεγαλειότητα ψυχῆς appellans τὴν αὐθάδειαν, et τὸ προπετεύσασθαι, temere egisse, vo-

cat εἶξαι, concedere. tu autem, tuo magno animo concedens et indulgens. verbis ergo laudat vel excusat regem: nam μεγαλήτωρ θυμὸς est ὁ πάνυ μέγας θυμὸς, qualis est in præstantibus viris: et hi, si irascuntur, sæpe sunt nimii iræ. et 255, σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν (infinitivus modeste pro imperativo) ἐν στήθεσσιν, magnanimam tuam iram, quæ ex magnitudine animi tui nata est, cohibe. et 623, ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν, pro ἐνέθετο. et 671, χόλος ἴσχει μεγαλήτορα θυμὸν, magnum ejus animum. Τηλεμάχου μεγαλήτορος, γ, 432. Ἰκαρίου, δ, 797. Εὐρυμέδοντος, η, 58. et 93, Ἀλκινόοιο. Αἰόλου, κ, 36. et 200, Κύκλωπος. et 207, Εὐρυλόχου. Αὐτολύκου, λ, 85. Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, τ, 176, nam erant fortes bellatores. Λαέρτην, ω, 364. εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, ε, 298, 355. βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμὸν, ι, 299. et 500, οὐ πεῖθον ἐμὸν, quibus locis fere idem est ac si dixisset μεγαλόψυχον ψυχὴν, quales compositiones amant Græci, e. c. οἶνον οἰνοχοεῖν, βόας βουκολεῖν, etc. μεγαλήτορες ὀργαὶ, Ist. 5, 44, magnanimi impetus, *grosmüthige triebe, (magnanimous disposition.)* ergo hæc vox semper in sensu laudatorio.

μεγαλίζομαι, (Γάω) efferor, effero me, ἐπαίρομαι, *ich thue gross und vornehm, erhebe mich, (I assume consequence, I exalt myself.)* ab activo μεγαλίζω, altum et celsum facio. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ, Κ, 69, i. e. μὴ ἐπαίρου τῷ κατά σε μεγαλείῳ, *lass dich nicht zu gross dazu dünken, nemlich dass du den leuten gute worte giebest, und ihnen ere erweisest, (imagine not thyself too great to give the people good words and to show them honour.)* οὔτι ἄρα τὶ μεγαλίζομαι, Ψ, 174, non effero sane me, *lasse mich nicht zu viel dünken, (am not too much puffed up.)* conf. ἀθερίζω.

μεγαλίζω, vide supra.

μεγαλόδοξος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) magna gloria præditus, μεγάλην δόξαν ἔχων, Ol. 9, 26.

μεγαλόθυμος, vide μεγάθυμος.

μεγάλοιτος, ὁ, vide sub οἶτος.

μεγαλοκευθὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) magnos recessus habens, ubi multa occuli et tegi possunt. μεγαλοκευθέεσσιν ἐν θαλάμοις, Py. 2, 60, i. e. in cœlo.

μεγαλόπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) magnitudine urbium ornata. μεγαλοπόλιες Συράκοσαι, Py. 2, 1. Ἀθῆναι, Py. 7, 1. est ergo epitheton magnæ urbis, ex pluribus quasi urbibus compositæ.

μεγαλοπρεπὴς, ὁ, vide sub ἀριπρεπής.

μεγαλοσθενὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) magno robore. idem ac μεγασθενής. μεγαλοσθενέος Ἥρας, Ne. 7, 2. μεγαλοσθενεῖ Πηλείδῃ, Py. 6, 21.

μεγαλουργὸς, ὁ, vide sub ἐπιΐστωρ.

μεγαλόψυχος, ὁ, vide sub μεγάθυμος.

μεγάλως, (Γάω) adverb. alte, valde, profunde. ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις, π, 432, me valde suspirare facis. ὕψι μάλα μεγάλως, Ρ, 723, ubi conf. ὕψι.

μεγαλωστὶ, (Γάω) adverb. est idem quod μεγάλως, adjuncta paragoge τί. eodem modo fit νεωστὶ, δημιωστὶ, ἱερωστὶ, οὔτι, οὑτωσί, etc. κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, procerus et ingens vir jacebat in magno terræ spatio, Π, 776, *bedeckete einen grossen raum, (covered a great space.)* ἐν κονίαις μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς, extentus in pulvere, Σ, 26. κεῖσο (jacebas) μέγας μεγαλωστὶ, ω, 40.

μεγάνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) virum magnum faciens. μεγάνορος πλούτου, Ol. 1, 4, qui viros magnos et animosos facit; et est epitheton laudans, nam Pindarus erat admirator divitiarum. ipse etiam πλοῦτος est magnificus: quid enim magni agas sine nervo rerum gerendarum. ex quo apparet, etiam μεγαλήνωρ, quod idem est, non semper vitiosum quid notare.

μέγαρον, ου. τό. (Γάω) domus, *ein hauss, ein pallast, (a house, palace.)* it. conclave amplum, *ein saal, grosses zimmer, (a hall, a large room.)* it. cœnaculum, *eine wohnung im obern stocke, (a garret.)* it. mansio quævis, *eine wohnung, (a habitation,)* modo ne sit subterranea, nam vox ex eodem fonte est ex quo μέγας. οἵ δή σοι τρίετες (per triennium) μέγαρον κατακοιρανέουσι, ν, 377, domum per tuam regnum habent. λίπε δὲ ἕρκεά τε μέγαρόν τε, π, 341, ubi est πρωθύστερον, *den hof, und den pallast, (the court-yard, and the house.)* coll. 343, ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, exibant domo: et conf. παρέκ. sic et ρ, 604, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε πλεῖον δαιτυμόνων, plenam convivatorum. οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, χ, 299, fugitabant per conclave magnum, *liefen im saale vor furcht, aus einem winkel in den andern, (ran affrighted from one corner of the room to the other.)* et 457, ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο, postquam totum triclinium purgaverant. et 482, ὄφρα θεειώσω μέγαρον, ut sulphure suffiam triclinium, *den saal ausrauchere, (fumigate the hall.)* et 494, εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, triclinium et atrium et aulam, *den saal, den flur, (the hall, the ground-floor.)* (quem et Germani vocant *das haus* [*the house*]) *und den hof, (and the court-yard.)* sed 497, αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, illæ ibant ex gynæceo, ἐκ γυναικωνίτιδος, quod erat in superiore parte ædium. θῦνε κατὰ μέγαρον, ω, 448, furebat in triclinio, *wütete im saale, (raved in the hall.)* ἀψ ἴτω ἐς μέγαρον πατρὸς, α, 276, revertatur in domum patris sui. et 416, ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον, in domum vocans. Κίρκης ἐς μέγαρον καταβῆναι, κ, 432, nam Circe habitabat in palatio: Calypso contra in specu. ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου, υ, 96, in conclave, et est pro ἐν μεγάρῳ, non quidem in triclinio, sed in aliquo alio conclavi non definito domus. ἐλθόντα ἐς μέγαρον Ὀδυσῆος, in palatium, φ, 262, ut aula simul includatur. βῆ δ' ἴεναι μέγαρόνδε, π, 413, in triclinium ubi proci convivabantur, *in den grossen speise-saal, (in the great dining room.)* sic et φ, 58. κατάβηθι, καὶ ἀψ ἔρχου μέγαρόνδε, inquit Penelope ad ancillam fidam, ψ, 20, retro vade ad conclave cui præposita es, nam adscenderat in ὑπερῷον ad dominam. ergo h. l. est *das zimmer für die bedientinnen, (the apartments of the female servants,)* collato 24, αὖτις ἴσω μεγάρων, ubi pluralis signat plures cellas mulierum. cæterum hæc anus præposita erat domui custodiendæ, in specie γυναικωνίτιδι: ergo in inferiore parte domus habitabat. περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο, ad parietem firmæ domus, Σ, 374. μεγάροιο δίεσσυτο, Χ, 460, per domum cucurrit. αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, Ω, 647, ibant ex tabernaculo, vel parte illa tabernaculi, ubi dominus habitabat. ὅπως κεν μνηστῆρας ἀπώσεαι ἐκ μεγάροιο, α, 270, ex domo tua. πάροιθεν μεγάροιο, ante domum in aula, δ, 625. sic et ρ, 167. ὦκα μάλα ἐκ μεγάροιο διελθέμεν, ζ, 304, ubi notat atrium, *den flur, (the ground-floor.)* apparet ergo, μέγαρον esse πᾶν τὸ περιῳκοδομημένον, *was in wande eingebauet ist, (all that is inclosed by the walls:)* et in specie determinandum ex contextu. ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο, e domo, θ, 106. ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, τ, 165, *gieng aus dem hause und ausserhalb der verzäunung des hofes, (went out of the house and beyond the inclosure of the court-yard:)* et positum ibi ἐπὶ σταθμοῦ, *von einem bauer-hause und hofe, (of a farm-house and yard.)* idem versus 343 repetitur de palatio et aula principali. ut ergo hæc vox sit indifferens, de magna vel parva domo, de tota domo vel parte ejus aliqua in qua homines versantur. δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, ρ, 61, ex domo. et 96, ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, sedit ad postem triclinii, in quo proci erant. et 325, βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας, recta per atrium et in triclinium ad procos. et 398, ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι, a domo abigere. et 460, οὐ σε καλῶς δι' ἐκ μεγάροιό γ' ὀΐω ἀψ ἀναχωρήσειν. γρηῢς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, ex conclavi, σ, 184. et 197, ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο, ex habitatione sua ministræ illæ honestiores. sic et τ, 60. γρηῢς δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, τ, 503. αἱ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες ἤϊσαν, υ, 6, ex triclinio et ex illa parte domus in suam habitationem. et 144, Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει, ex domo. τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο ἔκλινεν, χ, 120, ad postem triclinii. et 127, παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο. et 143, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, ubi conf. ῥῶγες. μέγαρον vero et h. l. est triclinium illud magnum. et 257, σταθμὸν μεγάροιο βεβλήκει, *traf die pfosten, (struck the door-posts.)* et 270, μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε. quibus locis manifesto est, *der saal wo sie gespeiset vorher hatten, (the hall in which they had before eaten,)* triclinium magnum, sic et 274. et 334, ἐκδὺς μεγάροιο, egressus triclinio et atrio. et 441. δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο, extra atrium. sic et 458. κληῗσαι μεγάροιο θύρας, φ, 382, partis illius in domo, ubi mulieres habitabant, τῆς γυναικωνίτιδος. ἐτράφη ἐπὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, Β, 661, in palatio firmo. τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, in conclavi suo, Γ, 125. τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, i. e. domi, Ι, 144, *in meinem schlosse, (at home.)* sic et 286. τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ἐν μεγάρῳ, Ν, 431, domi. sic et Ω, 209, ἥμενοι ἐν μεγάρῳ, domi sedentes. πάντα γὰρ ἤδη ἀθρόα ἐνὶ μεγάρῳ, omnia jam sunt congregata domi, β, 411. ἤ ἔα ἐν μεγάρῳ, aut sine me, vivam sc. in domo tua, δ, 744. ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο, in domo relinquebatur, η, 230. σπεῖο δὴ ἐν μεγάρῳ, domi suæ, θ, 432. οὐδέ πω ὥρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ, λ, 373, in cubiculo, et 375, ἐν μεγάρῳ, in conclavi meo, ἥμενος ἐν μεγάρῳ, τ, 322, sedens in triclinio, *im saal, (in the hall.)* μολοῦσα ποτὶ (πρὸς) μέγαρα, Ζ, 286, ad palatium, *in den pallast, (to the palace,)* et in specie ad conclavia mulierum suarum. πατρὸς κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι, Ι, 459, in ædibus patris versari. μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα, α, 365, et hic pluralis sæpe amplitudinis causa ponitur pro singulari: *im schattigen saale, (in the shady hall.)* in triclinio umbroso, quæ umbræ fiebant ex facibus ardentibus. sic et δ, 768. ἔξιτέ μοι μεγάρων, β, 139, exite ex domo mea. et 400, ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων, evocans eum ex triclinio amplo. παῖδα ἐκ μεγάρων, ex domo, δ, 728, ἀκλέα. κλήϊσεν δὲ θύρας μεγάρων, τ, 30, conclavium ubi mulieres habitabant, coll. 16. μνηστῆρας σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, in triclinio, χ, 172. et 399, ὤϊξεν δὲ θύρας μεγάρων, i. e. τοῦ γυναικῶνος, coll. 396. ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ex palatio, ω, 439. σέο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν, Α, 396. et 418, σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισι. ἄλοχοι καὶ τέκνα εἵαται ἐνὶ μεγάροισι ποτιδέγμεναι, Β, 137, sedent domi. τοὺς ἐξείνισα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα, Γ, 207, domi meæ. δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἕκηλον, Ε, 805. πέπλον, ὅς οἱ δοκεῖ χαριέστατος εἶναι ἐνὶ μεγάροις, Ζ, 91. et 217, αὐτὸν ξείνισσ' ἐν. et 371, οὐχ εὗρεν αὐτὴν ἐν. et 377. ἔβη ἐκ μεγάροιο. et 421, μοὶ ἑπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν. et

428, πατρὸς ἐν μεγάροις ἔβαλεν αὐτὴν Ἄρτεμις. κατερήτυον ἐν, retinere cupiebant domi, I, 461. et 483, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι, neque domi cibum sumere; in opp. cœnarum extra domum. et 557, τὴν ἐν μεγάροις πατὴρ καλέεσκεν Ἀλκυόνην, domi, *zu hause, (at home,)* ante quam elocaretur nuptum. νούσῳ φθίσθαι οἷς ἐν, sua in domo, N, 667. εὔχεται γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις λιπέσθαι, Ξ, 485. et 502, γοήμεναι ἐν, lugere domi. ὃν ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν, O, 439. μή σου νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου, Φ, 475. θαρσύνων Μενοίτιον ἐν, Σ, 325, et 331, οὐδέ με δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων, domi suæ. et 435, γήραϊ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρήμενος. μνησάμενοι ἃ ἕκαστος ἐνὶ ἔλειπον, T, 339, domi reliquerant. κύνες, οὓς ἔτρεφον ἐν, X, 69. et 484, λείπεις μὲ χήρην ἐν. et 510, σοὶ εἵματα ἐν κεῖνται. λήθετο θεῶν ἐν μεγάροις, obliviscebatur deos domi suæ, Ω, 427. et 497, τοὺς δ' ἄλλους μοὶ ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες. et 664, ἐννῆμαρ αὐτὸν ἐνὶ γοάοιμεν. vide et 219, 236. Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισι θεοὶ ἀθρόοι ἦσαν, α, 27. et 269, οἷσιν ἐνὶ, domi suæ. et 295, ἐν τεοῖσι, domi tuæ. στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ, β, 94, in conclavi suo. αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν, δ, 210. et 392, ὅ,τι σοι ἐν μεγάροισι κακόν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται, domi tuæ. et 557, νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ubi vox valde improprie, nam notat speluncam. sic et ρ, 143. sed de Κίρκη proprie, κατερήτυεν ἐν μεγάροισι, ι, 31. τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάασι, κ, 5. et 150, Κίρκης ἐν. ὅσοι οἶνον πίνετε ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι γερούσιον, ν, 8. πολλοὶ καὶ ἄλλοι υἱέες ἐν, ξ, 201. δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι τετυκεῖν, ο, 77, 94. et 353, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν, sua in domo. ἐν μεγάροις ἀέκητι σοῦ, π, 94. et 106, ἐν ἐμοῖς κατακτάμενος. et 269, μένος κρίνηται Ἄρηος. ζώει ἐνὶ μεγάροις, ρ, 391, de Penelope. et 521, παρήμενος ἐν, ubi de villa Eumæi sermo est. ἔρυξόν μοι ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, τ, 16, ancillas in cellis suis. et 254, πάρος ἐλεεινὸς, ἐν ἐμοῖς, in domo mea. et 573, ἐν ἑοῖς. et 589, παρήμενος. ἐν Ὀδυσῆος ἕλοιντο δαῖτα, υ, 117. ἀέθλια, φ, 4. πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγροῦ, in palatio, in urbe, χ, 47, et 211, ἑτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν, in triclinio illo amplo, ubi epulati ante fuerant, *im speise-saale, (in the dining-room.)* sed 222, οὐδέ σοι υἷας ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, in domo tua. et 370, ἔκειρον κτήματα ἐν, in conclavibus domus; et 417, γυναῖκας ἐν, i. e. κατὰ τὴν γυναικωνῖτιν. sic et 421. στησαμένη ἱστὸν ἐν, ω, 128. et 391, 395, in conclavi. μέγαρον θνητὸν, Ol. 6, 3. 13, 88. ἦλθον (εἰς), Py. 4, 239, nisi sequens δὲ per tmesin pertinet huc, pro μέγαρόνδε. et 498, κλεεννότατον. μεγάρῳ ἐν, Ne. 1, 44. ἐκ μεγάρων, Py. 9, 48, coll. 50. apud recentiores peculiari aliquo sensu τὰ μέγαρα, quæ et τὰ μάγαρα, dicebatur sedes subterranea Cereris et Proserpinæ. Vide sub δῶμα, ad initium.

μέγαρσις, ἡ, μεγαρτὸς, ὁ, vide sub μεγαίρω.

Μέγας, άλη, α. (Γάω) magnus, celsus. *erhaben, gros, hoch, (great, lofty.)* est, ut videtur, ex μὴ, non, et γαῖα, terra, composita vox, ὁ μὴ πρὸς γῇ ὢν, ἀλλ' ὑπεραναβὰς τὴν γῆν, qui non ad terram et humi jacet, sed elatus procerusque est. cæterum μέγας per syncopen est pro μεγάλος: hinc et nullos ex se obliquos habet, præter accusativum μέγαν per syncopen pro μεγάλον. sic et neutrum μέγα est per apocopen pro μεγάλον, et vocativus μέγα per apocopen pro μεγάλε. exstat tamen apud Æschylum vocativus, ὦ μεγάλε Ζεῦ. hinc est nomen proprium ὁ Μέγαλλος, qui vel Siculus vel Atheniensis invenit unguentum, ab eo τὸ μεγάλλιον dictum, deinde et, ob pretiositatem, τὸ μεγαλεῖον μύρον. proprie μέγας de spatio ponitur; improprie de gradu. οὐχ ὁράᾳς οἷος κἀγὼ ἠΰς τε μέγας τε, formosus et procerus, Φ, 108, quæ sunt duo summa ad formam et dignitatem corporis. Τληπόλεμος ἠΰς τε μέγας τε, B, 653. Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Γ, 167, 226. Ἰφιδάμας, Λ, 221. ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, Ἐπειὸς, Ψ, 664. μέγας (de statura corporis) Ἕκτωρ, B, 816. Γ, 324. E, 680. Z, 359. T, 134, ubi sic dicitur, ut eo magis irritetur Achilles. X, 232, 249. simul respicitur hac voce ad dignitatem ejus celsam, nam erat primus Priami filius regnique hæres. Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, B, 134. πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο, E, 907. πειθώμεθα βουλῇ, M, 241. κεραυνὸς, Ξ, 417. Φ, 198. θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Θ, 383. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, A, 530, *den hohen, (high.)* οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, ne magnum quidem deum verebatur, E, 434, Apollinem. ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο, Π, 531, Apollo, qui, utpote sol, vere est celsus supra terram, et ingens. κεῖνος μέγας θεὸς, i. e. Jupiter, Ω, 90, coll. 88. per Apollinem vero intelligitur quoque divina providentia. ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, A, 497. ὥραις ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς, Θ, 394. σάλπιγξεν, Φ, 388. ἐπομοῦμαι μέγαν ὅρκον, A, 233. et 239, ὁ δέ σοι μέγας ἔσσεται ὅρκος, coll. 234. ὄμοσεν μέγαν ὅρκον, T, 113, coll. 108. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ βασιλῆος, ira ingens, B, 196. μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν, magna ira, H, 25. δάμασον θυμὸν μέγαν, I, 492, coll. 255. μέγας Τελαμώνιος Αἴας, ob proceritatem et amplitudinem corporis, E, 610. M, 364. simulque ob fortitudinem et dignitatem ejus. ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Γ, 125. θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, Σ, 476. et 478, σάκος μέγα. κῦμα αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, B, 210. μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, Y, 73. σοὶ πάρα (πάρεστι, auxiliatur) ποταμὸς μέγας, Φ, 192. ἀρχὸν Ἁλιζώνων Ὀδίον μέγαν, statura, E, 39. ὄϊς λάσιος μέγας, aries villosus magnus, Ω, 125. et 477, Πρίαμος. κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, Π, 776, ingens statura occupabat jacens magnum spatium. sic et ω, 40, κεῖσο. νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, inquit Telemachus jam adultus, β, 314, *da ich nun erwachsen bin, (as I am now grown up,)* cui opponitur νήπιος, 313. sic σ, 216, ὅτε δὴ μέγας ἐσσί. coll. 215, παῖς. τ, 532, coll. 530. γρηῦς δέ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, β, 377, et vocatur μέγας ob gravitatem rei, deus siquidem invocatur testis et ultor. τίς δ' ὅδε καλός τε μέγας τε, ζ, 276. μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, ι, 508. ἄη ζέφυρος μέγας, vehemens, ξ, 458. βορέης ἄνεμος, τ, 200. μέγας ὄρχατος, spatiosus hortus, η, 112, non paucis terræ glebis constans. ἐρινεὸς, caprificus alta et ampla, μ, 103. εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι, σ, 4. et 381, καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠδὲ κραταιὸς, magnus aliquis et potens, *ein grosser herr, ein vornehmer machtiger, (a great, powerful, distinguished personage.)* μέγας σῦς, magnus aper, τ, 439. et 538, μέγας αἰετός. μέγας Εὔρυτος, φ, 32, et 334, ξεῖνος μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην, ι, 513. coll. 508, nam Cyclopes omnes ingenti statura: hinc Polyphemo magnus et formosus Ulysses non videbatur talis. δέρμα λέοντος μεγάλοιο, K, 24. ἕλεος, O, 631, spatiosæ paludis. κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο, Π, 297. ταύροιο βοὸς, Σ, 582. νοῦσον Διὸς μεγάλοιο, morbum a magno Jove immissum, ι, 411. et 481, ὄρεος. et 330, κόπρος κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' (pro μεγάλου) ἤλιθα πολλή. nam quidam h. l. μεγάλ' pro μεγάλα, neutrum adverbialiter, ad ἤλιθα trahentes, nimis augere adverbia videntur. ἐκ τρίποδος μεγάλοιο, κ, 361. et 359, ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ. νάκην αἰγὸς μεγάλοιο, ξ, 530. Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν, χ, 379. μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας λέων, Γ, 23, magnæ bestiæ. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Δ, 161, vide ἀποτίω. ξίφεϊ, E, 146. et 448, ἐν ἀδύτῳ. ἄχεϊ μεγάλῳ, I, 9. δώρῳ, K, 304. ἀλαλητῷ, M, 138. Ξ, 393, i. e. φωνῇ. ἄορι, magno gladio, Π, 115. ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, P, 739. πατάγῳ, Φ, 9. et 256, ὀρυμαγδῷ. et 387, ὁμάδῳ. ἄχεϊ, κ, 247. et 359, ὑπὸ τρίποδι, coll. 361. ἀλαλητῷ, ω, 462. Τληπόλεμον ἠΰν τε μέγαν τε, E, 628. Ἀκάμαντα, Z, 8. Δημοῦχον, Y, 457. μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἀγαυὸν, Δ, 534. E, 625. ex quibus additis apparet, μέγαν proprie et solum h. l. de statura corporis poni: addita autem magis evehunt virum, sine quibus ὁ μέγας nil nisi βουγάϊος, καὶ ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. μέγαν τρίποδα, Σ, 344. X, 443. Ψ, 702. λίθον, H, 265. Φ, 404. βοῦν, Σ, 559. Ψ, 750. ὅρκον, I, 132, 274. πύργον, Z, 386, altam turrim: nam hæc est propria notio hujus vocis. θεὸν, Θ, 200, Neptunum. ἔλαφον, Π, 158. νομὸν, Σ, 588, pascuum amplum. ὁρῶ σὲ καλόν τε μέγαν τε, α, 301. γ, 199. μέγαν ἱστὸν, telam magnam, β, 94, 104. κ, 222. ω, 128, 138, 146. ἀσκὸν, ε, 266, et quidem ὕδατος h. l, nam aquæ plus esse debet quam vini. ι, 212. τρίποδα, θ, 433. et 512, ἵππον δουράτεον. θυρεὸν, ι, 240, 340. ἔλαφον, κ, 158. τροχὸν κηροῦ, μ, 173. στέατος, φ, 178, 183. τρίποδα, ν, 13. πέπλον, σ, 291. δίφρον, φ, 177. οὐδὸν ἐπὶ, χ, 2. ὄρχατον, ω, 221. et 80, τύμβον. μεγάλοι ἵπποι, B, 838. M, 97. κρουνοὶ, Δ, 454. ὄϊες καλοί τε μεγάλοι τε, ι, 426. ὄζοι μακροί τε μεγάλοι τε, μ, 436. βόες, σ, 371. μεγάλων ἔργων, φ, 26. μεγάλοις χερμαδίοις, Λ, 265. μεγάλους σκόλοπας, altos palos, M, 57, ὥστε μὴ ὑπερβαίνεσθαι. μεγάλους ὄϊς, arietes magnos, ρ, 180. υ, 250. μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε, σ, 67. ἄμφω καλὼ καὶ μεγάλω, Σ, 518. μάλα μεγάλη χρειὼ, K, 172. πέτρη, O, 619. ποθὴ, P, 704. νῆσος οὐ μεγάλη, δ, 846. ἴς, μ, 175. αὐλὴ καλή τε μεγάλη τε, ξ, 7. γυνὴ καλή τε μεγάλη τε, ο, 417. πόλις, τ, 178. μεγάλης κατὰ πέτρης, ξ, 399. οὐλῆς, φ, 221, cicatricis. μεγάλῃ ἰαχῇ, O, 384. et 695, χειρί. βίῃ, Ω, 42. σὺν λαίλαπι, μ, 408. γυναικὶ, ν, 289. π, 158. ἀρετῇ μεγάλῃ ἄκοιτιν, ω, 192. μεγάλην ὄπα, Γ, 221. τάφρον, H, 441, ubi notat longitudinem ejus fossæ, coll. 449, 450. nam de latitudine est εὐρεῖαν, de profunditate βαθεῖαν. ἠϊόνα, M, 31. ὀμίχλην, N, 336. τιμὴν, Π, 84. πτελέην, Φ, 242, s. ulmum altam. αὐλὴν, Ω, 452. et 455, κληῖδα. ἀλκὴν, ι, 214. et 296, νηδύν. et 514, ἀλκήν. χλαῖναν, ξ, 521. ἐπιγουνίδα, ρ, 225. γαστέρα, σ, 117, magnum ventriculum, *eine grosse magenwurst, (a large black-pudding.)* ἐν δίναις βαθείαις μεγάλαις, Φ, 239. πέτραις, δ, 501. μεγάλας φρένας, I, 184. ἄτας, T, 270. πέτρας, μ, 71. μέγα ἔργον, E, 303. Λ, 733, 752. M, 416. Π, 208. et opponitur verbis, notatque μάχην. sic et T, 150. Y, 286. κῦμα, O, 381. Φ, 268, 313. ἔγχος, E, 746. Θ, 390. Π, 802, 141. δόρυ, P, 744. σάκος, Γ, 335. Π, 136. Σ, 608. Y, 260. φάσγανον, X, 307. τόξον, Δ, 124. ἄστυ, B, 332, 803. Z, 392. O, 681. δῶμα, E, 213. τεῖχος, altum et longum murum, H, 463, nam a diis facile minuuntur magna. M, 12. μέγα ξίφος, A, 194, quod simul indicat magnam herois manum, qua facile stringere potuit tantum ensem. et 220, coll. 219. ξίφεσιν μεγάλοισι, O, 712. μέγα φᾶρος, B, 43. τέμενος, M, 313. et 330. ἔθνος. κράτος, Z, 387. O, 216. δῶρον, I, 572, et tangit hoc epitheto magnificentiam donorum regis: nam si hoc est magnum, quantum est regis ipsius? πῦρ, Θ, 521. μέγα δόρπον, magna cœna, T, 208. et 267, λαῖτμα. πέλαγος, Ξ, 16, quod notat τὸ πολύνουν του ἥρωος. νεῖκος, O, 400. et 134, κακόν. πῆμα, Γ, 50. στόμα πολέμου, K, 8. πένθος, A, 254. Δ, 417. H, 124. P, 139. ἄφενος, Ψ, 298. ἕλος, Δ, 483. εὖχος, E, 285. Λ, 288, i. e. κῦδος. X, 217. πῶϋ, Γ, 198. O, 323. Λ, 695. et 696, χρεῖος. ἔρισμα, Δ, 38. σῆμα, B, 308, 324. Ω, 349. θαῦμα, Y, 344. Φ, 54. μένος, N, 424. O, 232, 262. σθένος, Σ, 606. Φ, 195. Ψ, 827. κλέος, Z, 446, pro quo Attici dicunt

μέγα κλέους, sicut μέγα δόξης, pro μεγάλη δόξα. μέγα κουλεὸν, magna vagina gladii, Τ, 253. et 333, δῶμα. et 373, σάκος. et 388, ἔγχος. ἠρίον, magnum sepulcrum, Ψ, 126 κτέρας, magnum donum, Ω, 235. et 706, χάρμα. κρεῖον, carnarium vas magnum, Ι, 206. μέγα jungitur et verbis, adverbialiter, pro μεγάλως, celse, excelse, late potenter. μέγα κρατεῖ πάντων, Α, 78, cujus potentia late super omnes est. et 103, μέγα πίμπλαντο φρένες μένεος, valde plenæ fiebant. μέγα προθορὼν, longe prosiliens, Ξ, 363. μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα, Σ, 156, inclamabat valde. ὤτρυνε, Φ, 299. et 582, αὔτει. ῥίξας τι, Χ, 305, ubi tamen non adverbialiter. μέγα σίνεται, valde lædit, Ω. 45. et 174, κήδεται. μέγα μεμηλὼς πλούτου, valde curam gerens divitiarum, Ε, 708. sic et πολέμου, Ν, 297, 469. μέγα ἴαχον, altum clamabant, Β, 333. Δ, 506. sic ἰάχουσα, Ε, 343. ἰάχοντες, Ξ, 421. ὀχθήσας, Α, 517. Δ, 30. Η, 454. Θ, 208. Ο, 184. Π, 48. Ρ, 18. Σ, 97. Τ, 419. Χ, 14. φρονεῖν, elatum esse animo, nil humile spirare, Θ, 549. Λ, 296. Π, 258, 758, 824, ubi et de apro et leone hæc phrasis. Χ, 21. Ν, 156. χαίρειν, Α, 256. Γ, 76. Η, 54. Π, 600. μέγα ἐνέδησέ με ἄτη, valde in errorem implicuit, Β, 111. Ι, 18. στοναχίζεται, Β, 784. Η, 95. ἀάσατο, Ι, 533. Π, 685. ἄϋσε, Ξ, 147. Φ, 328. οἰμώζειν, Η, 125. Χ, 34. γηθεῖν, Η, 127, 214. κήδομαι, Β, 27. et 132, πλάζω. ἀποσφήλειε, Ε, 567. ἀέξει, Ζ, 261. ἔχουσι ποθήν, Ζ, 362. ὤνησαν αὐτὸν, Ι, 505. ἤνασσε, Κ, 32. ἀμφίμυκον, circumboaverunt, Μ, 460. βρέμεται, Ξ, 399. ἔκτυπε, Ο, 377. κρατέων, magnum imperans, Π, 172, i. e. inter hos supremus dux. non autem dicit εὐρύ: nam id Agamemnonis est. cæterum κράτος aliud est quam κλέος. μέγα ἴψαο, Α, 454. Π, 237. et 566, ἔβραχε. et 822, ἤκαχε. μέγα περ μεμαῶτα, Ρ, 181. et 334, βοήσας. πεινῶντα, Σ, 162. et 561, βρίθειν. ἐκύδανον, Υ, 42. et 342, ἔξιδεν. κυδιόωντες, Φ, 519. βούλετο, Ψ, 682. jungitur μέγα etiam comparativis, μέγα ἀμείνων, multo melior, Β, 239. ἀμείνονες, Δ, 405, sc. πατέρων. et superlativus, μέγα ἄριστος, omnium præstantissimus, Β, 82, 274. Ρ, 164. Π, 271. ἄριστοι, Β, 763, 768. Ζ, 209. φέρτατε, Π, 21. Τ, 216. sic Germani suum *hoch*, *(high,)* præfigere solent. aliisque adverbiis, μέγα μάλα, Ο, 321. μέγα ἄνευθεν, Χ, 88, i. e. μεγάλως ἄνευθεν ἡμῶν καὶ πάνυ πόῤῥωθεν. nisi forte velis, ibi esse vocativum, pro ὦ μέγα, i. e. ὑψηλὲ ἄνθρωπε, *hohe person, (illustrious personage.)* quod tamen vix videtur. et adjectivis positivis, μέγα ἔξοχος, Β, 480. νήπιος, Π, 46. ὦ μέγα ἀναιδὲς, Α, 158. μέγα ἔγχος, α, 100. et 240, μέγα κλέος, i. e. εὔκλειαν, *hohen rum, (great glory.)* et 276, μέγα δυναμένου, *des hochmögenden, (of the very powerful.)* ἄστυ, γ, 107. et 179, πέλαγος. et 295, κῦμα. et 296, μικρὸς λίθος μέγα κῦμα ἀποέργει. et 321, πέλαγος μέγα τοῖον. μέγα ὀχθήσας, *hoch seufzend, (heaving a deep sigh,)* δ, 332. et 503, μέγα ἀάσθη, *er hat sich hoch versehen, (he has erred greatly.)* sic et 509, coll. 505. nam ἀασθῆναι est, in fraudem induci errore aliquo mentis. μέγα σπέος, spatiosa et intus alta spelunca, ε, 57. et 174, λαῖτμα θαλάσσης. et 230, φᾶρος, *ein langes oberkleid, (a great cloak.)* et 289, μέγα πεῖρας ὀϊζύος, longum curriculum miseriæ. et 296, κῦμα. et 393, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς, *von einer hohen welle in die höhe gehoben, (lifted up by a great wave.)* μέγα ἄγαλμα, θ, 509 de equo Trojano. μέγα νήπιοι, ι, 44. et 381, θάρσος μέγα, *hohen muth, (great courage.)* et 395, σμερδαλέον μέγα ὤμωξε, *er that entsezlich sehr klaglich, (he uttered horrid screams.)* et 423, μέγα κακὸν ἐγγύθεν ἦν, ubi et ad κακὸν et ad ἐγγύθεν potest referri. κῦμα, οὔτε μέγα οὔτε ὀλίγον, κ, 94, et 171, μάλα μέγα θηρίον, sic et 180. et 323, μέγα ἰάχουσα, *hoch aufschreiend, (shrieking aloud,)* præ terrore. et 543, φᾶρος. μέγα ἔργον ἔρεξεν, λ, 271, ubi conf. ἔργον, nam est h. l. in malo sensu, *eine grosse unthat, (a heinous crime.)* et 413, ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένου. et 477, μέγα φέρτατε Ἀχαιῶν. et 484, μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, imperas magnopere mortuis. μέγα ἔργον ἐμητίσαντο, μ, 373, itidem in malo sensu, de peccato ingenti. κῦμα μέγα θύε, ν, 85, ubi ut adjectivum et ut adverbium potest accipi. et 152, μέγα ὄρος, coll. 183, ubi hoc μέγα explicatur per περιμήκης ὄρος, mons valde altus et longus. et 436, μέγα δέρμα ἐλάφου. sic δέρμα αἰγὸς μέγα (longum et latum) καὶ δασὺ, ξ, 51. ubi conf. δασύ. φᾶρος, ο, 61. et 227, μέγα ἔξοχα Πυλίοις, ubi utrumque adverbialiter ad ἀφνειὸς ναίων δώματα, valde eminenter inter Pylios dives habitans. et 274, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοὶ, valde potentes sunt. et 324, ὀχθήσας. et 375, μέγα χατέουσιν, valde privati sunt iis rebus. μέγα νεῖκος, magnum certamen, i. e. prœlium, π, 98, 116, et 139, μέγα ἀχεύων. et 241, σοῦ μέγα κλέος ἤκουον. et 243, λίην μέγα ἔειπες, nimis magnum dixisti. et 346, μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται, ubi est in bono sensu, supra modum magna res effecta est. μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχὼν, ρ, 239. et 299, τέμενος μέγα, latum fundum. et 489, μέγα πένθος. et 541, μέγα ἔπταρε, alte sternutabat. μέγα νεῖκος πολέμου, pugna bellica, σ, 263. μέγα κῶας, τ, 58. et 92, ἔρδουσα μέγα ἔργον, in malo sensu. μέγα τόξον, φ, 74. et 247, μέγα δ' ἔστενε κῆρ. et 266, αἶγες αἳ πᾶσι μέγα ἔξοχοι. et 409, ἄτερ σπουδῆς (sine labore) τάνυσε μέγα τόξον Ὀδυσσεύς. coll. 405. μὴ μέγα εἴπειν, χ, 288, ubi infin. pro imperat. ne magnifica loquere, *sprich nicht hoch (talk not big.)* et 374, κακοεργίης εὐεργεσίη μέγα ἀμείνων. et 408, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον. μὴ μέγα ἐπεύχεο, ψ, 59. et 121, οἳ μέγα ἄριστοι κούρων. et 188, σῆμα. μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχων, ω, 232. et 401, οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. et 425, ἦ μέγα ἔργον ἐμήσατο. et 457, οἳ μέγα ἔργον ἔρεξον ἀτασθαλίαις κακαῖς. et 519, μένος μέγα, altum animum et robur. sic et plurale neutrum sæpe adverbialiter ponitur, μεγάλα κτυπεῖν, Θ, 75. Ψ, 119. βρέμει, Δ, 425. κλάζειν, Π, 429. εὔχεσθαι, Α, 450, alta voce, etiam magna fiducia. Γ, 275. Π, 844. Θ, 347, et oppositum est τῷ, σιγῇ εὐχὴν ποιεῖσθαι: nam est idem quod ἀμφαδίην εὔχεσθαι. sic et Ο, 369, εὐχετόωντο. μεγάλα ἴαχε, de fluctu, Α, 482. μεγάλα ἴαχον, in luctu, Σ, 29. et 228, ἴαχεν Ἀχιλλεὺς, de clamore militari. ὄχθαι μεγάλα ἴαχον, Φ, 10. μεγάλα στενάχουσι, Π, 391, de fluviis. et 393, στενάχοντο ἵπποι. στοναχίζων, Ψ, 172. κῦμα ἴαχε μεγάλα, β, 428. μεγάλα αὐδήσαντος, δ, 505. et 516, στενάχοντα. ἰάχοντα, ι, 392, de ferro candente in aquam immerso. et 399, ἤπυεν. στενάχοντες, ξ, 354. ἐβρόντησας μεγάλα, υ, 113. ἔκτυπε Ζεὺς, φ, 413. sed adjective est Π, 774, μεγάλα χερμάδια, magni lapides. μέγας κίνδυνος, Ol. 1, 129. βασιλεὺς θεῶν, *der hohe, (the king,)* Ol. 7, 63. πότμος, Py. 3, 152, providentia divina. μέγας ἐν μεγάλοις, altus et celsus inter celsos, Py. 3, 191. νόος Διὸς, Py. 5, 164. μέγαν ὄλβον, Ol. 1, 88. ὅρκον, Ol. 6, 34, cum devotione sui ipsius. θόρυβον, Ol. 10, 89. κάματον, Py. 5, 62. αἶνον, Ne. 1, 6. πολεμιστὴν, Ne. 4, 43. νόον, Ne. 6, 8, excelsum animum, quo similes sumus diis. ὀμφαλὸν, Ne. 7, 49. αἰετὸν, Ist. 6, 73. μέγα τι κλέος, Ol. 8, 14. φέρεται, Py. 1, 170. κῦδος, Py. 2, 164. μέγα τι κλέος, Ol. 8, 14. φέρεται, Py, 1, 170. κῦδος, Py. 2, 164. μέγα βρίθει, Ne. 3, 70, plurimum excellit. εἰπεῖν, Ne. 5, 25. εἰπὼν, Ne. 6, 45. ἔργον, Ne. 10. 119. μεγάλα ἔπαθον, Ol. 2, 41. ἔργα, Ne. 3, 78. μεγάλαν ἀρετὴν, Ol. 8, 7. Py. 5, 132. αὐάτην, Py. 3, 42. μεγάλην μητρόπολιν, Py. 4, 34, sed ibi μεγάλαν potest esse genitivus pluralis Doricus ad πολίων, magnarum urbium: et id præstat. talis genitivus est et Py. 5, 20, μεγάλαν πολίων. μεγάλην τιμὴν, Py. 4, 262, i. e. βασιλείαν περίσημον. δύναμιν, celsam potestatem, Py. 9, 52. μεγάλης Λακεδαίμονος, Py. 4, 85. et 469, δρυὸς, altæ quercus. μεγάλαι ἀρεταὶ, Py. 9, 133. Ist. 3, 6. ἀλκαὶ, Ne. 7, 18. μεγάλαις Ἀθήναις, Ne. 2, 11. ἐν κορυφαῖς, Ne. 1, 52. ἀρεταῖς, Ol. 11, 6. μεγάλας ἀρετὰς, Ne. 6, 80. μεγάλοι ἄλλοι ἐπὶ ἄλλοις, Ol. 1, 181. μεγάλων ἀέθλων, Ol. 3, 37. Ne. 1, 14. ἐκ πενθέων, Ist. 8, 12. propria ergo vocis notio est, altum, procerum, longum, elatum.

μεγασθενής, έος. ὁ ἡ. (Στάω) magno robore, ὁ μεγάλην ἰσχὺν ἔχων. Ποσειδᾶν, Ol. 1, 38. χρυσὸς, Ist. 5, 2.

μεγαυχής, ὁ, ἡ, vide μεγαλαυχής.

μέγεθος, εος. τὸ. (Γάω) altitudo, longitudo, magnitudo. *die höhe, länge, (height, length.)* εἶδός τι, μέγεθός τι Β, 58, vultu pulcro, proceritate, apta membrorum omnium dimensione et habitudine. sic et ζ, 152. λ, 336. Αἶαν, ἐπεί σοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν, Η, 288, en tria eximia viri dona naturæ. ἦλθε ψυχὴ (Πατρόκλου) πάντα αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα εἰκυῖα, Ψ, 66. Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη σοῦ, μέγεθός τε, inquit Ulysses ad Calypsonem, ε, 217. ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, σ, 218. et 248, περίεσσι γυναικῶν (superas omnes mulieres) εἶδός τε μέγεθός τε. οὔ σοι δούλειον εἶδος καὶ μέγεθος, ω, 252. et 373, εἶδός τε μέγεθός τε ἀμύμονά σε θῆκέ τις θεῶν.

μεγήρας, vide sub μεγαίρω.

μεγιστόπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πίλω) urbes maximas efficiens. ὦ μεγιστόπολι θύγατερ Δίκης, Py. 8, 2, ubi sic vocat τὴν Ἡσυχίαν, statum civitatis tranquillum.

μέγιστος, ίστη, ιστον, (Γάω) altissimus, maximus, plurimus. *der höchste, meiste, (the highest, greatest, most.)* quasi positivus fuisset μεγὺς, compar. μειγίων. τοῦ γὰρ (Διὸς) κράτος ἐστὶ μέγιστον, Β, 128. Ι, 25. et 39, ὅ, τε (βασιλικὸν) κράτος ἐστὶ μέγιστον. ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ν, 484, robur juventæ est maximum. ὅστε μέγιστος ὅρκος θεοῖς, Ο, 37, attice, nam præcedit ὕδωρ Στυγός. συὸς κάπρου, οὗ τε μέγιστος θυμὸς, Ρ, 21. πέπλον, ὃς μέγιστος, Ζ, 90, *der längste und weiteste, (the largest and widest.)* et 294. μέγιστον τέκμωρ, Α, 525. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον, Χ, 288. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, Β, 412. Γ, 298, 276. Η, 202. Ω, 308. καλλίστους ἵππους ἠδὲ μεγίστους, Κ, 436. μέγιστα ἄεθλα, Ψ, 640. ἀσπίδας, ὅσαι ἄρισται καὶ μέγισται, Ξ, 371. ὅστε μέγιστος ὅρκος θεοῖς, ε, 185. πέπλος, ὃς κάλλιστος ἠδὲ μέγιστος, ο, 107. οὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, α, 70, de robore Polyphemi. τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον κλέος, ι, 264. μεγίστῳ πατρὶ, Ol. 10, 54. μέγιστον τεθμὸν, Ol. 6, 117. μέγιστοι ἦσαν, Ne. 9, 41. μεγίστην τιμὴν, valde celsum honorem, Py. 4, 495. μεγίσταις βουθυσίαις, Ol. 5, 12. μέγιστον σπέρμα, Ol. 9, 93. χάρμα, Py. 8, 91. γέρας, Ne. 8, 42. κλέος αὔξων, Ist. 7, 42. μέγιστα ἀέθλων, Py. 10, 37.

μεδέω, vide μέδω.

μέδιμνον, τὸ, vide sub κοτύλη.

μέδω et μεδέω, f. μεδήσω. (Μάω) præsum et præeo consilio, rego, curo, administro. est a μήδω, correpto η, βουλεύομαι. futurum non potuit fieri μέσω a μέδω, coincideret enim cum nomine duali μέσω a μέσος. ob eandem rationem ἕδω non habet ἔσω, sed ἐδήσω, quia est adverbium ἔσω in usu. θυγάτηρ Φόρκυνος, μέδοντος ἁλὸς, qui præsidet mari, α, 72, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ubi utrumque est idem,

Β, 79, χρὴ γὰρ τὸν ἄρχοντα οὐ μόνον ἡγεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ πρόβουλον εἶναι. sic et, Τρώων, Κ, 301. Ξ, 144. Λυκίων, Μ, 376. Μυρμιδόνων, Π, 164. Ἀργείων, Ψ, 457, 573. Φαιήκων, η, 136, 186. ν, 186, 210. Δαναῶν, λ, 525. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, nam in eo monte habebat templum celebre, et hinc ab illo monte consulere rebus Troicis vel Græcis hoc tempore credebatur, Γ, 276. Η, 202. Ω, 308. sic Δωδώνης, Π, 234. regit ergo activum verbum genitivum. in *media* forma μέδομαι et μεδέομαι, f. δήσομαι, in specie est, curam alicujus rei in me suscipio, consilium et propositum meum dirigo aliquo. πολέμοιο μεδέσθω, Β, 384, cogitet de prœlio. δόρποιο μέδοντο, Ω, 2, (omisso ionice augmento) cœnam cogitabant. πάρος δόρποιο μέδεσθαι, Σ, 245. νόστοιο μεδοίατο pro μέδοιντο, Ι, 618. κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην, Δ, 21. Θ, 458. mala Trojanis struebant et cogitabant ambæ deæ. εἴ κε νόστοιο μέδηαι, si de reditu cogitaveris eumque curaveris, λ, 109. μ, 137, *wenn du für die nach hausekunft weislich sorgest, (if thou wisely providest for the return home.)* ὁππότε κεν κοίτου μέδηται, si de cubitum eundo cogitaverit, β, 358. sic, δείπνοιο, τ, 321. καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς, et nos duo cogitemus de fortitudine, Δ, 418, Ε, 718, i. e. φροντίσωμεν. sic, σίτου, de cibo, Ω, 618. κοίτοιο μεδώμεθα, γ, 334. πολέμοιο μεδήσομαι, Ι, 646, cogitabo de pugnando. ergo ὁ μέδων est ὁ φροντιστικὸς ὤν, καὶ βουλευτικὸς τῶν ἀρχομένων, eorum quæ suscipiuntur. μεδέων, i. e. βασιλεύων, Ol. 7, 161, et est ibi de Jove, ὦ Ζεῦ, νώτοις Ἀταβυρίου, de Atabyrii montis jugis imperans et consulens: nam in eo insulæ Rhodi altissimo monte erat celebre Jovis templum, qui et hinc Jupiter Atabyrius cognominabatur. Germanorum *messen, (to measure,)* et *mässigen, (to moderate,)* metiri et temperare, ejusdem sunt originis, utpote cum cura et cogitatione facienda.

μέζεα, τὰ, vide sub μῆδος.

μεθάλλομαι, (Ἄλλω) adsilio, irruo. *falle hinzu, (I fall upon.)* οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ χαλκῷ, pro μεθαλλόμενος, Ε, 336. ἵετο ὅμιλον ῥῆξαι μετάλμενος, conabatur ordines perrumpere irruens, Λ, 538. ἥρπαξε (abripuit aliquam ovem) μετάλμενος, Μ, 305, de leone. τὸν οὔτασε δουρὶ μετάλμενος, Ξ, 443. οὐκ ἔστι ὅς κέ σε ἕλῃ μετάλμενος, non erit qui te assequatur consectans, ψ, 345, ubi de certamine curuli pacifico sermo est, et μετὰ notat post, *nach, (after.)*

μεθέλω, (Ἕλω) comprehendo, excipio. ῥηϊδίως μεθέλεσκε, ionice pro μεθεῖλε, facile excipiebat pilam, θ, 376. recentioribus est μεταλαμβάνειν.

μεθέπω, (Ἕπω) sequor, viso, quæro. αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους, Ε, 329, pro μεθεῖπε, et ad ἵππους deest κατὰ, quod attinet equos, i. e. cum equis suis secutus est eum: secutus est vestigia ejus. ὁ δὲ ἡνίοχον μέθεπε θρασὺν, Θ, 126, quærebat oculis aurigam audacem, sc. alium, in locum occisi sui; *sahe sich nach einem um, (looked about for one,)* ἐζήτει, ἀνηρεύνα. ὡς ἴδε Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἰοῦσαν, sequentem, sectantem, comitantem, una cum eo versantem. sic et Σ, 234, μετὰ δέ σφι ποδάρκης εἵπετο Ἀχιλλεὺς, pro μεθείπετο, una cum iis sequebatur, una cum iis aderat. ἦε νέον μεθέπεις; num nunc primum ades apud nos, α, 175, i. e. ἥκεις εἰς ἡμᾶς, visis nos. τὴν μεθέπων, hanc insequens, Ol. 3, 55. ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, Py. 2, 68, mendacium dulce sectatus, fraudem dulcem amplexus. ταύτην μεθέπων Διόθεν αἶσαν, Ne. 6, 24, hanc consectans a Jove datam sortem. et 98, νώτῳ μεθέπων ἄχθος, dorso subiens onus.

μέθη, ἡ, vide sub μεθήμων, et μέθυ.

μέθημαι, (Ἕω) adsideo. μνηστῆρσι μεθήμενος, α, 118. coll. 114. συγκαθήμενος.

μεθημοσύνη, ης. ἡ. (Ἕω) incuria, negligentia, remissio animi, ἀμέλεια. μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, ignaviaque militum, Ν, 108. et 121, τῇδε μεθημοσύνῃ, *bey solcher farlässigkeit, (by such carelessness.)* et hæc sæpe oritur ex destinato consilio, nec semper est vitium naturæ. Vide sub ἐφημοσύνη.

μεθήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕω) negligens, remissus. ὁ ἀμελητὴς καὶ ἔκλυτος. οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, sc. Ἀχιλλεύς ἐστι, Β, 241, ubi Thersites fortitudinem Achillis deprimit, καὶ ῥωμαλέον μὲν αὐτὸν ὑπεμφαίνει, χαῦνον δὲ καὶ οὐ θαρσαλέον οὐδὲ ἐντρεχῆ. τί νύ σε ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ, ζ, 25, i. e. ἀμελοῦσαν τῶν τοῦ οἴκου. hinc est et ἡ μέθη, ἡ χαυνοῦσα τὸν νοῦν, remittens mentem; et τὸ μέθυ, i. e. ὁ εἰς μεθημοσύνην ἄγων οἶνος.

μεθίημι, f. μεθήσω. (Ἕω) remitto, relaxo. emitto, contra mitto. μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην, nos Græci concedimus ei victoriam, Ξ, 364, *wir überlassen ihm den sieg, (we give up the victory to him.)* nam hoc verbum *activum* solet habere accusativum, nisi subintelligenda est ellipsis τοῦ τί. *medium* vero habet genitivum, e. c. ἐκέλευσέ με οὐ μεθίεσθαι αὐτοῦ, jussit me eum non omittere, Aristoph. Plut. 43. vide tamen loca Homerica de usu hujus verbi. τί ὧδε μεθίετε ἀλκῆς, cur sic remittitis de robore vestro, Μ, 409. sic Ν, 116, ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε ἀλκῆς. ἠὲ ἑκὼν μεθίεις, an sponte et consulto remittis et cessas, δ, 372, negligis, coll. 371. et vide ibi tres causas, cur quis quid possit negligere: est enim vel stolidus, vel languidus, vel data opera sciens volensque negligit; *er ist entweder zu dumm, oder zu commode und träge, oder er will mit fleiss nicht, (he is either too stupid or too indolent, or wilfully neglects.)* hoc μεθίης scribitur et μεθίεις, quasi a μεθίω. ἀλλὰ ἑκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις, Ζ, 523, sed volens cessas et non vis, sc. pugnare acriter, ἀμελεῖς: et blanditur ibi Hector Paridi, ut in se satis forti et animoso, sed nescio qua de causa remittenti de studio pugnandi, ut excitet eum hac laude. ὅστις ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι, Ν, 234, qui sponte remiserit a pugna, non vero vulneratus graviter. et est conjunct. præs. a μεθίω. nam hoc verbum format tempora ut ἵημι, ut ἵέω, ut ἵω. πολλάκι γὰρ μεθίει τε καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, Κ, 121, sæpe enim remittit et non vult laborare: ubi est præsens a μεθίω. οὐχὶ μεθίει, nec remittebat, Ω, 716, ubi est imperf. a μεθιέω. sic et Π, 762. οὐδὲ, Φ, 72, neque dimittebat e manu. καὶ δὴ μεθίεν (pro μεθίεσαν, imperf. a μεθίημι) χόλου Τηλεμάχῳ, et sane dimittebant iram in Telemachum, φ, 377, *liessen nach, (gave up.)* et hæc syncope est Ionica. τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ, nam ablativus et genitivus in tali constructione æquivalent. *liess mit seiner gewalt nach, weil sie vergeblich war, sezte dreimal ab, (relaxed his force because it was in vain, thrice desisted.)* τὸ μὲν ἐς ποταμὸν μεθῆκεν, ε, 460, immisit id κρήδεμνον (vittam) in fluvium, *übergab es dem strome, (threw it into the river,)* ut in mare efferretur. μετὰ δ' ἰὸν ἧκε, pro μεθῆκε, emisit sagittam, Α, 48, pestiferam in Græcos. κῆρ ἄχεος μεθέηκα, cor a dolore levavi, Ρ, 539. et ut h. l. est κῆρ, accusativus, sic supra ad βίης vel βίῃ est omissus accusativus αὐτὸν, ipse se remisit a vi. ἑκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν, sponte remisit paululum in agitando equos, Ψ, 434: et hujus μεθίημι oppositum est ἐφίημι, concito. κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε, a fletu remittere solet tandem, Ω, 48. οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν, non tantum tumultum immisisset et excitasset nobis, σ, 401, ubi κέλαδος velut sagitta aliqua pingitur per hoc verbum. μὴ χωσαμένη σε μεθείω, pro μεθῶ, aor. 2. conj. interserto ε ob distractum circumflexum, et Iota ob metrum; ne irata te mittam et destituam, Γ, 414. ὅστις πολέμοιο μεθείη, qui a pugnando remittat, Ν, 118, ubi est optativus. εἴ με μεθείη ῥῖγος καὶ κάματος, ε, 471, si me relaxet frigus et lassitudo, ut in somnum delabar: si me resolvat in somnum. οὐ σεῖο μεθήσω, non te destituam, Λ, 840. Ποσειδάων δὲ μεθήσει ὃν χόλον, α, 77, remittet et relaxabit iram suam, ἀφήσει, χαυνώσει. οὔ σε μεθήσει, non destituet te, ο, 212, *er wird sich nicht unbekümmert um dich lassen, (he will not forsake thee,)* οὐκ ἀμελήσει σέ: et sequuntur breves positiones festinantis. est in genere: non dimittet te a se, *wird dich nicht so weglassen, (will not dismiss thee thus,)* vel: *er wird nicht nachlassen, nicht ablassen, (he will not desist,)* rogando non desistet. οὕτω δὴ μεθήσομεν, an sic remittemus, Ο, 553. ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἐρύσαι πρὸς ἄστυ, concedemus eum iis trahendum ad urbem, Ρ, 418, ubi dativus pertinet ad verbum finitum, accusativus ad infinitum. εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε, si vos a pugna remiseritis, Ν, 97. οὔ με φημὶ μεθησέμεν, pro μεθήσειν, Υ, 361, ἀμελήσειν. οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω, nequaquam puto eum remissurum quidquam esse, π, 377, *er wird nicht nachlassen, (he will not relax.)* μή τι μεθίετε ἀλκῆς, ne remittite a fortitudine, Δ, 234. et 240, οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι πολέμοιο, si quos cerneret remittentes a pugnando. et 516, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο. sic Ζ, 330, ἴδοις. et Μ, 268, ὅντινα μάχης μεθιέντα ἴδοιεν. et Ν, 229, ἴδηαι. εἴ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν, si te nunc dimiserimus, Κ, 449, ubi est ionice pro ἀπολύσωμεν. et est fortasse differentia, μεθῶμεν δωρεὰν, ἀπολύσωμεν acceptis λύτροις. *wenn wir dich losskaufen lassen und also gehen lassen, (if we ransom thee and set thee at liberty.)* μεθέμεν χόλον, Α, 283, inf. a. 2. ionice pro μεθεῖναι, ut dimittas iram. sic et Ο, 138. πολέμοιο μεθιέμεν, inf. præs. pro μεθιέναι, a pugna desistere, Δ, 351. et cum Attica paragoge μεθιέμεναι πολέμοιο, Ν, 114, coll. 97, 116, 118. de diis inferis inquit umbra Darii regis evocata apud Æschyl. Pers. 692, λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι, ad accipiendum quam ad dimittendum sunt promtiores.

μεθίστημι, (Στάω) una statuo, adjungo. it. permuto, *ich setze um, (I change,)* transpono, aliud vel me. Αἰνείας δ' ἑτάροισι μεθίστατο, constituit se et adjunxit se sociis suis, Ε, 514, συνίστατο, stabat inter suos. ἐγώ σοι ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γάρ, δ, 612, ego tibi ista commutabo, valeo enim; inquit Menelaus ad Telemachum, alia dona cupientem quam ista oblata: *ich will dir andré dafür geben, denn ich habs, (I will give thee others instead, for I am able,)* μεταλλάξω: ἐκ μεταφορᾶς τῶν διὰ σταθμοῦ ἀντικαταλλασσόντων, si quis per libram alteri tantundem appendit. θανεῖν καὶ μεταστῆναι βίου, synonymice dictum, Eurip. Alcest. 21.

μεθομιλέω, f. ησω. (Ἕλω) sum commilito. τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, pro μεθωμίλεον, Α, 269, una cum his ad pugnam profectus sum contra hostes, coll. 271.

μεθορμάω, (Ὅρω) adgredior, contra ruo. τὴν Λυρνησσὸν ἔπερσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ πατρί, Υ, 192, persequens te in illam urbem, quam deinde diripui. μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν ἐλάβετο αὐτῆς, ε, 325, persequens in undis carinam apprehendit eam: *da er hurtig darhinter her war, (as he quickly followed.)*

μέθυ, τό. (Ἕω) vinum. δι' οὗ μεθήμονες οἱ πίνοντες γίνονται, εἴ τε λίαν διὰ μέθης, sive nimium per ebrietatem; εἴ τε καὶ ἄλλως κατὰ

ῥαστώνην ἔμφρονα, sive et alias per hilaritatem sobriam. cæterum vox μέθυ non absolute est in malo sensu: possumus enim dicere, μέθυ λείβειν. hinc et Bacchus dictus μεθυμναῖος. dictum ergo sic vinum, quatenus remittitur eo animus, et exsolvitur curis. μέθυ χίλια μέτρα, i. e. οἴνου, Η, 471. πολλὸν δ' ἐκ κεράμων (ex amphoris) μέθυ πίνετο, Ι, 465. σῖτον καὶ μέθυ ἡδὺ, δ, 748. η, 265. ρ, 533. δαινύμενοι κρέα καὶ μέθυ ἡδὺ, ι, 162, 557. et 9, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων. et 45, πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο. μέθυ νεῖμον, η, 179. ν, 50, coll. 53. μέθυ γλυκερὸν, ξ, 194. οὐδ' εἶχον μέθυ λεῖψαι ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν, μ, 362, *sie hatten keinen wein zum trankopfer, (they had no wine for the sacrifice.)* cæterum, quantum malum sit ἡ μέθη, ebrietas, docet exemplo suo τηλικοῦτος Κύκλωψ, ι, 345, seqq. μέθυ est indeclinabile.

μεθύω, f. ύσω. ("Εω) madeo vino, ebrius sum a nimis hausto μέθυ. ἧσται (sedet) νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς, nutans capite, ebrio similis, σ, 239, et h. l. proprie posita vox. Sed Ρ, 390, βοείην μεθύουσαν ἀλοιφῇ, corium bubulum largiter inunctum oleo; ubi metaphorice notat πλήρωσιν τὴν ἀπὸ πληθυσμοῦ ἀλοιφῆς. sic Demosthenes metaphorice: μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος, ebrius est a magnitudine rerum a se gestarum. quidam τὸ μεθύειν dictum esse volunt a, μετὰ τὸ θύειν, post sacrificium factum, quia in feriis et ἐν ἑορταστικῇ ἀδείᾳ, in otio feriarum, id potissimum fit ut inebrient se homines. quod interpretamentum magis facetum, quam etymologia est. Vide sub "ΥΩ.

Μειδάω, f. ήσω. ("Αω) renideo tacite. subrideo nihil loquens. nam est compositum verbum ex μὴ αὐδᾷν. et id modestius καὶ σεμνότερον quam γελᾷν. μειδήσασα δὲ "Ηρη ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον παιδὸς, Α, 596, Juno, regina tanta, et mater. allegorice τὸ μειδίαμα "Ηρης est serenitas aëris; quem suavem risum excitat Vulcanus, i. e. temperatus calor. sic εἰρήνη γλυκὺ γελᾷ, καὶ ἡμέρα διαγελᾷ, καὶ γῆ γελᾷ. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Ε, 426, nam μειδᾷν quidem potest σεμνὸν πρόσωπον ἐπὶ τοιούτοις, ἀλλ' οὐ γελᾷν proprie. ὁ μὲν ("Εκτωρ) μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ, Ζ, 404. μείδησεν δὲ πότνια "Ηρη, μειδήσασα δὲ ἐῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ, Ξ, 222, s. πατὴρ θεῶν, Ο, 47. "Ηρη, Φ, 434. 'Αχιλλεὺς, χαίρων 'Αντιλόχῳ, Ψ, 555, quia simpliciter Antilochus, et quasi judex, locutus erat; et quia addiderat: si illum alterum misereris, da ei quodvis aliud de tuo ex misericordia, non vero ut præmium certaminis, utpote quod jam meum est: maxime autem quod ad pugnam se obtulerat ob id præmium. ridet igitur leniter, εὐγένειαν (propriam suam) ἐν τῷ 'Αντιλόχῳ φαντασάμενος, suam ipse nobilitatem animi in Antilocho agnoscens. μείδησεν δὲ Μενέλαος, δ, 609. Καλυψὼ, ε, 180. 'Αθήνη, ν, 287. ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, π, 476. μείδησε δὲ θυμῷ Σαρδάνιον μάλα τοῖον, υ, 301, *er verzog im zorne den mund als ob er lachelte, (in his anger he forced the appearance of a smile.)* 'Οδυσσεὺς, ψ, 111. Vide sub βέω.

μειδίαμα, τὸ, vide supra.

μειδιάω, f. άσω. ("Αω) idem quod μειδάω. μειδιόων (pro μειδιῶν) βλοσυροῖσι προσώπασι, de Ajace, surgente tacite, Η, 212, nam μειδιᾷν est γέλωτος μὲν αὐστηρότερον, *ernsthafter als das helle lachen, (more grave than loud laughter,)* σκυθρωπότητος δὲ φαιδρότερον, *lustiger als das sauersehen, (more cheerful than a melancholy look:)* et βλοσυρῷ προσώπῳ μειδιᾷν κέκραται θυμῷ καὶ χαρᾷ. *lächelte mit ernsthaften minen, (smiled with a serious look.)* conf. πρόσωπον. sic μειδιόων, ψ, 786, de Antilocho, qui per dissimulationem doloris renidebat, quia alii ridebant, coll. 784. ut sit h. l. Σαρδάνιον μειδιᾷν, et Hesiodeum illud ἐκγελᾷν, i. e. ἔξω καὶ ἐπιπολῆς γελᾷν, *äusserlich lächeln da es einem inwendig so nicht ums herz ist, (to smile outwardly, though one's feelings by no means correspond,)* "Εργ. 59. ἔθεινε (percutiebat, verberabat) μειδιόωσα (pro μειδιῶσα) ἐντροπαλιζομένην, huc illuc se versantem, Φ, 491.

μείζων, ονος, ὁ ἡ. τὸ μεῖζον. (Γάω) major, altior. est a μέγας, comparativus μεγάτερος et μέσσων, bœotice μέζων, (nam Bœoti duplex Sigma efferunt per ζ.) et interserto Iota, μείζων. σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, sc. ἐστὶ, est tibi, habes, accipis, Α, 167. κεφαλῇ μείζονες καὶ ἄλλοι, Γ, 168, capite et statura quidem et alii altiores sunt, et prominent, collato 169, s. μείζονα κρητῆρα, Ι, 102, capaciorem craterem. et 494, τῶν μείζων ἀρετὴ βίη τε τιμή τε, quorum (deorum) altior est qualitas et vis et honor. τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον, majus malum conciliabitis, Ν, 120. μείζων βοὴ, major clamor, Ξ, 4. et 377, ἀσπίδι μείζονι. μείζων χόλος, Ο, 121, major ira. μεῖζον ἄεθλον, majus præmium certaminis, Ψ, 551. et 593, εἰ μεῖζον ἀπαιτήσειας, si majus quid a me poposceris. νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μεῖζον, sc. κακὸν, β, 48, *was viel ärgeres, (something much worse.)* πολὺ μεῖζον καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο, δ, 698. τὸν 'Αθήνη θῆκεν μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, ζ, 230, hunc Minerva fecit proceriorem adspectu et habitiorem. collato π, 174. sic et ψ, 157. ω, 368. οὐ μεῖζον κλέος ἀνέρος, θ, 147. et 187, δίσκον μείζονα. οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι (ἔπεστι) κακὸν, μ, 209, non hoc majus adest malum. πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας, ι, 537. ἄνδρες πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι, proceriores adspectu, κ, 396. ἔτι μεῖζον μήσεαι ἔργον, λ, 473, magis arduum excogitares negotium. εἴποθι μεῖζον ἕλῃσι κῆτος, si quam majorem capere possit balænam, μ, 96. ἔτι μοὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων, π, 291. τ, 10, hoc etiam majus in mentem mihi dedit. μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ, σ, 106, ne forte majus etiam malum accipias. et 254, μεῖζόν τε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω. sic et τ, 128. πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω, υ, 41. σοφία μείζων (est subjectum) ἄδολος τελέθει, Ol. 7, 99. μείζω (pro μείζονα) εὐθυμίαν, Ist. 1, 89, voluptatem majorem. μείζονα ἄλσεα, Py. 5, 119, lucos majores.

μείλιγμα, ατος. τό. (Μέλω) delinimentum. φέρει μειλίγματα θυμοῦ, fert delinimenta iræ, κ, 217, e. c. cibos. Vide sub μέλι.

μείλινος, η, ον, vide μέλινος.

μειλίσσω, f. ίξω. (Μέλω) suaviter tracto, mulceo, placo, delinio. *ich thue gütlich und zu willen, (I treat kindly.)* μειλισσέμεν (διὰ) πυρὸς ὦκα, quamprimum grate iis facere igne, Η, 410, et sermo est de mortuis; simulque ἀστείως dictum. sicut enim παίδων μειλίγματα sunt τὰ ἐκείνων θελήματα: *(wenn man den kindern den willen thut, so schreien sie nicht) (when you gratify the whims of children that they may not cry.)* sic νεκροῦ μείλιγμα ἡ ὠκεῖα ταφή: *daran geschichet der todten beger, (the dead are appeased by it.)* μηδέ τί με αἰδόμενος μειλίσσεο, γ, 96. δ, 326, *rede nicht etwa, aus achtung gegen mich, mir nur nach dem munde, (do not say agreeable things merely to flatter me:)* ubi μειλίσσειν non est καταπραΰνειν, placare; sed est positum ἐπὶ τοῦ, λέγειν τὰ μείλιχα, grata loqui, auribus dare aliquid.

μειλιχίη, ης. ἡ. (Μέλω) blandities, blanda verborum structura; lenis et mollis actio. ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο, in manibus victoria et salus sita est, non in lenitate pugnæ, Ο, 741, *man muss im fechten nicht säuberlich thun, und sein selbst nicht schonen, (in battle a person must not spare either his enemy or himself.)* et sic legit Aristarchus in ablativo. Dionysius Thrax autem legi jubet in nominativo, οὐ μειλιχίη πολέμοιο, i. e. πολέμου οὐκ ἔστι προσήνεια, in pugna lenitas erga hostem et se ipsum, non habet locum, sed ἐν χερσὶν ἐστιν σωτηρία.

μειλίχιος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) suavis sicut mel, deinde metaphorice, de moribus animi et vitæ socialis; comis, humanus, suavis convictu, *freundlich, gelinde, (kind, mild,)* γλυκύθυμος. προσηύδα μειλιχίοισιν, sc. ἔπεσι, Δ, 256. Ζ, 214, quorum contrarium erat 143. et 343, τὸν δὲ 'Ελένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι. δώροις ἀγανοῖς ἔπεσσί τε μειλιχίοις, Ι, 113. μειλίχιον μῦθον ἔφερε Καδμείοις, i. e. εἰρηνικὸν, *ein freundlich wort, (kind words,)* Κ, 288. μειλιχίοις ἔπεσιν, Κ, 542. Λ, 137. Μ, 267. Ρ, 431. Φ, 339. ι, 363, 493. κ, 173, 442, 546. λ, 551. μ, 207. π, 279. σ, 282. τ, 415. φ, 192. ω, 392. λίσσεσθαι μειλιχίοις ἐπέεσσιν, ζ, 143, 146. et 148, μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον. ionice est et peculiare fœmininum: μειλιχίῃ αἰδοῖ, θ, 172. μειλιχίοις λόγοις, Py. 4, 227, 428. Sophocles dixit, μειλιχίων ποτῶν ῥεῦμα, fluentum potionum gratarum.

μείλιχος, ου. ὁ ἡ. (Μέλω) idem. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, Ρ, 671, de Patroclo: *er wuste sich gegen jedermann holdselig zu beweisen, (he knew how to behave courteously towards every one.)* sic, de eodem, Τ, 300, κλαίω σε, μείλιχον αἰεί. οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ, Ω, 739, in pugna non lenis erat: sed extra eam erat valde μείλιχος: de Hectore. μείλιχον ἔπος, suave verbum, ο, 373, *sie giebet einem kein erquickend wort, (she cannot give any one a kind word.)* μείλιχος αἰὼν, Py. 8, 139, suavis vita. ὀργὴ, mitis et blandus affectus, Py. 9, 76. μείλιχα ἅπαντα τεύχει βροτοῖς χάρις, omnia facit suavia, Ol. 1, 49.

μειουρία, ἡ, *μειουρισμὸς*, ὁ, vide sub ὄφις.

μειράκιον, τὸ, *μεῖραξ*, ὁ, vide sub παῖς aliquanto a fine, ἡλικία, et ἔρως.

μείρομαι, vide ἀμείρω, et sub ἀσπαίρω.

ΜΕΙ'ΡΩ, f. ερῶ. a. 1. ἔμειρα. perf. a. μέμαρκα. perf. pass. μέμαρμαι et attice εἵμαρμαι. perf. m. μέμορα, attice ἔμμορα. divido, partior, tribuo, *ich theile zu, (I allot.)* in medio est et, particeps sum vel fio, tribuitur mihi. ἶσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς, Ι, 612, æqualiter mecum regna, et capesse in partem tuam dimidium dignitatis meæ, inquit Achilles ad Phœnicem, cum quo vult partiri principatum suum. οὔποτε ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς βασιλεὺς, Α, 278, nunquam æqualis honoris particeps fuit et pro parte sua accepit rex: nam ibi præfert Nestor Agamemnonem omnibus regibus, qui ante eum fuerunt; nunquam enim alius tot reges et principes, et tantum exercitum, sub se habuerat. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, Ο, 189, inquit Neptunus de divisione fraterna inter tres filios Saturni: quisque sortitus est pro parte sua suam dignitatem, ἐκ μοίρας ἔτυχεν. eadem verba dicit regina in concilio Phæacum, λ, 337, ubi confer τιμή: quisque vestrum habet suam partem in honore habendi et bene tractandi hospitem talem: vel et, quisque dignus est honore suo, ut δὲ sit enim, et ut trahatur ad hospitem. νῦν δέ εἵμαρτο με ἀλῶναι λευγαλέῳ θανάτῳ, Φ, 281, inquit Achilles in fluvio periclitans: nunc enim destinatum et attributum mihi est a fatis, ut ego corripiar a misera et ingloria morte. hinc est particip. præt. pass. εἱμαρμένος, tributus a fato; et ἡ εἱμαρμένη, sors cuique attributa a fatis et a nexu rerum: quam tangit poëtice, Δ, 1—74. ubi docet, eventus rerum pendere a consilio Jovis, et fatum nihil esse aliud nisi consultum divi-

num de regendis rebus, quod occultum sit hominibus. idem versus, νῦν δὲ εἵμαρτο — repetitur ι, 312, ab Ulysse naufrago. sic et ω, 34, νῦν δέ σε οἰκτίστῳ θανάτῳ ἁλῶναι εἵμαρτο, attributum tibi erat. a μείρω est per paragogen μερίζω. pro μείρω reperitur et ἀμείρω, quod concipitur compositum vel cum α intensivo et copulativo, ut sit, impertior libenter, tribuo utique: vel cum α privativo, ut sit, non tribuo, privo parte sua. hinc est ἀπαμείρω vel ἀπαμείρομαι, quod quidam codices habent in ρ, 322, ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεὺς ἀνέρος, dimidium enim virtutis bonæ aufert Jupiter viro; pro quo alii et meliores legunt ἀποαίνυται, eodem sensu.

μεὶς, ὁ. (Μήνη) est æolice pro μήν. ἕβδομος ἑστήκει μεὶς, Τ, 117, septimus surgebat mensis, cum extra ordinem pareret illa filium. μεὶς ἐπιχώριος, Ne. 5, 82, mensis in illa terra solitus celebrari.

μεῖστος, η, ον, vide sequens.

μείων, ονος. ὁ ἡ. (῎Εω) est comparativus a μικρὸς, minor, brevior. et superlativus est μεῖστος, η, ον, minimus; sicut a πλείων fit πλεῖστος. et ab hoc μεῖστος fit μιστύλλω, in minutas partes seco; abjecto ε. ταχὺς Αἴας μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας, ἀλλὰ πολὺ μείων, ὀλίγος μὲν ἔην, Β, 528, 529, ubi repetitis phrasibus brevitas ejus indicatur, si cum ingenti altero Ajace eum conferas. μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος, Γ, 193, capite quidem, i. e. statura, minor Agamemnone. μείων αἰτία, minor incusatio, minus crimen, Ol. 1, 57, i. e. οὐδεμία: nam apud recentiores hic comparativus sæpe ponitur pro οὐδείς. μείων μῶμος, Py. 1, 160. οὐ μείονα φθόνον, Py. 11, 45.

μελαγχαίτης, ὁ, vide sub κυανοχαίτης.

μελαγχρὴς, έος. ὁ ἡ, vide sequens.

μελαγχροιὴς, έος. ὁ ἡ. (Χράω) idem ac μελανόχροος. fusco colore. et hic color est heroicus, *bräunlich und schön, (a manly brown.)* ἂψ δὲ μελαγχροιὴς ἐγένετο, π, 175, rursus fuscus colore fiebat, sc. Ulysses, in suam propriam formam restitutus ex dissimulatione. hinc et τλήμων Ulysses dicitur, nam firmiora putantur corpora nigricantia quam albida. Attici dicunt μελαγχρὴς, έος, ὁ ἡ. hinc est μελαγχρὲς μειράκιον, cujus meminit Hor. I, Od. 32, 11.

μέλαθρον, ου. τό. (Λάω) proprie est trabs illa media, quæ super ædificii tectum protenditur, et in quam alia tecti tigna utrimque se inclinant; quæ trabs alias dicitur τὸ ὑπέρτονον. talis trabs media etiam in iis tectis erat, quæ plana quidem, in medio tamen paullo altiora, erant, ut pluvia aqua posset defluere: ut ergo in talibus tectis reliqua tigna utrimque posita, admodum leni fastigio se reclinarent in hoc μέσον τῆς στέγης ξύλον. nomen habet ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι καπνῷ αἰθομένου πυρὸς, nam impluvium erat circa eam trabem, ubi fumus exibat: cum nondum quadrangularis lapidea fistula reperta esset ad educendum ex domo fumum. deinde ab hac suprema tecti parte, totum tectum vocatur μέλαθρον, quod etiam extra μελαίνεται καὶ θέρεται ὑπὸ ἡλίου. et, si domus plures habet contabulationes, etiam inferius laquear, maxime circa mediam ejus partem, ubi erat foramen magnum ut fumus exiret, dicitur hoc nomine. et denique per synecdochen, domus tota. sic et apud nos, *ein rauchfang, eine feuerstätte, (a chimney, a fireplace,)* dicitur pro domo. πρίν με καταβαλεῖν πρηνὲς μέλαθρον αἰθαλόεν Πριάμου, Β, 414, i. e. domum Priami: nam μέλαθρον αἰθαλόεν in specie est, impluvium illud, ubi fumus exit, et quod nigrescit et aduritur quasi fumo. vides igitur, ab hac parte dici totum. φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, sunt sub tecto meo, Ι, 204, ubi tabernaculum temporarium, sed ob moram belli in casæ satis magnæ modum, exstructum in castris, sic vocatur. et 636, αἴδεσαι μέλαθρον, ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν, reverere tectum, nam sumus sub tecto tuo, i. e. hospites supplices tibi ne repudies, conf. ὑπωρόφιος. αἰδεῖται οὖν τὶς τὸ μέλαθρον, i. e. οἶκον, καὶ ὄροφον, εἰ τοὺς ἐντὸς ὄντας ἡγεῖται αἰδοίους καὶ ὡς οἷον ὁμαίμονας, i. e. συγγενεῖς, ὁμογενεῖς, διὰ τὸν ἑρκεῖον Δία. καθύπερθε μελάθρου, superne e laqueari, Θ, 279, ubi narratur de Vulcano, insidias componente Marti et Veneri. ἀψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, nectens laqueum ex superna trabe, λ, 277, ad suspendium. et ibi in significatu primo nomen positum. sic et τ, 544, ἂψ δὲ ἐλθὼν (ὁ ἀετὸς) καθέζετο ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ, revertens considebat in prominente parte tecti, in culmine, vel ad latus prominente trabe, ἐν τῷ ἐξέχοντι μέρει τῆς δοκοῦ. sic et, χ, 239, αὐτὴ δὲ ἀναΐξασα ἕζετο ἀνὰ μέλαθρον αἰθαλόεντος μεγάρου, ubi sermo est de Minerva, in hirundinem se transfigurante, quæ sedebat ad trabem laquearis in triclinio magno, ubi fumus evolvebatur, i. e. jaculabatur aliquis socius Ulyssis etiam per illud foramen in procos. ἐπεί κε μέλαθρον ἐπέλθοι, σ, 149, quandocunque in domum venerit, ad tectum accesserit. κυπαρίσσινον μέλαθρον, tectum cupressinum, Py. 5, 52, i. e. domum pulcram.

μελαίνω, f. ανῶ. (Λάω) atrum reddo. it. ater et obscurus fio. μελάνει (pro μελαίνει, ob metrum, sicut οἰδάνει pro οἰδαίνει) πόντος, Η, 64, mare nigrescit, pro μελαίνεται. μελαίνετο (omisso augmento) χρόα (κατὰ) καλὸν, Ε, 354, de Venere vulnerata: sanguine nigricante oblinebatur quod attinet pulcrum corpus externum. μελαίνετο ὄπισθεν, sc. ἡ ἄρουρα, Σ, 548, post aratrum apparebat terra versa nigrior quam ante aratrum.

μελάμφυλλος, ὁ ἡ. (Φύω) nigricans frondibus. ἐν μελαμφύλλοις κορυφαῖς Αἴτνας, Py. 1, 51, i. e. πολυδένδροις. nam sylvæ procul nigricant, quo densiores, eo magis. a μέλας.

μελαναίετος, ὁ, vide sub θηρητήρ.

μελάνδετος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) nigro illigatus. est epitheton gladii. πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα, Ο, 713, i. e. σιδηρόδετα, ferro, i. e. ferreo manubrio, firmiter illigata, ἐνδεδεμένα ἐπιμελῶς σιδήρῳ κατὰ τὴν λαβὴν, *die in ein eisern gefäss wohl eingefuget sind, (firmly fixed in an iron handle.)* ut καλὰ ergo pertineat ad gladium ipsum, *zu der klinge, (the blade.)* et quia id ferreum manubrium erat magnum, hinc additum, κωπήεντα. nam αἱ κῶπαι et αἱ λαβαὶ sunt idem. id igitur vult μελάνδετα, ἔχοντα μελαίνας λαβάς. μέλας γὰρ ὁ σίδηρος.

μελάνδρυον, τὸ, vide sub δρῦς.

μέλανθος, ὁ, vide sub θάλασσα prope initium, et Μελάνθιος in R.

μελανόσσος, ὁ, vide sub θηρητήρ.

μελανόχροος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) nigricante colore in cute. *von schwärzlicher haut, schwarzbraun, (of a dark complexion, swarthy.)* γυρὸς ἔην ὤμοισι, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος, τ, 246, comes Ulyssis erat elatis humeris, nigricante facie, crispo capite. idem nomen et in declinatione tertia casus habet, κύαμοι μελανόχροες, Ν, 589, *dunkelfarbige bonen, (beans of a dark colour.)*

μελαντειχὴς, έος. ὁ ἡ. (Τέκω) ex nigro structus. μελαντειχέα δόμον Περσεφόνης, nigram et simul firmiter munitam domum Proserpinæ, Ol. 14, 28, i. e. σκοτεινὸν καὶ στερρόν.

μελάνυδρος, ου. ὁ ἡ. (῞Υω) nigricantis aquæ. est epitheton limpidæ et altæ aquæ. κρήνη μελάνυδρος, Ι, 14, 15. Π, 3, 4, conf. κρήνη. et 160, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. sic et Φ, 257. ἐπὶ κρήνην, υ, 158.

μέλας, αινα, αν. (Λάω) ater, obscurus. *schwarz, ser dunkelroth, dunkel, (black, dark, of a very dark red.)* est a μὴ, non, (quod in compositione sæpe in με corripitur) et λάω, video; quia omne nigrum impedit aciem oculorum: vel et a λάω, fruor cum voluptate, quia nocte extra domum, et morte, aliisque talibus atris, nemo cum lubentia facile fruitur. μέλας ἕσπερος, α, 423. σ, 305, ubi ἕσπερος est ἡ ἑσπέρα: hinc additur μέλας, ut hic ἕσπερος distinguatur ab illo ἑσπέρῳ, qui est lucidissimus in cœlo. οἶνος μέλας, i. e. ἐρυθρὸς, ε, 265, coll. 165. ι, 196, coll. 208. μέλανος θανάτου, Β, 834. Π, 687. μ, 92. ρ, 326. οἶμοι μέλανος κυάνοιο, Λ, 24, 35. αἰετοῦ, nigræ aquilæ, Φ, 252. μείλανι πόντῳ, ob metrum pro μέλανι, Ω, 79. sic nomen proprium ὁ Μελανίων, scribitur et Μειλανίων. sic et τὸ θεμέλιον et θεμείλιον, μελίσσειν μειλίσσειν, μέλιχος μείλιχος, etc. cæterum id mare l. c. vocatum postea est ὁ Καρδιανὸς κόλπος, ab urbe Καρδία. λίθον μέλανα, Η, 265. Φ, 404. μέλανες βότρυες, Σ, 562. μέλαινα νὺξ, Θ, 486. Ξ, 439. Ο, 324. Ω, 366. ναῦς, Α, 141, 300, 433. Β, 170. Ο, 423. β, 430. γαῖα, Β, 699. Ο, 715. λ, 364, 586. τ, 111. νεφέλη ἄχεος, Σ, 22. ω, 314. τέφρη, Σ, 25. μελαίνη (ionice) κὴρ, i. e. θάνατος, Β, 859. Γ, 360, 454. Ε, 22, 652. Η, 254. Ξ, 462. Φ, 66. β, 283. ρ, 500. χ, 14. ω, 126. ὄϊς, Κ, 215. κ, 527, ovis atra. μελαίνης ἠπείρου, ξ, 97. φ, 109. μέλαιναν ἄρνα, Γ, 103. μέλαιναι νῆες, Β, 524. ὀδύναι, Δ, 191, i. e. αἱ θανατηραὶ, εἰς ᾅδην μέλανα κατάγουσαι. sic, μελαινάων ὀδυνάων, pro μελαινῶν ὀδυνῶν, Δ, 117. Ο, 394. Π, 304. μελαίνῃ φρικὶ, δ, 402, conf. φρίξ. sic, φρῖκα, Φ, 126. μελαίνῃ σποδιῇ, ε, 488, nam τὰ τεφρώδη καὶ τὰ φαιὰ pertinent ad hunc colorem qui dicitur μέλας. μέλαν αἷμα, i. e. ἐρυθρὸν, Δ, 149. Η, 262. Κ, 298. Λ, 812. Ν, 655. Π, 529. Φ, 119. γ, 455. κῦμα μέλαν, Ψ, 693. ὕδωρ, Π, 161. Φ, 202. Β, 825, et hoc μέλαν est fluminum et maris commune epitheton. hinc et dicunt κυανῶπιδα Ἀμφιτρίτην, et Ποσειδῶνα κυανοχαίτην: καὶ ταῦροι μέλανες θύονται τῷ Ποσειδῶνι. signat tamen, τὸ μέλαν etiam τὸ βαθύ: et quo purior simulque profundior est aqua, eo magis videtur nigricans. sic, μέλαν ὕδωρ, δ, 558. ζ, 91. μ, 104. ν, 409. μέλαν νέφος θανάτου, Π, 350. δ, 180. ῥίζῃ μέλαν, κ, 304. μέλαν δρυὸς, ξ, 12, ubi neutrum pro substantivo positum; et vide δρῦς. μελάντερον ἠΰτε πίσσα, nigrior quam pix est, vel, μέλαν κατὰ τὴν πίσσαν, *ziemlich schwarz wie pech, (black as pitch,)* Δ, 276, ubi sermo est de nube, quæ quo nigrior est, eo densior est et plenior aquis. raræ enim nubes apparent albæ, rariores etiam rufæ. οὔτι μελάντερον ἔσθος, nullum nigrius vestimentum, Ω, 92, ubi sermo de Thetide lugente. cæterum ex hoc comparativo apparet, ex genitivo μέλανος extrusum esse τὸ τ, euphoniæ causa, sicut ex τάλανος, a τάλας. μέλαν γένειον, mentum nigricans, Ol. 1, 110, i. e. μελανθησόμενον ὑπὸ λάχνης. μέλανος θανάτου, Py. 11, 86. μέλανι φόνῳ, Ist. 8, 109, atro cruore. μέλαιναν χθόνα, Ol. 9, 76. εὐφρόνην, atram noctem, Ne. 7, 4. μέλαιναι ἄρουραι, Ne. 11. 50.

μέλγω, vide sub Ἀμέλγω.

μέλδω, (Δάω) macero, mollio, *ich mache weich, (I soften.)* et med. μέλδομαι, liquefio, maceror. λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίσσῃ μελδόμενος σιάλοιο, Φ, 363, lebes fervet intus, dum urgetur igne multo, maceratus, (i. e. qui macerari et coqui facit) adipe suis saginati: de qua constructione vide κνίσσα. cæterum hoc verbum est compositum ex τὰ

μέλη, membra, partes; et δαίω, uro, accendo, fervere facio. τήκων τὴν κνίσσαν.

μελέδημα, ατος. τό. (Μέλω) cura sollicita. ὕπνος, λύων μελεδήματα θυμοῦ, Ψ, 62. υ, 56. ψ, 343. ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ, talis vir, habens in animo sollicitudines, δ, 650. νύκτα διὰ ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν, ο, 8, in animo per noctem excitabat sollicitudines de patre; et sermo est de Telemacho somnum non capiente. sunt ergo φροντίδες, λῦπαι. et possit videri nomen compositum ab ἔδειν τὰ μέλη, comedere et depascere membra: sicut et αἱ μελεδῶνες, ὡς τὰ μέλη ἔδουσαι καὶ τήκουσαι. sed lusus is est ingenii, vocem curatius interpretantis, et memoriam adjuvantis.

μελεδών, ῶνος, ἡ, vide præcedens, et sequens.

μελεδώνη, ης. ἡ. (Μέλω) cura sollicita. idem ac μελέδημα. πυκιναὶ δέ μοι ἀμφὶ κῆρ ὀξεῖαι μελεδῶναι, τ, 517. eadem dicitur et ἡ μελεδών, ῶνος.

μέλεια, ας, ἡ, vide sub μελέτη.

μελεϊστὶ, (Μέλω) adverb. membratim. μελεϊστὶ ταμῶν, in frusta dissecans corpus, Ω, 409, *glied vor glied, stückweise, (limb by limb, piecemeal.)*

μέλεος, έη, εον. (Μέλω) inefficax. proprie, qui conari semper videtur, ad effectum autem conatuum non pervenit. a μέλεσθαι i. e. φροντίδα ἔχειν: δῆλον γὰρ, ὅτι ὁ διηνεκῶς ἔμφροντις (perpetuo conans et meditans) καὶ διὰ τὸ οὕτω μέλεσθαι ἀεὶ μέλλων, ἀπρακτεῖ. deinde per consequens est, μάταιος, vanus, inanis. οὔ σε χρὴ ἑστᾶναι, μέλεον σὺν τεύχεσι, Κ, 480, non te oportet nihil efficientem stare in armis: ubi vides significatum primum; te minantem quidem egregia sed nihil agentem. οὐ μέν σοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος, non a te sine pretio dicta erit hæc laudatio mei, Ψ, 795. ἤμβροτον ἀλλήλων, (aberrarunt a se invicem jaculando) μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω, Π, 336, ubi neutrum est adverbialiter, et utraque phrasis est eadem: *sie schossen beyde fel, (they both missed.)* μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας: Φ, 473, ubi μέλεον (neutrum adverbialiter) pertinet ad ἔδωκας, inaniter et nullo tuo contrario conatu concedis ei victoriam de te? *lässest ihm den Sieg umsonst, (dost thou relinquish the victory to him without a struggle?)* μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμὴ, inefficax mihi erit conatus meus, ε, 416. alibi est et epitheton hominum in genere, ut sit, miser, laboriosus, curis infelicibus exercitus et vexatus.

μελέτη, ης. ἡ. (Μέλω) studium, cura, exercitatio, meditatio. μελέτα μία οὐ θρέψει ἅπαντας, Ol. 9, 161, unum studium non alet omnes: ἄσκησις, ἐπιτήδευμα. ὀξεῖα μελέτα, Ol. 6, 63, i. e. σὺν φροντίδι μεγάλῃ. μελέταν ἔχων, Ne. 6, 93, habens exercitationem, i. e. non rudis et imperitus artis. μέλεταν σοφισταῖς προσέβαλον, Ist. 5, 36, oratoriæ artis magistris præbuerunt materiam exercendi artem oratoriam, isti heroës. μελέταν ἔργοις ὀπάζων, Ist. 6, 97, studium rebus gerendis adhibens. ἐν μελέταις, Ol. 14, 26, i. e. ἐν ἐπιμελείαις, in præmeditatis carminibus. et hinc est ἡ μέλισσα, τὸ ἐπιμελέστατον ζῶον. ἡ μέλεια, ας, cura, cogitatio sollicita, studium, apud Xenoph. Pæd. 4, πάντα νῦν ἀκμάζει μελείας δεόμενα, omnia nunc cum maxime curam postulant. unde est ἡ ἀμέλεια, negligentia.

μελέω, vide ΜΕ'ΛΩ.

μέλη καρικὰ, vide sub ἀοιδὴ, ad initium.

μέλημα, ατος. τὸ, (Μέλω) cura, studium. νέαις μέλημα παρθένοις, Py. 10, 92, curam sui injecturum virginibus: de adolescente pulcro et forti.

μελησίμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) qui in cura et fama hominum futurus est. a μελήσει curæ erit. ὁ διὰ φροντίδος ὢν πολλοῖς. ponitur de urbe Cyrene, Py. 4, 27.

μέλι, ιτος. τό. (Μέλω) mel, *honig, (honey.)* et fortasse hoc nomen prius est, a μέλω, ut a τῷ μέλιτι ἡ μέλισσα dicta putari possit. μέλιτος γλυκίων αὐδὴ, sermo melle dulcior, Α, 249, de Nestore. χόλος, γλυκίων μέλιτος καταλειβομένου, ira, sæpe hominibus dulcior melle destillante, Σ, 109. μέλι χλωρὸν, i. e. πρόσφατον, νεοτρύγητον, recens expressum mel, Λ, 630. κ, 234. nam mellis multus usus apud priscos, etiam in cibis. sic, μέλιτι γλυκερῷ ἐκόμισε αὐτὰς, nutrivit eas virgines melle dulci, υ, 69, una cum τυρῷ καὶ οἴνῳ, *honig, butter, wein, (honey, butter, wine;)* tres eximiæ res ad victum simplicem simul et delicatum. μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας, amphoras plenas mellis et adipis imposuit rogo, Ψ, 170. sic, καίεο, (comburebaris) ἐν ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ, καὶ μέλιτι γλυκερῷ, ω, 68, ut ergo mel et in sepeliendis corporibus adhibitum sit, ut νεκρικὸν μείλιγμα. μέλι μεμιγμένον γάλακτι, Ne. 3, 134, i. e. ex dulcissimis et gratissimis compositum. κόρον ἔχει καὶ μέλι, etiam mellis satietas est, Ne. 7, 78. μέλιτι πόλιν καταβρέχων, Ol. 10. 118, i. e. dulci et grata laudatione perfundens civitatem. μέλιτι ἐν ἐρατεινῷ Ist. 5, 67, in amabili melle. verbum μελιτόω, f. τώσω, melle condio, it. suavitate dulci repleo. comp. καταμελιτόω, apud Aristoph. Av. 225, οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην, quantopere replevit suavitate fruticetum totum luscinia canens. etiam verbum βλίττω, f. βλίσω, aufero exprimendo, est pro μελίττω, quia mel ex favis exprimitur. Aristoph. Equ. 791. Lys. 476. nam pr. est, castro favos.

μελία, ας. ἡ. (Μέλω) fraxinus arbor. est a μέλω, peto: quia hæc arbor altum et latum spatium crescendo implet et appetit. et quia ex ligno hujus arboris bona fiebant hastilia: hinc tota hasta per tropum vocatur ἡ μελία. deinde et fructus hujus arboris hoc nomine vocatur. denique αἱ Μελίαι sunt Nymphæ, præsides hujus arboris, et, ab hac specie etiam aliarum arborum. apud poëtam tropice notat hastam, ab hastilis materia appellatum: bis tamen de arbore ipsa positum nomen. ὁ δὲ ἔπεσεν, μελίη ὥς, Ν, 178—180, ubi parabola de cæsa hac arbore. sic et, Π, 767. φηγόν τε, μελίην τε, fagos et fraxinos cædere in monte. αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῇσιν μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν δηΐων, hastati, cupidi protensis hastis thoraces perforare hostium, Β, 543: ubi ὀρεκταὶ μελίαι sunt δόρατα, διότι ἀπὸ ξύλου μελίας ἐσκευάζοντο. Πηλιάδα μελίην, i. e. hastam, cujus hastile erat fraxineum ex monte Pelio, Π, 143, coll. 144. sic et Τ, 390. Φ, 162. Χ, 133. sic, Πηλιὰς μελίη, Υ, 277. et 322, μελίην εὔχαλκον, hastile probe munitum ferro. μελίης χαλκογλώχινος, Χ, 225. et 328, μελίη χαλκοβάρεια. μελίην ἰθυπτίωνα ἐφῆκεν αὐτῷ. Φ, 169, hastam recta volantem immisit in eum. et 174, μελίην Ἀχιλῆος. πολλοὶ ἐπήϊσσον (irruebant) μελίῃσι, cum firmis hastis, ξ, 281. μελίη ἔπεσε, χ, 259, 276. sic ὁ ἐλέφας est animal, et pars ex eo, sc. ὀστοῦν.

μελίγδουπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) suaviter resonans. a τὸ μέλι, mel. μελιγδούποις ἀοιδαῖς, Ne. 11, 23.

μελίγηρυς, υος. ὁ ἡ. (Κρῶ) suavi voce cantans vel cantatus. μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπα ἀκοῦσαι, μ, 187, de Sirenibus. μελιγάρυες (dorice) ὕμνοι, Ol. 11, 4. Py. 3, 113, ἡδύφωνοι. μελιγάρυας ὕμνους, Ist. 2, 6. μελιγαρύων ὕμνων, Ne. 3, 7.

μελίζω, f. ίσω. (Μέλω) cantu et carmine celebro. μελίζειν τὸν ἀοιδαῖς, Ne. 11, 23, celebrare eum cantibus.

μελιηδής, έος. ὁ ἡ. (Ἥδω) mellis suavitatem habens, a τὸ μέλι, mel. et metaphorice, valde suavis et gratus. μελιηδὴς οἶνος, Δ, 346. Ζ, 258, (collato 264, ubi idem μελίφρων dicitur, mel sapiens) Κ, 579. Μ, 320. Σ, 545. γ, 46. ι, 208. ξ, 78. σ, 150, 425. φ, 293, i. e. γλυκὺς et quasi mellitus. πυρὸς, suave triticum, Κ, 569. καρπὸς, Σ, 568, ubi uva sic dicitur. καρπὸς λωτοῦ, ι, 94. ἄγρωστις, gramen dulce, ζ, 90. ὕπνος, τ, 551. νόστος, reditus in patriam dulcis, λ, 99. κηρὸς, cera suavis, μ, 48, sc. ὁ ποτὲ τοιοῦτος antequam mel exprimeretur; suavis tamen et nunc odore. θυμὸς, anima et vita dulcis, Κ, 495. Ρ, 17. λ, 202, quod metaphorice dictum; nihil enim vita dulcius homini. μελιηδέα ποίαν, gramen suave, Py. 9, 64. ὁ ἡ φιληδὴς, έος, qui amat suaves res. ἡ φιληδία, studium voluptatis, Aristoph. Plut. 307, 310. φιληδέω, delectari cupio. οὐ φιληδῶ μάχαις, Aristoph. Pax, 1130.

μελίκομπος, ου. ὁ ἡ. (Κόπω) dulciter sonans, a τὸ μελὶ, mel. dulciter superbiens. μελικόμπων ἀοιδᾶν, Ist. 2, 46, mellito sono efferentium se cantionum.

μελίκρατον, ου. τὸ. (Κάρα) infusum ex melle et lacte. apud recentiores est, ex melle et aqua. sed in poëta est prius. κ, 518. λ, 27. et hoc erat νηφάλιον πόμα, conveniens animabus et τοῖς ἐν ᾅδου. post sequebatur vinum merum: et tunc denique aqua pura. ὁ ἡ ἀλίκρας, ατος, est μεμιγμένος θαλάσσῃ, sicut ὁ ἡ χαλκόκρας est, ὁ χαλκῷ κεκραμένος.

μέλινος et μείλινος, η, ον. (Μέλω) fraxineus. est epitheton hastæ, a materia hastilis. sic, ἔγχος μείλινον, Ε, 655. Ν, 597. Φ, 172. Χ, 293. sed loco Υ, 272, alii, aptius fortasse, legunt, χάλκεον ἔγχος pro μείλινον. δόρυ, Ε, 666, 694. Φ, 178. Π, 114, 814. μείλινα δοῦρα, Ν, 715. Τ, 361.

μελίπηκτον, τὸ, vide sub μελιτόεις.

μέλισσα, ης. ἡ. (Μέλω) apis, *die biene, (a bee.)* dicitur a μέλειν, curæ esse, curare; nam est τὸ ἐπιμελέστατον ζῶον: opus quoque ejus, τὸ μέλι, cum cura quæritur ab hominibus et cupide appetitur. potest vivere sex vel septem annos. cæterum est ζῶον συγγενὲς τῇ ποιήσει, (cognatum arti poëticæ) διά τε τὸν μόχθον τὸν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, (ob operam sollicitam in elaborando) καὶ διὰ τὴν τοῦ ἔργου γλυκύτητα, (ob dulcedinem operis) καὶ τὸ τοῦ κηρίου εὐσύνθετον, (aptam favorum dispositionem) quam et poëtæ imitantur in disponendo. ingeniosius alii quam verius τὴν μέλισσαν dictam tradunt, παρὰ τὸ, μήλοις (i. e. ἄνθεσι) ἐφιζάνειν, quasi μήλιζα. ἔθνεα μελισσάων ἀδινάων, examina apum densarum, Β, 87, ubi parabola de iis. ὥστε σφῆκες ἠὲ μέλισσαι, Μ, 67, nam hoc animal valde pugnax est pro favo et prole sua. hinc proverbium: εἰς μελίττας ἐκώμασας, in apes comessabundus et petulans incidisti; quod dicitur de iis, qui præter opinionem incidunt in malum, ἐπὶ τῶν παραδόξως κακουμένων. ἔνθα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, ν, 106, ubi favos ponunt apes. ὥστε μέλισσα, Py. 10, 83, quomodo apis non uni flori unice inhæret. μελισσᾶν ἰῷ, Ol. 6, 79, i. e. melle. τρητὸν πόνον, foraminosum laborem apum, Py. 6, 54. Vide sub μελέτη.

μελιτόεις, εσσα, εν. (Μέλω) mellitus. μελιτόεσσαν εὐδίαν, Ol. 1, 158, mellitam serenitatem, i. e. felicitatem. ex fœminino μελιτόεσσα, fecerunt Attici ἡ μελιτοῦττα, ης, quæ est libi species, *ein honigkuchen, (a honey-cake,)* τὸ μελίπηκτον. sic et ἡ οἰνόεσσα attice dicitur ἡ οἰνοῦττα.

μελιτοῦττα, ἡ, vide supra.

μελιτόω, vide sub *μέλι*.

μελίφθογγος, *ου. ὁ ἡ.* (*Φάω*) suaviter et dulce sonans. a *τὸ μέλι*, mel. *μελίφθογγοι Μοῦσαι*, Ol. 6, 36. *ἀοιδαὶ*, Ist. 2, 12. sic, *μελιφθόγγοις ἀοιδαῖς*, Ist. 6, 13.

μελίφρων, (*Φέρω*) exhilarans dulcedine sua, et benignus velut mel. a *τὸ μέλι*. *μελίφρων ὕπνος*, B, 34, *der süsse schlaf, (sweet slumber.)* *οἶνον μελίφρονα*, Z, 264, coll. 258, *μελιηδέα*, quod est idem. sic et Θ, 506, 546, *τὸν κατὰ μέλι εὐφραίνοντα*. nam *μελίφρων* est ob euphoniam *συγκεκοφθὲν* ex *μελιεύφρων*: *οἶνος* autem est *ὁ εὔφρων* (lætificans) *καρπὸς γῆς*. sic *οἶνον*, Ω, 284. *η*, 182. *κ*, 356. *ν*, 53. *ο*, 148. *πυρὸν*, triticum dulce, Θ, 188. *σίτου μελίφρονος*, *ω*, 488, panis dulcis. *μελίφρονα αἰτίαν*, Ne. 7, 16, suavem et mellitam causam.

μελλέφηβος, *ὁ*, vide sub *ἡλικία*.

μέλλω, (*Μέλω*) futurus sum, sum fortasse, soleo, volo. dicitur hoc verbum non solum *ἐπὶ γενησομένου πράγματος*, de futuro; sed et *ἐπὶ παρῳχημένου μὲν, ἀδήλου δὲ*, de præterito quidem, sed incerto aut non satis cognito; sæpe est et *στοχαστικὸν ῥῆμα*, conjecturam aliquam aut probabilem futuritionem aut existentiam innuens. *ich werde wohl, ich bin wohl, (I shall probably, I think I am.)* cæterum est a *μέλω*. propria ergo vis verbi *μέλλω* est, cogito adhuc et consulto quasi mecum quid acturus sim, *ich besinne mich noch, ich stehe bey mir an, ich möchte vielleicht, (I think I shall, I intend to, I may possibly.)* *ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο μέλλω*, N, 777, alio tempore sane magis recessisse a pugnando videri fortasse possum; et deest ibi in festinatione loquentis, at nunc sane nequaquam recessi. *ein andermal möchte ich vielleicht eher das ansehen haben gewichen zu seyn: aber itzo nicht, (another time I should be less unwilling to retreat; but not now.)* conf. *ἐρωέω*. *μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ πατρὶ*, Φ, 83, sine dubio odit me Jupiter, *ich muss wohl bey gott sehr in ungnaden seyn, (I must be quite out of favour with Jupiter:)* ubi rem præsentem sed non satis certam notat. *ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι*, cui soles vota facere, Λ, 364. Υ, 451, i. e. *ἔοικας*, videris. *μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον*, Ψ, 544, vis enim me spoliare dono et præmio meo. *εἰ δ' οὕτω τοῦτο ἐστὶν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι*, nam si hoc ita est, (sc. quod suspicaris, 558, 559.) voluntas ea mea erit, placebit mihi ita, A, 564, et id tibi sufficere debet. *ἃ οὐ τελέεσθαι ἔμελλε*, quæ non futura erant perfici et re vera effici, B, 36. et 116, *οὕτω που Διῒ μέλλει φίλον εἶναι*, sic fortasse erit voluntas Jovis. sic et I, 23. N, 226. Ξ, 69. *καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσαι*, Σ, 362, etiam mortalis aliquis sane præstaret id alteri, sc. ut ei adesset amice, et omnia experiretur ad commodum ejus promovendum; et loquitur ibi Juno ad Jovem, de Græcis, in quorum gratiam ipsa operam dederat, ut Achilles quovis modo ad arma concitaretur. *μέλλει γάρ που τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσαι*, Ω, 46, potest aliquis etiam proximiorem amittere. *τὰ δὲ μέλλετε ἀκούειν ὥς περ ἐτεὸν*, Ξ, 125, hæc sine dubio audivistis. *ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι βουλὰς βουλεύειν*, K, 326, ubi principes solent consultare de fugiendo aut pugnando: *ἐοίκασι*, solent. *ἔτι γὰρ ἔμελλεν ἐπιθήσειν Τρωσὶ ἄλγεα*, B, 39, impositurus enim adhuc erat Jupiter illis ærumnas. et 694, *τάχα δὲ ἀναστήσεσθαι ἔμελλεν*, mox autem surrecturus erat, sc. Achilles ab otio suo. *καὶ δὴ τάχα ἔμελλεν δώσειν αὐτὸν τῷ θεράποντι, κατάξειν ἐπὶ νῆας*, Z, 52, et sane jam traditurus eum erat ministro, deducendum ad castra Græca. et 393, *τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίεναι πεδίονδε*, ea enim via exiturus erat ex urbe in campum. et 515, *εὖτε ἄρα ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χώρης*, cum jam conversurus erat se ex illo loco, ut abiret, *da er eben sich von dem orte wegwenden wollte, (just when he was about to leave the place.)* *οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν*, non relaturus erat ei nuntium, K, 336. et 365, *ὅτε δὴ τάχα ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν*, cum jam prope erat ut in vigiles incurreret. sic, *ὑπὸ πτόλιν ἵξεσθαι*, cum prope ad urbem perventurus erat, Λ, 181, sc. Agamemnon. *οὐδὲ τάφρος Δαναῶν καὶ τεῖχος ἔμελλεν ἔτι σχήσειν*, M, 3, neque fossa et murus castrorum amplius prohibiturus erat vim hostium. et 34, *ὣς ἄρα ἔμελλον ὄπισθεν θήσειν*, ita deinde facturi erant. et 113, *οὐκ ἔμελλε ἀπονοστήσειν*, non rediturus erat. *ἐκ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θήσειν Τρώων*, O, 601, ex eo tempore facturus erat ut fugarentur Trojani a navibus et castris Græcis. *ἦ γὰρ ἔμελλεν οἷ αὐτῷ θάνατον λιτέσθαι*, rogaturus enim certe ipse sibi erat mortem, Π, 46. et 460, *αὐτὸν Πάτροκλος ἔμελλε φθίσειν*, eum is perditurus erat et interemturus. *ὅτε ἔμελλε βίην Ἡρακλείην τέξεσθαι Ἀλκμήνη*, cum paritura esset Herculem, T, 98. *οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν*, non persuasurus ei erat, Υ, 466. *γ*, 146. *αὐτὸν πέμπειν εἰς ἀΐδαο*, occisurus eum erat, Φ, 47. *φθίσεσθαι*, interficiendus erat, Ω, 85. *ἐμέλλετε ἄσειν κύνας*, saturaturi eratis canes, Λ, 816. *τάχα μνήσεσθαι ἔμελλον Ἀργεῖοι Φιλοκτήτου*, recordaturi erant ejus, B, 724. *τὰ δὲ οὐκ ἔμελλόν με ὀνήσειν*, E, 205, hæc mihi profutura non erant, sc. *τὰ τόξα*. et 686, *οὐκ ἔμελλον ἔγωγε εὐφρανεῖν ἄλοχον*, non exhilaraturus ego eram conjugem. *Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον*, navigaturi erant, Λ, 22. et 699, *περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι*, cursu certaturi erant de tripode. *μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ μέλλον ἀπέσσεσθαι*, minime vero et ab eo abfuturi erant Græci, P, 278. et 497, *οὐκ ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι αὖτις*, non incruenti abituri erant. *ἐπεὶ οὐκ ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι*, siquidem amicum, cum occideretur, defensurus non eram, defendere eum mihi non licebat, Σ, 98. *οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν*, persuadere id tibi non volebam, X, 356. conf. *πείθω*. *ὅτε δὴ τάχα ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον*, cum jam appropinquaturi erant ad præmium propositum, Ψ, 773, cursu. *αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἔσεσθαι*, perpetuo futuri essemus, M, 323. *μέλλω ἀθανάτους ἀλιτέσθαι*, videor deos offendisse, sine dubio peccavi contra deos, *δ*, 377, *ich werde mich wohl an den göttern versündiget haben, (I must surely have offended the gods.)* et 200, *μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι*, nam tu potes id scire. *μέλλεις ἀρήμεναι*, sine dubio optasti et precatus es, *χ*, 322, *so wirst du wohl oft gewünschet haben, (no doubt thou hast often wished.)* *πατέρων τάδε μέλλετε ἀκούειν*, *δ*, 94, etiam ex patribus ista sine dubio audivistis, potestis audivisse. *μέλλουσι κύνες ῥινὸν ἀπὸ ὀστέων αὐτοῦ ἐρύσαι*, *ξ*, 133, fortasse canes cutem ejus ab ossibus (i. e. corpore) detraxerunt. *ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν*, fortunam dii poterunt dare, *σ*, 19. *ὅτε μέλλον ἄκρον ὑπερβαλεῖν*, quando jam in eo erat, ut lapidem super superiorem marginem montis trajicere vellet, *λ*, 595, de Sisypho. *Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἔδμεναι* (*ἔδειν*) *ἑταίρους ἀνάλκιδος ἀνδρὸς*, non vorabas socios ignavi hominis, *ι*, 475, ut ergo, *cum infinitivo præsentis vel aoristi, hoc verbum circumloquatur imperfectum simpliciter sæpe.* et 477, *καὶ λίην σέ γε ἔμελλε κιχήσεσθαι κακὰ ἔργα*, omnino te infortunium consecuturum erat. *οὐκ ἄρα ἔμελλες, οὐδὲ θανὼν, λήσεσθαι χόλου*, ne mortuus quidem obliturus eras iræ, *λ*, 552, inquit Ulysses ad umbram Ajacis. *οὐκ ἄρα ἔμελλες λήξειν ἀπατάων*, non finem facturus eras fallaciarum, *ν*, 293. *μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδε ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων εἶναι*, erat dives hæc domus, poterat esse dives et honorata, *α*, 232. *τῷ δὲ ἔμελλεν αὐτῷ κήδεα ἔσεσθαι*, *δ*, 107, ipsi futuræ erant ærumnæ. et 181, *ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσασθαι θεὸς αὐτὸς*, ea fortasse invidebat nobis et nimia putabat deus ipse: nam meliores legunt ibi *ἀγάσασθαι*, cum alii habeant futurum *ἀγάσεσθαι*. et 274, *κελεύσειν δέ σε ἔμελλε δαίμων*, deus aliquis te volebat eo ituram, *es muste dich wohl ein gott es heissen wollen, (a god must certainly have impelled thee.)* et 514, *ὅτε δὴ τάχα ἔμελλε Μαλειῶν ὄρος ἵξεσθαι*, cum venturus erat ad promontorium illud. *ὅτε δὴ ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι*, cum volebat retro domum reverti, *ζ*, 110. et 165, *τὴν ὁδὸν*, (iter) *ᾗ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδεα ἔσεσθαι*, quod futurum mihi erat magna ærumna. et 135, *κούραις μίξεσθαι*, accessurus erat ad cœtum puellarem. *τελευτήσεσθαι*, *θ*, 510, hoc consilio vel hac sententia (*ταύτῃ τῇ βουλῇ*, 509,) futurum etiam erat ut denique ageretur. *ἑτάροισι ἐρατεινὸς ἔσεσθαι*, amabilis futurus erat meis sociis, *ι*, 230. et 378, *ὁ μοχλὸς ἐν πυρὶ ἔμελλεν ἅψασθαι*, vectis igne arsurus erat. *οὐδὲ ἔμελλεν ἐκτελέειν*, neque ad finem perducturus erat, *κ*, 26, non poterat id efficere usque ad finem destinatum. *ἀλλ' οὐδ' ὣς τινὰ ἔμελλε ἀπαλεξήσειν κακότητος*, *ρ*, 364, sed ne sic quidem aliquem prohibiturus erat ab infortunio. et 412, *γεύσεσθαι προικὸς*, gustaturus erat. *οἷον* (*δόρπον*) *ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ θήσειν*, appositurus erat, *υ*, 393. *ὀϊστοῦ γεύσεσθαι*, *φ*, 98, gustaturus erat primus sagittam. *ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε*, elevaturus erat poculum ad os, in eo erat ut elevaret, *χ*, 9. *καὶ σοὶ παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοὴ*, *ω*, 28, et tibi adfutura erat mors. et 469, *οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν ἄψ ἀπονοστήσειν*, reversurus erat. *ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον*, *β*, 156, quæ debebant in fine pati, quæ ipsis deinde futura erant, conf. *ὁρμαίνω*. *ἦ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζύϊ*, *η*, 270, certe enim adhuc conflictaturus eram cum miseria. *ὅτε δή ῥα ἔμελλον ἵξεσθαι ἐς δόμον Κίρκης*, *κ*, 275, cum igitur venturus eram. *Ἀγαμέμνονος κακὸν* (*κατὰ*) *οἶτον φθίσεσθαι ἐν μεγάροις ἔμελλον*, periissem eo modo quo Agamemnon perierat, *ν*, 384. *ἐγώ ποτε ἔμελλον ὄλβιος εἶναι*, *σ*, 137, eram felix, poteram esse. *ἔμελλον αὐτὸν εἴρεσθαι*, volebam eum interrogare, *τ*, 94. *τῶν* (pro *ὧν*, *ὀϊστῶν*) *τάχα ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι*, *φ*, 418, quas sagittas illi mox experturi erant. *ὅτι αὐτὴν ἄξειν οἰκόνδε ἔμελλον Ἀχαιοὶ*, reducturi essent eam, *ψ*, 221. *μέλλεις ἐνεῖκαι*, transportaturus es eam, Py, 9, 90. et 86, *ὅ,τι μέλλει*, futurum est. *μέλλεν θεῖναι*, Ol. 7, 110, facturus erat. *μέλλων χρόνος*, Ol. 10, 9, futurum tempus. *τὸ μέλλον οἶδε*, Ol. 2, 103, post vitam quid sit. *μέλλον χρέος*, Ol. 7, 73, futurum commodum. *μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον*, post tres dies futurum ventum, Ne. 7, 25. *μέλλοντα φέρειν*, i. e. *βούλομενον*, Ol. 8, 85. et 42, *μέλλοντες*, volentes. *μελλόντων φράδαι*, cognitiones futurorum, Ol. 12, 13. prima *τοῦ μέλλειν* notio est, velle, cupere: ut appareat cognatio ejus cum *μέλω*, curæ habeo, cogito. et hinc, *μέλλειν ἀγαθὰ*, est, exspectare bona, Eurip, Or. 1182.

μέλον, *τὸ*, vide sub *πασιμέλουσα*.

μελόντων, pro *μελέτωσαν*, vide sub ΜΕ'ΛΩ, ad medium.

μέλος, *εος. τό.* (*Μέλω*) membrum corporis. est a *μέλω*, curæ sum, ad curam pertineo. apud recentiores addita est notio carminis et modulationis. *ἐπλήσθησαν δὲ ἄρα αὐτῷ μέλεα ἐντὸς ἀλκῆς καὶ σθένεος*, impleta ei sunt membra in corpore, pleno robore, P, 211. *μέλεα ἤλδανε ποιμένι λαῶν*, membra auxit et succulenta fecit principi isti, *σ*, 69. *ω*, 367. *θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος*, vitam ex membris subire inferos, H, 131. *θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων*, i. e. *ἔθανε*, N, 673. Π, 606. sic, *ἔπτατο ἐκ μελέων θυμὸς*, avolavit vita ex membris, Ψ, 880, quod

ibi apte de ave sagitta transfixa dicitur. sic et, ἐξείλετο μελέων θυμὸν, λ, 200, absumere solet vitam e membris. ἱδρὼς ἔῤῥεεν ἐκ μελέων, sudor defluxit ex membris, Π, 110. λ, 599. θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι, ο, 353, vitam absumi e corpore. οὐδέ τι μελέων κινῆσαι ἦν, nullum poterat membrum movere, Mars vinctus, θ, 298. πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ξ, 428, undique ex membris mactati suis primitias diis desecans. ἲς ἐνὶ γναμπτοῖς μέλεσι, robur in membris quæ flecti possunt, i. e. brachiis et pedibus, Λ, 668. φ, 283. sic, κίκυς, robur, λ, 393. τρίχες, Ω, 359, ubi et caput sic dicitur. ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσιν, Ψ, 191, in nervis atque artubus. κάρψω (rugosum et exsuccum faciam) χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖς μέλεσι, ν, 398. et 430, κάρψε. et 432, πάντεσσιν μελέεσσι ἀμφέθηκε παλαιοῦ δέρμα γέροντος, ubi vides personam quam circumponebat Ulysses capiti præcipue, et manibus, fortasse et pedibus inferne. σάρκες περιτρομέοντο μέλεσσιν, pro μέλεσι, σ, 76. apud Pindarum occurrit recentior illa notio carminis artificiosi. Ἀρχιλόχου μέλος, Ol. 9, 1. γλυκὺ μέλος ὀφείλων αὐτῷ, Ol. 10, 4. τόδε φέρων μέλος, afferens hoc canticum, Py. 2, 7. et 125, ὑπὲρ ἁλὸς πέμπεται. χαρίεν, carmen venustum, Py. 5, 143. αὐλῶν ἔτευχε πάμφωνον, Py. 12, 34, tibiarum omnisonum concentum fecit. ἐγκώμιον μέλος, Ne. 1, 10. Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ πεφιλημένον, Ne. 4, 74. παρὰ μέλος ἔρχομαι, ad carmen canendum accedo, Ne. 7, 101. τῷδε μέλει, huic carmini et cantui, Ne. 4, 25. ἐγκωμίων μελέων τυγχάνειν, Ol. 2, 85. μολπὴ μελέων, Ol. 10, 100, modulatio carminum. Μουσῶν, Ist. 6, 2, carminum Musarum, i. e. musicorum carminum. habet tamen et notionem primam. ἔταμον κατὰ μέλη, dissecuerunt membratim, Ol. 1, 79, de Pelope. χαλκῷ μέλη τετρωμένοι, ferro vulnerati membris, Py. 3, 85. θνητὰ περιστέλλων, mortalia indutus membra, Ne. 11, 20. χρόνος ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων, Ne. 1, 70, diuturnitas fecit ut animas exhalarent infandas e corporibus. ὁ ἡ ἐμμελὴς, έος, si de homine ponitur, est venustus, scitus. ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς, ministra scita et grata, Plat. Theæt.

μέλπηθρον, ου. τὸ. (Ἕπω) tripudium cum cantu. in genere, discursatio læta cum sono. *ein lustiges hüpfen mit gesange, (dancing and singing.)* αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, hic canibus lusus lætus fiat, N, 233. Πάτροκλον Τρωῇσι (Τρωαῖς) κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι, eum Trojanis canibus delectamentum et ludibrium fieri, P, 255. Σ, 179, i. e. παίγνια. μετὰ κόρον γὰρ (postquam saturi facti sunt) οἱ κύνες ἐμπηδῶσι (saltu incursant) τῷ λοιπῷ σώματι τοῦ νεκροῦ, καὶ τὰς σάρκας διασπῶντες οἷον σφαιρίζουσι (quasi pila ludunt, projiciendo et eidem rursus incursando) καί πως τὰ συνήθη μέλποντες (et vel quasi canentes ex more suo) ἐφυλακτοῦσι (adlatrant:) σκιαμαχίαν ταύτην θήρας ὑπεμφαίνοντες, καὶ τὴν φαντασιάν εἰς κυνηγέσιον ἐρεθίζοντες. ergo in poëta est vox metaphorice posita.

μέλπω, (Ἕπω) cano cum saltatione et tripudiis. est a τὸ μέλος, quod notat membrum, et ἕπω, dico: quando carmina *dico*, sic ut *manus* et reliqua corporis *membra* una inserviant lætitiæ et celebrationi. et in genere, canticum cano artificiose, ut signet fere idem quod ᾄδειν. μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, καλὸν ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, μέλποντες Ἑκάεργον, A, 474, canentes in chorea. οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ, H, 240, novi in stataria pugna forti tripudiare Marti, *dem Mars einen freudentanz zu thun, (to perform a dance in honour of Mars,)* i. e. εὐχερῶς κινεῖσθαι, καὶ οἷον παίζειν καὶ ᾄδειν, ἐν τῇ κατὰ συστάδην καὶ πεζῇ μάχῃ, novi alacriter pugnare pedes. est ergo allegorica phrasis h. l. ex qua tamen vis propria verbi elucet. τῆς δ' Ἀργειφόντης ἠράσατο (amore ejus captus est Mercurius) ἰδὼν μετὰ μελπομέναις ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, Π, 182, cum vidisset eam inter canentes et saltantes in choro Dianæ, i. e. in cœtu virginum, qui festo Dianæ die ad sacra canebant cum saltatione. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο ἀοιδὸς φορμίζων, δ, 17. coll. 19, canebat cithara ad saltationem. sic et ν, 27. κοῦραι ἐννύχιαι μέλπονται τὴν, Py. 3, 139, puellæ nocturnæ celebrant cum cantu et saltatione Dianam noctilucam, festo illius die. καλὰ μελπόμενος, bene canens et celebrans cantu, Ne. 1, 30. μελπομενῶν Μουσῶν, Py. 3, 159. Vide sub Ἀείδω, et ΨΑ´Ω.

ΜΕ´ΛΩ, et μελέω, f. μελήσω. curæ sum, curam injicio. possis hoc verbum per τραυλισμὸν a μείρω ortum putare, et a μερμέρω, quod confer: sed maluimus novum thema statuere. cæterum notat multam curam et multum studii per singulas partes. εἰμὶ Ὀδυσσεὺς, ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, καί μου κλέος οὐρανὸν ἵκει, ι, 20, qui ob omnigenas calliditates ab hominibus curiose celebror, et fama de me undique per orbem dispersa est: i. e. ἐν ἐπιμελείᾳ εἰμὶ, ὡς δόλοις ἐμπρέπων, στρατηγικοῖς καὶ ἄλλως ἀγαθοῖς, οἵπερ εἰς ὕλην τῇ φρονήσει καθυποβέβληνται, qui doli ad materiam præsentem a prudentia suppeditati mihi sunt et suppeditari solent. nam erat solertissimus vir, et præsentissimi ubique animi in inveniendo utilia ad rem præsentem. id ipse sibi conscius, ex vero famam cummunem de se adfirmat: nam κλέος non est gloria simpliciter, sed in genere fama et sermo divulgatus. maxime autem hoc verbum quasi *impersonaliter* in tertia persona omnium temporum in usu est, ut notet, curæ est, cum dativo personæ, et nonnunquam sine casu rei, nonnunquam cum eo, eoque vel nominativo vel genitivo, ut exempla ostendent. οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα, B, 338, *die sich ums fechten nicht bekümmern, die keinen theil am fechten nehmen, (who care not about fighting, who take no part in the fight.)* ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, certe et mihi ista omnia curæ sunt, curo ista et ad animum refero, Z, 441. et 450, οὔ μοι μέλει ἄλγος Τρώων ὀπίσω, non me sollicitat calamitas Trojanorum in posterum. sic, σοὶ οὔ τι μέλει πόνος Τρώων, X, 11. μέλει μοὶ πόλεμος, K, 92, sollicitat et curis implet me bellum, distrahit me in anxias curas. οὔ τι σοί γε μέλει κακὸν, non cogitas de aliquo malo, quod imminere tibi possit, Ω, 683, *du bist ganz ohne sorge wegen einiges übels, (thou art wholly unmindful of any evil.)* οὐ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, arcus non curæ est illis, ζ, 270. τούτοις μὲν ταῦτα μέλει, α, 159, hæc, sc. quæ jam tibi indicabo, curant isti, nec quidquam aliud. μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ, curæ mihi magnæ sunt pereuntes illi, miseret me eorum, Υ, 21, inquit Jupiter de Græcis: et πὲρ est particula augendi et adseverandi h. l. μέλε (ἔμελε) γάρ οἱ, ἐὼν ἐν δώμασι νύμφης, curæ enim erat ei, Minervæ, Ulysses versans in domo nymphæ Calypsus, ε, 6, pertinebat is ad curam ejus, cum esset in ea domo, nec reverti posset. οὐκ ἔμελέν μοι, ταῦτα ἔρεσθαι, non curæ erat mihi, ista interrogare, π, 465, *ich bekümmerte mich nicht darum, darnach zu fragen; sondern ich eilete nur wieder weg, (I did not trouble myself to inquire concerning these matters, but hastened away again.)* χρὴ τάδε πάντα μέλειν σοι, E, 490, oportet hæc omnia curæ esse tibi. τὸν ξεῖνον ἐῶμεν Τηλεμάχῳ μελέμεν, ionice pro μέλειν, hospitem ei curandum relinquamus, σ, 420. σοὶ δὲ μελέτω Ἕκτωρ, tu curam habe pro Hectore, O, 231, inquit Jupiter ad Apollinem. μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, Ω, 152, et 181, σοί: ne sollicitet eum (te) metus mortis. σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, tu autem ipse curam adhibe, α, 305, ubi est sine casu rei: *sey fein sorgfaltig, (be very careful.)* μή τί σοι ἄλλο ἐνὶ στήθεσσι μελέτω κακὸν ἔργον τε ἔπος τε, β, 304, ne time aliud malum factum aut verbum, nisi quod epulaturi sumus in domo tua; inquit procus. καὶ τότε ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, δ, 415, tunc studete ut adhibeatis vim. ἄλλο τί σοι μελέτω φρεσὶ, aliud cura, η, 208, ne hoc cogites, ne id existimes: cura potius, ut me miserum adjuves; non enim sum deus aliquis. θάρσει, μή σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, Σ, 463, attice pro μελέτωσαν, ἐν φροντίδι ἔστωσαν. sic, τέκνον, μή σοι, T, 29. et, θάρσει, μή σοι, ν, 362. π, 436, ubi in σοὶ est amphibolia aliqua: nam re vera hoc vult, *nobis* curæ erit, quomodo occidatur Telemachus; coll. 448. sic eadem verba, ω, 356. σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων, tibi hic omnia curæ sunto, σ, 265. ρ, 594. ταῦτα δὲ Ἄρηϊ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει, E, 430. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, Z, 492. Υ, 137. sic, μῦθος, α, 358. πομπὴ, λ, 351. τόξον. φ, 552. ῥέξαντας (ἡμᾶς, nos, postquam fecimus) μέγα ἔργον, ὅ κεν Τρώεσσι μελήσει, K, 282, ubi notat non procurationem, sed tristem recordationem et mœstitiam, *bekümmerniss machen wird, (will occasion affliction.)* sic et 51, ἔργα ἔρεξε (Hector) ὅσα φημὶ μελησέμεν (ionice pro μελήσειν) Ἀργείοισι, facinora fecit, quæ puto sollicitudini et mœrori futura Græcis, μερίμνας ποιήσειν αὐτοῖς. τάδε κεν Διῒ πάντα μελήσει, P, 515. sic, αὖ, ψ, 724. πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε, λ, 331. ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι, ρ, 601. μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι, E, 238, *ich will für die pferde sorgen, (I will take care of the horses.)* sic et K, 481. *præt. perf.* μέμηλε, est per syncopen pro μεμέληκε, sicut pro ἐγάμησα est ἔγημα. ᾧ τόσα μέμηλε, cui tot et tanta curæ esse debent et solent, B, 25, διὰ φροντίδος γίνεται. ἧ αἰεὶ ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, quæ semper studuit rebus iniquis, E, 876. οὐ δαιτὸς ἔργα, I, 228, non convivii res nobis curæ sunt. μοὶ οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα, T, 213. αἷς (quibus avibus) θαλάσσια ἔργα, i. e. ἡ θάλασσα, ε, 67. τὰ δὲ ἐμῇ φρενὶ πάντα, ζ, 65. αὖ σοὶ πολεμήϊα ἔργα, μ, 116. οὔ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, non illis mare curæ fuerat, utpote mediterraneis, B, 614, per syncopen plusquamp. pro ἐμεμελήκει, i. e. οὐ φροντὶς ἦν αὐτοῖς τῶν κατὰ θάλασσαν, οὐδὲ ναυτικοὶ ἦσαν, οἷα μεσήπειροι. τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμήλει, α, 151. αἴ κέν σοι τὰ μεμήλῃ, si forte tibi ista curæ fuerint, Δ, 353, præt. perf. conj. sic et I, 359. μέγα πλούτοιο μεμηλὼς pro μεμεληκὼς, E, 708, valde divitiarum curam habens, et qui cura sua dives factus erat. sic, μέγα πτολέμοιο, N, 297, 469, pugnæ valde cupidus. nonnulli quidem formam μέμηλε pro præterito perf. medii habent: sed aptius videtur, sicut βέβουλα est pro βεβούληκα, et λέληκα pro λελάληκα, sic eandem syncopen et hic intelligere. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται (attice pro μελήσει) ὄφρα τελέσσω, A, 523. μή τί σοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω, κ, 505, ne tibi curæ esto desiderium ducis viæ in navi, *bekümmere dich um keinen wegweiser, (give thyself no concern about a pilot.)* οὐκέτι σοὶ πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλεται Ἀχιλλεὺς, nullo modo tibi curæ est ille, T, 343, pro μεμέληται, per syncopen, interserto β loco ε, et correpto η in ε, ob metrum: estque forma præt. perf. passivi deponentialiter. sic et plusquamperfecti forma, μέμβλετο, pro ἐμεμέλητο, curæ erat, Φ, 516. χ, 12, i. e. διὰ μελήσεως ἦν. μέλει αὐτοῖς, Ol. 10, 18. μέλειν ἀνδρὶ, Ist. 8, 33. μεμαλότας ἀρεταῖς, dorice pro μεμηλότας, Ol. 1, 145, filios, qui virtutibus curæ sunt, pro, quibus virtutes curæ sunt.

μέμαα, vide sub ΜΑ´Ω, ad initium.

μεμαγμένος, μεμαχὼς, vide sub μάσσω.

μέμακα, vide sub μηκάω.

μεμβλέται, pro μεμέληται, μέμβλετο, pro ἐμεμέλητο, vide sub ΜΕ´ΛΩ, ad finem.

μέμβλωκα, pro μεμόληκα, vide sub μόλω.

μεμήκω, μεμηκὼς, pro μεμηκηκὼς, vide sub μηκάω.

μέμηλε, pro *μεμίληκε*, vide sub ΜΕ'ΛΩ, paullo sub medio.

μέμηνα, vide sub *μαίνω*, ad initium.

μεμίανται, vide *μιαίνω*, et sub *φαίνω*, aliquanto sub medio.

μεμνέῳτο pro *μνάοιτο*, *μέμνημαι*, *μεμνήσομαι*, *μεμνώμεθα* pro *μνώμεθα*, vide sub *μνάομαι* ad medium.

μεμοιραμένον, *τὸ*, vide sub *μοιρίδιος*.

μέμονα, vide sub *μένω*, paullo sub medio.

μέμορα, vide sub ΜΕΙ'ΡΩ.

μέμυκε, vide ΜΥ'Ω, et sub *συμμύω*.

μεμυκὼς, vide sub ΜΥ'ΚΩ.

Μέμφομαι, f. *μέμψομαι*. (Φάω) queror, vitio do, non sum contentus, reprehendo, *bin unzufrieden womit, erkläre mein misvergnügen, (I am dissatisfied, find fault with something.)* est a *μωμέομαι*, vitupero, et *φάω*, apparere facio, ostendo, dico. *μέμφομαι αἶσαν τυραννίδων*, Py. 11, 80, improbo et fugio sortem status regii. *οὐ μέμψεταί με*, non vitio mihi vertet quidquam, Ne. 7, 94. *οὐκ ἐμέμφθη χεῖρα*, non vituperavit manum ejus, Ist. 2, 30, deponentialiter. *μεμφομένοις*, obtrectantibus, Ne. 1, 34. *τῷ Λοξίᾳ μέμφομαι μέμψιν δικαίαν*, Aristoph. Plut. 10, vitio do Apollini hoc juste.

μὲν, (Μήνη) sæpe est conjunctio, quidem; sæpe est adverbium confirmandi, sane, pro *μὴν*, ionice. si est conjunctio, sequi solet *δὲ*, e. c. Β, 494, 509. et 703, *οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ (οὗτοι) ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχὸν, ἀλλὰ* — *es waren doch auch die nicht ohne führer, sie vermisseten zwar freilich ihren anführer mit schmerzen; sondern— (they were not without leaders; they had the misfortune to lose their own leader; but —.)* *μὲν δὴ*, sane, *doch ja, (indeed,)* Α, 514. et 561, 562. *μάλα μέν σοι ἐγὼν ἔσομαι, ἀλλὰ* — Δ, 266, 268. *ἦν μὲν ἐγὼ*, Ε, 893, ubi nullum *δὲ*, vel simile, sequitur. et 901, *οὐ μὲν* (pro *μὴν*) *γάρ τι*, nequaquam sane enim. *οὐ μὲν γάρ ποτε*, Ζ, 124. et 125, *ἀτὰρ μὲν νῦν γε*. et 84, 86, *ἡμεῖς μὲν, ἀτὰρ σύ*. *καί ῥα ὁ μὲν*, pro *μὴν*, Ι, 630. *οἱ μὲν γὰρ δὴ*, Λ, 824, et 826, *τῶν δὲ*, contra illorum. *ἔγχεσι μὲν γὰρ*, sequente duplici *δὲ*, Π, 335. *τὰ μὲν*, pro *μὴν*, Σ, 131. Τ, 79. *πρῶτα μὲν, ἔκαιε δὲ*, Φ, 343, ubi *μὲν* abundat, nam *δὲ* est et, *und, (and.)* *τῶν ἵπποι μὲν*, (quidem) *οὐδὲ μὲν (μὴν) αὐτοὶ*, Ψ, 311, *ihre pferde zwar, sie selbst aber doch nicht, (their horses indeed, but not themselves.)* *σὺ μὲν*, Η, 357, coll. 359, 360. et hoc *μὲν*, ut Latinorum *quidem*, sæpe notat *auch, so gar, (even,)* ξ, 88. *μέντοι*, sane, pro *μήν τοι*, Θ, 294. Φ, 370, s. β, 294. δ, 411. *οὐ μέν τοι τόδε*, *das ist ja doch nicht, (but that is not,)* η, 159. σ, 232, *jedoch gewiss nicht, (but certainly not,)* sequente *δὲ*, quod notat nam, *denn, (for,)* 233. *αἶνος μέντοι ἀμύμων*, ξ, 508, nobilis sane *(fürwar) (certainly)* narratio allegorica, ω, 320. φ, 207. *μέν γε*, Ρ, 629. λ, 103. *μέν κε*, Ν, 47. *μέν τε*, Β, 145. Δ, 341. Ο, 203. Φ, 464. *μὲν γὰρ*, Ρ, 727. *μὲν δὴ*, Γ, 457. Θ, 238, Λ, 138, 142. *μὲν* pro *μὴν*, Ol. 1, 119, sequente *δέ γε*, Py. 1, 148, 152. *μὲν* — *δὲ*, Py. 8, 8, 10, ubi fiunt opposita. *μὲν* — *τὲ*, Ne. 8, 51, 53.

μενεαίνω, f. *ανῶ*. (Νέω) destino, cupio firmo proposito; irascor. nam est a *τὸ μένος*. impetu quodam animi concitor, sive is sit cupiendi et adsequendi, sive ulciscendi causa. *ἀσπερχὲς μενεαίνεις Ἰλίου ἐξαλαπάξαι πτολίεθρον*, indesinenter cupis Ilium evertere, Δ, 32. et sine infinitivo, *σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις*, tu autem valde cupidus propositi tui es, Χ, 10. *νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει*, naves incendere destinat, Ο, 507, cupit valde. *νῦν μενεαίνετε πῦρ ἐμβαλεῖν νηυσὶν*, Ν, 628. *μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι*, Φ, 543, vehementer cupiebat victoriam reportare; ubi simul vindictæ cupiditas stimulos addebat. *οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον*, illi vero ipsi jam propositum firmiter habebant defendere, Ο, 565. Π, 562. *εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἶφι μάχεσθαι*, Ε, 606, pro *μενεαίνειν* ionice; et est infin. pro imperativo: cedite, nec obfirmate animum ad pugnandum contra deos, *μὴ προθυμεῖσθε*. *κατακτάμεναι μενεαίνων*, interficere cupiens valde, Γ, 379. Ε, 436. Υ, 346, 442. Φ, 33, 140, 170. *οἰστὸς ἐπιπτέσθαι μενεαίνων*, sagitta, valde cupiens et propositum sibi habens advolare et contingere, Δ, 126, nam dulcedinis causa et *ἀψύχοις προσπλάττει ὁ ποιητὴς προαιρετικὴν ὁρμὴν*, et animat quasi inanima, imo et rationis plena facit. *μάλα περ μενεαίνων*, Ο, 617, valde quidem conans et cupiens. sic, *ἐρύσασθαι μενεαίνων*, extrahere e terra hastam conans, Φ, 176. *ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω*, O amice, nec ipse sane volo detineri hic, ρ, 17, *ich wünsche es selber nicht hier aufgehalten und behalten zu werden, (I am unwilling to be detained here.)* et 185, *ἐπεὶ πόλινδε ἴεναι μενεαίνεις*, quia propositum tibi firmiter habes in urbem ire. *εἰ δ' ἤδη μὲ αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ*, si me ipsum cupitis interficere ferro, υ, 315. *δὴ γὰρ μενέαινε* (omisso augmento) *νέεσθαι*, nam sane cupiebat valde redire, ν, 30. *νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν*, (aor. 1.) nos quidem ambo cupidi eramus, δ, 282. *κτάμεναι μενεαίνων*, occidere propositum habens, κ, 295, 322. *ὀρέξασθαι μενεαίνων*, se extendere ad me et contingere me cupiens, λ, 391, ut complecteretur me. et 584, *πιεῖν*, bibere cupiens, de Tantalo. *ἐρύσσεσθαι*, attracturum se esse nervum super cornu alterum arcus sibi firmiter proponens, φ, 125. *οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων*, non sane te perdet, quanquam valde id cupiens irato animo, ε, 341, ubi de Neptuno adversus Ulyssem sermo est. *νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες*, qui Jovi irascimur amentes, Ο, 104. *κτεινόμενος μενέαινε*, cum interficiebatur, ira plenus erat, Π, 491, Sarpedon, coll. 486—503. *ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης*, Τ, 58, inquit Achilles ad Agamemnonem: contentione acriter irascebamur ob puellam. et 68, *οὔ με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν*, irasci. et 367, *ὁ δὲ Τρωσὶν μενεαίνων*, graviter irascens illis. *Ἕκτορα ἀεικίζειν μενεαίνων*, Ω, 22, indigne tractabat iratus. et 54, *κωφὴν γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων*, i. e. mortuum corpus. *ὁ δὲ (Ποσειδῶν) ἀσπερχὲς ἐμενέαινεν Ὀδυσῆϊ*, α, 20. sic, *ὁ δὲ ἐπιζαφελῶς*, ζ, 330.

μενεδήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) qui hostem sustinet et non fugit. est idem qui *μενεπτόλεμος καὶ μενεχάρμης*, ὁ. cui opponitur *ὁ φυζανικὸς* et *ὁ φύζηλις*. qui in acie et prælio firmus stat. *οὐ γάρ σοι κραδίη μενεδήϊος*, Μ, 247. *καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα*, Ν, 228, *der im gefechte stand hällt, und nicht fliehet, (who is staunch in battle and does not run away.)* a *μένω*, maneo. Vide sub *ὑσμίνη*.

μενεπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) qui in pugna firmus stat, nec cedit loco: *σταδαῖος ἢ σταθερὸς πολεμιστὴς*, qui statariam pugnam firmus depugnat. sic hoc epitheto insignitur *ὁ Πολυποίτης*, Β, 740. Ζ, 29. Ψ, 836, 844. *Λυκοφόντης*, Δ, 395. *Θρασυμήδης*, Κ, 255. γ, 442. *Τυδείδης*, Τ, 48. *μενεπτόλεμοι Περαιβοὶ*, Β, 749. est a *μένω*, maneo firmus, non cedo: et circumlocutio ejusmodi herois est Λ, 835, *ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν ἄρηα*, *er hält das schärfeste gefechte mit den Trojanern im felde standhaft aus, (who stands firm in the most obstinate engagement with the Trojans.)* est oppositus ei, qui cedit aut tergum vertit. Vide sub *ὑσμίνη*.

μενέστης, ου, ὁ vide sub *δούλη* bis.

μενεχάρμης, ου. ὁ. (Χάω) qui stabilis est in prœlio, et cum firma alacritate pugnat. idem dicitur *μενεπτόλεμος*, et *μενεδήϊος*: cujus oppositum est *φύζηλις*, *δειλός*. *Ἱππόλοχον μενεχάρμην*, ubi positum ironice, Λ, 122. et 303. *Ἱππόνοον*. *Ἀντίλοχος*, Ν, 396. Ο, 582. Ψ, 419. *Κουρῆτες καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι*, Ι, 525, ubi epitheton ad utrosque pertinet.

μενέχαρμος, ου. ὁ. (Χάω) idem. *ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ*, si quis vero est vir promtus manu, sed nimis parvum scutum humero gestat, is id deteriori viro det, et majus scutum sibi sumat, Ξ, 376, coll. 375. Vide sub *ὑσμίνη*.

μενέω, vide *μένω* et sub *εὐμενέτης*.

μενοεικὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) appetitui conveniens. a *τὸ μένος*, impetus, et *εἴκω*, similis sum, convenio. *παρετίθει μενοεικέα δαῖτα*, cœnam appetitui et edendi cupiditati similem, Ι, 90. et 227, *πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι*, adsunt nobis ubique multa sufficientia ad epulandum. *αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ*, epulum funebre his satis lautum præbebat, Ψ, 29, *τὸν ἐπαρκοῦντα τῷ κατὰ φύσιν μένει*. et tale epulum tunc et est *ἐπήρατον*. *δῶρα οἴσουσι, ὄφρα ἴδηαι ὅτι σοὶ μενοεικέα δώσω*, Τ, 144, appetitui pulcra et blandientia. *μενοεικέα νήεον ὕλην*, sufficientia accumularunt ligna, ad comburendum mortuum, Ψ, 139. et 650, *σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν*, dii tibi dent pro his gratiam largam. ut ergo notetur hac voce *συμμετρία τὶς ἡ κατὰ τὸ ἀρκοῦν*, *daran man sich begnügen lassen kann, (with which one may be satisfied.)* *ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐνθήσω* (in navem tuam) *μενοεικέα*, ε, 166, ubi masculinum adjectivi maxime respicit *σῖτον καὶ οἶνον*, simul tamen et *τὸ ὕδωρ*: et hæc omnia sufficienter. et 267, *ἐν δέ οἱ ὄψα τίθει* (ei in navem) *μενοεικέα πολλά*. *μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν*, ζ, 76. *αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην*, venationem largam, ι, 158. *καί σφιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα*, prædam animo eorum convenientem, ν, 273. et 409, *ἔσθουσαι* (edentes sues) *βάλανον μενοεικέα*. *τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα*, ex his eligebam mihi quæ placebant et pulcra videbantur animo meo, ξ, 232. *ζωὴν* (ad vitam necessaria) *καταφαγεῖν μενοεικέα πολλὴν*, π, 429, placentia multa. *δεῖπνον ἡδύ τε καὶ μενοεικὲς*, υ, 391, prandium suave et lautum, coll. 392. alii derivare volunt ab *εἴκω*, cedo, et interpretantur, *ᾧ τὸ μένος εἴκει διὰ τὸ ἀρκοῦν*. sed nostra etymologia, quæ est priscorum, aptior videtur.

μενοινάω, f. *ήσω*. (Νέω) firmiter in animo propositum habeo, desidero cupide, conor cum constantia, cogito de aliqua re serio et defixa mente. verbum est a *μένος*, *τὸ*, aut, si mavis, a *μένος νόου*, vis mentis, *δι' οὗ ἀΐσσει νόος εἰς ἔργον*. et hinc est *ἡ μενοινὴ*, impetus animi ad agendum. *οὔ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅτι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς*, non puto te redituram esse infecta ea re quam animo agitas efficiendam, Ξ, 221. et 264, *Ὕπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς*; Somne, cur tandem tu talia in mente sua sollicite circumspicis. ubi tamen alii, aptius contextui legunt, *βάλλεαι σῇσι*, pro *μεταβάλλεαι*, versas animo. nam *τὸ μενοινᾷν*, h. l. vix locum habere potest. *οὔ σε ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς*, non sperare possem te effecturum quæ conaris, β, 275. et 285, *σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται ἣν σὺ μενοινᾷς*, iter non diu differetur quod tu meditaris. *σοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς*, dabunt tibi iter quod cupis, δ, 480. *σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι*, ζ, 180. *νόστον, ὅπως φρεσὶ σῇσι, ὥς σοι Ζεὺς τελέσειε*, reditum, ut tibi optas, sic tibi perficiat Jupiter, ο, 111. *οἷα μενοινᾷς ἔρδειν*, qualia conaris facere, χ, 217, et ad ista *οἷα* pertinet præcedens *ἐν τοῖσι*. *εἴ περ γὰρ θυμῷγε μενοινάᾳ* (pro *μενοινᾷ*) *πολεμίζειν*, si proposuit sibi pugnare, Τ, 164. *αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειε ὅ, τι, φρεσὶν ᾗσιν μενοινᾷ*, β, 34, Jupiter ei bene vertat quod in animo habet. et 92, *νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ*, alia destinat. sic et ν, 381. σ, 282. *μενοίνα*. *καί οἱ πάντα γένοιτο, ὅσα φρε-*

σὶν ᾗσιν, ϱ, 355, et omnia ei fiant quæ mente sua agitat efficienda. νῦν μέν τις καὶ ἔλπεται ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ μενοινᾷ γῆμαι Πηνελόπειαν, φ, 157. ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα (pro ἐμενοίνα) ἀντιᾶν, adhuc enim pugnæ interesse conabatur, N, 214. κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα, λ, 531, mala enim Trojanis moliebatur, προεθυμεῖτο. μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν, nam conabatur loqui, β, 36. et 248, εἴπερ γάρ κε Ὀδυσσεὺς ἐπελθὼν μνηστῆρας ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσῃ ἐνὶ θυμῷ, cuperet et proponeret sibi in animo. μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, K, 101. ὅτε τις μενοινήσειε πολλὰ, animo agitet et cogitet multa, O, 82. et 293, ὧδε μενοινῶν, sic serio agens. μενοινῶν αἰεὶ κεφαλὴν αὐτοῦ βληθήσεσθαι, Ol. 1, 93, de Tantalo: i. e. προσδοκῶν ἀεὶ, semper cogitans, κατὰ τὴν ψυχὴν ἔχων, ὡς ἐπιπεσὼν λίθος διαφθερεῖ αὐτόν. μενοινῶν, i. e. προθυμούμενος, Py. 1, 83. μενοινῶντες ἔργα πολλὰ, Ne. 11, 58.

μενοινέω, (Νέω) idem. πεζοὶ δὲ μενοίνεον, ionice sine augmento imperfectum, pedites cupide conabantur, M, 59.

μενοινή, ἡ, vide sub μενοινάω.

μενοινώω, (Νέω) idem ac μενοινάω, q. v. μενοινώω δὲ καὶ οἶος Ἕκτορι μάχεσθαι, N, 79, ubi ὁ ob metrum est productum. nisi malis dicere, ex μενοινάω contractionem μενοινῶ esse distractam per intersertum ὁ, et id poëtice productum in ω.

μένος, εος τό. (Νέω) robur, vis: *die kraft, macht, stärke, (strength, force, energy.)* et fere idem quod τὸ σθένος. in specie, vis vivifica animans corpus, *die bewegende kraft des leibes, (the vital principle.)* denique et, ira vehemens, *ein trieb des zornes, (a paroxysm of anger.)* vox est a μένω, maneo et resisto firmiter. ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, incitabat robur et impetum cujusque, E, 470, 492. Z, 72. Λ, 291. N, 155. O, 500, 667. Π, 275. Θ, 15. καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τε ὀλέσσειε, et omnino hic quidem robur omne perdere debuisset, i. e. mori debuisset, Θ, 358, coll. 359. οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, E, 506, et hi robur manuum recta tulerunt, i. e. recta progrediebantur pugnando. οὐ γὰρ αὐτὸν ἔτι ἔφαντο (credebant) ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν, evadentem robur et manus eorum, Z, 502. ὅς σεῦ πολλὸν ἀφαυρότερος χεῖράς τε μένος τε, H, 457, qui te multo est imbecillior robore manuum. Τρῶές γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, N, 105, noluerant contra stare contra vim et manus Græcorum. et in prœliis μένος est, quando miles non cedit, sed fortiter stat contra hostem, et strenue depugnat: ut manifesta sit etymologia a μένειν. et 287, οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο, tuum robur et manus vituperaverit, i. e. tuam fortitudinem constantem. et 218, αἰπύ αὐτῷ ἔσσεται, κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, ἐμπρῆσαι νῆας, difficile ei erit, vincenti robur et audaces manus eorum, incendere naves. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησε Ζεὺς, Ξ, 73, vinculo quasi constrinxit, ne robore nostro et manibus uti possemus. μῖξαι χεῖράς τε μένος τε, O, 510, i. e. pugnare cominus. ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν, pro ἐνέβαλε, indidit robur pectori principis, ut nihil cederet nec metueret, E, 513. sic, μένος ἔμβαλεν αὐτῷ, K, 366. Π, 529. σφῶιν δ' ἐν γούνασι βαλῶ (pro ἐμβαλῶ, indam, ingeram) μένος, ἠδ' ἐνὶ θυμῷ, P, 451. *ich will eure knie und muth stärken, dass sie nicht wanken, (I will impart strength to your knees and your hearts, so that they shall not fail.)* τῷ δ' ἐνέπνευσε μένος Ἀθήνη, inspiravit ei robur, i. e. fortitudinem non cedentem, K, 482. sic, Φοῖβος, O, 60, 262, nam robur animi oritur ex consilio bono et firmo; et est simul divinum munus; resistitque omni φόβῳ. sic et Y, 110, ἐνέπνευσε, sc. Ἀπόλλων, ποιμένι λαῶν, robustum eum fecit. χαλκὸς γὰρ ἀφείλετο μένος, ferrum enim iis (agnis in re sacra mactatis) abstulerat vires vitales, Γ, 294. τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχή τε μένος τε, E, 296, Θ, 123, 315, ejus ibi soluta est anima et vis vivifica. sic, τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος, P, 298, *seine kraft wurde aufgelöset, (his strength failed,)* i. e. moribundum vires omnes deficiebant. καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα, Z, 27, eorum solvit robur et splendidos artus. αὐτῷ αὖθι (ei ibi) λῦσε μένος, Π, 332. et 621, πάντων ἀνθρώπων σβέσαι μένος, omnium robur extinguere; quæ est optima περίφρασις θανάτου ψυχροῦ. σὸν ἐγὼ λύσω μένος, tuum robur forte solvam, P, 29, coll. 30. πῇ δή σοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες, quo tibi vadit robur et constantia, E, 472, coll. 470. Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος, H, 38, incitemus ejus forte robur. πρόφερε (profer, progredi fac) κρατερὸν μένος, K, 479, coll. 480. ἀμφοτέρω (ambos) ἔπλησεν μένεος κρατεροῖο, N, 60. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, E, 254, adhuc mihi vires integræ sunt, et fortitudo cedere nescia. ὣς Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει, X, 96, sic Hector, inexstinctum habens robur, non recedebat: et vides ibi oppositionem. ἐνῆκε δέ οἱ (indiditque ei) μένος ἠΰ, Y, 80, pulcrum robur. Πατρόκλου ποθέων (Achilles) ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, Ω, 6. ponitur et de rebus inanimis: de hasta. ἔνθα ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, Π, 613. P, 529, hasta gravis amisit vim suam: ex quibus duobus locis etiam eadem verba explicari possunt, N, 444, nisi ibi ἀφίει active est intelligendum, emisit robur ejus, sc. occisi hominis, hasta valida. conf. ἀφίημι. δεινὸν πυρὸς μένος αἰθομένου ἀποπνείουσα, sc. ἡ χίμαιρα, terribile robur ardentis ignis spirans, Z, 182. Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδὲ ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, P, 565, habet horrendam vim ignis, nec cessat ferro cædere. ἐνῆκε δὲ (et immisit, rogo sc.) πυρὸς μένος σιδήρεον, invictum robur ignis, Ψ, 177. et 238, ὁππόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος, quantum obtinuit vis ignis. et 190, μένος ἠελίοιο, vis solis. ποταμῶν μένος, fluviorum vim, εἰσαγαγόντες, inducentes, M, 18. εὕδει μένος Βορέου καὶ ἄλλων ἀνέμων, E, 524. et de animalibus brutis, ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, muli validum robur adhibentes, P, 742, *die ihre starke kraft dranstrecken, (who exert their strength upon it.)* et 476, ἵππων ἀθανάτων ἔχειν δμῆσίν τε μένος τε, immortalium equorum habere domationemque et robur. et 456, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ. ὀφέλλετο (augebatur) γὰρ μένος ἠΰ ἵππου, Ψ, 524. κούρην δὲ προτὶ ἄστυ φέρεν μένος ἡμιονοῖϊν, η, 2. ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι (viro enim delassato) μένος μέγα (quod neutrum est adverbialiter, pro, λίαν) οἶνος ἀέξει, Z, 261, dat ei multum roboris. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, non cessare sivit robur suum magnum, N, 424. τόφρα αὐτῷ ἔγειρε (excita et sustenta ei) μένος μέγα, O, 232. et 594, ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε, qui eis excitare solet. δὴ τότε μὲν τρὶς τόσον ἕλεν μένος, ter tantum robur et fortitudo invasit eum, E, 136. et 516, καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα, et robur nobile habentem. τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, eorum robur semper nimia vi præditum, N, 634. οὐ πορδάλιος τόσον μένος, P, 20. et 156, εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη ἄτρομον. μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε, T, 37, nam ἡ παραίνεσις, ἀνδρίζεσθαι τοὺς εὖ πεφυκότας ἐρεθίζει. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, ira efféra implevit sibi animum, X, 312. sic, A, 103, μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, valde ira repletum erat pectus. et 207, ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τεὸν μένος, tuam iram impetuosam. et 282, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος, I, 675, coll. 674, magis etiam impletur ira. θυμοβόρου ἔριδος μένει, H, 210, vitam vorantis contentionis robore; quæ est circumlocutio pugnæ martiæ. καὶ μένος οὐ τόσον ἦ ἐν στήθεσιν ἐμοῖς, et impetus pugnandi non tantus sit in pectore meo, T, 202, ubi notat θυμὸν (iram) ἀκμάζοντα ἄρτι μάλιστα ἐν τῷ ἥρωϊ. ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμὸν, postquam impetus occupavit animum; et sermo est de equis, Ψ, 468, i. e. ἐπεὶ προεθυμήθησαν, ἢ καὶ ἐθυμώθησαν, αἱ ἵπποι. οὐκ Ἀχαιοὶ ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν, robur suum intrepidum recta in eos (Trojanos) intulerunt, Π, 602, nam μένος est ἀλκὴ μὴ νεύουσα, fortitudo non nutans et recedens, et oppositum hujus est, ὑποχωρεῖν, coll. X, 96. nam μένος de eo proprie dicitur, qui firmiter manet adversarium suum, a μένω. τὰ δὲ οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει, quæ non arcebunt robur et impetum meum, Θ, 178, et sermo est de muro. οὐδέ τίς οἱ δύναται (κατὰ) μένος ἰσοφαρίζειν, par esse robore et constantia pugnandi, Z, 101, *keiner kömmet ihm an stärke gleich, (none equals him in strength.)* νὺξ διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν, B, 387, nox dirimet pugnam, nam hæc est μένος ἀνδρῶν in sensu proprio. Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, H, 309, effugientem Ajacis pugnam et manus. ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται, i. e. dimicant et decernunt ferro, Σ, 264, conf. δατέομαι. φθίσει σε τὸ σὸν μένος, tua fortitudo perdet te, Z, 407. οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, suum robur et impetum, Φ, 305. τὸ ὃν (κατὰ) μένος οὐδενὶ εἴκων, X, 459, sua fortitudine intrepida nemini cedebat, coll. 457. cum genitivo ponitur μένος sicut ἴς, ut notet ipsum virum fortem et intrepidum: ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρείδαο, i. e. Ἀτρείδην, Λ, 268, 272. μένος Ἕκτορος (i. e. Ἕκτωρ) ἔπεσε χαμαὶ, Ξ, 418. Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος, i. e. ὁ Ἐχεκλῆς, Π, 189. sic, Λεοντῆος, i. e. ὁ Λεοντεὺς, Ψ, 837. sic, μένεα ἀνδρῶν, pro ἄνδρας ἰφθίμους, Δ, 447. Θ, 61. δ, 363, viri etiam ipsi. ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, i. e. sacer rex Alcinous, η, 167, 178. θ, 2, 385, 421, 423. ν, 20, 24, 49, 64. μένος Ἡφαίστου, i. e. ὁ Ἥφαιστος, θ, 359. ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο, i. e. ὁ Ἀντίνοος, ob nobilitatem, σ, 34. μένος πατρώϊον ἄτρομον, fortitudinem paternam imperterritam, E, 125. et 892, μητρός σοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, Ἥρης, inquit Jupiter ad Martem; impetus et robur. et apte, nam Ἥρη physice est aër inferior, qui valide commotus magnam vim habet; sic et pugna commissa, quæ est ὁ Ἄρης. simul fœmineam mentem impetuosam pingit poëta: *du hast deiner mutter heftigen unerträglichen sinn und kopf der nicht nachgeben will, (thou hast thy mother's fierce intolerable temper and mind that will not give way.)* οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι, mea fortitudo, Θ, 450. δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει (meæ fortitudini et robori) ἀντιόωσι, occurrunt, Φ, 151. et 431, ἐμῷ μένει ἀντιόωσα, occurrens meo robori. sic et Z, 127, δυστήνων παῖδες, i. e. δύστηνοι, infelices. τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης, E, 563. Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ὦρσε μένος, Θ, 335, quibus locis de fortitudine militari sermo est. semper ergo meminerimus notionis primæ et etymologicæ hujus nominis: sic nunquam errabimus. nam aptissime transfert poëta, quando transfert. μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν, M, 266, ambo Ajaces, ut boni imperatores. καί μοι μένος ὤρορε, fortitudo mea excitata est, N, 78. μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου, excitavit, P, 423. et 503, Ἕκτορα οὐ μένεος σχήσεσθαι ὀΐω, cohibiturum eum esse fortitudinem suam. sic alio sensu: οὐκ ἐφάμην (non putabam) Ἀχαιοὺς σχήσειν (sustenturos esse) ἡμέτερον μένος καὶ χεῖρας, M, 166. sic P, 638, Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας σχήσεσθαι αὐτούς. μὴ μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, ne obliviscar roboris mei, Z, 265. κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ, I, 702, nam somnus, cibus et vinum, dant viro novum robur: hinc et ἕωθεν (mane) ante opus ἐδείπνουν οἱ παλαιοί. Διομήδεϊ Ἀθήνη δῶκε μένος καὶ

θάρσος, E, 2, μένος κατὰ σῶμα, θάρσος κατὰ ψυχὴν, ἐπαυξάνουσα Ἀθήνη (i. e. prudens consilium et propositum ipsius herois) τὰ αὐτῷ ἔμφυτα. et his duobus, (addita prudentia tertia) perficitur ὁ ὄντως ἀνδρεῖος: δυνάμει, καὶ θάρσει, καὶ συνέσει. conf. θάρσος. Ἀργείων μινύθει μένος, ὁ Ζεὺς, minuit, O, 493. εὖτε ἂν θεὸς ἐμπνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν, T, 159, ut immoti utrique stent contra. ὅς (Ζεὺς) μοι ἐπῶρσε μένος καὶ γυῖα, Υ, 93. et 172, ἰθὺς φέρεται μένει, i. e. δυνάμει, robore, et sermo est de leone. et 174, Ἀχιλῆα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ. μένος δέ οἱ ἐνέθηκε φρεσὶ Ξάνθος, Φ, 145. et 340, μὴ ἀπόπαυε τεὸν μένος, ne cessare fac robur tuum. et 383, ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, cum ejus impetus esset suppressus. et 411, ὅτι μοὶ (κατὰ) μένος ἀντιφερίζεις, quod mihi robore tuo te opponis. sic et 488. et 482, χαλεπή σοι ἐγὼ, μένος ἀντιφέρεσθαι, difficilis tibi ego, robore tuo te mihi opponi. ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος καὶ γοῦνα, X, 204. et 282, ὄφρα, σὲ ὑποδείσας, (timens te) μένεός τ' ἀλκῆς τε λάθωμαι, ut obliviscerer fortitudinis meæ. et 346, αἴ με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη, utinam me ira mea incitaret. μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν, impetum fortem indidit equis, scutica percussis, Ψ, 390. et 400, Ἀθήνη, i. e. dexteritas aurigæ. αἰνῶς γάρ αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει, Ω, 198, impetus animi mei, et immotum propositum. et 442, ἐνέπνευσε ἵπποις καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ, sc. scutica. et 792, πυρὸς μένος ὅσον ἐπέσχε. μένεα πνείοντες Ἄβαντες, robur et fortitudinem intrepidam spirantes, de viris fortibus, B, 536. sic, Ἀχαιοὶ, Γ, 8. Λ, 508. et Ἀχαιοὺς πνείοντας. Ω, 364. αἰὲν ἀλιτρὸς ἐμῶν μενέων ἀπερωεὺς, semper iniquus propositorum meorum impeditor, Θ, 361, i. e. κωλυτὴς τῶν ἐμῶν προθυμιῶν. nam τὸ μένος sæpe et ex perf. m. μέμονα notionem adsciscit. ὄφρα (ut) οἱ μένος ἐνθείω φρεσὶ, constantiam et robur ei indam in pectore, α, 89, inquit Minerva. et 321, αὐτῷ ἐνέθηκε μένος καὶ θάρσος, Telemacho Minerva, i. e. deliberatio ipsius prudens. μένος ἄσχετε, β, 85, i. e. κατὰ μένος, qui consilia et proposita sibi, in potestate sua non habet; vel, qui vi et robore nimio abutitur. sic et 303. ϱ, 406. sic, ἄσχετοι, γ, 104. ἄσχετος Κύκλωψ, υ, 19. εἰ δή σοι σοῦ πατρὸς ἐνέσταχται (instillatum est) μένος ἠΰ, β, 271, tui patris robur et constantia animi, vis ejus bona. ἔλυσεν δὲ βοὸς μένος, bovis robur solvit, cum percuteret eum mactans, γ, 450. μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι ἐπίμπλαντο, δ, 661, ira. ἀνέμων μένος, vis et robur ventorum, ε, 478. τ, 440, ὅπη (ubi) κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, meam iram et robur evitet, ι, 457. δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἠελίοιο, i. e. ἐδίψα, sitiebat valde ob vim æstus solaris, κ, 160. πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο, λ, 219. et 269, Ἀμφιτρύωνος υἱὸς (κατὰ) μένος (fortitudine et viribus) αἰὲν ἀτειρὴς, indomitus, Hercules. et 501, τινὶ στύξαιμι (reprimerem) μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, fortitudinem suam. et 514, τὸ ὃν (κατὰ) μένος (fortitudine bellica sua) οὐδενὶ εἴκων. et 561, δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν, ubi notat iram firmam. πέρι σοι μένος, robur et constantia tibi abundans est, μ, 279. αὐτὴ (O Minerva) παράστηθί μοι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα, indens, ν, 387, precatur Ulysses. ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, obsequentes proposito suo et libidini animi sui, ξ, 262, i. e. ἰδίᾳ δυνάμει, facientes id quod poterant, non curantes an esset justum. sic, ϱ, 431. ω, 182, robur suum pro regula agendi habentes. ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν μένος κρίνηται Ἄρηος, π, 69, i. e. ὅτε πολεμοῦμεν, quando pugnamus, et ferro decernimus. conf. κρίνω. οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, οὐκ ἐπιεικτὸν, τ, 493, inquit prudens nutrix ad Ulyssem: nosti, quale meum robur animi adhuc firmum, et quod non subduxit se mihi. et mens est: scis, quod ea, quæ semel proposui mihi agenda, firma sint et invariabilia. conf. ἐπιεικτὸς. ἔτι μοὶ μένος ἔμπεδόν ἐστιν, adhuc robur meum est incolume, φ, 426. οὐκ ἔτι σοὶ, Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον, οὐδέ τις ἀλκὴ, χ, 226. et 203, ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν, ibi stabant, robur et fortitudinem spirantes. ἀνὰ ῥῖνάς τε οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, ω, 318, per naresque ei jam acer impetus, acris vis spiritus, prorupit: nam diutius continere se non poterat, quin aperiret se patri suo. notatur per δριμὺ μένος humiditas illa acris, quæ superne in naribus sentitur, quando ex magna misericordia aut adfectu tenero, ad fletum cogimur: et προτύψαι est, *hervor dringen mit gewalt, (to push on with impetuosity.)* et 519, ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη, i. e. μεγάλην ἰσχὺν καὶ ἀλκὴν, magnam fortitudinem. est sæpe, ut vidimus, consilium, consilium et propositum roboris plenum et firmissimum; quæ notio maxime ex τ, 493, apparet. πατρὶ ἐνέπνευσεν μένος γήραϊ ἀντίπαλον, Ol. 8, 93, robur senio obsistens. μένει ἀμαιμακέτῳ θύουσα, Py. 3, 57, proposito incitata impetuoso.

μέντοι, vide sub μέν.

μένω, f. νῶ. (Νέω) non nuto, non cedo, firmus maneo, exspecto immotus. it. non moveo me, non procedo, non progredior, quiesco. est ex μὴ, non, et νεύω, nuto, compositum verbum: et quia υ, est littera epenthetica, hinc in derivatis rursus extrudi potest. imo simpliciter ex μὴ, non, et νέω, vado, fluctuo, moveo. αὖθι μένω μετὰ τοῖσι, ἦε θέω μετά σε αὖτις; ibi maneo apud illos, an curro ad te retro? K, 62, ubi præsens est loco futuri. et 65, αὖθι μένειν, ibi manere, sc. te jubeo; et infin. est loco imperativi. ὄφρα τέως αὐτός τε μένω, καὶ λαὸν ἐρύκω, Ω, 658, ut tamdiu et ipse cessem nec me commoveam, et exercitum contineam a pugnando. et ibi hoc verbum in primo significatu. ἐν δήμῳ μένει, in civitate manet, nec ex ea fugere debet, I, 630. ἢ μένει, εἰσόκε, an cessat et quietus sedet, donec, Λ, 665. Ἀχιλλεὺς ἐπὶ νηυσὶ μένει, κεχολωμένος ἦτορ, apud naves in castris sedet, nec commovet se, Ξ, 367, et sic circumscribitur ἡ μῆνις, quæ est ὁ μένων χόλος. πέτρη μένει ἀνέμους, petra sustinet ventos, nec ab iis movetur, O, 620. et 622, ὣς Δαναοὶ Τρῶας ἔμενον. sic et P, 434, ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, sicut columna lapidea stat firma. et 436, ὣς ἔμενον, sic stabant immoti. οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, Λ, 418, illi vero urgent tamen, nec absistunt. ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι, nam alii intus remanent, X, 237. ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθεῖν, Δ, 247, an sedetis, donec prope accedant ad naves. ἀλλὰ ἔμενον νεφέλαις ἐοικότες καιρῷ νηνεμίης, stabant nubibus similes quando ventus nullus est, E, 522. et 527, ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον (sustinebant) ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο. ἀλλ' ἔμενε (adversus firmiter stabat, nec fugiebat) ὣς σῦς, ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἀνδρῶν, N, 471, 472. et 476, ὣς μένεν Ἰδομενεύς. et 836, Ἀργεῖοι οὐκ ἐλάθοντο ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους. sic ab hoc verbo est ἡ μνήμη, cujus oppositum est ἐλάθοντο. Ἀχαιοὶ Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, stabant firmiter, O, 406, contra eos. et 599, τὸ γὰρ μένε Ζεὺς, hoc exspectabat. et 709, οὐ τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδὲ ἀκόντων, non eminus exspectabant impetus arcuum et jaculorum. οὐδὲ ἴφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλὰ ἐφοβήθησαν πάντες, Π, 659. sic τῷ μένειν opponitur τὸ φεύγειν. ἔμενε ἀπροτίμαστος, habitavit intacta, T, 263, de Briseide apud Agamemnonem. ὁ δέ μιν μένε, Υ, 480, ille vero eum stans exspectavit, nam non poterat fugere. Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν, Φ, 571, eum conversus exspectabat stans. οὔποτε ἐνὶ πληθυῖ μένε ἀνδρῶν, nunquam in multitudine virorum manebat, X, 458, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, procurrebat. οὔτε δύω Αἴαντες μενέτην, stabant contra hostes, sed recipiebant se, Θ, 79, *sie hielten auch nicht stand, (they did not stand firm.)* δοιὼ δ' Ἀτρεΐδαι μενέτην, remanebant, T, 310. οἵπερ ἐν ἀγῶνι νεῶν μένεσκον, ionice pro ἔμενον, T, 42, qui in loco navium subductarum manere solebant; quorum species sunt, gubernatores navium, et cibariorum præparatores, etc. ii subsistebant in castris, quando exercitus exiret vel conveniret. μενέω (pro μενῶ) καὶ τλήσομαι, Λ, 317, *ich will stand halten und aushalten, (I will stand firm;)* et utrumque fere est idem. ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι, Π, 239, manebo in castris. δύντα ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης, T, 308. ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος, sedebo in cacumine, Υ, 22. ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω καὶ ἵπποι, Ψ, 279. ἄλλοι μενέουσι, pro μενοῦσι, manebunt hic, nec movebunt se hinc, I, 45. Ἀχαιοὶ οὐ, non sustinebunt, sed fugient, M, 79. Τρῶες δέ κατὰ μόθον οὐ, in pugna non stabunt, Φ, 310. οὐ φημὶ Ἕκτορα μενέειν, pro μενεῖν, non opinor Hectorem staturum esse, Ξ, 375. et hæc distractio circumflexi est Ionica. ὅς ἐμὸν ἔγχος ἔμεινας, qui meam hastam exspectas, i. e. qui contra me stare vis, Z, 126. Αἰνείας δ' οὐ μεῖνε, E, 571, non stetit contra, sed cessit. τὸ μὲν ἥμισυ αὐτοῦ μεῖνε, et dimidia pars ibi, in scuto, hæsit, N, 564. ὁ μὲν αὐτόθι, Ξ, 119, is ibi habitavit et vixit. et 286, ἔνθα μὲν Ὕπνος ἔμεινε, ibi is sedit, in arbore illa præalta; ἧστο. Ἀντίλοχος δ' οὐ μεῖνε, O, 585, non stetit contra, sed recepit se. et 656, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν ἀθρόοι, ibi ad tabernacula restiterunt frequentes. ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν, Λ, 722, ι, 151, 306, 436. μ, 7. οὐκ ἂν δὴ μείνειας αὐτὸν; Γ, 52, *hättest du nicht stand gegen in halten können? (couldst thou not make head against him?)* coll. 36, 37, 30—35. τλῆτε φίλοι καὶ μείνατε, *haltet aus und stehet feste, (be firm and make a stout resistance,)* B, 299, nec vacillate animo, ne fugite hinc. αἴ κε ἐμὸν ἔγχος μείνῃ, Θ, 536, si forte sustinuerit hastam meam accedentem ad se, i. e. si steterit contra me, nec cesserit. οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπερχόμενον, A, 535, ubi sermo est de diis, accedente in concilium eorum Jove: nemo sustinebat sedere cum ille accederet, sed omnes consurgebant ei obviam. docet ergo poëta, quomodo erga superiores sit agendum. et sicut h. l. de sedendo sermo est, sic de firmiter stando, X, 252, coll. 253. αἴ κε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ, N, 830. sic, ἐμὲ ἐπιόντα, O, 165. ἐν μάχῃ ὁμοκλὴν, Π, 147, sustinere firmiter clamores et impetus. ἔτι ἀλλήλους, se invicem exspectare, Φ, 609. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ (ibi) μεῖναι ὀλοὴ μοῖρα ἐπέδησεν, X, 5, *sein schicksal verblendete in, dass er da blieb, (infatuated by fate, he remained.)* εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quamdiu spiritus in pectore meo habitabit, I, 606. K, 90, i. e. ἕως ἂν ζῶ ὑγιῶς. ἤ κε μένῃ, sive maneat hic, I, 698, coll. 697, et 615, φρασόμεθα, ἤ κε νεώμεθα ἐφ' ἡμέτερα ἤ κε μένωμεν. ὡς δὲ δράκων ἄνδρα μένῃσι, pro μένῃ, X, 93, non fugit hominem, sed firmus sedet. ὄφρα ἔμπεδον αὖθι μένοιεν νοστήσαντα ἄνακτα, N, 37, ubi sermo est de equis alligatis, ne abire possent absente domino suo. ἀλλὰ μένε (exspecta hic, nec abi) ὄφρα σοὶ οἶνον ἐνείκω, Z, 258. sic, ὄφρα ἀπώσομεν, Θ, 96. ἠέ μένε, ἠέ σε δουρὶ κιχήσομαι, aut sta, aut te adsequar hasta jacta, K, 370. μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ, maneat in tertia sua parte, nec extra eam evagetur, O, 195. παρὰ ἡμῖν ταγοὶ (duces) μενόντων, pro μενέτωσαν, attice, Ψ, 160. et 674, κηδεμόνες δέ οἱ αὖθι μενόντων, curatores funeris ejus hic manento adsidue. οὔ σε ἔγωγε λίσσομαι, ἕνεκα ἐμοῦ μένειν, A, 174, mei causa hic manere, coll. 169. αἰσχρόν τοι, turpe sane, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι, B, 298, diu hic sedere, et deinde inanem redire. οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις μενέμεν, ionice pro μένειν, E, 486, nec aliis militibus hortator es, stare fortiter contra hostes. αὖθι μένειν, ibi manere, sc. te jubeo, K, 65, infin. pro imperativo; coll. 62. et 410, ἢ μεμάασιν αὖθι μένειν, an in animo ha-

beant, ibi manere per noctem. sic, αὖθι μένειν, ut ego ibi manerem, in urbe, nec exirem ad te, Χ, 241. et 384, ἠὲ μένειν μεμάασι, καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτι ἐόντος, an audeant contra resistere, licet Hector mortuus sit. et 137, οὐδ' ἔτι ἔτλη αὖθι μένειν, ibi contra stare, et depugnare. αὖθι μένων, ibi desidens, nec se promovens inde, Α, 492. alio sensu est, Γ, 291, hic resistens, nec discedens. ἕνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο, Β, 292, unum mensem degens procul ab uxore sua. ὁ δ' ὄπισθε μένων, a tergo meo manens ille et reses, ἀργῶν, cum ego procul irem in expeditiones, Ι, 332. et 412, εἰ μέν κ' αὖθι μένων ἀμφιμάχωμαι πόλιν, si hic constanter manens pugnaverim circa urbem. et 427, παρὰ ἄμμι, apud nos remanens, nec revertens. μερμήριζε, μένων ὅ,τι κύντερον ἔρδοι, Κ, 503, cogitabat, quidnam audacius etiam faceret, nondum recedens, sed urgens rem præsentem. ὁ τῷ πολέμιζε μένων, Ο, 539, is contra eum pugnabat perseverans et non cessans. πολλὰ μένων ἐπετέλλετο ἰόντι, Π, 838, domi manens multum præcipiebat proficiscenti. ὡς ὥρμαινε μένων, Φ, 64, sic cogitabat stans eo in loco. sic et Χ, 131, *stehen bleibend, (standing still.)* ἵνα αὐτοῦ (ibi) μένων τέρποιτο, ut manens in sedibus suis delectaretur otii bonis, Ψ, 298. ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι, Ι, 318. ubi ὁ μένων εὐφήμως et leniter dicitur, qui re vera est ὁ λειποτάκτης, δειλὸς, qui in castris sedet, quando reliquus exercitus in aciem procedit: *der weit davon und zurücke bleibet, der nicht sich aufmachet, nicht von seinem orte sich rühret, (who stays behind; does not move from the spot.)* πολλὰ κραδίη πόρφυρε μένοντι, Φ, 551, multa animus agitabat secum, cum staret ibi, nec procederet. ἄπο πτολέμοιο μένοντα, procul a pugna remanentem, Σ, 64, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν, quieti et non moventes se, stabant, Δ, 333, ubi conf. πύργος. nam sensus ibi est: exspectabant, quando alia cohors Græcorum impetum faceret in Trojanos, et sic etiam ipsi possent initium pugnandi facere, imitantes nimirum veteranam illam cohortem, cum ipsi essent tirones, recens adducti in castra. ergo est pro, ἀναμένοντες. confer et αὐτή. μαχησόμεθα, αὖθι μένοντες, Ζ, 84, pugnabimus, hic resistentes. παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, Θ, 345, apud naves continebantur, inclusi et nihil procedere audentes: vel potius, resistentes, et non fugientes. sic et παρὰ ὄχεσφιν, apud currus, Ο, 3, et 367, παρὰ νευσί. παρ' ἀλλήλοισι, Ρ, 721. στέωμεν (pro στῶμεν) καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες, Λ, 348, stemus et defendamus sustinentes. sic et Χ, 231. εἵατο αὖθι μένοντες, sedebant ibi, Ψ, 128, nec discedebant. δύω φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, duo viri constanter sibi adsistentes, Ε, 572, coll. 571, sc. adversus hostes. *præter. perf. med.* μέμονα notat, firmiter statuo, confido, audeo, promtus sum, adsum, constitui, in animo habeo: ut firmum aliquod propositum, nec cedens difficultatibus, exprimat: *ich habe trieb, (I am determined.)* καὶ μέμονα αὐτὸς ἀνδρὶ μαχέσασθαι, Ε, 482, promtus sum et ipse pugnare cum viro. πῶς μέμονας πόλεμον καταπαύσειν, quomodo constituisti, Η, 36, *wie hast du dir vorgenommen das gefechte zu enden, (how dost thou purpose to terminate the fight.)* ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε καὶ ὀψέ περ υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, Ι, 247, inquit Ulysses legatus ad Achillem: sed surge, siquidem sustines, etsi sero tandem, Achæos adflictos liberare a tumultu Trojanorum; *wenn du je willens bist, (if thou ever intendest.)* πῆ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, qua parte constituisti apud te, aciem intrare et exercitum, Ν, 307. οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν καταλείψειν, sic igitur constituis Trojam post te salvam relinquere; inquit Ulysses ad Agamemnonem, de reditu in Græciam consilia agitantem, Ξ, 88. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας ἀντὶ ἐμοῦ στήσασθαι, Φ, 481, quomodo tu nunc ausa es contra me stare. ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον, quot dies cogitas justa facere Hectori, Ω, 657. οὔ ῥα ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι, Μ, 304, de leone, qui tamen non, periculo nullo facto, abigi vult a stabulo pastoritio, *ist nicht willens, kann es nicht übers herz bringen, (is not inclined, cannot prevail on himself.)* διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν, Π, 435, dupliciter ego in animo constitutum et deliberatum habeo, *ein doppeltes anliegen, (a two-fold resolution.)* ἕλκειν μέμονεν, ad se trahere cupit, et constituit, Σ, 176, nam notat cupiditatem, quando animus quasi fixus est firmiter in aliqua re. ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσιν, Φ, 315, qui Achilles nunc sane superat, et proponit sibi æqualia diis, i. e. potentissima: et est ea descriptio τοῦ θαρσοῦντος, siquidem θάρσος est τὸ ἐκ θεοῦ ἔπαρμα, *ein von Gott erhabener muth, (courage inspired by God.)* idem est μενοινᾷν ἐκ θεοῦ. πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα μητέρα ἐμὴν γαμεῖν, ο, 520, maxime in animo habet se ducturum esse matrem meam. κύων ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι, canis latrat, et firmus adest ad pugnandum, υ, 15. ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ, an maneam apud filium, τ, 525, nec abeam ab eo in domum alienam. sic, λ, 177, 180. π, 33, 37. ἐνθάδε δηρὸν μένει, hic diu hæret, Θ, 33. ἔντοσθεν (λιμένος) ἄνευ δεσμοῦ μένουσι νῆες, sine vinculo firmæ stant naves, ν, 100, nam μένειν etiam apud Græcos notat, quod Romanis, manere, ut designet diversorium nocturnum, *eine herberge, (a lodging.)* ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον (ἔμενον) ἔμπεδον, apud Calypso mansi per septennium, η, 259, *hielt da aus, (staid there.)* sic, λ, 627, αὐτοῦ, ibi, in eo loco, firmus stetissem; sicut et 629, ἴδον, vidissem: et apodosis est 631, sed prius congregabatur —, et ego timebam —: igitur 635. ἑπτάετες αὐτόθι, ξ, 285, *da blieb ich sieben jahre, (I staid there seven years.)* οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε, ζ, 139, coll. 141, στῆ ἀντασχομένη. hinc est τὸ μένος, robur quod non cedit, constantia. οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν οὔτ' ἐν ὁμίλῳ, λ, 513, nunquam inter multitudinem et in acie ordinata restitabat, sed multum procurrebat. ἔμενε ἀσφαλέως, ρ, 235, ubi sermo est de viro, qui impellitur ut cadat, sed qui firmus stat. ἐν πείσῃ κραδίη μένε, animus persuaderi sibi sinebat, υ, 23, *es liess sich halten, (suffered itself to be persuaded, relented.)* πᾶσαν ἠοίην μένομεν, δ, 447, totum antemeridianum tempus tolerabamus id firmiter. ἀλεξάμενοι μένομεν πλέονας, defendentes sustinebamus plures, ι, 57, coll. 59. et 232, μένομέν τέ μιν ἔνδον, exspectabamus eum intus. ἔμενον δὲ ἕσπερον ἐπελθεῖν, α, 422. σ, 304. δ, 786, *erwarteten den abend, (waited the approach of evening.)* et 847, τῇ τόνγε μένον λοχόωντες, ibi eum insidiantes exspectabant. εἵματα ἔμενον τερσῆναι, ζ, 98, *sie warteten dass die wäsche trocken werde, (they waited till the clothes which had been washed should dry.)* θεαὶ μένον οἴκοι, Θ, 324, deæ remanebant domi, nec prodibant. ἔνθα νῆες μένον, stabant, ι, 544. δυώδεκα ἤματα Ἀχαιοὶ, τ, 199. ἔνθα ἔμενε, ibi exspectabat, ν, 161, *da erwartete er es, (there he awaited it.)* τόφρα αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι, ε, 362, tamdiu hic sedebo. αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, π, 132, ast ego hic manebo te. μενέεις δὲ σὺ, ἔνθα περ ἄλλοι, κ, 285, nam et tu manebis ubi et alii sunt. et 53, ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, sustinui, *ich hielte aus, (I endured.)* μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα, unum mensem domi sedi, ξ, 244. τὸ μὲν (una pars) αὐτόθι μεῖνε, pro ἔμεινε, ibi firma hærebat, δ, 508. et 733, ἢ κεν ἔμεινε, aut sane domi mansisset. τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν, ω, 463, alii illic (in urbe) conferti remanebant; et sequens versus 464, pertinet ad 462, nam erat divisa jam civitas in duas partes, et major pars era contra Ulyssem. ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι (infin. pro imperativo μεῖνον) χρόνον, præstolare aliquamdiu, ζ, 295, coll. 298, ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, sed ut, qui appulerunt navem, sedeant ibi aliquamdiu, ι, 138. αἴθε ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν, ν, 204. οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐναντίβιον, stare contra, ξ, 270, coll. 269, in opp. ad fugam. μεῖναί τε κελεύοι αὐτοῦ, an jubeat eum hic manere, ο, 304. et 345, μεῖναί τέ με κεῖνον ἄνωγας, et me illum exspectare jubes. sic, ρ, 570, 582, *warten, (to wait.)* ὄφρα ἔμπεδον αὖθι μένοιεν, Θ, 275, utpote δεσμηθέντες. ἀλλὰ μένε (imperativus) αὖθι, ἐπὶ σοῖσι καθήμενος, β, 369, mane hic apud tuos. ἤτοι μὲν σὺ μένε αὐτοῦ (hic) τῷδε ἐνὶ χώρῳ, κ, 271. sic, μένε, exspecta, ο, 51, 75, et hoc μένε est repetendum initio versus 81. et 334. οἱ δ' ἄλλοι μένετε αὐτοῦ (manete hic) ἀολλέες, γ, 428. παρὰ νηΐ μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι, navem custodire, ι, 194. κ, 444. ξ, 260, ubi est pluralis, νήεσσι. οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, non amplius ea sum ætate, ut ruri possim habitare et opus facere, ρ, 20. ἐβούλοντο μετὰ Λωτοφάγοις μενέμεν, ionice pro μένειν, ι, 97. οὔτις νέμεσις μενέμεν τε ἦν, υ, 330, exspectare Ulyssem. ἐνθάδε αὖθι μένων, σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις, hic isthic manens, mecum hanc domum custodires, ε, 208, inquit Calypso ad Ulyssem. sic, αὖθι μένων, η, 314, hic manens; inquit Alcinous ad eundem. et 315, αἴκε ἐθέλων γε μένοις, si sponte remanere velis apud me: nam nemo coget te invitum. αὖθι μένοντα βουσὶν ἐπὶ καθήμεναι, υ, 221, 220. μένοντές με, exspectantes me, α, 304. μένοντες αὖθι, manentes ibi, γ, 155. παρὰ ἀλλήλοισι μένοντε, ε, 227, Ulysses et Calypso per eam noctem; ut ergo μένειν, ut Romanorum *manere*, sæpe sit, pernoctare, diversari per noctem. μένοντες, per noctem manentes hic, nec navigantes ulterius, μ, 292. et 373, μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, magnum facinus commiserunt diversantes ibi, *bey irem herbergen alda, (during their stay there.)* αὖθι, hic habitantes perpetuo, ν, 44. ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες, apud nos hic manentes, ο, 454. ὄπισθε, ρ, 201, remanentes, cum alii abiissent. παρὰ σταθμοῖσι μένοντε, apud postes januæ exspectantes et stantes, χ, 181, duo viri. παρ' ἀλλήλοισι μένοντε ἥβης ταρπῆναι, ψ, 211, de conjugibus caris. ἧστο μένουσα, sedebat exspectans, δ, 439, *wartete auf uns, (waited for us.)* χάλκεος οὐρανὸς μένει αἰεὶ, Ne. 6, 7, manet et perdurat semper. τὸ παρὰ δίκην γλυκὺ μένει πικροτάτη τελευτὴ, Ist. 7, 68, amarissimus exitus manet et exspectat dulcedinem injustam. ἐπὶ (apud) Ἀσωπίῳ ὕδατι μένοντι (dorice, pro μένουσι, exspectant te) νεανίαι, τέκτονες κώμων, juvenes, artifices hymnorum lætorum, Ne. 3, 6. ἔμενεν ἀγῶνα, sustinuit certamen, nec defugit illud, Ol. 9, 136, i. e. ὑπέμενεν ἀγωνιζόμενος. αἰεὶ μένειν ἐν τεθμοῖς, semper manere in institutis, nec se subducere illis, Py. 1, 124. μή τινα λειπόμενον, παρὰ ματρὶ μένειν, neminem relictum, apud matrem manere, Py. 4, 330. μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ, stans et pugnans, non vero cedens et fugiens, Py. 6, 38. τὰ μὲν μένων ἐν δόμοις Φιλύρας, Ne. 3, 75, i. e. κατὰ τὰ, quamdiu habitans fuit ibi. οὐκ ἔμεινεν ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν, Py. 3, 28, non exspectavit, dum veniret sibi mensa sponsalis, i. e. dum nuptias legitimas celebraret ipsa cum aliquo sponso. ἐκώλυε μεῖναι, prohibuit manere ibi, Py. 4, 57. ἑκατέρωθε μείναντες, Ol. 2, 124, in hospitio versantes.

μέργω, vide sub ἀμέργω.

μέρδω, f. μέρσω. (Μείρω) est proprie, μερίζω, a quo et fit per syncopen μέρζω, et dorice μέρδω: partior, distribuo. componitur et cum particula inseparabili intensiva ζα, itidem per syncopen, ζμέρδω et σμέρδω. deinde in specie est,

πανταχοῦ μερίζω καὶ διαπετιννύω τὴν ὄψιν, divido undique obtutum meum, circumspicio accurate et terribiliter: et in genere, βλέπω, λάω, ἐράω, video, distinguo res visu meo: et σμέρδω est, ἄγαν βλέπω ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας. hinc est, cum α privativo, ἀμέρδω, i. e. ἀλαόω, privo visu, *ich blende, (I blind, dazzle.)* μέρδειν in genere etiam est, μερίζειν ἀκτῖνας, λάμπειν, splendere.

μερίζω, vide sub ΜΕΙ'ΡΩ.

μέριμνα, ης. ἡ. (Νέω) cura distrahens animum. *peinliche oder ängstliche sorge, sorge im mannigfaltigen, (anxiety, affliction, care in general.)* nam est a μερίζειν τὸν νοῦν. non semper tamen de cruciante cura, sed in genere de sollicita, ponitur. μέριμναν βαθεῖαν ἀγροτέραν ὑπέχων, profundam curam indagatricem sustinens, Ol. 2, 100, i. e. συνετὴν καὶ ἀγρευτικὴν τῶν καλῶν, συνετὴν φροντίδα πρὸς τὸ ἀγρεύειν τὰ καλά. καρτερὰν ἔπαυσε, Ist. 8, 25, gravem sedavit sollicitudinem. μερίμναις τεαῖς μήδεται θεὸς, Ol. 1, 172, tuis regalibus et equestribus studiis prospicit deus, adjuvat ea. σεμνὸν ἀγλααῖς μερίμναις, honoratum præclaris curis, Ne. 3, 121, ubi est dativus, non ablativus.

μερμαίρω, μερμέριζω, vide sub μερμηρίζω.

μέρμερος, ου. ὁ ἡ. τὸ μέρμερον. (Μείρω) *masculinum* notat, curiosum, sollicitum, percontantem. *neutrum* est, quod curas anxias excitat, de quo multa est quæstio et inquisitio. et hoc neutrum plurale apud poëtam occurrit. οὔπω ἴδον ἄνδρα ἕνα τοσάδε μέρμερα ἐπ' ἤματι μητίσασθαι, ὅσα Ἕκτωρ ἔρεξε, Κ, 48, nunquam vidi virum unum tot et tam stupenda uno die molitum esse, qualia Hector re vera perfecit. et 289, ἄψ ἀπιὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα, rediens valde stupenda suscepit opera facienda. et 524. θηεῦντο (admirabantur spectantes) δὲ μέρμερα ἔργα, ὅσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβησαν. πολέμου μέρμερα ἔργα, Θ, 453. Ἕκτωρ, μέρμερα ῥέζων ἔγχεΐ τε ἱπποσύνῃ τε, Λ, 502. κατὰ πεδίον μέρμερα ῥέζειν, Φ, 217, in campo admirabilia patrare memento. sic Hector Ulyssem vocat κακὸν μέρμερον, Eurip. Rhes. 509, malum grave. hinc est et ἡ μέρμηρα, sollicitudo.

μερμέρω, μέρμηρα, ἡ, vide sequens.

μερμηρίζω, f. ίξω. (Μείρω) curiosa deliberatione dijudicare conor, varia consideratione cogito de re. est a μείρω, et dicitur tunc, εἰ τὰ βουλευόμενα διαφόρως ἔχει πρὸς ἄλληλα, διὰ τὴν διχόνοιαν καὶ τὸν τοῦ θελήματος μερισμὸν, quando res deliberanda voluntatem in diversa trahere potest: μερίζεσθαι (dividi animo) εἰς διαφόρους βουλάς. compositum ἀπομερμηρίζειν est, depositis curis obdormiscere, ἀποδαρθεῖν: nonnunquam et, θανεῖν, mori; quemadmodum et ἀπομεριμνᾶν est θανεῖν. ἦτορ αὐτῷ ἐν στήθεσι διάνδιχα μερμήριξε, Α, 189, cor ei in pectore in duas partes dividebatur deliberando. sic, διάνδιχα, Θ, 167, Ν, 455. ἀλλ' ὅγε (Ζεὺς) μερμήριζε κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃ, Β, 3. diviso huc illuc animo cogitabat, ut illum honoraret. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ἢ, ἤ, Ε, 671. τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ, Θ, 169, ter quidem ita deliberabat. ὁ μερμήριξε, ἤ, ἤ, Κ, 503, Ἥρη, ὅπως, quo modo, Ξ, 159. οἵ ῥα ἔτι μερμήριζον, adhuc deliberabant dubie, Μ, 199. μερμηρίζων, ἤ, ἤ, Π, 647. ἢ τί περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις; O Jupiter? Υ, 17. πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων, α, 427, multa mente reputans. μνηστήρεσσι φόνον μερμηρίζων, τ, 2, 52. μερμηρίζων, ὅπως δὴ μνηστῆρσι χεῖρας ἐφήσει, υ, 28. et 38, μερμηρίζει μοι θυμὸς, ὅπως ἐφήσω αὐτοῖς χεῖρας. et 41, ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω. et 93, μερμήριξε δ' ἔπειτα, deliberabat deinde et exputabat. δίχα δὲ φρεσὶ, ἤ, ἤ, χ, 333. δόλον τόνδε ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριζε, ω, 127, excogitavit. (et β, 93.) sic et 234, κατὰ φρένα, ἤ, ἤ. φόνον ἡμῖν μερμηρίζει, β, 324. μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ἤ, ἠὲ, δ, 117. et 533, ἀεικέα μερμηρίζων. et 791, ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων (leo moliri et diverso modo exsequi solet) ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας: ubi hoc verbum et de leone positum. αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, ε, 354, curis distinebatur. ἀλλὰ μερμήριζέν (ὁ Ζεὺς) ὅπως ἀπόλοιντό μοι πᾶσαι νῆες, ι, 554. κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα, ἠὲ, ἤ, κ, 50. et 151, κατὰ φρένα, ἐλθεῖν, an irem. et 438, ἔγωγε μετὰ φρεσὶ, ποιεῖν τὸ, an id faciendum mihi sit. ἔγωγε ἔθελον, φρεσὶ μερμηρίξας, ἑλεῖν ψυχὴν, λ, 205. μερμήριξε Μενέλαος, ὅπως αὐτῷ ὑποκρίναιτο, ο, 169. μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει, ἤ, ἤ, π, 73. et 237, ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθα. et 256, ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τινα ἀμύντορα μερμηρίξαι, φράζευ. et 261, ἤέ τινα ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεὺς, ἠὲ, ἤ, ρ, 235. δὴ τότε, ἤ, ἠὲ, σ, 89. πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ἠὲ, ἤ, υ, 10. hinc est ἡ μέρμηρα, ας, i. e. ἡ φροντίς: et adverbium ἀμερμηρὶ, i. e. δίχα μερίμνης, sine deliberatione. dicitur idem verbum et μερμαίρω, et μερμέρω, et μερμερίζω, i. e. βουλεύομαι. compositum ἀπομερμηρίζομαι, f. ίσομαι, curas omnes depono et dormio paulisper interdiu. Aristoph. Vesp. 5, ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

μέρμις, ιθος. ἡ. (Ῥέω) funiculus tenuis. idem ac μήρινθος, q. v. μίτος λεπτή. μέρμιθι ἀργυρέῃ, κ, 23, qua colligatus superne erat uter ab Æolo datus. et ex hac qualicunque πολυτελείᾳ τοῦ δεσμοῦ opinabantur socii, res inesse τῷ ἀσκῷ pretiosas. non ἀργύρεος μίτος arctius constringit, qui et σύρμα dicitur. erat igitur ἀργύρεόν τι σφήκωμα.

μέρος, εος. τό. (Μείρω) pars, portio. ἐστὶ καί τι θανόντεσσι μέρος, etiam mortui habent aliquam partem de iis, quæ a posteris suis bene fiunt, Ol. 8, 102. ἐρήμωσαν εὐφροσύνης μέρος, Py. 3, 175, inanem fecerunt partem aliquam lætitiæ, abstulerunt. ὄγδοον μέρος, i. e. octavus successor in domo, Py. 4, 115. et 279, γηραιὸν μέρος ἡλικίας, senilis pars ætatis. τρίτον κασιγνητᾶν, i. e. tertia soror, Py. 12, 19. τρίτον ἐν παλαιοτέροις, Ne. 3, 128.

μέροψ, οπος. ὁ ἡ. (Ἔπω) est adjectivum, epitheton hominis proprie; quia homo solus habet φύσει, μεμερισμένην ὄπα εἴς τε λέξεις καὶ εἰς συλλαβὰς καὶ εἰς στοιχεῖα, articulatam vocem ad vocabula, et syllabas, et simplices litteras. ἄλλαι φωναὶ brutorum id non habent, neque vocantur proprie ὄπες ἢ αὐδαί. ergo μέροψ est a μείρω, et ab ἡ ὄψ, articulatam vocem habens. quia tamen et aves quædam dicuntur μέροπες: hinc semper conjunguntur μέροπες ἄνθρωποι. in insula Co habitarunt olim populi, nomine proprio Μέροπες dicti: unde insula eorum dicta fuit Κῶς Μεροπηΐς. Christiani maluerunt originem epitheti deducere a secretione linguarum et a dispersione per orbem terrarum, μετὰ τὸν τῆς χαλάνης πύργον: sed id pie magis, quam vere. δύο γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων, duæ generationes hominum, Α, 250. πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπων ἀνθρώπων, Β, 285, probrosissimum facere coram omnibus hominibus. εἴ τίς σοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων, Γ, 402. ἦ μοῦνοι φιλέουσι ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων Ἀτρεΐδαι; Ι, 340, num soli hominum Atridæ amant conjuges suas? Ἴριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων, Λ, 28, Irides Jupiter in nube fixit ostentum hominum. πόλιες μερόπων ἀνθρώπων, Σ, 342, urbes hominum. et 288, Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, omnes homines prædicabant eam urbem divitem. et 490, δύω πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων, Υ, 217, in plano condita erat urbs. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν, υ, 49, si vel quinquaginta cohortes hominum nos circumstarent hostiliter. et 132, ἕτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων, ἕτερον δὲ ἀτιμήσασα αὐτὴ ἀποπέμπει.

μεσαιπόλιος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) semicanus, appropinquans jam ad eam ætatem in qua canities venit; cujus capilli jam miscentur canis, μιξόθριξ, ὑποπόλιος. αι in hac voce est pro ο, sicut in Κλυταιμνήστρα, Πυλαιμένης, Ἰδαιμένης, τιθαιβώσσειν, etc. hoc epitheto insignitur ὁ Ἰδομενεὺς, Ν, 361.

μεσαίτατος, η, ον, vide sequens.

μέσατος, η, ον. (Μείρω) medius, dimidius, intermedius. idem quod μέσος, ab eoque factum, sicut τρίτατος a τρίτος. ἡ ἐν μεσσάτῳ (duplicato Sigma ob metrum) ἔσκε, quæ navis in medio castrorum erat, Θ, 223. Λ, 6. recentiores Attici dixerunt μεσαίτατος.

μέσαυλον, ου. τό. (Ἄω) villa rustica cum suis stabulis quæ cingunt aream pecuariam. *der viehhof, landhof, (a farm-yard.)* ποιμενικὴ κατοικία ἤτοι ἔπαυλις, ἀγροτικὸς σταθμὸς, ἀγροικικὴ κατοικία. βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο, Λ, 547, et Sigma ob metrum ionice duplex. ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο, Ρ, 112. et 657, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο. ὃς νείκεσσε (vituperavit, *getadelt hat, (affronted,)*) θεὰς (sc. duas alteras) ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, cum ad ejus rusticum stabulum venissent, Ω, 29, ubi sermo est de Paride aliquando pastore rustico. ὅτε οἱ (Κύκλωπι) μέσσαυλον ἵκοντο ἡμέτεροι ἕταροι, κ, 435. vide sub Μεσαύλιος in R.

μεσηγὺς, (Μείρω) adverb. inter, in medio, interim. μεταξύ. μεσσηγὺς ὤμων, inter humeros in medio, Ε, 41, 57. Θ, 259. Λ, 448. Π, 807, μεσσηγὺ, nam ob metrum Sigma in medio duplicatur, in fine abjicitur. cæterum hæc est circumlocutio τοῦ μεταφρένου, dorsi. μεσσηγὺς γαίης καὶ οὐρανοῦ, Ε, 769. Θ, 46. Σιμόεντος καὶ Ξάνθου, Ζ, 4. Τενέδου καὶ Ἴμβρου, Ν, 33. Σάμου καὶ Ἴμβρου, Ω, 78, Ἰθάκης καὶ Σάμου, δ, 845. νηὸς καὶ αὐτοῦ, ο, 527. κρητῆρος ἠδὲ θρόνου, χ, 341. et 442, θόλου καὶ ἕρκεος. et 93, ὤμων. οὐ πολλὴ χώρη μεσσηγὺς, Ψ, 521. μὴ μεσσηγύς κακόν τι πάθῃ, πρὶν ἧς γαίης ἐπιβῆναι, ne interea mali quid accidat ei antequam accedat ad suam terram, η, 195. μεσσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθου, Θ, 556. Κουρήτων καὶ Αἰτωλῶν, Ι, 545. Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, Λ, 569. et 572, πολλὰ δὲ δοῦρα καὶ μεσσηγὺ, in medio spatio, inter duos hostes. sic et Ο, 316. αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, Ν, 568, νηῶν καὶ ποταμοῦ, Π, 396. τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, Υ, 370, aliud efficit plenarie, aliud in medio conatu mutilum et ineffectum relinquit, Achilles.

μεσήεις, εσσα, εν. (Μείρω) mediocris, medius. ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, Μ, 269, et h. l. mediocritatem fortitudinis et virium in pugna notat.

μεσόδμη, ης. ἡ. (Δέω) quasi μεσοδομὴ per syncopen, παρὰ τὸ, μέσον δεδομῆσθαι, quod in medio est inædificatum. trabs magna, colligans alias in medio inserta. in navi est trabs illa pertusa, cui inseritur malus. ἱστὸν κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης, ο, 289. in domo quid sit μεσόδμη, quærendum videtur. loca sunt duo, τ, 37, τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι, εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσε ἔχοντες. αἵματι δ' ἐρράδαται (adspersi sunt) τοῖχοι καλαί τε μεσόδμαι, υ, 354. videntur ibi esse, interstitia inter columnas ad parietem. quæratur ergo.

μεσονύκτιος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) ad mediam noctem. χρυσῷ νίφοντα μεσονύκτιον θεὸν, Jovem, circa mediam noctem ningentem auro, Ist. 7, 6, et sermo est quidem de Alcmena, respicitur tamen simul Danaë, et potentia Jovis in genere.

μεσοπαγὴς, ἐος. ὁ ἡ. (Πήγω) usque ad mediam sui partem infixus. μεσοπαγὲς ἔγχος κατὰ ὄχθης ἔθηκε, fecit, ut hasta usque ad mediam sui partem infigeretur in ripa, Φ, 172, i. e. ἕως μέσου παγὲν, διά τε τὴν τοῦ ἥρωος βίην, καὶ τὸ πελματῶδες τοῦ τόπου, *dass der spiess bis an die halfte in das ufer fuhr, (so that the spear penetrated half its length into the bank.)* alii scribunt μεσοπαλὲς, i. e. ἕως μέσου παλλόμενον καὶ κραδαινόμενον: quod alii in interpretando jungunt utrumque, et explicant, ὅπερ ἕως μέσου πεπηγὸς, ἐπάλλετο κατὰ τὸν οὐρίαχον.

μεσοπαλὴς, ἐος, ὁ ἡ, vide supra.

μέσος, η, ον. (Μείρω) medius, dimidius, intermedius. est pro μέρος, mutato ρ in Sigma: nam medietas est pars tertia inter duo extrema, et contingit utraque communiter, ut ergo sit præcipua pars et primaria. κατέθορε (desiliit) ἐς μέσσον, ob metrum pro ἐς μέσον, Δ, 79, et hoc μέσον erat spatium inter duos concurrentes exercitus, *der platz zwischen zwey in schlachtordnung stehenden feindlichen heeren, (the space between two hostile armies drawn up in order of battle,)* quod recentiores vocarunt τὸ μεταίχμιον. sic, ἐς μέσον ἀμφοτέρων (exercituum duorum) συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι, Ζ, 120. Υ, 159. Ψ, 814, quo postremo est, in medium spectatorum utrimque stantium: prioribus locis est, in medium utriusque aciei. sic, ἐς μέσσον ἰὼν, Η, 55, in medium pugnantium, ut cohiberet eos. κακοὺς (deteriores milites) δ' ἐς μέσσον (in mediam aciem) ἔλασσεν, coëgit, Δ, 299, ut ante et post se haberent fortiores. ἐς μέσσον κατέβαλλε ὄχθας καπέτου, Ο, 357, in medium fossæ dejecit labra fossæ. ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, Ψ, 574, in medium utrisque jus dicite, i. e. ἐξ ἴσου, ἵνα μέσοι γένησθε, καὶ μὴ ἑτεροβαρεῖς, μὴ κατὰ χάριν καὶ ἐπὶ ἀρωγῇ, *unparteyisch, niemandem zu liebe oder zu leide, (impartially, without bias either for or against any one.)* et 704, ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι (victo) γυναῖκα ἐς μέσσον ἔθηκε, in medium proposuit, præmii loco; festive. et 685, 710, βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, procedebant in medium certaminis et spectaculi locum, *mitten auf den kampfplatz, (in the middle of the scene of action.)* ὦρσε δέ μιν (cum impetu ire eum fecit) κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο, ubi plurimi conferti tumultuabantur, Ε, 8. sic, ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ἔθι, Π, 285. ἐκάθιζον κατὰ μέσον τάφρου καὶ τείχεος, Ι, 87, considebant inter murum et fossam vigiles; ut murum castrorum a tergo, fossam ante se contra hostes haberent. σφῆκες μέσον αἰόλοι, Μ, 167, vespæ, in medio corporis sui habentes articulum quo movere se possunt: et ad μέσον deest κατά. μέσον σάκος οὗτασε δουρὶ, Η, 258. Ο, 528. ὅς οἱ οὗτα μέσον σάκος ὀξέϊ χαλκῷ, Ν, 561. ἔβαλε Πηλείδαο μέσον σάκος, Χ, 290, sic, ἔβαλεν αὐχένα μέσον, Ε, 657. et Ξ, 497, ἔλασεν, percussit. ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Θ, 68. Π, 777. δουρὶ μέσον πεπόρησεν, hasta medium virum perforavit, transfodit, Η, 145. Ν, 397. Κροίσμου στῆθος μέσον οὗτασε δουρὶ, Ο, 523. εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ, Ψ, 623, *wenn auch ich dich trafe mitten in den leib mit dem spiesse, (if I should hit thee in the middle of the body with the spear:)* nam participium idem fere valet ac verbum appositum. τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, Υ, 413, 486. αὐτοῦ μέσον ἧπαρ, Ω, 212, in medio corpore humano situm. μέσου δουρὸς ἑλὼν, hastam apprehendens in media ejus parte, Γ, 78. Η, 56, vide δόρυ. ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλετε ἐν μέσῳ μάχεσθαι ἀμφὶ Ἑλένῃ, Γ, 69, committite nos ad pugnandum de Helena, inquit Paris: et τὸ μέσον est τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων, quod recentiores dixere τὸ μεταίχμιον pro μεσαίχμιον. sic et 90, οἴους. αὐτοῖς νεῖκος ἐνέβαλε (ἐν) μέσῳ, Δ, 444, iis injecit contentionem in medio eorum, et in conflictu exercituum. sic, μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων (duorum pugnantium heroum) σκῆπτρα σχέθον κήρυκες, Η, 277, ut dimitterent eos a pugna. Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ (in medio loco exercitus circum se jacentis) εὗδε, Κ, 474. sic Saul, cum Davides castra ejus nocturna intraret. μέσσῳ κατέβαλε ἐν ὁμίλῳ, aquila draconem, in medium exercituum congressorum, Μ, 206. περὶ μέσσῳ χεῖρε τιθήνας, medias ambas manus circumjiciens ei, Ν, 534, i. e. medium circumplectens manibus. στὰς μέσσῳ (ἐν) ἕρκεϊ, Π, 231. Ω, 306. αὐτοὶ δὲ ἐν μέσῳ, illi in medio, Ρ, 375, in opposito ad duo cornua exercituum. sic, ἐν μέσῳ ἀμφότεροι (Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ) μένος Ἄρηος δατέονται, Σ, 264, in concursu suo. ἔνθορε μέσσῳ, insiliit in medium fluvium, Φ, 233, pro εἰς μέσον. στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι, Ψ, 507, constitit medio in circo. ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φὼς, Δ, 212, et ubi Menelaus medius inter amicos cingentes eum stabat. ὁ τοῖσι στὰς ἐν μέσσοισιν, inter eos medius consistens, Η, 384. ἔλσαν δ', ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες, incluseruntque, in medio inter se pestem hanc collocantes, Λ, 413. ὄφιν, κείμενον ἐν μέσσοισι, Μ, 209, coll. 206, in medio exercitu. κεῖτο δὲ ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, Σ, 507, propositæ erant in medio duæ libræ auri. et 569, τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε. ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστὰς, Τ, 77, ex sede sua surgens rex, non vero in medium procedens; οὐ προελθὼν συνήθως εἰς μέσον τῆς ἐκκλησίας, conf. αὐτόθεν. et 364, ἐν δὲ μέσσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεὺς: armabat se. ἷζε δὲ ἐν μέσσοισι, consedit Neptunus inter reliquos deos, Υ, 15. ἐν δὲ μέσσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι, in medio militum comitantium funus, Ψ, 134. ὁ γεραιὸς, Ω, 162, senex Priamus inter eos. ἢ ἐπὶ δεξιὰ παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους, ἢ ἐπὶ ἀριστερὰ, Ν, 308, an ad dextrum cornu, an ad mediam aciem, an ad sinistrum. ἐδίνευον κατὰ μέσσους, circumagebant se saltatores in medio conventu, Σ, 605. μέσση δὲ χίμαιρα, in medio capra, Ζ, 181. μέσσῃ δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει, in media galea, i. e. intus, Κ, 265. μέσῃ γαστέρι ἐνέπηξε, Ν, 372, 398. ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος, Υ, 245. πυρῇ, Ψ, 241. γαστέρα τύψε μέσην ξίφει, ventrem percussit medium gladio, Δ, 531. sic, αὐτὸν μέσην κατὰ γαστέρα τύψε, Ρ, 313. et 309, τὸν βάλε ὑπὸ κληῖδα μέσην. τὸν βάλε πέτρῳ μέσην κατὰ κεφαλὴν, Π, 412. ἐς μέσσην ἀγορὴν, Τ, 173. ἀγυιὰν ἰοῦσαι, Υ, 254. ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, sc. πέλειαν, columbam, Ψ, 875. μέσαις ἐν νηυσὶ, Ν, 312. ἐνορούσας (irruens) βουσὶ, Ο, 635. ἐν μέσσαις (ἄλλαις θεαῖς) ἧκλαιε Θέτις, Ω, 84. ἔβαλε μέσας θύρας, Μ, 457. μέσα τάλαντα λαβὼν, libram in medio prehendens, Θ, 72. Χ, 212, ut solent ponderantes. κατὰ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344. ο, 80. μέσον ἱστίον, velum in medio sui, β, 427. πέλαγος, γ, 174. ἱστὸν, ε, 316, malum in media sui parte. ἦμαρ, η, 288. κὶς ἐς μέσσον, Θ, 262. στῆ, ρ, 447. μέσσον ὑπὲρ Κρήτης, ξ, 300, ubi deest διὰ vel κατὰ, per medium mare supra Cretam. σὲ μέσον βάλον ἔγχεϊ, te per medium corpus transfodissem hasta, υ, 306. μέσσῳ δαιτυμόνων, Θ, 66, 473. ὁ μὲν (ἀρνειὸς) ἐν μέσῳ, ι, 429, cui arieti ad latera adjuncti erant duo alii arietes. μέσῳ γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ, interjacent enim inter nos et vos magna flumina, λ, 156, inquit umbra matris apud inferos ad Ulyssem qui vivus eo descenderat; pro, διὰ μέσου. ἐν μέσσῳ στάσα, μ, 20. et 80, σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος. ἥμινοι ἐν μέσσοισιν, δ, 281. ἔσταν, constiterunt, ω, 440. μέσῃ ἀγορῇ ἴστη, β, 37. ἀλὶ νῆσος, δ, 844, quibus locis ablativus est sine præpositione ἐν. ἐν μέσσῃ (σχεδίῃ, rate) δὲ κάθιζε, ε, 326. et 487, λέκτο, recubuit in media congerie foliorum. καπνὸν δ' ἐνὶ μέσσῃ, sc. νήσῳ, κ, 196. μέσσῃ μὲν, ipsa quidem Scylla ad mediam sui partem, μ, 93. λέξεται (recubabit) ὁ νομεὺς ἐν μέσοις πῶεσι μήλων, δ, 413. μέσαις μετὰ δμωαῖς, π, 336, in medio conventu ancillarum. μέσα (κατὰ) νῶτα, in medium tergum, κ, 161. μέσον παρὰ ὀμφαλὸν, Py. 4, 131. ἦμαρ, Py. 9, 199. ἔχει, occupat medium spatium, Ne. 4, 60. μέσῳ Ἀλφειῷ καταβὰς, Ol. 6, 79, in medium hunc fluvium descendens. ἐν μέσοις, in medio inter Colchos et Argonautas, Py. 4, 399. εἶπε δὲ ἐν μέσσοις, Py. 9, 211. Ist. 8, 68. ἐν μέσαις Μούσαις Ἀπόλλων, Ne. 5, 42. τῶν ἀνὰ πόλιν τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα, Py. 11, 79, medium statum rerum civilium diuturniore felicitate florentem: i. e. mediocria.

μεσσηγυδορποχέστης, ου, ὁ, vide sub γαστήρ, ad finem.

μέσφα, (Ἕω) adverb. est per dialectum, pro μέχρι. παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς, per totam noctem usque ad auroram, Θ, 508.

ΜΕΤΑ', præpositio, regens tres casus apud poëtas. dorice dicitur πεδά. cum *genitivo* est, cum, *mit, (with,)* ut notet societatem et conjunctionem amicam. μετὰ ἱππέων, una cum equitibus, Λ, 51. μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο, Ν, 700, ut socii Bœotorum iisque adjuncti pugnabant. μετὰ ἡμῶν, una nobiscum, Φ, 458. μετὰ ἄλλων λέξο ἑταίρων, cuba cum aliis tuis sociis, κ, 320. μετὰ δμώων ἔπινε, π, 140, cum famulis suis bibebat. μετὰ τριῶν τέταρτον, Ol. 1, 97, una cum tribus quartum. μετὰ θεῶν, i. e. σὺν θεοῖς, Ol. 10, 59. ἀνδρῶν, cum hominibus bonis, Py. 5, 127. ἑταίρων, una cum sociabus suis, Py. 9, 36. cum *dativo vel ablativo* est, inter, apud, *bey, (among,)* sine necessaria notione amicitiæ. ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς, Ε, 86, coll. 85: an inter Trojanos militaret an inter Græcos, Trojanus an Græcus miles esset; nam nunc erat in exercitu Græco, nunc in mediis Trojanis. ἔντεα μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, arma apud Trojanos tenentur, Σ, 130, Trojani potiti sunt iis armis. ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃ, Υ, 126, ne quid mali ei accidat inter Trojanos, i. e. a Trojanis, et sermo est de Achille. ὄφρα ἐγὼ μετὰ Ἀχαιοῖς ἐπολέμιζον, dum ego una cum iis pugnabam et militabam, Ι, 352, i. e. σὺν αὐτοῖς: et Achilles loquitur. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις, apud probe gnaros ista dicis, Κ, 250. ὅσοις λαοῖς σὺ ἀνάσσεις μετὰ Ἀργείοισιν, quanto exercitui tu imperas inter Argivos principes, Ξ, 94, coll. 84, 85. οὕτως ἦν, εἴποτε ἔην γε, μετὰ ἀνδράσιν, talis eram inter viros, cum aliquando vel olim eram, Λ, 761. sic, μετὰ ἀνδράσιν ἐσθλὸν, optimum inter fortes viros, Ν, 461. αὐτὸν πλεόνεσσι μετὰ ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα, eum unum inter plures, Ο, 611, præ aliis omnibus eum. πολεμιστὰ μετὰ ἀνδράσιν, Π, 492, tu fortis vir inter fortissimos, qui es unus fortissimorum, ἐν ἀνδρείοις. οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους pro ἀρείονες, quales antehac eratis inter fortes viros, vel et fortiores quam antehac eratis, Π, 557, *nun beweiset euch so wie sonst, oder auch noch besser als sonst, unter tapfern männern, (now prove yourselves as brave as formerly, or still braver.)* μάρνασθαι δηΐοισι μετὰ ἀνδράσι, Ρ, 148, pugnare cum hostibus; ubi notat, contra. et 445, ἢ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσι ἄλγεα ἔχητον; an ut inter miseros homines labores habeatis ambo? Ἕκτορα, ὃς θεὸς ἔσκε μετὰ ἀνδράσι, Ω, 258, qui deus erat inter viros magnos. μετὰ πρώτοισιν ἐόντας, inter primos, cum primis, ἐν πρώτοις, Δ, 341. Ε, 536, 575. Ζ, 445. Ι, 12, nam is (coll. 9.) præcipue laborabat, ad eum præ aliis pertinebat dolor. ὁτὲ μὲν μετὰ πρώτοις, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοις, Λ, 64, ubi vides τὴν ἰσο-

δυναμίαν τοῦ ἐν. M, 315, 321. N, 270. T, 151. Υ, 338. Φ, 90. *ἔστην μετὰ προμάχοις*, steti inter primos ordines, Λ, 743. *μετὰ τριτάτοισιν ἀνάσσει*, imperat tertiæ generationi, A, 252. sic, *Ἀργείοις*, Ψ, 471. *ἰδὼν μετὰ μελπομέναις*, videns eam inter saltantes religiose, Π, 182. *μετὰ τοῖσιν ἐλίχθην*, in iis numerabar, iis annumerabar, Γ, 188. sic porro *μετὰ* pro *ἐν*, X, 476. Ψ, 476, 649, 781. A, 503, 525. O, 50. Σ, 86. Υ, 313. Φ, 500. A, 516. Δ, 61. E, 2. Ω, 96. Σ, 366, inter omnes, apud omnes. Π, 15, 570. T, 299. *πολλοῖς*, Δ, 388. N, 661. Π, 240. X, 28. Ψ, 60. *ἀμφοτέροις*, inter utrosque, Γ, 85, 110. Δ, 16, 38, 83. Γ, 460. K, 317. Z, 323. *μετὰ αἵματι*, i. e. *ἐν αἵματι*, O, 118. *γαμφηλαῖς*, i. e. *ἐν σιαγόσι*, N, 200. *μετὰ παισὶ*, Υ, 409. *ἰχθῦσι*, Φ, 122. *στρατῷ*, X, 49. *φρεσὶ*, Δ, 245. Ξ, 264. Σ, 419, 463. T, 29, 213, 343. Υ, 310. Ψ, 600. Ω, 105. *χερσὶ*, E, 344. Λ, 4, 184. O, 717. Ψ, 780. Ω, 345, 647, 724. *σφίσιν*, A, 368. B, 93. Δ, 2. K, 208, 311, 398, 409, 414. Λ, 413, 708. N, 658. O, 8. Σ, 234. X, 474. Ψ, 14, 698. *ὑμῖν*, i. e. *ἐν ὑμῖν*, Ξ, 112. *πνοαῖς*, Ψ, 367. *ἀστράσι*, X, 317. *νηυσὶ*, N, 668. et 579, *ποσί*. *τούτοις*, K, 62, Λ, 502. E, 508. *μετὰ γένυσι*, in maxillis, Λ, 416. *μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ*, i. e. *ἐν*, T, 50. et 110, *ὅς κεν ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς*, qui nasceretur eo die, ubi est pro *μεταξὺ*, inter pedes. *στροφάλιγγι κονίης*, Φ, 503. *μετὰ παισὶ*, Ω, 732. *Τρώεσσι*, inter eos, H, 361. *μετὰ τοῖς*, α, 19, 237. γ, 136, 362. δ, 254, 689. ε, 224, 287. ζ, 60. η, 23. ϑ, 215, 347, 351. ι, 96, 335, 346. κ, 203. λ, 78, 494, 601. μ, 385. ν, 128. ξ, 234, 367. ο, 316. π, 88. ρ, 256, 285. σ, 224, 252, 329, 389. τ, 126, 315, 430, 437. υ, 262. φ, 310. χ, 318, 321, 331, 401. ψ, 45. ω, 475, 545. *μετὰ ταῖς*, i. e. *ἐν ταῖς*, β, 148. δ, 499. ϑ, 372. ι, 418. π, 336. ρ, 505. τ, 82. ω, 356. *μετὰ φρεσὶ*, δ, 825. κ, 438. ν, 362. π, 437. ρ, 469. ω, 434. *χερσὶν*, γ, 281. δ, 300. ε, 49. η, 101. φ, 245. χ, 10, coll. 12, 497. ψ, 294. ω, 2. *σφὶν*, β, 173. δ, 17. ν, 27. *τοῖσδεσι*, φ, 93. *ἡμῖν*, ϑ, 236. φ, 289. *ὑμῖν*, β, 310. φ, 281. *κύμασι*, γ, 90. *ϑεοῖς*, μ, 370. *πύματον μετὰ* (*ἐν*) *οἷς ἑτάροις*, ι, 369. *δμωαῖς*, ϑ, 433. et 156, *ἀγορῇ*. et 160. *ἀνθρώποις ἀριθμῷ*, λ, 448. *ἄλγεσι*, ο, 399, i. e. *ἐν. κόραις*, Ol. 2, 52. *παισὶ*, Py. 4, 113. et 201, *κωκυτῷ*. *πενταέθλοις*, Ne. 7, 12. cum *Accusativo* est in genere, post, *nach, (after;)* ad, *zu, (to;)* et notat plerumque motum, varie tamen determinandum. *ἵκοντο μετὰ αὐτοὺς*, vel *ἦλθον*, venerunt ad eos, Γ, 264. Δ, 70. H, 35. K, 205. P, 458, i. e. ad locum ubi pugnabatur inter utrosque, ad illos. et 460, *μετὰ χῆνας*, in anseres, *auf die ganse los, (towards the geese.)* E, 264, 324. N, 401. Π, 534. 536. *λαὸν*, ad exercitum, E, 573. H, 306. Θ, 76, ut fere idem sit quod *εἰς*. N, 196, ubi alii, minus bene, legunt *κατά*. O, 56. *μετὰ στρατὸν*, ad exercitum, E, 589. et 804, *πολέας*, ad multos. *Πρίαμον*, E, 614. *Ἀχιλλέα*, post eum, secundum eum, *nächst dem, (after him,)* B, 674. H, 228. Π, 146. sic, *Ἕκτορα*, Σ, 96. *Ἑλένην*, I, 140, 282. *ἑταῖρον Πηλείωνος*, Π, 195. *πρώτῳ σοὶ μετὰ ἐμὲ*, primo tibi post me, Θ, 289. sed, *μετὰ ἐμὲ ἤλυθες*, N, 252, ad me accersendum venisti. sic et Germani suum *nach, (after,)* ponere solent. *ἔβη μετὰ τὸν*, perrexit ad eum insequendum hostiliter, E, 152. Z, 21. amice autem, ad visendum eum, est K, 73. hostiliter, N, 297, 469. post hunc, de tempore, Θ, 261. P, 258. de dignatione, M, 104. *μετὰ αὐτοὺς*, ad eos, amice, Ξ, 136. ad eum, O, 221. sed hostiliter, Π, 864, ubi alii, eodem sensu, legunt *ἐπὶ*, contra. sic, P, 605. sed, secundum eum, 280, 351. adversus eum, Υ, 407, 485. X, 140. *ὅν τε μέτα*, post quem, de tempore, Ψ, 227, 354. et 391, ad eum, irato animo. *βῆ δὲ μετ' αὐτοὺς*, K, 149, ivit ad eos, secutus est eos, coll. 146. sic, ad eos, P, 212, 433. Υ, 14, 24. Φ, 205, 298. Δ, 292, 364. *ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων*, iens ad multitudinem militum tuorum, H, 115. sic, *ἔρυσεν*, traxit ad suos, P, 581. *ἔρχεο νυν μετὰ φῦλα θεῶν*, abi jam ad cœtus deorum, O, 54, 161, 177. *ἐφόρει ταῦτα μετὰ μῶλον Ἄρηος*, ferebat ista in pugnas, H, 147. sic, *ἐγὼ ἴω*, Π, 245. Σ, 188. *βουλῇ μετὰ πάντας ἄριστος*, I, 54, i. e. *κατὰ πάντας*, inter omnes consilio optimus. *ἵππους μετὰ νῆας ἐλαύνειν*, equos ad castra agere, E, 165. sic, *φεύγοντα*, M, 123. *μετὰ δούρατος ᾤχετο ἐρωὴν*, Λ, 357, *dem spiesse nachgieng dahin der gefaren war, ihn zu holen, (he went after the spear, to pick it up again.)* sic N, 247, 513. *μετὰ ἤθεα*, ad loca solita, Z, 511. O, 268. *θέω μετά σε*, curro ad te, K, 63. *νόον μετὰ σὸν*, ad tuam mentem, O, 52. *ἢ ἴοι μετὰ ὅμιλον Δαναῶν*, an iret ad exercitum, Ξ, 21, coll. 22, 24. *φῶτα μετὰ ὅμιλον*, virum aliquem in exercitu, apud exercitum, P, 149. *μετὰ ὕλην*, H, 418, 420, in sylvam, *εἰς τὸ ὀρεινὸν δάσος*, *ins holz, (into the wood,)* ad ligna inde ferenda. sic, *μετὰ ἀγῶνα*, Υ, 33, ad cœtum, *εἰς ἄθροισμα. ὀαριστὺν*, ad multitudinem, N, 291. *μετὰ ὄγμον*, serie recta, Σ, 552, i. e. *κατὰ στίχον τινὰ*, *auf eine reihe, (in a row.)* *εἶσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας*, vadit in pugnam ad viros, H, 209. *μετὰ υἱὸν ἕπουσαν*, comitantem eam eum et sequentem, K, 516. *ἐλθόντες ἵπποι μετὰ ἄεθλα*, qui eunt ad certamina et præmia ibi petenda, Λ, 699. et 227, *μετὰ κλέος*, ad famam, cum audiisset de iis. sic et N, 364. et 492, *μετὰ κτίλον ἕσπεται μῆλα*, sequi solent arietem. *ἐρευνῶν μετὰ ἴχνια*, *der spur nach, (to trace out,)* Σ, 321. *οἴχονται μετὰ δεῖπνον*, abeunt ad jentaculum capiendum, T, 346. conf. jam porro: A, 222, 423, 424, 478. B, 143, apud. 163, ad. Γ, 370, 377. Λ, 533, inter, *zwischen, (between,)* apud. Υ, 142, ad. β, 350, inter, apud. δ, 701, *μετὰ τὴν ἀκουὴν*, i. e. ut aliquid audiret. sic β, 308. ρ, 43. *σφαῖραν ἔρριψε μετὰ ἀμφίπολον*, *sie warf den ball nach ihrer kammerjungfer hin, (she threw the ball to her maid servant,)* ζ, 115, ad eam, versus eam. ϑ, 116, post, secundum: de ordine. λ, 259, post, de tempore et successione, 304; sed de ordine præcellentiæ, 309, 469, 521, 550. ν, 440, ad. ρ, 336, post. ψ, 83, ad. ζ, 260, post, de loco. ϑ, 583, post, de ordine dignationis. *εἶμι μετὰ Καύκωνας*, proficiscor ad eos, γ, 366. δ, 258, *ἦλθε*. sic, *ἐρχομένῳ*, eunti ad principes eorumque concilium, ζ, 54. ϑ, 294, 456. λ, 508. μ, 247. π, 85, 341. et 419, i. e. *ἐν τοῖς*, inter eos. ρ, 325, 604. σ, 183. τ, 394. υ, 146. φ, 190, post hos, tempore. *οὐδὲ μετ' ἄλλας ἐρχόμεθα*, non alias mulieres vel sponsas sectamur, β, 206, *gehen keinen andern damen nach, um sie zu werben, (not go after any other women, to court them.)* sic, ζ, 133, de leone cervos sectante. *μετὰ ἴχνια ἔβαινε τῆς*, sequebatur eam præeuntem, ε, 193. η, 38. β, 406. γ, 30. et 168, post nos profectus est inde; de tempore. *ἡμᾶς*, apud nos, δ, 652. *ἄλλους*, inter alios, ι, 188. *ἐκεῖνον*, π, 151, ubi possit esse, ad eum; potest et esse, *διὰ ἐκεῖνον*, ejus causa, *ihm nach, (for his sake.)* sic λ, 281, *μετὰ*, i. e. *διὰ, κάλλος*, *ihrer schönheit nach und wegen, (for the sake of, on account of, her beauty.)* sic et, *μετὰ χαλκὸν*, α, 184, *eisens wegen, (for the sake of the sword.)* et χ, 352, *δαῖτα*, i. e. *διὰ δαῖτα*, *essens wegen, (for the sake of a meal,)* *διὰ τὸ φαγεῖν οὐκ ἠρχόμην* (ibam) *εἰς σὸν δόμον ἀεισόμενος μνηστῆρσιν, ἀλλὰ ὅτι ἦγόν με ἐκεῖνοι ἀνάγκῃ*, vi. sæpe hæc præpositio, ut jam vidimus, postponitur casui suo, retrahitque accentum, e. c. *Ἐφύρους μέτα*, N, 301, inter eos, coll. 302, et sensus ibi est: aut inter hos aut inter illos una capiunt arma Mars et filius ejus: nec hi duo utrisque eodem tempore favent, sed alterutri parti dant victoriam, alteri vero vincuntur. sic, *πόλεμον μέτα*, Υ, 329, ad pugnam, ut intersint pugnæ. sed 114, *μετὰ μῦθον ἔειπε*, est avulsum pro *μετέειπε*, dixit ad eos. ponitur et nonnunquam sine casu, ut notet, una, e. c. B, 446, inter eos. et 477, i. e. *ἐν αὐτοῖς, σὺν αὐτοῖς*. sic, O, 67. Σ, 515. Ψ, 133, ubi est, post. a tergo eorum. avulsum *μετὰ* est et Ol. 2, 63, pro *μετέβαν*, nisi vis trahere ad, *ἄνδρας*, ut sit, ad viros accedere solent. *μετὰ* (i. e. *εἰς*) *τὸ ἔθνος*, Ol 1, 107. *στέφανον ἰὼν*, Ol. 4, 36, ad coronam accipiendam vadens. *μετὰ κεῖνο*, Py. 4, 121, i. e. *ἐπὶ τοῦτο, διὰ τοῦτο, τούτου χάριν*. *ὄμβρον*, Py. 5, 12, post imbrem. et 62, *κάματον*, post laborem defatigantem. *κούρην*, Py. 9, 186, ad puellam. sic *ἀλκὴν Ἀμαζόνων*, Ne. 3, 65, ad robur earum, sc. ad pugnandum contra eas. *νύκτας*, Ne. 6, 11, in noctibus, noctu. *ζόφον*, Ist. 4, 29, post caliginem. *ὁμήγυριν Ζηνὸς*, Ist. 7, 66, ad concilium Jovis. *πόνον*, Ist. 8, 19, post laborem ærumnosum. Vide sub *μετέρχομαι*.

μέτα, pro *μέτεστι*, vide sub *μέτειμι*.

μεταβαίνω, (*Βάω*) transeo. *ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει*, μ, 312, cum tertia pars noctis esset, et astra transissent, mediam nimirum cœli regionem; *μετεκινήθη πρὸς δύσιν*, occidenti admota essent. sic et ξ, 483. *ἀλλὰ ἄγε δὴ μετάβηθι*, transi ad aliud argumentum, ϑ, 492. *πρὸς δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι*, dorice pro *μεταβῆσαι*, Ol. 1, 68, i. e. *μεταβιβάσαι*, ad domum Jovis transtulisse. ut ergo *μεταβαίνω* et active notet, transfero, transire facio.

μεταβάλλω, (*Βάλλω*) verto, converto. *πῆ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὣς, ἐν ὁμίλῳ;* Θ, 94, i. e. *στρέψας νῶτα*, terga dans. *ὁ γὰρ τὰ νῶτα στρέψας τοῖς πολεμίοις, μεταβολῇ χρῆται: προβάλλων γὰρ τὰ στέρνα πρὸ τῆς φυγῆς, μεταβάλλει ἐν τῷ φεύγειν δεικνὺς τὰ νῶτα τοῖς ἐχθροῖς:* et hæc est *μεταβολὴ τῆς ἀντιπροσώπου στάσεως*. est deinde hoc verbum idem, quod Romanorum, versare animo. *γυνὴ, ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται*, pro *μεταβάληται*, quæ talia facinora animo versare possit, λ, 427. nisi forte malis h. l. putare, non esse compositum, sed *βάληται* simpliciter esse exponendum, injiciat, inducat; et *μετὰ φρεσὶ*, pro *ἐν φρεσὶ*, in animum. confer et I, 434. Ξ, 264, ubi quoque *μετὰ* ad verbum pertinet. Vide sub *βάλλομεν* aliquanto sub medio.

μεταβολὴ, ῆς. ἡ. (*Βάλλω*) conversio, mutatio. *ἐν χρόνῳ μεταβολαὶ ἱστίων* (*γίνονται,*) *λήξαντος οὔρου* (*τοῦ προτέρου*) Py. 4, 520, mutationes velificationum.

μεταβουλεύω, f. *εύσω*. (*Βάλλω*) aliud consilium capio, *beschliesse nachher anders, (I change my mind.)* *ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως ἀμφ' Ὀδυσῆϊ*, ε, 286.

μετάβουλος, ου, ὁ ἡ, vide sub *ταχύβουλος*.

μετάγγελος, ου. ὁ. (*Ἄγω*) nuntius, index, narrator, legatus, qui ab aliquo aliquid refert aut perfert, et nuntiat. idem quod *ἄγγελος*, abundante præpositione, ut in *ἐπίουρος*, et talibus. *Ἶριν ἠτε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι*, O, 144, quanquam ibi alii scribi jubent *θεοῖσι μετ'*, ut *μετὰ* pertineat ad *θεοῖς*, pro *ἐν θεοῖς*. sic et Ψ, 199, *ὠκέα Ἶρις ἀράων ἀΐουσα μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν*, ubi quidam *τὸ, μετ'* ad *ἦλθε* referunt, pro *μετῆλθεν ἀνέμοις*, ivit ad ventos, *ἦλθεν πρὸς ἀνέμους*, quo tamen loco compositum *μετάγγελος*, *ein zwischenbote, (a messenger,)* internuntius, præstare videtur.

μεταγορεύω, (*Ῥέω*) inter et ad aliquos loquor. *τόνδε μῦθον ἠοῦς Τρώεσσι μεταγορεύσω*, hunc sermonem cras mane ad eos loquar, Θ, 525, et involvit simul adhortationem. sic sæpius, avulso *μετά*.

μεταδαίνυμαι, (*Δάω*) una convivor. *οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν*, una convivatur

nobiscum, X, 498, i. e. non est sodalis noster, non pertinet ad nostrum gregem.

μεταδαίομαι, f. αίσομαι. (Δάω) una epulor, una fruor epulo. ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν, Ψ, 207, ut et ego una epuler de sacris. αἰεὶ δὲ ἡμῖν μεταδαίσεται, σ, 48, semper nobiscum epulabitur, συνειλαπινάσει.

μεταδήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) qui inter populum suum versatur. ὁ ἐνδήμιος. οὐ γὰρ ἔτι Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ ἤδη οἴχεται ἐς Λῆμνον, Θ, 293. μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη, ν, 46, nihil mali in hoc populo versetur; uti precatur Ulysses abituriens a Phæacibus. sic dicitur μεταδόρπιος, ὁ ἐν τῷ δόρπῳ, in cœna.

μεταδόρπιος, ιου. ὁ ἡ. (Πάω) quod in cœna et inter cœnandum fit, ἐπὶ αὐτῷ τῷ δόρπῳ, *bey der malzeit, (during supper.)* οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, δ, 194, non ego delector flendo in cœna, coll. 213, seqq. nam in eo erant jam ut cœnare vellent: eo autem tempore opus est remisso et exsoluto curis animo. ergo in genere est: cœnæ tempore vespertino, in opp. ad ἠῴ. Vide supra.

μεταδρομάδην, (Τρέω) adverb. cursu persequens, a μεταδρέμω, persequor aliquem currens. πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασε ὦμον, E, 80, percussit insequens humerum fugientis ante se. hoc adverbium de pedibus ponitur, sed ἐπιτροχάδην de lingua.

μεταΐζω, (Ἕω) una sedeo. οὐδέ τινα ἄλλον εἴων μεταΐζειν, nec quenquam alium sinebant una sedere, π, 362.

μεταΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) ruo insequendo, persequor. *ich verfolge, (I pursue.)* it. irruo, *ich falle an, (I fall upon.)* κτεῖνε μεταΐσσων, Π, 398. καί με μεταΐξας μάρψῃ, Φ, 564. ἢ μεταΐξας ῥοπάλῳ, irruens baculo crasso, ρ, 236. sic et υ, 11, ἢ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάστῃ. μεταΐξαντα, Ne. 5, 78, sed ibi textus valde corruptus, ut sensus vix ullus erui possit. alii legunt, μεταΐξας σε, consecutus, imitatus, te in hoc studio: et id fortasse ferri possit.

μεταίχμιον, τὸ, vide sub μεταμάζιος, μέσος ad initium, μετώπιον, et αἰχμή.

μετακιάθω, (Ἕω) est idem quod μετακίω, pervenio ad, consequor, accedo, persequor. Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, Π, 685, insequebatur eos, hostiliter; *war hinter ihnen her, (pursued them.)* Αἰθίοπας μετεκίαθε, ad eos proficiscebatur vel profectus erat, amicissime, α, 22. ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, equites enim paululum subsequebantur, Λ, 52. cf. ἱππεύς. et 713, ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, cum proficiscerentur omnem planitiem implentes. ἵππων ἐπιβάντες μετεκίαθον, conscensis curribus insequebantur, Σ, 532. et 581, τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί, hunc recepturi canes et juvenes ibant, ut leonibus eriperent; et sermo est de tauro rapto.

μετακίω, (Ἕω) accedo ut intersim. hoc compositum inesse videtur per tmesin, loco ex Τ, 50, sub κίω citato. Sed ο, 147, μετὰ τοὺς ἔκιε, post hos ibat, sequebatur eos; ibi non est compositum verbum, sed simplex.

μετακλαίω, f. αύσω. (Κλάω) post lugeo et ploro. ἦ μὴν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι, certe credo eum multum postea ploraturum esse, Λ, 763.

μετακλίνω, (Κλάω) retro flecto. πολέμου μετακλινθέντος, Λ, 509, pugna inclinante se in aliam partem, *wenn sich das blatt im gefechte wendet, (when victory inclines to the other side.)*

μεταλαμβάνω, (Λήβω) particeps fio, una prehendo. καμάτου μεταλαμβάνειν, Ne. 10, 148, laboris participes esse. alibi notat hoc verbum et, ἀλλάσσω, commuto. e. c. ἔχων δόρυ μετέλαβε σπάθην.

μεταλήγω, f. ήξω. (Λέγω) cesso, desisto. αὐτῷ μεταλλήξαντι (ob metrum, pro μεταλήξαντι) χόλου, I, 157. et 299, σοί. sic et 261.

μετάλλατος, η, ον, vide sub μεταλλητέος.

Μεταλλάω, f. λήσω. (Ἄλλος) quæro curiose aliud post aliud. *ich forsche eines nach dem andern, (I scrutinize one thing after another.)* πολυπραγμονέω. ponitur plerumque de quæstionibus jam non nimis necessariis, *von neugierigem forschen, (of enquiry made out of curiosity:)* et sumta est vox ἐκ τῶν μετάλλων, ἐπεὶ μηδὲν περιεργότερον (judice Eustathio) μεταλλουργίας. μέταλλα vero dicuntur ἀπὸ τοῦ, μετὰ τὰ ἄλλα τὰ κατὰ τὸν βίον, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι. τῶν γὰρ ἀναγκαίων εὑρεθέντων, εἶτα ἐπολυπραγμονήθη τὰ μεταλλικά. et didicisse videtur homo a cuniculis: nisi mavis esse revelatum a deo. μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μηδὲ μετάλλα, Α, 550. et 553, οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ, non exquiro nec percontor, *forsche vorwitzig, (enquire out of impertinent curiosity.)* ponitur tamen et de omni accurata percontatione etiam in bono sensu. τοῦτο δέ σοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, *will dir das sagen was du mich fragest und wornach du forschest, (I will answer thy enquiries,)* Γ, 177. μετάλλησάν (pro ἐμετάλλησαν) γε μιν οὔτι, E, 516, percontati tamen eum nihil sunt. et hoc addit poëta, quia ulteriorem expositionem res non sinebat a poëta fieri. οὓς σὺ μεταλλᾷς, *nach denen du fragest, (whom thou enquirest after,)* Κ, 125. Ν, 780. ἐπεὶ ταῦτά με ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, α, 231, quandoquidem ista ex me quæris et sciscitaris. νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι ξείνους, οἵτινές εἰσιν, γ, 69, nunc sane opportunum est quærere ex hospitibus quinam sint. et 243, νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, *nun will ich noch ein wort fragen, (I will now ask one question more.)* τοῦτο δέ τοι (σοὶ) ἐρέω ὅ μ' (ἐμὲ) ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς, η, 243. ο, 401. τ, 171. ἕκαστα μεταλλᾷ, de singulis inquirit accurate, *fragt nach allem, (enquires concerning every thing,)* ξ, 128. et 378, ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, *ich habe nicht lust zu forschen, (I take no delight in enquiring.)* οὐκέτι μίμνηται τεθνηῶτος οὐδὲ μεταλλᾷ, *sie denket nicht mehr an den verstorbenen und fragt nicht nach ihm, (she thinks no more of the deceased, nor does she enquire concerning him,)* ο, 23. et 361, τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι, *so lange hatte ich lust wornach zu fragen, (so long I had a desire to make enquiry about it.)* nam τὶ est accusativus rei ad μεταλλῆσαι. et 389, ἐπεί με ταῦτα ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς. ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν, ποθέοντες, quando forte te interrogent, desiderantes sc. arma, π, 287. τ, 6. οὐκ ἔμελέν μοι, ταῦτα μεταλλῆσαι, π, 467, non curæ mihi erat, ista percontari. μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς ἀμφὶ πόσει κέλεται, quærere aliquid eam animus de marito jubet, ρ, 554, *sie hat begierde nach ihrem gemale zu fragen, (she has a desire to enquire concerning her husband.)* ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα, τ, 115, quære ex me jam alia. et 190, Ἰδομενῆα μετάλλα, quærebat ex eo. οὐδὲ παρεζομένη μεταλλᾷς αὐτὸν, ψ, 99, non assidens quæris ex eo. κεῖνος μέντοι ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς, de quo tu quæris ex me, ω, 320. et 477, τί με ταῦτα μεταλλᾷς, τέκνον. notat ergo in genere, sciscitor, *ich suche etwas zu erfahren, (I enquire,)* inquiro, exquiro, percontor, interrogo. hinc postea factum est μεταλλεύειν, abscondita sub terrâ quærere. nam necesse non est, ut μεταλλᾷν a metallis deductum dicas; sed simpliciter compositum esse ex μετὰ ἄλλα, aliud post aliud, i. e. accurate et distincte, sc. quærere. μετάλλασεν (dorice pro ἐμετάλλησεν) μιν, Ol. 6, 106, ubi de Apolline: curam habuit ejus, accurate quæsivit eum, ἐφιλοφρονήσατο, ἐπεστράφη αὐτοῦ. et est ibi προθύστερον. μεταλλάσσοντας (μεταλλήσοντας) i. e. ἐπιζητήσοντας, Py. 1, 101. habet ergo dorice in fut. μεταλλάσω, per α breve: hinc ob metrum Sigma duplicatur.

μεταλλεύω, vide supra.

μετάλληξας, vide sub μεταλήγω.

μεταλλητέος, έα, έον. et dorice μεταλλατέος. et per syncopen *μετάλλητος* et *μετάλλατος*, η, ον. (Ἄλλος) investigabilis, quærendus, explorandus. εἰ μετάλλατόν τι, Py. 4, 291, si quid quærendo inveniri posset, ad faciendum.

μεταμάζιος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) spatium inter ambas mammillas, τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, E, 19, sic, τὸ μεταίχμιον est τὸ, μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, spatium quod est inter duas adversas acies.

μεταμαίομαι, (Μάω) consequi et contingere cupio. αἰετὸς μεταμαιόμενος ἄγραν, Ne. 3, 141, aquila prædam consequi cupiens.

μεταμείβω, f. ψω. (Βάω) commuto, idem ac ἐπαμείβω, q. v. μεταμειβόμενοι δὲ ἐναλλὰξ, Ne. 10, 103, alternantes enim per vices. ἐκ προτέρων μεταμειψάμενοι καμάτων, Py. 3, 170, ubi sensus est: Jovis beneficio ex prioribus calamitatibus erepti, cor suum pacatum reddiderunt. ἐσθλὸν βαθὺ πήματος πεδάμειψαν ἐν μικρῷ χρόνῳ, Ol. 12, 18, pro μετήμειψαν, æolice: nam Æoles, et cum his Dores, sæpe τὸ μ mutant in π, et τὸ τ in δ. sic πεδέρχεται, πεδελθε, etc. conf. Py. 8, 105. Ne. 7, 109. e; l. c. genitivus pendet ab ellipsi præpositionis ἀντί. res amissa est in genitivo; res loco illius accepta in accusativo. sic Romani, mortem cum vita commutare, i. e. mori.

μεταμίσγω, (Μίσγω) admisceo. δαΐδας μετέμισγον, admiscebant et addebant faces, *stücken kienholz, (pieces of fire-wood,)* σ, 309, ut ligna alia citius arderent. κτήματα, ἅ σοι ἔστιν, τοῖς Ὀδυσσῆος μεταμίξομεν, χ, 221, tua bona cum bonis Ulyssis commiscebimus, eaque pari ratione dividemus inter nos, sicut Ulyssis bona divisuri sumus. et sic minantur Mentori proci.

μεταμώλιος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) est idem quod ἀνεμώλιος, ab eoque cum præpositione μετὰ et per syncopen factum, pro μετανεμώλιος. scribitur et μεταμώνιος. vanus, irritus, sine effectu. *vergeblich, ungültig, (vain, useless.)* quidam operosius hanc vocem deducunt ab ὀνίω, juvo, prosum, et μὴ, non, ut sit pro μηόνιος per crasin μώνιος, non juvans; additâ præpositione μετὰ, inversionem aut consequentiam notante: cui deinde Attica mutatio τοῦ ν in λ accedit. sed præstat, ab ἀνεμόω, quod et notat, in ventos verto, *ich mache zu winde, (I convert into wind,)* vel ut Germani loquuntur, *zu wasser, (into water,)* deductum credere. mutatio τοῦ ν in λ apparet et ex νεογιλὸς, i. e. ὁ νεωστὶ γινόμενος, νεογνὸς, recens natus. sic et τὸ γάνος et γάλα habent συγγένειαν. τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν, in ventum versa faciant, Δ, 363, i. e. μάταια. μή μοι μεταμώλια νήματα ὄληται, ne mihi pereant fila irrita, β, 98, fila frustra deducta aut ad textrinam applicata. sic et τ, 143. ω, 132. μεταμώλια βάζεις, σ, 331, 391, garris vana. ἐλπίδες ἀνδρῶν, τάμνουσαι, (secantes, i. e. percurrentes, metaphora a navi sumta) πολλὰ ψεύδη μεταμώνια, κυλίνδονται αἵγε μὲν ἄνω, ταὶ δὲ αὖ (contra) κάτω, Ol. 12, 8, i. e. μάταια, vana, irrita. μεταμώνια θηρεύων (sectans) ἀκράντοις ἐλπίσιν, Py. 3, 40.

μεταμώνιος, ὁ ἡ, vide supra.

μεταναιετης, ου, ὁ, vide sequens.

μετανάστης, ου. ὁ. (Νέω) inquilinus, peregrinus, qui cum aliis in domo aliena habitat, ὁ μέτοικος, qui ex sua sede ejectus in alieno degit. et tales erant minus honorati τοῖς αὐτόχθοσι: nam οἱ αὐτόχθονες putabantur nobiliores, contra οἱ μέτοικοι credebantur διὰ μοχθηρίαν τρόπου καταλείποντες τὰς ἰδίας χώρας, ob perversitatem morum et pravam vitam relinquere patriam suam. quæ quidem opinio rarissime fallitur. sic Athenienses apud Herodot. VII, 161, gloriantur, se omnium Græcorum solos non esse μετανάστας, sed esse ἔθνος ἀρχαιότατον Græciæ. ὡσεί τινα ἀτίμητον μετανάστην, quasi aliquem nullius pretii inquilinum, I, 644. Π, 59. est ergo idem qui ὁ μεταναιέτης, ου. alii derivant hoc nomen ab ἀναστάω, exsurgo, et μετὰ, trans, ut notet eum, qui exsurrexit e patria, et transiit ad alienos: et sensus quidem nominis non multo est alius; etymologia vero est quæsita.

μετάνιπτρον, τὸ, vide sub χέρνιψ.

μετανίσσομαι et μετανείσσομαι, (Ἔω) transeo, supero, *ich gehe hinüber, (I go over.)* it. una versor. *gehe um, (I am, live, associate with.)* ἦμος δ' ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε, cum sol transiret ad eum locum cœli, in quo cum est, boves solvi solent ab opere, Π, 799. ι, 58, i. e. μετῆλθε, ἐπορεύθη, et est circumscriptio vespertini temporis. recentiores amarunt τὸ μετανίσσεσθαι, antiquiores τὸ μετανείσσεσθαι, etiam per unum Sigma μετανείσεσθαι. μετανίσσεαι αὐτὸν, Py. 5, 10. i. e. μετέρχῃ, versaris cum eo.

μεταξὺ, (Μετά) adverb. inter, *dazwischen, (between.)* μάλα πολλὰ μεταξὺ οὔρεα, A, 156, multi admodum montes interjacent.

μεταπάλλομαι, (Πάλλω) sortior una. (ἐκ) τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδε ἐπέσθαι, ex his ego, sortiens cum iis, sorte destinabar huc proficisci ad Trojam cum exercitu reliquo, Ω, 400, et vide; loqui facit ibi Mercurium poëta: ergo, si Mercurium, deorum nuntium, cogites, mendacia ea sunt; si vero aliquem ducem (*einen officier,*) *(an officer,)* ex copiis Achillis missum, qui Priamum introduceret in castra Græca clam et provide, verissima ea esse possunt. qui igitur re vera erat magnus ductor ordinum aliquis sub Achille; eum poëtice vocat Mercurium, et ex vero eum loqui facit.

μεταπαυσωλὴ, ῆς. ἡ. (Πάω) cessatio, quies. idem ac παυσωλή. cessatio intermedia. ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, quando fuerit quies aliqua a pugnando, intermissio aliqua, T, 201, παῦσις, ἀνάπνευσις.

μεταπαύω, (Πάω) facio cessare interim. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, P, 373, pugnabant sic, ut per intervalla quædam quiescerent; ἀναπαυόμενοι, interquiescentes. potest et intelligi: ἀμείβοντες ἀλλήλους, ὡς παύεσθαι μὲν τούτους, ἑτέρους δὲ ἄρχεσθαι μάχης.

μεταπέλομαι, (Πέλω) intersum. τιμὴν, ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται, mulctam, quæ et inter posteros versari et adesse possit, Γ, 287, 460, ut ergo non pecunia modo, sed et aliud monumentum, aut vasa duratura ad posteros, dentur pœnæ loco.

μεταπρεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔπω) excellens. idem quod ἐκπρεπής. Ἡφαίστου δόμον, μεταπρεπέα ἀθανάτοισιν, Σ, 370, i. e. ἐκπρεπέα ἐν ἄλλοις δόμοις ἀθανάτων.

μεταπρέπω, (Ἔπω) conspicuus et decorus sum inter alios. ταῦρος βουσὶ μεταπρέπει, B, 481, coll. 483, nam est et verbum ἐκπρέπω, ejusdem notionis. et 579, πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν. ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, insignis eram inter equites nostros, Λ, 719, ἐξέπρεπον, ἀριπρεπὴς καὶ ἀρίγνωτος ἦν. μετέπρεπε δὲ Τρώεσσι, N, 175, *that sich unter ihnen hervor, (was pre-eminent among them.)* sic et O, 550. ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν ἔγχεϊ μάρνασθαι, Π, 194, *hatte einen vorzug, (excelled,)* et 596, ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. et 835, ἔγχεϊ δ' αὐτὸς Τρωσὶ μεταπρέπω. τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσι, tum autem excellebam et conspicuus eram inter heroas, Ψ, 645. ὡς ἥγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος, ζ, 109, sicut luna plena inter stellas alias. μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν, Θ, 172, eminet in concilio. ὄϊν, (arietem) ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν, κ, 525. λ, 33. αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι, ρ, 213. υ, 174. μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ, σ, 2, i. e. ἐκπρεπὴς ἦν ἐπὶ γαστριμαργίᾳ, eminebat vel quasi, sola voracitate, ἀπληστίᾳ.

μεταῤῥυθμίζω, vide sub ῥυθμός.

μετασεύω, (Σέω) moveo post aliquid, sequi facio. πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαὶ, multæ matronæ nobiles comitabantur eam, Z, 296, ubi Sigma poëtice est duplicatum in imperf. med. Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, Φ, 423, adsiliit ad eam Minerva. nam media forma notat actionem intransitivam, sicut activa forma transitivam: μετῆλθε, *gieng munter auf sie los und zu ihr hin, (rushed eagerly towards her.)* sic, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν, valde alacriter accurrebat ad principem, Ψ, 389. et de hac verbi forma vide simplex σεύω.

μετασπέω, f. 2. σπῶ. a. 2. μετέσπον, particip. a. 2. μετασπών. (Ἔπω) insequor, consector, urgeo. οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν, P, 190, necdum in longinquo pedibus velocibus insecutus eos. ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν, ξ, 33, accurrens celeriter. ἐπιδραμών. ἀπιόντα μετασπόμενος, N, 567, abeuntem insecutus.

μέτασσαι, αἱ. (Μείρω) mediæ. pro μέσσαι vel μέσαι, interserta syllaba τα: sunt αἱ μεσήλικες, mediæ ætatis oves, ι, 221.

μεταστένω, (Τῶ) post defleo, post gemo ob aliquid. ἄτην δὲ μετέστενον, nam errorem illum jam gemitibus deplorabam, δ, 261. est hoc verbum simile τῷ μετανοεῖν.

μεταστῆσαι, vide sub ΣΤΑ'Ω, prope medium.

μεταστοιχεὶ, (Στάω) adverb. serie et ordine: ἐπὶ στοῖχον καὶ τάξιν τινὰ, ἐπὶ στίχον. ὁ στίχος vero est ἡ ἐπὶ βάθος στάσις ἢ ἡ κατὰ μέτωπον, ordinatio alterius post alterum vel alterius juxta alterum. στὰν (ἔστησαν) δὲ μεταστοιχεὶ, Ψ, 358, ubi sermo est de certamine cursus in curribus ineundo; et 757, de certamine velocitatis pedum ineundo. et priore loco opinatur Eustathius, dici de ordine κατὰ βάθος, quemadmodum etiam scripsisse dicit antiquissimos, non linea recta a sinistra ad dextram, vel vice versa; sed linea recta deorsum, *gerade herunter von oben, (in a straight line from top to bottom:)* et hinc opus fuisse sorte. sed loco posteriore id non apparet, ubi potius stabant cursuri in linea recta κατὰ μέτωπον, a dextra ad sinistram. ergo et priore loco sortiebantur equestres certatores de loco suo in illa linea recta transversa, non vero quis stare deberet post alterum.

μεταστρέφω, (Τρέω) converto, inverto. εἴκεν Ἀχιλλεὺς ἐκ χόλου μεταστρέψῃ ἦτορ, si forte ille ab ira avertat cor, K, 107. ἤ τι μεταστρέψεις; O, 203, i. e. μεταθήσεις, μεταποιήσεις, sc. τὸν μῦθον, vel et, σεαυτόν; an forte mutabis, sermonem illum tuum durum, quem Jovi renuntiari jussisti; vel, ipsum te? et est metaphora de corporibus quibusdam, quæ στρεφόμενα χροιὰν ἑτέραν προφαίνουσι, quæ conversa alium colorem ostendunt. et 52, αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, celeriter converterit mentem suam, vel se, ad tuam mentem. μή τι μεταστρέψωσι, ne forte convertant rem dii, β, 67 ut in vestra capita recidat, quod aliis machinamini. στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, Λ, 594. O, 591. P, 114, stetitque conversus, ut faciem rursus verteret ad hostes, ἀντιπρόσωπος αὐτοῖς, τοῖς πολεμίοις. τῷ δὲ μεταστρεφθέντι ἐνέπηξε δόρυ μεταφρένῳ, Θ, 258. Λ, 447, ei converso infixit hastam in tergum. αὐτὸν μεταστρεφθέντα δοκεύσας, N, 545, tergum vertentem observans et excipiens. ὅτε δή ῥα Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς σταίησαν, P, 732, cum Ajaces conversi contra ipsos consisterent.

μετατέρπομαι, (Τρέω) possit per tmesin esse, ο, 399, ut notet, post oblecto me, post fruor, respicio rem actam, cum voluptate; et ut sensus ibi sit, exantlati et præteriti labores sunt jucundi memoratu.

μετατρέπω, f. ψω. (Τρέω) converto. μετατρέπομαι, converto me ad aliquid, ad curandum aliquid, ἀλεγίζω: idem dicitur ἐντρέπομαι et ἐπιστρέφομαι. τῶν οὔτι μετατρέπῃ οὐδ' ἀλεγίζεις, A, 160, ad quæ merita de te mea tu nullo modo respicis neque rationem eorum habes, οὔ τι τρέπῃ μετὰ τῶν, quæ enumerarat 158, 159. cave ergo τῶν in masculino trahas ad Τρώων: est enim neutrius generis. οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, I, 626, neque rationem habet amoris sociorum, non convertit se ad respiciendum eos et ad amorem debitum iis. τῶν οὔτι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω, M, 238, ad quas aves minime converto me, neque curo eas, an prædicant quid, *kere mich nichts an sie, (I care not for them.)* in significatu proprio est A, 199, μετετράπετο, convertebat se ad Minervam a tergo suo stantem et capillos ejus prensantem: ἐστράφη, τρέψας ὀπίσω τὰς ὄψεις. quod allegorice est, reprehendit ipse se, et ad melius consilium respexit.

μετατροπαλίζομαι, (Τρέω) converto me retro, respicio. τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο (imperf. sine augm.) φεύγων, tunc enim nequaquam respectabas inter fugiendum, sed contentissime fugiebas, ut ne respiceres quidem, Υ, 190, nihil speciei dabas, quasi resistere velles; nequaquam generoso modo et paullatim fugiebas; οὐκ ἐστρέφου ὀπίσω, ἀλλ' ἀμεταστρεπτὶ καὶ προτροπάδην ἔφευγες. est idem quod ἐντροπαλίζομαι.

μετατροπία, ας. ἡ. (Τρέω) conversio, mutatio. φθονεραῖς ἐκ Θεῶν μετατροπίαις, Py. 10, 32, invidis mutationibus rerum, ex deorum invidia ortis.

μεταυγάζω, et dorice πεδαυγάζω, f. άσω. (Ἄω) ex intervallo conspicio et agnosco. ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυγάζων, Ne. 10, 114. nam Æoles et Dores pro μετὰ solent dicere πεδά.

μεταυδάω, f. ήσω. (Ἄω) adloquor, *sage zu einem, (I accost some one.)* ἔπεα Ἀργείοισι μετηύδα, I, 16. πᾶσιν, O, 103. κασιγνήταισι, Σ, 139. Ἀργείοισι, T, 269. δμωαῖσιν, X, 449. ἑτάροισι, ψ, 5, et 569, ubi sine casu. ἀθανάτοισι, Ω, 32. et 715, λαοῖσι. ἔπεα ἀθανάτοισι μετηύδα, α, 31. παῖσι, δ, 721. ἀμφιπόλοισι, ζ, 217, 238. Φαιήκεσσι, Θ, 96, 386, 535. ἀθανάτοισι, μ, 376. Φαιήκεσσι, ν, 36. μνηστῆρσι, υ, 291. φ, 67. ἐγὼν ἑτάροισι μετηύδων, μ, 153, 270.

μετάφημι, (Φάω) adloquor, *ich rede an, (I address.)* loquor inter alios. τοῖσι δὲ μετέφη, inter hos dicebat clare, B, 411. sed 795, μετέφη μιν, i. e. αὐτὸν, alloquebatur eum. sic, τοῖς, Δ, 153. T, 55. δ, 660. Θ, 132. π, 363. σ, 42, 51, 311. υ, 270. φ, 101, 140, 274.

μεταφράζομαι, (Φάω) post iterum cogito et perpendo in animo: μεταβουλεύομαι. ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις, A, 140, sed de his quidem alias consulam: nam curæ posteriores

sæpe meliores; præsertim cum h. l. rex minatus esset insontibus; ad quos consolandos id addidit. simul omnes eas minas, 137—139, in odium unius Achillis protulerat, ut is magis doleret, cum audiret, amicissimis suis propter se, mala impendere. en prudentiam poëtæ in omnibus, qui nil molitur inepte. cæterum Achilles in respondendo ad has minas contra innocentes respicit, 150, 151. idem verbum hoc sensu dicitur et ἐπιφράζομαι, et ἐπιμηθεύομαι.

μετάφρενον, ου. τὸ. (Φέρω) tergum, pars corporis opposita pectori e regione: *der rücken, (the back.)* a μετὰ, post, et αἱ φρένες, pectus, diaphragma: et notat totum τὸ ἀπὸ αὐχένος ἕως ἰσφύος ὄπισθεν, in specie vero τὸ ἀντικρὺ ὄπισθεν τῶν φρενῶν ἢ τοῦ στήθους. σκήπτρῳ μετάφρενον καὶ ὤμω ἔπληξε, scipione tergum ejus et humeros percussit, Β, 265, ergo est pars inter humeros. et 267, σμῶδιξ μεταφρένου ἐξυπανέστη, vibex exsurrexit e tergo. μεταφρένου δόρυ ἐνέπηξε μεσσηγὺς ὤμων, καὶ διέλασε στηθῶν, Ε, 41, ubi satis describitur, quid sit μετάφρενον. hastam intrusit tergo inter humeros, et transfixit hastam per pectora. sic et 56, οὔτασε δουρί. μή τίς σοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐμπήξῃ δόρυ, ne quis tibi fugienti in tergo infigat hastam, Θ, 95, nam ibi miles non est munitus. et 258, μεταφρένῳ ἐνέπηξε. sic et Λ, 447. ᾧτινι μαρναμένων στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη, si cui pugnantium circumvertenti se ad fugam terga nudarentur, Μ, 428, et poëta pingit stoliditatem militum, qui in ipso prœlio mallent tergum nudum hosti præbere et occumbere, quam strenue pugnantes et arma obvertentes conari an vincere queant. ἔπληξεν μετάφρενον αὐτοῦ καὶ εὐρέε ὤμω χειρὶ καταπρηνεῖ, Π, 791, quod Apollo fecit Patroclo; i. e. deliquium animi subitum passus est heros fatigatus pugnando et ardore solis. et 806, ὄπιθεν δουρὶ, ὤμων μεσσηγὺ, ἔβαλεν. φεύγοντα οὔτασε δουρὶ μετάφρενον, Υ, 402, ubi vides accusativum personæ, et ad casum loci deest præpositio εἰς vel κατά. et 488, ἔνυξε. ἵππω ἐμπνείοντέ μοι μεταφρένῳ, equos tam prope me ut adspirent tergo meo, Ρ, 502. οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις, Χ, 283, inquit Hector ad Achillem; et ἐν quidem ad verbum pertinet, regit tamen casum nominis præcedentis. mentem eam Lacones tenuerunt, apud quos non erat fas sepeliri virum in tergo vulneratum. πνοιῇ ἵππων μετάφρενον αὐτοῦ θέρμετο εὐρέε τ' ὤμω, Ψ, 380, in certamine curuli, ubi antecedens cursor adflatur halitu equorum insequentis. ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι (baculis, hastilibus ligneis) μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, Θ, 528, et est sermo de fœmina quæ ab hostibus captiva abducitur.

μετάφρων, (Φέω) qui post sapit, qui sero sapit. et æolice πεδάφρων: nam Æolibus et Doribus μετὰ dicitur πεδὰ. πολλοῖς πεδαφρόνων, multis tarde sapientibus, Py. 8, 105.

μεταφωνέω, (Φάω) una loquor, inter alios loquor, colloquor. μετεφώνεε κῆρυξ, Η, 384, vocem edidit. τοῖσι δὲ, i. e. μετὰ τοῖς ἐφώνεε, inter eos locutus est, Ι, 52. Μυρμιδόνεσσιν, Σ, 323. Φαιήκεσσι, Θ, 201. οἷς ἑτάροισι, π, 354. μνηστήρεσσιν, σ, 35. ἐγὼ μετεφώνεον, sc. αὐτοῖς, κ, 67, ego respondebam iis.

μετεέργω, (Ἔρα) una implico et includo. ὅρμος μετέερτο ἠλέκτροισι, una implicatus et pictus erat electris, ο, 495, pro μετέεργκτο, *war besezt mit bernstein, (was set in amber.)* sic simplex, σ, 295, ὅρμον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, pro ἐεργμένον, ubi inclusa erant electra, ὃς συνεπέπλεκτο, συνεκέκλειστο.

μέτειμι, (Ἔω) una sum. intersum, *bin dabey, (I am present.)* ὄφρα ἂν ζωοῖσιν μετέω, pro μετῶ, conjunct. quousque vivis intersum, Χ, 388. ὄφρα ζωοῖσι μετείω, Ψ, 47, ubi metri causa et ionice, Iota est insertum. οἷς δ' ὁ γέρων μετέησι, quibus autem senex interfuerit, Γ, 109. i. e. συνῇ. οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, Ε, 85, non sane cognosceres, utris adesset et interesset is. ἵνα ἀθανάτοισι μετείη, ο, 251, ut interesset immortalibus. ἔτι ζωοῖσι μετείην, amplius in vivis essem, κ, 52. θανὼν φθιμένοισι μετείην, ω, 435, mortuus sim cum iis qui perierunt. Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασι, pro μέτεισι, inter Græcos sunt fortes viri, Η, 227. οὔτι ἔτι ζωοῖσι μετέσσομαι, non amplius vivis interero, ξ, 487, cum vivis versabor. οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, Β, 386, nulla enim cessatio aderit, nulla quies intercedet per totum diem. μετὰ δ' ἔσσεται, una erit, Ι, 131, i. e. ὀγδόη σὺν αὐταῖς ἔσται, octava inter has erit. ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἑτάροισιν, λ, 78, pro μετεών. ἄνδρεσσι μετέμμεναι, inter homines versari, Σ, 91, i. e. ζώειν, vivere. σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι, Δ, 316, ubi τὸ, σὺ, pendet a præcedente ὤφελες, utinam tu deberes junioribus interesse, i. e. ipse junior esse, non vero infirmus senex. et 322, ἱππεῦσι μετέσσομαι, inter equestres copias una versabor, i. e. συνέσομαι. οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ, pro μέτεστι, non adest aliquis talis, φ, 93.

μέτειμι, (Ἔω) post venio, post eo, sequor. ἢ ἴθι, ἐγὼ δὲ μέτειμι, aut i, egoque sequor, *ich will nachkommen, (I will follow,)* Ζ, 341. πόλεμόνδε μέτεισι, ad pugnam una it, Ν, 298. et 247, μετὰ γὰρ δόρυ ἤϊει, pro μετήϊει, hastam petiturus erat, *gieng nach einem spiesse, (went for a spear.)* et 90, μετεισάμενος, obiens. sic et Ρ, 285, i. e. μετελθών.

μετεισάμενος, vide supra.

μετεκφέρω, (Φέρω) post effero. τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἵπποι, Ψ, 377, i. e. μετὰ τὰς (θηλείας τοῦ Ἀδμήτου ἵππους) ἐξέφερον (intransitive positum, sc. ἑαυτοὺς, i. e. προέτρεχον τῶν λοιπῶν) οἱ τοῦ Διομήδους ἵπποι.

μετεμψύχωσις, ἡ, vide sub ψυχὴ, ad finem.

μετέπειτα, (Εἰ) post, deinde, postea, tamen, porro, idem quod ἔπειτα: et μετὰ sæpe notat, post. Ξ, 310. κ, 519. λ, 27, 639. Vide sub μετόπισθεν.

μετέπω, (Ἔπω) dico alicui, adloquor. ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν, Α, 73, ubi utrumque fere idem: nisi quod posterius etiam notat παραινετικῶς ὑποθέσθαι τὸ ποιητέον, μετέειπεν ὅπερ ἐχρῆν γενέσθαι. sic et 253. Β, 78, 283. Η, 326. Ι, 95. Ο, 285. Σ, 253. β, 24, 160, 228. δ, 773. η, 158, 185. Θ, 25. ν, 171. π, 394, 399. σ, 411. υ, 244. ω, 53, 424, 452. τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ὁ, Β, 336. Γ, 96, 455. Κ, 219. Ξ, 109. Τ, 76. Ψ, 889. β, 95, 157. γ, 330. λ, 341. ξ, 459. ο, 303, 438. ρ, 151, 368. ω, 441. τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἲς τοῦ, β, 409. σ, 404. φ, 130. μετὰ avulsum, αὐτοῖς αὐτὸς μετὰ μῦθον ἔειπεν, Γ, 303. Ζ, 375. Η, 66. Ι, 619. ι, 171. κ, 188, 561. μ, 319. ρ, 467, 493, 495. φ, 151. χ, 4. ἀνίστατο καὶ μετέειπε, Η, 94, 170. Θ, 30. Ι, 31. η, 155. τ, 140. υ, 321. ω, 129, 421. αὐτοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν, Υ, 292. μετὰ Τρωαῖσιν ἔειπεν, Χ, 476. λαοῖσιν, Ω, 777.

μετέρχομαι, (Ἔρα) post eo, persequor. una eo. obeo. recentioribus in specie notat ἐπὶ ἀμύνης καὶ ἐκδικήσεως, e. c. μετῆλθεν ἡ δίκη τὸν κακόν. λέων βουσὶ μετέρχεται, ζ, 132, ubi tamen accuratiores legunt, βουσὶν ἐπέρχεται. πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι ἤν που ἀκούσω, γ, 38, patris mei famam latam persequor si forte alicubi de eo audire possim, ἔρχομαι (proficiscor) δι' ἀκοὴν αὐτοῦ. ἀλλά σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο, Ε, 429, inquit Jupiter ad Venerem: cura tu et obi. sic, ἔργα μετερχόμενος, villas et rem rusticam circumobiens et visitans, π, 314, coll. 318, s. ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ibo ad eum, Ζ, 280, i. e. μετά σε (post te et a te) εἰς αὐτὸν ἐλεύσομαι, *von dir will ich zu dem gehen, (from thee I will go to him.)* et sæpius hoc compositum est pro simplici, ἔρχεσθαι εἴς τινα. sæpe tamen hoc μετὰ, ὑστεροχρονίαν notat, e. c. Ζ, 296, μετεσεύοντο, deinde movebantur. ὅστις πινυτός γε μετέλθοι, quicunque cordatus interveniat, intersit, α, 229. et 134, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν, superbis cum istis versans, συνών. οὐκέτι ἔργον ὀνόσαιτο ἀνὴρ μετελθὼν, vir qui interesset rei, non posset reprehendere rem quæ gereretur, Δ, 539. οὐκ ἂν δὴ τόνδε ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθὼν, Ε, 456, an non arcere possis hunc virum a pugnando, irruens in eum. et 461, Τρώων δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν, eorum ordines Mars omnibus viribus suis incitabat, obiens eos. ἅς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν, quas sane ipse Mars non posset vituperare, præsens et obiens eas si esset, Ν, 127. et 351, Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν, accedens et obiens eos. θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν, ad deos omnes a nobis abiens, Ξ, 334. λέων ἀγέληφι μετελθὼν, leo ad armentum accedens et in illud irruens, Π, 487. κούρῃσι μετελθὼν, ad virgines accedens, ζ, 222, vel præsentibus virginibus, apud eas exsistens: ut ergo et sit, versari cum quo, una esse. ἀλλὰ μέτελθε, at insequere, Φ, 422. in genere μετέρχεσθαί τι, est, ire ad aliquid adsequendum, petere vel repetere aliquid. sic Eurip. Phœn. 267, μετέρχεται δόμους, repetit paternas sedes, ex quibus injuste est pulsus. πεδέρχεται, æolice pro μετέρχεται, Ne. 7, 109. μετῆλθεν ἄλοχον γοναῖς, Ist. 7, 10, ad uxorem accessit cum semine.

μετέσσυτο, vide sub μετασεύω.

μετέχω, f. μεθέξω, (Χάω) sum particeps. οὐ θράσεος μετέχω, Py. 2, 153, audaciæ partem non capio. alibi habet et accusativum, μετέχω μέρος ἴσον, Aristoph. Plut. 226.

μετέωρος, ὁ ἡ, vide sequens, et sub συνήορος.

μετήορος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) in sublimi pendens, alte suspensus, *schwebend, in der höhe hangend, (hovering, hanging aloft.)* ab ἀείρω, i. e. κουφίζω καὶ ἄνω φορέω. recentiores scribunt eandem hanc vocem μετέωρος: sed illa Homerica scriptio analogiæ et origini est multo propior. nam ad recentiorum etymologiam poscitur perf. m. ἤορα (ab ἀείρω) unde est ὁ ἄορος, i. e. ὁ εἰς ἀέρα ἐλαφρισθεὶς, in aërem elevatus; hinc τὸ α mutatur in ε, et οι in ω, addita præpositione μετὰ, ut fiat μετέωρος. at μετήορος solo οι in ο mutato descendit a sua origine. μετήορα πάντα γένοιτο, in altum elevata omnia fierent, Θ, 26. ἄλλοτε ἀΐξασκε (τὰ ἅρματα) μετήορα, Ψ, 369, interdum subsultabant currus in aërem, *hoben sich im schnell laufen von der erde in die höhe, (bounded up from the ground as they ran swiftly along.*

μετηύδα, vide sub μεταυδάω.

μετοικεσία, ἡ, vide sub ἀποικίζω.

μετοικέω, f. ήσω. (Χάω) transmigro, transfero sedem, μετοικήσας ἀγυιαῖς Καδμείων, Py. 9, 147, cum commigrasset ad vicos Cadmeorum, i. e. concedens Thebas, ibique habitans.

μετοίκησις, εως, ἡ, vide sub ἀποικίζω.

μέτοικος, ὁ, vide sub μετανάστης.

μετοίχομαι, (Ἔω) persequor, sequor, adeo. Αβαντα μετῴχετο, petebat eum, invadebat eum, Ε, 148. ἀνὰ ἄστυ μετῴχετο Ἀθήνη, per urbem circumibat, Θ, 7. et 47, κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδὸν, ibat ad arcessendum cantorem. ut ergo hoc μετοίχεσθαι, et τὸ μετέρχεσθαι, Ζ, 86, sæpe sit idem. nam est ἐλθεῖν εἴς τινα, ad aliquem adire. εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειε, si quis et hos adiens advocaret, Κ, 111. τίς σοι

μετοιχομένη, φάος οἴσει, quænam tibi, tecum iens, lumen portabit, *τ*, 24.

μετοκλάζω, f. *άσω.* (Κλάω) subsido in genua, *sinke in die knie, auf die knie nieder, (I fall, sink upon my knee.)* idem dicitur *ὄκλαξ καθῆσθαι*, i. e. *ἐπὶ τὸ γόνυ. μετοκλάζει, καὶ ἐπ᾽ ἀμφοτέρους πόδας ἵζει*, N, 281, demittit genua, et super ambos pedes sedet ex more Orientalium. *ὀκλάζω*, submissis genibus subsido, *ich kauere, (I cower.)* Vide sub *ἵζω*.

μετοπάζω, f. *άσω.* (Ἕπω) una sequi facio. *ἀρχὸν δὲ ἀμφοτέροις μετώπασα*, præfectum utrisque præbui et adjunxi, *κ*, 204.

μετόπισθεν, (Ἕπω) adverb. a tergo. postremo. *καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον*, A, 82, etiam in posterum retinet iram manentem. *μήτις μετόπισθε μιμνέτω*, ne quis a tergo remaneat, *dass niemand zurück bleibe, (that no one may lag behind,)* Z, 68, nam sæpe, spoliorum causa, progrediente exercitu, morantur quidam a tergo. *αὐτῷ σοὶ μετόπισθε ἄχος ἔσεται*, I, 249, i. e. *ὕστερον*, postea. et 500, *μετόπισθε Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι*, ubi pertinet adverbium partim ad participium, partim ad genitivum: et sermo est de deprecationibus, quæ errorem sequi solent commissum, et eum procurare student. *τὸν μετόπισθε λαβὼν ποδὸς*, K, 490, hunc pone prehensum pede. *ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἔγνων ἀπιόντος*, N, 71, a tergo enim gressum pedum abeuntis agnovi, *denn ich habe ihn von hinten zu am gange erkannt, als er weg gieng, (for I recognised him from behind by his gait, as he was going away.)* *στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν*, O, 645, conversus retro. et 672, *ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν*, quotquot a tergo procul steterant. *ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν*, quotnam deinde et post hos pugnam congregatim fecerint, P, 261. *τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε*, Σ, 155, ter deinde. *καὶ παῖδες παίδων, οἵ κεν μετόπισθε γένωνται*, Υ, 308, et nati natorum, et qui postea nascentur ab illis, i. e. nepotes, et nepotum posteri. *Τρωσὶν δ᾽ αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι*, X, 119, a Trojanis etiam deinde capiam jusjurandum per principes dandum. et 334, *ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην*, ego post eum reliquus eram. et 396, *μετόπισθε ποδῶν τένοντε*, a posteriore parte pedum, *hinten am fuss, (at the hinder part of the foot.)* *εἴ κεν μετόπισθεν ἐλαύνοι*, si a tergo agitaret vel illum equum, Ψ, 346, post te. *αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων*, Ω, 111, reverentiam tui et amorem etiam post hoc custodiens. et 436, *μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.* et 687, *παῖδές σοι μετόπισθε λελειμμένοι*, filii tui qui sunt relicti tibi, i. e. *οἱ ἔτι ζῶντες*, post tot occisos. *οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθ᾽ εὐεργέων*, δ, 695, neque post est ulla gratia benefactorum. sic et *χ*, 319. *μήπως σοὶ μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ*, ε, 147, ne tibi deinde iratus molestias creet. *μηδέ σοι ξίφεος ποθὴ μετόπισθε γένοιτο*, θ, 414, neque tibi ensis desiderium deinde oboriatur. *μετόπισθε νεὼς κατέβαλε*, ι, 539, post navem, a tergo navis. *οἳ δὴ μετόπισθεν ὄλοντο*, λ, 381, qui postea successive perierunt: coll. 382, 383. et 223, *ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἴπησθα γυναικὶ*, ut et in posterum tuæ narres uxori. *ὅσοι μετόπισθε, πρὸς ζόφον*, ν, 241, qui a tergo, versus occidentem, habitant: nam utrumque est idem. pro *μετόπισθεν* est *μετέπειτα*, ξ, 403, in opposito ad *αὐτίκα. αὐτῷ σοὶ μετόπισθ᾽ ἄχος ἔσται*, χ, 345. *τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται*, ω, 84.

μετοπώρα, ἡ, *μετόπωρον*, τὸ, vide sub *ὀπώρα*.

μετοχλίζω, f. *ίσω.* (Χάω) dimoveo, transmoveo. *οὔτις ὀχῆας θυράων ῥεῖα μετοχλίσειε*, Ω, 567, nemo pessulos januarum facile removeat, *μετακινήσειεν ἄν.* sic et de lecto, ψ, 188, nemo facile id transponere in alium locum possit. et *ὁ μοχλὸς* fortasse dictus fingi possit a *μὴ* et *ὀχλίζεσθαι, ὁ μὴ ὀχλιζόμενος*, i. e. *μὴ μετακινούμενος*, sc. ab alienis, qui ab aliis non removeri potest.

μετρέω, f. *ήσω.* (Μείρω) metior. *πέλαγος μέγα μετρήσαντες*, γ, 179, i. e. *διαπεραιωσάμενοι.* nam transiens mensurat quasi. *μετρεῖν* ponitur et pro, mutuum utendum dare, Aristoph. Ach. 1020. et *μετρεῖσθαι* est, mutuum utendum sumere, Hesiod. Ἐργ. 347.

μέτρον, ου. τό. (Μείρω) mensura, modus, *das maass, (a measure:)* in specie, vas quo aliquid metimur, de siccis et humidis. et ejusmodi vas semper continet partem, ut explcremus, quoties hæc pars insit toti. apparet ergo, nomen esse a *μείρω*, aut a *τὸ μέρος*, interserto *τ. μέτρα χίλια οἴνου*, H, 471. ejusmodi *μέτρον* postea dictum est *ὁ ξέστης*, ου. *μέτρα ἐν χερσὶν ἔχοντες*, M, 422, ubi *μέτρα* sunt *αἱ τὴν γῆν μετρῶσαι ἄκαιναι, αἷς τὰ πολεμικὰ ἐοίκασιν ἀκόντια, messstäbe, (rods for measuring land:)* et *ἡ ἄκαινα* dicitur, quia *στερίσκει τοῦ καίνεσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς*, prohibet ne interficiant se mutuo, litigantes de agro. *τέσσαρα μέτρα κεχανδὼς λέβης*, Ψ, 268, capiens quatuor modios. et 741, *κρατὴρ ἓξ μέτρα χανδάνων*: ut appareat, *μέτρον* indicare certam tunc temporis notam mensuram, jam vero nobis incertam. *εἴκοσι μέτρα ἀλφίτου*, farinæ, β, 355. *ὕδατος ἔχευε ἀνὰ εἴκοσι μέτρα*, ι, 209, ubi sermo est de vino generosissimo, cujus uni parti admisceri poterant viginti partes aquæ: ut ergo ibi indeterminata mensura, modo ut æquali portione repetatur, designetur. *ἐπεὶ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον*, cum pervenisset ad mensuram floridissimæ juventæ, Λ, 225, ut *μέτρον* sit *ἡ ἡλικία.* sic, *εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο*, si ad plenam juventam pervenissent, λ, 316. *μέγας εἶς, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις*, inquit mater ad Telemachum, σ, 216. sic de eodem, *ἱκάνει*, τ, 532. *μέτρα κελεύθου*, δ, 389, i. e. *κέλευθον.* sic et *κ*, 539, viam ipsam, et mensuram itineris. *ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται*, ν, 101, i. e. *εἰς τὸν ὅρμον*, in plenum portum. sic et *μέτρον κελεύθου* potest intelligi, plena enarratio quo modo sit proficiscendum. *μέτρῳ καταβαίνων, ὁ θεὸς τὸν*, paullatim et dimensa certa ratione descendere faciens illum, Py. 8, 111, vel, certo modo et constituta mensura a deo. notatur ergo *ὁ θεῖος προορισμός. ἕπεται ἐν ἑκάστῳ μέτρον*, Ol. 13, 67, i. e. *προσήκει* (convenit, decet) *ἐπάγεσθαι ἑκάστῳ πράγματι μέτρον*, i. e. *συμμετρίαν*, *ein jedes ding hat seine gewisse proportion und ebenmaas wenn es soll recht und gut seyn, (every thing must have its due proportion and symmetry in order to be handsome and proper.)* *χρὴ δὲ καθ᾽ αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾶν μέτρον*, Py. 2, 64, i. e. modus servandus est in omnibus in appetendo, quantum cuique convenit; conf. *κατὰ*, quod h. l. respectum innuit ad personam cupientis, ut sibi convenientia cupiat, non majora nec aliter quam se decet. *βιατὴς ἀνὴρ* (vir valde strenuus et improbi laboris) *ἐξεπόνησε* (absolvere solet operando et conficere plene) *τὸ ἐπιτακτὸν μέτρον*, injunctam et mandatam sibi mensuram operis, Py. 4, 509. *βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος*, brevitas hymni, Ist. 1, 87. *κερδέων χρὴ μέτρον θηρεύειν*, Ne. 11, 62, lucrorum et commodorum oportet certam mensuram venari, ne nimia cupiamus. *ἱππείοις ἐν ἔντεσι μέτρα*, Ol. 13, 28, in instrumentis equestribus aptas proportiones et mensuras. *μέτρα μὲν γνώμῃ διώκων, μέτρα δὲ καὶ κατέχων*, Ist. 6, 103, mediocritatem aptam animo sectans, eandemque etiam retinens: nam *μέτρον ἐπὶ πᾶσιν* (apud omnia, *bey allen dingen,*) *(in all things.)* *ἄριστον.*

μετώπιον, ου. τό. (Ὄφ) est interstitium inter supercilia duo statim super naso, *der kleine raum zwischen den augenbraunen über der nase, (the small space between the eye-brows above the nose,)* *τὸ μεσόφρυον.* sic *τὸ μεταμάζιον* est *τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν*, et *τὸ μεταίχμιον* est *τὸ μεταξὺ δύω στρατῶν.* ita et *μετώπιον, τὸ μεταξὺ ὠπῶν*, interstitium inter oculos. cæterum hoc nomen non est deminutivum, sicut nec *τὸ ἴχνιον*, vestigium: sed est derivativum a *τὸ μέτωπον*, vel potius compositum ex *μετὰ*, inter, et *οἱ ὦπες*, oculi. *μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ ἔνυξε*, i. e. *κατὰ τὸ μετώπιον*, in illud interstitium percussit eum hasta, Λ, 95. sic et, *ἔβαλεν αὐτὸν (κατὰ) μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ* Π, 739, percussit eum in ima fronte acuto saxo.

μέτωπον, ου. τό. (Ὄφ) frons, *die stirn, (the forehead.)* pars capitis supra oculos, *τὸ μετὰ τοὺς ὦπας. ἐνέπηξε μετώπῳ*, fronti infixit hastam, Δ, 460. Z, 10. *ἤλασε μέτωπον ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης*, percussit frontem supra extremitatem nasi, N, 615, ex quo loco apparet, *περατοῦσθαι τὸ μέτωπον πρὸς τῇ ἀρχῇ τῆς ῥινός*, frontem ibi finiri, ubi superne incipit nasus. *οὐδὲ μέτωπον ἐπ᾽ ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη*, neque frons super supercilia nigra exhilarabatur, O, 102. *οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον ἐγγύθι λαμπομένης*, non enim vident in propinquo frontem galeæ meæ splendentis, Π, 70, ubi notatur, loco totius, pars galeæ ad *μέτωπον* Achillis *κειμένης. ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον*, viri divini caput et venustam frontem, Π, 798. *θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ᾽ ὀφρύσι*, læsa est frons super supercilia, Ψ, 396. et 454, *ἐν δὲ μετώπῳ λευκὸν σῆμα ἐτέτυκτο*, in fronte equi erat alba nota. *πασάων δ᾽ ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα*, ζ, 107, de Diana inter nymphas suas, super omnes illa eminet capite et fronte, *ist eines halben kopfes höher als alle, (is taller by half a head than all the others.)* *ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ*, terram percutiebat fronte, moribundus ex vulnere accepto, χ, 86. et 94, *χθόνα δ᾽ ἤλασε παντὶ μετώπῳ.* sic et 266. *μέτωπον γαίης*, Py. 1, 58, i. e. eminens mons.

μέχρι et *μέχρις*, (Ἕω) adverb. usque ad, *biss, (as far as, till.)* tenus. ponitur de loco et de tempore. est ab *ἅμα*, una, et *ἱκηρὸς* ab *ἵκω*, ortum. *μέχρι θαλάσσης*, usque ad mare, N, 143, ubi est de loco. *τέο μέχρις*, quousque, pro *μέχρι τίνος*, Ω, 128, ubi est de tempore, quoad, quamdiu.

ΜΗ`, ne, non. varie construitur. cum *conjunctivo*, *σὺ ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ Ἥρη*, tu abi, ne te animadvertat Juno, A, 522. et 587, *μή σε ἴδωμαι θεινομένην*, ne te videam vapulantem. sic Δ, 37. E, 684. Z, 265. cum *imperativo*, *μή με ἔρεθε, μή σε μεθείω*, Γ, 414, ne me irrita, ne te relinquam. *μὴ ψεύδεο*, ne mentire, Δ, 404. sic I, 345. K, 145. Π, 22, 19. cum *optativo*, *μὴ πρὶν ἀναΐξειαν*, ne ante exsurgerent cum impetu, Δ, 114. *μὴ παῖδα ὀρφανικὸν θείης*, Z, 432, ne filium orbum facias. post verba timendi *affirmat*, ut Latinorum *ne. δείδοικα μή σε παρείπῃ*, vereor ne te verbis commoverit ad malum, A, 555. sic I, 244. N, 745. Ξ, 44. Φ, 329. sæpe est, *num? ὄφρα ἴδωμεν, μὴ τοὶ (αὐτοὶ) κοιμήσωνται*, ut videamus, num illi dormiant, K, 98, et 101, *οὐδὲ ἴδμεν, μή πως μενοινήσωσι*, neque scimus, an forte in animo habeant, *ob nicht etwa, (whether perhaps.)* sic et Romani; vide ne id tibi obsit, *siehe zu ob dir das nicht schaden könne, (look to it whether it may not hurt thee.)* sæpe additur *οὐ. μή νύ σοι οὐ χραίσμῃ*, A, 28, ne forte tibi non prosit. *μὴ* etiam *interrogat*; *μή πού τινα δυσμενέων φάσθε ἔμμεναι ἀνδρῶν;* ζ, 200, num forte aliquem hostium putatis esse? *denket ihr denn etwa? (do you imagine?)* adhibetur in *jurejurando*: Ἐννοσίγαιον ὄμνυθι, *μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι*, Ψ, 585, jura per Neptunum, non sane dolo malo meum currum impedivisse. *μὴ μὲν ἐγὼ*

κούρῃ χεῖρα ἐπενεῖκα, Τ, 261, ubi jurat Agamemnon de non violata a se Briseide; et deberet esse: ἴστω Ζεύς, μή με τόδε ποιῆσαι. sed est ἔλλειψις, ut plene sit: ὄμνυμι ἐγώ, μὴ ποιῆσαι τόδε. μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος Τρώων, Κ, 330, præcedente 329, ἴστω Ζεύς, non sane istis equis vir vehetur alius Trojanorum: et jurat ibi Hector Doloni, se daturum ei esse Achillis equos. et ibi, præter voluntatem suam, Hector innuit, neminem omnino hos equos conscensurum præter Achillem: sed addito sequente versu voluntas ejus determinatur. sic sæpe veritas clarissime dici videtur, quæ deinde per addita alia rursus tenebris involvitur: atque, ut h. l. forte fortuna, sic alibi consulto id fit. notat et, *neutiquam: μή με νοήσῃ, Φ, 563, er muss mich ja nicht gewar werden, (he must not perceive me.)* nam hæc prior consultationis pars est, non pugnandum cum eo mihi est. confer jam porro μή, Α, 32. Μ, 216, 403. Ζ, 261, 360. Ο, 41, 93, 164. Π, 30, 89, 545, 839. Ρ, 17. Σ, 126, 463. Τ, 24, 29, 306. Φ, 517. Υ, 30, 62. Χ, 123, 339, 345, 358. Ω, 53, ubi sunt minæ. 218, 569. α, 133, 386, 403. β, 373. δ, 254, 684, imprecans. 699, 747. ε, 467, ubi deest δείδω. ζ, 147. ι, 530, pertinet ad ἱκέσθαι. λ, 633. μ, 106. ν, 21, 46, 362. ο, 90, 199, 278, 358. π, 179, 255, ubi deest σκόπει, vel δείδω, vel simile: nam sensus est, δέος ἐστὶ, μὴ, πίσεσθαι τοὺς κακοὺς προθέμενος, πικρανθῇς αὐτός. 389, 437, 457. ρ, 24, 188, 399, 448, 479. σ, 13, 166, 333. τ, 390. υ, 344. φ, 111, 286, 370, 395, ne forte, num forte. χ, 251. ω, 352, 461, 490. μὴ ὄφελες λίσσεσθαι αὐτὸν, utinam illum non rogaturus fuisses, Ι, 694. μὴ λάθοι, pro ἵνα μὴ vel ὄφρα μὴ, Κ, 468. Ψ, 190. plene est Θ, 468, ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ut non omnes pereant. et Κ, 367, ἵνα μή τις φθαίη, ut ne quis occupet, *zuvorkomme, (anticipate.)* μή νυ, ne certe, Α, 566. εἰ μή τις, Η, 98. μή που, β, 179. μ, 300. σ, 106. μὴ καὶ, Χ, 55. μὴ μὰν, Θ, 512. Χ, 304. ὅτε μὴ, nisi, Ξ, 248. π, 197. ψ, 185, et est hoc attice positum, sicut et ὅτι μὴ. εἰ μὴ commune est. αἴκε μὴ, Σ, 91. μὴ πρὶν, Β, 413. Ξ, 46. μὴ δὴ, Α, 545. Π, 81, 128. Ρ, 502. Σ, 8, ubi deest δείδω vel δέδοικα, vereor. Υ, 431. Ψ, 7. Ω, 65. ε, 300. ν, 421. μήτε, μήτε, Α, 275, 277. Ε, 827. Η, 400, 401. Π, 98. Ω, 337. α, 39. ξ, 387. ρ, 401. σ, 78. μή τις, Β, 354. Γ, 107. Ζ, 57, 68. Θ, 7, 95, ubi deest ὅρα vel δείδιθι, vide, verere. Κ, 511. Ν, 649. Ξ, 90. Π, 200, 446. Ρ, 422. Χ, 207. Ω, 650. ε, 356, sc. δείδω. sic, τ, 121. π, 381, ubi deest, διὸ δέδοικα. et 134. σ. 140. υ, 308. μή τι, Α, 550. Β, 195. et interserta particula πω, μή πώ τι, Δ, 234, ne forte. Ν, 52. μή μοί τι, Ζ, 486, ubi est τμήσις, pro μή τί μοι, i. e. μηδαμῶς. μήτε ἄρ τι, Φ, 288, neque jam sane. μηδὲ, vel μὴ δὲ, ubi δὲ sæpe est pro δὴ, Α, 550. Β, 260, 435. Γ, 160, 434, 407. Δ, 184, 303, 302, 305. Ε, 441. Ζ, 58, 59. Κ, 237, 239. Θ, 244. Ν, 48. Ξ, 85. Ο, 159, 376. Ρ, 31. Τ, 22, 233, 403. Υ, 121. Φ, 338, 340, 375. Χ, 57, 85, 185, 243, 250. Ω, 148, 152, 171, 177, 181, 778. α, 289. δ, 710, 754, 825. θ, 414. ξ, 168. λ, 250, 612, ubi duplex negatio, μὴ μηδὲ ἄλλο τι, non sane artem omnem adhibens aliud quid magis artificiose elaborare possit, *es ist nicht möglich, dass der was noch künstlichers verfertigen könnte, (it is not possible that he could produce a more ingenious piece of work.)* υ, 82. μὴ, ne, Ol. 9, 90. Py. 5, 161. sequente accusativo cum infin. Py. 4, 329. cum imperativo, Py. 1, 175. 9, 167. μή τί, ne quid, Py. 4, 276. μηδὲ, Ol. 1, 11. μὴ, μήτε — μηδὲ, Ist. 2, 63—66.

μηδαμῆ, μηδαμός, ἡ, όν, μηδαμῶς, vide sub Ἀμός.

μηδὲ, vide sub ΜΗ', prope finem.

μηδείς, μηδεμία, μηδὲν, (Ἕω) nemo, nullus. quasi μηδὲ εἷς, ne unus quidem, *auch nicht einer, (not even one.)* μηδὲν ἑλέσθαι, omnino nihil accepisse, Σ, 500.

μήδομαι et μήθομαι, f. μήσομαι. (Μάω) prudenter consulto, *überlege, fasse rath, beschliesse, (I consider, weigh maturely.)* ἄλλο τι δὴ σὺ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπήν, ε, 173, aliud quid sane tu dea, per hoc machinaris, non vero dimissionem amicam. ἥ σοι χωομένη κακὰ μήδεται, quæ tibi irata, mala struit in animo suo, Φ, 413. ἃ Ζεὺς μήδετο (augm. omisso) ἔργα, Β, 38, quæ Jupiter statuerat futura. sic, αὐτοῖς κακὰ μήδετο Ζεὺς, παννύχιος κτυπέων, Η, 478, mala struebat contra eos, et in animo decreverat, cum per totam noctem tonaret: ἐβουλεύετο κακὰ διδοὺς ἄνωθεν σημεῖα. cæterum h. l. est τρόπος ἐτυμολογικὸς τοῦ, μητιέτης, quod epitheton ibi exstat. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα, Achilles contra illos miseros, Φ, 19, statuebat animo malas res, cædem nimirum immitem. sic et Ψ, 176. Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα, indigna in eum machinabatur Achilles, Χ, 395, i. e. εἰς Ἕκτορα. sic et Ψ, 24. τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον Ἀργείοις, decernebat secum tristem reditum Græcis, γ, 132. et 160, Ζεὺς δὲ οὔπω μήδετο νόστον, nondum volebat ut redirent. et 166, ἐγίνωσκον, ὅτι κακὰ μήδετο δαίμων, machinaretur deus. sic et μ, 295, cogitaret contra eos. καὶ τότε Ὀδυσῆϊ μήδετο πομπήν, ι, 233, decernebat ei in animo dimissionem. ἐμοὶ κακὰ Ζεὺς, ξ, 243. et 300, Ζεὺς αὐτοῖς ὄλεθρον. οὐ Λωτοφάγοι μήδοντο ἑτάροις ὄλεθρον, ι, 92, non struebant illis perniciem. τί ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; λ, 473, quid adhuc majus propones tibi in animo efficiendum? σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο, pro ἐμήσαο, tu autem mala contra eum decreveras, Ξ, 253. sic, Προῖτος κακὰ αὐτῷ ἐμήσατο θυμῷ, agitabat in animo contra eum et statuebat, Ζ, 157. τόσα γὰρ κακὰ μήσατο Ἀχαιοὺς, tot enim mala cupide struxit in eos, Κ, 52, ubi deest εἰς. 289, μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα, ausus est ardua. Αἴγισθος ἐμήσατο ὄλεθρον, sc. Ἀγαμέμνονι, γ, 194, struxit ei mortem. et 249, τίνα δ' αὐτῷ μήσατο ὄλεθρον Αἴγισθος δολόμητις, qualem mortem. et 261, μάλα γὰρ μέγα ἔργον, valde magnam rem ausus erat. et 303, ταῦτα λυγρὰ Αἴγισθος οἴκοθι, domi patravit. ὅς (Ἀντιφάτης) δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον, κ, 115, decernebat animo: nam devorare cupiebat eos. vides ergo, huic verbo manifesto inesse notionem τοῦ, μάειν, quærendi, cupiendi, studendi: ut ergo recte ad thema μάω pertineat. οἷον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς, indignum peragere proposuit sibi, λ, 428, de Clytæmnestra. ὅσας ὑπερβασίας οὗτος σῷ ἐνὶ οἴκῳ, χ, 169. ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς ὄλεθρον, ω, 96, ubi loquitur anima Agamemnonis, et ea ad Jovem refert, quod Ægisthus fecit: nam sine dei consilio nihil omnino fieri potest. et 198, Τυνδαρέου κούρη (ἡ Κλυταιμνήστρα) κακὰ ἔργα, occidendo virum. et 425, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήσατο (εἰς) Ἀχαιοὺς, faciendum suscepit contra nobiles homines. et 443, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα, sc. cædem procorum. τὰ μὲν νοέω, ἅττινα ἂν ἐμοὶ αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρειὼ τόσον ἵκοι, inquit Calypso ad Ulyssem, ε, 189, et ad νοέω additum est, καὶ φράσομαι, i. e. ἃ νοέω: (quæ sentio re vera in animo) ἐκεῖνα καὶ συμβουλεύσομαι, (ea et suadebo tibi,) ἃ καὶ ἐμοὶ φρασαίμην ἂν (quæ et mihi ipsi suaderem et consulerem) ὅτε εἰς τοσοῦτον χρείας ἔλθω, si in tantam necessitatem venissem. αὐτός τε εὖ μήδεο, πείθεό τε ἄλλῳ, Β, 360, et ipse bene consule et decerne in animo, et obsequere alii bene consulenti. nam regum εὐβουλία duplex est: ἡ ἰδία κατ' ἑαυτοὺς, καὶ ἡ σὺν τοῖς βουλευταῖς, et loquitur ibi Nestor ad regem. conf. πείθομαι. μήδεται θεὸς μερίμναις τεαῖς, Ol. 1, 172, prospicit deus curis tuis. et 51, τὸ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν εἶναι, incredibile sic prudenter proposuit et tractavit ut credibile fieret: et sermo est de arte poëtæ. ἐμήσαντο μέγα ἔργον ὠκέως, Ne. 10, 120, magnam rem aggressi sunt celeriter: ubi alii legunt ἐμνήσαντο, quod conf. μηδόμενος ἄρτια, consulens justa, Ol. 6, 159, i. e. βουλευόμενος ἴσα καὶ δίκαια. cæterum, præsens quoque esse μήθομαι, apparet ex ὁ ἡ προμηθὴς, providus, et ex ὁ Ἐπιμηθεὺς, qui post consulit.

μῆδος, εος. τό. (Μάω) cura, consilium, providentia, præcognitio. est a μαθέω vel μήθω, ex quo μανθάνω: θ vero et δ facile alternant. in plurali τὰ μήδεα notant et, partes pudendas viriles, τὰ τοῦ ἄρρενος αἰδοῖα, quæ et μέζεα dicuntur a μέδω, i. e. ἄρχω, quia in animali sunt initium aliquod vitæ. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν, Β, 340, num sane voluntates cum consilio captæ et curæ virorum fient in ignem, *sollen denn die anschläge alle zu wasser werden? (shall then all the deliberations come to nothing?)* Ὀδυσσεὺς, εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μήδεα πυκνά, Γ, 202, qui novit varia et clandestina consilia. et 208, ἀμφοτέρων (Menelai et Ulyssis) δὲ φυὴν (staturam et corporis figuram) ἐδάην (cognovi) καὶ μήδεα πυκνὰ, et densa eorum consilia. et 212, ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, cum texerent omnibus verba et cogitata, i. e. cum eloquerentur in concilio prudenter cogitata. ergo μήδεα sunt βουλεύματα, quæ quis ipse præcognovit et præexaminavit. κήρυξ, πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς, Η, 278, quæ est descriptio prudentis præconis, qui est Διὸς (i. e. τοῦ νοῦ) ἄγγελος, præter quod et est nuntius majestaticus. sic, κηρύσσων γήρασκε, φίλα (amica erga regem suum) φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, Ρ, 325. πεπνυμένα, β, 38. μάχης ἡμετέρης μήδεα πάγχυ ἐπικείρει δαίμων, fortuna prorsus incidit omnia consulta et destinata pugnæ nostræ, Ο, 467. sic et, Ζεὺς, Π, 120, ubi cave, putes, poëtam quasi jocalariter alludere ad Jovem, τεχνίτην ὄντα κείρειν μήδεα, ut sit amphibolia in nomine μήδεα, quod Jupiter genitalia patri suo præcidisse narretur. nam Homerus sordidam eam fabulam, a recentioribus fictam, prorsus ignoravit. sunt ergo h. l. sicut præcedente, μήδεα simpliciter βουλεύματα, consulta, *die anschlage und absichten und mittel, (the resolutions, intentions, and means.)* et vide, quam facile scriptori affingi possint cogitata, ab hominibus ingenio abundantibus. θνητός ἐστι καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε, Σ, 363. υ, 46, de homine, respectu ad deum. sic, Ζεὺς, ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, cujus consulta et decreta non pereunt aut intercidunt, Ω, 88. et 282, Πρίαμος καὶ κήρυξ, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες, ambo valde prudentes et deliberata mente. sic et 674. Ἀλκίνοος δὲ (rex Phæacum) θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, a diis doctus consilia, ζ, 12, θεόσοφος: et est hic θείου καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς ἔπαινος. sic de Ulysse, ἄνδρα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδεα ἔχοντα, ν, 89, virum prudentissimum. σά τε μήδεα, λ, 201, ubi mater Ulyssis inter causas mortis suæ enumerat desiderium filii sui, et prudentiam ejus quam desideraverit absentis, itidemque comitatem ejus. et 444, λίην γὰρ πινυτή τε, καὶ εὖ φρεσὶ μήδεα οἶδε, Penelope prudens et recte cogitans. γρηῢς, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχουσα, anus, prudenter animata, et bene sentiens, τ, 353. vides igitur, μήδεα semper ad cogitata prudenter poni, non vero ad curas sollicitas et inquietas. πτόρθον (frondem) ὃς ῥύσαιτο μήδεα φωτὸς, quæ velaret inguina viri, ζ, 129. ζώσατο ῥάκεσι περὶ μήδεα, cingebat se pannis suis circa genitalia, σ, 66. et 86, μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, et inguina tibi evellens det ea canibus cruda dilaceranda et voranda; quæ supplicii erat magna pars. sic χ, 476, μήδεά τ' ἐξέρυσαν, cum Melanthius crudeli supplicio afficeretur. τὰ μέζεα apud Hesiodum fiunt ex μήδεα,

correpto η, et mutato ut solet δ in ζ. μήδεσιν ἀμοῖς, Py. 4, 47, consiliis meis. τεοῖς, Py. 10, 18.

μηκάζω, vide sub μηκάω.

μηκὰς, άδος. ἡ. (Μῆλον) est in poëta epitheton capræ: unde deinde et μηκάω ad capras determinari cœptum est. μηκάδες αἶγες, Λ, 383. ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες, Ψ, 31, et fortasse epitheton ad utrasque referendum est. μηκάδας αἶγας, ι, 124. et 244, ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας.

μηκάω, f. ήσω. (Μῆλον) ponitur de voce ovium et caprarum. recentiores id verbum proprie de capris retinuerunt, de ovibus dixerunt βληχᾶσθαι, sumentes id ex μ, 266. cæterum est verbum ex sono ipso factum. dicitur idem μηκάζειν. ὄϊες μυρίαι, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν, Δ, 435, oves innumeræ, assidue balantes, postquam audiunt vocem agnorum suorum. possit hæc forma esse præter. perf. medii, a μηκάω, f. 2. μακῶ, aor. 2. ἔμακον, præt. perf. m. μέμακα, cujus particip. μεμακώς: sed antiquis magis arridet syncope, pro μεμηκηκυῖαι, ut sit particip. perf. activi. priore η mutato in α. cæterum huic sono confuso comparat τὸν θόρυβον in exercitu Trojano, cum Græcos laudasset a silentio suo inter eundum. syncope ista magis apparet, K, 362, ὁ λαγωὸς προθέησι (a forma προθέημι, pro προθέω, procurro) μεμηκὼς, pro μεμηκηκὼς, ubi id verbum et de lepore dicitur, ejusque sono quem edit jam jam comprehendendus a canibus: *quäkend, (crying.)* simul idem refertur ad κεμάδα, hinnulum, 361, cum κεμὰς per transpositionem et correptionem sit dicta, quasi μηκάς. a præt. perf. m. μέμακα, fit *novum verbum ionice*, μεμήκω, cujus imperfectum est, ι, 439, θήλειαι δὲ ἐμέμηκον, oves fœminæ balabant; sic tamen ut simul intelligantur capræ. de bove dicitur μυκάω. sic et de cornice dicitur κρώζειν, de angue συρίζειν vel συρίττειν. Vide sub ΜΗ͂ΛΟΝ.

μηκέτι, (Τῶ) adverb. non jam, non amplius, nunquam. B, 259, 435, in quo versu ad finem legendum, μηδ' ἔτι. H, 279. N, 292. Σ, 295. Υ, 244, 354, 376. Ψ, 492, 735. Ω, 560. γ, 240. δ, 543. κ, 297, 456, 488, 547. ν, 296. ρ, 320. σ, 202. τ, 263, 584. υ, 314. Ol. 1, 182. Ne. 5, 92. Ist. 4, 21. μηκέθ' pro μηκέτι, Ol. 1, 7, nunquam.

μήκιστος, η, ον. (Μάχω) longissimus. τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον ἄνδρα, hunc sane procerissimum et robustissimum virum, H, 155. οὓς δὴ μηκίστους, quos certe procerissimos, λ, 308—311. τί νύ μοι μήκιστα γένηται, ε, 299, ubi neutrum plurale adverbialiter; sicut Germani: *wie wird es doch mit mir in die länge werden! (what will become of me in the long run!)* τίνα μοι κακὰ μείζω γένηται, quæ mala mihi majora nascentur. quidam h. l. legi jubebant μήχιστα, quasi esset neutrum plurale superlativi, a τὸ μῆχος, i. e. μηχανὴ, consilium: sed dudum sunt explosi.

μῆκος, (dorice μᾶκος) εος. τό. (Μάχω) longitudo, *die länge, (length.)* est a μάχω, contendo; quod confer. τόσον ἦν (τοῦτο τὸ ῥόπαλον, εἰς vel κατὰ μῆκος, ι, 324, *sô lang war er, (it was so long;)* et τὸ πάχος, crassitudo, deinde additur: et sermo est de scipione vel clava Cyclopis. μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, λ, 311, longitudine erant novem orgyiarum, *neun klaftern hoch, (nine fathoms in height;)* et sermo est de Oto et Ephialte; coll. 310, ubi vides, proportionem crassitudinis vel latitudinis corporis humani esse, tertiam partem longitudinis: ὅτι πλάτος σώματος ἐστὶ τὸ τρίτον τοῦ μήκους αὐτοῦ. μῆκος δὲ ἔπορε Ἄρτεμις, υ, 71, ubi sermo est de pulcris puellis, quibus deæ dona dederant: ergo Diana proceritatem corporis. πέτρῳ ἔδικε (εἰς) μᾶκος, saxo jecit in longum, Ol. 10, 86. πάχει μάκει τε, crassitudine et longitudine, Py. 4, 436, et sermo est de ingenti dracone. Vide sub ΜΑ΄ΧΩ, prope initium.

μῆκος, τὸ, pro μῆχος, q. v.

μηκύνω, (dorice μακύνω) f. υνῶ. (Μάχω) prolongo, extendo, οὐ μακύνων τέλος οὐδὲν, Py. 4, 508, non differens et procrastinans ullum effectum vel ullum opus conficiendum.

μήκων, ωνος. ἡ. (Μάχω) papaver, *maun, (the poppy.)* est φυτὸν, οὗ τὸ σπέρμα εἰς ὕπνον εὐοδοῖ. dicitur et ἡ κώδεια et κωδύα. habet nomen a τὸ μῆκος: et communis usus dixit μάκων. μήκων δὲ ὡς, Θ, 306, 307, ubi parabola de ea. et Ξ, 499, ubi caput papaveris vocatur κώδεια.

μῆλα, τὰ, vide sub Αἴξ.

μήλατα, τὰ, vide sub πρόσωπον.

μηλέα, ας. ἡ. (Μῆλον) malus, *ein apfelbaum, (an apple-tree.)* μηλέαι ἀγλαόκαρποι, η, 115, quia id pomum et figura et colore est pulcerrimum, coll. 120. sic λ, 588. δίκα μηλέας, ω, 339. hoc nomen non contrahitur in μηλῆ, sicut ἡ συκέα contrahi solet in συκῆ: quemadmodum nec ἡ μορέα. fructus ejus arboris, præter τὰ μῆλα, dicuntur et τὰ ἦλα, et τὰ μάδρυα, quasi per syncopen pro μαλόδρυα, idque pro μηλόδρυα, ad similitudinem τοῦ, ἀκρόδρυα: etiam τὰ βράβηλα, ὡς εὐκοίλια, καὶ τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα, quod alvum laxam conservant, et excrementa ciborum ejiciunt leniter. dicuntur et κοκκύμηλα. ab ἡ μηλέα habent et αἱ Μηλίδες (dorice Μαλίδες) Νύμφαι nomen; quæ et αἱ Μαλιάδες. conf. ἡ συκέα.

μηλοβοτὴρ, ῆρος. ὁ. (Βοῦς) pastor ovium, sic tamen ut per μῆλα etiam alia pecora intelligi possint. κτεῖνον δ' ἐπὶ (interficiebant insuper) μηλοβοτῆρας, Σ, 529, ubi συλληπτικῶς sunt pastores ovium boumque: οἱ τῶν μήλων ποιμένες καὶ οἱ βουκόλοι· quemadmodum τῷ τῶν βοῶν ὀνόματι, 530, καὶ τὰ μῆλα συμπεριείληφε.

μηλοβότης, ου. ὁ. (Βοῦς) idem. μηλοβότᾳ τε, ἀρότᾳ τε, Ist. 1, 67, pastori pecorum pariter ac aratori. terminatione Dorica.

μηλόβοτος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) pecoribus pascendis plenus et aptus. *voll viehweide und viehzucht, (abounding in pasturage and cattle.)* μηλοβότου Ἀκράγαντος, Py. 12, 4, Agrigenti pecorosi in Sicilia.

μηλοδόκος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) est πολλὰ δεχόμενος (recipiens) θύματα μήλων, qui multa pecudum sacrificia excipit. in genere deinde, multas pecudes recipiens. ἐν μηλοδόκῳ Πυθῶνι, Py. 3, 47, in ovium mactatarum receptrice Pythone, i. e. Delphis.

μηλολόνθης, ου. ὁ. (Θέω) est vermis alatus ex scarabæorum genere, nominatus ex τὸ μῆλον, malum, et τὸ ἄνθος, flos, quia flori malorum vel insidiatur vel similis est colore. Aristoph. Nub. 761, alias dictus ὁ χρυσοκάνθαρος, *ein goldkäfer, (the golden fly.)* hinc deminutivum, τὸ χρυσομηλολόνθιον, Vesp. 1332, ubi senex sic blande appellat amiculam suam vel scorrillum, *mein goldkäferchen, (my little golden fly.)* Vide sub ἄνθος.

ΜΗ͂ΛΟΝ, ου. τό. proprie est, ovis, *ein schaaf, (a sheep.)* deinde τὰ μῆλα sunt oves et capræ, pecudes, grex ovium caprarumve. deinde alia omnia quadrupedia, etiam feræ. ovis erat eximium animal priscis; nominatum a sono quem edit, a quo et est τὸ μηκᾷν. et ob istam præstantiam etiam malum, *ein apfel, (an apple,)* dictum est τὸ μῆλον: imo et deinde omne pomum. ἡ μηλωτὴ est ἡ δορὰ αἰγῶν ἢ προβάτων, quæ et dicitur ἡ ὀΐα et ἡ οἴα, et ὄα, et ᾤα, et οἰείη, et οἰέη, ab ἡ ὄϊς, ovis. Ἰτωνά τε, μητέρα μήλων, de urbe gregibus ovium nobili, B, 696. sic, Φθίην, I, 475. ἐν Θράκῃ, μητέρι μήλων, Λ, 222. sic, Πύλῳ, ο, 226. ὑπὸ σπέος ἤλασε μῆλα, Δ, 279, coll. 275, ut ergo h. l. solæ capræ sic dicantur: nisi mavis gregem mixtum ex capris et ovibus intelligere. et hæ pecudes non facile ferunt tonitrua et imbres. et 476, τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο μῆλα ἰδέσθαι, parentes comitabatur ad visendum greges. ἴφια μῆλα, pecudes, quarum carnes edentem roborant, et habentem greges earum divitiis opulentum reddunt, E, 556. Θ, 505, 545. et I, 406, ληϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, in præda possunt capi, *lassen sich erwerben durch beute machen, (may be obtained in the way of plunder.)* et 462, πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ ἕλικας βοῦς ἔσφαζον. sic, πρόσθε πυρῆς ἔδερον, excoriabant, Ψ, 166. κύνες περὶ μῆλα, canes circa greges, K, 183, ubi in genere pecora domestica intelliguntur. sed 485, λέων μήλοις ἀσημάντοις ἐπελθὼν, αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι, ubi solæ hæ minores pecudes. λέοντα μήλων πειρήσοντα, leonem in pecora villatica tentaturum aliquid, M, 301, i. e. θρεμμάτων quorumvis. (sic et ζ, 134.) et 303, ἄνδρας, φυλάσσοντας περὶ μῆλα. et 319, ἔδουσι δὲ πίονα μῆλα, sc. οἱ βασιλεῖς ἡμέτεροι: ubi quoque est generalis notio sub ista specie. μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα πιόμεν᾽ ἐκ βοτάνης, arietem sequi solent pecudes bibituræ post pastum, μετὰ βόσκησιν, N, 493, et dicunt, ea πιαίνεσθαι ποτῷ: hinc additur, γάνυται φρένα ποιμὴν, gaudet pastor. simul creditur μᾶλλον ὑγιαίνειν τὰ ζῶα, ποτοῦ ὀρεγόμενα: hinc per æstatem pastores eis projiciunt salem, et quidem in centum oves μέδιμνον salis. λύκοι, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρούμενοι, agnos et hædos subripientes ex grege pecudum, Π, 353. μῆλα δὲ κήδει, χειμὼν, pecudes, i. e. ζῶα πάντα, contristat hiems, P, 550. ὁπότε μῆλα ἴδοιντο καὶ βοῦς, Σ, 524. πεντήκοντα μῆλα ἔνορχα ἱερεύσειν, Ψ, 147, quinquaginta victimas masculas sacrificaturum se esse: et quia ibi sermo de fluvio, cui sacrum ferri debebat; fluviis autem tauri immolari soliti: apparet, speciem pro genere esse ibi positam. λέων εἶσι ἐπὶ μῆλα βροτῶν, vadit contra pecora hominum in genere, Ω, 43. μῆλα ἁδινὰ σφάζουσι, καὶ βοῦς, α, 92. δ, 320, de procis: ut inter μῆλα sint oves, capræ, sues. τρὶς τίκτει μῆλα εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 86. et 413, νομεὺς ὣς πώεσι μήλων, sicut pastor in gregibus ovium cubat. et 662, ἦγον μῆλα, adducebant pecudes, i. e. θρέμματα omnis generis. et 640, μήλοισι παρέμμεναι, apud oves esse. δυοκαίδεκα μῆλα ἱέρευσεν, θ, 59. πολλὰ ἐσφάζον, ι, 45. et 184, ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλα, ὄϊές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον. et 187, μῆλα οἶος ἐποίμαινε, oves et capras. et 217, ἐνόμευε κατὰ νομὸν (ubi est postpositum, sic scribendum, νομὸν κάτα) πίονα μῆλα, pascebat in pascuo pingues pecudes. et 298, ἔκειτο τανυσάμενος διὰ μήλων, jacebat extendens se per omnes pecudes suas: ut innuatur longitudo corporis ejus. et 308, ἤμελγε κλυτὰ μῆλα. et 336, καλλίτριχα. et 337, εἰς σπέος ἤλασε πίονα. et 315, πρὸς ὄρος τρέπε. et 312, ἄντρου ἐξήλασε. et 405, μή τις σοῦ ἀέκοντος μῆλα ἐλαύνει, num quis abigit pecudes tuas te invito? et 438, νομόνδε ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα: in pascuum egrediebantur mascula ovium. et 444, ὕστατος μήλων ἀρνειός. et 464, μῆλα τανύποδα πίονα δημῷ, oves longipedes pingues adipe. et 469, καλλίτριχα. et 548, μῆλα Κύκλωπος δασάμεθα. ἄργυφα νομεύων, oves albas pascens, κ, 85. et 532, ἐσφαγμένα. et 525, ὄϊν, ὃς μεταπρέπει μήλοις, arietem, qui optimus est inter oves. coll. λ, 20, 33, et 107, ἴφια ἠελίοιο. sic, μ, 128, 136, 263, 301, coll. 299. νέῳ ἐπιβώτορι μήλων, οἷοι ἀνάκτων παῖδες, juveni, pastori ovium, quales sunt filii principalium virorum, ν, 222. ἕκαστος μῆλον ἀγινεῖ, ξ, 105, coll. 103, ubi manifesto notat capram, et coll. 106. ἐπήλυθε μῆλα πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, ρ, 170, coll. 180, 181, ubi apparet, πάντα τὰ τετράποδα sic dici, ὡς ἀπὸ μέρους. et 246, μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες, ubi sermo est de solis capris. ἀπάγουσι βόας καὶ

ἴφια μῆλα, σ, 277. deducunt ad eam boves et opimas oves. τίκτει δ' ἴφιμα μῆλα, τ, 113, ubi μῆλα sunt πάντα τὰ θρέμματα, et ἴφιμα est prædicatum, pecora pariunt robustos fœtus. καί κεν τῶν ἐλάσαιο (abigeres vi) βόας καὶ ἴφια, υ, 51. sic, πολλὰ, βόας καὶ ἴφια μῆλα, ἔσφαζον, ἕθεν (sui, loquentis Penelopes) εἵνεκα, ψ, 304, et dicuntur ἴφια, opima, ut et Germani *stark, (large, fat)* vocant quod crassum et densum est. μήλων σφαζομένων, υ, 312, pecudibus jugulatis. μῆλα τριηκόσια Μεσσήνιοι ἄειραν νηυσὶ ἐξ Ἰθάκης, φ, 18. ἅ μοι μνηστῆρες κατέκειραν, ψ, 356. μῆλα κατεκτάνομεν, μάλα πίονα, ω, 66, inquiunt umbræ procorum: et ejusmodi μῆλα sunt ἴφια. apud alios reperitur τὸ μῆλον etiam de feris esculentis positum. cæterum de ove et capra est nomen proprium factum, ἡ Πολυμήλη, et ἡ Φιλομήλη. de *malo* est, I, 538, χαμαὶ ἔβαλε δένδρεα μακρὰ σὺν αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων, evertit aper ille proceras arbores cum ipsis floribus pomorum: ubi a nobiliore specie totum genus pomorum appellatur; sicut idem de ovibus vidimus. γηράσκει μῆλον ἐπὶ μήλῳ, η, 120, malum (*der apfel,*) *(an apple)* senescit juxta aliud recens natum malum: nam sermo est ibi de arboribus felicibus semper fructus, alios maturos alios immaturos, habentibus; conf. ἐπί. ejusmodi μῆλον dicitur καλὸν, et ἀγλαὸς καρπὸς, quia est pulcerrimum pomum, ὡς εἰς ἄγαλμα φύσεως. sunt deinde variæ eorum species. sic est τὸ τῆς περσίας μῆλον: et τὸ κιτρίον, quod et κίτρον a Romanis, et Ἑσπερικὸν appellatur, quia Hercules hæc mala fecit nota, ex Libya petens surculos et fructus. hinc τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερίδων decantata, quia maxime παρὰ Λίβυσι dicuntur ἑσπερικά. amoris quoque symbolum erant τὰ μῆλα, ob rotunditatem: hinc, μῆλα ἔρωτες ἰδοὺ τρυγῶσι: et μήλῳ ὑπὸ πορνιδίου βληθείς. sunt et tropice μῆλα χρυσᾶ: unde apud Persarum regem ἡ τῶν μηλοφόρων αὐλὴ, i. e. atrium satellitum habentium ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ, *grosse güldene knöpfe oben auf den stäben, (large golden balls on the top of the rods.)* dorice dicitur τὸ μᾶλον. μᾶλα, Py. 4, 263, i. e. πᾶσαν τὴν τῶν τετραπόδων κτῆσιν, *das zuchtvieh, (cattle.)* μάλων πομπὴ, Ol. 7, 145, i. e. victimarum. μάλων ὀπάωνα, Py. 9, 114, i. e. ἀκόλουθον θρεμμάτων, pastorem. μάλοις εὔφρονα γῆν, Ol. 7, 116, i. e. πᾶσι θρέμμασιν ἀλόγοις, ubi et feræ includuntur. τὸ μῆλον erat et vox amatoria, ut amantes suas amasias vocarent γλυκύ μου μῆλον, Theocr. 11, 39, quod et ὑφὲν, τὸ γλυκύμηλον. imo μῆλα in genere sunt amores, Id. 14, 38, Theocr. ἐκείνῳ τὰ σὰ δάκρυα μῆλα ῥέουσι, illius causa fluunt tuæ lacrimæ, tanquam amoris signa. et μήλῳ βληθῆναι est, amore captum esse, Aristoph. Nub. 993. Vide sub Πήδασος in R.

μηλοφόροι, οἱ, vide prope finem præcedentis.

μηλωτὴ, ἡ, vide sub ΜΗ͂ΛΟΝ, ad initium.

μήλωψ, ωπος. ὁ. (῎Οφ) pomi maturi colorem habens, *apfelgelb, (having the yellow colour of a ripe apple.)* a τὸ μῆλον, malum, *ein apfel, (an apple,)* et ἡ ὀπωπὴ, i. e. ἡ θέα, adspectus. ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν, molunt in mola flavum triticum, η, 104, τὸν σῖτον, ὡς μηλοειδῆ τὴν χροίαν, i. e. κιῤῥὸν καὶ ξανθόχρουν. unde et ἡ Δημήτηρ ξανθὴ dicitur. Vide sub Μύλη.

μὴν, ηνός. ὁ. (Μήνη) mensis, *der monat, (a month.)* dorice dicitur ὁ μὰν, ανός. ἕνα μῆνα μένων ἄπο ἧς ἀλόχου, B, 292, unum mensem remotus ab uxore. Ἄρης δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας, E, 387. μῆνα πάντα (i. e. ὅλον) ἐφίλει με, mensem integrum benigno me hospitio habuit, κ, 14. sic, μῆνα πάντα ἄη νότος, μ, 325, spirabat auster. μηνῶν φθινόντων, κ, 470. τ, 152. ω, 142, i. e. in fine anni. ὅτε μῆνες καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο, λ, 293. ξ, 293, quæ phrasis est explicatio τοῦ, μηνῶν φθινόντων. τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δὲ ἱσταμένοιο, ξ, 162. τ, 307, i. e. περὶ ἀκριβῆ τριακάδα μηνὸς, in fine mensis, et incipiente novo mense lunari. et posteriori loco citato is dies futurus erat cras: sed id non addit, de quo mense loquatur, sed de hoc anno tantum dicit, in fine mensis alicujus venturum Ulyssem. cæterum cum diem finientis et incipientis mensis vocant recentiores Attici ἕνην καὶ νέαν, i. e. παλαιὰν καὶ νέαν: nam ἕνον est τό παλαιὸν καὶ παρῳχημένον. ἕνη cum spiritu leni, et extra metri leges cum uno ν, est vox Ionica: Attici contra amant asperum. μῆνα οἶον ἔμεινα, ξ, 244, mensem unicum mansi domi. μηνὶ οὔλῳ, ω, 118, mense toto. καί κεν τρεῖς μῆνας, ρ, 408, *auch wohl drey monat lang, (or even for three months,)* i. e. diu: et significat vulnus grave, infligendum mendico. μηνὸς τωὐτοῦ, i. e. τοῦ αὐτοῦ, Ol. 13, 52, i. e. κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα. μηνὶ ἐν κυρίῳ, sc. τοῦ τίκτειν, in proprio partus mense, Ol. 6, 52. μηνῶν ποικίλων, Ist. 4, 30, variorum tempestate mensium, i. e. hibernorum, ubi tempestates sunt inconstantes.

μὴν, (Μήνη) particula adfirmandi, et jurandi. sane, certe, tamen. Dores dicunt μάν. sic Germani, *ein wort ein man, (an honest man will be as good as his word:)* et, *zwar, (indeed,)* per syncopen est, *es ist war, (it is true,)* verum est. ἄγε μὴν πείρησαι, A, 302, *wolan versuch es doch, (well, try it.)* ἦ μὴν καὶ νέος εἶς, certe vero juvenculus es, I, 57. καὶ μὴν οἱ (pro οὗτοι) τότε γε εἰς ἀγορὴν ἴσαν, T, 45, et certe tunc isti libenter ad concilium ibant. καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται, Ψ, 410, et certissime fiet. sic et π, 440. οὐ μήν οἱ τόγε κάλλιον, non certe ei id pulcrum est, Ω, 52, *das ist für ihn gewiss nichts schœnes, (that is certainly not honourable in him.)* καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, λ, 581. et 592, Σίσυφον, quæ est adfirmatio per μὴν, ne res ficta videatur. οὐ μὴν καλὰ ἀγορεύεις, ρ, 381, *du redest gewiss nicht wohl, (really you do not speak becomingly:)* quanquam alii ibi legant μὲν, eodem sensu. nam hæc vocula tripliciter dicitur, attice μὴν, dorice μὰν, ionice μέν. sic et ὁ Πρίηπος et Πρίαπος et Πρίεπος. οὐ μὴν διώξω, Ol. 3, 81, non sane sectabor. in interrogationibus, ἀλλὰ τί μήν; *aber was denn? (but what then?)* apud Platonem, e. c. in Lyside.

ΜΗ´ΝΗ, ης. ἡ. luna, *der mond, (the moon.)* dorice ἁ μάνα, ας. habitus a quibusdam priscis, sicut et nostris Germanis, pro viro, *der man, (a man:)* sicut sol pro fœmina, *die sonne, die schöne, (the sun, the fair one.)* nam admiratores fœminei sexus fuerunt majores nostri: hinc et in cœlo eam præstantiam indigitantes. σέλας ἠΰτε μήνης, i. e. σελήνης, T, 374, splendor sicut lunæ. sed cur non ἡλίου; ob colorem clypei illius, qui nigris partibus erat interstinctus: nam ἐπιφαίνονται καὶ τῷ τῆς σελήνης προσώπῳ φαντασίαι τινὲς μέλαιναι. λευκὸν σῆμα περίτροχον (rotundum) ἠΰτε μήνη, Ψ, 455, de nota in fronte equi alba. μήνη χρυσάρματος, luna aurato curru vehenda, Ol. 3, 35, amplitudinis causa sic determinata, cum alias ei approprietur argentum: et h. l. describitur plenilunium, quod mensem lunarem in duas æquales partes dividit. Vide sub σελήνη.

μηνιθμὸς, οῦ. ὁ. (Νέω) idem fere quod ἡ μῆνις. ira perdurans. οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαύσειν, non prius iram me cohibiturum esse, Π, 62. et 202, πάντα ὑπὸ μηνιθμὸν, i. e. τὸν ὅλον καιρὸν τῆς μήνιδος, qui sunt dies sexdecim. sermo enim his locis est de ira Achillis contra regem. et 282, μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι, iram abjecisse; quod quasi ἐπὶ βάρους τινὸς eleganter dictum.

μήνιμα, ατος. τό. (Νέω) ira, in specie ira divina contra malos aut inofficiosos. φράζεο νῦν (dispice nunc animo accurate) μή σοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι, X, 358, i. e. μή σοι ὀργισθῇ θεὸς δι' ἐμέ. sic et λ, 73.

μῆνις, ιος. ἡ. (Νέω) ira perdurans, ἐπιμένουσα ὀργή. est a μένω, constans sum, non cedo. μῆνιν οὐλομένην, A, 1. et 75, Ἀπόλλωνος. Διὸς δ' ἀλεώμεθα, E, 34, Jovis vitemus iram. et 178, χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, gravis enim dei toleratu est ira. et 444, μῆνιν ἀλευάμενος Ἀπόλλωνος. σὲ μῆνιν ἀποῤῥίψαντα, I, 513, te abjicientem et deponentem iram. et μῆνις notat idem quod ὁ κότος, qui est a κεῖμαι, coll. N, 517. οὐδέ τι θυμῷ Ζηνὸς χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν, N, 624. παρὰ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, a Jove contra deos, O, 122. Ἀπόλλωνος ἀλευόμενος μῆνιν, Π, 711. μῆνιν ἀπειπόντος Πηλείωνος, Achillis abdicantis iram suam, T, 75. et 35, ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, quam contra Agamemnonem foverat. θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε, et deorum ira eum excitavit, Φ, 523, ubi sermo est de fumo ab incensa urbe surgente. θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν, reveremini indignationem deorum, β, 66. Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν, ε, 146, respecta iram Jovis. Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν, ξ, 283, Jovis enim respiciebat iram et verebatur. μήνιος ἐξ ὀλοῆς, γ, 135, ex ira perniciem inferente. δύνασαι δ' ἀφελεῖν μῆνιν χθονίων, et potes auferre iram deorum inferorum, Py. 4, 283. ludentes quidam deducunt nomen a μὴ ἓν, non unum; στερεῖ (privat) γὰρ τῆς ἑνότητος ἡ μῆνις, διϊστῶσα τοὺς ἐρίζοντας, *machet sie uneins, (makes them disagree.)* alii nomen referunt ad μαίνεσθαι. genitivus est et μήνιδος.

μηνίω, f. ίσω. (Νέω) permanenter et graviter irascor. attice a recentioribus dicitur hoc verbum μηνιάω. Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε, ab altera parte irascebatur, ἐχολοῦτο, A, 247. et 422, μήνιε Ἀχαιοῖς, fove iram contra eos. et 488, αὐτὰρ ὁ μήνιε, pro ἐμήνιε. ὄφρα Ἀχιλλεὺς ἐμήνιε, B, 769, quamdiu is iram alebat. μηνίσας ἱρῶν, i. e. ἕνεκα ἱερῶν, deus, iratus ob sacrificia non rite facta, E, 178, vel et, ob omnino non facta sacra. sic alibi, ἐπιμέμφεται ἑκατόμβης, indignatur propter sacrificia. ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ ἐμήνιε Ἀχιλλεὺς, M, 10. Ἀγαμέμνονι ἐμήνιε οὗτος ἀνὴρ, hic talis et tantus vir, Σ, 257. ξεῖνος δὲ εἴπερ μάλα μηνίει, hospes si vel maxime irascatur, ρ, 14.

μηνύω, f. ύσω. (Νέω) indico, in mentem imprimo alicujus. est verbum recentiorum, ab eodem themate, quo μνάω, deductum. ἀνδρῶν δίαιταν μανύει, dorice, Py. 1, 182, virorum vitæ rationem indicat, *setzet ihre lebensart in andenken auf immer, (causes their way of life to be remembered for ever.)* αὐδὰν μανύει, cantum commendat iis, ut meminerint canere, Ne. 9, 10. ὡς ἄρα μάνυε, pro ἐμήνυε, sic igitur indicabat, Ol. 6, 87. οἷς δῶμα μανύων, quibus domum eam ostendens, Ist. 8, 120.

μήποτε, (῾Ο) ne quando, *damit nicht einmal, (that not once.)* H, 343. notat et simpliciter nunquam, *niemal, (never,)* I, 133, 275. et imprecationem notat, 455. vide porro T, 128, *nie wieder, (never more.)* Υ, 315. Φ, 374. X, 106, ne aliquando. Ψ, 575. λ, 440. τ, 81, ubi deest ὅρα, provide, cave. φ, 324. χ, 287. Ol. 9, 117. Py. 6, 26. Ne. 8, 59.

μήπου, (῾Ο) ne forte. Ξ, 130. δ, 775, ubi alii minus commode legunt μήπως: nam sequitur τὶς, et nimius τῶν Sigma concursus est minus suavis. ν, 123. ω, 461, μή που τίς.

μήπως, (῾Ο) ne forte. num forte. μήπως τάχα δαμείης, Γ, 439. ἤτορ ὀλέσσῃς, E, 250. et 298, ἐρύσαιντο νεκρὸν, ne quo modo traherent ad se. et 487, γένησθε. ὁρμήσωνται φεύγειν, Θ, 510. ἀβροτάξομεν, ne forte aberremus, K, 65, et ο ionice est pro ω. et 101, μενοινήσωσι, an forte in animo habeant. et 348, ἀλύξῃ, ne forte effugiat. ἕλοιεν αὐτὸν, ne forte interfecerint eum, A, 509. conf. porro Ξ, 310. P, 95. Υ, 301, 378. Ψ, 341, 428, 435. Ω, 672. δ, 396. ι, 147, 415, sc.

διδω, quod verbum præcedens in sensu, est omissum. η, 306, ubi id præcedit. ι, 102. μ, 224. ν, 208. π, 292. τ, 11. ω, 543.

μήρινθος, ου. ἡ. (Ῥέω) funiculus tenuis, *ein bindfaden, (a cord.)* λεπτὴ σχοῖνος. recentiores scribunt σμήρινθος: estque cum ἡ σειρὰ ejusdem originis. τῆλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν (ἐκ) ποδὸς, Ψ, 854, columbam alligavit ad pedem funiculo. et 857, 866, 867, 869. proverbium; ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν, Aristoph. Thesm. 935, i. e. αὕτη ἡ μηχανὴ οὐδὲν ἤνυσεν, hoc consilium nihil effecit: a metaphora τῶν, σχοίνοις θηρευόντων ἢ ἁλιευόντων, de funiculo piscatorio.

μηρίον, ου. τό. (Μείρω) femur, femen. idem qui ὁ μηρός. τοὺς μηροὺς, ὥς τι τίμιον, ὡλοκαύτουν, ἐξαιροῦντες ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ ζώου μερῶν, διὰ τὸ συντελεῖν τοῖς ζώοις εἰς βάδισίν τε καὶ εἰς γένεσιν τῇ προέσει τοῦ σπέρματος: τῶν δὲ λοιπῶν τοῦ ζώου μελῶν μικρὰ τινα ἐκτέμνοντες, οἷον τινας ἀπαρχὰς τοῦ ὅλου ζώου, ἐπετίθουν αὐτὰ τοῖς διπτύχοις τῶν μηρίων, et hoc erat τὸ ὠμοθετεῖν, quod confer. femora ergo victimarum (*die keulen*) (*the legs*) tota comburebantur in sacrificiis, obtecta superne et inferne adipe multo, ut celerius arderent et suavius olerent; de reliquis partibus victimæ desecabantur parvæ portiones tanquam primitiæ aliquæ, et una cum adipe et femoribus comburebantur: reliqua omnia comedebantur. cæterum τὸ μηρίον semper in sacro significatu obvium apud poëtam. κατέκηά σοι πίονα μηρία, ὦ Ἄπολλον, Α, 40, coll. 460, 461. et sunt πίονα, pinguia, vel διὰ τὸ εὐλιπῆ ζῶα θύεσθαι, vel διὰ τὸ λίπος τῆς κνίσσης ὑφ' ἧς ἐκαλύπτοντο οἱ μηροί, quando adolebantur. ἐπὶ πᾶσι βωμοῖς δημὸν βοῶν καὶ μηρία ἔκηα, inquit Agamemnon, Θ, 240. Πηλεὺς πίονα μηρία ἔκηε βοὸς Διΐ, Λ, 772. ἢ βοὸς ἢ οἴος πίονα μηρία κατακαίων, Ο, 373. ὅς μοι (inquit Jupiter de Hectore) πολλὰ βοῶν μηρία ἐπέκηεν, Χ, 170. sic, ὑμῖν (O dii) Ἕκτωρ μηρία ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων, Ω, 34. θεῷ δ' ἐπέκαιον μηρία, γ, 9. et 179, ταύρων πολλὰ μηρία ἐπέθεμεν Ποσειδῶνι. et h. l. est μῆρα, quod per syncopen et apocopen (μῆρ') potest esse pro μηρία, vide tamen et ὁ μηρὸς in fine. et 273, πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. et 456, ἄφαρ δὲ ἐξέταμνον μηρία, πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ κατεκάλυψαν κνίσσῃ δίπτυχα ποιήσαντες, καὶ ἐπὶ αὐτῶν ὠμοθέτησαν. et 461, ἐπεὶ κατεκάη μῆρ', ἄλλα ἐμίστυλλον, postquam combusta erant femora, dissecabant reliquas carnes victimæ, et assabant eas ut epularentur. ἢ βοὸς ἢ οἴος κατέκηε πίονα μηρία, δ, 764. τὸν ἀρνειὸν (arietem) Διῒ ῥέξας, μηρία ἔκηον, ι, 553. εἴ ποτε Ὀδυσσεὺς ὑμῖν ἐπέκηε μηρία ἀρνῶν ἠδὲ ἐρίφων, καλύψας (involvens) πίονι δημῷ, ρ, 241. τῷ γὰρ (Ἑρμείᾳ) κεχαρισμένα μηρία ἔκαιεν ἀρνῶν ἠδὲ ἐρίφων, τ, 397, coll. 366. αἶγας ἄγειν, ὄφρα ἐπιθέντες μηρία Ἀπόλλωνι, φ, 267. βωμὸν, ἔνθα Λαέρτης Ὀδυσεύς τε βοῶν πολλὰ μηρία ἐπέκαιον, χ, 336. ponitur et de femoribus humanis. sic Aristoph. Eccl. 897, de puella florida: τὸ τρυφερὸν ἐμπέφυκε τοῖς ἁπαλοῖς μηρίοις, καὶ ἐπὶ τοῖς μήλοις (papillis) ἐπανθεῖ.

μηρὸς, οῦ. ὁ. (Μείρω) femur, femen. est a μείρω, divido: nam ibi est corpus humanum medium, vel, incipit ibi separata quasi a reliquo corpore pars. ἔνθα μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, Ε, 305, ubi apparet, quid dicatur ὁ μηρός. et 660, Τληπόλεμος μηρὸν ἀριστερὸν βεβλήκει, *ist in die linke lende getroffen, (is wounded in the left thigh.)* et 666, μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ. φάσγανον ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ, stringens gladium qui ad femur appensus erat, Α, 190. μιάνθην (per syncopen pro ἐμιάνθησαν) αἵματι μηροὶ εὐφυέες, Δ, 146, pulposa femora. ἀπενίζοντο (abluebant sibi) κνήμας τε, λόφον τε, ἀμφί τε μηρούς, tibias, et cervicem, et utrimque femora, Κ, 573. ἔβαλέ μιν (*traf ihn*) (*hit him*) μηρὸν (κατὰ) δεξιὸν ὀϊστῷ, Λ, 582. et 583, ἐβάρυνε δὲ μηρὸν, dolore affecit et inutilem fecit. et 809, βεβλημένος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ, et 828, μηροῦ δ' ἔκταμε ὀϊστὸν exscinde. et 843, ἐξέταμνε μαχαίρῃ μηροῦ ὀξὺ βέλος, excidebat sagittam ex femore. ἔβαλε μηρὸν ἔγχει, Π, 308. et 473, σπασάμενος ἄορ (gladium stringens) παχέος παρὰ μηροῦ. sic, λ, 230. et ἐρυσάμενος, Φ, 173. ι, 300. κ, 126, 294, 321, 439. φυὴν γε μὲν οὐ κακός ἐστι μηρούς τε (κατὰ) κνήμας τε, Θ, 135, *was die bildung und den wuchs betrift an lenden und beinen, (as to the shape of his thighs and legs.)* ἔφαινε δὲ μηροὺς καλούς τε μεγάλους τε, σ, 66. ᾤμωξεν καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῶ, Μ, 162, quasi ἐπὶ θαύματι μεγάλῳ. sic et Ο, 397. et 113, θαλερώ. conf. Jeremiæ xxxi, 19. sic et ν, 197. μηρὼ πληξάμενος, Π, 125, præ admiratione exterrente. in sacrificiis οἱ μηροὶ sunt femora victimarum, μηρούς τ' ἐξέταμον, Α, 460. Β, 423. μ, 360. confer μηρίον. in plurali οἱ μηροὶ dicuntur a poëta etiam τὰ μηρά: ἐπεὶ κατεκάη μηρὰ, Α, 464, coll. 460. Β, 427. μ, 364. μηρὰ δὲ κείαντες, cum adolevissent femora victimarum, ν, 26. διαμηρίζειν apud recentiores de congressu cum fœmina ponitur. Aristophanes, Aves, 670, 707, 1254. Vide sub ποῦς ad initium, et κνήμη.

μηρύομαι, f. ύσομαι, (Μείρω) conglomero in rotundum et densum, *ich balle zusammen, wickele rund zusammen, (I roll up into a ball.)* ab activa forma μηρύω, quæ est ab ὁ μηρὸς, propter rotunditatem et condensationem ejus. proprie dicitur de lana quando convolvitur, et de filis convolutis in glomum. deinde et de aliis; ut et de intexenda trama ponatur, utpote quæ semper circumplectitur si denuo est interserenda stamini. est ergo verbum metaphoricum, sumtum a forma femoris humani et clunis. τὸ μήρυμα et μήρυγμα et μήρυσμα, circumvolutio fili in orbem et glomum. verbum μηρύκω et μηρυκάω notat rumino, revolvo cibum et iterum mando. νηὸς ἱστία μηρύσαντο, navis vela convolvebant et complicabant, μ, 170, quod fiebat h. l. quia nulli flabant venti, ut inutilia essent vela expansa: συνέστειλαν. sic filum deductum circumvolvitur, μηρύεται, fuso: piscatores μηρύουσι, aut in media forma μηρύονται τὰ σχοινία περὶ αἰγιαλὸν, ὅτε συνάγοντες κατὰ κύκλον εἰλοῦσιν αὐτά. etiam ὁ ἀράχνης οὕτω μηρύεται κατά τινα εἴλησιν τὸν αὐτοῦ ἱστόν. καὶ ἱμονιοστρόφοι (funium loreorum confectores) δὲ οὕτω μηρύονται ἅπερ συγκλώθουσιν.

μηρύω, vide supra.

μήστωρ, ορος et attice ωρος. ὁ. (Μάω) prudens cogitando et agendo, præstans consilio et arte, peritus rei. est a μήδω. Ζῆνα, ὕπατον μήστωρα, qui alias dicitur μητιέτης, cujus consiliis omnia fiunt, Θ, 22. et in specie, μάχης, Ρ, 339, a cujus consilio pendent eventus pugnæ. Πρίαμος, θεόφιν (i. e. θεοῖς) μήστωρ ἀτάλαντος, prudens rector diis similis, Η, 366. sic, Πειρίθοος, Ξ, 318. Πάτροκλος, Ρ, 477. γ, 110. et 409, Νηλεύς. Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς, prudentissimi et peritissimi pugnæ, Δ, 328. βουλευτικοὶ ἐν μάχῃ. et sane τακτικώτατος memoratur hic rex eorum Menestheus. Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας ἀϋτῆς, Ν, 93, 479. δύω μήστωρες ἀϋτῆς, Πάτροκλος καὶ Ἕκτωρ, Π, 759. ἵππω δύω, μήστωρε φόβοιο, Ε, 272, duos equos, admodum veloces ad persequendum et fugiendum: ubi id nomen quasi de rationalibus positum. coll. 223. ut ergo h. l. φόβος notet non φυγὴν modo, fugam passivam, sed et δίωξιν, fugationem activam. Διομήδην, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο, i. e. μηδόμενον καὶ βουλευόμενον, δι' ὧν ἂν φόβον πάθηεν οἱ ἀντίπαλοι, qui fortiter novit fugam injicere hostibus, Ζ, 97. sic, Αἰνείαν, Θ, 108, nam loquitur quidem ibi Diomedes: at heroës Homerici virtutem et in hoste prædicabant libenter, nec solebant de absentibus magnis viris ignominiose loqui: ergo et h. l. est in sensu laudabili. sic et, Ἕκτορα, Μ, 39, qui probe callet fugam hostilem facere. sic et, Πάτροκλον, Ψ, 16.

μήτηρ, τέρος et τρός. ἡ. (Μάω) mater. est a μάω, f. μάσω et μήσω, i. e. ζητέω, foveo, tracto. a cura ergo sua circa natos nomen habet. metaphorice et de regionibus fœcundis et pascua læta præbentibus ponitur. τὴν ἀθανάτη τίκε μήτηρ sc. Achillem Thetis, Κ, 404. Ρ, 78. πότνια μήτηρ, Ζ, 264, ubi est vocativus, attice, pro μῆτερ. et 413, οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. et 429, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια. sic idem epitheton, Ι, 557, 580. Λ, 452. Σ, 35. Ψ, 92. Χ, 341. ζ, 30, 154. μ, 134. ο, 460, δμωαὶ καὶ πότνια μήτηρ, quam non nominat Eumæus; sed longe est alia, quam γυνὴ ante sæpius narrata, α, 416, seqq. ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, Ζ, 58, ubi γαστὴρ notat sinum et ubera. τῷ δὲ ὑπὸ, μήτηρ μοῦνον ἔτεκε, Ξ, 492. πότνια μήτηρ σε, ὃν τέκεν αὐτὴ, *dich ihren leiblichen son, (thee her own son,)* Χ, 352. τώ μοι μία γείνατο μήτηρ, Γ, 238. sic idem verbum, Δ, 474—476. Ε, 896. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Ζ, 24, 26. ἐμὲ οὐκ ἀνάλκιδα, Ν, 777. ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ, indulgens, Ζ, 251. χόλῳ (bile) δέ σε ἔτρεφε μήτηρ, Π, 203, ubi conf. χόλος. Ἀφροδίτη μήτηρ, ἥ μιν (Αἰνείαν) ὑπὸ Ἀγχίσῃ ἔτεκε βουκολέοντι, Ε, 313. χαρίεν δὲ φρεῖνα μήτηρ, Ζ, 481. οὐδὲ Θέτις μήτηρ, γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα, nec Thetis mater tibi est, sed cæruleum te mare peperit, Π, 34, coll. 37, et Σ, 332. ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, Σ, 9, coll. Π, 36, 37. μήτηρ φίλη, mater mea, Σ, 189. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια, Τ, 291. et 293, τρεῖς κασιγνήτους, οὕς μοι μία γείνατο. ὅτε μιν τέκε μήτηρ, cum nasceretur, Υ, 128. et 209, μήτηρ δέ μοί ἐστ' Ἀφροδίτη. μινυνθάδιον δέ με γείνατο, Φ, 84. et 109, θεὰ δέ με γείνατο. et 123, οὐ σε γοήσεται. et 276, ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν, ubi accusatur insons mater. μήτηρ ὀδύρετο, Χ, 79, 239, 405, 428. Ω, 73, 562, 710. μήτηρ ὥς, Ψ, 783, quod summam notat στοργήν. Διώνης, μητρὸς ἐῆς, Ε, 371. et 892, μητρός σοι μένος ἐστὶν, inquit Jupiter ad Martem, *du hast deiner mutter gewaltsamen sinn, (thou hast thy mother's violent temper:)* i. e. sicut aër (Juno) commotus valide, est impetuosissimus; sic et bellum violenter agit. τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, hoc ex matre rescierat, Ρ, 408, coll. 410, 411, ubi mater ex amore malum celat. μητρὸς πυκινὴν ὠπίζετο ἐφετμὴν, Σ, 216. et 396, μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, inquit Vulcanus de Junone: instinctu et consilio matris meæ audacis. νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος, Τ, 422. λίσσεό μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος, Ω, 466. μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος ἔκγονόν σε εἶναι φασί, Υ, 207. τῆς μητρὸς ἐριννύας, Φ, 412. ἐξ ἀρέων, Ι, 562, propter imprecationes diras matris. μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, matri suæ supplicabat, Α, 351. et 352, μῆτερ, ἐπεί με ἔτεκες μινυνθάδιον ἐόντα. μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ, Ζ, 87, matri tuæ et meæ, inquit Helenus ad Hectorem. πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ Ἰλιονῆος εἰπέτε γοῆναι, Ξ, 502, dicite patri ejus et matri, ut lugeant; plorare jubete eos. ἅμα, Π, 8. ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, Χ, 53. ἥ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ, Ω, 36. μητέρα δὲ, Ζ, 425. ὑπὸ μητέρα παῖς, Θ, 271, sicut puer ad matrem se adplicat, et sub eam subit. ἐμὴν, Ι, 451. Τηθὺν, Ξ, 201, 302. ἣν, suam, Τ, 20. χήρην, viduam, Χ, 499. μῆτερ, Α, 352, 586. Σ, 78. Τ, 21. Φθίην, μητέρα μήλων, regionem illam, matrem pecudum, i. e. valde compascuam, Ι, 475. sic et, ἐν Θρῄκῃ, μητέρι μήλων, Λ, 222, ob multas et pingues ibi oves et capras. qui terram vocat matrem; is ei potest et addere mammas: et hinc est τὸ οὖθαρ ἀρούρης. sic, Ἴδωνά τε, μητέρα μήλων, Β, 696, τόπον, θρεπτικὸν μήλων. Ἴδην μητέρα θηρῶν, montem Idam, multas feras

alentem, πολύθηρον, Θ, 47. Ξ, 283. Ο, 151. μήτηρ dicitur et de ave, pullos habente, Β, 313, 315. et de vacca, Ρ, 4. ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν, Δ, 130, ubi simile est elegans, de matre arcente muscas a corpore dormientis filii, ne diu sedendo aculeum infigant: et pertinet ad, ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, non vero ad τόσον, quod neutrum est adverbialiter positum, et de solo spatio exiguo, quo prætervolavit hasta corpus, intelligendum, nec pertinet ad simile de matre. μήτηρ μέν ἐμὲ φησὶ τοῦ ἔμμεναι, mater quidem dicit, me esse filium illius, α, 215, 216, quem locum quidam intelligunt, quasi jocetur Telemachus, et quasi dicat, nullum filium de patre suo posse esse certum, sed matri id credendum. sed poëta politissimus id non vult. re vera enim Telemachus patrem suum, utpote paullo post natum Telemachum ad Trojam profectum, nunquam noverat: ergo aliud dicere non potest, nisi, se fidem habere matri, affirmanti, se esse filium Ulyssis; neminemque per se scire posse, si pater non adsit, cujus filius sit, nisi mater id ei indicet. dicit præterea, se de facie Ulyssem patrem suum non nosse. cæterum Euripides, minus aulicus et politus, dicit: μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρὸς, ἡ μὲν γὰρ αὐτῆς οἶδεν ὄντα, ὁ δὲ οἴεται: quod vulgi quidem est dicterium, injuriosum autem in sexum. conf. Τηλέμαχος, et Aristotelem in rhetoricis. φίλη μήτηρ, tua mater, β, 88. et 135, ἀρήσεται (comprecabitur, invocabit) Ἐρινῦς. μὲν ὀϊζυρὸν τέκε, mater peperit eum ad infelicitatem, γ, 95. δ, 325. et 224, οὐδὲ εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε. σὲ ὧδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ, ζ, 25, i. e. cur sic negligens es natura. et 76, μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει ἐδωδήν. ἅτινά οἱ κατακλῶθες γεινομένῳ νήσαντο (neverunt) λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ, η, 198. εἰπὲ ὄνομα, ὅ,τι σε κεῖθι ἐκάλεον μήτηρ τε πατήρ τε, Θ, 550. sic, ι, 367, Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε, i. e. serva fuit mater mea, ξ, 202. τὸ ὄνομα ἔθετό μοι πότνια μήτηρ ἐκ γενετῆς, σ, 5, inquit mendicus jactabundus: nam proprie hoc epitheton est nobilium matrum. μήτηρ μητρὸς, τ, 416, i. e. ἡ μάμμη, avia materna. οὐ γάρ τοι (nequaquam enim) σέ γε τοῖον ἐγείνατο, φ, 172. οὐδέ ἑ μήτηρ ἔκλαυσε, ω, 291, neque eum mater deflevit, præsentem mortuum. ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς, invito et inscio patre suo et matre, ζ, 287. et 310—315, describitur potentia matris regiæ in aula. μητρός τ' ἐκ Πέρσης, κ, 139, ex qua nata est Circe. ψυχὴ μητρὸς κατατεθνειυίης, λ, 84—89. 140—143. 151—223, et maternus ibi depictus est in infortunio filii. et 279, μητρὸς Ἐρινύες, ubi sermo est de Œdipode, quem conscientia male factorum in matrem urebat, conf. Ἐρινύς. sed cur eundem non et patris Ἐρινύες? quia hunc insciens occiderat. et matrem quidem etiam inscius duxerat: sed quia, re palam facta, hæc se suspenderat; hinc id eum magis angebat. ergo Ἐρινύες notant et, magnam tristitiam et anxietatem et desperationem, quæ mentem consistere non sinunt, et corpus quoque adficiunt; conjunctæ cum casibus tristibus aliis fortuitis. ergo h. l. non præcise ob ἔχθισμον γάμον, sed potius ob casum tristem et eventum miserabilem matris suæ; quod poëta ipse innuit 276, 277, 278, coll. 270, seqq. cæterum μητρὸς est, αἱ ὑπὲρ τῆς μητρὸς, propter matrem. μητρὸς ἐῆς πατέρα, τ, 395. τί με χρὴ μητέρος αἴνου, φ, 110. παρὰ κίδοίῃ μητρὶ, Θ, 420. κεδνῇ, κ, 8. Πύλῳ ἔνι μητέρι μήλων, ο, 226, μητέρα δὲ, εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι, ἂψ ἴτω, α, 275, qui est solœcismus voluntarius, et accusativum deberet sequi ἀπόπεμψον: sed fingitur loquens considerate; qui sæpe, incipiens loqui in constructione aliqua, mox animadvertens fore eum sermonem incommodum, mutat sequentia. sic h. l. ἀπόπεμψον durius esset ad filium φιλομήτορα: hinc mutat id in ἂψ ἴτω. utrumque tamen innuitur: vel dimitte tu eam, vel ipsa sponte abeat. cæterum Minerva ibi est prudentia Telemachi deliberantis secum quid jam sit agendum: id poëtice narratur, coll. 248. ὄφρα ἂν ἵκηαι μητέρα ἐμήν, ζ, 304—315, ubi ea mater regit domum et regem, sed precario et clam. μητέρα Σκύλλης, μ, 125. ἀμύμονα, ο, 15. ἥ μιν ἔτικτε, ψ, 325. μῆτερ ἐμή, α, 346. λ, 163, 209. ρ, 46. σ, 226. φ, 344. ψ, 97. μυκώμεναι ἀμφιθέουσαι μητέρας, κ, 414, de vaccis. ἡ μήτρα, et ἡ μητρὶς, est uterus. μάτηρ, ἡ Θέτις, Ol. 2, 144. γαῖα, Ol. 7, 70. Py. 4, 253. ματρὸς σὺν πάθῃ, cum matris calamitate, Py. 3, 74. ματέρος εὐδένδροιο, i. e. γῆς, Py. 4, 132. ἀπὸ φίλης, i. e. a prima infantia, Py. 5, 153. δουλοσύνην, Py. 12, 26. ἀνελὼν ὑπὸ φίλης, Py. 9, 106, i. e. παρὰ μητρὸς λαβὼν, accipiens eum datum a matre sua. ὑπὸ σπλάγχνων, i. e. ἐκ τῆς νηδύος μητρικῆς, Ne. 1, 53. ἐκ μιᾶς, Ne. 6, 2. ματρὶ, Εὐρυανάσσῃ, Ol. 1, 73. ματρὶ, sc. deorum, Py. 3, 137. παρὰ μένειν, Py. 4, 330, sicut οἱ μαμμόθρεπτοι. σὺν ἀριστογόνῳ, Py. 11, 6. ματέρι, τῇ Λητοῖ, Ne. 9, 9. τελεία, i. e. Junoni, Ne. 10, 33. et 152, τεᾷ πελάσας. ματέρα, Ol. 6, 169, i. e. μητρόπολιν. sic et, Λοκρῶν, Ol. 9, 32, sc. τὴν Ὀποῦντα. θρασύμυθον κόρου, Ol. 13, 13, conf. κόρος. μολόντων παρὰ ματέρα, Py. 8, 122. πέφνε, Py. 11, 56. Οἰνάνθης, vitis floridæ vel maturescentis matrem, i. e. autumnum, Ne. 5, 11. μᾶτερ ἀέθλων, Ol. 8, 1, quia Olympica certamina præcipua erant in omni Græcia: et Olympia, urbs, erat mater certaminum eodem sensu, quo urbem primariam regionis vocamus μητρόπολιν. μάτερ φίλα, Py. 8, 140. ἡμετέρα, Ne. 3, 1. ἐμὰ, Ist. 1, 1. ἁλίου, Ist. 5, 1. α est Doricum.

μητιάω, f. άσω. (Μάω) consulto, cogito, propositum mihi habeo, molior consultando. βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν, consilium et voluntatem, quæ jam diis placeret consiliantibus, Η, 45, et decernentibus: pro μητιάουσι, contr. μητιῶσι, et rursus distracto circumflexo per insertum ο. sic et tertia plur. præs. indic. ἅτινα μητιόωσι μετὰ σφίσιν, quæ consilia habeant capta, Κ, 208, 409. κακὰ μητιόωσα, mala machinans et deliberata tecum habens, O Juno, Ο, 27, pro μητιάουσα. Ἕκτορι ἐπῄνησαν (adsensi sunt) κακὰ μητιόωντι, mala illis re vera consulenti, Σ, 312, coll. 313, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. ut ergo μητιᾶν etiam sit, consilium dare. ἑκάτερθε κάθειντο μητιόωντες βουλὰς, consilia agitantes, Υ, 153, de diis separatis in duas partes. ἑτέρως ἐβάλοντο θεοὶ, κακὰ μητιόωντες, α, 234, aliter accidere fecerunt dii, mala decernentes in nos. Ἀθήνη, νόστον Ὀδυσσῆϊ μητιόωσα, reditum ei moliens, ζ, 14. Θ, 9. δὴ τότε μητιόωντο (pro ἐμητιάοντο, contr. ἐμητιῶντο) Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων, τεῖχος ἀμαλδῦναι, Μ, 17, tum vero statuebant illi, murum dejicere prorsus. φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάασθε, pro μητιάεσθε, contr. μητιᾶσθε, Χ, 174, consultate; et utrumque est idem, ut sit ἐπίτασις νοήματος per synonymiam, quæ magnam in deliberando et statuendo diligentiam innuat. οὕτω Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι, pro μητιάεσθαι contr. μητιᾶσθαι, sic voluit Jupiter decernere, ι, 262.

μητιέτης, ου. ὁ. (Μάω) qui magnus est consilio, qui consilio suo statuit, βουλευτικὸς, ὁ μέγα βουλεύων, et est in poëta epitheton Jovis, cujus a consilio omnia pendent. μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεὺς, ubi syllaba finalis ης euphonice mutata est in α, sic tamen ut accentus loco suo non moveatur, Α, 175. æolice quidem poni possit acutus in antepenultima, Αἰολεῖς γὰρ προπαροξυντικοὶ, qui scribunt δύνατος pro δυνατός: præstat tamen in penultima relinqui eum, ut nominativus iste satis discretus sit a vocativo; qui vocativus est Α, 508, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ. φιλεῖ δὲ ἑ μητιέτα Ζεὺς, Β, 197. et 394, ἔφηνε τέρας, ostendit et apparere fecit portentum. Λαοδαμείῃ παρελέξατο, cum ea concubuit, Ζ, 198. κακὰ αὐτοῖς μήδετο, Η, 478, ubi etymologia innuitur. τρὶς ἔκτυπε, tonabat, Θ, 170. οὐχ Ἕκτορι πάντα νοήματα ἐκτελέει, Κ. 104. οὐκ ἐμὲ εἴασε, non mihi permisit, Λ, 278. ὅτε ὤρετο νίφειν, quando incipere solet ningere. Μ, 279. et 292, υἱὸν ἐὸν ἐπῶρσεν Ἀργείοις, Σαρπηδόνα, concitasset in eos. μέγα δ' ἔκτυπε, Ο, 377. τοῦ δ' ἔκλυε, Ω, 314. ἐμοὶ δειλῷ (misero) κακὰ μήδετο, ξ, 243. αὐτοὺς Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει (obstupescere faciet et impotes animi,) καὶ μητιέτα Ζεὺς, π, 298. conf. Theocr. Id. 16, 70.

μητίζομαι, vide μητίομαι.

μητιόεις, όεσσα, όεν, (Μάω) consilii plenus. it. cum cura et consilio inventus aut confectus. *weislich, (wisely.)* φάρμακα μητιόεντα, medicamina artificiose facta, δ, 227, τὰ κατὰ σύνεσιν εὑρημένα.

μητίομαι, f. ίσομαι. (Μάω) consilia agito ut efficiam aliquid; efficere conor aliquid consiliis meis et cura mea. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων, Τρώων καὶ Δαναῶν, μητίσσομαι (ob metrum pro μητίσομαι) ἔχθεα λυγρὰ, inquit Venus, Γ, 416, struam odia perniciosa inter eos consilio meo: i. e. efficiam cogitationibus meis artificiosis ut tu fias utrisque commune odium, ut utrique te æque detestentur; nam loquitur ad Helenam minaciter: faciam, ut in medio utrorumque sis odiosa. ergo μητίομαι est antecedens, consequens subintelligitur, πρᾶξαι. *ich will bey beyden parteyen einen heftigen hass wieder dich ausstudiren. (I will excite in both parties a violent hatred of you.)* ἄνδρα ἕνα τοσσάδε μέρμερα ἐπ' ἤματι (uno die) μητίσασθαι, Κ, 48, efficienda suscipere animo: et ei opponitur τὸ ῥέζειν, facere ipso opere, 49. nam Sigma videtur præter rationem duplicari a quibusdam editoribus: cum Iota sit anceps. αὐτῷ θάνατον μητίσομαι, Ο, 349, *will ihm den tod schmieden, (I will contrive his death.)* οὐδὲ αὐτοὶ πλείονα σοῦ αὐτοῦ ἴσασι μητίσασθαι, Ψ, 312, nec tamen illi ipsi plura te sciunt excogitare et machinari, βουλεύσασθαι. ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην, i. e. εἰς ὃν, σ, 27, in quem sane mala machinarer, *dem ich wohl gar übel rathen und mitfahren möchte, (on whom I would strive to bring misfortune;)* nam sunt eæ minæ Iri. ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, μ, 373, socii mei magnum facinus patrarunt commorantes hic.

μῆτις, ιδος et ιος. ἡ. (Μάω) consilium prudens, machinatio. est pro μῆσις, a μήδω, f. μήσω: et est idem quod ἡ βουλὴ et σκέψις et τὸ βούλευμα, *klugheit im thun. (prudence in conduct.)* possis et aptius dicere, esse a 3 sing. præt. pass. a μήδω, f, μήσω, præt. pass. μέμημαι, ησαι, ηται: ut sit excogitatum cum cura consilium. Διῒ ἀτάλαντος (κατὰ) μῆτιν, Jovi æqualis in consulendo prudenter, i. e. prudentissimus in consulendo et quærendo quid et quomodo sit agendum, Β, 169, 407, 636. Κ, 137, quibus locis sic vocatur Ὀδυσσεύς. et Ἕκτωρ, Η, 47. Λ, 200. nam magnus princeps maxime in bene consulendo et imperando sustinet personam dei. αὐτοὶ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην, Ρ, 634, 712, ipsi dispiciamus consilium optimum. εἴ τινα σὺν αὐτῷ (Nestore) μῆτιν ἀμύμονα (consilium irreprehensibile) τεκτήναιτο, fabricare posset rex, Κ, 19. νῦν δ' εἴη, ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, nunc exsistat sane, qui hoc melius consilium verbis indicet, Ξ, 107. ὑφαίνειν μῆτιν, texere consilium et componere, Η, 324. Ι, 93, de Nestore. οἱ δ' ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον, δ, 678, illi (proci) intra septum aulæ texebant inter se consilium, (coll. π, 412.) et 739, ἐνὶ φρεσὶ ὑφήνας, texens. πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, texebam animo, ι, 422, *überlegte, (considered.)* δεῦρο ἱκόμην, ἵνα σὺν σοὶ μῆτιν ὑφήνω, ν, 303. et 386, ὕφηνον, texe, strue.

ἐστί τις βροτῶν, ὅστις ἔτι ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει: est ne aliquis mortalium, qui posthac diis mentem et consilium indicabit suum, Η, 447, conf. νόος. ὄφρα ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω, Ι, 423, ut aliud deliberent et dispiciant consilium. αὐτῷ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, ei est tardior intellectus, et infirmum consilium, Κ, 226. κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόον, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ψ, 590, sc. juvenis viri: velocior et præcipitantior est ei intellectus, et consilium tenue; ὡς οἷα μηδὲν ἁδρὸν καὶ στεῤῥὸν (nihil solidi) προμηθουμένου τοῦ νέου ἀνδρός. ἰσχνὴ μῆτις, εὐδιάλυτος, εὐδιάῤῥηκτος, οὐ δραστήριος, ἀπαχής. est ergo hæc lenis vituperatio. διὰ μῆτιν Ἀθήνης, Κ, 497. ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε (νόου) νόος καὶ μῆτις ἀμείνων, ἢ — nobis nulla mens nullumque consilium hac mente et hoc consilio melius est, quam — Ο, 509, et in tali contextu νόος est internus, quem nemo alius videt, nam non omne νοηθὲν ἐξαγγέλλεται: μῆτις vero est, consilium verbis prolatum. μήτι (pro μήτιϊ, consilio) τοὶ (certe) δρυτόμος (lignarius homo) μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι, longe præstantior est, quam vi, Ψ, 315. sic et 316, κυβερνήτης. et 318, ἡνίοχος. artificio prudenter excogitato magis proficit, quam viribus. et 313, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην, siste tibi ante animum omne consilium; omnigeno modo dispice quid agendum sit. οὐ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπε, non te, filium ejus, prorsus destituit prudentia patris tui, β, 279, accepisti et tu partem tuam paternæ sapientiæ. εἴδομεν (ionice pro εἴδωμεν, videamus) ἤν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κίκευθε, γ, 18, quod consilium habeat, et proferat. et 120, οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθῆναι ἤθελε, nemo poterat conferri cum eo, quod attinet vim consilii. μῆτις ἀμύμων, ars consilii illa præstans, ι, 414, quod me Οὖτιν appellaveram: et quod hic Οὖτις accipiebatur pro μή τις. φραζώμεθα, εἴ τις ἔτι ἔσται μῆτις, κ, 193, consideremus, num quod adhuc erit consilium. μήτι (pro μήτιϊ, contracte) τε κλέομαι καὶ κέρδεσι, consilio celebris sum et compendiis, inquit Minerva, ν, 299, i. e. τῇ βουλῇ εὐκλεὴς εἰμι. οὔτε τινὰ ἄλλην μῆτιν ἐφευρίσκω, τ, 158. et 326, περίειμι (supero alias fœminas) νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. ὄφρα (donec) σε μῆτις ἐξήγαγε ἐξ ἄντρου, prudens consilium te eduxit ex antro Cyclopis, υ, 20. τὴν γὰρ ἀρίστην ἐπὶ (apud, inter) ἀνθρώπους φασὶ εἶναι, ψ, 125, inquit Telemachus ad patrem. μήτιος ἀμᾶς ἄπο, Ne. 3, 15, ex solertia, et arte mea. μῆτιν γαρύων παλαιγόνων, prudentiam prædicans majorum, Ol. 13, 70. πυκινὴν κλύοντες, Py. 4, 103, vaticinium sapiens audientes, et consilium divinum. et 466, ὀρθόβουλον, recte consultantem et suadentem prudentiam. ἑὰν ἀπαμείβετο, Py. 9, 67, cogitationem suam exposuit. μῆτιν δὲ (sc. κατὰ) ἀλώπηξ, consilio vulpes, Ist. 4, 79. μητίεσσι σοφῶν, Ol. 1, 15, periphrastice pro, ὑπὸ τῶν σοφῶν.

μήτις, ὁ ἡ. μήτι, τό. (Τῶ) ne quis, nemo; nihil, nequaquam. et sequitur conjunctivus vel optativus vel imperativus. μή τις μάχηται αὐτῷ, Ε, 411. κίοι, ne quis abeat, Λ, 704. ἐμβαίη, Π, 94. νεμεσήσεται, Ρ, 93, ne quis succenseat; Ionica indifferentia τοῦ ε et η, sicut et τοῦ ο et ω, in conjunctivo, pro νεμεσήσηται. sic, μήτις δηλήσεται, Θ, 444, ne quis fraudet te. ἔστω πρόφρων, nemo sit benevolus, β, 230. ε, 8. εἰ μὲν δὴ μήτις σε βιάζεται, si quidem nemo te violat, ι, 410, ubi est pro nomine proprio, coll. 408, et hinc est indicativus. ἀκούσῃ, ne quis audiret, μ, 48. με προσαυδάτω, nemo me alloquatur, ο, 439, coll. 441. ἀκουσάτω, nemo audiat, resciscat, π, 301. pleraque autem hæc loca debent intelligi divisa voce, μή τις, ut μὴ regat modum verbi. μήτι, nequaquam, *ja nicht etwa, keinesweges, (not even, by no means,)* Δ, 42. Ε, 130, ubi infin. est pro imperativo. et 252. Κ, 26, ubi deest verbum timendi, quod præcedere deberet, eleganter. et 383, 538. Ξ, 111, 483. Ο, 196. Ρ, 242. Τ, 179. Υ, 127. Χ, 120. β, 67, 303. δ, 820. ε, 187. κ, 23, 504. λ, 485. μ, 321. ν, 216, 229. ο, 12, 19. σ, 20. φ, 238. ω, 507. μή τινα, Ol. 1, 166. 2, 168, sc. ἄνδρα.

μήτρα, ἡ, μητρίς, ἡ, vide sub μήτηρ, prope finem, et δρῦς similiter.

μητραγυρτεῖν, vide sub ἀγείρω, aliquanto sub initio.

μητραδελφεός, οῦ. ὁ. (Φύω) matris frater. Py. 8, 49. scribitur et, μητράδελφος. Vide sub μήτρως.

μητρόδοκος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) a matre exceptus. nam accentus sic positus notat passive in talibus. ὑπὸ μητροδόκοις γοναῖς, Ne. 7, 124, seminibus a matre susceptis.

μητρόθεν, et dorice ματρόθεν. (Μάω) a matre. Ol. 7, 43. (κατὰ τὰ) ματρόθεν, Py. 2, 87. Ist. 3, 26.

μητροπάτωρ, ορος. ὁ. (Πάω) matris pater, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος, avus maternus, *grosvater von mütterlicher seite. (maternal grand-father.)* Λ, 224.

μητρόπολις, ιος. ἡ. (Πέλω) primaria urbs, et quasi mater aliarum. μεγάλαν πολίων μητρόπολιν, Py. 4, 34, ubi sic vocat urbem Theram. sic et Æginam, Ne. 5, 16, utpote quæ civitas multarum in aliis terris sitarum mater et origo fuit.

μητροπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) matres curans. est epitheton Lucinæ. ματροπόλῳ σὺν Εἰλειθυίᾳ, Py. 3, 15. τῇ περὶ τὰς μητέρας πολούσῃ.

μητρυιά, ᾶς. ἡ. (Μάω) noverca. exemplum bonæ novercæ, amantis privignum, amore in virum ductæ, est Ε, 70, 71. et 389, μητρυιὴ, περικαλλὴς Ἠερίβοια, quam confer in R. γνωτὸν μητρυιῆς, Ν, 697. Ο, 336. prisci norunt etiam μητρυιὸν, i. e. patruum, vel et, vitricum. poëtice ἡ μητρυιὰ signat pravas dispositiones animi, quemadmodum ἀγαθαὶ διαθέσεις vocantur μητέρες: et Hesiodus dies quasdam vocat μητέρας, i. e. χρηστὰς, alias vero μητρυιὰς, i. e. τὰς μὴ ἀγαθάς. ματρυιᾶς, Py. 4, 288, quam Pindarus nomine proprio vocat τὴν Δημοτικήν: sed a Sophocle vocatur ἡ Θεμιστὼ, ab aliis ἡ Γοργῶπις: et fuit noverca Phrixi impia.

μητρυιός, ὁ, vide supra.

μητρώϊος, ΐα, ΐον. (Μάω) maternus. μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα, in magnam domum maternam, τ, 410. in prosa contracte scribitur μητρῷος.

μητρῷος, α, ον, vide supra, et sub πατρώϊος.

μήτρως, ωος. ὁ. (Μάω) frater matris, *mutterbruder, (maternal uncle.)* ut ὁ πάτρως, ωος, frater patris mei. dicitur alias et, ὁ ἀπὸ vel πρὸς μητρὸς θεῖος. sed post Homerum a recentioribus dictus est ὁ μητροπάτωρ, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος, *mein mütterlicher grosvater, (my maternal grandfather;)* immo et omnes majores materni dicti οἱ μήτρωες: frater vero matris dictus est ὁ μητράδελφος, sicut patris ὁ πατράδελφος. in specie etiam ὁ πατρὸς ἀδελφὸς dictus est ὁ νέννος: et patris vel matris ἀδελφὴ dicta est ἡ τήθη vel ἡ τηθίς. πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, patris sui matris-fratrem, Β, 663. μήτρως ἦν Ἕκτορος, Π, 717, erat frater Hecubæ, matris Hectoris. sed, avus maternus, μάτρως, Ol. 9, 96. τεός, Ne. 5, 79. τοῦ μάτρωος, Ol. 9, 96. Ne. 11, 47. μάτρωϊ, Ne. 4, 130. Ist. 6, inscriptio. ὁμωνύμῳ, Ist. 7, 34. μάτρωες ἄνδρες, materni majores, Ol. 6, 130. Ist. 6, 90. ματρώων ὑμετέρων γένος, Ne. 10, 69.

μηχανάω, f. ήσω. (Μάω) conor aliquid efficiendum, quæro rationem efficiendi. *studire worauf, trachte zu finden, (I study how to accomplish something, to devise the means of doing it.)* ὁράω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας, σ, 142. sed forma media est frequentior. οἳ τάδε τείχεα μηχανόωντο, Θ, 177, pro ἐμηχανῶντο, qui hos muros moliti sunt ædificare. sic, ἀτάσθαλα μηχανόωντο, conabantur, proposita sibi in animo habebant, Λ, 694. sic, μηχανόωνται ἀτάσθαλα, γ, 207. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ, multi enim contra me mala struunt, π, 134. et 93, ἀτάσθαλα μηχανάασθαι, pro μηχανᾶσθαι. et 196, οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο, non enim sane mortalis talia conaretur; optativus, pro μηχανάοιτο, contr. μηχανῷτο. ἐχθροὶ μὲν πάντες, (omnes quidem odiosi et invisi mihi sunt) ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται, ρ, 499, etiam active, inimici mihi sunt: sed prius præstat. et 588, οὔ τινες ἀνθρώπων ὧδε ὑβρίζοντες (adeo insolenter agentes) ἀτάσθαλα μηχανόωνται. sic et, ἀεικέα, indigna, υ, 170. et 370, μηχανάασθε, pro μηχανᾶσθε. et 394, πρότεροι γὰρ μηχανόωντο. ἐπεὶ κακὰ μηχανόωντο, φ, 375. αἵπερ πρόσθεν (antea) ἀεικέα μηχανόωντο, patrabant et in animo habebant, χ, 432. κακὰ μηχανάασθαι, γ, 213. ὅσα φροντίδι μηχανᾶται, Py. 2, 170, quæ cum cura molitur contra alios.

μηχανή, ῆς. ἡ. (Μάω) consilium, artificium, remedium, ratio efficiendi aliquid, facultas excogitata. idem quod τὸ μῆχος. ἐμᾷ ἀμφὶ μαχανᾷ, dorice, Py. 8, 48, circa meam artem poëticam. ποτανᾷ μηχανᾷ, volucri arti, Ne. 7, 32, celeri artificio suo poëtico; et sermo est de Homero. ἔμπρακτον (possibilem) ἄντλει μαχανὰν, Py. 3, 110, disce et exerce artem, τέχνην. conf. ἀντλέω. et 194, κατὰ ἐμὴν, pro facultate et ingenio meo. μηχαναὶ πᾶσαι, Py. 1, 79, conatus omnes, sc. δωροῦνται ἐκ θεῶν, donantur a diis. μηχαναῖς ὀρθοβούλοις, Py. 8, 107, rectis artibus et consiliis.

μῆχαρ, τό, vide sequens.

μῆχος, τό. est ἄκλιτον, (Μάω) notatque, consilium, artificium, remedium, ratio efficiendi aliquid, facultas excogitata. est a μήδω, f. ήσω, ejusque præt. perf. a μέμηκα, pro μῆκος, mutato κ in χ, quia aliud nomen τὸ μῆκος, longitudo, etiam in usu est; ut distinguatur ab eo. apud Herodotum tamen ionice dicitur μῆκος pro μῆχος. κακοῦ οὐδὲν ἦν μῆκος, IV, 151. idem dicitur et τὸ μῆχαρ, sicut a τὸ δέλος fit δέλεαρ. contra ab ἡδονὴ fit τὸ ἦδος, cum spiritu leni Æolico. οὐδέ τι μῆχος εὑρεῖν δυνάμεθα, Β, 342. οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἐστι εὑρεῖν, Ι, 249. οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι (εὑρεῖν) δυνάμεθα, μ, 392. ἦεν ἀνήνασθαι, ξ, 238, nullo modo mihi facultas et ratio relinquebatur negandi et renuendi.

μιαίνω, f. ανῶ. (Θέω) proprie est, tingo colore rubro et sanguineo, it. inficio sanguine. deinde in genere, tingo, illino colore aliquo. denique est et, polluo, conspergo. poëta in genere utitur hac voce, ut sit, tingo colore, sive decens sit ille color, sive minus. pertinet ad αἷμα. ὡς δ' ὅτε τὶς γυνὴ ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ, si qua mulier ebur rubro colore hic illic tingat, Δ, 141. et 146, τοίοι σοι, Μενέλαε, μιάνθην, (dualis per syncopen, pro ἐμιανθήτην, etsi alii putent, esse pluralem pro ἐμιάνθησαν) αἵματι μηροὶ εὐφυέες. tale tingere dicitur et φαρμάσσειν. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίαις, Π, 795. et 797, πήληκα μιαίνεσθαι (pollui) κονίαις. θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη, Ρ, 439. ἄμφω μιάνθησαν κονίῃ, de luctatoribus cadentibus ad terram, Ψ, 732, oblinebantur pulvere. οὐκ ἐμίανεν ἀγορὰν, non contaminavit cœtum, Ne. 3, 25. Vide sequens.

μιαιφόνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) tinctus cruore, cruentus a cæde facta. a μιαίνω, tingo, *ich färbe*

(I colour, stain.) in specie colore rubro et sanguineo; et ὁ φόνος, cruor fusus cæde: et est epitheton Martis, non probri causa, sed ut consequens naturale certaminis bellici. sic μιαρὸς νεκρὸς, cruore oppletum corpus mortuum, ὁ αἱμοβαφής. Ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, homines exitio dans, sanguine et cæde cruentate, E, 31, 455. et 844, μιαιφόνος Ἄρης. sic et Φ, 402. est ex re ipsa bellica petitum nomen in laude, magis quam ἐφ' ὕβρει ἢ ψόγῳ.

μιαρὸς, ά, όν. (Θέω) proprie est, tinctus colore rubro, oblitus sanguine. οὐδέ ποθι μιαρὸς, nusquam est cruore obductus, Ω, 420, coll. 419, αἷμα πέριξ νένιπται: ut ergo sit, οὐ βεβαμμένος αἵματι. a recentioribus vero hæc vox, media olim, determinata est in deteriorem partem, ut illis sit μιαρὸς ὁ λυμάτων ἄξιος, ῥυπαρὸς, λυμεὼν, ἀκάθαρτος. sic plures voces, bonæ initio, in malam partem sunt deflexæ, e. c. ἅγιος, φαῦλος, etc.

μιγάζομαι, (Μίσγω) coëo. Ἥλιος ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι, vidit concumbentes eos, Θ, 271. in genere μιγάζω idem est quod μίσγω.

μίγδα et *μίγδην*, (Μίσγω) adverb. permixtim, promiscue. μίγδ' ἄλλοις θεοῖς, Θ, 437, in cœtu aliorum deorum. ὀστέα σοῦ καὶ Πατρόκλου κεῖται μίγδα, ω, 77. sic et κρύβδην et κρύβδα.

μιγνύω et *μίγνυμι*, (Μίσγω) misceo, adjungo. idem ac μίσγω; et est distractum a μίγω. ἐμίγνυόν νιν ἄνθεσι, Ne. 4, 35, admovebant et inserebant eum floribus, i. e. coronabant eum. ἐμίγνυτο ἵπποις, Py. 2, 84, equabus miscebatur et coibat Centaurus; creandæ sobolis causa. μιγνύμενον φρεσὶ, Py. 5, 23, admistum prudentiæ.

μίγω, vide supra, et ΜΙ'ΣΓΩ.

μικκὸς, *μικκύλος*, η, ον, vide sub μικρός.

μικρολεγὴς, ὁ, vide sub θάνατος.

μικρὸς, ά, όν. (Ἔω) parvus, paucus. est quasi μὴ ἱκηρὸς, non pertingens ad id quod majus et prolixius est, *nicht hinreichend, (not equal to.)* Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητὴς, E, 801, i. e. βραχυῆλιξ, brevis staturæ. ingenio pugnax, corpore parvus erat; quo versu poëta Priapëius lusit voce δέμας, quatenus id notat membrum virile. μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμα ἀποέργει, γ, 296, ubi parvus lapis dicitur comparative ad vastos fluctus maris. μικρῷ ἐν χρόνῳ, Ol. 12, 18. pro μικρὸς ponitur sæpe ὀλίγος. μικρὸν ὅσον, sequente futuro, est, brevi post, *bald hernach, (soon afterwards.)* Dores pro μικρὸς dicunt μικκός, unde est deminutivum μικκύλος, pusillus. μικκός γε (κατὰ τὸ) μῆκος οὗτος, parvus quidem statura iste est, Aristoph. Ach. 909, et respondetur, ἀλλ' ἅπαν κακὸν, sed omne malum inest ei, *er ist lauter übel, (he is thoroughly bad.)* ἡ Μίκα, est nomen propr. fœm. inde Aristoph. Thesm. 767.

μίλαξ, ἡ, vide sub λιαρός.

μιλτοπάρῃος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) est epitheton navium, quarum proræ minio erant illitæ. nam ἡ μίλτος est χρῶμα ἐρυθρὸν, δι' οὗ τὰ τῶν νηῶν ἔμπροσθεν βάπτονται εἰς ὡραϊσμόν. Ulyssis naves in specie hoc epitheto insignitæ, B, 637. sed et in genere, quæcunque naves, ι, 125.

μίλτος, ἡ, vide supra.

μιμέομαι, f. ήσομαι. (Μάω) imitor accurate. nam et hoc verbum, recentius Homero, est a μάω, cupio, quæro, derivatum. μιμήσαιτο γόον, imitaretur luctum, Py. 12, 38. est ergo, cupio adsequi, eadem faciendo.

μιμνάζω, (Νέω) non nuto, non cedo, firmus maneo, exspecto immotus. item, non moveo me, non procedo, non progredior, quiesco. idem ac μίμνω et μένω. ὃν δέ κε ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης, ἐθέλοντα, νοήσω μιμνάζειν παρὰ νηυσὶν, proprio ausu remanentem in castris, B, 392. οὐδέ τι φημὶ, (non puto, non volo) μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, γέρων περ ἐὼν, K, 549, et subducens me pugnæ.

μιμνήσκομαι, vide sequens.

μιμνήσκω. (Νέω) idem quod μνάω in primo significatu: facio ut aliquid firmiter in memoria hæreat, in memoriam revoco. est verbum ortum ex futuro, μνήσω, interserto κ, et præfixa reduplicatione τοῦ μ. μηδέ με τούτων μίμνησκε, ne fac, ut ista mihi perpetuo in mente sint, ξ, 169. coll. 168, 170. forma media notat intransitive. τοῦ γὰρ μιμνήσκεται ἤματα πάντα, illius memor est, ο, 54. οὐδέ τι χάρμης μιμνήσκοντο Τρῶες, non memores erant pugnæ, N, 722. ὅτε δὴ ὕπνου καὶ κοίτου μιμνήσκοιτο, υ, 138. νόστου μιμνήσκεσθαι, γ, 142. παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο, omnis fortitudinis memor esto, X, 268. ἤδη νῦν μιμνήσκεο πατρίδος αἴης, κ, 472. τῶν μιμνησκόμενος, Ω, 9. et 167, τῶν μιμνησκόμεναι.

μίμνω, (Νέω) non nuto, non cedo, firmus maneo, exspecto immotus. item, non moveo me, non procedo, non progredior, quiesco. est idem quod μένω. ὄφρα ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω, μ, 161, ut in eodem loco firmiter maneam nec me inde movere possim. τί με οὐ μίμνεις, ἐλέειν μεμαῶτα, λ, 209, cur me non exspectas, cur fugis me, cupientem amplecti te. et 186, πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει (ἐν) ἀγρῷ, habitat ibi perpetuo in agro: et in sequentibus describitur luctus veterum, 187—195. παρὰ νηυσὶν μίμνει, in castris manet semper, N, 747, quiescit ibi, nec se movet ad pugnandum. αἵτε (arbores) ἄνεμον μίμνουσι (sustinent firmiter) καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, M, 133, *die wind und wetter aushalten, (brave wind and weather.)* et 136, οὕτως ἔμιμνον αὐτοὶ ἐπερχόμενον τὸν, sic illi firmiter excipiebant eum invadentem: et notantur σταδαῖοι μαχηταί. τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους; Δ, 340, cur formidolosi absistitis, et manetis in loco vestro quieti, ut alii ante vos incurrant in hostem? ἔνθα οἷον ἔμιμνε, ibi me solum exspectavit stans, ut singulari certamine pugnaret mecum, I, 355. et 658, ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν, exspectavit auroram in lecto suo quiescens. sic τ, 50. π, 368. et de equis, quasi essent λογικοὶ, Θ, 561, μίμνον ἠῶ. οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε κῆρ, non sustinebant pugnam statariam, N, 713. οὐδὲ Ἕκτωρ μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ, O, 689, coll. 693, s. non manebat in turba suorum, sed procurrebat longe. et 727, Αἴας δ' οὐκέτι ἔμιμνε, non diutius stabat, sed recipiebat se. sic et Π, 102, quod honestius dictum quam ἔφυγε. ὅγε μίμνε Ἀχιλλῆα, stabat excepturus impetum Achillis, X, 92. et 439, ἕκτοθι μίμνε πυλάων, extra portas substiterit. ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων ἵππους, Ω, 470, substitit retrahens equos ne procederent cum curru. οὐδέ μιν μίμνον, non sustinebant eum, E, 94. Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε, solus stetit cum alii cederent retro, Θ, 80, coll. 79. et 78, οὔτ' Ἰδομενεὺς ἔτλη μίμνειν. αὐτοὶ χείρεσσι πεποιθότες μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, M, 136. coll. 132, 135. Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον, N, 129. ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον, ψ, 38, frequentes in domo habitabant una. ἐμίμνομεν ὀξὺν ἄρηα (sustinebamus acre prœlium) παρ' ἀλλήλοισι μένοντες, juxta nos invicem constanter stantes, P, 721. μίμνομεν ἐν μεγάροις, sedebamus et exspectabamus domi, ω, 395. εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις, ο, 544, si tu vel maxime diu illic maneas et moreris. ἵνα σοὶ τάδε σόα μίμνῃ, ut hæc tibi salva serventur, ν, 364. Ω, 382. αὐτοῦ μίμνε ἐπὶ πύργῳ, Z, 431, hic remane in muro, in urbe. μή μοι μίμνε τὸν ἄνδρα, *erwarte mir den mann nicht, (do not wait for the man,)* X, 38, inquit pater ad Hectorem. μίμνετε πάντες αὐτοῦ, manete omnes hic, B, 331, patienter perdurate hic. μίμνετε ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, sustinete vos, urgentes has meas nuptias, β, 97. τ, 142. ω, 131, *habt geduld, wartet, (have patience, wait.)* ἄλλοι μὲν νῦν μίμνετε, manete hic, ι, 172. μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ, ne amplius sedete inviti in mea domo, κ, 489, dimittam ego libens vos, nec morabor. μετόπισθε μενέτω, retro maneat, Z, 69. μιμνέτω αὖθι τέως γε, maneat hic, tamdiu saltem, T, 189. et 190, μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, congregati. οὐδ' ἐδύναντο τεῖχος ἔκτοσθεν μίμνειν, non poterant extra murum sustinere nos, I, 548, *konten das feld nicht halten, (could not keep the field.)* Τρῶες χεῖρας Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, N, 106. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν ἐν πεδίῳ, Σ, 255. et 263, οὐκ ἐθελήσει μίμνειν ἐν πεδίῳ. αἴ οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν, si ei placeat hic sedem habitationemque ponere, ζ, 245. εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτε αὐτόθι μίμνειν, λ, 355. ἤν περ γάρ κε ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν, exspectare, σ, 317, *biss an den morgen bleiben, (to stay till the morrow.)* σὺ δ' αὐτόθι μίμνων, I, 615, hic manens hospes mihi. ἐνθάδε μιμνόντεσσι, hic sedentibus nobis, B, 296, ubi hoc verbum habet ὀνειδισμὸν ἀργίας, καὶ δηλοῖ τὸ ἀπράκτως ἧσθαι.

μὶν, (Ὁ) pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό. et est enclitica. τότε κέν μιν, A, 100, eum. τῷ μιν εἰσάμενος προσεφώνει, B, 22, μὶν, sc. Ἀγαμέμνονα, et pertinet ad προσεφώνει, i. e. προσέειπεν. sic et 795. Π, 720. P, 585, 326. T, 82. possit quidem trahi ad εἰσάμενος, ut sit pro ἑαυτὸν, sc. quod attinet φθογγήν; sed id usui minus est consentaneum. conf. εἴδομαι. οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο ἄνακτα, illi vero, mortui, jura interrogabant circa ipsum, regem suum et judicem, λ, 569, ut ergo μὶν pertineat ad ἄνακτα, *um ihn als ihren richter, (concerning him as their judge:)* interrogabant eum de jure. οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο, ρ, 268, non facile sane aliquis eam domum expugnaverit; ubi μὶν pertinet ad domum: quæ per οἱ, ei, sc. οἴκῳ, 266, est indicata, ad sensum, etsi 264 præcesserit δώματα. videri quidem possit, hoc μὶν respicere τὰς θύρας, 267: sed attento ad contextum id non ita videbitur; etsi largiamur, μὶν etiam pluralem notare posse. ἀρνειῷ μιν (αὐτὸν) ἐΐσκω, Γ, 197. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, qui eum satis exercebunt, N, 315, sc. Hectorem, 316, ubi ergo μιν eodem modo præcedit, sicut ex λ vidimus; *nemlich den Hector, (namely, Hector.)* γεφύρωσεν δέ μιν αὐτὸν, quasi ponte junxit eum ipsum, Φ, 245, i. e. eum totum fluvium, quam latus est: et connotatur τὸ μέγα. sic et, μὶν αὐτὸν, 318, eum ipsum, quantus est. sic et Ω, 472, i. e. αὐτὸν ἐκεῖνον, *ihn selbs, den grossen mann, (himself, the great man.)* et γ, 327, 19, ubi αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν additur, μή τινα τῶν αὐτοῦ, ἀλλ' αὐτὸν ἐκεῖνον. et δ, 670, *eben ihn, (precisely him.)* ν, 190. est etiam pro ἑαυτὸν, αὐτὸν μιν, se ipse, δ, 244. μὶν in plurali est, M, 285, κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, coll. 278, sc. τὰς νιφάδας, unda autem accedens alia super aliam prohibet eas nives, ne possint in mari et littoribus cumulatæ apparere, *die welle rücket sie weg, (the wave drives them back,)* coll. 284. μὶν pro αὐτὴν, A, 29, πρίν μιν γῆρας ἔπεισιν. et 201, μὶν (αὐτὴν, τὴν Ἀθήνην) προσηύδα, ὁ Ἀχιλλεύς. μὶν (τὴν Ἀθήνην) χόλος ἥρει, Δ, 23. sic, μὶν, Ἥρην, E, 392. γενεὴν, Z, 151. κεφαλὴν, N, 204. et 432, sc. Ἱπποδάμειαν. προσηύδα, Ἥρην, O, 48. ἀλωὴν, Φ, 347. et 592, sc. κνήμην. Κλυταιμνήστρην, γ, 269, nam sermo est hoc versu de ea, subigenda ab Ægistho: cum fatum eam tradebat ut superaretur ab adultero. nam poëta refert omnia ad regimen deorum.

coll. Rom. i, 28. sequens autem versus de Ægistho loquitur. μὶν, sc. νῆσον, ι, 120. Ἀριάδνην, λ, 323. νῆα, ν, 163. αὐτήν μιν, ipsam, Λ, 117, sc. τὴν ἔλαφον. et Ω, 729, sc. Τροίην, coll. 732. μὶν pro αὐτό. Α, 237, sc. σκῆπτρον, coll. 234. Ζ, 221, sc. δέπας. Π, 142. ἔγχος. sic et Τ, 389. Χ, 286. τόξον, φ, 41, 150, 246. χερμάδιον, Υ, 287. μὶν, sc. τὸν στρατὸν, Ol. 11, 17. τὸν Δία, Ne. 7, 124. Χείρωνα, Py. 3, 115, ubi tamen duplici modo pertinet et ad ἔπιθον, hortarentur *eum* hymni mei; et ad παρασχεῖν, ut sit pro ἑαυτὸν, ut præberet *se* medicum. Ne. 3, 66, οὐκ ἔπαυσέ μιν, (κατὰ) ἀλκὴν, non cessare fecit eum, quod attinet robur. μὶν, i. e. τὴν ἀρχὴν, Py. 4, 193. et pro αὐτὴν, Ol. 2, 48.

μινύθω, (Ἔω) facio ut numerus fiat exiguus, ut res fiat parva, imminuo, it. intransitive, imminuor, minor fio. οὓς μινύθῃ, quos infirmiores facit deus, Ο, 492, sc. subtrahendo iis auxilium suum. et 493, ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ὁ Ζεύς. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, ὅππως κὲν ἐθέλῃσι, Υ, 242, auget, minuitque hominibus præstantiam et felicitatem, prout vult. μινύθει δέ τε ἔργα ἀνθρώπων, Π, 392, imminuuntur agri culti, vastantur. μινύθουσι δὲ οἶκοι, ædes minuuntur. i. e. consumuntur, igne, Ρ, 738. μινύθει δέ σοι ἦτορ ἑταίρων, δ, 374, minuitur tibi cor sociorum, i. e. animo cadunt. et 467, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ. περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσι, et circum cutes consumuntur, μ, 46, *die haut an ihnen verfaulet, (the skin of them is putrified.)* τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες μνηστῆρες, ξ, 17, hos enim porcos imminuunt numero proci comedentes, *verzehreten sie nac hund nach, (consumed them by degrees.)*

μίνυνθα, (Ἔω) adverb. paullum, paullulum. *ein wenig, nicht viel, nicht lange, (a little, not much, not long.)* ἐπεί νύ σοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, Α, 416, ubi περ pertinet ad ἐπεὶ, siquidem; et adverbia pendent ab omisso verbo ἐστὶ, vel simili; ut μίνυνθα et δὴν sint oppositum, siquidem tibi portio vitæ brevis valde est, non sane diuturna: *da du so ein klein stück zu leben bekommen hast, (as the share of life allotted thee is so small.)* μίνυνθα δέ οἱ γένετο ὁρμὴ, brevis autem ei fuit hic conatus, Δ, 466. ἀλλὰ μίνυνθα ἡμῶν ἔσσεται ἦδος, sed brevis nostra erit delectatio, *die freude wird geringe seyn, (our joy will be short,)* Δ, 517. et 539, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρὸς, paululum recedebat ab hasta, i. e. omnino non remisit hastam. Sic et Germani suum, *wenig, (little,)* ponunt, si adsiduitatem magnam volunt notare. e. c. *er kömmt wenig von den büchern, (he scarcely quits his books,)* i. e. semper libris vacat. ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον, vel paululum, Μ, 356. τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ. οὔτι μάλα δὴν, Ν, 573, percussus palpitabat breviter modo, non sane diu. et posterior phrasis, οὔτι μάλα δὴν, est explicatio prioris, μίνυνθά περ. καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, saltem ad breve tempus, ὄφρα ἔτι εὕδει Ζεὺς, Ξ, 358, i. e. ἐπὶ ὀλίγον δή. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ μέλλον ἀπέσσεσθαι, Ρ, 277, parumper, non diu, abfuturi et Achivi erant ab eo, i. e. cito et illi accessuri erant. οὐδὲ μίνυνθα ἕξουσιν Πηλείωνα, ne per minimum tempus sustinebunt eum, Υ, 27. μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε ἀλλήλων, paululum modo et ad breve tempus complexi nos invicem, Ψ, 97, inquit Achilles ad umbram Patrocli apparentem sibi. οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μίνυνθά γε κείμεν οὕτω, non tamen eos in posterum spero vel paululum sic jacere velle, Θ, 315, i. e. οὐδ' ἐπ' ὀλίγον, ne per breve quidem tempus. εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ εἰς πατέρος δῶ, si talis ire possem, vel ad breve tempus, in patris mei domum, λ, 500, inquit mortuus Achilles. οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα, *sie schliefen nicht lange sondern wenig. (they slept not long but only a little,)* ο, 493. ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, χ, 473, de ancillis suspensis. sæpe μίνυνθα est et ὀλιγάκις, *wenige mal, (seldom.)*

μινυνθάδιος, ία, ιον. (Ἔω) non diu durans. de homine est βραχύβιος, de aliis rebus ὀλιγοχρόνιος, οὐδηναιός (quod adjectivum est ab οὐ δήν). dicitur ergo de brevitate temporis. sed et de brevitate spatii, et staturæ, non longus. μῆτερ, ἐπεί μὲ ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα, *da du mich nun von doch so kurzem leben geboren hast, (as thou hast born me to so short a life,)* Α, 352, i. e. ὀλίγον, sc. τῷ χρόνῳ τῆς ζωῆς: ἐπ' ὀλίγον ζῆσαι μέλλοντα. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, nam breve ei ævum erat, Δ, 478. Ρ, 302. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν ἔσεσθαι, i. e. ὀλιγοχρόνιος, Ο, 612. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ γείνατο, Φ, 84. μινυνθαδίω δὲ γενέσθην, λ, 306, brevis ævi nati erant ambo. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν, brevis ævi sunt, τ, 328. λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος ἔσσεται, populo brevior erit dolor, Χ, 54, in opposito ad parentes, qui vehementius lugent filium occisum. ergo ibi est, minor gradu et intensione. sic ab ἀμφαδὸν fit ἀμφάδιος.

μινυὸς, ὰ, όν. (Ἔω) est Atticum, pro μικρός. parvus, brevis, paucus. *wenig, winzig, (little, small.)* hinc est et μινύρω, et μινυρίζω, i. e. ὑποκλαίω, exili voce lamentor, quod et dicitur κινύρομαι. hinc dicti οἱ Μινύαι, ῶν, i. e. nati, *die kinder, (the children.)* pro μικρὸς vel μινυὸς, reperitur et τύννος vel τυννὸς, ut notetur parvus, tantulus. sic apud Theocrit. Id. 24, 137, de Hercule dicitur, ὅτι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον, vilem et tenuem cœnam nullo igne præparatam cepit. et apud Aristophanem frequens est τυννουτοσὶ, pro τυννοῦτος, sic parvus, tantillus; ubi digitus minimus ab histrione ostenditur.

μινυρίζω, (Ἔω) quod et μινύρομαι dicitur, i. e. μινυὸν κλαίω, vel μινυὸν ᾄδω, fleo vel cantillo voce pressiore, *ich winsele, weine sachte, singe sachte und zart, (I whine, weep softly, sing in a low tone.)* nam est per paragogen, a μινυὸς, i. e. μικρὸς, λεπτός. μήτι μοι παρεζόμενος μινύριζε, *setze dich nicht her und winsele, (do not sit down and whine.)* Ε, 889, μὴ θρήνει λεπτὸν καὶ ἠρέμα, μὴ ἀποδύρου. περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον, δ, 719, ancillæ circa eam gemebant. ponitur ergo ἐπὶ ὑφειμένου κλαυθμοῦ in poëta. Vide supra, et sub κλαίω, prope medium.

μινύρομαι, μινύρω, vide supra, et sub μινυός.

μιξόθριξ, ὁ, ἡ, vide sub μεσαιπόλιος.

μίξω, fut. vide ΜΙ'ΣΓΩ.

μισγάγκεια, ας. ἡ. (Κῶ) locus depressus, in quem a montibus circumpositis aquæ confluunt. a τὸ ἄγκος, et μίσγω, misceo. χείμαῤῥοι ποταμοὶ καταρέοντες ὄρεσιν ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ, Δ, 453. est ergo idem quod κοίλη χαράδρα.

ΜΙ'ΣΓΩ, (pro μίγω) f. ίξω. f. 2. ιγῶ. misceo, adjungo. κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον, pro ἔμισγον, Γ, 270, quod h. l. proprie dicitur: nam vinum Græcum et Trojanum commiscebatur ad libationem, quia in fœdere faciendo duo vina in unum permiscenda erant. alias vinum libandum debebat esse ἄκρατον, non vero aqua mixtum. alibi hoc verbum de vino aqua mixto ponitur, e. c. οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, α, 110. ἄνδρας μισγέμεναι (attice pro μίσγειν) κακότητι καὶ ἄλγεσι, υ, 203, *männer in unglück und kummer zu setzen, (to plunge men into calamity and affliction.)* μίξαι χεῖράς τε μένος τε, Ο, 510, quod proprie de tali pugna dictum: nam erat συμπλοκὴ στρατευμάτων, ὡς ἐπὶ πάλης, conserere manus et robur. οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς ἐμίσγετο, Σ, 215, sc. Achilles, cum prodiret ad terrendos hostes; non aliis Achæis se admiscebat, sed solus seorsum stabat. ergo simpliciter συνεῖναι h. l. notat. in specie et de amicorum congressu et convictu ponitur: καί κε θαμὰ, ἐνθάδε ἐόντες, ἐμισγόμεθα, δ, 178, et sane frequenter hic una fuissemus, inquit Menelaus de Ulysse vicino. κούραις ἔμελλε μίξεσθαι, venturus erat ad virgines, ζ, 136, accessurus ad conventum earum. et 288, ἀνδράσι μίσγηται, cum viris versetur. μίξεσθαι ξενίῃ, hospitii jus constituturi, ω, 313, quæ est periphrasis τοῦ, ξενισθῆναι. οὐδὲ ἐμὲ μίσγεσθαι ἐῶσι, sc. εἰς αὐτοὺς, non sinunt me admisceri sibi et in societatem suam recipi, Ψ, 73, queritur anima Patrocli de inferis, cum adhuc esset insepultum corpus. αἰδέομαί τε μίσγεσθαι ἀθανάτοις, in conventum deorum venire, Ω, 91, inquit Thetis. ἐπεὶ θαμὰ ἐμισγόμεθα ἀλλήλοις, frequenter conversabamur inter nos, α, 209, de amicis. πτωχὸν ἐάσομεν ἔσω μίσγεσθαι, sc. ἡμῖν vel εἰς ἡμᾶς, σ, 49, mendicum versari nobiscum sinemus in domo. τῶν μισγομένων ἐγένετο ἰαχὴ, Δ, 456, ubi de pugnantibus, et apte, nam præcesserat simile de aquis. μισγομένων ἀνέμων, variis ventis impetuose flantibus, ε, 317. γλῶσσαι ἐμέμικτο, Δ, 438, erant ibi variæ et confusæ dialecti: nam est ibi per apocopen γλῶσσ', et accuratiores jubent subintelligi pluralem, etsi verbum sequatur in singulari; quæ figura in Pindaro est frequens, ut et fœmininum aut masculinum plurale, non tantummodo neutrum, habeat verbum in singulari. sic alibi, κνῆμαι παλάσσετο. μίκτο (pro ἐμέμικτο) δ' ὁμίλῳ, recepit se in ordines aciei suæ, Λ, 354. Π, 813. πολλὰ μὲν ἐσθλὰ, μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρὰ, δ, 230, multa salutaria, multa noxia, permixta inter se. οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ, Θ, 196, hoc signum non intermixtum est numero aliorum signorum positorum. ἅλεσι μεμιγμένον εἶδαρ, cibum salibus intermixtum, λ, 122. ψ, 270, i. e. pisces ex mari captos: nam οἱ ἅλες (si displiceat statuere αἱ ἅλες) poëtice positi sunt pro mari, quia est salsum; et cibus mixtus salibus, i. e. salsis marinis aquis, sunt pisces et ostrea, et ejusmodi. apparet ex iis locis, piscium mercaturam et exportationem in alia loca fieri illis temporibus nondum solitam. possis et generalius explicare h. l. non edunt cibum, commixtum salibus marinis, i. e. opera maritima quæsitum aut in mari coctum. ἄλλη ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη, τ, 175, alius alia dialecto utitur in ea regione. προμάχοισιν ἐμίχθη, Ε, 134. Θ, 99. Ν, 642. Ο, 457. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, Υ, 374, horum (duorum exercituum) collatum est robur, ad pugnandum. Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν ἔμιχθεν, pro ἐμίχθησαν, Γ, 209, venerunt legati ad Trojanos in concilio congregatos. κάρη κονίαις ἐμίχθη, caput injectum est in pulveres, χ, 379, *der kopf ward ihm vor die füsse geleget, (the head was thrown at his feet.)* sic et Κ, 457. μιχθεὶς ἀλλοδαποῖς, cum ad extraneos venisses, Γ, 48. Ἀθήνη οὐκ εἴασε μιχθήμεναι (pro μιχθῆναι) ἔγχος ἔγκασι φωτὸς, non sivit hastam penetrare in corpus, Λ, 438. Τρώεσσι μίγη (ἐμίγη) Διομήδης, Trojanis immiscebatur, pugnans contra eos, Ε, 143, *drunge unter sie, (was encompassed by them.)* μίγεν (ἐμίγησαν) ἀνδράσι λωτοφάγοις, ι, 91, accesserunt ad eos, et iis immiscebantur, ut legati. ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι, pro μιγῶσι, aor. 2. conj. pass. Β, 475, si vel maxime in pascuo permixti inter se fuerint greges illi. ὅτε ἐν κονίαις μιγείης, Γ, 55, quando pulveri immistus fueris, i. e. quando cades in bello: et est ibi pro ἐμμιγείης, *wenn du wirst erleget seyn, (when thou shalt be slain.)* ἐπὴν κρητῆρι μιγείη, postquam immixtum fuerit medicamen illud crateri, δ, 222. ἕως ὅγε Φαιήκεσσι μιγείη, ut ille inter Phæacas, hospites suos fu-

turos, veniret, enatans e mari, ε, 386. et 378, εἰσόκεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείης, donec venias ad eos. καί κεν μνηστήρεσσι μιγείην, ο, 314, ad procos accederem et inter eos versarer. αὐτοῦ μιγήμεναι (μιγῆναι) ἐν παλάμαισι, Φ, 469, i. e. ἐμμιγῆναι παλάμαις αὐτοῦ, cum manibus ejus conserere suas manus, pugnando; ἀντιστῆναι ἄχρι χειρῶν. sic, μιγῆναι ἐν δαΐ, pro ἐμμιγῆναι δαΐ, immisceri pugnæ, N, 286, nisi ibi mavis statuere, deesse dativum, τοῖς πολεμίοις, ut ἐν ad δαΐ pertineat, in pugna. sed prior locus ex Φ prælucet. sic et Ξ, 386, ubi adest dativus, τῷ, sc. Ποσειδῶνι, οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι ἐν δαΐ, non fas est, non licet cuiquam, congredi contra hunc in pugna; et id additum ad differentiam alius congressus, ἐν γυμνασίᾳ, φιλότητι, etc. ὅτε ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι, cum accessurus prope erat ad vigiles, K, 365, infin. fut. 2. pass. coll. 180, ubi est phrasis synonymica. μιγέντα προμάχοις, Δ, 354, i. e. προμαχόμενον, simulque, pugnantem contra primam aciem Trojanorum, immixtum primis ordinibus hostium, et contra eos dimicantem. sic, σ, 378, ἐμὲ ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα, videres me inter primos ordines conserentem manus, sc. πολεμίοις, cum hostibus. οὐδέ τις αὐτῇ μίσγεται, nemo cum ea versatur, nemo ad eam accedit, *es hat niemand umgang mit ihr, (none has access to her,)* η, 247, ubi sermo est de Calypso, quæ sola colit insulam; nisi malis αὐτῇ, i. e. νήσῳ Ὠγυγίῃ, intelligere, ad quam nemo accedit; nam prorsus ἐκτετόπισται hæc insula a poëta. ἄελλα ἁλὶ μίσγεται, N, 797, turbo venti miscetur mari, i. e. incumbit mari et commovet illud. οὐ Τρῶες ἐδύναντο μιγήμεναι (μιγῆναι) κλισίαις Δαναῶν, O, 409, non poterant eo penetrare in castra, ut inter tabernacula pugnarent cum Græcis: i. e. πελάσαι, appropinquare, hostiliter. sed K, 424, πῶς εὕδουσιν ἐπίκουροι, ἦ μεμιγμένοι Τρώεσσι, ἦ ἀπάνευθε, quomodo dormiunt auxiliares copiæ, num permixtæ cum Trojanis, an seorsum; συγκεχυμένως καὶ ἀναμὶξ κείμενοι: et τοῦ, ἀπάνευθε, synonymum est, κεκριμένοι, separati. de congressu *venereo* non minus sæpe positum. ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι γυναικὶ νέῃ, ut miscearis in amore mulieri juvenculæ novæ, B, 232, et est ionice pro μίσγηαι. ἀνὴρ, ὅς ἐμίσγετο λάθρῃ, qui coierat clam cum ea, ο, 429, coll. 416—421, πλυνούσῃ ἐμίγη εὐνῇ καὶ φιλότητι, cum vestes lavaret, coiit cum ea. δμωαὶ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο, υ, 7, pro ἐμίσγοντο, et hæc vocis dilatatio simul innuit crebram consuetudinem hujus rei. sic, ἡ Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, σ, 324, quæ cum eo frequenter coibat, et additur, καὶ φιλέεσκε, pro ἐφίλει, sc. αὐτόν: ubi describitur ancilla infida, quæ non sentit luctum dominæ suæ, sed potius cum inimico dominæ consuetudinem corporis habet, ἡδονὴν ἀνταλλαξαμένη τοῦ πενθεῖν. ἐκλελάθοιντο Ἀφροδίτης, ἣν εἶχον ὑπὸ μνηστῆρσιν, μίσγοντό τε λάθρῃ, χ, 445, ubi pœna sumitur de iis ancillis. ἄλοχοι δὲ ἄλλοις μιγεῖεν, pro μιγείησαν, uxores misceantur cum aliis, Γ, 301, quæ est imprecatio in hostes. (vide Bayle Diction. sub voce *Egialee*, nota B.) et 445, ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, miscebar, ego cum Helena, coll. 442, s. ποιμαίνων ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, τῇ καλῇ Νηΐδι, Z, 25. et 161, αὐτῷ (Βελλεροφόντῃ) γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο (ardentissime cupiebat) κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι, pro μιγῆναι. et 165, ὅς μοι ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, ubi hæc uxor Prœti accusat innocentem. φιλότης καὶ εὐνὴ, ἣν ἐμίγης, O, 33, i. e. κατὰ ἣν ἐμοὶ, inquit Jupiter ad Junonem. αὐτῇ (τῇ Περιβοίᾳ) μίγη ποταμὸς, i. e. præses fluvii, Φ, 143. εὐνῇ δὲ οὔποτε ἔμικτο, pro ἐμέμικτο, concubitu nunquam mixtus est cum ea, α, 433, sc. cum hac pulcra ancilla sua, a se amata. et est hoc verbum, de congressu quovis poni solitum, ut vidimus, circumlocutio σεμνή. sic et verbum ἐπιπλέκεσθαι, amplecti; e. c. Αἰγυπτίαν ὠνησάμενος θεράπαιναν, ἐπεπλέκετο αὐτῇ. Ἰασίωνι ἐμίγη Δημήτηρ φιλότητι καὶ εὐνῇ, congressa erat Ceres cum eo, ε, 126, et duo addita nomina determinant rem, qualis fuerit congressus. αὐτῇ Ποσειδῶν ἐμίγη, η, 61, coiit cum ea. ἣ (Ἰφιμέδεια) δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι, quæ sane dicebat se congressam cum Neptuno, λ, 305. ἢ ἔτι ἐῷ (pro ἐάοι, sineret) μνηστῆρσι μιγῆναι, sc. αὐτὰς, υ, 12, coll. 6—8. εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβήσομεν, ὄφρα, μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν (ionice pro πεποίθωμεν, perf. conj. m.) ἀλλήλοισι, inquit Circe ad Ulyssem, κ, 334, ut fidamus alter alteri. Ποσειδάωνι μιγεῖσα, α, 73. ᾧ τέκνα τέκῃ (cui liberos pepererit) φιλότητι μιγεῖσα, τ, 266. Ἑλένη ἀνδρὶ παρὰ ἀλλοδαπῷ (extraneo) ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ, ψ, 219. μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβῆναι ἠδὲ μιγῆναι, I, 133, 275. T, 176, de præterito. ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, Ξ, 295, coibant ambo, Jupiter et Juno, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε. ἀγαθὸν δὲ, γυναικὶ μίσγεσθαι ἐν φιλότητι, inquit Thetis cohortans filium, Ω, 131. ὡς τὰ πρῶτα μίγησαν, θ, 268, Mars et Venus, coll. 271. ἐν ἀγκοίναις Διὸς μιγεῖσα, λ, 267, ἡ Ἀλκμήνη. notat ergo quemvis congressum, determinandum ex contextu. τῷ ἔμιξε πότμον, Ist. 7, 35, fatum et mortem intulit ei; ubi est notio mortalitatis. ἔμιξαν Κόλχοις βίαν, Py. 4, 379, robur suum, i. e. se, intermiscuerunt illis, i. e. accesserunt ad eos. μῖξαι γάμον ἐν ἀλλήλοις, Py. 4, 397, nuptias jungere inter se. μισγομένην Διΐ, Ist. 8, 75. μέμικται ἐν αἱμακορίαις, Ol. 1, 147, pro ἐμμέμικται, adsecutus est honores sepulcrales. ἄξιος εὐλογίαις μεμίχθαι, dignus laudibus immisceri, i. e. laudari, Ist. 3, 5. μέλι μεμιγμένον γάλακτι, Ne. 3, 134. ἕκηλος μίχθε (æolice pro ἐμίχθη) αὐτῇ, Ol. 9, 88, tranquille coiit cum ea. ἔμιχθεν (pro ἐμίχθησαν) στεφάνοις, Ne. 2, 34, adjuncti sunt coronis, i. e. vicerunt. μιχθεὶς νύμφῃ Ῥόδῳ, Ol. 7, 131. θάμβει μιχθεὶς, Ne. 1, 86, stupori admixtus, i. e. stupens. μιχθεῖσα αὐτῷ, Ol. 6, 48. Py. 3, 26. μιχθέντι θεῷ καὶ κούρῃ γάμον, cum conjungeret nuptias inter deum et puellam, Py. 9, 22. μιχθέντα φύλλοις, Ne. 1, 27, foliis olearum admixtum, i. e. vincentem et coronatum: adsecutum coronam. μιχθέντες ἤθεσι τῶν, Py. 4, 458, admixti sedibus eorum, i. e. recepti ab iis in partem agri. μίγεν (pro ἐμίγησαν) ἐν θαλάμῳ, Py. 9, 122. μιγεῖσά οἱ καὶ Ζηνὶ, Py. 9, 148, ἡ Ἀλκμήνη. proprie hoc verbum dicitur ἐπὶ ὑγρῶν: metaphorice de omni conjunctione.

μισέω, f, ήσω. (Μύω) aversor, nolo, repudio, odi. est a τὸ μῦσος, mutata vocali: quod a μύω. μύει γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁ μισῶν. et τὸ μῖσος fere idem est quod Romanorum *invidia*, quando quid torvis et indignantibus oculis contuemur. μίσησεν (pro ἐμίσησε) δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι, P, 272, et hinc displicebat ei valde, fieri eum prædam canibus hostium; et sermo est de Jove, nolente, ut Patrocli cadavere potirentur Trojani: οὐκ ἤρεσκεν αὐτῷ, κυνοσπάρακτον γενέσθαι αὐτόν. sed et ἐπὶ μίξεων ἀσέμνων posuit comicus honeste τὸ μισεῖν. hinc ἡ μισητὴ est meretrix, quæ vulgat corpus turpiter: et ἡ μισητία ponitur ἐπὶ καταφερείας, i. e. ῥοπῆς ἀσχέτου τῆς περὶ μίξεις, salacitas incontinentior. μισεῖν ὑβρίζοντα, contumeliosum odisse et aversari, Py. 4, 506, βδελύττεσθαι.

μισήτη, ης ἡ. (Μίσγω) libidinosa mulier. ὁ μισήτης, ου, libidinosus. est pro μισγήτη et μισγήτης, qui nimius est appetitu coëundi. ἡ μισητία (pro μισγητία) est nimius ille appetitus; deinde et, quævis ἀπληστία cibi aut cupidinis. Aristoph. Plut. 990. Aves, 1619. et est pro μισητεία.

μισητὴ, ἡ, **μισήτης**, ὁ, **μισητία**, ἡ, vide supra, et sub μισέω.

μισθάριον, τὸ, **μισθαρνέω**, vide sequens, et sub ἄρνυμαι.

μισθὸς, οῦ. ὁ. (Θέω) merces, *der lohn, (wages.)* donum pactum, pro labore suscepto datum. dicitur idem et, τὸ λάτρον: hinc ὁ λάτρις, ιος, est ὁ ἐπιμίσθιος, qui mercede conductus opus facit. vox putatur composita ex τὸ μῖσος, odium, et θέω, i. e. τίθημι, οὗ μισητὴ ἡ θέσις, nam δουλοποιεῖ quasi. antiquis enim libertas pretiosissima videbatur, et merces putabatur odiosa res, ὡς ἀνελεύθερος: adeo, ut et Attici, vitantes hoc odiosum vocabulum, θαῦμα dixerint loco μισθοῦ, et θαυμάζειν pro μισθὸν διδόναι. probabilis igitur fit hæc etymologia, qua indicatur *positio odiosa et invisa*, imo et *conditio vitæ odiosa*, si quis cogitur egestate, opus mercede facere. paullatim in specie μισθὸς poni cœpit de stipendio militari, ut notaret δῶρον ὥπερ στοιχεῖ ὁ στρατευόμενος. hinc ἡ μισθοφορὰ dicta est ἡ ὑπὲρ τοιούτων δώρων δημοσία συνεισφορὰ, si confertur tributum in stipendia militum. communius tamen ὁ μισθὸς est ὁ διδόμενος ἐπὶ ἐλευθερίας ἀπεμπωλήσει, qui datur alicui pro vendita libertate ipsius: et οἱ μισθωτοὶ sunt οἱ μὴ προῖκα δουλεύοντες, ἀλλὰ διὰ δώρων λῆψιν. deminutivum ejus est τὸ μισθάριον. verbum est μισθόω, f. ώσω, unde ὁ μισθωτός. μισθαρνεῖν est μισθὸν αἴρειν vel ἄρνυσθαι. ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, ut liberis suis miseram mercedem capiat, M, 435, quo innuitur illiberale τοῦ μισθοῦ, et indicatur, hanc mulierem esse χερνῆτιν μισθώτριαν. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, pro mercede dicta, *für abgeredeten lohn, (for the wages agreed on,)* Φ, 445, (coll. 444.) et 450, μισθοῖο τέλος, mercedis persolutionem. et 451, νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα, vi detinuit mercedem. et 457, μισθοῦ χωόμενοι. ubi quater hanc vocem odiosam Neptunus indignabundus repetit; et proprie quidem positam, nam est donum pro labore servili præstito. Sermo est de his duobus diis, mercenariam operam, pœnæ loco, præstantibus Laomedonti. μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται, merces enim ei sufficiens erit, K, 304, ubi sermo est de speculatore nocturno excitando præmiis. et h. l. respicit militarem mercedem. sic, σοὶ, σ, 357, de operario rustico. ὑπέσχετο μισθὸν, δ, 525, sc. Ægisthus observatori illi, quando rediret Agamemnon. ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς, κ, 84, sc. diurnam et nocturnam mercedem mereri posset. μισθὸς οὗτος πρόσφορος ἀγαθοῖς, Ne. 7, 93, merces hæc conducibilis bonis. ἄλλος ἄλλοις, Ist. 1, 65. χρυσὸς μισθῷ ἐν χερσὶ φανεὶς, Py. 3, 97, aurum, ut mercedi esset, in manibus apparens. μισθῷ συνέθου παρέχειν φωνὴν ὑπάργυρον, Py. 11, 63, mercede pacta es exhibere vocem venalem, O Musa. ὡς Αὐγέαν λάτριον μισθὸν πράσσοιτο, ut ab eo mercedem famularem exigeret, Ol. 10, 35. ἐλέομαι μισθὸν, Py. 1, 149, amplectar pro mercede. ergo deinde, et quasi per metaphoram, hæc vox non odiose adhiberi solita.

μισθοφορὰ, ἡ, **μισθόω**, **μισθωτὸς**, ὁ, **μισθώτρια**, ἡ, vide supra.

μῖσος, τὸ, vide sub ἴσος ad finem, et μισέω.

μιστυλάω, **μιστύλη**, ἡ, vide sequens.

μιστύλλω, (Ἔω) in partes minutas disseco, *schneide in kleine stücke, (I cut into little pieces,)* vide μείων. est enim a μεῖστος, extruso ε: διαιρέω εἰς μερίδας μικράς. Sed apud Atticos aliud verbum est μιστυλάω, quod est, διὰ μιστύλης (ab ἡ μιστύλη) i. e. διὰ κοίλου ἄρτου, ζωμὸν ἀρύομαι: ἴσως δὲ καὶ τὸ, ἐν μικροῖς ἀρτίσκοις: ὡς δηλοῖ τὸ, μεμιστυλημένοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, apud Aristoph. Plut. 627. scribitur eadem μιστύλη etiam μυστίλη, cochlear ex pane cavato; et verbum μυστιλάομαι, haurio pultem excavata pane. αἱ μυστίλαι dicuntur et τὰ μύστρα ἢ μυστρία, cochlearia. μίστυλλόν τ'

ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, Α, 465, i. e. εἰς μεῖστα, i. e. σμικρότατα, κόπτοντες: εἰς βραχύτατα μόρια τέμνοντες. sic et Β, 428. γ, 462, μ, 365. ξ, 430, μίστυλλόν (imperfectum sine augmento) τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν, Η, 317, εἰς μικρὰς μερίδας ἔκοπτον: coll. 316, διέχευαν, *hieben in auf, (cut him up:)* ut ergo μιστύλλειν plus sit quam διαχέειν. sic et Ω, 623. τ, 422. καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε, Ι, 210, coll. 209, ubi τὸ τάμνειν majores partes facit, quam τὸ μιστύλλειν. εὗσέ τε, μίστυλλέν τε, ξ, 75, *er sangete die geschlachteten schweine, und zerstückete sie, (he singed the slaughtered hogs, and cut them in pieces.)* conf. Aristoph. Equit. 824, 1165.

μίσχος, ὁ, vide sub αὐχήν.

μίτος, ου. ὁ. (Μίσγω) filum in genere, contortum nendo. deinde in specie, licium in textura, *der einschlag, (the woof.)* πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, Ψ, 762, ubi conf. κανὼν et πηνίος. deinde ὁ μίτος notat et laminam tenuem longam. παρὲκ l, c. pertinet ad participium.

μίτρα, ας, ἡ. (Μίσγω) cinctus latus circa ventrem, quo tegitur et constringitur venter. apud militares viros erat cinctura, quæ sub thorace ferreo gestabatur, ut venter eo magis a vulneribus defenderetur; eratque inducta lamina ferrea, infra quam erat laneus pannus. apud fœminas vero erat cinctura, ventrem inferiorem constringens; unde λύειν μίτραν est, coire cum aliqua. derivatur ab ὁ μίτος, unde est μιτηρὸς, ὰ, ὸν, et per syncopen μίτρος, α, ον. post Homerum ἡ μίτρα etiam ἐπὶ τῆς περὶ κεφαλὴν ταινίας, vel ex communi dialecto ἐπὶ τῆς φασκίας, poni cœpit, ut notaret obvolucrum capitis, *einen bund um den kopf, (something enveloping the head,)* περίθεμα κεφαλῆς ζωνοειδές. unde apud Herodotum: ἀντὶ πίλων μιτροφόροι ἦσαν, loco pileorum gestabant mitras in capitibus, *trugen sie bunde auf den köpfen, (they wore turbans on the head.)* μίτρης, ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, Δ, 137, et quæ sub thorace ad tutandum corpus inferius gestabatur; et vides ex eo loco, externe fuisse zonam artificiosam; sub ea thoracem; et sub illo μίτραν. et 187, ζῶμά τε καὶ μίτρη (quod utrumque est idem) ἣν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. sic et 216. conf. Θώρηξ ad initium. ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, Ε, 857, in ventrem imum, ubi cinctus erat mitra. conf. ὁ ἀμιτροχίτων. erat ergo cingulum laneum in ventre cingendum, et apud milites superne erat lamina ferrea, ad defendendum eo melius ventrem. μίτραις Ἰσθμίαις, i. e. στεφάνοις, Ol. 9, 125, ubi vel est metaphora, ipsam coronam vocans μίτραν, vel est a parte, quia μίτρας καὶ διαδήματα ποικίλα sub coronis impositis gestabant: metonymice vero notat τὰς νίκας. μίτραν Λυδίαν, Ne. 8, 25, mitram Lydiam, sc. in capite gestans, i. e. Lydio more et concentu adveniens. μίτραν εὔμαλλον, Ist. 5, 79, vittam villosam, in capite gestandam cum corona. ἄνευ χλαίνης καὶ εὐμίτροιο χιτῶνος, Mosch. Id. 4, 98, sine læna et bene cincta tunica.

μιτροφόρος, ὁ, vide supra.

μιτροχίτων, ὁ, vide sub χίτων.

μνᾶ, ἡ, vide sub μνῆμα.

μνάμων, pro μνήμων, vide prope finem sequentis.

μνάομαι, f. μνήσομαι. (Νέω) in memoriam mihi revoco et infixum habeo, cogito, in animum induco. in specie, mentem et cogitationem in sponsam defigo, ambio constanter sponsam. ὅστις ἄριστος μνᾶται ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃ, π, 77, ubi est contractum ex μνάηται. sic et τ, 529, nisi quod ibi est pro μνάεται. μνάᾳ δὲ γυναῖκα, π, 431, ambis uxorem ejus, pro μνάεσαι, μνάεαι, μνάῃ, μνᾷ, et distracto circumflexo per intersertum α. et 125, τόσοι μνητῆρα ἐμὴν μνῶνται. sic et α, 248. ἤδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον, jam enim te ambiunt et in memoria sua infixam habent præstantissimi et nobilissimi in civitate, ζ, 34, inquit Minerva ad Nausicaam. et, de eadem, 284, εἴ μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί, qui eam ambiunt. οἵ με ἀεκαζομένην μνῶνται, qui me invitam ambiunt, τ, 133. ἦ πολὺ χείρονες ἀμύμονος ἄκοιτιν μνῶνται, φ, 236, quæ omnia sunt pro μνάονται. μήτε μνάασθαι (pro μνάεσθαι, contr. μνᾶσθαι) ἄκοιτιν, α, 39, neque uxorem ejus ducere velle. ὅτι οὐ δικαίως ἐθέλουσι μνᾶσθαι, ξ, 91. μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, λ, 116. ν, 378. μνώμεθα Ὀδυσσέος δάμαρτα, ambiebamus uxorem Ulyssis, ω, 124. τὴν πάντες μνώοντο περικτίται, quam omnes ambiebant vicini, λ, 287, pro ἐμνάοντο, contr. ἐμνῶντο, ionice omisso augmento, et poëtice inserto et collocato ο: nam id, nisi metrum obstaret, deberet poni μνόωντο. ὃς μνάσκετο Ὀδυσσέος δάμαρτα, υ, 290, pro ἐμναέσκετο, quæ forma est Ionica imperfecti, pro ἐμνάετο. ἕκαστος μνάσθω ἐέδνοις διζήμενος, ambiat, dotibus datis quærens eam, π, 391. φ, 161. his omnibus locis ergo est specialis illa notio. ὅς μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν μνωομένῳ, qui mihi, recordanti ejus, invisum facit somnum et cibum, δ, 106, pro μναομένῳ, contr. μνωμένῳ, poëtice interserto ο. sic, μνωομένω, nos ambo, in memoriam revocantes nobis, ο, 399. οἵγε οὐ πολέμου ἐμνώοντο, non pugnæ memores erant, Β, 686, pro ἐμνῶντο. οὐδὲ ἕτεροι μνώοντο φόβου, neutri memores erant fugæ, Λ, 71. Π, 771. οἱ δὲ ἄλλοι φύγαδε ἐμνώοντο ἕκαστος, Π, 697, nam alii ad fugam capiendam meminerant quisque, δρόμου τοῦ εἰς φυγήν. ὁπότε ἐκείνου μνήσομαι, Ι, 643, quando ejus recordabor. ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, η, 192, de deductione et dimissione memores erimus. sic, μνησόμεθα βρώμης, memores erimus cibi capiendi, κ, 177, ubi est ionice pro μνησώμεθα. αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης, Δ, 172. τάχα δὲ μνήσεσθαι (sc. αὐτοῦ) ἔμελλον Ἀργεῖοι, Β, 724, recordaturi erant ejus. Ἀχαιοὺς δηρὸν (diu) ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω, memoriam retenturos eos puto, Τ, 64, inquit Achilles ad Agamemnonem. καὶ που τῶνδε μνήσεσθαι (sc. ὑμᾶς) ὀΐω, μ, 212, et fortasse horum vos recordaturos esse arbitror. μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν Αἰγίσθου, recordabatur Ægisthum, α, 29. sic, Ἀντιλόχου, δ, 187. μνήσαντο δὲ χάρμης, et memores erant pugnæ, Δ, 222. Θ, 252. Ξ, 441. Ο, 380. φόβου, fugæ, Π, 357. ἐμνήσατο σίτου, Ω, 602, 613, cibi memor erat. Αἴας μνησάσκετο (ionice pro ἐμνήσατο) ἀλκῆς, recordatus est fortitudinis suæ, Λ, 565. μνησώμεθα χάρμης, Ο, 477. Τ, 148. χ, 73. δόρπου, Ω, 601. δ, 213. δαιτὸς, υ, 246. ἵνα καί ποτε ἐὼν ἐν πατρίδι αἴῃ μνήσῃ ἐμεῖο, ut et aliquando in tua patria recorderis mei, θ, 462, inquit Nausicaa, cum Ulysses vale dictionem pararet: ὡς τῆς εἰσέπειτα διηνεκοῦς ἀγαθῆς μνήμης ἐφετῆς οὔσης καὶ παρὰ τοῖς Φαίαξι, i. e. ut appareat, bonam in posterum nostri memoriam optabilem esse etiam voluptuosis Phæacibus. μὴ μνήσαιτο ἀλκῆς, δ, 527, sc. Agamemnon. si rescisceret, quid patrasset Ægisthus; et id is resciturus fuisset, nisi statim in littore adveniens dolose exciperetur, et sub specie amicitiæ deduceretur in hospitium ad epulas. nam si alium quem adveniens convenisset, narrata ei extemplo esset res, et tunc memor rex fuisset fortitudinis et potentiæ suæ. ὅτε μνησαίατο (pro μνήσαιντο) κοίτου, η, 138, quando memores essent lecti ad dormiendum. sic, εἰ μὴ Μοῦσαι μνησαίατο, nisi Musæ memores essent, et memoriam horum conservarent, Β, 492, coll. 488. simul et active, commemorarent ex memoria sua. nam poëta ibi se ipsum, 488, et poësin suam, quam Musas vocat, distinguit: dicitque, se quidem gregarios milites nominare singulos non posse; sed Musas in genere probe scire, quot etiam gregarii, numero, venerint ad Ilium. se ergo nominaturum esse duces, deinde ex memoria Musarum numeraturum esse naves et milites. ut ergo μνήσασθαι h. l. fere idem sit quod ἀναμνῆσαι καὶ διδάξαι. Et hinc videntur ii, qui μαθήσεις dixerunt esse ἀναμνήσεις, occasionem ita sentiendi sumsisse. etiam Horatius hinc sumsit suam sententiam, Lib. 4, Od. 9, versu 13—28. nam nisi Musa Homerica reliquisset posteris hæc scripta, omnes isti heroës sepulti essent in æternas tenebras. νόστου δὴ μνῆσαι, memor esto reditus, Κ, 509. τῶν μνῆσαι, Ο, 375. Χ, 84, hæc habe infixa memoriæ. πατρὸς σοῦ, Ω, 486. τῶν νῦν μοι μνῆσαι, γ, 101. δ, 331, 765. ἑτάροιο φίλοιο, χ, 208. νῦν τὶς (quisque) Πατροκλῆος δειλοῦ μνησάσθω, Ρ. 671. μνήσασθε ἀλκῆς, mementote fortitudinis, Ζ, 112. Θ, 174. Λ, 287. Ο, 487, 734. Π, 270. Ρ, 185. φυλακῆς, vigiliarum, Η, 371. Σ, 299. γαστὴρ (ventriculus) κελεύει, ἕο μνήσασθαι, memores nos esse sui, η, 217. κέλομαί σε, μνήσασθαι ἐμεῖο, rogo te, ut memineris mei, λ, 71. μνησάμενος δὲ, ἁδινῶς ἀνενείκατο, Τ, 314, sc. τοῦ Πατρόκλου, recordatus igitur et assidue memor ejus crebros ex pectore ciebat gemitus. σοῦ πατρὸς, Ω, 504. μνησάμενοι, ἃ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον, Τ, 339. ἀλκῆς μνησαμένω, μηδὲ φόβου, vos ambo, constanter memores fortitudinis, non fugæ, Ν, 48, i. e. ἀκρατῶς ἀνδρισάμενοι, καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς ἔχοντες εἰς νοῦν, ὡς ἢ στῆναι ἢ φυγεῖν: vel, ἀλκήεντες φανέντες διόλου, καὶ μὴ πρὸς ὥραν τινὰ, ὡς ἀνδρίσασθαι πρὸς ὀλίγον, εἶτα φυγεῖν. τὼ δὲ μνησαμένω, Ω, 509, ἀναμνησθέντες. Ὀδυσῆος μνησαμένη, ε, 6. μή μοι μᾶλλον ἐνιπλήσῃς ὀδυνῶν. μνησαμένῳ, τ, 118. μνησαμένῳ Ὀδυσῆος, υ, 205. μνησάμενοι δὲ ἔπειτα, μ, 309. μνησαμένοις ἔργων Ἀντιφάτου, κ, 199. πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, bibe, et aliarum rerum præter istas memores simus, ξ, 168, coll. 169, 170, est præsens conjunctivi, cum reduplicatione Ionica, pro μνώμεθα: et h. l. habet accusativum, cum alibi sit genitivus, ἄλλων. *trink, und lasset uns an andre dinge ausser dieser sache denken, (drink, and let us think of something else.)* ejusmodi reduplicatio est et in futuro, φίλου μεμνήσομαι ἑταίρου, Χ, 390, pro μνήσομαι. et in præsenti optativi, ὡς μεμνέῳτο δρόμου, Ψ, 361, pro μνάοιτο, contr. μνῷτο, et distracto circumflexo per insertum ε, μνέῳτο, cum reduplicatione Ionica: ut memori et immota mente attenderet cursum, et renuntiaret ex memoria firma, quis propior accesserit ad metam, quis recte vel secus cucurrerit, etc. sic et infin. futuri, τοῦ ποτε μεμνήσεσθαι (pro μνήσεσθαι) ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ, τ, 581. φ, 79, cujus deinde memoriam me retenturam puto vel in somnio, nedum vigilantem. ex *forma passiva* occurrit præteritum perf. μέμνημαι, quod deponentialiter idem notat quod μνάομαι, memini, in memoria firma habeo. ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας, adhuc memor sum præceptorum tuorum, Ε, 818. Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεί με ἔτι τυτθὸν ἐόντα κάλλιπεν, Ζ, 222, eum non memini qua facie fuerit, quia me adhuc infantulum reliquit cum periret; et vides ibi accusativum. sic et, Ι, 523, μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔ τι νέον γε, ὡς ἦν, memini ego hoc factum antiquitus, non vero recens, quale erat; inquit Nestor, narraturus rem antiquam, gestam ante memoriam eorum quibus narrabat: *ich erinnere mich sehr genau einer alten geschichte, (I perfectly recollect an old story.)* hinc est τὸ ἀπομνημόνευμα. et ω, 122, μέμνημαι τάδε πάντα, *ich weiss das alles noch, (I still remember all this.)* ὥς μου ἀεὶ μέμνησαι, ut mei semper memor sis, Ψ, 648. οὐδὲ τῶν μέμνηαι, neque eorum recordaris, Φ, 442, ubi Sigma ionice est

extrusum: attice deinde contrahitur in *μέμνῃ*, *ἦ οὐ μέμνῃ, oder weissest du nicht noch, (or dost thou not remember,)* O, 18. Υ, 188. Φ, 396. ω, 115. *οὐδέ τι τῶν μέμνηται*, nec ullo modo illorum meminit, Θ, 362, *ὡς πρὸς ἀντίχαριν*, ut gratiam aliquam referat. *ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος*, quod nemo memor est ejus, β, 233. ε, 11. *οὐκέτι τεθνηότος*, ο, 23, non amplius mortui memor est. *ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος*, pro *ἐμέμνητο*, plusquamp. pass. ω, 194, quam bene memor erat ejus. *μέμνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλοις ἀλέξειν*, P, 364, recordabantur enim perpetuo se invicem defendere. *οὗ αἰεὶ μεμνῄμην*, cujus semper memor esse possem, Ω, 745, et est perf. opt. pass. *μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος*, T, 231, et infinitivus cum accusativo personæ pendet a *χρὴ*, 228, et 230 deest eleganter *ἐκείνους δὲ, ὅσοι. αἰεὶ δὲ βούλονται θεοὶ (ἡμᾶς) μεμνῆσθαι ἐφετμῶν*, semper enim dii volunt nos meminisse præceptorum, δ, 353. *πατρὸς καὶ μητέρος*, σ, 266, ubi est infinitivus pro imperativo, memor esto; sic et 269. *μεμνημένος ἵππων*, E, 263, quanquam genitivus magis pertinet ibi ad infinit. *ἐπαΐξαι*, qui est loco imperativi: et participium est elliptice, *ἐκείνου οὗ εἶπον. ὡς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω*, T, 153, sic et vestrum aliquis, memor sc. *ἀλκῆς* vel *τῶν ἐμῶν ποτὲ ἀριστευμάτων*, pugnet contra suum virum hostilem. *ἔκλαιε, φίλου ἑτάροιο μεμνημένος*, Ω, 4. et 129, *σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς*, ubi cibus et concubitus junguntur ut summa naturæ desideria. *καὶ νῦν ἤτοι* (et nunc sane) *ἐγὼ, μεμνημένος, ἀμφ' Ὀδυσῆϊ ἐμυθεόμην*, δ, 151. et 592, *ἐμοῦ, ἤματα πάντα*, sc. *εἰς ἀγαθόν. ἡμετέρης ἀρετῆς*, nostræ virtutis et præstantiæ recordatus, ϑ, 244. et 431, *ἐμοῦ ἤματα πάντα*: et hic est finis beneficii dati. *οὔτε φόβου μεμνημένον*, Ω, 216. *αἰεὶ ἄλης χαλεπῆς μεμνημένοι*, semper vagationis molestæ recordantes, κ, 464. *μεμνημένη αἰεὶ ἀνδρὸς*, semper memor ego viri, α, 343. *πατρὸς μνησθῆναι*, patris mentionem facere, δ, 118, inf. aor. 1. pass. *μεμνῆσθαι* notat et, *ἐπιμέλειαν ἔχειν*, diligentem esse, *sorgfältig seyn und aufmerksam, (to be careful and attentive.)* sic illud: *μισῶ μνάμονα* (dorice pro *μνήμονα*) *συμπόταν*, non est intelligendum, *τὸν μεμνημένον χθιζῶν ἁμαρτημάτων συμποσιακῶν*: sed, *τὸν ἄγαν ἐπιμελητὴν τοῦ συμποσίου*, qui ad omnia nimis diligenter attendit. *μέγα ἔργον ἐμνήσαντο ὠκέως*, Ne. 10, 120, sic vitiose legunt quidam ibi pro *μήσαντο*, a *μήδομαι. μέμναται* (pro *μέμνηται*, dorice) *αἰεὶ τῶν*, Py. 9, 154. *μέμνανται* (pro *μέμνηνται*) *πολλοὶ*, Ol. 6, 16. *ἐμέμνηντο ταῦτα*, Ist. 8, 58, hæc meminerunt. *μεμνήσθω*, Ne. 11, 20, memento, *περιστέλλων θνητὰ μέλη*, quod amictus sit membris mortalibus. *μεμνᾶσθαι* (pro *μεμνῆσθαι*) *τῶν*, Ol. 6, 156, meminisse Syracusarum. *ἀέθλων Μοῦσα μεμνᾶσθαι φίλει*, libenter meminit certaminum, eaque decantat, Ne. 1, 15. *Διὸς μεμναμένος*, pro *μεμνημένος*, Ne. 7, 118. *ὧν ἐγὼ μνασθεὶς*, Ne. 9, 23. *μνασθέντι δὲ*, Ol. 7, 110, ei, cum mentionem faceret hujus rei, *ἀνάμνησιν ποιοῦντι, ἀναμνησαμένῳ ἡλίῳ.*

μνάω, f. *ήσω.* (Νέω) facio ut aliquid firmum in mente hæreat et maneat, ne excidat animo, in mentem revoco, cogitare facio, est a *τὸ μένος*, quasi *μενάω*, per syncopen. *τῶν σε αὖτις μνήσω*, O, 31, hæc tibi in memoriam reducam. *μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτὸς*, μ, 38. *ἐπεί με ἔμνησας ὀϊζύος, ἣν ἀνέτλημεν*, γ, 103, *εἰς μνήμην ἤγαγες. τῶν νῦν μιν μνήσασα*, horum nunc eum admonens et recordari faciens, A, 407. *ἄχνυμαι, ὁπότε τις μνήσῃ* (mentionem facit, et me cogitare facit) *κεδνοῖο ἄνακτος*, ξ, 170. *ἔμνασε* (dorice pro *ἔμνησε*) *τὸ*, Py. 11, 21, memoriam illius rei renovavit.

μνῆμα, ατος. τό. (Νέω) res quæ memoriam alterius rei conservat, memoria: in specie, *νεκρικὸν μνῆμα*, monumentum, quod memoriam mortui conservat. recentiores dixere *τὸ μνημεῖον. σοὶ τοῦτο κειμήλιον ἔστω, Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμεναι*, serva hoc apud te, ut sit memoria sepulturæ Patrocli, Ψ, 619, ubi *δῶρόν τι* sic vocatur, datum in memoriam ejus rei. *δῶρόν σοι ἐγὼ τοῦτο δίδωμι, μνῆμα χειρῶν Ἑλένης*, ο, 126, in memoriam manuum Helenæ, ex quibus id donum accepisti. *τόξον ἔκειτο ἐν μεγάροις, μνῆμα ξείνοιο φίλοιο*, arcus repositus erat domi, in memoriam cari hospitis, φ, 40, quod vulgo *τὸ μνημόσυνον* dici solet. ergo apud poëtam *μνῆμα* est *ἁπλῶς ἡ μνήμη, ἡ ἐνθύμησις, ein andenken, (a remembrance,) ἡ ὑπόμνησις.* sic *ἡ βρώμη* et *τὸ βρῶμα* sunt idem. pro sepulcro postea poni cœpit, *διὰ τὸ μνήμην ἀνακινεῖν τοῦ ποτὲ ζῶντος. ἡ μνᾶ* vero est certum pondus, etiam a *μένω*: a quo est *μναϊαῖος*, e. c. *λίθος*, qui eo pondere est. *μνᾶμα κάλλιστον ἀέθλων*, Ol. 3, 27, nam ex *κοτίνῳ* nectebantur coronæ. *μνᾶμα τοῦ κελαδῆσαι*, Ist. 8, 135, memoriam ejus (Nicoclis) celebrare. Vide sub *σῆμα* prope medium.

μνηματίτης λόγος, vide sub *κήδειος.*

μνημεῖον, et *μνημήϊον*, et *μναμήϊον, ου. τό.* (Νέω) monumentum. *ἔχεις λόγων μναμήϊον*, Py. 5, 64.

μνήμη, ἡ, vide sub *μένω*, paullo sub initio; differt a *μνεία*, vide sub *θεῖος, μνημοσύνη*, et *μνῆμα.*

μνημοσύνη, ης. ἡ. (Νέω) memoria, cogitatio firma. *μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηΐοιο γενέσθω*, Θ, 181, inquit Hector ad suos castra Græca oppugnaturos: memoria aliqua certa deinde ignis ardentis esto, ut comburantur naves Græcæ. Musarum mater hoc nomine est dicta; nam Musæ postulant curam et attentionem. cæterum est idem fere, quod *ἡ μνήμη*, quæ est a *μένειν, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν μόνιμον τοῦ νοητοῦ*, coll. N, 835, 836, *οὐκ ἐλάθοντο, ἀλλ' ἔμενον. μνήμη* autem et *μνεία, ἡ*, differunt: prius est, cura, memoria firma; alterum est, mentio. *μνημοσύνην ἀνεγείροντα*, Ol. 8, 97, memoriam excitantem, i. e. *μνήμην.*

μνημόσυνον, τὸ, vide sub *μνῆμα.*

μνήμων, ονος. ὁ ἡ. (Νέω) memor, firmiter attentus, accurate cogitans. diligens, *achtsam, (careful.) φόρτου τε μνήμων*, ϑ, 163, qui in memoria servat onera navis, *ὁ γραμματεὺς, ὁ λογιστὴς, ἐπιμελητὴς, der schifs-schreiber, (the clerk, supercargo.) καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ*, etenim memor sum, φ, 95. conf. ad *μνάω*, et *μνάομαι* ad finem.

μνησαίατο, pro *μνήσαιντο*, vide sub *μνάομαι*, aliquanto ante medium.

μνήστειρα, ας. ἡ. (Νέω) proca. it. memoriam faciens, cogitare faciens, *μνήμην ἐμποιοῦσα. ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτης εὐθρόνου μνάστειραν, ἡδίστην ὀπώραν*, Ist. 2, 7, qui formosus exsistens habebat Veneris procam, suavissimam ætatis maturitatem.

μνηστεύω, f. *εύσω.* (Νέω) procum ago. *μὴ μνηστεύσαντες*, δ, 684, ubi est imprecatio Penelopæ: velim, ut hi proci, ut non ambientes me sponsam, pereant. *ἀγαθὴν γυναῖκα μνηστεύειν ἐθέλουσι*, ambire volunt, σ, 276. idem verbum dicitur et *μνηστέω*, f. *ήσω. μνηστήσας Ἑλένην*, qui sponsam accepit Helenam, Theocr. Id. 18, 6.

μνηστέω, vide supra.

μνηστὴ, ῆς. ἡ. (Νέω) quam quis ambiendo conciliavit sibi in uxorem. *μνησταὶ ἄλοχοι*, Z, 246. *μνηστὴν ἄλοχον*, I, 399. et 552, *μνηστῇ ἀλόχῳ. ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου*, Λ, 242. *ἄλοχον*, α, 36. *ἀλόχου*, λ, 176.

μνηστὴρ, ῆρος. ὁ. (Νέω) procus, qui ambit fœminam ut nubat sibi. *πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπεῖν*, α, 91, omnibus procis edicere ut abeant. et 106—108, *εὗρε δὲ μνηστῆρας ἀγήνορας*, quorum opus erat edere et ludere, coll. 133, 144, 245—251, nam debuissent *ἑδνοφορεῖν*, sed horum donorum adferendorum loco ipsi exedebant domum Ulyssis. et 254, *μνηστῆρσιν ἀναιδέσι.* et 272, ubi dicuntur *ἥρωες Ἀχαιοὶ*, nam erant nobilissimi ex circumjacentibus insulis. et 295, 296, *ὅπως μνηστῆρας κτείνῃς ἠὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν.* et 368, *μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες. μνηστῆρες* (ἐξ) *Ἀχαιῶν*, β, 87, proci ex nobilibus Græcorum. et 96, *κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες*, ubi Penelope eos adloquitur. *τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς*, γ, 206, coll. 212. plura de iis vide in R. sed præterea *μνηστὴρ* etiam est, qui recordari facit, qui memoriam facit. *μναστῆρα ἀγώνων*, Py. 12, 42, i. e. *μνήμην ἐμποιοῦντα, ὑπόμνημα ἔνδοξον ποιοῦντα. λαὸν πολέμου μναστῆρα*, Ne. 1, 24, pugnandi memorem. *μναστῆρες μετὰ κούρην*, proci ad puellam, Py. 9, 187.

μνῆστις, ιος. ἡ. (Νέω) memoria, mentio. est a *μέμνηται*, per intersertum Sigma. *οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην*, ν, 280. *wir dachten an kein abend-essen, (we never thought of supper:) wir erinnerten einander nicht dran, (we did not remind one another of it.)*

μνηστὺς, ύος. ἡ. (Νέω) studium proci ad conciliandam sibi sponsam. *παύσασθαι μνηστύος ἀργαλέης*, cessaturos eos esse a procatione molesta, β, 199. *μὴ καταισχύνητε δαῖτα καὶ μνηστὺν*, π, 294. τ, 13, i. e. *τὴν τῆς Πηνελόπης μνηστείαν.*

μνήσω, fut. vide *μνάω.*

μνοία, ἡ, vide sub *δούλη.*

μνώοντο, pro *ἐμνάοντο*, vide sub *μνάομαι*, prope initium.

μνώτης, ὁ, vide sub *δούλη.*

μογέω, f. *ήσω.* (Χάω) gravi et ærumnoso labore exerceor, cum gemitu laborem efficio, *ich lasse es mir sehr sauer werden, (I effect it with great labour.) ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης τὸ δέπας πλεῖον ἐὸν, Νέστωρ δὲ ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν*, Λ, 635. alius quidem vix, viribus connixus, *movebat* de mensa poculum plenum, at senex Nestor *tollebat* id nullo negotio: et notatur quidem pondus poculi, quod *ἦν δυσβάστακτον*: *ἄλλος* vero est alius quis ex senioribus, non vero ex fortissimis illis juvenibus, quales erant Achilles, Ajax, etc. *θεμείλια, ἃ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοὶ*, fundamenta, quæ multo labore connixi posuerant Græci, M, 29. *υἱεῖς τοῦ γέροντος ἦλθον ἐξ ἔργων, μογέοντες*, ω, 387, filii senis redibant ex opere rustico, quod cum multo labore fecerant et ex quo anhelabant fessi. *γέρας, ᾧ ἔπι πολλὰ ἐμόγησα*, A, 162, donum honorarium, de quo multos labores sustinui. *ὡς ἐπί σοι μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα*, I, 488, ubi sermo est de viro, qui educavit puerum cum multa molestia. *σὺ γὰρ δὴ πολλὰ ἔπαθες καὶ πολλὰ ἐμόγησας ἕνεκα ἐμοῦ*, Ψ, 607. *οὔτις Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησε, ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο*, fecit et tulit cum magno labore, δ, 106, 107. et 152, *ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησεν ἀμφ' ἐμοὶ*, inquit Menelaus de Ulysse. sic et 170, *ὃς εἵνεκα ἐμεῖο πολεῖς ἐμόγησεν ἀέθλους. πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα κύμασι* (ἐν) *καὶ πολέμῳ*, ε, 223. *ὅσα γε δὴ ξύμπαντα, θεῶν ἰότητι, ἐμόγησα*, η, 214. ξ, 198, ρ, 119. *πολλὰ*, ϑ, 155. et 490, *ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοὶ*, quæ fecerunt et quæ passi sunt et quanto labore exantlarunt illi. *ὅσα ἐν Τροίῃ Ἀργεῖοι Τρῶές τε*, μ, 190. et 259, *οἴκτιστον δὴ κεῖνο πάντων, ὅσσ' ἐμόγησα*, miserrimum sane illud erat ex omnibus, quæ æ-

rumnosa tuli. ὅσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμόγησε, πάντα ἔλεγε, ψ, 307. ἀγρὸν Λαέρτου καλὸν, ὅν ποτε αὐτὸς κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν, ad villam ejus pulcram veniebant, quam quondam ipse possidendam ceperat, et possessionem suam propriam fecerat, postquam valde multa laborando et excolendo eum agrum exantlarat, ω, 206, nam eum agrum voluerat esse nidum senectutis suæ Laërtes, ideo multo labore eum excoluerat. hinc est τὸ μόγημα, labor defatigans et gravis, et id quod eo labore conficitur. τῷ ἔπι ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ, cujus filii educandi causa ipse olim multos dolores et curas pertulerit, π, 19, ubi describitur filius πεπαιδευμένος, in quem pater multos labores impenderit. πολλὰ μογήσας, multis molestiis susceptis et toleratis, B, 690. sic, ἄλγεα πολλὰ μογήσας, β, 343. γ, 232. τ, 483. ε, 449, πολλά. sic et η, 147. ο, 488. ψ, 338. κακὰ πολλὰ, ζ, 175. φ, 207. ψ, 101, 169. differt a ΠΗ'ΘΩ, q. v. ad initium.

μόγις, (Χάω) adverb. ægre, vix, cum difficultate, quasi cum gemitu. μόγις δέ μου ἔκφυγεν ὁρμὴν, ægre autem meum effugit impetum, I, 355. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, nam vix recolligere poterat animum et spiritum, Φ, 417. μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων, γ, 119, multo enim negotio nobis finem nobis propositum consequi dedit Jupiter.

μόγος, ου. ὁ. (Χάω) labor durus et ærumnosus. ἱδρῶτα, ὃν ἴδρωσα μόγῳ. sudorem, quem sudavi hoc difficili et tristi labore, Δ, 27, coll. 26, πόνον.

μογοστόκος, ου. ἡ. (Τίκω) cum difficultate multa pariens. Sigma in medio abundat, sicut in θεόσδοτος, θέσφατος, etc. est epitheton Lucinæ. μογοστόκος Εἰλείθυια, Π, 187. Τ, 103, quæ parientibus dolorosis adest. sic, Εἰλείθυιαι μογοστόκοι, Λ, 207. sic et ἡ δυστόκος, ου, male pariens. et δυστοκέω, f. ήσω et έσω, Mosch. Id. 4, 87.

μόθος, ου. ὁ. (Θέω) pugna, concursus prœliantium. est ab ὁμοῦ θέειν, concurrere, factum nomen. μόθου ἐστὶ ἀκόρητος, H, 117, i. e. μάχης et concursus pugnacis est insatiatus. οἶδα μόθον ἵππων, novi concursum equestris pugnæ, H, 241. ἄλλοτε ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε, μέγα ἰάχων, Σ, 159, alias irruebat concurrendo, alias rursus stabat, valde clamans; nam in concurrendo clamabat ad hostes terrendos ex more prisco: stando autem inclamabat suos cohortans, et imperans iis. et 537, τεθνειῶτα κατὰ μόθον, mortuum in concursu cum hoste, in prœlio. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσι, pro μενοῦσι, Φ, 310, non stabunt in concursu, *werden nicht stand halten, (will not stand firm.)* Vide sub μόλις.

μοῖρα, ας. ἡ. (Μείρω) portio, pars. sors, conditio. fatum. etiam fatum supremum, i. e. mors. a μείρω: nam proprie μοῖρα ponitur de re divisa, et de attributa alicui portione. hinc est μοιράομαι, in portiones divido. ἡ πεπρωμένη quoque nomine τῆς μοίρας appellatur; et ea est duplex. vel ea, cui ne Jupiter quidem imperare solet, e. c. mori tandem debere homines natos: vel ea, cui Jupiter imperat, sic, ut et homines aliquam ibi potestatem habeant, e. c. celerius an tardius aliquid fieri, consultius an inconsultius, sic an aliter, feliciter an infeliciter. priori sensu et ἡ ἀνάγκη dicitur. μοῖρα est et, ἡ τύχη, vel ἀγαθὴ, vel φαύλη. hinc est illud: οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίζει πρώτης, i. e. οὐ τῆς πρώτης μοίρας τῶν εὐδαιμονιζόντων ἐστὶ, (non ex primo ordine et classe felicium est) ἀλλὰ τῆς ἐσχάτης, sed ex infima classe. ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπες, A, 286. Θ, 146. I, 59. K, 169. Ψ, 626. Ω, 379. δ, 266. sic, τοῦτο ἔπος, O, 206. sic, ἔειπεν, η, 227. θ, 397. ἔειπες, ν, 385. et 48, ἔειπεν. σ, 169. υ, 37. χ, 486. ἔειπε, φ, 278. οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες, β, 251. et his locis, κατὰ μοῖραν, est, κατὰ τὸ προσῆκον, προσηκόντως, sic, uti pertinet ad rem propositam aut quæsitam, *wie sichs zur sache schicket, wie es sich gehöret und gebüret, nach billigkeit und recht, (as is suitable, reasonable, proper, just.)* sic, παρὰ μοῖραν ἔπος ἔειπες, ξ, 509, præter conditionem personæ et convenientiam rei; non sic, ut tempus et res præsens postulat. ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας, hæc ordine et uti decet, distincte, enarrasti, γ, 331. sic, καταλέξῃς, θ, 496, coll. 489. κατέλεξα, κ, 16. μ, 35. πάντα κατὰ μοῖραν, de nave exornanda, δ, 783. θ, 54. et de Cyclope mulgente et procurante pecudes suas, ι, 245, 309, 342. et 352, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας, non egisti uti decet. ὅπως οἱ (i. e. αὐτῷ) κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο, ut ei recte responderet, ο, 170, sic ut ad rem pertineret: imo et, secundum verum fatum quod portendebatur hoc augurio. conf. ὑποκρίνομαι. et 203, ὅπως αὐτῷ ὑποσχόμενος κατὰ μοῖραν τελέσειε, ut, et quomodo, ei pollicitus id, dextre efficeret. οὐδὲ κατὰ μοῖραν ἐπέρων πάλιν, neque ordine bono transierunt fossam retro, Π, 367, i. e. ἀτάκτως, δυσδαιμόνως, ἀκόσμως. εἵατο σιγῇ Ἀργεῖοι κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος, sedebant Græci, sic ut par erat, cum silentio audientes regem, T, 256. μηρία ἐξέταμνον, πάντα κατὰ μοῖραν, i. e. rite omnia, γ, 497. θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, mors et potens fatum, irresistibile fatum, E, 83. T, 477. Π, 334, 853, σοὶ ἄγχι παρέστηκε, tibi prope adest. sic et Ω, 132. Τληπόλεμον ἐπῶρσε Σαρπηδόνι μοῖρα κραταιὴ, fatum, quo morti destinabatur, impulit eum adversus Sarpedonem, E, 629. θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιὴ, Apollo et fatum, sc. in causa sunt, cur Patroclus perierit, T, 410. ἀλλά με μοῖρα ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς, inquit Patroclus moribundus, Π, 849, coll. 845. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ (ibi) μεῖναι ὀλοὴ μοῖρα ἐπέδησεν, quasi compede constrictum coëgit, X, 5. nam est et alia μοῖρα salutaris et bona, a qua est ἡ εὐμοιρία, et ὁ μοιρηγενὴς, i. e. εὐδαίμων. μοῖρα ὀλοὴ θανάτοιο, β, 100. αὐτὸν ἦγε μοῖρα κακὴ πρὸς τέλος θανάτου, N, 602. πρόσθεν (ante) γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν ἔγχεϊ Ἰδομενῆος, M, 116, ad differentiam alterius μοίρας εὐωνύμου καὶ ἀγαθῆς. θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει τὸν, P, 672, mors et fatum consequitur eum, μοῖρα ἡ κατὰ θάνατον. ἔνθα αὐτὸν μοῖρα ἐπέδησεν, ibi eum fatum suum constrinxit, Δ, 517, i. e. mortuus est ex letali vulnere. apte tamen verbum πεδᾶν h. l. positum: nam vulnus accepit in tibia, ut effugere non posset. ἀλλ' ὅτε δή μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, γ, 269, ubi μὶν pertinet ad Κλυταιμνήστρην, et sensus est: ὅτε μοῖρα ἦν, αὐτὴν ὑπὸ τῷ Αἰγίσθῳ γενέσθαι, cum ita fatum ejus cogeret, ut subjiceret se Ægistho: nam τὸ δαμῆναι ponitur de fœmina, quæ corporis sui potestatem facit viro; et poëta omnia ad consilium deorum refert. est tamen h. l. μοῖρα κακὴ, infortunium ejus, *als ihr unglück wollte, dass sie dem Ægisthus sich ergab, (as her unhappy fate decreed that she should resign herself to Ægisthus.)* et quæ sequuntur, ipse Ægisthus fecit, non defendente amplius Musicum illum Clytæmnestra: is enim fuerat ab Agamemnone additus ei custos pudicitiæ. οὔ πω γάρ σοι μοῖρα, θανεῖν, nondum enim tibi fatale est, mori, H, 52, inquit Helenus, vates egregius, ad Hectorem. ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα, παρὰ ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς, P, 421, si vel in fatis est ut omnes simul juxta hunc virum interficiamur. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Y, 335, ubi μοῖρα est, tempus fato constitutum: ne et præter fati constitutionem moriaris, ne citius quam tibi fato decretum erat. ἡμῶν δ' ὁποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, τεθναίη, Γ, 101, utri nostrum mors et fatum ultimum paratum est, is moriatur. ἀλλὰ ἑ μοῖρα ἦγε ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμον, sed eum fatum suum malum duxit auxiliaturum ad Priamum, E, 613, *sein unglück führete ihn dahin, (his evil fate carried him thither.)* μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ (arbitror) πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, neminem effugisse unquam mortem, quicunque natus sit, Z, 488, ubi est ὁ ἐξ ἀνάγκης θάνατος: *ein jeder muss sterben, es geschehe auf was art es wolle, (every one must die in some way or other.)* τεῖν (tibi) δὲ ἐπέθηκε μοῖραν, sc. Ζεὺς, et imposuit tibi fatalem mortem, λ, 559, τὴν τοῦ θανάτου. ἐπὶ ἑκάστῳ γάρ τοι ἔθηκαν ἀθάνατοι θνητοῖς μοῖραν, in qualibet re sane posuerunt dii hominibus certam constitutionem et partem, τ, 592, ubi notatur ἡ κατὰ εἱρμὸν βίου διανέμεσις, in nexu vitæ distributio consecutionum; ut post vigilias sequatur somnus, post somnum vigiliæ, &c. et ut homo ex quavis re capiat quantum necesse est. ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφαται, hic quidem jure cæsus est, χ, 54, i. e. δεόντως πεφόνευται. et 413, τοὺς μοῖρα ἐδάμασε θεῶν, i. e. δίκη θεοῦ, qua deus attribuit cuique partem suam meritam: hos retributoria justitia deorum subegit. ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρα ἐστὶ, φίλους ἰδεῖν, sed adhuc ei fatale est, videre suos, ε, 114, *es ist ihm noch bescheret die seinen wieder zu sehen: (Fate has decreed that he should yet see his family.)* et ponitur, sicut ἡ αἶσα, ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου, de constitutione fatorum. αἳ (ἡμίονοι) δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, φ, 24, quæ mulæ tamen ei etiam deinde occasio fuerunt ut occideretur; ubi notat τὴν θανάσιμον μοῖραν. εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ, κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, O, 117, si vel maxime fatale mihi sit, percusso mihi fulmine Jovis, jacere inter mortuos. ὅτε μοῖρα, Σαρπηδόνα, φίλτατόν μοι ἀνδρῶν, δαμῆναι ὑπὸ Πατρόκλου, quando fatale est, ut is occidatur ab eo, Π, 434. ἀλλὰ ἑ (eum, Herculem) μοῖρα (mors et fatum) δάμασσε, Σ, 119. et 120, εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, simile fatum paratum est mihi. ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, sed Jupiter et fatum, et in caligine multa accedens error mentis furorque animi, T, 87, inquit Agamemnon: et μοῖρα καὶ Ζεὺς est, infortunium divinitus immissum; Ἐριννὺς vero est affectus vehemens, obnubilans mentem. nam ita loquitur rex de facto suo contra Achillem, pœnitentia ductus. νῦν αὖ (nunc rursus) μὲ τεαῖς χερσὶν ἐνέθηκε μοῖρα ὀλοὴ, infortunium meum, Φ, 83, *nun hat mich das unglück dir wieder in die hände geliefert, (adverse Fate has again delivered me into thy hands.)* ἀλλά τοι (sed certe) κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ ἐπέσσεται, etiam mihi mors aderit, Φ, 110, ut ἐπὶ ad καὶ ἐμοὶ pertineat. νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει, nunc vero me mors consequitur et apprehendit, X, 303. et 436, νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει, sc. σέ. καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, ἀπολέσθαι, sed et tibi fatale est, perire hic, Ψ, 80. ὁπότε κεν δὴ μοῖρα ὀλοὴ θανάτου καθέλῃ μιν, quando eum fatum perniciosum mortis corripuerit, γ, 238. sic, εἰσόκε κέν μιν, τ, 145. ω, 134. et 29, καὶ σοὶ παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοὴ, ἣν οὔτις ἀλεύαται, ὅς κε γένηται, mors, quam nemo effugit. οὐ γάρ σοι πρὶν μοῖρα φίλους ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι οἶκον, δ, 475, sic ἀλλ' εἴ οἱ, ι, 532, fatis constitutum est. et, ὥς γάρ οἱ, ε, 41. et 345, ὅθι (ubi) σοὶ μοῖρα ἐστὶ ἀλύξαι, effugere omnes miserias et pericula. χαλεπὴ δὲ θεοῦ μοῖρα κατεπέδησε, gravis fortuna a deo immissa constrinxit eum, λ, 291, infortunium. Ἄργον (canem hujus nominis vetulum) κατέλαβε μοῖρα θανάτου, ρ, 326. Ζεὺς εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε ἀνθρώπων, υ, 76, ubi notat τὴν εὐδαιμονίαν καὶ εὐτυχίαν. sed, λ, 533, μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων, bonam prædæ portionem habens, et egregium honoris præmium præcipuum. sic ὁ δὲ ἕζετο ἡ παρὰ μοίρῃ, et ille considebat ad suam portionem cibi, ξ, 448, sc. Eumæus, *sezte sich zu seinem stücke essen. (sat down to his portion of victuals.)* τῷ κρει-

ῶν (carnium) μοῖραν παρέθηκαν, ρ, 335. δασάμενοι κτήματα κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμᾶς, dividentes bona per æquas partes inter nos, π, 385. οὐδὲ αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, υ, 171, neque pudoris partem aliquam habent, *haben gar keine schaam im leibe, (are utterly devoid of shame.)* παρῴχηκε νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται, Κ, 253, nam nox dividebatur apud antiquissimos in tres tantum partes et vigilias; sicut et dies in matutinum meridianum et vespertinum tempus. μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ, Ο, 195, inquit Neptunus: maneat Jupiter in tertia sua portione. nam mundus inter Jovem Neptunum et Plutonem in tres partes divisus fuit, ut l. c. apparet. ὧν ὄφελον τριτάτην περ μοῖραν ἔχων, quorum utinam possem, vel tertiam partem habens, δ, 97. χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, spatii exiguam adhuc partem habentes, Π, 68, quæ est περίφρασις τοῦ στείνους, angustiarum spatii. αἴκε θάνῃς, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο, portionem vitæ expleveris, Δ, 170, i. e. τὸν βίον. ἴση μοῖρα, æqua portio, Ι, 318. τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν, Parcæ dederunt hominibus vitam hac lege ut mala ferant, Ω, 49. et 209, αὐτῷ οὕτως Μοῖρα κραταιὴ γεινομένῳ ἐπένησε, ei Parca sic nascenti adnevit, *das mächtige schicksal hat ihm so den faden gesponnen: (mighty Fate has so spun his thread.)* et id κλῶσμα τοῦ λίνου Parcarum notum. ἔδωκε δὲ σπλάγχνων μοίρας, in sacrificio dedit hospitibus suis partes de visceribus gustandas: γ, 40. coll. 66. μερίδας. sic, παρετίθει σπλάγχνων μοίρας, υ, 260. et 280, δασάμενοι. ἤδη μοίρας ἔνεμον, jam dividebant portiones, θ, 470, coll. 475, sqq. ubi de portione sua mittit alteri partem. nam apud antiquos cuique apponebatur sua portio satis magna: et confer historiam Josephi, epulantis cum fratribus, in Genesi. κρέατα δαίετο (secabat) καὶ ἔνεμε (distribuebat) μοίρας, ο, 140, portiones. sic, δάσαντο, τ, 423. παρέθεσαν Ὀδυσῆϊ μοῖραν, υ, 281, portionem. et 293, μοῖραν ὁ ξεῖνος ἔχει, ὡς ἐπέοικε, ἴσην. recentiores τὴν μοῖραν ponunt etiam ἐπί τινος τάξεως, de numero aliquo militum aut populi. hinc est nomen proprium ὁ Μοίριχος, quasi fatalis. ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ ὄλβον, Ol. 2, 37, quando dei distributio mittat beatitatem. et 65, οὕτω δὲ μοῖρα (i. e. ἡ τύχη) σὺν ὄλβῳ ἄγει καὶ πῆμα, malum patiendum. εὖ παθεῖν, (in statu felici esse) τὸ πρῶτον ἀέθλων, (primum est præmiorum) εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖρα, bene audire, altera est felicitatis pars, Py. 1, 192. μοῖρα εὐδαιμονίας ἕπεταί σοι, Py. 3, 150, portio plena felicitatis comitatur te. μοῖρά τις ἦγεν αὐτούς εἰς ἱερὰν πολύθυτον, fatum aliquod bonum duxit eos in pinguem terram, Py. 5, 102. ἕσποιτο, sequatur bona fortuna, Py. 10, 26. ἄγει οὕτω θνητὸν σθένος, fatum ducit et ordinat sic homines, Ne. 11, 55. ἔστι αὐτῷ διδύμων ἀέθλων μοῖρα, duplicium præmiorum portio attributa, Ist. 3, 16. εἴ σε τούτων μοῖρα ἐφίκοιτο καλῶν, Ist. 5, 19, si ad te pervenerit sors horum bonorum. ἐν μιᾷ μοίρᾳ χρόνου, Ol. 7, 174, uno tempore. ἀμφὶ μοίρᾳ καλῶν, circa attributionem bonorum, Ol. 8, 114. ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ, Py. 4, 226, i. e. ἐν τῷ συμποσιακῷ καιρῷ καὶ τῇ μερίδι τῆς εὐωχίας. μοῖραν ἀέθλων, Ol. 6, 135, sortem præmiorum in certaminibus. μοῖραν πατρωΐαν ἀστέων, Ol. 7, 140, paternam partem urbium. φιλίαν νόστου, Py. 4, 349, optabilem et jucundam fortunam reditus. ἄγων τοῖς, Py. 12, 22, infortunium et exitium afferens iis. εὔνομον, Ne. 9, 70, fortunam bonis legibus munitam. ἐσλῶν ἔχει, Ne. 10, 37, sortem et partem bonorum. ἀγώνων διέπουσι, Ne. 10, 98, sortem certaminum administrant dii illi. οἵαν ὕμνων μοῖραν, Ist. 6, 92, qualem et quantam portionem hymnorum! Vide sub γέρας, prope medium, Αἶσα, δίκη, et Κλωθὼ, in R.

μοιράομαι, vide supra ad initium.

μοιρηγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) est ὁ ἐν εὐμοιρίᾳ καὶ ἐν ἀγαθῇ τύχῃ γεννηθεὶς, ὁ μέτοχος μοίρας ἀγαθῆς. ad felicitatem natus. ubi ἡ μοῖρα, in bonam partem sumitur: et μοῖρα, δαίμων, τύχη, ταυτοδύναμα Græcis. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, Γ, 182, O beate, læto fato nate, fortunate. *du glückskind. (thou favourite of fortune.)*

μοιρίδιος, ου. ὁ ἡ (Μείρω) fatalis, fato immissus aut datus. παῖδα μοιρίδιον τελέσαι, filium a bonis fatis datum vel dandum re ipsa exhibere, Ist. 6, 67. μοιρίδιον ἦμαρ ἢ (μοιρίδιοι) νύκτες, felix dies vel (felices) noctes, Py. 4, 454, τὸ μεμοιραμένον, bono fato tributum. sic, μοιρίδιον ἦν, fatale erat, a fato datum, Py. 1, 108, ex vaticinio Heleni auguris. μοιριδίῳ σὺν παλάμῃ, Ol. 9, 38, cum aliquo fatali auxilio, δαιμονίᾳ σὺν μηχανῇ καὶ τέχνῃ.

μοιχάγρια, ίων. τά. (Ῥέω) pretium, quod mœchus deprehensus pœnæ loco solvere debet. μοιχάγρια ὀφέλλει, adulterii mulctam debet, Mars Vulcano, θ, 332, τὰ ὑπὲρ ἀγρεύσεως (i. e. συλλήψεως) μοιχοῦ ἐκτινύμενα.

μολέω, vide μόλω.

μόλιβδος, ὁ, vide sequens.

μόλιβος, ου. ὁ. (Μέλω) plumbum, *bley. (lead.)* a μολεῖν dictum, quia gravitate sua cupide petit inferiora. dicitur idem nomen et ὁ μόλιβδος et μόλυβδος. αἰχμὴ ἐτράπετο ὡς μόλιβος, Λ, 237, cuspis retundebatur sicut plumbum, *die spitze legte sich um wie bley; (the point turned aside like lead;)* ut notetur τὸ ἀχρεῖον τῆς ἐπιδορατίδος, ἢ μολίβου δίκην ἐνετράπη ἐν τῷ ἀπαμβλυνθῆναι.

μόλις, (Χάω) adverb. ægre, vix, cum difficultate, quasi cum gemitu. idem ac μόγις. λαοὶ μὲν γέροντα μόλις εἶχον, cives quidem vix retinere poterant senem ne exiret ex urbe, Χ, 412, *sie konnten den alten herrn mit vieler mühe kaum zurück halten, (they had great difficulty to detain the old man.)* μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας, ægre evasit procellas, σ, 189. hinc est ὁ μόλος, qui idem est qui ὁ μόγος et μόθος.

μολόβριον, τὸ, μολοβρίτης, ου, ὁ, vide sequens.

μολοβρὸς, οῦ. ὁ ἡ (Βοῦς) est ὁ ἀγύρτης, καὶ μολὼν αὐτὸς εἰς βορὰν, *ein landstreicher, ein bettler, der sein futter bey andern suchet, (a vagabond, a beggar, one who sponges others for a subsistence.)* parasitus, *ein schmarotzer, (a parasite.)* qui cibi causa ventitat ad alios. est a μόλω vel μολέω, advenio, eo; et ἡ βορὰ, vel ὁ βορὸς, per syncopen. *ein herumläufer, der zu fressen suchet, (a vagabond, one who seeks something to eat.)* πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις; ρ, 219, quo tandem ducis istum sectatorem ciborum? ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, σ, 26, quam promte et volubiliter loquitur iste mendicus! hinc est ὁ μολοβρίτης, ου, ὁ ἐπὶ τὴν βορὰν ἐρχόμενος, *der auf den frass ausgehet, (one who goes in quest of food.)* qualis et simpliciter ὁ βορὸς dicitur. et ὁ μολοβρίτης ὗς, sus fera, pastum exiens: et τὰ νέα αὐτῶν dicuntur τὰ μολόβρια, *fresslinge, (greedy eaters,)* quæ una cum matre pastum exeunt; et corrupte κολόβρια. *die anfangen selber zu fressen, und mitgehen, wenn die alte fressen gehet, (which begin to eat themselves and accompany the mother when she goes in quest of food.)* ex hac analogia debet esse ὠμοβρὸς pro ὠμοβόρος, qui crudas carnes vorat, ut vocatur Cyclops apud Eurip. Troad. 436, ubi legitur ὠμόβρος. idem dicitur ὠμοβρὼς sicut ἀνδροβρὼς, παιδοβρὼς, quod postremum est epitheton Saturni. genit. est ῶτος. et notant talia active.

μολὸς, ὁ, vide sub μόλις.

μολπὴ, ῆς. ἡ. (Ἕπω) cantus festivus cum tripudio. οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, Α, 472, cantu et tripudio placare studebant; ad differentiam aliorum jam peractorum ἱλασμῶν, e. c. sacrificiorum, et redditæ Chrysidis. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, καὶ μολπῆς γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, Ν, 637. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο, Σ, 572, illi autem pulsantes terram simul, cum cantu et exclamatione læta, *mit freudengesang und mit juchen, (with joyful songs and shouts;)* et differunt ambo sicut λόγος ἐμμελὴς a βοῇ ἀμελεῖ, ut cantus musicus a clamore non musico. nam μολπὴ est μεμελισμένον ἔπος, ἰυγμὸς vero est φωνή τις ἄσημος, *ein jauchzen für freude, (a shouting for joy,)* ὁποῖος καὶ ὁ συριγμός. et 605, δοιὼ κυβιστητῆρε, μολπῆς ἐξάρχοντες, cantui cum tripudio præfecti et præitores. sic et δ, 19. μολπή τ' ὀρχηστύς τε, α, 152. quæ duo juncta faciunt unum, saltatio ad concentum musicæ, ἡ μετὰ ᾠδῆς παιδιὰ, ἡ τῷ μέλει ἑπομένη, *ein tanz nach der music, (a dancing to music.)* ταῖσι δὲ Ναυσικάα ἤρχετο μολπῆς, ζ, 101, præibat illis cantu et saltatione, et ancillæ suæ imitabantur eam. ἑψιάασθαι μολπῇ καὶ φόρμιγγι, φ, 430, ludere cantu saltante et cithara. ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 145. μολπὴ χλιδῶσα μελέων, Ol. 10, 99. μολπῇ Αἰοληΐδι, Ol. 1, 164, carmine ad harmoniam Æolicam facto, *ihm Æolischen geschmack und tacte, (adapted to an Æolian air.)* μολπαὶ, Ol. 6, 163. cæterum nomen est a præt. m. μέμολπα, a μέλπω, i. e. μέλος ἔπω.

μολύβδαινα, ης. ἡ. (Μέλω) est ὁ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ (*am angelfaden*) *(to the line)* καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιθέμενος μόλυβδος, *bley onweit des angels unten, (lead attached to the line near the hook,)* πρὸς τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι τὸ ἄγκιστρον, ut hamus celerius in aqua subsidat. μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσε, Ω, 80, sicut plumbeus globulus in fundum irruit Thetis.

μολύβδος ὁ, vide sub μόλιβος.

μολυνοπραγμονέομαι, vide sub πρᾶγμα.

μόλυνσις, ἡ, vide sub Μόλιος in R.

μολύνω, vide sub μορύσσω.

μόλω et μολέω, f. ήσω. (Μέλω) volo aliquo, peto locum, propero, accedo. est a μέλω, ejusque præt. perf. medii μέμολα. πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠὼς, antequam adventet duodecima aurora, Ω, 781, et est aor. 2. conj. act. λέων, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, cupide accedens noctu, Λ, 173. ἡ δὲ μολοῦσα πρὸς μέγαρα, properans domum, Ζ, 286. νῆες, δεῦρο μολοῦσαι, naves quæ huc accesserunt, Ο, 720. δεῦρο μολὼν, cum huc venisset, profectus esset, ω, 334. sic, δεῦρο μολόντες, γ, 44. præt. perf. a. μεμόληκα solet mutari in μέμβλωκα: νῦν ἴομεν, (ionice pro ἴωμεν, eamus jam) δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα ἦμαρ, maxime enim dies jam processit, ρ, 190, *es ist schon hoch am tage, (the day is already far advanced;)* et ejusmodi dies in autumno, mense Novembri nostro, qui tunc re vera erat, non diu moratur occasum. confer ejusmodi syncopen et in μέλω, ut appareat magis cognatio horum verborum. sic Eurip. Rhes. 629, πολεμίων μεμβλωκότων, hostibus profectis et venientibus. μόλον (ἔμολον) ἐν ναυσὶ, iissem navibus, Py. 3, 120. sic, ἀείδων ἔμολον, celebrans accedo, Ol. 14, 27. ὅσοι μόλον, i. e. παρεγίνοντο, ad Æsculapium, Py. 3, 83. σὺν Ἑλένῃ γὰρ μόλον, venerunt cum ea, Py. 5, 111. σὺν χάρισιν ἔμολον, cum gratiis veni, Ist. 5, 26. ἔμολεν Ὀρφεὺς, Py. 4, 315, accessit. ὑπὸ σπλάγχνων ματρὸς εἰς αἴγλην, Ne. 1, 56, ex visceribus matris in lucem prodiit. solet cum accusativo construi sine præpositione εἰς vel πρός: ὀμφαλὸν χθονὸς ἔμολεν, Ne. 7, 50, i. e. πρός: Delphos

profectus est. sic et, λαὸν Ἥρας, Ne. 10, 66, venit ad populum Junonis. μόλεν εἰς ὅμιλον ἀνδρῶν μακάρων, Py. 10, 70, venit ad cœtum eorum. εὖτε ἂν μόλῃ εἰς χθόνα, si quando venerit, Py. 4, 137. μὴ ὀπίσω πάλιν μόλοι, ne rediret, Ne. 3, 111. πεδίον (εἰς) μολὼν, Ol. 9, 108, in campum profectus. ἐπὶ τὴν, Ne. 10, 19, ad eam. πρὸς στρατὸν, ad populum, Ne. 10, 47. παρὰ ὄχθῳ, ad collem, Ne. 11, 31. μολόντων παρὰ ματέρι, reversorum ad matrem, Py. 8, 121.

μομφὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) vituperium. μομφὴν ἐπισπείρων ἀλιτροῖς, Ne. 8, 67, vituperium adspergens improbis. μομφὴν ἔχει παίδεσσιν Ἑλλήνων, Ist. 4, 61, est causa reprehensionis Græcorum, facit ut reprehendantur, succenset illis.

μονάζω, vide μονόω, et sub ἰσάζω.

μοναμπυκία, ας. ἡ. (Χάω) si unus tantum equus est ornatus circa caput, si unus equus est frænatus διαχρύσοις χαλινοῖς. μοναμπυκίᾳ, Ol. 5, 15, ubi per id abstractum notatur equus κέλης, ut sit, δι᾽ ἑνὸς ἵππου.

μονανδρέω, vide sub εὔανδρος.

μονὰξ et *μουνὰξ*, (Ἕω) adverb. solum, singulariter, *einzeln. einfach, (alone, by one's self.)* μουνὰξ ὀρχήσασθαι, *solo zu tanzen, einer nach dem andern, (to dance singly, one after another.)* Θ, 371, μόνους, καθ᾽ ἕνα ἰδίως, coll. 379. ἀνδρῶν μουνὰξ κτεινομένων, λ, 416, si singuli viri interficiuntur.

μοναρχέω, f. ήσω, (Ἔρα) solus imperium teneo. μοναρχεῖν καὶ βασιλεύειν, Py. 4, 294.

μόναρχος, ου. ὁ. (Ἔρα) solus imperans. μόναρχον σκῆπτρον, sc. πονεῖ μὲ, Py. 4, 270. i. e. τὸ σκῆπτρον τῆς μοναρχίας.

μονασμὸς, ὁ, vide sub οἶος, prope initium.

μόνιππος, ὁ, vide sub ἵππος, paullo a fine.

μονόδροπος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) ex una decisa arbore, vel ex uno deciso ramo, factus. vel potius, una arbor decerpta et decisa sola. μονόδροπον φυτὸν, Py. 5, 56, ubi pertinet per appositionem ad ἀνδριάντα, ut notet statuam ex una decorticata et in radicibus suis stante adhuc arbore factam, sic ut nulla membra aliunde addita sint. μονόξυλον. et fuit sine dubio Apollinis signum.

μονόκρηπις, ιδος. ὁ ἡ. (Ῥάω) uno tantum calceo indutus. μονοσάνδαλος. τὸν μονοκρήπιδα, Py. 4, 133, coll. 168—171.

μονομαχέω, vide sub ΜΑ΄ΧΩ, ad medium.

μόνος, η, ον. (Ἕω) solus, unus. simplex, *einfach, (single.)* desertus, relictus, *verlassen, (forsaken.)* est ab εἷς, ἑνὸς, orta vox, scribitur ob metrum et μοῦνος. σύν τε δύο ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν ὅππως κέρδος ἔῃ, μοῦνος δ᾽ εἴ περ τε νοήσῃ, ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος λεπτὴ δέ τε μῆτις, K, 224—226, *und wenn zwey mit einander gehen, so kann auch der eine etwa vor dem andern was gewar werden das vortheilhaft seyn kann: aber einer alleine wenn er auch verständig seyn mag und was merket, so ist doch die einsicht insgemein langsamer, und der rathschluss schwächer, (when two go together, one may perceive something that may be advantageous sooner than the other: but when one is alone and makes his observations, let his understanding be ever so good, his perception is slower and his judgment weaker.)* θύρην δ᾽ ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, Ω, 453, januam cohibebat unus obex abiegnus, i. e. εἷς, unus solus. Θερσίτης δ᾽ ἔτι μοῦνος, B, 212, in opp. ad ἄλλους. οὐ τάρβει μοῦνος ἐὼν, non pavebat etsi solus erat, Δ, 388. ὁ μοῦνος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήταις, K, 317, i. e. τηλύγετος ὢν ἐν πέντε ἀδελφαῖς, unicus filius inter quinque sorores. nam τηλύγετος et μόνος sæpe sunt idem. sic: Ἰδομενεὺς τηλύγετος ἐν μάχῃ, i. e. μόνος, N, 470, τηλύγετον ὥς, sicut solum aliquem delicatulum. τὸ δὲ ῥίγιον αἴκεν ἁλώω μοῦνος, pejus, si interclusus fuero solus, Λ, 406. et 467, ὡς εἴ ἑ βιῷατο μοῦνον ἐόντα Τρῶες, ac si eum vi urgerent solum Troës, coll. 470, nam μονωθεὶς et μόνος ἐὼν sunt idem. εἰ δέ κε μοῦνος ἐὼν τοίσδεσσι μάχωμαι, P, 94. μοῦνος ἐὼν ἀγαπητὸς, β, 365, *der einzige liebe sohn, (the only beloved son.)* ἢ ὅγε μοῦνος ἐὼν, γ, 217, ille solus. μοῦνος ἰὼν ὁδίτης, solus ambulans viator, η, 204. μοῦνος ἐὼν πολέσιν, unus multis, υ, 30, 40. ἐμοῦ δ᾽ ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετο, *mir alleine hat er es genommen, (took it from me alone,)* I, 335. et 340, ἦ μοῦνοι φιλέουσι ἀλόχους Ἀτρεῖδαι; μούνῳ ῥηξαμένῳ, soli rumpenti, M, 411. ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον, I, 478, solum unicum. sic et π, 19. τὸν μήτηρ μοῦνον τέκεν, Ξ, 492. Ζεύς μιν πλεόνεσσι μετ᾽ ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα τίμα καὶ κύδαινε, O, 611, Jupiter eum inter plures solum honorabat. σὲ μοῦνον ἐόντα σεῦα, te, solus cum esses, agitabam, Υ, 188. μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, solum intercludens ab urbe, X, 456. τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα, κ, 157, *mich verlassenen, (me forlorn wretch,)* misertus est. ὃν μοῦνον ἔλειπες, quem unicum filium relinquebas, λ, 68. ἦ μάλα δή με βιάζετε μοῦνον ἐόντα, μ, 297, cogitis me vi. εἰ δέ με πληθύϊ δαμάσαιντο μοῦνον ἐόντα, π, 105. et 118, 119, 120, ubi enumerat majores, qui unum tantum semper filium genuerint, coll. 117. μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, χ, 13. et 107, μή με ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα. μία μούνη, ψ, 227. μούνω, nos duo soli, π, 239. μοῦνοι νῶϊ θεῶν, Φ, 443. ἔστη σὺν Ἀχιλλεῖ μόνος, stetit solus una cum eo, nec fugit ut cæteri, Ol. 9, 110. ἐξελέγχων μόνος ἀλήθειαν χρόνος, Ol. 10, 65, solum tempus arguit tandem veritatem. μόνος ἄνευ στρατιᾶς, Ne. 3, 59. τοὺς ἀγαγὼν μοῦνος, Py. 4, 404. μοῦνος ἐκ στρατοῦ, Py. 8, 73. μόνη καὶ μόνον γόνον, Py. 2, 80, ubi dorice est μόνα, sc. νεφέλη ista, unica nubes et sola peperit unicum filium. δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδὶ πέδιλον, Py. 4, 170, ubi necesse non est, μόνον pro adverbio positum putare. μούναν παλαιοίσην, pro μούνην παλαίουσαν, solam luctantem, Py. 9, 46. et 149, ἐν μόναις ὠδῖσιν, i. e. uno partu, edidit geminos. μοῦνα δύο, Ist. 5, 15.

μονοστροφικὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Τρέω) sic dicitur εἶδος μονοστροφικὸν, quod non habet ἀντιστροφὴν ἀλλὰ μόνην στροφὴν, Ol. 14, inscr.

μονόψηφος, ου. ὁ ἡ. (Ψάω) unius suffragii. μονόψηφον ξίφος, Ne. 10, 10, ubi sic vocat ensem Hypermnestræ, quæ suo judicio, non vero ex sententia sororum et patris, eo ense utebatur, sponsoque parcebat.

μονόω, f. ώσω. (Ἕω) unum facio, ad unitates redigo, solitarium facio. *mache dass etwas alleine ist, (render solitary.)* ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε (pro ἐμόνωσε) Κρονίων, π, 117, i. e. sic voluit Jupiter, ut in domo nostra semper unus tantum esset filius, non plures simul: et id deinde per tres generationes enumerat, 118—120. σὲ μουνωθέντα, te solum relictum, ο, 385, solum te versantem. δείδω, μή τι πάθησι μονωθεὶς, Λ, 470, coll. 467.

μόρα, ἡ, vide sub μόρος.

μόργω, vide ὀμόργω.

μορέα, ἡ, *μορία*, ἡ, vide sub μόρος.

μορέομαι, *μορέω*, vide sub ἐγχεσίμωρος et μορύσσω.

μορίμος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) a fato attributus et destinatus. μόριμον δέ οἱ ἔστι ἀλέασθαι, nam fatale ei est, effugere, Υ, 302, coll. 300. μόριμος υἱὸς, Œdipus, Ol. 2, 70, ubi culpa in fatum conjicitur, ut excusetur quodammodo filius: ὁ ἐκ μοίρας δαίμονος τεταγμένος ἀποκτενεῖν Λάϊον: fatalis filius.

μορμολύκειον, τὸ, vide sub μορμύρω, et Μορμὼ in R.

μορμολύττομαι, vide sub Μορμὼ, in R.

μορμύρω, (Μύρω) magis in usu est de fluviis et aquis cum sono fluentibus. est ergo idem quod μύρω, nisi quod paullo majorem strepitum indicat. ποταμὸν (σὺν) ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, cum spumis et sono fluentem, E, 599. ῥόος ὠκεανοῦ ἀφρῷ μορμύρων, Σ, 403. sic ποταμὸς, Φ, 325, ὁ ἀναβράττων. hinc est ὁ μορμύρος, ου, piscis quidam: et ἡ Μορμὼ, quæ est μυθικὸν δαιμόνιον ἄγριον, spectrum aliquod terrifice sonans. hinc factum est adverbium μορμὼ, pro φεῦ: unde comicus: Μορμὼ τοῦ θράσους, i. e. ὢ τοῦ θράσους. ab ea et τὸ μορμολύκειον, itidem spectrum, est compositum. sed adverbialiter est apud Theocr. Id. 15, 40.

μορμὼ, μόος, ἡ, *μορμὼν*, μόνος, ἡ, vide supra, et in R.

μορόεις, όεσσα, όεν. (Μείρω) letalis, fatalis. deinde, divisus in partes plures, curiose elaboratus in partes. ἕρματα τρίγληνα μορόεντα, inaures tribus gemmis separatis factas, Ξ, 183, *orgehänge von drey bommeln, (ear-rings with three drops.)* sic et σ, 297. ἐκπεπονημένα καὶ μεμεριμνημένα τῇ κατασκευῇ καὶ τέχνῃ, inquit Eustathius, quia ὁ μόρος et est ἡ κακοπάθεια, cura sollicita: sed his ambagibus opus non est, cum per τρίγληνα fere idem innuatur, inaures non fuisse simplices sed triplices; sic tamen ut ars accurata simul indicetur, quæ partes quasvis aptas efficit. huc possis referre λαμυρὸς, ὰ, ὸν, valde elaboratus, lepidus. it. impudens, procax, impetens valde. ex λα intensivo. de leone dicit Theocr. Id. 25, 234, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.

μόρον, τὸ, vide sequens.

μόρος, ου. ὁ. (Μείρω) portio. in specie, portio a fatis attributa; mors, exitium. οἶδα, ὅτι μοὶ μόρος, ἐνθάδε ὀλέσθαι, scio, quod mihi a fato destinatum sit, hic perire, T, 421, inquit Achilles. αἲ γάρ μιν θανάτου ὧδε δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι, ὥς αὐτῷ τεύχεα καλὰ πάρεσται, Σ, 465, utinam eum sic a morte possem occultare, quando ad eum fatum grave accesserit, sicut ei arma pulcra aderunt: ubi μόρος et θάνατος sunt idem, nisi quod prius notat destinationem et attributionem fatalem. οἷς Ζεὺς ἐπέθηκε κακὸν μόρον, Z, 357, i. e. κακὴν τύχην, infortunium, malam fatalem portionem. ἀλλὰ καὶ ὧς ὀλέεσθε (peribitis) κακὸν μόρον, malam mortem, Φ, 133. et 517, ὑπὲρ μόρον, præter fatum, contra quam attributum est et destinatum fatis. sic de hominibus, ὑπὲρ μόρον, α, 34, quod repetitur emphatice de Ægistho, 35, i. e. ὑπερ τὴν μοῖραν: nam quædam accidunt ex fato divino; multa vero præter fatum, culpa et errore hominum. conf. ὑπέρ. et de Ulysse, ε, 436, ἔνθα κε δὴ ὤλετο ὑπὲρ μόρον, periisset, cum fato suo id ei nondum esset sic destinatum. οὐκ ἐκ Διὸς ἠείδεις τὸν ἐμὸν μόρον, X, 280, non ex Jove noras fatum meum, i. e. errabas cum putares me occisum iri. ἔκλαιε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, Ω, 85, de Thetide, flente fatum filii sui propediem perituri. αὐτὸς ἀπόλωλε κακὸν μόρον, ille periit malum fatum, i. e. mortem, α, 166. ἄλλοι ἐφύγομεν θάνατόν τε μόρον τε, ι, 61, nos alii effugimus mortem et fatum; ut utrumque notet idem. sic λ, 408, Αἴγισθός μοι τεύξας θάνατόν τε μόρον τε, inquit Agamemnonis umbra. et 617, ἦ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις, certe et tu quoddam malum fatum portas, coll. 618. τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις; π, 421, inquit Penelope ad procum. sic υ, 241, μνηστῆρες ἤρτυον, parabant ei mortem. ἡ μόρα quoque est portio, divisio; et erat apud Lacedæmonios militaris vox: est que pro μοῖρα. τὸ μόρον, bacca mori arboris, *eine maulbeere, (a mulberry.)* etiam bacca τῆς

βάτιν, *ein brommbeere, (a blackberry,)* ab eodem themate est: et arbor est ἡ μορέα. ἡ μόρτη dicebatur sexta illa pars frugum ex agris, quæ dabatur τοῖς ἐκτημορίοις i. e. illis qui jus habebant accipiendi eam sextam. διασιγήσομαι αὐτῷ μόρον, reticebo ejus fatum supremum, Ol. 13, 130. κεραυνὸς ἐνίσκηψε μόρον, fulmen inflixit mortem, Py. 3, 105. αὐτῷ δώσειν μόρον, Ne. 1, 99, et quidem τὸν ἐχθρότατον, ei pensurum esse fatalem odiosissimam portionem, i. e. occisum iri ab eo. etiam *olea*, arbor, dicta fuit ἡ μορία, quia μόρον, mortem innoxia conciliarat Halirrhothio, Neptuni filio, de qua voce et historia vide Aristoph. Nub. 1001, et ibi schol. Vide sub μορόεις.

μόρσιμος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) a fato attributus et destinatus. idem ac μόριμος. ἡ δὲ ἂν ἔπειτα γήμαιτο, ὅς κεν πλεῖστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι, illa nubat ei, qui plura donaverit et a fato destinatus ei maritus venerit, π, 392. φ, 162. qui versus simul erat φήμη τις, μαντευομένη τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως, conf. πόρω. οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι, inquit Apollo ad Achillem, X, 13, non enim me interficies siquidem nequaquam fato mortis obnoxius sum: οὐ ὑπόκειμαι τῇ μοίρᾳ. οὐκ Ὀδυσῆϊ μόρσιμον ἦν, τὸν ἀποκτεῖναι, non ei fato concessum erat, hunc occidere, E, 674. ἀλλά σοι αὐτῷ μόρσιμόν ἐστι, δαμῆναι, tibi ipsi constitutum est a fatis, interfici, T, 417, ἤδη αὐτῷ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Ἀθήνη ὑπὸ Πηλείδη, O, 613, jam in eum devolvebat fatalem mortis diem Minerva a manu Pelidæ. πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ, κ, 175, i. e. ὁ θεόθεν θάνατος.- ὡς δὲ οἱ ἐδόκεε, μόρσιμον ἤδη εἶναι τῇ Βαβυλῶνι, ἁλίσκεσθαι, Herodot. III, 154, ubi visum est ei, fatale jam esse Babyloni, ut caperetur. αἰὼν ἔφεπε μόρσιμος, Ol. 2, 19, vita insequebatur a fato felici data, ἐπηκολούθησεν εὐδαιμονίαν ἐπιπέμπων αἰὼν ταῖς ἀρεταῖς αὐτῶν: et sermo est de claris viris post exantlatos labores: εὔμοιρος βίος ἐπηκολούθησεν αὐτοῖς. τόγε μόρσιμον οὐ παρφυκτὸν, a fato destinatum nemo effugit, Py. 12, 53. τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν, Ne. 7, 64, quod fatale ei fuit, id exsolvit Neoptolemus. τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον, fatum a Jove constitutum ei, Ne. 4, 99. ἐς τὸν μόρσιμον αἰῶνα, Ist. 7, 58, ad fatale ævum, i. e. ad terminum vitæ naturalem, a fato mihi dictum. Vide sub αἴσιμος.

μόρτη, ἡ, vide sub μόρος.

μορύσσω, f. ύξω. (Μείρω) malo fato adficio, conficio. in specie, fœdo, turpo, ἀφανίζω, *ich mache schmutzig, halte garstig, (I make filthy, keep dirty.)* nam est a μόρος, et μορέω. εἵματα, (indumenta) ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ, ν, 435, lacera, maculosa, malo vexata et deturpata vapore quasi; qui malus fumus vel vapor est nigredo quædam sordida, quæ opponitur bene lotis aut mundis vestibus: μεμολυσμένα καὶ πεφυρμένα. ab eodem verbo, per τραυλισμὸν, est recentiorum verbum μολύνω, pro μορύνω et μορύω, a μορέω.

μορφὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) forma. et proprie ponitur ἐπὶ προσώπου, de facie; hinc differt ὁ εὐειδὴς, i. e. ὁ τοῦ εἴδους εὖ ἔχων, ὁ ἅπαν τὸ σῶμα καλὸς, et ὁ εὔμορφος, i. e. ὁ μορφῆς εὖ ἔχων, ὁ εὐπρόσωπος. nam est ab ὁ μόρος, portio, et τὸ φάος, oculus, vel φάω, luceo: ut sit, cui pars corporis circa oculos est lucida et splendida, pulcra facie. vel a μείρω, partior, divido, et φάω, apparere facio: nam forma, maxime humana in facie, distinguuntur individua clare. nam non præcise formam bellam notat, sed formam in genere. εἶδος ἀκιδνότερος ἀνὴρ, ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, θ, 170. coll. 167, adspectu deterior est sæpe vir, at deus faciem et formam ejus ornat eloquentia. σοὶ ἔνεστι μὲν μορφὴ ἐπέων, tibi inest pulcritudo verborum, λ, 366, i. e. πιθανότης, καὶ κάλλος λόγων: ut ergo et metaphorice ponatur. ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ τε καὶ ἔργοις, Ol. 9, 98, percelebrem virum forma sua, Ne. 3, 33. παραμεύσεται ἄλλων, forma superabit alios, Ne. 11, 17. εὐκλέα μορφὰν, Ol. 6, 128, gloriosam speciem; ubi est tropice. μορφὰν βραχὺς, Ist. 4, 89, statura et adspectu corporis externo brevis.

μορφήεις, εσσα, εν. (Φάω) formosus adspectu. ἰδεῖν μορφάεις, Ist. 7, 30.

μόρφνος, ου. ὁ. (Ἔρα) est μέλας, niger. ab ἡ ὄρφνη, et ὁ ὀρφνὸς, unde præfixo μ fit μόρφνος. est epitheton aquilæ, utpote nigræ, si major ejus species indicatur. Ω, 316. sic cum præfixo μ ab ὀχλέω fit ὁ μοχλός. sed alii varie hanc vocem ἐτυμολογοῦσι. dicunt enim quidam, esse pro εὔμορφος, ab ἡ μορφὴ, forma, interserto ν. alii jungunt hoc epitheton cum θηρητῆρα, et putant esse pro μοροφόνος, ὡς φοίνιος καὶ μόρου αἴτιος τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις: ab ὁ μόρος, mors, et ὁ φόνος, cædes. alii, quasi μεμορημένος περὶ φόνον, exercitatus ad cædem, a μορέω, attribuo, exerceo: ὁ μόρον φέρων. aliis est, συλληπτικὸς τῶν διωκομένων, qui facile comprehendit ea quæ insequitur; a μάρπτω, i. e. συλλαμβάνω, prehendo, cujus perf. act. est μέμαρφα, unde sit μόρφνος, mutato α, et inserto ν. sed has ambages nihil moramur: nam simplicior illa deductio videtur verior. id tantum monemus, scribi a quibusdam cum acuto in ultima, μορφνὸς, ut maxime editoribus Hesiodi placuit, in Scuto Herculis, versu 134, μορφνοῖο, ubi Tzetzes tamen dicit, esse pro μέλανος.

μόσχιας, ὁ, vide sub πρόβατον.

μόσχος, ου. ὁ ἡ. (Μύκω) vitula; vacca tenella. metaphorice etiam, et adjective, tener, ἁπαλὸς, τρυφερός: in specie et substantive, ramus tenellus et lentus viridisque. in poëta occurrit adjective, μόσχοις λύγοις, lentis viminibus, Λ, 105.

μοτὸν, οῦ. τὸ, et ὁ μοτὸς, οῦ, (Μύω) lineum concerptum, quo vulnera expleri solent a chirurgis, *gescharbete leinwand, karve, (lint, caddis.)* hinc est verbum μοτόω, f. ώσω, expleo ejusmodi linteo discerpto in tenues partes, ejusmodi filamenta indo in vulnus. est a βύω factum, ut significatus ostendit.

μοτόω, vide supra.

μοῦνος, η, ον, pro μόνος, q. v.

μοχθέω, f. ήσω. (Χάω) cum difficultate et gemitu laboro. idem ferme quod ὀχθέω, præfixo μ. αὐτὸν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, K, 106, ipsum arbitror curis laboraturum esse etiam pluribus.

μόχθηρος, et μοχθηρὸς, ὁ, vide sub πόνος, ad finem.

μοχθίζω, f. ίσω. (Χάω) cum difficultate et gemitu laboro. idem ac μοχθέω. ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ, B, 723, ulcere et vulnere tetro laborantem misere.

μόχθος, ου. ὁ. (Χάω) labor cum gemitu junctus, molestia gravis et ærumnosa. μακρὸς μόχθος ἀνδρῶν οὐ τοι τετύφλωται, Ist. 5, 73, longus labor virorum non sepultus est in tenebris, οὐκ ἀποκέκρυπται. νεᾶνις μόχθου καθύπερθε ἦτορ ἔχουσα, virago habens cor superius labore, Py. 9, 55. ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνὸν, Ol. 10, 112, præbuit labori brevem aliquam oblectationem. ἐξαίρετον εἷλε μόχθον, Py. 2, 54, exquisitam sustinuit ærumnam. δύστηνον ἀμφέπει, miserum administrat laborem, Py. 4, 477. ἥρωσι, heroibus laborem gravem, Ist. 6, 42. ἀτόλματον Ἑλλάδι, Ist. 8, 23. τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοὴν, Ol. 8, 9, ubi deest ἐκ, respirationem ex laboribus. ἀμοιβὴν ἐκαρπώσαο, Ne. 5, 88, laborum remunerationem cum fructu nactus es. ἄποινα, Ne. 7, 23, remunerationem. ἄλλων ἐν ἡμέραις, diebus aliarum ærumnarum, Ne. 8, 53. ἀντὶ παντοδαπῶν, Ist. 1, 63, pro laboribus omnigenis. idem fere dicitur ὁ μόλος, qui de bellico labore in specie ponitur, et huc referri possit.

μόχλευσις, ἡ, μοχλευτὴς, ὁ, μοχλεύω, vide sequens.

μοχλέω, f. ήσω. (Χάω) vectibus molior, phalangis moveo. deinde in genere, collabefacio, convello, emoveo vi. στήλας δὲ προβλῆτας ἐμόχλεον, M, 259, i. e. αὖ ἔρυον, vallos præpositos convellebant et extrahebant, moliebantur vallos. idem dicitur μοχλεύω, f. εύσω. unde ἡ μόχλευσις. et ὁ μοχλευτὴς, οῦ, qui molitur et quassat, Aristoph. Nub. 568, ubi Neptunus vocatur γῆς τε καὶ θαλάσσης ἄγριος μοχλευτής. et 1399, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά.

μοχλὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) vectis, lignum longum quo quid molimur et movemus, *ein hebebaum, (a lever.)* it. obex grandior, quo admoto vel remoto claudimus vel reseramus fores, *ein riegel, (a bar.)* proprie est, ᾧ τὰ βάρη ἀνοχλίζονται, i. e. κινοῦνται. dicitur idem ὁ ὀχλεὺς, et μ est præfixum, mutata terminatione. vide tamen μετοχλίζω. ex notione obicis fluxit et usus metaphoricus, ut notet τὸν φύλακα, custodem, e. c. φόβου μοχλὸς, *ein riegel vors fliehen, (a bar to flight.)* μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα, vectibus deinde eam deduxit et detrusit in mare, ε, 261, sc. navem a se ædificatam; *mit hebebäumen, und auf untergelegten bäumen, (with levers and on beams placed underneath.)* sic et μοχλὸν vocat illud τμῆμα τοῦ ῥοπάλου ὀργυιαῖον, partem desectam longæ clavæ, qua oculum Cyclopi extrivit, ι, 332, 375, 378, 382, 387, 394, 396, coll. 319—329. βάλανος dicitur pessulus ferreus, quo firmabatur μοχλὸς (obex, sera) ad postem, ne posset amoveri. Vide sub littera Θ, et ζυγὸς prope finem.

μόω, vide sub μῶμος.

μυγμὸς, ὁ, vide sub μύζω.

μυδαλέος, α, ον. (Ὕω) valde uvidus et humidus. ὑψόθεν Ζεὺς καθῆκεν ἐέρσας αἵματι μυδαλέας, demisit ex alto rores sanguine humidos et infectos, Λ, 54, διύγρους. nam vitium aliquod in humiditate connotatur.

μυδάω, f. ήσω. (Ὕω) uligine vitior, putresco humiditate mala, plenus sum uviditate putrida. *ich werde muddig, (I become muddy.)* pertinere ad eandem radicem, a qua est τὸ ὕδωρ vel ὕδος, res ipsa indicat. Vide sub διερός.

μυελόεις, όεσσα, όεν. (Μύω) medullæ plenus. ὀστέα μυελόεντα, ι, 293, ossa quibus medulla inerat, *marks-knochen, (marrow-bones.)*

μυελὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) medulla. a μύω, claudo; quia est in intima carnium et ossium parte. μυελὸς ἐκ σφονδυλίων, Y, 483, medulla ex vertebris spinæ dorsi exsiliit. μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημὸν, medullam solam edere solebat et ovium pinguem adipem, X, 501, de filio Hectoris parvo. et sic Achilles quoque dicitur eductus: nam cibus bonus infanti præbitus prodest deinde toti vitæ. ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, β, 290. υ, 108, i. e. μυελοποιὸν, θρεπτικὸν μάλιστα: et intelligit, partim totum corpus hominis alendum, partim ὅλην τὴν τοῦ θρεπτικοῦ ἐνέργειαν.

μυέω, f. ήσω, vide sub συμμύω.

μυζάω, f. ήσω. (Μάω) sugo compressis labris lac ex mamma. deinde in genere, sugo, e. c. τὸν μυελὸν μυζᾷ τις καὶ ἄλλα τοιαῦτα. dicitur id etiam βδάλλειν. cæterum est a μασάω.

μυζέω, vide sub μύζω.

μυζουρὶς, ἡ, vide sub οὐρά.

μύζω, f. ύξω. (Μύω) clauso ore sonum aliquem per nares edo, qualem indignantes solent; clausis et protensis paululum labiis indignor. proprie est, τὴν φωνὴν τοῦ μ στοιχείου

ἐκφωνέω. deinde, tacite indignor sono aliquo obscuro, *ich maule, brumme, schniebe, (I mutter, grumble, murmur,)* μεμυκότων χειλέων ἦχον ἀποτελέω διὰ τῆς ῥινός. hinc est ἀπομύσσομαι, nares purgo cum sono aliquo, *ich schneuze aus, (I sneeze,)* e. c. πατὴρ τῷ ἀγκῶνι ἀπομυσσόμενος, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τοῦτο ποιεῖν τῇ χειρὶ, ἀσχολουμένῃ (occupata) περὶ ἁλίπαστα, de salsamentario, qui cubito nasum emungit. ab hoc verbo μύζω est ὁ μυκτὴρ, nasus. et ἡ μύτις, ιδος, nasus, et ἡ μύξα, pituita quæ per nasum ejicitur, it. candelæ ardentis excrementum, *die lichtschnuppe, (a snuff of candle,)* (quæ et ὁ μύκης, ητος, dicitur) ἥτις ἀνθρακοειδὴς τῶν ἀναπτομένων ἐλλυχνίων προβέβληται. cæterum ὁ μύκης, præter id quod diximus, notat et τὴν τοῦ ξίφους λαβὴν, maxime extremam ejus partem: etiam τὸν τῆς σπάθης, *die kolbe an der mörselkeule: (the bulb of a pestle;)* ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐκ γῆς φυομένου ἐδωδίμου περιττώματος, ὃ δὴ ἀμανίτην, (ab ὁ ἀμανίτης, ου, tuber) φασὶ κοινότερον, *ein erdschwamm den man isset, (a mushroom.)* et ὁ μύκης est itidem a μύζω, quia undique clausum est tuber. inde est et μυχθίζειν, ingemiscere clauso ore, vel et, deridere sono per nares edito; et ὁ μυγμὸς, sonus ejusmodi. ὁ μυχθισμὸς est sonus, qualem edunt moribundi ex vulnere, Eurip. Rhes. 789. urbs Μυκήνη, ης, ἡ, nomen habet ab ὁ μύκης. cæterum sicut μύζειν proprie est, μῦ λέγειν, sic ab litera ρ παρηχεῖται ὁ ῥοῖζος, et ἀπὸ τοῦ σ ὁ σιγμός. conf. Eustath. ad Ο, 502: significatus τοῦ μύζω et μυζέω, quo notat, sugo, recentiorum est. Vide sub ῥίν.

μυθέομαι, f. ήσομαι. (Μύω) narro, loquor, dico. maxime autem cohæret huic verbo notio cogitandi accurate. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (ionice pro μυθήσωμαι) οὐδ' ὀνομήνω, Β, 488, non ego narrare aut nominare possim gregales milites. sic δ, 240, πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. sic et, λ, 516, πάντας. et 327, πάσας. οὐ θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, Χ, 184, non loquor animo serio et ex consilio jam destinato, ad opitulandum Hectori: non cogito de servando eo. sic et Θ, 40. ὧδε δὲ μυθέομαι, Η, 76, sic vero aio et paciscor. οὔτε θεοπροπίης (vaticinii) ἐμπαζόμεθα, ἥν σὺ μυθέαι, β, 202, quod tu exponis; per syncopen pro μυθέεαι, idque pro μυθέεσαι. quod Attici, ejecto Sigma, contrahere solent in μυθέῃ et μυθῇ. (sic πωλέαι, δ, 811.) et cum producto ε in ει est, ϑ, 180, ὡς σύ γε μυθεῖαι, ut tu opinaris. ex quo simul positio accentus post eam syncopen apparet; nimirum, non μύθεαι, sed μυθέαι. οὐκ ἀπὸ δόξης μυθεῖται βασίλεια περίφρων, λ, 344, non præter opinionem quam de ea ejusque humanitate habemus. οἷα ὅγε μυθεῖται, qualia ille narrat, ρ, 514. et 580, μυθεῖται κατὰ μοῖραν, cogitat ut par est. ὡς αὐτῷ ἐμυθεόμην, ut ei indicabam, β, 172. μυθεόμην, narrabam, δ, 152. Σκύλλην δ' οὐκέτι ἐμυθεόμην, nondum commemorabam illis, μ, 223. et 451, ἤδη γάρ σοι χθιζὸς ἐμυθεόμην, jam heri narrabam. πατὴρ ἐμυθεῖτο νοέοντι καὶ αὐτῷ, consilia dabat, Ψ, 305. μῦθον μυθείσθην (omisso augmento) consilium consultabant, γ, 140. Πριάμοιο πόλιν πάντες μυθέσκοντο (ionice pro ἐμυθοῦντο) πολύχρυσον, omnes narrabant et ferebant eam opulentam, Σ, 289. ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν, ϑ, 497, ubi loquitur quidem Ulysses; simul tamen id de Homero ipso plenissime verum est. νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, narrabo, ι, 16. σοὶ πᾶσαν ἀληθείαν (nil nisi verum) μυθήσομαι, λ, 506. ἐγὼ οὐκ αὔτως (sic leviter) μυθήσομαι (indicabo) ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ, ξ, 151. τόν σοι μυθήσομαι (narrabo, describam) οἷος ἔην, τ, 245. et 269, νημερτῶς γάρ σοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω. sic et ψ, 265. ἔπειτα μυθήσεαι, indicabis, α, 124. τίη δὲ σὺ μυθήσεαι τὰς, quid tu eas indicas, τ, 500. μυθήσατο πρὸς ὃν θυμὸν, loquebatur ipse secum, Ρ, 200, 442. ε, 285, 376, i. e. cogitabat. οὕτως αὐτῷ χρείων (vaticinans) μυθήσατο Φοῖβος, ϑ, 79. sic, θέσφατα (vaticinia, oracula) ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο, μ, 155. ὥς μοι βασιλεὺς Φείδων, ut is mihi narravit, τ, 286. μοὶ ψυχὴ Τειρεσίου, ψ, 251. τοὔνομα μυθησαίμην, Γ, 235, et quorum nomen meminisse animo, et referre possim. ἔτι κὲν καὶ πλείονα μυθησαίμην κακὰ, narrare possem, η, 213. ἔπος τί κε μυθησαίμην, ἦ κεύθω; an dicere debeo aliquod verbum, an reticeam, φ, 193, *sollte ich wohl was sagen, oder schweige ich? (shall I speak, or be silent?)* οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο εἶναι, Φ, 462, non sane me satis sanum animo censeres et diceres esse. ὄφρα ἕκαστα μυθήσαιτο, ut singula et omnia percipere posset animo, et cogitando constituere, ν, 191, sermo enim ibi est de Minerva, docente Ulyssem, i. e. de cauta ipsius prudentia: ut ergo hoc verbum cogitandi et distincte proponendi, sibi vel aliis, apte sit positum. τίς κεν ἐκεῖνα πάντα γε μυθήσαιτο, quis tandem narrare possit, γ, 114. κέλεαί με μυθήσασθαι μῆνιν Ἀπόλλωνος, exponere, causas ejus distincte explicare, Α, 74. et 291, ὀνείδεα, ubi conf. προτίθημι: et infinitivus est positus, pro, ὀνείδεα τοῦ λόγου, num permittunt et proponunt dii ei contumelias orationis? Ἕκτορα ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι, loqui, Η, 284. πάντα τί (pro κατά τι) μοι κατὰ θυμὸν ἐείσαο μυθήσασθαι, Ι, 641, ex parte mihi omnia, quæ movere animum meum certe possint, appares exposuisse. Ζεύς με προέηκε σοὶ τάδε μυθήσασθαι, exponere, Λ, 201. sic, δ, 829. σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς κερτομίας ἠδὲ αἴσυλα μυθήσασθαι, Υ, 202, 433. et 246, ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν, ὀνείδεα, possumus uterque opprobria proloqui. ἀληθέα, vera loqui et indicare, Ζ, 382, coll. 376, μυθήσασθέ μοι νημερτέα. ἐναίσιμα, fatalia aperire, β, 159. et 373, ὄμοσον, μὴ μητρὶ τάδε, jura, te non indicaturam esse hæc matri meæ. ὧδε ἐοικότα, sic decentia loqui posse, γ, 125. ὅτε σὺ τλαίης, μοὶ τὰ σὰ κήδεα, λ, 375, narrare mihi. οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα, ξ, 125. ὅσα οἱ υἱὸς ἀνώγει, π, 339. ἐμοὶ φίλα, (soleo) ἀληθέα, ρ, 15. φὰν γάρ (putabant enim) μιν ἀληθέα, σ, 341. μυθήσαιτο, libens narraret, Py. 4, 531.

μυθητὴς, ὁ, vide sub μῦθος, aliquanto sub medio.

μύθοι, οἱ, vide sub ἀργειφόντης.

μυθολογεύω, f. εύσω. (Λέγω) verbis recenseo, narro. ab ὁ μῦθος, sermo, et λέγω, expono. τί σοι τάδε μυθολογεύω, quid tibi ista narrem? μ, 450, nosti enim ipse jam. et 453, αὖτις, ἀριζήλως εἰρημένα, μυθολογεύειν, satis perspicue dicta, iterum narrare. et hinc intelligis, quia Homero inimicum est τὸ διττολογεῖν, nullam apud eum δισσολογίαν frustra, aut loquacitatis causa, esse insertam, sed consilio magno.

μῦθος, ου. ὁ. (Μύω) verbum, sermo: et quidem primario, sermo cogitatus in animo, qui præcedere debet sermonem ore prolatum. nam est a μύω, comprimo; ut et etymologia indicet, sermonem esse rem sacram, et loqui debere nos ante nobiscum, quam cum aliis. hinc et μῦθος et θυμὸς, sicut sunt anagramma sic sæpe idem innuunt: et Germanorum *gemüth, (mind, disposition,)* est ejusdem originis. notat ergo μῦθος proprie, cogitatum, consilium; et prolatus ore sermo nil est nisi signum illius primi et proprii. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας; quale hoc cogitatum dixisti, Α, 552. Δ, 25. Θ. 209. Ξ, 330. Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπε, pro προσέειπε μῦθον, Β, 156. sic, τὸν Τληπόλεμος, Ε, 632. sic porro, Ζ, 381. Η, 46. Θ, 426. Κ, 140. Λ, 429, 440. Ν, 306. Ξ, 189. Ο, 13. Π, 440. Σ, 361. Ω, 485, 598, ubi est, πρὸς Πρίαμον φάτο μῦθον. 682. Ψ, 68, 235. δ, 830. ζ, 21. ξ, 492. ο, 45. π, 460. ρ, 74, 414, 495. σ, 168. τ, 96. υ, 32, 261. ψ, 4. τοῖς δὲ Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπε, pro μετέειπε, dixit inter eos, ad eos, Γ, 303. sic, Ι, 619. κ, 561. μ, 319, ubi deest casus personæ tertius. sic et Υ, 114, sc. θεοῖς: nam θεοὺς pertinet ad καλέσασα. et 292, ubi nihil deest. Ω, 777. μῦθον ἀκούσας ἐχάρη λίαν, Γ, 76. sic, χαίρω σοῦ, Τ, 185. εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων, Ω, 632, coll. 630, ubi δεξιότης λόγου erat loco illius οἷος. ὡς ἅμα πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφράσσαιντο βουλὴν, Β, 282, ubi vides, μῦθον καὶ βουλὴν esse idem. sic, ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας, Η, 54. μῦθον ἤκουον, ὃν Ἕκτωρ ἠγόρευε, Θ, 492. ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, β, 314, i. e. sciscitor, ut aliorum cogitata audiam. et 412, μία δ' οἴη μῦθον ἤκουσεν. ἄλλου μῦθον ἤκουσας πλαζομένου, γ, 94, ubi est narratio, relatio. sic et δ, 324. π, 32. ρ, 551, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἤκουσεν. ἵνα ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς ἡμέτερον, λ, 560. ἀνδρῶν ἑκάστου μῦθον ἤκουε, υ, 389, sermonem, et ex eo elucens consilium animi. τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Νέστωρ, incipiebat sermonem proferre ad eos Nestor, et consilium indicare, Β, 433. Κ, 203. sic de eodem, ἦρχον ἐγὼ μύθων, Λ, 780. Ἀθήνη, Ε, 420. Ποσειδῶν, Η, 445. Φ, 287. Αἴας, Ρ, 628. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Χ, 167. μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος, Η, 404. Ι, 51. Διὸς, Θ, 29. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, placuit ei hoc consilium bonum, Μ, 80. Ν, 748. αὐτὸν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Β, 245. Ρ, 141. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, pro ἐπέτελλε, Α, 25, addebat et injungebat potens verbum, i. e. regaliter minax. sic 326. et Π, 199, imperatoriam adhortationem. ἀλόχῳ δὲ μῦθον ἐπέτελλε, conjugi illud mandavit, ψ, 349. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, momordit animum ejus, Ε, 493, i. e. instigavit. sic, θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ϑ, 185. ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, vanum hoc promissum dedimus ei, Ε, 715. τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν, omnibus placens consilium dederat, sententiam gratam dixerat, Ι, 173. σ, 421. sic, τοῖσιν ἐπιήνδανε μῦθος, ν, 16. π, 406. σ, 50, 289. υ, 247. οὐ γάρ σφιν ἅδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶ, ω, 464. εἰ δ' ὕμιν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, displicet, π, 387. τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, sententiam suam aperte edicere, Ι, 309. sic, ἵνα ἀποείπω, α, 373. μειλίχιον ἔφερε μῦθον Καδμείοις, Κ, 288. μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον, ζ, 148, coll. 143, 146. τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε, Λ, 186, nuntia hoc ei. et 838, ὄφρα Ἀχιλλῆϊ ἐνίσπω. οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω, talem ego sententiam nunquam dicam, β, 137. ἐγώ σοι νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω, rem indicabo, ε, 98. ἄγε, μοὶ τοῦ παιδὸς μῦθον ἔνισπε, narra mihi de filio meo ejusque animo, λ, 491. οὐδέ κε τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει, sententiam improbaverit. Ι, 62. et 55, οὔ τις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, nemo tibi istam sententiam vituperaverit. sic Ξ, 127, οὐκ ἂν μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κεν εὖ εἴπω. τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς, Ι, 518, horum tu sermonem et adhortationem ne reprehendas et spernas. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, Δ, 357, retro flexit, retractavit orationem. sic ν, 254. τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε; Ο, 202, inquit Iris ad Neptunum, durius ad mandata Jovis respondentem. οὐκ ἔμελλεν ἄψ Ἕκτορι μῦθον ἀποίσειν, non relaturus ei erat narrationem, Κ, 337. εἰπέ τε μῦθον, Η, 277. et 374, εἰπεῖν Ἀτρείδαις μῦθον Ἀλεξάνδρου, sententiam. sic, 388. Λ, 646. Σ, 391. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, Η, 358. Μ, 232. ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα, Ι, 623. αὐτίκα ἔπειτα ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, Τ, 242, conf. ἅμα. dictum, factum. ἄλλων μῦθον ἄκουε, οἵ σεῦ φέρτεροί εἰσι, Β, 200, audi aliorum sententiam. μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν, ὑγιὴς, εἰρημένος, ἔστω, τὸν δ' ἠοῦς ἀγορεύσω, verbum et consilium, et nunc prolatum, et quod crastina luce dixero, fir-

mum et salubre esto, Θ, 524, et vides artificiosum hyperbaton: nam re vera τὸ, ἔστω, pertinet ad ὑγιὴς, et ad εἰρημένος: posterius pro imperio, prius pro voto et precatione. et 412, Διὸς δὲ σφίσι ἔννεπε μῦθον, et Jovis iis indicavit sententiam et mandatum. μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, contendite, ut bene intelligatis mentem meam, Τ, 84. et 85, πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ ἔειπον, in hanc sententiam mecum locuti sunt; quam tamen, utpote notissimam, ulterius non exponit rex, sed uno tantum verbo tangit, 86, καί τε μὲ νεικείεσκον, atque me reprehenderunt. οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Π, 631, i. e. non opus est πολυλογεῖν, sed manu rem gerere. ἐπείθετο μύθῳ, paruit imperio regis, Α, 33, et pluribus locis μῦθος notat imperium, *einen befehl, (an order.)* et 221, οὐδὲ ἀπίθησε μύθῳ Ἀθηναίης, consilio Minervæ et jussui. et 388, ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστὶ, minaciter ostendit consilium caprum, quod et re ipsa factum est. et 565, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, obsequere meo consilio tibi dato. sic, Δ, 412. φάτο μῦθον, Ψ, 491. et 271, ἐν Ἀργείοις. sic et 456, 657, 706, 752, 801, 786. ὀνείδειον φάτο μῦθον, Φ, 393, 471. πόσιν (virum suum) δ' ἠνίπαπε μύθῳ, Γ, 427. αὐτὸν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἠνίπαπε μύθῳ, Ε, 651. τοὺς ἐθάρσυνε μύθῳ, Κ, 190. οὐδὲ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, non effectum verbo addes, Τ, 107. πείθεο, ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, Π, 83, obsequere, ut tibi ego consilii finem in animum posuero, i. e. quoad ego te progredi jussi, *wie ich dir meine absicht erkläret habe, (as I have explained my design to thee.)* sic, μύθοιο τελευτὴ, finis consilii, effectus destinatus, Ι, 621. αἰεί σοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν, Β, 796. semper tibi proprii sunt sermones innumerabiles: et vituperatur nimia consultatio. ἐν γλώσσῃ πολέες ἔνι (ἔνεισι) μῦθοι, παντοῖοι, Υ, 248. ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων, Ι, 56, sed non ad finem plenum consiliorum venisti: bona quidem dicis, quibus contradici nequit; sed non plene omnia et sufficienter consuluisti. et 443, μύθων ῥητῆρα εἶναι πρηκτῆρά τε ἔργων. ὁπότε κοῦροι ἐρίσειαν περὶ μύθων, quando juvenes principes certarent verbis, Ο, 284. ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, insidians mihi eras verbis, Χ, 281. αὐτὸν μύθοις ἠμείβετο, Γ, 171, 437. Ω, 200, 424. κελεύσω βουλῇ καὶ μύθοις, quod utrumque fere idem, Δ, 323. τὸν μυθοῖσι προσηύδα μειλιχίοισι, Ζ, 343. μύθοισιν ἐτέρποντο, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, Λ, 642. ὁ μὲν μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ, πολλὸν ἐνίκα, Σ, 252. ἐπιτλήτω σοὶ κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, Τ, 220. πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος, Υ, 295. et 369, οὐδ' Ἀχιλλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει. σοὶ μάλιστα πείσονται μύθοισι, Ψ, 157. et 478, αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, semper verbis præceps es. μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν, inquit Jupiter ad Junonem, Α, 545, omnia mea consilia et decreta. ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, cum consilia omnibus proferrent, Γ, 212, cum prudentes orationes perpetuas contexerent in concilio. μῦθος ἄνδρεσσι μελήσει, α, 358, ubi sermo est de μύθῳ, ἐν μέσῳ ἀνδρῶν, in conventu virorum solemniori. nam est antiqua præceptio: γυνὴ ἐν ἐκκλησίᾳ σιγάτω, ὁ γὰρ δημηγορικὸς λόγος ἀνδράσι μελέτω. de locustis ferunt, fœminas earum esse ἀφώνους: feliciores ergo οἱ τέττιγες hac in parte hominibus. τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, ei non avolans erat id mandatum, probe id servabat, ρ, 57. τ, 29. φ, 386. χ, 398. οὐκ ἔστι ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ψ, 62, non est hæc narratio vera. οὐδέ τινα ἄλλην μύθου (rei et consilii vestri) ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, ἀλλὰ— non alium fingere poteratis prætextum, nisi— φ, 71, ubi μύθος est consensus plurium ad rem aliquam gerendam hinc *recentiores* etiam τὴν στάσιν, seditionem, dixere μῦθον, *eine meuterey, conspiration, complott, (a sedition, conspiracy, plot.)* potest et l. c. esse, historia narranda. sic, λ, 367, μῦθον δ', ὡς ὅτε ἀοιδὸς, ἐπισταμένως κατέλεξας, historiam narravisti apte et scite tanquam poëta. ubi apparet, qui fuerint antiquissimorum hominum historici et oratores, aliique sapientiæ magistri. hinc sumsere quoque recentiores, narrationem ex ingenio fictam vocare μῦθον: et poëta ipse innuit l. c. definitionem ejusmodi fictæ narrationis, quod sit λόγος ψευδὴς, ἀληθείας ἔχων ἔμφασιν, (speciem) coll. 365, sqq. sed has omnes novatas significationes in Homero ipso ne quæras. Anacreon quidem τοὺς στασιαστὰς vocat μυθητὰς, *meutereymacher, (exciters of sedition.)* τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, β, 78, tamdiu enim in civitate insectaremur vos oratione. ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, quia adhæsit tibi verbis assiduis, δ, 647. πέφραδε μύθῳ, Θ, 142. στυγερῷ μὲ ἠμείβετο μύθῳ, μ, 278. coll. ζ, 67. ι, 506. κ, 71. λ, 59. ο, 433, 438. Αἰτωλός με ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ, ξ, 379. ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ, ρ, 505. et 399, ξεῖνον ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι (expelli) μύθῳ ἀναγκαίῳ, i. e. vi, re cogente, ἀναγκαστικῶς. sic et υ, 344, ἀέκουσαν δίεσθαι. κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, υ, 17. et 303, Κτήσιππον. μῦθον πέφραδε πᾶσι, rem enarra omnibus, α, 273. et 361, παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ. sic et φ, 355. ἑκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον, indicabat rem et consultum, cum hortatione, β, 384. μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν, γ, 140, rem exponebant et consilium. μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω, rem sane te non celabo narrandam, δ, 744. οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, ε, 183, qualem sane hanc rem instituisti loqui. et 338, εἶπέ τε μῦθον, dixitque adlocutionem. οἵδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται, hi tuam jussionem exspectantes cunctantur, η, 161. ὡς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἤκουσε, tristem nuntiationem, Θ, 272, tristificam rem factam. et 302, εἶπέ τε, narravitque rem. μηδὲ αὐτῷ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν, ὅν εὖ εἰδῇς, λ, 441, neque ei rem omnem detege, quamcunque tu nosti. confer maxime, δ, 777, 774. Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον, ν, 37, regique maxime indicans mentem suam, inquiebat. sic, Ἑλένη δὲ, ὑποφθαμένη αὐτὸν, (præveniens ei) φάτο μῦθον, explicabat rem, ο, 171. et 196, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν; numquid mihi pollicereris te facturum voluntatem meam tibi patefactam? et 444, ἀλλ' ἔχετε ἐν φρεσὶ μῦθον, memores estote consilii capti, et celate id probe: nam utrumque h. l. dicitur. ἐμοῦ δὲ σύνθεο μῦθον, ρ, 153, probe percipe animo verba mea. sic et τ, 268. et 502, ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν, custodi silentio hanc rem, quam nosti, et permitte reliqua diis. καί περ χαλεπὸν ἐόντα μῦθον δεχώμεθα, υ, 271, sustineamus hanc ejus orationem etsi valde molestam nobis. et 326, αὐτῷ δέ κε μῦθον φαίην ἤπιον. μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον, φ, 67, et proposuit illis rem oratione. γήθησε, καὶ μῦθον ἔειπε, χ, 207, et hortabatur eum. et 289, θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, rem permittere. μῦθον ἔειπε δμώεσσι, mandatum dabat servis, ω, 212. et 512, ἐχάρη, καὶ μῦθον ἔειπε, gavisus est, et sic sensus animi sui exposuit: in hanc sententiam locutus est. ἦτοι γὰρ μῦθοί γε ἐοικότες, γ, 124, certe enim sermones quoque similes. μῦθοι δὲ καὶ ἠῶθέν περ ἔσονται Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ, διαειπεῖν ἀλλήλοισι, δ, 214, sermones enim et narrationes cras esse poterunt, ut inter nos satis colloquamur. τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε αὐτὸς, ἢ αὐτὴ, exponi potest per dativum objecti, ad quod sermo instituitur, ad hos: nonnunquam vero τοῖσι est ablativus ellipticus, pro τούτοις μύθοις, his verbis cœpit loqui, *fieng folgendergestalt an zu reden, (began to speak as follows,)* α, 28, 367. γ, 68, 417, 474. η, 47, qui locus clarissime ostendit ablativum: nam ibi sola loquitur Minerva ad solum Ulyssem. sic et, 253. κ, 224. λ, 334. ν, 374, ubi rursus solus cum solo colloquitur. ο, 501. ρ, 100, 184. τ, 103, 508. χ, 261. ω, 489. ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, adverte consilium quod tibi do, α, 271, 305. ὁ δὲ οὐκ ἐμπάζετο μύθων, ρ, 488. υ, 275, 384. κέκλυτέ μου μύθων, κ, 189. μ, 271, 340. οὐ πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος μύθων (consiliorum) οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον, δ, 676. ὥρη μὲν πολέων μύθων (confabulationum) ὥρη δὲ καὶ ὕπνου, λ, 378. et 510, αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων, non errabat consiliis dandis. μύθων τε κλοπίων, οἵ σοι παιδόθεν φίλοι εἰσὶ, et consiliorum tacitorum, quæ tibi a pueris propria fuere, ν, 295. ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ἀκούει, audis sermones nostros inter nos, φ, 291, 292, quod imputant proci personato Ulyssi. Τηλέμαχον μύθοις ἀμείψασθαι χαλεποῖσι, β, 83. οὔπω μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσιν, γ, 23, nondum exercitatus sum in oratione prudenter habenda; inquit Telemachus ad Mentorem suum. μύθοις ἀμειβομένη προσέειπεν, δ, 234. τ, 252. ω, 349. sic, ἀνειρόμενος, δ, 631. μύθοις τέρπεσθε, sermonibus, confabulationibus, δ, 239. et 597, αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων τέρπομαι, narrationibus et verbis tuis. sic, τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες, ψ, 301, narrationibus, Ulysses et Penelope. δέχεσθαι μύθοις τὸν ἄρχοντα, η, 72, est, salutare principem, lætis acclamationibus excipere, εὐφημεῖν καὶ εὐλογεῖν. καὶ μύθοισι κέκαστο, η, 157, consiliis et eloquentia præstabat. ἄριστος ἁπάντων βουλῇ καὶ μύθοις, ν, 298. π, 420. μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας, ο, 53, i. e. παραμυθησάμενος, προσειπών. μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ ἥνδανε μύθοισι: φρεσὶ γὰρ κέχρητο ἀγαθαῖς, sc. ὁ Ἀμφίνομος, nobilis procus, π, 398. χαλεποῖς ἐρεθίζειν, ρ, 395. οὐδὲ παρ' αὐτὸν ἑζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι οὐδὲ μεταλλᾷς, ψ, 99. μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε, δ, 774, coll. 777, ubi apparet, μῦθον esse consilium: et ὑπερφίαλοι sunt, elati, non cauti et timidi satis, *tambour battant.* nunquam ergo de vocabulo ponitur μῦθος, sed de sermone, eoque in primis tacito, apud animum; deinde et, exposito verbis. apud recentiores fuit Syracusis πολυτελὴς κῆπος, ὃς ἐκαλεῖτο Μῦθος, ἐν ᾧ Ἱέρων βασιλεὺς ἐχρημάτιζεν. et vocabantur isti horti sic, ob celebritatem famæ de iis, et quod exteris magnificentia eorum possit videri ficta res. cæterum fictiones, et μῦθοι in sensu recentiorum, sunt quasi ψυχή τις τῷ τῆς ποιήσεως σώματι, διόλου παρενεσπαρμένοι. sic e. c. Ἀθήνη, Β, 446, sqq. est σύνεσις βασιλικὴ, λόγῳ ἐρεθίζουσα, ὡς ἐκ θείας ἐπιπνοίας τινὸς, τὸν λαὸν, καὶ ῥωννύουσα. Poëta verus omnibus potest dare personam, et sensibus sistere omnia: hinc recte Poësis vocatur oratio sensualis, *eine sinnliche rede, (a sensual language,)* et qui Homerum attente legit, is demum recte intelligit eam definitionem. μῦθοι δεδαιδαλμένοι, Ol. 1, 47, sermones magis quam fert veritas elaborati et exornati. μύθων αἱμύλων, Ne. 8, 55. μύθοις παράγουσα σοφία αὐτοῦ, Ne. 7, 34, ubi sermo est de Homero, et μύθους ponit Pindarus in significatu recentiorum, de figmentis. ὁ ἐγγαστρίμυθος, ου, est vates, qui verba facit a dæmone aliquo sibi subjecta, quem in ventre vel corpore suo inclusum habet. idem dictus ὁ ἐγγαστρίτης, ου. talis fuit olim ὁ Εὐρυκλῆς, Aristoph. Vesp. 1014. Vide sub κῆπος.

μυῖα, ας. ἡ. (Μύω) musca. est item a μύω. honestatur alibi a poëta ob perseverantiam suam et audaciam, alibi vituperatur ob impudentiam. ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ, sicut muscarum densarum et crebrarum greges multi, Β, 469—471, ubi parabola ab iis de exercitu magno, exprimens τὸ θρασὺ καὶ ἐπιθυμητικὸν τοῦ αἵματος, ἔτι δὲ καὶ τὸ πλῆθος. sic et Π,

641—643, ὡς ὅτε μυῖαι ἐνὶ σταθμῷ (casa rustica) βρομέωσι, ubi quoque parabola de iis circa lac volantibus, ad θράσος, καὶ ἐπιθυμίαν αἵματος, et ad fremitum pugnantium. ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ὑπνοῦντος ἐέργει μυῖαν, Δ, 131, quod simile ad solam diligentiam averruncandi malum, et ne spiculum infigatur cuti, positum est: ut τόσον sit, tanto studio. καί ἑο μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκε, indidit pectori ejus audaciam muscæ, P, 570—573, ubi valde honeste musca comparatur viro non territo. ἀλκὴ vero in comparationem ibi non venit; foret id enim de musca ridiculum: βίη separatim inditur heroi. μυῖαι καταδῦσαι κατὰ ὠτειλὰς, μὴ εὐλὰς ἐγγείνωνται, T, 25, nam istæ muscæ ἐντιθέασί τι ταῖς σαρξὶν, ἀφ' οὗ σκωλήκια τίκτονται, *schmeissen maden in die wunden, (breed maggots in the wounds.)* et 30, 31, αὐτῷ ἀλαλκεῖν (arcere ab eo) ἄγρια φῦλα, μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν, ubi epitheton muscæ ponitur διὰ τὸ ἄγαν ἀναιδὲς καὶ θρασὺ τοῦ ζώου. erat et παιδιά τις (lusus aliquis puerilis) καλουμένη ἡ χαλκῆ μυῖα, quam sic describunt οἱ παλαιοί: καταδεῖταί (obligatur) τις ῥακίῳ τὰς ὄψεις, καὶ καταστὰς εἰς μέσον τῶν συνειλεγμένων, περιὼν φωνεῖ, χαλκῆν μυῖαν θηράσω. οἱ δὲ κύκλῳ ἑστῶτες βίβλοις ἢ καὶ ταῖς χερσὶ παίοντες, ἀποκρίνονται: ἀλλ' οὐ λήψῃ. οὗ δὲ ἂν λάβηται, καθίστησιν ἐκεῖνον εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. ex quo apparet, esse eundem lusum, quem nostri pueri vocant *die blinde kuh, (blindman's buff.)* λέγεται δὲ χαλκῆ μυῖα, quia sunt quædam χαλκαῖ μυῖαι, συνεμφερόμεναι τοῖς κανθάροις, χαλκίζουσαι τῇ χροιᾷ, *gelbe koth fliegen, (yellow dung-flies.)* a μυῖα est ἡ μυιοσόβη, ὄργανόν τι ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μυῖαι ἀποσοβοῦνται, *fliegenwedel, (a fly-flap.)*

μυιοσόβη, ἡ, vide supra.

μυκάω, vide ΜΥ'ΚΩ, et μηκάω.

μυκηθμὸς, οῦ. ὁ. (Μύκω) mugitus boum. μυκηθμῷ ἀπὸ κόπρου ἐσσεύοντο, Σ, 575, cum mugitu e stabulo ruebant. μυκηθμοῦ ἤκουσα βοῶν, μ, 265.

μύκης, ητος. ὁ. (Μύω) est tegumen, quod in ima parte vaginæ gladii est additum, ne cuspis gladii prominere possit, *das ortband an der scheide des degens, (the chape of the scabbard of a sword.)* a μύω, claudo. Herodot. 3, 64, ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπίπτει. Vide sub μύζω.

μυκτὴρ, ῆρος. ὁ (Μύω) nasus, quatenus is debet emungi. Vide sub μύζω et ῥίν.

ΜΥ'ΚΩ, et Μυκάω, f. κήσω. mugio. proprie de bubus ponitur; et est ex sono factum verbum. πύλαι οὐρανοῦ μύκον, pro ἔμυκον, aor. 2. a. E, 749, i. e. ἤχησαν καὶ ἀνεῴχθησαν: nam portæ in domo alta cum vi apertæ sonum gravem edunt. et quia Homerus hanc vocem, de foribus cœli aperientibus se, ponit, quæ πύλαι οὐρανοῦ physice sunt νέφη βροντώδη, quæ cum fulgure et tonitru se quasi aperiunt: hinc recentiores id verbum simpliciter, etsi μικροπρεπῶς, de tonitru posuere, ut dixerint, βροντὴ μυκᾷ. multo aptius de domo alta resonante, et de janua magna aperiente se, dicitur metaphorice. sic de foribus portæ in muro Græco, percussis jactu lapidum, hoc verbum, M, 460, ubi non ἀνοιγόμεναι, ἀλλὰ θραυόμεναι ὑπὸ λίθου βολῆς μυκῶσι. ταῦρος, μακρὰ μεμυκὼς, particip. perf. med. Σ, 580. de fluvio est Φ, 237, μεμυκὼς, ἠΰτε ταῦρος. et hæc est causa, cur taurus fluviis immolatus sit olim, ut φίλον ζῷον ob aliquam in sono similitudinem. μέγα μύκε (ἔμυκε) δουρὸς ἀκωκὴ ἀμφὶ σάκος, graviter mugiebat quasi cuspis hastæ in clypeo, Υ, 260, et hæc metaphora apta, nam ἡ ἀσπὶς dicitur et βοῦς, βοός τε τὸ μυκᾶσθαι. πόρτιες ἀδινὸν μυκώμεναι, κ, 413, vitulæ multum mugientes. κρέα δ' ἀμφὶ ὀβελοῖς ἐμεμύκει, μ, 395, plusquamp. med. et ne quis possit hoc quasi a μύειν dictum intelligere; hinc 396 additur, βοῶν φωνή. Vide sub μηκάω.

μύλαξ, ακος, ὁ. proprie est lapis molaris, *ein mühlstein, (a mill-stone.)* qui et ὁ μυλίας, ου, et ὁ μυλίτης, ου, dicitur. deinde, quivis lapis μυλοειδὴς καὶ στρογγύλος καὶ μέγας, omnis ingens lapis, maxime rotundus. κόρυθες βαλλόμεναι μυλάκεσσι, galeæ ictæ saxis grandibus, M, 161.

Μύλη, ης. ἡ. (Ἐλάω) mola, *die mühle, (a mill.)* est fortasse a μόλις, ægre, cum difficultate; et ἐλᾷν, trudere, conflatum nomen. nam ο facile transit in υ. antiquissimis autem erant molæ manuariæ, quæ ab hominibus molesto cum labore versabantur et trudebantur, donec inventæ sunt asinariæ; deinde ab aquis, aut vento, versandæ. recentiores eandem vocant ὁ μύλος, et ὁ μύλων. ὁ μυλίας λίθος est ὁ εἰς ἀλετὸν χρήσιμος, *der mühl-stein, (the mill-stone.)* ὁ μυλλὸς est ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν, distortus vultu. μύλλειν dicitur et de congressu venereo. ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ est, quam canebant inter molendum, laboris fallendi causa; quæ et μυλωθρὸς ᾠδὴ dicta. erat et aliquis δαίμων ἐπιμύλιος, ἔφορος τῶν ἀλετῶν, qui proprio nomine dicebatur ὁ Νόστος, et ὁ Εὔνοστος. dentes molares quoque dicuntur μύλαι, quos et μυλόδοντας, καὶ τοὺς ἀλήθοντας, *die backzäne, (the grinders, the double teeth,)* vocant. αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπὸν, η, 104, ubi opera ancillarum in domo principali memorantur, et dicuntur quædam δμωαὶ γυναῖκες ἀλήθειν σῖτον ἐν μύλωνι, et τὸν σῖτον dicit μήλοπα ob colorem flavum, quem habet triticum, a τὸ μῆλον, pomum, quale est citreum, *die frucht die apfel gelb aussehet, (fruit of a yellow colour like a ripe apple.)* frigide quidam grammatici hunc locum exponi jubent, στρέφουσι καὶ τρίβουσι ἐπὶ τῆς μύλης, ἥ ἐστιν ἄκρον μηροῦ τοῦ κατὰ τὴν ἐπιγουνίδα, τὸ ἐκ προβάτων ἔριον. sed μύλην, ut notet τὸ γόνυ, *das knie, der schooss (the knees, the lap,)* ignorat poëta: recentiorum iste est usus. nec in Homero quærendus est καρπὸς προβάτου, ita, ut notet τὸ ἔριον: præterea μήλωψ absurde tunc esset compositum; nam ἔριον est quidem δῶρον προβάτου ἢ μήλου, non vero ὄψιν ἔχον μήλου. hinc exploditur istud interpretamentum. potius ex υ, 106, sqq. explicatur res, ubi poëta dicit, quod Ulyssi fuerint μύλαι, in quibus duodecim ancillæ opus fecerint, ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, præparantes farinas ex hordeo et frumento, μυελὸν ἀνδρῶν, medullam virorum, i. e. cibum maxime roborantem homines. et 111, ἣ ῥα μύλην στήσασα, molam stare faciens; ubi una istarum ancillarum precata interitum procis inducitur, propter quos tam assidue in molendo exerceretur, coll. 118, 119. fuit ergo apud antiquissimos opus ancillarum vilium.

μυλήφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) a mola comminutus. μυληφάτου ἀλφίτου, farinæ a mola comminutæ, β, 355, nam τὸ μυλήφατον est ὁ κλᾶται ὑπὸ μύλης.

μυλίας, ὁ, μυλλὸς, ὁ, μύλλω, μυλόδοντες, οἱ, vide sub Μύλη.

μυλίτης, ὁ, vide sub μύλαξ.

μυλοειδὴς, έος. ὁ ἡ. (Εἴδω) formam molaris lapidis habens, i. e. στρογγύλος. it. molari lapidi magnitudine æqualis. βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ, H, 270. sic et in Βατραχομ. 212. ab ὁ μύλος, lapis molaris, et τὸ εἶδος, similis adspectu lapidi molari.

μύλος, ὁ, vide sub Μύλη.

μυλωθρὶς, ἡ, μυλωθρὸς, ἡ, vide sub ἀλετρὶς et Μύλη.

μύλων, ὁ, vide sub Μύλη.

μύνη, ης. ἡ. (Μύω) tergiversatio, hæsitatio, excusatio, remansio a re proposita. ἀλλ' ἄγε, μὴ μύνῃσι (μύναις) παρέλκετε, at, ne tacitis remoris et dilationibus mutis extrahite rem, φ, 111. alii hoc nomen, æolice mutato ο in υ, et retracto, itidem æolice, accentu, factum dicunt ex ἡ μονή. conf. ἐπισχεσία.

μύνω, vel μύνομαι, f. οῦμαι. (Μύω) gestu aliquo significo, tergiversor tacita causatione aliqua; προφασίζομαι. est a μύω, quatenus aliquam dedignationem, aut declinationem et hæsitationem dubitantis innuit.

μύξα, ης. ἡ. (Μύω) mucor ex naribus defluens, naresque obturans nisi exprimitur. notat et fungum ardentis ellychnii qui debet mungi, *die schnuppe, (the snuff of a candle,)* qui alias et ὁ μύκης dicitur, apud Aristoph. Vesp. 262. vide sub μύζω, et ῥίν.

μύξω, fut. vide μύζω.

μύξω, fut. vide μύσσω.

μύραινα, ἡ, μύραινος, ὁ, μυρίζω, vide sub ΜΥ'ΡΩ.

μυρίκη, ης. ἡ. (Ἔω) est φυτὸν ἐν πεδίῳ αὐτομάτως φυόμενον, myrica, ex genere humilium arbustorum, arcte invicem stantium. et quia valde arcte inter se stant, hinc ex μυρίαι, innumeræ, et ῥίζαι, radices, est denominatum id arbusti et fruticeti genus, quasi *tausendwurz, (thousand-root.)* ἵππω βλαφθέντε ἐνὶ ὄζῳ μυρικίνῳ, Z, 39, equi offensi ad ramum myricinum; ubi vides adjectivum μυρίκινος. ἔθηκεν ἀνὰ μυρίκην, K, 466, imposuit myricæ. et 467, μυρίκης ἐριθηλέας ὄζους, semper virentes ramos. δόρυ κεκλιμένον μυρίκαις, Φ, 18. et 350, καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρίκαι. Sed omnia ista loca probant arboris speciem non nimis humilem aut tenuem. Vide sub δόναξ.

μυρίκινος, ίνη, ινον. (Ἔω) myricinus. vide μυρίκη, ex Z, 39.

μυρίοι, ίαι, ία. (Μύρω) permulti, infiniti, innumerabiles. a strepitu, quem multitudo ciere solet. sed cum accentu in antepenultima, μύριοι, ιαι, ια, sunt præcise decies mille; quam determinationem ignoravit Homerus, a recentioribus factam. indeterminatum illud etiam in *singulari* numero occurrit, μυρίος, ία, ίον. μυρίον ὦνον ἄλφοι ὑμῖν, ο, 451, copiosum lucrum inveniat vobis. πένθος μυρίον, Σ, 88, immensus luctus. hinc est ὁ ἡ πολυπενθής. sic, ἄχος, T, 282. ἅλις χεράδος, μυρίον, Φ, 320, affatim sabuli, innumerum. ἅμα δ' ἕσπετο (una sequebatur) πολὺς ὅμιλος, μυρίοι, Θ, 110. φοίτων (coibant) ἄλλοθεν ἄλλος, μυρίοι, κ, 120. δμῶες μάλα μυρίοι, ρ, 422. τ, 78. ἔσταν ἐν λειμῶνι, μυρίοι, B, 468, de exercitu congregato. ἐκάθιζον παρὰ νηΐ, Ψ, 29. et 134, νέφος πεζῶν, μυρίοι. μυρίαι ὄϊες, Δ, 434. βόες, O, 632. ὕες, ο, 555, quas supra determinate numeraverat ἐνακοσίους (fortasse legendum ἑξακοσίους) καὶ ἑξήκοντα. κῆρες θανάτου μυρίαι, M, 327. μυρία ἄλγεα, A, 2. κήδεα, Ω, 639. δῶρα, I, 695. ω, 282. ἕδνα, Π, 190. X, 472. λ, 281. ο, 366, ubi ἕδνα sunt subintelligenda. φῦλα ἐπικούρων, P, 220. ὀνείατα, κ, 9. ο, 315. ἔθνεα νεκρῶν, λ, 631. κήτεα, μ, 97, in mari. ἀθύρματα, ο, 415. μυρία ᾔδη, infinita sciebat, β, 16. μυρίον χαλκὸν, Ne. 10, 84. χρόνον, Ist. 5, 36. μυρία κέλευθος, via immensa, Ist. 4, 2. μυρίαι κέλευθοι, Ist. 6, 31. μυρίων ἑτάρων, Ist. 7, 17. μυρίαν ἀρετᾶν, dorice, Ne. 3, 73. μυρίαις ἀρεταῖς, Ne, 10, 5.

μύριοι, ιαι, ια, vide supra.

μυρμηδὼν, όνος, ὁ, μυρμηκιά, ἡ, vide sub μῦρμος, et Μυρμιδόνες in R.

μύρμηξ, ηκος, ὁ, vide sequens, et sub ἱμὰς ad medium.

μῦρμος, ου. ὁ. (Μύρω) formica. dicitur et μύρμηξ, ηκος, ὁ. et dorice μύρμαξ, et agmen vel

sedes earum est ἡ μυρμηκιά, quæ et ὁ μυρμηδών, όνος. est a μυρίοι. cæterum est proverbium, μύρμηκες κακὸν φάρμακον, sumtum ex X, 94, quia dracones putantur formicas comedere: sicut et formicæ mortuos angues, quo esu inficiant aërem circa sedem suam.

μύρομαι, vide ΜΥ'ΡΩ.

μύρον, τὸ, vide sub ἔλαιον, θυόω, et ΜΥ'ΡΩ.

μύρος, ὁ, μυρόω, vide sub ΜΥ'ΡΩ.

μυῤῥίνη, ἡ, vide sequens.

μυρσίνη, ης. ἡ. (Μύρω) myrtus arbor. attice dicitur ἡ μυῤῥίνη. πλεκέτω μυρσίνας στέφανον, Ist. 8, 147.

μύρτος, οῦ. ἡ. (Μύρω) idem. a sono dicta quam facile edit ventis perflantibus eam; vel et a, τὸ μύρον. λευκωθεὶς κάρα μύρτοις, Ist. 4, 118, i. e. corona myrtea coronatus.

ΜΥ'ΡΩ, f. υρῶ. fluo largiter et cum aliquo strepitu. it. fundo largiter cum aliquo vel quasi strepitu. maxime in forma media ponitur de largo lacrimarum fluxu cum gemitu; κατὰ ῥοῦν τινὰ ἐκχέω δάκρυα. proprie tamen ponitur verbum de *aquis*, quando cum strepitu fluunt; ut credi possit, pertinere ad ῥέω et ῥύω, fluo, unde est ἡ ῥύμη, fluxus, a quo per transpositionem fit ἡ μύρη, et inde verbum μύρω. cæterum ficta vox ex sono quasi γοερῷ. πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε, stabat in turri vel muro gemens et cum gemitu flens largiter, Z, 373. δάκρυα χαμάδις ῥέε μυρομένοισι, P, 438, lacrimæ deorsum fluebant flentibus cum sono lugubri; nam maxime sonus aliquis exprimitur, per hoc verbum fluendi. et 441, μυρομένω τώγε ἰδὼν, hos duos lugubriter flentes conspicatus. ἑταῖροι μυρόμενοι, Σ, 234, coll. 235. ἑταῖροι ἐμύροντο, T, 6, coll. 5, ἐθρήνουν. et 213, ἑταῖροι μύρονται. et 340, μυρομένους τούς γε ἰδών. κλαίοντι μυρομένω τε, X, 427. μυρόμενοι ἤλασαν ἵππους, Ψ, 14—16, ubi per multas phrases indicatur δαψίλεια ῥοῆς δακρύων: et hæc vis lacrimarum concitatarum ad numen relata. et 106, ψυχὴ γοόωσά τε μυρομένη τε. et 109, μυρομένοις τοῖσι. sic, μυρόμενοι, Ω, 794. οὔτις πρῆξις ἐγίνετο μυρομένοις, κ, 202, nihil lucri fiebat miserabiliter flentibus. γοόωντά τε μυρόμενόν τε ἐν οἴκῳ ἀλλοτρίῳ, τ, 119. ergo ubique in poëta de lacrimarum fluxu gemente. cæterum ab hoc verbo est et τὸ μύρον, τὸ πρῶτον (prius) δάκρυον ἐκχυθὲν ἀπὸ Μύῤῥας, τῆς τοῦ Θείαντος, quæ lacrimæ ejus postea versæ erant in unguentum pretiosum. vocem quidem hanc, τὸ μύρον, non habet Homerus: rem tamen novit; nam vocat ἔλαιον, cum epitheto, e. c. ῥοδόεν, Ψ, 186, aut ejusmodi, si esset oleum arte præparatum ex rebus bene olentibus. hinc est μυρόω, f. ώσω, ungo unguento arte facto; pro quo recentiores dixere μυρίζω. habebant veteres plura ἐλαιώδη μύρα. exempli loco est τὸ βρένθειον, ἡ ἶρις, τὸ ἴρινον, ἀμαράκινον, ῥόδινον, μεγάλλιον, (ut scribunt accuratiores; aliis est τὸ μεγαλεῖον) τὸ κινναμώμινον, νάρδινον, τήλινον, σαμψύχινον, αἰγύπτιον, quod et dicebatur τὸ μετώπιον, præparatum ex oleo et πικρῶν καρύων. a μύρειν est et ἡ μύραινα, piscis delicati species, quæ et ὁ μύραινος et σμύραινος et μύρος et σμύρος dicitur. etiam λαμυρὸς, οῦ, i. e. εὔλαλος, εὐτράπελος, facete loquax et garriens, ab syllaba intensiva λά.

μῦς, υός. ὁ. (Μύω) mus. habet nomen a μύω, a tenui sua voce, et quia facile comprimit et contrahit se. proverbium est vetus: μῦς γευόμενος πίσσης, mus qui gustare vult picem; de iis qui in malis rebus hærent nec se facile inde extricant, sicut mus a pice retinetur, ut capi possit, Theocr. 14, 51.

μυσαρὸς, ά, ὸν, μυσάττω, μυσάχνη, ἡ, vide sequens.

μύσος, εος. τό. (Μύω) res detestanda: a μύω, f. ύσω, εἰς ὃ μύομεν, μὴ ἐμβλέπειν ἀνεχόμενοι, ἢ, πρὸς ὃ τὰ χείλη μύομεν, οὐ προσφωνοῦντες, quod nec adspicere nec alloqui sustinemus. hinc est μυσὸς, ἡ, ὸν, detestandus, et μυσαρὸς, ά, ὸν, idem. et μυσάττω, f. άξω. perf. act. μεμύσαχα, abominor; unde fit, interserto ν, ἡ μυσάχνη, i. e. ἡ μυσαρὰ, quod est σκῶμμα πόρνης.

μυσὸς, ἡ, ὸν, vide supra.

μύσσω vel μύττω, f. ξω. (Μύω) emungo mucum e naribus. unde est ἀπομύσσομαι, f. ύξομαι, emungo me, Aristoph. Equit. 906.

μύσταξ, ἡ, vide sub ὑπηνήτης, et μάσταξ.

μύστης, ου, ὁ, vide sub συμμύω.

μυστιλάομαι, μυστίλη, ἡ, vide sub μιστύλλω.

μύστις, ιος, ἡ, vide sub συμμύω.

μύστρα, τὰ, μυστρία, τὰ, vide sub μίστυλλω.

μύτις, ιδος, ἡ, vide sub μύζω, et ῥίν.

μύττω, vide μύσσω.

μυχαίτατος, η, ον, vide sub μυχοίτατος.

μυχθίζω, μυχθισμὸς, ὁ, vide sub μύζω.

μυχμὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) gemitus, clausis labris per nasum emissus. ἐφοίτων μυχμῷ τε στοναχῇ τε, ω, 415, ubi sermo est de parentibus procorum occisorum: conveniebant cum alto et tristi gemitu; ubi sic dicit τὸ διὰ τῶν μυκτήρων ἆσθμα καὶ τὸν ἐντεῦθεν ἦχον. *mit tiefem seufzen, (with deep sighs.)*

μυχοίτατος, η, ον. (Μύω) maxime interior, ab introitu in ultimam et intimam partem remotus. *zu innerst, zu hinterst, (innermost, farthest,)* est superlativus ab ὁ μυχὸς, et posset scribi μυχώτατος, Attici vero recentiores dicunt μυχαίτατος. est ὁ ἐνδότατος. sic a πάρος, ante, fit παροίτερος, παροίτατος, i. e. ὁ ἔμπροσθεν, ὢν vel τρέχων, anterior. παρὰ κρητῆρα ἷζε μυχοίτατος, φ, 146, sedebat in ultima parte triclinii ad craterem, remotissimus ab limine. vides igitur, ubi steterit ὁ κρατὴρ in triclinio magno: nimirum in intima parte ejus, *an der wand gegen der thüre über, (at the end farthest from the door.)*

μυχὸς, οῦ. ὁ. (Μύω) penetrale, recessus. *ein inneres zimmer, ein verwahretes, (an inner room, one that is well secured.)* est a μύω, claudo: notatque locum undique circumdatum et clausum, locum interiorem, angulum ultimum. μυχῷ (omisso ἐν) Ἄργεος, i. e. ἔνδον, Z, 152. γ, 263. conf. Ἄργος in R. εὗδε μυχῷ κλισίης, dormiebat in interiore parte tabernaculi, I, 659. Ω, 675. sic, δόμου, γ, 402. δ, 304. λέκτο, cubabat, η, 346. ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου, X, 440, ubi audire non potuerat quæ in publico agerentur. μυχῷ σπείους, in interiore parte speluncæ, ε, 226. ἄντρου, ν, 363. ω, 6. θαλάμου νέου, P, 36, ubi notatur νεόνυμφος γυνὴ, simulque σώφρων. μυχῷ θαλάμων ἥμεθα, ψ, 41. quibus omnibus locis est ablativus absolute. ἰχθύες φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος, Φ, 23, implent recessus intimos portus, metu delphini fugientes pisces. ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, in partem interiorem domus ab primo limine, η, 87, 96, *biss zu innerst und hinterst hin, (to the innermost and remotest part from the entrance.)* conf. τοῖχος. ἀπεσσύμεθα ἐς μυχὸν ἄντρου, ι, 236. ἐς μυχὸν θαλάμου, π, 285. θαλάμου κατὰ μυχὸν, in interiori et postremo angulo conclavis, χ, 180, *zu hinterst in der kammer, nicht etwa nur bey dem eingange, (at the farther end of the apartment, not at the entrance.)* ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε, χ, 270, et procul ergo a limine. ergo est μυχὸς, locus ab introitu e regione, et conclusus ibi pariete postremo, per quem exitus non est. μυχὸς Παρνάσσιος, Py. 10, 13, recessus Parnassius, ubi sedebant judices certaminum. μυχῷ ἐν Μαραθῶνος, Py. 8, 113, in convallibus Marathonis, campi Attici. Ἑλλάδος, Ne. 6, 44, in sinu Græciæ. μυχὸν μαντήιον, Py. 5, 91, adytum subterraneum ex quo oraculum Delphicum oriebatur. ἐς εὐρὺν θαλάμου, Ne. 1, 62. Μινύου, Ist. 1, 80, recessum Minyæ, i. e. Orchomenon Bœotiæ. ἐκ μυχῶν, Py. 1, 42, ex interioribus partibus Ætnæ, ἐκ κοιλωμάτων καὶ κρατήρων τοῦ ὄρους. ἀπὸ Ἀρκαδίας πολυγνάμπτων μυχῶν, Ol. 3, 49, ab Arcadiæ flexuosis recessibus et angulis; nam est regio montana. μυχοῖς ἥμενον, Ol. 10, 41, i. e. ἐν κοιλάσι. ἐν Πιερίδων, Py. 6, 49, in recessibus Musarum. Κορίνθου, Ne. 10, 78, i. e. in Isthmo. ἐς μυχοὺς ἁλὸς, Py. 6, 12, in sinus littoris marini.

ΜΥ'Ω, f. ύσω. claudo, comprimo, contraho. dicitur proprie de ore et labiis, si sunt juncta; *wenn der mund zu ist, (when the mouth is shut.)* deinde et de oculis et palpebris; imo et de aliis rebus, si non hiant. notat et, inclinare, inclinare se. ab hoc verbo habet littera Μῦ nomen; vel a situ labiorum, quando littera μ exprimitur, est verbum factum, et ad alia translatum. οὔπω γὰρ μύσαν (ἔμυσαν) ὄσσε, nunquam clauserunt se oculi mei, Ω, 637, nunquam declinarunt se, i. e. non dormivi; ut μύειν τὴν ἐπὶ ὕπνῳ dicat. ab hoc verbo, cum α privativo, est ἡ ἄμυστις, ιος et ιδος, potandi exercitium, quando ore hiante bibitur, quod Germani vocant *schrauben*, Galli vero *sabler*, *(to gulp down;)* conf. Horat. I, 36, 14. etiam ipsum poculum, ex quo sic bibi poterat, hoc nomine vocabatur. verbum ἐκμυστίζειν inde est, notatque τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πιεῖν. conf. Eurip. Rhes. 419, coll. 438.

μυὼν, ῶνος, ὁ. (Μύω) musculus in corpore. proprie ὁ μυὼν est περιεκτικὸν, ὡς περιέχον μύας, ubi sunt musculi: μύες δὲ, σάρκες συνεστραμμέναι καὶ νευρώδεις, ἃς οἱ κοινολεκτοῦντες ποντικοὺς καλοῦσι, μεταληπτικῷ τινὶ τρόπῳ, quia in Ponto magni gignuntur mures. vulnus vehemens κατὰ μυώνων, letale esse solet: nam sunt ibi nervi multi, et omnes nervi ex cerebro oriuntur. πρυμνὸν σκέλος, (pars aversa tibiæ, sura) ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώποις πέλεται, ubi densissimus est musculorum complexus in corpore humano, Π, 315. et 324, πρυμνὸν δὲ βραχίονα, (postremum brachium ubi humero adhæret) ἔδρυψε ἀπὸ μυώνων, discidit a musculis suis, *riss ihn von den muskeln ab, (tore it from the flesh.)* suram vocant alias Græci τὴν γαστροκνημίαν, vulgi vero lingua τὴν ἄντζαν.

μύοψ, ὁ, μύωψ, ὁ, vide sub οἶστρος.

μῶλος, ου. ὁ. (Ἔω) prœlium, pugna. *eine schlacht, (a battle.)* est contracta vox ex μήολος, pro μὴ ὅλος, ὁ μὴ τὴν ὁλότητα φυλάττων τοῦ στρατοῦ, qui integritatem exercitus dissolvit: et addi solet Ἄρηος μῶλος, quia Ἄρης est ὁ μὴ ἐν ὁλότητι ἀφιεὶς τὸν στρατόν: ut ergo notetur ἡ φθορὰ ἐν πολέμῳ, damnum militum et laceratio exercitus in prœlio. sic μήορος (a μὴ ὁρᾶν) contrahitur attice in μῶρος, κοινῶς vero in μωρὸς, stultus, imprudens; quæ vox Homero est ignota. alii τὸν μῶλον derivant a μόλις vel μόγις, ægre, ut notet τὴν πολεμικὴν κακοπάθειαν, extenso ο in ω. alii eodem modo a τῷ μολυσμῷ ἐν μάχῃ, quando corpora cruore fœdantur. nobis prior illa etymologia præferenda visa est. apud recentiores μῶλος est quoque moles, quæ arcet impetum undarum, aut continet terræ partem ne corruat. εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος, B, 401, precans, ut effugeret mortem, et salvus rediret ex pugna. καὶ τὰ τεύχεα αὐτὸς ἐφόρει μετὰ μῶλον Ἄρηος, ferebat in acie, inter cædem Martis i. e. ferri, H, 147, nam ὁ ἄρης est ferrum. ὁπότε ἐγὼ ἴω μετὰ μῶλον ἄρηος, Π, 245, quandocunque ego ineo prœ

lium. σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρηος, tu ne ingredere pugnam, Σ, 134. et 188, πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ubi deest ἄρηος. sic et P, 397, περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει ἄγριος, de eo pugna atrox coorta est; coll. 401, ubi idem vocatur κακὸς πόνος. οὐ ξείνου καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη μνηστήρων ἰότητι, pugna hospitis et Iri non evenit ex sententia procorum, σ, 232, illi nec concitarunt hanc pugnam, nec tamen eventus ejus is fuit quem maluissent. Vide sub Μόλιος in R.

μωμέομαι et *μωμάομαι*, f. ήσομαι. (Μάω) vitupero. Τρωαὶ δέ με πᾶσαι μωμήσονται, Γ, 412, inquit Helena: habebunt in me quod conspici et reprehendi possit.

μωμεύω, f. εύσω. (Μάω) idem. μή τις ὀπίσω μωμεύῃ, ζ, 274, coll. 273, ne quis deinde carpat.

μῶμος, ου. ὁ. (Μάω) vituperium, probrum, macula ignominiosa. est a μόω (ortum ex μάω, quæro) f. μώσω, i. e. ζητέω. erat enim ὁ Μῶμος δαίμων τις, ἀεὶ ἐπιζητῶν, καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἱκανὸν εἶναι νομίζων, ἀλλὰ ἐνδεῖν τοῦ κρείττονος, qui semper quærebat meliora, et præsentia omnia vituperabat. hinc vituperium et vituperatio ipsa est dicta. ἐθέλεις μῶμον ἀνάψαι, β, 86, vis nobis inurere maculam et probrum. μῶμος ἐκ ἄλλων κρέμαται, Ol. 6, 124, i. e. ἐκ τῶν ἄλλων φθονούντων, μῶμος ἐπικρέμαται τοῖς τετυχηκόσι τῶν τιμῶν τούτων: οἱ μὴ τετυχηκότες, τοὺς τυχόντας διαμωμῶνται, ὡς μηδενὸς ἀξιολόγου τετυχηκότας. μῶμος μείων, Py. 1, 160, reprehensio minor, i. e. nulla. Vide sub ὄνειδος.

μώνυξ, υχος. ὁ ἡ. (Νύσσω) una ungula præditus. pro μονώνυξ, a μόνος, per syncopen. est epitheton equi, qui habet ungulam perpetuam; ad differentiam aliorum ζώων πολυωνύχων, καὶ διχηλῶν. μώνυχες ἵπποι, E, 236, 581. Θ, 139. Π, 712.

μώομαι, vide sub ΜΑ'Ω, ad finem.

μῶρος, aut *μωρὸς*, ὁ, vide sub μῶλος, et πηρός.

N

N solent Dores interserere. e. c. pro θύω dicunt θύνω, conf. ἐλάω. iidem Dores hanc litteram ponunt, ubi alii habent λ, quod Attici faciunt vice versa. sic Dorum est φίντατος pro φίλτατος, et fortasse τὸ γάνος hoc modo ortum est ex τὸ γάλα, et Ἀθήνη ex ἀθήλη: Atticorum contra est τὸ λίτρον pro νίτρον, νεογιλὸν pro νεογινὸν et νεογνόν. Vide sub ἀνεμώλεος, νεογιλὸς, Ἀεὶ ad finem, et ἝΛΩ prope finem.

ναέτης, ου, ὁ, vide sub νάω, et ναιετάω.

NAI', adverbium adfirmantis, comprobantis, jurantis: *ja, gewiss, warlich, (yes, certainly, indeed.)* ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, A, 234, ubi juratur per sceptrum, conf. μά. et 286, ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες. sic et Θ, 146. et K, 169, φίλος. et Ψ, 626, τέκος. et Ω, 379, γέρον. et δ, 266, γύναι. et σ, 169, τέκος. et υ, 37, θεά. et χ, 486, τέκνον ἐμόν. quibus locis est approbantis dicta. et Σ, 128, ναὶ δὴ τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον. ναὶ μὰ γὰρ ὅρκον, nam per ipsam jurisjurandi religionem, Ne. 11, 30, *bey meinem eide, (upon my oath.)* sic alibi, ναὶ τοὺς θεοὺς, per deos. Vide sub ὅρκος ad finem, et μά.

ναιετάω, (Νέω) frequento, inhabito. it. intransitive, sum frequens et celeber, habitor. a ναίω est ναιέω. f. έσω, unde est ὁ ναιέτης, et ναέτης, ου, et inde est ναιετάω, sum habitator, sum habitandus. ὅσοι Λυκίην ναιετάουσι, P, 172, quotquot Lyciam inhabitant. ᾗ ἔνι ναιετάασκε (ionice pro ἐναιέτας) πατὴρ, ο, 384, in qua habitabat pater. ναιεταώσῃ (pro ναιεταούσῃ, contr. ναιετώσῃ, et rursus distracte) αὐτῇ Λακεδαίμονι, ei cum Lacedæmone habitaret, Γ, 387. Ἄρνῃ ναιετάων H, 9, habitans in Arne. οἱ τὴν πόλιν ναιετάασκον, ionice pro ἐναιέταον, B, 539, 841. ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε, Λ, 672. ἐν τῇ πόλει οἰκία ναιετάασκε, P, 308. ναιετάω Ἰθάκην, ι, 21. εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι, ζ, 153. et 245, ἐνθάδε ναιετάων, ubi Nausicaa non Phæacem aliquem intelligere videtur, sed ipsum Ulyssem, de quo optat, ut ei placeat habitare in Scheria; hinc addit, καὶ οἱ ἅδοι αὐτόθι μίμνειν. ἔνθα ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι, ο, 255. Κρήτῃ ναιετάων, in Creta habitans, ρ, 523. sed *passiva* notio non minus est frequens. αἳ γὰρ πόλεις ναιετάουσιν ὑπὸ ἠελίου, quæ enim urbes celebres incolis sunt sub sole, Δ, 45. πόλεις εὖ ναιεταώσας, pro ναιεταούσας, contr. ναιετώσας, et rursus distracta contractione per insertum α, bene habitatas et frequentatas urbes, B, 648. πόλιν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν, pro ναιετῶσαν, Z, 415, i. e. εὖ ναιομένην. et 370, δόμους εὖ ναιετάοντας. sic et 497. A, 768. νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι, frequentantur incolis, ι, 23, et ipsæ illæ insulæ prope invicem sunt, densæ. μεγάρων εὖ ναιεταόντων, τ, 30. φ, 387, ædium bene habitabilium. sic, δόμων, υ, 371. δόμους εὖ ναιετάοντας, ρ, 28, 85, 275. φ, 242. ω, 361. οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα, δ, 96, i. e. οἰκούμενον. Ἰθάκης ἔτι ναιεταώσης, α, 404. et hoc εὖ coalescere potest cum participio, sicut quidam codices exhibent, e. c. β, 400, μεγάρων εὐναιεταόντων, de conclavi magno, ubi bene versari possunt multi hospites. ἐκεῖνος ἀμφὶ Ἀχέροντι ναιετάων, Ne. 4, 139. ναιετάοντες ὑπὸ ὄρος, Ol. 6, 131. ἀμφὶ τὸν τόπον ναιετάοντες, Py. 4, 320, ergo in Pindaro ubique active. cæterum nota est regula: fere omnia Græca verba activa possunt et intransitive et vel quasi passive notare; ut ergo ναίειν et ναιετάειν, sit, *wohnen, (to inhabit,)* et, *sich bewohnen lassen, (to be habitable.)*

ναιέτης, ου, *ναιέω*, vide supra.

ναίω, (Νέω) habito, impleo locum. nam est a νέω, νάω, i. e. σωρεύω, πληρόω. it. situs sum velut cumulus aliquis aut acervus: et ab hac notione descendit ἡ νῆσος, insula, ut poëta ipse innuit, B, 626, νήσων, αἳ ναίουσι πέραν ἁλὸς, insularum, quæ sitæ sunt sic ut mare transeundum sit si ad eas pertingere velis. sed 130, ναίουσι κατὰ πτόλιν, inhabitant urbem. et 535, πέραν Εὐβοίης, e regione Eubœæ. ἀμφὶ δὲ (Δωδώνης) Σελλοὶ, σοὶ ὑποφῆται, ναίουσι, Π, 235, tui vates et interpretes, habitant circa. ἔναιεν ἐν πόλει, E, 543. Z, 13, 396. N, 695. O, 334. et sine augmento, ναῖε, ἐν τῇ, E, 613. παρὰ ὄχθας, Z, 34. παρὰ Πριάμῳ, N, 176. sc. νῦν, ἐν τῷ τοῦ πολέμου καιρῷ, nam antea, 172, ναῖε πήδαιον. ναῖε δῶμα, Ξ, 121, implebat, i. e. inhabitabat domum. et hac eadem notione dictum est de insulis, quod impleant et quasi inhabitent mare vel maris locum aliquem. notat præterea hoc verbum, frequenter et dense versari. ὃς παρὰ αὐτῷ ναῖε, O, 432, qui cum illo habitabat et versabatur. et 551, παρὰ Πριάμῳ, coll. 548. ἐν Σικυῶνι, Ψ, 299. οἳ δὲ τὴν πόλιν ναῖον, pro ἔναιον, B, 511, 593, 615, 681, 824, 854. παρὰ ποταμὸν, B, 522, ad fluvium. ναῖον ἐσχατιὴν Φθίης, I, 480. ναίεσκεν ἐν τῇ, pro ἔναιε, ionice, E, 708. τὴν, Π, 719. περὶ ὄρος, B, 757. ναίοιτε Τροίην, Γ, 74, *möget da beysammen wohnen, (might live there together.)* ναίειν μετὰ ἁλίαις, Σ, 86. ναιέμεν ἄλα, ionice pro ναίειν, O, 190. Ζεὺς (ἐν) αἰθέρι ναίων, B, 412. Δ, 166. sic, Ζεῦ, τηλόθι ναίων, Π, 233, nam est æther superior physice. οἰκία ναίων, domos inhabitans, ἐπὶ ὁδῷ, ad viam publicam, Z, 15. ἐν Ὕλῃ, i. e. κατοικῶν περὶ τὴν Ὕλην, H, 221. sic porro οἰκία, N, 664. Π, 595. P, 584. δ, 555, 798. ω, 104. ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω, ω, 303. ἀπόπροθι δώματα ναίεις, δ, 811. θεὰ ἐν δώμασι ναίει, α, 51. ἔνθα ναίει δεινὴ θεὸς, η, 246, 255. et 29, ἐγγύθι πατρός. ἔνθα Σκύλλη, μ, 85. et 449, Καλυψώ. ὀρέων ναίουσι κάρηνα, ι, 113. ἔνθα νεκροὶ, λ, 475, versantur dense. ψυχαὶ, ω, 14. πρὸς ἠῶ, ν, 240. ἔναιε ἐν Θήβαις, δ, 126, et 516, ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναιε Θυεστιάδης Αἴγισθος. ἐν ᾧ (σπέει) νύμφη ναῖεν, ι, 58. et 80, ἀπόπροθι δώματα ναίει. ἔνθα ἔναιεν Αἴολος, κ, 1. et 135, Κίρκη. ἐν Ἰαολκῷ Πελίας, λ, 256. οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτοῦ, ο, 96, non procul ab eo habitabat. et 226, ἐν Πύλῳ. et 227, ἀφνειὸς δώματα ναίων. ἐν Σάμῃ οἰκία ἔναιε, υ, 288. ὅθι δώματα ναῖε συβώτης, ω, 149. ᾗ Κύδωνες ἔναιον, γ, 292. ἐν Ὑπερείῃ, ζ, 4. ἐγώ ποτε οἶκον ἔναιον, ρ, 419. τ, 75, et additur his locis, ὄλβιος ἀφνειὸν, dives et felix opulentam. ἐν δώμασι ναίειν, δ, 98. τηλόθι, μ, 135. ναιέμεν (ναίειν) Θήβην, λ, 264. τόθι οἱ (αὐτῷ) αἴσιμον ἦεν ναιέμεναι, ο, 240, cum paragoge Attica pro ναίειν: ναίων δώματα, ι, 18. et 36, ἐν γαίῃ. et 49, ἤπειρον ναίοντες. πολίων εὖ ναιομενάων, urbium bene frequentatarum, Γ, 400. εὖ ναιομένην πόλιν ὑμὴν, E, 489. sic, εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ, N, 815, vestra urbs bene habitata et culta. ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην, ν, 285. ἑπτὰ εὖ ναιόμενα πτολίεθρα, I, 149, 291. et hoc εὖ sæpe coalescere potest cum participio, ut scribatur εὐναιόμενον πτολίεθρον, A, 164. B, 133. ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ, Π, 572. loco illo, I, 153, 295, πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς νέαται Πύλου, quidam τὸ, νέαται, sumunt pro νεναίαται, ionice pro νέναινται, ut sit perf. pass. a ναίω, f. ναίσω, habito; et ut sensus sit: πᾶσαι οἰκοῦνται (inhabitatæ frequenter sunt) ἄγχι τῆς κατὰ Πύλον θαλάσσης. sed veram expositionem vide sub νείατος. præterea etiam hæc syncope, νέαται pro νέναινται, per se esset obscura et insolens: ut nihil dicamus, futuri ναίσω, et temporum inde orientium, nulla dari exempla apud poëtam. generalis notio τοῦ ναίειν est, frequentare, celebrare, *volkreich machen, (to frequent:)* et si de individuo dicitur, notat habitare, eo sensu ut et Romani hoc verbum ponunt, e. c. in culina habitare. ναίεις κολώνην, habitas collem, Py. 12, 5. ἐν αὐτῇ (πόλει) ἡ Εὐνομία ναίει, justitia ibi habitat et frequens est, Ol. 13, 6. παρὰ Αἰγιόχῳ, apud Jovem habitat, Ist. 4, 100. αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν, quæ inhabitatis sedem, i. e. regionem, pulcros equos habentem, Ol. 14, 2. οἳ πάρα πόλει ναίοισι, dorice pro ναίουσι, Py. 12,

46, ubi sermo est de arundinibus et calamis, qui apud illam urbem frequentes crescunt; ut ergo sit pro, *φύονται πολλοί. τήνδε πόλιν ναίουσι*, inhabitant, Ist. 6, 97. *εἰ δὲ σώφρων Χείρων ἔτι ἔναιε ἄντρον*, si prudens Chiron adhuc inhabitaret antrum suum, Py. 3, 111. *μάκαρ μετὰ ἀνδρῶν ἔναιεν*, felix inter nobiles viros versabatur, Py. 5, 128. *ναίων λόφον Κρόνιον*, Ol. 5, 40, de Jove, templum ibi habente. *πόλιν*, Ol. 10, 82. *τίνα οἶκον ναίοντα ὀνυμάξομαι*, quam domum celebrem nominabo? Py. 7, 6, ubi notat passive fere. *γέροντα, ναίοντα πόδα Παρνασσοῦ*, senem, habitantem ad radices Parnassi, Py. 11, 54, Strophium. *ὑπὸ ὄχθαις Ταϋγέτου ναίοντες*, sub collibus hujus montis habitantes, Py. 1, 123. *τρίπολιν νῆσον ναίοντας*, Ol. 7, 35. *ναίειν ἐθέλει ἐν σοι*, habitare vult juxta et prope te, *an und neben dir, (near thee,)* Ne. 7, 134. Vide sub *νάω*.

νάκη, *ης. ἡ.* (Κῶ) pellis villosa, præcipue ovis; *ein wollig zottig fell, (a woolly, shaggy skin.)* dicta quasi *ἀνάκη*, quia in talibus antiquitus *ἀνέκειντο ὑπνοῦντες. ἀνείλετο νάκην αἰγὸς εὐτρεφέος μεγάλοιο*, ξ, 530, sustulit et tulit secum hoc villosum *αἴγειον δέρμα* Eumæus, ut per noctem incubaret ei.

νάκος, *εος. τό.* (Κῶ) idem. *νάκος πάγχρυσον κριοῦ*, vellus aureum arietis, sc. *ὑμνήσω*, Py. 4, 121. hinc est *ὁ νακοτίλλης, ου, ὁ τίλλων* (vellens) *τὰ κώδια.* plures sunt voces in *η* et *ος*, e. c. *ἡ βλάβη τὸ βλάβος, ἡ δίψα τὸ δίψος*, etc. ab hoc nomine vestis ampla et inferius pelle circumdata, dicta est *ἡ κατωνάκη*, qualem viliores gestabant, Aristoph. Eccl. 719. Lys. 1153, 1157. deinde et alia ejusdem generis, sed splendidior, *ἡ καυνάκη*. Vesp. 1132, 1144. *ein pels, (fur.)*

νακοτίλλης, *ου, ὁ*, vide supra.

νᾶμα, *τὸ*, vide sub ΝΕ´Ω.

νανέω, vide sub *νηέω*.

ναὸς, (ionice *νηὸς*) *οῦ. ὁ.* (Νέω) ædes sacra, *δόμος ἱερός.* a *νέω*, i. e. *σωρεύω*, quia ibi donaria congeruntur et inferuntur. *εἴ ποτε σοι νηὸν χαρίεντα* (adverbialiter neutrum plurale) *ἐπέρεψα*, Α, 39, si grate tibi olim templum contexi, i. e. construxi: si gratum tibi fuit, cum olim tibi templum construerem. nam dabant homunciones diis, ut darent; et studiose imputabant diis sua bene facta. *ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ*, in suo pingui templo, Β, 549. Minerva posuit eum in suo pingui templo, tanquam *νεωκόρον τινὰ, ἢ καὶ ἱερέα*, nam sacrabatur Minervæ. *ὅθι οἱ* (ei, Apollini) *νηὸς ἐτέτυκτο*, ubi templum sacrum erat, Ε, 446. *νηὸν Ἀθηναίης*, Ζ, 88, coll. 89, ubi de eodem templo sunt *θύραι ἱεροῖο δόμοιο*, ut videas synonymiam. et 92, *θεῖναι* (ponere donum) *Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν*, ut ergo simulacrum sederit. et 269, *πρὸς νηὸν ἔρχεο σὺν θυέεσσι*, cum suffimentis. sic et 279. *τεύχεα κρεμόω* (pro *κρεμῶ*, ut sit vel præsens, distracto circumflexo per *ό*, loco futuri, ob certitudinem futuritionis; vel futurum secundum, eodem modo distractum) *ποτὶ* (*πρὸς*) *νηὸν Ἀπόλλωνος*, Η, 83, nam arma devictorum solebant suspendi in templo aliquo. conf. Euripidem in *Φοινίσσαις*, et Aristophanem in *Ἱππεῦσιν*, et 1 Sam. xxi, 9. *καὶ νηοὺς ἐποίησε θεῶν*, ζ, 10. *Ἠελίῳ πίονα νηὸν τεύξομεν*, μ, 346, pinguem, ob victimas opimas, *πιαινόμενον λιπαροῖς θύμασιν. ναοῦ βασιλεὺς Δελφικοῦ*, Py. 3, 49. *ναὸν Πύθιον*, Py. 4, 97, coll. 95. *ἐς*, Py. 6, 4. *ναὸν εὐκλέα πάνδοκον διανέμων*, Py. 8, 89. *Ποσειδάωνος ἐρέφοντα κρανίοις*, Ist. 4, 93. *ναοῖς θεῶν*, Ol. 13, 29, quibus impositæ aquilarum effigies.

νάπαι, *αἱ*, vide *νάπη*, et sub *σκοπιά*.

νάπεια, *ἡ*, vide sequens.

νάπη, *ης. ἡ.* et *νάπος*, *εος. τό.* (Πίω) vallis circumdata montibus. *eine thal, eine hölung zwischen den bergen, (a valley, or hollow between two hills,)* est ab *νὴ*, affirmandi et intendendi particula, et a *πίω*, bibo; ubi bibit terra multum humoris ex montibus defluentis. nam derivatio ex *νὴ στερητικῷ*, et *φάω* i. e. *λάμπω*, quasi *νάφη τις, ἡ ἀφώτιστος καὶ οὐ κατὰ τὰς σκοπιὰς* (sicut juga elata) *ἐκκειμένη φωτὶ*, ingeniosior quam verior est. cæterum *νάπαι* et *σκοπιαὶ* sunt opposita. *αἱ Ναπαῖαι* sunt Nymphæ in humidis vallibus habitantes. *τὸ νάπυ, υος*, et *τὸ σίνηπι*, quod et *ἡ νάπεια* dicitur, indidem est. *ἐξέφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι*, (quæ duo sunt idem fere) *καὶ νάπαι*, Θ, 554. Π, 300, apparuerunt omnia juga montium, et convalles, quæ *ὑπόκεινται τῇ σκοπιᾷ καὶ τῷ πρώονι, φάραγγες, κοιλάδες, δρυμοὶ*, nam in specie sic dicuntur valles nemorosæ et umbrosæ. tantus ergo erat splendor ignium, ut et *νάπαι* illustrarentur. *νάπος ἀνὰ κοιλόπεδον θεοῦ*, Py. 5, 51, per cavum campum Apollinis, circa quem montes. *νάπῃ ἐν Ἀπολλωνίᾳ*, Py. 6, 8, in planitie Apollinea, prope Delphos, ubi Pythica certamina fiebant. *ἐν κοίλῃ λέοντος*, i. e. in Nemea, Ist. 3, 30. vides igitur, vallem cavam signari. deinde notat et regionem saltuosam, ubi valles et juga alternant.

νάπυ, *τὸ*, vide supra, et sub *φῦμι*.

ναρκάω, f. *ήσω.* (Κῶ) torpeo, obtorpeo, sum hebes; prorsus resideo et cesso. nam est quoque ab *ἀνακέω* vel *ἀνάκειμαι*, recumbo; interserto *ρ*, *ὄγκου* caussa. *ἐνάρκησε χεὶρ ἐπὶ καρπῷ*, Θ, 328, i. e. *ἐλύθη*, manus ad carpum, i. e. tota manus recubuit quasi et inutilis ad agendum facta est, et quidem, quia manus lapide graviter icta erat. sensus loci integri est: Teucer volebat Hectorem sagitta ferire in collum ad pectus, ubi letale fit vulnus; at Hector occupavit eum, percutiens lapide, quo nervus in arcu rumpebatur, et manus ad remittendum cogebatur. hinc est *ἡ νάρκη*, piscis, qui *ναρκᾶν ποιεῖ τὸν πλησιάζοντα.* et nomen pr. *ὁ Νάρκισσος. νάρκη* est et ipse stupor, Aristoph. Vesp. 711, *eine lämung, unempfindlichkeit, (a laming, disabling:) νάρκη καταχεῖται κατὰ χειρός.*

νάρκη, *ἡ*, vide supra.

ναρὸν, *τὸ*, *νάσθη* pro *ἐνάσθη*, *νάσσα* pro *ἔνασσα*, vide sub *νάω*.

νάσσω, f. *νάξω.* (Νέω) condenso, cogo. *ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε*, φ, 122, et circa terram condensavit, *ἐπίλησεν, ἢ πατήσας ἢ χερσὶν συμπιλήσας.* hinc est *ὁ ναστὸς ἄρτος*, i. e. placenta, rotundo et tereti ligno, vel et manibus, condensata in latitudinem. sic, *μάζαν ναξάμενος, da er einen kuchen backete und dicht machete, (made a thick cake and baked it.)*

ναστὸς, *ὁ*, vide supra.

ναυαγία, *ἡ*, vide sequens.

ναυάγιον, *ου. τό.* (Ἄγω) naufragium factum. *τὰ ναυάγια* sunt reliquiæ diffractæ navis, *die trümmern des schiffbruchs, (the fragments of the wreck.) ἐρειδόμενον ναυαγίοις*, Ist. 1, 52, nixum tabulis fractæ navis, i. e. forte fortunâ elapsum ex malo, ac si naufragus arreptâ tabulâ ex præsenti morte enatat. *ἡ ναυαγία, ας*, est ipsa amissio navis per naufragium.

ναυάτης, *ὁ*, vide sub *ναύτης*.

ναῦλον, *τὸ*, *ναῦλος*, *ὁ*, vide sub *πορθμεύς*.

ναύλοχον, *τὸ*, vide sequens.

ναύλοχος, *ου. ὁ.* (Λέγω) est epitheton portus: *ὁ τὰς ναῦς κοιμίζων ὡς ἐπὶ λέχους, ἐν ᾧ εὐνάζονται νῆες*, ubi naves in securo ponuntur quasi ad quietem habendam, *dahinein man die schiffe leget, (in which ships are laid up.)* est ergo ab *ἡ ναῦς*, et *τὸ λέχος*, cubile, compositum nomen: quiescere faciens naves. *λιμένες ναύλοχοι*, δ, 846, ubi quidem, si conferas 847, videri possit, quasi dicantur, *ἐν οἷς ἔστι λοχῆσαι*: sed ut ut hoc re ipsa ita fieri possit, tamen nomen ipsum inde non est factum. conf. κ, 141, *ναύλοχον ἐς λιμένα.* sic et *αἱ ἀγκύραι* dicuntur *εὐναὶ*, quia requiem quasi præstant navibus. *τὸ ναύλοχον, ου*, substantive positum, notat stationem navium; locum ad littus, ubi naves appelluntur.

ναύμαχος, *ου. ὁ ἡ.* (Μάχω) quo pugnatur ex navi. nam *ναυμάχος* active est, pugnans e navi. *ξυστὰ ναύμαχα*, hastæ ad navale prœlium adhiberi solitæ, Ο, 389. et 677, *ξυστὸν μέγα ναύμαχον.*

ναυπηγὸς, *ὁ*, vide sub *εὔπηκτος*.

ναῦς, *ναός. ἡ.* et ionice *νηῦς, νηός.* (Νέω) et obsolete in nominativo *νεὺς*, genit. *νεὸς* et *νεώς.* navis major, *ein grosses seeschiff, (a large ship.)* est a *νέω*, i. e. *σωρεύω*, impono acervum, it. *νήχω*, nato: et obsoletum *νεὺς* origini suæ est proximum, cujus obliqui tamen in usu sunt. ab *ἡ ναῦς* est *ναυσιάω*, nauseo, *habe die seekrankheit, (I am sea-sick,)* qui morbus primum navigantibus oriri solet. ab *ὁ ναύτης, ου*, vero est *ναυτιάω*, naviculariam facio, *ich schiffwerke, (I am a sea-faring man.) ναῦς* dicitur de navi majore, *πλοῖον* vero de minori, et *πλοῖον* est vocabulum recentiorum. sic Aristoteles: *ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα*, quindecim cum navibus bellicis, *πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατιωτικοῖς*, cum multis navigiis quibus equos et milites transportabat. a poëta dicitur *ναῦς, ἅρμα θαλάσσης, ἁλὸς ἵππος*, et ab Euripide, *ναΐα ἀπήνη.* possimus naves et *πόδας ἀνδρῶν* dicere; unde insulani ab antiquis dicti *ναυσίποδες, ὡς ναυσὶ χρώμενοι πρὸς τὸ διὰ θαλάσσης ὁδεύειν ὅσα καὶ ποσί. μεγάλη ναῦς τριήρης* habere solebat quinquaginta socios navales, et præter eos duo, *τὸν κυβερνήτην καὶ τὸν πρωρέα*: vide Θ, 48, et 51—55, reliquus apparatus nauticus describitur. sæpe autem numerus sociorum navalium ad centum et viginti excrescebat, si exercitus esset portandus, ut apparet ex Β, 510. de insignibus navium in puppi, vel et in prora, vide Eurip. Iphig. Aul. 239, 255, seqq. *ναῦς ἀμφιέλισσα*, Β, 165. et 170, *εὔσελμος μέλαινα.* sic et 358, 613. et 297, *κορωνίς.* sic et Α, 170. *ποντοπόρος*, Α, 439. et 421, *ὠκυπόρος.* sic et Β, 351. et 293, *πολύζυγος. θοὴ*, Α, 300, 389. *μεγακήτης*, Λ, 5. *γλαφυρὴ*, μ, 82. *πολυκληῖς*, Β, 74. *ἑκατόνζυγος οὐκ ἂν ἄροιτο ἄχθος*, Υ, 247, si omnia scriberentur. *μία ἤγαγε νηῦς εὐεργὴς*, Ω, 396. *οἷόν τι ποτὸν τόδε νηῦς ἐκεκεύθει*, ι, 348. *οὔπω τὶς νηῦς φύγεν ἀνδρῶν*, μ, 66, 69, ubi conf. *ἀνήρ. ἐπὶ ἰκρίου νηὸς ἀμφιελίσσης*, ο, 283. et 284—299, ubi apparatus nauticus et navigatio describitur. et 456, *κοίλη νηῦς ἤχθετο*, onerata erat mercibus. et 472, *ὠκύαλος. εὐεργὴς*, π, 322. *ποῦ δὲ νηῦς ἕστηκε θοὴ*, ω, 298, 307. *πανημερίη γλαφυρὴ*, δ, 356. *νηῦς κατείρυσται*, deducta est in aquam, Θ, 151. *εἴχετο αὐτοῦ*, hæsisset ibi, μ, 205. *νεὼς προπάροιθε μελαίνης*, Ο, 423. et 693, *ἴθυσε* (recta ibat, *κατὰ*, contra) *νεὼς κυανοπρῴροιο.* sic idem epitheton, ι, 482, 539. κ, 127. λ, 6. μ, 100. (et 420, *ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρα κλύδων τοίχους ἀπέλυσε τρόπιος*, donec unda parietes solvit a carina: nam quia navis est *οἶκός τις μεταφορητὸς*, recta habere parietes dicitur. conf. *τοῖχος.*) *πεῖσμα νεὼς κυανοπρῴροιο*, χ, 465. et hæc genitivi forma est Attica. communis forma est *νεὸς*, a *νεύς. νεὸς καλῆς ποντοπόροιο ὠκυάλου*, Ο, 704. *τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν* (brachio amplectens) *νεὸς ἀμφιελίσσης*, η, 252. *νεὸς ἱστία*, μ, 170. et 368, *σχεδὸν ἦν νεὸς ἀμφιελίσσης. ὅπλον νεὸς*, φ, 390. ionice genitivus est *νηὸς*, mutato *ε* in *η*. Α, 476, *παρὰ πρυμνήσια κοιμήσαντο. νηὸς ἀποθρώσκοντα*, Β, 702. *ἐπέβαινε*, Ν, 665. sic porro *νηὸς*, Ο, 382, *κῦμα νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσε-*

ται, unda supra parietes navis descendet in navem. 435. et 729, ἴκρια νηὸς ἐΐσης. κυανοπρῴροιο, Ψ, 852, 878. νηὸς ἐπήβολος γίνομαι, β, 319. et 416, ἀνέβαινε, i. e. ἄνω τῆς νηὸς ἔβαινε. et 428, ἰούσης. ἱστία ἐΐσης, γ, 10. et 281, θεούσης. ἐπέβη κοίλης, δ, 817. ἔδαφος νηὸς, ε, 249, carinam, infimam partem navis, ubi sentina confluit: et additur ibi, φορτίδος εὐρείης, ut notetur navis oneraria et mercatoria. ἐεικοσόροιο μελαίνης φορτίδος εὐρείης, ι, 322. αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, pedem navis regebam, i. e. clavum, gubernaculum, κ, 32. et 274, παρὰ νηὸς ἀνήϊον, a nave sursum ibam in regionem terræ paullo altiorem littore. ἐπὶ ἀλλοτρίης, λ, 114. νηὸς ἐξέφθιτο ἤϊα πάντα, μ, 329. ὁποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο, ξ, 188. et 295, μὲ ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο. sic, ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, impone me navi, ο, 277. ἐπὶ νηὸς ἐϋσέλμοιο μελαίνης ἄξω τὸν, ρ, 249. et 516, ἀποδρὰς, fugiens a nave. θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι, proficiscenti in celeri navi, τ, 238. et 243, ἀπέπεμπον ἐϋσέλμου ἐπί. et 339, ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο, in navi longos remos habente. sic et ψ, 176. νηῒ παρὰ πρύμνῃ, H, 383, i. e. παρὰ νηῒ, παρὰ πρύμνῃ, nam est appositio. sic, ἐν, K, 570. β, 417. ο, 206, 223, ut toti addatur pars, in navi, in puppi. νηῒ πολυκληῗδι, Θ, 239. μεγακήτεϊ, Λ, 599, i. e. θαλασσίᾳ, et quæ innatat mari volut magna vel ingens quædam balæna. ὅτε κῦμα θοῇ ἐμπέσῃ νηῒ, O, 624—628, ubi periculum naufragii describitur. ἔμβαλον πῦρ, Π, 123. θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ ἐξαγάγοις μοὶ Σκυρόθεν παῖδα, T, 331, ut mihi ex Scyro filium adducas navi. ἐν νηῒ ἐπὶ πόντον ἔρχεσθαι, navi super mare ire, β, 263. κοίλῃ παρὰ νηῒ μελαίνῃ, γ, 365. ἐνέβη νηῒ Πύλονδε, conscendit navem ut in Pylum proficisceretur, δ, 656. πέμψουσι αὐτὸν ἐν νηῒ εἰς πατρίδα γαίην, ε, 37. ὅστε ἅμα νηῒ πολυκληῗδι θαμίζων, ἀρχὸς ναυτάων, qui cum nave transtrata frequenter versatur, caput nautarum, θ, 161. et 445, ἰὼν (proficiscens) ἐν μελαίνῃ. σὺν ἐμῇ, ι, 173, quæ præpositio est eadem quæ ἐν et ἅμα. sic, κ, 332. et 502, εἰς Ἄϊδος δ' οὔπω τις ἀφίκετο νηῒ μελαίνῃ, quibus verbis ipse poëta innuit, se finxisse ista. cæterum etiam in mythis venerat eo Hercules et Theseus, sed non cum nave. ὁ Χάρων vero, ejusque cymba, post Homerum demum est conficta. deest ad hunc ablativum σὺν vel ἐν. sic, λ, 160, coll. 58. ἐν νηῒ, in navi est, μ, 320, coll. 110. et 411, πρυμνῇ ἐνὶ νηῒ, in puppi. et 415, ἐνέβαλε κεραυνόν. vide porro νηῒ, ο, 218, 415. π, 24. ρ, 42. σ, 83. υ, 382. φ, 307. ω, 151. νῆα νηησάσθω, i. e. σωρευσάτω, I, 137, ubi etymologia nominis est indicata, a νέω, f. νήσω, i. e. σωρεύω: διὰ τὸ, ἐν νηῒ σωρεύεσθαι τὰ ἀγώγιμα. sic et 279, νῆας νηήσασθαι. νῆα θοὴν (celerem) ἰθύνει (ὁ κυβερνήτης μήτιϊ) ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, Ψ, 317. νῆα ἐρέταις εἴκοσι, α, 280, ubi est navis εἰκόσορος, viginti remis instructa. et 303, ἐπὶ θοὴν κατελεύσομαι. ὅς σοι θοὴν στελέω, β, 287. 385, 387. et 389, νῆα θοὴν ἅλαδε εἴρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ ὅπλα ἐτίθει, ἅτε νῆες ἐΰσσελμοι φορέουσι. et 430, δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν, colligantes igitur armamenta navis, δ, 646, 731, 780—783, ubi navis armamenta et apparatus describuntur. ἴδριες, νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαύνειν, η, 109, in laudibus Phæacum. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα, πρωτόπλοον, θ, 34—37. et 567, Φαιήκων εὐεργέα νῆα, ι, 279, 546. κ, 244, 403. λ, 70, 105, 455. μ, 82, 83, 185, 220, 218, 290. νῆα ἐπεσσεύοντο, pro, ἐπὶ νῆα ἐσεύοντο, ad navem festinabant, ν, 19. et 149, περικαλλέα. 168, 161, ποντοπόρος, ubi navis vertitur a Neptuno in lapidem. ξ, 332, 334, 339. ο, 33, 445, *reich beladen, (richly laden,)* χρηματιστικῶς ἔμφορτος. π, 325, 348, 357, 359. τ, 274, 289, 291. ψ, 234. νέα (accusativus a νεύς) μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων, ι, 283, ubi est initio versus pes anapæstus (ἀνάπαιστος) loco σπονδείου. νέες, B, 509, 516. ἀμφιέλισσαι, N, 174, et 681, Αἴαντος νέες. O, 549. ὅσα αὐτῷ νέες ἄχθος ἄειραν, γ, 312. η, 9. et 36, Φαιήκων νέες ὠκεῖαι ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα. μιλτοπάρῃοι, ι, 125, coll. 126, 127, 129. ionice est νῆες, ι, 64. τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες Φαιήκων, θ, 556—563, ubi Phæacum naves describuntur, ut mentibus præditæ: i. e. gubernatores et nautæ sunt peritissimi artis suæ. sic ἡ Ἀργὼ navis etiam fuit φωνήεσσα, quia carina ejus ex quercu Dodonæa facta; quod magis prodigiosum est recentioris ævi figmentum sine ulla ratione poëtica. nam recentiores finxere ut finxerint: Homerus cum summa ratione ubique fingit. sic de Phæacum navibus quasi ἐμψύχοις, ob nautarum peritiam et laborum patientiam, η, 319—328. τῷ δ' ἅμα νῆες ἕποντο δυώδεκα μιλτοπάρῃοι, B, 637, et conf. Ὀδυσσεὺς, in R. εὔπρυμνοι, Δ, 247, 248. νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι, H, 467, coll. I, 71, 72. Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν, I, 306, coll. N, 453. νῆες εἴρυντο ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, Ξ, 30—36, ubi subductæ naves Græcæ ad Trojam describuntur. nam quia classis erat 1200 ferme navium, ad mare omnes subduci nequiverant: ergo priores paullo remotiores a mari, in campo stabant, sic ut proris versus littus spectarent, et ad puppes facta erat fossa cum muro; altera pars navium stabat in littore, proris versus mare versis: et inter hos duos ordines erant castra Græca et tabernacula, cum foris et altaribus. neque simplices erant isti ordines, sed duplicati vel triplicati; et viæ per eos ordines multæ, ad mare et in campum patebant. de illis prioribus, in campo stantibus, sermo est, si de oppugnatis ab Hectore navibus Græcorum narratur: sed de posterioribus, ad littus stantibus, dicitur l. c. quod procul a pugna illa (εἰλκυσμέναι ἦσαν) subductæ fuerint. coll. O, 653—658, 720. et νῆες Achillis describuntur Π, 168—172. et 276, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. νῆες πολλαὶ, νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, β, 292, 293. οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, δ, 559. ρ, 145. ε, 16, 141. et confer ξ, 224, ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν, ubi vides, esse epitheton navium, remis instructarum. νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἴρυνται, ζ, 264, ubi de portu Phæacum ad alteram urbis partem (nam terrestri itinere jam tendebant eo) narratur: et ad ὁδὸν est ellipsis τοῦ, κατὰ, i. e. stant ordine, et faciunt quasi viam aliquam, conf. ἐρύω. et 271, νῆες ἐΐσαι, i. e. accurate ædificatæ, ne in altera parte haberent aliam aut ponderosiorem structuram. νῆες ἐΰζυγοι ὁπλίσσονται, ρ, 288, et quidem γαστρὸς ἕνεκα νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, B, 464. Ἀχαιοὶ τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, H, 449, murum struxerunt pro navibus, ad defensionem navium. ἐπαΐσσοντα νεῶν εἶχον, irruentem contra naves, sustinebant eum, N, 687, potest tamen non solum ad participium, sed et ad verbum per ellipsin, pro ἐκ νεῶν εἶχον, pertinere, arcebant eum a navibus; sicut σπουδῇ, serio, acriter, gnaviter, pertinet ad participium et ad verbum. νεῶν ἐν ἀγῶνι, in navium conventu, i. e. in loco ubi naves multæ stant, O, 428. Π, 500. T, 42. μετὰ ἀγῶνα νεῶν, ad cœtum navium, i. e. in castra Græca, Υ, 33, i. e. ἄθροισιν. ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, ξ, 271. πίνακάς τε νεῶν, tabulas fractarum navium, μ, 67. ionice est, νηῶν εἶλαρ, H, 338, *eine bedeckung der schiffe, (the deck of vessels.)* et 437. νηῶν ἄκρα κόρυμβα, I, 241. θοάων ἔκτοθι, extra celeres naves, O, 591. νηῶν ἐν ἀγῶνι, Π, 239, i. e. ἐν ἀθροίσματι νηῶν, in loco ubi frequentes stant naves. ἐλθὼν ἐκ νηῶν, Σ, 279, profectus a navibus et e castris. εἶχον οἰήϊα νηῶν, T, 43, i. e. gubernatores erant. ἐν νηῶν ἀγύρει, Ω, 141, quod idem alibi dicit, ἐν ἀγῶνι. νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἵτε ἁλὸς ἵπποι ἀνδράσι γίγνονται, περῶσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, δ, 708, ubi quidem apta est comparatio navium cum curru equis juncto, et deest ibi ὡς, quasi: sed considerandum tamen, an Penelope eam tali tempore apte proferat: nam in luctu tam gravi vix vacat verbis ludere καὶ ἀστεΐζεσθαι. nisi muliebris περιττολογία excuset hunc locum. λιμένες νηῶν ὄχοι, ε, 404. ὅπλα μελαινῶν, ζ, 268. εὐσέλμων ἐπὶ, θ, 500. νηῶν ἀγνυμενάων, navium fractarum, κ, 123. οὔ τις νηῶν πημάνθη, ξ, 255. νέεσσιν ἐν ποντοπόροισι, Γ, 46, 444, et id epitheton designat naves magnas, non vero navigia piscatoria aut fluvialia: simul et, non nunc primum factas, sed mare jam expertas. ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν, T, 135. O, 722. ἦρξα, imperium habui, ξ, 230. νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι, Λ, 22, ubi κατ' ἐξοχὴν simpliciter dicitur, i. e. plurimis. ἄξειν ἐν νήεσσι, Π, 832. ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι, apud naves, Ψ, 248. et 829, τὸν ἤγετο ἐν νήεσσι, eum advexerat navibus. ἔβημεν ἐν νήεσσι, abibamus navibus, γ, 131. ἦέ σε ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασε; λ, 398, i. e. an naufragium fecisti et sic periisti? sic et, οὐ, 405, in opposito ἐπὶ χέρσου, 400, 407. sic et ω, 109—111. νήεσσι ἡγήσασθαι, præesse, ξ, 238. ἐν κορωνίσιν εἰς Ἴλιον ᾤχετο, τ, 182. νηυσὶ παρὰ κορωνίσιν, B, 392, i. e. in castris. et 454, ἐν νηυσὶ γλαφυραῖς. ἐν νηυσὶ νεέσθω, in navibus redeat domum, Γ, 159. σὺν κεινῇς νηυσὶν, cum navibus inanibus præda, Δ, 181. ἓξ οἴαις σὺν, tantummodo cum sex navibus, Hercules, E, 641. ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι γένωμαι, Θ, 180, quando accessero ad naves hostiliter. et 380, ἐπὶ νηυσὶ πεσὼν, apud naves occumbens mortem. δώδεκα πόλεις ἠλάπαξα σὺν νηυσὶ, vastavi classe, I, 328, in opposito ad πεζὸς, pedestri exercitu, 329. νηυσὶν ἐπὶ πρύμναις, M, 403. et 441, νηυσὶν ἐνίετε πῦρ, coll. O, 597, 598. Π, 113. ἐν νηυσὶ μελαίναις πεσεῖσθαι, apud naves nigras casuros esse, P, 639. ἠλᾶτο ξὺν νηυσὶν, γ, 302. ἠγαγόμην ἐν, δ, 82. et 499, Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι, una cum navibus periit. νηυσὶ θοῇσιν τοί γε πεποιθότες ὠκείῃσιν λαῖτμα μέγα ἐκπερόωσιν, η, 34, coll. 36. Φαιήκων ἀγορὴ παρὰ νηυσὶ τέτυκτο, erat eo in loco, ubi naves subductæ stabant, θ, 5, ὅπου αἱ νῆες ἵσταντο. et 247, νηυσὶν ἄριστοι. sic, παρὰ, ι, 86. σὲ ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν ἔλαβον, ο, 386, te hostes navibus captum abduxerunt. ἔβη κοίλαις ἐν νηυσὶ, i. e. ἐνέβη νηυσὶ, σ, 180. πολυκληῗσι, φ, 19. ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες, pro ἐπιτιθέντες, ω, 418. νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυραῖς, Ω, 741, imponentur et avehentur. νέας ἁμὰς, i. e. ἡμετέρας, N, 96. et 101, ἐφ' (contra, adversus) ἡμετέρας ἰέναι νέας. εἵλκομεν εἰς ἅλα, γ, 153. et 162, ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας, avertentes in diversam regionem naves suas abierunt. et 299, νέας κυανοπρωρείους πέντε. στῆσα νέας εἰς ποταμοῦ, pro εἴσω, δ, 582. εἴσω εἶχον νέας, intus dirigebant, in portum, κ, 91. coll. 95, ἐγὼ ἔξω σχέθον, extra portum continebam navem. Ἀργείων τε νέας, κ, 15. οὐ τοί γε ἴσασι νέας φοινικοπαρῄους, οὐδ' εὐήρεα ἐρετμὰ, ἅτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται, λ, 123. ψ, 271, nam procul mari habitant, nec piscatoriam aut navicularian exercent. νῆας, B, 168, 664, ἔπηξε. et 671, ἐΐσας. ἐπὶ, ad, Γ, 119. H, 78, 84, 372, 381. ἔσχατοι νῆας ἐΐσας εἴρυσαν, ultimi, in extremo cornu castrorum, subduxerant naves, Θ, 225. εὐσέλμους ἅλαδε ἕλκειν, I, 679. et 361. ὄψεαι ἐπὶ Ἑλλήσποντον πλεούσας νῆας ἐμάς. et 358, νηήσας εὖ νῆας, onerans probe, ubi est etymologice. ἐπὶ νῆας εὐκλείας, ad naves gloriosas, K, 281. ἐξαλαπάξειν νῆας, N, 814, te perditurum esse naves nostras et castra. ἀνὰ γλαφυρὰς, ad, O, 488. et 566, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, i. e. armis suis. ἐπὶ, ad, Σ, 14, 280. ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐΐσας ἐν πόντον βάλλουσι, δ, 358, pro, ἀποβάλλουσι, vel, ἀφ' οὗ, i. e. ὅθεν ἀποπλέουσι, unde naves emittunt in mare. et 426, ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθι ἕστασαν ἐν ψαμάθοισι, ἤϊα, ibam ad naves, ubi stabant in

sicco. sic et 571, et 577—580, ubi navigationis apparatus. πλησάμενοι νῆας, ξ, 87, et 248, ἐννέα νῆας ἔστειλα, coll. 247, εὐστείλαντα νῆας. et 383, νῆας ἀκειόμενον (reficientem) ἅς οἱ ξυνέαξαν (quassaverant) ἄϊλλαι. ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυρὰς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαοὺς, ω, 427, *hat schiffe und mannschaften verlohren, (has destroyed the ships and their crews.)* ὁπότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοὶ, i. e. ἀπὸ τῶν νηῶν, a navibus et e castris suis impetum caperent, Β, 794. sic, παρὰ ναῦφι, apud naves, Θ, 474, quod tamen et, a navibus, παρὰ τῶν νηῶν pro ἀπὸ, possit intelligi. ναῦφιν ἀμυνόμενοι, Ν, 700, ubi omissa est præpositio, περὶ νηῶν. ἐπεί κε ἀπὸ ναῦφι μάχην ἔλσηται, si a navibus prœlium depulerit, hostes ex castris nostris expulerit, Π, 246. et 281, παρὰ ναῦφι, apud naves suas, in castris suis. sic Σ, 305. ξ, 498. ut ergo ubique sit pro νηῶν. constructio navis minoris describitur ε, 234—257. πολεμικὴ vero depingitur, π, 472—474. ναὸς ἐκ θοῆς, Ol. 6, 172. ἵππου θᾶσσον καὶ ναὸς ὑποπτέρου, celerius equo et nave veloci, Ol. 9, 36, ubi navis alata est, remis et velis bene instructa; maxime tamen remis, qui sunt πτερὰ νηός. πόθον Ἀργοῦς, desiderium navis Argo. Py. 4, 329. et 409, ὃς ἄρχει ναὸς, qui præest navi. ναὸς ἔντεα, Ne. 4, 115. παρὰ ποδὶ, Ne. 6, 94, ad pedem navis, i. e. ad carinam et latera aquæ immersa. ναΐ Ἀργοῖ, Ol. 13, 76. ναΐ κρημνάντων, Py. 4, 43. et 293, πομπὴν, deductionem navi. et 436, ναῦν πεντηκόντορον, navem quinquaginta remis agendam. θοαὶ νᾶες, Ol. 12, 5. ἐριζόμεναι ἐν πόντῳ, Ist. 5, 5, certantes in mari. ναῶν πλόον στέλλειν, Ol. 7, 59. ὅσα ἔπαθον ἀπὸ ναῶν ὠκυπόρων, sc. Hieronis, Py. 1, 144, a navibus ejus. δεσπότην, Py. 4, 369, τὸν Ποσειδῶνα. ἐν μάχαις, Ne. 9, 82. ναυσὶν ἐν κοίλαις, Ol. 6, 15, i. e. παρὰ τοῖς θαλαττεύουσιν, apud navigantes. ἐν ναυσὶ, *zu schiffe, (on board ship,)* Py. 3, 120. νάεσσι, navibus, διὰ νηῶν, Py. 4, 98. θοαῖς ἀνοίγων κέλευθον ἁλὸς, Py. 5, 117. ναυσὶ δὲ, οὔτε πεζὸς ἰὼν, Py. 10, 46. ναυσὶ κλυτὴν θέσαντο γῆν, navibus celebrem fecerunt terram, Ne. 5, 18. ἐν θοαῖς, Ne. 7, 42. ἐν, Ist. 6, 44. Neptunus est a parte Græcorum, i. e. maris potentes tunc erant: et is eos adhortatur crebro, i. e. timent pro navibus, memoria navium excitat eos ad pugnandum.

ναυσθλόω, vide sub ναύτης.

ναυσιάω, vide sub ναῦς, ad initium.

ναυσικλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κλέω) navibus et navigandi peritia celeber. κούρη (filiæ) ναυσικλειτοῖο Δύμαντος, ζ, 22.

ναυσικλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κλέω) navigandi peritia clarus. ναῦς amat dativum pluralem νηυσί: sed in compositione redit τὸ α. Φαίηκες ναυσικλυτοὶ, η, 39. θ, 191. ν, 166. ο, 414. qui scribunt ναυσίκλυτοι, recte quoque scribunt: nam utroque modo accentuantur hæc.

ναυσίποδες, οἱ, vide sub ναῦς, prope initium.

ναυσίστονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) navibus miseriam afferens. ναυσίστονον ὕβριν, Py. 1, 140, intuens cladem contumeliosam, navibus lacrimabilem.

ναυσιφόρητος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) in navibus portatus, qui navi vehitur vel vehi solet. nam de multis navibus solis poni potest, ab ablativo plurali ναυσὶ, navibus, et φορητὸς, portatus, latus. ναυσιφορήτοις ἀνδράσι, Py. 1, 64, viris nauticis.

ναῦσος, ἡ, vide sub νῆσος, ad finem.

ναυστολέω, f. ήσω. (Τέλλω) nave adornata veho. ἴδια ναυστολέοντες ἐγκώμια, plenis quasi navibus vehentes, Æginetæ insulani et navigationum peritissimi, argumenta laudum ipsis propria, Ne. 6, 55.

ναύτης, ου. ὁ. (Νέω) nauta, *ein schiffmann, seemann, (a seaman, mariner.)* et per epenthesin τοῦ α, ὁ ναυάτης, ου. Eurip. Iphig. Taur. 1380. τρομέουσι δὲ ναῦται δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, Ο, 627, non procul sunt a morte. et ὁ Ἀνάχαρσις, philosophus Scythicus, μετρεῖ id spatium paucis digitis, quot scilicet est crassities asserum navis. πῶς δέ σε ναῦται ἤγαγον εἰς Ἰθάκην, α, 171. ξ, 188. π, 57, 222. ναῦται ἀκήριοι, illæsi, μ, 98. εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε ναῦται ὅρκῳ πιστωθῆναι, ο, 434, si vos nautæ volueritis mihi fidem dare jurejurando, πίστιν δοῦναι δι' ὅρκου, mihi fide digni fieri juramento intercedente. ἀρχὸς ναυτάων, pro ναυτῶν, θ, 162. et ionice ναυτέων, ι, 138. ἡ ναύτῃσι (ionice pro ναύταις) τέρας, signum, Δ, 76. θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν (cupientibus) ἔδωκε οὖρον, ventum secundum, Η, 4. ὡς ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη καιομένοιο πυρὸς, Τ, 375—378, quando nautis ex ponto prospicientibus appareat procul splendor ardentis ignis in monte aliquo accensi, quo signo noctu admonentur ubi sint, σέλας πυρσοῦ σωστικοῦ. ναυτῶν ἄωτος, i. e. οἱ Ἀργοναῦται, Py. 4, 334. et 21, ναύταις ἡμιθέοις, de iisdem. ὀρθωθεῖσα ναύταις Σαλαμὶς, Ist. ɔ, 62, defensa a nautis, i. e. navali prœlio servata et clara facta. ναυσθλόω, f. ώσω. veho nave aliquem. ναυσθλώσων αὐτὸν εἰς πατρίδα, vecturus ego eum in patriam, Eurip. Supplices, 1037. proprie, dato naulo nautis, revehendum eum curabo. Vide sub ναῦς, ad initium.

ναυτιάω, vide sub ναῦς, ad initium.

ναυτιλία, ας. ἡ. (Νέω) navigatio, navigandi ars. περιγινόμεθα ἄλλων ναυτιλίῃ, superamus omnes re navali, θ, 253. cæterum laus hujus rei est ι, 125—130, omnes enim insulæ essent desertæ aut ab hominum societate avulsæ, absque illa si esset arte. ναυτιλίας ἀρχὴ, Py. 4, 124, initium navigationis. ἐσχάτης μάρτυρας, Ne. 3, 39, testes navigationis ultimæ; et sermo est de columnis Herculis, in fine terrarum. ναυτιλίαις ἡμερώσας πορθμοὺς, ad navigationes mansuefaciens freta, Ist. 4, 98.

ναυτίλλομαι, (Νέω) navigo, navicularium exerceo. ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται (ionice pro ναυτίλληται) εἵνεκα πατρὸς, δ, 672, ut laboriose naviget propter patrem. Αἴγυπτόνδε μὲ θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι, ξ, 246, ad Nilum volebam navigare.

νάφθα, ὁ, (Ἅπτω) naphtha. est indeclin. masc. a præt. perf. pass. verbi ἀνάπτειν per aphæresin, Plut. Alex. §. 193—199.

νάω, f. νάσω, (Νέω) congrego, compleo. it. intransitive, compleo me, congregor, sum plenus. it. congrego in ædes, habitare facio. hinc est Germanorum, *nahe, (near,)* i. e. prope, ex propinquo, confertim: et verbum, *nahen, (to approach,)* appropinquare, accedere. de fluminibus ponitur νάειν, quando fontes ita compleverunt et roborarunt se, ut dense effluant. ἐκ δὲ κρήνη νάει, effluit rivus, ζ, 292. hinc sunt αἱ Νηΐδες, et ipse ὁ Νηρεὺς, qui ex νάειν et ῥέειν est compositus. sic νάων ποταμὸς fluvius plenis aquis fluens, Theocr. Id. 25, 9. νᾶον (pro ἔναον) δ' ὀρῷ ἄγγεα, vasa completa erant sero, ι, 222, ubi notat πιπλήσωσθαι, ὡς καὶ ἔξω ῥέειν. hinc est τὸ νᾶμα, fluentum, et τὸ ναρὸν, et τὸ ἀέναον, quia νάω est et, ῥέω. ἐξ οὗ (ὠκεανοῦ) πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα νάουσι, Φ, 197, ex quo omnes fontes et putei effluunt. nam sic putatum est olim, ex mari, per meatus subterraneos, oriri fontes fluviorum et puteorum. αὐτῷ ἐκ Ἄργεϊ νάσσα (pro ἔνασα) πόλιν, δ, 174, habitare fecissem eum in urbe Peloponnesi, habitandam et implendam ei fecissem urbem. Sigma duplicatum est ob metrum vel ex dialecto. πατὴρ ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, pro ἐνάσθη, Ξ, 119, habitare factus est. et pertinet hæc forma inter eas, in quibus Sigma passivis præteritis perfectis et aoristis additur ex solo usu et extra ordinem. νάσασθαι est οἰκῆσαι, habitare: et ὁ ναίτης, ου, est ὁ ἐγκάτοικος. hinc deinde est ναίω, ut a κλάω est κλαίω. ἐν Ἄργει καὶ Πύλῳ ἔνασσεν ἐκγόνους Ἡρακλέος, habitare fecit, Py. 5, 94, jubens eos ire in Peloponnesum. ἀμφορῆς attice pro ἀμφορεῖς, (ab ὁ ἀμφορεὺς) ἄλλως νενασμένοι, Aristoph. Nub. 1205, amphoræ alia re (non vero vino bono) expletæ: quod dicitur de hominibus nauci, proverbialiter. καταναίομαι est κατοικέω: unde est perf. pass. καταvένασθε, habitatis, et per sync. κατένασθε, Aristoph. Vesp. 660. quod et simpliciter esse potest, congregati estis.

νὲ, vide sub νέπους, νὴ, et μά.

νέα, ἡ, vide sub μήν.

νέαιρα, et ionice νείαιρα, ας. ἡ. (Νέω) est epitheton imi ventris, ἡ ἐσχάτη, et quasi τὸ νέατον, i. e. ἔσχατον, μέρος τῆς κοιλίας. sic et apud mulieres ἡ ὑστέρα, uterus, ab ὕστερος, ultimus. νειαίρῃ ἐν γαστρὶ, Ε, 539, 616. Ρ, 519. νείαιραν κατὰ γαστέρα, Π, 465, i. e. τὴν ἐσχάτην κατὰ βάθος. post factum est nomen proprium, ἡ Νέαιρα, quasi νεαρὰ, *die junge, frische, (the young, fresh.)*

νεαλὲς, τὸ, vide sub Ἅλς.

νεὰν, ᾶνος, ὁ, vide sub νέος, prope finem, et Ἐνῆνες in R.

νεανίας, ου. ὁ. (Νέω) adolescens. νεηνίῃ (ionice) ἀνδρὶ ἐοικὼς, κ, 278. ἄνδρες κοιμήσαντο (cubabant) νεηνίαι, ξ, 524. φιάλαν δωρήσεται νεανίᾳ γαμβρῷ, donabit juveni genero, Ol. 7, 5. τέκτονες κώμων νεανίαι, Ne. 3, 8, artifices hymnorum juvenes. Vide sub νέος, paullo a fine, παῖς prope finem, et Ἐνῆνες in R.

νεᾶνις et ionice νεῆνις, ιδος. ἡ. (Νέω) adolescens virgo. ἀμφίπολοι χρύσειαι, ζωαῖσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, vivis virginibus similes, Σ, 418. παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ, η, 20, nam principales virgines solebant aquam petere ex suburbanis fontibus. μόχθου καθύπερθε νεᾶνις ἦτορ ἔχουσα, Py. 9, 55, supra laborem habens cor virgo. Vide sub νέος, paullo a fine, et Ἐνῆνες in R.

νεανίσκος, vide sub ἡλικία, et παῖς prope finem.

νέαξ, ὁ ἡ, vide sub λίθαξ.

νεαρὸς, ά, όν. (Νέω) novitius, tenellus. ὡς παῖδες νεαροὶ, ut pueri teneri, Β, 289. νεαρὸν υἱὸν, filium adolescentem, Py. 10, 39. νεαρὰ δοῦναι βασάνῳ εἰς ἔλεγχον, κίνδυνος, ὄψον φθονεροῖς, Ne. 8, 34, nova inventa dare examini ad explorationem, periculosum est, et cibus invidis.

νέαται, pro νεναίαται, i. e. νέναινται, vide sub ναίω aliquanto a fine; et sub νείατος.

νέατος, η, ον, vide sub ὕπατος, et νείατος.

νεάω, vide sub νειός.

νεβρὶς, ἡ, vide sub παρδαλέη.

νεβρὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Βοῦς) et fœmininum prævalet ionice et attice. notat τὰ νεογνὰ τῆς ἐλάφου, hinnulus, *ein junger hirsch, (a fawn.)* est vox a νέον, recens, et ἡ βορὰ, composita, νέον εἰς βορὰν ἰὼν, ὁ νεωστὶ βορὰν δεχόμενος. eæ ætates sic differunt: ἐλάφων τὰ μὲν νέα, νεβροί: αἱ δὲ ἀρτίως ἐκ νεβρῶν ἐπὶ ἐλάφους μεταβάλλουσαι, κεμάδες: τὰ δὲ τέλεια, οὐκ ἄλλο τί ἢ ἔλαφοι. τί οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἠΰτε νεβροὶ, Δ, 243, seqq. ubi pavor τῶν νεβρῶν describitur, et Agamemnon sic increpat ignavos suos. αἰετὸς, νεβρὸν ἔχων ὀνύχεσσι, Θ, 248, et 249, παρὰ βωμῷ Διὸς κάββαλε νεβρὸν, ubi augurium narratur, et per νεβρὸν servatum figurantur Græci servandi. κύων ὡς, ὅστε νεβρῷ βλημένῳ ἐπαΐξῃ, Ο, 579, qui irruit in hinnuleum jam a venatore ictum. τοὺς ἔξηγε θύραζε τεθηπότας, ἠΰτε νεβροὺς, Φ, 29.

πεφυζότες (fugientes trepidi) ἠΰτε νεβροὶ, Χ, 1. et 189, sqq. ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται, ὄρσας ἐξ εὐνῆς, ubi talis venatio uberius pingitur. ὁ πότε ἐν ξυλόχῳ (in silva) ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος νεβροὺς κοιμήσασα, δ, 336, ubi ξύλοχος λέοντος est, cubile leonis in densa sylva. sic et ρ, 127. ὁ μὲν (κύων) λάε νεβρὸν ἀπάγχων, τ, 230, spectabat hinnuleum, suffocare conans eum. Xenoph. Cyn. 9. 1. seqq. Vide sub πόρτις.

νεηγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) recens natus, νεογνὸς, νεογιλὸς, in qua voce τὸ ν mutatum in λ. ἔλαφος, νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς, cerva, hinnulos collocans recens natos lactentes, δ, 336. ρ, 127.

νεήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) recens acutus, *neugeschliffen, (new-ground.)* a νέος vel νέον, recens, modo, νεωστὶ ἠκονημένον, ἔχον νέαν ἀκήν. πελέκεσι (securibus) νεήκεσι, Ν, 391. Π, 484.

νέηλυς, υδος. ὁ ἡ. ("Εω) qui recens advenit, *neu angekommen, (just arrived.)* a νέον, modo, et ἐλεύθω. νεήλυδες ἵπποι, Κ, 434,558 : et hi, ignari rerum, magis opportuni insidiis, simul fessi ab itinere : et eos, ut tales, nondum ibi vidisti.

νεῆνις, ἡ, vide νεᾶνις.

νεῖαι, pro νέεσαι, vide sub Νέομαι prope medium.

νείαιρα, ἡ, vide sub νέαιρα.

νείατος, άτη, ατον. (Νέω) novissimus, ultimus. est Ionicum, a νέος, unde νεῖος, et ejus superlativus νειότατος, per syncopen νείατος. idem dicitur et νέατος. opponitur τῷ ὑπάτῳ, supremo, primo. apud Musicos est ἡ ὑπάτη καὶ νεάτη, et per crasin νήτη, sc. χορδὴ, chorda suprema et acutissima, et postrema seu infima. ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, i. e. ἔσχατον, Β, 824, ad infimum pedem montis. παρὰ νείατον ἀνθερεῶνα, ad mentum, quæ est infima pars faciei, Ε, 293. et 857, νείατον ἐς κενεῶνα, imum in ventrem. sic Λ, 381. Π, 821. βάλε νείατον ὦμον, Ο, 341. sic, παρὰ, Ρ, 310, ad extremam partem humeri. ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων, sc. ὁ πέπλος ἐκεῖνος, jacebat ultimus, i. e. ἔσχατος καὶ ἰδιάζων, ὡς ἔκκριτος, Ζ, 295. ο, 108. νείατα πείρατα γαίης καὶ πόντου, ultimi fines terræ et maris, Θ, 478, ἔνθα ἡ ἀπείρων γῆ τελειοῦται: nam sunt et alia πέρατα, e. c. ὁδοῦ, sed hæc sunt τὰ τῆς γῆς extrema. νείατον ἀστράγαλον, Ξ, 466, extremam vertebram dorsi, ubi collo cohæret. παρὰ νείατον ὄρχον, ad postremum ordinem, η, 127, in horto. πόλις, νεάτη Πύλου, Λ, 711, urbs extrema et ultima in regione Pyli. sic, πόλεις, νέαται Πύλου, ἐγγὺς ἁλὸς, Ι, 153, ubi notantur urbes extremæ in ditione Agamemnonis, et confines Pylo, ὁμοροῦσαι τῇ Πύλῳ, *die am ende des Pylischen fürstenthumes am meere onweit liegen, (situated on the border of the kingdom of Pylos, near the sea.)* sic et 295. quomodo alii hunc locum explicent, vide sub ναίω, et cave auscultes. νείατος et νέατος possunt et concipi orta simpliciter ex νεῖος vel νέος, sicut a τρίτος fit τρίτατος : præstat tamen superlativus Ionicus.

νεικείω, (Εἴκω) certo. objurgo, castigo, idem quod νεικέω. q. v. νείκειον (ἐνείκειον) δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, reprehendebant, accusabant, vituperabant, increpabant, χ, 26. τῶ (τοὺς) γὰρ νεικείεσκε, ionice pro ἐνείκεε, Β, 221, hos enim vituperabat studiose. τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν, ἐπέεσσιν, Δ, 241, ignavos in prœlio. καί τέ με νεικείεσκον, Τ, 86, et sæpe me reprehendebant, inquit Agamemnon de suis. licebat ergo tum nonnunquam reges accusare verbis coram ; iisque id molestum non erat. ex quo apparet, quid sit νεικεῖν per se : per addita demum fit durior vox, e. c. νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, Β, 277, *die fürsten mit vorwürfen zu tadeln, (to censure the princes.)* ὁπόταν ἰσόμορον νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, Ο, 210. υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων, Ω, 249, rex Priamus; quo participio determinatur τὸ ὁμοκλᾶν. est ergo idem h. l. quod ἐνίπτειν. νεικείων Ἀγαμέμνονα, Β, 243, et quidem Θερσίτης. τὸν καὶ νεικείων προσέφη, Ψ, 438, reprehendens. καί μιν νεικείων προσηύδα, σ, 9, increpans, jurgans. ὄφρα μὴ αὖτε νεικείῃσι πάτηρ, ne deinde objurget te et reprehendat pater, Α, 579. οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω, Δ, 359, neque reprehendo te temere neque hortor. δείδια μή μοι ὀπίσω νεικείῃ, ne me deinde objurget, ρ, 189, eo sensu quo Marci xvi, 14, ὠνείδισε. hinc et τὸ νεῖκος, certamen, etiam bellicum.

νεικεστὴρ, ὁ, vide sequens.

νεικέω, f. έσω. (Εἴκω) certo. objurgo, castigo. ἡ δὲ καὶ αὔτως αἰεί με νεικεῖ, Α, 521, semper mecum temere litigat, inquit Jupiter de Junone. τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, quid necesse est nos jurgiis et contentionibus certare inter nos, Υ, 252. et 254, ὥστε γυναῖκες, αἵτε νεικεῦσι (ionice pro νεικοῦσι) ἀλλήλῃσι (ἀλλήλαις) μέσην ἐς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, contendunt jurgiis. Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ, Β, 224, eum increpabat sermone. et 221, τὼ (dualis accusat.) νεικείεσκε, ionice pro ἐνείκεε, cum his contendebat probris, coll. 222, λέγεν αὐτῷ ὀνείδεα, quod idem est. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν ἐνείκεον, Μ, 268, alium blandis (sc. verbis cohortabantur, nam tale verbum est subintelligendum, e. c. ὤτρυνον, ἐκέλευον, aut simile) alium duris verbis castigabant. nam non semper unum verbum ad duo commata litteraliter pertinet, ex usu veterum. regit ergo hoc verbum et dativum et accusativum personæ quæ castigatur severius. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου, Σ, 498, contendebant coram judicio. φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον νεικέσω, Κ, 115, objurgabo carum quantumvis et venerandum mihi eum, *will dem mir sonst so lieben und werthen, doch einen verweiss mit worten geben, (will reprove him though so dear to me.)* ab hoc futuro in έσω (quod alii et in ήσω faciunt) est ὁ νεικεστὴρ, objurgator, exprobrator. μή μοι τοὔνεκα ἀμύμονα νείκεε κούρην, η, 303, ne mihi, hujus rei causa, innocentem objurga puellam, *tadle sie mir deshalb nicht, (chide her not on that account.)* ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, Γ, 59, quandoquidem me moderate et jure objurgasti, neque supra modum. sic et Ζ, 333. et præcedit utroque loco: τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν (ἐνείκεσεν,) ἰδὼν, αἰσχροῖς ἐπέεσσιν, verbis pudorem injicientibus, Γ, 38. Ζ, 325, *mit schaamroth-machenden worten, mit beschämenden, (with words calculated to make him blush for shame.)* τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν ἄναξ, Δ, 336, ex quo loco maxime apparet, etiam mitissimo sensu poni hoc νεικεῖν, castigare. et 368, καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν, ἰδὼν, κρείων Ἀγαμέμνων. μάλα νείκεσεν Ἕκτορα, Ε, 471, valde castigabat, lenissime tamen et justissime. ὡς νείκεσσ' ὁ γέρων, Νέστωρ, Η, 161, hortando et castigando. ὄτρυνέ τε νείκεσέ τ' ἄντην, Κ, 158, excitabat et castigabat adstans. τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, Φ, 470, increpabat molliter, Diana Apollinem : *machte ihm vorwürfe, (reproved him.)* et 480, χωσαμένη Διὸς ἄκοιτις νείκεσεν Ἰοχέαιραν (Dianam) ὀνειδείοις ἐπέεσσι, i. e. ὠνείδισε : sed totum hunc versum deleri jubet Eustathius, statuens elegantem ellipsin τοῦ, ἔφη, post 479 ; quod sane Homero est dignius : nam imitatur hæc ellipsis festinationem iratæ. imo ἀπὸ κοινοῦ ex 478 potest repeti προσέφη. talis ellipsis est et post 487, 488 ; ibi enim, loco ἀποδόσεως, sequitur ipsum factum, ut arripiat eam. ὃς (Πάρις)) νείκεσσε θεὰς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο, Ω, 29, i. e. κατεδίκασε φιλονείκως καὶ ὀνειδιστικῶς : qui reprehendit deas, cum ad ejus stabulum pastorale venissent. νείκεσε δ' ἄντην, vituperabat coram stans, θ, 158. et 239, σε οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστὰς νείκεσε. τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατο, ἔκ τ' ὀνόμαζεν ἔκπαγλον καὶ ἀεικὲς, ρ, 215, Melanthius, verbis increpavit. et 239, τὸν δὲ συβώτης νείκεσεν ἄντα ἰδὼν, reprehendit intuitus : ex quo patet quid sit ἄντην. et 374, Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην. Ἀθηναίη νείκεσσεν Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, reprehendit, vituperavit, χ, 225, i. e. ipse se. οὐκ ἄν τίς σε νεικέοι, nemo te vituperare possit, τ, 108, φιλονείκως μέμφοιτο, *tadelsuchtig tadeln mag, (let those who love to censure, censure ;)* ἀλλὰ δηλαδὴ ἐν πολλῷ ἐπαίνῳ θείη. μήτε με μάλα αἴνεε μήτε τι νείκει, Κ, 249, neque me nimis lauda neque vitupera : neutrum necesse est apud scientes omnem rem. Νέστωρ καὶ ἐγὼ νεικέσκομεν (ionice pro ἐνεικέομεν) οἴω, nos duo soli contendebamus cum eo de principatu in hac re, λ, 511.

νείκη, ἡ, vide sequens, prope finem.

νεῖκος, εος. τό. (Εἴκω) contentio, certamen, status quando quis non cedit aliis. *der streit, (a dispute.)* est ab εἴκω, cedo, et particula negativa νὴ, conflatum nomen, non cedens lis. nam notat et pugnam hostilem. deinde est et, criminatio, accusatio. ἐπεὶ ὡς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη, Λ, 720, ubi narrat Nestor sua fortia facta cum juvenis esset, quod pedes inter equites suos una pugnaverit ; quandoquidem sic (me) ducebat (ad) pugnam Minerva, i. e. ipsa mea voluntas. et 736, Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος, committebatur certamen. et 670, Ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη, certamen oriebatur. νεῖκος ὀρεῖται φυλόπιδος, certamen concitabitur pugnæ, Υ, 140. ἥ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίϊον ἔμβαλε (ἐν) μέσσῳ pro μέσῳ, Δ, 444, quæ ("Ερις, dea) eis etiam tunc in medio injecit certamen par, i. e. pugnam. et his locis est vox bellica. μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται, Δ, 37, ubi νεῖκος est subjectum, et ἔρισμα prædicatum ; ne hæc contentio postea inter nos fiat magna lis, *damit dieser streit zwischen mir und dir künftig nicht zu einem grossen zanke und unwillen unter uns auschlage, (that this misunderstanding between us may not hereafter grow into a mortal feud.)* nam νεῖκος proprie est, quando partes in sententiis diversis sunt pertinaces, nec alter alteri vult concedere. h. l. ergo de controversia verbali. Αἶαν, νείκει ἄριστε, Ψ, 483, rixa fortissime, ubi notatur ἡ ἁπλῶς φιλονεικία. λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι, ἔνθα δὲ νεῖκος ὠρώρει, disceptatio judicialis, Σ, 497. ἐξ ἧς (Ἥρης) ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, Φ, 553, a qua immortalibus lis et contentio immissa est. ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, de cadavere Hectoris, Ω, 107, controversia. νείκει ὀνειδίζων, Η, 95, in oratione contentiosa probra jaciens : ubi est accusatio vehementior, *ein verweiss, (a remonstrance.)* expostulatio. εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, Μ, 348, si vero illis et ibi labor et contentio est, *wenn die dort auch genug zu thun haben, (though they have enough to do there,)* et sermo est de pugna. et 361, εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν. ὁπότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο, contentio pugnæ, Ν, 271. et 333, τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος, horum contentio par stabat, i. e. pugnabant. et 122, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν, sic et Ο, 400. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, Γ, 87, cujus causa contentio orta est et bellum, *der streit, (the quarrel.)* sic Η, 374, 388. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη, Ρ, 544, excitabat contentionem, et stare faciebat eam. et 384, ἔριδος μέγα νεῖκος, i. e. pugnam. νεῖκος ἀπωσαμένους, Μ, 276, repellentes nos pugnam. ἥτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ, quæ fuerat certaminis initium

ἡ Ἑλένη, X, 116. ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, sc. Ζεὺς, B, 376, inquit Agamemnon, culpam in fatum rejiciens, quod cum Achille in contentiones et rixas inciderit, quibus nihil efficiatur, quæ faciant ut nihil promoveatur. ἄκριτα νείκεα λύσω, Ξ, 205, jurgia solvam (inter Oceanum et Tethyn) a nemine alio dijudicanda aut dirimenda, ἐφ' οἷς οὐχ εὕρηται κριτής. sic et 304. ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, Υ, 251, sed quid rixis et jurgiis nobis opus est altercari inter nos. φεύγων νείκεα πατρὸς, I, 448, fugiens jurgia et accusationes et increpationes patris, *die verweise, das schelten, (reproofs, invectives.)* quibus quatuor locis de contentione verbali. sic et θ, 75, νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Ἀχιλλῆος, ὡς δηρίσαντο ἐπέεσσιν, ut certarunt verbis inter se. ἀνδράσι νείκεα λύει, viris lites solvit, regina Phæacum, η, 74, ne contendant inter se diutius. κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων, μ, 440, ubi sermo de judice. καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, etiam si magna, i. e. bellica, contentio oriatur, π, 98, i. e. καὶ εἰ μεγάλη μάχη ἐγείρεται. sic et 116. ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο, σ, 263, creverunt magnam contentionem congredientis pugnæ. ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται, υ, 267, ne rixa et jurgium oriatur. ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη, φ, 303, contentio pugnæ. ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο, ω, 542, cessare fac, cohibe, contentionem commissæ pugnæ. notat ergo νεῖκος omnem concertationem pertinacem, seu verbis seu manibus. et neutrum, τὸ νεῖκος, est ex antiquo usu: recentiores magis amarunt fœmininum ἡ νείκη. sic ex τὸ βλάβος, δίψος, κνίσσος, σκάφος, νάπος, νῖκος, πάθος, factum est ἡ βλάβη, δίψα, κνίσσα, σκάφη, νάπη, νίκη. νεῖκος κρεσσόνων, Ol. 10, 47. οἷον ἀταρβεῖ νεῖκος ἄγει κεφαλῇ, Py. 9, 54, qualem concertationem intrepido capite sustinet, *kampf führet mit unerschrockenheit, (maintains the contest undauntedly.)* βαρὺ ἔμπεσέ σφι, incidit iis gravis contentio, Ne. 6, 86. πολέμου, Ist. 7, 50. νείκεϊ λυγρῷ, Ne. 8, 42, molesta in rixa. νεικέων πέταλα, Ist. 8, 92, contentionum folia, i. e. litis tabulas ad judicium nostrum exhibendas.

νεῖμα, pro ἔνειμα, vide sub ΝΕ'ΜΩ prope initium.

νειόθεν, (Νέω) adverb. ex infimo, ex imo, ex intimo. est per syncopen pro νειατόθεν, a νείατος. νειόθεν ἐκ κραδίας ἀνεστονάχιζε, K, 10, sc. rex. nam in corde, secundum priscos, residet τὸ ἡγεμονικὸν, et gaudium vel tristitia ibi habent initia sua.

νειόθι, (Νέω) adverb. in imo. per syncopen pro νειατόθι, a νείατος. νειόθι λίμνης, Φ, 317.

νειὸς, οῦ. ἡ. (Νέω) novale, *braake, (land fresh broken up.)* ager recens factus vel faciendus, *dreesch, (fallow.)* est a νέος, ionice νεῖος, novus, et a νεάω, f. άσω, innovo, renovo; et notat τὴν ἢ ὀφείλουσαν ἢ δυναμένην σχίζεσθαι εἰς βάθος γῆν. νειοῖο βαθείης, K, 353. ἐν νειῷ βόε, N, 703, ubi est ἡ ἄρτι νεαζομένη γῆ, ἡ ἀνανεουμένη. νειὸν μαλακὴν, τρίπολον, Σ, 541, i. e. ἡ τρίτον ἐστραμμένη, et hinc μαλακὴ, *dreymal gepflüget, und daher mürbe, (thrice ploughed and thence soft:)* nam πολεῖν est ἀναστρέφειν. et 547, νειοῖο βαθείης τέλσος ἱκέσθαι, ad novalis alti i. e. magni, terminum venire. Ἰασίωνι Δημήτηρ, ᾧ θυμῷ εἴξασα, ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, in novali jam tertiato, ε, 127, conf. Ἰασίων, in R. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖϊν, θ, 124, et in νειῷ dicuntur muli meliores esse bubus. ἀνὰ νειὸν βόε, ν, 32. sic Sophocles, ἀνανεώσασθαι λόγους, i. e. ἀνακινῆσαι, ἀναπολῆσαι. Vide sub βαθύς.

νεῖος, α, ον, vide supra, et νέος.

νείσσομαι, f. νείσομαι. (Ἔω) est idem quod νέομαι, eo, proficiscor, vado; factumque ex εἴω, f. εἴσω, cum præpos. ἐν per aphæresin, ut ex futuro medii fiat novum verbum, ex more Ionico. possis et dicere, ex νέω fieri νείω, ut a κέω fit κείω, a χίω χείω, i. e. χωρέω, capio, unde est ἡ χειὰ, lustrum, latibulum: et ab ejus futuro, νείσω, esse novum verbum, duplicato Sigma. quanquam alii et præsens scribant per unum Sigma; dicantque, præsens id poni in significatu futuri. possis ergo quam simplicissime dicere, præsens esse νείομαι, pro νέομαι, f. νείσομαι. οἴκαδε νεισόμενον, revertentem domum, δ, 701. ε, 19. eum qui redire velit. σοῦ νεισσομένου, te vadente, Theocr. Id. 7, 25.

νείφω, f. 2. νιφῶ, aor. 2. ἔνιφον, perf. m. νένοιφα, ut a λείπω λέλοιπα, a λείβω λέλοιβα, a πείθω πέποιθα, etc. (Φάω) ningo, *ich schneie, (I snow.)* est a νέφω, obscuro; cujus perf. m. est νένοφα, apud Aristophanem, ut a λέγω est λέλογα. notat et, βρέχω, humefacio, compluo. ἤματι χειμερίῳ, ὅτε ὤρετο Ζεὺς νιφέμεν (pro νιφεῖν) ἀνθρώποισι, M, 280, coll. 278, die hiberno, quando ordiri solet aër ningere hominibus.

νεκὰς, άδος. ἡ. (Κῶ) strages mortuorum, acervus cæsorum, τάξις τῶν νεκρῶν. ἐν αἰναῖς νεκάδεσσιν, E, 886.

νεκραγωγεῖν, vide sub νέκυς prope medium.

νεκροπομπὸς, ὁ, vide sub πέμπω prope initium.

νεκρὸς, ὰ, όν. (Κῶ) mortuus. conf. ἀκήριος in fine. est ergo per syncopen pro, νηκήριος, qui vita caret, *ohne leben, entseelet, (without life, dead.)* vocatur mortuus apte, κωφὴ γαῖα, quas duas voces confer. cæterum Aristophanes, Ran. 423, chorum beatorum apud inferos inducit, qui *vivos in terra homines* vocat τοὺς ἄνω νεκρούς. νυνὶ δὲ κεῖνος δημαγωγεῖ ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖς, rem publicam administrat inter mortuos superne. et id ob miserias vitæ, et stoliditatem viventium. conf. Luc. ix, 60. οἱ ἐπὶ νεκροῖς παθαινόμενοι sumebant atratam vestem; quod imitatur Thetis, ob filium proxime moriturum, Ω, 93, s. funere militari efferebatur mortuus illustris vir, non feretro aliquo, sed manibus virorum: hinc Achilles tenet caput Patrocli, cum ita efferretur a sociis, ut pedes præcederent, Ψ, 136. custoditur a putredine, partim in umbra positus, partim inunctus quibusdam oleis: quorum utrumque figuratur per Thetin, quæ amat umbras frigidas et est humida, T, 37—39, coll. 28, seqq. corpus mortuum viri illustris quomodo procuratum sit, describitur, ω, 43—94. anima non poterat recipi inter cœtum aliarum animarum, nisi præcesserit ταφὴ σώματος legitima, Ψ, 71—74. post ταφὴν autem anima non amplius vagatur, nec apparet vivis. conf. πρόθυρον. sæpe ὁ νεκρὸς simpliciter est, corpus mortuum, *die leiche, der leichnam, (a corpse:)* potest id et τὸ νεκρὸν, sc. σῶμα, dici. ἐν πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν (τὸν τοῦ Ἕκτορος) ἔθεσαν, Ω, 787, circa quem locum funus illustre describitur. ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγέθοιντο νεκρὸν, Ψ, 197. ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, ἔλειπε δὲ νεκρὸν, P, 108. et 13, χάζεο (cede retro) λεῖπε δὲ νεκρὸν, corpus mortuum relinque hic, *lass den körper liegen, (let the body lie.)* νεκρὸν ἐρύειν, corpus mortuum ad se trahere, Δ, 467, 492, 493, 506, νεκρούς. E, 298, 573. P, 235, 713. nam studebant potiri corpore occisi a se illustris hostis; sui autem tale corpus defendebant. ἐκ νεκροῦ (e corpore mortuo hostis) ἐσπάσατο ἔγχος, E, 621. νεκροῦ χωρήσουσι, Π, 629. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι, P, 734. νεκροῖο ἄποινα, redemtionem corporis mortui, quo hostis potitus erat, Ω, 137. et 139, τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο. et 655, ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται. πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ κάππεσεν, Π, 579. P, 300. νεκρὸν ἀείραντες φέρετε ἐκ πόνου, P, 718. et 722, νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὕψι μάλα μεγάλως, coll. 724, 735. ἀεικίσωσι δὲ νεκρὸν, indignis modis tractent corpus mortuum, Π, 545. et 641, περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, pugnabant conferti. sic et 644. εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν, P, 104. μὴ μυῖαι (muscæ) ἀεικίσωσι νεκρὸν, T, 26. νεκρὸν Ἀχαιοῖς δώσω πάλιν, reddam iis tuum corpus, X, 259. τρὶς περὶ νεκρὸν ἤλασαν ἵππους, Ψ, 13. et 51, ὡς ἐπιεικὲς νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, ut solemne est ut mortuus accipiat et sic abeat sub Tartara. et 165, ἐν πυρῇ ὑπάτῃ ἔθεσαν, circa quem locum quoque est funus illustre Patrocli. νεκρὸν ἄγοι αὖτις προτὶ ἄστυ, Ω, 151, 180. ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Δαναῶν, P, 362. χάσατο (cedebat) ὀπίσω νεκρῶν (ἀπὸ) ἀμφοτέρων, N, 194. νεκροὺς τεθνειῶτας, corpora mortuorum, Z, 71. ἐπενήνεον πυρκαϊῆς, H, 428, 431. et 332, κυκλήσομεν, convehemus plaustris. et 377, κήομεν, comburemus. εἰρύσαντο δὲ νεκροὺς, P, 317, trahebant ad se. νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον (ad se trahere studebant) κατατεθνειῶτας, Σ, 540. ὦσε δὲ νεκροὺς, ὁ ποταμὸς, propulit, Φ, 235. et 343, ἔκαιε. et 348, κατέκηεν. νεκρὸν Ἐλπήνορα τεθνειῶτα, μ, 10. et 13, ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ, τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπερύσαντες στήλην. etiam νεκροὶ placantur muneribus, non solum dii, κ, 518—523. et 526, κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν. sic et λ, 34, s. ubi ista supplicatio mortuis facta fiebat in honorem dominorum illius regni emortualis, Plutonis et Proserpinæ: nam ipsi mortui nihil sentiunt, nisi biberint sanguinem, i. e. nisi redeant in vitam, quæ est in sanguine. ἀϊδόσδε κατελθεῖν, ἔνθα νεκροὶ ἀφραδέες ναίουσι, λ, 474, s. ubi conf. Ecclesiastem, c. ix, versu 10. ἐκ νεκροῦ (ex corpore mortuo) ἥρπασε παῖδα, eripuit puerum Apollo, Py. 3, 76, nam prægnans erat Coronis ex Apolline, cum interficeretur, partui vicina. νεκρῶν πυρὰς, rogos, Ol. 6, 23. τὰ κενέβρεια, ων, sunt carnes ex mortuo cadavere, *aas, (carrion,)* Aristoph. Aves, 538, et est factum nomen per transpositionem literarum, quasi νεκρέβια vel νεκριμαῖα. Vide sub ἐρύω, ad initium.

νέκταρ, αρος. τό. (Κάρα) potus deorum, Nectar. τ est littera interserta: ergo est cum μάκαρ ejusdem originis, sc. ex particula inseparabili negante νὴ, cujus longa vocalis est correpta; et ἡ κὴρ, mors, adversitas fati: ut notet potum immortalitatis et supremæ felicitatis. quod sit ποτὸν θεῖον, obtinuit ex Homero apud plures: recentiorum tamen quidam ex eo fecere ξηρὰν θείην τροφήν. Sappho, Alcman, aliique recentiores, dixere, θεοὺς ἐσθίειν νέκταρ, καὶ πίνειν ἀμβροσίην. cum utrumque nomen ab immortalitate sit appellatum; rei ipsi perinde est, utrum dicas. nam utrumque innuit, frui deos suavissime immortalitate sua, eamque esse invariabilem. circa Olympum Lydium fiebat ex vino et κηρίοις μελισσίοις admixtis potus, quem quoque vocabant νέκταρ. etiam ἄνθη quædam εὐώδη sic vocabantur. Πατρόκλῳ (mortuo) νέκταρ ἐρυθρὸν ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη, T, 38, ubi sermo est de Thetide, curante corpus occisi Patrocli, ne cito contabesceret. describitur ergo ibi nectar ὡς οἰνῶδες τὴν χρόαν, colore vini rubri simile; ἵνα καὶ οἰνοχοεῖσθαι λέγοιτο πιθανῶς. sic de Calypso, Mercurium accipiente, ε, 93. ἐκέρασε (infudit in poculum) νέκταρ ἐρυθρόν. et 199, de eadem, τῇ δὲ παρέθηκαν δμωαὶ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ. ἀλλὰ τόδε νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥὼξ, ι, 359, inquit Polyphemus de vino generosissimo et suavissimo, cujus sapor et odor omnibus sibi notis vinis præstabat: at hoc est nectaris descendentia. Ἥβη νέκταρ ἐῳνοχόει, Δ, 3, diis reliquis. νέκταρ χυτὸν, Ol. 7, 12, i. e. ἄκρατον, τὸ ἐκ Μουσῶν: ubi sic vocat poësin.

νεκτάρεος, έα, εον. (Κάρα) pro νεκτάρειος,

præstantissimus, divinus, θεῖος. Iota abjicitur, et ob metrum, et ionice. νεκταρέου ἑανοῦ, Γ, 385, i. e. θείου: fortasse et εὐώδους, nam nectar est valde suaveolens et fragrans. νεκταρέῳ χιτῶνι, Σ, 25. sic alibi, præstantes et tenues tunicæ vocantur ἄμβροτα εἵματα. sic et de aliis rebus præstantibus; e. c. λόγος ἀμβρόσιος. νεκταρίαις σπονδαῖς, Ist. 6, 54, nectareis libationibus. Vide sub ἑανός.

νεκυία, ἡ, vide sub νέκυς, ad finem.

νεκυομαντεῖον, τὸ, vide sub μαντεῖος.

νέκυς, υος. ὁ. (Κῶ) mortuus. idem qui ὁ νεκρός. facta etiam inde vox, abjecto ρ, et æolice mutato ο in υ, retractoque accentu. τὸν δὲ νέκυν ἀποδώσω, mortuum corpus reddam, Η, 84, coll. 79, ubi idem dicitur σῶμα. νέκυν ἐρύοντο, ad se trahere conabantur, Ρ, 277, sc. τὸν τοῦ Πατρόκλου. νέκυς ἠσχυμμένος, Σ, 180, fœde tractatum corpus mortuum. κεῖται νέκυς ἄκλαυστος ἄθαπτος, Πάτροκλος, Χ, 386. οἷς μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς, quibus maxime ad sepeliendum curandus est mortuus, quos proxime contingit necessitudine, Ψ, 160. et 168, δημὸν (adipem) ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν, ut facilius arderet in rogo. et 190, χῶρον, ὅσον ἐπεῖχε νέκυς ὁ τοῦ Ἕκτορος, locum omnem ubi jacebat corpus. ἐκ νέκυος ἐσπάσατο ἔγχος, Ν, 509. στὰς πρόσθεν νέκυος, quod alibi dixit περιβὰς, Π, 321, consistens ante eum, defensurus. et 577, ἁπτόμενον νέκυος, capere et trahere volentem. νέκυος ἀμφιμάχονται γυμνοῦ, pugnant de corpore armis spoliato, non vero vestibus, Σ, 20, sc. Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες. et 173, ἀμυνόμενοι νέκυος περὶ τεθνειῶτος, pugnantes pro corpore mortuo, et defendentes id. κήδονται θεοὶ καίπερ νέκυος ἐόντος, Ω, 423, curam ejus, etsi mortui jam, tamen habent. ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχωμαι, pro mortuo pugnem, Π, 526. et 565, Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ συνέβαλον (irruerant in se invicem) ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνειῶτι μάχεσθαι. Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυϊ, de mortuo corpore Hectoris, Ω, 108. νέκυν ἑτέρωσε ἐρύοντα, corpus mortuum in adversam partem trahere volentem, Δ, 492. αἴκε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν γυμνὸν, si mortuum saltem Achilli ferre possimus armis spoliatum, Ρ, 121. et 127, νέκυν κυσὶ δοίη, et 724, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. et 735, ἔφερον ἐκ πολέμοιο, auferebant corpus e pugna. sic et 746. γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς, fieri non potest, ut Achæi lugeant mortuum ventriculo, i. e. abstinendo a cibis, Τ, 225. μυρομένοις ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινὸν, flentibus circa mortuum miserandum, Ψ, 110. et 135, θριξὶ (comis suis sibi abscissis) δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, tegebant. τὸν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ (saltem) ἐόντα σαῶσαι, Ω, 35. et 581, νέκυν πυκάσας, contegens vestibus. et 697, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον, currus cui muli juncti erant, vehebat mortuum corpus. αἰεὶ δὲ πυραὶ καίοντο θαμειαὶ νεκύων, Α, 52. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνειώτων γίνεται, mortui non sunt adservandi, Η, 409. et hæc vox, κατατεθνειῶτες, non est abundans ad νέκυας: possunt enim esse νέκυες, qui nunquam sub sole vixerunt, e. c. infantes nati mortui. possunt et esse νέκυες, ζῶντες μὲν, ἀλλὰ κακῶς, μὴ καλῶς: nam et mali coloris homines, quos Terentius vocat cadaverosa facie, dicebantur νεκροί. hinc aliquis, ludens in civitatem insalubrem, dixit: πῶς ἂν πόλιν ταύτην ἐρεῖ τις νοσώδη, ἔνθα καὶ οἱ νεκροὶ περιπατοῦσι. tales vocabantur et, χλωροὶ ἄνθρωποι, et πύξινοι, διὰ τὸ κατ' ὄψιν ὠχρόν. possunt et esse civiliter mortui, e. c. æternis vinculis traditi. imo ὁ νέκυς est in genere, corpus morti obnoxium. denique per hoc additum demonstratur, νέκυν dici in sensu proprio: nam est et tropicus significatus, e. c. Matthæi c. viii. v. 22. νεκύων διεφαίνετο χῶρος πιπτόντων, Κ, 199, spatium apparebat inter stragem cadaverum. ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, fossas implessent cadaveribus, Π, 72. et 661, κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, in acervo cadaverum; quod alibi dicitur ἐν νεκάδι. πλήθει νεκύων ῥέεθρα, alveus fluvii plenus est cadaverum, Φ, 218. et 220, στεινόμενος νεκύεσσιν, angustatus alveus corporibus. et 325, μορμύρων (ὁ ποταμὸς) ἀφρῷ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν. sed, ἐν νεκύεσσιν, apud inferos, Ε, 397, ubi mortui habitant. κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, jacere inter cæsos, Ο, 118. νέκυας ἄγειν, cæsos in pugna convehere, ad sepulturam, Η, 418, 420. unde postea factum est τὸ, νεκραγωγεῖν, comportare mortuos ad sepeliendum. ἂν (pro ἀνὰ, per, super) φόνον ἂν νέκυας, ibant, Κ, 298, et vide ἀνά. στείβοντες (calcantes equi) νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, Λ, 534. sic, ἔστειβον, Υ, 499. καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην (putabam) νέκυας (inferos) καὶ δῶμα Ἀΐδου ἤματι τῷ ὄψεσθαι, Ο, 251, i. e. moriturum me esse. sic Horatius Lib. II. Ode. 13, versu 21, seqq. γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, personas viribus omnibus carentes mortuorum apud inferos suppliciter rogabam, λ, 29. et 37, ψυχαὶ νεκύων κατατεθνειώτων. sic 540, 563, et 604, κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὡς πάντοσε ἀτυζομένων, ubi strepitus ex solo volatu avium ortus significatur, non vero clamore, *es war ein rauschen, (a rustling noise.)* νεκύων δ' ἐξ (ex cadaveribus) ἔγχεα ἕλοντο, χ, 271. χοὴν (libationem) χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσι, κ, 518. et 521, πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. et 530, πολλαὶ ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνειώτων. χοὰς ἐχέομεν νεκύεσσι, λ, 26. et 484, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις (emines inter) νεκύεσσι. et 490, πᾶσι νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν, rex esse, et non modo κρατεῖν, eminere tanquam principalis aliquis. et 568, Μίνωα, θεμιστεύοντα νέκυσιν. δύσομαι εἰς Ἀΐδαο, καὶ ἐν νεκύεσσι (in regione mortuorum) φαείνω, μ, 383, inquit sol iratus. μετὰ κταμένοισι νέκυσι, apud cæsa cadavera, χ, 401. ψ, 45. νέκυας ἐφόρεον (portabant ex domo) κατατεθνειῶτας, χ, 448, ubi id epitheton etiam de cæsis vi ponitur: nam sermo est de ancillis noxiis, exportantibus cadavera cæsorum procorum. ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον, locum mortuorum, λ, 93. νέκυς (pro νέκυας) ἐξ οἴκων ἐφόρεον, ω, 416. ex narratione de Ulysse mortuos interrogante, facta est ἡ νεκυία vel νεκύα, quæ est ἡ πραγματεία κατὰ τοὺς νέκυας, quando de mortuis agitur vel mortui agentes inducuntur; vel quando manes evocantur ut respondeant de futuris: qualis percontatio fuit regis Saulis ex defuncto Samuele, ubi a præ stigiatrice mire ludebatur rex credulus et male sanus.

νεμέθω, (Νέμω) pasco pecus in pascuo. δοιαὶ πελειάδες χρύσειαι ἐνεμέθοντο, pascebantur, Λ, 634, i. e. adeo artificiose factæ erant istæ aureæ columbæ, ut præ se ferrent gestum, quasi pascerentur.

νεμεσάω, f. ήσω. (Νέμω) indignor, reprehendo, improbo. *ich verdenke einem was, bin unwillig auf etwas ungerechtes, (I am displeased with a person for something, am angry with him for doing something amiss.)* νεμεσᾶν τινὶ notat οὐ μόνον χολοῦσθαι τὴν ἁπλῶς χολὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν μετὰ δικαίας μέμψεως, irasci alicui ex justa aliqua improbatione factorum ejus. οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, Δ, 413, non improbo eum, *ich verdenke es ihm nicht, (I do not find fault with him for it.)* καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, et aliam improbo, quæcunque forte talia faciat, ζ, 286, et loquitur ibi virgo regia de nuptiis clandestinis. μὴ νεμέσα, ne succense nobis, *nimm es nicht übel, (take it not amiss,)* Κ, 145, *deute es bestens, (construe it favourably.)* sic et Π, 22, ubi id maxime spectat reprehensionem sequentem; sed tamen et lacrimas: fleo enim eos quibus tu irasceris. Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα, pro ἐνεμέσαε, Ν, 16, et Jovem valde improbabat, Neptunus. sic et 353. πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστήρεσσιν, φ, 147, ubi sermo est de uno procorum cordato et probo, qui petulantias et injurias aliorum magnopere improbabat. μὴ νῦν μοι τόδε χώεο μηδὲ νεμέσσα, ne nunc mihi propter id irascere aut succense, ψ, 213, *sey deshalb nicht ungehalten auf mich, (be not angry with me for it.)* et est ibi imperativus. determinatur autem τὸ χώεσθαι, quod sæpe cum injuria fieri potest, per sequens νεμεσᾶν, quod semper σὺν τῷ δικαίῳ ἐστίν. μὴ νῦν μοι νεμεσήσετε θεοὶ, ne nunc mihi succenseatis, O dii, Ο, 115, et videtur hæc forma esse futuri imperativi activi; cujus exempla quoque sunt Ε, 109, ὄρσεο, καταβήσεο, nisi ibi contendere velis, a futuro factum esse novum verbum, a quo et imperfectum formetur. nam etsi id non negamus, ideo tamen futura imperativa negari non possunt. νεμέσησε (ἐνεμέσησε) δ' Ἀπόλλων, indignabatur, Δ, 507, *er ward unwillig, (he became angry.)* sic et, Ἥρη, Θ, 198, nam μισεῖ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας, si quis nimis acriter urget. οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως (supra modum) νεμέσησαν, indignabantur, ρ, 481, ob injuriam mendico seni factam. sic et, φ, 285, timentes nimirum, ne hic mendicus, ut videbatur, arcum tenderet, quod ipsi nequirent. μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ, ne forte quis magnopere improbet nos, Ν, 293. μή τίς μοι Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ, β, 101. τ, 146. ω, 135. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅ, τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, Ψ, 494, nam et alium improbaretis, quicunque talia faceret; pro νεμεσάητον, dualis præs. conj. forma *media* eodem significatu ponitur. ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι, vos autem improbo serio, *euch verdenke ich es herzlich, (I am seriously offended with you,)* Ν, 119. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃ, nequaquam sane improbo, deflere eum, quicunque mortuus sit, δ, 195. νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ. ο, 69, nam improbo et alium, qui sic facit; ergo ipse sic non fecerim. οὐ νεμεσῶμαι, κεχολῶσθαί σε τοῦτο, i. e. διὰ τοῦτο, σ, 226, non improbo, te irasci ob hoc, *ich verdenke es nicht, dass du darüber zürnest, (I find no fault with you, for being angry on that account.)* νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, equidem nequaquam improbo, τ, 264. sic, νεμεσσῶμαι δέ τ' ἀκούων, namque indignor audiens id, φ, 169, *ich verwundere mich mit unwillen darüber, (I am astonished and indignant at it:)* coll. 153. νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ, δ, 158, in animo suo improbat ipse se si ita faciat, *er scheuet sich vor sich selber, er verdenket es sich, er hällt es sich für übel, (he is ashamed of himself, he reproaches himself, he condemns himself.)* μάλιστα νεμεσσᾶται (διὰ) κακὰ ἔργα, ξ, 284, i. e. ἐπὶ κακοῖς ἔργοις, *er ist unwillig über das böse wesen, (he is angry at the misconduct.)* νεικέσω, εἴπερ μοι νεμεσήσεαι, reprehendam et objurgabo te, si vel succenseas mihi ob id, Κ, 115. et 129, οὔτις οἱ νεμεσήσεται, nemo ei succensebit. μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται, Ρ, 93, sc. δείδω, vereor, ne quis me improbet quicunque viderit id. et 100, οὔ τις μοι, nemo vitio dabit mihi. εἰ καί μοι νεμεσήσεαι ὅ, τι κεν εἴπω; α, 158, an et succensebis mihi ob id quod dixero? *wirst du mir es auch wohl übel nehmen was ich etwa sagen werde? wirst du es mir verdenken, oder zur last legen? (wilt thou take amiss what I am going to say? will you be angry with me for it?)* nam narraturus est rem, de qua quæri possit; cur vero tu id pateris? an tu adeo ignavus es, ut nullo modo obsistas? μή τίς μοι δμώων νεμεσήσεται, τ, 121, ne aliqua domesticarum mihi id vitio det. νεμεσήσαιτό κεν ἀνὴρ, vir bonus valde id detestaretur, α, 228, et indignaretur ob id. imo et *passiva* forma eodem sensu: ad indignationem et stomachationem

commoveor. νεμεσσήθη (ἐνεμεσήθη) δ' ἐνὶ θυμῷ, nam indignabatur, α, 119. αὐτῷ Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ, B, 223, pro ἐνεμεσήθησαν, mirum quantum aversabantur eum et indignabantur animo: δικαίως ἐπεμέμφοντο: τάχα δὲ καὶ οἰκτείρουσι τὸν βασιλέα, σκοπούμενοι, ὡς αἱ τῶν μεγάλων δυστυχίαι ὑψοῦσι τοὺς ταπεινοὺς, miserantur regem, animadvertentes, quomodo infortunia magnorum hominum extollunt et superbos faciunt humillimos quosque. μὴ, ἀγαθῷ περ ἐόντι, νεμεσσηθῶμεν οἱ (i. e. αὐτῷ) ἡμεῖς, Ω, 53, inquit Jupiter de se et de diis, ne ei, Achilli, quamvis egregio viro, succenseamus nos, eumque improbemus, *dass wir ihm das nicht etwa ser übel nemen müssen, (we must not take it much amiss in him.)* hinc facta est ἡ Νέμεσις recentiorum, justa indignatio deorum. νεμεσσήθητε (imperat. a. 1. pass.) δὲ θυμῷ, et sentite indignationem animi, Π, 544, *verdenket euch selbst die schande, (reproach yourselves with the disgrace.)* sic, β, 64, νεμεσσήθητε καὶ αὐτοὶ, *schæmet euch vor euch selber, es so zu machen, und scheuet das urteil der vernünftigen welt, (be ashamed to do so, and have respect for the opinion of sensible men:)* collatis sequentibus, nam post αὐτοὶ, sequuntur et ἄλλοι, et θεοί. νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω, nunc quidem, indignabundus licet, retro cedam et obsequar imperio, O, 211, vel potius, reveritus actionem indignam me ipso. et 227, ὅτι, νεμεσσηθεὶς, ὑπόειξε χεῖρας ἐμὰς, et sermo ibi est de Jove imperante, et de Neptuno, invito licet, obtemperante tamen: εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν, reveritus judicium aliorum de se et facto suo. et 103, πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα, i. e. μεμψαμένη πάντας, sc. Juno: possit tamen πᾶσιν ad μετηύδα pertinere, ut participium sit, reverita. μή μοι νεμεσήσαι, (aor. 1. optat. a.) ne mihi succenseat, Ist. 1, 3.

νεμεσητὴς, ὁ, vide sequens.

νεμεσητὸς, ὴ, όν. (Νέμω) indignatione dignus, *was zu verargen ist, (worthy of reproach.)* nam proprie hoc nomen est δηλωτικὸν πάθους, notatque passive, ut μεμπτὸς, ποιητὸς, etc. reperitur tamen et active, pro νεμεσῶν, indignans, sicut recte dicitur ἄνθρωπος λαλητὸν ζῶον, pro λαλοῦν. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη, nam iniquis aliorum oculis intuendum sane esset, *denn es wäre mir mit recht zu verargen, (for I should lay myself open to just censure,)* Γ, 410, coll. 412, πᾶσαι Τρωαὶ μωμήσονταί με. notat ergo τὸν ἐκ πάντων δίκαιον μῶμον. sic et Ξ, 336. et Ω, 463, indignum, invidendum esset. et χ, 489, reprehendendum. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, T, 182, haudquaquam enim indigne ferendum. οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι, vitio tibi vertendum nequaquam erat, te irasci, I, 519. χ, 59. αἰδοιὸς, νεμεσητὸς, venerandus mihi et reverendus est is, Λ, 648, inquit Patroclus de Achille suo: ubi ergo est in bono sensu, suspiciendus, cujus dignitatem et amicitiam revereri debeo: ut sit eo sensu, quo νεμεσίζειν θεοὺς loco suo ex α videbimus. alii minus bene explicant active, quod Achilles sit vir, qui facile indignetur, pronus ad accusandum et indignandum, (coll. 653.) ἑτοιμομεμφὴς, φιλομεμφὴς, μεμψίμοιρος, ὁ νεμεσητής. sed ea explicatio contextui primo repugnat, et melioribus displicet: nec collatus sequens locus vituperatorie, sed reverenter, est intelligendus. cæterum forma nominum in τὴς talis, est et in καθηγητὴς, διαιτητὴς, ποιητὴς, etc. quæ notant ἐνέργειαν, et active.

νεμεσίζομαι, vide sequens, et sub μεγαίρω.

νεμεσίζω, (Νέμω) indignor, reprehendo, improbo. idem ac νεμεσάω. media forma apud poëtam occurrit sola. οὐ νεμεσίζομαι, ἀσχαλᾶν' Ἀχαιοὺς, B, 296, i. e. οὐ μέμφομαι δικαίως, *ich verdenke es ihnen nicht, dass sie — (I find no fault with them, because they)* Ζεῦ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρηϊ (διὰ) τάδε καρτερὰ ἔργα, E, 757, i. e. διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα κακά: Atticus homo diceret, τῶνδε. Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, Θ, 407, ubi loqui- ἔργων, vel, ἕνεκεν ὧν ποιεῖ. sic et 872, ὁρῶν τάδε. tur Jupiter ex persona magni principis, cui est conjux irrequieta et morosa, quæ rebus gerendis sese immiscere ubique studet. et sic dicere potest ὁ ἀπεγνωκὼς διόρθωσιν φαύλου προσώπου, quicunque desperat emendationem capitis male sani: nam Jupiter desperat emendationem Junonis suæ, et loquitur ὡς οἷα ἐθισθεὶς τὴν ἐκείνης ἀπόνοιαν, velut adsuetus jam ferre amentiam ejus. et 421, eadem verba, cum νεμεσίζεται, nam Iris ibi nuntiat verba Jovis. νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, indignator animo, P, 254 *er habe eine empfindung von der unanständigkeit der sache, er schäme sich ins herz, (let him be sensible of the impropriety of the thing —let him be ashamed of it in his heart.)* ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν, β, 138, *aber wenn ihr einige ere im leibe habet, einige empfindung von dem unbilligen das ihr thut, (but if you have any sense of honour, any feeling of the injustice ye do.)* et 239, νῦν δ' ἄλλῳ δήμῳ νεμεσίζομαι, jam vero populo reliquo succenseo, *ich verdenke es dem volke, bin empfindlich und habe es ihm für übel, (I find fault with the people, am angry and take it amiss of them.)* ἐπεί ῥα θεοὺς νεμεσίζετο, reverebatur enim deos eorumque de se judicium, α, 263, turpe sibi putabat, deos non colere et vereri. ubi vides, νεμεσίζεσθαι notare et, δεδιέναι, καὶ δι' ἐπιστροφῆς ἔχειν, *sich woran keren, wofür sich scheuen, (to care for something, to be afraid of something.)* cæterum ut a προκαλέω fit προκαλίζω, a σέβω σεβίζω, sic a νεμεσάω νεμεσίζω.

νέμεσις, εως, ἡ. (Νέμω) justa indignatio, justa reprehensio, *eine gerechte übelnemung und übelempfindung, einer unbilligen handlung des andern, (a just indignation at and reprehension of the misconduct of another.)* est nomen a νέμω, a quo νεμέω, f. ήσω, et έσω, attribuo: quando aliqua culpa attribuitur alicui, quando pœna attribuenda dignus judicatur, vel quando nimium alicui tributum a fortuna arbitramur. οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς τοιῇδε ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν, αἰνῶς θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικεν, Γ, 156—158, non vitio verti potest illis, οὐ νεμεσητόν ἐστι, οὐ δικαίως μεμπτὸν, *es ist ihnen gar nicht zu verdenken, (no fault can be found with them.)* hos tres versus pronuntiabat olim aliquis de regina, valde pulcra sed probris oppleta; et donabatur ab ea magnis muneribus. οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσον χόλῳ οὐδὲ νεμέσσει (poëtice pro νεμέσει, sicut τόσσον est in textu pro τόσον) ἥμην ἐν θαλάμῳ, Z, 335, coll. 326, non ego tantopere ex ira et indignatione adversus Trojanos meos sedebam in thalamo et morabar domi, sed potius volebam dolori me tradere: et loquitur ibi Paris. et 351, ὃ ῥ' ᾔδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀνθρώπων, qui quidem sciret indignationem et multa probra hominum, i. e. qui intelligeret, quam ob rem alii indignari propter eum debeant, et quam juste ei turpia multa exprobrarent: et loquitur ibi Helena de Paride. nam is non intelligere videbatur, quæ sit justa νέμεσις, et cui νεμέσει aliorum ipse irasci non debeat: et non εἰδέναι νέμεσιν (non moveri indignatione aliorum) est χαρακτὴρ ἤθους θρασέος, καὶ οὐδὲ ἔμφρονος: nam ὁ νεμεσῶν (indignans) ἐπὶ αἰσχροῖς νεμεσᾷ, καὶ ὁ αἰσχυνόμενος (pudibundus) τὸν νεμεσῶντα αἰσχύνεται. *ich wollte, ich hätte einen mann, der da einsahe, was die leute ihm mit recht verdenken könnten, und der sich vor leuten zu schämen gelernet hätte, (I wish I had a husband who was sensible of what was justly censurable in him, and had some feeling of shame.)* ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, N, 122, in pectore ponite quisque reverentiam et reprehensionem, i. e. cavete reverenter et honeste, ne quis vos reprehendere jure possit. οὐ γάρ τις νέμεσις, φυγέειν κακὸν, Ξ, 80, non succenseri ei potest, si quis fugiat malum: nam vir fugiens necessario tempore, iterum pugnat; occisus vel captus, nihil ultra potest. τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, α, 350, hic reprehendi non potest, quod canit infortunium Græcorum. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσεται, β, 136, *die welt wird es mir gar ser verdenken, (the world will take it highly amiss of me.)* τόφρα οὔτις νέμεσις, μενέμεν τε, ἦν, ἴσχειν τε μνηστῆρας, υ, 330, tamdiu nulla erat reprehensio, tamdiu reprehendi non poterat, exspectare, et protelare procos, *so lange war es nicht zu verdenken, zu warten und die freier aufzuhalten, (so long, there was no fault to be found for waiting and detaining the suitors.)* οὔτε τινὰ ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔθεσθε, neque ullam futuram hominum reprehensionem proposuistis animo vestro, χ, 40, *ihr stelletet euch keine folgende bestrafung von menschen vor, (nor did ye anticipate any future punishment from men.)* nam νέμεσις proprie est, ἡ ἐξ ἑτέρων μέμψις (quando alii aliquem improbant) πρὸς τὸν κακόν τι πράσσοντα, εἴτε διορθοῖτο ἐκεῖνος εἴτε καὶ μή. αἰδὼς δὲ, ἡ, διὰ νέμεσιν γενομένην πρὸς τινῶν εἴτε καὶ ἐλπιζομένην, ἐπιστροφὴ καὶ διόρθωσις τοῦ κακοῦ: καὶ, εἴ τις ἑαυτῷ νεμεσῶν διορθοῖτο, καὶ ἡ τοιαύτη νέμεσις, τῆς ἐλπιζομένης ἐξ ἑτέρων νεμέσεως ἤρτηται, καὶ εἰς αἰδῶ ἀποτελευτᾷ. hæc innuit poëta, β, 64—67. cæterum νέμεσις est justa, χόλος vero potest esse injustus.

νεμέω, f. νεμέσω et νεμήσω, vide supra.

νέμομαι, vide sub ΝΕ'ΜΩ, paullo ab initio.

νέμος, εος. τό. (Νέμω) locus pascuus umbrosus, τόπος δασὺς (densus arboribus et arbustis) ἐπιτήδειος εἰς νομὴν, *eine schattige viehweide, (a shady pasture.)* ἐν νέμεϊ σκιερῷ, Λ, 480, ubi ad differentiam τοῦ λειμῶνος additum σκιερόν.

ΝΕ'ΜΩ, f. εμῶ. tribuo, adtribuo, distribuo. pasco pecus. habito, habitare facio. possideo, possidendum do. colo, colendum assigno. *ich nehme, mache dass jemand etwas nimt oder einnimmet, (I take, cause some one to take or receive something.)* prima et propria hujus verbi notio est, pascere, *weiden, (to feed.)* Ζεὺς νέμει ὄλβον ἀνθρώποις, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, ζ, 188, distribuit felicitatem, *theilet einem jeden zu, (dispenses to each.)* νέμε (ἔνεμε) δὲ κύπελλα, distribuebat pocula, κ, 357, *gab die becher herum, (handed round the goblets.)* κρέα ἐδαίετο, καὶ νέμε μοίρας, ο, 140, secabat carnes, et dabat portiones. hinc deinde dictus est ὁ κρεανόμος, et κρεανομέω. οἱ δ' ἤδη μοίρας ἔνεμον, θ, 470, *sie theileten die portionen aus, (distributed the portions.)* conf. Genesios xliii, 34. κρέα νεῖμεν (ἔνειμε) Ἀχιλλεὺς, carnes distribuit ille, I, 217, i. e. ἐμέρισε κατὰ μοίρας: coll. 216, σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ, *legte brodt auf, (laid bread on.)* hinc est ὁ τραπεζονόμος recentiorum. sic et Ω, 626, 625. κήρυκες νεῖμαν (ἔνειμαν) ἀρίστοις Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, Γ, 274, distribuebant principibus, cuique partem suam. ἐμοὶ οἰκία ἔνειμαν, attribuebant mihi habitationes, ξ, 210, *sie theileten mir wonungen zu, ein gütchen, (they gave me habitations, an estate.)* et 436, τὰς δ' ἄλλας (μοίρας κρεάτων) νεῖμεν ἑκάστῳ, reliquas carnium portiones distribuebat cuique suam. et 449, σῖτον σφίσιν ἔνειμε, panem. κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης, υ, 253, pocula vini dabat ille, cuique unum ebibendum: coll. 252, ubi eodem sensu est ἐνώμων, distribuebant. μέθυ νεῖμον πᾶσιν, distribue omnibus vinum, η, 179. ν, 50. *gieb ihnen wein, (give them wine.)* ἕως ἐπῆλθε νέμων, donec advenit pascens pecora, *biss er vom viehweiden herzu kam, (till he returned from the pasture,)* ι, 233. forma media eodem modo in usu est, sed intransitive. σὺ, ὦ κρὲ,

(aries) νέμεαι (pasceris) ἄνθεα ποίης, ι, 449, *du nimmest zu dir, frissest, (thou mayest crop, feed on.)* τεμένη νέμεται Τηλέμαχος, λ, 184, fruitur portionibus suis agrorum, *hat seine güter im besitz und genuss, (is in full possession and enjoyment of his lands.)* ἐν εἰαμενῇ ἕλεος νέμονται μυρίαι βόες, pascuntur, Ο, 631. Νύμφαι ἄλσεα καλὰ νέμονται, inhabitant et fruuntur, habent pro parte sua sibi attributa, Υ, 8. hinc intelligis, quæ sint αἱ ἀγρονόμοι Νύμφαι, i. e. αἳ νέμονται ἀγρούς. σύες νέμονται, ν, 407, pascuntur sues. Ὑρίην ἐνέμοντο, inhabitabant, possidebant fruendam, Β, 496, ubi, de Bœotis loquens, ter ponit ἐνέμοντο, quater εἶχον, sæpius ναίειν, quæ tria notant idem. et hæc tria deinde in omnibus populis reliquis repetit, e. c. 531, 633, etc. ὄφρα νέμηαι τὸ τέμενος, ut pro parte tua proprja habeas et colas partem illam, Υ, 185, et est præsens conj. m. ὄφρα σὺ πατρώϊα πάντα νέμηαι, habeas et fruaris, υ, 336. τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Μ, 313, *wir besitzen und geniessen ein grosses gehage, (we possess and enjoy a large domain.)* οἳ νεμόμεθα Ἰθάκην, qui incolimus, β, 167. οἳ ἀμφὶ Τιταρήσιον ἔργα ἐνέμοντο, rura colebant et possidebant fruentes, Β, 751. et 780, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, quasi terra omnis igne depasceretur; ubi est in notione *passiva.* sed eadem forma est Ζ, 195, τέμενος, ὄφρα νέμοιτο, ut haberet et frueretur; intransitive. hinc intelligis, quid sit τὸ νέμος, locus sc. attributus nobis ad possidendum, maxime ad pecus ibi pascendum. τοῖσιν δ᾽ (ἵπποις Ἥρης) ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι, Ε, 777, iis equis divinis fluvius crescere fecit ambrosiam ut pascerentur. ἐνῆκε πυρὸς μένος, ὄφρα νέμοιτο, immisit ignis robur, ut depasceretur rogum, Ψ, 177, i. e. κατεσθίοι, *verzehren möchte, (might consume.)* αὐτοὺς (σιάλους σύας) εἴασε κατὰ ἕρκεα νέμεσθαι, ad septa aulæ interiora pasci, υ, 164. alibi τὸ νέμειν notat et, regere, administrare; unde est χειρονομεῖν, manus apte regere et movere: quod et καταχρηστικῶς de pedibus ponitur, ἐχειρονόμησε σκέλεσιν. sic, νέκταρ ἐῳνοχόει, ἵπποι ἐβουκολοῦντο, etc. νέμει πόλιν, gubernat civitatem, Ol. 10, 17. ὃς Συρακόσσαισι νέμει, Py. 3, 124, i. e. βασιλεύει. αὐτὸς νόσων ἀκέσματα νέμει ἄνδρεσσι καὶ γυναιξὶ, Py. 5, 87, tribuit et communicat medicamenta morborum. ἔνδον νέμει πλοῦτον, domi possidet divitias, Ist. 1, 96. Ζεὺς τάδε καὶ τὰ νέμει, Ist. 5, 66, hæc et illa tribuit, quæcunque sint. νέμων ἕδος Ὀλύμπου, possidens sedem, Ol. 2, 23, i. e. οἰκῶν. λαὸν νέμων, regens populum, Ol. 13, 37. ἐν ἴχνεσιν αὐτοῦ ἑὸν πόδα νέμων, Ne. 6, 28, pedem suum administrans et movens in vestigiis i. e. ad exemplum ejus. ὄλβος, ἔμπης τὰ καὶ τὰ νέμων, felicitas, quæ tamen bona malis mixta tribuit, Py. 5, 74. ἀγῶνα νέμειν, certamen administrare, Ol. 3, 65, i. e. διοικεῖν. Χαρίτων νέμομαι κῆπον, colo et fruendum habeo, Ol. 9, 39. ἀγροὺς πάντας νέμεαι, possides, Py. 4, 267. νέμονται βίοτον, Ol. 2, 112. et 120, αἰῶνα, i. e. διάγουσι. κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται, graculi humilia sectantur et depascuntur, Ne. 3, 144. ἡμέραν παρὰ πατρὶ νέμονται, Ne. 10, 105, per diem apud patrem habitant. νεμόμενος ἡσυχίᾳ, Py. 11, 85, gerens se tranquille; etsi Schmidius ibi legi jubet, ἥσυχά τε νεμόμενος, et tranquilla sortitus.

νενασμένοι, οἱ, vide sub νάω.

νέννη, ἡ, νέννος, ὁ, vide sub θεῖος.

νενόηλος, νένος, η, ον, vide sub ἠλεός.

νεοαρδὴς, έος. ὁ ἡ. (Δέω) recens rigatus et perfusus aqua. Βορέας νεοαρδέα ἀλωὴν αἶψα ἂν ξηράνῃ, Φ, 346, recens rigatum hortum celeriter sane siccaverit. et quia terra, humida pluviis, inquinat pedes: hinc ἡ ἄρδα est, cœnum, lutum, sordes; et ἀρδαλόω est, inquino.

νεογιλὸς, ἡ, όν. (Γάω) est ὁ νεωστὶ γινόμενος, recens natus. deberet esse νεογινὸς, a quo per syncopen in usu est νεογνὸς, sed ν sæpe mutatur in λ. sic πλεύμων est pro πνεύμων, τὸ ἄϊκλον pro ἄϊκνον, i. e. εἰς ὅ τις λίαν ἱκνεῖται, ad quod quis cupide vadit: notat enim cœnam, maxime in dialecto Laconica, et dicitur quoque τὸ αἶκλον: unde sunt τὰ ἐπάϊκλα, i. e. τραγήματά τινα δείπνου, de quibus vide Athenæum. et hæc mutatio τοῦ ν in λ est Attica. τῆς φωνὴ μὲν ὡς σκύλακος νεογιλῆς γίνεται, μ, 86, de Scylla, quam conf. in R. Vide sub μεταμώλιος.

νεογνὸς, ὁ ἡ, vide sub μεταμώλιος.

νεόγυιος, ὁ ἡ. (Ἄγω) juvenili corpore. φῶτας νεογυίους, Ne. 9, 56.

νεοδαμώδης, ὁ, vide sub δούλη.

νεόδαρτος, ου. ὁ ἡ. (Δέρω) recens excoriatus vel detractus. τέσσαρα φωκάων δέρματα, πάντα νεόδαρτα, δ, 437, *frisch erst abgezogene häute, (hides recently taken from the animals.)* ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο βοὸς νεόδαρτον, χ, 363, circum indutus erat corium bovis recens detractum, ut ob humorem talis recentis corii totum se contegeret et involveret.

νεόδμητος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) recens structus. νεόδματα στεφανώματα βωμῶν, Ist. 4, 106.

νεοθηλὴς, έος. ὁ ἡ. (Θάλω) recens protrusus, recens virens aut florens. χθὼν ἔφυεν νεοθηλέα ποίην, Ξ, 347, recentes herbas virides et floridas. νεοθαλὴς νικαφορία, Ne. 9, 115.

νεοίη, ης. ἡ. (Νέω) est fere idem quod ἡ νεότης, juvenilis ætas, ἡ νεωτερικὴ κατάστασις. a νέος fit νεοῖος, νεοίη, ut ab ἄλλος fit ἀλλοῖος, ἀλλοίη. et quemadmodum ἠοῖος, ἠοίη, ἠοῖον (quod est ab ἡ ἠώς, τῆς ἠόος) non solum notat tempus orientis, sed et locum, vel id quod tempori vel loco illi convenit: sic et ἡ νεοίη sæpe est ἡ νηπιέη, ὁ νεωτερικὸς νοῦς καὶ ἡ νεάζουσα φρὴν, temeritas juvenilis. νῦν αὖτε νόον (mentem saniorem) νίκησε νεοίη, Ψ, 604, coll. 589, nam hæc est περίφρασις τοῦ, ὑπερβασίαι νέου, *die jugendhitze, (youthful ardour.)*

νέοικος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) recens habitatus. νέοικον τὴν ἕδραν, *den neu wieder angebaueten sitz, (the lately rebuilt seat,)* Ol. 5, 19, nam restitui cœpta est Camarina circa hoc tempus.

νεοῖος, ὁ, vide sub νεοίη.

νεόκτονος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) recens cæsus et interfectus. ἀμφὶ νεοκτόνῳ Ἀχιλεῖ, circa recens occisum eum, Ne. 8, 52. a νέος, α, ον, recens.

νεόκτιστος, ου. ὁ ἡ. recens conditus. fœminina terminatio est Ionica. νεοκτίστην εἰς Αἴτναν, Ne. 9, 3.

Νέομαι, (Ἔω) eo, abeo, adeo, redeo. pro contracto νοῦμαι dicitur ionice νεῦμαι. est manifesto ab ἕω, vado, proficiscor; et initiale ν videtur esse ex præpositione ἐν. ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Σ, 100, *da ich wohl nicht wieder ins vaterland komme, (since I shall not return to my native land.)* sic et Ψ, 150. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι, mane redeo una cum sole oriente, Σ, 136, ὑπονοστήσω, παλιννοστήσω: nam præsens est pro certissime futuro. ὁπότε Τηλέμαχος νεῖται ἐκ Πύλου; δ, 633, quando redit inde? ὅγε τερψάμενος νεῖται, μ, 188, ille delectatus abit. ὡς νεῖται Ὀδυσεὺς, quod venturus et rediturus est ille, ξ, 152. σαώτερος ὥς κε νέηαι, ut abire possis salvus, Α, 32, ἀπέλθῃς. οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, domum revertamur, Β, 236, i. e. νοστήσωμεν. ἡμεῖς δ᾽ ἐν νήεσσι νεώμεθα, Γ, 283, *wir wollen nach hause gehen zu schiffe, (we will return home in our ships.)* ὅταν αὖτε νεώμεθα (εἰς) πατρίδα γαῖαν, Η, 335, quando revertemur in patriam. φρασόμεθα, ἤ κε νεώμεθα ἐφ᾽ ἡμέτερα, ἤ κε μένωμεν, Ι, 615. ὁπότε κεν ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα, Ξ, 505. sic, οἴκαδε, Π, 205. νηυσὶν ἔπι νεώμεθα, ad naves revertamur, Χ, 392. βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι, Β, 84, abire ex concilio principum. et 290, οἰκόνδε, domum abire. et 291, πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι, dolor gravis est, molestia conflictatum frustra, abire, *es ist ein leiden, wieder nach hause zu gehen, wenn aller vortheil des aussenseyns sonst nichts als plage gewesen, und man nichts damit gewonnen hat. (it is mortifying to return home, after struggling abroad with misfortune, and gaining nothing by it.)* nam vis hujus dicti est in ἀνιηθέντα. et 298, αἰσχρόν τοι, turpe sane et pudendum, δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι, diu manere extra domum, et vacuum redire. et 354, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι. et 357, ἐκπάγλως ἐθέλει. et 453, πόλεμος γλυκίων γένετο ἠὲ νέεσθαι ἐν νηυσί. sic et Λ, 13. καλεῖ σὲ, οἰκόνδε, Γ, 390. ἕνα δ᾽ οἶον ἵει, οἰκόνδε νέεσθαι, Δ, 397, unum solum dimisit domum. εἰ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε, Ι, 42, si tibi ipsi lubido est reverti. ποταμοὺς δ᾽ ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον, Μ, 32, fluvios convertit ut redirent in alveum ordinarium; pro κατὰ ῥόον, cum antea omnia inundassent. οὐδέ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, non puto te infecta re reversuram vel abituram, Ξ, 221. οὐκ ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι, Ρ, 497, et quidem αὖτις, retro, non sine sanguine. ἠέλιον Ἥρη πέμψεν ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι, Σ, 240, sc. νέεσθαι ἐπὶ ῥοὰς, abire ad fluenta oceani, i. e. occidere, δῦναι, *ins meer hineinzugehen, (to descend into the sea.)* notat ergo νέεσθαι in genere πορεύεσθαι, etiam ἐπανελθεῖν. σὲ Φθίηνδε νέεσθαι, Τ, 330. Θέμις κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι θεοὺς, Υ, 6, convocavit eos, ut irent ad concilium habendum. πέμψειν εἰς Ἀΐδαο καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι, Φ, 48, etiam nolentem eo subire: ut paullo ante de sole positum. et 598, πολέμου μιν ἔκπεμπε νέεσθαι, ex pugna dimitte eum ut abeat. ἐμὲ κατακτείναντα τὸν νέεσθαι, ut ego, occiso a me illo, abirem, Χ, 109. νεκρὸν νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, ut mortuus abeat sub tenebras, Ψ, 51. et 229, οἱ δ᾽ ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι. αὖθις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο, Ε, 907, pro ἐνέοντο, abibant. τοὶ δ᾽ οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο, non revertebantur domum, Ζ, 189, οὐκ ἐπαλιννόστησαν εἰς τὰ οἰκεῖα. οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην, Ξ, 335, non sane redirem ad domum tuam. αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, Σ, 377, pro νέοιντο, domum redire possent. ἐν νηυσὶ νέεσθω, navibus revertatur, Γ, 159, sc. Helena ista pulcra. νεέσθω, ἄγων κλισίηνδε ἡμίονον, abeat, ducens ad tentorium suum mulum, Ψ, 662, quem præmium accepit. τοὶ δὲ νεέσθων Ἄργος ἐς, et hi revertantur eo, Γ, 74, attice pro νεέσθωσαν. αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι, ν, 61, ego abeo, ut revertar in patriam, *ich reise heim, (I am returning home.)* ὀψὲ κακῶς νεῖαι, λ, 113, sero male redibis; ubi præsens est pro futuro. a νέομαι est νέεσαι, νέεαι, νεῖαι: ubi εε contractum est in ει: sed Attici contrahere solent εαι in η, ut fiat νέῃ, quæ forma secundæ singularis communiter a grammaticis exhibetur, sed minus accurate: est enim Attica contractio; fundamentalis vero terminatio secundæ singularis est in εσαι, quod Sigma extrudunt Iones, ut fiat εαι. et sic in reliquis modis et temporibus medii aut passivi hæc persona terminatur regulariter in σαι. eadem verba sunt, μ, 141. νόστον αὐτοῦ, ὥσκε νέηται, reditum ejus, ut sane redeat, α, 87. et 205, φράσεται ὥς κε νέηται, meditabitur id, ut redeat. prioris loci verba sunt et, ε, 31. ἀλλὰ μάλ᾽ ἦρι νέονται, υ, 156, sed admodum mane redibunt; præsens pro futuro. ταῦτα τελευτήσας νεόμην, pro ἐνεόμην, δ, 585. ρ, 148, hoc perfecto, abii. ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα, ἢ ὑπένερθε, γ, 170. οἰκόνδε νέεσθαι, ut domum rediret, α, 17. πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι, horrent ire in domum patris, β, 52. sed 238, τὸν

δ' οὐκ ἔτι φασὶ νέεσθαι, non putant eum esse rediturum. δός με πρήξαντα νέεσθαι, γ, 60, da ut redeam, quando perfeci id quod volui. et 336, ἀλλὰ νέεσθαι, domum abire decet tempestive ex convivio sacro. et 344, ἐπὶ νῆα, ad navem abire. τὴν ἔπεμπε νέεσθαι Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ, δ, 8, deduci curavit eam ut veniret eo: ubi notat iter novæ nuptæ ad sponsi domum remotam. sed 260, νέεσθαι ἂψ οἰκόνδε. et 351, ἐμὲ δεῦρο μεμαῶτα νέεσθαι, me cupientem huc redire. πάλιν οἰκόνδε, ζ, 110. μὲ ἐκέλευεν, η, 262. οὐδὲ, ι, 95, non voluit reverti ab Lotophagis. ἐμὲ δ' οὐκ ἔτι φασὶ, de me putant, me non esse reversurum, λ, 175. εἴ τις (θεῶν) μοὶ φήνειε ὁδὸν νέεσθαι, an aliquis mihi ostenderet viam ad revertendum, μ, 334. δὴ γὰρ μενέαινε, nam sane cupiebat reverti, ν, 30. et 206, ὅς κεν μὲ ἔπεμπε. οὐκ ἐθέλουσι νέεσθαι ἐπὶ σφέτερα, nolunt abire ad sua, ξ, 91, coll. 87. et 261, ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, speculatoresque ad speculas jubebam ire, πορεύεσθαι. sic et ρ, 430. εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι, ξ, 498, si plures velit a navibus huc mittere. ὀτρυνέουσα νέεσθαι, hortatura ut revertatur, ο, 3. et 72, ὅστε οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι ξεῖνον ἐποτρύνῃ, qui nolentem abire hospitem impellat. et 456, νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι, navis satis onerata erat ab his, ut possit proficisci inde. σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι, π, 132, tu autem huc reverti, sc. memento; nam est inf. pro imperativo. et 350, θοῶς οἰκόνδε. ὀτρυνέουσα νέεσθαι, incitatura ad eundum, σ, 185. et 240, οὐδὲ νέεσθαι οἴκαδε, ὅπῃ οἱ νόστος, *noch nach hause zu gehen wo er hin gehörete, (nor yet to return home to the place to which he belonged.)* στυγερῶς τινὰ ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι ἡμετέρου ἐξ οἴκου, φ, 374. abire. sic fere, ψ, 23, στυγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι αὖτις ἔσω μεγάρων, duriter eam dimississem ut rediret in cellas ancillarias. ὀτρυνέουσα, hortatura, jussura, ut irent, χ, 434, 496. et 484, πάσας δ' ὄτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα, νέεσθαι, incita omnes ancillas in domo, ut veniant. τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι, hunc non putabant reversurum esse, ω, 459. βούλομαι ἤδη νεῖσθαι (pro νέεσθαι) ἐφ' ἡμέτερα, ο, 88, volo jam reverti domum. νέομαι, redeo, Py. 4, 181. νέονται, abeunt, Ne. 7, 28. οὐ νέοντο, Ne. 4, 125. μὴ νεῖσθαι τηλόθεν, Ne. 2, 18, non procul incedere. νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτὸν, Py. 4, 439, proficisci per viam publicam, i. e. methodum narrandi vulgarem servare. est ergo in genere, ire, proficisci, venire: ire ut simus in aliquo loco, quod præfixa cum aphæresi præpositio ἐν innuit. talis aphæresis ab ἔρα est in, νέρθε, νέρτεροι, etc.

νεοπενθής, έος. ὁ ἡ. (Πένθω) recenti et primo luctu. παρθενικαί τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι, virgines teneræ, habentes animum primo et juvenili luctu oppressum, λ, 39, nam vetulæ mulieres habent θυμὸν παλαιοπενθέα.

νεόπλυτος, ου. ὁ ἡ. (Λύω) recens lotus. εἵματα νεόπλυτα, ζ, 64.

νεόπριστος, ου. ὁ ἡ. (Πρίω) recens sectus et politus. κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος, vagina e recens secto ebore facta, θ, 404, nam ad enses elegantiorum hominum tales erant vaginæ.

νέος, α, ον. (Νέω) novus, recens. est a νέω, congrego, moveo; ut notet integrum viribus et statu, vel, recens congregatum et auctum. in ætate notat adolescentiam viridem et vegetam. ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσὶ, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης, Ι, 57. ἢ νέος ἠὲ παλαιὸς, Ξ, 108, *jung oder alt, (young or old,)* sive sit junior sive senior, modo ut melius consilium proferat isto. οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, Ω, 368, *du bist auch kein jüngling mehr, (nor art thou thyself young.)* et 725, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, vita excidisti juvenis, periisti a vita. νέος παῖς, δ, 665. αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, π, 71. et 99, αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἴην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, i. e. αἱ ἐγὼν νεάζοιμι κατά σε, ἔχων ὃν ἔχω θυμὸν, *wenn ich bey diesem meinem muthe so jung wäre wie du, (if I, possessing the courage I do, were as young as thou.)* χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, Ρ, 36, ubi θάλαμος νέος notat γυναῖκα νεόνυμφον, recens nuptam uxorem. alii opinantur quidem, ad νέου subintelligi ἀνδρὸς, qui genitivus regatur ab, ἐχήρωσας, viduasti uxorem in conclavi interiori sedentem viro suo juvene: sed ea expositio postponenda est priori simpliciori. οἶσθα οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι, Ψ, 589, 590. ubi φύσις τοῦ νέου describitur paucis verbis. μοὶ νέῳ πολεμόνδε κιόντι, Λ, 683, quod miraculi causa additum, quod valde adolescens tam multa obierit et acquisierit bellando. νέῳ δέ τε (κατὰ) πάντα ἐπέοικεν, Χ, 71, juvenem in omnibus decet ea res. εἰ δή σοι νέῳ ὧδε (adeo juveni) θεοὶ πομπῆες ἕπονται, γ, 376, id enim unum miratur senex, quod tam adolescentulo comes sit dea: nam ipsam ἐπιφάνειαν τῆς Ἀθηνᾶς per se non miratur, utpote qui in tam longa vita plures viderat ejusmodi ἐναργείας θεῶν. sed quæso, lector bone, ne obliviscaris, tibi rem esse cum poëta; et historicum sic narraturum fuisse: si tu adeo adolescens jam tam sapis et tanta prudentia simul et magnitudine animi regeris. nam hæ duæ virtutes sunt personificatæ in Minervæ πρόσωπον poëticum. si resolvis, lector, poëticas fictiones in simpliciores ideas: multarum quæstionum tibi compendium feceris, et cum voluptate poëtam leges. ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ ἐπιβώτορι μήλων, ν, 222, ubi rursus Minerva adsimilabat se juveni regio, pastoribus præfecto: i. e. Ulysses ipse secum perpendebat singula caute; et ejusmodi prudentia debet esse vegeta et animosa, si effectus bonus sequi debet: hinc comparatur prudentia Ulyssis adolescenti delicato et splendido. ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, φ, 407, *auf einem neuen wirbel spannete er die saite, (stretches a chord on a new pin.)* ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματα ἔχοντι, π, 210, coll. 208, 209. σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος, Ζ, 462, *neuer kummer, (fresh sorrow, grief.)* μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε, ὡς ἦν, Ι, 523, *ich erinnere mich der sache von alters her, sie ist nichts neues mer, wie sie beschaffen gewesen, (I recollect that affair of old—it is not of recent date—how it was.)* possit tamen νέον h. l. esse adverbialiter. σὲ νέον περ ἐόντα, Ψ, 306. νέον ἄνδρα ἐξερέεσθαι γεραίτερον, αἰδὼς ἐστι, γ, 24, reverentiæ repugnat, si adolescens senem quæstionibus fatigat, *ein junger mann scheuet sich, einen alten mit fragen zu beschweren, (a young man should avoid annoying an old one with questions.)* et 367, χρεῖός μοι ὀφέλλεται οὔτι νέον γε οὐδ' ὀλίγον, debitum debetur mihi neque recens neque parvum. φοίνικος νέον ἔρνος, ζ, 163, *ein neuer aufschuss eines palmenbaums, (the fresh shoot of a palm-tree.)* ῥηϊδίως θεΐη νέον ἠδὲ γέροντα, facile facere possit juvenem et senem, π, 198, sub persona nimirum, senem; demta persona, juvenem, qualis re vera erat. *neutrum* vero, νέον, sæpissime ponitur *adverbialiter*, ut notet, nuper, modo, jam, *kürzlich erst, neuerlich, jetzo, (lately, recently, just now.)* μελισσάων, πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων, Β, 88, semper recens, et novo quasi examine, ex cavo saxo prodeuntium: i. e. οὕτω πολλαὶ, ὥστε συνεχῶς προϊοῦσαι νεωστὶ ἐδόκουν ἐξέρχεσθαι, *die menge so gros, das es immer schiene, als fienge der schwarm erst an hervor zu quellen, (in such numbers that it seemed all along as if the swarm was but just beginning to pour forth.)* possis quidem per νέον intelligere τὸ ἔαρ, τότε γὰρ μάλιστα τῶν σίμβλων ἐξέρχονται μέλισσαι: sed prior explicatio simplicior, et poësi aptior. χοροῖο νέον λήγοντα, Γ, 394, a chorea modo desinentem. νέον συνορινόμεναι φάλαγγες, Δ, 332, copiæ recens concurrentes, conf. συνορίνω. ζεφύρου ὀρνυμένου νέον, Η, 64, recens insurgentis, *der sich alleweile erst erhebet zu wehen, (just beginning to blow:)* nam brevi post fiunt, non φρίκες, sed κύματα: φρὶξ enim est τὸ προοίμιον κύματος. et 421, ἠέλιος νέον προσέβαλλεν ἀρούρας, sol recens percutiebat arva radiis, *beschien aufs neue die felder, (shone anew upon the fields.)* i. e. oriebatur mane. sic et τ, 433. ἐμὲ θήσειν νέον ἡβώοντα, me facere velle recens juvenem, *er wolle mich wieder jung machen, (that he will make me young again,)* Ι, 446. τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο, Λ, 662, et hunc alium ego modo eduxi ex prœlio, *jetzo erst, (just now.)* sic, Μ, 336, νέον κλισίηθεν ἰόντα, Ν, 211, 364. Ο, 240, 538, νέον φοίνικι φαεινὸς, i. e. λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι. Ω, 444, 475. α, 175, ἠὲ νέον μεθέπεις, ἦ καὶ πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος; an recens, nunc primum, accedis ad nos, an et paternus es hospes. γ, 318, ἄλλοθεν νέον εἰλήλουθε. δ, 112, νέον γεγαῶτα, recens natum sibi filium. sic et 144. θ, 13, ἵκετο δῶμα. et 289, παρὰ πατρὸς ἐρχομένη. νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα, π, 26, denuo aliunde domi exsistentem, *dass du aus der fremde wieder zu hause bist seit heute, (that thou art this day returned home from abroad.)* et 181, ἀλλοῖός μοι ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, *jetzo anders als vorher, (thou appearest to me now a different man from what thou wert formerly.)* est ergo sæpe Germanorum, *nun, (now,)* nunc, jam. et 199, ἦτοι νέον (modo, paullo ante) ἦσθα γέρων, et sequitur νῦν, 200. est ergo ibi Romanorum *modo, vor einem augenblicke, (a moment since.)* ρ, 112, ἐλθόντα νέον ἄλλοθεν. σ, 308, νέον κεκεασμένα ξύλα, modo fissa ligna. τ, 400, παῖδα νέον γεγαῶτα. et 519, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere recens orto. υ, 191, ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, et 360, ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθὼς, quasi dicat, si diutius nobiscum versatus esset, plus saperet. Τηλέμαχος νέον μὲν ἀέξετο, χ, 426, modo adolevit, *ist erst kürzlich mannbar worden, erwachsen, (is just grown up.)* νέοι εἶχον πεμπώβολα χερσὶν, Α, 463, coll. 470, ubi κοῦροι dicuntur. sic et γ, 460, ergo juniores ministrabant in sacrificio, sicut et in convivio. νεωτέροισι γὰρ αἱ τοιαῦται ὑπηρεσίαι. hinc dicuntur tales etiam παῖδες juvenili nomine καὶ παιδίσκαι, οἱ καθυπουργοῦντες ἐν τοιούτοις. ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Β, 789, juniores et senes, equites et senatores ad atria regis congregati. ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταὶ, Θ, 102, certe sane valde te premunt adolescentes milites. ταῦτα ἴσασι (sciunt) ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες, Ι, 36. et 258, πίσυνοί σε ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. αἰδὼς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι, Ν, 95, ubi id vult: estis juvenes validi, et tamen tam imbelles et invalidi videmini. ἄλλοι πολλοὶ, νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, α, 395, ubi hoc dicit: vos proci soli non estis, qui ad regnum possint adspirare. ergo tecte μνηστηρίζει Ἀντίνοον. πολλοὶ δ' ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, θ, 58. et 110, ἀνίσταντο νέοι πολλοὶ καὶ ἐσθλοὶ, multi et nobiles juvenes. et 202, τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι, ad hunc terminum nunc pertingite, juvenes, respectu mei senioris et tamen tantum valentis. ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι, i. e. proci, ν, 425. ὅτε ἐπικρατέωσιν ἄνακτες οἱ νέοι, ξ, 61, et sic dicit Eumæus τοὺς μνηστῆρας, dicitque id dolenter, violentiam eorum notans per ἐπικρατέουσι. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι, juvenes bene induti vestibus, ο, 330, 331, ubi describuntur delicati adolescentes et luxuriosi, pulchelli ministri ad mensas lautiorum hominum. ἀγίνεσκον αὐτὸν (canem venaticum) νέοι ἄνδρες ἐπὶ αἶγας, juvenes nobiles, ρ, 294. et 479, μή σε νέοι (*die jungen herren, [the youths,]* proci) διὰ δώματα ἐρύσωσι, per triclinium trahant: maxime ipse, ita loquens, respectu hospitis, ut videbatur, senis, coll. 482. Ἶρον δὴ νέοι κικλήσκον ἅπαντες, σ, 6, nam γέροντες non solent esse σκωπτικοὶ nec utuntur nuntiis clandestinis ad

res e. c. amatorias. αὐτὸν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε, vos O proci, υ, 361, comitate eum et educite e triclinio et domo, quia putat jam esse tenebras nocturnas; ut viam inveniat, coll. 375. ὄφρα νέοι θάλποντες, i. e. proci, φ, 179, 184. ζώννυνται τε νέοι, ω, 89. νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας, juvenum vastabat ordines, Λ, 503, in prœlio. ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων, *von den muthigen jungen herren, (of the spirited youths,)* β, 324, 331. δ, 769. ρ, 482. υ, 375. φ, 361, 401. ἠὲ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσι, β, 29. οὔτε νέων τινὰ οὔτε γερόντων, π, 362. ἔταμνε νέους ὄρπηκας, *schnitt junge schösslinge ab, (cut off the young shoots,)* Φ, 38. νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα, Ψ, 756. νέην γυναῖκα, puellam recentem, Β, 232, *eine junge neue, (a young girl.)* νύμφην νέην, recens nuptam juvenculam, λ, 446. πολλαὶ ἐν Ἰθάκῃ νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, β, 293, ubi de navibus sermo est. hinc Comicus navem prorsus novam dixit παρθένον, mare nondum passam et vectores. δμωαὶ πᾶσαι, νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, δ, 720. ab hoc significatu τοῦ, νέος, juvenis, sit ὁ νεὰν, ᾶνος: unde est ὁ νεανίας, ου, et ἡ νεᾶνις, ιδος. νέος ἐν παισὶ, inter juvenes est juvenis et facit juvenilia, Py. 4, 501. νέον πύργον, novum murum et turrim, Ol. 8, 48. νέον ὕμνον, Ist. 5, 80, novum hymnum. νέον (adverbialiter) λαχὼν καλόν τι, nactus recenter pulcri quid, Py. 8, 126. ὦ νέοι, Ist. 8, 2, O juvenes. νέων ἀνδρῶν μάχαις, Ol. 13, 32. νέων ἐν ἀοιδῇ, Py. 5, 139, juvenum tripudiantium et canentium. νέων ὀπὶ, Ne. 3, 116. νέοις ἐν ἀνδράσι, Ol. 4, 39, etiam juvenibus sæpe nascuntur cani capilli. νέοις ἐν ἀέθλοις, Ol. 2, 78, renovato bello ab ἐπιγόνοις. νέοις ἐν παισὶ παῖς, Ne. 3, 125. νέᾳ εὐπραγίᾳ, Py. 7, 17, nuperum ob successum felicem. κεφαλῇ, Py. 11, 53, i. e. νέος ὤν. νέαν χαίτην, Ol. 14, 32, i. e. τὰς νεωτέρας αὐτοῦ κόμας. ἀρετὴν, Ist. 8, 105, juvenilem fortitudinem; ubi tamen Schmidius legi jubet νεαρὰν, præter necessitatem. νέαις παρθένοις, Py. 10, 92. ἀλόχοις, Py. 11, 40, juvenculis uxoribus. ἑορταῖς, Ne. 9, 26, novis festis. pro νέος dicitur et νεοχμὸς et νεωχμός. Theocr. Id. 24, 65, χρέος νεοχμὸν, rem magnam recens oblatam, quæ sollicitos habebat parentes.

νεοσίγηλος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) recens natus, novus. νεοσίγαλον (dorice mutato η in α) τρόπον, novum modum, Ol. 3, 8.

νεόσμηκτος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) recens detersus et politus. νεοσμήκτων θωρήκων αὐγὴ, Ν, 342, splendor thoracum politorum.

νεοσσὸς, οῦ. ὁ. (Νέω) pullus, recens nata avis. est simpliciter a νέος, cum paragoge. nam qui fingunt compositum ex νέον i. e. νεωστὶ, modo, et ὄσσεσθαι i. e. βλέπεσθαι, videre; vel a νέον et σεύεσθαι i. e. κινεῖσθαι, moveri, mutato ν in σ, ii ambages nimis quærunt. στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα, Β, 311, ut notentur τὰ νεογνά. ὡς ὄρνις ἀπτῆσι (implumibus) νεοσσοῖς προφέρησι μάστακα, os plenum, Ι, 323, quibus comparat Græcos et regem. qui contendunt, esse compositum νεοσσὸς a νέον ὀσσόμενος, i. e. νεωστὶ φῶς βλέπων, afferunt exempla, quibus τὸ ν mutatur in Sigma; ut in πασσυδίῃ pro πανσυδίῃ, et in σύσσιτος pro σύνσιτος. Attici dicunt νεοττὸς, et per syncopen νοττός.

νεόστροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) recens tortus. νευρὴν νεόστροφον, Ο, 469, coll. 463, nervum arcus recens tortum ex loris.

νεότευκτος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) recens factus. κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο, Φ, 592, ocrea ex recens elaborato stanno facta.

νεοτευχὴς, έος. ὁ ἡ. (Τέκω) idem. δίφροι νεοτευχέες, currus recens fabricati, Ε, 194.

νεότης, ητος. ἡ. (Νέω) juvenilis ætas, pueritia. οἷς Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ εἰς γῆρας τολυπεύειν πολέμους, pugnare, Ξ, 86. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος, ambo carent juventute, Ψ, 445, *beyde sind nicht mehr jung, (neither of them is now young.)* ἐν Ἐπιδαύρῳ νεότης πρὶν ἔδεκτο, Ist. 8, 150, in Epidauro, i. e. in certaminibus Æsculapiis, juventus sua eum antea excepit, i, e. juvenis ibi vicit. ἥκων νεότητι, veniens ad juventutem, Ol. 10, 103, ad pueritiam revertens senex. νεότητι μὲν, juventuti quidem tuæ, Py. 2, 115. σὺν νεότητι, Ne. 9, 104.

νεοττὸς, ὁ, vide sub νεοσσός.

νεούτατος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) recens et modo vulneratus. a νέος. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, Σ, 536, de pugna. αἷμα κατέῤῥει νεουτάτου χειρὸς, Ν, 539.

νεοχμὸς, ὁ, vide sub νέος, ad finem.

νέπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) qui est sine pedibus; vel, qui est exiguis et brevibus pedibus, ut pæne similis sit carenti iis, ὀλιγόπους, μικρόπους, καὶ διὰ τοῦτο ἐγγὺς ἄποδος. nam α privativum, et νη στερητικὸν, quod correpte νε scribitur, ponuntur etiam ἐπὶ ὀλιγότητος. quæ observatio etiam locum habere potest ad ἀνιπτόποδας, ut notetur is, qui raro et sine apparatu delicatiore pedes lavat. φῶκαι νέποδες καλῆς Ἁλοσύδνης, phocæ humilibus pedibus, quibus in terra ægre utuntur, et quæ sunt peculium pulcræ Halosydnæ, deæ maris, δ, 404, ubi ergo est epitheton *der meerkälber, (of seals.)* hinc quidam potius a νέω, nato, vocem compositam esse volunt, ut νέπους sit ὁ νήχων ποσὶ, ὁ νηξίπους, qui pedibus ad natandum magis uti potest quam ad gradiendum in sicco, *schwimmfüssig. (web-footed.)* sunt tamen quoque, quibus νέποδες sunt, τέκνα, ut istæ phocæ dictæ sint, natæ illius deæ, i. e. maris ipsius: nam κατά τινα γλῶσσαν, νέπους est ὁ ἀπόγονος, unde Latinorum est nepos. sed præstat prius. de posteriori significatu vide Theocritum Id. 17, 25, ubi notat nepotes: non vero, ut ridicule quidam vertunt, sine pedum usu.

νέρθε, et **νέρθεν**, (Ἔρα) adv. in terra. infra. idem ac ἔνερθε. νέρθε δὲ ποσσὶν ἤϊε, pedibus infra ibat, Η, 212. ῥαίνοντο (ἵπποι) δὲ νέρθε κονίῃ, adspergebantur infra pulvere, Λ, 282. et 538, αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο. sic et Υ, 500. νέρθε δὲ ποσσὶν ἔσσυμαι, pedibus infra moveor, Ν, 78, coll. 75. Κρόνον Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε, Saturnum infra terram sedere fecit, Ξ, 404. νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλου, sub cerebro, Π, 347. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται, Χ, 452, genua subtus torpent. οἳ (Castor et Pollux) καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχουσιν, λ, 301, qui et sub terra honorem a Jove habent. νέρθε τε γοῦνα, υ, 352.

νέρτερος, α, ον. (Ἔρα) inferior. idem ac ἐνέρτερος. q. v. per aphæresin. οἵπερ νέρτεροί εἰσι θεοὶ, qui dii sunt sub terra degentes, veluti pœnæ causa, Ο, 225.

νεῦμαι, pro contracto νοῦμαι, vide sub Νέομαι, ad initium.

νευρὰ, (ionice νευρὴ) ᾶς vel ῆς. ἡ. (Νέω) nervus in arcu, *die sehne am bogen, (the string of a bow.)* dicta a τὸ νεῦρον, ex quo antiquitus fieri solebat. ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν, Δ, 118, ad nervum apte ponebat sagittam amaram. et 123, νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, cum attraheret nervum. et sic jaculabantur antiquissimi, etiam αἱ Ἀμαζόνες: sed, μέχρι καὶ εἰς τὸ δεξιὸν οὖς αὐτὴν ἐντανύειν, recentiorum sagittariorum erat conf. τανύειν. *die alten hielten den bogen vor der brust, und die sehne ward gegen die rechte brust gezogen; die neuern hielten ihn gegen den kopf, besser zu zielen, und da zog sich die sene beym abschiessen gegen das rechte or: und die rede ist vom schützen selber, und von seiner stellung, (the ancients held the bow before the breast, and the string was drawn towards the right breast: the moderns held it before the head for the purpose of taking better aim, and the string in shooting was drawn towards the right ear: and the matter relates to the protection of the body, and the position of the bow.)* ὀϊστὸν ἔθηκεν ἐπὶ νευρῇ, pro ἐπέθηκεν, Θ, 324, i. e. τὰς τοῦ ὀϊστοῦ γλυφίδας ἐπέλασε τῇ νευρᾷ. et 328, ῥῆξε δὲ οἱ νευρὴν, lapide magno conjecto versus eum, disrupit ei nervum in arcu. coll. 325, ubi αὖ ἐρύειν est retro trahere nervum: et παρὰ ὦμον cum sequentibus, notat locum quem destinabat sagittarius feriendum, et quo dirigere sagittam volebat. ὃν ἔβαλε ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, Λ, 476. et 663, ἰῷ ἀπαὶ νευρῆς βεβλημένον. αὐτῷ εὐστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξε, ἐρύοντι (quod pertinet ad οἱ, i. e. αὐτῷ) ἐπὶ ἐκείνῳ, contra illum, Ο, 463, ubi vides, contortum fuisse ex nervis bubulis. et 469, νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον. νευρὴν ἐντανύσαι, τ, 587, nimirum extra usum nervus ad unum tantummodo cornu alligatus erat; ad usum vero nervus debebat alteri cornu circumponi: et hoc est ἐντανύειν. ad id efficiendum in magno et valido arcu viribus opus erat, ut sic curvaretur genu imposito, ut nervus huic alteri cornu posset circumdari, vel cornu nervo inseri. sic φ, 97, ἐώλπει νευρὴν ἐντανύσειν. et 127, ἐπιελπόμενος. et 410, πειρήσατο νευρῆς, (sc. cum jam esset circumposita cornu alteri, et arcus sic contentus) ἡ δὲ καλὸν ἄεισε, tentabat nervum manu, et is sonabat acute, utpote acriter tensus. et 419, εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε. οὔτις ἐδύνατο βιοῦ νευρὴν ἐντανύσαι, ω, 170, *dran spannen die sehne an das andre horn des bogens, und auf solche art den bogen spannen, (stretch the string to the other horn of the bow and thus bend it.)* ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν, Θ, 300, 309, pro ἀπὸ νευρῆς, a nervo misit sagittam. priscorum tamen quibusdam placet, νευρῆφιν adverbialiter quasi positum intelligere, et ἀπὸ ad verbum trahere, ἀπίαλλεν, *er schoss ab, mit der sehne, (he shot the arrow from the string.)* sic, Ν, 585, ὁ μὲν ἔγχεϊ ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δὲ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ, ubi tamen satis clare apparere videtur, νευρῆφιν esse cum paragoge pro νευρῆς, et subintelligitur βάλλειν, coll. 586. nisi quod quidam ὑφὲν legi jubent, ἀπονευρῆφι, ut tamen adverbialis positio defendatur. sic Ο, 313, ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῶσκον, saliebant. et Π, 773, ἰοὶ πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες, ruentes. et Φ, 113, βαλὼν ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. et λ, 606, ἔχων ἐπὶ νευρῆφιν (νευρῆς) ὀϊστὸν, ubi alii adverbialiter legunt ἐπινευρῆφιν. νευρᾶς βαρυφθόγγου, Ist. 6, 50.

νεῦρον, ου. τό. (Νέω) nervus, *eine sehne, (a sinew.)* robur, *die stärke, beste kraft, (strength, greatest vigour.)* filum ex nervo factum, *ein starker faden, (a strong string.)* est a νεύω, nam nervi sunt fons omnis motus corporei in animalibus. ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, ut vero vidit nervum et hamos extra vulnus esse, Δ, 151, ubi sic dicit nervum illum bubulum, quo circumligata erat sagitta superne, ut ferrum arundini sagittæ affixum eo firmius sederet, νεῦρον, τὸ κύκλῳ σφίγγον τὴν τοῦ σιδήρου τοῦ βέλους ἐμβολὴν, *der band von sehnen, der um das holz gewunden war oben wo das eisen sass, (the string that bound on the iron barb of an arrow.)* et quia hami in ferro erant infra cuspidem prominentem, retro reflexi: hinc intelligis, hoc ligamen nerveum in superiori parte sagittæ fuisse proxime infra hamulos illos. igitur non alte penetrarat sagittæ cuspis, et facili negotio poterat extrahi; quæ si altius penetrasset, ut hami acuti una subiissent carnem cum nervo illo subligato, exscindenda fuisset, ampliato vulnere per cultrum chirurgicum. ἔγχεος αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη, nervi disscissi sunt a cuspide hastæ, Π, 316, sc. nervi in sura pedis. εἷλκε δὲ, ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια, traxitque, simul capiens digitis crenas sagittæ et nervum bubulum, Δ, 122, ubi nervus

arcus sic vocatur, ex nervis bubulis factus: ut sit περίφρασις τῆς νευρᾶς, ἥ ποτε ἐκ τῶν νεύρων ἠρτύετο. κατακρουόμενα γὰρ βόεια νεῦρα, εἶτα ξαινόμενα καὶ κλωθόμενα, συνεστρέφοντο καθὰ καὶ σχοῖνος, καὶ οὕτως ἐχρησίμευον εἰς ῥαίβωσιν τόξου. post Homerum adhibiti sunt ἱμάντες βόειοι contorti. his locis ergo proprie positum nomen. metaphorice notat robur, ut, si quis pecuniam dicat νεῦρα πραγμάτων. Vide sub αἰδοῖος, ad finem.

νεῦσις, ἡ, vide sub ἐπινεύω.

νευστάζω, (Νέω) nuto frequenter, caput firmum tenere non possum vel non teneo, caput demitto. Αἰνείας ἐβεβήκει, νευστάζων κόρυθι, Υ, 162, nutans conum in galea. ὀφρύσι νευστάζων, oculis frequenter innuens et signum dans, μ, 194. ἔβη, νευστάζων κεφαλῇ, σ, 153, motitans caput; ut solent, quibus displicet aliquid, et qui curarum ancipitium sunt pleni: vel et, vergens caput versus terram, ut solent cogitabundi. et 239, Ἶρος ἧσται (sedet) νευστάζων κεφαλῇ, capite demisso et nutante, coll. 236. id verbum, extruso ε, dicitur νυστάζω, f. άξω, dormito sic ut capite frequenter nutem. quod deinde metaphorice notat, negligens et non attentus sum. hinc est ὁ νυστακτὴς ὕπνος, Aristoph. Vesp. 12, coll. Aves, 639, οὐ νυστάζειν ἔτι ὥρα ἐστὶν ἡμῖν, jam non tempus nobis est dormitandi et negligenter agendi.

Νεύω, f. εύσω. (Νέω) nuo, capite moto nutum do. est a νέω, moveo, interserto υ, *ich nicke, (I nod.)* νεύσω μέν σοι ἐγὼ κεφαλῇ, innuam tibi capite, π, 283. coll. φ, 431. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν, terribiliter crista galeæ superne nutabat, Γ, 337. Λ, 42. Π, 138. Ο, 481. χ, 124. λόφον ἱππιοχαίτην, δεινὸν (neutrum adverbialiter) ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος (a summa galea) νεύοντα, Ζ, 470. ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι (splendentibus conis) νευόντων, Ν, 133. Π, 217, qui genitivus participii pendet ab omisso ἀνδρῶν, vel λόφων, nutantium capite virorum, vel, nutantibus galearum cristis. νεῦσε (ἔνευσε, sc. Ζεὺς, nutu suo confirmavit) δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, Θ, 246, ubi simplex est pro composito ἐπένευσε, annuit ei. νεῦσε Αἴας Φοίνικι, Ι, 223, nutu capitis signum ei dedit. νεῦσε, ἐπί οἱ καλέσας, nutu capitis eum ad se vocabat, ρ, 330, i. e. προσεκαλέσατο νεύματι. οὕτω νῦν μνηστῆρες νεύοιεν κεφαλὰς, ita nunc utinam proci nutarent, quod attinet capita eorum, nec possint ea erecta ferre, σ, 236, coll. 238, 239. νεῦσον, Κρονίων, annue, O Jupiter, Py. 1, 137.

νεφέλη, ης. ἡ. (Φάω) idem quod νέφος. notat etiam retis subtilioris speciem, sicut νέφος. ἐκ νεφελάων Διὸς, i. e. ἀέρος, Β, 146, ex quibus venti vehementiores oriri videntur. hinc et Jupiter, quia ejus dicuntur nubes, vocatur νεφεληγερέτης, i. e. νεφέλας ἀγείρων, καὶ οὐκ εὔδιος ἢ εὐδίαν ποιῶν, quando aër non est serenus. νεφέλαι Διὸς possunt ergo esse simpliciter αἱ ἀέριαι. quoniam tamen Ζεὺς simul est nomen supremi dei, hinc per νεφεληγερέτης etiam suprema potestas divina indicatur, quoniam per nubes et pluvias alitur terra, et hominibus in nubes nihil juris est. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, Ε, 186, de deo aliquo, invisibiliter præsente. sic Apollo, εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, indutus humeris nubem, Ο, 308. et dii, ἀμφιέσαντο ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν, Υ, 150. τὸν ἐρύσατο Φοῖβος κυανέῃ νεφέλῃ, Ε, 345, eum servavit atra nube, i. e. ex ardore solis sicca erat planities, et hinc densissimus pulvis excitabatur a pugnantibus, ut in ista caligine feliciter evaderet hostem. et 522—526, νεφέλαις ἐοικότες, ubi pugnatores firmiter stantes, nec cedentes, comparantur nubibus, tempore tranquillitatis in aëre nihil motis. ἐφέσαντο νεφέλην καλὴν χρυσείην, induti erant, Jupiter et Juno, Ξ, 350, coll. 343. σὺ ἐκρέμω (pendebas) ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαις, Ο, 20. et 192, Ζεὺς δ' ἔλαχε (in portionem suam accepit) οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν, inquit Neptunus. κινήσει πυκινὴν στεροπηγερέτα Ζεὺς, submovere solet densam nubem fulgurum congregator Jupiter, Π, 298. πορφυρέῃ πυκάσασα ἑαυτὴν, de Minerva in terras descendente, Ρ, 551. et 591, τὸν δὲ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα, doloris atra nubes. sic et Σ, 22. ω, 314. et de moriente, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε κυανέη, Υ, 417, coll. Π, 315. δ, 180. συνῆγεν νεφέλας ἐτάραξε δὲ πόντον, ε, 291. ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι, νῆες Phæacenses, ϑ, 562, ubi utrumque est idem, caligine multa involutæ, i. e. invisibiliter. sic de Cimmeriis, habitantibus sub cœlo nebuloso, κεκαλυμμένοι, λ, 15. νεφέλη δέ μιν (scopulum illum) ἀμφιβέβηκε (circumdat) κυανέη, μ, 74, et sequitur τὸ μὲν, pro ὅ, quasi præcessisset νέφος. et 405, κυανέην ἔστησε Κρονίων ὑπὲρ νηός. sic et ξ, 303, nubem fulminibus prægnantem atram. νεφέλης παίδων, filiorum nubis, i. e. pluviarum, Ol. 11, 3. ἐριβρόμου στρατὸς, nubis valde frementis exercitus, Py. 6, 11, i. e. imber et procella cum tonitrubus. νεφέλα παρελέξατο, concubuit cum nube, Py. 2, 67, nam Dores non solum mutant η in α, sed et Iota subscribendum omittunt. νεφέλα ἐν ταύτῃ, Ist. 7, 38, i. e. in hoc bello vel prœlio. νεφέλην ξανθὴν ἀγαγὼν, sc. Ζεὺς, Ol. 7, 90. κελαινῶπιν, nubem nigram, Py. 1, 13, i. e. ὕπνον, nigredinem oculis offundentem. νεφέλην φόνου, Ne. 9, 90, nubem cædis, i. e. pugnam mortiferam.

νεφεληγερέτης, ου. ὁ. (Ῥέω) nubes congregans et conjungens. est epitheton solius Jovis, ab ἡ νεφέλη, et ἀγείρω. physice autem Jupiter est aër superior, in quo nubes pendent. terminatio, accentu manente, sæpe est νεφεληγερέτα in nominativo. Α, 511, 560. Δ, 30. Ε, 888. Η, 280. Ξ, 293, 341, atque ibi maxime apposite, quia sermo est de nube. Ο, 220. Υ, 19. Χ, 182. Ω, 64. α, 63. νεφεληγερέταο, genitivus Æolicus, Ε, 631. Υ, 10. Φ, 499. præterea competit hoc epitheton Jovi, quatenus in sensu theologico est Deus summus. Vide supra.

νεφελοστασία, ἡ, vide sequens, aliquanto sub medio.

νέφος, εος. τό. (Φάω) nubes densa, *eine dicke wolke, (a thick cloud.)* est a particula negandi νὴ, et τὸ φάος, lux: nam νέφος est στέρησις φάους, privatio vel impeditio claræ lucis diurnæ. inde est ὁ νόφος, γνόφος, δνοφερὸς, et τὸ κνέφος et κνέφας, et ὁ ζόφος, et νείφω, etc. ἐπήγαγεν αὐτῷ κυάνεον νέφος Φοῖβος, Ψ, 188, super induxit ei sol nigricantem nubem, sc. cadaveri Hectoris, ne a calore deformaretur. et huic κυανέῳ oppositum est νέφος χρύσεον, Ξ, 243, 244, quo contexit se Junonemque Jupiter, coll. 350, 351, et est nubes in supremo aëre, quæ ab æthere inficitur rufo colore. tales sunt maxime αἱ ἐαριναὶ nubes. fabula de Jove postea ficta ex hoc epitheto, quod ex aurea nube Rhodiis fuderit divitias die Minervæ natalitio, ut narrat Pindarus, Ol. 7, 62, ad quam fictionem Homerus ansam præbuit Β, 670. re vera, per artificiosa opera lucrati sunt Rhodii magnas opes. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε χρύσεον, Σ, 205, 206, i. e. φλογῶδες, nam fulgor cassidis ejus præstringebat intuentium oculos, ut ipsum adspicere nequirent, quasi involutus esset nube ignea. sicut et terror eum comitabatur quacunque vaderet; qui terror est ἡ αἰγὶς, 204. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον, Δ, 275—278, *eine schwarze gewitterwolke, (a black thunder-cloud,)* actam a Zephyro, nigram et horribilem visu, ferentem secum imbres. et ibi parabola est de tali nube ad exercitum hostilem venientem. ἀπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, Π, 364, vide οὐρανός. ἀμφὶ αὐτὸν ἐστεφάνωτο θυόεν, Ο, 153, circa ipsum (Jovem) circumdata erat nubes odora, i. e. aër a floribus et herbis erat εὔοδμος ἢ εὐώδης, simulque paullo crassior. observant physici Græci, τὰ ὀκτὼ σταδίοις ὑπερέχοντα τῆς γῆς ὕψη οὐ νεφελίζεσθαι, ultra octo stadia a terra non adscendere nubes. et h. l. sermo est de cacumine montis, quod solet sæpe esse nebulosum. τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν Ἀθήνη θεσπέσιον, Ο, 668, nubem caliginis divinitus factam depulit iis ab oculis, i. e. nebulam. coll. Ρ, 372, νέφος οὐ φαίνετο πάσης γαίης, sed erat αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, et pugnabant viri ὑπ' αἰθέρι: ut ad γαίης desit ὑπὲρ, nulla erat nubes super terra. κονίη ἀειρομένη ὥστε νέφος, pulvis excitatus in altum velut nubes, Ψ, 366. ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, aut aperire densas nubes aut concludere, Ε, 751. Θ, 395, ubi nubes velut januæ ædium dicuntur aut expandi aut obdi. ἴριδας ἐν νέφεϊ στήριξε Ζεὺς, Λ, 28. ὑπαὶ νεφέων, sub nubibus, quæ premunt aërem et excitant ventos, Ο, 625. alio sensu, sub nubes, in altum, Π, 375. et, in alto aëre, Ψ, 874. ἐκ νεφέων φαίνεται ἀὴρ ἐρεβεννὴ, ex nubibus apparet caligo atra, Ε, 864, nubes atra fulminibus prægnans. οἷος ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα, Λ, 62, 63, qualis ex nubibus mox apparet magna stella tota lucens, mox rursus subire solet umbrosas nubes: sicut id accidit, quando nubes multæ vagantur per cœlum. ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς, quando ex nubibus volat nix, Ο, 170. αἰετὸς εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν, Χ, 309, aquila vadit versus campum et descendit ex atris nubibus, quippe antea altissime volans. ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν, Ε, 867, Mars, simul cum nubibus iens in cœlum: ubi nubes pulveris a pugnantibus excitata in altum aërem intelligitur. ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν ἧστο, Ν, 523, ubi ob metrum duplex Sigma, pro νέφεσιν. Ἴδην νεφέεσσιν (ionice et poëtice, pro νέφεσιν) κατεκάλυψε, Ρ, 594. sic, συνεκάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον, ε, 293. et 303, οἵοισι περιστέφει οὐρανὸν Ζεύς. γαῖαν, ι, 68. et 145, κατείχετο γὰρ νεφέεσιν, sc. ὁ οὐρανὸς, vel, ἡ σελήνη, detinebatur ne luceret. συνεκάλυψε γαῖαν, μ, 314. ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, in alto habitantes ambo, Jupiter et Minerva, π, 264, i. e. majestas principalis et sapientia. ἄνεμοι νέφεα σκιόεντα διασκιδνᾶσι, Ε, 525. στυφελίζει Ζέφυρος, Λ, 305, agitat. δονήσας σκιόεντα, Μ, 157, agitans opacas nubes. κλονέοντες, Ψ, 213, agentes. σφαῖραν ῥίπτασκε ποτὶ, pilam jaciebat ad nubes umbrosas, ϑ, 374. sic de ramis arborum Tantali, λ, 591. ἐβρόντησεν ὑψόθεν ἐκ νεφέων Ζεὺς, υ, 104, coll. 114, οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ, ex quo apparet, ἐκ νεφέων attice dici τόπον τῶν νεφέων, i. e. τὸν οὐρανὸν, vel τὰ ἄνω in genere: nam tonitru hoc fiebat præter naturam, sudo cœlo, 103, et Attici ponere solent rem in loco contentam, pro loco continente eam: e. c. οἱ ἰχθύες, i. e. forum in quo pisces veneunt. cæterum oraculum monuit aliquando, ne ponatur urbs eo loco, ubi ἐν αἰθρίᾳ ὑετὸς (sudo cœlo pluvia) esset visus: intelligebat autem lacrimas sine causa fusas. αἱ μὲν (ὄρνιθες) ἐν πεδίῳ ἵενται (vadunt, εἰς vel πρὸς) νέφεα, πτώσσουσαι, χ, 304, aves in campo, quando falcones et accipitres ex montibus eas invadunt, properant ad νέφεα, per quæ Eustathius intelligit speciem δικτύων, retium, ab Aristophane (in Avibus, 195, et 528.) νεφέλας vocatam. nam comparantur h. l. μνηστῆρες aviculis, quæ, λίνων αὐταῖς ἱσταμένων, i. e. δικτύων, (quando retia iis sunt statuta) εἶτα αἰγυπιῶν ἐπιόντων, (invadentibus eas accipitribus, qui dicuntur ἐξ ὀρέων, quia ibi habitant et nati sunt, non vero quia nunc præcise inde veniunt) πτήξασαι, ἐπὶ νέφεα ἵενται, i. e. δικτύοις ἐμπελάζουσι, ubi capiuntur et exhilarant venantes. ab his retibus, expansis contra aviculas, dicitur ἡ νεφελοστασία locus ille, ubi re-

tia sunt constituta. apparet ergo, venationem per aves rapaces ab hominibus institutam, jam Homeri ævo notam fuisse. nisi tamen per νέφεα intelligitur cœlum altum: solent enim aviculæ, e. c. alaudæ, nubes altas petere, si conspiciunt accipitrem. sed prius longe præstat. θανάτου μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν αὐτὸν, Π, 350. δ, 180. νέφος πεζῶν, nubes, i. e. densa multitudo, peditum, Δ, 274, quæ metaphora est audax, sed lenitur sequentibus. sic Livius de Antiocho dicit, (Lib. 35. c. 49.) regem jactare *nubes* peditum equitumque. habet et faceti nonnihil hæc metaphora: nam νέφος est οὐράνιον, τοῦτο δὲ περιπέζιον. sic, νέφος πεζῶν, μυρίοι, Ψ, 133. κυάνεον νέφος Τρώων, Π, 66, nigricans nubes Trojanorum, ἡ στρατιωτικὴ πύκνωσις, καὶ μελανία τις ἐκ πυκνώσεώς τε πολλῆς καὶ ἐκ τῆς σιδηρίας ὁπλίσεως. nam gregariorum militum galeæ et thoraces erant plerumque nigricantes. cæterum apta h. l. dictio, quia Τροίη ἠνεμόεσσα et in alto sita ibi dicitur: ex alto autem veniunt nubes. ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν, Ρ, 755, i. e. πολὺ πλῆθος: nam tanta multitudo nigrarum avium volans obfuscat aërem, et est nubi similis. et 243, πολέμου νέφος (pugnæ nubem, nam est accusativus) περὶ πάντα καλύπτει Ἕκτωρ, i. e. pugnam late diffusam et acrem: nisi malis in nominativo per appositionem ad Ἕκτωρ intelligere, et περὶ avulsum a καλύπτει putare, sicut Amphiaraus vocatur πολέμου νέφος, Ne. 10, 16, propter fortitudinem suam qua ingruebat velut tempestas aliqua in hostes, et propter magnitudinem exercitus. sed tamen ejusmodi dithyrambicæ locutiones Homero sapienti familiares non sunt. νέφος λήθης ἐπιβαίνει, Ol. 7, 83, nubes oblivionis supervenire solet. et hæc metaphora est aptissima. ἐκ νεφέων, respondit Jupiter, Py. 4, 350.

νεφρίδιος, ία, ιον, vide sequens.

νεφρὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) ren, *die niere, (the kidneys.)* deinde improprie et ἀστείως, etiam οἱ ὄρχεις, testiculi, vocantur νεφροί. est nomen compositum ex νέον, novum, recens, et φέρω, quia renes semper novam secernunt et in vesicam deferunt urinam, imo fortasse etiam semen. hinc est νεφρίδιος, ία, ιον, ad renes pertinens.

ΝΕ'Ω, f. νήσω et νεύσω. est, ex notione prima, *moveo*, κινέω, factumque ex sono jubentium ut quid fiat, vel operantium strenue. deinde in specie est, *acervo, glomero*, σωρεύω. it. *nato*, fluctuo, *ich schwimme, (I swim,)* in quo significatu maxime futurum est νεύσω. notat et *eo, ich gehe, (I go.)* et si accuratius inquiras, existimes, hanc radicem pertinere ad Ἕω, vado, ad cujus familiam etiam νέομαι, in notione vadendi, jam retulimus. sed quia nimis multa ab hoc νέω descendunt, noluimus hoc non separatim ponere. nam hinc est et νάω, i. e. ῥέω, fluo; et ἡ ναῦς, in quam multa σωρεύονται, ἣν σωρὸς ἐγκείμενος βαρύνει, et quæ ipsa natat moveturque: et ὁ ναὸς, et ναίω, habito, et τὸ νᾶμα, fluentum, et αἱ Νηΐδες, et νεύω, nuo, etc. οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον (pro ἔνεον, ob metrum) ἔνθα καὶ ἔνθα, Φ, 11, i. e. ἐκολύμβων, natabant; et sermo est de fugientibus, et in flumen compulsis, hostibus. χείρεσσι νέων, manibus natans et promovens se in mari, ε, 344. et 442, ποταμοῦ κατὰ στόμα ἷξε νέων, ad ostium fluminis advenerat natans. νεῖν γε μαθεῦμαι, natare sane discam, Theocr. Id. 11, 60. ἕσα νέομαι, quæ concinno et compono, Py. 8, 99, i. e. γράφω. hinc est compositum ἐπινέομαι. Herodot. II, 101, δηλώσω τοῦτο, καὶ ἐπινήσομαι, indicabo id, et adjungam scribendo.

νέω, fila jungo, vide sub νῆμα.

νεωκόρος, ὁ, vide sub κορέω, prope finem.

νεὼν, ῶνος ὁ, νεωρεῖν, νεώριον, τὸ, νεώσοικος, ὁ, vide sub ἐπίστιον.

νεώτατος, άτη, ατον. (Νέω) recentissimus, minimus natu. *der neueste, der jüngste, (the latest, youngest)* γενεῇ (natu) δὲ νεώτατος ἔσκεν ἁπάντων, Η, 153. sic, γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν, inter vos, Ξ, 112. νεώτατος ἔσκε γόνοιο, Υ, 409, sc. τοῦ Πριαμικοῦ γόνου, *des Priamus jungster son, (Priam's youngest son.)* οὔτε νεώτατος ἐσσὶ μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον, Ψ, 476, non adeo es minimus natu inter Græcos: nam erat μεσαιπόλιος. τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται, α, 352, nam novis capiuntur homines, decies vel centies decantata fastidiunt. sic Ἀθηναίοις ἀεὶ ἦν ἔφεσις καινόν τι ἀκούειν. ἁπλῶς ἀοιδαῖς χαίρουσιν ἄνθρωποι, μᾶλλον δὲ τῇ νέᾳ, καὶ μάλιστα τῇ νεωτάτῃ. locum ex Pindaro, sub νεώτερος citatum, vide. et Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος scripsit, οὐκ ἀείδω τὰ παλαιὰ, καινὰ γὰρ κρείσσω: νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει, (κατὰ) τὸ παλαιὸν δὲ ἦν Κρόνος ἄρχων: ἀπίτω Μοῦσα ἡ παλαιά. Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, κ, 552, et hinc maxime improvidus. τεὸν χρέος νεώτατον, Py. 8, 46, tuum debitum, quod tibi debeo, recentissimum est.

νεωτερικὸς, ἡ, ὸν, vide sub νεοίη.

νεώτερος, έρα, ερον. (Νέω) recentior, junior. οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν, Ο, 569, de Antilocho. σὺ γὰρ γενεῇ νεώτερος, natu minor, Φ, 439, et vide, ἐμπειρίαν καὶ σύνεσιν ἐπιμαρτύρεται (adjudicat testimonio suo) τῇ πολυχρονιότητι. πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι σεῖο, Ψ, 587, ubi modestus adolescens regius id pro causa adfert, cur cedere debeat seniori Menelao. reperitur idem comparativus in sensu fere positivi, sic tamen ut comparatio involvatur, quam Germani efferunt per, *ziemlich jung, (rather young.)* πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, νεωτέρου, Ω, 433. ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, γ, 49, coll. 50, 52, 53. ἠὲ νεώτερός εἰμι, φ, 132, *oder ich bin noch zu jung dazu, (or I am yet too young for that.)* νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι, cum juvene pugnare, σ, 52. et 31, πῶς σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο. αἴκε νεώτερον ἄνδρα, si forte tam adolescentulum impuleris verbis tuis, β, 188. οὐδέ κε φαίης (non sane putares) ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, virum adolescentem sic apta loqui posse, γ, 125, *ein so junger mann so geschickliche dinge vortragen werde, (that so young a man should discourse so discreetly.)* ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα ἐρξέμεν: αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσι, η, 293, 294, ut non sane sperare possis, juvenem occurrentem facturum fuisse: semper enim juniores sunt incogitantes. νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων, Ψ, 643, nunc vero juniores subeunto opera talia. αἰχμὰς αἰχμάσσουσι νεώτεροι, Δ, 324, hastas vibrabunt juniores. οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι υἷες Ἀχαιῶν; an non sunt alii juniores? Κ, 165. ἄλλοι φιλότητι νεώτεροι ἄνδρες ἕπονται, γ, 363, alii juvenes ex caritate ejus sequuntur eum, *gehen aus freundschaft mit, (accompany him out of friendship.)* νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν, κ, 395, coll. 396, et hic est fructus τρυφῆς μετρίας: sermo enim ibi est de mutatis a Circe, et deinde restitutis in integrum. ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο, Α, 259, inquit Nestor ad Agamemnonem et Achillem. μή τι νεώτερον ἐξ αὐτῶν ἀναστήσῃς κακὸν, Py. 4, 275, ne quod recentius, et a me nondum cogitatum, malum exsuscites propter hæc; ἐπιβλαβές τι, νεωτερισμόν τινα, rem novam moliendam. αἴνει παλαιὸν οἶνον, ἄνθεα δὲ ὕμνων νεωτέρων, Ol. 9, 75, lauda vinum vetus, at flores hymnorum novorum, oden quam recentissimam. confer superlativum, et locum ex α, 352.

νεωχμὸς, ὁ, vide sub νέος, ad finem.

νὴ, (Ναὶ) est particula adseverandi, idemque quod ναί. quidam codices eam legunt pro νὺ, Γ, 164. est vero et particula inseparabilis, partim negans vehementer, e. c. νηλεὴς, minime misericors. partim intendens, e. c. νήχυτος, valde diffusus et effusus. conf. τύνη, sub ΣΥ. necnon μὰ, et νέπους.

νηγάτεος, ία, εον. (Γάω) est vel νεωστὶ γινόμενος, quasi νεήγατος, noviter factus; vel alibi est ex νὴ στερητικῷ, et τὸ γατὸν, i. e. γεγενημένον, quasi ἀγένητος, non factus, ἀχειρότευκτος. nam ut a τείνω (ex τάω) fit τατὸς, sic a γείνω (ex γάω) fit γατὸς, natus, factus. χιτῶνα καλὸν, νηγάτεον, Β, 43, ubi notat tunicam novam. κρηδέμνῳ καλῷ νηγατέῳ, Ξ, 185.

νήγρετος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) non excitatus, non ad vigilandum erectus. est hoc factum ex ἀνήγρετος, quod est pro ἀνήγερτος, adjectivo formato ex tertia sing. præt. perf. pass. et α privativo, interserto ν euphonico. qui non excitatur. est ergo νήγρετος per aphæresin, et transpositionem litterarum. ἵνα νήγρετον εὕδοι, ν, 74, sc. ὕπνον, ut dormiret non excitatus e somno. et 80, νήγρετος ὕπνος, *ein schlaf, daraus man nicht erwachet biss man völlig ausgeschlafen hat, ein fester schlaf, (a sleep, from which one does not awake till he is refreshed, a sound sleep.)*

νηδύϊα, ίων. τά. (Νέω) intestina quæ in alvo continentur, τὰ κατὰ νηδὺν σπλάγχνα, quæ et τὰ ἐντόσθια et τὰ ἔνδινα dicuntur, et τὰ νήδυα, ύων. ἔγχος αὐτῷ ἐν νηδυΐοις κραδαινόμενον, Ρ, 524, hasta in visceribus ei tremens, postquam ibi hæserat. Vide sub ἔντερον.

νηδύμιος, ὁ ἡ, vide sequens.

νήδυμος, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) dulcis, suavis, delectans. idem quod ἡδὺς, cum paragoge et præfixo ν. recentiores dixere νηδύμιος, et ἥδυμος, quod posterius etiam propius est origini suæ. est in poëta epitheton somni dulcissimi et alti. Β, 2. Κ, 91, 187. Ξ, 253, 242, 354, nam nihil somno dulcius est fessis. Π, 454. Ψ, 63. δ, 793. μ, 311, 366. ν, 79. qui hanc vocem a δύω vel δύνω, subeo, cum particula negativa νὴ, compositam esse volebant; explosi sunt ab antiquis: sicut et illi, qui a νὴ ἐπιτατικῷ, quasi esset ὁ ἄγαν δύνων.

νηδὺς, ύος. ἡ. (Νέω) alvus. *der bauch, (the belly.)* notatque in specie, vel ventriculum, in quem cibi ingeruntur et recipiuntur, vel uterum, qui impletur fœtu. ponitur et alibi de cavitate qualibet, in quam quid congeritur. est a νέω vel νηέω, coacervo, congero, impono. ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε, Ν, 290, vel pectori vel ventri occurrerit telum missum. αὐτὸν βάλε μέσον ἄκοντι, ἐπάγη δὲ ἐν νηδυῒ χαλκὸς, Υ, 486, hunc percussit medium jaculo, et ferrum infixum est alvo. υἱοί ἐννεακαίδεκα μέν μοι, ἰῆς ἐκ νηδύος, ἦσαν, inquit Priamus, Ω, 496, filii novemdecim mihi erant ex uno eodemque utero, Hecubæ scilicet. ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν, ι, 296, postquam implevit cibo et potu magnam alvum, quæ erat πολυχανδής. cæterum hinc est ὁ ἡ ὁμονήδυος, ου, uterinus frater vel soror. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη, Callimach. in Dian. 160, de Herculis voracitate, *der wanst, (a paunch.)*

νηέω, f. νηήσω. (Νέω) acervo, congrego, compono, consuo. est a νέω, f. νήσω: et Germanorum *nehen, (to sew,)* suere, est ejusdem originis. η ergo est littera interserta, Ionico more. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω, navem multo auro et ære onerato, Ι, 137, i. e. σωρευσάτω, *er mag häufig beladen, (he may heavily load:)* et hæc figura est etymologica; nam ναῦς sic dicitur διὰ τὸ σωρεύεσθαι ἐν αὐτῇ τὰ ἀγώγιμα. est imperat. a. 1. m. pro νηεάσθω, a νέω, f. νήσω, pro quo ionice est νηέω. et 279, νῆας νηήσασθαι ἅλις χρυσοῦ. et 358, νηήσας εὖ νῆας, i. e. σωρεύσας, φορτίσας, *wenn er die schiffe*

voll geladen, (when he had completely loaded the ships.) νήεον (pro ἐνήεον) ὕλην, coacervabant ligna, *sie legten holz auf einander, (they piled up wood,)* ut construerent rogum, Ψ, 139, 163. et 169, περὶ δὲ δρατὰ (excoriata) σώματα νήει, pro ἐνήει, circumque mactata corpora accumulabat, περιεσώρευε, imponebat rogo. ἐπὶ ἀπήνης νήεον (ἐνήεον) Ἑκτορέης κεφαλῆς ἄποινα, Ω, 276, in curru componebant redemtionis pretia pro Hectore, ἐσώρευον, *luden reichlich auf, (loaded it.)* πῦρ εὖ νηῆσαι. ο, 321, ignem bene accumulare, i. e. candentes carbones sub acervo cineris abscondere, ut ad usum posteri diei adsit ignis. res ipsa ergo convenit cum εὐνῆσαι πῦρ, i. e. κατευνάσαι καὶ ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ. potest et l. c. esse, bene accumulare, impositis lignis, ut ardeat luculenter. sic, τ, 64, νήησαν (ἐνήησαν) ξύλα πολλὰ, coacervabant ligna multa, ut esset ignis ad lucendum clare, et ad calefaciendum corpus, ἐσώρευσαν. quidam codices locis ex Ψ adductis legunt νήνεον, eodem sensu: nam est et verbum νηνέω, novo ν interserto, et dorice νανέω.

νήθω, f. νήσω. (Νέω) neo, fila agglomero. est a νέω, acervo, sicut a κνάω fit κνήθω, et a μάω i. e. ζητέω fit μήθω, a quo est ὁ Προμηθεύς. πείσεται (patietur) ἅσσα οἱ Αἶσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο, pro ἐνήσαντο, nascenti adneverunt, η, 198, *was die schicksale ihm gesponnen haben, (what the fates have spun for him,)* ut notetur nexus rerum a prævisione divina constitutus.

νήϊος, ΐα, ϊον, (Νέω) est ionice distractum ex νεῖος, navalis. a νεὺς, ἡ, factum adjectivum. ad naves vel ædificandas vel administrandas utilis. νήϊον δόρυ, trabem ad navem ædificandam, Γ, 62, ἐπιτήδειον εἰς νῆα, *zum schiffbau dienlich, (proper for ship-building.)* estque ea res magnæ artis. νήϊον εἶναι, ut ad navem struendam adhibeatur, N, 391. Π, 484. στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, trabem navalem, O, 410. δόρυ μέγα νήϊον, P, 744, *ein grosses holz zum schiffbau, (a large timber for a ship.)* sic, δόρυ, ι, 384. et 498, νήϊα δοῦρα, ligna navalia, i. e. navem. mons in insula Ithaca dicebatur τὸ Νήϊον, quia inde ligna ad naves struendas apta petebantur.

νῆϊς, ιδος. ὁ ἡ. (Εἴδω) nescius. a νὴ, particula negante, et ἴσημι, scio. ἄπειρος, ἀνεπιστήμων, ἄϊδρις. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήϊδα οὕτως ἔλπομαι, adeo rudem, H, 198, coll. 237. nam priore loco loquitur Ajax modeste, et ἀποφατικῶς, non sum rudis: altero loco vero Hector καταφατικῶς et confidenter loquitur, εὖ οἶδα. ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων, Θ, 179, non sum ignarus certaminum. notat ergo νῆϊς, στέρησιν τοῦ εἰδέναι, ὁ μὴ εἰδὼς, ἄτεχνος.

νηκερδὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) non prudens, non commodus. νηκερδέα βουλὴν, i. e. ἀσύνετον, P, 469, nam τὸ κέρδος est ἡ σύνεσις. οὐδέ τι παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες, ξ, 509, nec ullum præter rem verbum inscitum dixisti: et judicat Eumæus κερδαλεόφρονα τὸν ξεῖνον, τοιοῦτος γὰρ ὁ μὴ ἀκερδῆ λαλῶν. sensit Eumæus, ficta eum, sed tamen apta, locutum; hinc lucratur etiam hospes τὸ, χλαῖναν ἐπὶ σκέπῃ λαβεῖν. festive ergo respondet narranti, nullum verbum non commodum locutus es, et olim et nunc.

νηκουστέω, f. ήσω. (Ἄω) non audio, non obsequor. idem ac ἀνηκουστέω. οὐδ' Ἐνοσίχθων νηκούστησε θεᾶς, Υ, 14, i. e. οὐκ ἀνήκοος γέγονε.

νηλεὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἕλω) non miserans, non misericors, non parcens. it. metaphorice, durus, obstinatus, non cedens. οὐδέ σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν, I, 493, non te decet immisericors et durum cor habere, *ein hartes nicht zu bewegendes herz, (an obdurate heart that is not to be moved,)* quale est τοῦ ᾅδου, coll. 158. ἀμύνετο (defendebat) νηλεὲς ἦμαρ, Λ, 484, et 587, ἀμύνετε: i. e. τὸν θάνατον, ἦμαρ θανάσιμον. ἐς σταδίῃ μὲν (in pugna stataria) ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ, N. 514. ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἦμαρ, arce, prohibe, O, 375. νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε, P, 511. et 615, καὶ τῷ μὲν φάος (salus) ἦλθεν, ἄμυνε (ἤμυνε) δὲ νηλεὲς ἦμαρ, et arcuit, sc. is superveniens socius. ὑποφυγὼν, Φ, 57, effugiens mortem. sic et ι, 17. ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων, a civitate et liberis arcens interitum, Θ, 525. νηλεὲς, in vocativo masculino, dure, immisericors, Π, 33, ubi hæc vox præcedit sequens σκῶμμα de mari et saxis, οἷς οὐκ ἔστιν ἐλεεῖν. sic et 204, coll. 203.

νηλὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἕλω) idem quod νηλεής. ἀνηλεής. νηλὴς, I, 628, ubi attice nominativus pro vocativo. ἐμὲ δήσαντες νηλέϊ δεσμῷ, K, 443, me vincientes vinculo non parcente, non remittente. sic, ἐμὲ ἐκοιμίσατε (sopiistis) νηλέϊ ὕπνῳ, μ, 372. νηλέϊ χαλκῷ, Γ, 292. Δ, 348. M, 427. N, 501, 553. Π, 345. T, 266. δ, 743. Θ, 507. λ, 45. ξ, 418. et sic dicitur de gladio, hasta, cultro, securi. νηλέϊ θυμῷ, in malo sensu, ι, 287, 272, 368. Sed in bono sensu, νηλέα θυμὸν, T, 229, ubi sermo est de mortuo cremando, quem oportet cremare habentes animum firmum, postquam eum defleverunt unum diem. apparet ergo, quod ὁ ἔλεος et de parcendo et cedendo ideam adhærentem habeat. νηλὴς γυνὴ, Py. 11, 34. νηλέα, sc. Φάλαριν, Py. 1, 186.

νηλιτὴς, έος. ὁ ἡ. (Λάω) non peccaminosus, non sceleratus, non deflectens ab officio. αἵτε σὲ ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσίν, π, 317. τ, 498. sic, μὲ, χ, 418, coll. 421—425, 432. et duæ ibi fiunt classes ancillarum, quæ herum absentem honorant officiose, et hæ sunt νηλιτεῖς, quæ et νηλίτιδες alibi dicuntur; et quæ honorant eum ejusque domum. est compositum nomen a νὴ, negandi particula, et ἀλείτω, pecco. qui κατ' ἀντίφρασιν vocem hanc positam autumant, pro, valde scelestus; ii et analogiæ vim adhibent, et contextum Homericum minus attendunt.

νῆμα, ατος. τό. (Νέω) filum, *ein faden, (a thread.)* est vox generis, cujus species sunt πηνίον, μίτος, etc. μή μοι μεταμώλια νήματα ὄληται, β, 98. τ, 143. ω, 132. τάλαρον νήματος ἀσκητοῦ (elaborati, perite facti) βεβυσμένον, plenum, δ, 134. sic Hesiodus de araneo, νεῖ νήματα ἀράχνης. nam verbum est et νέω, fila jungo. in genere τὸ νῆμα, dorice νᾶμα, est id quod nendo est effectum, *das spinnwerk, gespinste, (any thing that has been spun.)* Theocr. Id. 15, 27, 30. coll. Id. 24, 74.

νημερτέως, (Ῥέω) adverb. cum terminatione Ionica. ἀληθῶς. ἐγώ σοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω, ε, 98. νημερτέως γάρ σοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, τ, 269.

νημερτὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) non vanus, non aberrans a vero et certo, non mentiens, scopum contingens. etiam, qui facit ne ego errem et scopo excidam. est a particula negativa νὴ, et ἁμαρτάνω, ejusque aor. 2. ἥμαρτον. γέρων ἅλιος νημερτὴς, senex marinus omnia rectissime conjectans, i. e. Proteus, δ, 349, 384, 401. ρ, 140, optimus ἐν μαντικῇ τέχνῃ. ἵνα εἴπῃ νημερτέα βουλὴν, ut nuntiet ei certissimum consilium et decretum deorum, α, 86. ε, 30, et id nuntiat Mercurius. ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέα ἀνέγνω, postquam horum sententiam animi certissimam agnovit, φ, 205, quod possit tamen et neutrum plurale esse adverbialiter, certissima ratione. νημερτὲς ἔνισπε, dic certum, γ, 101, coll. 327, ἵνα ἐνίσπῃ. δ, 314, 331, 642. μ, 112. χ, 166. ψ, 35. νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, A, 514, inquit Thetis ad Jovem. μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες, Γ, 204, *dieses ein wahres wort, (this is a true word.)* φράζεο, Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἔνισπε, Ξ, 470. ἄγε μοὶ, δμωαὶ, νημερτέα μυθήσασθε, Z, 376. ὅπως νημερτέα εἴπῃ, γ, 19. δείδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, ε, 300. ἵνα σοὶ εἴπω, λ, 95. et 136, εἴρω, dico. et 147, ἐνίψει, dicet. εἰπέ μοι εἰρομένῳ (interroganti, *mir der ich mir will sagen lassen (me who wish to be informed)* νημερτέα, ο, 263 αἶψά κε ἐγὼ νημερτέα πάντα ἐνέποιμι αὐτῇ, ρ, 561, *lauter wahres, (nothing but the truth.)* et quidem mox, i. e. cras, post μνηστηροφονίαν, sed eum sensum nunc occultat, et mendacio utitur. coll. 549, αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντα ἐνέποντα. et 556, εἰ δέ κέ σε γνοίη.

νηνεμέομαι, vide sequens.

νηνεμία, ίας. ἡ. (Ἄω) tranquilla serenitas aëris. νηνεμίης, sc. οὔσης, vel, καιρῷ, E, 523. talis genitivus elliptice attice ponitur. sic νυκτὸς, ἡμέρας, θέρους, χειμῶνος, sc. καιρῷ. potest et præpositio omissa subintelligi, ἐπὶ νηνεμίης, *bey einer windstille, (during a calm.)* ἠδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, ε, 392, ex quo loco apparere videtur, esse adjectivum: nisi est appositio. masculinum tamen νηνέμιος est inauditum. sic et μ, 169. hinc est verbum νηνεμίομαι, ventis non agitor.

νήνεμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) ventis non turbatus, *wo kein wind ist, (where there is no wind.)* a particula negativa νή. νήνεμος αἰθὴρ, Θ, 552, tranquilla serenitas cœli.

νηνέω, vide sub νηέω.

νηξίπους, ὁ, vide sub νέπους.

νηὸς, ὁ, vide ναός.

νηπενθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήθω) non lugens, luctum non admittens. φάρμακον νηπενθὲς, δ, 221, τὸ στερίσκον πένθους, quod mœrorem expellit. alibi potest notare passive, τὸ ἐστερημένον πένθους.

νηπιάα, ας. ἡ. (Πνέω) stultitia, hebetudo, ἀφροσύνη, *unvernunft, unverstand, (stupidity, want of understanding.)* deinde et, status infantiæ, *unmündigkeit, (the state of infancy, minority.)* νηπιάας ὀχέειν, stultitias et puerilia perferre, α, 297, i. e. νήπια φρονεῖν, vel potius hoc loco, νηπιοφροσύνας φέρειν, stultitias aliorum ferre; es enim regis filius et hæres. sed confer ὀχέω.

νηπιαχεύω, f. εύσω. (Ἴα) pueriliter clamo: non semper præ dolore, sed et præ lascivia. παύσαιτό τε νηπιαχεύων, X, 502.

νηπίαχος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) puerilem clamorem edens. differt a νηπίῳ: nam νήπιος signat vel ἡλικίαν vel ἦθος: νηπίαχος vero συνεμφαίνει τῇ ἡλικίᾳ καὶ τὴν βρεφικὴν φωνὴν, ἥτις ἐστι κλαυθμυρισμός. est ergo a νήπιος et ἰάχειν composita vox. παισὶν ἐοικότες νηπιάχοις, B, 338, stulte clamantibus. οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἐμὲ ἄμορον, Z, 408, coll. 468. et valde dolens ibi loquitur mater. παῖδες νηπίαχοι, pueri insulse et præter rationem clamantes, Π, 262. non ergo simpliciter infantes lactentes, sed in genere pueri ætate et animo indicantur.

νηπιέη, ἡ, vide sub νεοίη.

νηπίειος, είη, ειον. (Πνέω) infantilis, *unmündig, (in a state of infancy.)* insipidus, incogitans, puerilis. ionice extruditur Iota, ut sit νηπίεος, έη, εον. νηπιέαις, sc. φρεσὶ, i. e. ἀφροσύναις, ἀσυνεσίαις, O, 363. Υ, 411. ω, 468. ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ, in infantia, curæ indiga, ἐν ἡλικίᾳ βρέφους, I, 487.

νήπιος, ία, ιον. (Πνέω) est idem, per syncopen ex νηπύτιος. non astutus, non callidus, imperitus. deinde est et ætatis nomen, infans, *unmündig, (an infant, a minor,)* quia ea

ætas, ob defectum experientiæ multæ, deficitur prudentia omni fere. νήπιος υἱὸς, Ε, 480, 688, filius infans. Ζ, 366. 400. παῖς δέ τι (vel, δ' ἔτι) νήπιος ἦα, nam adhuc puer eram tunc, φ, 95, antequam Ulysses ad bellum proficisceretur. σὲ νήπιον, οὔπω εἰδότα πολέμου, te puerum, nondum peritum pugnandi, Ι, 440, ubi utraque notio inest: et sermo de Achille, qui quatuordecim vel quindecim annorum erat, cum pater eum mitteret Agamemnoni ad bellum. nam in apparando bello Græci consumserant annos decem, alios decem in gerendo; et hic erat is decimus, cum Phœnix senex hæc loqueretur. κούρη νηπίη, puella infans, Π, 8. νήπια τέκνα, de hominibus et brutis, Β, 136, ubi sic dicuntur nati, quales fuerant tempore τοῦ ἀπόπλου ad bellum. 311, de passerculis. Δ, 238. Ζ, 95, et dicuntur sic omnes nati, nondum ad pubertatem deducti, imperitique rerum. Λ, 113, de catulis cervi. Ρ, 133, 134, de leonis. et 223. Σ, 514. Χ, 63. παῖς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, Χ, 484. Ω, 726, coll. 730. μ, 42. ξ, 264. ρ, 433. et his locis est nomen ἡλικίας fere. sed in proprio suo sensu est, Β, 38, νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, ἅ ῥα Ζεὺς μήδετο ἔργα, de Agamemnone, qui τὸ νῦν, πλατικῶς (in lato sensu) dictum, ἀντὶ τοῦ, αὐθημερὸν, (hoc ipso die) ἐνόησε: debuisset referre τὸν χρησμὸν τοῦτον (effatum hoc divinum) ad aliquem vatem, aut alio modo eum examinare: ergo erat jam μὴ βουλευόμενος ἢ νοῶν καλῶς, ergo νήπιος, in molli sensu. et 873, ubi νήπιος dicitur de bellatore, exornato ἠΰτε κούρη. νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς, Ε, 406. γνωτὸν δὲ, καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν, ὡς ἤδη — manifestum enim, etiam ei qui valde hebes acumine mentis est, quod jam Trojanis fatum instet, Η, 401, etiam ei qui valde imperitus rerum est. sic, γνοίη, Ρ, 629, 630. porro, νήπιος, Μ, 113. et 127, νήπιοι, *die unweisen, (foolish:)* nam non paruerant consilio salutari, et præter rationem nimia sperabant. λισσόμενος, μέγα νήπιος, de Patroclo, Π, 46, valde ignarus futuri; rogabat enim sibi rem, in qua erat periturus. et 686, de eodem, ubi ex 685 τὸ μέγα repetendum. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, factum enim jam malum etiam stultus agnoscere potest, Ρ, 32, prudentis autem est, providere. conf. ῥέζω. sic et Υ, 198. νήπιος, οὐδ' ἐνόησε, ὡς, Υ, 264, incogitans, qui non intelligebat, quod — de Achille, dubitante de firmitate armorum Vulcani. docet ergo poëta, differentiam divinorum et humanorum operum nunquam esse ex oculis dimittendam; simulque eum, qui divinitus quid habet, de eo nunquam dubitare debere. et 296, de Ænea, nimis fidente sibi. et 466, de Troë, qui tam longo tempore non melius cognoverat mores Achillis: *der einfältige, der unbedachtsame, (the silly, thoughtless.)* νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεὶς, Ψ, 88, ubi simul ætate inprovidum notat, nam sermo est de puero, qui alium puerum in lusu occiderat ictu infelici. νήπιε, inquit Hector ad occisum Patroclum, Π, 833, coll. 842, σοὶ φρένας ἄφρονι. νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε, *bringe vor den tag, (manifest,)* Σ, 295, inquit Hector ad Polydamantem, prave ut videbatur suadentem. sic, Φ, 99, ad Lycaonem Achilles, quod is non intelligeret nihil se juvari, quod Hecuba mater ei non sit, lædique potius quod Hector frater, Χ, 333. νήπιοι, Θ, 177, de Achæis Hector: sc. εἰσί. Ο, 104. Ρ, 236, 497. α, 8. τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο, ι, 44. νήπιοι ἀγροιῶται, stulti rustici, φ, 85. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν, ὡς — χ, 32, qui putabant per errorem jaculantis id accidisse. et 370, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον, proci, futurorum improvidi. νήπιος, de Agamemnone, γ, 146, qui putabat numen esse leve, et nimis facile placandum. οὐ μὲν νήπιος ἦς τὸ πρὶν, δ, 31. coll. 32, νῦν γε παῖς ὣς νήπια βάζεις. et 371, νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, ἠὲ ἑκὼν μεθίης, ubi vides tres causas possibiles, cur aliquis non curet utilia sibi: vel ob hebetudinem mentis, vel ob insitam negligentiam, vel consulto jam alia nolens habere. et 818, νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων, i. e. τῶν κατ' ἄνδρα πράξεων ἔτι ἄπειρος: ubi Telemachum absentem sic materne increpat Penelope, dolens, quod is peregre et per mare, se inscia, abierit. νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας, ι, 273. et 419, οὕτω γάρ με νήπιον εἶναι ἤλπετο ἐνὶ φρεσί: αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο. et 442, τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν, ὡς. et ita respondendum ad omnes alias quæstiones, cur Polyphemus non ita vel ita egerit potius? ν, 237. de ætate, respectu simul ad imperitiam habito, est νήπιος, β, 313. ζ, 301. λ, 448. σ, 228. τ, 19, 530, coll. 532. υ, 310, coll. 309. βίη δέ τι νηπίη αὐτῶν, Λ, 560, nam robur eorum est puerile, ἀσθενὴς καὶ νηπίοις παισὶ πρέπουσα, ut notetur ἀδυναμία. νηπίη, οὐδ' ἐνόησε, de Andromache, parante balneum viro reversuro, qui jam erat interfectus, Χ, 445, ubi ergo miserans poëta hoc nomen ponit, quod ignara et simplex non cogitet, quantum malum jam acciderit. ponitur ergo proprie ἐπὶ τῶν μὴ βουλευομένων ἢ μὴ νοούντων καλῶς, ἢ πταισάντων τι λόγου ἄξιον. νήπιοι, Py. 3, 148.

νήποινος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) nulla data satisfactione; pro quo satisfactio non datur, nullo soluto pretio aut mercede aut remuneratione. in specie, cujus cædes ultionem aut satisfactionem non habet. νήποινοί κεν ὄλοισθε, sine ultione certe pereatis, α, 380. β, 145, quam imprecationem postea eventus comprobavit. ergo est νήποινος proprie, ὁ ἀνεκδίκητος, qui occiditur sic, ut ultionem non habeat. neutrum adverbialiter ponitur; notatque, sine retributione et satisfactione. ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσι, alienum victum, alienam rem familiarem, edendo et bibendo absumunt, nullo restituto pretio æquivalente, *umsonst, (for nothing, gratuitously,)* α, 160, 377. β, 142. ξ, 377. σ, 279. ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον, alii nostrum gravem laborem absumunt convivando, nullo soluto pretio et nulla data satisfactione: ξ, 417. confer Jobi xxxi, 39. χθονὸς αἶσαν δωρήσεται (terræ portionem donabit) οὔτε παγκάρπων φυτῶν νήποινον, οὔτε ἀγνῶτα θηρῶν, Py. 9, 103, neque frugiferarum plantarum expertem, neque ignaram ferarum venatione capiendarum; οὐκ ἄμοιρον, nam ποινὴ est quævis remuneratio. syllaba negandi insepar. νή.

νηπύτιος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) non prudens, non callidus, non edoctus usu, ineptus. est a νὴ, negandi particula inseparabili, et πινύω, quasi νηπίνυτος. νηπύτιον ὣς, quasi aliquem imperitum rerum et animo non satis constantem, Υ, 200, 431. et 211, ἐπέεσσι νηπυτίοισι, verbis ad rem nihil pertinentibus. et 244, ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα (talia) λεγώμεθα, νηπύτιοι ὣς, velut inepti homines; et prævidens id posuit Homerus, fore quosdam qui reprehenderent, hos heroas quasi ἀκαίρως loqui factos esse talia tam multa: hinc et 251, seqq. ipse velut reprehendit se. νηπύτιε, inepte, incogitans, Φ, 410, 441, ubi additur, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις, quam nihil sapiens cor habes. et 474, 585, *du unverständiger, einfältiger, (thou stupid, silly fellow.)* μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, Ν, 292, i. e. ὡς μὴ φρονοῦντες τὰ δέοντα, ὡς ἐστερημένοι τοῦ πεπνῦσθαι καὶ πινυτῆς ἢ πινυτότητος i. e. φρονήσεως. comicus opponit τῷ νηπυτίῳ τὸν τρίβωνα, veteratorem, *einen alten practicus, (a crafty knave,)* qui est ἐντριβὴς περὶ πράγματα, quem alii vocant τὸν τριβακόν. ut ergo appareat, νηπύτιον esse imperitum.

νήριστος, νήριτος, ὁ ἡ, vide sub εἰκοσινήριτος, et Ἐπήριτος in R.

νήσαντο, pro ἐνήσαντο, vide sub νήθω.

νησιώτης, ου. ὁ. (Νέω) insulanus. νασιώταν λαὸν, Py. 9, 94. νασιώταις, Py. 10, 75, Seriphiis.

νῆσος, ου. ἡ. (Νέω) insula. est a νέω, nato, quia innatat aquis; et ab eodem verbo est et ἡ νῆσσα, ης, anas, *die ente, (a duck.)* πολλαῖς νήσοισι καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν, Β, 108, ubi accuratiores per νήσους intelligunt κώμας χερσαίας τοῦ Ἄργους, vicos agri Argivi. sed fortasse sunt intelligendæ insulæ adjacentes parti illi Peloponnesi. et 625, Ἐχινάων ἱεράων νήσων. et 677, νήσους τε Καλύδνας. et 721, ἐν νήσῳ κεῖται ὅγε, Φιλοκτήτης. νήσῳ δ' ἐν κραναῇ, Γ, 445, ubi vide κραναός. τηλόθεν ἐκ νήσου, Σ, 208. νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, α, 50, 198. et 51, νῆσος δενδρήεσσα, ubi est ἐπανάληψις, etsi impar casibus. et 85, νῆσον ἐς Ὠγυγίην, coll. η, 244, 254, quæ insula ab ipso Homero fingitur ἔκτοπος καὶ ἀοίκητος ἀνδράσι: vates tamen, qui circa versum 198 loquens inducitur, ut de habitata a viris loquitur, ut oraculum suum reddat obscurum, simulque verisimile. et 245, ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι. sic et τ, 130. νήσου ἐπὶ Ψυρίης, γ, 171. et 270, τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην, quod fecit, ne videretur vim τῷ ἀοιδῷ attulisse, siquidem vivum in terram exponens. sic defossæ sub terram virgini nonnihil cibi, ne ab hominibus necata videretur. νῆσός τις ἔπειτα ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, Αἰγύπτου προπάροιθε, δ, 354, ubi de Pharo insula sermo. et 373, ὅς δὴ δηθὰ ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, diu detineris. et 556. (ρ, 142) τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ δάκρυ καταχέοντα, ἐν μεγάροις Καλυψοῦς. et 607, (collato ι, 21—27.) οὐ γάρ τις νήσων (circumjacentium Ithacam) ἱππήλατος οὔτε εὐλείμων, αἵτε ἁλὶ κέκλινται, Ἰθάκη δέ τε καὶ περὶ πάντων, plus quam omnes reliquæ: et loquitur de insulis suæ ditionis, et ἁλὶ intelligendum de mari illo Ithacensi. nam de insulis simpliciter omnibus absurdum esset dictum. et 844, ἔστι δέ τις νῆσος, μέσσῃ ἁλὶ, πετρήεσσα, Ἀστερίς. ὁ μὲν ἐκ νήσω κεῖται, ε, 13, νῆσοι πολλαὶ ἀμφὶ Ἰθάκην, ι, 22. et 116, νῆσος ἔπειτα Λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται γαίης Κυκλώπων, ὑλήεσσα, usque ad 160: ubi θαυμαστὴ, prope Siciliam et ejus regionis portum, sed deserta, ad quam Ulysses magno suo bono noctu venit, et deinde, relictis ibi undecim navibus, cum sua una nave in majorem insulam transiit. nomen ejus dubitatur an sit Λάχεια, nam potest id esse epitheton, quod confer. si tamen est nomen proprium, revelatum id Ulyssi a Circe postea fuit. et 543, ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθα, ubi articulus est δεικτικῶς positus. πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ, in insula quæ quasi innatat mari, κ, 3, ex quo loco apparet etymologia nominis. et 135, Αἰαίην ἐς νῆσον. sic et λ, 70. μ, 3, νῆσον, ἣν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, κ, 195. et 308, ἀνὰ ὑλήεσσαν. Θρινακίη νήσῳ, λ, 106, quæ est denominatio Siciliæ. sic, Θρινακίης ἀπὸ νήσου, τ, 275. νῆσον Σειρήνοιιν, μ, 167. nam duas tantum Sirenas novit poëta. et 261, θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον, i. e. in Siciliam, soli sacram. et 269, νῆσον Ἠελίοιο. et 276, παρὲκ τὴν νῆσον, ubi articulus est δεικτικῶς, pro ταύτην. et 351, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. νήσῳ προσεπίλνατο νηῦς, ν, 95. et 234, τίς νήσων εὐδείελος. ἑκὰς νήσων ἀπέχειν νῆα, ο, 33. et 298, νήσοις θοαῖς ἐπιπροέηκε, sc. τὴν νῆα, et conf. ibi Θοαὶ in R, et 402, νῆσός τις Συρίη. ὅσοι νήσοις πρὸς Ἤλιδος κοιρανέουσι, φ, 347. νᾶσος (dorice) ἔβλαστεν ἐξ ἁλὸς, Ol. 7, 128, Rhodus. δικαιόπολις, Py. 8, 33, Ægina. νάσῳ ἐν τᾷδε, Py. 4, 74. ἀγλαΐαν ἔγειρε νάσῳ, decus constituit insulæ, Ne. 1, 16, Ortygiæ. νᾶσον μακάρων, Ol. 2, 129, quam Pindarus unam tantum novit, sitam in Oceano Atlantico. τρίπολιν, Ol. 7, 34, Rhodum, quæ tres habuit urbes celebres, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, Κάμειρον, a tribus filiis Κερκάφου, solis filii, appellatas. ἱερὰν, sc. Θήραν, Py. 4, 12. et 461, Καλλίστην. Δωρίδα, Αἴγιναν, Ne. 3, 5. et 119, τήνδε. φαεν-

νὴν, Ne. 4, 81, splendidam insulam. εὐκλέα, gloriosam, Ne. 5, 27. 6, 77. διαπρεπέα, Ist. 5, 56. τήνδε ἐπιστείχοντα, Ist. 6, 29, pervenientem ad hanc insulam. εἰς Οἰνώναν, Ist. 8, 45. iidem Dores dicunt et ἡ ναῦσος. Vide sub ναίω.

νῆσσα, ἡ, vide sub νῆσος et νήχω.

νῆστις, ιος. ὁ ἡ. (Σίω) qui non edit, jejunus, ἄγευστος σίτου. fit a particula negandi inseparabili νη, et ab ὁ σῖτος vel τὸ σῖτον, cibus: ut sit per syncopen pro νήσιτις, ιος, ὁ ἡ. ergo est idem quod ἄσιτος, etiam quod ἄπαστος ἐδητύος. νήστιες ἄχρι μάλα κνέφαος, σ, 369, nihil comedentes usque ad multam noctem, sc. post jentaculum prima luce sumtum. νήστιας, ἀκμήνους, Τ, 207, ubi utrumque notat idem. est ἔντερόν τι μεταξὺ κοιλίας καὶ στομάχου, quod dicitur ὁ νῆστις, intestinum jejunum. νήστεις sunt et εἶδός τι κεστρέων (ab ὁ κεστρεὺς, piscis quidam) οἱ καὶ πλῶτες vocantur: et isti κεστρεῖς abstinere dicuntur ab esu omnium piscium, sicut et ipsos alii pisces non vorant; et abierunt in proverbium de famelicis. apud Siculos fuit et dea, ἡ Νῆστις, vel Νᾶστις dorice.

νήτη, ἡ, pro νεάτη, vide sub νείατος.

νητὸς, ἡ, όν. (Νέω) coacervatus, conglomeratus, σεσωρευμένος εἰς πλῆθος, a νέω, f. νήσω, coacervo. ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, β, 338.

νήχυτος, ὁ, vide sub νή.

νήχω, f. ήξω. (Νέω) nato. est a νέω vel νάω, nato, per paragogen. νηχέμεναι μεμαώς, pro νήχειν, ε, 375, conans natare. et 399, νῆχε pro ἔνηχε, natabat. sic et 439. et 364, νήξομαι, natabo. ἐγὼ νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, η, 276, ego natans has undas emensus sum. et 280, νῆχον (ἔνηχον) πάλιν, retro nabam. χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι, νηχόμενος, remigavi ambabus manibus, natans, ξ, 352, ubi posterius est explicatio prioris. ὅτι ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη, ψ, 233. et 237, παῦροι ἐξέφυγον ἁλὸς ἤπειρόνδε νηχόμενοι. hinc est ἡ νῆσσα, anas.

νίζω, (Νίπτω) lavo, in specie manus vel pedes. deinde et, vasa quædam; abluo, eluo. per dialectum est pro νίπτω. Æoles dicebant νίσσω, quidam Dores vero solebant verba in σσω efferre per ζω. e. c. πλάσσω πλάζω, ἀνάσσω ἀνάζω. id tamen ab antiquissimis sic fieri solitum, testis est Homerus: ut ergo ex νίπτω factum sit νίσσω, et inde νίζω. ἀπ' αὐτοῦ δὲ αἷμα νίζ' (lava) ὕδατι λιαρῷ, aqua tepida, Λ, 829; 845, quo loco posteriori νίζε est pro ἔνιζε, lavabat: priori est imperativus. οἱ δὲ σπόγγοις τραπέζας νίζον, pro ἔνιζον, α, 112. οὐκ ἐάας (pro ἐᾷς ex ἐάεις sinis) νίζειν, lavare tibi pedes, τ, 374. et 392, νίζε (ἔνιζε) ἄνακτα ἑόν, herum suum. ἐκ ποταμοῦ (κατὰ) χρόα νίζετο, totum corpus lavabat sibi, ζ, 224.

νικάω, f. ήσω. (Εἴκω) vinco, supero, superior sum. ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, Α, 576. σ, 403, quando deteriora superant omnem delectationem, et obterunt. sic Euripides: ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστι τοῦ ἀγαθοῦ. ἀγορῇ νικᾷς υἷας 'Αχαιῶν, concionibus vincis et præstas, Β, 370. μάχῃ νικῶντες 'Αχαιοὺς, Π, 79. πάντα δ' ἐνίκα ῥηϊδίως, Δ, 389, i. e. κατὰ πάντα, sc. ἄεθλα. sic et Ε, 807, ubi id πάντα potest esse accusativus masculini, πάντα κοῦρον: potest esse et neutrum plurale, κατὰ πάντα ἄεθλα. ἀλλὰ ὁ μὲν μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ, πολλὸν ἐνίκα, Σ, 252, alter verbis, alter hasta, multum præstabat, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα, Τ, 410, pedibus, i. e. cursu, omnes superabat, *übertraf er, (he surpassed.)* sic et Ψ, 756, νέους ποσὶ πάντας, omnes juvenes cursu. et 742, κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν πολλὸν, pulcritudine multum præstabat in tota terra. et 680, πάντας Καδμείωνας, omnes vincebat certaminibus ludicris. μάλα πολλὸν ἐνίκα δῖος 'Οδυσσεὺς παντοίοισι δόλοισι, γ, 121, superabat omnes alios in omni genere astutiarum. ἀνέρας ἀλφηστὰς νίκα ταχέεσσι πόδεσσι, ν, 261. αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, quæ pulcritudine superabant genus mulierum, Ι, 130, 272. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι 'Αχαιῶν νίκων, Ο, 284, concionando pauci præstantiores erant eo. οὔ με μάλα ῥεῖα νικήσει, Τ, 102, vincet pugnando. οὔτι με νικήσουσι, σ, 318, non me delassabunt. στεῦτο γὰρ εὐχόμενος (asserebat enim glorians) νικησέμεν, pro νικήσειν, superaturum se esse Musas arte canendi, Β, 597. ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἕκτορα, quia videor superaturus pugna eum, Η, 192. νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν 'Αθήνῃ, vicit ope Minervæ, Γ, 439. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη, nunc mentem vicit adolescentia, Ψ, 604. et 634, πὺξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, pugilatu vici eum. βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἑταίρων, sententia mala vicit, κ, 46. εἵνεκα νίκης, ἥν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος, quam ego reportavi in judicio, λ, 544, *da ich den process gewonnen, (as I gained the cause.)* et 547, ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾷν, utinam non vicissem in illo judicio, et additur, τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ, tali eventu futuro, quasi certaminis præmio; et sic vocat mortem Ajacis. *um einen so hohen preiss, (for so high a prize.)* ἢ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην, σ, 332, 392. ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται, Γ, 71, 92. σ, 46. et 82, αἴκεν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, Γ, 138, vincentis uxor eris. et 404, νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἴκαδ' ἄγεσθαι. κείνων νικήσαντι μένος, illorum vincenti robur, Ν, 318. πυγμῇ νικήσαντα, Ψ, 669. et 702, τῷ μὲν νικήσαντι, μέγαν τρίποδα. et 704, ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι, γυναῖκα: quod præmium habebat jocum quendam, quasi victo γυναικισθέντι τῇ κατὰ πάλην μαλθακότητι. et 656, τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας. et 663, αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται. εὔχεσθαι, ἐμὲ νικῆσαι, gloriari, te me vicisse, Φ, 501. ἔφατο νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον 'Αθήνην, Θ, 520. τὸ δ' εὖ νικάτω, erat formula bene ominandi, sicut et, τὸ δ' εὖ κρατοίη, bonum vincat. Æschyl. Agamemn. 123, 143, 167. ὁ νικῶν δὲ (τὸν 'Ολυμπιακὸν ἀγῶνα) λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν, Ol. 1, 157. νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμὸν Αἰάντειον, Ol. 9, 167. πύκτας ἐν 'Ολυμπιάδι νικῶν, Ol. 10, 21. νικῶν δρόμον, Ol. 4, 34. 13, 42. ἐν ἀρούραις Πυλάδου, Py. 11, 23. νικῶντος, Ist. 6, 10. νικῶντι, Ne. 7, 110. νικῶντα, Ol. 5, 156. Ne. 5, 97. νικώντεσσιν, Ol. 7, 16. νικᾷν ἐν Πυθίοις, Ne. 2 15. ἅρμα, Ist. 4, 43, vicisse curru. νικῇ, Ne. 5, 9, pro νικᾷ, vincit, i. e. vicerit; et additur στέφανον, victor coronam reportarit. ἐνίκησε, Ist. 8, 139. νικάσας, dorice pro νικήσας, Ol. 5, 17. Py. 9, 129. νικάσαις, dorice pro νικήσας, Ne. 10, 44. et hæc Dorica terminatio ostendit, nominativum esse debere νικήσανς: unde et obliquis est suum ν: nam Dores mutant id sæpe in Iota. νικήσαντα, Py. 9, 172. 12, 11. Ne. 6, 72. Ist. 5, 11. νικῆσαι, sc. τοῖς δυναμένοις, Ne. 10, 90, *siegen zu können, (to be able to conquer.)* νενίκηνται, Ne. 9, 5.

Νίκη, ης. ἡ. (Εἴκω) (etiam alibi τὸ νῖκος) victoria, *der sieg, (the victory.)* præcellentia, *der vorzug, die oberhand, (the superiority, the upper hand.)* est quoque a particula negativa νη, et εἴκω, concedo: ut notet statum, quando quis alteri non cedere debet. erat et urbs ἡ Νίκη, et per paragogen ἡ Νίκαια, sicut ἡ Φώκη est et ἡ Φώκαια. etiam ἑταίρα τις erat Νίκιον. νίκη Καδμείη, proverbium, vide 'Επίγονοι in R. νίκη dicitur et φῶς, quod confer. ὁ Φερένικος est idem qui Νικηφόρος. νίκη μὲν δὴ φαίνεται Μενελάου, Γ, 457, apparet sane victoria ejus. sic Δ, 13, ἀλλ' ἤτοι νίκη μὲν Μενελάου, ubi deest φαίνεται vel ἐστὶ, eleganti ellipsi. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, Ζ, 339, alternat inter viros, i. e. nunc hujus nunc illius est: et respicit victoriam Menelai de se. νίκη δὲ Τρώων, sc. ἐστὶ, Ρ, 689. ὕπερθεν νίκης πείρατα ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, Η, 102, victoriæ fines superne positi sunt *(hangen) (depend)* in diis; i. e. ἡ νίκη ipsa, utpote τὸ τέλος τῶν ἀγωνιζομένων: et est metaphora a funibus aut talibus, quæ habent ἀρχήν τινα καὶ πέρας. χώσατο δ' αἰνῶς ἀμφοτέρων, (ἕνεκα) νίκης τε, (quod eam adeptus non esset) καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε, Ν, 166, et ob hastam quam fregerat. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων, Ψ, 371, cujusque cupidorum victoriæ; quæ phrasis est Attica. et 437, ἐπειγόμενοι (festinantes) περὶ νίκης. sic et 496. et 639, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης, invidentes mihi de victoria. et 718, μάλα νίκης ἱέσθην, cupidi valde erant. et 767, νίκης ἱεμένω. quibus locis de victoria in certamine ludicro sermo est. κεχολωμένη (ψυχὴ Αἴαντος) εἵνεκα νίκης, τήν μιν ἐγὼ νίκησα, qua ego eum vici, λ, 543, ubi est de victoria in judicio. κεχαρηότα νίκῃ, Η, 312. et 26, ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς, conf. ἑτεραλκής. eadem phrasis est Θ, 171, τὴν ἑτεροκλινῆ, quæ ad alterum deflectit, quæ alteri robur et superioritatem dat. γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην, Π, 362. Τρώεσσι δίδου (dabat) ἑτεραλκέα, Ρ, 627. sic et 596. μοὶ κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος, Θ, 176. σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεὺς, Π, 845. Ζεῦ, δὸς νίκην Αἴαντι, Η, 203. et 292, εἰσόκε δαίμων δώῃ ἑτέροισί γε νίκην, ubi exponitur τὸ τῆς νίκης ἑτεραλκές. sic et 378, 397. οὔπω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην, χ, 236, nam nullius est victoria, si utraque pars æquo Marte pugnavit; sed tum demum victoria paritur, si alteruter superat viribus. Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκης, Η, 21. σὺ δὲ σφίσι βούλεο νίκην, Θ, 204, tu vero illis cupias victoriam. Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην, Ν, 347. Π, 121. ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην, Ρ, 332, nobis multo potius quam illis. μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην, Ψ, 682, ubi de homine, cupiebat ei valde victoriam, *gönnete ihm, (heartily wished him:)* de Jove est, volebat ut illius esset victoria, *beschloss für ihn, (decreed him.)* ἐέλπετο νίκην, Ν, 609, sperabat: et id μυκτηρίζων dicit poëta. ἔτι δ' ἤλπετο νίκην, Ο, 539. Ζεὺς ἀφείλετο (auferre potest et negare) νίκην ῥηϊδίως, Π, 689. Ρ, 177. Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας, Φ, 472, omnem ei concessisti fugiens. μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην, Ξ, 364, relinquimus ei, coll. 365, κῦδος ἄρηται, ex quo apparet, τὸ τέλος τῆς νίκης καὶ τὴν τιμὴν εἶναι, effectum victoriæ et propositum, esse gloriam. νίκης ἐπωνυμίαν χάριν ἀγερώχων, Ol. 10, 95, i. e. ὕμνον ἐπινίκιον. νίκης χρυσέας (aureæ, i. e. splendidæ et pulcræ) γούνασιν ἐμπιτνῶντα, Ist. 2, 39, i. e. victoriosis pedibus incedentem. 'Ισθμιάδος νίκης ἄποινα, præmia, Ist. 8, 5. νίκην τριακοστὴν ἑλὼν, Ol. 8, 87. εὔδοξον, Py. 6, 17. Θρασύγυιον, Py. 8, 51. νίκην τιμαλφεῖν (ingeniose honorare) λόγοις, Ne. 9, 130. 'Ισθμίαν, sc. ἀείδω, Ist. 2, 20. διπλόην, Ist. 4, 119. παγκρατίου, Ist. 7, 28. νῖκαι πέντε, Py. 7, 13. ἀγλααὶ ἑκκαίδεκα, Ne. 11, 24. νικᾶν (Doricus genit. plur.) πτερὰ δέξατο, Py. 9, 220. νίκαις τρισσαῖς, Py. 8, 115. νίκας ἐκόμιξαν, Ne, 2, 30, reportarunt. ἄραντο, Ist. 6, 88, retulerunt.

νικητής, ὁ, victor. dorice νικήτας, vide sub Κρήτη in R.

νικηφορία, et dorice νικαφορία, ας. ἡ. (Φέρω) victoria. Py. 1, 115. Ne. 9, 116. νικηφορίας, victoriæ, i. e. ἀγώνων, Ne. 2, 6. νικηφορίαις, sc. πρώταις, Ol. 10, 71. ὅσαις, Ne. 10, 76.

νικηφόρος, et dorice νικαφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) victoriam referens, victor. νικαφόροις ὁμιλεῖν, cum victoribus versari, Ol. 1, 186. ἐν ἀέθλοις, Py. 8, 36, in certaminibus victoriam reportantibus. ἔργμασιν, Ne. 1, 9, facinoribus victoriosis. νικαφόρου τετραορίας, Ol. 2, 9, quadrigarum vincentium. σὺν νικαφόρῳ, cum victore,

Ne. 3, 117. νικηφόρον ἀγλαΐαν, Ol. 13, 17, victorialem splendorem. νικηφόρων στεφάνων, Ist. 1, 29. Vide sub κράτος, ad medium.

νῖκος, τὸ, vide sub Νίκη, ad initium.

νὶν, (Ὁ) idem quod μίν. Doribus autem frequens in primis est, quibus et loco dativi ponitur. νὶν ἰόντα, eum vadentem, Δ, 480, *da er voran oder vorauf giengals anführer, (going before as leader.)* νὶν γένειον, eum quod attinet mentum, Ol. 1, 110, ubi prior vox totum hominem, posterior partem ejus, notat; sicut in illo Homerico: ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, *was ist dir für ein wort aus dem munde entfahren? (what sort of speech hath escaped thy lips?)* νὶν, i. e. αὐτὸν, Ol. 1, 40. 3, 46. 6, 21. Py. 1, 61. 2, 52. 4, 414, 510, sc. καιρόν. 5, 7, sc. πλοῦτον. et 166, Δία. 6, 19, patrem tuum. pro αὐτὴν est, Py. 3, 64. 4, 71, 77. 9, 11, 45, 58. 11, 35. νὶν πάτραν, i. e. ἐκείνην φρατρίαν, illam cognationem, Ne. 4, 126. νὶν, i. e. αὐτὸ, Ol. 8, 44, sc. τὸ τεῖχος. Py. 2, 104, sc. τὸ πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ. Py. 4, 430, sc. δέρμα. Ne. 10, 128. Ist. 1, 60. pro αὐτῷ, Py. 4, 63, sc. danti. Ne. 1, 99. νὶν, relatum ad πόνους, Ne. 4, 5, coll. 2, ut ergo et pluralem referat: sicut apud Eurip. Suppl. 1140, νὶν τετακότας, eos absumtos.

ΝΙΠΤΩ, (pro νίπω) f. νίψω. lavo, in specie manus vel pedes. deinde et, vasa quædam; abluo, eluo. κῦμα θαλάσσης ἔνιψεν αὐτοῖς ἱδρῶτα ἀπὸ χρωτὸς, unda maris lavit iis sudorem a corpore, Κ, 575. τὸ δέπας (poculum) ἔνιψε ῥοαῖς καλαῖς ὕδατος, abluit et eluit pura aqua, Π, 229. σὲ πόδας νίψω, lavabo te quod attinet pedes, τ, 376, κατὰ πόδας, vel σὲ, τοὺς πόδας δηλαδὴ, non vero totum corpus. et 356, ἥ σε νίψει πόδας. et 358, νίψον ὁμήλικα (æqualem ætate) ἄνακτος σοῦ, heri tui. et 505, ἐπεὶ νίψεν (ἐνίψεν) τε καὶ ἤλειψεν. *medium* νίπτομαι, lavo ipse me. νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, lavabat manus suas, Π, 230, ἵνα μὴ ἀνίπτοις χερσὶ σπείσῃ (libaret) τῷ Διΐ. νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο, poculum cepit, ad libationem cum precibus faciendam, Ω, 305. χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς, cum lavasset manus suas ex cano mari, β, 261, nam ad rem divinam faciendam et ad precandum, accedi debet puris manibus. sic et μ, 336, χεῖρας νιψάμενος, ex more εὐξομένων. idem faciebant parantes cibum, κ, 182, χεῖρας νιψάμενοι ἐτεύχοντο δαῖτα. sic et, capturi cibum, χέρνιβα προχόῳ (est ablativus instrumenti) ἐπέχευε, ὑπὲρ ἀργυρέου λέβητος, νίψασθαι, i. e. ὥστε νίψασθαι, ad lavandum manus, ut lavaret se, superfudit ex gutto aquam, supra argenteum lebetem, α, 138. δ, 54. η, 174. κ, 370. ο, 137. ρ, 93. ad pedes lavandos dabatur aqua frigida, cui deinde affundebatur tantum calidæ et ferventis, quantum sat erat ad temperandum; quod discis ex τ, 387, 388.

νίσσομαι, f. νίσομαι. (Ἔω) idem ac νείσσομαι. redeo, venio, eo. οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο, non redibo ex Oreo, ἐπανελεύσομαι, Ψ, 76, ubi minus accurati habent duplex Sigma. ἐκ πεδίου νίσσοντο, Μ, 119, ex campo redibant. οἴκαδε νισσόμεθα, domum redimus, κ, 42. νισσόμενον πόλεμόνδε, venientem in pugnam, Ν, 186. Ο, 577. τῇ νίσσοντο φορῆες, Σ, 566, qua via ibant bajuli. νίσσεται, accedit, vadit, Ol. 3, 62. νίσσονται ἐπὶ ἀνθρώπους, Ol. 3, 18, veniunt in homines.

νίσσω, vide sub νίζω.

νιφὰς, άδος. ἡ. (Φάω) nix, multitudo nivis decidentis. *der schnee, die schnee-flocken, (snow, flakes of snow.)* ἔπεα, ἐοικότα νιφάδεσσιν χειμερίαις, Γ, 222, verba similia nivibus hibernis; de Ulysse, legato ad Trojanos: ut notetur orator copiosus et volubilis et luculentus et gravis. nam similitudo est διὰ τὸ τάχος τῶν νοημάτων, καὶ διὰ τὸ πυκνὸν, καὶ διὰ τὸ τῆς σαφηνείας διάλευκον, καὶ διὰ τὸ φρίκης γέμον: fortasse enim et minas graviter adhibuit, utpote tanti populi legatus ad infirmiores. ὡς νιφάδες ἔπιπτον ἔραζε τὰ βέλη, Μ, 156, sicut nives cadebant in terram jacula, coll. 157, 158, 159. et 278—286, ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ. ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς, ubi singularis est collective, quando ex nubibus volat nix, Ο, 170. sic, ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται ψυχραὶ, Τ, 357, densæ nubes a Jove, i. e. ex aëre, devolant frigidæ. νιφὰς τραχεῖα πολέμου, Ist. 4, 26, dura tempestas nivosa belli. νιφάδι πολλῇ ἐβρέχετο, multa nive compluebatur et rigabatur, Ol. 10, 62, ubi metaphorice; i. e. silebatur de ea, et involvebatur silentio. νιφάδεσσι χρυσαῖς ἔβρεχε πόλιν Ζεὺς, de Rhodiis, quibus Jupiter auro pluebat, Ol. 7, 64. ratio etymologica, a τὸ νέφος, liquet, nam maxime nubilum et densum est cœlum, quando ningit.

νιφετὸς, οῦ. ὁ. (Φάω) nix, ningendi actio. *das schneien, (a fall of snow.)* τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἠὲ χάλαζαν ἢ νιφετὸν, Κ, 7. οὐ νιφετὸς οὔτε χειμὼν πολὺς, δ, 566.

νιφόεις, εσσα, εν. (Φάω) nivosus, nivibus oppletus. est apud utrumque poëtam epitheton altorum montium. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, de Hectore ingenti, Ν, 754, ob proceritatem corporis, simulque terrorem. Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα, Ξ, 227. Κρήτης, τ, 338. Ὀλύμπου νιφόεντος, Σ, 615, desiliit de Olympo nivoso. Τμώλῳ ὕπο νιφόεντι, Υ, 385. Αἴτνη νιφόεσσα, Py. 1, 38, nam in ejus cacumine nives perpetuæ.

νίφω, f. νίψω, (Φάω) ningo, idem ac νείφω. et ea forma recentioribus est usitatior. locus tamen Homericus ex Μ, sub νείφω citatus, etiam huc pertinere possit. νίφοντα χρυσῷ, Ist. 7, 7, ningentem auro; de potentia Jovis in genere. Aristoph. 138, κατένιψε τὴν Θρᾴκην χιόνι, *es hat zugeschneiet, (the snow has covered.)* sc. ὁ Ζεύς.

νοέω, f. ήσω. (Νέω) intelligo, sentio, animadverto. *ich sehe ein, verstehe, bin gesinnet, nehme war, werde gewahr, (I perceive, understand, am sensible of.)* in quadam dialecto hoc verbum dictum est κοέω, unde est ὁ καλλικῶν, i. e. ὁ καλὸς εἰς τὸ νοεῖν: et, ὁ ἀμνοκῶν, i. e. ὁ ἀμνὸς τὰ εἰς νοῦν, ὁ προβατώδης, εὐήθης, simplex, *eineinfältig lamm, (silly as a lamb:)* Aristoph. Equit. 264, pro ἀμνοκοέων: et ἡ Ἀκκὼ, quæ non cogitat apte: et μακκοᾷν, i. e. μὴ νοεῖν. Aristoph. Equ. 62, ὁρᾷ αὐτὸν μεμακκοακότα, videt eum insipientem. ἡ Μακκὼ, mulier delira. ex futuro νοήσω, fit, per crasin, novum verbum, νώσω, et interserto, κ, νώσκω, et præfixo γ, γνώσκω, et per reduplicationem γιγνώσκω, unde est γινώσκω. sic ex δοῦπος fit γδοῦπος, unde est ἐρίγδουπος, valde fragorem edens. sic et ὁ γνόφος fit a νείφω. sic, ἀγνοεῖν (a γνόω et γνόεω) pro, μὴ νοεῖν, non intelligere; quod et scribitur ἀγνοιεῖν. imo et ipsum futurum νοήσω, cum temporibus inde descendentibus, contrahit τὸ οη in ω ionice: unde est νωσάμενος pro νοησάμενος, probe observans, bene cogitans, Theocrit. Id. 25, 263. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι, sc. σὲ, Χ, 235, inquit Hector ad personatam Minervam sub specie Deiphobi, i. e. ipse ad se de Deiphobo, quem sperat sibi auxilio venturum: sed spes ea eum frustrata est. proposui apud animum meum, te nunc multo magis in pretio habere: *nun denke ich dich künftig noch werther zu halten, (I think I shall in future love thee more dearly than ever.)* νοέω δὲ καὶ αὐτὸς Ἕκτορά σοι λῦσαι, nam ipse proposui mihi, tibi reddere corpus Hectoris dato pretio, Ω, 560, *denn ich bin es von selbst willens, (for it is my intention:)* ergo non opus est, ut me multis verbis ad id faciendum horteris, simulque mihi in mentem revoces quæ me conturbare adfectibus possent variis. apparet simul h. l. character impotentis et præferocis juvenis. οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὡς σὺ ἐΐσκεις, inquit Menelaus ad Helenam, δ, 148, sic nunc et ego in animum induco, conjux, sicut tu conjicis ex similitudine formæ, *ich denke es nun auch so, (I now think too.)* ἀλλὰ τὰ μὲν νόεω καὶ φράσομαι, ἅτινα ἐμοὶ ἂν αὐτῇ μηδοίμην, ε, 188, sed ea sentio erga te et deliberabo, quæ sane mihi ipsi consulerem, *ich bin so gesinnet gegen dich, (such are my sentiments towards thee.)* ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα: ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, σ, 227—229, ego in animo quidem sentio et intelligo omnia ista, bona et mala: sed tamen non possum omnia consilia sapientia (contra malos istos) per me invenire. conf. θυμός. nam εὐφυὴς καὶ θυμόσοφός ἐστι, οὐκ ἀπὸ διδασκάλου φρονεῖ. sic et υ, 309. et 367, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν ἐρχόμενον, quia prævideo et intelligo malum vobis adventans. νοέεις δὲ καὶ αὐτὸς, φ, 257, nam tu ipse id intelligis, *du begreifest es von selbst und siehest es ein, (thou thyself comprehendest and art aware.)* εἰπεῖν ἔπος, ὅ, τι νοήσεις, dicere rem quam in animo propones tibi, Α, 543, *das du im sinne hast, (what thou hast in thy mind.)* οὐ γάρ τις νόον (sententiam, consilium, judicium) ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, inquit Nestor, Ι, 104, 105, *niemand kann eine bessere meinung und gesinnung hegen, (no one can have a better opinion and sentiments,)* de hac re. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, animadvertam, Ψ, 415. ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῇσι νοήσεις, ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, γ, 26, alia ipse animo tuo excogitabis et dispicies, alia etiam deus et fortuna suppeditabit. ὀξὺ ἐνόησε, celeriter animadvertit, Γ, 374. Ε, 680. Θ, 92, 132. Λ, 343. Ο, 649, attentus ergo, Υ, 291. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα, Ο, 453. τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Μενέλαος, postquam igitur animadvertit et conspexit eum, Γ, 21. et 30, Ἀλέξανδρος. et 396, ὡς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρὴν, ut animadvertit deæ perpulcrum collum. et est fere idem quod, ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν: nam ὁ νοῦς est qui videt, et audit. τὸν δ' ἐνόησεν ἑσταότα, Δ, 200, conspexit, *ist ihn gewahr worden, (perceived him.)* sic, Ε, 95, θύνοντα. et 590, τοὺς Ἕκτωρ. et 711, τοὺς Ἥρη. et 665, τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατο οὐδὲ ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, neminem cogitatio hæc subiit, extrahere ex femore hastam: differunt tamen hæc duo verba nonnihil; nam ἐπιφράζεσθαι est, deliberando invenire consilium, *durch überlegung, (by consideration,)* νοεῖν vero, celeriter animadvertere et in animo propositum habere, *durch baldiges gewahr werde, (by quick perception.)* conf. ἐπιφράζω. et 669, νόησε δὲ Ὀδυσσεὺς, conspexit id, *sahe das, (saw it.)* τοὺς Ἀθήνη, Η, 17. Ὀδυσσεὺς, Ι, 223, animadvertit nutum istum. et 533, ἢ λάθετο ἢ οὐκ ἐνόησεν, aut oblitus erat, aut omnino non cogitarat id faciendum sibi esse: utrumque est χολοποιὸν magnatibus. cæterum ibi, ἢ οὐκ, in scansione facit unam syllabam. οὔπω τοίους ἵππους ἴδον οὐδ' ἐνόησα, Κ, 550, ubi utrumque est idem, vel posterius est, ἐξ ἀκοῆς ἔμαθον. τὸν μὲν ὡς οὖν ἐνόησε Κόων, Λ, 248, ut Coon vidit eum. et 284, Ἕκτωρ δ' ὡς. et 521, Κεβριόνης Τρῶας. et 574, τὸν Εὐρύπυλος. et 580, τὸν Ἀλέξανδρος. et 598, τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησεν Ἀχιλλεὺς, ubi manifesto utrumque est idem: sic tamen ut posterius sit, advertit ad animum, ut videre cum affectu aliquo significetur. ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας, Μ, 143, postquam conspexerunt Trojanos invadentes murum. et 393, αὐτίκα ἔπειτα ἐνόησεν, statim postquam animadvertit; nam præcedere debet comma tantum, non colon: nisi malis sic intelligere, statim deinde consil-

ium firmum cepit, recepit intellectum, ut sequens ὅμως δὲ sit, nam tamen. et id omnino præstat. Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσι πεσόντα, O, 422, ubi ablativus pertinet ad verbum finitum, nam νοῦς ὁρᾷ per oculos. coll. 453, ubi ἐνόησεν, ἰδὼν αὐτοψεὶ, suis oculis id videns: et 395. τὸν οὐκ ἐνόησεν, eum non animadvertit et vidit, Π, 789, i. e. οὐκ εἶδεν, coll. 790. τὸν δὲ μάλα αἶψα, *gar bald sahe er ihn, (quickly perceived him,)* P, 116. et 483, Ἕκτωρ, vidit id. et 486, ἵππω τώδε ἐνόησα Αἰακίδου σὺν ἡνιόχοις κακοῖς, equos præstantissimos Achillis video cum malis aurigis apparere: ergo spes est, nos intercepturos esse hos equos. et 682, τὸν μάλα αἶψα. Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησε, T, 112, astum non animadvertit. οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, non intellexit, Υ, 264. et 419, ὡς ἐνόησεν Ἕκτωρ, ut vidit. sic, Φ, 49, Ἀχιλλεύς. et 418, τὴν Ἥρη. et 550, αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα. Ἕκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἕλε τρόμος, eum, ut id vidit, cepit timor, X, 136. et 445, νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, neque sciebat et cogitabat, *sie dachte das nicht, (she did not think.)* et 463, τόν δ' ἐνόησεν ἑλκόμενον, vidit eum. ἔνθα αὖτε ἄλλα ἐνόησε, alia porro sibi facienda proponebat et in animum inducebat, Ψ, 140, 193. οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτα ἐνόησα οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, qualem eum ego primum vidi in mea domo, α, 257. τοῦτό γε ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν, hoc certe non proficuum excogitavit et in animum induxit, β, 122. ἔνθα αὖτε ἄλλα ἐνόησε θεὰ, β, 393, 382, quod πορıμότητα νοημάτων δηλοῖ. sic, Ἑλένη, δ, 219. et 795, Ἀθήνη. ε, 382. ζ, 112. et 251, Ναυσικάα. π, 409, Πηνελόπεια. σ, 186, Ἀθήνη. sic, ψ, 242, 344. νόησε δέ μιν, animadvertit et vidit eum, lacrimantem, *er merkte es dass er weine, (he observed that he was weeping,)* δ, 116. et 653, ἐμβαίνοντα ἐγὼν ἐνόησα, conspexi. φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, vidi, ζ, 163. τὸν Φαίηκες οὐκ ἐνόησαν, non animadverterunt eum, η, 39. et 290, ἀμφιπόλους παιζούσας, conspexi. et 299, τοῦτό γε ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε παῖς ἐμὴ, hoc certe decorum et justum non consideravit et animadvertit filia mea. Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατο ἠδὲ ἐνόησεν, θ, 94, sensit et animadvertit eum: ubi utrumque est idem. sic et 533. et 271, ἥλιος αὐτοὺς ἐνόησε μιγαζομένους φιλότητι, sensit et vidit eos. τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν, non cogitabat, *das dachte der einfältige nicht, (the silly fellow did not imagine,)* ι, 442. ὡς ἐνόησεν ἐμὲ, ut conspexit me, κ, 375. οὐκ ἐνόησα, non cogitabam, non adverti animum, *ich dachte nicht drann, (I did not think,)* λ, 62, coll. κ, 557. ἤδη τῶν ἐνόησα πόδας, jam videbam, μ, 248. οὐδέ τις ἡμᾶς ἀνθρώπων ἐνόησε, nemo nos vidit, *ist uns gewahr worden, (has observed us,)* ν, 270. et 318, οὔ σε ἴδον οὐδ' ἐνόησα. τὸν ὡς οὖν ἐνόησεν, hunc ut conspexit, ο, 59. νόησε δ' Ὀδυσσεὺς κύνας, vidit, π, 5. et 160, οὐκ ἴδεν οὐδ' ἐνόησε. et 164, vidit. τί τοῦτο ἐνόησεν ἀλήτης, cur hoc in animum induxit hic erro? ρ, 576. et 301, ὡς ἐνόησε Ὀδυσσέα, ut vidit canis ille herum suum veterem. τὸν δὲ χιτῶνα ἐνόησα, vidi, τ, 232. et 552, χῆνας, anseres conspexi. ἴδιον ὡς ἐνόησα, sudabam præ angore, ut animadverti id, υ, 204, et ut cogitabam id, ὡς εἰς νοῦν ἔλαβον. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν, non cogitabant, χ, 32. et 162, νόησε δὲ ὑφορβὸς, vidit, sensit. ἔνθα κεν οὔτινα ἀδάκρυτόν γε ἐνόησας, neminem sane ibi non flentem conspexisses, ω, 61. et 231, τὸν δὲ ὡς οὖν ἐνόησε γήραϊ τειρόμενον. ὃν δέ κεν ἐγὼ νοήσω, quem animadvertero, B, 391. Θ, 10. O, 348. αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν (solita est) ἐνικλᾶν, ὅ,τι νοήσω, Θ, 408, 422, ubi vides, hoc νοήσω esse aoristum 1. conj. infringere mihi et irritum facere, quidquid proposuero mihi. μή σε νοήσῃ Ἥρη, ne te conspiciat Juno, A, 522. συνερχομένω δὲ δύω (duo una vadunt) καί τε ὃ πρὸ τοῦ ἐνόησεν, ὅπως κέρδος ἔῃ, et sane alter præ altero intelligere et providere solet, quomodo utile sit aliquid; μοῦνος δ' εἴπερ νοήσῃ, solus vero si vel maxime intelligat, et animadvertat aliquid proficui, ἀλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, tamen saltem tardior est ei intellectus, K, 224—226, si facultatem habeat intelligendi alias et animadvertendi, tamen tardius id tunc, si solus est, procedit, et consilium e re capiendum est debilius in efficiendo. nam εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ. φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ, mente recordari et cogitare solet, O, 81, ubi parabola est de celeritate mentis in percurrendis variis regionibus, ad celeritatem itineris divini. μή με ἀπαειρόμενον πτόλιος πεδίονδε νοήσῃ, ne advertat et sentiat, me abire ab urbe in campum, Φ, 563. μή τις ἴδῃ μή τε νοήσῃ, Ω, 337, ne quis videat nec animadvertat. et Achilles ipse ibi misit aliquem, conscio Agamemnone et principibus, qui Priamum clam in castra Græca introduceret. λόφον ἀπὸ κόρυθος νεύοντα νοήσας, Z, 470, animadvertens, videns; et sermo est de infante: nam et illius νοῦς ὁρᾷ. et 484, πόσις δ' ἐλέησε νοήσας, maritum miseruit ejus videntem id. αὐτὸν ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, eum oculis videns, Ω, 294, 312. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι νοήσας, α, 322, sensu interno id sentiens et animadvertens. ὅπως αὐτῷ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας, ο, 170, quomodo ei recte responderet, ut intelligens monita fatorum, *als ein der sache verständiger, mit einsicht, (like one who thoroughly understands the matter.)* σὺ δ' ἔπειτα νοήσας, tu, si nutum illum meum animadvertisti, π, 283, *wenn du den wink gewahr worden, (if thou hadst observed my nod.)* μή τις σε ἔκτοσθε νοήσας, ne quis te extra domum advertens et videns, ρ, 278. οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, A, 343, nescit inspicere τὰ πρόσσω, i. e. τὰ παρελθόντα καὶ τὰ νῦν, præterita et præsentia, ὀπίσσω vero τὰ μέλλοντα, futura. et id est ἴδιον ἀνδρὸς φρονίμου καὶ ἀγχινουστάτου, ἐκ τῶν παρεληλυθότων στοχάζεσθαι τὰ μέλλοντα οἷα ἔσται: et quidem ἅμα, i. e. ὁμοῦ, ἐν ἀμερεῖ χρόνῳ, conferendo ea celeriter. et recte τὰ μέλλοντα dicuntur a tergo esse, nam oculis nondum apparuerunt, sicut præterita et præsentia apparent. notum est somnium Annibalis, in Italiam proficiscentis, Lib. 21 Livii. ὃν δ' ἂν μῦθον ἐγὼν ἐθέλοιμι νοῆσαι, A, 549, quod consilium ego voluero in animo habere et concipere: dicit Jupiter: *was ich für mich werde denken, (what I shall decree.)* τῶν (virorum) οὔτινα νῦν δύναμαι ἐγὼ ἰδεῖν οὐδὲ νοῆσαι, videre et animadvertere, *gewahr werden, (to perceive,)* E, 475. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον τοῦδε ἀμείνονα νοῆσαι, concipere animo et sentire consilium, H, 358. M, 232. ἐπεὶ πέρι οἶδε νοῆσαι, nam abundat consilio præ omnibus, K, 247. ἱέμενος (cupiens) καὶ καπνὸν νοῆσαι ἀποθρώσκοντα ἧς γαίης, vel fumum videre, α, 58. θεοί μου φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε, ε, 170, ad intelligendum et dijudicandum. ἀλλά τοι (sed tamen) οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, σ, 229, coll. 227, ubi vis est in, πάντα: et νοῆσαι re ipsa, differt a, νοέω θυμῷ. *auf alle kluge entschliessungen mich wirklich zu besinnen, dass sie mir einfallen auf alle falle; obgleich im gemüthe die fähigkeit dazu vorhanden ist, (I cannot bethink myself of all prudent resolutions, so that they may occur to me on all occasions; though the faculty of forming them exists in my mind.)* ἣδ' (Penelope) οὔτ' ἀθρῆσαι δύνατο ἀντίη (neque adspicere et intueri poterat ancillam) οὔτε νοῆσαι, neque animadvertere id, quod ancilla vellet narrare aliquid; adeo aliis cogitationibus erat immersa, ut nihil circa se sentiret, τ, 478, et Ulysses celeriter conticescere faciebat ancillam. μητρὶ, αὐτῇ περ νοεούσῃ, A, 577, licet ipsa id probe intelligat. ἐμυθεῖτο, νοέοντι καὶ αὐτῷ, consilium dabat, ipsi per se etiam idem intelligenti, Ψ, 305. γιγνώσκω, φρονέω, τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις, jubes eum, qui et ipse id perspicit et in animo habet, π, 136. ρ, 193, 281, et tali facile præcipitur. ὁ δὲ πάντα νόει, pro ἐνόει, ille vero omnia intelligebat, *er merkete das alles wohl, (he comprehended it all,)* ζ, 67, *und verstunde was sie weiter sagen wolle, (and understood what she meant to say.)* sed imperativus est, I, 596, μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, ne tu sic sentias et consilium capias, *sey nicht so gesinnet, (harbour not such sentiments:)* et μοὶ eleganter abundat in sermone amici. αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον, Υ, 310, tu ipse dispice et delibera in animo tuo. οὐ νοήσατο μάστιγα ἑλέσθαι, K, 501, non in mentem ei venerat scuticam tollere, *er hatte nicht daran gedacht die peitsche mitzunehmen, (it did not occur to him to take the whip with him.)* sic et prudentissimi sæpe minuta quædam non observant: nam sermo est de Ulysse, equos alienos abigente. νοεῖς, in animo habes, Ne. 10, 161. νοῆσαι δὲ, sc. μέτρον, et noscere id, Ol. 13, 68. νοῆσαι σοφώτατον, Ne. 5, 33, ubi sermo est de silentio, quod sæpe sit sapientissimum, si quis id probe observet, σιγᾷν sæpe est summa sapientia et doctrina.

νόημα, ατος. τό. (Νέω) cogitatio, sensus. consilium, voluntas, inventum. ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα, alius quis deorum, imbecillior te, suspicere et formidare possit hoc excogitatum Græcorum et consilium, H, 456, ubi sermo est de muro, quem Græci circumjecerant navibus subductis suis, Neptuno querente et verente, ne hujus muri fama diuturnior sit muris Trojanis a se et Apolline structis; cui Jupiter respondet. cæterum murus iste a poëta fictus omnino diuturnior est muris ipsis Troicis. ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς νόημα, i. e. βουλὴν, *den sinn und willen, (the purpose and will,)* P, 409. Ἀχιλλῆϊ οὐ νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι, Ω, 40, ubi νόημα γναμπτὸν dicit τὴν ἐπιείκειαν, καὶ τὸ ἐκ μεταμέλου στρεπτὸν, *die rechtmässige billige reue, (sincere repentance.)* τίπτε δέ σοι, τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο; β, 363, cur tandem tibi, O fili, in animo ista sententia et id consilium est: *wie kömmst du auf die gedanken? (how canst thou conceive such ideas?)* sic et, ο, 325, τίη, ξεῖνε, cur, O hospes. τῶν (Φαιήκων) νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, quasi ala et cogitatio, η, 36, quod θείας ἐστὶ ταχυτῆτος ἔνδειξις. et hanc celeritatem ipsa Minerva de navibus Phæacum prædicat, præmuniente poëta viam ad τερατολογίαν Alcinoi de suis navibus, coll. 321—328. αἰεί σοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα, ν, 330, semper tibi talis in pectore prudentia est, et consilium providum. αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἐποίησε, hoc consilium et cogitatum, ξ, 273. ἀλλ' οὔ σοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα, hæc voluntas tibi non est, *so bist du nicht gesinnet, (thou art not so disposed,)* ρ, 403, sc. ut libenter des aliis. οὐκέτι (jam non) σοὶ φρένες ἔμπεδοι, οὔτε νόημα, σ, 214, neque intellectus et consilium est firmum tibi. sic et 219, neque cogitatio. μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα, υ, 82, *das herz und den sinn, (the heart and mind;)* ubi conf. εὐφραίνω. et 346, μνηστῆρσιν Ἀθήνη παρέπλαγξε νόημα, errare fecit cogitationes et mentem eorum. ἡ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ, η, 292, et illa neutiquam abfuit ab indole bona et nobili, *von edler gedenkungsart, (from her noble sentiments.)* ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλὸν, T, 218, ego vero fortasse te multum superem cogitando, ἐν τῷ νοεῖν: et hoc babet Ulysses non naturæ tantum dono, sed et πολλῇ ἐμπειρίᾳ, utpote senior multo: idem posset Achilles habere, si esset ætate eadem. ergo non offendit Achillem bac propositione: nam et præfert sibi Achillem fortitudine, 216, 217, et τὸ, κε, bis posi-

tum, dubitative ponitur, maxime cum optativo. nam senior jure suo sibi arrogare prudentiam pleniorem videri potest, concedente universo orbe antiquo. etsi his temporibus jam alii sunt mores: nostris enim omnia sunt præcocia. οὐ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα (consilia, proposita sibi) Ζεὺς ἐκτελέει, K, 104. νήπιε, μηκέτι (jam non) ταῦτα νοήματα φαῖνε (apparere fac) ἐνὶ δήμῳ, in publico, Σ, 295, *lass solche gesinnungen nicht blicken, (manifest not such sentiments.)* et 328, οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. τάων (ex his fœminis) οὔτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελοπείῃ ᾔδη, β, 121, similia inventa et consilia, quæ ante dixerat κέρδεα, *ausgedachte vortheile, (housewifely management:)* et ἑρμηνεύει his additis τό, περίφρων. ἀλλὰ σαοφρονύσαις νοήματα (consilia, *die absichten und gedanken) (intentions and ideas)* πατρὸς ἔκευθε, dissimulavit prudenter, quasi nihil de iis sciret, ψ, 30. αὐταὶ (νῆες Φαιήκων) ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν, norunt voluntates hominum, θ, 559. et 548, μὴ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισι, ὅ,τι κέ σε εἴρωμαι, ne cela ingenio vafro, quæ te interrogavero. ὅτε ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή, ζ, 183, ubi de felicitate conjugii concordis sermo est, collato 180, seqq. νόημα τοῦτο φέρων, hac mente præditus, Py. 6, 29, *von der gemüthsart, von dem sinne, (of such a disposition.)* σοφώτατα νοήματα παραδεξαμένους, qui sapientissimas mentes nacti erant natura, Ol. 7, 133, i. e. σοφωτάτους γενομένους. Vide sub νόος, prope initium.

νοήμων, ονος ὁ ἡ. (Νέω) cogitans recte, prudens, intelligens. *vernünftig, einsehend, (prudent, intelligent.)* ἐπεὶ οὔτι νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι, β, 282. γ, 133. ν, 209, *nicht verständig und bedächtig, noch gerecht, (neither intelligent, nor prudent, nor just.)*

νόθος, η, ον. (Θάω) natus ex pellice. apud priscos ἡ νοθεία non erat probrosa, licebat enim habere pellices. ergo νόθος υἱὸς non est probrum. Sed ex furtivo coitu natus dicebatur σκότιος, et is erat longe inferioris dignationis τῷ νόθῳ. notat ergo νόθος simpliciter et citra ullam ignominiam, eum qui a patre ex concubina legitima, non vero ex uxore primaria, est genitus. recentiores deinde et spurium dixere νόθον: quem sensum cave Homero adfingas. quia tamen primarium conjugium erat res magis sacra, quia pellices citra ullas cærimonias adsumebantur: hinc γνησίῳ υἱῷ, ex conjuge primaria nato, erat jus majus; et νόθος dictus est a νὸ, syllaba negativa sicut νη in compositione, et θεῖος, qui non est adeo suspiciendus et sanctus habendus, in comparatione cum γνησίῳ: quippe non ex solemniter inito conjugio ortus. sed hic solorum *natalium* ratio habetur in appellatione, non vero hominum ipsorum. Μέδων, Ὀϊλῆος νόθος υἱός, *natürlicher sohn, (the natural son,)* B, 727. υἱὸν Πριάμου νόθον, Δημοκόωντα, Δ, 499. σὲ νόθον περ ἐόντα κομίσατο, Θ, 284, coll. 281, seqq. ex quo loco maxime apparet, quod νόθος non in contumeliam aliquam dicatur: nam Agamemnon sic appellat Teucrum, dum ei blanditur eumque adhortatur. ergo nati ex honesta pellice, dicti νόθοι, ἀκαταγνώστῳ καὶ ἀνεμεσήτῳ κλήσει. οὐδὲν δὲ ἧττον ἐτιμῶντο τῶν γνησίων οἱ ἐν νόθοις ἀγαθοί, ἐπεὶ οὐδὲ ἡ παλλακὴ ἐφύβριστον ἦν ὄνομα, sicut et ex sacris litteris patet. βασιλικὸς δὲ ἦν εὐγενὴς ὁ Τεῦκρος, Ἡσιόνῃ γεννηθεὶς τῇ ἀδελφῇ Πριάμου, ἣν ὁ Τελαμὼν γέρας ἔλαχε πολέμου ἐν Τροίᾳ ποτὲ ὑφ' Ἡρακλέους, ὅτε διὰ τοὺς ἵππους τοῦ Λαομέδοντος πλεύσας εἷλε τὴν Τροίαν. διὸ καὶ οἰκείως Τεῦκρος ἐκλήθη: nam Trojani sunt Τεῦκροι, et ipse materno genere erat Trojanus, paterno vero Σαλαμίνιος. conf. R. υἷε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, Λ, 102. et 103, ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευε. et 490, Δόρυκλον Πριαμίδην νόθον υἱόν. νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο Μέδων, ἀδελφεὸς Αἴαντος, N, 694. O, 333. Κεβριόνην, νόθον υἱὸν Πριάμου, Π, 738. ὅς ῥα νόθος μὲν ἔην, πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, E, 70. κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχεν, N, 173, in matrimonio habebat. νόθος κασίγνητος, Ol. 5, 50. recentiores habent ex sua determinatione et λόγον νόθον, et νόημα νόθον, i. e. μὴ γνήσιον, unde per transpositionem est τὸ ὀθνεῖον. Sic Admetus, respectu parentum suorum, conjugem carissimam vocat γυναῖκα ὀθνείαν, Alcest. Eurip. 646, nulla consanguinitate et nullo natalium sacro mihi junctam.

νομέομαι, vide sub ἐπινέμω.

νομεύς, έως. ὁ. (Νέμω) pastor. et est nomen generis. species sunt, βουκόλος, ποιμήν, αἰπόλος, συβώτης. νομεὺς οὔπω εἰδὼς θηρὶ μάχεσθαι, pastor nondum peritus pugnandi cum leone, O, 632, ubi notatur βουκόλος. ὡς νομεὺς ἐν πώεσι μήλων, ut pastor in gregibus pecudum, δ, 413, ubi notat ποιμένα ἢ αἰπόλον. κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες, P, 65. δύω δ' ἅμα ἕποντο νομῆες τερπόμενοι σύριγξι, Σ, 525. et 577, χρύσειοι δὲ νομῆες ἐστιχόωντο ἅμα βόεσσιν, sc. in figuris illis a Vulcano factis. et 583, οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν, frustra insequebantur. δύω ἅμα ἕποντο, υ, 175. ρ, 214. et 246, μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες. εἵλετο ἀγέλην καὶ πῶυ ἠδὲ νομῆας, Λ, 696. ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμα σύεσσιν, π, 3. et 27, οὐ θαμὰ ἀγρὸν ἐπέρχεαι (obis) οὐδὲ νομῆας. μῆλα ἐξ Ἰθάκης ἄειραν ἠδὲ νομῆας, φ, 19.

νομεύω, f. εύσω. (Νέμω) sum pastor, pasco pecus in pascuo. ἐνόμευε κατὰ νομὸν μῆλα, pascebat in pascuo pecudes, ι, 217. et 336, μῆλα νομεύων. sic et κ, 85.

νομή, ἡ, vide sub νομός, pascuum.

νομίζω, f. ίσω. (Νέμω) lege vel more instituo, *ich stifte, (I establish institutions.)* rego lege et more. statuo, existimo, attribuo quid cui rei. ἱπποτροφίας νομίζων, equorum curationes et alturas instituens et quasi legem faciens sibi, Ist. 2, 55, ubi Schmidius, audacter satis, præter rationem et sine codicum auctoritate legi vult κομίζων, curans: facili quidem, sed non poëtico, nedum Pindarico, sensu. νόμισαν (omisso augmento) ἄνθρωποι, judicaverunt homines, Ist. 5, 2.

νόμιος, ία, ιον. (Νέμω) pastoralis. νόμιον, pastoralem virum, Py. 9, 115, ubi tamen esse potest nomen proprium: vel saltem cognomen.

νόμος, ου. ὁ. (Νέμω) lex, institutum, mos. νόμῳ ἱππικῷ, lege equestri, sc. vincentem, Ol. 1, 163. ἐν Πανελλήνων νόμῳ, secundum institutum omnium Græciæ ordinum, Ist. 2, 56. νόμον Θεσσαλῶν, legem et civitatis constitutionem, Py. 10, 108. νόμον κεφαλῶν πολλῶν, Py. 12, 41, legem multorum capitum. ἐν νόμοις στάθμης, Py. 1, 120, ad leges amussis. ἐν θεῶν νόμοις, Py. 2, 81. καννόμον, i. e. κατὰ νόμον, i. e. δίκαιον, Ol. 8, 103. de loco Ne. 5, 45, vide νομός. νόμος (mos, institutum) πάντων (ἀνθρώπων) ἐστὶ βασιλεύς, est tyrannus omnium; citatur ab Herodoto, III, 38, dictum Pindari, et illustratur ibi exemplo memorabili: citatur et a Platone in Gorgia, pag. 330, edit. Francf. 1602, et applicatur ingeniose: sed in canticis Pindari hodie non exstat. νενόμισται, moribus institutum sic est.

νομός, οῦ. ὁ. (Νέμω) locus ubi pascuntur pecora; nam est nomen περιεκτικόν, notans τὸν τῆς νομῆς τόπον. nam ἡ νομὴ est vel res quæ depascitur, pabulum; vel actio depascendi. apud recentiores notat νομὸς et, regionem, tribum, *einen kreis landes, (a district.)* sed ὁ νόμος est lex æqua, suum cuique tribuens, et qua regitur civitas velut a pastore. ἐπεί κε νομῷ μιγῶσι, etsi in pascuo fuerint permixti, B, 475. μετὰ νομὸν ἵππων, ad pascuum equorum, Z, 511. O, 268. βόες ἀπὸ κόπρου (e stabulo) ἐπεσσεύοντο (agebantur) νομόνδε, ad pascuum, Σ, 575. et 587, ἐν δὲ νομὸν ποίησε, finxit in clypeo pascuum Vulcanus; *er bildete auf dem schilde ab, und amele der natur nach, (he represented upon the shield, in imitation of nature;)* et vide etymon poëseos. additum l. c. μέγαν οἰῶν ἐν καλῇ βήσσῃ, magnum pascuum ovium in pulcra convalle. ἐπέων δὲ πολὺς νομός, Y, 249, ubi est metaphorice, verborum largus est proventus, velut herbarum in pascuo. positum ergo ibi ἐπὶ πληθυσμοῦ, et quasi ἐπὶ λειμῶνος, ὃν ἡδέως ἐπινέμονται τὰ ἐκεῖθεν τρεφόμενα. conf. ἔπος. ἐνόμευε νομὸν κάτα, πίονα μῆλα, pascebat in pascuo pingues oves, ι, 217. et 438, νομόνδε ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα, in pascuum exibant arietes et hirci. ὁ μὲν ποταμόνδε κατήϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης, πιόμενος, cervus ad fluvium descendebat e pascuo sylvæ, biburus, κ, 159. hinc est et ἡ ἐπινομίς, ίδος, quæ erat pars triremis navis, μέρος τι τριήρους. εἰς ἀμφιθάλασσον νομὸν, in regionem mari cinctam, Ol. 7, 62. ἐν (dorice pro ἐς vel εἰς) πάντα νομὸν, ad omnem administrationem rei publicæ, Py. 2, 157. φαρμάκων μαλακόχειρα νομὸν, medicamentorum molli manu faciendam administrationem, Ne. 3, 96. νομῷ ἐν Ἀδραστείῳ, Ne. 10, 52, in Adrastea ditione. ἡγεῖτο παντοίων νομῶν, Ne. 5, 45, dux et primus erat in omnibus ditionibus rei poëticæ, *in allen kreisen der musik, (in all the departments of music:)* quod multo aptius sic intelligitur, quam si cum Schmidio legas, νόμων, i. e. generum carminis. Vide sub ἀμφιθάλασσος.

νόος, ου. ὁ. (Νέω) mens, animus, *der sinn, die gesinnung, (the mind, disposition.)* cogitatio, *der gedanke, (thought.)* ingenium, *die gemüthsart, (genius.)* est a νέω, i. e. κινέω: nihil enim celerius et mobilius mente, quæ in perpetuo est fluxu quasi. οὔπω σάφα οἶσθα, οἷος νόος Ἀτρείδεω, B, 192, quale sit consilium ejus. σοὶ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστί, tibi in præcordiis imperterrita mens est, Γ, 63. τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες, Δ, 309, hunc sensum et animum, *diesen sinn und muth, (this mind and heart.)* ἦ ῥά τις ἐστὶ βροτῶν, ὅς ἔτι ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει, H, 447, *gewiss es ist nun noch wohl jemand, der den göttern seinen sinn und anschlag ansagen wird, (certainly there is still some one who will submit his plan and sentiments to the gods,)* certe jam aliquis consilium suum indicabit diis, quærendo nimirum an placeat id diis; τὸ νόημα κατ' ἐνθύμησιν, ὃ πληροφορεῖται διὰ μαντικῆς ἢ θυτικῆς ἐξερωτήσεως. οὔτις ἄλλος νόον ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, I, 104, inquit Nestor, nemo alius meliorem hac sententiam senserit, qualem ego sentio et olim (i. e. paullo ante cum eriperes Achilli suam puellam) et nunc quoque; coll. 106, ἐξέτι τοῦ, jam inde ex eo, sc. tempore, et id respicit τὸ πάλαι: et 111, ἔτι καὶ νῦν. et 108, οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον, non sane ex nostra (i. e. mea) sententia. νόος enim est vel, mens ipsa, quæ est fons consiliorum, et cujus προβολαὶ sunt τὰ νοήματα: vel est, productio et effectus mentis, ἡ ἔννοια. μοῦνος δ' εἴ πέρ τε νοήσῃ, ἀλλά τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, K, 226, solus vero, si quamvis intelligens sit, tamen ei tardior et mens est, et debilius quoque consilium, *seine einsicht ist langsamer und seine entschliessung schwächer, (his understanding is slower and his resolution weaker,)* eo ipso quia unus tantummodo est: oculi plus et celerius vident, quam oculus. νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν, mens quidem nihil mota erat, Λ, 812, *er war bey vollem verstande, (his senses remained unimpaired,)* et id non frustra additum: nam ex multo sanguinis fluxu solet exsistere λει-

πεθυμία καὶ ἀλλοφροσύνη; sed hic nihil tale. εἴ τι νόος ῥέξει, Ξ, 62, si mens et consilium proficiet aliquid, *wenn verstand was ausrichten kann, (if understanding be of any advantage:)* in opposito ad vires corporis. ὡς δ' ὅτε ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ, ἔνθα εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά· ὣς κραιπνῶς—Ο, 80—83, ubi parabola est de celeri cogitationum et recordationum motu, quo celerrime quis ex loco in locum cogitando transit. alibi summam celeritatem exprimit per, ὡς νόημα. et 129, ἦ σοι αὔτως οὔατα ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς, nam qui sine mente est, is frustra habet aures; siquidem mens est, quæ audit et videt: multo etiam magis frustra, si ad vecordiam accedit impudentia et irreverentia: *verstand und scheu hast du verloren, (thou hast lost understanding and shame.)* et 242, ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος, quia eum excitabat consilium et voluntas Jovis; non ipse Ζεὺς, sed solus νοῦς ejus tantam vim habet, *sein bedachter rath und entschluss, (his deliberate counsel and resolve.)* et 509, οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων, nulla sententia melior hac, *es ist kein besserer sinn und rath als der, (there is no better plan and advice than this.)* et 699, τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὧδε ἦν νόος, et his pugnantibus hæc erat cogitatio, *sie dachten so, (they thus thought.)* σοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνὴς, Π, 35, mens tibi est immitis, i. e. νηλεὴς, coll. 33, *ein unbarmherzig gemüthe, (a cruel disposition.)* (sic et Ψ, 484.) et 103, δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ, superabat eum Jovis voluntas et Troës nobiles. et 688, ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, Jovis voluntas potentior quam hominum. sic et Ρ, 176. et 546, δὴ γὰρ νόος ἐτράπετο αὐτοῦ, sc. Διὸς, mens ejus mutata erat, quod μεταμέλου ἴδιον. αὐταῖς ἔνεστι νόος μετὰ φρεσὶν, in pectoribus earum inest intellectus, Σ, 419, *sie haben verstand, (in whom there is intelligence;)* et sermo est de aureis puellis Vulcani, i. e. de præclaris artibus fabrilibus. ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου, quomodo sententia est cujusque, *nach eines jeden sinne, (according to the opinion of each,)* Υ, 25. ἔρξον ὅπη σοι νόος ἔπλετο, Χ, 185, fac prout tibi mens est. κραιπνότερος μέν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ψ, 590, de adolescente: mens quidem velocior, consilium autem tenue, et hinc μὴ ἀσφαλής. nam οἱ ταχεῖς φρονεῖν οὐκ ἀσφαλεῖς εἰσὶ, facile cadunt aut labuntur, ut inquit φιλόμηρος Sophocles. est ergo laus ambigua. συνέχυτο νόος γέροντι, Ω, 358, timore. et 367, τίς ἂν δή σοι νόος εἴη; *wie würde dir da zu muthe seyn? (how wouldst thou then feel?)* ut notetur μέγας καὶ δυσέκφραστος κίνδυνος. ὅπη οἱ νόος ὄρνυται, qua ei mens et animus impellitur, α, 347, i. e. quomodo vult. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, β, 92, *ihr herz denket ganz anders, (their hearts incline otherwise.)* sic et ν, 381. σ, 282. οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων, γ, 147, coll. 145, non enim sane celeriter vertitur sententia et mens deorum sempiternorum: et τρέπεσθαι h. l. idem est quod πείθεσθαι, 146. si juste irascitur deus, non illico audit vocem deprecantis pœnam. ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, ε, 190, mihi mens est justa et æqua. φιλόξεινοι, καὶ σφι νόος ἐστὶ θεουδὴς, ζ, 121. θ, 576. ι, 176. ν, 202. ἦ καὶ νόος ἐτράπετο αὐτῆς, η, 263, vel et animus ejus mutatus erat; ubi de Calypsone id dubitanter dicit Ulysses, quia Mercurium nuntiantem ipse non viderat: coll. α, 84, seqq. ε, 81, seqq. cæterum nota est ei muliebris inconstantia. νοῦς ἦν ἔμπεδος ὡς τὸ πάρος περ, κ, 240, mens erat immota, sicut antea; et sermo est de sociis Ulyssis a Circe in sues mutatis. et 329, σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστὶ, mens insuperabilis. τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι, (pro ἐπάγει, ab ἐπάγημι) πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, σ, 135, scilicet elatus in bonis, abjectus in adversis rebus. conf. ἦμαρ. et 331, σοὶ αἰεὶ τοιοῦτος νόος ἐστὶν, hæc indoles, hæc mens. sic et 391. et 380, σοὶ νόος ἐστὶν ἀπηνής. καὶ νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος, οὐδὲν ἀεικὴς, υ, 366, mens apta, non improba, sed bene composita et morata. ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος, ω, 163. et 473, τί σοι νόος ἔνδοθι κεύθει; οὔτ' ἀφραδίαις νόοιο, Κ, 122, non incogitantiæ mentis. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, res cogitanti animo dignæ accidunt jam, Ω, 354, *dinge die ein wolbedenkend herz erfordern, (things that demand deliberation.)* κακοῤῥαφίῃσι νόοιο, malis consiliis mentis, β, 236. et 346, νόου πολυϊδρείῃσιν, peritia animi. sic et ψ, 77, ut notetur provida scientia. οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ, η, 73, nam nequaquam etiam illa caret intellectu bono et animo nobili: ubi sermo est de regina Phæacum. ἀϊδρείαις νόοιο, λ, 271, inscitia, imperitia animi, κατὰ ἄγνοιαν, per ignorantiam. μηδὲ οὕτως κλέπτε νόῳ, Α, 132, ubi conf. κλέπτω. et 363, ἐξαύδα, (eloquere) μὴ κεῦθε νόῳ, ne occulta in animo. sic et Π, 19. ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ ἐφραζόμεθα, concordes invicem intelligenter consultabamus, *mit einsicht und vorsichtigem rathe, (with sagacity and prudent counsel,)* γ, 128, ad differentiam πρὸς τοὺς ἀφρόνως καὶ ἀβούλως ὁμοψυχοῦντας. νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, ζ, 320, prudenter impegit scuticam mulis, sic nimirum, ne nimis currerent, ut sequi possent pedites mulieres cum Ulysse, *mit verstande und vorsicht, (with prudence and discretion:)* φρονίμως ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμα ἕποιντο πεζοὶ, simul et μετροῦσα τὴν ὥραν, ἵνα πρὸς ἑσπέραν εἰς τὴν πόλιν ἔλθῃ: et sermo est de Nausicaa, ut præcedens μάλα non sit, valde, sed, omnino sic, *allerdinge, (by all means.)* ergo duplici consideratione modum adhibebat aurigationi suæ. ἄναξ ἔχαιρε νόῳ, gaudebat mente, θ, 78, non vultu aut verbis significans gaudium, sed tacitus. ἀλλὰ καὶ ἔνθεν (ex antro Cyclopis) ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν, μ, 211, sed et inde, mea virtute et consilio et providentia, effugimus. μή μοί τι κακῷ νόῳ (malo consilio, mala mente) ἀντιβολήσαις, ν, 229. et 305, ὤπασάν σοι ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε, præbuerunt tibi mea ex voluntate et prudenti consilio; inquit Minerva de donis quæ præbuerant Phæaces Ulyssi, i. e. ipse de sua prudentia, qua se carum et suspiciendum fecerat Phæacibus. οὐκ ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανάοιτο ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, efficere posset suo ipsius quidem consilio, nisi deus adjuvaret, π, 197. et 374, αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε, consilio et mente. ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσαιτο, homo enim sane nequaquam consilium et voluntatem Jovis impedierit, Θ, 143. χόλος οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, Ι, 550, ira intumescere facit animum in pectore etiam sapientum. ἐμὲ παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, Κ, 391, eduxit me ex provida cogitatione: et accusativus pendet a παρὰ, præter, *darneben vorbey, (past, beyond.)* ἔθελγε νόον Ἀχαιῶν, mentem Græcorum torpere faciebat, Μ, 255. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον ἐσθλὸν Ζεὺς, alii dat prudentem et bonum intellectum, Ν, 732, i. e. φρόνησιν, *guten verstand, (sound understanding:)* nam est et νόος μὴ ἐσθλός. et hæc φρόνησις multo est præstantior ἀνδρείᾳ, coll. 733, 734, 727—729. ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, quomodo deciperet Jovis prudentiam et animum, Ξ, 160. et 217, ὀαριστὺς, πάρφασις, ἥ τε ἔκλεψε (obnubilare potest) νόον πύκα περ φρονεόντων: ergo noxia est talis ὀαριστὺς (confabulatio) καὶ πάρφασις (persuadentia) παραλογίσασα. et 252, ἐγὼ μὲν ἔθελξα νόον Διὸς, ubi loquitur somnus, et notat τὴν κατὰ νοῦν ἀργίαν τῶν ὑπνούντων. αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, confestim converterit mentem suam ad tuam, Ο, 52, *würde sich bald nach deinem sinne wenden, (would presently embrace thy opinion.)* et 379, Τρῶες μὲν, ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον, ut animadvertebant voluntatem Jovis. et 461. οὐκ ἔληθε Διὸς νόον, non latuit, i. e. non in oblivioni fuit: nam Jupiter sola mentis suæ vi servat quoque Hectorem, ut excitarat eum. et 643, καὶ (κατὰ) νόον ἐν πρώτοις Μυκηναίων ἐτέτυκτο, et prudentiam quod attinet inter primos eorum censebatur. Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, i. e. ἔξω νόου, præter rationem, Υ, 133. ὄφρα γνῶμεν Τρώων νόον ὅντινα ἔχουσιν, consilium et voluntatem, propositum, Χ, 382. σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσας, tu vero ei sententiam suam et voluntatem non perfecisti, Ψ, 149. et 604, νῦν αὖτε νόον (animum, mentem) ἐνίκησε νεοίη. πέπνυσαί τε νόον, Ω, 377, valde intelligens es, *hast viel verstand, (hast an excellent understanding.)* πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα, καὶ νόον ἔγνω, α, 3, i. e. ἦθος, ἔθος, διαγωγὴν, *gesinnung, aufführung, (disposition, manners.)* et ejusmodi peregrinatio, hoc versu depicta, maximopere laudata est a priscis, et summis viris solita. sic Hercules quoque et Liber pater orbem terrarum peragrasse dicuntur. νόος est indoles, ingenium, *die gemüthsart, (genius, ability.)* et 66, ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, qui alios homines superat prudentia, intelligentia, consilio, συνέσει, βουλῇ. ὄφρα κε (quousque sane) κείνη (Penelope) τοῦτον ἔχῃ νόον, ὅντινά οἱ νῦν ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοὶ, hanc habeat sententiam, hanc mentem, β, 124, ut sic velit agere, quemadmodum nunc sibi proposuit. et 281, μνηστήρων μὲν ἔα (sine, omitte, patere) βουλήν τε νόον τε ἀφραδέων, sine eos agere ex mente sua. μοὶ πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν, δ, 256. et 267, ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλήν τε νόον τε ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δε (nam) ἐπελήλυθα γαῖαν. et 493, οὐδέ τι σὲ χρὴ ἴδμεναι οὐδὲ δαῆναι ἐμὸν νόον, non opus est tibi scire et discere meam mentem, i. e. ea quæ ego scio et intelligo futura esse, vel facta esse jam. οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ, non ipsa hoc consilium per te reperisti et constituisti, ε, 23, et est ibi interrogatio: an non ipsa hoc prudenter intelligis simul et constituis? (sic et ω, 478.) et 103, οὔ πως ἐστὶ Διὸς νόον, οὔτε παρεξ ἐλθεῖν ἄλλον θεὸν, οὔτε ἁλιῶσαι, fieri non potest, ut Jovis consilium et voluntatem vel alius deus egrediatur, vel irritam faciat. sic et 137. νόον δ' ἀποφώλιος ἐσσὶ, θ, 176, mente vero et ingenio minus instructus es. τῷ καὶ τεθνειῶτι (κατὰ) νόον πόρεν Περσεφόνεια οἴῳ πεπνύσθαι, κ, 494, cui etiam mortuo, quod attinet intellectum, dedit Proserpina soli sapere. εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε, λ, 176, dic mihi conjugis meæ voluntatem et mentem, qualis jam sit. αἰεὶ ἐν στήθεσσι πολυκερδέα νόον νωμῶν, ν, 255, agitans prudens consilium. νόον σχέθε τόνδε ἐνὶ θυμῷ, ξ, 490, i. e. ἔκρυψε τὸν μυστηριώδη λόγον κατὰ νοῦν, *er behielte den klugen sinn ihm herzen, so wie er gewont war in zu haben; er fassete folgenden guten rath bey sich, so wie er pflegete, (he concealed the prudent plan in his heart, as he was accustomed: he kept his counsel to himself as he was wont.)* et 492, seqq. sequitur id consilium; ubi δὲ est, enim: et σχέθειν est, capere occulte, vel, tenere apud se. σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε, τ, 42, pro κατίσχανε, cohibe mentem tuam. et 326, πῶς δαήσεαι, εἴ γυναικῶν ἀλλάων περίειμι νόον, quomodo cognosces, an superem alias fœminas indole et consilio bono? et 479, τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν, nam Minerva (i. e. cogitatio tacita alia) vertit ei, Penelopæ, mentem alio, ut jam ad hanc rem non attenderet Penelope. ἐπειδὴ τῶνγε νόον ἔγνω νημερτέα, i. e. νημερτῶς, certissime, φ, 205, postquam eorum animum et mentem cognovit, *ihre gesinnung, (their sentiments.)* ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω, nostrum consilium et propositum perfectum iri puto, χ, 215. vidimus ergo, apud poëtam

solum nominativum contractum fuisse semel, in obliquis autem contractionem omisisse. multo minus novit metaplasmum illum recentiorum, qui genitivum formant etiam, νοὸς, dativum νοΐ. ὁ Νόος vel Νοῦς est et nomen proprium fluvii. νόος Διὸς μέγας, Py. 5, 164. ὀρθὸς, Py. 10, 106. νόῳ ἀληθεῖ, veraci mente, Ol. 2, 167. Φοῖβε, ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέναι, Py. 1, 77, velis hæc animo reponere; *zu herzen nehmen, (lay up in thy heart.)* conf. Horat. Carm. Sæc. 73. πάντα ἴσαντι νόῳ, intellectu omnia sciente, Py. 3, 52, de Apolline. et 183, εἰ τις νόῳ ἔχει ἀληθείας ὁδὸν, i. e. οἶδε, novit. ὁ πονήσαις, νόῳ καὶ προμήθειαν φέρει, Ist. 1, 56, vexatus, animo gerit providentiam, vexatio dat intellectum. νόῳ πλοῦτον ἄγει, Py. 6, 47, gubernat divitias suas cum intellectu. et 51, ἁδόντι νόῳ προσέρχεταί σοι, lubenti animo accedit ad te. εὐμενεῖ, Py. 8, 25, benevola mente. et 96, ἑκόντι, promta mente. sic et Py. 5, 58. ἀτιλεῖ, non sufficiente animo, Ne. 3, 74. ἀτενεῖ, seria mente, Ne. 7, 129. νόῳ ἀντίπαλον, cum prudentia pugnantem et luctantem contra, Ist. 5, 77. νόον ὑπέθηκε φροντίσιν, Ol. 1, 30, animum subjecit curis. Πατρόκλου βιατὴν νόον, ejus violentam et ferocem mentem, Ol. 9, 114. θερμαίνει φιλότητι νόον, Ol. 10, 105, calefacit amore animum tibi. νηλέα Φάλαριν (κατὰ) νόον, crudelem Phalarim mente, Py. 1, 186. οὐ ταῦτα νοῦν ἰαίνει, Py. 2, 166. νοῦν ἔχοντα ἀνδρῶν φίλον, animum habens hominum amantem, Py. 3, 9. κρέσσονα ἡλικίας νόον φέρβεται, præstantiorem ætate animum alit, Py. 5, 147. προσφέρομέν τι ἀθανάτοις ἢ (κατὰ) μέγαν νόον ἢ φύσιν, Ne. 6, 8, similes nonnihil sumus diis sive quod attinet magnum intellectum sive aliam indolem.

νοσήλιος, ὁ ἡ, vide sub ἀπατήλιος.

νόσος, ου. ἡ. et ionice νοῦσος. (Σέω) morbus, defectus valetudinis integræ. *krankheit, seuche, (illness, sickness.)* est a particula negandi inseparabili νὴ vel νὼ vel νὸ, et σόος, salvus, integer. Iones vero et Æoles solent υ interserere, e. c. γουνὸς pro γονὸς, i. e. ὁ γόνιμος τόπος. contra Bœotii addunt ο τῷ υ, e. c. οὔδωρ, pro ὕδωρ. νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, excitavit in exercitu pestilentiam, A, 10. νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, morbo molesto absumi paullatim, N, 667. et 670, ἀλέεινε νοῦσον στυγερὴν, evitare studebat morbum odiosum. præoptaverat ergo Euchenor in prœlio cadere quam perire lento morbo, ex mente omnium μεγαθύμων. ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, ε, 395. νοῦσόν γ' οὔπως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι, morbum a Jove magno immissum non licet evitare, ι, 411, inquiunt Cyclopes ad clamantem et ebrium Polyphemum. ἢ δολιχὴ νοῦσος ἢ Ἄρτεμις, aut diuturnus morbus aut subita mors, λ, 171. et 199, οὔτις μοὶ νοῦσος ἐπήλυθε. οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος στυγερὴ, ο, 406, ubi salubritas et felicitas insulæ prædicatur. νοῦσον οὐλομένην διαντλήσας ποτὲ, Py. 4, 522, sc. τὴν τῆς φυγῆς: ut ergo morbus h. l. sit metaphoricus. νόσοι δὲ, morbique, Py. 10, 64. νούσων παντοδαπῶν ἀλκτῆρα, medicum egregium, Py. 3, 13. et 117, θερμᾶν, qui genitivus pendet ab ἰητῆρα, et est metaphorice, acutorum morborum: præcedens μὶν vero pertinet ad παρασχεῖν, præbere se bonis viris medicum. νόσων βαρειᾶν ἀκέσματα, Py. 5, 85. νόσους ὀξείας ἀπαλάλκοι, Ol. 8, 112, acutos, i. e. dolorosos. νόσους πολυπήμονας ἰᾶσθαι, Py. 3, 81.

νοστέω, f. ήσω. (Ἔω) redeo, *ich kehre zurück; reise nach hause zurück, (I return, return home.)* ἢ εὖ ἠὲ κακῶς νοστήσομεν, B, 253, a Troja domum. οἴκαδε νοστήσας, Δ, 103, 121. εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐπόψομαι ὀφθαλμοῖσι πατρίδα ἐμὴν, E, 212. et 687, νοστήσας οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα. τούτου δ' ἑσπομένοιο (Ulysse comite) καὶ ἐκ πυρὸς (vel ex igne ardente) ἄμφω νοστήσαιμεν, ambo reduces esse possemus, K, 247, ubi simpliciter est, redire, salvum venire. ὄφρα μένοιεν (ἵπποι) νοστήσαντα ἄνακτα, N, 38, ut equi ad currum juncti eo in loco manerent herum suum, donec rediret ad eos. et 232, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν ἐκ Τροίης, ne vir ille revertatur unquam ad suos ex Trojano solo: et est imprecatio. εὔχετο νοστῆσαι, vota fecit ut rediret incolumis, O, 374. οὐκέτι νῶϊ ἔλπομαι νοστησέμεν, pro νοστήσειν, non jam credo nos hinc ex hac pugna abituros esse, P, 239. et 636, ὅπως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες; ut eos exhilaremus reditu nostro ex his periculis, si vivi redimus et cum effectu, ex prœlio. οἴκαδε νοστήσαντα, domum reversum, Σ, 60, 441, 90. et 238, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα. sic 330, δέξεται ἐν μεγάροις. κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα, Ψ, 145. τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα, ipsum reversum in patriam occidit, α, 36. et 83, αὐτὸν νοστῆσαι ὅνδε δόμονδε. et 163, κεῖνον Ἰθάκηνδε νοστήσαντα. et 268, ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται (ulciscetur eos) ἠὲ καὶ οὐκί. et 290, νοστήσας δ' ἤπειτα φίλην ἐς πατρίδα. εἴποτε οἴκαδε νοστήσειε, β, 343. κεῖσέ με νοστήσαντα, eo me divertentem in reditu meo, δ, 619. ο, 119. cum in itinere, domum versus, divertissem ad eum, ἐκεῖσε εἰς αὐτὸν ἐλθόντα ἐμὲ in reditu. nam pro ἁπλῶς ἐλθεῖν, sine respectu alicujus reditus, poni non solet hoc verbum. οἴκαδε νοστήσας, θ, 102, 252. σοὶ μὲν νοστήσαντι ἐχάρημεν, gaudio adfecti sumus per reditum tuum ad nos, κ, 419. et 285, οὐδέ σε φημὶ αὐτὸν νοστήσειν, nec te ipsum puto rediturum inde esse. ὅσοι με Ἰθάκηνδε ἴδοιντο νοστήσαντα, λ, 360, qui me viderint reversum in Ithacam. τέκνα οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, μ, 43. ἄκοιτιν νοστήσας εὕροιμι, *dass ich meine gemahlin bey meiner nach hausekunft finde, (that at my return home, I may find my wife,)* ν, 43, et 340, ᾔδεα ὅτι νοστήσεις. οἴκαδε νοστήσει, ξ, 163. et 329, ὅππως νοστήσῃ. et 395, εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα. et 424, εὔχετο πᾶσι θεοῖσι, νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε. sic υ, 239. φ, 204, νοστήσας, Ἰθάκηνδε κιὼν, ο, 157. et 177, οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται. ὁππότε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα, σ, 147. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα ἐς πατρίδα, τ, 258. et 298, ὅππως νοστήσειε ἐς πατρίδα. et 463, χαῖρον νοστήσαντι, gaudebant reducem eum factum. ὄφρα ἐώλπει νοστῆσαι αὐτὸν, υ, 329. et 332, εἰ νόστησε Ὀδυσεὺς καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα. ἐπεὶ νόστησας, ω, 399. et 404, νοστήσαντά σε δεῦρο. ἐνόστησεν αν, Ne. 11, 32.

νόστιμος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) ad reditum pertinens. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 9, i. e. τὴν οἴκαδε ὑποστροφήν. et 168, τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ, i. e. reditus ejus periit. et 354, οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἶος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ. οἴκαδε ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι, γ, 233, ubi alterum eleganter explicatur per alterum. sic et ε, 220. θ, 466. ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων, ζ, 311, ut reditum tuum consequaris gaudens. πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, π, 149, sc. si homines ipsi possent fortunæ dona sumere, tunc sumeremus nobis præ omnibus aliis reditum patris ad nos. Ὀδυσῆϊ γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ, ρ, 253. et 571, καὶ τότε μὲ εἰρέσθω πόσιος πέρι νόστιμον ἦμαρ, et tunc me interroget de marito, quod attinet illius reditum. νῦν δέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, τ, 369. ἐπεὶ ἔτι νόστιμός ἐστι σὸς πάϊς, est is qui redibit, δ, 806, *er kömt gewiss wieder nach hause, (he will certainly come back.)* εἰ δὲ ὁ μὲν ἀπόλωλε καὶ οὐκ ἔτι νόστιμός ἐστιν, τ, 85. νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον ὅτι οὐκ ἔτι νόστιμός ἐστιν, υ, 333. Vide sequens.

νόστος, ου. ὁ. (Ἔω) reditus, *die rückkehr, rückkunft, (the return.)* fit a νέομαι, ejusque tertia persona νεῖται, cum interserto Sigma, ut differat ab ὁ νότος, qui est venti species. apud recentiores ὁ νόστος notat ἡδύτητα, suavitatem, dulcedinem, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ Ὁμηρικοῦ νόστου, quia in Homero reditus ad suos tam dulcis traditur. hinc est, βρῶμα νόστιμον, cibus suavis. bene tamen se habet hæc metaphorica notio: nam qui comedit talem cibum, optare solet, ut redeat alio tempore ejusmodi cibus; et Germani dicunt, *es schmecket nach mehr, (it makes one long for more,)* vel *komm wieder so, (come again thus.)* porro, ἡ εὔνοστος, erat vile simulacrum deæ, molarum præsidis, et maxime mensuræ farinarum, θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων. nam farina dulce quid est. νόστον τε φυλάσσοις, B, 251, reditumque captes, *darfst nicht auf die rückreise lauren, (nor snatch at an excuse for returning.)* et 155, ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη αὐτοῖς, præter fatum reditus (*die rückreise*) *(the return)* illis accidisset. ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο, pro μέδοιντο, I, 618, ut eo celerius de reditu vel abitu ex tugurio cogitarent, sc. reliqui legati, si viderent, sterni jam lectum dormitorium Phœnici. et 413, ὤλετο μέν μοι νόστος, periit mihi reditus. νόστου δὴ μνῆσαι, cogita de receptu in castra, K, 509. φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται pro ἀφέλωνται, Π, 82, eripiant nobis reditum. ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, reditum suorum in patriam, α, 5. et 13, τὸν δ' οἶον νόστου κεχρημένον, privatum reditu. et 87, νόστον Ὀδυσσῆος. et 77, ἡμεῖς δὲ περιφραζώμεθα πάντες νόστον, ὅπως ἔλθῃ, sc. Ulysses; ubi νόστου explicatio addita, est enim ἐπανάλευσις, ἐπάνοδος. et 287, εἰ μέν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς, vitam ejus, et reditum sperandum, vel reditum a Troja in aliquam Græcam terram. et 326, ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδε λυγρὸν, reditum a Troja. et 413, νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμεῖο. νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσω, β, 360. λυγρὸν νόστον Ζεὺς μήδετο Ἀργείοις. γ, 132, 142, 160. et 241, κείνῳ δ' οὐκ ἔτι νόστος ἐτήτυμος, ei jam non est reditus verus, *es ist nicht wahr dass er wieder kömmt, (it is not true that he is returning.)* δ, 172, 381, 390, 424, 470, 497, 519, νόστος ἀπήμων, 714. ε, 31, νόστον Ὀδυσσέος, ὥς κε νέηται. et 108, ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο, offenderunt graviter eam. et 153, νόστον ὀδυρομένῳ. et 344, ἐπιμαίεο νόστου. νόστον ἐμὸν πολυκηδέα, ι, 37. et 97, νόστου τε λαθέσθαι, 102. κ, 15, 540. νόστον δίζηαι μελιηδέα, λ, 99, reditum in patriam quæris dulcissimum. et ex hoc loco sumsere recentiores suum nominis hujus significatum metaphoricum. et 349, νόστοιο χατίζων. et 383, ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός. νόστου τε μέδηαι, μ, 137. et 419, θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον. sic et ξ, 309. νόστον δ' οἱ οὔποτ' ἀπηύρων, ν, 132. et 379, σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη. τοῦγε θεοὶ νόστον κατέδησαν, ξ, 61. et 366, νόστον ἐμοῖο ἄνακτος. νόστου ὑπομνήσουσα τὸν, ο, 3. et 69, ἱέμενον νόστοιο. et 111, νόστον, ὅπως μενοινᾷς, ὥς σοι Ζεὺς τελέσειε. ρ, 106. οὐδὲ νέεσθαι οἴκαδε, ὅπῃ οἱ νόστος, quo ei reditus erat, σ, 241, ergo est ὁ νόστος ἡ εἰς οἶκον ὑποστροφή. τ, 270. τηλοῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι, ut longe mihi sit perfectio dulcis reditus domum, χ, 323, en alterum locum, ubi dulcis dicitur reditus. ὤλεσε νόστον Ὀδυσσεὺς, ψ, 68. et 351, ἐμὸν πολυκηδέα νόστον. ἐν νόστῳ, ω, 96, *bey der rückkunft, (in the return.)* νόστος ἔπαλπνος, Py. 8, 119, i. e. ἀνακομιδὴ ἡδεῖα. νόστου φερτέρου τυχεῖν, Py. 1, 69. γλυκεροῦ, Py. 4, 56. et 349, μοῖραν φιλίαν. νόστῳ σὺν εὐκλέϊ, Ne. 2, 39. νόστον ἔχθιστον, Ol. 8, 91. γλυκὺν ἐρυσάμενοι, Ne. 9, 54. γεφύρωσε τοῖς, Ist. 8, 111. quibus locis quoque notat reditum.

Νόσφι, adverb. et νόσφιν. (Ἔπω) separatim, seorsum. *abgesondert, von, (separately, apart.)* est a particula negandi νη vel νο inseparabili;

et ab ἵσπω, sequor, adjungo me: ut separationem notet, non continuum quid aut sectans aut adhærens. ἄφαρ ἕζετο νόσφι ἑτάρων λιασθεὶς, A, 349, deinceps sedit proripiens se a suis procul. οἵ κεν νόσφιν Ἀχαιῶν βουλεύωσι, B, 347, quicunque separatim a reliquis principibus Græcorum, sibi consilium capiunt: *die anders als andre fürsten denken, (who incline differently from the other princes.)* ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι τέρπεσθον, Δ, 9, sed tamen istæ (deæ duæ) *aliquanto spatio separatæ ab eo* sedent, adspicientesque delectantur. et sequitur: contra vero illi alteri semper *prope* adstat Venus. ὅτε ἤλυθε, νόσφιν Ἀχαιῶν, ἄγγελος ἐς Θήβας, E, 803, cum ivit, solus et sine aliis Achæis, nuntius et legatus ad Thebas. αἴκε κακὸς ὣς (velut ignavus) νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο, Z, 443, prœlium, separatus ab eo, divito: nam genitivus pertinet et ad verbum et ad adverbium. νόσφι νεῶν ἀγαγὼν, procul a navibus ducens eos, Θ, 490, *da er sie auf einige entfernung vom Griechischen lager geführet, (having conducted them to some distance from the Grecian camp.)* μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο, I, 348, jam permulta effecit sine me, dum ego ei non adsum et opitulor. νόσφι θεῶν, sine diis, M, 466, *ohne beystand der götter, (without the aid of the gods.)* νόσφι φίλων πάντων, procul separatum eum ab omnibus suis, Ξ, 256, ergo sola Herculis navis ejecta erat, nulla sociorum. αἲ γάρ μιν θανάτου νόσφιν ἀποκρύψαι δυναίμην, Σ, 465, utinam eum a morte prohibere et abscondere possem, ne ea ad eum accederet aut eum sequeretur. ἐνθάδε ὀλέσθαι νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος, T, 422, hic perire, procul a meo patre et matre. οὓς ἐπὶ νηυσὶν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο, Φ, 135, quod apud naves occidistis, cum ego non adessem iis, sed separatum me ab iis tenerem. νόσφι τοκήων, te procul a parentibus tuis, X, 508. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο νόσφι νεῶν ταχέως, Ψ, 365, et illi (equi, juncti curribus in certamine curuli) ocyus percurrebant campum a navibus celeriter, *von den schiffen oder dem lager weg, (away from the ships or the camp.)* ἠρύκακεν ἵππους νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο, tenuit equos semotos a tumultu pugnantium, E, 322, *hielt mit den pferden, abgesondert vom gedrange, (stopped with the horses at some distance from the contest.)* sic et, βουλὰς βουλεύει, νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, K, 416, consilia agitat, semotus a multitudine castrensi. τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἧσο, O, 244, cur tandem tu, semotus ab aliis, sedes? ὁ δὲ, νόσφι λιασθεὶς, τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, Λ, 80, ille autem (Jupiter) qui secesserat, sedebat solus ab aliis, *da er sich bey seite gemachet, (having withdrawn.)* et 284, ὡς ἐνόησε Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα, cum animadvertit quod Agamemnon abierit, ἀναχωρήσαντα, οἰχόμενον. sic et, Ἕκτορα, Ξ, 440, ubi σεμνῶς ea phrasis ponitur, etsi οὐκ ἀληθῶς, nam graviter erat vulneratus, nec sponte abierat. πάλιν τρέπεν ὄσσε νόσφιν ἐπὶ Θρηκῶν αἶαν, retro vertit oculos ab inde, ad terram Thracum, N, 4. νόσφιν ἐμαρνάσθην, procul inde, alio loco, pugnabant hi duo, P, 382. et 408, πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων, sæpe enim hoc ex matre didicerat et rescierat in secreto audiens, χωρὶς, καὶ ἰδίᾳ, μυστηριωδῶς, *als etwas ins or gesagtes, nicht in gegenwart andrer, (as a matter whispered in the ear, not in the presence of others.)* ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα, me non præsentem ei minime respectabas, X, 332. νόσφιν ἀειράσας αὐτὸν δμωὰς, Ω, 583, ancillas quæ eum portarent in locum secretum, *wenn sie den körper bey seite getragen, (when they had carried the body away.)* οὔτε τὶς οὖν ποταμῶν ἀπέην, νόσφι Ὠκεανοῖο, Y, 7, nullus fluviorum (velut numinum) absens erat in consilio deorum, si excipias Oceanum ipsum. θεοὶ ἐλέαιρον ἅπαντες, νόσφι Ποσειδάωνος, α, 20, dii miserabantur eum omnes, excepto Neptuno. et 185, νηῦς ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, navis stat ad oram agri, procul ab urbe. sic et ω, 307. καὶ αὐτοὶ ἀκούετε, νόσφιν ἐόντες, γ, 193, et ipsi audiebatis, qui procul ab eo habitatis. ὄφρα σὲ νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη, donec te inde abduxit Minerva procul, δ, 289. ἥ μοι οἴῳ συνήντετο νόσφιν ἑταίρων, quæ mihi soli occurrit, semoto a meis sociis, δ, 367. ut sc. sine arbitris loqueretur cum eo. ὡς ἴδεν Ἥφαιστον νόσφι κιόντα, ut vidit Vulcanum proficiscentem inde, vel profectum inde, θ, 286. ὅτε που σύγε νόσφι γένηαι, si forte aliquando tu non ades, κ, 486. οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ νόσφιν ἀφεστήκει, procul remota stabat, λ, 543. ὁ δὲ νόσφι βεβήκει, ille vero abibat inde, ν, 164. νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτου, sine ope dominæ et Laërtæ, ξ, 9. et 147, ἠθεῖον καλέω καὶ νόσφιν ἐόντα, etiam absentem eum appello fratrem venerabilem. et 451, νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτου, sine interventu et ope. et 527, νόσφιν ἐόντος, non præsentis, sc. αὐτοῦ τοῦ Ὀδυσσέως. ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, in agro, procul ab urbe, interficiamus eum, π, 383. sic et ω, 211, in villa bene curabat eum anus. ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ, ρ, 304, ille eminus videns eum canem, detersit lacrimam: nisi potius est, ille vultum aliorsum vertens, *da er das gesichte auf die andre seite gewendet, (turning his face another way,)* ne Eumæus videret lacrimas. Vide sub ἄτερ.

νοσφίζω, f. ίσω. (Ἕπω) separo, semoveo. νοσφίζομαι, separor, separo ipse me, χωρὶς γίνομαι ἢ ἀφίσταμαι, *trete fern von etwas, trenne mich wovon, bin nicht nahe dabey, (I go to a distance from something; keep apart from it.)* recentiores ponunt νοσφίζεσθαι pro ἰδιοποιεῖσθαι, quod et σφετερίζεσθαι dicitur, *in seinen beutel stecken, sich was fremdes zueignen, (to put into one's pouch, to steal something:)* sed hic significatus Homericus non est. νοσφιζοίμεθα, B, 81, i. e. χωριζοίμεθα, πόῤῥω γενοίμεθα, non accederemus huic sententiæ, abhorreremus ab hac re, fidem non adhiberemus. sic et Ω, 222. τίφθ' (cur tandem) οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν ἑζομένη, ψ, 98, i. e. νόσφι γίνῃ, χωρίζῃ, sejungis te, elonginquas te ab eo: et expositio statim addita a poëta. nam παρὰ τινὰ ἕζεσθαι est oppositum τοῦ νοσφίζεσθαι, sicut τὸ παρὰ, τοῦ νόσφι. ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν, τ, 339, i. e. ἀφῆκα, νόσφιν ἐποιησάμην. ἡ δὲ κυνῶπις νοσφίσατο, λ, 424, subduxerat se, recesserat a me, procul erat. παῖδα ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε πόσιν τε, sc. ἐμὲ, δ, 263, inquit Helena de Venere, filiam meam segregans a me et thalamum et maritum, cum me duceret ad Trojam. τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισαμένη τόδε δῶμα κουρίδιον, τ, 579, eum sane sequar conjux, relinquens hanc domum in quam virgo olim nupsi, ἀφεῖσα. apparet ergo, hoc medium nunc active (ut l. c. ex δ) nunc intransitive, ut h. l. notare. sic et φ, 77, 104. νοσφισθεὶς, λ, 73, i. e. νόσφι γενόμενος, χωρισθεὶς, ὑποχωρήσας, profectus hinc et procul constitutus. olim igitur τὸ, νοσφίζεσθαί τι, ἦν τὸ, νόσφι τινὸς ἑαυτὸν ἀπάγειν, καὶ οὕτω χωρίζειν, εἴτε λόγος ἦν ἐκεῖνο εἴτε πρᾶγμα: sed apud recentiores νοσφίζεταί τις, εἰς ἑαυτὸν ἐπισπώμενος τὸ ἀλλότριον, καὶ νόσφι τοῦ ἔχοντος ποιῶν αὐτό. ἐνόσφισέ σε ἄνθεα, Ne. 6, 106, tibi abstulit et eripuit flores; ubi duplex est accusativus: cæterum eodem sensu, quo ex δ citato loco.

νότιος, ία, ιον. (Νέω) ad austrum pertinens. it. humidus, madidus. partim ergo hoc adjectivum respicit νότον ἄνεμον, ejusque regionem aut flatum; partim effectum ejus, τὴν νοτίδα. μήκων (papaver) καρπῷ βριθομένη (gravatum) νοτίῃσί τε εἰαριναῖς, fructu et humidis vernis, sc. πνοαῖς, vel ὑγρότησι, ταῖς ἐκ νότου, Θ, 307. κατέῤῥεε νότιος ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς, defluxit humeris et capite sudor madefaciens, Λ, 810, i. e. ὁ πάνυ τὸ σῶμα ὑγραίνων: ἐκ τοῦ νότου ἀνέμου ita dictus, utpote qui ventus est valde ὑγρός. alii quidem h. l. exponunt per, ὁ ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα, quasi νόσιος, ab ὁ νόσος, sudor profluens quia corpus est ægrum et affectum, *ein matter kranker schweiss, (a sweat from weakness and sickness;)* sed id quæsitum nimis est. sudabat quidem re vera h. l. vulneratus et vix corpus trahens: id tamen non impedit, quo minus nomen in suo naturali significatu humectandi largiter intelligatur. sic et Ψ, 715, ubi de luctantibus, et nihil minus quam infirmis aut ægris, sermo est; ὑγρός: etsi ibi alliteratio sit ad τὰ νῶτα, 714, nam ὁ νῶτος ejusdem est originis, ut videbimus. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνγε (ναῦν) ὥρμισαν, δ, 785. θ, 55, i. e. ἐν ὑγρῷ, in alto mari, et est fere idem quod, βένθοσδε ἔρυσαν, deduxerunt navem in aquam, in opp. ad subducere in siccum. conf. ὑψοῦ. possit tamen videri, sæpe pro νώτιος correpte positum nomen, ut notetur dorsum, velut h. l. dorsum maris alti; sed simplicius intelligitur de multa aqua.

νοτὶς, ίδος, ἡ, vide sequens.

νότος, ου. ὁ. (Νέω) notus, ventus australis versus orientem, *südost, (south-east,)* cui oppositus est ὁ ζέφυρος, ventus septentrionalis versus occidentem, *nord-west, (north-west.)* hic ventus in Græcia et Italia inferiori solebat esse humidus et nubilus valde, etsi nonnunquam tamen et serenitatem faceret, quod Horatius testatur Lib. 1. Od. 7, versu 15—17, ubi sensus est: etiam notus ipse nonnunquam serenum facit cœlum (quod *albus* innuit) neque semper ex more suo pluvius est. cæterum a more isto nubilo habet nomen, quia conglomerat nubes, et quasi natat imbribus: et hinc ab eo dicta est ἡ νοτὶς, ίδος, humor, humiditas, *feuchtigkeit, (humidity.)* νότος ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν, B, 145. et 395, ὅτε κινήσει νότος ἐλθὼν κῦμα. νότος κατέχευεν ὁμίχλην, nebulam densam, Γ, 10, nam ventus est humidus, et ὁμίχλη constat ex multis et densis humoribus in aëre: cæterum omnia verba h. l. ad naturam rei apte indicandam sunt exquisita. ἀργέστου νότοιο λαίλαπι, velocis noti procella nubila, Λ, 306. sic, θύελλαν, Φ, 334. Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον, Π, 765. νότος κῦμα ὠθεῖ, γ, 295. νότου δυσαέος, μ, 289. et 326, οὔτις ἄλλος ἀνέμων εἰ μὴ εὖρός τε γίνετο. et 325, ἄλληκτος (non desinens) ἄη νότος. et 427, ἐπῆλθε νότος ὦκα, cum cessasset ζέφυρος. αἱ πρὸς νότου (sc. μέρος) θύραι εἰσὶ θεώτεραι, ν, 111, coll. 109. Vide sub ὤθω ad initium, κυλίνδω, et Βορέας in R.

νοττὸς, ὁ, pro νεοττὸς, vide sub νεοσσός.

νουθετέω, vide sub ΘΕ'Ω ad finem, et Φρὴν aliquanto ante medium.

νουμηνία, ας. ἡ. (Μήνη) novilunium. Ne. 4, 57. Vide sub ἑορτή.

νόω, vide νοέω, et sub γνόω.

νὺ, (Ναὶ) adverb. certe, tamen, imo, igitur. inservit et interrogationibus. est enclitica, et adsciscit etiam novum ν in fine, νὺν, per ἔγκλισιν istam facile distinguendum a νῦν. ponitur pro δὴ, sane: frequentissime autem pro οὖν. conf. Theocr. 10, 10, ibique Heinsium. μή νύ σοι οὐ χραίσμῃ, ne sane tibi nihil prosit, A, 28. οἱ δέ νυ λαοὶ ἔθνησκον, A, 382, et milites moriebantur igitur, et 414, τί νύ σε ἔτρεφον, cur tamen vel igitur educabam te, *warum erzog ich dich doch, (why did I bring thee up.)* et 416, ἐπεί νύ σοι αἶσα, quia certe tibi fatum. et 566, μή νύ σοι οὐ χραίσμωσι θεοί. ὥς νύ περ ὧδε, pro ὥσπερ νυ, sicut fortasse sic, B, 258. ἦ ῥά νύ σοι πολλοὶ, certe igitur sane, Γ, 183, et 373, καί νύ κεν εἴρυσεν, atque igitur certe pertraxisset. τί νύ σε Πρίαμος τόσα κακὰ ῥέζει, *was thut dir doch Priamus so ser viel zu*

leide, *(in what now has Priam done so much ill to thee?)* Δ, 31. et 93, ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; *gewiss, wollest du wohl etwa mir worinn folgen, (indeed wouldst thou at all obey me?)* et 155, θάνατόν νύ σοι ὅρκια ἔταμνον, pepigi igitur fœdus, tibi ad mortem. confer porro, exercendi judicii causa, E, 191, certe, *wohl, (certainly.)* et 311, καί νύ κεν, sequente εἰ μή. sic et 388, et certe sane, nisi. et 679. Z, 215, ἦ ῥά νυ, et 439, ἤ νυ, aut sane. H, 48, 273, 352. Θ, 32, 39, 90, 104, 131, 201, 217, I, 116, certe. K, 165, οὔ νυ καὶ ἄλλοι εἰσί, an non sunt et alii? ubi interrogat. et 401. Λ, 311, M, 262. N, 257. O, 440, ubi interrogat. sic et 553, Π, 622, θνητὸς δέ (nam) νυ καὶ σύ, mortalis enim certe et tu es. P, 469, τίς σοί νυ θεῶν, quisnam tandem tibi deorum? et 647, ἐπεί νύ σοι, quandoquidem sane tibi. Σ, 165, 197, 269, 358, 392. T, 95, 169, 315, 421. Υ, 184. Φ, 509, interrogative. X, 9, 11, 183, 405, 420, 431. Ψ, 382, 490, 540, 733. Ω, 33, 205, 235, 239, 521, 540, 683, 713. α, 59, 60, 62, ubi ex affectu ter repetitur, et bis interrogative. et 195, 217, 244, 347, 407. β, 60, 320, 327. δ 110, 197, 363, 377, 462. ε, 299. ζ, 149, 277. ι, 79. λ, 170, 209. μ, 280. ξ, 275, 359. ο, 19, 239, 276. π, 28. σ, 330, 390. τ, 501. υ, 114, 193. φ, 86, 128, 226, 398. ω, 473, 513, 527. cum adfixo ν est K, 105, ὅσα πού νυν ἐέλπεται, quæcunque fortasse sane sperat. et Ψ, 485, δεῦρό νυν, sic et in composito τοί νυν, certe sane, Ol. 6, 44. Py. 5, 57. νὺν, igitur, Py. 3, 116. 9, 126. 11, 13. μή νυν, Ist. 2, 63, ne igitur. σπεῦδέ νυν, festina sane, Aristoph. Plut. 414. cæterum caveant tirones, ne opinentur, ullam Græcam particulam esse mere expletivam otiose, nec quidquam ad sermonis elegantiam facere.

νυκτερὶς, ίδος. ἡ. vespertilio, *eine fledermaus, (a bat.)* ἐχόμην ὡς νυκτερὶς, hærebam ad ramos arboris velut vespertilio, μ, 433, ea enim non sedet in arbore, sed adhæret. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου τρίζουσαι ποτέονται, ω, 6—8, ubi parabola de iis, simulque de historia earum naturali: dormiunt enim minimum et solent cohærere sibi invicem.

νυμφαγωγία, ἡ, vide sub ἀγινέω.

νυμφαῖος, αία, αῖον, vide sub Νύμφη, in R. ad finem.

νυμφεῖον, τὸ, vide sequens, et sub Νύμφη in R.

νυμφεῖος, εία, εῖον. (Φάω) ad sponsam pertinens, masculinum substantive positum notat sponsum. idem ac νυμφίος. νυμφείας εὐνῆς, Ne. 5, 54, conjugialis tori. τὰ νυμφεῖα, ων, *die verheirathung, der brautstand, (the nuptials, matrimony,)* Sophocl. Trach. 7.

νυμφεύω, f. σω. (Φάω) sponsam facio. ἐνύμφευσε θύγατρα, despondit filiam, Ne. 3, 97, ἐγαμοστόλησε.

νύμφη, ης. ἡ. (Φάω) puella nubilis. it. sponsa, nova nupta. it. nurus. it. in genere, affinis mulier junior. it. rosæ incipientis aperire se osculum, a quo deinde pars quædam orificii vulvæ nomen habet. vox est a νέον, recens, et φάω, appareo, quasi νεόφη: nubilis enim aut recens nupta puella apparet quasi flos novus et lucidus. δεῦρο ἴθι, νύμφα φίλη, Γ, 130, ubi soror Paridis sic compellat Helenam: huc accede, cara affinis: et terminatio est ex dialecto communi; η enim in fine est Ionicum. eadem compellatio est δ, 743, ubi sic alloquitur ἡ Εὐρύκλεια, nutrix Ulyssis, Penelopen, uxorem Ulyssis, quasi nurum suam. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, sponsas ducebant per publicum, Σ, 492. vide plura in R. Ἡλίου νύμφαν, sponsam solis, Ol. 7, 26. εὐκλέα, Py. 9, 97, pu-ellam celebrem; ubi alii legunt εὐκλειέα, ab εὐκλεής, ἑος. ἀπανάνατο, recusavit hanc sponsam, Ne. 5, 60. Vide sub νυὸς, et Νύμφη in R. ad finem.

νυμφίος, ία, ίον. (Φάω) ad sponsam pertinens. masculinum substantive positum notat sponsum, novum maritum. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων νυμφίου, Ψ, 223, sicut pater lamentatur, filii sui ossa comburens, sponsi, i. e. adolescentis, mox inituri matrimonium. τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, ἔβαλεν Ἀπόλλων, νυμφίον, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα, η, 65, hunc, sine prole mascula, interfecit Apollo (i. e. mors subita) recens maritum, relinquentem unicam filiam: ubi ergo eum sic dicit, qui juvenis nondum diu vixit in matrimonio. νυμφίον ἄνδρα, sponsum, Py. 9, 208. νυμφίαν τράπεζαν, Py. 3, 28, i. e. nuptias, convivium nuptiale, *der braut-tisch, (the nuptial entertainment.)* Vide sub Νύμφη in R. ad finem.

νῦν, (Ναὶ) adverbium temporis, de præsenti, præterito, et futuro. cum paragoge Attica νυνὶ vero, semper de præsenti ponitur. quantitate sua, quia semper producitur hoc adverbium, facile discerni potest a νὺν, quod corripi solet. ἢ νῦν ἢ ὕστερον, A, 27. et 59, nunc, hoc tempore; et sequitur futurum. et 91, 127, 141, 272, οἳ νῦν βροτοί εἰσιν, quales nunc sunt homines, *wie sie jezt sind, (as they now are.)* nam decrescebant mortales jam Nestoris senis ævo. et 354, 417, 421, 445, 455, 456. 506, 522, 555. B, 12, ubi id νῦν, quia non præcise de hoc die intelligi debet, aptum est ad λοξότητα ὀνείρου. et 29, 114, ubi respicit τὸ, πρὶν, 112. 193, 242, ubi de præterito. 284, 330, 681, sc. ἔσπετέ μοι, ὦ Μοῦσαι. Γ, 67, 234, 241, 367, 403, 432, 439, 446. Δ, 179, 321, *jezt hingegen, (now, on the other hand.)* 347. E, 117, νῦν αὖτε, jam etiam. 124, 129, 279, 304, οἷοι νῦν βροτοί (sic et M, 383, 449.) 362, 410, 457, 604, 791, 881, modo, in opp. ad πρῶτον, antea, 883. Z, 68, sc. ἐν ταύτῃ τῶν πολεμίων διώξει, 125, 337, 340, 352, νῦν, sequente ὀπίσω, in posterum. 354, 431. H, 29, 226, 290. Θ, 141, 163, 186, 192, 234, coll. 230. 370, 374, 498, 500, 502, 524, 541, νῦν ἡμέρη ἥδε: ut accuratius determinetur τὸ νῦν, quod et laxius notare potest. sic et, νῦν σήμερον. eadem determinatio est N, 828. nam τὸ νῦν indeterminatum deceperat regem, B, 12, 29, ut id de eo die intelligeret falso. I, 259, 356, 380, impræsentiarum. 515, jam vero. K, 173, 280. Λ, 362, 363, 367, 651, 789. M, 215, 271, 326. N, 98, 222, 230, 276, 463, 772, 773, 784. Ξ, 95, 107, 198, 219, 262, 271, 309, 328, 508. O, 61, 115, 131, 138, 211, 221, 254, 258, 292, 493, 502, 719, 725. Π, 112, 207, 238, 422, estis *nunc* celeres, cum celeritate opus non est? celeres ad fugam, tardi ad pugnam? 492, 516, 538, 667. P, 34, 75, 153, 154, 156, 173, 206, 227, 478, 588, 670, 672, 710. Σ, 88, νῦν δὲ, sc. εἰς γάμον ἦλθες αὐτοῦ, conjux ejus facta es, ἵνα —. et 101, 111, 255, 261, 267, 290, 293, 298, 406, 435, ubi est aposiopesis, præ luctu. T, 23, 67, 148, 203, 206, 258, 275, 319. Υ, 18, 29, 89, 287, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι. 307, 350, 354, 449, 450. Φ, 80, 82, 122, 155, 160, 281, 475, 533. X, 16, 18, 46, 104, 126, 172, 216, 219, 222, 235, 243, 252, 268, 271, 303, 391, 436, 482, 505, 508. Ψ, 48, 274, 333, 463, 492, 552, 587, 602, 604, 618. Ω, 35, 208, 223, 401, 560, 568, 614. α, 43, 82, 166, 182, 194, 200, 369. β, 28, 124, 176, 259, 281, 314. γ, 69, 101, 209, 366. δ, 32, 193, 685, 727, 817. ε, 184, 512. ζ, 243, 325, θ, 100, 156, 222, 330, 465. ι, 16, 264, 495, 515. κ, 457, 463, 472, 489, 548. λ, 440, 448, 484. ξ, 158, 193, 213, 407, 489, 493, 506, 512, ubi sensus est: ὡς νῦν μὲν, τεύξῃ ὧν ἐθέλεις (nunc quidem nancisceris quæ cupis) ἠῶθεν δὲ τὰ σὰ ἐνδύσῃ ῥάκεα (cras vero indues rursus tuos pannos) καὶ ἀποδώσεις τὸ ἐπίβλημα: causa nobis est, quia non multæ nobis sunt vestes. ο, 268, 370, 430, 519. π, 65, 431. ρ, 155, 217, 456, 460, 566. σ, 30, 78, 104, 122, 202, 216, 267, 402. τ, 66, 81, 82, 169, 215, 253, 532, 549, 572. υ, 63, 119, 135, 178, 200, 333. φ, 107, 157, 258, 279. χ, 6, 29, 41, 62, 195. ψ, 54. ω, 34, 259, 328, 352, 460. νῦν, i. e. ἐπὶ τοῦ παρόντος, hoc tempore, Ol. 1, 146. et 169, τῶν γε νῦν, eorum qui nunc sunt. νῦν καὶ ἐν τελευτῇ, Ol. 7, 46, in præsens, et in fine. Ol. 8, 86. 9, 8, i. e. κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον. et 60. Ol. 14, 21. νῦν, in opp. ad τότε vel πάλαι, Ist. 2, 15, coll. 10, 1. νῦν γε μὰν, præcedente ποτὲ, Py. 1, 33, 96. 4, 88. νῦν δὲ αὖτις, Ist. 1, 55. αὖτε, Ist. 6, 7. αὖ, Ist. 4, 29, contra nunc. νῦν καὶ, Ol. 10, 94. Py. 4, 74, 113. 5, 25, i. e. ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ist. 8, 133. νῦν δὲ μὲν, Ol. 13, 147. νῦν, jam, ad alia transiturus, Py. 4, 467. et 516, νῦν γε, nunc sane. τό γε νῦν, Py. 5, 158. τῶν δὲ νῦν, i. e. τῶν καθ' ἡμᾶς, Py. 6, 44. 8, 69. 9, 95, jam statim. νῦν σε, νῦν, Ist. 6, 64. ἀλλὰ νῦν, Ist. 7, 51. τό περ νῦν, Ne. 7, 149, præsenti tempore.

νὺν, distinguendum a νῦν, vide supra, et sub νύ.

νὺξ, νυκτός. ἡ. (Νύσσω) nox. proprie est γῆς σκιά. improprie sic et vocatur σκότος νεφῶν ἐν ἀέρι καὶ στέρησις ἡλιακοῦ φωτὸς, cœlum nubilum, aër caliginosus; etiam si oculis nostris caligo offunditur ex debilitate virium. dicitur nox proprie sic dicta etiam ἡ εὐφρόνη, quia ἀγαθὴ ἐν νυκτὶ βουλὴ, conf. Plin. lib. 9, epist. 36. dividebatur antiquis in tres partes, εἰς ἑσπέραν, εἰς ἀμολγὸν, εἰς ἕω, sicut et dies in matutinum, meridianum, vespertinum tempus. pro quo recentiores habuere suas quatuor vigilias. nomen ipsum est a νύσσω, f. νύξω, et id vel ἀντιφραστικῶς, ἡ μὴ νύσσουσα εἰς ἔργον ἀλλὰ μᾶλλον καταθεῖσα, unde et θοὴ quibusdam dicta videtur, ἡ καταθετική: vel proprie, quia instigat ad somnum, et consulit τὰ πρὸς ἀνάπαυσιν, sicut dies oriens consulit esse laborandum. fortasse et, quia tenebris suis, percellit animum, et facile terret. νὺξ δ' ἤδη τελέθει, ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, H, 282, 293, quæ verba abierunt in proverbium, et quibus nox ut πρόσωπον loquens inducitur, ad quietem adhortans. νὺξ ἐλθοῦσα διακρινεῖ μένος ἀνδρῶν, nox adveniens dirimet vim virorum, i. e. pugnam, B, 387. οὔπω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νὺξ, nondum aurora clara, sed jam tamen albescens nocturnum cœlum, H, 433. Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή, Θ, 488, iis grata valde exoptata supervenit nox atra. νὺξ δ' ἥδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει, I, 78, hæc nox aut perdet exercitum et castra, aut salvum præstabit; utrum futurum sit, dubium est. ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψε, pro περιεκάλυψε, K, 201, sc. τὴν γῆν καὶ τὰ περὶ γῆν, i. e. ὅτε νὺξ ἐγένετο, cum sane nox omnia circumtexisset. et 251, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἠὼς, ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται, omnino enim nox ad finem properat, et aurora propinqua est, sidera enim processerunt, et præteriit major noctis pars duarum partium, et tertia adhuc pars jam reliqua est. nam nox apud antiquissimos erat τριφύλακτος, i. e. τριῶν φυλακῶν. dicit ergo, duæ partes noctis præterierunt, una tantum est reliqua: et eo tempore securiores esse incipiunt φύλακες, hinc opportunum exploratoribus id tempus. sic et diem facit poëta τριμερῆ, dicens: ἔσσεται ἠὼς, ἢ δείλη, ἢ μέσον ἦμαρ, *früh, abends, mittags, (be it morning, evening, or noon:)* ut ἠὼς sit ab ortu usque ad horam nostram decimam: deinde μέσον ἦμαρ usque ad

nostram tertiam vel secundam: reliquum tempus diei usque ad occasum solis sit δείλη. ἀμφικάλυψε δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ, cooperuitque oculos atra nox, E, 310, ubi noctem vocat τὴν τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσιν. sic et Λ, 356, i. e. ἡ καλύπτουσα τὴν ὄψιν τινὸς σκότωσις, si quis deliquium patitur. nam νὺξ quatuor signat: 1, ἡ σωματικὴ δαίμων τοῦ μύθου; 2, ἡ κοινῶς οὕτω λεγομένη; 3, ἡ σκοτεινὴ ἐκ νεφῶν κατάστασις ἐν ἀέρι, ἢ ἡ ἐν ἀέρι παχεῖα ζόφωσις; 4, ὁ τῶν ὀμμάτων σκοτισμός. εἰσόκεν ἔλθῃ νὺξ ἀβρότη, donec venerit nox obscura, Ξ, 78. et 259, Νὺξ δμήτειρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν, ubi loquitur somnus personificatus. et 261, ἅζετο γὰρ (reverebatur enim) μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι, quibus locis Νὺξ ut πρόσωπον aliquod inducitur. Jupiter eam reveretur, quia est antiquissima rerum: nam nox et Chaos fuerunt ante quam quidquam esset aliud. sacra ergo habita est nox: et somnus se servatum ab ea dicit, nam natura dedit noctem ad somnum. docemur præterea exemplo Jovis, abstinendum esse ira et vindicta, si præsens est aliquis venerabilis. et 439, κὰδ δέ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε (pro κατεκάλυψε) μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα, et nox nigra operuit oculos ei, nam jactus jam vincebat vitam, i. e. moriebatur. est ergo νὺξ et, ἡ ἁπλῶς ἀορασία, status quo nihil cernimus, δι' ἣν ἡ ὄψις ὡς ἐν νυκτὶ καθίσταται. sic, τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψε, pro, κατεκάλυψεν αὐτὸν νὺξ ὀφθαλμῶν, E, 659. N, 580. X, 466. ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ, I, 470. νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα ἀμβροσίη, Σ, 267, nox abstinere fecit eum a pugnando: et apte ἀμβροσίη h. l. nam innuit ἀληθῶς ἀμβροσίαν ἐπιγενέσθαι νύκτα τοῖς Τρωσὶν, καὶ οἵαν ἐποφείλεσθαι χάριτας, ὅτι ἐκρύψατο αὐτοῖς τὸν Ἀχιλλέα. ἐπήλυθεν ἀμβροσίη νὺξ, δ, 429, 574, quo tempore apparatur ὁ δόρπος, *das abendbrod, (supper.)* ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νὺξ, ι, 294. ι, 69. μ, 315, i. e. tenebricosa et diem obscurans tempestas. hinc οὐρανόθεν, i. e. ἐξ ἀέρος καὶ νεφῶν. sic et dies δυστυχὴς καὶ θανάσιμος dicitur ἡμέρα μέλαινα. ἀλλ' ἐπὶ νὺξ τέταται ὀλοὴ δειλοῖσι βροτοῖσι, λ, 19, sed nox damnosa superintenditur miseris illis mortalibus ; ubi νὺξ quoque notat ἀέρα ἐπινέφελον: nam naturalis nox non est ὀλοὴ, sed ἀμβροσίη καὶ ἀγαθή. et 329, νὺξ φθεῖται ἄμβροτος, nox perit divina. nam recreat vires et reficit hominem: hinc habet hoc epitheton; et dolendum sane, si nox vana abit, sine hoc effectu. et 372, νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος: ergo Ulysses autumni tempore ibi fuit. νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχε οὐρανὸν, ν, 269, nox erat valde obscura. ἐπῆλθε κακὴ σκοτομήνιος, ξ, 457, nox mala, illunis. et 475, κακὴ, πηγυλὶς, mala, gelida. νὺξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει οὐλομένης ἐμοῦ, σ, 271, nox enim erit, quando sane odiosæ nuptiæ occurrent mihi perditæ et ἀνόλβου. et potest id intelligi de nocte nuptiali: potest et abominose dictum videri, μὴ ἴδοι τοιοῦτον κακὸν γάμον ὁ ἥλιος. conf. γάμος. αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕλῃσι δὲ κοῖτος ἅπαντας, τ, 515, at si nox accessit et cubile cepit omnes. ὀμίχλην, κλέπτῃ ἀμείνονα νυκτὸς, nebulam, furi commodiorem nocte, Γ, 11. μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, invadens eas nocte intempesta, Λ, 173. sic, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ, O, 324. μετὰ ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ, X, 28, 317. ὄνειρον νυκτὸς ἀμολγῷ, δ, 841, conf. ἀμολγός. ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, κ, 86, ubi conf. κέλευθος, et ἐγγύς. ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μ, 312. ξ, 483, conf. τρίχα. ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτὸς, ν, 278, qui genitivus est attice, pro κατὰ νύκτα, noctu. ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικὼς, de Apolline, A, 47, i. e. vultu tristi et terrifico; etiam invisibilis. cæterum physice notatur sol luridus, ob intemperiem aëris, ex qua oriebatur pestilentia. ἐσάωσεν αὐτὸν, νυκτὶ καλύψας, i. e. ἀορασίᾳ, E, 23, i. e. subducens eum visui hostis sui: et Vulcanus h. l. historice, sunt arma, i. e. armati, protegentes eum, et recipientes inter se. νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, Θ, 502. I, 65. μ, 291. conf. πείθομαι. Ἕκτωρ, νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, M, 463, διὰ τὴν δεινότητα, nocti similis vultu, i. e. terribilis. et ex h. l. apparet etymologia νυκτὸς, a νύσσειν, quia nox est horribilis naturæ. ἤ τινα ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, N, 425, i. e. κτεῖναι, occidisse; quod alibi dixit, προϊάπτειν ἄϊδι, ut ἄϊ; et νὺξ hoc sensu sit idem; status mortis in quo nihil cernitur oculis. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, una eademque nocte nati erant, Σ, 251, sc. Hector et Polydamas; sed non eadem hora: hinc tamen differens eorum et mens et fortuna, etsi amicitia arcta. δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοὶ, η, 253. μ, 447. sic, γαίῃ, ξ, 314. ἐπὶ δὲ ἀμβροσίη νὺξ ἤλυθε, η, 283. ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς, λ, 605, i. e. terribilis vultu; nam sermo est de Herculis umbra apud inferos. hinc et de umbra sola potest intelligi, quod nocti similis sit. νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, o, 34, noctu pariter naviga, et eodem modo ac interdiu: vetat eum ad insulas accedere, ad quas solebant nonnunquam navigantibus noctes peragi in littore. τῇ γὰρ νυκτί μοι παρέδραθεν, nam hac nocte dormivit mecum, υ, 88, sc. mihi somnianti. et 351, νυκτὶ μὲν ὑμῶν εἴλυνται κεφαλαὶ, capita vestra involvuntur tenebris; nam erat eclipsis solis. et 362, τάδε νυκτὶ ἐΐσκει, hæc nocti similia putat. τοὺς δὲ Ἀθήνη νυκτὶ κατακρύψασα, ψ, 372, faciens ne viderentur cuiquam: et re vera exibant, antequam esset clarum mane. ἀμβροσίην διὰ νύκτα, B, 57, i. e. γλυκεῖαν. sic et K, 41, 142. et 83, διὰ ὀρφναίην, 276, nam nox dici potest, si sol tegitur densa nube vel pulvere. et 297, διὰ μέλαιναν. μήπως καὶ διὰ νύκτα Ἀχαιοὶ φεύγειν ὁρμήσωνται, Θ, 510, i. e. κατὰ νύκτα. μὲ ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, K, 394, 468. et dicitur θοὴ, quia, ut umbra terræ, a sole circumacto perpetuo fugatur. est ergo nox semper in motu et fuga. præterea dormientibus videtur nox celerius abiisse quam dies. cf. θοός. Sophocles noctem vocat αἰόλαν, διὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς: a quo et ποικιλείμων νὺξ (a ποικίλος, et τὸ εἷμα, vestis) ab Æschylo vocatur, *die buntröckige, (dressed in party-coloured robes.)* et 497, τὴν νύκτα, i. e. νύκτωρ, pro quo Attici dicunt νυκτὸς, noctu. et 188, νύκτα κακὴν φυλασσομένοις. et 312. οὐδὲ ἐθέλουσιν νύκτα φυλάσσειν, nocturnas vigilias agere. hinc φυλακαὶ νυκτὸς dictæ. Ἄρης νύκτα ἀμφεκάλυψε μάχῃ, Mars noctem circumtexit pugnæ, E, 506, ubi densissimus pulvis excitatus a pugnantibus vocatur νὺξ, sic tamen ut simul mortes cadentium innuantur. sic Π, 567, Ζεὺς ἐπετάνυσε νύκτα ὀλοὴν ὑσμίνῃ, Jupiter superinduxit noctem perniciosam pugnæ, ubi τὸ περὶ τὸν ἀέρα (qui est Ζεὺς physice) πολὺ πάχος ἐκ τῆς κονίας dicitur νὺξ, ἣν κονίαν καὶ ἀέλλῃ νεφώδει comparaverat paullo ante, et ὀμίχλῃ, 374, 364. ergo νὺξ h. l. est ἡ ἐξ ἀέρος ἐν ἡμέρᾳ ζόφωσις: et dicit eam ὀλοὴν, propter cædes in pugna. victoria comparatur serenitati, 297, labor in pugna et cædes, nocti. ἐνέπεσεν ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, Θ, 486. οὐδ' ἀνὰ νύκτα, Ξ, 80, noctu. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, Σ, 274, per noctem habebimus robur in concilio, i. e. consultabimus valide; vel, in foro tuti erimus. νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, X, 102, pro, κατὰ νύκτα, hac nocte exitiali. θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, Ω, 366. et 363, ἀμβροσίην. et 653, θοήν. νύκτα μὲν ἀέσαμεν, per noctem dormivimus, γ, 151. et 490, ἄεσαν (quieverunt.) ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάξω, ad fluvium sollicitam noctem vigilabo, ε, 466. θεός τις ἡγεμόνευε (dux viæ erat) νύκτα δι' ὀρφναίην, ι, 143. et 404, ἐβόησας δι' ἀμβροσίην. διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι, errare, μ, 284. νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν, o, 8, per noctem, aliis ad dulcem quietem a natura datam et ad refectionem virium, curas de patre excitabat et vigilare eas faciebat Telemachus. et 40, ἔνθα δὲ νύκτα ἀέσαι, et ibi noctem quiesce. et 50, διὰ δνοφερὴν ἐλᾶν, per tenebricosam noctem vehi curru. et 188, ἄεσαν, quiescebant. sic, ἐπὶ ἠπείρου νύκτα ἄσαμεν, π, 367, in terra. διὰ νύκτα δινεύων (obambulans) κατὰ οἶκον, τ, 66. Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις, vigilabis per noctem, χ, 195. νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθε Ἀθήνη, ψ, 243, ubi nox a Minerva extenditur, sicut alibi extensa fuisse narratur in generatione Herculis a Jove εἰς τριέσπερον μῆκος, et Musarum εἰς ἐννεάνυκτον: et h. l. poëtice hoc dicitur: nox longa visa est esse, quæ sufficeret tot narrationibus et amplexibus et somno sufficienti; vel potius, prudentia Ulyssis non exspectavit in lecto ortum auroræ, sed citius surrexit et abiit. conf. περάτη. ὀϊζυραὶ δέ οἱ (αὐτῇ, τῇ Πηνελόπῃ) φθίνουσι νύκτες, miseræque ei noctes absumuntur, λ, 182. ν, 338. π, 39. ὅσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἤματα ἐκ Διός εἰσι, *so veil Gott nächte und tage werden lässet, (as many nights and days as God sends,)* ξ, 93. αἵδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι, o, 391, nam hæ noctes sunt valde longæ; erat enim mense novembri nostro. ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποὶ, μ, 286, i. e. ἐν αὐταῖς νυξί. νύκτας τε καὶ ἦμαρ, E, 490. X, 432. Ω, 73. β, 344. κ, 28, 80. o, 475. ω, 63. νύκτας τε καὶ ἤματα, Σ, 340. Ψ, 186. Ω, 745, i. e. ἀεί. νύκτας ἀΰπνους ἴαυον, cubabam, I, 325. τ, 340. νύκτας τ' ἀλλύεσκεν, retexebat noctu, β, 105. τ, 150. ω, 139. νύκτας μὲν ἰαύεσκεν (cubabat) ἀνάγκῃ (coactus) οὐκ ἐθέλων παρὰ ἐθελούσῃ, ε, 154. δύω νύκτας κύματι πλάζετο, ε, 388. ι, 74, errabat in fluctibus. φαίνοντες νύκτας, qui lucent noctu, η, 102. νύκτας δὲ παρὰ αἰδοίοις ἀλόχοις εὕδουσι, κ, 11. τρεῖς γάρ δή μιν ἔχον, ρ, 515, per tres noctes eum jam habui. πολλὰς νύκτας ἐν ἀεικελίῳ κοίτῃ ἄεσα, τ, 341, coll. 340. νύκτας δ' ὕπνος ἔχῃσι, per noctes somnus occupet eum, υ, 85. cæterum quod νὺξ proprie sit σκιὰ γῆς, innuitur et illo sæpius repetito, ἐσκιόωντο πᾶσαι ἀγυιαί. νυκτὸς, noctu, Ol. 6, 104. νυκτὶ, in ablativo tempus aut statum notante; noctu, Ol. 1, 3. ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ, Ol. 6, 171, in hiberna nocte. νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Py. 4, 204, cum communicassent iter cum nocte, i. e. nocturno itinere. ἐν ὀψίᾳ, sera in nocte, Ist. 4, 60, i. e. πρὸ τοῦ ὄρθρου, quando est τὸ ὀψὲ ἢ τὸ ἔσχατον τῆς νυκτὸς, *gegen morgen, (towards morning.)* κατὰ νύκτα, Ol. 13, 107. νύκτες, sc. μοιρίδιαι, Py. 4, 455, ignorat enim, an noctu facti sint fœcundi concubitus illi, an interdiu. et 232, ἐν νύκτεσσιν. et omisso ἐν, Ol. 2, 109, quo tempore apud nos nox est. νύκτας τε, sc. εὔφρονας ἐκάλει Ζῆνα, poscebat Jovem lætas noctes, Py. 4, 347. μετὰ νύκτας, i. e. noctu, Ne. 6, 11. νὺξ deberet habere genitivum νυχὸς, quod apparet ex compositis, ἔννυχος, πάννυχος, etc. sed postquam usus interseruit τ Atticum, asperata χ debuit mutari in κ. et iste usus obsoletum deinde fecit genitivum regularem et primarium. Vide sub πέρατος, et τρίχα.

Νυὸς, οῦ. ἡ. est ἡ τοῦ υἱοῦ γυνή. (Νέω) respectu patris et matris, nurus, *die schwiegertochter, sohnes frau, (a daughter-in-law, son's wife.)* deinde et latius est nomen συγγενικὸν, affinitatem notans, *eine schwiegerin, (any female connected by marriage,)* ut et fratris uxor aut ejusmodi propinqua possit intelligi. modo adsit notio juventutis vegetæ. nam est a νέος, et hinc deinde est ἡ νύμφη, i. e. ἡ ἀναφανεῖσα νυὸς, nam νύμφη notat nurum, deinde et sponsam juvenculam. γυναῖκα εὐειδέα ἀνῆγες ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν, Γ, 49, inquit Hector ad Paridem; et notat ea vox συμβολικῶς, οὕτω προθύμως μαχήσασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς ὑπὲρ

'Ελένης, ὡς ἀδελφοὺς ὑπὲρ νύμφης, οἷα τῷ Μενελάῳ προσφερομένους ἀδελφικῶς, διὰ τὸ φιλάλληλον. ἑλκεμένας τε νυοὺς ὀλοαῖς ὑπὸ χερσὶν 'Αχαιῶν, X, 65, ubi senex Priamus enumerat infortunium suum, et comprehendit sub hoc nomine τὴν 'Ανδρομάχην una. θυγατέρες δὲ ἠδὲ νυοὶ ὀδύροντο, Ω, 166. ὠλόλυξαν (carmen sacrum lætæ canebant) θυγατέρες τε νυοί τε καὶ παράκοιτις, cum fieret sacrum, γ, 451.

νύσσα, ης. ἡ. (Νύσσω) meta in certamine curuli, circa quam circumagebant currum. et duplex fuit ista νύσσα, vel ab initio cursus, quod Romani vocabant carceres; vel in ultimo circi, ad quam circumagendus erat currus. nomen est a νύσσω: nam antiquitus infigebatur terræ, sine magna arte. ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, Ψ, 332, coll. 327—333. Aristarchus ibi scribi jubet, σκῖρος ἔτυκτο: nam ὁ σκῖρος (quem medici scribunt σκίῤῥος, et qui iis notat tumorem durum morbosum) est ἡ ῥίζα, radix cum eminente trunco, παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι, quia obumbratur ramis, a quo est nomen Minervæ ἡ Σκιρὰς, άδος. deinde σκῖρος est et, lapidis aut marmoris fragmentum: notat et γύψον ἢ γῆν γυψώδη, imo et τυροῦ ῥύπον, sordes exteriores casei, a quo est σκιροῦσθαι, duro cortice obduci. sed præstat lectio recepta. et 338, ἐν νύσσῃ δέ σοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, ad metam. et 344, εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων. est ergo ὁ καμπτὴρ δρόμου ἱππικοῦ. alibi autem est locus, unde cursus incipiebat, ut 758, τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος, ubi sermo est de viris, cursu pedum certantibus, quibus δολιχὸς ἦν ὁ δρόμος καὶ ἀκάμπιος. sic et Θ, 121, ut notetur meta a qua cursus incipiebat, et ubi sola pedum celeritas spectabatur.

ΝΥ'ΣΣΩ, f. ύξω. pungo, fodico. proprie, acutum aliquod adhibeo ad rem agendam. deinde in genere est et, pulso. χείρεσσιν ἀσπίδα νύσσων, manibus scutum feriens, Π, 704, ubi sermo est de Apolline. manibus suis Patrocli scutum feriente: i. e. de sole excœcante heroëm in eo loco, ut minus recte rem gerere posset; vel et de fato, impetum herois repellente. νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, Λ, 564, fodicantes hastis medium scutum Ajacis. νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι, fodicantes protensis gladiis et hastis, N, 147. O, 278. P, 731. ἔγχεϊ νύξ' (ἔνυξε) αὐτὸν κατὰ ὦμον, hasta fodit eum in humerum, E, 46, i. e. ἐκέντησε, ἔτρωσε. et 579, κατὰ κληῗδα, ad jugulum. ἀσπίδα νύξεν, clypeum pupugit, H, 260, coll. 258, ubi synonymica est phrasis, μέσον σάκος οὔτασε δουρί. sed differt, ἔῤῥηξε, 259, nam is est sæpe effectus consequens τὸ νύσσειν, qui autem effectus non semper sequitur. μετώπιον δουρὶ νύξε, Λ, 96, in fronte pupugit hasta. et 235, θώρηκος ἔνερθε, infra thoracem pupugit eum. et 252, νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν, in medium brachium infra cubitum. et 425, κατὰ πρότμησιν, in umbilicum. 'Αλκμάονα δουρὶ, M, 395. et 404, ἀσπίδα. αὐτὸν ὑπὸ οὔατος ἔγχεϊ, N, 177. κύμβαχον ἀκρότατον, conum summum in galea, O, 536. ἵππων ἐπιβησόμενον ἔνυξε κατὰ δεξιὸν ὦμον, Π, 343. et 346, κατὰ στόμα. et 404, γναθμὸν δεξιτερόν. κατὰ στομάχου θέμεθλα, P, 48, guttur. κατὰ κρόταφον, Υ, 397. et 489, μετάφρενον, dorsum. κατὰ ἀσπίδα, Ψ, 819. quibus omnibus locis est νύξε pro ἔνυξε. 'Οδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας, cubito fodicans eum leniter, ξ, 485, nam de cubantibus sermo est: *da ich ihn mit dem ellenbogen anstiess, (jogging him with the elbow.)* νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν, Ξ, 26, cum ferirentur gladiis et hastis: et ad præcedens σφίσι deberet esse νυσσομένοις. sic eadem verba, Π, 637, cum ferirent se in vicem: nam est forma media. Vide sub ὀμόργω.

νυστάζω, νυστακτής, ὁ ἡ, vide sub νευστάζω.

νώγαλα, τὰ, νωγαλεύειν, νωγαλεύματα, τὰ, νωγαλίζειν, vide sub Γάλα.

νωδὸς, ὁ, vide sub 'Οδούς.

νώδυνος, ου. ὁ ἡ. (Δύω) doloris expers. a particula negativa νὴ, pro νηόδυνος, per contractionem. νώδυνον κάματον θῆκεν, Ne. 8, 84, doloris expertem laborem facere potest.

νωθὴς, έος. ὁ ἡ. (Θέω) non celer et promtus ad currendum, tardus. est epitheton asini, sicut ταχὺς equi: compositum ex νὸ vel νὼ, particula inseparabili negativa, et θέω, curro, propero. ἐστερημένος τοῦ θέειν. ὄνος νωθὴς, Λ, 558, asinus tardus. notat deinde metaphorice et, stupidus animo. ab hac voce compositum est illud comicum, ὁ νώθουρος, ὁ νωθέα ἔχων τὴν οὐρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι, cujus membrum non alacriter erigitur: cujusmodi homo etiam dicebatur ἄστυτος, qui non posset στύεσθαι, i. e. arrigere, in rigorem adduci.

νώθουρος, ὁ, vide supra, et sub οὐρά.

νωθρὸς, ὁ, vide sub θόρω.

νωΐτερος, έρα, ερον. ("Εω) idem quod ἡμέτερος, noster, nisi quod proprie duos notat. νωΐτερον λέχος αὐτῶν, noster amborum torus, O, 39. νωΐτερην ὄπα, nostram vocem, μ, 185, inquiunt duæ Sirenes.

νῶκαρ, ὁ, vide sub ἀκήριος, non animosus.

νωλεμέως, pro νωλεμῶς. (Λείπω) adverb. indesinenter, sine cessatione aut defectu aliquo, nihil reliqui faciendo. ἐκίνυντο φάλαγγες νωλεμέως πόλεμόνδε, movebant se et progrediebantur summo studio ad pugnam, Δ, 428. νωλεμέως ἔχειν, ut sine cessatione aut intermissione perseverent et contendant, E, 492, *dass sie ohne ablassen anhalten und stand halten wieder den feind, (that they may persevere without intermission, and make head against the enemy.)* et hoc tu debes precibus efficere, non vero minis. πόνον ἔχειν καὶ ὀϊζὺν νωλεμέως, N, 3, laborem et ærumnam habere continuam. et 780, ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν νωλεμέως, manus conserimus cum iis et collatis signis pugnamus indesinenter. μάσταχα (os, *den mund) (the mouth)* χερσὶ ἐπεπίεζε (comprimebat ei) νωλεμέως, non remittendo, δ, 288. νωλεμέως ἐχόμην, adhærebam non remittendo, ι, 435. μ, 437. et narrat his locis, se, complectentem manibus id cui adhærebat, non remisisse manus, *nicht los lassend, (not loosing his hold.)* ἑταῖροι νωλεμέως κτείνοντο, λ, 412, ad unum omnes, sic ut nullus relinqueretur. αὐτῷ μάλα ἐν πείσῃ (in continentia) ἔμενε κραδίη νωλεμέως, υ, 24, *er hielt feste an sich, und sagte oder that nichts, (he restrained himself, and neither said nor did any thing.)*

νωλεμὴς, έος. ὁ ἡ. (Λείπω) adsiduus, non desinens, non cessans. est ex negativa particula νὼ, et λείπω, pro νωλεπὴς, *nicht nachlassend, immer fortfahrend, (not desisting, continuing.)* in poëta solum neutrum, adverbialiter positum, occurrit: *ohne ablassen, (without ceasing).* μάρνασθαι νωλεμὲς αἰεὶ, I, 317, pugnare sine requie interposita; ubi prius explicatur per posterius: et hic pleonasmus synonymicus est Atticus, ut, λίαν πάνυ, etc. sic et P, 148. et 385, καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ γούνατα καὶ πόδες καὶ χεῖρες καὶ ὀφθαλμοὶ παλάσσετο (ubi singularis verbi respicit neutrum plurale γούνατα, quod primum positum erat) μαρναμένοιϊν, et duo illa adverbia pertinent ad μαρναμένοιν, assidue et indesinenter pugnantium duorum exercituum. μάχην ἀλίαστον ἔχουσι νωλεμὲς, pugnam vehementem sustinent incessanter, Z, 58. μαχώμεθα (pugnemus) νωλεμὲς αἰεὶ, T, 232. πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεὶ, π, 191, sc. τὸ δάκρυον, antea enim cohibuerat lacrimas perpetuo, nec fleverat. conf. ἔχειν. ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεὶ, χ, 228, pugnasti perpetuo.

νωμάω, f. ήσω. (Νέμω) tribuo, attribuo, παρέχω. moveo, administro, agito, κινέω. notat et, observo, specto oculis in omnes partes conversis sollicite. est a νέμω, unde νόμος, inde νωμάω: sicut a στρέφω fit στρόφος et στρωφάω, τρέπω τρόπος τρωπάω, τρέχω τρόχος τρωχάω, πέλω πόλος πωλάω et πωλέω, i. e. ἀναστρέφομαι. νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, gubernacula navis administras et moves, μ, 218. ἐνὶ φρεσὶ κέρδεα ἐνώμας, in mente versutias agitabas, σ, 215. σκῆπτρον δ' οὔτε ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, Γ, 218, omnino non movebat: nullos gestus manu faciebat. ἐν παλάμαις ἔγχος ἐνώμα, hastam in manu quassabat, E, 594, huc illuc movebat. λαιψηρὰ δὲ γούνατα ἐνώμα φεύγειν, celeriter genua alternabat et motitabat ad fugiendum, K, 358, ubi neutrum adjectivi est adverbialiter, pro λαιψηρῶς. sic et O, 269, λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατα ἐνώμα, coll. 263, 264, de Hectore suos obeunte et adhortante. et 677, ἐνώμα ξυστὸν μέγα ἐν παλάμαις, versabat contum magnum in manu. 'Αχιλεὺς λαιψηρὰ (adverbialiter) πόδας, X, 24. et 144, "Εκτωρ. τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα, φ, 245, arcum inter manus versabat et tractabat. et 400, ἐν χερσὶ νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα, in manibus versat arcum huc illuc ad inspiciendum. et 393, ὁ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα, πάντη ἀναστρωφῶν, ubi posterius est explicatio prioris, nam νωμᾷν idem est quod ἀναστρωφᾷν. ἄλεισον μετὰ χερσὶν ἐνώμα ὄφρα πίοι, χ, 10, poculum manibus tractabat et movebat, u biberet. κέρδεα νωμῶν, astutias volvens animo, υ, 257, i. e. κινῶν, στρέφων εἰς νοῦν. αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυκερδέα νωμῶν, ν, 255, semper in præcordiis mentem perastutam agitans, huc illuc volvens, adhibens. αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, semper enim ipse administrabam gubernaculum navis, κ, 32. οἶδα ἐπὶ δεξιὰ οἶδα ἐπὶ ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν, novi ad dextram novi ad sinistram bene versare et tenere clypeum, H, 238. νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, distribueruntque igitur omnibus, sc. vinum in poculis, A, 471, i. e. παρεῖχον. sic et I, 176. γ, 340. φ, 272. sic et, νώμησεν (παρεῖχε) δ' ἄρα πᾶσιν, η, 183. et, ἐπισταδὸν, ν, 54. σ, 424. σπλάγχνα ὀπτήσαντες ἐνώμων, υ, 252. i. e. παρεῖχον, coll. 253. ubi ἔνειμε eodem sensu. νώμα στρατὸν πηδαλίῳ δικαίῳ, guberna populum justo gubernaculo, Py. 1, 166, i. e. κυβέρνα. δίφρους νωμάσοισι, dorice pro νωμήσουσι, currus agitabunt et regent, Py. 4, 32. ἡνία νωμήσαντι, habenas administranti, χερσὶ, manibus, Ist. 1, 20. νωμάτω, distribuat, vinum poculis, Ne. 9, 121. νωμῶντα, i. e. διακινοῦντα, versantem, sc. clypeum suum, Py. 8, 66. τὴν, sc. χεῖρα, νῶμε (pro νένωμε, præt. perf. med.) πάσαις ἡνίαις, Ist. 2, 33, manum admovit, adhibuit omnibus habenis. ὁ εὐνώμης, ου, i. e. εὐκίνητος, est epitheton χρόνου apud Sophoclem. ὁ ἱππονώμης, ου, agitator equorum, i. e. sol, Aristoph. Nub. 571. Vide sub ἐπινέμω.

νώμη, ἡ, vide sub γιγνώσκω, ad finem.

νώνυμνος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) idem ac ἀνώνυμος. cujus nomen non citatur nec celebratur. nam poësis interserit τὸ ν, eodem significatu cum νώνυμος manente, ἀνονόμαστος: et in genere, ἀκλεὴς, ἐστερημένος ὑμνεῖσθαι. possit videri, inesse huic voci τὸν ὕμνον, qui per syncopen et æolice factus est ex ὄνομα, notatque proprie, celebrationem nominis; in specie, post mortem, ut sæpe sit idem qui ὁ θρῆνος: et in hac composita voce præfixam esse particulam negandi inseparabilem νώ. νωνύμνους ἀπολέσθαι 'Αχαιοὺς, M, 70. N, 227. Ξ, 70, sic ut nomen celebre nullum sequatur eos post mortem, ἀθρηνήτους, et ut ne nomen quidem eorum postremum cieatur ex more antiquo. οὐ μέν σοι γενεήν γε θεοὶ

νώνυμνον ἔθηκαν, α, 222, non celebrem: alii tamen, eodem sensu, ibi legunt νώνυμον.

νώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) idem. οὐδὲ οὕτω νώνυμός ἐστιν, non adeo ignobilis est fama, ν, 239. ὅπως ἀπόληται φῦλον νώνυμον Ἀρκεισίου, ξ, 18, ut intereat stirps ejus sic ut ne nomen quidem sit reliquum. sic, νώνυμος, obscurus, Ol. 10, 61.

νῶροψ, οπος. ὁ ἡ. (Ὄρω) fulgens, fulgidus; qui ob fulgorem suum se adspici non patitur, λαμπρὸς καὶ στερίσκων τοῦ ὁρᾷν, qui præstringit oculos adspicientium fulgore suo: a νὼ, particula negativa, et ὁράω. est epitheton χαλκοῦ. ἐνεδύσατο νώροπα χαλκὸν, B, 578. Λ, 16. Ξ, 383. Π, 130, et sic vocat arma splendide polita. de clypeo, N, 406, coll. 340, 341, ubi explicatur quid sit νῶροψ, sc. cujus ἡ αὐγὴ ἀμέρδει ὄσσε, ὡς ἀποστερεῖν τοῦ ὁρᾷν. κορύσσετο νώροπι χαλκῷ, H, 206, i. e. λαμπρῷ. ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν, ω, 466, 499. alibi etiam de homine hæc vox poni potest, quem vocamus ἰλλὸν, παραβλῶπα, στραβόν.

νῶσαι pro νοῆσαι, νωσάμενος pro νοησάμενος, vide sub ἐπιβοάω, et νόεω ad initium.

νωτοπλὴξ, ῆγος, ὁ, vide sub πλήσσω, ad initium.

νῶτος, ου. ὁ. et τὸ νῶτον, ου. (Νέω) dorsum, tergum. est ab eodem νέω, contr. νῶ, quia acervantur et componuntur onera in tergo. nam maxime de tergo jumentorum, deinde et maris, et montium, et hominum, ponitur. ὦμον ἀπὸ αὐχένος ἠδὲ ἀπὸ νώτου ἐέργαθε, E, 147, humerum a cervice et a tergo abscidit, *hieb ihm die schulter weg, (cut off his shoulder.)* ἐγχείη δ' ὑπὲρ νώτου ἐμμένη, hasta super tergum transvolans, Υ, 279, nam inclinaverat se, jactum prævidens. sic et Φ, 69. νώτου ἀποπροταμὼν, de tergo abscindens partem, Θ, 475, *vom zimmer, (from the haunch,)* τοῦ αὐτῷ παρατιθεμένου βασιλικώτερον, apposito ei regaliter: nam ea pars animalis, tergum, *das zimmer, (the (haunch,)* principibus viris apponebatur, quemadmodum τὰ μηρία offerebantur diis. cæterum desecat de eo sic, ut sibi maximam partem relinquat. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, N, 289, non averso vulnere vulneratus fueris. ἐνέθηκε νῶτον ὄϊος καὶ πίονος αἰγὸς, I, 207, coll. 208, ubi non differt ab ἡ ῥάχις, spina dorsi. simulque ibi, *a parte* illa nobili, *tota* ovis aut capra aut sus, paullo ante mactata, indicatur, de qua Achilles abscidit assandas carnes. σῦς φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, N, 473, *erhebet die borsten auf dem rücken, sonderlich gegen den hals hin, (erected the bristles on his back, and especially those towards the neck.)* nam νῶτος præcipue est pars illa dorsi inter duos humeros. hinc ρ, 463, βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον, ad extremum dorsum, ubi cohæret cervici. εὐρέα νῶτα θαλάσσης, B, 159. Θ, 511. Υ, 228. γ, 142. δ, 313. i. e. τὴν ἐπιφάνειαν, superficiem. sic et νῶτα πεδιάδος dicuntur, dorsa campi et planitiei. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς, B, 308. πῆ φεύγεις, μεταβαλὼν νῶτα (terga vertens) ὡς κακὸς, Θ, 94, tanquam ignavus et pavidus. φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, ἥτις ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχένα ἱκάνει, N, 547, nam accuratus fuit Homerus anatomicus; ut vel ex vasta ejus scientia omnium fere rerum apparere possit, non tenuem, aut ignobilem natalibus, eum fuisse. ἔβαλε τὸν μέσον (κατὰ) νῶτα, Υ, 414, coll. 416, ubi discis, νῶτα quoque dici adversam umbilico partem corporis. τετρίγει δ' ἄρα νῶτα, *der rücken knackete, (the back cracked,)* Ψ, 714, ubi luctatores describuntur. νῶτα βοὸς πίονα παρέθηκε, δ, 65, hospiti nobili, ad sacrificium occurrenti forte. et vides ibi, hanc partem regi dari solitam. ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ ὤμους ἄμπεχεν, ζ, 225. τοῦ καταλαβὼν νῶτα, ι, 433, ubi de ariete, quem Ulysses ex antro Cyclopis fugiens, apprehendit; paullo latiori sensu, ut notet id quod Romani tergora vocant. et 441, οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα, pertrectabat. κατὰ ἄκνηστιν μέσα νῶτα ἔβαλλον, κ, 161, *ich traf ihn, den hirsch, ihn den rückgrad recht in die mitte, (I hit him, the stag, just in the middle of the back.)* νώτοισι Αἴαντα διηνεκέεσσι γέραιρε, H, 321, Ajacem, tergo toto eum honorabat, sc. bovis assati; in symbolum, quod νῶτα οὐκ ἔκλινε τῷ πολεμίῳ, quod tergum suum in prœlio non verterit. simul sibi ipsi apposita rex dabat victori: nam solebant τοῖς ἐν ὑπεροχῇ τὰ νῶτα παρατίθεσθαι. hinc Herodotus scribit: γέρα εἶναι τοῖς βασιλεῦσιν ἐν Σπάρτῃ, τῶν θυομένων τὰ δέρματα καὶ τὰ νῶτα λαμβάνειν, καὶ πρώτους ἵζειν ἐπὶ τῷ δείπνῳ, καὶ διπλάσια νέμειν αὐτοῖς τὰ πάντα. et vide, vilia præmia magni laboris temporibus heroicis. sic ξ, 437, νώτοισ' Ὀδυσσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν ὑὸς, tergo suis, quia hæc erat portio βασιλικὴ, quam hospiti concedit. ἑκόντι νώτῳ μεθέπων ἄχθος, voluntario dorso subiens onus, Ne. 6, 98. ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, Py. 1, 17, de aquila dormiente, quæ dorsum quasi rigatum somno attollit. ἅπαν νῶτον καταίθυσσον πλόκαμοι κομᾶν, Py. 4, 147, per totum tergum volabant comæ: et vides *neutrum in singulari.* quemadmodum et apud Aristoph. Equit. 289, κυνοκοπήσω σοῦ τὸ νῶτον, scindam tibi tergum flagris. sic et Py. 1, 55, ἅπαν νῶτον προσκεκλιμένον κεντεῖ, pungit totum tergum inclinatum; ubi sermo est de lecto duro, qui cubantis tergum pungit. νῶτον γῆς, sc. ἔσχιζε, Py. 4, 407, de arante. ἐπιεσσάμενοι νῶτον μαλακαῖς κρόκαις, Ne. 10, 83, induti tergum molli veste; de victoribus chlamyde donatis. νώτων ὑπὲρ ἐρήμων γαίης, Py. 4, 46, super terga vasta terræ, i. e. per syrtes inhospitales, *über die sandbänke, (over the sand-banks.)* Ζεῦ, νώτοις Ἀταβυρίου μεδέων, Ol. 7, 159, i. e. ὄρεσι, conf. μεδέω. νῶτα (κατὰ) τυπεὶς, Ne. 9, 62. νῶτα πεφρίκοντας πτεροῖς ἄνδρας, Py. 4, 325, de filiis Boreæ; quorum et pedibus affingit alas Apollonius.

νωχελὴς, ὁ ἡ, vide sequens.

νωχελία, ας. ἡ. (Κέλω) tarditas, ἡ βραδυτής. est a particula inseparabili negante νὴ et νὼ, et verbo κέλλω, i. e. currere facio, curro; mutata tenui in asperam, per usum. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε, T, 411, inquit equus ad Achillem: et utrumque nomen notat idem. adjectivum est νωχελὴς, ὁ ἡ, segnis, tardus, ut apud Eurip. Orest. 797, πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ, corpus tardum et gravatum morbo. Vide sub βραδυτής.

Ξ

Ξάδιος, vide sub ξανθός.

ξαίνω, f. ανῶ. (Ξέω) pecto, carmino, pectine rado et complano. est a ξέω, a quo et ξάω. εἴρια τε ξαίνειν, χ, 423, lanasque carpere et dividere, *wolle zu kämmen, (to comb wool;)* quæ est species ἔργων muliebrium, 422 in genere positorum: et in mente est addendum, *et cætera*, vel, *et similia.* nam hoc unum opus est exempli causa positum. apud recentiores ξαίνειν notat et, jacere, injicere, conjicere: it. percutere, cædere, concidere, τύπτειν. unde est τὸ ἐπίξηνον, mensa coquinaria in qua conciduntur carnes, *ein hack-block, hack-brett, (a chopping-block, mincing-board,)* Aristoph. Ach. 317, coll. 319. et 354, 357, 364. potest et dici ὁ ἐπίξηνος, sc. κορμός.

ξανθίζω, vide sub ξανθός.

ξανθοκόμης, ου. ὁ. (Κόμω) flavis comis. ξανθοκομᾶν Δαναῶν, Ne. 9, 40, Argivorum pulcricomorum.

ξανθὸς, ή, όν. (Ξέω) flavus, *gelblich, goldgelb, (yellowish, of a gold yellow.)* it. fuscus, *bräunlich, (brownish.)* est a ξαίνω, quasi ξαντός: et proprie ponitur de colore tritici aut pomorum quorundam, quæ probe rasa et siccata æstu solis, hunc colorem assumunt. deinde, ex hac prima notione, et de aliis. ξαίνειν vero proprie est, radere, distringere. dicitur hic color de coma, de facie, ut color admodum speciosus et heroica πρόσωπα decens. ξανθὸς Μελέαγρος, B, 642. Μενέλαος, Γ, 284, 434. K, 240. P, 6. Ψ, 293. α, 285. ο, 110, 133. Ῥαδάμανθυς, δ, 564. η, 323. et hic color sine dubio de facie est intelligendus, eodem modo quo de Davide, 1 Sam. xvi. 12, c. 17, 42. nam is est color heroicus, virorum multum in sole versantium. imo et ex εὐκρασίᾳ quadam sanguinis et humorum corporis nascitur, et index est ingenuæ animositatis, ex mixtura nigricantis et albi vividi oriens, facile a colore morbido distinguendus. hinc fœminis quoque idem tribuitur, ξανθὴ Ἀγαμήδη, Λ, 739. imo et Minerva, ξανθὴ Γλαυκῶπις, Ne. 10, 13. et Gratiæ, σὺν ξανθαῖς Χαρίτεσσιν, Ne. 5, 99. ut ergo fuscus ille faciei color sit laudatissimus, et ut a parte hac laudetur formositas universa. de comis quoque diserte ponitur: unde quidam, ubi comæ mentio expresse non fit, tamen τὸ ξανθὸν ad solos capillos referunt; cujus tamen fidem vix faciunt. ξανθῆς δὲ κόμης ἕλε Πηλείωνα, A, 197, ubi possis putare, τὸ ξανθὸν tribui Achilli, ut innuatur τὸ ὀργίλον τοῦ ἥρωος, quasi sit ξανθόχολος, splendida bile plenus. sed tribuitur id et aliis minime iracundis. Ἀχιλλεὺς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, flavam cæsariem sibi desecuit, in luctu, Ψ, 141. ξανθὰς ὀλέσω σοὶ τρίχας ἐκ κεφαλῆς, ν, 399, ubi sic dicit Minerva ad Ulyssem, i. e. prudens heros ipse ad se, cum personam sumere vellet. et 431, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, i. e. sic eos capillos occultavit, quasi omnino haberet nullos. ξανθὴ Δημήτηρ, E, 500, flava Ceres, messis nimirum tempore: triticum enim maturum in agro est flavum. ξανθὰς ἵππους, flavos crinibus equos, Λ, 679. ἵππων ξανθὰ κάρηνα, i. e. ξανθοὶ ἵπποι, I, 407, quo colore in equis delectabatur Achilles. quantum comæ pulcræ tribuerint antiqui, ap-

paret et ex Apuleii Metam. Lib. 2. et flavus comæ color habebatur præstantissimus. hinc et talis capillus dicebatur ἠλιώδης, καὶ χρύσεος: et talem habens dicebatur ὁ χρυσεοκόμης, ου, vel dorice χρυσεοκόμας. ξανθὸς Ἀχιλλεὺς, Ne. 3, 75. ξανθᾶ Μενέλα, Ne. 7, 41, qui sunt genitivi Dorici: et ὁ Μενέλαος dicitur et ὁ Μενέλας. duo alia loca paullo ante ex Pindaro jam sunt citata. ξανθὴν νεφέλην, Ol. 7, 90, utpote quæ aurum portabat pluendum. ξανθᾶν (genitivus plur. Doricus) γενύων, Py. 4, 401, ab rubris maxillis; et sermo est ibi de bubus Colchicis, ignem spirantibus. Schmidius aliter legit locum; sed improbatur correctio ejus ab Anglo editore diligentissimo. ξανθαῖς ἀκτῖσιν ἴων, Ol. 6, 91, violarum flavis radiis, i. e. splendidis floribus flavis violarum. ξανθὰς ἀγέλας βοῶν, Py. 4, 264. idem color dicitur et ξουθός. sunt, qui contendant, ξανθὸς esse ab ἐξανθεῖν, efflorescere, quasi ἐξανθὸς, valde efflorescens; abjecto ε: sicut ξάδιος fiat ab ἐξάδιος. sed nobis ratio reddita est, cur ad ξαίνειν potius cum antiquis plurimis referendum censuerimus. dicitur hic color et αἰθός. et ξουθὸς, ή, όν pro ξανθός. unde ξουθαὶ μέλισσαι, Eurip. Iphig. Taur. 165, et 634, flavæ apes, vel et, celeres. rufum tamen magis colorem notat. verbum ξανθίζειν ponitur et de carnibus assandis, Aristoph. Ach. 1046, ὀπτᾶτε ταῦτα καὶ καλῶς ξανθίζετε, *machet es fein braun, (brown them nicely.)*

ξανθόχαλος, ὁ ἡ, vide ad medium præcedentis.

ξάω, vide ΞΕ'Ω, et sub ξαίνω.

ξεινήϊος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) hospitalis. est adjectiva forma Ionica, pro ξείνειος. οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον (dederunt) ξεινήϊα καλὰ, Z, 218, quæ enumerantur 219, 220. et καλὰ, i. e. εὐειδῆ, ἀξιοθέατα. θώρηκα, τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκεν ξεινήϊον εἶναι, Λ, 20. σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήϊα καλὰ, Σ, 408. ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε ἄλλων ἀνθρώπων, δ, 33, certe et nos hospitalia multa aliorum comedentes; ubi apparet, et de solis cibis, qui hospiti advenæ dantur, poni vocem. ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὡς ἐπιεικὲς, θ, 389, ubi singularis notat distributive, ut notet dona a singulis proceribus danda, coll. 390—395. εἴ τι πόροις ξεινήϊον, ἠὲ καὶ ἄλλως δοίης δωτίνην, ἥτε ξείνων (hospitum activorum) θέμις ἐστὶν, mos est, ι, 267, ubi ξεινήϊον et δωτίνη, differre videntur ut κειμήλιον καὶ μὴ κειμήλιον: et sine dubio ξεινήϊον ibi est potus et cibus hospitalis; δωτίνη vero notat κειμήλιον aliquod in memoriam: conf. δωτίνη. et 370, τόδε σοι ξεινήϊον ἔσται, coll. 369, 356. τοῦτό σοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, χ, 290, quæ verba abiere in proverbium, ἐπὶ τῶν ἀντὶ κακοῦ ἀπολαβόντων κακὸν, de iis qui pro dato malo malum accipiunt: nam h. l. hasta erat pro osse illo, coll. υ, 292, seqq. καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐῴκει, ω, 272. Sed τὰ ξυνήϊα sunt communia, a ξυνὸς, quæ poëta vocat ἄδαστα, ὡς μήπω μερισθέντα.

ξεινοδόκος, ου. ὁ. (Δέκω) hospites accipiens, hospes activus. et apud poëtam ὁ ξένος est λέξις φιλικὴ, hospitii jure junctus alicui: apud alios deinde denotavit simpliciter ἀλλότριον, imo et βάρβαρον. ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, Γ, 354, ubi Menelaus loquitur, respectu ad Paridem quem hospitio comiter exceperat. ἄφρων καὶ οὐτιδανὸς ἀνὴρ, ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται, θ, 210, qui cum hospite suo activo contentionem profert. et 543, ξεινοδόκοι (ἡμεῖς) καὶ ξεῖνος. ξεῖνος μιμνήσκεται ἀνδρὸς ξεινοδόκου ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, ο, 55. et 70, νεμεσῶμαι (*ich verdenke es,*) (*I am angry at*) ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κε ἔξοχα μὲν φιλέῃ, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃ, nimis deinde molestus est, retinendo hospitem festinantem. ξεινοδόκος μὲν ἐγὼ, σ, 63, ego sum hospes activus, inquit Telemachus, *ich bin wirth, (I am the host:)* et hoc nomen non erat invidiosum, sed officiosum tantum; hinc ipse se sic vocat, non vero βασιλῆα, dominum, sed id honoris vocabulum aliis tribuit, prudenter, et ad cavendam rixam. Vide sub ξένος, prope finem.

ξεῖνος, η, ον, vide sub ξένος, prope initium et ad finem, et sub ξεινήϊος. confer etiam Ἔπω prope finem.

ξεναγέτης, ου. ὁ. (Ἄγω) hospitum exceptor et deductor ad locum convivii. Δελφοὶ ξεναγέται, Ne. 7, 63, nam Delphici excipiebant hospites honestos liberaliter, et ad sacras dapes adducebant.

ξεναπάτης, ου. ὁ. (Βάω) hospitum deceptor. Ol. 10, 43, quia Herculem, hospitem suum, fraudaverat.

ξεναρκὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) hospites defendens ab injuria aut inopia, hospitibus sufficienter præbens. δίκῃ ξεναρκέϊ, justitia hospitibus sufficiente, Ne. 4, 20.

ξενία et ξεινία, ας. ἡ. (Ἔω) hospitium, exceptio hospitis, hospitalitas. ξενίῃ ἀγαθῇ, ω, 285, *mit guter hewirtung, (with hospitality.)* et 313, μίξεσθαι ξενίῃ, una nos futuros esse in hospitio. ξενίᾳ προσανέϊ, Py. 10, 99. ἐπὶ ξενίαν ἐλθόντες, Ne. 10, 92. ξενίαις πανδόκοις χαίροντα, Ol. 4, 25.

ξενίζω, f. ίσω. et ionice ξεινίζω. (Ἔω) hospitio excipio. τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισα, καὶ ἐν μεγάροις ἐφίλησα, Γ, 207. et 232, πολλάκι μιν ξείνισσεν (pro ἐξείνισε) Μενέλαος ἐν οἴκῳ. ἐννῆμαρ ξείνισσεν αὐτὸν, ut hospitem tractavit, Bellerophontem, Z, 174. ξείνους ξεινίζειν, γ, 355. ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν, pro ξεινίσομεν, η, 190. κεῖνος γὰρ ἔφασκεν (dicebat) ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντα ἐς πατρίδα γαῖαν, ξ, 322. τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματα ἀγὼν εὖ ἐξείνισα, τ, 194. sic publice excipiebantur honestiores. et 217, ξείνισσας ἐμὸν πόσιν, hospitaliter tractasti maritum meum. ἄνδρα ποτὲ ἐξείνισα, ω, 265. et 270, αὐτὸν εὖ ἐξείνισα. et 287, ὅτε ξείνισσας αὐτόν.

ξένιος, et ionice ξείνιος, ία, ιον. (Ἔω) hospitalis. οὐδέ τι θυμῷ Ζηνὸς ἐδείσατε μῆνιν ξεινίου, N, 625. Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ξείνων ξείνιος, ι, 271. ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, Jovem hospitalem reverens, ξ, 389, qui locus nobilissimus dignus est ut legatur in contextu. et 284, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν ξεινίου. ἵνα σοὶ δῶ ξείνιον, sc. δῶρον, ι, 356, coll. 370, ubi est donum illud κυκλώπειον. αὐτῷ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον, υ, 296, coll. 299. et ad δῶ deest ἵνα. ξείνια (δῶρα) δ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε (sicut dari) ξείνοις θέμις (mos et jus) ἐστὶν, Λ, 778. ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα σοι πὰρ ξείνια θείω, pro παραθείω, Σ, 387, quæ jam erant cibus et potus; deinde et alia dona κειμήλια, in memoriam hospitii. sic et ε, 91. et ι, 517, ubi Cyclops iratus, sed dissimulans, id promittit. et 229, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη, i. e. εἴπως με ξενίσει. sed Ulysses in omni sua narratione id callide interserit, quod speraverit ξένια, ut Phæaces divites eo magis admonerentur, ne hunc, jam re vera inopem, inanem a se dimitterent. ξείνια δῶκα, ξ, 404, quæ sunt h. l. τροφὴ καὶ στρωμνὴ, *kost und nachtlager, (food and lodging.)* ergo sunt ξένια in genere, res hospiti præbendæ; quidquid datur advenæ. ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκε, pro παρέθηκε, apposuit, γ, 490. et ο, 188. et 513, οὐ γάρ σοι ξενίων ποθὴ, non erit tibi desiderium, i. e. defectus, donorum. et 545, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, *es soll ihm an nichts fehlen was zur bewirthung eines fremden gastens gehöret, (he shall want nothing of the hospitality that is due to a stranger.)* ξείνια δῶκα, hospitio excepi eum, τ, 185, coll. 194, s. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα, ξ, 158, s, ρ, 155. υ, 230. juratur ergo mensa hospitalis. ξεινίου Διὸς, Ol. 8, 28, nam Æginetæ justi in hospites. ξεινίου πατρὸς, Ne. 5, 61, i. e. Διός. θέμις Διὸς ξενίου, Ne. 11, 9. προτυχὸν ξένιον, præ manu situm hospitale munus, Py. 4, 62. ἄστυ, Ne. 4, 38. ξεινίαν κοίτην, Py. 3, 56. τράπεζαν, Ist. 2, 58. ξεινίαις τραπέζαις, Ol. 3, 72, i. e. θυσίαις, ad quas vocabantur hospites. ξείνια διδόντι, Py. 4, 38. et 229, ξείνια ἁρμόζοντα τεύχων, munera convenientia præbens. et talia hospitii dona, si erant κειμήλια, religiose adservabantur, in memoriam et posteris suis. sic Ulysses proficiscens, reliquit domi τὸ τοῦ Ἰφίτου τόξον, εἰς μνήμην ξενίας.

ξένος, (Ἔω) et ob metrum ξεῖνος, η, ον. hospes, activus et passivus: nam dicitur de δεχομένῳ καὶ δεχθέντι. est ab ἵκω, f. ἵξω, quasi ἵξενος, per aphæresin. jus hospitii valde sanctum apud antiquissimos. faciebat id conjunctiorem inviolabilem, non solum ipsis, sed et posteris eorum. apparet id ex Z, 212, seqq. nam nepotes hospitum ibi se agnoscebant. et id jus sanctius fere, quam cognationis. Hinc Teucer, valde propinquus Priamo et Hectori sanguine, tamen pugnabat contra Trojanos: Glaucus et Diomedes, hospites ex avis suis, hoc jus reverentes, hostilem animum exuunt. adveniens peregre, etiam ignotus, et receptus in hospitium, primum excipiebatur benigne: post, probe refectus cibo potuque, interrogabatur demum, quis esset et quid vellet. si vero conditio ejus jam aliunde nota erat, causa adventus vero lateret; sæpe ea post dies aliquot quærebatur. sic Z, 174. cæterum ξενία fiebat τελεία, διὰ τὸν κοινὸν ἁγνίτην ἅλα, καὶ τὸ ὁμοτράπεζον καὶ ὁμοέστιον καὶ ὁμωρόφιον, si alienus sub tecto reciperetur, et eidem mensæ admoveretur. πρόξενοι dicebantur hospites activi publici, qui exterorum populorum legatos, nomine populi sui excipiebant, eosque ad populum suum producebant: et talis erat Trojæ Antenor. ἀστόξενοι sunt, a majoribus orti qui cives ibi fuerant, sed ipsi nunc peregrini: qualis Agamemnon in Lydia, et Ἀτρεὺς τοῖς Φρυξί: ἀπὸ γὰρ προγόνων Φρὺξ ἦν ὁ Πελοποννήσιος Ἀτρεύς. πρόξενοι etiam metaphorice dicti οἱ κακοῦ ἢ καλοῦ τινὸς αἴτιοι, quasi qui hospitio apud se habeant illam rem quam ad alios deinde transmittant, e. c. ἀπωλείας πρόξενος ἢ φθορᾶς, ἢ σωτηρίας ἢ ὑγείας. Sæpe in sensu generali ξένος est, advena peregre. εἰσῆλθε Μυκήνας ξεῖνος, ὁ Τυδεὺς, Δ, 377. et 387, οὐδὲ ξεῖνός περ ὢν, ubi per περ innuitur, quod ut advena debuerit revereri cives, et ut μόνος timere πολλούς. ἦ ῥα νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιὸς, Z, 215, et hinc arma cum eo permutat, coll. 231, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι. ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν ἅτε ξείνοις θέμις ἐστὶ, Λ, 778. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, hospes ejus erat, N, 661. ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ, O, 532, ubi est hospes activus. Σαρπηδόνα, ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον, κάλλιπες, P, 150, ubi id magnum et triplex probrum, Sarpedonem Jovis filium, hospitii et sodalitii jure sancto junctum tecum, destituisti, et peccas εἰς ξένιον καὶ εἰς ἑταιρεῖον Δία. et 584, ξείνων φίλτατος ἔσκεν. κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, καὶ πολλὰ ἔδωκεν, Φ, 42, ex quo loco apparet, quantum bonum fuerit ἡ ξενία, nam ob hospitii jus redemit hospes hospitem suum ex servitute hostili. ἐπὶ ἀνθρώπους ξείνους, apud peregrinos, Ω, 202, ubi ξεῖνοι opp. civibus. Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ, α, 105, Minerva speciem inducta Mentæ, hospitis, principis Taphiorum. et 120, νεμεσσήθη ξεῖνον δηθὰ θύρῃσι ἐφεστάναι, indignabatur, hospitem diu ad januas stare, ante quam intro vocaretur. et 123, χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι. et 158, ξεῖνε φίλε. et 176, πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος. et 187, ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι ἐξ ἀρχῆς, patres nostri jam fuere hospites, si initium quæris hujus conjunctionis. et 307, ξεῖνε. et 313, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι δι-

δοῦσι, sc. δῶρα. et 405, ἐθέλω σὲ, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἔρεσθαι, volo te, optime, de hospite interrogare. et 417, ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος, quæ loca, si historiam juris hospitalis quæris, in contextu sunt legenda. ὡς οὖν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον (iverunt) ἅπαντες, χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον, γ, 34, ubi sermo est de advenis peregrinis. et 70, ἔρεσθαι ξείνους, οἵτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς, interrogare advenas, quinam sint, postquam refecti sunt cibo. et 350, οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν, nec ut hospites in iis dormire possint. et 355, ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κε ἐμὰ δώματα ἵκηται, *fremde zu bewirthen, (to entertain strangers.)* vide Jobi xxxi, 32. ξείνω δή τινε τώδε, advenæ duo, δ, 26. et 36, λύε ἵππους ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι, ad epulandum nobiscum. et 301, ubi cubitum deducuntur. et 371, ὦ ξεῖνε. ὅδε τὶς δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει, τὸν νῦν χρὴ κομέειν: πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε: δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε. ἀλλὰ δότε, ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε, λούσατέ τε, ubi loquitur Nausicaa de accedente ad se nudo et ignoto sibi Ulysse, ζ, 206—210, 246. et 277, καλός τε μέγας τε ξεῖνος, advena peregrinus. ἐγώ σοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον δείξω, η, 28, ubi ignotus advena sic honorifice compellatur. et 24, ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδε ἱκάνω τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ex longinqua terra. et 160, ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπ' (juxta) ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν, collatis sequentibus, ubi honorifice excipiendus advena jubetur. et 190, ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν. et 299, ξεῖνε, ubi rex Alcinous cum advena suo loquitur. sic et 309. ὄφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις φιλέωμεν, θ, 42. et 145, καὶ σὺ, ξεῖνε πάτερ. et 166, ξεῖνε, ubi Ulysses, hospitio exceptus, sic adfatur hospitem activum. sic quoque 208, ξεῖνος (activus) γάρ μοι ὅδ' ἐστί. coll. 210, ubi idem vocatur ξεινοδόκος. et 251, ὥς κε ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισι, οἴκαδε νοστήσας, ut hospes (passivus) narrare possit suis. et 402, τὸν ξεῖνον ἀρέσομαι, hunc advenam placabo. et 408, χαῖρε πάτερ, ὦ ξεῖνε. et 461, χαῖρε ξεῖνε. et 543, ἵνα τερπώμεθα πάντες ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, nos hospites activi et ille hospes passivus. et 544, εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τάδ' αἰδοίοιο τέτυκται, et 546, ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός τ' ἱκέτης τε τέτυκται ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον περ ἐπιψαύει (sentit) πραπίδεσσι, pectore. ὑμῖν ξεῖνος ἔω, vobis hospitii jure junctus sim, ι, 18. & 270, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμα αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. et 252, ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστὲ, quod irrisorie dictum a Cyclope. ut et 273, νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε. et 268, ἥτε ξείνων θέμις ἐστὶ, qui mos est hospitum activorum, ut dent abeunti hospiti passivo ξεινήϊον. et 478, ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἅζεο σῷ ἐνὶ οἴκῳ ἔσθειν, qui non veritus es, hospites domi tuæ vorare. ξεῖνος δ' αὖτε ἐμός ἐστιν, porro et hospes meus est, λ, 337, quod dicit regina, ut alii cum reverentia tractent tantæ reginæ hospitem. νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, ν, 237, dicit Minerva personata ad Ulyssem; mitiori sane sono, quam supra Cyclops. exceptus ignotus advena, et, ut videbatur, miser et sordidus ab Eumæo accurate, ξ, 45—51. et 53, Ζεύς σοι δοίη, ξεῖνε, O hospes active, qui me excepisti tam benigne. et 56, ξεῖν', (passive) οὔ μοι θέμις (mos) ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν (miserior et vilior te) ἔλθοι, ξεῖνον ἀτιμῆσαι. πρὸς γὰρ Διὸς (a Jove, et in ejus tutela) εἰσὶν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε γίγνεται ἡμετέρη, inquit Eumæus probus: et h. l. ξεῖνος in tribus versibus est prima vox, τοῦ κάλλους causa. simul docetur, etsi advena sit pannosus et εἰδεχθὴς (odiosus visu) non tamen spernendum esse. et 102, βόσκουσι ξεῖνοί τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες, ubi ξεῖνοι sunt οἱ μισθωτοὶ, in opposito ad servos proprios pastores. et 413, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ, ut hospiti mactem peregrino, i. e. χάριν τοῦ ξείνου. et 361, ἆ δειλὲ ξείνων, O miserrime omnium. et 443, ἔσθιε, δαιμόνιε ξείνων, ede, optime hospitum. τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, ο, 54. et 69, s. ubi describitur officium boni ξεινοδόκου erga hospitem suum. et 72, s. si nolentem abire hospitem abire jubeat, male facit; et si abire cupientem detinet. 196, ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθα εἶναι ἐκ πατέρων φιλότητος. et 541, καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν. ἧσο, ὦ ξεῖνε, π, 44, ubi regius juvenis cedere sibi volentem personatum mendicum prohibet: et sequentia etiam magis ostendunt, qua in dignatione fuerit ignotus ille et deformis advena in oculis Telemachi. et 108, ξείνους τε στυφελιζομένους. τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγε ἐς πόλιν, ρ, 10. et 84, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον. et 345, δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων. et 382, τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν. et 398, ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι μύθῳ ἀναγκαίῳ. et 485, καί τε θεοὶ, ξείνοισιν ἐοικότες. et 501, ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα. et 522, Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος. et 553, ξεῖνε πάτερ. χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, σ, 121. et 221, ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθῆναι, collatis sequentibus. et 326, ξεῖνε τάλαν. et 400, αἴθε ὤφελλε ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθι ὀλέσθαι, πρὶν ἐλθεῖν. come colloquium Penelopes cum personato illo misero mendico est τ, 104, seqq. et 191, ξεῖνον φίλον τε αἰδοῖόν τε. sic 253, 254. 316. 325—334. 350, 379. πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε, υ, 129, s. et 374, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες, coll. 360. ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν, φ, 27. et 40, μνῆμα ξείνοιο φίλοιο. et 288, ἆ δειλὲ ξείνων. et 313, ξείνους Τηλεμάχου. ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων, ille hospes, quem omnes dehonestabant, ille erat Ulysses ipse, ψ, 28. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, ω, 104, coll. 114. et 262, ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, de amico meo. et 267, οὔπω τις ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων (magis amatus) ἐμὸν ἵκετο δῶμα. apud recentiores ὁ ξενοδόκος est, qui vulgum advenientium excipit hospitio, *ein öffentlicher gastwirth, (an innkeeper,)* ὡς ξυνὸς (i. e. κοινὸς) ὑποδοχεὺς, qui et πανδοχεὺς, ionice πανδοκεὺς dicitur, et fœmininum attice πανδοκεύτρια, ἡ, quæ Ebræis זוֹנָה, quam οἱ LXX inficete reddidere πόρνην. talem hospitem Homerus in Iliade vocat πάντας φιλέοντα, etsi nec ibi talis, qui pro pecunia solvenda exceperit viatores. ξεῖνος, ἀστὸς, hospes, civis, opponuntur Py. 4, 138. ξένος Σπαρτῶν, hospes Thebanorum, Py. 9, 145. ξεῖνός εἰμι, Ne. 7, 89. ξένου ἐλθόντος, Py. 3, 44. ξένου, hospitis activi, Py. 11, 24. ξένον μή τινα, τῶν γε νῦν, Ol. 1, 165, i. e. φίλον ἐμοὶ ex his qui nunc vivunt. δίκαιον, sc. ἐς ξένους, Ol. 2, 11, ubi ergo active. sic et, Αἰτναῖον, Py. 3, 123, s. Hieronem. Δήλιον, Py. 9, 16. γέροντα, Py. 11, 52, active. προπρεῶνα, Ne. 7, 127, i. e. πρόθυμον. ἐμὸν ἠθεῖον ἔλθῃς, sc. πρὸς, Ist. 2, 69. ἁμὸν, nostrum, Ist. 6, 66. ὦ ξεῖνε, Py. 4, 173. ξένοι, Ol. 9, 101. χαλκοχάρμαι, Py. 5, 109. ξείνων εὖ πρασσόντων, Ol. 4, 7, active. πρὸς ξείνων, Ol. 7, 165. πολλοὶ, Py. 9, 191. ξένων φίλην ἄρουραν, Ne. 5, 16. θύραι ξένων, Py. 9, 5, αἱ τῆς φιλοξενίας. γλώσσης ἄωτον, Ist. 1, 75, ubi designantur peregrini, in opposito ad cives. κρανίοις ξένων, craniis advenarum, Ist. 4, 92, ubi de Antæo crudeli. ξένων εὐεργεσίαις, ob benefacta in hospites, Ist. 6, 102. ξένοις ὑπέστησε, Ol. 8, 35, subjecit hospitibus. οἶκον θεράποντα ξένοις, Ol. 13, 3. ξένοις θαυμαστὸς πατὴρ, Py. 3, 126, ubi sunt passivi ξένοι. ἐλθόντεσσι, Py. 4, 53. ὄμμα ξένοις, oculus peregrinis, advenis, Py. 5, 76, sc. est ille prudens princeps. ξείνης (hospitæ, Medeæ) παμφαρμάκου, Py. 4, 415. et 210, ξείνην γαῖαν. apud Eurip. Iphig. Taur. 1355, 1353, ἡ ξένη est ἡ ναῦς, navis peregrina. nam absurde ibi de statua deæ aut de Iphigenia ipsa, intelligitur. et 1364, ubi deinde νιν est plurale, eos. et imperfecta tempora per conatum sunt interpretanda. Vide sub ξεινήϊος, ἱκέτης, et ἵζω: conf. etiam Ἕπω, prope finem.

ξενοσύνη, et ξεινοσύνη, ης. ἡ. (Ἕω) hospitium, hospitalis necessitudo et amicitia. ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος, ad initium et institutionem hospitalitatis curam mutuam adferentis, φ, 35. ἐλθόντων ἐπὶ ξενοσύνην, cum venissent ad jus hospitii, Ne. 10, 92.

ξενόω, f. ώσω, (Ἕω) hospitio excipio. ξενωθεὶς Θήβῃ, Py. 4, 533, hospitio exceptus, ἐπιδημήσας. ὕδατι Κασταλίας, Py. 5, 41, ad aquam Castaliæ, i. e. Delphis, ubi erat πηγὴ Κασταλία.

ξερὸς, οῦ. ὁ. et τὸ ξερὸν, οῦ. (Χάω) series, cohærentia, proprie litoris, *das fest gestade, (the solid shore.)* idem quod σχερός. ῥόχθει κῦμα πρὸς ξερὸν ἠπείρου, ε, 402, murmurabat fluctus ad littoralem tractum continentis. sed ξηρὸς, ὰ, ὸν, est, siccus, aridus; et descendit a ξέω, rado. Vide sub γηραιός.

ξέσμα, ατος, τὸ, ξεσμὸς, ὁ, vide sub δέσμα.

ξέστης, ὁ, vide sub λέβης ad medium, et μέτρον.

ξεστὸς, ἡ, όν. (Ξέω) politus, bene rasus et planatus. nam ξέω habet in perf. pass. ἔξεσμαι, εσαι, εσται. ξεστοῦ δίφρου, Ω, 322, currui bene polito a fabro, sc. quatenus erat ex ligno solido. οὐδοῦ ξεστοῦ, elaborati liminis in domo vel conclavi ad januam, σ, 33. χ, 72. ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, in ligneo illo equo, δ, 272, i. e. δουρείῳ, i. e. ξυλίνῳ: nam ξύλου ἴδιον τὸ ξύεσθαι. ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς, per gubernaculum navis levigatum delabens, ξ, 350, i. e, per ligneum. ξεστὴν τράπεζαν, a fabro lignario bene factam mensam, α, 138. δ, 54. ἐπὶ ξεστοῖς λίθοις, in cæsis et levigatis saxis, Σ, 504. γ, 406. θ, 6. qui sunt λίθοι χειρόκμητοι, εὔξεστοι, *glatt gearbeitete steine, (polished stones:)* sicut de ligneis operibus ponitur, quæ faber lignarius ex regulis artis suæ præparavit, *was der zimmermann oder tischler verfertiget, (carpenter's or cabinet-maker's work.)* sic, δώματα τετυγμένα ξεστοῖς λάεσσι, polito saxo, κ, 211, 253. ξεσταῖς αἰθούσαις, porticibus ex lapide cæso factis, Ζ, 243, ταῖς ἐκ λίθων ἐξεσμένων. sic Υ, 11, ξεσταῖς αἰθούσαις ἐφίζανον, dii in palatio Jovis, i. e. ἕδραις στυλωταῖς αἰθωμέναις (i. e. καταλαμπομέναις) φωτί: et in his περὶ τὸ ἔδαφος sedebant. θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Ζ, 244, 248, cubicula, conclavia, ex lapide quadrato structa, vel, intus lapide polito intecta ad parietes: ex lapide bene præparato structa. ξεσταῖς ἐλάταις, μ, 172, i. e. remis, ex ligno abiegno apte factis a fabro lignario. διὰ ξεστῶν κεράων, per cornua bene rasa et præparata, τ, 566, ubi sermo est de somniis per portam corneam exeuntibus, et vera indicantibus. ergo ξεστὸς in genere est, artificiose factus a fabro aliquo. ξεστὸν δίφρον, currum ligneum, Py. 2, 20. ξεστὸν πέτρον, expolitum et elaboratum saxum, Ne. 10, 126, et sermo est ibi de statua aut columna saxea, Plutoni vel defuncto alicui posita artificiose. ξεστῇ ἀπήνῃ, curru apte confecto, Py. 4, 167.

ΞΕ'Ω, f. έσω. rado, polio, plano. quod faciunt maxime fabri lignarii. facta vox ex sono radentium aut rasorum. idem dicitur ξάω et ξύω. ξέσσε (pro ἔξεσε) δ' ἐπισταμένως, levigavitque artificiose, trabes sc. et tabulas, ad ædificandum navigium, ε, 245. sic de limine domus, ρ, 341. φ, 44. λέχος ἔξεον, lectum ligneum fabricabam, ψ, 199. et id faciunt ii fabri lignarii planulis suis et asciis.

ξηρὰ, ἡ, vide sub ὑγρός.

ξηραίνω, f. ανῶ. (Ξέω) sicco, aridum facio. πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, ἔσχετο δ' ὕδωρ, ὡς ὅτε

ἐπωρινὸς βορέης νεοαρδέα ἀλωὴν (recens rigatam aream) αἶψα ἂν ξηράνῃ, χαίρει δὲ, ὅστις μιν ἐθείρει, (incolit) ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, Φ, 345—348.

ξηραλείφια, ἡ, ξηραλείφω, vide sub ἀλοιφή.

ξηρὸς, ὰ, ὸν. (Ξέω) siccus, aridus: *trocken, (dry.)* est a ξέω, rado; nam arida facile possunt radi et poliri. et ε est productum per η. sed cave, locum Homeri, ε, 402, ubi est ξερὸν, quod quidam ibi esse volunt pro ξηρὸν, huc referas. conf. potius σχερὸς et ξερός. cæterum est proverbium, ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινὰ, in sicco collocare aliquem, i. e. fraudare et nudare victu necessario, Theocrit. Id. 1, 51. Vide sub γηραιός.

ξιφίζω, ξιφισμὸς, ὁ, vide sequens, ad finem.

ξίφος, εος. τό. (Ξέω) gladius, ensis. *ein degen, (a sword.)* est cum ὀξὺς ejusdem originis, a ξύω, rado, seco, pungo. ὤμοις ἀμφεβάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, humeris circumjecit (balteum nimirum, ex quo pendentem gestabat) gladium argenteo capulo instructum, Β, 45, gestabant enim antiqui τὰ ξίφη περὶ τοὺς ὤμους, καὶ οὐκ ἐζώννυντο αὐτὰ καθάπερ οἱ ὕστερον. heroicis autem temporibus in more erat τὸ ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, etiam in concionibus et conciliis: post autem, intellecto malo inde oriente, vetita fuit ἡ ὁπλοφορία extra belli usum; quæ apud barbaros solos retenta est. narratur hinc historia de Ζαλεύκῳ τῷ Λοκρῷ, magno legislatore. vetuerat is, ne quis cum armis aut telo in concionem aut curiam veniret: tempore belli ipse armatus introiit: criminante ergo aliquo, quasi ipse suam legem solveret, respondit, se οὐ λύσειν τὸν νόμον ἀλλὰ κυρώσειν, et stricto gladio se ipse interfecit. εἵλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, Α, 194, trahebat e vagina. sic, ἐκ κολεοῦ ἐρυσάμενος ξίφος ὀξὺ, Μ, 190. Ξ, 496. Υ, 284. Φ, 116. ἀργυρόηλον, Ν, 610. περιέθετο ὤμῳ ὀξὺ, β, 3, iturus in concionem. sic et δ, 308. ἀμφεβάλετο ὤμοις, Λ, 29—31, ubi simul reliqua structura gladii est descripta. sic et Γ, 334. Π, 135. Τ, 372. ὤμοις ἔχων τόξα καὶ ξίφος, Γ, 18. et 361, ἐρυσάμενος. et 367, ἐν χείρεσσιν ἐάγη. ἐρύσατο ξίφος ὀξὺ, Δ, 530. ἔδωκε ξίφος ἀργυρόηλον σὺν κολεῷ, Η, 303, id Hector dat donum Ajaci, in memoriam μονομαχίας finitæ sine cæde aut vulnere: contra Ajax dabat ζωστῆρα. conf. δῶρον. Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου ξίφος, Κ, 261. ξίφεσιν μεγάλοις, Ο, 712. πᾶν δὲ οἱ εἴσω ἔδυ ξίφος ἄμφηκες, Φ, 118, *das zweyschneidige, (the two-edged.)* ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ, ι, 300. κ, 126, 294, et gladius terret Circem, δαιμόνιον quidem οὖσαν μακροχρόνιον, θνητὸν δὲ ὅμως καὶ σωματοειδὲς, καὶ πάθει δειλίας ἁλώσιμον: vel et κατὰ φυσικήν τινα ἰδιότητα, nam quædam δαιμόνια ὕλας τινὰς πτοοῦνται, e. c. ἡ ἴασπις dicitur formidolosa ταῖς Ἐμπούσαις καὶ ἄλλοις εἰδώλοις: et animæ apud inferos terrentur gladio nudato. sed quid opus est his ambagibus? poëta pingit ingenium fœmineum. et 261, ἐγὼ ξίφος ἀργυρόηλον ὤμοιν περιεβαλόμην μέγα χάλκεον. coll. 321. et 535, ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ, apud inferos. sic λ, 48. et 96, ξίφος ἀργυρόηλον κουλεῷ ἐγκατέπηξα. περιεβάλετο ὤμοις ὀξὺ, ξ, 528. ἄμφηκες, π, 80. περιέθετο ὤμῳ ὀξὺ, υ, 125. ἔδωκεν αὐτῷ ὀξὺ, φ, 34. et 119, ἀπέθετο ὤμων. et 341, ἄμφηκες. et 431, ἀμφέθετο. εἵλετο χειρὶ, χ, 326. ξίφεος κουλεὸν, Τ, 253. ξίφεος ποθὴ, Θ, 414, coll. 406, coll. 403, 404. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, λ, 530. ξίφεϊ μεγάλῳ ἔπληξε, Ε, 146. et 584, ἤλασε κόρσην. sic, αὐτὸν, Λ, 109. ξίφεϊ Θρηϊκίῳ, Ν, 576, quales gladios habebant Thraces. κωπήεντι, Π, 332. et 333, πᾶν ξίφος (totus gladius) ὑπεθερμάνθη αἵματι. et 340, πᾶν εἴσω ἔδυ ξίφος. οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, Υ, 459. et 475, μέσην κατὰ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι. et 476, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. ξιφέεσσιν οὐτάζοντο, Η, 273. ξίφεσι νύσσοντες, Ν, 147. Ο, 278. Ρ, 731. νυσσόμενοι, Ξ, 26. Π, 637. et 337, συνέδραμον. ξιφέεσσιν ὡρμηθήτην, Ρ, 530. θείνειν ξίφεσι τανυήκεσι, χ, 443. ἔτυπτον ξίφεσιν, ω, 526. hinc est verbum διαξιφίζειν, digladiari, pugnare; et ξιφίζειν, i. e. χειροτονεῖν, παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιεῖν, manum protendere quasi gladium, et sic saltare. et ὁ ξιφισμὸς est σχῆμα ἐμμελείας, figura quædam saltandi. ξίφος λευρὸν, ensem splendidum, Ne. 7, 39. μονόψηφον κατασχοῦσα ἐν κολεῷ, Ne. 10, 11, gladium sui solius judicii retinens in vagina; et sermo est de Hypermnestra. ξίφεσι χαλκοτόροις, Py. 4, 261, gladiis ferro perforantibus.

ξοέω, f. ήσω. (Ξέω) rado, polio, plano. quod faciunt maxime fabri lignarii. idem quod ξέω, pro quo et est ξόω, et inde ξοέω.

ξουθὸς, ἡ, ον, vide sub ξανθὸς, ad finem.

ξόω, vide ξοέω, et ΞΕ'Ω.

ξύγγονος, ὁ ἡ, vide σύγγονος.

ξυλάφιον, τὸ, vide sub κόρση.

ξυλεία, ἡ, ξυλεύω, vide sub ξύλον.

ξυληγία, ἡ, ξυληγὸς, ὁ, vide sub ἌΓΩ, aliquanto ante medium.

ξύλινος, η, ον. (Ξέω) ligneus. τείχει ξυλίνῳ ἐνέθεσαν σύγγονοι κούρην, strui ligneæ, i. e. rogo, imponebant puellam mortuam, Py. 3, 68.

ξυλοκύμβη, ἡ, vide sub κύμβαχος.

ξύλον, ου. τό. (Ξέω) lignum, *holz, (wood.)* est a ξύω, rado; quia id variis modis secatur et raditur, si ad usum est adhibendum. proprie enim notat magnum lignum. ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης, stat aridus stipes in cubiti longitudinem super terra, Ψ, 327. ξύλα πολλὰ ἐπιλέγεσθε, Θ, 507, colligite multa ligna, ad faciendos ignes in castris. et 547, ἐπελέγοντο, *brachten es zusammen und legten es zu rechte, (collected and piled it up.)* ὑπὸ δὲ ξύλα ἔδαιον, Σ, 347, sub tripode magno ligna accendebant. sic et Θ, 436. ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, subjacent ligna sicca, sub lebete, Φ, 364. ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, Ω, 778, convehitote nunc ligna ad urbem, ut fiat rogus, coll. 784. ἕδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ὕδωρ οἴσειν, γ, 429, sellas et ligna circum et aquam ferre; ubi usus ejus est, *jedes an seinen ort, (each in its proper place.)* ἐκέασε ξύλα χαλκῷ, diffidit ligna ferro, ξ, 418. sic, ξύλα δανὰ (sicca) διακεάσαι, ο, 321. περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ, σ, 307, quibus lucem præbebant triclinio. nam habebant in magno illo conclavi *(ihm saale) (in the hall)* tres λαμπτῆρας, i. e. focos altos portatiles, satis latos; his imponebant ligna arida, intermixtis tædis: ea accendebant, ut noctu lucidum esset convivium. nam cereorum aut candelarum usum eo tempore ignorabant. sic et τ, 64, νήησαν ξύλα πολλὰ, φόως εἶναι. εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα, υ, 161, findebant ligna, ad usum domesticum. ξυλεύειν est, lignari, *holzfällen und holen, (to cut down and fetch wood:)* unde est ἡ ξυλεία, lignatio. sic, πεντήκοντα πλοίων ξυλεία, lignatio ad naves quinquaginta ædificandas. cæterum antiquissimi utebantur ξυλίνοις σκεύεσιν, qualia erant οἱ πίνακες, τὰ κισσύβια, etc. est παροιμία, ἐξ ἀξίου ξύλου κἂν ἀπάγξασθαι, si pereundum est, a digno tamen et honesto homine pereamus. ad quod allusit Aristoph. Ran. 748, ἐπὶ τῶν ἐθελόντων σεμνῶς δυστυχεῖν. Vide sub δόρυ, ad initium.

ξύλοχος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) ligna habens et continens, τόπος ὀρεινὸς πυκνὸς ξύλοις, saltus, sylva densa. poëta ponit in fœminino, ut subintelligatur ὕλη. *ein forst, eine heide, (a forest.)* εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, vadit ex alto et denso arboreto, aper, Λ, 415. et panthera, Φ, 573, ut ergo in specie locus fruticetis densus intelligatur, *ein gebüsche, (a thicket,)* ὑλώδης καὶ δασὺς τόπος. βοῶν, ξύλοχον καταβοσκομενάων, depascentium saltum, Ε, 162, quæ pascuntur per sylvam. ἐν ξυλόχῳ λέοντος, in lustro leonis, δ, 335. ρ, 126, ἐν ὀρεινῇ καταδύσει αὐτοῦ, ἐν κοίτῃ τοῦ λέοντος. et de apro, τ, 445, ὁ δὲ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο, occurrens venatoribus ex lustro suo denso, coll. 439—443. nisi locus ex Ε citatus nostram etymologiam defenderet, videri posset, hanc vocem cum ἡ λοχμὴ et ὁ λόχος ejusdem esse originis, a λέγω, pono; compositam cum ξύλον. sed nihil necesse est.

ξύμβασις, ἡ, vide sub συμβαίνω.

ξυμβλήμεναι pro συμβλῆναι, ξύμβληντο, pro συνέβληντο, vide sub συμβάλλω, ad medium.

ξυμβουλὴ, ἡ, vide sub ξύνεσις.

ξυνέαξε, vide sub συνάγω.

ξυνέδησα, vide sub συνδέω.

ξύνειμι, (Ἔω) una eo, coëo, vel amice vel hostiliter. ἐς μέσον συνίτην, Ζ, 120, et quidem μάχεσθαι. τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι, Π, 476. μάχεσθαι, Υ, 159. Ψ, 814. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ, Ξ, 393, coll. 400, s. et sermo est de pugna exercituum duorum. ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες, Δ, 446. Θ, 60. ἔριδι ξυνιόντων, congredientium ad pugnandum, Υ, 66. sic ἔριδι ξυνιόντας, Φ, 390. στρατὸν καλεῖ συνίμεν ὁμηγερέα, convenire, Py. 11, 14.

ξύνειος, ὁ ἡ. et per διάλυσιν, ξυνήϊος. (Ἔω) communis. una versans. idem quod ξυνός. οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα, nusquam novimus posita communia et nondum divisa, Α, 124. sic ab ἡμέτερος fit ἡμετέρειος, et ionice ἡμετερήϊος. τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων, Ψ, 809, utrique communia hæc arma auferant, κοινά: ut deinde vel sorte vel alia ipsis visa ratione ea arma inter se dividant ipsi. hinc est ἡ ξυνωνία, i. e. κοινωνία.

ξύνεσις, εως. ἡ. (Ἔω) commissio, concursus, conjunctio. ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν, κ, 515. sic dicit τὴν συνάφεσιν καὶ εἰς ταυτὸ συμβολὴν ποταμῶν τῶν ῥηθέντων paullo ante. recentiores ponunt τὴν ξύνεσιν ἐπὶ φρονήσεως, si quis, comparatis invicem pluribus, scit eligere optimum. sic et ἡ ξυμβουλὴ, quasi συμβολὴ, comparatio et consultatio de eo quod est melius. apud Herodotum est et ἡ ἔξεσις. emissio, si e. c. uxor repudiatur. et ἡ ἐξεσία, i. e. ἡ ἐπὶ πρεσβείαν ἔκπεμψις, supra adfuit. σύνεσις φρενῶν, Ne. 7, 88, prudentia. apud Eurip. Orest. 396, ponitur ἡ σύνεσις in genere, pro συνείδησις, conscientia. τίς σε ἀπόλλυσι νόσος; ἡ σύνεσις, ὅτι σύνοιδα δεινὰ εἰργασμένος.

ξύνευνα, ης. ἡ. (Ἔω) uxor. Ne. 5, 50.

ξυνήϊα, τὰ, vide sub ξεινήϊος.

ξυνήϊος, ὁ ἡ, vide ξύνειος.

ξυνήων, ονος. ὁ ἡ. et dorice ξυνάων. (Ἔω) communis. una versans. idem quod ξυνός. ξυνάονες ἑλκέων, Py. 3, 84, i. e. κοινωνοὶ, ulcerum participes. sic Hesiodus, Θεογ. 595. κακῶν ξυνήονας ἔργων.

ξύνθημα, ατος, τὸ, vide sub συντίθημι.

ξυνίημι, vide συνίημι.

ξύνισαν, vide sub ξύνειμι.

ξυνὸς, ἡ, όν. (Ἔω) communis, κοινός. *gemeinschaftlich, (in common.)* una versans. ξυνὸς Ἐνυάλιος, communis Mars, Σ, 309. κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος κοινός: καὶ οὐ μᾶλλον τούτου ἢ ἐκείνου. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὄλυμπος, terra et Olympus communis adhuc est omnibus diis, Ο, 193, et nulli proprius: ergo injuste de communi pellor. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι, commune enim malum multis efficiunt, Π, 262, sc. pueri illi, qui irritant crabrones. sic per unum malum multi communiter læduntur. ξυνὸν ἀνθρώποις στέφανον ἀρετῆς, Ol. 3, 32. ξυνὸν λόγων, Ol. 7, 38, com-

mune sermonum, i. e. communem sermonem, et narrationem omnibus solitam. ubi igitur neutrum substantive positum, attice. *ξυνὸν καλὸν*, Ist. 1, 64. *κόσμον*. Ist. 6, 101. *γάμον*, Py. 9, 21. et 165, *ἐν ξυνῷ*, publice. *ξυνῆς ἄνευ ἀνίας*, Py. 4, 274, sine communi molestia. *ξυνᾶν* (dorice pro *ξυνῶν*) *πανηγυρίων*, Ist. 4, 47. *ξυναῖς ἀμφὶ ἀρεταῖς*, Py. 11, 82, vulgares circa virtutes.

ξυνωνία, *ἡ*, vide sub *ξύνειος*.

ξυνωρὶς, *ἡ*, vide sub *δίζυξ*, *ἀείρω*, et *συνήορος*.

ξυρήκης, *ὁ ἡ*, vide sub *διακείρω*.

ξυροδόκη, *ἡ*, vide sub *δουροδόκη*.

ξυρὸν, *τὸ*, vide sequens.

ξυρὸς, *οῦ. ὁ.* (Ξέω) acutissimus culter, quo celeriter et facile raduntur et secantur res. *ein sehr scharf messer, ein scheermesser, (a very sharp knife, a razor.)* *νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς*, K, 173, nunc enim sane omnibus in acie novaculæ statur, *ἐπὶ ἀκμῆς ξυροῦ*; quod est proverbium, i. e. *νῦν ἐν κινδύνῳ ἐστὶ τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ οἷον ἐπ' αὐτῇ τῇ ὀξύτητι καὶ τομῇ τοῦ ξυροῦ*. et est desumtum *ἐκ τῶν τραυμάτων, ἃ τομῆς ἤδη δέονται*, quæ curatio per sectionem semper esse solet anceps et periculosa. vel et a tonsoribus, qui celeriter barbam resecant. res jam est in summo discrimine. possis et explicare ex ellipsi, *τὰ ἡμέτερα ἢ τὰ τῶν Ἀχαιῶν ἵσταται* (constituta sunt) *ἐπὶ ἀκμῆς ξυροῦ*. est et neutrum, *τὸ ξυρόν*. apud Herodot. VI, 11, *ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἢ εἶναι ἐλευθέροις, ἢ δούλοις, καὶ τούτοις ὡς δραπέταις*. et Theocr. Id. 22, 6, *τοὺς Διοσκούρους* vocat *ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων*, hominum servatores existentium jam in ultimo discrimine, in acie novaculæ.

ξυρόω, vide sub *σκυρωτός*.

ξυστὴρ, *ῆρος*, *ὁ*, vide sub *ἐπιγράβδην*.

ξύστις, *ιδος*, *ἡ*, vide sub *ξύω*.

ξυστὸν, *οῦ. τό.* (Ξέω) est idem quod *τὸ δόρυ*. hastile, *die stange des spiesses, (the staff of a spear:)* et ab hac parte, hasta tota, *der spiess, (a spear.)* nam nomen est ab opera circa hastile secunda. primum abscinditur a stirpe, et *δέρεται*, decorticatur; hinc dicitur *δόρυ*: deinde raditur et politur, ut fiat teres; hinc dicitur *ξυστόν*. *αὐτὸν οὔτησεν ξυστῷ χαλκήρεϊ*, eum vulneravit hastili ferro aptato, Δ, 469. Λ, 260. *ἐνώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμαις, κολλητὸν βλήτροις, δυωκαιεικοσίπηχυ*, Ο, 677, versabat contum magnum navalibus pugnis aptum in manibus, compactum annulis ferreis, duo et viginti cubitalem: quæ erat hasta navalis, ex pluribus hastilibus ligneis crassis in longitudinem composita, et ubi commissa erant ista ligna, annuli ferrei, firmitudinis causa erant circumpositi. *νύσσοντες ξυστοῖσι σάκος*, Λ, 564. *μακροῖς*, Ν, 497. Ο, 388.

ξυστὸς, *ἡ*, *όν.* (Ξέω) politus, bene rasus et planatus. idem quod *ξεστός*. a *ξύω*. a quo verbo et est proverbium: *ξύειν τὸν ἀντιξύοντα*, scabere rescabentem. et ab eodem est et *ὀξύς*. neutrum substantive ponitur; quod supra vidimus.

ξύστρον, vide sub *λίστρον*.

ξύω, f. *ύσω.* (Ξέω) rado, polio, plano. quod faciunt maxime fabri lignarii. idem ac ΞΕ'Ω. nisi quod et de textore ponitur, qui texendo planam et densam facit texturam. *ἑανὸν*, (vestem) *ὃν οἱ Ἀθήνη ἔξυσε ἀσκήσασα*, Ξ, 179, i. e. *ἐκέρκισε*: *ξύουσι γὰρ τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι*: vel et, *ἐλέανεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων*. *λίστροις δάπεδον δόμου ξύον*, pro *ἔξυον*, χ, 456, instrumentis ferreis radebant pavimentum conclavis, et abradebant de solo cruorem aliasque sordes. *ἡ ξύστις*, *ιδος*, vestis purpurea, hinc *κατ' ἐξοχὴν* dicta, Aristoph. Nub. 70.

O

O, mutatur æolice sæpe in *υ*, e. c. *ὄνυμα* pro *ὄνομα*. sæpe præfigitur vocibus, e. c. *ὄνυξ* a *νύσσω*, *ὀδύνη* a *δύνω*, *ὀδὰξ* a *δάκνω*, *ὀμόργω* (quod vide) a *μόργω*. nonnunquam et *α* mutatur in *ο*, e. c. *ἀσταφὶς* et *ὀσταφὶς*, *ἀστακὸς* et *ὀστακός*.

ʽΟ, *ἡ*, *τό.* articulus, *der, die, das, (the,)* ponitur sæpe *emphatice*. *Νέστωρ δ' ὁ γέρων*, senex ille, in opposito ad juniores, Λ, 636. et 659, *βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης*, ubi articulus *ἐξοχὴν δηλοῖ*. *ὁ γέρων Πρίαμος*, Χ, 25, 33, 77, ubi miserantis est. *sæpe est pro οὗτος* vel *αὐτός*. *αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε*, Ζ, 171. *ἤτοι ὁ μητρὶ χωόμενος*, Ι, 551. *αὐτὰρ ὁ ἔγνω*, hic sentiebat, Α, 333, et 597, *ὁ τοῖς ἄλλοις ᾠνοχόει*. *ὁ θυμὸν ἔχων*, Ε, 806, is animum retinens. et sic ponitur *loco nominis proprii*. *οὔτε ὁ τὸν ἐξελάσαι, οὔτε ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐδύναντο*, Ο, 417, 418, neque hic illum abigere, nec ille hunc repellere, poterant. et 539, *ὁ τῷ πολέμιζε*, hic in illum pugnabat. *αὐτὰρ ὁ Μηριόνῃ δῶκεν*, sc. *ὁ Μόλος*, Κ, 270. et 317. *ὁ* (pro *οὗτος*) *μόνος ἦν ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων*, *derselbe fremde, den alle verunereten, (the same stranger whom all dishonoured,)* ψ, 28. *ὁ δὲ λὰξ ἐμβαίνων στήθεσσιν*, Π, 503. *jener aber, (but the other.)* *ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι*, Χ, 207. *er selbst aber, (but he himself.)* etiam in *prima* persona: *ὁ σφὶν ἀμύνω θάνατον*, qui ego arceo ab illis mortem, Π, 503. *ὁ μὲν*, *Αἴας δὲ*, Μ, 400, 404, alter, Ajax vero: nam ibi de duobus est sermo, et *ὁ* est loco nominis proprii paullo ante positi, *Τεῦκρος*. sic Ξ, 142, sc. Achilles, *ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο*. *Νεστορίδαι δὲ*, *ὁ μὲν*, et post intersertas quinque voces sequitur demum *Ἀντίλοχος*: Nestoris filii, alter, nimirum Antilochus, Π, 317, 318, et coll. 319, ubi alter filius quoque nominatur. *ὣς ὁ μὲν*, sic ille, Ω, 22. et 584, *μὴ ὁ μὲν*, ne is. porro *loco nominis*, Π, 813. α, 166. *τρεῖς, καὶ ὁ μὲν*, tres, unus ex iis, β, 21. *ὁ μὲν, εἷς δὲ, εἷς δὲ*, γ, 421, 423, 425, coll. 418, ubi tribus præcipit pater. *ὁ μὲν, ἡμεῖς δὲ*, ω, 482. *ὁ μὲν δὴ γήραϊ κεῖται ἀρημένος, ἄλλα δέ μοι νῦν*, inquit Thetis de se et Peleo, Σ, 434, ille quidem senio jacet confectus, alia autem mihi nunc, sc. sunt incommoda. *ὁ μὲν*, *ὁ δὲ*, alter, alter, Η, 275. Ξ, 391. Σ, 252, 499, 500. Ψ, 641, 642. σ, 94, 95. τ, 230, 231. *ὁ μὲν, τὸν δὲ ἕτερον*, μ, 73, 101. *ὁ* sæpe *longe avulsum* a suo nomine, ut jam semel paullo ante vidimus. *ὁ πλησίον εἱστήκει Ὀδυσσεὺς*, Δ, 329. sic, *γεραιὸς*, Ξ, 39. *Μέδων*, Ο, 333, 334. *τοῦ* sæpe ponitur pro *οὗ*, cujus, vel *αὐτοῦ*, ejus, vel *τούτου*, hujus. *τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ*, Α, 249, cujus etiam a lingua fluebat sermo dulcior melle. *τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον*, Β, 118. *τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρε*, ob quem contentio concitata est, Γ, 87. *Πριάμῳ κακὰ, τοῖό τε παισὶν*, ei et natis ejus, Δ, 28. *τοῦ ὅγε τεύχεα ἔχων*, Η, 150, pro *τούτου* et fere semper *ἐξοχήν τινα* notat, in bono aut malo sensu. *ἀπήχθετό σοι αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα*, odio est tibi ipse et ejus talis dona, Ι, 301, ejus unius. *ἀντίθεον θεράποντα τοῖο ἄνακτος*, ubi demonstrandi vim habet, istius, Λ, 322. et 126, *τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λαβών*. *ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς ἔφευγε*, Φ, 255, sequente *ὁ δὲ*, 256, loco nominum propriorum. et 458, *τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν*; hujus nempe nunc populis gratificaris? coll. 452, pro, *τούτου Λαομέδοντος λαοῖς*. potest tamen et esse, *τούτου χάριν, ἕνεκα τούτου*, ut sit neutrius generis, et referatur ad totam rem narratam, ad fraudem, *φέρεις λαοῖς χάριν ἀντὶ τούτου*; gratificaris nunc populis et exercitui pro hoc merito? *ὣς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε*, articulus emphaticus, *τούτου*, Χ, 32. *ἐρέω, τοῦ σε ἕνεκα δεῦρο ἐκάλεσσα*, Ω, 106, pro *οὗ*, cujus rei causa. et 164, *κόπρος ἔην κεφαλῇ τοῖο γέροντος*, istius senis, emphatice. et 348, *τοῦ ἥβη*, pro *οὗ*, cujus. *τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ ἐν οἴκῳ*, α, 359, ubi est *δεικτικῶς*, digito ad pectus suum admoto, pro, *ἐμοῦ*, *ἐγὼ οἰκοδεσποτέω*. et 344, *ἀνδρὸς*, *τοῦ κλέος εὐρὺ* pro *οὗ*. *ὅτε δώματα ἵκοντο τοῖο ἄνακτος*, hujus, γ, 388. sic, *ἐλοφώϊα τοῖο γέροντος*, pro *τούτου*. *τοῦ* (pro *ἐκ τούτου οἴνου*) *ἔφερον ἐμπλήσας ἀσκὸν*, ι, 212, *ἀπὸ τούτου*, *davon, dessen, füllete ich einen schlauch voll, und nahm ihn mit, (I filled a skin full of it and took it along with me.)* late avulsus est articulus, ξ, 133, *τοῦ ῥινὸν*, pro *αὐτοῦ*. et 161, 162, *τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδε Ὀδυσσεὺς, τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένου, οἴκαδε νοστήσει*, hoc ipso anno veniet huc, uno mense finiente et altero incipiente, redibit domum. i. e. vespera ante primum diem mensis. sic et τ, 306, 307. annum ergo determinat et diem, sed non mensem: et tamen suberat jam novilunium aliquod. *τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις*, π, 441, in hujus talis viri domo bona absumis sine pretio soluto. *τοῦδε περὶ ξείνου*, ρ, 371, de hoc hospite, tali misero. *ἑορτὴ τοῖο θεοῖο*, φ, 258, illius nostri, coll. 267, *τοῦ ὅγε δακρυχέων*, ω, 424, pro, *τούτου ἕνεκα*. *τῷ*, etiam pro *τούτῳ*, Β, 109, *τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος*. et Δ, 78, *τῷ εἰκυῖα*. *τῷ πάντα ἀγορευέμεν*, *sage dem alles, (tell him all,)* ei tali, Ι, 369. *ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ*, pro *ἐν αὐτῷ*, *da drinnen, (therein,)* Λ, 637. *τῷ ὀλοὰ φρονέων*, ubi est dativus incommodi, *τούτῳ*, Π, 701. *τῷ ἐεισάμενος*, Ρ, 326, huic se adsimilans; nam *μὲν* intersertum pertinet ad *προσέφη*, allocutus est eum. *τῷ δ' ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο*, Α, 250, pro, *αὐτῷ*. *τῷ δ' ἄνευθεν ἐόντι φαίνεται*, huic procul stanti apparet id, Δ, 277. *ἤματι τῷ ὅτι*, pro *ἐκείνῳ*, Β, 351, 743. Γ, 189. Ε, 210. Ζ, 345. Λ, 444. Ν, 234, *τῷδε*, hoc. *τῷ δ' Ἀχαιοὶ κοτέοντο*, at nobiles isti tali valde irati erant, Β, 222, *αὐτῷ τούτῳ*. *τῷ πείσεαι*, illi obsequeris, Ι, 74, sequente *ὅς κεν*. *τῷ κεν*, pro *ᾧ ἄν*, Ξ, 241. sic, *τῷ*, *dem, (to the,)* Λ, 697. Ω, 295, 313. *τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος*, α, 320, pro, *αὐτῷ*, sc. Telemacho, *ἐνέθηκε μένος θυμῷ*, ei indidit in animum robur. *ἐπὶ εἴδει τῷδε*, ρ, 308, *bey der so schœnen gestalt, (with so fine a shape.)* *τῷ δὲ*, illi vero, *jenem aber, (but to him,)* Δ, 10. *demselben, (to the same,)* Χ, 410, illi statui et tempori: nam est neutrum, ad rem totam narratam respiciens, *dem zustande war es än-*

lich, als ob, (it was in such a state, as if,) τῷ, ipsi ei, *ihm selber, (to himself,)* Σ, 306. ab eo, Τ, 30, coll. 33. τῷ, ὅτεῳ, illi, cuicunque, β, 114. ἀλλὰ τῷ, ὅστε, sed tali, qui, Θ, 161. τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, ei tamen parabat ipse mortem, π, 448. σὺ τῷ γήμασθαι, σ, 288, te ei nupsisse. λέβητα, τῷ πόδας ἐξαπένιζε, pro ἐν ᾧ, τ, 387. et 409. τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω, *so soll er heissen, (let his name be.)* τῷ ἰκέλη, ὡς εἰ, Λ, 467, ubi est neutrum, τοιούτῳ πράγματι ἔοικεν ἡ φωνὴ, καθάπερ ἂν, εἴ τινες βιάζοιντο αὐτόν. τῷ ἀλειψαμένη, i. e. τῷ τοιούτῳ ἐλαίῳ, Ξ, 175. alibi est pro ᾧ, quo, *womit, (with which:)* τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν, Ε, 746. sic 747, τοῖς pro οἷς. et 750, τῆς pro αἷς. τῷ (ᾧ) ἐφέηκα, Τ, 346. τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ νέεσθαι, α, 17, pro ἐν ᾧ, quo anno destinaverant ei dii ut rediret domum. sæpe est pro τινὶ, et tunc sine accentu ab accuratioribus scribitur, sed enclitice: μηδέ τῳ ἐκφάσθαι, *must es niemandem sagen, (must not tell any one.)* ν, 308. ἠέ τῳ ἄλλῳ, aut alicui alii, υ, 297, pro τινὶ ἄλλῳ. ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν, Μ, 328, i. e. aut nos occidet aliquis, aut nos aliquem. τῷ τείρετο, pro ᾧ, vel τούτῳ, sc. τελαμῶνι, Ε, 797. sæpissime autem τῷ ponitur adverbialiter et elliptice, pro διὸ, hinc, ideo, igitur, hac de causa, quare: Α, 418, adeo, sic. Β, 250, 254, 296, 354. Δ, 410. Ε, 129, 209, 410, 676, 816, 894. Ζ, 224, 353. Η, 352. Ι, 100. Μ, 9, 315. Ν, 230, 264, 356, 514, τῷ ῥα, i. e. διὸ δὴ, ideoque, *wesshalb denn also, (and therefore,)* et 669. Ξ, 35, 126, 484. Ο, 109, 138, 194, 741. Π, 651. Ρ, 16, 100, 154, 227, 273, 340. Σ, 406. Τ, 220, 300. Υ, 97. Φ, 190, 194, 399, i. e. διό σε νῦν. Ψ, 308, 310, 591. Ω, 428, 568, 540, 773. β, 281. γ, 134. Θ, 226, 233, 548. ι, 479. λ, 338, 440, 485. ν, 5, 248, 331. ξ, 67, 510. τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσὶ ἐν οἴκῳ, π, 121, ubi quoque est, igitur, hanc ob rem, sc. διὰ τὴν τοιαύτην μόνωσιν, coll. 120, quia ego sum unus, et adolescens. nisi velis τῷ esse, ei, i. e. mihi. alii minus bene legunt τῶν νῦν. et 445. ρ, 417, 546, 569. σ, 140, 264. τ, 81, 115, 134, 259, 576. υ, 308. χ, 30, 251, 317, 325, 349. 416. ψ, 67. ω, 195. τῷ ponitur et χρονικῶς, ut notet tunc; etiam pro, sic, οὕτως: et ibi ellipsis est facilior suppletu. τῷ κε, tunc sane, Β, 373. Δ, 290. *alsdenn ja wohl, auf die weise ja, (then indeed, thus then.)* Ε, 283, et tunc. Η, 158. Ν, 57. Ο, 51. Π, 723. Ρ, 563. Τ, 61, τῷ κε, pro οὕτως ἂν, sc. si puella illa ante mortua esset. Φ, 280, 432. Χ, 427. Ψ, 527. α, 239, tunc sane. γ, 224, 258. δ, 733. ε, 311. τῷ κε, igitur, η, 25. Θ, 467, tunc certe tibi etiam ibi velut deo vota facturus sim. ι, 458. λ, 501. ξ, 369. ο, 181, (ubi pari modo verba, sicut ex Θ modo citavimus) 536. ρ, 164, 244. σ, 374, 401. τ, 310. υ, 273, alias quidem. φ, 374. χ, 78, 134, ψ, 23. ω, 32, 380. quibus omnibus locis est τῷ κε, præcedente vel expressa vel tacita conditione: si hoc esset, tunc certe. Attici dicunt τῷ τότε, τῷ μεταξὺ, τῷ τέως, i. e. ἐν τῷ τότε χρόνῳ, ἐν τῷ τέως καιρῷ. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, pro τοῦτον, Α, 552. Δ, 25. Ξ, 330. τὸν δὲ οὐ βέλος ἐδάμασε, illum vero sagitta non interemit, Ε, 106, *jenen aber, (but him.)* τὸν δὲ ἠοῦς (sc. καιρῷ) μετὰ Τρώεσσιν ἀγορεύσω, illum vero sermonem cras mane ad Troas dicam, sc. μῦθον, Θ, 525. sic et Romani suum *illud* præmittunt, et intelligunt sequentia: *folgende rede aber will ich morgen früh an sie halten, (but this speech will I address to them to-morrow morning.)* τελεύτησέν σε τὸν ὅρκον, i. e. τοῦτον, Ξ, 280. β, 378. ἢ κεν ἐγὼ τὸν, aut ego certe illum, Φ, 226, ubi est loco nominis proprii. sic et λ, 564. μὲ τὸν δύστηνον ἐλέαιρε, Χ, 59, empbatice. καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἄεθλον, hunc talem, Ψ, 748. παῖδα τὸν ἄριστον, Ω, 242, ubi articulus facit emphasin de ἐξοχικῷ μεγαλείῳ Ἕκτορι. ἄνδρα τὸν, ὅσκε θεοῖσιν ἀπέχθηται, virum eum, i. e. talem, κ, 74. ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, ρ, 188, loco nominis, i. e. ἄνακτα Τηλέμαχον. οὔπω φησὶ τὸν εἶναι, nondum putat me eum esse, ψ, 116. οὐδέ τις ἐδύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα, quod is ille sit, ω, 158, *dass er der sey, (that he is the man,)* sc. rex Ulysses. ἀλλὰ τὸν οὔτι ἔπειθε, Ζ, 161, at illum non persuadebat. χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, illum quem dicturus jam sum, Ι, 309. τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε, Λ, 186. ἢ τὸν πάντεσσιν ἀνάσσειν, illum imperaturum esse omnibus, Τ, 109, coll. 111. et 185, χαίρω, σεῦ τὸν μῦθον ἀκούσας. et 326, ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱὸς, coll. 322, ex quo deberet esse, τοῦ, sc. ἀποφθιμένου, υἱοῦ: sed constructio sæpe sic mutatur; ex affectu loquentis, qui non semper recordatur, quam verba constructionem postulent, sed quam in mente habeat sententiam. καὶ τὸν, etiam hunc, Ψ, 246. οἷον δὴ τὸν μῦθον, ε, 183. ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο, φ, 42. τὸν ἰόντα, eum euntem, i. e. αὐτὸν, Π, 789. sæpe est pro ὅν. Ἀπόλλωνι, τὸν τέκε Λητὼ, Α, 36. Νέστορι, τόν ῥα μάλιστα γερόντων (principum) ἔτιε Ἀγαμέμνων, Β, 21. sic et τὸν pro ὃν, 309, 396. Η, 138. Κ, 88. Ο, 167. Π, 735, τόν οἱ, pro ὃν αὐτῷ, quem ejus manus poterat capere. Ρ, 35. Σ, 81, pro ὅν, et sequitur 82, τὸν, eum. Φ, 35. Ψ, 560. α, 30, sequente 31 τοῦ pro αὐτοῦ. ε, 130. τὸν μὲν τὸν δ' ἕτερον, Ε, 145, 146. ὄφρα οἱ τοὺς ἐνάριζον, dum ii hos cæsos spoliabant, Μ, 195. et 196, τόφρα οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο, ubi οἱ est articulus ad κοῦροι, longe a suo nomine remotus, et notat tales, coll. 197. οἵ με ἀεκαζομένην μνῶνται, τ, 133, pro οὗτοι, isti, δεικτικῶς. ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον, sc. μνηστῆρες, ω, 19. οἱ μὲν ἅμα Ἕκτορι ἴσαν, Μ, 88, coll. 89, illi cum eo ibant; qui. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο, Ψ, 3, alii quidem, in opp. ad Μυρμιδόνας, 4. οἱ μὲν ἄρα ἐθρήνεον, Ω, 722, coll. 720, nam viri canebant lugubre carmen, non fœminæ. οἱ δ' ἤθελον δοῦναι, Δ, 380, ubi est loco nominis proprii, coll. 376, et sub nomine urbis proprio intelliguntur cives. οἱ δὲ ἔκηλοι τέρπονται, Ε, 759, ubi ἡ Κύπρις καὶ ὁ Ἀπόλλων junguntur articulo masculino plurali. οἱ δέ σοι, σὺ δὲ, hi enim tibi, tu vero, Θ, 203. οἱ δ' ἀλλήλους, illi se invicem, Ξ, 24. οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, Ψ, 387, ubi prius οἱ est articulus demonstrativus, alterum est dativus pronominis οὗ, οἷ, ἕ: et utrumque simul, est pro, sui, *die seinigen, (his.)* sic 392. αἱ δέ οἱ ἵπποι, equæ suæ. et 500, οἱ δέ οἱ ἵπποι. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, sc. pater Icarius, et alii propinqui, α, 277. οἱ δὲ κακὰ φράζονται, β, 367, sc. οἱ ἄτακτοι. οἱ μὲν ἀποστρέψαντες, γ, 162, hi digressi. οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν, μ, 73, illi quos nunc dictura ego sum; et alter sequitur 101. οἱ δ' ἤγαγον οἵ τὸ πάρος περ, ρ, 171, iidem qui et antea. οἱ δὲ ἐκβήσαντες ἔβησαν, sc. οἱ ναῦται, ω, 300. οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο, Β, 444, illi proclamabant, et hi congregabant se. sic οἱ μὲν, τοὶ δὲ, Κ, 541. οἱ μὲν ἐδάμησαν, οἱ δ' ἐλίποντο, alii interfecti erant, alii superstites erant, Μ, 14. οἱ μὲν πρόσθε, οἱ δ' ὄπιθεν, Ν, 721, 719. sic, οἱ μὲν, οἱ δὲ, 738, 762—764. Φ, 519. α, 110, 111. σ, 236, 237. χ, 203, 204. sed, ξ, 375, ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι, ἠμὲν οἱ ἄχνυνται, ἠδὲ οἱ χαίρουσι, ubi priori versu, οἱ μὲν, sunt illi qui ibi sunt, et adsidentes advenienti narrant, φίλοι: et hi iidem φίλοι sunt 376, ἠμὲν οἱ: 377 vero sunt proci. et isti proci contradistinguuntur per lætitiam suam, amicis tristibus qui cum dolore narrant mala ista. cave ibi cum acuto legas ἠμὲν οἵ, ἠδὲ οἵ: nam nihil magis sensui est contrarium; sicut et expositio τοῦ, ἐξερέουσιν, per interrogant, cum potius sit, exponunt, enarrant. est ergo per bis repetitum οἱ distributio eorum qui in domo versantur, in duas partes, sæpe τοὶ ponitur pro οἱ, Α, 447, pro αὐτοί. Γ, 74. Δ, 220, pro οὗτοι. Ε, 265. pro αὐτοί. Υ, 123. Χ, 254. pro οὗτοι. τοὶ δ' ἐβήσαν, sc. οἱ θεώμενοι, Ψ, 847. τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσιν, κ, 495, reliqui vero volitant ut umbræ, prætereaque nihil, οἱ περὶ τὸν ᾅδην. υ, 277, illi, *jene, die andern, (those, the others;)* sequente οἱ δὲ, 279, at hi, sc. μνηστῆρες, ὡς σύες ἐνεισχθέντες εἰς σφαγήν. sic opponuntur vice versa οἱ δὲ, τοὶ δὲ, ω, 462, 463, *einige, die andern, (the one and the other.)* et Η, 307, 311, τοὶ δὲ, ἑτέρωθεν. τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι, sc. μνηστῆρες, π, 314, coll. 297, τούς. χ, 307. τῶν οὔτι μετατρέπῃ, Α, 160, quorum tu nihil curas, sc. meritorum de te, paullo ante memoratorum. est ergo pro ὧν, in genere neutro. et 407, τῶν νῦν μιν μνήσασα, horum meritorum eum nunc recordari faciens: pro τούτων. ὡς τῶν πᾶσα ἀγορὴ ἐκινήθη, Β, 149, i. e. ἐκείνων. et 509, 586, i. e. τούτων τῶν λαῶν, et οἱ, ei, et ibi pro αὐτοῦ, ejus, sc. Agamemnonis. et 618, 620, coll. 621, 761, 784, 837, 841. Γ, 13. τῶν κέν σοι χαρίσαιτο πατὴρ, sc. κειμηλίων, Ζ, 49, coll. 47, ἐκ τῶν. et 225, ὅττι κεν τῶν δῆμον ἵκωμαι, sc. Ἀργείων, conf. ὅτε. τῶν νῦν ὅντινα, ex illis, Η, 74. et 257, τῶν τε σθένος, pro ὧν. Θ, 213, sc. Δαναῶν. et 362, οὐ τῶν μέμνηται, ὃ, neque eorum recordatur, quod; pro, ἐκείνων, ὅτι. et 429, τῶν ἄλλος μὲν ἄλλος δέ. τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, Λ, 702, pro τούτων. coll. 705, τὰ pro ταῦτα, et 712, τὴν pro ταύτην. τῶν πάντων, pro τούτων πάντων, Μ, 24. Ν, 85, pro ὧν, coll. 87, τοὶ pro οἱ, qui. Ο, 413, τῶν μάχη, sc. Ἀχαιῶν καὶ Τρώων. Π, 16, pro ὧν. et 266, sc. σφηκῶν. Ρ, 172, τῶν ὅσοι. et 207, pro τούτων. Σ, 79. et 595, τῶν αἱ μὲν οἱ δὲ, horum illæ, et illi, nam est de choro juvenum et virginum sermo. Υ, 210, τῶν δὴ νῦν, sc. τῶν ἡμετέρων γονέων. Χ, 424. Ψ, 311, 650. Ω, 167, 512, sc. ἑταίρων. 546. τῶν ἀμόθεν, ex his ab aliquo, α, 10. *von einem puncte an unter diesen dingen, (from any one point among these things,)* et 116, τῶν μὲν σκέδασιν, sc. μνηστήρων, et τῶν emphatice est postpositum; coll. 117, αὐτὸς δὲ, quod sequens facit, ut τῶν μὲν potuerit sic poni. δ, 821. η, 56, pro αὐτῶν. μ, 321, ubi τῶν δὲ, non τῶνδε, legendum: conf. δέ. ξ, 142, eorum, coll. 140. ο, 275. ρ, 383, εἰ μὴ τῶν, οἵ, i. e. ἐκείνων, talium. τοῖσιν μεγάλα εὔχετο, his, i. e. in commodum eorum, magna voce precabatur sacerdos princeps, Α, 450, pro αὐτοῖς, coll. 456. τοῖς μύθων ἦρχε, Β, 433, ad eos incipiebat loqui, αὐτοῖς: nisi potius est ablativus, τοῖς pro τούτοις ἔπεσιν, his sequentibus verbis. id apparet ex Δ, 153. maxime vero ex Φ, 287. ν, 374, ubi sola Ἀθήνη cum solo Ulysse loquitur, ut manifestum sit, τοῖς esse pro τούτοις μύθοις. sic et τ, 508, ἦρχε μύθων μύθοις τούτοις, incipiebat loqui his verbis. τοῖσι δ' ἔπι, post hos, ad hos, Η, 164—167, coll. 163, τῷ δ' ἔπι, post hunc, secundum hunc. τοῖσι δ' ἀρήγει, Ο, 42, δεικτικῶς. τοῖσιν pro οἷς, Π, 157, 171. Σ, 413. et 506, his, cum his, coll. 508. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, α, 9, i. e. αὐτὸς αὐτοῖς. et 101, pro οἷς. τοῖσίν κεν, iis sane, η, 212. τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε, Θ, 421, illis præibat. καὶ μὲν τοῖς, pro τοιούτοις, ξ, 87, talibus, tam improbis. τοῖσιν ἔνευθε, pro οἷς, υ, 95. et 367, τοῖς ἔξειμι, i. e. σὺν αὐτοῖς, cum iis exeo. τοὺς, δεικτικῶς, pro τούτους, Α, 409. νῦν δ' αὖ τοὺς, Β, 681, sc. ἔσπετέ μοι, ὦ Μοῦσαι, ex 484, repetendum. τοὺς pro οὓς, quos, Ε, 423. et 519, ubi τοὺς longe a suo nomine remotum, Δαναοὺς, 520. τοὺς ἵππους, i. e. ἐκείνους, *dieselben pferde, (these horses,)* Κ, 322. τοὺς ἴμεν, pro ἐκείνους ἐλθεῖν, ut illi accedant, Λ, 685. pro οὓς est Μ, 56. Φ, 31. τοὺς μὲν, i. e. ἐκείνους, *jene, (those)* Ξ, 72, coll. 73. et 14, τοὺς μὲν, τοὺς δέ. sic et Ω, 605, 606. ω, 426, 428. Ο, 7, 8, ubi τοὺς μὲν respicit Τρῶας. et 67, τοὺς ἄλλους, ubi τοὺς est δεικτικῶς, conf. Ζεύς, in R. τοὺς πάντας, Ξ, 506. τοὺς μὲν, unam partem, *die eine hälfte, (half,)* Φ, 3, et 237, pro τούτους, coll. 255, τοῖο, pro τούτου τοῦ ποταμοῦ. τοὺς, pro καθ' οὓς, Θ, 23, ubi tamen multi legunt οὓς, eadem præpo-

sitionis ellipsi. τοὺς δὲ, sc. ἑταίρους σὺν νηΐ, κ, 48. τοὺς ἀφίκηαι, ad eos, i. e. tales, veneris, λ, 121. et 249, i. e. τούτους, coll. 248, ubi præcedit τέκνα, ut sequi deberet ταῦτα: sed, ex more Attico, sensus sæpe magis respicitur quam vocabulum; nam τέκνα ista erant duo filii. τοὺς, sc. μνηστῆρας, π, 297. τοὺς δὲ, i. e. illos alios, χ, 246. ἡ μὲν ἡ δὲ, i. e. αὕτη μὲν, ἐκείνη δὲ, Z, 149. X, 149—151. η, 129, 130. et 304, ἡ μὲν γὰρ, ἀλλ' ἐγώ. κ, 352, 356, 354, 358. μ, 118. ξ, 59, pro αὕτη. ἡ δὲ, i. e. αὐτὴ, υ, 337. Φ, 167, ἡ δ' coll. 164, ubi præcessit δόρυ, et repetitur fœminine, quasi præcesserit ἐγχείη. ergo pronomen ad sensum. τῆς, pro ἐν ταύτῃ, B, 448. καὶ τῆς, in fine versus, Δ, 138. E, 538, pro, καὶ διὰ ταύτης. et 268, τῆς γενεῆς, emphatice. τῇ pro αὐτῇ, A, 558. τῇ, pro αὐτῇ, E, 347, 363. I, 336. ἣν καὶ τῇ, sc. νυκτὶ, si vel in ea, Ξ, 78, in opp. ad diem. sic, ἐν τῇ, sc. ἀγορῇ, Σ, 491. ἀταρπιτὸς, τῇ νίσσοντο φορῆες, pro ᾗ, semita, qua ibant bajuli, Σ, 566. sed Υ, 272, τῇ est demonstrative, in ea, hac sane, *durch dieselbe, (by this one,)* τῇ, sc. γυναικὶ, ο, 462, *winkete der bewusten frau, (beckoned to the said female.)* ψ, 172. τῇ pro ταύτῃ, K, 216, 517. O, 647. τῇπερ, pro ᾗ, Ω, 603. τῇ, i. e. ᾗ, sc. μηρίνθῳ, Ψ, 866. τῇ, sc. χώρᾳ, μ, 62, coll. 66, 98. τῇ sæpe elliptice ponitur, et quasi adverbialiter, ut notet eo, *daselbst, dahin, (thither, there ;)* et ubi, *wo, (where :)* ἐν τῇ vel ταύτῃ χώρᾳ vel ὁδῷ. τῇ ῥα δι' αὐτάων εἶχον ἵππους, ea via per eas portas dirigebant equos, E, 752. et 858, τῇ ῥά μιν οὖτα, ea parte corporis vulnerabat eum. Z, 393. Θ, 327, 396. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ, eo enim volebant, K, 531, ἐκεῖ γὰρ ἤθελον οἱ ἐλαύνοντες. τῇ ῥ' ἐνόρουσε, illuc irruebat, *da sezte er an, (thither he rushed,)* Λ, 149. 499, 520, 807, pro ἐνταῦθα. M, 48. et 118, pro ὅπου, ubi. 120, 124, ἐκεῖσε. et huic τῇ respondet ᾗ: τῇ δὲ περιδείδια, ᾗ ῥα ὅγε, N, 52, 53, ibi, ubi. Ξ, 404, i. e. ἔνθα δὴ, ubi quidem. τῇ ἴμεν, ᾗ κεν σὺ ἡγεμονεύοις, O, 46. et 360, i. e. διὰ τοῦ τοιούτου γεφυρώματος. et 448, i. e. ἐνταῦθα ἔλαυνεν, ἐπεῖχεν, ἠσχολεῖτο, eo cupiebat. Υ, 479, ibi. Φ, 6, 402, 554, i. e. ὅπου. X, 157, i. e. ἐνταῦθα. 326, ibi. Ψ, 423, ubi sane. 775, ubi quidem, vel, ibi enim. 875, τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν, i. e. ἐκεῖ δὴ οὗτος, ibi sane ille: nam male legunt quidam ibi, τήν. Ω, 472. sic, τῇ, ubi, δ, 229, respectu ad Αἰγυπτίη, *allwo das land viele arzeneimittel hervorbringet, (where the earth produces many medicines.)* est ergo pro ᾗ: et Germanorum *da (there)* ea omnia exprimit. et 847, τῇ τόνγε ἔμενον, ibi eum exspectabant. sic τῇ, ε, 442. η, 281. τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, ϑ, 510, coll. 506, i. e. ταύτῃ βουλῇ, *nach der meinung sollte es denn nun auch gehen, (it was expected to be soon accomplished ;)* et in sequente versu ad ἀπολέσθαι subintelligendum est πόλιν. duo priora consilia erant bona; sed vicit pejor sententia, ex θεομηνίᾳ. dubium autem h. l. esse possit, an τῇ sit pro ταύτῃ, sc. βουλῇ, an sit adverbialiter, pro, ὅπου δὴ καὶ ἔμελλε στῆναι αὐτοῖς τὰ τῆς βουλῆς, κατὰ θεομηνίαν δηλαδή. sed 556, manifesto est adverbialiter, ὄφρα σὲ τῇ πέμπωσι, ut te illuc deducant. aliud τῆ, sine Iota subscripto, est imperativus a τάω, porrectum mihi accipio, porrigo; τάε contr. τᾶ, ionice τῆ, quod vide. τὴν pro αὐτὴν vel ταύτην, vel ἥν. A, 29, 72, 183, 319, 389—391, τὴν μὲν, τὴν δὲ, alteram, alteram. 392, τὴν pro ἥν, quam. πόλιν τὴν, i. e. τοιαύτην, Δ, 41. τὴν αὐτοῦ, suam, sc. ἄκοιτιν, I, 342, 660, 663. Λ, 152. O, 230. T, 59. et 132, i. e. διὰ ταύτην τὴν ἄτην, propter hunc errorem. Υ, 191. X, 211. Ψ, 592. Ω, 165, pro ἣν δή. τὴν γὰρ ἀοιδὴν, pro ταύτην, talem, α, 351. λ, 280, pro ἥν. πρὸς τήνδε, sc. Χάρυβδιν, μ, 244. τὴν μὲν, τὴν δ' ἑτέρην, ἡ δ' ἄλλη, ν, 67—69, in distributione trium. et 249, pro ἥν. sic et ρ, 207.

αἱ δὲ, E, 907, coll. 908, illæ vero. αἱ δέ που, Ψ, 460, sc. equæ Eumeli. αἱ μὲν, αἱ δὲ, υ, 149—151. ταὶ, pro αὐταὶ, Δ, 9, deæ. ταίγε, pro αὗται, I, 507, coll. 508, τῷ, i. e. τοιούτῳ, τούτῳ. ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον, ζ, 100. τάων, pro τῶν in fœminino, Δ, 46, τάων (τούτων) μοι πέρι κῆρι, i. e. περισσότερον ἐν τῇ ψυχῇ μου. et 54, τάων πρόσθε ἵσταμαι, has defendo. θεάων τάων, i. e. τοιαύτων, talium dearum, E, 332. τάων ἐκ πασέων, I, 330, coll. 146, 288. Π, 833, τάων δὲ πρόσθε, pro his enim, coll. 831: et est περίφρασις τοῦ, αὐτῶν δὲ ὁ Ἕκτωρ προμάχεται. Υ, 223, pro ὧν. τάων, αἳ πάρος ἦσαν, β, 119. 121, 294. τάων ἡ μὲν, ἡ δ' ἑτέρη, κ, 352—354. σ, 47. τ, 345. χ, 423. παρὰ τῇσι, pro ταῖς vel αὐταῖς, sc. νηυσὶν, N, 2. ἐπὶ τῆς, pro, ἐπὶ ταύταις, Σ, 275. τῇς μετηύδα, *zu denen sagete sie, (she said to them,)* δ, 721. τῇσι δὲ ἤρχετο μολπῆς, his præcinebat, ζ, 101, et regebat cantum earum præceptis suis. τῇσι τοκῆας, parentes harum, υ, 67. τὰς, pro αὐτὰς, Δ, 53. pro ἅς, Z, 290, sc. Sidonias mulieres. H, 468. Σ, 341. Ψ, 386, sc. ἵππους Εὐμήλου. et 462, pro ταύτας. τὸ, pro ὅ, A, 234, 325. sic et Germani articulum suum loco pronominis relativi ponunt. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας, pro τοῦτο, Δ, 49, 323. I, 422. Π, 55, 457. Ω, 70. sic, οὐδὲ τὸ (τοῦτο) οἶδε, E, 406. porro pro τοῦτο, N, 257. O, 207. Π, 116. T, 63, 161. Υ, 186, 466. Ψ, 559. δ, 644, 655. ε, 430. ι, 393, 442. σ, 226, τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι, ubi sic ordinandæ voces in sensu, τοῦτο μὲν, sc. σὲ κεχολῶσθαι, οὐ νεμεσῶμαι, istud quidem, nimirum irasci te, non iniquum arbitror, *das verdenke ich dir nicht, dass du zürnest, (I cannot find fault with you for being angry.)* τ, 104, 229. υ, 220, 381. χ, 32. et pro ὅ, H, 28. Θ, 500. M, 5. N, 360, O, 40, pro ὃ δή. sic P, 737. Ψ, 808. sæpe τὸ elliptice est pro διὰ τοῦτο, Γ, 176. H, 239. P, 404. T, 213. Ψ, 547, i. e. διὸ, οὕτως ἄν. ϑ, 332. sæpe est pro κατὰ ὅ, E, 795, pro, καθ' ὃ ἔβαλεν αὐτὸν, quo vulneravit eum. sic, λ, 362, pro κατὰ τοῦτο, *was das betrift, (as to that,)* coll. 363. sic et ρ, 401, τόγε, i. e. εἰς τοῦτο, κατὰ τοῦτο, *hierin, was das eine betrift, (herein, as to this point.)* sæpe partem indicat, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ἔμεινε, N, 564, una pars, *die hälfte, (the half.)* τὸ μὲν, τὸ δὲ, Υ, 370. τὸ μὲν, πατέρα ἐσθλὸν ἀπώλεσα, β, 46, coll. 48, primum, patrem bonum perdidi; *erstlich, (firstly.)* τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, λ, 442. τὸ πρὶν, pro κατὰ τὸ πρὶν, Π, 208. sed φ, 32, est pro ὃ πρίν. longe remotum τὸ a suo nomine est O, 74. τὸ, quasi præcessisset νέφος, cum præcedat νεφέλη, μ, 75, coll. 74, quod est schema Atticum, ad sensum, non ad litteram spectans. τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, A, 125, ubi prius τὰ est pro ἅ, posterius pro ταῦτα vel αὐτὰ vel ἐκεῖνα, quæ prædati sumus, ea divisa jam sunt. et 318, τὰ πένοντο, pro, ταῦτα. 368, 554. τὰ φρονέων, i. e. τοιαῦτα, B, 36. et 145, i. e. ἅ. et 262, pro ἅτε. et 425, illa, *jenes, (that.)* conf. Δ, 168, 361, eadem. 432, quibus induti, pro ἅ, 468. E, 52, 481. ἔπειτα δὲ καὶ τὰ, i. e. ἐκεῖνα, sc. facietis, ut spolietis, Z, 70. et 147, φύλλα, τὰ μὲν, ἄλλα δέ τε. πυρὰ πολλὰ, τὰ (ἅ) καίετο, ignes multos, qui ardebant, K, 12. porro, H, 146. I, 489, 515. Σ, 4. M, 29. Ξ, 48, 410, τά ῥα, pro ἃ δή. Σ, 74, 79. 101, i. e. ἃ δή. 485, τὰ οὐρανὸς ἐστεφάνωται, i. e. καθ' ἅ, quibus cœlum cinctum est. T, 102, 339. τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα, i. e. ταῦτα, ἅτινα, Υ, 127. οὔτε τὰ τεύχεα, τά που κείσεται, i. e. ταῦτα, ἅ, Φ, 317. τά δέ τ' αἴδεο, reverere ista, sc. ubera mea, X, 82, coll. 80, ubi præcedit masculinum, μαζούς. sic, ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν, ϑ, 440, ubi neutrum τὰ pro ἅ repetit præcedens masculinum et fœmininum. Ω, 119, 147, 176, 196. β, 390. δ, 349. ρ, 140. τὰ μὲν

νοέω, i. e. ταῦτα, ι, 188. et 259, εὖ τεχνήσατο καὶ τά. τὰ μὲν, τὰ δὲ, alia, alia, ξ, 444. τὼ δὲ, ambo, B, 833. E, 12, 13. τώδε δὲ, hos duos equos, Æneæ nuper ademtos, Θ, 109, nam præcedentes τούτω sunt Nestoris equi. τὼ, i. e. οὗτοι, K, 577. M, 135. Ξ, 281. P, 488, τώ κεν, i. e. οὓς ἄν. ρ, 200. τοῖϊν ἀπὸ, Λ, 110. Ψ, 336. N, 66. ὃ sæpe est masculinum cum accentu, pro οὗτος vel αὐτός: sæpe et pro ὅς. A, 388, pro ὅς. et 581, pro αὐτός. B, 50. ὃ ἐνόησεν πρὸ τοῦ, i. e. οὗτος πρὸ ἐκείνου, hic pro illo vel ante illum, K, 224. sic, οὔτε ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔτε ὃ διώκειν, X, 200. 201, i. e. οὗτος ἐκεῖνον, ἐκεῖνος, nec ille potest istum effugere, nec iste adsequi illum. O, 291, pro ὅς, qui. P, 554, pro αὐτός. et 600, pro οὗτος. Σ, 15, 446, 451. Υ, 243, pro οὗτος. 403, 407. Φ, 17, 59, 150, 205, 230, 581, 581, 599, 602. X, 432, 480. Ψ, 653. σ, 152. υ, 85, ὃ γὰρ, sc. ὕπνος. φ, 32. sed animadverte de hoc scribendi modo: si est pro ὅς, recte scribitur cum acuto: sed si est pro αὐτὸς, nihil necesse est, nisi insit vis præcipua huic articulo. sic ὁ, sine accentu, Σ, 33, 250, 320. T, 51. Φ, 18. X, 157. ι, 354. ζ, 249. ο, 121. σ, 310. τ, 1. υ, 75, sc. Ζεύς. 242. χ, 1. sic pluralis τοὶ, pro οὗτοι, T, 45. Φ, 608. ρ, 378, ubi perperam scribitur a quibusdam ut enclitica, vel pro σοὶ, sed est τοὶ, pro οὗτοι, sc. μνηστῆρες. sed aliud τοὶ Doricum est pro οἵ, qui, Ω, 687. ὁ, articulus, sequens nomen suum, Ol. 2, 140, πόσις ὁ Ῥέας, maritus Rheæ. ὁ μὲν τὰ, τὰ δὲ ἄλλοι, Ne. 7, 81. τοῦ, pro οὗ, sc. Πέλοπος, Ol. 1, 38. τῷ μὲν εἶπε, sc. θεῷ, Ol. 1, 119. τῷ τε, et illi, Ne. 10, 58. τῷ pro ᾧ, sc. βασιλεῖ, dativus commodi, Py. 1, 117. pro ᾧ in ablativo, Py. 5, 92, ex quo vel per quem. et pertinet ad μυχόν. ἐν τῷ pro ᾧ, Py. 11, 21. τῷ, pro ἐπὶ τῷ, igitur, Py. 5, 29, quoniam et in cæteris felix es, et jam victoriam Pythicam reportasti. sic et Ist. 8, 145. τὸν μὲν, τὸν δὲ, Ne. 11, 38—40. τὸν μὲν, ἕτερον δὲ, Ne. 8, 4. τὸν δὲ, sc. Πήγασον, *jenen, (him,)* Ol. 13, 131. τὸν pro τοῦτον, Ne. 10, 20. Py. 8, 55. Py. 4, 327, 330. τὸν pro ὅν, Py. 5, 138. 11, 25. 12, 15. 4, 35, sc. ὄρνιν. 6, 10, sc. θησαυρόν. Ist. 8, 151. οἱ δὲ καὶ, quidam et, Ol. 9, 103. οἵ τε, pro καὶ οὗτοι, Ne. 6, 40. οἵ τε, οἵ τε, Ne, 8, 19—21. τῶν ἀνὰ πόλιν, Py. 11, 78. τῶν Ὁμήρου καὶ τόδε, Py. 4, 493. τῶν τε καὶ τῶν, Ol. 2, 98. i. e. πάντων. sic Ne, 1, 43. τῶν pro ὧν, Ol. 7, 147. Py. 4, 310. 10, 95, in neutro. 11, 69. Ist. 1, 36, sc. ἐργμάτων. τοῖς, i. e. ἐκείνοις, sc. ἐπικρέμαται μῶμος, Ol. 6, 126. τοὺς μὲν, τοὺς δὲ, Py. 3, 91—95. pro οὓς, Ne. 6, 101. Py. 4, 265, ad νέμεαι. τᾶς dorice pro τῆς, i. e. ἧς, Py. 1, 40, Ætnæ. Ne. 4, 108, ἕδρας. pro ταύτης, sc. ἀοιδῆς, Ne. 3, 14. τᾷ, pro ᾗ, ἐν ᾗ, ἐφ' ᾗ, Ne. 7, 53. τὰν δόξαν, Py. 2, 117, τὰν μεθέπων, Ol. 3, 55. τὴν μὲν, alteram, Ist. 8. 41. τὴν μὲν, τὴν δὲ, Ne. 10, 104. pro ἥν, Ol. 1, 91. Py. 3, 138. 8, 15, sc. ἡσυχίαν, Ist. 2. 32, sc. χεῖρα. τᾶν Θηβᾶν, Py. 2, 6, genit. plur. fœm. Doricus. τὰς δὲ, sc. ἄλλας, Ist. 6, 89. τὸ πρῶτον, Ne. 3, 85. τὸ μὲν, sc. γένος ἀνδρῶν, Ne. 6, 5. τὸ μὲν, τὸ δὲ, partim, partim, Py. 11, 95. 12, 56. τὸ δὲ, sc. κατὰ, id vero, Py. 7, 18. τὸ μὲν, i. e. κατὰ vel διὰ τὸ, Py. 5, 19. sic τὸ, pro διὰ τοῦτο, Ol. 6, 93. sc. τοῖς ἴοις δροσίζεσθαι αὐτόν. Ist. 8, 133. τὸ pro ὅ, Py. 11, 40. Ne. 4, 14, ὅ μοι εἴη. τὸ pro τοῦτο, Ol. 6, 29. Py. 11, 63. Ist. 1, 18. τὰ, in collectione plurium antecedentium, Ol. 11, 8, quæ hactenus dicta de hymnis. τὰ Περσέως, sc. πράγματα, Ne. 10, 6. 8, 72. τὰ δὲ, Ist. 3, 18, ergo præcedens τὰ μὲν est omissum, 17, partim, partim. τὰ δὲ πολλὰ, τὰ δὲ, Ne. 9, 101, 103. τὰ μὲν, ἄλλα δὲ, Ol. 2, 132, 134. τὰ (κατὰ) μὲν, μένων, quamdiu, Ne. 3, 75. sic, τὰ μὲν, omisso κατὰ, Ne. 2, 29. τὰ μὲν, partim,

Ne. 8, 51. Py. 11, 70. τὰ καὶ τὰ, i. e. ἀγαθὰ καὶ κακὰ, Py. 5, 74, adest quidem antiqua felicitas, et tamen bona malis mixta tribuens. sic, Py. 7, 23, mala et bona. καὶ τὰ, Ist. 8, 32. τὰ μὲν, τὰ δὲ, tum, tum, Py. 2, 119. τὰ μὲν, hæc quidem, Py. 6, 43, coll. 44. τὰ pro ταῦτα, Py. 4, 275. pro ἃ, Py. 8, 39, sc. ὑπερτάτους εἶναι ἐν ἀέθλοις καὶ ἐν μάχαις: nisi ibi τὰ est fœmininum, pro ἣ, sc. νῆσος. Ol. 9, 143. τὰ δὲ, pro καθ' ἃ δὲ, Ol. 13, 78. τοὶ δὲ, illi vero, pro αὐτοὶ, Ol. 2, 121. τοὶ μὲν, οἱ δὲ, Ol. 13, 84. ταὶ pro αἱ, ad Χάριτες, Ol. 13, 25. Ne. 7, 18. præcedente ἄλλαι, Ol. 9, 130.

ὅ, τι, pro ὅστε, q. v. aliquanto sub initio.

ὀά, ἡ, vide sub ΟΙ'Σ, ad finem.

ὄα, ἡ, vide sub ΜΗ͂ΛΟΝ ad initium.

ὄαρ, ἡ, vide ἄορ, et sub ἀείρω.

ὀαρίζω, f. ίσω. (Ῥέω) versor familiariter cum aliquo, σύνειμι καὶ οἷον συνέζευγμαί τινι, ὁμιλέω. deinde et, colloquor cum aliquo, φιλικῶς ὁμιλέω. et regit dativum. ὀαρίζεν (pro ὠάριζεν) ᾗ γυναικὶ, congressus verbis erat cum uxore sua, Z, 516. τῷ ὀαρίζειν, ἅτε (quemadmodum) παρθένος ἠΐθεός τε, ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν, confabulantur inter se, X, 127, 128, ἁπλῶς καὶ ἀκακῶς ὁμιλεῖν αὐτῷ, sic sine periculo versari cum eo, sicut adolescens et virgo versantur secum invicem. Vide sub Ὠρίων in R.

ὀαριστής, οῦ. ὁ. (Ῥέω) confabulator, conversator, ὁμιλητής, φοιτητής. notat enim etiam discipulum, qui versatur cum præceptore colloquente. ὀαριστὴς Διὸς Μίνως, τ, 179, quod, præter traditionem illam de Minoë, versante cum Jove, (Horat. Lib. I. Od. 28. versu 9.) explicari quoque potest per βασιλεὺς κατ' ἐξοχήν. nam regia dignitas est quasi commercium cum Jove: unde reges dicuntur διοτρεφεῖς καὶ διογενεῖς.

ὀαριστύς, ύος. ἡ. (Ῥέω) conversatio, familiaris collocutio, συνουσία: in specie, quæ est inter conjuges, maxime in congressu maritali: congressus et confabulatio amantium blanda. Ξ, 216, ubi est eadem quæ ἡ πάρφασις, 217, vel non multo diversum: nam notat τὴν μίξιν. ἡ (αὕτη) γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, hoc enim est commercium pugnæ, P, 228, ubi valde eleganter translatum nomen: hæc est disciplina belli. hinc sunt philosophorum ὀαριστύες, quæ et συνουσίαι dicuntur, αἱ παιδεῖαι, λόγοι.

ὄαρος, ου. ὁ. (Ῥέω) colloquium familiare, ὁμιλία, et proprie, cum uxore aut amica. ὄαρον ψέγιον ἐννέπων, Ne. 7, 102, vituperatorium sermonem proferens. πραῢν προστάζων, Py. 4, 244, colloquium blandum adstillans leniter molli voce. ὀάροις παίδων, i. e. ὕμνοις, Py. 1, 190. ἐκείνων, Ne. 3, 19, illorum vocibus et verbis.

ὀβελίας, ὁ, vide sub βάλλομεν, prope medium, et ὀβελός.

ὀβελίζω, vide sequens.

ὀβελός, οῦ. ὁ. (Βάλλω) veru, *ein bratspiess, (a spit.)* in genere, hasta parva, *ein spiess, (a spear.)* est a τὸ βέλος per pleonasmum τοῦ ο præfixi. poëtæ ὁ ὀβελὸς et ὀβολὸς est idem, ut ex composito πεμπώβολος apparet: sed apud recentiores differunt. his enim ὀβελὸς est quævis lineola recta: in specie lineola præfixa versui, admonens lectorem, hunc versum haberi pro vitioso: unde est ὀβελίζειν, notare ejusmodi signo. sed ὀβολὸς illis est monetæ species, valens nostros sex nummulos misnicos, vel quadragesimam octavam partem thaleri imperialis communis: *(three farthings English:)* quorum obolorum sex valebant drachmam, h. e. tres grossos misnicos, vel octavam partem thaleri imper. communis: *(fourpence half-penny English:)* isti ὀβολοὶ primitus erant ferrea oblonga ἐλάσματα, ea crassitie, ut sex eorum manum viri complerent: unde et talis ἕξας τοιούτων ὀβολῶν, ὅσων ἐπιδεδράχθαι ἐδύνατο χείρ, δραχμὴ dicebatur. Postea autem rotundi et tenues sunt percussi; obtinuere tamen antiquum nomen obolorum et drachmæ. τὸ τριώβολον erat moneta, valens tres obolos, h. e. decimam sextam partem thaleri imp. communis vel grossum unum misnicum cum dimidio: *(twopence one farthing English:)* et id dedit Pythagoras discipulo ad discendum tardo, quoties figuram Geometricam comprehenderat cum demonstratione. ὁ ὀβελίας ἄρτος videtur esse panis tanti venditus, *ein zwey dreyer oder zwey kreuzer-brod, (a penny, or two-penny loaf.)* ὁ τριωβόλιμαῖος est ὁ εὐτελὴς, καὶ τετρωβόλου βίος, victus diurnus ex quatuor obolis: qui et erat στρατιώτου μισθὸς, *die tägliche soldatenlöhnung von zwey guten groschen, (the soldiers' daily pay of four oboli.)* alius erat ὀβολὸς ἀργυροῦς, ejusdem valoris cum obolo antiquo, et ideo valde parvus. ἀμφ' ὀβελοῖς ἔπειραν, A, 465. B, 428. H, 317. I, 210, verubus affigebant, *steckten es an bratspiesse, (fixed it on spits.)* et 213, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε, extendebat verua supra carbones. ex quo loco mos assandi eorum apparere videtur; non similis nostro, ubi verua assidue ad ignem luculentum circumaguntur: sed ubi verua per vices longiusculas super carbonibus convertebantur aliquoties, simili more nostro *rösten, (broiling.)* sic et Ω, 623. nam heroicum sæculum magis amabat hoc ὀπτᾶν, quam τὸ ἑψεῖν. hinc τὸ ὀπτανεῖον dicebatur, quod deinde μαγειρεῖον dictum, culina. sic et γ, 462. μ, 365. et 395, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει, prodigiose. ξ, 430. τ, 422. ὀπτήσας πάντα, παρέθηκεν αὐτῷ θερμὰ αὐτοῖς (σὺν) ὀβελοῖς, ξ, 77, ubi præpositio attice omissa, coll. 75. ex quo loco etiam apparet, nonnunquam carnes minutulas assatas cum ipsis verubus appositas fuisse convivæ; ut nos quoque interdum solemus, maxime aviculas delicatiores. Vide sub βάλλομεν, prope medium.

ὀβολός, ὁ, vide supra, et sub βάλλομεν, prope medium.

ὀβριμοεργός, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔρω) qui gravia facit et sustinet. ab ὁ ἡ ὄβριμος, gravis, durus. E, 403, violenta patrans. sic et X, 418.

ὀβριμοπάτρη, ης. ἡ. (Πάω) gravi et præpotente patre nata. est epitheton Minervæ, ab ὄβριμος, gravis (quam vocem confer) et πατήρ. καὶ μυθικῶς μὲν τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμφαίνει ἐξαίρετον, ὅτι πατέρα μόνον ἔχει ὄβριμον, non vero et matrem aliquam: vero sensu autem est ἡ φρόνησις, ἡ πατέρα ὄβριμον ἔχουσα τὸν νοῦν. τοῖσίν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη, quibusque irascetur Minerva, i. e. qui minus sunt sapientes, E, 747. Θ, 391. α, 101. μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης, ex perniciosa ira Minervæ, i. e. ob stultitiam ipsorum, γ, 135. κατέπεσεν πρόσθεν γλαυκώπιδος, ω, 539, decidit fulmen ante Minervam, i. e. prudens Ulysses intellexit, jam tempus esse paciscendi. priora tria loca monent, bella cum magna ratione et dexteritate esse gerenda; duo posteriora sapientiam in genere commendant.

ὄβριμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) fortis, gravis, vehemens. *stark von kräften, stark von anfall, (strong, violent.) schwer (heavy)* etiam in sensu physico. et est a βρίθειν, præfixo, ο, quod et aliis vocibus præfigitur otiose. μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης, impetuosus Mars, E, 845, qui physice est, ferrum firmum et validum. et h. l. est: ne hasta posset transire galeam. ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, validus Mars emisit robur ejus, N, 444, i. e. validum hastæ ferrum fecit, ut homo moreretur. τὸν φησὶν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης, sc. τὸν Ἀσκάλαφον, eum dicit Mars vehemens suum esse filium, O, 112. ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, Π, 613, ubi manifesto est: ibi deinde, robur suum movendi se, amisit valida hasta ferrata. nam sermo est de hasta in terram impetu suo defixa, *die in die erde gefahren und da stecken blieben, (which has penetrated the ground, and remains fixed in it.)* ὄβριμος Ἕκτωρ, Θ, 473. K, 200. Λ, 347. ὄβριμε Ἀχιλλεῦ, T, 408. ὄβριμον ἔγχος, quod idem est ac ὄβριμος Ἄρης, Γ, 357. Δ, 529. E, 790. H, 251. N, 519, 521. Ξ, 452. Υ, 267. ὄβριμον ὕδωρ, Δ, 453, *starkes reissendes mächtiges wasser, (impetuous torrent.)* ὄβριμον ἄχθος ὕλης ἀζαλέης ἔφερε, grave pondus lignorum aridorum, ι, 233, et 241, θυρεὸν μέγαν, ὄβριμον, magnum, gravem, et 305, λίθον ὄβριμον. ὀβρίμου Τυφῶνος, i. e. ἰσχυροῦ, Ol. 4, 12.

ὀγδόατος, η, ον. (Τῶ) octavus. idem ac ὄγδοος. sic dicitur τρίτος et τρίτατος, ἕβδομος et ἑβδόματος, etc. ὀγδοάτῳ ἔτει, γ, 306. δ, 82. ἑπτὰ γυναῖκας, ἀτὰρ ὀγδοάτην Βρισηΐδα, T, 246.

ὄγδοος, όη, οον. (Τῶ) idem, *der achte, (the eighth.)* ὄγδοον χαλκὸν, H, 223, 246. ἔτος, η, 261. ξ, 287. μέρος, Py. 4, 115.

ὀγδώκοντα, (Τῶ) adverb. octoginta, *achtzig, (eighty.)* est per crasin, pro ὀγδοήκοντα. νῆες, octoginta naves, B, 568, 652. sic ex δόρημα, extruso μ, et facta crasi, fit δῶμα, ex ἐπιβοήσομαι (invocabo) ἐπιβώσομαι, ex τὸ ἥμισυ τῶμισυ. et apud Herodotum ἀνέβωσε pro ἀνεβόησε, ἐννώσαντα pro ἐννοήσαντα, cogitantem.

ὅγε, ἥγε, τόγε, (Ὁ) is, ea, id. sæpe est emphatice pro talis. ὅγε ὡς εἰπὼν, A, 68. ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, B, 420. et 694, τῆς (ἕνεκα) ὅγε (is talis) κεῖτο ἀχέων. sic, κεῖνος ὅγε, ille talis, Γ, 391. Δ, 389. ὅγε ἥρως, sc. Σθένελος, E, 327. Z, 474, 479. K, 504. Λ, 226, i. e. οὗτος. et 786, is. M, 40. O, 676. T, 340, 344. Φ, 551, sc. Ἀγήνωρ. X, 30, 33, 92. Ψ, 5, 896. Ω, 50, 530. α, 4, 403, talis. β, 182. γ, 90. δ, 821. ε, 386. ρ, 514. σ, 141, quisque, coll. 140. υ, 140. ἥγε, Z, 372. O, 383. T, 93. X, 440. β, 204, 434. τόγε, pro τοῦτο, A, 116. B, 301. et 873, ubi respicit totam phrasin, ἴεναι πολεμόνδε χρυσὸν ἔχων ἠΰτε κούρη. H, 281. Ξ, 342, ad ὄψεσθαι. Φ, 577. X, 301. Ψ, 865. Ω, 52. ρ, 401, i. e. εἰς τοῦτο, κατὰ τοῦτο. et 568, τούτο. τοῦγε, pro τούτου, Υ, 99. ξ, 61. τῷγε, B, 817. Ψ, 173. τῆγε, ibi, Z, 435. τόνγε, i. e. τοῦτον, A, 582, eum ingentem. E, 794. P, 399, talem. Ψ, 35. Ω, 710, i. e. εἰς τοῦτον, ἢ, διὰ τοῦτον, τὸν φερόμενον νεκρὸν, ι, 41. τήνγε, E, 132, 821. οἵγε, i. e. οὗτοι, M, 171. P, 735, 746. ι, 113. ν, 201. τοίγε, illi, αὐτοὶ, M, 240. υ, 390. αἵγε, quæ, Δ, 21. ταίγε, i. e. αὗται, Γ, 5, 7. et 176, τάγε, P, 21, 122. δ, 266. ι, 109. κ, 43. ὅγε, ipse sane, Py. 2, 75. αἵγε, sequente ταῖδε, Ol. 2, 6, 7. τόγε νῦν, Py. 11, 68. τόγε, ad infinitivum, Ol. 9, 56, 58.

ὄγκιον, ου. τό. (Χάω) est theca, in qua sagittæ adservabantur; deinde in genere cista, in qua ferramenta adservabantur, habet nomen a primaria aliqua bonorum ferramentorum parte, a cuspidibus sagittarum, quæ munitæ erant ὄγκοις, *von dem spitzigen eisen der pfeile, an welchem wiederhaken, (from the iron head of javelins, which were furnished with barbs,)* ὄγκοι, *sassen*, imo et tota ἀκὶς, prominens cuspis sagittæ, vocata est ὄγκος. est ergo primario βελοθήκη: deinde in genere σιδηροθήκη. deberet scribi ὀγκεῖον, ad formam τὸ κρεῖον, (i. e. κρεοδόχον ἀγγεῖον) ᾠδεῖον, μουσεῖον, etc. sed ionice correpta est media. quanquam in vetustis lexicis reperitur et ὀγκαῖον, cum explicatione, esse ἀγγεῖον πλεκτὸν οἷον σπυρὶς, ἐν ᾧ αἱ ἀκίδες τῶν βελῶν (cuspides jaculorum) αἳ καὶ ὄγκοι λεγόμεναι, φυλάττονται. ἀμφίπολοι ἔφερον ὄγκιον, ἔνθα σίδηρος κεῖτο πολὺς καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος, φ, 61, 62, coll. 76, 81, ergo h. l. erat cista, in qua duodecim illi πελέκεες ferrei adservabantur, ad eum usum fabricati olim, ut quis per duodecim illa foramina sagittam traji-

ciat in certamine ludicro. nam ejusmodi instrumenta, adhibita ad certandum, dicuntur *ἄεθλα*. conf. *πέλεκυς*, et *στάω*.

ὄγκος, *ου, ὁ.* (Χάω) eminens et extans aliquid, *etwas hervorragendes, (something that projects.)* nam est ab *ἀνέχω*, sursum habeo. hinc solet, per usum, quatuor notiones habere: *τὸ βάρος σταθμητικὸν*, pondus in libra, quod alteram lancem sursum tenet; eminentiæ in sagittis; *διαπέτεια καὶ ἄρσις σωματικὴ*, quando tumor est in corpore, *eine dicke und geschwulst, (a swelling, a tumour;)* *ἀλαζονεία*, tumor animi, quæ notio est metaphorica, utpote *ὄγκος ὁ φυσῶν καὶ ἐξαίρων τοὺς ἄφρονας*: et in bono sensu, elatio animi, gloriatio honesta, *erhabenes herz, (self-complacency,)* Eurip. Rhes. 760. apud poëtam sola secunda notio occurrit, qua *οἱ ὄγκοι* sunt *οἱ πώγωνες τῆς ἀκίδος, οἳ γωνιοῦσι* (a *γωνιόω*, angulatum reddo) *τὸ βέλος*, exstantes a latere cuspides retro flexi paululum in cuspide sagittæ, *hervorragende wiederhaken am eisen des pfeiles, (barbs at the head of the javelins.)* *εἶδεν ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας*, vidit hamos sagittæ non penetrasse in vulnus, sed solam priorem cuspidem sagittæ, hamos autem extra esse ante vulnus, Δ, 151, nam de vulnerato sagitta sermo est. et 214, *πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι*, retro versi sunt acuti hami sagittæ: nam quia per cingulum extrahebatur sagitta, molliores et subtiliores istæ exstantiæ in posteriore parte cuspidis sagittæ, a vi extrahentis reflectebantur. *ὄγκοι* sunt ergo *γωνίαι ἀνέχουσαι*. verbum *ὀγκύλλομαι* notat, si quis magnum laborem simulat adhibere, nec tamen re vera adhibet, Aristoph. Pax, 464.

ὀγμεύω, vide sequens.

ὄγμος, *ου. ὁ.* (Οἴ) sulcus, *eine furche, (a furrow.)* it. recta series plantatorum vel plantandorum. it. series illa quam messor in metendo observat. prima notio est propria. et nomen est ab *οἴγω*, ejusque præt. pass. *ᾦγμαι*: *οἴγεται γὰρ ἀρότρῳ ἡ γῆ* in sulco faciendo. hinc Ceres habet epitheton *ἡ ἐπιόγμιος*. verbum ab hoc nomine factum, est *ὀγμεύω*, sulcum duco: et deinde metaphorice, de itinere faciendo et ambulando. *ἀμητῆρες ὄγμον ἐλαύνωσιν κατὰ ἄρουραν πυρῶν ἢ κριθῶν*, messores sulcum quasi, i. e, rectum ordinem in demetendo, ducunt in arvo tritici aut hordei, Λ, 68, ut ergo videas, metaphorice quoque istum ordinem sic dici, quem Germani dicunt, *das schwad, (a swath:)* nam similitudinem quandam ducti per agrum sulci habet. *αὐτοὶ δὲ στρέψασκον* (pro *ἔστρεψαν*) *ἀνὰ ὄγμους*, et illi deinde vertebant terram sulcatim, Σ, 546, ubi de arantibus est sermo. et 552, *δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα ἔπιπτον ἔραζε*, manipuli alii recta serie densi cadebant in terram; ubi de messoribus est sermo. et 557, *βασιλεὺς* (dominus agri) *ἑστήκει ἐπὶ ὄγμου*, stabat ad seriem illam jacentis demessi frumenti, *bey dem schwade, (by the swath.)* *ὄγμοι* ergo proprie sunt *αἱ τοῦ ἀρότρου τομαί*: deinde et metaphorice, *στίχες λῄου θεριζομένου*. alibi notat et *τὴν ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη φυτείαν*. vide Theocr. Id. 10, 2, ubi de messore.

ὄγχνη, *ης. ἡ.* (Χάω) pirus sylvestris, *ein holzbirnbaum, (a wild pear-tree,)* quæ et *ἡ ἀχρὰς, άδος* dicitur, *δένδρον γεννῶν τοὺς ἀγρίους ἀπίους*. nomen est ab *ἄγχειν, ἄγχουσι γάρ πως* (constringunt fauces gustantibus) *οἱ ἐκεῖθεν καρποὶ, διὰ τὸ ἄγαν στύφον*. ipsa quoque *ἡ ἄπιος*, pirus arbor, dicta est quasi *μὴ ἔχουσα πιότητα*, et proprie notat sylvestrem pirum; fructus autem est *ὁ ἄπιος*, pirum. *ο* autem ab initio est, sicut in *ὁ ὄρχαμος* ab *ἄρχειν*. deinde *ὄγχνη* in genere notat arborem pirum, etiam hortensem et sativam: nam sylvestris tamen est antiquior, et nomen ideo ejus quoque prius. hinc et pira mitia et hortensia dicuntur *ὄγχναι*. scribitur a quibusdam et *ἡ ὄχνη*, omisso *γ*. *δένδρεα, ὄγχναι καὶ μηλέαι*, λ, 588. η, 115. *στὰς ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην*, stans sub patula piro, ω, 233. et 246, *οὐκ ὄγχνη*, quibus locis de arbore sermo est. sed η, 120, *ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ*, ubi fructum arboris notat, *die birn, (the pear.)* apud Theocrit. Id. 1, 134, est *ὄχνας*, pira dulcia.

ὁδαῖος, *αία, αῖον.* (Ἕω) ad viam aut iter pertinens et idoneus aut necessarius. in specie *τὰ ὁδαῖα* sunt eæ merces, propter quas mercator iter suum mercatorium instituit, *das weswegen der kaufmann eine reise thut, (the merchandise on account of which a merchant undertakes a journey.)* *ἐπίσκοπος ὁδαίων*, inspector mercium in itinere comparandarum aut permutandarum, θ, 163, *der kaufmann im schiffe, (the supercargo on board a ship.)* *ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων*, festinate emtionem mercium in hoc itinere comparandarum, ο, 444, *beschleuniget euren handel, (expedite your business.)* conf. *ἐπείγω*.

ὀδὰξ, (Δάω) adverb. morsu dentium, mordicus. est a *δάκω* vel *δάκνω*, pro *δὰξ*, præfixo abundante *ο*, ut in pluribus fit vocibus. *δηκτικῶς, καὶ μετὰ δηγμοῦ*. sic a *λήγω*, f. *λήξω*, fit *λὴξ*, et per systolen *λάξ*. hinc est vox comica, *αὐτοδὰξ*, i. e. *παραχρῆμα*. *πολλοὶ πρηνέες* (proni cadentes) *ἐν κονίῃσιν, ὀδὰξ λαζοίατο* (*λάζοιντο*) *γαῖαν*, mordicus prehendant terram, B, 418, sic Germani de ejusmodi cadentibus in prœlio, *ins grass beissen, (to bite the dust.)* *φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας*, Λ, 748, *δάκνοντες τὴν γῆν ὑπὸ σφαδασμοῦ*. *τόσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον οὖδας*, T, 61, et est circumlocutio morientium in prœliis, et cadentium in pectus. est ergo pro: *ἐν μάχῃ ἔπεσον πρηνεῖς*. *πολλοὶ γαῖαν ὀδὰξ εἷλον*, X, 17, i. e. *ἐφονεύθησαν*. *Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον οὖδας*, Ω, 738. notat ergo *τὸ*, *δάκνειν τὴν γῆν τοὺς πεφονευμένους ἐν τῷ σφαδάζειν*. est autem a specie ad genus, nam non omnes in prœliis proni cadunt. ergo in genere: morientes in pugna. *πάντες ὀδὰξ ἐμφύντες χείλεσσι*, α, 381, morsu inhærentes labiis, *bissen sich in die lippen, (bit their lips:)* quod est signum iræ et indignationis. sic Aristophanes: *ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων*, i. e. *δάκνων σφιγκτῶς τὸ χεῖλος*. sic et σ, 409. υ, 268. *ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον οὖδας*, χ, 269.

ὅδε, *ἥδε, τόδε.* (Ὁ) hicce, hæcce, hocce, *dieser da, (this.)* *εἰπέ μοι καὶ τόνδε, ὅστις ὅδε ἐστὶ*, Γ, 192, *was der da für einer ist, (what sort of man this is.)* et 167. Z, 100. Π, 747. et in prima persona, *ἐγὼν ὅδε*, *ich selber, (I myself.)* T, 140. et 324, *ὅδε*, i. e. *ὁ ῥηθεὶς υἱὸς ἐγώ*. *Αἰνείας ὅδε*, Υ, 117. Φ, 57, 292, 533. Ψ, 858. Ω, 207, 398. α, 225, 371. δ, 143. ζ, 276. ι, 4. λ, 147, 148. ο, 174. π, 205, 387. ρ, 22, 153, 306, 312, 359. σ, 17. υ, 34, 191. *ἔνδον* (domi) *μὲν δὴ ὅδε αὐτὸς ἐγὼ*, φ, 207, ubi tria idem notant. *ἐγὼ μὲν ὅδε εἰμὶ*, χ, 367. *κεῖνος μέντοι ὅδε αὐτὸς ἐγὼ*, ω, 320. *ἡμέρη ἥδε*, Θ, 541. *νὺξ*, I, 78. *Ἕκτορος γυνὴ*, Z, 460, *das ist Hectors gemahlin gewesen, (this was the wife of Hector.)* *αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γε*, P, 336. *ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται*, T, 235. *ἥδε ἠὼς*, Φ, 81, 155. *νηῦς*, α, 185, ubi potest esse *δεικτικὸν*, et tunc recte cum acuto scribitur: potest vero et esse *ἀναφορικὸν* (pronomen relativum ab *ὅσδε*,) si post *μοὶ* ponitur comma, et tunc debet *προπερισπᾶσθαι, ἧδε*. quæ: navisque est mihi, quæ stat —. sed prius præstat, ut sit sensus: navis illa, de qua dixi et quam absentem intelligis, stat —. *ἥδε γε βουλὴ οὐκ ἄνευ θεοῦ*, β, 372. *ὁδὸς*, δ, 664. , 318. σ, 274, talis. τ, 571. ω, 513. *τόδε*, istud, A, 41, 504. Δ, 17. H, 375. Θ, 147, 242, *wenigstens doch dies, (this at least.)* O, 36, 208, 286. Π, 517, 523. T, 56. Υ, 344. *καὶ τόδε*, Φ, 373. Ω, 300, 380, 574. sæpe autem *τόδε* notat *ἐνταῦθα*, hic, huc, *hier, hieher, (here, hither.)* *τόδε ἱκάνεις*, i. e. *κατὰ τόδε χωρίον*, Ξ, 298. et 309, *δεῦρο τόδε ἱκάνω*. *ἔγχος τόδε* (hic) *κεῖται*, Υ, 345. Ω, 172, *ἱκάνω*. sic, *ἱκάνει*, α, 409. κ, 75, i. e. *εἰς τοῦτο δῶμα*. *δεῦρο τόδε ἵκετο*, ρ, 524. τ, 407. *νῦν δεῦρο τόδε ἵκω*, ρ, 444. nimirum hæc locutio est elliptica, ut desit præpositio *κατὰ* vel *εἰς*, et substantivum neutrum. vide porro *τόδε*, istud, δ, 619, sc. *δῶρον*, υ, 351, *κακόν*. α, 376. β, 141. δ, 697. *μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω*, post illa hocce quoque fiat, ε, 224. et 273, *ἄλλο τὶ τόδε*. ι, 359, 370. μ, 209. π, 291, 207. ρ, 446. τ, 10, 586. υ, 38, 41, 217, 333. φ, 106, 231. ψ, 213. ω, 308, 505. *τοῦδε ἀνέρος*, Π, 423. X, 383. *τοῦδ' ἔτι*, sic enim legunt accuratiores, pro *τοῦτέ τι*, λ, 623. *τοῦδ' αὖ τοῦ λυκάβαντος*, imo et hoc ipso anno, ξ, 161, nam sic legunt meliores, pro vulgato *τοῦδ' αὐτοῦ*. sic et τ, 306. ο, 428. *τῆσδε*, Δ, 168. Ξ, 107. Υ, 126. *τῷδε*, isti, E, 174. *τῷδε ἐπὶ δίφρῳ*, Z, 354. *τῷδε ἐγὼ θωρήξομαι*, H, 101, ubi est dativus incommodi, contra hunc, *ἐπὶ τούτῳ ἢ κατὰ τούτου*. *ἤματι τῷδε*, isto die, O, 252. et 426, *ἐν στείνεϊ τῷδε*. sic, *τῷδε*, isti, ei, T, 33, 110. Φ, 584, *τῷδ' ἐνὶ δήμῳ*, β, 317. *χώρῳ*, κ, 271, in isto hoc loco. *οἴκῳ*, τ, 598. *ἤματι*, υ, 116. *τῷδε ἐνὶ θυμῷ*, cum hoc animo, π, 99, pro *τοίῳ*, tali, coll. 107. *τῇδε μεθημοσύνῃ*, tali remissione animorum, N, 121. *τῇδε ἄτῃ*, tali errore, Θ, 237. *τῇδε γὰρ ἔβρισαν*, P, 512, ubi est elliptice, vel pro, *τῇδε ἐν χώρᾳ*, hic, hoc loco; vel pro *τῇδε μάχῃ*, tali pugnandi ratione: priori sensu idem *τῇδε* est, M, 345, coll. 358, *κεῖθι*: ut ergo prior explicatio præstat. sic et Ω, 139, *τῇδ' εἴη*, hic sit, utinam huc accedat. *ὄφρα καὶ τῇδε πάθω κακὸν*, ut et hic, in hac terra, patiar malum, ζ, 173, coll. 172. et μ, 186, *οὔπω τὶς τῇδε παρήλασε*, nunquam quis hac præternavigavit. sed υ, 88, *τῇδε νυκτὶ*, hac nocte. *τόνδε*, Γ, 166, istum. Δ, 309, hanc, talem, *den sinn, (this purpose, intention,)* *δεικτικῶς*. sic E, 827, 228. Z, 326, 476. M, 322. O, 202, *den denn? (him then?)* 745, coll. 743, X, 379. θ, 197. *τόνδε γε*. sic et μ, 216. *τόνδε*, illud consilium, quod nunc narrabo, ξ, 490, coll. 492, ubi *δὲ* est, enim. π, 364. ρ, 379. ω, 127, talem, *τοῖον*. *τήνδε*, A, 127. X, 102. ξ, 235. ο, 423. ω, 258. *οἵδε*, i. e. *οὗτοι*, Z, 230. K, 419, 434. Π, 428, coll. 430, *οἱ* pro *οὗτοι*, Ψ, 610. *ἡμεῖς οἵδε*, nos hic congregati, α, 76. *οἵ τινες οἵδε*, quinam hi, δ, 138. *οἵδε δὲ τί ἴσασιν*, ξ, 89, isti vero, quid sciunt? *οἵδε γὰρ ἔνδον*, illi enim domi sunt, π, 355. σ, 30, 231. ω, 494. *αἵδε*, μ, 322. σ, 44. *αἱ κύνες αἵδε*, τ, 372. *τάδε ἔργα*, *diese händel, (these deeds,)* Γ, 321. Z, 348, 349. *τάδε πάντα*, Δ, 363. *τάδε τόξα*, ubi contemtim posita particula, E, 215. *τίς ἂν* (*κατὰ*) *τάδε γηθήσειε*; I, 77. *ὅπως ἔσται τάδε ἔργα*, Υ, 116. B, 252. ρ, 78. X, 512. Ψ, 159. Ω, 373. β, 176, 368, 373. δ, 75, 745. η, 296. θ, 544, 564. *ὅ τι τάδε ἐστὶν*, κ, 44, 326, 327. λ, 136. ξ, 363. π, 107, pro *τοῖα*, coll. 196. υ, 311, 362. χ, 350. ω, 443. *τῶνδε*, T, 264. β, 191. μ, 212. *τοῖσδε*, ι, 286. ξ, 443. *τούσδε*, λ, 34, sc. *νεκροὺς*, et est ibi phrasis Attica, ad sensum, non ad litteram, nam pertinet ad *ἔθνεα νεκρῶν*. ξ, 272, alios. Γ, 207. illos. *τάσδε*, ξ, 107. *τοῦδε ἕνεκα*, hujus rei causa, A, 110. *τώδε*, illi duo, φ, 15. *τοῖσδεσι*, est pro *τοῖσδε*, cum syllaba paragogica, quæ accentum non immutat in dativo plurali. poëtice etiam duplicari potest Sigma. K, 462. β, 47, 165, coll. 163. *ξὺν τοίσδεσι*, κ, 268. ν, 258. *ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν*, φ, 93, i. e. *τούτοις*. *τόνδε κῶμον*, Py. 5, 28. *τῶνδε*, Ol. 2, 66, sc. Cadmëidum, vel et, *τῶν σῶν προγόνων*. *τῶνδε* in genere neutro, Ist. 4, 55. *τοῖσδε*, i. e. *ἐπὶ τοῖσδε*, propter hæc, Py. 9, 116. *τάδε καὶ τὰ*, Ist. 5, 66. Vide sub *ὅστις*, ad initium.

ὁδευτής, *ὁ*, vide sequens.

ὀδεύω, f. εύσω. (Ἔω) viam eo, iter facio, proficiscor. ἐπὶ νῆας ὀδεύειν, Λ, 568, ad naves ire. hinc ὁ ὀδευτὴς, οῦ, viator.

ὀδηγὸς, ὁ, vide sub ὀχετηγός.

ὀδίτης, ου. ὁ. (Ἔω) viator, proficiscens, qui in via aliqua vadit. ἄνθρωπος ὀδίτης, Π, 263, homo per viam eam iens. εἰ δ' ἄρα τις, καὶ μοῦνος ἰὼν, ξύμβληται ὀδίτης, si autem aliquis, et quidem solus iens, occurrat viator, η, 204, nam multitudini non ostendunt se dii promiscue. σοὶ ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης, tibi obviam factus alius viator, λ, 126. sic, μοὶ, ψ, 274. μή τις ὀδιτάων ἀνθρώπων, ne quis ea via euntium, ν, 123. ὅθι πάντες ἐπιρέζεσκον ὀδῖται, ρ, 211, ubi omnes prætereuntes sacrum faciebant. est ergo generale nomen, de omni qui viam facit.

ὀδμὴ, ῆς. ἡ. (Ὄζω) odor, halitus qui sentitur per olfactum. *der geruch, (the smell.)* scribitur et ὀσμὴ, unde est ὀσμηρός. ὀδμὴ δεινὴ θεείου, odor gravis sulfuris, Ξ, 415. πικρὸν ἀποπνείουσαι (αἱ φῶκαι) ἁλὸς ὀδμὴν, amarum odorem maris spirantes phocæ, δ, 406. et 442, ἔτειρε γὰρ αἰνῶς (graviter enim adficiebat nos) φωκάων ὀλοώτατος ὀδμὴ, teterrimus odor; ubi attice adjectivum positum generis communis. et 446, ὄλεσε κήτεος ὀδμὴν, perdidit odorem bestiæ marinæ. ὀδμὴ κέδρου, ε, 59. ἡδεῖα, ι, 210, et 211, θεσπεσίη, οἴνου.

ὀδοιδοκέω, vide sub ὀδὸς, aliquanto a fine.

ὀδοιπόριον, ου. τό. (Πέρα) merces vel donum pro comitatu in via. ὑμῖν ὀδοιπόριον παραθείμην, δαῖτα ἀγαθὴν, ο, 505, ubi Telemachus loquitur ad voluntarios socios suos, qui eum in Peloponnesum, et inde rursus domum, comitati fuerant; quibus pollicetur convivium loco mercedis alicujus, ἀμοιβὴν *(eine erwiederung und vergeltung) (a recompence and remuneration)* ὑπὲρ τοῦ πλεῦσαι, pro navigandi opera. sic πᾶν δῶρον ὑπὲρ συνοδεύσεως appellari potest.

ὀδοιπόρος, ου. ὁ. (Πέρα) dux viæ, qui facit ut viam possimus ab initio ad finem tuto transire; in notione activa. ὅς μοι τοιόνδε ἧκεν ὀδοιπόρον, Ω, 375, qui mihi talem misit viæ ducem et comitem.

ὀδόν ἐλθεῖν, *detachiret werden, (to be detached upon special service,)* vide sub λόχος prope initium.

ὀδὸς, οῦ. ἡ. (Ἔω) via qua itur, *ein weg, eine strasse, (a road,)* et est generis nomen, quod habet varias species, e. c. ἀμαξιτὸν, λεωφόρον, ἀτραπιτὸν, etc. deinde notat et quamvis profectionem et expeditionem, militarem, nauticam, mercatoriam, etc. *eine reise, ein marsch, (a journey, march.)* denique et methodum, artificium, disciplinam. est ab ἔω, vado, ejusque tertia pers. præt. pass. εἶται, itum est. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Δ, 382, progressi erant in via, pro προεγένοντο. conf. πρό. τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο, prope viam qua ibant, K, 274, atque ibi significatur simpliciter via qua quis it, sive trita ea jam ab aliis fuerit, sive minus. nam l. c. ibant speculatores per campum, nulla via trita. ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ, Ψ, 330, ubi conf. ξυνοχή. nimirum notatur ibi ἡ νύσσα ἢ ὁ καμπτὴρ, ubi duæ illæ viæ, una in currendo ad metam, altera in recurrendo ad carceres, maxime cohærent inter se. cæterum non solum signa elaborata vel statuæ imponebantur sepulcris veterum; sed et sæpe simplicia ligna erecta, ut ex h. l. apparet, et λίθοι ἀνεικόνιστοι. sic in Elpenoris sepulcro solus remus erectus. et 393, ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, utrinque ex via excurrebant, vel, a via declinabant cursu. et 419, στεῖνος ὁδοῦ κοίλης, angustiam viæ cavæ. et 421, ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῦ, sc. μέρος τι, multum. et 427, στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσεις, via est arcta, mox autem latiori via præteragere currum poteris præter alterum illum currum. et 416, στεινωπῷ ἐν ὁδῷ. et 424, ἐκτὸς ὁδοῦ, sc. εὐθείας. ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, ut peragamus iter, Ω, 264. ἱππηλασίη ὁδὸς, via, qua equi agi possunt, H, 340, 439. πάρ τοι ὁδὸς, pro παρά σοι, I, 43, via tibi pater, *der weg ist vor dir, (the way is before thee.)* ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, ad viam habitans, Z, 15, *an der heerstrasse, (on the high road,)* ἐν τῇ λεωφόρῳ οἰκῶν: qui locus πρόσφορος ξενοδόκῳ. sic de vespis et crabronibus, quos pueri vexant, ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντας, Π, 261. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, H, 143, in angusta et cava via. coll. Ψ, 416. τῇδέ γ' ὁδῷ, hac quidem profectione vel itione nostra, I, 622, *wenigstens auf dieser diessmaligen reise, auf diesem gange den wir gethan haben, (at least in this journey, in this excursion which we have made.)* ut igitur ὁδὸς sæpe ipsam eundi actionem notet. μέλισσαι οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ, ad viam confragosam, M, 168, *an einer wüsten unebenen gegend, (in a wild rugged country:)* ubi ergo ὁδὸς in genere est, via, qua iri potest, etsi nullo vestigio solito trita; quales vias venatores habent et circumerrantes. μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι ἵπποι, Ψ, 435, ne forte colliderentur in via, i. e. in cursu, equi. ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι pro ἐλθεῖν, aut profectionem aliquam ire, A, 151, ubi notat τὸ, τοὺς ἀριστεῖς εἰς λόχον ἀπελθεῖν, quando eunt aliquo ad insidiandum hosti: nam in bello iter susceptum ad insidias hosti struendas, κατ' ἐξοχὴν dicitur ὁδός. hinc etiam Demostheni ἐν ὁδῷ est pro, ἐν λόχῳ. potest deinde et esse ire in expeditionem aliquam, *auf partey gehen, (to go upon an expedition,)* et simile. τὴν ὁδὸν, ἣν περ Ἑλένην ἀνήγαγεν, viam illam, vel cursum navium, per quam viam huc adduxit Helenam, Z, 292, i. e. κατὰ τήνδε κέλευθον, καθ' ἥν. nam non propter Sidonias mulieres sic navigavit, sed in itinere eo devenit. Paris enim, rapta Helena, non eadem via qua venerat rediit, timens ne persequerentur eum missæ a Lacedæmoniis naves; sed per ambages, legens Ægypti et Phœniciæ et Ciliciæ oras. et 391, τὴν (κατὰ) αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, eadem via retro. βῆ ἀνὰ ὁδὸν μεμαὼς, ivit iter suum cupidus, K, 339. λαοφόρον καθ' ὁδὸν, O, 682, publicam per viam; quæ attice dicitur λεωφόρος: et notum est præceptum Pythagoræ: ὁδοὺς λεωφόρους μὴ στεῖχε, i. e. γνώμῃ τῶν πολλῶν μὴ ἀκολούθει, coll. Horat. I, Epist. 1, 70, seqq. εὐθεῖαν μὲν γὰρ ἄγει ὁ χρώμενος ἡγεμόνι μόνῳ, τῷ νόῳ: reliqui, hoc duce minus utentes, in alia omnia abeunt. οὔ σοι ἔπειτ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται, β, 273, iter frustraneum et sterile. et 285, σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, tibi profectio tua non diu aberit, i. e. celeriter proficisceris et cito quoque redibis. et 318, οὐδ' ἁλίη, non vana profectio, etsi per mare. nam festive de itinere navali sic dicitur. ἦ μέγα ἔργον ἐτελέσθη Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε, hæc profectio, δ, 664. π, 347. σοὶ δ' ὁδὸς οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεται, θ, 150, mox proficisceris, *die abreise von hier wird bald geschehen, (thou wilt soon depart hence.)* οὐκ ἀγορεύσω, ὁποτέρη σοὶ ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς βούλευε, μ, 57, non dicam, utra tibi via ex duabus eligenda sit, sed ipse in re præsente considera. ἀθανάτων ὁδὸς ἐστὶν, deorum introitus est, ν, 112, ubi sermo est de specu sacro, qui duos habet introitus, alterum hominibus patentem, alterum diis destinatum solis. ergo mirum non est, si οὐδὸς (æolice pro ὁδὸς) notat limen inferius januæ, et januam ipsam: nam ecce, ὁδὸς ponitur pro ingressu per januam, imo pro janua, coll. 109. ἥδε δ' ὁδὸς (hoc iter, hæc profectio, *diese reise,) (this journey.)* καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, etiam magis conjunget nos benevolentia mutua, ο, 198. ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, erat janua et accessus ad viam publicam, χ, 128. ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, etsi festinans ad iter prosequendum, α, 309. γ, 284. et ο, 49, ἐπειγομένους περ. sic, λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο, cupidum proficiscendi, α, 315. ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, δ, 733, quantumvis festinans ad iter faciendum. μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο, β, 404, ne diu moremur iter faciendum. ἵνα πρήσσῃσιν ὁδοῖο, ut conficiat iter suum, γ, 476. sic, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, ο, 47, 219, et ibi de itinere navali sermo est: *dass wir die reise vollenden, (that we may finish our voyage.)* ἦρχε δ' ὁδοῖο, dux erat viæ, ε, 237. ἐκτὸς ὁδοῦ, extra viam, in loco ubi ambulari non solebat, ν, 123. et 268, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος, juxta viam in insidiis latens. ἢ ἐν ὁδῷ, aut in itinere aliquo, in via extra urbem, π, 384, *unter weges, auf einer reise, (on a journey.)* ἐβούλευε φρεσὶν ἧσιν ὁδὸν, α, 444, *er überlegte die reise, (he was considering of the journey,)* iter. τούτῳ δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν, huic parabit celerem profectionem ille, β, 253. et 256, τελέει δ' ὁδὸν οὔποτε ταύτην, *er wird die reise nicht vollenden, (he will never finish this journey,)* sc. non feliciter. στυγερὴν ὁδὸν ἐφράσατο Ζεὺς, odiosam profectionem destinavit Jupiter illis, γ, 288. ξ, 235, *eine betrübte reise, (an unprosperous journey.)* σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, tuque frustraneum iter facias, γ, 316. ο, 13. ἦνον ὁδὸν, finiebant iter, γ, 496. ὅς κέν σοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου, qui tibi dicat viam et modum itineris, δ, 389. κ, 539. οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε, dum tu profectus es iter longum et difficile, δ, 393. et 483, Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχήν. sic ρ, 426. καὶ τότε σοὶ δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, dabunt tibi eam viam, et felix iter, δ, 480. et 732, ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, hoc iter eum in animo habentem. ἦλθον τὴν ὁδὸν ᾗ δὴ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδεα ἔσεσθαι, feci id iter, quod mihi erat magno damno futurum, ζ, 165. et 264, νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἴρυνται, ubi confer νῆες. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω, ego dux ero viæ, ζ, 261. η, 30. τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει, κ, 501, et deest præpositio, εἰς ὁδόν. sic 263, αὐτὸν ἠνώγεα αὐτὴν (εἰς) ὁδὸν ἡγήσασθαι, jussi eum per eandem viam ducere nos. et ω, 224, ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν (εἰς) ἡγεμόνευεν. ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδὸν, præivit ei, duxit eum, eandem viam, θ, 107. ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα ἤλθομεν, ι, 261, aliam viam ivimus. ἐγὼν ὁδὸν ᾔτεον, rogabam ut proficisci possem, κ, 17. et 41, ἡμεῖς δὲ ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες, et nos commune cum eo iter emensi. et 103, ἴσαν λείην ὁδὸν, ibant via trita. et 158, ἔλαφόν μοι εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἧκε, misit mihi cervum in ipsam viam qua ibam. et 490, ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, aliud iter perficere prius oportet nos. et 563, ἄλλην δ' ἧμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, aliud iter nobis ostendit. ἐγὼ δείξω ὁδὸν, monstrabo viam, μ, 25. et 334, εἴ τίς μοι ὁδὸν φήνειε νέεσθαι, si quis deorum mihi viam ostendere velit ad redeundum in patriam. εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω, an et ei nuntius eam eadem via, π, 138, *auf eben dem wege, (on the same road:)* et deest κατά. στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν, euntes in via aspera et inæquali, π, 204. ἐξεσίην πολλὴν (κατὰ) ὁδὸν ἦλθεν, φ, 20, legationem ivit, longum iter, *einen weiten weg auf gesandschaft, (on a distant mission.)* ἀνὰ ὁδὸν στείχων, in via publica vadens, ψ, 136, *auf der strasse in der stadt gehend, (going through the streets of the city.)* est ergo, ut diximus, generale nomen ἡ ὁδός. hinc est διαμφοδῆσαι, i. e. ὧδε καὶ ἐκεῖ παρατρέπεσθαι καὶ ἀστοχῆσαι τῆς ὀρθῆς ἀμφόδου. et διαμφοδεῖν est compositum ut διαφωνεῖν, dissonare. τὸ ἐπεισόδιον est digressio quædam in narrando, ad aliquid quod interseritur quasi itineri et filo narrationis: *eine zwischengeschichte oder zwischenhandlung zwischen der hauptsache, (a digression or episode interwoven with the main story.)* ὁδοιδοκεῖν est ὁδοσκοπεῖν: et οἱ ὅδουροι sunt οἱ κακοῦργοι ὁδοφύλακες. εἰ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε πάσας πλῆσαν (ἔπλησαν) ὁδοὺς, illi cum clamore et fuga omnes impleverunt vias, Π, 374, ubi sic vocat angustias in castris Græco-

rum navalibus; quas alibi ἐναύλους, i. e. στενὰς ὁδοὺς vocat. hinc et αἱ ἀτραπιτοὶ dicuntur, ὡς μὴ ἐκτροπὰς ἔχουσαι, *schmale wege, neben denen man nicht ausbeugen kann oder darf, (narrow paths from which you cannot step aside.)* ἐν ὁδῷ, militari sensu, Ol. 10, 38, i. e. ἐν λόχῳ, ἐνέδρᾳ. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων, Ol. 1, 178, i. e. idoneam occasionem canendi nactus. ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν, Ol. 2, 126, iter a Jove monstratum perfecerunt. ὁδὸν ἡγεμονεῦσαι, viæ dux esse, Ol. 6, 42. et 125, ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται, in clara et aperta via ambulant. πραγμάτων ὀρθὴν ὁδὸν, Ol. 7, 85, rectam agendorum rationem, τὴν ὀρθὴν μέθοδον. et 167, ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ, injuriæ inimicam vivendi rationem instituit recta via incedendo: ambulat rectam viam valde diversam ab injuria. ὁδὸν ἀληθείας, Py. 3, 184, veritatis viam, i. e. virtutem sinceram. νυκτὶ κινάσαντες ὁδὸν, i. e. noctu instituentes id iter, Py. 4, 204, conf. νύξ. ἱππόκροτον, viam quæ ab equis pulsatur, Py. 5, 123. ὁδὸν δευτέραν ἦλυθον, Py. 8, 60, alteram expeditionem susceperunt. θαυμαστὴν εὕροις ἄν, Py. 10, 47, admirandam viam inveneris. κατὰ πατρίαν, Ne. 2, 10, i. e. secundum patrios mores, exempla majorum, in eorum vestigiis. ἁμαξιτὸν ταύτην, Ne. 6, 92, viam plaustralem istam, i. e. communem morem. ὁδὸν κυρίαν λόγων, viam propriam, celebrationem, Ne. 7, 75, materiam. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδὸν, non ducibus faustis avibus, Ne. 9, 44. ὁδοὶ πολλαὶ εὐπραξίας, Ol. 8, 17, multæ sunt viæ ad felicitatem. θεῶν ὁδοὶ βραχεῖαι, Py. 9, 120, i. e. non cum difficultate aliqua efficiunt quæ volunt. ὁδῶν ὁδοὶ ἄλλαι περαίτεραι, Ol. 9, 159, viæ aliæ aliis ulteriores, *einer bringet es weiter in einem guten als ein anderer, (one makes greater proficiency in study than another.)* ὁδοῖς σκολιαῖς, Py. 2, 157, i. e. non una et simplici methodo, sed quacunque. ἐν εὐθείαις στείχοντα, Ne. 1, 37, rectis in viis ambulantem. ὁδοὺς παλιμβάμους ἱστῶν, Py. 9, 34, telarum retrogradas texendi vias.

ὀδουρος, ὁ, vide sub ὁδὸς, prope finem.

Ὀδοὺς, (ex usu communi, pro ὀδὼν) ὄντος. ὁ. (Δάω) dens, *der zahn, (a tooth.)* est a δάω vel δαίω, seco, findo, scindo; præfixo ὀ. ab antiquo ὁ ὀδὼν est in usu ὁ προόδων, οντος, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος, cujus dentes nimis prominent ex ore, *rafzahnig, (having too prominent teeth.)* idem dicitur et ὁ χαυλιόδων, *dem die zähne aus dem maule hervorstehen, wie dem eber, (having teeth projecting forwards, like a boar's tusks.)* et eadem forma vocis est in ὁ ἀμφόδων, χαλκόδων, etc. ex quibus antiquus nominativus, etymo suo propior, apparet. θήγων λευκὸν ὀδόντα, de apro, Λ, 416. et 417, κόμπος ὀδόντων, strepitus ex incussis dentibus, *wenn er mit den waffen um sich hauet, (when he lays about him with his tusks.)* sic de eodem apro, M, 149. et N, 474, ὀδόντας θήγει. ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον, K, 263, et hæc erat nova quædam figura galeæ, obsitæ densis dentibus albis apri, et collucentis inde: intus vero erat πῖλος, ne radices dentium caput attererent. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, Δ, 350. Ξ, 83, etc. conf. ἕρκος. ἐπεί κεν ψυχὴ ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, I, 409, quandoquidem anima transierit septum dentium, i. e. quando morietur homo: et ψυχὴ est, *der athem, (the breath.)* ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετο ὀδόντων χλωρὸς, ὑπαὶ δείους, K, 375, strepitus dentium, præ timore. sic N, 283, πάταγος δὲ ἐγίνετο ὀδόντων, *ein zähnklappern, (a gnashing of teeth.)* τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, cui et dentes frendebant, T, 365, nam sermo est de irato Achille: i. e. πάνυ θυμούμενος ἦν, καὶ ὥσπερ πρίων αὐτούς: τρίζων: *knirrschete mit den zänen, (gnashed his teeth.)* περὶ δ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται, spuma circum dentes nascitur, Υ, 168, de leone; ubi quoque notat παράθηξιν αὐτῶν συχνήν. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων, per dentes ejus transegit hastam, Π, 405. et 348, ἐκ δὲ τίναχθεν (ἐξετινάχθησαν) ὀδόντες, excussi sunt. τῆς ἐξ αὐχένα ἔαξεν, λαβὼν κρατεροῖς ὀδοῦσι, P, 63, de leone bovem cædente. Sic de eodem, Λ, 114, 175. ἀνὰ ὀδόντας ὑπέταμε γλῶσσαν χαλκὸς, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσιν, E, 74, 75, ubi sermo est de vulnerato per aversam cervicem usque in os, et qui præ dolore κατέσφιγξε τοῖς ὀδοῦσι τὸν σίδηρον. et 291, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας. ἐκ δὲ ὀδόντας ὦσε δόρυ, P, 617, excussit. οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, τ, 393. et 450, πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, multum carnis exhausit dente, sc. aper cædens eum oblique. et 465, ὥς μιν θηρεύοντα ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι. sic et φ, 219. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, α, 64. γ, 230. ε, 22. τ, 492. φ, 168. ψ, 70. etc. ὅς κε πίῃ καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, et primum (adverbialiter) transierit septum dentium, sc. potio illa, κ, 328, conf. ἀμείβεσθαι, in βάω. τρίστοιχοι ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο, μ, 91, de Scyllæ ore. χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 28. et 97, συνήλασε ὀδόντας, collidebat dentes, præ dolore, ὁ Ἶρος, ὡς σφαδάζων. ὀδόντων δεινοτάτων ἀκμὴν, et aciem dentium horrendorum, Ne. 4, 104, de Thetide transformante se in varias belluas. de paucis aniculæ dentibus lusit ille: ῥᾷον εἶναι τῆς δεῖνος τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι ἢ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους. ὁ νωδὸς, οῦ, est edentulus senex, Theocr. 9, 21.

ὀδύνη, ης. ἡ. (Δύω) dolor, *schmerz, (pain.)* mœror, *kummer, (grief.)* ponitur de corpore, et de animo: diciturque a δύνω, præfixo ο, διὰ τὸ εἰς βάθος δύνειν: nam alte penetrant dolores et mœrores veri. μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων pro ὀδυνῶν, fundamentum et causam continuantem atrorum dolorum, Δ, 117, et sic vocat sagittam corpori infixam. et 191, φάρμακα, ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων, et vocat eas μελαίνας, quod atram mortem comitem habent, et descendere faciunt ad nigrum orcum, i. e. in sepulcrum. ἀχθομένην ὀδύναις, E, 354, pressam doloribus. et 397, αὐτὸν ὀδύναις ἔδωκεν, tradidit eum doloribus, quasi diris personis: i. e. ὠδύνησεν. et 399, ὀδύνῃσι (ὀδύναις) πεπαρμένος, a doloribus, quasi ab hostibus quibusdam, transfixus. et 417, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο (mitigabantur) βαρεῖαι. et 766, αὐτὸν κακαῖς ὀδύνῃσι πελάζειν, doloribus admovere et propinquum facere, et dicit κακαῖς, i. e. κακωτικαῖς, miserum aliquem reddentibus. ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος αὐτοῦ, Λ, 268, ubi poëta ipse ex more suo indigitat etymologiam veram. sic et 272, pungentes, secantes, dolores subierunt robur ejus, i. e. eum; qui augentur etiam adjecta parabola. et 398, ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. et 847, ἀπάσας ἔσχε ὀδύνας, cohibuit et sedavit dolores id medicamentum, *that einhalt, (allayed.)* ἀλγήσας ὀδύνῃσι, M, 206, dolens doloribus; ut notetur differentia τοῦ ἄλλως ἀλγεῖν κατά τι λύπης ἄλλο εἶδος. ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλέος, O, 25, dolor vehemens quem Hercules patiebatur, meum animum requiescere non sinebat; et præcedit ἐμὲ θυμὸν, i. e. ἐμὲ κατὰ θυμὸν, i. e. ἐμὸν θυμὸν, animum meum. alii autem legunt ibi θυμὸς ἀζηχὴς, ira vehemens, et ὀδύνῃ in ablativo, in dolore Herculis, vel etiam, in dolore ob Herculem. sed prior lectio est longe melior: nisi quod tamen et in illa quidam genitivum objective intelligunt, ut dolor fuerit vehemens in animo Jovis ob Herculem male habitum, et exponant sic: οὐκ ἀνίει τὴν ψυχήν μου ὀδύνη ἡ ὑπὲρ Ἡρακλέος. ast recte intuentibus contextum, apparebit, non necessariam esse hanc artificiosam expositionem; et recte posse subjective intelligi: dolor ipsius Herculis non quiescere sinebat animum meum, amantem ejus, et sollicitum de eo. λελάθῃ (oblivisceretur) δ' ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, O, 60, 61, ubi dolores ex vulnere gravi accepti intelliguntur. et 394, ἐπὶ (vulneri) φάρμακον ἀκεσώδυνον, quod potest ἀκέσασθαι ὀδύνην, mederi doloribus; quale poëta dicit ὀδυνήφατον, occidens dolorem, Λ, 846, epitheto egregie poëtico. χεὶρ ὀξείαις ὀδύναις ἀμφελήλαταί μοι, Π, 518, manus mihi undique acutis doloribus confixa est, ab ὀξέϊ ἰῷ, acuta sagitta, venientibus. et 524, κοίμισον δ' ὀδύνας, sopi dolores: ubi tamen accuratiores legunt κοίμησον, eodem activo significatu. et 528, ἔπαυσε ὀδύνας. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κατέλιπε, α, 242, ubi de doloribus animi sermo est. νῦν δέ μοι ἀπρήκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ, β, 79. παύσασθαι ὀδυνάων πολλῶν, δ, 812, cessare a doloribus animi. ὠδίνων ὀδύνῃσιν, ι, 415, crucians se doloribus, corporis sc. et 440, ὀδύνῃσι κακῇσι τειρόμενος, afflictus. αὐτὸν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, ρ, 567, doloribus, quasi cruciatoribus, tradidit, ὠδύνησεν. θυμὸν ἐμπλήσῃς ὀδυνάων, τ, 117. ὀδυνᾶν στερεᾶν ἀντίτονα, Py. 4, 394, sævorum dolorum remedia.

ὀδυνηρὸς, ά, όν. (Δύω) dolorosus. *schmerzhaft, (painful.)* ὀδυνηρὸν ἕλκος, Py. 2, 169, vulnus valde dolens.

ὀδυνήφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) quod dolores minuit et prorsus tollit. ἐπέβαλε ῥίζαν πικρὴν ὀδυνήφατον, Λ, 846, imposuit radicem amaram dolores tollentem. sic, αὐτῷ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα ἐπιπάσσων, ei Pæon dolores tollentia medicamina insternens, E, 401, 900, δι' ὧν ὀδύνη πέφαται vel πέφασται ἤγουν πεφόνευται. eadem dicuntur ἀκεσώδυνα φάρμακα, φέροντα ἄκος ὀδύναις. nam ὀδύνην φάσαι, i. e. φονεῦσαι, idem est ac ἀκέσασθαι ὀδύνην.

ὀδύρομαι, (Δύω) sentio dolores in animo, eumque sensum prodo ploratu et gemitu. *ich thue sehr kläglich, (I deplore bitterly.)* est ab ὀδύνη, quasi ὀδύνομαι, et ρ loco ν gravitatem aliquam magnam hujus dolentis sensus exprimit. foveo profundos dolores in animo. notat enim hoc verbum non levem aliquem στεναγμὸν, sed et λύπην βαθεῖαν ἐνδιάθετον, καὶ ἐπίτασιν τοῦ ἄχεος. τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνὸς, sc. ἕνεκα, X, 424, vel et omissa præpositione, ὑπὲρ ἑνός. τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἤπερ ἐκείνου, δ, 819. οὐδέ τι τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ξ, 142, ubi τὶ τῶν pertinet ad ἰδέσθαι, et ὀδύρομαι est, lamentor cum desiderio gravi. et 174, νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον (sine fine) ὀδύρομαι. οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, φ, 250. ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ Ἀργείων, Θ, 577, i. e. ὑπὲρ Ἀργείων, et post Ἀργείων est comma, pertinet enim ad ὀδύρεαι, non ad ἀκούων. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων νυμφίου, Ψ, 222, ubi genitivus pertinet ad ὀστέα, simul tamen et ad verbum. et 224, ὣς Ἀχιλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων. ergo res, propter quam dolemus graviter, poni solet in genitivo. sed dativus, cui dolorem illum indicamus. ἐξελθὼν λαοῖσιν ὀδύρεται, δ, 740, egressus in publicum, populo indicat dolorem animi sui. ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, ο, 354. καὶ γάρ τις τ' ἀλλοῖον ὀδύρεται ἄνδρα ὀλέσασα κουρίδιον, ἢ Ὀδυσῆα, τ, 265, ubi verbum sine casu positum, et ad ὀλέσασά τις γυνὴ pertinet ἄνδρα ἀλλοῖον, i. e. virum alia indole præditum, non tam præstantem quam Ulysses fuit. ἀλλήλοισιν ὀδύρονται, sibi mutuo dolorem et desiderium suum indicant, B, 290. λαοί μιν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ, Ω, 740, lugent eum, *beklagen ihn herzlich, (deeply lament him.)* regit ergo et accusativum personæ, propter quam luctus est. ὀδύρονται αὐτὸν Λαέρτης καὶ Πηνελόπεια, δ, 110. et 104, τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνός. et 100, ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων. Ἀντίλοχος δ'

ἰτέρωθεν ὀδύρετο, pro ὠδύρετο, lamentabatur, Σ, 32. μήτηρ δ' αὖτ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα, X, 79. νυοὶ ὠδύροντο, lamentabantur, Ω, 166. et 714, Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο. ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν, ν, 219, cum luctu desiderabat patriam suam, *sehnete sich mit grosser betrübniss nach seiner heimath, (he longed with painful solicitude to return to his native country.)* μηδὲ ἀλίαστον ὀδύρεο, Ω, 549, est imperat. nec perpetuo mœre. sic et ε, 160, μὴ ἔτι ὀδύρεο, ne amplius lamentare et desiderio te macera in animo tuo. μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, I, 608, ne conturba mihi animum lamentando et dolendo. ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον, T, 345. κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος μεθέηκε, postquam flevit et lamentatus est, remittere solet de luctu, Ω, 48. τίνος μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην; Ω, 128. τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, α, 55. et 243, οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω οἶον. ἀλλ' οὐδ' ὧς τοῦ λήθετο ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, β, 23. οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, δ, 194. κατείβετο, consumebatur, αἰὼν νόστον ὀδυρομένῳ, reditum in patriam desideranti lugubriter, ε, 153. coll. 160. ἐνθάδε, ὀδυρόμενος, δηρὸν μένει, θ, 33, hic diu exspectat, cum luctu desiderans missionem. ὄφρα ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω, ι, 13. λ, 213. π, 195. ut magis lamentans ingemiscerem. ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων ἧμαι, ξ, 40. στοναχῇ τε γόῳ τε ἧσται ὀδυρόμενος, π, 145. et 214, ἀμφιχυθεὶς πατέρα ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων, circumfusus patri egregio, clare testabatur desiderium lacrimas fundens. ut ergo h. l. acrem sensum affectus subiti notet. nam Telemacho non speranti exhibetur pater desideratissimus. et 220, καί νύ κε ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο. sic et φ, 226. et Ψ, 154. ἑταῖροι εἵατο (εἵντο, sedebant) ὀδυρόμενοι, cum lamentatione desiderantes me, ι, 545. κλαῖον ὀδυρόμενοι, κ, 454, ubi sermo est de sociis Ulyssis, se mutua miseratione et gaudio post desiderium excipientibus. et 486, ἀμφὶ ἐμὲ ὀδυρόμενοι, qui mihi luctum suum testantur et desiderium patriæ. καὶ νύ κε ὀδυρομένοισι φάνη ἠὼς, ψ, 241, narrantibus sibi invicem dolores exantlatos et præ gaudio lacrimantibus clare. μήτηρ ὀδυρομένη, B, 315, de passere flebiliter clamante, cum devorarentur pulli sui a dracone. Μελέαγρον ἐλίσσετο παράκοιτις ὀδυρομένη, I, 587. εἴπως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν παύσειε κλαυθμοῖο, δ, 800, lamentantem cum desiderio et lugentem. et 828, σὲ δ' ὀδυρομένην ἐλεαίρει. σὸν ἀεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν, cum luctu desiderans tuum reditum, ν, 379. καί οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει, ξ, 129. ἵνα μηκέτι ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν αἰῶνα (vitam) φθινύθω, σ, 202. ἡ δέ με, ὀδυρομένη, εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα, τ, 46. et 513, ἤματα μὲν γὰρ τέρπομαι ὀδυρομένη γοόωσα. et 517, μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν, sollicitant. notat ergo lamentationem affectuosam valde.

ὀδύσσομαι, f. ὀδύσομαι, aor. 1. ὠδυσάμην. (Δύω) succenseo, invideo, cum dolore aliquo intueor alium. nam est ab ἡ ὀδύνη. τί οἱ τόσον ὠδύσαο (pro ὠδύσασο, quod Attici contrahunt in ὠδύσω) Ζεῦ, α, 62, inquit Pallas ad Jovem de Ulysse: et id pæne ἀστείως. nam quia 'Οδυσσεὺς nomen suum ab hoc verbo habet; id videri potest Pallas dicere: vere 'Οδυσσεὺς hoc suum nomen gerit, si quidem tu, O Jupiter, tantopere ὀδύσσῃ αὐτῷ. et h. l. positum active, succenses, odium foves dolorificum, adversus eum. τί σοι ὧδε Ποσειδῶν ὠδύσατο ἐκπάγλως; cur te sic vehementer odit Neptunus, ε, 340. et 423, οἶδα γὰρ, ὥς μοι ὀδώδυσται κλυτὸς 'Εννοσίγαιος, novi enim, quam me odio prosequatur Neptunus: et hoc præt. pass. deponentialiter positum, cum reduplicatione Attica primæ syllabæ, pro ὤδυσται. ὀδύσαντο (sine augmento ionice) γάρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ ἠέλιος, τ, 275, irati fuerant ei. et 407, πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος (pro ὀδυσάμενος, ob metrum) τόδε ἱκάνω, venio huc invisus multis, μισηθείς. et h. l. passive positum: nisi quod tamen et medii quid inest, qui odium et indignationem a multis mihi conciliavi, *der ich mich bey vielen verhasst gemacht habe, (who have rendered myself odious to many.)* et hoc loco rationem reddit avus Autolycus, cur nepotem suum recens natum vocari velit 'Οδυσσεύς. in memoriam nimirum, διότι πολλοὶ αὐτῷ, τῷ Αὐτολύκῳ, ὠδύσαντο. ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς, Σ, 292. τῷ μὲν ἔπειτα ὀδύσαντο θεοὶ, Z, 138. ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ne omnes pereant, ὀδυσαμένοιο τεοῖο, te irato, postquam tu irasceris, O Jupiter, Θ, 37, σοῦ ὀργισθέντος, *da du zürnest, (when thou wast angry.)* et 468, ὀδυσσαμένοιο (ob metrum duplici Sigma) θεοῖο, irato deo. aptius etiam hoc verbum a δύω, f, δύσω, præfixo ο, deducitur: nam subit animum adverso sensu id cui ὀδυσσόμεθα.

ὄδωδα pro ὦδα, ὀδώδειν pro ὤδειν, vide sub ΌΖΩ.

ὀδώδυσται, pro ὤδυσται, vide sub ὀδύσσομαι.

-όεις, terminatio, vide sub κηώεις.

ὀέτης, εος, ὁ ἡ, vide sub οἰέτης.

ὄζος, ου. ὁ. (Ἕω) ramus, surculus. *ein ast, ein zweig, (a bough, a branch.)* est ab ἕζω, nam sedem præbet avibus, aliisque, et ipse insidet quasi trunco. dicitur sic et nodus in arbore, ex quo exit ramus. ὄζῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, in summo ramo, B, 312. ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε (ἵππω) μυρικίνῳ, Z, 39, impediti ad surculum myricinum. μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους, K, 467. ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ (αἰγείρῳ, populo) πεφύασι, Δ, 484, nam ὄζοι sunt ex trunco arboris enascentes; αἴγειρος vero procerum habet truncum, ad cujus supremum demum rami nascuntur. ὄζοις εἰλατίνοις, Ξ, 289, coll. 287. πυκινοῖς, Φ, 245. σκῆπτρον οὔποτε ὄζους φύσει, scipio nunquam ramulos gignet, A, 234. αἴτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, i. e. μακροὺς, Π, 768, et sermo ibi est de multis arboribus propinquis sibi invicem. ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι μακροί τε μεγάλοι τε, μ, 435. metaphorice dicitur aliquis ὄζος Ἄρηος, 'Ελεφήνωρ, B, 540. et 663, Λικύμνιος. et 704. Ποδάρκης. et 745, Λεοντεύς. et 842. Πύλαιος. 'Ικετάων, Γ, 147. Λεοντεὺς, M, 188. Ψ, 841. 'Ικετάων, Υ, 238. Ἄλκιμος, Ω, 474. et ὄζος notat aliquem ex posteris illius, sicut in sacris litteris. σπέρμα vero est, filius. ὄζους δρυὸς, Py. 4, 468, conf. δρῦς.

ΌΖΩ, et 'Οζέω. f. ὀζήσω et ὀζέσω. oleo, exhalo odorem. vox facta ex sono halitus quem emittimus, vel ex sono narium quando odorem attrahimus: estque cum Germanorum, *athem, (breath)* ejusdem originis; qui spiritus apud homines adolescentes. et recte valentes mundosque, suavissime olet. ὀδμὴ κέδρου καὶ θύου ἀνὰ νῆσον ὀδώδει, per insulam olebat, ε, 60. ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει, a cratere olebat odor suavis. est plusqu. medii. nam ὄζω habet in f. 2. ὀδῶ. aor. 2. ὦδον. præt. perf. m. ὦδα, attice ὄδωδα, per reduplicationem prioris syllabæ: hinc plusquamperf. ὀδώδειν. scribitur idem et ὤδωδα, ὠδώδειν. ista præterita medii autem sæpe in notione præsentis et imperfecti ponuntur. Doribus hoc verbum est ὄσδω. ὄζω κρονίων, redoleo saturnalia, Aristoph. Nub. 397, sum ex prisco orbe fatuus aliquis, nec novis sententiis elegantibus imbutus.

ὅθεν, ('Ο) unde, *woher, (whence,)* sine interrogatione. ὅθεν ῥέεν ὕδωρ, sub nemore platanis consito, ex quo fluebat aqua, B, 307. et 852, ἐξ 'Ενετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος, unde est genus mulorum; ex qua regione muli egregii veniunt. et 857, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη: et videri possit, h, l. esse pro ὅπου, ubi argenti est nativitas, i. e. ubi egregiæ argentifodinæ. γένος δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν σοι, sum ex eadem nobili stirpe, Δ, 58, inquit Juno ad Jovem. ὅθεν αὖτις ἀπετράπετο Ἕκτωρ, unde retro aversus fuerat, K, 200. sic et Λ, 757, ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν 'Αθήνη, unde Minerva copias retro avertit. ὅθεν ἐλθεῖν οὐκ ἔλποιτό γε, unde redire non sane speraret, γ, 319. et 321, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσι, unde et ne aves quidem magnæ eodem anno redeunt, si eo hinc profectæ sunt. ὅθεν νῆας ἀποβάλλουσιν ἐς πόντον, unde naves deducunt in mare, δ, 358. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, unde aquabantur oppidani, η, 131. ρ, 206. ψεύδεα ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, λ, 365, mendacia condientes et concinnantes, unde sane nemo videre possit, sc. quomodo ea composuerint. ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ σοι ἄξιον ἄλφοι, υ, 383, unde, ex qua terra, tibi pretium inveniri possit. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, φ, 142, incipientes a loco, unde is, qui solet, vinum ministrat etiam. ἐν στείνει, ὅθεν οὔπως ἦεν ἀλύξαι, χ, 460, in angusto loco, unde nequaquam licitum erat effugere. poëta ergo hanc vocem de *loco* ponit. ὅθεν, i. e. ἀπὸ τῆς 'Ολυμπίας, Ol. 1, 13. Ol. 2, 82, i. e. ἀφ' οὗ Θερσάνδρου. Ol. 9, 30, i. e. ἀμφ' οὗ τόπου. sic Py. 2, 116. 5, 99, i. e. ex Sparta. ὅθεν περ, unde etiam, Ne. 2, 1.

ὀθέω, ὄθη, ἡ, vide sub ΌΘΩ.

ὅθι, ('Ο) ubi. ὅθι Ἄδρηστος πρῶτα ἐμβασίλευεν, ubi is primum regnabat, B, 572. et 722, ὅθι μὶν λίπον 'Αχαιοὶ, ubi eum reliquerant. et 783, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνὰς, ubi dicunt ejus esse cubile. et 861, ὅθι περ Τρῶας ἐκεράϊζε, trucidabat. ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν, ubi eæ portæ erant, Γ, 145. πόλιν, ὅθι σοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι, Δ, 41, i. e. φιλουμένην σοὶ πόλιν. et 132, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες σύνεχον, ubi baltei annuli constringebant. et 210; ὅθι Μενέλαος ἦν. et 217, ἴδεν ἕλκος, ὅθι ἔμπεσεν ὀϊστὸς, vulnus, ubi inciderat sagitta. et 516, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο, ubi remittentes et cessantes videret. sic porro, E, 8, 446, 780. Z, 516. H, 143. Θ, 83, 491. I, 382. K, 199, 326, 504, 520, 526, 568. Λ, 148, 358, 722. M, 22, sc. μεταξὺ Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος. M, 66. N, 229. Ξ, 284. Π, 285. P, 54. Σ, 263, 520, 521. Υ, 320, 391, 414. X, 154. Ψ, 61, 138, 148, 206. Ω, 615. α, 50, 425. β, 338. γ, 100, 220, 326. δ, 127, 243, 426, 517, 564, 627. ε, 238, 241, 280, 345, 359. ζ, 35, 42. θ, 277, 512. ι, 50, 301. κ, 82. λ, 189. μ, 3, 11, 336. ν, 159, 275. ξ, 73, 141, 291, 397, 532. ο, 101, 297, 403, i. e. supra Ortygiam, sed occidentem versus; et hæc Ortygia est Delus. si ex Delo spectas septentriones, tunc tibi ista insula Syria vel Syrus est versus sinistram paullo, *gegen nordwest von Delus aus, (to the northwest of Delos.)* π, 472. ρ, 169, 211, 523. τ, 58, 188, 411. χ, 109. ω, 27, 149, 303, 430. semper ergo locum notat.

ὀθνεῖος, α, ον, vide sub νόθος.

ὀθόμαι, vide sub ΌΘΩ.

ὀθόνη, ης. ἡ. (Ὄθω) linteum, in specie tenue. inter vestes sic vocatur, quod nos vocamus indusium: et hoc solo sæpe induti antiqui, maxime fœminæ, procedebant in publicum. nomen est ab ὄθομαι, i. e. κινοῦμαι, quia levis est, εὐκίνητος, et motui valde obnoxium: fortasse et, ἧς ὀθόμεθα, i. e. ἐπιστρεφόμεθα, qua visa movemur, maxime si indutum ea est corpus pulcrum pellucens. ἀργενναῖς καλυψαμένη ὀθόναις, Γ, 141, ubi pluralis est loco singularis, candido indusio velata: et sermo est de Helena formosa. hinc oritur de ea, sic conspecta, sermo, 157, 158, cum et senes commoverentur hac specie amabili. αἱ μὲν (παρθένοι) λεπτὰς ὀθόνας εἶχον, οἱ δὲ (ἠΐθεοι, adolescentes mares) χιτῶνας, virgines saltantes in choro gestabant indusia tenuia, pueri vero tunicas, Σ, 595, ubi

vides, ὀθόνας λεπτὰς esse ἱμάτια γυναικεῖα, ob tenuitatem suam pellucentia, qualia Romæ erant multitia: χιτῶνες vero sunt viriles non λεπτοὶ ἢ διαφανεῖς, sed densiores. καιροσέων δ' ὀθονέων (pro ὀθονῶν, ionice) ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, η, 107, ubi per epitheton determinantur lintea, tenuia quidem filis, at ita dense et arcte contexta, ut ne oleum quidem per ea penetret, sed defluat. cf. καιρόεις adject. a καῖρος, *der einschlag am gewebe, (the woof.)* formatum, et notans tramam arcte et dense insertam. aliæ ergo sunt αἱ λεπταί.

ὄθριξ, ὅτριχος. ὁ ἡ. (Θέρω) similibus pilis. est epitheton equorum jugalium, quorum color si est idem, laudantur. ὄτριχας ἵππους, Β, 765, pro ὁμοιότριχας, per syncopen, et mutato spiritu ob sequens τ.

ὬΘΩ, f. ὄσω. moveo, molior. verbum factum ex sono molientium rem gravem. media forma, ὄθομαι, moveo me, moveor aliqua re, rationem multam habeo alicujus rei, *lasse mich wodurch bewegen, empfinde einen stos, (I am moved, impelled.)* hinc est ἡ ὄθη, res quæ me movet et impellit. idem verbum scribitur et ὀθέω, moveo. οὐκ ὄθομαι κοτέοντος, non moveor tua simultate, Α, 181, i. e. οὐκ ἐπιστρέφομαι καὶ μετακινοῦμαι, *ich lasse mich durch deinen zorn von nichts abtreiben, (I shall not be moved by thy anger to depart from my resolution.)* ὃς οὐκ ὄθετο (pro ὤθετο) αἴσυλα ῥέζων, Ε, 403, qui nullum motum animi sentiebat cum improba faceret, οὐκ ἐπιστρέφετό τινος ἀδικῶν, qui in injuria facienda neminis rationem et verecundiam habebat. et sic indignatur Dione contra Diomeden. αὐτοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ, ejus cor nulla reverentia movetur, non repellitur ab ea sententia, Ο, 166, *sein herz empfindet keinen scheu, (his heart feels no repugnance.)* et 182, σόν. et 107, οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται, non curat nec permovetur. hinc est ὠθέω, et ἡ ὀθόνη. multi et præt. m. ἐπενήνοθε ab ἐπενόθομαι deducunt, moveor super aliqua re: quod tamen aptius ad ἐπανθέω pertinet.

ΟΙ'. est particula, gemitum exprimens; nonnunquam et admirationem, et gaudium. similis est particulæ Germanicæ, *ey*, O. ponitur cum nominativo, accusativo, et dativo; et sæpe etiam cum genitivo rei: οἴ ἐγὼ, οἴ ἐμὲ, οἴ μοι, qui posterior casus est frequentissimus: οἴ μοι τῶν κακῶν! sc. ἕνεκα. loco hujus antiqui οἴ, attice dicitur ὤ cui quidam Iota subscribunt, sed præter consensum accuratiorum. inde est ὤ μοι. οἴμοι in gaudio, est apud Aristoph. Nub. 771, οἴμοι, ὡς ἥδομαι.

οἷ, pro ἑοῖ vel ἑοῖ, vide sub ἕ, ad initium et medium.

ὤ, pro ὤ μοι, vide sub ἐγὼ, aliquanto sub medio.

οἴα, ἡ, ὄα, ἡ, vide sub ΟΙ'Σ ad finem, et ΜΗ͂ΛΟΝ ad initium.

οἰακοστρόφος, ου. ὁ. (Τρέω) est epitheton gubernatoris, a sequente. Ist. 4, 121.

οἴαξ, ακος. ὁ. (Οἴω) clavus navis, gubernaculum; in specie ansa gubernaculi. deinde in genere notat, instrumentum per quod quid regitur in motu suo: e. c. extremitates lupati quibus annectuntur habenæ ad regendum equum; it. lupatum ipsum: temo in curru: annuli, per quos in jugo transeunt lora quibus reguntur equi juncti, nam nomen est ab οἴω, fero: per istud ὅπλον enim fertur et regitur aliquid. semel hæc vox in Homero occurrit, de re paucissimis litteratis satis cognita: ζυγὸν ἡμιόνειον, εὖ οἰήκεσσιν (ionice pro οἰάκισσι, οἴαξι) ἀρηρός, Ω, 269, ubi notantur fortasse, Eustathio judice, κρίκοι (annuli) δι' ὧν ἐνείροντας αἱ τοὺς ἡμιόνους οἰακίζουσαι (regentes et gubernantes) ἡνίαι.

οἴγνυμι, (Οἴ) aperio, *ich öffne, (I open.)* πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, aperiebantur portæ totæ, Β, 809, sc. αἱ τῆς πόλεως. sic et Θ, 58, pro ὤγνυντο.

οἴγνυω, vide sequens.

οἴγω, f. οἴξω. (Οἴ) idem. est verbum ex particula exclamandi οἴ factum, qua quis clamat οἶγε, ut aperiatur sibi ostium. Ἑρμείας ὦϊξε γέροντι, aperuit seni portas, Ω, 457. οἴξασα κληῖδι θύρας δόμου, Ζ, 89. sæpissime autem id Iota non subscribitur augmento, sed adjungitur per diæresin. τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὼ, Ζ, 298. ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, Ω, 446. ὤϊξεν δὲ θύρας θαλάμου, α, 436. οἶνον ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταμίη, γ, 392, aperuit vinum, i. e. dolium vini, πίθον: πίθος γὰρ, ὁ περιέχων τὸν οἶνον, ἀνοίγεται. ἐξελθοῦσα θύρας ὤϊξε, κ, 230, ubi est πρωθύστερον, pro, οἴξασα ἐξῆλθε. sic et 256, 312. ὤϊξεν δὲ θύρας μεγάρου, χ, 399. sic, ὤϊξαν δὲ θύρας, ω, 500. ψ, 370. ab οἴγω fit οἴγνω, οἰγνύω, οἴγνυμι: uti a θόρω (i. e. πηδάω) fit θόρνω, θορνύω, θόρνυμι. οἰχθεισᾶν πυλᾶν, apertis portis, Ne. 1, 61.

οἶδα, vide sub εἴδομαι prope medium, et ΟΙ"Ω aliquanto a medio.

οἰδαίνω, vide sequens, et sub οἰδίω.

οἰδάνω, f. ανῶ. (Οἴ) tumeo, *ich bin geschwollen, (I am swollen,)* deinde et, intumescere facio. nam fere omnia verba Græca activæ formæ transitive et intransitive notare possunt. Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, Ι, 550, ubi metaphorice positum. et bene præcedit ἔδυ, nam ἅπασα ἐξοίδησις γίνεται δύντος ἔσω τινός: hinc et αὐτοῦ νοῦς ἐξῴδηκε δύντος αὐτὸν χόλου. et 642, ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. sic et pro μελαίνω dicitur μελάνω. vide sub οἰδίω.

οἰδάω, vide sequens.

οἰδέω, f. ήσω. (Οἴ) tumeo. est a particula οἴ, qua vel dolorem, vel admirationem, significamus. ᾤδεε δὲ χρόα πάντα, tumebat enim toto corpore, ἐξῴγκωτο, ε, 455. sine Iota subscripto alibi esse potest pro ὤζεε, ab ὀζέω, f. έσω et ήσω, quia ζ facile transit in δ ob cognationem. idem verbum dicitur et οἰδάω, unde est οἰδάνω et οἰδαίνω. inde et est κοιλοδιάω et κυλοιδιάω, habeo cavitates sub oculis tumentes, Theocr. Id. 1, 38, a τὸ κοῖλον, aut ἡ κυλὰς, cavitas illa sub inferioribus oculorum palpebris.

οἰδήμα, ατος, τὸ, vide sequens.

οἶδμα, ατος. τό. (Οἴ) tumor, intumescentia. est per syncopen pro οἴδημα. ποταμὸς, οἴδματι θύων, intumescentia aquarum furens, Φ, 234. Ψ, 230, de mari, quando altos fluctus volvit a vento.

οἰέη, ἡ, οἰείη, ἡ, vide sub ΟΙ'Σ ad finem, et ΜΗ͂ΛΟΝ.

οἰέτης, εος. ὁ ἡ. (Ἔω) est ὁμοέτης, ὁμόχρονος. æqualis, ejusdem ætatis, *von einerley alter und jahren, (of the same age.)* ab ὁμοῦ deberet esse ὁμοέτης, sed per syncopen est ὀέτης, et ob metrum οἰέτης, cum spiritu leni ionice. recentiores scribunt ὀετής. cum acuto in ultima ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας, ejusdem pili, ejusdem ætatis, et in dorso ad perpendiculum pares, Β, 765, de equabus duabus.

ὀϊζυρὸς, ὰ, όν. (Οἴ) laboriosus, ærumnosus, miseria adfectus. ὁ θρήνων ἐπάξιος, lamentis dignus. ἄμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων, simul et celeris fati et laboriosus es supra omnes alios, Α, 417. ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο, sperantes se cessaturos a misera pugna, Γ, 112. γίνεται Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, Ν, 569, ferrum fit grave miseris mortalibus in prœliis. et miseratur ibi poëta sortem humani generis maxime in bello. nihil enim apertius insaniam humani generis, vel potius obnoxiam insaniis paucorum conditionem ejus, loquitur quam bellum. πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ, γ, 95. δ, 325. et 197, τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι, nimirum defleri post mortem: quod unicum miseriæ perlatæ præmium ne contingit quidem omnibus. οὕτω παύσατο ὀϊζυροῖο γόοιο, ab ærumnoso luctu, θ, 540, *vom kläglichen seufzen, (from painful grief.)* ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος, υ, 140. ὀϊζυραὶ νύκτες, gemituum plenæ noctes, λ, 181. ν, 337, π, 38. οὔτι ἐστίν που ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς (homine) πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει, nihil usque est miserius, ex omnibus quotquot animalia spirant repuntque super terra, Ρ, 446. deberet scribi ὀϊζυρότερον, nam syllaba ζυ est longa, sed hanc regulam negligunt poëtæ ex usu Ionico. cæterum ὀϊζυρὸς est idem fere quod δύστηνος, coll. 445, quod fit a στενάζειν, sicut illud ab ὀΐζειν i. e. θρηνεῖν. φησί, σοὶ ἄνδρα παρεῖναι ὀϊζυρώτατον ἄλλων τῶν ἀνδρῶν, οἳ— ε, 105, dicit apud te esse et morari virum, laboriosissimum et ærumnosissimum aliorum illorum virorum, qui ad Trojam fuerunt.

ὀϊζὺς, ύος. ἡ. (Οἴ) miseria, ærumna, gemitus: status laboriosus et gemituum plenus. *noth, mühseligkeit, (pain, affliction:)* ἡ ἀξία θρήνων κακοπάθεια. est ab ὀϊζύω, quod ab οἴζω, ah! dico: et id ab οἴ. φαίην κεν φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι, Ζ, 285, putarem sane, cor meum obliturum esse ingratæ miseriæ, *so, dächt ich, könnte mein herz seines ungemachs vergessen, und nicht mehr seufzen, (thus, thought I, my heart may forget its afflictions, and cease to mourn.)* conf. ἄτερπος. τοὺς μὲν ἔα πόνον τ' ἔχειν καὶ ὀϊζὺν, Ν, 2, illos quidem Trojanos et Græcos, sivit habere laborem et ærumnam. οὐ θὴν οἰοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς ἡμῖν, Ξ, 480, *wir werden ja doch wohl nicht alleine immer lauter noth haben, (we alone surely shall not be overwhelmed with affliction.)* σὺ, Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν συνέχεας (confudisti, irritum fecisti) Ἀργείων, Ο, 365, multos toleratos labores et miserias. ἐπεί με ἔμνησας ὀϊζύος, ἣν ἀνέτλημεν. quandoquidem me recordari facis ærumnæ, quam pertulimus, γ, 103. αἲ γὰρ ποθὶ Ζεὺς παύσῃ ὀϊζύος, δ, 35, utinam Jupiter nos quiescere faciat a miseria. et 812, καί με κέλῃ παύσασθαι ὀϊζύος, et me jubes cessare a luctu, i. e. consolaris. ἔνθα οἱ αἶσα ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, ἥ μιν ἱκάνει, ε, 289, ibi ei fatale est effugere magnam metam ærumnæ, quæ eum pressit, vel, quæ ei destinata fuit. ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ πολλῇ, certe enim conflictaturus eram adhuc cum multa miseria, η, 270. et 211, ὀχέοντας ὀϊζὺν, portantes ærumnam: et ibi ἀνθρώπων pertinet ad præcedens οὕστινας, respicitque sequens τοῖσιν, i. e. τούτοις. πόνον τ' ἐχέμεν (ἔχειν) καὶ ὀϊζὺν, θ, 529. ἀλλ' αἰεὶ ἔχων ὀϊζὺν ἀλάλημαι, sed vagor, semper habens miseriam, λ, 166. et 619, ἀλλ' ὀϊζὺν εἶχον ἀπειρεσίην, ærumnam infinitam; inquit umbra Herculis. *unendliche noth, (endless misery.)* οἵπερ ὀϊζὺν δὴν ἔχομεν, qui ærumnam diu habemus, ξ, 415. ὅτι με ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς, quod me quiescere facis ab errore et miseria gravi, ο, 341. ὁμὴν δ' ἀνεδέγμεθα ὀϊζὺν, eandem pariter sustinuimus ærumnam, ρ, 563, ego et Ulysses: et id nunc dicit verissime: nam loquens id ipse erat Ulysses personatus. θεοὶ καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὀϊζὺν, υ, 196. θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, ψ, 210.

ὀϊζύω, f. ύσω. (Οἴ) lugeo, gemo præ mœstitia, miser sum, in miseriis versor. pro οἰζύω. notat in genere κακοπαθεῖν, et est a particula lugendi et exclamandi οἴ. proprie notat gemere, θρηνεῖν, *seufzen und klagen, (to sigh and groan,)* plorare. αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, perpetuo apud eum plora, Γ, 408, ut notentur mala servitutis miseræ. ἧς εἵνεκα ὀϊζύομεν κακὰ πολλὰ, cujus causa misere exantlamus mala multa, Ξ, 89. ὅσα κεῖνος ὀϊζύσας ἐμόγησε ἀμφ' ἐμοὶ, δ, 152, quot mala ille gemens cum magno labore exantlavit propter me. sic et fere, ψ, 307, ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε.

οἴζω, vide sub ὀϊζὺς, et ὤ μοι.

οἰήϊον, ου. τὸ. (Οἴω) clavus, gubernaculum. ionice pro οἰάκιον, ab ὁ οἴαξ. i. e. πηδάλιον. nec est deminutivum, sed derivativum. οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον (pro, καὶ οἱ εἶχον) οἰήϊα νηῶν, Τ, 43, gubernatores (nam id prius οἱ est articulus, accentus autem, quem sustinet, est ab enclitica τε) et qui habebant gubernacula navium; vbi per posteriorem phrasin explicantur tantum οἱ κυβερνῆται, qui sint. τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι, paululumque aberat, quin ad extremum clavum pervenisset saxum conjectum, ι, 483, coll. 482, προπάροιθε νεὼς, ante navem. ubi oritur quæstio, quomodo potuerit saxum, conjectum ante navem, et quod suo in aquis facto motu navem retro impulerit, pervenire pæne ad clavum, qui est in posteriori navis parte? hinc critici quidam prisci cum asterisco simul ὀβελίζουσιν hunc versum; ut asteriscus quidem sit signum boni versus in se, sed obelus signum positi non suo loco. contra versum 540, ubi eadem sunt verba, solo asterisco notant, ut bonum et suo loco positum. sed et in priori versu videtur sanatio locum habere, si imagineris, Ulyssem *convertisse* navem inter alloquendum, ne progrederetur interim ulterius; et sic primum quidem saxum cecidisse *ante* navem, si *destinationem* ejus spectes, quia navis eo volebat ubi saxum deciderat; simul tamen, ob *constitutionem* præsentem navis, tetigisse saxum pæne clavum extremum, eumque confregisse: deinde vero, rursus navi ad cursum suum restituta, alterum saxum etiam pæne ad eundem clavum pertigisse. ἐπεὶ νηὸς οἰήϊα νωμᾷς, quandoquidem clavum torques et administras, μ, 218.

οἴηξ, ὁ, vide ὁ οἴαξ, et sub πηδάλιον.

οἴκαδε, (Χάω) adverb. domum. idem ac οἰκόνδε. et hoc est communius; οἰκόνδε poëtis magis placet. sic, φυγήνδε et φύγαδε, in fugam. οἴκαδ' ἱκέσθαι, in patriam venire, Α, 19. Ι, 414. domum redire, Ω, 287. ἴμεν, ire domum, Α, 170, 179. Ρ, 155. ἀϋτὴ ἱεμένων οἴκαδε, clamor cupientium redire in patriam, Β, 154. ἄγεσθαι, Γ, 72, 404. νοστεῖν, Δ, 103. Σ, 60. 90, 441. δοῦναι πάλιν, Η, 79. Χ, 342. νεώμεθα, Π, 205. β, 176, 179, 343. γ, 160, 233. δ, 520. η, 188, 326. θ, 466. ι, 261, 530. κ, 35, 42. λ, 131, οἴκαδε ἀποστείχειν, et ψ, 219. ν, 132, 169. ξ, 165, 280. ο, 177, 430, 435. π, 370. ἀλλά σε δαίμων οἴκαδε ὑπεξαγάγοι, at te deus in domum tuam ex hac societate bonis modis educat, σ, 146. 407, in domos vestras. 418. τ, 258. Py. 4, 188. Ne. 3, 110.

οἰκεία, ἡ, vide sub πατρίς.

οἰκεῖος, εία, εῖον. (Χάω) domesticus, proprius. τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει πάντα ὁμῶς, Ne. 1, 82, nam proprium cujusque malum premit et adfligit quemque statim: nam ob alienum luctum cor celeriter sanatum est. οἰκείων παρέσφαλε καλῶν, a propriis bonis aberrare facit, Ne. 11, 41. παρὰ οἰκείαις ἀρούραις, apud propria arva, Ol. 12, 28.

οἰκέτης, ὁ, vide sequens.

οἰκεύς, έως. ὁ. (Χάω) domesticus, particeps domus, ὁ ἐν οἴκῳ. notat apud poëtam, quemvis in eadem domo versantem, sive servus sit sive liber, sive cognatus sive alienus. sic et οἱ οἰκέται (qui et οἰκῆται) non semper sunt servi apud antiquos, sed in genere omnes οἱ κατ' οἰκίαν. γοῶσα φίλους οἰκῆας ἐγείρῃ ἐξ ὕπνου, lugens suos domesticos excitet e somno, Ε, 413, ubi est circumlocutio luctus nocturni ex desiderio intolerabili. ὄφρα ἂν ἴδωμαι οἰκῆας (ionice pro οἰκίας) ἄλοχόν τε φίλην καὶ υἱόν, ut videam domesticos meos, *(die meinigen,)* *(my family.)* conjugemque meam et filium, Ζ, 366, ubi prius potest esse totum, quod deinde sequuntur partes: sed præstat tamen, in genere intelligi de tota familia et cognatis, quibus adduntur duæ præstantissimæ partes. τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, ρ, 533, omnes in domo, cujuscunque sint conditionis. sed, οἰκῆϊ ἐοικὼς, servo adsimilatus, δ, 245. οἰκήων, οὓς ἐκτήσατο, servorum et operariorum, quos comparaverat sibi, ξ, 4. et 63, οἷα ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος, qualia suo servo herus benignus, sc. dare solet. μήτι τις οἰκήων, nec aliquis domesticorum in genere, π, 303. sic alibi: χρηστὸς (benignus) εἰς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας, *gegen die sclaven und alle hausgenossen, (to the slaves and all the domestics.)*

οἰκέω, f. ήσω. (Χάω) habito, domum vel domicilium habeo, *ich wohne, habe aufenthalt, (I dwell, reside.)* ᾤκεον ἐν Πλευρῶνι, Ξ, 116, habitabant ibi. ὑπωρείας ᾤκεον Ἴδης, Υ, 218, inhabitabant radices Idæ. οἰκέομεν ἀπάνευθεν ἐν πόντῳ, habitamus longe ab aliis hominibus in ponto, ζ, 204. ᾤκει γὰρ ἐν ἄλσεϊ, ι, 200. et 400, ᾤκεον ἐν σπήεσσι. τριχθὰ δ' ᾤκηθεν, pro ᾠκήθησαν, in tres partes divisi habitare facti sunt, Β, 668, distincti erant habitationibus in tres tribus. οἰκέοιτο πόλις Πριάμου, habitetur Troja, Δ, 18, *mag bewohnet bleiben, (may continue to be inhabited.)* οἰκεῖ πόλιν, Ne. 7, 13. οἰκέοντι pro οἰκεοῦσι, Py. 10, 67. ᾤκει, Py. 3, 61. ᾤκησαν, Ne. 3, 23. οἰκίων, Ne. 7, 95. ἕδος, Ist. 1, 43, inhabitans sedem ejus urbis. Ὀγχηστὸν, Ist. 4, 33. οἰκέοντας, Py. 11, 96. οἰκεῖν Ἀλφεὸν, Ol. 6, 56. τὸ, Py. 9, 15. Ne. 7, 69. (ἐν) οὐρανῷ, Ne. 10, 109.

οἴκημα, ατος. τό. (Χάω) habitaculum, *die wohnung, (habitation:)* in specie, conclave, *das zimmer, (a chamber, apartment.)* Plato in Theage, circa finem: ἐν τῇ αὐτῇ μόνον οἰκίᾳ, μὴ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ οἰκήματι. confer illum locum Platonis. ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Ol. 2, 16, sacrum tenuerunt habitaculum Fluvii, i. e. urbem Acragantem ad fluvium ejusdem nominis sitam; quæ erat sacra Proserpinæ, eique a Jove εἰς τὰ ἀνακαλυπτήρια donata, i. e. muneri, cum nova nupta primum retecta facie inter viros appareret. cæterum urbs aut locus quivis, fluvio cognominis, solebat dici domus illius fluvii. sic Horatius de luco ad fluvium Albuneam, Lib. 1. Od. 7, versu 12. nisi potius ibi alveus, vel ipsa scaturigo, sic dicitur *domus fluvii.*

οἰκίδιον, τὸ, vide sub οἰκίον.

οἰκίζω, f. ίσω. (Χάω) habitare facio, colloco in habitationem. τὴν Θήβην ᾤκισεν παρὰ Δίρκῃ, condidit eam urbem ad Dircen, Ist. 8, 44.

οἰκίον, ου. τό. (Χάω) domus; habitatio; conclave. nomen generale habitationis et receptaculi. idem ac οἶκος. non enim deminutivum; qualia apud poëtam sunt nulla: sed παρώνυμον et derivativum. etiam in prosa usitatum, *eine wohnung, ein haus, (a dwelling-house, a house.)* quæ a recentioribus pro deminutivis sunt posita, non ideo etiam apud poëtam antiquissimum et accuratissimum sic exstant. sic τὸ θηρίον non est deminutivum, nec τὸ ἴχνιον, nec τὸ ἀργύριον; sed οἰκίδιον, ἀργυρίδιον, et ejusmodi, sunt deminutiva. περὶ Δωδώνην οἰκία ἔθεντο, Β, 750, habitabant circa Dodonam. ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων, ad viam publicam habitans, Ζ, 15, ubi sermo est de viro hospitali et benigno, omnes libenter excipiente. sed de vespis est Π, 161, ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίοντας, i. e. φωλεὸν, quem alibi vocat κοῖλον δόμον. Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων, in urbe Hyla habitans, Η, 221. Κορινθόθι, in Corintho, Ν, 664. Ἀβυδόθι in Abydo, Ρ, 584. Ἑλλάδι, in Hellade, Π, 595. Ἰθάκῃ ἔνι, δ, 555. et 798, Φεραῖς ἔνι Σάμῃ, υ, 288. Ἰθάκῃ, ω, 104. σφῆκες ἠδὲ μέλισσαι οἰκία ποιήσονται (facere solent) ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ, οὐδὲ ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, Μ, 167. et 221, αἰετὸς ἀφῆκε τὸν δράκοντα, πάρος φίλα οἰκία ἱκέσθαι, aquila omisit draconem ex unguibus in aëre, antequam ad nidum suum pervenisset. ergo et de avibus τὸ οἰκεῖν poni solet, et de avibus marinis, e. c. ὁ κύματα οἰκῶν ὄρνις, qui in fluctibus nidificat. proprio nomine nidus avium dicitur ἡ καλιά. sic de aquilis, δεξιὼ ἤϊξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν, β, 154, ad dextram avolarunt ad nidos et civitatem suam: ubi nidi isti magnifice vocantur πόλις, quia sunt aves regiæ, et aquilæ sic dicuntur revertisse, in signum, Ulyssem et Telemachum libere usuros postea rebus suis. διὰ vero habet emphasin: nam non statim resident tales aves in nido, sed ante per regionem ejus se crebro circumagunt. ἐν Πανοπῆϊ οἰκία ναιετάασκε, Ρ, 308. μὴ φανείη οἰκία σμερδαλέα, εὐρώεντα, ne appererent oculis omnium habitationes horribiles, sentæ situ, inferorum, Υ, 64, ubi perridiculum esset id nomen de tam capaci habitatione positum, si esset deminutivum; et poëta potius δώματα scripturus fuisset: sed nomen δώματα tribuit τοῖς ἄνω θεοῖς Ἡφαιστοτεύκτοις οἴκοις, non vero inferis. οἰκία μητρὶ δοῦμεν ἔχειν, ubi de domo regia sermo est, β, 335. π, 385. ut Penelope ibi resideat, et ut novus maritus ejus sit rex. Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ἔχοντα, habitantem ibi, habentem domicilium, ι, 505, 531. ὅθι Ἠοῦς οἰκία καὶ χοροί εἰσι, μ, 4, i. e. quæ valde lucida est et jucunda, in opposito ad loca tenebricosa ᾅδου, ex quibus jam redibat. ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκία ἔνειμαν, ξ, 210, mihi valde pauca dabant, et ædes attribuebant. οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα, et ædes prope ad meas ædificatas, φ, 215, pollicetur Ulysses servis fidelibus, si se adjuvent in pugna contra procos.

οἰκίσκος, ὁ, vide sub οἶκος, prope finem.

οἰκιστὴρ, ῆρος. ὁ. (Χάω) conditor urbis vel regionis, qui facit ut habitetur. τῆς χθονὸς, i. e. Rhodi insulæ, Ol. 7, 54. κλεινὸς, inclytus conditor, Py. 1, 59. οἰκιστῆρα Λιβύης, Py. 4, 10.

οἴκοθεν, (Χάω) adverb. inde a domo, *von hause, (from home.)* it. de meo, de proprio, *vom eigenen, (of my own.)* ἔτι οἴκοθεν ἄλλα ἐπιθεῖναι, adhuc alia de meo addere, Η, 364. et 391, de suo. δέπας, ὃ οἴκοθεν ἦγεν ὁ γέρων, Λ, 691, poculum, quod a domo secum portavit senex, *das er von hause mitgebracht, (which he brought from home:)* ut non ex præda Trojana fuisse indicetur, sed quod πλούσιος ὁ γέρων ἀνέκαθεν (ex longo tempore) ἐκ προγόνων fuerit. innuitur simul artificium et sapientia Græcorum, ut in Troade tam artificiosa reperiri non queant. οἴκοθεν ἄλλο ἐπιδοῦναι, Ψ, 558, coll. 592. οἴκοθεν, i. e. per proprias virtutes, Ol. 3, 79. οἴκοθεν οἴκαδε, e patria materna ad paternam, Ol. 6, 167. sic et Ol. 7, 6, e domo soceri in domum suam. (κατὰ) τὸ οἴκοθεν (quod attinet rem e domo sua ortam) ἀντία (neutrum plur. adverbialiter, i. e. οὐκ εὖ) πράξει, adversa fortuna utetur, Py. 8, 72. ut ergo τὸ οἴκοθεν, privatum, opponatur τῷ δημίῳ, publicæ rei. μάτευε, ex propriis inquire, Ne. 3, 53, i. e. ex propriis factis alicujus. ὁδὸν λόγων, Ne. 7, 76, materiam celebrationum in propria familia partam, et inde ortam. στείχειν, a domo proficisci, Ne. 9, 46. Ist. 4, 19, inde usque a domo.

οἴκοθι, (Χάω) adverb. in domo, *im hause, (in the house.)* ὡς βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, ut ictum etiam in domo sua concoquendum habeat, i. e. ut vulnus etiam domi suæ diu curandum aut tolerandum habeat, Η, 513. τοιαῦτα αὐτῷ κεῖται, talia ei in domo sua reposita

sunt, φ, 398. σ, 237, an tales vestes in domo sua habere solitus sit.

οἴκοι, (Χάω) adverb. Atticum. domi, *zu hause, (at home,)* quod et ἔνδον dicitur. βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, A, 113. οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μὲ ἤλθετε κηδήσοντες, inquit Priamus ad intempestive accedentes ad se cives nobiliores, Ω, 240, non etiam vobis domi est luctus, quod acceditis ad me curandum? οὐκ ἔχοντες πένθος, ἐμὲ παραμυθεῖσθε; vel et, ἐμοὶ συμπαθήσοντες ἥκετε, οὐχὶ δὲ ἕκαστος ἴδιον ὀρίζεται πένθος τὸν θάνατον Ἕκτορος; et vult, ut quisque domi suæ lugeat Hectorem, non apud regem. θεαὶ μένον αἰδοῖ οἴκοι ἑκάστη, deæ remanebant ex pudore domi quæque, θ, 324, *blieben aus schamhaftigkeit zu hause, (staid at home out of modesty,)* nec ibant ad spectandum Martem cum Venere colligatum. ἄκοιτιν εὕροιμι, uxorem inveniam domi, ν, 42. μητέρα, ο, 15. et 178, ἤδη, domi jam est, et in patria. sic, ἔσαν, α, 12, erant domi suæ. οἴκοι, Py. 4, 76. 8, 92. Ne. 2, 35. 5, 83.

οἰκόνδε, (Χάω) domum, *nach hause, (at home.)* ponitur adverbialiter. κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε, decubituri domum ibant, A, 606, ubi conf. θεοί. sic, α, 424. γ, 396. η, 229. ν, 17. φεύξονται, B, 158. et 354, νέεσθαι. Γ, 390. Δ, 180. Z, 189, 365. Ψ, 229, coll. 194, seqq. Ω, 581. α, 17. et 317, δῶρον οἰκόνδε φέρεσθαι. et 360, πάλιν οἰκόνδε βεβήκει, coll. 362, retro ivit ad conclave suum. δ, 261, ἄψ. ὅς κέ σε οἰκόνδε ἀγάγηται, ζ, 159, qui te sponsam suam domum suam duxerit. καλέσας, vocans me domum suam ad convivium, λ, 409. ξ, 87. π, 350. φ, 354, *in ihr zimmer, (to her apartment.)* sic et ψ, 292. ω, 417.

οἰκοπορεῖα, τὰ, vide sequens prope finem.

οἶκος, ου. ὁ. (Χάω) domus, *ein haus, (a house;)* habitatio, *eine wohnung, (a dwelling;)* conclave, *ein zimmer, (an apartment.)* est nomen generale habitationis et receptaculi; ab ἔχω, habeo, teneo; a quo ὁ ὄχος et οἶκος. ponitur sæpe etiam ut continens pro contento, ut notet rem familiarem, et familiam ipsam. οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, O, 498, ubi utrumque fere idem, domus et patrimonium integrum. μέλλεν μέν ποτε οἶκος ὅδε ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων εἶναι, ubi ἔμελλεν εἶναι est pro ἦν, α, 232, erat quidem aliquando domus hæc opulenta et nobilis. et 251, οὗτοι δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, isti vero absumunt edendo rem meam. coll. 248, τρύχουσι δὲ οἶκον, atteruntque rem. οὔτ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε, neque jam res mea perit aliquo bono modo, β, 64. ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, δ, 318, res familiaris mea comeditur, et pingues res rusticæ meæ pereunt, i. e. pecora mea opima. αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, et celeriter opes meæ augebantur, ξ, 233, et hinc oriebatur reverentia mei. αὐτὸν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι, ρ, 408, eum tres menses procul a se removeret domus hæc; ubi suaviter de ædibus dicitur quod sint prohibituræ eum a se. οἶκος μέν σοι ὅδε ἐστὶ, γυνὴ δέ σοι ἥδε ἐν οἴκῳ, ædes quidem tuæ istæ sunt, et uxor tua ista est in domo, υ, 34. et 265, οὐ δήμιός ἐστιν οἶκος ὅδε, ἀλλ' Ὀδυσῆος, non publicæ sunt hæ ædes. ἔνθα αὐτῷ ἦν, ibi erat ei habitatio, ω, 207. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου, Ω, 471, ubi de tabernaculo in castris. et 572. οἴκοιο θύραζε, ex tabernaculo exiit celeriter. ἄναξ οἴκου, herus, α, 397. ἀπερχομένη οἴκου, si excedit domo, β, 136. οὐ σύγε ἂν, ἐξ οἴκου, σῷ ἐπιστάτῃ οὐδὲ ἅλα δοίης, ρ, 455, non tu sane ex re tua roganti te ne salem quidem dares. et 538, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι, qualis ille erat damnum a domo arcere. οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν, τ, 23, domus curam habere et possessiones custodire. et 161, ἤδη γὰρ ἀνὴρ, οἷός τε μάλιστα οἴκου κήδεσθαι, jam enim vir est, et maxime potest curam domus gerere. et 572, ἥδε ἠὼς ἀποσχήσει με οἴκου, hic dies separabit me ab hac domo. φήμην ἐξ οἴκου προέηκε γυνὴ, ominosam vocem e domo misit mulier, υ, 105. ἔβησαν, φ, 188, coll. 190. ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, A, 30, in nostra domo. sic et Γ, 233. α, 258. ᾧ ἐνὶ, Z, 500, in sua domo. et H, 127, in qua sedebat ob senectutem. δ, 4. σῷ ἐνὶ, in tua habitatione, ι, 478, ubi τὸ σπήλαιον Cyclopis sic vocat. ὅ (ὅτι) μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ, quod mihi malum incidit in domum meam, β, 45. et 186, σῷ (ἐν) οἴκῳ δῶρον ποτιδεχόμενος, tua in domo donum exspectans ab eo: nisi potius est dativus commodi, tuæ domui donum. ᾧ οὐ πολλὰ ἐνὶ, cui non sunt multa domi, γ, 349. ὅσα κειμήλια ἐν ἐμῷ, δ, 613. ο, 113. ᾔδεε τὸν οἶνον οὔτις δμώων ἐνὶ, ι, 206, noverat istud vinum nullus servorum in domo. et 535, εὕροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ, inveniatque calamitates in domo sua. sic, δήεις, invenies, λ, 114. et 189, εὕδει ὅθι δμῶες ἐνὶ, dormit ibi ubi servi sui domestici. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ, ν, 61. χῆνα ἀτιταλλομένην ἐνὶ, ο, 174. et 374, ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν. et 416, πατρὸς ἐμεῖο ἐνί. πῶς τὸν ξεῖνον ὑποδέξομαι οἴκῳ, π, 70, ubi deest ἐν. coll. 121. αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματα ἀκήρατα κεῖται ἐνὶ, ρ, 532, ipsorum enim copiæ intactæ jacent in domo eorum. ἐν ἀλλοτρίῳ οὐ χρὴ γοῶντα ἧσθαι, τ, 119, in aliena domo non decet flentem et gementem sedere. et 314, οὐ σημάντορές εἰσιν ἐν, non rectores sunt. et 514, ἐνὶ, in conclavi meo. et 598, τῷδε ἐνὶ, in hoc conclavi, *in diesem saale, (in this hall.)* πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε ἐνὶ, in domo nostra, υ, 129. et 171, ἐν ἀλλοτρίῳ ἀεικέα μηχανῶνται. ξεῖνον κατέκτανε ᾧ ἐνὶ, φ, 27. et 353, τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ ἐνὶ, hujus enim potestas est in domo. πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ, ψ, 57, omnes punivit sua in domo. ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Z, 490, ubi sic dicit Hector ad conjugem in publico stantem; at in domum iens tua opera cura; quæ opera 491 enumerantur. eadem verba sunt Telemachi ad matrem, stantem in conclavi magno, ubi proci epulabantur, α, 356, coll. 362, 330, ut appareat per οἶκον intelligi h. l. habitationem mulierum in domo magna. in genere commendatur fœminis τὸ οἰκουρεῖν, servare domum: et hinc sunt τὰ οἰκούρια, i. e. οἰκοφυλάκια, τὰ ὑπὸ μητέρων παιδίοις ὑπολειπόμενα παίγνια, si matres dant pueris infantibus domi manentibus crepundia, quibus lusitent, ne absentia matris moveantur. τῶν ἥν κε ἐθέλῃ ἀγέσθω πρὸς οἶκον, harum filiarum quam voluerit, ducat domum et habeat uxorem, I, 147, 289. πολὺ μεῖζον, (κακὸν) ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαρραίσει, β, 48, multo majus malum, quod certe celeriter domum omnem funditus destruet. et 52, 226, ἐπέτρεπεν αὐτῷ οἶκον ἅπαντα, commendavit ei proficiscens. et 238, κατέδουσι βιαίως οἶκον Ὀδυσσῆος, comedunt violenter rem familiarem ejus. ἀπώλεσα οἶκον εὖ μάλα ναιετάοντα, δ, 95, amisi domum valde bene habitatam; inquit Menelaus, loquens tecte de rapta sibi Helena, una cum multis opibus quas illa secum extulerat: et sequens ὧν, 97, respicit, non hæc solum πολλὰ, 96; sed præcipue illa κτέατα, 90, 93 memorata. et 476, ἱκέσθαι ἐϋκτίμενον, venire domum bene ædificatam. ἐς ὑψόροφον, alte contectam, i. e. altam, ε, 42. κ, 474. σοὶ δὲ θεοὶ ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν, inquit Ulysses supplicans ad virginem regiam, ζ, 181, tibi vero dii largiantur virum et domum et concordiam, coll. 183, ut per domum intelligatur familia, ex liberis et re familiari reliqua constans. ὅσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσι, η, 68, *so viel als hausmütter und hauswirthinnen sind, (so many as are housewives, mistresses of families.)* et 314, οἶκον δὲ ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην σοὶ, inquit rex Alcinous ad Ulyssem, offerens ei filiam suam modeste. πίονα ναίει, ι, 35, pinguem domum habitat. ἔδωκεν οἶκόν τε, ξ, 64, dedisset domum et portionem agri. et 141, οἶκον, ὅθι πρῶτον ἐγεινόμην, ubi natus sum. et 167, ἐλεύσεται, domum veniet, *wird nach hause-kommen, (will come home.)* et 318, ἦγεν ἐς, duxit eum fatigatum in domum suam. κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν ὅς κεν ὀπυίοι, ο, 21, illius vult domum et rem augere, cui est in matrimonio; et sermo est de vidua ad nuptias secundas transeunte, quæ priores liberos suos negligit. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες οἶκον ἐμὸν, π, 128. et 431, τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, illius nunc rem familiarem absumis, nullo pretio restituto pro absumtis; τὰ ἐν οἴκῳ: ut positum sit τὸ περιέχον pro περιεχομένῳ. καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν, ρ, 419. σ, 75. et 195, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, i. e. in domo opulenta. οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν ἀνδρὸς ἀριστῆος, φ, 332. ἐμοὶ κατεκείρετε οἶκον, χ, 36. οἶκον ἱκάνεται ὀψέ περ ἐλθὼν, domum redit etsi sero rediens, ψ, 7, 27, 36, 108, coll. 259. ἴομεν προτὶ οἶκον, ω, 357, coll. 360, 361. μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, P, 738, minuunturque ædes per fulgorem magnum, i. e. conflagrant ædes alia post aliam flamma maxima. pluralis iste scribitur cum circumflexo, at adverbium Atticum οἴκοι cum acuto. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, per vices in domibus vestris, α, 375. β, 140, *da ihr das schmausen in euren häusern reih um gehen lasset, ein kränzchen haltend, (give entertainments in your houses by turns.)* ἐδείματο οἴκους, ζ, 9. ἐκ δὲ νέκυς (pro νέκυας) οἴκων φόρεον, ω, 416, corpora mortua ex ædibus portabant ad sepeliendum. circa οἴκους novit Homerus πολυτέλειαν, *kostbarkeit, (costliness,)* etiam apud heroas. exemplo sit domus Menelai, δ, 72—75. et Alcinoi, η, 82—96. ab οἶκος est ὁ οἰκίσκος, ædicula, etiam cavea ad adservandas aves. τὰ οἰκοπορεῖα sunt τὰ κατ' οἰκίαν σκεύη, *hausgeräthe, (furniture.)* ὁ οἰκόσιτος est ὁ οἴκοθεν (i. e. τὰ ἑαυτοῦ) ἐσθίων, ἢ, μισθωτὸς τρέφων ἑαυτὸν, *der sich selbst beköstigen muss und nicht vom lohn herrn gespeiset wird, (one who is obliged to board himself, and is not fed by his master.)* ὁ οἰκουρὸς δράκων est φύλαξ τῆς Πολιάδος, vel, ἐν τῷ ναῷ τῆς Πολιάδος (Palladis) διαιτώμενος, qui et scribitur οἰκεῦρος. οἱ ἄγροικοι sunt qui procul urbe negotiisque urbanis ruri vivunt, ut Laërtes, Eumæus, alii; et horum οἴκησις vocatur ἡ ἀγροικία: sed ὁ ἀγροῖκος est, ἀπαίδευτος, *ungezogen, grob, (rude, unmannerly;)* et hinc fit substantivum ἀμφίβολον, ut ἡ ἀγροικία possit etiam esse ἡ τοῦ τοιούτου φαύλη ἕξις. πάντας ἐν οἴκῳ, Ol. 6, 81. οἶκον τρισολυμπιονίκην, Ol. 13, 2, et additur ἥμερον ἀστοῖς, ξένοις τε θεράποντα, domum quæ est civibus comis, hospitibus ministrans. sic, ἅμερον κατὰ οἶκον, Py. 1, 137, in domo pacifica et leni. τεὸν ταῦτα πορσύνοντα ἄγαν, ista amplificantia domum tuam valde, Py. 4, 268. et 523, ἰδεῖν, videre patriam. τίνα οἶκον ναίοντα, quemnam habitantem ædes, Py. 7, 5. ἕτερον οὔτινα ἀπεφήνατο, aliam nullam domum illustrem fecit, Ne. 6, 42, 44. Θεμιστίου ὀρθώσαντες, Ist. 6, 96. οἴκων πατρίων στάσιν, Ne. 9, 32. χρυσέων ἄναξ, Ist. 4, 102.

οἰκόσιτος, ὁ, vide prope finem præcedentis.

οἰκοτραφὴς, ὁ, vide sub τραπεζεύς.

οἰκότριψ, τρίβος, ὁ, vide sub Τρίβω.

οἰκουρέω, vide sub κομίζω, et οἶκος ad medium.

οἰκούρια, τὰ, vide sub οἶκος, ad medium.

οἰκούριος, ου. ὁ ἡ, (Ὄρω) curam et custodiam domus habens. et in genere, domesticus. οἰκουριᾶν (dorice pro οἰκουρίων) μετὰ ἑταιρᾶν τέρψιας, oblectationes cum sociabus suis domo

immanentibus, Py. 9, 35, et sermo est de nobili virgine, Cyrene, quæ non amabat domi sedere, sed venabatur. notat ergo puellas, rei domesticæ operam dantes, non evagantes: et h. l. fortasse, metri causa, abjecto υ, legi debet οἰκοριᾶν. cæterum genitivus pluralis secundæ etiam declinationis, dorice formatur in ιᾶν vel ᾶν, in adjectivis.

οἰκτείρω, f. ερῶ. (Οἴ) miseror. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου υἱὸς, Λ, 813, coll. 814, 817. Ἀχιλλεὺς, Π, 5. Ψ, 534, coll. 535, 536. proprie enim οἰκτείρειν est, λαλεῖν λόγους, οἳ κινοῦσιν εἰς οἶκτον ἤτοι ἔλεον, et tales λόγοι sequuntur ll. cc. deinde et tacite miserari aliquem cogitatione. εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, Ψ, 548. οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, miserans canum caput et mentum, Ω, 516.

οἰκτιρμός, οῦ. ὁ. (Οἴ) commiseratio, misericordia. οἰκτιρμῶν κρέσσων φθόνος, Py. 1, 164, i. e. βέλτιον φθονεῖσθαι ἢ οἰκτείρεσθαι, *besser ists, beneidet als beklaget werden, (it is better to be envied than to be pitied.)*

οἴκτιστος, η, ον. (Οἴ) miseratione dignissimus, maxime miserabilis. est superlativus a substantivo factus. comparativus deberet esse οἰκτίων, ὁ ἡ; sicut a τὸ αἶσχος est αἰσχίων, αἴσχιστος. τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι, Χ, 76. si a canibus senes mortui lacerentur. οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἴδον ὀφθαλμοῖς, μ, 258. et 342, λιμῷ δὲ οἴκτιστον θανεῖν. ὡς (sic) θάνον (moriebatur) οἰκτίστῳ θανάτῳ, λ, 411. κτεῖναί με, ψ, 79. ἀλῶναι, ω, 34. ὅπως οἴκτιστα (adverbialiter neutrum plurale) θάνοιεν, ut maxime miserabiliter morerentur, χ, 472.

οἶκτος, ου. ὁ. (Οἴ) miseratio. est ἐπίτασις τοῦ ἐλέου, quando aliquem valde miseramur et plangimus, οἴ dicendo. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα, commiseratio cepit omnem populum, β, 81. Ἀχαιοὺς, ω, 437, *wurden von mitleiden sehr gerühret, (they were filled with compassion.)*

οἰκτρός, ά, όν. (Οἴ) miserationem ciens, miserabilis. per syncopen pro οἰκτηρός. οἴκτου ἄξιος. οἰκτρὸς, *der beklagenswürdige, (deserving compassion,)* Λ, 242, et poëta, ibi pluribus verbis οἰκτίζεται heroëm juvenem occisum misere. οἰκτρὰ (neutrum adverbialiter) ὀλοφυρομένη, quæ plorabat, ut omnes eam miserarentur, *die erbärmlich klagete, (who lamented piteously,)* δ, 719. sic, ὀλοφυρομένους, κ, 409. τ, 543. ω, 59. τούτων καὶ οἰκτρότερα ἄλλα κήδεα, his etiam miserabiliora infortunia, λ, 380. οἰκτροτάτην ὄπα Πριάμοιο θυγατρὸς, λ, 420. οἰκτρᾶς συμφορᾶς, Ol. 7, 142. οἰκτροτάτῳ θανάτῳ, Py. 3, 73. cæterum habet hæc vox ἀμφιβολίαν. nam notat miserabile in sensu affectuoso, ut his locis vidimus, et ut ponitur, si e. c. Tragicus ciet miserationem justam: ponitur autem et in sensu contemtus pleno, e. c. οἰκτρὸν ἀνδράποδον, mancipium miserum et vile. hinc ὁ Φιλόξενος, homo eruditus, cum legisset ei Dionysius tyrannus tragœdiam a se factam, interrogaretque qualia ei ista viderentur; οἰκτρὰ, respondit: nolens apertius neque laudare, neque reprehendere: idque tyrannus, placens sibi, non intellexit.

οἰκωφελία, ας. ἡ. (Ἔλω) cura domum et rem familiarem augens. *gute wirthschaft, (good management.)* ab, οἶκον ὀφέλλειν. ἔργον (illud primarium; agricultura nimirum) δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν, οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα, ξ, 223, *die vermehrung des hauses und vermögens, (increase of wealth and property,)* ἡ οἰκουρικὴ οἰκονομία, ἡ οἰκουρία καὶ ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου maxime διὰ γεωργίας: πορισμὸς βίου εἰρηναίου, ἤτοι τοῦ κατ' εἰρήνην κουροτρόφου. quando quis in pace gignit liberos eosque quærendo per operas rusticas victu alit. Vide sub Ὀφέλλω.

οἶμα, ατος. τό. (Οἴω) impetus quo fertur aliquis. est per syncopen pro οἴμημα, et est ab οἴω, fero. minus recte scribitur per spiritum asperum, nisi per usum Atticum. poëtæ nostro Ionico relinquendus est suus lenis, etymo conformis in hac voce. οἶμα λέοντος ἔχων, impetum vehementem leonis habens, Π, 752, *da er wie ein lœwe drauf los gieng, (rushing on with the fury of a lion.)* αἰετοῦ οἴματα ἔχων, aquilæ impetus celeres habens, Φ, 252, ubi male quidam legunt ὄμματα.

οἰμάω, f. ήσω. (Οἴω) impetu feror in aliquid. κίρκος ῥηϊδίως οἴμησε (ruere solet celeri suo volatu) μετὰ πέλειαν, in columbam, *wie der habicht leicht auf eine taube schiesset und stösset, (as a falcon darts and pounces upon a dove,)* Χ, 140. et 308, οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστε αἰετὸς, et irruit conversus vel connitens, sicut aquila; et sermo est de Hectore, coll. 311. sic et ω, 537, de Ulysse. proprie notat, contrahere se paullum ad impetum dandum, ἑαυτὸν συστρέψαντα ὁρμᾶν, si additum est ἀλείς.

οἴμη, ης. ἡ. (Οἴω) via, *ein weg, ein strasse, (a road, a street.)* metaphorice est, deductio ordinatæ narrationis, ἡ διήγησις: etiam ᾠδὴ, cantio, *ein lied, (a song.)* est itidem ab οἴω, fero. ἄειδεν κλέα ἀνδρῶν, οἴμης, τῆς τότε κλέος οὐρανὸν ἵκανε, θ, 74, pro, ἀπὸ οἴμης ἐκείνης, ἧς, canere famas heroum, a narratione illa, cujus tunc fama celeberrima erat. incipiebat enim canere a narratione illa. et 481, οἴμας Μοῦσα ἐδίδαξε, i. e. τὰς ᾠδὰς, cantus et narrationes poëticas Musa docuit eos. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας παντοίας ἐνέφυσεν, nam deus mihi in animum varias cantiones et enarrationes poëticas insevit, χ, 347, ideoque sum αὐτοδίδακτος, i.e. non ab aliis didici cantiones et edidici, sed ipse eas compono. nam alii sunt, qui canunt quæ alii composuere carmina; alii vero qui ipsi sunt poëtæ. ab hac voce est τὸ προοίμιον, quod ante narrationem aut cantionem præcedere solet, præambulum; quod et contracte φροίμιον dicitur. hinc et est ipsa ἡ φόρμιγξ.

οἶμος, ου. ὁ. (Οἴω) semita, via. it. linea directa, series, quæ et in circulum potest circumducta aut curvata esse. θώρηκος δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα χρυσοῖο, εἴκοσι κασσιτέροιο, Λ, 24, quasi ζῶναι, ὁδοὶ, ῥάβδοι ὀρθαὶ, *streifen, (stripes,)* στίχοι. οἶμος ὀλισθηρὸς, via perniciosa, Py. 2, 175, i. e. ratio damnosa, contra stimulum calcitrare. ἐπίκρυφον οἶμον, occultam viam, Ol. 8, 92. ἔγειρε ἐπέων οἶμον λιγὺν, excita carminum viam sonoram, Ol. 9, 72, ubi οἶμος etiam cantum notare videtur, sicut ἡ οἴμη: sed re vera tamen est metaphorice, notans partem aliquam insertam et periodum verborum. βραχύν τινα, Py. 4, 441, viam quandam compendiariam, in opposito ad ἁμαξιτὸν, *ein richtsteig,* in opp. *ein fahrweg, (a foot-path, as contrasted with a carriage-road.)*

οἰμωγή, ῆς. ἡ. (Οἴ) ejulatus, gemitus flebilis. ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ (gloriatio sonora) πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, Δ, 450. Θ, 64, et observa positionem duorum nominum et participiorum; nam posterius participium pertinet ad nomen prius, gemitus clarus pereuntium. κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ, Χ, 409. et 447, κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς. οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε, Ω, 696. οἰμωγὴ δὲ δέδηε, ejulatus accensus est, υ, 353, qualis gemitus incenditur ab iis qui in pugna occiduntur.

οἰμώζω, f. ξω. (Οἴ) gemo, lamentor, ploro, deploro, ejulo factum est verbum ex οἴ μοι, lugentis particula. sicut enim ab ὦ fit ὤζω, i. e. ὦ λέγω: sic fit hoc verbum, pro οἴ μοι λέγω. et notat intentum luctum. factum est ergo verbum κατ' ὀνοματοποιΐαν. Ἀτρείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν, *er seufzete laut, und sahe gegen himmel, (he sighed aloud, and raised his eyes to heaven,)* Γ, 364. sic, Πηλείδης, Φ, 272. ᾤμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα, Κ, 522. Ψ, 178. Ω, 591. δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ, Μ, 162. Ο, 397. ν, 198. σμερδαλέον δ' ᾤμωξε, Σ, 35, de Achille. et ι, 395, de Cyclope. ᾤμωξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν ὑψόσε ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγεγώνει, Χ, 33, 34. et 408, ᾤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατήρ. οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες, Ψ, 12, qui tamen in hoc suo claro ejulatu nihil articulate sunt locuti, sed οἴ et ὤ tantum resonabat. ἦ κε μέγα οἰμώξειε γέρων, Η, 125. γνὺξ δ' ἔριπε οἰμώξας, *er sank in die kniee mit einem lauten seufzer, (he sank on his knee with a deep groan,)* Ε, 68, vulneratus nimirum letaliter. sic et Υ, 417. ἐν κονίαις κάππεσεν οἰμώξας, Π, 290. ὁ δὲ οἰμώξας ἀπὸ πύργου ἔβαινε, de muro descendit, Φ, 529. ἠμείβετό με μύθῳ, cum gravi suspirio respondit mihi, ι, 506. λ, 59. οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνευν, μ, 370, ad deos clamabam. ὅγε οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσιν, σ, 397. sic φεύζειν est, φεῦ λέγειν, quemadmodum οἰμώζειν est οἴ μοι λέγειν. Vide sub ὤ μοι.

οἰνάνθη, ης. ἡ. (Θέω) flos vitis, vel potius, procrescens jam uva. ab οἶνος, et ἀνθέω, progermino, compositum nomen. Ne. 5, 11. οὔπω γένυς ἐφαίνεν τέρειναν, μητέρα οἰνάνθης, ὀπώραν, nondum mentum ejus exhibuit teneram maturitatem, matrem primæ uvæ: ut ὀπώρα sit idem quod ἡ ὥρα, maturum tempus; et οἰνάνθη metaphorice notet barbam jam plene protrusam, primam tamen. nam hypallage Schmidiana h. l. opus non est. sensu proprio οἰνάνθη est apud Eurip. Phœn. 238, i. e. ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων: et ὁ τῆς οἰνάνθης βότρυς est ὁ ἐξ οἰνάνθης προκόπτων βότρυς.

οἰνή, ἡ, vide sub οἶνος, ad finem.

οἰνηρός, ά, όν. (Ὄνω) vinarius. σὺν οἰνηραῖς φιάλαις, Ne. 10, 81.

οἰνήρυσις, ἡ, vide sub δέπας.

οἰνίζομαι, (Ὄνω) vinum peto. sic ὑδρεύομαι est, aquor, aquam peto. et hoc οἰνίζεσθαι est ἄψογον: τὸ οἰνοῦσθαι vero οὐκ ἐπαινετόν. ἔνθεν ἄρα οἰνίζοντο Ἀχαιοὶ, inde igitur vina sua petebant Græci ad Trojam sedentes, Η, 472, collato 467—475, nam permutatione mercium id fiebat: ἀμοιβαῖς γὰρ ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, καὶ οὐ νομίσμασιν. οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε, Θ, 506. et 546, οἶνον οἰνίζοντο, quæ phrasis est Attica.

οἰνοβαρέω, f. ήσω. (Ἄω) sum gravis vino. it. sum aliis gravis ex nimio vino. ἐρεύγετο οἰνοβαρείων, eructabat et convomebat se, vino gravatus, ι, 374, pro οἰνοβαρέων, particip. præsens. κατελέξατο οἰνοβαρείων, decubuerat post haustum nimium vinum, κ, 555. ὁ δ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων, φ, 304, ubi de Centauro ebrio sermo est, qui aliis injuriam faciens sibi ipsi malum peperit. conf. βαρέω.

οἰνοβαρής, έως. ὁ ἡ. (Ἄω) vino gravis. qui, vino largiter hausto, aliis est gravis. οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, Α, 225, ubi notatur rex εὐεπιφόρως ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον, καὶ ἐπονειδίζων, qui eo vitio laborabat, ut vino facile accenderetur ad inique loquendum aut agendum. cæterum ea est libera exprobratio, non a subdito, sed a socio et pari facta: *ungestüm vom wein, (flushed with wine.)* nec est contumeliose dictum, *kein scheltwort, (not used opprobriously,)* sed veritas irato et querenti expressa. conf. ἔλαφος et κύων. nam dicta aut facta, politioribus moribus adversa, in omni Homero quærenda nulla sunt. *man darf bey dem poëten nie was grobes oder pæbelhaftes suchen, (nothing coarse or vulgar is to be found in this poet.)* injustitiam solum, ex nimio vino

oriundam, liberrime notat magnâ injuria adfectus Achilles magnus. est ergo: ebrius, et inde inique agens. Vide sub ὄμμα.

οἰνοδόκος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) vinum recipiens. est epitheton φιάλης, Ist. 6, 58.

οἰνομανὴς, ὁ ἡ, vide sub μαίνω, ad initium.

οἰνόπεδον, ου. τό. (Πάω) solum vineæ, ἀμπέλων γῆ πεδινή. *ein boden zum weinbau, ein weingarten, weinland, (land suitable for the vine, a vineyard.)* accuratiores deducunt ab ἡ οἴνη, vitis, *ein weinstock, (a vine,)* et τὸ πέδον: sicut a τιμὴ est τιμόθεος. et deberet sic esse οἰνόπεδος, ὁ ἡ, adjective, ut pleraque alia. τέμενος, (prædium) τὸ μὲν ἥμισυ, οἰνοπέδοιο, dimidiam ejus partem quod attinet, terræ ad vites ponendas aptæ, I, 575, *halb zum weinbau, (the half adapted to the culture of vines.)* ἑρπύζοντα ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο, α, 193. λ, 192, reptantem per fertilitatem soli viniferi: quibus locis adjectivum satis manifesto apparet. sic et τὸ στρατόπεδον dicitur, locus ubi exercitius consedit, *ein platz zum heerlager, (the site of a camp.)*

οἰνόπεδος, ὁ ἡ, vide supra.

οἰνοπίπης, ὁ, vide sub παρθενοπίπης.

οἰνοπληθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πίλω) vino abundans, vini ferax, *weinreich, (abounding in wine.)* νῆσος Συρίη, εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος, ο, 405, ubi sunt laudes omnes terræ, armento, pecore, vino, frumento, abundantis.

οἰνοποτάζω, f. άσω. (Πίω) vinum poto, frequenter bibo. τῷ ὅγε ἐφήμενος οἰνοποτάζει, ζ, 309, ubi talem vitam virgo regia comparat cum deorum vita. ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν (cum dominis) οἰνοποτάζων, υ, 262, hic nunc adside. βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, principibus pollicebaris ad vinum sedens, Υ, 84, nam vinum fere facit homines gloriosos. dicitur et οἰνοποτέω.

οἰνοποτέω, vide supra.

οἰνοποτὴρ, ῆρος. ὁ. (Πίω) vini potor. ἄνδρας μετὰ οἰνοποτῆρας ἤϊε, Θ, 456, ibat ad magnates, qui sedebant ad vinum.

οἶνος, ου. ὁ. (Ὄνω) vinum. habet nomen ab ὀνέω, juvo, prosum; nam nihil est in rebus humanis *utilius* bono vino ciboque (unde et is dicitur ὄνειαρ, ut videbimus) sicut nihil est *honestius* pecunia, nihil *jucundius* bona fœmina, nihilque *magis necessarium* bona animi corporisque valetudine. Plato, ludens nimirum, τὸν οἶνον compositum esse dicit ab οἴω, puto, et ὁ νοῦς, mens; quasi οἰόνους, quod impleat animum variis opinionibus et spei spectris. conf. Διόνυσος in R. ipse Psalmus favet etymologiæ Græcæ nostræ, Ps. civ, 15, nam ὀνεῖν notat fruendum præbere cum voluptate insigni. Platonica illa etymologia perinde est, ac si quis Germanicam vocem *wein, (wine,)* compositam diceret ex, *weh in, (woe in,) væ intus,* sc. in poculis; quia nimirum ebriosi per vinum sibi multa mala contraherent: idque confirmaret ex Esaiæ V, 11, 22. ἐπίλειβε αἴθοπα οἶνον, supralibabat vinum calidum et generosum, Λ, 462, conf. λείβω. οἶνον εὔφρονα, καρπὸν ἀρούρης, ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, Γ, 246, i. e. τὸν εὐφραντικὸν, lætificantem: et κατ' ἐξοχήν τινα fructum terræ. et 295, οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν, ἔκχεον, vinum ex cratere haurientes poculis, effundebant sc. vinum in libatione et precibus faciendis. nam vinum inerat appositum in grandi cratere, *in einer grossen kanne oder flasche, (in a large pitcher or flagon,)* ex quo infundebatur in pocula. coll. 300, et ἐκχέω. γερούσιον αἴθοπα οἶνον Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται, Δ, 259, principibus dandum generosum vinum principes miscent aqua in crateribus, vel simpliciter, infundunt ex utre in crateres. et 346, ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἠδὲ κύπελλα οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, pocula vini bibere suavis sicut mel est. ἔδουσί τε πίονα μῆλα, οἶνον δ' ἔξαιτον μελιηδέα, vinum eximium dulce, sc. πίνουσι, M, 320, ubi sermo est de principibus, ex publico epulantibus. verbum deest, ex præcedenti ἔδουσι supplendum. σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον, Ξ, 5. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι, οὐ πίνουσι αἴθοπα οἶνον, sc. dii, E, 341, et subintelligendum, ἀλλὰ νέκταρ, conf. ἰχώρ. ἀνδρὶ δὲ (enim) κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, nam viro defatigato robur valde auget vinum, Z, 261, præcedente 260, αὐτὸς ὀνήσεαι αἴκε πίησθα, ipse juvaberis si modo biberis; ubi poëta etymologiam ex more suo innuit per ὀνήσεαι: et mens Hecubæ ibi loquentis est, τὸ τοῦ κεκμηκότος μένος αὔξει ὁ οἶνος μεγάλως, κατὰ καιρὸν προσφερόμενος, in tempore oblatum vinum, sed aliter sentit Hector de vino, 264, μή μοι οἶνον ἄειρε (apporta) μελίφρονα, μή με ἀπογυιώσῃς, ne me enerves; quia ἡ ἄκαιρος πόσις τοῦ οἴνου μελῶν ποιεῖ πάρεσιν, membra facit graviora et quasi exsoluta. Hecubæ sententia est in se bona: sed Hector circumspecte cum vino congrediendum existimat: calidum enim natura et humidum vinum, utile et amicum est senioribus; at in flore ætatis constitutis ἄκρατος οἶνος non semper est utilis. ἄκρατος autem libabatur diis, coll. 266, Διΐ λείβειν αἴθοπα οἶνον χερσὶν ἀνίπτοις, ἅζομαι, vereor. huc accedebat,, quod jam nihil cibi aderat: solum autem, sine cibo prævio aut comite, vinum sumtum a fatigato, non nimis conducit ad robur faciendum. et 258, ὄφρα κέ σοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω, donec tibi affero dulce vinum. οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιεῖν πρὶν λεῖψαι Διΐ, H, 480, ut averterent hac libatione iram Jovis et malum omen, coll. 479. vide et de vino 471—475, ubi de comparando vino sermo est. πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Θ, 232, ebibentes crateras impletos usque ad summam oram vino. et 506, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθαι, et vinum suave petite, *holet wein herzu, (bring hither wine.)* et 546, οἰνίζοντο. et 189, οἶνόν τ' ἐγκεράσασα, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, ubi sermo est de Andromache, quæ equis mariti sui, animi causa, sæpe suis manibus non pabulum modo dedit, sed et vinum iis admiscuit, ut biberent inde si vellent. sic nostri homines sæpe equis suis præbent panem cerevisiæ innatantem: quem cibum potumque equi semel adsueti cupide hauriunt. et Andromachen ipse Hector dicit, sæpe equos priores sic curasse, quam semet ipsum, coll. 188, 190. cæterum ibi, 186, ad ἦν, subintelligendum est κατά. πλεῖαί σοι οἴνου κλισίαι, ὃν νῆες ἠμάτιαι Θρήκηθεν ἄγουσι, I, 71, plena tibi vino sunt tabernacula, quod quotidianæ naves ex Thracia advehunt: nam transmissus ille erat unius diei. et 224, πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας, δείδεκτο Ἀχιλῆα, implens poculum vino, dextra manu apprehendit Achillem, eique sic propinavit, χαῖρε Ἀχιλεῦ, post quæ duo verba bibit, et deinde ulterius locutus est quæ sequuntur. et 485, οἶνον ἐπισχὼν πολλάκι μοὶ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ, ubi de puello sermo, cui in gremio sedenti parens offert cibum et potum. et 702, κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ, μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ, ex his tribus oritur robur. coll. T, 161, πάσασθαι (vesci) σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ, ubi duo tantum memorantur roboris efficientia: nam ἕωθεν ἐδείπνουν οἱ παλαιοὶ, ante labores suscipiendos. et 167, ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, πανημέριος πολεμίζει, per totum diem pugnare potest, coll. 231, s. ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, ἔλειβον Ἀθήνῃ μελιηδέα οἶνον, K, 579. οἴνῳ πραμνείῳ, vino vetusto, Λ, 638, ubi describitur potio mixta caseo caprino et farinis albis: et οἶνος πράμνειος natura est ἐναντιώτατος ταῖς φλεγμοναῖς, quia est παχὺς καὶ πολύτροφος. et 774, εἶχεν χρύσειον ἄλεισον, σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσιν. πίνεσκεν (biberat) ἀπὸ τοῦ δέπαος (ex illa patera) αἴθοπα οἶνον, Π, 226. et 230, ἀφύσσατο αἴθοπα, λεῖβε δὲ οἶνον, ubi duo versus eadem voce finiunt. τοῖσι δ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών, Σ, 545, ubi sermo est de aratoribus, et tangit morem antiquum τῆς τῶν ἀροτήρων θεραπείας δι' οἴνου, ἵνα προθυμοῖντο εἰς ἔργον: sicut nos messoribus nostris largiter præbere solemus potum et cibum. οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, in libatione et precibus, Ψ, 220. et 237, 250, κατέσβεσαν πυρκαϊὴν αἴθοπι οἴνῳ, extinxerunt rogum vino; in funere Patrocli. sic et Hectoris, Ω, 791, non aqua, in honorem herois. hoc ergo semper in funere illustrium hominum factitatum. et 284, Ἑκάβη οἶνον ἔχουσα μελίφρονα χρυσέῳ ἐν δέπαϊ. et 306, λεῖβε δέ. et 641, αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα, per guttur demisi. οἱ μὲν ἄρα οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρι καὶ ὕδωρ, α, 110. πίνουσι αἴθοπα μαψιδίως, β, 57. et 290, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι. et 340, πίθοι, οἴνου παλαιοῦ ἡδυπότοιο, θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, ubi vides laudes vini, quibus vinosus argui possit Homerus, judice Horatio jocante: nam nil inest his verbis, præter descriptionem vini egregii ex re vera. et 349, οἶνον ἐνάφυσσον (infunde) ἀμφιφορεῦσι, ἡδὺν, ὅστις λαρώτατος (qui dulcissimus et lenissimus est) μετὰ τὸν ὃν σὺ φυλάσσεις, inter illum οἶνον quem tu adservas. et 431, στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο. δὸς καὶ τούτῳ δέπας μελιηδέος οἴνου, σπεῖσαι, γ, 46, coll. 40. et 51, ἐνετίθει χερσὶ δέπας ἡδέος οἴνου. et 139, ἦλθον οἴνῳ βεβαρηότες, gravati vino, ebrii. et 332, κεράασθε δὲ οἶνον, miscete aqua. et 391, ἀνεκέρασε (implevit totum) κρητῆρα οἴνου ἡδυπότοιο, ὃν ἑνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξε ταμίη, quod vinum, i. e. cujus dolium. et 460, ἐπέλειβε αἴθοπα. et 479, ἐνέθηκεν ἅρματι σῖτον καὶ proficiscentibus. et 472, οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐν χρυσέοις δεπάεσσι, infundentes. εἰς οἶνον ἔβαλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, de quo vino bibebant, δ, 220—228, 233. et 622, ἔφερον δ' εὐήνορα οἶνον, forte vinum et homines exhilarans. οἶνον ἐρυθρὸν μενοεικέα ἐνθήσω, sc. εἰς τὴν νῆα, ε, 165. et 265, ἐνέθηκε ἀσκὸν μέγαν μέλανος οἴνοιο, ubi μέλας dicitur, qui antea ἐρυθρὸς, quia utrumque est idem; et αἴθοψ sine dubio de eodem colore est intelligendum. ἐνέχευεν οἶνον ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, ζ, 77. κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, infundere, η, 164, coll. 179. et 182, μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. παρετίθει δέπας οἴνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, Θ, 70. et 470, κερόωντο δὲ, et temperabant vinum. ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον, ι, 111, i. e. qui in magnis uvis continetur. et 196, αἴγειον ἀσκὸν ἔχων μέλανος οἴνοιο ἡδέος. et 204, οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα, ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτὸν, ὃν ὅτε πίνοιεν μελιηδέα οἶνον ἐρυθρὸν, ἓν δέπας ἐμπλήσας (τὶς) ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα ἔχευε, ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει θεσπεσίη: τότε ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν. et 163, οἶνος ἐρυθρὸς, coll. 162, μέθυ ἡδύ. et 346, κισσύβιον μέλανος οἴνου, et quia id erat Cyclopis, capacissimum igitur. et 348, οἷόν τι ποτόν. et 353, 354, 358, 359, 360. et 362, Κύκλωπα περιήλυθεν οἶνος φρένας, *nahm ihm den kopf ein, (overwhelmed his senses.)* ἐμεθύσθη ὁ Κύκλωψ, nam biberat re vera ἑξήκοντα κισσύβια tam capacia vini meri, siquidem unum alias, si innoxium esse deberet, miscendum erat viginti partibus aquæ; is autem ter ebiberat id κισσύβιον ingens. et 454, δαμασάμενός με φρένας οἴνῳ, coll. 516. cæterum tale eximium vinum, quod est ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἀποῤῥὼξ, 359, dixit aliquis veterum, Ἀφροδίτης γάλα. cæterum κράσεις ejus πολλαὶ, variæ rationes temperandi illud aqua. quidam miscebant ἴσον ἴσῳ: Hesiodus præcipit tres partes aquæ, unam vini,

alii aliter. sed ista κρᾶσις, qua viginti partes aquæ admiscebantur uni parti vini, plane singularis est, et calidissimi fortissimique vini exemplum. ergo etiam cito obruerunt Polyphemum tria ingentia pocula ἀκράτου τούτου οἴνου, cito exhausta. κρητῆρι ἐν ἀργυρέῳ μελίφρονα οἶνον ἡδὺν ἐκίρνα, ἔνεμε δὲ χρύσεια κύπελλα, κ, 356. et 460, ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. et 519, χοὴν χεῖσθαι ἠδὲ οἴνῳ. sic et λ, 27. et 61, ἆσέ με ἀθέσφατος οἶνος, occæcavit me. αἴθοπα οἶνον ἐρυθρόν, μ, 19. et 327, ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν. γερούσιον αἴθοπα οἶνον πίνετε, ν, 8, i. e. τὸν ἐν τῷ, τῶν γερόντων i. e. ἐντίμων, principum, συμποσίῳ πινόμενον. et 53, μελίφρονα ἐκίρνα, coll. 50. et 69, ἐρυθρόν. et 244, ubi de Ithaca dicitur quod vini sit ferax. σίτου καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμόν, ξ, 46. et 78, ἐν κισσυβίῳ κίρνη (i. e. συνέμιξεν ὕδατι) μελιηδέα οἶνον, nam semper etiam adstabat aqua cum vino. et 95, οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. et 109, ἐνδυκέως κρέα ἤσθιε πῖνέ τε οἶνον ἁρπαλέως ἀκέων. et 113, αὐτῷ πλησάμενος δῶκε σκύφος οἴνου ἐνίπλειον. et 447, σπείσας δ' αἴθοπα. 463—466, εὐξάμενός (gloriose) τι ἔπος ἐρέω, οἶνος γὰρ ἀνώγει ἠλεός, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλα ἀεῖσαι (nimis canere), καί τ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκεν, καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον: ubi adverbium μάλα, nimis, est repetendum, et aoristi finiti sunt explicandi per *solet*. ergo οἶνος est δεσπότης τοῖς πολυπόταις, ἀνώγει γάρ: et ἐφέηκε, i. e. ἐνετείλατο, præcipere solet. οἶνος est λάλον τι καὶ ἐπινοητικὸν, *er giebt einfalle, (inspires ideas, sallies.)* cæterum personatus Ulysses simulat ibi. οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα χρυσέῳ ἐν δέπαϊ ὄφρα λείψαντι (libatione facta) κιοίτην, ambo abirent, ο, 148. et 333, τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδ' οἴνου βεβρίθασιν, oneratæ sunt. et 506, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο. vide porro π, 14, 52, 110, 444, ἐρυθρόν. ρ, 536. σ, 150. et 330, ἤ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, i. e. μεθύων ἄρτι ἀφραίνεις, ebrius jam deliras. sic et 390. et 426, θεοῖς σπείσαντες ἔπιον μελιηδέα. φῆ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, putet lacrimis madere me gravatum vino, τ, 122, *dass wein und barmherzigkeit zusammen sind, (that my sorrow is the effect of wine.)* sic Herodotus: οἴνου κατιόντος ἀναπλώει ἔπεα, abundant verba subeunte animum vino, διὰ τὸ πολυλόγους εἶναι τοὺς ἐν μέθῃ. sic h. l. οἴνου κατιόντος ἐπιπολάζουσι δάκρυα, ὡς εἴ τινος βαρέος σώματος ἐμπεσόντος ὑδροδόχῳ ἀγγείῳ, ἐπιπολάζον τὸ πρώην ὑγρὸν ἐκχέεται. ἐκόμισε δὲ αὐτὰς (puellas) Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδεῖ οἴνῳ, υ, 69, ubi de educatione puellarum illustrium est sermo. et 136, 252, 260, 378, 312. οἶνός σε τρώει (vulnerat quasi) μελιηδής, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει, ὃς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδὲ αἴσιμα πίνῃ, οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν ἄασε, φ, 293—304. nam si nimis bibitur, facile pugnas concitat. hinc Διόνυσος dictus λυαῖος; non modo quod curas dissolvit, sed et στασιαστής, ab ἡ λύη i. e. στάσις, cui opposita est ἡ εἰρήνη ab εἴρω necto, ligo, ἡ εἴρουσα εἰς ἕν: λύη vero est a λύω, solvo, dirimo. hinc et ὁ μῦθος Baccho, circumdat παρδαλῆν φόρημα, *eine pantherhaut zum mantel, (a panther's hide for a mantle:)* et Alcæus eum vocavit ὀξύτερον τριβόλων, in opposito ad μελιηδής. dictus et hinc οἶνος ἡ μητρόπολις τῶν δεινῶν, patria et primaria civitas rerum atrocium, δι' ἣν αἱ μέθαι, μανίαι, παροινίαι, ἔριδες, μάχαι, etc. ὄφρα πίοι οἴνου sc. τι, nonnihil vini ut bibat, χ, 11. πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος, ψ, 305. ἐλέγομεν ὀστέα (legebamus ossa combusti tui corporis) οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι, vino mero largiter sparsa et adipe admisto, ω, 72. et 363, κιρῶντας αἴθοπα οἶνον. optimum priscis vinum putabatur ὁ μέλας, qui παρὰ Χίοις πρώτοις ἐγένετο, quibus artem curandæ vitis et vini faciendi tradidit ὁ Οἰνοπίων, filius Διονύσου, qui primus eam insulam condidit. cæterum confer Athenæum, qui multa de vino vetusto narrat. homines austeri et natura sicci si bibunt vinum, fiunt hilariores et mitiores; nisi quis sit natura nimis calidus, aut juvenis. senex citius quoque fit ebrius, ob defectum calidi naturalis. ὁ πάροινος est vinosus, vini bibendi studiosus: hinc est, παροινίαν νοσεῖν, nimis delectari vino. ὁ ἔξοινος vero duplici sensu dici potest: ut ἐξ sit vel ἔξω, qui crapulam edormivit, aut qui vino captus non est; vel ut intendat, ὁ οἴνου ἔμφορτος, ita obrutus ut usum membrorum non habeat, quod patitur qui οἶνον πίνει ὑπερβολάδην. Alcæi vox nota est: οἴνῳ πνεύμονα τέγγε: et, τὸ ζῆν εἰπέ μοι τί ἐστιν; τὸ πίνειν φήμ' ἐγώ. et comicus jubet, ἄρδεσθαι (rigari) οἴνῳ τὸν νοῦν, ὡς λέγειν τι δεξιόν. adhibebatur in sacrificiis, μετὰ τοὺς οὐλοχύτας, in gratam memoriam tam egregii a diis dati beneficii: vinum enim serius repertum quam frumenta. Alexandriæ, diu ante Christum natum, mos erat solemnioribus diebus festis, ut currus magnus lente per urbem procederet, in quo repositus erat ingens uter ex pluribus coriis consutus, plenus vino, ex cujus utroque latere erant aptatæ fistulæ apertæ, et per has effluebat vinum, ut quisque qui vellet aut posset, vas suum impleret: quod narrat Eustath. ad κ, 19. ægyptiace ὁ οἶνος dicitur ἡ ἔρπις, ιος, qua voce et Græcorum quidam usi sunt. οἶνος κρίθινος est cerevisia, apud populos Scythiæ et circa mare Caspium inde ab antiquissimis temporibus notus: de quo etiam Athenæus est consulendus. οἶνος circumscribitur Ne. 9, 122, βιαστὴς ἀμπέλου παῖς, violentus vitis filius. οἶνον παλαιὸν αἴνει, ἄνθεα δὲ ὕμνων νεωτέρων, Ol. 9, 74. οἱ παλαιοὶ, τιμῶντες τὴν εὕρεσιν τοῦ οἴνου, ᾄδειν ἐφεῦρον, καὶ τοὺς ἑαυτῶν κωμήτας κακολογεῖν: ὅθεν ἐῤῥέθη καὶ τὸ κωμῳδεῖν, ὅτε καὶ τὴν λυμαινομένην ταῖς ἀμπέλοις αἶγα, ἆθλον τῆς ᾠδῆς προέθεντο. hinc deinde et tragœdi dicti, διὰ τὴν ἐπὶ τράγῳ ᾠδήν. ea omnia, primum valde rudia, invenit inventum vinum, et gaudium de eo. ἡ οἴνη, vitis, ἡ ἄμπελος, Eurip. Phœn. 236. τὴν οἰνάνθην vero vide sub ἄνθος. optima οἴνου κρᾶσις dicitur τρία καὶ δύο, Aristoph. Equ. 1184, i. e. duæ partes vini generosi, tres partes aquæ.

οἰνοῦττα, ἡ, vide sub μελιτόεις.

οἰνοχοεύω, f. εύσω. (Χάω) vinum infundo. Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἑλοίμεθα οἰνοχοεύειν, Β, 127, conf. οἰνοχόος. et alluditur ad Γανυμήδην, Trojanum puerum. cæterum erat id munus, quod εὐγενέστατοι παῖδες apud priscos principes obibant, sicut et Romæ in sacrificiis publicis fiebat: imo in genere, ministrare senioribus erat negotium juniorum. hinc miti vocabulo παῖδες dicti et οἱ δοῦλοι. Διῒ οἰνοχοεύειν, Υ, 234, ubi sermo de ipso Ganymede. κῆρυξ ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, α, 143. ἀρξάμενος τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, sc. ὁ οἰνοχόος, 142, quod fiebat a parte dextra ordinis sedentium aut stantium; et hoc est ἐνδέξια, Α, 597. alias τὸ οἰνοχοεύειν dicitur et κιρνᾶν, et recentioribus ἐγχανάσσειν, i. e. ἐγχέειν οἶνον, sicut ἐκκανάσσειν est ebibere; unde est τὸ κάναστρον, poculum capax: quæ sunt a τὸ κάνεον, quod et speciem poculi, *eine grosse kanne, (a large cup,)* olim notabat.

οἰνοχοέω, f. ήσω. (Χάω) idem. θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ᾠνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων, Α, 598, ubi Vulcanus ministrat diis nectar. ergo οἰνοχοεῖν h. l. sic positum, ut alibi ἵπποι ἐβουκολέοντο i. e. ἐνέμοντο σὺν βουσὶν, vel, ἔνθα καὶ βόες ἄν: ut ergo νέκταρ οἰνοχοεῖν sit, ἐγχέειν νέκταρ, δίκην οἴνου. sic, οἰκοδομεῖν πόλιν, i. e. πόλιν καὶ οἴκους δεῖμαι: βουθυτεῖν ὗν καὶ τράγον, una cum bove porcum et hircum mactare: τοκάδος δίκην λεαίνης ταυρουμένη, i. e. ἀγριουμένη ὡς λέαινα καὶ ὡς ταῦρος: ἐχειρονόμησε τοῖς σκελέσιν, crura movebat apte una cum manibus vel sicut manus: εἶχεν ἐπὶ χειρὸς πέδην, unde ἡ χειροπέδη, *ein hand-schuh, (a glove,)* nam πέδη proprie de pedibus: sic τὸ τυφλόστομα ποταμοῦ, ostium fluminis, quod olim fuit, nunc vero obstructum est arenis. οἰνοχοῆσαι, δ, 233. ο, 322. et 141, ᾠνοχόει δὲ υἱὸς Μενελάου. νέκταρ ἐῳνοχόει Ἥβη, Δ, 3, ubi attice additum est augmentum syllabicum temporali. sic in ἑήνδανε, ἑώρα, etc. ἐῳνοχόει δὲ Μελανθεύς, υ, 255, qui quidem erat servus conditione, inter procos tamen, ob sororem suam formosam et dilectam a quibusdam procorum, hominem honestum agebat; quæ erat ejus ἀγλαΐα. etsi autem de nectare, quod est analogum vini, recte dicatur hoc verbum; de aqua tamen, extra jocum, dicere οἰνοχοεῖν αὐτὸ, contradictio esset in adjecto.

οἰνοχόη, ἡ, vide sub δέπας, ad initium.

οἰνοχόος, ου. ὁ. (Χάω) qui vinum infundit et ministrat, *der wein einschenket, (a cupbearer.)* et in honestis conviviis is nunquam erat servus; sed vel filius herilis id munus obibat, vel οἱ κήρυκες eo fungebantur, utpote ministri honesti magnatum. πολλαὶ δεκάδες δεύοιντο οἰνοχόου, Β, 128, ubi dicit: si Græci ad Trojam dividerentur in decades, et quævis decas accipere deberet unum Trojanum ad vina ministranda; multæ decades non habituræ essent talem pocillatorem. μέθυ, ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων, οἰνοχόος φορέῃ ἂν καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν, ι, 10. οἰνοχόον ἔβαλε (κατὰ) χεῖρα, σ, 395. et 417, οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, pincerna incipiat poculis distribuendis. sic et φ, 263.

οἶνοψ, οπος. ὁ ἡ. (Ὄφ) vini colorem et adspectum habens, nigricans. ab ἡ ὄψις et ὁ οἶνος composita vox. vetustissimum et optimum vinum erat nigricante colore. est epitheton maris, ὡς ἔχοντος ὄψιν οἴνου μέλανος: deinde et boum. ὁρόων ἐπὶ οἴνοπα πόντον, Α, 350, prospectans super mare, vultu super mare verso. sic, λεύσσων ἐπὶ, Ε, 771. ἰδὼν ἐπὶ, Ψ, 143. περάαν ἐπὶ, transire super mare, Β, 613. πλέων ἐπὶ, Η, 88, navigans super mare. et πλέων οἴνοπα πόντον, α, 183, sine præpositione. μῆτι (consilio et prudentia) κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ νῆα ἰθύνει, Ψ, 316. μέσσῳ ἐνὶ, μ, 388. de bubus est Ν, 703, βόε οἴνοπε (duo boves nigricantes) ἄροτρον τιταίνετον, aratrum trahunt. sic et ν, 32.

οἰνόω, f. οἰνώσω. (Ὄνω) vino impleo, in vinum quasi verto, inebrio. passivum vel medium, οἰνόομαι, inebrior, inebrio me. μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, ἀλλήλους τρώσητε, vos invicem vulneretis, π, 292. τ, 11.

οἰοπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) desertus, ἔρημος, ἐν ᾧ οἶός τις πολεῖ, *einsam, (solitary.)* χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, Ν, 473, ubi sermo est de apro, habitante in deserto. et eadem verba, Ρ, 54, de olea, plantata in loco aperto, ad aquam, ἐρήμῳ ἐν τόπῳ: dicunt enim, τὰ ἐν ἐρημίᾳ καὶ μονάζοντα φυτὰ μάλιστα θάλλειν, τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἧττον εὔτροφα εἶναι, οἷα τὴν ἀλλήλων εὐφυΐαν τῇ ἐγγύτητι ἀφαιρούμενα. ergo οἰοπόλος in genere est, qui solus aliquo in loco est, nec alios sui generis prope se habet, ubi quis οἶος πολεῖ καὶ μόνος ἀναστρέφεται. dicuntur etiam ea loca, quæ sunt εὔθετα εἰς νομὰς καὶ ἀγαθὰ ὄϊς (i. e. θρέμματα καὶ πρόβατα) πολεῖν ἐν τοῖς ἐκεῖ. σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, in statione solitaria, Τ, 377, ubi sermo est de igne nocturno, qui ad mare ex monte aliquo relucet nautis. ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσι οἰοπόλοισιν, Ω, 614, qualis locus aliis verbis describitur κ, 281, δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος, per aspera et alta loca vadis solus. θῆρας, οὓς αὐτὸς (Orion) κατέπεφνεν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν, in montibus deviis, λ, 573, ubi simulacra ista ferarum apud inferos sectantur simulacrum Orionis, quas vivus occiderat. οἰοπόλος δαίμων, solus versans et obambulans deus aliquis, Py. 4, 49, ὁ μόνος ἀναστρεφόμενος θεός.

οἶος, *α*, *ον*. (*Ἕω*) unus, solus. est nihil aliud quam *ἶος*, præfixo *ο*. unicus exsistens. *οἶος ἀγέραστος*, unus sine honoris præmio, Α, 118. *μὴ ἔθελε οἶος ἐρίζειν βασιλεῦσι*, noli tu unicus contendere cum principibus, Β, 247, collato 248, s. ubi describitur iste, qualis sit. et 745, 822, *οὐκ οἶος*, *ἅμα τῷγε*. *οἶος πρόσθε ἄλλων*, solus ante alios, Δ, 304. *ὁ δέ μιν* (*λίθον*) *ῥέα πάλλε* (facile vibrabat) *καὶ οἶος*, vel solus, Ε, 304, (sic et Μ, 449. Υ, 287.) coll. 303. et 474, *οἶος*, *σὺν κασιγνήτοις*, tu solus, una cum fratribus tuis, sine interventu auxiliorum, *μόνος*. excludit ergo hæc vox comitatum, aut socios aut participes. *κατὰ πεδίον οἶος ἀλᾶτο*, solus oberrabat, Ζ, 201, et ibi *ὁ μονασμὸς*, solitudo, describitur ut *θυμοβόρον τί*. et 403, *οἶος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ*, unus ille servabat civitatem. sic et Χ, 507, *ἔρυσο*, servabas, tutabaris. *οἰόθεν οἶος*, Η, 39, i. e. *μόνος ἐκ μόνου*, i. e. *εἷς ἐκ τοῦ ἑνός*. et 226, i. e. *μόνος ἐκ μόνου ἐμοῦ*, *εἴσεαι*, cognosces. *πῶς ἀπὸ σεῖο λιποίμην οἶος*, quomodo remotus a te relinquerer solus, Ι, 438, i. e. *πῶς ἂν σεῦ μεμονωμένος ἀπολιποίμην*. *οἶος ἐπελθὼν*, solus adiens, Κ, 40, nam *ἐν τοιούτοις ὀκνηρὸν τὸ μονῆρες*: hinc postea duo proficiscuntur eo; sed Trojanus solus interficitur in itinere, nec *παλιννοστεῖ*. et 385, *ἔρχεαι οἶος*, vadis solus. *τῶν οἶος λιπόμην*, ex his solus reliquus sum, Λ, 692. et 762, *οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται*, solus virtute sua fruetur; quod magnum probrum, si quidem in commune prodesse non vult virtute ista. *μενοινάω δὲ καὶ οἶος Ἕκτορι μάχεσθαι*, cupio vel solus pugnare cum eo, Ν, 79. et 457, *ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος*, an vel solus periculum faceret. *ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος*, nuntium ex Phthia audivisti solus, Π, 13. et 243, *εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πτολεμίζειν*, cognoscat Hector, num vel solus (nedum, si ego una essem) possit bene pugnare Patroclus. *οἶος*, *σὺν λαοῖσι οἳ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι*, solus, ab auxiliis relictus, cum suis civibus, Ρ, 144. et 588, *οἶος ἀείρας νεκρὸν*, solus tollens et asportans mortuum. *ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω*, ille enim solus videbat præterita et futura, Σ, 250. *ἀλλά μιν* (*τὸ ἔγχος ἐκεῖνο*) *ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς*, norat vibrare eam hastam, Τ, 389. Π, 142. *εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται*, si enim is solus contra eos pugnet, Υ, 26. *οἶος*, *ἄνευθε ἄλλων*, solus, sine aliis, Χ, 39, *μόνος*. *οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι*, *ἦε καὶ ὑμεῖς*; solus ego equos noscito, an et vos? Ψ, 458. et 677, *οἶος ἀνίστατο*, solus surrexit. *πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας ἐλθεῖν οἶος*, qua ratione vis solus eo proficisci, Ω, 203. et 456, *ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος*, etiam solus obdebat pessulum. et 499, *ὃς δέ μοι οἶος ἔην*, qui mihi unicus erat: sc. eximius præ aliis quos præterea habeo. et 573, *οὐκ οἶος*, *ἅμα τῷγε*. *οἴῳ φαινομένη*, ei soli apparens, Α, 198. *σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι*, Κ, 116, tibi soli reliquit laborem. *μοὶ οἴῳ ἀμύνατε*, me defendite, qui solus sum, Ν, 481. *οἶον προστήσας μάχεσθαι*, te solum ante statuens ut pugnares, Δ, 156, hinc postea factum *τὸ μονομαχεῖν*. et 397, *ἕνα δ' οἶον ἵει*, dimittebat. *οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν*, unum aliquem excitent ad pugnandum, Η, 42. *οἶον ἔμιμνε*, sc. *μὲ*, exspectavit me, *hielt stand wider mich alleine*, *(waited for me singly,)* Ι, 355, sc. ad certamen singulare. *οἶον ἔπεφνε*, unicum occidit, Ο, 638. *οἶον ἐόντα ἐν ἱρῷ δίφρῳ*, Ρ, 464, coll. 472. *οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι*, me solum periturum esse, Τ, 329. *μὲ οἶον ἐάσατε ἐξελθεῖν*, me solum sinite exire, Χ, 416. et 501, *μυελὸν οἶον ἔδεσκε*, medullas solas edebat. *οἶον*, *μηδέ τις ἄλλος ἅμα ἴτω*, Ω, 148, 177. *ὄφρα οἶοι Τροίης κρήδεμνα λύοιμεν*, Π, 100. *ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθε*, soli vagamini, Κ, 141. *οὐ θὴν οἴοισίν γε πόνος ἔσεται*, non sane solis labor erit, Ξ, 480. *οἴοισίν με ἵπποις παρήλασαν*, solis equis (in opposito ad alia certaminum genera) me prætervecti sunt, Ψ, 638. *οἴους μάχεσθαι*, solos pugnare in certamine singulari, Γ, 91. *οἴη ἐν ἀθανάτοισιν*, sola inter deos, Α, 398. *οὐκ οἴη*, *ἅμα τῇγε*, Γ, 143. *οἴη γάρ ῥα θεῶν*, Λ, 74. *οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο*, Σ, 489, sc. ex his jam nominatis sola. sic et ε, 275. et 565, *μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν*, unica semita. *εἵνεκα κούρης οἴης*, Ι, 634, ob unam fœminam. et 532, *οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ*, i. e. Dianæ, ei soli sacra non fecit. *αἱ δ' οἶαι*, illæ solæ, Θ, 444, sc. ex aliis omnibus. *ἓξ οἴαις σὺν νηυσὶ*, Ε, 641, i. e. *μόναις*, *allein mit sechs schiffen (with six ships only.)* *κλέος οἶον ἀκούομεν*, famam tantum vagantem audimus, nec certi quid scimus, Β, 486. *ἔγχος δ' οὐχ ἕλετο οἶον*, solam hastam non sumsit, cum reliqua omnia arma caperet, Π, 140, coll. 142. et 340, *ἔσχε δὲ οἶον δέρμα*, tenebat sola cutis. *φάσγανον οἶον ἔχων*, solum gladium habens, Φ, 19, et nihil præterea telorum. *οἴω οἰχέσθον*, soli duo ibant, *nur zwey*, *(two only,)* Ν, 781. *δύο οἴω*, Ω, 473. *Νέστωρ καὶ ἐγὼ νεικάσκομεν οἴω*, nos duo certabamus cum eo, prudentia, λ, 511. *οὐ ἕν*, *οὐδὲ δύο οἴω*, sed multa, ξ, 94. *ἐριδαίνειν οἶος*, solus contendere ira, α, 79. et 354, *οὐκ Ὀδυσεὺς οἶος*. *οὐκ οἶος*, *ἅμα τῷγε κύνες δύω*, β, 11, ubi id habet miserabile quid, cum regium juvenem non sequuntur *οἰκέται ἢ ἑταῖροί τινες*, sed canes. et 84, *Ἀντίνοος δέ μιν οἶος ἀμειβόμενος*. et 158, *ὁ γὰρ οἶος ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι*. *οἶος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὔχομαι εἶναι*, γ, 362. *Ἄντικλος δὲ οἶος*, δ, 286. *Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατο*, animadvertit, θ, 94. et 219, *οἶος δὴ Φιλοκτήτης*. et 235, *Ἀλκίνοος*. sic et 533. *μῆλα οἶος ποιμαίνεσκε*, ι, 188, ovis solitarius pascebat. *ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα*, κ, 95, ego solus tenui navem foris. et 281, *δι' ἄκριας ἔρχεαι οἶος*. et 429, *Εὐρύλοχος*. *οἶος ὑπέσχετο ἐξελάαν*, λ, 290. *αὐτὸς κτήσατο οἶος*, ipse comparavit solus, ξ, 450, *μόνος*, *καθ' ἑαυτὸν*, *für sich*, *(alone, by himself,)* sine ope aliorum. *οὐκ οἶος*, *ἅμα τῷγε*, ο, 100. *Εὐρύμαχος*, χ, 44. *Τηλέμαχος*, ω, 174. et 451, *ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσω καὶ ὀπίσω*. *ἥ μοι οἴῳ ἔρροντι συνήντετο*, δ, 367. *ἐμοὶ δὲ δέκα ἔξελον οἴῳ*, ι, 160. *τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια οἴῳ πεπνύσθαι*, κ, 495. *ἀτασθαλίαι δέ οἱ οἴῳ ἐχθραὶ ἔσαν*, improbitates, φ, 146. *τὸν δὲ οἶον νόστου κεχρημένον*, egentem, α, 13. et 244, *οὐκ ἔτι κεῖνον οἶον*. *μὲ οἶον ἐάσατε τείρεσθαι*, me solum sinite atteri, non vero et facultates meas, β, 70. *τὸν ἐγὼν ἐσάωσα οἶον*, ε, 131, solum, nullos comites habentem. *ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων οἶον*, η, 249, i. e. *μεμονωμένον τῶν περὶ ἐμέ*. *μήτις σὲ βιάζεται οἶον ἐόντα*, ι, 410, solitarium. *καπνὸν δ' οἶον ὁρῶμεν*, κ, 99. *μῆνα γὰρ οἶον ἔμεινα*, ξ, 244, *οἶον ἀπ' ἀνθρώπων*, φ, 364, semotum ab hominibus. *στόνον οἶον ἄκουον*, ψ, 40, gemitum solum audiebam, *οἶον πατέρα*, patrem solum, sine comitibus, ω, 225. *οἶοι λείπονται*, soli reliqui sunt, χ, 250. *οἶοι*, *σύ τ' ἐγώ τε*, ψ, 227. π, 304. *οἴοισιν ποσὶν*, solis pedibus, θ, 230, in opposito ad alia certamina. *νῶϊν δ' οἴοις*, π, 295. *σφῶϊν οἴοις δμώων*, solis inter servos, φ, 210. *δύο οἴους*, γ, 424. μ, 154. *οὐκ οἴη*, *ἅμα τῇγε*, α, 331. τ, 601. *αὐτὴ δ' οἴη ἴσθι*, tu sola scito, β, 356. et 412, *μία δ' οἴη*, *eine einzige*, *(one only.)* *ἐγὼ δέ μιν οἴη ἀνέγνων*, δ, 250. *οἴη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε*, ζ, 139. *ταμίη δὲ μία οἴη*, ι, 207. *οἴη δ' Αἴαντος ψυχὴ*, sola, sine aliis, λ, 742. *οἴη δὴ κείνη*, μ, 69. *οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας*, σ, 183. *μία δ' οἴη ἐφορμὴ*, χ, 130. *οἴῃ ἀπαγγείλας*, π, 133. *οὐκ οἴην*, ζ, 84. *μίαν οἴην παῖδα*, η, 65. *οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος*, remotis arbitris, ρ, 584. *οὐ δεκὰς*, *οὐδὲ δύο* (*δεκάδες*) *οἶαι*, π, 245. *τοῦτο γέρας οἶον βροτοῖς*, δ, 197, honos solus: ubi quidam legi jubent *οἷον*, *θαυμαστικῶς* prolatum: sed frustra. *φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων*, ι, 192, apparet id cacumen solum ab aliis, i. e. eminet longe supra omnia. *σάκος οἶον ἔχων*, ξ, 482. *οἶον*, solum, Py. 1, 181.

οἷος, *α*, *ον*. (*Ὁ*) qualis, qui. *οἷος νόος Ἀτρείδου*, Β, 192, quæ sit mens Agamemnonis. *οἷός τε ἔρχεται Ἄρης*, qualis incedit Mars, Η, 208, coll. 211. *οἶσθα*, *οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνὴρ*, Λ, 652, *du weissest, wie derselbe furchtbare mann ist, (thou knowest how terrible a man he is.)* *οἶδα*, *ἀρετὴν οἷος εἶς*, Ν, 275. et 298, *οἷος δ' Ἄρης μέτεισι πόλεμόνδε*. *οἶσθα*, *οἷος ἐκείνου θυμὸς*, Ο, 94. *οἷος ἐκείνου θυμὸς*, *οὐκ ἐθελήσει μίμνειν*, Σ, 262, quæ est Romanorum quoque phrasis: e. c. quæ tua est gloria. sic, ο, 212, *οἷος ἐκείνου θυμὸς*, *οὔ σε μεθήσει*, non te dimittet. *οὐχ ὁράᾳς*, *οἷος κἀγὼ*, *καλός τε μέγας τε*, Φ, 108. *οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι*, Χ, 317. *οἷος δὴ σὺ*, *δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς*, admirabilis, Ω, 376. et 630, *ὅσος ἔην καὶ οἷος*, quantus erat et qualis, i. e. quam præstans et admirandus. *οἷος πάρος εὔχεο εἶναι*, Δ, 264, qualis antea gloriabaris esse. *ὄφρα ἴδῃς*, *οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδε ἱκάνω*, Ν, 449. *οὐ γὰρ ἔπι ἀνὴρ*, *οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν*, β, 59. ρ, 537. τ, 315. *ἀκούειν ἀοιδοῦ τοιοῦδε*, *οἷος ὅδε ἐστὶν*, α, 371. ι, 4, *οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργόν τε ἔπος τε*, β, 272. δ, 689. *οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλεύειν*, *so wie er bewundernswürdig war im rathfassen, (how judicious he was in counsel,)* ξ, 491, *so wie er vermochte, (how powerful in action.)* *οἶσθα γὰρ*, *οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικὸς*, ο, 20. *αὐτός τε οἷος ἔην*, et ipse qualis erat, τ, 219, i. e. qua forma, coll. 245, *οἷός τε*, sequente infinitivo, notat facultatem et promtitudinem. *ἤδη γὰρ ἀνὴρ*, *οἷός τε μάλιστα οἴκου κήδεσθαι*, τ, 160, ubi deest *ἐστί*: et talis est qui maxime valeat domui præesse. sic φ, 117, *οἷός τε ἤδη*, *πατρὸς ἄεθλια ἀνελέσθαι*, valens jam, patris præmia victorialia etiam capere. et 173, *οὔ σε τοῖον γείνατο μήτηρ*, *οἷόν τε εἶναι ῥυτῆρα βιοῦ*. et χ, 234, *οἷός σοι Μέντωρ εὐεργεσίας ἀποτίνειν*, quam valde possit beneficia tibi retribuere. et hæc constructio recentioribus magis etiam est frequentata. *οἷος ἔησθα*, ψ, 175, qualis eras. *οἷος Νήρικον εἷλον*, qualis eram viribus et ætate, cum Nericum caperem et occuparem, ω, 376, coll. 378. *γνοίης*, *οἵου φωτὸς ἔχεις παράκοιτιν*, Γ, 53, quam admirandi et præstantis; ut *οἵου* notet *πολλὴν καὶ ἀνέκφραστον περιφάνειαν*. *στιβαρώτερον*, *ἢ οἵῳ Φαίηκες ἐδίσκεον*, θ, 188. *κάλλεϊ*, *οἵῳ περ Κυθέρεια χρίεται*, σ, 192. *οἷον Πειρίθοον εἶδον*, Α, 263, quam eximium; ubi simul Nestor quinque alios admirabiles nominat. *οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον*, Ε, 601, qualem sane. et 638, *ἀλλ' οἷόν τινα φασὶν Ἡρακλῆ*, qualem aiunt Herculem: et id cum admiratione Herculis dictum; *ἀλλ'* vero est, at. et 758, *ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν*, quod et quales milites Græcorum perdidit. *χορὸν*, *οἷόν ποτε Δαίδαλος ἤσκησεν*, Σ, 591, chorum, qualem aliquando is eximie instituit, cum saltaretur in honorem Ariadnes. *οἷον δὴ τὸν μῦθον*, ε, 183. *θυμὸν οἷον ὅτε*, κ, 462. *οἷον τὸν Τηλεφίδην*, λ, 518. *οἷόν σε οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον*, ξ, 392, qualem te. potest tamen ibi et esse neutrum adverbialiter. *οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν*, τ, 233. *καὶ παῖς*, *οἷόν πού τις ἐέλδεται*, υ, 35. et 377, *οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις*. *οἷοι νῦν βροτοὶ*, quales nunc sunt homines, minores et infirmiores multo, Ε, 304. Μ, 383, 449. Υ, 287. *οἷοι Τρώϊοι ἵπποι*, Ε, 222. Θ, 106, quam admirabiles illi equi. *οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες*, quales et inter Danaos sint fortissimi viri, Η, 227. *οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν*, *ἢ καὶ ἀρείους*, quales sane ante eratis inter fortes viros, val et meliores quam ante, Π, 557, est adhortatio bonorum, ut ipsi se superare contendant in bene agendo. *οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι*, ν, 223, *wie grosser herren söhne zu seyn pflegen, (as the sons of kings usually are.)* *οἷοί τε τραπεζῆες κύνες γίγνονται*, ρ, 309. *οἵοις νεφέεσσι*, quantis et qualibus, ι, 303. *οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀὴρ*, Ε, 864, et quam atra caligo apparet et oritur ex nubibus densis. *οἵηπερ φύλλων γενεὴ*, *τοιήδε καὶ ἀνδρῶν*, Ζ, 146. *οἵη φρὶξ*, Η, 63, qualis horror undæ a pri-

mo vento commotæ. ἴς, οἵη πάρος ἔσκεν, φ, 283, sic, ἀλκὴ, οἵη ὅτε, χ, 227. οἵην τερπωλὴν, quam egregiam delectationem, σ, 37. et 73, οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει ὁ γέρων, quale femur ostendit. οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι, Ψ, 589, ubi id οἷαι est ἀορίστως intelligendum, non vero graves: *wie es pflegt mit jungen leuten zu seyn, dass sie sich leicht vergehen, (as it is usually the case with young people, that they are liable to do wrong.)* οἷον (in neutro) ἔειπες, ἔειπε, B, 194. H, 455. Θ, 152. N, 824. Ξ, 95. Π, 49. P, 173. X, 178. ν, 140. ρ, 248. οἷον ἐμόν γε μένος, Θ, 450, quale meum robur. οἷον ἔρνος ἐλαίης, qualem stirpem olivæ, P, 53. et 157, μένος, οἷον τ' ἄνδρας ἐσέρχεται, οἷ. sæpe autem hoc neutrum *adverbialiter* ponitur. οἷον πρὸς τοὺς μάχεαι μοῦνος, quomodo pugnas in eos solus, P, 471, qua ratione inductus, quomodo. et 587, οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, sicuti sane nunc eum times. οἷον δὴ καὶ ὅδε, sicut jam et iste, Φ, 57. οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι, N, 633, quomodo sane gratificaris hominibus superbis, O Jupiter. οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, Ξ, 295, i. e. ὥσπερ, ὅτε. sic I, 447, οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα. οἷον δ' αὖτε ἀνέστη, sic ut rursus surrexit, O, 287, et est mirantis vox fere. et 555, οὐχ ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος τεύχεα περιέπουσιν, ut consectantur arma ejus, *wie sie sichs sauer werden lassen, ihm die rüstung abzuziehen, (how they are striving to strip him of his armour.)* θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη, B, 320, quantum et quale. οἷον ἄκουσε, Z, 166, *was er da hörete, (what he heard,)* quam triste, quam molestum. οἷον ἐερσήεις κεῖται, *wie frisch liegt er da, (how beautiful he lies,)* Ω, 419. et 683, οἷον ἔτι εὕδεις, *wie schläfest du noch, (how thou still sleepest.)* οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιάονται, α, 32, qua ratione tandem mortales accusant deos: et Jupiter id quasi mirabundus loquitur. et 410, οἷον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, ut exsiliens statim abit. οἷον ἄπαντες ἧσθε, ut omnes sedetis, β, 239, quod θαυμαστικῶς et indignanter dictum. οἷον ὅτε, ut quum, ν, 388. οἷον τόδε ἔρεξε καὶ ἔτλη, δ, 242, quale illud. sic et 271. et 270, οἷον Ὀδυσσῆος ἔην κῆρ, quale ejus cor erat. οἷον τι ποτόν, ι, 348, quam egregium. τέλος οἷον ἐτύχθη, ω, 123. οἷα κακὰ ἔργα, O, 97. οἷα ἀγορεύεις, sicut loqueris, Σ, 95. et 466, τεύχεα, οἷά τις θαυμάσεται. οἷα τεύχεα οὔπω τις ἐφόρησεν, T, 11, et 21, οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων. οἷά με ἔοργας, qualia contra me fecisti, X, 347. ἔτλην, οἷα οὔπω τις ἄλλος, Ω, 505. et 528, δώρων οἷα δίδωσι. οἷα ξεῖνοι ξείνοις διδοῦσι, α, 313. κέρδεα, οἷα οὔπω τινὰ ἠκούομεν, β, 118. οἷά τε ληϊστῆρες, sicut prædatores, γ, 73. ι, 254. ὄψα, οἷα ἔδουσι βασιλῆες, γ, 480. sic, σύες, κ, 243. βροτοὶ, ε, 197. οἷα ἀγορεύεις, δ, 611. ρ, 479, 514. σ, 337, 388. et τ, 255, ubi οἷα est pro ἅπερ, vel ὡς. sic et ω, 511, ubi quidam etiam legunt ὡς, et pertinet ad ὄψεαι, videbis mea facta talia, sicut tu ea dicis. οἷα κήτεα πολλὰ τρέφει ἅλς, ε, 422. οἷά τε φύλλα, η, 106, qualia sunt folia populi arboris, in perpetuo motu, et juxta se. πολλὰ ἆθλα, θ, 160. et 244, καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἔργα ἐπιτίθησι. et 365, θεοὺς ἐπενήνοθεν, ubi οἷα est adverbialiter, sicut diis floride inhærescit id oleum pulcrum. οἷά τε πολλὰ ἄνδρες περῶσι θάλασσαν, ι, 128, ubi deest præpositio, διὰ οἷα πολλὰ sc. αἴτια καὶ πράγματα, ob quales varias causas vel negotiationes; ob qualia multa. οἷα θεάων ἔργα πέλονται, qualia sunt opera dearum, κ, 222. οἷά τε πολλοὺς βόσκει γαῖα, λ, 363, ubi quoque adverbialiter: sicut. et est pro οἵους. et 535, οἷά τε πολλὰ γίγνεται ἐν πολέμῳ. οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ ἔδωκεν, sicut herus suo servo dare solet, ξ, 63, ubi quoque adverbialiter: et respicit ad κτῆσιν, pro οἵαν, posuit vero neutrum, quasi præcessisset πράγματα. hæc vero describit Eumæus, non ut ἔχων jam, sed ut ἕξων si adesset herus suus. *dergleichen, (in like manner.)* οἷα πάρεστι, *so gut es da ist (such as is there,)* ξ, 443. οἷά κε ἔχωμεν, *so gut wir es haben, (such as we possess,)* ο, 280. et 323, οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, qualia honestis et nobilibus viris præstant humiliores, *so gut es geringe den vornehmen leisten können, (such as the humble can render to the exalted.)* et 378, οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει, qualia semper animum servis lætificant. οἷα ἀτάσθαλα, qualia dementiæ plena, π, 93. σ, 142, et est sermo mirantis amentiam improbissimam procorum. οἷά ποτε κατέλειπεν, qualia olim ea relinquebat, π, 289. τ, 8. οἷα μενοινᾷς ἔρδειν, pro talibus quæ cogitas facere, χ, 217. οἷα ἄεθλα, qualia præmia certaminum, ω, 91. et 272, δῶρα ξεινήϊα, οἷα ἐῴκει, qualia decebat dari tali viro. οἵω τώγε λέοντε, E, 554, coll. 559. οἷος ἐσσὶ, Py. 2, 131. 3, 9. οἷον γάμον, Py. 9, 197. οἷον Μελησίαν, sc. τὶς, Ne. 4, 151, qualem eum laudans aliquis, ut ὁμήλικα nobis. οἷοι, Py. 9, 183. Ne. 8, 10. οἷον ἕρκος, qualis est murus, sicut murus, Py. 5, 151. νεῖκος, Py. 9, 53. ἕκαστον, sc. μέρος, Ne. 3, 128. οἵας αἴσης, Py. 3, 108. οἵαν, sc. τιμὴν, Py. 1, 95. μοῖραν! Ist. 6, 92. οἵαις μάχαις, Py. 1, 91. οἷον, quomodo, Py. 1, 52. οἷα, neutrum adverbialiter, sicut, Ol. 1, 24. 9, 135, ubi θαυμαστικῶς Py. 1, 142, qualia et quanta. Py. 2, 138, sc. αἱ ἀπάται. Py. 3, 31, 35, 201. Ist. 1, 33.

οἰοχίτων, ωνος. ὁ. (Χάω) sola tunica, vel et, solo thorace ferreo, indutus, sine aliquo alio tegmine ad arcendum frigus nocturnum. ξ, 489, ubi utrumque jungendum.

οἰόω, f. οἰώσω. (Ἔω) solum facio, solum relinquo. *lasse alleine, (I leave alone.)* Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ, Z, 1, sola relinquebatur pugna, sine interventu deorum, ut soli pugnarent Trojani et Græci. pro ᾠώθη. οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς, οὐδέ τις αὐτῷ παρέμεινεν, Λ, 401, solus relinquebatur.

ΟἿΣ, οἰὸς, ὁ ἡ. et ionice distracte, ὄϊς, ὄϊος. ovis, *ein schaaf, (a sheep.)* est nomen ex sono et balatu inditum huic pecudi: modo ne diphthongum istam proferas more Saxonum inferiorum, quem docuit Erasmus; sed sicut Germanicam aut Romanam diphthongum *oe*. cæterum pari modo ὁ φθοῖς, et distracte φθόϊς, ποῖός τις πλακοῦς, placentæ species; qui tamen obliquos non habet, sed οἶς habet. in accusativo Attici dicunt οἶν, Iones ὄϊν. conf. Aristoph. Pax, 928—932. ὄϊς λάσιος μέγας, aries villosus magnus, nisi mavis vervex, Ω, 125. πόκον ἄρσενος οἰὸς, M, 451, conf. πόκος: et οἶς ἄρσην, aries, major solet esse ovibus fœminis. εὐστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, N, 599, 716, i. e. σφενδόνῃ, facta ex probe præparato arietis corio egregio. κεκαλυμμένος οἰὸς ἀώτῳ, contectus præstanti vellere ovis, α, 443. εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, bene contortum intestinum ovis, φ, 408, quibus citharæ intendebantur. νῶτον ὄϊος καὶ σίονος αἰγὸς, I, 207, inter edulia delicata. ὄϊος πίονα μηρία κατακαίων, O, 373. δ, 764, in sacrificiis. τῶν πάντων ἕκαστος (singuli principes Græci) δώσουσίν οἱ ὄϊν μέλαιναν, θῆλυν, ὑπόρρηνον, dabunt ei ovem nigram, fœminam, agnum ubere alentem, K, 215, nam grex harum nigrarum cum totidem agnis, erat omnino donum admirabile illis temporibus. nam unus color omnibus, isque rarus, erat signum doni honorifici: et nigræ dabantur ut symbolum τῆς ἐν μελαίνῃ νυκτὶ κατορθώσεως, rei bene gestæ in tenebris noctis: et agni simul dati prolongabant gloriam diutius manentem. ὄϊν ἄργυφον, albam, Ω, 621. παμμέλανα, κ, 524. et 527, ὄϊν ἀρνειὸν ῥέζειν, θῆλύν τε μέλαιναν, nam et aries debebat esse ater, inferis sacrificandus. sic et λ, 32, 33. κ, 572, κατέδησε, alligavit. ὥστε ὄϊες, ἀμελγόμεναι, ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν, Δ, 433, et harum, dum mulguntur, confuso clamori comparat clamorem exercitus Troici. πολλοὶ ὄϊες σφαζόμενοι, Ψ, 31, multi verveces. ἄρσενες ὄϊες, εὐτρεφέες, δασύμαλλοι, καλοί τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες ι, 425, verveces pingues, denso vellere, pulcri et magni, violaceam lanam habentes. et 431, τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτα ὄϊες φέρον, coll. 429, 430. et 184, μῆλα πολλὰ, ὄϊές τε καὶ αἶγες. ἀρνειῷ, ὅστε ὀΐων μέγα πῶϋ διέρχεται (pervadit) ἀργεννάων, Γ, 198, ubi Ulysses comparatur ejusmodi arieti. πώεα καλὰ ἀργεννῶν ὀΐων, Σ, 529. πάντων ὀΐων ἐπεμαίετο νῶτα, contrectabat terga, ι, 441. et 443, ὑπὸ εἰροπόκων ὀΐων στέρνοις, sub pectoribus villosorum vervecum. κώεα ὀΐων, vellera, υ, 3. πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, Λ, 677, οἰῶν μέγα πῶϋ, ovium magnus grex, O, 323. νομὸν μέγαν οἰῶν ἀργεννάων, pascuum magnum ovium albarum, Σ, 588. μυελὸν οἶον (medullas solas) ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημὸν, et ovium pinguem adipem, X, 501, de puero delicate nutrito. φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν, ι, 167. et 448, οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἰῶν, inquit Cyclops ad arietem suum primarium, cui infra adhærebat Ulysses: tu sane nunquam alias vadis relictus ab ovibus, sed præcedis eas. οἰῶν πώεα καλὰ, λ, 401. τόσα δὲ (ἑπτὰ sc.) οἰῶν πώεα καλὰ, πεντήκοντα ἕκαστα, μ, 129, septem greges ovium, et singulos greges quinquaginta ovium. et 266, οἰῶν τε βληχὴν, balatum. et 299, πῶϋ μέγ' οἰῶν. δώδεκα πώεα, ξ, 100, et 519, δέρματα ἐνέβαλλε εὐνῇ. ἐν κώεσιν οἰῶν ἔδραθεν, dormivit, υ, 142. περιταμνόμενοι οἰῶν πώεα, ω, 112, circumcidentes homines ovium greges, i. e. deminuentes, abscindentes a possessoribus suis, abigentes. σὲ μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσὶν, te solum deprehensum apud oves aut boves, ο, 385, quia nobiles pueri operam dabant pastionibus. et hæc pecora nobiliorum curæ dabantur; nam apud sues, plebeiis tantum opera erat. ἐπὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσιν, pastor apud lanigeras oves, E, 137. sic, ἐπὶ ἀργενναῖς, Z, 424, cum pascerent albas oves. μήλοις, αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσιν, K, 486, nam μῆλα sunt genus, capræ et oves species τῶν μήλων. λέων ἐπέρχεται (invadit contra) ὀΐεσσιν, ζ, 132. περὶ ἀργενναῖς, ρ, 472. ποιμαίνων ἐπ' ὄεσσι, Z, 25, regis filius, pascens præfectus ovibus; qui ibi cum Nympha filios genuit. ποιμαίνοντα ἐπὶ ὄεσσι λαβὼν, Λ, 106, nam has pascebant principales pueri. στείχοντα θύραζε μετ' ὄεσσι, ι, 418, inter oves egredientem. cæterum hæc forma est per syncopen, pro ὀΐεσσι, extruso Iota. αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, Λ, 245, pro ὄϊας, per syncopen. βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας, θ, 56, mactantes. ἑζόμενος ἤμελγεν ὄϊς, ι, 244, 341. ἵερευον ὄϊς μεγάλους, verveces magnos, ρ, 180, 535. υ, 250. monosyllabum οἶς in poëta non occurrit. cæterum inde est ἡ οἶα et ὄϊα, et οἰέη, ἡ δορὰ προβάτου, *ein schaaffel, (a sheep skin:)* quæ et dicitur ἡ ᾠα. sed ἡ ὀὰ est fimbria vestis infra, quæ ex ejusmodi corio adsui solebat, *ein saum unten am kleide, von schaaf leder gemeiniglich, (a border at the bottom of the garment, commonly of sheep leather:)* quæ quoque ἡ ᾤη dici solet, alias ἡ λέγνη, τὸ λῶμα, ὁ ὄχθοιβος, ἡ πέζα. Vide sub πρόβατον.

ὄϊς, ὁ ἡ, vide supra, et sub πρόβατον.

ὀϊσάμην, vide sub ΟἼΩ, aliquanto a fine.

οἶσθα, pro οἶδας, vide sub εἴδομαι, aliquanto sub initio.

οἶσος, ἡ, vide sub οἰσύα, et λύγος.

ὀϊστεύω, f. εύσω. (Οἴω) sagittis ferio, sagittas mitto. *ich schiesse pfeile, (I discharge arrows.)* ὀΐστευσον (κατὰ) Μενελάου, sagittam dirige adversus eum, Δ, 100. et 196, ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν, *den jemand mit einem pfeile getroffen hat, (whom some one has hit with a dart.)* sic et 206. ἐπεί τινα οἰστεύσας βεβλήκει, quando aliquem sagitta ferierat, Θ, 269. πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοιμι οἰστεύσας, θ, 216, primus sane vi-

rum ferire possem sagitta. τόξῳ ὀϊστεύσας, μ, 84. λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα, sagittantem dominum deficiebant sagittæ, χ, 119.

ὀϊστὸς, οῦ. ὁ. (Οἴω) sagitta, *ein pfeil, (an arrow.)* nomen est ab ὄϊω, i. e. κομίζω, fero; ejusque tertia sing. præt. perf. pass. ὤϊσται: nam fertur celerrime per aërem ab arcu. ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν ὀϊστὸν, aptabat et componebat amaram sagittam ad nervum, Δ, 118. et 134, ζωστῆρι ἐνίπεσε πικρός. et 217, ἕλκος (vulnus) ὅθι ἔμπεσε πικρὸς, ubi acciderat. et habet id epitheton ob dolores amaros et ab effectu suo, ὡς πικροποιὸς ταῖς ὀδύναις: vel et, θανάσιμος. sic βέλος vocatur ἐχεπευκές. διέπτατο πικρὸς, Ε, 99. φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν, Θ, 323. et 324, ἐπέθηκε νευρῇ, quod supra dixerat eodem sensu κατεκόσμει. ὀϊστῷ τριγλώχινι, Ε, 393. et 395, ὠκύν. τόνγε δαμάσεται (occiderit) ὠκὺς, Λ, 478. τανυγλώχινας ὀϊστοὺς, Θ, 297. ποῦ σοὶ τόξον, ἰδὲ πτερόεντες ὀϊστοὶ, Ε, 171. ὀϊστῷ κατὰ μηρὸν βέβληται, Λ, 661. et 809, βεβλημένος. τόξον ἔτεινε, λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστὸς ὀξυβελὴς, Δ, 125, tetendit arcum, arcus leniter clanxit cum sagittarius sagittam mitteret, nervus valde insonuit, et celeriter volavit sagitta cuspidata acute. nam ὀϊστὸς totam notat sagittam, cujus extremum ferrum dicitur τὸ βέλος, quod si est acutum, fit ὀϊστὸς ὀξυβελής. ἱεὶ χαλκήρεα ὀϊστὸν, sagittam ferro præfixam, Ν, 650. et 662, προΐει. ἔκλαγξαν ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων, Α, 46, in pharetra reconditi, cum iret iratus. ἀπὸ νευρῆφιν (νευρῆς) ὀϊστῷ, Ν, 585. et 587, ἀπέπτατο πικρὸς. ὀϊστῶν δὲ ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, Π, 361, *das pfeiffen der pfeile und den stos der wurfspiesse, (the whizzing of arrows, and clashing of spears:)* prius fit per volantem in aëre, posterius per incidentem clypeo vel thoraci. εἷλκεν ἐκ ζωστῆρος, Δ, 213. μηροῦ δ' ἔκταμε, Λ, 828. συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοὶ, Ν, 722. ἀπὸ νευρῆφι δὲ ὀϊστοὶ ἔθρωσκον, saliebant, Ο, 313. et 458, ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι αἴνυτο, contra eum depromebat ex pharetra. et 470, ὄφρα ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς. βαλὼν ἀπὸ νευρῆφι ὀϊστῷ, Φ, 113. et 492, ταχέες ἔκπιπτον ὀϊστοί. ἀπέταμε μήρινθον πικρὸς, Ψ, 867. et 871, ὀϊστὸν ἔχεν, πάλαι ὡς ἴθυνεν, sagittam tenebat directam, sicut paullo ante direxerat: nam πάλαι est, jam dudum, jam ante. δουρὶ δὲ ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ, sc. ἵησι, seu πέμπει, hasta jaculor tam longe, quantum non alius sagitta, Θ, 229, *ich werfe mit dem spiesse so weit als kein andrer mit dem pfeile schiesset, (I can throw a javelin farther than any other can shoot an arrow:)* nam ἀκοντίζειν de sagitta non dicitur: valet ergo regula, unum verbum ad duo diversa substantiva additum ad unum tantum proprie pertinet. sic, σῖτον ἐσθίειν καὶ οἶνον, sc. πίνειν: καπνὸν ἐλεύσσομεν (videbamus) καὶ φθογγὴν, sc. ἠκούομεν. et hæc figura dicitur σύλληψις ἢ συνεκδοχὴ in latiori sensu. τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῆφι ὀϊστὸν, ad nervum sagittam, λ, 606. ἄκοντες καὶ ὀϊστοὶ, ξ, 225. ῥυτῆρας ὀϊστῶν, σ, 261, tractores sagittarum, sc. ex pharetra, vel potius, dum sagittam nervo impositam ad se trahunt in sagittando, i. e. sagittarios. διαῤῥίπτασκεν ὀϊστὸν, τ, 575. στονόεντας ὀϊστοὶ, i. e. στόνον βεβλημένου ποιοῦντες, φ, 12, 60, et 98, ὀϊστοῦ πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν. et 173, ῥυτῆρα βιοῦ καὶ ὀϊστοῦ. et 416, εἵλετο δ' ὠκὺν. et 420, ἧκε, ἄντα τιτυσκόμενος. Ἀντινόῳ ἐπιθύνετο πικρὸν, χ, 8. et 3, ταχέας ὀϊστούς. et 106, εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρα ὀϊστοὶ, quousque mihi ad defendendum præsto sunt sagittæ: coll. 116, 119. ω, 177, sagittæ sæpe inficiebantur veneno, ut uno ictu præsens mors esset. sed justo in bello id fieri non solebat: conf. ἰός. sed adversus procos venenatis sagittis usus est Ulysses. ὀϊστὸν πτερόεντα γλυκὺν, Ol. 9, 18, i. e. hymnum. ὀϊστοὺς εὐκλέας ἱέντες, Ol. 2, 163, gloriosa tela mittentes, i. e. laudantes.

ὀϊστοῦχος, vide sub ἰοδόκος.

οἰστράω, οἰστρέω, οἰστρηλατέομαι, vide sequens.

οἶστρος, ου. ὁ. (Οἴω) œstrus, asilus, tabanus. est proprie animal ex genere muscarum, majus musca, quod circumvolans involat boves aut equos, eosque cogit infixo aculeo vesanos currere. habet igitur nomen ab οἴω, f. οἴσω, porto, fero, agito, κομίζω: et hinc metaphorice omnis ὁρμὴ ἐνθουσιαστικὴ, e. c. amoris, iræ, etc. dicitur οἶστρος, et, qui eo fertur et abripitur, dicitur οἰστρηλατεῖσθαι, et οἰστρεῖν, et παροιστρεῖν. idem animal vocatur etiam μύωψ vel μύωψ, ὁ. ὡς βόες ἀγελαῖαι, ἃς μὲν αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν (circumagitare solet) ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, χ, 300, et habet id epitheton διὰ τὸ ποικίλον τῆς χροίας αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ εὐκίνητον: vel et, quia τοῦ αἰόλλεσθαι, i. e. κινεῖσθαι ταχέως, αἴτιός ἐστιν τοῖς βουσὶν, *weil er das vieh umherlaufen machet, oder, weil er bunt von farbe ist, (because it makes the cattle run about, or, because it is of different colours.)* verbum est οἰστρέω et οἰστράω. conf. Virgilii Georg. 3, 147, seqq. etiam magni quidam pisces vexantur sub aqua ejusmodi animalculo, quod et ipsum dicitur οἶστρος, eosque exsilire facit ex aqua præ impatientia.

οἰσύα, ας. ἡ. (Οἴω) salix, *eine weide, hagen, (a willow.)* dicitur et οἰσὸς et οἶσος. est φυτὸν ἱμαντῶδες, germen ex viminum genere, ex quo αἱ ῥῖπες fiunt, καὶ ἐξ ἧς πλέκονται σχοινία. sic, κόφινος μέγας οἰσύϊνος, corbis magnus ex ejusmodi saligno ligno factus plectendo, καλούμενος τάρπη. nomen est ab οἴω, f. οἴσω, quia celeriter crescit in altum.

οἰσύϊνος, η, ον. (Οἴω) ex salice. φράξε δέ αὐτὴν (τὴν σχεδίαν, νῆα) ῥίπεσσι οἰσυΐναις, κύματος εἶλαρ εἶναι, ε, 256, sepsit densavitque eam virgis salignis, ut essent defensio undæ. fortasse loco nostræ stupæ vel sparti, omnes rimulas condensavit istiusmodi virgis, ne aqua penetrare posset in navem. sed de ejusmodi rebus artificialibus, optime artifices respondent.

οἶτος, ου. ὁ. (Οἶ) fatum miserum, infelicitas. idem quod ὁ μόρος: nec θάνατον solum, sed et quamvis δυστυχίαν notat. est ab οἶ, θρηνητικῷ ἐπιῤῥήματι. hinc est ὁ μεγάλοιτος, ὁ πάνυ δυστυχής. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι, Γ, 417, *du alsdenn gar klaglich umkommest, (thou mayest then perish miserably.)* οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται, Θ, 34, *die gewiss gar kläglich umkommen müssen, (who must certainly perish miserably,)* κακῷ θανάτῳ οἰχήσονται. sic et 354, 465. Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα, ejus infortunium simile habens, Ι, 559, ξυμφορὰν, casum durum. ut ergo non de morte solum, sed et de quavis τύχῃ βαρυσυμφόρῳ, ponatur. ὅς μοι καλὰ (καλῶς) τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες, Ω, 388, qui mihi tam apte illud infortunium infelicis filii mei indicasti. Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν, Græcorum pessimum infortunium canere, α, 350, τὴν κακοτυχίαν. πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον, γ, 134, multi malo fato obierunt, malum fatum consecuti sunt. κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον ἀείδεις, ordine canis τὴν κακοπάθειαν Græcorum, θ, 489—491. ubi per addita istud triste fatum explicatur. et 578, Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων, infortunium. ἢ δὴ Ἀγαμέμνονος φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἔμελλον, periturus fuissem certe domi meæ sicut ille, ν, 384.

οἰχνέω et οἴχνω, (Ἔω) eo, abeo, proficiscor. est factum ab οἴχω et οἰχέω, interserto ν, notatque idem. οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετις οἰχνεῦσιν, ionice et dorice pro οἰχνεῦσι, γ, 322, unde ne aves quidem magnæ uno anno vadunt. πρὸ πυλῶν οἴχνεσκον, Ε, 790, ante portas prodibant: ubi est imperf. Ionicum ab οἴχνω, pro ᾤχνον, i. e. ἤρχοντο. ἀγγελίης οἴχνεσκε, Ο, 641, sc. χάριν, nuntiandi causa, ut nuntiaret ei, ἤρχετο ἀγγέλλων, ἐκόμιζε ἀγγελίαν αὐτῷ. sic ab ἵκω fit ἱκνέω. possis ergo hoc imperf. Ionicum et per syncopen factum dicere ab οἰχνέω, imperf. οἰχνέεσκον pro ᾤχνεον, per syncopen οἴχνεσκον. Vide sequens.

οἴχομαι, (Ἔω) eo, abeo, proficiscor. est ab ἴκομαι, mutato κ in χ, et Iota in οι: vel est paragogicum verbum ab ἔω, contr. ῶ, vado. futurum deberet esse οἴξομαι, sed id in usu non est, ne confundatur cum verbo οἴγω, f. οἴξω: descendere tamen inde præter. pass. vides sub ἐποίχομαι. cæterum futurum οἰχήσομαι quasi ab οἰχέομαι, cum suis inde descendentibus, apud alios in usu est. est et forma Ionica, οἰχόω, cujus perf. act. οἴχωκα, abii, profectus sum: it. perii, actum de me est. et plusquamp. οἰχώκειν, ut: ὁ μὲν κήρυξ οἰχώκεε ἀγγελίων ταῦτα Δαρείῳ, ibat nuntiaturus ista, Herodot. IV, 137. ex exemplis autem apparebit, præsens οἴχομαι habere plerumque notionem præteriti, ut significet continuationem rei. possit et sic concipi hoc verbum, quod ab ἔω, εἶμι, sit οἰχέω, f. ήσω. præter. pass. ᾤχημαι, unde novum sit verbum οἴχομαι, tenens quid ex sua origine præteriti. Ἕκτορ, πῆ δή σοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες, Ε, 472, i. e. ante inerat tibi μένος, impetus, vis; νῦν δὲ ἀπεδήμησεν αὐτό. ergo est sermo ἀστεῖος: quo abiit vis tua. οἴχεται ἀνὴρ ὤριστος, abit vir præstantissimus, Λ, 288. Ἐννοσίγαιος οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, Ο, 223. νῦν δ' οἴχεται, οἷος ἀείρας νεκρὸν, Ρ, 588. οἴχεται ἵππον ἄγων, abducit equum, Ψ, 577. οἴχεται ἄϊστος ἄπυστος, α, 242, abest, nemo de eo quidquam novit, nemo de eo quidquam audit, et 410, ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, exsiliens statim abiit. ἤδη γὰρ φάος οἴχεται ὑπὸ ζόφον, jam lux solis it sub tenebras, γ, 335. νῆα μοι οἴχεται ἄγων, abiit navem meam secum habens, δ, 634. et 665, ἐκ τόσσων δ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται, ex tot invitis abiit adolescens: ubi ἐκ ad verbum pertinet. et 707, τίπτε δέ μοι πάϊς οἴχεται, cur filius meus profectus est. et 821, τῶν ἐνὶ δήμῳ ἵνα οἴχεται, illorum in terra quo profectus est. ἐς Λῆμνον, abiit eo, θ, 294. οἴχεσθον τετυμμένω ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα, absunt vulnerati ambo in manum, Ν, 782. et 627, οἴχεσθε ἀνάγοντες, abduxistis. et 220, ποῦ σοὶ ἀπειλαὶ οἴχονται, quo abeunt tibi minæ. ἄλλοι οἴχονται μετὰ δεῖπνον, Τ, 346, abierunt ad cibum matutinum sumendum. πῆ δή σοι φρένες οἴχονται, Ω, 201, quo pectus tuum prudens abiit. ὅτε ἂν αὖτε Ἀχαιοὶ οἴχωνται σὺν νηυσὶν ἐς πατρίδα, Η, 460. Ο, 499. αἴκε σιωπῇ οἴχωμαι, si silentio abirem, Ξ, 311. μή τι μοὶ οἴχωνται ἐπὶ νηὸς ἄγοντες, ne forte abierint, asportantes mihi aliquid in nave sua, ν, 216, *ob sie mir was mit weggenommen haben, (whether they have carried off any thing of mine.)* εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο, si Mars abeat, θ, 353, et 356, εἴπερ οἴχηται φεύγων, si forte fugiat. ergo et hoc verbum cum participio velut abundanter ponitur et periphrastice. αἴθε θύελλα οἴχοιτο προφέρουσά με, υ, 64, quod est idem ac, προφέροι μὲ, utinam turbo asportaret me in mare. sic Ζ, 346, ὡς ὤφελεν οἴχεσθαι προφέρουσά με εἰς κῦμα, utinam tulisset me turbo venti in mare; ut οἴχεσθαι προφέρουσα sit idem ac προφέρειν. ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, per novem dies ierunt sagittæ dei per castra, Α, 53. et 380, χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο, retro ibat. cæterum de sagittis contra hostes, et de texendo, solemniter ponitur hoc verbum. ᾤχετο ἀποπτάμενος, i. e. avolavit, Β, 71, ἀπέπτη, sc. ὁ ὄνειρος. κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη, Ε, 495, per exercitum

undique ibat. sic et Ζ, 104. Λ, 212. et 357, μετὰ δούρατος ᾤχετο ἐρωὴν, ibat eo quo hasta icrat, *gieng dem geworfenen spiese nach ihn wieder zu holen, (went after the spear which he had thrown, to pick it up again.)* ἐς στρατὸν ᾤχετο Ἀχαιῶν, Ν, 38, ad exercitum. et 505, αἰχμὴ κατὰ γαίης ᾤχετο, cuspis in terram ibat, *fuhr in die erde, (stuck in the ground.)* sic et Π, 615. ὦκα δὲ θυμὸς ᾤχετο ἀπὸ μελέων, Ν, 672. Π, 607, i. e. ἔθανε. ὁ μὲν ἐπὶ φῦλα ἀνθρώπων, ad homines, Ξ, 361. αὐτὴ πρὸς πατρὸς δώματα, Τ, 356. εἰς ἀΐδαο, in Orci regnum, Χ, 213. ψυχὴ κατὰ χθονὸς, anima sub terram abiit, disparuit, Ψ, 101, coll. 65, s. et 564, ὁ δὲ ᾤχετο καὶ οἱ ἔνεικεν, illeque abiit et attulit ei. et 652, πολὺν καθ' ὅμιλον, ad multitudinem. ᾤχετο γὰρ κακεῖσε ἐπὶ νηὸς, profectus est et illuc, α, 260. κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, per urbem ibat ubique, β, 383. πότε, quando abiit, δ, 642. παρὰ Μενέλαον, ad eum ivit, ν, 415. εἰς Λακεδαίμονα, ο, 2. ἐξ οὗ εἰς Ἴλιον, ex quo tempore profectus est eo, ρ, 104. et 294, πάρος δ' εἰς Ἴλιον, ante profectus est eo. et 589, ὁ ὑφορβὸς εἰς ὅμιλον, ibat ad cœtum eorum. Ἴλιον εἴσω, τ, 183. et 260, ἐπὶ νηὸς ἐποψόμενος κακοΐλιον, visurus malum illud Ilium. sic et 597. ψ, 19. ἄγγελος κατὰ πτόλιν, nuntius et fama ibat per urbem undique, ω, 412. ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε, postquam navigaveras in Pylum, π, 24, 142. ρ, 42. et 109, ᾠχόμεθα ἐς Πύλον, proficiscebamur. sic, ἐς Θήβην, Α, 366, i. e. ἤλθομεν. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, cum proficiscerentur et viam carperent, Δ, 382, pro προεγένοντο ὁδοῦ: utraque phrasis eadem. ἐς Σιδονίην ἀναβάντες ᾤχοντο, versus Sidoniam ibant in altum provecti, ν, 286, i. e. navigabant. ᾤχοντο ἄλλυδις ἄλλος, ξ, 25, ibant alius aliorsum. αἱμασιὰς λέξοντες ᾤχοντο, ibant collecturi spinas, ω, 224, *wollten dornen sammlem, (went to gather thorns.)* πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, sciscitaturus de patre diu absente, α, 281. β, 215, ubi νόστον, reditum, ad πατρὸς, additum; ut appareat ellipsis priori loco. sic 264. ο, 270, ubi est illa ellipsis. ἄλγεα ἔχει πατρὸς παῖς οἰχομένοιο, δ, 164, dolores habet filius de patre absente, coll. 166, ὁ μὲν οἴχεται, sc. πατὴρ, ille abest. et 393, οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν, dum tu profectus es longinquum iter. μὲ Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο, ξ, 144, me desiderium ejus capit absentis. (inesse tamen potest notio exitii, sicut et apud Platonem in Phæd. § 34, ed. Fisch.) et 376, οἳ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, qui dolent ob herum diu absentem. ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο, ο, 354, gravissime ob filium luget absentem et qui profectus est. δμωαὶ δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος, σ, 312. sic, κτήματα δάσασθαι δὴν, υ, 216. δάμαρτα μνώμεθα Ὀδυσσῆος δὴν, ω, 124, uxorem ejus ambiebamus proci. οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ Ἴλιον εἴσω, τ, 193, eunti cum navibus in Iliensem terram. μὲ οἰχόμενον, me profectum eo, ω, 332. οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, adeuntes eos omnes, Ξ, 381, et præpositio pertinet ad verbum. οἰχόμενοι κόμισαν δέπας, *sie trugen den becher davon, (they carried away the goblet,)* Ψ, 699, pro κομίσαντες ᾤχοντο, abibant reportantes. οἰχόμενοι Κίκονες, abeuntes, ι, 47. et 91, αἶψα οἰχόμενοι μίγεν, postquam ierant a nobis, statim immixti sunt illis. οἰχομένη Κίρκη, κ, 571, abiens. οἰχομένη πεπιθήσω τὸν, accedens persuadebo ei, Χ, 223, *will hingehen und ihn bereden, (will go and persuade him.)* ἐπεὶ ἴδεν Ἀθήνην οἰχομένην, postquam vidit eam abeuntem, Ε, 511. proprie ergo est, ire, abire, absentem esse. deinde ponitur ἐπὶ τῶν ἀφανῶν γενομένων, de disparentibus. deinde et de morte. οἴχεται τιμὴ, abiit et periit honor, Ne. 10, 146. ᾤχετο ἰὼν, profectus est, Ol. 6, 63. πρὸς θεὸν, Ne. 7, 59. οἴχοντο, abierant, pro ᾤχοντο, Py. 4, 146. ad participium κερθέντες, desecti; ut cum participio eo sit, desecti erant, sc. capilli pulcri. cæterum οἴχεσθαι et φοιτᾶν sunt opposita: prius notat *abire*; posterius, *accedere, adire*: ut inter alia apparet ex Theocrit. XI, 22, 23.

ΟΙ'Ω et οἰέω, f. οἴσω et οἰήσω. puto, existimo, credo, arbitror, auguror. it. scio, νοέω, *ich weiss, stelle mir vor, (I know, think.)* it. duco, porto, fero, *ich führe, trage, bringe, (I lead, carry, bring.)* verbum fictum ex sono adsentientium, aut et, cum conatu agentium. ἀλλά μιν οἴω κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, sed eum puto ærumnis laboraturum etiam pluribus, *ich denke er wird noth genug bekommen mehr als wir izt, (I think he will be involved in greater distress than we now are,)* Κ, 105. οὔτε μὲ Ἀγαμέμνονα πεισέμεν (πείσειν) οἴω, i. e. οὐκ οἴω, non arbitror, αὐτὸν πείσειν με, quod is persuasurus sit mihi, Ι, 315. ἦτέ μιν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι, Λ, 762, certe quidem eum existimo multum postea fleturum. οὐδέ μιν οἴω νῦν ἰέναι, Ρ, 709, neque tamen eum puto nunc iturum huc. ἀλλά τινα οἴω ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, Τ, 71, sed quemque eorum credo cum voluptate resessurum esse. οὐδέ τινα οἴω Τρώων χαιρήσειν, neminem eorum puto gavisurum, Υ, 362. τῷ τ' οἴω λοίγια ἔσεσθαι, ideoque existimo tristia futura, Ψ, 310, et cum amissione præmii conjuncta: *daher glaube ich es wird schlecht ablaufen, (I therefore think that it will terminate ill.)* οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι, Ω, 727, neque puto eum ad adultam adolescentiam perventurum, *ich glaube nicht, dass er wird gros werden; ich vermuthe es nicht, (I do not believe that he will live to grow up; I do not think so.)* et ex hac notione divinandi vel conjectandi futura, est ὁ οἰωνὸς, augurii avis. frequentius autem poëta, et metri et elegantiæ Ionicæ caussa, dissolvit diphthongum. νῦν ἄμμε ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν, Α, 59, *nun denke ich werden wir wohl zurück gehen müssen, (now I think we shall be obliged to return.)* et 171, οὐδέ σε ὀΐω ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, nec te arbitror divitias hausturum esse hic. quæ est modesta minatio: cum ego hic a te tam vilis putor, sequetur inde id, ut nec tu sine me aliquid efficias. simul positum est consequens, prædas ex direptione urbis capere; pro antecedente, expugnare urbem. et 204, ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω (pro ἐξερῶ σοὶ) τὸ (pro ὃ) δὲ καὶ τετελέσθαι ὀΐω, sed palam dicam tibi quod et effectum iri arbitror: quæ est phrasis affectuosa, et de viribus suis vel veritate eventus confidentis, cujus opinari est certum scire. hic versus sæpissime repetitur apud poëtam. ἅ τινα οὐ πείσεσθαι ὀΐω, Α, 289, ubi τινὰ est accusativus singularis, annexus ad ἅ, neutrum plurale, enclitice tantum, non vero ex ὅστις; ut sensus sit: quæ quemquam (Romanis cuiquam) persuasurum eum esse non arbitror, *ich achte nicht, dass er dessen jemand bereden werde, (I do not think that he will persuade any one to it:)* ut ἅ sit, quod attinet hæc. et 296, οὐ γὰρ ἔγωγε ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀΐω, non enim ego quidem porro tibi obtemperaturum me esse puto, *ich bin nicht sinnes, fenner unter deinem befehl zu stehen, (I think I shall not continue under your command.)* et 427, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω, et eum auditurum me esse arbitror vel credo: *ich denke er wird sich bereden lassen, (I think I shall be able to persuade him.)* et 558, τῇ σε ὀΐω κατανεῦσαι, ei te arbitror adfirmasse aliquid, coll. 561. οὐδέ σε πεισέμεν ὀΐω, non existimo, te cuiquam esse persuasurum, Ε, 252, i. e. mihi certe non persuadebis. est ergo elegans circumlocutio in isto verbo ὀΐω, indignationis aut aliorum adfectuum plena. et 894, τῷ σε ὀΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐνεσίαις, igitur te puto ista pati ex incitationibus illius, *daher kann ich leicht denken, dass dir auf ihr anreizen wiederfaren: sie hat dich aufgehelzet, und darüber bist du zu schaden gekommen, (I can therefore readily imagine that this has befallen thee owing to her instigation: that she has instigated at thee to that for which thou art now suffering.)* κιχήσεσθαι δέ σε ὀΐω, Ζ, 341, puto me consecuturum esse te, *ich denke ich werde dich wohl einholen, (I have no doubt that I shall overtake thee.)* τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, Ζ, 353, ideo credo eum fruiturum esse isto, *daher glaube ich, er wird es zu geniessen haben, es wird ihm zu hause kommen, (I therefore think that he will suffer for it, that it will come home to him,)* in sensu pœnali. ἐν πρώτεισιν, ὀΐω, κείσεται οὐτηθεὶς, Θ, 536, inter primos, auguror, jacebit confossus, *ich denke er wird einer von den ersten seyn, die auf der stelle liegen bleiben, (I predict he will be one of the first who will fall:)* quod fiduciæ plena oratione dictum. Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι ὀΐω, Hectorem, etsi valde cupidum, a pugna temperaturum credo, Ι, 651. sic, οὐκέτι μάχης σχήσεσθαι, Ν, 747. et, οὐκ αὐτὸν μένεος, Ρ, 503, non eum a robore et vi temperaturum puto. τινὰ θεὸν ὕμιν δοῦναι αὐτοὺς ὀΐω, Κ, 551, puto aliquem deum dedisse eos vobis. νῦν ὀΐω περὶ γούνατα ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς λισσομένους, Λ, 608, nunc auguror. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, Μ, 66, angustiæ enim, ubi sauciatum iri puto. et 73, οὐκέτι ἔπειτα ὀΐω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψοῤῥον ποτὶ ἄστυ, tunc ne nuntium quidem ad urbem reversurum esse puto. ἀλλ', ὀΐω, χάσονται, sed, ut puto et certum habeo, cedent, Ν, 153. et 262, οὐ γὰρ ὀΐω, ἀνδρῶν ἑκὰς ἱστάμενος, πολεμίζειν, non enim in animo habeo eminus pugnare, sed comminus. et 272, σὲ δ' ἴδμεναι αὐτὸν ὀΐω, puto, i. e. certo scio, te ipsum scire id; ubi modeste positum est pro οἶδα. οὐκ ὀΐω ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, Ξ, 454, non puto vanum exsiliisse e manu jaculum. et 456, καί μιν ὀΐω αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω, et credo eum nitentem eo (jaculo, quasi scipione) descendere ad domum Orci: quod facete dicitur de occiso hasta eminus. διακρινθέντας ὀΐω ἂψ ἴμεν, diremtos puto retro ituros, Υ, 141. οὐ γὰρ ὀΐω σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, Φ, 92. et 399, σὲ νῦν ἀποτίσειν ὀΐω, ὅσα μὲ ἔοργας. et 533, νῦν ὀΐω λοίγια ἔσεσθαι, ubi tamen est οἴω. ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω, Ψ, 467, ibi eum excidisse reor. τάχα δ' ἄμμε διαῤῥαίσεσθαι ὀΐω, vereor facile eum nos perditurum, Ω, 355. ὡς τελέεσθαι ὀΐω, ut futurum puto, α, 201, i. e. νομίζω, στοχάζομαι, conjicio, auguror: nam ἡ μαντικὴ τέχνη est στοχαστική. sic et ο, 173. ἀλλ', ὀΐω, καὶ, δηθὰ καθήμενος, πεύσεται, β, 255, ubi mens est: sed, puto, etiam in Ithaca diutius sedens et morans, tamen resciscet aliquem nuntium de patris sui statu, nec faciet necessario hoc iter. et ita loquitur procus, irridens spem Telemachi, quasi vivat pater; vel etiam tacite minans, quod aliam accepturus sit Telemachus certiorem denuntiationem, mortem sc. suam ipsius, a manu procorum. οὐ γὰρ ὀΐω οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, te natum esse diis iratis, γ, 27. et 226, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι, credo nunquam id effectum iri. vide et δ, 754. ζ, 173. ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀΐω ἔμμεναι, θ, 180, verum inter primos fuisse me puto, i. e. vere dicere possum. λ, 100. μ, 212, καί που τῶνδε μνήσεσθαι ὀΐω, puto vos et horum memores futuros. ν, 5, 324, credo. 326, 394, ubi de probe gnaro. 427, ἀλλὰ τάγε οὐκ ὀΐω, at ista non credo, οὐ νομίζω. sic et ρ. 31. et 277, διώκειν γὰρ ὀΐω, satis scio, insequi eos me. ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτα, ὀΐω, γνώσεαι, i. e. ὡς ὀΐω, ut puto, ut satis scio, π, 309, quod modeste dictum ab adolescente. et 311, ἀλλ' οὔτοι (non sane) τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσεσθαι ὀΐω ἡμῖν, *aber ich sollte doch denken, das wäre uns kein vortheil, (but I should not think that this would be any ad-*

vantage to us:) et sequitur, σὶ, nisi tu melius pervides rem. et 377, οὔτι μεθήσειν μὶν ὀΐω. ϱ, 7, 460, ubi καλὰ pro καλῶς. σ, 23, 148, 258. νῦν μὲν σεῦ, ξεῖνε, ὀΐω πειρήσεσθαι, *nun denke ich dich recht auszuforschen, (now I shall closely examine you,)* τ, 215. υ, 180, 205. φ, 91, 261, *es wird sie niemand wegnehmen, denke ich, (I should think no one will take her away.)* τόν περ ὀΐω, *und der glaube ich ist es, (and I think it is he,)* χ, 159. 215. ψ, 261. forma *media*, οἴομαι, prosaicis magis est in usu: quam poëta distrahit in ὀΐομαι, arbitror, judico, conjecto. ἦ γὰρ ὀΐομαι χολώσειν ἄνδρα, *denn ich glaube und weiss gewiss, der herr wird böse werden, (for I believe and indeed am certain that the hero will be angry,)* A, 78. οὐδέ σε Τρώεσσιν ὀΐομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι, E, 644. sic porro, Λ, 833. M, 217, ubi est vox modesta. O, 292, coll. 298, ubi est οἴω, eodem significatu. P, 641. T, 334. Υ, 195. α, 173. ξ, 190. π, 59, 224. β, 198. γ, 47. ϑ, 203. κ, 193. ξ, 214, sed tamen, cum stipulam vides, puto te ex ea agnoscere posse plenam aristam (τὸ λήϊον, quod est omissum) qualis fuerit. et sic dicitur de sene, ex quo de adolescentia ejus conjectura potest fieri. et 363, ἀλλὰ τάδε οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, ubi τάδε sunt reliqua, exceptis aliis: at ista non pro decenti et justo ordine arbitror dixisse te. conf. κόσμος. τ, 568, coll. 562—567. 581. φ, 79. υ, 224, i. e. ἐλπίζω. χ, 67. αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, semper quidem opinaris et conjectas, νοεῖς, A, 562, coll. 558. γ, 255, credis ipse. κ, 380, suspectas. ἀλλά μοι ὧδε ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὥσπερ ἔσεται, τ, 312, i. e. φαίνεται, sed mihi sic in animo videtur, sicut et sine dubio erit re ipsa. ubi ergo hæc forma est *passiva*. sed ϱ, 586, οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅσπερ ἂν εἴη, non stultus iste hospes ita judicat, quisquis etiam ille est; coll. 580, μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος, loquitur rei ipsi convenienter, sicut et sane alius existimaturus esset. ubi utroque loco videtur esse active: nisi priore loco est pro φαίνοται, non stultus videtur esse hospes. οὔτι σὲ τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθα, nequaquam putavimus te istum adsumturam esse maritum, φ, 322, vel, istum ducturum esse te conjugem suam. κεῖνος δ' αὖτ' ἀΐδηλος ἀνὴρ, ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοὶ, ἔρχεται ἐς θάλαμον, ille nimirum rursus pestilens vir, quem arbitramur nos, vel, quem conjectamus nos, it in conclave, χ, 165, et κεῖνος est loco nominis proprii. et 12, τίς κε οἴοιτο, quis tandem putaret. participium in sensu activo plerumque ponitur. κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, β, 351, i. e. ἐλπίζουσα, νομίζουσα, sc. ἐλθεῖν αὐτόν. τῷ ἑπόμην, ὀϊόμενός περ, ἀνάγκῃ, eum sequebar, etsi sentiens, necessitate coactus, ξ, 298, *ob ich es gleich merkete, und es mir ahnete, was er mit mir vorhabe, (though I well knew what he was about.)* σὲ, ὀϊόμενον θανεῖσθαι, te, existimantem, moriturum te esse ibi, υ, 21. ὀϊόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην, suspicans et sentiens, Minervam esse salvatricem: sciens et certo credens, χ, 210. οὐδέ τ' ὀϊομένοισι, sed non putantibus nobis, ω, 400. αὐτῷ κραδίη πατάσσει, κῆρας ὀϊομένῳ, cor ei palpitat, præsagienti mortem, N, 283, ubi docet, μὴ χρῆναι τὸν λοχῶντα κῆρας φαντάζεσθαι, ἀλλ' ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλῆσθαι. ἀνεχάζετο τυτθὸν, ὀϊόμενος θανέεσθαι, putans se moriturum esse, O, 728. καὶ νῦν ἐξεσάωσεν (Venus Paridem) ὀϊόμενον θανέεσθαι, Δ, 12, ubi dubium videri possit, an in sensu activo vel passivo sit intelligendum, putantem credentemque et timentem, vel, creditum ab aliis quod in media morte hæreat. prius sine dubio est verius. imperfectum medii ὠϊόμην, putabam, animo sistebam, imaginabar. γόον δ' ὠΐετο θυμὸς, κ, 248, luctum præsagiebat animus noster, quem iste nuntius ferret; νόμισιν ἐδίδου καὶ ἐφάνταζε θρήνου δήλωσιν. sic et υ, 349, ἐφαντάζετο θρήνους ἡ ψυχὴ, animus eorum præsagiebat sibi, etsi indistincte, luctum: *ihrer seele fieng an, was zu ahnen, und traurig zu werden, so dass auch die augen übergiengen, (their souls began to have forebodings, and to be melancholy, so that their eyes overflowed.)* ὀΐσατο (aor. 1. m. sine augmento) γὰρ θεὸν εἶναι, suspicabatur, sentiebat, deum esse eum, α, 323, vel potius, sciebat jam certo. αὐτίκα γάρ μοι ὀΐσατο θυμὸς, nam statim animus mihi præsagiebat, ι, 213, *denn mein herz trug es mir gleich zu, es ahnete mir gleich so was, (for my heart immediately foreboded, I had a presentiment.)* qui Sigma ibi duplex scribunt, rationem nullam habent, nam Iota hujus verbi ubique est longum. αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο, τ, 390, *denn er vermuthete es gleich, (for he immediately conjectured.)* illico enim suspicabatur. ἤ τι ὀϊσάμενος, aut præsagiens aliquid, *dass ihm entweder was ahnete, (because he either suspected something,)* ι, 339. sic, δόλον εἶναι, κ, 232, suspicans fraudem ibi esse. et 258. ὁ δ' ὀϊσάμενος καταδήσῃ με δεσμῷ, et ne ille, suspicans aliquid et præsagiens, vinciat me, ο, 442. etiam aoristus 1. passivæ formæ deponentialiter poni solet. οὐδέ τι θυμῷ ὠΐσθη δόλον εἶναι, neque ullo modo sentiebat fraudem ibi esse, δ, 453. καὶ σφέας ὠΐσθην τοὺς ἔμμεναι, et eos suspicabar esse illos, π, 476, ἐνόμισα. differt ergo ab οἶδα, addito ibi: nam οἶδα est πρὸς ἀκρίβειαν, ὠΐσθην vero πρὸς νόμισιν. πατὴρ αὐτίκα ὠϊσθεὶς πολλὰ κατηρᾶτο, pater illico suspicans et sentiens valde detestabatur me hostili prece, I, 453, γνοὺς, resciscens. Quando autem hoc verbum notat *peto, ich hole, (I fetch;) fero, ich bringe, (I bring;) porto, ich trage, (I carry:)* forma futuri activi et medii in usu tantum est; ex quo futuro deinde, more Ionico, fit quasi novum verbum οἴσω. ἄρνα οἰσέμεναι, pro οἴσειν, ut peteret et adferret agnum, Γ, 120. et 103, οἴσετε ἄρνε, fertote agnos duos: ubi est vel imperativus futuri activi; vel præsentis a novo præsenti ex futuro facto. potest tamen etiam esse futurum indicativi, coll. 104, Διΐ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον, nos adferemus. ἵππω ἅρμα οἴσετον, ferent currum equi, E, 232. τεύχεα συλήσας οἴσω ποτὶ Ἴλιον, arma spolians feram ad urbem, H, 82. ἵπποι σὲ πόλινδε οἴσουσι, ferent te ad urbem, N, 820. sic, μὲ ἐπὶ τραφερὴν, me ferent super siccam pariter ac madidam, Ξ, 308. οἴσετε πῦρ, fertote ignem, O, 718. παρ' Ἡφαίστῳ οἰσέμεν (οἴσειν) ἔντεα, Σ, 191, a Vulcano se petituram et allaturam esse arma, *wolle holen, (would fetch.)* δῶρά σοι θεράποντες οἴσουσι, adferent tibi, T, 144. et 173, δῶρα οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ferto in mediam concionem, *mag bringen lassen, (bring.)* sic apud Aristoph. Ach. 1098, οἶσε, παῖ, adferto, puer. et 1100. Σκάμανδρος οἴσει εἰς ἁλὸς κόλπον, fluvius feret in medium mare, Φ, 125. οἰσέμεναι (οἴσειν) κλισίηθεν, Ψ, 564, ad petendum ex tentorio, *es zu holen, (to fetch it.)* τὶς οἴσει χρυσὸν, aliquis adferre debet, B, 229. αὐτῷ Ἀχαιοὶ οἴσουσι κλέος εὐρὺ, different famam latam de eo, γ, 204. et 429, καὶ οἰσέμεν ὕδωρ, ad petendum aquam. τὶς φόρμιγγα οἰσέτω, petito, ferto, ϑ, 255. et 257, ὦρτο δὲ κήρυξ οἴσων φόρμιγγα, surgebat petiturus citharam e domo. δῶρα δ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα, mittebant præconem, ut adferret dona, ϑ, 399. σ, 290. νεκρὸν οἰσέμεναι, ut apportarent corpus mortuum, μ, 10. οἴσω χρυσὸν, ο, 447. τίς σοι μετοιχομένη φάος οἴσει, quænam tecum itura portabit lumen, τ, 24, ἐν χερσὶ βαστάσει. μεθ' ὕδωρ ἔρχεσθε καὶ οἴσετε, ad aquam ite et apportate, *gehet nach wasser und holet, (go and fetch water,)* υ, 154, ubi videtur esse imperativus novi præsentis Ionici. ἤδη σοι σάκος οἴσω, jam tibi afferam, χ, 101. et 162, οἴσων τεύχεα, petiturus et allaturus arma. et 106, οἶσε θέων, currens affer, *lauf und hole, (run and bring:)* ubi manifesto est imperativus novi illius verbi. sic et 481, οἶσέ μοι θέειον, οἶσε πῦρ, affer mihi sulfur, affer ignem. οἰσόμενος δόρυ, petiturus sibi hastam, N, 168. nam οἴσων est ἑτέρῳ τινὶ, οἰσόμενος δὲ ἑαυτῷ: οἴσων ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρησίμου, οἰσόμενος δὲ ἑνὶ προσώπῳ ἐμπεριγράφει αὐτήν. sed hæc differentia non ubique valet. nam τ, 504, οἰσομένη ποδάνιπτρα, allatura aquam ad pedes lavandos Ulyssi, est idem quod οἴσουσα. οὐκ ἄτερ ὅρκου οἴσῃ (pro οἴσεσαι, οἴσεαι, οἴσῃ contractione attice) ἄεθλον, auferes tibi præmium istud, Ψ, 441. et 663, 667, νικηθεὶς δέπας οἴσεται, feret sibi. sic et 858, ἡμιπέλεκκα. ἔολπα νῶϊ οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖς, nos allaturos esse illis magnam gloriationem, X, 217. τὸ συμφέρον et τὸ συνοῖσον unum idemque notat, commodum, utile. οἴσει Ὥραις, Py. 9, 106, ad Horas deferet. οἴσειν διδασκαλίαν, Py. 4, 181, relaturum nunc doctrinam. non mentiar ergo, nam didici verax esse. hinc est δυσοίω, et δυσοίζω. in malam partem accipio, ægre fero. vide Eurip. Rhes. 724. est et, suspicor. δυσφορέω, δυσχεραίνω, ὑποπτεύω, φοβοῦμαι. et in media forma, δυσοίζομαι, dubito, ibid. 805, differor, distrahor.

οἰωνίζομαι, vide sequens, et sub οἰωνός.

οἰωνιστὴς, οῦ. ὁ. (Οἴω) augur, auspex, qui ex avium volatu aut vocibus auguratur. Ἔννομος, B, 858. P, 218. Κάλχας, N, 70, ubi additur θεοπρόπος: nam οἰωνιστὴς est species τοῦ θεοπρόπου ἢ μάντεως. Vide sub οἰωνοπόλος.

οἰωνοθέτης, ὁ, οἰωνομάντις, ὁ, vide sequens.

οἰωνοπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui circa aves interpretandas versatur, qui avium volatus aut voces intelligit, augur. idem dicitur ὁ οἰωνομάντις et οἰωνοθέτης et οἰωνιστής. Κάλχας, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, A, 69. sic, Ἕλενος, Z, 76.

οἰωνὸς, οῦ. ὁ. (Οἴω) augurii avis, augurium, quo adfertur aliquid præsentiendum. σύμβολον μέλλοντός τινος ἀγγελτικόν. et quia ad auguria capienda maxime corvi et aquilæ spectabantur; hinc notat in genere, avem majorem carnivoram, *ein raubvogel, (a bird of prey.)* ἑλώρια οἰωνοῖς πᾶσι, prædam avibus carnivoris omnis generis, circa Trojam volantibus, A, 5. Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, Θ, 379. N, 831. P, 241. φυγέειν (ad affugiendum) κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, B, 393. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες (plures sunt circum eum) ἠὲ γυναῖκες, Λ, 395, conf. γύψ. et 453, οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι, lacerabunt et effodient oculos ei, τὼ ὄσσε. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσι, dilacerabunt te, X, 335. et 354, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ καταδάσονται σὲ πάντα, te totum discerpent. οὔπω τόνδε κύνες φάγον (comederunt) οὐδ' οἰωνοὶ, Ω, 411. sunt ergo σαρκοφάγα ὄρνεα. ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν, at non auguriis et avium spectationibus effugit mortem, B, 859. τύνη δ' (tu vero) οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις πείθεσθαι, jubes avibus parere augurium volatu suo portantibus, M, 237, coll. 238—242. et 243, εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, unum hoc augurium est præstantissimum, defendere patriam; hæc defensio satis admonere et incitare nos potest ad agendum e re: αὐτὸ τοῦτο, τὸ ἀμύνειν τῇ πατρίδι, ἐστὶν ἄριστος οἰωνός. impetus is defendendi patriam, est augurium illud quod sequitur et spectat vir bonus. conf. αἰετός. aliquis veterum, jocose imitatus hunc versum, dixit: εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνασθαι περὶ δείπνου. ἐπίαχε λαὸς, οἰωνῷ θάρσυνος, augurio et omine isto plenus fiduciæ factus, N, 823. αἴτει δ' (pete vero precibus a Jove) οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, sc. τοῦ μέλλοντος, Ω, 292. et 293, φίλτατος οἰωνῶν αὐτῷ, sc. aquila, quæ est Jovi carissima inter aves augurales. et 310, πέμψον δ' οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοὶ αὐτῷ φίλτατος

οἰωνῶν, etc. ubi aquila auguralis describitur, coll. 315—320. οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, α, 202, ubi utraque phrasis notat idem. nam οἰωνὸς et ὄρνις in genere notat τὸν σημαντικὸν τοῦ μέλλοντος ἢ τῆς τοῦ Θεοῦ βουλῆς: μάντις vero est, qui signa illa intelligit. οὔτι ἄνευ Θεοῦ ἔπτατο (volavit) δεξιὸς ὄρνις: ἔγνων γάρ μιν, ἐς ἄντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἐόντα, ο, 531, ubi vides, οἰωνὸν esse, non simpliciter avem. sed et, σημεῖον μαντικόν: ἔγνων αὐτὸν σημαντικὸν καὶ μαντευτικὸν ὄντα. hinc οἰωνίζεσθαι, vaticinari. ergo h. l. ἔγνων, ὡς οἰωνίζεταί σοι ὁ ὄρνις οὗτος. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐφρασάμην, animadverti, ρ, 160. τόνγε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν, devorassent eum, γ, 259. et 271, αὐτὸν κάλλιπεν, οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ut fieret præda volucribus carnivoris post mortem suam. et 321, πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν οὐδ' οἰωνοὶ αὐτόετες οἰχνεῦσι, mare tam latum, unde nec volucres uno anno redire possint. κλαγγὴ νεκύων ἦν, οἰωνῶν ὣς πάντοσ' ἀτυζομένων, sonitus mortuorum erat velut avium undique agitatarum, λ, 604, sicut illæ volantes strepunt. ταχέες οἰωνοί, ξ, 133. ἔκλαιον (flebant) ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ, π, 216, ubi vides genus, cum additis duabus speciebus. θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, ω, 291. collato 1 Samuelis xvii, 44. οἰωνῶν βασιλέα, Ol. 13, 29. ἀρχὸς, Py. 1, 13. ἀρχὸν, Ist. 6, 73. quibus locis notatur aquila. Vide sub ΟΙ'Ω, prope initium, ἀετὸς, et αἰγυπιός.

οἰωνοσκοπία, ας. ἡ. (Ὄφ) spectatio avium, augurium. ab ὁ οἰωνὸς, avis augurii, hoc vaticinandi genus extollit quidem poëta plurimis locis et exemplis; sed tamen et per obliquum illud deprimit, quod vides β, 180—183. nam contra omnia dici potest; et τὸ ἀμφοτερόγλωσσον est exercitium eloquentiæ et prudentiæ. sic et apud Sophoclem Jocasta contra μαντικὴν dicit.

ὄκα, pro ὅτε, vide sub τόκα.

ὀκέλλω, vide sub κέλλω.

ὄκεν, pro ὅσκεν, vide sub ὅσκε.

ὀκλαδίας, ου, ὁ, **ὀκλάζω**, **ὀκλὰξ**, vide sub ΚΛΑ'Ω, et μετοκλάζω.

ὀκνέω, f. ήσω. (Ὄνω) piget me alicujus operæ, vel, præ lassitudine et defatigatione impar sum operæ. vel et in genere, supersedeo facere aliquid, omitto actionem. ὀκνείω (poëtice pro ὀκνέω) δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, non placet mihi jam conscendere currum, E, 255, ubi contextus ostendit, nolle eum jam id facere, non ob pigritiam aut lassitudinem, sed ex fiducia: coll. 249—256. ἄρχειν δὲ πολέμου ὤκνεον ἀμφότεροι, incipere pugnam cessabant ambo, supersedebant.

ὀκνηρὸς, ά, όν. (Χάω) segnis, *träge*, *(lazy,)* piger, ὀκνηρότεραι ἐλπίδες, Ne. 11, 28, tardiores spes, i. e. timiditas, metus adversorum.

ὄκνος, ου. ὁ. (Ὄνω) ignavia, cessatio, gravatio. antiquissimis simpliciter notat desidiam, vel vitiosam illam animi, vel corporis naturalem et ex defatigatione ortam: vel et, si aliquam operam faciendam suscipere nolo, ob causas quaslibet. est enim nomen ab, οὐκ ὀνεῖν, i. e. μὴ ἐνεργεῖν καὶ ὠφελεῖν, recentiores deinde ὄκνον posuere pro φόβῳ, timore, metu: sed id nihil ad Homerum. οὔτε με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος, E, 817, coll. 811. ἤ κάματος δέδυκεν γυῖα σοῦ, ἤ σε δέος ἀκήριον ἴσχει: ex qua collatione apparet, ὄκνον et κάματον h. l. esse idem, ut notetur cessatio ab opere faciendo et ab ulterius conando aut moliendo, ob lassitudinem virium et defatigationem corporis. οὔτε ὄκνῳ εἴκων, οὔτε ἀφραδίῃσι νόοιο, neque defatigationi alicui aut desidiæ cedens, neque inscitiæ consilii, K, 122, coll. 121, πολλάκι μεθίει καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι, et 123, ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, meam exspectans inceptionem et audaciam. nam ὄκνος est quasi imperans quis, lassitudo corporis exigit, ut sibi concedatur. πάντες ἐπιστάμεθα πολεμίζειν, οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ εἴκων ἀνδύεται πόλεμον, N, 224, ubi sunt tres causæ, cur fugiat aliquis τὰ δεινά: si non habet scientiam operandi, si est timidus, si laborem vel non amat vel præ defatigatione non sustinet: horum trium nullum jam inest nobis.

ὄκνος, ου. ὁ. (Χάω) pigritia, ignavia, tædium, metus. est ab ὁ ὄγκος, quatenus pondus notat, ut ὄκνος sit, *schwerfälligkeit, trägheit, (heaviness, indolence.)*

ὀκριάομαι, f. ήσομαι. (Κάρα) durus et asper fio, exasperor, collidor aspere. πανθυμαδὸν ὀκριόωντο αὐτοὶ, pro ὠκριῶντο, σ, 33, i. e. ὁλοψύχως ἐτραχύνοντο, *geriethen sehr ernstlich an einander, (quarreled dreadfully.)*

ὀκριόεις, όεσσα, όεν. (Κάρα) acutas et duras extremitates habens, ὁ ἄκρας (i. e. ὀξύτητας) ἔχων καὶ τραχύς. *hart und eckig, (hard and pointed.)* est ab ἡ ἄκρα. αὐτὸν ἔβαλεν λίθῳ ὀκριόεντι, Θ, 327. λάζετο (prehendit) πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα, Π, 735, coll. 739, ubi idem vocatur λᾶς ὀξύς. ἡ ὄκρις, ιος, dicitur pro ἡ ἄκρις.

ὄκρις, ἡ, vide supra.

ὀκρυόεις, εσσα, εν. (Κάρα) est idem ac ὀκριόεις, q. v. per æquivalentiam του ι et υ in quibusdam. putatur quidem, inesse huic adjectivo τὸ κρύος, frigus, horror; ut notet, horribilis, odiosus: sed ex Homero id non apparet. est ibi epitheton lapidis agrestis. μαρμάρῳ ὀκρυόεντι, saxo aspero, M, 380, quo jaculabatur in hostem. sic et ι, 499. confer tamen infra, hoc adjectivum iterum.

ὀκρυόεις, εσσα, εν. (Κρῶ) frigidus, frigere faciens. idem quod κρυόεις, præfixo ο. censent quidem multi, esse idem quod ὀκριόεις: (quod confer) sed quia multis id secus videtur, repetere hoc nomen placuit. ὀκρυόεν χερμάδιον, Δ, 518, saxum horribile, et quod frigus letale infert percusso, ipsum etiam omni calore per se carens. δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυοέσσης, Z, 344, inquit Helena ad Hectorem, levir mei, impudentis multa mala causantis, horrendæ, et πολλοὺς νεκρώσασης πολέμοις, καὶ κρυερῷ ᾅδῃ προπεμψάσης: ut sic ab effectu se vocet ipsa. et hoc sensu eadem dicitur ῥιγεδανὴ, horribilis, frigus letale inducens, cum horrore adspicienda. πολέμου ὀκρυόεντος, I, 64, pugnæ horrendæ.

ὀκτάκνημος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) rota octo radiis instructa. nam κνῆμαι quoque sunt αἱ ἀπὸ τῆς ἔσω χοινικίδος (nam ἡ χοινικὶς est modiolus rotæ interior, ex quo radii rotæ ad peripheriam tendunt) ἕως τῆς ἔξω περιφερείας ῥάβδοι, sic dictæ πρὸς ὁμοιότητα ζωϊκῆς κνήμης ὑπανεχούσης τὰ ἐπικείμενα μέρη τοῦ σώματος. κύκλα ὀκτάκνημα, E, 723, de curru Junonis, in quo erant rotæ ὀκτάραβδοι, διὰ πλείω στεῤῥότητα, et ob gravitatem corporis cœlestis. humanæ rotæ solebant esse ἑξάκνημοι.

Ὀκτὼ, (Τῶ) adverb. numerale. octo, *acht*, *(eight.)* est ab eodem τάω, a quo τάσσω: nam digiti manus utriusque juxta se positi, faciunt hunc numerum. ὀκτὼ νεοσσοὶ στρουθοῦ, B, 313. ὀϊστοὺς, Θ, 297—299, octo sagittas emisi, qui singuli virum aliquem transfixerunt, at hunc canem rabidum non possum indipisci sagitta: quos versus applicuit aliquis veterum ad Diogenem Cynicum, et Fortunam sic loqui facit: quasi dicat ἡ Τύχη, πολλοῖς μὲν βέλεσι δυσπραγιῶν κατεστοχασάμην τοῦ φιλοσόφου τούτου κυνὸς, βλάψαι δὲ οὐκ ἔσχον αὐτόν. ὕας, octo porcos, Θ, 60. δούρατα, hastas, χ, 110. στεφάνοις, Ne. 2, 34. Θανόντων, octo mortuorum, Ist. 4, 108.

ὀκτωκαιδέκατος, η, ον. (Δέκω) decimus octavus. ὀκτωκαιδεκάτῃ δὲ, sc. ἡμέρᾳ ἐφάνη ὄρεα γαίης, ε, 279. η, 268. ἔδομέν σε πυρὶ, ω, 65, combussimus te, post luctum septendecim dierum.

ὀκχέω, vide sub ὀχέω.

ὄκως, pro ὅπως, vide sub πονέω.

ὀλαὶ, αἱ, vide sub ὄλβιος, et οὐλαί.

ὀλβίζω, vide sub ὄλβος, ad finem.

ὀλβιογάστωρ, ὁ ἡ, vide sequens.

ὀλβιοδαίμων, ονος. ὁ ἡ. (Δάω) valde felix, felici numine natus et alitus. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον, Γ, 182, beate, magna sorte nate, felici fato et dignitate. Sic postea fictus est ὀλβιογάστωρ, et κοιλιοδαίμων, cujus dignitas et felicitas omnis est in ventre. simplicia in ων faciunt vocativum ut ὁ Μαχάων, ω Μαχᾶον: ὁ Ἱκετάων, ὦ Ἱκετᾶον: sed composita retrahunt accentum.

ὄλβιος, ία, ιον. (Ἴα) notat proprie eum, ᾧ ἐν ὀλαῖς (i. e. κριθαῖς, specie frumentorum posita pro genere) ὁ βίος, καὶ ὁ ἀπὸ γεωργίας πλούσιος, cui victus est ex agricultura et frumentis. τὰς ὀλὰς poëta et οὐλὰς dicit; et per eas, ut partem, omnia ex terra capienda commoda innuuntur. *ein sich wohl nährender landwirth, (a thriving farmer.)* deinde notat in genere eum, ὁ τὸν ὅλον βίον ἤτοι τὸν τῆς ζωῆς πάντα χρόνον ἐν εὐδαιμονίᾳ διάγων. prisci mortales solas ex agricultura et re pecuaria ortas divitias noverunt; et his qui fruebatur, ὄλβιος dictus: donec accederent et aliæ, ut ὄλβιος in genere esset copiosus et fortunatus. ὄλβιος, ἤ γὰρ τό γε πατὴρ φίλος ὄψεται ἐλθὼν, λ, 449, felix (filius ille); certe enim eum suus pater veniens videbit. οἶκον ἔναιον ὄλβιος ἀφνειὸν, ρ, 420. τ, 76. καὶ γὰρ ἐγώ ποτε ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι, σ, 137, nam et ego aliquando eram fortunatus inter nobiles. et 217, καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς, filium beati viri, *eines vornehmen herrns kind, (the son of a distinguished person.)* Ζεῦ ἄνα, (δὸς) Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, ρ, 354. καί σε, γέρον, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν (pro ἠκούομεν) ὄλβιον εἶναι, inquit Achilles ad Priamum, Ω, 543, audiebamus olim te esse fortunatum. ὄλβιε Πηλέος υἱὲ, ω, 36. et 191, ὄλβιε Λαέρτου παῖ. ἀμφὶ δὲ (σοῦ) λαοὶ ὄλβιοι ἔσονται, λ, 136. ψ, 284, i. e. εὐδαίμονες. et hæc magna principis laus et felicitas, circa se habere et moriens relinquere suum populum felicem. αὐτοῖς Θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζώειν, pro ὀλβίως, η, 148, et sequentia indicant, quid dicat ὀλβίως ζώειν, i. e. κτήματα satis ampla habere, eaque liberis suis relinquere; præterea honoratum satis esse. sic et Θ, 413, Θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν, i. e. opes sat amplas, ne unquam egeas aliquo bono. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, Θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν, ω, 401. πομπὴ καὶ δῶρα, ἅ μοι Θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, ν, 42, deductio in patriam et dona; quæ mihi dii bene fortunent. ὁ δὲ ὄλβιος, ὃν φῆμαι κατέχονται ἀγαθαὶ, Ol. 7, 17, i. e. εὐδαίμων, *denn der lebet wohl, (for he lives well.)* ὄλβιον ἄνδρα, Py. 9, 4, felicem et divitem. ἐς δῶμα, Ne. 9, 6. ἔσχον δὲ Ἀμύκλας ὄλβιοι, tenuerunt eam urbem fortunati, Py. 1, 125. ὀλβίοις Ἐμμενίδαις, Py. 6, 5. ἐν δώμασι, Ne. 1, 109. ὀλβία Λακεδαίμων, Py. 10, 1. ὀλβίαν Κόρινθον, Ol. 13, 4. πρὸς αὐλὴν, Ne. 4, 39. Vide sub οὐλαί.

ὄλβος, ου. ὁ. (Ἴα) opes, fortunæ, in specie, divitiæ ex agricultura. hinc ὄλβου ἀπάρχεσθαι, apud Theocr. Id. 7, 33, frugum primitias sacrificare. it. felicitas, status vitæ fortunatus, εὐδαιμονία. ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι, excellebat inter eos, Π, 596, *an wolstande und reichthum, (in prosperity and wealth.)* πάντας γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπους ἐκέκαστο

(ornatus erat) ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, Ω, 536. utrumque nomen notat fere idem. præcipue tamen ὁ ὄλβος notat τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν, ut sit ὁ περὶ ὀλὰς, i. e. κριθὰς, βίος, i. e. ὁ ἐκ τῆς γεωργίας. ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον, γ, 208, inquit Telemachus; coll. 205, ε. sed non eam mihi dii attribuerunt felicitatem et facultatem. nam in ὄλβος inest etiam ἡ βία, vis, potentia. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε, δ, 208, potentiam et opes; in participiis vero inest πρωθύστερον. Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει (attribuit) ὄλβον 'Ολύμπιος ἀνθρώποισιν, ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ, ζ, 188, i. e. εὐδαιμονίαν, et ἐσθλοὶ sunt honesti et nobiles, κακοὶ vero viles et humiles homines. multi tamen h. l. ἐσθλοῖς καὶ κακοῖς non in dativo masculini generis, sed in ablativo neutrius, posita intelligunt, hoc modo: deus dat fortunam cuique ut vult, non in solis ἐσθλοῖς perpetua serie, sed in permixtis ἐσθλοῖς καὶ κακοῖς: felicitas hominum semper habet multum amari admixtum. conf. πίθος Διὸς, sub κήρ. nam id minus placet, construere ὄλβον (ἐν) ἐσθλοῖς, καὶ ὄλβον (ἐν) κακοῦς, ut posterius videatur dictum abusive, sicut Œdipus apud Sophoclem se vocat κάλλος κακῶν, i. e. ἐν κακοῖς κάλλιστον, maxime ornatum malis rebus. ὅς ποτε, θεὸς ὣς, τίετο δήμῳ, ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, sc. ἐν, ξ, 206, æstimabatur maximi a populo, propter opes et divitias suas. ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν, σ, 19, fortunam autem solent dii præbere; hinc eam tibi non exprobrabo: at, quod manus attinet, iis ne provoca me. ergo h. l. tamen ὄλβος in dubio significatu positus videri possit. Sed necesse non est, id h. l. reperire: nam dicit, felicitatem dant dii, ergo tu in culpa non es, si eam non habes. et 122, γένοιτό σοι ἔσπερ ὀπίσω ὄλβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι (teneris, constrictus es) πολέεσσι. sic et υ, 200. ἧς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα, σ, 272, cujus Jupiter fortunatum statum abstulit, ἣν ἀφῆκεν ἄνολβον καὶ δυσδαίμονα. apud quosdam recentiores ὁ ὄλβος notat et τὴν φρόνησιν, *verstand*, *(understanding;)* sicut Germani dicunt, *er weiss zu leben*, *(he knows how to live:)* ὄλβιος iis sæpe est, prudens; et apud Sophoclem ὁ ἄνολβος est ὁ ἀπαίδευτος, *ungezogen*, *(uneducated.)* hæc notio inde orta, quia summæ felicitatis pars est prudentia; sicut stoliditas est magna infelicitas. ὄλβος ἕσπετο, Ol. 6, 122, i. e. εὐδαιμονία ἠκολούθησε. ὄλβος ἀνδρῶν, Py. 3, 189, i. e. εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων. πολὺς ἀμφινέμεταί σε, Py. 5, 18, i. e. εὐδαιμονία περιέχει σέ. παλαιὸς, antiqua felicitas, Py. 5, 74. ἴσχει φθόνον, Py. 11, 45, sustinet opulentia et felicitas invidiam. εἴ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποις, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται, Py. 12, 49, i. e. nulla felicitas humana est sine aliquo infortunio. σὺν θεῷ φυτευθεὶς, Ne. 8, 28, cum deo conciliata fortuna ampla, permanens est. ζώει δὲ μάσσων ὄλβος ὀπιζομένων, Ist. 3, 8, vivit autem diuturnior felicitas provide et pie agentium. ὄλβον κάλλιστον ἀμφέπων, Ist. 4, 99, pulcerrimam fortunam habens. μέγαν οὐκ ἠδυνήθη καταπέψαι, Ol. 1, 88, i. e. εὐδαιμονῶν καρτερεῖν οὐκ ἠδυνήθη, felicitatem magnam concoquere et retinere non poterat. ὑψηλὸν, Ol. 2, 38, excelsam beatitatem, ὅταν θεὸς εἰς ὕψος ἄγῃ τὴν εὐδαιμονίαν. ὄλβον ὑγίεντα, Ol. 5, 54, i. e. εὐδαιμονίαν μετ' ὑγείας. μὴ θραύσοι χρόνος, Ol. 6, 164, frangat et comminuat tempus felicitatem. εὐθύνοι, Py. 1, 87, bene dirigat. μακρὸν οὐχ ὑπέμεινεν, Py. 2, 48, i. e. ἐνεγκεῖν οὐκ ἴσχυσεν. ὑπέρτατον, Py. 3, 157, summam felicitatem. λοιπὸν ὑφαίνειν, Py. 4, 251, texere reliquam felicitatem. σφὸν, suam, sc. in hymnis, Py. 5, 136. ἐπαινῆσαι, Ne. 5, 34. θαυμαστὸν λαχὼν, Ne. 9, 108, admirandam felicitatem sortitus. ἔχων τὶς, Ne. 11, 16. ὄλβου ἀκτῖνας, Py. 4, 454, i. e. σὺν εὐδαιμονίᾳ. καιρὸν ὄλβου, opportunitatem felicitatis, Ne. 7, 86. πρὸς ἐσχατιαῖς ὄλβου ἤδη βάλλεται ἀγκύραν, Ist. 6, 18, i. e. ad summam felicitatem pervenit. θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ, Ol. 2, 67. τὰ μέσα μακροτέρῳ ὄλβῳ τεθαλότα, Py. 11, 80, mediocria diuturniore felicitate florentia. ὄλβῳ φέρτατος, Ne. 10, 24, felicitate præstantissimus. εὐανθεῖ σὺν ὄλβῳ bene florente in felicitate, Ist. 5, 16, nam σὺν est pro ἐν. ὀλβίζω, f. ίσω, ditem reddo. Eurip. Iphig. Aul. 51.

ὀλέθριος, ου. ὁ ἡ. ("Ολω) exitialis, letalis. οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον, qui omnes letalem diem obierunt, Τ, 294. et 409, ἀλλά σοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον, tibi prope est dies mortis.

ὄλεθρος, ου. ὁ. ("Ολω) perditio, exitium, pernicies. *das verderben, der untergang, der verlust, (destruction, perdition.)* νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς, ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος 'Αχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι, Κ, 174, nunc enim sane omnibus Græcis in novaculæ acie situs est, aut valde tristis interitus, aut incolumitas. τῇ δέ τ' ἰῇ (βοῒ) ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος, Λ, 174, uni certe vaccæ instat gravis mors, a leone interficiendæ. et 441, ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς, certe quidem te adsequitur grave exitium. τάχα τῇδε (cito hic) τετεύξεται αἰπὺς, fiet gravis cædes, Μ, 345. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc sane plenum adest exitium, Ν, 773. sic, μοὶ, mihi, ε, 305. et σοὶ, tibi, χ, 28. ὄφρα ἡμῖν αἰπὺς ἐπιῤῥέπῃ, ut in nos vergat et inclinet se gravis mors, Ξ, 99, κάτω βαρύνῃ, et respicit τὰ τάλαντα Διός. σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος, ex propinquo, in propinquo ei erat mors, Π, 800. ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς, Ρ, 244, nobis imminet et exoritur mors. ἵνα ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, ubi vitæ est celerrima destructio, Χ, 325, ubi amissio vitæ fit celerrime: et sic vocat τὴν ἀφάνειαν καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν αὐτῆς. μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθρος, τ, 557, procis apparet cædes. ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρατα ἵκηαι, Ζ, 143. Υ, 429, ut sane celeriter ad fines mortis pervenias, ad plenam et ultimam mortem. ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται, jam Trojanis fines mortis adjuncti sunt, i. e. τέλειος ἐπῆλθεν αὐτοῖς ὄλεθρος, exitium plenum et consummatum, Η, 402. Μ, 79. sic, σφὶν καὶ πᾶσιν, ipsis omnibus, χ, 33. et 41, ὑμῖν καὶ πᾶσιν, vobis, et quidem omnibus. καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, α, 46, merita morte. ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ, γ, 47, coll. 88, κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων, illius vero mortem incognitam fecit Jupiter. ὤλετο ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, δ, 489, periit morte ingrata. ἀπέφθιτο λυγρῷ, absumtus est tristi morte, ο, 268. κτεῖναί με οἰκτίστῳ, ψ, 79, interficere me miserrima morte. apparet ergo, ὄλεθρον maxime poni pro θανάτῳ. οὐδέ οἱ τόγε ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, Β, 873, neque ei id depulit acerbam mortem. sic, αὐτῷ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν, Ζ, 16. et 57, τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν, horum nullus effugiat gravem mortem. οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε, non clava ferrea ei mortem arcebat, Η, 143. τοῖς οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον, his nemo poterat arcere mortem, Λ, 120. ἀλύξειν αἰπὺν, effugiturum esse, Κ, 371. ἀπὸ χροὸς ἤρκει, a corpore arcebat pestem, Ν, 440, de thorace. sic, ἤρκεσε, Ο, 534. δ, 292. τῷ γὰρ θεοὶ ἐβούλευσαν ὄλεθρον, statuerant ei, Ξ, 464. ὅπῃ φύγοι, quo effugere posset mortem, Ξ, 507. νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, nobisque duobus effugere mortem liceat, Π, 99. et 283, ὅπῃ φύγοι. ἀμυνέμεν αἰπὺν, defendere, Σ, 129. σάκος αὐτῷ ἤρκεσε λυγρὸν, Υ, 289. et 296, οὐδέ τι αὐτῷ χραισμήσει. ῥίψει ἀπὸ πύργου (dejiciet de muro vel turri, εἰς vel κατὰ) λυγρὸν ὄλεθρον, Ω, 735. ὅσοι φύγον αἰπὺν, α, 11. et 37, εἰδὼς, gnarus gravis exitii. sic, τόνδε οὐκ εἰδότα ὄλεθρον, δ, 534, qui nihil de morte suspicaretur. ὄσσοντο δ' ὄλεθρον, omen de morte dabant hæ aquilæ, β, 152. κραδίη προτιόσσετο ὄλεθρον, suspectabat mortem, ε, 389. κείνου λυγρὸν ἐνισπεῖν, illius tristem mortem narrare, γ, 93. et 194, Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν, struebat is ei mortem. et 249, τίνα δ' αὐτῷ μήσατο ὄλεθρον; quamnam struxit ei mortem? et 297, σπουδῇ δ' ἤλυξαν, multo negotio vix effugerunt mortem homines. θεοὶ ἐπεκλώσαντο ἀνθρώποις, tribuere solent hominibus, θ, 579. δείσαντες, metuentes interitum, ι, 72. et 92, οὐ μήδοντο ἑτάροισιν, non parabant sociis meis interitum. et 286, ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπύν. et 303, αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθα αἰπὺν ὄλεθρον, ibi enim tamen etiam periissemus, *wir hätten doch auch da umkommen müssen, (for we should yet have perished there.)* et 455, ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον, quem nondum puto effugisse perniciem suam. τῶν ἄλλων ἑτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον, narravit interitum eorum, κ, 250, sc. quod mutati sint in sues. ergo non simpliciter notat θάνατον. et 421, κατάλεξον, narra. τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον νηΐ τε καὶ ἑτάροις, præfinio, indico, λ, 111. μ, 139. et 216, αἴκε Ζεὺς δῴη τόνδε ὄλεθρόν γε ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, *diesen tod doch, (this death.)* et 244, δείσαντες. et 446, οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν, non enim tamen effugissem mortem. φραζέσθην μνηστῆρσιν ὄλεθρον, deliberabant ambo iis exitium, ν, 373. ὑμῖν δ' ἐπιφράσσεται (pro ἐπιφράσηται) ὄλεθρον, et vobis constituat mortem, ο, 443. ἡμεῖς δ' ἐνθάδε αὐτῷ φραζώμεθα λυγρὸν, π, 371. et 448, τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον, ei autem parabat ipse mortem. ἴσασι κείνου λυγρὸν, ξ, 90. et 300, Ζεὺς δέ σφιν μήδετο ὄλεθρον, consulebat contra eos. μοὶ φυγόντι περ αἰπὺν, ρ, 47. ἀλλά τινα οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν, χ, 67. μοὶ Ζεὺς μήσατο λυγρὸν, ω, 96. πανωλεθρία hostilis, quando parcitur nemini, descripta Ζ, 55—60, et conf. γαστήρ. et Φ, 100—105. ὄλεθρον ἑὸν, suam perniciem, Py. 2, 75.

ὀλέκρανον, ου. τό. (Κάρα) est eminens os ad cubitum flexum, *der ellenbogenknochen, (the projecting bone at the elbow.)* ὁ ἀγκών. ab ἡ ὠλένη, et τὸ κάρα vel κρανίον. Aristoph. Pax, 442. scribitur et ὠλέκρανον, etymo propius.

ὀλέκω, ("Ολω) idem quod ὀλέω. perdo, perire facio. ἀλλήλους ὀλέκουσι, cædem mutuam faciunt, Λ, 530. Σ, 172. οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσι, χ, 305. αὐτούς τ' ὄλεκεν (pro ὤλεκεν) καὶ ἵππους, cædebat, Φ, 521. πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον, Λ, 150. et 326, ὣς ὄλεκον Τρώων, ita occidebant eos. ὄφρα οἱ τοὺς ὄλεκον, κ, 125. Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, Θ, 279. Τ, 152, cædentem. οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, suos socios cædentem, Ο, 249. ὀλέκοντας ἐνόησε, Ε, 712. Η, 18, ubi Trojani erant cædentes, Græci vero cæsi: ut ergo præcedens τοὺς respiciat Τρῶας. ὡς ὀλέκονται, ut pereunt, Π, 17. ὀλέκοντο (pro ὠλέκοντο) δὲ λαοὶ, et milites moriebantur pestilentia subito, Α, 10. est a perf. m. ὤλεκα etiam forma novi verbi ὠλύκω, perdo, crucio, eneco. fut. ὠλύξω. inde est ὠλύγιος et διωλύγιος, ὁ ἡ, enecans, perdens, crucians. διωλύγιος φλυαρία, Plat. Theæt. *beschwerliches geschwätz, (tiresome prate.)*

ὀλεσίκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) fructus perdens et amittens. et in poëta ο initiale ob metrum producitur in ω. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, κ, 510, salices steriles; quæ sic dicuntur, quia ἀποβάλλουσι τὸ ἄνθος, quod quidem fructum promittere fuerat visum, sed nullus consequitur fructus: ἄγονοι.

ὀλετὴρ, ῆρος. ὁ. ("Ολω) interfector, perditor. ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω, Σ, 114, ut consequar interfectorem tam cari mihi capitis.

ὀλέω, vide sub ὠλένη.

ὀλὴ, ἡ. vide sub ὀλοοίτροχος.

ὀλιγάκις, vide sub μίνυνθα.

ὀλιγανδρέω, vide sub εὔανδρος.

ὀλιγηπελέω, (Πέλω) non multum polleo, sum quasi paucus, parum valeo, *ich kann nicht viel, (I cannot do much;)* ὀλίγον πέλειν, ὀλιγοῦσθαι διά τι πάθος φθισοποιόν, *ohnmächtig werden oder seyn, von kräften kommen, (to be infirm, reduced in strength.)* ὄφρα ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων, donec ad terram perveniret (dejectus de cœlo) exanimus, Ο, 24. et 245, τίη σὺ ἧσαι ὀλιγηπελέων, cur tu sedes hic sine ullo robore vitali. ὁ δ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτο ὀλιγηπελέων, jacebat sine spiritu et sine voce exanimis, ε, 457, de Ulysse, post tridui natationem tandem in terram veniente. ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης, τ, 356, quæ tibi pedes lavabit, etsi ipsa valde infirma, ἀσθενῶς ἔχουσα, καὶ ἤδη ὀλίγη πέλουσα κατὰ τὸ εἶναι.

ὀλιγηπελία, ας. ἡ. (Πέλω) infirmitas, paucum virium reliquum. ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφηότα θυμὸν, ε, 468, opprimat vitam jam demersam ex imbecillitate virium, ἐξ ὀλιγοψυχίας.

ὀλιγοδρανέω, f. ήσω. (Δράω) pauca facere valeo, *ich kann nicht viel mehr, (I can do but little.)* ab ὀλίγος, paucus, et δράω vel δραίνω, ago. τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη Ἕκτωρ, defectus viribus, ὀλιγοθυμῶν, Ο, 246, coll. 245. Πατρόκλεις, Π, 823, ubi est, jam moribundus, πνέων τὸ λοίσθιον. sic et Ἕκτωρ, Χ, 337, qui priore loco hic citato tantum deliquium animi passus fuerat; h. l. vero moriebatur.

ὀλιγοθυμέω, vide sub θυμὸς, aliquanto ante medium.

ὀλίγος, η, ον. (Λέγω) paucus, extremum reliquum. opponitur ei πολλὸς, et ὅλος: sæpe tamen et ὀλίγος est pro μικρὸς, sicut πολὺς est pro μέγας. proprie autem ὀλίγον τὶ est multitudine; μικρὸν longitudine, τυτθὸν mensura corporis minima, ut βρέφος τυτθὸν καὶ ἐπιτύτθιον. sed et τυτθὸς sæpe ponitur pro μικρὸς aut ὀλίγος. cæterum est a λήγω præfixo abundanti ο μικρῷ, ut sit, cito et facile desinens, ad cujus extremum facile pervenitur. ὀλίγος θυμὸς ἐνῆν, Α, 593, non multum vitæ inerat, pæne exspiraveram. Ὀϊλῆος Αἴας, ὀλίγος μὲν ἔην, Β, 529, non multi corporis erat, non crassus nec longus. ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, Κ, 161, paululum spatii distinet eos. ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, ι, 515, et sic describit Polyphemus Ulyssem. ergo ὀλίγος οὐ μόνον ἐπὶ πλήθους, sed et ἐπὶ μεγέθους ponitur, notatque μικρός. sic Hesiodus νῆα ὀλίγην dixit, i. e. μικράν. et ἰχθὺς ὀλίγος est μικρός. ὦ γέρον, ἦ ὀλίγου σε κύνες διεδηλήσαντο, ξ, 37, i. e. διὰ ὀλίγου καιροῦ, pæne. recentiores idem elliptice dicunt μικροῦ, et μικροῦ δεῖ, *es fehlet wenig dran, bey nache, (it wants but little, almost.)* ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ, in parvo spatio, Μ, 423, et ibi omnis vis parabolæ tendit ad hunc ὀλίγον χῶρον. σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δὲ ὀλίγον τε φίλον τε ἔχων ἔρχομαι ἐπὶ νῆας, Α, 167, *was weniges, damit ich jedoch zufrieden bin, (but little, though I am content with it,)* abeo ad castra mea. ἦ ὀλίγον οἱ (αὐτῷ) παῖδα ἐοικότα ἐγείνατο Τυδεὺς, Ε, 800, certe non multum similem sibi filium genuit ille; et ὀλίγον in neutro positum ibi pro οὐδαμῶς, coll. 812, s. sic Sophocles: βαιὸν ἐντρέπεσθαι, i. e. οὐδ' ὅλως, *ganz und gar nicht, (not at all:)* μείων λόγος, i. e. οὐδείς. sic neutrum est, Λ, 52, ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον, sequebantur paullo post. et 546, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, lentis et brevibus passibus, *mit ganz kurzen schritten, (with very short steps.)* ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει, Μ, 452, non multum premit eum. et his locis neutrum est adverbialiter. sic et Ψ, 424, ὀλίγον δὲ παρακλίνας, paululum declinans. et 789, ἐμοῦ ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν, non multum me ætate antecedit. ἔχει δὲ ὀλίγον σάκος ὤμῳ, parvum scutum, Ξ, 376. οὐκ ὀλίγον χρόνον, per non breve tempus, Τ, 157. sic, ὀλίγον χρόνον, Ψ, 418. χρέος οὐκ ὀλίγον, debitum non exiguum, *nicht eine kleine schuld, (not a small debt,)* γ, 318. κῦμα οὔτε μέγα οὔτε ὀλίγον, fluctus neque magnus neque parvus, i. e. omnino nullus, κ, 94, ubi sermo est de portu tutissimo. ὀλίγον δέ τι ἧσσον ἐτίμα ἐμὲ, ο, 364, *und nur gar wenig geringer achtete sie mich, (and she paid me but very little less honour.)* ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ, σ, 244, non multo senior, paullo senior eo. δίσκον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, discum non sane paullo crassiorem, sed potius multo densiorem, θ, 187. et 547, ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι, qui vel paululum sapit; quanto magis multum sapienti. ἵνα μήτι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ, κ, 24, ut ne quid exspiraret ne paululum quidem; et sermo est de sacco ventorum, ab Æolo dato, et superne accurate constricto. καὶ εἴ κε ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, etsi vel paululum attigerit, sc. hasta corpus, Λ, 391. κρείσσων εἷς ἐμέθεν (pro ἐμοῦ) καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει, Τ, 217, potentior et præstantior me es hasta non paululum sane, sed multum. ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε, αὐτοῦ θανόντος, κῆρ μεθέηκα ἄχεος, Ρ, 538, certe sane paululum quidem, post mortem illius, cor remisi a dolore. ὀλίγη δὲ ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, non multum terræ interjacebat, Γ, 115, *wenig erdboden war dazwischen, (but little land lay between.)* ἥτε ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, parva primum, sc. ἡ Ἔρις, Δ, 442. ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέμου, parva respiratio a pugna, Λ, 800, ubi sensus est: ut respirent adflicti jam Græci; nam et parva ejusmodi respiratio a pugna, tamen proderit multum, quod posterius omittit festinans vel tristis. vel: respiratio illa erit parva res, nec invidenda nobis; non enim postulamus, ut omnino Trojanos per te vincamus; ut ὀλίγη sit prædicatum. et hæc expositio est optima, nihilque deest. nam iratus Græcis Achilles, qui tamen omnino perire nolebat Græcos, flecti ad opitulandum non poterat, nisi magno periculo proposito, et postulata exigua tantum ope. sic et Π, 43, ubi iisdem verbis Patroclus rogat Achillem: dicitque, non multum prodero illis, sed tantulum modo, ut respirent paulisper; et talis respiratio est sane non magna res. sic et Σ, 201. δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε, ζ, 208. ξ, 58, ubi pertinet ad ἡμετέρη, et δὲ est nam, enim. conf. δόσις. πίδακος ἀμφὶ ὀλίγης, ob fontem exiguum, ut duobus vel non sufficiat jam, vel tam arctus sit, ut simul duo bibere non possint, Π, 825, nam sermo est de apro et leone, convenientibus ad ejusmodi aquam ut bibant. ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ, Ρ, 394. φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ, loquens submissa et tenui voce, ξ, 492, ne alii audirent. dicit ergo sic, vocem ἠρεμαίαν καὶ μικράν. χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, Π, 68, quæ est descriptio angustiæ, περίφρασις τοῦ στενοῦς. ὀλίγην τε τράπεζαν, υ, 259. ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοις, parvis piscibus, μ, 252, i. e. μικροῖς. ὀλίγιστος ἄμητος, Τ, 223, messis admodum exigua; conf. ἄμητος. ὀλίγῳ ἐν χρόνῳ, Py. 8, 131. ὀλίγον χρόνον, Ne. 7, 56. δόσις οὐκ ὀλίγη, Py. 10, 30, non exigua portio.

ὀλιγοφόρος οἶνος, vide sub συγκεράω.

ὀλίζων, ονος. ὁ ἡ. τὸ ὄλιζον. (Λέγω) est ex dialecto Æolica, pro ὀλίγος. ab alia quadam dialecto etiam usurpatum fuit ὁ ἡ ὄλιος, τὸ ὄλιον, pro ὀλίγος.

ὄλιος, ὁ ἡ, vide supra.

ὀλισθαίνω, vide sequens.

ὀλισθέω, f. ήσω. (Ὄλω) labor in loco lubrico gradum fallente, *ich gleite oder glitsche aus, strauchele und falle, (I slip, stagger and fall.)* ὁ ὄλισθος, ου, lapsus in lubrico vestigium fallente. ab hac propria notione transfertur deinde verbum ad quemvis lapsum, et quamvis corruptionem; ut ὀλισθεῖν sit fere idem quod βλάπτεσθαι. est cum λοῖσθος et λοίσθιος ejusdem originis. ἔνθα Αἴας μὲν ὄλισθε θέων, ibi Ajax quidem lapsus est currens, *er gleitete im laufen auf dem glatten aus und fiel, (he slipped in running and fell,)* procidebat, Ψ, 774, pro ὤλισθε, aor. 2. et ibi proprie positum. idem verbum dicitur ὀλισθαίνω, labor.

ὀλισθηρὸς, ὰ, όν. (Ὄλω) labilis, ubi labi quis potest: perniciosus, damnosus. πρὸς κέντρον λακτίζειν τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος, adversus stimulum calces ferire est damnosa methodus, Py. 2, 175. ὁ ὄλισθος, ου, lapsus, prolapsio. it. lubricitas ipsa.

ὄλισθος, ου, ὁ, vide sub ὀλισθέω.

ὁλκὰς, άδος. ἡ. (Ἕλω) navis oneraria major. ἐπὶ πάσης ὁλκάδος, Ne. 5, 5, et conf. ἄκατος, ὁ, ἡ.

ὁλκὴ, ἡ, vide sub Ἕλκω, prope finem.

ὄλλυμι, (Ὄλω) perdo, amitto. active, perdo, interimo, destruo, deleo. idem quod ὀλλύω, ab eoque ortum. Ἕκτωρ ὀλλὺς Ἀργείους, occidens eos, Κ, 201. ὄψεαι ὀλλύντα στρατὸν αὐτῶν Δία, videbis Jovem perdentem copias eorum, Θ, 472. οἰμωγή τε εὐχωλή τε ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων, gemitus et gloriatio virorum perdentium et pereuntium, Δ, 451. Θ, 65, et nota ibi positionem participiorum et nominum: ad posterius enim nomen pertinet prius participium. εἰσορόων ὀλλύντας τε ὀλλυμένους τε, Λ, 83. ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται, Θ, 202. μέλουσί μοι (curæ mihi sunt) ὀλλύμενοι, dum occiduntur, Υ, 21. ἐπιδὼν υἷας ὀλλυμένους, Χ, 62. κόναβος ὀρώρει ἀνδρῶν ὀλλυμένων, κ, 123, tumultus excitatus est cum viri occiderentur.

ὀλλύω, f. ύσω. (Ὄλω) idem quod ὀλέω et ὄλλυμι. prisci dicebant et ὄλλω, unde per epenthesin solitam est ὀλλύω. ὀλλῦσαι Τρῶας, ad perdendum eos, Θ, 449.

ὅλμος, ου. ὁ. (Ὄλω) et ionice etymoque propius, ὄλμος, ου. ὁ. est σκεῦος κοῖλον ἐκ λίθου ἢ ξύλου, ἐν ᾧ ἐπτίσσοντο (tundebantur) κοπτόμενα ὄσπρια (legumina) ἢ ἕτερά τινα. mortarii species. est ab ὄλω vel ὄλλω, quia ὄλλονται (comminuuntur et conteruntur) τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα. conf. Hesiod. Ἔργ. 421. *ein mörsel, (a mortar,)* in specie *zum grütze stampfen, (for pounding groats.)* et quia tripos Apollinis fere ejusmodi speciem superne præbebat, tanquam sella rotunda ad tergum et latera: hinc et ea sella dicta ὅλμος attice, ionice ὄλμος, et inde est proverbium, ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω, i. e. μαντικὸς ἐγένου, in tripode Delphico dormivisti, i. e. vaticinandi artem nactus es. poëta vero ulterius metaphorice sic dicit truncum humani corporis a collo usque ad pudenda, demtis brachiis capite et pedibus, *den rumpf, (the trunk of a human body:)* εἰκάζει ὅλμῳ τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοίων κύτος τοῦ σώματος δίχα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ θώρακά τινες καλοῦσι, ἕτεροι δὲ κορμόν. χεῖρας ἀποτμήξας καὶ αὐχένα ἀποκόψας, ὅλμον ὥς, ἔσσευεν αὐτὸν κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, Λ, 147, velut ejusmodi rotundum mortarium. alibi Eustathius derivat vocem ὅλμος ab ὀλὴ, i. e. κριθὴ, et a μειοῦν, i. e. comminuere, ut sit vas, ἐν ᾧ αἱ τοιαῦται ὀλαὶ μειοῦνται εἰς πτισσάνης σκευήν, *zur bereitung der gerstengraupen oder grütze, (for the preparation of shelled barley or groats.)* sed ista enarratio, sicut rem ipsam probe explicat, ita in etymologia est nimis artificiosa et quæ-

sita. conf. Aristoph. Vesp. 238, coll. 239, ubi apparet ligneum id pistoris instrumentum.

ὀλοιὸς, α, ὸν, vide sub ὀλοός.

ὀλοίτροχος, ὁ ἡ, vide sub ὀλοοίτροχος.

ὀλολυγὴ, ῆς. ἡ. (Λίγγω) cantio ad deos inter precandum. conf. Aristoph. Aves, 222. αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι 'Αθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον, Z, 301, coll. 304, unde apparet, ὀλολυγὴν esse τὴν τῶν γυναικῶν εὐχήν: et h. l. ea fiebat σὺν οἴκτῳ. mos ex Libya traductus est ad Græcos aliosque, cum miserabili aliquo fletu claro precari: ut ergo videas, preces flebili aliqua modulatione a mulieribus factas ad deos, proprie dici ὀλολυγήν. ut ergo *recentior* determinatio, qua notat lamentationem miserabilem in luctu, tantum sit latior vetusta illa; de qua confer Herodotum. cæterum ab ὀλολύζειν est et nomen avis, ἡ ὀλολυδὼν, vel ὀλολυγών: quæ eadem, ab ὀλοφύζω, dicitur ὀλοφυγὼν et ὀλοφυδὼν, et interserto γ apud Theocritum ὀλοφυγδὼν, ἣν λαλιστάτην, καθὰ καὶ τὴν κερκώπην, ἡ παροιμία οἶδεν. ὁ ὀλολυγμὸς notat et, lætum clamorem ob rem bene gestam, Eurip. Orest. 1137. ἡ ὀλολυγὼν, όνος, est avis cantans clare, quam quidam eandem cum hirundine putant, apud Theocrit. Id. 7, 139.

ὀλολυγμὸς, ὁ, ὀλολυγὼν, ἡ, ὀλολυδὼν, ἡ, vide supra.

ὀλολύζω, f. ύξω. (Λίγγω) exclamo alta voce, sive id in luctu sive ex lætitia subita vel pia fiat. apud poëtam ponitur ἐπὶ γυναικείας εὐχῆς, de comprecatione clara muliebri, et de cantu sacro: recentioribus vero est pro, κλαίειν καὶ ἐπὶ θρήνου. sed Homero est, clara muliebris cantio ad deos directa. sic et apud Eurip. Med. 1173. ἀνωλόλυξε, clara voce comprecabatur Deum: cui opp. 1176, ἀντίμολπον ὀλολυγῆς ἧκε μέγαν κωκυτόν: et de fœmina precante, deinde lugente, sermo est. sic et apud Theocr. Id. 17, 64, de mulieribus fausta precantibus recens nato puero regio. et apud Aristoph. Equit. 613, νῦν ἄρα πᾶσιν ἄξιόν ἐστι ἐπολολύξαι, nunc sane par est, ut omnes læta voce exclamemus, εὔξασθαι καὶ εὐφημῆσαι. 1324. sic et Aves, 784, 222. Lys. 240. Pax, 96. Thesm. 136. ut ergo et totus Aristophanes cum Homerico usu consentiat. αἱ δ' ὀλόλυξαν (omisso ionice augmento) θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις, γ, 450, canebant clara voce, ob sacrificium recte factum a Nestore: *sie sungen mit lauter stimme ein kurzes opferlied, (they sang with a clear voice a short sacrificial hymn.)* vides ergo γυναικείαν εὐχὴν λιγύφωνον. ὣς εἰποῦσα ὀλόλυξε, δ, 767, quod est pro, οὕτως ὀλολύξασα εἶπε, sic dicebat inter canendum et precandum clara voce; et sermo est de Penelope, comprecante Minervam. et eam ὀλολύζουσαν ἐπὶ εὐχῇ, i. e. γεγωνότερον ἀναβοῶσαν, audivere proci: hinc turbati sunt, coll. 768, etsi non verba ipsa intellexerant, quid precata sit regina. ἴθυσέν τ' ὀλολύξαι, χ, 408, sc. ἡ Εὐρύκλεια, conata est statim exclamare ad deos cum cantu gratulatorio, τρανεστέρᾳ φωνῇ εὔξεσθαι καὶ θεοὺς ἐπιβοήσεσθαι, διὰ τὴν χαρὰν, *ein danklied den göttern zu singen, (to sing a hymn of thanksgiving to the gods.)* sed id jam vetat Ulysses, 411, ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε: οὐχ ὁσίη (ἡ εὐχὴ) κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι: ubi apparet, voluisse anum ita canere, sicut moris erat apud sacrificium rite oblatum et consecratum diis: sed Ulysses dicit, hos occisos viros non esse victimas gratas *deo;* hinc et ejusmodi cantu abstinendum. gaude in animo tacita, et cohibe te, neque canta clare: dii enim nolunt invocari inter mortuos homines, divina vindicta cæsos.

ὀλόλω, vide sub ὀρώρομαι.

ὀλοοίτροχος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) cum pernicie currens, ὁ ὀλοὸς ἐν τῷ τρέχειν. et id est ab ὁ τρόχος, cursus. Iota vero est ante penultimo ο additum euphonice, sicut in ὁδοιπόρος et talibus. ὀλοοίτροχος (sc. λίθος ἢ πέτρος) ὡς ἀπὸ πέτρης, N, 137, nam a petra nihil aliud avellitur nisi saxum. alii δασύνουσι (cum spiritu aspero scribunt et legunt) vocem, ὁλοοίτροχος, et tunc est, ὅλος τροχοειδὴς, totus rotundus, καὶ πανταχόθεν ἀστήρικτος, undique volubilis. a Democrito τὸ κυλινδροειδὲς σχῆμα vocatur τὸ ὁλοοίτροχον. Herodotus autem τετρασυλλάβως, ὁλοίτροχον πέτρον λέγει, ὃς λειαίνεται (politur et lævigatur) καταστρόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους προστρίψει, dum atteritur ad alia saxa, et sic asperitas deteritur ei. cæterum sæpe saxa grandia devoluta sunt in hostes, si occasio esset: et damnum, inde illatum exercitui, in animo habuit poëta, cum id epitheton poneret. possis et lapidem molarem sic vocare, qui currendo conterit frumenta: maxime, si cogites, τὴν οὐλὴν et ὀλὴν esse farinam crassius molitam, *schroot, (corn coarsely ground.)*

ὀλοὸς, ἡ, όν. ("Ολω) cum clade conjunctus, pestifer, noxius. scribitur alibi etiam ὀλοιὸς, ob metrum, e. c. ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαί τ' ἄπο (ἀποξῦσαι) γῆρας ὀλοιὸν, senectutem damnosam et destructivam, Hym. in Venerem, 225. μάχης ὀλοὸς πόνος, Π, 568, pugna cum clade aliqua. ὀλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμου, Γ, 133. φόβοιο, i. e. φυγῆς, Λ, 71. Π, 771. γόοιο, luctus funesti, Ψ, 10, 98. πυρὸς, μ, 68, ignis letalis, i. e. fulminis. ὀλοῷ 'Αχιλῆϊ, Ω, 39. et 487, γήραος οὐδῷ, *auf der zum tode führenden schwelle des hohen alters, (on the threshold of old age, which leads to death.)* ἐν δεσμῷ, χ, 200, in vinculis ad mortem servantibus et letaliter cruciantibus, in vinculo mortifero. πῦρ ὀλοὸν, N, 629, νηυσὶν ἐμβαλεῖν. et O, 605, μαίνεται οὔρεσι, sævit in montibus. nam est et alius lætior ignis, e. c. nuptialis, culinaris, etc. κῆρ, cor cædium amans, Ξ, 139, *sein mörderlich herz, (his heart fond of slaughter.)* ἀλλά με μοῖρα ὀλοὴ καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱὸς, *das tödtende schicksal, (destructive fate,)* Π, 849. ὀλεὴ κὴρ, eadem quæ μοῖρα, fatum mortis, Σ, 535. νῦν αὖ με τεαῖς χερσὶν ἐνέθηκε μοῖρα ὀλοὴ, Φ, 83, *die mir bestimmte sterbe-stunde, (the hour appointed for my death.)* "Εκτορα δ' αὐτοῦ (ibi) μεῖναι ὀλοὴ μοῖρα ἐπέδησε, X, 5, alligavit. nam est et alia felix μοῖρα, ut notet τὴν εὐμοιρίαν. μοῖρ' ὀλοὴ τανηλεγέος θανάτοιο, β, 100. γ, 238. τ, 145. ω, 134. Μοιρ' ὀλοὴ, τὴν οὔτις ἀλεύαται ὅς κε γένηται, quam nemo effugit qui modo natus sit, Parca mortifera, ω, 29. ὀλοὴ νὺξ, λ, 19, *eine todten nacht, (a fatal night.)* μήνιος ἐξ ὀλοῆς, *durch den tödtlichen zorn, (from the destructive anger,)* γ, 135. λύσσαν ἔχων ὀλοὴν, mortiferam rabiem, I, 305. κῆρα, fatum mortis, N, 665. νύκτα, multæ cladis causam, Π, 567, ἐπετάνυσε Ζεὺς ὑσμίνῃ. νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, X, 102, quia Achilles ea nocte exsurgebat. Χάρυβδιν, μ, 113, 428. ὀλοαῖς φρεσὶ θύει, furit mente pestifera, A, 342, et ibi in scansione syllaba λο producitur, ob sequentem περισπωμένην. cæterum hinc est ὁ ὀλοόφρων, i. e. ὁ ὀλέθρια φρονῶν, qui exitialia et mortifera cogitat. ὀλοαῖς ὑπὸ χερσὶν, *von mörderlichen händen, (by destructive hands,)* X, 65. θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς, λ, 275, quod pertinet ad, ἄλγεα πάσχων, dolores habens per consilia deorum ad interitum spectantia. ὀλοοῖς ἀνέμοις φερόμην, ι, 82. μ, 425. ξ, 313. τῷ ὀλοὰ φρονέων, perniciosa contra eum cogitans, Π, 701, *gesinnet ihn zu tödten, (designing to kill him.)*

ὀλοόφρων, (Φέρω) qui perniciosa cogitat, ab ὀλοὸς, perniciosus. it. qui totum curat, prudens in omnia, ab ὁ ὅλος, totus, cujus spiritus ionice mutatur ob duplicatum deinde ο μικρόν. est ergo epitheton poëticum ambiguæ, ut solent talia, notionis. ὀλοόφρονος ὕδρου, hydri perniciosi, B, 723. λέων ὀλοόφρων, leo cædem cogitans, O, 630. συὸς ἀκπρου ὀλοόφρονος, apri cædem meditantis, P, 21. sed, "Ατλαντος ὀλοόφρονος, α, 52, coll. 53, ubi vides, notari omniscium: et "Ατλας est in mytho, τὸ ὑπὲρ ὅλων φρονοῦν καὶ τῶν ὅλων φροντιστικὸν, providentia divina quæ omnia curat. sic, Αἰήτου ὀλοόφρονος, κ, 137, τοῦ συνετοῦ καὶ φρονοῦντος ὁλόκληρα, et pingitur princeps cura sua complectentis omnia sibi subjecta; unde et filius solis fingitur: *der in allem sehr vernünftig und weise ist, (who is very sensible and prudent in all things.)* qui sensus etiam ideo prævalet h. l. quia poëta præter necessitatem nusquam maledicit: alias notaret τὸν οὐχ ἱλαρὸν κατὰ τὸ ἦθος et struentem mala aliis. de loco λ, 321, conf. Μίνως, in R. Vide sub ὀλοός.

ὀλόπτω, vide sub λοπός.

ὅλος, η, ον. ("Εω) completus, plenus. totus, integer. *ganz, vollständig, heel, heil, (whole, entire, sound.)* ponitur proprie ἐπὶ συνεχοῦς τινὸς ὁλότητος: sæpe tamen et de πλήθει, e. c. ὅλος ὁ στρατός. sicut πᾶς, quod proprie ἐπὶ πλήθους dicitur, sæpe est pro ὅλος: ut et Romani suum omnis et totus sæpe permutant. cæterum est ab ἕω, i. e. πληρόω, τελειόω. Homerus τὸ, ὅλος, non habet, sed Ionicam formam οὗλος. ὅλον χρόνον, Ol. 2, 55. Ne. 3, 85. ὅλον ὀφθαλμὸν, Ol. 3, 35, de luna plena, orbem suum totum, *das volle gesichte, (the full disc.)* στρατὸν, Ol. 10, 51, coll. 52. δίφρον, Py. 5, 66, currum integrum, non fractum, ὑγιῆ, ἄθραυστον.

ὀλοσπόνδειος, ὁ, vide sub συμβάλλω.

ὀλοφυγδὼν, ὀλοφυγὼν, ἡ, vide sub ὀλολυγὴ, et φλύω.

ὀλοφυδνὸς, ἡ, ον. (Οἴ) lugubris, lamentabilis. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε, *er sagte klaglich und herzbrechend, (he said in a melancholy and heart-rending manner,)* E, 683. Ψ, 102. τ, 362, luctus plenum.

ὀλοφυδὼν, ἡ, vide sub ὀλολυγή.

ὀλοφύζω, f. ύξω. (Οἴ) gemo, lugeo, lamentor. est per dialectum ex ὀτοτύζω ortum. unde sunt οἱ ὀλοφύξιοι, iidem qui οἱ ὀοτύξιοι.

ὀλοφυκτὶς, ἡ, vide sub φλύω.

ὀλοφύρομαι, (Φέρω) totus commisceor et permisceor quasi, totus perfundor adfectu et commoveor. plerumque ἐπὶ συμπαθείας καὶ ἐλέου ponitur hoc verbum a poëta, de commiseratione, *vom mitleiden, (of pity;)* et de comploratione, *vom klaglich thun, (of lamentation:)* sed et, si quis præ insperata lætitia, commixta cum dolore aliquo, lacrimas fundit et voce turbatur aut vehementer movetur. est ab ὅλος, totus, et φύρομαι, maceror, misceor, perfundor; cum spiritu Ionico. possis et simpliciter ab ὅλος, totus, plenus, et φερέομαι, feror, agitor, factum putare verbum, per mutationes vocalium solitas. καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, ὀλοφύρομαι, Ψ, 75, inquit anima Patrocli ad Achillem; et est summa hæc rogatio a more peregre abeuntium, nec unquam rediturос se sperantium: et mihi da manum tuam, sum plenus miserationis. nam ἵνα h. l. deesse putare, opus non est. sermo omnis est abruptus, quem hæc anima loquitur. ἦε σύ γ' 'Αργείων ὀλοφύρεαι; an tu Græcorum causa plenus miserationis es? Π, 17, coll. 3, 7; 11, nam ea miseratio causa erat lacrimarum; ὑπὲρ τῶν 'Αργείων. ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σὺ, τί ὀλοφύρεαι αὕτως; Φ, 106, sed, O bone, morere et tu: quid anxius et tristis es frustra? *warum thust du so kläglich, (why art thou so sorrowful?)* πῶς δὴ νῦν, ἄντα μνηστήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι; χ, 232, inquit Minerva ad Ulyssem, exprobratorie et acerbe, i. e. acuens ipse se Ulysses ad acerrime pugnandum: quomodo tandem nunc contra procos lamentabiliter ter-

giversaris fortis esse? quasi quis de puero dicat, ὀλοφύρεται φοιτᾶν εἰς διδασκάλου, *er weinet das er soll in die schule gehen, (he cries because he is obliged to go to school.)* σοὶ ὀλοφύρεται θυμὸς (ὑπὲρ) Δαναῶν ὀλλυμένων, Θ, 202, miseratione commovetur. τίπτε ἄρ' ὧδε Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν; Λ, 655, cur sic miseratur Græcos? ἀλλ' εἴ σοι φίλος ἐστὶ τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ, at, si tibi carus est et tuum cor eum miseratur, Π, 450. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ (ὑπὲρ) Ἕκτορος, inquit Jupiter, cernens eum in periculo supremo, Χ, 169. ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθα, Θ, 33,464, inquiunt Deæ ad Jovem. ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ, λ, 417, sed sane et ista si vidisses, maxime commotus esses miseratione. est aor. 1. m. sine augmento, pro ὠλοφύρασο, ab ὠλοφυράμην. *es würde dir in der sele weh gethan haben, würde dir durch die seele gegangen seyn, (it would have wrung thy heart.)* τὸν δὲ πατὴρ (Ζεὺς) ὀλοφύρατο δακρυχέοντα, Θ, 245, eum, Agamemnonem, pater miseratus est lacrimantem, ᾤκτειρεν αὐτὸν κλαίοντα, *hatte mitleiden mit ihm, (pitied him.)* sic et Ρ, 648. εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο καί μ' ἐσάωσε, δ, 364, nisi aliquis deorum miseratus esset me et me servasset, κατελεήσατο, *wenn nicht ein gott sich meiner erbarmet und mich gerettet hätte, (had not one of the gods pitied and saved me.)* sic, κ, 157, καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα. καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, ε, 871, et tunc plenus tristitiæ et lamentans verbis allocutus est, Mars vulneratus, Jovem, Ε, 871, *sich herzlich beklagend, (with doleful lamentation.)* ergo notat et: queror apud aliquem, conqueror tristis. sed Λ, 814, eadem verba sunt de Patroclo, dolente et miserante duram sortem ducum Græcorum. et de Marte, loquente ipso ad se, ὀλοφυρόμενος δὲ προσηύδα, Ο, 114, nam tristis et iratus erat de morte filii sui, Ascalaphi. et 398, ubi Patroclus miserans alloquitur Eurypylum saucium. καί μ' ὀλοφυρόμενος προσηύδα, κ, 265, ubi Eurylochus deprecatur Ulyssem, ne eat ad Circem, nec se una eo ducere velit: *redete mich sehr beweglich an, (addressed me in very moving terms.)* eadem verba sunt λ, 615, ubi umbra Herculis apud inferos alloquitur Ulyssem, miserando eum: *voll mitleiden, (full of pity.)* ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα, ν, 199, ubi Ulysses loquitur ad se ipse, querens de sorte sua misera. et 221, πολλὰ, multum lamentans, coll. 219, *sich sehr beklagend, (bitterly lamenting.)* et de Eumæo, cum subito conspiceret herum suum incolumem, de quo desperaverat, π, 22, *voll inniger regung und mit freuden thränen, (with deep emotion and tears of joy.)* πολλὰ ὀλοφυρόμενοι, Ω, 328, multum lamentantes, et miserantes regem senem, abeuntem ad ingens periculum, ut videbatur. εὗρον ἑταίρους οἰκτρὰ (pro οἰκτρῶς) ὀλοφυρομένους, κ, 409, coll. 415, et 418, 419, ubi quoque sermo est de lacrimis lætitiæ et doloris causa fusis; et hic locus a 408—421, maxime illustrat vim verbi, intimam commotionem animi denotantis. sic, ὀλοφυρομένη προσηύδα, Σ, 72, miserans eum Thetis, filium suum, et toto animo commota. et β, 362, ubi Euryclea nutrix miseratur Telemachum, peregre abire volentem. et de Penelope, lamentante filium suum οἰκτρὰ, δ, 719, coll. 703—706. 716. de Circe, territa, κ, 324, 323, *voll inniger bewegung redete sie mich erschrocken an, (with deep emotion and in great alarm she addressed me.)* et de anima matris apud inferos, λ, 153. et 471, de anima Achillis. et ρ, 40, ubi Penelope ὀλοφυρομένη alloquitur filium sibi restitutum inopinato: ut ergo et ibi affectus miserationis lætitia tenerrima mixtus appareat. παῖδα ὀλοφυρομένη Ἴτυλον, de luscinia, lugente filium uum, τ, 522, *herzlich beklagend, (bitterly deploring.)* et 543, οἰκτρὰ ὀλοφυρομένην, *mich da ich erbärmlich kläglich that wegen der mir getödteten gänse, (lamenting exceedingly on account of the geese that had been killed.)* αἰνὰ ὀλοφυρόμεναι, χ, 447, *die entsetzlich kläglich thaten, (wailing piteously;)* et sermo est de ancillis post procos cæsos productis ad pœnam. οἰκτρὰ, ω, 59, ubi de nymphis marinis, comitibus Thetidis, lamentantibus Achillem mortuum. maxime serium ergo motum et commistionem animi notat.

ὀλοφώϊος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) proprie est ὁ ὀλοθρευτικὸς φωτῶν, i. e. ἀνδρῶν, qui viros perdit: ab ὀλοὸς, exitialis, et ὁ φώς. deinde in genere periculosus, terribilis, ἐκφοβητικὸς, δεινός. πάντα δέ σοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος, omnia tibi narrabo terriculamenta istius senis, δ, 410, nam mutare se potest in terribilia. cæterum vox h. l. fere ridendo profertur: videntur quidem ὀλοφώϊα, *als dinge die einen fressen wolten, als gefärliche dinge, (as things that would consume one, as dangerous things;)* sed non sunt. et 460, ὅτε δὴ ἀνίαζε ὁ γέρων ὀλοφώϊα εἰδὼς, ubi jocus magis apparet ex verbo ἀνιάζειν: cum dolore nimis adficeretur hic senex terriculamentorum peritus; *der sich auf popanzmachen verstunde, (expert at conjuring up bugbears.)* nisi malis simpliciter eo sensu intelligere, quod potuerit Proteus se ipse mutare in varia, et sic quasi perdere et destruere virum, i. e. se. πάντα δέ σοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης, κ, 289, ubi seria est vox: narrabo tibi exitiabiles artes ejus: nam potest viros facere sues. οἷον ἔειπε κύων ὀλοφώϊα εἰδὼς, ρ, 248, inquit Melanthius, servus protervus, ad Eumæum; et est ibi contumeliæ vox, *der strauchdieb, der spitzbube, (a thief, scoundrel.)*

ὀλόψυχως, vide sub πανθυμαδόν.

ὀλόω, vide sub ὠλένη.

ὀλοώτατος, η, ον. (Ὄλω) superlativus, sæpe loco positivi cum valde ponitur. θεῶν ὀλοώτατε πάντων, i. e. λίαν ὀλοὸς ἐν θεοῖς. Χ, 15, quæ est explicatio nominis Ἀπόλλων: nam est λοιμοῦ αἴτιος, non vero sic dicitur, quasi et alii essent ὀλοοὶ, ille vero maxime. alii quidem h. l. scribunt δολοώτατε, quia δόλῳ ἔθελγε τὸν Ἀχιλλέα: sed frustra. inest potius huic loco nonnihil σκωπτικοῦ ἀστείου: nam Apollo dixerat, non me agnoscis deum? cui respondetur, agnosco, sed non ὡς ἀγαθοδότην, ἀλλὰ ὡς θεῶν ὀλοώτατον. φωκάων ὀλοώτατος ὀδμὴ, δ, 442, attice pro ὀλοωτάτη.

ὀλοώτερος, α, ον. (Ὄλω) perniciosior, cupidior ad damnum dandum. Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, nullus deorum plus damni dat quam tu, Γ, 365. υ, 201, ὀλοὸς εἷς ἐν θεοῖς. Ἀντίλοχε, οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος, Ψ, 439, plenior damni et incommodi dandi.

ὄλπη, ἡ, vide sub λήκυθος.

Ὀλυμπιονίκης, ου. ὁ. (Εἴκω) qui Olympiam vicit. Ol. 6, 6. Ὀλυμπιονίκου πατρὸς, Py. 10, 21. Ὀλυμπιονίκην ὕμνον, Ol. 3, 4, ubi adjective. sic et κῶμον, Ol. 4, 13. ἄνδρα, Ol. 7, 162. Ὀλυμπιονίκην, Ol. 8, 23. 10, 1. Ὀλυμπιονίκαις, Ol. 11, 7.

Ὀλυμπιόνικος, ου. ὁ ἡ. (Εἴκω) idem. Ol. 5, 48. 14, 27.

ὀλύρα, ας. ἡ. (Ἕω) est σπόριμον μέλαν, μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβου. et fortasse est arinca, *schwarzer roggen, (rye.)* expleri solebant hoc σπέρματι equi lautiores. pertinet certe ut species, ad genus τῆς ζειᾶς. ἵπποι κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας, Ε, 196. Θ, 560.

ὌΛΩ et Ὀλέω, f. ὀλέσω. perf. a. ὤλεκα, att. ὀλώλεκα, perdo, amitto *ich verliere, (I lose.)* item active, perdo, interimo, destruo, deleo, *ich verderbe, vertilge, (I destroy, kill.)* a forma ὄλω est passivum ὄλομαι, pereo. τρέμω μόρους φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι, Æschyl. Sept. c. Th. 427, horreo neces meorum pereuntium videre. ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, flavas tibi ex capite demam crines, inquit Minerva ad Ulyssem, ν, 399, i. e. prudentia Ulyssis ita sibi personam aptavit, ut et crines absconderentur in capite, et species præberetur quasi esset omnino calvus. et 431, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε (ionice pro ὤλεσε) τρίχας. ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαὸν, postquam multos amisi milites, *nachdem ich viele leute verloren, (after I had lost many men,)* Β, 115. Ι, 22. et Χ, 104, νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, temeritate mea, coll. 107, Ἕκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαὸν, *hat viele leute auf die schlachtbank geliefert, (has occasioned the slaughter of many men.)* πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτοὺς, urbem diripiebam ipsosque interficiebam, ι, 40. ὣς σὺ, οὐδὲ θανὼν, ὄνομα ὤλεσας, nomen celebre non amisisti, ω, 93. εἵως φίλον ὤλεσε θυμὸν, donec vitam suam amisit, Λ, 342. Υ, 412. ἐὴ δέ μιν ὤλεσεν ἀλκὴ, suum robur peremit eum, Π, 753. αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, amisit vitam a manu Hectoris, Ρ, 616. ἐξ οὗ σαῖς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμὸν, ex quo tempore per manus tuas meus filius perdidit vitam, Ω, 638. ὄλεσσε (pro ὤλεσε) δὲ κήτεος ὀδμὴν, et delevit odorem belluæ marinæ, *benahm der garstigen geruch, (took away the disagreeable smell,)* δ, 446, ὠλίγωσεν. ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτὸς, η, 60, ille quidem perire fecit populum suum amentem, ipse tamen etiam periit una: *er lieferte sein frevelvolles volk auf die schlachtbank, und kam auch selbs dabey um, (he gave up his wicked people to the slaughter and himself perished.)* quod pæne similiter dictum, ac illud ad Crœsum: Κροῖσος μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει, sc. suam ipsius. si Crœsus hunc Homericum versum recordatus fuisset, rectius fortasse intellexisset oraculum. ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς ἀμφοτέρω, at Jovis filius, Apollo, interemit ambos, λ, 317. ἑταίρους καὶ νῆα ὤλεσε, socios et navem amisit in mari, τ, 274. κεῖται ἐν ἄλγεσιν, ἐπεὶ φίλον ὤλεσε ἀκοίτην postquam suum maritum amisit, φ, 88. et 284, ἢ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε, sc. τὴν ἶνα ἐμὴν, an jam mihi exemerit et destruxerit circumvagatio et defectus curationis corporis vires meas. ὤλεσε νόστον, ὤλετο δ' αὐτὸς, reditum perdidit periitque ipse, ψ, 68. ὤλεσε μὲν νῆας ἀπὸ δ' ὤλεσε λαοὺς, amisit naves et homines, ω, 427. ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ ὤλεσαν, decorem enim et elegantias mihi dii ademerunt, σ, 180. et 251, ἐμὴν ἀρετὴν (præstantiam) εἶδός τε δέμας τε (formam et habitudinem corporis) ὤλεσαν ἀθάνατοι. sic et τ, 125. οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἑταίρους πάντας, ubi est vere activus sensus, perdiderunt naves et occiderunt socios omnes, ψ, 319. sic et ω, 527, καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους et sane occidissent omnes et fecissent eos expertes reditionis. τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ, poëtice pro ὀλέσῃ, cito aliquando vitam amittet, Α, 205. et 559, ὡς ὀλέσῃς πολέας, ut perire facias vel sinas multos; *dass du viele umkommen lassin wollest, (that thou shouldst cause many to perish.)* sic et ὀλέσῃ, Β, 4. μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσῃς, ne vitam tuam amittas, Ε, 250, i. e. μὴ ἀποθάνῃς. ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος ὀλέσωσιν ἐν πύλαις, quando te isti interficient ad portas, Χ, 360, uti Hector moriens vaticinatur Achilli. ὄφρα ἡμᾶς πάντας ὀλέσσῃ, ut nos omnes interficiat, β, 330. καὶ λίην οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειε, et omnino quidem iste amisisset vitam, Θ, 358, *er sollte allerdings das leben verloren haben, und zwar billig, (he ought to have lost his life,*

and very justly.) ἀλλά οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, δ, 668, sed ei ipsi Jupiter potius perdat vires vitales, antequam nobis malum struere possit. ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, pro ὄλεσον, in clara luce vel occidito nos, P, 647, et est optantis aliquid saltem solatii in malo. nam nebula densa prohibebat prospectum: hanc deprecatur, et optat lucem. εἴ σοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι, pro ὀλέσαι, si tibi Jupiter concessit omnes Trojanos interficere, Φ, 216. μέλλει γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι, fieri potest, ut aliquis etiam cariorem sibi alium amittat, Ω, 46. et 242, μοὶ Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε, παῖδα ὀλέσαι τὸν ἄριστον, mihi Jupiter istum dolorem dedit, ut amitterem hunc præstantissimum filium. οὐδ' ὅγε (Ζεὺς) πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαιϊκὸν, N, 349. ἀνδρὸς ἑνὸς βίοτον νήποινον ὀλέσσαι, absumere. α, 377. β, 142. εἰ δὲ νῆα ἐθέλῃ ὀλέσαι, si voluerit navem destruere nobis, μ, 349. τίη με θέλεις ὀλέσαι, cur me vis occidere, τ, 482. νῦν ἐφάμην, νῆας δ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς, ἂψ ἀπονοστήσειν, nunc existimaveram, navibus et ipsis omnibus Græcis perditis, retro me iturum esse in urbem, Θ, 498. πτόλιν Ἠετίωνος ὀλέσσας, pro ὀλέσας, cum diriperem urbem ejus, I, 188. sic, Λυρνησσὸν, T, 60. πολεῖς ὀλέσαντα αἰζηοὺς, eum qui multos juvenes occidit, vel, eum postquam occidit, O, 66, οἱ μὲν, ψυχὰς ὀλέσαντες, qui vitam amiserunt, N, 763, i. e. θανόντες, quasi κτήματι pretioso amisso. sic et Ω, 168. φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους, postquam amiserant suos socios, ι, 63, 566. κ, 134, et id respicit ad ἀκαχήμενοι, gementes. ἄνδρα ὀλέσασα, τ, 265, maritum quem perdidit, amisit. Ἕκτωρ Ἀργείους ὀλέσκεν, interimebat, T, 135, ionice, pro ὤλεε. et hoc imperfectum maxime ostendit, præsens verum esse ὀλέω. *Media* forma frequentem habet aor. 2. ὠλόμην. ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο, ionice pro ὤλεσο, Ω, 725, marite, ex ævo tuo, juvenis perditus es, vitam juvenis amisisti. ὤλετο μέν μοι νόστος, reditus quidem in patriam periit mihi, I, 413. et 415, ὤλετό μοι κλέος ἐσθλὸν, fama nobilis periit mihi. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, nunc præceps periit tota urbs, N, 772. ὤλετό τε στενάχων, peritque gemens, Π, 489. ὅτι αὐτῷ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος, pro ὤλετο, periisset, P, 411, 642, 655. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος, at qui me ista juvant, postquam periit ille, Σ, 80, coll. 82. τοῦ δ' ὤλετο νόστιμον ἦμαρ, amissus est dies reditus ejus, α, 168. ὤλετο τῆλε, periit peregre, procul a patria, β, 183. τηλόθι πάτρης, β, 365. ὡς Ἀγαμέμνων ὤλετο ὑπὸ δόλῳ Αἰγίσθου, γ, 235, sicut alibi hæc præpositio ponitur, ὑπὸ Ἕκτορι, ὑπὸ χερσὶν τοῦ: quod Romani sine præpositione, dicunt, dolo, manibus ejus, etc. ὤλετο ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ, δ, 489. δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὤλετο, periiset extra fati sui constitutum, ε, 436. ἀλλ' ὤλεθ', ξ, 68. ἐν Θήβαις, ο, 247, ad Thebas, *er blieb bey Theben, (he died at Thebes.)* ἄναξ δέ οἱ ὤλετο, ρ, 319. οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην pro ὠλόμην, λ, 196, sic et ego mortua sum, sc. desiderio tui contracta morte: σὲ ποθοῦσα τέθνηκα. κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, sua temeritate et amentia perierunt, α, 7. et Δ, 409. ἄλλοι πάντες, Λ, 692, filii Nelei. Δαναῶν κεχαλωμένοι, ὅσοι ὄλοντο, ob Danaos irati, quorum tam multi occisi sunt, Π, 546, 848, πάντες ἂν αὐτόθι ὄλοντο, omnes sane hic perissent. καὶ τότε δυώδεκα φῶτες, Σ, 230. δώδεκα παῖδες, Ω, 603. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες, nam et multi alii viri, α, 355. ἄνδρες σόοι, οἳ τότε, δ, 98. τρὶς μάκαρες καὶ τετράκις, οἳ τότε, ε, 306. ἓξ ἀφ' ἑκάστης νηὸς ἑταῖροι, ι, 61, ubi conf. ναῦς. ἄλλαι ἀολλέες αὐτόθι, κ, 132. et 437, τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν, nam et illi temeritate hujus periere. οἳ δὴ μετόπισθεν, λ, 381. et 628, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν. οἱ μὲν πάντες ἐν πόντῳ, τ, 277. ἵππους διζήμενος αἵ οἱ ὄλοντο, equas quærens quas amiserat, φ, 22. μὴ, πατέρα διζήμενος, αὐτὸς ὄλωμαι, ο, 90. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι, Γ, 417, et tu sane male pereas. ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ Δαρδάνου ὄληται, Υ, 303. μή μοι μεταμώλια νήματα ὄληται, β, 98. τ, 143. ω, 132. ἐπὴν πόσις (maritus) ἄλλοθι ὄληται, ξ, 130. οἵ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται, Θ, 34, 354, 465. et 37, ὡς μὴ πάντες ὄλωνται. νήπιοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὄλοισθε, α, 380. β, 145. ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, utinam ibi periisses, Γ, 428. μοὶ μόρος (mihi fatale est) ἐνθάδε ὀλέσθαι, T, 421. ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι, i. e. ὑπ' αὐτῷ, aut ab eo et ejus manu mori, X, 110. ὡς πρὶν ὤφελλον, utinam ante mortuus essem, Ω, 764. ἐπ' ἤματι πάντας, β, 284, ut uno die omnes pereant. φίλων ἀπὸ νόσφιν, procul a suis separatus mori, ε, 113. καὶ δὴ φάμεν, αὐτόθι, et sane putabamus nos ibi morituros, ι, 496. ἦ σύγε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθι, an tu omnino cupis ibi mori, ο, 326. αἴθε ὤφελλε ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθι ὀλέσθαι, alibi, σ, 400. particip. aor. 2. m. fere active, sæpe tamen et passive, ponitur. οὐλόμενε, pro ὀλόμενε, ob metrum, Ξ, 84, ὀλέθρου αἴτιε, O causa detrimenti aut incommodi, *du schadender, dir und uns, (thou cause of mischief to thyself and us,)* noxie. sic et ρ, 484. et est amica increpatio, monentis ne damnum sibi aliisque contrahat aliquis. potest tamen et passive intelligi: perdite, infelix, miser: *du unglückseliger, (thou wretched man.)* σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ, λ, 409, cum pessima uxore mea. δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο, δ, 92. ω, 97, quibus locis sermo est de Agamemnone ab uxore occiso. ἕνεκα οὐλομένης λυγρῆς γαστρὸς, ob ventriculum perniciosum, qui ob famem multa male facere cogit, ρ, 474. ο, 343. γαστέρα οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν οὐλομένην, ρ, 287, ventriculum non licet occultare cupidum, et damna creantem nisi desiderio ejus fiat satis. γάμος οὐλομένης ἐμοῦ, ἧς Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα, σ, 272, ubi significatio passiva et intransitiva est manifesta, τῆς παθούσης ὀλέθρια, καὶ ἀνόλβου, καὶ δυστυχέος, miseræ et infelicis. nam poëta ipse per additum sic determinat. sicut et de ventriculo, ob additum λυγρῆς, potest significatio intransitiva teneri, *der unglückselige magen, (an unlucky appetite.)* sed alibi per addita determinatur magis notio activa, μῆνιν οὐλομένην, ἣ μυρία Ἀχαιοῖς ἄλγεα ἔθηκε, A, 2, ira perdens, simulque ergo infelix. σὺ γὰρ τέκες (genuisti) ἄφρονα κούρην οὐλομένην, E, 876, ubi sermo est de Minerva ex ore Martis; puellam amentem et perditam. φάρμακον οὐλόμενον, medicamen noxium, κ, 394. λήσεσθαι χόλου εἵνεκα τευχέων οὐλομένων, oblivisci iræ ob arma illa infelicia, λ, 554, quæ Ajaci fuerunt causa mortis voluntariæ. ὀλοφώϊος idem fere notat. fut. 2. m. ὀλοῦμαι. οὗ κλέος οὔποτε ὀλεῖται, cujus fama nunquam peribit, B, 325. sic, ἐμὸν κλέος, Π, 91. οἱ, i. e. αὐτῷ, κλέος, ω, 195, et id pro αὐτοῦ. ὀλέεσθε (pro ὀλεῖσθε) κακὸν μόρον, mala morte moriemini, Φ, 133. et 278, ἥ με ἔφατο ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν, quæ dicebat me periturum esse sagittis ejus. οὐκ ἔφασαν (non putabant) φεύξεσθαι ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι, pro ὀλεῖσθαι, O, 700. præt. perf. m. ὄλωλα, cum reduplicatione Attica, pro ὦλα. τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὥριστος ὄλωλε, periit, mortuus est, cecidit, Ω, 384. et 729, ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, certe enim periisti protector. υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε ἐν μάχῃ, O, 111. ἀνὴρ δ' ὥριστος, Π, 521. οὔτις δύναται εἰπεῖν ὁπόθι ὄλωλεν, ubi perierit, γ, 89. ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, res rusticæ meæ pingues pereunt, δ, 318, *gehen zu grunde, (perish.)* ἔσσεται ἦμαρ, ὅταν ὀλώλῃ (præt. perf. m. conj.) Ἴλιος ἱρὴ, Δ, 164. Z, 448. ὄλεσε (ionice sine augmento) τὴν, causa fuit ut periret hæc, Py. 11, 49. ὀλέσας ἄνδρας, Ol. 1, 127. ὀλέσσαι, pro ὀλέσαι, perdere, Py. 3, 72. οὐλομένην νόσον, morbum gravem, Py. 4, 521. οὐλόμενον γῆρας, damnosa senectus, Py. 10, 64.

ὁμαδέω, f. ήσω. (Ἄω) fremitum concieo. strepitum colloquendo facio. μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα, α, 365, *redeten laut durch einander, (talked loudly all together,)* ut congregata multitudo hominum liberorum solet: maxime horum, motorum adspectu pulcræ Penelopes, et vota facientium, ut liceat sibi versari cum illa conjugaliter. et vide, paullum modo intermiserat musicus, et statim fremitus ingeus. hinc Telemachus hortatur eos ad edendum bibendumque, tolerabilius id putans, quam audire eum strepitum. sic et δ, 768, cum sentirent reginam vota facientem, sed nescientes, quæ. sic ρ, 360, nam canente Phemio silentium fuerat. et σ, 398. χ, 21. notat ergo collocutionem claram multorum.

ὅμαδος, ου. ὁ. (Ἄω) fremitus ex confusis multorum clare loquentium vocibus. ἡ ὁμοῦ αὐδή. hinc et populus congregatus dicitur ὅμαδος. ὅμαδος δ' ἦν, fremitus populi in concionem convenientis erat, B, 96, nam colloquebantur inter sese, et inde oriebatur is strepitus qui græce sic appellatur. ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἤϊε, ὁ δ' ἐς Τρώων ὅμαδον κίε, H, 307, 306, i.e. ibat ad Trojanos varie inter se frementes. sed σεμνοτέρα hoc sensu λέξις est λαὸς: hinc λαὸν de Græcis dicit, ὅμαδον de barbaris. nam proprie est ὁ κοινὸς θόρυβος ex confusis vocibus: qui et ἀλαλητὸς, quasi ὁμολαλητὸς (ex α copulativo, et λαλέω) dicitur. τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὅμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει, I, 569, quæ non est ταυτολογία simpliciter; sed prior vox ad homines clamantes, altera ad sonos ex jactis telis aliisque moliminibus ortos, respicit. αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδον τ' ἀνθρώπων, K, 13. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη, M, 471, clamores vehementes. θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται, N, 797, ubi poëtice hæc vox de fluminis strepitu in mare influentis dicitur; quasi undæ ejus sint tot homines confuse loquentes. ἐφόβηθεν (in fugam versi sunt) Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, Π, 295. et 296, ὅμαδος ἀλίαστος ἐτύχθη. ἔτι ἔφαντο ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι, P, 380, ubi πρῶτος ὅμαδος est prima acies, *die vördere schlachtordnung oder das vördere treffen, (the front of an army in order of battle:)* ἐν προμάχοις: ut ergo ὅμαδος in genere, multitudinem hominum congregatorum notet, sic tamen ut semper ἦχος connotetur. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῳ, O, 689, apud aciem instructam. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι, ἢ εἴποι; T, 81, in multo strepitu clamantium. σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ, Φ, 387, *fielen einander an, (they engaged.)* τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν, Ψ, 234, qui locus maxime illustrat hanc vocem: nam principes ibant ad Achillem dormientem sic temere in herba: horum sermones inter se, et pulsus pedum, excitabant eum. est ergo h. l. ἐπὶ σώφρονος ὁμοῦ αὐδῆς, i. e. συλλαλιᾶς, *wenn vernünftige personen laut mit einander sprechen, (when sensible persons speak loudly to one another:)* alibi autem et ἐπὶ ἀπαιδεύτου. κινουμένων δ' ἑτάρων ὅμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας, κ, 556, de Elpenore, in tecto domus seorsum a sociis dormiente. ergo ὅμαδος ex colloquentibus, δοῦπος ex pulsu ambulantium, nascebatur. sed ὅμαδος πολέμου (pugnæ) est ἦχος, ἔχων ὅπλα κτυποῦντα, ἀλαλαγμοὺς ἀνδρῶν, φριμαγμοὺς ἵππων, βοὰς, εὐχὰς, οἰμωγάς. ὁμάδῳ (ἐν) Χαρίτων, Ne. 6, 65, in concentu Charitum, vide Χάριτες. ὅμαδον χάλκεον στονόεντα ἀμφέπειν, Ist. 8, 55, qui est ὅμαδος πολέμου. Vide sub ὅμιλος, aliquanto a fine.

ὁμαίμιος, ου. ὁ. ἡ. (Θέω) ex cognato sanguine, ab ὁμοῦ. πατροπάτορος ὁμαιμίου, Ne. 6, 29.

ὅμαιμος, ὁ ἡ, vide supra, et sub αὐτοκασίγνητος.

ὁμάϊον, τὸ, ὁμακοῖον, τὸ, vide sub Ἀΐω.

ὁμαλὸς, ἡ, όν. (Ὁ) planus, æquus. *eben, glatt, gleichgerade, (plain, smooth, level.)* οἱ δὲ ὁμαλὸν ποίησαν, ι, 327, ii vero lævem fecerunt: ubi sermo est de vecti, informi adhuc; quem socii Ulyssis cortice et aliis asperitatibus liberarunt, coll. 326, ut idem sit quod ἀπέξυναν. cæterum nomen est ab ὁμὸς, interserta syllaba αλ. notat, præter planitiem, etiam æquale, æquabile, idem in diversis, *gleich, einerley, (equal, the same.)* ut ergo etymon manifestum sit. et id magis patet ex loco Theocriti, Id. 14, 56, οὔτε κάκιστος οὔτε πρῶτος, ὁμαλὸς δέ τις στρατιώτης, non ignavissimus nec primarius, sed aliquis ex grege miles, æqualis aliis et ejusdem conditionis: ut Germani dicunt, *es ist im gleichen, (not eminent,)* nihil eminentis aut conspicui præ aliis habet.

ὁμαρτέω, f. ήσω. (Ῥέω) una simul sequor, simul cum aliis aliquid facio. Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντε, illi ambo simul agentes et eodem tempore, M, 400, conjunctis viribus agentes, et arcte adsistentes sibi, ὁμοῦ ἀραρότες καὶ συνασπίσαντες. sed de tempore eodem maxime est intelligendum, et de eodem conatu. τὼ δὲ ἄρα ὁμαρτήτην, per syncopen et omisso augmento, pro ὡμαρτησάτην, simul agebant ambo, N, 584, ὁμοῦ ἀφῆκαν, Ἕλενος ὀϊστὸν, καὶ δόρυ Μενέλαος: ubi ergo de duobus hostibus, simul in se invicem jaculantibus. hinc τὸ ἔπειτα, 586, quod ibi non notat μετέπειτα, postea; sed est pro δὴ, igitur. ἐν νηΐ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, Ω, 438, in navi aut pedestri itinere simul tecum iens. οὐδέ κεν ἴρηξ κίρκος ὁμαρτήσειεν, ν, 87, ubi de celeritate navis sermo est, quam ne accipiter *(ein falke) (a falcon)* æquare volando posset, ut semper juxta navem volaret. ἐξ οἴκου ἔβησαν ὁμαρτήσαντες ἅμα ἄμφω, una euntes simul ambo, φ, 188, ἅμα ὁρμήσαντες, ὁμοῦ ἀρηρότες ἀλλήλοις, juncti sibi.

ὁμαρτῆ, (Ῥέω) adverbium. serie continua nexum, connexe, una. est idem quod ἅμα et ὁμοῦ, et compositum ex ὁμοῦ et ἀρτάω. scribitur etiam ἀμαρτῆ, ut τὸ ἅμα appareat. alii scribunt ultimam per acutum, ὁμαρτή vel ἀμαρτή, dicuntque esse apocopatum ex ὁμαρτήδην vel ἀμαρτήδην, adverbiis. accuratior sane scriptio est per α initiale, et per circumflexum in ultima: sed primum α mutatur per dialectum in ο. καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῆ δούρατα ἐκ χειρῶν ἤϊξαν, eorum hastæ simul eodemque tempore e manibus evolaverunt, E, 656. ὁ δ' ὁμαρτῆ δούρασιν ἀμφὶς, et ille simul hastis utrinque utraque manu, Φ, 162, nam erat ἀμφιδέξιος. οἱ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῆ, μολπῇ τ' ἰϋγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο, Σ, 571, ubi conf. ῥήσσω. pertinet autem ad ἕποντο. sic, ὁ δ' ὁμαρτῆ δῖος Ὀδυσσεὺς ἰὸν ἀποπροΐεις, simul sagittam mittens, χ, 81, Iota, quod quidam τῷ ῆ subscribunt, caret ratione.

ὄμβριμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) fortis, gravis, vehemens. est idem quod ὄβριμος: et quibusdam locis sub eo citatis quidam libri sic legunt. ὀμβρίμῳ λέοντι, Py. 9, 46.

ὄμβριος, ία, ιον. (Ῥέω) pluvialis, cum imbre. ὀμβρίων ὑδάτων, Ol. 11, 3.

ὄμβρος, ου. ὁ. (Ῥέω) pluvia, imber. *der regen, (rain.)* it. defusio in genere. est sine dubio a ῥέω, fluo, præfixo ο, multitudinem notante: reliquæ litteræ paullatim ex usu sunt insertæ, ut jam multa manifesta exempla vidimus. ὅτε ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, E, 91, i. e. ὑετὸς ἐξ ἀέρος, qui materiam dat torrenti. sed eadem verba, M, 286, posita sunt de nive multa: ut ergo ibi generalis notio appareat. vel, quia nix fit ex pluvia. ἀθέσφατον ὄμβρον, Γ, 4. K, 6. Διὸς ὄμβρῳ, Λ, 493. ἀσπέτῳ, N, 139, ex quo exsistit ὁ χειμάῤῥους. ξύλον, ὃ οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, Ψ, 328. ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ, α, 161. οὔτέ ποτ' ὄμβρος, δ, 566, infestat sedem beatorum. sic, de eodem, ζ, 43. οὔτ' ὄμβρος περάασκε, ε, 480. τ, 442, utroque loco est de densissimo fruticeto. Διὸς ὄμβρος ἀέξει, Jovis pluvia auget, sc. ea quæ crescunt, ι, 111, 358; et simul notat, terram eam non esse αὐχμηράν. αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, ν, 345, de terra bona. ὄμβρος χειμέριος ἐπακτὸς ἐλθὼν, Py. 6, 10, 11. ὄμβρῳ ἐν πολυφθόρῳ Διὸς, Ist. 5, 63. ὄμβρον μετὰ χειμέριον, Py. 5, 12, post imbrem, i. e. post seditiones adversus te motas. ὄμβρους φρίσσοντας, Py. 4, 144. i. e. φρίσσειν ποιοῦντας.

ὁμηγερὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) una congregatus, ex ὁμοῦ et ἀγείρω. ὁμηγερέες ἐγένοντο, *sie waren beysammen versammlet, (they were assembled together,)* A, 57. Ω, 790. β, 9. γ, 417, qui totus versus abest a multis exemplaribus; vide ἐπαγείρω. Θ, 24. ω, 420. πάντες ὁμηγερέες, omnes in unum congregati, B, 789. H, 415. Ω, 84, 99. ὁμηγερέεσσιν ἀθανάτοις ἐπῆλθε, ad congregatos in concilium deos venit, O, 84, intervenit sedentibus in concilio.

ὁμηγυρὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέω) congregatus, congregari solitus. στρατὸν ὁμηγυρέα, cœtum congregatum, Py. 11, 14.

ὁμηγυρίζω, f. ίσω. (Ῥέω) una congrego in unum conventum. πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς εἰς ἀγορὴν, antequam ille cives convocet in concionem, π, 376. nimirum, ὁμηγυρέονταί τινες, αὐτοὶ, congregant ipsi se et conveniunt; ὁμηγυρίζονται δὲ ὑπ' ἄλλων, contrahuntur in unum ab aliis.

ὁμήγυρις, ιος et εως. ἡ. (Ῥέω) conventus, congregatio. ab ὁμοῦ, et ἡ ἄγυρις. θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων, ad cœtum, Υ, 142, ad locum ubi dii sunt. sic, μετὰ ὁμάγυριν Ζηνὸς, Ist. 7, 66.

ὁμηλικία, ας. ἡ. (Ἔω) æqualitas ætatis. it. homines ejusdem ætatis. λιποῦσα ὁμηλικίην ἐρατεινὴν, relinquens meas amabiles æquales, inquit Helena, Γ, 175. ὃν πέρι πάσης τῖεν ὁμηλικίης, E, 326, quem supra omnes æquales æstimabat. πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, N, 431, i. e. κατὰ πάσας τὰς ὁμήλικας, inter omnes suas æquales. et vide, tres præstantias fœmineas, raro junctas. et 485, εἰ γὰρ ὁμηλικίη γεγενοίμεθα τῷδ' ἐνὶ θυμῷ, si æquales ætate essemus cum hoc animo. ὁμηλικίην ἐλεήσας, æqualitatem ætatis misericordia respiciens, Υ, 465. ὁμηλικίην ἐκέκαστο ὄρνιθας γνῶναι, β, 158, i. e. κατὰ τοὺς ὁμήλικας, inter homines sui temporis. ὁμηλικίη ἐμοὶ αὐτῷ, est ejusdem atque ego ætatis, γ, 49. et 364, πάντες ὁμηλικίη Τηλεμάχοιο, omnes æquali ætate cum eo. ἡ οἱ ὁμηλικίη μὲν ἔην, quæ ei æqualis erat, ζ, 23. ὁμηλικίη δέ μοι ἐσσὶ, es mihi æqualis, χ, 209. ut ergo hoc abstractum sæpe pro concreto ponatur, pro ὁμῆλιξ.

ὁμῆλιξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἔω) æqualis. idem qui ὁ ἧλιξ. ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές ἐσμεν, ο, 197. μετὰ ὁμήλικας, inter æquales, π, 419, inter æquales. πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες, ω, 107. νίψον σεῖο ἄνακτος ὁμήλικα, τ, 358, lava heri tui æqualem, *der so alt ist wie dein herr, (who is as old as thy master.)*

ὁμηρέω, f. ήσω. (Ὁ) convenio, occurro, συναντάω. una occurro et coincido. ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς, κῆρυξ, π, 468, coll. 328, s. 322, s. congrediebatur autem, et eodem tempore mecum veniebat eo, nuntius celer a sociis (tuis, O Telemache) præco: ὁμοῦ γέγονε, *traf mit mir zusammen, hatte eben wie ich ein gewerbe, und begegnete mir, an deine mutter, (arrived at the same time with me, had a commission as well as I, and met me at thy mother's.)* Vide sub ὅμηρος.

ὅμηρος, ου. ὁ. (Ὁ) qui simul contingit, qui sorte una est. deinde et, pignus fidei, obses. ut ab οἶνος fit οἰνηρὸς, ab οἴσυπος οἰσυπηρὸς, sic ab ὁμὸς fit per epenthesin ὅμηρος, a quo est verbum ὁμηρέω, i. e. συναντάω. est ergo: qui simul cum aliquo datur et est.

ὁμιλαδὸν, (Ἕλω) adverb. turmatim, catervatim. idem ac ἰλαδόν. ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν, pugnabant commixti inter se et consertis manibus, M, 3, non vero eminus. ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο Δαναοὶ, O, 277, consertis ordinibus ex propinquo sequebantur hostem suum cedentem paullulum. sic et P, 730. notat ergo proprie, quando ἶλαι unius exercitus ταῖς ἴλαις alterius cohærent frontibus adversis, et pugnant.

ὁμιλέω, f. ήσω. (Ἕλω) proprie est verbum militare: ὁμοῦ ταῖς στρατιωτικαῖς ἴλαις γίνομαι, sum una in exercitu; vel et, quando ὁμοῦ αἱ ἶλαι γίνονται, quando copiæ conserunt manus; ὅτε ὁμοῦ αἱ τακτικαὶ ἶλαι γίνονται, quando exercitus concurrunt: deinde est in genere, versor cum cœtu aliquo, sum una. ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν ἠέπερ ὑμῖν ἀνδράσιν ὡμίλησα, inquit senex Nestor, A, 261, jam olim ego annumeratus fui commilito etiam fortioribus viris quam vos estis. nam senes laudant tempora acta se pueris. ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλέοι ἢ μετ' Ἀχαιοῖς, E, 86, an Troico exercitui connumeretur an Achaico: adeo versabatur inter duas acies pugnando. et 834, νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, nunc cum Trojanis facit, eorumque exercitui est admixtus, Mars. et h. l. maxime proprie positum verbum. Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει Λ, 502, inter hos versabatur, cum his committebat copias suas, et ipse iis intererat pugnando. et 523, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν, nos hic confligimus cum Danais. nos hic copiis nostris adsociati præliamur contra copias Græcas: ut et his ex locis appareat proprietas verbi; simul et, quod ὁ ὅμιλος proprie sit, quando copiæ adversæ concurrerent. sic et N, 779, ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν, copiis collatis pugnavimus, ὁμόσε κατὰ πολεμικὰς ἴλας αὐτοῖς ἐγενόμεθα. αἰεὶ, περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, Π, 641, 644, copiis consertis confligebant circa mortuum. ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ, inter primos in acie stat, et pugnat, Σ, 194. et 535, Ἔρις καὶ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, committebant hi eos ad manus conserendas, et ipsi una pugnabant: nam hæc numina ὡμίλευν (ionice pro ὡμίλουν) ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο, 539, versabantur una in acie ut vivi mortales, et pugnabant. φύλοπις, (certamen) εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες, Τ, 158. quando collatis signis pugnabunt phalanges. εἰ γὰρ τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεὺς, α, 265, concurreret cum illis. nam est et h. l. bellica vox, παρὰ τὸ, ὁμοῦ τὰς στρατιωτικὰς ἴλας εἶναι μαχομένας. sic et δ, 345. ρ, 136. ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλει, pro ὡμίλει, erat una inter procos, et unus de exercitu eorum, β, 21, annumerabatur illis commilito. et 288, πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει, inquit Minerva ad Telemachum; versare cum illis, ne sentiant consilium tuum de itinere. et 381, ubi eadem verba, sed ὁμίλει est ibi imperfectum sine augmento, versabatur placide; erat apud exercitum quasi eorum, sed non ut commilito, sed ut spectator. et his locis ὁμιλεῖν est λέξις φιλική. ἄλλοτε ὁμιλήσαντες, δ, 684, i. e. ὅμιλον ποιήσαντες, congregati alias. μνηστῆρσιν ὁμίλει, esto cum procis una, π, 271. μὴ πάντα (pro πάντως) μνηστῆρσιν ὁμιλεῖν, σ, 166, ne omnino cum procis versetur. et 382, οὕνεκα πὰρ παύροισιν καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, pro παρομιλεῖς, una connumeraris et versaris. ἐνθάδε ὁμιλέομεν ποτιδέγμενοι, φ, 156, hic congregati versamur expectantes. ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον, ω, 19, sic illi circa illum (Achillem) congregabantur, sc.

proci mortui. ὁμιλεῖ λόγος πάσαις πόλεσιν, Py. 7, 8, versatur fama in omnibus civitatibus, ἀναστρέφεται. πλαγίαις φρένεσσιν ὄλβος οὐ πάντα χρόνον ὁμιλεῖ, Ist. 3, 9, perversis mentibus felicitas non perpetuo conversatur. ὁμιλέων παρὰ οἰκείαις ἀρούραις, Ol. 12, 27, versans in agris suis. ποίαις ὁμιλήσει τύχαις, Ne. 1, 94, quali fortuna conflictaturus esset. νικηφόροις ὁμιλεῖν, inter victores una versari, Ol. 1, 196, i. e. ὕμνους ποιεῖν αὐτοῖς. ἀγαθοῖς, Py. 2, 176. συμπόταις, conversari cum convivis bonis, Py. 6, 53. ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων, cum hominibus concertare fortioribus, Ne. 10, 136, ubi utraque vox in sensu proprio: et κρεσσόνων est pro κρέσσοσι. ἀστοῖς, cum civibus, Ist. 2, 54.

ὅμιλος, ου. ὁ. (Ἕλω) proprie est, constitutus exercitus ad pugnam. *ein heer in schlachtordnung, (an army in battle array.)* imo et, concursus ipse exercituum ad pugnam, *die schlacht, (the battle.)* deinde et, exercitus, et quævis congregata multitudo. sæpe notat et, gregarios milites in opp. ad ἡγεμόνας. ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, euntem ante ordines militum, *der das volk anführete, (he who headed the men,)* Γ, 22. et 36, αὖθις κατέδυ ὅμιλον, retro in ordines suorum se immiscuit. et 340, ἑκάτερθεν ὁμίλου, ex utroque instructo exercitu, in utraque acie. et 449, ἀνὰ ὅμιλον φοίτα, ibat ante aciem ab uno ejus cornu ad alterum, *gieng vor der fronte entlängs, (went along the front.)* Τρώων κατεδύσετο ὅμιλον, in aciem eorum se immiscuit, Δ, 86. et 126, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων ὀϊστὸς, sagitta cupiens involare in aciem adversam. et 209, βὰν δ' ἴεναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, ibant per aciem Græcorum: et in Græco prius per posterius determinatur, quis fuerit ille ὅμιλος, cæterum utrumque est idem. et 302, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ, neque turbari ordinibus, sed junctos ordines tenere. et 445, ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, vadens per aciem, sc. ἡ Ἔρις. sic et 516, ἡ Ἀθήνη. et 490, καθ' ὅμιλον ἀκόντισε, in acie stans jaculatus est: cujus oppositum est, prodire ante aciem, 495, s. αὐτὴν ἐξῆγεν ὁμίλου, eduxit eam ex acie, et ex conflictu, Ε, 353, *brachte sie aus dem gedränge, (led her out of the throng.)* et 445, ἀπάτερθεν ὁμίλου, seorsum ab acie. et 528, ἀνὰ ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων, obibat aciem suorum, hortans eos multis verbis. καὶ διὰ ὁμίλου, *etiam in acie* stantes invicem contra, Ζ, 226, coll. 230, s. et sensus videtur esse; ne tui me vulnerent, nec mei te, in acie concurrentes: hunc in finem permutabant hi ambo adversarii duces arma, ne milites læderent indutum armis sui ducis. alias et sic intelligi δι' ὁμίλου possit: κατὰ τὸν ὑφ' ἡμᾶς πάντα ὅμιλον: ut ea amicitia etiam ad suos milites invicem se extenderit. quod tamen non probabile videtur. φέρων ἀνὰ ὅμιλον, ferens per aciem, Η, 183, 186, *trugs die schlachtordnung entlängs, (carried it along the line.)* et 218, ἀναδῦναι ἄψ λαῶν ἐς ὅμιλον, recipere se ad suos, ante quos progressus fuerat. πῇ φεύγεις μεταβαλὼν νῶτα ὡς κακὸς ἐν ὁμίλῳ, quo fugis tergo dato ut ignavus in exercitu et acie, Θ, 94, nam in acie concurrente et pugnante sunt ignavi mixti fortibus viris: et κακὸς ἐν ὁμίλῳ est, ignavus inter milites gregarios, ἐν δημόταις, *einer von den gemeinen, (one of the private soldiers.)* ἤθελε καταδῦναι ὅμιλον Τρώων Κ, 231, intrare in castra Trojanorum, et ad exercitum eorum, noctu. et 338, ὅτε ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κατέλιπε ὅμιλον, castra reliquerat proficiscens. et 433, εἰ γὰρ δὴ μέματον (cupitis) Τρώων καταδῦναι ὅμιλον, intrare in castra. et 499, ἐξήλαυνεν ὁμίλου, exegit equos e castris. et 517, Τρώων κατεδύσατο πολὺν ὅμιλον, ingressus est magna castra. et 545, καταδύντες ὅμιλον, ingressi castra. et his locis ὅμιλος est pro στρατὸς, qui cum quasi βάθος habeat, additur verbum καταδύνειν. ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, Λ, 147, projecit volvendum caput abscissum per aciem. et 247, φέρων ἀνὰ ὅμιλον, ad exercitum suum. sic et 259, ἕλκοντα αὐτὸν ἀνὰ ὅμιλον. et 324, ἀνὰ ὅμιλον ἰόντε, ante aciem. et 354, μίκτο δ' ὁμίλῳ, immixtus est exercitui suo. et 460, κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, cohortantes se per aciem. et 469, ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον, eamus per aciem, i. e. εἰς μέσον τοῦ τῶν μαχομένων ὄχλου. et 487, τὸν ἐξῆγεν ὁμίλου, eduxit ex acie. et 537, ὁ δὲ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, cupiebat intrare in pugnam virorum, et perrumpere alteram aciem impetu. et 545, τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, fuga placida recessit, circumspectans ad aciem hostilem. ἀνὰ ὅμιλον ἰὼν, aciem suam obiens, Μ, 49. et 191, δι' ὁμίλου, in acie stantem. et 206, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ, pro κατέβαλε, dejecit in medium exercitum. et 467, ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον, huc illuc se convertens per aciem suorum. τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, Ν, 50, murum transcenderunt omnibus copiis, παμπληθεί. sic et 87. et 204, δι' ὁμίλου ἧκε, per aciem misit jactum caput abscissum. et 307, πῇ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον, ubi cogitas ingredi aciem nostrorum, a dextra an a sinistra. et 332, κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, cohortantes per aciem. et 338, ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναίρειν, invicem in concursu acierum interficere. et 459, ὕστατον εὗρεν ὁμίλου ἑσταότα, stantem post aciem suorum. et 560, τιτυσκόμενος καθ' ὅμιλον, collimans in acie et inter suos stans. ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν, an iret ad exercitum, Ξ, 21. τὸν δ' οἴω δείσεσθαι Δαναῶν, καταδῦναι ὅμιλον, Ο, 299, intrare in ordines Græcorum. et 588, φεύγει (leo) πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν, antequam multitudo virorum congregetur. ubi de conventu pastorum contra leonem sermo est. et 616, ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, ᾗ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα καὶ τεύχε' ἄριστα, ubi densissimi stabant hostes et fortissimi. et 623, ἔνθορε ὁμίλῳ, impetum fecit in hostes confertos. Ἀπόλλων δύσετο ὅμιλον, ingressus est aciem, Π, 729. et 813, μίκτο δ' ὁμίλῳ, immiscuit se ordinibus suorum. ἐς ὅμιλον ἑταίρων, ad suos se recepit, Ρ, 129. et 149, μεθ' ὅμιλον, in exercitu. πολλὸς δὲ χορὸν (cœtum saltantium) περιΐστατο ὅμιλος, τερπόμενοι, Σ, 603, magna corona spectatorum circumstabat, oblectantes se: ubi pluralis ad singulare collectivum sequitur attice, pro τερπόμενος. ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον, retro ad exercitum Græcum, Τ, 402. ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν, ad exercitum virorum eorumque conflictum, Υ, 47. et 76, λιλαίετο δῦναι ὅμιλον, Ἕκτορος ἄντα, cupiebat intrare conflictum, e regione Hectoris. et 173, πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ, in prima acie, *im vörder treffen, (in the front of the battle,)* quod alibi dicit πρῶτον ὅμαδον, καὶ πρώτην ὑσμίνην. et 178, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης, tantum spatium aciei emensus constitisti contra me? ἦλθον ὁμίλῳ, Φ, 606, i. e. ἰλαδὸν καὶ ὁμοῦ, conferti, *mit vollem haufen, (in close ranks.)* ἐπεὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον, postquam venit ad congregatos ibi viros, Χ, 462, πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν ᾤχετο, Ψ, 651, ad multum cœtum spectantium Achivorum abiit. et 804, προπάροιθεν ὁμίλου, ante consessum spectatorum. et 813, ἑκάτερθεν ὁμίλου, seorsum a cœtu. κλαίων δ' ἀμφίστατο ὅμιλος, multitudo hominum, Ω, 712. τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, α, 225, qui est hic cœtus? λέων, ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ δείσας, δ, 791, in corona virorum et conglobatione. ἅμα δ' ἕσπετο πουλὺς ὅμιλος, μυρίοι, magna multitudo sequebatur, ϑ, 109. et 196, ἐπεὶ οὔτι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ, τὸ σὸν τέρμα, i. e. οὐ τοῖς τοῦ ὁμίλου τέρμασιν, οὐ τῷ πλήθει τῶν τερμάτων, i. e. σημάτων, *ist nicht etwa unter den andern zielen, sondern weit über die hinaus, (is not within of the throws of the others but far beyond them.)* et sermo est de jactu disci, ubi notabatur signo, ubi cujusque jactus discus cecidisset. et 216, ἐν ὁμίλῳ ἀνδρῶν δυσμενέων, in adversa acie hostium. οὔποτε ἐς πληθὺν μένεν ἀνδρῶν, οὔτ' ἐν ὁμίλῳ, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, λ, 513, ubi sermo est de forti heroe, qui non in multitudine suorum inclusus manet, sed procurrit multum: ut ἐν ὁμίλῳ idem sit ac ἐν πληθυῖ. οὐκ ἐν τοῖς κατὰ ἴλας μαχομένοις, qui in ordinibus stantes pugnant: et ii sunt gregarii: duces enim et nobiliores ante aciem versantur. εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον, ο, 327, procorum cœtum ingredi. sic π, 29, ἀνδρῶν μνηστήρων προσορᾶν ἀΐδηλον ὅμιλον, orco similem cœtum: quo notatur multitudo eorum, quasi esset exercitus. τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν ὅμιλον, vitabat procorum consessum, ρ, 67. et 564, μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδια ὅμιλον. et 590, ᾤχετο μνηστήρων ἐς ὅμιλον. μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, in cœtum procorum jaculari hastis, χ, 263, 282. ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορῶσα ἀΐδηλον ὅμιλον, ψ, 303. τυφλὸν ἔχει ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖστος, Ne. 7, 35, vulgus hominum cœcum habet cor. φαινομένην δ' εἰς ἄτην ἔσπευδεν ὅμιλος ἱκέσθαι, Ne. 9, 50, exercitus festinabat venire in manifestam cladem. Νομάδων δι' ὅμιλον, per cœtum et conventum eorum, Py. 9, 217. ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅμιλον, Py. 10, 71, ad cœtum beatorum horum virorum. προμάχων ἀνὰ ὅμιλον, in prima acie, Ist. 7, 49.

Ὀμίχλη, ης. ἡ. (Ἕλω) nebula, *ein nebel, (a fog.)* spiritus lenis est Æolicus et Ionicus, asper vero, ὁμίχλη, Atticus et proprius voci. est enim ab ὁμοῦ εἰλεῖν, quasi ὁμοῦ εἴλησίς τις, convolutio aliqua particularum humidarum in unum corpus: et intersertum χ roborat vocem ad majorem densitatem indicandam, notat enim nebulam valde densam, quæ omnia circumjacentia tenebris et ἀορασίᾳ involvit similiter. ἀνέδυ ἁλὸς ἠΰτε ὀμίχλη, Α, 359, ubi similitudo est ex levitate: nam levia facile emergunt. conf. ἀναδύω. etiam nebula facile exsurgit in nubes. εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, Γ, 10, quando montis cacuminibus Notus offudit nebulam; et additur, eam furi esse aptiorem nocte: nam noctu intentiores aguntur custodiæ, quam interdiu si est nebula. cæterum comparatur h. l. pulveri densissimo excitato. κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὁμίχλην, pulveris stare faciunt magnam nebulam, Ν, 336. ἠέρα μὲν σκέδασεν καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην, Ρ, 649, caliginem discussit et dispulit nebulam. Si velis dicere, χ assumtum esse ex ἀχλύειν, cœcare; non incommoda dixeris.

ὄμμα, ατος. τό. (Ὄφ) oculus, *das auge, (the eye,)* facies, *das gesicht, (the face.)* est a præt. pass. verbi ὄπτω, ὦμμαι, deponentialiter. κυνὸς ὄμματα ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο, Α, 225, ubi nulla est magna contumelia: nam id vult Achilles; babes faciem et oculos, audaciam et animositatem ostendentes, sed cor pavidum. canis enim, in bono sensu, est imago audaciæ bellicæ et constantiæ animosæ. alii tamen id explicant h. l. de oculis cupidis et avidis; quo sensu Siracides, c. 20, 14, δόσις ἄφρονος οὐ λυσιτελήσει σοὶ, οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνθ' ἑνὸς πολλοί: sed contextus, et addita ἡ ἔλαφος, satis confirmant nostram interpretationem. οἰνοβαρὶς vero ibi dictum est de statu præsenti regis; ut Achilles dicat: sic certe in me non ageres, nisi jam esses gravis vino. Ἀγαμέμνων, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, facie et persona similis Jovi fulminatori, Β, 478, *er sahe majestätisch und gros aus, (he looked tall and majestic.)* conf. Ζεὺς, in R. ὑπαὶ δ' ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας, oculos ad terram defigens, Γ, 217, quæ est explicatio prioris commatis. et 397, ὄμματα μαρμαίροντα, oculos micantes acriter; de Venere. Γοργοῦς ὄμματα ἔχων ἠδὲ βροτολοιγοῦ Ἄρηος, Θ, 349, *sahe schreckend aus, (looked terrific.)* ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτὸς, Λ, 613, faciem viri non vidi,

habe ihm nicht ins gesichte gesehen, (I did not see his face:) ut potior pars faciei ponatur pro tota. ψυχὴ Πατρόκλου, πάντα αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλὰ, εἰκυῖα, Ψ, 66, ubi deest κατά. εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, ὧν ἐθέλει, τοὺς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, Ω, 343. ε, 47. ω, 3. de Mercurio, qui oculos aliorum potest stupidos facere ut nihil videant, *kann die augen starrend und zufallend machen, (can make their eyes dull so that they cannot see.)* αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας κείνῳ, α, 208, ubi κεφαλὴ, notat totam personam, ὄμματα vero oculos et faciem, vultum. ταρβήσας δὲ, ἑτέρωσε βάλε ὄμματα, conturbatus, flectebat oculos in aliam partem, π, 179, *sahe weg, (turned his eyes.)* ὕπνον ἐπέχευεν ὄμμασιν, ε, 492. οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἱζάνει, pro ἐφιζάνει, insidet, Κ, 91. ὄμμα φαεννότατον ξένοις, oculus serenissimus erga hospites suos, Py. 5, 75, vultus bonus, *eine leuchtende und erfreuende mine gegen fremde, (a kind and pleasant look to strangers.)* κείνου γὰρ ὀξύτατον ὄμμα, acutissimus oculus, Ne. 10, 118, et sermo est de Lynceo. ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, Ne. 7, 97, tueor serenum, bene mihi conscius quemlibet adspicio vultu læto. μὴ κρύπτειν φάος ὀμμάτων, Ne. 10, 76, non occultare lumen oculorum, i. e. quemlibet alacriter intuerer, ut optime conscius mihi, et mea gloria fretus. ἐν ὄμμασι πίστιν θέσθαι, Ne. 8, 74, ante oculos ponere fidem, i. e. coram adspicere ipsum virum celebratum, et videre quam vere dignus sit laudibus.

ὄμνυμι, (Νέμω) juro, invoco religiose nomen aliquod. idem ac ὀμόω. ὄμνυθι Ἐννοσίγαιον, jura per Neptunum, Ψ, 585, ut præsidem rei equestris. ὄμνυμι, Py. 4, 295.

ὀμνύω, (Νέμω) idem. estque distractum ab ὀμόω, in præsenti et imperfecto usitatum tantummodo, sicut reliqua tempora ab ὀμόω ponuntur etsi id præsens in usu non sit. ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας, Ξ, 278, coll. 280. ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, τ, 288, adjurabat id mihi. ὀμνυέτω δέ σοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστὰς, Τ, 175.

ὁμογάστριος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) uterinus frater. οὐκ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι, Φ, 95. κασίγνητον ὁμογάστριον, Ω, 47, et hi vere sunt fratres: nam οἱ ὁμοπάτριοι putantur tantum fratres germani esse. Vide sub αὐτοκασίγνητος.

ὁμογενὴς, ὁ ἡ, vide sub ὁμός.

ὁμόγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) pari conditione natus, cognatus. εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, Py. 4, 260, si qua simultas intercedit cognatis.

ὁμόδημος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) ejusdem populi. ὁμόδαμον γόνον, Ol. 9, 69, ejusdem nationis sobolem. ὁμόδαμος ἐὼν Σπαρτῶν γένει, Ist. 1, 40.

ὁμοθάλαμος, ου. ὁ ἡ. (Θάλω) ejusdem domus socius, vel et ejusdem conclavis. cohabitator, domesticus, σύνοικος. ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων, Py. 11, 4, i. e. σύνοικε.

ὁμόθρονος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) ejusdem sellæ majestaticæ consors. ὁμοθρόνου Ἥρας, Ne. 11, 2, sc. cum Jove.

ὁμοθυμαδὸν, τὸ, vide sub θυμὸς, prope initium.

ὁμοῖος, α, ον. (Ὁ) similis, par. et notat proprie ποιότητα, qualitatem; sicut ἶσος ποσότητα, quantitatem. recentiores Attici scripserunt ὅμοιος: sed antiqui constanter tenent accentum in penultima; scribuntque etiam ὁμοίϊος. cæterum est ab ὁμὸς, sicut ab ἄλλος est ἀλλοῖος. τῷ οὔ τις ὁμοῖος γένετο ἀνὴρ, κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας, Β, 553, ei nemo par erat ad ordinandum et instruendum in acie equites et pedites; *er verstund sich unvergleichlich auf gute schlachtordnungen, (none equalled him in the arrangement of an army in order of battle.)* οὔτις αὐτῷ ὁμοῖος ἔην ἐπισπέσθαι ποσὶν, Ξ, 521, nemo ei similis erat cursu, ad persequendum pedibus et cursu fugientes. τίς γάρ σοι ἄλλος ὁμοῖος ἵππων ἀθανάτων ἔχειν δμῆσίν τε μένος τε, Ρ, 476, quis enim tibi alius par ad regendum robur equorum immortalium, et ad domandum eos. ἔνθα οὔ τίς μοι ὁμοῖος ἀνὴρ ἐγένετο, Ψ, 632, ibi nullus erat mihi par. δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος, corporis structura par diis, γ, 468. θ, 14. καί σοι χρὼς οὐκ ἔτι ὁμοῖος, et tibi est cutis habitu et colore jam non similis ac paullo ante erat, π, 182. ὡς (quam) αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς (attice, pro, πρὸς) τὸν ὁμοῖον, ρ, 218. οὔ τινά φησιν ὁμοῖον οἷ εἶναι, neminem putat similem sibi esse, Ι, 305, *er denket, niemand sey ihm zu vergleichen, (he thinks that no man is equal to him.)* et id dicit Ulysses, incitaturus Achillem; nam sermo est de Hectore, qui credat, neminem Græcorum heroum posse comparari secum. ὁπότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι, Π, 53, quando vir potentior voluerit similem sibi privare parte sua: et jam Achilles dicit se ὁμοῖον, cum antea se superiorem et præstantiorem putaverit. θέειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, currendo sunt similes ventis, Κ, 437, quæ laus est equorum. οὐ πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, in pugna non omnes viri sunt æquiparandi, Μ, 270, conf. ἀνήρ. παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, pares virtutibus, β, 276. παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, τ, 240. ὁμοιΐου πολέμοιο, Ι, 440. Ν, 358, 635. Σ, 242. Ο, 670. Φ, 294. σ, 263. ω, 542. et dicitur πόλεμος (pugna, prœlium) ὁμοίϊος, διὰ τὸ χαλεπὸν, καὶ διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ ἰσοπραξίαν τῶν ἔτι μαχομένων, καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλίαν, propter ærumnosum utrisque pugnantibus, et æqualitatem actionum in pugna ab utraque parte, et ob incertitudinem eventus, qui prosper et huic et illi parti esse potest, nec addictus est uni semper. nam qui ἀπὸ τοῦ, ὁμοῦ ἰέναι τοὺς πολεμοῦντας, hanc vocem sic factam putant, sicut et τὸ ὁμοίϊον κακὸν, i. e. τὸ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως πᾶσιν ἰὸν, quasi ab ὁμοῦ et εἶναι, ire: ii sine dubio ludunt ingenio, et vocis sensum magis apte enarrare conantur, quam vocis ipsius formam. sic, γῆρας ὁμοίϊον, Δ, 315, ἐπὶ ψόγῳ senectutis κεῖται, quia hoc epitheton apud poëtam semper notat malum commune: ut ergo sit, περὶ ὃ πάντες ὁμῶς διάκεινται ὡς χαλεπὸν, *das allen gleich beschwerliche, (equally grievous to all.)* nam ea explicatio, quasi esset γῆρας ὁμοίϊον, τὸ, ὁμοίως πᾶσιν ἐπικείμενον τοῖς ἐπιτεινομένοις εἰς τὸ ζῆν, omnibus similiter incumbens provectis ætate; non placet antiquis ut frigidiuscula. sic, νεῖκος ὁμοίϊον, Δ, 444, i. e. κακὸν ἀμφοτέροις, concertatio permolesta utrique concertantium parti. θάνατον ὁμοίϊον, γ, 236, mortem æqualiter omnibus odiosam, τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικὸν, καὶ περὶ οὗ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν, vel et, quæ omnes uni eidemque statui tradit. ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς, Α, 278, æqualem sortitus est honorem alius princeps. μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Δ, 410, ne majores mihi insere æquali honori, *halte sie nicht in gleichem werthe, (claim not for them the same honour.)* ὁμοίη μοῖρα, communis sors, Σ, 120, i. e. mors, fatum commune omnibus, θάνατος ὁμοίως πᾶσιν ἐπικείμενος θνητοῖς. et 329, ἄμφω ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, ambos eandem terram sanguine suo inficere, τὴν αὐτὴν γαῖαν, *beyde einerley erdboden roth zu färben, (both to stain the same ground with their blood.)* ἀθανάτῃσι φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, deabus statura et forma par, ζ, 16, βάτην πελειάσιν ἴθμασι ὁμοῖαι, Ε, 778, ibant ambæ deæ columbis gressu similes. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, Ρ, 51, i. e. τοιαῦται, οἵας ἔχοιεν ἂν αἱ Χάριτες. κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231. ψ, 158. οὔποτε φῦλον ὁμοῖον θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Ε, 441, nequaquam par est genus deorum, et hominum in terra repentium. τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον, Κ, 216, ei, sc. δόσει, ex 213, nullum acquisitum donum est simile; ob multitudinem et præstantiam videlicet; et est dictum ὑπερβολικῶς: fortasse autem Diomedes erat φιλόζωος, et studiosus pecudum ejusmodi in specie: in genere autem, qui ζώοις magis delectaretur quam κειμηλίοις: et inter pecudes omnino ista species æstimabatur præstantissima. nam sermo est de ovibus atris. οὔτις ὁμοῖα νοήματα (consilia) ᾔδη, β, 121. ἴσκε (ἤϊσκε, i. e. εἴκαζε) ψεύδεα πολλὰ, λέγων (cum diceret tam grate et jucunde) ἐτύμοισιν ὁμοῖα, veris rebus similia, κ, 203. ὁμοῖον πότμον, i. e. κοινὸν, commune fatum, Ne. 10, 107. ὁμοῖοι τοκεῦσιν, Py. 2, 87. ὁμοῖα ζωοῖς ἔργα, opera similia viventibus rebus, Ol. 7, 96.

ὁμοιόω, f. ώσω. (Ὁ) similem efficio vel puto. exæquo, æquiparo. ὄφρα στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος (ut sane horreat etiam alius) ἶσον ἐμοὶ φάσθαι (putare se esse æqualem mihi viribus et majestate) καὶ ὁμοιωθήμεναι (pro ὁμοιωθῆναι) ἄντην, et comparari palam contra, Α, 187, ubi utraque phrasis est eadem. ἔνθα οὔτις ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην ἤθελε, γ, 120, ibi nemo cum eo unquam, quod consilium prudens attinet, comparari poterat; nemo volebat cum eo de ea re contendere. nam pugnandi idea adhæret huic verbo.

ὁμοίως, (Ὁ) adverb. similiter. Py. 9, 135, ὁ καιρὸς, ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφὴν, opportunitas temporis et loci similiter cujusvis rei habet summam; ubi per adverbium respicitur ad duas præcedentes sententias.

ὁμοκλέω et ὁμοκλάω, f. ήσω. (Κέλω) clamore adhortor, inclamo graviter, minis ago. ὁμόκλεον (ionice sine augmento) ἀλλήλοισι, adhortabantur se invicem multo clamore, Ο, 658. μνηστῆρες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι, proci omnes simul inclamabant minaciter in triclinio, φ, 360. et 367, πολλοὶ ὁμόκλεον. coll. 368, ubi ἀπειλεῖν, notat idem, minaciter clamare. sic χ, 211. ἡμεῖς πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι, ω, 172, inquiunt proci mortui. μέγα δὲ Τρώεσσι ὁμόκλα, ubi est imperf. ab ὁμοκλάω, magna voce suos inclamabat adhortans, Σ, 156. sed in sensu vituperationis est Ω, 248, de Priamo. ὁ δὲ υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων, ille filios suos inclamabat reprehendens: coll. 252, τοῖς ὁ γεραιὸς, ὁμοκλήσας, ἐκέλευε, his senex, inclamans et increpans, mandabat. est ergo ὁμοκλᾷν verbum generis, cujus species per addita determinantur. ὁμοκλήσασκε δὲ μύθῳ, increpabat sermone, Β, 199, est aor. 1. Ionicus, pro ὡμόκλησε. ὁμόκλησάν τε ἐπέεσσιν, sc. τοῖς ἵπποις, clamose exhortati sunt equos verbis, Ψ, 363, *schrieen den pferden zu, (shouting to the horses,)* incitantes ad currendum. ἢ ὁμοκλήσειε, λαοὺς ἐς τεῖχος ἀλῆναι, an clamore imperaret, copias intra murum congregari, Π, 714. ὁμοκλήσαντο ἐπέεσσιν, omnes inclamarunt me et objurgaverunt verbis, τ, 155, *schrieen mich mit verweiss und drohen an, (shouted at me with abuse and threats.)* ὁμοκλήσας ἔσευε κύνας, clamans valde, abegit canes, ξ, 35. δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, i. e. δεινῶς ἀπειλησάμενος, graviter increpans et objurgans clamore, Ε, 439. ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα, clamans dicebat, Ζ, 54. sic, δεινὰ, Π, 706. Υ, 448. κέκλετο ὁμοκλήσας, Υ, 365. τῇ ἔχε ὁμοκλήσας, ea dirigebat equos, inclamans, Π, 378. ἵππον κένσαι, ὁμοκλήσας, Ψ, 337, ut notet hortatoriam inclamationem. πάντες ὁμοκλήσαντες, Ο, 354, omnes sublato clamore.

ὁμοκλὴ, ῆς. ἡ. (Κέλω) hortatio clamosa, inclamatio. proprie est, quando multi simul clamant, hortantes vel territantes, ab ὁμοῦ, simul, et κέκλεσθαι: ut patet ex Π, 147, μάχῃ ἐνὶ μεῖναι ὁμοκλὴν, in pugna sustinere atrocem

clamorem hostium territantium, et se ad invadendum acriter cohortantium. deinde et de uno, multis clamoribus adloquente, ponitur. ἔχεν αὐτὸν τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῇ, cepit eum tremor ex inclamatione atroci illius viri, Lycurgi, Z, 137, coll. 130, seqq. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν, Lycii, regis sui reveriti adhortationem, M, 413. sic et de equis, Ψ, 417, 446. et de filiis Priami, πατρὸς ὁμοκλὴν, increpationem, Ω, 265. χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαὶ, inquit servus, ϱ, 189, graves enim sunt dominorum increpationes et jussiones. ὁμοκλαῖς παμφώνοις αὐλῶν, Ist. 5, 35, ubi est in notione omnium prima et simplicissima; tibiarum omnisonis concentibus.

ὁμόκληρος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) consors, ejusdem sortis. ὁμόκληρον ἐς ἀδελφεὸν, Ol. 2, 89, in fratrem ejusdem decoris et victoriæ participem. conf. κοινός. ὁμοκλήροις ἐπόπταις, Ne. 9, 12, sc. Apollini, Dianæ, Latonæ, quæ sunt unius familiæ, utpote mater et nati.

ὁμοκλητὴρ, ῆρος. ὁ. (Κέλω) qui clamore hortatorio vel minaci utitur. ὁμοκλητῆρος ἀκούων, M, 273, i. e. Hectorem; qui eum audit cohortantem suos, et territantem nos, clamore suo. habet hæc denominatio h. l. σκώμματός τι. ὁμοκλητῆρος ἀκούσας, Ψ, 452, cum audiret adhortantem et inclamantem equos suos aurigam.

ὁμόλεκτρος, ὁ ἡ, vide sub παράκοιτις.

ὁμομήτριος, ὁ, vide sub ὄπατρος.

ὁμονήδυος, ὁ ἡ, vide sub νηδύς.

ὁμόργνυμι. (Ἕλω) exprimo, premo. δάκρυά τ' ὠμόργνυντο, lacrimas abstergebant sibi, i. e. flebant, λ, 526.

ὁμόργω et μόργω, f. ξω. (Ἕλω) idem. *ich drücke heraus, (I press out.)* it. tergeo stringendo. est ab ἀμέλγω et μέλγω, unde fit ἀμέργω, i. e. ἐκπιέζω, et μόργω et ὁμόργω. et μόργω videtur esse antiquum; cui deinde ο est præfixum, ut a νύσσω, f. νύξω, fit ὁ ὄνυξ, a τλάω ὁ ὅπλος, i. e. ἡ κακοπάθεια, a δύνω ἡ ὀδύνη. χερσὶ παρειάων δάκρυα ὀμορξαμένην, manibus a genis lacrimas detergentem, Σ, 124. δάκρυα ὀμορξάμενος, lacrimas detergens sibi, Θ, 88. οὔτε παρειῶν δάκρυα ὀμορξάμενον, λ, 529. et hoc est consequens præcedentis vel largi fletus.

ὁμοῤῥοθέω, vide sub ῥόθος.

ὁμὸς, ή, όν. (Ὁ) communis, idem, ὁ αὐτὸς, *gemein, einerley, (common, of the same kind.)* est ortum nomen ab articulo ipso. οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, non enim omnium erat unus et communis sonus, Δ, 437. ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, ossa nostra communis et eadem urna contegat, Ψ, 91, ἡ αὐτή. ὁμῇ αἴσῃ πεπρωμένον, O, 209, eadem constitutum fortuna, et portione dignitatis, a fato, τὸν ἰσόμοιρον, i. e. ὁμότιμον, *der zu gleichem stande und einerley hoheit bestimmet ist, (destined to the same station and fortune.)* ὁμὴν τιμὴν, idem pretium, eandem dignitatem et dignationem, Ω, 57, ὁμοίαν. ὀϊζὺν, eandem viam, idem iter, κ, 41, τὴν αὐτήν. ὀϊζὺν, ϱ, 563, communem ærumnam pertulimus. ὁμὸν λέχος, idem cubile, Θ, 291, ubi de concubina formosa est sermo, quæ promittitur præmii loco danda, ut sit ejus ὁμόλεκτρος καὶ παλλακή. ὁμὸν νεῖκος, N, 333, coll. 337, contentio æqualis, ὁμοῦ ποιοῦν εἶναι αὐτούς; quod explicatur per parabolam additam. γένος, idem genus, N, 354, *einerley herkunft, (of the like origin, descent.)* hinc est ὁμογενὴς, ὁ ἡ.

ὁμόσε, (Ὁ) adverb. eundem in locum, conjunctim. τῶν πάντων ὁμόσε στόματα ἔτραπε Φοῖβος, M, 24, ubi sermo est de fluminibus exundantibus, quorum ostia a mari retroaguntur, ut inundent omne littus. τῶν ὁμόσε ἦλθε μάχη, N, 337, horum commiscebatur pugna, congressa est in unum. hinc Attici sumsere: ὁμόσε ἦλθεν αὐτῷ, i. e. ἀντικατέστη, ὡς εἰς πόλεμον, *er kam mit ihm zusammen, (he engaged him,)* i. e. pugnabat vel altercabatur cum eo. et fortasse poëta πόλεμον, pugnam, hinc dicit ὁμοίїον, quando συναναμιγῶσιν ἀλλήλοις οἱ ἀντίμαχοι. sic et dicitur, ὁμόσε χωρεῖν, *an einander gerathen, (to engage closely,)* quod de pugnantibus aut rixantibus dicitur.

ὁμόσπορος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) ex eadem origine. ὁμόσπορον ἔθνος, Ne. 5, 80, consanguinea gens, Æginetæ.

ὁμοστιχάω, (Σπάω) una incedo, ὁμοῦ στείχω. πρώταις καὶ ὑστατίαις βόεσσιν αἰεὶ ὁμοστιχάει, O, 635. συνοδεύει pastor.

ὁμότιμος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) ejusdem pretii et honoris, *von gleicher würde, (of equal rank.)* μὲ ὁμότιμον ἐόντα, O, 186, inquit Neptunus, comparans se Jovi. Vide sub ὁμός.

ὁμότροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) iisdem moribus ornatus. Δίκη, καὶ ὁμότροπος Εἰρήνη, Justitia, et Pax conveniens moribus, concors cum Justitia, Ol. 13, 9.

ὁμοῦ, (Ὁ) adverbialiter et elliptice positum, cum sit genitivus ab ὁμὸς, pro, ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, in eodem loco: sicut αὐτοῦ adverbialiter est pro, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου, ibi, in eodem loco. est ergo proprie τοπικὸν, *an eben dem und einerley orte, (at the same place,)* ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ: sicut ἅμα proprie est χρονικόν. inest tamen sæpe etiam τῷ, ὁμοῦ, aliqua temporis notio, et conjunctionis rerum eodem tempore exsistentium. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, si scilicet pariter pugna et pestis absumit Græcos, A, 61, eodem sc. loco, ἐν Τροίῃ. ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα, conjunctim capiens crenas sagittæ et nervum arcus, Δ, 122. ὁμοῦ νεφέεσσιν, una cum nubibus, E, 867. ὁμοῦ δ' εἶχον ἵππους, Λ, 127, et simul habebant regebantque equos, vel, regere volebant stantes eodem loco, quia impediti erant equi loris. et 245, αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, simul. κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, jacere inter mortuos, O, 118. ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ Δαναῶν, permixtim, uno loco simul, P, 362. et 745, θυμὸς τείρεται ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ, simul conveniente defatigatione et sudore. ἵπποι ἔστειβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, equi calcabant pariter et eodem loco mortuos et clypeos, Υ, 499. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήναι ὀστέα, ἀλλὰ ὁμοῦ, i. e. ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, Ψ, 84, non mea a tuis separatim poni ossa, sed eodem loco. ὅσαι μοὶ ὁμοῦ ἐτράφησαν, quotquot mecum simul nutritæ sunt, δ, 723, *beysammen erzogen sind, (are brought up together.)* συνεκάλυψε νεφέεσσιν ὁμοῦ γαῖαν καὶ πόντον, ε, 294. μ, 315. ι, 69. et 75, ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες, animum rodentes lassitudine et curis cruciantibus convenientibus in unum. sic et κ, 143. θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, feras in unum locum cogentem, λ, 572, ubi de magno venatore sermo est, qui comportat feras a se interfectas. ἀλλὰ ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν, sed permixtim et tabulas navium et corpora virorum, μ, 67, de naufragio. ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. ἔδητάν με, ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε, μ, 178, *bunden zusammen, (bound together.)* et 424, ἄμφω συνέεργον ὁμοῦ, utrumque colligabam, *ich band beyde aneinander, (I bound them both together.)* τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, cum ea in uno loco educata sum, ο, 364.

ὁμόφοιτος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) una ire solitus, comes: qui frequens est cum aliquo. Ne. 8, 55.

ὁμοφρονέω, (Φέρω) eadem et concorditer sentio. εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, inquit Cyclops ad arietem suum, ι, 456, si mecum idem sentires et mihi faveres. ὁμοφρονέοντε νοήμασιν, ζ, 183, de conjugibus, coll. 181. unanimes ambo. Vide sub ἀμφὶς, ad medium.

ὁμοφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) unanimitas. σοὶ δὲ θεοὶ δοῖεν ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (præbeant) ἐσθλὴν, inquit Ulysses ad regiam virginem, ζ, 181, i. e. τὸ τὰ αὐτὰ βουλεύεσθαι, *von gleicher gesinnung zum guten, (equally disposed to what is good:)* ὃ σπάνιον ἐν ταῖς κατ' ἀνθρώπους συζυγίαις: οἱ πλείονες γὰρ ζυγομαχοῦσι κατὰ τὸν βίον. ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει ἡμᾶς, inquit ad Nestoreum filium Telemachus, ο, 198, et hoc iter etiam magis in amicitiam veram nos immittet. conf. ἐνίημι. Vide sub ἀμφὶς ad medium.

ὁμόφρων, (Φέρω) eadem cogitans et sentiens, concors. ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι, X, 263. ὁμόφρονος εὐνῆς, Ol. 7, 11, concordis conjugii. ab ὁμός.

ὁμόχροια, ἡ, vide sub χροιά.

ὁμοψυχέω, vide sub θυμὸς, paullo ab initio.

ὀμόω, f. ὀμόσω et ὀμώσω. (Νέμω) juro, invoco religiose nomen aliquod. nam ὀμόσαι est, εἰπεῖν τι θεῖον ὄνομα, e. c. νὴ τὸν θεὸν, νὴ τὸν Δία, νὴ vel μὰ τὴν σὴν ἱερὰν κεφαλὴν, etc. conf. ὅρκος. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, δ, 253. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε (omisso augmento ionice) τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, κ, 346. β, 378. Ξ, 280, coll. 278, ubi etymologia apparet. sic et, ἐπεί ῥ' ὄμοσαν, μ, 304. ο, 437. ὤμοσε δὲ πρὸς ἐμὲ αὐτὸν, adjuravit id mihi, ξ, 331, *er schwur es mir zu, (he swore to me.)* νῶϊ πολεῖς ὠμόσσαμεν ὅρκους, Υ, 313, nos ambæ multoties juravimus. ὅστις ἐπίορκον ὀμόσῃ, Γ, 279, cui post mortem pœna est constituta. sic et T, 260, coll. 265, ὅστις ἀλίτηται ὀμόσας. οἷόν σε οὐδὲ ὀμόσας περ ἐπήγαγον, qualem te ne juratus quidem induxi ut crederes mihi, ξ, 392, coll. 391, es valde incredulus. καί μοι ὄμοσσον, pro ὄμοσον, jura mihi, K, 321, coll. 328, καί οἱ ὄμοσσε pro ὤμοσε, ei juravit. sic et A, 76, coll. 86. νῦν μοι ὄμοσσον Στυγὸς ὕδωρ, Ξ, 271, coll. 275, et 278, ubi quoque etymon apparet. νῦν μοι ὄμοσσον καρτερὸν ὅρκον, T, 108, coll. 113, ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον, σ, 55, coll. 58. τὸ (λέχος κουρίδιον) μὲν οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι, O, 40, coll. 36—39. et μὰψ ὀμόσαι est ἐπιορκῆσαι, pejerare. ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, T, 187, coll. 175—177, ubi vides, ταῦτα esse rem, de qua et de cujus veritate juratur per deum. εἰ μή μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι, ε, 178, coll. 184—186. κ, 343. et 299, μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσσαι, coll. 346. ὀμόσας ὅρκον, Ol. 6, 34. ἡ γλῶσσα ὀμώμοκε, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, inquit Hippolytus apud Eurip. Hipp. 612.

ὁμόω, f. ὁμώσω. (Ὁ) jungo in unum. ὁμωθῆναι φιλότητι, jungi eos amore et conjugali amicitia, Ξ, 209. coll. 206, 207, ὁμοῦ γενέσθαι αὐτοὺς, ut fiant rursus caro una. alibi id potest notare, ὅμοια φρονῆσαι.

ὀμφαῖος, ὁ, vide sub Ὀμφή.

ὀμφαλόεις, όεσσα, όεν. (Φάω) umbilico ornatus. ὀμφαλόεσσα ἀσπὶς, scutum umbone præditum, Z, 118. Λ, 259, 424. X, 111. Δ, 448. Θ, 62. M, 161. N, 264. Π, 214. T, 360. τ, 32, est ἡ ἔχουσα μέσον αὐτῆς ὀμφαλὸν, ὅς ἐστι κάλλος ὑπερανεστηκὸς, ἐπίθετον, συγκεκροτημένον ἔκ τινος ὕλης στερεᾶς, ἐν ἀσπίσι μὲν χαλκῆς ἢ ἀργυρᾶς ἢ καὶ χρυσῆς, ἐν ἄλλοις δὲ καὶ ἀπό τινος ἑτεροίας. sic dicuntur et τῶν βίβλων ὀμφαλοὶ cornua. etiam in pomis sic vocatur summum illud medium. ζυγὸν ὀμφαλόεντα, jugum equinum eminentiis in medio ornatum, Ω, 269, qui est vel κύκλους τινὰς κοίλους ἔχων ὀμφαλοειδεῖς, vel habens γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται, vel potius, ὁ ὑπεροχάς τινας ἔχων ἐν μέσῳ, αἷς οἱ ἱμάντες περι-

κλοῦνται: ἔχων μέσον ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. in genere οἱ ὀμφαλοὶ sunt βοῦλλαί τινες, εἰς κόσμον ἐπικείμεναι, μάλιστα περὶ τὸ μέσον τινὸς, καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ ζωϊκοῦ ὀμφαλοῦ.

ὀμφαλὸς, οῦ. ὁ. (Φάω) umbilicus, *der nabel, (the navel;)* cui ex adverso sunt τὰ νῶτα. est prominentia in ventre humano, et est a φάλος, præfixo ο, cui additur, roborandæ syllabæ causa, μ. deinde et de aliis in medio eminentibus ponitur. οὖτασε (per apocopen οὔτα) αὐτὸν δουρὶ παρὰ ὀμφαλὸν, vulneravit eum hasta ad umbilicum, Δ, 525. sic, (εἰς) γαστέρα ἔτυψεν αὐτὸν, παρὰ, Φ, 180. αἰδοίων μεσσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, Ν, 568. ἀντικρὺ δὲ διέσχε αἰχμὴ παρὰ, Υ, 416, coll. 414, ubi a tergo transfixus describitur. ἐν ἀσπίδι ἦσαν ὀμφαλοὶ κασσιτέρου λευκοὶ, Λ, 34, *verzinnete buckeln, (tin bosses,)* βοῦκλαι. sic, ἀσπίδος ὀμφαλὸν, umbonem, Ν, 192. etiam in jugo equorum est ὀμφαλὸς, Ω, 273. ὀμφαλὸς θαλάσσης, media eminentia maris, α, 50, ubi poëta fingit, τὸν ὀμφαλὸν, i. e. τὸ μεσαίτατον, τῆς Ἀτλαντικῆς (nam extra Mediterraneum mare fingit esse eam insulam) ἢ τῆς ὅλης θαλάσσης, esse insulam τῆς μυθικῆς Καλυψοῦς. alias fingunt fabulæ, Jove emissis ab oriente et occidente duabus aquilis, dimensum esse terram, sic ut medius ejus locus essent Delphi: ad quam rem respicit Pindarus, Delphos vocans ὀμφαλὸν μέσον, sc. γῆς ὅλης, Py. 4, 131. 6, 3. 8, 85. 11, 16. Ne. 7, 49. a primo significatu αἱ μαῖαι (obstetrices) dicuntur ὀμφαλητόμοι, et ἡ ὀμφαλητομία est, quando præciditur nato infanti umbilicus, *wenn die nabelschnur abgeschnitten wird, (when the navel-string is cut.)*

ὄμφαξ, ακος. ὁ, et ionice ἡ. (Φάω) uva immatura, *eine unreife traube, (an unripe grape.)* ἡ τὸ ἄνθος καὶ τὴν κύπριν μεταβάλλουσα εἰς σταφυλήν. vox est composita est φάω, ostendo procul, et οἶνος, vinum; utpote spem vini futuri ostendens. ὄμφακες, ἄνθος ἀφιεῖσαι, η, 125, uvæ immaturæ, florem deponentes, *die die blüte abstossen, (shedding the blossom,)* ut solent bacculæ post florem nascentes: πάροιθε vero ibi est, in conspectu, ad vitem. cum ὄμφαξι comparari solebant mammæ sororiantes a poëtis, conf. Theocr. Id. 11, 21, ibique Casaub. cæterum per tropum et alia poma primum inturgescentia vocabantur ὄμφακες: ut possis credere, compositum nomen a τὸ ὂν et φαίνειν, quia tunc ostendunt quid sint et futura sint ista poma. sic et ἡ ἄωρος ἐλαία, oliva immatura, dicta est ὄμφαξ, unde ὀμφάκινον ἔλαιον est oleum ex immaturis olivis expressum, ὃ δὴ πινόμενον τοὺς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατεῖς ἕλμινθας ἀναιρεῖ. Vide sub σταφυλὴ, uva.

Ὀμφὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) oraculum, vox divina, vox ominosa ex vero, κληδών. est a τὸ ὂν φάειν, quæ verum dicit et ostendit, ἡ ἀληθὴς φήμη. deinde in genere est, vox vera, τὸ ὂν φαίνουσα. hinc est ὁ ὀμφαῖος, de quo vide ἡ κληδὼν, unde ὁ κληδόνιος. θείη δέ μιν ἀμφέχυτο ὀμφὴ, et divina illa allocutio eum circumfundebat, Β, 41, i. e. totum eum occupaverat animo: et h. l. ea ὀμφὴ fuerat ὄνειρος, qui quoque nomen habet ab, τὸ ὂν εἴρων, i. e. ἀγγέλλων τὸ ὄν. ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεσαι ὀμφῆς, hæc ex indicatione deorum didicerit, Υ, 129, *es aus einer göttlichen ansage vernehmen wird, (will learn it from a divine intimation.)* ἑπισπόμενοι θεοῦ ὀμφῇ, γ, 215. π, 96, i. e. χρησμῷ, obsequentes oraculo alicujus dei: nam sæpe populi destituerunt principem suum ob oraculum aliquod superveniens, et divino jussu. ἡδεῖαι ὀμφαὶ Ἀθηναίων ἐκώμασαν αὐτὸν, Ne. 10, 63, suaves voces eorum decantarunt eum, et laudaverunt. Vide sub ὄσσα, κλεηδὼν, et ὄνειρος, ad initium.

ὁμώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) ejusdem nominis, cognominis. idem ac ἰσώνυμος. ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, Ρ, 720, eundem animum habentes cognomines, nos duo Ajaces. ὁμωνύμῳ μήτρωϊ, Ist. 7, 34, materno avo cognomini.

ὁμῶς, (Ὁ) adverb. pari ratione et modo, pariter, communiter. ὁμοίως. ἄμφω ὁμῶς φιλέουσα, utrumque pariter amans, Α, 196. ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν ἔτιον, quem Troës eodem modo ac filios regis honorabant, Ε, 534. ὅσον (sc. διάστημα) ἀπὸ ἐεργε (separabat) τάφρος πύργου (fossa munitionis) ἐκ νηῶν, a navibus, ἔπληθεν, (repletum id spatium erat) ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, communiter equis et viris, Θ, 214. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλαις, odiosus mihi est ille æqualiter ac inferni portæ, Ι, 312. (sic et ξ, 156.) et 320. κάτθανε (occumbit, mori solet) ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργώς. et 601, οὐκ ἔτι ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, non amplius æque in pretio eris. αὐτοί τε ὁμῶς καὶ ἵπποι, Λ, 707. τοὺς μὲν ὁμῶς θεοῖς κυδαίνει, illos æque ac deos gloriosos facit, Ξ, 72, i. e. ὡς εἶα καὶ θεούς. οὔ φημι πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, non arbitror omnibus æque animum gavisurum, Ο, 98. et 257, ὁμῶς αὐτόν τε καὶ πτολίεθρον, pariter ipsum te et urbem. δαμῆναι πάντας ὁμῶς, occidi omnes communiter, Ρ, 422. et 644, ἠέρι (caligine) κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι. ἦ ἄρα ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, an igitur pari ratione etiam inde rediturus sit, Φ, 62. et 521, ὁμῶς αὐτούς τε καὶ ἵππους. ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Ω, 73, nocte pariter ac die. μύθους ὑπερφιάλους πάντας ἀλέασθε ὁμῶς, vitate pariter, δ, 775. ἵνα ὁμῶς τερπώμεθα πάντες, θ, 542. ἐννῆμαρ μὲν ἐπλέομεν, ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, κ, 28, 80. ἔνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἢ κεν ἐγὼ τὸν, λ, 564, ibi tamen similiter allocutus esset me iratus, certe sane ego eum ulterius allocutus essem. conf. πρόσφημι. ὁμῶς δέ σοι ἤπια οἶδε, ν, 405, i. e. ὁμοίως σοὶ, pari ratione ac tu: qui æque ac tu humanus est et benevolus erga tuos. sic et ο, 39. et 34, νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, memento pariter etiam nocte navigare. et 475, ἑξῆμαρ μὲν πλέομεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ. πάντες ὁμῶς ἔφθιθεν, omnes pari modo perierunt, ψ, 332. ἐκλαίομέν σε ἑπτακαίδεκα ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, deflebamus te per septendecim noctes pariter ac dies, ω, 63. et 414, ὁμῶς ἐφοίτων, similiter ibant. Ol. 8, 74. Py. 8, 8, 119. 9, 72. Ne. 1, 75, 83. Ist. 3, 9. 7, 59.

ὅμως, (Ὁ) adverb. tamen, attamen. *bey dem allen, (nevertheless.)* ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης, non tamen oblitus est pugnæ, Μ, 393. Ol. 10, 11. Py. 1, 164. 2, 150. 4, 249. Ne. 10, 39. Ist. 5, 65.

ὄναρ, τό. (Ῥέω) indeclin. somnium, verum et liquidum et ordinatum bene; non confusum aut obscurum, aut in se mendax. idem quod ὄνειρος, ex eoque factum. καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, dantur et somnia divina, Α, 63. κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇ ἐπέστη Τυδείδης, Κ, 496, ubi facete sic vocat Diomedem, cum occideret dormientem hostem. οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, τ, 547, nam hæc duo sunt opposita: ὄναρ enim nuntiat et præfigurat tantummodo rem; ὕπαρ vero (quod confer) præsentem oculis sistit. φαντασίᾳ γὰρ τὰ καθ' ὕπνους, καὶ οὐκ ἐν ὀντότητι. ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην (non credebam) ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη, υ, 90. σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι, somnium de umbra aliqua sunt homines, Py. 8, 136, *ein traum von einem phänomeno und schattenspiele, wo nichts wahres dahinter ist, (a dream concerning a phantom, in which there is no reality.)* quæ descriptio rerum humanarum valde est expressa. sic senex dicitur ὄναρ ἡμερόφαντον, somnium interdiu apparens, ab Æschyl. Agam. 82, ob defectum virium.

ὄνειαρ, ατος. τό. (Ὄνω) in genere notat πᾶν εἰς ὄνησιν ἐπιτήδειον, omne quod juvat et prodest, et quo frui possumus. in specie est, cibus, *speise, nahrung, (food, sustenance.)* ab ὀνέω, scribi deberet ὄνεαρ, sed ε ionice est productum: et ὀνέω est ὠφελέω. πᾶσί τ' ὄνειαρ Τρωσὶ, omnibus præsidium et auxilium, quo fruebantur, Χ, 433, et sic vocatur Hector. et 486, οὔτε σὺ τούτῳ (τῷ υἱῷ ἡμῶν) ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, postquam mortuus es. ἐφράσατο μέγα ὄνειαρ, excogitavit magnum præsidium contra teterrimum odorem, δ, 444, *eine grosse hülfe, (a great defence.)* ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ, *beides, eine ere und ansehnlichkeit, und eine erquickung gegen die reise, (both an honour and distinction, and a refreshment for the journey,)* ο, 78, prius respicit hospitem activum, posterius passivum jam abeuntem; quanquam et prius ad τὸν ξεινοδοχηθέντα, honorifice tractatum hoc modo. cæterum sermo est de lauto convivio, quo abiturus splendide reficitur. σὲ τόσα ὀνείατα ἄγοντα, Ω, 367, ubi δῶρα sic dicuntur, quæ rex curru vehebat Achilli: ergo sunt χρήματα, *güter, (goods,)* ὡς ἂν ὠφελήματα. παρὰ δέ σφιν ὀνείατα μυρία κεῖται, appositi sunt iis cibi innumeri, κ, 9, filiis et filiabus Æoli. εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρία ἔχοντες, ο, 315, i. e. βρώματα, ἐξ ὧν ἔστι ὄνησις. οἱ δ' ἐπὶ ὀνείατα ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, hique ad cibos paratos appositos manus mittebant, Ι, 91, 221. Ω, 627. α, 148. δ, 67, 218. ε, 200. θ, 71, 484. ξ, 453. ο, 142. π, 54. ρ, 98. υ, 256. sic ab ἔδω fit εἶδαρ, ab ἔαρ εἶαρ. Vide sub ὌΝΩ.

ὀνείδειος, ου. ὁ ἡ. (Ὄνω) probrosus, exprobratorius. *voll tadel und vorwürfe, (reproachful, opprobrious.)* ὀνείδειον φάτο μῦθον, Φ, 393, dicebat sermonem probris et criminationibus plenum. sic et 471. et si sequentia, quibus probra insunt, confers, vim vocis intelliges. sed 480, ὀνειδείοις ἐπέεσσι, is versus totus abest ex melioribus codicibus, conf. νεικέω, et Ἥρα in R. ἐνένιπτεν αὐτὸν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, Α, 519, quum me irritat et increpat criminosis verbis: ubi cave scribas ὀνειδίοις, nam ει non mutatur in Iota, nisi metro postulante. νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, Β, 277. et elliptice, καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων, increpans, Χ, 497. οὔτι Τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι νεκροῦ χωρήσουσι, nequaquam illi verbis probrosis abscedent a mortuo, abigentur, Π, 628.

ὀνειδίζω f. ίσω. (Ὄνω) probra jacio in aliquem, ὀνοστά τινα καὶ ἐπίμομφα λέγω, ἀλλ' ἤτοι ἔπεσιν μὲν ὀνείδισον, sed sane verbis quidem increpa et criminare eum, Α, 211, quod et facit Achilles, 223—232. *mache ihm vorwürfe mit worten, wie es die warheit nur seyn mag, (reproach him in words consistent with truth.)* αὐτῷ ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν ἥρωες Δαναοὶ, Β, 255, ei exprobrans criminose, quod ei Græci multa dant. et vide, hinc sumsere ansam recentiores, determinandi suum ὀνειδίζειν ad exprobrationem accepti beneficii, quando commemoro beneficia alteri a me præstita cum exprobratione ingrati animi. ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι, fortitudinem primum meam vituperasti coram Danais, Ι, 34, coll. 35, ubi sequitur explicatio: ἔφης εἶναί με ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα, dicebas, me esse imbellem et imbecillum, *ich wäre nicht streitbar und nicht stark und tapfer, (that I am unfit for fight, soft and unwarlike.)* alias κλοπὴν ὀνειδίζειν est, κλέπτην εἶναι λέγειν. sed Homerus aliter. νείκει ὀνειδίζων, jurgio probra jaciens, Η, 95. οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρα ὀνειδίζων ἀγορεύοις, σ, 379, nec mihi ventriculum exprobrans commemorares. hinc est ὁ ὀνειδισμός.

ὀνειδισμὸς, ὁ, vide supra.

ὄνειδος, εος. τό. (Ὄνω) probrum, vituperium, jurgium. *ein vorwurf, ein tadel, ein verweiss, (a reproof, reproach, vituperation.)* est ab ὄνω, vitupero, per paragogen: notatque ὄνοσιν, i. e. μέμψιν. apud recentiores ὄνειδος notat,

commemorationem et imputationem præclari alicujus facinoris, προφορὰν εὐεργεσιῶν ἐπὶ ἐλέγχῳ ἀχαριστίας (vide Eurip. Phœn. 828.) sed id Homerus ignoravit. εἰ αὐτὸν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ, τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι, Α, 291, cum bellatorem fortem eum fecerunt dii, num eam ob rem proponunt ei, et copiam faciunt ei, loquendi probra? Minerva quidem (i. e. consilium prudens,) permiserat Achilli id facere, 211, minus malum nimirum antevertens majori: vehementibus enim adfectibus *omnino* obviam ire, non est prudentiæ; sed moderatione aliqua suadentis opus est. ἔλεγε ὀνείδεα, dicebat probra, criminabatur, Β, 222. et 251, οὐκ ἂν αὐτοῖς (βασιλεῦσιν, principibus) ὀνείδεα προφέροις, ne contra eos probra et criminationes proferas. αἴσχεα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πολλὰ ἅ μοι ἔστιν, Γ, 242, inquit Helena de fratribus suis, Castore et Polluce, quos jam absentes esse videbat; et suspectabat male sibi conscia, abesse eos et latere, non ferentes dedecora et probra quæ sorori suæ essent. et 438, μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσιν θυμὸν ἔνιπτε, ne incesse me, uxor, duris probris et jurgiis; inquit Paris ad Helenam, coll. 427—436. σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσομαι, Π, 498, inquit moribundus Sarpedon ad socium suum Glaucum, rogans ut se vel mortuum defendat, ne spolietur armis: nam aliter si fit, ero tibi in posterum pudor et probrum apud alios. sic et Ρ, 556, σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται, εἰ — tibi erit pudor et opprobrium, si hoc malum accidit. ἔστι γὰρ (licet enim, possibile est enim) ἀμφοτέροισιν, ὀνείδεα μυθήσασθαι πολλὰ μάλα, Υ, 246, probra, exprobrationes, vituperationes multas proloqui; coll. 187—198. nemo vivit, cui non vitio dari multa possint. ἐμοὶ δέ κε ὀνείδεα ταῦτα γένοιτο, et mihi sane istæ essent criminationes, ζ, 285, criminarentur me merito homines eam ob rem, coll. 282—284, etiam 280, 281. imo et ad vocabulum, 273, 274. est ergo ὄνειδος idem quod φῆμις ἀδευκὴς et μῶμος. ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις, ρ, 461, quando sane etiam opprobria loqueris et jurgia, coll. 454. αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατέχευαν ὀνείδεα, μητέρι δ' ἡμετέρῃ, χ, 463, ubi Telemachus loquitur de pessimis ancillis suis: quæ sane contra me contumeliosa verba effuderunt et contra matrem meam; si sc. a me vel ab illa reprehenderentur istæ ancillæ. ὄνειδος ἀρχαῖον, vetustum probrum, Ol. 6, 152, παλαιὰν διαβολήν. ὄνειδος κακοποιὸν, Ne. 8, 56, maleficum opprobrium, *eine schädliche schande, (a mischievous shame,)* i. e. res turpis et probrosa, eam ob causam quia est malefica. possis in genere dicere, τὸ ὄνειδος notare rem mirandam, in bono et malo sensu; miraculum. Vide sub ὄνημι, et σκότος.

ὀνείρειος, είη, ειον. (Ῥέω) ad somnium pertinens. ἧδὺ κνώσσουσα ἐν ὀνειρείαις πύλαις, suaviter dormiens Penelope in somniosis portis, i. e. in somno ad quem accedunt somnia, δ, 809, et hæ portæ sunt ἐγγὺς ᾅδου, ἔξω τοῦ ὠκεανοῦ: et poëta loquitur, quasi dormientes transferantur in ea loca ubi somnia habitant. ergo ἐν πύλαις ὀνείρων ὑπνοῦντα τινὰ λέγειν, idem est ac si dicas, ἐοικέναι θανόντι τὸν ὑπνοῦντα, similem esse mortuo dormientem. nam somnus et mors sunt fratres.

ὀνειροκρίτης, ὁ, vide sub κρίνω ad medium.

ὄνειρον, τὸ, vide ὄνειρος.

ὀνειροπολέω, vide sequens.

ὀνειροπόλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui circa somnia videnda et interpretanda versatur, ὁ περὶ ὀνείρους στρεφόμενος, καὶ ὁ τὸ μέλλον προειδὼς διὰ τοῦ κρίνειν ὀνείρους. *ein traumseher, (a seer, one to whom a knowledge of future events is communicated by dreams.)* ἢ καὶ ὀνειροπόλον, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, Α, 63. υἱοὺς Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος, Ε, 149. notat proprie talem, cui Deus per somnia indicat res futuras aut incognitas. sed apud recentiores τὸ ὀνειροπολεῖν est scomma, et notat ἐν φαντασίᾳ μάτην ἐλπιδοκοπεῖσθαι, vanas spes imaginari. e. c. ὀνειροπολεῖ ἱππικὴν, rem equestrem somniat. Vide sub κρίνω, ad medium.

ὄνειρος, ου. ὁ. et τὸ ὄνειρον, ου. (Ῥέω) somnium, verum et liquidum et ordinatum bene; non confusum aut obscurum aut in se mendax. nam est nomen a, τὸ ὂν εἴρειν, narrare et indicare verum: τὸ ἀληθὲς ἐνύπνιον. tale somnium dicitur et ἡ ὀμφὴ, ἀπὸ τοῦ, τὸ ὂν φάειν ἢ φαίνειν, nam φάω notat, dico, ostendo. πέμψαι ἐπὶ Ἀτρείδῃ οὖλον ὄνειρον, mittere ad Agamemnonem somnium integrum et distinctum, Β, 6, et 8, ἴθι, οὖλε ὄνειρε, ubi apte poëta somnium fingit causam Græcis fiduciæ fuisse ad pugnandum vel sine Achille: nam tota illa fiducia erat somnium, et abibat in vanum. præterea τὸ τοῦ ὀνείρου λοξὸν, ambiguum, μάλιστα ἐπιπρέπει χρησμοῖς, decet oracula iisque solitum est. nam vocula νῦν, 12, 29, ambiguitatem habet: potest enim signare hunc decimum *annum*; potest et, hunc ipsum *diem*. in posteriori sensu intellexit rex; prior autem erat verus. et 20, ἵσταται ὄνειρος ὑπὲρ κεφαλῆς τῷ βασιλεῖ, i. e. ἐν τῇ κεφαλῇ ἐστὶ τὸ λογιστικὸν, ὅπου καὶ ὁ ἐγκέφαλος, ἐξ οὗπερ ἡ ἀρχὴ τῶν αἰσθήσεων. sic et Herodotus de somnio dixit: ὑπέρσταν τὸ ὄνειρον τοῦ Ἀρταβάζου. et 22, θεῖος ὄνειρος. et 26, Διὸς ἄγγελος, somnium divinum, a deo missum, διόπεμπτος. sed simulat h. l. hanc dignitatem hoc somnium; fallit enim tamen regem, vel potius, ipse se fallit occasione somnii. alias, ut Διὸς ἄγγελος, debet esse οὐκ ἀπατηλός. sed et errores humani sæpe pertinent ad consilia dei. et 56, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα. et 71, ᾤχετο ἀποπτάμενος, avolans quasi, coll. 35. hinc somnia pinguntur alata. et 80—82, εἴ τις ἄλλος τὸν ὄνειρον ἔνισπε, si quis alius tale somnium narraret — νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγα ἄριστος, nunc autem vidit is qui præstantissimus est. et animadverte modestiam Nestoris in ἔνισπε, et ἴδεν: si quis alius diceret se vidisse, non crederem ego; nunc autem rex, cujus ipsius res maxima agitur, dicit se vidisse, ergo re vera vidit. αὐτοῖς ὁ γέρων οὐκ ἐκρίνατο ὀνείρους, Ε, 150, illis senex non enarravit somnia. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Χ, 199, ubi est parabola de conatu currendi in somnio. et Ψ, 65—101, ubi in somnio anima Patrocli apparet Achilli, et vera nuntiat: ea enim evenerunt Achilli, quæ 80, 81, dixit. ὄνειρος Penelopes eadem somniantis quæ vigilans prudenter et sobrie cogitarat, est δ, 795—839, maxime vero 814—819, coll. 724—728. hinc dicitur Minerva id somnium immittere, i. e. prudentia et attenta cogitatio Penelopes. sic et Nausicaæ ὄνειρος ex prudenter cogitatis ortus, ζ, 2—41, atque ibi est exemplum ἐναργοῦς τινὸς ὀνείρου, matutini: et tam clarum somnium dicitur ὅραμα. et 49, ἀπεθαύμασε ὄνειρον. σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, ἔπτατο, λ, 206, anima matris apparens. et 221, ψυχὴ ἠΰτε ὄνειρος, ἀποπταμένη, post apparitionem. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, ξ, 495, quæ est appositio, ἦλθέν μοι ἐνύπνιον, ὃ ἦν θεῖος ὄνειρος: vel ἐνύπνιον adverbialiter est pro ἐν ὕπνῳ. ἀλλ' ἄγε, μοὶ τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, dijudica, dispice, interpretare, τ, 535, ubi est aliud Penelopes somnium valde clarum, etsi figuratum, verum tamen. et 541, ἐγὼ ἔκλαιον ἔν περ ὀνείρῳ. et 555, ὑποκρίνασθαι ὄνειρον. si in ipso somnio etiam explicatio ejus additur, verissimum esse solet. talia somnia, quorum eventus is est qui visus est in somnio, dicuntur et θεωρηματικοί: alii ὄνειροι sunt ἀλληγορικοὶ, οἱ ἄλλα δι' ἄλλων ἀγορεύοντες. et 581, τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀΐομαι ἔν περ ὀνείρῳ, vel in somnio, *auch im traume, (even in a dream:)* quod accidere solet valde desiderantibus, ut etiam in somniis videant desiderata. sic et φ, 79. ἤτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι, γίγνονται, (dantur sane etiam somnia explicatu difficilia et impossibilia) δοιαὶ γάρ πύλαι ἀμενηνῶν (umbratilium) εἰσὶν ὀνείρων, αἱ μὲν κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι, etc. τ, 560—569, ubi duæ somniorum portæ, cornea et eburnea. innuit id αἴνιγμα, somnia esse vel vera vel falsa: vera per corneam ad nos exire finguntur, quia verbum κραίνειν, efficere re vera, cum nomine κέρας, convenit sono; falsa per elephantinam, quia ἐλεφαίρεσθαι (i. e. παραλογίζεσθαι, decipere) et ἐλεφάντινος, quoque conveniunt sono quodammodo. et hæc videtur verissima hujus fictionis origo, ut respiciatur ad *eventum* somniorum: nam πύλαι exitum rei figurant apte: et somnia h. l. in notione generali ponuntur, quatenus *vera*, et *inania*, intelliguntur. *alii* exponunt: cornu est pellucidum, et per id possumus videre res; per ebur vero non, etsi sit splendidum: ergo illud est symbolum veritatis, hoc solius claritatis et speciei, *alii* corneam portam referunt ad oculum, a parte ad totum, quia ibi est cuticula cornea appellata; eburneam vero ad os, ob albos dentes: ut innuatur, vera esse quæ cernuntur deinde in eventu, alia prædicari tantum per os. *alii* vera somnia, οὐρανίους καὶ διοπέμπτους ὀνείρους, comparari cornu dicunt, quia cornu bovis sursum tendat, falsa vero ἐλέφαντι, quia hujus belluæ dentes κάτω declinent. *alii* eburneam portam exeuntia somnia interpretantur, quæ quis imaginatur cibo et potu, per os et dentes transmisso, gravatus, eaque esse plerumque vana: quæ vero quis sobrius videt, ea esse veriora, et hujus rei symbolum esse cornu, erectum, et ad caput, sapientiæ domicilium, positum. nam νηστείας symbolum est τὸ κέρας: et τοῦ, ἕλε, φάγε, (cape, comede) symbolum est ὁ ἐλέφας, per corneam ergo venire, ex vi animæ prævidendi futura, vel ex divino monitu; cornua enim ad caput sita notare intellectum, et erectionem ad cœlestia: per eburneam vero, ex sola imaginatione, utpote facultate inferiori, sicut dentes sunt inferiores cornibus, et ex flatibus e cibo et potu surgentibus, orta. et 568, αἰνὸν ὄνειρον, momentosum somnium. ἠδὲ παρὰ ἠελίοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων ἤϊσαν, præterierunt portas solis, et populum somniorum, ω, 12, ubi quasi de personis, quæ noctu ad nos veniunt, et quibus ideo convenit locus noctis ad habitationem. ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο, δ, 841, quum ei evidens somnium accessit. et h. l. est exemplum vocis in neutro genere. in plurali hoc etiam in tertia declinatione flectitur, υ, 87, αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατα ἐπίσσευεν (immisit) κακὰ δαίμων. in prosa quoque ὀνείρασι, etiam in singulari ὀνείρατος et ὀνείρατι, inveniuntur, quasi a τὸ ὄνειρας. ὄνειρος θαυμαστὸς φωνεῖ ταῦτά μοι, Py. 4, 289. ἐξ ὀνείρου ἦν ὕπαρ, Ol. 13, 94, vide ὕπαρ, proverbium est apud Theocr. Id. 9, 16, de magna copia magnisque divitiis: ἔχω ὅσα ἐν ὀνείρῳ φαίνονται. nam somnia solent esse larga.

ὀνεύω, vide sub ὄνος.

ὀνέω, vide sub ὌΝΩ.

ὀνήμενος, vide sequens.

ὄνημι, (Ὄνω) vitupero. idem ac ὄνω. δαιτὸς ὄνησο, prosit tibi epulum, τ, 68, satis habe, fruitum te esse cibo et potu. ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος, sc. εἴη, β, 33, bonus mihi videtur esse: et huic elogio breviter additum est votum, esto adjutus, fruatur, ὄναιτο ταύτης ἀγορᾶς (commodum capiat ex hac concione) καὶ εἰς ἀγαθὸν τελεσθείη (bene et feliciter eveniat ei) ὅτερ ἐθέλει. sic a διζέω fit δίζημι, αἰνέω αἴνημι, φιλέω φίλημι, et sexcenta alia. Heraclitus quidem Alexandrinus dicit, Æoles mutare sæpe τὸ ου in η,

e. c. ἐκαλήμην pro ἐκαλούμην, sic et ὀνήμενος pro ὀνούμενος: sed præstat tamen ab ὄνημι, quod in medio regulariter deberet esse ὄνεμαι et ὀνέμενος, ionice factum dicere ὀνήμενος. cæterum forma media est et ὀνάω, quasi verbum fuisset ὀνάω, unde esset ὄνημι: quam formam poëta ponit ἐπὶ μέμψεως, recentiores vero pro ὀφιλέομαι. ὅτε μὲ ὤνατο, cum me vituperavit, contemsit, P, 25, et est imperf. med. et ab hac significatione est τὸ ὄνειδος, cujus l. c. 26, sequitur specimen.

ὄνησις, ιος. ἡ. (Ὄνω) juvamen, fruitio, fructus. αἲ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειε, utinam tantundem fruitionis bonæ consequatur, φ, 402. cæterum hæc est φήμη τις: nam potuit facile tendere arcum; ergo multum boni consequetur. sed ἡ ὄνοσις est, vituperatio.

ὄνησο, vide sub ὄνημι.

ὄνθοι, οἱ, vide sub ἰονθάς.

ὄνθος, ου. ὁ. (Ὄνω) stercus, fimus. *mist, (dung.)* est itidem ex ὄνω vel ὀνέω, duplici ratione: nam ob fœtorem et sordes aversamur stercora; eademque multum prosunt terræ. τῇ βοῶν κέχυτο ὄνθος ἀποκταμένων, ubi cumulate jacebat fimus boum mactatorum, Ψ, 775. et 777, ὄνθου βοέου ἐνέπλητο στόμα. et 781, ὄνθον ἀποπτύων, exspuens fimum; nam ore prono deciderat lapsus in stercore. ab hoc est, ὀνθυλεύω, contamino, adultero, e. c. ὀνθυλεύειν οἶνον, vinum adulterare, *wein schmieren, (to adulterate wine.)* huc pertinet et ὁ μηλολόνθης, ου, scarabæus in fimo habitans plerumque, alias dictus ὁ χρυσοκάνθαρος, a τὸ μῆλον, pecus, ut notetur in stercore pecudum versans, per reduplicationem syllabæ λο. Aristoph. Nub. 761.

ὀνθυλεύω, vide supra.

ὀνίνημι, (Ὄνω) vitupero. idem ac ὄνημι. reperitur et alibi ὀνίσκω. αἰδὼς ἄνδρας μέγα ὀνίνησι, pudor hominibus multum prodest, Ω, 45, sicut et alio tempore sæpe obest.

ὀνίσκος, vide sub ὄνος.

ὀνίσκω, vide ὀνίνημι.

ὄνομα, ατος. τό. (Νέμω) nomen, *der name, (a name.)* quia cuique suum nomen tribuitur, hinc dictum est a νέμω: hanc saltem portionem accepit quisque, ut habeat nomen, idque suum. antiqui quærebant maxime bellica nomina, quæ imponerent liberis suis. οὕς κεν εὖ γνοίην καὶ τοὔνομα (pro τὸ ὄνομα) μυθησαίμην, Γ, 235, quos bene notos habeam et nomen eorum dicere possim. τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' (poëtice pro ὀνόματα) εἴποι, reliquorum autem quis tandem mente sua nomina comprehendere et eloqui possit, P, 260. ἦ ἵνα μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται; an ut ne nomen quidem ejus in terra reliquum sit? δ, 710, i. e. memoria ejus inter homines. ἐρέω δέ σοι οὔνομα λαῶν, ζ, 194. Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, η, 54, *sie heisset mit namen Arete, (she is called Arete.)* sic τ, 409, τῷ (isti puero recens nato) δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, coll. 406, τίθεσθε αὐτῷ ὄνομα, ὅ,τι κεν εἴπω. et 403, αὐτὸς νῦν ὄνομα εὕρεο, (inveni, excogita,) ὅττι κε θείης παιδί. quibus locis sermo est de Autolyco Ulyssis, præsente cum hic nepos ei nasceretur, et rogato, ut nomen ei imponeret. et 183, ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν, Αἴθων, nomen mihi est Æthon, quo me omnes vocant; et 247, Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε, nomen ejus erat Eurybates. sic σ, 5, Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε. Κτήσιππος, υ, 288. αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος, ω, 305. Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν, ο, 256. εἰπὲ μοι ὄνομα, ὅ,τι σε κεῖθι κάλεον, θ, 550—554, ubi dicitur, neminem esse, qui non nomen saltem proprium habeat, statim a natalibus. νῦν δ' ὄνομα πρῶτον (adverbialiter) μυθήσομαι, ι, 16. et 355, καί μοι τεὸν οὔνομα εἰπὲ, inquit Cyclops ad Ulyssem. et 364, ἐμὲ εἰρωτᾷς ὄνομα κλυτὸν, vocatum mihi nomen interrogas me, ὃ καλοῦσί με πάντες. et 366 Οὖτις ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστ', Οὖτιν δέ (nam) με κικλήσκουσι πάντες. et 414, ὡς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἐμόν. cæterum ab ὄνομα κλυτὸν, compositum est nomen proprium, ὁ Ὀνομάκλυτος, ἥρως τις, celeber nomine. Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκοι, ν, 248, ejus nomen, i. e. fama, et usque ad Trojam pervenisse debet. ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά σοι αἰεὶ πάντας ἐπ' (apud) ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἐσθλὸν, ω, 93, ubi notat nominis celebritatem. ὄνομα τοῦτο ἀθάνατον, Ol. 6, 95, quia stirps interitura non est. αὐτῶν πέταται, Ne. 6, 82, volitat eorum nomen et gloria.

ὀνομάζω, f. άσω. (Νέμω) indico, nomino: estque ferme idem quod ὀνομαίνω. cæterum futurum dorice est et, ὀνομάξω. εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι (offerret tibi) τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι, et ea denique etiam nominatim enumeraret, quæ daturus esset, I, 511, ἀριθμοῖ κατ' ὄνομα: et ὄπισθε respicit antegressam injuriam, quam nunc, post eam, expiare vult donis. πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, appellans virum nobilem quemque ex paterna ejus origine, K, 68, ut ex ista appellatione admoneretur quisque generis sui, et quid se deceret, ne dedecoraret stirpem suam: coll. 87, 144, 159, etc. ubi sunt exempla ejusmodi appellationis. πολλὰ περικλυτὰ δῶρα ὀνόμαζον, Σ, 449, i. e. εἰς πλάτος ἐξετίθουν, ἐξωνόμαινον, *macheten sie namhaft, (mentioned.)* ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, X, 415, appellans et compellans quemque suo nomine proprio. sic. ὀνόμαζες (pro ὠνόμαζες) ἀρίστους Δαναῶν, δ, 278. et 551, σὺ δὲ τρίτον ἄνδρα ὀνόμαζε, indica, ἐξ ὀνόματος κάλει, ἐξ ὀνόματος δήλου αὐτόν. τὸν μὲν ἐγὼ καὶ οὐ παρεόντα ὀνομάζειν αἰδέομαι, ξ, 145, coll. 147. et videtur esse pro, ὀνομάζω αἰδούμενος, nomino eum cum debita ei reverentia: imo et sensus hic est, religio mihi est, vocare eum tantum nomine suo, aut vocare herum; nam prius facit quivis alienus, alterum vero non est respectu mei, nam amavit me, non ut herus, sed ut amicus et cognatus: ergo malo eum vocare ἠθεῖον, κατὰ φιλοφροσύνην ἀδελφικήν. σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα, ω, 338. coll. 340. ὠνόμασεν κεφαλῶν πολλῶν νόμον, Py. 12, 41, appellavit et nomine indicavit hunc morem multorum capitum, i. e. tibiam. λαοὶ δ' ὠνόμασθεν, pro ὠνομάσθησαν, Ol. 9, 71, ubi Pindarus etymon nominis λαὸς a lapidibus Deucalionis derivat: poëtice magis quam vere. ὀνυμάζομαι, æolice (ob υ pro ο) et dorice (ob terminationem) pro ὀνομάσομαι, nominabo, Py. 7, 6. τὸν ὀνύμαξε Κένταυρον, eum nominavit Centaurum, Py. 2, 82, pro ὠνόμασε. sic Ἰσμήνιον, Py. 11, 10.

ὄνομαι, (Ὄνω) forma media verbi ὀνόω, quasi ab ὄνωμι, ab ὀνόω: notatque idem, valde vitupero. ἦ ὄνοσαι ὅτι σοὶ βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος ἐνθάδε ἀγειρόμενοι; an parum tibi videtur, quod tibi heri tui victum comedunt hic congregati tot viri? ρ, 378, an vituperas id, quod non strenue satis absumuntur bona? est ergo ἀστείως dictum, pro, μέμφῃ ἡμῖν, ὡς μὴ βοροῖς οὖσι, μηδὲ δαπανᾶν εὖ δυναμένοις τὰ τοῦ οἴκου τῶν σῶν δεσποτῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἑτέρους ἄγεις τοὺς ἀξιολογώτερον καταφαγομένους ἐκεῖνα; an pœnitet te sumtuum qui hic fiunt? nam ὄνοσαι intelligere pro, ὠφέλειαν ἔχεις, juvat te; falsum est: deberet enim esse ὄνησαι. Vide sub ὈΝΩ.

ὀνομαίνω, f. ανῶ. (Νέμω) voco nomine, *ich nenne bey namen, (I call by name.)* πληθὺν (gregarios aut ignobiliores milites) δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι (pro μυθήσωμαι, ionice) οὐδ' ὀνομήνω, non sane ego nominibus indicare possim, B, 488, ἐξ ὀνομάτων εἴπω. sic, πάντα μὲν, δ, 240. et λ, 327, πάσας. et 516, πάντας. ὑμῖν δῶρα ὀνομήνω, I, 121, i. e. πρὸς ὄνομα καταλέξω καὶ ἐξαριθμήσομαι. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, K, 522. Π, 491. Ψ, 178. Ω, 591, i. e. πρὸς ὄνομα ἐκάλεσεν, ἐξ ὀνόματος. sic, θεοὺς ἅπαντας, Ξ, 278. καὶ σὸν θεράποντα ὀνόμηνεν, Ψ, 90, et appellavit eum ministrum et adjutorem tuum, *er ernennete ihn dazu, (he appointed him.)* ἴσχεο, μηδ' ὀνομήνῃς, λ, 250, i. e. μὴ ἐξ ὀνόματος με εἴποις, ne nomen meum indica; vel omnino, ne rem hanc nomine suo indica, *erwähne der sache nicht, bringe sie nicht vor deinen mund, (mention not the matter, say not a syllable about it.)* conf. ἴσχειν. ὄρχους (series vitium) δέ μοι ὧδε (sic, eodem modo) ὀνόμηνας δώσειν πεντήκοντα, ω, 340, coll. 338, nomine certo numeri indicavisti, te daturum mihi: pro ὠνόμηνας, *benennetest was gewisses, (didst specify precisely.)*

ὀνομακλήδην, vide sub ὀνομαστός.

ὀνομάκλυτος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) celebri nomine. ὁ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτὸς, ὁ περιώνυμος. Ἄλτης, X, 51. scribitur et divisim, ὄνομα κλυτός. Vide sequens.

ὀνομαστός, ἡ, όν. (Νέμω) nominandus, celeber. *namhaft, berümet, (famous, celebrated.)* in specie, nomine suo proprio appellandus. κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστὴν, τ, 260, 597. ψ, 19. i. e. κακοΐλιος μὴ ἀξία ἐστὶ μηδὲ εἰς μνήμην ἥκειν τινὶ, διὰ τὰ ἐν αὐτῇ κακά: ne nominari quidem digna est, ob multa ibi mala, quorum ipsa fuit causa. ὀνομακλυτὸς est, cujus nomen proprium celebre est per orbem: ὀνομακλήδην est, nomine proprio vocato. nam ὀνομάζειν est, nomen proprium vel vocabulum ad rem pertinens proferre ore. πόλιν ἔσεσθαι ὀνομαστὰν, urbem fore inclytam et fama celebratam, Py. 1, 73.

ὀνοματοπεποιημένα, τὰ, vide sub Βοάω.

ὄνος, ου. ὁ ἡ. (Ὄνω) asinus, asina. nomen est ab ὄνω, quod notat vitupero, it. adjuvo, it. miror. et omnia ista ad denominationem asini adferunt aliquid; nam vituperatur et quasi cum indignante admiratione adspicitur pigritia ejus et lentitudo; laudatur tamen et utilitas ejus varia: conspicitur etiam muto ejus et salacitas. ὄνος νωθὴς, tardus asinus, Λ, 557—561, ubi parabola de ejus tarditate. proprie ergo ὄνος est ζῶον χερσαῖον: deinde et piscis vocatur ὄνος, qui et ὁ ὀνίσκος καὶ βάκχος dicitur, *ein lachs, (a salmon.)* etiam σκεῦός τι id nomen habet, a quo est ὀνεύειν, i. e. κινεῖν καὶ πιεζάγειν. etiam lapis molaris superior. natus ex equo et asina dicitur ὁ γίννος. ὁ ἀστράβης, ου, est asinus onera portans, *ein packesel, (an ass for carrying burdens.)* et eorum actores dicuntur ἀστραβηλάται, *eseltreiber, (an ass-driver:)* sed ὑποζύγιοι ὄνοι sunt ὑφ' ἁμάξαις ζευγνύμενοι. ὄνοι dicuntur etiam οἱ κάνθωνες et κανθήλιοι. ὄνων ἑκατόμβας, Py. 10, 51—56, nam Hyperboreis asinos Apollini mactatos fuisse, constans fama est: nam asinus est symbolum stupidi et inexpoliti ingenii, quod sane patrono sapientiæ et artium bonarum est vel odiosum vel ridiculum. apud Herodotum, IV, 129, narratur θῶμα μέγιστον, τοῖς Πέρσαις σύμμαχον, τοῖς δὲ Σκύθαις ἀντίξοον: φωνὴ τῶν ὄνων, καὶ ἡμιόνων τὸ εἶδος, nam equi Scythici nunquam audierant tale animal; hinc consternabantur ad vocem et speciem eorum. Dorice ὁ κίλλος est asinus, et κίλλιος, ία, ιον, asininus. ὄνος Ἀντρώνιος, vide sub Ἄντρων in R. ὄνου πόκος, vide sub πόκος.

ὄνοσις, ἡ, vide sub ὄνησις.

ὀνοστός, ἡ, όν. (Ὄνω) vituperabilis, contemnendus. est ab ὀνόω. δῶρα μὲν οὐκ ὀνοστὰ διδοῖς, dona sane non contemnenda, I, 164.

ὀνοτάζω, vide sequens.

ὀνοτός, ἡ, όν. (Ὄνω) vituperabilis, contemnendus. idem ac ὀνοστὸς, omisso Sigma. ἀλλ'

ὀνοτὸς μὲν ἰδέσθαι, contemnibilis specie prima quidem, Ist. 4, 85. hinc est ὀνοτάζειν, i. e. μέμφεσθαι.

ὀνόω, f. ὀνόσω. ("Ονω) valde vitupero, pœnitet me valde alicujus operæ vel rei. *ich bin sehr unwillig worüber, bin unzufrieden, (I am very angry at something.)* contemno. οὔ τίς σοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, pro ὀνόσεται, nemo tibi istam sententiam reprehendet, I, 55, vituperabit: et est f. 1. m. in significatu activo. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, nunc autem omnino pœnitet me pectoris tui, Ξ, 95, valde vitupero sententiam tuam, omnino desidero pectus tuum cordatum alias. sic et P, 173. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθὼν, Δ, 539, tum vero nemo adveniens et præsens vituperaret rem gestam. sic et N, 127, φάλαγγες, ἃς οὔτε κεν Ἄρης ὀνόσαιτο, οὔτε Ἀθήνη, i. e. τὰ κατὰ τοὺς Αἴαντας ἀμεμφῆ ἦν καὶ ἀθανάτοις: fortitudo ibi erat ("Αρης) et sapientia (Ἀθήνη) in disponendis ordinibus. οὐδέ κε Ἀθήνη τόνγε ἰδοῦσα ὀνόσαιτο, P, 399. οὐκ ἄν τίς σοι, πομπὸν ὀνοσάμενος, (in textu ob metrum duplici Sigma) μαχέσαιτο, non sane aliquis in te pugnaverit, contemnens deductorem tuum, Ω, 439. ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος, ε, 379, quod facete quasi dictum: sed ne sic quidem, ut spero, pœnitebit te mali, quasi sit parum: et genitivus est per ellipsin, ἕνεκα. notat ergo h. l. ἐξευτελίσαι τὴν κάκωσιν, non nimiam putare, ἐκφαυλίσαι quasi sit parva.

ὄνυμα, τὸ, vide ὄνομα.

ὄνυξ, υχος. ὁ. (Νύσσω) unguis, *ein nagel an den fingern oder zehen; eine klaue, (a finger or toe-nail; a claw.)* est a νύσσω, f. ξω, præfixo ο: et est τὸ κατὰ δακτύλους ἔξω σκληρὸν, quo perfodere et perfindere quid possumus. αἰετὸς, νεβρὸν ἔχων ὀνύχεσσιν, ionice pro ὄνυξιν, Θ, 248. sic, αἰετὸς, δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, M, 202, 220. δρυψαμένω (duæ aquilæ sibi invicem) δ' ὀνύχεσσι παρειὰς καὶ δειρὰς, β, 153. αἰετὸς, χῆνα (anserem) φέρων ὀνύχεσσι, ο, 161, ὄνυχας ὀξυτάτους λεόντων, Ne. 4, 103. Vide sub ὀμόργω.

"ΟΝΩ, et Ὀνέω, f. ὀνήσω. vitupero, *ich tadle, (I abuse.)* it. juvo, prosum, *ich helfe, nütze, (I assist, benefit.)* utraque notio reducitur ad notionem imputandi, aut censendi succurrendum et sustentandum esse. verbum ortum ex sono vel improbantium vel approbantium et mirantium: ponitur enim et de ὠφελεία et de μέμψει. *vituperandi* notio tenet formam ὄνω, in forma media. οὐχ, ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται, non, sicut me proci inhonorantes vituperant et incusant, φ, 427, i. e. μέμφονται, ἐκφαυλίζουσι, pro inutili et debili habent. σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο, Θ, 239, tuam virtutem et dexteritatem nemo mortalis reprehendere possit. ἔνθα οὐ τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο, sc. τὶς, ibi non sane tuum robur et tuas manus incuset aliquis velut inutiles et segnes, N, 287; μέμφοιτο. *juvandi* vero notio habet formam ὀνέω, in activo et medio. ὄφρα γὰρ δὴ ὀνήσει Ἀχαιοὺς, hic enim certe juvabit eos, *wird ihnen vorteil und ere bringen, (will bring them honour and profit,)* H, 172. βουλὴν ὑποθήσομαι, ἥτις ὀνήσει, consilium suppeditabo quod certo proderit, Θ, 36, 467. σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει, ψ, 24, pro κατὰ τοῦτο, tibi hactenus et in hac re proderit senectus tua, teque proteget a mea ira: *darinn soll dir dein alter zu statten kommen, (thy age shall protect thee.)* τὰ δέ με οὐκ ἄρα ἔμελλον ὀνήσειν, E, 205, nam ista mihi igitur non erant profutura. ἢ ἔπει ὤνησας κραδίην Διὸς, ἠὲ καὶ ἔργῳ, aut verbo juvisti animum Jovis aut etiam re, A, 395, sc. cum indicasti ei verbis insidias contra eum; et facto ipso adduxisti ei Briareum in auxilium. debemus autem acceptorum quomodocunque beneficiorum memores esse. et 503, εἴ ποτε δή σε ὄνησα (poëtice et ionice pro ὤνησα) ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, ubi Thetis ipsa nihil specialius memorat, ne exprobrare videatur: nam erga superiores parcissimi esse debemus in admonitione acceptorum a nobis beneficiorum. Achilles vero ea commemorarat in familiari colloquio cum matre, 396—407. τόνδε μέγ' ὤνησαν, eum valde juvare eique prodesse solent, I, 505. μὲ πολλὰ ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθι ἐγήρα, ξ, 67, mihi multum commodi collaturus fuisset herus, si hic consenuisset, i. e. diu vixisset. forma *media* est, juvor, delector. ἦ οὔνεσθε, ὅτι μοι Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκε; Ω, 241, an juvat id vos, quod Jupiter mihi dolores dedit? ubi tamen et hæc notio habere videtur formam ὄνω, med. ὄνομαι, nam est ionice pro ὄνεσθε: nisi malis contendere, esse itidem ionice pro ὀνεῖσθε. ἔπειτα δέ κε αὐτὸς ὀνήσεαι, Z, 260, deinde et ipse juvaberis et utilitatem percipies. καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, H, 173, imo et ipse animum suum juvabitur, ὀνηθήσεται, τιμηθεὶς οἷα νικητὴς, coll. 172, Græcos juvabit, et ipse sibi voluptati erit, utpote περισωσάμενος ἑαυτὸν, καὶ γέρας σχὼν πολυτίμητον τοῦτο. τίς σου ἄλλος ὀνήσεται; quis a te alius fructum aliquem feret? Π, 31, *wer wird sonst deiner geniessen? (who will derive any other advantage from thee?)* πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, insuper et ipsi juvabimur et recreabimur bono cibo, ξ, 415, ut h. l. sit ὠφεληθῆναι ἀπὸ τοῦ φαγεῖν: unde est τὸ ὄνειαρ, i. e. βρῶμα. ὠνήθην μεγάλως dicunt Græci, quando sibi de facto aliquo gratulantur, de quo vide Theocr. Id. 15, 56, et ibi Casaub.

ὄνωνις, ἡ, vide sub ὦνος.

ὀξύα, ἡ, vide sub ὀξυόεις.

ὀξυβελὴς, έος. ὁ ἡ. (Βάλλω) acuto ferro præfixum telum, sagitta valde acuminata. nam βέλος proprie est ferrum in sagitta, quod ferit. ὀξυβελὴς ὀϊστὸς, Δ, 126. conf. ὀϊστός.

ὀξύκοος, ὁ, vide sub ὀξύς.

ὀξυλάβεια, ἡ, ὀξυλάβος, ὁ, vide sub Χεὶρ, prope finem.

ὀξυλοβῶ, vide sub λοβός.

ὀξυόεις, εσσα, εν. (Ξέω) idem quod ὀξύς. et est epitheton hastæ. est quidem arbor, ἡ ὀξύα, foliis spinosis et acutis; ut ab hac arbore hoc adjectivum possit formatum videri, et significari hastile ex ligno ejus arboris confectum. sed de ista interpretatione nullum apud poëtam apparet vestigium; qui de hac arbore nonnihil indicasset, si mens ejus in eam directa fuisset. teneatur ergo significatus simplicior. ἔγχος ὀξυόεν, E, 50. Θ, 514. N, 584. ἔγχεϊ ὀξυόεντι, H, 11. O, 536, 742. ἔγχεα ὀξυόεντα, E, 569. τ, 33. ὀξυόεντι δουρὶ, Ξ, 443. cæterum ἡ ὀξύη notat et, hastam, Euripid. Heraclid. 727, χειρὶ ἔνθες ὀξύην, hastam cujus hastile ex ea arbore, sicut ἡ μελία, hastile ex fraxino.

ὀξυρεπὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥέπω) celer in vergendo et statuendo et agendo. ὀξυρεπεῖ δόλῳ, celeri calliditate, Ol. 9, 138, et sermo est de certamine cursus.

ὀξὺς, εῖα, ύ. (Ξέω) acutus, *scharf, spitz, (sharp, pointed.)* it. acer, *munter, (brisk.)* proprie ponitur de hasta aut alia ejusmodi acie secante vel pungente: est enim a ξύω, rado, pungo; unde est ξὺς, et præfixo ο, ὀξύς. tropice deinde et de aliis. ὀξὺν πέλεκυν, acutam securim, P, 580. γ, 443. ὀξέσι πελέκεσσι, O, 711. ὀξὺν ἄκοντα, acutum jaculum, Φ, 590. K, 335. ξ, 531. φ, 340. ὀξέϊ χαλκῷ, acuto ferro, T, 211. Φ, 37. Ψ, 412. α, 99. υ, 127. δουρὶ, acuta hasta, Δ, 490. O, 745. Π, 317. E, 73, 238. ὀξέα δοῦρα, E, 619. Z, 104. χ, 265. ὀξὺ φάσγανον, acutus gladius, A, 190. X, 306, 311. χ, 90. ξίφος, Δ, 530. Υ, 284. Ξ, 496. β, 3. ι, 300. κ, 126. υ, 125. ἄορ, gladius, Φ, 173. βέλος, jaculum, Λ, 392. ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν, Υ, 437, siquidem et meum jaculum (mea hasta) acutum est parte sua anteriore, ὀξεῖαν προβέβληται τὴν αἰχμήν: nisi potius πάροιθεν est χρονικὸν, ut desit, νυ, sc. χθὲς καὶ πρώην, erat heri et nudius tertius, i. e. antea; *war sonst auch spitz, (was formerly sharp-pointed.)* λᾶας, ὕπερθεν ὀξὺς, lapis, superne acuminatus, M, 447. et 56, σκολόπεσσιν ὀξέσιν, vallis acutis. et 64, σκόλοπες ὀξέες. sic, πάγοι, saxa acuta, ε, 411. ὀξὺν Ἄρηα ἐγείρομεν, ionice pro ἐγείρωμεν, ubi Mars sic dicitur ab acutis telis, B, 440. Δ, 352. Θ, 531. Σ, 304. T, 237. conf. ἐγείρω. sic, μένειν ὀξὺν Ἄρηα, sustinere pugnam Martiam, Λ, 835. P, 721. ὀξὺς Ἄρης ἐσκέδασεν αἷμα αὐτῶν, H, 330. et Ἄρης physice est ferrum. cæterum posset et intelligi his locis, ταχὺς καὶ σφοδρὸς πόλεμος, pugna vehemens et celer: nam Ἄρης hoc sensu et alibi est ἐνθουσιώδης, θυμικὸς, μαινόμενος. μοχλὸν, ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ, vectem, acutum in extremo, ι, 382. ὀξέϊ λᾶϊ, lapide acuto, Π, 739. ὀξὺ ἄχος, dolor acutus, T, 125. X, 425. λ, 207, quasi esset βέλος τι ἢ ξίφος. hinc apte additur, ἔτυψε. ὀξέες ὄγκοι, hami acuti, Δ, 214. ὀξεῖα ἀϋτὴ, clamor acutus, O, 314, ad differentiam βαρείας, ἢ μὴ κατ' ἐπίτασιν τέμνει τὸν ἀέρα. ὀξεῖα αὐγὴ ἠλίου, P, 372, ex quo simul intelligitur, cur Apollo dicatur τοξότης: nam αὐγὴ, quam non hebetat nubes aliqua, est τμητικὴ ἀέρος, et radii solis sunt quasi sagittæ. ὀξεῖαι ὀδύναι, acres dolores, Λ, 268, 272. sic et, ὀξείαις ὀδύναις, Π, 518, et apte: nam erant ab ὀξέϊ ἰῷ, ab acuta sagitta. ὀξείας δρεπάνας, acutas falces, Σ, 551. ὀξείῃ κορυφῇ, acuto vertice, μ, 74, et sermo est de petra. ὀξεῖαι μελεδῶναι, pungentes curæ, τ, 517. ὀξὺ adverbialiter poni solet. ὀξὺ ἐνόησε, celeriter et acute animadvertebat, Γ, 374. E, 312, 680. Θ, 91, 132. Λ, 343. O, 649. Υ, 291. notatur attendens acriter, et deinde ὀξυχειρίᾳ χρησάμενος. ὀξὺ μάλα προϊδὼν, ε, 393, acute admodum prospiciens: ut ergo ὀξυωπίαν attribuat Ulyssi. ὀξὺ βοᾶν, i. e. λιγέως, *helle, (clearly, shrilly,)* P, 89. Υ, 52. hinc λιγύφθογγοι ἄνεμοι. ὀξὺ ἤκουσεν, P, 256, ergo ὀξύκοος ille Ajax ὀξὺ κωκύειν, acuta voce ejulare, de fœmina, Σ, 71. λεληκὼς, acutum clangens, de accipitre, X, 141. ὀξέα κεκληγὼς, B, 222, de Thersite loquente. et de Hectore, P, 88, ut appareat, non esse probri loco positum, sed, ut erat, de vocis claritate et elatione. sic et de Trojanis insequentibus hostes, ὀξέα κεκλήγοντες, M, 125. ὀξύτατον φάος Ἠελίου, acutissimus oculus est Solis, Ξ, 345. ὀξύτατον δέρκεσθαι, acutissimum cernere, P, 675. Ψ, 477, de aquila, et de homine. ἰδοῦσα δὲ ὀξεῖα Ἐριννὺς, Ol. 2, 73, acuta illa ἔφορος, et acris ultrix facinorum contra parentes. ὀξείας ἀϋτῆς, Ne. 9, 84. χιόνος, nivis acris, Py. 1, 39, nam quasi pungit. ὀξείᾳ μελέτῃ, Ol. 6, 62, cum acri cura. ὀξεῖαν ἐπιμομφὴν, Ol. 10, 11, acrem reprehensionem et vituperationem, quæ mordet et lacerat animum. ὀξειᾶν (genit. plur. Doricus) ἀκτίνων πατὴρ, Ol. 7, 129, i. e. πυρωτικῶν, acrium radiorum pater Sol. ὀξείαις αὐγαῖς ἠλίου, Ol. 3, 43. πάθαις, Py. 3, 174, acutis malis. ἀνίαις, ærumnis, Ne. 1, 81. ὀξείας νόσους, morbos acutos, Ol. 8, 112, i. e. ἐπικινδύνους, et dolorum plenos. ὀξύτεραι μανίαι, insaniæ acriores, Ne. 11, 63. ὀξύτατον ὄμμα, Ne. 10, 117. ὀξυτάτων βελέων πότνια, Py. 4, 380, i. e. ἐρώτων. ὀξυτάτους ὄνυχας, Ne. 4, 103. ὀξὺ, de *voce* acuta positum, habet *contrarium* τὸ βαρύ: de *oculis* aut *telis*, τὸ ἀμβλύ: de *gustu*, τὸ γλυκύ.

ὀξυτόμος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) acie acuta præditus ad cædendum et secandum. ab ὀξὺς, acutus. ὀξυτόμῳ πελέκει, Py. 4, 468, acuta securi.

ὀξύχειρ, ὁ, ὀξυχειρία, ἡ, vide sub Χεὶρ, prope finem.

ὀξυωπία, ἡ, vide sub ὀξύς.

ὅου, pro οὗ, vide sub ὅς, paullo sub initio.

ὀπαδὸς, οῦ. ὁ. (Ἕπω) comes, sectator. attice ὀπηδός. est tamen adjectivum generis communis. δεξιωτάτην ὀπαδὸν, Ne. 3, 13, dexterrimam comitantem.

ὀπάζω, f. άσω. (Ἕπω) comitem do, sequi facio, *gebe mit zum gefährten, (give as a companion.)* et in genere, præbeo, comitari quid quem facio, *gebe mit, lasse mit folgen, (send along with.)* deinde et intransitive, comitor, adhæreo, sector, consequor. est ab ἕπω, per paragogen, et mutata prima vocali cum spiritu. χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει, Θ, 103, difficilis senecta te premit et comitatur, διώκει, καταλαμβάνει σὲ ἐκ τῶν κατόπιν. et 141, νῦν μὲν τούτῳ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει σήμερον, gloriam adjungit ei comitem. sic et P, 566. Φ, 570. τ, 161, i. e. παρέχει, *lasset ruhm und ehre in begleiten, (causes glory and honour to attend him.)* Ἑρμῆς ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ο, 319, Mercurius hominum operibus gratiam et honorem conciliat. Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε, pro ὤπαζε, M, 255. O, 327. Π, 730, dabat, adjungebat. imperativus ὄπαζε, est Ξ, 358, καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, et illis gloriam præbe vel paululum. Νέστορι μὲν πρώτιστα καὶ υἱάσι κῦδος ὄπαζε, γ, 57, præsta iis gloriam et decus. Θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν, ψ, 210, dii adjungebant ei comitem et sectatricem miseriam. Ἕκτωρ ὤπαζεν Ἀχαιοὺς, insequebatur, premebat sectando, Θ, 341, κατόπιν ἐδίωκε, *verfolgete, (pursued,)* coll. 342, οἱ δ' ἐφέβοντο, nam hi fugiebant. καί οἱ ἐγὼ τόδ' ἄλεισον ἐμὸν ὀπάσω, ei ego quoque dabo hoc meum poculum, ut id secum ferat in patriam suam, Θ, 430. κτήματα ὀπάσω ὑμῖν, opes et possessiones dabo vobis, φ, 214. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσομεν, Ω, 153, talem enim ei deductorem et comitem præbebimus et una dabimus, *wollen ihm zur geleitung mitgeben, (will give him for an attendant.)* ἐπεί οἱ ὤπασα πομπὸν, N, 416, addidi deductorem. ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὄπασσα, pro ὤπασα, *gab beyden theilen einen anführer zu, (gave a leader to both,)* κ, 204. πολὺν δέ μοι ὤπασε λαὸν, I, 479, multum populum me sequi fecit ut ducem suum, *machte mich zum heerführer über viel volk, (made many follow me as their leader.)* πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε, Σ, 452. ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον, Π, 38. jube mecum ire in pugnam reliquum exercitum. et his locis proprie: nam milites sequuntur et comitantur ducem suum. κτῆσιν ὄπασσεν αὐτῷ, opes conciliavit ei, Ξ, 491. τεύχεα ᾧ παιδὶ ὄπασε, *hat dem sohne die rüstung übergeben, (has resigned his armour to his son,)* P, 196. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ, filiæ multa dedit, nuptum elocatæ, *hat der tochter viel mitgegeben, (has given his daughter a large portion,)* X, 51. σοὶ γάρ με πατὴρ (Ζεὺς) ἅμα πομπὸν ὄπασσεν, Ω, 461, inquit Mercurius ad Priamum. τάλαρόν τ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν, δ, 131, donavit regina Helenæ abeunti: *einen unten runden korb von silber, (a round basket of silver.)* σοὶ Θεὸς ὤπασεν ἀοιδὴν, Θ, 498, attribuit possidendam facultatem canendi. κτῆσιν ὄπασσεν, ξ, 62, daturus fuisset. χαλεπήν τε φῆμιν ὄπασσε γυναιξὶ, ω, 200, gravem opinionem fecit in posterum de mulieribus, sc. Clytæmnestra. κτήματα ὤπασαν οἴκαδε ἰόντι, ν, 121, *haben mitgegeben, (have given with.)* sic et 305. τῷ δὲ Θεοὶ κάλλος καὶ ἠνορέην ὤπασαν, Z, 157, formam et fortitudinem. Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην (ἐμὴν) ὀπάσαιμι φέρεσθαι, ψ, 151, inquit Achilles, cum detonderet caput suum luctus causa, et mortui corpori eam comam imponeret: *will es ihm gerne mitgeben, (will cheerfully give him.)* ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν (Θεοί σοι) ἐσθλὴν, ζ, 181, precatur Ulysses regiæ virgini. Θεοὶ δ' ἀρετὴν (præstantiam et felicitatem) ὀπάσειαν παντοίην, ν, 45, precatur idem valedicens regi: sequi faciant te. ἴσκν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῦδος ὄπασσον, H, 205. ἅμα ἡγεμόνα ἐσθλὸν ὄπασσον, ο, 309. τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσαι, ο, 119, et tibi hoc volo dare, ut te sequatur et tecum eat: hoc sc. opus et munus. sic et δ, 619. τρίτατον κήρυκα ἅμα ὀπάσας, præconem tertium his duobus euntibus adjungens et comitem dans, ι, 89. κ, 102, i. e. δοὺς ἕπεσθαι, sequi faciens. ὄλβον δὲ Θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν, nam felicitatem et opulentiam soli dii præbent, σ, 19. οὔτι σὲ ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, nequaquam a te postulo ut mihi deductores addas, υ, 364. ὅτε δὴ ἐκίχανε (cum assecutus esset eam) πολὺν κατ' ὅμιλον ὀπάζων, persequens eam, inter multos et densos ordines, E, 334, i. e. κατόπιν διώκων, *hinter ihr her seyend, (being behind her:)* et κατὰ ὅμιλον pertinet ad ἐκίχανε. ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων, P, 462, coll. 463, ἐπεύετο διώκειν, nam διώκων et ὀπάζων est idem, tali in contextu. δῶρα μυρία ὀπάζων, ω, 282, *da du sie ihm mit auf die reise gabest, (as thou gavest them to him to take with him on his journey.)* Media et passiva forma, ὀπάζομαι, est, urgeor, agitor: it. comitem assumo, comite ducor, comiti socior, comitem lego mihi. σὺ χείρονα ὀπάσσεαι, tu deteriorem tibi adjunges, K, 238, προσλήψῃ σοὶ ὀπαδὸν, si verecundiæ locum das, et natales intueris. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, sc. ὁ χειμάῤῥους, Λ, 493, torrens qui urgetur Jovis imbre, ἐπειγόμενος, κατόπιν ἐλαυνόμενος τῷ ἐξ ἀέρος ὄμβρῳ. et est poëtica imago, quasi imber esset hostis, qui urgeret torrentem ad celerem fugam. Νέστορος υἷας ὀπάσσατο, T, 238, ejus filios sibi comites sumsit, ὀπαδοὺς ἐκρίνατο. ἐγὼ κήρυκα τ' ὀπασσάμενος (Sigma duplex est ob metrum) καὶ ἑταῖρον, κ, 59, i. e. ὀπαδὸν ἑλόμενος, comitem assumens. hinc fit ὁ ὀπαδὸς, attice ὀπηδὸς, comes, ἀκόλουθος. μελέτην ἔργοις ὀπάζων, Ist. 6, 98, studium operibus adjungens. μοῖραν εὔνομον παισὶν ὀπάζειν, præbere sortem æquam, Ne. 9, 72. ἀφθονίαν ὄπαζε, copiam præbe, Ne. 3, 14. ὤπασας τὸ μέγιστον, Py. 8, 92, maximum præbuisti. ὤπασέν οἱ Θησαυρὸν μαντοσύνης, Ol. 6, 111, addidit ei thesaurum vaticinandi. τέχνην, Ol. 7, 92. κόσμον Ζεὺς, ornatum præbuit, Ol. 8, 109. πόλιν ὤπασεν λεών τε διαιτᾶν, Ol. 9, 100, ἐνεχείρισε, dedit urbem et populum regere. Ζεὺς τιμὴν τῷ, honorem, Py. 4, 191, ἐχαρίσατο. λαὸν ἱππαιχμον, Ne. 1, 23. στεφάνους, Ist. 1, 11. τοιάδε φύλλα ἀοιδᾶν, Ist. 4, 45. εὐδίαν ἐκ χειμῶνος, Ist. 7, 52. ὤπασαν ὧραι ἀγλαΐαν, Ol. 13, 19, ubi et in media forma, eodem sensu, legitur ὠπάσαντο: i. e. παρέσχον. ὤπασαν τερπνὰ, Ol. 9, 40. ὀπάσαι τῷ γέρας, Ist. 8, 85, sed legendum ibi est ὄπασε, pro ὤπασε, ad ἐμὸν γέρας. ὀπάσαις νίκην, Ist. 2, 21.

ὄπατρος, ου. ὁ. (Πάω) ex eodem patre genitus, ὁμόπατρος per syncopen. deberet ergo prius ο habere spiritum asperum (δασύνεσθαι) sed ο ante π non amat istum spiritum (ψιλοῦται) nisi habeat ἔννοιαν ἀναφορικὴν, qualem habet ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπηλίκος, etc. sed alibi, e. c. in ὀπάων ab ἕπω, habet lenem. κασίγνητον καὶ ὄπατρον, fratrem ex eodem patre, Λ, 257. Τεῦκρος, κασίγνητος καὶ ὄπατρος, M, 371. sic alius est ὁμομήτριος.

ὀπάων, άονος. ὁ. (Ἕπω) idem qui ὁ ὀπαδός. et est manifesto ex ἕπω, sector. ὀπάων Ἰδομενῆος Μηριόνης, Meriones, collega et administer Idomenei, Θ, 263. K, 58. P, 258. Μηριόνου ὀπάονα, P, 610. Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο, collegam et administrum patris sui, Ψ, 360, *seinem generaladjutanten, (his minister.)* ἄγχιστον ὀπάονα μήλων, Py. 9, 114, primum pastorem ovium: qui fuit Aristæus, ante quem in Græcia nulli fuerunt.

ὀπεῦμαι, vide sub ὄψ.

ὄπη, (Ὁ) quo, *wohin, (whither.)* quocunque, *wohin da nur, (whithersoever.)* ubicunque. ὄπη ἰθύσι, τῇ εἴκουσι, ubicunque impressionem facit, ibi cedunt, M, 48. ἄρχε, ὄπη σε θυμὸς ἀνώγει, duc, quocunque vis, N, 784. vide porro Ξ, 507. Π, 283. Υ, 25, quo, *wohin, (whither.)* X, 185, 321, ubi. α, 347, quocunque. γ, 106. Θ, 45, 573. ι, 279, quo dirigebas; vel potius, ubi firmabas, ubi tenebas alligatam navem. et 457, ubi. κ, 190—192, ubi quater positum, ubi, qua parte. ξ, 517. ο, 452. π, 81. σ, 241. χ, 43. dorice est ὄπα, Ne. 3, 43. Ol. 10, 14, 68.

ὀπὴ, ἡ, vide sub πολυωπός.

ὀπηδέω, f. ήσω. (Ἕπω) comitor, sector. κῆρυξ, ὅς οἱ ὀπήδει, pro ὠπήδει, B, 184. ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπηδεῖ τὰ τόξα, arcus inutilis me comitatur et mihi adest, E, 216. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, P, 251. γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ, Ω, 368, senex, atque ideo imbellis, est tibi comes. Διῒ ὅστ' ἱκέτῃσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, η, 165, et adverb. pertinet ad verbum. sic et 181, una comitatur eos et adest illis. ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν (φαίνειν, apparere facere) ἥ σοι ὀπηδεῖ, Θ, 237, virtutem tuam quæ tibi inest, *die geschicklichkeit die dir beywohnet, (the skill which is in thee:)* nam quædam olim possessa δεξιότης potest abiisse; hæc vero te comitatur etiam nunc. Ζεὺς ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ, ι, 271. ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει, pro ὠπήδει, hic enim eum benevolus comitabatur, τ, 398, ἠκολούθει αὐτῷ, ὡς ἐλλόγως κλέπτοντι. Θεράπων δέ οἱ οὐ δράστης ὀπαδεῖ, Py. 4, 511, famulus eum non fugitivus comitatur: et α in penultima est ex dialecto communi, et h. l. Dorica, quia α est longum, ortum ex η.

ὀπηδὸς, ὁ, vide ὀπαδός.

ὀπίας, ὁ, vide sub ὀπός.

ὀπίζομαι, f. ίσομαι. (Ἕπω) respecto secuturum, revereor, vereor vindictam divinam secuturam. et in genere, curo, revereor, *ich kehre mich woran, scheue mich wofür, (I care about something, pay regard to it.)* μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετο ἐφετμὴν, reverebatur enim matris præceptum accuratum, Achilles, de non pugnando, Σ, 216. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο (pro ὠπίζεσο, vel attice ὠπίζου) νόσφιν ἐόντα, et me nihil verebaris absentem, X, 332, inquit Achilles ad Hectorem: de me nihil curabas, ἐφρόντιζες. ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ' ἀλεείνω, sed tuam iram semper vereor ne me sequatur, et evitare studeo, ν, 148, inquit Neptunus ad Jovem. Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν ξεινίου, ξ, 283, reverebatur iram Jovis hospitalis. χάρις φίλων ποίνιμος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένη, Py. 2, 34, gratia amicorum remuneratrix pro bene factis consequens, ὀπιζομένη, sc. τὸν εὐεργετήσαντα: σεβομένη αὐτὸν, καὶ ἀμειβομένη μετ' αἰδοῦς, ἡ ὕστερον ἐπακολουθοῦσα. ὀπιζομένων τις εἶπεν, Py. 4, 152, τῶν ἐπιστρεφομένων πρὸς αὐτὸν, reverentium eum aliquis. ζώει ὄλβος ὀπιζομένων, vivit felicitas provide et cum cura agentium, Ist. 3, 8, *der gescheueten, (of the wise and prudent,)* qui reverentur deum et homines, et nexum rerum futurarum inspiciunt.

ὄπιθεν, (Ἕπω) adverb. ex posteriori parte, ex posteriori tempore vel loco. idem quod ὄπισθεν, abjecto Sigma ob metrum. στῆ δ' ὄπιθεν, A, 197, a tergo stetit. sic et Π, 791, sed hostiliter. Ἄβαντες ὄπιθεν κομόωντες, B, 542, ad occiput longas comas habentes. πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Z, 181. ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος, scutum rejecit in tergum, Λ, 544, ne tergum vulneraretur. τοὺς ὄπιθεν ὦρσεν Ἀχαιοὺς, N, 83, postremos excitabat Achivos. et 721, οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες ἐλάνθανον, hi sagittarii et funditores, post principia stantes et jaculantes, latebant. ὄπιθεν δὲ μετάφρενον

ὀξέϊ δουρὶ βάλε, Π, 806. στῆ δ' ὄπιθεν δίφρου, Ρ, 468. ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ (ἔβη) 'Αχιλλεὺς, Τ, 397, post aurigam, et secundo loco adscendit in currum armatus, *nach ihm, (after him.)* ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων, Φ, 129, ego a tergo fugientes incursans. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε, post sequens caput tenebat, Ψ, 136, nam mortuus sic ferebatur, ut pedes præcederent, caput autem pone esset, quod Achilles manibus suis tenebat. et 726, κόψε ὄπιθεν κώληπα, *er schlug ihm von hinten in die kniekehle, dass er fallen muste, (he struck him on the hough, so that he fell,)* in certamine luctatorio. οὐδ' ὄπιθεν κακὸς ἔσσεαι, β, 270, non in posterum ignavus eris. sic et 278. εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, σ, 167, postea, post bona verba male sentiunt, *nachher, (afterwards.)* νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι οὐ παρεόντων, λ, 66, i. e. πρὸς τῶν ὄπιθεν, i. e. πρὸς τῶν μὴ παρόντων, obsecro te per absentes eos, ad quos cupis postea venire, qui 67, 68, enumerantur; per futuros eos, quorum conspectu cupis frui, et certe quoque fruiturus es. et 72, μή με ἄθαπτον, ἰὼν, ὄπιθεν καταλείπειν, ne me insepultum, abiens, post te relinquas. πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέου, Ol. 3, 56, i. e. ultra Boream, vel Thraciam in qua habitat Boreas. post tergum flatus Boreæ quasi. ὄπιθεν οὐ πολλὸν, non diu post, Ol. 10, 43, i. e. οὐ πολὺ ὕστερον. ἄρειον ὄπιθεν, Ne. 7, 149, præstantiorem deinceps. τὰ ὄπιθεν, vide sub γουνάζομαι et αὐτίκα.

ὀπιθόμβροτος et ὀπισθόμβροτος, ὁ ἡ. ('Ρέω) hominem sequens. ab ὄπιθεν, dorice pro ὄπισθεν. ὀπιθόμβροτον αὔχημα δόξης, Py. 1, 179.

ὀπιπτεύω, f. εύσω, ("Οφ) speculor, specto, respecto; ἐποπτεύω, ἐπιτηρῶ, ἐπιόπτομαι. est ab ὄπτω, unde ὀπτεύω, et ὀπιπτεύω, ut diligens aliqua speculatio hac prolongata voce denotetur. hinc ὁ 'Οππιανὸς habet nomen, quasi 'Οπιπιανός. τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας, Δ, 371, quid circumspectas interstitia inter ordines pugnantium? nam Diomedes stabat in curru alto: hinc rex σκώπτει αὐτὸν: quasi ex alto specularetur, quo potissimum se recipere posset fuga. nam γέφυραι πολέμου sunt spatia inter ordines in acie stantes, per quæ receptus dabatur post principia. οὐ γάρ σε ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἐόντα, λάθρη, ὀπιπτεύσας, ἀλλὰ ἀμφαδὸν, nolo te, talem virum, clandestino modo, sed palam, ferire, nec insidiose speculabor occasionem vel locum te feriendi, Η, 243. et ex hoc loco Homerico sumsit Alexander, cum diceret, nolle se κλέπτειν νίκην. δινεύων (obversans) κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις γυναῖκας, curiose spectabis fœminas, τ, 67, περιέργως βλέψεις. hinc est ὁ γυναικοπίπης, ου, et ὁ πυῤῥοπίπης.

ὄπις, ιδος. ἡ. ("Επω) respectus, conversio, *die rücksicht, (respect,)* ἐπιστροφὴ, *wenn man sich woran kehret, und auf das folgende denket, (when a person pays attention to something, and considers what is to follow.)* it. animadversio et pœna divina, ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις, ἡ τῶν μετόπισθεν (τῶν μελλόντων) θεία ἐπιστροφὴ, *die göttliche rache, (the divine vengeance.)* vox est ab ἕπομαι, sector, insector. est et in genere, conversio mentis in aliquod sequens, conjunctum cum præterito, *wenn man die folgen ansiehet, (when one meditates on the consequences.)* θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες, deorum vindictam non curantes, Π, 388. οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶ, οὐδ' ἐλεητὺν, ξ, 82, *sie denken an keine künftige strafe und an kein erbarmen, (regarding neither future punishment nor pity,)* coll. ε, 146, s. καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει, ξ, 88, ubi sermo de piratis, qui tamen quandoque verentur vindictam divinam. οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν, υ, 215. οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατο, φ, 28. ponitur ergo in poëta de vindicta divina, sequente mala opera. ὄπιν ἄφθιτον θεῶν αἰτέω, Py. 8, 101, deorum auxilium constans peto fortunis nostris; ubi notat in genere, τὴν τοῦ μέλλοντος ἔννοιαν, providentiam futuri. ἔκνισε ὄπιν, molestia affecit curam eorum, Ist. 5, 74, ubi simpliciter ἐπιστροφὴν εἴς τι significat. apud Moschum, Id. 4, 117, de homine reverente senem, αἰδεσθεὶς ὄπιδα προτέρην πολιοῖο γενείου, ubi in genere respectum notare videtur: reveritus curam priorem et antiquiorem cani menti; vel et, adspectum senilem, ὄψιν.

ὄπισθεν et ὄπισθε, ("Επω) adverb. ex posteriori parte, ex posteriori tempore vel loco. factum ab ὀπίσωθεν, per syncopen. ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα, Δ, 362, hæc autem deinde placabimus. sic et Ζ, 526. φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθε "Εκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν, Ε, 595, ibat nunc ante eum, nunc post eum, οἷα οὐραγῶν. et h. l. proprie posita vox. ὁ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ, ille remanens in castris, cum alii proficiscerentur in expeditionem, *blieb zurück im lager, (staid behind in the camp,)* Ι, 332, quod valde probrose dictum ab Achille in Agamemnonem; quasi 'Αχιλλέως προμαχοῦντος, βασιλέως σὲ οὐδὲ οὐραγοῦντος ἀνδρείως. εἰ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι, si dona non ferret, et reliqua non nominaret quæ deinde daturus esset, Ι, 511, εἰς τὸ μέλλον ὑπόσχοιτο, alia in futurum polliceretur. et 515, νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη, at nunc simul in præsenti multa dat, et in posterum pollicetur. ὄπισθε καθεζόμενος, post Ulyssem residens, Λ, 397, sc. Diomedes erat vulneratus in pede: Ulysses statuit se ante Diomedem, defensurus eum: Diomedes a tergo hujus defensoris resedit in terra, et sagittam sibi ex pede extraxit. et 612, ἤτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε, certe a tergo in omnibus Machaoni similis est, *von hinten anzusehen, (looked at from behind,)* κατὰ τὰ ὄπισθεν. οὕτως ἔμελλον ὄπισθε, Ποσειδῶν καὶ 'Απόλλων θήσειν τὸ τεῖχος, *so wollten sie es künftig mit der mauer machen, (such was their future intention with regard to the wall,)* Μ, 34, *nach diesem, (after this.)* nam fluctus maris, et longa dies, abolere solent vel firmiora, quam hic ex tempore factus murus erat. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, Ν, 289, *wird wohl nie hinten verwundet, (is never wounded behind;)* et sermo est de forti bellatore, tergum non dante hosti. et 536, ἵππους, οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο ἕστασαν, qui post aciem stabant, *hinter der fronte, (behind the front.)* et 834, ἐπίαχε λαὸς ὄπισθεν, milites sequentes ducem suum clamabant. sic et Ρ, 723. κλονέοντας ὄπισθε, Ξ, 14, agitantes a tergo. et 430, ὄπισθε μάχης, de equis post aciem stantibus cum curru, si dominus eorum opus habeat. κλονέοντας, Ο, 7. et 341, βάλεν ὦμον ὄπισθε. et 451, αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθεν ἔμπεσεν ἰὸς, sagitta incidit cervici ejus a tergo. et 541, βάλεν ὦμον. et 694, τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε χειρὶ, eum Jupiter manu sua impulit a tergo, sc. ut celerius progrederetur. αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν, Π, 115, ubi genitivus pertinet ad adverbium, *hinter dem eisen des spiesses, an der öse, (below the iron head of the spear.)* ὄπισθεν Αἴαντε ἰσχανέτην, Ρ, 746, a tergo ii reprimebant hostes, sc. a tergo eorum qui ferebant mortuum. ἡ δὲ μελαίνετο ὄπισθεν, Σ, 548, sc. terra arata, post aratrum. et 554, ὄπισθε παῖδες, post eos pueri positi erant. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο, Φ, 256, fluvius Achillem. ὁ δ' ὄπισθε διώκων, a tergo insequens fugientem, Χ, 157. ὄπισθεν ἴχνια τύπτε πόδεσσιν, Ψ, 763, et a tergo proxime sequebatur currentem. δίφρου ὄπισθεν, pone, in posteriore parte, Ω, 15, *hinter dem wagen her, (behind the car,)* et pertinet ad ἕλκεσθαι. et 325, ὄπισθεν ἵπποι, pone currum mulis junctum sequebatur currus cum equis. οὖρος ἐπιπνείησιν ὄπισθεν, ventus ferens adspirat a puppi, δ, 357. πέμψω δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, ε, 167. sic et: πέμψει, ο, 34. δμωαὶ δέ οἱ εἵνται ὄπισθεν, ancillæ ejus sedent pone eam, ζ, 307. οἱ δὲ ὄπισθεν κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, a tergo verberantes lignis tergum et humeros, θ, 528, sc. mulieris ejus, et aliorum captivorum. κατέλιπον ἡμᾶς γοόωντας ὄπισθεν, κ, 209, reliquerunt post se nos lugentes. κῦμα δ' ὄπισθε πορφύρεον μέγα (adverbialiter) θύε, ν, 84. οὐ γὰρ ὄπισθε κατέλιπον ἰὼν οὖρον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖς, ο, 88, non enim post me reliqueram proficiscens custodem super possessiones meas. ὄπισθε μένοντες, domi manentes, ρ, 201, *die zurück blieben, (staying at home.)* ὄπισθεν υἱέες, τ, 436, canes venatici præibant vestigantes, post eos ibant filii Autolyci, in venatione. ἀτὰρ ἄμμες (ἡμεῖς) ὄπισθεν ἀρεσσάμενοι, et nos deinde placantes te, χ, 55. et 174, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε, januas adstringere post, i. e. postquam feceritis ei id quod dixi, μετὰ τοῦ πάντα ὅσα χρὴ ἐπὶ τῷ Μελανθίῳ ποιῆσαι: ergo est χρονικὸν hoc loco. ἀλλ' ἔτι ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται, ψ, 249, restat immensus labor. et 261, ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν (οἴω) πεύσομαι, quia tamen postea, ut puto, audiam. φάμας (φήμης) ὄπισθεν, Ol. 6, 108, ut famam inveniamus, ex vaticinando scilicet. γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπισθεν, Ne. 7, 149, honorem præsentem, et in posterum præstantiorem etiam. τὰ ὄπισθεν, vide sub γουνάζομαι, et αὐτίκα.

ὀπίστατος, η, ον. ("Επω) postremus. nam ab ὀπίσω fit ὀπισότερος, ὀπισότατος, et per syncopen ὀπίστερος, ὀπίστατος. αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, postremum in fuga, Θ, 342. Λ, 178, quod Romani dicunt, terga hostium cædere.

ὀπίσω, ("Επω) adverb. retro, *rückwärts, zurück, (backwards, back.)* it. post, postea, in posterum, *hernach, künftig, (afterwards, in the sequel.)* it. rursus, *hierauf, wiederum, (hereupon, again.)* est ab ἕπω. poëta solet ὀπίσω ponere de futuro tempore, de præterito vero τὸ ἔμπροσθεν: futura enim sequuntur nos et adsectantur a tergo; cum præterita jam profligaverimus quasi. ob metrum scribitur ὀπίσσω. usum adverbii priscum potes discere ex loco Herodoti, IV, 71, τὴν νηδὺν (alvum, mortui scilicet regis) ἀνασχισθεῖσαν (sectam, et purgatam deinde, et impletam aromatis) καὶ συνεῤῥαμμένην ὀπίσω, et hoc facto rursus consutam. οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, Α, 343, ubi πρόσω est, in præsens, quod ante oculos est; et ὀπίσω, in futurum, quod a tergo est, et nondum spectatur: *er verstehet sich nicht darauf, aufs gegenwärtige und künftige zugleich zu denken, (he cannot think of the present and the future at the same time.)* ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει (ὁ γέρων), simul præsens et futurum spectat, Γ, 109, i. e. καὶ τὰ ἐσόμενα, μήπω μὲν ἐλθόντα, ὄντα δὲ ἐν τῷ μέλλειν; ut τὰ ὀπίσω sint, immediate consequentia se invicem, *die folgen, (the consequences.)* et 160, μηδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο, ne nobis liberisque nostris in posterum in damnum et calamitatem remaneat; et sermo est de Helena reddenda. et 218, σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ubi non de tempore, sed de motu retrorsum, ponitur: sceptrum neque retrorsum neque in anteriorem partem movebat, ἀλλὰ ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, sed immotum tenebat, sursum erectum protensa manu. et 261, κατέτεινεν ἡνία ὀπίσσω, ubi de aurigaturo est sermo, qui, cum adscendit, lora retro ad se trahit. et 411, Τρωαί με ὀπίσσω μωμήσονται, deinde, in posterum, per consequens, *hiernächst, (afterwards.)* μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι

γίνηται, Δ, 37, ne hæc contentio quæ mihi et tibi est, postea fiat inter nos magna lis: nam νεῖκος est, quando alter alteri cedere non vult; et ex eo solet existere τὸ ἔρισμα, *zank und streit, (quarrel and contest.)* et 270, τοῖς δ' αὖ θάνατος καὶ κήδεα ὀπίσσω ἔσσεται, mors et funera illis erunt per consequens, *werden sie verfolgen, (will pursue them.)* ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω, Ε, 443, retro cessit paullulum, *zog sich ein wenig zurück, (receded a little.)* et 599, ἀνέδραμεν ὀπίσσω, retro currere solet. et 605, πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω εἴκετε, facie ad hostes versa semper retro cedite; ubi sermo est de φυγῇ ἀντιπροσώπῳ, *ziehet euch rücklings zurück, mit vorwärts gewandtem gesichte, (retire with your faces towards the enemy.)* τούτῳ οὔτε νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτε ὀπίσσω ἔσονται, Ζ, 352, hujus neque nunc mens constat neque in posterum constabit. et 357, ὡς καὶ ὀπίσσω ἀνθρώποις ἐσομένοις ἀοίδιμοι πελώμεθα, ut et posteris cantilena et fabula simus. et 450, οὔ μοι Τρώων τόσον μέλει ἄλγος ὀπίσω, mihi deinde non tantum curæ est eorum miseria. αἱ δὲ (λιταὶ) ἐξακέονται ὀπίσσω, Ι, 503, preces vero (ad deum missæ) medicinam faciunt erroribus mentis deinde. ἰδνωθεὶς ὀπίσω, retro curvatus, Μ, 205, et sermo est de serpente. et 272, μήτις ὀπίσσω τετράφθω, ἀλλὰ πρόσω ἵεσθε, ubi utrumque de loco: nemo retro vertat se, sed antrorsum procedite. ὀπίσω ἡ πληθὺς ἀπονέοντο, retro redibant maxima pars exercitus, Ο, 304. et 497, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, sc. si quis, pugnans pro patria, cecidit in acie, est tamen uxor deinde salva et liberi, post eum. et 735, ἦέ τινας φαμὲν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω, an putamus, post nos et a tergo nostro esse adjutores, si jam fugimus? Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, multum retro cedebat, Π, 710. ὀπίσσω νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσίν, a tergo vestro nos pugnabimus cum Trojanis, Ρ, 718. et 752, μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω Τρώων, ubi genitivus pertinet ad μαχήν, et ὀπίσω est, a tergo abeuntium cum mortuo Patroclo, coll. 746, s. στάσκε, ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν, Σ, 160, stetit, neque ullo modo retro cessit. et 250, Πολυδάμας οἶος ὅρα (ὥρα) πρόσσω καὶ ὀπίσσω, præsens, et ex eo secuturum et cohærens futurum, τὰ μέλλοντα ἔτι ἀφανῆ. ἡνία κατέτειναν ὀπίσσω, Τ, 394. αὐτὸν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω, Υ, 119, eum avertamus retro. δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἱμᾶσι, ligavit a tergo manus loris, Φ, 30. ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω, Χ, 19, quia nullam vindictam timere poteras post venientem: nam immortalis deus es. loquitur ibi Achilles ad Apollinem, qui Achillem deceperat: *die nachfolgende rache, (subsequent vengeance.)* et 137, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, post se reliquit portas a tergo, et cucurrit a portis. et 488, τούτῳ γε πόνος καὶ κήδεα ὀπίσσω ἔσσονται, labor et curæ graves in posterum erunt ei. ἠρώησαν ὀπίσσω, Ψ, 433, *sie blieben zurück im laufen, (they were left behind in the race ;)* ubi sermo est de certamine curuli et de equis. ponitur ergo ὀπίσω de tempore, de loco, de motu, de statu. γενεὴν νώνυμον ὀπίσσω θῆκαν θεοί, α, 222, ignobilem in posterum. et 240, ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο ὀπίσσω, suo filio magnam famam reportasset in posterum. μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω, β, 179, ne quid mali illis accidat deinde. et 367, σοὶ κακὰ φράζονται ὀπίσω, tibi mala struunt post tergum tuum. μή τις ὀπίσσω μωμεύῃ, ne quis deinde reprehendat, ζ, 273. ἀπήγαγον οἴκαδε ὀπίσσω, η, 326, rursus eum reduxerunt domum, *haben ihn wieder zurück geführet, (conducted him back.)* ἰδνωθεὶς ὀπίσω, θ, 375, ubi sermo est de jaciente discum recta in altum. ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω, ι, 511, in futuro tempore. πάλιν εἶσιν ὀπίσσω, retro abit, λ, 148, et utrumque adverbium notat idem. et 278, αὐτῷ ἄλγεα κάλλιπε ὀπίσω πολλά, reliquit ei moriens. et 432, αἶσχος κατέχευεν ὀπίσω ἐσομέναις γυναιξί, post eam futuris. σοῦ δὲ οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, ubi genitivus pendet ab utroque adverbio, neque ante te inter majores, neque post te inter posteros, fuit vir ullus felicissimus, sicut tu. potest et intelligi de tempore ante mortem et post mortem hujus unius: sed præstat, εἰς τὸ μέλλον. ἱστὸς δὲ ὀπίσω πέσεν, malus retro cecidit in navem, μ, 410, ubi est de loco. et de tempore, 437, ὄφρα (donec) ἐξεμέσειεν (revomeret Charybdis) ὀπίσσω ἱστὸν καὶ τρόπιν αὖτις, ubi utrumque adverbium notat idem. φίλοις κήδεα ὀπίσω πᾶσι τετεύχαται, ξ, 137, amicis post eum omnibus luctus parati sunt exinde. et 232, πολλὰ δ' ὀπίσσω λάγχανον, deinde accepi per sortis divisionem. et 370, καί ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατο ὀπίσσω, conciliasset in posterum. sic et ω, 33. σύγε ἀγγείλας ὀπίσω κίε, nuntio perlato revertere, π, 150. δείδια, μή μοι ὀπίσσω νεικείῃ, ρ, 188. οὔ φησι, κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω, non putat, se malum passurum in posterum, σ, 131. τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα ὀπίσω ζωῷ, τ, 330, ei vivo imprecantur omnes homines malum persequens, *hinter ihm her, (pursuing him.)* γένοιτό σοι ἔσπερ ὀπίσσω ὄλβος, in sequens tempus, υ, 199. ἀοσσητῆρες ὀπίσσω, ψ, 119, defensores a tergo, qui eum tueantur. Ἀλιθέρσης, οἶος ὅρα (videbat) πρόσσω καὶ ὀπίσσω, præsens et futurum, ω, 451. ὀπίσω πάλιν, rursus, Ne. 3, 109, utrumque idem, *wieder, (again.)* χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, Ne. 11, 42, manu apprehensa retrorsum trahit. Vide sub νοέω aliquanto a fine, sub πρόσθε ad finem, et πρόσω.

ὁπλέω, f. ήσω. (Πέλω) instrumentis suis instruo et orno. *ich rüste mit dem gehörigen geräthe aus, (I equip with every requisite.)* ἅμαξαν ὅπλεον, (ionice sine augm.) ζ, 73, currum instruxerunt instrumentis debitis.

ὁπλή, ῆς. ἡ. (Πέλω) ungula, *der huf, (a hoof.)* et in genere, *die klaue eines vierfüssigen thieres, (the claw of a quadruped.)* ὁπλέων (pro ὁπλῶν) ἱππείων, Λ, 536. Υ, 501. ὁπλαῖς χαλκέαις, Py. 4, 402, ungulis æreis; et sermo ibi est de bubus.

ὁπλίζω, f. ίσω. (Πέλω) instruo, construo, apto. *ich mache zurechte mit allem zugehör, (I equip with every requisite.)* ἐπεί ῥα ὥπλισσε (ob metrum pro ὥπλισε) κυκεῶνα, postquam apparaverat hanc mixtam potionem, Λ, 640, συγκεράσασα αὐτόν. υἷας ἅμαξαν ὁπλίσαι ἠνώγει, filios currum aptare et instruere jubebat, Ω, 190. ὅπλισον ἤϊα, para mihi viatica, ἑτοίμασον, β, 289. ἀλλ' ὁπλιζώμεθα θᾶσσον, sed armemur celeriter, ω, 494, coll. 495, 499, ubi de militari armatura. τοὶ δ' ὡπλίζοντο μάλα ὦκα, instruebant se instrumentis necessariis, Η, 417, ut cadavera colligerent, et materiam cæderent ad rogos faciendos. Τρῶες ἀνὰ πτόλιν ὡπλίζοντο, Θ, 55, coll. 54, nam de armis militaribus est sermo ibi. δόρπον δ' ὁπλισόμεσθα, cœnam apparabimus, μ, 292. ὅγ' ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο, exiens Eumæus instruebat se necessariis instrumentis, ξ, 526, coll. 528—531, ut ergo in genere sit, ἡτοιμάζετο. δόρπον ἐπισταδὸν ὡπλίζοντο, π, 453. ὡπλίσατο δόρπον δρυτόμος, lignator parare solet cœnam, Λ, 86, ἐσκεύασεν. nam ὅπλα sunt τὰ παντὸς ἔργου καὶ ἁπάσης τέχνης ὄργανα. sic, ἵππους ὡπλίσατο, Ψ, 301, i. e. εὐτρέπισεν αὐτοὺς τοῖς ὅπλοις, i. e. τοῖς ἡνιοχευτικοῖς τεύχεσιν ἢ ὀργάνοις ἢ σκεύεσιν. et 351. πύματον δὲ (αὐτὸν) ὡπλίσατο (εἰς) δόρπον, ultimum eum virum paravit Cyclops sibi in cœnam, β, 20, i. e. ἐσκεύασεν. τοὺς δὲ διαμελεϊστὶ ταμὼν ὡπλίσατο δόρπον, ι, 290, de Cyclope. et 311, συμμάρψας δύω, ὡπλίσατο δεῖπνον. et 344, δόρπον. nam sex homines, cœnis duabus, uno jentaculo, absumsit Cyclops. et de Antiphate, κ, 116, ἕνα μάρψας ἑτάρων, ὡπλίσατο δόρπον. δόρπον δ' ὁπλισσάμεσθα, δ, 429, 574. ὅπλισθεν, (ὡπλίσθησαν, ionice) δὲ γυναῖκες, ψ, 143, adornatæ et paratæ sunt mulieres, non ἀρεϊκῶς, sed εἰς ἑτοιμασίαν χοροῦ καὶ ὀρχηθμοῦ: nam hac nocte instauraturus erat Ulysses nuptias suas; itaque choris mulierum ornatarum et adolescentium erant lætificandæ: *sie macheten sich zu rechte, (they had adorned themselves.)*

ὁπλίσσω, (Πέλω) idem. γαστέρος (ventriculi) ἕνεκα καὶ νῆες ὁπλίσσονται, ρ, 289, etiam naves ornantur et instruuntur in mare.

ὁπλίτης, ου. ὁ, (Πέλω) armatus vir, miles gravis. nam proprie est substantivum. ponitur tamen et adjective, ὁπλίταις ἐν δρόμοις, in cursibus armatis, Ist. 1, 32, i. e. ἐν ὁπλιτῶν δρόμοις ἀσπιδοδούποις, quia scuta quatiebant in currendo: collato 51, ἐν γυμνοῖς σταδίοις, i. e. quando nudi, non armis induti, decurrunt; quando currentes in stadio sunt γυμνοί.

ὁπλιτοδρόμος, ου. ὁ. (Τρέω) cursus armatus, currens armatus. Py. 9. inscr. ab. ὁ ὁπλίτης, ου, armatus.

ὅπλον, ου. τό. (Πέλω) instrumentum quodlibet, quo opus fit aut adjuvatur: *ein werkzeug, (an implement.)* est ab ὁ copulativo, ex ὁμοῦ orto; et πέλω, sum: quod una est in re efficienda. ὅπλον νηός, i. e. σχοινίον, *ein tau, (a cable,)* φ, 390. sic et ξ, 346, ὅπλῳ ἐυστρεφεῖ, i. e. σχοινίῳ. pluralis, τὰ ὅπλα, est frequentior, et notat quoque instrumenta cujusvis artis aut laboris: in specie autem arma militaria, ut ὄργανα πολεμικῆς τέχνης. ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην, Κ, 254, 272, ambo induebant se armis terribilibus: ubi δεινὰ dicuntur τὰ τοῦ δεινοῦ πολέμου ὄργανα, ad diff. aliorum ὅπλων in aliis artibus. ὄφρα ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι (pro ἀποθῶμαι) ὅπλα τε πάντα, donec ego folles et alia omnia instrumenta seponam, Σ, 409, coll. 412, 413, ὅπλα, οἷς ἐπονεῖτο, et sermo est de Vulcano, et de χαλκευτικοῖς αὐτοῦ ἐργαλείοις. et 613, ἐπεὶ πάντα ὅπλα κάμε, ubi sermo est de armis, Achilli faciendis: postquam omnia arma elaboravit. sic, Τ, 21, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν quæ et ἔντεα dicuntur, Ψ, 26, 27. πάντα ὅπλα, ὅσα νῆες φορέουσι, ubi de instrumentis nauticis sermo est, β, 390. ζ, 268, 269. κ, 404, 424, sc. τὰ τῆς νηός, inter quæ præcipua sunt rudentes. λ, 9. μ, 151, 410, sc. nautica. ὅπλων ἅπτεσθαι, apprehendere instrumenta nautica, eaque aptare, β, 390—430. ο, 288—291. ἦλθε χαλκεύς, ὅπλα χαλκήϊα ἔχων ἐν χερσί, instrumenta fabrilia, γ, 433, 434. ergo Homeri ævo hoc nomen generale de quibusvis instrumentis. determinatio de armis bellicis est specialis. armorum bellicorum sunt quatuor εἴδη, quæ enarrantur Τ, 359—361. πανοπλία vero describitur Λ, 17—45. sicut et ὅπλισις Paridis describitur per partes, Γ, 328—338. ὅπλων (bellicorum ἕνεκα) χολωθεὶς, Ajax, Ne. 7, 37. χρυσέων, Αἴας στερηθείς, Ne. 8, 46. ὅπλοις ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεως, Py. 10, 22, fuit ergo cursus armatus, ὁπλιτοδρόμος. σὺν χαλκέοις, Ne. 1, 78. ἐν, Ne. 10, 26. 9, 51.

ὁπλότατος, η, ον. (Πέλω) maxime juvenis et aptus ad arma. deinde et, minimus natu. proprie de viris adolescentibus; improprie de puellis virginibus. Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ, adulta tamen jam et nubilis, γ, 465. sic, Εὐρυμέδοντος, η, 58. ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος, λ, 282. τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων, ο, 363, quam postremam peperit natorum. ὁπλοτάτου παίδων, Ist. 6, 9, filiorum natu minimo. θύγατρες ὁπλότεραι, Ist. 8, 40.

ὁπλότερος, α, ον. (Πέλω) armis instructior aut aptior. it. junior, ὁ νέος, ὡς ὅπλοις προσήκων. nam de juventute militari proprie ponitur.

deinde in genere de ætate magis juvenili. ὁπλότερος γενεῇ, natu minor, *der jüngere unter zwey erwachsenen brüdern, (the younger of two grown up brothers,)* B, 707. τ, 184. αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, semper juvenum virorum mentes efferuntur et pendent instabiles, Γ, 108, in opposito ad virum seniorem, 105, 109. et h. l. nomen est proprie positum. nimis fidunt juvenes robori suo, et facile in deteriora deflectunt. νεώτεροι, οἵπερ ἐμεῖο ὁπλότεροι γεγάασι, πεποίθασίν τε βίηφι, inquit Nestor, Δ, 325, ubi magis etiam proprie, et in optimo sensu; qui sunt magis μάχιμοι καὶ ὅπλα αἴρειν δυνάμενοι, quam ego jam senex. ἐμὸς δὲ κε καὶ παῖς εἴης ὁπλότερος γενεῇ, inquit Nestor ad Diomeden, I, 58, filius meus vel natu minimus esse posses. si ergo γενεῇ additur, de ætate juniore in genere sermo est. ὁπλότερός περ ἐών, φ, 370, ubi loquitur Telemachus, simulans iram, ad Eumæum; et ibi uterque significatus, ætatis et virium locum habet, si confers 371, βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι, nam viribus et potentia præstantior sum. etiam de fœminis, respectu ætatis junioris, ponitur hoc nomen. ἐγὼ δέ σοι Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων δώσω ὀπυίειν, inquit Juno ad Somnum, Ξ, 267, 275, ego autem tibi unam Gratiarum juniorum dabo uxorem, i. e. juvenculam formosissimam et maxime amabilem: nam apud formosas etiam ætas prima adolescens est gratissima. ὁπλοτέροις γενεᾶς, Py. 6, 40, junioribus. notat alibi et simpliciter, ἐργατικὸς καὶ ἐνεργής: quia ὅπλα vocantur instrumenta cujusvis operæ, et ὁπλίζεσθαι est generaliter, εἰς ἔργον ἑτοιμάζεσθαι.

ὁπλοφορία τῶν πάλαι, vide sub ξίφος, ad initium.

ὅπλω, (Πέλω) instrumentis suis instruo et orno. idem ac ὁπλέω. δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι cœnam jube instrui, (passive) vel, instruere eos, (in media forma) T, 172. Ψ, 159.

ὁπόθε et ὁπόθεν, (ʻΟ) unde. et π ob metrum duplicatur. ὁπόθεν οὗτος ἀνήρ, unde est hic vir? α, 406. εἴρεαι, ὁπόθεν εἰμέν, quæris unde simus, γ, 80. sed 89, ὁπόθ' ὄλωλε, ubi periit; ubi ὁπόθ' est ex ὁπόθι, quod vide mox. ὁπόθεν ἐσσί, unde es, ξ, 47. τ, 162. κούρης δ', ὁπόθεν, γενεὰν ἐξερωτᾷς; quæris genus puellæ, unde et ex quo sit? Py. 9, 78, ὁπόθεν ἡ γενεὰ αὐτῆς ᾖ. attendendum ergo, an apostrophatum ὁπόθ' esse possit ex ὁπόθε, an ex ὁπόθι.

ὁπόθι, (ʻΟ) extra interrogationem, idem ac πόθι. ubi, ubicunque. ὁππόθι πιότατον πεδίον—ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος ἐλέσθαι, I, 573, ubi esset pinguissimum solum—ibi eum jubebant agrum sibi eligere. ὁπόθ' ὄλωλεν, γ, 89, ubi periit.

ὁποῖος, α, ον. (ʻΟ) idem fere ac ποῖος. qualiscunque. sed non necessario interrogat. ὁποῖόν κε εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κε ἐπακούσαις, Υ, 250. ἀλήτῃ τοίῳ, ὁποῖος ἔοι, ρ, 421. τ, 77. ὁποίης ἐπὶ νηός, α, 171. ξ, 188, ubi est interrogativum. ὁποῖα ἄσσα εἵματα ἕστο, qualibus vestimentis indutus erat, τ, 218. ὁποίαν παγὰν ἐπέων, qualem et quam largum fontem dictorum, Py. 4, 531. ἀρετήν, Ne. 4, 68, qualem virtutem, sc. poëticam.

ὀπός, οῦ. ὁ. (Ἕω) coagulum, ἡ τὸν τυρὸν συμπήττουσα πυετία ἢ πυτία ἢ πητύα, *laib, (rennet,)* quo casei ex lacte recente fiunt. hinc ὁ ὀπίας τυρὸς est ὁ πεπηγὼς ὑπὸ ὀποῦ. ὡς δὲ, ὅτε ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν ὑγρὸν ἐόν, E, 902, ut, quando coagulum lac candidum urgens coagulat fluidum ante exsistens: et dicitur ἐπειγόμενος, nam personificatur h. l. ὁ ὀπός, festinanter persequens. si quæras, unde fecerint hunc ὀπόν, præsto est alter significatus hujus vocis, quo notat τὸ γαλακτῶδες τῆς συκῆς, succum lacteum in ficu arbore; et in genere, τὸ τῶν δένδρων δάκρυον, καὶ τὸ ὑγρὸν ὃ τὰ φύλλα πρὸς τοῖς κλάδοις συνέχει, a quo et ἡ ὀπώρα nomen habet compositum; et unde Germanicum *obis, obs, obst, (fruit,)* originem traxit. est ab ἔπειμι, adsum, contra sum, super sum. ab ὁ ὀπὸς et verbo ὄρω, turbo, incito, fit, interserto λ, verbum ὀρσολοπέομαι et ὀρσολοπεύομαι, conturbor, et coagulo quasi aliquo comprimor. κακόμαντις θυμὸς ἔσωθεν ὀρσολοπεῖται ἀμφὶ νόστῳ, Æschylus Pers. 10, mala augurans animus intus conturbatur de reditu. Vide sub ἐπείγω, ad medium.

ὁπόσε, vide πόσε.

ὁπόσος, (ʻΟ) quantus. de magnitudine et de numero. ὁπόσον (τόπον) ἐπέσχε πυρὸς μένος, Ψ, 238. Ω, 792, *so weit das feuer gebrant hatte, (so far as the fire had burned.)* ὁπόσα πολύπευσε σὺν αὐτῷ, quot peregerat una cum eo, Ω, 7. κήδεα ἀνέτλης, ξ, 47. κτήματα, χ, 220. ὁπόσαι δαπάναι, Ist. 5, 73. ὁπόσα, Py. 5, 47, sequente τόσα, 51. χὠπόσαι, pro καὶ ὁπόσαι, Py. 9, 83.

ὁπόταν, (Ἀνὰ) conj. pro ὁπότε ἄν. eodem significatu et regimine. Π, 62. Υ, 316. Φ, 375. Py. 1, 6. 8, 10. χὠπόταν (καὶ ὁπόταν) Py. 2, 159.

ὁπότε, (ʻΟ) est idem quod ὅτε, quando, quum, aliquando, aliquo tempore. ob metrum sæpe duplicatur τὸ π. *wenn etwa, als, einsmals, (if perhaps, when, once,)* A, 163, 399. B, 794. Γ, 173, 233. Δ, 40, 229, 334, 344. H, 415, pro quo recentiores Attici dicunt ἡνίκα. Θ, 230. I, 191, 643, 698. Λ, 305, 492. N, 711, 817. Ξ, 317, 327, 504. O, 209, 284, 359, 382. Π, 53. P, 98. Σ, 115, 524, 544. T, 201, 317. Υ, 148. Φ, 112, 340. X, 365. Ψ, 650. α, 41. β, 357. γ, 237. δ, 335. ρ, 126. δ, 633, 650, 731. θ, 444. κ, 293. λ, 105, 590. ν, 155. ξ, 217. π, 268. ρ, 470. σ, 147. υ, 83, 196, 386. χ, 216. ω, 343. Ol. 1, 60, quo tempore. 2, 59. 9, 146. ὁπόθ', Py. 3, 161. 11, 29. 12, 19. Ist. 1, 34, aliquando. Ist. 7, 9.

ὁπότερος, έρα, ερον. (ʻΟ) uter, utra, utrum. idem ac πότερος. et π sæpe, ob metrum, duplicatur. ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, uter nostrum vicerit, Γ, 71, 92. et 101, ἡμῶν δ' ὁπποτέρῳ. et 299, ὁππότεροι πρότεροι, quicunque ex duobus priores. ὁπποτέροις ὀρέξῃ, E, 33. sic, ὁπποτέρῳ, X, 130. ὁππότεραι, Ψ, 487. et 805, ὁππότερος. ὁπποτέρη ὁδός, μ, 57. ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, uter vestrum, σ, 46.

ὁποτέρωθεν, (ʻΟ) et ob metrum ὁπποτέρωθεν, ex utra parte, *von welcher seite und gegend, (from each side and quarter,)* Ξ, 59.

ὅπου, (ʻΟ) ubi. γ, 16. pro eodem est ὅθι που, ubi, τ, 411. et intersertum που est π, 306, ὅ πού τις, pro ὅτις που, quicunque forte, coll. 307, et ὅτις est pro ὅστις, *wer etwa, (whoever.)*

ὀπόφ, interj. vide sub Ὄφ.

ὀπταίνω, vide sub περιφραδῶς.

ὀπταλέος, έα, έον. (Ἕπω) assatus. φίλα κρέα ὀπταλέα ἔδμεναι, suaves carnes assas edere, Δ, 345. κρέα ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, μ, 396. κρειῶν πίνακας ὀπταλέων, π, 50.

ὀπτανεῖον, τό, vide sub περιφραδῶς, λίνον, et ὀβελός.

ὀπτάω, f. ήσω. (Ἕπω) torreo ad ignem, asso. κρέα ὤπτων, carnes assabant, γ, 33, 463, coll. 470, ἐπεὶ ὤπτησαν κρέα ὑπέρτερα. conf. ὀβελός. ἐπεί ῥα ὤπτησε, καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔχευε, I, 215, postquam assaverat et mensis culinariis ad dissecanda ista assata imposuerat. ὤπτησαν δὲ περιφραδέως, A, 466. B, 429. H, 318. Ω, 624. γ, 65. ξ, 431. τ, 423. υ, 279. confer περιφραδέως. ὀπτῆσαί τε κρεῶν, ο, 98, qui est Attica phrasis: partem aliquam carnium earum. et 322, δαιτρεῦσαί τε καὶ ὀπτῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι, divisorem carnium assatarum agere, et assare, et vinum infundere. ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, ξ, 76. σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες, υ, 252. ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι, υ, 27, cupit vir ille, ut is cibus celeriter assetur. hinc est ὁ ἡ ὀπτήσιμος, i. e. ἐπιτήδειος ὀπτᾶσθαι. cæterum ὀπτητοῖς οἱ Ἥρωες ὡσεπιπολὺ χρῶνται κρέασι, καὶ τούτοις ἐκ τῶν προχείρων ζώων. nam gula ab iis procul erat. ἰχθυοφαγίαν δὲ καὶ θήραν ὀρνίθων ὁ λιμὸς ἀναγκάζων ἐσχεδίαζεν, extra illum casum iis non utebantur. Vide sub περιφραδῶς.

ὀπτήρ, ῆρος. ὁ. (Ὄφ) visor, speculator. ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, speculatores in speculas jussi ire, ξ, 261. ρ, 430, ut observarent quid ageretur in agris.

ὀπτήσιμος, ὁ ἡ, ὀπτητός, ὁ, vide sub ὀπτάω.

ὄπτομαι, vide ὄσσομαι.

ὀπτός, ή, όν. (Ἕπω) assus, a, um. per syncopen pro ὀπτητός, ή, όν. sic ἑφθὸς dicitur pro ἑψητός. alias τὸ ὀπτὸν est et τὸ θεατόν, visum, spectatum, ab ὄπτω, visui exhibeo, video. hinc est jocus Athenæi, ὀπτὸν ὠμὸν ἰχθύν. κρέας ὀπτόν, carnem assam, π, 443. νῶτα βοὸς πίονα παρέθηκεν αὐτοῖς ὀπτά, δ, 66. σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, χ, 21. Herodotus habet et ἄρτους ὀπτοὺς πυρί, *gebacken brodt, (baked bread:)* quod Theocr. 14, 7, dixit ὀπτὸν ἄλευρον: ἤρατο ἐκεῖνος ὀπτοῦ ἀλεύρου, deamabat ille panes, i. e. famelicus valde erat.

ὄπτω, f. 1. ὄψω, f. 2. ὀπῶ, a. 2. ὦπον, præt. m. ὦπα, attice ὄπωπα, f. 1. m. ὄψομαι. (Ὄφ) video, specto. apud poëtam occurrit solum f. 1. m. et præt. perf. m. ὄψεαι ἢν ἐθέλῃς, videbis si volueris, Δ, 353. I, 359. ὄψεαι, αἴκε ἐθέλησθα, Θ, 471. ω, 510. ὄψεαι αὐτὸς ἄγων, Ω, 601. pro hac forma secundæ personæ Ionica, attice est ὄψει. nimirum ex ὄψεσαι Iones extrudunt solum Sigma: Attici vero vel contrahunt εαι in ῃ, vel extrudunt syllabam σα, et contrahunt remanens ει. οὐ γὰρ ἔτι αὐτὸν ὄψει ἐν Ἀργείοις, Ψ, 620. τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὄψει, Ὀδυσσεῦ, μ, 101. τόνγε πατὴρ ὄψεται, λ, 449, hunc pater videbit. οὐδέ σε μήτηρ, ο, 515. ὄφρα μὲ μήτηρ, ρ, 7. ὄψεσθε Ἕκτορα, Ω, 704, visite, videte: ubi est imperativus futuri in m. sic et θ, 313, ἀλλ' ὄψεσθε, ἵνα τώγε καθεύδετον ἐν φιλότητι, *sehet wie sie beyde liegen, (see how they both lie together.)* si quis ibi contendat, esse futurum indicativi; concedi id possit. ἔτι ὄψεσθαι φάος ἠελίοιο, E, 120, coll. 104. μὴ δείδιθι (ne verere) θεῶν τινὰ τόνγε ὄψεσθαι, aliquem deorum id visurum esse, Ξ, 343. ἔγωγε ἐφάμην νέκυας ὄψεσθαι, ego putabam visurum me esse inferos, O, 252. ἔλπεται ἤματα πάντα, ὄψεσθαι φίλον υἱόν, sperat omnes dies, se visurum esse filium suum, Ω, 492. οὔποτε ἔγωγε ὄψεσθαι ὔμμε (ὑμᾶς) ἐφάμην, ν, 357, nunquam ego putaram me visurum esse vos, ν, 357. οὔ σε ἔτι ἔγωγε ὄψεσθαι ἐφάμην, π, 24. ρ, 42. ἀγρὸν ἔπειμι (eo rus) ὀψόμενος πατέρα, ψ, 360, visurus patrem. εἶμι γὰρ (vado enim) ὀψομένη πείρατα γαίης, visura terminos terræ, i. e. mare oceanum, Ξ, 200, 205, 301, 304. ὀψόμεναι γέροντα ἅλιον, visuræ senem marinum, Σ, 141. οὔπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα, B, 799. οὐ μὲν γάρ ποτε ὄπωπα (σε) μάχῃ ἔνι, Z, 124. τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι ὄπωπα ὀφθαλμοῖσιν, Ω, 392. ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα, φ, 94. εἴπου (si aliquo loco) ὄπωπας ὀφθαλμοῖς, γ, 93. δ, 323. πάρος δ' οὔ πώποτε ὀπώπει, φ, 123, nam antea id Telemachus nunquam viderat, ut nunc id imitaretur; ergo ex propria solertia id fecerat. εὐνὴν ἡμετέρην, ἣν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει, ψ, 226. ab hoc præt. m. est nomen, ἡ ὀπωπή. cæterum apparet, poni hoc verbum, si quis cum admiratione, aut cum apprehensione aliqua majore, aut subito, quid videt. ὦπται (3 præt. perf. pass.) πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε, Æschyl.

Prom. 997, considerata et consulta dudum mihi sunt ista.

ὀπυίω, (Ὕω) habeo in matrimonio, habeo uxorem. futurum hujus verbi nullum esse potest, quia post *υι* consona locum nunquam habet. factum est ab ὕειν, pluere, rigare, et ὄπις, cura, respectus; quia per congressum maritalem respicitur ad τεκνοποιΐαν, quæ conserendo et compluendo arvum genitale perficitur. nam maxime hoc verbum congressum illum ipsum notat. quidam antiquorum inesse τὴν ὀπὴν censent, ut sit ὕειν διὰ ὀπῆς. π autem *ionice* non mutatur in φ, etsi ὕειν habuerit asperum. δοίμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, ὀπυίειν, dare vellemus tibi eam formosissimam, ut haberes eam uxorem, Ν, 379. et 429, πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν, maximam natu ex filiabus Anchisis in matrimonio habebat. Χαρίτων σοι μίαν δώσω ὀπυίειν, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν, Ξ, 268, ubi posterius additum synonymice, explicationis uberioris causa. ὃς ἀναφανδὸν ὄπυιε, ionice pro ὤπυιε, qui palam eam habebat conjugem, Π, 178, ubi adverbium determinat τὴν νομίμην ὁμιλίαν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς, cui opponitur τὸ, λάθρα παραλέγεσθαι, 184, i. e. κλεψιγαμεῖν. Χάρις, τὴν ὤπυιε Ἀμφιγυήεις, Σ, 383. ἃς ἐπιεικὲς ὀπυίειν ἐστὶν ἑκάστῳ, β, 207, quas liceret ducere et habere; et ibi quoque, ut semper, ἐπὶ ἐννόμου γάμου ponitur. ὅστις ὀπυίοι, β, 336, qui eam habuerit uxorem. sic et ο, 21. π, 386. τὴν Εὔμηλος ὄπυιε, δ, 798. οἱ δύο ὀπυίοντες, duo erant mariti, et habebant uxores, ζ, 63, qui opponuntur τοῖς ἠϊθέοις, cælibibus: *zwey söhne waren verheirathet, die andern waren noch junggesellen, (two sons were married, the others were still single.)* ὀπυιομένη μήτηρ ἔτεκε τόν, Θ, 304, ergo maritus ὀπυίει, uxor ὀπυίεται. ὀπυίει Ἥβην, Ist. 4, 102, Hercules.

ὀπύω, vide supra et sub ἠΐθεος.

ὄπφις, ὁ, vide sub ὄφις, et Βάκχος in R.

ὀπωπὴ, ῆς. ἡ. (Ὄφ) visus, actio videndi. *das sehen, das gesichte, (sight, the act of seeing.)* ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, at liquido mihi enarra, quomodo contigerit tibi visus ejus, quid de eo videris, γ, 97. δ, 327. et sermo ibi est de patre. generalius paullo idem versus, ρ, 44, quid videris, τί εἶδες. conf. ἀντιάω. ὅς μοι ἔφη, χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, qui mihi dixit, a manibus illius me perditurum esse visum et oculum meum, ι, 512, *ich mein gesichte verlieren würde, (I should lose my sight;)* inquit Cyclops.

ὀπώρα, ας. ἡ. (Ὄρω) autumnus incipiens. est compositum nomen ab ὁ ὀπὸς, succus, in specie pomorum maturorum; et ἡ ὥρα, anni tempus: ut notetur id tempus, quo poma et ejusmodi arborum vel plantarum esculenta sunt matura ad fruendum, ὥρα μεταξὺ κειμένη θέρους καὶ τοῦ μετ' αὐτὸ μετοπώρου, tempus inter messem et autumnum deficientem; et idem fere, quod nos dies caniculares vocamus. est ergo μέρος θέρους τὸ τελευταῖον (extrema pars æstatis) μεθ' ὃ τὸ μετόπωρον. hinc et Sirius dicitur ἀστὴρ ὀπωρινὸς, qui illo tempore cum sole oritur. nonnunquam tamen etiam serior autumnus, propinquus jam solstitio hiemali, dicitur ὀπώρα, quæ alias ἡ μετοπώρα et τὸ φθινόπωρον vocatur. ἀστὴρ, ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσι, stella, quæ etiam in autumno vadit, sc. una cum sole, Χ, 27, et ad genitivum deest καιρῷ. cæterum h. l. per hoc additum determinatur Sirius, ut distinguatur ab aliis stellis; non vero de ipso illo tempore h. l. sermo est. αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη, λ, 191, sed si adveniat æstas, et floridus primus autumnus, ἡ μετὰ τὸ θέρος ὥρη. οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ, μ, 76. et his locis est in notione propria. καὶ φάτο ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὀπώρην, ξ, 384, ubi serior autumnus videtur intelligi; nam illo tempore re vera rediit domum Ulysses. proprie ergo est ἡ ὥρα τῶν ὀπῶν, anni tempus succi plenorum frugum et pomorum: et ex hac compositione apparet, spiritum asperum in ὥρα non esse necessarium semper. οὔπω γένυς ἔφαινεν τέρειναν ὀπώραν, Ne. 5, 11, nondum mentum ejus ostendebat tenerum autumnum, i. e. primam et gratissimam maturitatem adolescentiæ, per procrescentem barbam. καλὸς ἐὼν, εἶχεν ἡδίστην ὀπώραν, μνηστείραν Ἀφροδίτης, Ist. 2, 8, formosus, habebat suavissimam ætatis primæ maturitatem, procam Veneris. ut ergo significatus metaphoricus, de maturitate corporis in prima juventa, appareat. Vide sub ὀπὸς, et οἰνάνθη.

ὀπωρινὸς, ή, όν. (Ὄρω) autumnalis, statim post messem factam. deinde et, sero autumno. ἀστέρι ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, Sirio similem, Ε, 5, vide ὀπώρα. et h. l. est in significatu primo. ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, Π, 385, tempore autumnali, quando plurimum fundit imbrem Jupiter: ubi per addita determinatur serus autumnus, quando incipit tempus pluvium continuum. nisi tamen potius h. l. est primus autumnus, quo tempore raræ solent esse pluviæ in illis terris; et ut talis largior pluvia sit signum θεομηνίας: ut ergo hoc sensu ipsa etiam messis et coctio pomorum ad maturitatem, comprehendatur ἤματι ὀπωρινῷ. sic et, ὀπωρινὸς Βορέης, Φ, 346, ubi manifestus est sensus de vento, flante primi autumni tempore. sic et ε, 328, i. e. ὁ θερινὸς, ὁ ἐτησίας κατὰ τοὺς Σικυωνίους, quo tempore sunt hi venti ἰσχυρότεροι καὶ ξηρότεροι.

ὅπως, (Ὁ) quomodo, *wie, (how.)* ut, *auf dass, (that.)* quum, *als, (when.)* et est fere idem quod ὡς. ὅπως ἀντάξιον ἔσται, Α, 136, sicut ejusdem pretii erit; nisi ibi est divisim intelligendum, ὅ πως, ut πως sit enclitica ad ὅ, quod fere, *das etwa, welches, (that perhaps which.)* et 344, ὅππως (ob metrum duplicato π) μαχέοιντο, ut pugnare possint. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, Β, 252. Δ, 14. Ξ, 3, 61. Υ, 116. ρ, 78, 274. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, Γ, 110. γ, 129. ι, 420. κ, 365. ψ, 117. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, Δ, 37. ν, 145. π, 67. ω, 480. ὅπως ἀλεξήσεις Δαναοῖς κακὸν ἦμαρ, qua ratione depellas ab iis, Ι, 251. et 677, ὅππως κεν νῆάς τε σόοις καὶ λαὸν, qua ratione et naves serves et exercitum. ὅππως κέρδος ἔῃ, qua ratione proficuum esse possit, Κ, 225. et 545, ὅπως τούσδε λάβετον, quomodo vos ambo cepistis hos? ubi est pæne directa quæstio; nisi quod præcedit εἰπὲ, *sage mir doch, wie ihr sie bekommen habet, (tell me how you came by them.)* ὅπως ἴδον ὄφιν, ut viderunt anguem, Μ, 208. ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, Ξ, 160. ἔσπετέ μοι, ὅπως πῦρ ἔμπεσε, quomodo, Π, 113. φράζεο νῦν, ὅπως πόλιν σαώσῃς, Ρ, 144. et 713, ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσομεν. ὅπως ἐθέλοι αὐτὸς, Σ, 473, de Vulcano. sic, ὅππως κεν ἐθέλῃσιν, sc. Ζεὺς, prout voluerit, Υ, 243. sic, ζ, 189, ἑκάστῳ. et α, 349. ὅπως παύσειε πόνοιο αὐτὸν, Φ, 137. et 548, θανάτου χεῖρας ἀλάλκοι. τανύσῃ, Ψ, 324. βασιλῆα ἐκπέμψειε, Ω, 680. ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, γ, 97. δ, 327. ρ, 44. ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, ut ejus obliviscatur, α, 57, ionice pro ἐπιλήσηται. et 77, ὅπως ἔλθῃ, ut veniat. et 270, φράζεσθαι, ὅπως ἀπώσεαι μνηστῆρας. et 295, κτείνῃς. ὅπως νημερτέα εἴπῃ, ut certa dicat, γ, 19. et 373, ὅπως ἴδεν, ut vidit. ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, δ, 109, quod diu abest ille. et 545, ἵκηαι, quo modo venire possis. ὅπως ἅμα ἕποιντο πεζοὶ, ζ, 319, ut simul sequi possint. λύσειε, ut solveret, θ, 345. ἀπόλοιντο πᾶσαι νῆες, ι, 554. ἐρέοιμι, interrogarem, λ, 228. et 479, ἱκοίμην, quomodo venire possem. ἀλάλκοις μοι ἄλγος, ν, 319. et 376, φράζευ, ὅπως, considera, quomodo, ἐφήσῃς χεῖρας μνηστῆρσι. et 386, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. ὅπως μὲν ἔγωγε ἐθέλω, sicut eum ego cupio venire, ξ, 172. et 181, ἀπόληται, ut pereat. et 312, πῆμα φύγοιμι, ut effugerem. et 329, νοστήσῃ, quomodo redeat. ὅπως φρεσὶ μενοινᾷς, ὥς τελέσειέ σοι Ζεὺς, ο, 111, sicut cupis, sic perficiat tibi Jupiter. et 170, ὑποκρίναιτο, quomodo responderet. et 203, τελέσειε. ὅπως ἐθέλει, sicut vult, π, 208, πετάσειε θυμὸν μνηστήρων, σ, 159, ut dilataret animum et cupiditatem eorum. τελέει, quomodo efficiet, τ, 557. ἐφήσει, injiciet manus illis, υ, 29, 39. ἴδον ἄνδρα πεσόντα, ut videbant mortuum, χ, 22. ἐφῆκε, quomodo injecit illis manus, ψ, 37, et est quæstio vel quasi, præcedente εἰπέ μοι. ὅπως, θαυμαστικῶς positum, Ol. 10, 70. ὅπως τε, et quomodo, præcedente ὡς, Ol. 13, 108, 106. ὅπως μὴ, ne, Ne. 5, 109.

ὅραμα, τὸ, vide sub ὄνειρος.

ὁράω, f. άσω. (Ὄρω) video, intueor. intelligo, cerno mente. est ab ὄρω, concito, erigo me vel aliud, *ich rüre, richte, (I stir, raise:)* vel ab ὁ ὄρος, meta, terminus erectus. νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ, nunc autem alios quidem omnes video adesse, Γ, 234. οὐχ ὁράᾳς δὲ, non enim vides, Π, 448. Ο, 555. οὐχ ὁράᾳς, οἷος κἀγὼ, καλός τε μέγας τε, Φ, 108. ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ τὸν, quamdiu eum videt, Λ, 187. et 202, ὁρᾷς. ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, quamdiu enim mihi vivit et spectat lumen solis, Σ, 61, 442. εἴπου ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος, δ, 833. ξ, 44. υ, 207. καπνὸν δ' οἷον ὁρῶμεν (imperf. sine augmento, videbamus) ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, κ, 99. ἢ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, (etiam imperf. sine augmento, videbat) καὶ τεύχεα ἄριστα, ubi densissimos pugnantes cernebat et arma præstantissima, Ο, 616. κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, versus illos semper adspiciebat, dirigebat oculos ad eos, Π, 646, ubi vides primam notionem verbi. τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ (jam et) πολὺ μᾶλλον ἰούσας, sc. ἵππους, multo celerius euntes, Ψ, 386. ὁ γέρων οἷος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, solus pervidebat et contuebatur præsentia et futura, ω, 451. sic de Polydamante Trojano, Σ, 250, quæ ingens laus τοῦ συνετοῦ præterea et μάντεως: et ὁρᾶν ibi est νοῆσαι, providentiam acutam dirigere in aliquid. οὐχ ὁράᾳς ὅ (ὅτι) μοι υἱὸς ἐπέπταρε, non animadvertis, quod filius mihi adsternutavit, ρ, 545, et circumflexus ex ὁρᾷς distractus est novo interjecto α. cæterum est pro νοεῖς, nam ὁ νοῦς ὁρᾷ. sic idem circumflexus pro re nata distrahitur per insertum ο: ἄνδρε ὁρόω (pro ὁράω, contr. ὁρῶ) κρατερὼ, conspicio duos viros fortes, Ε, 244. sic, ὁρόω δὲ Μαχάονα, Λ, 650, video enim et agnosco eum. ἄνδρα, Ω, 355. μάλα γάρ σε ὁρόω καλόν τε μέγαν τε, α, 301. γ, 199. μητρὸς ψυχὴν, λ, 140. οὐχ ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας, σ, 142. sic et in aliis contractis formis circumflexus distrahitur: νῦν δὲ φίλως γ' ὁρόωτε, nunc vero libenter videretis, Δ, 347, pro ὁράοιτε, contracte ὁρῷτε, ἡδέως ἂν βλέποιτε, cujus oppositum est σὺν φόβῳ ὁρᾶν. ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, Ω, 558, qui versus videtur ab aliena manu h. l. intrusus, cum non intelligeret is qui interseruit eum, vim verbi præcedentis ἔασάς με, quod est, pepercisti mihi, 557. οὐδέ μοι κῆρ ἤθελε ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, δ, 540. Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ (non indignaris) ὁρῶν τάδε ἔργα, Ε, 872. et distracto circumflexo, ὁρόων ἐπὶ πόντον, spectans super mare, oculos dirigens ad mare, Α, 350. ἐς γενεὴν ὁρόων, *auf geburt und herkunft sehend, (out of regard to his birth and descent,)* Κ, 239. ἔνθα ὁρόων φρένα τέρψομαι, ibi spectans oblectabo animum meum, Υ, 23. et 481, πρόσθε ὁρόων θάνατον, ante se videns mortem. αἰεὶ τέρμα, semper metam spectans, Ψ, 323. αἴσχεα πολλά, α, 229. ἐγὼ δὲ ἀκάχημαι, ego autem, videns id, doleo valde, θ, 314. ἧστο, κάτω, sedebat, terram spectans, ψ, 91, *sese*

und sahe vor sich nieder, (sat with downcast look.) αὐτὸν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες, Υ, 28. δεῦρο ὁρόωντες, huc respicientes, Ρ, 637. αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, Ω, 633, postquam delectati sunt mutuo adspectu, τῇ ὄψει: nam alter alterum admirabatur. θαύμαζον δ' ὁρόωντες, admirabantur enim eum videntes, η, 145. σχέτλια ἔργα, ι, 295. Media forma ponitur loco activæ, attice. μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, Ν, 99. Ο, 286. Υ, 344. Φ, 54. τ, 36. φίλον ἄνδρα διωκόμενον, gratum mihi virum agitatum video, Χ, 169. ὅτι θνήσκοντας ὁρᾶτο, quod morientes videbat, Α, 56. et 198, ἄλλων οὔτις, aliorum nemo videbat eam. ὅτι ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι (pugna) ξυνιόντας, Φ, 390, δειδιότας, ὅτι ὁρῶντο Πηλείωνα, Υ, 45, timentes, cum viderent hunc. θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο, diique omnes spectabant, Χ, 166, quasi rem dignam spectaculo divino. χείρεσιν ἀμφαφόωντο (manibus contrectabant et versabant illud monile aureum venale) καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, adspectabant, ο, 461, *besahen es, (viewed it.)* et vides, huic imperfecto deesse ionice augmentum. ὅτι ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο (pro ὁράοιτο, cernere deberet) ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, Τ, 132. ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο, δ, 226, et is id oculis suis videret. χαλεπὸν δὲ ζωοῖς, τάδε ὁρᾶσθαι, λ, 155, difficile est viventibus, ista videre. βουλοίμην τεθνάμεν, ἢ τάδε ἔργα αἰεὶ ὁράασθαι, π, 107. υ, 317, circumflexo distracto. εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁράασθαι, speciem vero quod attinet, satis magnus erat statura, σ, 4, *war ansehnlich lang und gross, (was tall and robust.)* αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὁρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν, δ, 47. κ, 181, at postquam satis delectati sunt contemplantes oculis. ἐς γαῖαν ὁρώμενος, versus terram dirigens oculos, dum natabat, ε, 439. ἃ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι, *so wie du sie hier vor dir siehest, (as thou seest them here before thee,)* ξ, 343, quæ est forma præsentis medii ab ὅρημι, med. ὅρημαι, ησαι, extruso ionice Sigma ὅρηαι. invenitur etiam verbum ὁρέω. ὁρᾷν ἔνδον θαλάσσης γῆν αὐξομένην, se videre subter mari terram crescentem, Ol. 7, 113. χρὴ δὲ καθ' αὐτὸν ἀεὶ παντὸς ὁρᾷν μέτρον, Py. 2, 64, oportet in omni re spectare modum nobis convenientem, conf. κατά. γελᾷ δὲ ὁρῶν, ridet spectans, Py. 10, 55, ὁρῶντα ἀλκὴν, Ol. 9, 165, i. e. ὃς καὶ τῷ βλέμματι ἀλκὴν καὶ δύναμιν ἐμφαίνει, qui ipso vultu fortitudinem suam prodit. differentia inter ὁρᾷν et βλέπειν, apparet ex loco Aristophanis, Plut. 98, ubi Plutus cæcus dicit: πολλοῦ δικαίους οὐχ ἑώρακα χρόνου: et alter respondet: καὶ θαυμά γε οὐδὲν, οὐδὲ ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων, neque enim ego, visu pollens. coll. 115, 116.

ὀργάζω, vide sub ὀργάω.

ὀργὰς, ἡ, vide sub ἀεργός.

ὀργάω, f. ήσω. ('Ρέκω) cupio, sum studiosus, contendo, appeto. verbum ab ὀρέγω factum, a quo deinde est ἡ ὀργὴ, et ὀργίζω, et ἀοργέω, et ἀοργησία, et ἀόργητος, et ὀργιάζω, et ὀργάζω, etc. ὀργᾷν quidem proprie de animantibus ponitur, si appetunt quomodocunque, maxime Venerem. sed ponitur et de frugibus maturescentibus, apud Herodot. IV, 199, οἱ καρποὶ ὀργῶσι ἀμᾶσθαι καὶ τρυγᾶσθαι. et paullo post, τὰ τῶν καρπῶν ὀργᾷ συγκομίζεσθαι et, ὁ καρπὸς πεπαίνεταί τε καὶ ὀργᾷ. hinc est et ὀργάζω, f. σω, mollio, subigo, μαλάσσω, Aristoph. Aves, 840, πηλὸν ὄργασον, lutum macera. et τὰ ὄργια, ων, sacra, quasi appetenda maxime.

ὀργὴ, ῆς. ἡ. ('Ρέκω) impetus animi, studium, cupiditas, in specie vero, ira. μείλιχος ὀργὴ, blandus affectus, Py. 9, 76, i. e. amor, mansuetudo. εὐανθεῖ ἐν ὀργῇ παρμένων, Py. 1, 173, in florido et generoso proposito, et impetu permanens, in præclaro capto consilio. τοῦ δὲ ὀργὴν ἔκνιζον αἰπεινοὶ λόγοι, Ne. 5, 58, hujus animum rodebant molesti sermones, ἐλύπουν χαλεποὶ λόγοι. ἀρετὴ (habitus egregius) κατάκειται πᾶσαν (κατὰ) ὀργὴν δαπάναις τε καὶ πόνοις, Ist. 1, 58, situs est in quovis studio et inclinatione animi, in sumtibus et laboribus, i. e. sumtus et labores sunt hi duo, sine quibus in quovis studio nullus præstans habitus acquiritur. ὀργὴν γλυκεῖαν ἔσχεν, dulces mores habuit, Ist. 2, 52. μεγαλήτορες ὀργαὶ, magnanimi impetus, Ist. 5, 44, *grosmüthige triebe, (a generous disposition.)* ὀργαῖς ἀλωπέκων ἴκελοι, i. e. τρόποις, moribus similes vulpium, Py. 2, 141. ὀργαῖς ὅλαις, omni studio, totis viribus, omni contentione, Py. 6, 50. τοίαις ὀργαῖς ἀντιάσας, Ist. 6, 20, ubi est casus sextus: cum talibus moribus et consiliis ambulans et progrediens ulterius. χρὴ, θεμισσαμένους ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλβον, Py. 4, 251, oportet nos, si frenaverimus et recte composuerimus affectus nostros, texere reliquam felicitatem. ionice ἡ ὀργὴ notat et picem, teste Schol. Aristoph. Aves, 840. Vide supra.

ὄργια, τὰ, ὀργιάζω, ὀργίζω, vide sub ὀργάω.

ὄργυια, (sic enim, προπαροξυτόνως, scripsit prisca 'Ατθὶς, sicut et ἡ ἄγυια: recentiores scribunt ὀργυιὰ) ας, ἡ. ('Ρέκω) mensura sex pedum vel trium cubitorum; proprie spatium, quod extensis ad dextram et sinistram manibus metiri possumus, *eine klafter, (a fathom.)* est ab ὀρέγω, extendo, quasi ὀρέγυια, per syncopen. ἕστηκε (stat) ξύλον αὖον (stipes aridus) ὅσον τ' ὄργυια ὑπὲρ αἴης, Ψ, 327. τοῦ μὲν (ῥοπάλου) ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα, ι, 325. πεῖσμα, ὅσον τ' ὄργυιαν, funem, κ, 167. ὀργυιὰν, Py. 4, 406, ubi notat jugerum, *ein morgen acker, (an acre of land,)* pedes 240 longum, 120 latum, quod alias πέλεθρον vel πλέθρον. Vide sub ὀρέγω.

ὄργυιος, ὁ, vide supra, et sub ὀρέγω.

ὀρέγνυμι, ('Ρέκω) tendo, extendo, *ich recke oder strecke aus, (I stretch out.)* it, porrigo, præbeo, *ich reiche dar, recke hin, (I reach, extend.)* χεῖρας ὀρεγνὺς, manus extendens, inter precandum, Α, 351. et inter orandum ad hominem, Χ, 37. est et verbum ὀριγνάομαι, idem quod ὀρέγομαι, appeto manu extenta. ὅγε ὠριγνᾶτο τελαμῶνος, ille apprehendebat manu extenta lorum, Theocrit. Id. 24, 44. Axiochus, § 5.

'Ορέγω, f. ξω. ('Ρέκω) idem. εὔχετο, χεῖρε ὀρέγων εἰς οὐρανὸν, Ο, 371. ι, 527, precabatur, ambas manus protendens versus cœlum. πάντοσε χεῖρα ὀρέγων, extendens manum quoquoversus et ad omnes, ut mendicus, ρ, 366. χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας, extendentes manus suas ad me, et auxilium meum implorantes, μ, 257. ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω, jam enim illis victoriam præbebo et dabo, Ρ, 453, inquit Jupiter de Trojanis. τινὶ κῦδος ὀρέξομεν, cuidam præbebimus gloriam, interficiemur ab aliquo, Μ, 328. sic, εὖχος, gloriationem, Ν, 327. οἷσιν 'Αθήνη νῦν ὤρεξε τάχος, quibus Minerva nunc præbuit velocitatem, Ψ, 406, de equis, a bono equite præparatis olim. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα, postquam bibit, redhibuit poculum, Ω, 102, i. e. ἀντέστρεψε τὸ ποτήριον, *reichete ihm den becher wieder, (returned him the cup.)* μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς Πηλείδῃ, Χ, 57, inquit Priamus ad Hectorem, depugnare volentem solum cum Achille. ὁποτέροισι Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ, Ε, 33. et 260, αἴκεν μοὶ κῦδος ὀρέξῃ 'Αθήνη, i. e. dexteritas pugnandi. sic, ὁποτέρῳ κεν 'Ολύμπιος. Χ, 130, nam eventus pugnæ est in manu Dei. αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ, ο, 311, si forte quis potum et panem porrigere velit. εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν, si ei tantundem omnes darent, ρ, 407, et sensus est: ἐὰν οἱ μνηστῆρες πάντες τοσοῦτον δοῖεν τῷ πτωχῷ τούτῳ, πολὺν ἂν καιρὸν διαγάγοι μὴ ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον *würde er wohl in langer zeit nicht wieder kommen zu betteln, (it would be a long time before he would return to beg;)* quod quidem significare videri possit, multam ἐλεημοσύνην, mendico datam: re vera autem notat πληγὴν μεγάλην καὶ τραῦμα δεινὸν, δι' οὗ πολὺν χρόνον οὐκ ἂν ἰσχύσῃ ἐλθεῖν εἰς τὸν τοῦ 'Οδυσσέως οἶκον ὁ πτωχός. ὀρέξαι κῦδος τῷ, vel τοῖς. præbere victoriam, Λ, 79, de Jove. Μ, 174. Ο, 596, 602. δ, 275. οὐ γάρ ἐμοὶ θνήσκων χεῖρας ὀρέξας ἐκ λεχέων, non enim mihi manus tuas moriens e lecto tuo præbuisti, *hast mir nicht zu guter lezt bey deinem sterben die hand aus dem bette gereichet, (thou didst not bid me a last farewell, by extending thy dying hand from the bed,)* Ω, 743, inquit Andromache de Hectore suo occiso. ὀρέγω ergo proprie est ἐκτείνω, deinde est, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, δίδωμι. hinc ὀρεκτὸν δόρυ, hasta protensa. et ἡ ὄργυια est ἡ εἰς πλάτος ἔκτασις ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, quod et dicitur ὁ ὄργυιος. forma media, ὀρέγομαι, solam ἔκτασιν notat, extendo me ad aliquid, *ich strecke mich wornach aus, (I stretch toward something.)* πρὸς στόμα χεῖρα ὀρέγεσθαι, versus os tuum extendere manum meam supplicem, Ω, 506, nisi fortasse est, manum tuam apprehendere et extrahere eam ad os meum, ut eam osculer, coll. 478, 479, quæ explicatio videtur verior. possit tamen prior defendi ex Α, 502, ut προσορέγεσθαι στόμα ἀνδρὸς παιδοφόνου κατὰ χεῖρα, i. e. χειρὶ, idem sit quod ἑλεῖν ὑπὸ ἀνθερεῶνος. simul hoc ὀρέγεσθαι involvit conatum cupidum. imo loco ex Ω citato apostrophatum χεῖρ' potest esse χειρὶ, manu appetere; cujus constructionis exempla sequentur. ἔγχει ὀρεξάσθω, hasta protensa hostem appetat, Δ, 307, sc. ὁ ἕτερος ἐκεῖνος, Nestor enim hoc vult: si quis amittat suum currum, quod fieri poterat vel equo interfecto, vel rota fracta, vel alio casu, et se conferat ad alterius currum, in quo forte vacet locus alter; is ne aurigator, sed pugnato tantum. duo enim in ejusmodi curru militari erant, alter aurigans, alter pugnans. exemplum hujus præcepti est, Ε, 229—240. et confer Θ, 115—118, ubi Nestor ipse contra hoc suum præceptum egisse videtur. est ergo pro: ἔγχος προτεινάτω. sic ὁ τείνων πόδα ἢ χεῖρα, dicitur ὀρέγεσθαι ποδὶ ἢ χειρὶ, extendere se, manu sua: et ὁ δόρυ ἐκτείνων dicitur δόρατι ὀρέγεσθαι, i. e. τὴν τάσιν ποιεῖσθαι τῷ ἔγχει διὰ χειρός. sic, πρόσθεν Ἄρης ὠρέξατο ἔγχεϊ, ante se extendebat se Mars hasta, Ε, 851, i. e. hastam protendebat cupide. hinc ὀρεκταὶ μελίαι, hastæ quæ non jaciuntur, sed quibus protensis cominus pugnatur; coll. 855, 856. οὗ παιδὸς ὀρέξατο Ἕκτωρ, Ζ, 466, ubi est genitivus objecti et rei, extendebat manus suas ad filium suum, ἐκταθεὶς ἥψατο αὐτοῦ. τρὶς μὲν ὀρέξατο ἰὼν, ter extendit se vadens, i. e. tres faciebat passus, Ν, 20, ubi ponitur de pedum ἐκτάσει καὶ διαστάσει, *er that drey schritte, (he took three strides;)* et loco ποσὶ addidit poëta ἰών. ὠρέξατο χερσὶ, extendebat se manibus, Ψ, 99, i. e. ei protendebat manus, ad apprehendum. ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, Π, 314 ubi deest ἔγχεϊ, et participium est pro: ὀρεκτῷ δόρατι πλήξας. et 322, ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, ubi conf. πρίν. ὁπότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα, Ψ, 805, uter prior attigerit cutem, ὀρεκτὸν δόρυ τείνας εἰς τὴν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθοπλίτου (adversarii) ἐπιφάνειαν. ut ergo ὀρέξασθαι per ellipsin notet vulnerare; extendendo se, contingere hasta vel gladio, conf. φθάω. ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, extendens manum suam, a clavo sumsit arcum, φ, 53, Penelope. πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων, λ, 391, extendens ad me manus suas (umbra Agamemnonis versus vivum Ulyssem) et contendens apprehendere me amice. ποσσὶν

ὀρωρέχαται, pedibus extenderunt se, i. e. cucurrerunt, Π, 834, ἐτανύσθησαν, et est 3 plur. perf. pass. cum reduplicatione Attica et terminatione Ionica, pro ὤρεχνται. sic in plusquamp. pass. ὀρωρέχατο, pro ὤρεχντο, i. e. ἐτετάντο, extenderant se, Λ, 26, et quidem sic extenti dracones, ut incurvarent colla et capita, quasi devoraturi. ὤρεγον χεῖρας πρὸς ἄνδρα, ad virum porrigebant manus, Py. 4, 426. τίνι τοῦτο Μοῖρα ὤρεξε, cui istud Parca præbuerit, Ne. 7, 85. εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ὀρέξαι, si deus mihi præbeat divitias, Py. 3, 195.

ὄρειος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) montanus. ὀρειᾶν Πελειάδων, Ne. 2, 17, dorice pro ὀρείων, montanis a Pleiadibus. vide Πελειὰς in R.

ὀρεκτὸς, ἡ, όν. (Ῥέκω) quod protenditur et extenditur. ὀρεκτῇσι μελίῃσι, hastis ante se porrectis et protensis, contra hostes, Β, 543, nam ὀρεκταὶ μελίαι sunt δόρατα ἐκτεινόμενα κατὰ τῶν πολεμίων.

ὀρεσίτροφος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) in montibus alitus et roboratus. λέων ὀρεσίτροφος, leo ferus, cicurato oppositus, Μ, 299. Ρ, 61. ζ, 130. ι, 292, ἐν ὄρεσι τραφείς.

ὀρεσκῷος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) in montibus cubans et habitans. est ab τὸ ὄρος, mons, et κεῖμαι jaceo. nimirum ab κέω vel κείω fit κεῖος et κοῖος, et per ἔκτασιν κῷος. sic ab eodem κείω fit ἡ κοίτη. sunt ergo ὀρεσκῷοι οἱ ἐν ὄρεσι κείοντες, i. e. κείμενοι καὶ διάγοντες. est epitheton ferarum. conf. Κῶς, in R. ἐμάχοντο φηρσὶν ὀρεσκῴοις, Α, 268, pugnabant cum Centauris. αἶγας ὀρεσκῴους, ι, 155, capras sylvestres et montanas. nam hoc epitheton est generale omnium ὀρεινόμων τῶν ζώων. οἱ κῶοι sunt et, κοιλώματα γῆς orta ex motibus terræ, quando subsidit locus et cavitatem fecit; imo et in genere omnia alia. hinc et ὀρεσκῷοι possent esse, in speluncis montanis jacentes.

ὀρέστερος, έρα, ερον. (Ὄρω) montanus, in montibus et saltibus versans. it. ferus, ἄγριος, nam tali natura sunt τὰ ἐν ὄρει διαιτώμενα. δράκων ὀρέστερος, Χ, 93. λύκοι ὀρέστεροι, κ, 212, alias in montibus degere soliti, nunc vero a Circe cicurati.

ὀρέστης, ὁ, vide sequens.

ὀρεστιὰς, άδος. ἡ. (Ὄρω) præses montis vel saltus nympha. Νύμφαι ὀρεστιάδες, Ζ, 420. ὁ ὀρέστης, ου, monticola: ἡ ὄρεστις, ιος, et ιδος, fœm. unde ἡ ὀρεστιάς.

ὄρεστις, ἡ, vide supra.

ὀρεὺς, ionice οὐρεὺς, έως. ὁ. (Ὄρω) mulus, *ein maulthier, (a mule.)* habet nomen a τὸ ὄρος, nam ad montana aptum animal, per quæ facillime vadit, ταλαεργὸν καὶ ἀχθοφόρον ζῶον. οὐρῆας (ionice pro ὀρέας) μὲν πρῶτον ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο, καὶ κύνας, Α, 50. πρὸ αὐτῶν οὐρῆες κίον, ibant præ illis muli, Ψ, 115. et 111, οὐρῆας δ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην: et 116, 117, describitur iter per montana. iidem 121 dicuntur ἡμίονοι, sunt ergo idem. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθεῖν, de via cedite mihi, ut cum mulis possim transire, Ω, 716, ubi est casus sextus, coll. 702, ubi eosdem dixerat ἡμιόνους. aliud οὐρεὺς est sub ὁ οὖρος, i e. φύλαξ, quod vide paullo inferius.

ὀρεχθέω, f. ήσω. (Ῥέκω) valde extendo me ad aliquid, impense cupio. it. simpliciter, extendo me. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι, Ψ, 30, pro ὠρέχθεον, multi boves albi extendebant se in terra mactati ferro, ἐτανύοντο ἀναιρούμενοι, καὶ ἐξετείνοντο, ὠρέγοντο. alii tamen exponunt de sono obscuro quem mactati boves edant: quod si verum est, pertinet verbum hoc significatu ad ῥοχθέω, sed, etsi concedamus, posse hunc significatum defendi: constat tamen, extensionis et cupiditatis aut desiderii notionem proprie huic verbo adesse. imo locus Theocriteus, Idyll. 11, versu 43, τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν, potest apte exponi, nam glaucum mare sine ad littus volvere se et contendere.

ὀρέω, vide sub ὌΡΩ, ad medium.

ὄρημι, (Ὄρω) et medium ionice, ὄρημαι, video, specto. cujus exemplum est sub ὁράω adductum ex ξ, 343. et vide ἐνόρημι.

ὄρθη, ἡ, vide sub στάθμη.

ὄρθιος, ία, ιον. (Ὄρω) erectus, stans, elatus. ἔνθα στᾶσα ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, ὄρθια Ἀχαιοῖσιν, Λ, 11, ubi neutrum plurale communiter exponitur, intentissima et sublatissima voce; quia Musici habent tonum quem vocant ὄρθιον νόμον ἢ τρόπον τῆς ᾠδῆς, εἰς πόλεμον ἐρεθιστικόν: sicut Timotheus ille, ὄρθιον ᾄσας, implevit Alexandrum cupiditate pugnandi, ut statim prosiliret ad arma: *sehr scharf und hoch, (very shrill and loud.)* sed re vera h. l. per hoc neutrum indicatur actio per hunc clamorem jussa, ut surgerent omnes, et arma caperent erecti, *la reveille, alarme.* alias in genere notat, firmiter erectus; ὄρθιοι μαστοὶ, stantes mamillæ, non flaccidæ et pendentes. ὄρθιον ὤρυσαι, vociferare alte, clama alte, Ol. 9, 163. ὄρθιον φώνασκε, altum clamavit, Ne. 10, 142. sic et in loco Homerico possit intelligi neutrum plurale, attice positum pro singulari, quod explicetur per præcedens μέγα τε δεινόν τε. ὀρθιᾶν (dorice, pro ὀρθίων) κνωδάλων, bestiarum erectarum, Py. 10, 56, ubi sic vocantur asini in posteriores pedes sese erigentes.

ὀρθόβουλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) recte consulens, recta volens et intendens. ὀρθόβουλον μῆτιν, Py. 4, 466, recti consultricem prudentiam: et h. l. recte suadens oraculum. ὀρθοβούλοις μηχαναῖς, Py. 8, 107, artibus ex recto et justo consilio profectis.

ὀρθοδίκης, ου. ὁ. (Δίω) recte judicans, recte et vere pronuntians, et exsequens rem. ὀρθοδίκαν (dorice pro -ην) ὀμφαλὸν γῆς, Py. 11, 16, recte judicantem umbilicum terræ, i. e. Delphos ob veracitatem oraculorum.

ὀρθόκραιρος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) cujus et fœmininum est ὀρθοκραίρα, ionice. caput erectum habens, vel et, caput directum habens in rectum. nam attice ἡ κραίρα, ας, est, caput, et maxime. caput erectum. κεφαλὴ ὀρθία, et quasi κάρη αἰρόμενον, caput sublatum, elatum: ut ergo κραίρα sit quasi κάραιρα, per syncopen. hinc Attici dimidium caput vocant τὴν ἡμίκραιραν, i. e. τὸ ἡμίκρανον. est in poëta epitheton boum, βοῶν ὀρθοκραιράων (ubi est forma fœminini, pro ὀρθοκραιρῶν) Θ, 231. Σ, 573. μ, 348, i. e. γαύρων, ὀρθοκεφάλων, ὀρθοκεράτων, ὀρθίων τὰς κεφαλὰς, διὰ τὸ ἀγελαῖον καὶ ἄνετον, quia in pascuis lætis libere versabantur, et hinc animosi et pulcri erant. metaphorice autem et νῆες ὀρθόκραιραι dicuntur, quarum subductarum proræ stant erectæ et quasi cornutis capitibus, Σ, 3. Τ, 344, et vide νῆες.

ὀρθόμαντις, ιος. ὁ ἡ. (Μάω) recta et vera vaticinans. ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν, Ne. 1, 92.

ὀρθόπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) civitatem recte constituens. Θήρωνα, ὀρθόπολιν, Ol. 2, 14, i. e. τὸν τῇ ἑαυτοῦ δικαιοσύνῃ ὀρθοῦντα καὶ σώζοντα τὰς πόλεις. nam Agrigentum is optime constituerat.

ὀρθὸς, ἡ, όν. (Ὄρω) erectus, excitatus in altum, erectus recta in altum, *aufgerichtet in die höhe, (raised on high.)* hæc enim est propria notio hujus nominis, et in poëta obvia: ab ὄρω, ejusque tertia sing. perf. pass. ὦρται. στῆ δ' ὀρθὸς, stabat erectus, i. e. surgebat ut staret, Ψ, 271, 456, 657, 706, 752, 801, nam verba facturus semper stabat in conventu. οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, neque erectus potest stare pedibus, σ, 240. ὀρθὸς ἀναΐξας, erectus exsurgens, i. e. celeriter surgens ut staret erectus, φ, 119. nam opponitur hoc nomen τῷ sedere, vel cubare. ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, stantem me ad malum navis, μ, 51, 162, 179, ut prospectus longior esset; non vero sedentem aut cubantem. ὀρθὸς ἀναστὰς, Ω, 11, ubi prius est quasi consequens, aut potius efficiens, posterioris: nam qui in altum erigit et excitat se, is surgit. ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ, concio erecte stantium, Σ, 246, et id h. l. præ metu et exspectatione. οἴων ὀρθῶν ἑσταότων νῶτα ἐπεμαίετο, contrectabat terga omnium ovium stantium jam, non vero cubantium, ι, 442, *die aufgerichtet auf den füssen stunden: die sich auf die füsse gehoben hatten und stunden, (which had risen, and were standing up.)* ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν, Ω, 359, erecti pili stabant, præ horrore. ἔγχεα δὲ ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, hastæ in altum erectæ stabant, fixæ cuspide posteriori in terra, Κ, 153. ergo notio prima apud Homerum satis apparet. recentiores paullo inflexerunt hanc notionem, ut ex Pindaro discimus. ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς, es enim internuntius rectus, *richtig, (genuine,)* Ol. 6, 153, κῆρυξ ἀληθής. ὀρθὸς νόος, mens recta et proba, Py. 10, 106. ὀρθῷ ποδὶ ἀνέπαλτο, exsiliit recto pede, i. e. in stando, Ol. 13, 102. ἐπὶ σφυρῷ, recto in talo pedis, Ist. 7, 18, i. e. in bono et erecto statu. ὀρθὸν κάρα, erectum caput, Ne. 1, 64. ὀρθοὺς ἔστησεν Py. 3, 95, stare fecit erectos, i. e. sanavit eos, constituit eos ὑγιεῖς, *half ihnen vom krankliegen auf die beine, (he cured them, set them on their legs.)* δι' ἀγγελίας ὀρθῆς, Py. 4, 496, per legationem rectam et bonam. ὀρθῇ φρενὶ, Ol. 8, 32, recto et non errante judicio. χερὶ, recta manu, Ol. 10, 7, i. e. δικαίᾳ. ὀρθὰν κορυφὰν (dorice) λόγων, Py. 3, 142, summam veram et rectam rationum. et 170, καρδίαν ἔστασαν, cor rectum firmarunt, i. e. constituerunt animum erectum et lætum. ἐφημοσύνην ἄγεις, Py. 6, 19, rectum præceptum exerces κέλευθον ἰὼν, recta via incedens, Py. 11, 60. Τένεδον φυλάσσουσι, in recto statu conservant, Ne. 11, 6, ὀρθαὶ φρένες, Ol. 7, 169. ὀρθαῖς ἐν βουλαῖς, Ol. 2, 137, i. e. κατὰ δικαίας κρίσεις. κιόνεσσι, Py. 4, 475, erectis columnis. et 405, ὀρθὰς αὔλακας, rectos sulcos. ut ergo videamus, ὀρθὸν a recentioribus etiam de directo in longitudinem poni, sicut dicitur γραμμὴ ὀρθὴ, recta linea; et metaphorice, de recto morali.

ὀρθοτίτθιος, ἡ, vide sub τιτθός.

ὀρθόω, f. θώσω. (Ὄρω) in altum recta erigo. χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε, Ψ, 695, manu apprehendens erexit jacentem; quod φιλοίκτως factum. τὸν δ' αἶψα ὤρθωσεν Ἀπόλλων, Η, 272, conf. Ἀπόλλων, in R. ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, sedebat erectus, Β, 42. Ψ, 235. ὀρθωθεὶς δὲ ἐπ' ἀγκῶνος, erectus in cubitum, Κ, 80. et 21, ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ χρησμὸς ὤρθωσε, Py. 4, 106, te in hoc sermone oraculum confirmavit, ἀπέδειξε. Σικελίαν ὀρθώσειν, Ne. 1, 21, i. e. διαφυλάξειν ὀρθὴν, in bono statu conservaturum. ὀρθώσας ὕμνον, Ol. 3, 5, i. e. ἀνεγείρας, ἀνυψώσας. ἀρετὴν αὐτοῦ, Ist. 4, 65. extollens et elatam statuens virtutem ejus, ὀρθώσαντες οἶκον, Ist. 6, 96, recte constituentes domum. ὀρθῶσαι καλὸν, Ist. 1, 64. erigere dignitatem. ὀρθωθεῖσα ναύταις, Ist 5, 62, erecta, i. e. defensa, vel, famæ tradita, a nautis, i. e. navali prœlio.

ὄρθριος, ὁ ἡ, vide sub ὄρθρος.

ὀρθροβόας, ὁ, vide sub Βοάω.

ὄρθρος, ου. ὁ. (Ὄρω) tempus circa ortum solis, sub aurora; καθ' ὃν ἀνίστανται ἄνθρωποι ὀρθούμενοι, οὐκ ἀναμένοντες ἥλιον: ὃς εἰς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ. nam orto sole jam præteriit ὁ ὄρθρος. est ergo ab ὄρω. ὑπ' ὄρθρον, Batrachom. 102, sub

ortum auroræ. hinc est ὄρθριος, ου. ὁ ἡ, Hymn. in Merc. 143, matutinus. Vide sub ὀρνύω.

ὀρθωτήρ, ῆρος. ὁ. (Ὄρω) director bonus, qui rem erigit, in bonum statum ponit, *eine aufhelfer, (a restorer.)* Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ πέλοι, utinam sit ei aliquis constitutor et restitutor, sc. valetudinis rectæ, Py. 1, 109, ἰατὴρ, ὑγιείας αἴτιος, θεραπευτὴς, coll. 111.

ὀριγνάομαι, vide sub ὀρέγνυμι.

ὀρίζων, ὁ, vide sub ὠκεανὸς, paullo sub medio.

ὀρίνω, f. ινῶ. (Ὄρω) concito, cieo, commoveo. ἄελλα πόντον ὀρίνει, procella pontum concitat et permovet, Λ, 298. ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον, commovent, Ι, 4. τί γυναικὶ θυμὸν ὀρίνετον, commovetis, perturbatis, φ, 87. μνηστῆρας ὀρίνων, procos conturbans et percellens terrore, ω, 447. notat ergo in specie, perturbationem magnam. τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμόν ὄρινα, pro ὤρινα, huic enim igitur vel maxime animum moveram. ut eam mei misereret, δ, 366. ὤρινάς μοι θυμὸν, commovisti mihi animum ad indignationem et ad succensendum tibi, θ, 178, coll. 185, *du hast mich aufgebracht wieder dich, (thou hast incensed me against thee.)* sed ad commiserationem, est ξ, 361. ο, 485. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν, pro ὤρινεν, illisque animum in pectore commovit et perturbavit, Β, 142, sc. ut cuperent abire inde in patriam. sed, τῇ, illi Helenæ, ad cupiditatem congrediendi cum eo, vel, ad admirationem rei gestæ, utpote inexspectatæ, Γ, 395, *machete sie im gemüthe unruhig und betreten, (made her uneasy in mind and confused.)* sic, τῷ, Δ, 208, sc. misericordia, et studio succurrendi. et Λ, 803, ut cuperet, ita facere, sicut suaserat amicus. Ἀντιλόχῳ μάλιστα, Ν, 418, sc. ira et indignatione. et 468, τῷ, sc. ut cuperet defendere et ulcisci amicum. sæpe est idem ac, ἐβάρυνε ψυχήν: nam species adfectus ex contextu est determinanda. sic, Αἴαντι, Ξ, 459, sc. dolore et tristitia. et 487, Πηνελέῳ. et Ρ, 123, Αἴαντι. quibus omnibus locis est, θυμὸν ὤρινε, animum adfectu magno concitavit. οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερὲς, ἀλλὰ Ζεὺς—Τ, 272, non sane ille solus et plenarie perturbavit mihi animum; sed Jupiter hac occasione usus est ad mala Græcis inferenda. ergo Ἀτρείδης et Ζεὺς h. l. junguntur, ut medium et auctor verus. πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα, commovit omnia fluenta sua, Φ, 235. γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε, Ω, 760, pro ὤρινε, commovebat. ὤρινεν δὲ θάλασσαν, η, 273. θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν, ρ, 150. et 216, κῆρ αὐτοῦ. aliud ὄρινε est imperativus præsentis. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε, multam turbam concita, Φ, 313. μηδέ μοι ἦτορ ὄρινε, ρ, 47, commove, sc. ad lugendum. τίς δὲ οἶδε, εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω; quis enim scit, an tamen ei cum bona fortuna animum commovere possim, sc. ut auxilietur, Ο, 403. sic, ὀρίναις, Λ, 791, *ihm sein herz rühren kannst, (canst move his heart.)* τῷ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς, igitur, ne mihi magis in tristitia animum commoveris, Ω, 568. μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ὀρίνῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ, Ι, 699, pugnabit quandocunque eum animus ipsius impulerit, et deus incitaverit: ubi tamen alii, rectius an secus, legunt ἀνώγῃ, jusserit. Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμὶξ, turbantur confuse, Λ, 525, coll. 521, Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν, perturbatos animadvertit: et notat idem quod κλονεῖσθαι. τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀκούοντος κακὰ ἔργα, Ι, 591, commovebatur ad contra eundum his malis. Ἶρος δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμὸς, σ, 74, male adficiebatur, sc. metu. nam id κακῶς facit differentiam ab alia commotione nobiliori. *es wurde ihm übel zu muthe, (he was overcome with fear.)* τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι, sc. ad indignationem et iram, υ, 9. sed, ω, 317, commovebatur ingenti commiseratione animus. ὀρινομένη θάλασσα, i. e. ταρασσομένη, Β, 294, et κύμασιν ταραχώδη δηλοῖ. τοὺς μὲν ὀρινομένους, sc. Ἀχαιοὺς, Ξ, 14, et additur, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθε Τρῶας, actos in fugam Græcos, et agentes eos in fugam illos alteros. (cf. locum paullo ante ex Λ, 521.) et 59, Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται. sic, τοὺς μὲν ὀρινομένους, sc. Τρῶας, Ο, 7, qui agebantur et conturbabantur. ἣ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν, Π, 377, i. e. ταραττόμενον. ne vero putemus, semper de fuga trepida, aut passive esse intelligendum, docet locus χ, 360, ἤ σοι ἀντεβόλησεν ὀρινομένῳ κατὰ δῶμα, aut in te incidit furentem per conclave hoc magnum, κινουμένῳ μετὰ θυμοῦ, irate vadentem et undique perturbationes portantem. πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, omnibus commotus est animus variis adfectibus, ira, miseratione, terrore, etc. Ε, 29. Π, 280, ubi additum, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, ordines inclinati sunt; et ibi manifesto μετὰ θορύβου καὶ δειλίας. Σ, 223, i. e. πάντες ἐταράχθησαν, *sie erschraken alle, (they were all confounded.)* ὀρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτι οὐ δύνατο προσαμῦναι, Π, 509, *es gieng ihm sehr nahe, sehr zu herzen, dass er nicht helfen konnte, (he was exceedingly grieved because he could not assist him.)* μὴ Ἀχιλῆϊ ὀρινθείη φίλον ἦτορ, ne ei irritaretur animus suus, ira subita invadente eum, Ω, 585. ἐκ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες, χ, 23, ex sedilibus exsilierunt commoti terrore subito, et perturbati currentes per conclave magnum, *im saale, (through the hall.)*

ὀρκάνη, ἡ, vide sub ὅρκος, ad initium.

ὅρκιον, ου. τό. (Ἔρω) est sæpe idem quod ὁ ὅρκος. sæpe autem et, fœdus jurejurando sancitum, *ein eidlicher bund und vergleich, (a compact ratified by oath.)* οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, non sane frustraneum est jusjurandum, Δ, 158, *ein eid ist ja nicht vor die lange weile, (an oath is not a mere pastime:)* ὅρκος οὐ δύναται εἶναι ἅλιος, διὰ τὸ ὑπὸ θεοῦ ἐφορᾶσθαι καὶ τοὺς ὅρκους, ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην φιλοτήσιον δεξίωσιν. hinc est Ζεὺς ὅρκιος, καὶ φίλιος, καὶ ἑταιρεῖος. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, fœdere facto per sacrificium, Β, 124, icto fido fœdere per dissectum sacrum. et 339, πῇ δὴ συνθεσίαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, quo abibunt nobis pacta et juramenta? nam per jusjurandum consociarant se Græci populi et principes. φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες, amicitiam et fœdera facientes, Γ, 73, 94. et 105, ὄφρα ὅρκια τάμνῃ αὐτὸς, ut ipse fœdus faciat percusso sacro. et 107, μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται, ne quis petulanter Jovis fœdus violet, i. e. fœdus per Jovem factum. et 245, κήρυκες ἔφερον θεῶν ὅρκια πιστὰ, i. e. τὰ ἐν ὅρκοις χρειώδη, τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. Sic τάμνειν ὅρκια est, θῦσαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια, victimas immolare et mactare ad fœdus faciendum adhiberi solitas. et 269, κήρυκες ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, i. e. victimas ad fœdera congregabant. et 280, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστὰ, ὦ θεοί. et 299, ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν, quicunque priores contra fœdus damnum intulerint. ὥς κεν Τρῶες Ἀχαιοὺς ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, Δ, 67, ut Trojani priores incipiant Græcos lædere contra fœdus. et 155, θάνατόν νύ σοι ὅρκι' ἔταμνον, ergo fœdus percussi, tibi ad mortem. et 157, κατεπάτησαν ὅρκια πιστὰ, pedibus conculcarunt fœdus factum. et 269, ἐπεί γε συνέχευαν Τρῶες ὅρκια, disturbarunt. et 271, ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο, quia priores contra fœdus hostiliter egerunt. ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, fœdus ad finem suum destinatum venire non sivit, Η, 69, conf. Ζεύς. et 351, νῦν δ' ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεσθα, nunc pugnamus, postquam mentiti sumus fœdera per jusjurandum firmata, i. e. violato fœdere, contra jusjurandum, ἐπιορκήσαντες, *als meineidige fechten wir, (we fight as verjured men;)* quod quidem male cedet nobis. loquitur ibi Antenor, bene suadens Paridi. sic πιστωθῆναι ὅρκῳ, est, fidem de se facere alteri per jusjurandum. et 411, ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, sciat id ut testis: nam juraverant Trojani in illa pacificatione, Γ, 292. et circa, memorata; etsi poëta id ibi reticuit διὰ τὸ πᾶσι δῆλον. ὅρκια πιστὰ τάμωμεν, Τ, 191, fœdera fida feriamus. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστὰ, Χ, 262, sicut nulla sunt fœdera leonibus et hominibus. et 266, οὔτε τι νῶϊ ὅρκια ἔσσονται, sic et inter nos nulla erant. ἔμπης δέ σοι ὅρκια δώσω, omnino tibi jurabo, τ, 302, et sequitur 303, seqq. carmen jurisjurandi. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, fœdus percutientes, ω, 482. et 545, ὅρκια μετ' ἀμφοτέροισι θῆκεν Ἀθήνη, fœdus constituit. est ergo ὅρκιον ab ὁ ὅρκος, sicut est τὸ λόγιον, i. e. ὁ χρησμὸς, ab ὁ λόγος. ὅρκιον πιστὸν, Ol. 11, 6, fidum pignus. sic Ne. 9, 38, fœderis pignus fidele.

ὅρκιος Ζεὺς, vide supra, et sub Ζεὺς in R.

ὅρκος, ου. ὁ. (Ἔρα) jusjurandum. *ein eid, ein schwur, (an oath.)* est nomen deductum ab εἵργω, i. e. ἐγκλείω, nam jusjurandum includit nos in ea quæ juravimus. ab eodem verbo est ἡ ὀρκάνη, pro ἑρκάνη, quæ est ἕρκος τι, ἀκανθῶδες περίφραγμα, sepimentum loci ex dumis et spinis factum, *ein dorn-hecken-zaun, (a quickset hedge.)* καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, pro ἐπομοῦμαι, *will einen hohen eid dazu schwören, (will swear a solemn oath,)* Α, 233. Ι, 132, 274. ὁ δέ σοι μέγας ἔσσεται ὅρκος, Α, 239, erit tibi magnum jusjurandum, nimirum Achilles jurabat scipionem ligneum et aridum, sic certo fore desiderium sui, i. e. se nolle adjuvare Græcos pugnando, sicut iste scipio folia et virorem suum recepturus non sit. ὅρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατος, Β, 755, nam ex hac inferna Styge, quæ erat jusjurandum divinum et horribile, effluebat ὁ Τιταρήσιος: hinc et τοῦτο τὸ δεινὸν τῆς Στυγὸς ἀνεπίμικτον μένει τῷ Πηνειῷ· δέδιε γάρ πως ὁ Πηνειὸς τὴν ἀνάκρασιν, ὡς εἴ περ ἔμψυχος ἦν. potest tamen et historice intelligi, quod οἱ ἐγχώριοι per Titaresium fluvium jurare soliti fuerint, sicut dii per Stygem; et hanc historicam veritatem more suo poëtice involvit. sic in Βιθυνίᾳ erat fluvius, nomine Ὅρκος, ὃς φρικωδέστατος ὅρκων τοῖς ἐκεῖ ἐνομίζετο, conf. Arrianum. Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι, Ο, 38, ubi refertur Juno jurans Jovi, etsi subdole; debebat enim jurare, quod ipsa nihil fecerit πρὸς ἀπάτην adversus Jovem; nunc jurat, quod Neptunus non Junonis impulsu, sed suo, faciat quæ faciat. νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερὸν ὅρκον, Τ, 108. et 113, ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. dicitur μέγας ob ea per quæ juratur: καρτερὸς vero, i. e. γενναῖος, καὶ ὃς ἂν μὴ παραβαθῆναι δύναται. hinc et Jupiter, cum summo licet dolore, semel præstitum ὅρκον, etsi deceptus, servat tamen religiose. nam σεβάσμιος ὁ ὅρκος etiam in fabulis, nedum in re seria. etsi lædimur per datum ὅρκον, deceptis quoque et inductis tamen debet esse sanctissimus. et id docere vult poëta. coll. 125. et 175, ὀμνυέτω δέ σοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς: nam juraturus stabat. νῶϊ πολεῖς ὠμόσαμεν ὅρκους, Υ, 313, inquit Juno de se et Minerva: nos multa juravimus juramenta: et excusat se, quod ideo non possit adesse Æneæ. docetur ergo sub exemplo ficto, etiam summis et potentissimis sanctum esse debere ὅρκον. Τρωσὶν δὲ γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι, Χ, 119, i. e. a principibus eorum sumam ὅρκον, πρέποντα τοῖς γέρουσιν, gravem nimirum, et obligantem omnes cives. conf. Josuæ ix, 19, 15. ὅγε ἠνείτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσεν, Ψ, 42, recusabat constanter, et insuper jurabat; et in sequentibus recitatur carmen jurisjurandi. et 441, ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὧς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον, sed certe ne sic quidem

sine juramento auferes præmium. magnam rem esse ὅρκον, docet poëta, Γ, 276, seqq. ubi omnes dii et omnia elementa contra perjurum excitantur. et apud Herodotum evolve Γλαῦκον τὸν Λακεδαιμόνιον. Sacrificium, jurisjurandi causa factum, ab ἐγχωρίοις (habitatoribus illius terræ) defodiebatur in terra: sed οἱ ἐπήλυδες, (peregrini et hospites) projiciebant id in mare aut in fluvium. Hinc Ταλθύβιος, utpote peregrinus jam in Troade, projicit; Τ, 267, s. Priamus vero, inquilinus, agnos τῶν ὁρκίων secum aufert, ipse suis manibus imponens eos currui, Γ, 310: nunquam vero de ejusmodi sacris gustabatur aliquid. ritus ὅρκου vide Ξ, 271, seqq. et circa rem equestrem Ψ, 582, seqq. ubi conf. ἅπτομαι. γρηῦς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ, β, 377. et 378, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον. vocatur μέγας, quia deus, res summa, invocatur testis et ultor: τελευτῆσαι vero est, πληρῶσαι καὶ ἀποδοῦναι τὸν ἔνορκον λόγον, plene enunciare et eloqui jusjurandum; e. c. ποιήσω τόδε, ἢ οὐ ποιήσω: determinare liquido id quod juratur. ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον, μὴ ποιεῖν τὸ, δ, 253. et 746, ἐμεῦ δ' ἕλετο μέγαν ὅρκον, meum magnum jusjurandum sumsit, μή με ποιεῖν τοῦτο, *von mir nam er einen hohen eid, (he took my solemn oath.)* εἰ μὴ τλαίης, ἐμοὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσαι, ε, 178. sic et κ, 343. μακάρων μέγαν ὅρκον ὀμόσαι, per deos jurare, κ, 299. et 346, ἐπεὶ ὤμοσέν τε τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον; et carmen id jurisjurandi est ε, 184, seqq. ἤδη γάρ σοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὅρκον, κ, 381. ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσατε καρτερὸν ὅρκον, μ, 298. (sic et σ, 55.) et 304, ἐπεὶ ὄμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον. ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν, sed sane juramentum jam omittemus, ξ, 171, i. e. non opus est jurejurando ἐν ἀδήλοις, de incertis; potius opus est εὐχῇ, voto, 172. coll. 151, μυθήσομαι σὺν ὅρκῳ, loquar juratus, et carmen jurisjurandi sequitur 158, seqq. ubi ipse personatus Ulysses jam præsens jurat Eumæo non noscenti eum, Ulyssem mox adfuturum. ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ τ' ὅρκῳ τε, τ, 396, ubi dicitur pater Mercurius dedisse Autolyco, avo materno Ulyssis, ut posset superare omnes astutia et ὅρκῳ, sc. τῷ ἐπὶ κλεπτοσύνῃ. nam potest sæpe aliquis vere jurare, ubi tamen audientes decipiuntur. sic ille, qui abreptum piscem socio dabat, jurabatque se non habere piscem; alter vero, se non abripuisse: vel et, se non habere piscem, nec scire alium qui abripuerit; et alter, se non abripuisse piscem, nec scire alium qui habeat: et sic ἐσοφίσαντο τὸν ἰχθυέμπορον non satis attendentem verbis, et simplicem. tales sunt ὅρκοι σοφισματώδεις, veri in se, contra tamen sensum audientis. talibus frequenter usus est Σίσυφος. confer tamen h. l. Dacieriam, quæ aptius fortasse explicat: et est opera ejus laudatissima etiam in reliquis plurimis aliqua difficultate laborantibus locis. cæterum non semper jurabant deum ipsum. sic Telemachus jurat per ἄλγεα πατρὸς, υ, 339, μὰ Ζῆνα, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο, ubi, simul cum Jove, jurat per ærumnas patris sui, quam veræ sint illæ, tam verum et esse hoc. et is ipse ὅρκος h. l. est exemplum decipientis, veri tamen, jurisjurandi. jurat enim, se non moraturum esse nuptias matris suæ novas: et ipse intelligit renovatas nuptias patris sui, quem sciebat jam adesse; proci autem, id ignorantes, intelligebant id de nuptiis alicujus ex ipsis cum Penelope. Sócrates jurare solitus fuit per κύνα, canem mordacem. ἐρῶ σοὶ, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, υ, 229, et sequitur 230, seqq. carmen τοῦ ὅρκου, ubi ipse Ulysses personatus jurat, Ulyssem mox adfuturum: ut ergo esset ὅρκος verissimus, deceptor tamen innoxius audienti. supra ex ξ idem adfuit. εἴ μοι ἐθέλοιτε ὅρκῳ 'πιστωθῆναι, si mihi volueritis dato jurejurando fidem de vobis facere, ο, 435, nam πιστοῦσθαί τινι est, fidum existimari alicui. et 437, τελεύτησαν τὸν ὅρκον, *haben den eid förmlich abgelegel, (had taken a solemn oath.)* ὅρκος καρτερὸς, Py. 4, 297. ὅρκον μέγαν ὀμόσας, Ol. 6, 34, cum devotione sui ipsius. μέγαν θεῶν ὅρκον, i. e. τὴν Στύγα, Ol. 7, 120. παρὰ ὅρκον, Ol. 13, 116, supra jusjurandum, i. e. quod quis juret, fieri non posse. et sermo est de potentia Dei. ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον, Ne. 11, 30, i. e. per ipsam juramenti religionem; ut ὅρκος ibi sit personificatus, per quem juretur: *bey meinem Eide, (by my Oath.)* nam veteres sæpe, εὐλαβείᾳ τοῦ ὀμνύειν, nomen dei omisere, et religionem ipsam jurisjurandi jurarunt. cæterum μὰ in juramentis negativis locum proprie habet, quia est pro μή: sed addito ναὶ valet in affirmativis pro solo ναί. sic Pythagoras in aureo carmine, versu 47, ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρᾳ ψυχῇ παραδόντα τετρακτὺν, i. e. per deum, qui indidit vitæ nostræ quaternarium numerum: et ista ἡ τετρακτὺς pertinet inter arcana Pythagorica. conf. Macrob. Serm. Sat. Lib. 1. c. 6, ibique commentatores.

ὁρμαθὸς, οῦ. ὁ. (Ῥέω) series connexa, catenata series. ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃ ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλαισιν ἔχονται, ω, 8, ubi sermo est de vespertilionibus, in antro saxi latentibus: et dubium ibi est, an ὁρμαθὸς sit series quædam connexa, qua cohærent invicem vespertiliones, sicut apes solent post examen ductum; ut sit, si forte aliqua deciderit a cohæsione et ex saxi superiore parte; an vero ὁρμαθὸς ibi sit, latibulum, rima saxi: nam hæc significatio quoque in usu est. cæterum est ab εἴρω, necto, conjungo. et posterior quoque significatus inde est, lustrum ubi animal se contrahit et cui se adjungit arcte.

ὁρμαίνω, f. ανῶ. (Ὄρω) moveo, agito. ponitur sæpissime de cogitatione et consilio, ut notetur κίνησις βουλευτικὴ, agitatio mentis consultatoria: qua finita τὸ ἵστασθαι, statuere, sequitur, e. c. ἔστησα παρ' ἐμαυτῷ βουλήν. ἕως ὁ ταῦτ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, Α, 193, ubi prior pes est anapæstus loco dactyli vel spondei: ἕως ἔτι ἐν κινήσει καὶ ἀρχῇ ἐτύγχανε βουλεύματος, *indem er das bey sich gedachte, und gencigt war es zu thun, (as he thought this within himself, and was disposed to do it:)* et sequitur duplex apodosis versu sequente, *so zog er den degen zwar, aber es kam —, (he drew his sword indeed, but there came —:)* nisi protasin vis finitam esse post ξίφος, ut apodosis incipiat cum ἦλθε δὲ, *da kam, (there came,)* tunc veniebat. sic et Κ, 507. Λ, 411. Ρ, 106. Σ, 15. δ, 120, sequente etiam apodosi per δέ. ε, 365, 424. ὣς (οὕτως) ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος (divisus quasi) κατὰ θυμὸν διχθάδια, dupliciter, Ξ, 20, sic agitabat mente, sc. βουλεύματα. ὣς ὥρμαινε μένων, sic cogitabat secum stans, Φ, 64. Χ, 131. ἑζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, ζ, 118. πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ἱσταμένῳ, η, 83. ἄλλα δέ οἱ κῆρ φρεσὶν ἧσιν, σ, 344. πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε, ψ, 86. quibus omnibus locis de deliberatione aut divisa cogitatione ponitur. ὥρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν, agitabat animo, Φ, 137. ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον, β, 156, et sollicitabant eæ res obscura agitatione animum, quæ sane et futuræ erant fieri, *sie dachten unruhig im gemüthe an etwas, das auch wirklich am ende geschehen sollte, (they had confused emotions as to what was destined finally to happen,)* i. e. magnum infortunium augurabantur sibi: et ἔμελλον non pertinet ad ἅπερ, ut τελέεσθαι sit passive; sed pertinet ad μνηστῆρες, et τελέεσθαι est in media forma sensu intransitivo: quæ in fine experiri futuri ipsi erant. ὁρμαίνων, ἤ κεν θάνατον φύγοι ἤ κεν ἁλῴη, ο, 299, inquietus animo, dubius, an mortem effugere posset, an caperetur morte. ἐμοὶ, ὁρμαίνοντι, ἤ μιν, ἢ, Π, 435, mihi deliberanti, an eum, an: mihi qui sum dubius. ὁρμαίνοντα ἀνὰ θυμὸν, versantem in animo, Ω, 680, serio deliberantem. πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα, volventem multa animo, Κ, 4. εἰ γὰρ ἐγὼν πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, si enim ego rescissem, quod tantum iter moliretur, δ, 732. ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες, profecti sunt in Trojanam terram, bellum animosum molientes, sc. illo tempore quo proficiscebantur, Κ, 28, nam nunc, cum jam sunt in Trojano solo, dicuntur πολεμεῖν, non vero ὁρμαίνειν εἰς πόλεμον. sic, δ, 146. ἤλθετε ὑπὸ Τροίην, veniebatis ad Trojam, ibatis: nam ἔρχεσθαι est, ire, proficisci. χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες ἀλλήλοις, γ, 151, dura contra nos invicem molientes et volventes animo: nam alteri alteros erant relicturi. et 169, ἔκιχεν (adsequebatur) δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, i. e. ὁρμῶντας, διαλογιζομένους, molientes. Τηλεμάχῳ φόνον φρεσὶν ὁρμαίνοντες, constituentes ei mortem in animo, δ, 843. et 789, ὁρμαίνουσα, εἰ θάνατον φύγοι υἱὸς, ἤ ὅγε δαμείη, sollicite cogitans, an filius effugeret mortem, an cæderetur. et 793, τόσα ὁρμαίνουσαν, hæc tanta et tot volventem animo anxio, coll. 791. ergo hoc verbum a poëta semper de agitatione mentis sollicite cogitantis καὶ ἐπὶ τοῦ διαλογίζεσθαι positum. ὁρμαίνων, Ol. 8, 53, i. e. φροντίζων, διάνοιαν ἐφιστὰς, διαλογιζόμενος, διανοούμενος. et Ol. 13, 119, i. e. προθυμούμενος, μετὰ σπουδῆς, lubens. ὥρμαινε θυμὸς, Ol. 3, 45.

ὁρμάω, f. ήσω. (Ὄρω) moveo me ocyus. deinde et active, κινέω, moveo, impello, concito. est ab ὄρω, ejusque perf. pass. ὦρμαι: unde notio intransitiva magis est propria: sed valet tamen regula, quod omnia fere verba activæ formæ notare possint et intransitive. ἴρηξ (accipiter) ὁρμήσει (κινήσει ἑαυτὸν, incitare solet ipse se) πεδίοιο (per planitiem et apertum locum; et deest præp. διὰ) διώκειν ὄρνεον ἄλλο, Ν, 64. alia phrasis est Ο, 693, ἴθυσε, recta ruebat et contendebat κατὰ νεὸς, contra navem. sic deest præpositio, Δ, 335, ὁπότε (κατὰ) Τρώων ὁρμήσειε, quando impetum daret contra Trojanos. ὁσάκι δὲ ὁρμήσειε Ἀχιλεὺς στῆναι ἐναντίβιον, quoties impetum caperet contra stare vi, Φ, 265. sic, ὁσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων ἀντίον ἀΐξασθαι, Χ, 194, quoties contenderet contra portas irruere. his locis est intransitive. active vero et transitive est Ζ, 338, νῦν δέ με παρειποῦσα ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησε ἐς πόλεμον, nunc vero mihi suadens uxor blandis verbis me propulit et incitavit ad pugnandum. et σ, 375, εἰ δὲ αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων σήμερον, si vero etiam pugnam alicunde concitaret Jupiter hodie. *media* vero forma, et *passiva*, per se est intransitiva. μὴ φεύγειν ὁρμήσωνται, ne fugiendi impetum capiant, Θ, 511. Πηλείδης δ' ὡρμήσατο Ἀγήνορος, i. e. κατὰ τοῦ, Φ, 595, irruit contra eum, *warf sich auf ihn, (rushed upon him.)* ὡρμᾶτο ἐκ θαλάμου, Γ, 142, properabat ex conclavi suo. ὡρμᾶτο ἔγχεϊ, impetum fecit hasta, Ε, 855. ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο πολεμίζειν, in eo cor forte impetum habebat pugnandi, Φ, 572, *empfand einen starken trieb, (felt a strong impulse.)* ὡρμῶντο ἐκ κλισίης, properabant ex tabernaculo, Ι, 178. Τεῦκρος δ' ὡρμήθη μεμαὼς ἀποδῦσαι τεύχεα, Ν, 182, accelerabat ut exueret ei arma cupidus. et 188, Ἕκτωρ δέ. et 754, ὡρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς, abibat cum impetu ingens ille vir sicut mons. ὡρμήθη (κατὰ) Ἀκάμαντος, contra eum ruebat, Ξ, 488, *fiel ihn an, (fell upon him.)* Ἀχιλεὺς, irruit, properavit, Χ, 312. οἱ δ' αἶψα διώκειν ὡρμήθησαν, festinarunt confestim insequi, Κ, 359. αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν μακροῖς ξυστοῖς, cominus strenue pugnabant longis hastis, Ν, 496, 526. τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν, Ψ, 817, *die beyden fechter giengen drey*

gänge mit einander, (thrice did the two champions rush upon each other,) ter cominus irruerunt adversus se invicem. locum ex κ, 214, vide in composito. ἐναντίω ὡρμηθήτην, adversi occurrerunt ambo, E, 12. ξιφέεσσι αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην, ensibus cominus concurrissent, P, 530. ἢ ἀκοντίσαι ἢ σχεδὸν ὁρμηθῆναι, aut eminus jaculari aut cominus congredi acriter, N, 559, et inest ibi τεῦ, pro τινὸς, omisso κατὰ, contra vel in aliquem. et 562, ἐγγύθεν ὁρμηθεὶς, ex propinquo et cominus congrediens pugnando. sic et O, 529. κεῖσε μέν ἐστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, eo poteris vel alio tempore proficisci, Ξ, 313. ἥ μιν ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, μ, 126, quæ eam (Scyllam) desinere faciat, ne iterum irruat adversus te. δεύτερον ὁρμηθεὶς, deinde impetu factu, Π, 402. et 467, δεύτερος. σὺν τεύχεσιν, armatus invadens nos, Σ, 269. Ἕκτωρ δὲ (κατὰ τοῦ) ὁρμηθέντος ἀκόντισε, N, 183. et 190, Αἴας δέ. οὐδ' ὁρμηθέντος ἄκουσα, neque audivi quod iter pararet, δ, 728. οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα ἦν ὁρμηθέντι, festinanti artus jam non erant firmi, N, 512, coll. 513, et sermo est de defatigato. μετὰ Λήϊτον ὁρμηθέντα Ἕκτορα, Hectorem qui cum Leito acriter pugnabat vel pugnare cupiebat, P, 605. ἀθρόοι ὁρμηθέντες, conferti adgredientes hostem, T, 236. in sensu *vere passivo* est Θ, 499, ὁρμηθεὶς (ὑπὸ) Θεοῦ, ubi de poëta vel cantore est sermo, κινηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ, a deo actus et instinctus: nam est Θεόσοφος, a deo sapiens factus et institutus; non vero ex arte aliorum didicit hanc cantilenam; ipse eam composuit, non memoria cepit factam ab aliis. πάντες ἅμα ὁρμηθέντες (ἵπποι) ὑπὸ πληγαῖς ἱμάσθλης, omnes simul incitati a verberibus scuticæ, ν, 82. νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω ὁρμηθέντε, δ, 282, nos ambo incitati hoc sermone. ὥρμησεν αὐτὸν πρὸς κλέος, ad ingentem famam evexit eum, Ol. 10, 24, ubi active positum. ὁρμᾶται ὕμνος, Ne. 1, 5, i. e. ὁρμὴν ἔχει, hymnus incipit et adgreditur laudare id.

ὅρμενος, ὁ, ὅρμενος pro ὀρόμενος, vide sub ΟΡΩ, prope finem.

ὁρμέω, vide sub ὁρμίζω.

ὁρμὴ, ῆς. ἡ. (Ὄρω) motus, impetus, conatus acer: initium, adgressio. etiam active, instinctus. μίνυνθα δέ οἱ γένετο ὁρμὴ, hoc inceptum et propositum non diu ei fuit, Δ, 466, et sermo est de heroë Græco, qui occisum a se hostem spoliare volebat, sed quem heros Troicus in ipso illo actu subito interfecit. δὸς δέ με ἄνδρα ἑλεῖν καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν, *gieb, O Minerva, dass ich den mann fasse, und dass er mir ihn (oder auf) den wurf eines spiesses komme, (grant, O Minerva, that I may see the man, and that he may come within reach of my spear,)* E, 118, tam prope, ut hasta conjecta eum ferire possit. μόγις δέ μου ἔκφυγεν ὁρμὴν, vix impetum et incursum meum effugit, I, 355. ἔλαφος, ἱδρώουσα κραταιοῦ Θηρὸς (leonis) ὑφ' ὁρμῆς, cervus fugit sudans, præ impetu et adgressione, Λ, 119, sub impetu, *bey dem anfalle, vor dem anfalle, (during the attack, before the attack.)* et 157, Θάμνοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι (impulsi et adflicti) πυρὸς ὁρμῇ, vi ignis, *von der gewalt des feuers, (by the fierceness of the fire.)* οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνασχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ε, 320, neque poterat cito emergere ex immersione in fluctum magnum et ex vi altæ undæ. et 416, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμὴ, frustranea mihi erit inceptio, frustraneus conatus gravis. active videtur poni K, 123, ἐμὲ εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, me intuens, et meum instinctum exspectans, coll. 121. exspectans dum ego eum cohorter et agere jubeam. sic et β, 403, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμὴν, ubi tamen aptius fortasse; tuum exspectantes adventum, et tuam ad iter faciendum inceptionem. ὁρμὴν ἐλαφρὰν γονάτων, Ne. 5, 38, genuum levem impetum, i. e. currere et salire facile possum.

ὅρμημα, ατος. τό. (Ὄρω) inceptum, impetus. τίσασθαι Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, B, 356, 590, ulcisci Helenæ impetus (in eam factos rapaciter) et gemitus nunc detentæ: ubi ergo videtur passive notare, impetus quos Helena passa est a Trojanis. et hæc expositio omnino est honestior, et contextui convenientior, ipsique poëtæ: nam nusquam incusatur Helena, quasi volens et sciens abierit Lacedæmone. alii tamen ὁρμήματα interpretantur h. l. τὴν ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίαν ἐξ ἁρπαγῆς ἔλευσιν τῆς Ἑλένης εἰς Τροίην: στοναχὰς δὲ, τὸν ὕστερον μετάμελον, pœnitentiam insecutam. est a perf. pass. ὥρμημαι, cum impetu ruere factus sum, vi adfectus sum. Vide sub Ἑλένη, in R.

ὁρμίζω, f. ίσω. (Ὄρω) constituo navem ad ὅρμον, stationem in portu; ἐν ὅρμῳ ἵστημι τὴν ναῦν. differt ab ὁρμέω: nam ὁρμεῖ ναῦς, stat in statione; ὁρμίζει δέ τις αὐτήν. in genere est: stare facere navem. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν τὰς νῆας, pro ὁρμίσομεν, Ξ, 77, in alto mari vero ad ancoras stare faciemus naves deductas in aquam. ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, δ, 785, in alto stare fecerunt navem. sic et Θ, 55. his locis ergo est generalis notio. specialis et propria est γ, 11, τὴν δ' ὥρμισαν, navem in portu ad stationem appulerunt. et μ, 317, νῆα μὲν ὡρμίσαμεν, i. e. ἐν ὅρμῳ ἐστήσαμεν.

ὁρμίσκος, ὁ, vide sub ὅρμος.

ὅρμος, ου. ὁ. (Ὄρω) est pars illa portus, ubi navis appellitur ad terram: *der ort im hafen, wo sich das schiff ans land leget, (the spot in a harbour where a vessel brings to land:)* τόπος λιμένος, ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ. hinc ὁ λιμὴν dicitur εὔορμος. τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, A, 435, navem in stationem egerunt remis. νῆες, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται, naves, quando venerunt in spatium portus, ν, 101, i. e. εἰς τὸν ὅρμον, coll. 96, 98. deinde vero ὅρμος est quoque κόσμος περιτραχήλιός τις, qui et ὁρμίσκος dicitur, pretiosus vel pulcer ornatus circa collum: et quidam hoc significatu scribi jubent ὁρμὸς, ut distinguatur ab ὅρμῳ κατὰ τὸν λιμένα. ἐχάλκευον (fabricavi) δαίδαλα πολλὰ, πόρπας τε, γναμπτάς τ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους, Σ, 401, et Vulcanus ibi de se loquitur, quæ fecerit per novem annos, latens apud Nereidas: ut ergo hæ res omnes sint argenteæ vel aureæ, pertineantque ad ornatum fœminarum nobilium. χρύσεον ὅρμον μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, ο, 459, aureum monile habens, quod electris consertum erat. ὅρμον πολυδαίδαλον χρύσειον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς, σ, 294. coll. ο, 415, ἀθύρματα, elegantiæ ludicræ, *galanterien, (trinkets.)* confer et τὸ ἴσθμιον. cæterum prima nominis notio est, statio in portu, ad quam navis appellitur; ab ὁρμάω, appello, impello; it. incito me. altera notio monilis orta est ex significatione ejusdem verbi, quia vel motu aliquo pendet ad collum is ἐκκρεμάμενος καὶ κεχαλασμένος ornatus, vel quia cupiditate sua concitat fœminas. inde est et τὸ ὑφόρμιον, i. e. κοσμάριόν τι χρυσοῦν, ornatus quidam aureus appensus. ὅρμοις (ἐν) Ol. 2, 135, i. e. περιτραχηλίοις κόσμοις. ὅρμον στεφάνων, Ne. 4, 28, catenam quasi coronarum, i. e. multas coronas speciosas et ornatum egregrium præstantes. Vide sub λιμὴν, εἴρω, ἴσθμιον, et ἕδνα.

ὄρνεον, ου. τό. (Ὄρω) avis. a themate ὄρω, interserto ν. ἴρηξ ὁρμήσει διώκειν ὄρνεον ἄλλο, accipiter ruere solet ad insectandam aliam volucrem, N, 64.

ὀρνιθοσκόπος, ὁ, vide sub ὄρνις, prope medium.

ὀρνίθων γάλα, vide sub Γάλα.

ὄρνις, ιθος. ὁ ἡ. (Ὄρω) avis, *ein vogel, (a bird.)* in specie, οἰωνὸς, avis augurium faciens et futuri index. μουσᾶν ὄρνιθες (vel dorice ὄρνιχες) sunt omnes aves suaviter canentes; et per tropum, poëtæ. Theocr. 7, 47. apud recentiores deinde obtinuit ut specialissime ὄρνις de gallo et gallina diceretur. ὡς οὖν ἴδον, ὅτι ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις, quod a Jove veniret augurium, Θ, 251, coll. 247. ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, αἰετὸς, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, M, 200, augurium enim illis veniebat, aquila, ad sinistram partem exercitum habens et disterminans. conf. ἐέργω. et 218—227. ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς, N, 821, coll. 823, Θάρσυνος οἰωνῷ. δεξιὸς est αἴσιος, felix, addicens augurium: ὄρνις est genus, ἀετὸς species: ὄρνις vero est ὁ σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος οἰωνὸς, ὃς δεξιὸς πετόμενος ἀγαθὰ οἰωνίζεται. μηδέ μοι ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ, neque mihi tu augurium esto malum in domo, Ω, 219, quæ verba abierunt in proverbium. loquitur ibi Priamus ad Hecubam conjugem, quæ male ominabatur flendo, cum abire vellet rex ad redimendum corpus Hectoris. hic fletus poterat videri res mali ominis. nam omne σύμβολον μέλλοντος dicitur ὄρνις, *ein prophet, (a foreteller;)* et κακὸς ὄρνις est malum omen. ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς, ο, 160. et 524, κίρκος. et 530, 531, οὔτι ἄνευ Θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις: ἔγνων γάρ μιν ἐς ἄντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα, agnovi enim eum, cum conspicerem, esse σημεῖον μαντικόν. ergo est ὁ οἰωνὸς ὁ οὐκ ἄνευ Θεοῦ πετόμενος ὄρνις. ἐγὼ δέ σοι αἰετὸς ὄρνις ἦα πάρος, ego tibi aquila in augurium missa eram paullo ante, τ, 548, coll 538, nam loquitur ibi in somnio cum Penelope, paullo ante aquila, nunc vero visa homo. αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις, αἰετὸς, υ, 242, non felix illud augurium, coll 245. χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθι Ὀδυσσεὺς, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνῃ, K, 277, gaudebat isto augurio Ulysses, et precabatur ad Minervam. rectissime ibi non abjicitur Iota ultimum ab ὄρνιθι, nam plures ejusmodi versus leguntur, ubi tres breves sequuntur unam longam loco dactyli; e. c. ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, ubi ἀλλὰ τεὸν est pæon primus, ‒ ◡ ◡ ◡ loco dactyli. ἢ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι, δεξιοὶ, certe tamen ei bonæ erant aves proficiscenti, ad dextram visæ, ω, 310. θάμβησαν δ' ὄρνιθας ἐπεὶ ἴδον, perterriti sunt cum vidissent has augurales aves, β, 155, coll. 156, τοὺς μηνύοντάς τι μέλλον. et 159, ὄρνιθας γνῶναι (auguria agnoscere) καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι, et fatalia proloqui vel enarrare et interpretari: nam τὸ ἐναίσιμον est, αἶσάν τινα δηλοῦν, ἀφ' ἧς, τινὲς ὄρνιθες μὲν αἴσιοι, ἕτεροι δὲ ἀπαίσιοι dicuntur. hinc est ἡ εὐορνιθία, i. e. τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα, bonum augurium. sic ἡ εὐερμία est τὸ διὰ τὸν Ἑρμῆν ἀγαθὸν ἕρμαιον i. e. εὕρημα: a quo est verbum εὐερμεῖν. ὁ ὀρνιθοσκόπος est, qui ejusmodi auguria intelligit, et fatorum portenta enarrare potest. in genere autem avis quælibet. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, ἐπεί κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, I, 323, sicut avis implumibus pullis adfert escam, quamprimum cepit, et tamen ipsi male est; *er bringet ihnen den bissen, so bald er ihn erschnappet, und er selbs leidet also hunger, (brings them the food as soon as she gets it, and suffers hunger herself.)* ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο, α, 320, et sicut avis illius nominis avolare solet. ὄρνιθος ἁμαρτὼν, aberrans sagitta sua ab ave, *der den vogel verfehlet, (missing the bird,)* ψ, 857, ubi sermo est de columba ad malum altum alligata, quam sagittis petentes certabant. de eadem re est 877, 866. et 865, ὄρνιθος μὲν ἄμαρτε. et columba alligata erat paullo longiore filo ad pedem alterum, ut volitaret circa malum. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντε χαλκίδα κικλήσκουσι Θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, Ξ, 290. λάρῳ ὄρνιθι ἐοικὼς, ε, 51. et 65, ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, σκῶπές τ', ἴρηκές τε, καὶ κο-

ρῶναι. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὧς, γέρανοι, Γ, 2, ubi sermo est de clamore incondito: ὀρνίθων γὰρ τὸ κλάζειν proprie: et grues sic volare solent. ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι, οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι, nec omnes portendunt aliquid, β, 181. ergo in genere sunt τὰ πτηνά: in specie οἱ τοῦ μέλλοντος δηλωτικοὶ καὶ ἐναίσιμοι, *die was künftiges bedeuten, (portending something to come to pass.)* ὥστε ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, B, 459. ὥστε ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, O, 690, sicut nigra aquila irruit in gentem volucrium. ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν, H, 59. ὥστε αἰγυπιοὶ ἐπ' ὀρνίθεσσι θόρωσι, sicut vultures in aves irruunt, χ, 303, et est dativus Ionicus a nominativo plurali factus, adjuncta syllaba σι. ἵππους ποδώκεας, ὄρνιθας ὧς, B, 764, de equis celerrimis. κίρκος (accipiter) σμικραῖς φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, P, 757. ἰχθῦς, ὄρνιθάς τε, pisces et aves, sc. capiebant ad cibum, μ, 331, quos non, nisi necessitatis tempore, venabantur antiquissimi. accus. sing. est ὄρνιθα et ὄρνιν, nominat. pl. ὄρνιθες et ὄρνις, sic et acc. plur. ὄρνιθας et ὄρνις. *dorice* vero *genitivus sing.* est ὄρνιχος, a nominatio ὄρνιξ. est et idem nomen ἡ ὀρταλὶς, ίδος, avis, in specie gallina, et specialissime, avis vel gallina pullos habens. hinc ὁ ὀρτάλιχος, ου, pullus cujuscunque avis. sic de pullis αἰγυπιῶν est apud Æschyl. Agamemn. 54. confer Theocrit. 13, 12. Aristoph. Acharn. 872, ubi schol. dicit, esse hoc nomen ex dialecto Bœotica, ut notet etiam adultum gallinaceum aut gallinam. inde est et verbum ὀρταλίζειν, incipere explicare alas ad volatum, efferri volando, Aristoph. Equit. 1341. ὄρνις κεῖνος, Py. 4, 33, augurium illud: et sic vocat glebam illam fatalem, datam in pignus futuræ possessionis. ὄρνιχος ἀρείονος, faustioris augurii, Py. 8, 70. ὄρνιχος φανέντος ἐπώνυμον, avi quæ apparuerat, cognominem eum vocavit, Ist. 6, 77. ὄρνιχα Διὸς θεῖον, divinam avem Jovis, i. e. aquilam, Ol. 2, 159, et ibi hæc aquila in singulari, post multos κόρακας: nam mali semper plures; et una aquila potior est multis corvis. ὄρνιν μαινάδα, Py. 4, 384, avem vehementes affectus cientem; et de magica avicula ibi est sermo. ὀρνίχων αἰσιᾶν κατὰ ὁδὸν, Ne. 9, 44, faustorum auguriorum per viam. ἐν ὄρνιξιν ὡς αἰετὸς, Py. 5, 149. ὀρνίχεσσι, Py. 4, 338, auguriis. est ab ὄρω vel ὀρίνω, nam nihil est avibus magis in motu, et magis velox. Vide sub οἰωνὸς, et αἰετὸς ad initium.

ὀρνιχολόχος, ου. ὁ. (Λέγω) auceps, qui avibus insidias ponit. ab ὁ ἡ ὄρνιξ, ιχος, Dorica dialecto, pro communi ὄρνις, ιθος, avis. Ist. 1, 68.

ὀρνύω, et ὄρνυμι. (Ὄρω) concito, cieo. hortor, adhortor. οἱ δὲ Ἀχαιοὺς ὄρνυον, pro ὤρνυον, hortabantur et incitabant, M, 142. ὀρνύμεν ὅν κε ἐθέλῃ, κ, 22, pro ὀρνυέμεν, et id ionice pro ὀρνύειν, concitare ventum quemcunque velit. sic et ὀρνύμεναι pro ὀρνυέμεναι, et id attice pro ὀρνύειν, I, 353. P, 546. ὄρνυθι τοῦτον, i. e. διέγειρε, *muntre ihn auf, richte ihn auf, (rouse him up,)* imperativus ab ὄρνυμι, Z, 363. ἄλλους, O, 475. T, 139. μή μοι γόον ὄρνυθι, ne mihi gemitum cie, ρ, 46. ὄρνυτε ἀϋτὴν, incitate pugnam, O, 718, erectam stare facite pugnam. μηκέτι νῦν γόον ὄρνυτε, κ, 457. ὄρνυμαι, excitor. ὅτε κῦμα θαλάσσης ὄρνυται, Δ, 423. φευγόντων δὲ οὔτε κλέος ὄρνυται οὔτε τις ἀλκὴ, E, 532. O, 564, fugientibus vero neque fama surgit, neque aliquod robur ad defensionem. τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰὲν, Λ, 826, horum robur surgit et crescit semper. ὅπη οἱ νόος ὄρνυται, α, 347, sicut ei mens incitatur et dirigitur. κονίσσαλος ὤρνυτο, erigebatur pulvis motus, Γ, 13. et 267, ὤρνυτο ἄναξ, exsiliebat. et 349, χαλκῷ, irruebat ferro. sic et E, 17. Π, 479. P, 45. ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζὸς, E, 13, pedes irruebat in terra, in opp. ad, ἀφ' ἵππων, ex equis, i. e. in curru. τῇ δὲ (Minervæ) ἀντίος ὤρνυτο Ἀπόλλων, obviam currebat, H, 20. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτο, gemitus gravis ciebatur, K, 483, sc. cum occiderentur. ἠὼς ὤρνυτο ἐκ λεχέων, Λ, 2. ε, 2. et T, 2. ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων. hinc dicitur ὁ ὄρθρος, ἐν ᾧ εἰς ἔργον ὀρνύμεθα i. e. ὀρθούμεθα: nam ὀρθοῦσθαι καὶ ὄρνυσθαι sunt idem. physice etiam et optice poëta sic loquitur; quia sol ex inferioribus quasi adscendere et se erigere videtur usque ad meridiem: unde et crescere dies dicitur. ὤρνυτο δοῦπος, Π, 635. κτύπος, T, 363. στόνος, Φ, 20. χ, 308. ω, 183. οὗτος, exsurgebat, et erigebat se, Ψ, 488, 674, 754. ὤρνυτο αὐτὸς ἐξ εὐνῆς, surgebat alacriter e cubili, γ, 405. δ, 307. β, 2. θ, 2. coll. 3, ἀνῶρτο, quod est idem. οἱ δ' ὤρνυντο, strenue surgebant, Ψ, 131. οἱ δ' εὕδειν ὤρνυντο, exsurgebant ut cubitum irent, β, 397. οἱ δ' ὤρνυντο, καὶ ἐνεδύοντο τεύχεσι, accelerabant et induebant se armis, ω, 495. ὄρνυσθε Τρῶες, *seyd munter dran, (rush on,)* Δ, 509. E, 102. M, 440. exsurgite, Ψ, 707, 753, 831. ὄρνυσθε ἑξείης ἐπιδέξια, accedite alacriter ordine, a dextra parte incipientes, φ, 141. estque imperativus formæ mediæ in præsenti, ab ὄρνυμι. ἄνακτος ὀρνυμένου, Δ, 421, rege alacriter incedente. καύματος, E, 865, æstu ingruente. κῦμα ὀρνύμενον, Ξ, 395, unda concitata, vel, concitans se. ὀρνυμένων ἄμυδις, Υ, 158, i. e. σπουδαίως τρεχόντων εἰς ἕν. νηῦς ἐγγύθεν ὀρνυμένη, μ, 183, navis prope appulsa. ὀρνύει γλῶσσαν, i. e. διεγείρει, excitat linguam, Ol. 13, 15. ὄρνυε κήρυκας, i. e. παρώξυνε, Py. 4, 302. ὀρνύντος δαίμονος, Py. 10, 16, numine crescere faciente, αὔξοντος. nam hoc verbum et, erigere in altum, in specie notat. ὀρνύμενον βέλος, Py. 4, 162, sagitta exsiliens, i. e. alacriter depromta, ex pharetra. ὀρνύμενοι, profecti alacriter, Py. 1, 126. ὀρνυμένων πολέμων, Ol. 8, 45, concitatis bellis et prœliis.

ὀροθύνω, f. υνῶ. (Ὄρω) excito, erigo, concito. ab ὄρω fit per paragogen ὀρόθω, et per novam paragogen, ὀροθύνω, τὸν δ' ὀρόθυνεν, hunc interim tamen incitavit ad eundum, K, 332. O, 572. et 595, τοὺς δ', coll. 594, ubi est synonymica phrasis, ἐγείρειν μένος τινί. πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους, omnes concita alveos, Φ, 312, imp. a. 1. a. πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας, omnes procellas excitavit, ε, 292. θεῶν νύ τις ὔμμε ὀροθύνει, aliquis deorum vos sine dubio concitat, *reizet, (instigates,)* σ, 406. Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε, incitabat, cohortabatur, N, 351, ionice omisso augmento. quibusdam videtur verbum compositum ex ὄρω et θύνω, quorum utrumque verbum idem fere notat; et utrumque est Φ, 234, 235. sed non necesse est; cum paragoge ejusmodi sit et alibi solita, e. c. ἀμαλὸς, ἀμαλδύνω.

ὀροπύγιον, τὸ, vide sub ὄρος, mons, ad finem.

ὀρὸς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) serum lactis, *wadike, molken, (whey:)* τὸ ὑπολειπόμενον ὑδατῶδες ἐν τῇ πήξει τοῦ γάλακτος, quod remanet si coagulatum est lac coagulo, ἡ ὑδατώδης τοῦ γάλακτος ὑπόστασις. et id erat ἀγροτικὸν πόμα, bibebatur a pastoribus pro potu ordinario. est ab ὄρω, cieo: nam immisso in lac coagulo fit motus, quo pinguedo lactis separatur ab aqueis pa..ibus. ἔναον δ' ὀρῷ ἄγγεα, nabant, i. e. repleta erant vasa sero lactis, ι, 222, ubi de Polyphemo sermo est. καί κεν ὀρὸν πίνων, et sane serum lactis bibens, ρ, 225, et id serum in iis terris sine dubio melius est nostro lacte.

ὅρος, ου. ὁ. (Ὄρω) termin..s, limes; proprie, lapis erectus in signum termini. nam est ab ὄρω, quod et notat erigo, it. moveo, nam id signum quoque sæpe notat, quousque moveri quid debeat, meta, vel ad quod quid moveri debeat, finis, propositum: etiam definitio, intra quam quid valet. verbum est ὁρίζω, f. ίσω, termino.

ὄρος, εος. τό. (Ὄρω) mons. *ein berg, ein gebirge, (a mountain, a range of mountains.)* esse hoc nomen ab ὄρω, salio, exsilio, it. moveo, concito; manifestum est. nam mons alte exsiliit supra planitiem. Κυλλήνης ὄρος αἰπὺ, B, 603. et 829, Τηρείης. προφέρουσά με θύελλα εἰς ὄρος, Z, 347, abripiens me turbo in montem aliquem, sc. ut ab eo præcipitarer in mare. Μαλειάων ὄρος αἰπὺ, γ, 287. δ, 514. μέγα ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, θ, 569, magnum montem urbi nostræ circumdaturum esse. coll. ν, 152, 158, 177. ὄρος Νήριτον, ι, 21. et 315, πρὸς ὄρος τρέπε μῆλα, ad montes egit oves. περίμηκες ὄρος, ν, 183. et 351, τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος καταειμένον ὕλῃ. sic, Παρνησοῦ προσέβαν, τ, 431. ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος, N, 17, ex monte aspero. et 179, ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο, montis vertice procul conspicui. ἀπὸ κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο κινήσει νεφέλην Ζεὺς, Π, 297. et 757, ὄρεος κορυφαῖς, in jugis montis. sic et 824, et sermo est de feris pugnantibus ibi inter se. ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ὁδὸν, e monte per arduam viam, P, 743. ἄξειν ἐξ ὄρεος, convehenda ligna e monte, Ω, 663. ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος, β, 147. ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, ι, 481, Polyphemus abrumpens verticem aliquem magni montis. γυναῖκα, ὅσην ὄρεος κορυφὴν, κ, 113. αἰετὸς, ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε, ο, 175. τ, 538. ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, Γ, 10. ὕλην οὔρεος (ionice) ἐν κορυφαῖς, B, 456. nam et Herodotus, IV, 43, habet: φεύγεσκον πρὸς τὰ οὔρεα, fugiebant in montes. ἐν βήσσαις, in saltibus montis, Γ, 34. Λ, 87. Ξ, 397. Π, 634, 766. ἄγκεα οὔρεος ἀζαλέοιο, *die anhöhen eines mit trockenem holze besezten berges, (the crags of a mountain covered with stunted wood,)* Υ, 491, *ein dürres gebirge, (an arid mountain.)* Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος, ζ, 102, vadit per montes. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικὼς ὡρμήθη, διὰ δὲ Τρώων πέτετο, N, 754, impetuose ivit monti nivali similis, et per Trojanos suos volabat; ergo simile est propter τὸ μέγεθος τοῦ ἥρωος καὶ ὑπερφαίνεσθαι τῶν λοιπῶν: et nisi verba celeritatem notantia addidisset poëta, potuisset notare hæc similitudo νωθρείαν τινὰ καὶ βραδυκινησίαν. κῦμα περιεστάθη οὔρεϊ ἶσον,; λ, 242. ἐπὶ Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα, Ξ, 227. ἐφάνη ὄρεα σκιόεντα γαίης, apparebant umbrosi montes, ε, 279. η, 268. Κρήτης νιφόεντα νοσφισάμην, reliqui, τ, 338, οὔρεά τε σκιόεντα, A, 157. μακρὰ ἔτρεμε, tremuerunt alti montes, N, 18, sub pedibus dei incedentis. κατὰ οὔρεα θῆρας ἐναίρειν, per montes occidere feras, Φ, 485. τρὶς ἀπὸ Ἰδαίων ὀρέων ἔκτυπε Ζεὺς, Θ, 170. et 410, κατέβη Ἰδαίων. sic et Λ, 196. O, 79, 169, 237, i. e. ἐξ Ἴδης. ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους, M, 282. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, de montibus in præceps, Π, 392. νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης, οὐδ' ὀρέων, nam nubes non apparebat super omnem terram, nec super montes, P, 373. ἐτίναξε ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, Υ, 58. et 189, ἔσευά σε κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι. ἐκ Σολύμων ὀρέων, ε, 283. Νύμφαι, αἳ ἔχουσι ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα, ζ, 123. οἵγε ναίουσι ὑψηλῶν, ι, 113, de Cyclopibus. et 121, κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες, de venatoribus. et 192, ῥίῳ ὑψηλῶν, cacumini montium altorum, *einer gebirgekoppe, (a mountain peak.)* ἀφ' ὑψηλῶν καταγίνεον ὕλην, κ, 104, devehebant materiam a montibus altis. αἰγυπιοὶ, ἐξ ὀρέων ἐλθόντες, χ, 303. ποταμοὶ, ὅσοι ἀπ' Ἰδαίων (i. e. ἀπὸ Ἴδης) ἅλαδε προρέουσι, versus mare defluunt, M, 19. ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν, E, 523, superne in summis montibus: et Sigma est duplex ob metrum. ὄρνιθι, ἥντ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, Ξ, 290. ἄρνεσσιν, αἵτε ἐν ὄρεσσιν διέτμαγεν, agnis, quæ in montibus dispersæ sunt a reli-

quo grege, Π, 353. καθ' οἶν, ὅστ' ἐν, Ρ, 282, apro, qui in montanis. κύματα, ἶσα ὄρεσσιν, γ, 290. ἐν οἰοπόλοισιν, in deviis et desertis montibus vel saltibus, λ, 573. χιὼν κατατήκεται ἐν ἀκροπόλοισιν, in elatis, τ, 205, quod est idem ac, ἐν κορυφαῖς ὀρῶν: nam ὄρος dividitur in tres partes εἰς ἀκρώρειαν, quæ est ἡ κορυφὴ ἢ ἡ ἀνωτάτω τοῦ ὄρους ἐξοχή: εἰς ὑπερώρειαν, quæ est ἡ πλευρὰ τοῦ ὄρους: εἰς τέρμα, quod est τὸ τελευταῖον ἢ οἱ πόδες. κορυφαὶ vero dicuntur et ἀκροπόλοι, ἢ ἀκροπόλα ὄρη. τῶν δὲ τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμὴν, Δ, 455. ἄγρια, ἅ τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη, Ε, 52, feras, quæ habitant in saltibus. θῶες ἐν, Λ, 479. δρύες οὔρεσιν, quercus in montibus, Μ, 132. τέκτονες, Ν, 390. et 470, σῦς. et 570, βοῦς. πῦρ μαίνηται, Ο, 606. ἔλαφον, Π, 158. et 483, τέκτονες. quibus omnibus locis est casus sextus, omissa præpositione ἐν. ἐν οἰοπόλοισιν, Ω, 614, ubi sermo est de Niobe. ποταμοὶ κατὰ ὄρεσφι ῥέοντες, pro καταῤῥέοντες ὀρέων, Δ, 452. sic, ἔρχηται δι' ὄρεσφι, vadit per montes, Κ, 185. θῶες ὄρεσφιν, Λ, 474, ubi est pro ὄρεσι, omissa præpositione ἐν: et fortasse præstat scribi ὄρεσσιν. et 493, κάτεισι χειμάῤῥους (descendit imber) κατ' ὄρεσφιν, de montibus, κατ' ὀρέων. πῦρ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι, i. e. ἐν ὄρεσιν, Τ, 376. sic, κίρκος ὄρεσφιν, Χ, 139. et 189, νεβρόν. ὑπὸ ὄρος, Ol. 6, 129, sub montem. τοῦτο ἐφίπεις, Py. 1, 57, hunc curas et habitas montem. ἐν ὄρει, sc. Πηλίῳ, Py. 3, 66, 159. οὐρεῖ ἴσον, Ist. 6, 47, de Gigante. ὀρέων σκιοέντων κευθμῶνας, Py. 9, 60. ἐν ὄρεσιν, Py. 6, 20, ubi Chiron imperavit. ἀσκίοις, Ne. 6, 74. sæpe igitur ὄρος non solum montem, sed et saltum significat. sed ὁ ὄρος vel ὁ ὄῤῥος est ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, podex, *der ars, (the posteriors:)* a quo est τὸ ὀῤῥοπύγιον vel οὐροπύγιον, et ὀρωδεῖν i. e. φοβεῖσθαι, quia τὰ ἄλογα ὑποστέλλουσι τὸ οὐροπύγιον ἐν τῷ εὐλαβεῖσθαι. τὸν ὀρὸν vero, i. e. τὴν τοῦ γάλακτος ὑποστάθμην, *die wadike, (whey,)* jam vidimus.

ὄρος, ὁ, vide ad finem præcedentis.

ὀρούω, f. σω. (Ὄρω) concitus feror, ruo, festino citatus. πρὸς πλατάνιστον ὄρουσεν ὁ δράκων, Β, 310, ionice sine augmento: ad platanum celeriter perrexit sursum rependo. ἐς δίφρον ὀρούσας, in currum suum propere insiliens, Λ, 359, et 742, ἐγὼ, in meum. αἰχμὴ ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν, Ν, 505. Π, 615, e manu evolarat hasta. θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας, impetum habens a manu dei ad sic saliendum, Υ, 327, et innuit, eum sublevatum esse manu dei et propulsum quasi, ut celeriter transiliret ordines suorum. cæterum poëtica hyperbole notat, promte eum receptum esse inter ordines suorum, ut celeriter in posteriorem aciem perveniret; atque id maxime ope nebulæ densæ, quæ subito ex mari vel ex humido solo exhalaverat. nam Neptunus est aqua, ex qua oriuntur nebulæ. ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, in fundum maris irruit, Ω, 80. ὧν δὲ ἕκαστος ὀρούει, quorum quisque studio tenetur, ad quod quisque amore fertur, Py. 10, 95, ubi videtur regere genitivum, qui tamen magis ad sequens τυχὼν pertinet, ut plene sit: τυχὼν ἐκείνων, πρὸς ἃ (attice ὧν, relativo ad præcedentem casum formato) ὀρούει ἕκαστος. κλέος ὤρουσαν ἑλέσθαι, conati sunt cupide, gloriam consequi, Ol. 9, 155, *haben nachgejaget, (have eagerly pursued.)* ὀρούσασα ἀπὸ στρωμνῆς, exsiliens ipsa e lecto, Ne. 1, 75.

ὀροφὴ, ῆς. ἡ. (Ἔρω) contectio conclavis aut thalami aut ædis. *die decke oben im zimmer, (the ceiling of a room.)* ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς, superne ex laqueari, χ, 298, coll. 239, 240, et notatur in specie locus ille laquearis, ubi erat impluvium, per quod evadebat fumus ex triclinio aut conclavi. est cameratio, *das gewölbe, (a vault.)*

ὀροφίας, ὁ, vide sub ὑψόροφος.

ὄροφος, ου. ὁ. (Ἔρω) est δόναξ ποτάμιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἐρέφειν, arundo fluvialis, apta ad contegendas casas, *rohr zum decken, (reed for thatching:)* καλαμίσκου εἶδος ὑδροχαροῦς, ἐπιτηδείου εἰς ὀροφήν. καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντα ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, Ω, 451, superne contexerant (casam temporariam Achillis in castris ad Trojam) arundinem villosam ex pratis uvidis secantes et colligentes: nam iste ὄροφος ἐν λειμῶνι (in paludoso loco) πεπανθεὶς (ad maturitatem suam perductus) δασεῖαν ἐπανθοῦσαν ἔχει λάχνην, *hat eine dichte weiche und schwarze kolbe oben, (has a compact, soft, black head at top;)* ὅτι καὶ ἔστιν ἀγαθὸς ἐρέφειν. et quia ejus antiquissimus ad tegenda ædificia rustica et castrensia erat usus; hinc postea omnes στέγαι οἰκιῶν dictæ sunt ὄροφοι: ἀφ' ὧν καὶ φάλαγγες ἤτοι ἀράχναι, aranei, dicti ὑπωρόφιοι, οἱ φωλοῦντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους. ergo ὁ ὄροφος proprie est arundo ad tectum rusticum apta: deinde tropice, quodvis tectum ædificii. in conclavi est, camera, *gas gewölbe oben, (a vaulted roof.)*

ὄρπηξ, ηκος. ὁ. (Ὄρω) surculus ex radice prosiliens. *ein aufschössling, ein junger schwanker stamm, (a sucker, a young shoot.)* est ab ὄρω, concito; cui fortasse adhæret ex πήσσω, f. πήξω, denso, firmo: ut notetur ὁ ἀναπηδήσας εἰς αὔξησιν εὐπαγῆ, *der zu einem dichten wuchse aufgeschossen ist, (which has grown up to a large size.)* τάμνε νέους ὄρπηκας, secabat novos surculos, ut ambitus essent currus, ἵνα ἅρματος ἄντυγες εἶεν, Φ, 38, conf. ἐρινεός. spiritus lenis est Ionicus et etymo conformis; asper est Atticus. deinde et alii rami vegeti novi, maxime tales quos Germanorum hortulani *räuber* vel *wasser-reiser (useless suckers)* vocant, dicuntur ὄρπηκες.

ὄῤῥος, ὁ, vide sub ὄρος, mons, ad finem.

ὀρσίκτυπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) qui fragores concitat. ab ὄρω vel ὄρσω, concito, cieo. est epitheton Jovis τοῦ κινοῦντος τοὺς κτύπους τῶν βροντῶν. ὀρσικτύπου Διός, Ol. 10, 97.

ὀρσινεφὴς, έος. ὁ. (Φάω) concitator nubium, ab ὄρω, f. ὄρσω, concito. est epitheton Jovis, Ne. 5, 63.

ὀρσοθύρη, ης. ἡ. (Θέω) janua conclavis secundaria, in superiorem ædium partem emittens, *eine kleine seitenthüre im saale, mit einer treppe in die höhe, (a side door to a hall, with a staircase leading to the upper chambers.)* meminit ejusmodi januæ poëta, χ, 126—143. et 333. ubi enarratores sic: θύρα τὶς ἐπίσημος, ὑψηλοτέραν πρόσβασιν ἔχουσα, εἰς ἣν οὐχ οἷόν τε ἦν ἀνελθεῖν τινὰ, εἰ μὴ διὰ κλίμακος ἴσως, ἢ ἄλλως πως ἀνορούσαντα καὶ ἀναθόροντα εἰς αὐτήν. sic composita est ἡ ὀρσύδρα, i. e. ὀπὴ, δι' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὑψοῦ. alii exponunt ὀρσοθύρην, ἐκτομάδα θύραν, δι' ἧς εἰς ὑπερῷον ἀναβαίνουσιν, ὀρούοντες ἐπ' αὐτῆς. et videntur duæ ejusmodi ὀρσοθύραι, in illo conclavi magno fuisse: una quæ ferebat in locum ex quo populus vocari poterat, *die auf eine gallerie fürete oder einen balcon, (which led to a gallery or balcony;)* et quam obsidere jussus erat Eumæus; altera incustodita, ad cubiculum aliquod superius ferens, per quam adscendebat Melanthius.

ὀρσολοπέομαι, ὀρσολοπεύομαι, vide sub ὀπός.

ὄρσομαι, (Ὄρω) concito me. it. active, concito. novum verbum, Ionico more factum ex futuro verbi ὌΡΩ. ὅτε ὤρσετο μητίετα Ζεὺς νιφέειν, quando providus Jupiter oriri solet ad ningendum, Μ, 279, ubi tamen alii legunt ὤρετο, eodem sensu. magis frequens est forma imperativi. ὄρσεο Λαομεδοντιάδη, καλέουσιν ἄριστοι, surge, O fili Laomedontis, vocant te principes, Γ, 250, *mache dich auf, (rise.)* sic, ὄρσεο, διογενὲς Πατρόκλεες, Π, 126, propera. Πηλείδη, Σ, 170, surge. Κυλλοπόδιον, Φ, 331. δὴ νῦν, ξεῖνε, ζ, 255. contracte ὄρσου, ionice ὄρσευ. nam imperativus præsentis medii vel passivi terminat secundam singularis in εσο, ex quo abjici ionice solet Sigma; et deinde contrahunt attice in ου, Iones vero, si contrahendum est, in ευ. ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, Δ, 264, propera ad pugnandum. sic et Τ, 139, ubi id dicit rex ad suum ὑποστρατηγοῦντα, eique dat omne imperium. pro ὄρσεο dicitur et, extruso ε, ὄρσο, vel per apocopen ὄρσ'. ὄρσ' Ἀσκληπιάδη, Δ, 204. ὄρσο, πέπον Καπανηϊάδη, Ε, 109, propera, suavissime. Θέτι, Ω, 88, surge, *mache dich geschwind auf, (rise quickly.)* ὄρσο κίων, ὦ ξεῖνε, surge decubiturus, O hospes, ψ, 342, *begieb dich nun in dein schlafgemach, (now repair to thy chamber.)* δεῦρο δὴ ὄρσο, huc sane propera, χ, 395. ὄρσο, τέκνον, Ol. 6, 107, i. e. ἀνίστασο, παῖ.

ὀρσοτριαίνης, ου. ὁ. (Τρέω) epitheton Neptuni, idem ac ἀγλαοτριαίνης. quatiens tridentem. ab ὄρω, f. ὄρσω, concito, commoveo. ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν, Py. 2, 23. Ὀρσοτρίαινα δὲ, Neptunus autem, Ol. 8, 64, ubi terminatio vocativi attice est pro nominativi terminatione; et quidem correpta poëtice. nam vocativus quidem ipse habet α ultimum breve, sed non ideo et nominativus, imitans vocalem tantum. quanquam Grammatici tradunt regulam: nomina in ας (facta ex ης) primæ declinationis, habent ας longum, exceptis compositis ex ἡ τρίαινα: hæc enim attice dici possunt ὁ εὐτρίαινας, ὀρσοτρίαινας, ου, etc.

ὀρσύδρα, ἡ, vide sub ὀρσοθύρη.

ὀρταλίζω, ὀρταλὶς, ίδος, ἡ, ὀρτάλιχος, ὁ, vide sub ὌΡΩ ad finem, ὄρνις prope finem, et ἀλέκτωρ.

ὀρτὴ, ἡ, vide sub ἑορτή.

ὀρυγμαδὸς, ὁ, vide ὀρυμαγδός.

ὀρυκτὸς, ἡ, όν. (Ῥάω) fossus. τάφρος ὀρυκτὴ, Π, 369, i. e. ἡ χειρόκμητος, manu facta fossa, πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλων, μὴ ὀρυκτῶν χαραδρουμένων τόπων, ad differentiam aliarum, e. c. vi imbrium aut aquarum, factarum lacunarum. τάφρῳ ὀρυκτῇ, Μ, 72. Ο, 344. τάφρον ὀρυκτὴν, i. e. τὴν εὖ ὀρωρυγμένην, Θ, 179. Κ, 198. Υ, 49. Vide Ὀρύσσω.

ὀρυμαγδὸς, οῦ. ὁ. (Ῥάω) sonus asper et tumultuosus. est pro ὀρυγμαδὸς, quæ vox et apud alios reperitur: nam est ab ὀρύσσω, quod et cum ἀράσσειν nonnihil commune habet, ob cognationem originis. nam, qui a τὸ ὄρος derivant nomen, et proprie poni contendunt ἐπὶ ἤχου τομῆς ξύλων ἐν ὄρεσι, de sono quem lignatores faciunt dum cædunt ligna in montibus: ii nimis longe petunt rem suam. significatus ipse propius etymon commonstrat. cæterum notat durius quam κτύπος ἢ δοῦπος, ἢ ψόφος, et de quovis θορύβῳ μεγάλῳ ponitur. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, magnus strepitus excitabatur, ab agmine armato prodeunte in aciem, Β, 810. Θ, 59. et 63, a confligentibus exercitibus. sic et Δ, 449, ω, 70, de agmine appropinquante hostiliter. ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, in acie confligente, Ι, 248. Κ, 539, et h. l. deest participium, quod priore loco appositum. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπὶ αὐτῷ ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν, Κ, 185, ubi de venatione leonis ingentis sermo est. δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς οὔρεος ἐν βήσσαις, Π, 633, lignatorum in saltibus. σιδήρειος ὀρυμαγδὸς οὐρανὸν ἷκε, Ρ, 424, de armatorum conflictu. et 741, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἀζηχὴς, de clamore bellico in pugnis. ῥέων μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ, Φ, 235, de fluvio exundante et graviter strepente. et 313, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων, multum strepitum excitabat fluvius volvendis truncis et saxis. ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ, hospes tædio adfectus a strepitu con-

fuso et clamore tot procorum epulantium petulanter, *α*, 133. *βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκε*, *ι*, 235, dejiciens de humero allata ligna, strepitum magnum fecit Cyclops, rediens domum.

'**Ορύσσω**, f. *ξω*. (Ῥάω) fodio, fossam duco: effodio, infodio, circumfodio, perfodio, pertundo. est indidem a *ῥάω*, præfixo *ο*, et cognatum cum *γράφω*. *ὀρύξομεν τάφρον*, fodiemus fossam, H, 341. et 440, *τάφρον ὄρυξαν*, ionice pro *ὤρυξαν*. *χαλεπὸν δὲ ἀνδράσιν, ὀρύσσειν τὸ φυτὸν τοῦτο*, *κ*, 305, difficile est hominibus, effodere e terra hanc plantam. et 517, *βόθρον ὀρύξαι*, scrobem fodere; sic et *λ*, 25, *ὄρυξα*.

ὀρφανία, *ας*. *ἡ*. (Ἔρα) orbitas. et per tropum, quævis carentia. *ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων*, Ist. 8, 14, coronarum in orbitate, i. e. si non vincimus. verbum *ὀρφανεύω*, f. *σω*, orphanum curo, *ὀρφανοτροφέω*, *ἐπιτροπεύω*, sum tutor, Eurip. Alc. 163.

ὀρφανίζω, f. *ίσω*. (Ἔρα) orbo, orbum facio. et in genere, carere facio aliqua re. *ὀρφανίζει γλῶσσαν κακὴν φαεννῆς ὀπὸς*, Py. 4, 504, privat linguam malam clara voce, i. e. facit, ne lingua sua mala sit et clare loquatur male; non est maledicus. *ἀποχωρίζει τῆς αὐτοῦ φωνῆς ἐλευθερίου τὴν κακογλωσσίαν*, semovet a voce sua liberali et honesta maledicentiam. *ὀρφανιζομένῳ*, Py. 6, 22, ubi est, remoto a parentibus, qui ambo vivi erant, et dato in disciplinam procul a domo; *χωριζομένῳ*.

ὀρφανικὸς, *ἡ*, *όν*. (Ἔρα) idem quod *ὀρφανὸς*, orbus parente. nisi tamen est possessivum, poni solitum loco primitivi. sic *παρθενικὴ* pro *παρθένος*. *μὴ παῖδα ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα*, ne filium orbum parente facias, et conjugem viduam, Z, 432. et ejusmodi locutio est elliptica, nam deest genitivus cujus est *ὀρφανὸς ἢ ὀρφανικός*. *παῖδες ὀρφανικοὶ*, liberi ejus sunt orbi parente, Λ, 394. *ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι*, X, 490, dies orbitatem adducens filium ab omnibus æqualibus suis desertum facit, *der wäysenzustand machet in verlassen von seines gleichen, (his orphan state causes him to be forsaken by his equals.)*

ὀρφανιστὴς, *ὁ*, vide sub *χηρωστής*.

ὀρφανὸς, *ἡ*, *όν*. (Ἔρα) est ab *ὀρφνὸς* factum in sensu metaphorico, interserto *α*. et est, orbus parente. nam talis privatus est luce aliqua, maxime ante tempus maturitatis suæ; et versatur in tristibus quasi tenebris. deinde per novum tropum hæc vox in genere notat, orbus, non particeps. *ταύταις κούρῃσι τοκῆας φθῖσαν θεοὶ, αἱ δὲ λίποντο ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι*, *υ*, 68, his puellis parentes perdiderant dii, et ipsæ relictæ erant orbæ et in statu tristi. *τῆς ὀρφανίας δεινὰ* enumerat Andromache, X, 488, seqq. et sermo ibi in genere est de pupillo quovis impubere, non in specie de regio pupillo. *ὀρφανὸν γενεᾶς*, Ol. 9, 92, i. e. *ἔρημον παίδων*, orbum liberis. *ὀρφανὸν ἑταίρων*, Ist. 7, 16, privatum amicis et sociis. *ὀρφανοὶ ὕβριος*, Ist. 4, 14, alieni a contumelia, *ἄμοιροι*. *νύμφας ὀρφανὰς ξυναόρων*, Eurip. Orest. 1136, sponsas orbas maritis.

ὀρφναῖος, *αία*, *αῖον*. (Ἔρα) tenebricosus post obtectum solem. nam post occasum solis, quando sol est sub terra, incipit *ἡ ὄρφνη*. *νύκτα δι' ὀρφναίην*, in obscura nocte, K, 83, 276, 386. *ι*, 143.

ὄρφνη, *ης*. *ἡ*. (Ἔρα) obtectio solis, vel interdiu per atras nubes, vel noctu per umbram terræ: quando sumus quasi in obscura camera. est ab *ἐρέφω*, tego superne: et dorice scribitur *ἁ ὄρφνα* metaphorice notat statum tristem. *ἐν ὄρφνᾳ*, Ol. 1, 115, i. e. noctu, *ἐν νυκτὶ*, *im finstern, (in the dark.)* sic et Ol. 13, 100. *ἐν ὄρφναισι*, i. e. *ἐν νυξὶ*, Py. 1, 44. hinc est adjectivum *ὀξύτονον*, *ὀρφνὸς*, *ἡ*, *ὸν*, i. e. *σκοτεινός*.

ὀρφνὸς, *ἡ*, *ὸν*, vide supra.

ὄρχαμος, *ου*. *ὁ*. (Ἔρα) idem fere qui *ἀρχὸς*, et ab eo derivatum: nam *ο* pro *α* est ut *ὁ πλόκαμος* a *πλέκω*, et terminatio est ut *ὁ θάλαμος* a *θάλλω*. dux, præfectus, pro *ἄρχαμος*. *Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν*, B, 837, ubi de duce supremo militum dicitur. sic, *Ἀχιλῆα ὄρχαμον ἀνδρῶν*, Z, 99. *Ἄσιος*, M, 110. sed *ὄρχαμος λαῶν* augustius multo notat, et est idem quod *ἄναξ ἀνδρῶν*: *ὄρχαμε λαῶν*, de Agamemnone, Ξ, 102. *Μενέλαε, διοτρεφὲς*, P, 12. *Πάτροκλε*, T, 289, ubi mulier sic loquitur ex affectu, et hyperbolice. *ἄγη μὲ ἔχει, ὄρχαμε λαῶν*, Φ, 221, ubi aliquis *κολακεύων* loquitur sic Achilli. Eumæus dicitur *ὄρχαμος ἀνδρῶν*, *ξ*, 22, quia præfectus erat quatuor aliis servis, et magnæ rei rusticæ, *ein verwalter, (a bailiff.)* sic *ο*, 350, 388. *π*, 36. sic et *ὁ φιλοίτιος*, *υ*, 185, 254. sic regius filius, qui ordines militiæ duxerat, *πεισίστρατον, ὄρχαμον ἀνδρῶν*, *γ*, 400, 454, 482. *πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν*, præfectus, *κ*, 224, qui sine dubio ductor aliquis ordinum fuerat in bello. Sed ad regem magnum, *Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν*, *δ*, 156, 291. *Ὀδυσεῦ*, *κ*, 538. *Μενέλαε*, *ο*, 64. *λαῶν* ergo multo augustius est, quam *ἀνδρῶν*: hi enim inferiorem ducem partis alicujus virorum innuunt, *λαῶν* vero supremum regem populi cujusdam.

ὄρχατος, *ου*. *ὁ*. (Ἔρα) series plantatarum arborum. plantæ ordine dispositæ inter quas ambulari potest. hortus bene ordinatus. idem ac *ὄρχος*. et formata vox, ut a *τρίτος* est *τρίτατος*, a *μέσος μέσατος*, *ἕβδομος ἑβδόματος*, *μυχὸς μύχατος*, etc. qua terminationis mutatione significatus nihil mutatur. *ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος τετράγυος, περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται*, *η*, 112, ubi de horto regio juxta aulam regiam Alcinoi: et is hortus variis arboribus ordine consitus erat, et vitibus. *οὐκ εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον εἰσκαταβαίνων*, magnum hortum ingressus non invenit ibi eum quem quærebat, *ω*, 121. et 244, *ἀμφιπολεύειν ὄρχατον*, curandi hortum et vineam, collatis sequentibus. et 256, *τίνος ὄρχατον ἀμφιπολεύεις*; et 357, *ἴωμεν πρὸς οἶκον, ὃς ὀρχάτου ἐγγύθι κεῖται*, domum, quæ adjacet horto. *πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφὶς*, Ξ, 123, ubi *κήπους* sic *παραλαλεῖ*, erant multi arborum ordines circa villam ab omni latere. nam prisci hortorum studiosissimi. Vide sub *κῆπος*.

ὀρχέομαι, f. *ήσομαι*. (Ῥέκω) salto, *ich tanze, (I dance.)* antiquissimis ponebatur hoc verbum simpliciter pro *κινεῖν*, movere, concitare; e. c. *ὤρχησε φρένας μου*, movit cor meum: ut *ὀρχέω* sit, concito, ad contentionem aliquam duco; *ὀρχέομαι*, moveo me. *ὠρχήσαντο ἐλαφρῶς*, movebant se facile. est enim, ab *ὀρέγω*, ejusque perf. a *ὤρεχα*, intendo, contendo, extendo, promoveo pedes vel manus. poni deinde in specie *ὀρχεῖσθαι* cœpit de aliquo artificioso et musico motu corporis. *ἠΐθεοι καὶ παρθένοι* (adolescentes cælibes et puellæ virgines) *ὠρχεῦντο* (ionice pro *ὠρχοῦντο*) *ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες*, Σ, 594, 590—605, ibique docet poëta, hanc saltationem juvenum puellarumque *ἀναμὶξ*, inventam esse a Dædalo, cum adolescentes et virgines Athenienses, servati a Theseo in Creta, lætitiæ causa luderent: qui mos deinde obtinuit, et conversiones crebræ imitabantur anfractus Labyrinthi. et ista saltatio dicta *Κνώσσια ὀρχήματα*. *κυβιστητὴρ* vero est, qui præit reliquis, convertendo se et agitando. plura dabit Athenæus, et Dionysius *ὁ Περιηγητὴς*, ad eumque Eustathius. *αὐτοὺς ἐκέλευσεν μουνὰξ ὀρχήσασθαι*, Θ, 371. *ein solo zu tanzen, (to dance one at a time.)* et id quidem ad lusum pilæ: excipiebant enim pilam manibus, suspensi in aëre, pedibusque varios facientes et celerrimos motus; quod vocabant *θερμαΰστρίζειν*, et *ἡ θερμαΰστρὶς* erat talis *ὄρχησις*. et 377, *ὠρχείσθην*. *οἶνος ἀνῆκεν ὀρχήσασθαι*, *ξ*, 465, cf. *μάλα*. vide et saltationem descriptam Θ, 262—266, et quidem ad Demodoci cantionem: quæ saltatio erat *μίμησις τῶν ὑπὸ τῆς λέξεως ἑρμηνευομένων πραγμάτων*. sicut Ovidius dicit, saltata fuisse carmina sua in theatris. cæterum priscis saltatio erat in honore eximio: de quo videatur Lucianus *περὶ ὀρχήσεως*.

ὀρχηθμὸς, *οῦ*. *ὁ*. (Ῥέκω) saltatio, *der tanz, (the dance.)* idem ac *ὀρχηστύς*. *πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, ὕπνου, φιλότητος, μολπῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο*, N, 637, ad differentiam *τῆς φαύλης ὀρχήσεως*, quam nemo sobrius saltabat; vel et, ob honorem, arti huic apud priscos habitum. fuisse tamen et turpes saltationes, ex Ω, 261, videamus a Priamo filiis exprobratos; et Juvenalis Horatiusque eas taxant, et Plinius Paneg. c. 49, circa finem. *δαήμονες ὀρχηθμοῦ*, Θ, 263. *ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα, ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο*, *ψ*, 134, ubi nuptialis saltatio. et 145, *ἀμύμονος*, *des edlen, (the honourable.)* et 298, *παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν τε γυναῖκας*: nam saltaverant viri cum puellis; illi armati, hæ cum coronis in manu altera.

ὀρχηστὴρ, *ῆρος*. *ὁ*. (Ῥέκω) saltator, *ein tänzer, (a dancer.)* *κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον*, circumagebant se varie, Σ, 494.

ὀρχηστὴς, *οῦ*. *ὁ*. (Ῥέκω) idem. *Μηριόνη, σὲ καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα*, Π, 617, ubi innuitur *ἡ Πυῤῥίχη*, *ὄρχησις ἐνόπλιος*, qua juvenes nobiles armati se exercebant ad agilitatem in armis. dicitur eadem *ἡ Πυῤῥιχιακὴ ὄρχησις*, et dicitur inventa in Creta a Curetibus. l. c. est pro *κοῦφος στρατιώτης*, qui in armis est valde agilis. *ὀρχησταὶ*, Ω, 261, ubi id Priamus inter alia probra objicit filiis suis quibusdam. ergo ibi non designantur *οἱ τὰ ἐνόπλια πυῤῥιχίζοντες*, sed alii minus masculi, aut nimii, saltatores. Cæterum *ἡ Πυῤῥίχη* dicta *ἀπὸ Πυῤῥίχου, ἀνδρὸς Λάκωνος*: quæ et vocabatur *χειρονομία*.

ὀρχηστὺς, *ύος*. *ἡ*. (Ῥέκω) saltatio, *der tanz, (the dance.)* *ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν*, N, 731. sed hic totus versus est intrusus a *Ζηνοδότῳ τῷ Μαλλώτῃ*, nec Homericus, utpote h. l. ineptus. nam poëta *συγκρίνει* tantummodo *ἀνδρίαν καὶ φρόνησιν*. si locus esset sanus, notaretur *ἡ ἐπαινουμένη*, qualis et erat *τῶν Περσῶν*: Persæ enim a pueris docebantur *ἱππεύειν καὶ ὀρχεῖσθαι*, credentes, his duabus artibus acquiri corporis vires et firmas et agiles. *μολπὴ, ὀρχηστύς τε*, cantus et saltatio, quæ sunt decoramenta convivii finiti, *α*, 152. et 421, *εἰς ὀρχηστὺν καὶ ἀοιδὴν τρεψάμενοι*. sic et *σ*, 303. *ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ*, Θ, 253, quæ sunt quatuor artes Phæacum: navigatione et cursu et saltatione et musica cantione. *τοὶ δ' ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ τέρποντο*, proci, post meridiem, *ρ*, 605.

ὀρχιπεδάω, ὀρχίπεδον, *τὸ*, vide sequens.

ὄρχις, *ιος* et *εως*. *ὁ*. (Ῥέκω) testiculus, *eine hode, (a testicle.)* est ab *ὀρέγω*, nam appetitus intensissimi origo est istud membrum. *τὸ ὀρχίπεδον*, *ου*, est sacculus ille masculus, cui includuntur testiculi: et *ὀρχιπεδάω*, f. *ήσω*, est attrecto istum sacculum. Aristoph. Plut. 957. Equit, 769. Aves, 442, et 142. ab *ἡ πέδη*, vinculum, et *ὁ ὄρχις*.

ὄρχος, *ου*. *ὁ*. (Ἔρα) series plantatarum arborum, *eine allée, (a walk or avenue.)* in genere, plantæ ordine dispositæ, inter quas ambulari potest, hortus bene ordinatus. *ἡ κατὰ τάξιν φυτεία*, qualis maxime in vineis locum habet. est ab *ἔρχω*, vado, vadere facio in terra, ut sit *ὁ εὔτακτος καὶ οἷον ἐρχόμενος ἤτοι στείχων*, ubi planta aliam alia ordine excipit, quasi vaderent sua serie: et, si de arboribus dicitur, sunt *δένδρα ἐπίστιχα, κατὰ φυτείαν ἀμπέλου*. *πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον*, areæ hortenses erant

ad extremum ordinem arborum et vitium, η, 127. ὄρχους δέ μοι ὧδε ὀνόμηνας δώσειν πεντήκοντα, dixisti sic, te daturum mihi esse quinquaginta ordines, ω, 340, τοὺς τῶν ἀμπέλων, *funfzig reihen weinstöcke sollten meine seyn, (fifty rows of vines should be mine.)*

ὌΡΩ, f. ὀρῶ, et æolice ὄρσω. concito, incito, oriri facio. *regen, anregen, erregen, (to stir up, excite, incite.)* αὖτις πόλεμον ὄρσομεν, rursus pugnam ciebimus, vel cieamus, Δ, 16, nam est ionice pro ὄρσωμεν, aor. 1. conj. χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλην, gravem excitatura procellam, Φ, 335. νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε, morbum in castris excitavit, Α, 10. ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ Ἀθήνη, Δ, 439, movebat Trojanos Mars, Græcos Minerva. ὦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, impulit eum ut iret in medium, in medium interstitium inter duas acies, Ε, 8. et 106, εἰ ἐτεόν με ὦρσεν ἄναξ, si re vera me incitavit Apollo et excitavit. et 139, τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, illius quidem robur commovit et irritavit: coll. 208, ubi est synonymica phrasis, ἤγειρα δὲ μᾶλλον, incitavi, concitavi magis. hinc est ὁ ὄρθρος, ὁ ὀρθῶν καὶ ἐγείρων ἡμᾶς. μοῖρα Τληπόλεμον ὦρσεν ἐπὶ Σαρπηδόνι, Ε, 629, Tlepolemum impulit fatum suum ut iret contra Sarpedonem. αὐτοῖς κακὸν Ἄρτεμις ὦρσε, malum iis immisit, Ι, 529, coll. 535. ὦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον, excitavit e somno, Κ, 518, coll. 519. τοὺς ὄπιθεν ὦρσεν Ἀχαιοὺς, illos qui a tergo erant, postremos, commovit, *sezte in bewegung, (set in motion,)* Ν, 83. sic, Ἀχαιοὺς, 125. et 794, τότε δὲ Ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι, sc. αὐτοὺς, commovit eos ad pugnam. Πατροκλῆος λάσιον κῆρ ὦρσεν Ἀχαιοὺς, Π, 554, cohortabatur. καί οἱ ἀμύνειν ὦρσεν ἑταίρους, Ρ, 273. ἐν Τρώεσσιν ὦρσε κυδοιμὸν, inter eos concitavit conturbationem, Σ, 218. ἥρωας Ἀχαιοὺς, Τ, 41. αὐτὸν ἀντία τοῦ, Υ, 79. γόου ἵμερον, Ψ, 14, lamentandi studium. ἔριν, γ, 161, contentionem excitavit. et 167, ἑταίρους. αὐτὸν χειρὸς ἑλὼν ὦρσεν ἀπὸ ἐσχάρας, eum, manu ejus apprehensa, surgere fecit a foco, η, 169. συφορβὸν, ire jussit subulcum, π, 154. μνηστῆρσι Ἀθήνη γέλον ὦρσε, risum illis oriri fecit amentia eorum, υ, 346. ἀπὸ ὠκεανοῦ Ἠριγένειαν, ab oceano oriri fecit Auroram, ψ, 348. et 367, αὐτοὺς, *munterte sie an, (roused them.)* ὦρσαν Νύμφαι αἶγας, agitarunt, exagitarunt, excitaverunt, ι, 154. κονίην ὦρσαν πόδες ἵππων, surgere fecerunt pulverem, Λ, 152. μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου, Ρ, 423, ionice aor. 1. pro ὦρσε, robur socii sui excitabat his verbis, aut excitare studebat. ὁπότε μὲν θεὸς ὄρσῃ, quando eum deus concitaverit, Ι, 699. hinc est θέορτος, ὁ ἡ, divino instinctu motus, et adverbium θεόρτως, deo instigante: cui opponitur βρότειος, ὁ ἡ, a mortali ortus. Ἕκτορος ὄρσωμεν μένος, concitemus, Η, 38. ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καῆναι, Ψ, 210, ut (vos venti) rogum flando incitetis ad ardendum. ὄρσας αὐτὸν ἐξ εὐνῆς, postquam excitavit, exagitavit, cervum e cubili, Χ, 190, *aufgejaget, (started.)* ὄρσας ἀνέμων ἀϋτμὴν, postquam oriri fecit, concitavit, ventorum flatum, λ, 399, 406. ἀνέμους καὶ κύματα, ω, 110. ὄρσασα ἀνέμων ἀήτας, Ξ, 254. Forma passiva et media ὄρομαι, concitor, concito ipse me. καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται, si vel magnum certamen oriatur, π, 98, 116, i. e. καὶ εἰ μεγάλη μάχη ἐγείρεται, *ein grosser streit sich erhebet oder erheben solte, (a violent dispute arises or is to arise.)* sic et υ, 267. ὅτε τὶς χειμὼν ὄροιτο, ξ, 522, *wenn sich ein ungewitter erheben möchte, (when a storm should arise.)* καὶ ἄμμι νεῖκος ὀρεῖται, et nobis certamen orietur, Υ, 140, f. 1. m. ὀροῦμαι: διεγερθήσεται. ὅτε πῦρ ὤρετο καῖον ὕλην, cum ignis exsisteret exurens sylvam, Ξ, 397. ὅτε ὤρετο (exsurgeret) δῖος Ἀχιλλεὺς, Χ, 102. ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, Β, 398, surgentes ex concilio, discurrebant passim ad sua tabernacula: et est pro ὤροντο, loco augmenti interserto ε. et fortasse alibi plures reperiuntur formæ, ut et verbum ὀρέω, f. ὀρήσω (cujus syncope possit esse ὄρσω) constitui possit. τοὶ δ' ὀρέοντο ἠχῇ, illi (venti personificati) ruebant cum sono, Ψ, 212. ὦρτο ἐπ' αὐτοὺς, irruebat in illos, per syncopen pro ὤρετο, Ε, 590. τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, Η, 211, *so gieng der drauf los, (so did he advance.)* et 162, πολὺ πρῶτος, exsiliebat omnium primus, *sprang zu allererst auf, (sprang up first.)* coll. 163, post eum surgebat celeriter. φλὸξ, exoriebatur flamma, Θ, 135. et 409, Ἶρις, *sie machete sich eilend auf, (she rose in haste.)* κλαγγὴ καὶ κυδοιμὸς, Κ, 523, clangor et tumultuosus clamor exoriebatur valde, *es gieng eifrig an, (a great tumult arose.)* ἐναντίον Λ, 129. et 151, κονίη, pulvis surgebat. hinc factum ὁ κονιορτός. et 343, Ἕκτωρ ἐπὶ αὐτούς. et 644, ἀπὸ θρόνου, ex sella exsurgebat. ἀϋτὴ, clamor, Μ, 377. Ο, 312. Υ, 374. ἴρηξ πέτεσθαι, Ν, 62, accipiter incitari solet ad volandum. διὲκ προθύρου, Ο, 124. Ἀχιλλεὺς, surgebat celeriter, Σ, 203. ἔρις, Υ, 48. et 66, κτύπος. et 164, ἐναντίον. κῦμα, Ψ, 214. et 288, πολὺ πρῶτος, i. e. ἀνέστη ἐκπηδήσας. sic et 290, 293, 708, 811, 836, coll. 839. 859. ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων, Φ, 248, concitavit se et intumuit contra eum superne nigricans: et sermo est de fluvio. Ἶρις, Ω, 77, 159. et 515, ἀπὸ θρόνου. ὦρτο πόλινδε ἴμεν, η, 14, *machete sich auf nach der stadt zu gehen, (he arose to go to the city.)* θ, 111, 256, surgebat. κλαγγὴ συῶν, ξ, 412. et 499, αὐτὸς καρπαλίμως. ἀπὸ θρόνου, χ, 364. præt. perf. m. ὦρα, attice ὄρωρα, et transposito augmento, ὤρορα: notatque active, concito; etiam intransitive, concito me, concitor. κύματα ὤρορε ἄνεμος, concitat, surgere facit, undas, Β, 146. talis transpositio est et in, ἠνάλωτο, pro ἀνήλωτο. πόλεμος ὄρωρεν, pugna orta est, Β, 797. νεῖκος, contentio, Γ, 87. Η, 374, 388. οὐκ οἶδε, ὅσον πένθεος ὄρωρε κατὰ στρατὸν, nescit, quantum luctus concitatum sit in castris, Λ, 657. εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος ὄρωρε, si vero illis etiam ibi sat laboris paratum est, Μ, 348, et 361, καὶ ἐνθάδε πόλεμος, pugna. καί μοι μένος ὄρωρε, etiam mihi robur est erectum, Ν, 78, *meine kraft ist rege, (I am vigorous.)* et 122, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος. sic et Ο, 400. ὀρυμαγδὸς, Π, 633, fragor exoritur. νεῖκος ἐν ἀθανάτοις, contentio inter immortales, Ω, 107. οὐκ οἶδα, εἴ τίς μιν θεὸς ὤρορεν, impulit, incitavit, δ, 712. ἐξ οὗ ὤρορε δῖος ἀοιδὸς, ex quo cœpit, θ, 539, sic tamen ut instinctus divinus in hoc cantore connotetur; ὡρμήθη θεοῦ. χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων, τ, 201, iratus aliquis deus concitabat enim talem ventum: vel et, grave infortunium incumbebat nobis. τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς, illam, ut faceret rem indignam, incitarat sane deus, ψ, 222. ut ergo et præcedente loco optime intelligatur active. plusquamp. m. ὤρειν, attice ὀρώρειν. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, multus strepitus exoriebatur, ἠγείρετο, Β, 810. Δ, 449. Θ, 59, 63. ἀλαλητὸς, Δ, 436. ὅμαδος, Ι, 569. βοὴ, Λ, 500, 530. Ν, 169, 540. Π, 267. πῦρ, Μ, 177. δοῦπος ὑπὲρ πᾶν τεῖχος, superne in toto muro, Μ, 289. νεῖκος, Ρ, 384. et 397, μῶλος, prœlium concitabatur. ὑμέναιος, cantus nuptialis, Σ, 493, sc. sic expressum erat figuris, quasi canerent quidam. et 498, νεῖκος, quasi disceptarent. στοναχὴ, Ω, 512. οὐρανόθεν νὺξ, ε, 294, i. e. κατεσπεύθη ἐξ ἀέρος ὡς οἷά τις νὺξ, i. e. ἀορασία καὶ σκότωσις. sic et ι, 69, *es wurde ganz schwarz und düster in der luft, (the atmosphere became quite black and dark.)* sic et μ, 153. κόναβος κατὰ νῆας, κ, 122. κονίη ἐκ κρατὸς, λ, 599, pulvis circa caput molientis saxum exoriebatur et densus volabat. βοὴ, ω, 48. et 70, ὀρυμαγδὸς. καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ, et mihi mea genua movent se, Ι, 606. Κ, 90. Λ, 477. Χ, 388. σ, 132, i. e. quamdiu vivo et vires habeo. participium ὄρμενος est per syncopen pro ὀρόμενος, qui excitatur, qui concitatur, qui properat. πάλιν ὀρμένω, retro properantes illi duo, Λ, 326, i. e. ὁρμήσαντες ὀπίσω (cum impetu dato retro conversi) καὶ ἀντὶ νώτων τὰ στέρνα δείξαντες. scribunt id quidam ὑφὶν, παλινορμένω, sed minus bene. et 571, ὄρμενα πρόσσω, *vorwärts fahrend, (thrown forward,)* impetu acta ante. πῦρ, ὄρμενον ἐξαίφνης, πόλιν φλεγέθει, ignis subito cooriens et excitatus, Ρ, 738. sic, φλέγει, Φ, 14, i. e. ἐγειρόμενον. apud recentiores in usu est nomen, ὁ ὄρμενος, notans τὸν τῆς κράμβης καυλόν: unde est ἐξορμενίζειν, i. e. ἐκκαυλεῖν. πρὶν ὦρθαι Πηλείωνα, antequam exsurgeret Achilles, Θ, 474, i. e. διεγηγέρθαι. et est infin. præt. perf. passivi, ab ὄρομαι, excitor, perf. ὦρμαι. ὕβρις αὐτὸν εἰς αὐάτην ὦρσεν, insolentia eum irruere fecit in fraudem, Py. 2, 53. γόον, luctum excitavit, Py. 3, 181. ἀμφὶ, circa excitavit, Py. 8, 123. ὦρσαν, incitarunt, Ol. 10, 29. ὄρσαι κῦδος, decus conciliare, Ol. 4, 20. λόχον, concitare et struere insidias, Py. 11, 37, ubi tamen alii legunt χόλον: sed prius præstat; nam sermo est de Clytæmnestra, maritum per insidias sceleratas interimente. γλῶσσαν, Ne. 7, 105, concitare linguam. ὦρτο ἀπὸ κλισιῶν, Py. 4, 238. ab hoc verbo per paragogen est ἡ ὀρταλὶς, ίδος, gallina, et ὁ ὀρτάλιχος, pullus gallinaceus, Theocr. Id. 13, 12, et ὀρταλίζειν, subvolare velle, more gallinarum cubitum euntium. conf. ὄρνις.

ὀρωδιῖν, vide sub ὄρος, mons, ad finem.

ὀρωρέχαται pro ὤρεχνται, ὀρωρέχατο pro ὤρεχντο, vide sub Ὀρέγω, ad finem.

ὀρώρομαι, (Ὄρω) concitor. novum verbum factum ex ὄρωρα præt. perf. m. verbi ὌΡΩ. sic ab ὄλωλα fit ὀλώλω, et ab ἄρω, præt. m. ἄρηρα, fit ἀρήρω, apud Hesiod. Ἔργ. 429. ἐπεί μοι ὀρώρεται. ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν, τ, 377, quoniam mihi commovetur intus animus ærumnis. et 524, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, dupliciter impellitur mihi animus, ὀρίνεται. ὁπότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο, Ν, 271, quando contentio pugnæ commota fuerit.

ὅς, ἥ, ὅ. (Ὁ) qui, quæ, quod. sæpe tamen habet vim demonstrandi; ut cognatio ejus cum articulo ὁ appareat. ὅς δέ κε ἀνὴρ, quicunque vero, Δ, 306. Ξ, 376. Τ, 167. ὅς δέ κεν ὑμῶν, qui vestrum, Ο, 494. Ρ, 229. ὅς νῦν, Α, 91. ὅς με εἴρεαι, qui me interrogas, Ο, 247. ὅς κέλεαι, Σ, 286. et cum prima persona, ὅς ἔλυσά σοι γούνατα, Χ, 335. ἐγὼ, ὅς, β, 287. et 41, ὅς λαὸν ἤγειρα, qui populum convocavi in concionem. ὅς, sc. οἰκεὺς, ξ, 65. ὅς, sc. Μελάμπους, ο, 226. ὅς sæpe est pro οὗτος, iste, μηδὲ ὅς φύγοι, neque is effugiat mortem, Ζ, 59. ὅς τ' ἐπεὶ, sicut Romani ponunt, qui postquam, pro, postquam is, Ο, 680. ἀλλὰ καὶ ὅς δείδοικε, sed et iste metuit, ἐκεῖνος, Φ, 198, *auch der, (he too.)* ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν, pro οὗτος, α, 286, *der als der lezte, (for he last.)* ὅς γὰρ μάλιστα ἥνδανε, sc. τοῖς μνηστῆρσι, ρ, 173, hic enim maxime placebat illis. an locus, π, 45, πάρα δὲ ἀνὴρ ὅς καταθήσει, nam adest vir hic, qui ponet mihi sellam; ad demonstrativum significatum, οὗτος ὁ Εὔμαιος, an ad relativum, an ad utrumque simul, pertineat; quæri possit: sed re vera est relativus sensus ibi. cæterum pro ὅς in utroque significatu ponitur ὅ. ὅ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὅς ἀλύξαι, ὡς ἐν ὀνείρῳ οὐχ ὅ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὅ διώκειν, Χ, 200, 201, is hunc non poterat adsequi currendo, nec hic effugere, sicut in somnio non hic illum potest effugere, nec ille consequi: quo loco ὅς sine dubio est pro ἐκεῖνος, sed ὁ multi scribunt sine accentu, nam articulus ipse habet vim demonstrandi. ὅ με προέηκε, qui me misit, Λ, 648. ὅ κεῖτο μέγας, Μ, 380, pro ὅς. ὅ οἱ νέον ἦλθε, pro ὅς αὐτῷ, Ν, 211. sic ὅ σοι, pro ὅς σοι, λ, 101, qui contra te.

ὃ καὶ, σ, 331, 391. ὅ μιν ὑπέδεκτο, pro ὃς αὐτὸν, υ, 372. idem ὃ demonstrative, pro ἐκεῖνος vel αὐτός. ὣς ὃ ἔκειτο, Π, 485. αὐτὰρ ὃ φορμίζων, Θ, 266. sic ὃ pro ἐκεῖνος, ι, 396, 399. ὃ γὰρ οἶος ὁρᾷ πρόσσω καὶ ὀπίσσω, spectat præterita et futura, ω, 451, ille solus. ὃς sæpe omittitur eleganter. e. c. β, 54, καὶ οἱ, pro καὶ ὃς οἱ. et 114, καὶ ἁνδάνει, pro καὶ ὃς ἁνδάνει. οὗ κάλλιστον ὕδωρ, B, 850, fortasse attice pro ᾧ, conf. αἶα. οὗ κραδίη, K, 244. οὗ με ἄχος, X, 425. pro οὗ ionice ponitur εὗ. καὶ εὗ κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ω, 293, 311. οὔτις εὗ (pro αὐτοῦ) ἀκήδησε, Ξ, 427, nemo eum neglexit. etiam ὅου, α, 70, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον, cujus robur. ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται, B, 325. ᾧ, cui, X, 394. Ω, 529, 531. ο, 371. ὃν μέν κε, sc. μῦθον, A, 547, 549. ὃν οἱ, sc. πέπλον, E, 338. χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, Π, 30. ὃν σὺ κελεύεις, ρ, 22. οἳ, qui, B, 496, 499, et sæpius ibi. et 625, οἳ δὲ ἐκ Δουλιχίου, τῶν ἡγεμόνευε Μέγης, ubi videtur poni debuisse, οἳ δὲ εἶχον τόνδε τόπον, ἀρχηγὸν εἶχον τόνδε, quique tenebant eam regionem, ii ducem habebant illum: sed poëta elegantius. sic et 835, 837. et 853, sc. Paphlagones, ex 851. ἑταίρους, οἵ σοι ἔασιν, quos tu habes, H, 295. οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, M, 89, 197, qui plurimi et præstantissimi erant. ἄλλοις, οἳ δὴ, Σ, 103, ἰχθύες, οἳ, Φ, 353, 354, ubi id οἳ eleganter repetitum. οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν, Ψ, 498. ἢ οἳ μάντιές εἰσι, aut qui vates sunt, Ω, 221. κοῦροι δ' οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι, δ, 652. idem οἳ sæpe est pro οὗτοι, ἐκεῖνοι. οἵ οἱ ἕπονται, hi eum sequuntur, δ, 653. sic, ἕποντο, Δ, 91. οἵ οἱ ἅμα, N, 491. ὄπισθε, Ξ, 430. οὐδὲ οἳ τόσοι ἦσαν, neque isti, Γ, 190. οὐδὲ οἳ μέματε, neque hi promti estis, H, 160, coll. 159. οἳ δ' ἐπεὶ οὖν, i. e. ἐκεῖνοι, sc. Telemachus et socii, ω, 383. θαυμάζεσκον ἅπαντες, ὡς οἳ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν, ὁ δὲ, τ, 230. οἵ σε ἔβλαψαν, pro οὗτοι, isti te læserunt, ψ, 14, coll. 11. pro οἳ sæpe est τοὶ, qui. τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, qui in Ilio nati sunt, Z, 493. P, 145. Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ, pro οἳ δὴ, K, 27, qui certe, *die doch, (who indeed.)* sed 98, μὴ τοὶ κοιμήσωνται, ne illi dormiant, ubi est pro αὐτοὶ vel οὗτοι. τοὶ τεκόμεσθα, qui genuimus te, X, 53. Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ pro οἳ, α, 23. ἀθάνατοι, τοί με ἔπεμψαν, qui me deduci siverunt, ρ, 149, coll. 146, οἵ καί μιν πέμποιεν. τοὶ δ' ἀγέροντο Ἀχαιοὶ ὑπὸ ἄλσος, υ, 277, ubi τοὶ pertinet ad Ἀχαιοὶ, ut sit loco articuli οἱ, notatque alios, diversos a procis: reliqui nobiles Achæi. τοί οἱ ἐργάζοντο, pro οἳ αὐτῷ, qui ei opus faciebant, ω, 209. ὄφρα τοὶ ἀμφιπένοντο Μενέλαον, pro οὗτοι, Δ, 220, *indem die um ihn beschäftiget waren, (while they were engaged about him.)* cæterum τοὶ pro οἳ est Doricum: nominativus est τὸς, qui communiter abjicit τὸ τ, ut fiat ὅς: sicut id ὃς sæpe abjicit suum Sigma, ut maneat ὃ pro ὅς. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, ο, 372, pro ἐκ τούτων, ἀπὸ τούτων, de his edi et bibi; et pluralis notat τὴν τοῦ ἔργου αὔξησιν, *von dem allen, (of all those things,)* coll. 371, ubi singularis est ἔργον. οἷσι, pro οἷς, quibus, Λ, 685. Ψ, 405. β, 234. ε, 12. κ, 110. ἄλλα πολλὰ, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι, ρ, 423. τ, 79. οὓς, quos, Π, 867. T, 203. X, 272. ἀέθλους, (κατὰ) οὓς Φαίηκες ἐπειρήσαντο Ὀδυσῆος, Θ, 23, in quibus periculum ejus faciebant, an sit homo nobilis. pro οὓς sæpe est τούς: ἀμύντορε, τοὺς ἀγορεύεις, auxiliatores duo, quos indicas, π, 263. ὣ, quos duos, Λ, 104. pro quo est τὼ, λ, 254, qui erant fortes ministri Jovis, i. e. reges. confer cum his omnibus articulum ὁ. aliud ὃς est pro ἑὸς et τεὸς, quæ vide. ἣ, quæ, Σ, 19. et 364, ἔγωγε, ἥ φημι, *die ich, (I who.)* Φ, 494. X, 428. et 458, ἥ μιν ἔχεσκε, i. e. ἥτις αὐτὸν εἶχεν, quæ eum tenebat, ut imperans ei. μ, 125, 126, ubi ἥ μιν repetitum. ἥ σε φυλάσσω, υ, 47. ἣ sæpe est pro αὕτη. ἣ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων, ω, 254, hic enim est justus mos senum, hæc est portio senum. ὣς ἣ, sic illa, P, 551. et 228, ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, hæc enim est pugnæ conversatio, pro αὕτη: et pronomen attice respicit genus sequentis nominis, non vero præcedentis rei ad quam pertinet; nam deberet esse, τοῦτο γάρ ἐστιν ὀαριστὺς πολέμου. τῆς γενεῆς, ἧς Τρωῒ Ζεὺς ἔδωκε, E, 265, ex illa radice sunt hi equi, quam dedit Jupiter Troï, ubi casus pronominis attice sequitur nomen præcedens, non verbum sequens: *von der art, welche, (of the breed which.)* pro ἧς dicitur attice et ionice ἕης, e. c. φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε, *davon ihr doch vorher solche liebhaber waret, (of which ye were formerly so fond,)* Π, 208. nam circumflexus sæpe distrahitur per additam vocalem; sicut ἕεις dicitur pro εἷς, unus. ᾗ ἔπι, sc. τάφρῳ, Ξ, 67, *bey welchem aufzuwerfenden graben sie es sich recht sauer werden lassen, (at the digging of which they suffered so much.)* sæpe autem hoc ᾗ adverbialiter ponitur, pro ὅπου, ubi, et pro ὡς, sicut: et accuratiores tunc Iota non subscribunt, sicut nec sub πῆ, ὅπη, ἄλλη i. e. ἀλλαχοῦ. ἣ θέμις ἐστὶν, i. e. ὡς, sicut jus et institutum est, B, 73. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, sicut mos hominum est, I, 134, 276, *nach aller welt weise, (as is the custom of every body.)* sic et T, 177, ubi pro ἀνθρώπων est, ἀνδρῶν ἠτε γυναικῶν: et est pro, καθὰ θεμιτὸν, sicut naturale est, ἥτις δίκη ἐστίν. sic, ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ, I, 33, i. e. ὡς νόμος ἐστὶ τοῖς συγκληθεῖσιν εἰς ἀγορὴν, convocatis in concionem vel concilium: ἔξεστι γὰρ ἐκεῖ ἀγορεύειν τὰ δοκοῦντα: alibi parendum est imperio regis. ἣ ῥα ἴδε, i. e. ὅπου δὴ, *wo er sahe, (where he saw,)* M, 389. ἣ ῥα ὅγε, ubi sane iste, N, 53, præcedente τῇ, ibi, ista parte, 52. ἣ μιν ἀνώγει, qua eum jusserat, quo, *wohin, (whither,)* N, 329. et 679, ἣ τὰ πρῶτα, ubi primum. τῇ ἴμεν, ἣ κεν δή σε ἡγεμονεύοις, i. e. ὅποι ἂν, quocunque, O, 46. et 448, τῇ γὰρ εἶχε (ἵππους, eo dirigebat equos) ἣ ῥα πλεῖσται φάλαγγες. et 616, ἣ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, ubi videbat. sic fere, Π, 377, 378, ἣ πλεῖστον ἴδε λαὸν, τῇ εἶχε, sc. ἵππους. ἣ λεπτότατος χαλκὸς, Y, 275. φαίνετο δ', ἣ, apparebat tamen corpus nudum, ubi, X, 324. ἣ ὕδωρ ἐξέῤῥηξεν ὁδοῦ, ubi aqua disruperat de via aliquid, Ψ, 420. et 581, ἣ θέμις ἐστίν. sic et Ω, 652. γ, 45, 187. λ, 450. et 564, ἣ κεν ἐγὼ τὸν, quo modo fere ego illum. ξ, 130, ubi alii perperam legunt, ἣ θέμις ἐστι. et 2, ἣ οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, quo ut iret, prudentia ipsius suaserat ei; nimirum ad subulcum fidum et sapientem. cum syllaba paragogica fit ἧχι, adverbialiter, i. e. ὅπου, ubi, qua. et hæc sola vocula habet spiritum asperum ante χ. A, 607. Γ, 326. E, 774. Θ, 14. Λ, 76. ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο, ubi et qua ratione, *wie und wo, (how and where,)* γ, 87. ζ, 94. τ, 553. et huic voci quoque non subscribitur Iota a melioribus, ut appareat adverbium. aliud ἣ est indignabundum aut mirabundum: a quo est ὠή. κούρην, ἣν, quam, Σ, 444, sequente τὴν, 445, pro ταύτην. αἳ γάρ τε, pro αὗται, K, 352, quanquam et ibi articulus esse possit eodem sensu. αἵ ἑ εἶχον, quæ eam tenebant, X, 474, i. e. αἵτινες αὐτήν. pro αἷς ionice est ἧς et ἧσιν, E, 54. Π, 168. Ω, 201. neutrum ὃ non solum pronominis vim habet, quod, *das, welches, (that, which:)* sed et conjunctionis, quod, *dass, (that:)* notat et adverbialiter, pro, δι' ὃ, διότι, eo quod, *desshalb, weil, (for this reason, because.)* ὃ γὰρ ὄχα ἄριστον, M, 344, *denn das ist das allerbeste, (for this is by far the best,)* pro τοῦτο. ὅ μοι γέρας, A, 120, quod mihi erat præmium, γέρας ἐκεῖνο, ὅ μοι ἦν. ἕλκος, ὃ, vulnus, quod, E, 361. Π, 511, coll. 514. οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὅ οἱ πολλάκις υἱὸν σώεσκον, pro ὅτι αὐτῷ, vel αὐτοῦ, υἱὸν ἔσωζον, Θ, 362. et 463, ὅ τοι, pro ὅτι σοι, quod tibi sit. sic, ὅ μοι, pro ὅτι μοι, quia mihi, I, 489. et 530, ὅ οἱ, pro ὅτι αὐτῇ. et Λ, 439, ὅ οἱ, pro ὅτι αὐτῷ, quod sibi. ὅ με i. e. ὅτι με, O, 248. ὃ Ζεὺς, quod Jupiter, ὅτι, Π, 120. ὅ τοι, pro ὅτι σοι, διότι δὴ, P, 207. sic, ὅ μοι, T, 421. ὅ μιν, pro, ὅτι αὐτὸν, Y, 122. et 283, ὅ οἱ ἄγχι, quod prope se. et 466, ὃ οὐ, i. e. ὅτι οὐ. ὅ μιν, pro, ὅτι αὐτὸν, X, 445. ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε, α, 382, quod. sic et σ, 410. υ, 269. sic et, ὃ οὐ, γ, 146. et 166, ὃ δὴ (ὅτι ἀληθῶς) κακὰ μήδετο δαίμων. ὃ καὶ, i. e. διότι καὶ, propterea etiam, δ, 206. et 771, ὅ οἱ υἷϊ, pro ὅτι. ὅ οἱ υἱὸν, quia filium ejus, λ, 539. ὃ δὴ, μ, 295, *dass, (that,)* et 375, ὅ οἱ βόας ἔκταν, quod interfecissent boves ejus. οὐχ ὁρᾷς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε, non vides, quod meus filius adsternutaverit, ρ, 545. ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας, quod aquila interfecerit anseres meos, τ, 543. γιγνώσκω, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἵκει, pro ὅτι σοι, υ, 228, agnosco, quod prudens sis. ὅ μιν, pro ὅτι αὐτὴν, ψ, 220, et ibi deest, καί: nam post, εἰ ᾔδη, si scivisset hanc sententiam, 217, ponendum est colon: et deinde sequitur alterum, quod si scivisset, quod Græci eam repetituri essent armis, eo quod decepta esset fraude. ὅ ῥα τις θεῶν, ω, 181, quod certe. et sæpe etiam hoc ὃ est pro, τοῦτο, δεικτικῶς. ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, ω, 189. Ψ, 9. ἃ, quæ, P, 195. ὃς, Ol. 1, 18. 13, 89, sc. Βελλεροφόντης, coll. 87, ubi lato significatu dicitur πατὴρ, qui erat πάππος. Py. 5, 12, sc. Κάστωρ. ὃς εὗρες τὸ, Py. 6, 50. ὃν μὲν, quem quidem, Ol. 8, 20, sc. Timosthenem. ὃν pro ἑὸν, suum, Py. 6, 36. ὧν εἷς, i. e. ἀφ' vel ἐξ ὧν, Ol. 7, 135. ὧν λόγον, quorum famam bonam, Ne. 7, 47. οἷσιν, quibus, in casu sexto, Ol. 1, 101. οἷς ἂν, Py. 5, 88, quibuscunque, in casu tertio. οἷς στόμα, Ist. 5, 55, quibus os, in casu tertio. quidam legunt ibi τοῖς, eodem sensu. ἣ τάχος, qua ratione celeritas est, i. e. quam celerrime, Ol. 6, 39, ubi et dorice legi potest ἃ, utrumque adverbialiter, sine subscripto Iota. ἆς, (pro ἧς, dorice) Οἰνόμαος ἦρχε, Ol. 10, 61, sc. ὥρας, quo tempore; ut Schmidius vult: vel, ut acutiores, χώρας, cui regioni imperabat. ἂν pro ἣν, Ol. 3, 53. ὃ δὲ, pro ἐκεῖνος, Py. 4, 138. ὃ pro ὃς, Py. 2, 91. 12, 55. Ist. 8, 48, 107. pro οὗτος, Ne. 7, 72. τοὶ pro οἳ, Py. 12, 45. ταὶ pro αἳ, sc. ἶνες, Ist. 8, 113.

ὅς, ἥ, ὅν, (Ὁ) sæpissime per aphæresin ponitur pro ἑός. βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων, robore melior patre suo, A, 404. οὗ παιδὸς ὀστέα, filii sui ossa, Ψ, 222. et 748, οὗ ἑτάροιο. πατρὸς ὄλεθρον, sui patris mortem, π, 411. pro οὗ ponitur οἷο, ionice. οἷο δόμοιο, suæ domus, α, 330. σ, 8. κάλλεος εἵνεκα οἷο, ob suam pulcritudinem, ο, 251. Y, 235, i. e. ἰδίου, et singularis cujusdam formositatis causa. ἄνακτος, ρ, 303. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, gratificans marito suo, E, 71. θεράποντι, Z, 53. et 500, ἐνὶ οἴκῳ. θάρσεϊ ᾧ, H, 153, quod pertinet ad θυμός. σθένεϊ ᾧ, i. e. ἰδίῳ, Π, 542. παιδὶ, filio suo, K, 270. Π, 522. P, 196. Ψ, 350. ρ, 540. α, 240. τέκεϊ ᾧ, Ω, 36. δ, 175. υἱεῖ γημαμένη, i. e. τῷ ἑαυτῆς υἱῷ, λ, 272. et 278, ᾧ ἄχεϊ σχομένη, suo luctu. πατέρι, γ, 39. ν, 265. θυμῷ, ξ, 445. πρὸς ὃν λέχος, ad cubile suum proprium, A, 609. ὃν θυμὸν, suum animum, E, 806. Z, 202, (coll. 170, ᾧ) P, 90, 200. Φ, 552. α, 4. ὃν υἱὸν, filium suum, Z, 474. Π, 447. Φ. 330. τόν φησιν ὃν ἔμμεναι Ἄρης, O, 112, Mars dicit, eum esse suum, sc. filium. τὸ ὃν κατὰ μένος, quod attinet suum impetum et robur, Φ, 305. X, 459, λ, 514. πότμον, Π, 857. X, 363. ἀδελφεὸν, K, 32. ἑταῖρον, O, 64. χόλον, α, 78. γάμον, β, 205, suas nuptias. πατέρα, λ, 272. cum syllaba δε notat motum ad locum: ὅνδε δόμονδε, ad domum suam, Π, 445. γ, 272. ξ, 424. υ, 329. ἀπὸ ὧν ὀχέων, a suo curru, Δ, 306. ὧν ἵππων ἐπιβὰς, conscendens equos suos, i. e. currum, E, 328. ὀχέων ἐπεβήσετο, Λ, 517. ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι, pro ἑοῖς, oblectaverat se cum suis, Φ, 45. μετὰ οἷς ἑτάροι, cum suis sociis, α, 237. ι, 369. sic, μετὰ

οἷσι φίλοισι, α, 19, apud suos. οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν, suis lenibus sagittis, γ, 208. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος, imperabatque suis unusquisque, Δ, 428. sic, κέκλοντο, Ψ, 371. et 319, ἅρμασιν. sic et B, 775. ἐν μεγάροισιν, Δ, 76, i. e. ἐν ἰδίοις. οἷσι τέκεσσι, Π, 265. P, 133. ποσὶν οἷσι, suis pedibus, Φ, 605. P, 27. δώμασιν, α, 402, i. e. tuis ἰδίοις. οὓς παῖδας, B, 832. ἑτάρους, Δ, 294. O, 249. ᾧ μηρῷ, sua femora, utraque, M, 162. ἧς νηὸς, i. e. ἑῆς, ἰδίας, B, 358. ἧς ἥβης, P, 25. θυγατέρος, Φ, 504. τ, 400. ἀλόχοιο, Ω, 305, αἴης, α, 41. et 59, γαίης, ι. 28: 34, πατρίδος. ἀρετῆς, ω, 196. ᾗ γυναικὶ, suæ uxori, Z, 516. χροιῇ, Ξ, 164. κεφαλῇ, Π, 800. γαίῃ, ν, 251, 354. μοίρῃ, ξ. 448, τῇ ἑαυτοῦ, sc. ὁ Εὔμαιος. et cum syllaba paragogica, ᾗφι βίηφι, suo robori, X, 107. ᾗτι ἀλόχῳ, suæ conjugi, Ω, 36. ἣν διὰ μαντοσύνην, sua vaticinandi arte, A, 72. et 412, ἣν ἄτην, suam aberrationem a recto et utili, *sein vergehen, (his transgression,)* sic et Π, 274. φ, 302. θυγατέρα, E, 371. Z, 192. N, 376. Λ, 226. ἀρετὴν, i. e. ἰδίαν ἀνδρίαν, Θ, 535. γαῖαν, O, 505. α, 21. παράκοιτιν, Ξ, 346. μητέρα, T, 20. β, 195. ψυχὴν, vitam suam propriam, α, 5. κακότητα, mala sua, ρ, 517. ᾗς ὑπεροπλίῃσι, pro αἷς, suis elationibus, A, 205, ἰδίαις. φρεσὶν ᾗσιν, sua mente, B, 213. Ξ, 92. Π, 530. Σ, 430. T, 19. α, 444. ν. 320. φ, 301. et in secunda persona, σὺ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἰανθῇς, T, 174, et tu mente tua exhilareris. ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθὼς, B, 588, sua alacritate fretus. ᾗσι κυσὶν, suis canibus, Ω, 409. τὰ ἃ κῆλα, suas sagittas, M, 280. τὰ ἃ δώματα, suas ædes, O, 58. ξ, 153. τὰ ἃ, sc. τεύχεα, τὰ ἑαυτοῦ, ἔδωκε, P, 193. Σ, 451. τὰ ἃ ἔργα, sua opera, ι, 250. παῖδα ὃν, filium suum, Py. 6, 36. ἑὸν κῆδος τιμήσας, Ol. 7, 9. ὄλεθρον, Py. 2, 75. χῶρον, Py. 4, 479. ἑῷ δορὶ, Ist. 5, 53. ἑῶν προγόνων, Py. 9, 182, ubi est in secunda persona, tuorum majorum. Schmidius quidem legi jubet, δόξα τεῶν: sed ex Homero jam vidimus usum secundæ personæ; δόξαν autem postulat contextus: ergo ista lectionis receptæ sollicitatio est frustra. ἑᾶς ἀρετῆς, Py. 4, 332. ἑᾷ κεφαλῇ, i. e. sibi, Ol. 6, 103. 7, 123. καρδίᾳ, Py. 2, 169. ἑὰν πόλιν, Ol. 10, 46. ψυχὴν, Py. 4, 283. μῆτιν, Py. 9, 67. ἄλοχον, Ist. 8, 63. ἑαῖς χερσὶν, Ne. 1, 68.

ὁσάκις, ('O) quoties. dicitur et ὁσάκι et ὁσσάκι. ὅσσακι δ' ὁρμήσειε στῆναι ἐναντίβιον, Φ, 265. sic, ἀντίον ἀΐξασθαι, X, 194. ὁσσάκι γὰρ κύψει ὁ γέρων, quoties caput declinat senex Tantalus, λ, 584, et sequitur τοσάκις: *so oft als er den kopf niederbücken will zu trinken; so oft—(as often as he stoops his head to drink; so often—.)*

ὅσιος, ίη, ιον. (Θάω) divino mori conveniens, sanctus. nam est ab Æolico σιὸς, i. e. θεός. et ab ὅμοιος; quasi ὁμοιόσιος. vide sub ὄθριξ. deinde in genere, bonis moribus et justis conveniens. in poëta solum occurrit fœmininum, elliptice et ionice quasi substantivum positum, ἡ ὁσίη, jus, fas, mos: deo placens res. οὐδ' ὁσίη, κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι, π, 423, non est pium, τοὺς ἱκέτας, activum et passivum, mala suere sibi invicem. ὁσίη, sc. βουλή, i. e. οὐχ ὅσιόν ἐστι πρᾶγμα. οὐχ ὁσίη, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, χ, 412, coll. 411, 408, et γ, 450, nimirum εὐχετᾶσθαι est idem quod ὀλολύζειν, cum læta gratiarum actione elata voce precari: id licet fieri in victimis oblatis deo, at non in occisis hominibus; id aversatur Deus. docet ergo, non nimis gaudendum esse ob cæsos inimicos: saltem, si quis ex θεομηνίᾳ, ab irato numine, est cæsus, non ejusmodi preces lætæ sunt offerendæ deo. ergo ad ὁσίη subintelligenda δίκη vel εὐχή. conf. ὀλολύζω. præterea εὐχὴ, comprecatio, postulat παρουσίαν θεοῦ: adesse autem τὸ θεῖον non putabatur, ubi cæsus homo jaceret; saltem se lætis precibus invocari nolle. alibi ἡ ὁσίη subintelligitur ταφὴ, justa funebria; quæ valde sacra erat antiquis. apud alios τὸ ὅσιον est et, publicum, publico sacrum. ὁσία, sc. ἐστί; estne fas? Py. 9, 61, ubi quoque deest βουλὴ, ἢ δίκη.

ὅσκε, ἥκε, ὅκε. ('O) qui quidem, qui sane. A, 64. B, 366. E, 481, ὅσκ' ἐπιδευὴς, quicunque indigus: ubi nullum habet verbum, sc. ᾖ. alibi regit hoc κε vel optativum, vel conjunctivum; ut primo loco, εἴποι: altero loco, ἔῃ, pro ᾖ, sit. ὅσκε τύχῃ, quicunque nanciscatur a fortuna alterutrum, Θ, 430. ὅσκε ἴδηται, qui modo viderit, Ξ, 416. P, 93, 100. et 241, ὅς κε τάχα κορέσει κύνας, qui quidem mox saturabit canes; ubi sequitur indicativus, ob certitudinem. ὅσκε φύγῃ, qui modo fugerit, Σ, 271, quod δριμέως dictum a Polydamante, κατὰ τὸ ἐξ ἀορίστου κοινὸν, ut et Hector una innui videatur: quod intelligens Hector, increpat Polydamantem; et ex obliquo iterum pungit, 300, 301. et 467, ἴδηται. φύγῃσι, T, 72. et 228, θάνῃσι. et 235, λίπηται. οὐκ ἔστιν, ὅσκεν θάνατον φύγῃ, ὅντε θεός γε ἐμαῖς χερσὶν ἐμβάλῃ, non est aliquis, qui—quemcunque—Φ, 103. et 296, φύγῃσι, effugerit. θέλῃ, Ψ, 553. ὅσκε θάνῃσι, quicunque mortuus sit, δ, 196. σὲ οἰκόνδε ἀγάγηται, ζ, 159. πεπνυμένα εἰδῇ, prudens et cordatus sit, Θ, 586. πίῃ, biberit, κ, 328. ὅς κεν ἐμὲ ἐφίλει, ubi quoque indicativus, ob certitudinem, ξ, 62. ὅσκεν ὀπυίοι, quicunque uxorem ducat, ο, 21. πλεῖστα πόροι, π, 392. et 438, ὅσκεν Τηλεμάχῳ χεῖρας ἐποίσει, vim afferet. ἐθέλῃσι, ρ, 11, 19, 559. σὲ θείνῃ, te percusserit, σ, 62. ὅσκεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται, τ, 27. et 322, τοῦτον ἀνιάζῃ, hunc vexaverit. τάδε δώματα ἵκηται, υ, 295. ἐντανύσῃ βιὸν, φ, 75. γένηται, ω, 29, natus sit. pro ὅσκεν ponitur ὅκεν, Γ, 354, φιλότητα παράσχῃ, quicumque amicitiam exhibuerit. ᾧκε ἐθέλοι, β, 54. et 128, ἐθέλῃ. ᾧκε σὺ χαίροις, ι, 356. ἐθέλῃσθα, cui volueris, σ, 269. ἐθέλῃσι, φ, 280. et 345, ἐθέλω. ὅνκε, Z, 229, δύνηαι, quemcunque possis. ὅνκε θεὸς τιμᾷ, quem deus in pretio habeat, P, 99. λάβῃ, Φ, 24. οἵκεν Ἴλιον εἰρυόμεσθα, Φ, 587, qui defendimus Ilium. οἵκε κείσονται, X, 70. λίπησθε, Ψ, 247. ἐκάμοντο, labore suo excoluerunt, ι, 130. γοάοιεν, ω, 188. pro eo dicitur et τοίκεν, B, 346, βουλεύωσι, consilium capiant. τοίκεν μετόπισθε γένωνται, quicunque postea nascentur, Υ, 308. ἥκεν ἀποκήαι, quæ sane exurat, Φ, 336, aor. 1. opt. a. ab ἀποκαίω vel ἀποκάω, pro ἀποκάσαι, ionice. ἥκε εὐεργὸς ἔῃ, quæcunque benefica sit, ω, 201. casus sextus adverbialiter, ᾗκεν ἴησθα, qua iveris, K, 67. ᾗκεν ἐγὼ τὸν, λ, 564, qua ratione, quo modo, sicut, ego eum, sc. allocutus fueram. et hæc explicatio videtur aptissima ejus loci. alii legunt ἦ κεν, certe sane; alii ἢ κεν, aut sane. sed in sensu pronominis est O, 738, ᾗκε, qua, sc. in urbe, coll. 737. ἥν κ' ἐθέλῃ, I, 146, coll. 288. ἥνκε ἐθέλῃσθα, Φ, 484. ἐθέλῃ, σ, 47. τεῖχος, ὅκε ἀμύναι, quod arcere possit, O, 736. ὅκεν ἀλαλκήσει, quod defendet, κ, 288. ὅ κεν στυγέῃ ἄνθρωπος, ν, 400. sequente spiritu aspero hoc κε mutatur in χ', ἥνχ' ἡμῖν εἴποι, β, 31. coll. 43.

ὀσμὴ, ἡ, ὀσμηρὸς, ἡ, ὸν, vide sub ὀδμή.

ὅσος, η, ον. ('O) quotus, quantus, extra interrogationem directam. ponitur de numero et de mensura, *wie viel, wie gross, (how many, how large.)* ὅσσος (ob metrum duplicato Sigma) ἔην οἷός τε, quantus erat statura, et qualis forma, Ω, 630, simul et, qualis animo: nam ὅσος percipitur maxime oculis, οἷος vero auribus quoque, ex sermone. ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν, κ, 45, quam multum auri argentique insit utri. neutrum ὅσον vel ὅσσον fere adverbialiter ponitur, quantum, in quantum. ὄφρα εὖ εἰδῇς, ὅσον φέρτερός εἰμι σεῦ, A, 186, quanto præstabilior sim te. et 516, ὅσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι, quam inhonoratissima dea sim. ὅσσον ἐφ', pro ἐπὶ ὅσον, γῆς διάστημα, B, 616. sic, ὅσον τ' ἐπὶ, *so weit als, (as far as,)* Γ, 12, sc. διάστημα. οὔ μοι Τρώων τόσον μέλει, οὔτε τῶν, ὅσον σοῦ, Z, 454, 450. τόσον ἔνερθε 'Αΐδου, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, Θ, 16, ubi clare apparet, τὸν ἀΐδην esse, alterum hemisphærium terræ, nobis oppositum et hinc non conspicuum. et 17, ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος. ὅσον, sc. διάστημα, Θ, 213, quantum spatium campi a navibus separatum erat per fossam illam, munitionis castrorum causa factam; id omne complebatur armatis Trojanis. καί μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος, I, 160, 161, et mihi subordinatus sit (nulla alia in re, nisi) in quantum majus imperium habeo, et in quantum major natu sum: inquit Agamemnon de Achille, placando. et 354, ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, quantum progrediebatur Hector ad vel ante portas Scæas et ad fagetum, non vero longius ab urbe: tantum modo, ut in portis et ad fagos prope portas se ostenderet. ὅτε ἀπῆν, ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, K, 351, cum abesset ab illis, quantum sunt spatia agri in longitudinem, quæ spatia muli duo perarare solent uno die. ὅσον κεφαλὴ ἔχαδε φωτὸς, A, 462, quantum, sc. clamoris, vir unus capiebat et efficere poterat: *so weit und so stark ein mann schreien konnte, (as loudly as a man could shout.)* nam κεφαλὴ φωτὸς est ὁ εἷς φώς. et 657, πένθεος ὅσον, quantum luctus, i. e. ὅσον τὸ μέρος πένθεος. ὅσον ἔγωγε γιγνώσκω, quantum ego intelligo, *so viel ich weiss, (so far as I know,)* N, 222, quod recentiores dicunt ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. ὅσον ἐπίαχον, quam multum sonare poterant decies mille viri, Ξ, 147, tantum clamabat Neptunus, i. e. tam vehemens ventus concitabat mare, et a parte Græcorum flabat contra Trojanos. ἐπὶ ὅσον (διάστημα) γίνεται ἐρωὴ δουρὸς, *so weit ein spiess flieget, (as far as a spear can be thrown,)* O, 358. Φ, 251. αἴθε (utinam) ὅσον ἥσσων εἰμι, τόσον σέο φέρτερος εἴην, quantum inferior te sum viribus, tantum te præstantior essem, Π, 722. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι, Υ, 360. οὐ μὲν ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, ὅσον οἱ ἄλλοι, Φ, 371. et 410, ὅσσον ἀρείων ἐγὼ, quanto fortior ego. et 488, ὅσσον φερτέρη εἰμί. αἴθε θεοῖς τόσον φίλος γένοιτο ὅσον ἐμοὶ, utinam tam carus diis esset quam mihi est, X, 41. ὅσον ἐπῆλθε φλὸξ, quantum pervaserat flamma, *so weit das feuer gebrannt hatte, (so far as the fire had burned,)* Ψ, 251. et 276, ὅσον ἐμοὶ ἵπποι περιβάλλετον (ambo superant alios) ἀρετῇ. et 517, ὅσον ἵππος ἀφίσταται τροχοῦ, quantum abest equus junctus a rota. et 845, ὅσον τις ἔρριψε καλαύροπα, *so weit ein hirte seine keule werfen kann, (as far as a herdsman can throw his staff.)* et 890, 891, ἴδμεν γὰρ, ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, ἠδὲ ὅσον δυνάμει καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, quantum præcellas omnes, et quantum viribus et jaculationibus sis præstantissimus. ὅσσον ἐντὸς ἐέργει quantum continet in se, Ω, 544. ὅσσον τις — τόσον ἐπὶ, i. e. ἐφ' ὅσον διάστημα χρόνου, ἐπὶ τόσον, per quod spatium temporis aliquis — per tantum temporis, ε, 249. et 484, φύλλων χύσις, ὅσον ἔρυσθαι, quæ sufficeret ad contegendum duos vel tres viros tempore hiberno, si id vel maxime grave esset. ὅσον ἄρισται νῆες ἐμαὶ, quam præstantissimæ naves meæ, η, 327, *in wie weit, wie sehr, sie die besten sind, (by how far, and how much they are the best.)* ὅσον περιγινόμεθα ἄλλων, quantum præstemus aliis, Θ, 102. et 229, ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ, quantum, per quantum spatium. τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν, ab eo ferme ulnam, *eine klafter ongefähr, (about a fathom,)* ι, 325. sic et κ, 167, πεῖσμα, funem, longum fere ulnam. et 517, βόθρον (scrobem) ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, cubitalem quaquaversum. sic et λ, 25, ὄρυξα. ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, ferme usque ad mediam partem

totius, ν, 114, eo usque navis sicco insidebat. ὅσον (ἐπὶ) πυρὸς ἵκετο ἀϋτμὴ, *so weit als, (as far as,)* π, 290. τ, 9. sed non adverbialiter neutrum et masculinum; ὅσον ἠεροειδὲς, quantum spatium in extremo caliginosum prospicit vir in monte sedens et mare prospiciens, E, 770, nam ibi usque ad extremum horizontem, sereno die, pertingunt oculi; et id extremum videtur caliginosum: et tantum spatium uno saltu absolvunt equi divini. ἐπεὶ ἔπιον, ὅσον (οἶνον) ἤθελε θυμὸς, I, 177. γ, 342, 395. η, 184. σ, 426. ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον, Ξ, 36. αὐτῷ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ, P, 232. χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, Ψ, 190. et 327, ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης, lignum aridum, longum fere ulnam super terra. τόσον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας, tantum per tempus, quantum poposcisti, Ω, 670. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον ἡμιονοῖιν, Θ, 124, quantum in novali est spatium mularum. ὅσσον ἱστὸν, quantum malum navis magnæ, ι, 322. ὅσον λαὸν, quam multos milites, λ, 517. τόσον χρόνον, ὅσον ἐγὼ νῦν, τ, 169. ὅσοι, quotquot, A, 566, θεοί. ἐφέστιοι, B, 125. et 143, οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, quotquot sententiam consilii non audierant. et 249, ἅμα Ἀτρείδαις. et 681, ἔναιον τὸ Πελασγικὸν Ἄργος. ἄριστοι, Δ, 211. Λ, 690. M, 13. O, 296. Π, 23. α, 245, 247. γ, 108. Θ, 36. π, 122. ὅσοι ἵππων, E, 267. ἀρωγοὶ, Θ, 205. Φ, 371, 428. Ἀχαιοὶ, quotquot sunt nobiles Græci, I, 55, 638. ἡγήτορες, K, 301. ποταμοὶ προρέουσι, M, 19. ἔασι, Π, 98. et 547, ὄλοντο. τῶν ὅσσοι, P, 172. περιλίπωνται, T, 230. ἔφυγον ὄλεθρον, α, 11. ἄεθλοι, Θ, 214. et 222, νῦν βροτοί. et 575, χαλεποὶ καὶ ἄγριοι. πίνετε, ν, 8. et 240, 241, ναίουσι πρός. ὅσοι τε καὶ οἵτινες, quot et qui, π, 236. ἴδον, τ, 383. οὐδὲ ὅσοι, φ, 346, 347. ἔτι ἔζωον, χ, 245. ὅσσους Ἑλλήσποντος ἐντὸς ἐέργει, B, 845. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, quantum possum, Θ, 294, quanta vis quidem adest. sic N, 786, *nach allem vermögen, (as much as possible.)* et ψ, 128. ὅση τῶν φωνὴ ἔπλετο, quantus erat horum clamor, Ξ, 400. ῥιπὴ αἰγανέης, Π, 589. θύρη, Ω, 317. φωνὴ σκύλακος, μ, 86. γυναῖκα, ὅσην τ' ὄρεος κορυφὴν, κ, 113, fœminam tantæ staturæ, quantus est vertex montis. κτῆσιν, ὅσην, Σ, 512. X, 121. νῆας, ὅσαι, Ξ, 75. et 371, ἀσπίδας, ὅσαι. θεαὶ, Σ, 429. ἐκ πασέων, ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν, præ omnibus fœminis, quotquot me cumsimul educatæ sunt, δ, 723. ὅσσαι ἀριστήων ἄλοχοι ἔσαν, λ, 226. et 387, ἄλλαι, ὅσαι ἅμα αὐτῷ. et 328, ὅσσας ἡρώων ἀλόχους ἴδον. ὅσσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν, ξ, 93. ἄλλαι (ψυχαὶ) ὅσαι ἅμα αὐτῷ, ω, 21. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα, B, 468. ι, 51. κακῶν ἕνεκ' ὅσσα ἔοργας, Γ, 57. et 66, δῶρα, ὅσσα κεν αὐτοὶ (θεοὶ) δῶσι. ὅσσα μοι ἠνείκαντο ἵπποι, I, 127, præcedente τόσα, 125. et 269, 267. et 148, ἐπιμείλια πολλὰ, ὅσα, 290. et 263, ὅσσα δῶρα. et 380, ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστι. ὅσα που νῦν ἐέλπεται, K, 105. ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ, Σ, 53. et 431, ἐμοὶ ἐκ πασέων ἄλγεα. ὅσσα διδοῦσι, sc. θεοὶ ἄλγεα, T, 265. μὲ ἔοργας, Φ, 399. et 442, ἐπάθομεν κακά. πάντα μάλα, ὅσσα Ἀλέξανδρος, X, 115. et 118, πτόλις ἥδε κέκευθε. et 380, κακὰ, ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, ἔρδεσκεν οὗτος. ὅσα δίσκου οὖρα, Ψ, 431, quanta sunt spatia quæ jactus discus pervolare potest. ἕλκεα, ὅσα ἐτύπη, Ω, 421, vulnera, quotquot confossus est. πτέρεα, ὅσα ἔοικε, α, 292. κακὰ, γ, 105, 107, 116, et 186, πεύθομαι, quæ audio, *so viel als ich erfahre aus nachrichten, (as far as I can learn.)* et 312, κτήματα. τάδε ἄσπετα πολλὰ, δ, 75. et 152, κεῖνος ἐμόγησεν. ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων, quæ cogitare solet leo, δ, 791, sequente τόσα, 793. vide porro, ε, 39. η, 214, 331. Θ, 319, 490. λ, 279. ν, 92, 137. ξ, 198, 362. ο, 113, 486. π, 284. ρ, 355. σ, 130. τ, 295, 347. χ, 46, 56, 62. ὅσον, sc. κατὰ, Ist. 2, 52. ὅσα χάρματα, Ol. 2, 179. 13, 60, 151, sc. ἔπραξε. ὅσα, neutrum, de personis omnis generis, pro ὅσους, Py. 1, 25. porro, ὅσα, Py. 2, 170. 8, 98. Ne. 2, 26, sc. κατὰ, quoties. Ist. 1, 85, præcedente πάντα. Ist. 4, 15, ὅσα μαρτύρια. ὅσοι δὲ, Ol. 2, 123. μόλον, i. e. παρεγένοντο, Py. 3, 83. 9, 206. Ist. 4, 62. ὅσων ἐσλῶν, Ne. 10, 36. ὅσους θῆρας, Ne. 1, 95. ὅση βοῇ, Ol. 9, 140. ὅσαι τε, Py. 5, 155. ὅσαις ἀγλαΐαις, Py. 10, 43. νικηφορίαις, Ne. 10, 76.

ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, (Ὁ) qui, quæ, quod. ὅς ῥα ἔβαλέν περ, Δ, 524. ὅς σε πάρος περ, O, 256, ubi vides tmesin. ὅσπερ φίλτατος ἔσκε Διῒ, Σ, 118. et 363, θνητός ἐστι. sic et υ, 46. ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, Υ, 358. pro ὅσπερ est sæpe ὅπερ, pro ὅς. ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων, H, 114, coll. Π, 709, ubi eadem sunt verba cum ὅσπερ, qui te multo firmior est. sic et Φ, 107, cum ὅπερ. sed neutrum, ὅπερ, est ξ, 466, ἔπος, ὅπερ ἄῤῥητον ἄμεινον, verbum, quod non dictum melius est. ᾧπερ ἔπινεν, ex quo, ξ, 112. ὅνπερ, I, 110. οἵπερ, Δ, 236, 324. E, 477, *die wir doch nur, (we who indeed.)* H, 159. οἳ τοπάρος περ, N, 101. Ξ, 131. ω, 507. οἵ σε περ ἔβλαψαν, ψ, 14. οἵπερ, O, 225. T, 42. ξ, 415. φ, 134. et pro eo τοίπερ, ν, 130, qui sane. ὧνπερ, N, 638. οἷσπερ, π, 97, 115, ubi est οἰσίπερ. οὕσπερ, Φ, 55. λ, 629, quoscunque. ὥπερ, qui ambo, Ψ, 659. et 79, ἥπερ. ἧσπερ, ω, 30, i. e. ἕνεκεν ἧς. ἱμάσθλην, ᾗπερ, flagellum, cum quo, Ψ, 583. sed id ᾗπερ sæpe est adverbialiter, qua via, qua ratione, quo modo; supplendum ex κ, 103, ὁδὸν, ᾗπερ, viam, qua. sic, μ, 81, ᾗπερ ἂν ὑμεῖς παριθύνετε νῆα, præter quam petram vos præteragite navem. ᾗπερ οἱ ἄλλοι ἐφοβέοντο, qua regione et alii fugiebant, Z, 41. Φ, 4, i. e. ὅπου. ᾗπερ ἂν οὗτος, sc. ἄρχῃ, quocunque modo ille initium fecerit, H, 286, ubi alii mendose legunt εἴπερ. ᾗπερ δὴ φρονέω, quo modo sentio in animo, *so wie ichs denke, (as I think,)* I, 310, et omnino præstat, hoc adverbium sine Iota subscripto scribere. ᾗπερ πρόσθεν ἵεν, quo antea mittebant aquam, M, 33, i. e. ὅπου. pro ᾗπερ est sæpe τῇπερ, pro ἐν αὐτῇ, δ, 565, ἐν ᾗ, sc. γῇ. ἥνπερ, B, 286. Θ, 107. ἅπερ, β, 156. ρ, 580. ἅπερ, dorice pro ἥπερ, Ol. 1, 48, i. e. ἥ τις. ὅσπερ, sc. ὄλβος, Ne. 8, 30.

ὄσσα, ης. ἡ. (Ἔπω) est eadem quæ ἡ ὄψ, et ab ea quoque facta vox, quasi ὄψα. sed in Homero ubique est vox aliqua divina et ominosa, *eine wahrsagende anzeigende stimme, (an ominous, prophetic voice;)* et ponitur ἐπὶ θείας τινὸς φήμης, fingitur quoque ut θεῖόν τι πρόσωπον, ut numen aliquod, quod vocibus certis divinitus missis hortatur. generalis illa notio de voce quavis, aut de fama, est recentiorum, ex Homerica notione deducta. μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, ὀτρύνουσα ἰέναι, Διὸς ἄγγελος, B, 93, inter eos vox differebatur, incitans ad eundum, a Jove missa. physice est Διὸς, τοῦ ἀέρος, ἥτις ἐξακουομένη διὰ τοῦ ἀέρος, ὀτρύνει τοὺς ἄνδρας ἰέναι. et re vera l. c. erat vel ἡ κέλευσις ἡγεμόνων, ἢ ἐγκέλευσις πάντων πρὸς ἀλλήλους, cum, præter illos novem præcones, quisque alterum hortaretur. erat ergo hæc ὄσσα, hortatio animum addens, a Jove i. e. ab imperantibus orta. ἤν τίς σοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διὸς, ἥτε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι, α, 282, si quis tibi hominum id dicat, aut vocem audias a Jove, quæ maxime fert famam hominibus; et hæc ὄσσα ἐκ Διὸς est fortuito audita quædam vox, index veri: vel et oraculi aut vatis alicujus vox. sic β, 216. *eine unvermuthete stimme zur nachricht, (an unexpected voice giving information.)* Ὄσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, μνηστήρων θάνατον ἐνέπουσα, ω, 412, ut persona aliqua ibat per urbem; i. e. fama certa. apud alios antiquos est quoque ἡ ὄσσα idem quod ἡ κληδὼν et ἡ ὀμφὴ, et ἡ φήμη, θεῖόν τι καὶ σημαντικὸν μέλλοντος, qualis ὄσσα in Livio est illa vox divina, Gallos adventare, quæ postea Junoni Monetæ fuit consecrata. deinde in genere est, vox incitans, docens, præmonens. ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα, Ol. 6, 106, veridica patria vox, i. e. oraculum. Vide sub κληηδών.

ὀσσάτιος, (Ὁ) per epenthesin est idem quod ὅσος, quotus, quantus, extra interrogationem; vel potius per paragogen. nam ab ὅσος fit ὅσατος, sicut a τρίτος τρίτατος: et inde ὁσάτιος. ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν, E, 758, quantum et qualem exercitum!

ὄσσομαι, (Ὄφ) est Æolicum pro ὄπτομαι nam οἱ Αἰολεῖς sæpius terminationem verborum in πτω, mutant in σσω. sic ex ἐνίπτω fit ἐνίσσω. specto, oculis sisto. sæpe est et λέξις μαντικὴ, de præsensione animi posita, vel et de exhibito omine futuri alicujus. κακὰ δ' ὄσσετο θυμὸς, κ, 374, animus mihi erat in adspectu malorum occupatus, et suspicabatur mala alia: ἐφαντάζετο κακά. et sermo ibi de Ulysse apud Circem. est hoc πάθος ἀνδρὸς φρονίμου, præsentibus suavibus tamen adversi quid metuere, καὶ ἄλλα φρονεῖν παρὰ τὰ βλεπόμενα. δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ, σ, 153, sane enim jam malum augurabatur animo, προεβλέπετο. ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ, præsentiebant enim dolores animo, de equis Trojanis, audientibus clamantem Achillem, Σ, 224. sicut his locis est intransitive; sic transitive, β, 152, de aquilis duabus, εἰσιδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δὲ ὄλεθρον, adspiciebant omnium capita, nam portendebant omnibus mortem. et simpliciter, de adspectu, Κάλχαντα πρώτιστα, κακὰ ὀσσόμενος, προσέειπεν, A, 105, torvum spectans et tuens, κακῶς περιβλεπόμενος, *sehr zornig aussehend, (looking very angry:)* simul hoc ipso malum augurans Calchanti, quia regis ira est nuntius exitii. ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, Ξ, 17, quando nigricat et movetur magnum mare fluctu muto, præsentiens stridulorum ventorum vehementes vias: ubi sermo est de mari, præsentiente ventos, et attollente undas, nondum tamen versus certam regionem movente eas, utpote vento ipso nondum orto. simul h. l. mare, ὡς εἴπερ αἰσθητικὸν ὄν, dicitur prævidere, προορᾶν: ut per ἀντίθεσιν ἢ τροπὴν ἀστείαν, τὸ αὐτὸ κῦμα κωφεύοι μὲν, προβλέποι δὲ, τὸ μὲν διὰ τὸ ἄκτυπον, τὸ δὲ διὰ τὴν τῶν ἀνέμων δήλωσιν. imo est et h. l. ὀσσόμενον pro προμαντευόμενον, ante indicans ut vates. οὔ σοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη (εἰς) τόδε ἱκάνω, non ego tibi malum vaticinans huc advenio, Ω, 172, inquit Iris ad Priamum, i. e. occultus internuntius. non jam fero tibi nuntium mali alicujus præmonitorem; προλέγουσα. ὀσσόμενος πατέρα ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶν, εἴ ποθεν ἐλθὼν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, α, 115, cogitans de patre suo, si is alicunde veniens dissipationem procorum in hac domo faceret; φανταζόμενος, *sich zum voraus vorstellend, (figuring to himself.)* ὄφρα, Ὀδυσῆα ὀσσομένη, ὑπὸ γαῖαν ἀφικοίμην, υ, 81, ut, Ulyssem in animo mihi præsentem habens, sub terram abirem; inquit Penelope, mortem sibi precans, ut vel moriatur ἀνειδωλοποιουμένη καὶ μὴ λαθομένη τοῦ πόσεως, καὶ ἔχουσα μνήμην τοῦ ἀρίστου ἀνδρὸς ἐγγεγραμμένην ἀνεξάλειπτον εἰς ψυχήν. apparet ergo, τὸ ὄσσεσθαι maxime dici de spectatione mentis; si aliquid, absens jam, velut præsens imaginamur aut prævidemus aut in animo gestamus infixum.

ὄσσος, εος. τό. et ὁ ὄσσος, ου. (Ὄφ) oculus. est æolice ab ὄπτω, video, specto, idemque quod τὸ ὄμμα. non omnes harum duarum formarum casus in usu sunt. ab ὁ ὄσσος est in plurali τῶν ὄσσων, τοῖς ὄσσοις: a τὸ ὄσσος est dualis τὼ ὄσσεε, per apocopen ὄσσε, et hæc sola apud poëtam forma obvia est. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπε-

φάοντι ἐΐκτην, oculi ambo Agamemnoni præ ira similes erant igni splendenti, Α, 104, (et δ, 662.) διὰ τὸ ὑπέρυθρον καὶ ὡσανεὶ πυρωπὸν καὶ πυροειδὲς, ὃ γίνεται διὰ λεπτοῦ αἵματος ἀνάδοσιν ἐν τῇ τοῦ θυμοῦ ζέσει: οὗ αἵματος ἀναδιδομένου διὰ λεπτῶν φλεβίων, φλογωπὸς τρόπον τινὰ ὁ θυμούμενος διαδείκνυται. alibi similes dicuntur igni καιομένῳ ἢ δαιομένῳ, in ira vehementiori aut barbariori, e. c. de apro. et 200, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, nam venerabiles et severi oculi, Minervæ sc. apparuerunt ei Achilli. ubi cave, de Achille oculos intelligas: nam Minerva veniebat jam in re atroci, Achillem dehortatura a cæde regis supremi; ergo non poterat non apparere oculis deterrentibus, et atrocitatem facti præ se ferentibus. et quia ista Minerva est ipsa herois intelligentia; hinc id vult poëta: ipse heros facile perspiciebat, quanta sit hæc res quam primo iræ impetu moliretur, et quam infamis. sapientia deterrens homines a facinoribus, non potest fingi blandis oculis, sed horroris plenis. quod notamus contra Dacieriam, immortaliter alias de Homero meritam, nonnunquam tamen, ut sunt humanæ vires, a vero aberrantem. ὄσσε πάλιν κλίνασα, Γ, 427, Helena a Paride, ἔμπαλιν στρέψασα, retro ab eo in alterum latus flectens oculos, ut solent male contenti: ὡς οἷον στραβίζουσα. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν, pro ὄσσε, et id pro κατὰ τὼ ὄσσε, et est circum locutio mortis, Δ, 461, 503. Ζ, 11. Ν, 575. Π, 316, 325. Υ, 393, 471. Φ, 181. potest alibi et esse gravissimæ λειποθυμίας. ἀμφεκάλυψε κελαινὴ νὺξ ὄσσε, Ε, 310. Λ, 356. sic et, κατεκάλυψε μελαίνη, Ξ, 439. τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε θάνατος, pro, κατέλαβεν αὐτὸν (κατὰ) ὄσσε, Ε, 82. Π, 333. οὔ σοι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι, comprimeut tibi oculos morienti, Λ, 453. πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει, ardebant igne, Μ, 466, Hectori. πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ, Ν, 3, i. e. ἀλλαχοῦ, retro ab his aliorsum, τὴν θέαν ἔτρεψε, ἀφεὶς ἐκείνους μάχεσθαι. et 340, ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ, oculos perstringebat et cœcabat fulgor. et 435, θέλξας ὄσσε φαεινὰ, obtorpescere faciens, *erstarrend machend, (causing to stiffen,)* i. e. mori faciens. et vides ibi pluralem adjectivi junctum duali substantivi. et 616, τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον, i. e. oculi ei excussi sunt. κοίμησον (dormire fac) Ζηνὸς ὄσσε φαεινὼ, Ξ, 236. et 286, ἔνθ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, ibi Somnus (personificatus) substitit, antequam Jovis oculos videret, i. e. antequam somnus occuparet eos. τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν, Ο, 607. στριφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, vertigine correpti sunt oculi ejus, Π, 792, Patrocli, deliquium animi patientis præ defatigatione et æstu: hinc Apollo eum percussisse dicitur, i. e. sol radiis suis ferventibus. ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται λέων, ὄσσε καλύπτων, Ρ, 136, leo cutem qui ei est in superciliis totam demittit et obtegit ea oculos suos. et 679, σοὶ ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην, quaquaversum volvebantur. et 695, τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν, lacrimis replebantur. sic et Ψ, 396. δ, 704. κ, 247, πίμπλαντο. τ, 471. υ, 348. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη, Τ, 16, elucebant in eo, ἐν αὐτῷ, *die augen im kopfe, (the eyes in his head.)* et 365, τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. πάλιν τράπεν ὄσσε φαεινὼ, retro flexit, Φ, 415, et conf. πάλιν. οὔτε σοὶ ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε, Ψ, 477. οὔπω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροις ἐμοῖς, Ω, 637. οὐκ ἀδακρύτω ἔχεν ὄσσε Νέστορος υἱὸς, δ, 186. et 758, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, cohibuit oculos a luctu. οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο, ε, 151. ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται, ardent ei in capite, ζ, 131, de leone: et conf. δαίω. ἔκαμον δέ μοι ὄσσε πάντη παπταίνοντι, μ, 232. κνυζώσω δέ σοι ὄσσε πάρος περικαλλέε ἐόντε, ν, 401, 433, κνύζωσεν, deformavit, terendo fortasse aut alio modo. ἴδιον ὡς ἐνόησα (sudavi ut animadverti) δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε, υ, 204, lacrimisque suffusi mihi sunt oculi. est ergo ab ὄσσω, i. e. βλέπω, æolice. sic Æoles dicunt κόσσω pro κόπτω, tundo; πέσσω pro πέπτω, coquo, etc.

ὀστακὸς, οῦ, ὁ, pro ἀστακὸς, ὀσταφὶς, ίδος, ἡ, pro ἀσταφὶς vel σταφὶς, vide sub litera Ο.

ὅστε, ἥτε, ὅ,τε. (Ὁ) qui, quæ, quod. γνώσῃ, ὅστε ἡγεμόνων κακὸς, ὅστε λαῶν, Β, 365, ubi prius ὅστε, apocopatum, et ob sequentem spiritum asperum, scriptum est ὅσθ'. χειμάῤῥῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων, Ε, 88. ὅστε εἶσιν μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων ξυνέηκε μάχεσθαι, Η, 209. ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος, Μ, 269. ὅστε ποτ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν, Ν, 625. ὅστε μέγιστος ὅρκος, Ο, 37. et 80, ὅστ' ἐπὶ πολλήν. ὅστε αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ, Ο, 137. et 411, ὅς ῥά τε πάσης, ubi inter ὅστε interserta est alia particula. sic, ὅς ῥά τε, Ψ, 217. ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων, Π, 752. et 689, ὅστε καὶ ἄλκιμον. sic et Ρ, 177. et 174, ὅστε με φῂς, qui me ais. et 549, ὅς ῥά τε. et 749, ὅστε καὶ ἰφθίμων. χόλος, ὅστε, ὅστε, Σ, 108, 109. Ζεὺς, ὅστε ταμίας πολέμου, Τ, 224. ὅσθ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος, Φ, 253. et 609, γνῶναι, ὅστε πεφεύγοι (qui effugerit mortem) ὅστε ἔθανε ἐν πολέμῳ, in pugna ista. ὅστ' εἶσιν διὰ πεδίον, Χ, 309. ὅστε θανὼν, Ψ, 223. ὅστε καθορᾶται, Ω, 291. et 292, ὅστε οἱ αὐτῷ. et 310, σοί. et 729, μὶν αὐτήν. ὅστε, α, 52, οἶδε. δίδωσι, α, 348: μοὶ ὕπνον ἀπεχθαίρει, δ, 105. μέγιστος ὅρκος, ε, 185, et præcedit ὕδωρ, ut sequi deberet, ὃ ἐστὶ μέγιστος ὅρκος: sed talis constructio est Attica, qua pronomen relativum se conformat ad nomen sequens. et 445, ὅστε εἶς, quicunque es. ἀνέρι, ὅστε ὀλίγον περ, Θ, 547. θεοῖς ἀνάσσεις, υ, 112. pro ὅστε ponitur sæpe ὅ,τε, in masculino quoque: atque id poëtice. ἔνθα, ὅ,τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅστ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη, Ν, 278, ibi apparere solet, quis ignavus sit vir, quis fortis. δαίμων, ὅ,τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρὸς, Ο, 468, fortuna, quæ mihi arcum excussit e manu. κάτθανε ὁμῶς ὅ,τε ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ,τε πολλὰ ἐοργὼς, Ι, 320, mori solet pariter. κίρκον, ὅ,τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι, Ρ, 757. ἀνδρῶν, ὅ,τε μοι εἴξειε πόδεσσιν, ξ, 321, qui non tam velociter curreret ac ego. est ergo pro ὅς. ὡς ὅ,τε ἀοιδὸς, λ, 367, ubi est pro τίς, vel pro ὅστις. neutrum ὅ,τε ponitur nonnunquam pro διὸ, διότι. ὅ,τε κράτεϊ προβεβήκει, Π, 54, quia potentia præcellit, *weil er mer macht hat, (because he has superior power.)* οὗτε μέγιστος θυμὸς, Ρ, 21, cujus apri. ἔπος, οὗτε τέ κεν αἰὲν μεμνήμην, Ω, 744. οὕθ' ἕνεκα, cujus rei causa, φ, 155, sc. σκοποῦ vel τέλους, quod erat Penelope. ᾧτε σὺ, Α, 86, quo agitante tu vaticinaris; ut sit casus sextus ad ἀναφαίνεις θεοπροπίας: potest tamen et esse casus tertius ad εὐχόμενος, quem tu comprecatus pro Græcis: quæ sententia est optima. ᾧ σὺ εὔχεσαι, καὶ ἀναφαίνεις Δαναοῖς θεοπροπίας. nisi quod tamen id pronomen apte ad utrumque verbum in utroque casu trahitur. sed sextus casus manifesto est Ξ, 198, ᾧτε σὺ πάντας δαμνᾷ, quo tu omnes subigis. ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ, cui Jupiter beatitatem attribuerit, δ, 207. ᾧτε πανῆμαρ βόε, ν, 31, cui per totum diem duo boves ararunt. conf. ἠΰτε, ubi alius usus τοῦ ᾧτε indicatur. ὅντε, quem, Ε, 467. Ι, 117. Χ, 29. Ψ, 432, 761. οἵτε, ter repetitum, Β, 734, 735, quique. οἵτε σὲ πεφρίκασι, utpote qui te horrent, Λ, 383. οἵτε κυβερνῆται, Τ, 43, et hoc pronomen repetendum est 44, καὶ (οἵτε) ταμίαι. οἵτε ἐσάωθεν οἵτε ἀπόλοντο, γ, 185, sive qui servati sunt sive qui perierunt. pro οἵτε ponitur τοίτε, ι, 254. γ, 73. ὥτε, qui duo, π, 264. ἥτε ἐπεὶ ἔτεκον, quæ postquam pepereram, Σ, 55. ἥτε μένει, quæ firmiter sustinet, Ο, 620. Γ, 287, 460. Χ, 116. Ψ, 655. α, 341. ἥστε πλείστην, Τ, 222. ἥντε, Ξ, 280, quam. αἵτε, Π, 768. αἵ ῥά τε, pro αἵτε ἄρα, Τ, 31. μ, 39. αἵτε καὶ αἵ, π, 317. ἅτε, quæ, qualia. οὐκ ἀΐεις ἅτε φησὶ θεὰ, non audis quæ dicat dea, Ο, 130. ἅτε ἀέθλια γίνεται, quæ præmia certaminum fieri solent, Χ, 160, qualia. pro eo sæpe est τάτε. τάτε στυγέουσι θεοί περ, quæ etiam dii valde horrent, Υ, 65. τάτε ἔλδεται, quæ cupit, Ε, 481. ἔσθιε, ξεῖνε, τάτε πάρεστιν, pro ἅτε, qualia adsunt, *so gut es da ist, (such as it is,)* ξ, 80, *so gut es unser einer hat, (such as any of us has.)* sic τάτε pro ἅτε, vel ἅ, Θ, 558. ν, 60, ubi id neutrum plurale duo substantiva singularia diversi generis refert, γῆρας καὶ θάνατος, quæ duo hominibus tandem imminent, ἅτε ἐπιπέλονται ἀνθρώποις. sic, εὐνῇ καὶ φιλότητι, τάτε (pro ἅτε) φρένας ἠπεροπεύει γυναιξὶ, ο, 420. ἔργα, τάτε, α, 338. κύματα, Ο, 621. τὰ μὲν ἄρ τε, pro τάτε μὲν ἄρα, ε, 369. attendendum vero ex contextu, an id τάτε pertineat ad ὅτε vel ὅστε. sic, η, 312, τάτε (pro τὰ, ab ὅτε) φρονέων ἅτε ἐγώ. sed idem istud ἅτε adverbialiter ponitur pro καθὰ, sicut. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε ὀαρίζετον ἀλλήλοις, Χ, 127. ἅτε θέμις ἐστὶν, Λ, 778, sicut mos est, hospitibus apponi. clariora exempla ex Pindaro mox afferentur. ταίτε pro αἵτε, Υ, 8, pro αἵ. sic et ταίγε, Γ, 5. αἵθ' pro αἵτε, δ, 608. ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον, Ι, 39, ubi pronominis genus accommodatur ad nomen sequens, cum tamen respiciat ἀλκὴν, et debeat esse ἥτε: sensus autem est, si cui datum est robur corporis et fortitudo, id maximum est quasi imperium, et maxima præcellentia. ἥτε ἐστὶ δίκη, δ, 691, qui est mos, ὅπερ ἐστὶ δίκαιον, et quasi νόμος ἢ ἔθος. sic et ι, 268, ἥτε ξείνων θέμις ἐστὶν, qui hospitum activorum mos, et passivorum jus, est. οἵτε οἱ, i. e. οἱ αὐτῷ, β, 254. οἵθ' ἑὸν οἶκον, ψ, 8. ὅντε, Ne. 10, 87, sc. χαλκόν. ἅτε, dorice pro ἥτε, Ol. 2, 65, μοῖρα. ὥρᾳ, ἅτε, florida ætate, quæ, Ol. 10, 123. χάρις, ἅτε, quæ, Py. 11, 91. Φερσεφόνη, ἅτε, Py. 12, 3. ἅντε, sc. νεφέλην, Py. 2, 71. sed neutrum, ἅτε, pro ἅτινα, quæcunque, Ol. 7, 168. ἅτε, pro κατὰ ἅ, quod attinet, Py. 2, 144. et 154, utpote. ἅτε, sc. καλὰ ἔργα, Ne. 6, 53. Ne. 9, 20, sc. ἄεθλα. utpote, Ist. 6, 75. velut, Ne. 7, 155, quibus locis hoc neutrum elliptice. sed adverbialiter, pro καθὰ, sicut, Ol. 1, 3. 12, 20. Py. 4, 53. Ist. 4, 31.

ὀστέον, ου. τό. (Στάω) os, *der knochen, (a bone.)* est a στέω vel στάω, stare facio: nam ossa dant corpori animali suam standi facultatem; præfixo ο. ἐπέρησεν ὀστέον εἴσω αἰχμὴ, Δ, 460, penetravit cuspis per os. ὑπὸ ὀστέον, ἤλυθε ἀκωκὴ, in os penetravit cuspis, Ε, 67. Ν, 652, ἐξεπέρησεν. Λ, 97, διὰ ὀστέου ἦλθε. αἰχμὴ ῥῆξε ὀστέον, Μ, 185. Π, 310. Υ, 399. ἀκωκὴ ὀστέον ἄχρις ἀπάραξε, Π, 324, cuspis usque ad os abrupit musculos extremi brachii ad humerum, et simul ipsum os perfregit. et 741, οὐδὲ ἔσχεν ὀστέον, i. e. οὐκ ἀντέσχεν, ἀλλ' ἐκλάσθη, non restitit os, sed diffractum est. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ, discidit ei enim (carnes superioris brachii ad humerum) usque ad os, Ρ, 599, i. e. διόλου, omnino, ἄχρι καὶ εἰς ὀστοῦν. οὐδ' ὀστέον ἵκετο φωτὸς, dens apri diffidit quidem carnes femoris, sed non pertigit usque ad os viri, τ, 451. αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, Ε, 662, cuspis ossi infixa. ὀστέα λίπε θυμὸς, vita reliquit ossa, i. e. cecidit mortuus nec amplius stetit, Μ, 386. Π, 743. Υ, 406, mortuus plane est: et innuit simul, in ossibus τῶν ζώντων inesse magnam partem vitalitatis et virium. sic de mactato bove, γ, 455. de homine, λ, 220, ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ λευκὰ ὀστέα θυμός. et μ, 414. ὀστέα σοῦ πύσει ἄρουρα, putrescere faciet, Δ, 174. et 521, ὀστέα λᾶας ἄχρις ἀπηλοίησε, prorsus diffregit. ὀστέα παισὶν οἴκαδε ἄγῃ, Η, 334. πάντα κεφαλῆς συνάραξε, Μ, 384. μ, 412. sic, συναράξω, Ψ, 673. συναράχθη, ε, 426. λάκε, Ν, 616,

crepuerunt ossa. κέασε λευκά, diffidit ossa, Π, 347. ἀλλέξαι, legere ossa combusti mortui, Φ, 320. ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε ὀστέα, mea ossa a tuis separata, Ψ, 83. et 91, ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. et 222, ὡς πατὴρ, οὗ παιδὸς ὀστέα καίων, ὀδύρεται. sic 224. et 239, ὀστέα Πατρόκλου λέγωμεν. et 252, λευκὰ ἄλλεγον εἰς χρυσέην φιάλην. sic et ω, 72—77, de ossibus combusti Achillis et λέγοντο μυρόμενοι κασίγνητοι ἕταροί τε, Ω, 793, de Hectore. οὗ λευκὰ ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ, α, 161. μυελόεντα, ι, 293. οὐκέτι σάρκας καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, λ, 218, non amplius nervi continent carnes et ossa. εἴσω ἔθλασεν, σ, 95. πολὺς ὀστεόφιν (pro ὀστέων) θὶς, multus ossium acervus, μ, 45. ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, cutem ab ossibus, i.e. a corpore, detrahere, ξ, 134. et 135, ὀστέα αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου. φθινύθει ἀμφὶ ὀστεόφιν χρὼς, π, 145, tabet circum ossa cutis, pro ὀστέων. ὀστέα θανόντος λέξας, Py. 8, 74.

ὅστις, ἥτις, ὅ, τι. (Τῶ) quis, quisquis, qualis. sunt proprie duæ voces, ὃς et τὶς, hinc et genitivus οὗ retinet circumflexum suum, et τίνος acclinat tantum se utpote enclitica. solet et interrogare, quis, *was vor einer, (what sort of;)* est et pro simplici ὃς, qui. ὅστις ὅδε ἐστὶν 'Αχαιὸς ἀνὴρ, quis iste Græcus vir sit, *wer denn dieser Griechische herr sey, (who this Greek is,)* Γ, 167. sic et 192, εἰπέ μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὅδε ἐστίν. ὅστις ὅδε κρατέει, Ε, 175, qui sic superat; ubi ὅδε non est masculinum, sed neutrum ab ὅδε, adverbialiter: *der so stark ist, (who is so strong.)* ὅδε ergo pro ὧδε. sic et Π, 424. possis quidem et his locis masculinum defendere, per ellipsin, et δεικτικῶς, quisquis iste est qui tam fortiter vincit et potenter agit. ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, quisquis bonus et cordatus, Ι, 341. ὅστις κεν τλαίη, qui sustinere possit et suscipere in se, Κ, 307. ἐπίσταιτο ἄρτια βάζειν, qui sciret apta loqui, Ξ, 92. et 509, δὴ πρῶτος, quisnam primus, *wer doch zu erst, (who first.)* φέροι πῦρ, quicunque afferre conetur ignem, Ο, 731. et 743, ἐπιφέροιτο νηυσὶ, quisquis inferret se contra naves. ἀφείη, quicunque emittat telum, Ρ, 631. et 640, ἀπαγγείλειε, qui nuntiaret. et 8, ἀντίος ἔλθοι, quicunque occurrat. σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ, quicunque prope ad hastam accedat, Υ, 363. ἐθέλει μιν, quicunque colit eum, Φ, 347. Ζεὺς, ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, qui deorum est summus et præstantissimus, Ψ, 43. et 285, πέποιθε, quisquis fidit. et 667, οἴσεται, qui auferet. et 749, ἐλαφρότατος ποσὶ πέλοιτο, qui velocissimus esset. ὅστις πινυτός γε μετέλθοι, quisquis cordatus interveniat, α, 229. et 401, βασιλεύσει, quinam rex erit. et 403, κτήματα ἀποῤῥαίσει, qui bona eripiet. ἵκηται ἀλώμενος, quicunque adveniat errans, ε, 448. ξεῖνος ὅδε, οὐκ οἶδα, ὅστις ἀλώμενος ἵκεται ἐμὸν δῶμα, hospes iste, haud scio, quisnam sit qui venit domum meam errans, θ, 28. et 210, ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται, qui hospiti activo contentionem inferat. φάγοι, quisquis comedat, ι, 94. τῶν εἴη βασιλεὺς, quisnam horum esset rector, κ, 110. ἄριστος, qui esset præstantissimus, λ, 178. ξ, 106. π, 76. σ, 288. υ, 335. πελάσῃ, quicunque accedat prope, μ, 41. ἁμάρτῃ, quisquis peccet, ν, 214. ἀθανάτων ὅς τις σε φυλάσσει, quicunque deorum is est qui te custodit, ο, 35. et 358, ἔμοιγε φίλος εἴη, qui mihi amicus sit. et 400, πολλὰ πάθῃ, multa passus sit. ὀπυίοι, qui eam duxerit uxorem, π, 386. ὑπάρξῃ, ω, 285, si quis primus initium fecerit; conf. ὑπάρχω. pro ὅστις dicitur ionice ὅτις. ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι, quicunque talia faceret, Ψ, 494. α, 47. χ, 315. σφέας εἰσαφίκηται, quicunque ad eos pervenerit, μ, 40. π, 228. υ, 188. χ, 415. ψ, 66. ὅτις κε ἐπίορκον ὀμόσσῃ, Γ, 279. Τ, 260, 265. οἶνος, ὅτις λαρώτατος, vinum, quod dulcissimum, β, 350. sic, χρυσὸν, ὅτις, ο, 447. et per tmesin, ὅ κέν τις, pro ὅτις, π, 257. et 307, οὐκ ἀλέγει. ὅτις μοι κεῖθεν ἕσπετο, qui me illinc secutus est, ρ, 53. pro, οὕτινος, est ionice ὅτεο, et ob metrum, ὅττεό σε χρὴ, α, 124. sic, μὲ, χ, 377, quo opus est mihi. contracte idem est ὅτου, et ionice ὅτευ, ob metrum, ὅττευ χρηΐζων, cujus rei indigens, ρ, 121. et 421, ὅτευ κεχρημένος, cujuscunque rei indigus. sic et τ, 77. quidam et ὅου dictum volunt (extruso τ) pro οὕτινος, Β, 325, quanquam id magis sit pro οὗ, pleonastice præfixo ο, ab ὅς. Dativus, ᾧ τινι, cui, Ω, 736. quod attice dicitur ὅτῳ, cui, Μ, 428. et ionice ὅτεῳ, Ο, 664, ubi tamen dissyllabice in metro legitur. trisyllabice vero, β, 114, τῷ, ὅτεῴ τε πατὴρ κέλεται, ei, cui pater jusserit nubere eam. sic et alibi pluralis ὁτέοις pro οἵστισι, τουτέοις pro τούτοις, etc. Accusativus ὅντινα, quem, quemnam, Β, 188. Η, 74. Λ, 611, 649. Μ, 268. Φ, 611. Χ, 382. Ω, 752. β, 124. γ, 16, 320. δ, 714. λ, 146. τ, 511. pro quo ionice et poëtice dicitur ὅτινα, θ, 204. ο, 394. sic et in plurali sæpe alibi est ὅτινας pro οὕστινας. sed aliud ὅτινα, neutrum plurale, pro ἅτινα, ἔργα, Χ, 450, i. e. τίνα, qualia facta, quæ. pluralis οἵτινες, qui, quinam, Β, 487. γ, 70. δ, 138. ι, 90, 174. κ, 101. ὅσοι τε καὶ οἵτινες, π, 236, quot et quales: nam sæpe hæc vox τὸ ποιὸν respicit, ρ, 363. Genitivus pluralis ὧντινων, attice et ionice est ὅτεων, κ, 39. quod et alibi dicitur ὅτων: nam ε est epenthesis Ionica. Dativus, pro οἵστισι, est ὁτέοις, et cum paragoge, ὁτέοισιν, Ο, 491, ubi ε in metro dissimulatur, nam alibi et ὅτοις dicitur. et orta est hæc forma Attica a τοῖς, pro relativo οἷς, præfixo ο. sicut in singulari ὅτου est pro τοῦ, et id pro οὗ. Accus. plur. οὕστινας, Δ, 240. η, 211. et pro eo, ὅτινας, Ο, 492. ὥτινες ἐστὸν, δ, 61, in duali: quanquam ibi alii legunt, οἵτινες ἐστὸν, non male, siquidem poëta sæpe pluralem et dualem conjungit, ob τὸ ἰσοδύναμον: *wer ihr beyde seyd, (who ye both are.)* ἥτις, quæ, βουλὴ, Θ, 467. βοῦς, Ρ, 62. ἀοιδὴ, α, 352. τιμὴν, ἥντινα, Γ, 286, 459. θεοπροπίην, Π, 50. α, 415. ἅς τινας χώρας, θ, 573. θεοπρόπιον, ὅ, τι οἶσθα, vaticinium vel oraculum, quodcunque nosti, Α, 85, et diastole interseritur huic neutro, ut distinguatur a conjunctione ὅτι. ὅ, τι δὴ τόσον χρειὼ ἵκει, ubi omissa præpositio κατὰ, secundum vel circa quod tantum venit tandem tibi necessitas et indigentia, Κ, 142, τί δήποτε τοσοῦτο χρεία κατείληφέν σε; *was für so grosse noth stösset dich denn an? (what great distress is it that has come upon thee?)* et 503, μένων ὅ,τι κύντερον ἔρδοι, quidnam manens audacius etiam facere posset. αὔδα ὅ,τι φρονέεις, eloquere quodcunque in animo habes, Ξ, 195. Σ, 426. ε, 89, ἀγαθὸν, ὅ,τι φρεσὶν αἶσιν μενοινᾷ, in bonum, quodcunque mente sua agitat, β, 34, ubi ἀγαθὸν est neutrum pro εἰς ἀγαθὸν, vel ἀγαθῶς. κλέος, ὅ,τι ποσὶ ῥέξει, θ, 148, nihil magis ad gloriam confert, quam quod quis pedibus, i. e. exercitiis nobilibus corporis, effecerit: nam ὅ,τι non immediate ad κλέος refertur, sed ad ῥέξει. φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο, quodcunque in manus nostras veniret, μ, 331. ob metrum duplicatur τ. ὅ,ττι νοήσω, Θ, 408, quicquid cogitaro, coll. 422, νοήσῃ, cogitaverit. ἀκούσω, ὅ,ττι μὲν ἵκετο πένθος, Σ, 64, ut audiam, quinam luctus eum invaserit. φανείη, quodcunque appareat, Χ, 73. εἴροντο ὅ,ττι ἑ κήδοι, interrogabant, quidnam ei dolores faciat, ι, 402. ἰδώμεθα ὅ,ττι τάδε ἐστὶν, κ, 44, videamus quidnam ea sint. Ζεὺς δοίη σοι, ὅ,ττι μάλιστα ἐθέλεις, ξ, 54. θέλοιεν, ο, 316, quidquid vellent me peragere. κνώδαλον ὅ,ττι ἴδοιτο, feram quam viderit, ρ, 317. δῶρα θεῶν, ὅ,ττι διδοῖεν, σ, 141, ubi singularis sequitur collective, post pluralem. οὐλὴν ὅ,ττι πάθοι, τ, 464, διά τι, propter quid et ex qua re passus sit cicatricem, *wie er zu der narbe gekommen sey, (what was the occasion of that scar.)* ὅ,ττι κεν εἴποις, vel εἴπω, Α, 294. Β, 361. Ε, 421. Ξ, 190. Ω, 92. α, 158, 316, 389. β, 25, 161. υ, 115. ω, 453. ὅ,ττι κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃ, Ο, 109, quodcunque vobis malum immittat. et 148, κεῖνος ἐποτρύνῃ, quodcunque ille jubeat. σὲ εἴρωμαι, quod te interrogavero, θ, 549. et 550, εἰπὲ ὄνομα, ὅττι σε ἐκάλεον, dic mihi nomen, quod tibi imposuerunt. ᾧ θυμῷ ἐθέλει, ξ, 445. ἅτινα οὐ πείσεσθαι ὀΐω, Α, 289, quæ quidem persuaderi nobis non arbitror. pro eo dicitur ἅσσα. φράζεαι, ἅσσ' ἐθέλησθα, Α, 554, consultas et decernis quæcunque volueris. ἅσσα ἔλαχόν γε, quæ ex communi sorte evenerunt mihi, Ι, 367. τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα ἐπένησε, patietur quæcunque ei Parca nevit, Υ, 127. η, 197. τὰ φράσομαι, ἅσσ' ἂν ἐμοί περ αὐτῇ μηδοίμην, ε, 188, ea cogito et consulo, quæ sane ipsi mihi consultura essem, inquit dea. σὺν τεύχεϊ ἅσσα μοί ἐστιν, λ, 74. ὁποῖα ἅσσα εἵματα, quales vestes, *was für kleider, (what sort of garments,)* τ, 218, ut utrumque ibi est idem. Attici dicunt ἅττα, pro ἅτινα. cæterum hæc forma est orta ex dialecto: Dores enim σὰ dicunt pro τίνα vel τινὰ, et post præpositum ἃ duplicatur Sigma euphonice. sed sine spiritu aspero scribitur ἄσσα, et id simpliciter τίνα notat. hinc Κ, 208, 409, accuratiores codices habent, ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν, quæque consultent inter se, τίνα βουλεύονται, *was sie unter sich rathschlagen, (what they are consulting together about.)* id et attice ἄττα scribitur, si simpliciter notat τίνα vel τινά. alibi ἄττα etiam notat πότε, quando. ὅστις, ad sensum non ad vocem, pro ὅσπερ, Py. 3, 38. Ne. 10, 58, i. e. ipse Θιαῖος. Ist. 2, 7. 7, 37. ὅ,τι, i. e. ὁποῖον, Ol. 7, 46. 8, 30, quidquid. ὅ,τι κε, *welches da nur, (whatever,)* Ne. 4, 12. Ist. 7, 25, ubi sic supplendum: χάρις τοῦ πράγματος, ὅ,τι—. χὤ,τι, pro, καὶ ὅ,τι, Py. 9, 86. ᾧτινι, sc. ἀνθρώπων, Ol. 3, 19. 8, 15. ἥντινα, Py. 9, 205. Ne. 6, 12.

ὀστρακίζω, vide sub ἐλαστρέω.

ὀστρακόδερμον, τὸ, vide sub κύμβαχος.

ὄστρακον, τὸ, ὄστρειον, τὸ, vide sub ἐλαστρέω.

-οσύνη, terminatio, vide sub γηθοσύνη.

ὀσχεός, ὁ, pro ὀχεὸς, vide sub ταῦρος, prope finem.

ὅταν, ('Ανὰ) conj. pro ὅτε ἂν, si quando, *wenn nun, (if now.)* regit plerumque conjunctivum, Β, 397. Α, 519. Δ, 53, 164. Κ, 5. Λ, 269. ι, 6. κ, 216, s. sæpe indicativum, Μ, 41, s. Ο, 170. et optativum, Τ, 375, ὅταν θεοῦ μοῖρα ὄλβον πέμπῃ, Ol. 2, 37. sic cum conjunctivo, Ol. 10, 109. Py. 2, 20. 5, 2. 8, 136. Ist. 2, 68. Ne. 1, 100. et cum indicat. χὤταν (καὶ ὅταν) τηρέουσι πόλιν σοφοὶ, Py. 2, 160. Vide sub ὅτε, quando, prope initium.

ὅτε, ἥτε, τότε. ('Ο) et hic, et hæc, et hoc. ὅτε δὲ, nam et hic, Ψ, 520. et 519, τοῦτε, et ejus. τό,τε, quod, Α, 270. τόντε, Ρ, 203, quem quidem. τῆτε, Ω, 343. sed plura referenda ad ὅστε, quod confer. τό,τε, Py. 12, 23, 27.

ὅτε, ('Ο) conj. quando, aliquando. *wenn, weil, da, (when, because, as.)* est particula temporis. ὅτε χώσεται, quando irascetur, Α, 80. et 397, ὅτε ἔφης, quum dicebas mihi. et 432, οἱ δ' ὅτε δὴ ἵκοντο, *als diese nun gekommen, (when they had arrived.)* et 518, ὅτε ἐμὲ ἐφήσεις, quum me concitabis. 567, ὅτε κέν σοι χεῖρας ἐφείω, *wenn ich hand an dich legen werde, (when I lay hands on thee.)* et 610, ὅτε μὶν ὕπνος ἱκάνοι, *wenn ihn der schlaf antrat, (when sleep came upon him.)* ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον, Β, 147. et 303, ὅτε εἰς Αὐλίδα νῆες ἠγερέθοντο. et 394, ὡς ὅτε κῦμα,

quod ὅτι repetitur quidem 395, sed habendum est re ipsa pro semel posito. et 471. ὅτε γλάγος. et 743, φῆρας ἐτίσατο, quum. et 782, quando. οἱ δ' ὅτε δὴ, quum jam, *als sie nun, (when they now,)* Γ, 15. et 55, quando immixtus fueris. 209, 212, 216. et 421, αἱ δ' ὅτ' ἵκοντο. ὅθ' ἡδεῖ λέξατο ὕπνῳ, pro ὅτε, Δ, 131, quando dulci cubat somno. et 164, ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ, ex quo deinde factum est ὅταν, regens conjunctivum. et 210, ἀλλ' ὅτε δή ῥα, *aber als denn nun, (but when now.)* et 259, ὅτε πέρ τε, quandocunque. 263, 319. Ε, 91, 210, 334, 385, 392, 438, 802. Ζ, 223, 225, ὅτε κεν τῶν ('Αργείων) δῆμον ἵκωμαι, *wenn ich etwa dahin kommen sollte, (if indeed I should ever come thither,)* si forte in Græciam venirem: nam nunc erant hospites in loco tertio; si autem Diomedes redux fit in patriam suam, tunc est hospes Glauci Argis; si Glaucus in Lyciam, tunc est hospes Diomedis ibi: et dicit de se, quod postulat et sperat de altero, si Glaucus in suam patriam incolumis rediret; quam conditionem omittit Diomedes, ne dubitanter loqui de amico aut sinistre ominari videretur. simul quia poëta jam novit, Glaucum non reversurum esse ad suos; ideo id addere omisit. Ζ, 345, 448, ὅτ' ἄν ποτέ. 454, 524, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν, pro ὅτε. 506. ὅτ' ἄν (sic enim legendum vel scribendum apud poëtam, non ὅταν) Η, 335, 459. Θ, 60, 180, 216, 229, 373, 406, 420. Ι, 101, 129, 138, 271, 484, 497, 521, 549, 560. Κ, 7, 83, 130, 201, 285, 351, 357, 365, 540. Λ, 624. Μ, 279, 437, πρίν γ' ὅτε δὴ, antequam. Ν, 335, 604. Ξ, 71, quum, de præterito. coll. 72, ὅτι, de præsenti. 203, 250, 295, ὅτε πρώτιστον, quum prima vice. (conf. κ, 462.) 319, 321, 323, 326, 327, 397, 401, 414, 522. Ο, 18, 76, 207, 263. Π, 365, 386, 433, quum vel quia. 598, 643, 690, 693, 705, 786. Ρ, 25, 627, 728, 732, 756. Σ, 67, 85, 219, 293, 395, 465, 520, 566, 599, 600. Τ, 57, 60, 132, 134, 183, 204, 337. Υ, 29, 45, 91, 128, 130, 188, 226, 335, 380. Φ, 12, 77, 148, 156, 323, 396, 429, 443, 450. Χ, 74, 102, 162, 208, 359, 374, 471, 502. Ψ, 373, 599, 721, 816. Ω, 31, 32, 210, 363, 369. ex his locis, si a tirone revolvantur, satis apparebit vis hujus particulæ, quam Romani fere ubique per *quum* vel *quando* exprimere possunt. est enim composita ex ὅ, i. e. κατὰ ὅ, sc. μέρος χρόνου, cum adjuncto τέ. πρίν γ' ὅτ' ἄν, β, 374. γ, 477. ν, 322. ψ, 43. εἰς ὅτε κεν, β, 99, pro: εἰς ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ, ὅτε κεν αὐτόν. sic τ, 144, et quidam ὑφὲν legunt, εἰσότε. ὅτε που, quandocunque, κ, 486, *wenn nur, (if only.)* ὅτε, sequente τότε, λ, 293, 295. ὅτε, sequente οὐδ' ἔνθα, α, 16, 18, ubi ἔνθα est temporis et loci simul: ne ibi et tunc quidem. ὅτε τ' ἄλλοι, quum alii, *da andre, (as other,)* μ, 22. ὅτε κεν, pro εἴπερ, quando forte, π, 287. τ, 6. ὅτε μὴ, est, nisi quum, *ohne nur wenn, wenn nicht, (unless when, if not;)* pro quo recentiores dixere ὅτι μή: e. c. οὐδεὶς ἕτερος, ὅτι μὴ ὁ Πέτρος, nemo alius nisi Petrus. οὐδένες ἄλλοι ὅτι μὴ οἱ—: et, οὐκ ἄλλο τὶ ἔδρα ὅτι μὴ ἐτρύφα, nihil aliud faciebat nisi deliciabatur. et id sumsere recentiores ex Homerico ὅτε μή. Ν, 319, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι, quando non ipse sane Jupiter injecerit facem ardentem navibus, i. e. εἰ μὴ αὐτός γε. sic, Ξ, 248, κελεύοι. οὐκ ἄλλῳ ὅτε μὴ Διΐ, Π, 227. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς, *wenn nicht, (unless,)* εἰ μὴ, ψ, 185, conf. μή. ὅτε, Ol. 1, 32. 7, 101. 9, 110, 126. 11, 1. Py. 2, 50. 11, 62, ὡς ὅτε. Ne. 8, 69. 9, 38, *gleich als, (just as.)* Ist. 6, 1. 7, 11, 63, quandoquidem. 8, 59. χὤτε ποτι, pro καὶ ὅτι, Py. 9, 86, nisi ibi rectius legitur χὤπόθεν pro καὶ ὁπόθεν.

ὀτὲ, ('Ο) est particula enclitica, ab ὅτε quando, facta, notans, nunc, interdum; præcedente vel sequente ἄλλοτε. Αἴας ἄλλοτε μὲν—ὀτὲ δὲ, Λ, 565, 567. ὀτὲ δὲ, præcedente ἄλλοτε non expresso sed implicito, Ρ, 178, 177, alias. ὀτὲ μὲν, ἄλλοτε, Υ, 49, 50.

ὅτε μή, vide sub ὅτε, quando, prope finem; et ΕΙ' paullo a medio.

ὅτεο, ὅτευ, ὅττευ pro οὗτινος, ὁτέοις pro οἷστισι, ὅτεῳ pro ᾧτινι, ὅτεων pro ὧντινων, vide sub ὅστις paullo ante medium.

ὅτι, (ΤΩ) conjunctio; quod, quia, *dass, weil, (that, because.)* est orta hæc conjunctio ab neutro τοῦ ὅστις. ob metrum scribitur ὅττι. ὅτι ὁρᾶτο, quia videbat, Α, 56. et 64, ὅτι τόσον ἐχώσατο, quod tantum, propter quid tantopere irascatur: quanquam h. l. vitiose videri possit legi conjunctio, et scribi debere ὅ, τι, pro διότι, cur. et 244, χωόμενος, ὅτι οὐδὲν ἔτισας αὐτὸν, irascens, quia nihil honorasti eum. sic, ὅτι, quod vel quia, Β, 255, 579. Ε, 326. Η, 448. Ι, 76. Ο, 217. Π, 35, ubi æquivalet particulæ causativæ. et 274, quod, *dass, (that.)* Φ, 411, 488. ρ, 378. σ, 392. τ, 72, 248. χ, 36, quod. ὅτ' pro ὅτι, sequente vocali, Α, 412. Δ, 32. Ε, 331. Ζ, 126. Θ, 251. Π, 509. ξ, 366. φ, 254, 326. et sequente spiritu aspero, ὅθ', φ, 289. ὅτι τάχιστα, quam celerrime, Δ, 193. Ι, 655. Θ, 434. ὅττι, quod, Ε, 349. Ν, 675. Ρ, 568. ξ, 367. Λ, 408. Ξ, 407. Ο, 227. Π, 531. Ρ, 411. Χ, 292, 439. ξ, 52, 441. φ, 414. ψ, 115. Ψ, 670. Ω, 538. ὅτοι, pro, ὅτι σοὶ, Θ, 32. porro, ὅτι, Ψ, 484, 545, 556. Ω, 114, 240. λ, 102. ὅτι, quia, Ol. 1, 98. 8, 44. 10, 39. Py. 2, 134. 5, 19, 25. 10, 108. Ist. 2, 63. quod, Ist. 7, 57. confer Py. 2, 57, 60. Ne. 5, 7. Ist. 8, 7. ὅτι δή; *weil, was denn? (well, what then?)* Aristoph. Plut. 136, formula quærendi causam alicujus dicti vel facti: et in responsione sequitur ὅτι, quia.

ὅτιμή, vide sub ΕΙ', paullo a medio.

ὅτινα pro ἅτινα, ὅτινας pro οὕστινας, ὅτις pro ὅστις, vide sub ὅστις paullo ante medium.

ὀτλεύω, ὀτλέω, ὄτλημα, τὸ, ὄτλος, ὁ, vide sub ΤΑΛΑ'Ω, et ὀμόργω.

ὀτοτοῖ, vel, ὀτοτοῖ. (ΟΙ') particula lugentis et gementis, scribitur et ὀττοτοῖ.

ὀτοτύζω, f. ύξω, (ΟΙ') gemo, lugeo; λέγω ὀτοτοῖ. hinc sunt οἱ ὀτοτύξιοι, gementes, lugubres.

ὀτοτύξιοι, οἱ, vide supra.

ὅτου, pro οὗτινος, vide sub ὅστις, paullo ante medium.

ὀτραλέος, α, ον. ("Ορω) alacer, sedulus, σπουδαῖος. idem quod ὀτρηρός, et ejusdem originis. inde est adverbium.

ὀτραλέως, ("Ορω) alacriter, sedulo, celeriter, αἶψα. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο, obediebant promte, Γ, 260. παρέθηκάς μοι δεῖπνον αἶψα καὶ ὀτραλέως, Τ, 317, apponebas mihi jentaculum alacriter: et utrumque adverbium est idem. μάλα ὀτραλέως κατέθηκε δίφρον, τ, 100, alacriter posuit sellam.

ὀτρηρός, ά, όν. ("Ορω) alacer, sedulus, σπουδαῖος. *munter, ausrichtig, (zealous, prompt.)* est apud poëtam epitheton ministrorum, quos maxime decet alacritas et promtitudo agendi; qui ipsi se satis incitant ad agendum, nec aliam ὀτρυντὺν exspectant. ὀτρηρὼ θεράποντε, Α, 321. ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου, δ, 23, et quia is vocatur κρείων, 22, apparet regi eum fuisse adjutorem generalem. sic et 217. et 735, ἀλλά τις ὀτρηρὸς, aliquis alacer; et ibi non additur substantivum: ut et ex non ministris aliquis esse possit, dummodo alacer sit. et 38, ὀτρηροὺς θεράποντας. et α, 109, ὀτρηροί. ὀτρηρὴ ταμίη, Ζ, 381, sedula cellaria. est ab ὀτρύνω, concito ipse me. nam a τρεῖν, i. e. δειλιᾷν, deducere, repugnat sensui.

ὀτρυντήρ, ὁ, vide sequens.

ὀτρυντύς, ύος. ἡ. ("Ορω) incitatio, jussum. *ein antrieb, anregung, (instigation, incentive,)* μηδέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω, ἧδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται νηυσὶν ἐπ' 'Αργείων, Τ, 234, 235, neque quis militum, quis ex militibus, aliam concitationem ad arma exspectans, restitet: illa enim altera concitatio, et ad arma convocatio imperatoria, mala res erit ei, quicunque relictus fuerit in castris. sermo est de gregariis militibus, convocatis jam ad pugnam. ὁ ὀτρυντήρ, ῆρος, instigator, incitator. Vide sub βρωτύς.

ὀτρύνω, f. υνῶ. ("Ορω) incito, hortor. est ab ὄρω, ὀρύνω, ὀτρύνω. Λυκίους ὀτρύνω, Ε, 482, Lycios adhortor et impello ad pugnandum. τί με, σπεύδοντα καὶ αὐτὸν, ὀτρύνεις; Θ, 294. ἤ τινα ἑταίρων ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; num aliquem sociorum excitare vis ut eat speculator ad Trojanos? Κ, 38. ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι, et alium quoque incitas, ubi remittentem eum videas, Ν, 229. ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη, me incitat animus, i. e. ego promtus sum, Κ, 319, 220. ἐπεί σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, Ω, 289, quandoquidem te animus incitat ire ad castra Græcorum. πομπὴν ὀτρύνει ξεῖνος, Θ, 30, *er bittet um beschleunigung seiner fortschaffung, (he begs that his dismissal may be accelerated.)* γαστήρ με ὀτρύνει, ventriculus me adhortatur, σ, 54. et 60, σὲ κραδίη, si audes, si vis. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθαι, valde me hortantur parentes, ut nubam, τ, 158. ὑμεῖς δ' εἰς βρωτὺν ὀτρύνετόν με, vos ambo me, ad cibum capiendum quantocyus, hortamini, Τ, 205, possit tamen ibi et esse imperativus, subaudiendo τοὺς ἄλλους. ἵνα ὀτρύνω πολεμίζειν, ut excitem et adhorter eum ad pugnandum, Ο, 402. καὶ ὀτρύνω 'Εννοσίγαιον δοῦναί σοι πομπὴν, ι, 518, utque rogem Neptunum, ut det tibi deductionem in patriam tuam. ὄφρα "Εκτορα ὀτρύνησι μάχην εἰς Φοῖβος, ut is eum concitet ad pugnam, Ο, 59, pro ὀτρύνῃ. οὐδὲ πολίνδε ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια ἐλθεῖν ὀτρύνησι, ξ, 374, neque ad urbem eo, nisi forte prudens Penelope jusserit me venire. κλητοὺς ὀτρύνομεν, ionice pro ὀτρύνωμεν, delectos dimittamus, ad eundum in legationem, Ι, 165, et celeritatem quidem vel singulare studium denotat hoc verbum, a parte ejus quem hortamur. αὐτὸν ἐς νῆσον ὀτρύνομεν, celeriter mittamus, α, 85. μήτινα ἔτι ἀγγελίην ὀτρύνομεν, ne jam legationem aliquam dimittamus, π, 355. ἢ ἄγγελον ὠτρύνωμεν, ω, 404, an nuntium ei celeriter mittamus. πομπήν τε ὀτρύνοιτε, λ, 356, ubi sensus est: si me vel in integrum annum sedere juberetis; si modo deinde deductionem meam maturaretis, et splendida dona daretis: malim sane ego id, quam celerius deduci, sed pauperior. ἐπὶ Νέστορα εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι pro ἀναστῆναι, eo ad eum, et hortabor ut surgat, Κ, 55, pro ὀτρυνῶ. τοῦτω δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν, et huic maturabit ille iter, β, 253, ubi futurum habet vim imperativi. participium futuri hinc, ὀτρυνέων Δαναοὺς, incitaturus, Ν, 209. πυλαωροὺς, hortaturus custodes portarum, Φ, 530. 'Οδυσῆα, ω, 116. ἄλλους δ' ὀτρυνέοντες ἐνήσομεν, aliosque hortaturi incitemus, Ξ, 131. ὀτρυνέουσα νέεσθαι, hortatura eum ut rediret domum, ο, 3, et σ, 185, incitatura eas ad alacriter eundum. χ, 434, 496. μὲ μάλα ὀτρυνέουσα κελεύεις εἰπεῖν, me valde incitans jubes narrare, ψ, 264, ubi hæc forma est loco præsentis vel aoristi secundi. ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, mittebam speculatores ut irent in speculas, ξ, 261. ρ, 430. ὤτρυναν 'Οδυσῆα, hortabantur eum, η, 341, excitabant eum e sede sua. ubi alii in imperfecto legunt ὤτρυνον. sic et Ε, 520, Δανα-

οὺς πολεμίζειν, adhortabantur eos ad strenue pugnandum. εἰ αὐτὸν ὀτρύνειε (aor. 1. opt. attice) πόλινδε, ο, 305, an eum hortaturus esset ad eundum in urbem. ὅτε ὀτρύνειαν ἀείδειν, quando hortarentur eum ad porro canendum, θ, 90. νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι, ο, 37, navem quidem ad urbem mitte: ubi est infin. loco imperativi. et 40, τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω, mitte eum celeriter in urbem. θοῶς ὀτρῦναι 'Αχαιοὺς, Θ, 219, alacriter incitare eos. πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος, Hectore jubente ut reverteretur, K, 356. χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος, ut gratificaretur Hectori imperanti, O, 744. ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας, incita, adhortare, duces eorum, Π, 495, coll. 532, ὤτρυνεν, hortatus est. ὄτρυνον δ' ἰόντα εἰπεῖν 'Αχιλῆϊ, mitte ocyus ut eat et dicat, P, 654. πόλεμόνδε 'Αχαιοὺς, T, 69. hortatu tuo incita eos ad pugnam. ἠῶθεν, primo mane jube, Ψ, 49, et mitte. sic, γυναῖκας, mitte ad domum meam ancillas, ρ, 75. δμωὰς νέεσθαι, χ, 434, jube ancillas celeriter venire. ἐγὼ ὤτρυνον ἑταίρους, excitabam, incitabam, κ, 546. μ, 144, 206. ὤτρυνον μάχην 'Αχαιῶν, exhortabantur, incendebant pugnam eorum, i. e. eos ad pugnandum, M, 277. et ionice ὀτρύνεσκον, jubebant, hortabantur, Ω, 24, nullo præfixo. sic et 109. 'Αργεῖοι δ' ὤτρυνον νέκυας ἄγειν, H, 420, ubi est intransitive, adhortabantur et incitabant ipsi se, ad adportandos mortuos; vel est elliptice, alius alium, cohortati inter se. ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε (concitabat) μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, E, 470, et 792, εἰποῦσα. et hic versus est frequens in poëta, e. c. Z, 72. Λ, 291. N, 155. O, 500, 514, 667. Π, 210, 275. θ, 15. ὤτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν, Γ, 249, adstans festinare jussit senem verbis. ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν 'Αθήνην, Δ, 73. T, 349. X, 186. ω, 486. ὣς ὁ γέρων ὤτρυνε, sic hortabatur, Δ, 310. τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης, E, 563, incitabat Mars vim illius. ὤτρυνέ τε, surgere jussit celeriter eum, K, 158, *wechete ihn auf, (roused him.)* Γαιήοχος ὤτρυν' 'Αργείους, N, 678. 'Αντίλοχον Μενέλαος, impellebat et hortabatur eum, O, 568, coll. 572, 573. et 695, λαὸν ἅμα αὐτῷ Ζεὺς, coll. 694. ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν, P, 215. et 323, 'Απόλλων Αἰνείαν. et 582, Ἕκτορα. ὣς 'Αχιλῆα ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, ἀντίον ἐλθεῖν Αἰνείου, Υ, 174. μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν (αὐτὸν) ἐφετμὴ, jussio Deorum, Φ, 299. 'Αγαμέμνων οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην, excivit et ire jussit ad convehenda ligna, Ψ, 111. Ἶριν δ' ὤτρυνεν, celeriter misit eam, Θ, 398. Λ, 185. Ω, 143. πύματος ὤτρυνε φάλαγγας, postremus cogebat copias, ut οὐραγὸς ὢν, Δ, 254. κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας, N, 90. Τρώων δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν, E, 461. 'Αργείους Ποσειδῶν, N, 44. Αἴας, O, 560. ταμίην, ancillam celeriter jussit, Ω, 302. θεὰ δ' ὤτρυνεν ἕκαστον, hortabatur singulos, β, 392. 'Οδυσῆα, ζ, 254, coll. 255. τί μοι εἴδωλον τόδε Περσεφόνεια ὤτρυνε, cur mihi hanc umbram misit Proserpina, λ, 213. et 225, γάρ. 'Αθήνη 'Οδυσῆα, ὡς ἂν, ρ, 362, incitavit eum, ut. μνηστῆρας 'Αγέλαος, χ, 241, hortabatur. ἄλλους ὄτρυνε (imperat. præs.) 'Αχαιοὺς, Δ, 268, excita, *rege an, (urge on.)* λαὸν ἅπαντα, totum exercitum, Π, 501. P, 559. τάχιστα Μενέλαον, mone eum, et ut festinet roga, ο, 14. ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε, maturate mihi dimissionem, η, 151. Δαναοὺς ὀτρύνετον, adhortamini ambo eos, M, 367. σφῶϊ μὲν, (οὐ γὰρ ἔοικε, nam opus non est) ὀτρύνειν sc. λαοὺς, οὔτι κελεύω, vos ambos neutiquam jubeo adhortari et instigare milites, Δ, 286, et ratio sequitur 287—291, nam ipsi per vos id jam satis facitis, sine jussu meo. ἀμφίπολον ὀτρυνέμεν, ionice pro ὀτρύνειν, π, 152, ancillam ut mittat eo. ὀτρύνων πόλεμόνδε, B, 589. αὐτοὺς μάχεσθαι, adhortans ecs ut pugnent, Δ, 294, 414. E, 496. Λ, 213. O, 270, ἱππῆας. ἵππους τε καὶ ἀνέρας, Π, 167. I, 705. P, 383, hortationibus incitans eos ad pugnandum. ἡμᾶς καταπαύειν, nos adhortans et jubens quiescere, β, 244. ὀτρύνοντος λαὸν ἅπαντα ἀκούετε, O, 506, 199. β, 423. τ, 419, quibus locis est, ἀκούειν ὀτρύνοντας. ὀτρύνοντι πίθοντο, obediebant, M, 468. et 266, ὀτρύνοντες 'Αχαιῶν μένος. sic, κύνας, dum incitant canes, Σ, 584. τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες συνέβαλον, eos dii incitantes commiserunt ad pugnam, Υ, 54. τούτους, β, 74, instigantes hos. ὀτρύνουσα ἴέναι, jubens ut celeriter irent, B, 94, 451. Media forma est intransitive. τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε ὠτρύνοντο ἴέναι, illi ex villa ad urbem festinabant, incitabant ipsi se, ire, ρ, 183. ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθε, vos autem festinate, η, 222. sic et, αὐτοὶ δ', κ, 425, εἴ κεν ἡμεῖς ὀτρυνώμεθα ἀμύνειν ἀλλήλοισιν, Ξ, 369, si quidem ipsi nos excitamus ad defensionem mutuam. ὀτρύνει μὲ θυμὸς, Ol. 3, 68. Py. 4, 292, sc. θεός. Ne. 1, 8, incitat me victoria ejus. δῆμον, πρὸς τὸ — Ne. 10, 42. ὄτρυνον ἑταίρους, Ol. 6, 148, incita socios, παρόρμησον, διέγειρον, τοὺς συγχορευτάς. Py. 4, 71, ubi est imperf. pro ὤτρυνον, jubebam. ὀτρύνων λόγον, Ne. 1, 52, excitans et proferens narrationem, faciens ut narrari possit.

ὅττεο, pro οὗτινος, ὅτῳ pro ᾧτινι, vide sub ὅστις, paullo ante medium.

ΟΥ', particula negandi. est ipse sonus abhorrentis aut abnuentis aliquid. non, *nein, nicht, (no, not.)* οὐ μὰ γὰρ 'Απόλλωνα, οὔ τίς σοι χεῖρας ἐποίσει, A, 86—88, ubi duplex negatio attice negat certius. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν οὐδ' ἀνὰ νύκτα, Ξ, 80, non enim vitio dari potest, fugere ex malo, ne per noctem quidem certe. οὐ γάρ σφι μίμνε κῆρ (ἐν) σταδίῃ ὑσμίνῃ, οὐ γὰρ εἶχον — οὐδὲ, N, 713—715, 712. ἀλλ' οὐ μὰν οὐδὲ ὣς, Ψ, 441. οὐ γάρ σε οὐδὲ δαήμονι φωτὶ ἄθλων ἐΐσκω, non enim videris mihi esse peritus certaminum, θ, 159, *nein, keinesweges siehest du mir darnach aus, (no, thou appearest to me by no means —)* οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σε ἐκ κακοῦ οὐδ' 'Ενοσίχθων, μ, 107. οὐ γὰρ ὀΐω, οὔ, σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι, non enim puto, non, te diis iratis natum esse, γ, 27, 28. οὐ, μὰ Ζῆνα, οὔτι διατρίβω γάμον, non, per Jovem, non moror nuptias, υ, 339, 341. ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, quia non arbitror eum audisse hunc tristem nuntium, P, 641. οὔ με μάλα ῥεῖα νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι, Υ, 101, 102. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ, πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος 'Απόλλων, X, 219, non jam ei porro licet, esse talem qui effugiat nos, non si vel plurima moliatur Apollo. οὐ μὰ Ζῆνα — οὐ θέμις ἐστὶ, non fas est, Ψ, 43, 44. οὐ μὰν οἶδα, εἰ — non certe scio, an — O, 16. ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε ἐποχήσεται, P, 448, at non certe vobis saltem vehetur. οὐ πρὶν, πρὶν, Φ, 224, 225. οὐ γάρ ποτε, Δ, 48, pro οὔ ποτε, nunquam. οὐ γὰρ ἔτι, nam non jam, *nun nicht mehr, (now no more,)* E, 379. οὐ πάμπαν ἔτι, jam omnino non, N, 7, coll. 777, pro οὐδόλως. οὔ μοι Τρώων τόσον μέλει — οὔτε — οὔτε — οὔτε — ὅσον σοῦ, Z, 450—454. οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, οὐδέ τι πένθος, ρ, 470, non quidem nec gemitu dignum est nec mœrore. οὔ οἱ ἔπειτα ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, B, 393, i. e. μηδὲν ἐπαρκέσει, (nihil satis validum erit) εἰς τὸ μὴ γενέσθαι αὐτὸν τοῦτο ἢ τοῦτο, εἰς τὸ φυγεῖν αὐτὸν κύνας, ut effugiat canes et aves carnivoras. οὔ οἱ τότε γε ἔχραισμε, non ei tunc sane profuit, E, 53. οὔ οἱ ἀεικὲς, O, 496, non ei indecorum est mori pro patria. ut ergo et sequente vocali ponatur οὐ. οὔ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, non sane pauper esset, I, 125, 126, i. e. οὐκ ἄν. sic et 267. οὔ κεν ἀνιδρωτί γε, non sane sine sudore, O, 228. οὔ κε θανόντι περ ὧδε ἀκαχοίμην, α, 236, non sane vel mortuum sic deplorarem. οὔ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ, non sane eo lætaretur uxor, β, 249. sic δ, 64. θ, 280, τά κε οὔ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, οὐδὲ θεῶν, ea quidem non sane quis videre posset, nec deorum quidem; adeo tenuia erant vincula. οὔ νυ σέβεσθε; Δ, 242, *scheuet ihr euch denn nicht? (are ye not then afraid?)* οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι; K, 165, *giebt es denn keine andre? (are there then no others?)* Ω, 33. et extra interrogationem, οὔ νύ σοι αἶσα, non tibi fatale est, Π, 707. sic et οὐ interrogative, sine νυ, σὺ δὴ φῂς, an non dicis? η, 239. coll. α, 60, οὔ νύ τε; an non et. negatio sæpe ponitur loco affirmationis, οὐ γήθησε, non lætatus est, A, 330, i. e. valde tristis factus est. vide porro οὐ, B, 276, 614. P, 19. Υ, 256. β, 274, 275. ρ, 403. σ, 232. χ, 254.

οὔ πη, (Οὐ) nusquam, *nirgendwo, (no where:)* nullo modo. P, 643. ε, 140, ubi est, *nirgend wohin, (no whither.)* μ, 232, οὐδέ πη. sic et Π, 110. οὐδέ πή ἐστιν, non enim ullo modo fieri potest, Z, 267, οὔ πη δὲ, pro οὔ πη γάρ.

οὔ πω, (Οὐ) non, nondum, nunquam, nusquam, nequaquam. A, 224. B, 122, 192, 419, 553, 799. Γ, 169, *nie, (never.)* 302, nondum, sed tamen paullo post. Δ, 331. H, 52. I, 148, 290. K, 47, 540, 550. M, 203, 270, nunquam, in nulla re. N, 521. Π, 303. P, 190, 377. Σ, 287, 513, nequaquam, οὐκ. T, 11. Υ, 205, οὔτε πω, Υ, 216. X, 437. Ω, 411, nondum. 505, 637, 767.

οὔ πως, (Οὐ) nequaquam, nullo pacto, B, 203. Δ, 158. T, 225. X, 126. Ψ, 670. ρ, 12, 286. σ, 52.

οὔ τι, (Οὐ) nequaquam, nullo modo. A, 298, 588. οὐ μὲν γάρ τι, E, 402, pro οὔ τι μὲν γάρ. οὔ νύ τι, Θ, 39. οὔτι, Γ, 11. B, 528.

οὔ τοι, (Οὐ) non sane, certe non. B, 361. Γ, 65. H, 27. N, 382, 811. Π, 443. P, 175. Υ, 182. X, 13, 181, 270. δ, 93. ζ, 33. η, 159. π, 311. ρ, 400. Ol. 9, 18, 19.

οὗ pro ἕο, vide sub ἕ, aliquanto ante medium.

οὖας, ατος. τό. (Ἄω) auris. *das ohr, (the ear.)* est ab ἄω et ἀΐω. unde est τὸ ἄος, et transposite ὄας, et Ionico Æolicoque υ inserto, οὖας. a τὸ ὄας est contractum ὦς, ὠτός. τό. et ab οὖας est per syncopen, τὸ οὖς, cujus obliqui sumuntur a τὸ ὦς. sic a φάω, luceo, est τὸ φάος, contr. φῶς. nec de aure animalium tantum dicitur τὸ οὖας, sed et de annulis aut manubriis vasorum, vas ὠτῶεν, *ein gefas mit henkeln oder ringen daran man es hebet, (a vessel with handles or rings, by which it is lifted.)* idem adjectivum dicitur οὐατόεις, longis auribus præditus. etiam ὁ λαγωὸς, lepus, hinc derivatur, a particulâ intensivâ λα, et τὸ ὦς, interserto ο, *ein langohr, (a long ear.)* ὄνος dicitur hinc et θὴρ οὐατόεις, *das hochgeörte thier, (the long-eared animal.)* αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, Σ, 272, utinam sane mihi procul ab aure tale quid sit, *O dass ich doch dergleichen gar nie hören müste! (O that I may never hear the like again!)* sic et X, 454. et est hæc ἐνδιάθετος εὐχὴ et phrasis ἀπευχομένου, abominantis, et timentis audire aliquod malum. priore loco est pro: εἴθε (utinam) μὴ μόνον μὴ ἴδοιμι, ἀλλὰ μηδὲ ἀκούσαιμι τοιαῦτα. conf. αἴ. τὸν ἔβαλεν (κατὰ) κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ, supra aurem, O, 433. τὸν ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ νύξε, N, 177. et 671, τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε, Π, 339. et 606, βάλεν ὑπὸ γναθμοῖο καί. sic et P, 617. αὐχένα ἔλασεν ὑπ' οὔατος, σ, 95. δι' οὔατος ἦλθε αἰχμὴ, Υ, 473. ἵππων κτύπος με ἀμφιβάλλει οὔατα, K, 535, ubi est duplex accusativus, prior notat totum, μὲ, alter partem totius, οὔατα. ἦ νύ σοι αὔτως οὔατα ἀκούειν ἐστὶ, νόος δὲ ἀπόλωλε καὶ αἰ-

δὼς, Ο, 129, frustra tibi sunt aures ad audiendum. *ἀποκόψειν οὔατα, die ohren abschneiden zu wollen, (intended to cut off the ears,)* Φ, 455. et 491, *ἔθεινε παρ' οὔατα αὐτὴν*, verberabat eam ad aures, *schlug sie damit um die ohren, (beat it about her ears.) ἐπαλεῖψαι οὔατα, die ohren zu verschmieren, (to anoint the ears,)* μ, 47, 177. *οὔατα κάββαλεν ἄμφω*, dejecit aures, canis blandiens domino, ϱ, 302. et 291, *ἀνέσχεν οὔατα, spitzete die ohren, (he pricked up his ears,)* idem canis, adveniente procul domino. *ὅς ἀποτάμῃ ῥῖνας καὶ οὔατα χαλκῷ*, σ, 85. sic *ἀπαμήσαντες ῥῖνάς τε καὶ*, φ, 300, s. et χ, 475, *αὐτοῦ ἀπέταμον ῥῖνάς τε καὶ οὔατα χαλκῷ. εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα*, υ, 365, *ich kann sehen und hören, (I can both see and hear.) οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον*, Μ, 442, i. e. *αὐτήκοοι τοῦ λόγου ἐγένοντο*, audiebant auribus suis, non per internuntios. de vase est Λ, 632, *οὔατα τέσσαρα ἔσαν τοῦ ποτηρίου, hatte vier henkel, (had four handles:) δύο μὲν ἄνω ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, ἄλλα δὲ δύο πάλιν ἀμφοτέρωθεν κατὰ μέσον τὸ κύρτωμα, zwey ganz oben, und zwey mitten am bauche des geschirres, (two at the top, and two in the middle of the body of the vessel:)* nisi est, ex utraque parte erat duplicatum *οὖς*, sic fortasse ЄЭ *οὔατά δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο, die künstlichen henkel waren noch nicht dran, (elegant handles were not yet added,)* Σ, 578. etiam *εἶδος ὀστρέου τροφιμώτατον* dicebatur *οὖς Ἀφροδίτης, eine art grosser austern, (a kind of large oyster.)*

οὐατόεις, *εσσα, εν*, vide supra.

οὐδαῖος, *α, ον*, vide sub *οὖδας*.

οὔδαλα, *τὰ*, vide sub *Ἅλς*.

οὐδαμόθεν, vide sub *ἀμόθεν*.

οὐδαμὸς, *ὴ, ὸν*, vide sub *Ἀμός*.

οὖδας, *τό*. (Ἕω) solum, humus. *der erdboden, der fussboden, (the earth, the ground.)* et hæc forma, præter nominativum et accusativum sing. nullos habet alios casus. notat idem quod *εὐρυοδείη χθών. ὀδὰξ ἕλον οὖδας*, ceciderunt ex vulnere, *sie musten ins gras beissen, (they bit the ground,)* Λ, 748. sic, *ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας*, Τ, 61. Ω, 738, et epitheton ad terram in genere pertinet. *χαίτη οὖδας ἵκανεν*, juba equorum ad terram pertinebat, Τ, 406; demisso scilicet capite. *κονίην οὐδάσδε βαλόντε*, pulverem excutientes in terram, Ρ, 457. *κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσαι*, κ, 440, caput ejus, gladio desectum, in terram dejicere, terræ admovere. *πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι*, antequam pedibus terram attingeret is qui in altum subsilierat saltans, ϑ, 376. *μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας*, valde pingue solum est huic insulæ, ι, 135, *sie hat unten einen sehr fetten boden, (it has a very rich soil.) αἵματι παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας*, sanguine conspersurum esse ingens solum, ν, 395, i. e. *γῆν, gottes boden, (the ground.) ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' οὖδας, ἀείρας*, ϱ, 237, an ad terram allideret caput ejus, circa solum, attollens eum; ubi utraque phrasis idem notat. conf. *ἀείρω*. nam qui terræ allidere alicujus caput vult, is debet eum attollere ante. *πρὸς γῆν* ergo et *ἀμφὶ οὖδας* est idem, *ἐκ παραλλήλου* positum. alii h. l. adverbialiter legunt, *ἀμφουδὶς*, eodem sensu, i. e. *πρὸς τῇ γῇ ἢ πρὸς γῆν*, ad *ἐλάσειε* quoque pertinens. *ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας*, i. e. *γῆν ὑποκειμένην* in triclinio magno, χ, 269. nam solum in ejusmodi cœnatione, in inferiore parte ædium, non erat stratum lapidibus aut asseribus; sed erat nuda terra. et 467. *μή τις ποσὶν οὖδας ἵκηται*, ne qua harum suspensarum ancillarum pedibus terram contingere posset. *κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες*, i. e. in solo jacentes, ψ, 46. est et hæc vox ab *ὀδεύειν*, ambulare, ire. hinc est *οὐδαῖος, α, ον*, ex terra, in terra.

οὐδὲ, (Οὐ) neque. sæpe autem id *δὲ* est separandum ab *οὐ*, notatque, non enim. bis positum negat fortius, *οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν*, nec illi tamen sine duce erant, Β, 703, 726. sic porro, bis positum, Ε, 22. Ζ, 130. Κ, 299. Μ, 212, *ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν, denn es ziemet sich gewiss auch gar nicht, (for it is certainly not becoming:)* ubi *διπλῇ ἀποφάσει ἀποτροπὴν τελείαν δηλοῖ τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι*: sequens vero *ἀέξειν*, 214, pertinet simpliciter ad *ἔοικεν*, non vero ad negationem. *ein untergebener muss nicht urtheilen wollen, sondern er muss die macht des oberhaupts mehren und fordern, (a subordinate person must not presume to judge, but ought to strengthen and promote the authority of the supreme chief.)* sic Ν, 269. Ξ, 33. Ρ, 24. Σ, 117. Τ, 295. κ, 327, 551. ϑ, 32. et hæc duplicatio est Attica. *οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσομαι οὐδὲ μὲν ἔργον*, non sane consilia cum eo agitabo, tantum abest ut res gerendas, Ι, 374. *ἐσθλὸν δέ οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσσας*, Α, 108, ubi diversa negantur. sed non semper sic diversa; e. c. ϱ, 141, *ὧν οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω*, nam ibi utrumque verbum est idem. *οὐδὲ τυτθόν με ἔτισεν*, Α, 354, in nullo omnino pretio me habuit. *οὐδ' ἠβαιὸν*, Β, 386. *ἠβαιαὶ*, Ξ, 141. *μίνυνθα*, Υ, 27. *οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς*, Ξ, 315, 317, 318, 321, 323, 326, 327, ubi id *οὐδὲ* repetitum. *οὐδέ νύ σοί περ ὀλοφύρεται θυμός*; Θ, 201, ne tibi quidem, *denn auch dir nicht? (not even to thee?) οὐδέ νυ τόνγε*, Ο, 349, ubi est extra interrogationem. et cum interrogatione, 553. Φ, 441. *οὐδ' ἄρα περ*, Π, 60. Χ, 136. Ψ, 388. ι, 230. *οὐδέ τε*, Α, 406, 573, et nequaquam. Φ, 596. Χ, 300, 301. Ψ, 504. β, 182. *οὐδ' ἤν*, neque si, Α, 90. *οὐδ' ἄν*, nec sane, Ζ, 141. Μ, 290. Ξ, 344. Υ, 247. ι, 277. *οὐδέ κεν*, Γ, 392. Δ, 429. Ι, 386. Ρ, 398. Τ, 272. Υ, 358. μ, 87. ν, 86. ϱ, 547. υ, 211. *οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε*, ϑ, 176, *οὐδὲ* sæpe est simpliciter, et non, *und nicht, (and not,)* Α, 95. et 119, etiam non. et 561, et non. Β, 753. Ι, 62, etiam non. *οὐδ' οἱ*, pro *οὐδὲ οὗτοι*, neque tales, Η, 160. *οὐδέ τι*, nec sane, Α, 468, 542. et non, Ol. 1, 73. *οὐδὲ μὰν*, Py. 4, 155, neque enim. sed *οὐ δέ μοι*, ϱ, 104, non enim mihi; ubi cave *οὐδὲ* legas.

οὐδεὲν, pro *οὐδὲ ἕν*, vide sequens.

οὐδεὶς, *οὐδεμία, οὐδέν*. (Ἕω) nullus, *οὐδὲ εἷς*, ne unus quidem, pro *οὐθεὶς*, Æolica permutatione *τοῦ δ* et *ϑ*. *τὸ ὃν μένος* (sc. *κατὰ*) *οὐδενὶ εἴκων*, Χ, 459, robore animi nemini cedens. sic et λ, 514. neutrum *οὐδὲν* poni solet pro *οὐ*, non, minime, *gar nicht, (not at all;)* ut et Romani suum *nihil* ponere adsueverunt. *ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισε*, Α, 412, præstantissimum nihil honoravit, et 244, *ἔτισας*. Π, 274. *ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο*, me autum non respexisti, Χ, 332. *ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν*, Ω, 370, *ich will dir kein leid thun, (I will do thee no injury.) νεμεσῶμαί γε μὲν οὐδὲν, ich verdenke es ja gar nicht, (I am not angry at it,)* δ, 195. σ, 264. *ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην*, δ, 248, *der nichts weniger war als das, (who was by no means such a man.)* et 350, *τῶν οὐδέν σοι ἐγὼ κρύψω. οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο*, σ, 129. *νόος οὐδὲν ἀεικὴς*, mens nequaquam iniqua, υ, 366. *οὐδὲν ἐοργὼς*, qui nihil (sc, mali) feci, χ, 318. et 370, *σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον*, et te fatui illi nihil æstimabant. *ὁ δέ με οὐδὲν ἀμείβετο*, ι, 287, ille mihi non respondebat. *τερπνὸν ἐν ἀνθρώποις ἴσον οὐδὲν*, i. e. nihil omnes delectat, Ol. 8, 70. *τὸ μὲν (γένος ἀνθρώπων) οὐδὲν*, sc. *ἐστὶ*, res nihili est, Ne. 6, 5. *ἐντέων σθένος οὐδὲν*, nihil quod antea firmum erat, Py. 5, 46. *οὐδὲ μηκύνων τέλος οὐδὲν*, Py. 4, 508, neque differens effectum ullum. *οὐδὲν φαίνεται ἄπιστον*, Py. 10, 78, ubi tamen Schmidius aliter legi jubet. neutrum attice dicitur et *οὐδεὲν*, pro *οὐδὲ ἕν*.

οὐδενόσωρος, *ου. ὁ ἡ.* (Ὅρω) nullius cura dignus, *οὐδεμιᾶς ὥρας* i. e. *φροντίδος ἄξιος*. infirmus, non durans. *τείχεα ἀβληχρὰ οὐδενόσωρα*, muros infirmos contemnendos, Θ, 178, ubi Hector sic vocat murum a Græcis ante castra sua ex tempore structum. aliis placet, vocem ab *ἡ ὥρα*, maturitas, vel et ab *ὁ ὧρος*, annus, compositam putare, ut sit, nullius maturitatis, non perennis.

οὐδέποτε, (Ὁ) nunquam. Ε, 789. Ζ, 99. Ι, 468. Ο, 408. Π, 644. Χ, 251. Ω, 25. β, 26, 203. γ, 182, sc. *πρὸς καιρὸν*, omnino non, sc. ad certum tempus usque. δ, 360. ε, 39. ϑ, 562. κ, 464. ν, 137. Ol. 6, 86. Ne. 3, 67, 72.

οὐδετέρωσε, (Ἕδω) adverb. nusquam, *auf keine seite, (on no side.) προκυλίνδεται (πέλαγος) οὐδετέρωσε*, provolvitur in nullam partem, Ξ, 18, neque in hanc neque in illam partem volvitur.

οὐδήεις, *οὐδήεσσα*, vide sub *αὐδήεις*.

οὐδηναιὸς, *ὁ*, vide sub *μινυνθάδιος*, et *δήν*.

οὐδὸς, *οῦ. ἡ.* (Ἕω.) via qua itur. æolice est pro *ὁδός*. *ἀρισφαλέα εἶναι οὐδὸν*, ϱ, 196, viam esse ejusmodi, qua quis facile labi possit. Vide sub *ὁδὸς*, ad medium.

οὐδὸς, *οῦ. ὁ.* (Ἕω) limen inferius, *die untere thürschwelle, (the threshold of the door.)* est ab *ἡ ὁδὸς*, æolice mutato spiritu et inserto *υ*: nam est via in domum aut conclave, *ὁδὸς εἰς οἶκον ἢ θάλαμον*. hinc est *φροῦδος, η, ον*, qui extra limen quasi est, qui abiit et evanuit: quasi *πρόουδος*, et adspiratio *τοῦ φ* orta ex adspiratione *τοῦ, ὁδός*. vide Eurip. Androm. 1050, 1078, ubi non solum mulier fugiens dicitur *φρούδη*, sed et *ἡ αὐδὴ* præ terrore, et *φροῦδα ἄρθρα κάτω*, quando pedes jam non sustinent infirmum et territum. *χάλκεος οὐδὸς*, Θ, 15, æneum limen in Tartaro, i. e. firmum. *λάϊνος οὐδὸς*, saxeum limen, Ι, 404, et ponitur poëtice pars pro toto, pro janua, imo pro æde ipsa. *οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται*, σ, 17, ubi est proprie positum: nam mendicus aut supplex sedebat in limine, humilitatis et miserationis causa. *οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο*, Ι, 578, conscenso limine alti conclavis. *οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου*, apud limen quod in aulam e domo spectat, α, 104, *bey der aussern haus-thür schwelle nach dem hofe zu, (at the threshold of the outer door next to the court yard.) τὸν καταβάντα οὐδοῦ*, de limine degressum, i. e. intrantem in conclave, δ, 680, i. e. *εἰσελθόντα τὴν θύραν*. et 718, *ἐπ' οὐδοῦ ἷζε θαλάμοιο*, in limine thalami sedit Penelope, lugens filium suum: nam hoc erat signum luctus, et non procul erat ab *χαμᾶζε καθεσθῆναι*. idque h. l. apte: utpote lugens exitum et profectionem filii, et cupiens ejus reditum. *ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ*, a limine usque ad interiora η, 87, *von der thüre an bis ganz hinten hin und zu innerst, (from the door to the innermost parts.)* sic et 96. *παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ ἑζόμεθα*, κ, 62, qui gestus est mœstorum et infelicium, et misericordiam movere conantium. *ἷζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων*, sedebat in fraxineo limine intra januas, ϱ, 339. et 575, *τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα*, i. e. hunc intrantem in conclave. *προπάροιθε θυράων οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ*, σ, 33. *οὐδοῦ ἀπὸ ξεστοῦ τοξάσεται*, χ, 72. et 203, *οἱ μὲν ἐπ' οὐδοῦ τέσσαρες*, stantes in limine, et pugnantes contra procos in triclinio. *ἐπὶ γήραος οὐδῷ*, Χ, 60, i. e. *ἐπὶ ἐξόδῳ γήρατος καὶ βίου*, in extrema senecta. nam *ὁ οὐδὸς καὶ εἰσόδῳ καὶ ἐξόδῳ ὑπόκειται*. hinc qui senectutis annos adire incipit, *ὁ ὠμογέρων*, dici potest *ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ὡς νῦν ἄρτι γηράσκων καὶ εἰσιὼν τὰ γῆρας*: sed *ὁ πέμπελος*, decrepitus senex, dicitur esse *ἐπ' οὐδῷ γήρατος, ὡς ὑπέργηρως, καὶ ἤδη*

καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας ὑπεξιὼν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ὤν. Potest senectus fingi ut ædes aliqua, in cuius limine versatur et ingressurus eam et egressurus. sic et Priamus de se et Peleo dicit, Ω, 487, μνῆσαι πατρὸς σεῖο, Ἀχιλλεῦ, τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν, ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, in extrema senecta. sic ο, 347, πατρὸς δὲ, ὃν κατέλειπεν ἰὼν (quem reliquit cum proficisceretur hinc ad Trojam) ἐπὶ γήραος οὐδῷ, in ingressu senectutis. et 246, οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδὸν, non pervenit usque ad senectutem, *hat kein hohes alter erreichet (has not reached old age.)* οὐ κατεγήρασε: et loquitur ibi historice, non scoptice. sic ψ, 212, γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι, consenescere: quæ est felicitas conjugum. de ingressu senectutis, et de ipsa senectute, ponitur ergo. ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ad limen progressus, *auf oder an die thürschwelle tretend, (going towards the door,)* Ζ, 375. sic et υ, 128. πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἱκέσθαι, antequam ad æneum limen, domus Alcinoi regis, veniret, η, 83. et 89, ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἕστασαν οὐδῷ, argentei postes stabant in æneo limine. et vide antiquas elegantias, *silberne thürpfosten auf der kupfernen unterschwelle, (silver door-posts with a brass threshold.)* et 130, ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν, sub limen quod in aulam spectat, *unter der hofthüre, (under the door of the court yard.)* et 135, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω, super limen ingressus est in domum. ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, in templo Delphico, χρησόμενος, Pythiam consulturus, θ, 80. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, ν, 63, pro ὑπερεβήσετο, quod confer. et hoc loco sermo est de egressu ex domo. εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν, saxeum limen, in tugurio Eumæi rustico, π, 41, et utraque phrasis notat idem. sic et ρ, 30, in principali domo Ulyssis. sed 196, est ἡ οὐδὸς, i. e. ὁδὸς, quam vide. et 413, αὖτις ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, retrogressus ad limen, ut mendicus, accepto dono. sic et σ, 109. παρὰ λάϊνον οὐδὸν juxta saxeum limen, in triclinio, υ, 258, contemtus vel quasi causa. οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσατο, limen quernum, φ, 43. et 124, 149, στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ad limen vel ad januam accedens. ω, 177, 492. ἆλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, insiliit in magnum limen, χ, 2, ne quis exire posset, et ut tutus esset a tergo et a lateribus. et 127, ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν, ad extremum limen. et 182, ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, quando egrederetur ex thalamo. ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον, ψ, 88. ω, 177, 492. Vide sub βηλός.

Οὖδος, εος. τό. (Ἔω) solum, humus. idem ac οὖδας. et hujus formæ nominativus et accusativus in poëta non occurrit: sed genitivus οὔδεος, et dativus οὔδεϊ, οὔδει. πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει, Ε, 734. Θ, 385, peplum defluere fecit laxum in pavimentum patris sui, ἐπὶ ἐδάφει κοιτωνικῷ, in solo conclavis, i. e. exuit peplum, eumque dejecit in solum cubiculi; locoque ejus induit loricam. nam sermo est de Minerva. ὁ δὲ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, supinus solo affixus est, hasta nimirum transfixus, Η, 145. Λ, 144. Μ, 192. allisus est solo, *fiel rücklings zu boden und blieb liegen, (was dashed backwards on the ground and lay there.)* δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισκίμφθη, hasta terræ infixa est, *fuhr in die erde, (stuck in the ground,)* Π, 612. Ρ, 528. et 437, οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα, duo equi admoventes capita solo. οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, non admovetur solo terræ, Τ, 92, hinc fit, ut πόδες sint ἁπαλοὶ, et ex ambulando in dura terra non indurescant. nam ideo occallescunt pedes τῶν βαδιστικῶν, quia ἐπ' οὔδει ἀντιτύπῳ πίλνανται. οὔδει τε πελάσαι, et solo admovere eum, i. e. dejicere in terram, Ψ, 719. ἐν Διὸς οὔδει, in Jovis pavimento, Ω, 527, i. e. in palatio ejus, *auf dem boden seiner wohnung, (on the floor of his palace.)* ῥῖνές τε οὔδεϊ πλῆντο, Ξ, 468, nares ad solum admovebantur, τῇ γῇ ἐπέλασαν. οὔδεϊ δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται, jubæ eorum solo profusæ sunt, Ψ, 283, *hiengen auf die erde, (hung down to the ground.)* πρὸς οὔδεϊ, ad solum, in solo, ι, 459. et 242, ἀπ' οὔδεος, a solo, *von der erde, (from the ground.)* sic et Μ, 448. hinc est verbum προσουδίζω, f. ίσω, solo allido, quod legunt meliores apud Eurip. Iphig. A. 1151, βρέφος ἐμὸν προσουδίσας (pro quo alii προσούρισας) σῷ πάλῳ, infantem meum solo allisisti tua vibratione vel tuo jactu.

οὖδωρ, τὸ, pro ὕδωρ, vide sub νόσος.

Οὖθαρ, ατος. τό. (Τῶ) uber in bestiis. *das euter, (the udder.)* pertinet ad τάω, i. e. τείνω, nam extenditur natura. οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, ι, 440, oves distendebantur, quod attinet ubera earum. οὖθαρ ἀρούρης, Ι, 141, 283, ubi metaphorice notat τὸ πιότατον καὶ τροφιμώτατον τῆς γῆς, et quasi τὸν μαστὸν γῆς: et verisimile est, regem præferre terram suam in Peloponneso, aliis. cæterum pingitur hac voce terra velut mulier, mammis prædita, quasi πολύμαστος.

οὐκ, (Οὐ) non, sequente vocali tenui. οὐκ Ἀτρείδη, Α, 24. οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε, Β, 745. et 241, ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων, non sane iratus est, sed remissus et iners: ubi μάλα οὐκ est pro πάνυ οὐκ. sic Γ, 45. et interrogative, οὐκ ἂν δὴ ἐάσαιμεν αὐτοὺς, Ε, 32, an non sane siverimus potius eos? ἦ λάθετ' (ἐλάθετο, oblitus erat) ἢ οὐκ ἐνόησε, aut non cogitavit, Ι, 533, ubi ἢ οὐκ pro una syllaba legendum in metro. sic et in, ἢ οὐκ ἅλις, an non satis est, Ε, 349, et sæpissime alibi. οὐκ ἀφαυρότατος, i. e. ὁ ἀνδρειότατος, Ο, 11, nam solet poëta τῇ ἀποφάσει ἀντεισάγειν τὸ ἐναντίον. et 106, ὁ δ' ἀφήμενος (procul sedens) οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται, non curat nec movetur. οὐκ ἔσθ' ὅς κε, non erit talis qui, Ψ, 345. οὐκ ἄρα σοίγε ἦν, Π, 33. οὐκ ἄρ' ἔμελλες οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι, λ, 552, ne mortuus quidem obliturus eras iram? οὐκ ἂν δὴ μείνειας αὐτόν; non potius stetisses contra eum? Γ, 52. οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑαυτοῦ θυμῷ, ἐλθεῖν μετὰ Τρῶας; Κ, 204, an non aliquis fideret sibi, ire ad Trojanos? sic Ω, 263. sic et ζ, 57, οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσειας ἀπήνην; sic et η, 22. et οὐκ ἂν, sine interrogatione, Β, 250, 488. Γ, 54, 66. Ζ, 129. Ξ, 126. Φ, 462, *wohl nicht, gewiss nicht, (by no means, certainly not.)* οὐκ ἂν ἔγωγε κελοίμην, ἐποτρύνουσά σε, ἰέναι, Ω, 297. et 439, οὐκ ἄν τίς σοι μαχέσαιτο, ὀνοσσάμενος πομπὸν, contemnens comitem tuum. sic, λ, 379, 380. ο, 320. π, 318. ρ, 387, 497. σ, 413. τ, 107. υ, 392. οὐκ ἔτι, Β, 235, jam non. Ι, 601. Κ, 453. Μ, 231. ι, 350. σ, 214, 219. υ, 333.

οὐκέτι, (Τῶ) adverb. non jam, non amplius, nunquam. idem ac μηκέτι. Η, 357. Θ, 352, 355, 427. Ι, 458, 594, 681. Κ, 118. Λ, 822. Μ, 73. Ν, 116, 515, 701, οὐκέτι πάμπαν, i. e. οὐδόλως, omnino non jam. 747, 761. Ο, 399, 727. Π, 128. Ρ, 238, 603, 623. Σ, 285. Τ, 343. Φ, 565. α, 189, 203. β, 285. ε, 153. θ, 150, 299. κ, 79. λ, 175, 455, *nicht mehr, (no more.)* μ, 56, 223, 445. ν, 128. ξ, 489. ο, 10, 23. π, 288, (τ, 7.) 375. ρ, 303, 321, 460. σ, 144. τ, 85, 88, 166. υ, 137. χ, 27, 226. Py. 4, 432. Ne. 3, 36.

οὐκὶ, (Οὐ) nequaquam. idem ac οὐχί. ἠὲ καὶ οὐκὶ, Β, 238, 349. Κ, 445. ὅστ' αἴτιος ὅστε καὶ οὐκὶ, Ο, 137. πολλ' ἐτεά τε καὶ οὐκὶ, Υ, 255. ἤ κεν—ἠὲ καὶ οὐκὶ, α, 268. δ, 80. et 632, ἦ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν, ἠὲ καὶ οὐκί; an igitur scimus aliquid certi, an etiam non? ἢ ἔπεται ἐς πόλεμον (in prœlium) πρόμος ἔμμεναι ἠὲ καὶ οὐκί; λ, 492. οὐ, cum accentu in fine versus, Ol. 7, 87, et pertinet ad ἔχοντες. κοὐ, pro καὶ οὐ, Py. 4, 268, οὐκ οὔτε, Ist. 2, 44.

οὔκουν, et οὐκ οὖν. (Οὐ) in quæstionibus est, nonne igitur? extra quæstionem est, non sane, negative, Aristoph. Plut. 342. alibi vero quasi adfirmative, igitur, ibid. 431.

οὐλαὶ, ῶν. αἱ. (Ἔω) dicuntur et αἱ κριθαὶ, hordea; quia ejus grana sunt pleniora fere aliis frumentis. in specie autem οὐλαὶ sunt hordea contusa leviter, *geschrotene gerste, (shelled barley;)* mola, qua caput victimæ conspergebatur antequam mactaretur; et quod proprie immolare dicunt Latini. ἑτέρῃ (χειρὶ) δ' ἔχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ, γ, 441, ubi de sacrificio est sermo. extra poësin hæ dicuntur ὀλαὶ, vel ὄλαι, et ponuntur, ut species, pro omni frumento, imo de omnibus ex agricultura provenientibus. a quibus et est ὁ ὄλβιος. cæterum conf. οὐλοχύτης, ου. ὁ. μαζίσκην ἐξ ὅλων μιμαγμένην, Aristoph. Equ. 1164, placentam ex hordeis salsis confectam. Vide sub ἐλλεδανὸς, ὄλβιος, et οὐλοχύται.

οὐλαμὸς, οῦ. ὁ. (Ἔω) est in genere, quivis numerus arcte stantium militum in suis ordinibus, *ein geschlossen stehender oder anrückender haufe soldaten, (a body of troops standing or advancing in close order.)* in specie autem erat, τάξις ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν. poëta vocem in significatu generali ponit, ignorans eam a recentioribus factam determinationem. cæterum est ab οὖλος, i. e. ὅλος, densus, plenus. a qua densitate ordinum militarium et Ἄρης dicitur οὖλος, *wenn mannschaften in dicht geschlossenen gliedern und reihen stehen oder anrücken, (when troops stand or advance in close ranks.)* κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, vadens per aciem ordine suo stantem imperator lustrans, Δ, 251, coll. 250. et 273, κιών. et Υ, 113, ἰών. et 379, ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν, recepit se intra ordines suorum. est ex metaphora τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως. apud recentiores sic ἡ φάλαγξ proprie erat ἀπὸ ἑκατὸν καὶ εἴκοσι: πύργος δὲ ἐκ τριακοσίων καὶ ἑξήκοντα, τετραγωνοειδῶς πυκνουμένη τάξις. sed his vocibus poëta quoque non in tam speciali significatu utitur.

οὐλὴ, ῆς. ἡ. (Ἔω) cicatrix ex persanato vulnere, τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα. *eine narbe von einer zugeheileten wunde, (the scar of a wound that has been healed.)* conf. ὠτειλή. est ab ὅλος, ionice et æolice οὖλος, plenus, sanus: ὡς ἐπιγινομένη ἕλκει ὁλωθέντι, i. e. εἰς ὁλότητα ἐλθόντι. *wenn eine wunde heil worden, (when a wound is healed.)* talem οὐλὴν, habebat Ulysses in femore, ex quo agnoscebatur: nam adolescentem in venatione aper ferus vulneraverat graviter, sic tamen ut os ipsum femoris non læderetur, caro autem usque ad os late rumperetur. hinc illa cicatrix erat valde magna. hæc οὐλὴ describitur historice, τ, 391—468. et 507, οὐλὴν δὲ κατεκάλυψε ῥακέεσσιν. φ, 217—220, 221, s. ψ, 73, s. ω, 330, s. hinc est ὁ ἡ ὕπουλος, quando sub cicatrice aliquid mali ex priori vulnere latet: et hinc est τὸ ὕπουλον ἦθος, et ὁ ὕπουλος ἄνθρωπος, qui sub specie boni et sani, malitiam multam abscondit; qualia solent esse vulnera aut ulcera, ἃ, δοκοῦντα ὑγιᾶσθαι, οὐκ εἰς παντελὲς καθαρεύει, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει. Germanis idnonnunquam dicitur *unterköthig (foul underneath,)* si sub cute integra sedet materia peccans. talis homo dicitur et σκοτομήδης, εος. ὁ. et ὁ ἡ σκοτοιβόρος, ὡς ὑπὸ σκότῳ βιβρώσκων τὸν πολεμούμενον, qui quasi in tenebris vorat inimicum suum: idem tamen et est, qui clam vorat cibum suum; ut par sit τῇ δειπνολόχῳ γυναικὶ apud Hesiodum. veterator quoque dicitur στρεψίκαλλος, ὁ, qui pulcra extra vertit, intus turpis, ἔξω τρέπων τὰ καλὰ, et quasi στρέφις. Vide sub οὔλω.

οὐλὴ, ἡ, vide sub ὀλοοίτροχος.

οὔλιος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) totus et integer, plenus. it. ὑγιαστικὸς, καὶ ὁλότητος ποιητικὸς, integ-

ritatem et sanitatem faciens, ὁ ποιῶν οὔλειν. solet esse epitheton Apollinis, qui est ἰατρὸς, etiam qui est ὁ ἥλιος; qui ζωογονεῖ, λάμπει, θάλπει. οὔλιος ἀστὴρ, stella plenissima, Λ, 62, et est h. l. sol ipse, utpote sidus plenissimum: alibi est vel Sirius, ὁ τοῦ κυνὸς, qui inter fixas est omnium maximus et fulgidissimus, et maxime ὅλος vel οὖλος: vel est Hesperus, inter errantes pulcerrimus et maximus visu. et hoc posteriori sensu quidam, corrigendi pruritu ducti legi l. c. jubebant olim, αὔλιον, i. e. Ἕσπερον ὃς εἰς αὖλιν ἄγει τὰ ζῶα, καὶ αὐλίζεσθαι αὐτὰ ποιεῖ. Sed quam apte, judicent poëseos gnari. οὐλίῳ ἐν ἄρει, in prœlio acerrimo, Ol. 9, 116, eodem sensu, quo οὖλος Ἄρης dicitur. οὔλιον θρῆνον, plenam et justam lamentationem, Py. 12, 14. οὐλίαις αἰχμαῖς, Ol. 13, 33, acerrimis hastis, i. e. validissimis prœliis. Vide sub Ἀπόλλω in R.

οὐλοβόρος, ὁ ἡ, vide sub οὔλω.

οὐλοδέτης, ὁ, vide sub ἐλλεδανός.

οὐλόδετον, τὸ, vide sub ἀμαλλοδετήρ.

οὐλόθριξ, ὁ ἡ, vide sequens.

οὐλοκάρηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) pleno et comis bene obsito capite, cui sunt οὖλαι τρίχες περὶ τὸ κάρηνον. et conf. οὖλος. τ, 246. apud Herodotum talis dicitur οὐλόθριξ, οὐλότριχος, ὁ ἡ crispo capite.

οὐλόμενος, η, ον, vide sub ὌΛΩ, aliquanto a fine.

οὖλος, η, ον. (Ἔω) est idem quod ὅλος, Æolica ἐπενθέσει τοῦ υ, et æolice ioniceque mutato spiritu. plenus, sanus, *voll, heile, (full, sound,)* τέλειος, *vollstandig, (complete.)* ἄρτον δ' οὖλον ἑλὼν ἐκ κανέου, panem integrum sumens ex corbe, ρ, 343, τὸν ὅλον. μηνὶ οὔλῳ, mense toto, ὅλῳ, ω, 118. tropice deinde de variis rebus ponitur hoc adjectivum. οὖλος Ἄρης μετελθὼν ὤτρυνε στίχας Τρώων, Ε, 461. et 717, εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὖλον Ἄρηα. Mars ergo vocatur οὖλος, quatenus prœlium viget et integrum est, et ordines militum sunt densi; non inclinato ad fugam aut ignaviam exercitu. nam tunc Mars est quasi totus et sanus et plenus. hinc et de heroë forti ponitur: δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ (Ἀχιλλεὺς) ἐς τεῖχος ἅληται, Φ, 536, metuo enim, ne plenissimus virium ille vir una intra mœnia irruat; sequens nimirum fugientes nostros, et hac occasione cum suis militibus una irrumpens: *der ganze,* i. e. *überaus brave mann, (the perfect,* i. e. *very brave man.)* de somnio dicitur οὖλος, quando somnium aliquod est totum, quod cohæret secum ab initio ad finem, non vero si sunt visa perturbata et ægroti somnia: *ein ordentlicher vollstandiger traum, (a coherent, complete dream.)* ἐπιπέμψαι Ἀτρείδῃ οὖλον ὄνειρον, Β, 6. et 8, βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε, i somnium plenum; quod sic dicitur in opposito ad confusum et interruptum varie: coll. 22, ubi idem est θεῖος, ὄνειρος. nam divinitus immissa somnia distinguunt se ab aliis claritate et ordine visorum. et 56, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος, nam vocatur θεῖος, ὡς θεόπεμπτος, Διὸς γάρ ἐστιν ἄγγελος: et οὖλος, i. e. ὑγιὴς καὶ ὁλόκληρος. alii quidem nituntur h. l. οὖλος deducere ab ὀλοὸς, quasi sic dicatur ὁ ὀλέθρου αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν, et ab eventu, ὄλεθρον γὰρ ποιήσει, suadens, ut hoc die omnibus viribus pugnetur. sed illa prior explicatio est verior. apud alios quidem οὖλος sæpe est pro ὀλοὸς, ut apud Bionem, in carmine quod inscribitur Κλεόδαμος καὶ Μύρσων, versu 14, οὖλον, χεῖμα φέρειν, i. e. ὀλοόν ἐστι, perniciosum est et damnosum, ferre hiemem. Sed id ad poëtæ loca nihil valet. de vocibus est οὖλος, ex omnibus viribus et valde elata voce, *aus vollem halse, (with all a person's might,)* ψαρῶν νέφος ἠὲ κολοιῶν, οὖλον (neutrum adverbialiter.) κεκλήγοντες, sc. ψᾶρες καὶ κολοιοὶ, sturni et graculi, Ρ, 756. quod applicatur ad Græcos fugientes, 759, clamore confuso et dissono vehementi, συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ clamantes, διὰ δειλίαν. οὕτω γὰρ κλάζουσι τὰ δειλαινόμενα. de texturis οὖλος est, densus, duplicatus, lana aut alio tali dense obsitus et crispus, *wollreich, haarig, lockig, (woolly, hairy, curled.)* οὔλων τε ταπήτων, Π, 224, ubi τάπητες signantur οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοὶ, et novi, nullo usu detriti, quales a recentioribus dicuntur τὰ ἐπεύχια, εὐείλητοι καὶ εὔκλωστοι, *dichte vollstandige decken, (thick, perfect covers.)* hinc et de χλαίναις eadem vox ponitur, Κ, 134, χλαῖναν διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, lænam duplicem, amplam, et crispa super eam florescebat lanugo, i. e. ἐπῆν δασύτης τριχοειδής. et Ω, 646, χλαίνας δ' ἐνθέμεναι (in lectum dormitorium, ad contegendum corpus) οὔλας, καθύπερθεν ἕσασθαι, superne obducendas super corpus jacentis. ἀμφέβαλον (corporibus eorum bene lotorum) χλαίνας οὔλας, δ, 50, ὑγιεῖς, τριχωτὰς, novas. et eo loco est Homericum πρωθύστερον, nam χιτῶνες prius induuntur, deinde demum superponuntur χλαῖναι. et 299, χλαίνας δ' ἐνθέμεναι οὔλας, in lectum dormitorium. Sic et, post lavationem, κ, 451. ρ, 89. χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεὺς, τ, 225, et conf. χλαῖνα. sic et capilli dicuntur οὖλοι, si densi totum caput obsident et tegunt, similitudine a texturis sumta. καθῆκε κάρητος οὔλας κόμας, demisit et pendere fecit a capite plenam cæsariem, ut capilli non essent rari, sed densi, ζ, 231, qui fortasse et crispi erant. sic et ψ, 158. hinc est compositum ὁ ἡ οὐλόθριξ, *der sein vollstandiges haupthaar hat, (who has a complete head of hair.)* nusquam ergo notio τοῦ ὀλοοῦ apparet.

οὐλοχύται, ῶν. οἱ. (Χάω) sunt molæ salsæ, i. e. far admixto sale. et hæc sunt τὰ προθύματα. nimirum ante quam victima mactaretur, ex vase ad eam rem parato conjiciebant plena manu ejusmodi far in ignem aræ: et id faciebant, vel πολυπλήθειαν καρπῶν οἰωνιζόμενοι, ὧν ἀπαρχαὶ οἷον αἱ οὐλαὶ αὗται (i. e. κριθαὶ) προσήγοντο: vel διὰ τὸ πρὸς θεοὺς εὐχάριστον ὑπὲρ τῆς εἰς τὸ ζῆν εὐεργεσίας, quia darent dii victum. nam liberati ab esu glandium, ut opinio antiqua est, divino beneficio ad mitiora frumenta erant traducti. κριθὴ autem, ut putabatur, primum fuit frumentum inventum: unde et nomen accepit, quia εὑρεθεισῶν τῶν κριθῶν, διεκρίθησαν τῶν ἀλόγων ζώων οἱ ἄνθρωποι. unde et ὁ κρίβανος dictus, quasi κριθῆς βαῦνος, hordei fornax, et κριβανωτοὶ ἄρτοι, οἱ ὀπτηθέντες ἐν κριβάνῳ: qui postea κλίβανος est dictus, mutato ρ in λ. οὐλαὶ vero dicuntur ab ὅλος, quia ante inventam molam integræ coquebantur in aqua. est ergo compositum nomen ab οὖλος, totus, saluber, et χεύω, fundo. χερνίψαντο δὲ, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο, εὐξάμενοι δὲ οὐλοχύτας προβάλοντο, Α, 449, 458. Β, 410, 421. Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, γ, 445. ἐνέθετο δ' οὐλοχύτας κανέῳ, δ, 761. erant ergo οὐλαὶ, i. e. κριθαὶ, μετὰ ἁλῶν, ἃς ἐπέχεον τοῖς βωμοῖς πρὸ τῆς ἱερουργίας ἢ θυσίας: imo sæpe et sola illa τῶν οὐλοχυτῶν oblatione res divina fiebat, ut ex postremo loco citato apparet. salem vero admiscebant propter fœcunditatem ejus, et utilitatem in cibis; etiam, quia sal erat symbolum amicitiæ veræ, nam habet vim conservandi corpora, imo et, quia ex aquis fluidis concrescit, ut notet constantiam amicitiæ unitæ. hinc et hospitibus omnium primum salem apponebant, in σύμβολον τῆς κατὰ φιλίαν ἑνώσεως. et fortasse locus Marci, c. 9, 50, hinc aliquid lucis capere possit. si non ad manus erant κριθαὶ, sumebant φύλλα δρυὸς, μ, 356—359, in memoriam antiqui victus. ὁλοχύται dicuntur et ipsa κανᾶ (a τὸ κάνεον, corbis) i. e. ἀγγεῖα, δι' ὧν αἱ οὐλαὶ χέονται, qui significatus ex parte etiam apud Homerum locum habere queat prioribus duobus ex Iliade citatis locis: οὐλὰς δὲ νεοῦμεν, ἀπὸ μέρους, τὸ μίγμα τὸ ἐκ κριθῆς καὶ ἁλῶν, et hæ κριθαὶ crassiuscule erant comminutæ. iidem οὐλοχύται dicti οἱ προχύται, Eurip. Iphig. in Aul. 955.

οὔλω, (Ἔω) sum integer et totus et plenus, ὑγιαίνω, sum bene valens, *mir fehlet nichts, (I am well.)* est ab οὖλος, i. e. ὅλος. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, ω, 401, i. e. ὑγίαινε, ὅλος καὶ ὑγιὴς ἔσο. ab hoc verbo est ἡ οὐλὴ cicatrix ex vulnere persanato, ἡ τοῦ τραύματος, ὁλότης οὖσα καὶ αὐτὴ τοῦ σώματος. sic οὖλος ἄρτος est ὁ ὅλος καὶ ἀκέραιος: et οὐλοβόρος, ὁ ἡ, qui omne et totum devorat. conf. Hymn. in Apoll. 466.

οὔλωσις, ἡ, vide sub οὐλαμός.

οὖν, (Ὁ) conj. igitur, *nun, (then.)* non vero semper αἰτιολογεῖ hæc conjunctio; sed sæpe est eleganter abundans quasi. ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, cum igitur congregati erant, Α, 57. φημὶ γὰρ οὖν, *denn ich denke ja, (for I certainly think,)* Β, 350. τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε, Γ, 21. et 154, ὡς οὖν εἶδον, *als sie nun sahen, (when then they saw.)* ἐπεὶ οὖν, pro ἐπειδὴ, *als denn nun, (when then,)* Δ, 244. μήτε τις οὖν, *es soll nun weder, (let then neither,)* Θ, 7, ubi abundat. Λ, 753. coll. 755. Ν, 1. Ξ, 440. Ο, 363. Π, 394. Ρ, 20, *ist doch nun, nun so ist doch, (though there be, still there is.)* Σ, 333, νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, *nun also und da ich, (well then and since I.)* Υ, 7. α, 414. β, 123, 200. λ, 199, ν, 122. ξ, 467. ρ, 226, 401.

οὕνεκα, pro οὗ ἕνεκα, et οὕνεκεν. (Χάω) cujus causa, quia, propterea quod. Α, 11, 111. Β, 580. Γ, 44, ubi causa perridicula. et 403. Δ, 60. Ε, 377. Ζ, 78, 386. Η, 140. Ι, 97, 501. Λ, 21, coll. 23, 79. Ν, 113, 727, coll. 728. Ξ, 112, 192, 366. Σ, 247, 365. Τ, 45. Φ, 413. Ψ, 386, 640. Ω, 607. γ, 53, 61. δ, 569. ε, 216. η, 300. θ, 480, 566. ι, 199. ν, 262, 265, 332. ο, 42. π, 330, 379, 426. σ, 281. οὕνεχ', θ, 200. οὕνεκεν, Py. 9, 164. οὕνεκα, *weil, (because,)* Ne. 4, 32. Ist. 8, 37.

οὔνεσθε, pro ὄνεσθε, vide sub ὌΝΩ.

οὔπη, (Ὁ) nusquam, nullo modo. Ν, 191. Ω, 71. ε, 410.

οὔποτε, (Ὁ) nunquam, *niemal, nie wieder, (never, never again.)* Α, 163, coll, 166, 234, 261. Β, 202, 325, 396. Δ, 48, nam interseruntur sæpe inter οὐ et ποτὲ aliæ voculæ. Ε, 441. Ζ, 124. Η, 91. Θ, 238. Κ, 164. Μ, 45. Ν, 100, 556. Ρ, 367, 404. Τ, 271. Χ, 458. Ψ, 611. Ω, 69, 426. α, 308, 433. β, 137, 256. γ, 275. δ, 693, οὔποτε πάμπαν, omnino nunquam, *gar nie, (never more.)* η, 117, 258. ι, 33. κ, 93. λ, 527. μ, 75. ν, 132, 339, 356. ξ, 94, 219. ο, 406. π, 367. ρ, 114. φ, 38. ω, 195.

οὐπώποτε, (Ὁ) nunquam. Α, 154, *gewiss nie, (certainly never.)* Γ, 442. Ξ, 315. φ, 123. ψ, 328. nam πώποτε notat unquam.

οὔπως, (Ὁ) nullo modo. Homero hæc est simpliciter negandi particula: sed οἱ ὕστερον ea usi sunt pro adverbio temporis, nunquam. οὔπως τλήσομαι ὁρᾶσθαι, Γ, 306. ἅμα πάντα δόσαν θεοὶ, Δ, 320, non omnia simul dare solent dii. ἔτι εἶχεν, non amplius poterat, Η, 217. ἐστὶ καταβῆναι, non licet descendere, ἔνθα, illuc, Μ, 65. et 337, οὔπως οἱ ἔην γεγωνεῖν, nequaquam poterat audiri. οὔπως ἐστὶ, nullo modo decet vel licet, Ν, 114. et 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι. sic cum ἐστὶ, Ξ, 63. ἔτι εἶχε, nullo modo jam in potestate ejus erat, Ρ, 354. et 711, οὔπως ἂν, nullo sane modo. ἐστὶ ἀπῶσαι αὐτὴν, *es gehet nicht an, es schicket sich gar nicht, sie zu verstossen, (it is not fit, it is highly improper to put her away,)* β, 130. et 311, δαίνυσθαι μεθ' ὑμῖν. sic porro, ἐστὶ, ε, 103, 137, 413.

ι, 411. κ, 170. λ, 157. ο, 49. τ, 555, 591. φ, 331. χ, 136. οὕτως ἔοικε, ε, 212, non par est, οὕτως ἂν καθιείη, πρὶν, non ante demittatur, Τ. 209.

οὐρά, ᾶς. ἡ. (Ὄρω) cauda, *der schwanz, (a tail.)* est ab ὄρω, i. e. κινέω, moveo. οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται, de leone, Υ, 170, et cauda latera et femora utrinque flagellat iratus. et extremæ leonis caudæ dicitur inesse κέντρον τὶ μέλαν, quo irritetur leo ad pugnandum, flagellando ipse se. οὐραῖς μακραῖς περισσαίνοντες, caudis longis motis circumblandientes, κ, 215, de leonibus et lupis, a Circe cicuratis. οὐρῇ μὲν ὅγε ἔσηνε, ρ, 302, de sene Ulyssis cane, Argo. hinc compositum est τὸ σαίνουρον, ζῶόν τι. apud antiquos etiam τὸ αἰδοῖον ἀνδρὸς vocabatur ἡ οὐρά: unde est ὁ νώθουρος, penem habens tardum ad erectionem, non facile arrigens, qualis etiam dicebatur ὁ ἄστυτος, a στύομαι. et fœmina αἰσχροποιὸς, (ore morigerans) dicebatur ἡ μύζουρις vel ἀπομύζουρις, παρὰ τὸ μυζοῦν ἢ μυζᾶν i. e. θηλάζειν, οὐράν. Vide sub ἀναγκαῖος, et οὖρος ventus.

οὐραῖος, αία, αῖον. (Ὄρω) ad caudam pertinens. τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, extremi pili in cauda equina, Ψ, 520, *die äussersten enden der schwanz-haare, (the hair at the end of the tail.)*

οὐρανία, ἡ, vide sub οὐρανός, ad finem.

οὐρανίδης, ου. ὁ. (Ἀνὰ) filius Cœli. cœlicola. οὐρανίδου Κρόνου, Py. 3, 5, nam Οὐρανὸς, Cœlus, fuit pater Saturni. οὐρανιδᾶν πατέρα, i. e. τὸν Δία, Py. 4, 344.

οὐράνιος, ία, ιον. (Ἀνὰ) cœlestis. οὐρανίου ἀστέρος, Py. 3, 134. οὐρανίων ὑδάτων, Ol. 11, 2. οὐρανία κίων, Py. 1, 37, i. e. mons altissimus qui quasi fulcire nubes videtur. οὐρανίᾳ θυγατρὶ, Py. 2, 70.

οὐρανίων, ωνος. ὁ ἡ. (Ἀνὰ) cœlestis. et solet esse epitheton deorum. θεοὶ οὐρανίωνες, Α, 570. τὶς οὐρανιώνων, Ε, 373. θεοὶ, Ρ, 195. ἄλλος οὐρανιώνων, Φ, 275. et 509, τίς. σοὶ πῆμα τόδε ἤγαγον οὐρανίωνες, Ω, 547. et 612, θεοί. η, 242. ι, 15. ν, 41. sed Ε, 898, ἐνέρτερος Οὐρανιώνων, ubi est nomen proprium, notans Titânas.

οὐρανόθεν, (Ἀνὰ) adverb. de cœlo. *vom himmel, (from heaven.)* ἦλθε δὲ Ἀθήνη οὐρανόθεν, προέηκε γὰρ αὐτὴν Ἥρη, *da kam die Minerva vom himmel, (Minerva came from heaven.)* Α, 195, quod poëtice dictum, pro, ex capite ipsius Achillis venit sana ratio, simul et, ex directione divina. nam Deus regit consilia hominum, eaque vel refrænat vel concitat. Achilles ergo, cogitando prudentius, respexit mala futura, si interficeret ipse μικροβασιλεὺς, regem summum; cogitavitque, quam absonum esset, si princeps alium principem socium et gentilem interficeret; rem eam esse pessimi exempli, reges occidere suos legitimos, ex ira aliqua. omne autem sanum consilium ex cœlo est: id poëta docere voluit h. l. Hinc et Minerva dicitur a Junone regina missa: i. e. regalis dignitas ipsa continuit Achillem, et docuit eum cedere majori, sicut ipse cedi sibi velit a minoribus. Hinc et Platonici caput humanum cœlo compararunt. dicebant enim, animam ex cœlo ortam inclusamque corpori, habitare in capite ficto ad formam sphæræ cœlestis: ut hoc parvum cœlum inhabitans reminisceretur unde esset. in capite habitat certe directorium illud actionum nostrarum: unde Minerva Achillem crinibus prehendisse dicitur. ἐξ οὐρανόθεν, Θ, 18, 21, ubi vel præpositio vel paragoge abundat. possit tamen ἐξ et ad verbum pertinere. et 554, i. e. ἀερόθεν, *in der luft, (in the air.)* sic et Π, 300. οὐρανόθεν καταβὰς, ex sede deorum, Λ, 184. Ρ, 545. et 548, ἐξ οὐρανόθεν. ἀπὸ οὐρανόθεν, Φ, 199, ubi quoque præpositio abundare videtur. sic Germani: *vom himmel her, (from heaven.)* οὐρανόθεν πεδίονδε, Ψ, 189. οὐρώρει δὲ ὀρανόθεν νὺξ, i, e. ἐξ ἀέρος, ε, 294. ι, 69. nam νὺξ h. l. est σκότωσις ἡ ἐκ τῶν νεφῶν, *es wurde die luft sehr dunkel, (the atmosphere became extremely dark.)* sic et μ, 315. καταβὰς, ζ, 281. προὔφαινε, ι, 145. ἀπὸ, μ, 381. ἦλθεν Ἀθήνη οὐρανόθεν καταβᾶσα, υ, 31.

οὐρανόθι, (Ἀνὰ) adverb. in cœlo, in regione cœli. οὐρανόθι πρὸ, Γ, 3, i. e. πρὸ οὐρανοῦ, et h. l. est locus aëris sub nubibus, *der wolkenhimmel, (the atmosphere.)* hoc sensu mons super nubes elatus potest dici ἐπουράνιος ἢ ὑπερουράνιος.

οὐρανομήκης, εος. ὁ ἡ. (Μάκω) altus et procerus valde, *sehr hoch in die luft reichend oder sich erstreckend, (very lofty, rising to a great height in the air.)* ἐλάτη οὐρανομήκης, ε, 239, i. e. βλωθρὴ, i. e. μολοῦσα εἰς αἰθέρα, ex quo βλωθρὴ conflatum est.

Οὐρανὸς, οῦ. ὁ. (Ἀνὰ) cœlum, *der himmel, (the sky.)* est compositum nomen ab ὁ ὅρος, terminus, qui æolice dicitur οὖρος, et ἄνω, supra: quasi supremus et supernus terminus et limes rerum. nam Æoles mutare solent τὸ ὁ in οὐ, et sic dicitur vel regio aëria a terra ad nubes: vel regio supra nubes, quæ alias æther dicitur; vel regio stellis oppleta, et ubi est sedes deorum. in fabulis consideratur ὁ Οὐρανὸς ut maritus telluris uxoris suæ: is quasi seminum plenus, i. e. pluviarum aliorumque humidorum calidorumve, implet et prægnat terram, unde nobis nascuntur alimenta. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν, nidor ad cœlum ivit, Α, 317, ubi est ὁ ἀήρ. et 497, ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόντε, ubi est τόπος ὑπὲρ τὰ νέφη, supremus aër, et sedes deorum. ὑπὸ ἠελίῳ καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι, Δ, 44, ubi id epitheton distinguit hunc οὐρανὸν ab illo qui aërem tantum nostrum designat. et id sic dictum affectus causâ. μεσσηγὺς γαίης καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος, Ε, 769. Θ, 46. et 16, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, τόσον ἔνερθ' Ἀΐδου, ubi duo hemisphæria intelliguntur, unum nostrum nostrisque sideribus ornatum, alterum oppositum: et id poëtice sensualiterque exprimitur. cæterum ex opinione vulgi infernus in opposito hemisphærio tantum distare a terra dicitur; quantum nostrum cœlum. ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν, Γ, 364. sic et Η, 178, 201, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν, qui est ritus precantium et invocantium deos in cœlo habitantes. Τρώων κῆρες πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν (ἠέρθησαν) *huben sich in der wagschale gegen den himmel, (rose in the scale towards the sky,)* Θ, 74, portendebant illis gloriam et victoriam. nam Jovis lances, aliter fata hominum expendunt ac nos in mercibus nostris solemus. elata lanx felicitatem, depressa mortem denotat. τινὰ ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος κατελθεῖν, Ζ, 108, 128. οὐρανὸν ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, Τ, 351, ubi οὐρανὸς est suprema sedes deorum. πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, αἷς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, Ε, 749, s. et Θ, 393, s. ubi utrumque, οὐρανὸς et Οὔλυμπος, notat sedem deorum. prius determinatur per posterius additum. ἀμφεσάλπιγξε μέγας οὐρανὸς, i. e. locus nubium, Φ, 388. conf. σαλπίζειν. ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Ο, 36, ubi cœlum ὁρκωμοτεῖται, (juratur) ὡς πάντα περιειληφὼς, καὶ τὰ τιμιώτατα φέρων, sidera, et deos, et fertilitatem terræ. ὅτε ἀπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δίης, Π, 364, s. ubi sensus est: post serenitatem (ut αἴθρη sit ἡ αἰθρία καὶ εὐδία, et ἐκ post) oritur in cœlo (in loco nubium) nubes, a monte Macedonico Olympo, i. e. ex vespertinis regionibus accedens, vel et, ex aëre ipso, ἀπ' Ὀλύμπου, accipiens materiam post serenum cœlum, μετὰ εὐδίαν, occupat nubes totum cœlum. νέφος εἰς ἀέρα ἔρχεται λαβὸν ἄνωθεν τὸ ἐνδόσιμον. ut ergo Ὄλυμπος et οὐρανὸς sit idem. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει, Δ, 443, i. e. maxime augetur. nam ad cœlum pertingere, est, valde magnum esse. ultra cœlum enim non datur adscensus amplior. κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστὴρ Ἕσπερος, Χ, 318. εὔχετο (precabatur vota faciens) χεῖρε ὀρέγων (ambas manus protendens) εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, ad cœlum, Ο, 371. sic, εὔχετο, οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Π, 232. ubi βιωτικῶς τὸν τόπον δηλοῖ ἔνθα ἵεται τὰ τῆς εὐχῆς. non enim Διῒ καταχθονίῳ supplicat, sed οὐρανίῳ. εἰς οὐρανὸν αἰχθήτην, in sedem deorum, Ω, 97. ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα, ubi utrumque notat sedem deorum, Τ, 128. et 130, ἔῤῥιψεν ἀπ' οὐρανὸν τὴν Ἄτην. αὐτὴ δὲ οὐρανὸν ἷκε, Β, 153. Μ, 338. Ξ, 60. sic Latini: it clamor cœlo, i. e. resonat late per aërem omnem. αἴγλη δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε, Β, 458, i. e. splendor latissime per purum aërem spargebatur. nam nisi dies est serenus et collustratus sole, non multum splendent arma. ἀσπίδος κλέος οὐρανὸν ἵκει, fama de hoc clypeo latissime sparsa est, Θ, 192. et 509, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ, splendor per aërem fulgeat late. ἔμπης ἐς γαίην τε καὶ οὐρανὸν ἵκετο ἀϋτμὴ, Ξ, 174, ubique per terram et aërem ivit odor. ὀρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος, Ρ, 425, strepitus per omnem aërem tunc serenum ivit. ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Θ, 68. Π, 777. δ, 400. κνίσσην ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἴσω, Θ, 548, i. e. εἰς τὸν ἀέρα. χαλκὸς οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπε, Λ, 44, splendebat in puro aëre. ἰὼν ἐς οὐρανὸν εὐρὺν, cum iret in cœlum, deorum sedem, *da er gen himmel fuhr, (when he repaired to heaven,)* Ε, 867. ὁ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανὸν, sc. ἀναβλέπων, Θ, 364. Ζεὺς ἔλαχε οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλαις, ad portionem suam accepit, Ο, 192. ἤϊξε πρὸς οὐρανὸν, Ψ, 868, *flog hoch in die luft, (flew aloft in the air.)* ἐνέτευξεν οὐρανὸν in scuto Achillis, Σ, 483, et 485, τείρεα ἅ οὐρανὸς ἐστεφάνωται, sidera quibus cœlum est circa ornatum. εὐξάμενος ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν, *den freien himmel ansehend, (with his eyes raised to heaven,)* Τ, 257. et 362, αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε. ἀθάνατοι οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, Φ, 267. et 272, ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανόν. εὔχετο οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Ω, 307. ἐς πολύχαλκον οὐρανὸν, Ε, 504, de pulvere adscendente. et γ, 2, ἠέλιος ἀνόρουσεν οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον. et dicitur sic ob firmitatem suam: nam apparens istud cœlum sensibus nostris videtur immutabile. στερεὸν, καὶ μὴ λυτόν. mythice vero sic dicitur, διὰ τοὺς ἐκεῖ τοιούτους οἴκους, οὓς Ἥφαιστος χαλκεύει. in genere χάλκεον ἐπὶ στερεότητος, de firmitate, ponitur. κίονες, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι, α, 54. conf. Ἄτλας, in R. et 67, ἀθανάτοισιν, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. sic δ, 378, 479. ε, 169. ζ, 150. λ, 132. μ, 344. τ, 40. coll. 43. χ, 39. ψ, 280. ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, ε, 184, ubi cœlum juratur. et 303, νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεύς. εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν, pro κατῆλθε, η, 199, *herabgefahren ist, (has descended.)* et 209, s. οὐκ ἐγὼ ἀθανάτοισιν ἔοικα οἳ οὐρανὸν ἔχουσιν. ἧς κλέος οὐρανὸν ἱκάνει, θ, 74, fama de eâ late per aërem differtur. sic et, μοῦ κλέος ἵκει, ι, 20. et 527, εὔχετο χεῖρε ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. ἠέλιος, ὁπότε ἂν στείχῃ πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα, καὶ ὅταν ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται, λ, 17, s. et 315, ἵνα οὐρανὸς ἄμβατος εἴη, ut adscensus in cœlum sibi fieret. de gigantibus sermo. σκόπελος οὐρανὸν ἱκάνει κορυφῇ, μ, 73, alte ad nubes adsurgit. et 380, ἠέλιος ἰὼν εἰς οὐρανόν. et 404, οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα, nil nisi cœlum et mare apparebat. sic et ξ, 302. νὺξ κάτεχε (κατεῖχεν) οὐρανὸν, ν, 269. τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, ο, 328. ρ, 565, quod de maxime ingenti injuriâ dicitur. σοῦ κλέος ἱκάνει οὐρανὸν, τ, 108. ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, de sudo cœlo, υ, 113, coll. 103. et 357, ἠέλιος οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε,

de ecclipsi solis. οὐρανὸς, fingitur ut ἔμψυχος et λογικὸς, in honorem Achillis exeuntis ad pugnam, ob quem natura omnis movebatur, Υ, 47—75. conf. Οὐρανός. in R. Οὐρανὸς ἔφριξέ νιν, horruit, venerabunda, eam, sc. Minervam natam, Ol. 7, 70. χάλκεος οὔπω ἀμβατὸς αὐτοῖς, nondum illis conscendendum est, i. e. nondum mori debent, Py. 10, 42. sic χάλκεος μένει, ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος, Ne. 6, 6. nam perpetuo perdurat. οὐρανῷ πολυνεφέλα, sunt genitivi Dorici, Ne. 3, 16. οὐρανοῦ βασιλῆες, Ne. 4, 108. ἐξ, Ne. 5, 63. ἐν δόμοις, Ne. 10, 165. ἐς σταθμοὺς, Ist. 7, 65. οὐρανῷ ἐν, Ol. 14, 14, et pertinet ad ταμίαι ἔργων πάντων, non ad sequens θέμεναι. οὐρανῷ προσπαλαίει, Py. 4, 515, *es liegt himmel und erde auf ihm, (groans under the weight of heaven and earth.)* vid. προσπαλαίειν. (ἐν) οὐρανῷ οἰκεῖν, Ne. 10, 109. ἀνατείνας οὐρανῷ, Ist. 6, 60. ἡ οὐρανία erat εἶδός τι τῆς παιδιᾶς διὰ σφαίρας. projiciebatur pila ab uno quam altissime in aërem, ipse simul subsiliebat: alter eodem modo subsiliens et pedes varie movens in subsultu isto, eam excipiebat. id innuitur ϑ, 371, seqq.

οὐρανὸν ἱκάνειν, vide sub κλέος, ad finem.

οὐρανοῦ πύλαι, vide sub πύλη, prope finem.

-ουργής, terminatio, vide sub ἑκάεργος.

οὐρεύς, έως. ὁ. (Ὄρω) idem qui ὁ οὖρος. φύλαξ, custos, inspector, præsidium. sic ὁ ἡνίοχος et ἡνιοχεὺς, υἱὸς et υἱεύς. ἤ τινα οὐρήων διζήμενος, ἤ τινα ἑταίρων; Κ, 84, num aliquem custodum et vigilum visitans, an aliquem sociorum? ionice pro οὐρέων. absurdum foret h. l. ἡμιόνους intelligere. Vide ὀρεύς.

οὐρία, ἡ, vide sub οὖρος, ventus.

οὐρίαχος, ου. ὁ. (Ὄρω) ima hastilis pars, ferro munita, ut in terra firmiter statui possit hasta erecta. est ab ἡ οὐρὰ cum paragoge. καρδία ἀσπαίρουσα ἐπελέμιξεν οὐρίαχον ἔγχεος, cor (cui infixa erat hasta) palpitans in morte tremere fecit extremam partem hastæ, Ν, 443, i. e. τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ δόρατος ἐκράδαινε: et οὐρίαχος est τὸ ἀντικείμενον τῇ αἰχμῇ, καὶ οἷον οὐρὰ δόρατος, ὃ καὶ στύραξ λέγεται καὶ σαυρωτήρ. οὐρίαχος ἔγχεος ἐπελεμίχθη, Π, 612. Ρ, 528. Vide sub σαυρωτήρ.

οὐρίζω, vide sub οὖρος, ventus, ad finem: οὐρίζω pro ὁρίζω, vide sub οὖρος terminus.

οὔριος, ία, ιον, vide sub οὖρος, ventus.

οὔρισμα, τὸ, pro ὅρισμα, vide sub οὖρος, terminus.

οὖρον, ου. τό. (Ὄρω) terminus. idem ac οὖρος et ὅρος. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, quantum est spatium determinabile duorum mulorum in novali agro, ϑ, 124, conf. ἡμίονος. nam si duo muli et duo boves eodem tempore ab eadem linea incipiunt arare; muli in fine novalis multum præverterunt boves. ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα πέλονται, quantum est spatium disci jacti, Ψ, 431, *so weit die geworfene wurfscheibe flieget, (as far as the quoit can be thrown.)* quas voces composite dicit, 523, καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο, etiam tantum relictus erat in certamine curuli, quantum est spatium jacti disci. nisi neutrum singulare in Odyssea exstaret, possemus dicere, plurale τὰ οὖρα factum esse ex singulari ὁ οὖρος, sicut ab ὁ δάκτυλος sunt τὰ δάκτυλα, ὁ λύχνος τὰ λύχνα, ὁ λύθρος τὰ λύθρα, ὁ ὅμηρος τὰ ὅμηρα, a quo est ἡ ὁμηρεία.

οὐροπύγιον, τὸ, vide sub ὄρος mons, ad finem.

οὖρος, ου. ὁ. (Ὄρω) ventus validus satis et ferens: ventus non nimius, bonus tamen et bene constitutus, ἄνεμος ὁ εὐδιεινὸς, ὡς δι' αὐτοῦ ἐρούειν, i. e. ὁρμᾶν τὴν ναῦν, qui bene currere facit navem. est ergo ab ὀρούω vel ὄρω, in activa significatione, moveo; et ventus in genere est motus aëris. τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, hisque secundum ventum misit procul operans Apollo, i. e. sol, Α, 479, qualis ventus dicitur πλησίστιος, vela implens. sic, τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη, β, 420. οὖρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε, innocuum et tepidum, ε, 268, qui fortasse erat ὁ Νότος, nam ex meridionalibus navigandum jam erat. sic et η, 266. ἡμῖν δὲ κατόπισθε νεὸς (a tergo navis) ἴκμενον οὖρον ἵει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον, bonum socium navalem, λ, 7. μ, 149. λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ο, 293, validum irruentem per aërem; ubi vides, ventum notari, qui celeriter ferat navem. ὡς δὲ θεὸς ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν, et sicut deus nautis optantibus dat ventum ferentem, quando defatigati fuerint remigando, Η, 5. πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον, antequam aliquis certus descendat ex Jove (aëre) ventus, Ξ, 19, ubi rursus ventus non nimis lenis denotatur. ἐπῶρτο δὲ λιγὺς οὖρος ἀῆναι, surrexit stridulus ventus flare, γ, 176, *ein gelinde brausender, (a gentle breeze.)* et 183, οὐδέ ποτε ἔσβη οὖρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἀῆναι, non extinctus est ventus, postquam primum deus emiserat ad flandum. οὐδέ ποτε οὖροι πνείοντες φαίνοντο ἁλιαέες, οἵ νηῶν πομπῆες γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, δ, 360—362. et 357, νῆυς, ᾗ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃ ὄπισθεν. et 520, ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, atque dii ventum ferentem retro verterant ad tergum navis; et post hunc versum est colon, ut apodosis ad 519, 520, sequatur versu 521. et 585, ἔδοσαν δέ μοι οὖρον ἀθάνατοι. πέμψω δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, ε, 167. et 176, νῆες, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. ἔφερε τὴν νῆα, πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος, λ, 639. τὴν νῆα ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων, μ, 167. πέμψει δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, ο, 34. et 296, νηῦς, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. et 474, Ζεὺς δὲ οὖρον ἐπίαλλεν, immisit. notat ergo ἄνεμον φορὸν καὶ ὁρμητίαν, ὃς παρορμᾷ καὶ προπέμπει τὰς ναῦς, impellentem naves. hinc est adjectivum οὔριος, ία, ιον, vento satis bono vel forti: et ὁ ἐξ οὐρίας (sc. πνοῆς) πλοῦς, et ἐξ οὐρίων (sc. πνευμάτων) πλεῖν, quod et οὐρίζειν et κατουρίζειν dicitur, vento ferente uti. et ἡ οὐρία non tantum πνοὴ est, sed et ὄρνεόν τι, species νήσσης. vide Athenæum. alius οὖρος est sub ὁράω. ὁ οὔριος, sc. ἄνεμος, elliptice dicitur, ventus ferens et secundus. οὖρος ἐμπνεύσαις, Ist. 2, 59, ubi notat ventum nimis fortem, cujus causa contrahuntur vela. οὖρος ἄλλοτε ἀλλοῖος ἐλαύνει πάντας ἀνθρώπους, Ist. 4, 9, ubi est ventus quivis, vela implens, sive secundus sive minus; ab ὄρω, concito. et recte vita comparatur navigationi, variis ventis obnoxiæ: non mirum ergo, si et hi homines, l. c. aliquando fuere minus felices. οὔρου λήξαντος, vento remittente, Py. 4, 520, ἀνέμου οὔτινος οὖν. et ab hac generali notione τοῦ οὔρου, venti cujusvis, dicuntur et ὠὰ οὔρια, ova inutilia, *windeier, (wind-eggs.)* οὖρον αὐτοῦ εὔθυνε, dirige ventum fortunæ ejus, Ol. 13, 38, et quidem οὖρον δαίμονος, auram fati. οὖρον ὕμνων, Py. 4, 5, metaphora a navigantibus, quibus placet ventus secundus. οὖρον πομπαῖον ἐλθεῖν, Py. 1, 67. εὐκλία ἐπέων, Ne. 6, 49. hinc et ἡ πρύμνη in navi, puppis, dicitur ἡ οὐρὰ, quia ab ejus parte agitur navis; ab ὄρω, concito. δαίμων τύχης οὐρίζει, fortuna spirat secunda, Æschyl. Pers. 604. ubi vides verbum ab hoc nomine ortum. Vide sub οὖρος custos.

οὖρος, ου. ὁ. (Ὄρω) terminus, lines, est ionice pro ὁ ὅρος. ἀμφὶ οὔροις δύω ἀνέρε δηριάασθον, de finibus agri duo viri litigant, Μ, 421. τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης, Φ, 405. et hæc Ionica forma est etymo propior, ab ὄρω, interserto ionice υ: nam terminus est, quousque quid se extendit et concitat. spiritus asper est recentior et Atticus. hinc est ὁ ἡ τηλουρὸς, remotus longe, ab τῆλε, procul; Eurip. Or. 1325, τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοὴν, longinqua ego adhuc ab ædibus, audio tamen clamorem inde. et Androm. 889, τηλουρὰ ναίων ἀφ' ἡμῶν πεδία, habitans remotas longe a nobis regiones. hinc est et Ionicum οὐρίζω, pro ὁρίζω, f. ὁρίσω, termino: unde οἱ διουρίσαντες pro διορίσαντες, apud Herodot. IV, 42. unde patet, quod ἀπούρας per syncopen sit pro ἀπουρίσας, hocque pro ἀφορίσας, qui separavit. et paullo post l. c. ex Herodoto, οὐρίζει ἡ γῆ πρὸς τὴν Ἀσίην, contermina est Asiæ, pro ὁρίζει, sc. ἑαυτήν. est et inde τὸ οὔρισμα, terminus, pro ὅρισμα, ibid. c. 45.

οὐρὸς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) est locus paululum cavatus, per quem navis in terram subducta, aut recens ædificata, in aquam deducitur et demittitur: οἱ τόποι, ὅθεν ἡ ναῦς ὁρούει, i. e. ὁρμᾷ, καθελκομένη εἰς θάλασσαν. est ergo indidem ab ὄρω vel ὁρούω. οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, Β, 153, et loca illa in littore, per quæ naves erant deducendæ in mare, expurgabant et renovabant, quia in tam longo temporis spatio oppleta erant arenis vel aliis impedimentis.

οὖρος, ου. ὁ. (Ὄρω) custos, φύλαξ. præsidium præstans cum diligentia et sollicitudine animi. est ab ἡ ὤρα, ionice mutato ω in ου. et quia ὁράω, video attente, ab eodem themate derivatur; etiam notio providendi inest τῷ οὔρῳ, προορῶνται γὰρ τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες, unde et φρουροὶ per crasin dicuntur, a προορᾷν. notio etiam τοῦ οὔρου, i. e. venti ferentis et secundi, ab hoc nomine non aliena est: nam bonus custos et provisor utilium facit cursum faustum rerum gerendarum. imo et ὁ ὅρος, limes, ὁ ἐν τοῖς γηδίοις, confert aliquid huc: ὁρίζειν γάρ πως καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα, καὶ ἀποδιϊστᾷν αὐτὰ τῶν ἐπιόντων βλαβερῶν. Nestor sapiens et consilio provido pollens, vocatur οὖρος Ἀχαιῶν, Θ, 80. Λ, 839, Ο, 370, 659. γ, 411. in notione propria vero est, ο, 89, οὐ γάρ ὄπισθεν οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι, non enim abiens post me reliqui inspectorem et custodem facultatibus meis, i. e. φύλακα. οὖρος Αἰακιδᾶν, Ist. 8, 121, ubi sic vocatur Achilles, princeps et custos gentis Æacidarum, qui gloriam ejus gentis promovit. hinc est ὁ φρουρὸς, οῦ (ex πρὸ et οὖρος) custos, in specie militaris, *eine schildwache, (a sentinel,)* miles in statione, custodiæ et vigiliarum causa. ἡ φρουρὶς, ίδος, est adjectivum fœm. idem notans. et ἡ φρουρὰ, custodia, vigilia militaris. unde proverbium: φρουρᾶς ᾄδειν, vigiliæ causa canere, quia ejusmodi vigiles positi solebant canere, solandæ vigiliæ causa: et id deinde in genere ponitur pro insomnia, Aristoph. Nub. 719, i. e. ἕνεκα φρουρᾶς. nisi scribendum φρουρὰς, in acc. pl. eodem sensu: vigilias canere. Vide sub ἐπόρω.

οὖς, ὠτός. τό. (Ἄω) auris, *das ohr, (the ear.)* vide οὖας. Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, Λ, 109. αὐτὸν οὖτα δουρὶ κατ' οὖς, Υ, 473. ὃν σφιν ὠσὶν ἐπάλειψα, μ, 200, quam ceram illorum auribus obleveram.

οὐτάζω, f. άσω. (Τῶ) vulnero cominus letaliter. αὐτὸν οὐτάζων ἔγχεϊ, hunc transverberans hasta, Υ, 459. οὔταζον σάκος, feriebant hastis suis clypeum ejus, Ν, 552. οὔτασε χεῖρα, perfodit manum ejus, Ε, 336, coll. 335, ἐπορεξάμενος, contra extendens se. et 361, ἕλκος, ὅ με οὔτασε ἀνὴρ, vulnus, quo me vulneravit homo inquit Venus vulnerata in manum hasta Diomedis: et est ibi duplex accusativus. sic et 458, Κύπριδα σχεδὸν οὔτασε χεῖρα, Venerem cominus vulneravit in manum. sic et 883. et 56, μετάφρενον οὔτασε δουρὶ, tergum fugientis transfodit hasta. μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ, Η, 258, coll. 260, ubi νύσσειν est idem. sic, Ν, 607, 646. Ο, 528. αὐτὸν, Λ, 338; 421, ubi duplex accusativus. Ν, 546. Ξ, 443, 476. Π,

317. Ρ, 344; 601, cum dupl. acc. Υ, 402, μετάφρενον. στῆθος, Ν, 438. Ο, 523. Π, 597. et 467, ἵππον ἔγχεϊ, ubi est verbum generale. οὔτις ἐδυνήσατο αὐτὸν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν, Ξ, 424. πρὶν οὐτάσαι, Π, 322, prius vulnerare eum. ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃ, Φ, 576. ξιφέεσσιν αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο, gladiis cominus vulnerassent se invicem, Η, 273. πολλοὶ οὐτάζοντο χαλκῷ κατὰ χρόα, Μ, 427. οὔτασται, vulneratus est cominus, Λ, 660, coll. 658, 659, 661, ubi differentia a βάλλεσθαι apparet. sic et Π, 26, coll. 24, 25, 27. οὔτε βεβλημένος χαλκῷ, οὔτε αὐτοσχεδὸν οὐτασμένος, λ, 535.

οὐτάω, f. ήσω. (Τῶ) idem. est significatu idem quod πλήσσω et τύπτω, sed a βάλλω differt. est a τάω, tendo, intendo, præfixo ο, cui æolice adjungitur υ: nam qui manu ictum gladio vel hasta infligit, protensum telum admovet vi. μηδέ τι τοῦτον ἀναίτιον οὔταε χαλκῷ, χ, 356, neque hunc innocentem vulnera et interfice. τὸν οὔτασκε δουρὶ, hunc transverberabat hasta, pro οὐτάεσκε, imperf. Ionicum, Ο, 745. et 746, δώδεκα αὐτοσχεδὸν οὖτα, et sic duodecim cominus interficiebat. si hoc οὖτα reperitur cum α correpto, est per apocopen, pro οὔταε, Δ, 525. Ε, 376, 858. Ζ, 64. Λ, 490, 491, ubi prior versus desinit cum οὖτα, alter incipit. Ν, 561. Ξ, 447, 511, 517. Π, 311, 820. Τ, 53. Υ, 455. χ, 293. in fine versus perinde est, sive apocopatum sive contractum putes, e. c. Ν, 192. notat maxime punctim hasta. τὸν οὔτησε ξυστῷ, hunc transfixit hasta, Δ, 469. Λ, 260. et 434, οὔτησε κατὰ ἀσπίδα, transverberavit eum per scutum, etsi non omnino per corpus. sic et Ρ, 43, ubi tamen conatum tantum perfringendi scutum hasta significat, *er suchete zu durchboren, (he strove to pierce.)* sic, κατ' αἰγίδα, feriebat in ægidem, et conabatur perfringere id scutum divinum, Φ, 400, 402, ubi Mars pugnat contra Minervam, hasta. τὸν οὔτησε τυχὼν κατὰ ὦμον, τ, 452, hunc aprum ille transfixit feriens venabulo in humerum, coll. 449, οὐτάμεναι μεμαὼς, cupiens transverberare eum; Attica paragoge, pro, οὐτᾷν θέλων. sic, Φ, 68, 397. ι, 301. idem infinitivus, οὐτάειν, ionice, dicitur οὐταέμεν, et per syncopen οὐτάμεν, Ε, 132, 821. οὐτήσασκε, ionice, pro οὔτησε, Χ, 375, infigebat hastam vel gladium in corpus jacentis mortui. βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, eminus et comminus vulnerati graviter, Λ, 658, 825. Ν, 764. Π, 24, coll. 25—27, et est per syncopen pro οὐταόμενοι. δεῦτε, ἴομεν (ionice pro ἴωμεν) πόλεμόνδε, καί περ οὐτάμενοι, ἀνάγκη, agite, eamus ad pugnam, etsi valde vulnerati, at quia necesse est, Ξ, 128, coll. 63, ubi Nestor negat, vulneratum pugnare posse; cui nunc contradicit Diomedes. et 379, βασιλῆες, οὐτάμενοί περ, ubi est verbum generale, vulnus quovis modo inflictum notans: sicut alibi et βεβλῆσθαι verbum generale est, etsi proprie vulnus a sagitta inflictum notet. ἄνδρες οὐτάμενοι ἐγχείαις, confossi et occisi hastis, λ, 40. κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν, per fossum vulnus, Ξ, 518, per quod anima evolat. et Ρ, 86, per quod sanguis manat largiter. κείσεται οὐτηθεὶς, jacebit confossus, Θ, 537, ubi quoque est verbum generis. cæterum, quia maxime mortiferam vulnerationem hoc verbum notat, etymologiæ ejus convenientia cum τείνειν et θανατοῦν magis apparet.

οὔτε, (Οὐ) nec, et non, *noch auch, (nor yet.)* οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης, nec ob vota ille irascitur nec ob sacrum magnum, Α, 93, coll. 65. et 226, οὔτε ποτὲ — οὔτε, 227. et 548, οὔτε θεῶν τις, οὔτ' ἀνθρώπων. sic et bis positum, Β, 202. Γ, 218. Ε, 532. Ζ, 352, 383, 384. Ξ, 394, 396, 398, ubi negative et hyperbolice comparat. Ο, 72, 98, 99, 564, 570. Π, 50, 51. Ρ, 42, οὔτ' ἀλκῆς οὔτε (attice, nam poni potuisset καὶ) φόβοιο. et 357, 358, 367, 432, 433. Φ, 316, 317. Τ, 262. Ψ, 476, 477, 719. β, 127. δ, 818. ε, 32. ι, 521. λ, 197, 199. ο, 335. οὔθ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, οὔθ' ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, Ο, 417, 418. οὔτ' οὖν, οὔτε, Ρ, 20, 21. α, 414, 415, pro οὔτε δή. ι, 137. οὔτε ποτ', οὔτε πότ', Α, 490, 491. Β, 202. Ε, 700, 701. λ, 513. οὔτε τις οὖν, οὔτε ἄρα, Υ, 7, 8. οὔτε τὶ, Χ, 265. Ω, 129, 130. α, 202, 203. π, 203. ρ, 568. οὔτε κεν, Μ, 324, 325. οὔτε, οὐδὲ, Φ, 194, 195. οὔτε σὺ τούτῳ, οὔτε σοὶ οὗτος, Χ, 485, 486. vide porro οὔτε, Ω, 40, 156, 157, 185, 186, 216, 533. α, 212. β, 42, 44, 200, 201. δ, 264. ζ, 43, 44. η, 247. θ, 168. ι, 108, 215, 278, coll. 277. κ, 94, 98. ξ, 166, 167. π, 114, 115. σ, 287. υ, 227. φ, 108, 109. ψ, 174, 175. οὔτε γὰρ, *ja auch nicht, (not even,)* Ol. 14, 10. οὔτε, Py. 6, 47. οὐκ οὔτε, duplici negatione, Ist. 2, 44, 45.

οὔτι, vide sub οὔ τι.

οὔτι, τὸ, vide οὔτις.

οὐτιδανὸς, ή, όν. (Τῶ) res vel homo nihili, *nichtswürdig, (worthless.)* ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις, dum imperas hominibus nihili, Α, 231, quod dictum ab irato Achille ad Agamemnonem, ad concitandum populum in regem. et 293, ἦ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην, certe enim timidus et nullius pretii essem. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο, Λ, 390, inefficax enim est jaculum viri imbellis et nullarum virium animi corporisque, ἀνάνδρου, μηδέν τι ὄντος. ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, θ, 209, stolidus sane ille quidem, et nullo in pretio habendus, est homo. ἅ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις, ι, 460, ubi Cyclops hoc adjectivo alludit ad id quasi proprium nomen. et 515, ἐὼν ὀλίγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἄκικυς, qui est parvus corpore (in comparatione cum Cyclope ingenti) et nihili homo, et sine robore. Vide sub γένος, ad initium.

οὔτις, ιος. ὁ ἡ. οὔτι, τό. (Τῶ) nemo, nullus: *niemand, keiner, nichts, (nobody, none, nothing,)* nihil. non aliquis, Α, 88, quisquis is sit, coll. 90, οὔτις συμπάντων. et 198, οὔτις τῶν ἄλλων ὁρᾶτο, nemo ex aliis eam videbat. et 547, οὔτις οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων. Γ, 365, 451. Ε, 172, 665. Ζ, 16, 487. Θ, 253. Κ, 39, 129. et 417, οὔτις κεκριμένη φυλακὴ, nulla selecta custodia. Λ, 120. Ν, 222. Ξ, 423, 427. Ο, 450, 509, 569. Ρ, 100, 292. Σ, 105. et 296, οὐ γάρ τις. et 313. πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη. Τ, 14. Φ, 273, 275, 357. Ψ, 439, 632. Ω, 489, 697. β, 121, 127, 233. γ, 89, 120. δ, 106. ε, 11. η, 67, 315. θ, 198, 370, 552. ι, 146. κ, 202, 567. ν, 279. ξ, 122. ο, 334. ρ, 451. τ, 87. υ, 368, 376. φ, 344, 348, 93. ω, 30. οὔτινι, Ρ, 68. ξ, 96. οὔτινα ἄνδρα, Ζ, 488. οὔτε τινὰ, Ν, 224. οὔτινα, Ε, 761, nulla jura; ubi est neutrum plurale. et 475, τῶν οὔτινα, eorum neminem. sic, Η, 196, coll. 197, οὐ γάρ τις. Ψ, 579, 668, ubi est intersertum verbum. Ω, 256, 494. β, 199. γ, 192. ζ, 176. θ, 212, οὔ πέρ τινα. ν, 423. σ, 408. χ, 414. ψ, 65. ω, 61, quibus omnibus locis est masculinum in singulari. pro eo censetur per apocopen esse οὔτι, pro οὔτινα, πάντων, θ, 206, neminem omnium. οὔτινες, ζ, 279. οὔτι, Α, 562. Β, 338, *gar nicht, (not at all,)* 431, 807, 833. Γ, 164. Ε, 689, οὔτι προσέφη αὐτὸν, nihil dixit ad eum, ob festinationem. Ζ, 161, 335, οὔτι τόσον, sequente δὲ, et sensus hujus loci est: non ego tam ob iram aut indignationem contra cives meos sedebam hic, sed volebam mœrori me accommodare: et respicit Paris criminationem Hectoris, 326, qui objecerat Paridi, quasi ex ira aliqua penitus insita animo contra Trojanos, pugnare porro nolit pro patria. mœrorem vero dicit eum, quod ipse Menelaum non vicerit, aut saltem honeste ex prœlio illo singulari abierit, coll. Γ, 346—382. causa iræ vero videri potuisset, quia senserat sine dubio mentem civium suorum, Γ, 453, 454, expressam. Hector autem sine dubio civiliter tantum hanc causam moræ Paridis fingit, quia aliam, formidinem nimirum, aut pudorem ob rem male gestam, exprobrare ei nolebat, et causa tamen aliqua suspicanda erat: ergo levissimam et minus probrosam ei objicit. sic, οὔτι τόσον, Θ, 407. vide porro, Ζ, 342. Η, 352. Θ, 81, 143. 421. Ι, 108, 115, οὔτι ψεῦδος, i. e. οὔτι ψευδῶς. 435, οὐδέ τι πάμπαν, i. e. οὐδαμῶς, et omnino non. 603. Μ, 9, 238, ne tantillum quidem. Ν, 461, Ξ, 368. Ο, 194. οὔτι κάκιστος, i. e. ἀνδρεῖες μάλα, Π, 570. δ, 199. οὔτι, nullo modo, Π, 628, 631. Ρ, 207, *wohl nicht, (certainly not,)* 240, 446. Σ, 161, 386, 425, 526. Τ, 112, 213, 321. Υ, 361, 408, 467. Φ, 478, 498. Χ, 11, 19, 295. Ψ, 182, 308, 404, 515, 520, 547, 603. Ω, 66, coll. 68, 94, 385, 538, 642, 683. α, 75, 203, 393, 411. β, 60, 87, 235, 240, 282, 372. γ, 133, 147. δ, 292, 810. ε, 88. η, 73, 205, 216, 300. θ, 196, (206, ubi est per apocopen pro οὔτινα, neminem.) 310, 397, (ubi pertinet ad, κατὰ μοῖραν) 451. ι, 27, 131, 448. κ, 190, 326, ad ἐθέλχθης. 412, 551. λ, 216. 362, 482, 504. μ, 317. ν, 5, 129, 141, 144, 219. ξ, 155, 190, 197. ο, 66, 403, 515. π, 27, 59, 310, 377, 447, 476, 480. ρ, 78, 176, 283, 316, 456. σ, 15, 17, 163, 329, 389, 401. τ, 91, 118, 343, 425, 561. υ, 183, 264, 364. φ, 250, 309, 322, 425. χ, 50, 59, 350. ψ, 26, 202. ω, 260, 511. οὐδέ τι, Τ, 312, 420. Φ, 219. Χ, 124. δ, 771. ν, 111. ξ, 509. φ, 326. sed nomen proprium fictum, Οὖτις, ιος et ιδος, ὁ, habet in accusativo Οὖτιν, -ι, 355—370, 408—414, 455, 460, coll. 515. poëta, cum Ulyssem sic se vocantem inducit, vocalem post οὖτιν sequi non sinit, ne videatur α finale apocopatum: ubi autem Polyphemum loquentem, vocalem sequi sinit, ut auditori moveatur risus, imaginanti sibi οὔτινα, 369, et secum dicenti, certe tu postea neminem voraturus es. magno autem consilio Ulysses sic se nominasse fingitur, utpote prævidens, ad clamorem Cyclopis alios concursuros; quos deinde id nomen, in διαιρέσει, οὔ τις, acceptum decepit, unde et cum μή τις permutant, 408, 410. porro si verum nomen dixisset Ulysses, statim corripuisset eum Cyclops, metu oraculi, 508—516. ergo vir prudens ne nomen quidem suum temere indicat ignotis, nec qui re vera sit. nec fictum nomen prius indicavit Cyclopi, nisi ebrio jam, et præterea stupido in se. Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς, interrogatus de alio, procero et inepto, musico quid sentiret, respondit: οὐδεὶς κακὸς μέγας ἰχθύς: quod erat proverbium de piscibus marinis, qui quo majores eo sapidiores. sed jocus inerat, si vox quæque separatim intelligeretur: nihili homo est, malus et inutilis, magnus quidem corpore, sed piscis τῇ ἀφωνίᾳ et hebetudine. proverbium id et ita efferebatur: μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθύς: ubi vide, σαπρὸς est inutilis, injucundus, non suavis, nimis vilis. οὔτις, Ol. 7, 106, i. e. οὐδὲ εἷς, Py. 1, 95. 5, 71. 8, 135. οὔτινα, Ne. 6, 42. οὔτι, Ol. 2, 56. οὔτι που, interrogative, Py. 4, 154.

οὗτος, αὕτη, τοῦτο. (Ὁ) iste, ista, istud. nonnunquam ἀναφορὰν denotat rei jam narratæ aut indicatæ: plerumque autem est δεικτικόν. apud recentiores ponitur sæpe pro φίλος: nam amici duo sunt unus, quia idem volunt. hinc ὦ οὗτος vel ὦ αὕτη, est pro ὦ φίλε vel φίλη: et qui sic compellant, digitum ad se vertunt, quasi dicant, O tu qui es alter hic. immo in genere apud eos est compellandi vox, sicut Germani: *mein freund, (my friend.)* ὡς οὗτος (ὁ δράκων) κατέφαγε τὰ στρουθία, ὡς ἡμεῖς—Β, 326. οὗτός γ' Ἀτρείδης, hic est Atrides, Γ, 178, coll. 166,

167. et 200, οὗτος δ' αὖ. et 229, οὗτος δέ: ubi Helena monstrat digito procul heroes Græcorum, et nomen indicat. οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει Ἀχαιοὺς, ille enim sane, sc. qui sorte destinatur, Η, 172, coll. 171. et 286, ἐγὼ μάλα πείσομαι, εἴπερ ἂν οὗτος, ego lubens obediam, si modo iste; coll. 284, 285. καὶ λίην οὗτός γε θυμὸν ὀλέσειε, Θ, 358, et maxime quidem huic precandum est ut pereat. οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ, Κ, 341, hic vir sane ab exercitu et e castris hostium vadit huc. et 477, οὗτός τοι, Διόμηδες, οὗτοι δέ τοι ἵπποι, οὓς—hic sane est ille vir, et hi sane sunt illi equi, quos—. ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ ἄξιος, certe an non hic vir dignus est, Ξ, 471. μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, Π, 30, ubi Patroclus detestatur iram Achillis; talis ira, qualem tu servas. εἰ δὲ οὗτος πρὸς ἄστυ ἔλθοι, hic, Ρ, 160. ὄφρα μὲν οὗτος ἐμήνιε, quamdiu quidem ille irascebatur, Σ, 257, coll. 261, et est κατ' ἐξοχὴν positum, hic talis. τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει; Υ, 297. ἐγὼν ἀποπαύσομαι, παυέσθω δὲ καὶ οὗτος, Φ, 373. Αἴας μὲν—οὗτος δὲ, sc. ὁ Ὀδυσσεὺς, Ψ, 790. γέρων δέ σοι οὗτος ὀπηδεῖ, Ω, 368, et senex hic te comitatur. ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, unde est hic vir, α, 406. et 417, ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος, hic est meus paternus hospes. οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνὴρ, ὃς λαὸν ἤγειρα, β, 40, non procul est hic vir, qui congregavi populum. οὗτος μὲν νῦν σοι ἅμα ἕψεται, γ, 359. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται, ὅς—non est talis vir inter vivos, neque nascatur, qui—ζ, 201, ut ergo et certam qualitatem designet. οὗτος δή σοι δόμος, ὃν—hæc est illa domus, quam—η, 48. οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσσεται, οὐδὲ γένηται, ὅς κεν—π, 437, talis vir. et Germani suum demonstrandi articulum sæpe eodem modo ponunt: *der mann ist nicht, (that man is not.)* ἄλλοι μὲν πάντες—οὗτος δὲ—ρ, 504. αἴκεν σε οὗτος νικήσῃ, σ, 82, coll. 79, 80. ἄλλος δὲ αὖτέ τις οὗτος, υ, 380, coll. 377. οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγὴς, nam hic hospes, satis quidem magnus statura et bene constructis firmis membris, φ, 334. οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος, χ, 5, sequente ἄλλος, 6. et 49, οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, hic enim has res incepit. et 134, οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο, *der sollte alsdenn zum lezten male in der welt geschossen haben, (this man should then have shot his arrow for the last time.)* et 254, τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι. et 372, ἐπειδή σε οὗτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν. οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδε ἰόντι, ω, 259, ille vir (et quasi circumspectat, an is adhuc adsit) qui nunc obvius mihi huc eunti fuit. τούτου δ' ἑσπομένου, hoc tali vero comitante, Κ, 246. καὶ τούτου ἀέθλου, etiam istius certaminis, Ψ, 707, 753. ξίφεος τούτου, ὅ μοι ἔδωκας, θ, 415. τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς, μ, 219. τούτου γε ζώοντος, π, 373. τούτῳ γε ἀντιβολῆσαι, huic tali occurrere, Η, 113, coll. 116. μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ, Χ, 85. et 485, οὐδὲ σὺ τούτῳ ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, huic filiolo tuo. τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, huic vitio verti non debet, α, 350. τούτῳ ὀτρυνέει ὁδὸν, β, 253. δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας, γ, 46, coll. 47, ἐπεὶ καὶ τοῦτον. τούτῳ δέ με ἶφι δαμάσσῃ, et huic me vi subigat, σ, 57, huic nimirum ad commodum et laudem. τοῦτον μαινόμενον, istum furentem, Ε, 831. τοῦτον δ' ἄλλον, et hunc alium, Λ, 662. εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, sc. μῦθον, talem Μ, 233, coll. 232, μῦθον ἀμείνονα τοῦδε. μή τις ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον (hunc talem) ἀκούσῃ μῦθον, Ξ, 90. et 219, τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα. τοῦτον μὲν ἐάσομεν κεῖσθαι, Τ, 8. ἀνέρα, Χ, 38, 418, ubi est cum emphasi. Sed Ψ, 52, est mere δεικτικόν. ὄφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, β, 124, quousque illa hanc mentem habuerit. ἄεθλον, τ, 576. εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις, σ, 79, ubi notat contemtim, hunc tam vilem, coll. 80. οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις, qualem exempli causa hunc habes, υ, 377. οὗτοι ἄρα ἡγεμόνες ἦσαν, Β, 760. Π, 351. οὗτοι γὰρ κλητοὶ, tales invitantur, ρ, 386. τί κακῶν ἱμείρετε τούτων, κ, 431. οὐκ ἄν τις τούτων γε, ρ, 497. τούτοισι μὲν ταῦτα μέλει, talibus talia curæ sunt, α, 159. φθήσονται τούτοισι γοῦνα καμόντα, ἢ ὑμῖν, ante istis genua defatigabuntur, quam vobis, Ψ, 444. τούτους, hos, Φ, 556. τούτους μὲν δὴ οἶδα, istos quidem novi sane, δ, 551. πρὶν τούτους ἐντανύσαι τόξον, π, 586. ὁπότε τούτους κτέομεν, χ, 216, si istos interfecerimus. τούτω, hos duos, Ε, 273. Θ, 109, coll. 113, et priores sunt equi Nestoris, consternati. ἐσθλὼ τούτω ἐπαμύντορε, π, 263. αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, λ, 217. θεῶν, τ, 43. ταύτης τοι γενεῆς, ex tali stirpe, Ζ, 211. Υ, 241. ἀοιδῆς ἀπόπαυε, α, 340. ταύτην δ' οὐ προσβάλλεαι, Ε, 879, hanc non castigas. ὁδὸν, β, 256. τοῦτο δέ σοι ἐρέω, ὅ με ἀνείρεαι, id dicam tibi quod me interrogas, Γ, 177. et 204, τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες. τοῦτό γε νεῖκος, isthæc contentio, Δ, 38. ἀμήχανον ἄλλο, Ξ, 262. ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν,—sciat hoc, quod nobis—Ο, 217. Σ, 128, τοῦτο γε. τοῦτο δὴ οἴκτιστον, Χ, 76. vide porro Ψ, 647. α, 390, 391. β, 122. η, 299. ι, 11. λ, 347. ν, 351, ο, 434. ρ, 399, 576. υ, 344. φ, 170, 278. χ, 290. ψ, 24, σε δὲ, τοῦτό γε, γῆρας ὀνήσει, te autem, quod hanc rem attinet, senectus tua juvabit, sc. ne te duriter a me dimittam; ὅσον εἰς τὸ μὴ στυγερῶς ἀποπεμφθῆναι, ὀνήσει σε τὸ σὸν γῆρας, εἰ καὶ ἄλλως μεμπτέα ἔσῃ: si etiam alias vituperanda eris, tamen te ætas tua proteget, ne dimittaris a me acerbe. ταῦτα, pro, κατὰ ταῦτα, tantopere, vel et, sic, tali modo, Γ, 399. sic et, Δ, 62, ὑποείξομεν (κατὰ) ταῦτα ἀλλήλοις, concedemus inter nos in his. οὐκ ἔτι ἐμοὶ φίλα ταῦτα ἀγορεύεις, jam non grata mihi ista loqueris, Η, 357. Σ, 285. ταῦτά γε πάντα, Θ, 146. Ι, 35, 135, 277. Κ, 169. ταῦτα ὑπερηφανέοντες, i. e. κατὰ ταῦτα, διὰ ταῦτα, Λ, 693. ταῦτά γε, etiam illa, Ν, 377, sc. quæ sequuntur jam in sermone. ταῦτα δὲ—οἷα, Ο, 96. τί σὺ ταῦτα ἀγορεύεις; Π, 627. et 715, ταῦτά οἱ φρονέοντι, talia cogitanti ei. Ρ, 97. νοήματα, Σ, 295, talia consilia. Τ, 29, 187, 213, sc. δῶρα accipienda, coll. 200. Υ, 87, 129, 213, 244, 435. Φ, 223, 562. Χ, 122. Ψ, 415. Ω, 264, 379, 669. α, 307. β, 180, 210, 306. η, 297. θ, 496. λ, 77, 80, 222. ο, 486. π, 319, 436. ρ, 148. φ, 329, 333, ubi ταῦτα admirationis causa positum: nam sunt alia majora, quæ vobis probro esse possunt. χ, 46. ψ, 16, 124. ω, 282, 406, 477. οὗτος, Ol. 1, 87. ἐγὼ, Ol. 4, 37. αἶνος, Ol. 11, 8. ἀνὴρ, Py. 10, 34. χρόνος, Py. 12, 55. μισθὸς, Ne. 7, 93. οὑτοσὶ ἆθλος, Ol. 1, 134, ubi est Iota paragogicum Atticum. τούτῳ ἐν λόγῳ, Py. 4, 105. τοῦτον, sc. βίον, Ol. 1, 96. et 184. αἰῶνα, Ne. 10, 108. ταύτης τιμῆς, Py. 6, 26. ταύτῃ πόσις, Py. 9, 89. ταύταν ὁδὸν, Ol. 6, 43. χάριν, Ol. 8, 75, i. e. τὴν αὐτὴν χάριν νίκης ἔσχεν ἀγένειος, imberbis. πεῖραν, Ne. 9, 68. τοῦτο, tale, Py. 5, 23. ταῦτά γε, Py. 2, 166.

οὕτω, (Ὁ) adverb. sic, ita. εἰ δὲ οὕτω τοῦτο ἐστὶν, Α, 564. οὕτω που, Β, 116, *also wohl, (thus perhaps.)* et 120, μὰψ οὕτω, sic temere. et 158, οὕτω δὴ, *also denn, (thus then?)* Γ, 42, adeo, tali modo, tantopere. et 169, καλὸν οὕτω, tam pulcrum, et 170, γεραρὸν, adeo ornatum dotibus. Ε 717. Θ, 244, 447. Ι, 520. Κ, 192. Λ, 382. Ν, 225, 309, 620, 825, ubi est in formula precandi. Ξ, 69, 88, 366. Ο, 553, 201, 376. Φ, 184, 412. Ω, 373. β, 334. γ, 315. δ, 148, 485, 543. ε, 146, 204, 377. θ, 315, 465. ι, 262, 419. λ, 196, 339, 347. μ, 37. ν, 239. ξ, 402. ο, 180, 272, οὕτω τοι καὶ ἐγὼν, sic sane et ego, sc. non sponte absum, a patria mea, ut tu non sponte abes. 483, tali ratione. π, 99. σ, 172, 221, 235, 254. τ, 128, 370. ψ, 98. οὕτω δὲ, pro δὴ, pari ratione. Ol. 2, 65. οὕτω ποι, Ol. 3, 7, sc. si placuero τοῖς Διοσκούροις. Ist. 6, 34, adeo. Py. 1, 88, sic, sicut hactenus. et 109, pari felicitate. Py. 8, 132, ubi deest præcedens ὡς. Py. 7, 21, sic, sc. per vices. Py. 9, 207.

οὕτως, (Ὁ) idem. dorice scribitur et οὑτῶς. Α, 131. Δ, 178, sequente ὡς. et 189, 307. Ε, 255, ubi quidam legunt αὔτως. Η, 198. Θ, 282. Κ, 37, 129. Ν, 810. Ρ, 647. Τ, 155. Χ, 498, ἔρρ' οὕτως, abi in malam rem; vel clementius: abi sic frustra. γ, 223, θ, 167. κ, 378. ξ, 440. π, 31. ρ, 447, 494, 599. τ, 300. φ, 257. Py. 4, 19.

οὐχ, (Οὐ) non. pro οὐκ sequente vocali aspera. οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, Ε, 185. ἦ οὐχ Ἑλένης ἕνεκα, nonne illius causa? Ι, 339. οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη, ω, 198, non sicut illa.

οὐχὶ, (Οὐ) nequaquam. οὐχὶ μεθίει, Ο, 716, non remittebat. sic et Π, 762. οἱ δέ σοι οὐχὶ πείσονται, π, 279. hinc nonnunquam cum apostropho, οὐχ'.

ὌΦ, particula, subitum terrorem vel dolorem aut admirationem exprimens. hinc est ὁ ὄφις, et ὄπτω, cohortandi vox nautarum inde est, ὀπόφ.

ὀφείλω, f. ειλῶ. (Ἕλω) debeo, in me suscipiendum mihi est vel fuit. *ich soll, ich bin verbunden, (I must, it is my duty.)* et est ejusdem originis cum ὀφέλλω. nam auctus sum onere aliquo, quando debeo. πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον, sine augmento pro ὤφειλον, multis enim Epei debitum debebant, Λ, 687. et 685, οἷς χρεῖος ὀφείλετο ἐν Ἤλιδι, quibus debitum debebatur ibi. et 697. hinc est ὁ χρεωφειλέτης, ου, debitor, aor. 2. ὤφελον, et ionice ὄφελον, debebam; νῦν ὄφελεν πονέεσθαι λισσόμενος, Κ, 117, nunc debuerat laborare supplicando, κατὰ πάντας, viritim apud omnes, *jezt sollte er sichs billig haben sauer werden lassen, (now he ought to have taken great pains.)* πῶς δὴ ἔγωγε οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι, Σ, 367. *wie sollte denn ich nicht böse auf die Trojaner seyn müssen und ihnen übels stiften, (how then could I avoid being angry with the Trojans, and bringing calamities upon them.)* ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι, sed debuerat diis vota facere, Ψ, 546, *er hätte beten sollen, (he ought to have prayed.)* ὧν ὄφελον τριτάτην ἔχων μοῖραν ἐν δώμασι ναίειν, δ, 97, horum debueram tertiam partem habens domi habitare. et hic aor. 2. etiam optative ponitur: vel sine particulis, vel cum particulis. sine iis, τὴν ὄφελ' (ὤφελε) ἐν νήεσσι (apud naves in castris) κατακτάμεν (occidisse) Ἄρτεμις ἰῷ, Τ, 59, utinam eam Diana sagitta sua interemisset, *die hätte die Diana tödten sollen plötzlich, (would that Diana had put her instantly to death.)* sic precatur iratus Achilles caræ suæ Briseidi. cum particulis, αἴθε, ὡς, μή: αἴθε ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, Α, 415, utinam sederes. Sic ponitur cum infinitivo, pro particula optandi cum conjunctivo vel optativo. αἴθ' ὄφελές τ' ἄγαμος τ' ἔμεναι ἄγονός τ' ἀπολέσθαι, Γ, 40, utinam periisses: quod dictum de homine φαύλῳ, et ad malum commune et γεννηθέντι et γεγαμηκότι, utinam periisses non natus et innuptus. αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, Ξ, 84, utinam imperator esses exercitus alius minus idonei; et λ poëtice est duplicatum. αἴθε ἅμα πάντες ὠφέλετε ἀντὶ Ἕκτορος πεφάσθαι, utinam omnes occisi essetis loco unius Hectoris, Ω, 254. αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν, ν, 204, utinam mansissent, sc. τὰ χρήματα ταῦτα: nam sermo est de donis acceptis. et loquitur iratus, quia putat, se in terram ignotam sibi, solum cum donis expositum a Phæacibus: nam nondum diluxerat plene, cum expergefieret. αἴθ' ὤφελλ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθι ὀλέσθαι, utinam hic hospes va-

gans alibi periisset, σ, 400, pro ὤφελε, ob metrum duplicato λ. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, Γ, 173, utinam mala morte periissem. et 428, ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, utinam ibi periisses. ὡς ὄφελέν τις ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, Δ, 315, utinam alius haberet hanc gravem tuam ætatem, tuque esses junior: *wenn doch ein andrer dein alter haben müsste, (O that thy age could be transferred to another.)* ὡς μὲ ὄφελε οἴχεσθαι ἤματι τῷ ὅτε μὲ τέκε μήτηρ, Z, 345, utinam die nativitatis meæ abiissem ad plures: et sequitur constructio perturbata, utpote ex affectu loquentis; nisi malis dicere, οἴχεσθαι esse sensu activo, abire facere. sed vide θύελλα. ὡς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι, *dass er doch hätte eher den hals brechen müssen! (would that he had previously perished!)* H, 390. ὡς ὄφελόν σοι ἐξελέσθαι θυμὸν, Λ, 380, *wenn ich dich doch hätte erschiessen müssen, (would that I had killed thee.)* ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι ναίειν, Σ, 86, utinam tu ibi perpetuo habitasses! ὡς μὲ ὄφελε Ἕκτωρ κτεῖναι, Φ, 279, *wenn mich dock der hätte erschlagen müssen, (would that he had killed me.)* ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσιν, utinam diem supremum obire potuisset inter manus meas, X, 426. et 481, ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, utinam non genuisset, me pater. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, utinam prius interiissem, Ω, 764, ubi alii legunt, ὤφελλ' ἀπολέσθαι, sc. ὁ 'Αλέξανδρος: sed male. ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός τινος ἔμμεναι υἱὸς, α, 217, utinam essem felicis cujusdam filius, *wenn ich doch eines glückseligen mannes sohn seyn müste! (would that fate had decreed me to be the son of a fortunate man!)* nam sic et Germani suum, *müssen, (to be obliged,)* ponunt in precationibus. ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὤφελες, β, 184, utinam et tu cum eo periisses, *dass du doch mit ihm hättest umkommen müssen,! (O that thou hadst perished with him!)* ὡς δὴ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν, ε, 308. ξ, 274. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾷν, λ, 547, *dass ich doch nicht hätte gewinnen müssen! (O that I had not been destined to conquer!)* ὡς ὤφελλ' Ἑλένης φῦλον ἀπολέσθαι, ξ, 68, utinam gens ejus periiset! ὡς ὄφελες θάνατον ἐπισπεῖν, ω, 30. μὴ ὤφελες λίσσεσθαι αὐτὸν, I, 694, *dass du ihm doch nicht hättest gute worte geben müssen, (O that thou hadst not been obliged to supplicate him.)* ἡ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, P, 686, *wenn doch die nicht müsste geschehen seyn, (O that these things had not been destined to happen,)* sc. res ea, quam ἡ ἀγγελίη nuntiatura erat. sic et Σ, 19. τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον, Θ, 312, qui ambo parentes, utinam non genuissent! his locis ergo ab ὀφείλω est aor. 2. ὤφελον, ionice sine augmento, et poëtice sæpe duplici λλ. Sed quibusdam locis manifesto ὀφέλλω ponitur pro ὀφείλω, ionice. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, T, 200, alio quidem tempore etiam magis debetis hæc curare, pro ὀφείλετε. μοιχάγρια ὀφέλλει, pro ὀφείλει, Θ, 332, debet mihi pecuniam solvere, quam deprehensus adulter marito solvere debet. et 462, μοὶ πρώτη ζωάγρια ὀφέλλεις, mihi primæ debes pretium pro conservata tibi vita. ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται, ubi debitum mihi debetur, pro ὀφείλεται, γ, 367: et quando de pecunia debita sermo est, cum ratione hoc verbum ponitur pro ὀφείλειν, nam omne tale debitum ἐγκυμονεῖ ὥσπερ τὸν ἰσύστερον τόκον, et auget rem creditoris. hinc est nomen ὀφέλλιμος, quod æolice dicitur ὀφέλσιμος, utilis, augens rem. ergo in præsenti tantum ὄφελλω pro ὀφείλω nonnunquam positum. nam aliis locis est ab ὀφείλω aor. 2. ὤφελον. τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν (debuerat, debuisset) Ζεὺς ἐγγυαλίξαι, honorem saltem mihi conferre, A, 353, *hätte mir doch sollen ehre zuwenden, (ought to have gained me honour.)* ἀνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον (poëtice, ad producendam syllabam, pro ὤφελον) ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις, Z, 350, quod secundum deinde erat, debueram viri fortioris conjux esse, *wenn ich doch alsdenn eines bessern helden gemalin hätte werden müssen, (would that I had then been destined to be the wife of a braver man.)* ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες, δ, 472, sed omnino debueras. ἦλθε μετὰ χρεῖος, ὅ οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, pro ὤφελε, φ, 17, venit ad debitum repetendum, quod ei publice debitum erat. Sed ὀφείλειν nunquam de augendo ponitur, sicut ὀφέλλω (*ich helfe auf,*) *(I help up, I increase.)* nonnunquam de debendo. ὀφείλει δὲ ἔτι, Ne. 2, 9. impersonaliter, ὀφειλόμενόν ἐστι, πρέπον ἐστί. oportet. ὀφείλων αὐτῷ μέλος, Ol. 10, 4. ὀφειλόμενον, Py. 4, 4. apud recentiores in usu est ὄφλω (pro ὀφλέω) f. ὀφλήσω, debeo, in specie mulctam judiciariam. ὅπως ὠφλήκῃ ξένος δίκην, Aristoph. Av. 1457. ὅτε δίκας ὤφληκα, quando mulctas pendere debui, Nub. 34. ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῷ, si quis debeat mulctam alicui, a magistratibus impositam, Eccles. 651. μὴ γέλωτα ὀφλήσεις, Nub. 1031. et 775, μέλλων ὀφλήσειν, mulctandus.

ὀφέλλιμος, ὁ, vide prope finem præcedentis.

'Οφέλλω, f. ελῶ. (Ἕλω) augeo. *mache dass sich etwas aufnimmt und zunimmt, (I cause something to increase and prosper.)* prosum, *ich nutze, (I benefit.)* nonnunquam ionice ponitur pro ὀφείλω, debeo. cæterum est ab ἕλω, capio, et particula hortatoria ὄφ, quæ et admirationem significat. ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωὴν, auget et adjuvat viri impetum, sc. ὁ πέλεκυς, Γ, 62, *mehret eines mannes macht, (seconds the strength of the man.)* ἴς ἀνέμου μάλιστά γε κύματα ὀφέλλει, O, 383, auget undas, *machet dass die wellen zunehmen, (causes the waves to increase.)* οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Π, 631, non opus est verba multiplicare, sed pugnare, οὐ χρὴ πολυλογεῖν, ἀκριτομυθεῖν, ληρεῖν, i. e. πολλὰ λέγειν. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, Υ, 242, Jupiter autem præstantiam viris et auget et minuit, prout ipsi placet, ἀέξει, *Gott mehret und mindert den wolstand und glück der menschen nach seinem wolgefallen, (God increases and diminishes the prosperity and happiness of mortals according to his pleasure.)* κείνου βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι, ο, 21, illius vult domum augere et adjuvare, qui eam duxerit uxorem; non vero prioris mariti: *dessen haus will sie in aufname bringen der sie heirathet, (she wishes to bring prosperity to the house of him who marries her.)* hinc est ἡ οἰκωφελία, i. e. τὸ διὰ πολυτρόπου οἰκονομίας αὐξάνειν τὰ τοῦ οἴκου, *gute wirthschaftsbesorgung, (skilful management of domestic affairs.)* ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, ἡ Ἔρις, augens laborem et gemitum virorum, Δ, 445, in pugnando. πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε, ionice sine augmento, pro ὤφελλε, B, 420, laborem miserum augebat, δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην, corpus ei augebat et juvenilem statum, π, 174, *machete dass er starker und jünger aussahe, (caused him to look more vigorous and younger.)* ὄφρα 'Αχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ, ut Græci filium meum honorent, et augeant eum pretio honoris, A, 510, *dass sie ihn recht schätzen lernen, und ihn ehrenwerther achten mögen, (that they may learn to esteem and honour him more highly:)* ubi quidam libri legunt τιμὴν cum duplici accusativo; nec id male, nam triplicem potest hoc verbum habere constructionem ex usu poëtæ, ut sit, αὐξήσωσιν αὐτὸν τιμῇ, αὐξήσωσιν αὐτὸν τιμὴν, i. e. κατὰ τὴν τιμὴν vel τὴν εἰς αὐτὸν τιμὴν, αὐξήσωσιν αὐτοῦ τὴν τιμήν. duo priora sunt hujus loci: tertium non, nam id est, pretium ejus augere. cæterum καὶ ἡ τιμὴ, æstimatio et existimatio honorifica, est αὔξησίς τις ἀνθρώπῳ, *ehre machet einen menschen auch grösser, (honour makes a man greater.)* ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπὺν, an adhuc etiam pluribus augeret laborem arduum, Π, 651, ubi Jupiter deliberans inducitur. est aor. 1. optat. in forma Attica, pro ὀφείλαι: nam ab ὀφέλλω, f. ελῶ, est aor. 1. ὤφειλα, opt. ὀφείλαιμι: ionice autem τὸ ει mutatur in ελ. sic β, 334, οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι pro ἡμῖν, sic sane etiam magis augeret nobis laborem, *so würde er uns noch mehr zu schaffen machen, (he would give us something more to do:)* et est id ironice et irrisorie dictum a procis de Telemacho. ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ ἵππου, augebatur enim robur nobile equi, Ψ, 524, ut ergo ὀφέλλεσθαι non solum ponatur ἐπὶ ἔργων, sed et ἐπὶ προθυμίας. ab eo est τὸ ὄφελος utilitas, incrementum, *zuwachs, vergrösserung, (increase, aggrandizement,)* δι' οὗ αὔξεταί τις ὁπωσοῦν, et ἡ ὠφέλεια, utilitas. αἶψα δ' οἶκος ὀφέλλετο, ξ, 233, ubi notat αὔξεσθαι χρήμασιν, augeri opibus et copiis, ἐξ ὧν δεινός τε αἰδοῖός τε γίνεταί τις παρὰ τοῖς εἰδέσι, venerabilior fit apud eos qui id vident et sciunt. est imperf. pass. ionice sine augmento. *das haus,* i. e. *das vermögen, nahm bald zu, (the house,* i. e. *the property soon increased.)* ὀφέλλειν, i. e. αὔξειν, Py. 4, 463. loca, ubi ὀφέλλω notat, debeo, vide sub ὀφείλω.

ὄφελμα, τὸ, vide sub κορέω, ad finem.

ὄφελον, pro ὤφελον, vide sub ὀφείλω, ad initium.

ὄφελος, εος, τό. (Ἕλω) utilitas, commodum, augmentum. ab ὀφέλλω. αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, si forte esse possimus aliqua utilitas, N, 236. ὅς τοι (κατὰ) πολλὰ ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ, P, 152, qui tibi multis modis et sæpe utilitas fuit et urbi et ipsi tibi. οὐδέν σοί γ' ὄφελος, siquidem tibi nullum commodum, sc. ex illis erit, X, 513, *da dir es ja nicht zu statten kömmt, (as it is of no benefit to thee.)* Vide sub 'Οφέλλω, ad finem.

ὀφέλσιμος pro ὀφέλλιμος, ὁ, vide sub ὀφείλω, prope finem.

'Οφθαλμὸς, οῦ. ὁ. (Ἄλλω) oculus, *das auge, (the eye.)* est ab ὄπτειν et ἄλλειν compositum, quasi ὀπταλμὸς, nisi quod spiritus in medio composito, tenues mutat in adspiratas. ἄλλειν est, celeriter movere: nihil autem est conversionibus oculi et visu ipso celerius. est ergo τὸ μορίον ὅθεν τὸ ὀπτικὸν ἄλλεται. ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, α, 69, quem oculo excæcavit. sic et ι, 516. et 503, ὀφθαλμοῦ ἀλαωτὴν, oculi excæcationem. sic plura de oculo Polyphemi excæcato, ι, 333, 383, 397, 387, 453, 525. ἔτι δ' ἔγχος ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ, Ξ, 499, coll. 493, οὖτα κατ' ὀφθαλμοῦ θέμεθλα, et 494, s. nam alius ei hastam per oculum in caput adegerat, alius autem caput ei gladio præcidit. κατὰ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, oculis suffusa est caligo, Π, 344. et 349, ἐνέπλησθεν (ἐνεπλήσθησάν) οἱ ἄμφω ὀφθαλμοὶ αἵματος. et 741, ὀφθαλμοὶ χαμαὶ ἔπεσον. ὀφθαλμοὶ παλάσσετο, P, 387. ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος, τ, 211, de non flente, etsi tristi. εἰσί μοι ὀφθαλμοὶ, υ, 365, ergo non utor ducibus viæ alienis. ἀχλύν σοι ἀπ' ὀφθαλμῶν εἷλον ἣ πρὶν ἐπῆεν, E, 127, caliginem tibi ab oculis abstuli quæ ante inerat. et 659, τὸν κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ ἐκάλυψε, i. e. mortuus est. et 696, κατὰ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλύς. τῷ μὲν κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν, Υ, 321. et 341, αὐτοῦ ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασεν ἀχλὺν, coll. 342. et 421, κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, pro κατά. τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν νὺξ ἐκάλυψε, i. e. deliquium animi passa est, X, 466. ὄφρα τοῦτον ἐπιφλέγῃ πῦρ θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, ut hunc comburat ignis quam primum ex oculis nostris, Ψ, 53, hinc, ἀπ' ὀφθαλμῶν γενέσθαι, est, ταφῆναι. ὀφθαλμῶν τε βολαὶ, δ, 150. ὀφθαλμῶν

μῶν ἄμερσε, oculis privavit, θ, 64. κατ' ὀφθαλμῶν, χ, 88. μή σε ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, ne te coram oculis meis videam percussam, Α, 587. ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, Γ, 28, in opposito ad videre animo, et ad phantasiam. καλὸν δ' οὕτω ἐγὼ οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, sic pulcrum ego nunquam oculis vidi, Γ, 169. et 306, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. præpositio ἐν in talibus pertinet ad verbum. ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖς, Ε, 212. μέγα θαῦμα τόδε ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, Ν, 99. Ο, 286. εἰσεῖδεν ὀφθαλμοῖς, sie schauete, (she looked,) Ξ, 153. et 436, ἀνέδρακεν. ἐνόησεν ὀφθαλμοῖσιν, Ο, 422. nam νοῦς ὁρᾷ. et 488, ἴδον. et 600, σέλας ἰδέσθαι. ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, Π, 182, ubi notatur ortus amoris venerei. δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, Ρ, 646. πρίν γ' ἐμὲ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι, Σ, 135, 190. ἵνα πάντες ἴδωσι, Τ, 174. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖς, pro κατέχυτο, Υ, 282. et 342, μέγα ἔξιδεν ὀφθαλμοῖς, clare vidit. et 344, μέγα θαῦμα ὁρῶμαι. τὸν πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖς, Χ, 25. et 169, ὁρῶμαι. et 236, ἐπεὶ ἴδες. ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, Ω, 294. et 206, ἐσόψεται. et 312, νοήσας. et 392, ὄπωπα, vidi. et 555, ἵνα ἴδω. et 520, ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ἐλθεῖν. πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψέν ἑ, i. e. κατὰ ὀφθαλμοὺς, luctus operuit eum quoad oculos, Λ, 249. τέλος θανάτου ἐκάλυψεν ὀφθαλμοὺς, Π, 503. ἐλθεῖν ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, Ω, 204. et 463, εἴσειμι, in conspectum venio. ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖς, β, 155. εἴ που ὄπωπας τεοῖσι, γ, 94, conf. τεοῖς, tuis. et 373, ὅπως ἴδεν, ut vidit. ἑκὰς ἰδόμην ὀφθαλμοῖς, ε, 358. οὔπω τοιοῦτον ἴδον, nunquam tale vidi oculis, ζ, 160. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα αὐτὸν, pro ἐνορῶσα, adspiciens, θ, 459. ὁρώμενοι, κ, 181. et 179, ἔδρακον. et 387, ἵνα ἴδω. et 385, ἐνιδέσθαι. et 414, ἐπεὶ ἴδον. et 573, ἴδοιτο. οὐδὲ υἷος ἐμπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς ἔασε, λ, 452, non filio impleri oculis sivit, i. e. non permisit ut filium viderem. ἰδέσθαι, ξ, 143. et 343, ἐνόρηαι. σὺ δὲ ἴδῃς, ο, 76. et 461, ὁρῶντο. et 483, ἴδον. ὄφρα σε ἴδω, π, 32, nam possumus et solâ φαντασίᾳ ὁρᾶν. quod jamdudum fecerat Telemachus in reditu suo, monitu Minervæ. μέγα θαῦμα τόδε ὁρῶμαι, τ, 36. et 39, φαίνονται. et 446, πῦρ δεδορκώς. ἴδηαι τεοῖσι, ψ, 6. φράσεται ὀφθαλμοῖς, animadvertet, ω, 216. et 330, φράσαι. χερσὶ καθελεῖν ὀφθαλμοὺς, oculos comprimere morienti, λ, 425. καθελοῦσα, ω, 295. ὀφθαλμὼ παραβλῶπες, pro κατὰ ὀφθαλμοὺς, Ι, 499, ὀφθαλμὼ οἱ πυρὶ λάμπετον, Ν, 474. ὀφθαλμοῦ θέμεθλα, Ξ, 493, s. ὀφθαλμοὶ etiam dicti οἱ τοῖς δειπνοῦσι λύχνους παρέχοντες, die den speisenden licht macheten, (which afforded light to those who were eating,) sicut Ulysses, σ, 342, oculos osculari inter nobiles moris erat; servis domino id facere non licebat. ὀφθαλμὸς Σικελίας, Ol. 2, 18, sic dicti οἱ πρόγονοι τοῦ Θήρωνος, i. e. οἱ περιφανέστατοι καὶ ἡγεμονικώτατοι, φῶς καὶ δόξα Siciliæ. ὀφθαλμὸς πατρὸς ἔγνω τὸν, Py. 4, 214. συγγενὴς ὀφθαλμὸς, i. e. σοῦ ἴδιος, Py. 5, 21, i. e. tu ipse totus. ὀφθαλμὸν ὅλον, orbem suum totum, Ol. 3, 36, de sole. στρατιᾶς ἐμῆς ὀφθαλμὸν, Ol. 6, 27, quod et μάντιν respicit et ductorem. ἀνέλυσεν ὀφθαλμὸν, Ne. 10, 168, i. e. reviviscere fecit eum.

ὄφις, ιος et εως. ὁ. ("Οφ) serpens, draco. nam viso eo recedimus cum metu. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν κείμενον ἐν μέσσοισι, Μ, 208, coll. 200, seqq. ubi versus desinit in duas breves loco trochæi: et hæc figura dicitur μειουρία, i. e. μείωσις οὐραίου, i. e. τέλους, ἄκρου. hic μειουρισμὸς sæpe apud poëtam occurrit. alii quidem sanare conantur hoc ipsis visum vitium, scribentes ὄπφιν, quod quidem in se non male scribi potest, sicut est σκύπφος pro σκύφος, et id loco duplicati aspirati. hoc tamen loco hæc diligentia minus est opportuna: nam hæc correptio ultimarum syllabarum habet emphasin terroris. ὄφιν γλαυκῶπα ποικιλόνωτον, Py. 4, 444. ὀφίων κεφαλαῖς, Py. 12, 16. ὄφιας δεινοὺς, Ne. 1, 68.

ὀφιώδης, εος. ὁ ἡ. ("Οφ) anguinus. plenus anguium. ὀφιώδεος Γοργόνος, Ol. 13, 89, ob serpentes in capite ejus.

ὀφλέω, ὄφλω, vide sub ὀφείλω, ad finem.

ὄφρα, ('Ο) est conjunctio et adverbium. ut, dum, donec, quamdiu, tum, quando. ὄφρα μὴ οἶος ἀγέραστος ἔω, Α, 118, ut ne sim. et 133, αὐτὸς ἔχῃς. et 147, ἱλάσσεαι, ut places Apollinem, pro ἱλάσηαι, ionice. et 185, εὖ εἰδῇς, ut probe intelligas, coll. 515. et 444, ἱλασσόμεθα, ut placemus. et 523, τελέσω, ut efficiam et 524, πεποίθῃς, ut confidas. et 578, ὄφρα μὴ νεικείῃ, ne objurget. sic porro, Β, 237, 299, ubi potest esse, donec sciamus, bis wir gewiss erfahren, (till we ascertain.) 359, ut. Γ, 105, 353. Δ, 195, 205, 249, 269, 300. Ε, 128, 221, 690. Ζ, 150, 230, 280. Η, 79. Θ, 9, 105. Ι, 370, 423, 428. Λ, 838. Μ, 317. Ν, 326. Σ, 63. Ψ, 52, 197. habet ergo hoc ὄφρα, ut, auf dass, (in order that,) conjunctivum. quibusdam locis videtur esse indicativus. ὄφρα ἱερεύσομεν, Ζ, 308. ὄφρα καὶ "Εκτωρ εἴσεται, Θ, 110, 111. ὄφρα σαώσετον, ut servetis, Ρ, 452. sed est hæc forma Ionica, ubi in conjunctivo τὸ ο et ω, τὸ η et ε, est indifferens. nam et τὸ ε aliquem sonum tenuem τοῦ ι habuit olim, sicut η est duplex ι. ὄφρα, donec, bis dass, (till that.) ὄφρα τελέσσῃ, donec perfecerit, Α, 82, bis er seinen zorn ausüben kann, (till he can vent his rage.) et 509, ὄφρα τίσωσιν, bis sie ihn ehrenwerth halten müssen, (till they are obliged to honour him;) præcedente τόφρα, tamdiu. ὄφρα καὶ αὐτὼ κατέκταθεν, donec et ipsi interfecti sunt ambo, Ε, 557. et 588, donec eum dejecerunt in terram. potest ergo hic significatus, si de re jam facta sermo est, indicativum habere. μένε, ὄφρα σοι ἐνείκω, exspecta hic, donec tibi attulero, Ζ, 258. ὄφρα κεν ἔλθητον, donec ambo redieritis, Κ, 444. et 488, ἔπεφνεν, donec interfecit. et 571, ἑτοιμάσαιντο, donec parassent, bis dass sie würden bereitet haben, (till they had prepared.) καλύψῃ, donec operuerit, Μ, 281. sic et, Ν, 141, 329, 535, 574. Ξ, 87, bis wir sterben, (till we die,) ἕως ἂν θάνωμεν. Π, 10. Τ, 190. notat et, usque, huc usque, bis hieher, (so far.) ὁ δ' ὄφρα μὲν βοῦς ἔβοσκε, i. e. εἵως, Ο, 547. quamdiu, ὄφρα μὲν 'Αχιλλεὺς μήνιε, donec irascebatur, so lange als, (as long as,) Β, 769. ὄφρα ἐθέλητον, quousque volueritis, so lange ihr lust habet, (as long as you please.) Δ, 346. sic et Ε, 524, 788. Ζ, 113, interim dum. Ι, 352. Λ, 84, sequente τόφρα, 85. 187, 189. 202, 204. 266, coll. 267. 477, coll. 478. Ξ, 358. Π, 777, coll. 778. Ρ, 271. Σ, 61, 442. Ψ, 47, i. e. ἕως ἄν. Ω, 553. Θ, 66, sequente τόφρα, 67. Ι, 546, 547. Ο, 318, 319. Σ, 257, 258. ὄφρα, dum, indessen dass, (while,) et sequi solet τόφρα, interim, tum. Δ, 220, 221. Η, 193, 194. Θ, 87, 88. Λ, 357, 359. Μ, 195, 196. Σ, 380, 381. Ο, 343, et non sequente τόφρα, sed simpliciter, dum, indess dass, (while,) præcedente aliquo alio, Ρ, 186. Σ, 409. et ο, 81, tum, alsdenn, so lange, (then, so long.) ὄφρα, quando, si, Ω, 581, quando daret mortuum reportandum. confer jam, si lubet, Β, 440. Γ, 163. Ζ, 170, 195, 361. 365. Θ, 191. Ι, 257. Κ, 197. ὄφρα ἴδωμεν, μὴ, ut videamus, num. Μ, 10, 12. Ν, 381. Ξ, 429. Ο, 23, donec. 32, ut. 56. Π, 100, 242, 258, donec. 423, ut. 524. Σ, 52, 114, 344, ὄφρα τάχιστα, ut quam celerrime. Φ, 61, 487, 558, donec. Χ, 56, 192, donec. 282, 342, 382. 387, ὄφρα ἂν, quoad sane. 443. Ψ, 210, 737. Ω, 285, 431. α, 261, ut. 310, donec, bis dass, (till.) β, 124, quamdiu 204, so lange da nur, (as long indeed as.) γ, 285, 353, quoad sane. δ, 163, 289, 588, donec. 737, ὄφρα τάχιστα, damit er aufs baldeste, (that he with the utmost speed.) ὄφρα, donec, quamdiu, τόφρα tamdiu, ε, 361, 362. ζ, 173, ut. 239, dum. sic Ovidius: dum perago tecum pauca sed apta, vaca. 259, 260, ὄφρα ἂν μὲν — τόφρα, quamdiu quidem—tamdiu. η, 141, donec, bis dass, (till.) θ, 147, quoad vivet 181, so lange als, (as long as.) 275, ut. ὄφρα μὲν — τόφρα, quamdiu, tamdiu, ι, 56, 57. 465, donec, bis dass, (till.) ὄφρα, dum, τόφρα, interim, κ, 125, 126. 176, donec, so lange als, (as long as.) 316, ut. ὄφρα σοὶ αὐτὸς ἕπωμαι, donec te comitari possim, ο, 81, ubi ex 75. repetendum est μένε, mane, exspecta, εἰσόκε. et 360, 361, ὄφρα, τόφρα, quamdiu, tamdiu. et 554, donec, bis dass, (till,) sic π, 450. ρ, 298. σ, 100. τ, 17, 603. υ, 20. ὄφρα, quamdiu, so lange als, (as long as,) σ, 132. υ, 136. 328, sequente τόφρα, tamdiu, 330. χ, 116, 117. donec, bis dass, (till,) ψ, 192, 199. ut, ἵνα, Ol. 6, 39. 7, 28. 14, 31. Py. 1, 138. 4, 3, 163. 5, 82. 11, 15. 12, 35. Ne. 3, 101. Ist. 4, 92.

ὀφρύη, ἡ, vide sub ὀφρύς.

ὀφρυόεις, όεσσα, όεν. ('Ρύω) in tumulo positus. nam αἱ ὀφρύες sunt et αἱ ὀρειναὶ ἐξοχαί. "Ιλιος ὀφρυόεσσα, Χ, 411, ἡ ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη, et hinc etiam ἀνεμόεσσα, ventis obnoxia.

ὀφρὺς, ύος. ἡ. ('Ρύω) supercilium, locus in ima fronte pilosus super oculis. est ab ὄπτω, video. et ῥύω, custodio, servo: φυλάσσουσι γὰρ αἱ ὀφρύες τὴν ὄψιν ἔκ τε ἄλλων, καὶ τοῦ μὴ κακουργεῖσθαι ὑπὸ ἱδρώτων. et quia is locus in fronte prominet supra oculos; hinc et prominentia terræ dicitur ὀφρὺς, tumulus, collis; littus arduum, eine anhöhe, ein hohes ufer, (an eminence, a high shore.) imo et in genere, extrema ora, quæ circumdat et coërcet inclusa sibi, ein rand, eine äussere einfassung, (a margin, outer border.) dicitur eadem et ἡ ὀφρύη, ora extrema et paullo elatior. Herodot. IV, 181, et 185. ἦ, καὶ κυανέαις ἐπένευσεν ὀφρύσι Κρονίων, dixit, et adnuit nigricantibus superciliis suis Jupiter, Α, 528, ubi superciliis annuisse dicitur synecdochice et per syllepsin, i. e. toto capite versus orantem moto: hinc sequitur 529, quod et coma capitis mota sit in anterius. physice habet Jupiter, i. e. ὁ ἀὴρ, νέφωσιν ὀφρύων, ὅτε νεφούμενος (nubibus obductus ex parte aër) αἴσιόν τι δηλοῖ, fatale quid ostendit, λόγῳ δισημίας: ut ergo physice sit, ex nube atra significans Jupiter voluntatem suam per tonitru; notum enim est, quantum antiqui tribuerint tonitrubus, et quantopere ea observarint in rebus agendis. ex hac Homeri idea sumsere postea omnes statuarii et pictores, quomodo fingerent Jovem; sicut et ex ejusdem descriptionibus, reliquos deos: de quo vide Strabonem, Lib. 8, p. m. 244, edit. Casaub. de 1587. κυάνεαι vero ὀφρύες habitæ sunt pulcerrimæ in hominibus: et poëta semper pulcerrima, sicut et naturæ rei aptissima, fingit. idem versus de Jove est et Ρ, 209. de his nigris superciliis sumsit aliquis, ut diceret ὀφρύων νέφωσιν, nubem superciliorum, i. e. τὴν σκυθρωπότητα. ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὗγε (ὁ 'Αχιλλεὺς) ἐπένευσεν σιωπῇ ὀφρύσι, innuit ei oculis et capite, Ι, 616, quem nutum Patroclus intelligebat. ὑπὸ ὀφρύσι δάκρυα ἔλειβον, Ν, 88, sic, πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν, pro ἔλειβε, δ, 154. et, ἐλεεινὸν δάκρυον, θ, 531. π, 219. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων, θ, 86. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὄσσε ὑπ' ὀφρύσιν, dormire fac mihi oculos Jovis sub superciliis ejus, Ξ, 236, inquit Juno ad Somnum. ὄσσε λαμπέσθην βλοσυραῖς ὑπὸ ὀφρύσιν, oculi fulgebant ei sub torvis superciliis, Ο, 608, de Hectore irato et præliante. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, Ψ, 396, attrita est ei frons ad supercilia: nam prociderat ex curru in terram. ἀνένευον ὀφρύσι ἑκάστῳ, κλαίειν, vetabam nutu, ne quis ploraret, ι, 468, et post ἑκάστῳ ponendum est comma. ὀφρύσι

νευστάζων, superciliis crebro innuens iis, μ, 194. ἡ δ' ἄρα ἐπένευσε ὀφρύσι, π, 164, innuit ei Minerva, nutuque eo evocavit eum e domo. ἦ, καὶ ἐπένευσε ὀφρύσι, φ, 431, quod erat ex composito signum faciendæ cædis procorum. et iis omnibus locis, ubi νεύειν additur, per ὀφρύας totum caput designatur, a parte ista maxime vultuosa. τὸν τότε ὑπὸ ὀφρύος οὖτα (per apocopen, pro οὖτασε, non vero per contractionem) κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, Ξ, 493. ἡ δὲ ἐγέλασσε χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη, de Junone, O, 102, speciem ridentis dabat ore, at nequaquam frons ad supercilia exhilarata et explicata est. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος, ambo supercilia confudit et confregit lapis, Π, 740. πάντα δέ οἱ βλέφαρα καὶ ὀφρύας ἀμφεῦσεν ἀϋτμὴ, ι, 389, omnes palpebras et supercilia adussit ei fervor. priore loco est accus. plur. contractus, posteriore non contractus. ἐκαθίζον ἐπὶ ὀφρύσι Καλλικολώνης, in tumulis, in collibus, Υ, 151, ubi notat τοπικὴν ἐξοχήν. ἐπὶ ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ, juxta collem Parnassium, Ol. 13, 150, i. e. in ludis Pythicis, ad Parnassum celebrari solitis. ὀφρύϊ γελανῇ γελάσας, supercilio blando ridens, Py. 9, 67. ῥήματα ὀφρῦς καὶ λόφους ἔχοντα, Aristoph. Ran. 956, sunt verba elata et minacia et superba.

ὄχα, (Χάω) longe, multo. factum per aphæresin ab ἔξοχα, i. e. ἐξόχως, et jungitur adverbialiter superlativis. ὄχα ἄριστος, longe præstantissimus, A, 69. B, 761. Z, 76. E, 843. O, 282. P, 307. Ψ, 357. ϑ, 123. ι, 432. ν, 297. ο, 253. ἀρίστους, ω, 428. ὅπως ὄχα ἄριστα γένηται vel γένοιτο, ut quam optime fieret, Γ, 110. γ, 129, ι, 420. οὕτω γὰρ ὄχα ἄριστον ἁπάντων εἴην, hoc enim longe optimum omnium esset, M, 344. mons Carystius dicebatur ἡ "Οχη, ἐξέχων ἐν τοῖς ἐκεῖ.

ὄχανα, τὰ, vide sub τελαμών.

ὀχετηγὸς, οῦ. ὁ. ("Αγω) est ὁ τῷ ὕδατι τὸν ῥοῦν ἡγεμονεύων ἢ ἄγων, qui cursum aquæ ducit, qui aquam derivat aliquo, *der wasser leitet, (which conducts water.)* ab ὁ ὀχετὸς, canalis, et ἄγω. ὡς δ' ὅτε ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης ἀνὰ φυτὰ ῥόον ὕδατος ἡγεμονεύει, Φ, 257, collato 262, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, ubi etymologia est indicata. sic ab ἄγειν fit ὁ ὁδηγὸς, ὁ ἐνάγων εἰς ὁδὸν, qui in viam ducit, *anführer zum rechten wege, (one who leads into the right way:)* et ὁ στρατηγὸς, ὁ ἄγων στρατὸν, dux copiarum, *der ein heer anführet, (the general of an army,)* cujus virtus duplex, βουλεύεσθαι ἄριστα (quam optime) τὸ συμφέρον, πράττειν δὲ κάλλιστα τὸ βεβουλευμένον, ut laudatur Æneas et Hector, Z, 79, 103, seqq. N, 678, hortatur verbis, præit factis. Vide sub "ΑΓΩ, aliquanto ante medium.

ὀχετὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) canalis, alveus fluvii. βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτης, in profundum alveum mali, Ol. 10, 46, i. e. εἰς ῥεῦμα. σεμνοὺς ὀχετοὺς, veneranda fluenta, Ol. 5, 27, *ströme, (streams.)* est a χέω, unde ὁ χόος, et inde ὁ ὀχετὸς, præfixo ὁ et interserto τ, quod ex præt. perf. pass. 3. pers. sing. ortum trahit.

ὀχεὺς, έως. ὁ. (Χάω) est in genere id, quo tenetur aut conjungitur res. est enim ab ἔχω, teneo, contineo. in janua sic dicitur pessulus, *der riegel, (a bolt;)* in cingulo fibula, *die schnalle, (a buckle.)* aut ei æquivalens aliquid; in galea lora, quibus sub mento alligatur galea, etc. ἱμὰς ὑπὸ δειρὴν, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τρυφαλείας ἐτέτατο, Γ, 372, 371, lorum subter collum, quod ei sub mento retinaculum et firmamentum galeæ tensum erat; ubi vides, τὸν ὀχέα esse h. l. ἱμάντα συνεκτικὸν τῆς περικεφαλαίας. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι συνεῖχον, cinguli fibulæ aureæ cohærebant, Δ, 132. Υ, 414. et hos ὀχῆας exponunt quidam per κρίκους, οἷς διόλου συνείχετο ὁ ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα, annulos, quibus cingulum circa adhærebat thoraci: sed contextus ostendit, fuisse cohærentiam cinguli secum ipso, συνοχὴ περὶ τὸν ὀμφαλόν: et id cingulum firmabat thoracem infra ad ventrem ut arcte et firmiter adhæreret corpori. μακρὸν ὀχῆα, longum pessulum, portæ intra obtendi solitum ut clausa esset, M, 121, 291. N, 124. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοὶ, duo pessuli intra cohibebant portam invicem transversi, M, 455. et 460, οὐδὲ ὀχῆες ἐσχεθέτην. ἀπῶσαν ὀχῆας, removerunt pessulos in porta, *schoben die riegel weg, (unbolted,)* Φ, 537. sic, ἀπῶσεν, Ω, 446. et 566, οὐδέ κε ὀχῆας θυράων ἡμετεράων ῥεῖα μετοχλίσσειέ τις, removere possit aliquis. θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, januæ duplicis repulit repagula clave inserta, φ, 47. ἐκλήϊσεν ὀχῆας, ω, 165, occlusit seras, τοὺς μοχλοὺς, τοὺς τῆς γυναικωνίτιδος καὶ τῆς αὐλῆς. Vide sub ἐπιβλὴς, et ὑποζεύγοι.

ὀχεύω, vide sub "Εχω, ad finem.

ὀχέω, f. ήσω. (Χάω) porto, habeo in dorso. proprie ponitur de equo portante sessorem suum aut sarcinam: ἵππος ὀχεῖ, ἱππεὺς ὀχεῖται. deinde metaphorice, de quavis portatione oneris, de quovis onere quod quis habet. οὐδέ σε χρὴ νηπιάας ὀχέειν, α, 297, non oportet te statum et miseriam infantis pupilli, tutore egentis, diutius perferre, quasi sessorem; jam enim τηλίκος es, et ad viriles annos pervenisti, ut ipse fari et agere prudenter, et cum auctoritate regio juvene digna, possis. νηπιάα ergo est h. l. nomen prægnans, quod statum annorum, simulque tecte statum animi puerilis, innuit. præterea verbum molestiam hujus status indicat, si quis ab eo est subactus et quasi oneratus. ὀχεόντας ὀϊζὺν, ferentes miseriam impositam dorso suo, η, 211, ubi integra est sententia: sane ego non sum similis deo alicui, sed potius talibus mortalibus, quales vos fingere vobis potestis maxime inter homines ferre ærumnam. ergo, ὀϊζυροὺς, oneratos miseria. est ergo metaphora ἀχθοφορικὴ, a portando onere deducta. ἦ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μόρον ἡγηλάζεις, ὅν περ ἐγὼν ὀχέεσκον (imperf. Ionicum, pro ὤχεον) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, inquit Herculis umbra apud inferos ad Ulyssem, λ, 618, i. e. ἔφερον, ἐβάσταζον: certe et tu aliquod malum fatum portas, quale et ego portabam sub sole. ἣν ἄτην ὀχέων, suum errorem mentis portans ut sessorem et onus, φ, 302, ubi id apte de Centauro dictum: βαστάζων τὴν ἑαυτοῦ βλάβην, ὡς οἷά τις ἀχθοφορῶν Ἱπποκένταυρος. οἱ δὲ ἵπποι ἀλεγεινοὶ ὀχέεσθαι ἄλλῳ ἢ Ἀχιλλῆϊ, K, 403, isti enim equi sunt difficiles ad onus et sessorem ferendum alium quam Achillem: ubi est passive, pro ἡνιοχηθῆναι, currui jungi et regi sub curru. sic et P, 77, *geritten oder vor den wagen gespannet zu werden, (for riding or drawing.)* possis et in significatu verbi medii aptius intelligere: difficiles sunt præbere se ad portandum aut vehendum, alteri alicui quam Achilli: et ista expositio est verior. αἳ δὴ νηυσὶν ὀχήσονται, Ω, 731, quæ (uxores Trojanæ) sane navibus avehentur; ubi manifestus est sensus passivus. ὀχήσατο (omisso augm.) κύμασιν Ἑρμῆς, vectus est in fluctibus Mercurius, sicut larus natare solet, ε, 54, *er ward auf den wellen getragen, (he was borne upon the waves.)* ὀκχέοντι (dorice pro ὀκχέουσι) πόνον, Ol. 2, 122, ferunt laborem; ubi κ insertum est ob metrum, ex duplicato χ ortum. πόνον ὀχοίσας (dorice, pro ὀχούσης) σκευῆς, Py. 2, 145, laborem ferentis funiculi. Vide sub "Ελπω, ad initium.

ὄχη, ἡ, ὀχὴ, ἡ, vide sub "Εχω, ad finem.

ὀχθέω, f. ήσω. (Χάω) indignor: intumeo. δεινοπαθέω. ὤχθησαν δὲ θεοὶ, doluerunt, tristitia adfecti sunt, dii, O, 101. A, 570, ob minas et iram Jovis. et 517, ὁ δὲ μέγα ὀχθήσας, ille vero graviter suspirans et ingemiscens, λυπηθείς. cohæret plerumque et notio indignationis alicujus, aut iræ: est enim hoc verbum ab ἄχθω et ἀχθέω, vel ἄχω et ἀχέω ortum, notatque intransitive, sicut omnia fere verba activæ formæ possunt. sic, μέγα ὀχθήσας, Δ, 30. H, 454. Θ, 208. O, 184. Π, 48, ingemens valde. P, 18. Σ, 97. T, 419. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Λ, 403. P, 90. Σ, 5. Υ, 343. Φ, 53, 552. X, 98, coll. 14. Ψ, 143. μέγα, δ, 30, 332. ο, 324. φ, 248, coll. 249, ubi ἄχος sequitur. ὀχθήσας προσεφώνεε ἄλοχον, ψ, 182. εἶπε πρὸς ὃν, ε, 298, 355, 407, 464. recentiores dicunt eodem sensu ὀχθίζω, unde est προσοχθίζειν, cum dolore ferre aliquid, et τὸ προσόχθισμα, offensio, molestia. ὀχθεῖν sæpe in genere est, laborare: unde apud Hesiodum est εὐοχθῶν, bene te habens in laboribus et operibus tuis, "Εργ. 475, non pressus molestiis in re tua familiari.

ὄχθη, ης. ἡ. (Χάω) proprie est, prominentia terræ ad fluvium vel mare, agger, *ein wall, (a mound:)* in specie, ripa fluvii paullo elatior; etiam aggerata ad fossam terra, *die aufgeworfene erde am rande des grabens, (the earth thrown up on the border of the ditch.)* est ab ἡ ὄχη, eminentia, interserto ϑ, ab ἐξέχω. κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας, Δ, 487. παρὰ ὄχθας Σατνιόεντος, fluvii, Z, 34. Ξ, 445. Σκαμάνδρου, Λ, 499. Ξάνθου, M, 313. Φ, 337. ποταμοῖο, Σ, 533. ὄχθας καπέτοιο βαθείης, labra elata fossæ profundæ, O, 356, ubi de fossa sicca, munitionis causa ducta, sermo est. ὄχθαι μεγάλα ἴαχον, ubi de ripis fluvii Xanthi resonantibus, Φ, 10. et 17, ἔλιπε δόρυ ἐπὶ ὄχθαις, relinquebat hastam in ripa reclinatam, quæ ὄχθαι vocantur κρημνοὶ, 26, ut appareat, fuisse ripas exaggeratas, ne fluvius nimis facile inundaret campum adjacentem. et 171, ὑψηλὴν ἔβαλεν ὄχθην, altam feriit ripam hasta conjecta aberrans a viro. et 172, μεσσοπαγὲς ἔθηκε ἔγχος κατὰ ὄχθης, fecit ut hastæ cuspis ad mediam sui partem in ripa hæreret infixa. coll. 175, ubi ὄχθη quoque dicitur κρημνὸς, et 200. παρὰ ὄχθαις ποταμοῦ, ζ, 97, apud ripas fluvii. ἁλὸς παρὰ ὄχθας, ad et juxta ripas maris, ι, 132, ut appareat, non simpliciter littus vel ripam, sed elationem terræ et aggerem utrivis oppositum, sic vocari. tales ὄχθαι dicuntur et τὰ ἄνδηρα, quæ sunt αἱ τῶν τάφρων (fossarum) ἀναβολαὶ, i. e. τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, *die aufgeworfene erde, (the earth thrown up,)* δι' οὗ ὀχθώδης ἄνω ἡ τάφρος γίνεται: et dicuntur διὰ τὸ, ἄνω διερὰ εἶναι, quia superne sunt humida, sicut fossa inferne; vel, quia ex inferno humido sunt elata, et supra humidum fossæ adscendentia. ἁλιερκέες ὄχθαι, elationes terræ ad littus quæ coërcent mare, *die teiche, (a dyke,)* Py. 1, 34. Καφισοῦ παρὰ ὄχθαις, Py. 4, 82. Καΐκου, Ist. 5, 54. Ἰσμηνοῦ, Ne. 9, 53. ὑπὸ ὄχθαις Ταϋγέτου ναίοντες, Py. 1, 123, sub collibus montis Taygeti habitantes; ubi omnium prima est notio, elationem terream in genere indicans. et sic quoque intelligi potest Py. 12, 4, ἐπὶ ὄχθαις Ἀκράγαντος μηλοβότου, in collibus Agrigenti pecorosi; nisi ibi mavis aggeres mari oppositos intelligere. Vide sub litera Θ, et κρημνός.

ὀχθίζω, vide sub ὀχθέω.

ὄχθοιβος, ὁ, vide sub ΟΙ'Σ, ad finem.

ὄχθος, ου. ὁ. (Χάω) tumulus, agger: tumor. est ab ὀχθεῖν, quatenus apud gementes attollitur pectus et intumescit. ὄχθῳ Κρόνου εὐδένδρῳ, colli bene consito arboribus. Κρονίῳ παρὰ ὄχθῳ, Ol. 9, 5. ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον, in collem campis cinctum, Py. 9, 94. ergo ὄχθος et de τοπικῇ ἐπαναστήσει ponitur. Vide sub litera Θ.

ὀχλεὺς, ὁ, ὀχλεύω, vide sequens, et sub μοχλός.

ὀχλέω, f. ήσω. (Χάω) moveo cum strepitu aut molestia, turbo, vexo. ab ὁ ὄχλος, turba inquieta. possis fingere verbum compositum ex, ἡ ὀχὴ, i. e. συνοχὴ, cohærentia, et λιάζειν i. e. λύειν, ut sit: ex connexione sua aliquid eximo: τὸ γὰρ ὀχλούμενον καὶ ὀχλιζόμενον, i. e. μετακινούμενον, ἐκκλίνει τὴν, ἔνθα ἔκειτο, συνοχὴν, mutat cohærentiam suam cum eo ubi jacebat ante. sed id nimis artificiose fictum videtur. cæterum ab ὀχλέω est ὀχλεύω, moveo, et præposito μ, ὁ μοχλὸς, pessulus, θύρας ὀχεὺς, utpote qui motu suo diverso vel claudit vel aperit januam, *ein vorschiebe-riegel, (a bolt,)* it. μηχανῆς ξύλον τι, vectis, *ein hebebaum, (a bar, lever;)* unde est μοχλεύειν, ἐκμοχλεύειν, ἀναμοχλεύειν. hinc est et ὁ ἐποχλεὺς, lignum quod rotis interseritur si sunt remorandæ, *ein hemmbaum der räder, (a bar for stopping wheels,)* διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο, καὶ λύον αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζευγοὺς. τοῦ μὲν προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται, diphthongo Ionica, pro ὀχλοῦνται, Φ, 261, hac aqua profluente, conturbantur et moventur cum strepitu quodam omnes subtus calculi; quod verbum in poësi imitatur καχλασμὸν ἠρεμαιότερον τοῦ κελαρύζειν, leniorem sonum quam stridere.

ὀχλίζω, f. ίσω. (Χάω) moveo cum molestia aliqua. τὸν λίθον οὔ κε δύο ἄνδρε ῥηϊδίως ἐπὶ ἄμαξαν ἀπὸ οὔδεος ὀχλίσσειαν, M, 448, eum non sane duo viri robusti facile in plaustrum a solo promovere et attollere queant. θυρεὸν μέγαν, ὄβριμον: οὐκ ἂν τόνγε δύω καὶ εἴκοσι ἅμαξαι (i. e. ζεύγη, paria jumentorum) ἐσθλαὶ ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, ι, 242, ostium ingens, ponderosum: non sane illud viginti duo juga boum bona a solo movere queant, *solten ihn fortschaffen können, (would be able to move it.)*

ὄχλος, ου. ὁ. (Χάω) molestia onerans et premens. deinde, turba incondita et tumultuans, sibi aliisque molesta. prior notio est propria; estque ab ἔχειν, unde est ὀχέω, porto onus; unde est ὀχηλὸς, sarcinosus quasi, et per syncopen ὄχλος, ὄχλου πλήθοντος ἐν ἀγορᾷ, Py. 4, 151, abundante turba hominum in foro; ubi conf. πλήθω.

ὀχμάζω, pro ἐχμάζω, vide sub ἔχμα, et συνεοχμός.

ὀχμὸς, ὁ, vide sub συνεοχμός.

ὄχνη, ἡ vide sub ὄγχνη.

ὄχος, ου. ὁ. (Χάω) qui habet et tuetur aliquid, cubile tutum. est ab ἔχω, et huc pertinet ὁ ξύλοχος. quidam vitiose scribunt ὁ ὀχὸς, quasi esset ab ὀχέω, equito, veho, ut ὀχοὶ essent, ἐφ' ὧν νῆες ὀχοῦνται καὶ ἀναπαύονται. οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, non erant ibi portus, qui tueri possent et tuto recipere naves, ε, 404, φυλακτικοὶ νηῶν, ὡς συνέχοντες αὐτάς. οἱ ναύλοχοι λιμένες; possint hinc dicti videri οἱ νηῶν ὄχοι, interserto λ euphonico.

ὄχος, εος. τό. (Χάω) currus, vehiculum. est indidem ab ἔχω, teneo. idem dicitur et ὁ ὄχος, ου, ut videbimus apud Pindarum. ἐξ ὀχέων ἆλτο χαμᾶζε, ex curru desiliit in terram, Δ, 419. Λ, 211. M, 81. N, 749. Π, 426. ἤριπε, decidit e curru in terram, E, 47. Θ, 122. O, 452. P, 619. Υ, 487, *er stürzete vom wagen, (he fell from the car,)* moribundus ex vulnere. ἔλυεν ἵππους, solvebat equos a curru, *spannete aus, (unharnessed the horses,)* E, 369. Θ, 50. Λ, 619. N, 35. ἔπιπτον πρηνέες, cadebant præcipites de curru, Π, 379. ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, adscende in currum meum, E, 221. Θ, 105. sic, σῶν, Λ, 512, coll. 517, ὧν ἐπεβήσετο, adscendebat in currum suum. ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρματα ἵκηται, Δ, 306, si quis autem a suo curru ad alium currum veniat. ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ἐβήσετο, E, 745. Θ, 389, in flammeum currum adscendebat; ubi talem currum poësis tribuit Minervæ. ut φωσφόρῳ, nam hoc cognomine gaudet. sunt ergo λαμπρά. ἂψ ὄχεα τρόπεον ἵπποι, retro vertebant equi currus, Σ, 224. ἵπποι κεινὰ ὄχεα κροτάλιζον, Λ, 160, cum strepitu rapiebant. sic, κροτέοντες, O, 453. ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι, apud currus suos, Σ, 231. ἀμφὶ ἔβαλε κύκλα, E, 722, rotas ad currus posuit, *steckete die räder an die achsen, (put the wheels on the axles:)* ut appareat, axes maxime dici ὄχεα, utpote ferentes currum. παρὰ ὄχεσφιν, apud currum, E, 28, 794, pro ὄχεσιν. M, 91. O, 3. ὑπὸ ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, sub currus aptabat equos duos, *spannete an, (put to the horses,)* Θ, 41. et 136, ἵππω καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι, concidebant sub curru, i. e. jugo, N, 23. μὴ λυώμεθα ἵππους ὑπ' ὄχεσφι, ne exsolvamus equos qui sunt sub curru, Ψ, 7, coll. 8. et 130, ζεῦξαι. σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, Δ, 297. E, 219. M, 119. Π, 811. X, 22. Ψ, 518. et sæpe hic ablativus sine præpositione, ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, M, 114. ἔβη καλέων Ἀγαμέμνονα ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, δ, 533, ubi is ablativus pendet ab ἔβη, ivit cum curribus, vocaturus ad se eum. δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, quod magis etiam est Atticum, pro, σὺν ὄχεσι, Θ, 290. sic, ἵπποι, Λ, 698. pluralis pro singulari positus est attice; notat enim sæpe unum tantum ἅρμα cum duobus equis: respicit tamen is pluralis duos axes, vel varias partes currus. ὄφρα βάσομεν (dorice et ionice pro βήσωμεν, nimirum α est Doricum, ο pro ω Ionicum) ὄκχον, ut progredi faciamus currum, Ol. 6, 40, pro ὄχον: ubi vides genus masculinum. Ψαύμιδος γὰρ ἐπὶ ὀχέων ἥκει, venit in curru et de curru illius, Ol. 4, 18, sc. ὁ ὕμνος. ὀχέων θεοδμήτων, Py. 9, 17, curruum divinitus factorum. Vide sub Ἔχω, ad finem.

ὄψ, ὀπός. ἡ. (Ἔπω) proprie est vox articulata, vox verba sonans. nam est ab ἔπω. deinde in genere, vox, etiam animalium quorundam brutorum. οὐδὲ αὐτοῦ ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος, nec illius vocem audivi clamantis, Π, 76. αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, X, 451, venerandæ socrus vocem audivi. Μοῦσαι ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, A, 604, in convivio deorum. et ω, 60, in funere Achillis. hinc ἡ Καλλιόπη nomen habet κατ' ἐξαίρετον, ἐν φωνῇ κάλλος ἔχουσα. ab ὄψ et ἐλλείπειν, deficere, est ὁ ἔλλοψ, οπος, mutus, it. piscis: unde est ἐλλοπεύειν et ἐλλοπιεύειν, piscari, Theocr. Id. 1, 42. ἡ δ' ἔνδον, ἀοιδιάουσα ὀπὶ καλῇ, ὕφαινεν, in domo texebat, canens pulcra voce, ε, 61, nympha Calypso. sic et, Κίρκης ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ, κ, 221. φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπί με προσέειπε, ξ, 492, gracili voce. ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης, intellexit vocem deæ loquentis, A, 182. K, 512. τέττιγες ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, Γ, 152, cicadæ vocem suavem emittunt. et 221, ἀλλ' ὅτε δὴ ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, Ulysses concionans, ubi magna voce opus erat. notat ergo simul, eum fuisse εὐρυβόαν: etiam hæc erat antiquis virtus ἡγεμονική. ἀκούσασαι ὄπα ἀρνῶν, Δ, 435, sc. oves. ὡς γὰρ ἐγὼν ὄπ' ἄκουσα (ὄπα ἤκουσα) θεῶν, sic enim ego audivi fatum deorum, H, 53, ubi positum est in sensu primo, ut notet effatum, verbum. sic et, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν, sævam responsionem audiebant, Λ, 137. et Φ, 98, ἄκουσε. τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων Ἐνοσίχθων ἧκεν, Ξ, 150. ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο, ferream vocem Achillis, Σ, 222. ὅτε ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος, Υ, 380. οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὄπα Κασσάνδρης, λ, 420, maxime miserandam mihi vocem, cum interficeretur mei causa. ὄφρα κε τερπόμενος ὄπα ἀκούῃς Σειρήνοιϊν, μ, 52. et 160, οἷόν με ἠνώγει ὄπα ἀκούειν, sic et 185, ἀκούσῃς. et 187, ἡμῶν μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπα ἀκοῦσαι, mel sonantem vocem. et 192, ἱεῖσαι ὄπα κάλλιμον. τῆς κλαιούσης ὄπα σύνθετο Ὀδυσσεὺς, advertit, υ, 92. θεᾶς ὄπα φωνησάσης, dea sonare faciente vocem suam, ω, 534. sæpe ὄψ est et λέξις μαντικὴ, idem quod ἡ κληδὼν, omen ex voce humana, et ὀπεύεσθαι est captare ejusmodi omen. hinc, ὀπευόμενος κάθηται, sedet ut vocem aliquam divinam ex ore humano aut alius excipiat. conf. Valer. Max. Lib. i. c. 5. n. 4. hinc est et ἡ μαστρωπὸς, lena, πλεονασμῷ τοῦ Sigma ἐν μέσῳ: ἡ μητρὸς (dorice ματρὸς) ὄπα σοφιζομένη (dolose imitans) ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, pro ματροπός. eadem dicitur et ἡ ματρύλλα, unde τὸ ματρυλλεῖον est τὸ πορνεῖον. ὀρφανίζει κακὴν γλῶσσαν ὀπὸς φαεννῆς, privat malam linguam voce clara, Py. 4, 505, quæ est hypallage, pro, ὀρφανίζει ὄπα φαεννὴν γλώσσης κακῆς, cavet sedulo, ne vox sua liberalis et candida regatur a lingua maledica, non est maledicus. ὀπὶ νέων, Ne. 3, 116, voce et cantu juvenum. ὀπὶ θευμιρᾷ γαρύειν τὸν, Ne. 7, 123, ubi alii legunt εὐθρόᾳ, bene sonora voce celebrare. ὄπα κλυτὴν ἀνδρῶν ἐπικωμίαν ἀγαγεῖν, Py. 10, 10, adducere laudatricem juvenum celebrem cantum. γλυκεῖαν ἐμὴν, Py. 10, 86. ὄπα σοῦ μαιόμενοι, Ne. 3, 9, quærentes.

ὀψάομαι, ὀψάριον, τὸ, vide sub ὄψον.

ὀψὲ, (Ἔπω) adverb. sero, post tempus, tandem. est ab ἕσπω, sequor: et notat plerumque futurum aut venturum quid. ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, pro ἐκτελεῖ, efficit postea, Δ, 161, *hernach, (afterwards.)* ὀψὲ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, H, 94, tandem et Menelaus surrexit. nam necesse non est, virum prudentem et magnum statim facere τὸ παρατυχὸν, καὶ τοῖς κινδύνοις ἐπιπηδᾷν. et 399, ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, tandem vero allocutus est eos, aliis satis diu tacentibus: nam erat junior aliis. sic et Ἀθήνη in concilio deorum, Θ, 30, ubi Minerva non festinat respondere, sed cum deliberatione et reverentia quadam. sic rursus Diomedes, I, 31, et 692. et 247, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὀψέ περ, υἷας Ἀχαιῶν ἐρύεσθαι, si in animo tibi est, etsi sero et post multum tempus, defendere Achæos. ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν, P, 466, tandem eum amicus vidit. εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, Φ, 232, donec veniat sol vespertinus tandem occidens: nam sic scribendum, non vero ὀψεδύων, quod contra analogiam est. deberet enim esse ὀψιδύων, ut ὀψιμαθής. ὀψὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε Μενέλαος, postremo vero ad nos venit ille, γ, 168. ὀψὲ δὲ δή μιν προσέειπε, deinde, post aliquod spatium, allocuta est eum, δ, 706. ὀψὲ δύοντα Βοώτην, sero, post alias stellas, occidentem Booten, ε, 272, quem navigans spectat: conf. R. et 322, ὀψὲ δὲ δή ῥ' ἀνέδυ, post aliquod spatium rursus emersit, ex fluctibus qui eum obruerant. μετέειπε, η, 155, post deinde. ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, precor ut sero male veniat, ι, 534, quod imprecatur Polyphemus Ulyssi. sic et λ, 113, ὀψὲ κακῶς νεῖαι, sero calamitose redibis; quod vaticinatur ei Tiresias: et Circe, μ, 141. et 439, ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθε ὀψὲ, desideranti mihi venit tandem, μετὰ παραῤῥοὴν χρόνου, *nach verlauf einiger zeit, (after some time.)* μετέειπε, υ, 321. οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθὼν, ψ, 7, domum venit, sero quamvis veniens, μετὰ πολὺν χρόνον, *nach langer zeit erst, sehr spät, (not till long afterwards.)* ὀψέ περ Ne. 3, 138, etsi post multam moram. nusquam ergo est in poëta, πρὸς ἑσπέραν.

ὀψείω, (Ὄφ) videre cupio. οἵγ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, ἴσαν, isti cupidi videndi pugnam, vadebant, Ξ, 37. nam talia verba in είω, ἔφεσίν τινα δηλοῦσι, καὶ τὸ ἐπιθυμητικῶς τινὸς ἔχειν: e. c. βρωσείω, esurio, edere cupio; κακκείω, dormitum ire cupio, etc. et talia nullum habent futurum. alii l. c. scribunt, οὐ ψαύοντες, non tangentes et appropinquantes: et quidam

critici antiqui comprobant eam scriptionem. Vide sub κατακείω.

ὀψίγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) est ὁ ὀψὲ καὶ εἰς τὸ μέλλον γενησόμενος, serorum et futurorum posterorum unus, *ein später nachkomm, (a remote descendant.)* ὄφρα τις ἐῤῥίγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, Γ, 353, ut quisque horrescat et posterorum hominum, hospitem activum malo afficere. καί ποτέ τις εἴπησι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων, Η, 87. τίς σου ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονος, Π, 31, quis ex te alius fructum capiet, ex posteris unus. ἄλκιμος ἔσσ', (ἔσσο, esto) ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ, α, 302, ut et posteri te laudent. sic et γ, 200. ponitur ergo de futuris hominibus, quos nondum prævidemus quales sint futuri. alias posteri et οἱ ἐπίγονοι dicuntur.

ὄψιμος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) quod in longum tempus spectat et producitur, quod post multa alia demum venit. τέρας ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, Β, 325, ubi prius explicatur per posterius.

ὀψίνοος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) tarde aut sero sapiens. ab ὀψὲ, sero, tarde. ὀψινόου Ἐπιμηθέος, Py. 5, 31, διὰ τὸ ὀψέ ποτε καὶ βραδέως τὰ συμφέροντα καὶ ἀσύμφορα καταλαμβάνειν ἀπὸ τῶν ἀποβαινόντων συμπτωμάτων καὶ παθῶν, qui ex eventu tristi demum intelligere discit quæ sint bona vel minus, qui sero sapit, a ἀνόητος.

ὄψιος, ία, ιον. (Ἕπω) serus. ὀψίᾳ ἐν νυκτὶ, sera et extrema nocte, quando ea jam vergit versus diluculum, Ist. 4, 59.

ὄψις, εως. ἡ. (Ὄφ) vultus, os, species quæ videtur. *das aussehen oder äussere ansehen, das gesicht, (the look, countenance.)* notat apud poëtam objectum quod adspicitur, *die gestalt, (the figure.)* ἂψ δὲ ὁ παῖς ἐκλίνθη, πατρὸς (πρὸς) ὄψιν ἀτυχθεὶς, retro reclinavit se puerulus ad sinum nutricis, exterritus et pavefactus ad conspectum et speciem patris, Ζ, 468, coll. 469, 470: nam fortasse nunquam patrem plene armatum viderat infans. potest et præpositio διὰ subintelligi. ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς (τοκέας) ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σοὺς, vultu quidem tu nunquam vidisti meos parentes, neque ego tuos, Υ, 205, *von person kenne ich sie nicht, aber wohl von ihrem nahmen und ruhme, (I do not know them personally, though I am no stranger to their name and reputation,)* 203, 204. εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, adspiciens vultum et speciem admirabilem Priami, Ω, 632, *seine trefliche person, (his venerable person:)* coll. 630, nam de totius viri externa specie sermo est ibi. ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, vultu quidem nunc eum conspiciebat, quasi verus adesset, ψ, 94, *am gesichte und gestalt sahe sie ihn zwar an als den leibhaftigen Ulysses, (in face and figure he seemed to her the real Ulysses.)* ὄψιν ἐειδόμενος τῷ, vultu et specie adsimilatus illi, Ne. 10, 28, ubi sermo est de Jove, sub persona et specie Amphitryonis decipiente Alcmenam. apud recentiores deinde et alias determinationes passum est hoc nomen.

ὀψιτέλεστος, ου. ὁ ἡ. (Τέλλω) sero ad finem perducendus, serum finem rei exhibens. τέρας ὄψιμον ὀψιτέλεστον, signum serum, quod sero finiendam rem indicat, Β, 325, et altera vox explicat priorem, quid vocet signum serum; id nimirum, cujus significatum sero perficitur. ab ὀψὲ, sero, tarde.

ὄψον, ου. τό. (Ἕπω) omne id quod ad panem comedimus, πᾶν τὸ συνάμα σιτίοις ἐσθιόμενον, *zukost, (any thing eaten with bread,)* sive sint carnes, sive olera, sive pisces, sive legumina, etc. apud recentiores deinde obtinuit, ut hæc vox κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ ἰχθύων, de piscibus, adhiberetur: unde est τὸ ὀψάριον, quod et τὸ προσφάγιον dicitur. ἡ παροψὶς, est vel σκεῦος, vas in quo cibi apponuntur; vel ποιὸν ὄψον, aliquid ad panem comedendum, ut idem notet quod ipsum ὄψον. verbum ὀψάομαι, vescor aliquo cibo ad panem. ἡ εὐοψία est ἡ τῶν ὄψων εὐπορία, cui opponitur ἡ ἀνοψία, quando angustia est rerum ad panem comedendarum. ὀψωνεῖν est, emere ejusmodi cibos, obsonari. ὀψοφαγεῖν dicitur, παρὰ τὸ δέον ὄψοις χρῆσθαι, panem negligere in edendis ὄψοις, *alles eitel und ohne brod essen, (all by themselves and without eating bread.)* Athenis erant ὀψονόμοι duo vel tres, *markt-meister, (superintendents of markets.)* ἡ ἐπόψησις, et τὸ προσόψημα, sunt idem quod τὸ ὄψον. Socrates dixit, famem esse ὄψον πρὸς τὸ δεῖπνον, quod ille ambulando sibi parabat. aliud dicterium est in ὀψοφαγοῦντας: ὁ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, ὄψῳ δὲ ὡς ἄρτῳ: nam plus panis edendum erat ex more antiquo. vox ipsa est ab ἕσπω, sequor, comitor, mutato spiritu: nam τὸ ὄψον est vehiculum et comes τοῦ ἄρτου. ὅτε δή σε ὄψου ἄσαιμι προταμὼν, quum te satiarem carnibus assis, præsecans tibi eas, Ι, 485, inquit Phœnix de puerulo Achille. κρόμυον, πότῳ ὄψον, Λ, 629, quod ἀστείως dictum ad πότον: nam sicut alias τὸ κρέας ἢ ἄλλο τὶ est ὄψον ἄρτῳ, sic cepa est potui, quæ facit ut libentius bibamus; sicut ὄψα faciunt ut libentius pane vescamur. *die gut zum trunke ist, (an agreeable stimulant.)* ἐνέθηκε (δίφρῳ, currui peregre abeuntium) σῖτον καὶ οἶνον, ὄψα τε οἷα ἔδουσι βασιλῆες, γ, 480, *kalte küche, (cold meat.)* sic et ε, 267, ἐν δὲ κωρύκῳ ὄψα τίθει μενοεικέα πολλὰ, multa obsonia appetitui convenientia: et præcedunt ἤϊα, viatica, ut genus amplum, cujus species sunt τὰ ὄψα. sic et ζ, 77, ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέα ἐδωδὴν παντοίην, ἐν τ' ὄψα τίθει, ubi prius sunt, *allerley gebackenes, (all sorts of baked dishes,)* alterum, *allerley gebratenes, (all sorts of roast meat.)* ὄψον φθονεροῖς, esca invidis, Ne. 8, 36, nam invidi delectantur carpendo alios. Vide sub ἐδωδή.

ὀψονόμος, ὁ, ὀψωνεῖν, vide supra.

ὀψοφαγέω, vide sub ὄψον.

Π

Πᾶ, ὁ, vide sub πάππας.

παγγλωσσία, ας. ἡ. (Κλάω) loquacitas. ab adjectivo, ὁ ἡ πάγγλωσσος, loquax, clamosus. λάβροι παγγλωσσίᾳ, Ol. 2, 157, vehementes loquacitate, clamosi assidue. hinc est ὁ παγγλωσσίας, ου, nugator loquax, συγκεχυμέναις φωναῖς sonans.

παγγλωσσίας, ὁ, πάγγλωσσος, ὁ ἡ, vide supra.

πάγκαλος, η, ον, vide sub πάναιθος.

πάγκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) omnes fructus ferens, plenus fructuum. πάγκαρπον ἐπὶ χθόνα, Ist. 4, 70. παγκάρπων φυτῶν, omnis generis fructus ferentium plantarum, Py. 9, 102, vel, omnino utilium plantarum.

πάγκοινος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) omnibus communis, publicus. πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν, ire, Ol. 6, 108, i. e. πολυπληθῆ, sc. in posterum futuram.

παγκρατὴς, έος. ὁ ἡ. (Κάρα) omnia domans et superans viribus. παγκρατὲς πῦρ, Ne. 4, 101.

παγκρατιαστὴς, οῦ. ὁ. (Κάρα) qui ejusmodi certamen adit. Ne. 3, et 2, et 5, inscriptiones. Vide sub στόλος.

παγκράτιον, ου. τό. (Κάρα) erat exercitium corporis, ex lucta et pugilatu compositum, ad quod multis viribus opus erat. παγκρατίου, Ne. 2, 24. 3, 27. 5, 9, 95. Ist. 4, 75. 5, 23. 6, 88. 7, 29. 8, 146. παγκρατίῳ, Ol. 8, 77. Ne. 11, 27. Ist. 5, inscr. et Ist. 7, inscr. et v. 28, seqq. totum corpus certatoris ibi adfligebatur, et omnes vires tentabantur. Vide sub στόλος.

πάγος, ου. ὁ. (Πήγω) saxum majus et eminens, *eine klippe, (a cliff.)* σπιλάδες τε πάγοι τε, ε, 405. et 411, πάγοι ὀξέες. sunt ergo πάγοι, πετρώδεις ἐξοχαὶ, ἢ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι ὀξεῖαι πέτραι. πάγον Κρόνου, collum Saturni, Ol. 10, 59. οὐ γὰρ πάγος, οὐδὲ προσάντης ἡ κέλευθος, non enim saxum, neque ardua via, Ist. 2, 47.

πάγουρος, ὁ, inclusus dura cute. vide sub ἀποξύω.

παγχάλκεος et παγχάλκειος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) totus ex ære vel ferro. ἄορ παγχάλκεον, ensem totum ex ferro, Θ, 403. ῥόπαλον, clavam ferream, λ, 574, gestamen Orionis. εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι, Υ, 102, si vel gloriari possit se totum esse ferreum et chalybeum.

πάγχαλκος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) idem. κυνέη, galea, σ, 376, coll. χ, 102,

παγχρύσεος, ου. ὁ ἡ. et πάγχρυσος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) totus aureus. θύσανοι παγχρύσεοι, Β, 448. πάγχρυσον φιάλην, Ol. 7, 6. νάκος, Py. 4, 120, vellus aureum.

πάγχυ. (Πάω) omnino, prorsus. est poëtice pro πάνυ. ὡς μὴ πάγχυ ἀκαχήμενος εἴη, Ε, 24, ne prorsus et totaliter in luctu esset, hinc unum saltem filium ei incolumem remisit. εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει Ζεὺς τοὺς Ἀχαιοὺς, Μ, 67, ubi adverbium pertinet ad utrumque verbum, omnino mala contra eos consulens, et, omnino perdere vult. et 165, καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο πάγχυ μάλα, etiam tu mendacii amans factus es omnino prorsus, *ganz und gar, (entirely,)* πάνυ λίαν. et 268, ὅντινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν, quemcunque omnino a pugna remittentem vidissent. sic Ν, 747, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω, quem non diutius omnino a pugna cessaturum existimo. νῦν δέ σου ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, Ξ, 95, nunc enim vitupero omnino et in totum tuam sententiam, quam dixisti. (sic et Ρ, 173.) et 143, σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσι, tibi nondum in totum prorsus irascuntur dii, *sind dir noch nicht ganz und gar ungnädig, (are not yet wholly adverse to thee.)* nam duplex adverbium ejusdem sig-

nificationis ταυτολογεῖται ἀττικῶς, sicut in prosa dicunt λίαν πάνυ. μή τί με, πάγχυ κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι, nequid me, velut prorsus vilem et inertem, territet, O, 206, quanquam talibus locis hoc adverbium aptius ad negationem possit pertinere, *ganz und gar nicht etwa, (not at all.)* et 467, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπικείρει μήδεα δαίμων, certe sane omnia destinata pugnæ nostræ præcidit fortuna. sic et Π, 120. et 538, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων, omnino oblitus es sociorum tuorum. οὐκέτι πάγχυ, Τ, 343, jam omnino non. ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα πάγχυ διαῤῥαίσει, quod malum sane cito domum totam prorsus evertet, β, 49. et 279, οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπε, neque omnino te prudentia patris tui reliquit. οὐ γὰρ οἴω πάγχυ θεοῖς γονὴν αὐτοῦ ἔχθεσθαι, non enim puto omnino diis genus ejus odiosum esse, δ, 755. et 825, θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λίην, confide, nec omnino time, *ganz und gar nicht, (not at all;)* nam duo adverbia sunt jungenda. ἵνα πάγχυ λάθοιντο πατρίδος αἴης, κ, 236, ut prorsus obliviscerentur patriæ. νόστον δέ οἱ οὔποτ᾽ ἀπηύρων πάγχυ, ν, 133, reditum enim ei nunquam omnino ademi, *nie schlechterdinges zu rauben gesuchet, (never sought absolutely to prevent.)* ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, ξ, 338, conf. δύη. et 367, ὅτι ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι πάγχυ μάλα, quod invisus erat omnibus diis omnino. ἦ σύγε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθι ὀλέσθαι, an tu omnino cupis ibi perire? ο, 326. νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, ρ, 217, nunc quidem certe omnino malus malum ducit, *leitet gewiss ein taugenichts den andern, (one knave truly leads another.)* νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, χ, 195. et 236, οὔπω πάγχυ δίδου νίκην, nondum omnino dabat victoriam. πάγχυ διαπλέκει, Py. 2, 152, omnino insinuat se ubique.

παθέω, vide sub ΠΗ´ΘΩ, ad initium.

πάθη, ης. ἡ. (Πήθω) casus, calamitas. ταύτης περὶ ἀτλήτου πάθης, de hoc intolerabili casu, Ol. 6, 65, i. e. τῆς κρυφίου διακορήσεως, clandestinæ deflorationis filiæ suæ. πάθῃ σὺν βαρείᾳ ματρὸς, Py. 3, 74, calamitate cum gravi matris. προτέρᾳ καμὼν, Py. 8, 68, adflictus et defatigatus priori calamitate et clade. πάθαις ὀξείαις, Py. 3, 174, acutis malis, valde tristibus suis casibus. τὸ πάθος, εος, et τὸ πάθημα, ατος, notant idem fere.

πάθημα, τὸ, vide supra.

παθήματος, ὁ, vide sub Αἰτωλοὶ in R.

πάθνη, ἡ, pro φάτνη, vide sub Φάγω.

πάθος, εος, τὸ, vide sub πάθη.

παιᾶν, παιὼν, ὁ, παιανίζω, παιάων, ὁ, vide sub παιήων, et Παιήων in R.

παῖγμα, τὸ, vide sub παίζω.

παιδάριον, τὸ, vide sub ἡλικία.

παίδειος, εία, ειον. (Πάω) puerilis, pueris conveniens. παιδείους ὕμνους, Ist. 2, 5, ubi sermo est de cantibus scriptis in gratiam puerorum adamatorum Græco more; in gratiam pusionum.

παίδευμα, τὸ, παιδεύω, vide sub παῖς ad finem.

παιδίον, τὸ, vide sub ἡλικία.

παιδίσκη, ἡ, vide sub παῖς, ad initium.

παιδίσκος, ὁ, vide sub ἡλικία.

παιδνὸς, οῦ. ὁ. (Πάω) puer, puella (ætate). filius, filia (natura). idem qui ὁ παῖς, quando substantive ponitur: sed adultus παῖς, circa annum decimum quartum, qui alias dicitur ἀντίπαις vel βούπαις. ἦλθεν Ὀδυσσεὺς παιδνὸς ἐών, φ, 21. sic, παιδνὸς ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος, ω, 337, ubi tamen videtur poni pro valde puerulo, πάνυ νέος. cæterum est a genitivo παιδός. Vide sub ἀκιδνός.

παιδοβρὼς, ὁ, vide sub μολοβρός.

παιδοπίπης, ὁ, vide sub παρθενοπίπης.

παιδοτρίβης, ὁ, vide sub ἐντρίβω.

παιδοτροφία, ἡ, vide sub ἐφέζω.

παιδοφόνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) natos, suos vel alienos, occidens. ἀνδρὸς παιδοφόνοιο χεῖρα, Ω, 506, ubi Priamus loquitur de Achille, a quo multi filii Priami cæsi fuerant, maxime autem Hector.

παίζω, f. σω et ξω. (Πάω) pro παιδίζω, per syncopen. ludo, lusito more puerili aut juvenili. nam est a παῖς, παιδὸς. παῖς autem non puerum tenerum solum notat, sed et juvenem, si ætatis nomen est. futurum in σω est Atticum, in ξω Doricum. σφαίρῃ ταὶ τ᾽ ἄρα ἔπαιζον, pila igitur illæ ludebant, et sermo est de Nausicaa et ancillis ejus juvenculis otiosis, ζ, 100. et 106, Ἀρτέμιδι ἅμα Νύμφαι ἀγρονόμοι παίζουσι. ἀμφιπόλους τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς παιζούσας, η, 291, ludentes juveniliter. ἀλλ᾽ ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι, παίσατε, θ, 251, saltatores quotquot præstantissimi, ludite juveniliter; et est aor. 1. imperat. a παίζω. sed alii a παίω intelligunt τύψατε, et statuunt ellipsin, sc. τὴν γῆν ποσίν: defenduntque hanc sententiam ex phrasi synonymica, 264, πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν, percutiebant pedibus circum admirabilem. sed cum et Herodotus habeat πέπαισται, lusus est; et ὁ συμπαίστωρ, ἡ συμπαίστρια, collusor, in usu sit: satis apparet usus futuri in σω a παίζω, ut ad παίειν confugiendum necessario non sit; præsertim cum id verbum apud poëtam nusquam alibi occurrat. μέγα δῶμα *(der grosse saal) (the great hall)* περιστοναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν, ψ, 147, ubi saltatio nuptialis describitur; ut videas, in specie lusum saltatorium hoc verbo indicari. inde est in re poëtica ὁ ποῦς ἀνάπαιστος, ˘ ˘ ¯, qui tamen et a παίειν et ἀναπαίειν dictus videri potest, *der aufschlager, (the beating of time.)* etiam πόλις, ἡ Παισός. παίζομεν ἀμφὶ τράπεζαν, ludimus circa mensam, Ol. 1, 24, canendo, sc. et tripudiando. ἔπαιζεν ἐνόπλια, Ol. 13, 123, armatam saltationem saltabat. a futuro Dorico est præt. perf. pass. πέπαιγμαι, unde est τὸ παῖγμα, ατος, lusus.

παιήων, ονος. ὁ. (Πάω) hymnus in Apollinem, οὐ μόνον ἐπὶ παύσει λοιμοῦ, (ob finitam pestilentiam) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παύσει πολέμου (ob finitum prœlium) ᾀδόμενος. sæpe etiam imminente aliquo malo canebatur ejusmodi hymnus Apollini ut averruncatori malorum. est ergo a παύω (cum quo παίω sæpe est idem, i. e. θεραπεύω, et solet habere in futuro quoque παιήσω) nam in καταπαύσει κακοῦ τινος ὁ τοιοῦτος ὕμνος ἐξεύρηται, ob sedatum vel sedandum malum ingens. καλὸν ἀείδοντες παιήονα, pulcrum hymnum Apollineum canentes, Α, 473, ob avertendam a castris Græcorum pestilentiam, ab irato Apolline immissam. nonnulli quidem post ἀείδοντες comma scribi jubent. et παιήονα velut nomen Apollinis trahunt ad Ἑκάεργον: sed id displicet melioribus antiquorum. id tamen constat, ab eodem παίω ejusque dicta modo notione, esse nomen proprium medici divini, ὁ Παιήων: nam θεραπευτικὸν, καὶ καταπαυστικὸν κακῶν γένος est medicorum natio. et hinc illa interpunctio aliquam rationem trahit, ut Apollinem ipsum voluerint esse illum παιήονα, i. e. ἰατρόν. pro παιήων est et παιάων, contr. παιᾶν, ᾶνος, ὁ, apud recentiores; ad formam ὁ Ἀλκμᾶν, ᾶνος. idem hymnus dictus et ὁ παιὼν, ῶνος. hinc dicitur παιανίζειν et παιωνίζειν, i. e. hymnum ejusmodi canere pro averruncando malo. hinc est et nomen herbæ salutaris, ἡ παιωνία, quæ medetur multis morbis. alius est ὁ Παίων, ονος, itidem medicus aliquis celeber; etiam gens Græca dicta οἱ Παίονες, quorum regio ἡ Παιονία. rursum alia est ἡ παιωνία χεὶρ, i. e. θεραπευτική. imo ὁ παιὼν, ῶνος, est appellativum medici cujusvis. τυχὼν Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς, nactus medicum bonum, Æsculapium, Aristoph. Plut. 636. παιὼν γένου τῆσδε μερίμνης, Æschyl. Agam. 99, medicus esto hujus sollicitudinis. Vide in R.

παίπαλα, τὰ, vide sub παιπαλόεις.

παιπάλη, ης. ἡ. (Πάλλω) est proprie λεπτότατον ἄλευρον, pollen, *fein mehl, (fine flour.)* deinde et τέφρα, ἡ, cinis tenuis. nam ἡ πάλη ista duo notat, a quo per reduplicationem et productionem primæ syllabæ fit παιπάλη. metaphorice de astutia ponitur, Gal. *finesse.*

παιπαλόεις, όεσσα, όεν. (Ἀπὸ) arduus, excelsus, asper. nam τὰ παίπαλα, ων, dicuntur loca alta et saxosa, τὰ δύσβατα, ab αἰπὺς vel αἰπὸς, repetito π a principio. σφῆκες οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσσῃ, vespæ domos facient sibi ad viam montanam et arduam, Μ, 168, coll. 170, ubi de venatoribus dicitur; ut ergo appareat, sermonem esse de saltu clivoso, qui dicitur ὁδὸς παιπαλόεσσα. maxime vero est epitheton insularum, eminentium supra mare; vel et saxosarum. Ἴμβρου παιπαλοέσσης, Ν, 33. Ω, 78. Χίου, γ, 170. Σάμου, δ, 671, 845. ο, 29, Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν, λ, 479. deinde de jugis montium ponitur hoc epitheton. σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, in excelsam speculam adscendens, κ, 97, 148, 194. ἐξ ὄρεος ἕλκωσι κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν, ex monte trahant per viam asperam et clivosam, Ρ, 743, *da es bald berg auf bald berg ab gehet, (the road going sometimes up hill, and sometimes down.)* στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν, ρ, 204, euntes per viam clivosam et asperam. ἐξ ὄρεος παιπαλόεντος, Ν, 17, de monte arduo. notat ergo, fastigiosus, elatus varie. Sed τὴν παιπάλην quære sub πάλη.

παῖς, παιδός. ὁ ἡ. (Πάω) puer, puella (ætate,) filius, filia (natura,) nam notio servi aut ancillæ apud poëtam obvia non est. sumsere tamen recentiores hanc lenem appellationem servi aut ancillæ honestioris, ut vocarentur παῖδες et παιδίσκαι, ex φ, 216, ubi Ulysses dicit, fore eos fideles servos, fratres Telemachi, i. e. filios sibi. Κρόνου παῖς, filius Saturni, i. e. Jupiter, Β, 319. Θ, 415. Ι, 37. Μ, 450. Φ, 216. ἐῢς παῖς Ἀγχίσαο, Αἰνείας, Β, 819. Μ, 98. Θέτιδος, Δ, 512. σὸς, Ω, 385, sc. Hector. ut ergo videas, filium etiam magnum natu sic vocari. παῖς ἐμὴ, inquit rex Alcinous de filia sua adulta, η, 300. et 313, αἴκε παῖδα ἐμὴν ἔχειν ἐθέλοις, inquit idem ad Ulyssem, *meine tochter zur ehe haben woltest, (if thou wishest to marry my daughter.)* Μοῦσα, Διὸς παῖς, filia Jovis, θ, 488. ἤδη γάρ σοι παῖς τηλίκος, filius tuus jam adultus est tam, σ, 174, ubi est laus filii egregii addita. et 215, παῖς ἔτι ἐὼν cum esses infans, *ein sohn von acht oder neun jahren, (a son of eight or nine years.)* ἀλλ᾽ ἤδη παῖς τοῖος Τηλέμαχος, τ, 86. et 513, παῖς δ᾽ ἐμὸς, ὦν ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων. est ergo ex contextu sermonis intelligendum, ubi παῖς sit nomen ætatis, et ubi filiationis. crebro distracte dicitur πάϊς. Ἀγκαίοιο πάϊς, Β, 609. et 713, Ἀδμήτοιο φίλος, ejus filius. Πριάμοιο, Γ, 314. Ε, 704. Σ, 154. Κρόνου, Ο, 91. Διὸς, Ν, 54, 825. et 422, Ἐχίοιο. et 698, Ἰφίκλοιο. ἂψ ὁ πάϊς (infantulus) ἐκλίνθη ἰάχων, reclinabat se avertens et clamans, Ζ, 467. πάϊς ὣς ὑπὸ μητέρα, Θ, 271. ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς ὁπλότερος γενεῇ, Ι, 57, possis esse filius meus vel natu minimus, *denn du könntest wohl mein jüngster sohn seyn, (for thou mightest be my youngest son,)* νομισθείης, φανείης. ἄφρων, Λ, 389. ὅτε τις ἄγχι θαλάσσης, Ο, 362—364, ubi parabola de puero, ex arena domos ludendo ædificante

Ἀντιλόχοιο, P, 140. παῖς φόρμιγγι κιθάριζε, puer cithara canebat, Σ, 569. Ἀγχίσαο, Υ, 112. δ' ἔτι νήπιος αὔτως, adeo infans adhuc puer, X, 484, ubi in sequentibus describuntur mala pueri patre orbi. (sic et Ω, 726, seqq.) et 499—504, ubi puer delicate educatus. ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς, Hector, Ω, 259. et 426, ἐμὸς, inquit Priamus de Hectore. εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἰς Ὀδυσῆος, α, 207. παῖς ὡς νήπια βάζεις, δ, 32. et 164, ἄλγεα ἔχει οἰχομένου πατρός. et 665, νέος οἴχεται, *ein so junger mensch ist gereiset, (so young a man has set out.)* καὶ ἂν ἡγήσαιτο νήπιος, *ein kind könte dich dahin weisen, (a child would be able to direct thee,)* ζ, 300. τοῦ γὰρ (Neptuni) ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὔχεται εἶναι, ι, 519, ubi posterius est explicatio prioris: nam poëta solet, majoris certitudinis causa, sic explicative loqui. παῖς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ νήπιος, λ, 447, erat ei filius, qui tunc lactebat. et 619, Ζηνός· ἀνέρος ἀφνειοῖο, ξ, 200, viri divitis filius. παῖς ἐξ Ὀδυσῆος, Ulyssis filius, π, 500. et 337, σοὶ φίλος, tuus filius. ἀσχαλάᾳ, τ, 159. παῖς, οἷόν πού τις ἐέλδεται εἶναι, υ, 35, laus boni filii, et felicitas patris. νήπιος, φ, 95. ἐμὸς, ω, 327, ubi loquitur Laërtes de filio suo Ulysse jam admodum grandi. περίσχεο παιδὸς ἑῆος, *nimm dich deines sohnes an, (succour thy son,)* inquit Achilles ad Thetin, A, 393. et 596, παιδὸς κύπελλον, filii sui Vulcani, poculum accepit Juno. παιδὸς (ἀπὸ) ἐέργει μυῖαν, mater a filiolo suo arcet muscam, motitans celeriter manum suam super faciem ejus, Δ, 131, *wehret im die fliegen ab, indem sie geschwinde mit ihrer hand nahe vor seinem gesichte vorbey fahret, (drives away the flies by moving her hand quickly over his face.)* ἀφαυροῦ, i. e. ἀσθενοῦς, H, 235. κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῖο, i. e. ἀπὸ τοῦ, M, 403, arcuit fata a filio suo. ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος satisfactio et ultio nulla ob filium mortuum facta erat, N, 659. παιδὸς ἀπὸ ἤρκεσε ὄλεθρον, O, 534. κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο, caput prehendit filii sui, Σ, 71. et 89, πένθος ἀποφθιμένοιο, luctus ob mortem filii. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, sicut pater mœret filii sui ossa comburens, Ψ, 222. ἡ δὲ κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, Ω, 85. et 214, τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ, tunc ultionem caperem ob filium meum, Hectorem; inquit Hecuba. et 388, τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. ἔδνα, ὅσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, α, 278. β, 197, ubi de dote filiæ sermo est. παιδὸς (filii) μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ, α, 361. φ, 355. εἴπου ἔτι ζώοντος ἀκούετε παιδὸς ἐμεῖο, λ, 457, ubinam audiatis filium meum vivere. et 491, ἀλλ' ἄγε, μοὶ τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἔνισπε, narra mihi de nobili filio meo. παιδὸς (ἕνεκα) ἄλαστον ὀδύρομαι, ξ, 174. sic, ἐκπάγλως ὀδύρεται, ο, 354. et 357, ἄχει οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο, ubi de gravissimo luctu parentum Ulyssis sermo est ob hunc amissum filium. πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ὄλεθρον, resciscebat enim mortem filii sui, i. e. quod mors pararetur filio, π, 411. παιδὸς παιδὶ φίλῳ, filiæ suæ filio, τῷ τῆς θυγατρὸς υἱῷ, τ, 404, *seiner tochter sohne, (to the son of his daughter.)* οὐδέ τι παιδὸς ἀλέγουσι, υ, 214. ἐμεῦ κηδέσκετο, παιδὸς ἐόντος, mei curam gerebat, cum infans essem vel puerulus, χ, 358. οὗ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα, ω, 56, mater, adfutura mortuo filio suo. et 422, παιδὸς (ἕνεκα) ἄλαστον πένθος ἐνὶ φρεσὶ ἔκειτο. et 469, φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον, ulcisci cædem filii sui. σὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ, cum filio suo parvo, et ancilla honestiori, Z, 372. παιδὶ δόμεν θάνατον, ut filio, Meleagro, darent mortem, I, 567, id rogabat mater irata deos inferos, ᾧ παιδὶ, filio suo, Λ, 782. Π, 522. P, 196. φίλῳ, Σ, 147. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων, X, 51, multa dedit filiæ senex, *hat seiner tochter viel zur austattung mitgegeben, (gave his daughter a considerable portion.)* ᾧ, Ψ, 350. α, 240, 308. ξ, 370. μένει παρὰ, manet apud filium, λ, 177. ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, uxori et filio, ν, 403. σῷ, π, 168. σ, 170. ω, 33. σὺν ᾧ, ρ, 38. παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, σ, 165. et 525, παρά. et 569, ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδί. κάλλιπεν αὐτὸ, reliquit id filio suo, φ, 32. ἀμφέβαλε πήχεε φίλῳ, ω, 346, amplexus est Laërtes filium suum Ulyssem. παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην, A, 20, filiam meam mihi reddite accepto pretio pro ea. sic, παῖδα, filiam, 443, 447. παῖδα τηλυγέτην, Γ, 175, i. e. μόνην θυγατέρα: quæ erat ἡ Ἑρμιόνη. ἐγείναο παῖδα ἀΐδηλον, E, 880, genuisti filiam pestiferam. παῖδα ἐπὶ κόλπον ἔχουσα ἀταλάφρονα, νήπιον αὔτως, Z, 400. et 404, μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ, intuens silentio filium. et 408, νηπίαχον. et 432, ὀρφανικὸν θείης, orbum parente facias. et 466, οὗ παιδὸς ὀρέξατο, *streckete die arme zu seinem söhnchen aus, (stretched out his arms to his little son.)* et 477, ἐμόν. et 482, ἑόν. σὲ παῖδα ποιεύμην, I, 490, te filium mihi facerem; ut ergo adoptivum quoque filium notet hoc nomen. κρατερόφρονα γείνατο, Ξ, 324, Herculem. φίλον τιμῶν, Π, 460, Jupiter Sarpedonem. τὸν παῖδα Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, Τ, 331. ὡς παῖδα συφορβὸν, sicut subulcum adolescentem, Φ, 282, et ex hoc loco etiam sumta est ansa, servum vocare puerum, παῖδα, apud recentiores. ipse poëta nihil servile hic in animo habuit: est ergo merum ætatis nomen. κώκυσεν δὲ μέγα, παῖδα ἐσιδοῦσα, Hecuba Hectorem mortuum ab Achille tractum, X, 407. 490, ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι, ubi in sequentibus mala orbitatis enumerantur. Ἀμφιδάμαντος, ejus filium occidi, Ψ, 87, ubi puer narratur puerum occidisse in lusu. παῖδα ὀλέσας τὸν ἄριστον, ut amitterem præstantissimum filium, Ω, 242, inquit Priamus. et 585, ἰδὼν coll. 583. ὡς ἀγαθὸν, καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι, ergo bonum est, bonum filium occisi viri relinqui, qui sc. possit patrem suum ulcisci, γ, 196. et 489, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα, filium genuit. ἐρατεινὴν Ἑρμιόνην ἐγείνατο παῖδα, filiam, δ, 13. et 263, ἐμὴν νοσφισαμένη, filiam meam segregans a me; et loquitur ibi Helena. et 727, ἀγαπητὸν ἀνηρείψαντο θύελλαι, venti abripuerunt filium carissimum, coll. 817, παῖς ἀγαπητὸς ἔβη ἐπὶ νηὸς, abiit in nave. ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι, cupiunt filium interficere, ε, 18. ἐγείνατο παῖδα Ναυσίθοον, η, 61. et 65, μίαν οἴην παῖδα, unicam filiam. τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα, κ, 139. τὸν Ἀλφειὸς, ο, 187. Ἥβην, παῖδα Διὸς, λ, 603. μετὰ παῖδα Ὀδυσῆος, ad filium ejus, ν, 440. παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἀτιτάλλω, ο, 449, filium viri boni nutrio. ἀποκτείνεις, filium vis interficere, π, 432. γενειήσαντα, filium jam barba vestiri cœptum, σ, 268. et 322, παῖδα δ' ὡς ἀτίταλλε, ut filiam educabat eam. νέον γεγαῶτα, recens natum, τ, 400. et 522, ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ubi sermo de Philomela, lugente filium suum a se occisum. τὸν κατακτείνειε, χ, 53, ut interficeret eum. βιόωντό τε παῖδα, violabantque filium, ψ, 9. et 56, εὗρε δὲ καὶ σε καὶ παῖδα. et 83, ἴομεν μετὰ ἐμὸν, eamus ad filium meum. Μελανθῆος, ω, 103. et 288, σὸν ξεῖνον, ἐμὸν παῖδα inquit Laërtes de Ulysse. Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος, λ, 552. ὄλβιε Λαέρταο παῖ, ω, 191. ὥστε παῖδες νεαροὶ, B, 289. ἐπεί οἱ (Priamo) παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, Γ, 106. Πριάμοιο, Δ, 31. Z, 245. Ἀλωῆος, E, 386. coll. 392, παῖς κρατερὸς Ἀμφιτρύωνος, Hercules. et 408, οὐδέ μιν παῖδες παππάζουσιν, liberi ejus eum non blande appellant patrem. δυστήνων δέ τε παῖδες, i. e. δύστηνοι, infelices, Z, 127. Φ, 151. hinc recentiores suam phrasin cum παῖδες sumsere. εἰσὶ μέν μοι παῖδες ἀμύμονες, K, 170. et 422, οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται οὐδὲ γυναῖκες, non enim ipsorum liberi prope sunt et conjuges. ὀρφανικοὶ, Λ, 394. τρεῖς ἀμύμονες ἐξεγένοντο, Ξ, 115. Υ, 231. ἄλοχος δὲ σέη καὶ παῖδες ὀπίσω, liberi utriusque sexus, O, 497. ἰδόντες, pueri ex more suo, Π, 260—263, νηπίαχοι: quales solent lascivire in alios. δραγμεύοντες, colligentes pueri manipulos, Σ, 555, qui est alter locus, ubi παῖς positus videri possit pro δοῦλος: sed est merum ætatis nomen, *junge bursche, (a youth.)* εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες, habet enim ex se natos, Υ, 183, coll. 239, Ἀγχίσην τέκε παῖδα. βασιλῆος, Ψ, 631. πατέρα ἀμφὶ καθήμενοι, Ω, 161. et 331, καὶ γαμβροί. et 603, δώδεκα ὤλοντο. et 687, μετόπισθε λελειμμένοι. παῦροι ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, οἱ πλέονες κακίονες, deteriores, β, 276, coll. 271, 274. nam quales liberi futuri sint, in semine plerumque est causa: plures tamen degenerant quoque. hinc dubitare videtur Minerva, an in Telemacho sit virtus patria; et hoc vult: εἰ πατρώζεις (patrissas) ἀγαθὸς ἔσῃ, καὶ οὐ μάτην ὁδεύσεις. ἔπειτα δὲ ἐν μεγάροισι λίπωνται, γ, 354. et 475, ἐμοὶ, ubi Nestor adloquitur filios suos, eosque jubet currum parare hospiti nobili. ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, nobilium hominum filii, i. e. nobiles homines, δ, 236. et 688, οὐδέ τι πατρῶν ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες, nihil de patribus vestris audiebatis, quia pueri infantes eratis, *da ihr noch kinder waret, (for ye were yet children;)* et ἡλικίας solius nomen ibi est. ἀνέσταν τρεῖς ἀμύμονες, θ, 118, coll. 130, 143, 419, de filiis Alcinoi regis. δώδεκα γεγάασιν, κ, 5. παῖδες Τρώων δίκασαν, et nobiles Trojani judicabant, λ, 546, de armis Achillis, cui sint danda. sic Galli et Hispani hodie, *les Enfans d' Espagne ou de Portugal.* οἷοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι, quales sunt filii principum virorum, ν, 223, i. e. nobiles adolescentes. ὑπέρθυμοι, ξ, 209. φίλοι, τ, 455. Δολίου, ω, 408. μάχεσθαι πρό τε παίδων πρό τε γυναικῶν, Θ, 57. sic, μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδὲ ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων, O, 663, quæ sunt τὰ φίλτατα in rebus humanis. Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων, Υ, 304. et 308, καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται, quicunque in futurum nascentur. ὅτι οἱ οὔτι παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων, Ω, 539, i. e. hæredum regni sui. et 540, ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. et 748, Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων. et 751, ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς. ἔτι ἠΐθεος παίδων, adhuc cælebs inter filios suos, *noch ein junggesell, (still a bachclor,)* γ, 401. ἔκ τε φίλων παίδων, a suis liberis honoratur maxime, η, 70. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων, ι, 115, de Cyclopibus sermo, qui vivebant sicut Patriarchæ antiqui. παίδων δὲ προτέρων οὐκ ἔτι μέμνηται, priorum liberorum, quos cum primo marito habuit, obliviscitur fœmina ad secundas nuptias appellans animum, ο, 22. εἰ δὴ μὴ παίδων φονῆας τισόμεθα, ω, 433. et 483, ἡμεῖς δ' αὖ παίδων φόνοιο (cædis) ἔκλησιν θῶμεν: nam et alius, rei publicæ probe peritus, dixit, ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή! παισὶν ἐοικότες νηπιάχοις, B, 337, nam de pugnando nihil erat dictum. ὥς κε ὀστέα παισὶν ἕκαστος οἴκαδε ἄγῃ, H, 334. ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται, ut mercedem miseram pueris suis lucretur, M, 435, *für ihre kinder, (for her children;)* et sermo est de fœmina paupercula, victum manibus quærente. inepti, supra quam fingi potest, sunt, qui id de Homeri matre intelligunt. quasi ex tam humili etinope loco tantus vir exsurgere potuerit, in orbe antiquo! et poëtam et antiquitatem, ignorant, qui eum ignobilem, aut in tenui re educatum, opinantur. μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο, Υ, 409, erat ei inter filios minimus natu: ubi alii vitiose legunt πᾶσι. χαλεπόν σοι, Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, Φ, 185. et 460, σὺν παισὶ καὶ ἀλόχοις. παισὶν ἐπιτρέψειαν ἕκαστος κτήματα, η, 149, nam, præter alias possessiones, filii etiam erant antiquitus hæredes paternorum ἀξιωμάτων et dignitatum: hinc τὸ γέρας, 150. οὕνεκά μιν σὺν

παισὶ περισχόμεθα (eum servaveramus) ἠδὲ γυναικὶ, ι, 199, ubi quidem Aristarchus, ex fide historica nescio qua, legi jubet παιδὶ: sed insolens nihil est, pluralem indeterminate poni, quando de numero solliciti jam esse nolumus; *mit seinen kindern, es sey nun deren nur eines, oder mehrere, (with his children, whether there be but one or several.)* σὺ δὲ τέρπεο παισί τε καὶ λαοῖσι, ν, 62, quæ sunt preces reginæ valedicentis hospiti. et 258, λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα. pro παισὶ est et ionice παίδεσσι. αὐτῷ καὶ παίδεσσι, γ, 381. ἀσπάσιος, βίοτος πατρὸς παίδεσσι, ε, 394. et λ, 430, οἴκαδε ἐλεύσεσθαι. οὐδὲ οὓς παῖδας (filios suos) ἔασκε στείχειν ἐς πόλεμον, in aciem prodire, B, 832. εἰρόμεναι παῖδάς τε, interrogantes de filiis suis, Z, 239. πρωθήβας, pueros primum pubescentes, Θ, 518. ὄνος νωθὴς ἐβιήσατο παῖδας, adolescentes, Λ, 557. et 559, παῖδες τύπτουσιν αὐτὸν ῥοπάλοις. οὓς τέκε παῖδας, X, 234. et 423, τόσσους ἀπέκτανε. ἵετο ἰδεῖν παῖδας, ν, 334. ὑμετέρους καταπαύειν ἀφροσυνάων, ω, 456. παῖδε δύω, B, 731. διδυμάονε γενέσθην, E, 548. γείνατο, Z, 26. φίλω, H, 279. δύο, X, 46. ἔτεκεν, λ, 261. et 298, ἐγείνατο. et 306, ἔτεκεν. cæterum si παῖς in sensu omnium primo ponitur, notanda hæc sunt ætatum discrimina: βρέφος, τὸ γεννηθὲν εὐθέως: παιδίον, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθηνοῦ: παιδάριον, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ λέξεως ἀντεχόμενον: παιδίσκος, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ (statim illum priorem excipiente) ἡλικίᾳ, ætate: παῖς δὲ, ὁ δι' ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. hanc subsequentem ætatem vocant τὸν πάλληκα, βούπαιδα, ἀντίπαιδα, μελλέφηβον, quæ quatuor notant idem, *einen jungen von 13 oder 14 jahren, (a boy of thirteen or fourteen.)* deinde sequitur ὁ ἔφηβος qui et κοῦρος, puber primum. deinde μειράκιον ἢ ὁ μεῖραξ: deinde νεανίσκος, deinde νεανίας, deinde ἀνὴρ μέσος. hunc sequitur ἀνὴρ προβεβηκὼς, qui et ὠμογέρων, circa annum quinquagesimum. hunc ὁ γέρων, hunc πρεσβύτης, deinde ἐσχατόγηρως, qui et σύφαρ et πέμπελος. sed non omnium horum proprietas ubique est quærenda: sicut e. c. τὸ βρέφος nonnunquam notat infantem nondum natum, qui alias τὸ ἔμβρυον: et vicissim sæpe ἔμβρυον pro βρέφος. παῖς κισσοφόρος, i. e. Bacchus, filius Jovis, Ol. 2, 50. Λητοῦς, Ol. 8, 41. Μενοιτίου, Ol. 9, 107. et 134, παῖς sc. ὤν. παῖς, ἐξ ἀλόχου πατρὶ ποθεινὸς, Ol. 10, 102. Ζηνὸς, Ol. 13, 110. Αἰήτου, Py. 4, 17, Medea. ἐὼν, Ne. 3, 77. ἔσσεταί σοι, Ist. 6, 76. παιδὸς βίαν, i. e. παῖδα, Ne. 11, 28. παιδὶ, in inscriptione odarum, Ol. 10, inscr. et versu 2. Ol. 14. Py. 11. Ne. 6, inscr. et versu 23. Ne. 7. παιδὶ Αἰνησιδάμου, Ol. 3, 16. 'Αγησιδάμου, Ne. 9, 99. σὺν Κρόνου, Ol. 7, 121. sic, παῖδα Κρόνου, i. e. τὸν Δία, Ol. 1, 16, qui est præses ejus certaminis. παῖδα ἡλίου, i. e. ἡμέραν, Ol. 2, 59. et 148, 'Ηοῦς, i. e. Memnonem. Κλυμένοιο, 'Εργῖνον, Ol. 4, 31. ἰοβόστρυχον, filiam formosam, Ol. 6, 50. et 82, εἴρετο πάντας, interrogabat omnes de filio: nam hoc verbum regere solet duplicem accusativum. ποντίαν παῖδα, filiam e mari enatam, i. e. insulam Rhodum, Ol. 7, 24. τὴν παῖδα 'Οποῦντος, Ol. 9, 86. ἐρατὸν, Ol. 10, 119. κιχὼν, Py. 3, 76. et 164, κλυτήν. ὃν ἐβόησε, Py. 6, 36, inclamavit filium suum. θρέψατο, Py. 9, 32. et 104, τέξεται. ἀμπέλου, i. e. vinum, Ne. 9, 123. τὸν ἀδείμαντον, Ist. 1, 15, Herculem impavidum. θρασὺν, Ist. 6, 65. παῖ 'Ρέας, Κρόνιε, Ol. 2, 22. ὦ παῖ Σωστράτου, Ol. 6, 137. 'Αρχεστράτου, Ol. 11, 11. ὦ Δεινομένεος παῖ, Py. 2, 34. Ποσειδᾶνος Πετραίου, Py. 4, 246. ὦ παῖ, Py. 8, 45, ubi ætatis est compellatio. sic et Ne. 4, 146. 6, 106. in fœminino, παῖ, O filia, Ol. 12, 1. Ne. 7, 2. 11, 1. παῖδες χρύσεαι Θέμιτος, Ol. 13, 11, aureæ filiæ Themidis. et 17, παῖδες 'Αλάτου, O filii ejus, i. e. ἀπόγονοι, et intelliguntur Κορίνθιοι. κρατίστου θεῶν, filiæ potentissimi deorum, i. e. Gratiæ, Ol. 14, 20. κέκλυτε παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν, Py. 4, 22. 'Αλεύου, Py. 10, 8. ὦ 'Αρμονίας παῖδες, filiæ. Py. 11, 12. Ταλαοῦ, Ne. 9, 34. καὶ θεῶν παῖδες φεύγουσι, Ne. 9, 65. παῖδες θεῶν (i. e. dii) ἄτρωτοι, Ist. 3, 31. ἀγλαοὶ, Ist. 6, 90. υἱῶν παῖδες, nepotes, Ist. 8, 52. παίδων σοῦ οὐκ ἄτερ, i. e. ἐκγόνων, Ol. 8, 59. et 90, ἐν γυίοις: nam cum quatuor pueris certaverat puer Alcimedon. παίδων νεφέλης, i. e. pluviarum, Ol. 11, 3. ὀάροις, Py. 1, 190, puerorum vocibus teneris. Διὸς, Py. 3, 22. τετράτων, Py. 4, 83. διαυλοδρομᾶν, Py. 10, 14. Αἰακοῦ, Ne. 4, 117. Ist. 5, 45. παίδων παῖδες, Ne. 7, 147. βλεφάροις, Ne. 8, 3. τρίτην νίκην παίδων, sc. μετὰ, inter pueros, Ist. 4, 119. ὁπλοτάτου, Ist. 6, 9. παισὶ διδύμοις, Ol, 3, 63. ἐνέτειλε, Ol. 7, 74. παίδεσσιν Δεινομένους, Py. 1, 152, i. e. Hieroni ejusque fratribus, quorum pater ὁ Δεινομένης. παρὰ, Py. 2, 132. μετὰ τούτοις καὶ νῦν sc. Κυρηναίοις, Py. 4, 113. et 192, liberis ejus. et 501, ἐν νέοις, inter juniores est juvenis, et facit juvenilia. ἐπιπρέπει λῆμα γενναῖον ἐκ πατέρων, Py. 8, 63, ἐν νέοις παισὶν παῖς, Ne. 3, 125. προσάψω κλέος παισὶν, Ne. 8, 62. διδύμοις, Apollini et Dianæ, Ne. 9, 10. et 71, Αἰτναίων. 'Ελλήνων παισὶ, i. e. Ἕλλησιν, Ist. 4, 62. παῖδας σοφωτάτους, Ol. 7, 133—135. 'Ιφιμεδείας παῖδας, Py. 4, 158. σοῦ, Ist. 1, 79. apud utrumque poëtam ergo est nomen vel natalium vel ætatis; nusquam servitii. cæterum est a πάω, fruor cum suavitate. παιδεύω proprie est, educo et erudio puerum. τὸ παίδευμα, educatio, *die zucht, (education.)* unde Hippolytus ab Eurip. 11, vocatur ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα, ubi pluralis pro sing. et abstractum pro concreto, πεπαιδευμένος. Vide sub ἡλικία.

παιφάσσω, (Φάω) oculos cum impetu irruendi intendo acriter, *ich richte mein absehen hitzig worauf, (I turn my eyes eagerly to something.)* est verbum poëticum, factum ex φάω, a quo fit φάσσω, unde per reduplicationem παφάσσω pro φαφάσσω, et interserto Iota. notat ἐνθουσιωδῶς καὶ ἐπιφανῶς ὁρμᾶν, furenter et aperte irruere. σὺν τῇ (αἰγίδι ἡ 'Αθήνη) παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν 'Αχαιῶν, B, 450, cum qua acriter et aperte agens percurrebat exercitum Græcorum, adhortans, et indens cuique robur constantiamque. alii compositum dicunt hoc verbum ex, πάντη τὰ φάη ἀΐσσειν, et esse, ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ περιάγειν τὴν ὄψιν, circumspicere undique acriter: quod ad sensum quidem bene se habet, sed ad etymologiam nihil facit. et hæc ægis h. l. erat majestas principum obeuntium undique cum magno ardore.

παίω, vide sub ἔμπαιος, et παιήων.

παιωνίζειν, vide sub Παιήων, in R.

παιώνιος, η, ον, vide sub ἡλικία.

πακτὸς, ἡ, ὸν, vide sequens, et πηκτός.

πακτόω, f. ώσω. (Πήγω) condenso, *ich stopfe, mache dicht, (I stop, close up.)* τὰ τετρημένα ἐπακτώσαμεν, Aristoph. Vesp. 128, *alle löcher und ritzen verstopfeten wir, (we stopped all the holes and chinks:)* et est idem fere, quod præcedens l. c. ἐνεβύσαμεν. sic Herodot. II, 96, de navibus Ægyptiacis: ἔσωθεν τὰς ἁρμονίας ἐνεπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, ubi est compositum ἐμπακτόω. cæterum est a forma Dorica πακτὸς pro πηκτός.

πάλαι, (Πάλλω) adverb. pridem, quondam, olim: modo, dudum. apud antiquos magis in usu est notio, πρὸ πολλοῦ χρόνου; apud recentiores Atticos vero frequentior est ea altera, quæ de nupero admodum intelligitur. est pro πάλα, a πάλλω moveo, agito. ὁ γέρων, πάλαι πολέμων εὖ εἰδὼς, Δ, 310, jam inde a multis annis pugnarum peritus; vel potius, olim bonus miles, sed nunc senio confectus et abstinere coactus a pugnando. πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων, jam dudum fuisses in inferiora Titanibus loca detrusus, E, 898, *schon lange, (long ago.)* ἀνδρὸς σῆμα πάλαι κατατεθνειῶτος, monumentum viri olim defuncti, H, 89. Ψ, 331. νόον, οἷον ἐγὼ νοέω ἠμὲν πάλαι ἠδ' ἔτι καὶ νῦν, I, 105, sententiam, qualem ego foveo et antea et nunc; ubi in genere notat tempus præteritum, etsi id paucorum dierum fuerit: *schon vorher, und so auch itzo, (formerly, and still.)* conf. 106, ἐξέτι τοῦ, ὅτε, jam ex eo tempore, quando. et 523, μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι, νέον γε, ὡς ἦν, memini illud factum ego priscis temporibus, non sane recens, quale erat; *dieselbe alte geschichte, die nicht etwa vor kurzem erst geschehen, (the same story of old, the circumstances of it did not happen lately.)* et loquitur ibi senex Nestor. ἄνδρα, θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, virum, per se mortalem, jamdudum destinatum morti per fatum, Π, 441. X, 179. δὴ πάλαι ἄμμες (ἡμεῖς) ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο, sane jam diu nos desiissemus a pugnando, Φ, 432. ἦ γάρ ῥα πάλαι τέγε φίλτερον ἦεν Ζηνὶ, X, 301, certe enim igitur hoc jam diu magis placuit Jovi. δὴ ὀϊστὸν ἔχεν, πάλαι ὡς ἴθυνεν, sane sagittam intentam tenebat, sicut jam ante direxerat eam, Ψ, 871, *er hielt den pfeil immerfort so wie er ihn vorher gerichtet hatte, (he continued to hold the arrow in the same direction as before:)* ubi ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου positum, ut notet jam, jam ante. nam ἔχειν et ἰθύνειν sæpissime est idem; et πάλαι pertinet h. l. ad ἴθυνεν, ut notet πρότερον, paullo ante. et ex hoc loco sumsere recentiores suam notionem τοῦ πάλαι, ut notet modo, *allewcile, kurz vorher, einen augenblick vorher, (just now, shortly before, a moment since.)* δένδρεα, αὖα πάλαι, arbores, jamdudum siccæ et emortuæ, ι, 240. sic, ξύλα, σ, 308. ὡσεὶ πτωχὸς πάλαι εἴη, quasi mendicus jam inde a longo tempore fuisset, ρ, 366. καί κεν πάλαι ἐνθάδε 'Οδυσσεὺς ἦεν, jam dudum sane etiam Ulysses huc venisset, τ, 282, *er wäre sonst wohl schon lange hier, (otherwise he would have been here long ago.)* καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον βασιλήων ἐξικόμην φεύγων, υ, 222, et sane jam dudum ad alium regum confugissem, *hätte schon längst zu einem andern grossen herrn meine zuflucht genommen, (had sought refuge long since with some other monarch.)* et 293, μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικε, ἴσην, habet hospes jam dudum portionem suam ciborum, sicut moris est, *er hat nun schon sein theil, (he has already his share.)* ut igitur et h. l. brevissimum tempus præteritum notetur; sicut et Germani solent ponere. Τηλέμαχός μιν πάλαι ᾔδεεν ἐντὸς ἐόντα, is jam diu scivit eum domi esse, ψ, 29, *wuste er schon lange, dass er wieder zu hause sey, (knew long ago that he is again at home.)* ὁπλοτέροις τῶν πάλαι, Py. 6, 40, natu junioribus inter majores nostros: nimirum Pindaro erant οἱ πάλαι, sed Archilocho erant juniores. πάλαι, olim, Py. 11, 70. Ne. 8, 54, 86. 10, 18. 11, 43. Ist. 2, 1. 5, 56. Vide sub 'Αεί.

παλαιγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) olim natus, annosus, vetulus. γρηῒ δ' εἰκυῖα παλαιγενέϊ προσέειπέ μιν, Γ, 386, anui assimilata Venus grandævæ. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, P, 561, ut appareat, esse vocem honorificam: nam hunc Phœnicem valde honorabat Achilles. δεῦρο δὴ γρηῦ παλαιγενὲς, χ, 395.

παλαίγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) olim natus, priscus. μῆτιν παλαιγόνων, Ol. 13, 70, prudentiam majorum. Μινυᾶν παλαιγόνων, Ol. 14, 5, priscorum Minyarum.

παλαιμονέω, f. ήσω. (Πάλλω) luctor. idem quod παλαίω. παλαιμονεῖ κενὰ, luctatur et operam impendit frustra, Py. 2, 112. hinc est et nomen proprium ὁ Παλαίμων, ονος.

παλαιοπενθὴς, ὁ ἡ, vide sub νεοπενθής.

παλαιὸς, ἀ, όν. (Πάλλω) vetustus, *alt, von alten zeiten her, (old, ancient.)* ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιὸς, certe igitur mihi hospes paternus inde ab antiquo tempore es, Z, 215, et demonstratio hujus propositionis sequitur, 216, seqq. παρὰ Ἴλου σῆμα παλαιοῦ, Λ, 166, ad Ili antiqui monumentum vel bustum. ἢ νέος ἠδὲ παλαιὸς, vel juvenis vel senex aliquis, Ξ, 108. et 136, Ἐννοσίγαιος, παλαιῷ φωτὶ ἐοικὼς, seni viro adsimilans se, τῷ λίαν γέροντι. βασιλῆες Ἀχαιῶν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ, principes Achæorum juvenes et senes, α, 395, ex quibus potest rex eligi: ergo soli vos juvenes proci non estis ii, ad quos solos spectet regia dignitas. vides ergo βασιλέα esse h. l. quemque nobilem et ditem in Ithaca. inest præterea his verbis lenis quidam μυκτὴρ in Antinoum. οὐδὲ παλαιῶν, τάων, αἳ πάρος ἦσαν Ἀχαιαὶ, neque inter vetustas heroinas, illas quæ antea fuerunt nobiles Graiæ, β, 118. et 188, παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς, vetusta et multa sciens, i. e. homo peritus rerum humanarum, usu diuturno. sic et η, 157. ω, 51. νῆες πολλαὶ, νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, naves multæ, novæ et vetustæ, β, 293, tales naves vetulas comicus vocat γραίας. et 340, πίθοι οἴνου παλαιοῦ ἡδυπότου, amphoræ vini vetusti suavis; qualem recentiores etiam γέροντα vocant. comicus Alexis, οἶνος, ὀδόντας οὐκ ἔχων, ἤδη σαπρὸς, γέρων δαιμονίως. et talis vetustus οἶνος dicebatur et ὁ σαπρίας, ου. conf. Athenæum. erat et vini species ὁ ἀνθοσμίας, ου. δμωαὶ νέαι ἠδὲ παλαιαὶ, δ, 720, ancillæ juvenculæ et vetulæ. πολλοὶ ἔσαν νέοι ἠδὲ παλαιοὶ ἄνδρες, Θ, 58. δέρμα παλαιοῦ γέροντος, cutem valde senis viri, ν, 432. γρηῦς παλαιὴ, κεδνὰ εἰδυῖα, σ, 346. ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, libenter ibant ad consuetudinem antiqui lecti, ψ, 296. παλαιὸς ὄλβος, antiqua felicitas, Py. 5, 73. παλαιὸν οἶνον αἴνει, νεωτέραν δὲ ἀοιδὴν, Ol. 9, 73. παλαιὰ χάρις, Ist. 7, 23, antiqua gratia dormit, i. e. præclararum a majoribus olim gestarum rerum gratia et pulcritudo perit tandem in animis juniorum. παλαιῶν δόξα προγόνων, priscorum gloria majorum, Py. 9, 182. sic, δόξαν παλαιὰν τοῦ, Ist. 3, 25. φήμην, Ist. 4, 57. παλαιαὶ ῥήσιες, Ol. 7, 100, antiqui sermones et narrationes. ἐν παλαιαῖς ἀρεταῖς, Ne. 3, 55, antiqua virtute et fide homo.

παλαιότατος, et per syncopen παλαίτατος, η, ον. (Πάλλω) maxime vetustus. παλαιτάτῳ ἔνδον ἄλσει, Ne. 7, 65.

παλαιότερος, et per syncopen παλαίτερος, έρα, ερον. (Πάλλω) senior. ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, Ψ, 788. παλαιότεροι εὗρον τήνδε ὁδὸν, Ne. 6, 91. ἐν παλαιτέροισι, inter senes, Ne. 3, 127. Py. 10, 91.

πάλαισμα, ατος. τό. (Πάλλω) luctatio, ars luctandi. ἐξέπεμψας παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, eduxisti e luctationibus cervicem et robur corporis non sudore madefactum, Ne. 7, 106, i. e. facili negotio et brevi tempore vicisti. παλαισμάτων λάβε (cape) φροντίδα, ubi tamen alii legunt πάλης ἄθλων, luctæ certaminum, Ne. 10, 40. ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν, ob luctas viri, Ol, 9, 20. παλαισμάτεσσιν, ablativus Ionicus, Py. 8, 49, in luctationibus imitans cognatos suos.

παλαισμοσύνη, ης. ἡ. (Πάλλω) luctatio. idem quod ἡ πάλη. scribitur et ἡ παλαιμοσύνη. παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς, Ψ, 701. παλαισμοσύνῃ, Θ, 103, 126.

παλαιστὴ, ἡ, vide sequens, et sub ἑκκαιδεκάδωρος.

παλαιστὴς, οῦ. ὁ. (Πάλλω) luctator. οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες, οὐδὲ παλαισταὶ, inquiunt Phæaces nobiles, Θ, 246. παλαιστῇ, in inscriptione hymni, Py. 8. Ne. 4. Ne. 6. Ne. 10. cæterum est et mensuræ nomen ὁ παλαιστὴς, et ἡ παλαιστὴ, et ἡ παλαιστὶς, palmus, quatuor digitorum, *vier queerfinger breit, (four fingers' breadth.)* Vide sub ἑκκαιδεκάδωρος, et δόχμη.

παλαιστὶς, ἡ, vide supra.

παλαίφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) olim dictus, ab antiquo celeber et memoratus. ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου οὐκ ἐσσὶ, τ, 163, non es ex arbore, de quibus olim narrabatur quod homines inde nascerentur. conf. δρῦς, alii scribi jubent παλαιφάγου, a παλαίφαγος, de quo olim cibus sumtus est. παλαίφατα θέσφατα, ι, 507. ν, 172, prisca oracula. παλαίφατος γενεὰ, Ne. 6, 54, ab antiquo celebris familia. παλαίφατον χρησθὲν, Ol. 2, 72, i. e. τὸν παλαιὸν χρησμὸν, oraculum. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον εὐάνορες, ubi deest κατὰ, Ne. 2, 25, Acharnæ secundum vetus dictum sunt viris fortibus plenæ. ἀγορὴν, Ne. 3, 23, antiquitus celebrem conventum.

παλαίω, f. σω. (Πάλλω) luctor, lucta alterum dejicere conor. οὐδὲ παλαίσεις, Ψ, 621, ubi Achilles adloquitur senem Nestorem, jam infirmum ad exercitia corporis. et 733, καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντε ἐπάλαιον, et certe rursus tertia vice, cum jam bis cecidissent ambo ad terram, surgentes luctati fuissent, nisi—. ἐπάλαισεν αὐτῷ καὶ κατέβαλεν αὐτὸν κρατερῶς, luctatus est cum eo, et dejecit eum fortiter, δ, 343. ρ, 134. Αἴας φόνῳ πάλαισεν, Ne. 8, 47, ubi verbum est metaphoricum, cum cæde luctatus est, i. e. interfecit ipse se post aliquam deliberationem de cæde ista. παλαίουσαν λέοντι, luctantem cum leone virginem, Py. 9, 46, vel ut Schmidius legit, παλαιοίσην, ubi οι est Doricum pro ου, et η Ionicum pro α in fine.

παλάμη, ης. ἡ. (Πάλλω) palma manus, *die flache hand, (the palm of the hand.)* manus tota, *die hand, (the hand,)* et apud recentiores, ars quam quis manu exercet, artificium, *die handthierung, die kunst, (the trade, handicraft business.)* est a πάλλω, moveo: nam ad id maxime manus est facta. ἔγχος ὅ οἱ παλάμηφ ἀρήρει, pro ἐν παλάμῃ, hasta quæ ei apta erat ad amplectendum manu, *ein spies, den er mit der hand gut umfassen und halten konnte, (a spear which he could conveniently grasp and hold in his hand,)* T, 338. ρ, 4, *der sich ihm in die hand passete, (which filled his hand.)* sic et, δοῦρα, ἅ οἱ, Π, 139, nam Achillis hasta erat nimis crassa, et hinc non apta manui ejus: igitur alias hastas sibi eligebat. ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν, (pro παλάμης) ἐτώσιον, Γ, 368, ubi ergo Iota subscribi non debet; nam est genitivus, ad ἐκ pertinens. παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος, α, 104. β, 10. ὑπὸ Ἄρηος παλαμάων, pro παλαμῶν, *unter dessen fausten, (from the hands,)* Γ, 128. ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων, *aus den händen der herren, (from the hands of the men,)* ρ, 231. σκῆπτρον ἐν παλάμῃς (pro παλάμαις, ionice) φορέουσι, A, 238. ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν, virorum manibus occisi sunt, E, 558. et 594, Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα, manibus magnam hastam tractabat. Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν, manibus ejus, *durch dessen hände wärest du getödtet worden, (by whose hands thou hadst fallen,)* H, 105. δόρυ μαίνεται ἐν, Θ, 111. τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, O, 411, in manibus periti naupegi. et 677, ξυστὸν, (hastam) μέγα ναύμαχον ἐν. μαίνεται ἐγχείη Διομήδεος ἐν, Π, 74. τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃ, rotam aptatam manibus sedens figulus tentaverit an currat, Σ, 600, ubi ablativus sine dubio pertinet ad verbum finitum. sic, πέλεκυν ἄρμενον ἐν παλάμῃσι ἔδωκεν αὐτῷ, securim aptam dedit ei manibus tractandam, ε, 234. ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι, tetenderit arcum manibus, τ, 577. φ, 75. αἴδετο γὰρ, πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι, verebatur enim, cum patruo manibus pugnare, Γ, 469, conf. μίσγω. hinc est ὁ παλαμναῖος, quod de hominibus semper in malo sensu, funestus, cæde contaminatus: quando autem est epitheton Jovis, notat justitiam ejus vindicem contra percussores, ὁ τοὺς φονεῖς καταρίπτων. παλάμῃ σύν τινι μοιριδίῳ, Ol. 9, 38, cum aliquo auxilio fatali, aliqua fatali arte, i. e. per nascendi sortem mihi præbita arte, τέχνῃ καὶ μηχανῇ δαιμονίᾳ, a deo concessa. παλάμῃ σὺν θεοῦ, Ol. 10, 25, cum dei ope. παλάμῃ δονέων, manu vibrans, Py. 1, 85. παλάμαι Ζηνὸς, Py. 2, 72, i. e. τέχναι, manus Jovis. τραχειᾶν (Schmidius legi vult ταχειᾶν) ἐκ παλαμᾶν, a duris manibus, Py. 4, 360, et sermo est de remigando, παλάμαις πυκνότατον, Ol. 13, 73, prudentissimum artificiis, Sisyphum παλάμαις θεῶν, Py. 1, 94, deorum ope. ψιθύρων παλάμαις βροτῶν, artibus susurronum hominum, Py. 2, 138, τῶν ψιθυριστῶν, calumniatorum clandestinorum. παλάμαις Ἐπάφου, manibus illius, Ne. 10, 9. et 121, Διός.

παλαμναῖος, η, ον, vide supra.

παλάσσω, f. ξω. (Πάλλω) conspergo, inquino adspersis multis sordibus; motu turbo et fœdo. *ich besprütze, bewerfe; rühre durcheinander, beschmiere, (I bespatter, throw dirt at, stir up, besmear.)* deinde et: moveo sortes, κληροῦμαι, λαγχάνω, *ich rüttele das loos, (I shake the lots.)* est a πάλλω, i. e. κινέω, per paragogen: nam adspersio fit per motum. ab eodem πάλλω est adjectivum παλτὸς, ἡ, ὸν, cum impetu conjectus, παλτὸν πῦρ, i. e. τὸ κεραύνιον: et τὸ παλτὸν, substantive, εἶδός τι ὅπλου, unde apud Sophoclem est ὁ δίπαλτος φονεὺς, latro duobus ejusmodi telis armatus. καί τινα οἴω αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν (παλάξειν) ἄσπετον οὖδας, i. e. γῆν, ν, 395, et quemque eorum opinor conspersurum esse terram sanguine et cerebro suo; ἀναδεύσειν, μολῦναι. forma media notat intransitive: λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας, Λ, 169, et cruore fœdabat sibi, inquinabatur, manus; ἐμολύνετο. ab hoc verbo est et ὁ πηλὸς, lutum, terra macerata. γούνατα τε κνῆμαί τε πόδες τε χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν, pugnantium conspergebantur sudore, P, 387, ubi vides plura nomina diversi generis comprehensa verbo in singulari; quod σχῆμα vocatur ab antiquis Πινδαρικὸν, quia Pindarus eo frequenter fuit usus. refertur tamen verbum h. l. ad γούνατα, et reliqua nomina consideravit poëta quasi similiter neutrius generis in plurali, quæ verbum in singulari sequens habere attice solent. Sic Hesiodus: τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, Θεογ. 321. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ, E, 100, sanguine conspergebatur thorax. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, et cerebrum omne intus (intra galeam) ei fœde exsilire factum est e capite. vel, fœdatum est, Λ, 98. et 535, αἵματι ἄξων ἅπας πεπάλακτο, axis currus totus oblitus est cruore. sic et, ἐγκέφαλος ἔνδον, M, 186. Υ, 400, de eo, qui per galeam vulneratus est graviter in caput. et 500, ἄξων. et 503, αὐτὸς χεῖρας, ubi deest κατὰ, quod attinet manus. αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον οὐκ ἔστι θεοῖς εὐχετᾶσθαι, non fas est, conspersum et inquinatum sanguine et cruore, diis vota facere, Z, 268, μεμολυσμένον. σάκος γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ, scutum vetus, fœdatum et oblitum situ, χ, 184. et 402, αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον Ὀδυσσέα. et 406, ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο (κατὰ) πόδας καὶ χεῖρας, coll. 404, de leone. sic et πεπαλαγμένον, ψ, 48. κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃ, H, 171, sorte nunc sortimini ordine omnes, qui destinetur sorte. τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον, ι, 331, κληρῶσαι, κληρώσασθαι, κλήρῳ λαχεῖν.

παλεὸς, α, ον, pro ἠλεὸς, quod vide.

παλευτὴς, ὁ, vide sequens.

παλεύω, f. σω. (Πάλλω) allicio motibus variis. it. illicio in laqueum vel rete. *ich locke an, locke ins netz, (I ensnare, entice into a net.)* Aristoph. Aves, 1083. nam ejusmodi illices varie gesticulantur et motitantur, dum decipiunt alios. coll. 1087. hinc est ὁ παλευτής, οῦ, illex. it. qui laqueos tendit et illicit.

πάλη, ης. ἡ. (Πάλλω) lucta, qua homo varie movetur aut attollitur et dejicitur. nam est a πάλλω, *ich mache fallen, (I throw down,)* moveo ut cadat quid. ἐνίκησα πάλῃ Ἀγκαῖον, vici lucta eum, Ψ, 635. qualis lucta deinde describitur a 700—739, et ratio nominis etymologica apparet maxime ex 719—727. ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσὶν, Θ, 206. antiquioris etiam et rusticioris πάλης, qua alter alterum dejicere ad terram conabatur, descriptio est hæc: τὴν εὐώνυμον χεῖρα ἑκάτερος ὑπὸ τὴν πλευρὰν ἔβαλε τοῦ ἀγωνιστοῦ, τῇ δὲ δεξιᾷ χειρὶ ἑκάτεροι τοῦ λαιοῦ ἀγκῶνος τοῦ ἐναντίου ἐλαμβάνοντο, τοῖς δὲ μετώποις ἀντηρείδοντο. πάλῃ, Ol. 10, 79. πάλης ἄθλων, luctæ certaminum, λάβε φροντίδα, cape curam, Ne. 10, 40, ubi alii legunt παλαισμάτων. πάλῃ κρατέων, vincens lucta, Ol. 8, 27. sic πάλῃ, Ne. 4, 16. 6, 26. 11, 26.

παλῆ, ῆς. ἡ. (Πάλλω) est farina tenuis, *fein meel das wohl ausgebeutelt ist, (fine flour that is well bolted.)* scribi ὀξυτόνως jubet Didymus ad Κ, 7. Vide sub παλύνω.

παλιγγενεσία, ἡ, vide sub γείνω aliquanto sub medio, ἐλεύθω aliquanto sub medio, et πάλιν ad medium.

παλίγγλωσσος, ὁ ἡ. (Κλάω) contraria lingua utens, contrarium priori sonans. ῥῆσιν παλίγγλωσσον ἀγγέλων, Ne. 1, 83, locutionem nuntiorum revocandam et aliter nuntiandam in contrarium, ἐναντιόφημον. παλίγγλωσσος πόλις, Ist. 6, 35, urbs diverso a nobis sermone utens.

παλίγκοτος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) retro iram aut tristitiam vertens, reverti semper faciens indignationem in animo. πῆμα παλίγκοτον, Ol. 2, 36, malum renovans alias in animo tristitiam iratam. τραχὺς παλιγκότοις ἔφεδρος, Ne. 4, 156, asper additus *(auf den hals gebannet gleichsam,) (to tread upon the neck, as it were,)* iis, qui iram contra eum assidue in animo renovant et resumunt, τοῖς ἐχθροῖς καὶ ἐναντίοις. sic de somnio tristi dicit mater, Mosch. Id. 4, 92, δειμαίνω, παλίγκοτον ὄψιν ἰδοῦσα, timeo, postquam vidi visionem infestam.

παλίλλογος, ου. ὁ ἡ. (Λέγω) retro lectus et depositus, ex postfacto relectus et collectus. οὐκ ἐπέοικε, λαοὺς παλίλλογα ταῦτα ἐπαγείρειν, *es gehet nicht an, dass die leute das von neuem, da es einmal unter sie getheilet ist, wieder zusammenbringen, und es nun rückwärts wieder gesuchet wird, (it is not right that the people should collect together again what has been divided among them, and that it should be given back,)* Α, 126. a πάλιν, retro, et λέγω, colligo.

παλίμβαμος, ὁ ἡ, vide sequens.

παλίμβημος, ου. ὁ ἡ. et dorice παλίμβαμος. (Βάω) a πάλιν, retro. reciproce regrediens, *rückwärts und vorwärts wechselsweise gehend, (going alternately backward and forward.)* ἱστῶν παλιμβάμους ὁδοὺς, Py. 9, 33, telarum retrogrados gressus. apte descripta ἱστουργία.

παλιμπετής, ἑος. ὁ ἡ. (Πέτω) retro cedens et festinans. ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς αὐτοὺς, retro ad castra Græca compulit retrorsum eos, Π, 395, excludens eos a receptu ad urbem: et est vel pro παλιμπετέας, contr. παλιμπετεῖς, extruso vel α vel Iota: vel est neutrum adverbialiter. sed prius est verius. sic enim solet poëta, e. c. ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς; ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, etc. μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς (pro παλιμπετεῖς, et id pro παλιμπετέες) ἀπονέωνται, ε, 27, et proci cum navi sua retro cedentes revertantur domum. πάλιν est retro, ὀπίσω: et nomen habet metaphoram ἐκ τῶν πεσσῶν, ab aleæ ludo. recentiores ponunt παλιμπετὴς pro homine suam sententiam mutante in contrarium, ὁ ἑαυτῷ μαχόμενος, καὶ ἐναντιούμενος οἷς εἶπεν ἢ ἔπραξεν, contrarius iis rebus quas dixit vel fecit, ὃς καὶ περιπετὴς λέγεται. παλιμπετὴς ἑαυτῷ ἐγένετο, retexuit ipse se. ὑψιπετὴς, ἑος, ὁ ἡ, qui ex alto decidit, e. c. παλλάδιον ὑψιπετές.

παλιμπλάζω, (Λάω) retro rejicio, repello, *mache zurückprallen, (I repel.)* νῦν ἄμμε (ἡμᾶς) παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν, Α, 59, nunc puto nos rejectos retro abituros esse domum: et imago est a sagitta, illisa solido alicui, a quo resilit et repellitur. οὔτι σὲ παλιμπλαγχθέντα ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν, ν, 5, nequaquam, te retro rejectum in errores novos, puto reversurum te esse in patriam.

πάλιν, (Πάλλω) adverb. retro, εἰς τὰ ὀπίσω. hæc enim est notio hujus vocis antiqua et Homerica; illa vero, ubi notat ἐκ δευτέρου, recentiorum est, et apud poëtam nullibi quærenda. ubique apud eum est notio reversionis, retorsionis, retro actionis: et πάλιν et πρόσω sunt opposita. δοῦναι πάλιν, reddere, εἰς τὰ ὀπίσω πέμπειν, remittere detentam adhuc puellam, Α, 116. et 380, πάλιν ᾤχετο, reversus est unde venerat. ὄσσε πάλιν κλίνασα, Helena oculos avertens, ἔμπαλιν στρέψασα, Γ, 427. πάλιν ἄγεν (ἐάγησαν) ὀξέες ὄγκοι, Δ, 214, retro flexi sunt hami: conf. ἄγω. et 357, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, et retractavit orationem, retro et in contrariam partem flexit, *nahm sein wort zurück, wendete es anders, (he recalled his words, and turned them another way.)* hæc phrasis alio significatu est ν, 254, οὐδ' ὅγε ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, neque is vera loquebatur, sed in oppositam vero partem flexit sermonem: et prudens ibi dissimulator necessario tempore describitur, quando veritas sibi maxime noxia, nemini vero utilis, futura esset. τούτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι ἄμφω ἀφ' ἡμῶν, hos ambos non retro referent a nobis equi, Ε, 257, ubi utrumque adverbium notat idem; vel, πάλιν est retro, et αὖτις rursus. sic, Β, 276, οὐ θήν μιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς νεικεῖν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν, non sane hunc retro rursus impellet animus ad objurgandum reges criminosis verbis: non is vertet se retro ad idem faciendum, postquam semel eum inde vi depuli, ἐχώρησαν πάλιν αὖτις, cesserunt retro, Ρ, 533. ἂψ πάλιν εἶσι, retro vadit, Σ, 280, ubi quoque utrumque adverbium est idem. πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι, retro perrexerunt ire domum, Ψ, 229. αὐτοὶ δ' αὖτε πάλιν ἴκιον, retro iverunt, ν, 125. sic, ξ 356, τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον ἐπὶ νηὸς, reversi sunt ad navem suam, ex qua prodierant quærentes fugitivum. et ο, 430, νῦν κε πάλιν αὖτις ἅμα ἡμῖν οἴκαδ' ἕποιο, nunc sane revertens nos sequi possis. χειρὶ πάλιν ἐρύσασα αὐτὸν, manu sua retro trahens eum, Ε, 836, *sie zog ihn mit der hand vom wagen zurück, (she drew him back by the hand from the car.)* τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο, illi non retro domum veniebant, Ζ, 189. σῶμα δὲ ἐμὸν οἴκαδε δοῦναι πάλιν, corpus meum exanime reddere domum, Η, 79. Χ, 342. et 259, νεκρὸν Ἀχαιοῖς δώσω πάλιν, *will den körper zurück geben, (will restore the body,)* ut ex hoc loco revertatur corpus in castra. αὐτὰς πάλιν τρέπε, μηδὲ ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, Θ, 399, eas retro verte, neque sine eas coram et adversum me ire: qui locus maxime explanat notionem τοῦ πάλιν, coll. 456, ubi ἂψ idem est. et 432, πάλιν ἔτρεπεν ἵππους, retro flexit equos, *sie lenkete die pferde um, dass sie zurück fahren konnte, (she turned the horses to go back.)* hinc est ὁ ἡ παλίντροπος, retro versus et flexus; et παλιντροπᾶσθαι. ἄντην ἔρχεσθαι, recta procedere, est oppositum τῷ πάλιν τρέπεσθαι, reverti. οὐδὲ πάλιν ἐρέει, neque contra dicet, οὐκ ἐναντιούμενος ἐρεῖ τι, Ι, 56. et 408, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν, hominis vero anima ut revertatur ad vitam, *dass sie zurück komme, (that it may return,)* ex statu mortis: quod ἡ παλινζωΐα καὶ παλιγγενεσία dicitur. et 653, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν, ad naves redierunt ex eo loco, δός με πάλιν ἐπὶ νῆας ἀφικέσθαι, Κ, 281, da ut in castra incolumis revertar. et 356, πάλιν Ἕκτορος ὀτρύναντος αὐτὸν, Hectore jubente, ut reverteretur, nec ulterius progrederetur, *da er ihn hiesse zurück eilends gehen, (ordering him to return immediately:)* ἀποστρέψαντος. πάλιν ὁρμίνω, retro conversi ambo, Λ, 326, non fugientes amplius, sed converso ad hostes pectore pugnantes; ὀπίσω. et 651, νῦν δ' ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμι Ἀχιλλῆϊ, nunc igitur renuntiaturus ei redeo ad eum, *ich gehe zurück und will ihm nachricht bringen, um deren willen er mich hieher gesandt hat, (I am returning and will carry him information respecting that on which he sent me hither.)* πάλιν τρέπεν ὄσσε, retro flexit oculos, ἀλλαχοῦ τὴν θέαν ἔτρεψε, Ν, 3. sed Φ, 415, πάλιν τράπεν ὄσσε, retro torsit faciem, ὀπίσω ἔτρεψε, ut abiret inde: ubi ergo ἐπὶ στροφῆς ὅλου σώματος, de conversione totius corporis, est intelligendum. *sie kehrete sich um, und gieng weg, (she turned round and went away.)* coll. 468, ὣς ἄρα φωνήσας, πάλιν ἐτράπετο. ὣς εἰποῦσα, πάλιν κίε, abiit conversa, Ο, 149. ἰέναι πάλιν, reverti, sc. memento, Π, 87, nec progredi ulterius. et 95, ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι: et infinitivus ibi est loco imperativi. et 367, ἐπέρασον πάλιν, transibant fossam retro et revertentes. πάλιν τράπετο υἷος ἑοῖο, Σ, 138, retro se convertit a filio suo abiens: ubi est πάλιν τρέπεσθαί τινος, abire diversum ab aliquo. apud Sophoclem est ὁ παλιντράπελος in malo sensu, ὁ ἀνάπαλιν τραπεὶς τοῦ φρονεῖν, a recta et bona sententia retro versus. δόρυ Ἀθήνη (ἀπὸ) Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε, Minerva hastam Hectoris ab Achille retro vertit, ut recideret hasta ad pedes Hectoris, Υ, 439, 440. πάλιν ἔκιε θυγατέρος ἧς, Φ, 504, retro inde abiit, sequens filiam suam, ἔκιε ὀπίσω θυγατρὸς αὐτῆς: *sie wendete sich um und gieng ihrer tochter nach, (she turned round and followed her daughter.)* et 593, πάλιν δὲ ἀπὸ βλημένου χαλκὸς ἀπόρουσε, retroque ab eo in quem conjectum erat telum, resiliit illud. χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον, postquam monumentum sepulcrale aggesserant, retro inde abibant, Ψ, 257. Ω, 801, ὑπεχώρησαν, ἐπαλινόστησαν, *giengen sie davon, (they departed.)* ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, ego recedam, *ich will zurücke bleiben, (I will keep back,)* Ω, 462, nec in conspectum ejus veniam. et 596, ἐς κλισίην πάλιν ᾔει, rediit in tabernaculum. πάλιν οἰκόνδε βεβήκει, in habitationem suam reversa est, *kehrete in ihre zimmer zurück, (returned to her apartment,)* α, 360. φ, 354. ψ, 292. et 295, πάλιν κίεν, abiit retro. sic et, π, 177. et 456, πάλιν ποίησε γέροντα, ex forma pulcra fecit eum reverti in formam senilem; contrario modo. et 467, πάλιν δεῦρο ἀπονέεσθαι, retro huc reverti, sc. memento. πάλιν ἐλθεῖν ἐκ μεγάρου, retro ire me ad patrem meum ex hac domo, reverti me, τ, 533. ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι, cum reversura esset domum, ζ, 110. τότε δὴ (ἀπὸ) αὐτοῦ πάλιν ἔχυτο ἀὴρ, tunc ab eo removebatur caligo, η, 143, *die dunkelheit der augen wich von ihm, (the mist was removed from his sight.)* et 280, ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, recedens ab eo loco,

natabam retro. ἀπαγγεῖλαι πάλιν, renuntiare legationem, ι. 95, *botschaft und nachricht zurück zu bringen, (to bring back a message and intelligence.)* et 225, ἰέναι, retro inde abire. ὅδε σοι πάλιν εἶσιν ὀπίσω, λ, 148, ille tibi abibit retro; ubi utrumque adverbium est idem. Sic et in Pindaro hoc adverbium ubique notat retro, retrorsum. πάλιν αὖθις προῆκαν αὐτῷ υἱὸν, retro remiserunt ei filium, Ol. 1, 106, εἰς τοὐπίσω: nam poëtæ solent duo adverbia idem notantia ponere. ἥκοντι τὸ πάλιν ἤδη, venienti retro jam, Ol. 10, 104, ubi deest εἰς. μὴ ὀπίσω πάλιν οἴκαδε μόλοι, ne reverteretur domum, Ne. 3, 110. ἐπὶ αὐτὸν πάλιν ἐχώρησεν, ad eum rediit, Ne. 10, 138. est a πάλλω, f. αλῶ, i. e. κινέω.

παλινάγρετος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) retro recollectus et retractus. ex πάλιν, retro, et ἀγείρω. οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, A, 526, sc. ἔπος, inquit Jupiter; meum semel emissum verbum non retro retrahitur ad me et a me, οὐκ ἐκ μεταμέλου ἀνάπαλιν ἀγείρεται, ἀλλὰ μᾶλλον βέβαιόν ἐστι.

παλινζωΐα, ἡ, vide sub ἐλεύθω aliquanto sub medio, et πάλιν ad medium.

παλίνορσος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) retro concitatus. a πάλιν, retro; et ὄρω, concito, me vel alium. δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη, Γ, 33, qui draconem videt, solet resilire, ἄψ ἀνεχώρησε, ἄψορρος.

παλίντιτος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) retributus. idem ac ἄντιτος. οὐ ἡ τίσις πάλιν, i. e. ὕστερον, ἐν τῷ μέλλοντι, γίνεται, *was nachher wieder gerochen und vergolten oder gestraft ist, (what is after a time avenged or punished.)* αἴ κε Ζεὺς δῷ παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, α, 379. β, 144, si forte Jupiter dare velit, ut retributa et retro punita facta fierent.

παλίντονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) retro tensus. a πάλιν, retro. et duplex est notio hujus adjectivi. 1) si nervus ab altero cornu est demtus, ut uni tantum cornu adhæreat adhuc, et arcus sic sit remissus: quod semper fiebat extra usum, ne arcus perpetua intensione elasticitatem suam perderet. hæc notio locum habet, K, 459. et φ, 11, 59, ubi manifesto est sermo de arcu remisso. 2) si arcus jam est tensus, et nervus alteri cornu circumpositus, sagittaque ad jaculandum imposita, si deinde nervus manu retro trahitur, ut sagittam protrudat. hic significatus sine dubio est Θ, 266. O, 443, ubi sermo est de sagittario, qui dicitur παλίντονα τόξα τιταίνων, retro tractum nervum tendens et ad protrudendum sagittam attrahens retro ad se. vide τόξον.

παλιντράπελος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) retro versus, in contrarium versus, ἐπὶ τὸ ἐναντίον τετραμμένος. πῆμα παλιντράπελον, Ol. 2, 69, cladem conversam ex felicitate. Vide sub πάλιν, paullo sub medio.

παλιντροπάομαι, **παλίντροπος**, ὁ ἡ, vide sub πάλιν, ad medium.

παλιῤῥόθιος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) retro ruens, παλίῤῥοος, refluus cum impetu cohærente. παλιῤῥόθιον κῦμα, h. l. est, retro a terra refluens unda, ε, 430, τὸ ῥοθοῦν κατὰ παλίῤῥοιαν. ἣν μὲν γὰρ ἐκεῖνο ῥόθιον, 412, ὅτε ἐπιδραμὸν παρῆλθε τὸν Ὀδυσσέα: γέγονε δὲ παλιῤῥόθιον, retro strepens, ὅτε εἰς θάλασσαν αὖθις ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀποκαθίστατο. νῆα ἠπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα, retro strepens unda ferebat navem versus terram, ι, 485, coll. 495, s. nam omne id dicitur retro, quod a tergo nostro esse volumus: si ergo terram nobis propositam habemus, retro agimur in altum vi aliqua occurrente; si vero altum mare, retro agimur ad terram. ergo utroque respectu κῦμα potest esse παλιῤῥόθιον, a πάλιν, retro. notio strependi cum his compositis est jungenda.

παλίωξις, εως. ἡ. (Δίω) est ὅτε ἐξ ὑποστροφῆς διώκουσι οἱ διδιωγμένοι, quando fugientes aut cedentes convertuntur, et insequentes se vicissim fugant et insequuntur: *wenn sich das blatt im verfolgen wendet, und der weichende nun seinen verfolger jaget, (when the tables are suddenly turned and the pursued become the pursuers.)* ἐκ γὰρ τοῦ ἔμελλε (Ζεὺς) παλίωξιν παρὰ νηῶν θήσειν Τρώων, *eine zurückjagung der Trojaner, (a repulse of the Trojans,)* O, 601, ut Græci a fuga conversi insequerentur Trojanos. et 69, ἐκ τοῦδε ἂν ἔπειτα (vicissim) παλίωξιν παρὰ νηῶν τεύχοιμι, i. e. τὴν ἐκ μεταβολῆς φυγὴν τῶν διωκόντων, καταδρομὴν δὲ νικωμένων. ex πάλιν, retro. et notat hæc vox passive, si quis huc usque insequens retro agitur. hinc et tota hæc ῥαψῳδία inscribitur ab antiquis ἡ παλίωξις, διὰ τὴν τῶν Τρώων ἐπὶ τὰ ἔμπαλιν (retro) δίωξιν, passive. εἰ δέ κε ὑποστρέψωσι (οἱ Ἀχαιοὶ) παλίωξις δὲ (τῶν Τρώων) γένηται ἐκ νηῶν (a castris Græcorum, ubi naves subductæ stabant) M, 71. ergo est ἡ ἔμπαλιν δίωξις, τῶν διωκομένων ὑποστραφέντων εἰς διώκοντας.

πάλλα, ἡ, vide sub Σφαῖρα.

παλλακή, vide sequens, sub πάλλαξ, et sub Παλλὰς in R.

παλλακίς, ίδος. ἡ. (Πάλλω) adolescentula; in s. concubina. eadem quæ ἡ παλλακή. non est καθ' ὑποκορισμὸν (deminutive) facta, sed derivativa a masc. ὁ πάλλαξ. nam deminutiva vel nulla sunt apud poëtam, vel certe rarissima. Omnes heroës Græci, præter unum Menelaum, usi sunt in castris παλλακαῖς, ne Nestore quidem sene excepto. nam heroës illi etiam senes, non erant enervatis corporibus ἐν νεότητι διὰ μέθης καὶ ἀφροδισίων καὶ ἀπεψίας τῆς ἐξ ἀδηφαγιῶν: hinc erant et in senectute amabiles, ut Nestor et Phœnix. præterea istæ παλλακαὶ fere omnes erant bello captæ juvenculæ formosæ, quibus jure victoriæ utebantur, liberalissime tamen. ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο καλλικόμοιο, qui mihi ob concubinam suam formosam iratus factus erat, I, 449, et 450. ἣν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν: et loquitur Phœnix de patre suo. et 452, μήτηρ δ' ἐμὲ λισσέσκετο γούνων, παλλακίδι προμιγῆναι, ἵνα ἐχθήρειε γέροντα, mater supplicabat mihi, filio suo adolescenti, ut ante miscerer concubinæ illi, ut ea fastidiret deinde senem. nam gustata adolescentis primævi suavitate, senex deinde et deterior facile tædio futurus erat puellæ. quæ tamen obedientia matri præstita, filio cessit male. ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ παλλακὶς, nam me peperit mater emta concubina, ξ, 203, ergo et emtæ puellæ, fiebant postea concubinæ. cæterum est differentia ἑταίρας καὶ παλλακῆς, prior est solius temporariæ voluptatis causa, posterior vero quotidianæ consuetudinis. ipsa ἡ Παλλὰς videtur nomen habere ab ὁ πάλλαξ, i. e. ὁ νέος καὶ νεαλὸς, et qui strenue movet se. Vide sub Παλλὰς in R.

πάλλαξ, ακος. ὁ. et πάλλακος, ου, ὁ. (Πάλλω) adolescens vegetus et agilis. nam est a πάλλω, i. e. κινέω. in specie, servus adolescens. hinc est fœmininum ἡ παλλακή, adolescentula; in specie, concubina. Vide sub ἡλικία, et Παλλὰς in R.

πάλληξ, ὁ, vide sub παῖς prope finem.

ΠΑ'ΛΛΩ, f. παλῶ. a. 1. ἔπηλα. quatio, concutio, cadere facio, exsilire facio, commoveo, sursum moveo. habet cum ἄλλω magnam cognationem. κλήρους ἐν κυνέῃ πάλλον, pro ἔπαλλον, sortes in galea succutiebant, Γ, 316. nam ita fiebat sortitio: conjiciebant signa quædam in galeam; aliquis, avertens vultum, sic sursum motitabat galeam, ut sortes succuterentur et sursum salirent; quod deinde sic exsilire factum signum primum e galea exsiliebat in terram, id definiebat rem. (hinc est ὁ πάλος, sors, it. jactus, vibratio, Eurip. Iphig. Aul. 1151. et, ὁ ἀντίπαλος, adversarius in sortiendo vel jaciendo.) et 324, πάλλεν δ' Ἕκτωρ, ἂψ ὁρόων, averso vultu, succutiebat sortes in galea. sic et Nestor, ut hujus rei peritissimus, H, 181. et Achilles, Ψ, 353. sic et, πάλλομεν κλήρους ἐν κυνέῃ, κ, 206. ὁ δὲ (τὸν λίθον) ῥέα πάλλε, καὶ οἶος, E, 304, ubi sermo est de magno saxo, quod Homeri ævo vix duo viri ferre possent, sed quod Diomedes et facile, et solus, tollebat et conjiciebat, elatum vibrabat. sic eadem verba de eadem re, de Hectore, M, 449. et de Ænea. Y, 287. αἰχμὴν πάλλεν Ἀχιλλεὺς δεξιτερῇ, cuspidem vibrabat, elatam gestabat contra hostem, X, 320, et πάλλειν talibus locis est, directam versus hostem, et infestam ferre. ὁ δοῦρε δύω πάλλων, Γ, 19, ubi conf. δύω. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, E, 495. Z, 104. Λ, 212. αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε (ἔκυσε καὶ ἔπηλε) χερσίν, εἶπεν ἐπευξάμενος Διΐ, Z, 474, i. e. ἐκίνησεν εἰς ἀέρα ὧδε καὶ ἐκεῖ, postquam osculatus est Hector filiolum suum infantem, et in manibus suis sedentem crebro sursum moverat; ut solemus infantulos in manus susceptos motitare. sic a ψάλλω est aor. 1. ἔψηλα, a σφάλλω ἔσφηλα, ab ἰάλλω ἴηλα. Αἴας πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κολὸν δόρυ, vibrabat sic frustra in manu mutilatam hastam, Π, 117, nam cuspis præcisa erat ictu gladii. et 142, τὸ μὲν ἔγχος (hastam grandem Achillis) οὐ δύνατο ἄλλος πάλλειν, regere et movere; ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεὺς, sed solus ille valebat eam regere et ferre cum effectu. sic et T, 389, i. e. κραδᾶναι. quod πάλλειν proprie sit, pulsare, quatere; apparebit ex sequentibus. ἐν στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, X, 452, inquit Andromache, in magno terrore et timore cæco: conf. ἦτορ. ὑπὸ ἄντυγι ἀσπίδος ἔπαλτο, pro ἐπάλλετο, offendebat infra ad extremam oram scuti, O, 645, *er stiess sich unten an den rand des langen bis auf die füsse reichenden schildes, (he struck upon the edge of the long shield that reached down to his feet;)* coll. 647, ἐν τῇ βλαφθεὶς, quod est idem; nam βλάπτεσθαι quoque est, offendere pede et impediri. est ergo pro, προσέκρουσε, προσέπταισε. et 191, ἐγὼ ἔλαχον ἅλα, παλλομένων, inquit Neptunus; ego sorte adeptus sum mare, sortientibus nobis tribus: vel et, παλλομένων κλήρων, motis et succussis sortibus. παλλομένη κραδίην, X, 461, valde palpitans Andromache, quod attinebat cor, *der das herz sehr klopfete und die brust bewegete, (whose heart beat vehemently and whose bosom heaved.)* πάλλων ἄκοντα, vibrans jaculum, Ne. 3, 79. καὶ πέραν πόντου πάλλονται ἀετοὶ, Ne. 5, 39, et trans mare librant se et celeriter volant aquilæ; quod minoribus avibus negatum est. hinc est et ἡ πέλτη, i. e. ἀσπὶς ἴτυν μὴ ἔχουσα, Eurip. Alcest. 488. et Rhes. 371.

πάλμων, ὁ, vide sub δούλη.

πάλος, ὁ, vide sub ΠΑ'ΛΛΩ, et κλῆρος prope initium.

παλτὸς, ἡ, ὸν, **παλτὸν**, τὸ, vide sub παλάσσω, et δόρυ ad finem.

παλύνω, f. υνῶ. (Πάλλω) farina conspergo. ponitur enim proprie ἐπὶ ἀλεύρου: et ἡ παλὴ est τὸ ἀποπαλλόμενον λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, *das feine mehl das herumstäubet, (the fine flour that flies about:)* unde et cinis tenuis, qui ad levem ventulum adsurgit, dicitur ἡ παλή. proprie ergo παλύνειν est λευκαίνειν, album facere, inspersa farina: deinde in genere est, μολύνειν, inquinare. χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, quando nix alba reddit, et albedine conspergit, ar-

να, K. 7. γυναῖκες λευκὰ ἄλφιτα πολλὰ ἐπάλυνον, Σ, 560, ubi de paratione cœnæ pro operariis sermo est: mulieres multas albas farinas adspergebant carnibus. nam Eustathius h. l. ait, non notari ἀρτοποιΐαν, sed ἐπίπασμά τι, σύνηθες ὂν τοῖς παλαιοῖς: quia de carne assanda ibi sermo est, quæ inter assandum conspergi solebat farina. inspergebant etiam carni, assatæ jam, ejusmodi farinam, ut patet ex ξ, 77, ὀπτήσας παρέθηκε θερμὰ (τὰ κρέατα) καὶ ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, ubi res est manifesta, ἐπίπασι, κατὰ ἔθος ἀρχαϊκὸν, τὸ ὕστερον ἀργῆσαν. conf. ἄλφιτα. et 429, παλύνας (conspergens, sc. carnes illas inter assandum) ἀλφίτου ἀκτῇ, farina, λευκάνας καὶ καταπάσας. cave ergo, his locis explices per, μαζοποιήσας, postquam placentas fecit ex farina humido affuso subacta, συναναδεύσας (postquam humidas fecit admixta aqua) τὰ ἄλευρα, farinas. cæterum hinc est ὁ πέλανος, ου, qui proprie est λεπτὸν πέμμα, tenue libum, in sacris offerri solitum: deinde in genere, humor concretus, πᾶν ἐξ ὑγροῦ πεπηγμένον. unde et humor, qui ad oculos dormientis concrescere solet, sic vocatur. vide Eurip. Orest. 220. ὁ πεπηγὼς ῥύπος.

παμβίας, ου. ὁ. (Ἴα) omnia superans, adversus omnia viribus valens. παμβίᾳ κεραυνῷ, Ne. 9, 58, πάντα βιαζομένῳ.

παμβῶτις, ἡ, vide sub βωτιάνειρα, et πολυβότειρα.

πάμμα, τὸ, vide sub πολυπάμμων.

παμμέλας, λαινα, λαν. (Λάω) totus niger. ταύρους παμμέλανας, γ, 6, quales Neptuno immolari soliti. παμμέλανα ὄϊν, κ, 525. λ, 33, nam inferis atra sacrificabantur, διὰ τὸ σκοτεινὸν τῶν ἐν ᾅδου.

πάμπαν, (Πάω) adverb. omnino, *gänzlich, gar, (entirely, quite.)* plerumque cum negatione plenaria jungitur. οὐδέ τι πάμπαν ἐθέλεις, nec omnino vis, I, 435, i. e. οὐδαμῶς, οὐδόλως, *ganz und gar nicht, (by no means.)* et 458, ἔνθα ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετο ἐν φρεσὶ θυμὸς, ibi mihi jam nullo modo cohibebatur in pectore animus, *gar nicht mehr, (by no means.)* οὐδ' ὅγε πάμπαν ἐχάζετο, non omnino tamen abscessit, *wich nicht ganz zurück, (did not wholly retire,)* M, 406. οὐ πάμπαν ἔτι, jam omnino non, N, 7. et 111, πάμπαν ἐτήτυμον, omnino vere, *allerdings wahrhaftig, (most assuredly.)* et 348, οὐδ ὅγε πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσσαι Ἀχαιϊκὸν, neque is volebat omnino perdere exercitum Græcum. et 701, οὐκέτι πάμπαν ἀφίστατο αὐτοῦ οὐδ' ἠβαιὸν, omnino non recedebat ab eo ne tantillum quidem. et 761, τοὺς δ' εὗρε οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, et hos invenit jam non omnino illæsos. et 777, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ, quia nec sane me imbellem peperit mater. si ergo hoc adverbium ponitur cum negandi particula, ad eam negationem pertinet, non ad aliud verbum. μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, Ξ, 91, sermonem, quem non sane vir quisquam in ore habuerit omnino. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν, quia id sane nequaquam suspicabatur, P, 406. ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν, retro autem omnino nihil cessit, Σ, 160. Πηλῆα οἴομαι ἢ κατὰ πάμπαν τεθνάμεν, pro κατατεθνάναι, arbitror eum omnino mortuum esse, T, 334. et 342, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς, sane plane abscedis ab eo. μηδὲ σὲ πάμπαν ἔπεσιν ἀποτρεπέτω, nec ullo modo te verbis avertat, Υ, 108. (sic et Φ, 338.) et 376, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, nequaquam jam congredere cum eo ante aciem. ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν, Ψ, 104, ubi sermo est de anima mortui apparente, quæ est simulacrum tantum, sine præcordiis, i. e. sine nervis et vera vita. βίοτον πάμπαν ἀπολέσει, victum omnem omnino absumet, β, 49. οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἑήνδανε, ei nequaquam id placuit, γ, 143. et 348, παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, apud hominem omnino destitutum vestibus. κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἐώργει, ille vero omnino nunquam insolens quid fecit cuiquam, δ, 693. οὔ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστι, prorsus nemo est sine nomine, θ, 552. κεῖνον δ' οὔποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον, illum ego nunquam vidi, λ, 527. ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, quia omnino negas, ξ, 149. οὐκ ἔτι πάμπαν, *ganz und gar nicht, (not at all,)* π, 375. sic, μή τίς τοι, σ, 140. et 345, οὐ πάμπαν εἴα, omnino non sinebat eos. sic et υ, 284. ὧδέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ, τ, 369. ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς, υ, 140. μήποτε, χ, 287. οὔπω πάμπαν, omnino nullo pacto, ψ, 240. οὐδέ κε, ω, 41. et 244, οὐδέ τι. πάμπαν, i. e. παντελῶς, Ol. 2, 125. 13, 82. Ne. 10, 108.

παμπειθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πείθω) omnia suadens omnibus. παμπειθῆ πόθον, desiderium, suadens omnibus eandem rem, Py. 4, 327. nam h. l. τὸ πᾶν respicit omnes illos viros, coll. 329—331. sic, ὁ ἡ εὐπειθὴς, bene suadens, facile persuadens.

παμπήδην, vide sequens, et sub πάομαι.

παμπησία, ας. ἡ. (Πάω) omne quod possideo, omnis substantia mea. *die ganze habe, (the whole property.)* Aristoph. Eccl. 863. à πᾶν, et πάω, possideo. ut simul ex hoc nomine appareat, verbum πάω posse in futuro habere πήσω. sic et Æschyl. sept. c. Th. 823, διέλαχον κτημάτων παμπησίαν, sortiti sunt bona omnia et diviserunt. hinc est adverbium, παμπήδην, omnino. Æschyl. Pers. 731, ὧδε παμπήδην δὲ πᾶς λαὸς κατέφθαρται δορὶ, sic prorsus autem omnis exercitus deletus est hasta? Vide sub πάομαι.

παμποίκιλος, ου. ὁ ἡ. (Πέκω) valde varius arte et ornatu: ut notetur πλῆθος variegationis et artis adhibitæ. παμποίκιλοι πέπλοι, Z, 289. ο, 105. παμποικίλοις ἕρκεσι, Ne. 10, 68, in septis omnimode variegatis et apte elaboratis: et sermo est de arculis (*futeralen,*) *(cases,)* vasorum pretiosorum.

παμπόρφυρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) totus purpureus. παμπορφύροις ἀκτῖσι, Ol. 6, 91, purpureis radiis, qui a violis reflectuntur, et nigredine aliqua conspicui sunt.

πάμπρωτος, ου. ὁ ἡ. (Πρὸ) omnium primus, πρὸ πάντων. ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν, senex primus incipiebat texere consilium, H, 324. I, 93. nam hoc nomen ponitur, si quis ex multis primus quid agit. neutrum adverbialiter, πάμπρωτον, δ, 577, 780. κ, 403, 423. sic et in plurali, πάμπρωτα, omnium primum, *vor allen dingen, (first of all,)* Δ, 97. ὅτι αὐτῇ πάμπρωτα (ἐκ) θεῶν ἠρήσατο πάντων, quod ei ex omnibus diis primum vota fecisset, P, 568, de Minerva. πάμπρωτον, Py. 4, 197. Ist. 6, 70.

παμφαίνω, (Φάω) totus fulgeo, totum me ostendo. ut ergo apud poëtam intransitive notet. ἀστὴρ ὀπωρινὸς μάλιστα λαμπρὸν (neutrum adverbialiter, pro λαμπρῶς) παμφαίνησι, Sirius maxime lucide totus splendet, E, 6, quæ forma est Dorica, et in specie Rheginorum, ut βαρύτονα in ει efferant per ησι, e. c. λέγει, λέγησι, φέρει, φέρησι: etiam contracta in εῖ, νοεῖ νόησι. dicitur is loquendi modus etiam ὁ Ἰβύκειος, quia poëta lyricus ὁ Ἴβυκος hoc genere terminationis verborum delectatus est. distinguenda ergo est hæc forma Dorica et Ἰβυκεία ab illa, quando tertiæ personæ sing. conj. act. adjungitur syllaba σι, e. c. λέγῃ, λέγῃσι, ubi Iota subscriptum locum habet. est ergo l. c. pro παμφαίνει. ἧλοι χρύσειοι πάμφαινον, clavi aurei toti fulgebant, pro ἐπάμφαινον, Λ, 30. et 63, ἀστὴρ παμφαίνων. Πάρις, τεύχεσι παμφαίνων, totus fulgens armis, quæ erant recens expolita, Z, 513, coll. 321. sic, T, 398. et X, 26, παμφαίνοντα, sc. τεύχεσιν. σάκος, χαλκῷ παμφαῖνον, Ξ, 11. στήθεσι παμφαίνοντας, pectoribus nudatis et candidis lucebant quasi, Λ, 100, nam arma iis fuerant exuta, ut corpus nudum appareret. ergo Troës corpore albi fuere: nam contumeliæ causa hoc verbum a poëta positum non est, sed ad innuendum colorem humanum.

παμφανάω, (Φάω) idem, distractum poëtice ex παμφαίνω. παμφανόωντα (pro παμφανάοντα, contr. νῶντα, et distracto circumflexo per insertum ο, νόωντα) τεύχεα, arma collucentia tota, E, 295. Σ, 144. δούρατα, hastas collucentes, E, 619. N, 261. ἔντεα, arma, I, 592. O, 120. ἅρματα (nam ad id nomen videtur pertinere participium istud, non ad ἐνώπια) O, 435. δ, 42, currus collucentes et politos. nisi quod tamen ἐνώπια παμφανόωντα sunt χ, 121, parietes lucentes et candidos, probe dealbatos. παμφανόωντα, ἠέλιον, ν, 29. λέβητα, Ψ, 613. τ, 386. ἐκ δίφρου παμφανόωντος, Ψ, 509. αἴγλη παμφανόωσα χαλκοῦ, B, 458. κόρυθα παμφανόωσαν, Z, 473, galeam. φλόγα, Σ, 206. Φ, 349.

παμφάρμακος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) omnium medicaminum plenus aut peritus. ξείνης παμφαρμάκου, Py. 4, 415, hospitæ, Medeæ.

πάμφορβος, ἡ, vide sub φορβή.

παμφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) omnia ferens, promiscuus. παμφόρῳ χεράδι, Py. 6, 13, promiscua glarea, in qua omnigenæ sordes insunt.

πάμφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) omnisonus. αὐλῶν πάμφωνον μέλος, tibiarum plena modulatio et personans, Py. 12, 34. παμφώνων ὑμεναίων ἰαχὴν, clamorem hymenæorum omnes et varios sonos edentium, plene sonantium, Py. 3, 29. *die eine vollständige music machen, (forming a full chorus.)* παμφώνοις ἔντεσιν αὐλῶν, Ol. 7, 21. ὁμοκλαῖς, Ist. 5, 35, et quidem αὐλῶν, omnisonis concentibus tibiarum.

πάναγρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) omnia congregans et colligens et capiens. τὸ πάναγρον est, magnum rete piscatorium. ἁψῖσι λίνου πανάγρου, E, 487.

πάναιθος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) splendens et ardens totus, ex πᾶν, et αἰθός. κρύψαντες κεφαλὰς παναίθαις (ubi ionice est fœmininum, παναίθη) κορύθεσσι, Ξ, 372, tegentes capita fulgentibus galeis. sic a καλὸς fit πάγκαλος, cujus etiam fœmininum παγκάλη in usu Ionico. Vide sub κόρυς.

παναίολος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) totum circumvolvens se, *ganz drum herum sich schlingend, (twining quite round.)* ζωστὴρ παναίολος, Δ, 186, 215. K, 77. Λ, 236. simul tamen cingulum tale constabat ex complicatis et intextis variis, e. c. argento, etc. θώρηξ, Λ, 374, qui totum corpus circumdat, vel, qui ex variis est compositus. sic σάκος παναίολον, N, 552, clypeus complicatus ex variis et pluribus. et quia αἰόλλω in genere est, ταχέως κινέω, hinc αἰολοπῶλος est idem qui ταχύϊππος, celer et agilis in equitando. et τὸ ἀπαιόλημα est vafra impostura, Aristoph. Nub. 727. et ἡ ἀπαιόλη, fraudulentia dextra, ibid. 1149, quæ ibi dicitur παμβασίλεια, regina universalis, et personificatur ut numen.

πανάπαλος, ου. ὁ ἡ. (Ἄπω) usque quaque tener et molliculus. *ganz zart, (very soft.)* cujus caro succulenta et juvenilis valde mollis est tactu, delicatulus et nitidus. *niedlich von zartem fleische, dessen er über den leib genug hat, (having delicate flesh and plump.)* νέῳ παναπάλῳ, οἷοί τ' ἀνάκτων παῖδες ἔασιν, ν, 223, quales sunt liberi nobilium hominum.

πανάποτμος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) omnino infe-

lix, κακοτυχὴς, δυσάμμορος. ὤ μοι ἐγὼ πανάποτμος, Ω, 255. et 493, αὐτὰρ ἐγώ.

πανάργυρος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) totus argenteus. κρητῆρα πανάργυρον, ι, 203. ω, 274.

παναφῆλιξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἔω) ab omnibus æqualibus destitutus et desertus. ὁ τῶν ἡλικιωτῶν ἀπηλασμένος. ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθησι, Χ, 490, si patre orbus sit filius, deserunt eum omnes ejus æquales et sodales, nam ἧλιξ in sensu latiori est sodalis. quia orphanus videtur impotens, negligunt eum florentiores. hæc fabula ergo jam tum sic acta inter homines stolidos.

παναώριος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) prorsus immaturus, omnino intempestivus. nam ab ὥριος, maturus, tempore suo exsistens, est ἀώριος, intempestivus: et inde est hoc decompositum, qualia valde rara sunt apud poëtam: ὁ πάντη ἄωρος. ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον, Ω, 540, inquit Achilles de patre suo Peleo et de se: qui unum filium (me) genuit omnino ante justum tempus moriturum, et ad vitæ satietatem non venturum.

πανδαμάτωρ, ορος. ὁ. (Δάω) omnium domitor. est epitheton somni. οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ, Ω, 5. καδδέ μιν, ι, 373.

πανδήμιος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) qui per totum populum vagatur. ἐπῆλθε πτωχὸς πανδήμιος, σ, 1, *ein landbettler, (a common beggar,)* qui per totum populum mendicabat.

πανδοκεὺς, ὁ, πανδοκεύτρια, ἡ, vide sub δουροδόκη, et ξένος prope finem.

πανδόκος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) omnes excipiens. πανδόκον ναὸν, Py. 8, 88. πανδόκῳ ἄλσει Διὸς, Ol. 3, 30. πανδόκοις ξενίαις, Ol. 4, 25.

πανδοξία, ας. ἡ. (Δέκω) omnis gloria. Ne. 1, 14.

πανδοσία, ἡ, vide sub γυνὴ, ad medium.

πανέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ πάνετες. (Ἔω) per omnem annum, *jahr ein jahr aus; das ganze jahr, (from one year's end to another, the whole year.)* πάνετες χιόνος τιθήνη, Py. 1, 38, per totum annum est nutrix nivis, sc. Ætna.

πανήγυρις, ιος et εως. ἡ. (Ῥέω) conventus publicus, celebritas publica. Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν, Ol. 9, 145, in celebritate Jovis. πανηγυρίων ξυνῶν ἀπεῖχον, Ist. 4, 47, a conventibus communibus abstinuerunt. est ergo, *eine feierliche versammlung und zusammenkunft aller, (a solemn public assembly.)*

πανῆμαρ, (Ῥέω) totum diem. Α, 592. ν, 31.

πανημέριος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) per totum diem. recentiores dixere πανήμερος. ἢ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, an tota hac die ignavus ero? Ρ, 180. ἀνδράσι πολεμίζει, cum hostibus totum diem pugnat, Τ, 168. οὐκ ἐμὲ Ζεὺς εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν, non permisit me contra eos totum diem pugnare, Λ, 278, ubi est vel accusativus ad ἐμὲ, vel est neutrum adverbialiter. οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο, Α, 472, illi vero per totum reliquum diem cantu deum placabant. κρινώμεθα Ἄρηϊ, decernamus Marte, Β, 385. κρίνονται Ἄρηϊ, Σ, 209. οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν, quatiebant jugum equi ad currum juncti, i. e. currebant, γ, 486. ο, 184. ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον αὖθι, edite et bibite hic, μ, 24, toto die. τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει, concitabatur certamen, Ρ, 384, est et fœmininum in usu: πανημερίη νηῦς, δ, 356, navis per totum diem currens. τῆς δὲ πανημερίης τέτατο ἱστία ποντοπορούσης, λ, 11, navi per totum diem tendebantur vela currenti. πανημάτιος vero nusquam poëta dixit, etsi simplex habeat ἠμάτιος.

πάνθηρ, ὁ, vide sub παρδαλέη, et θήρ.

πανθυμαδὸν, (Θέω) adverb. toto animo, ὁλοψύχως, valde serio. σ, 33, *alles ernstes, mit vollem eiser und zorn, (in good earnest, with the whole soul.)*

παννυχίζω, f. ίσω. (Νύσσω) pervigilo. it. pernocto. φλὸξ παννυχίζει, flamma per totam noctem ardet, Ist. 4, 112.

παννύχιος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) et in fœminino παννυχίη. per totam noctem. ionice pro πάννυχος. θεοὶ καὶ ἀνέρες εὗδον παννύχιοι, Β, 2. sic et Ω, 678. et 24, οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα, ubi est masculinum ad ἄνδρα. sic et 61. nam ἐν νυκτὶ βουλή. hinc Terentius Heaut. 3, 1, 82, et Euripides: ἤδη ποτὲ ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ ἐφρόντισα. hinc nox et εὐφρόνη dicitur, quia tunc optime potest deliberari. παννύχιοι δαίνυντο, Η, 476. et 478, παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο Ζεὺς, σμερδαλέα κτυπέων, tonans. οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο παννύχιοι, illi, elati animis, ad pugnæ pontem (i. e. ad campum, in quo pugnatum fuerat, et qui veluti pons jungebat duos exercitus) sedebant per totam noctem, Θ, 550, *bey der wahlstatt, (on the field of battle.)* et 508, ὥς κεν παννύχιοι καίωμεν πυρὰ πολλά. ἀριστῆες εὗδον παννύχιοι, Κ, 2. παννύχιοι ἐγρήσσοντες, vigilantes, Λ, 550, *die die ganze nacht auf sind, (who are up all night.)* ab ἐγείρω est ἔγρω, inde ἐγρήσσω. sic et Ρ, 660. παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες, Σ, 315, 354. παννύχιοι ἄνεμοι, Ψ, 217. ἔνθα ὅγε παννύχιος ἐβούλευε φρεσὶν ὁδὸν, α, 443. ἐν φύλλοις εὗδον παννύχιος,η, 288. φερόμην, μ, 429, ferebar natans. παννυχίη νηῦς, β, 434. ψυχὴ, Ψ, 105, anima ejus pernox adstitit mihi.

πάννυχος, ου. ὁ ἡ. (Νύσσω) per totam noctem. ὁ δὲ πάννυχος Ἀχιλλεὺς οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις χέε, tota nocte vinum hauriens in terram id effundebat, libandi et animam defunctam placandi causa, Ψ, 218, coll. 217. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς, Κ, 159, cur per totam noctem dormis? ὗε δὲ Ζεὺς πάννυχος, pluebat nocte tota, ξ, 458. πάννυχον ἐγρήσσοντα, vigilantem, υ, 53.

πανόλεθρος, et πανώλεθρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄλω) prorsus exitialis vel perditus. proverbium erat antiquum, οὔτε ξὺν πανωλέθροισιν, οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων, Aristoph. Lysistr. 1038, quod de malis hominibus dicitur, qui sint vitandi omni modo; et de malis mulieribus, quibus carere tamen vita virorum non possit.

πανομφαῖος, ου. ὁ. (Φάω) est epitheton Jovis, qui, quatenus physice est aër, omnis vocis causa est, nam φωνὴ est ἀέρος πληγή: sed, quatenus est deus, ad eum omnis ominatio refertur, ut ad dirigentem et mittentem, ὁ πάσης μαντείας αἴτιος. alii enim vates sunt tantummodo ὑποφῆται Διὸς, sive dæmones ii sint sive homines: ipse vero est summus προφήτης. πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί. Θ, 250, quæ ara erat in campo et sub dio. Vide sub θεῖος.

πανοπλία, ἡ, vide sub θώραξ, ad finem.

πάνορμος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) est epitheton portus, in quavis sui parte apti ad stationes navium. πάνορμοι λιμένες, ν, 195, οἱ ἀγχιβαθεῖς, εἰς οὓς διὰ τοῦτο πᾶσα ναῦς καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ὁρμίζεται. et loquitur h. l. in plurali, intelligens tamen unum illum portum Φόρκυνος, de quo paullo ante dixerat.

πανὸς, ὁ, vide sub δαΐς, φαίνω aliquanto sub initio, et πυρσός.

πανόψιος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui ab omnibus conspicitur, ὁ πᾶσιν ὁρατός. πανόψιον ἔγχος, hastam fulgore suo in omnium oculos incurrentem. et a qua omnes hostes timuerunt sibi, Φ, 397. sed hæc vox sine dubio est mendosa ibi. alii enim eam vocem compositam dicunt a πᾶν et ὀψὲ, ut sit, πάντων τελευταῖον καὶ ἔσχατον, et ut indignatio notetur, quousque progressa sit amentia et ira Minervæ, ut tandem etiam Diomedis hastam direxerit in Martem: nam is ibi adloquitur Minervam irate. alii scribi censent ὑπονόσφιον, ut notetur fortasse (nam Eustathius dubitat, quid hoc vocabulum sibi h. l. velit, quod priores Eustathio et οἱ παλαιοὶ non enarraverunt) τὸ ἐκ τοῦ Διομήδους ὑπ' αὐτῆς νοσφισθὲν ἤτοι χωρισθὲν καὶ ἁρπασθέν: vel minus duriter, hastam clam a te in manu ejus directam aliunde in me.

πανσέληνος, ὁ ἡ, vide sub σελήνη.

πανσυδίη, et πασσυδίη, ης. ἡ. (Σέω) omne studium, si omnis adhibetur motus ad rem agendam idoneus. est a πᾶν, et σύω pro σεύω, moveo. ablativus poni solet adverbialiter: est et adverbium πανσυδεί. θωρῆξαι αὐτὸν κέλευε Ἀχαιοὺς πανσυδίῃ, Β, 12, jube eum armare Achæos universos et omni conatu, πανστρατιᾷ, παμπληθεὶ, μηδενὸς ἀπομάχου μένοντος, πανορμεί. πάντες ἦλθον ὁμῶς, αὐτοί τε καὶ ἵπποι, πασσυδίῃ, Λ, 708, omnes venerunt simul, ipsi et equi, cum omni studio et omnibus suis copiis. alibi potest esse pro, παντελῶς, e. c. πανσυδεὶ διεφθάρθαι, omnino perditum esse. sic apud Euripid. Troad. 792, πανσυδίῃ χωρεῖν διὰ παντὸς ὀλέθρου, omni motu et maximo gradu ire per omnes species exitii. et sermo ibi est de Hecuba misera. alias est προθύμως καὶ πάσῃ ὁρμῇ, ut his ll. cc.

πανταῖ, (Πάω) est Doricum, pro πάντη. ubique, ut sit adverbium loci: nonnunquam et temporis, perpetuo. Ol. 1, 188. Py. 1, 187. 2, 43. 4, 303. 10, 58. Ist. 4, 2. Vide sequens.

πάντη, adverb. et dorice, πάντα vel πανταῖ, q. v. (Πάω) ubique, *allenthalben, (every where.)* omnino, prorsus, *gänzlich, überall, (wholly, all over.)* quoquoversum, *allenthalben hin, (all around.)* omni modo, *auf alle weise, (in every way.)* ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντη ἀνὰ στρατὸν, volabant sagittæ dei ubique per exercitum et castra, Α, 384. κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη, per exercitum vadebat undique, Ε, 495, summus dux, cohortaturus copias. et 739, ἣν περὶ στεφάνωτο φόβος πάντη, *von allen seiten und gänzlich, (on all sides and completely.)* ἐποιχόμενοι, obeuntes ubique, et sermo est de ducibus militaribus, Ζ, 81. Κ, 167. εἰλυφόων ἄνεμος φέρει πάντη, contorquens ventus differt quaquaversum flammam, Λ, 156. et 212, κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντη, per exercitum et aciem ibat quoquoversum. πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει πῦρ, ubique circa murum excitatus est ignis, Μ, 177. et 430, πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν ἐῤῥάδατο, ubique perfusæ erant sanguine. πάντη γάρ σε πέρι στέφανος πολέμοιο δέδηε, Ν, 736, undique circa te. et 806, πάντη δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο, ubique circa ordines tentabat impetu facto, an perfringere eos posset. περὶ δ' ἔδραμε πάντη, Ξ, 413, ubi sermo est de saxo jacto e manibus Ajacis; et adverbium notat, circum volvisse se saxum inter volandum. πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, omni modo malum malo stabiliebatur, Π, 111, coll. 110, οὐδὲ πη, nec ullo modo. et 496, 533, ἐποιχόμενος, de duce adhortante. σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη, clypeis enim septi erant undique, Ρ, 354, *waren überall damit bedecket, (were every where covered with them.)* ἡ δ' ἄρα πάντη φοιτήσασα, Υ, 5, de Themide, convocante deos ad consilium; circa obiens. et 492, ἄνεμος κλονέων εἰλυφάζει φλόγα πάντη, contorquet flammam quaquaversum. et 493, ὥς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχεϊ, *auf allen seiten und allenthalben, (on all sides and every way.)* πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν ἔῤῥεεν αἷμα, ubique, ψ, 34. et 127, παρακάββαλον ὕλην, omnino dejecerant ordine ligna; sic ut nulla jam ligna

petenda restarent, sed ex his posset construi rogus, coll. 163, s. et 463, πάντη δέ μοι ὄσσε ἀνὰ πεδίον παπταίνετον, quoquoversum oculi mihi speculantur per campum. περὶ δὲ σκοποὶ ἥατο πάντη, circum constituti erant speculatores undique, Ω, 799, *überall rund herum, (every where round about.)* κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη, per urbem obibat quaquaversum, β, 383. πάντη κατὰ γουνὸν ἀλωῆς, ubique per vineam latam, λ, 192. *überall, hie und da, sind lagerstäte fur ihn bereitet, dass er ausruhen kann, wenn und wo er will, (every where, at intervals, resting-places are prepared for him, so that he can sit when and where he pleases.)* notatur ergo infirmitas senis, qui per agrum tam multas habeat στιβάδας, ut inter ambulandum sæpius possit requiescere. ἴκαμόν μοι ὄσσε πάντη παπταίνοντι, μ, 233. ἀναστρωφῶν, versans arcum et contemplans eum ab omni parte, φ, 394. et 405, ἐπεὶ τόξον ἴδε πάντη, *nachdem er den bogen genau genug besehen, (after he had minutely examined the bow.)* περὶ δὲ κλισίον θέε πάντη, parva domus circum quaque ducta erat, ω, 207, *eine art von stall, und wo die knechte ihre zellen hatten, gieng von allen seiten um das hauptgebäude her, (a kind of out-house, where the servants lived, ran all round the main building;)* sine dubio a tribus tantum partibus. et 354, ἀγγελίας δὲ πάντη ἐποτρύνωσι πολίεσσι, passim mittant nuntios in urbes. et 412, ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη. πάντα (dorice pro πάντη) πέμψω ἀγγελίαν, quaquaversum mittam nuntium, Ol. 9, 36.

παντοδαπὸς, ἡ, όν. (Πάω) omnifarius, omnis generis, multiplex. παντοδαπῶν ἀντὶ μόχθων, Ist. 1, 63, pro laboribus omnigenis. παντοδαποῖς ξίνοις, Ol. 8, 35. παντοδαπᾶν νούσων, Py. 3, 13. terminatio est mere paragogica, nec inest τὸ δάπεδον, solum.

πάντοθεν, (Πάω) adverb. undique, *von allen seiten, (on all sides.)* πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, undique ex latebris suis emergebant monstra marina, N, 28. ὁ λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ob arma ejus fulgentia, O, 623. ἱδρὼς ἐκ μελέων ἔρρεεν, Π, 110. Ψ, 689. et 112, ἐκ κλισιῶν, ex tabernaculis. ζεῖ λέβης πάντοθεν ἀμβολάδην, *der kessel siedet über und über, und wirft das wasser im sieden in die höhe, (the kettle boils over and throws up the water in boiling,)* Φ, 364. περιέστη κακὰ, ξ, 270. et 428, ἀρχόμενος μελέων, undique ex omnibus membris mactati suis aliquid abscindens in primitias diis offerendas comburendasque. μῆλα ἐξ ἀγρῶν, ρ, 171. Py. 3, 94, sc. ubicunque opus est. Ne. 6, 75.

παντοῖος, οίη, οῖον. (Πάω) omnimodus, varius. ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ, equos vario cursu satiaveris, Σ, 281. πολέες μῦθοι, παντοῖοι, multa verba et varia, Υ, 249. παντοῖοι τελέθοντες, varii exsistentes, ρ, 486, ubi sermo est de diis apparentibus nunc sub hac nunc sub illa forma. κύματα παντοίων ἀνέμων, B, 397. sic, πνοιαὶ, P, 56. κρειῶν παντοίων πίνακας, lances variarum carnium, α, 142. δ, 58. ἀέλλας παντοίων ἀνέμων, procellas variorum ventorum, ι, 293. et 305, ἄελλαι. παντοίοισι δόλοισι, γ, 119, 122, quales in bello laudabiles et legitimi. ἀνέμοις, ι, 260. εἰδὼς παντοίους δόλους, Γ, 202. ὕλη παντοίη, *allerley waldung und gehölze, (all kinds of wood.)* ν, 247. παντοίης ἀρετῆς, omnigenæ virtutis, X, 268, nam plus quam una dexteritas in bono milite esse debet. παντοίην ἀϋτμὴν, Σ, 471, varium flatum, alias leniorem alias fortiorem: et sermo est de follibus Vulcani. ἐδωδὴν, *allerley gebackenes, (all sorts of baked food,)* ζ, 77. et 234, τέχνην, sc. χαλκευτικὴν καὶ χρυσοχοϊκήν. ἀρετὴν, i. e. εὐδαιμονίαν, *alles wohlergehen, (all kinds of prosperity.)* ν, 45. φιλότητα, ο, 246, quod attinet varia amoris divini dona, fuit enim magnus rex, bellator, vates, musicus. πόσιος ποθέουσα παντοίην ἀρετὴν, mariti desiderans omnigenam virtutem, σ, 204. τέχνην, ψ, 161. πρασιαὶ παντοῖαι, η, 128, areæ in horto omnis generis. σταφυλαὶ, ω, 342, uvæ variæ. παντοίαις ἀρεταῖς κεκασμένον, δ, 725, 815. παντοίας ἀρετὰς, O, 642. ἱπποσύνας, ψ, 308, *alle ritterliche übungen, (all sorts of equestrian exercises.)* et 314, μῆτιν παντοίην. οἴμας παντοίας ἐνέφυσέ μοι θεὸς, χ, 348, ubi est character boni poëtæ, qui nascitur, non fit. παντοίων νομῶν, Ne. 5, 45. παντοῖαι χρεῖαι, Ne. 8, 71.

πάντοσε, (Πάω) quoquoversum, *allenthalben hin, überall herum, (on all sides, all around.)* πάντοσε ἐποιχόμενος, E, 508, obiens, dux cohortans. παπταίνων, oculos dirigens, N, 649. P, 674. et 680, δινείσθην, circumferebantur oculi. φοιτήτην, M, 266, itabant ambo quaquaversum, cohortantes. δύνασαι δέ τε πάντοσε ἀκούειν, Π, 515, potes enim et ubique audire; de numine precibus vocato. ἀσπίδα πάντοσε εἴσην, i. e. rotundam, Γ, 347. E, 300. H, 250. Λ, 61. M, 294. N, 157, 160. P, 7. Υ, 274. Φ, 581. πάντοσε δαιδάλλων, Σ, 479, undiquaque exornans artificiose et varie. ἀτυζομένων κυκλοτερὲς, ρ, 209, ad differentiam τοῦ ἡμικυκλίου, *zirkelformig überall, (completely circular.)* et 366, χεῖρα ὀρέγων, manum protendens ad omnes. παπταίνοντες, χ, 23, 380.

παντουργὸς, ὁ, vide sub ὑπότροπος.

παντοφάρυγξ, ὁ, vide sub γαστὴρ, ad finem.

πάντως, (Πάω) adverb. omnino, *freilich, gänzlich, allerdinge, fürwar, (certainly, entirely, by all means, assuredly.)* πάντως οὐχ, nullo modo, Θ, 450. πάντως οὔτι με λήθεις, τ, 91, *ich sehe dich gar wohl, (I shall keep a sharp eye on thee.)* πάντως οὐκέτι, profecto jam non, υ, 180. πάντως ἐν φυλακῇ σχεῖν αὐτὸν, omnino observare illum. Py. 4, 135.

πανυπέρτατος, η. ον. (Ἔπω) omnium supremus, excellentissimus. χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται, ι, 25, ubi vide χθαμαλή.

πανύστατος, ου. ὁ ἡ. (Ἔπω) omnium postremus. νῦν αὖτε πανύστατος, nunc contra postremus inter omnes, ι, 452, aries ex spelunca Cyclopis exiens. οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων, Ψ, 547, i. e. δεύτατος. et 532, πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων.

πανωλεθρία, ἡ, vide sub ὄλεθρος, ad finem.

πανώλεθρος, ὁ ἡ, vide πανόλεθρος.

πάομαι, f. πάσομαι. (Πάω) gusto, comedo. it. fruendum accipio vel habeo, in possessionem acquiro, possideo. apud poëtam solus prior significatus locum habet, ut sit vel, γεύομαι, comedo paululum; vel, ἀποπληροῦμαι, comedo ad satietatem, *ich koste, esse, (I taste, eat.)* νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα: πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην, Ω, 641, 642, nunc sane etiam cibi nonnihil gustavi, et vinum rubicundum per guttur demisi: antea quidem nihil omnino gustavi: οἰκεῖον γὰρ τῷ ἀτυχεῖ, ἀπογεύσασθαι μόνον: εἰς κόρον γὰρ ἐλθεῖν οὐκ εἶα τὸ πάθος. cæterum πεπάσμην potest esse plusqu. pass. potest vero et esse aor. 1. med. ionice et per syncopen: Iones enim vel omnino omittunt augmentum, vel nimis augent, ut πεπασάμην, repetita priore consona, sit pro ἐπασάμην, syncope vero est per extrusum ʼα. ἐπεὶ σπλάγχνα ἐπάσαντο, cum de visceribus (sc. præparatis ad ignem, e. c. de hepate, corde, pulmonibus, etc.) gustassent, A, 464. B, 427, ἀπογευσάμενοι ὡς ἂν ὀλίγον, εἶτα εὐωχηθέντες δαψιλῶς. nam antequam reliquæ carnes sacræ assatæ essent, de ejusmodi visceribus, celerius præparatis, gustabat quisque, ne quid de victima sacra periret quod ad cibum pertinere possit. οἳ σπλάγχνα ἐπάσαντο, θεῷ δὲ ἐπέκαιον μηρία, γ, 9, 461. μ, 364. αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' (pro ἐπασάμεθα) ἠδὲ ποτῆτος, ι, 87. κ, 58, at postquam festinanter cibi aliquid sumsimus et potus. οὐκ ἐθέλεσκες ἅμα ἄλλῳ οὔτε ἐς δαῖτα ἴεναι, οὔτε ἐν μεγάροισι πάσασθαι, nolebas cum alio neque ad convivium extra domum ire, neque domi tuæ cibum capere, I, 483. ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι Ἀχαιοὺς σίτου καὶ οἴνου, at jube Græcos celeriter cibum et potum capere, T, 160, i. e. φαγεῖν καὶ πιεῖν. πὰρ γάρ σοι πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν, Φ, 76. *genoss ich brodt, (I tasted bread.)* δόσαν αὐτοῖς (ἐκ) λωτοῖο (τὶ) πάσασθαι, dabant iis aliquid gustandum de loto, ι, 93. nam re vera verbum hoc regit accusativum; genitivus vero est ex ellipsi. τίς τλαίη πάσσασθαι (ob metrum pro πάσασθαι) ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, κ, 384, quis sustineret edere et bibere. δείπνου πασσάμενος μυθήσεαι, ex convivio paululum si comedisti, ut fere satur videri tibi possis, tunc narrabis, α, 124, sic: δείπνου πασσαμένω, δ, 61. apparet ergo, plerumque hoc verbum a poëta poni non de plena satietate per otium. εἴ τις πέπαται ἐσλὰ, si quis acquisivit bona, κέκτηται, Py. 8, 103, et est perf. pass. a πάομαι, in sensu deponentiali, acquiro, possideo. ab eadem origine est πάσσω, conspergo, ποικίλλω: et ὁ πηὸς, affinis, ὁ ἐξ ἀγχιστείας ἐπίκτητος συγγενής: et πολυπάμμων, ὁ ἡ, i. e. πολυθρέμμων, πολυκτήμων: et τὸ πῶϋ, grex. et adverb. παμπήδην, et ἡ παμπησία, i. e. παγκτησία. ad duplicem significatum τοῦ πάσασθαι, quo notat et φαγεῖν et κτήσασθαι, respexit ille qui dixit, τοσαῦτα ἔχω ὅσα ἔφαγόν τε καὶ ἔπιον. πεπᾶσθαι τοῦτο, possidere id et fruendum habere, Eurip. Orest. 1197, ibique scholiasten: πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ὄνησιν κτήσασθαι.

παὸς, ὁ, vide πηός.

παπαῖος, πάπας, παπίας, ὁ, vide sub πάππας.

πάππα, ὁ, vide sub ἠθεῖος.

παππάζω, (Πάω) amanter appello patrem; βρεφικῶς προσφθέγγομαι τὸν πατέρα, πάππαν προσφωνέω. οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ (πρὸς) γούνασι παππάζουσιν, neque sane eum filii ad genua ejus accedentes vel genibus ejus insidentes, blande patrem appellant eum, E, 408, i. e. παῖδες αὐτοῦ ταχὺ ὀρφανίζονται. Comici dicunt hoc verbum et, παππίζω.

πάππας, ου. ὁ. (Πάω) est idem qui ὁ πατήρ. tenelli infantes dicunt πᾶ vel πᾶς, monosyllabice; sicut et μᾶ ad matrem: deinde per reduplicationem πάπας et πάππας, sicut μάμμα et μαμμία, ἡ. idem dicitur et ὁ παπίας, ου. Bithyni, in montibus sacrificantes, vocarunt πάπαν, τὸν Δία, ut et Ἄττιν: Scythæ eundem Jovem vocarunt παπαῖον. cæterum πάπας et πάππας est προσφώνησις τιμητικὴ (honoris vox) υἱῶν πρὸς πατέρα. sic soror ad sororem vel fratrem dicit ἄπφα. πάππα φίλε, inquit Nausicaa ad patrem suum, ζ, 57, quæ est allocutio ἀφελὴς, simplex et ingenua. sed ὁ πάππος, ου, est avus; ἐπίπαππος, abavus, qui et ὁ πρόπαππος. ex antiquo more fere semper avi nomen imponebatur nepoti, ut quasi revivisceret in nepote avus, et memoria majorum, laudumque eorum, permaneret; vide E, 546—549.

παππίζω, vide sub παππάζω.

πάππος, ὁ, vide sub πάππας, πατὴρ aliquanto ante medium, et ὑπηνήτης.

παππῷος, η, ον, vide sub πατρώϊος.

παπταίνω, f. ανῶ. (Ὄφ) circumspicio, accurate intueor undique. ab ὄπτομαι est ὀπτάνω et ὀπταίνω, et hinc cum reduplicatione vel quasi, et mutata prima vocali παπταίνω. alii

operosius deducunt a πάντη undique, quaquaversum, et πιταννύω vel διαπιταννύω, ὧδε καὶ ἐκεῖ, τὴν θέαν, nam verbum quidem vim eam significandi habet, sed ita compositum non est: potius est derivativum ab ὄπτομαι, sicut ipsa notio ejus indicat. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, Λ, 545, recessitque ad aciem suorum, crebro circumspiciens undique. παπταίνων ἥρωα Μαχάονα, oculis quærens eum sicubi videret, Δ, 200. ἐπόρουσε καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων, παπταίνων, irruere studebat et detrahere cupiebat arma ab humeris cæsi hostis, circumspectans provide, N, 551. et 649, ἂψ ἐχάζετο, πάντοσε παπταίνων, retro cedebat, quoquoversum circumspectans sollicite, sequente μή τις, ne quis. παπταίνων Αἴαντα, quærens eum oculis, P, 115. et 674, ἀπέβη, πάντοσε παπταίνων. et h. l. explicatur τὸ, σκέπτεο νῦν, 652. et circumlocutio ejus est 679, 680. δεινὸν παπταίνων, severo vultu circumspectans, Hercules, λ, 607, ut jaculabundus, et in id quod ferire vellet intentus. sic et de Ulysse, sagittis petente procos, ω, 178, *er zielete scharf, (he took good aim.)* ἔκαμον δέ μοι ὄσσε, πάντη παπταίνοντι πρὸς πέτρην, oculi defatigabantur mihi, ubique intuenti petram, μ, 233. πάντοσε παπταίνοντες πρὸς τοίχους, undique circumspicientes ad parietes, χ, 23. et 380, πάντοσε παπταίνοντε, circumspectantes ambo, an alicunde periculum adsit. et 381, πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ ἑὸν δόμον, circumspexit per domum suam, vel per conclave illud magnum. πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τινα ἴδοιτο ἡγεμόνων, M, 333. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, Ξ, 507. Π, 283. χ, 43. πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας, αὐτίκα δ' ἔγνω τὸν μὲν, τὸν δὲ, circumspexit deinde per ordines, et statim vidit eum, et eum, P, 84, et quidem circumspexit ὡς ἀμυνόμενος. ἠκόντισε ἀμφὶ ἑ παπτήνας, Δ, 497, et ejusmodi hiatus per concursum vocalium indicant attentionem circumspicientis. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως παπτήνας, ἐπεί τινα βεβλήκει, Θ, 269, sed is, probe circumspiciens, sc. quem potissimum sagitta ferire posset; postquam aliquem ferierat, se statim recipiebat post scutum Ajacis: et totius hujus loci constructio est paullo confusior, ad imitationem τῆς ἐνταῦθα συγχυτικῆς ἀγωνίας τῶν ἡρώων: intelligenda autem sic: ἐπειδὰν ὁ ἥρως, παπτήνας καὶ ὀϊστεύσας, βάλοι τινὰ ἐν ὁμίλῳ, ὁ μὲν βληθεὶς ἔκειτο πεσὼν, Τεῦκρος δὲ ἀναχωρήσας ἐγίνετο ὑπὸ τῷ σάκει τοῦ Αἴαντος. ἀμφὶ ἑ παπτήνας, O, 574, i. e. περιβλεψάμενος ὧδε καὶ ἐκεῖ τὰ κατ' αὐτὸν προμηθέστερον. τρέσσε δὲ παπτήνας, recepit se, circumspiciens omnia, P, 603. ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον κείμενον, ρ, 330, cum circumspexisset ubi esset sella vacua, sumsit eam sellam, stantem ibi, in qua structor sedere solebat; eamque sellam portavit ad mensam. κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, Ψ, 690, percussit (in certamine cæstuum) circumspectantem, vel, alio flectentem oculos, ad maxillam: τὸν περιβλεψάμενόν που εἰς ἕτερον μέρος. atque id notat τὴν προσοχὴν (attentionem et temporis captationem) τοῦ Ἐπειοῦ ὃς καιρὸν τοῦτον εὑρὼν ἔπληξεν εὐθύς: hinc et πιθανεύεται τὸ κατὰ τῆς παρειᾶς κροῦσμα, alias enim os aut oculos feriisset, εἰ μὴ ἐπλαγίασεν ὁ Εὐρύαλος. ἔστη, παπτήνασα, ἐπὶ τείχει, stabat, circumspiciens, in muro, X, 463. παπτήνασα δὲ, χῆνας ἐνόησα πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, adspiciens vero, vidi anseres, τ, 552, *da ich zusahe, (when I looked.)* πάντη δέ μοι ὄσσε Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι, Ψ, 464. παπταίνει τὰ πόρσω, prospicit remota, Py. 3, 39. εἴ τις τὰ μακρὰ, Ist. 7, 61, longinqua si quis prospicit. μηκέτι πάπταινε πόρσιον, ne specta ulterius, Ol. 1, 183. παπτήνας, conspiciens, Py. 4, 168.

ΠΑΡΑ', præpositio, tres regens casus. convenit cum Germanorum *bar*, e. c. *bar geld, (ready money,)* præsens pecunia; et cum Romanorum, paro. apud poëtas est sæpe per apocopen πὰρ, et per paragogen παραί. cum Genitivo notat motum a loco: et proprie quidem genitivus vivi alicujus ponitur cum παρὰ, non vivi vero cum ἀπό. sed poëtæ suaviter nonnunquam παρὰ cum non animato jungunt, quasi esset animatum. παρὰ Διὸς, a Jove veniebat Iris nuntia, B, 787. et O, 122, a Jove ira contra alios Deos. et Φ, 444, a Jove abeuntes. sic, πὰρ, Ζηνὸς, Λ, 794. O, 131. Π, 37, 51. Ἥρης, O, 5. Τιθωνοῦ, Λ, 1. ε, 1. Ἡφαίστου, Σ, 137, 616. Εὐρύτου, B, 596. γαμβροῦ, a genero ejus epistolam ferens, Z, 177. ἑταίρου, a socio suo rediens, N, 211. σεῖο, a te redemturus eum, Ω, 502. ἵππων, ab equabus veniens, Δ, 500. φάσγανον ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, gladium extrahens a femore, A, 190. Π, 473. Φ, 173. hinc γλυκέως et per tropum de inanimatis, παρὰ ἀσπίδος, a scuto nudabatur latus, Δ, 468. παρὰ νηὸς, i. e. ἐκ vel ἀπὸ νηὸς, a navi, Λ, 602. T, 143, 194. νηῶν, a navibus, Θ, 533. M, 114. N, 744. Ξ, 28, 46. O, 69, 407, 601. sic, παρὰ ναῦφιν, i. e. ἀπὸ νηῶν, Θ, 474. M, 225. Σ, 305, ξ, 498. παρὰ Ἴλου, ab Ilo, α, 259. πατρὸς ἐμεῖο, a patre meo, ζ, 290. Κρονίωνος, ϑ, 289. Αἰήταο πλέουσα, navis Argo ab Æëta revertens, μ, 70. ἐμεῖο, a me, γ, 347. σεῖο, a te, ο, 158. Ταφίων, ξ, 452, a Taphiis, ἑταίρων, π, 468. Ἑλένης, ο, 58. μηροῦ, ι, 300. κ, 126, 294, 321, 439. λ, 230. νηὸς, a nave, κ, 446, 146, 274. γ, 432. ῥοάων, χ, 197. notat ergo cum Genitivo, *von darneben, von bey, (from close by.)* cum Dativo notat juxta, apud, ad; ut ἐγγύτητα signet. παρὰ πατρὶ ἡμένη, apud patrem sedens, A, 358. sic παρὰ πατρὶ, apud patrem, i. e. in ejus societate vel domo vel amicitia exsistens, P, 324. Σ, 36. Φ, 520. Ζηνὶ καθήμενοι, Δ, 1. πὰρ δὲ Διῒ Κρονίωνι καθέζετο, E, 869, 906. sic, καθήμενοι, H, 443. Ω, 100. παρὰ ἀλόχῳ κοιμηθῆναι, B, 355. κοιμῶντο παρὰ ἀλόχοις, Z, 246, 250. κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, I, 552, 662. παρὰ κλισίῃ ἥμενον, A, 329, ut appareat, hunc casum, qui rectissime pro sexto, non tertio, habetur, poni ad quæstionem *ubi*, et de quiete in loco. sic et K, 74. N, 267. κλισίαις, O, 656. ἅρμασιν, apud currus, Θ, 544. τείχεσι, H, 135. ὄχθαις, Δ, 475. ποσὶν, apud pedes, ante pedes, N, 617. Ξ, 411. τάφρῳ, M, 199. σήματι, K, 415, apud monumentum. βωμῷ, Θ, 249. βουσὶ, Σ, 530. θύραις, H, 346. Πριάμῳ, O, 551. ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ, cum amice tractati essetis apud eam, N, 627. ἑκάστῳ, Θ, 558. K, 473. πὰρ δέ οἱ, Γ, 262. Δ, 367, *neben ihm, (close by him.)* αὐτοῖς, K, 472. et 474, αὐτῷ. sic O, 431. P, 421. Νέστορι, Ψ, 411. ἀνδρὶ, Ω, 212. αὐτοῖς, P, 249. et 707, στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι, ubi alii vitiose legunt στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι. sic enim idem locus legitur M, 353. λεχέεσσι, Ψ, 25. φηγῷ, H, 22. ἄμμι, i. e. ἡμῖν, I, 427. ὄχεσφιν pro ὄχεσι, E, 28, 794. Θ, 561. M, 91. ὡς ἐπιεικὲς, παρά σοι, T, 148, i. e. παρὰ τῇ σῇ ἐξουσίᾳ κεῖται, tibi permissum esto, sicut decet: ἔστι σοι ποιεῖν ὃ βούλει: nam quidam legunt ibi πάρα, pro πάρεστι, ἔξεστι. possit tamen et sine interposito commate legi, ἦτε ἐχέμεν (pro ἔχειν) παρά σοι, ut sit infinitivus pro imperativo, κάτεχε παρά σοι. sed prius præstat: fac ut vis. πὰρ γάρ σοι πρώτῳ, Φ, 76. ἀλλήλοις, i. e. ἐγγὺς ἀλλήλων, Δ, 536, 544. E, 572. P, 721, hinc est τὸ παραλληλίζειν, et λόγοι παράλληλοι, si de παραθέσει ἢ συγκρίσει dicitur. nam τὸ, ἐν ἀλλήλοις plus indicat quam τὸ, ἐγγὺς ἀλλήλων. hinc, οὐ παρ' ἀλλήλοις ἀλλ' ἐν ἀλλήλοις. et alibi, οὐ παρ' αὐτοῖς ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ὄντες κακοῖς, i. e. οὐκ ἐγγὺς ὄντες κακῶν ἀλλ' ἤδη ἐντός. παρὰ νηΐ, apud navem, A, 300. B, 54, 293. H, 383. K, 35. Π, 286. Ψ, 28. Ω, 412. νηυσὶ, A, 26, 89, 305, 415. B, 297, 725. H, 294, coll. 296. I, 332, 605. K, 1, 256. M, 411, 418. N, 2, 746, 778. O, 367, 673. Π, 204, 272. P, 165. Σ, 256, 338. T, 44. Υ, 1, X, 89, 339, 508. Ω, 115, 136, 225, 408. ναῦφι, pro νηυσὶ, Π, 281. Σιμόεντι, Υ, 53. ῥηγμῖνι θαλάσσης, B, 773. et 775, ἅρμασιν. σφὶν ἑκάστῳ, E, 195. νηΐ, γ, 365. ι, 194. κ, 272, 444, 447, 571. μ, 292. ο, 223, 419. νηυσὶ, α, 61. δ, 409. ξ, 460. κασιγνήτῳ, γ, 39. et 156, Ἀτρείδῃ. ῥηγμῖνι, δ, 449. et 595, σοί. βωμῷ, ζ, 162. πυρὶ, η, 154. τ, 55, i. e. ἐγγὺς πυρός. ἀλόχῳ, ϑ, 243. κ, 11, 61. σηκῷ, ι, 319. πατρὶ, κ, 8. Μενελάῳ, λ, 459. et 489, ἀνδρὶ ἀκλήρῳ. πέτρῃ, ν, 408. μ, 121. σταθμῷ, ξ, 32. χ, 181. αὐτῷ, ξ, 292, 382. σ, 314. ο, 284. παρὰ κακῷ καὶ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεὺς, ο, 487. Τηλεμάχῳ, τ, 321. et 525, παιδί. sic et λ, 177. ἐσχάρῃ, ψ, 71. et 219, ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ. ἐθελούσῃ, ε, 155. Ἀφροδίτῃ, ϑ, 337, 342. μητρὶ, ο, 127. μνηστῆρσι, α, 154. χ, 464. λέχεσι, α, 440. ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι, ε, 119. κείνοις, penes illos, λ, 174, sc. ἐστὶ, i. e. habent illi. Φαιήκεσσιν, ν, 204. ὕεσσιν, ξ, 372. βουσὶν, ο, 385. παύροις, σ, 382. ὄχθαις, ζ, 97. ϑ, 5. ι, 54, 86. κ, 57. ἀλλήλοισι μένοντες, *beysammen übernachtende, (passing the night together,)* ε, 227. coll. ο, 301, 454. α, 123. η, 203. δαιτὶ, γ, 37. θρόνῳ, φ, 434. ἔργῳ, φ, 239, 385. cum Accusativo notat, ad, apud; ad quæstionem quo, *wohin, (whither,)* ad quem locum. παρὰ μαζὸν, vulneravit eum ad eum pectoris locum ubi est mamilla, Δ, 480. Θ, 121, 313. O, 577. P, 606. ὦμον, E, 146. Θ, 325, ubi conf. ἐρύω. P, 310. ὄχθας, ad ripas, Γ, 187. Δ, 487. Z, 34. M, 313. Ξ, 445. Σ, 533. Φ, 337. τροχὸν, ad rotam, Z, 42. Ψ, 394. αὐχένα, Φ, 117. σφυρὸν, Δ, 518, i. e. ἐγγὺς σφυροῦ περὶ τὸ τέλος τῆς κνήμης. P, 290. πόδα, H, 190. Ψ, 866. ἀνθερεῶνα, E, 293. οὖς, Λ, 109. Φ, 491. ὀμφαλὸν, Δ, 525. Υ, 416. ποταμὸν, B, 522. Σ, 576. Φ, 206. θῖνα, A, 34, 316, 327. I, 182. T, 40. Ω, 12. τάφρον, I, 67. Υ, 49. ἐρινεὸν, Z, 433. Λ, 167. X, 145, coll. 157. τεῖχος, M, 352. Φ, 530. ζυγὸν, P, 440. T, 406. ἄντυγα, Σ, 607. ἀσπίδα, Π, 312, 400. κλισίας, Λ, 616. N, 167. σῆμα, Λ, 166. ἔπαλξιν, M, 381. αὐλὸν, ad foramen hasta factum in galea, P, 297, conf. αὐλός. vel, ad formam fistulæ longæ exsiliebat. sed prius præstat, cum αὐλὸς angustiam notet. αὐτὸν, A, 463, juxta eum. Γ, 406. H, 46. Λ, 576, 591. M, 30. Σ, 143. Φ, 180, 603. Ω, 169. ἐμὲ, Λ, 314. P, 180. νῆας, A, 347, 476. Θ, 220. I, 653. Λ, 804. τύμβον, B, 604. καυλὸν, Π, 115. κουλεὸν, Γ, 272. T, 253. πυρκαϊὴν, Ψ, 225. πὰρ δύναμιν, N, 787, ultra vires, præter vires, *über vermögen, (beyond the power.)* sic, παρὰ μοῖραν, ξ, 509, præter conveniens, præter conditionem præsentem, παρὰ τὸ προσῆκον, παρὰ Μενέλαον ἐλθὲ, proficiscere ad eum, α, 285. et 333, σταθμὸν, juxta postem. sic ϑ, 458. π, 415. ρ, 96. σ, 208. φ, 64. sic, παρὰ, juxta, δ, 51, 802. ζ, 89, 94. η, 127. ϑ, 469. ad, λ, 21. ν, 122, 372, 414. apud, ρ, 414. τ, 553. υ, 258. φ, 145. χ, 127. παρὰ θῖνα, δ, 432. ι, 46, 132. κ, 179. ν, 220. ξ, 348. παρὰ τὴν, γ, 172. δ, 838. τὸν, γ, 460. ξ, 523. ψ, 98, i. e. ἐγγὺς αὐτοῦ: cujus oppositum est νόσφι. ἐμὲ, χ, 233, apud me. Ἤλιδα, ο, 297, versus Elidem, et præter eam regionem. ὀρσοθύρην, χ, 333. πρυμνήσια, μ, 32. sæpe absolute et sine casu ponitur. παρὰ δὲ Ἥρη, i. e. παρὰ αὐτῷ ἐλέξατο, cubuit juxta eum, A, 611. sic, μετὰ δὲ, pro μετὰ δὲ ταῦτα: ἐπὶ δὲ, pro ἐπὶ δὲ τούτοις: πρὸς δὲ, pro πρὸς δὲ τούτοις. πὰρ δὲ, et simul, Λ, 771. παρὰ δὲ Ἀθήνη, et juxta eum Minerva, B, 279. sic, πὰρ δὲ, Δ, 330. E, 709, πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι Βοιωτοὶ, ubi οἱ sine dubio est articulus demonstrativus: nam pars tantum gentis illius ibi indigitatur. alii tamen οἱ pro dativo pronominis habent; minus, ut videtur, recte. porro, παρὰ δὲ, Γ, 135. K, 560, et præterea. Ψ, 559, et juxta. Λ, 630, 631. γ, 416, 400, ζ, 18. ι, 8. sæpe postponitur casui suo,

et tunc retrahit accentum. ὄχθας πὰρ, Λ, 499. ταῖσι πάρα, sc. θεαῖς, apud eas, Σ, 400. θεοῦ πάρα, a deo, Τ, 3. et 10, Ἡφαίστοιο πάρα. ἐμοῦ πάρα, a me, Ω, 429. Ἑλένης πάρα, ο, 58. ἐτίθει πάρα, pro παρετίθει, ι, 196. sæpe avellitur a suo composito. νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, pro παριθύνετε, respectu habito ad ἤπερ, μ, 82, juxta hanc et præter hanc dirigite navem. ὑμῖν πὰρ προτέροις πυρὸν ἔθηκεν, pro παρέθηκεν, proponere solita est, Θ, 188. παρά τις τε κιὼν, pro παρακιὼν, præteriens ex propinquo aliquis, Π, 263. ἵνα σοὶ πὰρ ξείνια θείω, pro παραθῶ, Σ, 387. λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, pro παρέθηκας, Τ, 316, lautum jentaculum apposuisti. πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἵστη, pro παρίστη, adstabat, Φ, 547. πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο, pro παρέθετο, α, 132. et 138, παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν, pro παρετάνυσε. πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι, pro παρακαθήμενοι, Δ, 1, coll. 229, et notat ἐγγύτητα: sæpe tamen et παρέκνευσίν τινα τῆς ὀρθῆς, declinationem a recta linea. confer παράφημι de παρὰ in compositione. sæpe longius a casu suo positum. τοῦ κὲν δὴ πάμπρωτα πάρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο, pro παρὰ αὐτοῦ, ab eo, Δ, 97. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων, pro, οἱ ταγοὶ παρὰ ἡμῖν μενέτωσαν, Ψ, 160. ὥστε του (τινὸς) ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος, γ, 348, ab aliquo prorsus vestium egeno, coll. 347, παρ' ἐμεῖο, a me. πάρα sæpe est pro πάρεστι vel πάρεισι. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Α, 174, pro πάρεισί μοι. sic ἔνι pro ἔνεισι vel ἔνεστι. πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν, Γ, 440, ubi per pleonasmum εἰσὶ est additum. τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, Ε, 603, pro πάρεστι. πάρ τοι ὁδὸς, pro πάρεστί σοι ὁδεύειν, Ι, 43, ὑφήπλωταί σοι ὁδὸς, *der weg stehet dir offen, (the way is open to you.)* καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, Φ, 192. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, Ψ, 479. πάρα σοὶ δίφρος (currus) τε καὶ ἵπποι, γ, 324. et 325, πάρ δέ σοι υἷες ἐμοὶ, præsto sunt tibi. et 351, αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι. οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες, δ, 559. ρ, 145, ε, 16, 141. et 364, οὐ μέν τι πάρα ἄμεινον, nihil enim melius præsto est. et 489, ᾧ μὴ πάρα γείτονες. οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες πάρα, pro πάρεισι, παράκεινται, ι, 125. πάρα δ' ἀνὴρ, π, 45. sic et recentiores: ἐγὼ πάρα, en adsum. πάρα πολλὰ ἑκάστῳ, ρ, 452. πάρα ὀϊστοὶ, χ, 106. παρ' αὐτόφι est pro, παρὰ αὐτοῦ, ibi, apud eum locum, ut αὐτοῦ sit adverbialiter de loco: Μ, 302. Ν, 42. sic, παρ' αὐτόθι, ibi, Ψ, 147. et 640, αὐτόφι, eodem sensu. Υ, 140, ibi, illico, αὐθωρόν. παραὶ pro παρὰ, Β, 711. Γ, 359. Ε, 837. Η, 253, quibus locis est cum accusativo. sic et Π, 151. ω, 410. cum genitivo est Ο, 175. et 280, ubi cum ablativo. sicut et ρ, 572. avulsum a verbo suo est α, 366. σ, 212, pro παρακλινθῆναι. et Λ, 233, pro παρετράπετο. παρὰ πατρὸς, Ol. 1, 112, a patre. σταθμῶν, Ol. 5, 21, ab, ex ædibus, i. e. ἀπὸ Πίσης. σέθεν, a te, Py. 1, 171. et 148, Σαλαμῖνος, inde a Salamine præbitum beneficium. δαιμόνων, a diis, Py. 3, 106. et 108, ποδὸς, a pede, i. e. ante pedes. sic et Py. 10, 97, i. e. præsentes res. παρὰ Χαρικλοῖς, dorice pro Χαρικλοῦς, Py. 4, 182, nam ἡ Χαρικλὼ, filia Apollinis, uxor erat Chironis: ab ea. Πυθιάδος, Py. 5, 26. Ἀπόλλωνος, Ne. 9, 1. Εὐρώτου, Ist. 1, 39. παρὰ Ἀλφειῷ, Ol. 1, 32. 7, 28, 31, apud. ἀποικίᾳ, Ol. 1, 37. et 118, ποσὶ, i. e. σχεδὸν, in propinquo. et 150, βωμῷ. τιμίοις, Ol. 2, 117, apud honoratos. ἀνδράσιν, Ol. 6, 15, i. e. in terris. λόφῳ, Ol. 8, 22. σήματι, Ol. 10, 30. et 101, Δίρκῃ. ἑστίᾳ, Ol. 12, 21. et 28, ἀρούραις. κόλποις, Ol. 14, 33. Δεινομένει, apud eum, Py. 1, 112. Κρονίδαις, Py. 2, 46. et 132, παισί. et 159, τυραννίδι, i. e. ἐν βασιλείᾳ. κοινῶνι νόῳ, apud consiliariam mentem, in mente, Py. 3, 50. et 60, κρημνοῖς. et 154, Πηλεῖ. et 165, ἀμφοτέροις. ἀνδρὶ φίλῳ, Py. 4, 1. et 82, ὄχθαις. et 330, μητρὶ μένειν. et 379, αὐτῷ. σοῖς, Py. 10, 49. πόλει Χαρίτων, Py. 12, 45. Διΐ, Ne. 1, 111. ποδὶ, Ne. 4, 88. Κασταλίᾳ, Ne. 6, 64. et 94, ποδὶ νηός. et 105, τεμένει. πεζοβόαις, Ne. 9, 81. μητέρι, Ne. 10, 33. et 92, Παμφάῃ. et 104, πατρί. Κασταλίᾳ, Ne. 11, 30. Ol. 7, 31. αἰγιόχῳ, Ist. 4, 99. ὄχθαις, Ist. 5, 54. πύλαις, Ist. 6, 111. Δίρκῃ, Ist. 8, 42. et 76, ἀδελφοῖς Διός. παρὰ Κρόνιον, ad locum eum, Ol. 1, 178. δίκην, præter fas et morem, i. e. injuste, Ol. 2, 30. et 116, δίαιταν, propter victum. et 127, τύρσιν, ad urbem. τὸν χρόνον, præter tempus, ante tempus, Ol. 4, 41. πόρον, ad alveum fluminis, Ol. 6, 46. μὴ παρὰ καιρὸν, non intempestive, Ol. 8, 32. sic, παρὰ καιρὸν, intempestive, inepte, Ol. 9, 58. et 4, ὄχθον, ad collem; ubi tamen alii legunt ὄχθῳ. et 28, ῥέεθρον, juxta fluvium. βωμὸν, Ol. 10, 121, ad aram. γνώμην, Ol. 12, 14, præter opinionem, non ex sententia. ὅρκον καὶ ἐλπίδα, Ol. 13, 116, contra jusjurandum et spem, i. e. quod quis juret fieri non posse; τὰ νομιζόμενα ἀδύνατα, περὶ ὧν ἄν τις καὶ τὴν ἐλπίδα δι' ὅρκων ἀπαγορεύσοι. σκοπὸν, Ol. 13, 134, præter scopum. Ἀπόλλωνα, Ol. 14, 16, juxta eum. ὕδωρ, Py. 1, 131, ad aquam. et 152, ἀκτὴν, ad ripam. πρόθυρον ἐμὸν, Py. 3, 138, juxta vestibulum meum. et 145, ἓν παρὰ ἐσλὸν πήματα σὺν δύο, ad et juxta unum bonum duo simul damna. στόμα, juxta, ad os, Py. 4, 77. et 131, ὀμφαλόν. πὰρ μονίμαν εὐδαιμονίαν, Py. 7, 21, ubi legi debet παρμονίμαν pro παραμονίμην, permanentem et stabilem. nam assidue felix fortuna est instabilis. παρὰ αἶσαν, præter fas, *darneben vorbey, (beyond,)* Py. 8, 16. et 85, ὀμφαλὸν, ad umbilicum terræ, i. e. Delphos. et 122, ματέρα, apud matrem. σοφὸν, Py. 9, 88, ad sapientem. καιρὸν, præter et contra opportunitatem, Py. 10, 5. Μελίαν, ad eum, Py. 11, 6. et 33, ἀκτὴν, ad ripam. et 95, παρ' ἦμαρ, ad diem, in diem unum. Κένταυρον, ad, Ne. 3, 83. τύμβον, Ne. 4, 33. βωμὸν, Ne. 5, 18. σῆμα, Ne. 7, 28. et 67, δόμον. et 101, μέλος, ad carmen. κρατῆρα, Ne. 9, 117. ῥοὰν, Ne. 11, 46. δίκην, Ist. 7, 67, præter jus. πρόθυρον, Ist. 8, 4. et 126, πυράν. elliptice positum, παρὰ Διὸς, sc, βωμῷ, Ne. 10, 89. avulsum, Ist. 8, 21, pro παρέτρεψε, avertit. Vide sub νοσφίζω.

πάρα, pro πάρεστι vel πάρεισι, vide sub πάρειμι.

παραβαίνω, (Βάω) juxta sto, juxta consisto. *ich trete darneben, (I stand near.)* πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον, pro παρεβήσατο αὐτῷ εἰς δίφρον, Γ, 262, juxta eum adscendit in currum, *stellete sich neben ihn auf den wagen, (placed himself beside him in the car.)* πὰρ δέ οἱ Ἶρις ἔβαινε, pro παρέβαινε, Ε, 365. hinc est ὁ παραβάτης, qui proprie est, qui pugnat ex curru, quem alius regit: sed loco posteriori est, qui regit currum; priori, qui simpliciter est comes alterius in curru. τῶν ὀχέων ἐπεβήσετο, πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνε, pro παρέβαινε, Λ, 518. et 513, παραβαινέτω, juxta adscendat: ἀναβαινέτω. et 522, Ἕκτορι παρβεβαὼς, pro παραβιβηκὼς, qui juxta Hectorem in curru consistebat. ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιϊν, Ν, 708, pro παραβεβηκότε, extruso κ, correpto η et producto ο, et παραβαίνειν ibi simpliciter est ἐγγὺς βαίνειν, ἄγχιστα ἑστάναι, *darneben stehen, (to stand by.)*

παραβάλλω, (Βάλλω) juxta pono, appono. παρὰ δ' ἔβαλεν εἶδαρ ἵπποις, Ε, 369, i. e. παρατίθησι. παρὰ δ' ἵπποις βάλλετε ἐδωδὴν, Θ, 504, *leget ihnen futter vor, (placed food before them.)* sic εἶδαρ, cibum, Ν, 35. πὰρ δ' ἔβαλον ζειὰς ἵπποις, δ, 41. πὰρ δ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλε τοῖς συσὶ, κ, 242. i. e. παρέθηκε. hinc est τὸ παράβλημα, pabulum brutis objici solitum. αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος, Ι, 322, semper vitam meam objectans periculis. παραρίπτων hinc est et ἡ παραβολὴ, comparatio. Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει αὐτὸς, Py. 9, 152, non applicat os Herculi, *er leihet ihm seinen mund nicht, (he does not lend him his mouth,)* i. e. μὴ ἐγκωμιάζει αὐτόν.

παραβάσκω, (Βάω) forma verbi παραβαίνω Ionica, a παραβάω. juxta sto, juxta consisto. ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν, Ἄντιφος αὖ παρέβασκε, Λ, 104, nothus aurigabatur, Antiphus juxta eum pugnator stabat. ubi apparet differentia inter ἡνίοχον καὶ παραιβάτην.

παραβάτης, et ionice παραιβάτης, ου. ὁ. (Βάω) qui juxta alterum consistit in curru. nam currus militaris, ex quo pugnabant nobiles, habebat duos, juxta se stantes; unus regebat equos, et is dicebatur ἡνίοχος. alter pugnabat in hostem, et dicebatur παραβάτης. utrumque tamen oportebat esse peritum et pugnandi et aurigandi, si ministeria essent permutanda; sicut et utrumque ex prima nobilitate. in genere tamen παραβάτης est, ὁ σὺν ἑτέρῳ ἐρχόμενος, comes alterius. ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε, Ψ, 132. et ob tales duos, δίφρος proprie dictus ὁ δίφορος, qui duos fert simul. apud Theocritum, Id. γ, 32, ἡ παραιβάτις, ιος, est ἡ μισθώτρια, ἡ ἐριθακὶς, ίδος, quæ messoribus adest mercede conducta, judice Eustathio. sed Heinsius ad l. c. mavult exponere per veneficam, incantatricem, καταιβάτιν, quæ lunam possit deducere cœlo: imo et legi jubet ibi καταιβάτιν. Vide sub παραβαίνω.

παραβάτις, ἡ, vide supra.

παραβλήδην, (Βάλλω) adverb. i. e. ἐκ παραβολῆς καὶ συγκριτικῶς, comparate. παραβλήδην ἀγορεύων, Δ, 6. et comparat ibi Jupiter duas deas uni, et quidem infirmiori: dicitque, hanc unam esse diligentiorem duabus potentioribus. *vergleichungs-weise, (comparatively.)* Vide sub βάλλομεν, aliquanto sub medio, et κερτόμιος.

παραβλὼψ, ῶπος. ὁ ἡ. (Ὀφ) qui oculos ex recto et naturali statu distorquet, ὁ παραβάλλων ὦπας. et id facere potest ὁ λιταζόμενος, supplicans et tristis, aut ὁ στραβίζων, strabus, aut ὁ ἀποσεμνυνόμενος ἐμβριθῶς καὶ σεμνοπροσωπῶν, qui gravitatem in vultu et austeritatem severam adfectat. *der die augen und gesichtsminen verziehet, (who distorts the eyes and features of the face.)* de supplicationibus pœnitentium personificatis ponitur inter alia et, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμὼ, Ι, 499, ubi adjectivum pertinet ad præcedens Λιταὶ, ad accusativum dualem vero deest κατὰ, quod attinet oculos et vultum. nam supplicans, et pœnitentia erroris anxius, varie torquet lumina, et nihil rectum vel lætum tuetur. proprie tamen hoc nomen de vitio vultus poni solet. est, ad hoc adjectivum non pertinens, monosyllabum βλὸψ, quod imitatur sonum cadentis in aquam vel terram guttæ, e. c. sonum κλεψύδρας. sic dicitur κὺξ de sono lapilli cadentis; et βὴ pro βαὶ de balatu ovium. Vide sub νῶροψ, et ῥώψ.

παραβολὴ, ἡ, vide sub παραβάλλω.

παραγίγνομαι, (Γάω) adsum. καί σφιν παρεγίνετο δαιτὶ, ρ, 173, ipsis aderat in convivio.

παραγναθίδιον, τὸ, παραγναθίδιος, η, ον, vide sub παρήϊον.

παραγορέω, f. ήσω. (Ῥέω) adloquor, adhortor, παραινέω. παρηγορεῖτο αὐτὸν Ἀχιλλεὺς, Ol. 9, 117, παρήνει.

παράγω, f. άξω. (Ἄγω) præter rectam viam duco. *führe vorbey, verfuhre, (I lead beyond, mislead.)* ἔννυχοι κοῖται παρῆγον αὐτὴν, concubitus a recto deduxerunt eam, Py. 11, 39, in pejus duxerunt. ubi tamen alii legunt

ἀπάγον, i. e. ἀπῆγον. σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις, Ne. 7, 34, ubi sermo est de Homero: solertia ejus decipit et fallit, seducens fabulis, i. e. tam artificiose fingit, ut imperiti sapientiam ejus non capiant, sed litteraliter vera ea esse putent. alibi παράγειν et intransitive notare potest, præterducere se, præterire.

παραδέχομαι, f. ἔξομαι (Δέκω) accipio. ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ, Z, 178, postquam accepit epistolæ malæ speciem a genero sibi missam: *hatte zu handen bekommen, (had received.)* παραδεξαμένους νοήματα σοφώτατα, Ol. 7, 134, i. e. σοφωτάτους ὄντας.

παραδίδωμι, (Δόω) trado. παραδίδωμί σοι αἵρεσιν τῶνδε, Ne. 10, 155, optionem do tibi. παρέδωκε κῦδος, Py. 2, 96, potest et solet dare, ἀπένειμε. παρέδωκε τοῖς, Ne. 4, 91, tradidit illis. παραδόντος πότμου πλοῦτον, Py. 5, 4, fortuna tradente divitias.

παραδραθέω, f. ήσω. (Θέω) juxta dormio. τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν, υ, 88, inquit Penelope, narrans somnium de marito suo. εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι, Ξ, 163, inquit Juno, sollicitatura Jovem ad congressum conjugalem dolose. pro παραδραθεῖν, inf. a. 2.

παραδρέμω, (Τρέω) prætercurro. ὁ δὲ ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίαις, ille celeriter cucurrit præter eos imprudens, K, 350. Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, Ψ, 636, eum pedibus prætercurri. τῇ ῥα παραδραμέτην, hac præter currerunt ambo, X, 157.

παραδύω, ῦμι. (Δύω) ex transverso insero me. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, pro παραδῦναι, Ψ, 416, angusta in via ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γενέσθαι: quod et παρεισδῦναι dicimus. *sich eindrängen von der seite und dadurch dem andern verkommen, (to run by a by-way and thus get before another.)*

παραείδω, f. σω. (Εἴδω) cano apud. ἔοικα δέ σοι παραείδειν ὥστε Θεῷ, χ, 348, solitus sum tibi accinere ut deo, σχεδὸν ὡς Θεῷ, prope ut deo. et κολακεύει in tempore necessario sapienter et modeste.

παραείρω, f. ερῶ. (Ἄω) ad latus suspendo. παραείρθη (aor. 1. pass.) κάρηνον, Π, 341, caput pendebat ad latus, παρεκρεμάσθη, διακοπὲν τῆς συνεχείας, *der kopf hieng noch an einer haut, (the head still hung by a piece of skin.)* hinc posset et esse ὁ παρήορος ἵππος, *ein mit zur seite angespannetes pferd, (a horse harnessed to the side.)* nisi tamen id aptius ad ἀείρω, conjungo, referatur.

παραείρθη, vide supra.

παραθέω, (Θέω) prætercurro. παραθέομεν τὸ ὀρθὸν, Plato Theæt. Vide sub καταθέω.

παραθήκη, ἡ, vide sub παρατίθημι.

παραί, vide sub ΠΑΡΑ', ad initium.

παραιβασία, ἡ, vide sub ὑπερβασία.

παραιθύσσω, f. ύξω. (Θέω) emico inter alia et præ aliis. it. juxta commoveo vehementer. εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, Py. 1, 169, si quid, quamvis leve, emicuerit ex te. θόρυβον παραίθυξε (sine augmento) μέγαν, Ol. 10, 89, tumultum oriri fecit, concitavit, incendit, magnum.

παραίνεσις, ἡ, vide sequens.

παραινέω, f. νέσω et νήσω. (Αἴ) hortor, adhortor, consulo alii. nam regere solet dativum personæ. Ἡσιόδου μάλα τιμᾷ τοῦτο ἔπος, υἱοῖς τε φράζων παραινεῖ, Ist. 6, 10, Hesiodi illud dictum valde æstimat, et interpretans filiis id suadet. παραινεῖν τῷ, Py. 6, 22. παραίνεσις ἀγαθὴ apud Homerum non facile ἀπρακτεῖ, ἀλλὰ ἅμα αὐτῇ ἅμα καὶ ἔργον. e. c. H, 161, et circa Υ, 110. ergo, si prudenter adhibetur, παραινετικὸς λόγος καὶ δραστικός ἐστι.

παραιολίζω, vide sub Αἴολος, in R.

παραιπεπίθω pro παραπιθῶ, vide sub παραπείθω.

παραίσιος, ου. ὁ ἡ. (Δάω) præter bonum fatum, infaustus. et est idem quod ἀπαίσιος. contrarium τοῦ αἰσίου. Ζεὺς, παραίσια σήματα φαίνων, Δ, 381, Jupiter, infausta et dira signa ostendens.

παραΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) prætercurro, *springe vorbey, (I run past.)* παρήϊξεν, præter properabat, *eilete vorbey, (hastened past,)* E, 690. Θ, 98. ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, Λ, 614, i. e. ταχὺ παρῆλθον. παραΐσσοντος, Υ, 414.

παραιτέω, f. τήσω. (Αἴ) peto ab aliquo. *ich erbitte bey einem, (I solicit of some one.)* παραιτεῖται χάριν, gratiam a te petit, Ne. 10, 56, i. e. αἰτεῖται παρά σου.

παρακάββαλον, pro παρακατέβαλον, vide sub παρακαταβάλλω.

παρακαθέζω, (Ἕω) juxta adsidere facio. παρακαθέζετο Νέστορι, γ, 469, *sezte sich neben den, (sat down beside.)*

παρακαταβάλλω, (Βάλλω) ordine depono. ἐπεὶ πάντη παρακάββαλον ὕλην, Ψ, 127, undique et ex omni parte composuerant. et 683, ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, cingulum ei primum circumaptavit, ἔθετο περὶ τὰ αἰδοῖα, circa imum ventrem. priori loco est pro: κατέρριψαν ἢ παρακατέθηκαν ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου.

παρακαταθήκη, ἡ, vide sub παρακατατίθημι.

παρακαταλέγομαι, (Λέγω) juxta cubo, una cubo eodem lecto. τῇ ὅγε παρκατέλεκτο pro παρακατελέγετο, apud eam cubabat, I, 561, de Achille. et 660, τῷ ἄρα παρκατέλεκτο γυνὴ, de Patroclo.

παρακατατίθημι, (Θέω) juxta depono. hæc vox videtur quibusdam inesse π, 45, qui legunt, πάρα δ' ἀνὴρ ὃς καταθήσει, ut jungant παρακαταθήσει, et explicent ὃς per οὗτος. sed perperam: nam πάρα ibi est πάρεστι. alibi tamen hoc compositum verbum non est insolens: et ab eo est ἡ παρακαταθήκη, quæ proprie notat, rem juxta aliquem operarium depositam, ut ea in opere faciendo utatur; conf. παρασχεῖν: deinde in genere, depositum, fidei commissum.

παρακαττύω, vide sub κασσύω.

παράκειμαι, (Κῶ) adjaceo, appositus vel propositus sum. παράκειταί σφιν ὀνείατα, κ, 9, appositi illis sunt cibi. sic, παράκειται ἄσπετα, i. e. πολλὰ, ν, 424. νῦν ὑμῖν παράκειται ἢ μάχεσθαι ἢ φεύγειν, χ, 65, nunc vobis proponitur aut pugna aut fuga. παρέκειτο ἔντεα, aderant arma, K, 75, 77. τράπεζα, Ω, 476, adstabat adhuc mensa, in qua cœnabat. ὀϊστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο, φ, 416, sagittam, quæ ei ad manus erat in mensa jacens. παρκείμενον συλλαβὼν τέρας, Ol. 13, 103, prope se positum arripiens prodigium, i. e. ex insperato inventam rem. φρονεῖν τὸ παρκείμενον, Ne. 3, 131, præsentium rerum et occasionum rationem habere: et hanc dicit quartam virtutem vitæ humanæ; tres alias enumeraverat paullo ante, 125, seqq.

παρακίω, (Ἕω) prætereo prope, *gehe nahe vorbey, (pass near.)* τοὺς παρακιών τις ὁδίτης, Π, 263. Vide sub κίω, prope medium.

παρακλιδὸν, (Κλάω) adverb. deflectens, declinans prope. in specie, a vero sic declinans ut tamen vero sit simile. est a παρακλίνω, sicut a διακρίνειν fit διακριδὸν, a νοσφίζειν νοσφιδόν. οὐκ ἂν ἔγωγε ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω, δ, 348. ρ, 139, ubi παρὲξ pertinet ad παρακλιδὸν, *neben ausbeugend, (turning aside,)* παρεκκλίνων τοῦ ἀληθοῦς, παραλαλῶν δὲ ὅμως αὐτὸ πιθανολογικῶς: παρατετραμμένως καὶ κατ' ἔκκλισιν τοῦ ἀληθοῦς, *von der warheit neben abweichend, (deviating from the truth.)*

παρακλίνω, (Κλάω) juxta declino. ὀλίγον παρακλίνας, paululum declinans a via, Ψ, 424, coll. 423, nam παρατρέψας ἐκτὸς ὁδοῦ est idem. ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν, paululum declinans caput, υ, 301. πάντες ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, pro παρακλιθῆναι, juxta cubare, concumbere, α, 366. σ, 212.

παρακοιμάομαι, f. μηθήσομαι. (Κῶ) accubo, juxta cubo. τίς γάρ ἂν εἰναλίῳ κήτεϊ παρακοιμηθείη, δ, 443, *wer wolte gerne dabey liegen? (who would like to lie beside?)*

παρακοινάω, f. ήσω. (Κῶ) communico. idem ac κοινάω et κοινόω. συγγενέσιν παρεκοινᾶτο, Py. 4, 236, sc. τὸν λόγον, cum cognatis communicabat rem, et deliberabat.

παρακοίτης, ου. ὁ. (Κῶ) conjux, maritus. σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης, Z, 430, inquit Andromache ad Hectorem suum. τάων (Troïcarum fœminarum) θαλεροὺς παρακοίτας ἐνίβαλες κονίαις, i. e. occidisti, Θ, 156, ubi θαλεροὺς miserabile quiddam habet, in optimo ætatis flore constitutos. est ergo idem, quod ὁ ἀκοίτης, ὁ ὁμόλεκτρος, κοινολεχὴς, γαμέτης, εὐνέτης. et apud recentiores ὁ σύζυγος et ξυνάορος.

παράκοιτις, ιος. ἡ. (Κῶ) est quidem eadem quæ ἡ ἄκοιτις, sed sensu latiori, ut non semper notet uxorem legitimam et perpetuam, sed in genere, quæ una dormit cum viro. οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν, Γ, 53, qualis viri habes florentem uxorem, sc. Menelai, tu O Paris. οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, Δ, 60, inquit Juno ad Jovem; quia tua sum uxor. sic et Σ, 365. Μελέαγρον εὔζωνος παράκοιτις ἐλίσσετο (suppliciter rogabat) ὀδυρομένη, I, 586, et hæc pulcra ejus et justa uxor non frustra supplicabat marito suo, nihil proficientibus omnium aliorum precibus. ἀγκὰς ἔμαρπτε ἣν παράκοιτιν, Ξ, 346, Jupiter Junonem. Ἥρη, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις, Σ, 184. χολωσαμένη Διὸς αἰδοίη, Φ, 479. ἀνδρὶ (homini mortali) ἔπορον αὐτὴν (Thetidem) παράκοιτιν, Πηλεῖ, Ω, 60, inquit Juno: et simul id ibi tertium boni educatoris filiæ officium numeratur, prospicere nuptiis alumnæ suæ, ne sine prole aut sine voluptate degat. αἰδοίῃ παρακοίτι, pro παρακοίτιϊ, venerandæ conjugi, γ, 381. et 451, αἰδοίη παράκοιτις Νέστορος, Εὐρυδίκη. Πολύδαμνα, Θῶνος παράκοιτις, δ, 228. Λήδην, Τυνδαρέου, λ, 297. et 304, Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος. et 579, Λητὼ, Διὸς κυδρὴν, etsi ad tempus, et alio sensu ac Juno. sic poëta, μνηστήρων ἀλόχους vocat quasdam δμωΐδας τοῦ Ὀδυσσέως. εἰσόκε σοὶ φαίνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, ο, 26, inquit Helena bene precans Telemacho. Ὀδυσσῆος, φ, 158. ἰφθίμη, ψ, 92. ergo in Homero ubique de uxore, in sensu optimo. eadem dicitur ἡ ἄλοχος, καὶ ὁμόλεκτρος, καὶ ἀνδρὸς εὖνις, communiter vero ἡ σύνευνος.

παρακόκπτω, vide sub ἀποκόπτω.

παρακρεμάω, f. άσω. (Κάρα) juxta pendere facio. χεῖρα παρακρεμάσας, N, 597, manum ad corpus recta dependere sinens.

παραλέγομαι, f. ἔξομαι. (Λέγω) una cubo. ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη, B, 515, de Marte et virgine Ἀστυόχῃ. Ζεὺς Λαοδαμείῃ, Z, 198. λάθρη Ἑρμείας Πολυμήλῃ, Π, 184. Βορέας, ἵππῳ εἰσάμενος, ταῖς ἵπποις, Υ, 224. Ἀχιλλῆϊ Βρισηῒς, Ω, 676. Ἐννοσίγαιος τῇ Τυροῖ, λ, 241, ubi σεμνῶς de concubitu, sicut in plurimis ante positis; coll. 244, 245, ubi duæ aliæ phrases verecunde de re eadem. ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι, δῶρά σοι δώσω, Ξ, 237. Ἑλένη παρελέξατο, ubi simpliciter de somno in lecto conjugali, δ, 305, coll. 304. nam καθεύδειν et λέγεσθαι

sæpe sunt idem. φίλη παρελίξατε, Py. 2, 67.

παραλληλίζω, vide sub ΠΑΡΑ' aliquanto sub initio, et ἀλλήλων.

παραλύω, (Λύω) resolvo, exsolvo. παραλύει δυσφρόνων, liberat et exsolvit a tristibus curis, Ol. 2, 95, spannet aus, (releases,) ἀπολύει, ἐλευθεροῖ.

παραμείβομαι, f. ψομαι. (Βάω) prætereo, ich gehe vorbey, (I pass by.) τὸν παραμειψάμενος, hunc præteriens, ζ, 310. τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν ἄκραν πλόον παραμείβῃ, θυμὲ, Ne. 3, 47, ad quodnam alienum promontorium, præteritis aliis et maxime præterito eo ad quod volo, deflectis et dirigis cursum, O anime mi. θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα, Py. 2, 93, prævertit et antevertit marinum delphinem, celerrimum alias, celeritate.

παραμείβω, vide supra.

παραμένω, (Νέω) juxta maneo, duro, perduro. οὐδέ τις αὐτῷ 'Αργείων παρέμεινεν, neque quis Argivorum mansit apud eum pugnando et assistendo contra hostes, Λ, 402. κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, pro παρέμενον, permanebant ibi, Ψ, 163. et 160, παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων, attice et per tmesin, pro παραμενέτωσαν ἡμῖν, duces maneant apud nos. οὐκέτι σοὶ δύναμαι ἐνθάδε παρμενέμεν, pro παραμένειν, ionice, O, 400, non diutius possum hic apud te manere. παρμένετε, pro παραμένετε, perdurate, constanter obsistite hostibus, N, 151. ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα, pro παρέμεινα αὐτῷ, ξ, 292. ἢ αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ, pro παραμένῃ μοὶ, an hic apud me permaneat, σ, 74. παρέμεινε μάχαις, fortiter interfuit prœliis, fortiter stetit nec terga vertit aut recepit se in prœliis, Py. 1, 93. et 173, ἐν ὀργῇ παρμένων, pro παραμένων, in proposito serio perdurans, nec desistens aut dubitans. παρμένοντας αἰχμᾷ, Py. 8, 58, constanter pugnantes. hinc intelligis nomen proprium, ὁ Παρμένων.

παραμεύω, f. εύσω. (Βάω) præcedo, anteeo. εἴ τις μορφῇ παραμεύσεται ἄλλων, Ne. 11, 17, forma præstat aliis, relinquit eos post se.

παραμίμνω, (Νέω) juxta maneo, duro, perduro. idem quod παραμένω. οὐκ ἔτι δὴν παρέμιμνε, β, 297, non amplius diu morabatur. ἑξάετες παραμίμνων, per sex annos adsidens mihi, γ, 115.

παραμίσγω, (Μίσγω) adjungo. οὐκ ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ παρεμίγη 'Ελένη, non adjunxisset se viro extraneo, ψ, 219, ubi in textu est tmesis.

παραμόλω et μολέω, f. ήσω. (Μέλω) juxta accedo, comitor, adsideo. accedo ad aliquid cum cura et cogitatione sollicita aut amica. extra nostrum poëtam etiam, prætereo, παροίχομαι. αὐτῷ (Paridi) 'Αφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε, Δ, 11, semper ei Venus adest, pro παραμεμόληκε, per syncopen et mutationem: semper ad eum cum cura sua prope accedit, coll. 9, ubi aliæ deæ dicuntur procul ab altero sedere, spectatrices tantum, etsi fautrices. hæc ergo ἐγγύς ἐστιν, πάρεστιν, ἐγγὺς μολεῖ, et quidem αἰεὶ, i. e. παραμόνῳ φροντίδι, assidua et perpetua cura. hoc dicitur poëtice; res vera autem est: venustas majestatica et eximia formæ ejus semper commovet aliquos ut ei adsint diligenter, etsi multis aliis sit odio. hinc et deinde Venus dicitur solvisse lorum galeæ ejus, i. e. misericordia quidam moti erga tam pulcrum hominem accurrerunt subito, et lorum illud dissciderunt, Γ, 369—382, et in tutum deduxerunt in turba. sic, ἡ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ, Ω, 37, certe enim ei semper mater cum cura adest pariter nocte ac die, sc. Thetis Achilli; et notatur ἐπιμέλεια παράμονος: παρακολουθεῖ, οὐ νόσφι καθημένη. η hujus perfecti mutatum est in ω ob καλλιφωνίαν, loco ο autem positum β, per usum poëticum et Ionicum. præteritum perf. autem sæpe assiduitatem actionis et solitum quid notare solet et in aliis verbis.

παραμόνιμος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) constans, permanens. οὕτω κεν ἀνδρὶ παρμονίμαν (fœminino genere dorice) εὐδαιμονίαν θάλλουσαν, sic sane homini fore constantem florentemque fortunam, si sc. secum ferat non mera læta, sed et tristia aut minus secunda quædam, Py. 7, 21. nam nimis ridens felicitas suspecta esse debet.

παράμονος, ου. ὁ ἡ, (Νέω) idem. σὺν θεῷ φυτευθεὶς ὄλβος, ἀνθρώποις παρμονώτερος, Ne. 8, 29, per syncopen.

παράμουσος, ὁ ἡ, vide sub παραπλὴξ, et Μοῦσα in R. ad medium.

παραμυθέομαι, (Μύω) suadeo, hortor, solor. τοῖς ἄλλοις ἔφη παραμυθήσασθαι, οἴκαδε ἀποπλέειν, dixit, et suadere velle et aliis, ut domum hinc navigent, I, 680. καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην, O, 45, et illi ego suasor sim. est ergo idem quod παρηγορῆσαι, zureden, (to persuade,) παραινέσαι. nam μῦθος et αἶνος sæpe sunt idem, et παραινεῖν est hortari. sic et, παραιφάσκειν, et παρειπεῖν. hinc ἡ πάρφασις et παραίφασις, hortatio, παρηγόρημα.

παραναβαίνω, (Βάω) juxta adscendo. steige darneben hinan, (to mount beside.) πὰρ δ' ἄρα Νεστορίδης ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε, γ, 482, s.

παρανηνέω, (Νέω) juxta acervo, juxta et ante impono, ich setze reichlich vor, (I supply abundantly.) σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι, α, 147, ministræ panem apponebant in patinis latis. sic et π, 51, σῖτον παρενήνεεν ἐν κανέοισιν, i. e. παρετίθει συνάγων ἐν κανῷ, et notat τὸν πληθυσμὸν τοῦ ἄρτου. possis hoc verbum νηνέω et sic deducere: νέω, per reduplicationem νενέω, per ἔκτασιν νηνέω.

παρανήχω, (Νέω) præternato. ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ε, 417, si adhuc ulterius præter hanc regionem natabo ad aliam, hanc oram legens natando.

παράντης, εος. ὁ ἡ. ('Ανὰ) rectâ viâ procedens. was vor einem gerade weg lieget, (lying in the straight road.) πολλὰ πάραντα, Ψ, 116, pro παράντεα, quibus opponuntur τὰ δόχμια, transversa, in die queer, auf die seite, sich streckend. gerade wege, krumme wege, (running across, on one side. Direct roads, cross roads,) l. c.

παράνυμφος, ὁ, vide sub Νύμφη in R. prope finem.

παραξιφὶς, ἡ, vide sub μάχαιρα, et sub Παραβολὴ in R. prope finem.

παραπαφάω, (Βάω) aor. 2. παρήπαφον. decipio. idem ac ἐξαπαφάω. "Ηρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν (τὸν Δία) εὐνηθῆναι, Ξ, 360, Juno decepit eum per amorem, ut dormiret. παρά με ἤπαφε δαίμων, pro παρήπαφε, ξ, 448, nescio quis deus decepit me, in fraudem induxit me.

παραπείθω, f. είσω. (Πείθω) suadendo flecto et moveo aliquem plenarie. nam præpositio παρὰ, propinquitatem indicans, vim persuasionis denotat: quod et apparet ex παραιφάσκειν, παρειπεῖν, zureden, (to persuade,) etc. deinde hoc compositum notat persuasionem deflexoriam ab aliqua re. ὡς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως, αἴσιμα παρειπών: ὁ δ' ἐπείθετο, H, 120, 121, ubi sermo est de Agamemnone, qui fratrem Menelaum, adversus Hectorem singulari certamine depugnare volentem, ab hoc consilio averterat verbis: er überredete das herz seines bruders völlig, da er ihm gehörig zugeredet hatte; denn derselbe gehorchete, (he completely persuaded the mind of his brother when he had deliberately spoken to him; for he complied.) et additum, ὁ δὲ ἐπείθετο, videri possit superfluum; nam ὁ παραπείθων, πειθόμενον πείθει. sed per hoc δὲ indicatur id, ex quo colligi potest, recte præcessisse παρέπεισε: nam sæpe aliquis videtur πείθειν alium, quem tamen minime πείθει. ergo δὲ non est, autem, sed enim: qui significatus conjunctionis hujus apud poëtam est frequentissimus. παραπείθειν ergo est: durch zureden bewegen und lenken, (to induce and guide by persuasion.) sic et N, 788. οὐ γάρ κέν με τάχα ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν, es würde gewiss kein andrer mich so leicht mit worten besanftiget haben, (for certainly no other could so easily have pacified me with words,) Ψ, 606, coll. 609. ubi manifesto plus notat quam simplex πείθειν. Μέντορ, μή σε ἐπέεσσι παραιπεπίθῃσιν 'Οδυσσεὺς, ne tibi verbis persuadeat iste, χ, 213, ubi est Ionica forma aor. 2. conj. a. pro παραπίθῃ: nam ob metrum est αι pro α; in fine est syllaba paragogica conjunctivis addi solita; et ionice est augmentum cum reduplicatione etiam in conjunctivo: lass dich ja nicht von ihm überreden, (let him not persuade thee.) sic et in participio aor. 2. a. retinetur ionice ista reduplicatio: ὅς με ἦγε, παρπεπιθὼν, ἧσιν φρεσὶν, ξ, 290, qui me duxit, postquam mihi id verbis persuasit, suo consilio clandestino. nam notio decipiendi non inest huic verbo, nisi per accidens. σπουδῇ παρπεπιθόντες 'Οδυσσῆα, ω, 119, postquam multa opera tandem permovimus eum verbis nostris. sic, σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ, multo studio adhibito persuadentes ei, irato ab sodalem suum, Ψ, 37, coll. 40. εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα, si forte illos ambos, persuadens id illis, Ξ, 208, (et id vi τῆς παραιφάσεως in cingulo Veneris latentis, 217.) reducere possim ad concordiam.

παραπειράομαι, f. ρήσομαι. (Πέρω) periculum facio, experior. παραπειρῶνται Διὸς, Ol. 8, 4, explorant a Jove, πειρῶνται παρὰ Διός.

παραπέμπω, f. ψω. ("Επω) prætermitto, lasse vorbey gehen, (I send past.) ἀλλ' "Ηρη παρέπεμψεν, μ, 72, sed Juno fecit auxilio suo, ut incolumis præteriret navis hos scopulos.

παραπέτασμα, τὸ, vide sub πετάω.

παραπλάζω, (Λάω) præter errare facio, præter pello. ἐμὲ Βορέας ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων, ι, 81, Boreas me repulit inde, et præterrare fecit præter insulam illam. παρέπλαγξεν αὐτοῖς νόημα, υ, 346, fecit ut essent alienata mente, verrückete ihnen die köpfe, (turned their heads,) vel, fecit ne rem præsentem cogitarent. αὐτὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἐς ἀνέμοιο, παραπλάγξασα Μαλειῶν, repellens me a Malea promontorio, τ, 187. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ὀϊστὸς, O, 464, alio declinata est sagitta et depulsa, ne posset ferire scopum. παρέπλαγξαν, solent aberrare facere, Ol. 7, 56. διασφάλλεσθαι ποιοῦσι. οὐ παρεπλάγχθη, Ne. 10, 10.

παραπλὴξ, ῆγος. ὁ ἡ. (Πλέω) qui præter rationem percutit et sollicitat chordam, in re musica: der falsch greifet im instrumentspielen, (who plays unskilfully upon an instrument.) et hinc in genere sic dicitur ὁ ἀπαίδευτος καὶ παράμουσος, ἐξ ὁμοιότητος τῶν ἀτέχνως πληττομένων χορδῶν: nam et passive intelligitur hoc sensu, pulsus præter rationem et harmoniam factus. sed in significatu primo et vero passivo est, qui ex obliquo feritur et a latere, non a fronte. ἠϊόνας τε παραπλῆγας, λιμένας τε θαλάσσης, ε, 418, 440. littora quæ ex obliquo feriuntur a mari, et portus tranquilliores maris, αἳ μὴ ἐξ ἐναντίας ἀλλ' ἐκ πλαγίων πλησσόμεναι κύμασιν, αἳ καὶ ποιοῦσι τόπον εὐλίμενον πλαγιαζόμενον τοῖς κύμασι, einige buchten, in welchen die seitenufer nur gestreifet werden von den vorbey ge-

henden wellen, nicht aber geschlagen werden, (creeks, the shores of which are merely skimmed by the passing waves and not struck by them.) ergo παραπλὴξ, hoc sensu est, quem præterit pulsus aliquis, nec directe ferit eum. ἄνθρωπος παραπλὴξ, Aristoph. Plut. 242.

παραπλώω, (Πλέω) prænavigo. οἴη δὴ κείνη νηῦς παρέπλω, per apocopen pro παρέπλωσε, μ, 69.

παραπνέω, (Πνέω) præterflo. ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ, ut ne quid præter exspiraret vel paululum, κ, 24, ex utre Æoli: ἐκπνεύσῃ.

παραπροσωπὶς, ἡ, vide sub πρόσωπον.

πάραρος, ὁ ἡ. vide sub παρήορος.

παραῤῥητὰ, τὰ, vide sequens.

παραῤῥητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ῥέω) qui exorari se patitur verbis, *der sich zureden lasset, (who suffers himself to be persuaded.)* boni heroës sunt παραῤῥητοὶ ἐπέεσσιν, etiam irati vel maxime I, 522. τὰ παραῤῥητὰ sunt, *zuredungen, (persuasions.)* ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, N, 726, non potis es monitis obtemperare. ergo hoc neutrum exprimit res, quas monemus alterum.

παράσειρος, ὁ, vide sub ἀείρω.

παράσημος, ἡ, vide sub σῆμα prope finem.

παράσιτος, ὁ, vide sub τραπεζεὺς, et σῖτος prope finem.

παρασταδὸν, (Στάω) adverb. adstando, adgrediendo rem agendam. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδὸν, O, 22, solvere te non valebant accessu suo et admota manu: idque adverbium distinguit ibi rem susceptam re vera, a solo voto et προθυμίᾳ. παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον, accedendo ad singulos, κ, 173, 547. μ, 207.

παραστὰς, ἡ, vide sub σταθμὸς, paullo sub medio.

παραστάτης, ου. ὁ. (Στάω) qui adstat, *ein beystand, (a by-stander,)* juxta stans. Ne, 3, 63.

παρασφάλλω, (Φάω) præter excidere facio. παρέσφαλεν (aor. 2. a. sc. τὸ βέλος, τὸν οἰστὸν) γὰρ Ἀπόλλων, Θ, 311, is enim fecit, ut sagitta præter destinatum scopum caderet. οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν, Ne. 11, 41, a propriis aberrare facere solet bonis, coll. 39, ubi synonymica phrasis, ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλεν.

παρασχέω, (Χάω) præbeo. idem ac παρέχω. ὅς κεν φιλότητα παράσχῃ, hospitem activum, qui benevolentiam præbuerit, Γ, 354. ο, 55. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, dona autem ego en adsum, omnia præbere, quæ heri sunt promissa, T, 140, sc. ἑτοῖμός εἰμι, ἐγγύς σου σχεῖν αὐτὰ, ὡς ἐπὶ δόσει. et 147, παρασχέμεν δῶρα, i. e. πλησίον τοῦ ληψομένου σχεῖν. ὕλην τ' ἀξέμεναι (ἄξειν) παρά τε σχεῖν, pro παρασχεῖν, Ψ, 50, ad ligna convehenda et ad manus habenda, sc. ut exstruatur rogus mortuo: πλησίον θεῖναι, *zur hand zu haben und zu rechte zu legen, (to have at hand and to pile up:)* coll. 127, ubi παρακαταβάλλειν, i. e. καταρίπτειν τὰ βασταζόμενα ξύλα, natura præcedit τῷ παρασχεῖν, præbere. hinc hoc verbum ἐπὶ πάσης χορηγίας καὶ δόσεως ponitur. in ædificationibus aut opificiis aliis ἡ παροχὴ est, ἡ εἰς τὸ κατ' αὐτὰ ἔργον ὑλικὴ χορηγία, *das handlangen, das darreichen der materialien, (the supplying, serving with materials.)* τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἵ κέ σε ἄγωνται, ζ, 28, alia vero, (munda vestimenta) iis præbere, qui te ad nuptias deducent; inquit Minerva ad virginem nubilem, hortans eam, ut omnia vestimenta lota recens ad manus habeat. καμάτων ἐπίλησιν παράσχοι, Py. 1, 90, laborum oblivionem præbeat. παρασχεῖν ἑαυτὸν ἰητῆρα, Py. 3, 116, sistere se illis medicum.

παρατανύω, (Τῶ) juxta extendo. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν, pro παρετάνυσε, α, 138. η, 174. κ, 370. ο, 137. ρ, 93. nam mensa erat oblonga. conf. τιταίνω.

παράταξις, ἡ, vide sub κοσμέω.

παρατεκταίνομαι, (Τέκω) facio alio modo, construo aliter. it. adstruo, addo, adfabricor, οὐδὲ κεν ἄλλως Ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο, Ξ, 54, nec sane aliter Jupiter ipse reformare posset, παραποιήσεις, coll. 53. nam semel factum, infectum fieri nequit. αἶψά κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο, εἴ τις σοὶ εἵματα δοίη, ξ, 131, cito sane et tu, senex, narrationem immutares et aliter construeres, si tibi quis vestimenta daret; narrares fortasse sic ut putares audientem malle: vel et, falso et præter veritatem institueres narrationem, si παρὰ intelligas præter, contra.

παρατίθημι, (Θέω) appono, juxta pono, propono. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρτιθεῖ, α, 192, a παρατιθέω, pro παρατιθεῖ, apponit cibum potumque. παρὰ δὲ σφι τίθει δαῖτα, pro παρετίθει, apponebat, I, 90. κύπελλα, pocula, δ, 58. νύμφη δὲ ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν, varios cibos παρετίθει, ε, 96. κάνεον, Θ, 69, s. σπλάγχνων μοίρας, υ, 260. δίφρον, φ, 177. λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας, pro παρέθηκας, T, 316, lautum jentaculum apponebas. ὑμῖν γὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν, pro παρέθηκεν ὑμῖν, Θ, 188, conf. πυρός. ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, Λ, 778. σῖτον ταμίη, α, 139. et 141, δαιτρὸς κρειῶν πίνακας. et 142, παρὰ δὲ σφι τίθει κύπελλα. sic, ταμίη, δ, 55. et 57, δαιτρὸς, structor. et 65, καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν, pro παρέθηκεν. et 133, τὸν παρέθηκε φέρουσα. τράπεζαν, ι, 92. et 199, τῇ δὲ πὰρ ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθηκαν. πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα, ἔθηκαν, posuerunt ei, ζ, 214, *legten es ihm hin, (placed for him.)* καὶ παρέθηχ' ἑτάροισιν, pro παρέθηκα, ι, 326, apposui meis sociis, ut id præparent. ταμίη σῖτον, η, 175. κ, 371. ρ, 94, 259. ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ, ξ, 76. ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν, exhibuit dona hospitalia, ο, 188. κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης ὀπταλέων, π, 49. αὐτῷ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, σ, 117, *eine grosse magen-wurst, (a haggis, maw-pudding.)* et 119, ἄρτους δύω. τράπεζαν, τὴν δή οἱ παρέθηκεν, φ, 29, mensam hospitalem reveritus non est, quam ei tamen ipse apposuerat. et 182, πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν. πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ θέσσαν βρῶσίν τε πόσιν τε, pro παρέθεσαν, ζ, 248. vides ergo, hanc λέξιν maxime esse ἐπιτραπέζιον. μητρὶ παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα, Θ, 420, apud matrem venerabilem deponebant pulcra dona, ut ea hæc deinde hospiti traderet: *gaben sie ihr in verwahrung, (committed to her care.)* unde est ἡ παραθήκη, quando quid alicui administrandum aut reddendum datur. τῷ παρὰ μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, ρ, 258. υ, 281. ἵνα σοὶ πὰρ ξείνια θείω, pro παραθέω, præsens conjunctivi, Σ, 387. ε, 91. ι, 517, ut tibi dona hospitalia exhibeam et tradam. εἰ γάρ ἐμοὶ τοσσήν δύναμιν θεοὶ παραθεῖεν, γ, 205, adderent, pro παραθείησαν. σὺ μέν οἱ παράθες ξείνια καλὰ, Σ, 408, da ei. παραθεὶς δίφρον, ponens sellam, υ, 259. δαῖτα ἀγαθὴν παραθήσομαι, Ψ, 810. ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο, β, 105, quando faces adhibeuerat et apposuerat sibi, i. e. noctu. sic et ω, 139. et τ, 150, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην. ἦλθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην, δαῖτα ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου, ο, 505. si grammaticam consulis, est aor. 2. opt. m. potest tamen et esse aor. 2. indic. m. pro παρεθέμην, abjecto augmento, et producto ε antepenultimæ. πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο, α, 132, pro παρέθετο, apponebat ei sellam. σφὰς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς, β, 237, sua ipsorum capita periculo objectantes, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ ἤτουν ἐπικόπῳ *(hackblocke) (chopping-block)* ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες, ὥστε κοπῆναι, ut abscindantur ipsis. sic de piratis, ι, 255, ψυχὰς παρθέμενοι, *die ihr leben dran setzen, (who risked their lives for it.)*

παρατίλλομαι, παρατιλμὸς, ὁ, vide sub Τίλλω.

παρατρέπω, (Τρέω) præter verto, *wende darneben vorbey, (I turn off past.)* παρατρέψας εἶχε ἵππους, dirigebat equos suos sic, ut præter illum præcurrerent, Ψ, 398. et 423, 424, παρατρέψας εἶχε ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ, i. e. παρακλίνας, *darneben vorbey richtets er die pferde ausser der bahne, dass er dem andern vorfahren möchte, (he turned the horses out of the track that he might pass the other:)* nam de certamine curuli sermo ibi est. ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος, pro παρετράπετο, Λ, 233. N, 605, aberravit, et præter aversa est ejus hasta a corpore hostis; οὐ κατ' εὐθὺ ἦλθεν ἔγχος ἀλλ' εἰς πλάγιον ἐστράφη. Ταντάλου λίθον παρέτρεψεν ἄμμι θεός τις, Ist. 8, 22, Tantali saxum, imminens ei, avertit a nobis deus aliquis, ne in nos incideret.

παρατρέω, (Τρέω) fugio in alteram partem præter aliquam rem, *laufe wovor auf die seite, springe bey seite aus für furcht, (I run aside for some reason, I leap aside from fear.)* ἤριπεν ἐξ ὀχέων, παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι, E, 295, procidit in terram ex curru, et equi ejus consternati ad latus alterum ruebant.

παρατροπέω, f. ήσω. (Τρέω) præter verto. idem ac παρατρέπω. τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεείνεις; δ, 465, cur me ista interrogas, quasi tu nescires, avertens te præter rem meam, oculos tuos prætervertens quasi: vel et, ἐθέλων παραλογίζεσθαι, παραπλανῶν, in hunc errorem inducens me ut credam te nescire meas res. sed prius præstat, dissimulans scientiam tuam, et vultum tuum præter res meas vertens.

παράτροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) illegitimus, abhorrens a more et justo. παράτροποι εὐναὶ, Py. 2, 65, concubitus illegitimi, ἄθεσμοι, ἀπόμωτοι.

παρατρωπάω, (Τρέω) præter verto. idem ac παρατρέπω. θεοὺς εὐχωλαῖς κνίσσῃ τε παρατρωπῶσι ἄνθρωποι, deos precibus et sacris factis avertunt ab ira sua homines, I, 496, placant.

παρατυγχάνω, (Τέκω) adsum. Ἔρις οἴη θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοις, Contentio sola ex diis intererat pugnantibus, Λ, 74, ubi contentio facete personificata: nam quomodo pugnent duæ acies sine contentione?

παραυδάω, f. ήσω. (Ἄω) hortor, solor, *rede zu, muntre auf mit worten, preise an, (I exhort, encourage with words, extol,)* prædico. μὴ δή μοι θάνατόν γε παραύδα, λ, 487, ne mihi mortem ut rem solatio idoneam allega, ne mihi mortem prædica, *preise mir ihn nicht an, (extol it not:)* nam Achilles mortuus contemnit omnes glorias post mortem habendas: mavult vivus esse inglorius. μὴ ταῦτα παραύδα, σ, 177, *rede mir das nicht vor oder ein, (give me not such advice.)* καί μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ ἡμᾶς, ο, 53, mitibus verbis allocutus, παραμυθησάμενος, προσειπὼν, παρηγορῶν, παραινῶν. μειλιχίοις ἐπέεσσι παραυδῶν, blandis verbis hortans, π, 279, παραινῶν. quidam ibi legunt παραυδῶν, quasi esse particip. aor. 2. vitiose alii παραύδων.

παραῦθι, (Αὖ) adverb. pro παραυτόθι, ibi. Ψ, 163.

παραυτίκα, vide sub αὐτίκα.

παράφασις, εως. ἡ. (Φάω) adhortatio, adlocutio. *das zureden, anmahnen, (persuasion, exhortation.)* per syncopen est πάρφασις, et per productionem poëticam παραίφασις. ἐν δὲ

πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, Ξ, 217, ubi sermo est de cingulo Veneris, cui inerat amor et desiderium, et secreta collocutio, et paullo accuratior allocutio quæ subit insensibiliter et capit mentem prudentissimorum; ut ergo per πάρφασιν explicetur ἡ ὀαριστὺς, qualis sit, ἡ πειθὼ ἐκ τῆς ὁμιλίας. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου, Λ, 792. Ο, 404, allocutio adhortatoria amici bona res est. ἐχθρὰ πάρφασις, odiosa illa deceptio verbis, Ne. 8, 54, quam sequentibus versibus depingit variis phrasibus: ut ergo h. l. in sensu malo ponatur. cæterum ἐχθρὰ pertinet ad subjectum, cujus prædicatum est, quod non sit res nova sed antiqua jam.

παράφερνα, τὰ, vide sub φερνή.

παραφεύγω, (Φέβω) præterfugio. παρφυγέειν, prætercurrisse, μ, 99.

παράφημι, (Φάω) suadeo, moneo, hortor, consulo, *ich rede zu, (I advise,)* συμβουλεύω. sic et τὸ παρειπεῖν ponitur (nam φάναι est εἰπεῖν) et παραυδᾶν, et παραμυθεῖσθαι: recentiores vero amant τὸ, παρηγορεῖσθαι. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, Α, 577, matri autem ego suadeo. μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι παρφάσθαι, pro παραφάσθαι, π, 287. τ, 6, qui infin. m. est pro imperativo, et involvit notionem παραλογισμοῦ, si quem verbis a vera re aliorsum abducimus: procos mollibus verbis sic alloquere, ut ducatur animus eorum præter rem ipsam in opinionem a vera diversam, *rede ihnen zu mit freundlichen worten, und mache ihnen weiss, (address them in courteous words and persuade them.)* εἴ τινα, παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο, si quem alium, verbis inducens, averteris a pugnando, Μ, 249, παραλογισάμενος αὐτὸν πιθανότητι λόγων, *ihm zuredend, (having persuaded him.)* sic, αἴ κε νεώτερον ἄνδρα, (ubi comparativus est pro positivo, ut sæpissime apud poëtam) παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, incitaveris adolescentem, suadens ei verbis, ad irascendum, et graviter agendum, β, 189, i. e. παραπείσας, παραινέσας. esse autem pro παραφάμενος, manifestum est. et hoc παρὰ poëtice mutatur in παραί. σύ τόνγε ἐπέεσσι παραιφάμενος, Ω, 771, ubi notat παραμυθίαν φιλικὴν, tu illum verbis admonens. duplicem ergo vim habet hoc verbum, ut notet vel simpliciter τὴν πειθὼ ἐκ παραινέσεως, vel ut connotetur τὸ, παράγειν λόγοις καὶ παραλογίζεσθαι, mitissimo tamen sensu. μὴ παρφάμεν ὅρκον, vitiosa est lectio, pro παρβάμεν dorice, i. e. παραβῆναι, Ol. 7, 120, nam quidquid dicas ad defendendum τὸ παρφάμεν pro παραφάναι, incongruum est. παρφάμεν τοῦτον λόγον, Py. 9, 77, eloqui hunc sermonem et adloqui: nisi et ibi mendum est. παρφαμένη, adhortata, Ne. 5, 58.

παραφθαίη, vide sequens.

παράφθημι, (Φάω) prævenio, prætercurro. εἰ δὲ ἡμᾶς παραφθαίη ποσὶ, si currendo prætercurrat nos, Κ, 346, παραδράμῃ, παρέλθῃ, νικήσῃ. τοσάκις αὐτὸν ἀπέστρεψε πρὸς πεδίον, παραφθὰς, toties eum ab urbe avertebat versus campum, præcurrens, Χ, 197, ubi alii, minus bene fortasse, legunt παραστάς. οὔτι τάχει παραφθάμενος Μενέλαον, Ψ, 515, nequaquam celeritate præveniens eum. accusativus pendet a præpositione.

παρβεβαὼς pro παραβεβηκὼς, vide sub παραβαίνω.

παρδαλέη, ης. ἡ. sc. δορὰ, (Ἄλλω) pellis pantheræ, *eine leoparden oder tieger haut, (a leopard or tiger's skin.)* est enim adjectivum, quod integrum est παρδάλειος, είη, ειον. sic et alia ejusmodi, e. c. ἀνθρώπειος, λεόντειος, κύνειος, τράγειος, ταύρειος, λύκειος, αἴγειος, etc. et fœmininum ponitur pro pelle, subintellecto ἡ δορὰ, e. c. ἡ ἀνθρωπείη, κυνείη, etc. et vel ob metrum vel ob euphoniam aliquam τὸ ι facile extruditur, e. c. τραγέη, κυνέη, etc. et deinde fieri potest contractio in τραγῆ, κυνῆ, παρδαλῆ, λεοντῆ, etc. παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων, Γ, 17, nam heroës solebant exuvias ferarum gestare. et h. l. poëta non frustra dat Paridi hanc παρδαλέην: nam notatur homo ποικίλος τὸν τρόπον καὶ οἷον πολύστικτος τὸ ἦθος, κατὰ τὴν πάρδαλιν. nam varii coloris est hoc animal: unde et in sacris litteris ejus fit mentio sub imagine hominum variis morbis animi infectorum penitus. sic alibi ἡ ἀλωπεκείη notat hominem versutum et callidum, ἡ λυκείη raptorem sævum, etc. alius dicitur φορεῖν νεβρίδα, exuvium hinnuli, Διονυσιακῶς, et notat δειλὸν καὶ μέθυσον, insuper et ποικίλον καὶ παλίμβουλον. nam et ἡ νεβρὶς est variegata coloribus. sed tamen et de Menelao, sincerissimo heroë, dicitur Κ, 29, παρδαλέῃ μεν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ (latum tergum) κάλυψε ποικίλῃ. ergo et de Paride fortasse nihil sinistri innuere voluit poëta, sed morem heroicum indicavit. ποικίλη autem dicitur διὰ τὰ ἐν αὐτῇ στίγματα. unde est proverbium ἐπὶ πανούργων: τὸ στικτὸν τῆς παρδάλεως. παρδαλέα, sc. δορὰ, Py. 4, 143. mas hujus feræ dicitur et ὁ πάρδος, et ὁ πάνθηρ, ηρος. Vide sub βόεος, et Ἀντήνωρ in R.

παρδάλειος, είη et έη, ειον, πάρδαλις, ἡ, πάρδος, ὁ, vide supra, sub πόρδαλις, βόεος, et σῦς prope initium.

παρέδραθεν, vide sub παραδραθέω.

παρέδραμον, vide sub παραδρέμω.

πάρεδρος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) qui juxta adsidet. Διὸς ξενίου πάρεδρος Θέμις, Ol. 8, 29. Διὸς αἰητῶν πάρεδρος ἱέρεια, sacerdos Pythia, adsidens aquilis Jovis, Py. 4, 7. Εἰλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν, Lucina, adsidens Parcis, Ne. 7, 1. Ῥαδάμανθυν ἔχει Κρόνος πάρεδρον, Ol. 2, 139. πλησίον αὐτοῦ καθήμενον. πάρεδρον Δήμητρος Διόνυσον, Ist. 7, 3.

παρέζω, f. έσω. (Ἕω) juxta colloco. παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν, observatorem adposuit, Ψ, 359. παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, juxta lectum mortui, Ω, 720. πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον εἷσαν, γ, 416. σοίγε παρήζετο, tibi aderat, Α, 557, ubi ε est auctum per η. et 407, παρέζεο, imperativus, adside ei. παρεζόμενός μοι, Ε, 889. Λαέρτῃ, δ, 738. μητρὶ, υ, 334. et notat in genere, adiens, accedens, adstans vel adsidens. ὁ δ' ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ, pro παρέζετο, adsidebat suæ portioni cibi, *sezte sich zu seiner portion hin, (sat down to his portion,)* ξ, 448. πὰρ δὲ οἱ αὐτῷ εἷσε Θεοκλύμενον, ο, 286, παρεῖσεν ἑαυτῷ, *sezte ihn neben sich, (placed him beside himself.)*

παρειὰ, ᾶς. ἡ. (Παρὰ) gena, anterior pars vultus humani: *die wange, backe, (the cheek.)* hinc et omnia anteriora rerum etiam ἀψύχων hoc nomine notantur. sic naves μιλτοπάρῃοι, quarum proræ sunt minio rubræ, quasi puellarum genæ. nam metaphoræ a partibus corporis animati sumtæ perfrequentes sunt apud antiquos. ponitur et de galea, ut notetur pars galeæ quæ tegit genas. nomen est a παρὰ, ad, apud, ante. γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ, Λ, 393, uxoris quidem utrimque laceratæ sunt unguibus genæ, in luctu nimirum. δεδάκρυνται δὲ παρειαὶ, Χ, 491, lacrimis oppletæ sunt genæ. sic et υ, 353. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν, Ω, 794, lucida lacrima stillabat a genis. καταβάλοι δάκρυ, δ, 223. παρειῶν δάκρυα ὀμορξάμενον, λ, 528, a genis lacrimas abstergentem. κατὰ παρειῶν δάκρυον ἧκε χαμᾶζε, π, 190. χερσὶ παρειάων ἁπαλάων (παρειῶν ἁπαλῶν) δάκρυα ὀμορξαμένην, Σ, 123. ἄντα παρειάων σχομένη κρήδεμνα, α, 334. π, 416. σ, 209. φ, 65, i. e. κρηδέμνῳ καλυπτομένη τὰς παρειὰς, μηδὲ τὸ κάλλος ἐκφαίνουσα. ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, pallorque occupavit eum quod attinet genas, Γ, 35. δρυψαμένω ὀνύχεσσι παρειὰς, ambæ aquilæ lacerantes sibi unguibus genas, β, 153, ubi καταχρηστικῶς de aquilis, et hoc signabat luctum reliquorum multorum Ithacensium ex cæde procorum. δάκρυ δ' ἔδευεν (humectavit) ὑπὸ βλεφάροισι παρειὰς, Θ, 522. et 530, τῆς δὲ φθινύθουσιν ἄχεϊ παρειαὶ, ut pars pro toto: *sie verfallet ganz vor langer trauer, (she is quite faded with long sorrow.)* ἐπιχρίσασα παρειὰς, σ, 171, *da sie ihr gesichte gesalbet, (having anointed her face.)* et 199, ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς, permulcebat manibus sibi genas; ut solent evigilantes ex somno meridiano. scribitur et ἡ παρῃὰ, et τὸ παρειόν. Vide sub Γένυς.

παρείας, ου. ὁ. (Παρὰ) est species serpentis innoxii, dicta παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς. vel omnino non mordet, vel mordens nihil nocet. Aristoph. Plut. 690. hinc sacer talis ὄφις erat Æsculapio, et τῷ Διονύσῳ quoque, et in horum templis frequens.

παρείθη, vide sub παρίημι.

πάρειμι, (Ἕω) adsum, prope sum, præsto sum. ὅση δύναμίς γε πάρεστι, quanta potentia adest, Θ, 294, i. e. quantum possum, ex omnibus viribus. sic Ν, 786. et ψ, 128. ἅτε δμώεσσι πάρεστι χοίρεα, suillas carnes, quales servi habent, ξ, 80, nam saginatos porcos non habemus nos servi, sed proci. et 444, τέρπεο τοῖσδε οἷα πάρεστι, delectare his qualiacunque adsunt, *lass es dir schmecken so gut es da ist, (make free with such as there is.)* πολλὰ πάρεστιν, multa præsto sunt, ρ, 457. ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, sc. πᾶσιν, vos deæ estis, et adestis omnibus rebus, *seyd bey allem gegenwärtig, (are ever present;)* hinc sequitur, vos quoque scire omnia, Β, 485. ἵπποι δ' οὐ παρέασι, non adsunt, Ε, 192. Ξ, 299. ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασιν, aquationes perennes adsunt, ν, 247. εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, β, 62, si mihi robur adesset. sic Χ, 20. ποίη δὲ παρείη, σ, 369, si herba adesset. καὶ λίην σοὶ ἔγωγε παρέσσομαι, et lubens ego tibi adero, ν, 393. ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, sicut ei arma pulcra parata erunt, Σ, 466. καί ποτέ σοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα, Α, 213, venient tibi. ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται, hæc e vestigio omnia aderunt, Ι, 135, 277. ἐν δαίτῃσι παρέσται, Κ, 217, in conviviis aderit. πὰρ γὰρ ἔην καὶ ἀοιδὸς, γ, 267, pro παρέην, παρῆν. κλυτὰ δῶρα παρῆεν αὐτῷ, Θ, 417, pro παρῆν, aderant ei. μάχῃ καὶ σὺ παρῆσθα, pugnæ et tu interfuisti, δ, 497, pro παρῆς. οὐ πάρεσαν θεοὶ, pro παρῆσαν, Λ, 75, non aderant. τὸν παρεῖναι ἐφάμην, hunc adesse mihi putabam, Χ, 298. ἄνδρα παρεῖναί σοι, virum esse apud te, commorari in ædibus tuis, ι, 105. et 129, ἐμοί. μήλοισι παρέμμεναι, apud pecora esse, δ, 640. σπεύδοντι, Σ, 472, studiose operanti adesse, *beyzustehen, (to stand by.)* αὐτὸς παρεὼν, ipse præsens eis, Θ, 491, et videns oculis tuis. σημάντορος οὐ παρεόντος, absente custode, Ο, 325. οὔ τίς σοι ἀνιᾶται παρεόντι, ε, 384, nemo tædium percipit ex te præsente. ποίπνυον παρεόντε, ministrabant præsto adstantes, Ω, 475. καὶ οὐ παρεόντα ὀνομάζειν αἰδέομαι, reverentiæ plenus absentem quoque nomino, ξ, 145. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, decet hospitem morantem apud nos amice tractare, ο, 74. ὑπὲρ τῶν οὐ παρεόντων, per hos absentes, Ο, 665. τῶν (ὑπὲρ) ὄπιθεν οὐ παρεόντων, per futura nondum exsistentia, λ, 66, i. e. ὑπὲρ τῶν μελλόντων ὄψεσθαι, per ea, desiderata tibi, quæ visurus postmodum es, reditum sc. ad tuos, tuosque ipsos. χαριζομένη παρεόντων, benigne præbens ea quæ præsto erant in penu, α, 140. δ, 56. η, 176, coll. 166. ρ, 95. et sic vocat τὰ βρώματα τὰ ἐν τῷ ταμιείῳ ἀπόθετα ἤτοι ἕωλα, hesterna: possunt et esse cibi diutius durantes, quales sunt τὰ ἀλίπασ-

τα, *eingesalzene oder geraucherte sachen, was die speisekammer vermochte, (such salted or smoked provisions as the store-room afforded.)* πάρα pro πάρεστι vel πάρεισι. πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, mihi sane adsunt et opitulantur alii, Α, 174. πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ δαίνυσθαι, Ι, 227, præsto sunt grata multa ad epulandum. αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, Υ, 98, semper enim adsistit ei unus deorum aliquis. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι, Ψ, 479, adsunt enim et præstantiores alii, ἦ ἔτι πὰρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, λ, 174, pro πάρεστιν αὐτοῖς, an habent adhuc meam dignitatem. ubi tamen potest esse præpositio παρά. πάρεστι pro πάρεστι, Ol. 6, 31. φίλων παρεόντων, Ol. 7, 10. ab hoc πάρειμι est et, ὁ ἡ λιπαρὴς, adsiduus, sedulus. a τὸ λίαν παρεῖναι, valde et magno studio adesse alicui rei. nisi malis referre ad πάρημαι, adsideo, aut ad παρέζω, adsidere facio, alium vel me ipsum: ut τὸ λιπαρὲς sit, τὸ λίαν προσκεκαθικὸς τῆς ψυχῆς τινὶ, si animus valde adsidet et inhæret alicui rei; vel si quid animo valde adsidet.

πάρειμι, (Ἕω) prætereo, *gehe vorbey, (I pass by.)* it. adeo, *ich komme hinan, gehe hinzu, (I come to, go to.)* πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῖο ῥοὰς, καὶ πὰρ ἠελίοιο πύλας ἤϊσαν, pro πάρισαν et παρήϊσαν, ω, 11, 13. παρ' ἄρουραν ἰὼν, pro παριὼν, Λ, 557. μή ἑ λάθοι παριὼν, δ, 527, ne clam eo præteriret: vel et, ne lateret eum adveniens: nam πάρειμι notat et, prope accedo, ut loco quoque ex Λ citato. παριὼν λὰξ ἔνθορεν, accedens, pede impetum fecit in eum, ρ, 233. θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι, Py. 1, 50, et mirandum etiam advenis auditu.

παρειὸν, τὸ, vide sub παρειὰ, et Γένυς.

παρεισδῦμι, vide sub παραδύω.

παρεισκυκλέω, vide sub κυκλέω.

παρὲκ, (Ἐκ) aut παρὲξ, compositum ex παρὰ, juxta, et ἐκ, ut notet propinquitatem et declinationem simul, τὸ ἔξω καὶ τὸ ἐγγύς τινος, *nahe davon, (not far off.)* recentiores scribunt πάρεξ, et est illis pro χωρὶς, præter, cum genitivo. Sed Homerus utitur eo sensu quo diximus, et construit modo cum genitivo, modo cum accusativo, modo et sine casu. πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν ἄνεμοι, multam algam extra et juxta mare fundere solent, Ι, 7. πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, Ψ, 762, ubi παρὲκ pertinet ad participium, ἐξέλκουσα: ut notet διάστασιν per ἐκ, et ἐγγύτητα per παρά. νῆχε παρὲξ, ε, 439, natabat prope nec tamen nimis prope insulam, οὔτε πάνυ πόῤῥω τῆς γῆς, δέδιε γὰρ μήπως αὐτὸν αὖθις ἀναρπάξῃ θύελλα: οὔτε αὖθις ἐν χρῷ τῆς γῆς, ἵνα μὴ ταῖς πέτραις προσαραχθῇ. notat ergo ἐγγύτητα τὴν πρὸς τῇ γῇ per παρὰ, et ἄπωσιν τὴν ἐν θαλάσσῃ per ἐκ. et h. l. est sine casu. sic παρὲκ λιμένος, ι, 116, ubi ἐκ idem est ac οὐ σχεδὸν, et παρὰ est οὐκ ἀπὸ τηλοῦ. sic tamen ut τὸ παρὰ hh. ll. majorem vim habeat, nam insula erat valde propinqua. alibi τὸ ἐκ plus valet, e. c. Υ, 133, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, ne sævi præter rationem, ἔξω νοὸς, ἀνοήτως, temere. sic, πολλαῖς ἄταις (multis deceptionibus animi) μὲ παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, me extra sanam mentem duxit, Κ, 391, i. e. ἐκτὸς λογισμοῦ, extra rationem consideratam. στῆ δὲ παρὲξ, Λ, 486, ubi παρὰ est fortius, stetitque ante eos, ὀλίγον τι ἐκτὸς et tamen ἐγγύς. παρὲξ ἀγορεύειν, Μ, 213, ubi Polydamas loquitur adulatorie, et hinc ambigue: nam id vult intelligi, aliter loqui ac tu vis me loqui; sed eum genitivum, vel eam determinationem, omittit prudenter vir disertissimus et multum videns. παρὲξ ὁδοῦ, paullum de via declinantes qua ibat Dolon, Κ, 349, ubi βραχεῖάν τινα διάστασιν a via notat. hinc 344, verbum sic est compositum, ἐῶμεν αὐτὸν παρεξελθεῖν τυτθὸν πεδίου, præterire eum sinamus paululum in campo, *eine kleine strecke, (a short distance,)* scilicet interclusuri eum a tergo. παρὲξ Ἀχιλῆα, Ω, 434, præter Achillem. et 349, μέγα σῆμα Ἴλου παρὲξ, præter magnum monumentum Ili, sed nondum multum ab eo progressi ambo. οὔπως ἐστὶ, Διὸς νόον παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλους, fieri non potest, ut aliquis consilium Jovis vel paululum quidem excedat, ε, 104, i. e. μερικῶς παραβῆναι. sic et 138. παρὲξ παρακλιδὸν, δ, 348, declinando vel paullulum a vero. sic et ρ, 139, i. e. ἔξω μὲν ἀληθείας, ἐγγὺς δὲ ὅμως αὐτῆς, τῇ πιθανότητι, per verisimilia. ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, sed in propinquo præternavigato, μ, 47, 55. et 443, παρὲξ περιμήκεα δοῦρα, prope ad trabes illas longas, sic tamen ut in eas ne inciderem: παρὰ τοῖς ξύλοις ἐγγὺς, tamen et ἔξω αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐπὶ αὐτοῖς ἤγουν ἄνω αὐτῶν. ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, ξ, 168, memores simus aliorum, his omissis: ubi ἐκ respicit dicta hactenus, παρὰ vero respicit τὰ ἄλλα. ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα, ψ, 16, dictura hæc temere, ἀγγέλλουσα ἔξω μὲν τοῦ ἀληθοῦς, extra verum, ἐγγὺς δὲ τοῦ ἐφετοῦ, propinquas tamen et affines desiderato et optato res. ὦσα παρὲξ, ι, 488, depuli navem a littore. νῆα παρὲξ ἐλάαν, navem præteragere prope scopulum, μ, 109. et 276, παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα. μή με ἄγε παρὲξ νῆα, ο, 199, ne me ducas præter navem, *führe mich nicht am schiffe vorbey, (conduct me not past the ship.)* παρὲκ τειχίον αὐλῆς, extra sepimentum aulæ, sed tamen et prope illud, π, 165, 343. Vide sub ἔρω, paullo sub medio.

παρεκπροφεύγω, (Φέβω) e manibus effugio. ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν (cum syllaba paragogica tertiæ sing. conj.) ἄεθλα, ne te effugiant præmia certaminis, Ψ, 314, i. e. ἵνα μὴ ἡττηθῇς. et sermo est de præmio primario.

παρελάω et **αύνω.** f. άσω. (Ἐλάω) prætervehor. præter ago, præverto. καί κεν ἢ παρέλασε, ἢ ἀμφήριστον (νίκην) ἔθηκε, Ψ, 382, et sane aut prætervectus esset (prævertisset in certamine isto curuli) aut dubiam victoriam fecisset, ut ambo eam consecuti videri potuissent. et 427, τάχα παρελάσσεις, prætervcheris, prævertes, νικήσεις. et 527, παρέλασε, οὐδὲ ἀμφήριστον (quod in neutro quoque concipi potest, dubium,) ἔθηκε. et 638, παρήλασάν με, i. e. ἐλαύνοντες ἐνίκησαν, curru vicerunt me. ἐπειδὴ τάσγε (Σειρῆνας) παρήλασε, sc. ἡ ναῦς, μ, 197, postquam prætervecta navis est eas. et 186, οὔ τις τῇδε (ὁδῷ) παρήλασε νηῒ, nemo hac prætervectus est navigando: quibus locis in sensu maxime simplici. cæterum recentiores hoc verbum de quavis victoria posuerunt, ut παρελᾷν τινὰ sit, superare, vincere aliquem.

παρέλκω, (Ἕλω) præter et juxta traho. extraho, *ich zögere, (I put off,)* moror tempus. ἀλλ' ἄγε, μὴ μύνῃσι (μύναις, i. e. προφάσεσι, prætextibus, *ausfluchte, vorwande,*) *(pretexts,)* παρέλκετε, φ, 111, ne extrahite et differte rem: ubi eos εἰς ἀπροφάσιστον ἐρεθίζει σπουδὴν, ad studium nullis excusationibus et tergiversationibus obnoxium. τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, eorum dona attrahebat sibi, σ, 281, παρὰ (i. e. ἐκ) τῶν μνηστήρων δῶρα εἷλκε. simul innuit hæc vox, dona non a libentibus data, sed astu mulieris abstracta et elicita ab illis; ut notetur ἀντισήκωσίς τις, siquidem ὁλκὴ etiam ὄγκον designat. παρέλκει ὁδὸν πραγμάτων, Ol. 7, 84, i. e. παρατρέπει, ἐκκλίνει, τὴν ὀρθὴν μέθοδον τῶν πραγμάτων, ἔξω τῶν λογισμῶν.

παρενήνεον, pro παρενένεον, vide sub ἐτήτυμος.

παρὲξ, vide παρὲκ, et sub ἔρω prope medium.

παρεξάγω, vide sub ἐξάγω.

παρεξελάω et **αύνω,** f. άσω. (Ἐλάω) juxta exigo, *ich treibe darneben hervor, (I drive on by the side of.)* ἐπεὶ σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν pro παρεξήλασαν, sc. τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἅρμα, Ω, 349. possis tamen commode h. l. simplex verbum positum dicere, cum adverbio παρὲξ, quod accusativum adsciscere solet. conf. παρέξ. εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων, Ψ, 344, aor. 1. conj. cum paragoge θα, si ad metam prope prætervcharis: et deest ἵππους. κάμψας παρέλθῃς.

παρεξέρχομαι, (Ἔρα) juxta egredior, clam exeo. ἐῶμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο, sinamus eum prætergredi præter nos per planitiem paullulum, Κ, 344, *wir wollen ihn eine kleine weite des feldes vor uns lassen vorbey gehen, (we will let him pass us a little way on the plain:)* ut sc. reditum ei ad suos intercludere possimus. οὐκ ἔστι Διὸς νόον παρεξελθεῖν, ε, 104, 138, non possibile est Jovis consilium et voluntatem transgredi et præterire. ῥεῖα παρεξελθοῦσα, κ, 573, i. e. παρὲξ ἡμῶν ἐλθοῦσα, i. e. ἐγγὺς μὲν, (quod latet in παρὰ) ὅμως δὲ ἠρέμα πόῤῥω, *sie gieng nahe bey uns sachte vorbey und von uns, (she glided softly past close beside us and left us,)* λεληθότως διελθοῦσα.

παρέπλω, pro παρέπλωσε, vide sub παραπλώω.

παρέπω, (Ἕπω) hortor, dictis movere conor, dictis duco, *ich rede zu, überrede, (I exhort, persuade.)* δείδω, μή σε παρείπῃ Θέτις, metuo, ne Thetis te in suam sententiam verbis suis pertraxerit, Α, 555, παραπείσῃ, παραλογίσηται: et notat ibi fere in malam partem. αἴσιμα παρειπὼν, recta monens et suadens, Ζ, 62. et 337, νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησε ἐς πόλεμον, pro παρειποῦσα, i. e. παραπείσασα, μαλακοῖς i. e. παραμυθητικοῖς καὶ πειστικοῖς. verba ipsa non exhibuit poëta. αἴσιμα παρειπὼν, Η, 121, nam παρειπεῖν habet notionem παραινέσεως. τίς οἶδε εἴ κεν οἱ θυμὸν ὀρίναις παρειπὼν, hortando, Λ, 792. Ο, 404, *durch zureden, (by persuasion.)*

παρέρχομαι, (Ἔρα) prætereo. it. prodeo. τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, ibi nec volucria impune prætereunt, μ, 62, *sie kommen nicht davon, (they cannot pass it.)* εἴσιδον αὐτοὶ νῆα παρερχομένην, ipsi viderunt navem prætervectam, π, 357. ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, non elaberis, *du wirst mir nicht entkommen, (thou shalt not escape me,)* Α, 132, non sic abibis, οὐ παραδράμῃς. et habet hic locus faceti nonnihil: hoc enim innuit, εἰ καὶ τῇ ποδωκείᾳ παρελθεῖν με δύνασαι, ἀλλὰ ἀπατῶν καὶ δολιευόμενος οὐκ ἄν με νικήσας παρέλθῃς. εἴως μέγα κῦμα παρῆλθε, ε, 429, donec magnus fluctus præteriisset. δείδοικα ποσὶν μή τις μὲ παρέλθῃ, metuo, pedibus ne quis me præcurrat, θ, 230. nam et νόῳ et δόλοις, aliisque virtutibus, δύναταί τις παρελθεῖν ἕτερον. κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοισι, illum oportet insigniter astutum et valde versutum esse, qui te superet dolis omnibus, ν, 291. et h. l. metaphorice verbum positum: proprie vero Ψ, 345, οὐκ ἔστι ὅς σε παρέλθῃ, cursu scilicet equorum. οὔποτε φημὶ τεὸν βωμὸν νηῒ παρελθεῖν, nunquam puto me navi prætervectum esse aram tuam, Θ, 239.

παρέσφαλε, vide sub παρασφάλλω.

παρέτρεσαν, vide sub παρατρέω.

παρευνάζομαι, f. άσομαι. (Ἕω) præter fas juxta cubo. δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως, apud ancillas cubabatis violenter, χ, 37, παρὰ τὸ δέον συνεκοιμᾶσθε. ut ergo παρὰ duplici sensu, præter et juxta, insit huic verbo.

παρέχω, f. έξω. (Χάω) præbeo. ὅς σοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε ἐνδυκέως, qui tibi præbet cibum et potum benigne, ο, 489. θάλασσα ἰχθῦς, mare præbet pisces ex propinquo, τ, 113, ἐγγὺς ἔχει, cui opp. ἀπέχειν, *weg halten, (to keep off,)* παρεκτὸς ἔχειν, *entfernen, (to*

remove.) ὄϊες αἰεὶ παρέχουσι γάλα ϑῆσθαι, oves perpetuo præbent lac mulgendum, δ, 89. ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω, ego his lumen omnibus faciam ut prope sit, σ, 316, *ich will ihnen feuer zur leuchtung halten, (I will hold them a torch to light them.)* ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω, sc. δαῖτα, ego enim laute omnibus præbebo epulas, ϑ, 39. ἀλλὰ παρέξει, sc. ὁ σόλος οὗτος σιδήρου ἅλις, Ψ, 835, sed efficiet ut ad manus præsto sit satis ferri, adeo crassus et ex multo ferro est. ἐγὼν ἱερήϊα (ἱερεῖα, i. e. σφάγια) πολλὰ παρεῖχον, ego præbebam multas victimas, et ad mactandum pecudes, ξ, 250. παῖδες ἀσπερχὲς πάρειχον, pro παρεῖχον, ministri sine intermissione præbebant, faciebant ut ad manus satis esset, Σ, 556. χλαῖναν πυκνὴν, ἥ οἱ παρεχίσκετο ἀμοιβὰς, ἕννυσθαι ὅτε τὶς χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο, pallium densum, quod ei præbebat mutationes, i. e. quod permutare solebat cum aliis levioribus et tenuioribus vestibus, si magna tempestas frigida ingrueret, ξ, 521, ionice pro παρείχετο. alii ibi legunt παρεκίσκετο ἀμοιβὰς, pro παρέκειτο εἰς. ἔνθα ἐγὼ σῖτον παρέχοιμι, ibi ego tibi panem præberem, σ, 359. et 132, ὄφρα ἀρετὴν παρέχωσι ϑεοὶ, quamdiu felicitatem præbeant dii, *so lange es ihm wohl gehet, (so long as he prospers.)* ἀλλήλησι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι, υ, 8, de ancillis juvenculis et lautioribus: sibi invicem risum et hilaritatem præbentes. παρέχειν est ergo, ἐγγύς τινος ἔχειν τί. τὸν αἰνεῖν ἀγαθῷ παρέχει, Ist. 8, 152, eum laudandum præstanti poëtæ commendat. ἔπος μοὶ παρέχοντι, dorice pro παρέχουσι, materiam mihi præbent, Py. 2, 124, sc. materiam canendi. ϑεὸς τῶνδε αἶσαν παρέχοι, deus istorum sortem et portionem præbet et det, Ol. 6, 174. ἵππος, δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοις παρέχων, Ol. 1, 33, corpus suum in cursibus præbens tale ut non opus sit calcaribus. et 63, δεῖπνα ϑεοῖς. παρέχουσα εἰρήνην βουσὶν, concilians bubus securitatem, Py. 9, 41, sc. venatrix ista egregia, occidendo feras. παρέχειν φωνὴν ὑπάργυρον, Py. 11, 64, præbere vocem mercenariam. δυνατοὶ παρέχειν ὕμνον πολὺν τοῖς ἀοιδοῖς, Ne. 6, 57, possunt præbere poëtis materiam canendi. ὁ πάροχος est præbitor, qui hospitium et utenda necessaria præbet. deinde et in re nuptiali sic dicebatur honoratior sponsi amicus, qui sponsam deducendam curabat. nam in curru nuptiali sponsa sedebat media, ad dextram sponsus, ad sinistram iste πάροχος: et is quasi παροχούμενος, juxta qui vehitur, ab ὀχέομαι vehor, ut sit quasi παραιβάτης τίς. sed communior notio τοῦ παρόχου est a παρέχειν.

παρηὰ, ἡ, vide sub παρειά.

παρήζετο, vide sub παρέζω.

παρήϊον, ου. τό. (Παρὰ) gena, anterior pars vultus humani. idem quod ἡ παρειά. deinde et, ornatus ad genas, *wangenschmuck, (ornaments for the cheeks.)* πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν, omnibus gena sanguine est rubra, Π, 159, de lupis qui cervum discerpserunt. ἴκοψε παρήϊον, percussit eum ad genam, Ψ, 690, ubi sermo de pugilibus. αὐτῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης, τ, 208, de Penelope flente. παρήϊα ἀμφοτέρωθεν αἱματόεντα πέλει, χ, 404, de leone qui bovem discerpsit. παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, ut sit ornatus equorum ad maxillas, Δ, 142. i. e. τὸ τοῦ χαλινοῦ παραγναθίδιον, κόσμος ἵππου παραγναθίδιος.

παρήκω, (Ἕω) prætereo, sum præter, *bin vorbey, (I am past.)* παρήκει τὰ μὲν, Py. 6, 43, i. e. olim gesta sunt ista.

παρήλασα, vide sub παρελάω.

πάρημαι, (Ἕω) juxta sedeo. πὰρ δέ οἱ ἧσθην, adsidebant ei, η, 231, s. νηυσὶ παρήμενος, Α, 421, 488. δαιτὶ, α, 26, et 339, σφὶν, illis. ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε, ρ, 521. μοὶ, τ, 589. τόνγε σύεσσι παρήμενον, apud sues habitantem, ν, 407, coll. 411, πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι, adsidens omnia interrogare stude. κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον, τ, 209. ἀλλοτρίοισι παρήμενος, ρ, 456, apud alienos commorans. ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, Ι, 311. οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν, ξ, 375. ἐκ γάρ με πλήσσουσι παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, σ, 230. γῦπε ἑκάτερθε παρημένω, λ, 577, vultures duo utrinque adstantes et additi ei.

παρήμερος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) quotidie præsens et omnes dies comitans. τὸ ἀεὶ παράμερον ἐσλὸν, ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ, Ol. 1, 160, τὸ παρὰ ἡμέραν. notat igitur bonum, quod semper certo comitatur dies nostros singulos et omnes, qualia bona admodum sunt pauca. vel et notat: præsens in hunc diem, huic diei additus; ut homines innuantur præsentibus tantum inhiantes, præteritorum bonorum obliti.

παρηορία, ας. ἡ. (Ῥέω) lorum illud vel catena, quo equus παρήορος adjungitur τῇ ξυνωρίδι: ἡ τοῦ παρηόρου ἵππου ἡνία. ἵπποιο παρηορίας ἀπέταμνε, lora illa disscindebat, Θ, 87. ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει, indidit hunc equum loris illis, Π, 152.

παρήορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) juxta adjunctus, ionice pro παράορος, vide ἀείρω. proprie dicitur de equo, ὁ παρέζευγμένος, i. e. ὁ ἐγγὺς ὢν τῶν ζυγιτῶν ἢ τῶν ζυγίων. nam οἱ ζυγίται ἵπποι ἢ ζύγιοι sunt duo illi equi, qui temonem currus inter se habent: si his adjungitur tertius ad latus alterius, is tertius est παρήορος ἵππος. κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι, Π, 471. et 474, ἀπέκοψε παρήορον, letaliter vulneratum eum tertium equum, abscidit a curru, coll. 148—154, 467. et ejusmodi equus capite suo quidem adjunctus erat jugali equo, sed posterior ejus pars erat libera, nec ad currum trahendum adjuncta: hinc sæpe posteriori sua parte evagari in transversum et lascivire poterat. addebant autem sæpe talem equum, ut haberent, si jugalium unus periret, quem in locum ejus statim subderent. deinde per metaphoram hoc nomen notat, ineptus, præter rem vagus, exsolutus, ἔκλυτος, quasi a παρὰ, præter, et ἀείρω, apto. ἐπεὶ οὔτι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦς πάρος, Ψ, 603, siquidem nequaquam incertus et levis eras antea, *denn du warest ja sonst nicht eines so weitschichtigen, auschweifenden, und windigen sinnes, (thou wert not used to be so unsteady, thoughtless and full of levity.)* ὡς οἱ παρήοροι ἵπποι οὐ, κατὰ τοὺς ζυγίους, ἀσφαλῶς καὶ στερεῶς καὶ ἀραρότως συνδέδενται τῷ ἅρματι, ἀλλὰ ἄφετοι παραείρονται ἢ παραζεύγνυνται: οὕτω καὶ ὁ μὴ φρενήρης οὐ συνῆκται εἰς ἑαυτὸν ὡς ὁ ἀρηρὼς τὰς φρένας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παρηόρους ἀνίεται ϑέλων πλάζεσθαι. denique notat et, extentus in longitudinem, in transversum, exsolutus ex viribus suis, nihil valens: sumta ab eodem equo metaphora. πολλὸς ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα, Η, 156, jacebat multus, i. e. longus, extentus huc et illuc, et resolutus, vir ille grandis, interfectus a me: κεχυμένος ὧδε καὶ ἐκεῖ, ἐκτεταμένος, ἄφετος. in antiquo Lexico est: παρήορος, ὁ παρατεταμένος, (juxta extentus) ὁ ἄφρων, ὁ ἵππος συνδεδεμένος τῇ ξυνωρίδι: et horum trium significatuum exempla apud poëtam vidimus. eandem vocem Theocritus per syncopen facit πάραρος, ab ἄρω, apto, quasi παρηρμοσμένος, ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων, ὁ μὴ φρενήρης, i. e. μὴ εὖ ἀρηρὼς κατὰ νοῦν, ἀλλὰ ψευδόμενος τὴν νοερὰν ἁρμονίαν, καὶ παρατετραμμένος τοῦ οὕτως ἀρηρέναι, Id. 15, 8. Vide sub παραείρω.

παρήπαφον, vide sub παραπαφάω.

παρθενία, ας. ἡ. (Θάω) virginitas. παρθενίας χαλινὸν, Ist. 8, 95, quæ est circumlocutio virginitatis: sicut devirginationis, λύειν αὐτόν.

παρθενικὸς, ἡ, όν. (Θάω) virginalis, virgineus, et fœmininum, ἡ παρθενικὴ, sc. κόρη, sæpe substantive ponitur, pro ἡ παρθένος. παρθενικῇ εἰκυῖα, νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ, η, 20, virgini similis, juvenculæ urceum aquæ ferenti. παρθενικαί τ' ἀταλαὶ, λ, 39. παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι, ἀταλὰ φρονέοντες, *zärtliche herzen habende junggesellen und jungfern, (young men and maidens having tender hearts,)* Σ, 567. sic ὀρφανικοὶ παῖδες, i. e. οἱ ὀρφανοί.

παρθένιος, ίη, ιον. (Θάω) virginalis. Εὔδωρος, παρθένιος, Π, 180—192, a virgine natus. quippe matrem ejus Polymelen virginem adamavit Mercurius, et furtivo coitu genuit ex ea eum. tales υἱοὶ παρθένιοι narrantur quoque Β, 512—515, a matre, pro virgine habita, clam nati. cæterum differt Eudorus a Menesthio natalibus: nam Eudorus natus est a matre ante conjugium aliquod legitimum; sed Menesthius, durante quidem conjugio legitimo, ex alieno tamen patre, sicut et Hercules. λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, Λ, 244, i. e. coivit cum ea et devirginavit eam. sunt qui contendant, h. l. esse pro παρθενείην, ob metrum: παρθένιος enim, inquiunt, est natus ex virgine; παρθενεῖος autem est generale nomen omnium ad virgines et virginitatem pertinentium rerum. quod quidem tamen ex poëtis nostris non apparet. παρθενίαν ὠδῖνα, Ol. 6, 51, i. e. παρθενικὴν σύλληψιν, conceptionem a virgine factam, quam deinde consequuntur dolores partus. παρθενίοις βλεφάροις, palpebris, Ne. 8, 3. παρθενίοις κεφαλαῖς, Py. 12, 15, nam Attici faciunt genus commune, ὁ ἡ παρθένιος. Sed ἡ Παρθενία Ἥρη, Ol. 6, 150, est, ἡ ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει culta: et τὸ Παρθένιον erat mons celeber Arcadiæ. Vide sub Εὔδωρος, in R.

παρθενοπίπης, ου. ὁ. (Ὄφ) virginum spectator elegans, ad fœminas diligenter respectans: ὁ τὰς παρθένους ὀπιπτεύων καὶ ἐπιτηρῶν, γυναιμανής. παρθενοπῖπα, in vocativo, Λ, 385, et sic vocatur Paris. ad hanc formam est ὁ παιδοπίπης, οἰνοπίπης, qui cupide et attente ista spectat.

παρθένος, ου. ἡ. (Θάω) virgo adulta. it. in genere, puella. est a παρὰ, præter, et ϑέειν, sugendum præbere, compositum nomen, ut innuatur puella, quæ vel nondum lactavit infantem, a παρὰ, præter; ἡ ἐστερημένη τοῦ ϑηλάζειν: vel quæ propinqua est ad lactandum, cujus ubera jam sunt habilia ad lactandum; a παρὰ, ad: ut notetur puella nubilis. υἷες Ἄρηος, οὓς τέκεν Ἀστυόχη παρθένος αἰδοίη, Β, 514, ubi puella regia, a Marte imprægnata, παρθένος dicitur: nam nec uxor nec pellex Martis postea fuit; ergo solum virginale nomen ei reliquum erat, respectu status, in quo ante imprægnationem fuerat. ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχοῦντο, Σ, 593, *junggesellen und jungfern, (youths and maidens.)* ἅτε (sicut) παρθένος ἠΐθεός τε, Χ, 127, 128, nam hæc verba repetuntur, ut poëta innuat suavitatem hujus ætatis et status. οὐκέτι δὴν παρθένος ἔσσεαι, ζ, 33. et 109, παρθένος ἀδμής. sic et 228, virum non passa. παρθένος κυαναιγὶς, i. e. Minerva, Ol. 13, 99. ἰοχέαιρα, i. e. Diana, Py. 2, 16. et 35, Λοκρίς. Py. 3, 61, ubi est nomen honoris, nam erat prægnans extra conjugium. Py. 12, 33, Minerva. παρθένον σύνευνον, Ol. 1, 143, sc. accepit. virgo conjux facta est. ἀγροτέραν, Py. 9, 10, virginem venatricem, Cyrenen. et 216, κεδνήν. παρθένοι Ἑλικώνιαι, Ist. 8, 127. ἄλικες, æquales, quæ Hymenæum canunt, Py, 3, 31. παρθένων χοροὶ, Py. 10, 59. παρθένοις τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ, Py. 9, 198, filiabus Danai. νέαις, Py. 10, 92. Vide sub ἠΐθεος.

παριαύω, f. αύσω. (Ἄω) juxta commoror, cohabito, una cubo. ἔχει ἄλοχον ϑυμαρέα, τῇ παριαύων τερπέσθω, Ι, 336, habet concubinam gratam, ei concumbens oblectetur. et id regerit Achilles verbis legatorum, 274, nam hoc dicit: quid tum, si non concubuit cum ea? imo habeat

et fruatur. et 466, ἀμφὶ ἐμοὶ νύκτας παρίαυον φύλακες, i. e. διέτριβον, commorati sunt. sed totus ille locus a versu 460—473, multis criticis est suspectus, ut ab aliena manu intrusus. sic: κύνες παρίαυον, ξ, 21, canes aderant semper.

παρίεμαι, vide sub παρίημι.

παρίζω, (Ἕω) adsideo. Τηλεμάχῳ δὲ παρῖζεν, δ, 311, ei adsidebat, *setzete sich neben den, (sat down by him.)*

παρίημι, (Ἕω) juxta demitto. παρείθη μήρινθος πρὸς γαῖαν, dependebat (a pede volantis columbæ) funiculus (quo columba alligata fuerat) ad terram, Ψ, 868, ἐχαλάσθη. et est aor. 1. pass. μὴ παρίει, Py. 1, 165, est imperativus a παριέω, quod est et, prætermitto: μὴ παρόρα. media forma παρίεμαι notat, deprecor, παραιτοῦμαι. Plato in Ap. Socr. §. 1. *ich protestire, (I protest against.)*

παριθύνω, f. υνῶ. (Θύω) præter dirigo, prætercurrere facio. ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, pro παριθύνετε, μ, 82, ut hoc compositum h. l. idem notet quod παρὲξ ἐλᾶν. conf. παρὰ avulsum. præterdirigite.

παρίσθμιος, ὁ, vide sub ἴσθμιον.

παρίστημι, (Στάω) juxta statuo, vel sto. σοὶ ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος, tibi jam prope instat mors, valde prope adest, Π, 853, verba suprema Patrocli ad Hectorem. sic et Ω, 132, verba matris ad Achillem. αὐτὰρ ὁ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένῃσιν εἱστήκει, σ, 343, 342, ast ille juxta focos portatiles ardentes lumen nutriens adstabat; ubi præpositio longe avulsa a verbo suo. ὄφρα κέ μοι παρστήετον, ut sane mihi adstent, σ, 182, honoris causa, pro παρστῆτον, dualis aor. 2. conj. act. distracto circumflexo per additum ε. τὶς ἡμῶν αὐτῷ παρσταίη, pro παρασταίη, aliquis nostrum ei adstet et adsit, *ihm beystehe, (stand by him,)* Υ, 121. εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι ἄγχι παρασταῖεν, Θ, 218, vel si multi socii adstarent mihi, localiter. τοὔνεκα νῦν δεῦρο παρέστης; Γ, 405, ejus rei causa nunc huc accessisti? εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης, si unquam mihi et patri benevola adfuisti, O dea, Ε, 116. σύν σοι, δῖα θεά, ὅτε τῷ πρόφρασσα παρέστης, ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, Κ, 290, 291, magna facinora edidit pater meus, tecum, O dea, cum ei benevola aderas: sic nunc mihi volens propitia adsiste: ut πρόφρασσα explicetur per ἐθέλουσα. πὰρ δέ οἱ ἔστη Μενέλαος, pro παρέστη. Ζ, 43, adstitit ei Menelaus, hostiliter et pugnaturus adversus eum, *es trat Menelaus an ihn, (Menelaus faced him.)* θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη, accurrens constituit se juxta eum, amice, Ο, 442. sic et 483. sed, 649, est hostiliter et occidendo. πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη, *er trat neben ihn, (he stood by him,)* defensorie, Φ, 547, 548. οὐδ᾽ ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη, nec sane ei aliquis non vulnerans ferme adstitit, Χ, 371, de Hectore mortuo, ad quem visendum eique insultandum Græci principes accedebant: coll. 375, καὶ οὐτήσασκε παραστάς. ἡ δὲ παρέστη ἀμφίπολος, accessit ad eum ministra, aquam ad lavandas manus ferens, Ω, 303. sic de Penelope prodeunte ad viros, ἀμφίπολος δ᾽ ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη, α, 335. σ, 210. φ, 66. τότε δή ῥα κακὴ Διὸς αἶσα παρέστη ἡμῖν αἰνομόροις, ι, 52, tunc sane malum Jovis fatum incubuit in nos infelices. sic porro παρέστη, accessit, ρ, 73, ubi est oppositum ἑκὰς τράπετο, avertebat se seorsum: et Telemachus ibi honorat hospitem advenientem, ut veniente eo non sedeat βασιλικῶς, sed occurrat φιλικῶς. νῆες δ᾽ ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι, Η, 467, aderant, ἐνελιμενίσθησαν, appulerant, stabant ad littus, non vero subductæ, sed in aqua. παραστάς, statuens se juxta eum, accedens, adsistens, adstans, Β, 189. Ζ, 75. Η, 188. Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς, Μ, 60, 210. Ν, 725. sic et, Ἀπόλλων εἶπε Ἕκτορα παραστάς, ubi accusativus pendet ab omissa præpositione πρὸς ad εἶπε, vel et ut παρὰ ex participio etiam junctum intelligatur verbo finito. πὰρ δὲ στάς, Ε, 112. τὸν παρστὰς ἀνέγειρε, Κ, 157. et 318, Ἕκτορι εἶπε παραστάς. et 489, ὅντινα ἄορι πλήξειε, quemcunque gladio transfixisset cominus. sic, αὐτῷ κάρη ἀπέκοψε, caput ei dejecit ense adgressus eum, Λ, 261. ἔπληξεν ἄορι ἄγχι παραστὰς, Π, 114, et 404, ἔγχεϊ ἔνυξε. τὶς θεῶν, Ρ, 338. οὖτα αὐτὸν, Υ, 472, vulnerabat eum cominus. προπάροιθεν παραστὰς, Χ, 197, *da er ihm zu nahe im wege stunde, (he stood ready in his way,)* aggrediens et occurrens ei a parte illa anteriori, ut retro vel in obliquum averteretur, coll. 195. Ἀγαμέμνονι εἶπε, Ψ, 155. et 304, πατὴρ δέ οἱ ἄγχι. et 617, ἔειπε, dixit accedens ad eum. confer porro Θ, 238. ι, 325, 327, 345. π, 338. ρ, 221. υ, 190, 197. παρστᾶσα, ψ, 87, accedens ad eum. et notat fere semper studium aliquod. πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, pro παράστηθί μοι, assiste mihi auxilio tu, ν, 387. et 389, αἴκε μοι ὡς παρασταίης, si mihi sic adsisteres. ἀλλὰ φίλοι πάρστητε, pro παράστητε, Π, 544, adeste ei, defendite eum. Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, pro παριστάναι, Φ, 231. et idem infinitivus, sed a παρέστημι, Ο, 255. Ρ, 563. δ, 827, defendere. ν, 94, præsens esse. παρίσταμαί σοι καὶ φυλάσσω, ut utrumque sit idem, custodio te, Ε, 809. ν, 301. παρίστασαί μοι, adstas mihi custos et tutela, Κ, 279. sed, ρ, 450, accedis ad omnes mendicans. παρίσταται, adest ei et auxiliatur, Ψ, 783, ubi additur synonymum, ἐπαρήγει. δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον ἦμαρ, π, 280, sane enim instat illis dies mortis, ἐγγὺς αὐτῶν ἵσταται. τῷ οὔτι γυνὴ καὶ τέκνα νοστήσαντι παρίσταται, ad eum redeuntem non accedit et excipit læte uxor et liberi. μ, 43. αὐτῷ ὦκα παρίστατο Ὀδυσσεύς, Β, 244, ad eum celeriter accessit, et adstitit ei, *trat an ihn hinan, (went up to him.)* ἐν μέσοις, in medio eorum aderat, Δ, 212. μάλα ἄγχι ποιμένι λαῶν, Ε, 570. sic, ei, Ζ, 405. Π, 2, 715. Σ, 70. Τ, 6, 251, quibus locis est, amice. sic et γ, 222, 443, aderat, adstabat, sacrificaturus. ο, 104, 123, accedebat. οὕτως νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, ades mihi et adsiste volens propitia, Κ, 291, coll. 290. καί σοι παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοή, etiam tibi institura erat mors? ω, 28. παριστάμενος, accedens, Γ, 249. Δ, 233. Ρ, 119. ο, 62. ω, 242. παριστάμενοι, κ, 109. παρισταμένη, β, 384. Θ, 10. κ, 377. π, 455. ρ, 361. σ, 69. ω, 367, 515. ἀμφίπολοι παρίστασθαι, η, 341, accedentes ministræ. παρέστα μοι Μοῦσα, dorice pro παρέστη, Ol. 3, 7, adstitit mihi. παρέσταν pro παρέστησαν, Ol. 10, 64, i. e. παρεγένοντο. παρίστηκε Δίκη κώμῳ, Py. 8, 100, adstare solet Justitia hymno. παρισταμένων υἱῶν, Ol. 5, 53.

παρίσχω, (Χάω) præbeo. idem quod παρασχέω, et παρέχω. νῦν δέ σοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχα ἀρίστας, nunc vero tibi septem præstantissimas puellas offerimus, Ι, 634, loco unius illius. παρισχέμεν (τοὺς ἵππους) ἐπέτελλεν αὐτῷ, in propinquo tenere equos mandabat illi, Δ, 229, πλησίον ἔχειν αὐτούς: et hæc est notio prima, ex qua altera illa dandi et præbendi nata est. δαίμων δὲ παρίσχει, nam deus præbet ea, Py. 8, 108.

παρκατέλεκτο, pro παρακατελέγετο, vide sub παρακαταλέγομαι.

παρμέμβλωκε, pro παραμεμόληκε, vide sub παραμόλω.

παρμόνιμος, ὁ, ἡ, pro παραμόνιμος, vide sub ΠΑΡΑ' ad finem.

πάροιθεν, (Παρὰ) adverb. ante, antea, *von vorne, vor; vor diesem, vorher, (before, formerly.)* καί ῥα πάροιθε αὐτοῖο καθέζετο, et ante eum assedit mater, Α, 360, sic ut facies versus faciem ejus esset versa. sic et Thetis ante Jovem, 500. et Γ, 162, δεῦρο ἐλθοῦσα, πάροιθε ἐμεῖο ἵζευ, φίλον τέκος, inquit Priamus ad Helenam: *setze dich vor mich, dass wir einander ins gesichte sehen können, (sit down before me that we may face each other.)* πάροιθεν ἐρύσατο ζωστῆρ, ἠδὲ ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρη, Δ, 185, ubi prius adverbium notat superficiem exteriorem, *oben auf, zu erst, (at the top, at first:)* alterum notat, *drunter, nachher auch, (below, also afterwards.)* πάροιθε λάμπετο δουρὸς αἰχμή, in parte anteriore splendebat cuspis hastæ, Ζ, 319. πάροιθεν αὐτοῦ ἴσχεθον ἀσπίδας, ante eum tenebant clypeos, ut protegerent eum a vi, Ξ, 427, *hielten vor ihn, (held before him.)* πάροιθε Διὸς στήτην, coram Jove constiterunt ambo, Ο, 154. et 227, πάροιθε ὑπόειξε, ante cessit; ubi vides notionem temporis. στῆ δὲ πάροιθε κλισίης, stetitque ante tabernaculum, Π, 255. καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν, etiam meum jaculum est acutum in parte sua anteriore, Υ, 437, *auch mein wurfgewer ist vorne spitz, (my javelin too is sharp at the point,)* ὀξεῖαν προβέβληται τὴν αἰχμήν. possit tamen h. l. χρονικῶς intelligi, erat antea et alias acutum, *war vordem auch spitz, (was formerly sharp also.)* πάντα τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia præstabo, quæ ante pollicitus sum, Ψ, 20, *was ich vorher versprochen, (what I before promised.)* sic et 180. et 213, ἀνέμω, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν, venti duo, nubes agitantes ante se, *die wolken vor sich her jageten, (which drove the clouds before them.)* et 498, οἳ δεύτεροι οἵ τε πάροιθεν, qui posteriores quique priores. τὸ πάροιθεν, alias antea, α, 322. et β, 312, ὡς τὸ πάροιθεν, quod antea, *dass ihr vorher, vor diesem, (that ye formerly.)* πάροιθεν μεγάροιο, ante domum, δ, 625. ρ, 167. πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν, dii multa perficient ante, ζ, 174. πάροιθε δέ τ᾽ ὄμφακές εἰσι, et uvæ quoque immaturæ sunt ante oculos, πρὸ ὀφθαλμῶν, οἷα βλεπόμεναι, καὶ μὴ εἰς τὸ ἐπιὸν ἔτος ἐλπιζόμεναι: *man hat da vor sich, (a person has before him.)* optime tamen h. l. ut χρονικὸν intelligitur hoc adverbium: ante sunt hic uvæ tales, deinde tales. στῆ δὲ πάροιθ᾽ αὐτῆς, constitit ante eam, π, 166, *stellete sich vor ihr hin, (placed himself before her:)* quod poëtice est, prudentiam suam dextre adhibuit, nec eam ex oculis suis omisit. et 181, ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, alius mihi jam videris quam ante, *du siehest ganz anders izt aus als vorher, (thou lookest quite different from what thou formerly didst.)* τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον ἐπὶ αἶγας, hunc canem venaticum ducebant olim contra capras feras, ρ, 294. μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο, hic mos procorum olim non erat, σ, 274, *so war vor diesem der freier weise nicht, (this was not formerly the practice of suitors,)* ἀνέκαθεν, ἐκ παλαιτάτων χρόνων. indicat ergo, suos procos esse καινίζοντας καὶ νεωτερίζοντας καὶ νεωτεροποιούς, *die eine neue mode aufbringen wollen, (who wish to introduce a new custom.)* πάροιθε δὲ Ἀθήνη φάος ἐποίει, *machete es lichte vor ihnen her, (shed a light before them,)* τ, 33. et 227, πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν, a parte anteriori vestis ea artificiose picta erat. πάροιθε, antea, i. e. ab initio hymni, Ol. 13, 145. τῶν πάροιθε, majorum, *der vorfahren, (of the ancestors.)* Py. 2, 111.

παροινία, ἡ, πάροινος, ὁ ἡ, vide sub οἶνος, prope finem.

παροιστρέω, vide sub οἶστρος.

παροίτερος, έρα, ερον. (Παρὰ) anterior. ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, alii mihi videntur equi priores et anteriores esse in cursu certaminis, Ψ, 459, *laufen voran vor den vorigen, (keep ahead of the rest.)* et 480, ἵπποι δ᾽ αὐτε ἔασι παροίτεροι οἵπερ τὸ

πάρος, iidem enim etiam nunc equi sunt priores et anteriores in cursu, qui paullo ante erant; et opponuntur iis οἱ δεύτεροι, 498.

παροίχομαι, (Ἔω) prætereo. παρῴχετο Ἀτρείδης, præteribat ultra, Δ, 272. παρῴχηκεν δὲ νὺξ πλέων τῶν δύο μοιρῶν, K, 252, præteriitque nox, plus quam duæ ejus partes: ubi est exemplum verbi activi παροιχέω, f. ήσω. παροιχομένων ἀνδρῶν, Ne. 6, 50, ubi alii legunt ἀποιχομένων, quod vide. δεῖμα παροιχομένων, Ist. 8, 24, vide δεῖμα.

παρομιλέω, f. ήσω. (Ἕλω) una conversor. σ, 382.

παρ-ξύναι, vide sub Θόωσα in R.

πάρος, (Παρὰ) adverbium loci et temporis. ante, *vor, (before;)* antea, *vorher, (formerly;)* antequam, *ehe als, (before that;)* alias, *sonst, zu andrer zeit auch, (in times past.)* possit quidem a πρὸ per dilatationem factum videri: sed maluimus huc referre, quatenus παρὰ notat præter, ad, apud. Τυδείδου πάρος σχεῖν ἵππους, ante Tydidem direxisse equos, sic, ut Tydides veheretur posterior, Θ, 254, coll. 256, ἀλλὰ πολὺ πρῶτος, sc. Τυδείδης. ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν, incitabat, antea jam cupidam, Δ, 73. X, 186. T, 349. ω, 486. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι, antequam ista facta essent, Z, 348. πάρος χρόα ἐπαυρεῖν, antequam cutem et corpus gustarent ea conjecta tela; sic ut averterentur a gustando, ut exciderent proposito suo, Λ, 572. O, 316. πάρος ἱκέσθαι, ita ut non veniret, antequam veniret, M, 221. ἰδέσθαι, antequam conspiceret, Ξ, 286. πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως, πρίν γε — E, 218, nam ante non erit aliter, quam; vel, nam, ut apparet, non erit aliter, quam. πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, Π, 629, antequam multi obierint, *ehe einer und der andere erleget ist, (until some are slain.)* πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, antequam pulvis superfunderetur vestigiis, Ψ, 764. et 474, τί πάρος λαβρεύεαι, cur ante tempus, et antequam probe perspexisti rem, garris? et 480, ἵπποι δ' αὖτε παροίτεροι, οἵπερ τὸ πάρος, equi enim et nunc sunt priores, qui antea erant. οἷος πάρος εὔχεο εἶναι, quales ante gloriabaris esse, Δ, 264. καὶ γάρ σφε πάρος εἶδεν, nam eos ambos jam antea viderat, *vor einigen jahren, schon ehedem, (some years ago, long since,)* Λ, 111. et 668, οὐκ ἐμὴ ἴς ἔστι οἵη πάρος ἔσκε, non meum robur est quale olim erat. ἐξεπλήγη ἡνίοχος αὐτοῦ φρένας ἃς πάρος εἶχεν, N, 394, auriga ejus excussus est ea mente quam ante habuerat. κάρη, πάρος χαρίεν, caput, antea decoratum, X, 403. οὐκ ἀεσίφρων ἦσθα πάρος, Ψ, 604, non ventosus eras alias. ἔνθα πάρος κοιμᾶτο, ubi alias decumbere solebat, A, 610. τ, 49. ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, quotquot alias erant fortissimi, Λ, 824. Π, 23. et 557, οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, quales quidem antea eratis inter viros, i. e. fortissimi. θυμὸν ἔχων ὃν καρτερὸν, ὡς τὸ πάρος περ, pro ὥσπερ, animum adhuc retinens suum fortem sicut antea, E, 806. sic, ὡς τὸ πάρος περ, H, 370. K, 309. X, 250. οἳ τὸ πάρος περ, pro οἵπερ, M, 346. N, 101. Ξ, 131. P, 720. Y, 123. sic, ὅς, P, 587. τὸ πάρος, N, 228. X, 233. αἵ, Ψ, 480. et 782, ἥ. αἷς, Ω, 201. ὅς σε πάρος περ ἔθρεψε, pro ὅσπερ, qui te olim, N, 465. ῥύομαι, O, 256, qui te et alias servo, et eripio ex malis. πάρος σοι δαίμονα δώσω, Θ, 166, potius tibi infortunium dabo: quod mitius in Græco est, quam Germanorum, *ich will dir eher den teufel auf deinen kopf geben, (I will send you to the devil.)* καὶ λίην σε πάρος γε οὐ εἴρομαι, et omnino quidem alias te non percontor, A, 553, cui opponitur νῦν δὲ, 555, sed hoc tempore. sic, πάρος γε, alias quidem, antea quidem, Π, 796. P, 270. Σ, 386, 425. T, 42. X, 302. Ω, 642. ε, 88, *du kömmst ja sonst nicht oft, (hitherto thou hast not come often.)* πάρος δόρποιο μέδεσθαι, ante quam cœnam curarent sibi, Σ, 245. πάρος ἣν γαῖαν ἱκέσθαι, antequam veniret in terram suam, α, 21. αἳ πάρος ἦσαν Ἀχαιαὶ, quæ antea vixerunt nobiles fœminæ, β, 119. et 127, ἡμεῖς δ' οὐκ ἐπὶ ἔργα πάρος ἴμεν, πρίν γε. sic et σ, 287. ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον, ubi quidem et alias semper insolentiam suam excercebant, δ, 627, *sonst auch, (and elsewhere also.)* ρ, 169. sic, ἔνθα πάρος περ, ubi et ante, ε, 82. πάρος οὔποτε, nunquam ante, ζ, 325. ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι, quotquot alias sunt præstantissimi, θ, 36, *sonst immer, (otherwise.)* et 376, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, antequam pedibus terram attingeret. νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν, juniores quam ante fuerant, κ, 395. πάρος δὲ, nam ante, λ, 323, 452. et 393, κίκυς (vis) οἵη περ πάρος ἔσκεν. sic, ἴς, vis, φ, 283. ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦσθα, quod mihi olim semper mitis eras, ν, 314. et 401, 433, ὄσσε πάρος περικαλλέε, oculos ante perpulcros. πάρος δὲ ἔχε νωλεμὲς, π, 191, antea enim. cf. ἔχω. et 218, πάρος πετεεινὰ γενέσθαι, *ehe sie flügge worden, (before they are able to fly.)* πάρος δὲ, nam ante, ρ, 293. οὔ πώ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη, nunquam ante tale quid accidit, σ, 36. et 161, μᾶλλον ἢ πάρος ἦεν, magis quam ante erat. et 163, οὔτι πάρος γε, nequaquam alias quidem. et 228, πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα, nam antea eram infans. sic et υ, 310. sic, ἦα πάρος, in opp, ad νῦν αὖτε, τ, 549, eram modo. et 553, ἧχι πάρος περ, ubi et antea. et 253, νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς, φίλος ἔσῃ αἰδοῖός τε, antea quidem miserabilis, *so mitleidenswürdig du mir vorher warest, (when I greatly pitied thee.)* αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ, υ, 7. πάρος δ' οὔποτε ὀπώπει, nam antea nunquam id fieri viderat, φ, 123. καταλέξαι ἅπαντα, antequam enarrasset omnia, ψ, 309. μείζονα δ' ἠὲ πάρος, majorem quam ante, ω, 368. et 485, ὡς τὸ πάρος, sicut antea. ὡς τὸ πάρος περ, pro ὥσπερ, β, 305. θ, 31, sicut et alias. κ, 240. τ, 340. υ, 167. sic, οἵπερ, qui et alias et antea, ρ, 171. αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε, semper enim et alias, η, 201. οὔτι πάρος γε πώλε', pro ἐπωλέεσο, ἐπωλέεο, nequaquam antea venire huc solebas frequenter, δ, 811. sic, ἔρχεαι, vadere soles, ο, 448. πάρος τῶν τίνι, Ist. 7, 1, quonam præteritorum.

πάροχος, ὁ, vide sub παρέχω, et Νύμφη in R. ad finem.

παροψίς, ἡ, vide sub ὄψον.

παρπεπιθὼν, vide sub παραπείθω.

παρπόδιος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) præsens. νεφέλην φόνου παρποδίου, nubem cædis præsentis, i. e. periculum præsentissimum bellicum in pugnis, Ne. 9, 90.

πάρστι, pro πάρεστι, vide sub πάρειμι.

παρυφὴ, ἡ, vide sub ὑφάω.

παρφάμενος pro παραφάμενος, παρφάσθαι pro παραφάσθαι, vide sub παράφημι,

πάρφασις, ἡ, pro παράφασις q. v.

παρφυκτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Φέβω) quod præterfugi potest. τόγε μόρσιμον οὐ παρφυκτὸν, fatale effugi non potest, Py. 12, 53.

παρώπια, τὰ, vide sub ἐνώπια.

Πᾶς, ᾶσα, ᾶν. (Πάω) omnis, totus, quivis. *alle, ganz, ein jeder, (all, the whole, every one.)* proprie notat quantitatem discretam, omnis: deinde vero et continuam, totus. est a verbo πάω, frui facio, deductum nomen: totum enim exhibet fructum plenarium. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ ἔλαμπε ὥστε στεροπὴ, i. e. ὅλος, totus ille igitur fulgebat ferro polito velut fulgur, Λ, 65. πᾶς χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυπτο, totus ferro erat contectus, N, 191, de armato, ὅλος. et 408, τῇ (ἀσπίδι) ὕπο πᾶς ἐάλη, sub illo clypeo totus obtexit se. πᾶς δὲ χαμᾶζε κάππεσε, O, 537, totus conus galeæ decidit in terram. οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται, de vespis iratis, Π, 265, i. e. ἕκαστος αὐτῶν, ἀγρόμενοι (congregati) πᾶς δῆμος, totus pagus, *die ganze gemeinde, (the whole hive,)* Y, 166. οὔτι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, tota civitas, π, 114, coll. 95, 96. χρεῖος, τό οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε, quod ei populus debebat publice, φ, 16. παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, transjecit trans totum certaminis spatium, Ψ, 847. πατρί δὲ σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ, toto civitati, Γ, 50. σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκεις, te ipsam cuivis adsimilas, ν, 313, de Minerva: nam prudens accommodat se rebus et temporibus. χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, terram feriebat tota fronte, χ, 94, 296. πάντα κόσμον, Ξ, 187, omnem ornatum. χρόα, secundum totum corpus, T, 27. σὲ κύνες καὶ οἰωνοὶ πάντα (i. e. ὅλον) καταδάσονται, discerpent, X, 354, νέκυν, totum corpus mortuum, Ψ, 135. et 652, αἶνον, totam laudationem. ἐκάλυπτε πάντα, i. e. ὅλον αὐτὸν, Ω, 20. νόον κατέλεξε, omnem mentem eorum exposuit mihi, δ, 256. δόλον, omnem fraudem, θ, 282. μῆνα, integrum mensem, κ, 14. μ, 325. αὐτὸν πάντα κύσεν περιφὺς, eum osculabatur, totum amplexus, π, 21, i. e. ὅλον περιφύς. ἀποδρύψωσι δὲ πάντα, lacerent σὲ τὸν ὅλον, ρ, 480. πάντα ἄνακτα ἐμὸν, totum herum meum, ὅλον, τ, 475. possit quidem videri, quibusdam his locis esse neutrum plurale, pro κατὰ πάντα μέρη τοῦ σώματος: sed masculinum est magis poëticum. δόμον, χ, 440. πόνον, Ψ, 250, omnem laborem. ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν, alii omnes favebant huic rogationi, A, 22. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, B, 139, ubi id non frustra positum, sed ut ansa detur alicui, ad contradicendum; sicut in concilio principum id jam erat ita compositum. eadem verba, alio contextu, sunt I, 26, et sæpius. οὐ πάντες ἀκούσαμεν, non omnes intelleximus, B, 194. et 203, βασιλεύσομεν, non omnes imperare possumus. οὐ πάντες ἐπαινέομεν, non omnes consentimus, Δ, 29. X, 181. οἱ μὲν πάντες ἰῷ κίον ἤματι Ἄϊδος εἴσω, Z, 422, illi omnes eodem die mortui sunt. et 423, πάντας γὰρ ἔπεφνεν (interfecit) Ἀχιλλεύς. οἱ δὲ ἐννέα πάντες ἀνέσταν, omnino novem, *in allen neune, (nine in all,)* H, 161, ubi eleganter et ex usu abundat. ἅμα πάντες αἰνεῖτε, consensum omnes date, omnes idem sentite, Θ, 8, coll. 4. et 5, κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, inquit Jupiter in concilio deorum. sic et 20, ἐξάπτεσθε, *hänget euch alle mit euren händen dran, (cling all of you to it with your hands.)* et 18, ἵνα εἴδετε πάντες, ut sciatis omnes. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, I, 29. et 3, πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι, luctu intolerabili icti sunt omnes præstantissimi. et 430, ἀκὴν ἐγένοντο, ubi per πάντες intelliguntur tres illi legati, *sämtlich, (all together.)* ergo non semper πολυλαΐαν, magnum numerum hominum, designat. Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθα ἀολλέες, M, 78, i. e. πάντες ὁμοῦ πεπυκνωμένοι, omnes conferti et densis ordinibus. et 180, θεοὶ πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν, auxiliatores. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν; N, 223. et 276, εἰ λεγοίμεθα ἄριστοι ἐς λόχον, ubi ἄριστοι παρὰ νηυσὶ jungendum, fortissimi qui in castris sunt, collocaremur in insidias faciendas. πάντες ἀνήϊξαν, omnes celeriter surrexerunt, O, 86. Ψ, 203. πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, κεῖνται, Π, 23, quod quidem est mendacium, multi enim principes eodem tempore in acie stabant; sed διὰ τὸ συμφέρον prolatum innoxie. et 389, ποταμοὶ πλήθουσι (ἕνεκα) τῶν, omnes fluvii propter hos exundant. et 660, οὐ μένον, ἀλλ' ἐφοβήθησαν πάντες. Πριάμοιο πόλιν ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο (narrabant esse) πολύχρυσον, Σ, 289. οἱ πάντες

ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον, Τ, 294, qui omnes perierunt, et qui erant tres fratres. πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες Ἴδης. Υ, 59. εἰσόκε πάντες τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, Φ, 133. et 196, ἐξ οὗπερ (Ὠκεανοῦ) πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, ubi Oceanus est personificata aqua marina. et 428, τοιοῦτοι νῦν πάντες εἶεν. αἴθε ἅμα πάντες ὠφέλετε, ἀντὶ Ἕκτορος, loco Hectoris, πεφάσθαι, interfecti esse, Ω, 253. et 383, καταλείπετε Ἴλιον; et 688, γνώωσι, si resciscerent omnes alii. et 775, πάντες δέ με πεφρίκασι, omnes me horrent et summo in odio habent. ὅσοι φύγον ὄλεθρον, α, 11. et 366, ἠρήσαντο (optabant sibi) παρακλιθῆναι λεχέεσσι, in lectis cubare juxta eam. sic et σ, 212. οὐδέ τε πάντες (ὄρνιθες) ἐναίσιμοι, fata portendentes, β, 182. οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι πάντες (Ἀχαιοὶ) ἔσαν, γ, 134. ἵνα ἐνήμεθα (ubi insidebamus, in equo ligneo) πάντες ἄριστοι, δ, 272, omnes fortissimi, *lauter sehr tapfere und vornehme, (all very valiant and illustrious.)* et 487, εἰ ἀπήμονες ἦλθον, an incolumes omnes abierint. ἐννέα πάντες ἀνέσταν, omnino novem, *in allen neune, (nine in all.)* Θ, 258, et 512, ὅθι εἵατο (ubi sedebant, in equo ligneo) πάντες ἄριστοι. πάντες γὰρ καλέουσι, λ, 186, invitant eum ad se. et 287, τὴν μνώοντο περικτίται, eam ambiebant omnes vicini ad connubium secum ineundum. πόδες δυώδεκα πάντες ἄωροι, μ, 89. δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι, π, 251, ex Ithaca proci, nobilissimus quisque. ἐχθροὶ μὲν, ρ, 499, odiosi mihi omnes. εἰ πάντες σε ἴδοιεν, σ, 245. ὄλοντο, τ, 277. et 330, τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγεα, ei imprecantur omnes mala. μηδὲ ἅμα πάντες, non omnes simul intro ite, sed alter post alterum, φ, 230. sic, μὴ ἅμα ἀφίετε δούρατα, χ, 251. πάντες κεκριμένοι (electi) καὶ ὁμήλικες, ω, 107, *lauter auserlesene und von einerley alter, (all chosen men and equal in age.)* τετιμῆσθαι πέρι πάντων, Ι, 38, honoratum esse supra omnes. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, Ν, 636, *man bekömmt alles satt, (one becomes tired of every thing.)* ὕπνε, ἄναξ πάντων, Ξ, 233. et 256, νόσφι φίλων πάντων. ἀργαλέον δὲ, πάντων (ἐκ) ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεὴν, sc. ἡμῶν, difficile est, ab omnibus hominibus liberare sobolem nostram, Ο, 141, ut nullus homo occidere possit natum ex deo vel dea. et 193. γαῖα ξυνὴ, communis est diis omnibus. et 719, νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε, i. e. ἀντάξιον καὶ ἰσόῤῥοπον τῶν προλαβόντων πόνων ἢ ἡμάτων, diem, qui tantumdem valet quantum omnes præteriti dies et labores, qui præmium adfert eorum omnium. ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν, magnum mihi honorem parias ab omnibus, Π, 85, per quod explicatur τὸ, μεγάλην. et 621, ἀνθρώπων σβέσαι μένος, omnium extinguere robur, i. e. omnes occidere. τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλεα ἅπτεται, eorum omnium tela attingunt corpus hostile, *sie haften alle, sie treffen, (they all hit,)* Ρ, 631. coll. 633. ἡμῖν πᾶσιν ἐτώσια πίπτει. et 447, οὔτι ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, πάντων (ἐκ) ὅσα γαῖαν ἐπιπνείει. sic et σ, 130. τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, Χ, 424. δ, 104, coll. 100. ἐκ πάντων δημὸν ἑλὼν, ex omnibus victimis eximens adipem, Ψ, 168. οὔτι δυνήσεται ἀντία πάντων, α, 78, coll. 76. οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, ζ, 240. ἀέθλων πειρηθῶμεν πάντων, Θ, 101. et 128, προφερέστερος. et 401, ἀριδείκετε λαῶν. Ἀργείων, λ, 368, variis et multis de Græcis. ὅσα ἐμόγησα, μ, 259, ex omnibus quæ passus sum misere. πολὺ φίλτατος, π, 446. et 254, τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν, si eos omnes adoriri volemus, non vero singulos. χαλεπὸς πέρι πάντων, ρ, 388. βροτῶν δηλήμονα, σ, 84, 115, sc. τῶν περιπιπτόντων ταῖς αὐτοῦ χερσί. et βασιλεὺς ibi est generale nomen, notans herum et dominum. πελέκεων, φ, 76. et 372, ὅσοι κατὰ δώματα. οἰωνοῖσι δὲ πᾶσιν, et omnigenis quibuscunque alitibus carnivoris, Α, 5. νῦν σε θέλουσιν πᾶσιν (est casus tertius) ἐλέγχιστον θέμεναι βροτοῖς, volunt te jam facere probrosum apud omnes homines, Β, 285, sc. τοῖς νῦν καὶ τοῖς ἐπιγόνοις, flagitiosissimum. et 143, πᾶσι μετὰ πληθὺν, ubi πληθὺς est ὁ πολὺς, i. e. κοινὸς λαὸς, in opp. ad βουλευτὰς οὐ πολλοὺς ὄντας. ὅτε μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, Γ, 212, quando apud omnes et in concilio, cogitata sua ordine proponebant. et 454, ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ, omnibus odio erat æque ac mors ipsa. τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, Δ, 17. et 167, Ζεὺς ἐπισείῃ αἰγίδα πᾶσιν, quod πανωλεθρίαν notat Τρώων τε καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐπικούρων. et 289, τοῖος θυμός. πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, Ε, 29. Σ, 223. Π, 280. νῆας, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο, Ε, 63, naves Paridis. ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει πᾶσι μάλα, Ν, 829. ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν, et hæc quoque apud omnes, ab omnibus, audies, Ο, 96. et 98, οὐ πᾶσιν ὁμῶς. et 103, μετηύδα, ad omnes dixit. et 123, περιδείσασα, timens omnibus. et 280, κάππεσε θυμὸς παραὶ ποσίν. et 368, θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, manibus sublatis ad omnes deos. πᾶσι παρήϊον αἵματι φοινὸν, Π, 159, omnibus maxilla sanguine rubra. et 194, μετέπρεπε, inter omnes excellebat. et 248, τεύχεσι ξὺν, cum omnibus armis suis. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, similis videbatur iis omnibus, sc. Achilli, Ρ, 213. et 417, αὐτοῦ πᾶσι γαῖα χάνοι, hic omnibus terra hiscat. coll. 421, δαμῆναι πάντας ὁμῶς, occidi omnes simul. et 671, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι ζωὸς ἐών. et 750, sc. ποταμοῖς. ἔθηκε πόνον, Φ, 524, omnibus adfert laborem et ærumnam. ὄνειαρ, Χ, 433, omnibus emolumentum eras. εἰδόσιν ἐρῶ, Ψ, 787, omnibus probe scientibus id dicam. θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321. et 446, ἐπέχευε ὕπνον, omnes vigiles dormire fecit. μῦθον πέφραδε, ad omnes dirige orationem, α, 273. αὐτῷ ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι, β, 194, ei in primis et inter omnia alia suadebo, *vor allen andern will ich das ihm rathen, (above all things I will advise him.)* θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοις τελέθει, audens vir in omnibus negotiis firmior est, η, 51. ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν, *will es aller welt erzählen, (will proclaim to all the world;)* Θ, 497, quod hyperbolice dictum. et 554, ἐπιτίθενται ὀνόματα. ὃς πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποισι μέλω, *bin bey aller welt wegen allerley ist und geheimen anschlägen besungen, (am celebrated by all the world for wiles of all kinds, and stratagems;)* ι, 19, ubi adjectivum pertinet ad utrumque nomen substantivum, maxime tamen ad prius. et 204, οἶνον ἐναφύσσων ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν, *wein einfüllend in zwölf flaschen in allen, (filling in all twelve flagons with wine.)* ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιος ἀνθρώποισι, κ, 38. πομπὴ δ' ἄνδρεσσι μελήσει πᾶσι, μάλιστα δὲ ἐμοὶ, deportatio hospitis curæ erit viris solis, *allein den männern, (to the men alone,)* λ, 352. et 490, ἢ πᾶσι νεκύεσσιν ἀνάσσειν, omnibus mortuis imperare. μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι, vaticinabatur omnibus, quicunque eum consulerent, *allen leuten, (to all the people,)* ο, 255. υἱὸς ἐπέπταρε ἐπέεσσιν πᾶσιν, *hat alle meine reden benieset, (sneezed at all I said,)* ρ, 545, coll. 546, 547, non in medio meo sermone, ut pars tantum confirmari videretur sternutando, sed finito omni meo sermone. μνηστῆρσι πᾶσι μάλα, τ, 558. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτὴ, υ, 156, feriæ publicæ, ἑορτὴ πάνδημος, non procis solis. οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις, φ, 369, non cum bono tuo obedies omnibus, coll. 370, 371. ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπτο, χ, 33, 41. Ionice hic casus tertius vel sextus dicitur πάντεσσι. ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι, Ι, 121, coram vobis omnibus. νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν (Ἀχαιοῖς) ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται ἢ ὄλεθρος ἠὲ βιῶναι, Κ, 173, nunc sane omnibus stat in acie novaculæ aut mors aut vita, i. e, mors et vita tam prope sibi sunt, ac spatium est, quod acie novaculæ tangitur: pro quo nos dicimus, *es ist nur ein haarbreit dazwischen, (there is but a hair's breadth between.)* ἀρδμὸς πάντεσσι βοτοῖσιν, aquatio omni pecori, Σ, 521. μετέφη πάντεσσι θεοῖσι, dixit ad omnes, Τ, 100. coll. 104. οὔπως ἦν (fieri non poterat) ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, in omnibus operibus peritum quemquam esse, Ψ, 671. τοίσδεσσιν πάντεσσιν, β, 166. et 175, ἄγνωστον. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσι ἀνδράσιν, Θ, 167. et 538, οὐ πάντεσσι χαριζόμενος τάδε ἀείδει, non omnibus placens canit ista. ὅς σε παρέλθοι ἐν πάντεσσι δόλοις, qui te superaret in omnigena astutia, ν, 292. ἐν πάντεσσι πόνοις σε φυλάσσω, υ, 48. ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων, χ, 131, 247. προκαλίζετο πάντας ἀρίστους, Γ, 19. sic, προκαλέσσατο, Η, 285, ubi est aculeus levis in Hectorem. coll. 150. πάντας ἔπεφνε Τυδεὺς, Δ, 397, uno excepto. ἔκτανεν αὐτὸν, πὰρ δὲ ἑταίρους, πάντας ἀρίστους, *lauter sehr brave leute, (all very valiant men,)* Κ, 560. ἐκέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς ἐγχείῃ, Ξ, 124, conf. καίνω. δός μοι ἵμερον, ᾧ σὺ πάντας δαμνᾷ ἀνθρώπους, da mihi id desiderium (ut in mea potestate si commovendi id apud marem) quo tu subigis omnes homines, inquit Juno ad Venerem, Ξ, 198. et 506, τοὺς πάντας ὑφεῖλε δέος, eos omnes invasit timor. πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ, Π, 418, omnes alium super alium prostravit. τρίποδας εἴκοσι πάντας ἔτευχε, Σ, 373, *überhaupt und in allen, (altogether, in all.)* ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, uno die omnes perire, β, 284. ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους, vincebat omnes præstantissimos, in eo exercitio, Θ, 127. πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον, ι, 422, omnes dolos et omnes consilium volvebam meditabarque, πολλοὺς, καὶ πάντας τοὺς περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος, quidquid ad rem præsentem conducere posset. Σειρῆνες πάντας ἀθρώπους θέλγουσι, ὅστις σφέας εἰσαφίκηται, *sie bezaubern alle leute, wer nur nahe an sie kömmet, (they fascinate, bewitch, all who approach them,)* μ, 39, ut pluralem totius sequatur singularis partitivus. αὐτὸν καὶ πάντας ἑταίρους, π, 323, nullo amisso. δώδεκα πάντας, τ, 574, coll. 578, in summa duodecim. et 334, τοῦ κλέος εὐρὺ ξεῖνοι (hospites passivi) διαφορέουσι πάντας ἐπὶ ἀνθρώπους, quæ est usitata hyperbole. τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας (omnino omnes) ἐν αἵματι, χ, 383. τῶν πᾶσα ἀγορὴ ἐκινήθη, tota concio, Β, 149. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος, Ν, 772. Τρώων πόλις πᾶσα, i. e. πάντες Τρῶες, Π, 69. et 384, χθών. et 412, 578, ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, *ward völlig zerspalten, (was completely divided into two parts.)* sic et Τ, 387, i. e. ὅλη. tota omnino diffringebatur. τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρὸ, Ρ, 393, de corio bubulo. γέλασε χθὼν, Τ, 362. et 405, χαίτη. Τροίη πυρὶ πᾶσα δάηται, Υ, 316. Φ, 375, i. e. ὅλη, comburetur tota. et 246, εἴσω πᾶσα ἐριποῦσα, tota prolapsa intus. κυκωμένη, de Charybdi, μ, 238, 241. et 416, ναῦς. καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα, sc. ναῦς, ν, 169, et sane videbatur tota, in conspectu erat. μάχης πάσης εὖ εἰδὼς, Β, 823. Ε, 11, 549. Μ, 100, *auf alle arten von fechten sich wohl verstehend, (well acquainted with all the modes of fighting.)* μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης, Λ, 498, pugnabat in lævo cornu. τέκτονος, ὅστε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, Ο, 411. i. e. ὅλης τῆς ἐκείνης τέχνης. νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης, Ρ, 372, in universo campo. θαλάσσης πάσης βένθεα, α, 53. δ, 386, i. e. omnia arcana. ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης, ν, 114, *auf die hälfte des ganzen schiffes, (about half of the whole ship.)* ὃς πάσῃ Πλευρῶνι ἤνασσε, Ν, 217. ἄριστοι πᾶσαν ἐπὶ ἰθὺν, præstantissimi ad omnem conatum, Ζ, 79. ἀσπίδα πᾶσαν (i. e. ὅλην) χρυσείην, Θ, 193, i. e. inauratam. πρίν γέ μοι πᾶσαν ἀποδοῦναι λώβην, Ι, 387, antequam mihi persolverit pœ-

nam pro omni contumelia. πᾶσαν ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοις ἠδὲ φρεσὶ, N, 431, laus puellæ bonæ absoluta. et 546, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν, abscidit venam totam, coll. 548. ἵππους κέλευθον πᾶσαν λειανῶ, O, 261. ἵνα πᾶσαν διατάμῃ, P, 522, nervum totum. αὐτῷ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας, *hast ihm den sieg ganz überlassen, (hast yielded to him the complete victory,)* Φ, 473. πυρκαϊὴν πᾶσαν, Ψ, 238, coll. 250. Ω, 792. ἐπὶ αἶαν, Ψ, 742. Ω, 695. ω, 508. ἀληθείην, *die lautere wahrheit, (the whole truth,)* Ω, 407. λ, 506. ἠοίην ἐμένομεν, *wir warteten den ganzen morgen, (we waited all the morning,)* δ, 447. εἰδωδὴν παρετίθει, omnes ejusmodi cibos, quales comedunt homines, ε, 196, 197. πᾶσαν δέ μιν πέρι, circa totam eam insulam, κ, 3. πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτίσαι, antequam retribuisset procis omnem insolentiam, ν, 193, χ, 64. ἀγλαΐην, omnem nitorem formæ, σ, 81. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι πόλεως, i. e. ὅλαι, B, 809. βόες, O, 636, 638. σκοπιαὶ, Π, 299. θεαὶ, Σ, 38, 50. et 470, φῦσαι εἴκοσι πᾶσαι ἐφύσων, folles in summa viginti flabant. χολάδες, intestina, Φ, 180. δμωαὶ, δ, 720. πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, κ, 412. περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι, in summa duodecim, σ, 292, quæ erant in peplo fœmineo. sic, γυναῖκες δώδεκα πᾶσαι, υ, 107. χ, 424. Μοῦσαι ἐννέα πᾶσαι, ω, 60, *alle neune, (all nine.)* ἐκ πασέων, genitivus Ionicus, qui tamen in metro valet duas tantum syllabas longas, πασῶν, I, 330. δ, 723. sed πασάων sunt tres syllabæ, ζ, 107, coll. 108, et oritur hæc forma ex circumflexo distracto per intersertum α. ἐφόβησε πάσας, Λ, 174. et 680, ἵππους πάσας θηλείας, *lauter stuten, (all mares.)* ἀέλλας, ε, 292, omnes procellas ventorum. πιέειν ἅμα πάσας οὐκ εἴων, ἀλλὰ προμνηστίνας, bibere eodem tempore omnes non sinebam, sed alteram post alteram, λ, 231. γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας, χ, 501. πᾶν δ' εὖ λειήνας, totum cornu probe poliens, Δ, 111. τὸ δὲ τεῖχος ὑπὲρ πᾶν, per totum murum, M, 289. πεδίον, per totum campum, Λ, 713. Π, 78. Φ, 300, 348. ξ, 267, ἔγχος, Π, 801. et 333, 340, ξίφος. sic et Υ, 476. Φ, 117. ἐπισκύνιον, totum supercilium, P, 136. ἦμαρ, Σ, 453. ὡς δή μιν (τὸ ἔγχος ἐμὸν) σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο, utinam jam id tuo in corpore totum reciperes, X, 286, i. e. ὡς διαμπερὲς ἐλαβεῖς ὑπ' αὐτοῦ. γίγωνε (clamabat) δὲ πᾶν κατὰ ἄστυ, Ω, 703. οὔπω πᾶν ἔπος εἴρητο, K, 540. π, 11, 351. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, *es gehet denn nun das alles in seine erfüllung, (all these things are now about to be accomplished,)* B, 330. et 643, τῷ δὲ πάντα ἐπετέταλτο, huic summa rerum commissa erat, i. e. rex erat. οὕτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν, Δ, 320. et 362, τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν. et 389, πάντα δ' ἐνίκα ῥηϊδίως, pro κατὰ πάντα, in omnibus certaminibus. sic et E, 807. possit quidem ibi intelligi masculinum, πάντα, sc. τὸν ἀντιστάντα: sed neutrum genus præstat. βάλλειν ἄγρια πάντα, feras omnis generis cædere, E, 52, *allerley wild zu schiessen, zu fallen, (to kill all sorts of wild beasts.)* et 60, χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, artificiosa varia fabricari, vel, omnia quæ fabricabatur artificiosa fabricari tota. sic, δαίδαλα πάντα, T, 13, arma omnino artificiose facta. Τυδεΐδη μιν ἐγὼ (κατὰ) πάντα ἐΐσκω, E, 181, agnosco eum omnino talem. πάντα αὐτῷ ἀγορεύειν, dic ei omnia, I, 369. et 442, διδάσκειν τάδε πάντα, μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων, ad docendum te ista omnia, ut fieres orator verborum, et actor rerum, coll. 440, 441. ubi ergo πάντα de duobus positum, quia in his continentur omnia quæ doceri debet adolescens, bene loqui et bene facere. ἐκ σοῦ τάδε πάντα πέλονται, a te, O Jupiter, N, 632. et 729, οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι, nequaquam simul omnia poteris ipse tibi capere et acquirere. ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται, in quo cingulo omnia inserta sunt, Ξ, 220. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, omnia trifariam divisa sunt, O, 189. πάντα αὐτῇ ζωάγρια τίνειν, Σ, 407, ubi notat ἐπίτασιν τοῦ χρέους, magnitudinem debiti, ex parte Vulcani erga Thetin: πάντα τὰ ἐμὰ, εἰς ζωάγρια τῇ Θέτιδι ἐποφείλεται, omnia mea ei ad præmium pro conservata mihi vita persolvere debeo. et 511, ἄνδιχα δάσασθαι, in duas partes omnia dividere; ubi πάντα pertinet ad sequens κτῆσιν, 512. δέκα πάντα τάλαντα, T, 247. Ω, 232, *in allen zehen, (ten in all.)* αὐτῷ πάντα ἐοικὼς, i. e. κατὰ πάντα, *gänzlich, in allem, ähnlich, (resembling him in every point,)* Φ, 600. sic, νέῳ δὲ (κατὰ) πάντα ἐπέοικε, X, 71. et 115, κτήματα μάλα, omnino omnia. et 271, νῦν ἀθρόα πάντα ἀποτίσεις, *nun solst du für alles auf einmal büssen, (now thou shalt suffer once for all.)* et 491, (κατὰ) πάντα ὑπεμνήμυκε, in omnibus est demisso capite, *muss sich überall bücken und schmiegen, (must every where bend and shrink.)* πάντα αὐτῷ εἰκυῖα, ψ, 66. et 483, ἄλλα (κατὰ) πάντα δεύεαι, in aliis omnibus defectu laboras; ubi acerbe regeritur Ajaci suum scomma ex 479, dicendo, ei τὸ ἄμεινον καὶ τὸ ἀγαθὸν ubique et in omni sensu deesse. conf. δεύομαι. et 843, ὑπέρβαλε σήματα πάντα, quorum tamen duo tantum erant. τὰ δὲ ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, Ω, 260, hæc vero probra mera supersunt, *lauter taugenichtse, (downright villains.)* νῦν δ' ἀθρόα πάντα ἀπέτισε, α, 43, ubi per πάντα intelliguntur facinora ejus mala, adulterium, negata Mercurio et diis obedientia, cædes fœda regis, et alia: quæ omnia luit simul morte sua. τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται, β, 176. et 265, τάδε πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοὶ, impediunt omnia, *sie hintertreiben alles was du mir zu thun befohlen hast, (they oppose all that thou hast ordered me to do.)* μηρία πάντα ἐξέταμον, femora omnia exciderunt, *haben die keulen ausgeschnitten, (have cut out the thighs,)* γ, 456, unius tantum bovis sacrificati: ergo est pro ὅλα, ὁλόκληρα, *ganz, (whole.)* πάντα δὲ γιγνόμενος, de Proteo, δ, 417. οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλα, ε, 216, omnino omnia. et 244, εἴκοσι ἔκβαλε πάντα, *in allen zwanzig bäume, (twenty trees in all.)* et 403, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνη, et omnia operuit adspergo maris. ἐπειδὴ πάντα λοέσσατο, ubi deest κατὰ, postquam se totum lavisset, ζ, 227, τὸν χρόα ὅλον: nam potest esse masculinum, potest et esse neutrum plurale. ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα η, 310. ο, 71. ἓο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, sua ipsius omnia mutilat, θ, 211, sua commoda. et 214, πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, omnino enim non sum ignavus et ineptus, κατὰ πάντα. μῆλα πάντα μάλα, ι, 338. et 389, βλέφαρα πάντα, totas palpebras. πάντα κατέλεξα αὐτῇ, μ, 35, idem quod ἕκαστα, 34. et 280, σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, *du bist ganz von eisen, (thou art all steel.)* οὐ πάντα νοήμονες, ν, 209, non omnino cordati. ἕνδεκα, ξ, 103. et 213, ἤδη λέλοιπεν, omnia jam defecerunt. δίχα δὲ σφισι πάντα δέδασται, ο, 411. τεύχεα πάντα μάλα, π, 286. et 339, εἶπε, ὅσα, et erant tamen pauca, coll. 131, 340. et 388, ἔχειν πατρώϊα πάντα, obtinere, *soll alle sein vatergut behalten, (and to retain all his patrimony.)* σημάντορι πάντα πιθέσθαι, *dem anweiser und meier in allem zu gehorchen, (to obey the overseer and bailiff in all things,)* ρ, 21. et 355, καί οἱ πάντα γένοιτο, ὅσσα φρεσὶν ᾗσι μενοινᾷ. et 549, νημερτέα πάντα, *lauter zuverlässiges, (what may certainly be depended on,)* omnia certa. μὴ πάντα μνηστήρεσσι ὁμιλεῖν, non nimis versari cum illis, σ, 166, non nimis se immiscere illis. et 229, πεπνυμένα πάντα νοῆσαι, omnia prudentia animadvertere; nam ad id animadvertendum adesse debet quies quædam mentis. τέτρηνα πάντα τερέτρῳ, ψ, 198, sc. ubi opus erat. ὁ πᾶς χρόνος, omne tempus, Py. 1, 87. πᾶς τὶς, quivis horum, Ist. 1, 69, sc. paulo ante memoratorum χρὴ δὲ κατ' αὐτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾷν μέτρον, Py. 2, 64. παντὸς κορυφὴν, Py. 2, 64. παντὶ βροτῷ, Ol. 1, 162. πράγματι, cuivis negotio, Py. 4, 495. παντὶ, sc. ἐν πράγματι, Py. 5, 33, nisi regitur ab ὑπέρ. θυμῷ (σὺν) Py. 9, 170. Ne. 5, 57. δονεῖν, Ne. 6, 96. πάντα ἐς νομὸν, Py. 2, 158. λόγον, Py. 4, 234. πάντα, sc. ἔνοικον, Ne. 1, 83. θυμὸν, Ne. 3, 100. χρόνον, Ist. 3, 9. τὸ πᾶν, i. e. τοὺς πολλοὺς, Ol. 2, 153. πᾶν τέλος ἔργων, Ne. 10, 54. κατὰ τέλος, Ist. 4, 18. πᾶν ἔρδοντα, Ist. 4, 81. χρῆμα, Ist. 8, 27. πάντα ἀνηγήσασθαι, Ne. 10, 35. ὅσα, Ist. 1, 85. ἔχεις, εἰ, Ist. 5, 18. πάντων ὁ κύριος, Ist. 5, 66. ὑπέρτατον, Ol. 2, 140. πᾶσα πόλις, Ne. 5, 85. δύναμις, Ne. 6, 4. πάσης ἐπὶ ὁλκάδος, Ne. 4, 4. πᾶσαν τέχνην, Ol. 7, 93. μάχην, Ol. 9, 61. λείαν, Ol. 10, 52. coll. 51, ὅλον, diss. τελευτὴν (i. e. ἀπόβασιν) πράγματος, Ol. 13, 105. et 160, κατὰ Ἑλλάδα. ἐς εὐφροσύνην, Py. 4, 230. μακραγορίαν, Py. 8, 41. (κατὰ) ὀργὴν, Ist. 1, 58. ἀρετὴν, Ist. 4, 65. πασῶν ἀρετῶν, Ol. 1, 21. πάσαις πολίεσι, Py. 7, 8. περιόδοις ἐτέων, Ne. 11, 51. ἡνίαις, Ist. 2, 33.

πασιμέλουσα, ης. ἡ. (Μέλω) de qua omnes narrant, quam omnes curant. nam participium μέλων, ουσα, ον, in usu est, maxime neutrum, τὸ μέλον, id quod ad curam nostram pertinet, quod curæ est. Ἀργὼ πασιμέλουσα, μ, 70, διά τε τὸ, πολυΐστορητος εἶναι, καὶ διὰ τὸ, πᾶσι τοῖς ἐξ Ἑλλάδος διὰ μελήσεως τεθῆναι, οἷα (utpote) τοὺς Ἀργοναύτας φέρουσα, τὸν τῶν Ἑλλήνων ἄωτον, quia florem Græciæ portabat.

πάσμα, τὸ, vide sub ἐπιπάσσω.

πασπάλη, ης. ἡ. (Πάλλω) farina tenuis. idem quod ἡ παλή. deinde notat et rem minimam cujusvis generis. sic Aristoph. Vesp. 91, ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην, somni autem per noctem videt ne micam quidem, *nicht ein stäubchen schlaf, (not a particle of sleep.)* quod comice et jocose dictum est.

πάσσαλος, ου. ὁ. (Πήγω) paxillus, clavus infixus ad suspendendas ex eo res, vel et ad compingendas per eum res. est a πήσσω, figo, in specie est clavus ligneus. ἀπὸ πασσάλου τόξα ἑλόμην, E, 209, quod πραγματικῶς εἴρηται, ὡς τῶν ἡρωϊκῶν προσώπων ἁπλούστερον οὕτω πολλὰ σκεύη κρεμώντων. sic, Ω, 268, ἀπὸ πασσαλόφιν (πασσάλου) ζυγὸν ᾕρεον, a clavo detrahebant jugum: nam sic suspensæ solent asservari res. χιτῶνα πασσάλῳ ἀνακρεμάσασα, tunicam Telemachi ex clavo juxta lectum suspendens ancilla, α, 440. ἐκ πασσαλόφιν ἐκρέμασε φόρμιγγα, θ, 67. et 105, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, φ, 53. dictum id igitur his locis ex re ipsa. sed recentiores tropice dicunt, πασσάλῳ ἀνακρεμάσαι, i. e. ἀμελῆσαι, negligere, sicut nos, *etwas an den nagel hängen, (to hang something on a nail:)* et, ἀπὸ πασσάλου λαβεῖν, i. e. ἐπιμεληθῆναι, *wieder hervor suchen, (to fetch out again.)* ὁ πάσσαλος dicitur et ὁ πάσσος, et ὁ κίνδαλος, unde παιδιά τις διὰ πασσάλων γινομένη, κινδαλισμὸς ἐλέγετο. deminutivum est ὁ πάσσαξ, ακος. πασσάλου ἀπολάμβανε φόρμιγγα, Ol. 1, 27, quæ, ut res sacra, pendebat ex clavo.

πάσσαξ, ὁ, vide supra.

πάσσος, ὁ, vide sub παχὺς, et πάσσαλος.

πασσυδίῃ, ἡ, vide πανσυδίῃ.

πάσσω, f. πάσω, (Πάω) conspergo, *ich bestreue, (I besprinkle, bestrew.)* it. variego, *ich besetze bunt, (I variegate,)* ποικίλλω. prior notio in specie locum habet, si carnes conspergantur sale, ut diutius serventur, ἐπιτίθημι ἅλας πρὸς ταριχείαν, *ich pökele ein, (I pickle with salt.)* unde est κρέας ἁλίπαστον, *eingesalzen fleisch, (salted meat.)* deinde in genere est,

spargo. cæterum est a πάω, fruendum do. πάσσε (ἔπασσε) δ' ἁλὸς θείοιο, conspersit sale sacro, carnes assandas, Ι, 214. hinc sunt τὰ παστὰ, i. e. ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον, *ein gemüse mit mehl eingerühret, (hasty-pudding.)* et τὰ ἐπίπαστα sunt αὐτὰ τὰ ἄλφιτα. præt. pass. est πέπασμαι. κατάπαστος ἄνθεσι νικητὴς, victor conspersus floribus.

πάσσων, ὁ ἡ, vide sub παχύς.

παστὰ, τὰ, vide sub πάσσω.

παστὰς ἀμφίθυρος, vide αἴθουσα.

πάσχω, (Πήθω) patior, suffero. est a πάθω vel παθέω deducta forma, in præsenti et imperfecto tantum usitata. πάσχεις ἄλγεα, π, 189. πήματα, Θ, 411. et α, 49, πάσχει. ἄλγεα πάσχουσιν κυνηγέται, ι, 121, perferunt incommoda et labores. τί κακὸν τόδε πάσχετε, υ, 351, quid hoc mali est quod vobis accidit; *wie kommt ihr zu der begebenheit mit euch? wie wirds mit euch so übel bestellet? (what misfortune is it that has befallen you?)* αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν νεκάδεσσιν, Ε, 886, ibi mala sustinuissem inter cadavera. ἔθι πάσχομεν (ἐπάσχομεν) ἄλγεα Ἀχαιοὶ, ubi mala sufferenda habebamus nos Græci nobiles, γ, 220. ω, 27. sic, πάσχετε, pro ἐπάσχετε, γ, 100. δ, 243, 330. ἀέθλους, οὓς ἕθεν εἵνεκα ἔπασχον, certamina, quæ sui causa sustinebant, Γ, 128. ὡς κεν δηθὰ, ζωὸς ἐὼν, χαλεπὰ ἄλγεα πάσχῃ, χ, 177, ut diu, vivus, dolores graves sentiat. μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσω, ne forte quid mali iis accidat in posterum, β, 179. σὲ οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν, puto tibi id mali accidisse ex instigationibus illius, Ε, 894. πήματα πάσχειν, dolores et ærumnas sufferre, α, 190. κακὰ, malis conflictari, β, 370. ἄλγεα, υ, 221. ἀλλὰ σιωπῇ πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, ν, 310, ubi infin. pro imperat. *stehe in der stille aus, (endure in silence.)* ἄλγεα πάσχων, Β, 667, 721. δ, 372. ε, 13, 395. τ, 170. λ, 274, et huc pertinet sequens, διὰ βουλάς. πήματα, ε, 33. ρ, 444. κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο, si male tractor, π, 275, *wenn mir übel mitgefahren wird, (if I am used ill.)* κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι, κ, 189. μ, 138, 271, 340. λ, 105, 110. πάσχοντες ὑῶν ἕνεκα, ξ, 416, sc. τὴν ὀϊζὺν, sufferentes ærumnam propter porcos. πάσχειν εὖ, bene ferre quamlibet fortunam a deo datam, Py. 3, 186. εὖ πάσχων, bona fortuna utens, Ist. 5, 17, *dem es wohl gehet, (prosperous.)*

πάταγος, ου. ὁ. (Βάω) pulsus, sonus ex pulsu. *das pochen, (a knocking.)* πάταγος δέ τε γίνεται ὀδόντων, Ν, 283, *ein zähnklappen, (a chattering of the teeth,)* coll. 282. præ timore. πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων, sc. γίνεται, fit fragor dum franguntur eæ arbores, Π, 769, *es entstehet ein geknacke und geprassel wenn sie brechen, (there arises a snapping and crashing when they are broken:)* et est sermo de arboribus a vehementissimo vento motis. ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, Φ, 9, fugientes desiliebant in aquam magno strepitu, *sie plumpeten hinein in den strom, (they plunged into the river:)* de sono quem homines aquæ incidentes faciunt. πέτρας ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ, saxa in profundum maris æquor infert cum sonitu, Py. 1, 46, de Ætna ardente et saxa ejaculante. Vide sequens.

πατάσσω, f. ξω. (Βάω) notat proprie, celeriter et cum pulsu pedum ambulare, *hurtig und scharf treten im gehen, (to walk with a hasty loud pace;)* petten (to pad) apud Saxones inferiores. nam est ab ὁ πάτος, qui proprie et active est, *das petten der fusse im treten, (the pattering of the feet in walking;)* unde et est ὁ πάταγος: deinde passive, via trita ambulando. metaphorice deinde πατάσσειν notat πλήσσειν, pulsare, percutere cum sonitu, *klopfen, (to knock.)* Ἕκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσεν, pro ἐπάτασσε, Η, 216, *das herz pochete ihm in der brust, (his heart throbbed in his breast,)* præ admiratione herois et expectatione futuri, imo præ præsenti periculo. et vide, ne fortissimi quidem bellatores, si extremum cernunt discrimen, sine omni timore sunt, moderantur modo eum. Signat ergo vox quasi sonum quem edit cor in palpitando. alibi dixit: καρδίη ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, πατάσσουσα sc. *hebt im klopfen die brust ein wenig, dass man es auch von aussen kann sehen wie es klopfet, (makes the breast heave with its beating, so that a person may even see how it throbs.)* ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει κῆρας οἰομένῳ, Ν, 282, intus cor valde palpitat ei fatum prævidenti. et h. l. præ timore magno. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων, Ψ, 370, ubi præ spe et cupiditate vincendi in certamine curuli ludicro. notat ergo in poëta τὸν τῆς καρδίας ἐναγώνιον παλμὸν καὶ τὸν ποιὸν ἦχον τῶν ἐντός. idem nonnunquam est βαμβαίνειν.

πατέλλιον, τὸ, πατελλοχάρων, ὁ, vide sub πέταλον.

πατέω, f. ήσω. (Βάω) ambulo, calco. *ich wandle, trete, (I walk, step.)* πατεῖν χρόνον ὑψοῦ, Ol. 1, 185, i. e. ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν: et h. l. πατεῖν innuit vitam prolongatam, quæ diu procedit; ὑψοῦ vero fortunam conspicuam et auctam. πατέων ἄλλα, sc. ἴχνη, in aliis vestigiis ingrediens, Py. 2, 157.

πατὴρ, έρος. ὁ. (Πάω) pater, *der vater, (a father.)* est a πάω, fruendum do; vel a πάομαι, ejusque præt. perf. pass. πέπαται, acquisivit, nactus est, fruendum possidet. imo est a πεπᾶσθαι, i. e. ἀπολαύειν, frui, possidere: unde πατὴρ πολλῶν δόμων est ὁ δεσπότης αὐτῶν. qui artificiosius etymologiam quærunt, persuadent sibi, inesse verbum τηρέω: ut de deo sit, ὁ τὸ πᾶν τηρῶν: de homine vero, ὡς τοὺς παῖδας τηρῶν. ὁ πάτρως, ωος, est ἀδελφὸς πατρὸς, patruus: sicut ὁ μήτρως, ωος, est matris frater. cæterum πατρικὴ σχέσις (animus paternus) etiam in μύθοις ὑπεμφαίνεται a poëta: e. c. Ε, 895—905, ubi is animus etiam in minus bene moratum filium innuitur. Jupiter dicitur πατὴρ πάντων θεῶν καὶ ἀνδρῶν, et κατ' ἐξοχὴν πατήρ: ut appareat, etiam dignitatis et potestatis nomen id esse, simulque beneficentiæ. et in specie innuitur is, qui natis suis bona relinquenda acquisivit, iisque bona danda curat: quæ est ratio etymologiæ. θεοὶ πάντες ἀνέσταν ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Α, 534. πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, Β, 146. ἐπευξάμενος Διῒ πατρὶ, Γ, 350. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, i. e. ὁ πάντων αἴτιος, Δ, 68. et 235, οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσεται ἀρωγὸς, non adjuvabit mendacia. νῦν γε καὶ ἂν Διῒ πατρὶ μάχοιτο, *er sollte nun wohl auch wider den fechten, (he would now dare even to fight against him,)* Ε, 362. τὸν δὲ πατὴρ (ὁ θεὸς) ὀλοφύρατο, Θ, 245. Ρ, 648, coll. 645. sic et Λ, 80, τῶν μὲν ἄρ οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ, eos non respexit deus. ἀνδρῶν τε θεῶν τε, Ο, 47. Υ, 56. Χ, 167. μ, 445. σ, 136. πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα, Χ, 209. μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην, εἰ μὴ—Β, 260, et Δ, 354, ὄψεαι Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα Τρώων, videbis Telemachi patrem manus conserentem cum primis ordinibus hostium: quo utroque loco Ulysses testatur memoriam paternam absentis filii unici. Simul loco posteriore inest lenis reprehensio regis: ego filium unicum reliqui, ut tibi inservirem; quod tu non satis videris intelligere, cum me verbis increpas. ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς, sc. δόμῳ, Ζ, 47, coll. 49, 50. et 413, οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, ubi Andromache fata parentum suorum narrat miserabiliter; et ad maritum dicit 429, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοί ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. et 468, 471, ubi Hector cum filiolo suo paterne ludit, eique bene precatur. πατὴρ οὑμὸς (ὁ ἐμὸς) φρεσὶ μαίνεται, Θ, 360, sic Minerva de Jove. καί με φίλησε, ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι, Ι, 477, ubi per ultima verba innuitur etymologia nominis. et 579, γουνούμενος υἱὸν, suppliciter rogans filium suum; ubi est exemplar obstinati filii, Meleagri, quem tamen uxor exorat tandem. οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι, oculos morienti comprimunt, Λ, 452. τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ μήτηρ, Ν, 430. et 658, μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε, δάκρυα λείβων, lacrimans. πατρὸς ἐμεῖο πατὴρ, avus meus paternus, Ξ, 118. π, 180, est ὁ πρὸς πατρὸς πάππος, *grosvater von väterlicher seite, (grandfather by the father's side:)* qui et ὁ γεροντίας dicebatur laconice. hunc excipiebat ὁ ἐπίπαππος, abavus. Sic matris vel patris mater vocabatur ἡ τήθη, et hanc excipiebat ἡ ἐπιτήθη, *die obergrosmutter, (great grandmother.)* et 119, πατὴρ δ' ἐμὸς Ἄργεϊ νάσθη, habitabat. οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ Πηλεὺς ἦν, οὐδὲ Θέτις μήτηρ, Π, 33, de immani dictum, et indigno parentibus bonis. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, inquit pulcra Briseis, Τ, 291. πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη, de Diana et Jove, Φ, 506, 508, 512. πατὴρ Κρονίδης, Χ, 60. et 239, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ λίσσονται γουνούμενοι, coll. 341. et 408, φίλος, luget filium. et 420, τοιόσδε. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, Ψ, 222. et 304, οἱ ἄγχι παραστάς. et 608, σός τε πατὴρ ἀγαθός. πατὴρ δέ μοί ἐστι, Ω, 397. et 461, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν (deductorem) ὄπασσεν, inquit Mercurius missu Jovis. et 770, ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὣς, ἤπιος αἰεί. ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, α, 308. πατὴρ δ' ὣς, ἤπιος ἦεν, de bono principe, β, 47, 234. ε, 12. et sic laudatur Cyrus ab Herodoto. sic et ο, 152, ubi loquitur Menelaus de Nestore, ἐμοίγε. ut ergo et senior princeps erga parem dignitate, possit esse ut pater. ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι τῷ, ᾧτινι πατὴρ κέλεται, καὶ ἁνδάνει αὐτῇ, jube eam nubere ei, cui pater ejus eam hortatur, et qui placet ipsi fœminæ, β, 114, coll. ο, 16. ergo in nubendi negotio pater hortatur tantum filiam, non cogit. οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε, δ, 224, coll. 220, 221, de virtute pharmaci νηπενθοῦς. et 736, δμῶα, ὅν μοι ἔδωκε πατήρ. χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, de formosa et bona filia, ζ, 30, 36. et 154, τρισμάκαρες μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, at sponsus multo felicior. πάντα μοι ἀποδώσει (reddet) πατὴρ ἔεδνα, dona sponsalia, quæ ei dedi ob filiam suam, θ, 317. et 550, ὄνομα, ὅ, τι σὲ κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι, ι, 367, coll. 519, εὔχεται εἶναι πατὴρ ἐμός. coll. 529. πατὴρ δὲ σὸς, λ, 186, seqq. ubi luctus paternus describitur ob filium infelicem, *im sack und in der asche, (in sackcloth and ashes;)* et 449, 450. ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει, π, 17—19. et 188, πατήρ τεός εἰμι. et 424, δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων, huc confugit supplex. ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα, ρ, 111, 112. ἀμφίπολόν μοι δῶκε πατὴρ, ψ, 228. οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε περιστείλασα, πατήρ τ', οἵ τεκόμεσθα, ω, 292, coll. 279. πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, Β, 662. πατρὸς μέγα κλέος ἀρνύμενος, patris gloriam sustentaturus, Ζ, 446. et 479, πολλὸν ἀμείνων ὅγε, multo melior patre. πατρὸς νείκεα, Ι, 448. et 449, χωομένοιο. λώβην τίσετε, τοῦ πατρὸς, luetis injuriam a patre vestro factam, Λ, 142. ἐξ ἀγαθοῦ, Ξ, 113. et 414, πατρὸς Διός: ubi deest ἀνδρῶν τε θεῶν τε. τοῦ γένετο ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων, Ο, 641. οὐκ ἀνηκούστησε, non inobediens fuit, Π, 676. οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα, Ρ, 197. coll. 196. εἰ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην, ubi articu lus emphasin habet, sicut et loco paullo ante ci tato, Τ, 322. et 355, πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος Διὸς, ad

domum patris valde potentis. et 422, νόσφι φίλου, καὶ μητέρος. ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τι, Φ, 78. et 109, πατρὸς δ' εἰμὶ ἀγαθοῦ, inquit Achilles. et 475, πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν. προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς, Χ, 221. et 492, ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους. et 498, οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν. et 500, ἑοῦ ἐπὶ γούνασι. et 505, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτὼν, pro ἀφαμαρτὼν, privatus patre suo. ὀπάονα ἑοῖο, Ψ, 360. ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, Ω, 265. et 466, καί μιν ὑπὲρ (per) πατρὸς καὶ μητέρος λίσσεο. et 486, μνῆσαι πατρὸς σεῖο, coll. 507, 511. ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο, α, 276. et 281, ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς, abi sciscitaturus de patre, coll. 94. et 321, ὑπέμνησεν δέ ἑ πατρός. ἐν πατρὸς θώκῳ, in paterna sede, β, 14. et 134, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ab Ulysse si redeat, coll. 131. conf. πείσομαι. et 271, εἰ δή σοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ. et 276, παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τοι πατρὸς ἀρείους. et 308, μετ' ἀγαυοῦ πατρὸς ἀκουὴν, ut aliquid de nobili patre audias. sic, γ, 83, ἐμοῦ κλέος μετέρχομαι, sum in itinere, ut aliquid audiam de patre meo. δάκρυ χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας, δ, 114, coll. 113. et 164, πολλὰ γὰρ ἄλγεα ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο. et 206, τοίου γὰρ καὶ, i. e. ἀγαθοῦ. ὡς δ' ὅταν ἀσπάσιος βίοτος παίδεσσι φανείη πατρὸς, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται, ε, 395. ἥ ἀέκητι φίλων, πατρὸς καὶ μητρὸς, ἐόντων, ἀνδράσι μίσγηται, ζ, 287. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, λ, 67. et 173, εἰπὲ δέ μοι πατρὸς, i.e. περὶ πατρός. παλαίφατα θέσφατα πατρὸς ἐμοῦ, ν, 173. coll. 178. οὔτι χερείω πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, ξ, 177. μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν, ο, 8. πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, π, 149. τοιούτου γὰρ πατρὸς, sc. υἱὸς εἶς, σ, 125. κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο, υ, 289. et 339, οὐ μὰ Ζῆνα καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμεῖο. οἷός τε ἤδη, πατρὸς καλὰ ἀέθλια ἀνελέσθαι, φ, 117. semel sine syncope est apud poëtam, ἐς πατέρος δῶμα, λ, 500. πατρὶ δὲ σῷ μέγα πῆμα, Γ, 50. ὃς παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων γήρασκε, Ρ, 324, quæ est felicitas utriusque. cæterum filii antiquorum exercebant fere semper paternam artem. Διῒ πατρὶ, Ζ, 259. Π, 227, 253, 250, qui et absolute dicitur πατήρ. hinc τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς φασὶν οἱ παλαιοί. τοκεῦσι, πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, ζ, 51. 56, 57, 67. πατρὶ Ποσειδάωνι, ι, 412, nam filius ejus erat Polyphemus. οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ δαίνυνται, κ, 8. ᾧ πατρὶ χαριζόμενος, ν, 265. χολωθεὶς, ο, 254, nec additur iræ causa: fieri enim sæpe solet, ut filii cum patribus non idem sentiant. ἐμῷ πίσυνος, fretus eo, σ, 139. ἐπεπείθετο, τ, 14. et extra syncopen, παρὰ πατέρι ᾧ, apud patrem suum, γ, 39. πατέρι δὲ γόον λεῖπε, Ε, 156—158, quod miserabiliter dictum. πατέρι Πριάμῳ, Ω, 37. ὀσσόμενος πατέρα ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσὶ, α, 115. ἀπώλεσα, β, 46. ἐτίμα, γ, 379. ἐξεναρίξας, λ, 272, suum patrem occidens; et sermo est de Œdipo. ἀντίθεον διζήμενος, ο, 90. μητρὸς ἑῆς πατέρα ἐσθλὸν, τ, 395. lætitia de patre viso, est ω, 318—320. Ζεῦ πάτερ, Γ, 365. Ε, 872. ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, Θ, 31. α, 45, 81. ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, Χ, 178. πῆ, πάτερ, ἰθύνεις ἵππους, quo, pater, dirigis equos, Ω, 362, coll. 371, φίλῳ δέ σε πατρὶ ἔϊσκω, ubi est honoris nomen: et docet poëta, τοὺς φιλοπάτορας σέβεσθαι τοὺς ἡλικιώτας τῶν πατέρων. hinc et Plato voluit κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας, ἵνα οἱ γέροντες ὡς πατέρες τιμῶνται: quivis enim junior adspecturus esset multo seniorem velut patrem suum. quæ tamen ratio, cur uxores debeant esse communes, ut patres sint incerti et quivis senior præsumi possit pater; admodum est ridicula. ξεῖνε πάτερ, ubi est honoris vox, η, 28, coll. 29, πατρός μοι ἀμύμονος ἐγγύθι, proxime apud patrem meum nobilem; ubi est naturæ. sic et 48, ξεῖνε: et virgo nobilis ibi inducitur, monens in via publica hospitem seniorem. sic et θ, 145, 408. ρ, 553. σ, 121. υ, 199, quibus omnibus locis est honoris nomen. sed naturæ, τ, 35, 36. χ, 99, 101. πάτερ φίλε, mi pater, ψ, 125. ω, 372, 510. 320, ubi in summo affectu dictum. ἡμεῖς πατέρων μέγ' ἀμείνονες, Δ, 405. et 410, τῷ (ideo) μή μοι πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. μηδὲ γένος πατέρων αἰσχύνειν, οἳ μέγα ἄριστοι ἐγένοντο, Ζ, 209. sic et ω, 507. ξεῖνοι ἐκ πατέρων φιλότητος, ο, 197, quæ est explicatio τοῦ, διαμπερὲς, 196, et est idem ac πατρῷοι. per syncopen est πατρῶν, δ, 687. ἐξέτι πατρῶν, θ, 245, i. e. ἐκ προγόνων ἀνέκαθεν. et hæc syncope est poëtica, sicut in θυγατρῶν. πατὴρ, i. e. Ζεὺς, Ol. 1, 91. πατὴρ πάντων, χρόνος, Ol, 2, 32. et 138, Κρόνος. γενέθλιος ἀκτίνων, Ol. 7, 129, i. e. Sol. ξένοις θαυμαστὸς, Py. 3, 126. ἀοιδῶν, 'Ορφεὺς, Py. 4, 315, cantuum parens. φυτεύων γάμον, Py. 9, 194, curans filiæ conjugium. πατρὸς παρὰ, Ol. 1, 112, a patre. Φοίβου, Ol. 6, 83. et 116, Διός. ἀντία, Ol. 13, 74. et 87, πατρὸς, i. e. προγόνου. 'Ολυμπίου, Ol. 14, 18. (κατὰ) τὰ πατρὸς, Py. 2, 88. κρύβδην, Py. 3, 25. et 119, i. e. Διὸς, sc. υἱὸν κεκλημένον. ἐμοῦ, sc. Αἴσωνος, Py. 4, 189. et 214, ὀφθαλμὸς ἔγνω τόν. ὑπὲρ ἔφθιτο, Py. 6, 30. ἐξ ἑνὸς, Py. 10, 2. et 20, ἴχνεσι. φονευομένου, Py. 11, 25. 'Ελληνίου, i. e. Jovis, Ne. 5, 19. et 61, ξενίου. φέρτερον ἄνακτα, Ist. 8, 70. πατρὶ μὲν, Jovi, Ol. 3, 34. ἐριγδούπῳ, Ol. 6, 138. πατρὶ πατρὸς, avo, Ol. 8, 93. μεγίστῳ, Ol. 10, 54. et 102, ποθεινός. Δαμαίῳ, Ol. 13, 99, i. e. Neptuno. Πυθιονίκῳ, Py. 11, 67. ὡς πατρὶ, Ne. 7, 134, tanquam cum suo patre. βαρυσφαράγῳ, Ist. 8, 47. πατέρα οὐρανιδῶν, Py. 4, 344, i. e. Δία. πατέρες ἐμοὶ, Py. 5, 101. πατέρων εὐωνύμων ἄωτον, Ol. 2, 13, i. e. προγόνων: et ipse decima septima generatione natus est ab Agenore. ἀγαθῶν ὀρθαὶ φρένες, Ol. 7, 168. λευκίππων, Py. 4, 207. ἐκ, Py. 8, 93.

Πάτος, ου. ὁ. (Βάω) via trita, *der pfad, fusssteig, (a foot-path.)* πεπατημένη ὁδὸς, τρίβος. est pro βάτος, a βάω. unde βατέω, πατέω, ambulo. hinc est ἀναπατεῖν, i. e. ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κινεῖσθαι, *aufwärts steigen, oben herumgehen, (to go up stairs.)* ἀποπατεῖν, de via decedere, in specie ad exonerandam alvum, *abtritt nehmen, seine nothdurft zu thun, (to go aside to ease one's self:)* et ὁ ἀπόπατος est ἡ ἄφοδος, *der abtritt, (the privy,)* locus ubi exoneratur venter, it. ἡ κόπρος. apud Aristoph. Acharn. 81. et ἀποπατεῖν, Plut. 1185. περιπατεῖν, circumambulare, et ὁ περίπατος, deambulatio, et locus ubi ambulatur. et ἀπάτη, ἡ. ἐκ πάτου est idem quod ἐκ ποδῶν, *aus dem wege, geh mir aut den beinen, (get out of my way.)* ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, Ζ, 202, de Bellerophonte, i. e. ἐκφεύγων τὴν μετ' ἀνθρώπων συνδιατριβὴν, *den umgang mit menschen meidend, (avoiding intercourse with mankind;)* οἷα εἰς μελαγχολίαν ἐκκυλισθείς. ἡμεῖς καθεζώμεσθα κιόντες ἐκ πάτου εἰς σκοπιὴν, Υ, 137, ex via ubi ambulatur, in locum celsum unde prospicere possumus. οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει, ι, 119, ubi notat ipsam ambulationem, *das wanken und herumwandeln der leute, (the walking and strolling about of people,)* ἡ ἀναστροφή. non homines ibi versantur et circumeunt. Vide sub κονίσσαλος.

πάτρα, ἡ, vide sub πάτρη.

πατραδελφεὸς, οῦ. ὁ. πατράδελφος, ὁ. (Φύω) patris frater. Ist. 8, 144.

πάτρη, ης. ἡ. (Πάω) patria. in communi dialecto dicitur ἡ πάτρα, ας. τηλόθι πάτρης, procul a patria, Α, 30. Π, 461. Σ, 99. Ω, 86, 541. β, 365. εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνασθαι περὶ πάτρης, Μ, 243. ἴα πάτρη, una eademque patria, μία, Ν, 354. οὔ οἱ ἀεικὲς, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης, τεθνάναι, Ο, 496. ἄνδρες, οἳ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο, Ρ, 157. ὅστε ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας, Ω, 480. ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης, Ω, 766, sic, ἐπιβήσετε ἐμῆς, η, 223, deferetis me in patriam meam. ἄλλοθι πάτρης ὤλετο, extra patriam periit, ρ, 318. ἡ γὰρ δίκη, ὁπότε πάτρης ἧς ἀπέῃσιν ἀνὴρ τόσον χρόνον, τ, 168. et 223, ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης. sic et ω, 309. πάτρας Κνωσίας, Ol. 12, 14. τῆλε, Py. 11, 36. ἀπὸ ταύτης, Ne. 6, 62. πρὸς φίλης, Ist. 7, 39. πάτρᾳ καλλιγύναικι, Py. 9, 131. ἐμᾷ εὐωνύμῳ, Ne. 7, 125. σοῦ, Ne. 8, 79. πάτραν, Ol. 8, 27. καπνωθεῖσαν, Py. 5, 112. τίνα, Py. 7, 5. Μιδυλιδᾶν, Py. 8, 53, i. e. φρατρίαν. νιν, Ne. 4, 125, i. e. φρατρίαν ἐκείνην. εὐώνυμον, Ne. 11, 25. Ψαλυχιδᾶν, Ist. 6, 93. πάτραδε, Ne. 7, 103, quod familiam attinet. ut ergo appareat, πάτραν in genere esse, cognationem generis.

πάτριος, ία, ιον. (Πάω) paternus. πατρίων οἴκων, Ne. 9, 32. πατρία ὄσσα, paterna vox, paternum oraculum. Ol. 6, 106. πατρίαν ἄρουραν, Ol. 2, 27. πατρίαν κατὰ ὁδὸν, Ne. 2, 9.

πατρὶς, ίδος. ἡ. (Πάω) patria. πόλις τὶς, περὶ ἣν ἐτράφη τις γεννηθεὶς, civitas vel regio ubi quis natus et primum educatus est. est nomen derivativum ab ἡ πάτρα, ut notet τὴν ἐκ πατέρων γῆν. recentiores magis amant dicere ἡ οἰκεία. cæterum adjective fere ponitur ἡ πατρὶς, sc. γῆ. φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, Β, 140, 454. φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίᾳ, Γ, 244. ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ, καὶ πατρὶς ἄρουρα, α, 407. υ, 193. et ea amatur maxime, si quis quid in ea habet amabile; alias minus, vel indifferenter: quod poëta innuit η, 224, 225. hinc est proverbium: πατρὶς ἐστι πᾶσα, ἵνα (i. e. ὅπου) ἂν πράττοι τὶς εὖ, patria est ubicunque uene est. patria laudatur ι, 27, 28, 34, ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων γίγνεται. ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα, κ, 29, apparebat jam procul. et 33, ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν. et 49, γαίης ἄπο πατρίδος. et 66, ὄφρα ἀφίκοιο πατρίδα σήν. et 416, ὡς εἶναι ὡς εἰ πατρίδα ἵκοιντο καὶ πόλιν αὐτῶν. et 420, ὡς εἴ τ' εἰς 'Ιθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν. φθίμενος (absumtus, confectus) ἐν πατρίδι γαίῃ, Θ, 359. sic, ἀεικίσασθαι ἑῇ ἐν, Χ, 404. ἑὼν ἐν, ξ, 143. ἤδη ἐν, ρ, 157. φίλῃ ἐνὶ, ω, 265. μνήσονται πατρίδος αἴης, Δ, 172. τῆλε φίλων καὶ, Λ, 816. γαίης ἄπο, Ο, 335. et 740, ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης. πλάζει (errare facit eum) δ' ἀπὸ, α, 75. et 203, οὔτι ἔτι δηρόν γε φίλης ἄπο—ἔσσεται, non diu absens erit a patria sua. χαίρων ἐπεβήσατο πατρίδος αἴης, gaudens contigit pedibus suis patriam terram, δ, 521. et 522, καὶ κύνει ἁπτόμενος ἣν πατρίδα, et osculatur, tangens manu ad os admota prius, suam patriam; terram nimirum solam, nam urbem Μυκήνην non introiit Agamemnon. ἵνα πάγχυ λάθοιντο πατρίδος αἴης, κ, 236. et 472, ἤδη νῦν μιμνήσκεο. et 474, οἶκον εἰς καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, sc. ἄκων εἰμὶ, invitus patria careo, ο, 272, μακρὰν εἰμι αὐτῆς. et 381, ἀπεπλάγχθης σῆς, καὶ τοκήων, coll. 384, ubi est circumlocutio patriæ. οὐκ ἔτι δηρὸν ἀπέσσεσθαι, σ, 144. ἐσόψομαι πατρίδα ἐμὴν, Ε, 213. ὅταν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν, Η, 335. φίλην ἐς ἔβησαν, Μ, 16. οὐδ' αὖτις ἀφίκετο, Ν, 645. οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς, Ο, 499. et 706, οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν. ἄξειν ἐς, Π, 832. οὐ νέομαί γε φίλην ἐς, Σ, 101. κεῖσέ με νοστήσαντα, Ψ, 145. et 150, οὐ νέομαί γε. ἔλθοις σὴν ἐς, Ω, 557. νοστήσας δ' ἤπειτα φίλην ἐς, α, 290. ἀνιηθεὶς ἵκοιο σὴν, γ, 117. ὄφρα τάχιστα σὴν ἐς πατρίδα ἵκοιο, δ, 474, coll. 476, ubi γαῖαν est additum. πέμψουσι δ' ἐν νηῒ, ε, 37. et 42, ἑὴν ἐς. αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε, πατρίδα ἱκέσθαι θᾶσσον, η, 151. σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι δοῖεν, θ, 410. ἀσκηθὴς ἱκόμην, ι, 79. et 533, καὶ ἑὴν ἐς. ὅτε πρώτιστον ἐλείπετε, κ, 462. πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ ἱκέσθαι ἐς, λ, 358. εἰ δέ κεν εἰς 'Ιθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν, μ,

345. εἴσιδε, ν, 197. et 219, ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα. ἰόντα ἐς, ξ, 322. ἀφίκοιο οἶκον, καὶ σὴν, ο, 129. et 228, ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων. με δῶκα ἔπεμψαν, ρ, 149. λιπὼν κατὰ, pro καταλιπὼν, σ, 256. ἤλυθον, εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς, φ, 208. ω, 321. sic, ἔλθοι, ψ, 102, 170. et 120, πηούς τε προλιπὼν καί. et 259, ἐπεί σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι οἶκον, καὶ σὴν ἐς. et 340, πέμψαν σὺν νηῒ ἐς. πατρίδα πολυκτέανον, Ol. 10, 44. ἔμμεν, Py. 4, 174. πατρίδι, Ist. 1, 13. cæterum non est deminutivum: quale recentiores fecere τὸ πατρίδιον, paterculus.

πατρόθεν, (Πάω) a parentibus. πατρόθεν, ἐκ γενεῆς, ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, a patre, a genere, compellans quemque, K, 68. ut incitetur, ad imitandum clarum patrem, et ad nobilitatem generis sustentandam. et hæc est ratio, cur in adhortationibus patronymicum soleat poni. conf. γενεά. πατρόθεν ἀνάγκη, i. e. a Jove, Ol. 3, 51. ἐκ πατρόθεν, Ol. 7, 40.

πατροκασίγνητος, ου. ὁ. (Γάω) patris frater, qui et ὁ θεῖος, et ὁ πάτρως, dicitur. Φ, 469. ζ, 330. ν, 342.

πατροπάτωρ, ορος. ὁ. (Πάω) patris pater, avus paternus. Py. 9, 144, Amphitryo. Ne. 6, 29.

πατροῦχος, ἡ, vide sub κλῆρος, prope finem.

πατροφονεὺς, έος. ὁ. (Φάω) qui patrem, suum vel alienum, occidit. Ὀρέστης ἔκτανε πατροφονῆα Αἴγισθον, α, 299. γ, 307. et 197, κεῖνος ἐτίσατο (puniit) πατροφονῆα. nam Ægisthus interfecerat insidiose patrem Orestæ, Agamemnonem, redeuntem ex bello Trojano.

πατρώϊος, ΐη, ϊον. et per syncopen πατρῷος. (Πάω) paternus, qui cum patre jam fuit, a patre acceptus. est nomen κτητικὸν, et deberet esse πατροῖος: nam est a genitivo πατρὸς, sicut a παντὸς est παντοῖος: sed ο extenditur in ω, et Iota vel subscribitur vel adscribitur. sic et μητρῷος, παππῷος, Μινῷος, etc. ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιὸς, Z, 215, i. e. patres nostri jam fuere hospites; collatis sequentibus. et 231, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. ἦε νέον μεθέπεις ἦ καὶ πατρώϊός ἐσσι ξεῖνος; α, 195. et 417, ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστὶ, jam cum patre meo habuit jus hospitii, et est ex Tapho. sic, ἑταῖρος, sodalis, β, 286. Ὀδυσσῆος ξεῖνος πατρώϊος, ρ, 522, qui jam cum patre Ulyssis hospitium coluit. ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι, α, 187. οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοί εἰσιν ἑταῖροι, β, 254. sic, ἦσαν, ρ, 69. σκῆπτρον πατρώϊον, scipionem quem pater habuerat, B, 46, 186. ἔγχος, T, 387. τέμενος, portionem agri, Υ, 391. δῶμα, Φ, 44. μένος, robur, E, 125. ὅ σοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν, α, 387, quod est aculeus contra Telemachum, quasi nullam aliam ob rem rex fieri possit, quam quod pater ejus rex fuerit: nam virtus paterna non semper sequitur filium. sic ὁ τοῦ αὐλητοῦ υἱὸς scoptice quoque dicitur αὐλητής. πατρώϊα ἔργα, β, 22, rem paternam, i. e. agriculturam, et alia opera, opesque patris. μῆλα φυλάσσειν, pecudes paternas, μ, 136. ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα, omnia quæ pater habuit, π, 388. sic, δάσονται, divident inter se, ρ, 80. σὺ χαίρων νέμηαι, υ, 336, tu gaudens omnia possideas iisque fruaris quæ pater tuus habuit. ἀποδοῖτε, χ. 61, coll. 58, si mihi omnia daretis, quæ patres vestri habent. ἐν γαίῃ πατρῴῃ, ν, 188. et 251, χαίρων ἧ γαίῃ πατρῴῃ. πατρῴῳ τύμβῳ, Ne. 10, 124. πατρώϊον τὸν εὔφρονα πότμον, Ol. 2, 65. πατρωΐων ἀέθλων, Py. 4, 392. a patre propositorum. πατρῴας ἄπο γᾶς, Py. 4, 517. πατρωΐαν μοῖραν, partem in insula patria, Ol. 7, 139. πόλιν, i. e. Κυρήνην, Py. 5, 70. πατρῴαν πρὸς στάθμην, Py. 6, 45. Ne. 4, 78. ἄρουραν, Ist. 1, 51. ἀρετὴν, Ist. 2, 65. πατρωΐαι κυβερνάσιες κεδναὶ, Py. 10, 111. πατρωΐαις βουσὶν, Py. 9, 41.

πάτρως, ωος. ὁ. (Πάω) patruus, *vatersbruder, (father's brother.)* Py. 6, 46, qui erat Thero, Agrigentinorum princeps, frater Xenocratis. Ist. 7, 34, ubi alii legunt μάτρωϊ, minus fortasse recte. Vide sub πατὴρ ad initium, et πατροκασίγνητος.

παῦ, pro παῦσαι, vide sub δῶ.

παῦλος, η, ον, vide sequens.

παῦρος, η, ον. (Πάω) non multus, paucus, facile finiendus. nam est a παύω, desinere facio, finio. apud poëtam est vox numeri: sed apud recentiores etiam mensuræ, ut notet, brevis, non longus. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαὸς, i. e. ὀλίγος, *ein kleines heer, wenig kriegesvolk, (a small body, a few soldiers,)* B, 675. ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἦμεν, Λ, 688. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι ἐνίκων, Θ, 283, *im reden thaten es ihm wenige zuvor, (few surpassed him in eloquence.)* παῦροι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ, β, 276, *wenig söhne thun es dem vater gleich, (few sons equal their fathers.)* παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι, τ, 240, *denn wenig edle waren ihm gleich, (for few chiefs equalled him.)* ἐξέφυγον, ψ, 236, pauci enatarunt e naufragio. οὐ γάρ κε ἐδάμη παύροισι βροτοῖσι, non sane vinci poterat aper ille a paucis, I, 541. οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς, pro παρομιλεῖς, versaris cum iis, σ, 382, et hi pauci, quibus Eurymachus circumdatus erat, sunt in opposito ad exercitum, cum quo Ulysses sperabatur rediturus. οὐ παύρους μνηστῆρας κατερύκετε, πολλοὶ ἐόντες, β, 241. Μενέλαος ἀγόρευε παῦρα μὲν, loquebatur pauca, utpote Laco, Γ, 214. διαδασάσκετο, pauca dividebat, I, 333, sc. in commune omnibus; et opponitur πολλά. ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, valde pauca dabant, ξ, 210. comparativus, παυρότερον λαὸν, pauciores milites, Δ, 407. ὡπλίζοντο παυρότεροι, sc. Τρῶες, in opp. ad Græcos, Θ, 56. μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσιν, pugnant pauciores contra plures, N, 739. παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον, multo pauciores peribant, P, 364. ἄρσενες πολλὸν παυρότεροι, multo pauciores masculi, ξ, 17. μάχεσθαι ἀνδράσι παυροτέροις, B, 122. σὺν ἀνδράσι, E, 641, ubi comparativus est vel pro positivo vel pro superlativo, *mit ziemlich wenigen, (with very few.)* παυροτέρους περ ἐόντας, O, 407. παύρῳ ἔπει, βραχεῖ λόγῳ, Ol. 13, 138. παῦρον ὕπνον, brevem somnum, Py. 9, 43. παῦροί τινες, Ol. 10, 26. παῦροι δὲ δυνατοὶ βουλεῦσαι, Ne. 9, 89. βροτῶν πιστοὶ ἐν πόνῳ, Ne. 10, 147. παύροις δ' εὐμαρὲς πράξασθαι, Py. 3, 205, paucis facile est id consequi. a παῦρος est per traulismon παῦλος, paucus. et inde est φαῦλος, η, ον. quod primario notat, vilis, non ornatus aut circumductus, *schlecht, (mean.)* hinc Platoni τὸ φαῦλον et ἁπλοῦν sunt synonyma, sicut et φαύλως καὶ βραχέως, in Theæt.

παυσίκακος, ὁ, vide sub ἀναξιφόρμιγξ.

παυσικάπη, ἡ, vide sub κάπη.

παυσωλὴ, ῆς. ἡ. (Πάω) cessatio, quies. οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, non enim cessatio intercedet ulla inter pugnandum, B, 386, pugna continuabitur per totum diem sine intermissione.

παύω, f. παύσω. (Πάω) sedo, quiescere facio. est oppositum τοῦ ὄρω concito, *ich mache rege, (I excite:)* ut παύειν sit, *machen dass sich was leget, stillen, enden, legen, (to quell, calm, allay, appease.)* est a πάω, nam sola quies dat fruitionem solidam. ἐγὼ παύω χόλον, ego desinere facio et finio iram, T, 67. οὐ παύσω χόλον, non cessabo ab ira, O, 72. ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ut compescamus et desistere faciamus ferum virum, Φ, 314. ἐμὲ ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, me cessare fecisti a pugnando contra eos, Λ, 442. sic, ἐμὲ ἄλης καὶ οἰζύος ο, 341, me recreasti et ad finem venire fecisti ex vagatione et miseria: ubi hoc verbum maxime proprie positum est: ad quietem venire me fecisti. ἔπαυσε μάχης Ἕκτορα, O, 15. et 459, καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν, et sane desinere fecisset eum a pugna contra naves et castra; per mortem scilicet. et 250, ἔπαυσε (Αἴας ἐμὲ) ἀλκῆς, desistere fecit a fortitudine: non tamen per mortem. sed P, 81, sunt eadem verba de morte. παῦσεν ἀριστεύοντα, per vulnus, cessare eum fecit a strenue agendo, Λ, 506. sic, παῦσε δὲ χάρμης, excedere eum pugna fecit, M, 389, per vulnus. sic et P, 602. αὐτίκα παῦσε ὀδύνας, e vestigio finivit dolores vulneris, Π, 528, per medicamen præsens. ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, fluvius statim compescuit et lene fecit fluentum suum, ε, 451, quietum et placidum fecit. οὐ παυσάμεθα πτολέμοιο, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν sc. ἡμᾶς, non desiissemus a pugnando, nisi Jupiter tempestate fœda desinere fecisset nos, ω, 42. Μοῦσαι Θάμυριν παῦσαν ἀοιδῆς, ademerunt ei artem canendi, B, 595, μνηστῆρες παῦσαν (ἑαυτοὺς sc.) ἀέθλων, δ, 659, ubi ergo intransitive hoc activum pro medio positum. παῦσαν ὀρχηθμοῖο πόδας, desinere fecerunt pedes a saltatione, ψ, 298. μὶν ἤδη παύσαμεν, υ, 274, eum jam desinere fecissemus, sc. a loquendo, per cædem. ἠὲ χόλον παύσειε, an iram sedaret apud se, A, 192. ὅπως παύσειε πόνοιο, Ἀχιλῆα, ut desinere faceret Achillem a labore suo bellico, Φ, 137, 249, et sermo est de fluvio personificato, qui mergere cupiebat heroëm. εἴπως Πηνελόπειαν παύσειε κλαυθμοῖο, δ, 801. ἵνα μιν καμάτου, ut eum recrearet a defatigatione, ε, 492. φάρμακα, ἅ κεν παύσῃσιν (αὐτὸν) ὀδυνάων, Δ, 191. νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον, H, 29. αἴκε Ζεὺς παύσῃ οἰζύος, sc. ἡμᾶς, δ, 35. χρή σε πόλεμον παῦσαι, oportet te pugnam quiescere facere, H, 331. ἀλλὰ γόου μὲν παῦσαι, τ, 268, ubi est infinitivus loco imperativi: nisi mavis esse imperativum a. 1. med. sed φ, 279, νῦν μὲν παῦσαι τόξον, quiescere facite arcum; ubi manifesto est infin. pro imperat. nam sermo est ad plures. σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος, quiescere fac robur tuum et impetum tuum pertinacem, A, 282. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν παῦε, ἔα δὲ, χόλον, I, 260, sed saltem hoc tempore cessare fac et omitte iram: nam utrumque verbum pertinet ad accusativum. παῦε δὲ νεῖκος πολέμου, ω, 542, quiescere fac contentionem pugnæ. μὴ πρὶν παύειν χεῖρας πολέμοιο, non prius desinere facere manus a pugna, *die hände nicht eher ruhen zu lassen vom fechten, (not to let the hands cease from fighting till —)* Φ, 294. ἦ μὲν παυέμεναι (παύειν) ἠδ' ὀρνύμεν (ὀρνύειν) ὅν κ' ἐθέλῃσι, κ, 22, de Æolo, ventorum rectore. ἄλλους παύεσκον μνηστῆρας, ionice pro ἔπαυον, alios quiescere faciebam procos, χ, 315, *ich hiess die andern stille sitzen und ablassen vom unrecht thun, (I desired the others to be quiet and to desist from their evil doings.)* ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τεὸν μένος, cohibitura, sedatura, tuum robur. A, 207, Ἥρη καὶ Ἀθήνη, παύσασαι Ἄρην, postquam cohibuerant Martem, E, 909, ἀνδροκτασιάων, a cædibus. ergo activa forma est transitiva. Media forma notat intransitive. οὐ μέν τοι παύομαι, non equidem cesso et quiesco, Θ, 295. ἄλλοτε γόῳ τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε παύομαι, δ' 103. ἱδρὼς παύετο, sudor reprimebatur, *der schweiss liess nach, (the perspiration ceased,)* O, 242. μία οὔπω παύετο, una ancillarum nondum quiescebat ab opere molendi, υ, 110. ἐνὶ κλισίῃ παυέσκετο, pro ἐπαύετο, in tabernaculo requiescebat, Ω, 17. ἕλκος ἐτέρσετο (vulnus siccabatur) παύσατο δ' αἷμα, ubi posterius est explicatio prioris, *das blut wurde gestillet, (the blood was stanched,)* Λ, 267, vel potius est ibi πρωθύστερον, ut natura prius sit postpositum, et effectus præ-

positus. sic et 847. ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ, Ξ, 260, ille cohibebat se, quamvis iratus. παύσατο δὲ φλὸξ, *die flamme legete sich, (the flame expired,)* Ψ, 228. ἐκ τοῦδ' οὔπω παύσατο γόου ὁ ξεῖνος, destitit, Θ, 540. ἄνεμος, μ, 168, 400. et 426, Ζέφυρος. ἀοιδὸς, ρ, 359, conticuit. πάλαι ἄμμες (ἡμεῖς) ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο, dudum nos conquiessemus a pugna, Φ, 432. οὐδέ κε πάμπαν, omnino non destitissemus a pugnando, ω, 42. ἐπεὶ παύσαντο πόνου, cum a labore cessarant, *da sie mit der arbeit fertig waren, (when they had finished their work,)* Α, 467. Β, 430. Η, 319. π, 478. ω, 383, quibus locis sermo est de opera parandæ cœnæ. παύσαντο Ἀχαιοὶ φυλόπιδος, Σ, 241. πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, desinite homines deducere navibus vestris quo volunt, ν, 180. σὲ ἐγὼ παύσασθαι κέλομαι, te ego quiescere et absistere jubeo, Γ, 434. sic, παύσασθαι πολέμου, desinere a pugnando, Η, 376, 395. μνηστύος, a procatione ista molesta vobis, β, 198. ἔργων, ab operibus suis cessare, δ, 683. et 812, ὀϊζύος ἠδ' ὀδυνάων. παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας, sc. ἀνέμους, *liess alle winde sich legen, (he caused all the winds to subside,)* ε, 384. et 391, ἄνεμος δ' ἐπαύσατο. παύσασθαι ἄνωγα, desistere jubeo, π, 405, *davon abzustehen, (to desist from.)* et 433, σὲ κέλομαι. παυσάμενοι κλαγγῆς, desinentes a sonitu et strepitu, Β, 100. παυσάμενον πολέμοιο, Ο, 58. et 160, μάχης. sic et 176, cessantem a pugnando. παυσαμένους, finem facientes certaminis, Ψ, 823. παυομένῳ δόρποιο, ei post cœnam, τ, 402. οἱ μὲν ἔπειτα παυσάσθην, Φ, 384, *sie höreten beyde auf, (they both ceased.)* ὅτε παύσαιτο νηπιαχέυων, Χ, 502, de infante obdormiscente et quiescente a clamore suo. νῦν μὲν παυσώμεθα μάχης, Η, 290. Φ, 467. ἐλπόμενοι παύσεσθαι πολέμοιο, Γ, 112, sperantes se quieturos a pugnando. οὐ γὰρ ὀΐω παύσεσθαι, non enim puto me quieturum, et a malis liberum fore, ζ, 174, nisi mavis trahere ad sequentia verba, ut dicantur dii non remissuri et cessaturi a malo immittendo. sed prius præstat, ut subint. ἐμέ. οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὀΐω κλαυθμοῦ, non eam prius remissuram puto a fletu, ρ, 7, *sie wird nicht eher ablassen zu weinen, (she will not cease weeping.)* παυέσθω δὲ καὶ οὗτος, Φ, 373, coll. 372, desinat vero et hic. παύεσθον κλαυθμοῖο, cohibete ambo vos a fletu, φ, 228. αὐτοὶ παυέσθων, ipsi desinant, β, 169, coll. 168. παύεσθαι ἀφροσυνάων, finem facere amentiæ, π, 278. γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, Σ, 125, cognoscant enim, quod diu ego a pugnando quievi et cessavi. πόλεμος δὲ πέπαυται, et pugna quiescit, Γ, 134. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτο, nam diu a pugnando abstinuerat se, Σ, 248. Τ, 46. Υ, 43. πολέμοιο πεπαυμένοι, Γ, 150, ob senectutem dimissi a pugnando. οὐκ αὐτὸν φόβος ἔπαυσεν ἀλκὴν, ubi deest κατὰ ἀλκὴν, Ne. 3, 68, nec eum metus cessare fecit a robore animi sui. Ὀλυμπιόνικος ἔπαυσε λήθην τοῦ, Ne. 6, 35, quia vicit hic Olympicam, minuit et prohibuit oblivionem illius viri. ἔπαυσέ μοι μέριμναν, sedavit mihi sollicitudinem, Ist. 8, 25. et 78, ἀλλὰ τὰ μὲν παύσατε, at ista quidem omittite. et 17, παυσάμενοι κακῶν, liberati a malis. cæterum παύω et παίω verba sunt maxime cognata: curam enim, ut sedetur aut finiatur aliquid mali, utrumque primario notat.

παφλάζω, f. σω. (Φλέω) æstuo, tumultuor: loquor confuse. κύματα παφλάζοντα, Ν, 798, undæ huc illuc volventes se cum strepitu multo. est a φλέω, ferveo; unde est φλάζω, stolidos sonos edo sine mente bona: it. offenso sæpe et repeto syllabas inepe, *ich stottere, (I stammer.)* unde est παφλάζω per reduplicationem Atticam. Vide sub ΖΩ.

πάχετος, ου. ὁ. (Πήγω) crassities, *die dicke, (the thickness.)* δίσκον μείζονα καὶ πάχετον, Θ, 187, discum majorem etiam quod attinet crassitudinem; nam deest præpositio, κατὰ πάχετον, perhibent quidam, esse, per syncopen et transpositionem, in dialecto pro παχύτερον. sed vix probant. πάχετος δ' ἦν ἠΰτε κιὼν, crassitudo erat velut columna, ψ, 191.

παχίων, vide sub παχύς.

πάχνη, ης. ἡ. (Πήγω) pruina, *der reif, (hoar-frost.)* est παχυτέρα χιόνος (densior nive) χιὼν γὰρ ἀραιά: sed κρύσταλλος est παχύτερος πάχνης, glacies est densior et firmior pruina. πάχνη est δρόσος πεπυκνωμένη καὶ πεπηγμένη. χιὼν γένετο, ἠΰτε πάχνη, ξ, 476.

παχνόω, f. ώσω. (Πήγω) condenso, constringo, *mache dicht und hart, (make solid and hard,)* proprie, *wie reif und eis, (like hoar-frost and ice.)* τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται, i. e. πυκνοῦται καὶ οἷον πήγνυται τῇ λύπῃ, Ρ, 112, ejus in pectore cor robustum constringitur et obtorpescit: imo et ψύχεται, frigidum fit; nam prisci τὰ ἀηδῆ, ingrata, vocabant ψυχρὰ, sicut τὰ προσηνῆ, θερμὰ, unde et ἐλπὶς vocatur θαλπωρή. est ergo metaphoricum verbum hoc loco.

πάχος, εος. τὸ. (Πήγω) spissitudo, crassities. τόσον ἦν μῆκος, τόσον πάχος, tanta erat longitudo staturæ, tanta crassities, in Cyclope, ι, 324. πάχει μάκει τε, crassitie et longitudine, Py. 4, 436, de dracone.

παχὺς, εῖα, ύ. (Πήγω) crassus, densus; musculosus, firmus. λᾶαν, ὅς πρόσθε πυλάων εἱστήκει, πρυμνὸς παχὺς, ὕπερθεν ὀξὺς, Μ, 446, lapidem, qui ante portas stabat, inferiore sui parte crassus, superne acutus, quales solent esse angulares, ima parte in terra defossi. αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν αἵματος, canalis crassus sanguinis per nares ivit, χ, 18. σπασάμενος ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, a crasso et firmo suo femore ensem stringens, Π, 473. κ, 439. λ, 230. παχὺν αὐχένα, crassam cervicem, de Cyclope, ι, 372. χειρὶ παχείῃ, magna et musculosa et firma manu, Ε, 309. Η, 264. Κ, 31, 454. Λ, 355. Ξ, 385. Υ, 261. Φ, 175, 403. ζ, 128. σ, 56. τ, 448. υ, 299, quibus locis proprie, et de heroë magno; nam est fere idem quod χειρὶ ἀνδρείᾳ: connotatque simul crassitiem rei quæ prehenditur tali manu. improprie et de heroinis, de Junone, Θ, 221. Minerva, Φ, 424. Penelope, φ, 6. conf. χείρ. hinc conjectores ex formis affirmant, μεγάλα τοῖς ἀνδρείοις ἀκρωτήρια εἶναι: et poësis τῇ χειρὶ ᾠκείωσε τὸ παχὺ, sicut pedibus τὸ λιπαρόν. παχὺ σκῆπτρον, Σ, 416. αἷμα πτύοντα, Ψ, 697. comparativus est παχύτερος et παχίων, et πάσσων. sicut a βραχὺς est βράσσων, ab ἐλαχὺς ἐλάσσων, a μακρὸς μάσσων. sed ὁ πάσσος, ου. est vini species, de quo Athenæus. καὶ μὶν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, fecit ut videretur longior statura et habitior corpore, Θ, 20, ut notet τὸ εὐλιπὲς corporis, succi plenum. sic et ζ, 230. ω, 368. et de Penelope, post somnum brevem, σ, 194. πάχιστος μυὼν, crassissimus musculus in corpore humano, Π, 314. apud Herodotum, V, 30. ἄνδρες τῶν παχέων, sunt quidam opulenti et potentes et nobiles, *einige fette, (some are wealthy.)* et c. 77, ἱπποβάται ἐκαλέοντο οἱ παχέες, equites dicebantur nobiles et locupletes. sic et apud Aristoph. Vesp. 287, ἀνὴρ παχὺς, i. e. πλούσιος, cui opponitur λεπτὸς, i. e. πένης. et Pax, 638, τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους, *die fetten und reichen,* i. e. *die vornehmen und grossen und edlen, (the fat and rich,* i. e. *the great, noble, and illustrious.)* sed Nub. 840, ἀμαθὴς καὶ παχὺς, indoctus et pinguis, eo sensu quo Romani dicunt ingenium pingue, i. e. hebes et stupidum.

ΠΑ´Ω, gustandum et fruendum do. est verbum factum ex sono manducantium aperto ore et cum appetitu. media ejus forma apud poëtam est obvia.

πεδὰ, (Μετὰ) Doricum est, pro ΜΕΤΑ´, q. v. legunt sic quidam codices, Py. 5, 62. maxime autem in compositionibus hæc forma frequens est. ut, Py. 8, 105, πολλοῖς πεδαφρόνων, pro μεταφρόνων, multis stultorum qui post acceptum denique damnum sapiunt, ab ὁ ἡ πεδάφρων, ονος, integra sc. præpositione πεδὰ, ut nullum insit α privativum.

πεδάμειψα, pro μετάμειψα, vide sub μεταμείβω.

πεδανὸς, ή, όν. (Πάω) ad solum dejectus, in solo humili situs vel jacens. a τὸ πέδον, ut sit ταπεινὸς, περιπέζιος, ad pedes depressus, humilis, οὐκ ὀξὺς, οὐχ ὑψηλός.

πεδαυγάζω, vide μεταυγάζω.

πεδάφρων, ὁ ἡ, vide sub μετάφρων, et πεδά.

πεδάω, f. ήσω. (Πάω) vincio compedibus, *ich fessele, (I fetter.)* scribitur etiam alibi πεδέω. μοῖρα αὐτὸν ἐπέδησε, Δ, 517, quod ἀστείως dictum ibi; nam pes ejus graviter erat vulneratus. ἐπέδησε φαίδιμα γυῖα, Ν, 435, coll. 436—438, ubi est explicatio hujus ligationis quasi: nam non poterat fugere. Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι (ut ibi maneret) ὀλοὴ Μοῖρα ἐπέδησε, mortis fatum alligavit quasi, Χ, 5, quo notatur vel status firmus Hectoris, qui ἔστη ὡς εἰ καὶ πεπέδητο, tanquam θρασύς; vel potius quod ἄκων ἔστη, invitus stetit, et cogente fato suo, διὰ τῆς Μοίρας: ἀκούσιον γὰρ τὸ πεδεῖσθαι. δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι, *den wagen mit list gehemmet zu haben, (to have craftily obstructed the car,)* Ψ, 585, quod est δριμέως dictum; τὸ γὰρ κωλῦσαι τοῦ δρόμου, impediisse in cursu, πεδῆσαι vocat rex, αὐξάνων τὸ τοῦ νεανίσκου ἀδίκημα. ὅστις ἀθανάτων με πεδάᾳ, (pro πεδάει, contr. πεδᾷ) δ, 380, 469, *welcher gott mich fesselt und im reisen hemmet? (what god obstructs me and impedes my progress?)* ἐμὲ θεοὶ ἄλγεσι πεδάασκον, ionice pro ἐπέδων, i. e. ἐδέσμουν, ψ, 353, et sic vocat τὸ, κωλύεσθαι ὑπὸ ἀλγέων, *durch allerley unglück und noth gefesselt, im unglücke gefangen gehalten und gehindert, werden, (to be held down by all sorts of calamities and afflictions, to be kept captive by misfortune.)* ὅτε δή μιν (τὴν Κλυταιμνῆστραν) μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι, cum eam fatum deorum constrictam quasi tradidit Ægistho, ut ejus uxor fieret, γ, 269, γενέσθαι ὑπὸ τῷ Αἰγίσθῳ. et sic levius fit peccatum reginæ, quæ diu restiterat, et illicienti adversata fuerat, victa tandem fataliter. τίς νῆα θοὴν ἐπέδησε ἐνὶ πόντῳ; ν, 168, ut immota stet navis. πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη δαμῆναι, nam et hunc vinxit sua stultitia, ut occideretur, σ, 154, nam Minerva est operatio intellectus, sive prudentis sive stolidi. ᾧ ἐπέδησε θύρας, φ, 391, eo fune valide alligavit januas. ὕπνος ἐπέδησέ με βλέφαρα, ψ, 17. ἐπέδα ἵππος ἅρμα, Py. 6, 32, equus (vulneratus gravissime) impediebat currum ne procederet, ἐνεπόδιζε. πέδασον ἔγχος, Ol. 1, 121, i. e. κατάσχες, ἀνενέργητον ποίησον, cohibe hastam. πεδῆσαι δόλῳ, irretire et capere dolo, Ne. 5, 49, sc. mulier illa voluit castum Hippolytum.

πέδειλον, τὸ, vide πέδιλον, et sub ἰλαδόν.

πεδέρχομαι, vide sub μετέρχομαι.

πεδέω, vide πεδάω.

πέδη, ης. ἡ. (Πάω) compes, vinculum pedum. ab ὁ ποῦς, sic et Germanorum, *eine fessel, (a fetter,)* est a *fuss, (foot.)* ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε, pro ἀμφέβαλε, *legte ihren füssel fesseln an, (put fetters on their legs,)* Ν, 36, et poëta amat etymologice loqui. hinc est deminutivum τὸ πέδιον: sed τὸ πεδίον est ὁ μακρὸς καὶ ἀναπεπταμένος τόπος, ὅς καὶ ἡ πεδιὰς λέγε-

ται. et hæ duæ voces exemplo esse possunt, sicut innumeræ aliæ, retineri debere accentus Græcos, distinctionis facilioris vocum causa.

πεδιὰς, ἀδος. ἡ. (Πάω) planities, campus, ager. πεδιάδα κατέθηκε εὐθύτομον εἶναι πομπαῖς, Py. 5, 122, planitiem fecit directam et complanatam ad sacras pompas. Vide sub πεδίον.

πέδιλον, (olim πέδειλον) ου. τό. (Ἕλω) calceus supra talos procedens, *eine art von halben stiefeln, (a sort of half boots.)* est ab εἱλέω, volvo, et τὸ πέδον, solum, ἐκ τοῦ περὶ πέδον εἱλεῖσθαι. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, B, 44, de Agamemnone induente se mane. de Nestore, K, 22, 132. de Junone, Ξ, 186. de Telemacho, β, 4. υ, 126. de Menelao, δ, 309. de puero principali, ν, 225. Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ο, 549. ρ, 2. sic de Mercurio, ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἠδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, Ω, 340, s. et eadem verba de Minerva, α, 96, s. quibus locis notat poëta τὸ θεῖον καὶ λαμπρὸν καὶ ὀξυκίνητον τῆς φρονήσεως: θεῖον, διὰ τοῦ, ἀμβρόσια, τὸ ὑποδεδέσθαι vero notat τὸ τῆς φρονήσεως εὔοδον καὶ ἀπρόσκοπον ἐν τοῖς πρακτέοις: et ista πέδιλα non dicuntur φέρεσθαι, sed φέρειν τὸν θεὸν, ὡς οἷον πτερόεντα πέδιλα, καὶ κουφίζοντα τοὺς ἔχοντας. sic iterum de Mercurio, ε, 44, s. de Eumæo dicitur, ξ, 23, αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, τάμνων δέρμα βόειον, faciebat sibi calceos, secans ad id corium bubulum: et ibi non additur καλὰ, id enim de principibus tantum ponitur. δώσω ποσσὶ πέδιλα, dabo pedibus ejus calceos, π, 80. et 154, ὁ δὲ εἵλετο χερσὶ πέδιλα, δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν, ubi de Eumæo, ituro in urbem. unde intelliguntur τὰ ὑποδήματα, quæ cum πεδίλοις sunt idem, coll. σ, 360, et φ, 341, δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα. cæterum τὸ πέδιλον est λέξις γενικὴ, omne calceorum genus sub se complectens, λεγομένη ἐπὶ ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν; εἴδη δὲ αὐτῶν μυρία ἐπί τε ἀνδρῶν ἐπί τε γυναικῶν: e. c. τὸ διάβαθρον, calceamentum fœmineum, *ein pantoufle, (a slipper ;)* αἱ βαυκίδες, ἀρβύλαι et ἀρβυλίδες, ἀσκέραι, etc. πεδίλῳ Δωρίῳ ἐναρμόξαι φωνὴν, Ol. 3, 9, i. e. modo canendi Dorico, et dialecto Dorica. ἐν τούτῳ πεδίλῳ πόδα ἔχων δαιμόνιον, Ol. 6, 12, in hoc calceamento habens pedem felicem: quod est adagium, i. e. quadrare hæc in eum. πέδιλον, Py. 4, 169, quod paullo ante vocaverat κρηπῖδα: πάντα γὰρ τοῖς ποσὶν περιειλούμενα, πέδιλα καλεῖται. Vide sub ἱλαδὸν, ὑποδέω, et ὑπόδημα.

πεδίον, ου. τό. (Πάω) campus, planities. *ein feld, eine ebene, (a field, a plain,)* ἡ πεδιάς. notat ergo paullo specialius, quam τὸ πέδον, a quo derivatum est. ἐς πεδίον Σκαμάνδριον, in planitiem ad Scamandrum fluvium, B, 465. ἐς πεδίον καταβῆναι, in planitiem descendere, Γ, 252, nam Troja in alto sita. πιότατον πεδίον Καλυδῶνος, I, 573. ἔφεπε πεδίον Αἴας, insequebatur per campum, Λ, 496. et 713, πᾶν μετεκίαθον, omnem campum transierant. εὐρὺ κονίσουσι, latum campum pulvere implebunt, Ξ, 145. πᾶν κατέχουσι, omnem campum obtinent, Π, 79. et 96, κατὰ δηριάασθαι, per campum certare pugna. τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη, illis totus oppletus erat campus, Υ, 156. πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν, in campo fac atrocia, Φ, 217. et 300, ἔβη ἐς. πρὸς, versus campum, X, 198. Φ, 558. et 345, πᾶν ἐξηράνθη, et 348. ἵππω πετέσθην ἐς, γ, 485. et 495, ἐς πεδίον πυρηφόρον. ἐς Ἠλύσιον, δ, 563. ἀνὰ, ε, 329. πλῆτο πᾶν, ξ, 267. ἐκ πεδίου, i. e. ἔξω που τῆς πεδιάδος, πλὴν οὐ πάνυ μακρὰν, extra campum in quo pugnatur, non tamen nimis procul ab eo, H, 337, 436. ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου, surgebat pulvis ex planitie, Λ, 152. et 676, λήϊδα ἐκ πεδίου, prædam ex agris abactam ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ, O, 681. ἐκ, a solo, P, 621, ἔλαβεν, suscepit. κεκονιμένοι φεῦγον ἐκ, Φ, 541. θείει πεδίοιο, de equo alacri, i. e. διὰ πεδίου, currit per planitiem, Z, 507. O, 264. sic διὰ ad πεδίοιο est omissum, Φ, 247, 602, i. e. διὰ τῆς πεδιάδος. sic, πολέος (διὰ) πεδίοιο θέουσαι, currentes per multum campum, Δ, 244. et, ἰὼν, E, 597. διαπρύσιον τετυχηκὼς, P, 748. τιταινόμενος θέει, X, 23. et 26, ἐπεσσύμενον, quibus omnibus locis διὰ est omissum. sic et Ψ, 518, ἕλκῃ. et 475, πολέος δίενται. et 521, θέοντος. coll. 122. ὦκα διέπρησσον πεδίοιο, celeriter pertransibant campum, B, 785. Γ, 14. et verbum est a mari sumtum, metaphorice. sic et Ψ, 364. πεδίου ἔνθα καὶ ἔνθα, Z, 2. Θ, 106, ubi genitivus pendet ab adverbio. sic et E, 222, de equis. hinc proverbium: ἵππος εἰς πεδίον, nam in montanis non est ita aptus. κονίοντες (διὰ) πεδίοιο, N, 820. Ψ, 372, 449. Θ, 121. possit et præpositio ἐπὶ ad genitivum subintelligi, in campo: pendet simul id nomen et a verbo altero apposito. ἐπεσσύμενος πεδίοιο, cursu concitus in campo, Ξ, 147, ubi genitivus pendet ab ἐπὶ, cum quo participium est compositum. διώκειν (διὰ) πεδίοιο, N, 64. παρεξελθεῖν, præterire paulo longius in campo, K, 344. ἑπόμεθα διὰ ἀσπιδέος πεδίοιο, sequebamur per campum clypeis stratum, Λ, 753, ubi conf. ἀσπιδής. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, in tumulo qui est in campo, K, 160. Λ, 56. Υ, 3. ἔρχονται πεδίοιο, vadunt per campum, sc. διὰ, B, 801. ἵππω ἀτυζομένω πεδίοιο, Z, 38. et, ἀτυζόμενοι Ἀχαιοὶ, Σ, 7, i. e. σκιρτῶντες καὶ ἄττοντες κατὰ πεδιάδος. ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι, I, 576. εὐρέος πεδίοιο ἀνάσσεις, δ, 602, de Menelao, offerente equos Telemacho. ἐν πεδίῳ, B, 473, 812. Γ, 133. H, 66. Λ, 835. O. 9, 739. Π, 749, ἐν πεδίῳ κυβιστᾷ, ubi locus jocose additus, marique oppositus: nam in mare facile est κυβιστᾷν, in campo vero rumpitur caput. Σ, 256, 263. Υ, 217. Φ, 343, 404. ἐν λείῳ πεδίῳ, Ψ, 359, 461. γ, 260. ι, 66. ν, 81, ὥστε ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι. et de avibus, ἐν πεδίῳ νέφεα ἵενται, χ, 304, in agro versus nubes volant; ut per πεδίον etiam liber campus a sylvis et ædificiis, liber aër, notetur. sic et de accipitre persequente avem in aëre libero, N, 64. χεὶρ πεδίῳ πέσε, ubi omissa est præpositio, E, 82, cecidit ad terram. πεδία λωτεῦντα, M, 283, campi herbidi et florentes. ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον, per campum, E, 87, 96. Z, 71. Ψ, 464, Τρωϊκόν. καππεδίον Ἀλήϊον, pro κατὰ πεδίον, per campum, Z, 201. πεδίονδε, in campum, Z, 393. ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε, de cœlo in terram, κάτω εἰς τὴν γῆν, Θ, 21. τετράφατο, versus campum conversi erant, K, 188. ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, Λ, 492, torrens de montibus in planitiem decurrit. νῆας πεδίονδε εἴρυσαν, subduxerant in littus, Ξ, 31. ῥόον πεδίονδε τίθησι πλάζων, P, 750. ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε, Υ, 148, de Hercule cetum fugiente. ἐδίωκε, Φ, 3. αἰετὸς εἶσιν πεδίονδε, ἁρπάξων ἄρνα, X, 309. et 456, πεδίονδε δίηται, i. e. κατὰ τὸ πεδίον, versus campum agitaverit. νέφος ἤγαγε Φοῖβος οὐρανόθεν πεδίονδε, super campum, Ψ, 189. πεδίον δ' ἀφίκοντο, et in planitiem venerunt, Ω, 329, ubi non est δὲ affixum, motum ad locum notans, sed conjunctio *et.* et 401, ἦλθον πεδίονδε. ὁ μὲν πεδίονδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, γ, 421, ito in agrum ad bovem adducendum. ἦϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος, ruebant cursu in campum, ο, 183. πεδίον (εἰς) Τεύθραντος, Ol. 9, 108, in regionem. Λιβύας ὀφέλλειν, Libyæ terram excolere, Py. 4, 462. Λιβύης ἦλθες, sc. εἰς, Py. 5, 68. ἀπέραντον εὔχονται, agrum immensum optant sibi, Ne. 8, 63. Ἰαωλκοῦ, Ist. 8, 88. et 110, Μύσιον ἀμπελόεν. ἐν πεδίῳ Φλέγρας, in campo Phlegræ, Ne. 1, 100. μάχης ἔργον ἐν πεδίῳ, Ist. 8, 115. ἐκ πεδίων Πίσης, Ol. 13, 40. κελαινεφέων, Py. 4, 93, regionum ubi atræ nubes sunt frequentes, i. e. Libyæ Cyrenaicæ. βίον (ἐκ) πεδίων ἴδοσαν, Ne. 6, 19, victum ex agris. Vide sub πέδη.

πεδόθεν, (Πάω) adverb. a solo, *vom boden an, (from the ground.)* μύθων κλοπίων, οἵ σοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν, verbis astutis et simulatis, quæ tibi a primo ortu propria sunt, ν, 291, i. e. ἐκ γενετῆς. nam est metaphora a plantis, ut sit quasi ἐκ πέδου, i. e. γῆς, ἐκ ῥίζης αὐτῆς: βρεφόθεν, καὶ ἐξ αὐτοῦ πέδου εἰς ὃ καὶ πίπτουσι καὶ ἕρπουσι οἱ ἀρτιγενεῖς. αὐξομένην πεδόθεν γῆν, Ol. 7, 114, a fundo maris crescentem terram, ἀπὸ τοῦ πυθμένος τῆς θαλάσσης. ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, impelle nunc mihi currum a terra sursum, Ist. 5, 48, in sublime.

πεδοῖ, vide sequens, sub ἐνταυθοῖ, et πεζός.

πέδον, ου. τό. (Πάω) solum quo insistimus pedibus, *der fussboden, (the floor.)* quasi τὸ πόδον, a ποῦς, ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσί. estque vox generalis. εἶσι πέδονδε, vadit versus terram, ex nubibus, N, 796. πέδονδε ἐκυλίνδετο λᾶας, versus terram volvebatur lapis, de monte, λ, 597, ubi planitiem inferiorem designat. adverbium πεδοῖ notat ad terram, apud Æschyl. Prom. 272, πεδοῖ βάντες, ad terram descendentes, in terra vadentes. nam volabant. it. in terra iter, *zu lande, (by land.)* τὸ ἀλίπεδον est πέδον, πρόσθε θάλασσα γεγονός. πέδον, aream, Ol. 10, 57. πέδῳ Αἴτνης, Py. 1, 54. ubi inferiorem partem et pedem montis denotat. cum α intensivo hinc est ὁ ἡ ἄπεδος. τετράγωνον ἄπεδον, planum quadrangulum, Herodot. IV, 62. et IX, 101, χῶρος ἄπεδος, regio valde plana, planities. a τὸ πέδον et κινέω est compositum, mutatis ex usu litteris, τὸ κινώπετον, ου, fera, sive sit quadrupes, sive et volans. Callim. in Jovem, 25, ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, feræ faciebant sibi lustra, quasi κινώπεδα.

πέεσσι, pro ἐπέεσσι, vide sub ἔπος, aliquanto a fine.

πέζα, ης. ἡ. (Πάω) planta pedis. it. pes. deinde metaphorice, quævis extremitas adfixa, e. c. fimbria vesti adsuta infra, clavus ad extremam oram, etc. ἐπὶ ῥυμῷ (ad temonem currus) πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, Ω, 272, i. e. ἐπὶ ἄκρῳ, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγὸς, *vorne an der deichsel, wo das kommet dran befestiget wird, (at the end of the pole or shaft to which the horse's collar is attached.)* nomen est a τὸ πέδον, mutato δ in ζ ex more: et, in usu metaphorico, quævis extremitas quæ adhæret rei, est quasi pes illius rei. Vide sub ΟΙ'Σ, ad finem.

πεζέτεροι, οἱ, vide sub πεζός.

πεζοβόης, vel πεζοβόας, ου. ὁ. (Βοῦς) miles pedes, *ein streiter zu fuss, (a foot soldier.)* παρὰ πεζοβόαις, Ne. 9, 81, apud pedestres milites; in opp. ad equestres et navales.

πεζογράφος, ὁ, vide sub λόγιος.

πεζομάχης, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) pedes. ἐν πεζομάχαις ἀνδράσι, Py. 2, 121, in opposito ad equites.

πεζὸς, ἡ, όν. (Πάω) qui pedibus ambulat et iter facit, ambulans πεδοῖ, i. e. περὶ τὸ πέδον, qui terrestri itinere ipse ambulat; ut opponatur maxime naviganti, deinde et equiti. fit nomen a τὸ πέδον, unde est ἡ πέζα, et hinc πεζὸς, ὁ ἐν τῷ πέδῳ βαίνων. hinc dicti sunt οἱ πεζέτεροι, a πέζα et ἕτερος composito nomine, qui erant τάγμα στρατιωτικὸν, τὴν μὲν μίαν πέζαν ὡπλισμένοι, τὴν δὲ ἑτέραν γυμνοὶ, quo uno tantum pede armati erant, altero non; vel et, quasi ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τῷ ἄρχοντι, διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρίαν. πεζὸς ἐὼν, pedes, non vero ἔφιππος ἢ ἐφ' ἅρματος, Δ, 231. ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζὸς, in opp. ad ἀφ' ἵπποιϊν, a terra pedes irruebat contra hostes. cum alii ex curribus pugnarent, E, 13. et 204, πεζὸς εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα, equis domi relictis. σὺν νηυσὶ δώδεκα πόλεις ἀλάπαξα, πεζὸς δὲ ἕνδεκα,

cum classe duodecim urbes diripui, cum pedestri exercitu vero undecim, Ι, 329, 328. sic, πεζὸς ἰὼν, terrestri itinere, Λ, 230, in opp. ad naves, 229. et 341, πεζὸς θῦνε διὰ προμάχους, in opp. ad equos et currum. et 720, καὶ πεζός περ ἰὼν, in opp. ad τοὺς ἱππέας. πεζὸς πρόσθε ἵππων, pedes vadens ante equos, qui eum sequebantur, Ν, 385. sic in opp. ad naves, Ρ, 612. ἐν νηῒ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, navi aut terrestri itinere comitans, Ω, 438. οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι, α, 173, coll. 171, nequaquam enim te pedibus et terrestri itinere huc, utpote in insulam, peregre venisse puto. ubi est ergo navis tua? sic, ξ, 190. π, 59, 224. εἰ δ' ἐθέλεις πεζὸς, πάρα σοὶ δίφρος τε καὶ ἵπποι, si vero terrestri itinere, non navibus, proficisci mavis, præsto sunt tibi currus et equi, γ, 324. ἀφ' ἵππων μάρνασθαι (ex equis pugnare) καὶ ὅθι χρὴ, πεζὸν ἐόντα, et ubi opus est pedibus, ι, 50, et singularis, πεζὸν, est pro plurali πεζοὺς ἐόντας. Ὠκεανὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι πεζὸν ἐόντα ἢν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα, Oceanum non licet pedibus transire, nisi quis habeat bonam navem, λ, 158. et 58, ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηῒ, prior venisti pedes, quam ego cum navi. πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον, pedites interficiebant pedites, Λ, 150, coll. 151, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. πεζοὶ δὲ μενοίνεον, pedites vero cupiebant, in opp. ad equites, Μ, 59. πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν στῆσεν, Δ, 298, nam equites primum certamen sustinebant. πεζοί θ' ἱππῆές τε, Β, 810. Θ, 59. ω, 70. ἱππῆες πεζοί τε, Λ, 529. ὅπως ἅμα ἕποιντο πεζοὶ, *dass die zu fusse mit nachkommen könnten, (that those on foot might keep up.)* ζ, 319, sequi possent vectam curru. πεζῶν ἕνεκα, Λ, 723. νέφος, Δ, 274. Ψ, 133. πλῆτο πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, ξ, 267. πεζὸς ἰὼν, Py. 10, 46.

πεζὸς λόγος, vide sub Ἀείδω.

ΠΕΙ´ΘΩ, f. 1. πείσω. f. 2. πιθῶ. persuadeo, facio ut quis quid credat sine dubitatione: suadendo exoro; suadendo doceo rem: probo rem aut ipsum me alteri. *ich mache dass der andre mir glaubet oder gehorchet oder trauet, (I persuade another to believe, obey or trust me.)* est cum Germanorum *bitten, (to entreat,)* unius originis, ut videtur; per usum vero paullo aliter determinatum. ἡ πειθὼ, όος, est persuadendi actio, *die überredung, (persuasion.)* de ea pronuntiat poëta, πειθὼ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον, Aristoph. Ran. 1443, coll. 1438, seqq. nimirum persuadens fere utitur arte; et qui persuaderi sibi vult, ipse parum cogitat. οὐδέ σε πείθω, ξ, 392, neque te credere id, aut confidere, facio, coll. 391. πείθεις δή μευ θυμὸν, ψ, 230, certum facis et securum animum meum, ut nunc prorsus tibi credat, teque pro vero Ulysse meo habeat et agnoscat. οὐδέ με πείσεις, *du wirst mich so treuherzig nicht machen, (thou shalt not persuade me,)* non facies ut acquiescam animo, et dicta tua probem, Α, 132. sic eadem verba dicit Hector, cum Helena eum residere apud se juberet, Ζ, 360. et Patroclus, Λ, 647. et Achilles ad matrem, rogantem ut abstineret a pugnando, Σ, 126, *du kanst mich nicht erbitten, (thou canst not dissuade me,)* in sensu lato. et Priamus ad Hecubam, dehortantem a profectione, Ω, 219. et 433, ubi Mercurius negat se accepturum dona oblata sibi a rege. et ξ, 363, ubi Eumæus negat se crediturum narrationes de Ulysse: *du wirst mich das nicht überreden, (thou wilt not make me believe that.)* οὐδέ με πείσει, non me obsequentem sibi aut facilem habebit, Ι, 345, inquit Achilles iratus de Agamemnone. et 386, οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων, *auch so noch nicht wird er mich erbitten und zu frieden stellen, (he shall not soothe and dispose me to a reconciliation.)* τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε, pro ἔπειθε, Δ, 104, ei imprudenti impulit animum. sic, Ζ, 51, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε. et 162, ἀλλὰ τὸν οὔτι πεῖθ' (ἔπειθε) ἀγαθὰ φρονέοντα, ubi de Bellerophonte sermo, qui non illici se ab impudica muliere passus est. οὐδὲ Διὸς φρένα ἔπειθε, ἀγορεύων ταῦτα, nec movit Jovis animum, cum loqueretur ista, Μ, 173, nam Jupiter nolebat prorsus perdere Græcos, sed Hectori tantum ad id concedere aliquam victoriam, ut Achilles eo magis honoraretur. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε, Π, 842, animum tibi improvido iis dictis impulit. τὸν δ' οὐ πεῖθεν, Ρ, 33. οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε, Χ, 78, Priamus precibus suis. et 91, ἔπειθον, utrique parentes, suppliciter filium orantes ne pugnaret. ἀλλ' οὐδ' ὧς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, Ι, 583, Meleagri, quem omnes amicissimi precibus orabant ut subveniret patriæ suæ. ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο πεῖθε, α, 43. ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθε, η, 258. ψ, 337, Calypso suis promissis. sic de ambabus, Circe et Calypso, ι, 33, ἔπειθον, persuaserunt mihi. et 500, ἀλλ' οὐ πεῖθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν, socii mei, me rogantes, ne loquerer cum Cyclope. ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιοὺς, sic triennium quidem latuit cum dolo isto, et credere ac quiescere fecit nobiles istos, β, 106. ω, 140. sic Penelope de se eadem verba, τ, 151, ἔπειθον ἐγὼ τούς. οὔτις ἐκεῖνον ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱὸν, nemo nuntians de eo, fidem fecerit uxori et filio ejus, ξ, 123, ad credendum induxerit. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν, Α, 100, tunc sane, si eum hoc modo placaverimus, possimus flectere eum ut abstineat pestem a nobis; et sermo est de Apolline irato Græcis: *alsdenn könten wir ihn erbitten und bewegen, (we might then move him by our supplications.)* est aor. 2. opt. act. cum Ionica præfixa reduplicatione. φραζώμεθα, ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν, Ι, 112, disspiciamus, quomodo eum placantes flectere et movere possimus. et 181, πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν τὸν, tentare omni modo, ut flecterent eum. et 184, ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο, ut facile permovere et exorare possint magnos spiritus Achillis. nam Iones ponunt augmenta et reduplicationes, ubi aliæ dialecti id non solent. σὺ, πεπιθοῦσα θυέλλας, tu, hortatibus tuis excitans procellas, Ο, 26, particip. a. 2. a. εἰ πεπίθοιεν Πηλεΐδην, si forte persuadere possent ei hortatibus suis, Ψ, 40, coll. 37. μή τι φόβον δ' ἀγόρευε, ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν (πείσειν) ὀΐω, ne loquere mihi quid de fuga capienda, quia nequaquam id te mihi persuasurum puto, Ε, 252. sic, Ι, 315, οὔτε μέ γ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω, inquit Achilles: nec puto, quod Agamemnon me moturus sit. contextus ergo tollit amphiboliam, quæ diversis accusativis inest. talis amphibolia est et 219, 220, ubi Patroclus jubetur sacrificare, non vero sacrificari. et 328, cui versui quadruplex inest amphibolia, facillime ex contextu disspicienda. οὐδ' ἄρ' ἔμελλον πείσειν, non sperabam igitur, me moturum esse te, Χ, 357, nam id vult Hector, sciebam quod te exorare aut flectere non possem. nam μέλλειν sæpe est, exspectare, sperare, velle. οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς, inquit contumax, Aristoph. Plut. 600, non persuadebis, vel si persuadeas. Media forma πείθομαι, flector oratione, obtempero, credo, fidem habeo, confido, fiduciam habeo in aliquo, sustineo, recipio in me ferendum quid patienter. αὐτῷ πείθονται Ἀχαιοὶ, dicto audientes sunt ei, Α, 79, de rege supremo. οὔτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, α, 414, nec jam nuntio cuiquam fidem habeo. et genitivus est ellipticus, omisso ἐκ vel διά. quanquam alii subscribant Iota, ut sit casus pluralis: perperam. καὶ μέν τίς τε χερείονι πείθεται ἑταίρῳ, υ, 45, etiam non satis valido socio fidit aliquis, et fretus eo esse solet; coll. 47. *verlässet sich auf ihn, und wird dreister wenn er den nahe bey sich weiss, (relies upon him and is emboldened when he knows that he is near him.)* αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ego quidem omnino obsequar, Η, 286. ἐγώ σοι πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις, Ψ, 96, inquit Achilles ad apparentem sibi Patrocli animam: ego tibi omnia omnino perficiam, et obtemperabo, sicut tu jubes. ἀλλὰ μάλα οὔπω πείσομαι, et omnino nondum parebo, ε, 358, coll. 360. τῷ πείσεαι, ὅς κε ἀρίστην βουλὴν βουλεύσῃ, Ι, 74, eum audies, qui optimum consilium dederit; coll. 79, αὐτοῦ ἔκλυον, ἠδὲ πίθοντο. ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, ille parebit tibi ad bonum quidem, Λ, 788, quæ est laus adolescentis, obsequentis bene monenti, et solo ἐπὶ τῷ ἀγαθῷ. ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες, at illi id non credent, Θ, 154. σοὶ γὰρ πείσονται μύθοις, Ψ, 157, erunt tibi dicto audientes. οἱ δέ σοι οὐχὶ πείσονται, non obtemperabunt tibi, π, 280. ἅτινα οὐ πείσεσθαι ὀΐω, Α, 289, coll. 296, οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἴω, ex quo loco prior ille est explicandus, ut ad ἅτινα subintelligatur κατά: in quæ ego non obtemperabo ei, εἰς ἃ ἐγὼ οὐ πεισθήσομαι. et 427, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω, et credo eum motum iri, *ich denke, er wird sich erbitten und bewegen lassen, (I think he will relent.)* nam passive hic infinitivus intelligendus est, sicut apparet ex Υ, 466, ὃ (ὅτι) οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, quod is qui rogabatur, persuaderi sibi passurus non esset. sic et γ, 146, ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα (ἅτινα) οἱ Αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε, Υ, 127. η, 197, deinde autem ea patienter excipiet, quæ ei Parca adnevit cum nasceretur. et β, 134, ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ex patre mihi mala sustinenda erunt; sc. ob luctum quem fero, quod pater meus periit. nam id vult Telemachus: jamjam malorum satis est mihi ob absentiam patris; sed si id facio quod vos jubetis, majora etiam alia mala ex diis hominibusque me adorientur. respicit tamen eventum possibilem, si forte redeat pater; qui tunc acerbe irascetur, si matrem, caram ei conjugem, expulero e domo. οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω, non enim unquam putat se mala suscepturum esse, σ, 131, de homine quamdiu est felix; qui status tamen valde est variabilis. traditur quidem a grammaticis, hoc verbum hoc significatu, esse futurum a πάσχω: sed apparet, esse a πείθομαι, quatenus id notat suscipio, moveor, impellor, luctor. σύ μοι μάλιστα πείθῃ, ο, 540, tu mihi maxime obsequeris; est secunda sing. præs. indic. m. Attica contractione, ex πείθεσαι, ionice πείθεαι extruso Sigma, attice πείθῃ. ἐπείθετο μύθῳ, paruit huic sermoni, Α, 33. sic, ὁ δ' ἐπείθετο, Η, 121, coll. 120. Χ, 224. Ω, 521, paruit. et ω, 544. sed π, 192, οὔ πω γὰρ ἐπείθετο, ὃν πατέρα εἶναι, nondum enim fides ei facta erat, patrem suum esse hunc. πείθοντό τε μύθῳ, movebantur sermone meo, Λ, 273. et 274, ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες (ὑμεῖς) ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον, at moveamini verbis meis et vos, nam moveri se pati adhortationibus bonis, melius est quam pertinaces esse. οἱ δ' οὔπω πείθοντο, illi vero non obtemperabant, Σ, 513. μύθῳ, obtemperabant sermoni, ρ, 177. ἀλλά μοι οὐ πείθοντο, sed mihi non parebant, χ, 316, verbis meis nihil movebantur, *sie liessen sich von mir nicht sagen, (they heeded not what I said.)* Εὐπείθει πείθοντο, Eupitheo obtemperabant, ω, 465. πείθοντό τε ποιμένι λαῶν βασιλῆες, Β, 85. et 834, τὼ δέ οἱ οὔτι πειθέσθην, hi duo filii patri suo non obsequebantur. sic et Λ, 332. οὐ γὰρ ἐμοὶ ἐπείθεσθε, ω, 455, *ihr woltet mir nicht folgen, (ye would not listen to me.)* ἡμῖν δ' αὖτε πεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ, β, 103, ubi est imperf. cum reduplicatione Ionica: nobis persuasus est animus noster alacer. nisi malis scribere: αὖτ'

ἐπεπείθετο, et tunc pertinet ad sequens ἐπιπείθομαι, quod et præstat. σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο (pro πείθεσο, imperat. præs. m.) δ' ἡμῖν, tu te cohibe, et obsequere nobis, A, 214, quæ forma deinde attice contrahitur in πείθου. ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ, sc. εὖ μηδομένῳ, B, 360. sic Herodotus: ἴσον, ὦ βασιλεῦ, κέκριται, φρονέειν τε εὖ, καὶ τῷ λέγοντι χρηστὰ ἐθέλειν πείθεσθαι. πείθεο δ', ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, pareto autem, sicut tibi ego orationis summam imposuero in animo tuo, Π, 83, quæ summa est 87—96. magis Ionica contractio hujus imperativi est πείθευ, Ξ, 235, coll. 234. πῶς τὶς Ἀχαιῶν πρόφρων σοὶ ἔπεσιν πείθηται, quomodo aliquis nobilium studiosus tui tuis verbis pareat, A, 150, i. e. studiosus tui sit, et pareat imperiis tuis. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες, B, 139. I, 26, 700. M, 75. Ξ, 74, 370. O, 294. Σ, 297. μ 213. ν, 179. νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ, Θ, 502. I, 65, quo non innuitur somnus capiendus, sed τὸ ἀπέχεσθαι τῶν ἔργων: in eo enim consistit obedientia nocti præstanda. laborum tempus est dies: nox ad cessandum ab opere data est, et πρὸς τὸ μετρίως ἀναπαύεσθαι δι' ἀνάληψιν ὑγείας. sic et μ, 291. μὲν νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτὶ, Ψ, 48, ubi sic vocat cœnam in funere Patrocli, *die travermahlzeit, (the funeral entertainment.)* εἴ σοι πείθωνται Ἀχαιοὶ, si tibi paruerint principes, B, 364. ἀλλ' εἴ μοι πείθοιο, sed si mihi obsequi velis, υ, 381. καί οἱ πειθοίατο λαοὶ, et cui credant populi, M, 229, nam de vate et augure est sermo, de cujus prudentia certi sunt homines. sic, Ξ, 93, pareant; nam sermo ibi de duce magno militari. est hæc forma Ionica, pro πείθοιντο. σὺ οἰωνοῖς κελεύεις πείθεσθαι, tu alitibus jubes nos credere et fidere, M, 238. coll. 241, Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, Jovis decreto fidamus. αἴκε ἐθέλητε πείθεσθαι, Ξ, 111, si velitis obtemperare et bonam de me fiduciam habere. ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι, inquit senex Nestor, Ψ, 645, ego debeo senectuti tristi parere. πείθεσθαί τε γέροντι, sc. τῷ Λαέρτῃ, parere seni, β, 227. et eo docetur ἡ φιλοπατορία: nam ut domus parebat Mentori, sic ipse Mentor patri absentis Ulyssis. cæterum h. l. libet admonere lectorem, poëtam non esse historicum, sed poëtam. ergo e. c. cædes procorum non debet concipi, ut a solo Ulysse et tribus sociis peracta: sed, ubi poëta ait, Minervam sub specie Mentoris adstitisse Ulyssi, ibi is ipse Mentor cum satis valida manu fidorum juvenum adstitit, et necessaria exsecutus est. huic enim Ulysses se adveniens indicaverat; et is est Minerva illa, quæ e. c. res ad personam sumendam utiles dedit, et consilia reliqua cum eo composuit. nam sine dubio aliquem ex Phæacibus certum et dextrum hominem sibi adjunxerat Ulysses, qui in Ithaca maneret redeunte nave, et quem ad Mentorem clam mitteret arcessendum. jam igitur τερατολογία poëtica, fiet res plana et historica, si hanc admonitionem et ad alia retuleris. σοὶ δὲ ἔοικε, Τηλέμαχον πείθεσθαι, tuum est, ut Telemachum consilio tuo regas, γ, 358. πειθόμενος μύθοισι Ἀπόλλωνος, persuasus verbis hujus, Υ, 295. πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν, καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ, Δ, 408, fidentes et freti signis prosperis deorum, et Jovis auxilio. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ionice sine augmento, E, 201, at ego ei non obtemperabam. et inde habuit pœnam, quod prudens consilium patris spreverat. τῇ (μητρὶ) πιθόμην, καὶ ἔρεξα, ei obsecutus sum, et feci id, I, 453. ἀλλ' ἐγὼ οὐ, X, 103. ι, 228. nam valde nocet, bene monenti non parere. τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπίθοντο, illique impigre paruerunt, Γ, 260. sic, ἐσσυμένως, ο, 288. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο, H, 379. I, 79. Ξ, 378. O, 300. Ψ, 54, 738. γ, 477. υ, 157. χ, 178. ψ, 141. sic πίθοντο, paruerunt, M, 109, 468. O, 156. Ψ, 249. ζ, 71. ι, 44. κ, 178, 428. μ, 222. αἴκε πίθηαι, si parere et obtemperare velis, A, 207, quo poëta docet, ἐφ' ἡμῖν εἶναι (in nostra potestate esse) παύεσθαι θυμοῦ εἴτε καὶ μή: καὶ ἑκούσιον εἶναι τὸ καλὸν, μὴ βίᾳ. sic, Φ, 293. Ψ, 82. α, 279. αἴκε πίθηται, A, 420, si velit obsequi mihi, et flecti rogationibus meis. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, si obtemperaverimus verbis meis, Σ, 273, et includit ipse se, ut notet κοινὴν πειθῶ: omnes nos, nemine excepto. ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; an igitur mihi obsequi volueris? Δ, 93. H, 48, coll. 28, ἀλλ' εἴ μοί τι πίθοιο. Ξ, 190. καὶ νῦν, εἴ τί που ἐστὶ, πίθοιό μοι, et nunc, si fieri potest, obsequaris mihi, δ, 193. οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι, an non aliquis vir tantum confidat animo suo audaci, K, 204, est idem aor. 2. opt. m. reduplicatione Ionica. ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι, H, 282, 293. παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι, monitis et adhortationibus obsequi, N, 726. σημάντορι πάντα πιθέσθαι, imperanti in omnibus parere, ρ, 21. ἀλλὰ πίθεσθε, A, 259, at obsequimini, et locum date monitis meis, coll. 274. πίθεσθέ μοι, Σ, 266, *folget mir, (yield to me.)* et λ, 344, obtemperate ei. πίθεσθέ μοι ὡς ἀγορεύω, ω, 460. οἱ δὲ πιθέσθων, pro πιθέσθωσαν, illique obsequantur et pareant, I, 167. Præteritum medii est πέποιθα, quod et πέπιθα scribitur, et hæc scriptio est analogica, illa prior vero Attica: fretus sum, confido, credo, certus sum. ὑμῖν μαρναμένοισι πέποιθα σαώσειν νῆας, vobis pugnantibus credidi salvas fore naves, N, 96. οὔπω πέποιθα ἀπαμύνασθαι ἄνδρα χερσὶ, nondum confido, me arcere posse virum manibus meis, π, 71. φ, 132. ἀνὴρ πέποιθε μαρναμένοισι, vir confidere et bono animo esse solet pugnantibus iis, π, 98, 116. ὅστις ἵπποισίν τε πέποιθε καὶ ἅρμασιν, quicunque fidit his, Ψ, 286. πεποίθασι βίῃ, fiduciam habent in viribus suis, Δ, 325. ὄφρα πεποίθω, ut certus omnino fiam, ω, 328, *damit ich überzeuget sey, und dir völlig glauben könne, (that I may be convinced and give entire credit to thee.)* sic, ὄφρα πεποίθῃς, ut certam fidem habeas, A, 524. ν, 344, ut certus sis. ὄφρα πεποίθομεν ἀλλήλοισι, ut fidamus invicem nobis, κ, 335, Ionica correptione, pro πεποίθωμεν. πέντε ἡγεμόνας οἷς ἐπεποίθει σημαίνειν, quinque duces, quibus cum fiducia crediderat imperium militare, Π, 171, *anvertrauet hatte, denen er gewiss zutrauete dass sie gute befehlshaber wären, (had trusted, whom he confidently believed to be good officers.)* et hoc plusquamperf. m. ionice dicitur πεποίθεα, pro ἐπεποίθειν. ἑταίρους τρεῖς, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν, δ, 434, quibus maxime confidebam ad omnem conatum. ἥβῃ τε πεποίθεα χερσί τ' ἐμαῖς, fretus eram juventa et manibus meis, θ, 181. sic ᾔδεα dicitur pro ᾔδειν. est et forma hujus plusquamp. m. ἐπεπίθειν, cujus syncopata prima pluralis in usu est. δεξιαὶ, αἷς ἐπέπιθμεν, ἐπεπίθειμεν, dextræ, quibus credebamus et fidem habebamus, B, 341. Δ, 159. sic, τεῖχος, ᾧ, murus, quo freti eramus, Ξ, 55. ἀλκὶ πεποιθὼς, robore fretus et fidens, E, 299. N, 471, ubi de apro dicitur, sicut priore loco de leone. sic et P, 61, 728. Σ, 158, de Hectore. ζ, 130, de leone. χερσὶ, Π, 624. ποσὶ, Z, 505. Θ, 339. X, 138, *der sich auf seine füsse verlassen kann, (trusting to his heels,)* i. e. ποδωκέστατος ὤν. quemadmodum ἀλκὶ πεποιθὼς est, ἀλκιμώτατος ὤν. ποδωκείῃσι πεποιθὼς, B, 792, i. e. ποδώκης ἄγαν. προθυμίῃσι, B, 588, alacritate sua fretus et fidens. ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, ille autem equus sua formositate et præstantia confidens, Z, 510. O, 267, et ibi iste nominativus participii non habet verbum sequens ex solita constructionis regula, sed est absolute quasi positus. ἱπποσύνῃ, Δ, 303. ἵπποις καὶ ἅρμασι, Ψ, 319, sc. εἴη. κτεάτεσσι, υ, 289. πεποιθότες χείρεσσι, M, 135. et 153, λαοῖς. et 256, τεράεσσι. τόξοις, N, 717. νηυσὶ, η, 34. θεοῖς, ι, 107, conf. θεοί. πεποιθότας κάρτεϊ, P, 329. πειθέμεν (πείθειν) Ἥραν, exorare Junonem precibus, Ne. 7, 140. ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ ἔπεισε λιταῖς, Ol. 2, 144, placavit precibus. πείσαις δῆμον, Ol. 3, 28, exorans populum, sc. ut daret ipsi plantam oleastri, *dazu beredet, (persuading them to it.)* τὸν Ζεὺς, Ne. 5, 67, cum persuasit Jupiter Neptuno, ut sororem uxoris suæ daret Peleo uxorem. πείσαισα τὸν, Ne. 5, 51, cum persuasisset ei. πίθον (ἔπιθον) ἰατῆρα, exorare medicum, Py, 3, 115. et 51, πιθὼν γνώμην νόῳ, de sententia et scientia certum faciens animum. πεπιθὼν γνώμῃ κυβερνητῆρος, obsecutus consilio gubernatoris, Ist. 4, 122, i. e. faciens ipse se ut crederet. πείθονται ἀοιδοὶ σήμασιν, Py. 1, 5, obtemperant signis citharæ. et 113, πείθεό μοι, obtempera mihi. πείθεσθαι ἤθελον, Ne. 8, 17, volebant parere ei. πιθέσθαι ἐνυπνίῳ, Ol. 13, 112. πιθόμενοι σήμασι θεοῦ, fidentes et credentes signis dei, Py. 4, 355. πέποιθα, Ol. 1, 165, i. e. πεπίστευκα, πέπεισμαι, confido, certo scio. ξενίᾳ, Py. 10, 99. προξενίᾳ, Ne. 7, 96.

πειθώ, όος, ἡ, vide sub ΠΕΙ'ΘΩ, ad initium.

πείκω, vide ΠΕ'ΚΩ.

πεῖνα, (ionice πείνη) ης. ἡ. (Πνέω) fames, *der hunger, (hunger.)* est a πένομαι, nam et ipsa fames est magna molestia, et cogit ad operas faciendas. πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος, ο, 406, de terra felici. et conjungit πεῖναν cum νόσῳ, quia ex fame plerumque sequitur morbositas. hinc et apud Hesiodum λιμὸς καὶ λοιμὸς juncti.

πεινάω, f. ήσω. (Πνέω) esurio valde, *ich hungere sehr, (I am very hungry.)* λέων πεινάων, leo esuriens, Γ, 25. λέοντε πεινάοντε, Π, 758, nam nisi valde esuriunt, non depugnant inter se de præda aliqua. λέοντα μέγα πεινάοντα, Σ, 162. σίτου πεινήμεναι, esurire panem, i. e. cibum, υ, 137, pro πεινάειν, ionice est πειναέμεν, et cum Attica paragoge πειναέμεναι, contr. πεινάμεναι, et verso ionice α in η. vides simul, hac ratione nullum Iota esse subscribendum.

πεῖρα, ας. ἡ. (Πέρα) exploratio, specimen. ἐν πείρᾳ, *bey der probe, (on trial,)* Ne. 3, 122, ἐν τῷ πειρασθῆναι. πεῖραν ἔχοντες, Ne. 4, 123, i. e. ἀπόπειραν τοῖς ἀγῶσι λαβόντες, γνῶσιν τῆς ἀγωνίας σχόντες, *erfahrung habend, wohl versucht seyend, (having experience, well versed in.)* πεῖραν ἀγήνορα, Ne. 9, 67, i. e. experimentum bellicum, pugnam.

πειράζω, f. άσω. (Πέρα) exploro quid sit ulterius, exquiro, tento. ὣς φάτο πειράζων, ι, 281, sic dicebat, explorans interrogando. ἀνδρῶν πειράζειν, viros pertentare quo sint animo, π, 319. ἐμοῦ, mei periculum facere, ψ, 114. sed ὁ πειρατὴς, οῦ, est a περάω, f. άσω, ut notetur homo, qui maria transit, et raptos homines transportat alio, ὁ κατὰ πέλαγος λῃστής. in genere ὁ ἐν ὁδῷ κακουργῶν, latro vias obsidens et viatores invadens, dicitur ὁ ὁδουρὸς vel et ὁ ὅδουρος.

πειραίνω, vide περαίνω.

πειράομαι, vide πειράω.

πεῖραρ, τὸ, πεῖρας, τὸ, vide πέρας.

πειρατεύω, vide sub ληϊστήρ.

πειράω, f. ήσω. (Πέρα) conor ad aliquam rem pertingere, nitor ad aliquid consequendum et efficiendum. est a περάω, f. ήσω, transeo, transire cupio. πειρήσω, ὥς κε ὑμῖν κακὰς κῆρας ἐπιήλω, adnitar, ut vobis mala fata inferam, β, 316. τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν μυίας, conabor et studebo, operam dabo ego arcere ab eo muscas, T, 30. μήλων πειρήσοντα, ad oves transiturum et impetum in eas facturum leonem, M, 301. ζ, 134, i. e. θρεμμάτων in genere. hinc sumsere Attici, τὸ πειρᾷν ponere ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως: e. c. πειρᾷ ὁ δεῖνα τὴν δεῖνα, sollicitat et rogat eam, co-

natur eam pellicere ad fruendum ea, hinc etiam est orta notio tentandi, an aliquem ad voluntatem meam transducere queam. αὐτοῖς ἐπέτελλε, Ὀδυσῆϊ δὲ μάλιστα, πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν Πηλείωνα, mandabat illis, et Ulyssi maxime, utpote solertissimo et disertissimo, contendere et adniti omnibus viribus, ut flecterent verbis Achillem, I, 181. et 345, μή μευ πειράτω, ne conetur aliquid efficere apud me. μή τις πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος, Θ, 8, inquit Jupiter ad deos: ne quis contendat et conetur meum verbum rescindere. τάχιστα πείρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι, celerrime contende, ut tandem in tuam patriam pervenias, δ, 545, pro πείραε. Attici hoc verbum in activa forma ponere non solent, nisi notet πειράζειν ἐρωτικῶς γυναῖκα, e. c. Aristophanes: πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε, καὶ τῶν τιτθίων ἐφάπτεται. πειρᾶν, contendere, adniti, Δ, 66, 71. οὐδὲ μετὰ ἡμῶν πειρᾷ, ὥς κεν Τρῶες ἀπόλωνται, neque nobiscum adniteris, ut Trojani pereant, Φ, 459. πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιὲ, periculum mei facis, O senex, Ω, 390, 433, conaris me cognoscere qualis sim: quæ forma est media, a πειράομαι, άεσαι, άεαι, et contr. ᾷ. νῦν μὲν πειρᾶται, nunc quidem cognoscere conatur, qua sententia sit quisque, B, 193. nam Græci sæpissime ponunt medium pro activo: sic, ἐσώζετο τὴν εὐλάβειαν, retinebat reverentiam, i. e. εὐλαβεῖτο: ἔγημε et ἐγήματο. imo et passivam formam active ponunt sæpe, ut ὁ αἴρων et ὁ ἠρμένος. ergo contextus ubique spectandus. αἴκε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδε ἵκηται, E, 129, si forte deus aliquis nitens contra te huc advenerit. ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, vir, roboris sui periculum facturus, O, 359. et is genitivus deest Π, 590. πειρώμενος ἥβης, Ψ, 432, periculum faciens roboris sui juvenis. πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα, inquirens et cognoscere studens ex omni parte, φ, 394. πόσιος πειρωμένη, mariti sui periculum faciens, eumque pertentans, an vere sit is maritus suus, ψ, 181. vides igitur, inesse notionem explorandi, quid ulterius insit rei, quod jam nondum liquido apparet. nam conatus *ulteriora* contingendi et noscendi, primus est hujus verbi significatus. ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ego verbis periculum faciam, B, 73, experiar. sic, ἐγχείῃ, hasta conjecta, E, 279. Τρώων, ut de Trojanis experiar, periculum faciam, quid facturi sint, T, 70. Υ, 352. ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι, ipse explorabo et videbo, ζ, 126, quales illi sint homines: ubi prius verbum etiam est in conjunctivo, sed ionice, ubi ο et ω æquivalent. sic, ἀνδρῶν οἵτινες εἰσὶ, ι, 174. χειρῶν καὶ σθένεος, φ, 282. πατρὸς, ω, 215. σῆς ἀλόχου πειρήσεαι, ν, 336, tuæ conjugis periculum feceris, quomodo sit animata. πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, in omnia se commutans, periculum faciet, an elabi possit, δ, 417, οὐ γὰρ διὰ κακίαν, ἀλλὰ διὰ πεῖραν, ὁ Πρωτεὺς μετεβάλλετο. κεραμεὺς τροχὸν αἴκε θέῃ, figulus explorabit rotam an currat, Σ, 601. τόξου, φ, 159, exploraverit arcum; et additur, ἠδὲ ἴδηται. τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε, Ψ, 707, 753, 831. ἐπειρᾶτο ἐρεθίζειν Ἥρην, Δ, 5, incipiebat, adgrediebatur excitare eam Jupiter. εἴ πώς οἱ εἴξειαν, tentabat, an sibi cedere velint, N, 806. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες εἰσελθεῖν, nitebantur vi perrumpentes intrare, M, 341. θάλποντες ἐπειρῶντο, φ, 184, periculum faciebant. et 180, τόξου πειρώμεσθα, arcum tentemus. sic et 268. et 410, πειρήσατο νευρῆς. et 113, αὐτὸς τοῦ τόξου πειρησαίμην, ipse hunc arcum experiar. et 135, τόξου πειρήσασθε. τρὶς ἐπειρήσαντο οἱ ἄριστοι, Z, 435, ter periculum fecerunt fortissimi. οὓς (sc. ἀέθλους, omissa præpositione κατὰ) Φαίηκες ἐπειρήσαντο Ὀδυσῆος, in quibus certaminibus ii eum experturi erant, quid valeret, θ, 23, vel potius, eum deinde experti sunt: nam is aoristus notat tempus quidem futurum h. l. sed in sensu præteriti, *in welchen sie ihn nachher auf die probe gesetzet haben, (by which they should put him to the test.)* et 377, σφαίρῃ ἀν' ἰθὺν πειρήσαντο, pila recta in altum mittenda periculum fecissent, *sich unter einander versuchet hatten, (had contended together.)* conf. ἰθύς. ἕκαστα δὲ πειρήσαιτο, singula exploraret quærendo et interrogando, δ, 119. ω, 237, coll. 239, πειρηθῆναι, explorare. priore ex δ citato loco quidam vitiose legunt μυθήσαιτο. ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος, an solus rem efficiendam susciperet, N, 457. οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτο Ἀχιλῆος, antequam periculum fecisset quid contra Achillem valeret, *ehe er mit dem einen gang versuchet hätte, (before he had tried what he could do,)* Φ, 580. ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου, ut experiremur operam, σ, 368. πειρήσασθε, θεοὶ, facite periculum, experimini, O dii, Θ, 18. ἐπειρήσαντο πόδεσσιν, i. e. ἐδράμομεν ἐν ἀγῶνι, *sie versuchten es mit laufen in der rennbahne, (they ran races with one another,)* θ, 120, nam πᾶς ἀγὼν est ἀπόπειρα ἀνδρῶν. et hoc certamen hic erat primum, quia equos non habebant Phæaces. et 100, πειρηθῶμεν ἀέθλων. sic πειρήσαντο, 126, παλαισμοσύνης. et 145, 149, πειρῆσαι ἀέθλων, fac periculum certaminum. et 184, πειρήσομαι. et 205, πειρηθήτω, periculum faciat. et 213, ἐθέλω ἴδμεν καὶ πειρηθῆναι, volo scire et explorare. σοῦ, ξεῖνε, πειρήσεσθαι, te, O hospes, experturam et exploraturam esse me, τ, 215, inquit Penelope, *dich auf die probe setzen zu können, (take means to try thee.)* τῶν (ὀϊστῶν, sagittarum) τάχα πειρήσεσθαι ἄλλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι, φ, 418, quod alibi dicit γεύσεσθαι. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι, periculum sui ipsius faciebat in his armis, *er versuchte sich in der rüstung, (he tried on the armour,)* T, 384. ὄφρα πειρηθῆτον ἐμεῖο, donec vos ambo experti fueritis de me, K, 444, aor. 1. conj. pass. εἰ μὲν δὴ ἀντιβίην σὺν τεύχεσι πειρηθείης, Λ, 386, si vi aperta in armis periculum feceris. sic, σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν, X, 381, *wollens im gewehr versuchen, (will have a contest in arms.)* σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, E, 220. δμώων ἔτι πειρηθεῖμεν, pro πειρηθείημεν, π, 305, servos etiam exploraremus. ἐμοῦ ἔτι πειρηθῆναι, mei porro periculum facere, Υ, 349, *es weiter mit mir zu versuchen, (try any more with me.)* Ἕκτορι, ubi dativus poëtice et ob metrum est pro genitivo, Φ, 225. ἀλλήλων, Ψ, 804. οὐδέ πω μύθοις πεπείρημαι, nondum sermonibus sum exercitus, usu multo doctus sermones prudentes, γ, 23, *bin im reden unversucht, (am not versed in speaking.)* πείρησαι, fac periculum, *versuchs, (try,)* A, 302. περὶ αὐτῆς πειρηθήτω ὅς κε θέλῃ, de ea periculum faciat qui voluerit, Ψ, 553. νυμφείας ἐπείρα εὐνῆς, conjugalem tentaret torum, Ne. 5, 54, pellicere vellet uxorem alienam. πειρῶντι δὲ, sc. ἀνδρὶ, Py. 10, 105, exploranti. ἐπειρᾶτο ἄκοιτιν, sollicitabat uxorem, Py. 2, 62. μάχης, Ne. 1, 66, periculum faciebat pugnæ. πειρᾶσθαι ἀέθλων, Ne. 11, 29. πειρώμενος γνώμης, specimen edens animi sui, Py. 4, 150. πειρώμενον τῆς ἀγωνίας, Ol. 2, 94, experientem certamen.

πειρητέω, vide sequens.

πειρητίζω, f. ίσω. (Πέρα) tento, exploro, periculum facio. a πειράω, f. ήσω, fit ὁ πειρητὸς, expertus; inde est πειρητέω, et hinc πειρητίζω, sicut a πολεμέω est πολεμίζω. μή τι μοῦ ἠΰτε παιδὸς πειρήτιζε ἠὲ γυναικὸς, ne me velut puerum aut mulierem tenta, H, 235, ne mecum congredere velut cum puero: nam res tibi est cum forti viro. στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων, ordines virorum invadens, *angreifend, (attacking,)* M, 47. et 257, ῥήγνυσθαι τεῖχος ἐπειρήτιζον, contendebant perfringere murum. πειρητίζων, ᾗ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, O, 615, conans ibi, ubi densissimos videbat hostes, *da ansetzend, (attacking there.)* συβώτου πειρητίζων, subulcum tentans et explorans, ξ, 459. ο, 303, i. e. ἀποπειρώμενος. ἑκάστου, singulos separatim explorans, π, 313, coll. 319. τόξου πειρήτιζε, arcum tentabat, φ, 124, 149, an possit tendere eum. ἀλκῆς, periculum faciebat roboris, χ, 239, specimen ejus edi volebat. πειρητίζων, ω, 220, ubi est præsens pro futuro, πειρασόμενος.

πειρητὸς, ὁ, vide supra.

πείρινς, ινθος. ἡ. (Πέρα) alveus, qui imponitur currui ad recipienda onera vel sessores. nam currus proprie est pars illa quæ rotas habet: quod huic parti superjacet, et in quod componuntur res vehendæ, dicitur πείρινς. nomen est ab antiqua simplicitate retentum: nam proprie notat, τὸ τετράγωνον πλινθίον, τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν: ῥίπες δὲ, οἱ τῆς οἰσύας λύγοι: *den geflochtenen wagenkorb, (the wicker, body of the car.)* dicitur et τὸ κάνναθρον, ab ἡ κάννη, i. e. ἡ ψίαθος, πλέγμα γὰρ καὶ αὐτὸ ψιαθῶδες, συνέχειν φόρτον ἰσχύον. etiam ἡ ὑπερτερία est eadem, quam recentiores τὴν ἐσχάραν in curru vocant. etymologia nominis deducitur a quibusdam veterum ab ὁ ῥίψ, ιπὸς, vimen salignum, ut sit pro ῥίπινς, ινθος, per metathesin et insertum ε, quia ex ejusmodi viminibus plicabatur antiquitus. sed a πείρω, transire facio, commodius deductum nomen putatur, quia in plicando aliud per aliud transfigitur et transadigitur. ἅμαξαν ὁπλίσαι, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς, instruere currum, et alveum ligare super eo, Ω, 190. et 267, ἔδησαν ἐπ' αὐτῆς. τὰ μὲν (δῶρα) ἐς πείρινθα τίθει, in alveum currus ponebat data, ο, 131. Vide sub ὑπερτερία.

πείρω, f. περῶ. (Πέρα) transeo; ut sit idem quod περάω, f. ήσω. it. transfigo, transverbero, *ich durchsteche, spiesse, (I transfix, pierce through,)* facio ut quid ab altera ad alteram partem transeat. παννυχίη (ναῦς) ἦγε πεῖρε (ἔπειρε, imperf.) κέλευθον, per totam noctem transiit navis viam suam, *gieng seinen lauf fort, (pursued her course,)* β, 434, διεπέρα. ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων, pugnas contra viros, et molestos fluctus maris, transiens, Ω, 8. θ, 183. ν, 91, 264. et priore loco loquitur Achilles, qui pugnando in terra, et navigando ad urbes hostiles, multis molestiis defunctus erat: in reliquis locis loquitur Ulysses de se. cæterum πείρων pertinet tantum ad κύματα: ad πτολέμους aliud participium, e. c. ἀμφέπων, aut simile, est subintelligendum; ex usu piscorum, qui sæpe unum verbum ad duo diversa substantiva jungunt, non ad utrumque pertinens proprie. sic et hastam πείρω, transire facio, transadigo: διὰ ὀδόντων αὐτοῦ πεῖρεν (ἔπειρε) τὴν ἐγχείην, per dentes ejus transadegit hastam, Π, 405. et quia hoc verbum maxime de piscibus (ut mox videbimus) ponitur, quando transfiguntur conto acuto, aut hamo: hinc parabola additur de pisce, 406—408. et de hasta ipsa, αἰχμὴ ἔπειρεν αὐτὸν διὰ χειρὸς, cuspis transfixit eum per manum, Υ, 479. *der spiess durchstach ihm die hand, (the spear transfixed his hand.)* κρέα ὤπτων, ἄλλα δ' ἔπειρον, carnes assabant, aliasque transfigebant, γ, 33, sic, H, 317, πεῖράν τ' (ἔπειράν τε) ὀβελοῖσιν, ὤπτησάν τε, transfigebant carnes verubus, et assabant. sic et Ω, 623. τ, 422. et priore loco ex γ sine dubio sic est intelligenda res: quidam assabant jam carnes, alii in affigendo eas ad verua erant occupati. ἰχθῦς (ἰχθύας) δ' ὣς πείροντες, ἀτερπέα δαῖτα φέροντο, κ, 124, et transfigentes eos veluti pisces, auferebant epulum triste: et sermo est de Læstrygonibus, qui naves undecim Ulyssis perdebant, et homines jam natantes in aqua sic configebant contis acutis, quasi essent pisces, quos domum ferebant comedendos. etiam nostris temporibus in usu nonnullis locis est, pisces in

aqua natantes configere, *fische zu stechen im wasser, (to spear fish in the water.)* ergo est l. c. διαπείροντες αὐτοὺς ὡς ἰχθύας, τριαίναις ἢ τισιν ἑτέροις ἀπωξυμμένοις ὀργάνοις. alii explicant πείροντες per νηχόμενοι καὶ πειρῶντες οὕτω τὸν λιμένα, et ἰχθῦς capiunt pro nominativo, ὡς ἰχθύες, trahuntque id ad Λαιστρυγόνας. sed male. alii pro πείροντες legunt εἴροντες, una serie jungentes, συνείροντες κατὰ ἰχθύδια, καὶ ὁρμαθὸν ποιοῦντες, quod ingentis roboris esset indicium. ὀδύνῃσι πεπαρμένος, doloribus confixus quasi, E, 399, *von schmerzen durchdrungen, (penetrated with grief:)* quasi ὀδύναι essent personæ, a quibus quis posset transverberari. σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, A, 246. sic, δέπας, poculum, aureis clavis confixum quasi, *mit güldenem beschlage oder puckeln gezieret, (adorned with gold fillets or bosses,)* Λ, 632. περὶ δουρὶ πεπαρμένη, ἡ πάρδαλις, *am jagdspiese oder auf demselben angespiesset, (pierced through with a spear,)* in venatione, Φ, 577. hinc est ἡ περόνη, et ὁ πόρπαξ. etiam, ἡ πεῖρα, ας, i. e. πορεία, ὁδὸς, profectio, iter.

πεῖσα, ης. ἡ. (Πείθω) obedientia, obsequium: quando quis ad quietem suadendo perducitur. *gehorsam, stille seyn, (to be obedient, quiet.)* est a πείθω. ἐν πείσῃ αὐτῷ κραδίη ἔμενε, υ, 23, cor ei manebat in potestate ipsius.

πεισιχάλινος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) fræno parens. ἅρματα πεισιχάλινα, Py. 2, 21, nam totus currus regitur equis frænatis.

πεῖσμα, ατος. τό. (Πείθω) apud poëtam est funis; maxime nauticus, rudens, *ein tau, (a cable:)* deinde quivis alius, *ein seil, ein strick, (a cord, a rope,)* σχοινίον. alibi notat et, fiduciam aggrediendi et agendi quid, τὴν πεισμονήν. nam est a πείθω, quia obedire nobis rem facit. νηῶν ὅπλα, πείσματα καὶ σπεῖρα, ζ, 269, navium arma, rudentes et vela. λιμὴν, ἵνα οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, portus, ubi nihil opus est fune nautico ad alligandam navem ad terram, ι, 136, i. e. ἀπογείου σχοινίου. ἐκ πέτρης δήσας πείσματα, funes alligans ad saxum in littore, κ, 96. et 127, ἀπέκοψα πείσματα νηὸς, *ich kappete die taue, womit das schiff am ufer angebunden lag, (I cut the cable by which the vessel was moored to the shore.)* et 167, πεῖσμα πλεξάμενος, ubi non de rudente, sed de alio fune ex tempore facto sermo est, ut capti et occisi cervi pedes colligaret, ad commodius auferendum eum. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, rudentem solverunt a perforato saxo, ν, 77. πεῖσμα νεὼς ἐξάψας κίονος, χ, 465, rudentem navis aptans ad columnam. Vide sub πρυμνήσιος.

πεισμονὴ, ἡ, vide supra.

πείσομαι, vide sub ΠΕ´ΘΩ, paullo ante medium.

πεῖσος, τὸ, vide sub πῖσος.

πείσυνος, ὁ, vide πίσυνος.

πείσω, fut. vide ΠΕΙ´ΘΩ.

ΠΕ´ΚΩ, et Πείκω. f. ξω. carpo minutatim, *ich rupfe, zupfe, (I pull, tear out.)* pecto, *ich kämme, (I comb.)* carmino, *ich hechele, (I hatchel.)* ἠλάκατα στροφαλίζετε, ἢ εἴρια πείκετε χερσὶν, inquit Ulysses ad ancillas, σ, 315, fusos versate, aut vellera lanæ carminate vel dividite manibus; ubi id πείκειν χερσὶ est, ἐπιμελεῖσθαι καὶ κτενίζειν, quod et ἀσκεῖν εἴρια dicitur, et ordinarie præcedere debet τῷ στροφαλίζειν ἠλάκατα. ergo est, pectere et apte disponere lanam. tale πέκειν fit et κειρομένων προβάτων ποιμενικῶς, quando ovibus antiquitus, et ante inventam tonsuram, lanæ evellebantur: unde est ὁ πόκος, manipulus lanæ sic evulsæ. verbum deinde mansit, cum apud recentiores tonderentur oves, non vero vellerentur. χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε Ξ, 176, de Junone, ornante se: comas cum pexuisset, εὐθετίσασα, κτενίσασα, *da sie sich ihr haupthaar gekämmet, (having combed her hair.)* et vides, πέκειν esse prius quam πλέκειν, quod posterius metri necessitas reperit. τὸ πίσκος est πεκόμενον δέρμα.

πέλαγος, εος. τό. (Πέλω) mare, æquor et superficies maris, ubi navigatur. πέλαγος μέγα, Ξ, 16, ubi parabola de eo innuit τὸ πολύνουν τοῦ ἥρωος, multam consiliorum copiam. ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν, γ, 91. et 174, πέλαγος μέσον, et 179, μέγα μετρήσαντες. et 321, μέγα τοῖον. ἀνὰ πέλαγος ἄνεμοι φέρον αὐτὴν, per mare tulerunt venti eam, *auf dem meere fort, (along upon the sea,)* ε, 330. et 335. ἁλὸς ἐν πελάγεσσι. πελάγει ἐν ποντίῳ, in æquore marino, Ol. 7, 103. ὑγρῷ, Py. 4, 70. θῆρας ἐν πελάγει, Ne. 3, 41. ἐν Εὐξείνῳ, Ne. 4, 79. πελάγεσσι Ὠκεανοῦ ἐνεμίγησαν, Py. 4, 447, ubi de Mediterraneo mari sermo est.

πελάζω, f. άσω. (Πέλω) admoveo, appropinquare facio. it. accedo prope, appropinquo. inde est et verbum recentiorum, πλάσσω, f. πλάσω, fingo, compono: quod et conglutinationem notat. ut apud Æschyl. Prom. 896, μὴ πλασθείην γαμέτῃ, ne copuler marito. αὐτοὺς Αἰθίκεσσι πέλασσεν, omisso augmento, B, 744, ad Æthicas eos appropinquare fecit; et sermo est de Centauris, i. e. incolis quibusdam montanarum regionum Pelii montis, qui non sunt prorsus deleti, sed in aliam regionem fugati. ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν, malum admoverunt receptaculo suo, A, 434, i. e. in eum locum, ubi malus demissus jacere solet in navi. νευρὴν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, nervum attraxit ad pectus, et eodem tempore ferrum sagittæ attraxit ad arcum, Δ, 123, nam, nisi traheretur nervus et ei adhærens arundo sagittæ, ferrum sagittæ longe prominebat ab arcu. κακαῖς ὀδύναις πελάζειν αὐτὸν, miseris doloribus admovere eum, E, 766, *ihn in herzeleid zu setzen, (to afflict him with anguish.)* sic et dicitur, μιγνύειν τινὰ ὀδύναις. ἀλλὰ ἐμὲ νῦν νηῦσι πελάσσετον, pro πελάσετον, K, 442, sed me nunc castris vestris admovetote; et est fut. 1. imperat. a. in duali. et hiatus primorum vocum hæsitantiam loquendi præ metu imitatur. Τρῶας νηυσὶν ἐπέλασε, N, 1, *hat sie ins lager eindringen lassen, (has suffered them to penetrate into the camp.)* πάντας πέλασε χθονὶ, omnes dejecit in terram, Θ, 277. M, 194. Π, 418. αὐτὸν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, eum ex curru ad terram deposuerunt, amice, Ξ, 435, εἰς γῆν ἔθεντο ἀνακλίναντες: nam curant ibi Hectorem graviter læsum ictu saxi. ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων, postquam fortuna prope adduxit, ἐγγὺς ἐποίησε, O, 418. Φ 93. οὐκ ἐδύνατο αὐτὸν οὔδει πελάσαι, non poterat eum solo admovere, et luctando dejicere, Ψ, 719. τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασσεν, Ζεὺς, appropinquare eas naves fecit ad Cretam, γ, 291. et 300, Αἰγύπτῳ, i. e. ostio Nili fluminis. Γυραῖς, δ, 500. δεῦρο αὐτὸν ἄνεμος καὶ κῦμα πέλασσεν, huc eum appulit, ε, 111, 134. ἐς νῆσον ἐπέλασάν με θεοὶ, η, 254, et 277. γαίῃ ὑμετέρῃ ἐπέλασέ με ἄνεμος. μὲ Κικόνεσσι, ι, 39. οὐδάσδε πελάσαι, ad solum dejicere ei caput, κ, 440, *ihm den kopf vor die füsse zu legen, (to lay his head at his feet.)* γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασέ με κῦμα, ξ, 315. et 350, ἐπέλασσα στῆθος θαλάσσῃ, nataturus nimirum. et 358, θεοί με ἐπέλασαν σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, adduxerunt me ad stabulum viri prudentis. αὐτοὺς Ἰθάκῃ, ο, 481. πελάσαι (infin. pro imperat. πελάσατε, αὐτὸν) τε δοκοῖς, admovete eum trabibus superioribus, χ, 176, 193, *ziehet ihn bis an die obern balken, (fasten him to the upper beams.)* ὁπότε πελάσῃς νῆα νήσῳ, *wirst das schiff an die insel geleget haben, (shalt have reached the island with the ship,)* λ, 105. χθονὶ φύλλα πελάσῃ, si arbor cæsa terræ folia sua tenera admoveat, i. e. procidit in terram, N, 180. ἕως Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ σὲ, donec te adduxerit in conspectum Achillis, Ω, 154, 183. frequentissimus ergo apud poëtam esse significatus transitivus, intransitivus est rarior, et per ellipsin supplendus. ἀλλὰ πέλασε νηυσὶ, sc. ἑαυτὸν, *er nahete sich dem lager, (he approached the camp,)* M, 112. ὅστις ἀϊδρίῃ πελάσῃ, sc. τὴν ναῦν, quisquis imprudens adpropinquaret, μ, 41. etiam forma media occurrit in utroque significatu. μὴ οἵγε Πάτροκλον νηυσὶν πελάσαιντο, ne eum ad castra deportent, P, 341. passiva forma est E, 282, αἰχμὴ θώρηκι πελάσθη, cuspis thoraci admovebatur, omisso augmento. et M, 420, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν, ionice pro ἐπελάσθησαν, postquam semel prope accesserant. βόας ζεύγλῃ πέλασε, tauros ignivomos jugo admovit solus, Py. 4, 404. πέλασόν με κράτει, Ol. 1, 126, admove me victoriæ, fac ut compos fiam victoriæ. πελάσαις ματρὶ τεᾷ, Ne. 10, 152, cum matre tua congressus lege conjugali, cum coiisset cum ea, *da er sich zu deiner mutter genahet, (when he had had connexion with thy mother.)* est et verbum πλάθω, appropinquo, Eurip. Alcest. 117, per sync. ex πελάζω.

πέλανος, ὁ, vide sub θυηλὴ, et παλύνω.

πελαργὸς, ὁ, vide sub θάλασσα, ἀργὸς, et πελός.

πέλας, (Πέλω) adverb. prope, in propinquo. ὁ πέλας, vicinus, qui prope est et adest. est a πέλω, sum. χριμφθεὶς πέλας, accedens prope, κ, 516. ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο, qui tunc prope Telemachum constitit, ο, 257. πέλας Ἐμβόλου ναίοντας, habitantes prope Embolum, Ol. 7, 34. ἀγλαοῦ σκήπτρου πέλας, prope splendidum sceptrum, Ne. 11, 4. παρὰ Εὐρώτου πέλας, Ist. 1, 39. hinc est τὸ ἄπελος, vulnus hians, non coiens.

πελάσθη, pro ἐπελάσθη, vide sub πελάζω ad finem.

πελάω et πλάω, f. ήσω. (Πέλω) appropinquare facio, admoveo prope. ab hoc verbo occurrit perf. et plusquamp. passivi. ἐξοπίσω πλῆτο (pro ἐπέπλητο. augmentis ionice omissis) χθονὶ, retro ad terram admotus est, lapsus est, *er sank rückwärts zu boden, (he fell backward to the ground,)* Ξ, 438, ἐπέλασεν ἑαυτὸν χθονί. et 468, αὐτοῦ στόμα τε ῥῖνές τε οὔδεϊ πλῆντο, ejus os et nares solo admovebantur, i. e. ἐπέλασαν τῇ γῇ. ἀσπίδες ἔπληντο ἀλλήλαις, scuta appropinquabant sibi invicem. ἐπλησίασαν, coïbant, Δ, 449. Θ, 63. et simplex ibi tantummodo est augmentum. nisi velis dicere, a πλάω fieri πλῆμι, cujus imperf. pass. esse ἐπλήμην. vide tamen formam perf. pass. μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος, μ, 108, valde prope admovens te et accedens ad scopulum Scyllæ: ex qua forma nostra determinatio fit melior. aliud πλῆτο inveniatur sub πλήθω.

πέλεθρον, et πλέθρον, ου. τό. (Πέλω) jugerum, *ein morgen landes, (an acre of land.)* est mensura terræ, pedum centum viginti, vel et centum; et sexta pars stadii: nam Eustathius alibi dicit, esse ποδῶν ρκ, alibi vero, esse διάστημα ποδῶν ἑκατὸν vel πήχεων ξς, καὶ μέρος ἕκτον σταδίου. nomen est a πέλω, impleo, obtineo. πεσὼν (ὁ Ἄρης) ἐπέχε πέλεθρα ἑπτὰ, Φ, 407, ubi sermo est de Marte, pugnante contra Minervam. et de Tityo, λ, 576, ὁ δὲ ἐπὶ ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. prosaici scriptores amant τὸ πλέθρον.

πέλεια, ας. ἡ. (Λάω) est species columbina, a colore sic dicta, nam τὸ πελὸν vel πελιὸν est, nigricans, *schwarzblau, (bluish black.)* est ergo columbarum μελαντερῶν species. ἔφυγεν, ὥστε πέλεια, ἥ ὑπὸ ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Φ, 493, ubi sermo est de Diana, fugiente Junonem. κίρκος οἴμησε (impetum dare solet) μετὰ

τρήρωνα πέλειαν, X, 140—142, nam τρήρων, pavidus, commune est omnium columbarum epitheton, a τρεῖν δειλαινομένας τὰς περιστεράς. ἐκ ποδὸς τρήρωνα πέλειαν δῆσε λεπτῇ μηρίνθῳ, funiculo tenui, ψ, 853—881, ubi vides, morem exercendi se sagittis contra avem alligatam, esse vetustissimum, et ad hanc rem maxime columbam nigram fuisse adhibitam; *nach dem vogel zu schiessen, (to use a bird as a mark.)* κίρκος ἐν πόδεσσι πέλειαν ἔχων, ο, 526. αἰετὸς εἶχε τρήρωνα πέλειαν, υ, 243. πέλειαι, χ, 468. πέλειαι τρήρωνες, αἵτε ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσιν, μ, 62—65, ubi confer Ζεὺς in R. nam locus est vexatus, et Homerus videtur interjecisse talia, ut exerceret grammaticos, ipse homo illustris pariter ac doctissimus. fortasse respicit ad Argonautas. Hi enim, divertentes ad Φινέα, regem et vatem peritissimum, qui filios suos, Zeten et Kalaim, natos sibi ex Cleopatra, filia Boreæ, prima sua uxore, gratificans novercæ, abegerat a se, et qui, in pœnam hujus injuste facti, Ἁρπυίας semper adsidentes cibis suis, (quæ explicantur per ἀσώτους καὶ δαπάνους γυναῖκας) habebat; rogabant eum, quomodo Symplegades petras possent transire. Is prius pactus est mercedis loco, ut filii sui, alati, inter Argonautas recepti, abigerent τὰς Ἁρπυίας: deinde quæsivit, quam concitato cursu ferretur navis ἡ Ἀργώ? illi responderunt, ὅσον τάχος πελειάδος, quanta est celeritas columbæ volantis. tunc emittere eos ὁ Φινεὺς jussit περιστεράν: si illa transvolaret impune, etiam navem incolumem transituram. illa volans transiit quidem, sed concursus tamen petrarum læsit eam leviter κατὰ τὸ οὐραῖον. transiens ergo et ἡ Ἀργὼ, ἄκραν πρώραν paululum læsam habuit, nihil amplius. simul autem, et propius etiam, respicit poëta forsitan Pleiades in cœlo, ex quibus sex apparent oculis, septima videtur intercepta: et his cosmice orientibus incipit messis in Ægypto, h. e. ferunt ambrosiam Jovi. nam αἱ Πλειάδες dicuntur et Πελειάδες et Πέλειαι, quasi sint columbæ. narrant præterea antiqui, Homerum, Ægyptium genere, ex domo illustri et regia, inventum esse infantulum mane in lecto ludentem cum novem columbis: id vates explicasse pro Musis, et jussisse, ut pater Homeri, ὁ Δμασαγόρας, ædificaret ædem ἐννέα Πεγριδῶν, quo nomine in dialecto Ægyptiaca Musæ vocabantur. id fecisse eum; et narrasse deinde id prodigium filio suo ἀνδρωθέντι: qui deinde sic amaverit columbas, ut fingeret eas ferre ambrosiam Jovi. nominatur et mater Homeri, ἡ Αἴθρα, τροφὸς (nutrix) vero perhibetur fuisse filia Ὥρου, sacerdotis Isidis. vides, lector, torquere hunc locum enarratores; nec quidquam tamen, quod omnino satisfaciat contextui, adferri. periit igitur injuria temporum historica lux, quæ huic fictioni illustrandæ sufficeret. cæterum hæ petræ describuntur ut ἀναιδεῖς, quæ ne talibus quidem ministris Jovis parcant. sunt autem columbarum species maxime quinque: ἡ οἰνὰς μείζων περιστερᾶς, οἰνωπὸς τὸ χρῶμα: ἡ φὰψ, μέση περιστερᾶς καὶ οἰνάδος: ἡ φάττα, ἧ χρῶμα σποδιον: ἡ τρυγών: ἡ περιστερά. ex his ἡ φάττα est vivacissima, durans per annos quadraginta. conf. de his omnibus Athenæum.

πελειάς, άδος. ἡ. (Λάω) idem quod ἡ πέλεια, εἶδός τι περιστερῶν. et Doribus maxime frequens est hoc nomen, sicuti Atticis ὁ περιστερὸς, pro περιστερά. αἱ Πελειάδες scribuntur et Πλειάδες, si de sidere illo sermo est, quod poëtæ magnopere suspiciunt. nam Jovi tulerant ambrosiam: hinc relatæ inter sidera. apparet ergo, fuisse fœminas illustres, apud quas puer Jupiter præsidium vitæ invenerat, et quas deinde remuneratus est honorifice. sed deest luculentior historia. τρήρωσι πελειάσιν ὁμοῖαι, E, 778, ubi gressus Junonis et Minervæ comparantur gressibus columbarum. δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον (οὖας τοῦ δέπατος) χρύσειαι νεμέθοντο, Λ, 633, i. e. νεμέθεσθαι (pasci) videbantur, διὰ τὸ τῆς πλαστικῆς ἔντεχνον, ὡς δοκοῦσαι κατὰ νομῆς λόγον ἐπικύπτειν. et sunt περιστεραὶ, ἐντετορευμέναι ταῖς τοῦ ποτηρίου λαβαῖς. describitur ibi aureum poculum Nestoris, cujus ansæ dicuntur fuisse quatuor, nimirum a dextra poculi parte erant duæ columbæ junctæ quasi pascerentur; et a sinistra totidem: ut tamen re vera duæ tantum fuerint ansæ, sed duplicatæ ex duabus sibi junctis columbis, de fundo, quem poëta dicit fuisse duplicem, intelligunt quidam sic, subpositas fuisse poculo duas columbas alias aureas, qui id loco pedum sustinerent.

πελεκάω, et æolice poëticeque πελεκκάω, f. ήσω. (Πάλλω) securi cædo, *ich haue, behaue mit der axt, (I cut, hew with an axe.)* πελέκκησεν (pro ἐπελέκησε) δ᾽ ἄρα χαλκῷ, ε, 244, ubi præcesserant tres phrases, notantes dejectionem arborum: ut ergo appareat, πελεκᾷν esse, materiam cæsam aptare incipere ex arte tectonica, *beschlagen, (to trim.)* et hoc verbum proprie de lignis, quæ præparat faber ad ædificandum: πελεκίζω vero ponitur de animatis quæ securi feriuntur.

πελεκίζω, vide supra.

πέλεκον, et ob metrum πέλεκκον, ου. τό. (Πάλλω) manubrium securis, ὁ στειλεὸς, i. e. ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως ἢ ἀξίνης, *der stiel an der axt, (the handle of an axe.)* εἵλετο καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ μακρῷ εὐξέστῳ, N, 612.

πέλεκυς, εος et εως. ὁ. (Πάλλω) securis, *ein beil, (a hatchet,)* in specie *ein schlichtbeil womit man glatt hauet, (a smoothing hatchet:)* deinde in genere. est a πάλλω, vibro, moveo, deductum nomen. a recentioribus dicitur ὁ πέλυξ, υκος: et notat in genere instrumentum ferreum, quo vibrando etiam saxa pertunduntur, *eine axt, eine haue, (an axe, mattock,)* bipennis, dolabra. αἰεί σοι κραδίη, πέλεκυς ὥς, ἐστιν ἀτειρὴς, Γ, 60, semper tibi cor est firmum et non fractum, sicut securis; et in sequentibus additur, quod hoc instrumentum penetret per lignum, et dejiciat aptetque arbores ad trabes navales. ὀξὺν ἔχων πέλεκυν ἀνὴρ, P, 520, ubi adhibetur ad cædendum bovem in sacrificio. sic et γ, 442, 449, nam acie hujus instrumenti discidebatur cervix mactandi bovis. δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν, χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον εὖ ἐπαρηρὸς, ε, 234, ad ligna cædenda et navem ædificandam; coll. 237, ubi σκέπαρνον εὔξοον differt a πελέκει. ὡς ὅτε ἀνὴρ χαλκεὺς (faber ferrarius) πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει (pro ἐμβάπτει ὕδατι) μεγάλα ἰάχοντα, I, 391. ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες, Ψ, 114, ubi in metro κεας ἐν, ˘˘¯, valet pro spondeo. *holzäxte, (a woodman's axe,)* coll. 118. et 851, δέκα μὲν πελέκεας, depositos in præmium certaminis. et 856, πάντας ἀειράμενος πελέκεας. et 882, πελέκεας δέκα πάντας, ubi in metro κεας est contrahendum, valetque ˘¯ pro una longa. καταθήσω ἄεθλον, (certamen) τοὺς πελέκεας, οὓς κεῖνος (Ulysses quondam cum esset domi) ἵστασκε (statuere solebat) ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας, στὰς δ᾽ ὅγε πολλὸν ἄνευθε, διαῤῥίπτασκεν ὀϊστὸν, τ, 573, ubi narrat Penelope exercitium, quod maritus suus olim solitus fuerit instituere sagittando. πελέκεας ibi vocat foramina, in longo ferro infra acuto, superne facta, quæ inferiori sua acie sic defigebat in terram, ut foramen superne esset, et duodecim istæ sic dictæ secures se recta serie exciperent, ut sagitta immissa primo foramini, per omnia transvolaret. hoc exercitium imitandum proponebat Penelope procis suis. et 578, ὃς δέ κε ῥηΐτατα ἐντανύσῃ βιὸν, (facillime tetenderit arcum) καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων, ἅμα τούτῳ ἑσποίμην, illum ego sequar conjux. erat ergo inter singulas secures istas paululum spatii. infixæ erant hæ secures extra cœnationem in aula, et sagittarius stabat vel sedebat in janua. sic et φ, 76. vide porro de hac re, φ, 120—124, et sermo ibi de Telemacho, rem tentante. et 260. et 420, 421, πελέκεων οὐκ ἤμβροτε πάντων. Dacieria tamen existimat, per πελέκεας intelligi h. l. *des piliers, chacun avec sa potence, et a chaque potence une bague:* quo forma pæne bipennis erectæ referebatur. manubrio similis erat columna; supra prominens lignum, simile ferro bipennis. at id persuadebit illa non facile cuiquam. conf. στάω, ad l. c. πίτυς βλωθρὴ, ἥν τέκτονες ἐξέταμον ἐν οὔρεσι, πελέκεσι νεήκεσι (securibus recens exacutis) νήϊον εἶναι, ut sit trabs navalis, N, 391. Π, 484. οἵγε ἐγγύθεν ἱστάμενοι (conferti stantes) ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο, O, 711, ubi ergo inter arma adhibitæ secures, *streitäxte, (a battle axe.)* χαλκελάτῳ πελέκει, Ol. 7, 66, quo Vulcanus caput Jovis aperuit ut Minerva posset nasci: securi ex ferro facta. ὀξυτόμῳ πελέκει, Py. 4, 468, ubi rami quercus cæduntur. Vide sub σκέπαρνον.

πελεμίζω, f. ίξω. (Πάλλω) labefacto, moveo et removeo admota manu, διασαλεύω καὶ κινέω παλάμῃ: et in genere, concutio, depello, labefacio, βίᾳ κινεῖν. est ergo a παλάμη, nisi quod lenitatis causa ab Ionibus vocales sunt mutatæ, sicut in ἐλελίζω. βαθέην πελεμιζέμεν (infinit. præs. a. Ionicus) ὕλην, Π, 766, ad concutiendum et dejiciendum altam sylvam: et sermo est de ventis vehementibus, qui non tantum quatiunt, sed et frangunt, arbores altas. τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ter quidem eam hastam commovit fortiter, ut ex terra, infixam alte, extraheret, Φ, 176, διεσάλευσε παλάμῃ. sic eadem verba de arcu, quem quis conatur curvare, et deprimere ejus cornu, ut nervus possit jungi ei, φ, 125. καρδία ἀσπαίρουσα (cor vehementer palpitans, cui hasta hostilis erat infixa) οὐρίαχον πελέμιζεν ἔγχεος, extremum hastile tremere fecit, N, 443. οὐδὲ δύναντο (οἱ) ἀμφ᾽ αὐτῷ πελεμίξαι, neque poterant ii qui circa eum erant hostes, movere loco eum, Π, 108, μετακινεῖν. τῷ (Jovi) ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετο Ὄλυμπος, Θ, 443, tremebat, movebatur; coll. 199, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον, de Junone. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη, is vero retro cedens repulsus est, Δ, 535, i. e. πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησε, repulsus retro cessit. sic et E, 626. N, 148, sic Pindarus dicit κεραυνὸν πυρὸς, pro πῦρ κεραυνοῦ, Py. 1, 8.

πελέσκεο, πέλευ, vide sub ΠΕ'ΛΩ, prope finem.

πέλιος, α, ον, vide πελός.

πέλλα, ης. ἡ. (Πάλλω) mulctra, *ein melkfass, (a milk-pail.)* it. vas in quo lac adservatur, *ein milchgrapen, (a porringer.)* est ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι, *hohl gehauene hölzerne näpfe, (vessels turned out of wood.)* περιγλαγέας κατὰ πέλλας βρομέουσι μυῖαι ἐν σταθμῷ, lacte plenas ad mulctras fremunt muscæ in casa rustica, Π, 642, ubi vides, ἀγγεῖα ποιμένικα esse: ut ergo ἡ πέλλα sit σκυφοειδὲς ἀγγεῖον, ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον γάλα, καὶ ἦν ξύλινον: a πελεκάω. deminutivum ejus, ἡ πελλὶς, ίδος, adhibebatur quoque a rusticis ad bibendum loco calicis: imo et aurea nonnunquam erat aut argentea apud lautiores, etsi a ligneo vase antiquo nomen descendat.

πελλὶς, ἡ, vide supra.

πέλομαι, vide ΠΕ'ΛΩ.

πελὸς, ἡ, ὸν, et πελιὸς, ἀ, ὀν. (Λάω) est per dialectum idem fere quod μέλας. nigricans, μελανίζον. nonnunquam ambo nomina per synonymiam junguntur, e. c. μύκητες ἀνοίκειοι οἱ μέλανες καὶ πελιοὶ καὶ σκληροὶ, fungi non sunt apti et edules, nigricantes illi et duri. ab hoc nomine compositus est et ὁ πελαργὸς, ciconia, cujus alæ ex nigro et albo colore sunt compositæ, *der schwarzweisse vogel, (the black and white bird, the stork.)*

πέλτη, ἡ, vide sub ΠΑ'ΛΛΩ.

πέλυξ, ὔκος, ὁ, vide sub πέλεκυς.

ΠΕ'ΛΩ et πέλομαι, sum, *ich bin, (I am:)* fio, *ich werde, (I become:)* venio, *ich komme, (I come;)* eo, *ich gehe, (I go;)* impleo, *ich fülle, (I fill:)* polleo, *ich vermag, (I am able.)* proprie notat motum aliquem vivum et vegetum; ex qua notione primaria reliquæ determinationes fluunt. κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρὸ, i. e. πρὸ οὐρανοῦ, clangor gruum it alte sub nubibus, Γ, 3. οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον, Δ, 158, nullo modo irritum est et fiet fœdus. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, sicut mos esse solet hominum, Ι, 134, 276. et 324, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ, ipsi vero male est, i. e. esurit. et 588, κήδεα, ὅσα ἀνθρώποισι πέλει, calamitates, quotquot hominibus eveniunt, quorum urbs ab hostibus vi capitur. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, at collatæ in unum vires virorum, etiam minus præstantium, pollent multum, Ν, 237, *die sind was, (can effect much.)* ὅστε μέγιστος ὅρκος πέλει θεοῖς, quod summum est jusjurandum diis, Ο, 38. ε, 186. τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, δ, 565, ubi hominibus facillima viget vita. ὅσον ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, Θ, 124, quantus est in novali terminus mulorum duorum præ bubus. et 169, ἄλλος μὲν (κατὰ) εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ, alius quidem specie minus valet, inferior est. παρήϊα αἱματόεντα πέλει, maxillæ sunt ei rubræ sanguine, χ, 405. ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν (imperf. sine augm.) ἀνδρῶν, simul gemitus et gratulatio ibi erat virorum, Δ, 450. Θ, 64. ἡ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγὼν, ea enim aderat Græcis auxiliatrix, Ε, 511. et 729, τοῦ δ' ἐξ, ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν, ex curru (i. e. in curru) procedebat temo argenteus; de curru divino. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχὴ, Λ, 603, et hoc erat ei initium mali, *da gieng sein unglück an, (this was the commencement of his misfortunes,)* Patrocli nimirum. τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, Τ, 365, cujus etiam dentium erat fremitus; Achillis, præ ira. ὥστε ἠελίου ἢ σελήνης, αἴγλη πέλεν κατὰ δῶμα, splendor erat in domo, quasi solis aut lunæ, δ, 45. η, 84. ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ, ε, 280, ubi proximum erat ei, i. e. ubi jam valde propinqua ei erat hæc terra, in cujus viciniam noctu accesserat, et quæ ei mane apparebat. ἤδη ἑνδεκάτη πέλεν ἠὼς, jam undecimus erat dies, τ, 192. ὄφρα πόλις ἀπόρθητος ἔπλε, per syncopen pro ἔπελε, quamdiu urbs incolumis fuit, Μ, 11. Forma media notat idem. ὃς (Ἀχιλλεὺς) μέγα πᾶσιν ἕρκος (præsidium) Ἀχαιοῖσιν πέλεται (est) πολέμοιο, in pugna, Α, 284. ὀξὺ βέλος πέλεται, acutum jaculum est, et pollet acie, Λ, 392. ἠελίου ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, acutissimus est oculus ejus ad videndum, Ξ, 345. ἔνθα πάχιστος μυῶν ἀνθρώπου, ubi crassissimus et firmissimus musculus hominis est, Π, 314, de sura. τοῦτο δὴ οἴκτιστον βροτοῖς, hoc sane miserrimum accidit hominibus, Χ, 76, quando senex cæsus abjicitur canibus. οὐ γάρ τις πρῆξις γόοιο, nihil lucri fit lamentando, Ω, 524. αἶψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, statim ipsi domus fit ditior, α, 393. ῥεῖα τ' ἀριγνώτη πέλεται, facile est eam valde distinguere a suis nymphis, etsi omnes sint pulcræ, ζ, 108, de Diana. ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται ἡμιόνων, *so weit die überziele der maulthiere reichen, (as far as the work of mules exceeds,)* Κ, 351, i. e. quantum spatium majus, quam boves, muli absolvunt, dato tempore eodem, in agro arantes. sic, ὅσα δίσκου οὖρα, Ψ, 431, i. e. quousque discus valide conjectus volare potest. ἐκ σοῦ τάδε πάντα πέλονται, Ν, 632, a te hæc omnia sunt et moventur, O Jupiter. et 103, λύκων ἤϊα, luporum esca sunt. παῦροι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται, β, 276. οὐ γὰρ ἀγνῶτες θεοὶ ἀλλήλοις, ε, 79. οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι, qualia certamina ludicra multa inter homines exercentur, Θ, 160. et 299, ὅτι οὐκ ἔτι φυκτὰ, quod jam sint nulla effugia. οἷα θεάων ἔργα, κ, 223, opera textoria. ἐρετμὰ, πτερὰ νηυσὶ, remi sunt alæ navibus, λ, 124. ψ, 272. ἃ ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται, quæ aliis sane horrenda videntur, ξ, 226. et 488, οὐκ ἔτι φυκτά. ὅτε ἤματα μακρὰ, quando dies longi sunt, veris adulti tempore, σ, 366. χ, 301. ἐπεὶ οὐκέτι ἀνεκτὰ, quoniam jam non tolerandæ sunt res, υ, 223. imperfectum solet poni in sensu præsentis: et id apte; nam in rebus humanis fere nihil est præsens, saltem est præsentia brevissimi momenti. unde et Horatius; tu non corpus eras sine pectore, pro es. præterita et futura sunt tempora multo maxima. νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, nunc vero simul et cito moriturus et ærumnosus supra omnes eras, i. e. es, Α, 418, nimirum ἐπελόμην, ἐπέλεσο, ἐπέλετο, facit ionice pers. 2. ἐπέλεο, extruso Sigma, (unde deinde est contractio Attica, ἐπέλου) et per syncopen ἔπλεο, i. e. ὑπῆρχες, πέλεις. ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, simulator et dissimulator soles esse verbis, Χ, 281, et additum, ἀρτιεπὴς, est, qui apta ad rem præsentem, sui commodi causa, verba facit. si hæc forma contrahitur, non attice eam, sed ionice, poëta facit: ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, non expugnabilis eras, O Achilles, Π, 29, adversus animum tuum obstinatum nullæ quasi machinæ quidquam proficiebant. βουλῇ μετὰ πάντας ἔπλευ ἄριστος, Ι, 54, consilio inter omnes es optimus. ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, mei oblitus eras, i. e. es, Ψ, 69. et 891, δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος, viribus et jaculationibus es præstantissimus. ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων ἔπλετο, Α, 506, i. e. πέλει, imperfecto pro præsenti, ionice. sic, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, Ζ, 434, ubi maxime adscensu facilis est urbs, et murus incursui obnoxius est: ut appareat, utrumque verbum notare idem. ἠΰτε βοῦς μέγα ἔξοχος ἔπλετο (i. e. πέλει, esse solet) πάντων, Β, 480, sicut taurus eminet inter boves omnes. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν ἔπλετο, nam breve ei ævum fuit; Δ, 479. Ρ, 303, ubi est notio præteriti. ὡς (οὕτως) φίλον ἔπλετο θυμῷ, sic placuit et placet, Η, 31. Κ, 531. Λ, 520. Ξ, 337, εἰ δὴ ἐθέλεις, καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, ubi vides synonymiam; si vis et sic constituisti in animo. sic, εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί σοι φίλον, si vero ejus misereris et tibi sic videtur, Ψ, 548. sic de deo ὥς οἱ φίλον, sicut ei videtur, Θ, 571. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, καί σοι φίλον, fac ut vis et tibi placet, ν, 145. Ζεύς σοι δοίη, ὅτι μάλιστα ἐθέλεις, καί σοι, σ, 112, Jupiter tibi det, quodcunque maxime cupis et tibi optabile videtur. ὅτε ἔπλετο νήνεμος αἰθὴρ, quando est tranquillus aër et sine vento, Θ, 552. ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος, cum esset pugna horum, Λ, 736. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι, Μ, 271, sc. μέγα, nunc omnes habent quod agant in hoc discrimine. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν ἔπλετο, fortasse et victoria eorum fuisset, Ν, 676. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, et invisus is ei erat, Ξ, 158, coll. 156, ubi est oppositum, ἔχαιρε δέ. et 400, ὅση τῶν ἔπλετο φωνὴ, quantus horum erat clamor. τόδε πολὺ κέρδιον, hoc et mihi et illi commodius est, Ο, 227. sic, τόδε ἀμφοτέροισιν ἄρειον, Τ, 57. ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ, quod erat contentionis initium, Χ, 116. et 185, ἔρξον, ὅπῃ δή σοι νόος ἔπλετο, fac quacunque ratione tibi libet. τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος, hac veste atrior erat nulla, Ω, 94. τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, i. e. πέλει, qualisque hic est conventus, α, 225, pro ἐστί. τί σοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ἔπλετο, cur tibi hæc sententia in animo versatur, β, 364. ο, 326. κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο, ibi sane erat molestissimus insidiandi locus, δ, 441. γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, tranquillitas fiebat sine vento, ε, 392. μ, 169. οὐ κύντερον ἄλλο γαστέρι, nihil est impudentius et audacius ventriculo, η, 216. κρατερὴ δέ μοι ἔπλετο ἀνάγκη, nam dura necessitas cogens adest mihi et urget me, κ, 273. ἄπτερος ἔπλετο μῦθος, non prætervolans fuit id verbum, ρ, 57. τ, 29. φ, 386. χ, 398. ἦ μάλα τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ, υ, 304, hoc sane omnino vitæ tuæ magis utile erat; coll. 306, ut ergo h. l. θυμὸς vitam denotet, ut sæpe. θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος τόξων, admirator et clandestinus subreptor arcuum est, φ, 397. κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων, jacet qui causa fuit omnium malorum, χ, 48. δωρητοὶ δὲ πέλοντο, donis placari se sinebant, Ι, 522. τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα, ξ, 20. ὅς μοι εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, qui mea gloriatio mihi eras per civitatem, Χ, 433, imperf. Ionicum, pro ἐπέλου. ὡς καὶ ὀπίσω ἀνθρώποισι πελώμεθα ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν, ut et in posterum futuris hominibus fiamus et simus celebres, Ζ, 358. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται, Π, 128, ne et naves capiant, et deinde jam nihil effugii sit; qui versus in proverbium abiit. ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ, Χ, 443, ut fieret ei balneum. ὅστις ἐλαφρότατος ποσὶ πέλοιτο, Ψ, 749, quicunque velocissimus esset. σοί κ' αἶσχος πέλοιτο, tibi sane turpe esset, σ, 224. μή μοι ὄρνις κακὸς πέλευ, ne mihi malum augurium fias, Ω, 219, et est imperat. præs. m. ionice, pro πέλεσο, πέλεο, πέλου, i. e. γίγνου, πέλε. πέλει ἐχθρὰ ὁμογόνοις, intercedit inimicitia et simultas cognatis, Py. 4, 259. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντι, dorice pro πέλουσι, i. e. εἰσὶ, bonæ et egregiæ sunt, Ol. 6, 170. ὀρθωτὴρ πέλοι, restaurator fiat, Py. 1, 109, γένοιτο. ἔπελες ἄφαντος, Ol. 1, 72, non conspicuus eras, non videbaris. πέλονται θαυμασταὶ, Ist. 5, 8, admirandæ exsistunt. αἰετὸς ἔπλετο, i. e. ἐστὶ, Py. 5, 150. ἔπλετο εἶδος θηητὸν, Py. 9, 192, ubi tamen potius legitur πέλετο, admiranda forma ejus erat.

πέλωρ, ὁ et τὸ, (Ὄρω) indeclinabile. ingens, admirandus, curam sui injiciens. est vox composita ex πέλας, prope, et ἡ ὥρα, cura; ut notetur talis, qui curas magnas congredientibus aut versantibus secum ciet statim, ob magnitudinem suam. nam staturam maxime respicit hoc nomen, unde quidam et a τὸ ὄρος compositum putant, ὃς ὄρει ἔοικε, quasi ὄρειος, *der einem gebirge gleichet, (like a mountain.)* sed prius præstat. ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη, Σ, 410, de Vulcano, in sensu optimo; reverendus ille magnus. et vides h. l. genus neutrum. ἐφ' ἧς Κύκλωψ εὗδε πέλωρ, ingens et mirandus Cyclops, ι, 428, ubi est genus masculinum. sic et, μ, 87, αὐτῆς (Σκύλλης) φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς, γίγνεται, αὐτὴ δὲ αὖτε πέλωρ κακὸς, ubi vides masculinum substantive positum; ipsa vero contra est ingens res mala, etsi vox ejus est instar catuli recens nati: quod convenit aliquando προσώπῳ λεπτοφώνῳ μὲν, κακούργῳ δέ. sic, ἁπαλὰ μὲν λαλοῦντες, κακὰ δὲ ἐνεργοῦντες.

πελωρία, ἡ, πελώριδες, αἱ, vide sequens.

πελώριος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) ingens, horrendus, curam sollicitam movens. οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν, ingens, et admirationem sui ipsa statura ciens, Γ, 229. sic de eodem, Η, 211. Ρ, 174, 360. οἷός τι πελώριος

ἔρχεται, (vadit) Ἄρης, Η, 208. Ἀΐδης, Ε, 395. ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε (habitabat) πελώριος, ingens et cum horrore mirandus, ι, 187, Polyphemus. et 190, καὶ γὰρ θαῦμα ἐτέτυκτο πελώριον, erat admiratio ingens; idem scilicet Cyclops et per θαῦμα explicatur τὸ πελώριον. τόνδε ἄνδρα πελώριον, huncce virum eximium et admirabilem, Γ, 166, coll. 178, 179. ut ergo h. l. in sensu optimo, sicut et alibi: *diesen ganz bewundernswürdigen und grossen herrn, (this great and illustrious man,)* Agamemnonem scilicet. Περίφαντα πελώριον, Ε, 842, 847. Ἕκτορα, Λ, 819, cujus procera et ampla statura et alibi laudatur. Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα, ingentem hastam, Ε, 594. τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Θ, 424, de Minerva. Ἀχιλλῆα, Φ, 527. Χ, 92. Ὠρίωνα, λ, 571. et 593, λᾶαν, saxum ingens et mirandum; de Sisyphi saxo. τεύχεα δὲ χρύσεια (inaurata) πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι, ingentia, Κ, 439, nam et ipse Rhesus erat vir amplissimæ staturæ. sic et de armis Achillis, quæ Hector Patroclo cæso exuerat, Σ, 83. collatis sequentibus: et ex h. l. maxime elucet vis hujus nominis. κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν, γ, 290, fluctusque tumidos; ingentes et horribiles, æquales montibus: et hic locus quibusdam dedit occasionem, quasi poëta innuat etymologiam, hoc nomen a πέλας ὄρους, instar montis, compositam censere: cum tamen nil nisi explicatio sit veræ vocis notionis, grande quid et eximium significantis. hinc est ἡ Πελωρὶς, promontorium Siculum, ob magnitudinem sic vocatum. αἱ πελωρίδες vero sunt ὄστρακόν τι, μεῖζον χήμης, εἶδός τι χήμης μεγάλης: et fortasse a figura ista promontorium illud nomen accepit. πέλωρον κακὸν est magnum malum, quod et κακὸν ἠλίβατον. etiam Jupiter habet epitheton ὁ Πέλωρος, et Πελωρία ἑορτὴ Jovis inde dicta, de qua vide Athenæum. πελώριον ἄνδρα, Ol. 7, 28, ingentem, admirabilem, conf. Διαγόρας. κλέος. Ol. 10, 24, ingens decus. ἔργον, Py. 6, 41, facinus eximium.

πέλωρος, ου. ὁ ἡ. (Ὄρω) idem. est ab hoc τὸ πέλωρ, indeclinabile, per apocopen videtur ortum. δεισάντων (timentibus iis et horrentibus) φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον, sc. Cyclopem, ipsum ingentem et horribilem, ι, 257. αἰετὸς, χῆνα (anserem) φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, eximium et valde magnum, ο, 161, quæ magnitudo anseris in hoc augurio notabat τὸ τῶν μνηστήρων ὑπερφίαλον. Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου, Gorgo ipsa efficta, quæ erat horrendæ figuræ; Ε, 741, ubi sermo est de ægide, in qua erat id caput. συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, κ, 168, ubi sermo est de occiso in venatione cervo, qui jam erat asportandus, valde magnus et admirabilis. Γοργείην κεφαλὴν δεινοῖο, λ, 633, ubi re vera notat ὅλην Γοργόνα ipsam. αἰετὸς, δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ingentem, Μ, 202, 220. ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθε ἑκατόμβας, Β, 321, cum igitur hoc horribile monstrum, unus ille ingens draco, ingressum est et intervenit inter sacrificia magna diis facta. ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα, κ, 219, ubi sermo de sociis Ulyssis, expavefactis, cum viderunt ingentes feras, leones et lupos, in atrio Circes obversantes cicures. apparet ergo, esse nomen magnitudinis; non vero contumeliæ alicujus, quæ in genere apud poëtam non temere est quærenda, utpote politissimum, et ad laudes proniorem, mala quoque alicujus libenter dissimulantem.

πέμμα, τὸ, vide sub πέσσω.

πεμπάδαρχος, ὁ, vide sub πέντε.

πεμπάζω, f. άσω. (Πνέω) in quinarios divido et numero, *ich theile ab oder zähle nach fünfen und fünfen, (I divide into or count by fives.)* deinde in genere, numero, dinumero, *ich zähle, (I count.)* proprie ergo est, κατὰ πέμπε, i. e. πέντε ἀριθμέω, deinde, ut species pro genere, ἀριθμέω. nam prisci simplices ad quinque digitos numerabant. ἐπὴν πάσαν πεμπάσεται, δ, 412, si omnes numeraverit.

πεμπὰς, άδος, ἡ, πέμπε, vide sub πέντε.

πέμπελος, ὁ, vide sub ὠμογέρων, δυσπέμφελος, οὐδὸς ad medium, et παῖς aliquanto a fine.

πεμπταῖος, α, ον. (Πνέω) quintanus. πεμπταῖοι δὲ Αἴγυπτον ἱκόμεθα, ξ, 257, quintani venimus ad Nilum, *den fünften tag drauf, (the fifth day afterwards.)* πεμπταῖον γεγεννημένον, Ol. 6, 89, cum is jam ante quinque dies natus esset.

πεμπτήμερος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) quinquedialis. πεμπταμέροις ἁμίλλαις, Ol. 5, 13, certaminibus per dies quinque, sc. a die undecimo mensis lunaris ad decimum sextum, in quod tempus incidit plenilunium.

πέμπτος, η, ον. (Πνέω) quintus, *der fünfte, (the fifth.)* πέμπτης ἦρχε στιχὸς, Π, 197, coll. 171, seqq. πέμπτῳ φιάλην, Ψ, 270, coll. 265, seqq. et 351, Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος. et 615, πέμπτον ἄεθλον, quintum præmium. τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ, sc. ἤματι, die quinto, ε, 263. ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν, ι, 335. πέμπτον ἔτος, ω, 308. πέμπτον ἐπὶ εἴκοσι, Ne. 6, 100, quintum supra viginti, i. e. vigesimum quintum.

πέμπω, f. ψω. (Ἕπω) deduco aliquem, sequor quem aliquo comes et deductor. quasi πῇ ἕπω, interserto μ. deinde ex hac prima notione fluxit et, mitto in genere, sequi facio, comitari facio. τὴν σὺν νηῒ Ἀχαιοὶ ἐς Χρύσην πέμπουσι, Α, 390, hanc navi Achæi in urbem Chrysen (coll. 37.) deducunt, comitatu satis amplo. et 184, τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν πέμψω, deducendam eam curabo et reducendam. ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέσι μετὰ Μυρμιδόνεσσι, Π, 240, at amicum mitto cum exercitu Myrmidonum. Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύω κήρυκας ἔπεμπε, mittebat eos in urbem, Γ, 116. πέμπε (ἔπεμπε) δέ μιν Λυκίηνδε, in Lyciam proficisci jubebat eum, Ζ, 168. et 207, πέμπε δέ με ἐς Τροίην, misit me ad Trojam, cum militibus; *liess mich dahin gehen, (sent me thither.)* ἤματι τῷ, ὅτε σε ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι ἔπεμπε, Ι, 253, te, O Achilles, pater tuus. sic et 439. et 438, σοὶ δέ με ἔπεμπε γέρων Πηλεὺς, tibi autem me comitem et deductorem una ire jubebat senex. quo loco utraque notio est juncta: *gab mich dir zur geleitung mit, als er dich zum Agamemnon ziehen hiess, (ordered me to accompany thee when he sent thee to Agamemnon.)* et hoc innuit, Achillem reconciliari debere regi, utpote cui a patre missus sit. sic et Λ, 765, ἤματι τῷ, ὅτε. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, Π, 681, deducendum vel deportandum eum dedit cum deductoribus et deportatoribus velocibus: et sermo est de mortuo Sarpedone, deportando in patriam terram. coll. 671, ubi idem πέμπε, cum his verbis, est imperativus, deportandum eum committe his: *gieb ihm diese zu geleitern, dass sie ihn bringen, (give him into their charge, that they may carry him.)* τὸν μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποις ἐς πόλεμον, Σ, 237, hunc a se dimisit cum equis ad bellum. et 452, πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσεν, multos milites eum sequi jussit. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπε Ἄϊδόσδε, Ψ, 137, amicum enim egregium ad sepulturam comitabatur, *begleitete ihn in procession zur beerdigung, (attended his obsequies.)* hinc est recentiorum significatus τῆς πομπῆς, *eine feierliche procession, ein aufzug, (a solemn procession, train:)* et ut πέμπειν ponant ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως, de pompa triumphali. hinc est et ὁ νεκροπομπὸς, deductor manium, Mercurius, qui et ψυχοπομπὸς dicitur, ω, 1, seqq. τὴν μὲν Ἀχιλλῆος υἱεῖ πέμπεν, unam filiam Achillis filio elocabat, δ, 5, et 8, τὴν ἄρα ὅγε (Μενέλαος) ἔνθα (eo) ἵπποισι καὶ ἅρμασι πέμπε νέεσθαι Μυρμιδόνων πρὸς ἄστυ, deducendam curabat. et 799, πέμπε δέ μιν (somnium) πρὸς δώματα Ὀδυσσῆος, dimisit, ire jussit. πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης, η, 264, dimisit me in navigio ex tempore facto. τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε, arietem a se foras dimisit, ι, 461. Ἀρήτῃ δ' ἄρα οἱ δμωὰς ἅμ' ἔπεμπε γυναῖκας, comites ei addidit ancillas, ν, 66, 68. et 206, ὅς κεν μὲ ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι, cum comitatu me remisisset in patriam, *hatte mich nach hause geleiten und bringen lassen, (he sent me home with an escort.)* ὅς μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, καὶ ἔπεμπε, ψ, 315, de Æolo, dimittente Ulyssem, comite vento dato. οἵτε (Phæaces) καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσι, π, 228, datis navibus et comitibus deportant. sic et υ, 188. ἔπεμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, ἐξελθεῖν καὶ ἀμύνειν, delegant ad eum cum pompa celebri principes sacerdotum, ut exeat et defendat patriam, Ι, 571. οἱ δ' ἅμ' Ἀχιλλῆϊ πέμπον ἔπεσθαι εἰς Ἴλιον, hi eum comitem dederunt Achilli, ut cum eo proficisceretur ad Trojam, Π, 575. χαίροντα χαίροντες ἔπεμπον εἰς Ἰθάκην, τ, 461, lubentem lubentes cum comitibus et deductoribus dimiserunt in Ithacam. οἰκόνδε ἄγειν ἕκαστον ἔπεμπον ἁλιεῦσι, ω, 418, tradiderunt piscatoribus deportatoribus, qui quemque veherent domum. ὅ,τι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ, quodcunque malum injungat et comitem det cuique, Jupiter, Ο, 109. ἢ πέμπωμεν (αὐτοὺς) ἱκάνειν ἄλλον, an abducamus eos ut veniant ad alium, δ, 29. ὄφρα σε τῇ πέμπωσιν νῆες, ut te illuc deducant naves, Θ, 556. οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, qui eum deducant per lata dorsa maris, δ, 560. ε, 17. ρ, 146. πέμπετέ με ἀπήμονα, dimittite et nave data deportate me incolumem, ν, 39, *schaffet mich fort, (carry me away.)* et 48, ἐκέλευον πεμπέμεναι (πέμπειν) τὸν ξεῖνον, jubebant dimitti et deduci hospitem, *sagten man solle den fremden fort bringen, (gave orders that the stranger should be escorted forward.)* et 52, τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν. ἐκέλευον πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, η, 227. ἐκέλευον πεμπέμεν, ionice pro πεμπεῖν, κ, 18, postulabam ut me deducerent: *ich sagte, man möchte mir forthelfen, (I desired to be carried on.)* ὄτρυνε Μενέλαον, πεμπέμεν, sc. σε, incita eum ut te dimittat, ο, 15. et 74, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, decet, hospitem quamdiu adest comiter tractare, et volentem quoque dimittere. πέμπειν δέ μιν ἤθελον αὐτοὶ οἴκαδε ἀπήμαντον, dimittere dato præsidio volebant eum domum, τ, 281. et 290, οἵ δή μιν πέμψουσι ἐς πατρίδα, deducent. πέμπων μὲ ἀπὸ νηῶν, dimittens me a navibus sic pollicitus est mihi, Ω, 780, *da er mich im frieden wegliess, (dismissing me courteously;)* et quidem comitante me uno ex suis fidissimis, quem poëta vocat Mercurium. αἴ ζωὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε, si vivum dimiseris et deduxeris eum domum suam, Π, 445. et 447, καὶ ἄλλος ἐθέλῃ πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ ὑσμίνης, dimittere vivum ex prœlio. et 454, πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ὕπνον, ubi πέμπειν est pro πέμπε μιν, et sensus est, deduc eum sic, ut hi duo eum ferant, i. e. ut mortuus reportetur a suis in patriam. mors autem est somnus profundissimus: ergo Mors et Somnus sunt fratres gemini et germani: πέμπε μὲν φέρειν, deduc eum ferendo eum, i. e. dum ferunt eum illi. πέμψω δ' ἐς Σπάρτην, comitabor et deducam eum in Spartam, α, 93, inquit Minerva. πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε, ε, 140, ego eum nullo modo deduxero, inquit Calypso: et addit causam, quod nullas habeat

naves, nullos homines nauticos. ergo est: *ich kann ihn nirgend hinbringen lassen oder fortschaffen, (I cannot remove or send him away.)* coll. 146. et 167, πέμψω δέ σοι οὖρον ὄπισθεν, comitem tibi et deductorum dabo ventum secundum a tergo. ὄφρα σὲ πέμψω πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα, ut te deducam et comiter ad patris mei domum, ζ, 255, ex quibus locis manifesto maxime apparet, quid proprie sit πέμπειν. hinc et semper de personis vivis ponitur; nusquam fere de rebus. saltem de personis vel quasi vivis. πέμψω δ' ὅππη μιν κραδίη θυμός τε κελεύει, π, 81, dimittam eum auxilio meo, quocunque ei lubet. et 83, εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον, ἅπαντα, ubi tamen de rebus positum videtur: et vestes huc ego eum sequi faciam et panem, et in summa, omnia necessaria. sed poëtice istæ res sunt personificatæ. πέμψω σὲ Ἤπειρόνδε, deducendum curabo te in Epirum, ad Echetum, σ, 83. sic et φ, 309, εἰς Ἔχετόν σε πέμψομεν. et 342, πέμψω δ' ὅππη μιν κραδίη θυμός τε κελεύει. sic et, σὲ, ξ, 517. ο, 338. et 34, πέμψει δέ σοι οὖρον ὄπισθεν. σὲ ἐς Ἠλύσιον πεδίον ἀθάνατοι πέμψουσι, δ, 564, inquit Proteus ad Menelaum; deducent te. πέμψουσι δ' ἐν νηῒ ἐς πατρίδα, ε, 37, devehent eum navi in patriam. sic et ξ, 333. οἴκαδε πεμψέμεναι (Attica paragoge, pro πέμψειν) κ, 484, dimissuram te me esse. ὅς μιν ἔμελλεν πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, Φ, 48, qui eum deducturus erat ad Orcum, i. e. occisurus: et contextus ibi ostendit, respici locum unde negant redire quemquam, coll. 44, 62. et 43, πέμψεν δ' ἐς Ἀρίσβην, deducendum eo curaverat. Ἠερ Ἠέλιον πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς, Σ, 240, i. e. aër caliginosus citius advesperascere fecit, quam si esset serenus aër. Ἑρμείας δέ με ἔπεμψε καὶ Ἀθήνη, λ, 625, me comitatus et prosecutus est. hoc loco enim maxime proprie positum verbum. sed 622, καὶ ποτέ με ἐνθάδε ἔπεμψε κύνα ἄξοντα, ubi est pro ἔστειλε, ire me jussit huc. ἔδοσαν δέ μοι οὖρον ἀθάνατοι, οἵ με ὦκα φίλην ἐς πατρίδα ἔπεμψαν, ρ, 149. δ, 586, deduxerunt. et 589, καὶ τότε σὲ εὖ πέμψω, dimittam. Φαίηκές με πέμψαν σὺν νηῒ ἐς πατρίδα, ψ, 340, deduxerunt me. τοὺς ξείνους ἐμβαλόντες νηῒ ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, deportandos curemus, υ, 383. εἴ με ἐλεήσας οἴκαδε πέμψειας, domum dimiseris, ι, 350. μή μοι Γοργείην κεφαλὴν (i. e. Gorgonem ipsam) ἐξ Ἄϊδος πέμψειε Περσεφόνεια, λ, 634, ne ad me mittat. αἴ σε δυναίμην πέμψαι Ἄϊδος εἴσω, ι, 534, mittere te ad Orcum, i. e. occidere. μὲ ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ, jussit me portari et devehi in nave ad regem, ξ, 336, *befahl mich zu bringen, (ordered me to be brought.)* et 396, πέμψαι σὲ Δουλίχιόνδε ἴεναι, dimissurum esse me cum comitatu ut eam eo, *mich dahin reisen zu lassen, (to allow me to proceed thither.)* τὸν σὺ ἔπεμψας ἐπὶ πόντον, Ο, 27, dederas eum ventis agendum per mare. Ἑρμείαν πέμψαντες, θεοὶ, α, 38, Mercurium mittentes legatum ad eum. πέμψον ἡμᾶς ἐπὶ ἵππους τε καὶ εὐνὰς Θρηκῶν, comitare nos, O dea, adversus equos et cubilia Thracum, Κ, 464, *geleite und führe uns noch ferner, (continue to accompany and conduct us,)* καὶ αὖτις. πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, mitte nobis augurium, Ω, 310, coll. 315, ἧκεν ἀετόν. et 430, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν, comitare et deduc me cum bonis diis. σὺ δὲ τοῦτον πέμψον σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱέϊ, γ, 369, deducendum cura hunc. sic et ε, 25, Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, comitare et deduc accurate. et 263, τῷ πέμπτῳ (ἤματι) ἔπεμπε αὐτὸν ἀπὸ νήσου, dimisit eum favens ab insula. στυγερῶς τινὰ ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι ἐξ οἴκου, φ, 374, duriter quemque dimitterem ut abiret e domo nostra. præteritum medii hujus verbi deberet esse πέπομπα: sed quia id facit βομβώδη κόμπον, quem lusit Comicus per suum βομβαλοβομβάξ: hinc dicitur pro eo, πέπομφα. inde tamen est ὁ πομπός: et τὰ πομπεῖα παρὰ Ἀττικοῖς, quæ sunt ἱερὰ σκεύη, χρήσιμα ἐν πομπαῖς ἱεραῖς, *zu andachtigen processionen gehörige gerathe, (sacred vessels, used in religious processions.)* et ὁ πομπίλος, ζῶον θαλάσσιον, ἐρωτικὸν, ποικίλον, πηλαμύδι (vel πηλαμίδι, ab ἡ πηλαμὶς) παρεοικός: et ἡ πομπὴ, ὁ θρίαμβος, ὃν προέλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαλεῖ. ἐγὼ τόδε σοὶ πέμπω μέλι μεμιγμένον σὺν γάλακτι, Ne. 3, 134, ubi poësin suam confert lacti (ob naturalem facilitatem) et melli (ob artem dulcem) eamque simul personificat; quasi legatum. ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ ὄλβον, si dei fatum mittat felicitatem, Ol. 2, 37. ἐγὼ Μουσῶν δόσιν ἀεθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, Ol. 7, 14, comitem dans, παρέχων. πέμποισα (dorice pro πέμπουσα) ἀμφιπόλους. Ol. 6, 52, ablegans. ἔπεμπε δράκοντας, Ne. 1, 60. αὐτῷ στεφάνωμα, Ist. 2, 22. διδύμους υἱοὺς ἐπὶ πόνον, Py. 4, 316, legavit, συνέστειλε. et 202, ἔπεμπον ἐν σπαργάνοις, exportari fecerunt in fasciis. πέμψω ἀγγελίαν, Ol. 9, 37, nuntium emittam. ἔπεμψε κασιγνήτην, Py. 3, 57, Dianam. πέμψειν θεὸς ἀρχὸν οἰωνῶν, Ist. 6, 72. τεαὶ γὰρ ὧραι μὲ ἔπεμψαν, Ol. 4, 5, φιάλας, Ne. 9, 125. ὅρμον στεφάνων πέμψαντα, Ne. 4, 29. μέλος (canticum) ὑπὲρ ἁλὸς πέμπεται, trans mare mittitur, Py. 2, 126. πεμπόμενοι σὺν Νότου αὔραις, Py. 4, 362, comitati. ἀνέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς ὑπὸ Τροίαν, Ne. 3, 102, ventorum flatibus deductus ad Trojam. ἐς αἰθέρα πεμφθεῖσαν, Ol. 7, 123, in lucem emissam insulam, antea submersam: ἀναφανεῖσαν. φάσμα πεμφθὲν Διὸς, missum a Jove ostentum, Ol. 8, 58. apparebit et in hoc verbo ex collatione Homeri et Pindari, quam accuratus sectator proprietatis vocum sit Homerus præ recentioribus; et quam ille etymologiæ inserviat, utpote origini sermonis propinquior.

πεμπώβολον, ου. τό. (Βάλλω) est vox Æolica, pro qua Attici dicunt πεντώβολον. et est fuscina, πέντε ὀβελοὺς ἔχουσα ἐκ μιᾶς λαβῆς, *eine fünfzackige gabel, (a five pronged fork.)* fortasse ad numerum digitorum manus, cujus vicem hæc fuscina præstabat. et utebantur ea in sacro faciendo, ad regendum ignem in ara. alii Græciæ populi habebant fere τριώβολα, fuscinas trium cuspidum: sed Κυμαῖοι, Αἰολικὸν ἔθνος, πεμπωβόλοις ἐχρῶντο. *eine grosse feuergabel, das opferfleisch und brennende holz auf dem altare damit zu regieren, (a large fork for stirring the flesh offered in sacrifice, and the burning wood on the altar.)* et ad id ministerium adhibebantur νέοι: sacerdos administrabat sacrum aræ imponendum; post id comburendum rite committebat junioribus ministris. Α, 463. γ, 460.

πέμφιγξ, ιγγος, ἡ, πέμφιξ, ιγος, ἡ, vide sub πομφόλυζω.

πενέστης, ὁ, vide sub δούλη, et Ἕλος in R.

πένης, ητος. ὁ. (Πνέω) qui labore victum quærit, pauper, egens. fœm. est ἡ πένησσα, paupercula. a πένομαι. Vide sub πτωχός.

πένησσα, ἡ, vide supra.

πενθερὸς, οῦ. ὁ. (Πείθω) socer, *der schwiegervater, (a father-in-law,)* qui et ὁ ἑκυρὸς dicitur. alii quidem differentiam inter hæc duo nomina statuunt, dicentes, πενθερὸν esse τὸν τῆς γυναικὸς πατέρα τῷ νυμφίῳ, *der braut vater, (the bride's father;)* ἑκυρὸν vero τὸν τοῦ ἀνδρὸς πατέρα τῇ νύμφῃ, *der bräutigams vater, (the bridegroom's father.)* sic et ἡ πενθερὰ et ἑκυρὰ differre dicuntur. quæ differentia tamen non semper tam accurate observata est, ut vel ex Terentiana illa Hecyra apparet. quibusdam recentioribus etiam ὁ γαμβρὸς appellatur, qui alias est ὁ πενθερός. nomen ipsum ab aliis derivatur ἀπὸ τοῦ, πένεσθαι περὶ τοὺς νομίμους ἔρωτας, i. e. ἀσχολεῖσθαι καὶ ἐνεργεῖν, interserto θ διὰ τὸ εὔφωνον. Sed simplicius et verius derivatur a πείθεσθαι, ut notet eum, cui persuadetur, ut det filiam suam proco alicui: nam Iota crebro transit in ν, et terminatio est ex usu analogico, sicut a τρυφᾶν fit τρυφερός. δεῖξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, et jussit illam tabulam ostendere suo socero, Ζ, 170, ubi Prœtus Bellerophonten misit ad uxoris suæ patrem. ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς (gener) ἢ πενθερὸς, socer, Θ, 582, et tales proximi sunt affines post consanguineos.

πενθέω, f. ήσω. (Πήθω) sum in luctu, adfligor, lugeo. νέκυν πενθῆσαι, mortuum lugere, Τ, 225. τὸν τώγε πενθείετον, pro πενθέετον, lugent ambo eum, Ψ, 283. ἐπεὶ κάκιον, πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ, nam valde malum est, lugere sine intermissione semper, σ, 173. τ, 120, pro πενθέμεναι, Attica paragoge, pro πενθεῖν; et producto ε ob metrum.

πένθος, εος. τό. (Πήθω) mœror, luctus. *das leid, herzeleid, trauer, (sorrow, distress, affliction.)* est a τὸ πάθος, sicut a τὸ βάθος est τὸ βένθος, fundus, profunditas. notat luctum ex aliquo gravi casu: cum πάθος casum ipsum et adfectionem aliquam notet. Mos lugendi mortuum describitur ab Eurip. Alcest. 425—434. ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, Α, 254. Η, 124. ὅ,τι, αὐτὸν ἵκετο πένθος, quinam eum invaserit mœror, Σ, 64. et 73, τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος; sic et Α, 362, *warum ist dein herz so betrübet? (why art thou overwhelmed with grief?)* πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος, Ω, 708. ἱκάνει δέ με χαλεπὸν, ζ, 169. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος, Δ, 197, 207, illi quidem gloria inde est, nobis vero luctus et afflictio. et 417, τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, coll. 415, τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος, gloriatio: ut appareat oppositio. κρατερὸν ῥά ἑ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε κασιγνήτοιο πεσόντος, vehemens igitur eum luctus quod attinet oculos operuit cum frater caderet, Λ, 249, i. e. ἐλυπήθη σφόδρα: *es wird ihm grün und geel vor den augen, (he was overwhelmed with grief.)* Τρῶας δὲ κατακρῆθεν λάβε πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, Π, 548, eos viritim invasit mœror invincibilis, non lenis. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, Ρ, 37. Ω, 741, infandumque parentibus gemitum et luctum fecisti: et quidem priore loco mortem inferendo, posteriori patiendo. Μενέλαος εἱστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων, Ρ, 139, stabat, magnum luctum in pectore fovens. ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη παιδὸς, ut et tibi luctus infinitus in pectore fit ob filium tuum cæsum, Σ, 88. hinc dictus est ὁ Πολυπενθὴς, έος. πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν, Ω, 105, luctum non obliviscendum. sic, ἐπεί με μάλιστα καθίκετο ἄλαστον, α, 342. ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα, ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶ, η, 218, 219. μέγα δὲ φρεσὶ ἀέξει, λ, 194. οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὐδέ τι πένθος, ρ, 470, non est dolendum sane. et 489, ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε βλημένου, in corde magnum dolorem fovebat ob patrem ictum. ἀλλ' οὐδ' ὧς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης, σ, 323, ubi est, οὐκ ἔσχεθε ἐν φρεσὶ ἑαυτῆς τὸ πένθος Πηνελόπης, οὐκ ἐλυπεῖτο κατὰ ἐκείνην, mœror quem Penelope habebat, non attingebat cor illius; non habebat illa eundem mœrorem; *war nicht so betrübt wie ihre frau, (she was not so deeply afflicted as her mistress.)* αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων, dolorem immensum dedit deus, τ, 512. ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμᾶς ἵκετο πένθος, ψ, 224, ex quo peccato originaliter et ad nos pertigit luctus et adflictio. πένθος ἀέξων, ω, 230. et 422, παιδὸς γάρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο, *er konnte das leid um seinen sohn gar nicht vergessen oder aus dem sinne schlagen, (he could not forget or banish from his mind his grief for his son.)* οὐκ οἶδε, ὅσον πένθεος ὄρωρε κατὰ στρατὸν, nescit, quantum luctus

excitatum sit per exercitum, Α, 657. *πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο* (*βεβόληντο*, icti erant) *πάντες ἄριστοι*, mœrore enim intolerabili confixi quasi erant omnes principes, Ι, 3, ubi *πένθος* comparatur tacite sagittæ, configenti quasi animum. *θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ*, Χ, 242, animus conficiebatur dolore gravi. et 483, *ἀλλ' ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην*, inquit Andromache de Hectore suo. *μὲ οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ τείρεσθαι*, β, 70, me solum sinite mœrore cruciari. *πένθος βαρὺ πιτνεῖ κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν*, Ol. 2, 41, luctus gravis concidit si bona accedunt potiora. *οὐ φατὸν ἔτλην*, Ist. 7, 51, pertuli dolorem ineffabilem. *πενθέων λύσις*, Ne. 10, 144, liberatio ab adflictionibus. *ἐκ μεγάλων λυθέντες*, Ist. 8, 13.

πενία, *ας. ἡ.* (Πνέω) paupertas, inopia qua quis coactus labore victum quærit. *armuth, (poverty.)* *πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει*, paupertate coactus loquitur vana, ξ, 157, *er lüget aus armuth, damit er was verdiene, (he lies from poverty, that he may get something by it.)* nota ergo, *τὴν πενίαν* esse paupertatem eam, quæ cogit homines ad opus faciendum, victus quærendi causa: sed *ἡ πτωχεία* est mendicitas. apparet inde, quomodo differat *ὁ πένης* et *ὁ πτωχός*. Aristoph. Plut. 548, 549, ubi additur, *τῆς πτωχείας ἡ πενία ἐστὶν ἀδελφή*. et his adde versus aliquot sequentes, quibus Aristophanes ipse luculenter docet differentiam *πενίας* a *πτωχείᾳ*.

πενιχρὸς, *ὰ, όν.* (Πνέω) pauper, qui opera diurna victum quærit, *ein brodtarbeiter, (a day labourer.)* *ἀνείμονος ἠὲ πενιχροῦ*, vestibus carentis aut pauperis, γ, 348. *ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου παρὰ σῆμα νέονται*, Ne. 7, 27, dives pauperque ad monumentum mortis abeunt.

πένομαι, vide Πένω.

πενταέθλον, *τὸ*, vide *πένταθλον*.

πενταέτηρις, *ίδος. ἡ.* ("Εω) tempus quinque annorum, *χρόνος πενταετηρικός*. Ol. 3, 38. 10, 70. Ne. 11, 33.

πενταέτηρος, *ου. ὁ ἡ.* ("Εω) quinquennis. productum a *πενταέτης*, sicut ab *ἐνναέτης* fit *ἐνναέτηρος*. *βοῦς πενταέτηρος*, Β, 403. Η, 315. τ, 420, nam talis *ἀκμάζει μάλιστα*, et usque ad novem annos ita perdurat. hinc talis ad sacra facienda adhibitus. *ὗς πενταέτηρος*, ξ, 419, et pinguis.

πενταέτης, *εος. ὁ ἡ. τὸ πενταέτες.* ("Εω) quinquennium, per quinque annos. *πεντάετές γε παραμίμνων*, γ, 115. quinquennis.

πένταθλον, *ου. τό.* et *πεντάεθλον, ου, τό.* ("Ελω) quinquertium Latinis dictum. constabat ex quinque certaminibus; quæ hoc versu comprehensa: *ἅλμα ποδῶν, δίσκου τε βολὴ, καὶ ἄκοντος ἐρωὴ, καὶ δρόμος, ἠδὲ πάλη: μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτὴ*, sc. si quis pari modo in omnibus quinque vinceret, is dicebatur *ὁ πένταθλος*, quinquertio. veteres habebant et *πυγμὴν*, pugilatum: sed loco ejus, ut nimis rudis et periculosi, substituebatur jactus jaculorum. vide Ol. 13, inscr. et versu 41. Ne. 7, inscr. et versu 12. Ist. 1, 35. et conf. *ὁ ἄεθλος*. Vide *ἀγών*.

πεντάκις, (Πνέω) adverb. quinquies, *fünfmal, (five-times.)* *πεντάκις* (*ἐν*) *Ἰσθμῷ στεφανωσάμενος*, Ne. 6, 33.

πενταπτύχος, *ὁ ἡ*, vide sub *πτύξ*.

πένταχα, (Πνέω) adverb. quinquefariam, *fünffach, (five-fold.)* *πένταχα κοσμηθέντες*, Μ, 87, in quinque partes distributi et ordinati; ut Hector cum suis a duobus aliis ab utroque latere clauderetur.

πέντε, (Πνέω) quinque, *fünf, (five.)* videtur deductum a *πένω*, laboro; quia plurima opera fiunt ope manuum digitis quinque instructarum. possis quidem et ab *ἕπω*, sequor, factum putare, quia quinarius sequitur quaternarium; maxime cum Æoles dicant *πέμπε*, unde est *πεμπάζω*, i. e. *κατὰ πεντάδας ἀριθμέω*, numero et distribuo per quinarios; et *ἀναπεμπάζω*, i. e. *ἀναμετρέω καὶ ἀναλογίζομαι*, remetior et renumero, *ich zähle oder messe nach, (I count or measure out.)* *τέσσαρες* vero vel *τέτταρες* est a *θέω*, pono, nam quadrangulum in cubo, firmiter ponitur. *μετὰ πέντε κασιγνήταις μόνος υἱὸς*, Κ, 317, inter quinque sorores unus filius. *πέντε σάκεος πτύχες*, Σ, 481, coll. Υ, 270. *ἐνιαυτοὺς*, Ψ, 833, *νέας*, naves quinque, γ, 299. *υἷες*, filii, ζ, 62. *ἡγεμόνες*, Π, 171. a *πέμπε* est *ἡ πεμπὰς, άδος*, quinarius numerus; et *ὁ πεμπάδαρχος*, dux quinarii. *πέντε ἐν ἡμέραις*, Py. 4, 231. *πέντε νῖκαι*, Py. 7, 12.

πεντήκοντα, (Πνέω) quinquaginta, *funfzig, (fifty.)* *πεντήκοντα νῆες Βοιωτῶν*, Β, 509. et 556, *Ἀθηναίων*. *θάλαμοι*, Ζ, 244, *wohnungen, (chambers.)* *χίλια πυρὰ* (mille ignes) *καίετο, παρὰ δὲ ἑκάστῳ ἧντο* (sedebant) *πεντήκοντα*, sc. *ἄνδρες*, Θ, 559, ergo quinquaginta millia pugnaverunt in exercitu Trojano, *τῶν ἐγχωρίων καὶ ἐπικούρων*. *ἀγέλας βοῶν*, quinquaginta greges boum, Λ, 677, et 747, *δίφρους εἷλον*, cepi pugnando. *νῆες, καὶ ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα ἄνδρες*, Π, 168, 170. *μῆλα ἔνορχα*, Ψ, 147. *υἱοὶ ἦσάν μοι*, Ω, 495. *δμωαὶ*, η, 103. *δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι*, θ, 35, 48. *πεντήκοντα δ' ἕκαστα*, μ, 130, i. e. *καθ' ἑκάστην ἀγέλην πεντήκοντα*, *jede heerde von funfzig stück, (each herd consisting of fifty head.)* sic, *ἐν ἑκάστῳ πεντήκοντα σύες*, ξ, 15, erant autem duodecim *συφεοὶ*, haræ. *δύω καὶ πεντήκοντα κοῦροι ἐκ Δουλιχίου*, π, 247. *λόχοι ἀνθρώπων*, υ, 49. alibi triginta viris eum parem futurum dixit: ergo h. l. multo pluribus. *γυναῖκες*, χ, 421, de ancillis Ulyssis; ex quibus duodecim fuerant malæ. *ὄρχους*, series, ω, 341. *κορᾶν*, Ne. 10, 2. *Νηρηΐδεσσι*, Ist. 6, 8.

πεντηκοντόγυος, *ου. ὁ ἡ.* (Γάω) portio agri quinquaginta jugerum. *ein stück land von funfzig morgen, (a piece of land containing fifty acres.)* *ἔνθα μὶν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι πεντηκοντόγυον*, Ι, 575, ibi eum jusserunt eligere sibi prædium perpulcrum quinquaginta jugerum.

πεντηκόντορος, *ου. ὁ ἡ.* (Ῥάω) quinquaginta remorum navis. Py. 4, 436, ubi de serpente sermo est, qui magnitudine et crassitudine tantam navem superabat conf. A. Gellium Lib. 6, cap. 3. cæterum Eustathius censet, hoc epitheton retinere suum ε, et scribi *πεντηκόντερον*.

πεντηκόσιοι, *αι, α.* (Πνέω) quingenti, *fünfhundert, (five hundred.)* *ἐννέα ἕδραι, πεντηκόσιοι δὲ ἐν ἑκάστῃ*, γ, 7, novem consessus, et in singulis quingeni. hunc numerum amavit Nestor, quia tot cum eo ad Trojam ierant; scilicet novies quingeni. habuerat enim naves nonaginta, et in qualibet viros quinquaginta. sic Lacedæmonii amarunt numerum trecentorum post bellum Xerxis, in memoriam eorum trecentorum ad Thermopylas cum rege cæsorum.

πεντώβολον, *τὸ*, vide *πεμπώβολον*.

Πένω, (Πνέω) curo, laboro, conficio cum studio et celeritate adhibita, *ich lasse mir es sauer werden, (I take great pains with something.)* est a *πνέω*, spiro, quod verbum a spiritu laborantium est fictum. media forma est usitatissima: *σπουδαίως ἐνεργέω*. *ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν*, Α, 318, imperf. sine augm. ubi de sacrificio est sermo: sic hi hæc sedulo peragebant in castris. *ἑταῖροι ἐσσυμένως ἐπένοντο, καὶ ἐντύνοντο ἄριστον*, socii strenue curabant et parabant jentaculum, Ω, 124. *κατὰ δόμον δαῖτα*, β, 322. *περὶ δεῖπνον* (de cœna) *ἐνὶ μεγάροισι*, δ, 624. ω, 411. *ἀμφίπολοι κεδναὶ ἐνὶ μεγάροισι πένοντο τέσσαρες*, ministrabant sedulo, κ, 348, ubi in genere de ministeriis. et 124, *ἀτερπέα δαῖτα πένοντο*, horrendum epulum parabant; carnes nimirum humanas: ubi tamen alii legunt *φέροντο*, portabant domum. *ὁπότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα*, quando tandem ista conficiamus, ν, 394, ubi de cæde procorum paranda sermo est, quasi de cœna. *ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο*, Σ, 558. *ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι*, alio tempore sane vel magis debetis ista curare, Τ, 200. *δαῖτα*, γ, 428. δ, 531, 683. ξ, 251. χ, 199. *ὕστερα ταῦτα πένεσθαι*, π, 319, hæc ultimo loco curare, de his laborare post omnia. *τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι*, ω 406, quid te oportet talia curare.

πέος, *τὸ*, vide sub *πηός*.

πεπαίνω, vide sub *πέπων*.

πεπαίρω, f. *αρῶ*, (Πέρα) est idem quod *πόρω*. *πορίζω, παρασχέω*. transire facio a me ad alterum, adire facio, dono, præbeo. *πεπαρεῖν ἔχεις*, habes donare, i. e. potes donare et exhibere, Py. 2, 105. quidam, ob rariorem hujus verbi usum, l. c. legi jubent *πεπορεῖν*, qui esset infinitivus aor. 2. Ionicus, a *πόρω*: sed ista mutatione opus non est.

πεπαίτερος, *η, ον*, vide sub *πέπων*.

πεπαλάχθαι, *πεπάλαχθε*, vide sub *παλάσσω*.

πεπαρμένος, vide sub *πείρω*.

πεπᾶσθαι, vide sub ΠΑ'Ω.

πέπασθε, vide sub *πονέομαι*.

πεπάσμην, *πέπαται*, vide sub *πάομαι*.

πεπείρανται, vide sub *περαίνω*.

πεπείρημαι, vide sub *πειράω*, ad finem.

πέπιθα, *πεπιθεῖν*, *πεπιθήσω*, *πεπίθοιμι*, vide sub ΠΕΙ'ΘΩ.

πεπλήγω, (Πέλω) verbum ortum ex perf. med. *πέπληγα*, a *πλήσσω*, percutio, molior, tundo. et hinc est imperfectum *ἐπέπληγον*. est vox *Ἰώνων* et Syracusanæ dialecti. eadem ratione fiunt nova verba *λελάθω, πεποιήκω, πεφύγω, λελάβω, κεκύμω*, etc. *λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισσάλῳ ὃν εἰς οὐρανὸν ἐπέπληγον πόδες ἵππων*, candidi in superficie sua fiebant pulvere, quem ad cœlum appropinquare faciebant pedes equorum, tundendo terram, Ε, 504. *πέπληγόν τ' ἱμᾶσιν*, percutiebant equos scuticis, Ψ, 363. sic, *χορὸν θεῖον ποσὶ*, pulsabant circum divinum pedibus, i. e. saltabant, θ, 264. *ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν*, ionice pro *πεπλήγειν*, equos in pugnam concitare, Π, 728. sic, *πὺξ*, pugnis et pugilatu ferire se invicem et manus conserere, Ψ, 660, i. e. *πὺξ ἀλλήλους πλῆξαι*. *ὣ πεπλήγετο μηρὼ*, feriebat femora sua manibus suis, quasi *ἐπὶ θαύματι μεγάλῳ*, Μ, 162. et in luctu, Ο, 113, 397. ν, 198. conf. Jeremiæ, xxxi, 19. *στήθεα πεπλήγοντο*, pectora plangebant mulieres, in luctu, Σ, 31, 51. Vide sub *κεκλήγω*.

πεπλημένος, vide sub *πελάω*.

πέπλον, *τὸ*, vide sequens ad finem.

πέπλος, *ου. ὁ.* (Πέτω) quævis vestis ampla et lata. etiam materia ad vestes faciendas, *laken, (stuff.)* in specie vero *γυναικεῖον ἱμάτιον*, corpus proxime tegens; peplum, indusium, *ein frauenskleid über den ganzen blossen leib, (a woman's garment worn next to the skin.)* nam in regionibus calidis non fere solebant fœminæ priscis temporibus plures vestes simul, aliam super alia, gestare. sed, ut diximus, etiam in genere quævis vestis texta et quodvis integumentum textum, maxime amplum et delicatum, sic vocatur. habet nomen a *πεπτᾶσθαι*, expandi, expansum esse: quam etymologiam poëta innuit, Ε, 194, *ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται*, et circum expansa sunt vela vel integumenta; nam sermo ibi est de curribus ele-

gantioribus, qui domi et extra usum contegebantur ne conspurcarentur fumo vel pulvere vel aliis inquinamentis. ergo h. l. non est ἱμάτιον ὁ πέπλος, ἀλλὰ ὕφασμα δονοειδὲς, καταπεταννύμενον τῶν δίφρων, εἰς ἀποσόβησιν καπνοῦ καὶ τῶν τοιούτων. et 315, πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα ἐκάλυψε, et pro eo obtexit laciniam splendidi pepli sui; ubi sermo est de Venere, auferente Æneam, et ubi est ipsa longa et ampla Veneris vestis. et 338, ἀμβροσίου διὰ πέπλου, per divinum peplum, cujus partem tenebat manu, ut obtenderet filio suo: additurque, ὅν οἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ, quem peplum ipsæ Gratiæ elaborarunt ei: ut videas laudem χαρίεντος πέπλου, i. e. γυναικείου ἱματίου. et 734, 735, de Minerva, πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν, ποικίλον, ὅν αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσὶν, peplum exuit (decidere fecit a corpore suo) pulcrum, varium (figuris intextis ornatum) quem ipsa suis manibus fecerat, utpote textrix optima. coll. 736, χιτῶνα ἐνδῦσα Διὸς, cum induisset tunicam Jovis: ut ergo ὁ χιτὼν sit virilis, πέπλος muliebris; re ipsa fere idem, nimirum vestis corpori proxima: *ein hemde, oder eine art von hemde, (a sort of shirt or shift.)* sic et Θ, 385—387. πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος εἶναι ἐνὶ μεγάροις, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ, sc. τῇ Ἑκάβῃ, μητρὶ Ἕκτορος καὶ Ἑλένου, Ζ, 90—92. 271—274, nam diis offerenda sunt optima quæ habemus ipsi: hinc non χαρίεις, sed χαριέστατος, non φίλτατος solum, sed et πολύ. cæterum h. l. non est ἱμάτιον jam factum, sed ὕφασμα, *ein köstlich und grosses stück gewebetes zeug, (a large piece of finely woven stuff.)* et 289, ἐς θάλαμον, ἔνθα οἱ (reginæ) ἔσαν πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων—τῶν ἕνα, ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος, ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπε, ubi describitur artificiose textum, *ein stück sehr feines gewebetes, mit figuren und historien drein gewebet, (a piece of stuff of very fine texture, having figures and historical subjects woven into it.)* et ad ejusmodi texturas conficiendas Paris a Sidone secum adduxerat mulieres peritas. δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους, Ω, 229, ubi quoque notatur ὕφασμα ἄρραφὲς, et materia ad vestes inde conficiendas: *zwölf stück fein laken, (twelve pieces of costly stuff.)* et 796, πορφυρέοις πέπλοις μαλακοῖς, purpureis integumentis mollibus, quibus contegebatur urna sepulcralis. ζῶστρά τε καὶ πέπλους, ζ, 38, ubi πέπλοι sunt γυναικεῖα περιβλήματα, *hemden-artige frauens-kleider, (women's garments resembling shifts.)* πέπλοι λεπτοὶ εὔνητοι ἐνεβέβληντο, η, 96, ubi notant πέπλοι ἁπλῶς, ὕφασμά τι λαμπρὸν, et quidem h. l. integumenta sellarum, *stuhl-und sitz-tapeten oder decken, (cushions or coverings for seats.)* sic et φᾶρος et σπεῖρον sæpe simpliciter ponuntur pro ὑφάσματι. Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν, ἔνθα ἔσαν οἱ (ubi inerant ei) πέπλοι παμποίκιλοι, οὓς κάμεν αὐτὴ, τῶν ἕνα ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος, ἀστὴρ δ' ὣς ἀπέλαμπεν, ο, 105, coll. 124—128, ubi apparet, πέπλον non esse vestem jam factam, ut alibi, sed materiam vestium elegantissime textam: et donat id textum Helena Telemacho, ut futuræ suæ sponsæ id tradat, ad vestes inde faciendas ei sponsæ, sed de veste jam facta, est σ, 291—293, μέγαν περικαλλέα πέπλον ποικίλον, ἐνέσαν (*es waren daran,*) *(were on it,)* περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσειαι, ubi vides ἱμάτιον γυναικεῖον, Penelopæ muneri datum, κατὰ τὰ Δωρικὰ σχιστὸν ἐπὶ μέινα τὰ ἔμπροσθεν, καὶ διὰ τοῦτο περόνας θέλον πολλὰς, *ein weites und langes frauenskleid, vorne offen, und daher vorne entlängs mit gülldenen haken und ösen besetzet, (a long wide female garment, open before and therefore provided with hooks and eyes all down the front.)* alii describunt τὸν πέπλον sic, esse περιβόλαιον, σχίσον τὸν ἀριστερὸν ὦμον, καὶ ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν συνάγον τὰς δύο πτέρυγας εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν, γυμνὴν ἐῶν τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν ὦμον: ut tunc περόναι fuerint in latere dextro. recentiores dicunt et τὸ πέπλον, et τὸ πέπλωμα. ὃς ἂν πρῶτος ψαύσειε πέπλοις, Py. 9, 213, de virginis veste.

πέπλωμα, τὸ, vide supra, ad finem.

πέπνυμαι, vide πνύω.

πέποιθα, vide sub ΠΕΊΘΩ, aliquanto a fine.

πέπομαι, vide sub ΠΊΩ, et πόμα.

πέπομφα pro πέπομπα, vide sub πέμπω, prope finem.

πέπονθα pro πέποθα, vide sub ΠΗ'ΘΩ prope finem, et πονέομαι ad finem.

πέποσθε, vide sub πονέομαι, ad finem.

πεποτήαται, πεπότηται, vide sub ποτάω.

πεπραγὼς, vide sub πράσσω.

πεπρωμένη, πεπρωμένον, pro πεπερατωμένη, πεπερατωμένον, vide sub Αἶσα ad initium, μοῖρα, et περατόω.

πέπρωται, pro πεπεράτωται, vide sub περατόω.

πεπταμένος pro πεπεταμένος, πέπταται pro πεπέταται, πέπτατο pro ἐπεπέτατο, vide sub πετάω.

πεπτεὼς, πεπτηὼς, vide sub πίπτω ad finem, et πτήσσω.

πέπτω, vide πέσσω.

πέπυσμαι, vide sub πεύθομαι, prope finem.

πέπων, ονος. ὁ ἡ. (Ἕπω) adjective est proprie, πᾶς καρπὸς ὡραῖος τοῦ φαγεῖν, fructus maturus et mitis. e. c. μῆλα πέπονα, poma mitia. et ὁ σικυὸς πέπων, qui est ὁ σπερματίας, *eine saamengurke, (a cucumber.)* hinc est et comparativus, πεπαίτερος, i. e. ὡριμώτερος. sic et δρυπεπὴς ἐλαία, olea in ipsa arbore matura facta. quia autem καρποὶ πεπανθέντες γίνονται ἔκλυτοι: hinc metaphorice notat mollem, remissum, in sensu vitioso; deinde et, mitem, lenem, suavem, in sensu bono. et hoc sensu oppositum plane est τῷ ὠμῷ. substantive vero ὁ πέπων est εἶδός τι σικύων, ἡδέων εἰς γεῦσιν καὶ φιλουμένων βρωθῆναι, melone. ὦ πέπονες, κακὰ ἐλέγχεα, Ἀχαιΐδες, οὐκ ἔτι Ἀχαιοὶ, Β, 235, ubi est in sensu metaphorico malo, ἐπὶ τῶν χαύνων καὶ ἐκλύτων. sic et Ν, 120, ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον τῇδε μεθημοσύνῃ, hac remissione animorum. et hic malus significatus est ab eo, quod quidam Græci poma fracida vocarunt πέπονα. sæpius tamen occurrit in significatu amico. ὄρσεο πέπον Καπανηϊάδη, festina, O amicissime, Ε, 109. ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, O mi care frater, inquit Agamemnon, Ζ, 55, et id ex ingenio quoque Menelai ipso, nam is erat mitis et lenis natura. sic et Ρ, 238, ubi loquitur Ajax. ὦ πέπον, O suavissime, Ι, 252, ubi loquitur Ulysses legatus ad Achillem. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον. Λ, 314, ad Diomedem. et 764, ὦ πέπον, O amice carissime. sic et Μ, 302. Ο, 472, i. e. ὦ φίλε. et 437, Τεῦκρε πέπον. Γλαῦκε πέπον, Π, 492. et 628, ὦ πέπον. Αἶαν δεῦρο πέπον, Ρ, 120, 179. sic Jupiter ad fratrem Neptunum, ὦ πέπον, υ, 154. ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, πὰρ ἐμ' ἵστασο, χ, 233. et Polyphemus ad carum sibi arietem, κριὲ πέπον, ι, 447. est ergo vox blandientis, ut nos dicimus, *mein schatz, (my dear,)* Gal. *mon cher*, ἐπὶ φιλίας. cæterum est a πέπτω, f. πέψω. et a πέπων est verbum πεπαίνω, pomum molle et mite facio, it. sum mite et maturum. Dores τοὺς ἐπονειδίστους quos maxime probrosos notare volebant, vocabant φόνους, quasi ἄξια φόνου δεδρακότας, *morde, galgenvögel, (a villain who deserves to be hanged.)*

πὲρ, (Πέρα) enclitica, orta ex περὶ, quatenus id notat περισσῶς. est ergo, quamvis, quantumvis, valde; cunque. ἀγαθός περ ἐὼν, i. e. πέρι ἀγαθὸς, *ein sehr braver, (a most excellent man,)* Α, 131, 275. Ο, 185, quasi πέρι ἀγαθός. sic, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητὴς, vocalis valde orator, Β, 246, ubi est ironice. κυνεός περ ἐὼν, valde quidem impudens, Ι, 373. κρατερός περ ἐὼν, Ο, 164, 195. φράδμων περ ἀνὴρ, valde perspicax homo, Π, 638, quantumvis solers. ἱέμενός περ, valde quidem cupiens, α, 6, *so sehr er auch darnach strebete, (much as he desired it.)* ἀχνύμενός περ, Α, 241, dolens quamvis. et 352, ἐπεί με ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα, postquam quidem me peperisti valde brevis ævi hominem: pro πέρι μινυνθάδιον. et 353, τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ζεὺς ἐγγυαλίξαι, honorem saltem debuisset tamen mihi Jupiter tribuere et pretium aliquod, *einen werth, eine werthachtung bey andern doch wohl, (honour, estimation with others.)* et 564, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, tibi quamvis conjugi meæ, *ob du gleich noch so sehr die gemahlin bist, (though my wife.)* et 586, 587, κηδομένη περ, μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἴδωμαι θεινομένην, valde quidem dolens; ne te, tantopere caram mihi, videam vapulantem a Jove. et 416, ἐπεί σοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, quandoquidem tibi vitæ portio valde breviter (i. e. brevis, in breve tempus) est, et omnino non diu. οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα, redeamus domum quam maxime, Β, 236, *lasset uns doch ja nach hause zurück schiffen, (let us return home.)* (sic et Π, 205.) et 805, οἷσί περ ἄρχει, quibus quidem dux est, quorum omnino imperator est. Ἰθάκης, κραναῆς περ ἐούσης, valde saxosæ et montanæ, Γ, 201, *das sehr rauh und gebirgig ist, (which is very rugged and mountainous.)* εἴ περ γὰρ φθονέω, si enim quam maxime inviderem, Δ, 55. πολέες περ ἐόντες, quantumvis multi, Ε, 94. et 625, μέγαν περ ἐόντα, quantumvis grandem statura. et 802, ὅτε πέρ μιν ἐγὼ οὐκ εἴασκον, quando quidem maxime prohibebam eum, πέρι οὐκ εἴων αὐτόν. οὐδέ νύ σοί περ Δαναῶν ὀλοφύρεται θυμός; ne igitur tibi saltem animus misericordia Græcorum tangitur? Θ, 201, ubi πὲρ, sequente vocali ὀλλυμένων, pereuntium, possit esse per apostrophum περὶ cum genitivo, ob pereuntes. et 242, 243, ἀλλὰ Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν, ubi in precatione hoc πὲρ magnum desiderium exprimit: at, O Jupiter, hoc tamen magnopere voto me imperti, ipsos tamen saltem omnino sine effugere: *diesen wunsch wenigstens, sie selbst doch ja, (this wish at least, that they themselves.)* σὺ δ' ἄλλους περ ἐλέαιρε, at tu reliquorum tamen miserere, Ι, 301. et 343, δουρικτητήν περ ἐοῦσαν, quamvis bello captam, *obgleich nur, (though only.)* ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα, Κ, 70, ast et ipsi multum laboremus. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον, quando autem fere, *insgemein, etwa, (in general, perhaps)* lignator apparare solet sibi cœnam, Λ, 86, i. e. tempore pomeridiano, circa nostram horam tertiam. et 788, ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, et ille obsequetur tibi in bono utique consilio. et 795, ἀλλά σέ περ προέτω, at te saltem tamen mittat; ubi intensionem precationis hæc vocula designat. ἀλλά περ οἶος ἴτω Αἴας, at saltem maxime solus ito Ajax, Μ, 349, 362. μάλα περ μεμαῶτι, valde multum cupienti et promto, Ν, 317. et 415, εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα, ad Orcum quam maxime euntem; et potest simul pertinere ad sequens γηθήσειν, gavisurum tamen eum valde, quod ei comitem eo præbuerim. et 753, ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δὴν, palpitabat moriens breviter valde, nequaquam nimis diu. ergo hoc πὲρ sæpe est Germanorum *sehr, (very,)* mutata prima consona. νόον πύκα περ φρονεόντων, *den verstand sehr kluger leute, (the understanding of very sensible persons,)* Ξ, 217. et 379, οὐταμενοί περ, quamvis vulnerati. φεύγει, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθῆναι ἀνδρῶν, fugit, antequam circa cœtus armatus virorum congregetur, Ο, 588, ubi potest esse

apostrophatum adverbiale περί. ἀλλ' ἐμέ περ πρόες, at me saltem tamen mitte, Π, 38, ubi intendit precationem. et 557, οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους, quales maxime antea eratis inter alios viros, aut etiam fortiores, sc. nunc quam antea, debetis esse. αἴκε νέκυν περ, si vel mortuum saltem, Ρ, 121, coll. 229. et 292, οὔτις ἱεμένων περ, nemo vel maxime cupientium et contendentium. et 276, ἱέμενοί περ, quantumvis conantes. et 539, χερείονά περ, quamvis deteriorem. et 712, ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην, nos autem ipsi omnino consideremus quodnam consilium sit optimum. τὸν περ ἄριστον, quem longe præstantissimum, pro πέρι, Τ, 95. τά τε στυγέουσι θεοί περ, quæ horrent dii ipsi magnopere, Υ, 65, et quantumvis dii. nonnunquam notat idem quod Romanorum *quidem*, aut in interrogationibus *tandem*. ὅτε περ, quando quidem, quandocunque, Δ, 259. Κ, 7. Τ, 57. Υ, 188. ἔνθα περ, ubi quidem, Ζ, 379, 384. ὅθι περ, ubi quidem, Κ, 568. et 556, ἥ περ, quam quidem. ὅσπερ, ἥπερ, ὅπερ, qui omnino; et ibi τὸ περ sæpe per tmesin separatur, Δ, 524. Ε, 265. Ζ, 100, 398. Μ, 256. Ν, 465. Ο, 596. Τ, 416. ρ, 171. ἀλλ' οὐδ' ὥς περ, at ne sic quidem, Λ, 840. εἴ περ, si omnino, Ν, 464. Π, 618, 263. καί περ, licet maxime, et cum maxime, Π, 617, 620, 624. εἴ ποτέ περ, si unquam quidem omnino, Ο, 372. τοῦ περ δὴ, hujus quidem sane, Ο, 707. οὐδὲ ἄρα περ ἦν, neque igitur omnino licebat, Π, 60. οὐκέτι νῶϊ αὐτώ περ, non jam ne nos ipsos quidem, Ρ, 239. id tantum meminerit tiro, nullam Græcam particulam plane esse otiosam aut mere expletivam, quales inepti quidam Germani olim habebant; deinde, cum hac particula semper ideam τοῦ πέρι, jungi debere, modo contextui apto. sic, γυναικί περ, quantumvis uxori, λ, 440. ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει, Py. 4, 423, ubi utraque particula notat idem, omnino, tamen. et 453, maxime. Vide sub ἀγαθὸς, aliquanto sub initio.

ΠΕ'ΡΑ, ας. ἡ. ultra. est κατὰ γλῶσσαν eadem quæ ἡ ἔρα, ἡ γῆ: cujus accusativus singularis elliptice in usu mansit communi.

περαίνω et πειραίνω, f. ανῶ. (Πέρα) ad extremitatem alteram e regione sitam perduco et fero. nam est a πέραν. σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντες, χ, 175, 192, et funem plexum ad eum altero extremo terminantes, *wenn ir ihn an dass eine ende eines strickes angebunden, (when ye have got him bound to one end of a rope;)* nam alterum extremum trans trabem transversam sic transmittebatur, ut ope illius trahi posset alligatus homo in altum usque ad trabem illam, ibique sic pendens relinqui. brachia ei erant colligata in tergo, et ad illa sic ligata brachia alligabatur alterum extremum funis satis validi, qui hinc πλεκτὴ, valide contorta, dicitur. cæterum est hic versus unus ex septem Homericis, ex meris spondeis constantibus. talis est et φ, 15. et conf. δηΐων, ubi antiqui contracte legunt δῄων. ergo h. l. est, περατώσαντες, ἐκδήσαντες, *dran bindend, (binding to it.)* conf. μ, 51. ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται, ista quidem sic omnia ad finem perducta sunt, *das ist denn nun in so weit alles zu ende gebracht, (this business then is brought to a conclusion,)* μ, 37, τετελείωνται. περαίνει (ἑκάστη τούτων αγλαϊῶν) πρὸς ἔσχατον πλόον, Py. 10, 45, pertingit usque ad extremam navigationem, i. e. habet suas metas ubi annexa quasi est, et desinit. locutio est proverbialis. ὃ καὶ δαιμόνεσσι δίκας ἐπείραινε, Ist. 8, 49, qui et diis lites finiebat et ad extremum ducebat: ubi est usus verbi metaphoricus. περαίνω et συμπεραίνω est et, per demonstrationem colligo, συλλογίζομαι: et τὸ συμπέρασμα est conclusio in syllogismo, Aristoph. Plut. 563.

περαιόω, f. ώσω. (Πέρα) in ulteriorem terram transporto. ἀλλ' ἴομεν μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκεῖνοι, ast eamus, ne illi nos præveniant et transportentur in terram aliam, ω, 436, timebat enim Εὐπείθης, ne Ulysses cum suis transferat se in Epirum ex Ithaca, ibique contractis copiis ab Ithacensibus, ultionem ob interfectos procos cupientibus, sese defendat.

περαίτερος, α, ον. (Πέρα) ulterior, ad progrediendum in ulteriora aptior. εἰσὶ γὰρ ἄλλων ἄλλαι ὁδοὶ περαίτεροι, Ol. 9, 159, i. e. δι' ὧν τις δύναται περαιῶσαι, per quas quis potest magis progredi; *darauf man besser fortkömt, und leichter vorwärts gehet, (by which a person can proceed more speedily and easily;)* πρακτικώτεραι, ἀνυστικώτεραι, εὐοδώτεραι. κεῖνα ἔργα ἐκεῖνος ἂν εἴποι περαίτερον (neutrum adverbialiter) ἄλλων, ille expeditius dixerit et docuerit quam alii, Ol. 8, 82.

πέραν, (Πέρα) proprie est accusativus ab ἡ πέρα, per ellipsin, κατὰ τὴν πέραν, vel εἰς τὴν πέραν, et notat ἀπὸ τῶν ἐνταῦθα εἰς τὴν ἐκεῖθεν ἀντικρὺ γῆν, ab hisce locis in terram inde e regione sitam. adverbiascit ergo quasi. ναίουσι πέρην (ionice pro πέραν) Εὐβοίης, habitant e regione Eubœæ, Β, 535. et 626, νήσων, αἳ ναίουσι (quæ habitant quasi, et habitantur) πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα, terram quod attinet, in mari e regione Elidis. πέρην (εἰς) ἁλὸς, trans mare, Ω, 752. πέραν πόντοιο, Ne. 5, 39. πηγῶν Νείλου, ultra, Ist. 6, 33.

περάπτων pro περιάπτων, vide sub περιάπτω.

πέρας et πεῖρας et πεῖραρ, ατος. τό. (Πέρα) extremum alterum, finis. *das ende gegenüber, (the other end.)* ἆσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείρατα ἵκηαι, propius accede, ut sane celerius ad ultimum exitii pervenias, Ζ, 143. Υ, 429, i. e. τέλειον ὄλεθρον, αὐτὸν τὸν θάνατον, et pluralis est pro singulari. ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται, jam Trojanis exitii fines alligati sunt, Η, 402, ubi metaphora est a fune, cujus caput alterum alligatur alicui, ut per funem illum trahatur aliquo: i. e. τέλειος ὄλεθρος ἐπῆλθεν αὐτοῖς. sic, εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται, si quidem illis, *da ihnen ja, die stricke des verderbens an den leib geleget sind, (as destruction already impends over them.)* Μ, 79, νίκης πείρατα ὕπερθεν ἔχονται ἐν ἀθανάτοις θεοῖς, victoriæ alterum extremum hæret in diis, Ν, 102, metaphorice dictum, quasi funis victoriæ altero extremo suo pendeat a Jove, altero vero ad hanc vel illam pugnantium partem pertingat. i. e. victoria est in manu dei. conf. νίκη, et τάλαντα. εἰ καὶ τὰ νείατα πείραθ' (πείρατα) ἵκηαι γαίης καὶ πόντου, si vel ad ultima extrema terræ et maris abires, ultra quæ nihil est nisi Tartarus, i. e. tenebræ æternæ, Θ, 378, *an die äussersten enden,) (at the extremities.)* τὼ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, Ν, 359, pugnæ funem extremis suis connectentes non rumpendum nec solvendum, i. e. pertinacissimum et firmissimum: ubi ἐπαλλάξαι est συνδῆσαι, quando extrema funis alicujus connectuntur, *über einander geschürzet und in einen knoten geknüpfet werden, (tied together on a knot.)* hinc et paullo ante, 337, dixit, αὐτῶν μάχη ὁμόσε ἦλθε, eorum pugna conserebatur, ex qua, sine magno malo alterius partis, non disceditur: nam talis μάχη συγκέχυται, committitur dense, καὶ διὰ τοῦτο ἐπήλλακται, mutua est et juncta quasi in nodum. ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι, ambo cupidi erant extrema funis contentionis capere coram judice et testibus, Σ, 501, ubi lis judicialis comparatur funi, cujus extrema invicem opposita manibus suis prehendunt litigantes, et quæque pars contendit, totum ad se trahere funem: et notatur simul ἀρετὴ καὶ μάρτυρος καὶ κριτοῦ ἀγαθοῦ, οἳ πέρας οἴδασι τιθέναι τοῖς πράγμασιν, ut altera pars funem ad se trahat. ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατα εἶπε, postquam filio suo cujusque rei summam et finem dixisset, Ψ, 350, i. e. ἐπὶ τῷ υἱῷ ἑκάστου πρακτέου πέρας ὑπέθετο, *bey welchem zipfel er jedes zu fassen hätte, bey welchem ende; wie ers anzufangen hätte, (at which end he should lay hold of each; how to proceed.)* εἶμι ὀψομένη πείρατα γαίης, vado visura extremitates terræ, Ξ, 200, 301, inquit Juno; et ad illa extrema habitat pater Oceanus. σὲ ἐς Ἠλύσιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης ἀθάνατοι πέμψουσι, δ, 563, inquit Proteus ad Menelaum: ultra oceanum Atlanticum, ubi sunt insulæ beatorum. alii quidem h. l. volunt intelligi mare ad Nilum fluvium; dicuntque, Ἠλύσιον esse ab ἡ ἰλὺς, limus, quasi Ἰλύσιον, ut notetur πεδίον, quod Nili limus quotannis addat Ægypto ad mare sitæ; præterea omnem locum ἀγχίαλον dici τὸ ἔσχατον χθονός. sed hæc expositio est quæsita præter rationem. ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, instrumenta in manibus habens fabrilia, (nam erat aurifaber) quibus perficitur opus artis, τὰ περατωτικὰ, δι' ὧν ἡ χαλκευτικὴ τέχνη περατοῦται, γ, 434. ἐκφυγεῖν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος, ι, 289, effugere magnum terminum ærumnæ, *an das grosse und weitentlegen gewesene ende des jammers zu kommen, (to reach the far distant termination of his afflictions.)* ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης, apud fines vestræ terræ, ι, 284. ἐς πείρατα ὠκεανοῦ ἵκανε, ad fines oceani ultimos, λ, 13. ἐκ δ' αὐτοῦ (ἱστοῦ) πείρατα ἀνήφθω, ad malum navis, fines funis alligantor, μ, 51, *die enden des schiffthaues sollen daran angebunden werden, (bind the ends of the cable to it,)* τὰ πείρατα τοῦ σχοινίου, coll. 162. et 179, ἀνῆψαν. ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπτο, quod jam ipsis, et quidem omnibus, exitii fines extremi alligati erant, χ, 33, capita funis illius, quo in mortem detrahi debebant. et 41, νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται. dictum id quasi de fune alicunde alligato altero suo extremo, quo quid abstrahitur: simulque innuitur τέλειος καὶ πεπερατωμένος ὄλεθρος, οὗ ἐπέκεινα οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἕτερον ὄλεθρον, finale exitium. πεῖρας θανάτου, terminus mortis, Ol. 2, 57. πείρατα πολλῶν συντανύσαις, Py. 1, 158, multarum rerum summas complexus in brevi: et est similitudo petita a reti magno, quod suis extremitatibus multa cogit. πείρατα ἀέθλων, fines certaminum, Py. 4, 391, *endigungen, (conclusion.)*

πέρατος, η, ον. (Πέρα) quod e regione est situm, *was am ende gegenüber lieget, (what lies at the opposite extremity:)* extremum terræ. νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθε, noctem quidem in extrema terra longam detinuit, i. e. detinendo longam fecit, ψ, 243, ubi sermo est de Minerva, cavente ne nox cito præteriret, i. e. prudentia Ulyssis, ita noctem adhibente, ut non exspectaret liquidam ortam lucem, sed ante noctis finem abiret inde. ceterum per hoc fœmininum non intelligitur τὸ ἀνατολικὸν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ δυτικὸν πέρας Ὠκεανοῦ, δι' οὗ ἔμελλεν ἡ Νὺξ σωματικῶς κατελθεῖν ὡς ἂν ἑτέρωθεν ἀνέλθῃ ἡ Ἠώς. detinuit Noctem poëtice personificatam, ne occidentalem oram extremam subiret: ibi enim Nox occidit, quando ad orientalem oram Aurora prodit; sicut et Nox ad orientem oritur, quando lux occidit ad occidentem.

περατὸς, ή, όν. (Πέρα) qui transiri potest, ad cujus ulteriores terras perveniri potest. Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ περατὸν, regio occidentalis a Gadibus non potest transiri, Ne. 4, 113, ibi nihil est ulterius.

περατόω, f. ώσω. (Πέρα) definio, determino, pro termino et fine constituo, *ich be*

stimme, setze als ein ziel und ende, (I fix, place as a bound and end.) hujus verbi participium perf. pass. apud poëtam utrumque, per syncopen occurrit, semel etiam ipsum illud perfectum indic. pass. ἄμφω γὰρ, πέπρωται, ὁμοίαν γαῖαν ἐρεῦσαι, constitutum enim et definitum a fato est, ut ambo terram rubefaciant sanguine suo, Σ, 329, *es ist im schicksal beschlossen, dass beyde das erdreich roth färben sollen, (it is decreed by fate that both shall dye the ground with their blood;)* pro πεπεράται: *diess ziel ist ihnen gesetzet, (this end is appointed for them.)* ὁποτέρῳ πεπρωμένον (πεπεραταμένον) ἐστὶ τέλος θανάτοιο, utri ex ambobus constitutus sit fataliter finis mortis, Γ, 309. ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, ad similem et æquam partem destinatum, Ο, 209, *der zu gleichem antheile an wurde und vorzug bestimmet ist durch die geburt, (destined by birth to equal rank and dignity.)* ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, Π, 441, virum mortalem, jamdudum destinatum morti. priore ergo loco erat αἶσα, pars imperii; nam loquitur ibi Neptunus, comparans se Jovi: posteriore est fatum mortis. sic et Χ, 179. πεπρωμένον βασιλῆα, a fatis destinatum regem, Py. 4, 109. βίον, vitam a fatis definitam, i. e. omnem, Py. 6, 27. πεπρωμένον ἦν, fatale erat, sc. muro illi, Ol. 8, 44. Ne. 4, 100. Ist. 8, 69. χρόνος ἕρπων τελέσει πεπρωμένην ἐμοὶ ἀρετήν, tempus serpens et procedens perficiet præstantiam mihi a fato definitam, Ne. 4, 70, plenam eatenus faciet quatenus mihi a fatis concessum est.

περάω, f. ήσω. (Πέρα) transeo in terram ulteriorem, transfero in ulteriora, me vel aliud. idem verbum habet in futuro etiam άσω, sed cum hoc discrimine, ut η ponatur in significatu transeundi, α vero retineatur in significatu transferendi et transportandi, maxime ad vendendum ibi. ἔδωκεν αὐτοῖς νῆας, περάαν ἐπὶ πόντον, dedit illis naves, ad transeundum super mare, *über meer hinüber nach Troja zu gehen, (to go across the sea to Troy,)* Β, 613, et nota in talibus: α medium est intersertum, ad distrahendum circumflexum τοῦ περᾶν ex περάειν, et Iota, si subscribendum est, pertinet ad ultimum α, omittitur vero sæpissime, quasi contractio fuerit ex περάειν. τάφρος μάλα ἀργαλέη περάαν, fossa est difficilis valde ad transeundum eam in ulteriora, Μ, 63. σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης, extemporario navigio transire magnas undas maris interjecti, ε, 174. πύλας Ἀΐδαο περήσω, ubi deest ἵνα, ut transeam ad portas Orci, Ψ, 71, et id verbum mythice innuit, quasi τῶν ψυχῶν δι' Ὠκεανοῦ πορθμευομένων. sic, περήσειν, Ε, 646, versus portas Orci transiturum aquas inferas. τόδε λαῖτμα ἐπέρησα, ε, 409. μηνὶ οὔλῳ πάντα περήσαμεν (augm. omisso) πόντον, mense integro transmisimus mare, ω, 118. ὁππότε ἂν νηὶ διὰ Ὠκεανοῖο περήσῃς, κ, 508, ubi sermo est de itinere Ulyssis vivi ad inferos. ex quo loco, paullo ante citata loca de animabus, lucem habent, cur verbum id sit positum: coll. ω, 11—14. τάφρος εὐρείη, οὐ περῆσαι ῥηϊδίη, fossa lata, non facilis transitu, Μ, 53, collatis sequentibus, ex quibus vides, difficile id esse, quia βαθεῖη: nam εὐρεῖη respicit τὸ ὑπερθορεῖν, transilire, ad quod ea fossa, quod attinet labium ulterius, non est σχεδὸν, propinqua. et 200, 218, περησέμεναι, attice pro περήσειν, sc. τὴν τάφρον. τὸν οὔπως ἐστὶ περῆσαι, λ, 157, eum Oceanum non licet transire pedibus, sed opus est nave. περόωσι (pro περάουσι, contr. περῶσι) δὲ πολὺν ἐφ' ὑγρὴν, *sie gehen über das grosse wasser, (they cross the broad waters,)* i. e. mare, δ, 709. ἐπὶ τὸ λαῖτμα θαλάσσης οὐ νῆες περόωσι, ε, 176. sic, πολιὴν θάλασσαν, ζ, 272. ι, 129. οὐδὲ κατὰ μοῖραν (ἐπέραον) πέραον πάλιν, nec cum bono ordine retro transibant fossam, Π, 367. ad hanc similitudinem hoc verbum quoque ponitur, quando cuspis aut hasta transit per corpus. πέρησε δὲ ὀστέον εἴσω αἰχμὴ, transiitque cuspis usque in os, Δ, 460. Ζ, 10. διὰ κροτάφοιο πέρησε αἰχμὴ, Δ, 502. βέλος ἐπέρησεν ὀδόντας, Ε, 291. χαλκὸς δ' οὐκ ἐπέρησε, *das eisen schlug nicht durch den schild, (the iron did not pierce through the shield,)* Φ, 594. sic et de aliis rebus, e. c. imbre, οὔτε ὄμβρος περάασκε, Ionica paragoge pro ἐπέρα, nec imber penetrabat per illud arbustum usque ad terram, ε, 480. τ, 442, quibus duobus locis valde proprie positum verbum, quando pluvia solum attingere non potest. συφορβὸν, περῶντα χειμῶνι subulcum, transeuntem per flumen tempore procelloso, Φ, 283. de altera notione transportandi et vendendi sunt loca, περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων, vendere transvectum in insulas longinquas, Φ, 454, πέραν πιπράσκειν, et 40, αὐτὸν (εἰς) Λῆμνον ἐπέρασε νηυσὶν ἄγων, eum in Lemnum vendidit, navibus deportans eum eo. et 78, καί με ἐπέρασας, et me vendidisti. et 102, ζωοὺς εἷλον καὶ ἐπέρασα, vivos cepi et transportavi vendendos. et 58, Λῆμνον εἰς πεπερημένος, in Lemnum venundatus: ubi tamen ob metrum est η pro α in medio. κεῖθι δὲ, ὡς περάσησί (περάσῃ) et ibi ut venderet me, ξ, 297. λάβον ἠδ' ἐπέρασαν, ο, 386, ceperunt te et vendiderunt transportatum. nam in eadem terra captus ejusmodi nullo modo erat vendibilis: hinc in alienam transferri ibique vendi debebat. et 452, ὅπη περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους, ubicunque vendideritis transportatum ad peregrinos. et 427, πέρασαν δέ με, δεῦρο ἀγαγόντες, vendideruntque me huc ducentes. hinc est recentiorum ἡ πρᾶσις, per syncopen pro πέρασις: et πιπράσκειν. cave vero, τὸ, πρῆσε, per syncopen pro ἐπέρησε positum putes Π, 350: nam est id a πρήθω, inflo. περᾶν πρόσω ὑπὲρ κιόνων Ἡρακλέος, transgredi ulterius ultra columnas Herculis, Ne. 3, 37, quod proverbialiter de rebus impossibilibus dicebatur. ἐπέρα πρὸς Φᾶσιν, trajiciebat ad Phasin, Ist. 2, 61. περάσαις (dorice pro περάσας) πόντον, i. e. διαβὰς, Py. 3, 136. περάσαι (optativus a. 1.) ad finem perducat, Ne. 11, 11.

πέρδιξ, ὁ, ἡ, vide sub σῦς ad finem.

πέρδω, f. 2. παρδῶ, (Ῥάω) crepitum ventris emitto cum sono. differt enim a βδέω, quod notat, ventum sine strepitu duriore emitto, quem Latini per visire exprimunt. est ab eadem radice ῥάω, et factum a sono.

πέρην, pro πέραν, q. v.

πέρθω, f. πέρσω. f. 2. πραθῶ. (Φύω) proprie est, incendo et comburo, urbem aut villam; nam est a πρήθω, i. e. καίω, per metathesin et correptionem. deinde ex usu notat, populor, depopulor, diripio, vasto, prædor, deprædor. et plerumque ex urbibus et agris, si hostes irruebant, prædæ hominum pecudumque abigebantur, tecta cum ætate imbelliori relinquebantur intacta: sed tamen sæpe et igne sæviebatur; et ab hoc ultimo malo dictum est verbum. πιείρας πέρθοντε (Achilles et Patroclus) πόλεις μερόπων ἀνθρώπων, Σ, 342, pingues et opulentas diripientes urbes hominum. ἔολπας πέρσειν πόλιν Τρώων, sperabas te capturum et vastaturum esse Trojam, Φ, 584. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν (Λυρνησσὸν) πέρσα, omisso augmento, Υ, 192, ego eam urbem expugnavi et diripui. ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεὺς τὴν Τένεδον, Λ, 624. πόλιν Θείου Μύνητος, Τ, 296. Λυρνησσὸν καὶ Πήδασον, Υ, 92. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, postquam sacram urbem Trojæ excidit et exussit, α, 2. μὴ Δαναοὶ πέρσειαν πόλιν, Φ, 517, ne expugnent et deinde vastent, urbem. positum ergo sæpe consequens ultimum pro antecedente expugnatione. πέρσας ἄστεα πολλὰ, Β, 660. πόλιν εὐτείχεα, Π, 57. δεκάτῳ δὲ (ἐνιαυτῷ) πόλιν πέρσαντες ἔβησαν οἴκαδε, ε, 107. ξ, 241, postquam anno decimo expugnarunt et vastarunt urbem. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτοὺς, ibi ego urbem depopulatus sum et incendi, ipsosque interfeci, ι, 40, et loquitur Ulysses de Ismaro, τῶν Κικόνων Thracum urbe. καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ — et omnino eo die urbem cepissent, nisi, Σ, 454. πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, Μ, 15, et capiebatur Troja evertebaturque. πρὶν γὰρ πόλις ἥδε πέρσεται, excidetur, Ω, 729. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι ἁλοῦσά τε περθομένη τε, urbs manibus nostris capta et direpta, Β, 374. Δ, 291. Ν, 816, i. e. ἐμπρησμένη. σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν Τρώων πέρθαι, pro πεπέρθαι, infin. perf. pass. Π, 708, a tua hasta captam esse urbem. sic, δέχθαι pro δεδέχθαι, et similia. πέρσε πόλιν, Py. 1, 105, evertit Trojam. Λαομέδοντα Τελαμὼν ἔπερσεν, Ne. 3, 63, ubi de expilatione sermo, et rex Laomedon positus pro urbe Troja: nisi de cæde regis, per translationem verbi, intelligendum potius. ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν, Ol. 10, 40, exercitum ei vastarant, i. e. occisis multis viris fortibus minuerant, ἔφθειραν. ἔπραθε τοῦ κεφαλὴν φασγάνῳ, prædatus est caput ejus gladio, Py. 9, 141. Πριάμου πόλιν, Ne. 7, 52. πράθον (pro ἔπραθον) δὶς πόλιν, Ist. 5, 46, bis Trojam diripuerunt. θερινῷ πυρὶ περθόμενοι δέμας, æstivo æstu vastantes corpus, Py. 3, 87, vastati quod attinet corpus.

περί, (Πέρα) præpositio, regens tres casus. cum Genitivo est, de, pro, propter. ἀμύνασθαι περὶ πάτρης, defendendo pugnare pro patria, Μ, 243, *wenn man für sein vaterland die vertheidigung führet, (fighting in defence of one's country.)* sic, ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης, Ο, 496. coll. Ρ, 157. Ω, 500. sic, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν, Μ, 142. et 170, ἀμύνονται περὶ τέκνων, pro natis suis defendendis pugnant. et talibus locis περὶ est pro ὑπέρ. περὶ ψυχῆς ἔθεον, de vita currebant, alter ad retinendam eam, alter ad eripiendam, Χ, 161, Hectoris vita erat præmium certaminis in currendo. sic, περὶ ψυχῆς, de vita, ob vitam, ι, 423. ψυχῶν, χ, 245. μαχησόμενος Δαναοῖς περὶ πτόλιος, pugnaturus contra Græcos pro urbe defendenda, Ρ, 147. sed Σ, 265, περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν, de urbe et mulieribus capiendis et expugnandis pugnabit Achilles. et 279, περὶ τείχεος, de muro superando, ut murum superet. περὶ νηὸς, de nave, alii ut caperent et incenderent eam, alii ut salvam retinerent, Π, 1. Ο, 707. περὶ πεσόντος, de occiso, alii ut corpus mortuum ad se trahant. alii ut sibi retineant, Θ, 476. sic, Κεβριόνου, Π, 756. et 757, ἐλάφου, de cervo, uter eo capto frui vescendo debeat. et Ρ, 120, 182, 397, 734. Σ, 173, 195. Ο, 416. περὶ νίκης, de victoria, Ψ, 437, 436, 639. et 659, 802, περὶ τῶνδε, de his. et 553, περὶ δ' αὐτῆς, de ea, propter eam consequendam. μαχήσονται περὶ σεῖο, pugnabunt de te, uter te habeat, Γ, 137. sic, μαρνάμενοι, ω, 39. περὶ τρίποδος ἔμελλον θεύσεσθαι, Λ, 699, de tripode erant certaturi cursu. sic et Ψ, 718. ἐμαρνάσθην περὶ ἔριδος, pugnabant propter contentionem, *wegen einer streitigkeit, (in consequence of a quarrel,)* Η, 301. ἐριζήτον περὶ ἴσης, litem ambo habebant de jure suo et de æqua parte, Μ, 423. ὁπότε ἐρίσειαν περὶ μύθων, si contenderent de sermonibus et sententiis dictis, quænam deberet valere, Ο, 284. περὶ αὐτῶν μερμηρίζεις, de iis curas foves? Υ, 17. ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἔροιτο, ut eum de patre interrogaret, α, 135. γ, 77. ἀθανάτοις ἐρίζεσκον περὶ τόξων, cum diis certabant de arte sagittandi, θ, 225. οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, probe novi de eo, ρ, 563. αὐτοῦ ἐγὼ περὶ νόστου ἤκουσα, de reditu ejus audivi, τ, 270. ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων, certe mihi dolet et

mei ipsius et omnium nostrum causa, φ, 249. περὶ πομπῆς μνησόμεθα, de deportatione in patriam mentionem faciemus, η, 191. περὶ πτόλιος μαχόμενον ἠὲ γυναικῶν, de urbe aliqua expugnanda et mulieribus capiendis pugnantem, λ, 402. ω, 113. περὶ σπείους, ι, 68, ubi genitivus est loco accusativi, localiter, pro spelunca. sæpe περὶ est, super, supra, ὀϊζυρὸς περὶ πάντων, præ omnibus ærumnosus, Α, 417, περισσότερον ἁπάντων, *mehr als alle, (above all,)* ὑπὲρ πάντας: et accentus in hoc significatu potius retrahitur, ut appareat, adverbialiter positum. ὃς πέρι πάντων ᾔδεε μαντοσύνας, qui supra omnes alios scientiam vaticinandi habebat, Β, 831, ἐπέκεινα πάντων τῶν ἐκεῖ ὁμοτέχνων, περιττότερον πάντων μάντεων. sic et Λ, 329. τετιμῆσθαι πέρι πάντων, honoratum esse supra omnes, Ι, 38, ὑπὲρ πάντας. sic, πέρι πάντων, i. e. περισσότερον ἁπάντων, Κ, 88. Σ, 81. Υ, 304. Φ, 566. Χ, 422. λ, 215. πασέων, δ, 608. υ, 70. πέρι μέν σε τίω Δαναῶν, Δ, 257, æstimo te supra alios Graios. et 375, ἄλλων φασὶ γενέσθαι, præstantiorem aliis dicunt eum fuisse. σὲ πέρι φρένας ἔμμεναι ἄλλων, te excellere prudentia alios, Ρ, 171. et 279, Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος (κατὰ) πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, in quibus locutionibus περὶ pertinet ad genitivum, et notat περιεῖναι, præstare inter alios, ἐπέκεινα καὶ περισσότερον τῶν ἄλλων εἶναι. ὃν πέρι πάσης τῖεν ὁμηλικίης, quem supra omnes æquales suos æstimabat, Ε, 325. ὦ Ἀχιλεῦ, πέρι μεν κρατέεις (robustus es) πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, i. e. περισσότερον πάντων ἀνδρῶν, Φ, 214. sic porro, πέρι πάντων, α, 236. δ, 231. η, 108, coll. 110. ρ, 388, 389. cum Dativo et Ablativo est, circa, circum, ad. περὶ στήθεσσι, circum pectus, Β, 416. Κ, 21, 131. Π, 841. Μ, 401. Ξ, 404. Ν, 245. Χ, 32. περὶ χροΐ, circa corpus, *um den leib, (about the body,)* Θ, 43. Ν, 25. Μ, 464. Ν, 241. Ψ, 67. περὶ κροτάφοις, *um die schläfe, an dem kopfe, (about the temples, round the head,)* Ο, 648. Π, 104. χερσὶ, *um die hände, (about the hands,)* Ο, 19. πύλαις, ad portas, circa portas, Σ, 453. περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, delassabitur quod attinet manum circa hastam, Β, 388. ἐρεικόμενος περὶ δουρὶ, fissus et pertusus sic ut jam esset circa hastam, *durchstossen am spiesse, (transfixed by the spear,)* i. e. hasta, Ν, 441. et 570, ὁ δὲ ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ille adfixus hastæ decidens ad terram. notat nonnunquam et de, ἔδεισεν δὲ περὶ Μενελάῳ, timuit de Menelao, *es wurde ihm um den bange, (he began to be anxious on account of him,)* ne forte in periculum veniret Menelaus, Κ, 240, nam verbis timendi jungitur περὶ aut ἐπὶ cum dativo commodi, etiam pro, εἱστήκει ὥς τίς τε (pro ὥστε τὶς) λέων περὶ οἷσι τέκεσσι, sicut leo aliquis circa et pro natis suis, Ρ, 133, coll. 137. et 355, ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, ut ergo defensionem notet, et idem quod ἀμφιβαίνειν καὶ περιβαίνειν. περὶ κῆρι, *von herzen, recht ums herz herum, (from the heart, most heartily,)* serio: ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι, *euch verdenke ich es herzlich, (I am very angry with you,)* Ν, 119. et 206, περὶ κῆρι ἐχολώθη, *er ward herzlich böse, (he was seriously angry;)* ut opponatur speciei aut simulationi. et 430, τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατήρ. ὃς περὶ κῆρι φίλος ἀθανάτοισ, quem dii serio amant, Ω, 61, 423. et 435, αἰδέομαι περὶ κῆρι, vereor ex animo. vide porro, Δ, 46, 53. η, 69. ζ, 158, ubi περὶ posset esse πέρι, supra modum ad μακάρτατος: et κῆρι ablativus, in corde et intimo suo animo. vide paullo infra πέρι, et paullo ante. περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, circa se frangunt illi duo frutices, Μ, 48. κῦμα ῥήγνυτο, Σ, 66, circum eas (nymphas ex mari exeuntes) scindebatur unda maris. αἷμά σοι ἐρωήσει περὶ δουρὶ, sanguis tuus fluet large circa bastam meam in corpus tuum infixam, Α, 303. et 317, κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, nidor in aërem adscendit, circumvolutus quasi circa fumum, involutus fumo, provolutus una cum fumo. ἀτυζομένους περὶ καπνῷ, territos in fumo circa eos facto, a fumo, ὑπὸ καπνοῦ, Θ, 183. κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ, Θ, 86, cum ad terram volveretur equus ob ferrum sagittæ, quod ei in caput infixum erat, τῷ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήρῳ. nam περὶ sæpe notat, ob, a, propter, *wegen, von, (on account of, from.)* τοῖσιν δὲ περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ, illisque circa pectus est ineffabile robur, Π, 157. et 568, ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη, ut de filio ejus pugnæ perniciosus labor esset; ob filium, utra pars corpus ejus habere debeat. θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, ob robur, a robore, Ρ, 22, nisi legere velis πέρι, nimium quantum. ἀλύσσοντες πέρι θυμῷ, de canibus, Χ, 70, i. e. περισσῶς ἐν θυμῷ. et 95, δράκων, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, convolutus circa foveam, apud foveam, in fovea, pro fovea. ὡσεὶ περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, sicut ros in spicis, circa spicas, Ψ, 598, qui recreat spicas. περὶ κῆρι, ex animo, ε, 36. ο, 245. τ, 280. ψ, 339, *von herzen, (heartily.)* περὶ χροΐ, circa corpus, *um den leib, am leibe, (about the body,)* ζ, 129. ο, 60. π, 210, 457. ω, 499, et est sæpe pro ἐπὶ χροΐ, *auf dem leibe, (on the body.)* περὶ δαιτὶ, de convivio sc. iis prohibendo, β, 245, vel et, in convivio: nam in vino viri sunt fortiores. ut ergo sit pro περὶ δαιτὸς, vel pro ἐν δαιτί. περὶ Πηλείωνι θανόντι, circa eum mortuum, ε, 310. ἀὴρ περὶ νηυσὶ βαθεῖα ἦν, profunda caligo erat circa naves, ι, 144. et 394, ὀφθαλμὸς ἔσιζε περὶ μοχλῷ, oculus vecti adfixus stridebat, pro ἐπὶ μοχλῷ, *am pfale, (on the bar.)* χεῖρας βάλλον περὶ φασγάνῳ, pro περιέβαλλον, circumposui manus circum capulum gladii mei, λ, 423. περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι, de suis bonis, pro suis, ρ, 471. et 472, βουσὶν ἢ οἴεσσιν. περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν, propter, ob mendicum, contendimus dissidio, σ, 402, *wir zanken uns um einen bettler, (we are quarrelling on account of a beggar.)* cum Accusativo magis localiter notat circa, circum, ad, prope. περὶ ἄστυ, circa urbem, ad urbem, Ζ, 256. Θ, 519. Π, 448. Χ, 173, 230, 251. Ω, 402, 548. περὶ σῆμα, circum sepulcrum. Ω, 16, 51, 416. τέρματα, circa metas, Χ, 162. Ψ, 309, 462, 466. τεῖχος, circa murum, ad murum, Μ, 177. Χ, 168. πτόλιν καὶ τεῖχος, Ζ, 327. κύκλον, Μ, 297. τοῖχον, ad parietem, Σ, 374. περί τ' ἀμφί τε τάφρον, in fossam et circum fossam, Ρ, 760, nam περὶ notat τὸ κατ' αὐτὴν τὴν τάφρον, ἀμφὶ vero est ἀμφὶς πανταχοῦ τῆς τάφρου. ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, semper apud eum mala habe, Γ, 408, quod imprecatur Helena Veneri. πάντη περί σε, undique, Ν, 736. νεκρὸν, circum et apud mortuum, Π, 641, 644. Ρ, 412. μῆλα, apud pecudes, Κ, 183. Μ, 303. ποταμὸν οἰκία ἔθεντο, ad fluvium habent sedes suas, Β, 750. et 757, ὄρος ναίεσκον, ad fluvium et montem illum habitabant. ῥαδανὸν, ad rapidum fluvium, Σ, 576. ῥίον Οὐλύμπου, ad cacumen Olympi, Θ, 25. αὐτὸν, circa eum, apud eum, Δ, 211. νῦν ὀΐω περὶ γούνατα ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς, apud genua mea, Λ, 608. περὶ πᾶσαν, ad totam fossam, *zu end hin,* Μ, 54, *am ganzen graben entlangs, (from one end to the other, along the whole ditch.)* στόμα, circa et ad os erat spuma, Ο, 607. φύσας, apud folles, Σ, 372. ὀδόντας, Υ, 168. δόρπα, modo circa cœnas occupati fuerant, paullo ante, Ω, 444. βωμὸν, ad aram statuerunt, Α, 448. ἀμφὶ περὶ κρήνην, apud fontem vel rivum, Β, 305. et 801, ἄστυ, prope urbem, ad urbem pugnaturi, i. e. oppugnaturi eam. ῥέεθρα, ad fluenta, apud fluvium, Φ, 352. περὶ φρένας ἤλυθε ἰωὴ, Κ, 139, i. e. περιήλυθε αὐτὸν κατὰ φρένας ἰωὴ, clamor circumsonuit eum quod attinet mentem et attentionem, i. e. ἤκουσε ταχύ. ergo h. l. est avulsa præpositio, sicut et Λ, 89. νεκρὸν, circum mortuum, Ψ, 13, ἤλασαν ἵππους. ὁπότε μὶν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, i. e. περὶ αὐτὸν, quando circa eum leonem coronam insidiantem cingant, δ, 792. περὶ βόθρον ἐφοίτων, ad scrobem ibant, λ, 42. sic, βωμὸν ἑσταότες, ad aram stantes ν, 187. κεῖνον ὁμίλεον, circa eum densi versabantur, ω, 19. νῆσον ἀλώμενοι, circa insulam vagantes, per insulæ oras, δ, 368. et 624, δεῖπνον ἐπένοντο, circa cœnam parandam occupati erant. sic et ω, 411. νῆα, circa et apud navem, μ, 418. ξ, 308. ἄστυ, ad urbem Priami, γ, 107. ι, 106. ξ, 473, *vor oder bey Troja, (around Troy.)* σπέος, ad et ante speluncam, ι, 402. περὶ κεῖνα ἠλώμην, circa et per illa loca vagabar, δ, 90. δέμνια, circa lectum, ϑ, 282. σηκοὺς, per stabula, in stabulis, ι, 439. βοῦς, circa vaccas, κ, 410. μήδεα, circa genitalia, σ, 66. sæpe postponitur suo casui, et tunc retrahit accentum. ἣν πέρι, circa quam, Ε, 739. παλλακίδος πέρι, propter pellicem, Ι, 449. Δαναῶν δειδια, eorum causa timeo, iis metuo, Κ, 93. ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα, Λ, 33. συνίτην ἔριδος πέρι, congressi sunt ambo certaminis causa, Π, 476. et 497, ἐμεῦ πέρι μάρναο, de et pro me pugnato. ἔριδος, ob jurgium, Υ, 253. ᾧ πέρι, quem circum, Ψ, 561. ἣν πέρι πύργος, ζ, 262, circa quam urbem murus et munimenta. ὃν πέρι πέτρη, circa quem portum petra, κ, 87. σκόπελον πέρι, μ, 95. φόνου, de cæde, π, 234. πόσιος, de marito, ρ, 571. ἀρετῆς, de virtute, ω, 514. et 69, πυρὴν, circum rogum. sæpe avellitur a suo verbo, cum quo compositum erat. κνημῖδας περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε, pro περιέθηκε, Γ, 330. et 332, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, pro περιέδυνε. σίτου περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ, Λ, 89, pro περιαιρεῖ: possit tamen ibi ad αἱρεῖ repeti ex 88, μὶν, i. e. αὐτὸν, ut περὶ φρένας sit, intus, circa præcordia: *er bekömt grosse lust zu essen, (he feels a strong craving for food.)* περὶ μέσῳ χεῖρε τιτήνας, pro περιτιτήνας, circumextendens manus medio ei, Ν, 534. οἷον Δόλοπος περὶ τεύχεα ἕπουσιν, quantopere de et propter Dolopis arma occupati sunt, Ο, 555, ubi re vera est περιέπουσιν, *sie sind geschäftig, (they are busy,)* coll. 544, 545, et τεύχεα Δόλοπος, sunt res, circa quam occupati sunt Græci heroës, ut ea cæso exuant: sed simul tamen περὶ regit accusativum. περὶ Πατρόκλῳ βεβήκει, pro περιβεβήκει, defendebat eum, Ρ, 137. et 243, πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, pro περικαλύπτει. sic avulsum porro est Σ, 451, 479. Τ, 230, 380. Ψ, 169. α, 66, ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, i. e. περίεστι, superat homines prudentia. β, 391. sæpe absolute ponitur sine casu, aut sine verbo cum quo componi debeat. περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε, *neben ihr, (beside her,)* Λ, 37. περὶ δὲ νεῦρα διεσχίσθη, juxta autem nervi disscindebantur, Π, 315. sæpissime est adverbialiter, maxime, valde, super omnia. τὸ δὴ πέρι θαῦμα ἐτέτυκτο, hoc sane nimium quantum miraculum erat, Σ, 549, περισσῶς. πέρι δ' ἱερὰ δῶκε θεοῖς, α, 66. valde multa sacrificia dedit diis, *überaus viel, (numberless.)* πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιοι ἄλγεα ἔδωκαν ἐκ πασέων, præcipue præ omnibus, δ, 722. τὸν πέρι Μοῦσα ἐφίλησε, i. e. περιττῶς, ϑ, 63. οἳ πέρι μὲν βουλῇ Δαναῶν πέρι δ' ἐστὲ μάχεσθαι, i. e. περίεστε πάντων βουλῇ καὶ μάχῃ, superatis omnes consilio et pugnando, Α, 258. πέρι μέν σε τῖον Ἀχαιοὶ, præcipue te, Θ, 161. πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερὸς ἐσσὶ, valde fortis es in pugna, Ι, 53. et 100, τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι, ideo oportet, te præcipue et loqui et audire. οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Κ, 244. πέρι γὰρ δίε νηυσὶν, valde enim metuebat navibus, Λ, 556, i. e. περιττῶς ἐδεδίει ὑπὲρ τῶν νηῶν. πέρι γὰρ Ποσειδῶν ἔρυτο Νέστορος υἱὸν, tutabatur, Ν, 554. et 727, οὕνεκά σοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα. πέρι δ' αὖ

Πριάμοιό γε παίδων, *und am meisten wohl ja, (and especially,)* Φ, 105. ἤ τοι πέρι κέρδεα οἶδε, β, 88. et 116, ἅ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη. sic, σφίσι, η, 110. πέρι γὰρ ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ, γ, 95. δ, 325. πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο, Θ, 281, nimium quantum ad fallendum aptata erant. ὃς πέρι μὲν εἶδος πέρι δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν, λ, 549, i. e. περιττὸς καὶ πολὺς ἦν κατά τε εἶδος κατά τε πράξεις, coll. 468, 469, quæ laus eximia, si formoso corpori inest magna virtus practica. πέρι σοὶ μένος, μ, 279, i. e. περιττόν σοι ἐστί. πέρι γάρ με ἐφίλει καὶ κήδετο, ξ, 146. et 433, πέρι γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη. πέρι δὲ αὐτε ἐμοί, mihi præ omnibus, ρ, 389. πέρι μέν σε φαμὲν Διὶ φίλον εἶναι, ω, 24. πέρι μὲν (κατὰ τὸ) θέειν ταχὺς eximie velox cursu, γ, 112. Π, 186. et hinc compositum est nomen proprium ὁ Πειρίθοος vel Περίθοος, et contr. Πειρίθους, excellens currendo. πέρι πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, i. e. περισσῶς προόρμα τῶν ἄλλων, τῷ δόρατι προμαχόμενος, Λ, 180, Π, 699. hinc et in compositis περὶ notat valde, eximie, insigniter, nimium, e. c. περικαλλής, Α, 603. πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, Ν, 374. et 631, ἤ τέ σέ φασι πέρι φρένας ἔμμεναι ἄλλων, ut πέρι pertineat ad ἔμμεναι in constructione, superiorem te esse omnibus, κατὰ φρένας, quod attinet τὴν σύνεσιν: *man sagt ja gewiss, dass du an weisheit alle übertrifst, (it is indeed said that thou surpassest all in wisdom.)* πέρι δ' ἔγχεϊ (est ablativus) Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι, Η, 289, valde præstantissimus omnium es hasta. περί, adverbialiter, circa, circum, Ω, 90. δ, 719. η, 87. λ, 411. Γ, 384. Α, 395. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα, et circum adflans flatus Boreæ vivum eum retinebat, Ε, 697, *die ihn rund herum anwehende kühle luft, (the cool breeze that blew around him.)* confer porro ᾧ δὴ πολλὰ πέρι ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη, i. e. περὶ ᾧ ἀμφίς, in quo ab omnibus partibus, Λ, 558. nimirum antea; sic ut jam adsuetus esset verberibus, eaque nihil curaret. εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε, Μ, 322, ubi est avulsum, pro περιφυγόντες, effugientes hanc pugnam. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, Ο, 653, ubi quoque est tmesis: circumsepserunt eos extremæ naves, i. e. munimentum quoddam hæ naves præbebant illis. sic et, περὶ δ' εἵματα ἕσσον indue vestes, Π, 670, 680. et 735, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν, quem lapidem manus ejus circumprehendere poterat. ὡς τις περὶ (pro) πόρτακι μήτηρ, pro vitulo suo, Ρ, 4. et 295, ἤρικε κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, scissa est galea a cuspide hastæ. tmesis est Σ, 402, 403, pro περιέρρεε. et 564, pro περιήλασε. Φ, 577, pro περιπεπαρμένη, confixa, *angespiesset, (transfixed.)* γ, 412, περιηγερέθοντο. τ, 153, περιετελέσθη. et 218, 252. πέρι μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι Νέστωρ ἔφασκε, δ, 190, ubi adverbialiter ad πεπνυμένον pertinet, simul tamen et ad genitivum, eximie prudentem supra alios. et 201, πέρι δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι Ἀντίλοχον, πέρι μὲν θέειν (currendo) ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν: ubi est περιγενέσθαι ἄλλων, excellere aliis. ἤ σε πέρι Ζεὺς ἀνθρώπων ἤχθηρε, τ, 363, certe te nimis præ omnibus odit Jupiter. πέρι σοίγε γυναικῶν κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν θεοί, cor nimis durum præ omnibus mulieribus tibi, ψ, 166. πᾶσαν δέ μιν πέρι, circum totam, κ, 3, ubi est casui postpositum. τοῦδε περὶ ξείνου, de hoc hospite, ρ, 371. a περὶ est adverbium πέριξ vel περὶξ, circum, circa: inde est cum α intensivo et per syncopen, ἄπριξ, adverb. constanter, valde adstans et circumdans quasi. quod πὲρ per apocopen pro περὶ poni possit, demonstrant antiqui ex Ο, 651, οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου, χραισμεῖν, non poterant, licet dolentes ob sodalem, opitulari: ut πὲρ pro περὶ notet, ob, propter. potest tamen et eo loco esse enclitica περ, et pertinere ad καίπερ, quantumvis; ut genitivus pendeat ab ellipsi. id cæterum constat, πὲρ ortum esse ab adverbiali usu τοῦ περί. κρίνει ἔργων περὶ πάντων, judicat de operibus omnibus, Ne. 5, 74. περὶ κείνων, de illis, Ist. 5, 59. genitivo suo postpositum, retracto accentu, ἀρετῆς πέρι, Ol. 3, 66. ἀνθρώπων, Ol. 8, 6. θανάτου καὶ ζωῆς, Ne. 9, 68. κασιγνήτου, Ne. 10, 160. superioritatem notans, πέρι θνητῶν ἔσεσθαι, supra mortales, περισσῶς ὑπὲρ πάντας, Ol. 6, 84. apocopationis τοῦ περὶ exempla sunt, ταύτης πὲρ ἀτλήτου πάθης, de hoc intolerando casu, Ol. 6, 65. δίδοῖ ψῆφον πὲρ αὐτῆς, daret argumentum de se ipsa, Py. 4, 472, et phrasis, ψῆφον δοῦναι περί τινος, est usitata Græcis. etiam in compositione hæc præpositio amittere potest suum Iota: γυίοις περάπτων (pro περιάπτων, circumapplicans) φάρμακα, Py. 3, 94. πάσαις ἐτέων περόδοις, pro περιόδοις, in omnibus annorum revolutionibus, Ne. 11, 51. περὶ πλήθει καλῶν, de multitudine, Ol. 13, 64. κτεάτεσσι καὶ τιμῇ, Py. 2, 109, quod attinet divitias et honorem, κατὰ κτέατα καὶ τιμήν. δείματι, præ timore, Py. 5, 77, *aus furcht, (for fear.)* κορυφαῖς αἰθλων, Ne. 10, 58, de cacuminibus præmiorum. ᾧ φασγάνῳ, Ist. 4, 60, circa suum gladium; et sermo est de Ajace confodiente se. tunc enim περὶ adhiberi solet, si quis transfigitur hasta vel ense, ut dicatur is circa ensem circumdatus. περὶ τέρμα, circa metam, Ol. 3, 59. δρόμον, Ol. 6, 126. ἦν ψυχὴν, Py. 4, 217, i. e. κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν. πέρι, adverbialiter, Ne. 5, 86, valde, admodum.

πέρι κῆρι, vide sub φιλέω, aliquanto a fine.

περιαγείρω, (Ῥέω) circum congrego. περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέρατο ψυχαί, λ, 389. ω, 21, pro περιήγερντο, plusquamp. pass. circum congregabant se, circumstabant.

περιαγερέθω, (Ῥέω) idem. περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο, β, 392, 391, per tmesin.

περιάγνυμι, (Ἄγω) circumfrango. circumsonare cum fragore facio. Ἕκτορος ὄψ (vox) Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται, Π, 78, κλᾶται, circumsonat et repercutitur per Eccho, horrendum sonat circa me.

περιαιρέω, f. ρήσω. (Ἄω) valde capio, *nehme ganz ein, (I take up wholly.)* ἵμερος σίτου φρένας περιαιρεῖ, desiderium cibi penitus occupat pectus ejus, Α, 89.

περίαλλος, ὁ ἡ. (Ἄλλος) eximius, supra alios. *überaus, (transcendently.)* ὃν περίαλλα (neutrum plurale adverbialiter) ἐτίμησε Λοξίας, Py. 11, 8, quem eximie honorat Apollo.

περιάπτω, f. άψω. (Ἄπω) circum adjungo. *ich lege drum, (I lay round about.)* γυίοις περάπτων (pro περιάπτων) φάρμακα, Py. 3, 94, membris applicans medicamina.

περιαύω, vide sub περιώσιος.

περιβαίνω, (Βάω) est fere idem quod ἀμφιβαίνω. divaricatis cruribus super aliquo stare, ut feræ solent catulos infirmos defensantes. hinc est et, defendo, ante aliquem consisto, propugno, ὑπερμαχέω στὰς περί τινα: *ich vertheidige, schütze, (I defend, protect.)* οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ κταμένοιο, Ε, 21. ἀλλὰ θέων περίβη, pro περιέβη, omisso augmento, Θ, 331, sed accurrens defensabat. sic et Ν, 420. πρὶν γὰρ πέριβησαν (περιέβησαν) ἄριστοι, Ξ, 424. ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε Μενέλαος, pro περιέβαινε, Ρ, 6, coll. 4. et 137, ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει, coll. 133. sed 286, hostili sensu positum, οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, qui eum circumdederant et rapere conabantur, ionice pro περιέβησαν, in aor. 2. notat ergo τὸ περί τινι βαίνειν vel et περί τινα, sive pro eo pugnare, sive contra eum, ὑπὲρ αὐτοῦ sive κατὰ αὐτοῦ: sic tamen, ut vindicare sibi aliquid, connotet. nam Trojani l. c. vindicabant sibi cadaver Patrocli a se occisi. Ἱπποθόῳ περιβάντα, defensantem Hippothoum, Ρ, 313. ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, υ, 14, ubi quoque φυλακὴν καὶ σκέπην συμμαχικὴν notat: et quidem ibi proprie, de cane. est pro περιβεβηκυῖα, nam post syncopen masculini, et mutatam vocalem, περιβεβαώς, sequuntur hæ formæ regulas contractionis, ut fœmininum fiat περιβεβῶσα. τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα οἶον, hunc solum, qui in carina sedebat, servavi ego, ε, 130, τὸν περιβάδην ἐποχούμενον τῇ τρόπει δίκην κέλητος, *der auf dem kiele des gescheiterten schiffes ritte, und ihn schwimmend zwischen den beinen hatte, (who sat astride upon the keel of the upset vessel.)* ubi ergo verbum maxime proprie positum.

περιβάλλω, (Βάλλω) circumdo, circumpono, quasi in circulum. differt ab ἀμφιβάλλω: quia τὸ ἀμφιβαλλόμενον operit plerumque totum illud; τὸ περιβαλλόμενον autem cingit tantum. prius e. c. de pallio; posterius de baltheo. notat tamen περιβάλλειν et, superare, ὑπερβάλλειν, *übertreffen, (to surpass:)* nam περὶ sæpe notat περιττότητα, et est pro ὑπέρ. περὶ πτερὰ πυκνὰ (neutrum adverbialiter) βαλόντες, Λ, 454, alas suas crebro circumdantes tibi. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, Σ, 479, πέριξ ἔθηκεν orbem politum. *eine einfassung drum herum, (a border round it.)* φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε, λ, 210, circumdantes collo manus nostras. περίβαλλε θόλοιο, circumnexuit tholo, χ, 466. ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι, scitis, quantum duo equi mei exsuperent alios virtute, Ψ, 276, et est pro ὑπερβάλλουσιν. sic et ο, 17, ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας δώροις, superat omnes donis. hinc apud rhetores figura ἡ περιβολὴ, μέγεθος ποιοῦσα λόγου καὶ περιττότητα. collato 18. περὶ ξίφος ὤμοιιν βαλόμην, κ, 261, s. περὶ δὲ ζώνην βάλετο ἰξυῖ, ε, 231. κ, 544. ξίφος περὶ ὤμοις, ξ, 528. περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, indutos vidit armis, χ, 148. ubi quidem de toto fere adhibetur. περὶ μέγα βάλλετο φᾶρος, Β, 43. collato 45. ut ergo a poëta sæpe περιβάλλειν et ἀμφιβάλλειν indifferenter ponatur.

περιβολὴ, ἡ, vide supra.

περιγίγνομαι, (Γάω) supero, *ich bin drüber, (I surpass.)* ὅσον περιγινόμεθα ἄλλων, quantum superamus alios, *wir übertreffen, (we excel.)* Θ, 102, 252. μῆτι (consilio et arte) ἡνίοχος περιγίγνεται ἡνιόχοιο, ψ, 318. ut ergo περιγίγνεσθαί τινος sit, περιεῖναί τινος, περιττότερον εἶναι τοῦ ἄλλου. sic dicitur proverbialiter πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος, Aristoph. Vesp. 602, podex omni lotione superior; si res omni purgatione tamen purgari in perpetuum non potest.

περιγλαγὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) lacte repletus. μυῖαι βρομέουσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας, Π, 642, muscæ fremunt circa vasa lacte plena.

περίγλωσσος, ὁ ἡ. (Κλάω) valde disertus, ἄγαν εὔγλωσσος, δυνατὸς κατὰ τὸ λέγειν, et opponitur τῷ ἀγλώσσῳ. περίγλωσσοι, Py. 1, 82.

περιγνάμπτω, (Κνάω) circum curvo, me vel aliud. ἐμὲ περιγνάμπτοντα Μάλειαν, ι, 80, me circum flectentem, i. e. circum navigare volentem id promontorium.

περίγρα, ἡ, vide sub γράμμα.

περιδείδια, vide sequens.

περιδείδω, (pro περιδείω) f. είσω. (Δίω) timeo alicui valde. cum genitivo vel dativo, nam hi casus sunt συγγενεῖς. τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν, huic autem parti sane gravissime timeo, Ν, 52. οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια, Ρ, 240, mortui corporis causa timeo. et 242, ὅσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃ. τῷ

ῥα περίδδεισαν Ἀχαιοὶ, Λ, 508, sequente μή πως. pro περιέδεισαν. de hoc et hujus viri causa pertimuerunt. Ἀθήνη πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσι, Ο, 123, quæ omnium deorum causa in magno metu erat, ne gravius quid paterentur a Jove irato. Ἥρη, περιδδείσασα Ἀχιλλῆϊ, Φ, 328. Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ, Ψ, 822, *die seinetwegen in sorge waren, (who were alarmed on his account.)*

περιδέμω, (Δέω) circumstruo et ædifico. περιεδέδμητο αὐλὴ λίθοισι, ι, 185, *es war ein hof drum gebauet mit einer steinernen mauer um den hof, (a court encircled it, built of stone.)*

περιδέξιος, ου, ὁ ἡ. (Δέκω) est ὑπερδέξιος ut prisci loquebantur, qui plus quam unam habet dextram, ἀμφιδέξιος, ἀμφοτεροδέξιος, cujus utraque manus est dextra, *der auf beyden seiten rechts ist, (who has two right hands.)* Ἀστεροπαῖος περιδέξιος ἦε, Φ, 163, qualis ἀμφιδέξιος et Hector fuisse apparet ex Ε, 495, quia ibi utraque manu vibrat hastas. oppositum ejus est ἀμφαρίστερος, quod inauspicatum, et valde inepti probrum. eodem sensu et ἐπαρίστερος dicitur. notum est dicterium, de iis οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα Μοῦσαι.

περιδέραιον, τὸ, vide sub δειρή.

περιδέω, f. ήσω. (Δέω) circumligo, obligo. περιεδέδετο κνήμαις κνημῖδας, ω, 227, 228, ubi accusativus rei quæ circa tibias ligatur, est ad passivum, per Græcismum notum. locus ille Ψ, 485, δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, explicatur a multis, ex περιδέομαι, obligo me, sponsionem facio, συνθήκας ποιέω: ut sit aor. 2. conj. med. in duali. compromittamus in arbitrum, et obligemus nos ad illius arbitrium. vide Aristoph. Νεφέλ. act. 2. sc. 1. v. 19. vel totius comœdiæ versu 644, περίδου νῦν ἐμοί. sed aliam explicationem vide in περιδίδωμι, quæ est certior multo, ut ibi probavimus ex Aristophane.

περιδίδωμι, (Δόω) præcipue et largiter do. αὐτῷ θεὸς περιδῶκεν (περιέδωκεν) ἀοιδὴν τερπνὴν, Θ, 44, *hat ihn damit reichlich begabet. (has richly endowed him with.)* in forma media περιδόσθαι est, τὸ στοίχημα θέσθαι καὶ συμφωνῆσαι περί τινος, *worauf wetten, (to lay a wager,)* dare aliquid et constituere præmii loco, vera prædicenti in re dubia. δεῦρό νῦν, ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, Ψ, 485, i. e. θῶμεν στοίχημα, *wollen um einen dreyfussigen kessel wetten, (let us wager a tripod,)* συμφωνήσωμεν, συνθήκην ποιήσωμεν. conf. περιδέω, ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς, ψ, 78, ego de me ipsa tecum sponsionem et conditionem hanc dabo et constituam, *will meinetwegen versicherung geben, (will give security for myself.)* nam est locutio elliptica, ut περιδόσθαι sit, δόσθαι περί τινος συνθήκην καὶ λόγον, *wegen etwas sein wort geben, (to give one's word or promise.)* Sic apud Aristoph. Nub. 644. περίδου (imp. aor. 2. m.) νῦν ἐμοὶ (sponsionem et pignus depone nunc mecum) εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, an non tetrametrum sit dimidium sextæ partis medimni. nam medimnus Atticus habet χοίνικας 48: ergo sexta medimni pars habet χοίνικας octo: et hujus numeri dimidium est τετράμετρον, seu quatuor χοίνικες vel mensuræ, quod et τὸ τετραχοίνικον μέτρον dicitur vel ἡμιεκτέον. conf. et in Acharn. 772, ubi res quæ promittitur vincenti, cum præp. περὶ c. genitivo additur, ut appareat, id περὶ in loco Homerico ad λέβητος esse subintelligendum. maxime autem locus Aristoph. Equ. 788. nos firmat. ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς περιδόσθαι, volo de capite meo certare tecum et sponsionem facere. coll. Acharn. 1114.

περιδινέω, f. ήσω. (Δίω) circumago. ὣς τὼ τρὶς πόλιν περιδινηθήτην πόδεσσι, circumagebantur ambo ter circum urbem cursu, Χ, 165, et apte ibi positum verbum de cursu circulari. nam ὁ δίνης est ὁ τέρνος.

περιδίω, (Δίω) valde timeo, alicui. *bin, jemandes wegen, voll sorge, (I am full of anxiety on account of some one.)* cum dativo commodi. πέρι γὰρ δίε (περιέδιε) ποιμένι λαῶν, μή τι πάθῃ, Ε, 566. πέρι γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν, Ι, 433. Λ, 556, et sine casu, πέρι γὰρ δίε, μή μιν Ἀχαιοὶ ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν, Ρ, 666. πέρι γὰρ δίε, μή τις Ἀχαιῶν αὐτὸν ἐλάσειε φασγάνῳ, χ, 96, *er fürchtete sehr, (he was terribly afraid.)*

περιδόσθαι, vide sub περιδίδωμι.

περίδου, vide sub περιδέω, et περιδίδωμι.

περιδρέμω, (Τρέω) circumcurro, circumago me, circumvolvo me. in quo composito maxime apparet etymon τρέω, verto, volvo. περὶ δ' ἔδραμε πάντη, Ξ, 413, de saxo conjecto, quod inter volandum circumagit se omnino. ἄλλοι δὲ περίδραμον, Χ, 369, alii circumaccurrerunt, spectandi causa.

περίδρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) quod circumcurri potest, ex omni parte accessibilis. it. rotundus; quod circumagi potest. αὐλὴ ὑψηλὴ, περίδρομος, ξ, 7, aula rustica, in alto sita, libera undique ab aliis vicinorum tectis, περιοδευομένη, ἀγειτόνευτος: fortasse et κυκλοτερὴς, διὰ τὸ πολυχωρητότερον, nam circularis figura est capacior. κολώνη περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα, Β, 812, collis, circumvius undique, κυκλοτερὴς καὶ περιτρεχομένη. πλῆμναι περίδρομοι, modioli in rota rotundi et qui circa axem volvuntur, Ε, 726. et 728, ἄντυγες, semicirculi in curru superiori.

περιδρύπτω, et ύφω, f. ύψω. (Δέρω) circum lacero, valde et nimium lacero. ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, Ψ, 395, quod attinet cubitos, cutis ei circumlacerata est: καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐκδερομένων καὶ ξυομένων ξύλων.

περιδῦμι, περιδύνω, vide sequens.

περιδύω, ύνω, ῦμι, (Δύω) circa exuo, *ziehe völlig ab, (I strip off.)* it. circa induo, *ziehe völlig an, (I put on.)* ἐπεὶ περίδυσε (περιέδυσε) χιτῶνας, Λ, 100, posteaquam circa exuit iis tunicas, ferreas scilicet, thoraces. et hinc lucebant nudata eorum pectora. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε, Π, 133, pro περιέδυνε, circa induebat. nisi malis hunc locum ad simplex δύνω referre. sic et χ, 113, περὶ χροΐ δύσατο χαλκὸν, pro περιεδύσατο, induebat ferrum, i. e. thoracem ferreum: qui locus quoque ad simplex δύω commode referri potest, ut περιδύω solam unicam notionem τοῦ exuendi retineat, et sit idem quod ἀποδύω.

περιδώμεθον, vide sub περιδίδωμι, et περιδέω.

περιεδέδετο, vide sub περιδέω.

περιεδέδμητο, vide sub περιδέμω.

περιέδραμον, vide sub περιδρέμω.

περιέθελω, (Ἕλω) valde cupio præ omnibus aliis. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ λύσασθαι φίλον υἱὸν, Ω, 236.

περιείδω, (Εἴδω) valde scio et perspicio, plus quam alii video. ἐπεὶ περίοιδε (πέρι pro περισσῶς, eximie) νοῆσαι, Κ, 247, quia admodum peritus est consilii, nemo facile eum in scientia prudentiæ vincit. et vide, τὸ νοεῖν est ἐπιστήμη τις: nam ἐπιστημονικαὶ λέξεις, (verba scientiam certam notantia) sunt οἶδε et εἰδέναι. ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων, γ, 244, ubi genitivus pertinet ad verbum: plus quam alii intelligit justos mores et prudentiam, περισσότεροι τῶν ἄλλων δίκαιός ἐστιν καὶ φρόνιμος. ὡς πέρι κέρδεα ἀνθρώπων οἶδε, pro περίοιδε, τ, 285, i. e. περιττότερός ἐστιν τῶν ἄλλων, εἰδέναι κέρδεα, præstat omnibus in scientia commodorum, *vortheile einzusehen, (in discovering advantages.)* καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη (plusquamp. med. attice) ρ, 317, etiam vestigiis sane plus sciebat quam alii canes, i. e. in investigandis feris præstabat multum hic canis.

περίειμι, (Ἕω) sum supra, ὑπερέχω. sum reliquus, supersum, *bin übrig, bin überflüssig, (I am over, am superfluous.)* de περιουσιασμῷ ἐν τῷ βίῳ, unde est ἡ περιουσία. it. vivo, ζάω, *bin noch am leben, (I am yet alive.)* Sed in poëta de præstantia ponitur, deinde et si quid circum aliud circumpositum est. οἳ περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, qui Danaos superatis consilio et pugnando, Α, 258, ut ergo hoc verbum hoc significatu regat genitivum personæ et ablativum rei. et 287, ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει πέρι πάντων ἔμμεναι ἄλλων, pro περιεῖναι, superare omnes, *will vor allen was voraus haben, (desires to surpass all.)* ὃς πέρι μὲν νόον (κατὰ) ἐστὶ βροτῶν pro περίεστι, α, 66, qui antecellit homines, quod mentis aciem attinet, ὑπερέχει. ἄλλων περίειμι (κατὰ) νόον, τ, 326. περίεσσι γυναικῶν εἶδός (κατὰ) τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας, σ, 247, τόσσον ἐγὼ περί τ' εἰμὶ θεῶν περί τ' εἰμ' ἀνθρώπων, inquit Jupiter, Θ, 27, pro περίειμι, i. e. ὑπερέχω, ὑπὲρ πάντα εἰμὶ, et id Stoici de εἱμαρμένη sua dicunt. περὶ κουλεὸν ἦεν, pro περιῆν, circum gladium erat vagina, Λ, 30. ὁ ἡ περιούσιος superans, *übertreffend, (surpassing,)* et ἐπιούσιος, ὁ ἡ, sufficienter præsens, qui præsto est quantum satis est. hinc apparet, qui sit ἄρτος ἐπιούσιος.

περιεκτικὰ, nomina, confer sub σφοδελός.

περιελάω, f. άσω. (Ἐλάω) et περιελαύνω, circumduco. περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν, pro περιήλασε, circumduxit septum, Σ, 364. περί δ' ἕρκος ἐλήλαται, η, 113, et septum circumductum est, Vide sub περιέλω.

περιελελίσσω, f. ίξω. (Ἕλω) circum motito, circum verto. περὶ δὲ σχεδίην ἐλέλιξεν, ε, 314, omnem contremiscere fecit ratem, imo et circumvertit.

περιελίσσω, f. ίξω. (Ἕλω) circum volvo, circum involvo. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, Α, 317, nidor in aërem ibat circumfusus fumo, *der mit dem rauche in die höhe wirbelte und damit vermenget war, (which whirled aloft with the smoke and was mixed with it.)*

περιέλω, f. 2. λῶ. (Ἕλω) circum aufero. id dicitur e. c. de fabris lignariis, si corticem a ligno detrahunt, etc. περιελῶ σε τῆς ἀλαζονείας, amputabo tibi jactantiam tuam, Aristoph. Equit. 290, quod et dici posset περιελῶ τὴν ἀλαζονείαν σοῦ. cæterum est et verbum περιελάω, quod de remigantibus proprie dicitur, supero aliquem remigando: et id h. l. quoque esse posset.

περιέπω, (Ἕπω) foveo, circum obeo. οἷον (quantum, quantopere) περὶ τεύχεα ἕπουσιν, pro περιέπουσιν, circum occupati sunt circa arma ei exuenda? Ο, 555. notat et, administro, tracto. τρηχέως περιέφθησαν ὑπὸ τῶν πολεμίων, duriter tractati et affecti sunt ab hostibus, Herodot. V, 81. ubi vides aor. 1. pass.

περιέρχομαι, (Ἔρα) circumeo. Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν (περιήλυθεν) οἶνος, postquam vinum occupavit pectus ejus, ι, 362, i. e. ἐμεθύσθη, ebrius factus est. περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν, π, 6, circumsonuit, sc. αὐτόν: i. e. ἠκούσθη κτύπος, coll. 10. et τ, 444. περὶ δέ σφεας ἤλυθ' ἰωὴ φόρμιγγος, ρ, 261, sonus citharæ circumsonuit aures eorum. recentioribus περιελθεῖν est, ὑπούλως μετελθεῖν καὶ κατεργάσασθαι, e. c. περιῆλθεν αὐτὸν τὸ φάρμακον.

περιέφθησαν, vide sub ἐφέπω, et περιέπω.

περιέχω, f. περιέξω, (Χάω) circa habeo, contineo, servo.

περιέω, (Ἕω) circuminduo, contego. Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν, pro περίεσσε, Σ, 451, ille Patroclum quidem induit sua arma. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε, Π, 680. sic, ἕσσαν, ω, 59, circuminduerunt ei vestes immortales. sic cum imperativo, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον, Π, 670, pro περίεσσον. πάντα περὶ χροῒ ἕσατο τεύχη, Η, 207. τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, Ψ, 67, pro περίεστο, plusquamp. pass. χαλκὸν ἕεστο περὶ χροΐ, Μ, 464. περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ρ, 203, 338. τ, 218, 237. ω, 157. quibus omnibus locis præpositio proprie pertinet ad verbum cum ea compositum.

περιηγὲς, τὸ, vide sub Θέω, curro, prope initium.

περιηγὴς, ὁ ἡ, vide sub γναμπτός.

περιῄδη, vide sub περιείδω.

περιημεκτέω, vide sub ἄχθομαι.

περιηχέω, f. ήσω. (Ἴα) circumsono, totus resono, et compleo circa me omnia sono. περιήχησεν δὲ χαλκὸς, Η, 267.

περιθέω, (Θέω) circum curro, circumdo. περὶ δὲ χρύσεος θέε pro περιέθεε, Ζ, 320, aureus circum erat circulus. sic et Θ, 495. περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντη, ω, 207, circumducta erat undique stabulatio.

περιΐάλλω, f. αλῶ. (Ἔω) circumjicio, circummitto. inest sine dubio hoc compositum, Ο, 19, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα.

περιΐάχω, (Ἴα) circum resono. περὶ δ' ἴαχε πέτρη, ι, 395, circum resonabat petra, i. e. saxea spelunca.

περιίδμεναι, vide sequens.

περιΐσημι, (Εἴδω) plus scio quam alii. βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων, Ν, 728, *mehr als alle andre einsehen und wissen? (to surpass all others in understanding and knowledge?)* omniscientiæ descriptio est, Py. 9, 80—87.

περιΐστημι, (Στάω) circumsisto, circumsto. περίστησαν (pro περιέστησαν) γὰρ ἑταῖροι, Δ, 532, i. e. περιέβησαν, ὑπερμάχησαν, defendebant. περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη, ξ, 270. ρ, 439, i. e. περιεστάθη, κύκλῳ ἔστη, τὰ κακά. μήπως με περιστείωσι ἕνα πολλοὶ, ne forte me unum circumdent et oppugnent multi, Ρ, 95, et est præs. conj. act. a περιστέω, producto ε. εἴπερ πεντήκοντα λόχοι ἀνθρώπων νῶϊ περισταῖεν, pro περισταίησαν, si nos ambos vel quinquaginta manipuli hominum circumstarent oppugnando, υ, 50. πολλὸς δὲ χορὸν περιΐστατο ὅμιλος, Σ, 603, multa hominum multitudo circumstabat chorum. βοῦν δὲ περιστήσαντο, *stelleten sich um den opfer ochsen herum, (stood around the ox about to be sacrificed,)* Β, 410. sic, τὰς βοῦς, μ, 356, utpote εἰς θυσίαν. κῦμα περιστάθη, pro περιεστάθη, λ, 242, unda (excavata intus, quasi camera) circumsistebatur, ad tegendum deum.

περικαλλὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) valde et totus pulcer supra alios, λίαν καλός. περικαλλὴς Ἠερίβοια, Ε, 389. περικαλλέος φόρμιγγος, Α, 603, citharæ pulcræ Apollinis. sic, περικαλλέα κίθαριν, α, 153, de structura ejus et de sono. περικαλλέος αὐλῆς, α, 425. εὐνῆς, κ, 347, 480. χανέοιο, ρ, 343. περικαλλέϊ δίφρῳ, Δ, 486. sic, δίφρον, Γ, 262. Ε, 20. Ρ, 436. γ, 481. υ, 387. φηγῷ, Ε, 693, quia sacra et inviolata. βωμῷ, Θ, 249. et 238, βωμὸν, ut innuat poëta, non obiter fieri aras, sed elaborari eleganter, ut non tantum inserviant rei sacræ faciendæ, sed et ipsa sua forma et elegantia delectent deum: et singularis ibi est pro plurali, coll. 240. οὐχ ἁπλῶς οὕτω εἰκαίους ποιεῖσθαι δηλοῖ τοὺς βωμοὺς, ἀλλὰ πρὸς κάλλος διασκευάζεσθαι, ἵνα μὴ μόνον θυσίαις θεραπεύηται τὸ τιμώμενον, ἀλλὰ καὶ κάλλει τῆς ἐπισκευῆς. περικαλλέα δειρὴν θεᾶς, Γ, 396. et 421, δόμον. sic et Ζ, 242. κούρην, Π, 85. λίμνην, γ, 1. ῥόον, ζ, 85, fluentum fluvii. χηλὸν, cistam, Θ, 438. Χλῶριν, λ, 280. νῆα, ν, 149, 175. πέπλον, σ, 291. sic, πέπλους, Ω, 229. περικαλλέας τρίποδας, ν, 217. ἀγρούς, ξ, 263. ρ, 432. περικαλλὲς τέμενος, separatam et propriam partem agri, Ι, 574. ἄεθλον, præmium, Ψ, 897. δέπας, Ω, 234, quia erat aureum: nam auri epitheton κατ' ἐξοχὴν est τὸ καλόν. στειλειὸν, ε, 236, manubrium pulcrum securis; quia fortasse περὶ τὸ ἄκρον habuit γλυφῆς ὡραϊσμόν τινα, aliquid artificiose exsculptum in extremo. ἄλεισον, poculum, Θ, 430. ἄγαλμα, 299, perpulcrum ornamentum. φάος, lucem liquidam, τ, 34. δῶμα, ψ, 50. περικαλλέα τεύχεα, Ζ, 321. ω, 164. ἔργα ἐπίστασθαι, β, 117. η, 111. δῶρα, Θ, 420. π, 327. σ, 302. ὄσσε, ν, 401, 433. ἄεθλα, ω, 85, 91.

περικαλύπτω, (Κάρα) circum contego et obvolvo. ὅτε δὴ περὶ νὺξ ἐκάλυψε, Κ, 201, sc. τὴν γῆν καὶ τὰ περὶ γῆν. αὐτῷ περὶ κῶμα κάλυψα, circumfudi ei altum soporem, Ξ, 359. σ, 200. πέτρον περὶ χεὶρ ἐκάλυψε, Π, 735, conf. χερμάδιος. πολέμου νέφος περὶ πάντα καλύπτει, Ρ, 243. περὶ δὲ αἰγίδι πάντα κάλυπτε, Ω, 20. quibus omnibus locis præpositio est avulsa, pertinens ad verbum.

περικάμμορος, (Μείρω) supra omnes infelix. hoc decompositum quidam codices legunt, υ, 33, πάντων περικάμμορε φωτῶν, ubi alii πέρι κάμμορε habent.

περίκειμαι, (Κῶ) circa jaceo. it. superfluum vel abundans jaceo et adsum. σὺν γωρυτῷ, ὅς τῷ τόξῳ περιέκειτο, cum theca, quæ arcum circumdabat, φ, 54, i. e. πέριξ ἔκειτο, καὶ περιεῖχεν ἐντός. οὐδέ τί μοι περίκειται, Ι, 321, i. e. ὡς περισσόν τι, καὶ ὡς κειμήλιον, κεῖται: οὐδέν τι ἔχω περιττὸν ἀποκείμενον. hinc, κειμήλιά τε πρόβασίς τε, describunt breviter divitias veterum: quorum prius sunt τὰ ἀκίνητα sua vi propria; posterius τὰ αὐτοκίνητα: ἀντίκειται (opponuntur) γὰρ τοῖς κειμένοις τὰ προβαίνοντα, et l. c. sensus est: habeo quidem nonnulla κειμήλια; sed non περιττά. εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν υἱόν, sc. Thetis, Τ, 4, inveniebat filium suum adjacentem Patroclo, et crebro complectentem corpus mortuum, συγκείμενον καὶ περιπεπλεγμένον. recentior usus ponit περικεῖσθαι pro, indutum esse, e. c. περίκειται δυναστείαν, magistratu est indutus, βαστάζει καὶ φορεῖ αὐτὴν, *ist bekleidet mit obrigkeitlicher macht, (is invested with magisterial power.)* περίκειται αὐτοῖς στέφανος, Ol. 8, 100.

περικεφαλαία, ας. ἡ. (Κύβω) galea. est nomen recentiorum. variæ ejus species apud poëtam: e. c. τρυφάλεια, ἀμφίφαλος, τετράφαλος, στεφάνη, καταῖτυξ, ὀδοντωδὴ, (qualem Ulysses habuit, Κ, 263.) κυνέη, κτιδέη, ταυρείη, αἰγείη, ῥινοῦ τινὸς ποιητὴ, etc. nimirum pro materia et forma differentes. eorum virtus, ῥύεσθαι κάρηνον. erat et alia ἄφαλος, alia φαλωτὴ, i. e. ἔχουσα φάλον. conf. στεφάνη, et κεφαλή.

περικήδομαι, (Κῶ) valde curo. Ἀθήνη Ὀδυσῆος περικήδετο, γ, 219, sollicita adjutrix aderat. βιότου, ξ, 527, sollicite curabat rem familiarem. περικαδόμενοι (dorice) μάλα δικαίων ἀνδρῶν, Ne. 10, 101, curam valde gerentes justorum virorum.

περίκηλος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) totum aridus et facile ardens. a κηλός. δένδρεα, αὖα πάλαι, (sicca jam diu et arefacta, *vertrocknete bäume,) (dry, withered trees.)* περίκηλα, ε, 240. σ, 308, i. e. ἄγαν ἐπιτήδεια εἰς τὸ κῆαι, περισσῶς κατεσκληκότα, quæ admodum bona ad ardendum ligna præbere possent; et hinc etiam commoda ad asseres secandos et ad trabes, ut navis inde ædificetur.

περικλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) valde celeber, de quo circum circa, et supra alios, auditur. ἀμφιγυήεις, Α, 607. Σ, 383, 393. Θ, 300. Ἡφαίστου, Θ, 287. ω, 75. et de Vulcano etiam ex veritate ponitur apte hoc epitheton: nam fabrile opus, dum fit, late sonat. ἀοιδὸς, cantor, α, 325. Θ, 83, 521, ut sit ἐξάκουστος. υἱὸν, Σ, 326. ἄστυ, δ, 9. π, 170. ω, 153. περικλυτὰ ἔργα, Ζ, 324, opera admiranda, qualia ancillæ texendi peritæ faciunt. δῶρα, Η, 299. Ι, 121. Σ, 449.

περικτείνω, f. ενῶ. (Κῶ) circa et juxta occido. πολλοὶ δὲ περικτείνοντο, et multi circa eum occidebantur et super eum, ejusque causa, Δ, 538, ubi augmentum ionice deest. εἴ περ γὰρ πάντες περικτεινώμεθα, si vel omnes occideremur, Μ, 245, circum et ad naves Græcorum.

περικτίτης, ου. ὁ. (Κῶ) vicinus, *ein nachbar, nahbauer, (a neighbour.)* περίοικος. τὴν πάντες μνώοντο (ambiebant ad nuptias) περικτίται, λ, 287. nam ὁ κτίτης, ου, est, habitator, incola. et verbum κτίω est et, incolo, colo, habito, *ich liege wo, (I dwell somewhere.)*

περικτίων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) circa habitans, circum situs. vicinus. idem ac ἀμφικτίων. περίοικος. φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, Ρ, 220. περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, Σ, 212, ut videant finitimi eum ignem, maxime qui navibus in mari versantur. πάντεσσι περικτιόνεσσι ἀνάξει, Τ, 104, 109, qui omnibus finitimis imperabit: nam sunt οἱ πέριξ κτίσαντες οἰκήσεις, et quidem h. l. οἱ Ἀργεῖοι. ἄλλους δ' αἰδέσθητε περικτίονας ἀνθρώπους, οἳ περιναιετάουσι, β, 65. ἐκ περικτιόνων, Ne. 11, 24. περικτίονας ἄνδρας, Ist. 8, 138.

περιλείπω, (Λείπω) relinquo, *ich lasse übrig, (I leave.)* ὅσοι ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται, pro περιλίπωνται, quicunque reliqui fuerint ex difficili pugna, Τ, 230, παραλειφθῶσιν ἐκ μάχης. nam deest ibi præpositio ἐκ.

περιλέπω, f. ψω. (Λέπω) circum decortico, *ich schäle ab, (I peel.)* χαλκὸς γὰρ περιέλεψέν ἑ φύλλα τε καὶ φλοιόν, Α, 236, ferrum circumdecorticavit eum quod attinet folia et corticem.

περιμαιμάω, f. ήσω. (Μάω) circum cupide quæro et moveo me. nam verbum μάειν notat et, ζητεῖν, quærere, consequi cupere. ἰχθυάει, σκόπελον περιμαιμώωσα, δελφῖνας, de Scylla, piscante capitibus suis, μ, 95, pro περιμαιμάουσα, contr. περιμαιμῶσα.

περίμετρος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) circa aptam habens dimensionem, justæ mensuræ suæ inclusus, plenæ mensuræ suæ quam oportet esse. ἱστὸν λεπτὸν καὶ περίμετρον, telam subtilem et justæ plenæque mensuræ, β, 95. τ, 140. ω, 129, *so gros das maas davon seyn muste, (of the proper size.)*

περιμήκετος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) valde longus et procerus. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, in abietem proceram, Ξ, 287. κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ζ, 103, per montem illum valde altum.

περιμήκης, εος. ὁ ἡ. (Μάχω) idem. ἀπὸ πέτρης περιμήκεος, a petra valde alta, Ν, 63. λαβὼν περιμήκεα κοντὸν, capiens valde longum contum, ι, 487. Κίρκη περιμήκεϊ ῥάβδῳ, virga valde longa, κ, 293. et qui allegorias quærunt, per Circen intelligunt voluptates, et virgam longam istam explicant διὰ τὸ, μὴ συνεσταλμένως ζῆν τοὺς τρυφῶντας: ἀρετῆς γὰρ τοῦτό γε. ἐξ δειραὶ περιμήκεες, sex colla valde longa, μ, 90, de Scylla, et 251, ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ, longa arundine. et 443, περιμήκεα δοῦρα, ligna valde longa. ἱστοὶ λίθεοι περιμήκεες, *sehr lange steinerne weberstüle, (very long stone looms,)* ν, 107, quibus Nymphæ texebant: et longitudo ista est re vera latitudo, *die breite, (breadth;)* nam proceræ istæ Nymphæ late poterant manus extendere, ad texendam telam valde latam. et 183, περίμηκες ὄρος, præaltum montem.

περιμηχανάομαι, (Μάω) circa molior. ἄλλο τι θεοὶ περιμηχανόωνται, aliud certe dii per hoc moliuntur et in consilio suo statuerunt, η, 200. δούλιον ἦμαρ (servitutem) ἐμοὶ περιμηχανόωντο, mihi struebant, quasi rete, ξ, 340.

περιναιετάω, (Νέω) circa habito, prope habito. ἄλλους περικτίονας αἰδέσθητε, οἳ περιναιετάουσι, β, 66, revereimini alios vicinos qui circa habitant. sic, οἳ κατὰ ἄστυ, (sc. ναίουσι) καὶ οἳ περιναιετάουσι, θ, 551, qui in urbe sunt, et qui circa in agris habitant. sic et, οἳ περιναιετάουσι, qui circa domum nostram habitant vicini, ψ, 136. notat et intransitive, πόλεις, αἳ περιναιετάουσι, urbes quæ circa habitant, i. e. habitantur, δ, 177. περιναιεταόντων, Ne. 8, 16.

περιναιέτης, ου. ὁ. (Νέω) vicinus. ἐκεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες τείρουσι, eum vicini affligunt, Ω, 488, i. e. οἱ περίοικοι, οἱ πέριξ οἰκοῦντες καὶ ναίοντες.

περινίπτω, (Νίπτω) circa abluo. περινένιπται αἷμα, sanguis circa ablutus est, Ω, 419.

περινοστέω, f. ήσω, (Ἔω) circumeo. Aristoph. Plut. 494. ut appareat, νοστεῖν sæpe simpliciter esse, ire et obire.

πέριξ, vide sub περὶ, prope finem.

περίξεστος, ου. ὁ ἡ. (Ξέω) etiam fœmininum ionice, περιξέστη. circum cædendo politus et arte factus. quidam scribunt hoc nomen ὀξυτόνως, περιξεστός. πέτρη, περιξέστη εἰκυῖα, μ, 76. petra, similis ac si manu esset circumcisa et polita.

περίοδος, ου. ἡ. (Ἔω) circuitus, circuitio. περιόδοις πάσαις ἐτέων. Ne. 11, 51, omnibus annorum circumvolutionibus.

περίοιδε, vide sub περιείδω.

περιόπτομαι, (Ὄφ) circumspicio, curo. it. contemno. hinc est ὁ ἡ ἀπερίοπτος, incuriosus. ἁπάντων ἀπερίοπτοι, omnium incuriosi rerum, Thucyd. 1, 41.

περιουσία, ἡ, περιούσιος, ὁ ἡ, vide sub περίειμι.

περίπατος, ὁ, vide sub Πάτος.

περιπέλομαι, (Πέλω) circumverto me, versor circa, sum circa. ἄστυ περιπλομένων δηΐων, hostibus cingentibus urbem, Σ, 220, i. e. περιπολούντων, κυκλούντων: et syncope apparet. πέντε περιπλομένους (εἰς) ἐνιαυτοὺς, in annos quinque circumvertentes se, Ψ, 833, i. e. περιστρεφομένους. περιπλομένων ἐνιαυτῶν, α, 16, annis circumvolutis, περιγενομένων, *da die jahre um waren, (in the revolution of years.)* περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ, λ, 247, i. e. συμπληρουμένου, post annum expletum.

περιπετὴς, ὁ ἡ, vide sub παλιμπετής.

περιπέττω, vide sub καταπέττω.

περιπευκὴς, εός. ὁ ἡ. (Πέτω) valde multam habens amaritudinem. nam περὶ intendit et auget valde. ὀξὺ βέλος περιπευκὲς ἐκ μηροῦ ἔταμνε, Λ, 844.

περιπεφθεὶς, vide sub καταπέττω.

περιπηγνύω, (Πήγω) circumfigo. περὶ δὲ πήξας, circumque infigens, sc. sepimentum, Ol. 10, 54, περιφράξας, cingens ἄλσος illud septo.

περιπίσματα, τὰ, vide sub στέμβω.

περιπλανάομαι, (Λάω) circum erro. περιπλανᾶταί με δέρμα, Ist. 6, 69, exuvium circumit et circumdat sic me.

περιπλέκω, (Πέλω) circumplico. τῷ περιπλεχθεὶς, hunc malum nauticum ego amplexus, ξ, 313, *da ich mich feste an den anhielte, (clinging closely to it.)* γρηΐ περιπλέχθη, (ubi ionice augmentum deest, pro περιεπλέχθη) amplectebatur aniculam, *sie umarmete die alte frau herzlich, (she heartily embraced the old woman.)* ψ, 33, manibus et brachiis circumplicatis.

περιπληθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πέλω) plenus multitudine hominum extraordinaria et admirabili, πολυάνθρωπος. nam περὶ auget supra modum. νῆσος Συρίη, οὔτι περιπληθὴς λίην, ο, 404, non nimis abundans hominibus, *nicht zu volkreich, (not too populous.)* ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς, cœtus mulierum convenientium, Eurip. Alcest. 952.

περιπλίσσω, vide πλίσσω.

περιπλόμενος, vide sub περιπέλομαι.

περιπνέω, (Πνέω) circumflo. περιπνέουσιν αὖραι νᾶσον, Ol. 2, 130.

περιπτυχὴ, ἡ, vide sub πτύξ.

περιρέω, (Ῥέω) circumfluo. περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῦ ῥέεν, pro περιέῤῥεεν, Σ, 402. τὸν δὲ (μοχλὸν) αἷμα περίῤῥεε, θερμὸν ἐόντα, ι, 388, et hoc fiebat, cum ignitus vectis nondum satis alte penetraverat, nec jam fervore suo occluserat vasa sanguinea.

περιῤῥηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Ῥάω) circumconspersus, circumstillans. est a περὶ, et ῥάζω, f. 2. ῥαδῶ. aor. a. ἔῤῥαδον. præt. perf. m. ἔῤῥαδα et ἔῤῥηδα. περιῤῥηδὴς δὲ (σὺν τῇ) τραπέζῃ κάππεσε, χ, 84. nam mensulam illam loco clypei præ se tulerat manu. ictus igitur, et totus fluens et perfusus sanguine suo, concidit. eodem sensu dicitur ἀμφιῤῥηδής.

περίῤῥυτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) circumfluus, *rund umflossen, (wave-encompassed.)* est commune omnium insularum epitheton: nam omnes ἀμφίαλοι. Κρήτη, τ, 173.

περισαίνω, f. ανῶ. (Σέω) circum motito. οὐραῖς μακραῖς περισαίνοντες ἀνέσταν, surgebant circummotitantes longas caudas, κ, 215, de leonibus cicuratis in domo Circes. Τηλέμαχον περίσσαινον (pro περιέσαινον) κύνες, π, 4. et 10, κύνες οὐχ ὑλάουσι, ἀλλὰ περισαίνουσι, sc. αὐτόν.

περισείω, (Σέω) circum agito et moveo. περισσείοντο ἔθειραι, pro περιεσείοντο, quatiebantur circum pili in galea, Τ, 382. Χ, 315.

περισθενέω, f. ήσω. (Στάω) sum validior et potentior, supero viribus. *ich überwältige, bin sehr stark, (I surpass in power or strength.)* it. nimium viribus utor vel fido, *bin der stärkere, (I am stronger.)* μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ, ne me viribus superior lædat ferro, χ, 368. nam πέρι notat multitudinem vel magnitudinem et excellentiam.

περισθενὴς, έος. ὁ ἡ. (Στάω) valde potens, valde robustus. περισθενεῖ ἐν στόλῳ παγκρατίου, Ne. 3, 26, in prævalido apparatu pancratii, quod certamen ex lucta et pugilatu erat compositum, atque magnas vires requirebat. nota hic: nomina propria in σθένης, παροξύνονται, e. c. Δημοσθένης, sed adjectiva ὀξύνονται. sic et a γένος composita, e. c. ὁ Διογένης, ὁ ἡ διογενής. et a φαίνω, e. c. ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ ἡ προφανής: ubi propria fiunt ab activo φαίνειν, adjectiva a passivo φαίνεσθαι. sed in ος desinentia a φαίνειν vel φαίνεσθαι, sine discrimine προπαροξύνονται: e. c. Διόφαντος, ὁ ἡ ἄφαντος. verbum σθένω, valeo, possum, sto firmiter, quoque in usu est.

περίσκεπτος, ου. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui undique circa conspicitur. unde circumspici potest. περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco elato, α, 426. κ, 211, 253. ξ, 6. conf. χῶρος. talis locus dicitur περιωπὴ, σκοπιὰ, τόπος ἄποπτος. Vide sub σκοπιά.

περισπερχεια, ἡ, περισπερχὴς, ὁ ἡ, περισπέρχω, vide sub ἀσπερχὴς, et Σπέρχω.

περισσὸς, ἡ, όν. (Πέρα) abundans, largus. est a περὶ vel πέρι, quatenus superioritatem aliquam notat. στάθμης περισσῆς, largiore libra, Py. 2, 168, i. e. benigniore fortuna. ἐβαρύνθησαν περισσὰ (neutrum plurale adverbialiter) οἱ Δελφοὶ, indignati sunt nimium quantum Delphici, Ne. 7, 63. τὰ περιττὰ, ulteriora, altiora, *das mehrere, höhere, (what is greater, higher.)* Axioch. §. 6. sed alibi τὰ περιττὰ sunt excrementa, immunditiæ: unde ὁ ἡ ἀπέριττος potest esse, sine superfluis excernendis, et, valde plenus immunditiis, prout cum α privativo vel intensivo concipitur. τὰ περιττώματα sunt excrementa, sordes.

περισταδὸν, (Στάω) adverb. circumstando. Ν, 551, et quidem ibi hostiliter.

περισταλτικὸν, τὸ, vide sub Στέλλω.

περιστείχω, (Στάω) circum eo. τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον, pro περιέστειξας, δ, 277, ter circumiisti circa has cavas insidias, i. e. equum ligneum; περιῆλθες, περιώδευσας.

περιστέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) cum cura exorno circa, *ich besorge, (I manage with care.)* οὐδέ ἑ μήτηρ κλαῦσε περιστείλασα, neque eum mater comploravit componens et ordinans funus ejus, ω, 292, ubi hoc verbum notat εὐκοσμίαν τὴν ἐπὶ νεκροῦ: alibi etiam ἐπὶ ζῶντος. sic et ἡ περιστολή. θνητὰ περιστέλλων μέλη, mortalia membra quasi vestem habens, Ne. 11, 20, indutus membra mortalia. περιστέλλων ἀοιδὴν, apte concinnans cantionem, Ist. 1, 46, vel et ministrans, θεραπεύων.

περιστεναχίζω, (Τῶ) circum gemo, circum impleo, circum resono. κνισσῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐτῇ, κ, 10, qui versus velut in parenthesi positus est intelligendus, ut explicetur nidor et dapsilitas dapum: nidore plena domus circumdatur aula repleta odoribus: et sequens ἤματα pertinet ad præcedens δαίνυνται, et post κεῖται comma est concipiendum. *das haus ist bis in den hof mit gutem geruche von braten angefüllet, (the house and court-yard are filled with the agreeable smell of roast meat.)* possis et de multitudine convivantium intelligere, στενοχωρεῖ τοῖς δαινυμένοις. alii et, de fremitu convivantium, ut sit, περιηχεῖται, ὡς τοῦ δόμου ἠχήεντος ὄντος: et hæc posterior explicatio possit videri verissima. confer περιστοναχίζω, et ὑποστοναχίζω.

περιστένω, circum gemo. it. circum arcto, circum impleo dense. nam est hoc compositum a τένω i. e. τείνω, interserto Sigma, sicut in ὁ ἡ φερέσβιος. περιστένεται δέ τε γαστὴρ, Π, 163, et circumdistenditur venter, περιτείνεται διὰ πλησμονήν. sermo est de lupis saturis ex comesto cervo. possit tamen simul στεναγμόν τινα σημαίνειν τοῖς λύκοις, διὰ τὸ ἐκ τοῦ κόρου πολὺ βάρος.

περιστερὰ, ἡ, περιστερὸς, ὁ, vide sub πέλεια, et πελειάς.

περιστέφω, f. έψω. (Στάω) circa cingo, circa impleo. νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν Ζεὺς, ε, 303, totum opplet nubibus.

περιστολὴ, ἡ, vide sub περιστέλλω.

περιστοναχίζω, (Τῶ) circum gemo, circum impleo, circum resono. idem ac περιστεναχίζω. περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα, circumgemebat et fremebat domus a lætitia, et lacrimantibus præ gaudio, κ, 454. sic de saltatione nuptiali, ψ, 146, μέγα δῶμα (magnum conclave) περιστοναχίζετο ποσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν, resonabat a pedibus virorum et mulierum saltantium.

περιστρέφω, (Τρέω) circumverto. ἧκε, χειρὶ περιστρέψας, Τ, 131, projecit eam, manu circumagens eam ut longius projiceret eam; ubi est idem quod περιδινήσας. τόν ῥα περιστρέψας χειρὶ, θ, 189, hunc lapideum discum circumagens manu, jecit eum, δινήσας. μάλα ὦκα

περιτρέφεται κυκόωντι, E, 903, de lacte; valde celeriter condensatur in caseum vel butyrum a commovente: ubi tamen rectius alii legunt περιτρέφεται, a τρέφεσθαι, i. e. πήγνυσθαι, quod vide.

περισχέθω, (Χάω) circa habeo, contineo, servo. idem ac περιέχω. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, O, 653, circumdabant eos naves extremæ, quæ versus campum procul a mari stabant subductæ, i. e. recipiebant se Græci intra castra sua nautica: et sequitur, τοὶ δὲ ἐπέχυντο, illi vero, Trojani, contra eos effuse irruebant.

περισχέω, f. ήσω. (Χάω) idem. οὕνεκά μιν σὺν παισὶ περισχόμεθα, quod eum cum liberis suis conservassemus vel conservaveramus, ι, 199, tuiti eramus. alibi dicit, ὑπερσχεῖν χεῖρά τινι: et περὶ sæpe est pro ὑπέρ. quasi περιελάβομεν, complexi eramus tutela eum: *weil wir uns seiner angenommen und ihn übrig gelassen und erhalten hatten, (because we took pity on him, and guarded and preserved him.)* ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, A, 393, at tu, si quidem potes, suscipe filium tuum tuendum; inquit Achilles ad matrem, βοήθει, περισσῶς ἀντέχου, *nimm dich seiner hülfreich an, (assist him.)*

περιτάμνομαι, (Τέμω) circum abscindo, circa intercludo. βοῦς περιταμνόμενόν σε, λ, 401. ω, 112, boves intercipientem et abigentem te.

περιτελέω, f. έσω. (Τέλλω) circum finio. ὅτε δὴ ἐνιαυτὸς ἦν, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, cum annus plenus esset, et longi (i. e. multi et tarde discedere visi) dies circumacti erant omnes, κ, 470, ubi quidem Eustathius hunc versum pro interserto ab aliena manu habet: sed recurrit tamen idem versus, τ, 153. ω, 142, nisi quod his locis, loco μακρά, legitur πολλά, quo explicatur prius illud epitheton. sanus omnino est locus: nam per quatuor phrases rem eandem denotat poëta, tædium ob longum tempus obortum pingens. συντελέω sæpe notat, congrego, in unam societatem pono. unde ἡ συντέλεια sæpe est nomen militare, quando milites in unum corpus congregantur: et hinc metaph. etiam τὸ τῶν θεῶν ἄθροισμα, numinum consociatio et communitas sic vocatur, Æschyl. S. c. Th. 257, ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα. alibi notat collationem tributi.

περιτέλλομαι, f. ελοῦμαι. (Τέλλω) circumvolvor, circumagendo impleor. περιτελλομένου ἔτεος, anno circumacto et impleto, λ, 294, ξ, 294, *da das eine jahr aus war, und das andre wieder hergestellet wurde, (when one year was finished and another begun,)* τοῦ, ὡς εἰπεῖν, μετὰ τὸν πρῶτον ἐνιαυτὸν ἀνατέλλοντος. περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, B, 551, in circumvolutione annorum: et notantur h. l. dies festi, singulis quinquenniis redeuntes. ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτούς, Θ, 404, 418, *auf zehen jahre die nach einander folgen, (in ten successive years:)* nam annus περιτέλλεται, quando, circulo ejus circumvoluto, novus annus oritur: ergo, ἀπαρτιζομένους διὰ τῶν πέριξ ἀνατολῶν τοῦ ἡλίου.

περιτίθημι, (Θέω) circumpono. κνημῖδας περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε, Γ, 330, Λ, 17. Τ, 369. περιέθηκαν ξύλα, σ, 307. περιεθήκατο χροῒ κόσμον, circumposuit corpori ornatum, Ξ, 187. περιέθετο κρατὶ, capiti, Τ, 381. ξίφος ὤμῳ, β, 3. δ, 308. υ, 125.

περιτιταίνω, (Τῶ) circum extendo. vide τιταίνω ex N, 534.

περιτρέπω, (Τρέω) circumverto, aliud vel me. nam omnia fere verba activa apud Græcos notant et intransitive. περιέτραπον ὧραι, anni tempora circumegerant se, κ, 469, et hæc est definitio anni, quod ἐνιαυτὸς sit περιτροπὴ (i. e. κύκλος) ὡρῶν.

περιτρέφω, (Τρέω) circumcondenso, circumappingo. κρύσταλλος περιτρέφετο σακέεσσι, glacies circum clypeos addensabatur, ξ, 477, *die schilde gefroren voll eis, (the shields were covered with ice,)* πέριξ ἐπήγνυτο, ἐπαγεοῦτο, ἐστερεοῦτο. ὅθεν καὶ ἡ τροφή, ἡ συμπηγνῦσα καὶ στερεοῦσα τὸ σῶμα. de loco, E, 903, vide περιστρέφω.

περιτρέω, (Τρέω) circum aufugio. λαοὶ δὲ ἀγροιῶται περίτρεσαν, Λ, 675, rustici, qui circum eum erant, aufugerunt.

περιτρομέω, (Τρέω) circum tremo. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσιν, carnes circa membra tremebant, σ, 76.

περιτροπέω, (Τρέω) circumverto, aliud vel me. idem ac περιτρέπω. περιάγω. ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, nobis hic hærentibus jam est annus nonus circumagens se, et complens in circulo suo, B, 295, *das neunte jahr ist nun herum, (the ninth year is now going round.)* μῆλα πολλὰ περιτροπέοντες, ι, 465, pecudes multas avertentes, ut facies earum converteremus versus navem nostram et terga ad antrum suum, et sic abigentes eas, *da wir sie wegtrieben und ihm entwendeten, (as we drove them away from him.)*

περίτροχος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) rotundus, *rund, (round.)* περίτροχον ἠΰτε μήνη, Ψ, 455, i. e. περιφερὴς, rotunda macula, sicut luna. nam sermo est de equo, cætera rufo, in fronte vero albo rotundo signo notato; ut ergo apta sit comparatio cum alba luna.

περίττευμα, τὸ, περίττωμα, τὸ, differunt; prius notat reliquum, abundantiam: posterius excernendum quid, superfluum; vide sub αἴθοψ, et περισσός.

περιφαίνω, (Φάω) circum ostendo, circumlucere facio. ὄρεος κορυφὴ ἔκαθεν περιφαινομένου, cacumen montis ex longinquo ostendentis se clare, N, 179, quod alibi dicitur ἡ περιωπή. ἐν περιφαινομένῳ, sc. τόπῳ, ε, 476, in loco conspicuo et elato, ex quo longe circa conspici potest, ἐν περιόπτῳ τόπῳ. hinc fit ὁ ἡ περιφανὴς, circum conspicuus: sed ὁ περίφαντος ἀνὴρ, apud Sophoclem, notat virum insignem.

περιφανὴς, ὁ ἡ, περίφαντος, ὁ, vide supra.

περιφέρεια, ἡ, vide sub Θέω, prope initium.

περιφέρω, (Φέρω) circumfero, circumago. hinc est ὁ ἡ πέρπερος (pro περίφορος) ου, temerarius, nimius in minutiis. ἡ περπερία, temeritas, ventositas. περπερεύομαι, temere et inconsulto ago, nimius sum. possint tamen hæc derivata fortasse ad πέρι, nimis, aptius referri.

περιφεύγω, (Φέβω) effugio, devito, πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες, hoc bellum evadentes, M, 322, per tmesin. ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν, arena numerum refugit vel repellit, Ol. 2, 178, i. e. non potest numerari.

περίφραγμα, τὸ, vide sub χόρτος.

περιφραδὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) valde peritus. a περὶ, supra.

περιφραδῶς, (Φάω) adverb. scite, perite, accurate. ὤπτησάν τε περιφραδέως, i. e. ἐπιστημόνως, A, 466. B, 429. H, 318. Ω, 624. ξ, 431. τ, 423. est idem quod ἐπισταμένως, *mit verstande und sorgfalt, (with skill and care.)* ἐμπειρίας γὰρ χρεία τοῖς ὀπτῶσι, καὶ ἐποπτείας συχνοτέρας ἤπερ τοῖς ἑψοῦσι: hinc et ὀπτᾶν dictum est ὡς ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐποπτείας, unde est et ὀπταίνω, et τὸ ὀπτανεῖον, locus ubi assatur. Atticis, pro ὀπτᾶν, est ἀπανθρακίζειν, nam non circumvolvendis assidue verubus assabant veteres; sed extendendo super carbones.

περιφράζομαι, (Φάω) consulto de aliqua re accurate, destino consilium. ἡμεῖς περιφραζώμεθα πάντες νόστον, α, 76, nos consilio nostro constituamus reditum ejus in patriam, *wollen es ausmachen und abreden, (we will determine and decree.)*

περίφρων, (Φέρω) valde cordatus et prudens, alios intellectu recto superans. *sehr vernünftig, (of superior understanding.)* περίφρων Ἀδραστίνη, E, 412. Πηνελόπεια, α, 329. δ, 787. ε, 216. λ, 445. ξ, 373. ο, 41. π, 329, 409, 435. ρ, 492. τ, 308. et 357, Εὐρύκλεια. βασίλεια, regina Phæacum, λ, 344. a πέρι, supra, valde. hinc est verbum περιφρονεῖν, valde intelligere. et ἡ περιφρονοῦσα ἡλικία, ætas prudens et cordata; in Axiocho.

περίφυμι, (Φύω) circum adhærere vel nasci facio; circumadhæreo vel nascor. idem ac περιφύω. κύσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρα, osculari et amplecti lacertis patrem suum, ω, 235, ubi accusativus pendet a κύσαι. et infin. aor. 2. semper intransitive notat; *sich an ihn mit umarmung anzuhängen, (to clasp in his embrace.)* Τηλέμαχον (κατὰ) πάντα κύσεν περιφὺς, π, 21, eum amplexus osculabatur ubique, ubi mos erat osculum figere, sc. in frontem, manus, etc. sic et, ἐπιάλμενος κῦσε μιν περιφὺς, ω, 319, *er fiel ihm um den hals und küssete ihn, (he fell upon his neck and kissed him.)* Ἀμφιβίῃ περιφῦσα Ὀδυσῆϊ ἔκυσέ μιν (κατὰ) κεφαλὴν καὶ ἄμφω φάεα, τ, 417, ubi vides plenam constructionem.

περιφυτεύω, (Φύω) circumplanto. περιεφύτευσαν πτελέας, circumplantaverunt ulmos, Z, 419, circa tumulum sepulti herois.

περιφύω, (Φύω) circum adhærere vel nasci facio; circumadhæreo vel nascor. περιπεφύασιν αἴγειροι, circum natæ sunt populi, ι, 141, ubi κ ionice est extrusum.

περιχέω, et εύω, (Χάω) circumfundo. περὶ δ' ἠέρα πουλὺν ἔχευεν, et circumfudit multam nebulam, ne viderentur, E, 776. pro περιέχευσε. sic, Ἀθήνη αὐτῷ, η, 140. Θεὸς, ν, 189. χάριν, ψ, 162. ὄφρα χρυσὸν κέρασι βοὸς περιχεύῃ, γ, 426. et 437, κέρασιν περιχεῦεν pro περιέχευσε, et 584, τήν (βοῦν) σοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας. sic et K, 294. ἅλις χεράδος περιχεύας, Φ, 319, satis sabuli circumfundens. ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀνὴρ, si quis aurum circumfundit argento, ζ, 232. ψ, 159. hinc ὁ χρυσοχόος dictus. περικέχυτο ὕπνος, circumfusus erat somnus, B, 19, ὡς ὑγρόν τι περιχεόμενος ὅλῳ τῷ σώματι. hinc, si ludere velis, dicere possis, τὸν νήδυμον ὕπνον esse, τὸν περικεχυμένον, ἐξ οὗ, ὡς ἐξ ὑγροῦ τινος βαθέος, οὐκ ἔστιν ἀναδῦναι τὸν ὑπνώττοντα.

περιχθὼν, ὄνος. ἡ. (Χάω) circumjacens regio. sic legunt quidam T, 362, ut sit substantivum compositum. sed meliores separant πέρι, adverbialiter.

περίψημα, τὸ, vide sub ΨΑ'Ω.

περιώνυμος, ὁ, vide sub ὀνομακλυτός.

περιωπὴ, ῆς. ἡ. (Ὄφ) locus ex quo circumspici potest in omnes partes, locus editus, ἀφ' ἧς τῶν πέριξ οἱ ὦπες αἰσθάνονται. ἐγὼν ἐλθὼν εἰς περιωπὴν, ego abiens in locum editum, Ξ, 8. ἧστο γὰρ, ἐκτὸς ἀγῶνος, ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, sedebat enim extra certaminis locum sublimis in loco edito et undique prospectum habente, Ψ, 451. παρὰ νηὸς, (a nave) ἀνήϊον (adscendebam) εἰς περιωπὴν, κ, 146, ubi quidem ipse potius poëta accurate circumspexit, quid sibi fingendum esset apte, ut procederet res. cæterum est idem quod ἡ σκοπιά. q. v.

περιώσιος, ου. ὁ ἡ. est a περιαύω, f. αύσω, (Ἄω) circumsono, circa clamo. ut a θαυμάζω, f. άσω, est θαυμάσιος: sic a περιαύω est περιαύσιος, et, extruso υ, περιώσιος. mutatio τοῦ αυ in ωυ est Ionica. notat ergo τὸν ἐξάκουστον τῇ ἐκφωνήσει, qui circum auditur, περιβόητος. οὔτε

οι νικείω περιώσιον, ubi neutrum est adverbialiter, Δ, 359, nequaquam te reprehendo hoc meo clamore, *ich begehre dich weder zu tadeln mit vielem geschrey, noch auch anzumahnen, (I by no means either censure or admonish thee with my noisy words,)* οὔτι κελεύω, nec vitupero nec hortor te clamose. οὔτι τι θαυμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάασθαι, π, 203, neque mirari nimium neque admirari. et apparet ex his locis, hoc neutrum adverbialiter poni metaphorice, ut notet in genere μέγα, nimis, impense, *mit viel wesen das mann wovon machet, (the much ado that is made on some account or other.)* περιώσιον ἄλλων, supra quam alia, Ist. 5, 3, ubi quoque adverbialiter, eodem sensu. ut quasi major clamor de eo tollatur.

περκάζω, f. άσω. (Κῶ) nigresco, incipio nigrescere.

περκνὸς, ὴ, όν. (Κῶ) niger, nigricans. est a περὶ et κάω, circumuro. αἰετὸν, ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι, Ω, 316, i. e. τὸν μέλανα, ὡς ἀπὸ τῆς περκαζούσης μελαίνης σταφυλῆς. et vide ibi duplicem denominationem, μόρφνον: περκνόν. apparet autem nigra aquila, ad signum ingressus clandestini in castra. idem dicitur πέρκος, η, ον.

περνάω et πέρνημι, (Πέρα) transporto ad vendendum, vendo. media forma πέρναμαι notat active et passive. est a περάω et πέρημι, interserto ν. πολλὰ κτήματα περνάμενα Φρυγίην ἵκει, multæ opes venum avectæ in Phrygiam venerunt, Σ, 292, sc. sic ut ibi manerent, et loco earum redirent huc milites conducti. κτείνων, καὶ περνὰς ἐπὶ νήσων, X, 45, ubi loquitur Priamus de Achille, quod is, partim occidendo partim transportando et vendendo in insulas longe remotas, filiis se orbum fecerit. ἄλλους μὲν παῖδας ἐμοὺς Ἀχιλλεὺς πέρνασχ' (pro πέρνασκε, Ionica forma imperfecti pro ἐπέρνα, a περνάω) ὅντινα ἕλεσκε (εἷλε,) πέρην ἁλὸς, ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμνον, Ω, 752, ubi idem Priamus loquitur: ἐπωλεῖτο, vendebat. οὐκ ἐπέρναντο, non vendebantur, Ist. 2, 11.

περονάω, f. ήσω. (Πέρα) fibula transfigo et ligo. et ponitur proprie de veste, quæ περόνῃ jungitur. ἀμφὶ δ' ἄρα, (circa se) χλαῖναν περονήσατο, K, 133, de Nestore, ex somno nocturno induente sibi, primum χιτῶνα (*eine art von wollenem hemde,*) *(a kind of woolen shirt)* deinde calceos, postea circumponente sibi pallium, idque περονησαμένῳ: i. e. περόναις ἤγουν κομβίοις (nodis artificiosis) συνέδησε. ἑανὸν (peplum, et de Junone ornante se sermo est) χρυσείης ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο, i. e. ἐνίετο, Ξ, 180, ubi vides τὸ περονᾶσθαι κατὰ στῆθος in veste muliebri: et αἱ ἐνεταὶ idem sunt quod αἱ περόναι. metaphorice deinde hoc verbum etiam de hasta bellica ponitur, qua transfiguntur homines; δουρὶ μέσον περόνησεν, H, 145. N, 397, hasta medium confixit: et notatur hoc verbo τὸ ῥᾴδιον τῆς διελάσεως τοῦ δόρατος, ὡς ἐὰν περόνη διά τινος ἦλθεν ὀπῆς: *er durchstach ihn mit dem spiesse, (he transfixed him with the spear.)*

περόνη, ης. ἡ. (Πέρα) fibulæ species, *eine art von schnalle deren zunge wo durch sticht, (a sort of buckle, the tongue of which runs into something;)* acus species, *eine art von stecknadel, (a kind of pin;)* a πείρω, transeo, transfigo. in genere, quo vestis ad pectus aut in humero jungitur sibi. apud Herodotum, V, 87, narratur vir, a mulieribus compunctus ταῖς περόναις τῶν ἱματίων, exspirasse denique. πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιὰν, E, 425, ad auream fibulam distrinxit sibi manum mollem, ubi sermo est de Venere, aliquam Græcam principem mulcente et amplexante, sic, ut manum sibi vulneraret. περόνη ergo ibi est, ἣν ἐν τοῖς στήθεσσιν ἐφόρουν αἱ παλαιαὶ γυναῖκες, δι' ἧς τὸ κεχηνὸς (laxus sinus) τοῦ πέπλου συνήγετο: Δωριέων καταρξάντων τοῦ τοιούτου ἱματισμοῦ. Hinc Herodotus dicit, γυναικείαν ἐσθῆτα Δωρίδα, τὴν ἔχουσαν περόνας. μέγαν περικαλλέα πέπλον ποικίλον, (quem Antinous donat Penelopæ,) ἐν δὲ ἔσαν (*es waren dran*) *(on it there were)* περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι, σ, 292, ubi vides duodecim περόνας, aptatas et comparatas (*gepaaret*) *(coupled)* cum suis curvaturis (κληῖσι) quibus inserebantur περόναι: ut videantur esse, *haken mit ihren ösen, (hooks and eyes.)* et h. l. de veste fœminea sermo est. χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεὺς, διπλῆν, αὐτάρ οἱ (et ei sc. χλαίνῃ) περόνη χρυσοῖο τέτυκτο αὐλοῖσιν διδύμοισιν, τ, 226, ubi in pallio virili est una aurea περόνη, sed διδύμοις αὐλοῖς, coll. 256, περόνην δ' ἐπέθηκα φαεινὴν, κείνῳ ἄγαλμα εἶναι, inquit Penelope; ego addidi et superfixi illi vesti splendidam eam auream fibulam, ut esset Ulyssi ornamentum. conf. πέπλος. Vide sub κλεὶς, ad medium.

περπερεύομαι, περπερία, ἡ, πέρπερος, ὁ ἡ, vide sub περιφέρω.

πέρσα, vide sub πέρθω.

περσέα, ἡ, περσεῖος, α, ον, περσικὴ, ἡ, περσικὸν, τὸ, vide sub Πέρσης in R.

πέρυσι, (Πέρα) adverbium Atticum: notans vel præcise, anno superiori, anno præterito; vel in genere, antea, olim. est quasi ablativus plur. a πέρυς, υος, quod idem est ac τὸ πέρας, finis: ut sit, finibus anni præteriti inclusum quid, præteritum quid et jam finitum. Aristoph. Vesp. 1039. Ach. 377. Therm. 1069.

πεσέω, vide sub πίπτω, ad initium.

πέσκος, τὸ, vide sub ΠΕ'ΚΩ.

πέσος, τὸ, vide sub ἐμπίπτω, ad finem.

πέσσω et πέττω, f. πέψω. (Ἕπω) coquo, concoquo; pro πέπτω. et πέσσω est Æolicum, πέττω Atticum. ponitur et de aura æstiva, quæ maturat fruges; *ich mache reif, (I ripen,)* denique est et pro, θεραπεύω, curo, lenio, *ich lindere, schmiere, ich heile, (I mollify, anoint, heal.)* a πέπτω, ejusque præt. perf. pass. est, τὸ πέμμα, ατος. et ab ejusdem præt. perf. medii est, τὸ πόπανον, quod etiam est πέμμα τί. cæterum, ut πέσσω, sic ab ὄπτω fit ὄσσω, video: et ipsum πέπτω est a ἕπω, administro. ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει, in castris iram animum cruciantem coquit, Δ, 513. sic, πέσσων, I, 561, i. e. ἔσω κατέχων, per metaphoram. γέρα πεσσέμεν, pro γέρατα πέσσειν, B, 237, i. e. κατέχειν καὶ ταμειουχεῖν, *die ehrengeschenke verschlingen, (to amass booty.)* et innuit ereptum Achilli γέρας. βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, *dass er an der wunde auch zu hause zu kauen habe, (that he would have to cook his wound at home,)* Θ, 513, i. e. *an einem empfangenen schusse zu curiren habe, (have to attend to the cure of a wound.)* notat ergo et hic per metaphoram, partim θεραπεύειν, partim παρακατέχειν. ἔνθα, λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει, a diis immissos dolores coquit, Ω, 617. et sermo est de Niobe. et 639, ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω. Ζεφυρίη (sc. πνοὴ) πνείουσα πέσσει αὐτὰ, η, 119, coquit poma, maturat, πεπαίνει, πέπειρα ποιεῖ. et h. l. est in sensu proprio. ἀκίνδυνον αἰῶνα πέσσων, Py. 4, 331, securum ævum coquens, i. e. agens semper et degens. confer Herodot. VIII, 137. hinc est τὸ πόπανον, libum.

πετάζω, vide πετάω.

πέταλον, ου, τό. (Πέτω) folium. *ein blatt, (a leaf.)* est a πετάω, expando. πετάλοις ὑποπεπταῶτες, sub foliis latentes, B, 312, sic ut simul connotet ramum, in quo sunt folia. sic, τ, 520, δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσι, in ramis frondosis densis insidens, luscinia, quæ cantans obtegit se foliis arborum. proprie ergo est τὸ ἀναπεπταμένον καὶ πλατὺ φύλλον. hinc et ποτήρια quædam dicuntur ἐκπέταλα, i. e. πλατέα, qualia sunt τὰ πατέλλια. hinc et ὁ πατελλοχάρων, gaudens pateris. πέταλα νεικέων, litium tabulas, Ist. 8, 92. scribitur et τὸ πέτηλον.

πέταμαι. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. πέταται ὑποπτέροις ἠνορέαις, volat alatis strenuitatibus, Py. 8, 128, de viro alacri. πέταται ὄνομα αὐτῶν, volitat nomen et fama eorum late, Ne. 6, 81. idem dicitur πετάομαι, f. πετήσομαι, volo. ὅρα, ὅπως πετήσει (attice pro πετήσῃ) εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών με, Aristoph. Pax, 76, vide, ut voles recta ad Jovem portans me; inquit senex delirus ad cantharum magnum, quasi Pegasum suum. cæterum forma futuri est manifesta.

πετάομαι, vide supra.

πετασθεὶς, vide sub πετάω.

πέτασον, τὸ, πέτασος, ὁ, vide sub πετάω, et κρήδεμνον.

πέταυρον, τὸ, vide sequens.

πετάω et πετάζω, f. άσω. (Πέτω) expando, sicut volaturæ aves expandunt alas. hinc est ὁ πέτασος, ου, *ein breiter regen oder sonnenhuth, (a large hat to keep off the rain or sun.)* πέτασε (ἐπέτασε) ἱστία, expandit vela, ι, 269, quod est translatum ab avibus: nam vela sunt quasi πτίλα νηός. ἐπέτασαν εἵματα παρὰ θῖνα, expanderunt vestes lotas in littore, ut siccarentur sole, ζ, 94, ἥπλωσαν. ὅπως πετάσειε μάλιστα θυμὸν μνηστήρων, ut quam maxime extenderet et dilataret animum procorum, Penelope, σ, 159, i. e. ἵνα τοὺς μνηστῆρας διαχέῃ, ἐλπιδοκοπήσασα γάμου ὑποσχέσει. ubi vides usum maxime metaphoricum. χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας, manus ambas expandens ad socios suos, N, 549. et Ξ, 495, χεῖρε πετάσσας ἄμφω, i. e. ἀναπτύξας τοῖς φίλοις, ὡς εἰς βοήθειαν. sumtum verbum ἐκ πτερύγων ἀναπεπταμένων. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας (πετάσας, ob metrum) ἀμφοτέρας, resedit (in posteriora, ut gravi adverso vulnere adfecti solent.) expandens manus utrasque, Φ, 115, precans sine dubio sibi mortem celerem, cum spes vitæ non esset. πρηνὴς ἁλὶ κάππεσε, χεῖρε πετάσσας, ad natandum, ε, 374. εἰνὶ θύρῃσι καθέζετο χεῖρε πετάσσας, Cyclops, ne quis præterire per ostium posset, ι, 417. ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας, præ lætitia, ω, 396, i. e. ἐξαπλώσας. κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας, θυμὸν ἀποπνείων, vitam exhalans, Δ, 523, moribundus ex vulnere. αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, serenitas expansa est sine ulla nube, ἐξήπλωται, ζ, 45, pro πεπέταται per syncopen, a πετάω, f. άσω, perf. pass. πεπέταμαι. sed a πετάζω est πεπέτασμαι, unde est τὸ καταπέτασμα et παραπέτασμα. ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται, pro πεπέτανται, circum autem vela expansa sunt, ἐξήπλωνται, E, 195. possit alibi hæc forma per syncopen a ποτάω, perf. pass. πεπόταμαι, πέπταμαι, esse deducta: sed non his locis. πέπτατο (ἐπεπέτατο, plusqu. pass.) δ' αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, P, 371, expansus erat splendor solis acutus, sc. παρὰ τοῖς ἄλλοις qui non circa Patroclum pugnabant. πεπταμένας (πεπεταμένας) ἐν χερσὶ ἔχετε πύλας, expansas manibus tenete portas, Φ, 531, i. e. ἀνεῳγμένας, per metaphorum ἐκ τῶν ἐξηπλωμένων πτερύγων τοῖς πετομένοις. et 538, αἱ δὲ πετασθεῖσαι (sc. πύλαι, apertæ portæ, a πετάζω) ἔτευξαν φάος, comparaverunt salutem fugientibus. nam πετασθῆναι de portis vel januis est ἀνοιγῆναι. πετάσθησαν, sc. τὰ θύρετρα, januæ apertæ sunt,

φ, 50. ὁ ἡ εὐπετὴς, facilis, et ἡ εὐπέτεια, facilitas, si quid sine difficultate aperitur et explicatur. ab eodem verbo est τὸ πέταυρον, quod et scribitur πέτευρον, Theocr. Id. 13, 13, pertica, cui insident gallinæ dormientes vel aliæ ejusmodi aves.

πετεηνὸς, ἡ, όν. (Πέτω) volucris, *was fliegen kann, (whatever can fly.)* est per Ionicam διάλυσιν factum ex πετεινὸς, ἡ, όν: et neutrum plurale sæpe substantive ponitur. ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα, Β, 459. αἰετὸν, τελειότατον πετεηνῶν, Θ, 247. Ω, 315. conf. ἀετός. ἴρηξ, ὤκιστος πετεηνῶν, Ο, 238. et 690, ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς ἐφορμᾶται. αἰετὸς ὀξύτατον δέρκεται (acutissime videt ex) ὑπουρανίων πετεηνῶν, Ρ, 675. αἰετὸς ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν, Φ, 253. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Χ, 139. ν, 87. πάρος πετεηνὰ γενέσθαι, *ehe sie flugge waren, (before they were fledged,)* π, 218, πτῆναι δυνάμενα, ἐκπετήσιμα. a πετεηνὸν per syncopen est τὸ πτηνόν.

πετεινὸς, ἡ, ὸν, vide supra.

πέτευρον, τὸ, vide sub πετάω.

πέτηλον, τὸ, vide sub πέταλον.

πέτομαι, (Πέτω) volo, *ich fliege, (I fly:)* labor quasi volatu, *ich sinke, (I sink;)* cado, accido, *ich falle, (I fall;)* ruo cum impetu, *ich falle an, (I fall upon.)* ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται, in altum subsultans volat, Ν, 140, de saxo decurrente ex monte. πρόσω πᾶς πέτεται, ante se quisque ruit volatu, Π, 265, *sie fahren alle gerade zu heraus, (they all rushed out;)* de vespis irritatis. τοῦ γε ἰθὺ βέλος πέτεται, Υ, 99, ejus jaculum recta volat. hinc ἡ μελία (fraxinea hasta) Achillis dicitur ὁ ἡ ἰθυπτίων, ονος. cæterum h. l. ut de ἐμψύχῳ καὶ ἔμφρονι loquitur. ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτεται, recta ruit cursu, Χ, 143. ἡ δὲ ἑλισσομένη πέτεται, Ψ, 846, de clava pastorali conjecta, quæ, inter volandum, se circumvolutat sæpius. βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, de apibus, Β, 88, et est h. l. compositum, ἐπιπέτονται ἄνθεσιν, supervolant floribus, involant flores. κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, de gruibus, Γ, 5, volant ad fluenta Oceani. οἱ δὲ πέτονται, de equis effuse currentibus, Ο, 684. et de iis hoc verbum sæpissime ponitur. ἐπέτοντο ἐπὶ νῆας, volabant cursu versus castra, Κ, 514. ῥίμφα μάλα, volabant celeriter valde; de equis Neptuni mare transeuntibus, Ν, 29, coll. 24, ὠκυπέτα ἵππω: nam ὁ ὠκυπέτης est ὁ πετόμενος ῥίμφα i. e. ὠκύ. ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο, sc. διὰ, volabant equi pulverem excitantes per campum, Ψ, 372, quod notat τὸ τοῦ δρόμου κατεσπευσμένον καὶ ταχύ: nihil enim apud animalia celerius est volatu. sic et 449. et 381, πετέσθην, volabant ambo equi. οὐκ ἄκοντε πετέσθην, non inviti currebant hi duo equi, Ε, 366, 768. Θ, 45. Κ, 530. Λ, 281, 519. Π, 149. Χ, 400. Ψ, 506. γ, 484, 494. ο, 192. ab hac equorum pernicitate fictus est ὁ τοῦ Βελλεροφόντου Πήγασος πτερωτὸς, διὰ τὸ ἀπαράμιλλον αὐτοῦ τάχος. ἀελλόποδες, καὶ ποδήνεμοι. hinc et soli affinguntur equi, ob celeritatem apparentem motus ejus. imo ipse ἵππος dictus est ab ἵπτασθαι ποσὶν, a volando pedibus: et ob hanc compositionem duplex habet π. αὐτὸς δὲ κλάγξας (ὁ αἰετὸς) πέτετο, Μ, 207, volabat, sic ut vento se permitteret et secundum eum volaret. sic, ἐπέτοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμου, de aquilis, β, 148, ubi præpositionem, priore loco omissam, vides positam. διὰ τε Τρώων πέτετο, de Hectore, Ν, 755. et de eodem, περὶ πτόλιος αἰεὶ, versus urbem currebat semper, Χ, 198, κρατὺς Ἀργειφόντης, volabat de cœlo per aërem, Ω, 345. ε, 49. ἅμα πάντες καρπαλίμως ἐπέτοντο, κονίοντες (διὰ) πεδίοιο, Θ, 122, de hominibus, certantibus cursu. αὐτὸς (Neptunus) ὦρτο πέτεσθαι, Ν, 62, coll. 65, potest tamen et trahi ad ἴρηξ, accipiter. ἤϊξεν (διὰ) πεδίοιο περὶ κρημνοῖσι πέτεσθαι, Φ. 247 ubi hyperbolicum sanatur per ἤϊξε, et per sequens simile. Ζεὺς αἰετὼ προέηκε πέτεσθαι, misit ut volarent, β, 147.

πετόω, vide sub πίπτω.

πέτρα, ας. ἡ. (Πέτω) petra, *ein fels, (a rock.)* πέτρης ἐκ γλαφυρῆς, Β, 88, i. e. ἐκ τοῦ σπηλαίου. sic, πέτρης ἐκβαίνοντα, Δ, 107, ἐκ σπηλαίου πετρώδους, ex saxea spelunca. et 108, ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ. κατὰ αἰγίλιπος πέτρης, de celso saxo, *einen hohen felsen herab, (from a high rock,)* Ι, 15. Π, 4, de fluvio decidente ab ejusmodi petra. ἀπὸ αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος, Ν, 63, de aquila. πέτρῃ ὠλενίῃ, Λ, 756. ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, sicut grandis rotundus lapis a petra decurrens, Ν, 137, ubi πέτρα est τὸ ὄρος πετρῶδες, ἐξ οὗ ὁ ὀλοοίτροχος, ὄμβρῳ πολλῷ ἀποῤῥαγεὶς, ἵεται κατὰ γῆς: et rotunda ejusmodi pars petræ facile potest abrumpi, utpote non lato latere hærens reliquo corpori. et 139, ποταμὸς ῥήξας ἀναιδέος ἔχματα πέτρης, fluvius torrens, qui abrupit retinacula impudentis saxi, ubi πέτρη est idem quod ὁ ὀλοοίτροχος paullo ante; et epitheton est quasi de ἐμψύχῳ. πέτρη ἠλίβατος, Ο, 273. et 618, ἠΰτε πέτρη ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα, quæ sustinet impetus ventorum et fluctuum vehementissimos. λιμένα, ὃν περὶ πέτρη ἠλίβατος, κ, 87. τόσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, ubi hyperbolice de saxo Polyphemi, ostio antri sui opposito, ι, 243. πέτραι δ' ἠλίβατοι, Π, 35, circa quas habitabat Peleus, et ex quibus, ob duritiem animi, Achilles dicitur natus, non ex Peleo. sic, πέτραι δ' ἠλίβατοι, ν, 196, ubi sic dicuntur altissimi saxosi montes Ithacæ, τὸ Νήριτον ἢ Νήϊον ὄρος Ἰθακήσιον. ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπειά τε εἰς ἅλα πέτρη, promontorium asperum Cretense, γ, 293, ubi λισσὴ est λεία, lævis et ardua adscensu, quam Cretenses vocant βλισσή. quidam id h. l. pro nomine proprio habent, scribuntque Βλισσὴν, ὁ, sicut ὁ σωλὴν, et talia: sed perperam. sic, λισσὴ δὲ ἀναδέδρομε πέτρη, in altum elata erat. ε, 412. et 415, λίθακι ποτὶ πέτρῃ, ad saxa eminentiis aspera. sic, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε, κ, 4, quæ erat τὸ χάλκεον τεῖχος, et δὲ est, nam, enim: λεὶη καὶ δυσανάβατος πέτρη cingebat fere insulam Æoliam, περιβόλου δίκην περιθέουσα τὴν νῆσον. per apocopen dicitur λὶς πέτρη, pro λισσὴ, μ, 64, 79. περὶ δ' ἴαχε πέτρη, ι, 395. πέτρης ἐκ πείσματα δήσας, ad petram funes alligans, κ, 96. et 515, πέτρη δὲ, de qua delabitur Styx. ἐστάθη ἠΰτε πέτρη, stabat veluti rupes, ρ, 463. οὐκ ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, Χ, 126, conf. δρῦς. cave autem hoc proverbium intelligas de duritie morum: nam id esset h. l. absurdissimum: de sola simplicitate et sinceritate priscorum hominum est intelligendum. sed τ, 163, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσὶ παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ponitur de homine ἀγενεαλογήτῳ. ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, τῆς ἔχετο, ε, 428, accelerans apprehendit rupem manibus, eique adhærebat. κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, a rupe subeunte aquam, ι, 484, 541, ubi sic vocat ingens saxum a Cyclope injectum mari. βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης, de grandi rupe præcipitare me poteris, ξ, 399, si mentitum me quidquam deprehenderis. ὑψόθεν ἐκ πέτρης, ρ, 210, aqua defluebat ex alta rupe. ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃ ἐκ πέτρης, de vespertilionibus, ω, 8. et 11, Λευκάδα πέτρην. πέτρῃ ἐνὶ προβλῆτι καθήμενος, in promontorio, Π, 407. et 429, ἐφ' ὑψηλῇ, i. e. ὀρεινῇ, nam ea loca amant vultures. ὑπὸ γλαφυρῇ ξ, 533, sub rupe cava. κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, Φ, 494, columba ab accipitre agitata. ἤλασε Γυραίην πέτρην, δ, 507, percussit Neptunus tridente suo. πρὸς ἠεροειδέα πέτρην, μ, 233, ad petram caligine contectam superne, vel et, nigricantem. et 241, ἀμφὶ δὲ πέτρη δεινὸν ἐβεβρύχει ὕδωρ, circum petram horribiliter sonabat aqua. et 59, πέτραι ἐπηρεφέες, πλαγκταὶ, quam vocem confer. et 71, μεγάλας ποτὶ πέτρας, ad magna et excelsa illa saxa. χῶρος, λεῖος πετράων, locus non saxosus, ε, 443. η, 282. κατὰ πετράων βαλέειν, Θ, 508, de rupibus dejicere, ligneum illum equum. ἐν πέτρῃσι ἐν οὔρεσιν, in rupibus in montibus, Ω, 614, de Niobe. Γυρῇσι πέτρῃσι μεγάλῃσι, δ, 501. ἤματα δ' ἐν πέτρῃσι καθήμενος, ε, 156. et 434, πρὸς πέτρης, ad saxa. sic, πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν, η, 279, ι, 284. ἐπεὶ πέτρας ἐφύγομεν, ubi rupes effugimus, μ, 260. et 255, ἀείροντο ποτὶ πέτρας, attollebantur ad rupes, rapti a Scylla. πέτραν ἀλίβατον, dorice, Ol. 6, 109. βαθυλείμωνα ὑπὸ πέτραν, Py. 10, 25, nam ad Delphos in rupe sitos erat campus apertissimus ad certamina. et 81, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας, remedium contra latentem sub æquore rupem marinam. πετρᾶν συνδρόμων, Py. 4, 371, concurrentium rupium in mari; quæ sunt αἱ πλαγκταὶ, quas confer. πέτραις ἐν ἄλλαις, Ist. 6, 107, inter alia saxa, sc. cos est præstans. φλὸξ κυλινδομένη πέτρας, flamma volvens saxa, Py. 1, 44, de Ætna. Vide sub Λᾶας.

πετραῖος, α, ον. (Πέτω) ad rupem pertinens. Σκύλλην πετραίην, in rupe habitantem, eique adfixam, μ, 231, ὡς προσπεφυκυῖαν τῷ σκοπέλῳ. πετραίου Ποσειδῶνος, Py. 4, 246, de quo epitheto ejus vide R.

πετρήεις, εσσα, εν. (Πέτω) saxosus. *steinig, felsig, (stony, rocky.)* Αὐλίδα πετρήεσσαν, Β, 496. et 519, Πυθῶνα, i. e. Delphos, in rupe sitos. et 640, Καλυδῶνα, etiam in saxo sitam urbem. Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ, i. e. Delphis, Ι, 405. νῆσός τις πετρήεσσα, δ, 844, coll. 845, παιπαλόεσσα, quod idem fere. πετραέσσης ἐκ Πυθῶνος, Ol. 6, 80.

πέτρος, ου. ὁ. (Πέτω) saxum, lapis. *ein stein, (a stone,)* et quidem majoris alicujus molis. est pro πετερὸς, a πέτω, vergo; per syncopen et accentu retracto: nam vergit pondere suo versus terram, et conjectus lapis cum magno impetu volat et accidit. βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ, percutiens jaciendo, saxo molari, Η, 270, saxo simili magnitudine ei quod ad molas adhibetur. ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ, Π, 411. Υ, 288. λάζετο πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα, prehendit manu saxum candicans asperum, Π, 734, πέτρῳ, i. e. disco lapideo, et est casus sextus, Ol. 10, 86. πέτρῳ ἔλεν, saxo conjecta interfecit, Ne. 4, 46, ubi sermo est de immani gigante in Isthmo. πέτρον ξεστὸν, Ne. 10, 126, politum saxum, i. e. columnam lapideam. Vide sub Λᾶας.

πετροσέλινον, τὸ, vide sub σέλινον.

πέττω, vide πέσσω.

ΠΕ'ΤΩ, f. πέσω, quod dorice et æolice dicitur πεσῶ, et in medio πεσοῦμαι: extendo, me vel aliud, (unde et Latinorum, peto) expando; labor, cado, labi facio. hinc est πετάω, pando; πέτομαι, volo expansis alis; πίπτω, cado. indidem est et πτέω et πτάω, et πτύσσω. connotatque semper σφοδρότητά τινα, vehementiam quandam.

πευθὴν, ὁ, vide sequens prope medium, sub ἐπίσκοπος, et ἀπευθής.

πεύθομαι, (pro quo per usum obtinuit πυνθάνομαι) f. πεύσομαι, aor. 2. ἐπυθόμην. (Πείθω) audio, certior fio, *ich vernehme, höre. (I understand, hear.)* it. sciscitor, *ich forsche nach, suche zu vernehmen, (I enquire.)* prior notio est propria, et etymo propior: nam est a πείθομαι, persuaderi mihi patior; narrationem alterius audio eamque veram puto. et proprie notat narrationem sine prævia quæstione nostra. cæterum utraque notio apud Aristoph. Plut. 36, 40, occurrit. priore loco est πευσόμενος, auditurus, sciscitaturus; altero est πεύσει (attice pro πεύσῃ, sec. fut. sing, m.) audies.

καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων πυνθάνομαι, et aliorum sermonem audiens intelligo vel certior fio, β, 315, ubi unum idemque per duo verba. possis quidem suspicari, ἀντιστρόφως id dictum, pro, πυνθανόμενος ἀκούω, sciscitans audio: sed id est contra usum Homericum hujus verbi. sic, ν, 256, πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ, i. e. ἤκουον περὶ Ἰθάκης, audiebam de Ithaca sane etiam in Creta longe dissita. ὅσσα δὲ ἐν μεγάροις ἡμετέροις καθήμενος πεύθομαι, quæcunque, domi nostræ desidens, audio, γ, 187, *so viel ich, zu hause sitzend, aus nachrichten erfahre, (as far as I who remain at home can learn.)* πεύθετο, (omisso augm.) γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, audiebat enim in Cyprum usque, magnam eam famam, Λ, 21. et 498, οὐδέπω Ἕκτωρ πεύθετο, nec dum Hector id resciverat, *hatte es noch nicht erfahren, noch nichts davon gehöret, (had not yet heard of it.)* πολλάκι γὰρ τόγε (ἐκ vel ἀπὸ) μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων, sæpe enim id a matre audierat, clam audiens id, Ρ, 408, *hatte es oft von ihr gehöret, wenn sie beyde alleine waren. (had often heard it of her when they two were alone.)* et synonymia duorum verborum est elegans. κῆρυξ ἐπεύθετο βουλὰς, præco audierat consilia eorum inter eos agitata, δ, 677. π, 412. et 411, πεύθετο οὗ παιδὸς ὄλεθρον, *sie hatte in erfahrung gebracht, dass ihr sohn umgebracht werden solle, (she had learned that her son was to be put to death.)* πευθόμεθα, ᾗχι ἕκαστος ἀπώλετο, certiores facti sumus, ubi quisque perierit, γ, 87, audivimus. οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν ἡρώων κλέα ἐπευθόμεθα, sic et priscorum heroum laudes audivimus, Ι, 520. ἵνα μὴ πευθοίατο (ionice pro πεύθοιντο) οἱ ἄλλοι, ne audirent alii, *dass es die andern nicht hören solten, (that the others might not hear it,)* α, 157. δ, 70. ρ, 592, hinc, ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, caput prope admovens ad eum cui loquebatur. ἐπεὶ καὶ ὄπισθεν πεύσομαι, siquidem tamen postea resciscam, ψ, 262. ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, certe valde tristem audies nuntium, Σ, 19, *du wirst eine sehr traurige post zu hören bekommen, (thou wilt receive very melancholy tidings.)* ἀγγελιῶν πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ καθήμενος, β, 256, in Ithaca sedens audiet relationes, non vero earum causa proficiscetur, ut alibi audiat. νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἤν που ἀκούσῃ, auditurus aliquid de reditu patris, si alicubi audiat, α, 94. nam πεύθεσθαι et ἀκούειν junguntur ab Homero ut synonyma; nisi quod prius aliquid amplioris et certioris narrationis involvat. et 281, ἔρχεο πευσόμενος (περὶ) πατρὸς, proficiscere auditurus aliquid de patre tuo. sic et β, 215, 264, 360. ᾤχετο, πευσόμενος, μετὰ σὸν κλέος, profectus est, famæ de te causa, ut aliquam audiat certam: nam μετὰ pertinet ad ᾤχετο, *er ist darauf abgereiset, etwas gewisses von dir zu hören, (he is gone to obtain certain intelligence concerning thee.)* ἦλθον πευσόμενος πατρὸς, veni ut certior fierem de patre, ο, 270. τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα, ρ, 158, hæc audiens et speculans mala facta. nam habet notionem etiam explorandi et speculandi, *nachrichten einzuziehen, (to obtain information.)* sic, ἑτάρους προΐην πεύθεσθαι ἰόντας, socios dimisi euntes ad explorandum, *zum kundschaften, (to gain intelligence,)* ι, 88. τῶν τ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν πευθέσθω, sed ne quis aliorum nobilium juvenum id audiat et resciscat, π, 134, *dass es ja sonst niemand höre, (let no one else hear it:)* nam soli Penelopæ eum id nuntiare jubet. εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην (aor. 2. sine augm.) ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα, si enim rescissem eum moliri tale iter, δ, 732, *denn hätte ich es erfahren, dass er eine solche reise zu thun willens sey, (for had I heard that he was about to take such a journey.)* ἔνθα Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην, ibi de Ulysse ego audivi, ξ, 321, *da hörete ich und bekam nachricht von dem, (there I heard and obtained tidings of him.)* οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, non vidi, non distincte audivi aliquid, ψ, 40. ὀπίσω χάζοντο, ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα, retro sensim cedebant, cum certiores essent facti, esse una cum Trojanis Martem, Ε, 702, ut ergo et notionem sentiendi et animadvertendi habeat, *als sie merketen und gewiss waren, (when they perceived and were certain.)* ex quo loco et usu vides convenientiam cum etymo, cum τῷ πείθεσθαι, certo credere. sic, ἵππω, ἐπειδὴ πυθέσθην ἡνιόχοιο πεσόντος, Ρ, 427, equi cum sentirent rectorem suum cecidisse, ᾔσθοντο: quod quasi de λογικοῖς suaviter dictum. μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, de pugna nostra audissent et alii, Ο, 224. et 379, ὡς ἐπύθοντο Διὸς νόον Τρῶες, cum sensissent consilium et voluntatem Jovis. ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν, Σ, 530, cum audierunt magnum clamorem apud boves. καὶ εἴ κε πύθηαι, etiam si vel audieris de eo, Ε, 351, aor. 2. conj. ionice, pro πύθησαι, quam Ionicam formam extruso Sigma, attice deinde contrahunt in πύθῃ. ὄφρα πύθηαι λυγρῆς ἀγγελίης, Ρ, 685, ut audias tristem nuntium, coll. 694, μῦθον ἀκούσας, quæ phrasis est eadem. αἴκε πύθηαι εἰν Ἀΐδος, si forte audias et resciscas hoc in domo Plutonis, *wenn du es da hörest, (if thou shouldst there hear,)* Ω, 592. ὄφρα πύθηαι (περὶ) πατρὸς, ut audias et resciscas aliquid de patre, γ, 15. ἐπὴν εὖ πάντα πύθηαι, si omnia probe audieris et intellexeris, δ, 494, ex narratione mea. et 713, ὄφρα πύθηται πατρὸς ἑοῦ ἢ νόστον ἢ — ut audiat patris sui vel reditum sperandum, vel historiam mortis ejus. σίγα, μή τις τ' ἄλλος πύθηται, tace, et ne quis alius hoc resciscat, τ, 486, *nachricht davon bekomme, (learn tidings of it.)* ὄφρα ξείνοιο πύθησθε, ut hospitem cognoscatis, θ, 12, *dass ihr den fremden kennen lernet, (that ye may learn to know the stranger.)* σιγῇ ἵνα μὴ Τρῶές γε πύθωνται, silentio, ne Trojani sane id audiant vel sentiant, Η, 195, coll. 196. εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην, Ρ, 102, ubi non accusativus pertinet ad verbum, sed genitivus Αἴαντος, cujus determinatio est βοὴν ἀγαθοῦ: et is genitivus est ellipticus, e. c. τὴν βίαν αὐτοῦ: sic ubi Ajacem strenuum pugnatorem animadverterem. sic, εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην, si vel de patre audirem quod mortuus sit, Τ, 322. et 337, ὅτε ἀποφθιμένοιο πύθοιτο, quando audiat me periisse. εἴπως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν, ἐνοπήν τε πυθοίμην, an forte opera humana (agriculturæ opera) viderem, aut vocem humanam audirem, κ, 147, coll. 152, ἐλθεῖν ἠδὲ πυθέσθαι, ire et explorare. sic 155. ἤ τινα φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο, aut aliquam vocem in castris Trojanis audiret, Κ, 207. et 211, ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, hæc sane omnia exploraret: et deest ibi εἰ vel ἐάν: coll. 308, 320. hinc ὁ ἐπίσκοπος, speculator, dictus est et ὁ πευθήν, ῆνος. ὅτε πρότερός γε πύθοιτο, quando prior quidem audierit, β, 31, *wenn er etwa eher als andre was gehöret und erfahren hätte, (whether he had heard any thing before others,)* μάθοι, coll. 43, ubi eadem verba in prima persona, πυθοίμην. πυθοίμεθα ἄν, rescisceremus sane, *so würden wir zuverlässig erfahren und vernehmen, (we should obtain certain information,)* Aristoph. Plut. 55. coll. 72, ἢν πύθησθέ με ὅστις εἰμὶ, si resciscatis qui sim. αἴκεν ἐμὲ ζωὸν πεπύθοιτο, si certior fieret et audiret, me vivere, Ζ, 50. Κ, 381. Λ, 135, ionice pro πύθοιτο. εἰ τάδε πάντα πυθοίατο, ionice pro πύθοιντο, si hæc omnia audirent et rescirent, *wenn sie das alles erführen, (if they heard all that,)* Α, 257. κείνου γάρ κε μάλιστα πυθοίατο, illum enim etiam maxime audirent, Κ, 57, ut ergo etiam insit notio obediendi, maxime accedens ad etymon πείθομαι. ἐσσομένοισι πυθέσθαι, ut posteri id audiant et resciscant, Β, 119. Χ, 305. λ, 76. φ, 255. ω, 432. πρὶν σῆς βοῆς πυθέσθαι, antequam tuum clamorem audire debeam, Ζ, 465. μὲ προέηκε πυθέσθαι, præmisit me ut discerem et cognoscerem et explorarem, Λ, 648. sic κ, 155. et 537, πρὶν Τειρεσίου πυθέσθαι, ubi deest ἐκ, antequam ex eo audieris. sic et λ, 50, 89. σοὶ δ' οὔπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι, tibi vero nequaquam placet, jam discere et explorare aliquid novi, ν, 335. si unicum aliud exemplum addiceret, mallet aliquis verba ista passive intelligi, ut notent; agnosci nondum vis, *willst noch unerkant seyn, (wishest yet to remain unknown:)* sed is non satis attendit ad contextum. Ulysses enim, in terra sua jam versans, obvium sibi, non percontatur de uxore et domo sua, sed de se narrat dissimulanter, quasi esset peregrinus. id laudat Minerva. res ipsa, quia quasi peregrinus nihil de suis interrogat, redit eo ut velit esse incognitus: sed verba id non notant. cæterum Minerva ista est prudentia Ulyssis, statuentis, quid dicere velit si quis obvius fiat: et dissipatio nebulæ est clara dies jam post auroram illucens. μέγα δὲ δμῶες χατέουσι, ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἕκαστα πυθέσθαι, ο, 376, servi valde carent hac libertate, coram regina sua loqui, et omnia explorare. perfectum passivi deponentialiter ponitur, πέπυσμαι, audivi, certior factus sum fama. Πηλῆος οὔτι πέπυσμαι, de Peleo nihil audivi, quod pro certo scirem, λ, 504, coll. 493. Πηλῆος εἴ τι πέπυσσαι, pro πέπυσαι, si quid de eo audisti. μήτηρ οὔ τι πέπυσται, mater nondum aliquid audivit, β, 411. εἴ που Ὀδυσσῆος πέπυσται, ρ, 510, si forte de eo aliquid audierit; et sequitur, ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖς, aut eum ipse viderit: ut significatus τοῦ πεπύσθαι satis appareat, ex fama sc. audivisse et rescivisse. οὔπω τι πέπυστο (pro ἐπέπυστο) Ἄρης, υἱὸς ἑοῦ πεσόντος, Ν, 521, nondum omnino resciverat Mars de casu filii sui. et 674, Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο, οὐδέ τι ᾔδη, ὅτι δηϊόωντο οἱ λαοὶ, nondum audierat, nec sciebat, quod milites sui cædebantur. ἄλοχος δ' οὔπω τί πέπυστο Ἕκτορος, uxor vero nondum aliquid audierat de Hectore suo, Χ, 437. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, duo viri nondum audierant, quod Patroclus esset mortuus, Ρ, 377. et 641, οὐ μὲν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, non credo eum quidquam audivisse de hac tristi nuntiatione. πεύθομαι, audio, Py. 4, 67, 193. πυθέσθαι (ἐν) Ἑλλάδι, Py. 7, 7, audiri in Græcia, auditu: ubi vides tamen notionem passivam; etsi ea in Homero obvia nusquam sit.

πευκάλιμος, η, ον. (Πίτω) austerus, severus. syllaba αλ est epenthetica, ab ἡ πεύκη, quæ a πύκα et πυκνός: quatenus ea arbor succo suo contrahit et conglutinat, aut firmiores facit, res. metaphorice de animo ponitur, gravitatis et severitatis pleno. ἐγὼ τάδε ᾔδεα ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι, ego id scissem in pectore gravi et multa concludente, Θ, 366, et loquitur ibi de se Minerva. ὕπνον ἐπιχεύῃ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι, Ξ, 166, ubi sermo est de Jove, quem Juno vult sopitum. φρεσὶ νοήσῃ, præcordiis intelligentibus cogitet, Ο, 81, vir qui multas terras obiit peregrinando. Ἑρμείας, ὅς ἐκέκαστο φρεσὶ πευκαλίμῃσι, i. e. συνεταῖς, πυκιναῖς, Υ, 35, ut ergo appareat, hoc nomen cum πυκινὸς esse fere idem in notione metaphorica, ut designet firmitatem et severitatem et constantiam animi, quæ sæpe cum aliqua amaritudine est conjuncta: nam sapiens vir non ubique et omnibus potest esse suavis.

πευκέδανον, τὸ, vide sequens.

πευκεδανὸς, ή, όν. (Πίτω) amarus, πικρός. πτολέμου πευκεδανοῦ, prœlii amari, Κ, 8. sed τὸ πευκέδανον, προπαροξυτόνως, est βοτάνη τις, οὐκ ἀγαθὴ γεύσασθαι, valde amara herba.

πεύκη, ης. ἡ. (Πίτω) picea, *der pechbaum, (the pitch-tree.)* Ἡφαίστῳ ἀνεῖται hæc arbor,

quia facillime ardet lignum ejus. πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας, Λ, 494. nam et πεῦκαι fluviis deportantur studiose, et ejus rei causa dejiciuntur non procul ripis, ut sic tentur ante deportationem. ξύλον αὖον ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ (ὅ) μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, Ψ, 328. et succus hujus arboris insigniter amarus est. olim ante inventam chartam, fiebant ex hac arbore pugillares. hinc Eurip. Hipp. 1252, seqq. οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος, καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ (Cretensi, nam respicitur ad Phædram Cressam genere) γραμμάτων πλήσειέ τις πεύκην. ejusmodi pugillares vocabantur Athenis ἄξονες, quia erant tabulæ oblongæ, plures simul, quæ superne ad communem axem convertebantur. ejusmodi tabella lignea oblonga vocabatur et τὸ πλαίσιον. cæterum superne, ubi isti libelli ad communem clavum convertebantur, fuere angustiores, inferne latiores: unde ista pugillarium species lignea vocabatur ἡ δέλτος. ibid. 865. fuere ergo fere triangulares. confer et vocem ὁ κύρβις, εως, in Lexicis, quæ vox ad κορυφὴν in Etym. pertinet. et A. Gell. N. A. 2, 12. et verbum ἐπαξονόω, i. e. genealogiam ἀπὸ τῶν ἀξόνων ostendo, apud LXX, Numer. i 18. cæterum nomen τῆς πεύκης est a πύκα.

πεῦσις, ἡ, vide sub ἐρωτάω.

πέφανται, vide sub φαίνω, paullo sub medio, et ad finem.

πεφάσθαι, πεφασμένος, πέφαται, πεφήσεται, vide sub ΦΑ'Ω.

πεφιδήσομαι, vide sub φιδέομαι.

πέφνω, (Φάω) occido, interimo, cædo; et proprie per effusum sanguinem. idem quod φένω, q. v. posses dicere, esse per reduplicationem φεφένω, per syncopen et mutatam ex regula primam consonam, πέφνω: sed eæ essent ambages non necessariæ. οὕσπερ ἔπεφνον, quos cecidi, Φ, 55. τὸν ἔπεφνες, Ω, 756. οἷος ποτε ἐν Τροίῃ ἔπεφνον λαὸν ἄριστον, qualis olim in Trojano cædebam fortissimos viros, λ, 499. πάντας ἔπεφνε, ἕνα δ' οἶον ἵει οἶκόνδε νέεσθαι, Δ, 397, omnes occidebat, at unicum solum dimittebat ut domum rediret. sic ἔπεφνε, Z, 12. N, 363. O, 329, 638. Π, 487. P, 80. Φ, 280. Ψ, 776, 828. Ω, 605. λ, 452. φ, 29. ἐπέφνομεν, K, 477. Π, 547. X, 393. ἐπέφνετε, Φ, 135. πέφνῃ, Y, 172, et his omnibus locis de cæde cruenta. semel de morte naturali, qui quasi persona cædens inducitur, λ, 134. πέφνῃς, χ, 346. πεφνέμεν, pro πέφνειν, Z, 180. πέφνοντα, Π, 827. πέφνε τὸν, omisso augmento, Ol. 2, 74. 10, 33. 13, 129. Py. 10, 72. 11, 56. Ist. 6, 45. 5, 49.

πέφραδε, vide sub Φράζω, prope finem.

πεφράδαται, pro πέφρασνται, vide sub ἐρείδω.

πεφρίκω, (Θέρω) ex dialecto Syracusana, pro φρίσσω. πεφρίκοντας νῶτα πτεροῖς, Py. 4, 325, i. e. διακινοῦντας. et sermo est de Zete et Calai, alatis heroibus.

πεφρικὼς, vide sub φρίσσω.

πεφυγμένος, pro πεφευγμένος, vide sub Φεύγω ad medium.

πεφυζὼς, vide sub φύζω.

πῆ. ('O) interrogandi. quo, qua; *wohin wo, (whither, where;)* qua ratione, *wie, (how.)* πῆ δή σοι μένος οἴχεται, quo robur tuum abiit? *wo ist dein muth geblieben? (what has become of thy courage?)* E, 472. πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη, quo ivit? Z, 377, et deinde sequitur enclitica, ἦέ πη, num forte, 378, 383. πῆ φεύγεις; Θ, 94. et 229, πῆ ἔβαν εὐχωλαί; et 413, πῆ μέματον: quo tenditis cupide. vide porro, K, 385, *wie, (how.)* N, 307, quo loco, qua parte, *wo, (where.)* Ξ, 298. Ω, 201, 362. β, 364. μ, 287, quomodo. ν, 203, quo. ϱ, 219. υ, 43. φ, 362. χ, 281. ο, 508.

πὴ, ('O) enclitica. aliquo, *etwa hin, (somewhere:)* aliquo modo, *etwa wie oder wo, (somehow.)* ἤ πή με προτέρω ἄξεις, an me aliquo ulterius duces, Γ, 400. οὐδέ πη ἐστὶ, neque ullo modo fieri potest, Z, 267, nullo modo licet. Φ, 219. οὕτω πη τάδε γ' ἐστὶ, ὡς ἀγορεύεις, sic sane sunt ista, sicut dicis, Ω, 373. et 381, ἦέ πη ἐκπέμπεις, an aliquo emittis. sic porro, β, 127. γ, 251. μ, 433. ν, 207. σ, 287. χ, 25, 140. dorice dicitur πὰ, Ol. 3, 68.

πηγεσίμαλλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) denso et crispo vellere præditus. a τὸ πῆγος, εος, densa concretio: factumque nomen compositum, sicut ἐγχεσίμωρος, a τὸ ἔγχος, εος. est et verbum πηγέω, f. έσω, condenso, a πήγω, f. πήξω. ἀρνειῷ πηγεσιμάλλῳ, P, 197. sic κῦμα vocatur πηγὸν, densum et exacervatum. alii quidem contendunt, πηγὸν esse μέλαν, ut πηγεσίμαλλος esset μελανόμαλλος, qualis ἐν μεγάλῳ λευκῷ ποιμνίῳ magis esset διάδηλος: sed viderint ii, qua cum ratione id ita contendant. Vide sub πηγός.

πηγέω, vide supra.

πηγὴ, ῆς, ἡ. (Πίω) fons, *ein quell, ein spring, (a spring.)* est a πηδάω, mutato δ in γ: et notat fontem vivum perennem. conf. κρουνός. πηγῆς ἔπι Κηφίσσοιο, ad fontem hujus fluminis, B, 523. ὕδατος ἐκ πηγέων, pro πηγῶν, Φ, 312. πηγὰς ποταμῶν, Y, 9. ζ, 124. μῆλα ἱερεύσειν ἐς πηγὰς, Ψ, 148, nam fons est causa fluvii: hinc et ara erat ad ejusmodi fontem, ubi mactabatur taurus, si esset fluvius grandior; sin minor rivus, minor etiam hostia. conf. Horat. Lib. 3. Carm. 13. πηγαὶ δοιαὶ, X, 147, ubi duo singulares fontes, non Scamandri ipsius, sed non procul ab eo. calidus autem iste unus fons, ab Homero h. l. memoratus, jam Eustathii ævo desierat. sed alibi plures sunt ejusmodi. περὶ τὴν Παννονικὴν γῆν τὴν τῶν Βουλγάρων, ὤπται καὶ νῦν ἀνάδοσις δύο τοιούτων πηγῶν, ὧν ἡ μία καίουσα ζωογονεῖ ὅμως σκώληκας, οἳ ἐξαιρεθέντες τοῦ ζέοντος, καὶ ἀέρι ὁμιλήσαντες, ἐκλείπουσι. πηγὴν ἐπέων, fontem verborum, Py. 4, 532. πηγαὶ ἀγνόταται πυρὸς, Py. 1, 41, puri fontes ignis. παγᾶν (dorice pro πηγῶν) ἀπὸ σκιαρῶν, Ol. 3, 25, ab umbrosis fontibus Istri. πηγῶν Νείλου πέραν, Ist. 6, 33, ultra fontes Nili, i. e. in remotissimis terris versus meridiem.

πηγνύω, vide ΠΗ'ΓΩ.

πηγὸς, ἡ, όν. (Πήγω) bene compactus, bene habitus. πηγοὶ ἵπποι, equi validi et torosi, εὐπαγεῖς καὶ στερεοὶ, I, 124, 266, *starke pferde die wohl bey leibe sind, (strong horses, of compact make.)* cave vero explices per μέλανες. sic κριὸς πηγεσίμαλλος dicitur, qui est denso et pleno vellere. πηγὸν κῦμα, ε, 388, i. e. unda εὐτραφὴς, τροφόεσσα, εὐπαγὴς, *eine starke dicke welle, (a large wave.)* sic et ψ, 235. nonnunquam πηγὸς notat, candidus, niveo colore, ut apud Callim. Dian. 90, κύνας πηγούς. ubi vide Spanhemium.

πῆγος, τὸ, vide sub πηγεσίμαλλος.

πηγυλὶς, ίδος. ἡ. (Πήγω) glacialis. νὺξ κακὴ, πηγυλὶς, nox molesta, gelida et contrahens membra gelu, ξ, 476, παγετώδης.

ΠΗ'ΓΩ, (πήσσω, πηγνύω, πήγνυμι,) f. πήξω, f. 2. παγῶ. compingo, *ich biege zusammen, (I bend together)* construo; figo, infigo, pango, *ich setze unten ein, pflanze, füge ein, (I infix, plant, drive in;)* cogo, coagulo. notio figendi apud poëtam obtinet. ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξε, illic (in imo ventre) infixit ei hastam, N, 570. sic, ἐν μετώπῳ, Δ, 460. Z, 10. μεταφρένῳ, in dorso, Λ, 447. μέσῃ ἐν γαστέρι, N, 372, 398. στήθεϊ, O, 650, et multis his locis ἐν est avulsum a verbo, pro ἐνέπηξε. πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐρετμὸν, fiximus supra in tumulo remum, μ, 15. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας; oculos defigens in terra, Γ, 217, i. e. ἐρείσας, στηρίξας: et notat μελετῶντα ἐμμερίμνως διὰ σχεδιασμόν. γαίῃ πήξας ἐρετμὸν, terræ infigens remum, λ, 128. ψ, 275. νῆας ἔπηξε, naves fabricavit et compegit, B, 664. ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ, tabulata fige in ea navi, ε, 163, et est imperat. aor. 1. m. hinc est ἡ Ναύπακτος, ου, nomen proprium urbis, a navibus ædificandis factum. sed infin. aor. 1. a. est, λ, 77, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, figere in tumulo sepulcrali remum. κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, caput adfigere ad vallos, Σ, 177. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη (ἐπάγη) βέλος, non in letali loco infixum erat acutum missile, i. e. sagitta, Δ, 185. et 528, ἐν πνεύμονι χαλκὸς, ferrum infixum est pulmoni. ἐν γαστρὶ ἔγχος ἐπάγη, E, 616. οἱ ἄγχι ἔγχος, Y, 283. et 486, ἐν νηδύϊ χαλκὸς, in ventre. ἐν γαίῃ, K, 374. X, 276. πρόσθεν ποδὸς, Ψ, 877. ἐν σάκεϊ δοῦρα πάγεν pro ἐπάγησαν, in clypeo infixæ sunt hastæ, Λ, 571. πῆχθεν ὀϊστοὶ ἐν χροΐ, pro ἐπήχθησαν, in corpore fixæ sunt sagittæ, Θ, 298. παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν, et juxta eos hastæ longæ infixæ stabant in terra, Γ, 135, quod est perf. m. significatu passivo. sic plusquamp. m. δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, hasta in cor infixa erat, N, 442. πολλὰ ἀμφὶ αὐτὸν δοῦρα πεπήγει, multæ circa eum hastæ infixæ erant corporibus propugnantium, infigebantur, Π, 772. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται, X, 453, et subtus genua, i. e. pedes, quasi adfixa sunt terræ, torpent quasi glaciata, non moveri volunt loco: conf. γόνυ. δοῦρα ἐν χροΐ πήγνυτο (ἐπήγνυτο) αἰζηῶν, O, 315, hastæ infigebantur corpori juvenum. κίονας πάξομεν, dorice pro πήξομεν, columnas figemus et erigemus, Ol. 6, 4. κατασκευάσομεν. proprie πῆξαι ἐπὶ τῆς τῶν ξύλων ἁρμογῆς λέγεται: ergo h. l. improprie. ἔπηξε ξίφος διὰ φρενῶν, per pectus infixit gladium, Ne. 7, 38.

πηδάλιον, ου. τὸ. (Πίω) gubernaculum, *das steuer, (the helm.)* est a πηδὸν, interjecta syllaba αλ, et terminatione aucta. πηδάλιον μετὰ χερσὶν ἔχοντα, γ, 281. πηδάλιον ἐποιήσατο, ὄφρα ἰθύνοι, ε, 255. et 270, πηδαλίῳ ἰθύνετο ἥμενος. et 315, πηδάλιον ἐκ χειρὸς προέηκε. οὐδὲ πηδάλιά ἐστι, Θ, 558, ubi est de navibus Phæacum, quod clavo et gubernatore non egeant. ὁ οἴαξ notat idem; simul proprie manubrium prominens in gubernaculo. πηδαλίῳ δικαίῳ, Py. 1, 166, i. e. legibus justis.

πηδάω, f. ήσω. (Πίω) salio, *ich springe, (I leap.)* factum verbum a fonte, exsiliente in altum e terra. æolice id dicitur πιδύω. ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα, Φ, 269. et 302, τοῦ δὲ ὑψόσε γούνατα ἐπήδα. οὐκ οἴω ἀπὸ χειρὸς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, jaculum frustra exsiliisse de manu, Ξ, 455, quod alibi dulcius dixit ἐκφυγεῖν χειρός. ergo his locis metaphorice. τὸ Τρωϊκὸν πήδημα πηδήσας, Trojanum saltum saliens, est proverb. de gravissimo insultu contra hostes, de quo Eurip. Androm. 1139. et Electr. 439, ibique interpr. idem saltus dicitur Thessalus, quia Achilles inde erat.

πήδημα, τὸ, vide supra.

πηδὸν, οῦ. τὸ. (Πίω) remus, *ein ruder, (an oar.)* κώπη. est a πηδάω, exsilio: exsilit enim et ipse ex aquis post pulsum, et exsilire facit aquas. ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, in altum projicere aquas marinas remo, η, 328, i. e. κωπηλατεῖν, remigare. sic, ἀνεῤῥίπτουν ἅλα πηδῷ, ν, 78. de gubernaculo navium Phæacensium nihil memorat poëta, τερατολογίας causa, ut oriatur lectori opinio, quasi ipsæ sentiant qua sit eundum.

ΠΗ'ΘΩ, f. 2. παθῶ. patior, in sensu generali. adficior aliqua re. idem verbum dicitur

et, παθέω, f. παθήσω: et hinc fit πάσχω. a πήθω est f. 1. πήσω, et πείσω. cæterum παθεῖν et μογῆσαι differunt, nam hoc tantummodo de molestiis dicitur, illud vero etiam ἐπὶ ἡδέων καὶ μέσων. ἐπεὶ πάθον (ἔπαθον) ἄλγεα θυμῷ, postquam adfectus sum multis ærumnis, I, 321. et 488, ὡς ἐπί σοι μάλα πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα, sic apud te et tui causa multa passus sum et multas molestias pertuli. ᾗ ἔπι πολλὰ ἔπαθον Δαναοὶ, in qua facienda fossa, una cum muro exstruendo, Græci multum laboris pertulerant, Ξ, 67, sc. ὅτε ἐποίουν τὴν τάφρον, coll. Matth. xxvii. 19. simul inest hæc notio h. l. multis modis adfecti fuerant in animo, *sie hatten viel absichten gehabt, (they had had many designs;)* et sequitur, δὲ, nam. ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ, postquam adfectus sum ærumnis animi, Π, 55. sic, τοτε ἂν, Σ, 397, tunc sane adfectus essem. τῆς εἵνεκα ἐγὼ, cujus prædæ causa, ν, 263, *ich es mir habe herzlich sauer werden lassen, (I had suffered the greatest distress.)* ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἔπαθον, siquidem multis malis adfectus sum, δ, 95. ε, 223. ἐκλανθάνει μὲ πάντων ὅσα ἔπαθον, η, 221. ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ, Θ, 155. et 490, ὅσα ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσα ἐμόγησαν Ἀχαιοί. διὰ ἀτασθαλίας ἔπαθον κακὸν, male evenit illis ob dementiam ipsorum, ψ, 67. σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας, Ψ, 607. ὅσα δὴ πάθες, ξ, 362. ο, 486. ὁπόσα πολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, Ω, 7. πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα, multis incommodis et ærumnis conflictatus est in mari, α, 4. ὅς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' (ἔπαθε) ἄλγεα ὃν κατὰ θυμὸν, ν, 90. ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος, indigno incommodo et malo adfectus esset, ξ, 32. ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ, φ, 442, quot jam malis conflictati sumus. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ, aliaque multa præterea passi sumus mala, γ, 113. et 116, ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί. ὅσα ἐν πόντῳ πάθετ' (ἐπάθετε) ἄλγεα, κ, 457. ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; quid me fiet, *wie wird mir es gehen! (what will become of me!)* Λ, 404. ὄφρα ἔτι που καὶ τῇδε πάθω κακὸν, ut jam fortasse etiam hic malo adficiar, ζ, 173. μή τι πάθῃς, ne aliquo malo adficiaris, ρ, 596. πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα, pro πάθῃς, cum paragoge Æolica, Ω, 551, ante vel alio malo adficieris, sc. antequam eum ex mortuis resuscites. conf. κακόν. μή τι πάθῃ, *es möchte ihm ein unglück begegnen, (lest misfortune might befall him,)* Ε, 567. sic et, παθῃσι, cum paragoge solita, Λ, 470. Ρ, 242. ἵνα μή τι, Υ, 126. πολλὰ, Χ, 505. δείδια, μή τι πάθῃσι, δ, 820. μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθῃσι, η, 195. ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, ο, 400. μή τι πάθωμεν, Ν, 52. μ, 321, ne quid mali eveniat nobis. ἵνα ἄλγεα πολλὰ πάθωμεν, ι, 53. μή τι πάθωσι, Κ, 538. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, non certe enim aliud quid pejus accidere mihi possit, Τ, 321. ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι, Φ, 274, deinde enim vel quidvis libens patiar, *nachher will ich gern ein ander übel über mich ergehen lassen, (I will then cheerfully suffer any thing.)* non cohærere id cum præcedentibus videtur; et phrasis sistit Achillem confusum. videtur deesse votum, σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ, εἶτα δὲ —: nam miserrimum putat heros τὸ θανεῖν ἐν κύμασιν. cæterum παθεῖν τι, est euphonice h. l. vel euphemice, pro, mori: ut Romani dicunt, si quid mihi accidat. ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ, Ν, 670, quod maxime pertinet ad νοῦσον. οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι Ἀπόλλων, Χ, 220, ne quidem, si vel ægerrime id ferret Apollo, et vehementissime adficeretur dolore, et perquam multum laboraret: ubi alii male legunt κάμοι. nam hæc est generalis et elegans notio τοῦ παθεῖν. εἴ τις ξεῖνος ὧδε πάθοι, si quis hospes sic tractaretur, σ, 223. ἐξερέεινον ἕκαστα, οὐλὴν ὅττι πάθοι, τ, 464, interrogabant eum de singulis, et cicatricem cur haberet, quid acciderit ei de cicatrice ista. μή τι πάθοιεν, ne quid accideret illis adversi, Κ, 26, sc. δεδοικότι. verito. πρίν τι κακὸν παθέειν, pro παθεῖν, antequam tibi quid mali accidat, Ρ, 32. Υ, 198, παθέειν τ' ἀεικήλια ἔργα, et pati indigna, Σ, 77. οὐδέν σοι παθέειν δέος (ἔστω) οὐδ' ἀπολέσθαι, ε, 347, nullus tibi esto timor te passurum aliquid infausti aut periturum. πολλὰ παθὼν, multa perpessus, Φ, 82. δ, 81. κακὰ πολλὰ, ε, 377. Θ, 184. π, 205, καὶ ἀνατλάς. πολλὰ παθόντα, β, 174. η, 224. ν, 131, multa perpessum. πῆμα παθόντες, infortunium passi, μ, 27. τί παθόντες γαῖαν ἔδυτε, ω, 106, quid accidit vobis ut subiretis terram mortui? sic et, παθόντε λελάσμεθα ἀλκῆς, quid accidit nobis, ut oblivisceremur fortitudinis, Λ, 313. τί βείομαι αἰνὰ παθοῦσα, Χ, 431, cur vivam, tam atrocia passa. κήδεα πεπαθυίῃ, luctus et solicitudines passæ, ρ, 555, et deberet ibi esse πεπαθυῖαν, ad præcedens ἕ: est ergo σολοικοφανὲς, qualia multa poëtæ interserunt consulto, si loqui faciunt πρόσωπα in magno adfectu aut festinatione. cæterum a παθέω, f. ήσω, est perf. a. πεπάθηκα, et participium πεπαθηκὼς, κυῖα, per syncopen. κακὰ πολλὰ πέπονθα, ρ, 284, multa mala passus sum; est perf. m. pro πέποθα, a πήθω, f. 2. παθῶ. εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας, ν, 6. et 92, λελασμένος ὅσσα ἐπεπόνθει, oblitus omnium quæ exantlasset; estque plusquamp. m. de forma πέποσθε, vide infra πονέω. de forma futuri πείσομαι, quæ ad hoc verbum trahi solet, vide πείθω. πέπονθας ταυτὸ ἐμοὶ; *ist dir eben so wie mir zu muthe? gehet es dir so wie mir? (art thou in the same state as I am?)* Eurip. Iphig. Taur. 658. πολλὰ ἔπαθεν, Ol. 13, 91. multa dura pertulit, *hat viel ausgestanden, (has endured much.)* ἣ πάθεν, quam re vera passus est, Ne. 7, 30. ἔπαθον μεγάλα, Ol. 2, 40, filiæ Cadmi. οἷα πάθον Καρχηδόνιοι καὶ Τυρσηνοὶ, sc. ἀπὸ νηῶν, Py. 1, 142, qualia passi sunt, victi isti navalibus prœliis. οἷα πολλοὶ, Py. 3, 35, quali modo multi affecti fuerunt, *so wie vielen andern auch zu muthe gewesen, (as many others were affected.)* καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Διὸς et, graviter afflicti sunt manibus Jovis, pessime evenit iis, Ne. 10, 121. εὖ παθεῖν, bona fortuna uti, Py. 1, 191. Ne. 1, 46. μαλθακὸν ἔρξαι καὶ παθεῖν, Py. 8, 8, molliter agere et affici, bene facere aliis et bona recipere ab aliis. ῥέζοντα τι, καὶ παθεῖν ἔοικεν, Ne. 4, 52, qui fecit aliquid, eum decet et pati aliquid. παθὼν ἐοικότα, passus digna se, Py. 2, 53. τὶ παθὼν ἐσλὸν, aliquo bono affectus, aliquid boni nactus, Py. 9, 157, ab iis. παθόντες τι φιλόξενον ἔργον, Ist. 2, 36, tractati amice, affecti benevolentia hospitali.

πηκτὸς, ἡ, όν. (Πήγω) compactus. *zusammengefüget, (compactly joined together.)* πηκτὸν ἄροτρον, firmiter compositum ex pluribus partibus aratrum, Κ, 353. Ν, 703. ν, 32. τὸ εὐπαγὲς καὶ στερεόν.

πηλαμὶς, ἡ, πηλαμὺς, ἡ, vide sub πέμπω, prope finem.

πήληξ, ηκος. ἡ. (Πάλλω) cassis, -idis; galea. *ein helm, sturmhaube, (a helmet.)* est a πάλλω, a. 1. ἔπηλα. moveo; maxime ob conum superne in galea assidue nutantem. ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ, Ν, 805, circa tempora ejus nutabat splendida galea. unde dicitur armatus ejusmodi galea ὁ κορυθαίολος et κορυθάϊξ, quæ voces per se nihil timendi ὑπεμφαίουσι, sed rem meram exprimunt sicut in sensus incurrit. sic et, ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο, Ο, 608, quæ loca rationem etymologicam simul innuunt. et 647, ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος, sonabat circa tempora cadentis viri. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε, Π, 105, galea icta graviter resonabat in capite. ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθὲν, Θ, 308, inclinavit caput gravatum galea. sicut enim humor multus pluvius, et fructus multus, declinare facit caput papaveris; sic et hic galea gravans caput, in latus deprimebat, graviter vulnerato heroë et deliquium patiente. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη, abscidit ei in humum caput cum ipsa galea, Ξ, 498, et sic plene dictum: attice omittitur præpositio σὺν, Υ, 482. τῆλε αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, procul decussit ei caput cum galea. ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν ἥρπασε, Ν, 527. ἱππόκομον πήληκα, Π, 797. ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε, α, 256, habens in capite galeam, et in lævo brachio scutum, in dextra duas hastas; et sermo est ibi de hospite nobili adveniente, stante ad vestibulum.

πηλὸς, ὁ, vide sub ἄμπελος, et πλάσσω.

πῆμα, ατος. τό. (Πήθω) malum ingens, exitium, clades. a πήθω. πατρὶ δὲ σῷ μέγα πῆμα, Γ, 50, ubi Hector sic appellat Paridem. sic de eodem, Ζ, 282, μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσί τε καὶ Πριάμῳ, nam si erat pestis patriæ suæ. λίην μέγα πῆμα δείδιμεν, I, 229, valde magnam cladem metuimus. μηδ' ἡμῖν, τεκέεσσί τε ὀπίσω, πῆμα λίποιτο, neque relinquatur hic, ad exitium nobis, et liberis nostris in posterum, Γ, 160, inquiunt Trojani principes de Helena; et deest εἰς. ἐμοὶ νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα, Θ, 176, inquit Hector: et vides opposita. νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, in nos jam ista pernicies volvitur, Λ, 347. sic, τοῖσιν δὲ μέγα, β, 163. τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, Ρ, 99, mox in eum magna clades devolvi solet. et 688, πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, cladem deus in Danaos advolvit. τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Θ, 81, tunc enim sane volvebatur initium infortunii quod Trojæ instabat, et a Danais inferendum erat. nam sermo est, non de bello, sed de eventu belli. μετά σφισι πῆμα τιθέντες, in medio ipsorum pestem collocantes, Λ, 413, ubi sermo est de Ulysse, quem Trojani undique fere circumdederant, et quorum multi sic ab eo interficiebantur. οὐκ ἔτι ἔπειτα σὺ πῆμά ποτε ἔσεαι Ἀργείοισι, non jam deinde tu damnum unquam eris Græcis, Κ, 453. ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομαι Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι, jam enim nunc opinor Marti sane magnum malum factum et illatum esse, Ο, 110, quia filius Martis erat occisus. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον, inquit Hector de Trojanis ad Achillem, Χ, 288. et 421, ὅς μιν (Peleus Achillem) ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσί. ἐπεί σοι πῆμα τόδε ἤγαγον οὐρανίωνες, Ω, 547, postquam tibi dii hoc malum, bellum, immiserunt; inquit Achilles ad Priamum. ἐπήρτυε Ζεὺς πῆμα κακοῦ, i. e. infortunium magnum, κακὸν μέγα, γ, 152. sic Sophocles, πῆμα ἄτης, i. e. ἄτην, damnum. πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam nobis perniciem paret, δ, 668, *ehe er unser verderben anstiften kann, (before he can effect our ruin.)* sic, γενέσθαι, ρ, 597, antequam nobis fiant exitio, εἰς πῆμα. μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευέμεν, ε, 179. et 187, σοὶ αὐτῷ. sic et κ, 300, 344, nullum contra te malum paraturos nos, vel paraturam me vel te. τὰ δὲ (εἰς) πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν, λ, 554, quæ, arma Achillis, dii fecerunt ut essent ingens malum Græcis. ἵνα μή τι ἀλγήσετε πῆμα παθόντες, ubi τὶ pertinet ad πῆμα παθόντες, μ, 27, ne doleatis, malum aliquod passi. cætera loca τοῦ, πῆμα cum verbo παθεῖν, vide sub πήθω et πάσχω. et 125, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν, in pestem hominum. et 231, ἥ μοι φέρε πῆμα ἑτάροις, quæ Scylla mihi sociis meis inferebat malum. ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο, jam enim me malum ingens exeepit, ξ, 275. et 312, ὅπως

ἔτι πῆμα φύγοιμι. et 338, ὄφρα ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην, ubi conf. Δύη. ὅν κεν ἵκηται ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, ad quemcunque pervenerit circumvagandi necessitas, et varium malum et dolor, ο, 344, et apparet, πῆμα sæpissime esse πάθημα, casus adversus, calamitas. τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, quis deus hancce pestem huc adduxit; ubi procus sic vocat Ulyssem personatum, ρ, 446. σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, tibi magnum malum denuntio et minor, φ, 305. ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν, naves Graiæ nobis multa mala fecerunt, inquit Hector, Ο, 721. εὕροι δὲ ἐν οἴκῳ πήματα, inveniatque domi infortunia et damna, ι, 535, imprecatur Cyclops Ulyssi. sic et vaticinatur ei Tiresias, λ, 114, δήεις δὲ, inveniesque. ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνήσκει παλίγκοτον δαμασθὲν, a gaudiis superatum malum odiosum moritur, Ol. 2, 36. et 68, ἐπάγει καί τι πῆμα παλιντράπελον, adducit et aliquam cladem in contrarium versam, i. e. κακὸν, βλάβην. πῆμα καλὸν, malum formosum, Py. 2, 73, et sic vocat concubinam pulcram. πορὼν πῆμα, damnum afferens, Py. 4, 529. μετήμειψαν ἐσθλὸν (ἀντὶ) πήματος, Ol. 12, 17, loco mali acceperunt bonum. ἓν παρὰ ἐσθλὸν πήματα σὺν δύο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι, cum uno bono una tribuunt dii mortalibus duo mala, Py. 3, 145. πῆμα δύης ἢ κακοῦ, vide sub Δύη.

πημαίνω, f. ανῶ. (Πῆθω) malo magno adficio, sum damno. ὁπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια (contra fœdus factum) πημήνειαν, damno et cladi sint, Γ, 299, est a. 1. opt. a. attice: potest et intelligi, violaverint fœdus, ut ἡ πήμανσις ὅρκων sit ἡ τούτων παράβασις, et ut nomen ὅρκια velut bis positum putetur. πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, clade et calamitate afficit eos, Ο, 41. μὴ πρὶν πημανέειν, pro πημανεῖν, non prius violaturum esse nos, Ω, 781. οὐδέ τις νηῶν ἐπημάνθη, ξ, 255, nec ulla navis læsa est. οὐδέ σφιν πημανθῆναί τι ἔπι δέος, θ, 563, nec illis navibus est ullus metus adfici calamitate aliqua.

πηνήκη, ἡ, vide sub φήνη.

πηνίος, ία, ιον. (Πνέω) ad telam faciendam, vel ad fusum, pertinens. ὅτε τις κανὼν (qui est h. l. fusus ipse; nam κανὼν omne directum in longitudinem denotat) ἄγχι στήθεος ἔστι γυναικὸς, ὅν εὖ μάλα χερσὶ τανύσῃ (quem valde bene extendit manibus a se, in longitudinem detrahens filum ex colu) πηνίον ἐξέλκουσα παρὲξ μίτον (ubi ὁ μίτος est filum ipsum, et παρὲξ est adverbium) postquam filum suum, fuso factum, juxta se in longitudinem extraxit, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, et deinde (ut filum fuso supervolvat) valde prope pectus fusum tenet, Ψ, 762. hinc est ἐκπηνίζειν, filum educere; et ἡ Πηνελόπη, et τὸ χρυσεοπήνιτον, aureis filis intertextum. cæterum simile illud l. c. ad propinquitatem est positum: nam si fœmina nens, fuso supervolvere vult filum factum, prope pectus admovet fusum, eumque pectori, altero sui extremo apponit.

πῆνος, ου. ὁ. (Πνέω) tela, textum. a πένω, laboro. in specie est, fusus, *die spindel, spille, (a spindle,)* quo fila ducebant mulieres ex colu. it. calamus ille versatilis, qui in instrumento textorio se circumvolvit, et tramam remittit.

πηὸς, οῦ. ὁ. et in communi dialecto παὸς, οῦ. ὁ. (Πάω) affinis, *ein schwager, ein verwandter durch heyrath, (a brother-in-law, a relation by marriage.)* est a πάω, acquiro, κτάομαι: ut notetur συγγενὴς ἐπίκτητος, foris acquisitus, non sanguine datus; quales sunt socer, gener, etc. qui et dicuntur κηδεσταί, a κήδομαι. ὄφρα ἴδῃς πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε, ut videas priorem maritum, et affines, et cognatos, Γ, 163. ἤ τίς σοι καὶ πηὸς ἀπώλετο, θ, 581, an aliquis tibi etiam affinis periit, coll. 582, ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, ubi duæ sunt species τῶν πηῶν. vides ergo, quemvis ex nuptiis propinquum hac voce denotari. καίπερ πηῷ ἐόντι, etsi affinis mihi erat, κ, 441, et quidem μάλα σχεδὸν, nam Eurylochus in matrimonio habuerat sororem Ulyssis. φεύγει, πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν, ψ, 120, ubi posita est species propinquorum pro genere. huc pertinet et τὸ πέος, membrum virile; Aristoph. Vesp. 738. Vide sub πάομαι, et φίλος ad medium.

πήρα, ας. ἡ. (Ὄρω) pera, crumena pendens ex loro super humeros, qualem portare solent pastores, aut mendici: *ein tasche die man an einem riemen oder stricke über die schultern hänget, (a wallet hanging by a strap or cord over the shoulders.)* dicta est a τηρεῖν, nam est πεποιημένη τηρεῖν τὰ ἐντός: mutata prima consona, pro τήρα. ἀεικέα πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, ο, 437. ρ, 197, ἀμφὶ ὤμοις ἐβάλλετο. et 357, ἀεικελίης ἐπὶ πήρης, super peram apertam deposuit. et 411, ἔπλησαν πήρην σίτου καὶ κρειῶν, plenam faciebant pane et carnibus. et 466, κατέθηκε πήρην εὐπλείην, bene impletam. et σ, 107, ἀεικέα.

πηρὸς, ὰ, όν. (Ὄρω) mutilus, mancus aliqua parte corporis. est ὁ παθών τι τὸ ὄρειν, qui passus quid est incommodi quod attinet facultatem alacriter agendi. est ergo ab ὄρω, concito me, *ich rühre mich, (I bestir myself,)* et μὴ, non, cujus prima consona per usum versa est in π. in specie potest esse cæcus, ὁ παθὼν τὴν ὅρασιν: deinde et, mutus, ὁ παθὼν τὸ ἐρεῖν. Attici scribunt πῆρος, sicut illi pro μωρὸς scribunt μῶρος. Μοῦσαι αὐτὸν πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ (atque) ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο, Β, 599, ubi per addita explicat poëta ipse mentem suam: Musæ fecerunt eum mutum, et eripuerunt ei facultatem canendi. quo addito satis determinatur, quatenus factus sit mutus. alii ibi, contra contextum, exponunt: excæcarunt eum.

πῆρος, α, ον, vide supra.

πήσω, fut. vide ΠΗ'ΘΩ.

πῆχυς, εος. ὁ. (Πήγω) brachium, *der untere arm, (the lower half of the arm,)* a manu usque ad cubitum. et is solet in hominibus bene habitis crassior esse, quam pars a cubito ad humerum: hinc et nomen habet. χειρὸς δεξιτερῆς πῆχυν, Φ, 166. πήχεε λευκὼ ἐχεύατο ἀμφὶ υἱὸν, Ε, 314. sic, ἀμφέβαλε παιδὶ, ρ, 38, ubi de Penelope, sicut priore loco de Venere. sic de Penelope amplexante maritum, δειρῇ δ' οὔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκὼ, ψ, 240. et de Laërte, ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε, ω, 346, sed ibi fœmineum illud epitheton non additum. etiam de arcu ponitur. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, Λ, 375. Ν, 583, i. e. τὰ κέρατα, ἐξ ὧν τὸ τόξον συμβέβληται, attraxit brachium arcus. sed magis apparet, quid sit, ex φ, 419, τόν ῥ' (ὀϊστὸν) ἐπὶ πήχει ἑλὼν, εἷλκεν νευρὴν γλυφίδας τε, sagittam sumens ad curvam mediam et superiorem partem arcus, ubi sinistra manus simul tenet arcum et sagittam; κρατήσας καὶ θεὶς τὸν ὀϊστὸν ἐπὶ τῷ πήχει τοῦ τόξου, ἤγουν τῷ κέρατι ἔνθα ἡ τοῦ τόξου λαβή. ῥοδόπηχυς dixit aliquis de Aurora, ad imitationem τοῦ, ῥοδοδάκτυλος.

πιαίνω, f. ανῶ. (Πίω) pinguefacio, *ich mäste, (I fatten.)* πιαίνων πλοῦτον, divitias pinguiores faciens, Py. 4, 267, i. e. αὔξων ἐκ τῆς εὐκαρπίας, augens. ἐπίαναν σώμασι καπνὸν, Ne. 9, 55, nidorosum fecerunt fumum corporibus combustis. πιαινόμενον ἔχθεσιν, Py. 2, 101, impinguatum odiis exercendis.

πιαλέος, α, ον, vide sub πίειρα.

πιάζω, f. άσω. (Ἴα) vim admoveo, vi premo et comprimo. et hæc forma Doribus est usitata. est, mutata prima littera, ab ἡ βία.

πῖαρ, τό. (Πίω) ponitur pro τὸ πῖον, pingue, pinguedo: quod et in substantivo dicitur τὸ πῖος, εος. βοῶν πῖαρ ἐξέλεσθαι, i. e. pinguissimum bovem, Λ, 549. Ρ, 659. nam leo ex grege eligit maxime opimum. μάλα πῖαρ οὖδας, valde pingue solum regionis, ι, 135.

πίδαξ, ακος. ἡ. (Πίω) fons, *ein quell, (a spring.)* pro πίαξ, interserto δ, a πίω, ἀφ' ἧς ἔστι πίειν. quidam, ingeniosius quam verius, ab ἰδίειν, sudare, deducunt nomen, ἱδρὼς γὰρ quasi τῆς γῆς αἱ πίδακες ἢ πηγαί. πίδακος ἀμφὶ ὀλίγης, ad parvum fontem, Π, 825, nam circa fluvium latius patentem non probabile est pugnare feras. possis et derivare a πιδύειν, i. e. γῆθεν ἄλλεσθαι, e terra exsilire, quod æolice est pro πηδάειν.

πιδήεις, εσσα, εν. (Πίω) fontibus plenus, *voll quellen, (full of springs.)* per syncopen pro πιδακόεις, mutato α ionice in η. Ἴδης πιδηέσσης ἐν κορυφαῖς, in verticibus Idæ fontium plenæ, Λ, 183, διὰ τὸ πολύϋδρον τοῦ ὄρους. alii scribi volunt πιδύεις, a πιδύειν, de quo vide supra.

πιδύεις, εσσα, εν, vide supra.

πιδύω, vide sub πίδαξ.

πιεζέω, (Ἴα) vim admoveo, vi premo et comprimo. idem ac πιάζω. χερσὶ στιβαρῇσι πιέζευν, pro ἐπιέζουν, sc. τὸν κηρὸν, premebam manibus ceram, μ, 174. et 196, μᾶλλόν τ' ἐπιέζευν, magisque constringebant et comprimebant me.

πιέζω, f. έσω. (Ἴα) idem. et hæc forma Ionibus et Atticis magis usitata. proprie est, manibus comprimo quid. deinde in genere, adstringo, premo, deprimo, comprimo; firmiter teneo. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα, manuque prehendens brachium comprimebat, stringebat, Π, 510. ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν, ubi infin. loco imperativorum, δ, 419, vos autem firmiter tenete, magisque vim adhibete ei. sic μ, 164, ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε ἐν δεσμοῖσι πιέζειν, sc. ἐμέ. ἐν δεσμοῖσι κρατεροῖσι πιεσθεὶς, θ, 336, firmiter retentus in vinculis et constrictus. πιέζει, i. e. λυπεῖ, premit, adfligit, Ne. 1, 82, ubi est in sensu metaphorico. Σικελία πιέζει στέρνα αὐτοῦ, injecta est pectori Typhœi, Py. 1, 35. πιέσας χόλον ἐν θυμῷ, Ol. 6, 61, i. e. κατασχὼν, supprimens, coërcens.

πίειρα, ας. ἡ. (Πίω) pinguis, dives. est fœmininum adj. ab inusitato masculino ὁ πίηρ, ερος. pro quo et dicitur πιαλέος, α, ον. πίειραν ἄρουραν, arvum et solum pingue, Σ, 541. β, 327. ψ, 311. γαῖα καλὴ καὶ πίειρα, τ, 173, de Creta. δαιτὶ πιείρῃ, convivio lauto, Τ, 180. πιείρας πόλεις, Σ, 342, i. e. πλουσίας, metaphora sumta a corporibus. inest h. l. laus victoris, nam πτωχικὴν πόλιν capere non est μέγα ἔργον: simul notatur periculum divitiarum, nam tales urbes oppugnantur cupide. πίειραν Σικελίαν, ob ubertatem agrorum, Ne. 1, 21. πιείρῃ, μεγάλῃ, dicitur formosa Helena, Theocr. Id. 18, 29, bene habita et succi plena, magnaque statura.

πίηρ, ερος, ὁ, vide supra.

πιθάκνη, ἡ, πιθάριον, τὸ, vide sub πίθος.

πιθέω, f. ήσω. (Πείθω) notat idem quod πείθω et πείθομαι. ex cujus f. 2. a. factum est hoc novum verbum. persuadeo; fido, obedio. τόνδε ἐγὼ πεπιθήσω μαχέσασθαι σοὶ, huic ego persuadebo, ut pugnet tecum, Χ, 223, ubi est notio transitiva: et forma est Ionica futuri, cum reduplicatione. τάχα οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσεις, φ, 369, mox non bene omnibus obedies; ubi est notio intransitiva. et hæc verba in proverbium

abiere, de eo qui omnibus obsequi et parere vult. *bald wirst du gar übel allen gehorchen, (thou wilt soon not obey any body;)* vel, *bald wird es dir übel bekommen, allen zu folgen, (thou wilt soon dislike to obey any body.)* θεῶν τεράεσσι πιθήσας, deorum ostentis confisus, Δ, 398. Ζ, 183. φρεσὶ λευγαλέῃσι, menti damnosæ obsecutus, Ι, 119. βαρείῃ χειρὶ, fretus gravi manu, Λ, 235. Ρ, 48, i. e. θαῤῥήσας τῇ ῥωμαλεότητι: nam πιθῆσαι est et audacter et confidenter agere. ὑποσχεσίαις, Ν, 369, promissis fretus. ἦφι βίηφι, Χ, 107. χερσίν τε βίηφί τε ἶφι πιθήσας, φ, 315. πιθήσαντα φρεσὶ, Py. 4, 194, obsecutum menti suæ.

πιθηκίζω, πιθηκισμὸς, ὁ, πίθηκος, ὁ, πίθηξ, ηκος, ὁ, vide sub πίθων.

πιθόμην, vide sub ΠΕΊΘΩ, aliquanto a fine.

πίθος, ου. ὁ. (Πίω) amphora capax liquidorum, in specie vini. nam est a πίω. δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατάκειντο ἐν οὔδει Διὸς, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων, Ω, 527, ubi est fictio illa ingeniosa et verissima de duabus amphoris, fatorum plenis, ex quarum utraque miscetur mortalibus. ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἕστασαν, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, β, 340, ubi cella vinaria est descripta. πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο (exhauriebatur) οἶνος, ψ, 305. πίθοι δοιοὶ Homeri explicantur Py. 3, 145, seqq. ἐκ πίθου ἀντλεῖς, est proverbium de iis, quibus res lætæ et delicatæ sunt affatim. Theocr. 10, 13. deminutivum est τὸ πιθάριον, et ἡ πιθάκνη, Aristoph. Equit. 789, quam antiqui et φιθάκνην dicebant, teste schol. l. c. vel φιδάκνην. Vide sub κὴρ, ad initium.

πίθων, ωνος. ὁ. (Πείθω) simius, *ein affe, (an ape.)* ὁ πίθηκος. καλὸς πίθων παρὰ παισὶν, ἀεὶ καλὸς, Py. 2, 132, pulcer simius apud pueros, semper pulcer: proverbium de iis, qui sine judicio aliquid probant, et deinde ex consuetudine idem perpetuo probant. vel de iis, quibus res turpis tamen ex defectu judicii probatur. nomen est a πείθω, f. 2. πιθῶ, nam credi facit fere, quasi sit semihomo: et præterea valde docilis, et homini monstranti obsequens. idem dicitur ὁ πίθηξ, ηκος. verbum πιθηκίζω, f. ίσω, adulor, Aristoph. Vesp. 1281. et ὁ πιθηκισμὸς, ου, adulatio, Equit. 883.

πικρόγαμος, ου, ὁ ἡ. (Δάω) cui nuptiæ fiunt amaræ. πάντες κε ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε, α, 266. δ, 346. ρ, 137.

πικρὸς, ὰ, όν. (Πέτω) amarus, *bitter, (bitter.)* est ab ἡ πεύκη, quasi πευκερὸς, extrusis duobus ε, et mutato υ. proprie ponitur de sapore amaro vel acerbo: metaphorice de re tristi, aut tristitiam ferente nobis. πικρὸς ὀϊστὸς, i. e. ὁ πικροποιὸς καὶ θανάσιμος, Δ, 118, coll. 117. 134, 217. Ε, 99, 110. Θ, 323. Ν, 587. Ψ, 867. χ, 8, sagitta amara, dolores et mortem secum adferens. πικρὸν δάκρυον, *die bittere thräne, (the bitter tear,)* δ, 154. et 406, πικρὰν ἁλὸς ὀδμὴν, amarum odorem maris; ubi attice in genere communi, simulque de odore, positum, quia hæ duæ sensationes, gustus et olfactus, arctissime cohærent. ῥίζαν πικρὴν ἐπέβαλε, imposuit vulneri medicus, Λ, 845. ἅλμην, salsuginem amaram, ε, 322. Αἴγυπτον καὶ Κύπρον, ρ, 448, ut nos dicimus, *dass dir die sache versalzen werde, (that will embitter it to thee.)* πικρὰς ὠδῖνας, Λ, 271, in partu. πικρὰ βέλεμνα, Χ, 206, jacula mortifera. πικροτάτη τελευτὴ, Ist. 7, 68, amarissimus exitus.

πιλέω, vide sub νάσσω.

πίλναμαι, (Πέλω) appropinquo. idem quod πελάω, πλησιάζω: sum prope. nam a πελάω fit πιλνάω, unde est πίλνημι, in medio πίλναμαι. sic a κεδάω fit κιδνάω et κίδνημι. ipsum πέλω quoque notat πλησιάζω. ἅρματα χθονὶ πίλνατο, currus tangebant terram, Ψ, 368. cave vero Χ, 402, legas πίλναντο χαῖται, sed potius πίμπλαντο, vide sub πίπλημι.

πῖλος, ου. ὁ. (Ἴα) indumentum e lana villisque compactum: *filz, (felt.)* μέσσῃ δ' ἐνὶ (ἐν μέσῃ) πῖλος ἀρήρει, Κ, 265, intus in galea apte addita erat lana compacta spisse. et hic πῖλος impediebat, μὴ τὰ ἄκρα τῶν ὀδόντων ἐντὸς προκύπτοντα λυπῶσι τὴν κεφαλήν. omnis galea antiquorum habebat intus πῖλον, nedum talis galea, quæ externe consita erat infixis dentibus feræ alicujus. Vide sub Σφαῖρα, et πυκάζω.

πιμελὴ, ῆς. ἡ. (Πίω) adeps: et proprie de pecudibus non cornutis. sed τὸ στέαρ, proprie de cornutis, *der talg, (fat;)* quod confer.

πιμπλάω et πιμπλάνω. (Πέλω) idem quod πίπλημι. plenum et multum facio, compleo: plenus et multus sum. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλάνεται μένεος, Ι, 675, sed magis etiam impletur ferocia: de Achille, precibus duriore etiam facto.

πίμπλημι, vide πίπλημι.

πίναξ, ακος. ὁ. (Πίω) primo significatu est, vas ligneum ad bibendum; *eine trinkschaale, (a goblet:)* nam est a πίνω. deinde cœptum adhiberi de vase in quo esculenta apponuntur, *eine schüssel, (a disk.)* deinde de quavis tabula aut assere, *ein brett, ein tafel, (a board, a table.)* γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ, scribens vel insculpens in tabula duplicanda multa letalia, Ζ, 169, ubi πίναξ πτυκτὸς notat codicillos vel tabulas ligneas, alteram alteri imponendas; quæ ex aliis lignis quoque, maxime tamen ἐκ πύξων, fiebant: hæ filo colligabantur et obsignabantur, intus continentes scriptum ligno incisum. ejusmodi πίνακας posteri dixere ἐπιστολήν: de qua ἡ Σαπφὼ γριφεύουσα sic scripsit: ἐστὶ φύσις θήλεια (sc. ἡ ἐπιστολὴ) βρέφη (i. e. γράμματα) σώζουσα ὑπὸ κόλποις αὐτῆς: ταῦτα δ' ἄφωνα, βοὴν ἵστησι γεγωνὸν (clamorem faciunt audibilem) καὶ διὰ πόντιον οἶδμα, etiam trans mare, i. e. ἄφωνα ὄντα τὰ γράμματα, τοῖς πόῤῥω λαλεῖ. κρειῶν πίνακας, carnium lances, α, 141. δ, 57. π, 49, quæ antiquitus erant σκεύη ξύλινα ἐπὶ τραπέζης, etsi aurum et argentum ad lavandas manus aut ad bibendum adhiberent. πίνακάς τε νεῶν, tabulas et asseres navium, μ, 67, σανίδας, ἀποκλάσματα καὶ ναυάγια. Vide sub κάνεον.

πίνος, ὁ, vide sub ἐκπίνω.

πινύσσω, (Πνέω) sapere facio, παιδεύω, σωφρονίζω: *ich witzige, mache klug, (I make wise,)* callere facio aliquem, maxime experientia et ipso opere. ἤδη γάρ με καὶ (κατὰ) ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, jam enim me et in alia re tuum mandatum edocebat, Ξ, 249, inquit Somnus ad Junonem, suadentem ut sopiat Jovem, idque negans se facturum, quia jam alibi viderit, quam noxium sibi sit, Jovem adgredi: ἐσωφρόνισέ με ἡ σὴ συμβουλὴ, *hat mich gewitziget, wie schädlich sie mir sey, (has taught me how dangerous it is.)* notat etiam intransitive, φρονέω, sum prudens et callidus usu. est et verbum idem, πινύω, f. ύσω, ex πνύω ortum. et πινύσκω, apud Callimach. Dian. 152, κερδαλέῳ μύθῳ πινύσκει σε, sermone sibi proficuo instruere conatur te. Vide sub ΠΝΕ'Ω.

πινυτὴ, ῆς. ἡ. (Πνέω) prudentia, calliditas. *geist, verstand, (understanding.)* est fœmininum, substantive positum. σοὶ δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν, i. e. σύνεσιν, Η, 289, et vide tria dona, staturam amplam, robur virium, vim ingenii. αὐταῖς ἔδωκε Ἥρη εἶδος καὶ πινυτὴν, formam majestatis plenam, et ingenium nobile, υ, 71. et 228, σοὶ πινυτὴ φρένας ἥκει, tibi prudentia in pectore habitat, φρόνησις.

πινυτὸς, ὴ, όν. (Πνέω) prudens, consultus, callidus, cordatus, catus. ὅστις πινυτός γε μετέλθοι, quisquis cordatus cum iis versetur aut ad eos accedat, α, 229. υἱέας πινυτοὺς, i. e. φρονίμους, δ, 211. λίην γὰρ πινυτὴ, ἡ Πηνελόπη, λ, 444, *sie ist ser verständig, hat viel esprit, (she is a woman of extraordinary understanding.)* sic de eadem, υ, 131. φ, 103. ψ, 361. πινυτοὶ θυμὸν, Ist. 8, 57.

πινυτότης, ἡ, vide sub νηπύτιος.

πίνω, (Πίω) rigo, bibere facio: bibo. interserto ν, a πίω. οὐ πίνουσι αἴθοπα οἶνον θεοὶ, Ε, 341, ἀλλὰ νέκταρ. δήμια πίνουσι, de publico bibunt, quo simul includitur τὸ ἐσθίειν, Ρ, 250, coll. 225, 226. hinc et, ut a parte potiore quasi, τὸ συμπόσιον dictum est ὁ πότος, σιγωμένης τῆς ἐδωδῆς. conf. δήμιος. πίνουσι δ' οἶνον μαψιδίως, β, 57. ρ, 536. εἴπερ γὰρ δαιτρὸν πίνωσιν, Δ, 262, bibant demensum suum. conf. δαιτρόν. αὐτὰρ ὁ πῖνε (ἔπινε) καὶ ἦσθε Διάκτορος, bibebat et edebat, ε, 94. Ὀδυσσεὺς, ζ, 249. η, 177. πῖνε δὲ οἶνον ἁρπαλέως, ἀκέων, ξ, 109. πῖνε καὶ ἦσθ' ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι, π, 141, quando ipsi libebat. πῖνε καθήμενος, ὄφρα ἔθελ' αὐτὸς, υ, 136, bibebat, quousque ipse volebat. σκύφος, ᾧπερ ἔπινεν, sc. Εὔμαιος, ξ, 112. εἰς οἶνον, ἔνθεν ἔπινον, de quo bibebant, ἔβαλε φάρμακον, δ, 220. δέπα (pocula) ἔνθεν ἄνδρες ἔπινον, τ, 62. ut ergo et priore loco, εἰς οἶνον, possit intelligi, εἰς δέπατα οἴνου. aliud πῖνε est imperativus: σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος οἶνον, Ξ, 5. ἕκηλος, ξ, 168. φ, 310. ἥμενος, ο, 390. πίνετε οἶνον, μ, 23. κ, 460. ὅσοι γερούσιον οἶνον πίνετε, qui honorarium vinum bibitis, ν, 9, cui subintelligitur τὸ ἐσθίειν. οἶνος βλάπτει, ὃς ἄν μιν πίνῃ οὐκ αἴσιμα, non moderate, φ, 294. ἔσθων καὶ πίνων, Ω, 476. κ, 272. υ, 337. ἡδὺ ποτὸν πίνων, ι, 354. ὀρὸν, serum lactis, ρ, 225. Νέστορα, πίνοντά περ, Ξ, 1. τερπόμενόν τε, α, 258. πίνοντες καὶ ἔδοντες, η, 99. πλάζε δὲ πίνοντας, β, 396. πίνοντας καὶ ἔδοντας, κ, 427. πίνοντέ τε δαινυμένω τε νῶϊ, ο, 397. μέλαν ὕδωρ πίνουσαι, ν, 410. πίνεσκεν (ionice pro ἔπινε) ἀπ' αὐτοῦ οἶνον, ex eo poculo bibebat quis alius, Π, 226. οἱ δὲ σιωπῇ πινόντων, attice pro πινέτωσαν, α, 340, ubi, sicut et multis aliis locis, de toto convivio hoc verbum est intelligendum. πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο, Β, 825, i. e. habitantes ad eum fluvium. ἔσθειν καὶ πίνειν, ε, 197. ὄφρα οἱ δαινυμένῳ εἴη πίνειν, ι, 249. ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, β, 305. η, 220. φ, 69. πινέμεναι, Δ, 346. Λ, 640, quæ paragogæ sunt pro πίνειν. πίνοντες κρητῆρας οἴνου, Θ, 232, ubi continens pro contento. ὅτε πίνοιεν (sc. τινὲς οἱ πίνοντες) οἶνον, ι, 208. πίνετο (bibebatur, omisso augm.) μέθυ, Ι, 465. ι, 45. οἴνοιό τε πινομένοιο, υ, 312.

πίομαι, pro πιοῦμαι, vide sub ἜΔΩ, paullo sub medio.

πῖος, ὁ et τὸ, vide sub πῖαρ.

πιότατος, η, ον, vide sub πίων.

πίπλημι et πίμπλημι, (Πίλω) plenum et multum facio, compleo: plenus et multus sum. idem quod πλήθω. nimirum a πλέω vel πλάω, impleo, fit, πλῆμι, cum reduplicatione πίπλημι, et interserto νῦ, eoque ante π mutato in μ, πίμπλημι. cæterum forma a πλάω obtinet in conjugatione. ἰχθύες φεύγοντες πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος, pisces fugientes implent sinus in portu, Φ, 23. media forma est πίμπλαμαι. μένεος δὲ φρένες πίμπλαντο, (imperf. omisso augmento ionice) et robore implebantur pectora, Α, 104. δ, 662, et notat hoc verbum τὸ πολὺ ejus rei, qua impletur quid; ex metaphora τῶν ὑδροχόων ἀγγείων, ἃ πίμπλανται ὑγροῦ. ἀμφὶ δὲ χαῖται πίμπλαντο, sc. κονισσάλου, Χ, 402, comæ (tracti per terram Hectoris) circum implebantur pulvere. ubi quidam male legunt πίλναντο, admovebantur. ὄσσε δὲ δακρυόφιν (δακρύων) πίμπλαντο, υ, 349, oculi replebantur lacrimis.

πιπράσκω, vide sub περάω, ad finem.

πίπτω, (Πέτω) cado, *ich falle, (I fall.)* est a πέτω, cum reduplicatione, quasi πιπέτω, per syncopen πίπτω. et notat σφοδρότητά τινα, vehementem aliquem lapsum. mutuatur formas temporum vel a simplici πέτω, f. πέσω, a quo fit novum verbum πεσέω, f. πεσήσω, f. 2. πεσῶ: vel a πετόω, f. πετώσω, per syncopen πτώσω, et hujus formæ compositum loco suo vidimus ἐπιπετόω. δράγματα ταρφέα πίπτει, manipuli aristarum secti crebri cadunt, i. e. conjiciuntur in terram in cumulum aliquem, Λ, 69. βέλεα ἐτώσια πίπτει ἔραζε, jacula vana cadunt in terram, *fahren in die erde, (stick in the ground,)* P, 633. νιφάδες πίπτουσι θαμειαὶ, nives cadunt densæ, *es fallen häufige schneefloggen, (the snow falls thickly,)* M, 278. πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι, T, 227, multi et crebri cadunt milites. εὖτε ἂν πολλοὶ θνήσκοντες πίπτωσι, A, 243, quando multi morientes ceciderint. ἔπιπτε δὲ λαὸς, *es blieb viel volk, (many men fell,)* cadebant multi milites, Θ, 67. Λ, 85. O, 319. Π, 778. ὑπὸ Ἀγαμέμνονι ἔπιπτε κάρηνα Τρώων, i. e. Τρῶες, multi ab Agamemnone interficiebantur in acie, Λ, 158, 500. ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, pro ἐπέπιπτε, somnus incidit palpebris, β, 398, et notat τὸ βάρος τοῦ ὕπνου, ταχὺ τὰ βλέφαρα κλείοντος. πίπτε δ' ἔραζε ἔγχος, hasta in terram decidit et involavit, χ, 280. πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, ω, 534, arma omnia decidebant ad terram; ubi ἐπὶ quoque ad verbum pertinet. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε, velut nives cadebant saxa jacta ad terram, M, 156. φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, Π, 378, ubi conf. ἄξων. ἀγχιστῖνοι, P, 361. χ, 118. ω, 180, 448. δράγματα ἐπήτριμα, Σ, 552. δρῦς, arbores cadebant, Ψ, 120. πιπτόντων νεκύων, K, 200, cadaverum cadentium, i. e. occisorum. θάμνοι πρόῤῥιζοι πίπτουσι, Λ, 157, frutices a stirpe cadunt, dejiciuntur: ubi est metaphora a viris cadentibus. πρηνέα δὸς πεσέειν, da eum pronum cadere, pro πεσεῖν, Z, 307. χεὶρ πεδίῳ πέσε, pro ἔπεσε, manus ad terram cecidit, E, 82. ἐξ ἵππων χαμάδις, ex curru in terram, H, 16. πρηνὴς, ἑσπόμενος δουρὶ, pronus, sequi factus hastam qua transfixus erat, cecidit, M, 895. χαμαὶ πέσεν, Δ, 482. N, 578. O, 714. Π, 741, 803. P, 300. ὕπτιος, O, 435, 647. P, 523. ι, 371. λίθος, accidit gravissime, et perrupit, M, 459. ὦκα χαμαὶ Ξ, 418. et hujus celeris casus causa posita erat præcedens parabola. τῆλε δ' ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς, ε, 315. καταντικρὺ τέγεος, κ, 559. λ, 64. ἱστὸς δ' ὀπίσω, μ, 410. πέσεν ἄνεμος, i. e. ἐπαύσατο, τ, 202. ἐν κονίαις, N, 205. σ, 397, quod ἐν ad verbum pertinet. τοῦ γὰρ ἄγχι, Ξ, 460. ὡς ἔπεσε ἐσθλὸς ἀνὴρ, Π, 600, quum cadebat egregius vir. χαμαὶ πέσον, ceciderunt ad terram, E, 583, ut appareat, esse aor. 2. a πεσέω, f. 2. πεσῶ. πέσον οἱ ὄσσε, oculi ceciderunt ei, effossi, N, 617. τεύχεα, P, 760. ἐκ νηὸς, μ, 417. ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, i. e. quicunque hoc die homo natus fuerit, T, 110. πίπτειν ergo et ἐπὶ τοκετοῦ dicitur, unde ὁ διϊπετὴς ποταμὸς, ὡς ἐκ Διὸς πεσὼν, i. e. γεννηθεὶς, mythice. sic et nos dicimus *fallen, (to die a natural death,)* etsi de brutis tantum. ὅστε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι, i. e. ἀποθάνῃ, qui pro civitate sua et populo suo ceciderit, ϑ, 524. ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσι, si hic quidem ceciderit, χ, 254, pro πέσῃ. πεσὼν ἐπὶ νηυσὶ, moriens apud naves, in castris Græcis, N, 832. Θ, 380. ἐν κονίῃσι πεσὼν, pro ἐμπεσὼν, in pulverem procidens, Λ, 425. N, 508, 520. Ξ, 452. P, 315. ἐδούπησε πεσὼν, Δ, 504. E, 540. Λ, 449. N, 373. O, 421. Π, 325, 599. P, 311. Υ, 388. χ, 94. ω, 524. αὖθι πεσὼν, ibi cadens, Θ, 270. Λ, 241. ἰδνώθη, incurvabat se cadens, i. e. postquam ceciderat, N, 618. ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, Φ, 407. ἐκ νηὸς, κ, 51. πεσόντος Ἀλεξάνδρου, Γ, 289. κασιγνήτου, Λ, 250. υἱωνοῖο, N, 207. κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος, Ξ, 468. Πατρόκλοιο, P, 10. τοῦδε, X, 383. Βορέαο, ξ, 475, *da der nordwind sich legete, (as the north wind subsided.)* τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν λάβε, Δ, 463. ἤ ἕτερόν γε πεσόντα, E, 288. X, 266. πεσόντα ἐν κονίῃσι, pro ἐμπεσόντα, O, 423. et 428, ἐν ἀγῶνι νεῶν, in cœtu navium. sic et Π, 500. et 410, λίπε θυμός. τῆλε, Σ, 395. αὖθι, σ, 90. ἄνδρα, χ, 22. τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα, N, 530. sic, αἰχμὴ χαλκείη, Π, 118. ἡ πρόχοος, σ, 396. ἄντλῳ δ' ἐν δούπησε πεσοῦσα, pro ἐμπεσοῦσα, ο, 478. ἐν κονίῃσι πέσοιεν, pro ἐμπέσοιεν, Z, 453. οὐκ ἂν ἐν αὐχένι ὄπισθε πέσοι βέλος, pro ἐμπέσοι, non cervici retro inciderit telum, N, 289. et 742, ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πέσοιμεν, an in naves incidamus et impetum faciamus; et tunc est pro ἐμπέσοιμεν: potest autem et significare, an apud et inter naves cadamus et moriamur; et tunc ἐν non pertinet ad verbum. data autem opera sic ambigue loquentem facit poëta Hectorem, ut infelix eventus rei ab imprudente præsignificatus videatur, ad formam oraculi amphibolice loquentis. τόξα πεπτεότα ἄλλυδις ἄλλα, arma ad sagittandum pertinentia, quæ deciderant et jacebant alibi alia, Φ, 503, est a πετόω, f. πετώσω. perf. a. πεπέτωκα, cujus particip. πεπετωκὼς, et hujus neutrum plurale πεπετωκότα, per syncopen πεπτῶτα vel πεπτότα, prout vel ωκ vel κο extrudas, et poëtice intersertum est ε. hoc ε potest etiam extendi ionice in η, ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι πεπτηῶτας πολλοὺς, χ, 384, in sanguine et pulvere prostratos jacentes multos: atque ibi in scansione pro spondeo sunt tres longæ, adfectus causa. aliud πεπτηὼς vide paullo post sub πτήσσω. ἔπεσε παρὰ γνώμην, Ol. 12, 14, præter opinionem cadere solent multa. οὐ Χαρίτων ἑκὰς ἔπεσε, Py. 8, 30, non extra sortem Gratiarum cecidit ea insula, i. e. non est expers humanitatis. πέσε δὲ ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα, i. e. ἐνέπεσε, incidere solet in non opinantem et in exspectantem, Ne. 7, 45, ubi quidem Schmidius aliter legit, quem vide; sed cujus lectionem Britannus editor sine ratione obtrusam Pindaro existimat. μὴ πέσωμεν, ne concidamus, ne animum despondeamus, Ist. 8, 14. πετοῖσαι, dorice pro πεσοῦσαι, Ol. 7, 126. sic, πετόντεσσι, pro πεσόντεσσι, i. e. πεσοῦσιν, inter lapsos, Py. 5, 65.

πίσα, ἡ, vide sequens.

πῖσος, εος. τό. (Πίω) locus irriguus, ὑγρὸς τόπος καὶ βοτανώδης, δυνάμενος πίσαι, i. e. ποτίσαι, pratum irriguum et depressum. a πίω, f. πίσω, quod vide. ab eodem est ἡ πίσα, i. e. πηγὴ, fons: et inde est nomen proprium urbis ἡ Πίσα. πίσεα ποιήεντα, prata irrigua herbosa, Υ, 9. ζ, 124. scribitur et τὸ πεῖσος, quia Iota longum per ει exprimitur. ab eodem themate est ἡ ποτίστρα, et ἡ πίστρα, locus ubi bibendum datur pecori, *eine vieh-tränke, (a watering place for cattle.)* φάρμακα πιστὰ, sunt medicamenta quæ bibuntur, potiones medicæ. hinc est ἡ ἐμπὶς, ίδος, culex major, in locis humidis frequens. Aristoph. Nub. 157, seqq. Aves, 245. Lys. 1030.

πίσσα, ης. ἡ. (Πέτω) pix, *pech, theer, (pitch, tar.)* est ab ἡ πεύκη, ex qua arbore conficitur pix. μελάντερον ἠΰτε πίσσα, Δ, 277. dicitur et ἡ πίττα.

πισσαλιφὴς, ὁ ἡ, vide sub ἀλείφω.

πίστις, εως. ἡ. (Πείθω) fides quæ habetur alteri aut fit. μαστεύει δὲ καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πίστιν, Ne. 8, 75, quærit enim etiam oblectatio ante oculos ponere rem certam, et ipsam rem delectabilem coram intueri.

πιστόομαι, vide sub πιστόω, ὅρκος prope finem, et ὅρκιον.

πιστὸς, ἡ, όν. (Πείθω) cui credi et fides haberi potest, certus: *zuverlässig, glaubwürdig, von dem man versichert ist, (authentic, to be depended on, certain.)* quasi πειστὸς, a tertia præt. perf. pass. a πείθω. de quo certo persuasus quis est. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, fœdus certum icentes, B, 124. Γ, 73. et 94, τάμωμεν. et 323, γενέσθαι. κατεπάτησαν, proculcaverunt fœdus, Δ, 157. ψευσάμενοι, H, 351. τάμωμεν, T, 191. οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν, X, 262. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ω, 482. πιστὸς ἑταῖρος, fidus socius, O, 331, 437. P, 500, 557, 589. Σ, 235, 460. ο, 538. ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξὶν, *da man den frauen nicht mehr trauen darf, (since women are no longer to be trusted,)* λ, 455, i. e. οὐκ ἔτι πιστευτέον γυναιξί. et verba poëtæ sunt elliptica, pro, οὐκ ἔτι πιστά ἐστι τὰ τῶν γυναικῶν. ᾤμην, μηδένα ποτὲ γενέσθαι πιστὸν τῶν λεγόντων, ὡς ἐγὼ ἀλαζονείαις ἐχρησάμην, putabam, neminem unquam fore fide dignum ex dicentibus, quod ego insolens et ostentator sim. Isocrat. in Panath. πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλὴν, nam is ei erat certissimus, quod maneret conflictum in pugna, Π, 147, i. e. πεπεισμένος ἐπ' αὐτῷ ἦν Πάτροκλος, ὡς ἔστιν ὑπομενετικὸς ἐν μάχῃ, οἷα μενεπτόλεμος, coll. 171, 172. καὶ ἄπιστον ἐμήσατο πιστὸν εἶναι πολλάκις, Ol. 1, 51, etiam incredibile fecit solertia sua credibile esse sæpenumero: et sermo est de arte poëtica. πιστὸν ὅρκιον, fidum pignus, Ol. 11, 6. Ne. 9, 38, fœderis pignus fidele. σύμβολον, signum certum, Ol. 12, 11, τὸ δυνάμενον πιστώσασθαι. θεῶν πιστὸν γένος, Ne. 10, 102, deorum genus est fidele, i. e. πιστοὶ καὶ φιλάνθρωποι κατὰ φύσιν θεοί εἰσι. πιστοὶ μάρτυρες, Py. 1, 172. 12, 48, fidi testes. παῦροι βροτῶν πιστοὶ ἐν πόνῳ, Ne. 10, 147, pauci mortalium fidi sunt in adversa fortuna. πιστὰ φρονέων, Ol. 3, 30, i. e. φιλικῶς διανοούμενος.

πιστὸς, ἡ, ὸν, vide sub πῖσος.

πιστόω, f. ώσω. (Πείθω) certum facio, fidem facio. media forma est, fidem facio mihi. χεῖρας δ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο, Z, 233, manus suas invicem capiebant ambo et fidem sibi dederunt, *gaben sich dadurch zuverlässige versicherung, (gave each other a solemn assurance,)* πίστιν ἀλλήλοις ἐποίησαν διὰ τῆς συνήθους δεξιώσεως: πιστώσεως γὰρ δηλοτικὸν, τῶν δεξιῶν χειρῶν ἡ συμβολή. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντο ἔπεσιν, manu manum ejus prehendentes fidem dederunt verbis, Φ, 286, πιστὰ ἐποίησαν τὰ ἔπη τῇ δεξιώσει, ὡς πίσυνον αὐτοῖς (Neptuno et Minervæ) γενέσθαι τὸν Ἀχιλλέα. passiva forma est, certus fio. εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται, ὅρκῳ πιστωθῆναι, ο, 435, si mihi volueritis quidem, nautæ, jurejurando dato fidi et certi fieri, *wenn ihr durch einen eid euch bey mir zuverlässig machen wollet, (if ye will assure me by an oath:)* quod idem est ac, πίστιν δοῦναι δι' ὅρκου. πιστωθῆτόν (aor. 1. conj. pass.) τ' ἐνὶ θυμῷ, et ut fides certa vobis ambobus fiat in animo, φ, 218, ἵνα πίστιν λάβοιτε, ἵνα πιστεύσοιτε. sæpe tamen forma passiva est deponentialis, notans idem quod forma media: confirmo hoc, credi facio hoc, πιστόομαι τοῦτο, notione transitiva.

πίστρα, ἡ, vide sub πῖσος.

πίσυνος et **πείσυνος**, ου. ὁ. (Πείθω) fretus aliqua re, fidens aliquà re, fidens aliquo: *der sich worauf verlässet, der worauf vertrauet, (who relies on, trusts to something.)* est a πείθω, f. πείσω, et terminatio est ex analogia τοῦ, δεσπόσυνος, herilis, θάρσυνος, audax, εὐφρόσυνος, lætus, κηδόσυνος, etc. τόξοισιν πίσυνος, arcu fretus, E, 205, *im vertrauen auf den bogen, (relying upon the bow.)* πίσυνος Διΐ, I, 238. ἠνορέῃ πίσυνοι, καὶ κάρτεϊ χειρῶν, Θ, 226. Λ, 9. τῷ πίσυνος, Ω, 295, 313. πατρὶ ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖς κασιγνήτοις, σ, 130. θεῷ, Py. 4, 413. notat ergo τὸν πεποιθότα.

πίσυρες, (Τείω) quatuor. Æolicum pro τέσσαρες. κρῆναι, ι, 70. πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, π, 249. πίσυρας ἵππους, Ο, 680. Ψ, 171. λίβησας, Ω, 233. κυνέας, χ, 111.

πιτνάω, πίτνημι, (Πίτω) expando fit a πετάω, interserto ν, πιτνάω, et mutato ι. ἠέρα βαθεῖαν Ἥρα πρόσθε πίτνα, caliginem densam Juno ante expandebat, Φ, 7, ubi est imperf. a πιτνάω. πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, expandens versus me manus suas, λ, 391, particip. præs. a πίτνημι. et ab eodem in forma media, sensu activo, Ne. 5, 20, πίτναντο εἰς αἰθέρα χεῖρας, expandebant manus versus cœlum.

πιτνέω, et πίτνημι, et πίτνω, (Πέτω) concido, cado. μέγα πένθος πιτνεῖ, Ol. 2, 42, i. e. καταπίπτει, ἀφανίζεται. πιτνεῖ χαμαὶ, Py. 8, 133, cadit humi. νίκης ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, Ne. 5, 76, ubi est compositum ἐμπιτνέω: victoriæ in ulnas cadens, i. e. a victoriæ dea amatus. προσπιτνέω, accido ad genua alicujus, supplico.

πίτταξις, ἡ, vide sub κράνεια.

πιτυλεύω, πιτυλίζω, πιτύλισμα, το, πίτυλος, ὁ, vide sub κτύπος.

πίτυς, υος. ἡ. (Πίτω) pinus, *eine fichte, (a pine.)* habet nomen ab ἡ πίττα, pix. ab hujus arboris frequentia plures urbes dictæ ἡ Πιτύα: imo et insulæ αἱ Πιτυοῦσσαι, pro πιτυόεσσαι ab adjectivo πιτυόεις. πίτυς βλωθρὴ, pinus alta, Ν, 390. Π, 483. μακρῇσίν τε πίτυσσιν, ob metrum duplicato Sigma, ι, 186, et pertinet hoc ad κατηρεφὲς, contectum, obtectum, 183. Vide sub Ἐλάτη.

πιφαύσκω, (Φάω) est verbum Ionicum, factum ex φάω, ostendo, dico; et hanc utramque significationem retinet: inde est φάσκω, φαύσκω, πιφαύσκω. notat ergo, δεικνύω, λέγω. ἵπποι, οὓς νῶϊν πίφαυσκε Δόλων, quos nobis Dolon ostendebat verbis, Κ, 478, nam hoc verbum respuit alia augmenta, utpote jam reduplicatum, pro φιφαύσκω. de quibus ἔφασκε πρὸς ἡμᾶς, loquebatur ad nos. et 202, ἔπεα ἀλλήλοισι πίφαυσκον, colloquebantur inter se. ἤτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον, certe ego ista singula enumerans et proponens, sociis nota faciebam, μ, 165. μηδὲ αὐτῇ μῦθον ἅπαντα πιφαύσκειν, ὅνκε εὖ εἰδῇς, ubi infin. pro imperat. λ, 441, nec ei, uxori tuæ, rem omnem claram fac, quamcunque in animo habeas. ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ, Κ, 502. sibilum ore dedit, significans ei, δηλῶν. δήμῳ πιφαύσκων, Σ, 500, concilio declarans et dicens, se jam solvisse omne debitum. ἔπος πάντεσσι, sententiam suam omnibus ostendens, χ, 131, 247. οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, qualia mala Jupiter denuntiat, Ο, 97, i. e. φάσκει, φαίνει. nam Romanorum, ostendere, verbis vel signis, omnino exhaurit notionem hujus verbi. ἤ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ; inquit Achilles ad Patroclum lacrimantem, et nesciens causam, Π, 12, an aliquid iis denuntias futuri mali, an mihi ipsi? *sind das etwa böse zeichen? (are those evil omens?)* μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, ne mihi pretia liberationis pro te ostende et loquere, Φ, 99, ubi simpliciter est pro ἀγόρευε. et 333, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλὴν, ostende, lucere fac, profer flammam multam, ἐπιδείκνυσο, φαῖνε. ἀλλά σοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ο, 517, ubi est præsens pro futuro: sed tibi alium virum indicabo, *will dich zu einem andern weisen, will dir einen andern sagen, will dir einen andern mann zuweisen, (will direct thee to another, will tell thee of another, will point out another to thee.)* σοὶ μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, φ, 305, tibi magnum malum denuntio. sic, σοὶ τόδε σῆμα, tibi hoc signum declaro et indico, ψ, 202. πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, Μ, 280, ostentans sua tela Jupiter, et proferens; quæ h. l. sunt nives et imbres, ex aëre demissi. μνηστῆρσι πιφαυσκόμενος τάδε εἶρα, β, 162, procis ostendens verbis futura, dicc hæc, *anzeigend, (declaring.)* sic, Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα, ν, 37, regem maxime alloquens. ἠέ τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκεται, an aliquid publicæ rei aliud indicaturus est, β, 32. et 44, οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω, ubi utrumque est idem. Vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

ΠΙ'Ω, f. πίσω. f. 2. πιῶ. rigo, bibere facio, *ich wässere, (I water, cause to drink.)* it, bibo, *ich trinke, (I drink.)* imitatur hoc verbum sonum, quem, attrahentes in os humorem aliquem, edunt: et inde est factum. idem verbum dicitur et πόω, f. πώσω, cujus perf. passivum corripit mediam, πέπομαι, imbibitus sum, unde est ἐπόθην et ποθήσομαι. πίσω σφὲ (αὐτοὺς) Δίρκης ἁγνὸν ὕδωρ, rigabo et perfundam eos limpida Dirces aqua, Ist. 6, 108. ἐπεὶ πίεν (ἔπιεν) ἁλμυρὸν ὕδωρ, periit, postquam bibit salsam aquam, Ajax, δ, 511, i. e. postquam undis suffocatus est. antiquorum quidam reprobant hunc versum, non ob phrasin per se, sed quod de tali viro quasi jocans loquatur Proteus, neque misereatur eum potius: ut ergo ἡ εὐτέλεια τοῦ στίχου τούτου ponatur ab illis ἐν ἀστεϊσμῷ ἔξω καιροῦ. sed qui contextum ab 499 considerat, et quid peccarit iste Ajax minor, et quod θεῖον πρόσωπον loquatur h. l. is probe perspiciet, Homerum consulto sic posuisse. σπείσας ἔπιεν οἶνον, postquam libavit, bibit vinum, σ, 150, et quidem stans Ulysses apud stantem Amphinomum. nam sic solebant religiosi viri, ut prius libarent diis ante quam biberent. ἐπεὶ ἔσπεισάν τε ἔπιόν τε ὅσον ἤθελε θυμὸς, postquam libaverunt et biberunt quantum placuit, Ι, 177. γ, 342, 395. η, 184, 228. σ, 426. φ, 273. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, de illis comedi et bibi, ο, 372. ἐπεὶ πίεν αἷμα, λ, 97. πίον τε ἀκέοντό τε δίψαν, Χ, 2, ubi cave audias eos, qui πίοντ' pro ἐπίοντο scribi jubent. πῖ, πίε οἶνον, en, bibe vinum, ι, 347, estque imperativus præsentis. αἵματος ὄφρα πίω, ut de sanguine aliquam partem bibam, λ, 95, nam hic est Atticus usus hujus genitivi, cum verbum regat accusativum. et est præsens conjunctivi. αἴκε πίησθα, (aorist. 2. conjunctivi) si biberis, Ζ, 260. ὅσκε πίῃ, quicunque biberet, κ, 328. et 316, ὄφρα πίοιμι, ut bibere possim. ὄφρα πίοι οἴνοιο, ut biberet de vino, χ, 11. ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ, οἱ ἵπποι, Ω, 350. πιὼν τάδε φάρμακα, postquam bibisti hæc medicamina, κ, 326. οἵ κε ἐμὸν αἷμα πιόντες, Χ, 70. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα, Ω, 102, postquam bibit, tradidit rursus Junoni poculum. et vide ibi, etiam deæ bibunt, antequam loquantur. πιέειν (πιεῖν) ὅτε θυμὸς ἀνώγοι, ad bibendum quando liberet, Δ, 263. Θ, 70. πιεῖν φαγέμεν (φαγεῖν) τε κελεύεις, jubes ut bibam et edam, κ, 386. videndum tamen, an nulli libri habeant πίειν. πιέειν μενεαίνων, de Tantalo, λ, 584, 583. πιέειν οὐκ εἶχεν ἑλέσθαι *das trinken konnte er nicht erreichen, (could not reach the drink.)* οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι Κρονίωνι, antequam libasset Jovi, Η, 481. ἐθέλουσι δὲ πιέμεν (πίειν vel πιεῖν, nam hæc Ionica paragoge de utrovis esse potest) ἄμφω, cupiuntque ambo bibere, Π, 825, nam δίψα cogit ad depugnandum pro aqua, sicut paullo ante fames pro cibo. cæterum, quia antepenultima est longa, magis a præsenti esse videtur: nisi quod Iota tamen est anceps. καὶ φαγέμεν πιέμεν τε, ο, 377, conf. δμῶες. π, 143. ἀζηχὲς (indesinenter) φαγέμεν καὶ πιέμεν, σ, 3, quod multos perdidit: in his Alexandrum, illum a stolidis dictum Magnum, qui exhausto ingenti poculo ægrotare cœpit, et mortuus est cum divinitate sua. sunt tamen, quos πολυπότας, sed non μεθύσους, possis dicere, *die den trunk vertragen können, (who can bear a great quantity of liquor.)* πίομαι ὕδωρ, bibo aquam, Ol. 6, 147, quod manifesto est præsens medii: i. e. εὐπορίαν λόγων ἀπὸ ταύτης πορίζομαι. πιόμενος, bibere destinans, κ, 160. πιόμενα μῆλα, ἐκ βοτάνης, i. e. μετὰ βόσκησιν, Ν, 493. recentioribus Atticis hæc forma præsentis ponitur in futuro, pro πιοῦμαι, quod habet Aristophanes.

πίων, ονος, ὁ ἡ. τὸ πῖον. (Πίω) pinguis, opimus. *fett, reich, (fat, rich.)* est a πίω, bibo; pinguedo enim est humida natura, et imbibitur facillime ab aliis corporibus. νῶτον πίονος αἰγὸς, tergum pinguis hœdi, Ι, 207. Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ, in pingui regione Lyciæ, Π, 437, 514, 673, 683. sic, Ἴδης ἐνὶ, Υ, 385, ut sola ἡ κατὰ γῆν πιότης et fertilitas spectetur. Φαιήκων ἀνδρῶν ἐνὶ, ν, 322. Θεσπρωτῶν, ρ, 526. τ, 271. Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον, ξ, 329. τ, 399. Βοιωτοὶ, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες, Ε, 710, *einen fetten fruchtbaren kreis bewohnen, (inhabiting a rich, fertile country.)* sed, μηρία καλύψας πίονι δημῷ, femora victimarum obvolvens pingui adipe, ρ, 241. ὠμοθετεῖτο ἐς πίονα δημὸν, crudas particulas ponebat super pinguem adipem, ξ, 428. οἰῶν πίονα δημὸν, Χ, 501. βοῦν μέγαν καὶ πίονα δημῷ, Ψ, 750. μῆλα πίονα δημῷ, ι, 464. βοῦν ἱέρευσεν πίονα, Β, 403. οἶκον ναίει, divitem et fortunatam domum habitat, ι, 35. ὗν μάλα πίονα, porcum perpinguem, ξ, 419. νῶτα βοὸς πίονα, δ, 65. ἐνὶ πίονι νηῷ, in pingui templo, ob multa ibi sacrificia; simul et, in divite, Β, 549. sic, ἠελίῳ πίονα ναὸν τεύξομεν, μ, 346. πίονα μηρία, Α, 40. Λ, 772. Ο, 373. δ, 764. τ, 366. μῆλα, oves et capras, Μ, 319. ι, 217, 312, 315. ω, 66. πίονα ἔργα ἀνδρῶν, i. e. agros bene cultos et villas pecorosas, Μ, 283, quod differt a πεδία λωτεῦντα, quæ non sunt ἀνδρῶν ἔργα, sed naturæ solius. sic, ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα, δ, 318, absumitur edendo domus mea, et pereunt res meæ pingues. πίονες ἀγροὶ, Ψ, 832, qui plus operæ postulant, quam arenosi agri: simul in villis multum ferri opus est. sic, πίονας ἀγροὺς, δ, 757. Θ, 560. αἶγας, β, 56. ρ, 180, 535. υ, 186, 250. μάλα πίονος ἐξ ἀδύτοιο, Ε, 512, ex valde pingui sacrario, sacrificiis largis πιαινομένου. πιότατον πεδίον, Ι, 573, pinguissimus campus: ex quo superlativo apparet, fuisse et positivum πῖος, α, ον: quod et nomen proprium ὁ Πῖος confirmat: nisi malis syncopen, pro πιονώτατον, a genitivo πίονος factum. πῖον τέμενος, Py. 4, 99, pinguis portio agri, i. e. Libya circa Cyrenen. conf. στέαρ. πῖον ἔδεσμα, pingue edulium, de fera pingui capta, Callimach. in Dian. 148.

πλαγίαυλος, ὁ, vide sub αὐλός.

πλάγιος, α, ον. (Λάω) transversus, a recta via deflectens, pravus. et est a πλάζω. πλαγίῳ σὺν κόρῳ, Ne. 1, 97, sumta metaphora de latronibus, quia non via regia ambulant, sed τὰς ἐρήμας ἐκτρεπόμενοι βαδίζουσι. πλαγίαις φρένεσσι, Ist. 3, 8, i. e. σκολιόφροσι, παρανόμοις evagantibus a recto.

πλαγκτὸς, ἡ, όν. (Λάω) errans, vagans. et metaphorice, stolidus, mente errans. πέτραι πλαγκταὶ, μ, 61—72. ψ, 327. et hæ Homericæ sunt in freto Siculo, fictæ concurrere invicem, quia angustum fretum et multas curvaturas habens, videtur procul intuentibus nautis nunc concurrere nunc discedere, fraude optica. id augens etiam poëta, ignem ex hoc concursu rupium elicit. Dii soli nominant eas, quia homines eas non norunt, utpote fictas et ἐκπεποτισμένας. alias dicuntur eædem, Συμπληγάδες, et ponuntur in Propontide, ubi eas incolumis præteriit Argo navis, a συμπλήσσειν, confligere. sed eadem Ἀργὼ in redi-

tu suo ex terra Colchica, per Danubium retro lectum, partim et per terras tracta, venit in mare Mediterraneum, et ibi Siculas illas petras erratiles et instabiles præteriit. ἀμέγαρτε συβῶτα, πλαγκτὲ, φ, 363, i. e. πλαζόμενε τὴν διάνοιαν, οὐ μὴν σταθηρὲ, *du irrer mensch, (thou fickle man.)*

πλαγκτοσύνη, ης. ἡ. (Λάω) circumvagatio. πλαγκτοσύνης δὲ οὔκ ἐστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖς, ο, 342, ubi mendicitas obiens hic illic designatur.

πλάγχθη, vide sequens.

πλάζω, f. άγξω (Λάω) pro άξω, nam γ euphoniæ causa est intersertum: vagari facio, aberrare facio, abduco a via recta, πλανάω. οἵ με μέγα πλάζουσι, B, 132, qui, auxiliares Trojanorum, me valde a sententia et voto meo detinent, ἀποπλανῶσι τοῦ σκοποῦ. αὐτὸν μέγα κῦμα ποταμοῦ πλάζε (ἔπλαζε) ὤμους καθύπερθεν, Φ, 269, i. e. ἐπλάνα καὶ διεσάλευεν ὤμους, a recto statu declinare faciebat eum humeros; faciebat, ut non recta ire posset corpore firmo: nam vadebat in fluvio vehementi. πλάζε δὲ πίνοντας, β, 396, i. e. παρεπλάνα τοῦ ἐγρηγορέναι, aberrare eos faciebat a proposito suo diutius bibendi; ἢ τοῦ φρονεῖν, a sobria mente; ἢ τῆς κατὰ φύσιν ἐνεργείας, a potentia agendi. nam re vera ἀπεπλανᾶτο (aberrabat) τοῦ συμποτικοῦ σκοποῦ ἡ τὸ κύπελλον ἀποβάλλουσα (excidere sinens) χείρ: *machete die trinkende verwirret, (confounded those who were drinking,)* sc. ἡ Ἀθήνη. πᾶσι (ποταμοῖς) ῥόον (fluxum) πεδίονδε τίθησι πλάζων, P, 751, ut in campum fluerent, aberrare fluvios faciens a solito et recto suo cursu. nam obstaculum altum, quod fluvius nec superare nec perrumpere valet, facit, ut fluvius extra evagetur et inundet campos. ἀλλά με δαίμων πλάγξ' (ἔπλαγξε) ἀπὸ Σικανίης, δεῦρο ἐλθεῖν, ω, 306, sed infortunium meum me avertit a recto cursu, ut a Sicilia huc venerim. ἐπλάγχθη δὲ ἀπὸ χαλκοῦ χαλκὸς, Λ, 351, excussum est ferrum a ferro, factum est ut aberraret et resiliret a ferro, ἐξεκρούσθη καὶ διεξέπεσε τοῦ σκοποῦ: et dicitur id quasi de ἐμψύχῳ τινί. ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη, α, 2, qui valde multum errare factus est, et aberrare a proposito suo. πλαγχθεὶς, postquam circumerrarat, Ξ, 120, nam sic vocat τὴν τοῦ πατρὸς φυγὴν ἐκ τῆς πατρίδος διὰ φόνον: reticet causam hujus μετοικεσίας vel μετοικίας vocatque eum tantummodo, errare factum, expulsum ex sede patria. τινὰ πλαγχθέντα ἧς ἀπὸ νηὸς, ζ, 278, qui a nave sua aberravit vel remotus est. κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε, ν, 278, inde errabundi venimus huc. et 204, πῆ δὲ καὶ αὐτὸς πλάζομαι; ubi ipse circumvager? πλάζομαι ὧδε, circumeo sic, K, 91, quia præ tristitia dormire nequeo, inquit rex Agamemnon noctu obambulans per castra. Sciebat ergo quo iret, et doloris tantummodo vox est hoc verbum. κεῖνος ἐελδόμενος ἐδωδῆς πλάζεται ἐπὶ δῆμον ἀλλοθρόων ἀνδρῶν, ξ, 43, oberrat. ἐπλάζετο ἐπὶ ἀνθρώπους, circumvagabatur apud alios, γ, 252. ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῷ πλάζετο, ε, 389, in fluctu vasto jactabatur natans. κατὰ πτόλιν πλάγξομαι, per urbem circumibo ut mendicus, ο, 311. μηδὲ κατ' ἀγροὺς πλάζεσθαι, neque per agros circumi, π, 151, nam est infin. pro imperat. et 64, πλαζόμενος, circumerrans. ἢ ἄλλου μῦθον ἤκουσας πλαζομένου, γ, 95. δ, 325, aut alterius vagabundi narrationem audisti. ἐπὶ πόντον πλαζόμενοι, γ, 106. τὸ νῦ insertum est temporibus quibusdam hujus verbi ob καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου: uti est ἡ ἀμφασία, ὁ ἄμβροτος, τερψίμβροτος, τὸ τύμπανον, χρίμπτω, λαγχάνω, etc. Eustathius quodam loco asserit, τὸ πλήσσειν, πελάζειν, πλάζειν, πολεῖν, πλέειν, esse ejusdem originis: sed τὸ πλάζειν tamen commodius huc referendum duximus. πλαγχθέντες, Ne. 7, 55, ubi tamen Schmidius legi jubet πλαχθέντες, frustra si quid judicamus: erroribus circumacti.

πλάθω, vide sub πελάζω, ad finem,

πλαίσιον, τὸ, vide sub πεύκη.

πλακία, ἡ, vide sub ἀμπλακέω.

πλακόεις, εσσα, εν, vide sub πλὰξ, et ὑλήεις.

πλανάω, f. ήσω. (Λάω) vagari et a recta aut certa via abscedere facio. πλανάομαι, evagor a via certa et recta. ἵπποι δὲ πλανόωνται (pro πλανῶνται, ex πλανάονται) ἀνὰ δρόμον, Ψ, 321, et equi vagantur in stadio. μὴ πλανηθέντα καιροῦ, non aberrantem ab opportunitate, Ne. 8, 6.

πλάνη, ης. ἡ. (Λάω) circumerratio, aberratio, error. etymon vide sub ἠλεός.

πλὰξ, ακός. ἡ. (Πέλω) tabula, æquata planities, æquor; in genere, omne πλατὺ, quidquid est latum et planum, *eine fläche, (a plain.)* hinc est ὁ πλακόεις, sc. ἄρτος, latus et planus panis, placenta, *ein kuche, (a cake.)* ἐς πλάκα βαθεῖαν πόντου, Py. 1, 46, in æquor profundum maris, *auf die tiefe meeres-fläche, (in the depths of the sea.)*

πλάσσω et πλάττω, f. πλάσω. (Πάλλω) fingo, *ich bilde, (I form.)* proprie dicitur de iis, qui ex uda argilla, vel ex mollita cera, fingunt imaginem. deinde in genere. hinc est ὁ κοροπλάθος, ου, qui pupas fingit, *ein puppenmacher, (a doll-maker.)* Isocrat. περὶ ἀντιδόσεως. sed tamen potius pertinet hoc recentiorum verbum ad πελάζω, quod vide ad initium.

πλάστιγξ, γγος, ἡ, vide sub πλατύς.

πλαταγέω, πλαταγὴ, ἡ, vide sub συμπλαταγέω.

πλατάνιστος, ου. ἡ. (Πέλω) platanus. eadem quæ sequens. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, i. e. νεύειδεῖ, B, 307. et sub ejusmodi arboribus res divinæ fieri solebant.

πλάτανος, ου. ἡ. (Πέλω) arbor, platanus etiam Romanis dicta, cujus nomen Germanicum est incertum. a ramis diffusis late, nomen habet Græcum, ob amplitudinem, a τὸ πλάτος. est ἄκαρπος μὲν, καλὴ δὲ τοῖς σκιατραφουμένοις. διὸ καὶ τὸν Ξέρξην πλάτανος ἔσχεν ἐραστὴν, ut Ælianus V. H, 2, 14, et 9, 39, narrat. χαίρει δὲ ὕδασιν τὸ φυτὸν, καὶ, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, διϋδατίζεσθαι θέλει. διὸ καὶ μεγεθυνομένη, διὰ τὸ πλατὺ καὶ ἀνωφόρον αὐτῆς, πλάτανος λέγεται. ἔστι δὲ καὶ ἐπιτηδεία πρὸς γένεσιν στρουθῶν. hinc Homerus suam platanum ad aquas plantat, et passeres vel parvas aviculas in ea nidificantes facit.

πλάτη, ἡ, vide sub ἀθηρηλοιγὸς, πλατὺς, et ταρσός.

πλάτος, τὸ, vide sub πλατύς.

πλατόῤῥυμος, ὁ ἡ, vide sub εὐρυάγυιος.

πλατὺς, εῖα, ύ. (Πέλω) latus, *breit, (broad.)* amplus, vastus, *weit, weitläusig, (spacious, extensive.)* est nomen ortum a τὸ πλῆθος, nam multitudo partium similium junctarum facit amplitudinem et latitudinem. ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ, ad Hellespontum ibi ubi is amplus fit et latus, *da wo der Hellespont breit und weit ist, (where the Hellespont is broad and spacious,)* non vero ibi, ubi in angustum cogitur, H, 86. ω, 82. nam duplex est Hellespontus, unus angustior, alter latior. ut ergo non ἁπλῶς et διόλου, Ἑλλήσποντος dicatur πλατὺς, habet enim στενὰ πολλὰ, καί τι λίαν στενώτατον καὶ οὐ πλέον ἑπτασταδίου πλατυνόμενον: sed τὸ διεκπίπτον αὐτοῦ ἔξω, πρὸς τῷ Αἰγείῳ ἕως καὶ εἰς τὸ ναύσταθμον καὶ εἰς τὸ Ῥοίτειον καὶ εἰς τὸ Σίγειον, ἐκεῖνο πλατὺν Ἑλλήσποντον λέγει, ἐκεῖ γὰρ εἰς πλάτος ὁ τῆς Ἕλλης πόντος ἀνοίγεται. ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος, sub lato loro, ad latum lorum quo clypeus gestatur manu in prœliis, E, 796. ἀπὸ πλατέος πτύου, a lato ventilabro, N, 588, *von der breiten wurfschaufel, (from the broad fan;)* desiliunt et sparguntur fabæ ciceresque in ventilando. αἰπόλια πλατέα αἰγῶν, greges caprarum ampli, et late evagantes in pascendo, B, 474. Λ, 678, ξ, 101, 103. contra ὄϊας dixit ἀδινὰς, densas, καὶ ἀγχηστίνας, i. e. ἄγχι ἑστηκυίας, quæ arcte pascunt in campo. ἡ πλάτη est ἡ κώπη, remus. τὸ πλάτος vocant grammatici Græci, si tempus verbi quoddam per omnes modos est in usu: τὸ βάθος vero, si tempora nova de tempore descendunt, e. c. de præsenti futurum, etc. sic forma quædam verbi potest esse in usu κατὰ πλάτος, e. c. λανθάνω, sed non κατὰ βάθος, nam a λανθάνω, præter imperfectum solum, nihil præterea temporum deducitur. αἱ πλάστιγγες, *die wageschaalen, (the scales of a balance,)* lances in libra, habent nomen a τὸ πλάτος, sunt enim in libra τὰ κάτω πλατέα, οἷς τὰ βάρη ἐπίκεινται. πλατεῖαι πρόσοδοι, Ne. 6, 75, lati aditus.

πλάω, vide πελάω.

πλεγνόω, vide sub πλέκω.

πλέθρον, τὸ, vide πέλεθρον.

πλεῖος, α, ον, vide πλέος.

πλειστόμβροτος, ὁ ἡ. (Ῥέω) plurimos homines habens, valde frequens et celeber. a πλεῖστος, valde multus. πλειστόμβροτον ἑορτὴν, Ol. 6, 116, παρ' ἣν πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται.

πλεῖστος, η, ον. (Πέλω) plurimus, plenissimus. ἧ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, ubi densissimos ordines stantium militum videbat, O, 616. sic, ἧ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν, ubi plurimum concitatum videbat populum militarem, Π, 377. ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, quæ ei plurimum proderat jam, Δ, 138. μοὶ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, T, 287, mihi omnium carissime animo. αἲ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη, utinam istud, O regina, maximum malum esset, δ, 697, coll. 698, *wenn das denn doch nur das grösseste übel wäre, (would that this were the greatest evil!)* πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ, maximæ et optimæ copiæ, B, 577, cum Agamemnone erant. et 817, cum Hectore. ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο, ubi plurimi tumultuabantur, E, 8. et 780, ὅθι πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἕστασαν, ubi constiterant. sic, ἔσαν, M, 89. ὅθι κλονέοντο, Π, 285. ὅτε μοὶ πλεῖστοι Τρῶες δοῦρα ἐπέῤῥιψαν, ε, 309, cum contra me plurimi Trojani hastas jaculati sunt. πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοὺς, B, 580. ἴδον Φρύγας, quam plurimos, *sehr viele, (a great many,)* Γ, 185, coll. 183. πλείστους δ' Αἴας εἷλεν, Ξ, 520, interfecit, πλείστη κόνις, N, 335, plurimus pulvis, permultus. πλείστην καλάμην, T, 222, permultos calamos. πλεῖσται φάλαγγες, densissimæ copiæ, Λ, 148, κλονέοντο. πλεῖστα φέρων, plurima auferens, Z, 69. κτήματα, I, 382. δ, 127. et 229, φάρμακα. ὅστις πλεῖστα (ἔδνα) πόρῃ, π, 77, 392. υ. 335. φ, 162. πλεῖστος ὁ ὅμιλος, vulgus hominum habet cæcum cor, Ne. 7, 35. πλείστων ἀγώνων, Ist. 1, 26. πλείστη χρῆσις, Ol. 11, 1. πλείσταις τραπέζαις, Ol. 3, 71. πλεῖστα διδοῖτε, Py. 5, 159. (κατὰ) πλεῖστα, Py. 9, 172, i. e. πολλάκις, *die meiste zeit, (mostly.)*

πλείω, vide πλέω.

πλειὼν, ὁ, vide sub πλέων, ad finem.

πλείων, ὁ ἡ, vide πλέων.

πλεκόω, vide sub πλέκω.

πλεκτὸς, ἡ, όν. (Πέλω) plicatus, connexus,

contextus. *geflochten, (plaited.)* πλεκτὴν ἀναδέσμην, Χ, 469, textile crinale: et numeratur ibi inter ornamenta capitis muliebris. σειρὴν πλεκτὴν, funem contortum, *einem dicht geflochtenen strick, (a hard twisted rope,)* χ, 175, 192. πλεκτοῖς ἐν ταλάροις, ι, 247, plexis in calathis, *in geflochtenen körben, (in plaited baskets:)* nam de caseis recens factis ibi est sermo. sed de aliis elegantioribus ejusmodi corbibus est, Σ, 568, παρθενικαὶ καὶ ἠΐθεοι πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.

πλέκω, f. ξω. (Πέλω) plico, necto. *ich flechte, wickele zusammen, (I plait, knit.)* est a πέλω, vel πλέω, i. e. πλησιάζω, appropinquare facio, a quo erat πέλας prope, et πλησίον, valde prope, proxime; plicando enim et nectendo junguntur res; ut per paragogen sit quasi πελέκω, et deinde per syncopen. χαίτας πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε, de Junone ornante se accuratius, Ξ, 176, cum pexuisset capillos, manibus cincinnos complicuit. πεῖσμα πλεξάμενος, κ, 168, funem plectens, *da ich ein seil von wieden geflochten, (have plaited a rope of osiers.)* πλέκων ὕμνον, Ol. 6, 147, ubi apte hoc metaphoricum verbum: nam varia innectit et intorquet poësi suæ. sic, πλέκων ῥήματα, Ne. 4, 153. πλεκέτω στέφανον, Ist. 8, 147. idem verbum dicitur πλεγνόω, et πλεκόω, quod et συνουσιάζειν notat. inde est σπεκλόω, jungor fœminæ, et διασπεκλόω, Aristoph. Plut. 1083. Lysistr. 152.

πλέον, pro ἔπλεον, vide sequens, et sub πλέω.

πλέος, et πλεῖος, α, ον. (Πέλω) plenus, *voll, angefüllet, (full.)* est a πέλω, sum, impleo. attice dicitur ὁ ἡ πλέως, τὸ πλέων, et, ὁ ἡ ἔμπλεως, τὸ ἔμπλεων. δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, δ, 319. ἀπὸ κρητῆρος πλείου ἀφυσσάμενοι, infundentes ex pleno cratere, Κ, 579. σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ, i. e. γέμον, tuum poculum semper est plenum, Δ, 262. sic, ἐὸν, Λ, 636. μέγαρον πλεῖον δαιτυμόνων, ρ, 605, *der saal ist voll gäste, (the hall is full of guests.)* εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, vestibulum plenum est spectris, υ, 355, i. e. πλῆρες. aliud πλέον est pro ἔπλεον, navigabam vel navigabant, a πλέω: et ob hanc amphiboliam magis amatur vel Ionicum πλεῖος, vel Atticum πλέως et ἔμπλεως. ὀδόντες πλεῖοι θανάτου, μ, 92, de Scyllæ dentibus. πλείοις δεπάεσσι, plenis poculis, Θ, 162. Μ, 311. νηῦς πλείη βιότοιο, ο, 445. πλείη δὲ καὶ αὐλὴ, sc. εἰδώλων, υ, 355. πλεῖαί σοι χαλκοῦ κλισίαι, tabernacula tibi plena sunt ære, Β, 226. οἴνου, Ι, 71. πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ εἰς πατρίδα ἱκέσθαι, pleniore cum manu, i. e. ditior, domum redire, λ, 358, πεπληρωμένῃ, καὶ μὴ ὑποκένῳ.

πλεύμων, ονος, ὁ, πλευμωνία, ἡ, vide sub ἀνεμώλιος.

πλευρὰ, ᾶς, ἡ. (Ῥέω) latus, ubi sunt costæ, et in plurali, αἱ πλευραὶ solent notare costas, *die ribben, (the ribs.)* factum nomen ex πέλω, sum, et εὐρὺς, latus, amplus: nam is est locus latitudinis et amplitudinis in corpore animali. πολλά οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα, ἀνδρῶν ἐκ παλαμάων, πλευραὶ ἀποτρίψουσι, ρ, 232, ubi sensus est: πολλὰ σφέλα, (scabella pedum) κατὰ σκοπὸν μὲν ἀμφὶ τὸ τοῦ Ὀδυσσέως κάρη πεμπόμενα (destinata quidem adversus caput ejus) τῇ δὲ τοῦ Ὀδυσσέως παρεκκλίσει (celeri declinatione corporis) ἐνσκήπτοντα (incidentia) ταῖς αὐτοῦ πλευραῖς, ἀποτρίψουσιν (deterent) αἱ οὕτω πληττόμεναι πλευραί. alii tamen τὸ, ἀμφὶ κάρη, intelligunt de capite, non τοῦ βαλλομένου, sed τοῦ βάλλοντος: nam qui conjicere vult gravius quid, ad caput suum elevat manum suam. conf. κάρη. cæterum ἀστείως sic loquitur poëta, quod costæ et latera Ulyssis deterent eas ligneas res, non vero hæ costas: ut innuat, firmiores esse costas ejus scabellis iis, sic alius jocans dixit, πολλὰς μάστιγας ὁ νῶτος κατέτριψε. ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, Λ, 437, omnem cutem a costis abstulit. οὐρῇ δὲ πλευρὰς καὶ ἰσχία μαστίεται, Υ, 170, de leone animoso, qui cauda sua flagellat latera sua. πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνέδραμον ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους, Ψ, 716, *dicke beulen liefen an den seiten und schultern auf, (large weals rose on his sides and shoulders.)* ἄλλοτε ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δὲ αὖτε ὕπτιος, Ω, 10, ubi pluralis volutationem crebram κατὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ innuit, et sermo est de cubante in lecto suo dormitorio. πλευραῖς ἐνήλασε χαλκὸν, Ne. 10, 131, in costas ejus adegit ferrum.

πλευρὸν, οῦ. τό. (Ῥέω) idem. τὰ πλευρὰ οὔτησε, latus vulneravit, Δ, 468.

πλέω, ionice πλείω, f. πλεύσω. (Πέλω) navigo, *ich schiffe, (I navigate.)* it. nato, *ich schwimme, (I swim.)* est a πολέω, moveo, in specie per superficiem aliquam: nam navigia movent se per superficiem maris. πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα, pro πλέετε, contr. πλεῖτε, unde navigatis per humidas vias, γ, 71. ι, 252, unde transitis, movetis vos, per mare. ὅτε πρότερον, ἁρπάξας τε, ἐκ Λακεδαίμονος ἔπλεον, cum primum inde navigabam, Γ, 444, ubi sunt duæ causæ ad amorem mutuum allicientes: nam periculum navigationis et rapiendi, sustinui tui causa. ὅτε Διὸς υἱὸς ἔπλεεν Ἰλιόθεν, cum ab Ilio navibus abiret, Ξ, 251. ἑπτακαίδεκα μὲν πλέεν (ἔπλεεν) ἤματα ποντοπορεύων, ε, 278. η, 267. ἡμεῖς ἅμα πλέομεν (navigabamus) Τροίηθεν (a Troja) ἰόντες, γ, 276. ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, inde ulterius navigabamus, ι, 62, 105. ἐπλέομεν Βορέῃ (σὺν) ἀνέμῳ, ξ, 253. ἐννῆμαρ, novem dies, κ, 28. et 80, ἑξῆμαρ. et 77, ἔνθεν προτέρω. ἑξῆμαρ, ο, 475. αἱ δὲ μάλα ὦκα ἔπλεον, γ, 158, et eæ naves valde celeriter movebant se super superficiem maris. νηῒ πλέων ἐπὶ πόντον, Η, 88. et sine ea præpositione, α, 183. ἐνὶ πόντῳ νηῒ θοῇ πλείοντες, π, 368. Ἀργὼ παρ' Αἰήτου πλέουσα, Argo navis ab Æeta navigans, μ, 70. ἐπὶ Ἑλλήσποντον πλεούσας νῆας ἐμὰς, Ι, 360, *die auf dem meere fahren, (which sail upon the sea.)* νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν, simul etiam nocte navigare memento, ο, 34, nam est infin. pro imperat. ἅμα δ' ἠοῖ πλεύσεσθε, cum prima luce navigabitis, μ, 25. ἀνώσαντες πλέον (ἔπλεον) ἐς πόλιν, ο, 552, *da sie vom lande abgestossen, fuhren sie nach der stadt zu, (pushing off from the shore, they sailed towards the city.)* πλευσάντων Μινυᾶν μετὰ νάκος, Py. 4, 122, navigantibus Argonautis ad vellus petendum.

πλέων et πλείων, ονος. ὁ ἡ. τὸ πλεῖον. (Πέλω) plus, *mehr, (more.)* est comparativus ad πολὺς, ortus ex πλέος, ut notet, plenius. possis et dicere, a πολὺς esse regulariter comparativum πολίων, per syncopen πλίων, et inserto ε, πλείων, et abjecto Iota πλέων. τὸ πλεῖον πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, inquit Achilles; majorem partem belli administrant manus meæ in prœliis, Α, 165. παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ τῶν δύο μοιράων, præteriit major pars noctis, quæ dividebatur antiquis in tres partes, Κ, 252, major ergo vel amplior nox constat ex duabus partibus, una tantum parte reliqua. πλεῖον ὑὸς ἐλέλειπτο, major pars suis reliqua erat, θ, 475, i. e. dabat alteri de sua parte, sic tamen, ut majorem partem sibi relinqueret; ut sua pars adhuc esset major quam id frustum erat quod donandi causa absciderat. αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται, verecundantiumque virorum plures salvi sunt quam occiduntur, Ε, 531. et 673, ἢ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀφέλοιτο θυμὸν, an gregariis Lyciis eriperet vitam, coll. 676, viliores quippe, et re vera plures, quam unus rex Lyciorum, Sarpedon, Jovis filius: cæterum et ipsi tamen erant nobiles viri. et 679, ἔτι πλέονας, adhuc plures. οἱ πλέονες ergo nonnunquam sunt, vulgus, multitudo, in opp. ad ἕνα, τὸν μέγαν: alibi sic appellantur mortui, e. c. ἀπελθεῖν παρὰ τοὺς πλείονας, i. e. mori, ἀποθανεῖν. prior versus repetitur Ο, 563. οἱ πλέονες κακίους, β, 277, plerique sunt pejores patribus suis. ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους, simul plures et fortiores, ι, 48. ἀλλὰ πολὺ πλέονες, π, 246. πλειόνές κεν μνηστῆρες, σ, 246. πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες, χ, 353, *die mehrern und stärkern, (the more numerous and powerful.)* οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες (per syncopen Ionicam pro πλέονες) ἠὲ γυναῖκες, Λ, 395, aves carnivoræ circa eos sunt plures quam mulieres. ἤ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀφέλοιτο θυμὸν, Κ, 506, an adhuc vitam inferiorum quorundam virorum eriperet. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον, Μ, 412, nam multorum sane opera est fortior et constantior. κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, curis laboraturum eum esse etiam pluribus, Κ, 106. ἀχέεσσί με δώσεις πλείοσιν ἢ ἔχομαι, doloribus me trades pluribus quam quibus jam teneor, τ, 168 πλείοσι δεσμοῖς ἐνδέον με, μ, 196, coll. 54, 164 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι, Α, 325, sc. ἀνδράσιν, nam id est regium. et 281, πλεόνεσσιν ἀνάσσει. priore loco quidam τὸ, σὺν πλεόνεσσι, referunt ad ἕλωμαι, et subintelligunt, κτήμασιν αὐτοῦ, ipse auferam eam ei una cum pluribus rebus: sed præstat, ipse iens cum exercitu meo; nam milites numerosi Agamemnonis sunt οἱ πλέονες, coll. Β, 569—580. μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσι, Ν, 739, pugnant pauciores contra plures. Ζεὺς αὐτὸν (Ἕκτορα) πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα τίμα καὶ κύδαινε, Ο, 611, Jupiter eum, inter illos multos viros unicum, honorabat et gloriose curabat, i. e. præ omnibus. ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον, Π, 651, deliberabat Jupiter, an adhuc et reliquo exercitui augeret et adderet laborem. ἀργαλέον δὲ, ἀνδράσι, καὶ πλεόνεσσι, μαχήσασθαι, β, 245, coll. 251, εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο, si contra plures et tam multos pugnaret: ut ergo prioris loci sensus sit; difficile est, contra viros, et eos tam numerosos, pugnare; magni operis res ea est, contra multos et fortes contendere armis, ἐνὶ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι δεόντων, pro ἐνδεέτωσαν ἐν δεσμοῖς, μ, 54, 164. coll. 196. ἀργαλέον δὲ, ῥέξαί τι (efficere et proficere aliquid) ἄνδρα ἐόντα μετὰ πλεόνεσσιν, π, 88. ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ὅς κέ σε θείνῃ, σ, 62, contra omnes pugnabit qui te percusserit. μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, unum inter tam multos, χ, 13. ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας, plures interfecisset, Φ, 211. γέροντας πλέονας ἐπικαλέσαντες, senatores omnes advocantes, η, 189. εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν, sc. στρατιώτας, ξ, 498. πλέας per syncopen Ionicam, pro πλέονας, plures, Β, 129. ἡμίσεων (trisyllabice in metro legendum) πλείους, pro πλείονες, ω, 493, *mehr als die hälfte, (more than the half.)* Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ᾔδη, Jupiter prior natus est, quam tu Neptune, et plura novit, Ν, 355. sic, πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα, inquit Ulysses ad Achillem, Τ, 219. et Neptunus ad Apollinem, Φ, 440. πλείονα ἴσασιν σέθεν, plura sciunt quam tu, Ψ, 312. ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην, η, 213, plura mala narrarem. τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδὼς, inquiunt Sirenes, μ. 188, abit a nobis delectatus et plura sciens. πλέονα λόγον, majorem et pleniorem famam quam res ipsa fuit, Ne. 7, 29. et 109, πλέον τὸ τερπνὸν, major delectatio. πλεόνων στεφάνων, Ne. 6, 43, plurium coronarum. sed ὁ πλειὼν est ὁ ἐνιαυτὸς, annus, Hesiod. Ἔργ. 615, πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη, et annus, quod terram et agriculturam attinet, absolutus esto: nam pergit deinde ad navigationis præcepta: dictus sic, ὡς τὰς ἡμέρας συμπληρῶν. οἱ πλείονες in specie dicuntur mortui. Aristoph. Eccl. 106, γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων, anus quæ surrexit ab inferis.

πλέως, ὁ ἡ, τὸ πλέων, vide sub πλέος.

πληγὴ, ῆς. ἡ. (Πέλω) percussio, verber, ic

tus. πληγῆς ἀΐοντες, plagæ et verberi obedientes equi, Λ, 532. θεοῦ πληγῇ δαμασθείς, Π, 816, coll. 791, et notatur vel ἡ θεοπληξία καὶ θάλξις καὶ ἔκστασις, si quis divinitus confunditur animo, et sui non compos redditur; vel defectio subita animi, *eine schleunige ohnmacht, (a sudden swoon.)* et hæc res Apollini, i. e. soli, æstuique a sole facto, tribuitur; sicut et alibi subitæ mortes virorum. præ æstu et defatigatione deficiebant eum vires tandem. αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας, de Ulysse, δ, 244, ipsum se plagis indignis subigens et mulctans; sicut postea fecit et ὁ Σίνων, et ὁ Πέρσης Μεγάβυζος. ἀεικέσσι πληγῇσι, fœdis verberibus, Β, 264. καὶ σὲ πληγῇσιν ἱμάσω, et te verberibus et loris cædam, Ο, 17, inquit Jupiter ad Junonem. i. e. aër superior ad inferiorem; nam hic ab illo percutitur fulminibus, grandine, imbribus, etc. ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης, sub appropinquationibus scuticæ, ν, 82. ἵνα πληγῇσι δαμείω, σ, 54, ut verberibus domer, *dass ich mir schlage und stösse geben lasse, (that I should submit to blows and stripes;)* ut solent tractari mendici impudentiores a juventute lasciva et nobiliori. οὐ γάρ τι (pro οὔτι, nequaquam) πληγέων (dissyllabice in metro legendus genitivus Ionicus) ἀδαήμων, οὐδὲ βολάων, inquit personatus Ulysses, ρ, 283, indoctus plagarum et ictuum, coll. 279. πληγαὶ σιδήρου, ictus ferri, Py. 4, 437, *das behauen und zimmern, (the hewing and working of timber:)* nam de navi magna ædificanda sermo est. πληγῶν καματωδέων ἄκος, Ne. 3, 28, laboriosarum plagarum remedium. δρόμον, plagarum cursum, Ist. 5, 76, i. e. quomodo ferire debeat adversarium dextre et celeriter. πληγαῖς σιδήρου, Ol. 10, 45, ictibus ferri, in prœlio. Vide sub 'ΕΛΑ'Ω, prope finem.

πλῆθος, εος. τό. (Πέλω) multitudo plena numeri. *die vollzahligkeit, die menge, (the multitude.)* πλήθει πρόσθε βαλόντες, Ψ, 639, multitudine proficientes, διὰ τὸ πλῆθος νικήσαντες, quia sc. duo erant, ego autem unus tantum. ut ergo et de binario numero τὸ πλῆθος dicatur, respectu unitatis. conf. Ecclesiast. 4, 9, seqq. πλήθεϊ δὲ σφετέρῳ, et sua multitudine, Ρ, 330. πλήθει καλῶν, multitudine præclarorum facinorum, Ol. 13, 64.

πληθύς, ύος. ἡ. (Πέλω) multitudo populi, vulgus: gregarii milites. nam plerumque ponitur in oppositione ad nobiles, qui apud poëtam, respectu Græcorum, dici solent οἱ Ἀχαιοὶ κατ' ἐξοχήν. sæpe tamen et in genere multitudinem numeri denotat. θυμὸν ὄρινε πᾶσιν μετὰ πληθύν, ὅσοι βουλῆς οὐκ ἐπάκουσαν, commovit animum omnibus in exercitu, quotquot concilio non adfuerant, Β, 143, et h. l. manifestus est ordo plebeius, in opposito ad principes qui in concilio fuerant. dicitur alibi hæc, ἀγοραία πληθύς, forensis turba, et ἀγοραῖος ἀνήρ collective, et ὄχλος. et 278, ὣς φάσαν ἡ πληθύς, sic dicebat vulgus: ubi nomen collectivum singularis numeri habet verbum in plurali. sic, ὁ δῆμος ἐστασίασαν, ὁ ὄχλος ἐξεβόησαν, τὸ πλῆθος ἠλάλαξαν, ὁ χορὸς ἔμελψαν: et est Ἀττικὸν τὸ σχῆμα. sic, ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀπονέοντο, Ο, 305, multitudo ad naves in castra sua abibant. πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, Β, 488, multitudinem gregariorum non sane ego enarrabo: nam tot nominibus appellandis non sufficit unica lingua in poësi. aliquatenus tamen numerum eorum indicavit. nam in nave minima erant quinquaginta milites, in maxima centum quinquaginta; et navium erant ultra mille: jam si, ex regula Thucydidis, sumatur numerus medius inter minimum et maximum, erit is 85, et summa gregalium superabit δέκα μυριάδας. ἡγεμόνας Δαναῶν, ἔπειτα πληθύν, Λ, 305. et 360, ἐξέλασεν ἐς πληθύν, ad exercitum suum egit equos suos, et immiscuit se multitudini. πληθύος ἐκ Δαναῶν, ex exercitu Græcorum, advenimus, Ι, 637. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, Ρ, 221, non enim ego numerum magnum quærens militarium hominum, τὴν πολυλαΐαν, quæ opponitur τοῖς ἀριστεῦσιν, et quæ sæpe simpliciter ὁ ἀριθμὸς dicitur. οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ ἔμενε ἀνδρῶν, nunquam inter multitudinem manebat, sed longe procurrebat solus vel cum paucis, Χ, 458, seque periculo offerebat, coll. 456. εἰ δέ με μοῦνον ἐόντα πληθυῖ δαμάσαιντο, si me solum multitudine sua superarent, π, 105, ubi simpliciter numerositatem notat: nam proci non erant homines gregarii, sed Ἀχαιοί, i. e. nobiles. κατὰ πληθὺν Λυκίων, ad exercitum et copias eorum, Ε, 676. πληθὺν ταρβήσας, multitudinem hostium extimescens, Λ, 405. πληθὺν ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι, αὐτοὶ δ' ὅσσοι ἄριστοι, Ο, 295, coll. 305, exercitus: et oppositio ibi apparet. ἐς πληθὺν ἰέναι, intra ordines se recipere, Ρ, 31, εἰς κοινὸν λαόν, ut densis ordinibus protegatur corpus ejus. hinc apparet, qui sint πρόμαχοι, nobiles nimirum, ante ordines procedentes et pugnantes. cæterum principes sunt in numero, non vero numerus, ex usu Græco. sic, ἐς πληθὺν ἰέναι, Υ, 197. et 377, κατὰ πληθύν, intra ordines et una cum multis. οὔποτ' ἐς πληθὺν (attice pro ἐν πληθυῖ) μένεν ἀνδρῶν, οὐδ' ἐν ὁμίλῳ, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, λ, 513, ubi laus est Neoptolemi, filii Achillis. Vide sub Πᾶς, aliquanto ante medium.

πλήθω, f. ήσω. (Πέλω) plenum et multum facio, compleo. it. plenus et multus sum. et hoc verbum a πλέος, plenus. πλήθει νεκύων ῥέεθρα, fluenta fluvii plena sunt mortuorum corporibus, Φ, 218. τῶν πάντες ποταμοὶ πλήθουσι, horum fluvii omnes, i. e. in horum regione fluentes, pleni et abundantes fiunt, Π, 389, ex pluvia nimia. τηκομένης δὲ τῆς ποταμοὶ πλήθουσι, liquescente ea nive intumescunt flumina, τ, 207. ὅταν πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, ι, 8, quando mensæ oppletæ sunt pane et carnibus. ποταμῷ πλήθοντι χειμάρρῳ, pleno et exundanti torrenti, Ε, 87, ut ergo πλήθειν etiam sit πλημμυρεῖν, stagnare, excedere ripas. et ex πλήθω sit ἡ πλήμη, et ex hac ἡ πλημμύρα. sic, πλήθων ποταμὸς χειμάρρους, plenus factus torrens, Λ, 492, ubi est descriptio torrentis, qui πλήθει, i. e. πλήρης γίνεται, ἐξ ὄμβρου Διός. σελήνην πλήθουσαν, lunam plenam, Σ, 484, quæ quidem in se semper semiplena, etsi nobis non videatur: deinde et implere putatur sua nobis apparente plenitudine quædam, ut ὄστρεα, ὀστρακόδερμα, δένδρα, etc. τραπέζας πληθούσας, λ, 418. ἀμφοτέρω πλῆσεν (ἔπλησε) μένεος, Ν, 60, implevit ambos robore. τοίου μὲν θάρσεος πλῆσεν φρένας, Ρ, 573. πλῆσαν στόμα ἠϊόνος, Ξ, 35, impleverunt oram littoris, navibus subductis. φόβῳ πάσας πλῆσαν ὁδούς, Π, 374, fuga omnes repleverunt vias. πλῆσαν πήρην σίτου, ρ, 411, peram pane. τράπεζαν ἀμβροσίης πλήσασα, cum opplevisset mensam ambrosia, ε, 93. τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, Π, 72, cito sane fugientes complessent fossas et vias cavas cadaveribus. πλησάμενος οἴνοιο δέπας, Ι, 224, implens poculum vino. καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ξ, 112, sc. Eumæus Ulyssi: δίδωσι τὸ σκύφος τῷ Ὀδυσσεῖ, δεξιούμενος κατὰ τὸν τοῦ προπίνειν λόγον. πλησάμενος θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, ρ, 603, i. e. κορεσάμενος: *da er seine lust zu essen und trinken gestillet, (having eaten and drunk his fill.)* hinc πλείη γαστὴρ est ἡ εἰς κόρον πεπληρωμένη. πλησάμενοι δέ τε νῆας, ξ, 87. ἵνα πλησαίατο (πλήσαιντο) θυμόν, τ, 198, i. e. κορέσαιντο. τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, his viris impletus est omnis campus, Υ, 156. πλῆσθεν (ἐπλήσθησαν) δέ οἱ ἐντὸς μέλεα ἀλκῆς, membra ei intus implebantur viribus, Ρ, 211. et 696, ὄσσε οἱ δακρυόφι πλῆσθεν, oculi ei lacrimis oppleti sunt. sic Ψ, 397. δ, 705. τ, 472. ὁ δὲ, εὐξάμενος Διὶ πατρὶ, ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας, et ille, postquam precatus erat Jovem patrem, impletus est circa pectus robore et viribus, Ρ, 500, pro ἐπέπληστο, augmentis ionice abjectis, et extruso euphonice τῷ Sigma: ut sit plusquamp. passivum. nisi malis statuere, a πλέω, plenus sum, impleo, (quod ex πλέω factum) esse πλῆμι, inde passivum πλῆμαι, plenus fio, impleor, cujus imperf. ἐπλήμην, ησο, ητο, et sine augmento πλήμην. nam significatus manet idem: et deductio est facilior. pro πλῆμι magis in usu est, cum reduplicatione, πίπλημι et πίμπλημι. sic, τῶν δὲ πλῆτο σπέος, his Nymphis complebatur antrum, Σ, 50. ῥόος ἐπιμὶξ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων, implebatur fluvius mixtim viris et equis, Φ, 16. et 300, πᾶν πεδίον πλῆθ' (ἔπλητο vel ἐπέπληστο) ὕδατος. πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, ξ, 267. ρ, 436. πλῆντο δὲ δόμοι ἀνδρῶν, implebantur domus et conclavia domus viris, Θ, 57. N. B. aliud πλῆτο vide sub πλάω et πελάζω. sed, πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν, Θ, 214, est pro ἔπληθε, imperf. act. plenum erat illud spatium equis et viris. ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου, Py. 4, 151, copiosæ existentis turbæ in foro, i. e. ante meridiem, circa id tempus, quando in foro populus est frequens, et hæc circumlocutio notat antemeridianum tempus; quia tunc alia horarum æqualium divisio nondum erat reperta. a πλήθω est ἡ πληθώρη, repletio. εὐπραξίης οὐ ἔστι ἀνθρώποισι οὐδεμίη πληθώρη, Herodot. VII. 49, i. e. si homini prima bene procedunt, semper cupit ulterius, nec satiatur unquam.

πληθώρη, ἡ, vide ad finem præcedentis.

πλήκτης, ὁ, vide sub τειχεσιπλήτης.

πληκτίζομαι, (Πέλω) appropinquo ad depugnandum manibus, μάχομαι, ἐρίζω ἕως πληγῆς. *ich will mich mit einem schlagen, (I am about to fight with some one.)* ἀργαλέον δὲ, πληκτίζεσθαι ἀλόχοις Διός, difficile est depugnare cum conjugibus Jovis, Φ, 499. recentiores amant compositum διαπληκτίζομαι.

πλῆκτρον, ου. τό. (Πέλω) notare potest quodvis percutiendi aut tangendi instrumentum. unde apud Eurip. Alcest. 127, fulmen dicitur διόβολον πλᾶκτρον πυρὸς κεραυνίου, a Jove vibratum telum ignis fulminei. in re musica est eburneum aut argenteum instrumentum, quo muniebatur digitus ad percutiendas et sollicitandas chordas citharæ. πλάκτρῳ χρυσέῳ ἑπτάγλωσσον φόρμιγγα διώκων Ἀπόλλων, percurrens septichordam citharam plectro suo aureo, Ne. 5, 44.

πλήμη, ἡ, vide sub πλήθω, πλήμνη, et πλημυρίς.

πλῆμι, vide sub πλήθω, prope finem.

πλήμμη, vide sequens, et sub πλημυρίς.

πλήμνη, ης. ἡ. (Πέλω) modiolus rotæ, cui inseritur axis, et qui circa axem volvitur procedente curru. *das runde loch mitten im rade, wo die achse durchgestecket wird, (the round hole in the centre of a wheel, into which the axle is put.)* idem dicitur ἡ τόρμη, εἰς ἣν ὁ ἄξων ἐνήρμοσται. πλῆμναι ergo sunt αἱ τῶν τροχῶν χοινικίδες ἤτοι σύριγγες i. e. ὀπαί, ἃς τινες καὶ χνόας φασίν: ἤγουν τὰ μέσα τῶν συρίγγων, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ τοῦ ἄξονος ἄκρα. dictæ a πλήθω, ejusque perf. pass. πέπλημαι, interserto per usum μ: διὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος, quia impletur id foramen ab inserto axe. nam aliud est ἡ πλήμη, quæ est ἐν ὕδασι, fluctus undans et adfluens ad littus, fluxus, æstus accedens, *die fluth, (the flood.)* eadem dicitur et, duplicato μ, πλήμμη, ἡ. est hinc, et a χέω, fundo, composita ἡ πλημοχόη, quæ est σκεῦος κεραμοῦν βεμβικῶδες, vas fictile ad trochi formam; quod facile potest subverti. πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ, περίδρομοι, ἀμφοτέρωθεν, i. e. ex utraque parte currus, ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν

τοῦ ἅρματος, E, 726, modioli ex argento sunt, rotundi i. e. circum currentes circum axem: et describitur ibi currus Junonis; ἀμφοτέρωθεν autem pertinet ad rotas integras, æquales utrimque. ὡς ἄν σοι δοάσσεται πλήμνη κύκλου ποιητοῦ ἱκέσθαι ἄκρον, ut tibi videatur modiolus rotæ, i. e. axis eminens ad modiolum illum, venisse et attigisse ad extremam partem metæ lapideæ, nam ea est ὁ λίθος, Ψ, 339, et de certamine curuli sermo est.

πλημμοχόη, ἡ, vide supra.

πλημμύρα, ἡ, vide sub sequente, et πλήθω.

πλημμυρὶς et πλημμμυρὶς, ίδος. ἡ. (Πέλω) est eadem quæ ἡ πλήμη vel πλήμμη, de qua diximus sub ἡ πλήμνη. maris æstuantis accessus, fluxus, quando impletur littus marina aqua; nam in refluxu nudatur magnam partem. eadem res dicitur ἡ πλημμύρα et πλημμμύρα. refluxus, *die ebbe, (the ebb,)* dicitur ἡ ἄμπωτις, ιως. proprie ergo ponitur de fluxu et refluxu maris utrumque, qualis est in oceano: deinde vero ἡ πλημυρὶς etiam de quovis fluctu versus littus volvente se. παλιρρόθιον κῦμα, πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, ι, 486, ubi utrumque est idem. conf. κῦμα.

πλὴν, (Πέλω) adverb. præter, *nächst, (besides.)* est a πελάω et πλάω, appropinquare facio: nam ponitur, si alterum proxime abest ab altero, et si paululum modo deest ut sit eodem in loco. οὔτι (pro οὔτινα) μεγαίρω (suspicio) πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος, præter et secundum hunc, Θ, 207. recentioribus deinde elegans est hujus particulæ usus. sæpe ponitur et pro εἰ μὴ, nisi, Aristoph. Plut. 535.

πλῆντο pro ἐπέπληντο, vide sub πελάω.

πλήξιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) idem qui ὁ ἱππότης, et est epitheton viri militaris nobilis. a πλήσσω, f. ξω, percutio, agito. *ein edler rittersmann von hoher ankunft, (an illustrious knight of high descent.)* πληξίππῳ Πέλοπι, B, 104, nam ὁ Πέλωψ fuit peritissimus artis equestris. erat genere Φρὺξ, sed transiit in Græciam, ibique vicit curru Œnomaum, qui regnum suum senex, et filiam unicam Hippodamiam, præmium proposuerat ei, qui se vicisset. et vicit quidem Μυρτίλου calliditate, corrupti a Pelope; nam is paxillos, rotis præfigi ad axem solitos, extraxerat, ut volante curru rotæ conciderent. victus Œnomaus sensit fraudem ministri sui Myrtili, eique mala precatus est; victori tamen præmium pactum cum fide dedit. post fuit hic Myrtilus auriga Pelopis: id enim ministerium erat honestissimum apud priscos, et a nobilibus administrabatur. sed uxor Pelopis, ἡ Ἱπποδάμεια, impense amare cœpit Myrtilum, adolescentem formosum: hinc in itinere aliquo, cum ipsa media sederet inter Pelopem et Μύρτιλον in curru, sitim ingentem et subitam simulans, perpulit maritum bonum, ut descenderet ad aquam procul petendam. interim ipsa fatetur amorem; sed abnuente Myrtilo, ex quo irata simul et perterrita, clam indicat reverso Pelopi, quasi Myrtilus eam sollicitasset. Pelops dissimulat iram, donec venirent ad locum præcipitem: ubi subito correptum, et nihil tale suspicantem deturbat: qui moriens domum Pelopis diris exsecratus est. hinc οἱ Πελοπίδαι, Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, tot mala passi tragica. et ab hoc Μυρτίλῳ mare Myrtoum habet nomen. Μενεσθῆα πλήξιππον, Δ, 327. Ὀρέσην, E, 705. Ὀϊλῆα, Λ, 93. πληξίππου φωτὸς, Ist. 2, 31, Nicomachi, curru vincentis. πλήξιππον Θήβην, a studio habitatorum sic dictam, Ol. 6, 145.

πληροσέληνος, ὁ ἡ, vide sub σελήνη.

πληρόω, f. ώσω. (Ἔω) impleo, plenum facio. est verbum in Homero non obvium; ab ἔω, impleo, tamen ortum, et huc omnino interserendum. πληροῖ θεῶν δύναμις, καὶ παρὰ ἐλπίδα, κούφαν κτίσιν, Ol. 13, 116, deorum potentia plenum sistit opus facile, etiam præter spem: ἐπιτελεῖ, ὅλον παρέχει.

πλησίος, ία, ίον. (Πέλω) qui prope est. est a πέλας, quasi πελάσιος, per syncopen, et mutationem solitam. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς (pro εἰσιδὼν) πλησίον ἄλλον, adspiciens alium prope se stantem vel versantem, B, 271. Δ, 81. X, 372. Θ, 328. κ, 37. ν, 167. σ, 71, 399. φ, 396, ubi vides masculinum. πλησίον ἀλλήλων, ubi neutrum est adverbialiter, prope se invicem, Γ, 115, deponebant arma sua in terram in una serie. sic, συφεοὺς, haras, ξ, 14. σκόπελον καὶ ἕτερον, μ, 102, ubi deest εἰσὶ, sunt admodum prope inter se, unus et alter: vel et omissa præpositione, κατὰ τὸ πλησίον. nam intererat tantummodo angustus πορθμὸς inter hos scopulos, coll. 234, 235. αὐτὰρ ὁ πλησίον εἱστήκει Ὀδυσσεὺς, prope adstabat, *stund zu nächst bey ihm, (stood close to him,)* Δ, 329. αὐτὸς πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε, ipse quam proxime, ubi Thetis sedebat, consedit in sella, Σ, 422. ὅς οἱ πλησίον ἷζε, qui ei proxime adsidebat, η, 171. κάθιζον πλησίον, consederunt prope inter se, *setzeten sich neben einander, (sat down all together,)* Θ, 7, ut supra de armis depositis ordine. φήμην ἐξ οἴκου γυνὴ προέηκε πλησίον, omen verbale e domo mulier emisit proxime, υ, 106, ubi possit videri adverbialiter de tempore positum, pro αὐτίκα, εὐθὺς, immediate post auditum tonitru: potest tamen etiam de loco, non procul ab Ulysse. πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι, prope se invicem ædificati thalami, Z, 249, coll. 245, ubi idem per neutrum elliptice est positum, pro, κατὰ τὸ πλησίον, uno ordine, *nahe neben einander, (close to one another:)* et θάλαμοι ibi sunt, *wohnzimmer für die königlichen prinzen, (chambers for the king's sons.)* οἱ δὲ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἕστασαν, Λ, 592, propinqui apud eum constiterunt ordine denso. sic, ἕστησαν, N, 488, *stunden mit dicht geschlossenen reihen, (stood in close ranks;)* nam sermo est de acie. ἐπὶ χθονὶ κάππεσον ἄμφω πλησίοι ἀλλήλοισι, Ψ, 732, de luctatoribus. πλησίαι αἵγε ἥσθην, sedebant prope se invicem, Δ, 21. Θ, 458, sic ut latus latere tegeretur. κρῆναι πλησίαι ἀλλήλων, ε, 71. νῆες ἔντοσθεν λιμένος δέδεντο πλησίαι, alligatæ erant uno ordine, κ, 93. πλησίω ἀλλήλοις, ambo prope se, *beyde neben einander, (near one another,)* β, 149, de duabus aquilis volantibus.

πλησίστιος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) velum implens et expandens. est epitheton venti boni, a πλήθω, f. ήσω, impleo, et τὸ ἱστίον. οὖρον πλησίστιον, λ, 7. μ, 149.

πλησιφαὴς, ὁ ἡ, vide sub σελήνη.

πλήσσω, f. ήξω. (Πέλω) appropinquo cum impetu, percutio, vehementer moveo et tango appropinquando. nam est a πέλας, et πελάω, f. ήσω, per syncopen πλήσω, a quo futuro, duplicato Sigma, est hoc verbum. σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω ἔπληξε, B, 266, Ulysses percussit sceptro suo Thersitæ dorsum et ambos humeros; et quidem unica tantum, non vero repetita, plaga, quæ simul humeros et tergum attigit. nam μετάφρενον est pars tergi inter humeros. ejusmodi percussus vocatur una voce ὁ νωτοπλὴξ, ῆγος, verbero, ὁ μαστιγίας, ου. πλῆξεν κόρυθος φάλον, percussit ense galeæ conum, *hieb ihn auf den busch des helmes oben, (cut the plume on the top of his helmet,)* Γ, 362. ἕτερον ξίφει πλῆξε, E, 147. τὸν δὲ ἄορι πλῆξε αὐχένα, illum gladio percussit quod attinet cervicem, Λ, 240, pro κατὰ αὐχένα. αὐτὸν πλῆξε αὐτοσχεδίην, percussit cominus, M, 192. P, 294. δόρυ πλῆξε ἄορι, *hieb in den schaft des spiesses, (struck the shaft of the spear with his sword,)* Π, 115. et 791, μετάφρενον χειρὶ, ubi Apollo dicitur manu sua percussisse tergum superius Patrocli: et id vel notat ἔκπληξιν θείαν, terrorem divinitus immissum; vel subitam λειποθυμίαν et defectum virium. παλιρρόθιον (κῦμα, reflua unda) δέ μιν αὖτις πλῆξεν, retro repulit eum appropinquatione sua vehementi, ι, 431, *stiess ihn wieder zurück vom ufer, (carried him off again from the shore.)* πλῆξε κυβερνήτου κεφαλὴν, fulmen percussit et tetigit caput gubernatoris in navi, μ, 412. ἔλαφον κατὰ ἄκνηστιν ἔπληξα, jaculo conjecto percussi cervum in tergo, κ, 162, *schoss ihn in den rücken, (struck him with a javelin in the back.)* μή τις ἐμὲ χειρὶ πλήξῃ, σ, 57, ne quis me manu percutiat, et dimoveat ex statu meo pugilatorio. ὅντινα ἄορι πλήξει, quemcunque is gladio transfigeret, K, 489, *wen er etwa durchbohrete, (whomsoever he pierced with his sword.)* πλήξας ξίφει αὐχένα, percutiens ense cervicem, Π, 332. στῆθος δὲ πλήξας, pectus suum, percutiens manu, υ, 17, *da er sich an die brust schlug, (beating his breast;)* quod solet, si consilium aliquod nostrum reprehendimus et damnamus. ποδὶ πλήξας, *mit dem fusse strampflend, (writhing his legs,)* ut solent moribundi ex vulnere, χ, 20, i.e. σφαδάζων. πλήξαντε ἵππω, equi percutientes eum, E, 588, *die pferde die ihn umstiessen durch ihr annahen an ihn, (the horses which threw him down by running against him,)* κρούσαντες, πελάσαντες. nam sæpe πλήσσειν idem est ac πλησιάζειν. μηρὼ πληξάμενος, femora ambo percutiens manibus suis sibi, Π, 125, *da er sich auf die lenden schlug, (striking his thighs with his hands,)* quod fiebat in tristitia magna. πληγεὶς, sc. κεραυνῷ, ictus fulmine, Θ, 12. πληγεὶς ἀνέπαλτο, Ψ, 694, percussus exsiliit quidem, sed sic ut statim decideret: nam id vult simile: piscis exsilit paululum ex aqua, sed illico rursus decidit; sic et hic vir, accepto ictu gravi in maxillam a pugili. pro ἀνεφάλλετο, ubi ἄνω notat sursum, ἐπὶ contra vel ad, quo innuitur motus ad inferiora. Διὸς πληγέντι κεραυνῷ, mihi icto a fulmine, O, 117. θύρετρα πληγέντα κληῗδι, φ, 50, januæ, graviter motæ et impulsæ a clave, coll. 47, ἐν δὲ κληῗδα ἧκε (immisit clavem in claustrum) θυρῶν δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, et januæ repagula repulit: ut ergo ἀνακόπτειν, repellere pulsu, *zurückstossen, wegstossen, in die höhe schieben, (to push back, push away, shove up,)* et πλήσσειν, admota vi moliri, sit sæpe idem. et l. c. θύρετρα, ut totum, posita sunt pro parte, sc. pro pessulo in foribus: nam pessulus proprie ἐπλήσσετο, appropinquabatur ei a clave. πληγέντε κεραυνῷ, ictæ fulmine, Θ, 455, ubi de Junone et Minerva sermo est. est ergo masculinum duale, attice in genere communi, pro fœminino positum. sic Hesiodus, Ἔργ. 197, προλιπόντε ἀνθρώπους Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. sæpe etiam Attici nominibus fœmininis addunt articulum masculinum, maxime in duali, e. c. τὼ γυναῖκε. κόρυς, πληγεῖσα ἔγχεϊ, galea, percussa hasta, P, 296, *durchstossen vom spiess und durchdrungen, (pierced through by the spear.)* de nave, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ, μ, 416. ξ, 306. perfectum præt. medii deberet esse πέπλαγα, sed est ionice πέπληγα: a quo deinde fit novum verbum πεπλήγω. notat apud poëtam active. sic de Circe, quæ baculo suo tangit socios Ulyssis, eosque mutat, ῥάβδῳ πεπληγυῖα, virgula percutiens eos, κ, 238, 319. et de Minerva mutante Ulyssem, π, 456, pro πλήξασα: nisi quod lenior tactus innuitur hac medii forma lenius et lentius sonante. ἐγὼ πεπληγυῖα λυγρῶς τὸν Ἄρηα, inquit Juno, E, 763, tristifice irruens in eum ego. Juno autem physice est

aër, qui imbribus male habere potest pugnantes. αὐτὸν πεπληγὼς πληγῇσιν, illum adficiens plagis, Β, 264. sic, χερσὶν, Χ, 497, pro πλῆξας. locus Ne. 10, 133, est sub ἐπιπλήσσω. firmiter igitur teneas, πλήσσειν et πελάζειν vel πλησιάζειν proxime cognata esse.

πλῆτο, pro ἐπέπλητο, vide sub πελάω.

πλίγμα, τὸ, **πλὶξ**, ιχὸς, ὁ, vide sequens.

πλίσσω, f. ίξω. (Πέλω) gradior, tolutim incedo; attollo pedes cum decore et pulso terram numerose; *gehe einen guten schritt, (to go at a measured pace.)* nam de equis et mulis gradientibus proprie ponitur: et est a πλήσσω. quia autem ejusmodi equi sic euntes, pedes suos juxta se invicem promovent: hinc et in corporibus eæ partes femorum, quæ inter eundum prope se moventur, vocantur πλίγματα et πλιχάδες. in media forma occurrit apud poëtam, ζ, 318. εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν, de mulabus Nausicaæ ad currum junctis; quæ bene, i. e. eleganter, nec nimis celeriter, pedibus gradiebantur sic ut pedites subsequi sine molestia nimia possent. notat ergo βηματίζειν καὶ μεταφέρειν σκέλος παρὰ σκέλος. hinc est ὁ πλὶξ, ιχὸς, i. e. τὸ βῆμα, *der scritt, (the step,)* quod et τὸ πλίγμα dicitur: et περιπεπλιγμένον est τὸ περιβεβηκός. ἀπεπλίξατο est ἀπέβη, abiit.

πλιχὰς, άδος, ἡ, vide supra.

πλοῖον, τὸ, vide sub ναῦς, ad initium.

πλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, vide sequens.

πλόκαμος, ου. ὁ. (Πέλω) crinis contortus arte, cirrus. est a πλόκος per paragogen, sicut ὄρχαμος ab ἀρχὸς vel ὁ ὄρχος. apud poëtam de mulieribus ponitur. χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς, καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο, ubi sermo est de Junone, ornante se accuratius, Ξ, 176, et apparet, esse ordines comarum contortarum, seriebus suis de capite pendentes; internexis aureis ornatibus, et adhibito fragranti unguento, quod posterius indicatur per ἀμβροσίους. cæterum in πλοκάμους ἔπλεξε, est παρονομασία ἐτυμολογική. ἡ πλοκαμὶς, ῖδος, est fere idem, nisi quod Attici mundum quendam specialem in vertice mulierum dixerunt πλοκαμῖδα, quam alii vocabant κορυφαίαν, et σκόλλυν, et κρέκαν, *der gebundene zopf auf dem wirbel der damen in Griechenland, (the tress of hair bound to the crown of the head as worn by the ladies of Greece.)* unde sunt εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ, i. e. εὐκόσμητοι, ab hac specie ad totum. pertinet huc et τὸ πλόχανον, quod est πλέγμα τι, ᾧ καθαίρεται σῖτος, et videtur κοσκινοειδές τι fuisse. πλόκαμοι κομῶν ἀγλαοὶ, οὐ κερθέντες, Py. 4, 145, non abscissi pilorum cincinni splendidi; ubi sermo est de villosa pelle pardi, circumdata Jasoni. Vide sub καρηκομάω.

πλόκιος, ία, ιον. (Πέλω) connexus, perplexus, *wohl in einander geflochten, (well plaited.)* it. textilis, nexilis, *was sich wohlflechten lässet, (capable of being plaited.)* μύθων πλοκίων, narrationum apte connexarum et concinnatarum, ν, 295, i. e. πεπλεγμένων καὶ σκολιῶν in bono sensu. alii ibi legunt κλοπίων, i. e. δολίων, dissimulantium vel simulantium, et vera abscondentium: minus bene fortasse.

πλόκος, ου. ὁ. (Πέλω) plicamentum, res plexa, et concinnata plectendo. πλόκοι σελίνων ἔρεψάν μιν, plicamenta, i. e. coronæ nexæ, apiorum texerunt ei caput, Ol. 13, 45. coronam plerumque notat ὁ πλόκος. Eurip. Med. 842, πλόκον ῥοδέων ἀνθέων, sertum rosarum.

πλόος, ου. ὁ. contr. ὁ πλοῦς, (Πέλω) genit. τοῦ πλοῦ et πλοὸς, τῷ πλῷ et πλοῒ, τὸν πλοῦν et πλόα. navigatio, cursus navis, *die schiffarth, (sailing, voyage.)* δολιχὸν πλόον ὁρμαίνοντας, longam navigationem facere studentes, γ, 169, *die die weite farth vorhatten, (intending to take a long voyage.)* δεύτερος πλοῦς in proverbium abiit. navigatur enim vel velis vel remis: si igitur prius navigasti velis, et deinde ad remos necessario deduceris, vocatur ista remigatio ὁ πλοῦς δεύτερος. rei hujus exemplum est μ, 166—172. si ergo ad alterum ex duobus auxilium confugere cogeris, idque magis operosum et postremum; tunc proverbium illud locum habet. πλόος paratur, ο, 234—298. πλόος ἡμιθέων, Py. 4, 375, Argonautarum. πλόου ἔξω, Py. 11, 61, ἔβαλέ μέ τις ἄνεμος: extra cursum institutum pepulit me ventus aliquis: quæ est proverbialis locutio. εὐθὺν πλόον δίδου, largire cursum rectum, Ol. 6, 177, i. e. ζωὴν ἄπονον. νηῶν, Ol. 7, 59. πλόον εἰσερχομένοις, Py. 1, 66. ἐόντα, i. e. ἐνεστῶτα, Py. 4, 302. περαίνει πρὸς ἔσχατον πλόον, Py. 10, 45, perducit ad extremam navigationem, i. e. habet suos terminos, quos ultra non progreditur. πρὸς ἀλλοδαπὴν ἄκραν πλόον παραμείβῃ, ad alienum promontorium cursum deflectis, Ne. 3, 47, quod etiam est proverbialiter. καλέων αὐτὸν ἐς πλόον, vocans eum ad navigationis societatem, Ist. 6, 52, sc. Telamonem. Vide sub ἐλαύνω.

πλουθυγίεια, ἡ, vide sub ὑγίεια.

πλοῦς, ὁ, pro πλόος, q. v.

πλουτέω, f. ήσω. (Πέλω) sum dives. sed πλουτίζω, f. ίσω, divitem facio alium. τὸ πλουτεῖν σὺν τύχῃ πότμου σοφίας, ἄριστον, Py. 2, 101—103, ditem esse cum contingentia partis sapientiæ, optimum est. Pindarus est admirator divitiarum: nec injuria; coll. Ecclesiast. vii. 12, 13. et Theognis. v. 1115, canit: πλοῦτε θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων, σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.

πλουτίζω, vide supra.

πλοῦτος, ου. ὁ. (Πέλω) divitiæ plenæ, opes. nam nomen est a πλέος, plenus. antiqui orbis divitiæ immensæ fuerunt, apud Assyrios, Persas, Phœnices, Cyprios, etc. de qua re Athenæus plura tradit. cæterum antiquissimi et omnium primi πλούτου descriptio est Ξ, 122—124, consistebat nimirum in bene cultis agris, in hortis vitium et arborum plenis, in re pecuaria. conf. et Υ, 220—223. πλούτου effectus narrantur λ, 359. ξ, 233, 234, comparat enim reverentiam omnium. cæterum est δειλὸν καὶ φιλόψυχον κακὸν ut plurimum; facit timidos et vitæ nimis amantes: conf. Ἄδρηστος in R. præterea ἄφενος et ἀφνειός. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, Α, 171, te haustūrum et collecturum esse divitias. θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευεν αὐτοῖς Κρονίων, sc. Rhodiis, Β, 670. conf. φιλέω. μέγα πλούτοιο μεμηλὼς, i. e. φροντίδα πλούτου ἔχων, Ε, 708, οὐκ ἐκ τύχης ἢ διαδοχῆς πλούσιος, sed ex cura propria. ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι, Π, 596. Ω, 536, 546. ξ, 206, ubi ὄλβος et πλοῦτος et υἱοὶ, ut tria maxime honorifica, junguntur: ὄλβος vero et πλοῦτος non multum differunt. πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔστω, ω, 485. quod φιλοψυχεῖν ποιεῖ τὸν ἔχοντα ὁ πλοῦτος, maxime si dives simul est φιλήδονος, exemplum est et Ψ, 296—299. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος, Ol. 2, 96, i. e. οὐ μόνος ὢν, ἀλλὰ καὶ ἀρεταῖς *(mit guten eigenschaften und fertigkeiten) (with good qualities and talents)* κεκοσμημένος: is tandem verum sui fructum præbet. divitiæ alienis relinquendæ, sunt morienti domino odiosæ, Ol. 10, 106—108. εὐρυσθενὴς, sc. ἐστὶ, valde potens est, Py. 5, 1. πλούτου μεγάνορος, Ol. 1, 4, viros augentis et magnos facientis. nam haud facile emergunt, quorum virtutibus obstat res angusta domi. πλούτου ταμίαι, Ol. 13, 10, sunt justitia et pax: hæ tribuunt divitias civibus. στεφάνωμα, Py. 1, 96, coronam divitiarum; et sic vocant τὴν τιμήν: nam sine dignitate sordent divitiæ. κρέσσονα τέρψιν, Py. 8, 131, præstantiorem divitiis oblectationem: et sic vocat dexteritatem in actionibus bonis. σθένει, potentia divitiarum, Ist. 3, 3. et 27, διέστιχον, in divitiis ambulaverunt et versati sunt. πλούτω (genitivus Doricus) ἔβρισε τὸν, Ne. 8, 31, auxit divitiis eum. ἴσον πλούτῳ ἄνθος, Ne. 11, 52, divitiis parem florem, i. e. qui flores arborum non eandem, ac alio tempore, promittunt ubertatem frugum. πλοῦτον ἄγων αἰὼν, Ol. 2, 19, vita divitias afferens. ἁβρὸν ὀρέξαι, Py. 3, 195, divitias lautas præbeat. πιαίνων, pinguefaciens divitias, Py. 4, 267, i. e. τὸν σὸν οἶκον καὶ πλοῦτον αὔξων ἐκ τῆς εὐκαρπίας. ἀδινὸν ἄγει νόῳ, divitias densas regit prudentia, Py. 6, 47. ἀγήνορα ἀνθεῖν, Py. 10, 28. magnanimum facientes divitias florere. πολὺν, Ne. 1, 44. κρυφαῖον νέμει, Ist. 1, 97, fovet divitias occultas. πλούτου mala enumerantur Aristoph. Plut. 558, seqq.

πλόχανον, τὸ, vide sub πλόκαμος.

πλοχμὸς, οῦ. ὁ. (Πέλω) crinis contortus, *eine haarflechte, (a tress of hair;)* cincinnus, *eine locke, (a lock.)* ponitur de viris, sicut πλόκαμος de mulieribus. est fere idem qui ὁ πλόκος: et sicut hic a præt. m. πέπλοκα, sic ille a præt. perf. pass. πέπλεγμαι. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, πλοχμοί τε, οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο, Ρ, 52, capilli Gratiis convenientes, et cirri, qui auro et argento constricti erant; et sermo ibi est de Euphorbo, viro præstantis formæ, heroë Trojano, quem occidit Menelaus. hic capillos suos prolixos contorserat pluribus plicamentis, ne impedimento sibi essent in pugnando; *hatte einige haarflechten gemachet, die mit gold und silberband geflochten waren, (had plaited into tresses, which were fastened with gold and silver bands.)* Vide sub κεφαλὴ, aliquanto sub initio.

πλυνὸς, οῦ. ὁ. (Λόω) locus ubi lavantur vestes. et is erat vel effossus ad fluvium, nonnunquam et lapidibus intus munitus; et sic in Homero: vel est vas et labrum in quo lavantur vestes, ἡ πύελος, *ein waschfass, (a washing tub;)* quæ notio est recentiorum, σκάφαι τινὲς χρήσιμοι πλύνειν. πλυνοὶ εὐρέες καλοὶ λαΐνεοι, Χ, 153—156. πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοί εἰσι πόληος, ζ, 40. et 86, ἔνθα πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, perennes, coll. 92, ἐν βόθροις: ex quo apparet, istos πλυνοὺς fuisse βόθρους παραποταμίους, πρὸς πλύσιν χρησίμους, lapidibus intus munitos et stratos infra. ex recentiorum notione, metaphorice dicitur πλυνὸν ποιεῖν τινὰ, Aristoph. Plut. 1062, i. e. maledictis implere aliquem. et verbum πλύνειν τινὰ, est, maledictis perfundere aliquem, id. Acharn. 380. sed ὁ πλύνος, ου, est τὸ πλυνόμενον, *die wäsche, (the garments that are washing, or to be washed.)*

πλύνος, ὁ, vide supra.

πλύνω, f. νῶ. (Λόω) lavo vestes, in specie lineas; nam de laneis in specie dicitur γναφεύειν ἢ κναφεύειν. deinde tamen in genere, lavo vestes quaslibet. recentiores deinde et de aliis rebus lavandis posuere hoc verbum; e. c. de eluendo ore, etc. possis, ex notione propria, hoc verbum referre ad τὸ λύειν: sed præstat cum antiquis a λούειν deductum censere. ἀλλ' ἴομεν (ionice pro ἴωμεν) πλυνέουσαι, pro πλυνοῦσαι, particip. futuri, distracto circumflexo, eamus lavaturæ, ζ, 31. et 59, ἵνα εἵματα ἄγωμαι (ut vestes portem curru) ἐς ποταμὸν (ad fluvium) πλυνέουσα, pro πλυνοῦσα, lotura. et actio hæc lavandi vestes describitur 85—95. et 93, ἐπεὶ πλῦνάν (pro ἔπλυναν) τε κάθηράν (pro ἐκάθηραν) τε ῥύπα πάντα, postquam laverant, et depurgaverant omnes sordes de vestibus; ubi posterius est explicatio prioris. πλυνούσῃ τις

πρῶτα μίγη (ἐμίγη) εὐνῇ καὶ φιλότητι, ο, 419, ubi sermo est de ancilla nobili, quæ vestes lavabat ad mare, ibique a nautico homine ad Venerem illiciebatur: et hæc hanc lavationem *δουλικῶς* peragebat; ex ζ autem vidimus, etiam *τὰς ἐνδόξους* præfuisse huic operi. *πλύνασα*, ω, 147, postquam lavit eam vestem. *ὅθι εἵματα πλύνεσκον* (ionice pro *ἔπλυνον*) *Τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες*, X, 155. ergo in aqua frigida hæc lavatio vestium antiquis fiebat.

πλύσις, *ἡ*, vide sub *πλυνός*.

πλῶμι, vide *πλώω*.

πλῶτες, *οἱ*, vide sub *νῆστις*.

πλωτὸς, *ἡ*, *όν*. (*Πέλω*) qui circumnavigari potest. it. natatilis. *πλωτῇ ἐν νήσῳ*, κ, 3, in insula *κειμένῃ ἐν πλεομένοις τόποις, τῇ προσπλεομένῃ ὑπ' ἀνθρώπων*. est ergo *ἡ περιπλεομένη κύκλῳ*, ubi undique naves appelli possunt, *καὶ μὴ κατὰ τὰς ἄλλας οὖσα πλήρης ὑφάλων πετρῶν*: *wo überall sicher mit schiffen angelandet werden kann, (in every part of which there is good landing.)* non autem intelligenda h. l. natatilis, qualis Delus fuisse in fabulis dicitur: *ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὴ κύμασιν ἡ Δῆλος παντοδαπῶν ἀνέμων ῥιπαῖς*.

πλώω, et πλῶμι. f. *πλώσω*. (*Πέλω*) navigo. nato. idem quod *πλέω*. *πολλὰ δὲ τεύχεα πλῶον*, pro *ἔπλωον*, multa arma fluitabant, nabant, Φ, 302. *ἅ οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς*, quæ ei natarent leviter, ι, 240, ubi sermo est de lignis ad navem faciendam adhibendis. conf. *ἐπιπλώω*.

πνεῦμα, *ατος*. *τό*. (*Πνέω*) spiritus, halitus. it. impetus. *λύσσης πνεύματι μάργῳ*, rabiei impetu insano, ap. Æschylum in Prom. 883. nam in impetu quodam vehementer spiratur. et ibid. 1046, *χθόνα δ' ἐκ πυθμένων αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα* (ventus) *κραδαίνοι*, terram ex fundamento cum radicibus labefactet. est nomen recentiorum, ignotum Homero. Vide sub *πνύω*, ad finem.

πνεύμων, *ονος*. *ὁ*. (*Πνέω*) pulmo, *die lunge, (the lungs.)* *ἐπάγη δ'* (infixum est) *ἐν πνεύμονι χαλκὸς*, ferrum, Δ, 528. Vide sub *ἀνεμώλιος*.

ΠΝΕ'Ω, f. *πνεύσω*. spiro, flo. imitatur hoc verbum sonum ipsum spirantium ore. et hinc est *πένω*, per transpositionem. ex *πνέω* fit *πνύω*, a quo est *πεπνυμένος*, ut a *θέω* est *θύω*, a *ῥέω* *ῥύω*: inde est *πινύω*, unde *πινυτὸς*, *ὁ συνετὸς*, et *πινύσσω* i. e. *συνετίζω*, cui opponitur *τὸ ἀπινύσσειν* i. e. *ἀσυνετεῖν καὶ ἀφραίνειν*. ionice et ob metrum dicitur *πνείω*. *αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει*, ε, 469, aura ex fluvio frigida exhalat. *τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων*, spirantes equi in humeros præcedentis se hominis, N, 385, *καταπνέοντες τὰ μετάφρενα αὐτοῦ*. *μένεα πνείοντες Ἄβαντες*, robur et animositatem spirantes, B, 536. *Ἀχαιοὶ*, Γ, 8. Λ, 508. Ω, 364. Ulysses cum suis, χ, 203. *οὖροι πνείοντες*, venti spirantes, δ, 361. *πνείουσα Ζεφυρίη*, sc. *πνοὴ*, η, 119. *ἀμβροσίην, ἡδὺ μάλα πνείουσαν*, suavissime olentem, δ, 446, *ἐκ μιᾶς πνέομεν ματρὸς ἀμφότεροι*, sc. dii et homines, spiramus, i. e. vivimus, Ne. 6, 2, ex terra nimirum, vel ex Chao. *πνέοις*, vivas, Ne. 10, 163. *πνέων καρδίᾳ θρασείᾳ*, Py. 10, 69, spirans corde animoso, i. e. valde animosus. *χαμηλὰ*, Py. 11, 46, spirans humilia, i. e. *ὁ πένης καὶ εὐτελὴς*, homo fortunæ humilis. *ἄλλοτε ἄλλα*, alia ex aliis spirans, i. e. sentiens, Ne. 3, 72. *πνεόντων πῦρ ἵππων*, Ol. 7, 130, equorum Solis. *πνέοισαν* (dorice pro *πνέουσαν*) *πῦρ*, Ol. 13, 128, *τὴν Χίμαιραν*. *πνεύσαις κενεὰ*, Ol. 10, 111, inania postquam spiravit, i. e. frustra laboravit: ut ergo videas cognationem verbi *πένω*. compositum, *καταπνέω*, adspiro. *καταπνεῖ σὲ*, adspirat tibi et refrigerat te, veluti ventulus æstuantem, Eurip. Rhes. 387.

πνοὴ, *ῆς*. *ἡ*. et ionice *πνοιή*. (*Πνέω*) flatus, spiritus. *das wehen, das blasen, der athem, der hauch, (a blowing, the breath.)* *πνοιὴ Βορέαο*, E, 697, flatus Boreæ, κ, 507, ubi confer *φέρω*. *ἀνέμου πνοιὴ*, ζ, 20. *πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ*, N, 590. *ἀλεγεινῇ*, Ξ, 395. *ἅμα Ζεφύροιο θέοιμεν*, vel una cum Zephyro currere possimus, velocitate pedum æquaremus ventum, T, 415, inquit equus Achillis, conf. *Ζέφυρος*. *τόγε Ἀθήνη πνοιῇ πάλιν ἔτρεπε*, Υ, 439. jaculum retro vertit Minerva flatu, conf. *ψύχω*: i. e. contra ventum miserat Hector telum, et id fecerat non prudenter satis, ut talem statum haberet. cæterum *τὴν ἁπλῶς ἀνεμιαίαν ῥιπὴν* vocant quoque *πνοὴν*, motum aëris. *ὦρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ*, Ψ, 215. et 380, *πνοιῇ δὲ μετάφρενον θέρμετο*, halitu equorum calefiebat tergum ejus. sic et Φ, 355, *πνοιῇ Ἡφαίστοιο τειρόμενοι*, exhalatione calida ignis afflicti graviter, *durch den qualm des feuers, (by the smoke and hot vapour of the fire.)* *ὑπὸ Ζεφύροιο*, δ, 402, cum flatu Zephyri. *στάντε ποτὶ πνοιὴν*, stantes ambo, versi ad flatum venti, ut refrigerarentur, Λ, 621. *ἐμοὶ πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι*, κ, 25. *πνοιαὶ ἀνέμων δονέουσι τὸ*, flatus ventorum motitant id germen, P, 55. *ἄνεμοι πνοιῇσιν* (*πνοαῖς*) *λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν ἀέντες νέφεα*, dissipant nubes, E, 526. *πέτετο* (*σὺν*) *πνοιαῖς ἀνέμου*, volabat eam in partem in quam tendebat flatus venti, M, 207. *ἅμα*, Π, 149, pariter ac flatus venti, i. e. velocissime. sic et Ω, 342. α, 98. conf. *ἅμα*. et ε, 46, i. e. *ὁμοίως πνοαῖς ἀνέμου*. *μετὰ*, i. e. *ἐν*, Ψ, 367, per flatus venti, cum vento. sic et β, 148, de aquilis, leniter volantibus, non motis alis sed expansis modo, ut vento ferri viderentur. *λιάσθη ἐς πνοὰς ἀνέμων*, δ, 839, evanuit et abiit in ventos. *πνοαῖς Βορέου ὄπιθεν*, Ol. 3, 56. *πνοαὶ ἀνέμων ἄλλοτε ἀλλοῖαι*, Py. 3, 187. *πνοαῖς καλλιρρόοις*, suavibus flatibus, i. e. tibiis, Ol. 6, 143. *ἐν Αἰολῖσιν αὐλῶν*, Ne. 3, 137, Æolicis flatibus tibiarum. *πνοὰς ἔβαλον*, spiritum abjecerunt, i. e. *ἀπέθανον*, Ol. 8, 51. *φρίσσοντα πνοὰς*, Ne. 10, 140, de moriente.

πνὺξ, *ὁ*, vide sub *πτύσσω*.

πνύομαι, sapio, vide sequens.

πνύω, f. *πνύσω*. (*Πνέω*) spiro, spirare facio. it. sapere facio, spiritus egregii plenum facio, *mache klug, gebe esprit und witz, (to make wise, to fill with genius and intelligence.)* hinc passivum *πνύομαι*, sapio, habeo spiritus egregios, *bin witzig und voll esprit, (I am full of wit and intelligence.)* hujus verbi solum perfectum passivum, per omnes modos, apud poëtam occurrit, *πέπνυμαι*, sapiens factus sum, valde sapio. nam formam *πνῦμι* et *πνῦμαι* fingere, non est necesse, nec placet antiquis criticis Græcis. *πέπνυσαί τε νόον*, et spiritus plenus es in intellectu, prudens es, Ω, 377, coll. 376, ubi tres præstantissimæ felicitates homini a natura datæ, corporis formositas, acumen mentis, generositas natalium. *οὔ σε ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι*, non sane ex vero credebamus te sapere, Ψ, 440, *da wissest zu leben, (that thou art wise.)* *τῷ καὶ τεθνειῶτι ἔπορε Περσεφόνεια πεπνύσθαι* (*κατὰ*) *νόον*, κ, 495, et sermo est de Tiresia qui vivus fuerat vates celeberrimus; hinc et post mortem credebatur habere intellectum perspicacem, et *ἐν ταῖς νεκυομαντικαῖς* anima hujus creberrime evocabatur, credebaturque habere *στερέμνιόν τι*, cum reliquæ essent nil nisi umbræ. *ἐπεὶ* (*κατὰ*) *τά περ ἄλλα μάλιστα ἀνθρώπων πέπνυσο*, ψ, 210, quoniam sane et in aliis supra alios maxime prudens eras; estque plusquamp. pass. pro *ἐπέπνυσο*. *Ἀντήνωρ πεπνυμένος*, spiritu et perspicacia præditus, non corpus sine pectore, Γ, 203. *Εὐρύπυλος*, Λ, 821. *Μηριόνης*, N, 254. *Πουλυδάμας*, Σ, 249. *Ἀντίλοχος*, Ψ, 586. *Τηλέμαχος*, α, 213, 230. γ, 21. ο, 86. υ, 328. *Μενέλαος ψεῦδος οὐκ ἐρέει, μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστὶ* γ, 328, ubi vides, *πεπνυμένον* non tantum Gallicum illum *esprit*, sed et *le cœur* innuere, prudentem, cordatum, catum. *Λαέρτης*, ω, 374. *ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη*, δ, 204. et 206, *τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις*, talis enim etiam patris es, unde etiam prudentia et apta loqueris, coll. 211, 207. *ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκέει πεπνυμένος εἶναι*, θ, 388, inquit Alcinous de Ulysse. sic, *ἦ δοκέεις μοι*, σ, 124. *οὔπω τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε*, adeo prudens, τ, 350. et 352, *ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις*, inquit Penelope ad personatum suum maritum; *lauter kluges und geistreiches, (all prudence and intelligence.)* *ἔχαιρε πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ Ἀθήνη*, γ, 52, *freuete sich über den verständigen wolgesitteten mann, (rejoiced at the intelligent and correct man.)* *μῦθον πεπνυμένον*, sermonem spirituum plenum, *die muthige nachdrückliche rede, (the spirited and emphatic speech,)* α, 361. φ, 355. *Ἀτρείδη, πέρι μέν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι Νέστωρ φάσχ'* (*ἔφασκε, ἔφη*) *ὁ γέρων*, δ, 190, inquit Nestoris filius ad Menelaum. *Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε*, antea prudens et cordate, Ψ, 570, ut indolem erectam et nobilem indicet, cum perspicacia conjunctam. *πεπνυμένα μήδεα εἰδὼς*, H, 278. β, 38, quibus locis de præcone sene sermo est. sic, *Μέδων, πεπνυμένα εἰδὼς*, sc. *μήδεα*, δ, 696. χ, 361. ω, 441. *ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ*, θ, 586. *οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι* sc. *μήδεα*, σ, 229, coll. 214—220. sed ne sic quidem in mea potestate est, omnia prudentia consilia in animo habere et deinde exsequi, nam de multis ejusmodi cogitatis me dejiciunt alii. *ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις Ἀργείων βασιλῆας*, I, 58, apta loqueris ad principes Græcos. *Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω*, Γ, 148, ambo cordati et perspicaces viri, *redliche vernünftige männer, die viel grossen geist haben, (men of great prudence and sound understanding.)* sic, *Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος*, H, 276. *κήρυκε δύω*, I, 685. coll. 170. *Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος*, σ, 65, ubi adulatorie et ironice. *τὸ πνεῦμα, ατος*, flatus, ventus, spiritus, *der wind, das blasen, (the wind, a blowing.)* *τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη*, Eurip. Iphig. Taur. 1317, quem afflatum infortunii nacta est? *was für ein unglück hat sie angefochten? (what misfortune has befallen her?)*

πόα, *ας*, *ἡ*. et ionice *ἡ ποίη*, *ης*. (*Πίω*) herba, *grün kraut, gras, (grass, herbage.)* communiter sic vocatur *ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος ἢ κειρόμενος χόρτος*, gramen: deinde et, *ὁ δημητριακὸς καρπὸς*, *das grüne korn, (green corn,)* seges viridis, imo et adulta seges et a messoribus secanda. conf. Theocr. 3, 32, ibique scholia. unde *ἡ ποιὰ* tropice etiam pro anno ponitur. et est a *πόω* f. *πώσω* et *πόσω*, i. e. *πίνω*: nam amat humorem sufficientem. *ὑπὸ αὐτοῖς Χθὼν δῖα ἔφυεν νεοθηλέα* (recens viridem et floridam) *ποίην*, Ξ, 347, herbam: ubi una intelligendi sunt flores, ut, præter mollitiem cubationis in herba, etiam bonus odor adsit. *νέμεαι τέρενα ἄνθεα ποίης*, depasceris teneros flores graminum, ι, 449, inquit Cyclops ad arietem suum. *ποίη δὲ παρείη*, et gramen metendum adesset, σ, 369. et 371, *βόε κεκορηότε ποίης*, boves saturati ambo gramine. et 367, *ἐν ποίῃ*, in gramine, metendo scilicet: ubi *ἡ κατὰ θέρος πόα* dicitur, *κατ' ἐξοχὴν*, in metenda herba agrorum et pratorum. hinc et annus ipse dicitur *ἡ ποιή*. *στεφάνοις ποίας*, coronis herbæ, Py. 4, 427, coronis ex quavis herba obvia nexis, quibus victores a victis et sociis in loco certaminis donabantur. hinc est, herbam dare alicui, i. e. pro victore agnoscere eum. *ποίᾳ Παρνασσίᾳ ἐστεφανωμένον*, Py. 8, 28, i. e. *δάφνῃ*: ubi est in sensu latiore, ut frondem viridem

notet. ποίαν μελινδέα κείρειν ἐκ λεχέων, Py. 9, 64, i. e. devirginare eam: ubi est metaphorice. cæterum scribitur et cum accentu in ultima.

ποδάνιπτρον, ου. τό. (Νίπτω) notat vel actionem lavandorum pedum, αὐτὴν νίψιν τῶν ποδῶν: vel aquam qua pedes lavantur, ὕδωρ ᾧ πόδες νίπτονται, quod et τὸ ἀπόνιπτρον dicitur. οὐδέ μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται, neque mihi lavationes pedum gratæ jam sunt, τ, 343, ubi est pleonasmus, qualis in ἐπιβουκόλος βοῶν, οἶνον οἰνοχοεῖν, αἰπόλος αἰγῶν, etc. et 504, οἰσομένη ποδάνιπτρα, petitura et allatura aquam ad pedes lavandos.

ποδαργία, ἡ, pro ποδαλγία, vide sub ἀργαλέος.

πόδαργος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) est nomen equi Hectorei, a velocitate pedum sic appellati. ab ἀργὸς πόδας κατά. Θ, 185. ὁ ἡ λίταργος est valde celer, a λίαν. unde est λιταργίζω, f. σω, celeriter ago. ἀπολιταργίζω, proripio me a loco, Aristoph. Nub. 1255. Pace, 561.

ποδαρίζω, vide sub πούς, ad finem.

ποδαρκέω, f. έσω. (Χάω) pedibus sufficienter valeo. ποδαρκέων, pedibus sufficienter valens ad percurrendum id spatium, Py. 5, 44, sc. equorum pedibus, ἐπαρκῶν ποσὶ ἵππων, καὶ τάχει ἅρματος.

ποδαρκὴς et ποδάρκης, (accentu ionice posito) εος. ὁ ἡ. (Χάω) sufficienter valens pedibus, velox eximie. est plus quam ποδώκης, hic enim celeriter tantum, ille vero et diu, currere potest. ὁ ἐξαρκῶν ποσί. est apud poëtam epitheton Achillis κατ' ἐξοχὴν, i. e. quia hic heros multo validior ad diu et celeriter currendum quam quisquam alius. est ergo epitheton facultatis, non vero semper actus. frustra sunt, qui apud poëtam politissimum postulant epitheta semper ad actum præsentem accommodata; satis habuit ponere ad personam apta epitheta, etsi ad actionem præsentem nihil facientia. ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς, A, 121. B, 688, ubi id epitheton festivi quid habet et γλυκύτητά τινα, si respicias additum, ἔκειτο ἐν νηυσὶν, jacebat otiosus apud naves et in castris suis, συμποδιζούσης τὸν ποδάρκεα τῆς μήνιος. Z, 423. Π, 5. Σ, 181. Υ, 177. Φ, 265. X, 376. Ψ, 193, 333. semel etiam alius hoc epitheto insignitur, Μενεπτόλεμός τε ποδάρκης, N, 693, ubi si nominis proprii notionem consideres, quæ est, ὁ μόνιμος καὶ στάσιμος ἐν μάχῃ, bellam παράθεσιν ἀντιθετικὴν agnosces, et conjunctas duas egregias, etsi oppositas sibi sæpe, virtutes. ποδαρκὴς ἡμέρα, Ol. 13, 54, celeriter fugiens dies, ἡ ὀξύδρομος. et sic accentus ex analogia ponitur. Vide sub Ἀχιλλεὺς, in R. prope initium.

ποδεών, ὁ, vide sub πούς ad initium, et ΑΥΩ prope finem.

ποδηνεκὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) usque ad pedes imos pertingens, *was von der schulter bis unten auf die fusse gehet, (reaching from the shoulders to the heels.)* ἑέσσατο (induebat et circumdabat sibi) δέρμα λέοντος μεγάλου ποδηνεκὲς, K, 24, rex Agamemnon, noctu perambulaturus castra. notatur ergo pellis τερμιόεις καὶ μέχρι ποδῶν ἐνεχθεῖσα. sic et 178. quantus igitur ille leo fuit, ex cujus unius pelle tanta vestis fieri poterat. ποδηνεκὲς ἔρκος ἀκόντων, O, 646, usque ad pedes pertingens munimentum contra jacula; et sic vocatur clypeus Ajacis, ἡ ἀνδρομήκης ἀσπίς.

ποδήνεμος, ου. ὁ ἡ. (Ἄω) celeritate pedum ventos æquans, *geschwind zu fusse wie der wind, (swift of foot as the wind.)* et est epitheton Iridis, nuntiæ deorum: nuntios autem decet τὸ τάχος. præterea et iris physica citissime fit et perit, i. e. accedit et abit celerrime. ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις, B, 786, coll. 790. E, 353, 368. Λ, 195. O, 168. Σ, 166. Ω, 95.

ποδοκάκη, ἡ, vide sub σιδήρειος.

ποδώκεια, ας. ἡ. (Χάω) velocitas pedum. ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, ποδωκείῃσι πεποιθὼς, B, 792, qui sedebat ibi speculator Trojanorum, fretus velocitate pedum, qua celeriter ad suos revolare posset.

ποδώκης, εος. ὁ ἡ. (Χάω) pedibus velox, quæ magna olim laus in heroë aut viro militari. ποδώκης Αἰακίδης ἢ Πηλείων, i. e. Achilles, B, 860. Π, 134, 165, 281, 865. P, 486. Σ, 261, 267, ubi bis brevi intervallo positum, κατά τι θαῦμα, Υ, 27. Ψ, 793, ubi ὡς est omissum ad ποδώκεα, coll. 792, decoravit eum laudibus ut velocem pedibus. λ, 470, 537. est ergo epitheton non ubique ad rem præsentem accommodatum, sed ad personam ipsam Achillis, qui hac virtute alios anteibat. ὃς δὴ εἶδος μὲν ἔην κακὸς, ἀλλὰ ποδώκης, K, 316, ubi sermo de exploratore Dolone, misso speculatum. ἱππεῦσιν ποδώκεσιν, Ψ, 262, equestribus viris qui equos regebant veloces. et 376, ποδώκεες ἵπποι. sic, ποδώκεας ἵππους, P, 614. B, 764, ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς. ex analogia recentiorum scribendum esset ποδωκὴς, quia desinentia pleraque in ης ab nominibus in υς orta, accentum habent in ultima, e. c. ἡδὺς, ἀηδὴς, βαθὺς, ἀβαθὴς, etc. sed valet tamen exceptio per usum. ad eandem formam dicitur et ἀνεμώκης, εος, vento par celeritate, Eurip. Phœn. 166.

ποέω, pro ποιέω, q. v.

ποθεινὸς, ή, όν. (Πείθω) desiderabilis. ποθεινὸς πατρὶ παῖς, Ol. 10, 103. ποθεινὴ Ἑλλὰς, Py. 4, 388. ποθεινὸν κλέος, Ist. 5, 9. ποθεινοτάτην δόξαν, Ol. 8, 85.

πόθεν, (Ὁ) est interrogativum, unde? τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, quis, unde gentium es? Φ, 150. α, 170. η, 238. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297, et τὸ, ἀνδρῶν, eleganter abundat. πόθεν πλεῖτε ὑγρὰ κέλευθα, unde navigatis per mare, *woher kommet ihr zu wasser? (whence come ye by sea?)* γ, 71. ι, 252. εἰρώτα δὲ, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι, et interrogabat, quæ esset, et unde veniret huc, ο, 422. πόθεν σοὶ ξεῖνος ὅδε ἵκετο, unde tibi hic hospes venit, π, 57. ἀλλήλους εἴροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι, ρ, 368. et 373, αὐτὸν οὐκ οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι. Ol. 13, 25, πόθεν ἐξέφαναν; unde ortæ sunt?

ποθὲν, (Ὁ) extra interrogationem, est encliticum. καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο, et si alicunde alia accedant, I, 380. καὶ εἴ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι, η, 53. εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, si vero et pugnam alicunde concitaret Jupiter hodie, σ, 375, a meis vel a vobis. εἴ ποθεν ἔλθοι ὧδε, si alicunde veniret sic, φ, 195. καὶ εἴ ποθεν ἄλλα ἐπιθεῖτε, adderetis, χ, 62. Ὀδυσῆα κακός ποθεν ἤγαγε δαίμων, infortunium adduxit eum alicunde, ω, 148. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, ε, 490, ne ex alio loco ignem peteret. et compositum ἔμποθεν, in aliquo loco, unde quid proficiscitur. Theocr. 9, 6, ubi exponitur *hic, hinc.* si vero accentum suum rejicere non potest, habet eum in ultima: ὅτε ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ, ξ, 374, *wenn eine nachricht von irgendwoher ankäme, (if intelligence should arrive from any quarter.)* sic, εἴ ποθεν ἀγγελίη, α, 414. ἔλθοι κεῖνος, β, 351. εἴ ποθεν ἐξεύροι, Σ, 322.

ποθέω, f. ήσω et έσω. (Πείθω) desidero, *ich vermisse, ich sehne mich, (I miss, I long for.)* est verbum a πείθω, ejusque præt. m. πέποιθα, deberetque esse ποιθέω, sed Iota est abjectum. notat igitur proprie affectum animi, quo nobis persuademus, rem aliquam, jam non præsentem, esse valde bonam et optabilem, sine qua nobis jucunditas pæne nulla esse possit. ποθεῖν pertinet ad absentia bona, ἐρᾷν ad præsentia e quæ videmus. τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, α, 343 tale enim caput, i. e. talem virum, desidero ἦ σύ γ' ἄνακτος ὀφθαλμὸν ποθέεις; ι, 453, inquit Polyphemus ad arietem suum: an tu etiam heri tui oculum desideras, *vermissest es mit betrübniss? (art thou concerned for the loss of it?)* τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει, pro ἐπόθει, horum nihil desiderabat, i. e. nihil horum aberat, ν, 219, *es fehlete ihm von dem allen nichts, (nothing of that kind was wanting.)* πόθεόν (omisso augm.) γε μὲν ἀρχὸν, desiderabant tamen tristes ducem suum priorem, B, 703. et 709, πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα, *doch vermisseten sie ihn mit betrübniss und sehneten sich nach ihm, (they were distressed by his loss and wished they had him again:)* ubi μιν pertinet ad Πρωτεσίλαον mortuum. nam αἱρετώτερον πάντως τὸ τοῦ καλοῦ κάλλιον. sic et 726. τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο, Ψ, 16, ubi sermo de exercitu, lugente mortem Patrocli. notat ergo et, desiderium cum mœrore conjunctum ob amissum bonum. ποθέεσκε (imperf. Ionicum, pro ἐπόθει) δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, A, 492, et desiderabat pugnam, privatus facultate pugnandi; nam amabat pugnas. est ergo h. l. desiderium rei amatæ absentis. πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ, pro ἐπόθεσαν, O, 219, ubi sermo est de Neptuno, qui Jove cogente, reliquit Græcos, et cujus absentiam isti deinde cum magno desiderio senserunt; *si vermisseten ihn sehr, (they missed him very much.)* ἢ αὐτὴν ποθέσαι (infin. a. 1. a.) aut si ipsa desiderat me, et sentit me non adesse, *oder wenn sie selbs mich vermisset, (or if she herself misses me,)* β, 375. δ, 748. et hæc forma est Attica et Ionica, pro communi ποθῆσαι. hinc est ὁ ἡ ἀπόθεστος, cujus desiderium neminem omnino capit, *den gar niemand vermisset und nach ihm fraget, (whom no one misses or cares about,)* ὁ ἠμελημένος. Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτα, Patrocli vigorem desiderans cum luctu, Ω, 6. οἱ δ' ἀρχὸν ποθέοντες, ducem suum desiderantes et non habentes, B, 778, et ponitur ibi de duce, vivo quidem, sed nihil rei agente. ἵπποι, ἡνιόχους ποθέοντες, non habentes rectores suos, utpote in pugna occisos, Λ, 161, quod dictum de equis quasi λογικοῖς. sic et, ἵππω, τεὸν φθόγγον ποθέοντε, E, 234, *wenn sie deine ihnen gewohnte stimme vermissen und nicht mehr hören, (when they no longer hear thy voice to which they are accustomed,)* quia alienus, non vero ipse tu, regit eos. ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες, quando fortasse te interrogent desiderantes ea arma, π, 287. τ, 6. ut ergo ποθεῖν sæpe simpliciter sit, sentire quod non adsit jam id quod adesse ante solebat, *etwas vermissen,* i. e. *merken dass es nicht mehr da ist, (to miss something, to perceive that it is no longer there.)* κύματα ἁλὸς ποθέοντες, χ, 386, de piscibus extractis e mari in siccum. κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, E, 414, uxor desiderans et lugens suum maritum. sic, πόσιος ποθέουσα φίλοιο παντοίην ἀρετὴν, σ, 203, de Penelope desiderante absentem suum Ulyssem, et sentiens cum damno suo se eum jam non habere præsentem. ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα, ionice pro ποθοῦσα, τ, 136. πολὺ φέρτερόν ἐστι, ἓξ ἑτάρους ἐν νηΐ ποθήμεναι, præstat, sex socios ex nave amittere, quam omnes, una cum nave, μ, 110, et est infin. ποθεῖν, attice ποθέμεναι, producto poëtice medio ε in η. ποθέω τοῦτο, desidero hoc, *ich vermisse, (I miss, feel the want of)* sentio absentiam ejus, Ol. 6, 26, ποθέων, Ol. 13, 91. ubi est, cupiens: nam proposuerat sibi et cupiebat Pegasum frænare.

ποθὴ, ῆς. ἡ. (Πείθω) desiderium, *die vermissung, (a feeling of the want of something,)* sensus absentiæ alicujus boni. ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, A, 240, certe aliquan-

do nobiles Græci sentient suo magno malo Achillem abesse. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται, metuo ne occidatur in pugna, et amissio ejus magnum Græcis sit damnum, *und die Griechen an ihm was grosses verlieren, (and the Greeks sustain a heavy loss in him,)* Λ, 471. κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, illum Achillem abesse non magnopere sentiemus, Ξ, 368. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται, Ρ, 690, et magnum damnum illatum est illis, morte Patrocli. et 704, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη, sc. ὁ Ἀντίλοχος, cum is excessisset pugna, nuntium Achilli laturus de morte Patrocli, et Achillem commoturus ad auxiliandum. ergo Antilochus etiam valde necessarius in pugna: *er wurde von seinen Pyliern gar sehr vermisset, (his Pylians felt severely the want of him.)* μηδέ τί σοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο τούτου ὃ δή μοι δῶκας, Θ, 414, ne tibi unquam in posterum veniat desiderium hujus gladii, i. e. precor, ut in perpetua tranquillitate vivas, nec unquam opus habeas ullo gladio, nedum ut sentias cum molestia, hunc tibi deesse. Eustathius tamen h. l. τὸ, τοὶ, non pro σοὶ positum esse vult, sed ut sit particula illa, sane, tamen; et ut Ulysses ipse sibi precetur, ne unquam opus habeat hoc gladio: et id πρὸς ἀποτροπιασμὸν, averruncandi mali ominis causa, μὴ καὶ ἐπὶ κακῷ ἡ τοῦ ξίφους δόσις ἀποβαίη αὐτῷ δυστυχῶς. nam dona ab inimicis data solent esse infausta. precatur ergo sibi, μὴ δεηθῆναί ποτε τοῦ ξίφους τούτου, ἀλλὰ ἀπόθετον φυλάξειν αὐτό. μή τί τοι (σοὶ) ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηῒ μελέσθω, κ, 505, coll. 501, ne tibi curæ sit defectus ducis alicujus in navi, *mache dir nur keinen kummer, als werde dir ein wegweiser auf dem schiffe mangeln, oder, dass ku keinen wegweiser hast, (be under no concern about the want of a pilot.)* οὐ γάρ τοι (σοὶ) ξενίων ποθὴ, ο, 513, non enim tibi hospitalium donorum defectus futurus esset. et 545, ξενίων δὲ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται, *es soll ihm gewiss nicht an gaben fehlen, (he shall certainly be in no want of hospitable gifts.)* σῇ ποθῇ, tui desiderio, præ luctu quod te amisi, Τ, 321. οἱ μέγα ἐμεῖο ποθὴν ἀπέοντος ἔχουσιν, Ζ, 362, qui vel maxime absentiam meam sentiunt, *die mich gar sehr vermissen, (who feel the want of me very much.)* σοί γε ποθὴν πολέος βιότοιο, sc. ποιεῖ, β, 126, tibi conciliat desiderium, et sensum absentiæ, multarum ad victum necessariarum rerum, *machet, dass du gar viel von deinen gütern schmerzlich vermissest, (causes thee to feel severely the loss of thy property.)*

ποθήσομαι, vide sub ΠΓΩ.

πόθι, ('O) est interrogativum, ubi? *wo? (where?)* πόθι σοὶ πόλις, ubi est civitas tua? α, 170. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297. πόθι φρενὸς, Ol. 10, 2.

ποθὶ, ('O) extra interrogationem, alicubi, aliquando: *irgendwo, etwa einmal, (somewhere, once.)* est encliticum. αἴκε ποθὶ Ζεὺς δῷσι, si quando Jupiter det, Α, 128, sic δώῃ, Ζ, 526, ἠέ ποθι, vel alicubi, Κ, 8. ἀλλά ποθι σχήσεσθε Ἄρηος, sed aliquando continebimini a pugnando, a ferro, Ν, 630. ἀλλά ποθι Ζεὺς ἤθελε, sed videlicet Jupiter volebat, Τ, 273, *aber wohl, (but indeed.)* τῷ δ' ὥς (οὕτως) ποθι μοῖρα ἐπένησε, Ω, 209, illi (Hectori) autem sic sine dubio fatum attribuit. ἀλλά ποθι Ζεὺς αἴτιος, α, 348, sed aliquando deus causa est. et 379, αἴκε ποθὶ Ζεὺς δῷ, si quando deus dederit, coll. β, 144. ut ergo ποθὶ sæpe sit pro ποτέ: etiam ut dubitativæ enunciationis particula sit; forte, *etwa, (perhaps.)* sic, αἴκε ποθὶ Ζεὺς παύσῃ, si forte deus liberare velit, δ, 34, vel et, sicubi, *wenn etwa wo, ob etwa wo, (if perhaps, whether perhaps.)* sic et ξ, 118. ϱ, 51, 60. et 379, σὺ δὲ καί ποθι τόνδ' ἐκάλεσσας, et tu etiam hunc alicunde advocasti? οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ, nusquam est ulla nubes, υ, 114. αἴκε ποθὶ, si forte aliquando, χ, 252, οὐδέ ποθι μιαρὸς, neque ulla parte fœdatus, Ω, 420. οὔ ποθι, nullibi, Ν, 309.

πόθος, ου. ὁ. (Πείθω) desiderium, sensus absentiæ alicujus boni. idem ac ποθή. sic ἡ χολὴ et ὁ χόλος. ἡνιόχοιο πόθῳ, Ρ, 439, ubi sermo est de equis, qui sentiunt absentiam sui pristini rectoris, eumque deflent. οὐδέ κέ με οἴκου ἕλοι πόθος, οὐδὲ τοκήων, δ, 596, neque sane me caperet desiderium domus meæ aut parentum, ut cuperem hinc abire eo: *ich würde mich nicht nach hause sehnen, (I should long after home.)* σός τε πόθος, λ, 201, desiderium tui, mœror ob te amissum; inquit matris umbra ad Ulyssem. ἀλλά με Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, ξ, 144, at me Ulyssis absentis desiderium et dolor capit et subigit. πόθον τὸν παμπειθῆ γλυκὺν, i. e. ἐπιθυμίαν, Py. 4, 327, ubi in epitheto simul etymologia latet.

ποὶ, ('O) enclitica. sane. οὕτω ποι, Ol. 3, 7. Py. 5, 135, *etwa, wo, (perhaps.)*

ποιά, ἡ, ποιή, ἡ, vide πόα.

ποιέω, f. ήσω. (Πνέω) facio, elaboro. est idem quod πονέω fere, ab eoque ortum, verso ν in Iota, ut Græci in multis aliis vocibus solent. etymo propius scribitur et ποέω, maxime apud poëtas. sic sæpe Aristophanes πόει, fac. e. c. Equit. 386, μηδὲν ὀλίγον πόει, nihil parvum aut paululum fac. notat hoc verbum generalissime, ut de ædificando aut collocando aut construendo, etc. ponatur etiam. τεῖχος ἐποίεον, murum ædificabant, Υ, 147. in ὁπλοποιΐᾳ Vulcani, Σ, 482, 478, coll. 490, 573, quinquies usus est ποίει, quod idem ac ἐτίθει καὶ ἔτευχε. συφεοὺς, ædificavit haras, *bauete schweinställe, (built hog-styes,)* ξ, 13. θαλάμου, ὃν αὐτὸς ἐποίει, quem ipse ædificaverat, ψ, 178, et apparet, sæpe vim plusquamp. esse in imperfecto. πύλας ποιήσομεν ἐν αὐτοῖς, portas faciemus ad turres vel in muro, Η, 339, ποιήσει ἀθύρματα, lusitabit, Ο, 363. ποιήσετε κακὸν μεῖζον, Ν, 120. ἐφορμᾶται ποιήσειν, φ, 399, impetum habet ad faciendum. Ἥφαιστος ἐποίησε δῶμα θεῶν ἑκάστῳ, Α, 608. σάκος, clypeum, Η, 222. θεμείλια λεῖα, Μ, 30, solo æquavit. αἰθούσας, porticus, Υ, 12. λαοὺς λίθους, populos et homines fecit lapides Jupiter, Ω, 611, de Niobe. εἴδωλον, δ, 796, finxit spectrum. γαλήνην, ε, 452. ναοὺς θεῶν, ζ, 10. σφαῖραν, Θ, 373. et 493, ἵππον δουράτεον. αὐτὸν ταμίην ἀνέμων, κ, 21, fecit eum promum condum ventorum. πάλιν γέροντα, π, 456, κρήνην, fontem, ϱ, 207, in Ithaca. κλισίην τέκτων, sellam faber, τ, 57. τέκτονες ἐποίησαν αὐτῷ θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, Ζ, 316, 314, conf. αὐλή. ποίησαν πυρὴν, struxerunt rogum, Ψ, 164. κλισίην, tabernaculum, Ω, 449. et 452, αὐλήν. et 537, θεὰν ἄκοιτιν, deam ei dederunt conjugem. τύμβον, α, 239. et 235, κεῖνον, ἄϊστον, coll. ξ, 369. ω, 32. φόρμιγγα δαιτὶ ἑταίρην, ϱ, 271, lyram convivio gratam sociam jusserunt esse dii. θεοὶ ἐποίησάν σε ἱκέσθαι οἶκον, ψ, 258, fecerunt ut redieris domum. σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, Ν, 55, i. e. θήσοι εἰς νοῦν, et est idem quod, ὁ θεὸς ὁδηγήσειε. frequenter apud poëtam τὸ θεῖναι et τὸ ποιῆσαι permutantur. μή σε ἐν Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων ποιήσειε, α, 387. τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν, Ω, 666. δῶρά μοι θεοὶ ὄλβια ποιήσειαν, ν, 42, dona a vobis data mihi dii fortunent, *mögen sie mir segnen, (may they bless.)* ποίησον αἴθρην, fac serenitatem aëris, Ρ, 646. φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν, facere ut Achæi fugerent, Μ, 432. τελευτὴν, finem facere, facere ut res ad destinatum finem perveniat, α, 250. π, 127. θεοὶ δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι, ψ, 12, sanam mentem adimere alicui. δίπτυχα ποιήσαντες, duplicantes adipe, Α, 461. Β, 424. γ, 458. μ, 361. ψυχῆς εὖνιν ποιήσας, ι, 524, vita orbatum faciens. μέγα κλέος αὐτῇ ποιεῖται, attice pro ποιεῖ, sibi ipsi acquirit magnam famam, β, 126. σὲ παῖδα ποιεύμην, ionice pro ἐποιεύμην, te filium mihi faciebam, cura et doctrina, Ι, 491, ἐτιθέμην ἐμοί. sic et recentiores de adoptione (de qua tamen l. c. non intelligendum) dicunt: ἔθετο ὁ δεῖνα τὸν παῖδα τοῦ δεῖνος, i. e. θετὸν υἱὸν ἔσχεν. φίλην ποιήσομαι ἄκοιτιν, ducam uxorem, Ι, 397. sic, σὲ ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ δούλην, Γ, 409. φίλον ποιήσεται ἀκοίτην, faciet eum sibi maritum, ε, 120, dea aliqua mortalem, sua sponte. ἅπαντας ἢ σῦς ἠὲ λύκους ποιήσεται, Circe, κ, 433. ῥήτρην ποιησόμεθα, ξ, 393, pactum faciemus. μέλισσαι οἰκία ποιήσονται, apes facient favos, Μ, 168. πέπλον αὐτὴ ποιήσατο καὶ ἔκαμε χερσὶν, Ε, 735. Θ, 386, i. e. αὐτὸν καμοῦσα ἐποίησεν, elaboravit eum. θεῶν ἀγορὴν (concilium) ποιήσατο Ζεὺς, Θ, 2, et 489, Τρώων Ἕκτωρ. πέντε ἡγεμόνας, quinque duces constituit, Π, 171, qui ergo non nati erant principes, sed facti. δόμον, Σ, 371. σχεδίην, ex tempore navigium, ε, 251, coll. 253, 254, 255, πηδάλιον. et 259, ἱστία ποιήσασθαι, conficere vela. τὴν Ἀλκίνοος ποιήσατο ἄκοιτιν, η, 66, i. e. ἔθετο, ἔσχεν. τεῖχος ποιήσαντο, Μ, 5. μύθου ἐπισχεσίην ποιήσασθαι, φ, 71, rei facere prætextum. σοὶ ἄριστα πεποίηται πρὸς Τρώων, tibi optime factum est a Trojanis, Ζ, 56, πέπρακται. πεποίηται δέ σοι εὐνὴ, lectus dormitorius tibi paratus est, η, 342. apud recentiores ποιεῖν etiam est, ἐμμέτρως γράφειν ἢ ᾄδειν, ποιητικῶς εἰπεῖν, versus et carmina facere. hinc ἡ ποίησις, quæ notat totum opus, et τὸ ποίημα, quod est pars totius alicujus; et ὁ ποιητής. et, ἐποίησάς ποτε ὦ Εὐριπίδη, i. e. ἔγραψας ἐν τῇ ποιήσει σου. in specie notat ποιεῖν, carmen Hexametrum fingere: unde Homerus κατ' ἐξοχὴν ὁ ποιητής. de tempestate cœli et aëris recentiores Attici elegantem habent phrasin cum ποιεῖν. e. c. τί ὁ Ζεὺς ποιεῖ, quæ cœli est facies, *was ists für wetter? (what kind of weather is it?)* Aristoph. Av. 1501. ὁ θεὸς ποιεῖ ὕδωρ, i. e. pluvia tempestas est.

ποιήεις, εσσα, εν. (Πίω) graminosus, βοτανώδης. ποιήεντα Ἁλίαρτον, Β, 503, ubi attice masculinum in communi genere: urbs optima pascua habens. πίσεα ποιήεντα, prata graminosa, Υ, 5. sic, ἄγκεα, valles, δ, 337. ϱ, 128. πείσεα, pro πίσεα, ζ, 124. Δουλιχίου πολυπύρου ποιήεντος, π, 396, ubi lætæ segetes sunt. ἱρὴν ποιήεσσαν, Ι, 150, 292, πολυβότανον, διὰ τὸ λιπαρόγειον. ποιήεντα ἄνθεα, Ne. 5, 98.

ποίημα, τὸ, vide sub ποιέω, ad finem.

ποιήσεως ἀρετὴ, vide sub ἀοιδὸς, et κλέος aliquanto sub initio.

ποίησις, εως. ἡ. (Πνέω) poësis, in notione recentiorum. potest facere omnia suavia, Ol. 1, 48, s.

ποιητὴς, οῦ. ὁ. (Πνέω) poëta. de priscis poëtis est Ist. 2, 1, seqq. in genere notat factorem: specialius eum, qui nova facienda excogitat, ut est apud Xenoph. Cyrop. I, non procul a fine, aliquoties. specialissime fictorem carminum et imitatorem naturæ in iis. ὁ ἐπῆς μάχης ποιητὴς, qui ipse prœlium commisit ut imperator, Plutarch. Alex. §. 308. Vide sub ποιέω, ad finem.

ποιητὸς, ἡ, όν. (Πνέω) arte factus, *wohl gemachet, (skilfully made.)* κύκλου ποιητοῦ, i. e. τροχοῦ, Ψ, 340. *des rades, (of the wheel.)* et 718, τρίποδος. et deest ibi, εὖ, i. e. ἐντέχνου. τέγεος πύκα ποιητοῖο, α, 333. Θ, 458. π, 415. σ, 208. φ, 64. θαλάμου, α, 436. δόμου, χ, 455. σάκεος, clypei bene facti, Σ, 607. δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσι, Ε, 198. ν, 306, ubi quoque deest εὖ. κυνέην (galeam, ἐκ) ῥινοῦ (ex corio, εὖ) ποιητὴν, bene factam, Κ, 262. πύλας ποιητὰς, *die wohl gebaueten thore, (well constructed gates,)* Μ, 470. ποιητὸν λόγον, Ne. 5, 53, fictam narrationem.

ποικιλείμων, ὁ ἡ, vide sub νὺξ, aliquanto sub medio.

ποικιλήνιος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) variegatis habenis. ποικιλανίους πώλους, Py. 2, 14, i. e. ἵππους ἔχοντας ἡνίαις πεποικιλμένας.

ποικιλὶς, ίδος, ἡ, vide sub ἄκανθα.

ποικίλλω, f. ιλῶ. (Πίκω) varia arte aut vario colore facio. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε, (imperf. sine augmento) Σ, 590, chorum (saltantium) vario artificio in eo effinxerat Vulcanus. βαιὰ δ' ἐν μακροῖσιν ποικίλλειν, ἀκοὴ σοφοῖς, Py. 9, 134, pauca in magnis rebus artificiose concinnare, sapientibus auditoribus placet, *kurz und gut seine lobsprüche bey grossen dingen ausarbeiten und drechseln, (to compress much important truth into short sentences.)* μίτραν καναχηδὰ πεποικιλμένην, Ne. 8, 26, mitram (Lydiam, Lyricis usitatum κάλυμμα) sonore variegatam et elaboratam.

ποίκιλμα, ατος, τό. (Πέκω) artificium variegatum. πέπλος κάλλιστος ποικίλμασι, Z, 294, coll. 271, ο, 107, coll. 105, vestis quæ est pulcerrima operibus variis ei intextis.

ποικιλόγηρυς, υος. ὁ ἡ. (Κρῶ) varie sonans. ποικιλόγαρυν φόρμιγγα, Ol. 3, 13, citharam variis modis sonantem.

ποικιλομήτης, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui varia novit consilia. Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην, Λ, 482. γ, 163. σχέτλιε, ποικιλομῆτα, O audax et versutissime Ulysses, ν, 293, nam α vocativi est breve. ergo hoc epitheton in sensu optimo.

ποικιλόνωτος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) vario tergo præditus. πεποικιλμένον ἔχων νῶτον. et est epitheton magni ὄφιος, Py. 4, 444.

ποικίλος, η, ον. (Πέκω) varius, coloribus distinctus vel et maculis. nomen est a πέκω, ejusque perf. m. πέποικα, carminando distinxi et ordinavi: et quia capilli eleganter pexi venustatem habent: hinc deinde omne quasi pexum penicillo pictoris, aut textoris arte, dictum est ποικίλον, variegatum coloribus aut maculis. ovis quoque, cui lana erat evulsa, speciem variegatæ pellis præbebat: quæ ergo proprie et primario dicta erat ποικίλη post vulsuram. ποικίλου ἐκ δίφροιο, K, 501, ex curru, qui coloribus, fortasse et arte sculptoria, erat pictus et variegatus. πέπλον ποικίλον, de veste superiori fœmineo, et h. l. Minervæ; peplum variis coloribus et arte textoria distinctum, E, 735. Θ, 386. talem πέπλον dono dat Antinous Penelopæ, σ, 292. ἱμάντα κεστὸν, variegatum cingulum acu expictum, Ξ, 215, 220. θώρηκα, Π, 134, ubi per additum ἀστερόεντα indicatur, thoracem fuisse fulgentem; ut ergo per ποικίλον non notetur varietas colorum, sed cælaturæ et operis fabrilis in eo, sic, σάκος ποικίλον, K, 149, ob figuras in eo expressas et coloribus distinctas. κλισμὸν, sellam artificiose sculptam et expictam, α, 132. δεσμὸν ποικίλον, vinculum varie perplexum, θ, 448, ex quo loco maxime apparet, non de coloribus, sed de arte varia, sæpe poni hoc nomen. ἑλλὸν, hinnulum artificiose intextum vesti, τ, 228, coll. 227, δαίδαλον, quod h. l. idem est ac ποικίλον. ποικίλα τεύχεα, arma artificiose facta, Γ, 327. Δ, 432. Z, 504. K, 504. M, 396. Ξ, 420. ἔντεα, K, 75. ἅρματα, Δ, 226. E, 239. K, 322. N, 537. Ξ, 431. γ, 492. ο, 145, 190. θρόνα ποικίλα, quæ inserebantur telæ, X, 441, figuræ artificiose intextæ. παρδαλέη ποικίλη, pellis pardi variis maculis conspersa, K, 30. πλέκων ποικίλον ὕμνον, nectens hymnum artificiose consertum, Ol. 6, 148. δράκοντα, Py. 8, 65, maculosum draconem, in scuto pictum. ποικίλον κάρα δρακόντων, Py. 10, 73. ποικίλον κιθαρίζων, Ne. 4, 24, varie citharam pulsans. ποικίλων ὕμνων, Ne. 5, 77. μηνῶν, Ist. 4, 30, ubi sermo est de mensibus hibernis, qui varia tempestate esse solent; mensium inconstantium. ποικίλοις ψεύδεσι, Ol. 1, 46, sc. δεδαιδαλμένοι μῦθοι, sermones artificiose exornati variis et aptis mendaciis. βουλεύμασι, Ne. 5, 52, variis et aptis commentis. ποικίλην ἴϋγγα, Py. 4, 381, aviculam versicolorem.

ποικιλοφόρμιγξ, ιγγος. ὁ ἡ. (Οἴω) cum vario cantu citharæ. ποικιλοφόρμιγγος ὑπὸ (pro μετὰ) ἀοιδῆς, Ol. 4, 4.

ποιμαίνω, f. ανῶ. (Πάω) pasco, in specie oves. est quidem verbum a τὸ πῶϋ, et μάω, curo, studeo; compositum: maluimus tamen sub πάω, quam sub μάω producere. cæterum ποιμαίνουσιν apud Homerum οἱ εὐγενεῖς παῖδες κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν (in prima adolescentia) ex more antiquo; solebantque vel βουκολεῖν (bubus pascendis præesse) vel ἱπποφορβεῖν, vel ποιμνίοις ἐπιστατεῖν, (nam ad alia pecora non descendebat cura nobiliorum adolescentium) καρτερίας χάριν, καὶ ἀσκήσεως, ut discerent, etiam homines patienter pascere; unde postea dicti ποιμένες λαῶν. sic ὁ Βουκολίων, filius regis Laomedontis, erat ποιμαίνων ἐπὶ ὄεσσι, Z, 25, et in eo statu νύμφη Νηῒς Ἀβαρβαρέη eum adamavit. sic et duo filii regis Priami fuerant ποιμαίνοντε ἐπὶ ὄεσσιν, Λ, 106. igitur Davidi, adolescenti nobili, qui circa hæc eadem tempora vixit, vitio vertendum non est quod similiter ovibus et capris pascendis aliquamdiu præfuit. μῆλα οἶος ποιμαίνεσκεν, ι, 188, Cyclops Polyphemus; coll. 184, ubi expressum, quæ sint μῆλα, nimirum oves et capræ. est imperf. Ionicum pro ἐποίμαινε, pascebat solus. βοῦς, καὶ αἶγας, καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο, quæ tres species ei innumeræ pascebantur, Λ, 245, ubi vides, hoc verbo simul includi τὸ βουκολεῖν καὶ αἰπολεῖν. ποιμαίνοντι (dorice pro ποιμαίνουσι) ἄωτον ζωῆς, pascunt florem vitæ, i. e. vitam reddunt maxime florentem, Ist. 5, 15. τὰ μὲν ἡμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, Ol. 11, 9, i. e. οἰκονομεῖν, περιέπειν: ubi apparet audax usus metaphoricus.

ποιμανόριον, τὸ, **ποιμάνωρ**, ὁ, vide sequens.

ποιμὴν, ένος. ὁ. (Πάω) pastor, *ein hirte, (a herdsman.)* in specie pastor ovium, *ein schäfer, (a shepherd.)* ejus grex vocatur τὸ πῶϋ, et τὸ ποίμνιον: sed sæpe est in genere ὁ νομεὺς, quem confer. cum principum filii pascendis ovibus præesse solerent: hinc est illa quæstio, benevolentiam captans, ο, 385, 386, quasi nobilis aliquis fuisset Eumæus. conf. βουκολέω, et in R. Ἀγχίσης. δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμὴν, Δ, 455, sonitum ruentium de montibus aquarum pluvialium. et id addit poëta eleganter; innuens simul, talia pastoribus magis nota esse quam urbanis. et h. l. notatur αἰπόλος. λέοντα ποιμὴν ἀγρῷ ἐπὶ οἴεσσι χραύσῃ, E, 137, leonem vulnerarit in agro apud oves. γέγηθε φρένα ποιμὴν, Θ, 555, quivis pastor, noctu pascens. ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον οἰὸς, facile fert vellus ovis, M, 451. γάνυται φρένα, gaudet in animo, N, 493, ovium pastor. ἀτεμβόμενος σιδήρου, Ψ, 835, defectum ferri habens, quivis pastor. οὔτε ἄναξ οὔτε ποιμὴν, *weder herr noch bauer, (neither prince nor peasant,)* δ, 87, nam et hoc nomen in genere agricolam notat, a nobili illa pastorum specie. ποιμένα ποιμὴν εἰσελάων ἠπύει, κ, 82, ὁ εἰσελαύνων ἐκ νομῆς, προσφωνεῖ τὸν ἐξελαύνοντα εἰς νομήν. et est h. l. ποιμὴν γενικῶς, ut et notet τὸν βουκόλον, coll. 85. et vide μῆλα. βουκόλος noctu fere pascebat in illis terris, διὰ τὸν ἐπιπολάζοντα τοῖς βουσὶ πολέμιον οἶστρον, τὸν καὶ μύωπα: ποιμὴν vero proprie, pascebat oves interdiu. idem igitur, si esset vigilans, pascere poterat interdiu oves, noctu armenta, brevi somno meridiano refectus. vide Λαιστρυγόνες in R. μῆλα διέτμαγεν (dispersæ sunt) ἀφραδίαις ποιμένος, Π, 354, si pastor non est diligens, sed sinit oves latius vagari. ποιμένες ἄγραυλοι, Σ, 162, resistunt leoni. ὁμίχλην, ποιμέσιν οὔτι φίλην, non commodam et propitiam, Γ, 11. ποιμὴν λαῶν est titulus non tantum magni alicujus regis, sed et cujusvis principis viri qui habet subditos, aut curæ suæ creditos homines multos. unde est apud Eurip. Phœn. 1147, ξύνθημα παραφέρων ποιμέσιν λόχων, tesseram militarem ferens ductoribus ordinum, τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων. sic, ὁ Δρύας, A, 263. Νέστωρ, B, 85. Ψ, 411. ο, 151. Ἀγαμέμνων, B, 243, 772. Δ, 413, ubi hoc addito redditur causa cur alter taceat, regisque increpationem ferat patienter, ab alio non ita laturus. T, 35, 251. δ, 532. ξ, 497. Ἀτρεὺς, B, 105. Βίας, Δ, 296. Αἰνείας, E, 513. Υ, 110. Μενέλαος, E, 566, 570. δ, 24. Ἰήσων, H, 469. Θρασυμήδης, filius Nestoris, I, 81. Βιήνωρ, Λ, 92. et 506, Μαχάων. et 841, Εὐρύπυλος. Ὑψήνωρ, N, 411. Ἕκτωρ, Ξ, 423. O, 262. X, 277. Ὑπερήνωρ, Ξ, 516. Ἀχιλλεὺς, Π, 2. T, 386. Ἀπισάων, P, 348. Διομήδης, Ψ, 389. Αἴγισθος, δ, 528, qui sic vocatur, quia regnum absente Agamemnone usurpaverat; et fortasse etiam, interfecto Agamemnone, mitis et clemens in alios fuit. Ὀδυσσεὺς, σ, 69. υ, 106. Λαέρτης, ω, 367. et 455, Μέντωρ. conf. κοσμήτωρ. est igitur titulus imperantis, et quidem proprie justo et mansueto imperio; et ἀνθρώπων εὐπειθῶν, ὡς οἷα προβάτων, προϊσταμένου. idem dicitur et ποιμὴν ἀνδρῶν, et una voce ποιμάνωρ, et grex subditorum τὸ ποιμανόριον. alibi et αἰπόλῳ adsimilatur princeps.

ποίμνη, ης. ἡ. (Πάω) grex quivis; in specie et proprie ovium. οὔτε ποίμναις καταΐσχεται, οὔτε ἀρότοις, ι, 122, de insula deserta.

ποιμνήϊος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) pastoralis, pastoritius. est pro ποίμνιος, abundante η in medio, ut sæpe. κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον, in casa pastoritia, B, 470, *im hirtenhause, (in the herdsman's cottage.)*

ποίμνιον, τὸ, vide sub ποιμήν.

ποινὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) satisfactio data ob commissam cædem. deinde in genere, satisfactio. est quasi φοινὴ, a φένω occido, ὡς διὰ τὸν φόνον διδομένη, ut ob cædem factam dari solita. apud Homerum semper hæc notio propria vocis servatur, cum genitivo ejus rei propter quam postulatur aut datur satisfactio. recentiores deinde latius extenderunt significatum nominis. proprie ergo notat pecuniam, qua quis se redimit a reatu cædis factæ. μαχέσομαι εἵνεκα ποινῆς, Γ, 290, coll. 286, pugnabo propter satisfactionem mihi a Trojanis dandam, ob impensas, et ob creatam molestiam, et ob cædes per decennium factas. nimirum addit hoc Agamemnon, ut ulcisci tamen, non obstante fœdere, Trojanos possit, si velint solam Helenam et opes cum ea raptas reddere, nihil vero ulterius dare. hinc et non determinat hanc ποινὴν, sed arbitrio relinquebat, in id tempus si vicerit Menelaus. et fortasse debuisset tunc Priamus dividere cum Græcis omnes opes regni Trojani. Τρωῒ ἔδωκε Ζεὺς ποινὴν υἷος Γανυμήδεος, E, 266, Troi dedit Jupiter eos equos in satisfactionem ob raptum filium ejus Ganymeden, qui raptus æquivalebat cædi. τὶς ποινὴν κασιγνήτοιο φόνοιο ἢ οὗ παιδὸς τεθνειῶτος ἐδέξατο, aliquis satisfactionem, sibi oblatam ob cædem fratris sui aut ob interfectum filium suum, accepit et accipere solet, I, 629, ubi maxime proprie positum nomen. sic et N, 659, ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος, sed satisfactio ei nulla fiebat ob filium ejus occisum. ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ, Ξ, 483. ne sane satisfactio ob fratrem diu impersoluta esset: atque ibi ea ποινὴ erat cædes occisoris. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινὴν, pro multis et ob multos cæsos quærebat dari sibi satisfactionem, Π, 398. τῶν ποινὴν, P, 207, ubi notat compensationem, pro iis quæ mala accident postea ei: εἰς ἀντισήκωσιν (non vero τιμωρίαν aut πρόστιμον) posteri mali, dabo tibi jam victoriæ nonnihil. τῶν vero

deberet esse τοῦ, nam de una morte Hectoris sermo est, quam plurali numero μεγιθύνει, et instar multorum malorum esse innuit: *zur vergütung davor, und einiger ersetzung, (as equivalent to it.)* ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου, Σ, 498, qui locus rem istam maxime explanat: litigabant propter satisfactionem ob hominem occisum, coll. 499, 500, alter dicebat, se omnem satisfactionem persolvisse pecunia, alter negabat se quidquam accepisse præter promissa. cæterum sermo ibi est de φόνῳ ἀκουσίῳ, si quis forte, non vero consulto, interfecit aliquem. δυώδεκα κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, Φ, 28, duodecim elegit ex captivis adolescentes, qui sint satisfactio ob eum occisum, et morte sua ejus mortem luant; ubi τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἐκδίκησιν τοῦ φόνου sic vocat. Κύκλωψ ἀπετίσατο ποινήν ἑτάρων Ὀδυσσέως, ψ, 312, satisfactionem persolvit ob socios Ulyssis interfectos. δυσθρόου φωνῆς ποινὰ, male sonantis vocis mutatio et liberatio, Py. 4, 112, ἀπόλυσις: nam Battus erat μογιλάλος, et hujus mali liberatio et exsolutio ei portendebatur. vides ergo generaliorem recentiorum notionem τῆς ποινῆς, qua notat quamvis commutationem et redemtionem. κελαδῆσαι ποινὰν τεθρίππων, Py. 1, 113, celebrare voce retributionem laboris in quadrijugo curru victoriæ causa exantlati, *eine vergeltung, (a retribution,)* honorem debitum: et sic vocat hymnum, aliquando canendum ob similem victoriam. ἡσυχίαν, καμάτων μεγάλων ποινὰν, Ne. 1, 107, tranquillitatem, laborum magnorum et defatigationum præmium ad satisfaciendum datum; retributionem, mercedem. ποινὰς ἔτισαν, Ol. 2, 106, pœnas luent et luere solent, mercedem male factorum et consultorum.

ποῖος, α, ον. (Ὁ) qualis. et est plerumque vel admirantis, vel indignantis aut reprehendentis vox. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Α, 552. Δ, 25. Θ, 209. Ξ, 330. Π, 440. Σ, 361. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Δ, 350. Ν, 824. Ξ, 83. α, 64. γ, 230. ε, 22. τ, 492. φ, 168. ποῖον ἔειπες; β, 85, 243. ρ, 406. ποῖον ἔρεξας, Ψ, 570, ubi non rogat, quid fecerit? id enim notum: sed, quale, cum magna indignatione. ποῖοί κε εἴητε, quales tandem essetis, quam fidi et fortes, φ, 195, *wie woltet ihr euch wol gegen ihn beweisen im helfen, (how would ye behave towards him as to assisting him?)* ποίης ἐξεύχεται εἶναι γαίης; α, 406. ποίῃ νηΐ, π, 222. ποίας φύτλης, Py. 9, 59, qualis stirpis. ποίαν γαῖαν, Py. 4, 172. ποίαις τύχαις, Ne. 1, 94. est ergo interrogativum.

ποιπνύω, f. ύσω. (Πνέω) opus strenue et dextre facio, ministro intelligenter et cum cura. est a πονέω, a quo est πονύω, cum reduplicatione ποπονύω, per syncopen et adjecto Iota, ποιπνύω. in specie notat, πονέομαι μετὰ συνέσεως, ut aliquid habeat ex notione verbi πνύω. Ἥφαιστον ποιπνύοντα, sedulo ministrantem, Α, 600, *der sichs recht angelegen seyn liess zu bedienen, (who was very assiduous in serving.)* αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, illæ sub et coram rege suo ministrabant strenue, Σ, 421, ἐπονοῦντο ἔμπροσθεν τοῦ Ἡφαίστου. πονεῖσθαι et ῥώεσθαι, 417, sunt fere idem, i. e. ἐῤῥωμένως καὶ μετὰ πόνου ποιεῖν τί. ποίπνυον παρεόντε, ministrabant adstantes, Ω, 475. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐποίπνυον, γ, 430, i. e. ἐπόνουν. ἔγνω τὸν μὲν ποιπνύοντα ἀνὰ μάχην, Ξ, 155, i. e. πονούμενον, strenue obeuntem eum pugnam. αὐτῷ ποιπνύσαντι, Θ, 219, i. e. πονήσαντι, ei ipsi laborem suscipienti in se; et pertinet ad præcedens Ἀγαμέμνονι. δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, υ, 149, verrite domum studiose, πονησάμεναι. ποιπνύων ἐμὴν χάριν, Py. 10, 101, labore suo quærens officium meum sibi gratum; ἐπιθυμῶν.

ποίτινος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) est ex ἡ ποινὴ et τίνω vel τίω compositum nomen, mulctam et pœnam luens, ποινὴν τίνων. sed apud Pindarum est varians lectio, ubi alii legunt ποίνιμος, imo et ibi in sensu bono est; remunerans, retribuens. χάρις ποίτινος ἀντὶ ἔργων φίλων, gratia mutuum retribuens pro factis amicorum, Py. 2, 33.

πόκα, vide sub πόκα.

ποκὰς, άδος, ἡ, πὸξ, οκὸς, ἡ, vide sequens.

πόκος, ου. ὁ. (Πέκω) vellus, lana vellendo ab ove demta. idem dicitur ἡ πὸξ, οκός. et ἡ ποκὰς, άδος. ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς, Μ, 451, pastor sine molestia fert manipulum lanæ arietis. et talem πόκον sumit ad comparationem cum saxo facile sublato, quia arietis lana est immundior, durior, et longior, quam ovis fœminæ, ὄνου πόκος dicitur de re impossibili, Aristoph. Ran. 188, ubi est accus. plur. ab ἡ πὸξ, εἰς ὄνου πόκας, in asini lanas, i. e. in id quod omnino non est, sic de re frustranea dicitur, ὄνον κείρεις, χύτραν ποικίλλεις, κόπρον ἀναθυμιᾷς, etc. Vide sub ΠΕ΄ΚΩ.

πολεμέω, vide πολεμίζω.

πολεμηδόκος, ου. ὁ. (Δέκω) pugnam excipiens et sustinens. πολεμαδόκοις ἐν ὅπλοις, Py. 10, 22, ubi dorice α in medio, pro η et id poëtice et ionice pro πολεμοδόκος. ergo fuit pater ὁπλιτοδρόμος, cursor armatus in stadio.

πολεμήϊος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) hostilis, bellicus, ad pugnas pertinens. antiqui nolunt id factum per διάλυσιν Ionicam ex πολέμειος, sicut ex χάλκειος fit χαλκήϊος: sed contendunt, η esse intersertum, sicut in οἰήϊον, et aliis quibusdam. ut ergo sit, per pleonasmum vocalis, idem quod πολέμιος. οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα, Β, 338. οὔ σοι, τέκνον ἐμὸν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα, Ε, 428. οὐκ οἶδεν πολεμήϊα, Η, 236. οὕνεκά σοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, quoniam tibi abundanter dedit deus artes militares, Ν, 727, coll. 728, τοὔνεκα καὶ βουλῇ (consilio) ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων, eam ob causam vis etiam, melius aliis omnibus, videre prudenter quid sit agendum. duo igitur sunt, quæ Polydamas Hectorem monet; judicatque, eum quidem habere summam fortitudinem, sed hinc non necessario sequi, eum etiam esse providentissimum. hinc pergit 730, ἀλλ᾽ οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι (ipse tibi arrogare et sumere): ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, ἄλλῳ δ᾽ ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεύς. qui hunc contextum attendit, ei sine dubio apparet, versum 731 esse ineptum, et frigide satis interpositum: nam poëta solam ἀνδρείαν cum φρονήσει comparat; ut ἡ ὀρχηστὺς καὶ κίθαρις καὶ ἀοιδὴ inter has principales et heroicas virtutes locum non habere possit. ergo est hic versus delendus, utpote ab inepta manu intrusus. nisi mavis judicare, pertinere hunc locum inter ea, ubi bonus Homerus dormitaverit, indignante Horatio: quod tamen credibile vix est. οὐ γάρ πώ τί με ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα, pro οὔπω, nondum enim putabat me capacem et peritum esse rerum militarium, valida manu peragendarum, Λ, 718. μέμηλέ σοι, μ, 116. πολεμήϊα τεύχεα, arma ad pugnas apta, Η, 193.

πολεμησείω, vide sub κατακείω.

πολεμίζω, f. ίξω. et attice πτολεμίζω. (Πάλλω) pugno, depugno, *ich fechte in einer schlacht, (I fight in a battle.)* idem dicitur πολεμέω et πτολεμέω, f. ήσω. πολεμίζω Τρωσὶν ἕνεκα Ἑλένης, pugno contra eos propter eam, Τ, 325. sic, σοὶ ἕνεκα βροτῶν, Φ, 463. παρὰ νηυσὶν πολεμίζει, ad naves, i. e. in castris Græcis, pugnat, Ν, 123. ἀνδράσι δυσμενέεσσι (adversus hostes) πανημέριος, per totum diem, Τ, 168. ἐπεὶ ἐκ θεόφιν (θεοῦ) πολεμίζει, Ρ, 101, quoniam divino jussu pugnat, et juvante deo. τοσαῦτα ἔτεα πτολεμίξομεν, tot annos belligerabimus, Β, 328. τῇ δὲ δυωδεκάτῃ, sc. ἡμέρᾳ, Ω, 667, pugnabimus. ἐναντίβιον πολεμίξων, Κ, 451, vi contra pugnaturus: ubi male a quibusdam legitur præsens πολεμίζων. ὄφρα δ᾽ ἐγὼ μετὰ Ἀχαιοῖς πολέμιζον, ionice pro ἐπολέμιζον, quamdiu ego inter eos et una cum iis pugnabam, Ι, 352, ut socius eorum. et 546, Μελέαγρος. ἕως ὁ τῷ πολέμιζε, dum hic in hunc pugnabat, Ο, 539. εἵως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν, ν, 315. ο, 153. ἔνθα μὲν εἰνάετες, ξ, 240. εὔκηλοι πολέμιζον, sine sollicitudine pugnabant, Ρ, 371. ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον, γ, 86. καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι, Ι, 318. μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε μηδὲ μάχεσθον, Η, 279. ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ, Δ, 300. ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων, si fessus fuero pugnando, Α, 168. ἤματα δ᾽ αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, Ι, 326, diesque cruentos exegi pugnans. ὃς πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίζων (ubi melius fortasse, πτολεμίξων) ἐς Τροίην, Ν, 644. ἐναντίβιον, Ο, 179. ἐπιστάμενοι πτολεμίζειν, Β, 611, ubi alii, eodem sensu, legunt πτολέμοιο. ἢ οἶος ἐπίστηται, Π, 243, an solus sciat pugnare. ὤτρυνον (incitabant) Δαναοὺς, Ε, 520. et 802, οὐκ εἴασκον αὐτὸν, non sinebam eum pugnare. ἐστί μοι ταλαύρινον πολεμίζειν, licet mihi audacter prœliari, Η, 239. et 152, ἀλλ᾽ ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων, πολεμίζειν, θάρσεϊ ᾧ, at me animus audax confidentia sua impulit ad pugnandum: quod est πεισθῆναι θυμῷ ἰδίῳ τολμήεντι, παρακινδυνεῦσαι εἰς ἔργον. Διὸς ἄντα, Θ, 428. ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος (τῷ) πολεμίζειν, Ι, 322, ubi infinitivus est loco nominis, τῷ πολέμῳ, vitam meam objiciens pugnæ, ejusque eventui. et 337, τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν Ἀργείους, ubi forma infinitivi Attica. ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, Λ, 12, indesinenter. et 716, μάλα ἐσσυμένους, valde promtos ad pugnandum. πάντες ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν, Ν, 223. et 263, οὐκ οἴω ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος, nolo eminus ab hoste stans pugnare. et 787, πὰρ δύναμιν δ᾽ οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν, supra vires autem ne promtissimus quidem potest pugnare, *über vermögen kann niemand fechten, er wolle so sehr er wolle, (no man can fight beyond his strength, let him be ever so willing.)* ἵνα ὀτρύνω, Ο, 402. πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, (infinitivus Ionicus) *an der spitze derselben, (at their head,)* ἐν προμάχοις, Π, 220. et 525, ἐποτρύνω. et 834, ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται, equi pedibus contendunt ad pugnandum; quod notat equos militares. τόφρα ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν, Σ, 258, tamdiu faciliores erant Græci quos oppugnares, *es war leichter mit ihnen zu fechten, (it was the easier to oppose them.)* et deest ibi, αὐτοῖς, ad pugnandum contra eos. θυμῷ γε μενοινάᾳ, Τ, 164. et 206, νῦν μὲν ἀνώγοιμι αὐτούς. Ἀχιλῆος ἐναντίβιον, Υ, 85. sic, ἄντα αὐτοῦ, Φ, 477. πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, *streiten und kämpfen, (to fight and to contend,)* Β, 452. Γ, 67, 435. Η, 3. Ν, 74. Υ, 333. Φ, 572. πολεμίζειν Ἕκτορι, pugnare contra Hectorem, Η, 42, 169. Τρώεσσι πανημέριον, Λ, 279. ἄνευθεν ἐμεῖο Τρωσὶν, Π, 89. πολεμίζων τόξῳ, Ol. 9, 49. πολεμίζων, in opposito ad certamina ludicra, Ist. 1, 71. πολεμιζόμενοι, Ne. 8, 50, militantes, in sensu activo.

πολέμιος, ία, ιον. (Πάλλω) hostili animo, inimicus, ad bellum pertinens, bellare et pugnare cupiens contra aliquem. πολέμιος θεῶν Τυφὼς, hostis deorum, Py. 1, 30. et 156, πολεμίων ἀνδρῶν, hostium. πολεμίων καμάτων, ex bellicis defatigationibus et laboribus, Py. 2, 57. πολεμίᾳ χειρὶ, Ne. 4, 90, manu pugnante, i. e. ipse pugnans. hinc est verbum πολεμιόω, inimicum facio, Thucyd. 1, 36, cui opponitur οἰκειόω, amicum facio mihi.

πολεμιόω, vide supra.

πολεμιστὴς, οῦ. ὁ. attice πτολεμιστής. (Πάλλω) pugnator, *ein streiter, (a soldier.)* θοός περ ἐὼν πολεμιστὴς, acer licet miles, E, 571. O, 585. ὧδε ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος, Φ, 589. ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ, X, 132, Marti. Ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν, Martem densa cute munitum bellatorem, E, 289. Υ, 78. X, 267. αἰχμητὴν, καὶ θαρσαλέον, E, 602. Π, 493. X, 269. ταλάφρονά περ, N, 300. Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ' εἶναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν, Π, 492, i. e. ἐν ἀνδρείοις, inter fortes viros. nam ea est laus, si quis fortis inter fortes apparet: inter ignavos facile quis speciem aliquam virtutis præ se fert. nam ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος (g: lerita, avis) φθέγγεται, ut proverbium est. simul h. l. coll. 494, opponitur ei, qui exercitii gratia pugnat, cui pugna est γλυκὺς, sed seria est κακὸς πόλεμος. ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, ω, 498, conf. ἀναγκαῖος. πολεμιστὴν μέγαν, Ne. 4, 43. πολεμισταὶ ἀγαθοὶ, Ist. 5, 32.

πόλεμος, ου. ὁ. attice πτόλεμος. (Πάλλω) pugna, proprie quæ manu in pugnum complicata sit. deinde in genere, pugna cruenta et hostilis, *ein gefechte, (a battle.)* etiam, bellum, *der krieg, (war.)* est ab ἡ παλάμη. ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσαν ἄῤῥηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατα ἔλυσεν, N, 358—360, ubi conf. ὁμοίϊος. ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοὺς, simul pugna et pestis occidit Græcos, A, 61. et 165, τὸ πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι, majorem partem varios impetus habentis belli meæ manus administrant. et 177, αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε, semper tibi contentio est amica et prœlia et pugnæ: ubi simul includuntur pugnæ verbis. et 284, ὃς μέγα πᾶσιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, qui magnum præsidium et munimentum in pugna est omnibus. et 491, οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον πωλέσκετο. et 492, ποθέεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε, carebatque pugnis. οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, B, 202, neque in pugna numerandus. et 384, πολέμοιο μεδέσθω, de pugna provideat, et curet quæ ad eam opus sunt. πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν, pugna inevitabilis instat et urget, B, 797. et 833, στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα, ire in pugnam viros absumentem. et 686, οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο, i. e. μάχης, ἧς ὁ ἦχος οὐ γλυκύς. sic N, 535, ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχέος. πόλεμος πέπαυται, pugna desiit, Γ, 134, pugna cessat. et 428, ἤλυθες ἐκ πολέμου; ὡς ὤφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, rediisti ex prœlio? utinam ibi periisses! et id non mere interrogatorie, sed indignabunde dictum ab Helena, ὡς οἷα βαρυνομένης τῆς γυναικὸς, εἰ σέσωσται ὁ κακός. θεοί μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν, dii contra me concitaverunt bellum lacrimabile Græcorum, bellum Græcum, Γ, 165, et pingi solet πόλεμος flens multum, in symbolum quod multos flere faciat (conf. Livius) torvus adspectu, sanguine pollutus. prœlium describitur, Δ, 439—456, seq. εἶκε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτῆτος, cede ex pugna, E, 348. et 350, εἰ δὲ σύ γ' ἐς πόλεμον πωλήσεαι, si et tu vero in pugna versaberis; ubi est figura dictionis, ἡ παρήχησις. et 351, οἴω σε ῥιγήσειν πόλεμον, arbitror te cum horrore memorem fore pugnæ. et 409, ἐλθόντα ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. et 861, ἀνέρες ἐν πολέμῳ ἐπίαχον. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει, Z, 492. Υ, 137. δήϊον ἐς πόλεμον, in ardens certamen, Δ, 281. et H, 119, αἴκε φύγησι δηΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος. conf. δηϊοτής. et 343, μή ποτε ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων, ne pugna eorum gravior fiat nimis. τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα, Θ, 388. E, 737, τὸν δακρύων αἴτιον: et epitheton est ad differentiam alius certaminis quod est ἄδακρυ, e. c. τὸ ἐν λόγοις ψιλοῖς, ὁ λογομαχικὸς πόλεμος. οὔπω εἰδότα ὁμοιΐου πολέμοιο, nondum peritum pugnandi, I, 440. sic πρὸς ὁμοιΐου, in regione ubi conserebantur manus, O, 670. et Σ, 242, παύσαντο Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου. μέλει (ἐμοὶ) πόλεμος καὶ κήδεα Ἀχαιῶν, K, 92, sollicitat me pugna et clades eorum, *machet mir sorge, (gives me pain.)* τοῖσι δ' ἄφαρ (statim) πόλεμος γλυκίων γένετο ἠὲ νέεσθαι, pugna iis optabilior fiebat quam redire domum, B, 453. Δ, 13. ἐκ πολέμου φεύγοντα, ex prœlio fugientem, M, 123. sic, οὐ φεύξομαι ἐκ δυσηχέος, Σ, 307. σέο δ' εἵνεκα ἀϋτή τε πτόλεμός τε ἄστυ τόδε ἀμφιδέδηε, tui enim causa pugna circa hanc urbem ardet et accensa est, Z, 328, inquit Hector ad Paridem. et 330, εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο, si quem forte remittentem videres a pugnando. sic, οὕστινας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ, Δ, 240, coll. 351, μεθιέμεν. εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο, N, 97. et 114, ἡμᾶς γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο, fas non est ut nos remittamus a pugnando. et 116, ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ (pro καλῶς) μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, quod est idem ac πολέμου. et 118, ὅστις πολέμοιο μεθείη λυγρὸς ἐών. πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς, Ξ, 96, dum conseruntur manus, dum copiæ stant in acie et pugnant. et vides ibi participium intersertum diverso generi, præferre masculinum fœminino. ὁπόταν νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πτόλεμός τε, Π, 63, et utrumque est idem; nam in prœliis valde clamabatur. sic, τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε, eorum pugna erat æqua, M, 436. O, 413, et his duobus locis diversæ præcedunt parabolæ, aptæ de æqualitate. cæterum amat poëta jungere synonyma, sicut apud Romanos Julius Cæsar. νῦν σοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, nunc tibi cordi sit pugna dura, Π, 494, ὁ κακωτικὸς, qui mala fert mortalibus; qui non ludicri causa simulatur, sed ubi vera sunt pericula et vulnera. ἐπί τε πτόλεμος τέτατό σφιν ἄγριος, pugna illis intendebatur atrox, P, 736. τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε, eorum enim jam prope admodum est ut ardeat pugna, Υ, 18. καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο σεῖο καταφθιμένοιο, et sane pugna foret facilior et expeditior illis, si tu periisses, X, 287. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι ἢ πολέμου, eorum sane quisque etiam magis cupit explere desiderium quam pugnæ, N, 639, appetitum eorum explere: nam pugna est in se res detestabilis. et apparet ibi, ἐξεῖναι ἔρον non esse, expellere appetitum, sed explere, satiare. μαχέσομαι, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, Γ, 290, pugnabo, donec scopum pugnarum et belli attigero, i. e. τὴν νίκην. ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, (i. e. ἡ νίκη, summum opus et perfectum pugnæ) ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ, verborumque gloria est in concilio, Π, 630, et quod h. l. dicitur τέλος, id alibi vocat τὸ φῶς πολέμου: O, 741, ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο, in manibus fortiter pugnantibus est lux pugnæ læta, non in mollitie: ubi conf. μειλιχίη. εἴπερ θεὸς ἶσον τείνειεν πολέμου τέλος, Υ, 101, si quidem deus æquum tendere velit opus pugnæ, i. e. ipsam pugnam, sic ut ipse ad neutrum ex nobis favore suo pronior sit: *wenn Gott neutral ist, (if God is neutral.)* αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσαν, Ξ, 389, gravissimam contentionem pugnæ intenderunt; i. e. πόλεμον. sic P, 253, τόση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηε, i. e. τόσος πόλεμος, tam acris pugna accensa est. sic, ὁπότε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο, i. e. πόλεμος, prœlium, N, 271. Ἔριδα (personificatum prœlium) πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, Λ, 4, signum ad pugnam committendam manu tenentem: quod poëtica est περίφρασις signi propositi ad pugnandum. Ἶριν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο ἢ καὶ χειμῶνος, P, 548, Iridem, ut sit signum vel pugnæ committendæ, vel instantis tempestatis. περί σε στέφανος πολέμοιο δέδηε, N, 736, cingens te pugna ardet circum te. sic, νέφος, P, 243, nubem prœlii, i. e. pugnam densissimam. et 228, ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς, hoc enim est prælii commercium, hæc ejus est conversatio, *so gehet die schlacht mit uns um, (such is the alternative in battle.)* τί ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Δ, 371. sic, Θ, 549, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ εἵατο, sedebant ad intervallum quod erat inter duo castra, *an der wählstatt, (on the field of battle,)* ubi pugnari solebat inter duos exercitus. priore loco erant intervalla inter ordines aciei, per quæ se recipere poterant ex prima acie in posteriorem et vice versa. ἵπποι κενὰ ὄχεα (vacuos currus, interfectis vectoribus) κροτάλιζον (cum sono rapiebant) ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Λ, 160. οὐδὲ ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, Υ, 427. πεζοὺς ἐξόπιθεν στῆσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς, ἕρκος ἔμεν (εἶναι) πολέμοιο, κακοὺς δ' ἐς μέσον ἤλασε, Δ, 299, ut sint septum aliquod pugnæ a tergo, quod prohibeat, ne ignavi retro cedere possint. Ἄρης, ἆτος πολέμοιο, insatiabilis pugnæ, E, 388. Z, 203. sic et, ἀνὴρ, Achilles, N, 746. ὀλίγη δὲ ἀνάπνευσις, respiratio a pugnando, Λ, 800. Π, 43. Σ, 201. ἐχάρησαν, ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο, sperantes, se quieturos a misero bello, Γ, 112. et 150, γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, senectute sane a pugnando ad otium redacti. δηρὸν ἐγὼ πέπαυμαι, diu ego cessavi et otiosus fui a pugnando, Σ, 125, inquit Achilles, desiturus iram et ad pugnas rediturus. αἴ κε ἐθέλωσι παύσασθαι δυσηχέος, si voluerint desistere a pugna, H, 376. et 395, αἴ κε ἐθέλητε. ἐπεὶ αὐτοὺς πολέμου ἀπέπαυσαν, Λ, 323, postquam eos desinere fecerunt a pugnando, i. e. postquam ἀνεῖλον αὐτοὺς, interfecerunt eos. παυσάμενον πολέμοιο τὰ ἃ πρὸς δώματα ἱκέσθαι, ut desinens a pugnando abeat domum suam, O, 58. ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, in extremo cornu pugnæ, Λ, 524. sic, ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος, Υ, 328, ad postremam partem aciei. ὀλοοῖο λιλαιόμενοι, perniciosi cupientes prœlii, Γ, 133, ex quo loco quidam etymon invenisse sibi visi sunt, derivantes πόλεμον, ab ὀλέω, perdo, præfixo π. ὃς πολέμου ἔραται (qui amator est belli) ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος, intestini, horrendi, I, 64. ἄρχε (initium fac) μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, H, 232, pugnæ. ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ, ne sic quidem desiit a pugnando, Λ, 255, Attici enim amant τὸ τ post π interserere, ut in πτόλις: alibi inter vocales interserunt, ut in ἀνύτω pro ἀνύω, ἀρύτω pro ἀρύω. οἱ ὀψείοντες (spectare cupientes) ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, Ξ, 37. πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο, K, 8. sic στόμα δύειν αἱματόεντος, T, 313, conf. στόμα. sicut enim postrema acies vocatur ἡ οὐρὰ, unde is qui præest postremo agmini, idque cogit, dicitur οὐραγεῖν et ὁ οὐραγός: sic στόμα vocatur prima acies, ubi οἱ πρόμαχοι ἵστανται. αἴκε, κακὸς ὣς, νόσφιν (separatus et abstinens) ἀλυσκάζω πολέμοιο, a pugnando, devitare eam cupiam, Z, 443. ἄπο πτολέμοιο μένοντα, procul a pugna se continentem, Σ, 64. κὐτὸν ἑταῖροι ἐξέφερον, extulerunt e pugna, E, 664, 669. ἐκ πολέμου ἀνιόντα, Z, 480, ex pugna redeuntem. sic, νοστήσειν ἐκ, P, 239. et 700, τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ. πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, Φ, 598, ex prœlio dimisit ut abiret ad suos. οἳ φύγον ἐκ, γ, 192, qui e bello incolumes erant. ὁπότε ἄρξειαν, et quando ipsi incipere deberent pugnam, Δ, 335, et hic locus ab 331 habet suam difficultatem. possit enim videri, quod νέον συνορινόμεναι φάλαγγες sint copiæ recens in supplementum a domo missæ, quæ nondum audierint pugnæ clamorem, et quæ igitur alias copias velint imitari, si illæ pugnandi initium face-

rent. sed sine dubio hæc est vera hujus loci sententia: ‘ nondum enim copiæ eorum audierant signum pugnæ; attamen recens concitatæ ad concertandum legiones Trojanorum Græcorumque movebantur jam; hæ vero copiæ stabant exspectantes, quando alius ordo militaris Græcorum, accedens ad se, commoveret eas contra Trojanos, ut incipere possent pugnam.’ nam præcesserat paullo ante pactum de pace: de eo erant dubii, firmum id esset nec ne. et sic vitatur *τὸ ὑπέρβατον*, quo *ἀΰτῆς* pertineret ad *Τρώων καὶ ’Αχαιῶν*. sed nec hæc tamen explicatio satisfacit nobis. *οὔποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο ’Αχαιοὺς*, N, 310, nusquam puto sic sine pugna esse eos. et 752. *ἐγὼ κεῖσε εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο*, ego eo vado et occurro pugnæ ut intersim. sic et M, 368, coll. 348. *θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο*, dii erant prohibiti a pugna, N, 525, *waren davon zu bleiben befehliget, und abgesondert, (were commanded not to interfere in it.)* *ἀφεξόμεθα*, Θ, 35, 466, abstinebimus nos a pugna. *αἴκε-ἀπόσχονται*, si forte remittant a pugnando, Λ, 798. Ξ, 78. Π, 41. Σ, 199. *κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο*, recedunt ignavi a pugna, Λ, 408. *ἐρωῆσαι*, N, 776. *στυγερῶς ἀπερωήσειας*, male cessasses a pugnando, Π, 723. *μήπω τὶς ἐρωείτω πολέμοιο*, P, 422, nunquam quis cessato a pugna. *πολέμου δ’ οὐ γίγνετο ἐρωή*, Π, 302. P, 761. *μεδήσομαι αἱματόεντος*, I, 646, curam habebo pugnæ sanguinolentæ. *μετακλινθέντος*, Λ, 509, inclinata pugna. *ἀκόρητος*, M, 335, insatiabilis. *μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς*, N, 297. et 635, *φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμου*. *ἰδρείη*, scientia pugnandi, Π, 359. et 811, *διδασκόμενος πολέμοιο*, i. e. *τὰ περὶ πολέμου*, doctus res militares. *ἀπέβη δηΐου ἐκ*, ex ardente prœlio abiit, P, 189. *ἄγει τὸν Ἄρηα ἐκ δηΐου*, Φ, 422, *aus dem hitzigen gefechte, (out of the rage of battle.)* sic, *ὅς κε φύγησι*, T, 73. et 402, *ἐπεί κε ἑῶμεν*, si satiati et expleti fuerimus pugnando. *κορεσθῶμεν*, et 170, *πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο*, antequam omnes recedant a pugna. et 201, *ὁπότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται*, interstitium et interquies pugnæ. et 224, *Ζεὺς, ὅστε ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται*, qui dispensator et administrator pugnæ hominibus est. et 230, *ὅσσοι ἂν περιλίπωνται στυγεροῖο*, quotquot reliqui facti fuerint ex prœlio. et 423, *οὐ λήξω* (non desinam, inquit Achilles) *πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο*, antequam eos satis agitaverim prœliando; et genitivus pertinet ad adverbium: ut plene sit, *κατὰ τὸ ἄδην πολέμου*. *ἄρχειν δυσηλεγέος ὤκνεον ἀμφότεροι*, uterque pigrabatur initium facere funesti prœlii, Υ, 154. *κὲν δὴ πάλαι ἄμμες (ἡμεῖς) ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο*, jam diu destitissemus, Φ, 432. et 487, *εἰ δ’ ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι*, quod si vis pugnæ periculum facere, pro *δαῆναι*: et deest huic protasi *ἡ ἀπόδοσις*, quæ sequitur ipso facto, 489—492. *οὐδὲ δύνανται ἴσχειν πολέμου αὐτοὺς*, non possunt eos continere a pugnando, Ω, 404. *φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο ἐν ’Ολύμπῳ*, λ, 313, certamen instituturi pugnæ varios impetus habentis. *ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο*, σ, 263, decernere et dijudicare solent magnam contentionem consertæ pugnæ. *οὐδέ κε παυσάμεθα πτολέμου*, neque sane desiissemus pugnando, ω, 42. et 43, *ἐπεί σε ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ*, postquam te ex pugna in castra nostra nautica pertulissemus. et 542, *ἴσχεο (halte inne) (restrain)* *παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου*. et 530, *ἴσχεσθε πτολέμου, ’Ιθακήσιοι, ἀργαλέοιο*, continete vos a pugna difficili. *ἠμὲν ἐνὶ πτολέμῳ* (in pugna) *ἠδὲ ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ*, *oder bey einer andern verrichtung, (or in any other employment,)* Δ, 258, fortasse dextrum cornu in prœliis mandans ei tuendum. *δηΐῳ ἐν*, E, 117. *Τρώων ἀντὶ ἑκατόν τε καὶ διηκοσίων τε ἕκαστος στήσεσθαι ἐν*, singuli contra centenos vel ducenos staturi in pugna, Θ, 234, sic enim gloriati fuerant Græci apud vinum et in castris. *πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι*, I, 53. *οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν*, M, 271, ubi conf. *ἀνήρ*. *ὅσον τ’ ἐννεάχιλοι ἐπίαχον* (novies mille clamare possunt) *ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐν*, Ξ, 149. *ἀλλήλοισιν ἄντεσθαι ἐν*, occurrere sibi invicem, concurrere signis infestis, O, 698. *μηδὲ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι*, lætitia elatus in pugna, Π, 91. et 591, *ἢ ἐν ἀέθλῳ ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ*, sive in certamine ludicro, sive et in prœlio serio. *ἄλγεα ἔπασχον ἠέρι καὶ πολέμῳ*, a nebula caliginosa et a prœlio, P, 376. *τοῖος ἐὼν οἷος οὔτις ’Αχαιῶν ἐν*, Σ, 106. *ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ ἐν*, Υ, 131. *ὅς τε ἔθανε ἐν*, Φ, 610, in opp. ad fugientem e prœlio et incolumen adhuc. *πολλὰ ἔπαθον καὶ πολλὰ ἐμόγησα κύμασι καὶ πολέμῳ*, in undis et in bello, ε, 224. sic, ρ, 285, *ἐπεὶ κακὰ πέπονθα* (passus sum) *κύμασι καί*. et his duobus nominibus comprehendit omnem fere Iliadem et Odysseam. *οὐδὲ λίην ἄλκιμος* (fortis) *ἐν*, κ, 553. *τοῖος ἔα* (talis eram) *ἐν*, ξ, 222. *ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν*, B, 121, pugnare in cassum, *fechten und nichts dadurch auszurichten, (to fight to no purpose.)* phrasis Attica. sic et Γ, 435, *Μενελάῳ ἀντίβιον*, contra eum pugnare; et ibi de *μονομαχίᾳ* sermo est: *wider und mit dem vor der faust zu kämpfen, (to fight him in single combat.)* *εἰ δέ κε πόλεμον φθισήνορα δύῃς*, si pugnam viros perdentem inieris, I, 600. sic, *στείχειν εἰς φθισήνορα*, Λ, 331, et Ξ, 43, *λιπὼν φθισ.* *ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν*, Π, 728, equos et currum versus aciem dirigere verberibus. *νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα*, H, 29, cessare faciamus pugnam hodie. et 36, *πῶς μέμονας πόλεμον καταπαύσειν ἀνδρῶν*, quomodo constituisti, te compositurum esse pugnam. et 331, *σὲ χρὴ πόλεμον μὲν ἅμα ἠοῖ παῦσαι ’Αχαιῶν*, oportet te pugnam prima luce cohibere. *θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε μάχην τε*, N, 11. sic, *νηῶν ἀπώσασθαι*, a navibus i. e. castris arcere pugnam, Π, 251. *δείδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα*, M, 244, collato 248. et 249, *ἀποτρέψεις πολέμοιο*. *λιπὼν π. καὶ δηϊοτῆτα*, N, 250. sic, *οἳ Τρωσὶν ἀμύνουσιν*, Υ, 124, qui a Trojanis defendere solent pugnam. *αἵτε ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσι*, E, 332, dearum, quæ in prœliis imperant. *λιπὼν πόλεμον θρασὺν*, Z, 254, relinquens prœlium audax. sic, *ὁρμαίνοντες θρασὺν*, concitantes, K, 28. *πόλεμόν περ ἀλαλκὼν*, licet propulsaveris pugnam, I, 601. *σὺν δ’ ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα*, commiserunt prœlium, M, 181. et 322, *εἰ μὲν γὰρ περὶ τόνδε φυγόντες*, si quidem hoc prœlium vivi effugientes. *πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν*, Δ, 15. *ἀνδύεται κακὸν*, detrectat, N, 225. *δῦναι*, Ξ, 62. et 100, *οὐ γὰρ ’Αχαιοὶ σχήσουσιν*. *ἥν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν ’Αχαιῶν*, X, 487. *πολεμόν τε κορύσσων*, pugnam armans, B, 273, ubi *πόλεμος* ponitur quasi *πρόσωπόν τι*, quod galea armatur. potest tamen et subintelligi *εἰς*. *ἄλοχος ὥρμησέ με εἰς*, Z, 338. *φορέειν ἐς*, O, 533, ferre thoracem in pugnam. *ἀλίαστον ἔγειρε*, Υ, 31. et 329, *Καύκωνες μεταθωρήσσοντο*, armabantur ad pugnam. *πόλεμόνδε*, B, 443, 589, 872. Δ, 264, 428. H, 209. Θ, 313, 400. Λ, 683, 797. N, 298. Ξ, 128. O, 577. P, 383. Σ, 452. Υ, 32. φ, 39. *πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν*, α, 12. et 238, *ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε*, cum administrasset et obiisset pugnam bene. sic δ, 490. ξ, 368. et ω, 95, *τολύπευσα*, i. e. *κατειργασάμην*. *πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες*, δ, 146. *αἰνότατον τολμήσας*, θ, 519, *ἢ ἕπεται ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι*, λ, 492, num una it in pugnam sic ut in prima acie pugnet? *ὁρμήσειε Κρονίων σήμερον*, σ, 375. *ἐποτρύνει κακὸν*, χ, 152. *κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν τεύξεις*, ω, 474. *αἰεὶ γάρ σοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε*, E, 891, conf. *ἔρις*. *αἰεί μοι νῆες φίλαι ἦσαν, καὶ πόλεμοι*, ξ, 225. *πάλαι πολέμων εὖ εἰδὼς*, Δ, 310, olim pugnarum bene peritus: re scilicet ipsa, cum esset junior: at nunc senex re ipsa quidem non pugnat, novit tamen consilium bene pugnandi dare. *τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους*, Ξ, 87. *ἀνδρῶν τε πτολέμους*, Ω, 8, sc. *τολυπεύων*, 7, vel *ἀνύων*. sic et θ, 183. ν, 91, 264, pugnas contra viros fortes. *ἀκρόθινα πολέμου*, Ol. 2, 7, primitiæ spoliorum. et 79, *ἐν μάχαις τε πολέμου*. *πολέμου δόσιν*, Ol. 10, 68, i, e. *τὰ λάφυρα*. *μνηστῆρα*, memorem pugnandi, Ne. 1, 24, et ibi est epitheton, *χαλκεντέος πολέμου*, pugnæ armis ferreis utentis. *πολέμοιο νέφος*, Ne. 10, 16, ubi sic vocat Amphiaraum, ob fortitudinem et exercitus sui robur. *τραχεῖα νιφὰς πολέμοιο*, asper nimbus prœlii, Ist. 4, 26. *ἔσχον νεῖκος*, Ist. 7, 50. *ἐν πολέμῳ ἀπολιπὼν ψυχὴν*, vitam amittens in prœlio, Py. 3, 179. *ἔντυεν αὐτοῦ θυμὸν αἰχμητὴν*, Ne. 9, 85. *φθιμένου Κάστορος ἐν*, Ne. 10, 111. *θανόντα ἐν*, Ist. 8, 81. *ἔα* (sine, omitte) *πόλεμον μάχην τε πᾶσαν*, Ol. 9, 61. *μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖς*, Ol. 13, 71. *σιδηρίτην*, ferream pugnam, Ne. 5, 35. *χαλκοχάρμην εἰς*, Ist. 6, 39, ferro gaudentem in pugnam. *πόλεμοι λαιψηροὶ*, Ol. 12, 5, pugnæ rapidæ et acres. *ὀρνυμένων πολέμων*, Ol. 8, 45. *δεινῶν θράσος*, Py. 2, 116. *ἔχουσα κλῇδας*, Py. 8, 3. *οἵαις ἐν πολέμοις μάχαις*, Py. 1, 92, qualibus pugnis in bellis. Vide Πόλεμος in R.

πολεύω, f. *εύσω*. (Πέλω) versor, habito, sum in urbe et civitate. nam et *ἡ πόλις* est ab eodem themate. est ergo idem quod *πολέω*. *οὐδὲ ἄλοχον ἐάσομεν κατὰ ἄστυ πολεύειν*, neque uxorem tuam sinemus in urbe habitare, χ, 223, et huc pertinet et præcedens *θύγατρας*: nam *ζώειν* ad solos *υἷας* pertinet.

πολέω et *πωλέω*, f. *ήσω*. (Πέλω) verto, verso, ago: *ich kehre, wende, treibe, (I turn, wind, drive.)* est alibi differentia horum duorum verborum, ut *πολέω* sit, verto, ago; et *πωλέω*, vendo. sed re vera est unum idemque: nam venditio fiebat per commutationes; et Germani eandem rem exprimunt per, *verkehren, verkehr, trieben, (to traffic, to drive a trade.)* Homerus præterea verbum *πολέω* constanter per ω ponit, et in media forma, *πωλέομαι*, versor, *ἀναστρέφομαι*, frequenter sum vel venio. fit hoc verbum a *πέλω*, unde *ὁ πόλος*, qui vertit se et circumagit; inde *πολέω* et *πωλέω*. specialiter notat aro, *ich pflüge, (I plough;)* pasco, *ich hüte vieh, (I tend cattle.)* *οἱ δ’ εἰς ἡμέτερον* (attice pro, *ἐν ἡμετέρῳ*, sc. *δόμῳ*) *πωλεύμενοι ἤματα πάντα*, versantes quotidie, β, 55. ρ, 534, ionice pro *πωλούμενοι*. sic et, *οὔτι ἑκὼν* (nequaquam libens et sponte) *ἐς σὸν δόμον πωλεύμην*, χ, 352, pro *ἐπωλούμην*, in tua domo frequens versabar, *συνανεστρεφόμην*. *οὐδὲ μετ’ ἄλλους πωλεῖται*, neque cum aliis versatur, ι, 189, vel potius *πωλεῖτο*, versabatur, omisso augmento. *πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων*, versatur hic crebro senex aliquis, δ, 384. quanquam suspicari licet ex hoc loco, *πωλεῖσθαι εἰς τινὰ τόπον*, esse, adsidue et frequentissime venire aliquo: ut Saxones dicunt, *an einem orte wanken, (to frequent a place,)* i. e. frequenter ibi obire, et habitare quasi: ut Attica illa permutatione *τοῦ εἰς* pro *ἐν* opus non sit. *οὔτε ποτ’ εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο, οὔτε ποτ’ εἰς πόλεμον*, neque unquam in concionem veniebat, neque in aciem, A, 490, Ionicum imperf. m. pro *ἐπωλεῖτο*, quasi a *πωλέσκομαι*. et E, 788, *ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος ’Αχιλλεὺς*, quamdiu ad pugnas itabat, pugnis intererat, ille. *ἐπὶ ’Ενιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα*, ad pulcra fluenta Enipei amnis frequens versabatur illa fœmina, utpote quæ adamaverat hunc fluvii præsidem, λ, 239, habitabat ibi, itabat eo. *εἰ δὲ σύ γ’ ἐς πόλεμον πωλήσεαι*, si tu vero tamen in prœlium aliquod veneris vel ieris, E, 350. *τί, κασιγνήτη, δεῦρο ἤλυθες; οὔτι πάρος γε πώλε’,*

quid, soror, huc venisti? non sane antea crebro veniebas, δ, 811, pro ἐπωλίεσο, extruso Sigma ἐπωλίεο, ut sit imperfectum per apocopen duarum vocalium; vel potius aor. 2. m. ἐπωλόμην, ἐπώλεσο, unde ἐπώλεο, et per apocopen unius vocalis, omissoque augmento. nisi mavis statuere verbum πώλομαι pro πωλίομαι, ut inde sit imperf. ἐπωλόμην, ἐπώλεσο,

πολιάοχος, ὁ ἡ, vide πολιοῦχος.

πολίαρχος, ου. ὁ. (Ἔρα) civitatis rector. ἐμὴ πάτρη πολίαρχον, meæ patriæ gubernatorem, Ne. 7, 125. ab ἡ πόλις.

πολίζω, f. ίσω. (Πέλω) urbem facio et condo; urbem munio, ut sit in qua tuto versari possint incolæ: agri enim patent incursionibus subitis. ἐγὼ καὶ Φοῖβος ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν, pro ἐπολίσαμεν, inquit Neptunus, Η, 453, munivimus ei urbem; et respicit τὸ τεῖχος. οὔπω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις ἀνθρώπων, Υ, 217. est ergo ab ἡ πόλις, quæ nomen habet a πολέω, i. e. περιστρέφω: ut πολίζειν in specie sit, circumdare munimentis habitationem, *eine burg machen, (to build a castle.)* Vide sub ἀναπολέω.

πολιήτης, ου. ὁ. (Πέλω) urbanus, oppidanus: civis. idem ac πολίτης. interserto η. κοσμησάμενος πολιήτας, Β, 806, ordinans et instruens in acie cives suos. πολιατᾶν, dorice, pro πολιητῶν, i. e. πολιτῶν, Ist. 1, 74, fœmininum est ἡ πολῖτις et πολιῆτις, ιδος. ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτῆς, Eurip. Hipp. 1126.

πολιοκρόταφος, ου. ὁ ἡ. (Κέρω) canus circa tempora. nam ibi incipit coma canescere. a πολιὸς, canus. παῖδας πρωθήβους, πολιοκροτάφους τε γέροντας, Θ, 518, i. e. incipientes senes, quia γέροντες ἐκεῖθεν, ὡς τὰ πολλὰ, πολιοῦσθαι ἄρχονται.

πολιορκητὴς, ὁ, vide sub τειχεσιπλήτης.

πολιὸς, ά, όν. (Πέλω) canus, *grau, weiss haar vor alter, (hair that is gray or white with age.)* deinde in genere, albus, candidus, *weiss, (white.)* proprie ponitur de pilis, quando in alium colorem versi sunt ac in juventute habuerant: nam nomen est a πολέω, verto. πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον, canumque mentum, Χ, 74. Ω, 516. πολιὰς τρίχας ἀνείλκετο χερσὶ, vellebat sibi canos præ luctu, Χ, 77, *raufte sich die grauen haare, (tore his grey hair,)* quæ et simpliciter dicuntur αἱ πολιαὶ, vel ἡ πολιά. κόνιν χεύατο κακκεφαλῆς πολιῆς, *streuete erde auf sein graues haupt, (scattered dust on his gray head,)* ω, 316, in luctu. et 498, καί πολιοί περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, de senibus, arma sumentibus re cogente. ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο ἕσσατο ἔκτοσθεν, corium cani lupi induebat sibi exterius, Κ, 334, *nahm den pelz eines grauen wolfes um, (threw over him a gray wolf-skin.)* πολιὸς σίδηρος, candidum ferrum, politum probe, λευκὸς τῇ σμήξει, Ι, 366. Υ, 261. φ, 3, 81. ω, 167. conf. σίδηρος. nam per πολιὸν ibi intelligere πολιτικὸν. ἢ ἔντιμον, ἢ πολὺν, quæsitum nimis esset. *blank von reiben und poliren, (bright with rubbing and polishing.)* θῖνα ἁλὸς πολιῆς, Α, 350. ad littus cani maris: et intelligitur hoc epitheto proprie mare ad littus, ubi spumæ albent, et ubi aqua ipsa videtur magis alba quam in alto, ubi fere nigricat. deinde et, ab hac parte, mare totum, et quia fluctus superne albescere solent. [et 359, ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, Thetis, prope littus. πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, Δ, 248, i. e. λευκῆς ad oram littoris. πολιῆς ἁλὸς, Μ, 284. Ν, 352. Ο, 619. Τ, 267. Φ, 59. Ψ, 374. β, 261. δ, 405. πολιὴν ἅλα ναίειν, Ο, 190. ἔτυπτον ἐρετμοῖς, δ, 580. ι, 204. πολιοῦ ἁλὸς, Υ, 229. ε, 410, ubi attice in genere communi positum adjectivum. notat ergo in mari τὸ λευκὸν διὰ τοὺς ἀφρούς. Senex πολιὸς dicitur etiam ἀλωπόχρους, ὁ, quasi vulpicolor. πολιὰς θαλάσσης, Ol. 7, 112. ἁλὸς, Ol. 1, 115. Py. 2, 126. Ist. 4, 96. γαστρὸς, Py. 4, 175, ubi de prægnante muliere sermo est; et ejus venter, propter extensionem, canus quasi est. sed quid opus est ambagibus? de matre pulcra est sermo, et candidus color est fœmineus maxime. nam cum scholiaste exponere, τιμίας, explosum jamdiu est. χαλκῷ πολιῷ, probe polito ære, Py. 3, 85. 11, 30. πολιὸν γῆρας, Ist. 6, 22. πολιαὶ (τρίχες) φύονται καὶ ἐν νέοις, Ol. 4, 40.

πολιόσφυρος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) canis talis. est epitheton equorum generosorum, albos infimos pedes habentium: quæ erat equorum præstantia. πολιοσφύροις, sc. ἵπποις, Py. 2, 85, Galeno jubente sic legi.

πολιοῦχος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) civitates tenens et regens et servans. est pro πολιόοχος, ab ἡ πόλις, ιος, et ἔχω: quod dorice πολιάοχος, attice πολιήοχος, distrahitur. πολιάοχε Παλλὰς, Ol. 5, 22, nam Minerva est sapientia rectrix armata, conservans civitates prudentia et fortitudine.

πόλις, et attice πτόλις, ιος et εως. ἡ. (Πέλω) urbs, *die stadt, (a city:)* civitas, *der staat, die nation in der form eines ordentlichen staates, (the state, a nation forming a regular state.)* nomen est a πολεῖν, versari cum multitudine. laus urbis bonæ prædicatur sub exemplo, Ι, 149—156, si habet εὐπόρους οἰκήτορας, καὶ εὐπειθεῖς τῷ ἄρχοντι, si est οἰκουμένη εὖ, frequens habitatoribus et bene ædificata; si est ἀγχίαλος, vel saltem prope ad fluvium navigabilem. et 587—590, descripta est πόλεως ἅλωσις, expugnatio urbis, breviter quidem sed μεγαλοφώνως: nam tunc fit πολιτῶν φόνος, πατρίδος ἀφανισμὸς, τῶν φιλτάτων ἀπαγωγή. sola posita vox πόλις, excellentiam notat. hinc Alexander, φιλόμηρος, suam Alexandriam Ægyptiacam primum κατ' ἐξοχὴν vocavit πόλιν, sic ut et diu postea πόλις et Ἀλεξάνδρεια idem significaverit: deinde Roma sibi hoc nomen, et denique ἡ Κωνσταντινούπολις, vindicavit. sic Homerus Trojam vocat πόλιν, Β, 367. hinc et Ulysses πτολίπορθος dicitur, non quasi multas ceperit urbes, sed quod hanc unam, ὡς πορθητὴς διὰ τοῦ δουρείου ἵππου (equo ligneo) τῆς ἰδίως οὕτω λεγομένης πόλεως, i. e. Τροίας. πόλις et ἄστυ sunt idem (vide ἄστυ), quod apparet ex ζ, 177, 178: magis etiam ex ξ, 472, 473. nam priore illo loco possit videri, πόλιν esse civitatem, ἄστυ vero urbem. πόλις ἄκρη est eadem quæ ἡ ἀκρόπολις, i. e. pars urbis excelsior, et maxime munita; simul et, ubi princeps residet, aut ubi templum est augustissimum: et hæc omnia in supremo cacumine aliquo. hinc olim locus condendæ urbis sic capiebatur, ut adjaceret collis vel clivus, in quem πόλις ἄκρη condi posset. sic Romæ Capitolium. et istæ ἀκροπόλεις, semper erant sacræ, et præcipuorum deorum templa ibi, maxime Minervæ cum Jove et Junone; quia prudentia legislatoria et imperatoria est directrix et conservatrix civitatum. ναὸν Ἀθηναίης ἐν πόλει ἄκρῃ, Ζ, 88. et 257, ἐξ ἄκρης πόλιος Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, ubi simul vides, Jupiter ipse non putabatur habitare ibi, sed adorantes eum, ex eo loco manus tollebant ad eum. et 317, ubi vides Priamum et filios ejus habuisse ἐν ἄκρῃ πόλει domus et sedes suas. et hæc Troica acropolis nomine proprio vocabatur ἡ Πέργαμος, coll. Ε, 446—448, 460. et ἀκροτάτη πόλις, Υ, 52, eadem est quæ ἄκρη. sic et Χ, 172. cæterum dicere, πόλις ἄκρη, pro ἀκρόπολις, est διάλυσις ἢ μετατύπωσις, si compositum nomen resolvitur in sua simplicia. sic, ἡ μέση ποταμῶν, sc. γῆ ἢ χώρα, pro Μεσοποταμία, λευκὴ πέτρα pro Λευκοπέτρα, κενὴ δόξα pro κενοδοξία, opinio vana; θέας ἄξιος (spectatu dignus) pro ἀξιοθέατος, ζῶα γραψάμενος pro ζωγραφήσας ἢ ζωγράφος, pictor, δρυὸς ἄκρα pro τὰ ἀκρόδρυα, poma, τέλη λύειν pro λυσιτελεῖν, vectigalia et reditus solvere, ὁδοῦ ἡγούμενος pro ὁδηγὸς, dux itineris, σῖτον ἐπαρκεῖν pro σιταρκεῖν, satis frumenti suppeditare, εὖ γεγονὼς pro εὐγενὴς, nobilis natu, etc. πόλις Πριάμοιο ἄνακτος, i. e. Troja, Δ, 18. Μ, 11, 15. Θόαντος, Ξ, 230, conf. Λῆμνος in R. Μύνητος, Τ, 296, conf. Μύνης. Τρώων, Δ, 4. Π, 69, i. e. Τρῶες, πολῖται. βροτῶν, ε, 101, ubi in lato sensu quamvis cohabitationem hominum notat, et locum ubi homines una versantur. ex quo simul etymon apparet. πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, Α, 129. et 366, ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος· εὐρυάγυιαν Τρώων, Β, 12. ἄμβατός ἐστι πόλις, adscensu et accessu facilis est, Ζ, 434. Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε, Μ, 11. et 15, πέρθετο. εὖ ναιομένη ὑμὴ (vestra) ἁλοῦσά τε περθομένη τε, Ν, 815. πύργοις ἀραρυῖα, Ο, 737, muris munita. πόλιν εὐτείχεα πέρσας, Π, 57. Τρώων τε πόλις, i. e. Troja, Υ, 60. et 217, οὔπω Ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων, nondum in plano urbs hominum facta erat; nam antiquiores habitaverant in montibus altis circa. προτὶ ἄστυ, πόλις δ' ἔμπλητο, ibant ad urbem, et urbs complebatur, Φ, 607, ubi manifesta est synonymia. πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται, Ω, 728, hæc urbs a culmine evertetur. πόθι σοὶ πόλις ἠδὲ τοκῆες, ubi est tibi civitas et parentes, i. e. cujas es, α, 170. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297. ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ δουράτεον μέγαν ἵππον, Θ, 511. Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε, λ, 14. Κνωσσὸς, μεγάλη, τ, 178. ἔστι πόλις, Ἐφύρη, Ζ, 152, in narrationis initio. ἕκαθεν πόλιος, procul ab urbe, Ε, 791. Ν, 107, et hic genitivus est Ionicus et antiquissimus. ἰθὺς πόλιος, recta ad urbem, Φ, 540. et 563, ἀπαειρόμενον, abeuntem ab urbe. et 608, ἐκτὸς, extra. μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, solum eum intercludens ab urbe, Χ, 456. et 464, πρόσθεν, ante urbem. ἐπεὶ οὖν κατίβαν, nam in colle sita erat, Ω, 329. ἐπὴν πόλιος ἐπιβήσομεν, quando accesserimus ad urbem, ζ, 262, ubi descriptio pulcræ urbis interserta usque ad 269, et apodosis ad ἐπὴν sequitur demum 273. ὅστε ἑῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι, qui pro urbe sua et civibus suis pugnans ceciderit, Θ, 524, coll. 525, οὐδὲ πόληος εἴα ἱεμένους ἐπιβαίνειν, neque sinebat cupidos eos ad urbem accedere, Π, 396, qui genitivus conflatus est ex Attico πόλεως et Ionico πόλιος, ε deinde mutato in η ob metrum et itidem ionice. et 549, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος ἔσκεν, quia illis is erat columen urbis. τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος, murus bene ædificatæ urbis, Φ, 516. ἐξελθόντα, Χ, 417. ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος, ad terram, remotam ab urbe, α, 185. ω, 307, ut notetur locus non ad urbem pertinens, sed solitarius. ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, nos vero stabilimentum civitatis occidimus, ψ, 121, ubi Ulysses sic vocat procos a se interfectos; additque, οἳ μέγα ἄριστοι κούρων εἰν Ἰθάκῃ, nobilissimos juvenum. et 372, θοῶς ἐξῆγε, celeriter eduxit ex urbe eum. λιμὴν ἑκάτερθε πόληος, portus ad utramque partem urbis, ζ, 263, nam urbs ædificata erat circa portum, ut introëuntibus in portum esset urbs ad dextram et sinistram. μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ, Ω, 706. et 707, οὐδέ τις αὐτόθι εἰνὶ πόλει λίπετο. ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν, obruere urbem monte, Θ, 569. ν, 152, 158, 183. ἀμφιήλασε τεῖχος πόλει, ζ, 9, collatis sequentibus. πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληϊ τε, παντί τε δήμῳ, Γ, 50. πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, Ι, 589. Τρώων εὐρυάγυιαν, Ξ, 88. δ, 246, 249. ἐκπέρσουσι εὖ ναιομένην πόλιν ὑμὴν, vastabunt bene habitatam urbem vestram, Ε, 489. sic, ἐξέπερσεν εὖ ναιετάωσαν, Ζ, 415. ἔπραθον, expugnassent urbem, Σ, 454. πτόλιν Ἠετίωνος ὀλέσας, Ι, 188, cum perdidisset. ἢ κατα

λείψουσιν πόλιν ἄκρην, Χ, 383, arcem; per quam simul significat urbem reliquam. ἑλὼν, Π, 153. et 830, κεραΐζειν ἁμὴν, i. e. ἡμετέραν, te superaturum esse nostram urbem. ἀνδρῶν, Ρ, 737, ubi ἐμπρησμὸν αὐτῆς describit breviter, sicut alibi ἅλωσιν. Τρώων, Ι, 412. Ξ, 251. Π, 708. γ, 85. Πριάμοιο, Χ, 165. Α, 19. αἰπὴν, in clivo sitam, Ν, 625. εἶσι ἐς, vadit in urbem, Ψ, 835. ἵκετο αὐτὴ, ξ, 265. πόλιν κατὰ, in urbe, in civitate, ο, 408. ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα, Φ, 446, inquit Neptunus, et addit, εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵνα ἄῤῥηκτος πόλις εἴη. et 584, πέρσειν. ἀλαπαζομένην τε κεραϊζομένην τε, Ω, 245. ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς, Ρ, 144, ubi potest esse synonymia, quam paullo ante vidimus. antiqui tamen grammatici sic distinguunt, πόλις, ἡ πολιτεία, ἄστυ, τὸ τεῖχος καὶ δόμοι: et id confirmant ex ζ, 177, 178, ubi priore versu est civitas, altero urbs ipsa exædificata et munita, ut videtur. utut autem ista differentia non negatur; apud poëtam tamen, synonymias amantem ex usu prisco, non ubique quærenda. possit etiam loco ex Ρ citato πόλις esse τὸ κατώτερον μέρος urbis, ἄστυ vero ἡ ἀκρόπολις. ἤϊξαν διά τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν, β, 154, ubi poëta nidum harum aquilarum vocat πόλιν, ut videtur; conf. οἰκίον. Πριάμοιο διεπέρσαμεν αἰπὺν, γ, 130. νάσσα πόλιν, καὶ δώματα ἔτευξα, habitare fecissem ei urbem, et domos parassem, δ, 174. et 176, μίαν ἐξαλαπάξας, ubi est modus, quo parasset ei urbem; sc. evacuans habitatoribus unam urbem, eosque alio traducens, ex more prisco. πόλιν Φαιήκων, quam poëta nullo alio nomine proprio indicat, ζ, 3, 9, 40, 195, 298. δύσεσθαι ἐραννὴν, η, 18, introire in urbem amabilem. et 26, ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. κεραΐζειν αἰπὴν, Θ, 516. et 555, εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε, i. e. πατρίδα: nam terra signat latius populo, et populus urbe. ἔπεραθον, ι, 40, 41 ubi describitur, quid sit πέρθειν πόλιν, occidere nimirum viros, mulieres vero et pueros, una cum alia præda, abducere. et 265, τόσσην, tantam et talem urbem vastavit. αὐτῶν ἱκόμεσθα πόλιν καὶ δώματα καλὰ, κ, 13. et 39, καὶ γαῖαν. et 416, εἰ πατρίδα ἵκοιντο καὶ πόλιν αὐτῶν, ubi utrumque idem. ὅτε ἀμφὶ πόλιν Τροίην, λ, 509, 512. πλάζεται ἐπὶ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε, ξ, 43, per civitatem peregrinam. σὺ πόλινδε μετέρχεο, tu abi in urbem, Ζ, 86. τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε ἔρχεσθαι, α, 189, i. e. οὐκ ἀστυπολεῖν, non ad urbem accedere et in ea versari. sic, κατέρχεται, λ, 187. τέταρτον ἀποπροίηκε πόλινδε, ξ, 26. et 372, οὐδὲ ἔρχομαι. ἦ ὀτρύνειε πόλινδε, an juberet eum cito ad urbem abire, ο, 305, coll. 307, 310, κατὰ πτόλιν πλάγξομαι, in urbe circumibo, ut mendicus. ἐξ ἀγροῖο πόλινδε ὀτρύνοντο ἰέναι, festinabant, ρ, 182. δύω πόλεις ἐνεποίησε μερόπων ἀνθρώπων, καλὰς, in clypeo Achillis effinxit Vulcanus duas urbes hominum, pulcre effictas, Σ, 490. 491—508. 509—540, ubi in priore urbe adumbrat poëta bona pacis summa; in altera autem mala belli. hæc posterior effecta erat, ut obsessa ab hostibus. duo exercitus sunt, alter hostium invadentium, alter civium defendentium. hostes ferebant duplicem conditionem (et id poëta ex more hostium addit cogitatum) ut cives vel exspectarent expugnationem vi, vel sponte et per pacificationem traderent hostibus dimidiam partem omnium in urbe opum. neutrum civibus placebat, sed vi contra ibant, experturi fortunam Martis. exierant ergo in insidias, ad aquam, quo hostes venturi necessario erant ad aquandum. ergo, οἱ δ' οὔπω πείθοντο, sunt cives: sed 530, οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο, sunt hostes. et apparet, hostes illos fuisse circumvagantes cum pecoribus suis, uti Patriarchis mos fuit. cæterum ad conditionem illam, quam tulerant hostes oppidanis illis, confer Χ, 118, nam talis pactio tunc erat solemnis, si oppidani viderent se inferiores viribus. et 120. et Γ, 286, nam hæc est illa τιμὴ, mulcta, ut dimidiam partem opum suarum traderent Græcis, loco restitutionis sumtuum in expeditionem factorum. Has vero duas urbes quidam historice interpretantur, esse Athenas et Ἐλευσῖνα: Athenis enim primum nuptiæ sunt celebratæ solemniter ὑπὸ Κέκροπος, qui istud solemne primus instituit. etiam cognitio ob cædem factam prima fuisse dicitur Athenis ἐπὶ Ἁλιῤῥοθίῳ τῷ τοῦ Ποσειδῶνος, quem Mars occiderat. Judices quoque Athenis pretium ob res judicandas accipiebant publice; et quidem quisque antiquitus τριώβολον, qui est monetæ Misnicæ valor, si summum ponas, duorum grossorum Misnicorum, vel octava pars floreni imperialis *(3d st.)* poëta autem ponit talenta duo aurea; quorum quidem valor nobis est ignotus, id tamen apparet, esse multo plus quam modo diximus: ut doceat, non vili pretio esse remunerandos et animandos bonos judices; et optimo prudentissimoque cuique judici tantum esse dandum, ne egeat, et hinc corruptionibus pateat; præmioque unius excitandos esse omnes. altera vero urbs, ἡ Ἐλευσὶν in terra Attica, oppugnata quondam est a Phorbante et Eumolpo: quo tempore auxilium oppido tulit Ἄρης, gratiam referens Atticis, quod ἐν Ἀρείῳ πάγῳ esset absolutus ob cædem Halirrhothii, filii Neptuni. sic et reliqua quadrant in terram Atticam, ut antiquissimam et nobilissimam Græciæ, quæ Vulcanus in clypeo præterea effinxit. nam in Attica primus Triptolemus invenit segetes, qui 556 dicitur rex: ibidemque ὁ Βουζύγης primus ἄροτρον composuit, et junctis bubus aravit, loco fossionis humanæ; a quo invento posteri eum hoc nomine compellarunt: ibi et primus bos sacrificatus est. Præterea Vulcanus amat terram Atticam, ob filium suum Ἐριχθόνιον, qui ibi imperavit. sic poëta antiquas historias intexuit operi suo, veluti aliud agens. ναιετάουσι πόληες, habitantur urbes, pro πόλεες vel πόλιες, verso ε in η, Δ, 45. hinc, πόλεις εὖ ναιετάουσι, Β, 646, bene habitatæ. ἐμοὶ τρεῖς πολὺ φίλταταί εἰσι πόληες, inquit Juno, Δ, 51. ἔνθα δύω πόλιες, duæ urbes, ο, 411. ἐννήκοντα πόληες, nonaginta, τ, 174, in Creta. ἃ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, Α, 125, quæ ex urbibus prædati sumus. ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσα κάρηνα, Β, 117, quod floride dictum, quasi urbes essent personæ. viginti tres urbes Trojanas expugnaverant Græci jam: et quod, jussu Agamemnonis, peregerat Achilles; id Agamemnon, summus imperator, sibi tribuit. collato Ι, 328, ubi Achilles loquitur: δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξα ἀνθρώπων, πεζὸς δὲ ἕνδεκα, navibus duodecim, pedestri exercitu undecim, urbes expugnavi et expilavi. ἐπίκουροι πολλέων ἐκ πολίων, Β, 131. πολίων εὖ ναιομενάων, Γ, 400, quæ verba pendent a πῆ, quo, *wohin? (whither?)* πολλέων ἐκ πολίων Θηρήτορας ἄνδρας, Ι, 540, ex multis civitatibus et populis. ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον, Ρ, 222. ἐξ ἀλλάων πολίων, ex aliis civitatibus, ω, 417. πολλαὶ Ἀχαιΐδες ἐν ἄλλαις πολίεσσι, multæ nobiles Grajæ in aliis civitatibus, φ, 252. Κεφαλλήνων πολίεσσι, ω, 354. utraque forma Ionica, facta ex nominat. pl. πόλιες et πόλεις, adjuncta terminatione σι, sicut Iones ablativum vel dativum plur. tertiæ declin. facere solent. ὧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχεα ἐπόρθουν, sic et prisci urbes munitas expugnabant et diripiebant, Δ, 308, i. e. urbes muris circumdatas. πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων, nos duo diripientes pingues urbes hominum, inquit Achilles de se et Patroclo, Σ, 342, coll. 339, nam formosas mulieres maxime prædati fuerant. et urbes hominum, quia πόλις etiam de ἀλόγοις dici potest. πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίονας ἀγροὺς ἀνθρώπων, de navibus Phæacum, Θ, 560. et 574, πόλεις εὖ ναιεταώσας. θεοὶ, ξείνοισ ἐοικότες, ἐπιστρωφῶσι πόληας, obambulant per civitates et populos, ρ, 486, nam novit poëta sine dubio historias Lothi et Abrahami et angelorum hospitum. διεπράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια, diripiebatur, ο, 383. ἄνδρα εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον χαλκῷ, maritum meum vidi ante urbem et pro urbe occisum ferro, inquit Briseïs captiva, Τ, 292. ποτὶ πτόλιος πέτετο, versus urbem currebat, Χ, 198. περὶ πτόλιος μαχεούμενον, pro urbe propugnantem, λ, 402. ω, 113. λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, ν, 156, *die leute aus der stadt, (the people from the city:)* quanquam hoc ἀπὸ magis ad verbum pertinet, prospicient ab urbe. ὃς σοὶ (κατὰ) πολλὰ ὄφελος ἐγένετο, πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ, qui multum profuit et urbi et tibi ipsi, Ρ, 152. οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλεϊ λίπετ' ἀνὴρ, *es blieb kein mann in der stadt, (not a man was left in the city,)* Ω, 707, qui versus, isdem verbis, diverse tamen legitur: nam aliam lectionem supra adduximus. alii etiam tres breves πτόλεϊ pro duabus brevibus legunt in metro: quod valde rarum in poëta. vide ἐτεόν. οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν, qui habitant in urbe, Β, 130. sic, πᾶσι ὄνειαρ κατὰ πτόλιν, omnibus in urbe utilitas ex eo erat, Χ, 434. στενάχοντο, Ψ, 1. πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν, mendico utilius est, in urbe quam in agris cibum mendicare, ρ, 18. antiqui dicunt, formam πτόλις esse ex dialecto Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι. ἡ μητρόπολις proprie est πόλις τῆς μητρός. sic aliquis τὰς Θήβας dixit Διονύσου μητρόπολιν, i. e. πόλιν τῆς ἐκείνου μητρὸς Σεμέλης, quia Semele ex Thebis fuit. πόλις ἔχει θαλίας, Ol. 7, 173, civitas habet convivia læta. πᾶσα, Ne. 5, 85. Αἴαντος, Ist. 5, 61, patris Ajacis. οὕτω βάρβαρος, Ist. 6, 35. πόλιος ὑπὲρ φίλης, Ne. 8, 23, nomine urbis. φιλαρμάτου, Ist. 8, 43, curulium certaminum studiosæ civitatis. πόλει εὐρυσθενέϊ, Ol. 12, 3, potentissima pro urbe. παρὰ καλλιχόρῳ Χαρίτων, Py. 12, 46, apud urbem ubi Gratiæ choros pulcros ducunt, i. e. apud Orchomenon Μινύειον, urbem amœnissimam. μήτινα πόλιν τεκεῖν (nullam civitatem peperisse) ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέτην, virum magis beneficum, Ol. 2, 169. λαοτρόφον, populi altricem urbem, Ol. 5, 8. et 46, δαιδάλλειν, ornare. ἔβρεχε χρυσαῖς νιφάδεσσι, irrigavit civitatem aureis nivibus, Ol. 7, 64. πόλιν καὶ αὐτοὺς ἀέξοι, sc. τὴν Αἴγιναν, Ol. 8, 116. φίλην, Ol. 9, 33, 99. νέμει Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν, gubernat sinceritas civitatem Locrorum, Ol. 10, 17. et 46, ἵζουσαν εἰς ἰχετὸν ἄτης, in gurgitem calamitatis desidentem; quæ civitas appellabatur nomine proprio τὸ Φύκτεον. et 82, ναίων Τίρυνθα. et 119, εὐήνορα. ἐπωνυμίαν, Py. 1, 59. et 105, πέρσε Πριάμου. et 117, κείνην ἔκτισε, τὴν Αἴτναν scilicet. πόλιν, civitatem, Py. 2, 160. εὐάρματον, Py. 4, 14. σεῖσαι, Py. 4, 484. (εἰς) πατρωΐαν, Py. 5, 70. et 108, ἀγακτιμένην. τήνδε, Py. 8, 142. καλλίστην ἀμφέπει, Py. 9, 124. et 162, εὐκλεΐξαι. et 185, πρὸς ἔβαν. ἀνὰ, Py. 11, 78. φιλόμολπον οἰκεῖ, Ne. 7, 13. et 44, 51, πρὸς Ἴλου. ἄμφαινε, Ne. 9, 29. Δαναοῦ, Ne, 10, 1. ἐς εὔνομον, Ist. 5, 27. θεοφιλῆ, Ist. 6, 96. πόλιες καλλίπλουτοι, Ol. 13, 159, αἱ Συρακοῦσαι. ὑψίβατοι Ἀχαιῶν, Ne. 10, 88. πολίων βάθρον, Ol. 13, 7. μεγάλην μητρόπολιν, Py. 4, 34. μεγαλᾶν βασιλεὺς, Py. 5, 20. κυβερνήσιες, Py. 10, 111. βροτεᾶν καλλίστη, Py. 12, 2. κορυφαῖς ἀφνεαῖς, Ne. 1, 22, ut gubernaret Proserpina Siciliam in fastigiis opulentis urbium. πολίεσι (ἐν) πάσαις, Py. 7, 8.

πολίτης, ου. ὁ. (Πέλω) urbanus, oppidanus; civis. *ein mitglied einer stadt, oder eines staats, (an inhabitant of a city or member of*

a state.) ἐπεστενάχοντο πολῖται, cives adgemebant, Χ, 429. κτάσθαι τε πολίτας, Ο, 558. et interfici oppidanos. κρήνη, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, fons, ex quo aquabantur oppidani, η, 131. ρ, 206. πολῖται κακολόγοι, Py.11, 44. ὦ πολῖται, Ne. 2, 37. πολίταις, Ol. 5, 37. ἐν σοφοῖς, Py. 4, 527, inter doctos citharæ aut poëseos cives.

πολλάκι et πολλάκις. (Πέλω) sæpe, sæpius. est a πολλά. sicut a δηθά est δηθάκις, a τοσαῦτα τοσαυτάκις. Sigma autem finale sæpe abjicitur, sicut ad πλειστάκι pro πλειστάκις, χῶρι pro χωρὶς, ubi et accentus mutatur. πολλάκι γάρ σεο (σοῦ) εὐχομένης ἤκουσα, sæpe enim te prædicantem audivi, Α, 396, inquit Achilles ad matrem suam. et pingitur ibi ἦθος γυναικεῖον, nam mulieres crebro narrant, si quid benefecerunt; raro enim valent benefacere: hinc, si semel occasio contigit, prædicant id sæpe. Vir uno recte facto non admodum est laudabilis; et rideretur, si id assidue jactare vellet. ξείνισεν αὐτὸν, sæpe eum hospitio excepit, Γ, 232. κατ-ίδιυσάς μοι χιτῶνα οἴνῳ, *hast mich oft begossen, (hast frequently moistened me,)* Ι, 486. μεθίει, cessat sæpe, Κ, 121. ἔειπε, Ν, 666. ἐπεύθετο, audiebat id sæpe, Ρ, 408. ἔειπόν μοι, Τ, 85. γούνασιν ἐφεσσάμενος, π, 443, me insidere faciens genibus suis. δόσκον ἀλήτῃ, ρ, 420, dabam oberranti. sic et τ, 76. ἀρήμεναι, χ, 322, sæpe optare. his omnibus locis est sine Sigma. πολλάκις σώεσκον υἱὸν, sæpe filium ejus servavi, Θ, 362. καθήμενος, crebro sedens domi nostræ, δ, 101. τὸ πολλάκις, sæpenumero, *die meiste zeit, (most frequently,)* ut plurimum, Ol. 1, 52. πολλάκις, sæpe, Py. 2, 28. 4, 526. Ne. 5, 32. πολλάκι, Ist. 1, 88.

πολλῆ, dorice πολλᾶ, (Πέλω) in multas partes et regiones, *in viel orte oder dinge zugleich, (in many places or things at once.)* πολλὰ ῥέπει, Ol. 8, 31, in multas partes vergit, *hat sehr viel und vielerley zu thun und zu besorgen, (has much and different things to attend to.)*

πολλὸς, ἡ, όν. (Πέλω) multus, *viel, (much:)* plenus, *voll, (full:)* magnus, *gros, (great.)* est a πέλω, sum, expleo. πολλὸς γάρ τις ἔκειτο, Η, 156, jacebat multus, i. e. magnus et longe extensus, πολὺν ἐπέχων τόπον κείμενος. sic et Romani suum, multus, adhibent, e. c. Ovid. Am. 2, 4, 34. et hoc ἐπὶ μεγαλοσωμάτου dictum. πολλὸς δὲ χορὸν περιΐστατο ὅμιλος, multa corona spectantium circumstabat chorum saltantium, Σ, 603. πόνος πολλὸς καὶ χαλεπὸς, labor multus et gravis, ψ, 250. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι, virorum autem in multo fremitu quomodo quis recte audire possit, Τ, 81. ἐν ἀλείφατι πολλῷ, cum multo adipe, ω, 67, coll. 65, 68. αἵματι, σ, 335. πολλὸν, masculinum et neutrum: ἱδρῶτα πολλὸν ἀπενίζοντο, *sie wuschen sich den vielen schweiss ab, (they wiped off the copious perspiration,)* Κ, 572, 574. πολλὸν φῦκος, algam multam, Ι, 7. πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, Λ, 307, i. e. μέγα, sicut supra πολλὸς ἔκειτο. τόσον ὁμίλου πολλὸν, tam multum spatium aciei, Τ, 178, ubi hoc neutrum substantive positum. πολλὸν πυρετὸν, magnum æstum, Χ, 31. τύμβον οὐ μάλα πολλὸν, tumulum non adeo magnum, Ψ, 245. βίοτον κατακείρετε πολλὸν, δ, 686. πολλὸν μέθυ ἐπίνετο, multum vinum bibebatur, ι, 45. et 164. πολλὸν οἶνον ἐνηφύσαμεν ἀμφιφορεῦσι infudimus lagenis. πῦρ πολλὸν, magnum ignem, κ, 359. ἐπὶ χρόνον, μ, 407. ο, 493. πολλὸν δὲ σαρκὸς δίηφυσε, τ, 450, multum carnis perrupit aper ictu suo. πολλὸν ἐπιδευέες βίης, multum desiderantes roboris, φ, 185. ω, 170. sæpissime autem hoc neutrum adverbialiter ponitur. ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ, longe potentissimus est, Α, 91. πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, multo inferior et infirmior es iis viris, Ε, 636. πολλὸν ἀμείνων, longe melior, Ζ, 479. Η, 114. Λ, 786. Φ, 107. Π, 709. πολλὸν ὑπεκπροθέει, præcurrit longe et prævertit omnes, Ι, 502. sic porro adverbialiter, Ν, 592. Ξ, 30. Π, 669, 679, 710. Ρ, 142, 403. Σ, 252. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη, deinde vero multum doluit, multum damni cepit, Τ, 113, i. e. in multis rebus, sc. quod deceptus est a muliere; quod temere se jurasse sensit; quod filius læsus est hac re; quod mutari res non potuit, etc. et 219, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλὸν, ego autem sane te prudentia certe superare possim multum: nam hoc neutrum non pertinet ad sequens γενοίμην, sed ad præcedens verbum; quia πολλὸν aut πολλὰ, adverbialiter positum, nunquam incipit sententiam. sed postponitur vocabulo alicui. Ψ, 378, 399, 587, 743. α, 253. β, 180. δ, 811. ε, 350. ζ, 10. ξ, 17, 339. ο, 381, 520. τ, 575. πολλοὶ sæpe est pro πάντες, Ρ, 95, coll. 96. Υ, 214, i. e. vulgo norunt id. τ, 334. φ, 367. vide porro, πολλοὶ, multi, Γ, 183. Ε, 383, 624. Ν, 709. Λ. 483. Ζ, 227, 229. Μ, 14. Ν, 733. Ξ, 123. Τ, 226. Ψ, 30, de sacrificio et epulo parentali. α, 355, 395. β, 181, 241. δ, 495, 822. ξ, 200, 281. π, 134. ρ, 269. τ, 174. ψ, 119. πολλῶν, Ε, 176. Π, 425. Ω, 498. Ρ, 393. Χ, 44. α, 3. πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων, sc. δίφρων, δ, 717. sed eadem verba in genere neutro notant πολυκτημοσύνην in genere, opes et victum, σ, 195. ω, 271. ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖσι, καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν, Β, 483, ubi πολλοὶ sunt πάντες, nam universus exercitus sic vocatur; et ἥρωες sunt reliqui duces, non apud hunc exercitum modo, sed et apud alios ante eum. sic, πολλοῖσι μετ' ἄστρασι, Χ, 28, ubi sermo est de Sirio, inter omnes alias fixas maxime fulgente. πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν, Φ, 188, multis, i. e. universis. et 524. πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδεα ἐφῆκε, ubi utrumque est idem, elegantiæ et certitudinis causa, cum variatione repetitum. ἀνδρὸς δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι, contra multos et validos, π, 244. καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι, ρ, 265, de palatio Ulyssis, quod facile sit agnitu etiamsi inter multas alias domos videatur. ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων, τ, 110, coll. ω, 26. πολλοῖς ἔσκε φίλος, τ, 239, multi eum amabant. et 407, πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος, multis, i. e. omnibus fere, invisus ego sum. ut ergo hoc nomen de numero magno non facile determinando ponatur. πολλοὺς Τρώων κύνες καὶ γῦπες ἔδονται, vorabunt Trojanos, Σ, 271. πολλοὺς ἂν κορέσειε ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν, Π, 747, multos posset satiare hic homo, si ostrea quæreret in mari. ὦσε δὲ νεκροὺς πολλοὺς, Φ, 236, de fluvio, propulit multa cadavera. ἕνα πολλοὺς, υ, 313. ἀριστῆας, φ, 153. τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας πολλοὺς, χ, 484, de procis cæsis. οὐδὲ πολλὴ γίγνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ, non multa fiebat canthorum orbita, Ψ, 504, *es gab kein tiefes wagengleiss, (there was no deep track.)* et 520, ἄγχι μάλα, οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγύς. κόπρος ἀμφὶ κεφαλῇ, Ω, 163, in gravi luctu. θάλασσα δὲ κῆκιε πολλὴ ἀνὰ στόμα, multa salsa aqua manabat ex ore, ε, 455, 323. κόπρος ἤλιθα πολλὴ, dense multa, ι, 330. δύη, calamitas, ξ, 215. φύλλων χύσις, τ, 443. χάρις ἀπελάμπετο πολλὴ, σ, 297. μοχλὸν ὑπήλασα σποδοῦ πολλῆς, ι, 375. sub densum cinerem fervidum. ἠέρι πολλῇ, caligine densa, Γ, 381. Π, 790. Φ, 549, 597. θαλίῃ ἐνὶ, Ι, 143, 285. σὺν λαίλαπι, Ρ, 57, *da ein sehr sturmischer wind gieng, (a very tempestuous wind blew.)* οἰζύϊ, η, 271. ῥοίζῳ, ι, 315. κόπρῳ, ρ, 297. λαίλαπα πολλὴν, Δ, 278. ληΐδα ἤλιθα πολλὴν, Λ, 676. ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλυθὼς, qui multas terras perambulavit, *der weit gereiset ist, (who has travelled much,)* Ο, 80. sic, ἀληθεὶς, qui vagatas est per multas terras, ξ, 380. et ο, 79, ubi alterum adjectivum, ἀπείρονα, additum, et utrumque idem notat, indeterminate. sic, ὁδὸν, φ, 20, *einen weiten weg, (a great distance.)* φλόγα, Φ, 333. ἠέρα πουλὴν, est forma Ionica pro πολλὴν, magnam caliginem, Θ, 50. Ρ, 269, ut notetur partim pulvis dense sublatus; partim mors, et periculum grave. πολλαὶ νῆσοι, ι, 23. Ἀχαιΐδες, φ, 251. πολλάων (ionice) πολίων κάρηνα, multas urbes, Β, 117. Ι, 24. πολλέων, (etiam ionice, pro πολλῶν, distracto circumflexo) ἐκ πολίων, ex multis urbibus, Β, 131. Ι, 540, nimirum πολλάων ponitur, si trisyllabum esse debet; sed πολλέων pro dissyllabo valet, ut sit creticus pro spondeo, ex Ionica pronuntiandi elegantia. sic, ὀδυνάων πολλέων, multorum dolorum, δ, 813. Ἕκτωρ παρεξήγαγέ με (κατὰ ἐμὸν) νόον πολλῇσι (ionice pro πολλαῖς) ἄτῃσι, Κ, 391, emovit mihi mentem multis erroribus meis: *hat mich, was meine einsicht und verstand betrift, zu vielen falschen vorstellungen verleitet, (has led me as far as relates to my understanding into many errors.)* πολλῇσι δὲ (ταῖς ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν, Λ, 680. πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς, Α, 3, ἀμφιπόλους, multas ancillas, Ζ, 498, coll. 499, nam fere idem est ac πάσας. κλιτῦς, Π, 390, multos clivos et aggeres. ξυνήϊα πολλὰ, communia multa, nondum divisa, Α, 124. et 156, μάλα πολλὰ οὔρεα μεταξύ. μυιάων ἔθνεα, Β, 469, *viel schwarme fliegen, (swarms of flies.)* et 690, πολλὰ μογήσας, multa difficilia superans. ὀνείδεα, Γ, 242. κειμήλια, Ζ, 47. ἐπιμείλια, Ι, 148, 290. et 330, κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά. et 333, παῦρα διεδάσατο, πολλὰ δ' ἔχεσκε, pauca distribuebat, plurima retinebat ipse sibi. et 364, ἐστὶ δέ μοι μάλα πολλά. οὕνεκά μοι πολλὰ τύχε, ubi conf. τυγχάνω, Λ, 683. et 703, ἐξέλετο ἄσπετα πολλὰ, ubi per duas voces idem; indeterminata sc. multitudo. κύματα, Ν, 797. ἣ ἔπι πολλὰ ἔπαθον Δαναοὶ, ad quam faciendam multa sustinuerunt Græci, vel, ad quam fossam jam factam deinde passi sunt multa mala, Ξ, 67, sed prius præstare videtur, et conf. Matthæi xxvii, 19. πρόβατα, Ξ, 124, 123. δοῦρα, Ο, 314. et 713, φάσγανα καλά. τεύχεα, Ρ, 760. δαίδαλα, Σ, 482. et 560, ἄλφιτα. ἄλγεα μάλα, Τ, 265. ὀνείδεα, Υ, 247, *sehr viele vorwürfe, (many reproaches.)* et 255, ἐτεά τε καὶ οὐκὶ, multa vera et secus. ἔδωκε, Φ, 42. et 585, ἦ ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγεα ἐπ' αὐτῇ. πάθῃσι, Χ, 505, multa dura patiatur. πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας, Ψ, 607. et 705, ἐπίστατο ἔργα. ἔπεα, Ω, 142. et 556, ἄποινα, quæ ante dixerat ἀπερείσια, infinita, i. e. jam non determinanda certo numero aut modo; quod est idem ac πολλὰ, et μυρία. ἔεδνα, α, 278. et 337, θελκτήρια. τάδε πολλὰ κατάνεται, ista multa absumuntur, i. e. omnia, β, 58. ρ, 537. sic, πολλὰ ἀποτίνειν Ἰκαρίῳ, ei omnia rependere, sc. illata Penelopes ad nos, β, 132, nam dos erat reddenda, si filius matrem pelleret domo. et 188, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς. sic, η, 157. ω, 51. ἐμὲ δ' οὐ λάθεν εἰδότα πολλὰ, ι, 281, me non fefellit scientem multa, i. e. sentientem omnia quæ cogitaret Cyclops; deinde et in genere, me peritum humanarum rerum. ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματα, β, 312, ubi prius κατὰ ποσὸν, posterius κατὰ ποιὸν notat: et auget injuriam procorum. πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεὶς, δ, 81. ε, 223. κ, 465. ο, 400, 488. πόλλ', ὅσα ἄν, sc. κτήματα, ε, 39. ν, 137. πάρα πολλὰ, ρ, 452, 457, adsunt multa, *ist doch genug da, (there is enough.)* οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι καὶ πόλλ' ἀνελόντα, σ, 16, neque invideo, si quis vel plurima capiens dat tibi, *ich misgönne es dir nicht, wenn jemand auch noch so viel ergreifet und dir giebet, (I envy thee not, although any one takes ever so much and gives it to thee:)* ut ergo ἀνελόντα τινὰ sit accusativus singularis et πολλὰ, sc. δῶρα. ἄλλα τε πολλὰ, οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται, τ, 78. πολλὰ, βόας καὶ μῆλα, ἔσφαζον, ψ, 304. πολλὰ δάκρυα θερμὰ, ω, 45, *häufig heisse thranen, (many burning tears.)*

sæpissime autem hoc neutrum adverbiascit. *ἦ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον, ich bin gewiss oft mit in gefechte gegangen, (I have indeed been in many battles,)* B, 798, i. e. *μάλα πολλάκις. μάλα πολλὰ ἐπέτελλε*, etiam atque etiam mandabat, Δ, 229. sic, *λισσομένη*, E, 358. et 528. *κελεύων. ἀεκαζομένη*, valde invita, Z, 458, *höchst ungerne, (most reluctantly.) ἀπεμυθεόμην σοὶ*, I, 109. dissuadebam tibi id etiam atque etiam. et 183, *εὐχομένω*, multum comprecantes eum ambo. et 454, *κατηρᾶτο*, devovebat me multis hostilibus precibus, coll. 580, 581, 563. *πόλλ' ἀέκων*, valde invitus, Λ, 556, i. e. *λίαν πάνυ ἀκουσιαζόμενος*. et 763, *μετακλαύσεσθαί μιν*, deploraturum eum id valde. *ἀσθμαίνων*, Π, 826. *ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ*, qui tibi tamen multum profuit, et urbi et ipsi tibi, P, 152. et 430, 431, *πολλὰ μάστιγι ἐπεμαίετο θείνων, πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ*, sæpe scutica urgebat percutiens, sæpe blandis verbis alloquebatur, sæpe et minis, sc. equos suos, i. e. *πολλάκις καὶ λίαν. πολλὰ μάλα οὐκ ἐθέλουσα*, omnino et plane invita, *völlig ungerne, (most reluctantly,)* Σ, 434, coll. P, 666. *ἦλθον πολλὰ ἄναντα κάταντα*, ibant varie, nunc sursum nunc deorsum, utpote in montanis locis, Ψ, 116. *ἠρᾶτο*, A, 35, impense precabatur. *πλάγχθη*, nimis multum erravit, α, 1. *εὔχετο*, precabatur serio, γ, 54. coll. 264, 267. δ, 433. ε, 389, omnino et plenarie. κ, 309, 521. λ, 29. ν, 29, 221, 277. ξ, 65, 67. υ, 218. ψ, 85. *πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἴθυσε μάχη πεδίοιο*, Z, 2, et jam huc et illuc pugna impetum cepit in campo, i. e. *κατὰ πολλὰ πεδίοιο*, in multis locis campi. *οὐ πολλὸν ὕπιθεν*, Ol. 10, 44, non multum postea. *πολλοὶ*, Ol. 6, 16. 9, 153. Py. 3, 64. 9, 188. *πολλῶν πείρατα*, multarum rerum summas, Py. 1, 157. et 171, *ταμίας ἐσσὶ*, multorum administrator es, i. e. rex multorum. *πολλῶν ἐπέβην*, sc. *ἐγκωμίων*, Ne. 1, 27, multa ingressus sum et institui encomia. *πολλοῖς*, Py. 8, 104. Ne. 9, 109. *πολλῇ νιφάδι*, Ol. 10, 62. *πολλὴν ὕλην*, Py. 3, 66. *εἰρήνην*, Py. 9, 40. *πολλαὶ ὁδοὶ εὐπραξίας*, Ol. 8, 17. *πολλᾶν*, Py. 2, 106. *πολλὰ θαύματα*, Ol. 1, 43. *σοφίσματα*, Ol. 13, 21. *ἄστη*, Ne. 10, 8. *ἔργα*, Ne. 11, 58. *τοξεύματα*, Ist. 5, 58. *πολλὰ πολλοῖς λέλεκται*, Ne. 8, 33. et 14, *πολλὰ πολλοὶ λιτάνευον. πολλὰ μὲν—τὰ δὲ*, Ne. 9, 101, seqq. sc. *δινηύσματα*, facinora ejus. *πολλὰ μαιόμενοι*, quærentes, Ol. 1, 73. *καμόντες θυμῷ*, Ol. 2, 15. *μὲν λιτάνευε*, Ne. 5, 57. *τὰ πολλὰ* pertinet ad *ἄρχονται*, Ne. 2, 2, ut plurimum, *die meiste zeit, (mostly.)* sic et Py. 2, 98. *ἔπαθεν*, Ol. 13, 90. *ἀνθρώποις παρὰ γνώμην ἔπεσε*, præter sententiam accidere solent multa, Ol. 12, 14. *πολλὰ δὴ πολλοῖς*, sæpe sane multis, Ol. 6, 133. et 7, plerumque. Ol. 13, 17, sæpius. Ne. 11, 7, 8.

πόλος, *ὁ*, vide sub *πολέω*.

πολύαινος, *ὁ ἡ.* (Αἶ) multa comprobatione dignus: de quo multa laudabiliter narrantur. imo et per amphibolian argutam, multa narrans et fingens in narratione. est ergo ex utraque notione *τοῦ αἶνου* composita vox: primus tamen significatus proprius; alter vero per *εἰρωνείαν* et allusionem. *πολύαινε Ὀδυσσεῦ*, I, 669, ubi sic vocatur a rege. K, 544, a Nestore. Λ, 430, ubi potest esse *κατ' εἰρωνείαν*, pro *στωμύλε, μυθολόγε*, multa fabulans. præstat tamen et ibi in sensu laudis accipi. sic vocatur et a Sirenibus, μ, 184. et re vera Ulysses erat *πολύαινος*, de quo quam plurima in omni orbe narrabantur illis temporibus.

πολυάϊξ, *ικος. ὁ ἡ.* (Ἄω) multos et varios motus et impetus habens. est epitheton pugnæ, quia *πόλεμος* habet multas *ὁρμὰς καὶ μετατροπάς. τὸ πλεῖον πολυάϊκος πολέμοιο χεῖρες ἐμαὶ διέπουσι*, A, 165. *ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο*, Υ, 328, pervenit ad ultimam partem pugnæ. *ἐν Ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν πολυάϊκος πολέμοιο*, λ, 313. *κάματος πολυάϊξ*, E, 811, et est aptum epitheton *τοῦ πολεμικοῦ καμάτου, ἐν ᾧ αἱ πολλαὶ κινήσεις ἀνιᾶσι τὸν μαχητήν*. est ergo *mühsam, voll unruhe, (laborious, harassing.)*

πολυανδρέω, vide sub *εὔανδρος*.

πολυάνδριον, *τὸ*, vide sub *ἄκριτος*.

πολυάνθεμος, *ου. ὁ ἡ.* (Θέω) multum florens. *ὧραι πολυάνθεμοι*, Ol. 13, 23, i. e. *πολυειδῆ ἄνθεα προτείνουσαι*.

πολυανθὴς, *έος. ὁ ἡ.* (Θέω) multis germinibus lætis virescens et efflorescens. *ὅθι δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης*, ξ, 353, ubi quercetum erat læte germinantis et florescentis sylvæ. ex quo loco maxime apparet, *τὸ ἄνθος* esse, germen quodvis viride aut lætum, et in specie caput ejus superne. *ein aufschlag oder schössling, der frisch ist, (a fresh shoot or sucker.)*

πολυάρην, *ηνος* et *ενος. ὁ ἡ.* (Ἀρὰ) et in obliquis per syncopen, *πολύαρνος, πολύαρνι*, etc. qui multos habet agnos. et a specie et genus, qui multas habet pecudes, *πολυθρέμμων*. hinc in genere, dives. *πολύαρνι Θυέστῃ*, B, 106.

πολυάρητος, *ου. ὁ ἡ.* (Ἀρὰ) multum votis expetitus, multis precibus exoratus, valde optatus. *πολυάρητος θεὸς*, numen valde vocatum, et adoratione multâ dignum, ζ, 280. *πολυάρητος δέ σοι ἐστὶ*, sc. *οὗτος ὁ υἱὸς*, est tibi multis votis optatus, σ, 404, et videtur velle, ut ad hanc vocem nomen detur filio huic.

πολύαρνι pro *πολύαρενι*, vide sub *πολυάρην*.

πολυβενθὴς, *έος. ὁ ἡ.* (Βάω) magnam altitudinem habens. *sehr tief, (very deep.) λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο*, A, 432, quæ est laus boni portus, habere aquam satis altam; alias facile fit *πολυπενθής*. debet esse *ἀγχιβαθὴς*, statim a littore satis altus. *λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς*, κ, 125. π, 324, 352. *ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμὴν*, δ, 406.

πολύβοσκος, *ου. ὁ ἡ.* (Βοῦς) multos alens et pascens. multifariam pascens. *πολύβοσκον ἀνθρώποις γῆν*, Ol. 7, 115, ubi sic vocat insulam Rhodum, et addit, *καὶ εὔφρονα μήλοις*, terram multos homines multifariam alentem, et aptam pecoribus. *πολλοὺς καὶ πολυειδῶς τρέφειν δυναμένην*.

πολυβότειρα et πουλιβοτείρη, *ης. ἡ.* (Βοῦς) multos pascens et alens. est epitheton terræ in genere. *τεύχεα ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ*, Γ, 89, deponere in terram. sic et 195, *τεύχεα κεῖται*. et 265, *ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ*, Z, 213. *αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβ. ἑζέσθην*, Θ, 73, in terram subsidebant. *ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν*, Λ, 618, descendebant ex equis in terram. *χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν*, Ξ, 272, Juno jusjurandum datura tetigit altera manu terram almam, altera vero mare. *πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ*, Π, 418, omnes ordine admovit terræ almæ, interficiens scilicet eos. *ἄμφω κεῖντο ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ*, Φ, 426, ambo jacebant in terra, occisi. *ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ, ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα*, Ψ, 368, ubi certamen curule describitur, *ein wettrennen zu wagen, (a chariot race.) ὠρχείσθην* (saltabant) *δ' ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβ.* Θ, 378. *ὀδυσσάμενος* (invisus) *ἱκάνω ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν*, τ, 408. Sophocles hinc terram in genere *παμβῶτιν* dixit; et nos dicimus, *Gottes boden, (God's earth.)* sed *Ἀχαιῒς*, terra Achaiæ, in specie sic appellatur. *λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιΐδα πουλυβότειραν*, Λ, 769, nam plenissima erat hominum. in genere orbis antiquus plenior fuit hominum quam noster.

πολύβουλος, *ου. ὁ ἡ.* (Βάλλω) multi consilii. *von viel einsicht und klugem rathe, (of superior understanding and abounding in prudent counsel.)* est epitheton *Ἀθηνᾶς*, i. e. *φρονήσεως. πολύβουλος Ἀθήνη*, E, 260, quæ ibi *κῦδος ὀρέξει*, victoriam et gloriam præbebit. *ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη*, π, 282. *πολυβούλου κυβερνητῆρος*, Ist. 4, 122, ubi Schmidius legi vult *γνώμῃ πολυβούλῳ κυβερνητῆρος*, prudentissimo consilio gubernatoris.

πολυβούτης, *ου. ὁ.* (Βοῦς) qui multas habet boves. *reich an rindvieh, (rich in cattle.)* et hinc, a præstantissima specie rei pecuariæ antiquæ, dives pecoris. ab *ὁ βούτης, ου*, qui boves curat. *ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι, πολύῤῥηνες, πολυβοῦται*, I, 154, 296.

πολυγηθὴς, *έος. ὁ ἡ.* (Γάω) multum exhilarans, multum gaudii afferens. *μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον*, Φ, 450, *αἱ πολλοὺς εὐφραίνουσαι, ὡς αὔξουσαι τοὺς καρπούς. die erfreuenden jahreszeiten, (the joyous seasons.)* alii scribunt h. l. *πολυγηθέος*, referentes ad *μισθοῦ, εὐφραίνοντος τοὺς θῆτας*, mercenarios: sed minus poëtice. *Διὸς εὐναὶ πολυγαθέες*, dorice pro *πολυγηθέες*, Py. 2, 51, Jovis concubitus gaudiorum et delectationis plenissimi. Sic et in *Θεογ.* 941, *Διώνυσον πολυγηθέα ἔτεκεν Σεμέλη*.

πολύγναμπτος, *ου. ὁ ἡ.* (Κνάω) varie flexuosus. *πολυγνάμπτων μυχῶν*, Ol. 3, 49, ex montosis regionibus.

πολύγνωτος, *ου. ὁ ἡ.* (Νέω) multum notus, illustris. *πολυγνώτῳ γένει ματρώων*, Ne. 10, 70, illustri genti maternorum avorum.

πολυδαίδαλος, *ου. ὁ ἡ.* (Δάω) multa arte factus. *ποικίλος κατὰ τὰ ἔργα τοῦ Δαιδάλου. διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου*, Γ, 358. Δ, 136. H, 252. Λ, 436. et 32, *πολυδαίδαλον ἀσπίδα. ἕζετο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ*, Ω, 597, *auf dem mit kunstlicher arbeit geziertem lehnstule, (on the chair adorned with curious work.) Σιδόνες πολυδαίδαλοι*, Ψ, 743, ubi notat active. *Χρυσὸς πολυδαίδαλος*, ν, 11, *ὁ ἀκατέργαστος, καὶ εἰς πολλὰ δαιδάλλεσθαι ἐπιτήδειος*, ex quo multa artificiosa fingi possunt. *ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον*, ζ, 15. *ὅρμον*, monile, σ, 294. est pro *πολυδαιδάλεος*.

πολύδακρυς, *υος. ὁ ἡ.* (Δάω) multarum lacrimarum; multum fletum faciens. *ἐπίφερον ἀλλήλοις πολύδακρυν Ἄρηα*, i. e. pugnam, Γ, 132. et 165, *οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν.* i. e. *τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον. Τρωσὶν ἐπιφέρειν* (inferre illis) *πολύδακρυν Ἄρηα*, Θ, 516. sic et T, 318. *ὑσμίνη ἀργαλέη, πολύδακρυς*, P, 544. *ἥν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ πολύδακρυν Ἀχαιῶν*, X, 487.

πολυδάκρυτος, *ου. ὁ ἡ.* (Δάω) idem. *ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου*, P, 192, notat et, multis lacrimis dignus. *πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται*, Ω, 620, sc. filius tuus interemtus, coll. 619. deinde et, plenus lacrimarum, *πολυδακρύτοιο γόοιο*, φ, 57. τ, 213, 251.

πολυδειρὰς, *άδος. ὁ ἡ.* (Δέρω) multa colla, multa cacumina, habens. *ἔχων πολλὰς ἐξοχάς*. est epitheton montis, in specie Olympi. *ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο*, A, 499. E, 754. Θ, 3. *auf der höchsten spitze dos vielhalsigen Olympus, (on the summit of the many-peaked Olympus.)* et vox sumta est a *ζώοις*, sicut et *οἱ πόδες τοῦ ὄρους*, et *οἱ κνημοὶ*, et *αἱ ῥάχεις. des gebirges das viele gipfel hat, (of the mountain that has many peaks.)* apte quoque conjungitur *κορυφὴ* et *πολυδειράς*; nam et *ἐν ζώοις συμπεφύκασι τὰ τοιαῦτα*.

πολυδένδρεος, *ου. ὁ ἡ.* (Δέρω) multis arboribus consitus. *voll bäume, (full of trees.)* *καὶ*

μει κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, δ, 737, *er unterhält und beobachtet meinen baumgarten, (he superintends and takes care of my orchard.)* ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, ψ, 139. et 359, ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι. et id differentiam facit τοῦ λειμῶνος: nam λειμὼν est tantum planities viridis, pratum, non vero πολύδενδρος.

πολύδεσμος, ου. ὁ ἡ. (Δέω) multis vinculis et clavis compactus, ex multis partibus compositus in unum. ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, ε, 33, in navigio compacto. et opponitur scaphæ ex una aliqua arbore excisæ. est ergo epitheton navigii non nimis magni. et 338, ἷζε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, i. e. πολλοῖς γόμφοις ἐνδεδεμένης. Vide sub πολύζυγος.

πολυδίψιος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) multum desideratus vel desiderandus, πολυπόθητος. est epitheton primariæ urbis in Peloponneso, dictæ Ἄργος, εος, τό. καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην, Δ, 171, et sane opprobriis dignissimus venirem Argos τὸ πάνυ ποθούμενον ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. loquitur ibi Agamemnon, rex ejus terræ, absens jam per tot annos ad Trojam. Straboni magis placet, πολυδίψιον intelligere pro πολυΐψιον, i. e, πολυδιάφθορον, πολυβλαβὲς, quia bellis variis fuerit vexatum: ab ἴπτομαι. alii historice rem explicant, et intelligunt nomen de antiqua hujus urbis et agri conditione; fuisse ἄνυδρον, donec Danaus ejusque filiæ ex Egypto advenientes, monstraverint τὴν φρεωρυχίαν, artem fodiendi puteos: ex quo deinde factum sit ἔνυδρον. imo et ipse Agamemnon clarus est ob φρεωρυχίαν, cum re vera rariores tamen essent aquæ in regione ista mediterranea: unde celebria fuere in Græcia τὰ Ἀγαμεμνόνεια φρέατα, quæ suo sumtu rex iste fieri curavit. si igitur displiceat metaphorica interpretatio, teneri possit hæc postrema, eo sensu quo Plinius valde sitientem coloniam, Lib. 10, epist. 91, vocat, i. e. aqua bona nequaquam abundantem. confer omnino Strabonem libro octavo: et Callimachum Hymno in Jovem, 19, ibique Spanhemium.

πολύδωρος, ου. ὁ ἡ. (Δόω) multis donis instructus, sive a natura sive a fortuna sive ab aliis. ἄλοχος πολύδωρος, Z, 394, uxor valde dotata, Andromache Hectoris: nam ex nobilissimis et ditissimis parentibus orta, grandem marito attulerat dotem. sic eadem Andromache vocatur, X, 88. et Penelope, ω, 293. vide ergo, πολυδάπανοι ἀληθῶς αἱ κόραι. hinc proverbium: παῖς μοι τριτογενὴς εἴη, μὴ τριτογένεια, i. e. υἱὸς τρίτος, μὴ θυγάτηρ: ludens ad μῦθον Minervæ. sed si est nomen proprium, notat eum, qui plurima habet dona a natura. in poëta est πολύπροικος, et epitheton uxoris dotatæ.

πολύευκτος, η, ον, vide sub Ἀρήτη in R.

πολύζυγος, ὁ ἡ. (Ἄγω) epitheton navis, multis remigibus instructæ. ἡ πολύεδρος, quæ et eodem sensu πολυκληῒς dicitur: nam τὰ ζυγὰ, transtra navis, i. e. τὰ μεγάλα ξύλα, τὰ τοὺς τοίχους τῆς νηὸς δεσμοῦντα καὶ συνάγοντα, (a quibus navis et πολύδεσμος dicitur) vocantur et κληῖδες, quæ δίκην κλειδὸς, pessuli, τὰ ἑκατέρωθεν συνέχουσι. est ergo navis πολύκωπος, multos remos habens, i. e. magna, B, 293.

πολυήρατος, ου. ὁ ἡ. (Ἀρὰ) multis precibus optatus, multis votis dignus. etiam in minus bono sensu, multis infortuniis afflictus. ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ, λ, 274, i. e. τῇ πολλὰς ἀρὰς, i. e. βλάβας, θεόθεν ὑπομεινάσῃ. nam hunc significatum postulat contextus. πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ο, 126, ad tempus conjugii multis votis expetendi. nam γάμος est πολυήρατος, vel διὰ τὸ εὐκταῖον αὐτοῦ, χάριν τεκνογονίας: vel et, διότι πολλῶν εὐχῶν χρεία τοῖς περὶ γάμους, ἵνα τύχοιεν ἀγαθῶν γυναικῶν. et 365, ἥβην πολυήρατον, exoptatam pubertatem, simulque ἐράσμιον, amabilem valde, et quâ alter sexus frui sibi optat. ἐπεὶ ἄμφω πολυήρατον ἱκόμεθα εὐνὴν, inquit Ulysses ad suam tot votis et precibus sibi optatam et recuperatam Penelopen, ψ, 354. intelliges ex his omnibus, quod ἡ ἀρὰ nomen habeat ex sono intensivi duplicis α, quo preces votivas, aut deprecatorias et abominantes, efferimus.

πολυηχὴς, εος. ὁ ἡ. (Ἴα) multum et varie sonans. πολυηχὴς αἰγιαλὸς, Δ, 422, sonorum littus maris. πολυηχέα φωνὴν χέει, τ, 521, ubi sermo est de luscinia.

πολυθαρσὴς, έος. ὁ ἡ. (Θέρω) plenus fiduciæ et audentiæ. εἰ αὐτοῖς μένος πολυθαρσὲς ἐνείη, si inesset iis robur fiduciæ plenum, P, 156. ἐνῆκε, indidit, T, 37. ἐνεῖσα, immittens, ν, 387.

πολύθυτος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) ubi multa sacrificia fiunt. πολύθυτον εἰς ἔρανον, Py. 5, 103. πομπαῖς πολυθύτοις, Ne. 7, 69.

πολυϊδρεία, ας. ἡ. (Εἴδω) multorum peritia, *viel erfarenheit, (great skill.)* πάντα ἐφύλασσε νόου πολυϊδρείῃσι, pro πολυϊδρείαις, β, 346, *mit vieler klugheit, (with great prudence.)* οὐκ ἔα εἰπέμεναι (non sivit loqui) πολυϊδρείῃσι νόοιο, prudenter, ψ, 77.

πολύϊδρις, ιος. ὁ ἡ. (Εἴδω) multarum rerum peritus, multa peritia instructus. πολύπειρος, συνετός. ἤλυθε ἀνὴρ πολύϊδρις, ο, 458, versutus, callidus. μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν, ψ, 82, multisciam.

πολύϊππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) multos equos alens. πολυΐππου Μέντορος υἱὸν, N, 171, divitis equorum.

πολυκαγκὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) valde aridus et urens. τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντε (bibentes ambo) ἀφέτην (dimiserunt ambo) πολυκαγκέα δίψαν, peraridam sitim et urentem, Λ, 641.

πολυκάρηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) multiceps. sic vocatur in quibusdam codicibus ὁ Τυφὼς, Py. 8, 20, ubi alii legunt ἑκατόγκρανος, a τὸ κράνον, ου, caput.

πολύκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) multis fructibus obsitus. πολύκαρπος ἀλωὴ, η, 122, area variis fructibus fertilis, ager fertilissimus. sic et ω, 220, ἀλωῆς. πολυκαρπωτάτης χθονὸς, Py. 9, 12.

πολυκέρδεια, ας. ἡ. (Χάω) magna prudentia agendi commode et dextre. πολυκερδείῃσιν ἄνωγε, ω, 166, magno astu jubebat id fieri: et respectu procorum erat δόλος, respectu Ulyssis utile et callidum inventum.

πολυκερδὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) valde utilis et prudens et dexter. νόον πολυκερδέα νωμῶν ἐν στήθεσσι, ν, 255, mentem perprudentem agitans in pectore.

πολύκεστος, ου. ὁ ἡ. (Κέντω) multum et varie pictus acu, multis insitionibus exornatus. πολύκεστος ἱμὰς, Γ, 371, egregie pictum lorum, quo galea collo erat alligata: ὁ κεντητὸς, πολυκέντητος καὶ πολυποίκιλλος.

πολυκηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) plenus ærumnarum et laborum. πολυκηδέα νόστον, reditum laboriosum et sollicitarum curarum plenum, ι, 37. ψ, 351.

πολυκλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) valde celeber fama. πολυκλειτὸν γένος Ἰαμιδᾶν, Ol. 6, 120, ἐνδοξότατον, quidam editores scribunt, πολύκλειτον, contra analogiam horum compositorum.

πολυκληῒς, ῖδος. ἡ. (Κλάω) est epitheton navis magnæ et bellicæ, quæ multos habet remiges ordine sedentes ad κληῖδας nauticas. conf. simplex: et de scribendi ratione antiqua vide εὐκληῒς. recentiores scribunt acutum in ultima: sed præstat omnino, scribi πολυκλήϊς, ϊδος. est autem, ut perhibent, ἡ κληῒς, ἡ ναυτικὴ καθέδρα: et derivatur a κλάω (a quo et κλείω, claudo, firmo) ἔνθα κλᾶται (curvatur) τὸ σῶμα συγκαμφθὲν, in remigando. Sunt ergo naves πολυκλήϊδες, non solum αἱ πολυκάθεδροι, *die viele ruderplätze haben, (having many seats for rowers;)* sed et αἱ πολυκλείδωτοι, διὰ τὸ πολυγόμφωτον καὶ εὐάρμοστον, *die aus vielen stücken an einander gefuget und geheftet sind, (composed of many pieces connected and nailed together.)* cæterum κληῖδες, sedes remigum, vocantur et τὰ ἑδώλια, a τὸ ἕδος, sedes. ναυσὶ πολυκληῖσι, vel accuratius πολυκλήϊσι, B, 74, 175. Ψ, 248. νηῒ πολυκλήϊδι, H, 88. Θ, 239. υ, 382.

πολύκληρος, ου. ὁ ἡ. (Κλάω) opulentus, multæ rei familiaris. oppositum ejus est ἄκληρος. ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων, ξ, 211, duxi autem uxorem, quæ erat ex valde opulentis hominibus nata, *sehr bemittelter leute kind, (the child of very wealthy parents.)*

πολύκλητος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) ex multis vocatus, ex vario genere vocatus. πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες, Δ, 438, i. e. ἐκ πολλῶν γλωσσῶν συγκληθέντες. nam Græci erant ὁμόγλωσσοι, οὐ πολύκλητοι, βραχύ τι κατὰ τὰς διαλέκτους διαφέροντες, καὶ οὐδὲ τοῖς τόποις πολυσπερέες καὶ πάνυ μακρὰν διεστῶτες. πολύκλητοι ἐπίκουροι, K, 420, i. e. ἄνδρες πολλῶν ἐκ πολίων.

πολύκλυστος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) multis et strepentibus fluctibus. est epitheton maris moti. πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, δ, 354, et mare circa ostia Nili vere est tale. ζ, 204. τ, 277.

πολύκμητος, ου. ὁ ἡ. (Κάμω) multum laboris et defatigationis et ærumnæ habens. *mühselig, (occasioning a great deal of labour and care.)* πολύκμητος σίδηρος, Z, 48. K, 379. Λ, 133. ξ, 324. φ, 10. est vel ὁ ἀκατέργαστος, περὶ ὃν πολλά ἐστιν καμεῖν, ferrum rude, circa quod multum est laboris si ex eo fiunt opera: vel et, ὁ εἰς ἔργα ἤδη χαλκευθεὶς καμάτῳ πολλῷ. et, si talia opera sunt ξίφη καὶ ἔγχη, πολύκμητος intelligi potest, δι' οὗ πολλοὶ ἂν κάμοιεν, i. e. θάνοιεν. sed præstat, intelligere generaliter, circa quem multum laboris et defatigationis est, vel cum fit, vel cum utimur eo. *arbeitsvoll, (laborious.)* πολυκμήτου θαλάμου, δ, 718, circa quem in ædificando laboratum est cum defatigatione.

πολύκνημος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) ubi multa sunt juga et fastigiata loca. Ἐτεωνὸν πολύκνημον, ubi est epitheton urbis et agri circa eam, B, 497.

πολύκοινος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) ad multos pertinens, publicus. idem ac πάγκοινος. τὴν πολύκοινον ἀνεδέξατο ἀγγελίαν, Py. 2, 77, universalem annuntiationem.

πολυκοιρανία, ίας. ἡ. (Κάρα) imperium multorum, quando multi imperant. οὐκ ἀγαθὴ πολυκοιρανίη, ubi sermo est de re bellica, B, 204.

πολύκριθος, ὁ, vide sub κριθή.

πολυκτέανος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) qui multa possidet, dives. πατρίδα πολυκτέανον, Ol. 10, 44, patriam opulentam.

πολυκτήμων, ονος. ὁ ἡ. (Κῶ) qui multa acquisivit et possidet. ἐν Παισῷ ἔναιε πολυκτήμων, πολυλήϊος, E, 613, valde dives, multos agros fertiles habens.

πολύκωπος, ὁ ἡ, vide sub πολύζυγος.

πολυλαΐα, ἡ, vide sub Πᾶς, aliquanto sub initio.

πολυλήϊος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) qui multos habet agros segetibus consitos. et per consequens,

dives. *ein reicher landmann, (a rich farmer.)* ἐν Παισῷ ναῖε πολυκτήμων, πολυλήϊος, Ε, 613.

πολύλιστος, (et ob metrum πολύλλιστος) ου. ὁ ἡ. (Λίγγω) qui valde rogat et supplicat. ι, 445, πολύλλιστος δέ σε ἱκάνω, inquit Ulysses enatans ad præsidem fluminis in insula, quem natando tandem attigerat. alibi notat et passive.

πολύμηλος, ου. ὁ ἡ. (Μῆλον) multas oves et pecudes alens. dicitur de regione et de homine. Ὀρχομενὸν πολύμηλον, Β, 605, ubi de regione: sed 705, Ἰφίκλου πολυμήλου, de viro. sic, Φόρβαντος, Ξ, 490, i. e. πολυθρέμμονος, πολυζώου: ὡς ἀπὸ μέρους ἑνὸς, τῶν μήλων, i. e. προβάτων. πολυμάλου χθονὸς, Py. 9, 11. πολυμάλῳ ἐν Σικελίᾳ, Ol. 1, 19, i. e. πολυθρέμμονι, et a parte ad totum, τῇ εὐδαίμονι.

πολύμητις, ιος. ὁ ἡ. (Μάω) qui multa novit consilia. plenus consilii. est epitheton Ulyssis prudentissimi, Α, 311. Γ, 200, 216. Κ, 148, 382. Τ, 215. Ψ, 709. φ, 274. etiam Vulcani, πολυμήτιος Ἡφαίστοιο, Φ, 355, artificiosissimi fabri.

πολυμηχανία, ας. ἡ. (Μάω) scientia et prudentia consulendi et agendi multa optime. Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε, ψ, 321, artem variam. Vide sequens.

πολυμήχανος, ου. ὁ ἡ. (Μάω) qui multa et bona novit consilia, plenus consilii multi, et qui multa novit prudentissime agenda. est in poëta epitheton Ulyssis. Β, 173. Δ, 358, coll. 339, ubi jocatur rex nonnihil; et 362, 363, nam δόλοι κακοὶ oppositi sunt τῇ πολυμηχανίᾳ, quæ in sensu optimo dicitur. Θ, 93. Ι, 308. Ψ, 723. α, 205, etc. nam persæpe occurrit in Odyssea idem versus.

πολυμνήστη, ης. ἡ. (Νέω) a multis procis ambita. πολυμνήστη βασίλεια, regina multos procos habens, δ, 770, i. e. Penelope. et ψ, 149, ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν. sed ξ, 64, πολυμνήστην τε γυναῖκα, loquitur Eumæus, de puella formosa et a multis petita, sibi in uxorem danda a domino suo: nam loquitur non ut jam habens talem, sed ὡς ἕξων: coll. φ, 214.

πολύμυθος, ου. ὁ ἡ. (Μύω) qui multa habet verba et narranda. ponitur in malo et bono sensu. nam Menelaus dicitur, οὐ πολύμυθος, utpote Laco, Γ, 214, quæ laus opponitur τῷ ἀκριτομύθῳ. Τηλέμαχον πολύμυθον, β, 200, ubi est σκῶμμα de nimia ejus loquacitate. sed, ἀρεταὶ πολύμυθοι, Py. 9, 133, sunt virtutes et qualitates bonæ, de quibus multa dici possunt, in bono sensu.

πολυνεικὴς, έος, ὁ ἡ, vide sub Πολυνείκης, in R.

πολυνεφέλης, ου. ὁ ἡ. (Φάω) multas nubes habens. πολυνεφέλα οὐρανῷ, Ne. 3, 17, qui sunt genitivi Dorici.

πολύξεινος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) etiam in fœmin. ἡ πολυξείνη. qui multos habet et excipit hospites. πολυξείνην νῆσον, insulam hospitibus frequentatam, Ne. 3, 3. πολυξεινωτάτῳ βωμῷ, Jovis scilicet, Ol. 1, 150.

πολυοπὸς, ὁ ἡ, vide sub πολυωπός.

πολυπαίπαλος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) versutus, astutus, vafer. Φοίνικες πολυπαίπαλοι, Phœnices valde vafri, ο, 418, versutissimi, callidissimi: utpote negotiatores per omnia maria omnesque terras iis temporibus. in sensu tamen mitissimo accipiendum epitheton, ingeniosissimi: nam Homerus non solet male dicere; multo minus, si de gente tota, eaque nobili, sermo est. cæterum a παλὴ est παλύνω, i. e. λευκαίνω.

πολυπάμμων, ονος. ὁ ἡ. (Πάω) qui multa possidet et acquisivit fruenda, πολυκτήμων. τὰ πάμματα γὰρ παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα, opes quibus quis fruitur; et πάσασθαι etiam est κτήσασθαι. duplex μ vero est ex Æolismo, nam Æoles amant duplicatas consonas. quia tamen κτήματα in specie sunt τὰ τετράποδα: hinc πολυπάμμων in specie est, dives pecoribus, *reich an vieh, (rich in cattle.)* ὥστε ὄϊες πολυπάμμονος ἀνδρὸς, Δ, 433.

πολυπενθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήθω) in multo luctu. Ἀλκυόνος πολυπενθέος, Ι, 559. σὺ, γέρον πολυπενθὲς, tu, senex luctuose, ξ, 386. πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν, ψ, 15. Vide sub πένθος.

πολυπήμων, ονος. ὁ ἡ. (Πήθω) multum nocens, multos dolores ferens. πολυπήμονας νούσους, Py. 3, 81, morbos.

πολυπίδακος, ου. ὁ ἡ. (Πίω) plenus fontium. Ἴδης πολυπιδάκου, Υ, 59, 218.

πολυπίδαξ, ακος. ὁ ἡ. (Πίω) idem. πολυπίδακος Ἴδης, Ξ, 157, 307. Ψ, 117. Ἴδην πολυπίδακα, Θ, 47. Ξ, 283. Ο, 151. nam Ida mons est πολυπόταμος.

πολύπικρος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) valde amarus et acerbus. μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθὼν, sc. δείδω, π, 255, ubi neutra sunt adverbialiter, pro πολυπίκρως καὶ αἰνῶς, vereor, ne cum magno nostro luctu ulcisci coneris injurias nobis factas.

πολύπλαγκτος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) multum vagans et oberrans. πολύπλαγκτος ἄνεμος, Λ, 308. ὁ μὴ μένων ἀεὶ ἐν ταυτῷ, ventus valde variabilis. hinc et τοὺς κατὰ νοῦν ἀστάτους vocamus ἀνεμιαίους, ventosos. πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικε, ρ, 511, similis est homini qui multum circumvagatus est. et 425, λῃϊστῆρσι πολυπλάγκτοις, prædonibus multum circumvagantibus in mari. θεοὶ δυῶσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, υ, 195, malis afficiunt homines multum jactatos peregre.

πολύπονος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) laboriosus, miser. πολυπόνων ἀνδρῶν, Ne. 1, 49, miserorum.

πολύπους, οδος. ὁ. attice ὁ πούλυπος. (Πάω) et dorice ioniceque πώλυπος, etiam πώλυψ, υπος, ὁ. polypus, animal ἀμφίβιον. præcise est ὀκτάπους, octipes: sed ponitur sæpius numerus certus pro incerto. e. c. Κρήτη ἑκατόμπολις pro πολύπολις, et vice versa incertus pro certo, e. c. πολυγλώχιν pro τρίαινα, *eine dreyzackige gabel, oder ein scepter von drey spitzen, (a trident, or a sceptre with three points.)* cæterum δύσριγον ὁ πολύπους, frigidum animal, vel frigori inimicum, καὶ ἀντέχεται τῆς οἰκείας θαλάμης, ἵνα θερμαίνων ἀντιθάλπηται ὑπ᾽ αὐτῆς. habet vim ad ἡδονὴν καὶ ἀφροδίσια si comeditur. θολὸν ὁ πολύπους ἔχει ἐν τῷ λεγομένῳ μήκωνι, οὐ μέλανα κατὰ τὴν σηπίαν, ἀλλ᾽ ὑπέρυθρον: καὶ ὁ μήκων κεῖται ἐπάνω τῆς κοιλίας οἱονεὶ κύστις, et hunc comedit ipse, si cibum non habet alium. hinc proverbium; ἔδωδα ἐμαυτὸν ὡς πολύπους. πουλύποδος (ob metrum pro πολύποδος) θαλάμης ἐξελκομένοιο, polypi extracti ex cubili suo, ε, 432, ubi parabola de eo explicat tantum τὸ στεῤῥὸν τῆς ἀντοχῆς, *das feste anhalten, (the firmness of the hold:)* nam, sicut polypus firmiter tenet lapillos, quibus in cubili suo adhæserat; sic Ulysses firmiter tenuit petram.

πολύπτυχος, ου. ὁ ἡ. (Πίτω) multas plicas, juga et valles varie alternantes, habens. est epitheton montis. πύλαις πολυπτύχου Οὐλύμπου, Θ, 411, coll. 456, ubi sermo est de monte Olympo, qui habet πολλὰς πτύχας, i. e. φαραγγώδεις πτύξεις καὶ περιοχὰς ἀνακλίσεων. sic, ἀπὸ κρατὸς Ὀλύμπου πολυπτύχου, de vertice, Υ, 5. possit quidem allegorice cœlum intelligi per Olympum; et in cœlo sunt octo sphæræ, ut antiqui numerabant: nam septem planetæ errant, et octava est fixarum: possit et intelligi ἰσχυρὸς, στερεὸς, ad similitudinem corporis multiplicis, quod, quo sæpius est duplicatum, eo firmius est. Ἴδης πολυπτύχου, Φ, 449. Χ, 171.

πολύπτωξ, ὁ ἡ, vide sub πτώξ.

πολύπυρος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) ubi multum tritici, et in genere, frumenti, provenit, εὔφορος γῆ, *gut korn-land, (fertile arable land.)* Βουπρασίου πολυπύρου, Λ, 755, i. e. πολυσίτου. sic, ἐν Ἄργεϊ πολυπύρῳ, Ο, 372. Δουλίχιον πολύπυρον, ξ, 335. π, 396. τ, 292. Συρίη νῆσος πολύπυρος, ο, 405.

πολύῤῥην, ηνος. ὁ ἡ. et πολύῤῥηνος, ου. ὁ ἡ. (Ἀρὰ) qui multos habet agnos. qui multas habet pecudes. idem ac πολυάρην. Πελίης ἐν Ἰαολκῷ ναῖε πολύῤῥηνος, Pelias dives, λ, 256. ἐν δ᾽ ἄνδρες ναίουσι πολύῤῥηνες, πολυβοῦται, Ι, 154, 296, i. e. πολυθρέμμονες, quibus sunt multæ pecudes simul et multa armenta. οἱ ῥῆνες sunt οἱ ἄρνες. sic et ἡ ὑπόῤῥηνος ὄϊς est ἡ γεννήσασα, quæ agnum sub se habet lactentem: quæ et ὕπαρνος dicitur.

πολὺς, έος. ὁ ἡ. τὸ πολύ. (Πίλω) multus, plenus, magnus. idem ac πολλός. et est factum ex πολλός. mutando æolice ο ultimum in υ, et abjecto λ. poni solet in laude, e. c. ὁ πολὺς τὴν θεολογίαν, *ein grosser gottesgelehrter, (a great theologian:)* et contemtim, e. c. πολὺς ἄνθρωπος, plebs, ordo plebeius, *der gemeine mann, der pöbel, (the vulgar.)* πολὺς ὀρυμαγδὸς, multus strepitus, Β, 810. Δ, 449. Θ, 59, 63. ἱδρὼς, sudor multus, Π, 110. Ψ, 507. ὑμέναιος, multi cantus nuptiales, Σ, 493. ἐπέων νομὸς, Υ, 249, verborum lata pastio. χειμὼν, δ, 566, cum οὐ est, nulla hiems vel tempestas adversa. ὀστέων θὶς, magnus acervus ossium, μ, 45. ὕπνος, ο, 393, nimius somnus. πουλὺς ὅμιλος, densum agmen, Θ, 109, ionice. πολέος (διὰ) πεδίοιο θέουσαι, currentes per latum campum, Δ, 244. sic et, ἀνὴρ ἰὼν, Ε, 597. ἵπποι δίενται, equi agitantur per multum campi spatium, Ψ, 475. et 521, θέοντος, currentis per. et 562, πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται, sc. τιμῆς, i. e. πολύτιμος ἔσται, magni pretii æstimabit eum. sic et Θ, 405. ποθὴν πολέος βιότοιο, β, 126, *die vermissung vieler lebensmittel, (the loss of much of thy provision.)* πυρὸς, sc. ἐπὶ, ad magnum ignem, υ, 25. πολὺν χρόνον, diu, Β, 343. Γ, 157. Μ, 9. δ, 594. ο, 68. ω, 217. πόνον, Ζ, 525. λαὸν, Ι, 22, multos milites. Σ, 452. Β, 664. κέλαδον, Σ, 530. ὀρυμαγδὸν, Φ, 313. ὅμιλον, Ψ, 651, per magnum conventum populi. βίοτον, δ, 90, multas opes, unde vivitur. sic et ο, 455. σῖτον, σ, 61. πουλὺν ὅμιλον, Κ, 517. et 27, πουλὺν ἐφ᾽ ὑγρὴν, per vastum mare. sic et δ, 709, i. e. πολλὴν θάλασσαν. sic et θῆλυς ἐέρση dicitur, ionice πολέες ἑταῖροι, Β, 417. Τ, 5. Ἀρκάδες, Β, 610. ἱππῆες, Δ, 143. πὲρ ἐόντες, Ε, 94. Ι, 548. καὶ ἐσθλοὶ, Ζ, 452. Ω, 167. ζ, 284. χ, 204. εἰμὲν τοῖοι, καὶ πολέες, Η, 232, sumus tales, et quidem multi nostrum. λαοὶ, Κ, 171. Π, 550. θηήσαντό ἑ, Ο, 682. ἐπ᾽ αὐτῷ κάππεσον, Π, 661. δάμεν αὐτῷ, multi occisi sunt ab eo, Σ, 103. μῦθοι παντοῖοι, Υ, 249. καὶ ἄλκιμοι, Φ, 586. σφῶν, γ, 134, eorum plurimi. αὐτοὶ πολεῖς, pro πολέες, ipsi multi, Λ, 707. ἐκ πολέων πίσυρας, ex multis quatuor, Ο, 680. πολέων ἀπετίνυτο ποινὴν, Π, 398. multorum ultionem exigebat. τὶς ἀνθρώπων, quisque omnium hominum, Σ, 467. ἡγήτορα λαῶν, ductorem magni exercitus, Υ, 383. νόον ἡρώων ἐδάην, δ, 267, multorum principum ingenium cognovi. πῶς κέν τις ἄλλος ἀνθρώπων, quomodo sane aliquis alius ex omnibus hominibus, ι, 352. μύθων ὥρη, multum loqui habet suum tempus, λ, 378. et 415. ἀνδρῶν φόνῳ, cædi multorum hominum. ἀέθλων, ψ, 350. τάφῳ πολέων ἀνδρῶν, ω, 87. μοῦνος μετὰ πολέσι, Δ, 388, *einer unter vielen, (alone among many.)* πολέσιν ἱμᾶσι, multis loris, Κ, 262. χρεῖος ὄφειλον, debebant multis,

Λ, 687. ἕταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, mitto sodalem meum una cum militibus meis, Π, 240, ut etiam gregarii milites notentur. et ex ejusmodi locis sumta est notio recentiorum, ut ὁ πολὺς ἄνθρωπος sit ὁ χυδαῖος, vulgus. et 329, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν, malum et pestem omnibus; de chimæra. βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ, Ψ, 60, gemens inter suos milites. δὲ καὶ ἄλλοις κακὸν ἔσται, multis et aliis malum erit, β, 166. ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ, habet dignitatem apud populum, λ, 494. μοῦνος ἐὼν πολέσιν, solus multis, υ, 30. ob metrum est πολέσσι, P, 236, 308. ionice, a nominativo plurali πολέες, est adjuncta syllaba σι, πολέεσσι ἀνδράσιν ἄνακτα, *herrn über viel leute, (sovereign over many people,)* E, 546. sic, ἀνάσσεις, I, 73, imperas omnibus, O Agamemnon. θῆκε κέλευθον, fecit viam omnibus, M, 399. ἄνδρεσσιν ἄνακτα, N, 452, multis hominibus regem. ἱππεῦσιν, O, 258, omnibus equestribus viris. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσιν τιθεῖσι, Π, 262, commune malum omnibus faciunt. Ζεὺς ἤθελε Ἀχαιοῖς θάνατον πολέεσσι γενέσθαι, voluit, ut multi morerentur, T, 274. ὀχήσατο κύμασιν, multis vehebatur fluctibus, ε, 54, *fuhr auf den wellen, (was borne along by the waves.)* κακοῖσι συνέῤῥηκται, malis fractus est multis, θ, 137. κακοῖς ἔχεαι, υ, 200, malis multis teneris. ὀλέσῃς δὲ πολέας, et ut perdas bene multos, A, 559, quod in metro est dissyllabum, vel, si placet, tres breves loco iambi. sic, ὀλέσῃ, B, 4. sed trisyllabum est, Γ, 126, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, multa inspersit telæ suæ certamina. πολέας διακοιρανέοντα, multos cum imperio obeuntem, Δ, 230. et 298, πεζοὺς πολέας τε καὶ ἐσθλούς. sic, ἐξενάριξέ σοι υἷέας, Ω, 204. et σὺν νήεσσιν ἄγων, ω, 426. Καδμείωνας, Δ, 385. E, 804. υἷας, Ω, 479, 520. ἀέθλους, γ, 262. contrahitur hic accusativus in, πολεῖς ἐσάωσε, N, 734, i. e. πολλοὺς ἀνθρώπους, ubi alii legi malunt πόλεις, civitates; coll. 733, minus bene, ut videtur. nam hæc contractio et alibi, e. c. πολεῖς ὀλέσαντα αἰζηοὺς, O, 66. πολεῖς ὅρκους, Υ, 313. ἀέκοντας, Φ, 59. et 131, ταύρους. ἀέθλους, δ, 170. πολὺ, præter notionem adjectivi, etiam adverbialiter jungitur, maxime comparativis et superlativis. πολὺ φίλταται πόλεις, urbes carissimæ, Δ, 51. πολὺ φίλτατος ἑταῖρος, P, 411, 655. X, 233. πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι λαοὶ, B, 577, *die allermeisten und besten leute, (the most numerous and bravest of the people.)* et 580, 817. πολὺ πλεῖσται φάλαγγες, O, 448. φέρτατος, A, 581. πρώτιστος, Ξ, 442. πρῶτος, H, 162. Θ, 256, coll. 253, ubi est κατ' ἄρσιν, deinde κατὰ θέσιν, Ψ, 288. ρ, 328. μείων, B, 529, multo minor; de Ajace Oilei. φέρτερος, et φέρτερον, Δ, 56, 307. H. 105. O, 165. X, 40. πρότερον, Ξ, 467. χείρονος, O, 641. κέρδιον, P, 417. γλυκίων, Σ, 109. μᾶλλον, Ψ, 386, 429. ἐγὼ σοῦ πολὺ χείρων, Υ, 434, te multo deterior sum, viribus scilicet. μεῖζον, multo majus quid, β, 48. κάλλιον, multo pulcrius, θ, 543. ρ, 583. κέρδιον, utilius, commodius multo, aptius, υ, 316, 381. πρῶτον, longe primum, *gar weit das erste voran, (far before,)* θ, 197. πρῶτος, omnium primus exis ad pastum, ι, 449. κάλλιστος ποταμῶν, λ, 238. et 309, καλλίστους. πρώτιστος ἐπάλμενος, ξ, 220. πρώτη, omnium prima vidit eum, ρ, 31. φίλτατος, π, 445. ω, 516. χείρονες ἄνδρες, φ, 325, πολὺ πρὸ φίλων μάχεσθαι, Δ, 373, i. e. προμάχεσθαι, multum procurrere ante alios, et pugnare cum hostibus. sic, ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, Λ, 217, volebat multum ante alios omnes pugnare. νῦν γε πολὺ προβέβηκας, multum progressus es, Z, 125, quod idem est ac προμάχεσθαι, ante primam aciem pugnare, et suos defendere: nam τὸ πρὸ avulsum, maxime propugnationem notat. πολὺ πρὶν, multo prius, A, 236. N, 161. β, 167. πολύ κε φθαίη πόλις ὕμη ἁλοῦσα, multo sane prius urbs vestra capietur, N, 815, et mens Ajacis est, Τροία πεσεῖται (cadet) νῆες περιέσονται, naves superstites erunt. πολὺ προθέεσκε, multo præcurrebat, X, 459. λ, 514. ἡμῖν Ζεὺς πολὺ (μᾶλλον) βούλεται, ἢ Δαναοῖσι, νίκην, P, 331, ubi πολὺ per ellipsin, sequente ἢ, est, multo potius quam. sic et ρ, 404, αὐτὸς γὰρ φαγεῖν πολὺ βούλεαι, ἢ δοῦναί τι ἄλλῳ. οὐ πολὺ ἀπ' αὐτοῦ ἔναιεν, non longe ab eo habitabat, ο, 96. πολὺ κάλλος, multam pulcritudinem, ψ, 156. ὕδωρ πουλὺ ψυχρὸν, multam aquam frigidam, τ, 387. πολὺς ὄλβος, Py. 3, 190. 5, 18, i. e. μεγάλη εὐδαιμονία. πολὺν ὕμνον, Ne. 6, 57. σκότον, Ne. 7, 19. πολεῖς, pro πολέας, i. e. πολλοὺς, Py. 4, 98. πολέσιν, Ol. 13, 63. τὸ πολὺ, Ol. 8, 30, i. e. populus magnus.

πολύσκαρθμος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) multum saliens, longe et diu currens. σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρίννης, B, 814, monumentum velocis Myrinnæ, quæ fuit nobilis Ἀμαζών. habet hoc epitheton partim, quia agilibus equis multum vehebatur, et εὐσκάρθμους ἵππους frequenter exercere solita fuit; partim quia ipsa valde pernix pedibus.

πολυσπερὴς, έος. ὁ ἡ. (Σπάω) late dispersus per multos orbis tractus, late discretus. ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων, B, 804, hominum ex variis nationibus. πολλοὺς βόσκει γαῖα πολυσπερέας ἀνθρώπους, λ, 364, quasi βοσκήματα, quæ errant per agros et campos.

πολυσπερχὴς, έος, ὁ ἡ, vide sub ἀσπερχής.

πολυστάφυλος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) multis uvis. est epitheton regionis viniferæ. πολυστάφυλον Ἄρνην, B, 507.

πολύστονος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) multos gemitus vel habens vel faciens. πολύστονα κήδεα, A, 445, ærumnas funestas et multos gemitus exprimentes. Ἔρις πολύστονος, discordia luctuosa, Λ, 73, bellica nimirum, quæ multos morientes gemere facit. sic, ἰὸς, sagitta, ὁ ποιῶν στόνους, O, 451. μάλα δ' εἰμὶ πολύστονος, τ, 118, sum valde miser et ærumnosus.

πολυτελὴς, ὁ, vide sub τέλος, paullo sub medio.

πολύτλας, αντος. ὁ ἡ. (Ταλάω) qui plurima subit et suscipit et audet. qui et, cum α intensivo, dici potest ὁ ἄτλας, cujus obliqui recipiunt τ, ἄτλαντος, etc. πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, Θ, 97. I, 672. Ψ, 729, 778. ε, 171, 354. ν, 250. ρ, 280, quia valde actuosus et in periculis intrepidus erat semperque sui compos.

πολυτλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ταλάω) idem. ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν, H, 152, inquit Nestor de se juvene, et opponitur τῷ, οὐδέ τις ἔτλη, nemo audebat, 151. πολυτλήμων δὲ μάλα εἰμὶ, perpatiens enim valde sum, σ, 318, *ich kan sehr viel aushalten, (I can endure a great deal,)* inquit Ulyssis.

πολύτλητος, ου. ὁ ἡ. (Ταλάω) qui multa pertulit, qui multa ferre et tolerare potest. πολύτλητοί τε γέροντες, λ, 38, senes qui multa passi sunt, in opposito ad juvenes nondum tot malis conflictatos.

πολυτρήρων, ωνος. ὁ ἡ. (Τρέω) ubi multæ sunt columbæ, πολλὰς ἔχων περιστεράς. πολυτρήρωνά τε Θίσβην, B, 502. et 582, Μέσσην, i. e. Μεσσήνην.

πολύτροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) multum et varie versatus et conversus; quod fieri potest vel a fortuna vel a consilio prudente et callido. εἰς πολλὰ τρεπόμενος, i. e. variis fortunæ et casuum conversionibus usus, et, variis consiliis se vertens quasi in formas varias. multum circumagitatus et volutatus a fatis; multis etiam consiliorum formis induens se, πολυκίνητος τῇ διανοίᾳ καὶ ἀληθῶς πολυμήχανος, πολύμητις, πολύνους, ἐπιχειρηματικὸς, πολύβουλος, πολύστροφος, οὐκ ἐφ' ἑνὸς ἑστὼς, τρεπόμενος πολλὰς ὁδοὺς βουλευμάτων, ὁ διὰ πολλὴν ἐμπειρίαν πολύφρων, ποικιλόφρων. substantivum ὁ τρόπος, quod recentioribus notat τὸ ἦθος, nusquam apud poëtam est: ergo non dicit τὸν πολυήθη καὶ τὰ εἴδη διάφορον, sed notat ἐπαινουμένην καὶ πολυειδῆ ἐνέργειαν. sic de luscinia: τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνὴν, quod idem est ac si diceret, eam esse πολύτροπον εἰς ᾠδὴν, variis figuris utentem ad canendum. ἄνδρα πολύτροπον, α, 1, ubi maxime fortunæ et casuum varietas innuitur. σύ γε Ὀδυσεὺς εἶς πολύτροπος, κ, 330, ubi contextus maxime indicat, de animi et ingenii versutia et solertia varia celerique, nomen hoc poni.

πολυύμνητος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) multum celebratus et cantatus. πολυϋμνήτῳ ἄλσει, Ne. 2, 8, in multum decantato luco Jovis.

πολύϋμνος, ὁ ἡ, vide sub γυνὴ, prope medium.

πολυφάρμακος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) multa habens medicamina. ἰητροὶ πολυφάρμακοι, K, 28. Κίρκης πολυφαρμάκου, κ, 276.

πολύφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) multum celeber et fama vulgatus. ὕμνος, Ol. 1, 13, celeberrimus hymnus, ὁ πολύφημος, οὗ πολὺ κλέος. πολύφατον θρόον, Ne. 7, 119, celebrem sonum et concentum hymnorum: ubi tamen Schmidius, rectius fortasse, legi jubet, πολυφάτων θρόον ὕμνων, ut maneat etiam hic epitheton hymni. ἀγώνων πολυφάτων, Py. 11, 71, certaminum Olympiæ celeberrimorum, utpote ὑπὸ πολλῶν ἀοιδῶν φημιζόμενοι, καὶ πολυθρύλλητοι.

πολυφείδης, ὁ ἡ, vide sub φειδώ.

πολύφημος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) ubi multæ jactantur voces ominosæ, qui multa habet vaticinia, multas laudes narrans. ἀγορὴν πολύφημον ἱκέσθην, ad concionem in foro multas voces habentem veniebant ambo, β, 150, ἐν ᾗ πολλαὶ φῆμαι λαλοῦνται ἤγουν μαντικοί τινες λόγοι, multæ voces ex quibus omen capi potest. hinc lusit Pythia, obscuro oraculo jubens Thebanos ἐς πολύφημον ἐξενεῖκαι τὸ πρῆγμα, Herodot. V, 79, ubi non est nomen proprium, sed notat concionem populi, varias sententias jactantem. confer l. c. et c. 80. πολύφημος ἀοιδὸς, χ, 376, ὁ σοφὸς καὶ πολυΐστωρ καὶ οὕτω πολλὰς μαντικὰς φήμας εἰδὼς, vel et, ὁ πολλοὺς φημίζων. præstat tamen, *der viel weissagende, (one who predicts many things.)* Vide nomen proprium in R.

πολυφθόρος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) multa destruens, multum nocens. πολυφθόρῳ ἐν ὄμβρῳ, Ist. 5, 63, in imbre noxio; ubi bellum et prælium sic vocat, ob multitudinem missilium. πολυφθόροις ἐν ἡμέραις, Ne. 8, 53, ubi illos dies belli Trojani per decennium intelligit.

πολύφιλος, ου. ὁ ἡ. (Πίω) multos amicos habens et faciens. πολύφιλον ἑπέτην, comitem multos amicos facientem, Py. 5, 5, πολλοὺς φίλους ποιοῦντα: et sic vocat τὸν πλοῦτον, πολύφιλοι γὰρ οἱ πλούσιοι.

πολύφλοισβος, ου. ὁ ἡ. (Φλέω) multi fremitus et strepitus, multarum undarum sonantium. est epitheton maris, A, 34. B, 209. Z, 347. I, 182. N, 798. Ψ, 59. ν, 85.

πολύφορβος, ου. ὁ ἡ. (Ἴα) multa animalia pascens. est epitheton terræ. πολυφόρβου γαίης, Ξ, 200, 301. γαῖαν πολυφόρβην, I, 564, ubi ionice forma fœminini est posita. est ergo idem quod πολυβότειρα. latiori sensu dicitur ζείδωρος et φερέσβιος.

πολυφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui multa adfert. Aristoph. Plut. 854, πολυφόρῳ συγκέκραμαι

δαίμονι, multiplici implicitus sum infortunio. πολυφόρος οἶνος, vide sub συγκεράω.

πολύφρων, (Φρέω) multum intelligens, ad multa cogitationibus valens. χόλος, ὅστε ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι, ira, quæ impellere potest vel prudentissimum ad sæviendum, Σ, 108. Ἡφαίστοιο πολύφρονος, nam per ignem permulta artificiosa fiunt, Φ, 367. Θ, 297, 327. Ὀδυσῆα πολύφρονα, ξ, 424. υ, 239, 329. φ, 204. οἶνος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, ξ, 464, vinum, quod incitare potest vel egregie sapientem nimis cantare et hilarum esse.

πολύχαλκος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) ubi multum est æris et aëneorum vasorum. it. valde firmus. οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, Ε, 504. γ, 2, i. e. στερρὸν, qui alibi ob eandem incorruptibilitatem dicitur σιδήρειος: simul et, quia sidera in eo firmiter adfixa hærent, ex opinione sensuali. Δόλων τὶς, πολύχρυσος, πολύχαλκος, multum auri et æris habens, i. e. dives, Κ, 315. sic, πόλιν Πριάμου, Σ, 289. ἐκ Σιδῶνος πολυχάλκου, ο, 424, ubi multæ erant nobiles officinæ fabriles metallicæ: simul et per æs fortasse indicatur pecunia, qua abundare poterat ista urbs ob purpuram suam egregiam, quæ per omnem orbem in summo erat pretio una cum Tyria purpura. possit simul et intelligi ἡ ὀχυρὰ, ἡ στιῤῥὰ, ob munitiones suas: sed primum præstat.

πολύχρυσος, ου. ὁ ἡ. (Χράω) multum auri habens. Δόλων, πολύχρυσος, πολύχαλκος, Κ, 315. βασιλεὺς πολυχρύσου Μυκήνης, Λ, 46. γ, 305. Πριάμοιο πόλιν πολύχρυσον, Σ, 289. πολυχρύσῳ ἐν δώματι, Py. 4, 94, templo Delphico. ἐν νάπῃ, Py. 6, 8, luco Apollinis. ἐν θαλάμῳ, Py. 9, 122.

πολύχρωμος, ὁ ἡ, vide sub χρώς.

πολυώνυμος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) multi nominis et famæ. πολυώνυμον ἄντρον, Py. 1, 32, i. e. πολυθρύλλητον, de quo plurima est fama. πολυώνυμε Θεία, Ist. 5, 1, celeberrima.

πολυωπὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ὄφ) qui multos quasi oculos habet, foraminosus, *voll augen, (having many eyes,)* οὗ πολλοὶ ὀφθαλμοί. nam et Græcis ponitur ὁ ὀφθαλμὸς pro ἡ ὀπὴ, sicut et nos facimus. et ἡ ὀπὴ, foramen, ex ὁ ὤψ est ortum nomen apud ævum recentius. differt tamen τὸ πολυοπὸν et πολυωπόν: prius enim est, non ex arte, e. c. ῥάκος πολυοπὸν, pannus lacer et pertusus usu longo; posterius est, ex arte, e. c. δίκτυον πολυωπὸν, rete sic confectum ut habeat multos oculos. δικτύῳ πολυωπῷ, χ, 386, πολλοὺς ἔχοντι ὦπας.

πόμα, ατος. τό. (Πίω) potus, *ein trunk, (a draught.)* est a perf. pass. πέπομαι, bibitus sum, a πόω, f. πώσω, quod ω penult. in perf. pass. corripitur. πόμα ἀοίδιμον, potus cantabilis, Ne. 3, 136, i. e. hymnus propinatus, i. e. transmissus.

πομπαῖος, αία, αῖον. (Ἕπω) deductorius, active. passive, qui deducitur. idem ac πόμπιμος. πομπαῖον οὖρον, secundum et ferentem ventum, Py. 1, 67, i. e. πόμπιμον.

πομπεῖα, τὰ, vide sub πέμπω, paullo a fine.

πομπεὺς, έως. ὁ. (Ἕπω) comes et dux, qui deducit aliquem aliquo, συνοδοιπόρος, cujus auxilio aut præsidio aliquis deducitur. est idem qui ὁ πομπός. sic dicitur Αἰθιοπεὺς (ionice) et Αἰθίοψ, ἀριστεὺς et ἄριστος, ἡγεμονεὺς et ἡγεμών. οἵ σοι πομπῆες ἔσονται ἐς Λακεδαίμονα, qui tibi deductores erunt, γ, 325. et 376, εἰ δή σοι, νέῳ ὧδε, θεοὶ πομπῆες ἕπονται, deductores et comites. οὖροι, νηῶν πομπῆες, venti, navium comites, δ, 362. πομπῆες ἀγαυοὶ, deductores tui nobiles, ν, 71. οὔτι σὲ ἄνωγα, ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν, υ, 364, non postulo a te, ut mihi addas deductores.

πομπεύω, f. εύσω. (Ἕπω) comitor, deduco. αὐτή μιν πόμπευον, ipsa ego eum deduxi eo, ν, 422, inquit Minerva de Telemacho, pro ἐπόμπευον.

πομπὴ, ῆς. ἡ. (Ἕπω) comitatus, deductio. *die geleitung, (the escort.)* αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ, Ζ, 171, et ille profectus est in Lyciam sub egregia deorum deductione, comitantibus eum diis, *unter dem guten geleite gottes, (under the good guidance of the gods.)* οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε ἀνθρώπων, ut neque dii neque homines eum comitantes deducant, ε, 32, sed ut ipse sibi jam sit deductor solus. nullo alio comite, sed solus. coll. 37. nam in Scheria demum invenit certam πομπήν. et 173, ἄλλο τὶ δὴ συ, θεὰ, τόδε μήδεαι, οὐδέ τι πομπὴν, aliud sane tu jam cogitas, non vero dimissionem meam. ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς μνησόμεθα, η, 191, deinde et de deductione ejus in patriam suam cogitabimus. et 193, ὥς ὁ ξεῖνος, πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. εἵνεκα ξείνου τάδε τέτυκται, πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, de hospite, parata ista sunt, deductio ejus et dona, Θ, 545. ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἅ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς, (quæ cupiebam) πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, ν, 41. ἐπεὶ οὐκέτι φαίνετο πομπὴ, κ, 79, quia non jam aderat nobis auxilians comitatus, qui nos sine labore nostro deduceret, sicut antea cum ventum ab Æolo ferentem habebamus. est ergo h. l. in sensu omnium primo. πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει, λ, 331, deductio mea curæ erit diis et vobis. sic 351, ἄνδρεσσι, viris. et 356, πομπήν τ' ὀτρύνοιτε, et deductionem properaretis deinde, post annum scilicet. ὄφρα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῦ, ζ, 290, ut deductionem et reditum nanciscaris a patre meo. νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, navem a facta deductione Ulyssis revertentem, ν, 150. et 151, ἵνα ἀπολήξωσι πομπῆς ἀνθρώπων, ut desistant a deductione hominum in posterum. et 176, νῆα ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν. et 180, πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, a deductione hominum abstinete in posterum. οὔτε σὺ πομπῆς τεύξῃ, neque tu deductione in patriam potieris, τ, 313, quod vere dicebatur, sed ab ignorante: nam erat jam in patria Ulysses. καὶ τότε Ὀδυσσῆϊ μήδετο πομπὴν, curabat ei dimissionem, et auxilium quo abiret, ε, 233. αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε, πατρίδα ἱκέσθαι, η, 151, *beschleuniget meine wegbringung, dass ich ins vaterland komme, (hasten my departure that I may reach my native land.)* et 317, πομπὴν δὲ ἐς τόδε αὔριον ἐγὼ τεκμαίρομαι, inquit rex; deductionem tuam in proxime sequentem diem ego constituo perficiendam. πομπὴν δ' ὀτρύνει, ὁ ξεῖνος, hospes urget deductionem suam, Θ, 30. et 31, ἡμεῖς δὲ ἐποτρυνώμεθα πομπὴν, et nos maturemus eam. et 33, οὐδεὶς ἐνθάδε δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς, nemo hic diu residet ob deductionem; sed celeriter eam fieri jubere soleo. ἵνα σοὶ πομπὴν ὀτρύνω δοῦναι Ἐννοσίγαιον, ι, 518, inquit Polyphemus subdolus: ut horter Neptunum dare tibi deportationem celerem in patriam navi tua. τεῦχε δὲ πομπὴν, κ, 18, et parabat mihi promtam devectionem in patriam, sc. Æolus, dato vento comite. apparet ergo, quæ sit ἡ πομπὴ in poëta. apud recentiores est et vox sacra. πομπὴ κνισσήεσσα μήλων, i. e. θυσία, Ol. 7, 145. nam in ejusmodi sacrificio victimæ ornatæ ducebantur in pompa, antequam mactarentur, *giengen in procession, (were led in procession.)* Ἀπολλωνίαις πομπαῖς, Py. 5, 122, *processionen, (processions.)* ἡρωΐαις πομπαῖς πολυθύτοις, Ne. 7, 68. his locis est ἱερὰ καὶ σεμνὴ λέξις. πομπὴν τεύχειν νηΐ, navem deducere, Py. 4, 293. πομπαὶ Ζεφύρου, Ne. 7, 43, comitatus venti, impellentes navem. Vide sub πέμπω, prope finem.

πομπίλος, ὁ, vide sub πέμπω, prope finem.

πόμπιμος, ίμη, ιμον. (Ἕπω) deductorius, active. et passive, qui deducitur. πόμπιμον τέλος νόστου, reductorius terminus reditionis domum, Ne. 3, 43.

πομπὸς, οῦ, ὁ et ἡ. (Ἕπω) comes et dux, qui deducit aliquem aliquo, συνοδοιπόρος, *ein geleiter, (a guide,)* cujus auxilio aut præsidio aliquis deducitur. ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν, Ν, 416, sequi eum feci et præbui comitem itineris ad inferos. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν, tam bonum ei ducem et comitem adjungemus, Ω, 153. et 182, τοῖος γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἕψεται, Mercurius ipse. et 437, σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς ἰκοίμην, tecum sane comes irem vel quovis. et 439, οὐκ ἄν τίς σοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο, non sane quis tecum, ducem et comitem tuum contemnens, pugnare velit. et 461, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν, inquit Mercurius ad Priamum. ἐμὲ προέηκε Νέστωρ τῷ ἅμα πομπὸν ἕπεσθαι, me proficisci jussit Nestor, ut sequerer hunc dux et comes viæ, δ, 162. et 826, τοίη γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἔρχεται, tecum vadit tam bona comes, Minerva scilicet. πομποὶ ἀπήμονες ἐσμὲν ἁπάντων, Θ, 566, deductores innoxii omnium, qui ad nos casu veniunt, et deportari nostris navibus cupiunt. sic et ν, 174. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, Π, 671, deportandum eum (mortuum filium tuum) cura eum deportatoribus agilibus, qui portent eum. sic et 681. Vide sub πέμπω, aliquanto a fine.

πομφολύζω, f. ξω. (Φλέω) erumpere largiter facio, vel, prorumpo largiter, promano. ἐκ βλεφάρων αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα, ex palpebris ejus ebulliverunt lacrimæ large, Py. 4, 215, ἀνεβράσθησαν, quasi aquæ ferventes ad ignem. vides igitur, ad idem thema pertinere hoc verbum, ad quod ἀναφλύω, cum quo est ejusdem notionis. hinc deinde est ἡ πομφόλυξ, υγος, bulla; quæ et ἡ πέμφιξ, ιγος, et πέμφιγξ, ιγγος, dicitur, et simul sonum flatus, et plenam nubem, denotat.

πομφόλυξ, ἡ, vide supra.

πονέομαι, f. ήσομαι. (Πνέω) laboro, facio; labores sustineo. ἤδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο, noverat enim in animo fratrem suum, quam laboraret is in animo suo et quam strenue pararet omnia, etiam rem divinam, Β, 409, et de promtitudine regis instruendæ rei divinæ maxime hoc verbum h. l. dicit: quam soleret facere sacrum, hoc tempore certe non omittendum ab eo. simul tamen in genere ad anxietatem animi regis pertinet. sic Ι, 12, αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο, ipse enim inter primos laborabat cura et anxietate animi. ὄφρα ὅγε ταῦτα ἐπονεῖτο, dum ille artifex hæc elaborabat, Σ, 380. et 413, ὅπλα, οἷς ἐπονεῖτο, instrumenta, quibus opus suum faciebat. ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, et sane ille hæc sedulo curabat, his occupatus erat, ο, 222. ἄγγεα, οἷς ἐπονεῖτο, κιρνὰς οἶνον, vasa, quibus occupatus erat, infundens vinum, π, 13. οὕτως οἱ μὲν πονέοντο κατὰ ὑσμίνην, sic pugnabant illi fortiter, Ε, 84, 627. Η, 442, i. e. ἐμόχθουν. οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα πονέοντο, illi vero modo et paullo ante de cœnis suis occupati fuerant, et jam postremam manum iis adhibebant, removendo vasa, Ω, 444. παρέθεσαν αὐτῷ μοῖραν κρειῶν, οἳ πονέοντο, apposuerunt ei portionem carnium, qui occupati erant circa secandas et distribuendas carnes ρ, 258. υ, 281, coll. 280. et 159, ἐπισταμένως πονέοντο, opus faciebant scienter, quod cuique erat faciendum, *arbeiteten geschicklich, (did their work skilfully.)* ὄφρα ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, οὗτινός με χρὴ, χ, 377, quamdiu ego in domo curabo quod opus mihi est. πολλὰ πονήσατο, multa opera

fecit sine me, I, 348. *πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα*, laborans labores suos domesticos Cyclops, ι, 250, 310. 343. *ὅπλα πονησάμενοι κατὰ νῆα*, cum cuncta instrumenta navigandi curassemus recte et cum studio, λ, 9. μ, 151. *οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον*, ionice pro *πονούμενον*, qui eum viderunt laborantem, i. e. strenue pugnantem, Δ, 374. sic, *πονεύμενος*, pugnans, N, 288, elliptice, i. e. *κατὰ ὑσμίνην*. *ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ πονεώμεθα*, K, 70, nam, *ἡ βασιλικὴ αὐτουργία* incitat alios. *τόσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο*, Y, 359, tantæ pugnæ obire possit aciem et laboraret curando eam. *σοὶ ἐπέτρεψε πονέεσθαι*, tibi mandavit laborem, K, 116. et 117, *νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι λισσόμενος*, nunc deberet circa omnes principes orando laborare. et 121, *οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι*, *will sichs nicht sauer werden lassen, (will not bestir himself:)* coll. 122, 123, ubi tres causæ, cur aliquis cesset, ignavia, inscitia, expectatione alterius jubentis. *τύμβον ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα*. tumulum ego facere vos jubeo, Ψ, 245, *ein grabmal zu machen, (to make a tomb.)* *ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους*, ille occupatus erat circa equos accurate regendos, *ἠσχολεῖτο*, O, 447, et est plusquamp. pass. deponentialiter. idem, vel et perf. pass. deponentialiter, per syncopen, est Γ, 99, *κακὰ πολλὰ πέποσθε*, pro *πεπόνησθε*, occupati estis et exerciti multis malis, laborastis multum. sic et ψ, 53. *ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέποσθε*, *da ihr so sehr vieles ausgestanden, (as ye have undergone so much,)* κ, 465. Aristarchus quidem legi jubebat *πέπασθε*, i. e. *κέκτησθε*, acquisivistis quasi, *gewonnen habet mit eurer mühe, (have gained by your exertions,)* a *πάω* f. *άσω*, possidendum et utendum do: et esset id sane simplicius et elegantius perf. passivum: libri tamen constanter habent *πέποσθε*. alii operosius id deducunt a *πήθω, πανθάνω, πάσχω*, f. 2. *παθῶ*, perf. m. *πέποθα*, attice *πέπονθα*, cujus secunda pluralis *πεπόνθατε*, et *πεπόθατε*, passi estis, per syncopen (i. e. extrusa syllaba *ατ*) et interserto Sigma *πέποσθε*: sed cui istæ ambages non quæsitæ videntur? *εὖ πεπονημένον*, Py. 9, 166, gestum et curatum bene. *εἴ τι καλὸν πονηθῇ*, si quid pulcrum elaboratum et actum fuerit, Ol. 6, 17, ubi dorice est *ποναθῇ*.

πονέω, f. *ήσω*. (Πνέω) laboro. etiam active, labore et dolore afficio. *οὐ πονεῖ με*, non molestia afficit me, *οὐκ ἀλγύνει μὲ*, Py. 4, 268. *Δαναοὶ ἐπόνησαν*, molestias et labores pertulerunt, Ne. 7, 53. *πονήσας*, dorice *πονήσαις*, qui molestias pertulit, Ist. 1, 56. huc refertur a multis *ἐγκονέω*, ionice verso *π* in *κ*, pro *ἐμπονέω*, sicut et *διακονέω* pro *διαπονέω*. sic ionice *ὅκως* pro *ὅπως*.

πόνηρος, et **πονηρὸς**, *ὰ, ὸν*, vide ad finem sequentis.

πόνος, *ου. ὁ.* (Πνέω) labor, cura, opus strenue faciendum, *ἐνέργεια*: in specie *ἡ καματηρὰ*, labor ærumnosus, *κακοπάθεια*: et adhuc specialius, *πόλεμος*, pugna. *ἐπεὶ παύσαντο πόνου*, cum quiescerent a labore apparandæ cœnæ, A, 467. B, 430. H, 319. π, 478. ω, 383, ubi *πόνος* est *ἡ ἑτοιμασία τῆς δαιτός*. *ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι*, B, 291, imo vero etiam desiderii plenum est, redire domum acceptis malis; ubi est concessio. aliquis conflictans adversa fortuna, omnino cupit redire ad suos. ut ergo *πόνος* sit, labor animi, desiderium molestum. et 420, *πόνον δὲ ἀμέγαρτον ὄφελλεν*, laborem vero magnum auxit, bellicum nimirum. *πῶς ἐθέλεις ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδὲ ἀτέλεστον ἱδρῶτα*, Δ, 26, quomodo vis frustraneum facere laborem et sine effectu sudorem. et 57, *χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον*. ubi *ἅλιος πόνος* est *ὁ μάταιος*, *vergebliche arbeit und müche, (useless labour and pains.)* *οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος*, non enim permittebat labor alius, in pugnando adhibendus et curandus, E, 517. et 567, *μέγα δέ σφεας ἀποσφήλειε πόνοιο*, et valde eos excidere faceret labore frustra suscepto: nam occiso Menelao cessabat caussa belli. et 667, *τοῖον γὰρ ἔχον (εἶχον) πόνον ἀμφιέποντες*, tantum enim laborem habebant, curantes eum vulneratum regem: ubi ergo notat magnum studium cum dolore junctum et festinatione nimia. *ἐπεὶ πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται*, Z, 77, quoniam labor et studium pugnandi vobis maxime super alios incumbit et a vobis sustinetur, *ὑπὲρ Τρώων*. et 355, *ἐπεί σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν εἵνεκα ἐμεῖο*, quandoquidem te maxime capit labor et studium mei causa. et 525, *ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σεῖο*, qui pugnant tui causa. *δόλων ἆτε ἠδὲ πόνοιο*, astutiarum insatiabilis et laboris, Λ, 430, ubi notatur *ὁ ἐνεργέστατος*, et plenissimus consiliorum pariter ac rei fortiter gerendæ. et 600, *εἰσορόων πόνον αἰπὺν*, spectans laborem gravem bellicum et infelicitatem. *πόνος καὶ νεῖκος*, labor et contentio, M, 348, coll. 361, *πόλεμος καὶ νεῖκος*. et 356, *πόνοιο ἀντιάσητον*, ut laboris participes sitis, coll. 368, *ἀντιόω πολέμοιο*, occurro labori pugnæ. *τοὺς μὲν ἔα πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν*, N, 2, eos sivit habere laborem bellicum et miseriam. et 344, *γηθήσειεν ἰδὼν πόνον*, qui gavisus esset viso isto misero labore prœlii. *σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις*, K, 164, tu a labore nunquam cessas. *τὸν ἑταῖροι ἔφερον ἐκ πόνου*, i. e. *ἐκ μάχης* pariter *καὶ ἄλγους*, Ξ, 429. et 480, *οὐ θὴν οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς ἡμῖν*. *ὥς κε ἀναπνεύσωσι πόνοιο*, ut respirent a labore, O, 235. et 416, *τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον*, pugnabant ambo de una nave; *κόπον καὶ ἐνέργειαν*. *μάχης ὀλοὸς πόνος*, Π, 568, pugnæ perniciosus labor; et sic plene dictum: alibi elliptice *πόνος*, si pugnam notat. et 651, *πόνον αἰπὺν*, laborem gravem. *ἀπείρητος πόνος*, P, 41, intentatus labor. et 158, *ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο*, hostibus pugnam faciunt. et 365, *ἀλλήλοις ἀλέξειν αἰπὺν*, a se mutuo arcere gravem laborem, i. e. pugnæ pericula. et 401, *ἐτάνυσσε κακὸν*, intendit exitialem laborem, gravem fecit pugnam et diuturnam. et 718, *φέρετε τὸν ἐκ πόνου*, coll. 735, *ἐκ πολέμου*. *πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο*, T, 227, quando quis respirare possit a labore? i. e. a luctu et dolore, si omnes mortuos sic lugere velimus. *ὅπως παύσειε πόνοιο αὐτὸν*, i. e. *τῆς πολεμικῆς ἐνεργείας*, Φ, 137, 249. et 524, 525, *πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον*, (omnibus adfert luctum) *σοῖς πόνον καὶ κήδεα ἔθηκε*. *σοὶ οὔτι μέλει Τρώων πόνος*, i. e. *ἡ κακοπάθεια*, X, 11. et 488, *αἰεὶ τούτῳ γε πόνος καὶ κήδεα ὀπίσω ἔσονται*, semper ei labor et mala in posterum erunt. *ἔβη ἀμπόνον ἀνδρῶν*, pro *ἀνὰ πόνον*, ivit in prœlium, per aciem, Π, 726, ubi alii legunt *εἰς πόνον*. *τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοις*, hunc supra omnes Jupiter immisit in mala, laboriosissimum eum fecit, K, 89. et 245, *οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη ἐν πάντεσσι πόνοις*, cujus egregie benevolum mihi cor in omnibus negotiis. et 279, *ἥτε μοι αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι*, quæ mihi semper in omnibus laboribus et negotiis duris adstas. *οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι*, sic vel magis augeret laborem nobis, β, 334, i. e. *τὸ ἔργον κατὰ τὴν μνηστείαν*: et est jocose dictum et ironice. *νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς*, imperitus, nec rerum gravium gnarus, δ, 818. *ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης*, sine labore molesto, η, 192. *ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε*, λ, 54, quia alia occupatio nos urgebat. *πόνον ἔχειν καὶ ὀϊζὺν*, ϑ, 529, ad habendum laborem et miseriam. *πολεμήϊα ἔργα καὶ πόνος*, μ, 117, ubi utrumque fere idem. *σοὶ αἰεὶ ἐν πάντεσσι πόνοις παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω σὲ*, ν, 301. υ, 48, inquit Minerva ad Ulyssem. *οὔτινα ἔχει πόνον*, ν, 423, nullam habet ærumnam, *er hat keine anfechtung, (he has no annoyance.)* *ἔτι ὄπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται πολλὸς καὶ χαλεπὸς*, ψ, 249. *πόνος μάρναται ἀμφὶ ἀρεταῖς*, Ol. 5, 34, circa virtutes labor militat. *εἰ ἦν πόνος*, Ne. 7, 109, si molestus labor antecessit, *τὸ τερπνὸν πλέον μετέρχεται*, sequitur plus delectationis. *εἰ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι*, Ol. 11, 4, sic si quis cum labore bene agat. *ξὺν μακρῷ*, Py. 8, 104. *ἐν πόνῳ παῦροι πιστοὶ*, Ne. 10, 147, in ærumnoso tempore pauci fideles. *ἐν*, Ist. 4, 79, in certandi labore. *πόνῳ χαρεὶς*, Ist. 6, 15. *πόνον ἐμπεδόμοχθον*, Ol. 1, 98, constanter ærumnosum laborem. *ἀπροσόρατον ὀχέουσι*, Ol. 2, 122, adspectu horrendum laborem ferunt. *εἰνάλιον*, piscationem, Py. 2, 144. *ἐπὶ ἄτρυτον*, ad difficilem laborem, Py. 4, 317. et 433, *πράξασθαί οἱ*, ei efficere et perficere posse. *μελισσῶν τρητὸν*, apum foraminosum laborem, Py. 6, 54. *χαρίεντα*, Ne. 3, 20. *μετὰ*, Ist. 8, 19, post ærumnam. *ῥοαὶ ἄλλοτε ἄλλαι εὐθυμιῶν τε μέτα καὶ πόνων μετέβησαν ἐς ἄνδρας*, Ol. 2, 64, fluxus alii atque alii lætitiarum et ægritudinum transiere ad virilem sexum. *οὔτις ἀπόκληρος πόνων*, nemo exsors laborum, Py. 5, 71. *ἄτερ*, Py. 10, 66, sine laboribus ærumnosis et bellis. *ἐκ τούτων ἐῤῥύσατο*, Py. 12, 32, ex istis liberavit. *κεκριμένων ἰατρὸς*, dijudicatorum i. e. ad finem perductorum, medicus et consolator. Ne. 4, 2. *ἐγεύσαντο*, Ne. 6, 40. *ἐκ πόνων τελέθει αἰὼν ἡμέρα*, ex laboribus fit vita tranquilla, Ne. 9, 104. *εὐφόρων*, Ne. 10, 45, facilium ferendo; ubi alii legunt *δυσφόρων*, sed sine necessitate: extenuat enim poëta labores et molestias. *ἀντὶ*, pro laboribus, Ist. 5, 31. *ἀμφὶ πόνοις*, circa certamina, Ne. 8, 72. *πόνοις καὶ δαπάναις*, sunt ablativi, Ist. 1, 59. *τετραοριᾶν*, Ist. 3, 28. quadrigarum laboribus. *ἐν Ἐνυαλίου*, Ist. 6, 79, in laboribus Martis. *πόνους τελεύτησε Δαναοῖς*, Py. 1, 106. hinc est *ὁ πόνηρος*, laboriosus, ærumnosus, qui et *μόχθηρος* dicitur: sed *πονηρὸς* et *μοχθηρὸς* de animi vitio.

ποντιὰς, *άδος. ἡ.* (Πνέω) marina. *ποντιὰς ἅλμη*, Ne. 4, 59. *ποντιάδα γέφυραν*, Ist. 4, 34, Isthmum.

πόντιος, *ία, ιον.* (Πνέω) marinus. *πόντιον ὕδωρ*, Ol. 2, 115. *ποντίῳ ἐν πελάγει*, Ol. 7, 104. *ποντίοις σὺν ἀνδράσι*, Ist. 1, 9, i. e. cum insulanis. *ποντίας ἐέρσης*, Ne. 7, 117, roris marini. *ποντίᾳ ἐν Κύπρῳ*, Ne. 8, 31. *ποντίαν παῖδα*, i. e. insulam, enatam paullatim a mari, Ol. 7, 24. *Ἰσθμὸν*, Ol. 8, 64. et fœm. est ionice. *Θέτιν*, Ne. 3, 60. *τινὰ*, Ne. 5, 65. *θεὸν*, Ist. 8, 71. *ποντιᾶν ψήφων*, Ol. 13, 66. *Νηρηΐδων*, Py. 11, 3.

ποντομέδων, *οντος. ὁ.* (Μάω) mari imperans. est epitheton Neptuni, *ποντόμεδον δέσποτα*, Ol. 6, 176.

ποντοπορεύω, f. *εύσω*. (Πέρα) mare transeo. ε, 277, *ποντοπορευέμεναι*, pro *ποντοπορεύειν*, navigare. et 278, *ποντοπορεύων*. η, 267.

ποντοπορέω, f. *ήσω*. (Πέρα) idem. *τῆς νηὸς ποντοπορούσης*, λ, 11.

ποντοπόρος, *ου ὁ ἡ.* (Πέρα) mare transiens. est epitheton navis magnæ et maritimæ, μ, 69. ν, 95. A, 439. B, 771. Γ, 46, 444.

πόντος, *ου. ὁ.* (Πνέω) mare, *das meer, (the sea.)* proprie notat *τὸ τῆς θαλάσσης πελαγίζον, οὗ καταπνεομένου ἀνέμοις, κυρτοῦνται κύματα κορυσσόμενα, καὶ ἔξω ἐλαύνονται*: mare altum et patens, ubi venti undas agunt versus littora; ut dictum sit a *πνέεσθαι*, quasi *πνότος*, qui perflatur ventis. *σμαραγεῖ δέ τε πόντος*, B, 210, mare ventis agitatum mugit graviter. sic, *μελάνει*, nigricat, nigrescit, H, 64. *πόντος ἁλὸς πολιῆς οὔ μιν ἔσχεν*, non eum continuit latitudo maris cani, Φ, 59, *das ungestüme meer hat ihn nicht einschliessen und zurückhalten können, (the tempestuous sea has not been able to enclose and detain him,)* coll. 62, 63. *πόντος δέ οἱ οὔτινα ἀπηύρα*, mare ei neminem abripuit, γ, 192. *νῆσος, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται*, κ, 195, *ἤχλυσε πόντος ὑπὸ νεφέλης*, caliginosus fie-

bat, ξ, 304. μ, 406. ubi ubique de alto mari. κύματα μακρὰ θαλάσσης πόντου Ἰκαρίου, B, 145. εἰ καὶ τὰ νείατα πείρατα γαίης καὶ πόντου ἵκηαι, Θ, 479. ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας (fulgor) ναύταις φανείη καιομένου πυρὸς, T, 375. ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν, ι, 285, qui locus maxime vim nominis, et etymologiam, innuit: ventus ex ponto. et 486, πλημμυρὶς ἐκ, æstus ex ponto. τηλοῦ ὑπὲρ πόντου, procul trans mare, ν, 257. ἐκ ἰοειδέος βὰς, ε, 56. ἐκ ποντόφιν, pro πόντου, ω, 83. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, *auf dem hohen windigen meere erhebet und helmet sich die welle, (the wave rises and curls on the tempestuous ocean,)* Δ, 424, ubi quoque apparet, quid sit πόντος. ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, Ξ, 258. πόντῳ κεκλιμένοι, inclusi mari, O, 740. ἐν ἰχθυόεντι, Π, 746. ἐνὶ οἴνοπι, Ψ, 316. μείλανι pro μέλανι, Ω, 79. ubi conf. μέλας: nam notat h. l. sinum maris. ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα, α, 4. et 197, κατερύκεται εὐρέϊ. sic, ἐνήσομεν, immittemus, β, 295. μ, 293, i. e. ἐμβαλοῦμεν τὴν νῆα. coll. 401. πολυκλύστῳ, δ, 354, quale est re vera mare circa ostia Nili. et 821, ἢ ἐνί. ἔμπεσε, ε, 50, coll. 56. et 132, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι. sic et η, 250. μ, 388. τ, 172, 274. ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ, ε, 281. sic, ἐν, ϑ, 567. πολυκλύστῳ, ζ, 204. ἰχθυόεντι, κ, 458. ἔτι πόντῳ ἐὼν, ubi apparet casus sextus absolute positus, μ, 264. πλείοντες ἐνὶ, π, 368. τὸν ἐν πόντῳ ἔφαγον ἰχθύες, ξ, 135. ω, 290. ὁρῶν ἐπὶ οἴνοπα πόντον, A, 350, sic, λεύσσων, E, 771. ἰδὼν, Ψ, 143, facie conversa versus patriam et patrium fluvium. περᾶν ἐπὶ, transire per, B, 613. et habet πόντος hoc epitheton ob nigredinem altæ aquæ: et ob eundem colorem dicitur κυάνεος et πορφύρεος. sic, νηῒ πλέων ἐπὶ, H, 88. Γ, 47, ἐπιπλώσας. et ἐπιπλὼς εὐρέα, Z, 291. ἐρχόμενον κατὰ, Δ, 276, 278. ἐλάταις ἐλαύνοντες, H, 6. ἐπὶ εὐρέα ἄγουσι, I, 72. et 4, ἄνεμοι δύο ὀρίνετον (cient) ἰχθυόεντα. ἰοειδέα ὀρίνει, Λ, 298. κυμαίνοντα, Ξ, 229. ἀπείρονα, δ, 510. ἀτρύγετον, O, 27. ν, 419. ρ, 289, coll. ψ, 317, ἐπ' ἰχθυόεντα. sic et T, 378. δ, 381, 390. ἐστόρεσεν θεὸς μεγακήτεα, γ, 158. Θρηΐκιον, Ψ, 230, ubi sic dicitur ὁ Εὔξεινος καὶ προκειμένη αὐτοῦ ἅπασα ἡ Προποντίς. πόντονδε, ι, 495. κ, 48. ποντόθεν, Ξ, 395. vide porro, si lubet, O, 219. Ψ, 214, 744. α, 183. β, 263, 421. γ, 15, 105, 158, 286, 294. δ, 424, 425, 570, 470, 474, 482. ε, 352, 377. et 291, ἐτάραξε. ι, 83. λ, 106, 252. μ, 253. π, 229. ω, 118. ὃν τρέφει πόντος, i. e. nauta, Ist. I, 68. ἐς πλάκα βαθεῖαν πόντου, Py. I, 46. ἐκόπ. ἐσαώθη, Py. 4, 287. et 347, κελεύθους. ὑπὲρ, Py. 9, 90. βασιλῆες πόντου, Ne. 4, 109. ῥηγμῖνι, Ne. 5, 24. et 39. πέραν. γέφυρα, Ne. 6, 67, Isthmus. ἐν πύλαις, Ne. 10, 50, i. e, in Isthmo. ἐν πόντῳ, Ol. 12, 4. ἐνεβάλετο, Py. 1, 145. ἐρυθρῷ. Py. 4, 448. ἐν, Ne. 1, 96. γείτονι, Ne. 9, 103. Ist. 5, 5. κατὰ πόντον, Py. 1, 28. βαθὺν περάσας, Py. 3, 136. διὰ, Ist. 4, 70.

πόπανον, τὸ, vide sub πέσσω, et ad finem sequentis.

πόποι, ὢ πόποι, (Οἴ) est interjectio, notans indignationem, aut luctum, aut admirationem magnam, aut alium ejusmodi motum animi. particula orta est ex οἴ, gementis voce, quasi per reduplicationem et admixto π. ὢ πόποι, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει, A, 254, ubi Nestor miseratur universam Græciam. sic et H, 124. et 455, ὢ πόποι, Ἐννοσίγαιε, οἷον ἔειπες, heu, Neptune, quid dixisti! sic et ν, 140, ubi Jupiter sic alloquitur Neptunum. sic et Θ, 201. et 427, ὢ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ubi alloquitur Juno Minervam; eheu, O filia Jovis. ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδε ὀρῶμαι, ubi est cum luctu admirantis, N, 99. Υ, 344. et simpliciter mirantis, Φ, 54. O, 286, ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι Ἀχαιοὶ ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, eheu, certe et reliqui igitur Græci iram in animo concipiunt contra me, Ξ, 49. ὢ πόποι, ἦ ῥα, ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπεν, heu, sane igitur, quantumvis eximius, superbe loquitur, O, 185, inquit Neptunus de Jove. et 467, ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἡμετέρης ἐπικείρει δαίμων, heu, certe sane fortuna præcidit consilia pugnæ nostræ. ἦ μάλα ἐλαφρὸς ἀνὴρ, papæ, certe valde levis vir et agilis, Π, 745, ubi est κέρτομον, irrisorie et scoptice dictum. sic et X, 373, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος Ἕκτωρ, postquam occisus est. ἦτε ἐφάμην, certe tamen putabam, P, 171, ubi alii minus bene legunt ὦ πέπον. ἦ ῥα ἅλιον ἔπος ἔκβαλον, heu, certe igitur frustraneum verbum emisi, Σ, 324. ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος Αἰνείου, eheu, certe mihi dolor est de Ænea, Υ, 293, ubi ex affectu ellipticus est sermo. Ἀργυρότοξε, eheu, O Apollo, Φ, 229. et 420, Ἀτρυτώνη. ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὁρῶμαι, X, 168. et 297, ἦ μάλα δή με θεοὶ θανατόνδ' ἐκάλεσαν. ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι ψυχὴ, papæ, certe igitur est aliqua etiam in Orci domibus anima, Ψ, 103. et 782, ἦ με ἔβλαψε θεὰ πόδας, proh, certe dea impedivit mihi pedes. ὢ πόποι, οἷον δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται, papæ, quomodo tandem mortales accusant deos! α, 32, ubi indignationis vox est. et 253, ἦ δὴ πολλὸν Ὀδυσσῆος δεύῃ, eheu, næ tu multum indiges ejus; ubi est miserantis et dolentis. ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ ἵκετο, δ, 169, papæ, certe quidem valde amici viri filius meam in domum venit. et 333, κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ. sic et ρ, 124. ἦ μέγα ἔργον, δ, 663. ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως ἀμφ' Ὀδυσῆϊ, de Ulysse, ε, 286, inquit Neptunus. ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφατα ἱκάνει, ι, 507. ν, 172. ὡς ὅδε πᾶσι φίλος, κ, 38. ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρέος Ζεὺς ἤχθηρε, λ, 436. οὐκ ἄρα (κατὰ) πάντα νοήμονες, ν, 209, *vernunftig, wolgesinnet, (rational, judicious.)* et 383, Ἀγαμέμνονος οἶτον. ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, O, sic parvulus tu, ο, 380. ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, π, 364. οἷον ἔειπε κύων, ρ, 248. et 454, οὐκ ἄρα σοίγε ἐπ' εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. ὡς ὁ μολοβρὸς, σ, 26. ἦ μάλα μὲ Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, φ, 102. et 131, ἦ καὶ ἔπειτα. et 249, ἦ μοι ἄχος. ex collatione horum locorum apparebit cuique, non scribendum esse, ὦ πόποι, nam id, ὦ, esset nota vocativi; et manifestum tamen est, esse apud poëtam nil aliud nisi particulam ὢ, cum πόποι, interjectione, conjunctam, ut utraque idem significet. post Homerum quidem nonnulli τὸ, πόποι, de diis adhibuerunt, sic dictis, quasi ἔποποι, i. e. πάντα διοπτεύοντες, unde est et ὁ δίοπος, vox ἡγεμονική. cæterum ab recentiori illo ὁ πόπος, i. e. ὁ θεὸς, est τὸ πόπανον, i. e. τὸ πόπῳ ἄνακτι ὁσιούμενον, nam prior pars vocis est a πόπος, posterior ab ἄναξ in significatu divino.

πόπος, ὁ, vide supra.

πόρδαλις, ιος et εως. ὁ ἡ. (Ἄλλω) panthera, *ein leoparde, ein tieger, (a leopard, a tiger.)* a recentioribus scribitur ὁ πάρδαλις. quidam veterum sic distinguunt, quod ὁ πόρδαλις sit mas, ἡ πάρδαλις fœmina. et prior dictus a προάλλεσθαι, per transpositionem τοῦ ρ et ο, et interserto δ: altera vero a παράλλεσθαι. nam saltu pugnat maxime hoc animal θρασὺ, cautius tamen apro, qui cæcus ruit in hostem. et pardalis, sicut et leo, ἡμεροῦνται: sed ὗς ἄγριος ἀεὶ ἄγριος. πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται, N, 103, pardalium luporumque escæ sunt. ἠΰτε πόρδαλις εἶσι, sicut panthera prodit, Φ, 573—578, ubi id animal in parabola describitur. καὶ πόρδαλις, δ, 457, ubi Protei mutationes narrantur. nam poëta ipsam feram scribit πόρδαλις, (quasi πρόαλις, προαλλομένη) pellem vero ejus per α.

πορεύομαι, vide sequens, et sub Ἔλπω, ad initium.

πορεύω, f. εύσω. (Ἔω) ire facio, alium vel me ipse. est verbum compositum ex ὁ πόρος, transitus, et ἔω, vado. πορευ' pro ἐπόρευε, mittebat, Py. 11, 32. πορεύειν νιν ἐς γαῖαν Ἰστρίαν, ablegare et mittere eum, Ol. 3, 45. ἐν ναυσὶ πόρευσαν τὸν, Ne. 7, 42, ire fecerunt, proficisci fecerunt. πόρευσόν με, i. e. πέμψον, mitte me, Ol. 1, 125. hinc media forma πορεύομαι est, ipse mitto me, proficiscor, eo. πορεύει αὐτὸν Πυλάδης, Pylades ducit et ire facit eum, Eurip. Orest. 947, ἄγει αὐτὸν ἐκ τῆς ἐκκλησίας, cum infirmior esset Orestes ad eundum. et Phœn. 992, ἐγὼ πορεύσω χρυσὸν, ego præbebo tibi aurum in viaticum. et compositum verbum, ibid. 1075, ἐκπορεύετε Ἰωκάστην δόμων, prodire facite eam.

πορθέω, f. ήσω. (Φύω) idem quod πέρθω. vasto, depopulor, diripio, exscindo. πόλιας καὶ τείχεα ἐπόρθουν, Δ, 308, urbes et muros expugnabant. αὐτῶν ἀγροὺς πόρθεον pro ἐπόρθουν, eorum agros deprædabantur, ξ, 264. ρ, 433. πόρθησε Τρωΐαν, Ne. 4, 42.

πορθμεὺς, έως. ὁ. (Πέρα) portitor, qui διὰ πορθμοῦ ἄγει τοὺς περαιουμένους, qui homines transportat trans fretum. idem dicitur ὁ πορθμευτὴς, οῦ, et pretium pro trajectione solvendum, dicitur τὸ πορθμεῖον, quod et ὁ ναῦλος et τὸ ναῦλον ab ἡ ναῦς. navigium ejusmodi dicitur τὸ πορθμίον. πορθμῆες δ' ἄρα τούσγε διήγαγον, υ, 187, *die fahrleute hatten sie übergesetzet, (the ferrymen had carried them over.)* deinde πορθμεὺς, est et, mercator, qui merces transportat per mare, Theocr. Id. I, 57, etsi poëtice tantum sic dicatur.

πορθμὸς, οῦ. ὁ. (Πέρα) fretum, ubi mare transitur facile in terram aliam. στενὴ θάλασσα μεταξὺ δύο γεῶν: στενὸς πόρος θαλάσσης, angustus transitus maris. *eine schmale überfarth, (a narrow strait.)* ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε, δ, 671. ο, 29, in freto inter Ithacam et Samum. πορθμὸν ἡμερώσας, Ist. 4, 98, freta tuta cum fecisset, i. e. maria, Hercules.

πορίζω, vide sub πόρος.

πόρις, ἡ, vide sub πόρτις.

πόρκης, ου. ὁ. (Κῶ) est κρίκωμα συνεκτικὸν τοῦ ξύλου καὶ τῆς αἰχμῆς, circulus quo cuspis hastæ cum hastili firmiter jungitur. περιέθεε χρύσεος πόρκης, Θ, 495, circumpositus erat aureus vel auratus annulus, de quo τὸ περιθέειν proprie dicitur. sic et Z, 320. est ergo κρίκος, ὃς περιθέει καὶ περιάγει ἑλίσσων τὸ ξύλον εἰς ὃ ἐμβιβλῆται ἡ αἰχμὴ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ περὶ τοὺς πόδας ξυλίνου δεσμοῦ. vox est a περικεῖσθαι, circumjacere, circumpositum esse: a quo et est ὁ πόρκος, ου, retis piscatorii species.

πόρκος, ὁ, vide supra.

πόρνη, ἡ, vide sub πόρω.

πόρνος, ὁ, vide sub πορνόω.

πόρος, ου. ὁ. (Πέρα) transitus, trajectus; proprie trans fluvium, ubi ab una ripa transitur ad alteram. nam est a περάω, ejusque perf. m. πέπορα. deinde connotat etiam ipsum alveum fluvii, qui labia habet distantia, ad quæ transiri potest; et fluxum fluvii. notat et in genere, viam. Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, Thryum, ubi Alpheus fluvius commode transitur, B, 592. ὅτε δὴ πόρον ἷξον ποταμοῦ, cum venissent ad alveum et fluentum fluvii, Ξ, 433. Φ, 1. Ω, 692. πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, pertentans et emetiens transitus maris, μ, 259, *durchsuchend die übergange und wege des meeres, (surveying the crossings and passages of the sea:)* ubi quasi alveo fluvii sermo est. hinc est πορίζω, f. σω, viam præbeo, viam invenio et excogito. ἀνὴρ ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων, Aristoph. Equit. 756, vir qui ex difficilibus vias faciles parare potest et comminisci. Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθεὶς, ad fluentum Alphei depositus, i. e. sepultus, Ol. 1, 148. sic, πόρον Ἀλφειοῦ, i. e. ῥεῦμα, Ol. 2,

25. 10, 8. παρὰ Εὐρώτου πόρον, Ol. 6, 46, ad Eurotam fluvium. Ἀρείας, Ne. 9, 97. πρὸς Ἰόνιον (ob metrum pro Ἰώνιον) πόρον, i. e. ubi mare Ionium est paullo angustius, ad fretum Ionium, inter Elidem et Acarnaniam, Ne. 4, 87, hinc metaphorice, πόρον βίου ἑλίσσων, Ist. 8, 29, volvens vitæ fluentum.

πόρπαξ, ὁ, vide sequens, et sub τελαμών.

πόρπη, ης. ἡ. (Πέρα) est eadem quæ ἡ περόνη, γυναικῶν χλαίναις ἢ πέπλοις addi solita. πόρπας τε, Σ, 401, ubi enumerantur inter opera, quæ Vulcanus fabricatus est Nymphis, ἐχάλκευε: ut ergo materia solida περονῶν καὶ πορπῶν appareat. hinc sunt et οἱ πόρπακες dicti, qui notant τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον, *die queerstücke inwendig im schilde, durch die der schild auf dem arme und an der hand befestiget wird, (the cross-piece inside of the shield by which it is attached to the arm and hand.)* et dicti a similitudine τῆς πόρπης, a qua et τὸ ἐπιπόρπημα, i. e. ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτίς, citharœdorum fibula. Aristoph. Equit. 845, 854. sed ab eadem fibula notat τὸ ἐπιπόρπημα, pariter ac ἡ ἐφαπτὶς, etiam chlamydem. Plutarch. Alex. § 181.

πόῤῥω, (Πέρα) adverb. ultra, *weiter, (further:)* in anteriora. nam est ab ὁ πόρος, transitus, ortum adverbium.

πορσαίνω, f. ανῶ. (Πέρα) transire facio a me ad alterum, adire facio, dono, præbeo: idem ac πόρω. it. promoveo, procedere facio, augeo. πορσαίνειν βρέφος, infantem educandum curare, Ol. 6, 54, αὔξειν. πορσαίνοντας, parantes, præbentes, Ist. 6, 11.

πορσύνω, (Πέρα) idem. ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνὴν, pro ἐπόρσυνε, præbebat, γ, 403. η, 347, quæ est honesta circumlocutio concubitus conjugalis, uxor domina præbebat ei lectum, i. e. concubitum, ut πορσύνειν λέχος sit, συγκοιτάζεσθαι, συγκαθευδῆσαι, et paratum esse ad amicitiam conjugalem exhibendam. τῶν δὲ Ὁμήρου καὶ τόδε πόρσυνε, ex sententiis Homeri etiam hanc præsta, et effectam da, Py. 4, 494. ubi dictum, Ο, 207, Pindarus applicat. et 269, τεὸν οἶκον ταῦτα πορσύνοντα ἄγαν, tuam domum hæc donantia valde, i. e. excolentia, augentia, munerantia, αὔξοντα. nam πόρω et πορσύνω est et, paro, augeri facio. αὐτῷ δαῖτα πορσύνοντες, ei epulum præbentes et apparentes, Ist. 4, 105.

πόρσω, (Πέρα) adv. ultra: in anteriora. æolice pro πόῤῥω. τὸ πόρσω, quod ulterius est, Ol. 3, 79. πόρσω ἰὼν, sc. ὁ χρόνος, Ol. 10, 67. τὰ πόρσω, Py. 3, 39. Ne. 9, 111. πόρσιον, adverbium comparativi gradus, Ol. 1, 183. πόρσιστα, superlativi gradus, Ne. 9, 69.

πόρταξ, ακος. ἡ. (Πέρα) vitula. idem ac πόρτις. nec est deminutivum, etsi recentiorum usus hanc terminationem deminutivis adtribuerit, e. c. μεῖραξ, μύλαξ, λίθαξ, τίδαξ, σκύλαξ, λεῖμαξ, πλούταξ, etc. sed apud antiquissimos is usus nondum erat. hinc Homerus nusquam utitur ὑποκορισμοῖς. ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ, Ρ, 4, sicut mater pro vitula sua. Vide sub ΒΟΥ˜Σ, ad initium.

πόρτις, ιος. ἡ. (Πέρα) vitula, *ein kuh-kalb, (a cow-calf,)* δάμαλις. τ est inserta littera, nam primario dicitur ἡ πόρις, ιος, ab ὁ πόρος, transitus, meatus; ut notetur νέα βοῦς ἄρτι ἀρξαμένη τοῦ πορεύεσθαι. ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγελαίας πᾶσαι σκαίρουσιν ἐναντίαι, quando in villis stabulantes vitulæ circa vaccas armentales saliunt obviæ, κ, 410, (ubi accuratæ editiones legunt πόριες,) nam ejusmodi vitulæ in stabulis et aulis villarum retinentur, sicut ἄρνες et ἔριφοι, quando adultiores exiguntur in sylvas aut alia pascua. ab hac specie deinde quævis juvenca, *eine junge kuh, (a young cow,)* sic vocatur, sicut Ε, 162, λέων ἐξάξει αὐχένα πόρτιος ἠὲ βοὸς, frangere solet cervicem juvencæ aut bovis. dicta ergo est πόρις a πορεία, σκιρτητικὴ γὰρ ἡ δάμαλις, sic et ὁ νεβρὸς quibusdam dictus videtur a νέον πορεύεσθαι. ab Eurip. Suppl. 629, ἡ Ἰὼ vocatur ἡ πόρις Ἰνάχου, juvenca Inachi, nam ejus erat filia, post in vaccam pulcram mutata.

πορφύρα, ἡ, vide sequens.

πορφύρεος, έα, εον. (Φύρω) purpureus, it. nigricans, confusus, inquietus. τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλλαβε (pro κατέλαβεν αὐτὸν, κατὰ τὼ ὄσσε,) πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, Ε, 83. Υ, 477. Π, 334, qui sic dicitur, non modo ob cruorem, nec tantum ὁ μέλας ob tenebras in morte obversantes oculis; sed innuitur etiam mors ex unico vulnere, ὁ ἐκ μιᾶς πληγῆς. docet enim Ælianus, τοὺς πορφυρέας (ab ὁ πορφυρεὺς, qui conchas vel cochleas illas venatur et præparat) μιᾷ καταφορᾷ χειρὸς, τὴν ζῶσαν πορφύραν (nam ἡ πορφύρα est et, bestiola illa, ex cujus succo fiebat color) συντρίβειν, ἵνα καλὸν οὕτω τὸ βάμμα τῆς πορφύρας (purpuræ) γένηται: ut ergo πορφύρεος θάνατος sit, mors similis illi, quam patitur animal illud, ἡ πορφύρα, μιᾷ καὶ αὐτὴ θανατουμένη πληγῇ. sed fortasse poëta nihil minus quam has argutias cogitavit, cum hoc epitheto uteretur: nam homines umbratici, multa lectione obtenebrati, allinere solent quoquoversum et infercire suas lectiones. notat simpliciter mortem atram. aliam historiolam de Alexandro, occasione hujus versus Homerici, narrat Athenæus. αἵματι πορφυρέῳ δεύετο (humectabatur) χθὼν, Ρ, 361. πορφύρεον μέγα φᾶρος, Θ, 221, insigne regium summum. πορφύρεον κῦμα, ποταμοῦ, Φ, 326, nigricans et confusa unda. sic de unda marina, Α, 482, μέγα ἴαχε. β, 428. περιστάθη, λ, 242. ἔθυε, ν, 85, furebat. ἐς ἅλα πορφυρέην, in mare inquietum et nigricans, Π, 391. ἶριν, Ρ, 547, quæ ab uno colore toto sic appellatur; vel respicitur simul ad atram nubem in qua apparet iris. et 551, πορφυρέῃ νεφέλῃ, nube nigricante. χλαῖναν πορφυρέην, δ, 115, 154, utpote regius puer. et τ, 225, 242, διὰ τὸ βασιλικόν. σφαῖραν καλὴν, θ, 373, pilam pulcram purpuream, qua ludebant Phæaces. ῥήγεα καλὰ πορφύρεα, δ, 298. κ, 353. Ω, 645. et 796, πέπλοις πορφυρέοις. τάπησι, Ι, 200. τάπητας πορφυρέους, υ, 151. πορφυρέοις ἐν σπαργάνοις, Py. 4, 203. et 326, πτεροῖς, alis purpureis, i. e. nigricantibus. ὁ πορφυρίων est avis, ciconiæ vel similis, vel ipsa ciconia, sic dicta διὰ τὸ τοῦ ῥύγχους φοινικοῦν, a rostro rubro.

πορφυρεὺς, ὁ, πορφυρίων, vide supra.

πορφύρω, (Φύρω) perturbo, confundo, commisceo, et intransitive, perturbor: it. purpureo colore nigrico. et de animo, varia et confuse cogito cum agitatione molesta animi, ἐν βάθει διαλογίζομαι, *ich überdenke voll unruhe und anmuth, (I meditate full of uneasiness and agitation.)* ὅτε πορφύρῃ πέλαγος κύματι, Ξ, 16, quando commiscetur et nigrescit pelagus undis, μελαίνεται καὶ κινεῖται. hinc dicitur κῦμα πορφύρεον, θάνατος πορφύρεος. πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε (omisso augm. imperfectum) μένοντι, et multum ei cor agitabat cogitando, cum resisteret, Φ, 551. sic, ἐμοὶ κιόντι, mihi vadenti, δ, 427, 572. κ, 309, i. e. βαθέως διελογίζετο, ἐκυμαίνετο διαλογισμοῖς, *mein herz war unruhig in mir, wurde hin und her getrieben, (my heart was agitated within me, was impelled backward and forward,)* ἐταράττετο. est a φύρω, cum reduplicatione quasi. idem metaphorice dicitur καλχαίνειν, quod est ab ἡ κάλχη, animal cujus succo purpura tingitur. color enim purpureus nigricat quasi, et confusi quiddam includit, atrique; hinc metaphora de eo ad atra alia.

πόρω, f. πόρσω, (Πέρω) transire facio a me ad alterum, adire facio, dono, præbeo: *ich reiche dar, lasse zukommen, gebe, schenke, (I reach forth, offer, give, present.)* est a περάω, f. 2. περῶ, præt. perf. m. πέπορα. μαντοσύνην, ἥν οἱ πόρε (ἔπορε, aor. 2.) Φοῖβος, Α, 72. φάρμακα, ἅ οἱ ποτὶ Χείρων, medicamina, quæ ei quondam dedit Chiron, Δ, 219. ὄγε σήματα λυγρὰ, de Prœto, Bellerophonti litteras letales dante, Ζ, 168. τεύχεά οἱ Ἄρης, arma ei dederat Mars, Η, 146. παρελέξατό οἱ Ἶφις ἐΰζωνος, τήν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς, de Patroclo, Ι, 663. ἤ τίς σφωε πόρεν θεὸς; an aliquis deus illos duos equos dedit? Κ, 546. τρυφάλεια, τήν οἱ πόρε Φοῖβος, Λ, 353. τόξον, Θ, 441. μελίην πατρὶ Χείρων, fraxineam hastam patri ejus donaverat Chiron, Π, 143. et 185, Ἑρμείας πόρεν αὐτῇ ἀγλαὸν υἱὸν, Εὔδωρον, de Mercurio, qui cum virgine pulcra concubuerat, eamque prægnantem fecerat: *beschenkete sie mit einem treflichen sohne, (presented her with a beautiful son.)* et 190, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα, postquam donaverat ei innumera dona nuptialia, sponsus sponsæ. sic Χ, 472. λ, 281. ὅπλα θεὸς, Τ, 21. ἀμφιφορεὺς, τόν οἱ πόρε πότνια μήτηρ, Ψ, 92. et 277, Ποσειδάων τοὺς ἵππους ἐμῷ πατρί. et 540, καί νύ κεν οἱ πόρεν ἵππον, et sane donasset ei equum, præmium certaminis. τὴν δ' ᾔνησε, ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν, eamque probavit sententia sua, quæ ei donavit libidinem ærumnosam, Ω, 30; de Paride, judicante inter tres deas. Ἑλένη κάλλιμα δῶρα, δ, 130. et 228, φάρμακα, medicamina donavit ei. et 617, κρητῆρα, craterem dono dedit ei. sic et ο, 117. εἵματα Καλυψὼ, ε, 321, 372. παρθένος, vestes, quas virgo regia ei donaverat, ζ, 228. ὁ δέ μοι δῶρα, ι, 201. et 460, κακά μοι πόρεν Οὖτις, mala mihi exhibuit, ad me venire fecit; inquit excæcatus Polyphemus de Ulysse. θυγατέρας πόρεν υἱάσιν, εἶναι ἀκοίτας, de Æolo, κ, 7, filias dederat filiis suis, ut essent uxores eorum. et 302, φάρμακον Ἀργειφόντης, porrexit ei et dedit, herbam ex terra extractam. et 394, φάρμακον οὐλόμενον Κίρκη, præbuerat bibendum. et 494, τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια, ei etiam mortuo intellectum et sensum donavit Proserpina; de Tiresia. ἐσθίετε βρώμην, ἥν ἀθανάτη πόρε Κίρκη, μ, 302, edite cibaria, quæ dedit vobis in viam. ἐμοὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων, mihi luctum immensum dedit deus, τ, 512, *hat mir herzeleid, dessen kein ende ist, zugeschiket, (has overwhelmed me with endless affliction.)* μῆκος Ἄρτεμις, υ, 71, staturam proceram donavit virginibus Diana, i. e. venando corpus exercuerant, ut læte crescerent. nam multum desidendo corrumpitur corpus, ne augeri possit naturali modo. imperativus est Ι, 509, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμὴν, concede et tu reverentiam, quæ sequatur filias Jovis, *gieb auch du ihnen die ehre, (pay them the honour.)* πόρε τοῦτο κρέας αὐτῷ, da hanc carnem ei, θ, 477. ἀλλήλοις πόρον (ἔπορον, donaverunt) ξεινήια, Ζ, 218. τεύχεα θεοὶ, Ρ, 196. ἐγὼ (Ζεὺς) αὐτὴν (Θέτιν) ἀνδρὶ πόρον (dedi) παράκοιτιν Πηλεῖ, viro mortali Peleo uxorem, Ω, 60, nam non vir datur uxori, sed uxor viro, ὡς πεισομένη αὐτῷ: præterea τὸ πόρειν habet notionem primariam δώρου, ergo mulier datur viro ut donum, quo nihil faustius et jucundius, si bonum; sin malum, nihil deterius. et 234, δέπας Θρῆκες. πόρον δέ οἱ ὅσα ἐκέλευσε, δ, 745, donavi ei quæcunque poposcit. οἱ (Κύκλωπι) αὖτις ἐγὼ πόρον οἶνον, iterum ei præbui vinum bibendum, ι, 360. ἐμοὶ δῶρα, dona donaverunt mihi, π, 230. ἐγὼ τάδε εἵματα, οἷα ἀγορεύεις, τ, 255, ego ei dedi eas vestes quas commemoras; inquit Penelope de Ulysse, ad eundem, sed personatum. sic, δῶρα ξεινήια, ω, 272. εἴ τι πόροις ξεινήιον, ι, 267. χλαῖναν πόροι, *einen mantel leihen wollte, (would lend a cloak,)* ξ, 460. ὅς κεν πλεῖστα πόροι, qui plurima donaret, π, 392, qui versus est φήμη

τις, μαντευομένη τὰ ὑπὲρ Ὀδυσσέως: λελοξευμένου (ambigue dicto) τοῦ, πόροι, quod potest attice intelligi pro ἔπορε, ut intelligatur Ulysses, qui olim sponsus plurima donaverat Penelopæ suæ. sic et φ, 162. αἴθε μοὶ θάνατον μαλακὸν πόροι Ἄρτεμις, σ, 201, precatur Penelope ipsa sibi. ἵνα οἱ πόροι δῶρα, τ, 413. πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, donetque mihi votum meum et gloriam Apollo, χ, 7. δῶρον αἴκε πορῃσι, pro πόρῃ, β, 186, παράσχῃ, si quod donum daret. ὅστις μνᾶται (procatur) καὶ πλεῖστα (ἕδνα, dona sponsalia) πόρῃσι, π, 77. υ, 335. δόρυ Μηριόνῃ πόρωμεν, hastam ei donemus, certaminis præmium, Ψ, 893. δῶρα πόρωσι, Π, 86. πορὼν ἕδνα, Π, 178. τ, 529. τρὶς τόσσα πορὼν, Φ, 80, ter tot dans pro redemtione. δῶρα πορόντες, munera donantes, τ, 460. ab hoc verbo nomen habet ἡ πόρνη, meretrix, quæ dat se utendam et præbet. πόρεν τὸν θανάτῳ, i. e. παραδέδωκε, tradidit eum morti, Ol. 2, 147. ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνὸν, Ol. 10, 112, præbuit labori breve quid (i. e. nihil) jucundum; *wenig*, i. e. *nichts*, *(little*, i. e. *nothing.)* ὅπως δέ οἱ Ζηνὸς παῖς ἔπορεν, dedit, donavit, Ol. 13, 110. πόρε φέρων, Py. 3, 80. κῦδος, Py. 4, 118. et 462, ὑμῖν τὸ, i. e. δέδωκε. κίθαριν, Py. 5, 87. ὅσα τῷ, Ist. 1, 86. ἀγλαΐαν, Ist. 2, 27. ἔπορόν σφιν, dederunt illis, Ne. 6, 79. πόρε, da, præbe, Ist. 7, 70. πορὼν πῆμα, damnum dans cuiquam, Py. 4, 529. εὐώνυμον χάριν, Py. 11, 90. τόν δε ὕμνον πορὼν, Ist. 4, 36, largitus.

πόσε et ὁπόσε, (Ὁ) quo. *wohin, (whither.)* πόσε φεύγετε, quo fugitis, Π, 422. ζ, 199. πόσε ἴμεν, quo imus, κ, 431. ὁπόσε ἐπέλθω, quo accessero, ξ, 139.

πόσις, ιος. ἡ. (Πίω) potus, *der trunk, (a draught.)* a πόω, f. πόσω et πώσω. notat id quod bibitur. ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, cum expleverant desiderium potus et cibi, Α, 469. Β, 432. Η, 323. Ψ, 57. Ω, 628. α, 150. γ, 67, 473. et præponit πόσιν, quia potionis fortior et vehementior est appetitus. μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, memorem esse, Τ, 231. et 320, ἐμὸν κῆρ ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος, meus venter expers est potionis et cibi. ἐν νηῒ βρῶσίς τε πόσις τε, inest navi quod edatur et bibatur, κ, 176. μ, 320. οὔπως ἂν ἔμοιγε κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐ βρῶσις, Τ, 210, nequaquam sane mihi saltem, per guttur demittatur nec potio nec cibus. ἥ οἱ βρῶσίν τε πόσιν τε παρατιθεῖ, quæ ei apponit, α, 191. sic, ὅς σοι παρέχει, ο, 489. δότε ξείνῳ, ζ, 209. ἐν νηῒ κατέθεντο, ν, 72, ubi additur ἅπασαν, omnis generis.

πόσις, ιος. ὁ. (Πίω) maritus, *der ehemann, (a husband.)* est ab eadem origine nomen, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα, et quia bibitur quasi ab uxore. πόσις Ἥρης, i. e. Jupiter, Η, 411. Κ, 5. δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις, Γ, 329. Η, 355. Θ, 82. et Γ, 427, πόσιν ἠνίπαπε μύθῳ, maritum suum increpabat Helena, Paridem. et 429, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν, Menelaus. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας, Ζ, 484, Hector, intuens Andromachen suam. et de iisdem, Χ, 439, ὅτι οἱ πόσις ἔμιμνε ἔκτοθι πυλάων. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, si talis mihi esset maritus, ζ, 241, inquit Nausicaa conspecto Ulysse: conf. τοιόσδε. ἐπὴν πόσις ἄλλοθι ὄληται, si maritus peregre perierit, ξ, 130. μετὰ τοῖσιν ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεὺς, σ, 252. τ, 126, inquit Penelope. et 549, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα, nunc redii ego maritus tuus. τῇ ἀσπαστὸς ἦν πόσις, ψ, 239, cum gaudio exceptus. εὐνὴν αἰδομένη πόσιος, lectum reverita mariti, π, 75, nam lectus ante oculos erat, qui quotidie absentem Ulyssem et jura conjugii in animo ejus renovabat. sic et τ, 527. πόσιος πέρι, de marito, ρ, 571. ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, σ, 161, ut majore in honore haberetur a marito et filio. et 203, πόσιος ποθέουσα φίλοιο παντοίην ἀρετήν. δῶμα καταλιποῦσαν, τ, 531. πόσιος οὗ κουριδίου δῶμα, mariti, cui virgo nupserat, domum, ψ, 150. et 181, πειρωμένη, tentans eum, an is ipse esset. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, gratificans marito suo, Ε, 71, ut filium ejus nothum æque curiose educaret ac natos suos. et 414, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, desiderans amissum. κουριδίῳ τεύξασα φόνον, λ, 429, de Clytæmnestra. μεταλλῆσαι ἀμφὶ πόσει, percontari de eo, ρ, 555. sic, εἴρεσθαι, quærere de eo, τ, 95. πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα, δ, 137, maritum interrogabat de singulis. et 263, πόσιν οὔ τινος δευόμενον, οὔτε (κατὰ) φρένας οὔτε τι εἶδος, maritum nemini secundum, neque quod animum neque quod formam corporis attinet. et 724, πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα, θυμολέοντα, παντοίαις ἀρεταῖς κεκασμένον, inquit Penelope. sic et 814. σόν τε πόσιν σά τε γούνατα ἱκάνω, inquit supplex Ulysses ad reginam, η, 147, venio supplex ad conjugem tuum et ad tua genua. ὥς τε γυνὴ κλαίῃ φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα, θ, 523, ut uxor flet maritum suum, mortuum jacentem amplexa. λιλαιομένη πόσιν εἶναι, cupiens dea, eum esse suum perpetuum maritum, α, 15. ι, 30, 32. ψ, 334. ὅν, κ, 115. ἔκλαιεν ἔπειτα φίλον, α, 363. π, 450. τ, 603. et 264, γοόωσα. et 477, ἔνδον ἐόντα, domi eum jam esse. sic ψ, 2. et 86, ἐξερεείνοι. κουρίδιον κτείνασα, ω, 199. et 294, κώκυσε. εἰρόμεναι παῖδάς τε καὶ πόσιας, matronæ interrogantes Hectorem de filiis et maritis suis, Ζ, 240, cum is ex acie in urbem divertisset. est fere idem quod ἀνὴρ, nisi quod Sophocles, recentior scilicet, in Trachiniis quandam differentiam innuat, quando ait, Dejaniram jam vetulam metuisse, ne Hercules sit quidem suus πόσις, sed junioris et venustioris Ἰώλης ἀνήρ. ut πόσις sit legitimus conjux, etiam extra usum maritalem; ἀνὴρ vero, ipso usu et actu: et πόσις, nexu quodam vel ingrato; ἀνὴρ, amore vero. id et Homerus innuere videtur, Ω, 763, ubi dicit Helena, ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος: et 725, ubi loquitur Andromache, ἆνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. πόσις Ῥέας, i. e. Saturnus, Ol. 2, 140. Ἀμφιτρίτης, Ol. 6, 179, Neptunus. Ἀφροδίτης, Py. 4, 155, Mars, qui tamen nunquam legitimus ejus maritus. ergo abusive ibi de amatore. Ἥρας, Ne. 7, 140. ταύτῃ, Py. 9, 89. Ne. 10, 151. πόσιν φίλτατον, Py. 9, 175, sc. optabant te sibi.

ποσσῆμαρ, (Ῥέω) quot dies, πόσας ἡμέρας, ob metrum duplicato Sigma. Ω, 657. forma ista est adverbialis.

πόστος, η, ον. (Ὁ) quotus, *der wievielste, (which of a number?)* πόστον δὴ ἔτος ἐστὶν, ὅτε ξείνισσας ἐκεῖνον; ω, 287.

ποταίνιον, τὸ, vide sub πρόσφατος, et sub Αἶνος.

ποταίνιος, ὁ ἡ. (Αἴ) recens dictus, πρόσφατος. a ποτὶ, dorice pro πρὸς, et αἶνος narratio, in specie laudatoria. hinc et in genere ποταίνιος est et, recens, *frisch, (fresh.)* ποταίνιον στέφανον, Ol. 10, 72.

ποτάμιος, ία, ιον. (Πίω) fluvialis. ποταμίας Ἀρτέμιδος, Dianæ fluvialis, Py. 2, 12, cujus sedes et templum erat in insula Ὀρτυγίᾳ, prope Syracusas: et dicta ποταμία, quæ alias Ἀλφειώα, quia ad Arethusæ fontem stabat id templum, cujus et Alphei amores sunt noti. ποταμίᾳ Ἀκράγαντι, Py. 6, 6.

ποταμὸς, οῦ. ὁ. (Πίω) fluvius. est pro ποτασμὸς, a ποτάζω, bibendum præbeo, *ich tränke, (I give to drink:)* et est nomen γενικὸν, cujus species sunt variæ, e. c. ὁ χείμαῤῥος, torrens, etc. ποταμοὶ dicuntur τονθολυγεῖν, et τονθορύζειν, et κοχυδεῖν, sonitum edere in fluendo, *rauschen, (to rush, murmur:)* quæ sunt ὀνοματοπεποιημένα. filii ποταμῶν dicebantur, qui vel præcipue amarent istum fluvium, vel ad eum nati, vel bene de eo meriti erant, etc. et quia sæpe in fluviis lavabant se; hinc accidebat, ut puella, vel conspecta a formoso juvene lavans, vel conspiciens formosum lavantem, virginitatem ad fluvium amitteret: et id deinde deo præsidi ejus fluminis, vel marino numini, tribuebatur. sic puella in comœdia dicit, λάβε μου, Σκάμανδρε, τὴν παρθενίαν, et intelligit pulcrum Κίμωνα, qui, lavantem eam in Scamandro, compressit. deinde et recens nuptæ, τὸ νυμφικὸν λοῦμα in fluviis instituebant, διὰ τὸ, κουροτρόφους τοὺς ποταμοὺς dici et διὰ τὸ γόνιμον αὐτῶν. ποταμὸς loquitur, Φ, 212, 228, et concumbit cum muliere, 141, seqq. et irascitur, 136. διϊπετὴς, i. e. qui alitur et augetur pluviis, Π, 174. Ρ, 263, ubi videtur esse ὁ χειμάῤῥους, qui proprie hoc epitheto insignitur: nam οἱ ἀένναοι sunt ἠρεμαιότεροι, Φ, 268, 326. δ, 477. conf. διϊπετής. πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι, χειμάῤῥους, κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, Λ, 492, ubi est torrens, vel et fluvius nimis auctus imbribus. cæterum χείμαῤῥος (vel χειμάῤῥοος) κενὸς ὢν ἐν τῇ ἀνομβρίᾳ, πλήθει, i. e. πλήρης γίνεται, ἐκ Διὸς ὄμβρου. ποταμὸς Μινυήϊος, εἰς ἅλα βάλλων, Λ, 721. ποταμὸς χειμάῤῥοος, ῥήξας ἔχματα πέτρης, Ν, 138. prior vox est genus, altera species: sicut, βοῦς ταῦρος. μέγας βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, (i. e. eruditi et nobiliores) ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον, (i. e. vulgus et plebeii) Υ, 73, et h. l. præses illius fluvii intelligitur. sic et Φ, 329. et 304, εὐρὺ ῥέων. et 350—352, ubi enumerantur arbores et φυτὰ quæ gaudent locis humidis. adoratur fluvii præses, ὅτε Ὀδυσσεὺς ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο ἷξε νέων, venit natans e mari, ε, 441, 445—453. ἡ Τυρὼ ἠράσατο (amore capiebatur olim) ποταμοῦ Ἐνιπῆος θείοιο, ὃς πολὺ κάλλιστος ποταμῶν, λ, 237—254, ubi Neptunus, sub specie fluvii Enipei, παρελέξατο αὐτῇ ἐν προχοαῖς (ad ostia) ποταμοῦ δινήεντος, et genuit Peliam et Neleum. γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῦ Ἀλφειοῦ, ὅστε εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης, ὃς τέκετο τὸν—Ε, 544—549, ubi est filius fluvii, cum suis posteris. sic, σοὶ ποταμοῦ ἐκγεγαῶτι: ἔφης γὰρ, ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος,—κρείσσων Ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων, κρείσσων αὖτε Διὸς γενεὴ, ποταμοῦ γενεῆς, Φ, 185—191, ubi loquitur Achilles, Jovis nepos, cum Asteropæo. ἵππος εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος (ἐπὶ) ποταμοῖο, Ζ, 508. Ο, 26. sic, πόρον ἷξον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, Ξ, 437. Φ, 1. Ω, 692. ποταμοῖο παρὰ ὄχθας, ad ripas fluminis, Δ, 487. Λ, 499. Σ, 533. λοεσσάμενος (ἐπὶ) ποταμοῖο, lotus in fluvio vel ad fluvium, Φ, 560, *am flusse oder im flusse mich waschend, (washing myself at, or in the river.)* potest et deesse nomen, λοῦσεν ποταμοῖο ῥοαῖς, Π, 669, 679. ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο, ad vel apud fluenta fluvii, Λ, 731. Τρῶες κατὰ ῥέεθρα ποταμοῦ δεινοῦ ἔπτωσσον ὑπὸ κρημνοὺς, i. e. χαλεποῦ, Trojani secundum fluenta fluvii difficilis timide se abdebant post ripas, Φ, 25. et 268, κῦμα διϊπετέος. et 356, καίετο ἶς ποταμοῖο, i. e. ipse ὁ ποταμός. ποταμοῖο ὠκεανοῦ ῥέεθρα, Ξ, 245, sic et, μέγα σθένος, Σ, 606. κατὰ, λ, 638. ῥόον, μ, 1. confer ὠκεανός. οὔ με μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῦ ἐῶσιν, non sinunt me mortui misceri illis trans fluvium, inquit anima Patrocli, Ψ, 73, ubi sic dicit τὸν ὠκεανὸν illum, de quo est λ, 13. κ, 508—514. εἰς Αἰγύπτοιο διϊπετέος ποταμοῖο, sc. στόμα, δ, 581. sic, ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ, ξ, 258. ρ, 427, qui est Nilus. ῥόον περικαλλέα ποταμοῦ, ζ, 85. et 89, παρὰ δινήεντα. et 97, παρὰ ὄχθαις. et 124, πηγὰς ποταμῶν, quas obtinent Nymphæ. sic et Υ, 9. ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς χειμάῤῥῳ, Ε, 87. et 598, ἐπὶ ὠκυρόῳ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι. ἐπὶ δινήεντι, apud vorticosum, Θ, 490. ἐν, ad vel apud fluvium, Σ, 521. sed Φ, 282,

in fluvio. et 291, ποταμῷ δαμῆναι, fluvio perimi, interire in fluvio. λούσατε αὐτὸν ἐν, ζ, 210, lavate eum in fluvio et ad fluvium. ποταμῷ fit sacrificium tauro, Λ, 727. sacratur ei coma virilis, Ψ, 141, 142. nam ἔθος ἦν, τρέφειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ ἀκμῆς: εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχωρίοις ποταμοῖς. ἐποίουν δὲ οὕτω, τιμῶντες τὸ καλὸν ὕδωρ: τρόφιμον γὰρ, καὶ συστατικόν ἐστι τοῦ ζῆν, μάλιστα τὸ γλυκύ. διὸ οἱ βουλιμιῶντες πίνοντες κορέννυνται, καὶ τὰ βρέφη τῷ ὑγρῷ μόνῳ διοικοῦνται. κουροτρόφοι οὖν ἐνομίζοντο οἱ ποταμοὶ, διὰ τὴν ὑγρότητα καὶ θερμότητα: κουροτρόφους δὲ φαμὲν, τοὺς τὴν νεότητα τρέφοντας. præterea antiqui valde celebrabant τὸ ποτάμιον ὑγρόν. hinc τὸ λουτρὸν ἐκ ποταμοῦ τοῖς νυμφίοις ἐκομίζετο, οἰωνιζομένοις τὸ γόνιμον. διὸ καὶ ἔνορχα μῆλα ἵερευον Neptuno et fluviis, et his ad fontes suos maxime. morientibus ante nuptias addebatur in funere ἡ λουτροφόρος κάλπις, in signum, quod ἄλουτος τὰ νυμφικὰ καὶ ἄγονος decessisset. confer et Φ, 130—132, ποταμὸς εὔροος βαθυδίνης, ᾧ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους, καὶ ζωοὺς ἐν δίναις καθίετε ἵππους. tauri igitur et equi fluviis sacrificati, et equi quidem vivi submersi. παρὰ ποταμὸν Κηφισσὸν δῖον, Β, 522. ἔθνος χηνῶν παρὰ, Ο, 691. κελάδοντα, Σ, 576. εἰς βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην, Φ, 8. et 603, πὰρ βαθυδινήεντα. εἰς ἁλιμυρήεντα, ε, 460. et 462, ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς, e fluvio abiens. ἐς ποταμὸν, ad fluvium, ζ, 59. η, 281. et 284, ἄπανευθε ποταμοῦ διϊπετέος. ποταμόνδε, Φ, 13, 120. κ, 159. χείμαῤῥοι ποταμοὶ κατὰ ὄρεσφι ῥέοντες συμβάλλετον ἐς μισγάγκειαν ὄμβριμον ὕδωρ, torrentes de montibus oppositis fluentes committunt pluvialem aquam in convallem, Δ, 452, ubi duo torrentes comparantur duobus exercitibus. ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, intumescunt, Π, 389. σ, 207. ἐξ ὠκεανοῦ πάντες ποταμοὶ, Φ, 196. et 352, περὶ καλὰ ῥέεθρα. μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα ἐν μέσῳ, sunt interjecti, λ, 156. ποταμῶν μένος, robur, Μ, 18. et 24, στόματα. ἰφθίμων ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἴσχει, Ρ, 749. coll. 751. οὔτε τις ποταμῶν ἀπέην, Υ, 7. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, ι, 450, primus abis ad fluenta rivorum; inquit Cyclops ad arietem. ἐξ ἱερῶν ποταμῶν, οἵ εἰς ἅλαδε προρέουσι, κ, 351. et 515, ξύνεσις δύο ἐριδούπων. ποταμοὺς invocat rex precans, Γ, 278, ὡς τῆς ὑγρᾶς τροφῆς δοτῆρας. ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κατὰ ῥόον, Μ, 32. ποταμὼ ῥέοντε, Ε, 773, i. e. πλήθοντας, οὐ λειψυδροῦντας. ποταμοῦ ἱερὸν οἴκημα, Ol. 2, 16, i. e. urbs ἡ Ἀκράγας, sita ad fluvium cognominem; et deest ἐπί. ποταμὸν Ὤανον, Ol. 5, 25. ποταμοὶ πυρὸς, ex Ætna, Py, 1, 42. ψάμαθοι ἐν ποταμοῖς, Py. 9, 84.

ποτανὸς, ἡ, ὸν, vide ποτηνός.

ποτάω, f. ήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem quod πέτομαι, a cujus perf. m. πέποτα, est ποτὸς, ἡ, ὸν, volatilis; et inde ποτάω, quod frequentiam una volantium connotat. ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, huc illucque volitant lusitantes et oblectantes se alis, de gruibus et cygnis, Β, 462. et 90, αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα, sc. μέλισσαι, apes: aliæ hic confertim volitant, aliæ alibi: et est ionice pro πεπότηνται, perfectum passivum deponentialiter positum pro præsenti, coll. 89. sic et deponentialiter, λ, 221, ψυχὴ δὲ, ἠΰτε ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται, avolans avolavit.

πότε, (Ὁ) in quæstione est, quando. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνου, *wenn wird man doch wohl von der arbeit sich erholen können? (when shall one be able to recruit after one's labour?)* Τ, 227. πότε ᾤχετο, dic mihi, quando profectus est? δ, 642.

ποτὲ, (Ὁ) enclit. aliquando, *dereinst, einmal, bisweilen, (hereafter, once, sometimes.)* τάχα ἄν ποτε, Α, 205, *wird wohl bald einmal, (will soon probably.)* et 213, καί ποτέ σοι, et aliquando tibi, suo tempore. et 226, οὔτε ποτ', nunquam, nec unquam. et 240, ἦ ποτ', certe aliquando. et 260, ἤδη γάρ ποτ' ἐγώ. notat ergo et futurum et præteritum tempus, pro contextu. ὅν ποτ' Ἀθήνη ἔθρεψε, Β, 547. et 797, ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης, sicut olim tempore pacis. ἤδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε, Γ, 205, *denn er ist auch schon ehedem einmal hier gewesen, (for he was once here some time ago.)* ὅτε ἄν ποτε, quando olim, Δ, 164. et 182, ὥς ποτέ τις ἐρεῖ, *so wird man dereinst sprechen, (they will some time or other say:)* sequente, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, *und da wollte ich lieber in die erde versunken seyn, (and then I would rather that the earth should swallow me up.)* ὅς ποτε δεῦρο ἐλθὼν, Ε, 640, *vormals, (formerly.)* Ζ, 216, 459, 462, 479. Η, 87, 91, 127. οὕς ποτε ἀφειλόμην Αἰνείαν, Θ, 108, ubi non de longo præterito tempore, sed de hesterno die, sermo est: *die ich vorher, onlängst dem abgenommen, (which I lately took from him.)* sic poni solet et τὸ, πάλαι: e. c. νῦν δὲ καὶ πάλαι λέγω, apud Sophoclem, *so wie kurz zuvor, (as shortly before,)* jamdudum dico. Θ, 148, 150. Ι, 355, *einstmals, (once.)* 491, *dermaleins, (some time or other.)* Δ, 139, *vormals, (formerly.)* 761. Ν, 625. ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν, Ξ, 45, ubi quoque hesternum diem notat, χθὲς, πρὸ ὀλίγου, *damals, vor kurzem, (lately.)* 481, ποθ' ὧδε, pro ποτὲ, aliquando sic, Ο, 40. Π, 153, quondam. et 236, ἦ μὲν δή ποτε. Σ, 591. Τ, 95, 315. Φ, 35. Ψ, 291, 643, 679. Ω, 33. ἔμελλεν μέν ποτε εἶναι, erat quidem antea, α, 232. 430. β, 46, 77. γ, 120, 216. δ, 342. ϱ, 133. ζ, 4, 162. η, 59. ϑ, 461, 564, 567. λ, 280, 498, 622. ν, 175. ξ, 205. ο, 226. ϱ, 249, 292. τ, 75. φ, 79. et 99, ὅν ποτ' ἀτίμα, ubi notat tempus hesternum. est ergo simpliciter sæpe pro, ante; ut signet tempus præteritum sive hodie sive heri, sive diu sive parvo momento. sic et de futuro. et 403, unquam. ω, 336. ποτὲ, Ol. 3, 24. 6, 20, 126. 7, 54, 63. 10, 39. 13, 78, 124. Py. 1, 31, sequente νῦν. Py. 4, 6, 17, 25, 35, 459, 522, *endlich einmal, (once at last.)* Py. 9, 8, 27, 45. 10, 78. Ne. 5, 17. Ist. 2, 65. 8, 114, nonnunquam.

πότερος, έρα, ερον. (Ὁ) uter, utra, utrum. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης, ποτέροισι μετείη, Ε, 85, ad quorum exercitum pertineret, coll. 86, nam ibi ὁμιλεῖν in primo significatu est, una esse in exercitu, *zur armee gehören, (to belong to the army.)* neutrum ponitur interrogative, utrum, num: Py. 11, 34—38, utrum—an.

ποτέω, f. ήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac ποτάω. τρίζουσαι ποτέονται, stridentes circumvolant, vespertiliones, ω, 7.

ποτὴ, ῆς. ἡ. (Πέτω) volatus. profectio celerrima. est a ποτάω, volo, accelero. αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης, et mergo similis dea illa marina, celerrima emersione emersit ex aqua, ε, 337, ubi alii, elegantius fortasse, legunt et distinguunt εἰκυῖα ποτὴν, similis quod volatum et emersionem subitam attinet. nam qui adjectivum ποτὸς, ἡ, ὸν, fingunt, et ποτῇ trahunt ad αἰθυίῃ, mergo volucri; audiendi ii non sunt.

ποτηνὸς, (dorice ποτανὸς) ἡ, όν. (Πέτω) volatilis. agilis, celer. ἐν Μούσαις ποτηνὸς, Py. 5, 152, i. e. feliciter et expedite versatus cum Musis. ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μηχανᾷ, Py. 8, 46, meam volatile circa artem, circumvolans quasi circa meam artem, quæ est poësis: i. e. circa quod poësis mea jam occupata est. ποτανᾷ μαχανᾷ, volucri artificio ejus, Ne. 7, 32. αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, celer inter volucres est aquila, Ne. 3, 139, ubi proprie positum, neutrum substantive.

ποτήριον, ου. τό. (Πίω) poculum, *ein trinkgeschirr, (a goblet.)* operam dabant antiqui, ut haberent vel arte eximia, vel materia pretiosa, factum. hinc et in Achaia colebatur Ceres ποτηριοφόρος. confer Λ, 631—641, de poculo Nestoris. de magno aliquo argenteo dixit aliquis, πίνειν τὸν δεῖνα ἐκ τοῦ ἀργυρέου φρέατος. tale grande poculum erat Achillis, Ψ, 91, 92, coll. 253, et vide σορός. sublata mensa circum ferebatur ποτήριον ἀγαθοῦ δαίμονος. maximum poculum dicebatur ἡλίου δέπας, et fabula erat, solem in tali ποτηρίῳ διαπλέειν τὸν ὠκεανόν: hinc magna argentea pocula dicebantur ἡλίου πλοῖα. ejusmodi etiam erat τὸ Ἡράκλειον δέπας. vide, si plura cupis, Athenæum. nomen ipsum poëta non habet. Vide sub δέπας, ad initium.

ποτηριοφόρος, ὁ ἡ, vide supra.

ποτὴς, ῆτος. ἡ. (Πίω) potio, potus. *das trinken, (drinking.)* ἐπεὶ ἐτάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, postquam delectati sumus edendo et bibendo, Λ, 779. μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ne me prius jubeatis pane, neque potu, satiare me, Τ, 306. ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, δ, 788, expers cibi et potus. ἐπεὶ ἐτάρπησαν (oblectati sunt ad satietatem) ἐδητύος ἠδὲ, ε, 201. ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθα ἠδὲ, ι, 87. κ, 58. et 379, βρώμης (cibi) δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδέ. et 384. πάσασθαι (frui) ἐδητύος ἠδέ. πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ, ϱ, 603. οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, non amplius recipitis cibum aut potum, σ, 406, *könnet nicht mehr bineinbekommen und vertragen, (ye can neither eat nor drink more.)*

ποτητὸς, ἡ, όν. (Πέτω) volans. a ποτάω. est ergo idem quod πετεινός. et neutrum solet substantive poni. οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, neque volucres prætereunt ibi impune, μ, 62, *auch nicht einmal vögel, (and not even birds.)*

ποτὶ, (Πρὸ) præpositio, regens tres casus. cum gen. *a, per.* cum casu tertio vel sexto, *ad*, cum quiete aliqua in loco. cum accusativo, *ad*, cum motu ad locum. idem ac προτὶ et πρὸς, q. v. ποτὶ πτόλιος πέτετο αἰεὶ, currebat semper prope urbem, et magis appropinquare conans ad urhem, ἐγγὺς πόλεως, Χ, 198. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, pro προσέβαλε, projecit ad terram, Α, 245. γαίῃ ἀνακλίνας, ad terram inclinans et deponens, Δ, 112, *auf der erde entlängs legend, (lying down on the ground.)* λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ, Υ, 420, coll. 418. κεῖντο ποτὶ χθονὶ, jacebant in terra, Φ, 426. νῆας ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν, naves fregerant ad saxa, γ, 298. sic, δοῦπον, sonum undarum ad saxa, ε, 401. et 415, πέτρῃ. μητρὸς ποτὶ γούνασι χεῖρας βάλλειν, pro προσβάλλειν, ζ, 310, manus apponere genubus matris, i. e. supplicare ei. κατέπτηξαν ποτὶ γαίῃ Φαίηκες, ϑ, 190, deprimebant caput ad terram præ metu. et 378, ὠρχείσθην ποτὶ χθονὶ, saltabant in terra. ἐγὼ ποτὶ γαίῃ, sc. κείμενος ἀποθνήσκων, λ, 422, *ich zu boden liegend, (I lying upon the ground.)* ποτὶ Ἴλιον, Ζ, 113. Η, 82. coll. 83, ναόν. Θ, 295, 499. Μ, 115. Π, 92. Σ, 174. Φ, 561. Ω, 330. ἄστυ, Μ, 74. Ξ, 146. Π, 45. Ρ, 419. πόλιν, Χ, 101. ξ, 472. δῶμα, Α, 426. Ξ, 173. Φ, 438, 505. γ, 489. ζ, 297. ν, 4. ο, 185, 441. ϱ, 75. νῆας, Κ, 336, 347. Μ, 273. Ο, 295. μέγαρα, Ζ, 286. κλισίας, Ξ, 392. ζυγὸν, Φ, 510. δίφρον, Τ, 395. γαῖαν, Ψ, 869. πνοὴν, Λ, 621, versus ventum. αὐτοὺς, apud illos, Μ, 64, γούνατα, Ε, 408, apud genua ejus stantes aut genibus insidentes liberi. στόμα, ad os ejus, Ω, 506. ῥόον, i. e. ἐν τῷ ῥέειν, Ρ, 264. δειρὴν, ad cervicem, Λ, 26, pro quo Atticus dixisset, πρὸς τῇ δειρῇ, *am*

halse, (on the neck.) sic M, 204, ubi alii legunt παρὰ, alii περί. et 240, ζόφον, ad occidentem versus. τοῖχον, β, 342, σκαιὸν ῥίον, γ, 295, ad sinistrum promontorium. ξερὸν ἠπείρου, ε, 402, ad continentem terram. χέρσον, ζ, 95. ι, 147, ad littus. νέφεα, Θ, 374. λ, 591. et 595, λόφον. ποτὶ αὐτὰς, τὰς πέτρας, μ, 59, i. e. πρὸς αὐταῖς, *an denselben, (upon them.)* et 71, 255, ubi pluralis pro singulari. et 422, τρόπιν, et 432, ἐρινεόν. ἕσπερα, ρ, 191, ad vesperam. ἕρκιον αὐλῆς, σ, 101. σκότον ἐτράπετο, *wendete sich mit dem gesichte gegen das dunkele, (he turned his face to the darkness.)* τ, 389. τοίχους, χ, 24. et 334, 379, βωμόν. adverbialiter, ποτὶ δὲ, insuper etiam, K, 108, præter nosmet. Π, 86. υ, 342. avulsum, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, pro προσέφατο, Ω, 353, 598. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, pro προσέβαλε, β, 80. etiam adverbialiter, ut notet simul, πυρὸς ποτὶ βρόμος, Ξ, 396, coll. 392, 394, 398, ποτὶ δρυσὶν, in quercubus. ἡ γλῶσσα Δωρὶς τὸ Iota paragogicum istud abjicit sæpe, etiam consona sequente, e. c. ποττῷ Διὸς, pro πρὸς τοῦ Διός. sequente vocali solemne est, e. c. ποταίνιον, i. e. πρόσφατον, recens. ποτὶ τῶν, ἀστῶν καὶ ξείνων, a civibus et hospitibus, Ol. 7, 165. Τερψιχόρης, a Musa, Ist. 2, 12. ποτὶ ναΐ, apud navem, Py. 4, 42. γραμμῇ, Py. 9, 208, apud lineam. ποτὶ δῶμα, Ol. 1, 68. ἀγγελίαν, ad nuntium, Ol. 4, 9. κλέος, Ol. 10. 23. λόγον ἅπαντα, ad omnem rationem. Py. 2, 123. et 151, πάντας σαίνων, ad omnes blandiens. et 154, ἐχθρόν. et 173, κέντρον, adversus stimulum. κῆπον, Py. 9, 91. χέρσον, Ne. 4, 14. Ἰσθμὸν, Ne. 5, 68. στίχας, Ne, 9, 91. θυσίαν, Ne. 10, 42. et 46, στρατόν. Φᾶσιν, Ist. 2, 61. ποτὶ avulsum, Py. 2, 66, ad ἵκοντα. Ne. 7, 100.

ποτιδέγμενος pro προσδεχόμενος, vide sub προσδέχομαι.

ποτιδέρκομαι, vide προσδέρκομαι.

ποτιενέπω pro προσενέπω, q. v.

ποτικέκλιμαι pro προσκέκλιμαι, vide sub προσκλίνω.

πότιμος, ὁ ἡ, vide sub ποτός.

ποτινείσσομαι, (Ἕω) accedo. ποτὶ dorice est pro πρός. οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινείσσεται, I, 381, nec quot Orchomenum adveniunt, sc. divitiæ, ἔρχεται, φέρεται: nam erat emporium dives. alii ibi scribunt ποτινίσσεται, eodem sensu et æque bene. ποτινισσόμενον, Ol. 6, 168, i. e. παραγενόμενον, ἐρχόμενον.

ποτιπεπτηὼς pro προσπεπτωκὼς, vide sub προσπίπτω.

ποτιπτύσσομαι, vide προσπτύσσω.

ποτιστάζω, vide προστάζω.

ποτίστρα, ἡ, vide sub πῖσος.

ποτιτέρπω, vide προστέρπω.

πότμος, ου. ὁ. (Πέτω) sors fati, fortuna, τύχη. *das schicksal, (fate.)* in specie autem notat fatum supremum, mortem. est a πέτω, quatenus id est πίπτω; cujus perf. m. est πέποτα, τὰ γὰρ ἀπὸ τύχης, dicuntur συμπίπτειν, καὶ συμβαίνειν, accidere, contingere. hinc ὁ εὔποτμος est ὁ εὐτυχής. ὄφρα πρόσθε ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, B, 359, ut pro aliis et ante alios oppetat mortem: quæ verba videntur esse minæ, ut minetur Nestor mortem ei, qui præter consensum omnium velit navem suam deducere, ut domum revertatur. ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς, si quidem tu fato functus fueris, Z, 412. οὔπω σοὶ μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, quod utrumque idem est, H, 52, nequaquam tibi constitutum jam est mori. sic θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ βλήμενος (eminus) ἠὲ τυπεὶς (comminus) O, 495. ἐπεί κ' Ἀχιλεὺς, Υ, 337. ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς, ne mox moriaris, X, 39. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις, tu vero hic fatum tuum obibis, Φ, 588. σοὶ μετὰ (post) Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος, mors parata tibi est, Σ, 96, i. e. τεθνήξῃ, coll. 98. Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα (tristem) πότμον ἐφῆκε, intulit, Δ, 396, i. e. ἔπεφνεν αὐτούς. ψυχὴ, ὃν πότμον γοόωσα, suum fatum extremum lugens, Π, 857. X, 363, cum exiret e corpore cæso. πότμον ἀναπλήσαντες, Λ, 263, i. e. ἐντελῶς θανόντες, non semimortui; vel et, τὴν τύχην πληρώσαντες, fato suo functi, *die ihr. schicksal überstanden, (having undergone their fate:)* εὐποτμίαις γὰρ καὶ δυσποτμίαις οἱ τεθνεῶτες οὐχ ὑπόκεινται. sic alibi dicitur μοῖραν ἀναπλῆσαι βιότου, i. e. πληρῶσαι τὴν ζωήν. κλαίειν αὐτὸν (deplorare eum) ὅς κε θάνῃ βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπῃ, qui mortuus est, δ, 196. λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν, μ, 342, fame mori miserrimum est, ὅντινα πότμον ἐπέσπεν, i. e. qua mortis via exierit e vita, γ, 16. δ, 714. et 562, ἐν Ἄργει θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. 339, τοῖσιν ἀεικέα ἐφῆκην, ἐφήσει. sic et ρ, 130, 131. ἀεικέα ἐπίσποι, β, 250. ὡς δὴ ἐγὼ ὄφελον θανέειν καὶ, ε, 308. ξ, 274, utinam mortuus essem. αὐτοῦ (ibi) πότμον ἐπέσπον, λ, 371, 388. ω, 22, mortui sunt. ὅς αὐτοῖς ἀεικέα ἐφήσω, τ, 550. ἀτασθαλίαις ἀεικέα ἐπέσπον, χ, 317, 416. θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν, ω, 31. et 417, αὐτοῦ (ibi) ἐφέψειν. σὸν πότμον γοόων, tuam mortem lugens, λ, 195. et 196, οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼ ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον, inquit umbra matris de se et Laërte, ad Ulyssem. ergo plurimis locis notat mortem. semel autem de alia fortuna in genere est, κ, 245, ἑτάρων ἀδευκέα πότμον ἐρῶν, sociorum amarum fatum nuntiaturus, quod mutati sint in porcos, quæ tamen erat species mortis; τὴν δυστυχίαν, τύχην. apud Pindarum frequentior est alius significatus. ὔμμε κλάρωσεν πότμος Ζηνὶ, vos duos attribuit fortuna Jovi, Ol. 8, 19. ὁ μέγας, Py. 3, 152, magnum fatum, i. e. providentia divina, quæ maxime reges respicit. ἐμοὶ ἀρετὴν ἐνέδωκε πότμος ἄναξ. Ne, 4, 69. συγγενὴς, congenita fortuna, Ne. 5, 73. Ist. 1, 55. ἔγραψε, Ne. 6, 12. πλουτεῖν σὺν τύχῃ πότμου σοφίας, Py. 2, 102, ditem esse cum contingentia sortis sapientiæ. παραδόντος, Py, 5, 4, si non est ἄρπακτὸς, sed θεόσδοτος, Hesiod. Ἔργ. 318, sed respicit poëta h. l. maxime fatale imperium Arcesilai, Battiadarum familiæ ab oraculo donatum in quatuordecim generationes: coll. versu 6. σὺν πότμῳ εὐδαίμονι, Ol. 2, 34, πότμῳ ζυγέντα, Ne, 7, 8, πότμον εὔφρονα πατρώϊον, Ol. 2, 66. ἐφάψας αἰὼν, Ol. 9, 91, i. e. συντυχίαν θανάτου. ἀναιδέα, Ol. 10, 124, impudentem mortem. ὁμοῖον, Ne. 10, 107, simile fatum. ἔμιξεν αὐτῷ Ἄρης, Ist. 7, 35, mortem ei Mars intulit.

ποτνιάομαι, vide sequens, et sub Γόνυ, prope medium.

πότνιος, πότνια (et per syncopen πότνα) πότνιον. (Πέτω) venerabilis, cui supplicari debet. est indidem a πέτω, πίπτω, ejusque perf. m. πέποτα, ut notet, cui vel actu supplicatur accidendo ad genua et pedes ejus, vel qui dignus est ut supplicetur ei humiliter. hinc est ποτνιᾶσθαι, i. e. γουνάζεσθαι, supplicare. πότνια μήτηρ, Thetis, A, 357. Hecuba, Z, 264, *gnädige frau mutter, (venerable mother.)* et 413, οὐδέ μοι ἐστὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, parentes mei reverendi non vivunt, inquit Andromache; et eadem ad maritum suum, 429, Ἕκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. et 471, ubi ipsa Andromache sic dicitur, I, 580, 557. N, 430. Π, 37, 51. Σ, 35. X, 239, 341. Ψ, 92. ζ, 30, 154. μ, 134. φ, 172. et videri possit, cum his locis omnibus nobilissimæ matres sic appellentur, de magnatum matribus solis hoc epitheton poni: nisi etiam Iri, mendici miseri, mater diceretur πότνια μήτηρ, σ, 5. sed poëta ibi innuere vult, matris nomen per se esse venerabile natis suis, etiam ex conditione infima: simulque poëta civilissimus ibi ex superfluo quasi id posuit. πότνια Ἥρη, A, 551, 568. Δ, 50. Θ, 198. O, 83. Ἥβη, Δ, 2. Ἐνυὼ, E, 592. Ἄρτεμις, Φ, 470, ubi ea dicitur πότνια θηρῶν, ex quo colligunt antiqui, πότνια poni pro δεσπότις vel δέσποινα, domina ferarum. Κίρκη, θ, 448. κ, 394. νύμφη πότνια, Καλυψὼ, α, 14. πότνα θεὰ, μή μοι τόδε χώεο, ε, 215. σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ν, 391. Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διὸς, υ, 61. πότνια Ἀγλαΐα, Ol. 14, 19. i. e. σεμνὴ, τιμία, σεβασμία. Λιβύα, Py. 9, 95. Μοῦσα, Ne. 3, 1. Ὥρα, Ne. 8, 1. πότνια ὀξυτάτων βελέων, domina acutissimorum jaculorum, Py. 4, 380, i. e. Venus: ubi quoque est substantive, pro δέσποινα.

ποτὸς, ἡ, όν. (Πίω) potabilis, τὸ πινόμενον ὑγρόν. et neutrum solet poni pro substantivo, τὸ ποτὸν, id quod bibitur. sed ὁ πότος est merum substantivum, notans τὸ συμπόσιον. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, adolescentes coronabant crateres potu, i. e. implebant, A, 470. I, 175. α, 149. γ, 339. φ, 271. πίθοι οἴνου παλαιοῦ ἡδυπότοιο, ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες, β, 341, *ein göttlich getränk, (a beverage for the gods.)* οἶνον, θεῖον ποτὸν, ι, 205. et 348, οἷόν τι ποτὸν, *was für ein getränke, (what sort of a drink.)* et 354, ἡδὺ ποτὸν πίνων. adjectivum πότιμος, ὁ, ἡ, potui aptus, it. in genere, suavis, jucundus, dulcis: unde καρποὶ γλυκεῖς καὶ πότιμοι, et λόγος πότιμος.

πότος, ου, ὁ. (Πίω) potatio. it. convivium. κρόμυον, πότῳ ὄψον, Λ, 629, cepam, potioni aptum condimentum et obsonium, *zwiebel, die gut zum trunke ist, (an onion good for making drink.)* alii leg. ibi ποτῷ, a τὸ ποτὸν, id quod bibitur.

ποῦ, (Ὁ) interrogantis particula. ubi, *wo, (where?)* quo, *wohin, (whither?)* ποῦ δὴ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, quo evadent fœdera nostra? B, 339, *was wird aus unsern beschwornen vergleichen werden? (what will become of our oaths?)* ποῦ σοι τόξον, ubi est arcus tuus? E, 171. ποῦ νῦν ἔλιπες Ἕκτορα, ubi nunc relinquebas eum? K, 406. et 407, ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται, ποῦ δέ οἱ ἵπποι, *wo liegen seine waffen, wo stehen seine pferde? (where are his arms and where his horses?)* ποῦ σοι ἀπειλαὶ οἴχονται, quo tibi minæ tuæ abierunt, N, 219. et 770, 772, ποῦ σοὶ Δηΐφοβος, Ὀθρυονεὺς, etc. *wo hast du die gelassen? wo sind die? (where hast thou left them? where are they?)* ποῦ νύ σοι ἰοὶ, ubi sunt sagittæ tuæ, O, 440. et Υ, 83, ποῦ σοι ἀπειλαί. vide et, α, 407. γ, 249. ζ, 277. υ, 193.

που, (Ὁ) enclitica. forte, ἴσως, *etwa, (perhaps.)* circiter, alicubi, *irgendwo, ongefähr, (somewhere, about.)* certe, *onzweifel, (assuredly.)* sæpe est διστακτικὸν ἐπίῤῥημα, fortasse. θεός πού σοι τόγ' ἔδωκεν, deus certe tibi id dedit, A, 178; ergo abuti eo non debes, nec gloriari magnopere, quasi ipse a te habeas. οὕτω που Διΐ μέλλει φίλον εἶναι, B, 116, sic sane ei placebit. et 136, αἱ δέ που ἡμέτεραι ἄλοχοι, sed nostræ conjuges fortasse, vel, certe. ἦ που, certe sane, *gewiss ohne zweifel, (most assuredly,)* Γ, 43. et 308, Ζεὺς μέν που τόγε οἶδε, Jupiter scilicet id novit. ἀλλά που, at certe, E, 193. et 812, ἤ νύ σέ που δέος ἴσχει, aut nunc te certe metus tenet. ἤ που, ἤ νυ καὶ, aut fortasse, aut sane quoque, Z, 438. contextus ergo determinat, an dubitative an affirmative hæc vox sit intelligenda: quam Germanorum *wo* vel *wohl, (well)* apte exprimit. ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσεται, si aliquem forte Danaorum provocare velit, *ob er etwa einen herausfordern wolte, (if perhaps he wished to challenge any one,)* H, 39. οὕτω που μάλα ἔλπεαι, sic tandem omnino speras, *hoffest du denn wohl so stark, (dost thou then so confidently suppose,)* I, 40. et 624, οἵ που νῦν ἕαται, qui fortasse nunc sedent. ὧδέ που ἡμῖν, sic nimirum nobis, K, 70.

εἴ τινά που δηΐων — ἤ τινά που καὶ φῆμιν, an aliquem fortasse hostium — aut aliquam forte vocem — K, 206, 207. ὡς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ, sicut quum forte venator aliquis, Λ, 292, *wenn etwa wo, (when perhaps.)* καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε, etenim ipsi hoc certe perspicitis, M, 272, nisi ibi est pro ἴσως, fortasse: ut innuat, quosdam id ignorare διὰ τὸ φίλαυτον, ab amorem sui. ἄλλον πού τινα, alium fortasse, N, 272. ὡς γάρ που Ζεὺς ἤθελε, sic enim scilicet Jupiter voluit, Ξ, 120. et 144, ἀλλ' ἔτι που, sed adhuc certe. et 139, νῦν δή που, *nun ja wohl, (now certainly.)* ἀλλά που αὐτὸν, sed certe eum, O, 43. et 245, ἤ που τί σε κῆδος ἱκάνει, certe quidem aliquis luctus te cepit: et nulla est in his verbis interrogatio. et 571, εἴ τινά που, *ob du etwa einen treffen könntest, (if thou couldest perhaps hit one.)* ὅς που εἶς, qui alicubi es, Π, 514, *der du etwa bist, (who art somewhere.)* ἦ που ἔφησθα, *du dachtest gewiss wohl, (thou didst certainly think,)* Π, 830. et 838, ὅς πού σοι, qui sine dubio tibi. et 842, ὥς πού σε, sic fortasse te. οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς, P, 446, homine enim certe non est quidquam calamitosius, *ist wohl nichts, (there is certainly not.)* et 637, οἵ που δεῦρο ὁρῶντες, qui certe huc spectantes. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διῒ, *ich muss wohl bey ihm sehr verhasst seyn, (I must certainly be the object of his most bitter hatred,)* Φ, 83. et 583, ἦ δή που μάλ' ἔολπας, *du hast ja wohl gewiss recht sehr gehoffet, (thou hast indeed very confidently hoped,)* ἀτάρ που ἔφησθα, *du hast aber wohl gedacht, (but thou hast certainly thought,)* X, 331. που αὐτοῦ, alicubi ibi, Ψ, 460. καὶ μέν που κεῖνον, *auch vielleicht den, (him too perhaps,)* Ω, 488. et 614, νῦν δέ που, nunc vero certe. ἀλλ' ἔτι που, sed adhuc alicubi, α, 197. et 199, οἵ που, qui fortasse. sic et 304. confer porro, β, 164, 320, ὥς νύ που, sicut sane. δ, 110, νύ που, nunc certe, *wenigstens, (at least.)* 181, *ohne zweifel, (without doubt.)* 498, ἔτι που, *noch wo, (yet somewhere.)* 512, aliquo modo, sane. et 639, alicubi illic, που αὐτοῦ. 756. ζ, 155, valde certe, *wohl recht sehr, (exceedingly.)* 173, ut adhuc forte. 190, et sic. ϑ, 255, quæ alicubi, in loco suo. 293, aliquo jam. 491, ὥστε που, tanquam aliquo modo. 541, *wohl sehr, (very much.)* ι, 262, 419. λ, 138, 448. μ, 212, coll. 215, ubi ποθὶ idem notat. ξ, 42, fortasse aliquo loco. 44, sicubi. 227, ἅ που, quæ nimirum. π, 34. ρ, 424, ἤθελε γάρ που, sc. Ζεὺς, voluit enim nimirum. sic et τ, 80. σ, 7, aliquo. 328, 381. τ, 239, 358, 370, 411, ὅθι που, quod est pro ὅπου, ubi. υ, 35, οἷόν που, qualem certe, *dergleichen wohl ein jeder, (such certainly as every one.)* 340. φ, 317, οὐδ' αὐτός που, *auch er selbst wohl nicht, (nor he himself.)* 398. χ, 322, πολλάκι που, *wohl oft, (frequently indeed.)* ω, 290, ἠέ που, vel alicubi. omnino, scilicet, *freilich, (indeed,)* Py. 10, 18. πού τι, Ol. 1, 44. Ist. 7, 37.

πουλὺς, ὁ ἡ, vide πολύς.

ποῦς, ποδός. ὁ. (Πάω) pes, *der fuss, (the foot.)* est a παύω, consistere facio, finio. proprie est τὸ πατοῦν εἰς γῆν, pars illa qua terram calcamus: οὗ τὸ μὲν ἄνω, ἡ κνήμη, tibia, *das bein, schinnbein, (the bone of the leg, the shinbone;)* τὸ δὲ ἀνωτέρω, ὁ μηρὸς, femur, *die lende, das dicke-bein, (the thigh;)* totum autem illud μετὰ τὸν ὀσφὺν, *von der hüfte an bis ganz unten, (from the hips downward,)* ποῦς λέγεται, ἀπὸ μέρους δηλαδὴ τοῦ κατωτάτω, a parte illa infima totus ille artus a coxa usque ad plantam pedis. ποῦς proprie dictus, ἔμπροσθεν ἔχει δακτύλους, *die zehen, (the toes:)* τὸ δὲ σαρκῶδες κάτωθεν λέγεται στῆθος, *die sole, (the soles of the feet.)* ποῦς προὔχων τοῦ ἀσκοῦ apud Euripidem, Med. 679, dicitur penis longe prominens a corpore: nam ὁ ἀσκὸς, sicut et ὁ θύλακος, notat apud veteres quoque σῶμα ἀνθρώπινον, corpus humanum; et ποῦς ibi est ὁ προϊσχόμενος τοῦ κατ' ἄνθρωπον σώματος. hoc dicitur de muliere φιλάνδρῳ, ἣ τὸν προὔχοντα δοκεύει, speculatur et observat. nam prominentia angusta est in utre, per quam infunditur et effunditur liquor; et hic est ὁ ποῦς, vel et ὁ ποδεὼν, τοῦ ἀσκοῦ. unde et χώρης ποδεὼν στεινὸς metaphorice dicitur, Herodot. VIII, 31, *ein schmaler zipfel landes, (a narrow neck of land.)* in accusativo ποῦς non habet ποῦν: at in compositis habet, e. c. πολύπουν et πολύποδα, οἰδίπουν, τρίπουν, etc. λαβὼν αὐτὸν (ἐκ) ποδὸς, prehendens eum pede, *da er ihn beym beine nahm, (holding him by the leg,)* K, 490. Φ, 120. εἷλκεν αὐτὸν ποδὸς, trahebat eum pede prehensum, Λ, 258. N, 383. P, 289. εἶχεν ποδὸς, tenebat eum pede, *hielt ihn am beine, beym beine, (held him by the leg,)* Π, 763, tenebat pedem ejus. cæterum nota ad hunc locum, non præcise ipsum Hectorem aut Patroclum prehendisse caput vel pedem occisi; sed suorum quosdam, jussu horum heroum, egisse: nam quod quis facit per alium, ipse fecisse dicitur. Concidit ergo censura Scaligeriana; sicut omnibus aliis locis, ubi magnus ille vir, multo majorem tamen Homerum, male vexat; præ studio, ut Romanus Virgilius solus habeatur poëta, Græcus vero pro nihilo. πέλειαν μηρίνθῳ ἔδησε ποδὸς, columbam alligavit ad pedem funiculo, Ψ, 854, ubique subintelligitur ἐκ. βάλεν ταρσὸν ποδὸς, *traf den platten oberfuss, (struck the instep, the upper part of the foot,)* Λ, 377. et 388, νῦν δέ με ἐπιγράψας (postquam leviter vulnerasti et perstrinxisti) ταρσὸν, *da du mir den fuss oben ein wenig geschrammet hast, (as thou hast grazed the upper part of my foot.)* πρόσθεν αὐτοῦ ποδὸς, ante pedem ejus, Ψ, 877. ῥίψεν αὐτὸν ποδὸς τεταγὼν, A, 591, projecit prehensum ad pedem, quasi leporem prehensum teneret pedibus. λὰξ ποδὶ κινήσας αὐτὸν, Nestor Diomedem humi dormientem, K, 158. et ο, 45, Telemachus Pisistratum Nestoridem dormientem, excitans: λὰξ ποδὶ est unum idemque, pede; sed quæstio est, an pede excitantis, *mit dem fusse, (with the foot;)* an pede excitandi, *beym fusse, (by the foot;)* an utrumque simul, ut excitans pede suo moverit pedem excitandi. nobis videtur media horum explicatio verior, ut excitans manu attigerit pedem excitandi: sic enim civilitas heroum, et agilitas postulat, ut credamus, inclinato corpore non gravatum esse vigilantem, pedem dormientis manu sua tangere; et quidem pedem, qui sensibilior manu dormientis esse solet, vel, quia mos ita erat excitandi dormientem: *da er den andern beym beine ein wenig gerüttelt oder angestossen, (having shaken the other a little by the leg.)* ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, sub infima radice Idæ montis, B, 824, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὑπωρείᾳ τῆς Ἴδης. τὸν (κλῆρον, signum sortis) μὲν πὰρ πόδα ἑὸν χαμάδις βάλε, H, 190, projecit id ante pedem suum: nam ad terram aliquid projicere, non inhonestum aut infaustum putabatur olim. γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας, N, 61. Ψ, 772, ergo hæc duo dicuntur γυῖα, artus. sic et 627, οὐκ ἔτι ἔμπεδα γυῖα, πόδες καὶ χεῖρες. γούνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες τε ὑπένερθεν, P, 386, ubi apparet, quid proprie dicatur ποῦς, in opp. ad genua et tibias. τῆς Ἄτης ἁπαλοὶ πόδες, molles, et hinc sine strepitu vadentes, pedes, T, 92, nam ista deceptio λανθάνει ἀψοφητὶ (sine sono pedum) ἐπιφοιτῶσα, accedens more furum, qui nonnunquam spongias sub pedes ligant, ne prodantur κτύπῳ ποδῶν. ἐρίγδουποι πόδες ἵππων, Λ, 152. ταχέες δὲ πόδες φέρον αὐτὸν, Z, 514. N, 515. O, 405, ubi sic describit τὸν σπουδαίως τρέχοντα. sic, τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πτολέμοιο, eum lacrimantem pedes tulerunt ex acie, P, 700, quasi alæ, ut cito nuntium perferret Achilli tristem. præterea non curru proficiscitur, utpote in rebus miseris, et ταπεινὰ nuntiaturus. τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον, Σ, 148, studiose ivit ad Olympum. ἀλλά με ὑπήνεικαν ταχέες, celeres pedes me inde abstulerunt, E, 885. ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν, Φ, 611. ὡς Ἀχιλεὺς λαιψηρὰ (neutrum plur. adverbialiter, celeriter) πόδας καὶ γούνατα ἐνώμα, movebat, X, 24. O, 269, Ἕκτωρ φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ante istis pedes lassabuntur, Ψ, 444. ἐπέπληγον (excitarunt percutiendo) πόδες ἵππων κονίσσαλον, pulverem, E, 504. πάντες ἐσείοντο πόδες Ἴδης, Υ, 59, *alle grundfeste des gebirges bebeten, (the mountain trembled to its base.)* τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε, cadentem prehendit pedibus, et abstraxit ut spoliaret, Δ, 463. sic, τρὶς μέν μιν, Σ, 155. ἴχνια γὰρ μετόπισθε (a tergo) ποδῶν ἠδὲ κνημάων ῥεῖα ἔγνων ἀπιόντος, N, 71, ubi sermo est de Neptuno; et conf. ἴχνια. nam dii noscuntur, licet personati, etiam ex motu pedum suorum. ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, Ξ, 285, ubi genitivus pendet a præpositione verbi. προπάροιθε ποδῶν αὐτοῦ ἔθηκε, Υ, 324, coll. 345. ἔστη πρόσθε ποδῶν, Φ, 601, i. e. valde prope et coram. ἀμφοτέρων ποδῶν τένοντε, X, 396. προπάροιθε ποδῶν αὐτοῦ ἐλυσθεὶς, Ω, 510, *da er sich vor dessen fussen niederkrümmete und bückete*, i. e. *vor ihm, (crouching and bending at his feet*, i. e. *before him.)* πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε (κάτω ἔπεσε) θυμὸς, O, 280, i. e. εἰς τὸ φυγεῖν ἀπεῖδον, animus, qui in manibus esse debebat ad fortiter pugnandum, decidit in pedes ad celeriter fugiendum, τοῖς ποσὶ τὴν σωτηρίαν πιστεύσαντες, pedibus salutem petituri. hinc Demosthenes dixit, καταπεπατημένον φέρειν ἐν πτέρναις Ἀθηναίους τὸν ἐγκέφαλον. simul est et pro: ἐταπεινώθησαν, καὶ τοῦ πρώην ὕψους ὑποκατέβησαν, de pristino elato animo demittebant se. De philosophis ineptis dixit aliquis veterum, habere eos τὸν νοῦν ἐπὶ μετώπῳ, mentem et rationem suam in fronte. *sie sahen weise aus, wären es aber im gehirne nicht, (they looked wise, but were not so in reality.)* ex quo dicterio comicus Ἄμφις per inversionem dixit, ἐπαινῶ τὸν βίον τῶν φιλοποτῶν, (pro φιλοσόφων, ab ὁ φιλοπότης, ου, amator potionum) ἤπερ τῶν μόνον ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων, *ich lobe die lebensart der trinker mehr als derer die nur wie weise auszusehen pflegen, (I prefer the life of an avowed tippler, to that of one who has merely the external mask of intelligence.)* apparet ergo, sermonem esse de philosophis, vultu solo sapientiam præ se ferentibus. sic et de Pietistis personatis. ποσὶν δ' οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν. N, 325, cursu non potest contendere cum eo: nam τὸ ποδῶκες magna est præstantia corporis; et in bellis antiquissimorum valde erat utilis ad persequendum hostem. hinc ὁ Κάλαϊς καὶ Ζήτης, οἱ Βορεάδαι πτερωτοὶ πλάττονται, ὡς καὶ ὁ Περσεὺς ἀρβυλόπτερος (ad calceos suos alas habens) fingitur. τῶν ὑπὸ ποσσὶ (ob metrum pro ποσὶ) κονίσσαλος ὤρνυτο, Γ, 13. pulvis densus excitabatur. ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, fretus, Z, 505. μετασπὼν, insequens, P, 190. ταχέεσσι, Θ, 336. X, 8, 138, 173. καρπαλίμοις, Π, 342. κραιπνὰ (neutrum plur. adverbialiter pro κραιπνῶς) ποσὶ προβιβὰς, N, 18. sic et 158, κοῦφα. ὕλη ἔτρεμε ποσὶν ὑπὸ ἀθανάτοις, N, 19. τῷ δ' ὑπὸ ποσὶ πελεμίζετο (tremebat) Ὄλυμπος, Θ, 443, de Jove. ἐς δ' ὄχεα φλόγεα (in currum fulgentem) ποσὶ βήσετο, adscendit Minerva, E, 745. Θ, 389. νέρθε δὲ ποσσὶν ἔσσυμαι (incitor) ἀμφοτέροισι, N, 78. σκαίροντες, tripudiantes, Σ, 572. ἐρείπων ὄχθας καπέτου, pedibus proruens labra fossæ, O, 356. et 364, συνέχευε καὶ χερσὶ, manibus et pedibus conturbare solet factas ex arena figuras. ἐπισπέσθαι, insequi pedibus, Ξ, 521. ὑπὸ στοναχίζεται γαίη, B, 784. ὑπὸ ἵππων, sub pedibus

equorum, Π, 794. et 834, ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται, equi pedibus nituntur. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο (pro ὑπεδήσατο ποσὶ) καλὰ πέδιλα, quod plerumque de viris, nonnunquam et de deabus ponitur, Β, 44. Ξ, 186, ubi de Junone. Κ, 22, 132. Ω, 340, de Mercurio. β, 4, α, 96, de Minerva. δ, 309. ε, 44, de Mercurio. ν, 225, de Minerva. ο, 549. υ, 126. et pedes dicuntur λιπαροὶ, nitidi, pingues, musculosi, formosi: quibus opponuntur πόδες νήλιποι, οἱ αὐχμηροὶ (aridi) καὶ ἀλιπεῖς. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, pro ὑπῆν, Σ, 390. α, 131. δ, 136. κ, 315, 367. τ, 57, ubi de sellis honestiorum sermo est. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν, Τ, 363. ὑπὸ ποσσὶ βοῶν, Υ, 493, de triturantibus bubus. μαρναμένων μετὰ ποσσὶ, inter pedes pugnantium, Ν, 579. sic παρὰ, Ξ, 411. πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, Τ, 110, i. e. nascitur, excidit ex utero inter pedes; ut μετὰ ibi sit pro μεταξύ: sic dicitur ergo ἡ λεχεία. ποσὶ κλέπτειν est, λάθρα φυγεῖν, clam se subducere pedibus: ergo κλέπτειν νόῳ est, clandestina consilia agitare et sequi. ποσσὶν ἤϊε μακρὰ (neutrum adverbialiter) βιβὰς, Η, 212. ἵπποι ἀέθλια ἄροντο (præmia certaminum consecuti sunt) ποσὶν, cursu, Ι, 124, 266, 269. ἀμφὶ ποσὶ πέδας ἔβαλε, pro ἀμφέβαλε, Ν, 36. et 617, ὄσσε αὐτῷ παρὰ ποσὶν ἔπεσον, oculi ei exciderunt ex capite vulnerato in terram. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, pro ὑφήσει, subjiciet scabellum pedibus, Ξ, 240, et 241, τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων. οὔτις σεῖο νεώτερος οὔτε ποσὶν θάσσων, nemo te junior nec cursu celerior, Ο, 570. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, Υ, 360, quantum ego valeo manibus pedibusque; ubi loquitur vir militaris, qui manibus ad pugnandum, pedibus ad persequendum, operam suam pollicetur. κραιπνοῖς πετέσθαι, volare cursu veloci, Φ, 247. et 269, ὑψόσε ἐπήδα. et 601, ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν, impetum capiebat cursu persequi. et 605, ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν, ut semper speraret, se adsecuturum esse eum cursu. ποσσὶν ἀέθλια, cursui præmia, Χ, 160. et 230, ταχέεσσι διώκων. χθόνα ποσσὶ δατεῦντο, i. e. συντεταμένως ὥδευον, carpebant viam, Ψ, 121, de mulis euntibus, conf. δατεῖσθαι. et 749, ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. et 756, νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα, cursu omnes juniores superabat. et 792, ποσσὶν ἐριδδήσασθαι, cursu contendere cum eo; et Ἀχαιοῖς pertinet ibi ad ἀργαλέον, difficile est Achæis. μηδέ τι σοῖσι πόδεσσιν (quæ forma ablativi plur. est Ionica) ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, Γ, 407, nec unquam revertaris ad sedem deorum, *da müssest nie den Olympus mehr mit deinen füssen betreten, (mayest thou never more set foot on Olympus:)* quod precatur Helena Veneri. πόδεσσί γε οἷσι κιόντα, pedibus suis ambulantem, i. e. vivum, Ρ, 27, mortuus enim ambulat pedibus alienis. εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσι, si vero nos prævererit cursu, Κ, 346, *wenn er uns zuvor kommen solte, (if he should outstrip us.)* τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι φεύγων, hunc effugit cursu, Λ, 476. Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεΐ τ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε καρπαλίμοισι, qui inter æquales ornatus erat peritia hastæ et rei equestris, et velocitate pedum, Π, 809, en tres virtutes hominis nobilis in orbe antiquo. θρέξασκον ἐπισταμένοισι, cucurrerant in orbem peritis et doctis pedibus, Σ, 599, ergo et ars saltatoria est ἐπιστήμη. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν ὀρνυμένων ἄμυδις, Υ, 157, resonabat graviter terra a pedibus concurrentium. et 189, ταχέεσσιν ἔσευά σε, velocibus meis pedibus agitavi te. et 410, πάντας ἐνίκα, i. e. ποδώκης ἦν. et 411, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, pedum præstantiam ostentare cupiens; sicut in sacris litteris Asahel. οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, *konnte keinen festen tritt fassen, (nor could he stand firmly on his feet,)* Φ, 241. et 564, μὴ μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι, me insecutus prehendat cursu: ubi vides, participium pertinere ad ablativum. πόλιν περιδινηθήτην καρπαλίμοισι, Χ, 166, circa urbem in gyrum currebant. οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι, neque curres, Ψ, 622. et 636, Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, superavi cursu. et 696, ἦγόν μιν ἐφελκομένοισι πόδεσσι, ducebant eum sic, ut pedes post se traheret per terram, præ virium defectu. et 764, ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι, in eadem vestigia insistebat, antequam pulvis ea oppleret. πόδας ὠκὺς, est laus herois magni, Α, 58, 84. Σ, 189. ταχὺς, Ν, 249, 482. ἀμείνων παντοίας ἀρετὰς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι, melior quod omnes artes attinet, sive cursu, sive pugnando, Ο, 642, conf. ἀρετή. Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ ταχὺς πόδας ἄγγελος ἦλθε, ivit ei velox nuntius, Σ, 2. πόδας ὠκέα Ἶρις, Β, 790. Γ, 129. Θ, 425. Λ, 199. Σ, 202. Ω, 188. πόδας αὐτῶν μὴ ἐλέγξῃς, Ι, 519, ubi sermo de legatis tribus ad Achillem a rege missis; qui dicunt ipsi, misisse regem tales, quorum nec orationem nec pedes contemnere possit Achilles: atque ibi hæc una virtus militaris vel corporalis posita videtur, loco omnium aliorum, et fortasse, modestiæ causa, minima. nam oratio est species virtutum animi, posita loco omnium aliarum. ergo: quorum nec præstantiam animi, nec virtutem et præstantiam corporis, vituperare possis. Dacieria magna per πόδας h. l. profectionem vel legationem ipsam intelligit; sine dubio frustra. πόδας αἰόλος, Τ, 404, de equo: volubilis et celer pedes, idemque qui πόδαργος. sic, κύνες πόδας ἀργοὶ, pedibus veloces, Σ, 578. hinc simpliciter, κύνες ἀργοὶ, ut πόδας omittatur, β, 11, coll. ρ, 62. υ, 145, quibus locis πόδας est additum; ut appareat, non de colore canum loqui poëtam, sed de eorum velocitate, quæ propria est venaticorum canum: *zwey gute windhunde, (two good greyhounds.)* cæterum hinc est compositum ἀργίπους, οδος, ὁ ἡ. σοὶ ὅγε ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε δήσειν, tibi ille minabatur colligaturum se esse pedes (inferne sc.) et manus superne, Φ, 453, nam in talibus locis ad πόδας omissum est ἔνερθε. sic, γυῖα, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν, Ε, 122. μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει, Ν, 281, demittit genua, et in utrosque pedes sedet; ex more Turcorum hodie et Persarum: idque præ metu h. l. quia stare non valet. ἐκ κεφαλῆς εἰς ἄκρους, Π, 640. Σ, 353, i. e. δι' ὅλου τοῦ σώματος. πόδας καὶ χεῖρας αἱματόεις, Ρ, 542. ποδοῖϊν (pro ποδοῖν) μάρπτε, Ξ, 228, apprehendit pedibus. et 477, ὕφελκε, subtraxit eum pedibus. ἐκ ποδοῖϊν ἧκε ἄκμονας δύο, ad pedes appendit et duas incudes, Ο, 18. εἷλκε, Σ, 537. κονίην ὑπέρεπτε, Φ, 271, fluvius subtrahebat ei arenam sub pedibus, cum ambularet per fluvium. ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖϊν, Ψ, 770, coll. 772, veni ad auxiliandum pedibus meis, ut cursu superare possim. μή σε νέοι διὰ δώματα ἐρύσσωσιν ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ρ, 480, *zum hause hinaus schleppen entweder beym fusse oder doch bey dem arme, (drag thee through the house either by feet or hands.)* εἶκε γέρον, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ, *dass du dicht beym beine hinausgeschleppet werden müssest, (lest thou be dragged out by the leg,)* σ, 10. et 100, εἷλκε δι' ἐκ προθύρου, λαβὼν ποδὸς, *da er ihn beym beine nahm, (seizing him by the leg.)* οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο, τ, 344. τοῦτό σοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, χ, 290. collato υ, 299, ἔῤῥιψε βοὸς πόδα κείμενον ἐκ κανέοιο λαβών: ubi os ex parte anteriore bovis, *ein röhrknochen vom vörderblatt eines ochsen, vom vörderbeine, (a bone from the foreleg of an ox,)* sic vocatur, quod comesta carne nudum supererat. eo osse percusserat Ctesippus Ulyssem personatum; Philœtius deinde illum remuneratur ictu mortifero hastæ. διερῷ ποδὶ φεύγειν, ι, 43, *mit frischem muntern fusse zu fliehen, (to fly with swift foot,)* ταχεῖ. conf. διερός. ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας, χ, 20. σφαδάζων nimirum moriens. αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, κ, 32, semper pedem navis movebam apte, i. e. funem illum, quo velum expansum regitur. sic ε, 260, ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τ', ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, ubi sunt tres species funium nauticorum; ex quibus οἱ πόδες sunt duo funes dependentes ab extremo velo utrimque, quibus velum vento impletum infra alligatur; et prout ventus declinat ad latus, laxatur paululum is alter funis: σχοῖνοι κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀθόνην. sic apud Eurip. Orest. 705, ναῦς πρὸς βίαν ἐνταθεῖσα ποδὶ, ἔβαψεν, ἔστη δὲ, ἢν χαλᾷ πόδα, ubi ποῦς quoque est τὸ σχοινίον τὸ κάτωθεν τοῦ ἱστίου, et simul, per tropum, est pars posita pro toto velo. aoristi vero h. l. notant rem quæ frequenter fieri solet; sicut et alibi. πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, pedem heri sui præ subita admiratione omisit e manibus ut decideret in vas ex quo lavabat eum, τ, 468. κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, δ, 149, tales erant illius pedes; ubi totum illud membrum, cum figura, et motu inter eundum, intelligitur: *solche beine hatte jener, und so geberdete er damit, (he had such legs, and such a carriage with them.)* δυώδεκα, de Scylla, ἄωροι πάντες, informes, μ, 89. τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ο, 554, de σπουδαίως gradiente. εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ οὔατα καὶ πόδες ἄμφω, υ, 365, respondet abire jussus. πόδες δ' ὑπερικταίνοντο, ψ, 3. μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θ, 265. κατέθηκε προπάροιθε ποδῶν, ρ, 357. πρόσθε, χ, 4, ubi conf. πρόσθε. ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, π, 276. ποδάνιπτρα ποδῶν, τ, 343, 344. et 348, ἅψασθαι. ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι, ε, 399, ut littus contingeret pedibus, natans jamdiu. οὐ μεῖζον κλέος ἀνδρὸς, ἢ ὅ,τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἑῇσιν, θ, 148, non major gloria viri, quam ea quam pedibus manibusque suis sibi pepererit. et 206, ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν. et 230, δείδοικα, μή τίς με παρέλθῃ ποσὶν, cursu superet. et 247, ποσὶ κραιπνῶς θέομεν, currimus velociter. et 253, περιγινόμεθα ἄλλων ναυτιλίῃ καὶ ποσσὶν καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ, dicunt Phæacum nobiles: ποσὶ, i. e. certamine cursus; nam pedum robur et celeritas olim in magna laude, quod hodie vix honestum putatur. et 264, πέπληγον δὲ χορὸν (saltandi locum) ποσί. et 376, πάρος ποσὶν οὖδας ἱκέσθαι, ubi sermo est de exercitio veterum, inter subsiliendum excipere aliquid conjectum in aërem. ἀμφὶ ποσὶ γαῖα μελαίνη ἐφάνη, λ, 585, de Tantalo bibere volente. et 594, σκηριπτόμενος (connitens) χερσίν τε ποσίν τε, de Sisypho. οὐκ εἶχον στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι, μ, 434, non poteram in aliquo solo ponere pedem nec adscendere aliquo; i. e. pendebam in aëre. ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπὼν, ξ, 33. ποσὶν ὑποδήματα, ο, 368. sic, πέδιλα, π, 80, 155. φ, 341. κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, ρ, 27. λακτίζων γαῖαν, σ, 98. et 240, οὐκ ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσὶν, *kann auf keinem fusse stehen, (cannot stand upright on his feet.)* et 360, ὑποδήματα δοίην. ποσὶ δὲ θρόνον λακτίζων ἐτίναξε, χ, 87. et 467, μήτις οὖδας ἵκηται, solum contingat pedibus: de suspensis. δῶμα περιστοναχίζετο ποσσὶν ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν, ψ, 146, de saltatione nuptiali. οὕπως ἐστὶ πόδεσσι στῆναι ἀμφοτέροις, ε, 413. ὧδε κάλλιον (sic est decentius) ἠὲ πόδεσσιν ἔρχεσθαι, quam pedibus ire illuc, ζ, 39, nam portanda erant vestimenta lavanda. et 318, εὖ πλίσσοντο πόδεσσιν ἡμίονοι. ἐπειρήσαντο πόδεσσιν, periculum fecerunt currendo. θ, 120, sc. δραμεῖν ἐν ἀγῶνι. et 103, πύξ τε, παλαισμοσύνῃ τε καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. ἀνέρας νίκα ταχέεσσι, ν, 261, currendo. ἀμφὶ ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα, circum aptavit pedibus suis calceamenta, ξ, 23. et 221, ὅ, τε (pro ὅστε, quicunque) μοι εἴξειε πόδεσσι, qui cursu inferior erat, qui non tam velox erat quam ego. ἐν πόδεσσι πέλειαν ἔχων, accipiter,

columbam habens in ungulis, ο, 525. ἐν προσέροισι πόδεσσι κύων εἶχεν ἐλλὸν, τ, 228, ubi sic dicit vel τὸ πρόσθιον μέρος τῶν ποδῶν τοῦ Ὀδυσσέως, *unten an dem vördertheil der füsse, wo das kleid an die knie gehet, (the front of the legs where the garment falls over the knees :)* vel τοὺς τοῦ κυνὸς προσθίους πόδας, *die vörderbeine des hundes der vorne aufs kleid gesticket war, (the fore legs of the dog which were embroidered on the front of the garment.)* prius potest esse verosimilius, in opposito ad superiorem partem vestis ad pectus: sed tamen posterius multo est verisimilius; nam canis jamjam mordicus apprehendere parans cervicem hinnuli a se capti, prioribus pedibus eum subjicit primum. et 231, ἤσπαιρε πόδεσσι. sic et, ἤσπαιρον, χ, 473, *sie strampfelten mit den beinen, (they struggled with their legs,)* suspensæ ancillæ. πάντες κε ἀρήσαιντο ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο, omnes certe optarent sibi celeriores esse pedibus quam ditiores auro, α, 164. συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, cervi ingentis, κ, 168. αὐτὸν κατέχει γῆρας χεῖράς τε πόδας τε, λ, 496, Peleus consenuit, ut nec manibus nec pedibus valeat quidquam. δησάτωσάν σε χεῖράς τε πόδας τε, vinciunto te quod manus et pedes attinet, μ, 50, 178. et 78, οὐδὲ εἴ οἱ χεῖρές γε ἐείκοσι καὶ πόδες ἦεν. et 248, τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὕψόσε ἀειρομένων, ergo medii arrepti erant a Scylla. Ὀρσίλοχον πόδας ὠκὺν, ν, 260. Θρῆνυν, ᾧ ἔπεχε λιπαροὺς πόδας, ρ, 410. ἥ σε πόδας νίψει, τ, 356. et 359, καί που Ὀδυσσεὺς ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, ejus pedes fortasse jam eadem sunt conditione, immundi nimirum et lotionis indigentes, et 376, σὲ πόδας νίψω. et 381, ὡς σὺ δέμας, φωνήν τε, πόδας τε, Ὀδυσσῆϊ ἔοικας. et 387, τῷ πόδας ἐξαπένιζεν. et 505, αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε καὶ ἤλειψεν ἐλαίῳ, ergo et pedes post lotionem ungebantur oleo. ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν, χ, 173, 189, nam ὕπερθεν, superne, semper additur ad manus, ut ad pedes intelligatur ἔνερθεν, inferne. sic, 406, πεπάλακτο. et 477, ἔκοπτον, *sie hiehen ihm die beine ab, (they cut off his legs :)* ipsi vero, ἀπονιψάμενοι πόδας, 478. περὶ δὲ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν, *man hörete jemanden gehen, (footsteps were heard,)* π, 6, coll. 10, ποδῶν κτύπον ὑπακούω τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν, de apro qui audit venantes, τ, 444. γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, Py. 3, 108, cognoscentem quod ad pedem ejus est: ubi ὁ ποῦς eodem sensu ponitur, quo Romanus dixit: metiri se quemque suo modulo ac pede verum est: i. e. ut convenit ei, ut decet eum, ut par est: coll. Py. 2, 63, 64. φροντίδα, τὴν πὰρ ποδὸς, Py. 10, 97, curam, quæ convenit ei, et quam ex sua sententia bonam judicat sibi. ἐκ ποδὸς ἐρύσας, ex pedibus removens, Ne. 7, 98, i. e. ex vita et moribus suis procul esse jubens. nisi malis ibi esse tropicam locutionem, respicientem τὰ βίαια, ut sit: traho pedibus violenta omnia et abjicio; ut violentis rebus tribuantur pedes, quibus abstrahi possint. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς, sc. χρῆμα, Ist. 8, 26, res præsens, i. e. præsens pax Græciæ, post pugnam Salaminiam. ποδὶ ὀρθῷ, Ol. 13, 102, exsiliit recto pede. πέδιλον δεξιτερῷ μόνον ἀμφὶ ποδὶ, Py. 4, 171. παρὰ ποδὶ Πηλίου, Ne. 4, 88, ad pedem montis. ἀτρεκεῖ, Ne. 3, 73, vero et certo pede, i. e. firmiter et constanter. παρὰ ποδὶ νηὸς, Ne. 6, 94, i. e. παρὰ πηδαλίῳ, ad clavum: nisi mavis carinam ipsam, et latera navis, intelligere. hinc autem sumsere illi, qui διερὸν πόδα Homeri per navem, imo per clavum, exponere voluerunt. sed Homerus non est adeo captator nubium, ut Pindarus. ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδα ἔχων, Ol. 6, 12, i. e. hæc in eum hominem convenire; et est proverbium: *der schuh sey seinen fussen gerecht, (the shoe fits him.)* πόδα ἐκτὸς ἔχειν, Py. 4, 514, i. e. participem non esse, μηδὲν ἀπολαύειν δύνασθαι. πόδα Παρνασσοῦ, Py. 11, 54, πόδα ἐὸν νέμων ἐν ἴχνεσι τοῦ, Ne. 6, 28. ποδῶν ταχυτὴς, Ol. 1, 155. τιμὴ, Ol. 12, 22. αἴγλη, Ol. 13, 49, i. e. νίκη ἐν δρόμῳ. ἀέθλοις, Py. 9, 204. ἀρετᾷ, Py. 10, 36. ἔκητι εὐωνύμων, Ne. 8, 81, i. e. victoriarum relatarum cursu. σὺν δρόμῳ, Ne. 10, 90. ταχυτῆτι, Ist. 5, 12. ἀκμὴν, Ist. 8, 83. παρὰ ποσὶν, i. e. prope, σχεδὸν, Ol. 1, 118. ποσὶν, i. e. cursu, Ol. 10, 73, 77. κούφοις ἐκνεῦσαι, Ol. 13, 164. τό μοι ἐν ποσὶν, Py. 8, 44. ὀρούσασα, Ne. 1, 74. κράτεσκε, Ne. 3, 90. et 142, ἔλαβεν ἄγραν. κούφοις ἵσταμαι, Ne. 8, 32. λαιψηροῖς, Ne. 10, 118. ποδοῖν ἐφάψασθαι σκοπιᾶς, Ne. 9, 113. ἐμποδὼν ponitur adverbialiter, notatque vel, ante pedes, vel, impedimento: cui contrarium est ἐκποδών. prior notio vicinitatis est propria in ἐμποδών. Eur. Phœn. 713. a ποῦς, ποδὸς, est ποδαρίζω, f. σω, pedes apte pono in saltatione; quod æolice dicitur πυδαρίζω, unde apud Aristoph. Equit. 694, ἀπεπυδάρισα μόθωνα, saltavi et gesticulatione imitatus sum servum nihili. a ποῦς quoque est ὁ ἥλιψ, ιπος, calceamenti species, ab εἰλέω, volvo, obvolvo, circummunio; et altera compositionis pars, ὁ ποῦς, est syncopata. inde est ὁ ἡ ἀνήλιπος, dorice ἀνάλιπος, sine calceamento, Theocr. Id. 4, 56. Vide sub Χεὶρ, ad initium.

πόω, vide sub ΠΙ'Ω.

πρᾶγμα, ατος. τό. (Πέρα) negotium, res. idem ac πρᾶγος. τεὸν πρᾶγμα, tuum negotium, quod honoris tui causa peragendum est, Ist. 1, 2. ἔδειξεν αὐτῷ πᾶσαν τελευτὴν πράγματος, Ol. 13, 105, aperuitque ei omnem seriem rei. πράγματι παντὶ, omni negotio, omni rei mandatæ, Py. 4, 495, nam est dativus. πραγμάτων ὁδὸν, Ol. 7, 84, rerum agendarum viam. deinde πράγματα notant et ὀχλήσεις καὶ μοχθηρίαν, ut patet ex Aristoph. Plut. 649—652. hinc verbum μολυνοπραγμονέομαι, exhibentur mihi negotia fœda, Aristoph. Acharn. 381, *mir werden garstige händel gemachet, (I am basely treated ;)* de reo injuste et acerbe accusato.

πραγματευτὴς, ὁ, vide sub πρηκτήρ.

πρᾶγος, εος. τό. (Πέρα) negotium, res. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου, sitit (ἐπιθυμεῖ) negotium aliud aliam rem, Ne. 3, 10, i. e. alia ad alias res requiruntur et conveniunt.

πράμνειος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) est epitheton vini. πραμνείῳ οἴνῳ, Λ, 638. κ, 235. et notat vinum vetus et generosum. nam nomen est a παραμένειν, perdurare, nec perdere vires aut bonitatem vetustate, sed potius augere in annos: ὅτι εἰς παλαίωσιν παραμένει, καὶ μὴ μεταβάλλει. est ergo quasi παραμένειος, per syncopen. id quidem constat inter antiquos, specialiter sic dici vinum in Icaria insula natum, μέλαν, αὐστηρὸν, qualia sunt nostra vina quæ *Pontac* aut *Port-a-Port* — vina vocamus: deinde autem in genere, quodvis nobile vinum nigricans et austerum, ob similitudinem cum vero πραμνείῳ, esse sic dictum. additur ab iisdem, in Icaria insula esse montem, Πράμνην dictum, qui ferat eas vites; et ἄμπελον istam dictam fuisse ἱερὰν a peregrinis, ab incolis vero διονυσιάδα (ab ἡ διονυσιὰς) et urbem insulæ vocatam Οἰνόη, ἡ, civisque ejus ὁ Οἰνοεύς. nomen montis autem est a vino ipsius generoso et ætatem ferente ortum. qui ingenio abundant, adjiciunt his omnibus, πράμνειον dici posse, ὅτι πραΰνει τὸ μένος.

πρανὴς, ὁ ἡ, πρανίζω, vide sub πρηνής.

πρᾶξις, ἡ, vide sub πρῆξις.

πραπὶς, ίδος. ἡ. (Φέρω) pectus, τὸ διάφραγμα, mens, ingenium. est nomen poëticum et Ionicum, idem notans quod ἡ φρὴν, indeque ortum. si conferas nomen, ἡ ἄπαδις, loco proprio relatum, possit videri, quasi πραπὶς sit pro, προάπαδις, prævisio mentis: sed usus vocis huic etymologiæ reclamat. χαύνῃ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ, Py. 2, 112, laxo pectore luctatur et inani, i. e. ratione accurata destituitur in asserendo suo dicto. pluralis numerus frequentior est, αἱ πραπίδες, præcordia; et quia intestinum istud magnam habet cum cerebro conjunctionem, utpote ex nervis constans, qui omnes ex cerebro pendent: hinc et pro ingenio et animo et mente ponitur; *verstand, witz, geist, (understanding, wit, mind.)* ἔβαλε ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, i. e. ὑπὸ φρενῶν, feriit hepar sub diaphragmate, Λ, 578. Ν, 412, et ad ἧπαρ deest κατὰ, nam accusativus personæ pertinet proprie ad verbum. αὐτῷ ἀπῆλθε πραπίδων ἵμερος, desiderium et cupiditas abiit ei a pectore, *die sehnsucht vergieng ihm aus seinem herzen, (the longing left his heart,)* Ω, 514. ἐποίησε τοῦτο εἰδυίαις πραπίδεσσι, elaboravit hoc sciente et perito pectore, Α, 608. sic, ἐπονεῖτο ταῦτα, Σ, 380. et 482, ἐποίει δαίδαλα πολλά. ποίησε, Υ, 12. ἔτευξε, η, 92, i. e. ἐπιστημονικαῖς, *mit verstande und kunst, (with skill and ingenuity.)* ὅστε ὀλίγον περ ἐπιψαύαι πραπίδεσσιν, qui vel paululum attingit rem sensu aliquo animi, θ, 547, ubi videtur esse pro πραπίδων, et verbum regit genitivum rei, poniturque h. l. intransitive, qui sensum habet et contingitur mente: multo igitur magis βαθυγνώμονί τινι τίμιος ἔσται ξένος. θεῶν πραπίδες, deorum mentes et consilia, Ist. 8, 66. δικαίαν πραπίδων αὐτοῦ, justitiam cordis ejus, Py. 4, 500. εὐεργέτην πραπίσιν, ubi est casus sextus, beneficum animo et corde, Ol. 2, 171, φίλοις vero est casus tertius, erga amicos. πραπίδεσσιν σοφαῖς, Ol. 11, 10, sapienti corde. ἐς πραπίδας ἀγαγὼν, Py. 5, 90, in mentes inducens; ut sponte agant recte. qui πραπίδας deducunt a πρὸ et ἀπὸ et εἴδειν, *vorher absehen, (to look from and before,)* explicant per, προβλεπτικὰς καὶ προγνωστικὰς τοῦ μέλλοντος φρένας: et omnino sentitur aliquid vel obscure circa præcordia de tristibus aut lætis futuris instantibus. ingeniosior tamen ista deductio, quam verior.

πρασιὰ, ᾶς. ἡ. (Πέρα) area in horto, maxime area extrema, ambiens extremitates horti; longus et non latus ordo plantarum ad extremum latus horti, vel majoris alicujus partis horti: nam est a τὸ πέρας, extremum, quasi περασιά. et quia in ejusmodi extremis areis solebant herbæ seri, quarum odor aut alia quædam qualitas posset offendere; hinc et τὸ πράσον, porrum, nomen habet, velut inter viliora et postrema horti olera referendum. ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ (bene ordinatæ et dispositæ areolæ) παρὰ νείατον ὄρχον (ad extremum ordinem horti) παντοῖαι πεφύασιν, *sind bunt bewachsen, (filled with all sorts growing,)* η, 127, τόποι λαχανηφόροι. οὐ πρασιή σοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, non areola tibi est in horto sine curatione, ω, 246, nota ergo, areolas ambientes majores areas et quasi terminantes et definientes eas, vel et totius horti extremas, proprie vocari πρασιάς. cæterum a τὸ πράσον est et color ille dictus, τὸ πράσιον ἢ πράσινον χρῶμα, color prasinus. in genere ἡ πρασιὰ est limitibus circumscripta area oleribus serendis, a περατόω.

πράσινος, η, ον, πράσιος, α, ον, πράσον, τὸ, vide supra.

πράσις, ἡ, pro πέρασις, vide sub περάω, ad finem.

πράσσω, f. πράξω. ionice πρήσσω, f. ήξω. (Πέρα) lucror transportando merces, *ich gewinne durch handel und wandel, (I gain by traffic.)* nam est a περάω, f. άσω, transfero in aliam terram, vendendi causa: et ab hoc futuro est πράσσω ortum. deinde in genere et metaphorice, efficio, ad commodum finem perduco, *ich ge-*

winne, richte wohl aus, bringe davon, (I attain, perform well, accomplish.) οὔτι πρήσσει, nihil lucratur, nihil proficit; de leone irruente adversus stabulum, vi autem prohibito, ne satiare se possit, Λ, 751. P, 661, *es gewinnet nichts, bringt nichts davon, (he gains nothing, derives no benefit from it.)* οὐ γάρ τι πρήξεις, nihil enim proficies, Ω, 550, ad patrem immoderate lugentem filii sui mortem. οὐδέ τι ἔργον ἐνθάδε ἔτι πρήξει, τ, 324, neque quidquam rei hic amplius erit ei, *soll hier weiter nichts zu suchen haben, (he shall have nothing more to do here:)* et loquitur Penelope de procis, si quis eorum hunc suum hospitem male vexaret. mens ejus est: ego eum procum prorsus repudiabo et excludam. ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, Σ, 357, consecuta es etiam denique, *du hast doch endlich deinen zweck erhalten, (thou hast at length gained thy purpose;)* inquit Jupiter ad Junonem; lucrata es multum, egisti multum. πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, at efficere omnino nihil valebis, *wirst schlechterdinge nicht vermögen, etwas dadurch zu gewinnen und deine absicht auszuführen, (will certainly not be able to gain any thing by it, or to accomplish thy object,)* Α, 562, inquit Jupiter ad iratam Junonem. alio contextu eadem verba sunt, β, 191. πρῆξαί τι, ἀργαλέον, π, 88, efficere et promovere aliquid, difficile est. ἐμὲ πρήξαντα (ἐκεῖνο) οὕνεκα δεῦρο ἱκόμεθα, ut ego consequar id, cujus causa huc venimus, γ, 60, coll. 56, τελευτῆσαι τάδε ἔργα. πράσσει ἐμὲ, exigit a me, Py. 9, 181, quæ est notio recentiorum: ἀναγκάζει, a me ut transeat id aliorsum, postulat. sic, πράσσοντί με, dorice, pro πράσσουσι, exigunt a me, Ol. 3, 12, et utroque loco additum, χρέος, debitum. sic et Ol. 10, 36, ὡς Αὐγέαν πράσσοιτο μισθὸν, ut ab Augea exigere posset mercedem; ubi est cum duplici accusativo. ἔργῳ πράσσει σθένος, robur confert multum operi, Ne. 1, 39, i. e. συνεργεῖ, *starke und kräfte kommen einer arbeit zu statten, fördern die arbeit, (strength and energy, facilitate, forward, labour.)* πράσσει ἀρετὰς, promovet virtutes, Ist. 6, 15. λεόντεσσιν ἔπρασσε φόνον, leonibus intulit cædem, Ne. 3, 81, occidit leones. εἰ εὖ πράσσοι τὶς, si quis feliciter procedat, Ol. 11, 4. ὕμνον πράσσετε, Ne. 9, 7, bene efficite hymnum, O Musæ, διανύσατε, Διῒ τοῦτο ἐκδώσομεν πράσσειν, Ol. 13, 149, Jovi istud trademus efficiendum. χρόνος τοῦτο πράσσων, tempus hanc rem bene efficiens, Ol. 8, 38. εὖ πρασσόντων, feliciter procedentium in bonis rebus, Ol. 4, 7, i. e. εὐδαιμονούντων ἀντία (neutrum plurale adverbialiter) πράξει, adversa fortuna utetur, Py. 8, 72, οὐκ εὖ. πράξειν ἄκοιτιν, consequi uxorem, quasi lucrum cum labore quæsitum, Ne. 5, 66. ἔπραξε δεσμὸν, lucratus sibi est vinculum, meritus est, *hat es sich erworben, (has deserved it,)* Py. 2. 74. sic, Py. 10, 19, τοῦτο, consecutus est. et Ist. 5, 10, κλέος, famam et gloriam acquisivit. ἄρμενα πράξαις, Ol. 8, 96, qui apta et convenientia legi fecit. εὖ πέπραγεν, beatus est, *es gehet im wohl, (he is prosperous,)* Py. 2, 134. παύροις πράξασθαι εὐμαρὲς, paucis id adsequi pronum est, Py. 3, 205, sc. τὸ πλουτεῖν καὶ ἐπαινεῖσθαι. ἤλπετο δὲ οὐκέτι, οἱ κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον, sperabat nullo modo, ei istum quidem feliciter processurum laborem, Py. 4, 433. τῶν πεπραγμένων ἐν δίκᾳ, Ol. 2, 29, juste factorum. τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι: quid mihi vita diutius opus est, male audienti et infeliciter agenti, Eurip. Alcest. 961. et: κοινὰ πράσσων, Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς, Iphig. Taur. 668, communem eam sibi fortunam putans, si Argos bene se habet. Vide sub πρήσσω.

πραΰμητις, ιος. ὁ ἡ. (Μάω) leni et miti consilio agens. Ἐλευθὼ πραΰμητιν, Ol. 6, 71, placidam Lucinam, τὴν πραεῖαν, εὐμενῆ, κεχαρισμένα φρονοῦσαν.

πραϋντικὸς, ἡ, ὸν, πραΰνω, vide sequens.

πραῢς, εῖα, ῢ. (Ἔω) mitis, lenis. it. leniens, mitigans. est a παρὰ, juxta, et ἐῢς, bonus, qui affinis est bono; vel, qui bono affinem facit. πραῢς ἀστοῖς βασιλεὺς, princeps civibus mitis, Py. 3, 125. πραῢν ὄαρον, Py. 4, 243, placidum et placantem sermonem. πραῢ φάρμακον, mitigans medicamen, Ol. 13, 121, τὸ πραϋντικόν. et sic vocat τὸν χαλινὸν, πραΰνοντα τοὺς ἵππους, domantem et a ferocia mitigantem equos.

πρεμνίζω, πρέμνον, τὸ, πρέμνος, ὁ, vide sub πρυμνός.

πρεπόντως, (Ἔπω) adverb. decenter, ut convenit. Ol. 3, 16. pro quo et neutrum, πρέπον, absolute ponitur.

Πρέπω, (Ἔπω) studiose colo, sector aliquid· deinde neutraliter, sum colendus, sum præstans et decorus. it. in sensu medio, conspicuus sum, in oculos incurro, ostendo. e. c. Æschyl. Agam. 329, οἶμαι, βοὴν ἐν πόλει πρέπειν. et Choëph. 10, ὁμήγυρις γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις πρέπουσα, cœtus mulierum vestibus pullis conspicuus. ut ergo non semper ornatum, sed et simpliciter conditionem et formam aliquam notet. sed apud Homerum semper in sensu bono. est a περιέπω, orno, ab ἔπω, curo. nam τὰ εὐπρεπῆ καὶ ἀληθῶς πρέποντα, περιέπουσιν οἱ ἀγαθοί. recentiorum usus hoc verbum impersonaliter posuit, πρέπει, decet, decorum est: unde τὰ πρέποντα, decora. et id πρέπον ubique poëta quam accuratissime observavit. Jovem, e. c. removet a ridiculis, Α, 596, seq. Juno vero, ut minus gravis, adest moderate: at reliqui minores dii rident largiter. nemo igitur in hoc poëta quærat e. c. convicia, inter honestiores non usitata, sed mere plebeia: nam est politissimus ubique. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, Μ, 104, i. e. διαπρεπὴς ἦν ἐν ἅπασιν, sc. Hector: ἄξιος ἦν τιμητικῶς περιέπεσθαι, *der mit respect tractiret werden muste, mit hochachtung begegnet zu werden würdig, (who was worthy to be treated with respect.)* πρέπει, decet. Ol. 2, 83. οὐ πρέπει νῶϊν, non decorum est nobis duobus, Py. 4, 261. sic πρέπει, Py. 5, 57, 139. πρέπει χρυσὸς, Py. 10, 106, i. e. ἐκπρεπής ἐστι. sic βοὴ, Ne. 3, 108. πρέπει ποιεῖν τόδε, Ne. 7, 121. θνητὰ θνητοῖς πρέπει, Ist. 5, 20, mortales mortalia decent. εἶδος ἔπρεπεν οὐρανίᾳ θυγατρὶ Κρόνου, Py. 2, 70, forma decebat filiam Saturni.

πρέσβα, ἡ, vide sequens.

πρέσβεια, ας. ἡ. et per syncopen πρέσβα ἡ. (Βάω) est nomen dignitatis, adjuncta ætate. Ἥρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, Ε, 721. Θ, 383. Ξ, 194, 243. πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, Τ, 91, et sic dicitur Ἄτη, κατὰ χρόνον, ἀεὶ γὰρ ἐν ἄτῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους. πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν, γ, 452, *die älteste tochter des Clymenus, (the eldest daughter of Clymenus.)* ut ergo hic positivus syncopatus includat reliquos comparationis gradus. reperitur et fœmin. πρέσβειρα, Hymno εἰς Ἀφροδίτην, 32, καὶ παρὰ πᾶσι βροτοῖσι θεῶν πρέσβειρα τέτυκται, inter omnes homines deorum honorabilior aliqua habetur Venus. Vide sub πρέσβυς.

πρεσβεῖον, ου. τό. et ionice πρεσβήϊον. (Βάω) est δῶρον τίμιον, τοῖς πρεσβυτέροις καὶ ἐντίμοις διδόμενον, donum honoris et virtutis causa datum, *ein ehrengeschenk, (an honorary premium.)* recentiores id dicunt τὸ ἀριστεῖον. nam γέροντες apud Homerum sunt, non ætate solum, sed et οἱ τίμιοι, οἱ ἀριστεῖς, magnates, *die grossen, (the grandees.)* πρώτῳ σοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν χερὶ θήσω, præmium honorarium, Θ, 289, conf. γέρας.

πρέσβειρα, ἡ, vide sub πρέσβεια.

πρεσβήϊον, τὸ, vide πρεσβεῖον.

πρέσβις ὁ, πρέσβιστος, η, ον, πρέσβος, τὸ, vide sub πρέσβυς.

πρεσβυγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) major natu, senior. Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν, πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, Λ, 249, Coon, clarissimus virorum, inter filios Antenoris maximus natu.

πρέσβυς, υος et εως. ὁ. (Βάω) senex, magnus natu, *ein alter mann, (an old man.)* est tamen non ætatis solum, sed et dignitatis et honestatis nomen. sic et fœmininum ἡ πρέσβεια, et per syncopen πρέσβα, non ætatem solum, sed et præstantiam fœminæ notat. utrumque ergo sæpe est pro τίμιος. et quia ad legationes publicas plerumque eligebantur ætate et dignitate conspicui: hinc et ὁ πρέσβυς est legatus. et tales πρέσβεις sæpe erant ἄριστοι ἱερέων, Ι, 571. cæterum vox est a προβαίνειν, procedere. neque mirum videri debet, quod ex πρὸ fiat πρὲς, et ex βάω veniat βύς: in permutandis enim vocalibus et terminationibus facillimi sunt Græci. Sufficit, omnem antiquitatem Græcam hanc etymologiam indicare et probare: et res ipsa pro se loquitur. senex enim est qui ætate processit. sic et alius dignitate, legatione, etc. Scribitur et πρέσβις, εως, ὁ. comparativus πρεσβύτερος, έρα, ερον. γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς, πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι, Λ, 786, *jener ist von höherer geburt, aber du bist alter, (he is of higher birth, but thou art older.)* hinc præcipe illi bene. οἶσθα, ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται, Ο, 204, ubi conf. Ἐριννύες in R. nam re ipsa hic locus idem dicit, quod Ψ, 788, ἀθανάτοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. et hæc erat communis sententia antiquorum, coll. 787, εἰδόσιν ὔμῖν ἐρέω. nam τίμιόν τι πολυχρόνιον, οἷα καὶ θεῖόν τι. hinc eo magis ab hominibus debent amari et honorari, si a diis tam magni fiunt. superlativus πρεσβύτατος, άτη, ατον. Βουκολίων ἦν υἱὸς Λαομέδοντος πρεσβύτατος γενεῇ, natu maximus, Ζ, 24. χαλεπὸν δέ κεν εἴη πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ν, 142, inquit Jupiter ad Neptunum, quem vocat πρεσβύτατον, non absolute, sed ratione dignitatis, et originis reliquarum rerum. nam Neptunus physice est aqua, Jupiter aër. θυγατρῶν πρεσβυτάτη, *die alteste tochter, (the eldest daughter,)* Φ, 143, quæ natu prior est reliquis filiabus. καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοι, καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος, inquit Juno ad Jovem, Δ, 59, quæ re vera senior Jove erat, et inter filias natu fere maxima: simul tamen et τιμιωτάτην se vult intelligi. vide Hesiod. Θεογ. 454. seqq. πρεσβυτάτην δὲ θύγατρα εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην, Λ, 739. πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν, Ν, 429, *hatte dessen älteste tochter zur gemahlin, (had married his eldest daughter.)* ἐν βουλαῖς πρέσβυς, Py. 4. 502. πρεσβυτέρων ἀγῶνα, Ol. 9, 136. πρεσβύτεραι βουλαὶ, Py. 2, 122, tua senioris consilia. πρεσβύτατος, Ol. 7, 136. πρέσβυς notat et senatorem in orbe antiquo, ubi hæc erat principalis dignitas: et πρέσβυτεροι sunt ministri regii et magnates. superlativus est et πρέσβιστος. conf. huc Aristoph. Acharn. 93, Schol. ubi forma ὁ πρεσβεὺς pro falsa declaratur. sed τὸ πρέσβος, εος, decus, honor, apud Æschylum, Pers. 625, de regina, quod sit πρέσβος Πέρσαις. et Agamemn. 1402, πρέσβος Ἀργείων τόδε, ubi cives honoratiores sic appellantur a regina.

πρεσβύτερος, ὁ, vide supra.

πρευμένεια, ἡ, πρευμενὴς, ὁ ἡ, vide sub εὐμενής.

πρηγορεὼν, ῶνος, ὁ, vide sub προαγείρω.

πρήθω, f. ήσω. (Φύω) incendo, *ich setze in brand, (I set on fire:)* it. inflo, tumescere facio, φυσάω, *ich blase auf, (I blow up.)* est a τὸ πῦρ, a quo concipitur πυρέω, f. ήσω, per syncopen πρέω, cum paragoge et mutata vocali,

πρήθω, f. πρήσω. sic a διαχειρίσασθαι διαχρήσασθαι in usu est: et hinc etiam ἐμπιπρέω (per reduplicationem, et compositionem cum præpositione ἐν) et ἐμπίπρημι dicitur. θύρετρα (portas) πρῆσαι (διὰ) πυρὸς δηΐοιο, igne hostili incendere, Β, 415. καί νύ κεν ἔπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας, Θ, 217, et certe incendisset naves igne ardente. ab hac incendendi notione, orta deinde est per metaphoram notio inflandi vel efflandi. ἄνεμος ἔπρησε μέσον ἱστίον, tumescere fecit velum, β, 427, ἐφύσησεν, inflavit. hinc est ὁ πρηστήρ, species serpentis venenati. αἷμα αὐτὸς ἀνὰ στόμα ἔπρησε χανὼν, Π, 350, sanguinem ille per os et nares efflavit et promicare fecit aperto ore. nam qui h. l. πρῆσε pro ἐπέρησε, a περάω, transire fecit, esse contendunt, frigidius cum poëta versantur.

πρηκτήρ, ῆρος. ὁ. (Πέρα) effector, qui efficit et ad finem perducit. in specie, negotiator. μύθων ῥητῆρα, πρηκτῆρα τε ἔργων, sermonum elocutorem et rerum effectorem, Ι, 443, εὖ πράσσοντα, *der zu ausführung der thaten tauget, (one who excels in carrying things into execution.)* ναυτάων, οἵτε πρηκτῆρες ἔασιν, Θ, 162, qui negotiatores sunt: πραγματευταὶ dicuntur apud recentiores.

πρημαίνω, f. ανῶ. (Μάω) est verbum ab Aristophane, Nub. 335, dithyrambice fictum, ex πρήθω, inflo, et μαίνω, vehementer studeo: et ponitur de ventis vehementer flantibus, πρημαίνουσαι θύελλαι.

πρηνής, έος. ὁ ἡ. (Νέω) pronus, nutans in faciem. recentiores magis amant dicere πρανής. fit a προνεύειν, a πρὸ, ante, et νέω vel νεύω, nuto, moveo me. et quia πρηνὴς καὶ ὕπτιος sunt opposita; τὸ πρηνὲς ἢ πρανὲς κυρίως (proprie) λέγεται, τὸ πεσὸν ἐπὶ πρόσωπον, ὕπτιον δὲ, τὸ ἀνάπαλιν. dicitur de animatis et inanimatis. hinc est πρηνίζω et πρανίζω, f. ίξω, in pronum dejicio, ἐπὶ πρόσωπον ῥίπτω, εἴτε ἄνθρωπον εἴτε πόλιν εἴτε τι ἄλλο. metaphorice notat hoc nomen, declivis: hinc proverbium, σφαῖρα κατὰ πρανοῦς, globus per declive, i. e. facile et celeriter. potest et deduci a παρανέω, extra nuto, vel et, extra nato, nam nantibus similes videntur qui proni jacent: ut πρανὴς etymologiæ propius haberi possit, πρηνὴς vero ionice. id confirmatur ex Ζ, 43, ἐκ δίφρου (e curru) ἐξεκυλίσθη (devolutus est) πρηνὴς ἐν κονίαις ἐπὶ στόμα, ut ergo videas τὸν ἐπὶ στόμα κείμενον πρηνέα κεῖσθαι: et ut etymologia a παρανέειν, i. e. παρανήχεσθαι verosimilior fiat, παρανέοντι γὰρ ἔοικεν ὁ πρηνής. πολέες (πολλοὶ) ἀμφὶ αὐτὸν πρηνέες ἐν κονίαις (quasi nantes in pulvere) ὀδὰξ λαζοίατο (mordicus apprehendant) γαῖαν, Β, 418. et 414, πρίν με καταβαλεῖν πρηνὲς μέλαθρον Πριάμοιο, domum Priami. ἤριπε δὲ πρηνής, procidit in terram pronus, Ε, 58. χ, 296. sic, ἔπεσε, Μ, 396. ἐλιάσθη, prolapsus est, Ο, 543. ἐπὶ γαίης κατέπεσε, Π, 310. et 413, ἐπὶ γαίῃ κατέπεσε. et 579, ἐπὶ νεκρῷ, super cadaver. sic et Ρ, 300. et Φ, 118, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. ἄλλοτε ὕπτιος, ἄλλοτε πρηνής, Ω, 11, de jacente in terra, et varie se volvente. αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἁλὶ κατέπεσε, χεῖρε πετάσας, ε, 374, ubi de natante sermo est; pronus in mare procidit, expandens manus. αὐτὸν πρηνέα δὸς πεσεῖν, Ζ, 307. πρηνέα τανύσας, cum in faciem corpus Hectoris deposuisset, Ψ, 25. πρηνέες ἐν κονίαις τέταντο, Δ, 544. πολλοὶ δὲ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων, Λ, 179, ubi videri possit, τοὺς πρηνεῖς dici τοὺς φεύγοντας, sicut οἱ ὕπτιοι sint οἱ ἀντιστάντες τῷ βασιλεῖ: sed necessaria hæc interpretatio non est, et potius variæ cadentium figuræ indicantur. ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, Π, 379.

πρηνίζω, vide supra.

πρῆξις, ιος. ἡ. (Πέρα) effectus, efficientia, *das wirken, das ausrichten, (the effecting, the accomplishment:)* negotiatio in sensu latiori, quo et mercaturam notat et negotia legati alicujus. οὔ τις πρῆξις πέλεται γόοιο, nullus est effectus luctui, *trauren und klagen schaffet nichts, (it is of no use to mourn and complain,)* Ω, 524, coll. 550, οὐδέν τι πράσσει τις θρηνῶν, nihil lucratur. ἤ τι κατὰ πρῆξιν; an forte negotiationis causa? γ, 72, qua vel ut mercatores vel ut legati aut alii negotiatores, huc profecti estis. et 82, πρῆξις δ' ἥδε ἰδίη, οὐ δήμιος, est res privata, non publica, quæ me huc proficisci impulit. studeo mihi lucrari quid hoc itinere, non populo meo. eadem verba, quæ Nestor locutus est, 72, loquitur et Polyphemus, ι, 253, et is quidem aptius quam rex ille sapiens: unde veteres critici eos loco hoc posteriori notarunt asteriscis, ut elucentes hic, et pulcrius positos quam alibi. conf. φθόγγος. cæterum in Polyphemi quæstione πρῆξις est negotiatio mercatorum sola. id præterea notemus apud antiquissimos piraticam non fuisse infamem. οὔ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν, κ, 202, 568, nihil lucri fiebat ejulantibus, *wir gewonnen mit unserm weinen nichts, (we gained nothing by our wailing.)* ὠκεῖα θεῶν πρᾶξις, dii celeriter efficiunt quod volunt, Py. 9, 119. σύμβολον ἀμφὶ πράξιος (i. e. τύχης) ἐσομένης, signum de eventu futuro, Ol. 12, 11. πρᾶξιν φίλην δίδοι, Ol. 1, 136, eventum gratum da, ἀπόβασιν πράξιος προσφιλῆ: nam τὸ ἀποτελούμενον τῆς ἐνεργείας maxime notatur hoc nomine; nisi quod Attici etiam ipsam ἐνέργειαν vocant πρᾶξιν.

πρήσσω, (Πέρα) ionice pro πράσσω. idem quod περάω, f. ήσω, ex quo futuro etiam hoc novum verbum factum per syncopen, et duplicato Sigma. transeo, *ich gehe durch, oder hinüber. (I go through, or over.)* ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον, ν, 83, de equis acribus, qui celeriter transeunt viam. ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο, Ω, 264, i. e. ἵνα ὁδεύσωμεν, et deest præpositio διὰ, et transeamus per viam. sic, ὄφρα, ο, 47. et 219, ἵνα, i. e. ἵνα περήσωμεν διὰ κελεύθου τῆς κατὰ θάλασσαν. ἵνα πρήσσησιν (πρήσσῃ) ὁδοῖο, γ, 476. ponitur ergo de itinere terrestri et marino. ἅλα πρήσσοντες, mare transeuntes, i. e. navigantes, ι, 491. ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον, Ξ, 282, ubi sermo est de duobus ventis personificatis. idem de equis, Ψ, 501. ab hoc eodem verbo est πράσσω, vendendo et emendo lucror, proficio in re familiari, *ich komme vorwärts im handel, (I am prosperous in trade:)* nam de re mercatoria proprie ponitur.

πρηστήρ, ὁ, vide sub πρήθω.

πρητῆνες, οἱ, vide sub Αἴξ.

πρηὼν, ὁ, vide sub πρών.

πρίαμαι, (Πέρα) emo transportatum ad me hominem. nam est a περάω, πέρημι, cujus media forma πέραμαι, facio vel sino transferri mihi quid; ex quo, per syncopen extruditur ε, et loco ejus interseritur Iota. apud poëtam, accuratissimum verborum conquisitorem, est in primo et proprio sensu, quo emtionem advecti mancipii notat. recentiores id verbum deinde de quavis alia emtione et pretii solutione adhibuerunt: e. c. ἄνθρακας πρίω (pro πρίασο, imperat. præs. m.) carbones eme. Aristoph. Acharn. 34, 35. τήν ποτε Λαέρτης πρίατο πρωθήβην, eam olim Laërtes emebat in prima pubertate constitutam, α, 430, ubi sermo est de Euryclea: et ipsa narrat, quomodo rapta sit ex patria sua a prædonibus, ο, 482, ἔνθα με Λαέρτης πρίατο. ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, O amice, quisnam te emit sibi, ut esses inter possessiones ejus, *wer hat dich denn ihm zum eigenthume gekaufet, (who has bought thee for his property?)* inquit personatus Ulysses ad Eumæum suum, ξ, 115. et 452, αὐτὸν παρὰ Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν, ubi tamen iste ablativus est, pro pecunia sua, *mit seinem gelde hat er sich den sclaven erkaufet, (he has bought the slave with his money.)* πρίατο τοῦτο θανάτου, redemit id morte, Py. 6, 38. est et participium præsentis, ὁ πρίων, emens, apud Aristoph. Acharn. 36, quasi a verbo πρίω, per dialectum, pro πριάμενος, i. e. ἀγοράζων.

Πριαμόομαι, vide sub Πρίαμος, in R.

πρίζω, vide sub πρίω.

πρίν, (Πρὸ) adverb. ante, ante quam. *ehe, vormals, ehe als, (before, formerly, not till.)* est a πρό. αὐτὴν οὐ λύσω, πρίν αὐτὴν καὶ γῆρας ἔπεισι, Α, 29, ante quam etiam senectus eam occupat, i. e. nunquam, ne in senectute quidem ejus. et 97, οὐδὲ ὅγε πρὶν (i. e. πρότερον, *eher,*) *(before)* λοιμοῦ (a peste) χεῖρας ἀφέξει, πρίν γε ἀποδοῦναι κούρην πατρὶ αὐτῆς, i. e. πρὸ τοῦ γενέσθαι τοῦτο. ὅς πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο, qui quondam mihi promittebat, Β, 112, sequente νῦν δὲ, 114. et 344, ὡς πρίν, sicut antea. et 348, οὐκ ἔσται ἄνυσις αὐτῶν πρὶν Ἄργοσδε ἴεναι, πρὶν γνῶναι, εἰ ὑπόσχεσις Διὸς ψεῦδος ἢ οὐκ, non perficient illi id, ut ante eamus in patriam, ante quam certo sciamus, an promissum Jovis mendacium sit annon. et 354, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἶκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα (quemque) κατακοιμηθῆναι παρὰ ἀλόχῳ Τρώων, nemo prius festinet domum, priusquam quisque cubuerit cum uxore Trojana aliqua nobili; inquit Nestor in concione Græcorum. et 413, (δὸς, ὦ Ζεῦ) μὴ πρὶν ἐπιδῦναι ἥλιον, πρίν με καταβαλεῖν (destruxisse) μέλαθρον Πριάμου, *nicht eher, als bis ich, (not till I.)* μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀχαιοὶ, πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον, Δ, 114, ne prius irruerent in eum duces Græci, priusquam vulneratus esset iste. οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι Διΐ, nemo sustinebat prius bibere priusquam libasset Jovi, Η, 481. σφῶϊν πρίν περ τρόμος ἔλαβε γυῖα πρὶν ἰδεῖν πόλεμον, vobis pavor occupavit membra prius quam videretis pugnam, Θ, 452. οὐ πρὶν πολέμου μεδήσομαι πρὶν Ἕκτορα ἱκέσθαι ἐπὶ ἐμὲ, non prius de pugna cogitabo, quam Hector venit usque ad me, Ι, 646. sic duplicatum πρίν, Ξ, 46. Π, 839. Σ, 334. Τ, 170. Φ, 294. Ω, 781. δ, 254. et 475—477, οὐ γάρ σοι πρὶν μοῖρα ἱκέσθαι οἶκον, πρίνγε ὅτε ἂν ἔλθῃς, *nicht eher, als bis dass du, (not till thou,)* et 747. κ, 384. ν, 192. τ, 475, 585. οὐχ ὑμᾶς οἴω πρίν γε ἀποπαύσεσθαι, πρίν γε ἢ ἕτερόν γε πεσεῖν, Ε, 288, non vos puto prius quidem cessaturos, priusquam alter certe ceciderit; ubi πρίν γε ἢ est, antequam. οὐ πρίν γε εἴα με, πρίν γε αὐτὴν ἴδωμαι, *sie erlaubete mir nicht eher, als bis ich sie sahe, (she would not allow me until I saw her,)* Σ, 189. simplex πρὶν notat antea; ante; οἳ πρὶν ἀλλήλοις ἐπέφερον Ἄρηα, *die vorher, (who formerly,)* Γ, 132. ἀχλὺν, ἣ πρὶν ἐπῆν, caliginem quæ paullo ante incubabat oculis tuis, Ε, 127. et 135, καί περ πρὶν μεμαώς, quantumvis antea cupidus. et 472, μένος, ὃ πρὶν εἶχες. πρὶν αὖτε ἐμπεσεῖν χερσὶ γυναικῶν, Ζ, 81, antequam redeant in amplexus mulierum suarum. πρὶν γὰρ ὑποφθὰς, Η, 144, occupans enim et præveniens. et 390, ὡς πρὶν ὤφελλεν ὀλέσθαι, utinam prius periisset. ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, Θ, 500, sed prius supervenit nox. πρίν μοι ὑπέσχετο, sequente νῦν δὲ, Ι, 19, 21. et 250, ἀλλὰ πολὺ πρὶν φράζου, considera diu ante, multo ante. et 519, πρὶν δὲ οὔτι νεμεσσητὸν, *denn vorher war es dir gar nicht zu verargen, (for before no fault was to be found with thee.)* πολὺ πρὶν ἐτράπετο αἰχμή, Λ, 236, multo ante hebetabatur acies. sic, ἐάγη δόρυ, multo ante frangebatur hasta, Ν, 161. et 172, πρὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς, antequam venirent. et 257, ὃ πρὶν εἶχον, quod ante habebam fregi. καταβῆναι οὖρον, Ξ, 19, antequam descendat ventus aliquis e nubibus. et 424, περίβησαν, ante enim circa eum con-

gregati defendebant eum. φεύγει, πρὶν ὅμιλον ἀολλισθῆναι, O, 588, fugit antequam copiæ pastorum congregent se. οὐ πρὶν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ, non prius, sed quando denique, Π, 62. et 322, ἔφθη πρὶν οὐτάσαι ὦμον αὐτοῦ, prævenit ante vulnerare humerum ejus: prius vulneravit humerum ejus. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, vacca, quæ antea nunquam peperit, et jam primum suum vitulum habet, P, 5. et 32, κελεύω σὲ ἰέναι, πρίν τι κακὸν παθεῖν, antequam tibi quid mali accidat. sic et Υ, 198. πρίν μιν κύνες ἔδονται, prius eum comedent canes, Σ, 283. et 288, πρὶν πάντες Πριάμου πόλιν μυθέσκοντο πολύχρυσον, antea, olim, omnes Trojam opulentam vocabant, coll. 290, νῦν δέ. et hoc vult: ex divina ira perdidimus fortunas; quid igitur nunc corporibus nostris parcimus? εἰς τί νῦν σωμάτων φειστέον; sic, πρὶν, ante, T, 170, *eher will ich weder nasses noch trocknes geniessen, (I will not taste meat or drink till —.)* et 306, sequente δὲ, enim, 308. et 313, *ehe er zum gefechte kam, (before he should join the fight.)* et 328, nam antea sperabam. et 423, οὐ λήξω, πρὶν ἐλάσαι, non cessabo, donec agitavero. sic, οὐδὲ ἀπολήγει, πρὶν χροὸς διελθεῖν, Υ, 100, non desinit, antequam transierit per corpus. et 257, οὔ με ἀποτρέψεις, πρὶν μαχέσασθαι, non me avertes, prius quam pugnaveris. πρὶν—τόφρα, antequam is moreretur, tamdiu ego, Φ, 100. et 179, prius, citius, *eher, (sooner.)* et 340, μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὁπόταν δὴ, neque prius cohibe tuum robur, quam quando denique clamavero ego. et 580, οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτο αὐτοῦ, priusquam experiretur eum. πολλοὶ γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι, *viele musten ins gras beissen, ehe sie hinein kamen, (many bit the dust before they entered it,)* X, 17. et 500, ὃς πρὶν μὲν ἔδεσκε, qui antea quidem edebat; sequente νῦν δὲ, 505. μὴ πρὶν μένος ἠελίου σκήλῃ χρόα, Ψ, 190. et 827, ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε, *vor diesem, vor dem, (formerly.)* πρὶν ἰδεῖν, ante quam videam, Ω, 245. et 338, ἱκέσθαι Πηλείωνάδε, ante quam usque ad eum veniret, ubi enclitica δὲ annexa est nomini proprio viri. et 551, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃς, ante vel aliud tibi malum acciderit; i. e. nunquam excitabit eum ex morte. conf. κακόν. et 728, πρὶν γὰρ πόλις ἥδε πέρσεται, prius enim hæc urbs vastabitur. et 764, ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, utinam prius periissem. et 800, μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν, ne prius irruerent, sc. priusquam mortuus sepultus esset. πολὺ πρὶν φραζώμεσθα, β, 167, multo prius hæc consideremus potius. et 198, οὐ γὰρ πρὶν παύσασθαι οἴομαι αὐτοὺς μνηστύος. et 374, πρίν γε ὅτε ἂν, prius quam quando. πρίν κεν ἀνιηθεὶς ἵκοιο, γ, 117, prius certe tædio affectus venire posses et velles: nisi οὐδὲ, ex 115, huc pertinet; nec sane prius tædio adfectus ad patriam tuam abires. sed prius præstat. et 409, olim, antea. δ, 212. et 668, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam nobis malum struere possit. 724, πρὶν πόσιν, νῦν δὲ αὖ υἱὸν, prius maritum, et nunc etiam filium. sic et 814. et 823, πατρίδα ἱκέσθαι, antequam veniret in patriam. sic ο, 30. ε, 207, 301. et 334. ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτός, νῦν δὲ, antea mortalis erat, nunc vero. ζ, 4, antea habitabant. η, 83. θ, 155, 301. ι, 65, 148, non prius videbamus terram quam naves appellerentur jam. κ, 175, 393, 537. λ, 50, 89, 318, antequam barba iis inciperet crescere. et 329, prius enim sane et nox absumeretur. et 483, sequente νῦν δέ. et 631, ἀλλὰ πρὶν ἐπηγείροντο νεκροὶ, sed prius congregabantur mortui, sc. priusquam ego possem omnia pernoscere. πρὶν μὲν, ἀλλὰ τότε, antea quidem, at nunc, ν, 90. et 113, πρὶν εἰδότες, antea jam scientes eum locum. et 322, πρίν γε ὅτε ἤγαγες, ante quidem, cum duceres me; sequente νῦν δὲ, 324. et 426, 427, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει, ante aliquis morietur. sic ο, 31. πρὶν δέ κε οὔτι δεχοίμην, prius sane nihil accipiam, ξ, 155, 229. 324, ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε, me prius dimisit. sic τ, 291. ο, 210, 226, πρὶν μέν ποτε ἔναιε, olim aliquando habitabat. et 393, πρὶν ὥρη, ante quam tempus est. π, 376, ubi ellipsis est verbi alicujus præcedentis, e. c. ὀλοθρεύσωμεν αὐτόν. ρ, 105, sc. a foro nunc huc. et 597, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι, prius quam nobis fiant illi damnum. οὔτι πάρος, πρίν γέ σε γήμασθαι τῷ, non prius quam quidem tu, σ, 288. et 400, αἴθε ὤφελλεν ὀλέσθαι πρὶν ἐλθεῖν, utinam periisset antequam veniret. υ, 181. φ, 36, 150, prius. 32. χ, 59, 64. ψ, 14. ω, 429. πρίνγε εὔχεο, antea sane gloriabaris, Γ, 430. sic πρίνγε, E, 219, ubi pertinet ad πειρηθῆναι, antequam. Z, 465, ubi accuratiores legunt, πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ τ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι, antequam aliquid clamoris et vexationis tuæ resciscam: ut τὶ eleganter abundet, sicut in σχεδόν τι. alii legunt ἔτι, jam. I, 387, 484. πρίν γε ὅτε δὴ, *eher als wenn, (before that)* 584. πρίν γ' ἠὲ κατακτάναι ἠὲ ἁλῶναι, ante quam aut ipsi interficiant alios aut excipiantur ipsi vulnere letali, M, 172. 437, ante quidem quando sane. O, 74, 557, πρίνγε ἠὲ—ἠέ. P, 505. ὡς ἄρα πρίνγε εὔχεο, sicut olim vel ante, precabaris, Σ, 75. et 135, πρίνγε ἐμὲ ἴδηαι, antequam me videas, coll. 189. πρίνγε ἠὲ—ἠὲ, Φ, 578. et unum ἢ, *eher als, (before,)* ante quam, X, 266. Ψ, 45, priusquam. sic, α, 210. οὐ πάρος, πρίνγε τὴν γήμασθαι, antequam illa nubat vel nupserit, β, 128. δ, 180. ζ, 288. η, 196. μ, 187. ν, 124, 336, πρίν γέ τι ἀλόχου πειρήσεαι, ante quam conjugem tuam tentaveris. nam Ulysses verebatur, ne uxor interea corrupta esset ab amatoribus. οὐ πρόσθεν, πρίνγε αὐτόν με ἐσίδηται, ρ, 9. πρίνγε ὅτε δὴ, ψ, 43, sequente indicativo. et 138, sequente infinitivo. τοπρὶν. Doricum est, sicut τονῦν, τοπάλαι: est et elliptice, κατὰ τὸ πρίν ποτε τοῦ χρόνου κατάστημα, *nach der beschaffenheit der ehemaligen zeit, (according to the former manner of the time.)* ἐκηβολίαι, αἷς τοπρίν γε ἐκέκαστο, jaculationes in longinquum, quibus olim excellebat, E, 54, coll. 53. οὔ ποτέ σε ὄπωπα τοπρὶν, nunquam te vidi antea, Z, 125. τοπρὶν ἐπὶ εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν Ἀχαιοὺς, olim in pace, antequam venirent Græci, I, 403. X, 156. τοπρίν γε οὐκ ἐθέλεσκον antea nolebant, N, 105. τοπρὶν δὲ οὔτε — πρίνγε, O, 72, 74. ἐν Βουδείῳ ἤνασσε τὸ πρὶν, Π, 573, *vormals, (formerly.)* ὡς τοπρὶν, sicut olim, Φ, 476, *wie ehe dem, (as of yore.)* Ω, 543. γ, 265. δ, 32, sequente ἀτὰρ νῦν. et 518. πρὶν, quondam, Ol. 9, 85. cum indicativo, Ol. 13, 92. cum infinitivo, Py. 2, 170. Py. 3, 15, i. e. τεκεῖν. πρὶν ὥρας, Py. 4, 56, i. e. πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, *vor der bestimmten zeit, (before the appointed time;)* et pertinet ad κέχυται: nam debuisset servari usque ad Laconiam. ἐλεῖν, Py. 9, 199. τοπρὶν, Py. 11, 60. antequam, Ne. 4, 45, sequente indicativo. ἐμπισεῖν, Ne. 7, 108. πρίν τι φάμεν, antequam aliquid dicam, Ne. 8, 33. et 86, γενέσθαι, antequam nasceretur et fieret bellum. αἰσχυνθῆναι, Ne. 9, 61. ἱκέσθαι, Ist. 4, 54. πρὶν ἔδεκτο, antea accepit, Ist. 8, 151.

πριστὸς, ἡ, όν. (Πέρα) sectus, fissus: sectus serra. λευκοτέρην πριστοῦ ἐλέφαντος, candidiorem ebore secto et polito, σ, 195, de Penelopes cute. οἱ μὲν ὄνειροι ἔλθουσι (vadunt) διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, somnia per sectum ebur, i. e. per portam eburnam, τ, 564.

πρίω, f. ίσω. (Πέρα) facio transire, in specie serram aut aciem cultri. est a πείρω, per metathesin. dicitur et πρίζω. hinc est ἀπρὶξ, adverb. firmiter adhærens. Theocr. 15, 68.

πρίων, ονος. ὁ. (Πέρα) serra, *eine säge, (a saw.)* ὡς πρίονα, ὁ μὲν ἕλκει, ὅδ' ἀνταπέδωκεν, sicut serram, alter trahit alter redhibere solet, Aristoph. Vesp. 692. et sermo est de serra grandi, qua fabri lignarii trabem secant in asseres, et ubi serra detrahitur et sursum trahitur.

πρίων, vide sub πρίαμαι.

ΠΡΟ', præpositio, regens genitivum. ante, pro, præ. notat locum, et tempus, et defensionem. *vor, für, (before, for.)* πρὸ πτόλιος, ante urbem, T, 292, sic tamen ut defensionem simul includat. sic maxime X, 110, πρὸ πόληος, pro urbe. sed, πρὸ ἄστεος, O, 351, ante urbem; unde compositum, τὸ προάστειον quod ante urbem est. sic et κ, 105, κούρῃ, πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ. κείνους κιχησόμεθα πρὸ πυλάων, illos adsequemur ante portas, K, 126. ὀδύροντο, lamentabantur ante urbem stantes, Ω, 714. πρὸ αὐτῶν κύνες ἤϊσαν, præibant canes venatici, τ, 435. ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος, congregabant se ante urbem, ω, 467. πρὸ Ἀχαιῶν μάχεσθαι Τρωσὶ, pro Achæis pugnare contra Trojanos, Δ, 156. sic, μάχεσθαι πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν, Θ, 57, i. e. ὑπὲρ τῶν φιλτάτων. πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων ἑσταότα, stantem pugnando pro iis, ad defendendos eos, Ω, 215, ubi cave legas πρὸς cum quibusdam. πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἤει, K, 286, ubi τοπικῶς intelligendum, προώδευεν, ante ivit, *er geing voraus, (he went before;)* unde postea ortus est ὁ φροῦδος. πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Δ, 382, i. e. προίκοψαν εἰς ὁδὸν, processerant aliquantum viæ, προώδευσαν. Ἰλιόθι πρὸ, pro Ἰλίου, ante Ilium, ἔξω πρὸ τῆς Ἰλίου, Θ, 557. K, 12. N, 349. θ, 581. scilicet Ἰλιόθι adverbialiter est factum, et πρὸ quoque adverbiascit. πρὸ Φθίων, ante Phthios, præcedens ut dux eorum, N, 693, 699. κούρων θηρητήρων, ante venatores, P, 726. πρὸ δ' ἄρα οὐρῆες κίον αὐτῶν, muli præibant ante eos, Ψ, 115, ubi præpositio longe a suo casu. πρὸ ἕθεν, ante se agitans eos, E, 96. πρὸ νεῶν, ante naves, Σ, 172. ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος, certans pro domino suo, Ω, 734. πρὸ γάμοιο, ante nuptias, ο, 523, et loco nuptiarum. ἠῶθι πρὸ, adverbialiter, ante auroram, *vor anbruch des tages, (before daybreak,)* ε, 469. ἐξήγαγε δὲ πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα, eduxitque foras in lucem etsi nondum justis mensibus plenis, T, 118, ubi πρὸ adverbialiter et solum positum, pro πρὸ καιροῦ. sic, πρὸ μὲν ἄλλα, αὐτὰρ ἐπὶ ἄλλα, N, 799, alia ante, alia post; et sermo est de fluctibus: et 800, Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι, αὐτὰρ ἐπὶ ἄλλοι. πρὸ δὲ Ἀπόλλων, O, 360, i. e. πρὸ τῶν ἄλλων, ante ibat. sæpe avellitur a verbo suo: πρό οἱ εἴπομεν, pro, προείπομεν αὐτῷ, α, 37, prædiximus ei. οὐρανόθι πρὸ, utrumque adverbialiter, πρὸ οὐρανοῦ, Γ, 3, prope ad cœlum, i. e. prope ad nubes, *nahe an den wolken, (near the clouds.)* ἀργαλέου πρὸ φόβοιο αὐτὸν λίποιεν, præ gravi fuga, P, 667, nisi est ibi ellipsis simul et tmesis, ut πρὸ pertineat ad λίποιεν, et genitivus pendeat ab ἐκ. cæterum ea notio τοῦ πρὸ, præ, ex, apud alios est frequentior. διὰ πρὸ, per et ante, *gerade durch, (through and through,)* E, 281, 538. M, 184, 404. ὀφθαλμοῖο διὰ πρὸ καὶ διὰ ἰνίου, per oculum recta et per occiput, Ξ, 494, *fuhr durchs auge fort und durch den hinterkopf hervor, (went through the eye and out at the back of the head.)* Υ, 276. Φ, 164. χ, 295. πρὸ ἔργων, Ol. 10, 27, pro operibus. τειχέων, Ol. 13, 78. Ist. 4, 35, ante muros. Κύμης, Py. 1, 141, ante Cumam. et 150, Κιθαιρῶνος δόμων, in publico, Py. 2, 35, i. e. προελθοῦσαι τῶν οἴκων. δίκης, Py. 4, 248, præ justitia, magis quam justitiam. δωμάτων, ante urbem, Py. 5, 129. τὸ πρὸ ποδὸς, χρῆμα, Ist. 8, 26, res præsens.

προαγείρω, (Ῥέω) ante congrego. hinc est ὁ προηγορεὼν, ῶνος, gula, ingluvies in avibus, *der kropf, (the crop of a bird,)* in quam colli-

guntur cibi primum: qui et ὁ προηγορεών, ῶνος scribitur, Aristoph. Aves, 1113. dicitur idem ὁ προλόβος. cæterum et de hominibus poni potest.

προάγω, f. άξω. προάγνυμι. (Ἄγω) ante me frango. proactum frango. ὦρσε δ' ἐπὶ (ἐπῶρσε) κραιπνὸν Βορέην, (velocem Boream) πρὸ δὲ κύματα ἔαξεν, pro προέαξεν, ε, 385, i. e. κύματα ab aliis ante ventis excitata fregit: vel potius, ante se actos, *die er vor sich hin jagte, (which he drove before him.)*

προαγωγεύω, προαγωγὸς, ἡ, vide sub ἌΓΩ, duco, paullo ante medium.

προαλὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄλλω) declivis, pronus, *vorwärts fallend, (falling forward.)* a πρὸ et ἄλλω. προαλὴς χῶρος, regio vel locus declivis, Φ, 262, ὁ κατωφερὴς καὶ κατάντης. alibi notat hæc vox et τὸν ἀναιδῆ, καὶ πρὸ τοῦ δέοντος ὁρμητίαν, *einen ungestümen, vorschnellen, der mit der thüre ins haus fällt. der weiter gehet als sich ziemet, (one who enters impetuously and precipitately, and goes farther than good manners justify.)*

προάστειον, τὸ, vide sub ΠΡΟ', et ἄστυ.

προβαίνω, (Βάω) procedo, *gehe vorwärts, (I proceed.)* præeo, *gehe voran, (I precede.)* it. active, promoveo, *mache vorwärts kommen, (I cause to advance.)* νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει, Ζ, 125, anteivisti omnes multum fiducia. ἴδμεν ὅσον προβέβηκας ἁπάντων, Ψ, 890, scimus, quantum anteeas omnes, inquit Achilles politus ad Agamemnonem: προέχεις, *übertrifst, übergehest, (excellest, surpassest.)* alias proprie dicitur ἐπὶ τῶν ἐν δρόμῳ ἢ ὁδῷ προβαινόντων, *die im laufe oder auf dem wege voraus sind, (those who have got the start in a race or journey.)* deinde et de iis, qui ἡλικίᾳ, καὶ χρόνῳ, προβαίνουσι, *die an alter oder dauer weiter schreiten, (farther advanced in age or duration.)* ὅ, τε κάρτεϊ προβεβήκει, Π, 54, ubi ὅ, τε est neutrum ab ὅστε, ἥτε, ὅ, τε, et id positum pro κατὰ ὅ, τε, i. e. διότι, quod, quia, *weil er machtiger ist, (because he is more powerful.)* nam respicit Achilles ad verba Nestoris A, 281, quæ concoquere nequivit. dicit ergo Achilles, si vel maxime superat omnes opibus, tamen non oportuit eum idcirco abuti viribus suis ad contumeliam imbecillioris. est ergo, ὑπερέχειν. ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, Κ, 252, sidera processere multum, *sind weit fortgerücket, (have advanced far.)* κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς, Ν, 18, rapide pedibus progressus: particip. præs. a προβίβημι. et 158, κοῦφα ποσὶ προβιβάς. κραιπνὰ, ϱ, 27. ὑπασπίδια προβιβῶντος, lente procedentis sub tegmine clypei, Π, 609, i. e. ἔσω τῆς ἀσπίδος κρυπτομένου καὶ οὕτω προβαίνοντος. et est particip. præs. a προβιβάω. sic et Ν, 807, ὑπασπίδια προβιβῶντι. et cautum lentumque progressum his locis notat. sed tamen ο, 554, etiam de celeri passu posita vox: τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον. nam τὸ βιβᾷν magnos semper passus connotat. τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει (dorice pro προβήσει) Ol. 8, 83, quis modus virum promovebit, ὁδηγήσει; τέρμα προβὰς, Ne. 7, 104, terminum supergressus.

προβάλλω, (Βάλλω) propono, profero, ostendo palam. *ich äussere, (I make to appear.)* ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες, Λ, 529, προῤῥίψαντες, προθέμενοι, ἐκφήναντες, καὶ προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν ἐκ τοῦ δύνασθαι, ex potentia ad actum proferentes contentionem animis inclusam, effundentes acriter contentionem tristem. Νότος Βορέῃ προβάλεσκε, ionice pro προέβαλε, ε, 331, objecit, prodidit. οὐλοχύτας προβάλοντο, Α, 458, effundebant corbes repletos mola salsa; collato 449, ἀνέλοντο, elevabant. *huben in die höhe (lifted up.)* quo gestu quasi consecrabantur istæ molæ. sic Β, 421. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλὸν, Τ, 218, ubi προβαλέσθαι est pro ὑπερβαλέσθαι, cum genitivo personæ, σεῖο i. e. σοῦ, et ablativo rei, νοήματι: *ich mag wohl am verstande etwa einen vorzug vor dir haben, (I may indeed surpass thee in understanding.)* nisi quod hoc verbum paullo modestius notat quam ὑπερβάλλεσθαι. βάλλειν est ἐπιτυγχάνειν, tangere scopum, *treffen, (to hit:)* et sensus est, βαλοίμην κε πρό σου, i. e. ἐπιτυχὴς γενοίμην πρό σοῦ, ἐν τῷ νοεῖν, *möchte vielleicht vor dir das ziel treffen im denken, (might perhaps hit the point before thee in thinking:)* et sequentia id explanant, unde ita accidat. θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρὴν, Ψ, 255, ubi id verbum maxime proprie positum: nam fundamenta sunt omnium primum; ut ergo πρὸ prioritatem aliquam in agendo indicet. et ea proprietas et in, οὐλοχύτας προβάλοντο, γ, 447, locum habere potest; nam οὐλοχύται sunt προθύματα quædam, prius projiciebant.

πρόβασις, εως. ἡ. (Βάω) significat divitias rei pecuariæ, ἐν προβαίνουσι καὶ αὐτοκινήτοις, in opposito ad κειμήλια quæ non sunt αὐτοκίνητα sed reposita jacent. ἡ πρόβασις igitur dicuntur omnium domesticarum pecudum greges vel possessiones: deinde κατ' ἐξοχήν τινα greges ovium. in genere est κτῆσις βοσκημάτων τετραπόδων. a προβαίνειν, *fortgehen, (to advance.)* τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα. κειμήλιά τε πρόβασίν τε, β, 75, ubi sunt duæ illæ species divitiarum priscarum: *vieh, und in den vorraths-kammern ligendes. (cattle and provision in the store-room.)*

πρόβατον, ου. τό. (Βάω) ovis, *ein schaf, (a sheep.)* antiquissimi tamen omne animal quadrupes cicur vocarunt προβατὸν, a πρὸ et ἡ βάσις. sic Pindarus (teste Eustathio ex libris Pindari jam deperditis) et Herodotus equum vocant πρόβατον. usus deinde hanc vocem ovibus propriam dedit. quod antiquissimi etiam capram vocarint πρόβατον, testatur Eupolis, qui προβατικὸν χορὸν vocat τὸν ἐξ αἰγῶν. omnia ergo τὰ τετράποδα θρέμματα antiquitus dicta sunt πρόβατα, ut vides apud Herodotum, I, 189. σιτίοις εὖ ἐσκευασμένοις καὶ προβάτοις, re frumentaria bene præparata et pecuaria, ne militi desint panes et carnes, expeditionem suscipit rex. et 203, μίξις τούτων τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν ἐμφανὴς, κατάπερ τοῖς προβάτοις, concumbunt in propatulo, velut cætera pecora. et apud poëtam omnino in hac generali notione reperitur. πολλὰ δέ οἱ πρόβατα ἔσκε, Ξ, 124, *er hatte viel vieh, (he had many sheep.)* ἔστι σοι χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, καὶ πρόβατα, καὶ δμωαὶ, καὶ ἵπποι, Ψ, 550, ubi quoque pecus in genere notat, ex quo tamen ἵπποι ob nobilitatem in specie sunt additi huic generi. alias dicitur ovis ἡ ὄϊς, cujus tres ætates nominantur: τὸ ἀρνίον, agnus: ἀμνὸς et ἀμνὴ, ovis unius anni: ἀρνειὸς, aries adultus. ὁ τριέτης κριὸς dicebatur et ὁ μοσχίας. ὄϊες θήλειαι κέρατα ἔχουσαι, *gehörnte schafe, (horned sheep,)* dicuntur αἱ κεράδες. grex ovium proprie dicitur πῶϋ οἴων, Λ, 677, 695.

προβέβουλα, vide sub προβούλομαι.

προβιβάω, προβίβημι, vide sub προβαίνω.

προβλὴς, ῆτος. ὁ ἡ. (Βάλλω) propositus, ante positus, expositus. προβλῆτι σκοπέλῳ, Β, 396, saxo ad mare sito, λίθῳ προβεβλημένῳ τῆς θαλάσσης, ὡς ἐν ἀκρωτηρίῳ. *einem felsen vorne am meer, (a rock projecting into the sea.)* sic. πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, Π, 407, ubi de piscatore est sermo, hamo captante pisces. στήλας δὲ προβλῆτας ἐμόχλεον, Μ, 259, vallos ante positos convellebant, *die vorne vor gesetzten pfähle, (the palisades placed before.)* ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε πάγοι τε, ε, 405, sed littora prominentia erant, scopulique saxaque. αἱ προὔχουσαι, αἱ προβεβλημέναι καὶ μὴ κρυπτόμεναι: et id in opposito ad λιμένας καὶ ἐπιωγάς: ibi enim οὐ προβέβληται εἰς ἐμφανὲς ἡ ἀκτὴ, sed intro curvatur. ergo ἡ προβλὴς ἀκτὴ, si comparetur cum portu, non est commoda naviganti: si vero circa eam etiam sunt σπιλάδες καὶ πάγοι, multo res est pejor: et tunc tales ἀκταὶ sunt τόποι πετρώδεις, προνεύοντες εἰς θάλασσαν, *rauhe ufer, die steil und gefährlich sind, (rocky shores which are steep and dangerous.)* ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν, κ, 89, quæ formant portum. sic et ν, 97.

προβλώσκω, (Μέλω) procedo, progredior curiose, ut spectem, quid novi sit. δμωὰς δ' οὐκ εἴας προβλωσκέμεν, pro προβλώσκειν, nam vetabas paullo ante, ancillas progredi ex habitaculo suo, τ, 25, coll. 16. μὴ θύραζε προβλώσκειν, ne extra januam suam prodeant, φ, 239, 385. est ergo idem quod προμολεῖν, cum paullo majore emphasi.

προβοάω, f. ήσω. (Βοῦς) exclamo. clamo præ aliis. ὥς τώγε προβοῶντε, Μ, 277.

προβολὴ, ἡ, vide sub ἀπάρχομαι, et ἀφορμάω.

πρόβολος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) propositus, ante positus, expositus. idem quod προβλής. ἐπὶ προβόλῳ ἁλιεὺς, μ, 251, piscator in promontorio vel saxo ad mare, vel alto littore, sedens. apud recentiores sic vocatur et ὁ σύμμαχος, qui pro nobis pugnat. defensor.

προβοσκὶς, ἡ, vide sub Βόω.

προβούλομαι, (Βάλλω) malo, potius cupio. προκρίνω, *ziehe vor, (I prefer.)* καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα, Α, 113, sc. τὴν Χρυσηΐδα. quæ ingens ejus laudatio: sed eam postea morte luit Agamemnon. est præt. perf. medii.

προγείνομαι et προγίγνομαι. (Γάω) procedo. οἱ δὲ τάχα προγένοντο, Σ, 525, illi celeriter progrediebantur, προέκοψαν τῇ ὁδῷ. ὤχοντο ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, Δ, 382, pro προεγένοντο ὁδοῦ, ubi ergo plena phrasis, *kamen des weges vorwärts, (proceeded on their journey.)*

προγενέστερος, α, ον, vide sequens.

προγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) prior natus. cujus comparativus προγενέστερος, έρα, ερον, frequens in poëta, senior, et hinc venerabilior et peritior. Νέστωρ, ὃ γὰρ προγενέστερος ἦεν, Β, 555. ὅσον γενεῇ (i. e. γενέσει) προγενέστερος εὔχομαι εἶναι, Ι, 161. Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖο ὀλίγον προγενέστερός ἐστι, Ψ, 789. ἤ τις νέων ἀνδρῶν, ἢ οἳ προγενέστεροί εἰσιν; β, 29, num aliquis juniorum, an seniorum? τόσα εἴπῃς, ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη, δ, 205. nam naturaliter seniorum major est prudentia. ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν, η, 156, qui senior erat inter Phæacas. sic et λ, 342. κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ, paullo senior eo, τ, 244. οὐδὲ οἱ προγενέστεροι ἦσαν, ω, 159, neque qui seniores erant. est ergo ὁ πολυχρονιώτερος: deinde vero omnino ἡ πρεσβυγένεια est τίμιόν τι.

προγίγνομαι, vide προγείνομαι.

πρόγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) qui ante est natus. *ein vorfahr, vater, (an ancestor, father.)* it. senex, *ein älterer mann, (an older man.)* χωρὶς μὲν πρόγονοι, ι, 221, ubi sermo de ovibus et capris. Separatim majores natu, *die altern schafe und ziegen, (the older sheep and goats.)* πρόγονον ὂν, avum suum, Ol. 6, 99. ὑμέτεροι πρόγονοι, Ol. 9, 80, vestri majores. προγόνων τιμὴν, Py. 4, 262. προγόνων νῖκαι, Py. 7, 16. τεῶν, tuorum, Py. 9, 183, ubi et additum παλαιῶν. προγόνων (κατὰ) ἀγυιὰν, Ne. 7, 135, secundum tramitem majorum.

προδάημι et προδαέω. (Δάω) ante cognosco et disco. μήπως μὲ προϊδὼν ἢ προδαεὶς ἀλέηται,

δ, 396. ne prævidens aut præcognoscens effugiat me. et est id h. l. εἰδήσεως προγνωστικῆς.

προδεικνύω, προδείκτωρ, ορος, ὁ, προδέκτωρ, ὁ, vide sub ἀποδείκνυμι.

προδοκὴ, ῆς. ἡ. (Δέκω) est τόπος στενὸς, ἐν ᾧ δοκεύει τις, ὁδοιδόκου δίκην, *ein ort wo man sich anstellet, auf das wild zu lauren, (a place where a person lies in wait for game.)* insidiarum locus. αἶγα ἄγριον πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσι, Δ, 107, ubi simul etymologia est indicata. Vide sub δέχομαι, sub medio.

πρόδομος, ου. ὁ. (Δέω) porticus ante domum, ἡ αἴθουσα, *die halle vor dem hause, (the porch,)* ex qua itur in aream aulæ. it. atrium, *der flur des hauses, (the entrance hall:)* et hic significatus est Homericus. ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων, in atrio, ante januas cubiculi, I, 469. ἐν προδόμῳ δόμου κοιμήσαντο, Ω, 673, ex more antiquo. sic et δ, 302, coll. 297. ἐνὶ προδόμῳ εὗρε ἥμενον, ξ, 5, coll. 34, ubi est atrium. εὕδοντα ἐν προδόμῳ, ο, 5. et 465, εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ δέπας. ἐν προδόμῳ εὐνάζετο, υ, 1, ut cognoscat quid acturæ sint mulieres, et quæ. et 143, ἔδραθεν (dormivit) ἐν προδόμῳ. Vide sub ἕτερος, paullo sub initio, et αἴθουσα.

προδοσίκομπος, ὁ, vide sub κενεαυχής.

προέαξε, vide sub προάγω.

προεέργω, (Ἔργω) prohibeo, arceo πρόσω, intercludo sic ut non retro possit cedere, sed ulterius in anteriora pellatur. it. præsidii more tueor, *ich bedecke, (I cover or protect.)* πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν, omnibus præsidio erat et eos a tergo tutabatur ut possent ire in castra, Λ, 568.

προείδω, (Εἴδω) ante video, prævideo. ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον, quando ante vident ingruere volentem accipitrem, Ρ, 756, et sermo est de aviculis. οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, Σ, 527, hi has oves ante se videntes incurrebant. ἕζετο γὰρ προϊδὼν, Χ, 275, subsedit enim prævidens. μή με προϊδὼν ἠὲ προδαεὶς, me prævidens aut præcognoscens, δ, 396, nam potest et præcognosci quid alio modo quam visu. ὀξὺ μάλα προϊδὼν, acutum valde ante se videns in longum, ε, 393. προϊδεῖν τὸ ἐσόμενον, futurum prævidere, Ne. 1, 40, προγνῶναι τὸ μέλλον.

προέπω. (Ἔπω) prædico, ante dico. ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς, siquidem id ei nos prædiximus, α, 37.

προερέσσω, i. e. πρόσω ἐρέσσω. (Ῥάω) hoc verbum legunt quidam, ν, 279, pro προηρέσαμεν.

προερύω, (Ῥύω) ante traho vel duco. νῆα προέρυσεν ἅλαδε, deduxit ex statione navem in mare, Α, 308. et 435, τὴν δὲ εἰς ὅρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς, navem remis in stationem protruserunt. sic et ο, 496. νῆας ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω, si naves deduxero, I, 358. αὐτὰρ προερύσαμεν ἤπειρόνδε, ι, 73, i. e. πρόσω εἰρύσαμεν, porro trusimus naves remigando.

προέχω, f. προέξω, (Χάω) ante habeo, ante dirigo; promineo. ὅθι ἀκροτάτη προέχε ἀκτὴ, pro προεῖχε, ubi extremum prominebat littus, μ, 11. ἀκταὶ προὔχουσιν, pro προέχουσιν, littora prominent, κ, 90. προὔχοντι ἐπὶ πύργῳ, Χ, 97, ad prominentem partem munitionis, ἐξέχοντι αὐτοῦ μέρει, ad exteriorem aliquam muri partem. προὔχουσα ἀκτὴ, ω, 82, et est eadem quæ προβλής. sic, ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ, in prominente parte tecti, τ, 544, et non notatur pars in altius eminens, sed in latius prominens præ reliquis. ἐπὶ ἠϊόνας προὐχούσας, ζ, 138, ubi sunt oræ littoris altiores, post quas latere quis paullum potest, τὰς προκειμένας. τὸν προὔχοντα δοκιεύειν, prægredientem consequi studere, Ψ, 325, τὸν ἔμπροσθεν ἐλαύνοντα, τὸν προελαύνοντα, nam sermo est de certamine curuli. et 453, ἐφράσατο ἵππον προὔχοντα, animadvertit equum, i. e. equos ambos, præcedentem præ aliis, *das einen sprung voraus hatte, (which had got before.)* προὔχοντο δοῦρατα, prætendebant hastas, Ρ, 355, ubi est tmesis, i. e. προΐσχοντο, προεβάλοντο. προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, γ, 8, præbebant in quemlibet cœtum novenos tauros; vel et, πρὸ ἑαυτῶν εἶχον ὥστε σφάξαι, habebant ante se ad mactandum. apud recentiores οἱ προὔχοντες sunt οἱ ἐν ἀξίαις, in dignitate constituti, et προέχειν, in dignitate esse, *vorzüge haben, würden haben, (to possess dignity, honours,)* προὔχεσθαι etiam de verbis, quæ prætenduntur vel prætexuntur, dicitur, *vorgeben, (to allege,)* προφασίζεσθαι, et communius προΐσχεσθαι. idem fere est προχαίνειν, et ἡ προχάνη, i. e. προφάσκειν et ἡ πρόφασις: sicut et μὴ δυνάμενος φάσκειν est ὁ ἀχανής.

προηγορεὼν, ῶνος, ὁ, vide sub προαγείρω.

προήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) ante acuminatus. ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, μ, 205, manibus urgebant remos ante acutos; et remi sic dici videntur, quia manubrium eorum est longum, et quasi acuminatum in formam hastæ. ex hoc epitheto ii rationem habere videri possint, qui a πρὸ et ἥκω vocem compositam perhibent, et qui τὴν ἀκὴν ab ἥκειν deducere malunt. sed obstant his alia multa. possint remi etiam sic dici, quia inferior pars eorum est quasi acie gladii prædita. prior explicatio præstat.

προθέλυμνος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) est facta et composita vox a τὸ θέλυμνον, quod idem est ac τὸ θέμηλον et θεμέλιον et θέμεθλον, fundamentum; et πρὸ, πρόσω, ante: et notat, extra fundamentum suum promotus, evulsus, eradicatus; deinde et, aliud super aliud fundatum dense, πυκνὸν, ἄλλο ἐπ' ἄλλοις τιθέμενον, ἀλληλεπάλληλον, συνεχὲς, ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ, quales sunt capilli, etc. πολλὰ δ' ὅγε προθέλυμνα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ αὐτῇσιν ῥίζῃσι, de apro ingenti, I, 537, quo loco προθέλυμνα non modo sunt, aliæ super alias arbores; sed et, etymologiæ propius, ex fundo evulsæ, τὰ ἐκ θεμέθλων ἀνασπώμενα καὶ ἐξ αὐτῆς θέσεως: et ad ablativum deest attice σύν. πολλὰς δ' ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας, de Agamemnone, Κ, 15, ubi quoque uterque significatus locum habet, ut χαῖται προθέλυμνοι sint, capilli ex fundamentis et radicibus suis evulsi; simulque, πυκνοὶ, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις τιθέμενοι. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, Ν, 130, ubi et clypeus in se sic vocatur, οὗ αἱ τῶν βυρσῶν θέσεις πυκναί: et clypei juncti invicem, ut alius alii superincumbat ex parte, ἄλλο πρὸ ἄλλου τιθέμενον. vide loco suo θεμέλιον, quo hæc vox pertinet. Aristoph. in Pace, 1209, ὡς προθέλυμνόν με ἀπώλεσας, ut funditus me perdidisti.

προθέω, προθέουσι, vide sub προτίθημι.

προθέω, (Θέω) procurro. ὁ δέ τε προθέῃσι μεμηκὼς, ille autem præcurrit clamans, sc. ὁ λαγωὸς, Κ, 362, pro προθέῃ, præs. conj. et lepus igitur in parabola præstantior τῇ κεμάδι visus. πολὺ προθέεσκε, ionice pro προέθεε, Χ, 459. λ, 514, non manens in turba et in ordinibus. hinc est nomen proprium, ὁ Προθοήνωρ, ορος. et ὁ Πρόθοος.

προθορέω, (Ὄρω) prosilio. μέγα προθορὼν, longe prosiliens ante primos, Ξ, 363. ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπη, ille prosiliens (accepto ictu gravi) ad terram cadit, Ρ, 522. et 523, ὅγε προθορὼν πέσεν ὕπτιος.

πρόθυμα, ἡ, vide sub ἀπάρχομαι.

προθυμία, ας. ἡ. (Θέω) promtitudo animi, animositas. ἦσι προθυμίῃσι πεποιθὼς, Β, 588, et notat τὸ θαῤῥαλέον, sua alacritate animi fretus. sed ἡ ῥαθυμία est, ignavia, levitas animi; quæ habebat in exercitu suas pœnas, sicut ἡ λιποταξία, conf. Τ, 234—236.

πρόθυρον, ου. τό. (Θέω) prima exterior janua domus, vel et aulæ; vestibulum. προπύλαιον, *die äussere thüre, (the outer door.)* ὦρτο δι' ἐκ προθύρου, Ο, 124, currebat extra exteriorem januam. sic et Ω, 323, ἐκ δ' ἔλασε προθύρου, egit currum extra portam exteriorem palatii. cæterum utroque loco est πρωθύστερον: nam relinquere sellam, aut ex porticu domus exire, natura prius est. ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, mortuus et mox efferendus, Τ, 212, i. e. εἰς τὸ πρόθυρον ὁρῶν. nam mos est antiquus, mortuos sic ponere, ut pedes spectent januam extimam, ὡς ἐπὶ ἐξόδῳ τοῦ βίου γεγονότας. ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, γ, 493. ο, 146, 191, quibus locis est idem illud supra notatum πρωθύστερον. ἔσσυτο ἀνὰ πρόθυρον, ξ, 34, ferebatur cursu ad januam aulæ. εἶκε, γέρον, προθύρου, cede, senex, a janua prima conclavis magni, σ, 10, cede ab introitu. et 100. εἷλκε δι' ἐκ προθύροιο, ubi πρόθυρον est exterior janua domus. et 385, φεύγοντι δι' ἐκ προθύροιο, fugienti per januam anteriorem, et domus et aulæ totius. εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ, υ, 355, simulacrorum plenum est vestibulum et pars ad januam domus vel conclavis magni, et aula quoque ipsa. δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε εἷλκον αὐτὸν, φ, 299. ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλὴν, χ, 474, eduxerunt eum in partem ante januam et in aulam. et pluralis etiam eodem sensu. ἕστημεν ἐν προθύροις, stetimus ad exteriorem januam, Λ, 776, γυναῖκες ἱστάμεναι ἐπὶ προθύροισιν, stantes ad januas suas exteriores et in publicum spectantes, Σ, 496. κύνες κείσονται ἐν προθύροισι, in vestibulo, ad vestibulum, Χ, 71. ἔστη ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος, οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, α, 103, qui locus maxime explicat τὰ πρόθυρα, quod sint janua exterior domus, spectans vel in aulam, ut h. l. vel in publicum, ut alibi. et 119, βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, ibat recta et celeriter ad eam januam. τὰ πρόθυρα ergo, et οὐδὸς αὔλειος, limen ad aulam ferens, sunt idem. ἐν προθύροισι δόμων ἔστησαν, δ, 20, constiterunt ad exteriores januas domus. sic, στῆσεν, η, 4. ἔστη, θ, 304. et 325, ἔσταν θεοὶ, stabant ad januam primam. ἔστη ἐνὶ προθύροισι, π, 12. quæ loca in contextu inspecta satis declarant hanc vocem. Vide sub αἴθουσα, et θύρα, paullo sub initio.

προϊάλλω, f. αλῶ. (Ἔω) ante mitto, propono. προπέμπω. ἐμὲ Ζεὺς ἀπ' οὐρανοῦ προΐαλλεν, a cœlo demisit, legavit, Θ, 365, ut auxiliarer tibi. Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Λ, 3, misit Discordiam ad castra. προΐαλλε συβώτης αἰεὶ σιάλων τὸν ἄριστον, ξ, 18, mittebat subulcus semper optimum saginatorum porcorum. ἐμὲ ἀγρόνδε προΐαλλε, me misit in agrum, ο, 369, ut ibi habitarem.

προϊάπτω, f. ψω. (Πέτω) ante tempus concidere facio violenter. est plus quam προϊάλλω et προπέμπω: nam notat simul βλάβην καὶ φθοράν. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν ἡρώων, animas heroum (heroas) proturbavit in mortem, Α, 3. sic, πολλὰς κεφαλὰς ἄϊδι προϊάψειν, Λ, 55. ἔγωγε ἐφάμην (ego quidem putabam) αὐτὸν προϊάψειν Ἀϊδωνῆϊ, me eum deturbaturum in Orcum, Ε, 190, projecturum me eum esse. οὔτις με Ἄϊδι προϊάψει, Ζ, 487.

προΐημι, f. προήσω. (Ἔω) ante mitto, edo. ἐς πόντον προϊεῖσι βοὸς κέρας, in mare projicit (piscator hamo piscaturus) bovis cornu, cui adnexus est hamus, μ, 253. ὁ προϊεῖσι Εἰλείθυιαι, quem dolorem ante mittunt (antequam infantem re vera pariat mater) parturientium deæ, Λ, 270, nam dolores partus præcedunt

ipsum partum. ἐγὼν ἑτάρους προΐην, ι, 88, mittebam, *schickete fort, (despatched forward.)* σὺ δέ με προΐεις, et tu me mittebas, ω, 332, imperf. a προϊέω. ut ergo πρὸ sæpe sit ex πρόσω, porro, *vorwärts fort, (forwards.)* ἐς Πηνειὸν προΐει (præsens, a προΐω) ὕδωρ ποταμὸς, in Peneum mittit aquam, B, 752. τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες, δ, 681, cur tandem te miserunt proci? est aor. 2. sic, πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος, miserunt, ablegarunt, quisque præconem, Θ, 399. π, 328, εἰς δόμον. σ, 290. ἐγὼν ἑτάρους προΐειν, imperf. pro προΐην, ionice, κ, 100. μ, 9. προΐει, mittebat eos, A, 326, *er schickete sie fort, (sent them forward.)* et 336, ὃς σφῶϊ προΐει, qui vos ambos mittebat. Ταλθύβιον προΐει, Γ, 118. et 346, ἔγχος, mittebat, jaciebat hastam. sic E, 15, 280. H, 244, 249. Λ, 349. P, 516. Υ, 273, 438. X, 273, 289. ω, 521. ὀϊστὸν, sagittam, N, 662. κήρυκα ἐπὶ Αἴαντα, M, 342. et imperativus, προΐει ἔγχος, mitte, conjice, hastam, ω, 518. πρὸ γὰρ ἧκε θεὰ, pro προῆκε, misit dea, A, 195. προῆκε γὰρ Ζεὺς, P, 545. πρὸ γὰρ ἧκέ μιν Ἥρη, Σ, 168. ὀκτὼ προέηκα ὀϊστοὺς, Θ, 297. τὸν μὲν ἐγὼ, K, 125. Μαίονα προέηκε, dimisit, ire jussit, Δ, 398. ὣς φάμενος προέηκε, sc. τὸ βέλος, E, 290. ἃς (νῆας) προέηκε Εὔνηος, quas miserat ille, H, 468. τούνεκά με, I, 442. coll. 438. ἤ σε Ἕκτωρ προέηκε, misit, K, 388. Ζεύς με, Λ, 201. et 648, ὅ με προέηκε πυθέσθαι. ἀοσσητῆρά σοι ἐξ Ἴδης, O, 255. Ἥρη μὲ, Σ, 184. αἰετὼ προέηκε πετέσθαι, β, 147. sic οὖρον ἀῆναι, ventum misit ut flaret, γ, 183. ἐμὲ, δ, 161, 829. οὖρον, ε, 268. et 316, πηδάλιον ἐκ χειρῶν, clavum ex manibus dimisit. οὖρον, η, 266. πνοιὴν Ζεφύροιο ἀῆναι, κ, 25. καί τι ἔπος προέηκε, ξ, 466, vinum facit ut prodeat verbum aliquod non utile. πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, τ, 468, pedem lavandi Ulyssis, quem illa anus tenebat manibus, emisit e manibus ut decideret. φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν, ominosam vocem ex domo mulier edidit, υ, 105. πρὸ γὰρ ἧκε πατὴρ, misit me legatum, φ, 21. τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσαι, hunc misit ut vocaret, ψ, 44. et 51, σὲ δέ με προέηκε καλέσαι, misit me ut vocarem te. σὺ μὲν τήνδε θεῷ πρόες, hanc tu deo, in honorem dei, dimitte, A, 127. ἀλλ' ἐμὲ πρόες ὦκα, me mitte celeriter, Π, 38. et 241, τῷ κῦδος ἅμα πρόες Ζεῦ, cum hoc una victoriam mitte. ἀλλά σέ περ προΐτω, at te saltem mittat, Λ, 795. et est imperat. aor. 2. πρόεμεν, infin. aor. 2. mittere, κ, 155, pro προεῖναι, ionice. ἀγγελίας προϊεῖσα, mittens nuntiationes, β, 92, *schicket botschaften ab, (sending off messengers.)* sic et ν, 381. προήσειν σοὶ τοῦτο, Py. 4, 296, quasi ultro ante pedes projecturum id tibi. προῆκαν, Ol. 1, 105, i. e. προέπεμψαν.

προΐκομαι, vide sub καθίκομαι.

προΐκτης, ου. ὁ. (Ἕω) ὁ προῖκα ζητῶν λαμβάνειν, qui donum cupit accipere, mendicus. αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ, pudor non est utilis homini indigo dona apud alios quærenti, ρ, 347, 352. et 449, θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσὶ προΐκτης, *du bist ein dreister und unverschamter bettler, (thou art an impudent and shameless beggar,)* coll. 578. nimirum ibi Penelope et Antinous diversimode de re eadem judicant: illa ex animo benevolo erga egenum, hic ex contemtore animo.

προΐκω, f. ΐξω, vide sequens.

προΐξ, (nam est contractum a προΐξ) κός. ἡ. (Ἕω) donum missum vel datum, δωρεά. it. gratia, χάρις. est a προΐκω, f. προΐξω, ante mitto, prodire facio, et id καταπροΐξεσθαι est idem quod καταπροήσεσθαι. hinc et ad προΐημι id jungendum visum fuit. recentiores τὴν προῖκα ponunt ἐπὶ γαμηλίου δώρου, de dono nuptiali, de dote quam pater filiæ nubenti dat. Sed antiquissimis hæc vox dicitur de quavis δωρεᾷ. προῒξ in sensu recentiorum dicitur et ἡ φερνὴ, quæ est a φέρειν, ἡ προσφερομένη, *das mitgebrachte, eingebrachte, (that which is brought, the marriage portion.)* Sed antiquorum προῒξ est a προΐκειν ἢ προΐξασθαι, quod notat et δοῦναι δωρεὰν et καταπροδοῦναι: pro quibus Attici dicunt προέσθαι et καταπροέσθαι. ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ν, 15, ubi ad genitivum deest διὰ, difficile est, ut unus per donum gratificetur satis, nemo unus potest facile levare inopem, si plures conferunt dona, facilius id sit. Sermo est de inope ibi juvando. ἔμελλεν προικὸς γεύσεσθαι, gustaturus erat de datis sibi cibis, ρ, 413, *wollte die gegebene gaben essen, (was about to eat what had been given him;)* et sermo est de mendico. vides ergo προῖκα esse donum in genere. si accusativus solus ponitur, deest κατά. Vide sub Ἕω, ire facio, ad initium.

προΐστημι, (Στάω) ante statuo, ante sto: defendo. τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, has ego non defendo, Δ, 54, ubi avulsa præpositio πρὸ a προΐσταμαι mutata est in adverbium πρόσθε. et 156, οἶόν σε προστήσας, cum te solum ante alios stare sivi: et est h. l. verbum, ductum a victima, quæ πρὸ ἑτέρων ζώων ἵσταται ἀγομένη ἐπὶ σφαγήν. hinc et est verbum προστατέω, i. e. πρὸ ἄλλων ἵσταμαι εἰς βοήθειάν τινα.

προκαθίζω, (Ἕω) ante consideo, ante versus consideo. κλαγγηδὸν προκαθιζόντων γεράνων, B, 463, gruibus considentibus, sessum devolantibus.

προκαλέω, (Κέλω) provoco, *fordre heraus, fordre auf, (I defy, challenge.)* προκάλεσαι Μενέλαον, provoca eum ad pugnandum tecum, Γ, 432. idem verbum sic est et Θ, 142, sed, ad certandum in certamine ludicro. ad pugnam seriam est, H, 50, coll. 51. et 39, τινὰ Ἀχαιῶν προκαλέσεται οἶος, solus provocabit aliquem: ubi est forma indicativi ionice, loco formæ conjunctivi, ἔσηται. et 218, ἐπεὶ προκαλέσατο χάρμῃ, quia provocaverat ad pugnandum. et 285, αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους, ubi nonnihil σκωπτικοῦ inest: provocavit, fortissimos, et omnes; nunc vix resistit uni. Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, N, 809.

προκαλίζομαι, (Κέλω) idem. προκαλίζετο (pro προεκαλίζετο) πάντας ἀρίστους, Γ, 19, et quidem ibi non voce, sed gestu, quatiens ante prima signa hastam. sic. ὁ σίδηρος ἐφέλκεται ἄνδρας θυμουμένους, οὐ φωνῇ, ἀλλὰ βλεπόμενος. nam conspectus Paridis ante signa accipiebatur pro provocatione tacita. sed H, 150, videntur eadem verba de voce provocante intelligi debere: possunt tamen et de solo conspectu et gestu aliquo. ἀεθλεύειν προκαλίζετο, Δ, 389, ad certandum certamine ludicro. sic et E, 807, κούρους Καδμείων, nam et ibi de certamine equestri ludicro. τοξάζεσθαι, Θ, 228. χερσὶ δὲ μὴ προκαλίζεο, σ, 20, ne provoca manibus, i. e. ad pugnandum manibus. a καλέω fit καλίζω, ut a μαχέω μαχίζω, αἰτέω αἰτίζω, etc.

πρόκειμαι, (Κῶ) ante jaceo, appositus sum. ὀνείατα προκείμενα, cibos appositos, α, 148. Ω, 627. vide ὄνειαρ. nam valde frequens est hic versus in poëta.

πρόκες, οἱ, αἱ, vide sub ἔλαφος.

προκηραίνω, vide sub κῆρ, cor, ad finem.

προκίω, (Ἕω) procedo. inde est ὁ πρωκτὸς, οῦ, podex: nam ex eo procedunt sordes alvi. σαυλοπρωκτιᾷν est, arroganter moto podice incedere, Aristoph. Vesp. 1168. nam σαυλὸν vel σαῦλον, est leve, agile, a σέλλω, quod a σείω.

πρόκλυτος, ου. ὁ ἡ. (Κέλω) ante celebratus, olim auditus. πρόκλυτα, Υ, 204, i. e. προηκουσμένας ἱστορίας.

προκοίλιον, τὸ, vide sub Αἴολος in R.

προκόμιον, τὸ, vide sub κόμη.

πρόκροσσαι, sc. αἱ νῆες, (Κάρα) nam adjective ponitur hæc vox, sunt naves sic subductæ, ut propugnaculi speciem præbeant. nam quædam naves longa serie in castris Græeis, longe in terram subductæ, stabant; aliæ vero erant littori maris propinquæ; et inter has duas series erant tabernacula castrorum. πρόκροσσαι ergo sunt illæ ulterius subductæ, post quas erat murus ductus. Ξ, 35. in Herodoto hæc vox est frequens, quem confer, maxime VII, 188. dici etiam possit ex l. c. Herodoti, προκρόσσας νῆας esse, series navium plures. vi vocis in genere πρόκροσσαι νῆες sunt, quando aliæ stant ante alias longe. et id maxime docet locus Homericus, ubi dicitur, quod alias subduxerint προκρόσσας, i. e. longe prostantes quasi; alias vero ad littus ipsum constituerint.

προκυλίνδω, (Κύλω) provolvo, porro volvo. οὐ προκυλίνδεται, sc. κῦμα, non provolvit se, Ξ, 18, quando sc. nondum est ventus certus, mare tamen præsentit futurum aliquem ventum, et crispatur sublatis fluctibus.

προκώμιος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) præambulum lætum. ὕμνου προκώμιον, Ne. 4, 17. est ergo id, quod laudem plenam præcedit.

προλέγομαι, (Λέγω) primo loco ponor et ordinor. οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι, N, 689, i. e. ἐπιλέγδην προτεταγμένοι, ὡς πρωτοστάται, electitio modo in primam aciem positi, ut antesignani: nam habebant ducem rei militaris peritissimum. προλέγονται, primi recensentur, Ne. 2, 28.

προλείπω, (Λέπω) relinquo. κτήματα προλιπὼν, γ, 314. ο, 11, *im stiche lassend, (leaving in the lurch.)* πηούς τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν, ψ, 120. νεκρὸν δὲ προλιπόντες, P, 275. οὐδέ σε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπε, neque te sapientia ejus reliquit, non deficit te prudentia qualem pater tuus habet, β, 279. οὐ δύναμαί σε προλιπεῖν, destituere te, ν, 331. προλιπὼν ἄντρον, Py. 9, 51, progressus relicto antro.

προλόβος, ὁ, vide sub προαγείρω.

προμακεὼν, ὁ, pro προμαχὼν, vide sub πρόμαχος.

προμανθάνω, (Μάω) ante cognosco, ante disco. ἄγνωμον, τὸ μὴ προμαθεῖν. Ol. 8, 79, inconsideratum, non prædidicisse, sc. docenda.

προμαχίζω, (Μάχω) propugno, ante alios stans pugno, procurro pugnando. Τρωσὶν μὲν προμάχιζεν (omisso augmento) Ἀλέξανδρος, Γ, 16, consistens ante reliquos, pugnare volebat singulari certamine. μηκέτι πάμπαν (omnino non) Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, Υ, 376, aperte extra ordinem tuorum procedens, ut solus ante alios stes; coll. 377, ubi opponitur, manere in denso ordine suorum.

προμάχομαι, (Μάχω) idem. ἔθελεν δὲ (nam volebat Agamemnon) πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, multum ante alios progrediens pugnare, Λ, 217. οὔτε τινὰ Ἀχαιῶν προμάχεσθαι, P, 358, nec ut aliquis Græcorum progrederetur extra ordinem.

πρόμαχος, ου. ὁ. (Μάχω) est ὁ πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, qui ante alios stat pugnans, antesignanus. it. in prima acie stans, *im vördern gliede, im vördertreffen stehend, (standing in the front rank.)* ὑπεχώρησάν τε πρόμαχοι, retrocedebant in prima acie stantes, vel propugnatores, Δ, 505. Π, 588. πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔστη, multum ante primam aciem prosiliens, stabat, P, 342. ἔβη δὲ διὰ προμάχων, ibat per primos ordines, procedens, Δ, 495. E, 562, 566. P, 3. Υ, 111, *trat durchs vördertreffen hervor, (went through the foremost ranks.)* N, 291, μετὰ προμάχων ὀαριστὺν, ad primæ aciei turbam. ἐξέθορε προμάχων, exsiliit ante primam aciem, O, 573. ἴθυσεν δὲ διὰ

προμάχων, et ruebat per primos ordines ante, Π, 582. ἐνόησεν αὐτὸν ἐν προμάχοισι φανέντα, Γ, 31, animadvertit eum in prima acie apparentem. ἐνὶ προμάχοις, ad et ante primam aciem, Δ, 253, coll. 254. et 458, ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, fortem in prima acie. et 354. προμάχοισι μιγέντα Τρώων, antesignanis Trojanorum immixtum, et pugnantem contra eos. ἐν προμάχοισι φεύγοντα, in prima acie retro se vertentem, Ο, 342. et 457, αὖτις ἰὼν (recedens) προμάχοισιν ἐμίχθη, in primam aciem suam se recipiebat. αὐτὸν ἔκτανε ἐνὶ προμάχοισι, Σ, 456. ἐξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη, Ε, 134. Τυδείδης δ', αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη, Θ, 99, etsi solus esset, tamen primis pugnantibus se immiscuit, ut Nestorem tutaretur. ἔστην μετὰ προμάχοισιν, Λ, 743, constiti inter primos. τῷ (tunc) κέ με ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα, σ, 378. ἐνέπεσον προμάχοις, invadebant pugnando primos, ω, 525. προμάχων ἀνὰ ὅμιλον, Ist. 7, 49, in prima acie. sed ὁ ἀπόμαχος est, qui desiit pugnare, emeritus: sicut ὁ ἀπόδρομος, ὁ ἤδη πεπαυμένος ἀπὸ τῶν δρόμων, qui non amplius certat cursu. οἱ προμαχεῶνες τοῦ τείχεος, propugnacula muri et munitionis, Herodot. III, 151, forma nominis Ionica, pro προμαχῶνες, ab ὁ προμαχὼν, ῶνος, pro quo ionice est ὁ προμακεών. Vide sub πληθύς.

προμαχὼν, ῶνος, ὁ, vide supra.

προμενέω, **προμένω**, vide sub προμνηστῖνοι.

προμήθεια, (dorice προμάθεια) ας. ἡ. (Μάω) præcognitio. προμαθείας ῥοαὶ, fluxus præcognitionis, Ne. 11, 60. νόῳ προμάθειαν φέρει, Ist. 1, 57, i. e. idoneus est, ut ante cognoscere possit futura et eventura.

προμηθὴς, ὁ ἡ, vide sub μήδομαι, ad finem.

προμίσγω, (Μίσγω) ante misceo et addo. μήτηρ αἰεὶ μὲ λίσσετο, παλλακίδι προμιγῆναι, (Attica paragoge, προμιγήμεναι) ἵνα ἐχθήρειε γέροντα, Ι, 452, mater me rogabat assidue, ut cum pellice juvencula, prius quam pater meus, coirem, ut illa fastidiret deinde senem eum.

προμνηστῖνοι, αι, α. (Νέω) sic ut alter alterum maneat; sic euntes et procedentes, ut non omnes simul, sed unus post alium, procedat. sunt προμενετῖνοι, οἱ προμένοντες ἀλλήλους, καὶ μὴ ἅμα πάντες προϊόντες: *einer nach dem andern, nicht alle zugleich, (one after another, not all at once.)* est a προμένω, quod et προμενέω, f. νέσω et νήσω: et ab hoc posteriori oritur προμενενηστῖνος, per syncopen προμνηστῖνος. αἱ δὲ (umbræ fœminarum illustrium, apud inferos) προμνηστῖναι ἐπήισαν, λ, 232, i. e. μία τὴν ἄλλην μένουσα, ἐν τῷ ἐπὶ στίχον καὶ κατὰ μίαν προϊέναι καὶ ἔρχεσθαι, μὴ δὲ κατὰ στίφος. ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες, πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες (pro ὑμεῖς), φ, 230, ubi explicatio nominis addita a poëta.

προμόλω, (Μέλω) procedo, prodeo. προμολοῦσα Χάρις, e domo prodiens alacriter, Σ, 382. et 392, Ἥφαιστε, πρόμολε ὧδε, prodi celeriter huc. ἐννύχιος προμολὼν, nocturno tempore progressus, Φ, 37. οἱ μὲν ἐς θῶκον πρόμολον, pro προέμολον, prodierunt in concilium, ο, 467. ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο, δ, 22, procedens ex domo vidit. προμολοῦσα ἐκάλεσεν, obviam progressa, ω, 387.

πρόμος, ου. ὁ. (Μάχω) qui ante alios stat pugnans, antesignanus. in prima acie stans. idem, per syncopen, qui πρόμαχος. ἀριστῆα πρόμον εἶναι, fortem heroëm esse eum in prima acie et ante aciem, Γ, 44. βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα, *er traf einen im vördern gliede, (hit one in the front rank,)* Ε, 533. πρόμος ἔμμεναι (εἶναι) Ἕκτορι, ut ante aciem concurrat singulari certamine cum Hectore, Η, 75. et 116, τούτῳ (contra hunc; dativus incommodi) δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοὶ, nam alium constituent et consurgere facient pugnatorem pro reliquis. et 136, πρόμος αὐτοῖς ἵστατο, stabat ante eos, pugnaturus. sic, ἵσταται, stat, Ο, 293. μηδὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ, Χ, 85, neque consiste pugnaturus solus præ aliis contra hunc. ἢ ἔπειτα ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, an una it in pugnam sic, ut ibi sit inter primos, λ, 492. antiquorum quidam hoc nomen a πρὸ et μάω i. e. προθυμοῦμαι, compositum dicunt, ut sit ὁ πρὸ τῶν ἄλλων προθυμούμενος, præ aliis promtus et cupidus, pugnandi nimirum: sed major pars syncopen judicat. cæterum et in genere principem notat et præfectum, *einen vorsteher, obersten, (a commander, colonel.)* Οἰνώνης πρόμος, Eurip. Iphig. Aul. 699, princeps insulæ illius, προστάτης, προηγούμενος, βασιλεύς. proprie vero est προαγωνιστὴς, πρόμαχος. Οἰνώνη vero eadem est insula, quæ et ἡ Αἴγινα.

προνέμω, (Νέμω) attribuo. Αἰγίνῃ Χαρίτων ἄωτον προνέμειν, Ist. 8, 37, Æginæ Gratiarum florem largiter promere.

προνοέω, (Νέω) ante animadverto, prævideo. πρὸ δ' ὁ τοῦ ἐνόησε, potest esse tmesis, pro, ὁ, i. e. ἕτερος, προενόησε τοῦ, sc. ἑτέρου, ὁ εἷς προενόησε τοῦ ἑτέρου, prius altero animadvertere solet alter, Κ, 224. δόλον δ' οὔτι προνόησαν, i. e. προῄσθοντο, προέγνων, Σ, 526, dolum enim et insidias neutiquam præsentiebant. hinc est ἡ κυριολεκτουμένη (proprie sic dicta) πρόνοια, prævisio, præsensio, providentia, *vorhersehung, (foresight,)* simul et, *vorherveranstaltung, (pre-arrangement.)* ἐπεὶ οὐ μέν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον, ε, 364, quandoquidem nihil melius ad prævidendum in promtu est, *da nichts bessers vorher zu sehen und zu beschliessen vorhanden ist, (as no better plan can be devised.)* ὑπονοεῖν proprie est, subintelligere, *drunter verstehen und zur absicht haben, (to understand and to intend;)* sicut facit ὁ ἀλληγορῶν, allegorice loquens. τὰ εἰς ἐνιαυτὸν, ἀτέκμαρτον προνοῆσαι, Py. 10, 98, quæ in annum futura sunt, certis signis prævideri non possunt.

πρόνοια, ἡ, vide supra.

προνομαῖα, ἡ, vide sub Βόω.

πρὸξ, οκός. ὁ et ἡ. (Ἕω) est δορκάδων εἶδος, species cervulorum; vel sunt ἐλάφων ἔκγονα νεογνά. est a προκίειν, prodire alacriter; ταχεῖα γὰρ ἡ πρόξ. ἀγίνεσκον αὐτὸν (κύνα) ἄνδρες ἐπὶ αἶγας ἀγροτέρους, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς, ρ, 295, de cane venatico. est πρὸξ idem quod Germanorum *ein reh, (a roe,)* caprea.

προξενία, ας. ἡ. (Ἕω) amicitia hospitalis. προξενίᾳ πέποιθα, fretus sum hac conjunctione hospitali, Ne. 7, 96, quam publico civitatis nomine mecum habent. προξενίᾳ δὲ, Ol. 9, 123, i. e. διὰ τὴν φιλίαν, ob publicum hospitium. nam si nobiles Thebani venirent Opuntem, excipiebantur in hospitium publico sumtu civitatis.

πρόξενος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) hospes activus, qui publice excipit hospites legatos alterius civitatis. it. procurator negotiorum hospitis absentis. Ist. 4, 13, πρόξενοι ἀμφικτιόνων, hospites activi circumhabitantium publici. Vide sub ξένος, prope initium.

προόδων, ὁ, vide sub Ὀδούς.

προοίμιον, ου. τό. (Οἴω) præambulum in cantione, *ein vorspiel, (a prelude.)* προοίμιον κάλλιστον, Py. 7, 2, i. e. ὕμνον ἐγκωμιαστικὸν, synecdochice. ἀοιδοὶ ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμίου, Ne. 2, 3, cantores incipiunt a Jove in initio cantus sui. ex quo composito apparet, in specie οἶμον etiam cantum notare. est τὸ, πρὸ τῆς ᾠδῆς.

προόπτομαι, (Ὄφ) provideo. unde est ὁ ἡ προῦπτος, ante oculos situs. προῦπτος ἀγγέλου λόγος, narratio nuntii est visibilis, φανερός. Æschyl. Sept. c. Theb. 854.

προοράω, (Ὅρω) ante me video, prævideo.

προπάροιθε, (Παρὰ) adverb. ante, antea. idem ac πάροιθεν. ἠιόνος προπάροιθε ἐστιχόωντο, *giengen vorne am ufer entlängs, (went forward along the shore,)* Β, 92. et 811, πόληος, ante urbem. ὁμίλου, ante aciem, Γ, 22. ὑμείων, ante vos, Δ, 348. πυλῶν, Ζ, 307, ante portas. sic et Μ, 131. ἰδὼν, ante et prior conspicatus eum, Κ, 476. ἐφάνη, ante apparuit, *vorher, (before,)* Λ, 733. ποδῶν, Ν, 205, ante pedes. στῆ δ' αὐτῆς, constitit ante eam, Ξ, 297. Ἰλίου, ante Trojam, Ο, 66. et 260, κιὼν, ante iens, *voran gehend, (going before.)* sic, ante iens, 355, et νηῶν, ante naves, ad naves, *vor den schiffen, (before the ships,)* 423, 746. πάντων δὲ προπάροιθε, præ omnibus aliis, ante alios omnes, Π, 218, ubi μόνην προθυμίαν καὶ θάρσος præ aliis δηλοῖ. et 319, ἤριπε δὲ προπάροιθε, cecidit pronus, *fiel vorwärts nieder, (fell down forward.)* νεῶν, ante naves, Σ, 3. Τ, 344. πυρῆς, ante rogum, Σ, 336. Ψ, 22. ἱερῶν προπάροιθε καθήμενοι, Σ, 531. ante sacra et sacrum conventum sedentes. et 614, μητρὸς, ante matrem. ποδῶν, Υ, 324. 441, 456. Ω, 510. Ἰλίου, Φ, 104. et 567, πόλιος, ante urbem. sic Χ, 6, 35. et 197, μὲν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε, *stiess ihn vorwärts weg, (drove him forward.)* ἵππων, Ψ, 582. Ω, 286. ὁμίλου, ante consessum, *vor der versammlung, (before the assembly,)* Ψ, 804, coram theatro. θυράων, α, 107. γ, 407. π, 344. ρ, 297. σ, 32. προπάροιθεν οἱ, ante oculos ejus, δ, 225. et 355, Αἰγύπτου, ante ostia Nili. νεὼς, ante navem, ι, 482. κ, 172. et 354, θρόνων. οὔτις προπάροιθεν, οὔτε ὀπίσω, nemo olim nec in posterum, *weder jemand vorher noch auch künftig, (no one either in past or future times,)* λ, 482. αὐτοῦ, ο, 122. et 150, ἵππων, εἶμι προπάροιθε, eo præ, *ich gehe voran, (I go before,)* ρ, 277. et 282, ἔρχευ, i præ. et 357, ποδῶν. δόμων, ω, 415. et 446, Ὀδυσῆος.

πρόπαππος, ὁ, vide sub πάππας.

πρόπας, ασα, αν. (Πάω) omnis omnino, totus. πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα, omnem diei partem reliquam usque ad occasum solis, Α, 601. Τ, 162. Ω, 713. ι, 161, 556. κ, 183. μ, 29. τ, 424. ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθα, *wir fochten den ganzen tag fort, (we kept up the fight the whole day,)* ω, 41. νῆας προπάσας, i. e. διόλου πάσας, omnino omnes, Β, 493.

προπάτωρ, ορος. ὁ. (Πάω) avus, *der grosvater, (a grandfather.)* Ne. 4, 145.

προπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) præmitto, porro mitto, mitto ad locum. πρό με ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν, pro προέπεμψεν, Α, 442, misit me huc. εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο προὔπεμψεν, Θ, 367, *da er ihn fortschickete, (when he sent him away.)* τὸν μὲν ἐγὼ προὔπεμψα σὺν ἑτάροις, ρ, 54. et 117, ἐμὲ εἰς Μενέλαον ἵπποις προὔπεμψε, me equis porro misit ad Menelai urbem. ἔνθα αὐτὸν προὔπεμψα, ω, 259, illuc eum misi.

προπετὴς, έος, ὁ ἡ. (Πέτω) calidus, temerarius, *zufahrend, unbesonnen, (precipitate, rash.)* κλῆρος προπετὴς, sors temeraria, Ne. 6, 107. Vide sub ὑψιπέτης.

προπέφανται, vide sub προφαίνω.

προπίνω, (Πίω) præbibo, *ich trinke zu, (I drink to.)* προπίνων, sc. τὸν οἶνον, Ol. 7, 5, deinde et, χαριζόμενος. nam προπίνειν proprie est, bibendum alteri tradere plenum poculum. unde metaphoricæ locutiones: ego hunc vobis propino deridendum, i. e. trado, prodo. id προπίνειν, quod nostris moribus fit, est προεκπίνειν. sed tamen, si Homerum inspicias, id tradere

poculum tamen sic fiebat, ut tradens ante ex eodem biberit, ξ, 112, 113, Eumæus Ulyssi.

προπίπτω, (Πίτω) procido, incurvo me studiose. προπεσόντες ἔρεσσον, incumbentes remis remigabant, ι, 490. μ, 194, ἐπικύψαντες κατὰ σπουδὴν τῇ κωπηλασίᾳ.

προποδίζω, (Πάω) ulterius et paullatim profero pedem. κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, sub scuto contectus procedens, N, 158. et 806, φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων (*anrückend, ansetzend,*) (*advancing, coming on*) εἴπως οἱ εἴξειαν, an cedere velint ei.

προπόλιος, ὁ, vide sub ὠμογέρων.

πρόπολος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) ante versans, præfectus, administrator, dux. πάτραν σὰν ἐπινικίοις ἀοιδαῖς πρόπολον εἶναι, familiam tuam victorialibus cantibus præfectam et dispensatricem esse, Ne. 4, 129. νηΐ Ἀργοῖ καὶ προπόλοις, navi Argo et præfectis ejus, i. e. nautis, vectoribus et regentibus eam navem, Ol. 13, 77. notat et antistitem, apud Aristoph. Plut. 670. Nub. 435.

προπρεὼν, ῶνος. ὁ. (Ἔω) promtus, benevolus, paratus. σοῦ προπρεῶνα ξένον, tuum promtum hospitem activum, Ne. 7, 126, i. e. πρόθυμον, qui prodit sponte et libens ad excipiendum te. quasi προπροϊών.

προπρηνὴς, έος. ὁ ἡ. (Νέω) pronus, nutans in faciem. idem quod πρηνής. προπρηνέϊ (χειρὶ) τύψας, χ, 98, i. e. καταφερῆ πληγὴν ἐπενεγκών. ἐν κόνι αὐτὸν ἐκτανύσας προπρηνέα, Ω, 18. σκῆπτρον οὐδὲ ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, Γ, 218, sed immotum tenebat erectum. Vide sub ἘΛΑ'Ω, aliquanto a fine.

προπροκυλίνδομαι, (Κύλω) duplicato πρὸ, ante provolvor. προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς, prostratus ante pedes patris, X, 221, *fussfallig und zu wiederholten malen, (prostrate and repeatedly.)* notat et vagum, et ex loco in alium locum circumvolutum, vagabundum, ρ, 525, δεῦρο ἵκετο, πήματα πάσχων, προπροκυλινδόμενος, i. e. ἱκετευτικῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, *der sich kläglich heramwälzen und stossen muss, (one who is obliged to prostrate himself, and move suppliantly from place to place.)* notat ergo τὸ ἐπίμονον τῆς ἱκετείας, deinde et τὸ ὑποπτωτικὸν τοῦ ξένου ἐν τῷ ἱκετεύειν καὶ τὸ πλανητικόν.

προρέω, (Ῥέω) in anteriora fluo, et nota hic: attice quidem τὸ ρ duplicatur post vocalem, sed non ionice et communiter. ἐπὶ ποταμῷ ἅλαδε προρέοντι, ad fluvium in mare profluentem, E, 598. ὅσοι ἀπ' ὀρέων ἅλαδε προρέουσι ποταμοὶ, M, 19. τοῦ μέν τε προρέοντος, Φ, 260. et 366, οὐδὲ ἔθελε (non poterat) προρέειν, ἀλλὰ ἴσχετο, retinebatur fluentum. ἑτέρη κρήνη θέρεϊ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ, in æstate profluit frigidissimus, X, 151. ἔγνω δὲ προρέοντα, ε, 444, i. e. ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν ῥέοντα. ἔκ τ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵτε εἰς ἅλαδε προρέουσι, κ, 351. pro ῥέω, fluo, dicitur et ῥοέω, f. ήσω.

πρόῤῥιζος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) prope ad et apud radices. θάμνοι πρόῤῥιζοι, Λ, 157, frutices, statim ad radicem multos ramos protrudentes, et nullum elatiorem truncum habentes. ut ergo h. l. sit epitheton τῶν θάμνων, et πρὸ propinquitatem notet, sicut πρὸ θυρῶν est ἐγγὺς ἔξω τῶν θυρῶν. simul tamen notat, θάμνους exustos procidere ad radices suas; ut sit prædicatum ad πίπτουσι: et de igne dumeta exurente ibi est sermo. ὅτε ὑπὸ ῥιπῆς Διὸς (a fulmine) ἐξερίπῃ (procidat) δρῦς πρόῤῥιζος, quercus ad radicem suam, Ξ, 415, sc. superior ejus pars decidat ad radicem, et conf. προθέλυμνος.

πρὸς, (Πρὸ) præpositio, regens tres casus. est a πρό. dorice et ionice dicitur προτὶ et ποτὶ, cum Iota paragogico et mutato Sigma in τ, et in compositionibus abjicitur rursum id Iota, e. c. τὸ πότωπον pro πρόσωπον, τὸ ποταίνιον pro προσαίνιον, πόταγε pro πρόσαγε, adduc, etc. cum genitivo notat, a, a parte aliqua: notat et officium et munus, et quod ad aliquem pertinere videatur. deinde est et, per. sic Aristoph. Plut. 355, τὸ δεδοικέναι πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἐστ' εἰργασμένου, timere est negotium viri nihil sanum facientis, *kömmt einem menschen zu, der was böses gethan hat, (is the part of a man who has done something wrong.)* ut notet hæc præpositio τὸ καθῆκον. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ πρὸς Τρώων, quærentes satisfactionem Menelao a Trojanis, A, 160. et 239, δικασπόλοι, οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἴρυνται, judices, qui jura et mores tuentur, a Jove ad id constituti, et Jovis nomine agentes. sic alibi: πρὸς Διὸς ἐποιήθη οὗτος βασιλεὺς, a Jove et ex directione ejus factus hic est rex. sic h. l. δικασπόλοι πρὸς Διός. possis tamen et ad θέμιστας referre, jura a Jove data. poëta quidem ad utrumque simul respexisse videtur. et 339, τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴ ποτε — quæ verba sunt affectuose elliptica: testes sunto apud deos et homines, jurasse me scilicet, non auxilio fore, si forte aliquando —. est ergo πρὸς h. l. pro ἔμπροσθεν, coram: maxime quia κήρυκες, ut sacri, ad deos hominesque pertinent. ἄριστα πεποίηταί σοι κατὰ οἶκον πρὸς Τρώων, optime acta tibi sunt omnia domi tuæ a Trojanis; inquit Agamemnon ironice ad Menelaum; *von seiten der Trojaner ist alles sehr wohl in deinem hause gemachet worden, (the Trojans have managed matters extremely well for you at home,)* Z, 57. et 525, ὅτε ὑπὲρ σου αἴσχεα ἀκούω πρὸς Τρώων, quando de te turpia audio a Trojanis. et 456, ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις, in Argis vivens apud aliam dominam texas telam, ὑπὸ ἄλλης, ut serva illius. sic dicitur, πρὸς σοῦ εἰμὶ, sum a te, sto a parte tua, sum pro te, ὑπὲρ σοῦ. et, πρὸς καλῶν ἐστὶ τοῦτο, et, πρὸς κακῶν, commodum vel incommodum hoc est. πρὸς μὲν ἁλὸς, versus mare, K, 428. et 430, πρὸς Θύμβρης δὲ, versus Thymbram, *gegen den ort wärts, (towards the place:)* πρὸς τῷ μέρει τῆς ἁλὸς, *an der meerseite, (by the sea side;)* ἐγγύς. πρὸς νηῶν, O, 670, versus castra Græca, a regione castrorum, *von der seite nach dem lager zu, (towards the camp.)* ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν, Π, 85, apud et coram. cæterum πρὸς πάντων est explicatio τοῦ, μεγάλην. οὐδὲ ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος, non pejeravero apud deum, T, 188, conf. δαίμων. πρὸς Τρώων κλέος εἶναι, coram illis ad famam sit, X, 514, comburam eas vestes, quæ tibi jam non prosunt, ut fama de te apud populum augeatur et de hoc facto meo. loco corporis tui vestes eas comburam: et ut populus loquatur de iis. πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, ζ, 207. ξ, 57, sunt in tutela Jovis. ξεῖνος ἵκετο ἐμὸν δῶμα ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, hospes venit in meam domum aut ex orientalibus aut occidentalibus populis, θ, 29, i. e. ἐκ τῶν ἑῴων, ergo πρὸς etiam est pro ἐκ. νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν (i. e. ὑπὲρ τῶν ἀπεόντων νῦν, μελλόντων δὲ ὄπτεσθαι, per absentes quos cito visurus es) γουνάζομαι, πρός τε ἀλόχου καὶ πατρὸς, supplico tibi per uxorem et patrem, per quidquid carum tibi est, λ, 67. et 301, οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, ab Jove honorem habent. πρὸς Βορέου, sc. μέρος, versus Aquilonem, ν, 110. et 111, πρὸς Νότου, versus meridiem. et 324, νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, per patrem tuum obsecro te. ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, σ, 161, apud maritum et filium. πρὸς Ἤλιδος, versus Elidem, φ, 347, a parte Elidis. plerumque ergo cum genitivo notat aliquem motum ex loco. πρὸς ἀγαθῶν κρεσσόνων πιτνεῖ πένθος, a bonis validioribus deprimitur mœror, Ol. 2, 43. ἀνθρώπων, apud, Py. 4, 509. et 530, ἀστῶν, a civibus. ἀνδρῶν, apud, Ne. 10, 79. φίλης πάτρας, a patria, Ist. 7, 39. θεῶν, a diis, Py. 4, 112, pro παρὰ θεῶν. sic, μακάρων, a diis. Py. 3, 185. δαιμόνων, Ne. 9, 107. ἀθανάτων, Ist. 4, 101, a diis. cum casu tertio vel sexto notat, ad, cum quiete aliqua in loco. πρὸς περόνῃ, ad acum, vel lingulam, E, 425, ἐγγὺς τῆς περόνης. πυκιναὶ πρὸς ἀλλήλαις ἔχονται, cohærent arcte, ε, 329. et 433, κοτυληδόσι vel ionice κοτυληδόνεσσι, ad cavos pedes. et 434, πρὸς πέτραις, *an den steinen und klippen, (at the rocks.)* sed, η, 279, πέτραις πρὸς μεγάλησι βαλὼν, ubi est avulsum a suo verbo, προσβαλών. οὔδεϊ, ad pavimentum, ι, 459. πρὸς τοῖσι δὲ ὕπνος, ad hæc etiam somnus, κ, 68. πρὸς ἄκμονι, Py. 1, 167, ad incudem. ἐσχατιαῖς ὄλβου, Ist. 6, 18, ad summa felicitatis. cum accusativo notat, ad, cum motu ad locum. πρὸς Ὄλυμπον, versus, ad, A, 420, 494. Φ, 518. Ω, 468, 695. κ, 307. ο, 43. οὐρανὸν, Θ, 74. 364, sc. ἀναβλέπων, Ψ, 868, versus nubes. ἠῶ, ad orientem, M, 239. πεδίον, versus campum, X, 198. Φ, 558. πύργον, ad munitionem, M, 332. πόλιν, Z, 41. Φ, 4. τεῖχος, Z, 388. M, 137. X, 112. τείχεα Θήβης, Δ, 378. ναὸν ἔρχεο, ad templum i, Z, 269. ῥόον, Φ, 303. πλατάνιστον, B, 310. ἐνώπια, Θ, 435. N, 261. δ, 42. χ, 121. κόλπον, Z, 467. στῆθος, Δ, 108, *traf ihn auf die brust, (hit him on the breast.)* O, 250. Π, 753. στήθεα, Φ, 424. ἀλλήλους ἀγόρευον, Γ, 155. E, 274, 431. Θ, 212. Π, 101. N, 81. Σ, 568. Φ, 514. Ω, 142. ἐνέποντες, Λ, 642. ἀλλήλας, Π, 767. εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, Λ, 403. P, 90. Σ, 5. Υ, 343. Φ, 53, 552. X, 98. ε, 355, 298, coll. 285, 376. δῶμα, *nach dem hause hin, (to his house,)* A, 533, 609. E, 906. Ξ, 224, 311. O, 58. Π, 190. T, 355. Υ, 6. β, 258, 288, 398, 394. δ, 2, 528. κ, 445. λ, 250, *nun gehe nach hause, (now go home.)* ο, 133, 312, 428, 453. ρ, 83, 175, *ins haus, (into the house.)* σ, 313. γ, 387. θ, 41, 287. τ, 194. υ, 192. ω, 270. οἶκον ἀγέσθω αὐτὴν, *kann sie heimführen, (may lead her home,)* I, 147. πρὸς Διομήδεα ἤμειβε τεύχεα, cum Diomede permutabat arma, Z, 235, sic ut ipsius arma transirent ad Diomedem, et hujus ad ipsum. Τρῶας τετραμμένοι, versus eos converso vultu, E, 605. πρὸς ἰθὺ, Ξ, 403, i. e. ἀντιπροσώπως, recta; non vero εὐρὰξ, i. e. ἐκ πλαγίων, *von der seite, (obliquely.)* ὅτε ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, P, 98, 104, conf. μάχεσθαι. et 471. πρὸς Τρῶας μάχεαι, adversus, contra. ergo vides, quam notionem cum hoc verbo habeat præpositio. πρὸς κίονα ἐρείσας, firmiter collocans sellam ad columnam, θ, 66, 473, *den stuhl an einen pfeiler setzend, (placing the seat against a pillar.)* πρὸς δόμον, η, 131. sic, πρὸς κίονα, α, 127. ρ, 29. ψ, 90. ὁπότε ἂν στείχῃ πρὸς οὐρανὸν, λ, 17, de sole adscendente in cœlum, ante meridiem; coll. 18. πολλὰ (adverbialiter, crebro) πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, ν, 29, respectabat solem, quam mox venturus sit ad occasum. γοῦνα, ad genua ejus, σ, 394. στῆθος, ι, 301. χ, 286. σταθμὸν ἐμὸν ἤλυθε, ad villam meam, ξ, 381. ξεῖνον φάσθαι ἔπος, ρ, 584, hospitem adloqui. τόξον πρὸς σταθμὸν ἔκλινε, ad postem reclinabat arcum, χ, 120. πέτρην, μ, 233. et 244, Χάρυβδιν. μητέρα, π, 151. τράπεζαν, ρ, 333. πόλιν, ω, 535. ὤμοσε πρὸς ἐμὲ αὐτὸν, adjuravit mihi ipsi, ξ, 331. τ, 288, et quidem arbitris remotis, *er schwur es mir alleine zu, (he swore it to me alone.)* ἀλλήλους, η, 334. θ, 332. ψ, 301. πρὸς ζόφον, ι, 26, i. e. πρὸς Ἄρκτον, versus septentrionem. et 315, ὄρος. ἅπαξ, πρὸς κῦμα χανὼν, ἀπολέσαι θυμὸν, semel perire, aperto ad undam maris ore, μ, 350. ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, ν, 240,

habitant versus orientem et solem: quod utrumque vel est idem, vel posterius notat meridionales regiones; coll. 241, ubi ποτὶ ζόφον notat occidentales et septentrionales. πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ad terram adfligeret caput ejus, ρ, 237. πρὸς εὐάνθεμον φυὴν, versus adolescentiam plenam, *gegen die zeit da er völlig erwachsen war, (about the time when he had grown up.)* Ol. 1, 109. ὄρνιθα, Ol. 2, 159, in comparatione ad avem Jovis. ἐσχατιὰν ἱκάνω, Ol. 3, 77, ad summum perveniens. ἡσυχίαι τετραμμένος, Ol. 4, 26. ἔργον μάρναται, Ol. 5, 35, adversus opus pugnat, cum opere conflictatur. γένος ἀνδρῶν, ad viros, Ol. 6, 40. et 46, Πιτάναν. χάριν, Ol. 8, 10, ad gratiam. κάλαμον, Ol. 10, 99, ad tibiam. πρὸς θεὸν, Py. 2, 161, adversus deum contendere non oportet. τέμενος Νείλου, Py. 4, 99, i. e. Libyam. et 249, ἐπίβδην, ad tempus posterum. et 285, θαλάμους. et 425, ἄνδρα. et 525, ἥβην. πρὸς ἀρετὴν, quod pietatem attinet, Py. 6, 41. et 45, στάθμην πατρῴαν, ad regulam paternam. ὕπνον, ῥέποντα πρὸς ἠῶ, Py. 9, 44, somnum versus auroram. et 185, πόλιν. ἔσχατον πλόον, Py. 10, 45. πρὸς τίνα ἀλλοδαπὴν, Ne. 3, 46, ad quamnam peregrinam. αὐλὴν, Ne. 4, 39, et 86, πόρον. ζυγὸν, Ne. 5, 94. ἄκρον ἀρετῆς, Ne. 6, 39. πόλιν, Ne. 7, 44. et 59, θεὸν ᾤχετο, profectus est ad oraculum. καιροῦ πρὸς ἔργον, Ne. 8, 7, opportunitatis ad opus: ubi opportunitas temporis velut magna accessio ad opus agendum designatur. αἰθέρα, Ne. 8, 71, usque ad ætherem. γῆρας, Ne. 9, 106. εὐφροσύνην, Ist. 3, 16. sæpe adverbialiter, sine casu, ponitur. πρὸς δὲ, et insuper, *noch dazu, über dem, (besides,)* E, 307. N, 678. X, 59. ε, 255. π, 291. τ, 10. υ, 41. sæpe avulsum a suo verbo. καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν, pro, προσέειπεν αὐτὸν κατὰ μῦθον, vel, εἶπε πρὸς αὐτὸν μῦθον, Ψ, 68, 235. Ω, 682.

προσάγω, f. άξω. (Ἄγω) adduco. τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, quis deus hanc pestem adduxit nobis, ρ, 446. ἄστεϊ κόσμον προσάγων, Ist. 6, 101, concilians decus.

προσαΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) advolo, accurro. ἢ γούνων λίσσοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα, χ, 337, ubi casus additi non ad participium pertinent. et 342, προσαΐξας λάβε γούνων. sic et 365.

προσαλείφω, (Πίω) adungo. προσήλειφε φάρμακον ἑκάστῳ, κ, 392, adunxit cuique medicamen, *schmierete ihm an, (anointed him.)*

προσάμβασις, ἡ, vide sub ἀμβατός.

προσαμύνω, defendo aliquem fortiter et promte. idem ac ἐπαμύνω. αὐτῷ ἡμεῖς προσαμύνομεν, ei nos una auxilio sumus in defendendo, B, 238. ἔπειτα δὲ οὐ προσαμύνει, deinde non ultra defendit, E, 139, sc. ὁ ποιμὴν τοῖς οἴεσσι. ὅτι οὐ δύνατο προσαμῦναι, Π, 509, coll. 540.

προσάντης, εος. ὁ ἡ. (Ἀνὰ) occurrens, *vorwärts hinan, (meeting.)* it. acclivis, arduus. προσάντης κέλευθος, via ardua, Ist. 2, 47.

προσάπτω, f. άψω. (Ἄπω) adjungo, applico. ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω, attice et ionice pro προσάπτω, Ω, 110, ego hanc gloriam ei tribuo: *er soll die ehre haben, (he shall have the honour.)* ibi cave legas cum quibusdam προϊάπτω. ὡς θανὼν κλέος ἐσλὸν παισὶ προσάψω, Ne. 8, 62, ut mortuus famam honestam liberis adjungam. recentiores hinc sumsere suum, προσάπτεσθαι αἰτίασίν τινι, aut tale quid.

προσαρηρώς, vide sub προσάρω.

πρόσαρμα, τὸ, vide sub εὐάρματος, ἀρέω, et Ἀείρω, tollo, ad initium.

προσάρω, (Ῥέω) adapto, adjungo. χάλκεα ἐπίσωτρα προσαρηρότα, E, 725, ferreæ laminæ totam munientes adjunctæ erant, a τὸ σῶτρον, ου, curvum lignum exterius rotæ, a quo cum ἐπὶ id curvum ferrum appellatur.

προσαυδάω, f. ήσω. (Ἄω) adloquor, *rede an, (I accost.)* καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, A, 201, ubi accusativus personæ pendet a præpositione πρὸς, accusativus rei vero ab ipso verbo: ut sit idem ac, ηὔδα ἔπεα πρὸς αὐτόν. sed 539, κερτομίοισι Δία προσηύδα, acribus verbis alloquebatur Jovem Juno: ubi naturalis constructio verbi compositi est servata. Sic et: μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν, Z, 214, 343. πολλὰ (multum et varie) δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ, P, 431. ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον βασιλῆα προσηύδα, Z, 163, ubi participium est loco ablativi, pro ψεύδεσι. καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, B, 7. Ἀθηναίην, Δ, 69. et 192, κήρυκα προσηύδα. et 203, ubi sine casu personæ. et 24, Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα, ubi sine ullo casu, festinationis causâ. et 256, Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν. et 284, 312, 337. ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα, E, 30. 242, 454, 713. ἀπειλήσας δὲ προσηύδα, H, 225. 356. Θ, 101, 351, 496, ubi et de allocutione concionis ponitur. K, 163. Λ, 814. εἶθαρ δὲ προσηύδα, et statim allocutus est, M, 353, ubi, ob festinationem exprimendam, omnes casus omissi. et 365. N, 462, 480, 750. Ξ, 2, 270, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα, præ gaudio festinans. et 356. O, 48, 89, 114, sine casu, ob tristitiam. 157, 436. Π, 537, 858, τὸν καὶ τεθνειῶτα προσηύδα. P, 33, 74, 219, 468, 553. Σ, 72. T, 20, 120, 341. Φ, 73, 97, 419. X, 7, 37, αὐτὸν ἐλεεινὰ προσηύδα. 81, 215, 228, 364, καὶ τεθνειῶτα. Ψ, 557, 601, 625. Ω, 169, 517. προσαυδήτην βασιλῆα μειλιχίοις ἐπέεσσιν, Λ, 136. υἱὸν, X, 90. καὶ τότε δή μιν ἔπεσσι προσηύδων μειλιχίοισι, ι, 363, 345, 474, 492. αὐτὸν ἔπεα, λ, 208, 395. et 551, ἐπέεσσι. ξ, 484. α, 122, 336. β, 269, 362. γ, 41, s. δ, 25. et 550, ubi προσηύδα vitiosum videtur, et scribendum προσηύδων. aut, si scriptio vulgaris est justa, est confusa locutio ex affectu, ut φωνήσας sit ἐγὼ, προσηύδα vero pertineat ad ἡ καρδία μοῦ. et 680. η, 236. θ, 407, 442. κ, 265, 324, 377, 400, 418. λ, 56, 98, 153, 471, 615. μ, 20. ν, 58. ξ, 79. ο, 62. π, 7, 22. ρ, 40, 349, 396, 507. σ, 243, 257. τ, 3. υ, 165. φ, 192. χ, 286. ψ, 208. ω, 319. μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν, ο, 439. προσηύδα με κικλήσκων, Py. 4, 212, allocutus est me nomine compellans. ὡς ἐν παρόδῳ huc notetur: si quis deliberato consilio et sedato aut gravi loquens inducitur, poëta plures voces præmittit: si festinans aut in affectu, pauciores.

προσβαίνω, (Βάω) accedo, *trete heran, (I advance to.)* Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον, B, 48, Aurora processit ad cœlum. sic ut elationem aliquam connotet id verbum. Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο Γάργαρον ἄκρον Ἴδης, Ξ, 292, conscendit verticem. κνημοὺς προσέβαν (pro προσέβησαν) Ἴδης, Ψ, 117. αἰπὺ δὲ ὄρος προσέβαν, τ, 431. προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας, ξ, 1. λὰξ προσβὰς, E, 620, elato pede insistens, Π, 863, *mit dem fuss drauf tretend, (treading on him with his foot.)* κλίμακα ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο, *stieg die treppe hinauf, (went up stairs,)* φ, 5. et 43, οὐδόν τε δρύϊνον προσεβήσατο, limen ligneum adscendit. ubi alii legunt imperfectum προσεβήσετο.

προσβάλλω, (Βάλλω) adjicio, adfligo, confligo. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, A, 245, in terram projecit hunc baculum auratum et honoratum. et vide, οἷον ὁ θυμός. sceptrum venerabile, per quod juraverat antea, abjicit ut rem nihili. est attice dictum pro προσέβαλε. ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας, H, 421. collustrat terras radiis; *bescheinet die felder, (shines upon the fields.)* sic et τ, 433. νῆα πρὸς πέτρῃσι βαλὼν, pro προσβαλὼν πέτραις, saxis allidens navem meam Neptunus, ι, 284. sic et η, 279, ἐμὲ πέτρῃς πρὸς μεγάλῃσι βαλών. ταύτην δ' οὔτ' ἔπεϊ προτιβάλλεαι, E, 879, attice et ionice pro προσβάλλῃ, sec. sing. præs. med. eodem fere sensu quo de sole antea positum: *fahrest sie nicht mit einem worte an, (shalt not say one word against her,)* in hanc ne verbo quidem inveheris. est alias λέξις μάχιμος, Ἄρεϊ φίλη, ut hostes dicantur προσβάλλειν vel προσβάλλεσθαι τῷ τείχει τῆς πόλεως: hinc est ἡ κατὰ πόλεμον προσβολὴ, conflictus in prœlio. οὔτε ἔπει οὔτε ἔργῳ λυπεῖς αὐτήν. μαλακὴν χεῖρα προσβάλλων, Py. 4, 482, mollem manum admovens, vulneri curando; ἐπιφέρων. μελέτην προσέβαλον, Ist. 5, 37, studium adhibuerunt.

προσβολή, ἡ, vide supra.

προσδέρκομαι, et attice ποτιδέρκομαι, (Ὄρω) adspicio. δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται, lacrimans adspicit eam, matrem puella infans, Π, 10. ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ρ, 518, ubi id adspicere simul includit τὸ ἀκούειν. ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, silens patrem adspectabat, υ, 385.

προσδέχομαι, f. έξομαι. (Δέκω) attice et ionice ποτιδέχομαι. exspecto, præstolor; accipiendum spero. εἵνται ἐν μεγάροις ποτιδέγμεναι, pro προσδεχόμεναι, B, 137, sedent domi exspectantes. ποτιδέγμενοι, ὁπότε ἔλθοι Ἰδαῖος, H, 415. οἵ που νῦν ἕαται (pro εἵνται) ποτιδέγμενοι, I, 624. ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμὴν, K, 123. λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος, T, 234. et 336, ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, exspectantem semper de me tristes nuntios. σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, donum sperans te accepturum æni domui, β, 186. et 205, ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι, nos exspectantes deinde. et 403, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν. οἵδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι, η, 161. ἡμᾶς ποτιδέγμενοι αἰεὶ, ι, 545. οὔτε ἕνεκα (cujus rei causa) αἰεὶ ἐνθάδε ὁμιλέομεν ποτιδέγμενοι, φ, 156. φόνον ποτιδεγμένω αἰεὶ, metuentes cædem suam, χ, 380. ἧστο κάτω ὁρόων (sedebat demisso vultu) ποτιδέγμενος εἴ τί μιν εἴποι παράκοιτις, an uxor ei quid dictura sit, ψ, 91. μίμνομεν ἐν μεγάροισιν, ὑμᾶς ποτιδέγμενοι, ω, 395.

προσδόρπιος, et attice ποτιδόρπιος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) ad cœnam adhibendus. ἵνα οἱ (Κύκλωπι) ποτιδόρπιον εἴη, sc. ξύλον, ι, 234, ut ei esset lignum, quod accenderet ad lucendum, si cœnaret. nam antiquissimis ligna ardentia præbebant lumen in habitationibus, cereis et candelis nondum repertis. et 249, γάλα ποτιδόρπιον, lac quod in cœna biberet.

προσείδω, (Εἴδω) adspicio. προσίδωνται, intuiti fuerint, ν, 155. προσιδέσθαι, Py. 1, 49.

προσειλέω, (et attice προτιειλέω) f. ήσω. (Ἕλω) advolvo, adigo. αἰεί μιν πρὸς νῆας (versus castra nostra) ἀπὸ στρατοῦ (ab exercitu ejus) προτιειλεῖν, K, 347, propiorem admovere versando eum varie; et est infin. pro imperativo, εἴλει καὶ στρέφε.

πρόσειλον, τὸ, vide sub Ἕλη.

πρόσειμι, (Ἔω) accedo. ἐχάρη δέ οἱ προσιόντι, gaudio affectus est ab eo adveniente, E, 682. et 515, ὡς εἶδον ζωὸν προσιόντα. sic H, 308. τὸν δὲ φράσατο προσιόντα, hunc sensit accedentem, K, 339. τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον δουρὶ, Λ, 741. ὁ δὲ προσιόντα (ἤλασε) μέτωπον, accedentem percussit in frontem, N, 615. οὐδὲ ὕλαον (non latrabant canes) προσιόντα, π, 5.

προσέληνοι, οἱ, vide sub σελήνη.

προσέλκω, (Ἕλω) attraho. προσέλκει μὲ πνοαῖς, Ol. 6, 142, attrahit me ad flatus.

προσέλω, (Ἕλω) adsumo, electum adscisco. πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον, M, 102, quod non simpliciter est προσελάβετο, sed ὡς ἐξαίρετον, ἐπιλέγδην, μετὰ διακρίσεως.

προσενέγκω, (Χάω) infero, adfero. προσενεγκεῖν αὐτῇ χεῖρα, Py. 9, 62, inferre ei virgini manum.

προσενέπω, (Ἔπω) adloquor. κασιγνήτας ποτιενέπω, pro προσενέπω, Ist. 6, 24, sorores (Parcas) adloquor. ubi iterum est præsens. προσέννεπε, Py. 4, 172, adlocutus est eum. προσήνεπεν (aucta præpositione) αὐτὸν φωνῇ, Py. 9, 49.

προσέπω, (Ἔπω) idem. Κάλχαντα προσέειπε, ad eum dixit, Α, 105. et 206, τὸν προσέειπε θεὰ, ad eum dixit dea. et 441, καί μιν προσέειπεν, *und sprach zu ihm, (and said to him.)* καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν, pro πρός με, *und sprach zu mir folgendes, (and thus addressed me,)* Β, 59. et 156, Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν. μὶν προσέειπεν, dixit ad eam, Γ, 386. et 437, τὴν δὲ Πάρις, μύθοισιν ἀμειβόμενος, προσέειπεν. τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν, Ε, 632. et sic sæpe τὸ πρὸς, accusativum personæ regens, est avulsum; μῦθον vero est accusativus absolutus; quod attinet sermonem illum. Ζ, 381, 517. καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν, Η, 46. Θ, 138, 280, 426. Κ, 64, 81, 140, 340. coll. Λ, 403, 440, 601, 836. Ν, 306. Ξ, 189. Ο, 13, 205. Π, 125, 432. Ρ, 90, εἶπε πρὸς ὃν θυμὸν, dixit ad animum suum, i. e. ipse secum: et in talibus τὸ πρὸς concipi potest ut avulsum postpositum verbo. Σ, 356. Υ, 86. Φ, 149, 497, 511. ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν, Χ, 329, attice pro προσείποι. potuisset dicere προσεείποι: sed apparere hinc videtur, τὸ ε præpositum esse augmentum, cui in optativo locus non est, et verbum ipsum esse ἔπω et εἴπω. Ψ, 68, 235, 722, 794. Ω, 361, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν, *fragete ihn und sprach zu ihm, (questioned and addressed him.)* et 485, 682. οἶος ἀμειβόμενος προσέειπέ μιν, solus respondens dixit ad eum, β, 84, coll. 83. ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν, δ, 234, postea verbis excipiens allocuta est eos. nam ἀμείβεσθαι non simpliciter, respondere, notat talibus locis. et 375. et 461, καὶ τότε δή με ἔπεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν, tunc me verbis interrogans dixit ad me illa: nam ablativus pertinet ad προσέειπεν, προσεῖπέ με ἔπεσιν. sic et 631, μύθοις. sed 803, loco hujus ablativi est accusativus absolutus, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν. atque iste vel ablativus vel accusativus commode redditur per, dixit ad eum sequentia. sic ζ, 21, 56. θ, 144. ι, 258. λ, 79. ξ, 36, 492. ο, 45, 433. π, 460. ρ, 74, 414. σ, 355. τ, 96, 252. πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπεν, υ, 128, pro προσέειπεν, dixitque ad eam. φ, 206. ω, 392. προσειπεῖν, Ist. 1, 79, 80.

προσέπω, (Ἔπω) adhæreo, una sequor. προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο, Π, 504, pro προσείποντο, præcordia ei una sequebantur.

προσερέσσω, (Ῥάω) adremigo. προσερέσσαμεν, pro προσηρέσαμεν, ν, 279, ubi alii legunt προερέσσαμεν, remigabamus ulterius, *vorwärts, (forwards.)*

προσερεύγω, f. ξω. (Ῥάω) versus aliquid ructo, cum sono ad aliquid adsulto. κύματα προσερεύγεται πέτραν, Ο, 621, undæ cum sono duro allidunt se ad saxum. ἐνερεύγω, in faciem alicujus aut coram aliquo ructo. τυροῦ κάκιστον ἐνήρυγεν, ructum emisit pessime olentem de caseo, Aristoph. Vesp. 908.

προσέρπω, (Ἔρα) adrepo, advenio. idem ac ἐφέρπω. λοιπὸς εὔφρων προσέρποι χρόνος, Ne. 7, 100, insequens tempus lætum accedat. τὸν προσέρποντα χρόνον, i. e. εἰς τὸν ἐσόμενον, Py. 1, 110.

προσέρχομαι, (Ἔρα) accedo. ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, π, 66, pro προσῆλθε. προσέρχεταί σοι, Py. 6, 51, i. e. προσοικειοῦται. ad te accedit, *an dich hält er sich, (he attaches himself to thee.)* hinc alii ibi legunt προσέχεται.

προσίστιχον, vide sub προσστείχω.

προσέχω, f. έξω. (Χάω) adhibeo, adhærere facio. ἄκανθαι πυκιναὶ προτέχονται ἀλλήλαις, ε, 329, συνέχονται, cohærent. et 433, προσέχονται λάϊγγες κοτυληδόνι, adhærent lapilli cavitatibus pedum polypi.

προσήϊξαι, vide sub εἴσκω.

προσήνεπε, vide sub προσενέπω.

προσηνὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔω) idem quod ἐνηὴς, quod confer. mitis, lenis. saluber. προσανέϊ (dorice, pro προσηνέϊ) ξενίᾳ, Py. 10, 100, miti hospitio. προσανέα πίνοντες, sc. φάρμακα, Py. 3, 93.

προσηύδα, vide sub προσαυδάω.

πρόσθε et **πρόσθεν**, (Πρὸ) adverb. ante, pro. de loco et tempore, etiam de ordine alio. est a πρό. πρόσθε ἵπποιϊν ἔστη, ante equos stetit, Ε, 107, adverbia enim Græca, si casum nominis habent, habent fere omnia genitivum. atque hic de loco. sic Θ, 100, ἵππων. et 134. Ν, 385, 392. Π, 485. et notat τὴν ἄγαν ἐγγύτητα, *dichte darneben, (close by.)* sic, στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ, Ε, 170. Ι, 193. Λ, 397. Π, 742, et αὐτοῦ additum, ibi, in loco, adverbialiter, Φ, 601. Ψ, 167. η, 21. χ, 4. de tempore est Β, 359, πρόσθε ἄλλων, citius quam alii. πρόσθεν πεπνυμένε, antea sapiens, τοπρὶν, Ψ, 570. οὔτις ἔγνω πρόσθε, Ω, 698, nemo sensit prius et citius. sic, de tempore, οἵ οἱ ἅμα πρόσθεν ἐτράφησαν, qui simul cum eo olim (*vor diesem*) *(formerly)* vixerant, Α, 251. ὁπότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη ἔγχος, uter prior jacularetur, Γ, 317, et 347, πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει, prior ille jaculatus est. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, antea, alias, *sonst schon, (some time before,)* Η, 325. Ι, 94. ω, 52. κλέα τῶν πρόσθεν ἀνδρῶν, famas antiquorum, priorum heroum, Ι, 520. ὡς τὸ πρόσθεν, sicut antea, Μ, 40, coll. 33, 116. ἔγνω πρόσθεν, sensit prior, Ν, 66. et 440, ὅς οἱ πρόσθεν ἤρκει ὄλεθρον, qui ei antea arcebat mortem; ubi tamen potest esse locale, nam sermo est de thorace, qui ei ante pectus arcebat perniciem. sic porro de tempore, Ε, 851. Υ, 28. Ψ, 583. δ, 688. ζ, 242, *in der erst, (at first.)* ι, 370, coll. 369. λ, 628, olim. οὐ πρόσθεν, non prius, *nicht eher, (not till,)* ρ, 7. et 371, *vorher, (before,)* πρὸ ὀλίγου, χ, 432. ψ, 137, 223. de locali est Ε, 300, πρόσθε δέ οἱ, ante eum, *vor ihm, (before him.)* et 315, πέπλου πτύγμα ἐκάλυψε, *hielte ein stück ihres oberkleides vor ihn, dass man ihn nicht sahe, (held part of her upper garment before him, so that he could not be seen.)* πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, Ζ, 181. πρόσθε στέρνου φέρων, ante pectus ferens, Η, 224. πυλῶν, ante portas, Μ, 145. et 294, ἀσπίδα πρόσθε ἔσχετο, *hielt den schild vor sich, (held the shield before him.)* et 298, τὴν σχόμενος. οἱ μὲν πρόσθε, Ν, 719, qui in prima acie erant; sequente ὄπιθεν, 721. πρόσθε νέκυος στὰς, ante mortuum stans, ad defendendum, ne hostes potirentur corpore, Π, 321. ἠέρα πίτνα πρόσθε, caliginem expandit ante eos, Φ, 7. πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, *voran lief ein braver, (a brave man ran before,)* Χ, 158. πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν, Ψ, 133. et 487, ὁπότεραι πρόσθε ἵπποι, utræ equæ anteriores in cursu. Ω, 324, coll. 325, πρόσθε ἡγεμόνευεν, præibat, χ, 400. ω, 154. præterea et sic: πρόσθε ὁρῶν θάνατον, ante se videns mortem, πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρῶν, Υ, 480, tam propinquam cernens mortem. πρόσθε φίλων τοκέων εἰρυόμεθα Ἴλιον, pro caris parentibus tuemur urbem, Φ, 587. ἧς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε, pro urbe sua et populo defendendo, θ, 524. πλήθει πρόσθε βαλόντες, multitudine superantes, Ψ, 639. πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, et ante eum, i. e. in commodum ejus, fecit tranquillitatem undarum, ε, 452. τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθε ἵσταμαι, i. e. προΐσταμαι, Δ, 54, *stelle mich vor sie, sie zu schützen, (I shall not place myself before them, to protect them.)* ὁ πρόσθεν ἱστάμενός τινος, προΐσταται ἐκείνου. et 129, ἤ τοι (quæ est particula, non vero pronomen σοὶ) πρόσθεν στᾶσα, ad defendendum. et 113, πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον, et clypeos ante tenebant. πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, fugientem ante se, *der vor ihm lief, (who fled before him,)* Ε, 56, 80. et 595, ἐφοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἕκτορος (ὡς προμαχῶν, ut defendens eum) ἄλλοτε δ' ὄπισθεν. ὑπαντιάσας, ante eum occurrens hosti, Ζ, 17, qui se objecisset hosti, ut eum tueretur. θυρῶν θαλάμου, ante januam, Ι, 469. Μ, 445, ad portam. πρόσθεν εἶχε ἀσπίδα, ante se tenebat clypeum, Ν, 157. Ρ, 7. αὐτοῦ ἔκιε, ibat ante eum, Ο, 307. Μυρμιδόνων πολεμίζειν, ad pugnandum ante eos et in prima acie eorum, *an der spitze des heeres, (at the head of the troops,)* Π, 220. et 833, τάων πρόσθε, ad defendendas eas; i. e. αὐτῶν ὁ Ἕκτωρ προμάχεται. πρόσθεν Ἀχιλλῆος κατέθηκε τεύχεα, ante oculos ejus posuit arma, Τ, 13. ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα, quæ præcedens eum, iens ante eum, Υ, 95. et 163, στέρνου εἶχε ἀσπίδα. et 402, ἔθεν φεύγοντα. sic, ἀσπίδα ἔσχετο. Φ, 581, i. e. προεβάλετο εἰς φυλακὴν σώματος, *hielt ihn vor sich, (held it before him.)* σάκος στέρνου ἐκάλυψε, Χ, 313, scutum prætendit pectori suo. et 464, πόλιος, extra ante urbem. τοὺς σοὺς ἵππους πρόσθε βαλὼν, Ψ, 572, i. e. ἐπιτυχῶς ἀγαγὼν ἔμπροσθεν. et 877, ποδὸς, ante pedem. ἡγεῖτο, præibat, Ω, 95. πρόσθε ἵππων ἤϊξε, ο, 164, ante currum volavit; ergo ad eos qui in curru sunt pertinet augurium. γλαυκώπιδος, ante eam, τοπικῶς, ω, 539. πρόσθε ποτὲ, olim, Ol. 10, 39. et 60, antea. πρόσθε, πρὶν, ante, quam, Py. 2, 169. μιχθεῖσα Φοίβῳ, antea commixta cum eo, Py. 3, 26. ante hanc victoriam, Py. 8, 93. 9, 220. Ist. 4, 120. Ne. 9, 36. hinc est compositum, ἔμπροσθεν, ante; quod et de tempore præterito dici solet, sicut ὀπίσω de futuro: quod tamen recentiores inverterunt.

προσίκω, (Ἔω) advenio. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντα, pro προσίκοντα, etiam hunc accedentem, Py. 2, 66, sc. ad εὐνὴν παράτροπον, concubitum illegitimum.

πρόσκειμαι, (Κῶ) adjaceo, appositus sum. οὔατα (ansæ ad poculum) οὔπω προσέκειτο, Σ, 379.

προσκεφαλάδιον, τὸ, vide sub ἔλαιον.

προσκηδὴς, έος. ὁ ἡ. (Κῶ) ad curam pertinens, necessarius. ξεινοσύνης προσκηδέος, hospitii conjunctionem et necessitudinem facientis, φ, 35, κηδεμονικῆς, ἐμφρόντιδος. cui opp. τὸ ἀκηδές.

προσκλίνω, (Κλάω) adplico, acclino, appono. θρόνος πατρὸς ποτίκεκλιται (προσκέκλιται) αὐτῇ, ζ, 308, sella patris mei prope posita est ei, sc. columnæ, vel et, matri meæ. βέλος προσέκλινε κορώνῃ, φ, 138, 165, sagittam adposuit curvaturæ arcus. ποτικεκλιμένον νῶτον, Py. 1, 55, vide κατακλίνω. cæterum et hoc verbum, oppositionem januæ, vel situm ad aliquem locum, denotat.

πρόσκομμα, τὸ, vide sub ὑπώπιον.

προσκόπτω, (Κόπω) allido. προσέκοπτεν αὐτοὺς γαίῃ, allidebat eos terræ, ι, 289, προσέτυψε, προσήρασσε. a verbo κόπτω est et, ὁ κόπος, labor fatigans; et κοπάζω, cesso præ lassitudine et quasi repulsus.

πρόσκρανον, τὸ, vide sub κρανίον.

προσκυνέω, vide sub κυνέω.

προσλέγομαι, (Λέγω) una accubo. εἷσέ τε, (considere fecit me) καὶ προσέλεκτο (pro προσελέγετο) καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, μ, 34, accubuit Circe proxime ad me in sella, et me interrogabat sin-

gula. et notatur familiaris et blanda Circes approximatio ad Ulyssem in sedendo, ut solent collocuturi familiarius.

προσλιπαρέω, vide sub λιπαρῶς.

προσμάττω, vide sub μάσσω.

προσμένω, (Νέω) sustineo, constanter adsum rei. ὄφρα προσμένοι ἀλαλὴν Λυκίων, ut sustineret clamorem bellicum Lyciorum, Ne. 3, 105, i. e. ut fortiter pugnaret adversus eos.

προσμίσγω, (Μίσγω) admisceo, adjungo. προσέμιξε δεσπότην κράτει, Ol. 1, 34, adjunxit dominum suum victoriæ, ἥνωσεν αὐτὸν τῇ νίκῃ, νικῆσαι ἐποίησε, fecit utherus victoriam adipisceretur. apud Herodot. IV, 46, 6. Scythæ dicuntur ἄποροι προσμίγειν, difficiles cum quibus manus quis conserat. nisi ibi est mendosa lectio, apparet simplex μίγω.

προσμυθέομαι, (Μύω) adloquor amice. οὐκ ἔτλη, αὐτὸν προτιμυθήσασθαι, λ, 142.

πρόσοδος, ου. ἡ. (Ἔω) accessus, aditus. πλατεῖαι πρόσοδοι, lati accessus, Ne. 6, 76, i. e. largus et latus campus, ad laudandam eam.

προσοίχομαι, (Ἔω) accedo. προσοιχόμενοι ἐς ναὸν, Py. 6, 4, ad templum Delphicum proficiscentes.

προσοράω, (Ὄρω) adspicio. μνηστήρων προσορᾶν ὅμιλον, procorum cœtum adspicere, eique interesse, *mit anzusehen, (to look at,)* π, 29.

προσουδίζω, vide sub οὖδος, solum.

προσοχθίζω, vide sub ὀχθέω.

προσόψημα, τὸ, vide sub ὄψον.

πρόσοψις, εως. ἡ. (Ὄφ) vultus, os, species quæ videtur, *das äussere ansehen, (the external appearance.)* idem ac ὄψις. δαίμων ἐπῆλθε, φαιδίμαν ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν θηκάμενος, deus accessit, qui aptaverat sibi illustrem vultum et speciem viri venerabilis, Py. 4, 51, *ein engel in mannes gestalt, (an angel in human shape.)* est ergo idem quod ὄψις.

πρόσπαιος, ὁ ἡ, vide sub ἔμπαιος, et πρόσφατος.

προσπαλαίω, (Πάλλω) luctor contra. Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει νῦν, Py. 4, 516, ubi est metaphorice, et est: Atlas luctatur cum onere ferendi cœli; et in contextu est comparatio, φέρει ὅμοιον ἄχθος τῷ Ἄτλαντι, τοσοῦτον ἔχει ὁ Δημόφιλος τὸ τῆς φυγῆς ἄχθος, ὅσον καὶ ὁ Ἄτλας τῷ βάρει πιεζόμενος. προσπαλαίσων, contra luctaturus contra Antæum, Ist. 4, 90.

προσπελάζω, f. άσω. (Πέλω) admoveo; accedo. κῦμα προσπλάζον, per syncopen pro προσπελάζον, fluctus adventans, M, 285. νῆα ἄκρῃ προσπελάσας, navem prominenti petræ admovens violenter, ι, 285, coll. 284, προσβαλὼν πέτραις, quod est idem. λίμνη προσέπλαζε γενείῳ, aqua appropinquabat ad mentum ejus, pro προσεπέλαζε, λ, 582, *das wasser gieng ihm bis ans kin, (the water reached up to his chin.)*

προσπίλναμαι, (Πέλω) accedo, appropinquo, appellor. νήσῳ προσεπίλνατο νηῦς, ad insulam accedebat navis et appellebatur, ν, 95.

προσπίπτω, (Πέτω) accido, adjaceo. δύο ἀκταὶ, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι, duo littora, portui adjacentia et versus portum inclinantia se, ν, 98, i. e. προβεβλημέναι τοῖς κύμασιν, προσπεπτωκυῖαι πρὸ τοῦ λιμένος, καὶ εἰς σκέπην οὖσαι τῶν ἀνέμων. de forma ipsa vide πίπτω, ad finem locorum ex Homero adductorum. recentiorum phrasis, προσπίπτειν τὶ, *auf etwas fallen, (to covet something,)* vehementer appetere quid, est apud Eurip. Hippol. 19, μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίας. dicitur et προσπιτνέω, Æschyl. Pers. 152, ubi idem est ac προσκυνέω. et προσπίτνω, ibid. 590, ἐς γᾶν προσπίτνοντες, eodem sensu.

προσπιτνέω, vide supra, et sub πιτνέω.

προσπλάζω, vide sub προσπελάζω.

πρόσπολος, ὁ ἡ, vide πρόπολος, et sub ἀμφίπολος.

προσπτύσσω, (Πέτω) applico. προσπτύσσομαι, et ionice atticeque ποτιπτύσσομαι, applico me, adjungo me alicui. recentiores ponunt id verbum ἐπὶ φιλήματος καὶ σωματικῆς περιπλοκῆς, de amplexando et osculando. τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ, tamdiu enim certe in urbe applicaremus nos vobis verbis, β, 77, *wir würden uns gewiss so lange mit worten und manen an einander gehalten haben, (we should certainly have continued so long to ply you with our demands.)* nam προσπτύσσεσθαι μύθῳ est λόγοις συμπλέκεσθαι, verbis duplicari quasi, ex metaphora τῶν πτυσσομένων σωμάτων, οἷς πελάζοντα εἰσὶν ἀλλήλοις τὰ μόρια. fortasse et κλόνον τινὰ δικαστικὸν αἰνίττεται hæc vox. πῶς δ' ἄρα προσπτύξομαι αὐτὸν; γ, 22, quomodoque igitur applicabo me ad eum, interrogat Telemachus Mentorem, accessurus ipse ad Nestorem: πῶς ὁμιλήσω καὶ προσαγορεύσω, *wie soll ich ihn antreten, (how shall I address him?)* ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ, δ, 647, postquam te adlocutus est, ὡμίλησε τὰ πρὸς πειθώ: ubi notat φιλικὴν πρόσπτυξιν, *wenn man sich freundlich an einen machet und ihn anspricht, (when one courteously approaches and accosts a person.)* καί μιν προσπτύξομαι, θ, 478, amicitiam meam ei testabor, φιλοφρονήσομαι καὶ φιλοτιμήσομαι, coll. 480. *ich will ihn umarmen gleichsam, (I will embrace him, as it were.)* καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύξεται, λ, 450, et ille, Telemachus, patrem suum amplectetur, coll. π, 214, et ex h. l. recentiores suam determinationem sumsere: *wird sich zu seinem vater mit ehrerbietung und liebe thun, (will manifest his respect and affection for his father.)* ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ρ, 509, ut paululum cum eo verser et colloquar; inquit Penelope de personato suo hospite: *dass ich mich ein wenig mit ihm unterhalte im gespräche, (that I may have some conversation with him,)* προσείπω. θεῶν δαῖτας προσέπτυκτο πάσας, Ist. 2, 57, convivia sacra, sacrificia, colens omnia.

πρόσσοθεν, pro πρόσωθεν (Πρὸ) adverb. ab anteriore parte, *von vorn, (from before.)* ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους, Ψ, 533, agens ante se equos: quod a multis sic intelligitur, quasi Eumelus pedes ante se equos siverit placide ire, quia currus erat confractus.

προσστάζω, et ionice ποτιστάζω, (Στάω) adstillo, adhærere facio, adsero. τοῖς αἰδοία ποτιστάζει Χάρις μορφὴν, Ol. 6, 128, veneranda Gratia adstillat illis formositatem. πραῢν ποτιστάζων φωνῇ ὄαρον, Py. 4, 244, placidum adstillans voce sua sermonem, i. e. placide et jucunde loquens.

προσστείχω, (Στάω) adeo, accedo. Ἀφροδίτη προσέστιχεν Ὄλυμπον, υ, 73, profecta est sursum ad Olympum.

προστατέω, vide sub προΐστημι.

προστέρπω, et attice ποτιτέρπω (Τρέω) oblecto porro, vel, adsidendo oblecto aliquem. σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, te minister tuus oblectet, O, 401.

προστίθημι, (Θέω) adpono, addo, adjungo. χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν, ι, 305, manibus removere saxum grave, quod apposuerat ostio speluncæ. προστιθεὶς εὐλογίαν, Ol. 5, 56, laudem adjungens. προσέθηκε νῆσον εὐκλέϊ λόγῳ, Ne. 3, 120, s. adjunxit insulam celebri sermoni, i. e. celebrem fecit fama. coll. Ol. 1, 34, κράτει προσέμιξε δεσπότην, i. e, victoria potiri fecit dominum suum.

προστρέπω, (Τρέω) adverto, admoveo, me vel aliud; in specie, accedo supplex. προστραπὼν τὴν πόλιν πολεμίᾳ χειρὶ, admovens se ad urbem hostili manu, Ne. 4, 90, *da er sich feindlich hinan gewendet, (advancing in a hostile manner;)* et simul involvit hoc verbum victoriam, νικήσας διὰ τροπαίου.

προστρόπαιος, ὁ ἡ, vide sub προτρέπω.

προσφάγιον, τὸ, vide sub ὄψον.

πρόσφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) recens interfectus et cæsus et mactatus. *frischgeschlachtet oder getödtet, (recently slain.)* ἑρσήεις καὶ πρόσφατος κεῖσαι, Ω, 757, jaces mortuus, tanquam recens occisus et succulentus succo vegeti corporis, cum tamen jam ante tot dies occisus sis; νεωστὶ καὶ ἐγγὺς φατὸς, i. e. πεφονευμένος, πρὸ ὀλίγου φονευθείς. recentioribus πρόσφατος in genere est νεαρὸς, recens, quasi ἐγγὺς φατὸς, i. e. φανεὶς, δειχθεὶς, recens electus et pronuntiatus in honore aliquo; aut, ἐγγὺς καὶ προσεχῶς φατὸς i. e. λεχθεὶς, recens dictus: a quo est φατειὸς, dicendus, memorabilis, effabilis. sic cum πρὸς fecere recentiores τὸ ποταίνιον, i. e. τὸ νεωστὶ συμβάν: nam ποτὶ est pro πρὸς, attice; et ὁ αἶνος est λόγος, ut sit τὸ πρόσφατον, modo narratum et relatum quid. πρόσφατον, neutrum adverbialiter, nuper, Py. 4, 533. pro πρόσφατος dicitur per dialectum et πρόσπαιος, ὁ, indidem a φάω deductum.

προσφερὴς, vide προφερής.

προσφέρω, (Φέρω) adfero, offero. it. accedo similitudine ad aliquem. προσφέρομεν ἀθανάτοις (κατά) τι, Ne. 6, 7, i. e. προσφερεῖς ἐσμὲν θεοῖς, accedimus similitudine aliqua ad deos, similes quadamtenus iis sumus. προσφέρων τοῦτο, adferens hoc, Ol. 9, 162. τόλμην, Ne. 10, 57, adferens fiduciam et audaciam.

πρόσφημι, (Φάω) alloquor. προσέφην αὐτὸν, ι, 282, 501. κ, 422. αὐτὸν προσέφης, Π, 20, 744, 843. ξ, 55. προσέφη τὸν, *sagete zu ihm, redete mit ihm, (accosted him,)* A, 84, 130, 215, etc. οὔτοι αὐτὸν, non sane locutus est ad eum, Δ, 401, nam ἡ αἰδὼς quoque est causa silentii. sicut et festinatio, E, 689. poëta enim est admirabilis, sive cum loquentem inducit sive cum tacentem: utrumque magno consilio. ἐπιμειδήσας, *mit freundlichem lächeln, (smiling kindly,)* Θ, 38. et sine casu quarto personæ, N, 768, coll. 725, ubi πρὸς est omissum. ἔνθα κε ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἦκεν ἐγὼ τὸν, λ, 564, ubi sermo est de Ajace apud inferos, Ulyssi respondere nolente; et Ulysses id narrans addit: ibi sane similiter (nisi potius legendum est ὅμως, tamen) locutus ille esset mecum, etsi iratus, quo modo ego illum allocutus eram, i. e. amice et placate: τότε δὴ ἂν ἐπέμεινα (institissem ei et perseverassem) ἕως ὁ Αἴας, καίτοι κεχολωμένος, προσέφη ἂν ἐμὲ, καθὰ ἐγὼ αὐτόν: potuissem superare iram ejus verbis meis; sed erant alia jam agenda. confer tamen ὁμῶς. ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, pro προσέφατο, Ω, 353, 598. προσφάσθαι, ψ, 106.

προσφθέγγομαι, (Φάω) appello. πάγον Κρόνου προσεφθέγξατο, Ol. 10, 60, collem Saturni vocavit eum locum.

πρόσφορος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) accommodus, aptus, conveniens. εἴην εὑρησιεπὴς, ἀνηγεῖσθαι πρόσφορος, utinam essem inventor verborum, ad narrandum idoneus, Ol. 9, 121, ἐπιτήδειος, ἱκανός. θεσπεσία ἐπέων ἀοιδὴ, πρόσφορος καύχης ἐστὶ, Ne. 9, 17, divina carminum cantio, conveniens est gloriationi, i. e. animo bene conscio sibi ob res probe gestas. πρόσφορον ἔργῳ κόμπον, Ne. 8, 82, accommodam operi celebrationem. ποτίφορος (attice pro πρόσφορος) ἀγαθοῖς μισθὸς, Ne. 7, 93, apta et conveniens bonis est merces hæc. sic, ποτίφορον, κόσμον ἔλαβες, Ne. 3, 54, commodum ornamentum, i. e. laudis argumentum.

προσφυὴς, έος. ὁ ἡ. (Φύω) adhærens, *dran hangend oder gewachsen, (adhering or growing to.)* θρῆνυν προσφυέα ἐκ κλισίης, scabellum adhærens firmum sellæ, τ, 58, τὴν προσπεφυκυῖαν καὶ ἡνωμένην τῇ κλισίᾳ.

πρόσφυμι, (Φύω) adhæreo. τῷ προσφὺς, ἐχόμην, huic ramo ego firmiter adhærebam, μ, 433, ubi id participium contentionem adhærescendi innuit. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἔσθειν προσφῦσα, Ω, 213, hujus ego medium hepar utinam haberem comedendum, adhærens et applicans me ei firmiter: et notat plus quam ἐμφῦσα.

προσφωνέω, (Φάω) adloquor. προσεφώνεέ μιν, i. e. αὐτὸν, loquebatur ad eum, Β, 22. Γ, 389, 413. Θ, 292. Ι, 201. Λ, 346, 464. Ξ, 242, et accusativus personæ in talibus locis pertinet ad verbum finitum, participium vero est sine casu. Π, 720. Ρ, 484. Υ, 428. Φ, 152, 330, 378. δ, 69, coll. 70, ubi vides, alloqui submissa voce notari hoc verbo etiam. ε, 159. θ, 381. ξ, 401. ο, 194, 538. π, 56, 221. σ, 25, 213. τ, 35. χ, 165, 355. ψ, 182. ω, 242, 504. τοῖσι δὲ Εὐρύμαχος προσεφώνεε, sc. αὐτοὺς, his, sc. verbis, allocutus est eos, χ, 69, ubi ergo est ablativus rei, sc. ἔπεσι τούτοις: nam habet personæ accusativum. οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἔκ τ' ἐρέοντο, κ, 109, illi adsistentes ad eam, alloquebantur eam et sciscitabantur. οὐδέ τί μιν προσεφώνεον οὐδ' ἐρέοντο, Α, 332, nam est φρονούντων ἀνθρώπων, προτιμᾶσθαι (præferre) σιγὴν ἔλλογον ἀκαίρου λόγου. sic hi præcones, reveriti Achillem, silent: non adulantur, regii legati; servile id esset; non alloquuntur, ne irritent; nam verba pariunt verba. en prudentiam poëtæ, apud quem sæpe personæ silent, vel timore, vel tristitia, vel alio adfectu aut occupatione capti. admirabilis ergo poëta, et cum loquitur et cum reticet: et hæc est ἔλλειψις realis. sic Juno et Minerva, coram Jove, Θ, 445, et utrumque verbum notat idem: *sie redeten ihn nicht an, und sagten nichts, (they neither accosted him, nor questioned him.)*

προσφωνήεις, εσσα, εν. et attice, ποτιφωνήεις, εσσα, εν. (Φάω) loquens, αὐδήεις. εἰ γένοιο ποτιφωνήεις, si esses loquens, ι, 456, inquit Polyphemus ad arietem suum. πᾶσα γὰρ αὐδὴ est φωνὴ, sed non vice versa: posuit ergo genus pro specie, φωνήεις pro αὐδήεις, i. e. χρησάμενος λόγῳ προφορικῷ. et φωνῆσαι est χρήσασθαι αὐδῇ, εἰπεῖν. hinc Pindarus verba sua canora vocat βέλη φωνᾶντα, Ol. 2, 152. Vide sub φωνήεις.

πρόσω, (Πρὸ) adverb. ante, in anteriorem partem, *vorwärts, (forwards:)* it. procul, *weit, ferne, (far off, distant.)* est a πρό: et ob metrum scribitur πρόσσω. νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω, intelligere et animadvertere simul præterita cum præsentibus, et futura, Α, 343. sic, ὁ γὰρ οἶος ὅρα, pro ἑώρα, Σ, 250. ω, 451. λεύσσει, Γ, 109. ut ergo πρόσω notet τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα: ὀπίσω autem τὰ μέλλοντα: nam præsens fere est nihil; et ex mente poëtæ ea sunt præ oculis quæ præterierunt; futura sunt nobis a tergo, et conjiciuntur a prudente ex iis quæ jam sunt fueruntque, qualia futura sint. *wir gehen im leben rücklings gleichsam, (in life we go backwards, as it were.)* conf. ὁράω, νοέω. πρόσω κατέκυψε, declinavit caput, *er bückete sich vorwärts, (he bowed his head,)* Π, 611. Ρ, 527. πρόσω πᾶς πέτεται, de vespis, Π, 265, quæque volat extra cavum, *flieget hervor und gerade zu, (flies forth and directly at,)* contra. δοῦρα ὄρμενα πρόσω, hastæ cum impetu actæ, Λ, 571. et 614, ἵπποι πρόσω μεμαυῖαι, equæ, ulterius currentes. ἀΐξας, contra ruens, Ρ, 734. et 598, τετραμμένος αἰεὶ, facie contra hostem versa, cum reciperet se. ἴσθε, procedite ulterius, *rücket vorwärts weiter, (proceed farther,)* Μ, 274, ἱεμένου, Ν, 291, ulterius progredientis, et fortiter pugnantis. sic, ἱεμένη, Ο, 543. ἱέμενοι, Π, 382. ἦγε, Σ, 388. πρόσω φέρε τόξα, φ, 369, ulterius huc fer arcum. τὴν δὲ πρόσω φέρε κῦμα, ι, 542, unda navem in anteriora tulit. πρόσω, i. e. εἰς τὸν μετὰ ταῦτα χρόνον, Py. 3, 197, in futurum. ubi vides contrariam Homero notionem temporis. Ne. 3, 35, i. e. περαιτέρω, *vorwärts, (forwards.)* ὁ Στρυμὼν οὐ πρόσω τοῦ Ἑλλησπόντου, Herodot. V, 13, Strymon non procul est ab Hellesponto. Vide sub γουνάζομαι, et πάλιν ad initium.

πρόσωπον, ου. τό. (Ὄφ) facies, *das gesicht, (the face,)* τὸ πρὸς τοῖς ὀφθαλμοῖς, pars faciei circa oculos et infra eos. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον, Σ, 24, gratiæ plenum vultum, venustam faciem, fœdavit, sparso in caput pulvere, in luctu summo, pluralis ponitur de homine grandi. σπόγγῳ δὲ ἀμφὶ (adverbialiter) πρόσωπα ἀπομόργνυ, spongia abstergebat faciem circa, Σ, 414, de Vulcano, mundante se: *wischete sich das gesicht rund herum mit einem feuchten schwamme ab, (washed his face all over with a wet sponge.)* et de valde pulcro, de Briseide, laniante in luctu sibi καλὰ πρόσωπα, Τ, 285. de Ulysse, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα, θ, 85. αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα, ο, 331, de ministris hominum lautorum, qui semper sunt nitidi circa caput et faciem. δακρύοις πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα, σ, 172, lacrimis fœdata et macerata circa totam faciem: nam pluralis notat ibi omnes faciei partes. et 191, κάλλεϊ (aqua quadam cutem purgante et venustiorem faciente) μέν οἱ (ei) πρῶτα (pro πρῶτον, prius) πρόσωπά τε (et hoc τε refertur ad, καί μιν, 194) καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, *mit einem himmlischen waschwasser, (with a celestial cosmetic.)* γρηῦς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα, totam faciem sibi contexit manibus suis, præ luctu, τ, 361. νυκτὶ μὲν ὑμῶν εἰλύαται (involuta, obtecta sunt) κεφαλαί τε πρόσωπά τε, υ, 352. μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι, Η, 212, ubi per pluralem multiplicat faciem heroi, non tantum sensu illo, κατὰ τῆς ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν παρειᾶς, et in notione totius; sed et ὡς θαρσαλέῳ, confidenti: nam τὸ θάρσος διαχέει (diffundit et explicat) faciem, συστέλλει (contrahit) δὲ ὁ φόβος. præterea ablativus pluralis factus ionice, quasi a τὸ πρόσωπας, ατος, sicut ab inusitato τὸ γόνας, τὸ δόρας, fiunt tamen genitivi, τοῦ γόνατος, δόρατος. sic et ὀνείρασι occurrit, pro ὀνείροις, quasi a τὸ ὄνειρας: et τὰ μήλατα, quasi a τὸ μῆλας pro μῆλον. potuisset poëta, itidem ionice et usitatius, facere, a τὰ πρόσωπα, quod imaginamur quasi πρόσωπες, προσώπεσσι, et abjecto uno Sigma, προσώπεσι: sed id jam ei minus placuit. cæterum de homine solo ponitur hoc nomen: de quadrupedibus est τὸ ῥύγχος, de avibus τὸ ῥάμφος. ἡ παραπροσωπὶς est velamen faciei. πρόσωπον τηλαυγὲς θεῖναι, Ol. 6, 4, frontispicium in ædificatione facere splendidum. et id ibi metaphorice, de introitu hymni. φάει δὲ (κατὰ) πρόσωπον ἐν καθαρῷ, Py. 6, 14, thesaurus hymnorum, constitutus quod attinet faciem ejus in luce clara; i. e. valde lucentes hymni. φαίνουσα πρόσωπον ἀλήθεια, veritas nuda, ostendens totam faciem suam, Ne. 5, 31. ἀοιδαὶ, ἀργυρωθεῖσαι πρόσωπα, Ist. 2, 13, cantus, deargentati facie, i. e. poëtæ, quibus fames argenti in facie apparebat, et ex quorum cantibus eadem cupiditas elucebat. apud recentiores τὸ πρόσωπον notat et, personam. σεμνοπροσωπεῖν ἐπί τινι, erga aliquem vultu ad reverentiam composito esse, Aristoph. Nub. 362.

προτάμνω, (Τέμω) ante seco, *ich schneide vor, oder vorher, (I cut before.)* πρίν γε ὅτε δή σε ὄψου ἄσαιμι προταμὼν, Ι, 485, *anders und eher als wenn ich dich mit speise sattigen wolte und dir fleisch abschnitte, (unless I should satisfy thee with food, and cut meat for thee:)* aliter nolebas convivio alicui interesse. κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ψ, 196, truncum incidens in certo spatio a radice: nam creverat ibi olea; eam detruncabat, sic ut a terra et radice tantum superesset de trunco, quantum sufficeret altitudine ad pedem unum spondæ lecti dormitorii faciendum; ut sponda uno pede hæreret immobilis. ergo προέταμε κορμὸν, i. e. πρὸ τῆς ῥίζης ἔκοψεν, ὡς, τὸ μὲν αὐτοῦ, τμηθῆναι, τὸ δὲ, λιπέσθαι. ἴδοις μὲ, εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, σ, 374, videres me, an sulcum rectum integrum et totum proscindere possem sic ut superarem tali mensura te arando, *ob ich dir nicht um eine ganze furche vorpflügen wolte, (whether I should not beat thee by a whole furrow,)* πρὸ σοῦ ἀροτριάσαιμι, προκόψαιμι: τὰ πάντα ἔχων ἴσα, ὅμως προβαλοίμην ἀρετῇ.

προτέλεια, τὰ, vide sub τέλος ad finem, et τέλειος.

προτένθης, ου, ὁ, προτενθεύω, vide sub ἜΔΩ ad finem.

προτεραία, ἡ, vide sub Ἠὼς, paullo ante medium.

πρότερος, έρα, ερον. (Πρὸ) prior, melior. οὔτις πρότερος εἴσεται, nemo prior sciet quam tu, Α, 548. ὁ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων, ille enim prior natu, et præstantior virtute bellica, Β, 707. sic, σὺ δὲ, Ψ, 588, sic ut notio melioris una adhæreat. γενεῇ πρότερος, ubi in hoc significatu plene dictum, Ο, 166, 182, τῷ τῆς ἡλικίας χρόνῳ πρότερος. sic, πρότερος γεγόνει, prior, i. e. ante me, natus erat, Ν, 355. γενόμην, natus sum, Τ, 219. Φ, 440. πρότερος πόσις, prior maritus meus, Γ, 163, 429. et 351, ὅς με πρότερος κακὰ ἔοργε, qui me prior malo adfecit: ubi simpliciter notat prioritatem temporis. sic, πρότερος προσέειπεν ἐκεῖνον, prior allocutus est eum, Ε, 276, 632. Ζ, 122, 517. Κ, 36. Φ, 149. Χ, 249. Υ, 177. π, 460. ϱ, 74. Ω, 634. πρότερος προΐει ἔγχος, prior emisit hastam, Ε, 15. ἔβαλεν, *hat ihn eher getroffen, (threw first,)* Ρ, 14. ὅτε τὶς (βασιλεὺς) πρότερος χαλεπήνῃ, quando quis rex prior injuste fecerit, Τ, 183. sic, si quis hostis prior te invadat, Ω, 369. π, 72. φ, 133. ἐμοῦ πρότερος, Κ, 124, prior quam ego evigilavit. ὅτε πύθοιτο, si resciscat prior, β, 31, 43. ἵμερον ἀνδρὸς προτέροιο, desiderium mariti prioris, Γ, 140. ἤματι τῷ προτέρῳ, die hesterno, Φ, 5. σοὶ προτέρῳ δώσω ἄλεισον, tibi priori dabo poculum, utpote seniori, γ, 50, 53, προτέρῃ. ὁππότεροι πρότεροι, utri priores et incipientes, Γ, 299. Δ, 67, 72, 236, 271. πρότεροι γὰρ ἀεικέα ἐμηχανῶντο, υ, 394, ipsi enim priores mala struxerant. ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες Ἀχαιοὺς, moverunt loco priores Trojani Græcos, Π, 569. Ρ, 274. οἱ πρότεροι, i. e. οἱ παλαιοὶ, majores, antiqui, qui ante nos fuerunt, Δ, 308, ubi loquitur senex, prisca commemorans junioribus. sic, ἄνδρες πρότεροι, Φ, 405. ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων, tempore majorum, Ε, 637. Ψ, 332. τῶν προτέρων ἐτέων, Λ, 690, ubi attice ἐπὶ est omissum; tempore priorum annorum, i. e. πάλαι, *vor diesem, (formerly.)* οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων, Ψ, 790. *einer aus der alten welt, (one of a former age.)* παίδων δὲ προτέρων, liberorum ex priori conjugio, ο, 22. νεῶν, a prioribus navibus, Ο, 656. ὑμῖν προτέροις, vobis prioribus, prius vobis quam mihi, Θ, 188. ἀνδράσι, viris antiqui orbis, θ, 223. ἐν πόδεσσι, *mit den vörderfüssen, (with the fore feet,)* τ, 228. ἐπὶ προτέροισι κακοῖσι, insuper ad priora mala, χ, 264, *über alles das vorige böse, (over and above former evils.)* προτέρους ἴδον ἄνδρας, priscos vidi heroas, λ, 629, apud inferos. τὸν προτέρη προσέειπεν Ἀθήνη, γ, 13. ψυχὴ τοῦ, ω, 23, 105. κρέα, ἃ τῇ προτέρῃ (ἡμέρᾳ) ὑπέλειπον ἔδοντες, carnes quas hesterno die edentes reliquas fecerant, π, 50. et hunc proxime præteritum diem vocamus etiam τὴν προτεραίαν, *den vorigen tag, (yesterday.)* sic,

ἠοῖ τῇ προτέρῃ, N, 794. Ἶριν προτέρην προσηύδα, alloquebatur eam prius, O, 157. οὐκ εἴων προτέρην ἆσσον ἴμεναι, λ, 88, non sinebam eam priorem præ aliis accedere propius, πρότερον, neutrum adverbialiter, Γ, 443, prima vice. τὰ πρότερα ἔκχυτο πάντα, priora effusa erant omnia, τ, 504. προτέρᾳ πάθῃ, priori calamitate, Py. 8, 68. οὔπω τις πρότερον, nunquam quis antea, Ol. 13, 44. sic, antea, prius, Py. 4, 44. Py. 6, 28. Ist. 5, 45, *das erste mal, (the first time,)* primum. πρότεροι, prisci, Ne. 3, 22. ἀντία προτέρων, sc. ἱστορικῶν καὶ ποιητῶν, Ol. 1, 59, contra ac priores. προτέρων ἐπὶ ἀνδρῶν, tempore priscorum, Ol. 7, 133. sic, προτέρων, i. e. παλαιῶν, Py. 3, 144, in specie Homeri. ἐκ καμάτων, ex pristinis, Py. 3, 169. προτέροις λεγόμενον, Ne. 3, 91, dictum a priscis: ubi alii habent πρότερον, et referunt ad sequens ἔπος, dictum antiquum sermonem. ἀρχαῖς προτέραις, initiis prioribus, Ol. 10, 94. προτέρας ἐφετμὰς, Ol. 3, 20.

προτέρω, (Πρὸ) adverb. ulterius, *weiter vorwärts, (farther on,)* πορρωτέρω, προσωτέρω, περαιτέρω, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. πῆ πολίων με προτέρω ἄξεις; aliquo urbium me ulterius duces? Γ, 400, *etwa wohin in eine der städte? (to which one of the cities?)* nam genitivus pendet a πῆ. ἴθυσαν πολὺ προτέρω, *sie rücketen sehr viel vorwärts, (they advanced much farther,)* Δ, 507, ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν. ἢ προτέρω αὐτὸν διώκοι, an ulterius eum persequeretur, E, 672, περαιτέρω. τὼ δὲ βάτην προτέρω, ibant ambo paullo propius ad eum, I, 192. et 199, ἦγεν αὐτοὺς, *führete sie näher, (led them nearer.)* sic, βάτην, ibant ambo ulterius, *giengen fort, (went farther,)* K, 469. ἕπεο προτέρω, Σ, 387. ε, 91, *komm weiter mit, (come along farther.)* προτέρω ἔτι ἔρις ἐγένετο, jurgium ulterius processisset, Ψ, 490, προσωτέρω. et 526, δρόμος. εἴσαγε αὐτοὺς προτέρω, duc eos propius, δ, 36. et 667, κακὸν ἄρξει καὶ προτέρω εἶναι, malum incipiet etiam ulterius progredi, *das übel wird anfangen ärger zu seyn, (the evil will begin to increase.)* εἰ ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ε, 417, si propius adnavero. ἔνθεν ἐπλέομεν, inde navigabamus ulterius, ι, 62. et 64, οὐ προτέρω νῆες κίον, non ulterius ibant naves; sed poëta non addit in quam partem ire voluerint: occultat enim geographiam suam, ut liberius possit fingere. sic et 105, 565. κ, 77. μαίεσθαι προτέρω, quærere in ulterioribus locis, ξ, 356, *weiter hin zu suchen, (to seek farther,)* ζητεῖν ἐπὶ πλέον προσωτέρω. βὰν δ' ἴεναι, ο, 109. ἢ προτέρω πόλεμον τεύξεις; an ulterius bellum parabis? ω, 474.

προτετύχθαι, vide sequens.

προτεύχομαι, (Τέκω) ante fio. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, Π, 60. Σ, 112. Τ, 65, sed ista ante acta esse sinamus; ut ponatur de tempore.

προτὶ, (Πρὸ) præp. regens tres casus, cum gen. a, per. cum casu tertio vel sexto, ad, cum quiete aliqua in loco. cum accus. ad, cum motu ad locum. idem ac ποτὶ et πρός, q. v. φάρμακα, ἅ σε προτὶ Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι φασὶν, medicamina, quæ te ab Achille didicisse ferunt, Λ, 830, et in textu est ὑπέρβασις, i. e. inter præpositionem, ejusque casum, interpositum est φασίν. sic et, πρὸς ἄλλος ἄλλου ἐτύπτετο, alius ab alio percutiebatur. κατ' ἄλλος ἄλλο μέρος, alius ab alia parte. τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ ὁδὸν ἤνυον, ipse viam meam absolvebam. προτὶ γαίῃ βαλλόμενα, allisa terræ, X, 64. προτί οἱ ἔλαβε ἔντερα χερσὶ, i. e. πρὸς ἑαυτῷ, *hielte mit der hand an sich die gedärme, (he held up his bowels with his hand,)* Υ, 418, continuit intestina manu, ne prorsus exciderent in terram e vulnere. Ἄρτεμιν προτί οἱ εἷλε πατὴρ, ad se traxit et tenuit, amplectens eam, Φ, 507. sic, τὸν προτί οἱ εἷλεν ἀποψύχοντα, complectens patrem tenuit ad se, cum præ gaudio pæne exanimaretur, ω, 346, *hielt ihn feste ansich, (clasping him closely.)* προτὶ Ἴλιον, ad Ilium versus, *dahin, (thither,)* Γ, 305. N, 657, 724, coll. 723. Ξ, 46. P, 396. Ψ, 64. ἄστυ, Γ, 116. H, 310. K, 349. Λ, 682, ad urbem, ante eam, et 802. M, 276. N, 538. Ξ, 432. O, 681. Π, 376. P, 131, 160, 191, 193. Σ, 266. Φ, 532, 607. X, 21. Ω, 151, 180. δ, 9. η, 2. κ, 108. ν, 181. ο, 307. π, 272. ω, 153. οἶκον, ρ, 55. δώματα, θ, 517. νῆας, X, 217. χέρσον, Ξ, 394. προτὶ ὃν μυθήσατο θυμὸν, dixit ad se ipse, P, 200, 442. ε, 285, 376. quod potest esse avulsum, pro, προσεμυθήσατο. sic est avulsum, Π, 504, προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο, pro προσείποντο, et una sequebantur hastam extractam diaphragmatis partes. ponitur et in compositione, e. c. προτιόσσομαι, X, 356.

προτιάπτω, vide sub προσάπτω.

προτιβάλλω, vide sub προσβάλλω.

προτιειλέω, vide προσειλέω.

προτίειποι, vide sub προσέπω.

προτίθημι, (Θέω) propono. præcipuum do. κυσὶν προὔθηκεν, pro προέθηκεν, proposuit, dedit, Ω, 409. τραπέζας προτίθεντο, pro προετίθεντο, mensas proponebant, apponebant, α, 112. τοὔνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; A, 291, ubi, si conferas 290, εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ, manifestum est, προθέουσι esse præsens, a προθέω, pro προτιθεῖσι. nam id dicit rex: si dei eum fecerunt bellatorem fortem, an propterea proposuerunt ei, liberum fecerunt ei, vel potius, proponunt ei, et liberam facultatem faciunt ei, contumelias et probra proloqui? ut igitur ex h. l. sicut ex aliis ante adductis, appareat, simplex θέω sæpe esse in compositis. *geben sie ihm deshalb das vorrecht? (do ye therefore allow him?*

προτιόσσομαι, (Ὄφ) præ me video, intueor. et sicut ἐπιόσσομαι ad animum magis, quam ad oculos ipsos pertinet. ἦ, σε εὖ γινώσκων, προτιόσσομαι, inquit moribundus Hector ad Achillem, X, 356, certe, te probe noscens, conspicio animo, *ich kenne dich, und kann dich mir völlig nach deiner beschaffenheit vorstellen, ich kann mir das auch zum voraus vorstellen wie du es mit meinem körper machen wirst, (I know thee and thy disposition perfectly well, and can imagine how thou wilt treat my body;)* et hæc prævisio posterior, quomodo Achilles corpus mortuum Hectoris tractaturus sit, est maxime id quod Hector in animo habet, et cujus causa monitum addit versu 358. κραδίη προτιόσσετο ὄλεθρον, cor prævidebat et augurabatur sibi mortem, ε, 389. οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ, ξ, 219, ubi sermo est de audaci milite: nunquam mihi animus masculus præsagiebat mortem, de morte nihil cogitabam, sed de pugna. μηδέ τινα ἀνθρώπων προτιόσσεο, η, 31, ne respice animo tuo quemquam hominum horum, ne confide illis; nam non sunt amici extraneorum: sed soli mihi, inquit Minerva, fide, i. e. prudentiæ tuæ. sic et ψ, 365, ubi sic Ulysses abiens præcipit Penelopæ, ne cuiquam fidat, aut alicujus consilium exquirat. conf. ἐρεείνω. cæterum forma verbi est Attica, pro προσόσσομαι.

πρότμησις, εως. ἡ. (Τέμω) abscissio. it. ὁ ὀμφαλὸς, umbilicus, *der nabel, (the navel:)* quia ibi infantibus recens natis abscinditur aliquid, et remanet particula. totus deinde venter inferior ab umbilico ad pubem sic vocatur ab hac parte: quem ventrem inferiorem τὸ ἦτρον etiam vocant. δουρὶ ἔνυξε κατὰ πρότμησιν, hasta eum confodit juxta umbilicum, Λ, 424.

πρότονος, ου. ὁ ἡ. et τὸ πρότονον. (Τῶ) in anteriora tendens. τὰ πρότονα, sc. σχοινία, dicuntur de malo, quibus is erigitur aut demittitur, et quibus a prora et puppi in stando firmatur; ut sæpe cum ἐπιτόνοις sint idem. antiqui sic describunt τοὺς προτόνους, esse κάλωας (rudentes) ἀπὸ τοῦ καρχησίου (a mali summa parte) εἰς πρώραν καὶ πρύμνην διατείνοντες: vel δι' ὧν ὁ ἱστὸς ἀποδεσμεῖται (religatur) ὡς ἂν ἔχῃ βεβαίως ἵστασθαι, καὶ οἷς ἀνέλκεται καὶ χαλᾶται. ἱστὸν, προτόνοισιν ὑφέντες, malum, rudentibus demittentes eum, A, 434, atque ibi accurate posita vox: nam πρότονοι proprie sunt funes, ad proram pertinentes a supremo malo; et his demittitur malus, reclinans se versus puppim. ἱστὸν κατέδησαν προτόνοις, β, 425. ο, 290, malum alligarunt ad proram et puppim rudentibus, ut firmior staret. et locus maxime luculentus est μ, 409, 410, ἱστοῦ δὲ προτόνους ἔρρηξ' ἀνέμου θύελλα ἀμφοτέρους, ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ubi utrique rudentes sunt vel a prora et puppi singuli, vel a prora duo sola; et malus cadit versus puppim, coll. 411, 412. alibi τὰ πρότονα possunt etiam esse σχοινία, quibus velum aut attrahitur aut laxatur aut flectitur.

προτρέπω, (Τρέω) antrorsum verto, *ich wende vorwärts, (I turn forward.)* Ἀργεῖοι οὔτε προτρέποντο ἐπὶ νηῶν, οὔτε ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλὰ ὀπίσω χάζοντο, E, 700, neque faciem convertebant ad castra sua, neque pugnando invadebant hostes, sed retrorsum cedebant, *zogen sich sachte rückwärts zurück, so dass das gesicht immer gegen den feind gerichtet blieb, (retreated slowly with their faces toward the enemy.)* ἤθελον δ' ἄχεϊ προτραπέσθαι, Z, 336, sed volebam luctui obvertere animum meum, et versus luctum dirigere oculos mentis meæ. nisi potius est: avertere me a dolore; ἤθελον μὴ ἄντην ἰέναι τῷ ἄχει, ἀλλὰ προτραπέσθαι αὐτῷ, fugari me ab eo, οἷον τραπῆναι εἰς φυγὴν καὶ κατανωτίσασθαι. conf. ἄχος. ὅταν ἠέλιος ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπὸ οὐρανοῦ προτράπηται, λ, 18, quando sol rursus ad terram a cœlo alto versus fuerit, i. e. quando versus vesperam inclinabit dies; nam est hæc periphrasis δύσεως ἡλίου. sol enim, ex mente veterum, ipse se suavi movet, nec a cœlo quasi invitus circumrapitur. sic sol ipse de se loquens, μ, 381, ὁπότε ἂψ ἐπὶ γαῖαν ἀπὸ οὐρανοῦ προτραποίμην. sed προστρόπαιος, ὁ ἡ, est vox media. nam Ζεὺς dicitur sic passive, ᾧ ἄν τις προστρέποιτο δεόμενος, ad quem convertit se precans: contra ὁ ξένος ἢ ἱκέτης sic vocatur active, ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος ἑαυτόν.

προτροπάδην, (Τρέω) adverbium. verso in anteriora vultu, effuse. et ponitur de fuga effusa, quando terga vertuntur. οὔτι Τρῶες προτροπάδην φοβέοντο, Π, 304, non convertebant se in fugam. ponitur tamen et de alacritate quavis. προτροπάδην ἵκετο σπεύδων, concitate veniebat festinans, Py. 4, 167, i. e. προθύμως, ἀμεταστρεπτὶ, incitate in anteriora.

προτύπτω, f. ψω. (Τύπω) protrudo, prorumpo, me vel aliud. Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, pro προέτυψαν, N, 136. i. e. προέκρουσαν, προενέβαλον εἰς πόλεμον, sic et O, 306. P, 262. et exprimitur hoc verbo gestus phalangis impetum facientis, protensis hastis. Nam Achæi jam expectabant impetum hostium, ipsi vero stabant loco. ἀνὰ ῥῖνας δριμὺ μένος προὔτυψε, ω, 318, acris vis protrusit se in nares, προενέπεσε ταῖς ῥισὶν, quod accidit iis, quibus fletus diu retentus tandem largiter et subito prorumpit per nares: et sermo est ibi de Ulysse personato, vidente patrem senem valde se adfligentem. Vide sub μένος ad finem.

προτυχέω, (Τέκω) promtus vel in promtu sum. προτυχὸν ξένιον, donum hospitale obvium et præ manu situm, arreptum forte, Py. 4, 61.

προΰνεικος, ὁ, vide sub ἐνείκω.

προΰπτος, ὁ ἡ, vide sub προόπτομαι.

προΰχω, pro προέχω q. v.

προφαίνω, (Φάω) porro ostendo, prælucere facio. Θεοὶ προὔφαινον (pro προέφαινον) αὐτοῖς τέρατα, μ, 394, ostendebant illis portenta. οὐδὲ προὐφαίνετο ἰδέσθαι, neque ostendebat se, sc. φῶς, lux, ad videndum, vel, neque ostendebat se, sc. locus, ut videri posset, ι, 143. et 145, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, ubi est intransitive, nec luna de cœlo ostendebat se, *leuchtete hervor, (shone forth.)* καὶ δὴ προὐφαίνετο πᾶσα, sc. ναῦς, et tamen tota navis ostendebat se, ν, 169, *war ganz sichtbar, (was wholly visible.)* τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα, nam hæc omnia ostendunt se, sc. loca et actiones in his locis, omnia incurrunt in oculos et conspici possunt, Ξ, 332, inquit Juno ad Jovem, in Ida monte concumbere cupientem: et abiere hæc verba in proverbium, de rebus in omnium oculos et notitiam incurrentibus. cæterum est tertia sing. perf. pass. quam formam vide sub φαίνω. νῶϊ προφανείσα, nos ambas in conspectum ejus venientes, Θ, 378, et est accus. dualis, fœmini generis, pendens ab omisso διὰ, propter nos. ἵππω προφανέντε, equos progressos duos et in conspectum venientes, Ρ, 487. ἐς πεδίον προφανέντε, in campum apertum progressi duo, Priamus et comes ejus, Ω, 332. ἐξαπίνης προφανέντα, subito apparentem, ω, 159. πρόφαινε, omisso augmento, ostendebat, lucere faciebat, Ist. 8, 123.

πρόφαντος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) conspicuus, illustris, illustratus. πρόφαντον ἐόντα σοφίᾳ, conspicuum sapientia, Ol. 1, 187, i. e. προφανῆ. et dicit id, non laudans, sed optans ut ita habeatur.

προφασίζομαι, vide sub μύνω.

πρόφασις, ιος et εως. ἡ. (Φάω) species exterior et superne apparens, *der aussere schein, (the external appearance,)* τὸ προφαινόμενον: professio palam facta. nam ἡ φάσις est apparitio, *der schein, (the appearance,)* et πρόφασις est ἡ ἐπιπολαία καὶ προβεβλημένη φάσις. hinc et ἡ αἰτία, causa, quam quis præ se fert et externe indicat, sic dicitur. εὐνῆς (κατὰ) πρόφασιν κεχρημένος, per apertam professionem desiderans coitum, Τ, 262, et confer id participium ad h. l. et 302, ἐπεστενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον (κατὰ) πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδεα ἑκάστη, lugebant mulieres Patroclum, secundum causam palam ostensam, sed re vera suos mærores et ærumnas unaquæque. et hæc duo verba, Πάτροκλον πρόφασιν, abiere in proverbium, ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν ποιεῖν τι διὰ τήνδε τὴν αἰτίαν, τῷ ὄντι δὲ ἄλλως τοῦτο ποιούντων, de iis, qui simulant, se facere quod faciunt ob hanc vel illam causam, re vera vero ob aliam. sic et Troades, sumta occasione de cæde Hectoris, lugent quæque suum domesticum luctum, Ω, 166—168. νόστου πρόφασις, apparitio reditus, Py. 4, 56, *der gute anschein zur möglichen rück-kehr nach hause, (the favourable prospect of a possible return home,)* quia invenerant navigaturi aquam satis profundam: et h. l. est notio nominis prima et propria. Vide sub ΦΑ'Ω et Ἐπιμηθεὺς in R.

πρόφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) pronuntiatus. πρόφατον, sc. αὐτὸν ἐποίησε Ζεὺς, proclamatum eum victorem, Ol. 8, 21, ἔνδοξον.

προφερής, έος. ὁ ἡ. (Φέρω) provectus, præstans, qui præfert se vel præfertur aliis. ἄλματι πάντων προφερέστερος ἦεν, saliendo præstantior erat omnibus, Θ, 128. et 221, τῶν δ' ἄλλων ἐμὲ φημὶ πολὺ προφερέστερον εἶναι, ὅσσοι νῦν βροτοί εἰσιν, sc. in arte sagittandi. οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε, φ, 134, quicunque me robustiores estis. ἡμίονοι βοῶν προφερέστεροί εἰσιν ἑλκέμεν ἄροτρον, Κ, 352, ubi fere in sensu primo est nomen: muli præferunt se bubus, et antevertunt eos, in trahendo aratro, *sie ziehen geschwinder und kommen zuvor, (they draw faster and outstrip.)* δίσκῳ δ' αὖ πάντων προφερέστατος ἦεν Ἐλατρεὺς, Θ, 129, i. e. ὑπερφερέστατος, ὑπερθεν τῷ τῆς ἀρετῆς ὕψει φερόμενος.

προφέρω, (Φέρω) profero, *ich bringe vor, oder vorwärts, (I bring before, or forward.)* ostendo, exhibeo, propono, adpono, proripio. it. exprobro, *ich werfe vor, (I reproach.)* μή σφιν ὀνείδεά τε προφέροις, ne illis contumelias proferas et loquaris, Β, 251. hinc est ἡ προφορὰ, prolatio, pronuntiatio; et λόγος προφορικὸς, sermo ore prolatus, ὁ εἰς φανερὸν προαγόμενος, καὶ μὴ, κατὰ τὸν ἔνδον ἐνδιάθετον, ἀφανὴς ὤν. μή μοι δῶρα Ἀφροδίτης πρόφερε, Γ, 64, ne mihi dona amabilia Veneris loquere et exprobra, *wirf sie mir nicht vor, halte sie mir nicht vor, (reproach me not with them.)* ὡς ὤφελε θύελλα ἀνέμου οἴχεσθαι προφέρουσά με εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα θαλάσσης, inquit Helena, Ζ, 346, proferens me, *vorwärts wegtreibend, (driving forward.)* et verba ibi mire sunt disturbata ex adfectu loquentis cum pœnitentia. conf. οἴχομαι. sic υ, 64, αἴθε θύελλα οἴχοιτο προφέρουσά με, pro, αἴθε προφέροι με, utinam proriperet me, in mare. ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσι μάστακα, sicut avis implumibus pullis profert et proponit escam, pro προφέρῃ, Ι, 323. et apte h. l. hoc verbum, de ave quæ ore adfert cibum; sicut προχειρίζεσθαί τι dicitur, si manu do et præbeo aliquid. ἄγε, πρόφερε μένος, Κ, 479, age, profer et exhibe robur tuum, φανέρου, διάδηλον ποίει, adhibe, in usum jam profer. πολλὸν ἄπο προφέρων, multum inde proferens, *da er ihn weit davon vorwärts trug, (carrying it a great deal farther,)* Π, 669, 679. αἴκε νέκυν Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν, si vel corpus mortuum ei adferre et proponere possimus, Ρ, 121. ἔριδα προφέρουσαι, certamen ostendentes et adhibentes, ζ, 92, et est sermo de puellis, in lavandis vestibus certantibus studio et alacritate. κακὴν ἔριδα προφέρονται, malam contentionem et pugnam ferunt grues, provolando in Pygmæos, Γ, 7, ubi deponentialiter. sic, ὅστις προφέρηται ξεινοδόκῳ ἔριδα ἀέθλων, quisquis inferre velit hospiti suo contentionem de certaminibus ludicris et de præstantia in iis. ergo docet poëta, cum benefactore non esse contendendum de aliqua re, uter sit potior vel verior. apud recentiores etiam alias notiones admittit hoc verbum: apud poëtam simpliciter fere est, πρόσω φέρω. ἐς πάντα νομὸν εὐθύγλωσσος ἀνὴρ προφέρει, Py. 2, 158, ad omnem publicam administrationem rectilinguis vir conducit et prodest; ubi ergo est elliptice, et impersonaliter. Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν, Ist. 5, 55, Æginam profert os eorum i. e. vocat, patriam.

προφεύγω, (Φεύγω) profugio, ante effugio. βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ, Ξ, 81, rectius fecerit, qui fugiens effugiat malum, quam ut capiatur; ubi notatur τὸ, φυγεῖν πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν τὸ κακόν. οὐκ ἂν θάνατόν γε προφύγοισθα, χ, 325, non sane mortem effugere possis; et syllaba θα est paragogica. προφυγὼν πόντον, postquam evasisti mare, λ, 106. προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν, qui effugisset vim et manus eorum, Ζ, 502. sic, Αἴαντος, Η, 309. οὐ γὰρ αὐτῷ ἵπποι ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν, non ad manus erant ut effugeret, Λ, 340.

προφήτης, ου. ὁ. (Φάω) qui profatur divina et futura, qui interpretatur et clara facit signa et oracula. est enim a πρόφημι. προφήτην ἔξοχον Διὸς, Τειρεσίαν, Ne. 1, 91. γλυκὺν κώμου προφήτην, Ne. 9, 120, ubi sic vocat craterem impletum vino, dulcem prænuntium mox futuri convivii læti.

προφόρα, ἡ, προφορικὸς, ἡ, ὸν, vide sub προφέρω, et ἌΓΩ ad medium.

προφόωσδε, vide sub φάος, prope finem.

πρόφρασσα, ἡ. (Φέρω) est fœmininum poëticum, ex πρόφρων, q. v. derivatum, idemque notans. potuisset quidem et a φράζειν derivatum videri, ut esset ἡ ὑπέρ τινος φραζομένη: sed præstat referre ad πρόφρων, sicut exempla docent. σὺν σοὶ, δῖα θεὰ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέστης, tecum, O dea, cum tu ei benevola et favens adstares, Κ, 290, coll. 291, ἐθέλουσα, quod est idem. ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω, jam enim te valde libens et promta dimittam a me, ε, 161, coll. 143, πρόφρων, et utroque loco loquitur Calypso. ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις, inquit Ulysses ad Circen, κ, 386, si sane serio, et re vera bene cupiens, jubes ut bibam et edam. σὺν σοὶ, πότνα θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσα ἐπαρήγοις, ν, 391, si mihi benevola auxiliareris.

προφρονέως, (Φέρω) adverb. benevole, libenter, promte, προθύμως, ὁλοψύχως. est pro sequente, ionice interserto ε, ex verbo προφρονέω desumto. μάχεσθαι, Ε, 810, alacriter pugnare. et 816, ἐρέω ἔπος, ex animo dicam quod res est, et serio. αὐτὸν ἔτιεν ἄναξ, lubens eum in pretio habuit rex, Ζ, 173, ὁλοψύχως ἐτίμα αὐτὸν, et accurate. μέματε αὐτοῦ ἀντίον ἐλθεῖν, Η, 160, alacriter parati estis obviam ire ei. ῥύοισθε, promtis animis defenderetis, Ρ, 224, ubi idem quod πρόφρονες.

προφρόνως, (Φέρω) idem. nam ex necessitate metri heroici intersertum est ab Homero ε. ἐφίλησεν αὐτὸν Ἀπόλλων, Py. 2, 29, propense dilexit eum Apollo. sic, φιλέων φιλέοντα, propense amans amantem, Py. 10, 104. Ἡρακλέος ἀντέχομαι, Herculem amplector promte et meditato consilio, Ne. 1, 50.

πρόφρων, (Φέρω) pro aliquo cogitans et curam habens, benevolus. it. promtus. it. providus. sæpe autem est et λέξις ὑπερηφανίας δηλωτικὴ, præ aliquo animos extollens, *sich überhebend, (of a lofty carriage.)* sæpissime notat, consulto, serio, *mit vorsatz, im ernst, mit festgesetztem entschlusse, (purposely, seriously, resolutely.)* καί μοι ὄμοσσον, ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, et mihi jura, certissime quidem mihi te faventem, verbis et manibus opitulaturum, Α, 77, ὑπὲρ ἐμοῦ φρονῶν, curam mei gerens. et 150, πῶς τίς πρόφρων πείθηταί σοι ἔπεσιν, quomodo aliquis promtus et favens obsequatur tibi et verbis tuis; pronus animo, lubens. et 543, οὐδέ μοι πρόφρων εἰπεῖν ἔπος τέτληκας, neque favens et propitius mihi rem indicare sustinuisti. ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσαι, Θ, 23, at si sane etiam ego, id proponens animo meo, vellem trahere vos. et 40, οὔ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι, non loquor animo propenso, sc. in Trojanos, *ich rede nicht parteyisch, (I speak impartially.)* (sic et Χ, 184.) et 175, μοὶ Ζεὺς πρόφρων κατένευσε νίκην, mihi Jupiter favens pollicitus est victoriam. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, et ille me lubens excepit hospitio, Ι, 476, *nahm mich willig und geneigt auf, (he received me graciously.)* οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ ἐν πάντεσσι πόνοισι, Κ, 244, cujus egregie quidem providum et promtum est cor et virilis animus in omnibus laboribus exantlandis. ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἤμυνε, quando lubens et benevolus auxiliabatur illis, Ξ, 71, ubi positum loco adverbii, sicut et 357. et Ρ, 353, ἴθυσεν δὲ καὶ ὅ, πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι, et prorupit etiam ille, promtus pugnare adversus eos, i. e. promte, alacriter. εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ζεὺς ἀνώγει, Ω. 140, si quidem id serio et cum cura

pro Hectore Jupiter jubet; eodem sensu quo supra ex Θ et Χ vidimus: si ejus propositum favens ita est, ut jubeat. οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἴρυνται, qui me ante quidem benevoli et promti eripuerunt e malis, Χ, 303. τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, hoc ego lubenti animo et gratus accipio, Ψ, 647, hoc donum. μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω βασιλεύς, β, 230. ε, 8, ne quis jam princeps ex faventis animi proposito sit mitis et lenis. ᾔτεε νῆα, ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο, rogabat eum navem, et is ei lubens benigneque pollicitus est se daturum, β, 387, *versprach es willig, (cheerfully promised,)* ἐθελοντής. αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, at ei lubens et promto animo consilia suggeram, ε, 143, *will ihm gerne an hand geben was ich weiss und kann, und will nichts vor im verhehlen, (will cheerfully give him the best advice I can, and conceal nothing from him.)* σοὶ πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν, tibi benigne deus largitus est artem egregie canendi, Θ, 498, ubi quoque est loco adverbii. δός μοι ἔτι πρόφρων, da mihi iterum benigne, ι, 355, inquit Cyclops, vinum porro rogans. πρόφρων Διὸς θυγάτηρ, Minerva curiosa mei et benevola mihi, ν, 359. ὅτι μὲ ὑπέδεξο, quod me benevolus benigne excepisti, ξ, 54. et 406, πρόφρων δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην, coll. 402, ex quo ironia apparet; promtus etiam sane deinde supplicare possem Jovi, qui protector est hospitum, si te, hospitem meum, quantumvis ex pacto, interficerem: οὕτω πρόφρων ἂν εὐξαίμην θεῷ ξενίῳ, φονεύσας ξένον. alii, præter rem arguti, censent legi posse, Κρονίων' ἀλιτοίμην, et explicant, sciens et volens sane deinde etiam peccarem in Jovem; ut nulla sit ironia. sed collatio indicata, manifestam facit ironiam. ὅς κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ, qui sane nobis adsit auxiliator et propugnator favente animo, π, 257. ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμα ὀπήδει, τ, 397, hic vero eum promtus et libens comitabatur. ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, qui eum libens excepit, υ, 372. ψ, 314. πρόφρων ἀνέβησε στρατὸν, promtus et alacer conscendere fecit copias navem, Py. 4, 341, alacritate et lætitia animi. θεός οἱ τελεῖ δύνασιν, Py. 5, 158, deus propitius perficit ei facultatem agendi. δέξεται νύμφην, lubens excipiet eam, Py. 9, 99. αὐτοῖς ἤειδεν, promtus cecinit illis, Ne. 5, 40. πρόφρονα σύμμαχον, promtum socium pugnæ, Ist. 6, 41. προφρόνων Μουσῶν, Ist. 4, 73, lubentium Musarum.

προχαίνω, προχάνη, ἡ, vide sub προέχω, et χὴν.

προχειρίζομαι, vide sub προφέρω.

προχέω, (Χάω) ante fundo. οὐ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα, Φ, 219, inquit fluvii præses, cujus ostium erat obstructum. hinc dictæ αἱ προχοαὶ ποταμῶν, ostia. τῶν ἔθνεα πολλὰ εἰς πεδίον προχέοντο, profundebantur in campum, velut fluenta, Β, 465. sic, φαλαγγηδὸν, Ο, 360, ut notet τὴν ῥᾳόνα καὶ ἀκώλυτον Τρωϊκὴν πρόοδον. πεφυζότες, Φ, 6, effuse fugiebant. et decompositum, ἵμερος περιπροχυθεὶς, Ξ, 316, amor circumprofusus, circumeffusus; et est idem quod ἀμφιχυθείς. προχέοντι (dorice, pro προχέουσι) ῥόον καπνοῦ, profundunt interdiu fluxum fumi, Py. 1, 43. Ἐφυραίων ὄπα προχεόντων, Py. 10, 87, Ephyræis vocem profundentibus, i. e. clarissime canentibus hunc hymnum.

πρόχνυ, (Ἄγω) adverb. factum ex πρὸ γόνυ, pronus in genua, *vorwärts auf die knie, (forwards on the knees.)* ἐπὶ γόνυ. πρόχνυ καθεζομένη, genibus nixa, Ι, 566, *auf den knien liegend, knieend, (kneeling.)* ὡς μεν Τρῶες ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ ἀλόχοις, Φ, 460, ut in genua procidant et pereant παντελῶς. πρόῤῥιζον. ὡς ὤφελλε (utinam debuisset) Ἑλένης φῦλον ἀπολέσθαι πρόχνυ, Helenæ cognatio perire, ἐπὶ γόνυ πεσὸν, ξ, 69, in genua procidens viribus defectum. est ergo pro πρόγονυ.

προχοή, ῆς. ἡ. (Χάω) ostium fluvii, profluxus. dicitur et ἡ ἐκβολὴ, nam τὰ προχεόμενα ἐκβάλλεται. notat et in genere, fluentum. ἐπὶ προχοαῖς ποταμοῖο, Ρ, 263. ἐς προχοὰς ποταμοῦ, ι, 453, ubi præses fluvii distinguitur ab aquis suis. ἐν προχοαῖς π. παρελέξατο, ad fluenta et ostia fluvii concubuit cum eâ. λ, 241. ἐμβάλοι με προχοαῖς Ὠκεανοῦ, fluentis Oceani injiciat me, υ, 65. Sic, ἐν, ad fluenta, Py. 4, 36.

προχοΐδιον, προχοΐδιον τὸ, vide sequens.

πρόχοος, ου. ἡ. (Χάω) vas ex quo profunditur humor; in specie, ex quo profunditur aqua in manus lavandas. *die schenk oder giesskanne, (a ewer or pitcher.)* fœmininum genus est ionice. reperitur et ὁ πρόχους, genit. πρόχοος. dat. plur. προχουσι, Aristoph. Nub. 271, ubi nihil cum Thoma Mag. in hâc nominis formâ est mutandum. προχοαὶ sunt ostia fluvii: sed οἱ πρόχοες sunt vasa ad hauriendam et deinde fundendam aquam. Sed ὁ χέρνιψ est τὸ εἰς χεῖρας νίμμα καταχεόμενον ὕδωρ: quæ aqua, post manus in eâ lotas, dicitur τὸ ἀπόνιμμα, ἢ ἀπονίπτρον. ἀμφίπολος πρόχοον χερσὶν ἔχουσα, Ω, 304, προχόῳ καλῇ χρυσείῃ χέρνιβα φέρουσα ἀμφίπολος, α, 136. δ, 52. η, 172. κ, 368. ο, 135. ρ, 91. πρόχοος δὲ χαμαὶ πέσουσα ἐβόμβησε, σ, 396, ubi est ὁ ξέστης ποτίζειν χρήσιμος, vas ex quo in pocula infundebatur vinum: ubi vides notionem generaliorem. hinc et τὸ προχοΐδιον et προχοΐδιον, vasculum ex quo infunditur. et urnæ fluviorum, ex quibus pingi solent aquam suam profundere, dicuntur πρόχοοι: imo et urna in qua condebantur cineres crematorum et ossa, quæ erat ἡ ὀστεοδόχος, et quam poëta in Iliade δέπας vocavit.

πρόχους, οος. ὁ. (Χάω) aqualis, vas ad hauriendam et fundendam aquam; a προχέειν. Aristoph. Nub. 271, ubi est abl. plur. πρόχουσιν, i. e. ἀγγείοις, οἷς ἀρύεται ὕδωρ.

προχύται, οἱ, vide sub οὐλοχύται.

πρύλις, εως. ὁ. et πρυλὴς, έος. ὁ. (Πέρα) miles pedes, *ein soldat zu fuss, (a foot soldier.)* a περάω, transeo ab uno puncto ad alterum, est per dialectum περύω, f. ύσω, i. e. ὁδεύω. hinc est ὁ πέρυλις, et per syncopen πρύλις, i. e. ὁδίτης. sic a δαμάω, f. άσω, fit ἡ δάμαλις, pari terminationis forma. mutatio vero formæ declinandi non est insolens. κυνέην, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσιν ἀραρυῖαν, galeam, peditibus ex centum urbibus aptam, Ε, 743, uti delineatur galea Minervæ, i. e. prudentia imperatoria, quæ apud exercitum et in bello æque valet ac multa milium: πεζοῖς ὁπλίταις. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρήσσοντο, Λ, 49. Μ, 77. ἡγεμόνα πρυλέων, Ο, 517. τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας, illum inter primos peditum ordines occidisti, Φ, 90.

πρύμνα, (ionice πρύμνη,) ης. ἡ. (Πέρα) puppis. nam hoc substantivum differentiæ causa παροξύνεται: quia πρυμνὴ ναῦς est quidem eadem, possit tamen et intelligi numero inter multas esse postrema. sed jam intelligitur pars posterior navis, *das hintertheil des schiffes, (the stern of the ship.)* πρύμνη νηὸς ἀείρετο, ν, 84, puppis elevabat se, impulsa valido vento navi. et ad hanc rem addidit simile, sicut equi currentes, quando insuper scutica incitantur, posteriores partes elevant; et scutica posteriores eorum partes ferit. νηὸς ἀπὸ πρύμνης, a puppe navis, Ο, 435. et 704, πρύμνης νεὸς ἥψατο. ἐπὶ πρύμνης, ν, 75. νηῒ παρὰ πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος, Η, 383, ubi per appositionem, et cum repetitione præpositionis intelligendum, παρὰ νηῒ, παρὰ πρύμνῃ νηός: nisi malis legere adjective, πρυμνῇ, apud ultimam navem in ordine earum quæ Agamemnonis propriæ erant. Sed præstat prius, ut sit pro: παρὰ πρύμνῃ νηὸς, et intelligitur navis qua rex ipse vectus fuerat, *das königliche leib und hauptschiff, (the king's own ship, that in which he himself came.)* et hæc locutio est frequens, Κ, 35, nam ibi jacebant arma. et 570, νηῒ δ' ἐν πρύμνῃ, pro ἐν πρύμνῃ νηός. Λ, 599. Π, 286. β, 417. μ, 411. ο, 206, 223, 285, nam in puppi sedebant honestiores. et hæc loca satis firmant lectionem veram, ut per appositionem toti addatur pars. τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν, Π, 124, sic illam navim, et quidem puppim ejus comprehendit ignis. οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται, Θ, 475. μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείη, pro ἐπὶ πρύμναις νηῶν, ad puppes navium, Μ, 403. sic, ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν, Ν, 333, 762. nam proræ subductarum navium spectabant versus mare. Ξ, 32, 51, 65. Ο, 385, coll. 387, et circa. 248, 722. Τ, 135. κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφὶ ἅλα, i. e. in castris Græcis, Α, 409. puppes ergo in specie ponuntur, ut primaria pars navis. ἐν πρύμνᾳ, Py. 4, 344. πρύμναις ἁλίαις, Ol. 9, 112, quæ in mari stabant, non in siccum erant subductæ. apud Euripidem ἡ πρύμνα est in genere, pars a tergo. hinc Androm. 1120, χωρεῖ δὲ πρύμναν, ceditque retro, εἰς τὰ ὀπίσω.

πρυμνηθεν, (Πέρα) adverb. a puppi. Ἕκτωρ δὲ, πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Ο, 716, postquam navim a puppi, ad partem puppis, apprehendit, non omittebat eam, insigne puppis manibus tenens.

πρυμνήσιος, ία, ιον. (Πέρα) ad puppim pertinens: et ab hac parte primaria ad totum, ad navem pertinens. apud poëtam occurrunt τὰ πρυμνήσια, quæ sunt τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἡ ναῦς ἀποδεῖται εἰς γῆν, τὰ πρὸς τῇ γῇ δεσμοῦντα τὴν ναῦν σχοινία, rudentes, quibus navis ad terram alligatur, quæ et vocantur πείσματα, ὡς τῆς νηὸς πειθομένης αὐτοῖς. ἐξέβαλον εὐνὰς, (ancoras quibus navis ad terram alligatur) καὶ πρυμνήσια κατέδησαν, et funes alligarunt, quorum ope navis ad ancoras in littore infixas alligabatur, Α, 436. ο, 497. κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια, Α, 476. μ, 32, nam id nauticum, dormire humi in littore ad ancoras ibi infixas et alligatos funes: sicut militare est, dormire in armis in terra. ἔλυσαν πρυμνήσια, cum vellent in altum provehi, β, 418. ο, 286, 551. sic, ἀναλῦσαι, ι, 178. λ, 636. μ, 145. ο, 547. ἀνάψαι, *anbinden, (to bind to,)* ι, 137.

πρυμνόθεν, vide sequens.

πρυμνὸς, ή, όν. (Πέρα) extremus, postremus, *der lezte, der hinterste, (the last, the hindermost.)* est a περάω, a quo περύω i. e. περατόω, ad finem perduco, finio: inde est περυμνὸς, et per syncopen πρυμνὸς, ubi finitur et terminatur res. in specie hoc nomine notatur id postremum, a quo proficiscitur vis et regimen rei, aut quod est fundamentum rei: sic τὸ πρυμνὸν δένδρον est pars arboris ad radicem; πρυμνὴ χεὶρ est ad carpum; πρυμνὴ ναῦς est puppis, pars navis ad clavum. hinc est et ὁ πρέμνος, ου vel τὸ πρέμνον, ου, stirps arboris, lignum arboris in trunco, sub cortice. Theocr. Id. 20, 22. unde est πρεμνίζω, f. σω, a stirpe et trunco excido arborem. simul τὸ πρέμνον notat et arborem in genere, e. c. Mosch. 3, 48, ἀδονίδες καὶ χελιδόνες, καθεζόμεναι ἐπὶ πρέμνοις, lusciniæ et hirundines, sedentes in arboribus altis. λᾶαν ἔφερεν, ὅς πρόσθεν πυλῶν εἱστήκει, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην, portabat saxum, quod ante portas steterat, ab inferiore parte crassus, qua parte in terram defossus erat ut angularis lapis, superne vero acutum erat, Μ, 446, τὰ ἔσχατα καὶ κάτω παχύς; unde et quidam ὑφὲν legunt πρυμνόσπαχυς. ὑπὲρ πρυμνὸν θέναρος, super posteriorem partem

volæ, Ε, 339, coll. 458, ubi prior locus explicatur, οὔτασεν αὐτὴν σχεδὸν, vulneravit eam cominus, (κατὰ) χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, in manu apud carpum: ut ergo priore loco non significetur τὸ πρυμνὸν πρὸς τοῖς δακτύλοις, sed κατὰ τὸ ἐπὶ καρπῷ. cæterum ista descriptio vulneratæ Veneris fingit staturam deæ valde celsam, coll. 335, 336, ubi duo participia conatum multum extendendi se herois et adsiliendi in altum innuunt. ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος, Ν, 532, ex posteriore brachio, ubi proximum est humero, coll. 529. πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψ᾽ ἀπὸ μυώνων, ultimumque brachium cuspis hastæ dilaceravit et distrinxit a musculis, ut musculi illud non amplius haberent, Π, 323, collatis antecedentibus, ἔφθη οὐτάσαι πρὶν ὦμον ἄφαρ, occupavit vulnerare eum ante, statim in humerum: ut ergo πρυμνὸς βραχίων adhæreat humero. ἀπέταμεν αὐτοῦ πρυμνὴν γλῶσσαν χαλκὸς, Ε, 292, i. e. ἐσχάτην, posteriorem partem, ubi adhæret gulæ. ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, fruticeta ad radices excidentes apri, Μ, 149, *unten an der wurzel abhauende, (cutting off at the root.)* πρυμνὸν σκέλος, ἵνθα τάχιστος μυὼν, i. e. suram, Π, 314, nam σκέλος est a talis usque ad genua: sura vero est in superiore aversa tibiæ parte. πρυμνοῖσιν κεράεσσι, ad extrema cornua, ubi adhærent capiti; ad infimam eorum partem, Ν, 705. δόρυ πρυμνὸν, posteriorem partem hastæ, i. e. cuspidis inferiorem, ubi adhæret hastili, Ρ, 618. πρυμνὸν δεξιὸν ὦμον, ρ, 504. et 463, πρυμνότατον κατὰ νῶτον, ad tergum ubi proximum est cervici, ἔσχατον πρὸς τῇ κεφαλῇ. nam πρυμνὸν semper est τὸ ἔσχατον μέρος: quod potest esse infra, e. c. ad radicem arboris; nonnunquam et supra, ut in hasta et dorso. πρυμνόθεν τομὴ est ἡ πρόῤῥιζος, quando arbor ad radicem succiditur. ἐπὶ πρυμνοῖς ἀγορᾶς, Py. 5, 125, in extremis fori partibus.

πρυμνώρεια, ας. ἡ. (Ὄρω) radix montis, τὸ πρυμνὸν ἤτοι τὸ κατωτάτω τοῦ ὄρους, quod et οἱ πόδες τοῦ ὄρους alibi. ἐν πρυμνωρείῃ Ἴδης, Ξ, 307.

πρύτανις, εως. ὁ. (Πέρα) magistratus magnus, qui curat rem publicam augendam et promovendam, et donandam salute. nam est a πόρω. πρύτανιν βαρυόπαν στεροπᾶν, regem graviter sonantem fulgurum, Py. 6, 24, administratorem; Jovem. πρύτανι, κύριε πολλᾶν ἀγυιᾶν καὶ στρατοῦ, O rex, domine multorum vicorum et populi, Py. 2, 106, ubi sic compellat regem Hieronem.

πρώην, (Πρὸ) adverb. nuper, modo, *kürzlich erst vorher, (just now, lately.)* ὅς πρώην μὲν ἐμοὶ ἔστευτο, qui non ita pridem mihi promisit, Ε, 832, sequente νῦν δὲ, 834. τὸν σὺ πρώην ἔκτεινας, Ω, 500, *den du onlängst erleget hast, (whom thou hast lately slain,)* ante paucos dies.

πρωθήβης, ου. ὁ ἡ. (Ἥδω) in prima pubertate constitutus, ὁ ἄρτι μέλλων ἀλκὴν ἐνδύεσθαι. παῖδας πρωθήβας, pueros primum pubescentes, Θ, 518, quibus custodia murorum permissa. κοῦροι πρωθῆβαι, δαήμονες ὀρχηθμοῖο, θ, 263. τὴν, πρωθήβην ἔτι οὖσαν, α, 431, hanc, in primo flore ætatis adhuc constitutam: et vides ibi genus fœmininum. Substantiva in ης formant fœmininum in ις. e. c. ὁ δεσπότης, ἡ δεσπότις, ὁ τοξότης ἡ τοξότις, sed ea regula non pertinet ad adjectiva, quæ sunt generis communis, velut ὁ ἡ ἐθελοντὴς, ὁ ἡ πατροφόντης, ου. etc. certum tamen est, ab ἥβη descendere et adjectiva in ος, et ὁ ἡ ἄνηβος, (dorice ἄναβος) ἔφηβος, etc. vid. Theocr. Id. 8, 3, et ἄναβος, est, qui nondum supergressus est annum duodecimum; ἔνηβος autem, qui ad decimum quintum annum accedit.

πρωθύστερον, τὸ, vide sub Τρέφω, paullo sub medio.

πρωῒ, (Πρὸ) adverb. mane, *früh, (early)* proprie notat, omne tempus diei antemeridianum, prior dimidia pars diei, *die vormittagszeit, (the forenoon.)* deinde in specie, tempus matutinum primum, *die morgenstunde, (the morning.)* denique in genere, maturum, πρὸ καιροῦ. it. *zeitig, bald, (early, mature.)* cui opp. ὀψέ. πρωῒ δ᾽ ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, mane vero cum prima aurora armati, Θ, 530. Σ, 277, 303. quibus locis ὁ ὄρθρος intelligitur. scribitur et πρῶ, et attice πρῴ. cæterum est a πρὸ, ante.

πρωΐα δείλη, vide sub δείλη.

πρωΐζα, (Πρὸ) adverb. ante hesternum diem, nudius tertius. χθιζά τε καὶ πρωΐζα, heri et ante heri, Β, 303, conf. χθές. est et neutrum singulare in usu, πρωϊζὸν et πρῳζόν.

πρώϊος, ία, ϊον. (Πρὸ) matutinus, antemeridianus. νευρὴν, ἣν οἱ ἔδησα πρώϊον, nervum, quem arcui alligaveram mane hodie, Ο, 470, ubi neutrum est adverbialiter; nisi mavis in genere communi attice intelligere. cæterum eodem die mane rupta erat prior νευρὰ ictu lapidis; in cujus locum statim aliam novam addiderat. hinc sunt et αἱ πρῶκες, i. e. δρόσοι, αἱ σταγόνες τῆς δρόσου. Theocr. Id. 4, v. 16. et Callimachus Hymn. in Apoll. 41, ἐν ἄστεϊ δ᾽, ᾧ κεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ᾽ ἐγένοντο.

πρωκτὸς, ὁ, vide sub προκίω.

πρὼν, ωνός. ὁ. (Ἔω) est ἐξοχὴ ὄρους, prominens et eminens locus vel jugum in monte, *ein gipfel oder spitze eines berges oder gebirges, (a summit or peak of a mountain, or range of mountains.)* dicitur et ὁ πρηὼν, ῶνος, et ὁ πρώων, ονος. est, ut videtur, a participio πρωϊὼν, prodiens. in genere enim ὁ πρὼν est, a natura editior aliquis locus. sic Ρ, 747, seqq. ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ, ubi describitur agger a natura factus, oppositusque fluvio, porrectus in multam longitudinem. sed, Θ, 553, σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι, ubi sunt cacumina montium prominentia, τόποι ὑψηλοὶ καὶ ἐξοχαὶ ὀρέων, ἐν αἷς τὸ πρωῒ μάλιστα διαφαίνεται, in quibus matutina lux primum apparet. νάπαι enim sunt χθαμαλαὶ, καὶ διὰ τοῦτο ἀφώτιστοι prima illa luce. sic et Π, 299. quibusdam ergo hæc vox a πρωῒ, mane, facta videtur. ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρώονας ἄκρους, Μ, 282, sc. operiunt nubes. πρῶνες, ἔξοχοι βουβόται, Ne. 4, 84, boves pascentes eximii montes. etymologia a προϊέναι est certissima.

πρῶρα, ας. ἡ. (Ὄρω) prora navis. quasi πρόορα, ex qua providetur in anteriora. ἐπὶ ἴκρια νηὸς πρώρης, μ, 230, in tabulata navis proræ. πρώραθεν καταβὰς, de prora descendens, Py. 4, 39, nam erat πρωρεὺς, qui et ὁ πρωράτης dicitur, sicut is qui in puppi præest ὁ κυβερνήτης. ἄγκυραν ἔρεισον χθονὶ πρῴραθεν, Py. 10, 81, ancoram infige terræ ex prora.

πρωράτης, ὁ, πρωρεὺς, ὁ, vide supra, et sub ναῦς prope initium.

πρωτογέννημα, τὸ, vide sequens.

πρωτόγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) qui primus est natus, primogenitus. ἀρνῶν πρωτογόνων ἑκατόμβην, Δ, 102, 120. Ψ, 864, 873. et talia vocantur τὰ πρωτογεννήματα. ἐν πρωτογόνῳ τελετῇ, Ol. 10, 63, in primum instituta celebritate. Sed ἡ πρωτογόνος est active.

πρωτογόνος, ἡ, vide supra.

πρωτοπαγὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήγω) recens compositus. δίφροι καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες, Ε, 194. ἄμαξαν καλὴν, προτοπαγῆ, Ω, 267, *einen neuen, (a new one.)*

πρωτόπλοος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) primum navigans. νηῦν πρωτόπλοον, θ, 35. alii scribi jubent παροξυτόνως, ἁλιπλόος, sed frustra: nam sic cum numeralibus, ἁπλόος, διπλόος, etc. confunderetur.

πρῶτος, η. ον. (Πρὸ) primus, *der erste, (the first;)* ordine temporis, et numeri, et loci. est a πρὸ, per syncopen ex πρότατος, πρόατος, πρῶτος. nam comparativus est πρότερος. πρῶτος Ἀγαμέμνων Ὀδίον ἔκβαλε δίφρου, prior ille illum dejecit de curru et interfecit, prius quam alius alium, Ε, 38. et 40, πρώτῳ στρεφθέντι, primo illi tergum danti. ὦρτο πολὺ πρῶτος, Η, 162, surgebat omnium primus, multo prius quam alii. sic de tempore et ordine numeri, Κ, 532. Λ, 737. Μ, 438. Ν, 502. Ξ, 509, 511. Ο, 454. Π, 284, 307. Σ, 92, ubi notatur vehemens cupiditas occidendi hunc præ aliis. Υ, 161. Φ, 392 Χ, 25, 100. Ψ, 288, 450, 862. α, 113. γ, 36. θ, 216. ι, 449, 450, 451, ubi ter positum de κτίλῳ, et 463. λ, 510. π, 470. ρ, 275. φ, 98, 144, 148, 231. χ, 212. Ἀρηΐ πρώτῳ ἔπεχε ἵππους, dirige equos contra hunc primum, ante quam contra alios, Ε, 829, 841. σοὶ μετὰ ἐμὲ, tibi primo secundum me, Θ, 289, statim post me, ante quam aliis dem aliquid. ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, Ζ, 40. Π, 371, temo enim est anterior pars currus, hinc dicitur πρῶτως: ut igitur videas prioritatem loci, *der wagen zerbrach vorn an der deichsel, (the forepart of the chariot broke, near the pole.)* ἐν πρώτῳ ὁμάδῳ μάχεσθαι, i. e. ἐν προμάχοις, in prima acie, Ρ, 380. sic, ὁμίλῳ, Υ, 173. παρά σοι πρώτῳ, Φ, 76, ubi loquitur filius Priami, qui jam ante semel captus fuerat ab Achille, et venditus, nunc vero rursus in bello, post redemtionem, eidem oblatus ad cædem. ergo apud Achillem in statu captivitatis et servitutis primum cibatus fuerat, deinde apud alios: αἰχμαλωτισθεὶς, πρῶτον παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ ἔφαγεν, εἶτα καὶ παρὰ ἄλλοις. τῷ πρώτῳ, sequente δευτέρῳ, τριτάτῳ, Ψ, 265. οἵ τ᾽ αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο, sibi ipsi primo malum reperit, φ, 304. Νέστορα ἐπὶ πρῶτον ἐλθεῖν, ad Nestorem primum ire, Κ, 18, et est masculinum. τίνα πρῶτον, τίνα δ᾽ ὕστατον, quem primum quem ultimum, Λ, 299. Π, 692. sic, Ἀντιφάτην, Μ, 191. πρῶτον λόχον, Ν, 285, quando in primo ordine sederit inter insidiatores bellicos, coll. 276, *an der spitze des haufens im hinterhalte, (at the head of the troops in ambuscade.)* πρῶτον ἐρύξομεν, primum eum ante alios inhibebimus, Ο, 297, coll. 293, πρόμος. et 546, ἐνένισπεν, primum eum adlocutus est hortando. sic, προσηύδα, Ρ, 553. Δάρδανον, eum primum, sc. conditorem regni hujus, Υ, 215. et 382, ἕλεν, interfecit, ante alios. ἐπεί με πρῶτον ἔασας ζώειν, postquam me primum sivisti vivere, Ω, 557, respectu ad tuam sequentem conservationem. precor tibi incolumitatem et reditum in patriam, sicut tu me primum conservasti. γέροντα, β, 39. Ὀδυσσῆα, ν, 117. ἐμὲ ἵκετο, ad primum me venit, ρ, 516. his omnibus locis est masculinum. neutrum vero sæpissime adverbiascit. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, Α, 50. βουλὴν πρῶτον ἵζε γερόντων, concilium considere fecit principum ante quam exercitus concionem haberet, Β, 53. πρὸ τῆς ἀγορᾶς. sic, διεμέτρεον χῶρον, dimetiebantur primum regionem, Γ, 315. ὡς τοπρῶτον ὑπέστην, sicut antea promisi, Δ, 267. Ο, 75. Κύπριδα πρῶτον οὔτασε, αὐτὰρ ἔπειτα, eam primum vulneravit, et deinde, Ε, 458. et 848, αὐτόθι κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνυτο θυμὸν, ibi jacere, ubi primum vel prius vel paullo ante interficiens eripuerat vitam ei. nam τὸ κτείνειν erat τὸ πρῶτον, et τὸ ἐᾶν κεῖσθαι sequebatur. sic porro, Ζ, 179, 184, 186, πρῶτον, δεύτερον, τρίτον. et 260, 345. ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι, Ι, 34, tu prius culpasti meam fortitudinem. et in toto eo Diomedis sermone est libertas, verecunda tamen: dicit enim, tibi potius videtur deesse fortitudo et constantia animi, quæ quidem ad summum imperium, quod tu habes, est maxime necessaria. manendum est igitur hic et pugnandum. coll. 32. Λ, 176. Ρ, 64. Ξ, 170, 284. Π, 113,

229. Τ, 136, 158. Υ, 166. Ψ, 237, 250, 324, i. e. πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. et 683. Ω, 27, 548. κ, 278. β, 190, primum; sequente δὲ, et deinde. γ, 320, semel, *einmal, (once.)* δ, 6, 13, τοπρῶτον, prima vice. ex quo loco υἱὸς ὁ πρωτότοκος, Luc. ii, 7, intelligi potest, primus post virginitatem, sed non primus præcise respectu secundi aut tertii alicujus. sic primipara aliqua dicitur, etsi postea nihil præterea pariat. et 159, 411, 509. η, 237. τ, 104, τὸ (τοῦτο) πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι, istud primum interrogabo ego. θ, 120, 197, σῆμα πολὺ πρῶτον, i. e. λίαν ὑπὲρ ἐκεῖνα σήματα, *weit vorwärts hinaus, (by far the first.)* τί πρῶτον; τί δ' ἔπειτα; τί δ' ὕστατον καταλέξω; ι, 14, 16. κ, 328, semel. ὁπότε πρῶτον, quam primum, *so bald als, (as soon as,)* λ, 105. μ, 158. ν, 127, 133, *da du es einmal versprochen hast, (since thou didst at first promise.)* ξ, 141, 467, τοπρῶτον, quæ scriptio est Dorica, vide τοπρίν: et ad h. l. conf. ἀνακράζω, *nachdem ich einmal das maul aufgethan habe, (since I have once opened my mouth.)* 528. π, 149, πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ, omnium primum certe eligeremus reditum patris. τ, 138, 338, 355. φ, 120. χ, 252. ψ, 214, οὐ τοπρῶτον ὧδε, non ab initio sic. οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι, de loco, Β, 281. οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν, de tempore, λ, 262, qui primi hujus urbis sedem constituerunt. μετὰ πρώτοις μάχεσθαι, inter primos, in prima acie, Ε, 536, 575. Μ, 321, 324. eadem res aliis verbis, ἐν πρώτοις ἔφερεν ἀσπίδα, Λ, 61, i. e. προεμάχετο, in prima acie pugnabat: coll. 64, ubi apparet, μετὰ et ἐν notare idem. et 296, ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, i. e. προεμάχετο. et 674, ἔβλητο ἐν πρώτοις, i. e. ἐν προμάχοις καὶ πρωταγωνισταῖς. sic et Μ, 306. μετὰ πρώτοισιν ἀνὰ μάχην ἵσταμαι, Ν, 270, inter primos, in primo ordine, sto in pugna. sic, πρώτοις ἐν προμάχοισι μιγέντα ἐμὲ, σ, 378. ἐν πρώτοις ἔκιε, Θ, 337, *gieng mit voran, (went in the van.)* μετὰ πρώτοις ἐόντας, Μ, 315, in prima acie stantes. ἐν πρώτοισι, μέγα προθορὼν, ἐκέλευσε, in primo ordine, longe prosiliens, clamabat hortans, Ξ, 363. καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο, et, prudentiam quod attinet, inter primos Mycenæorum erat, Ο, 643, *am verstande war er einer von den vornehmsten, (for prudence he was one of the first:)* ubi de gradu dignitatis et præstantiæ. sic et ζ, 60, σοὶ μετὰ πρώτοισι ἐόντι, tibi inter magnates versanti. ἐγὼ ἐν πρώτοισιν ὀΐω ἔμμεναι, ego inter optimos artis peritos puto me esse, θ, 180. ἡμᾶς πρώτους ἐνέλεγε κήτεσι, non primos numerabat inter cetos, δ, 452. πρώτω, vos duo primi, tempore, Δ, 343. eos duos, Π, 555. πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ, prima vero Minerva, i. e. præcipue illa ante omnes, Δ, 128. sic, πρώτη, Ο, 17, ἐπαύρηαι, prima tu, et præcipue, fruaris. et 88, πρώτη ἐναντίη ἦλθε θέουσα, prima occurrebat ei currens. λ, 51. ρ, 31, πολὺ πρώτη. πρώτης στειλειῆς, φ, 422, ubi deest ἐκ, inde a primo foramine. πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, i. e. ἐν προμάχοις, in prima acie, Ο, 340. Υ, 395. μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ, in prima concione, i. e. in fronte et primis ordinibus concionis, Τ, 50. πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, Ω, 272, in extrema parte. μοὶ πρώτῃ ζωάγρια ὀφέλλεις, mihi primæ debes conservationem vitæ, θ, 462. σὲ πρώτην ἐπιβωσόμεθα, te primam invocabimus, ante alios deos, Κ, 462. ἄντυγα ὑπὸ πρώτην, i. e. ἄκραν, Υ, 275. εἰς σὲ πρώτην ἱκόμην, ad te primam, ζ, 176. πρώτην ἱκέτευσας, primæ illi supplicasti, η, 301, et utroque loco notatur adventus supplex. πρώτην Τυρὼ ἴδον, eam primam et primum, λ, 234. ἀκτὴν, ο, 36, ad primum littus Ithacæ. πρῶται τρίχες ἵππων, Θ, 83, anteriores pili in fronte equorum. νῆες εἰρυνται, quæ primæ naves subductæ, Ξ, 75. Ο, 654. ἄλοχος καὶ μήτηρ, Ω, 710. πρώταις πύλαις, ad primam partem portarum, Θ, 411, ἐν προπυλαίοις, *vor dem thore, (before the gate:)* nam egressæ jam erant porta, sed tamen nondum processerant ulterius. sic πρῶται θύραι sunt τὰ πρόθυρα. ἐν πρώταις βόεσσιν, quæ præcedebant, Σ, 579. Ο, 634, πρώταις καὶ ὑστατίαις. πρώταις θύραις, ante januam, ad januam, Χ, 66, et sic dicit τὰς αὐλείους θύρας, januam domus quæ in aulam spectat. α, 255. χ, 250, *an der äussern thüre, vor der hausthüre, (at the outer-door, before the house-door.)* πρώτας ἐν γαίῃ ἔθεσαν, Μ, 260, ante murum posuerant in terra. Ξ, 31. Π, 394. neutrum plurale sæpe adverbiascit, pro singulari πρῶτον, i. e. κατὰ τὸ πρῶτον vel τὰ πρῶτα. Dorice id dicitur ταπρῶτα, Α, 6, primum, initio. et 235, semel. 276, 459, primum. Β, 73, 572. Γ, 330. Λ, 17, 19. Π, 131, 133. Τ, 369. ἱππῆας μὲν πρῶτα, πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν ἔστησε, Δ, 297. et 301, ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ἐπετέλλετο, equitibus primum et ante omnia id mandabat, *vor allen dingen, (above all things.)* et 424, τὰ πρῶτα, initio, *in der erst, (at first.)* ἐπὴν ταπρῶτα γένηται, postquam semel natus est, Ζ, 489. sic Μ, 420. Ν, 679. Ρ, 612. α, 257. θ, 268, 553. σοὶ μαχήσομαι, Ι, 32, tibi primum, et initio orationis meæ, contradicam. Κ, 29, 344. πρῶθ' pro πρῶτα, sequente aspero, Α, 244. ρ, 573. πρῶτα μὲν ὄτρυνον τοὺς, primum omnium excita illos, Π, 495, 532, 694. et 811, πρῶτα ἐλθὼν, prima vice iens. ἐπειδὴ πρῶτα δαμάσθη, postquam semel occisus est, Τ, 9. et 258, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. sic et ξ, 158. ρ, 155. τ, 303. υ, 230. et genitivus pendet ab ellipsi præpositionis ἐκ, sciat nunc omnium primum Jupiter inter deos. πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, primum ignis incendebatur, Φ, 343. sic, α, 284, *erst gehe dahin, (first go thither.)* γ, 183, semel. δ, 119. ω, 237, 239, prius. δ, 414, 500. η, 53, 56. κ, 154, 519. λ, 27. et 157, maxime, et primum omnium. et 220, semel. 639. μ, 230. ν, 228. ο, 419, coll. 422. π, 402. ρ, 595. σ, 191. χ, 448. ψ, 131, 142, 224. τὰ πρῶτα λαβὼν, sc. ἄεθλα, primum præmium certaminis, Ψ, 275, *den ersten und vornehmsten preiss, (the first prize.)* et 538, ubi ergo est adjectivum, et pluralis pro singulari. καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἔμελλε μοῖρα ὀλοὴ, ω, 28, etiam tibi semel adstitit parca perdens, i. e. occidit te tandem. quanquam antiqui contendunt, positum h. l. attice pro, πρὸ καιροῦ, *vor der zeit, (prematurely.)* sed est fortasse rectius, si explices potissimum, *dir vor andern, (thee above all others.)* πολὺ πρώτιστος, omnium primus, ξ, 220. τ, 447. σοὶ πρωτίστῳ, Β, 228. Π, 656, ei omnium primo. etiam hujus superlativi neutrum in singulari et plurali, adverbialiter ponitur. πρώτιστον, prima vice, Ξ, 295, *zu allererst, (first of all,)* κ, 462. υ, 60. χ, 491. πρώτιστα, Α, 105. Β, 405. Ι, 168. Σ, 478. γ, 57, ei maxime. et 419, πρώτιστα (ἐκ) θεῶν ἱλάσομαι Ἀθήνην, ut Minervam omnium primum inter deos placem. δ, 456. ἐμὲ λίσσοντο, ι, 224, ibi me maximopere orabant socii, ut redirent retro, si sumsissent secum caseorum nonnullos, et raptim egissent hœdos et agnos ad navem; et deinde navigarent aliorsum. hoc contextu est τὸ πρώτιστα et τὸ ἔπειτα h. l. intelligendum. ante omnia, ν, 404. ο, 38. χ, 113. τὰ πρώτιστα, λ, 167, prima vice. πολὺ πρώτιστον αὐτὸν, Β, 702. ὃς ἂν πρῶτος, quicunque primus tetigisset vestem ejus, Py. 9, 212. ἐν Αἰακίδαις, Ne. 6, 32. πρώτῳ ἐν βήματι, primo gradu, *mit dem ersten schritte, (with the first step,)* i. e. ἑνὶ, uno, Py. 3, 75. πρῶτον ἔψαυσε Ἀφροδίτης, prima vice gustavit Venerem, Ol. 6, 58. δόμον ἔθεντο πρῶτον, domum ædificarunt primum, Ol. 9, 68. sed adjectivum masculinum, πρῶτον, primarium, Py. 8, 66. et neutrum, τὸ πρῶτον ἄεθλον, primum præmium, Py. 1, 191. τοπρῶτον, prima vice, Py. 9, 74. πρώτη χάρις, Py. 1, 65, prima et præcipua lætitia. πρώτη ἡλικία, Ne. 9, 101. πρώτην θεῶν, primam deorum, Vestam, Ne. 11, 7. πρῶτοι, primi, Ol. 7, 75. πρώτοις ἅμα καὶ τετράτοις, Ol. 8, 60, statim a primis id fieri incipiet, et deinde a quartis, Te una connumerato in hac genealogia, quæ hæc est:

Αἰακός.

Πηλεύς. — Τελαμών. — Φῶκος.

Ἀχιλλεύς. — Αἴας. Τεῦκρος. — Πανοπεύς.

Νεοπτόλεμος, qui et Πύῤῥος, quartus ab Æaco, Trojam destruens.

Ἐπειὸς, fabricator equi lignei, quo capta est Troja, is quoque quartus ab Æaco.

πρώτιστος, omnium primus homicida, Py. 2, 58, Ixion, occidens dolose socerum suum. πρώτιστον, adverbialiter, Ne. 5, 46. ergo a superlativo πρῶτος, formatus novus superlativus, ut Græci solent.

πρωτοτόκος, ου. ἡ. (Τίκω) quæ primum partum edit vel edidit. μήτηρ πρωτοτόκος, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Ρ, 5, de vacca, ἡ πρώτως τεκοῦσα. nam tales activæ formæ habent accentum in penultima. sed in antepenultima, ὁ ἡ πρωτότοκος est ὁ πρῶτος τεχθεὶς, primogenitus, passive.

πρώων, ὁ, vide sub πρών.

πταίνω, f. ανῶ. (Πέτω) offendo, impingo, sic ut lapsui sim propinquus vel prorsus labar. idem ac πταίω. it. φοβοῦμαι, terreor, concido animo, fugio.

πταίρω, f. αρῶ. (Πέτω) sternuto, *ich niese, (I sneeze.)* est a πτάω deductum: nam sternutans proclinato capite diffunditur quasi. Τηλέμαχος δὲ μέγα ἔπταρεν, ρ, 541, et ὁ πταρμὸς erat ὄρνις τις (omen quoddam et augurium) τοῖς παλαιοῖς. hinc ὁ πταίρων προσεκυνεῖτο, cujus causam reddit Aristoteles: et dicebatur, Ζεῦ σῶσον. quod ὁ πταρμὸς bis vel ter repetitus, sanet τὴν λυγγὰ, singultum, docet Medicus apud Platonem in Symp. sumpto aliquo πταρμικῷ φαρμάκῳ, remedio sternutamenta ciente. de equis dicitur πτύρειν, et ὁ πτυρμός. πταίρω dicitur et πτάρνυμαι.

πταίω, f. σω. (Πέτω) offendo, impingo, sic ut lapsui sim propinquus vel prorsus labar. est a πτάω, i. e. πίπτω.

πτάξ, ὁ ἡ, vide sub πτώξ.

πταρμός, ὁ, **πτάρνυμαι**, vide sub πταίρω.

πτάτο, pro ἔπτατο, vide sub πτῆμι.

πτάω, f. πτήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac πέτομαι. ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα, quando ex nubibus volat et decidit vehementer nix aut grando, Ο, 170, quod est pro πτάεται, contr. πτᾶται, ionice πτῆται.

πτελέα, ας. ἡ. (Πέτω) ulmus, *ein ulmenbaum, rüstern, (an elm-tree.)* plantari solita ad sepulcrum, διὰ τὸ ἄκαρπον, sicut et ἡ ἰτέα. cæterum bona ἡ πτελέα ad ædificandum. quia est arbor valde patula, hinc ratio denominationis Græcæ apparet. περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν Νύμφαι ὀρεστιάδες, Ζ, 419, ad sepulcrum herois. πτελέην ἕλε χερσὶν εὐφυέα μεγάλην, Φ, 242, prehendit manibus ulmum magnam, quæ prociderat jam ante tempus aliquod in hunc fluvium. et 350, καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, cum Vulcanus incendisset campum et fluvium. crescit enim læte ad aquas. Vide sub Πτελεός in R.

πτέον, τὸ, vide sub *πτύον*.

πτέρνα, ἡ, vide sub ῎ΕΡΑ, et *ἠλακάτη*.

πτερόεις, όεσσα, όεν. (Πέτω) alatus, *geflügelt, (winged.)* καὶ φωνήσας, προσηύδα αὐτὸν ἔπεα πτερόεντα, et clara voce loquens, alloquebatur eum verbis alatis, Β, 7. Ψ, 601, 625. δ, 550. χ, 311, etc. Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Δ, 69. Ε, 713. ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Ξ, 356, ubi accusativus personæ est omissus. καί μιν φωνήσασα ἔπεα πτερ. προσηυδα, Ο, 89. καί μιν λισσόμενος, Φ, 73. et 121, καί οἱ ἐπευχόμενος, ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευεν pro ἠγόρευε, et glorians super eum, dixit hæc verba. sic, πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευον, loquebantur ad se invicem multis verbis, Ω, 142, et πολλὰ ibi est adverbium, ad ἠγόρευον, *sie sprachen viel mit einander, (they conversed much together.)* sic, οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους, υ, 165. dicuntur autem ἔπεα hoc epitheto, διὰ τὸ ταχὺ, quia celerrime ab ore loquentis per aërem ad aures audientis accidunt; καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, quia multa verba unum tamen quasi corpus efficiunt, unamque sententiam; et quia eloquentia celebres facit homines et quasi alis extollit. ἰοὶ πτερόεντες, sagittæ, non celeres modo, sed et pinnis aptæ, *die schnell durch die luft fliegende und hinten gefiederte, pfeile, (arrows which are feathered and fly swiftly through the air,)* Δ, 117. Π, 773. et pro ἰοὶ, ἰὰ πτερόεντα, Υ, 68. ὀϊστοὶ πτερόεντες, sagittæ, Ε, 171. λαισήϊα πτερόεντα, parmulæ leves, ἐλαφρὰ, Ε, 453. Μ, 426, quæ tam facile portantur brachio quasi essent pennæ. πτερόεις Πήγασος, alatus ille equus, Ist. 7, 63. Ol. 13, 122. πτερόεντι ἐν τροχῷ, Py. 2, 42, de Ixione, circumvoluto in celerrima rota. ubi tamen quidam legunt πετρόεντι, saxea in rota. πτερόεντα ὀϊστὸν, Ol. 9, 17. ἀετὸν, aquilam pernicem, Py. 2, 91. ὕμνον, Ist. 5, 80.

πτερὸν, οῦ. τό. (Πέτω) ala, *ein flügel, (a wing.)* et in genere, penna, *eine feder, (a feather.)* est a πέτω, pro πετερὸν, per syncopen: id quo volatur. proprie enim πτερὸν est pars πτέρυγος, utpote totius, penna alaris, *die schwungfedern im flügel, (the wing-feathers,)* τὰ πτίλα. deinde ponitur pro alato ipso, pro, τὸ πτηνὸν, quod est a πτάω, f. ήσω. οἰωνοὶ, πτερὰ πυκνὰ περιβαλόντες, aves carnivoræ, densis suis alis circumvolantes te, Λ, 454, nisi πυκνὰ potius est pro πυκνῶς, crebro. γυῖα αὐτῷ ἠΰτε πτερὰ γίγνετο, membra ei fiebant quasi alares pennæ, Τ, 286, quia ἀβαρῆ, non gravata, καὶ κουφίζοντα τὸν ἥρωα. σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιάσθησαν, simulque alares pennæ densæ antea distensæ sunt, Ψ, 879, ut solet quando avis moritur ex ictu. τόσα αὐτοῦ (ἀετοῦ) ἑκάτερθεν ἔσαν πτερὰ, tantæ ejus utrimque erant expansæ alæ, Ω, 319. τιναξάσθην (quatiebant ambæ aquilæ) πτερὰ πολλὰ, multas pennas, quas excutiebant sibi, β, 151, nisi πολλὰ est adverbialiter neutrum, quatiebant sæpissime et multum alas suas; ut de evulsione pennarum nulla ibi sit mentio: quod etiam præstat. notatur solus alacer et impetuosus volatus. πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ, densæ alæ earumque pennæ madefiunt salsa aqua, ε, 53, nam pennæ in avibus aquaticis sunt valde densæ, ne humor queat penetrare ad corpus: ergo solæ pennæ extra madefiunt. ἐρετμὰ πέλονται νηυσὶ πτερὰ, λ, 124. ψ, 272, remi sunt alæ navibus. ἔτιλλε πέλειαν, κατέχευεν δὲ πτερὰ χαμᾶζε, accipiter vellebat in aëre columbam, et pennas deorsum fundebat ad terram, ο, 526, ubi sic dicuntur pennæ in genere. Φαιήκων νέες (naves) ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα, η, 36, ubi πτερὸν notat avem, a parte totam, et quidem velocissimam, ὄρνιν ὠκυπέτην. generalem notionem τοῦ πτεροῦ, discas ex Herodoto, IV, 7, f. coll. 31, ἔοικε γὰρ ἡ χιὼν πτεροῖς, similis est nix, quando densa cadit, pennis. hinc fabulæ dicunt, apud Hyperboreos aërem repleri pennis dense, ut prospicere nemo queat, οὔτις δύναται ὁρᾷν οὔτε διεξιέναι, ὑπὸ πτερῶν κεχυμένων. πτερὰ νικᾶν, alas victoriarum, Py. 9, 220, i. e. victorias celebres. ἐν πτεροῖς ἀκάμαντας ἵππους, Ol. 1, 140, i. e. ταχυτάτους, ὑποπτέρους quasi, indefessos equos in cursu suo quasi alato. πτεροῖς (ἐν) ἀέθλων κυδίμων, Ol. 14, 35, alis quæ victorem evehunt quasi ad deos. πτεροῖς πορφυρέοις πεφρίκοντας νῶτα, Py. 4, 325, ubi sermo est de Zete et Calai, qui, quod ex Thracia erant, dicuntur filii Boreæ, et ob celeritatem pedum affinguntur iis alæ, quas Apollonius rectius affingit pedibus eorum, Pindarus vero minus recte dorso.

πτεροῤῥυέω, vide sub ῾ΡΕ΄Ω.

πτερυγίζω, vide sequens.

πτέρυξ, υγος. ἡ. (Πέτω) ala, *der flügel, (a wing.)* proprie, pars illa corporis avium, circa quam sunt pinnæ, μέρος σώματος, περὶ ὃ τὰ πτερὰ, ut notetur τὸ σαρκῶδες τῆς πτέρυγος. Aristarchus scribi jubet ἡ πτερὺξ, ύγος, contra usum communem. hinc est πτερύσσομαι, f. ύξομαι, alis plaudo, alas moveo; quod et πτερυγίζειν dicitur, Aristoph. Plut. 575. πτέρυγος ἔλαβεν, ala prehendit avem, Β, 316. ὑπὸ πτέρυγος ἔβαλεν αὐτὴν, *traf den vogel unter dem flügel, (hit the bird under the wing,)* Ψ, 875. ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι, Β, 462, lusitantes alis volando, de gruibus et cygnis. τιταινομένω πτερύγεσσιν, β, 149, extendentes se ambæ alis. πτέρυγα ὠκεῖαν, Py. 1, 11, velocem alam; de aquila. πτερύγεσσιν ἀγλααῖς, Ist. 1, 90, alis splendidis; quæ tribuuntur ibi Musis, quia eæ extollunt et celebrant late laudibus suis homines.

πτερύσσομαι, vide supra.

πτῆμι, (Πέτω) pro πτῆμι et, præfixo Iota, dicitur ἵπτημι et ἵπταμαι. volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac πέτομαι et πτάω. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, pro ἔπτατο, imperf. med. celer ex membris avolabat animus seu vita, Ψ, 880, *fur aus, (forsook.)* ἐκ χειρῶν ἔπτατο ἐρετμὰ, μ, 203, ex manibus evolabant remi: quod festive dictum; nam alibi dicuntur remi, alæ navis: hic vero avolant ipsæ istæ alæ ex manibus. potuisset dicere, ἔκφυγεν, sed suavius existimavit illud. οὔτι ἄνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις, ο, 530, volavit avis augurii. ὀϊστὸς, Ν, 592, volabat sagitta. quidam hanc formam dicunt esse a πτάω, f. ήσω, aor. 1. med. ἐπτησάμην, per syncopen ἐπτάμην: sed cum ἵπταμαι sit usitatissimum; etiam simplicior forma πτάμαι non est repudianda. αἰχμὴ πταμένη, volans cuspis, i. e. hasta, Ε, 282, quod innuit τὸ τάχος τῆς προέσεως, celeritatem emissionis. ψυχὴ ἐκ ῥεθέων πταμένη, vita ex corpore volans, Π, 856. Χ, 362. sed aor. 2. ἐπτόμην recte per syncopen factus dicitur pro ἐπετόμην.

πτηνὸν, τὸ, vide sub πετεηνὸς, et πωτάω.

πτήσσω, f. ήξω. (Πέτω) terreo, animum concidere facio. εἰς πτοίαν κινέω, θροέω, ἐκφοβέω, *ich schröcke, (I terrify.)* est ergo verbum transitivum, κατ' ἀλλοπάθειαν intelligendum, non vero αὐτοπαθῶν. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, perculit, perterrefecit, animum eorum, Ξ, 40, *machete dass sie sehr erschraken, (terrified them exceedingly.)* alii legunt h. l. πῆξε, pro ἔπηξε, i. e. πεπηγέναι οἷον τῷ δέει ἐποίησε, faciebat ut adfigeretur quasi animus et concresceret metu, *machete erstarrend, (chilled with terror.)* sed male. sæpius tamen etiam intransitive notat hoc verbum: terreor, paveo; contraho me et deprimo. κείμην πεπτηὼς, pro πεπτηχὼς, jacebam contractus et deprimens me post arbusta, ne conspicerent me hostes, ξ, 354. et 474, ἀνὰ δόνακας καὶ ἕλος πεπτηῶτες, in arundineto latitantes insidiatores, coll. 479. πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, contractus enim præ metu jacebat sub sella, χ, 362, i. e. διὰ δειλίαν συνεσταλμένος, coll. 479, ubi apparet arcta cognatio verbi πτήσσειν cum πίπτειν, quod confer. cæterum πτήσσειν est commune et Atticum, πτώσσειν vero Ἰωνικόν. sic et ῥήσσω et ῥώσσω, a quo est ὁ ῥὼξ, ωγός. ἔπταξαν (dorice pro ἔπτηξαν) δὲ ἀκίνητοι σιωπῇ, Py. 4, 101, obstupuerunt immoti silentio, *sie erschraken erstarret und verstummet, (they were filled with silent awe and terror;)* ubi sermo est de religioso et sacro terrore.

πτῆται, vide sub πτάω.

πτίλον, τὸ, vide sub πτερόν.

πτισσάνη, ἡ, vide sub ἀνίημι, et κριθή.

πτοέω, et ionice πτοιέω, f. ήσω. (Πέτω) conterreo, percello, consterno; facio quasi concidere: vehementer moveo aliquem. *ich mache scheu, setze in heftige bewegung, schröcke, (I fill with fear, throw into violent agitation, terrify.)* τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, ionice pro ἐπτοιήθησαν, χ, 298, *da wurde ihr herz heftig beweget und erschröcket, (their minds were vehemently moved and panic struck.)* est ergo a πέτω et πίπτω.

πτολίεθρον, ου. τό. (Πέλω) urbs; civitas. idem ac πτόλις. nec est deminutivum, sed derivativum per paragogen. Τρώων εὐναιόμενον πτολίεθρον, Α, 164, Troicam aliquam urbem; quales multæ in satis amplo illo regno. εὖτε ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν, quandocumque aliquam capimus urbem, Β, 228. Μεδεῶνα, ἐΰκτίμενον πτολίεθρον, Β, 501. et 505, Ὑποθήβας. et 538, ἔφαλον, αἰπὺ, urbem ad mare sitam, altam. et 546, Ἀθήνας. et 569, Μυκῆναι. et 584, ἔφαλον, Ἕλος. de Troja ipsa sæpissime ponitur, quæ sane per deminutivum appellari non debuit, utpote ingens urbs. Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον, Β, 133. ἐξαλαπάξαι ἐΰκτίμενον, Δ, 33, ubi dulce quid sonant verba. et 239, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν, ubi κατ' ἐξοχὴν posita hæc vox, sicut ἡ πόλις. εἴκε Ἰλίου ἐκπέρσῃς, Ν, 380. ῥύομαι αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον, Ο, 257, i. e. Trojam. ἐκπέρσειν ἄνευ ἕθεν, Ρ, 407. κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει, de Troja, Χ, 121. sed de urbe non nominata, Σ, 512. Ἰλίου ἐκπέρσαντες, Φ, 433. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, α, 2. Πύλον, Νηλέος εὐκτίμενον, γ, 4. et 485, Πύλου αἰπύ. ἐς Λῆμνον, ἐΰκτίμενον πτολίεθρον, θ, 283, quod est pro, εἰς τὸ τῆς Λήμνου πτολίεθρον. nam hoc nomen præcise notat urbem, non vero civitatem vel populum. Κικόνων ἱερὸν ἑλόντες, ι, 165. Λάμου αἰπὺ, κ, 81. Πύλου αἰπὺ, ο, 193. Νήρικον εἷλον, ἐΰκτίμενον, ω, 376. ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα, Ι, 149, 291. et 396, κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται, filiæ principum, qui urbes conservant et tuentur.

πτολιπόρθιος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) urbis expugnator et vastator. Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον, ι, 504. et 530, ubi Cyclops hoc cognomen scoptice repetit ex ore Ulyssis; quod tantulus et tam infirmus, tam superbum titulum arroget sibi. cæterum terminatio ιος est ex sequente ος, ut in κάπρος, κάπριος: ὁμοῖος, ὁμοίϊος: λοῖσθος, λοίσθιος: αἰδοῖος, αἰδοίϊος, etc. Dores dicunt ἄσσιον pro ἆσσον, αἴψιον pro αἶψα, μάλλιον pro μᾶλλον, ἔγγιον pro ἐγγύς.

πτολίπορθος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) idem. ὑπ' Ὀϊλῆϊ πτολιπόρθῳ, Β, 728, nam multas urbes expugnarat ὁ Ὀϊλεύς. οὔτε πτολίπορθος Ἐνυὼ, neque Bellona urbium vastatrix, Ε, 334. Ἄρηα, Martem, Υ, 152. et 384, Ὀτρυντεύς. Ἀχιλλεὺς, Θ, 372. Ο, 77. Φ, 550. Ω, 108, nam captæ et expilatæ sunt viginti tres urbes Trojanæ ductu ejus bello Trojano, etsi non ipsa Troja. Ὀδυσσεὺς, Β, 278. Κ, 363. π, 442. σ, 355. χ, 283.

ω, 119, conf. πόλις, ad initium. nam ex captis olim urbibus non opes solum sed et homines honestiores, maxime mulieres formosiores, in prædam cedebant; sæpe et urbes ipsæ incendebantur. πτολιπόρθοις ἐν μάχαις, Ol. 8, 46, in pugnis vastatricibus civitatum.

πτόλις, ἡ, vide πόλις.

πτόρθος, ου. ὁ. (Πέτω) ramus, *ein ast, ein grosser zweig mit vielen sprossen, (a branch, a large bough with many twigs,)* κλάδος πλατὺς τὲ καὶ ἐπιμήκης. est hoc nomen compositum quidem ex πετάω, expando, et ὄρω, unde est τὸ ὄρθιον, erectum in altum: ut ergo sit ὁ διαπετασμένος εἰς ὀρθόν. sed ob affinitatem, et memoriæ juvandæ causa, cum ὄρω et ὀρθὸς jam ex antecedentibus notum sit lectori, ad πέτω referri hoc nomen placuit. πυκινῆς ὕλης πτόρθον ἔκλασε φύλλων, ex denso frutice ramum foliorum refregit, ζ, 128, πολύφυλλον, ad tegenda inferiora nudi corporis. perlucebat tamen per hunc ramum nonnihil: quod suspicatus est poëta, inquiens, hujus et Alcinoi mirata est filia membrum.

πτύγμα, ατος. τό. (Πέτω) quod complicatum est, complicatura. πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμα ἐκάλυψεν, et ante eum prætexit plicaturam pepli candidi, E, 315, ut notetur τὸ δίπλωμα πέπλου καὶ περίττευμα, partem illam pepli quam duplicare poterat, *das stück ihres oberkleides das sie sonst doppelt überschlagen konte, hielte sie vor in als eine bedeckung, (that part of her upper garment which would otherwise fold over, she held before to skreen him.)*

πτυκτὸς, ἡ, όν. (Πέτω) complicatus. γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ, scribens in tabula duplicata, Z, 169, in codicillis. ergo πτυκτὸς πίναξ est ἡ ἐπιστολή. et ea illis temporibus consistebat ex duabus ligneis tabellis, quibus verba insculpebantur intus, deinde complicatæ obsignabantur: nam scriberé humidis coloribus nondum erat inventum illis temporibus. confer πίναξ. hinc est et, extruso τ, τὸ πυκτίον, i. e. βιβλίον, et ἡ πυξὶς, pyxis, et τὸ πυξίον, tabula.

πτὺξ, υχός. ἡ. (Πέτω) plica, plicatura, complicatio, duplicatio. hinc sunt αἱ περιπτυχαὶ, involutiones; quibus opponuntur αἱ ἀναπτυχαὶ, explicationes: et sol dicitur ἀναπτύσσειν τὰ ἐν σκότῳ. διὰ ἓξ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς, H, 247, per sex complicationes penetravit diffindens ferrum, *durch sechs übereinanderliegende lagen und doppelungen drunge und gieng das zerschneidende eisen, (the sharp iron penetrated through six folds.)* et sermo est de clypeo. sic, πέντε σάκεος πτύχες, Σ, 481, de clypec Achillis, coll. Υ, 269—272, ubi dicitur haste penetrasse per duas exteriores plicaturas clypei ferreas; in tertia vero aurea hæsisse, sub qua deinde duæ aliæ stanni erant plicaturæ, nam quinqueplex erat id scutum, πεντάπτυχος ἦν ἡ ἀσπίς. κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο, Λ, 77, in jugis Olympi, *auf den verschiedenen anhöhen und gleichsam lagen und falten des gebirges, darauf die götter wohnen, (on the different peaks, and as it were strata and folds of the mountain inhabited by the gods.)* sic Υ, 22, πτυχὶ Οὐλύμποιο ἥμενος, i. e. περιοχῇ τινί. τάχα δ' ἵκανον πτύχας ἠνεμοέσσας, τ, 432, celeriter pervenerunt nobiles illi venatores in alta juga montis, *auf das windige,* i. e. *hohe, gebirge, (on the windy,* i. e. *lofty mountain.)*

πτύον, ου. τό. (Πέτω) ventilabrum, *eine wurfschaufel, (a fan for winnowing corn.)* et in genere, pala, *eine schaufel, (a shovel,)* qua quid in altum vel longum projicitur et exhauritur. ὅτε ἀπὸ πλατέος πτυόφιν (πτύου) μεγάλην κατὰ ἀλωὴν θρώσκουσι κύαμοι ἢ ἐρέβινθοι, N, 588, coll. E, 500, 501. est ergo ibi non, δι' οὗ γῆν ἀναῤῥίπτουσι, sed λικμητικὸν πτύον, ἀναβάλλον τὰ ἠλοημένα. recentiores Attici dixere et, τὸ πτέον. Vide sub ἀθηρηλοιγός.

πτύρμος, ὁ, πτύρω, vide sub πταίρω.

πτύσσω, f. ύξω. (Πέτω) plico, *ich falte, (I fold:)* in rugas et sinus complico, *ich mache dass etwas falten, höhen und tiefen, hat, (I cause something to have folds, elevations and depressions.)* est ejusdem originis cum πίπτω, a πέτω, πετύω, πετύσσω, per syncopen πτύσσω. hinc fit, extruso τ, ob euphoniam, πὺξ, complicatis digitis, *mit geballeter faust, (with clenched fist;)* et πυκνὸς, densus et ὁ πύξος, buxus. a perf. pass. ἔπτυγμαι fit ἡ πυγμὴ, ejusque derivata, et τὸ πτύγμα, et ὁ πύκτης, ου, pugil, et πυκταλίζειν, i. e. πυκτεύειν, pugilatum exercere. ab eodem verbo est et ὁ πυγὼν, et αἱ κατὰ σῶμα πυγαὶ, clunes, et οἱ Πυγμαῖοι, qui a gruibus oppugnantur, et πέρδιξιν εἰς ὄχημα utuntur, qui equitant in perdicibus, quos vide in R. etiam ὁ πνὺξ, υχὸς et υκὸς, locus judicii Attici et concionum, a πυκνός. ἡ μὲν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα τὸν χιτῶνα, α, 439, complicans et componens apte tunicam Telemachi. πτύξασα εἵματα καλὰ, complicans et componens vestes lotas, ζ, 111, 252, *da sie die wäsche geleget, (folding the washed garments:)* quale πτύσσειν dicitur et διπλοῦν. ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο, hastæ curvabant et quasi duplicabant se, N, 134, ergo εὐλύγιστα τὰ τοιαῦτα ἔγχεα, *(sehr schlank und schwank) (very slender and flexible)* ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, i. e. διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλλόμενα σείεσθαι, ut pæne duplicarent se inter vibrandum.

πτυχὴ, ῆς. ἡ. (Πέτω) plica, plicatura, complicatio, duplicatio. κλυταῖς δαιδαλώσειν ὕμνων πτυχαῖς, Ol. 1, 170, i. e. ὕμνῳ καὶ ποιήσεσιν, inclytis exornaturum esse hymnorum complicaturis. ἐν Κρισαίαις πτυχαῖς, Py. 6, 18, in Krisæis convallibus, i. e. ad Delphos: ut ergo et campos notet hoc nomen, jacentes intra montes; nisi potius ἐν est, apud, ad, *bey den gebirgen, (at the mountains.)* ἐν κλεενναῖς Πίνδου, Py. 9, 28, ad celebres montes et juga Pindi. ἐν Πέλοπος πτυχαῖς, Ne. 2, 33, i. e. in Isthmo, ad Isthmi juga. Vide sub ἄφλαστον.

πτύω, f. ύσω. (Πέτω) spuo, *ich spucke, (I spit.)* est a πέτω, πετύω, πτύω, cadere facio ex ore. αἷμα παχὺ πτύοντα, Ψ, 697. idem verbum dicitur φθύζω, f. σω.

πτωκάζω, f. άσω. (Πέτω) concido præ metu, deprimo et contraho me præ metu, vel præ tristitia, aut ad significandam humilitatem meam: sum timidus, fugio. idem quod πτώσσω. οὐ Τυδέϊ φίλον ἦν ὧδε πτωκάζειν, non sic timide se gerere solebat Tydeus, Δ, 372, coll. 371.

πτὼξ, ωκός. ὁ ἡ. (Πέτω) pavidus. ὁ καταπτώσσων καὶ ὑποπτήσσων καὶ δειλός. et est epitheton leporis, metu se contrahentis et ad terram deprimentis. locus ubi multi sunt lepores, dicitur πολύπτωξ, ὁ ἔχων πτῶκας πολλούς. nonnunquam, per ellipsin, hoc nomen substantive ponitur. πόδας ταχὺς πτὼξ, ὑπὸ θάμνῳ κατακείμενος, οὐ λήθει τὸν ἀετὸν καὶ ὑψόθι ἐόντα, P, 676, aquila in alto volans conspicit tamen leporem contrahentem se et deprimentem sub frutice. ἁρπάζων ἢ ἄρνα ἀμαλὴν ἢ πτῶκα λαγωὸν, ubi plene positum, X, 310. scribitur et ὁ ἡ πτὰξ, ακός. Vide sub λαγωός.

πτώσσω, f. ώξω. (Πέτω) concido præ metu, deprimo et contraho me præ metu, vel præ tristitia, aut ad significandam humilitatem meam: sum timidus, fugio. τί πτώσσεις; cur es timidus, et depressus animo? Δ, 371. τίς σοι ἀνάγκη πτώσσειν ἐνθάδε, E, 634, quid tibi necesse est hic esse timido et perculso animo? *was brauchest du denn dich hier vor furcht ineinander zu ziehen? (why then needest thou here shrink with terror?)* et voluit dicere, διατρίβειν, quis cogit te hic versari? licet tibi abesse hinc: sed in deterius convertit. τὸ ἐόντι pertinet ad sequentia verba. τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσει, si audiet, eos omnes timore concidisse sub Hectore, H, 129. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν, Υ, 427, non sane jam diu nos invicem fugitabimus per militares ordines, ut nos tueamur in multitudine. ἀκρίδες πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, præ metu involant et cadunt in aquam, Φ, 14. et 26, Τρῶες πτῶσσον (ἔπτωσσον) ὑπὸ κρημνοὺς, præ timore abscondebant se depressi sub ripas altiores fluminis; ut notetur κρύψις διὰ δειλίας. πτώσσων κατὰ δῆμον βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρα, ρ, 227. σ, 362, reptans timide et curvato dorso per urbem, mavult mendicando pascere ventriculum suum: *sich bettelhaft bückend vor den leuten, (bowing in the manner of a beggar before the people.)* πτώσσουσαι ὄρνιθες, exterritæ fugientes aves, X, 304. πτώσσειν ergo est verbum intransitivum, πτήσσειν vero transitivum.

πτωχεία, ἡ, vide sub πενία.

πτωχεύω, f. εύσω. (Πέτω) mendico, *ich gehe bettler, bettele, (I beg, go a begging.)* πτωχεύω ἀνὰ δημὸν, mendico per populum, τ, 73. πρὸς ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι πτωχεύσων, ad urbem cupio abire mendicaturus, ο, 308, ἐπαιτήσων. τὸν δύστηνον ἄγε εἰς πόλιν, ὄφρα ἐκεῖθι πτωχεύσῃ δαῖτα, panem suum mendicet, ρ, 11. et 19, δαῖτα πτωχεύειν, i. e. ζητεῖν πτωχικῶς. κατὰ ἄστυ πτωχεύεσκε, ionice pro ἐπτώχευε, σ, 2.

πτωχὸς, οῦ. ὁ. (Πέτω) mendicus. a πτώσσω. qui incurvando et submittendo se rogat necessaria, *ein bettler, (a beggar.)* differt ab ὁ πένης, ητος, is enim manuum suarum opera panem quærit, *der sein brodt mit arbeit verdienet, (who earns a subsistence by labour,)* a πένομαι (conf. πενία): multo etiam magis ab ὁ ξεῖνος. ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν, ut et alius mendicus caveat mentiri, ξ, 400. πάντοσε χεῖρα ὀρέγων, ὡσεὶ πτωχὸς πάλαι εἴη, ρ, 366, ubi de Ulysse, qui mendici miseri personam sumserat, ut certius exploraret, quæ in domo sua gererentur, et quo animo quisque esset: ad omnes extendens manum, quasi mendicus ab antiquo esset. πτωχὸς πανδήμιος, mendicus per omnem populum vagans, *ein landbettler, (a strolling beggar,)* σ, 1. οὐδέ τις ἄλλος ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει, φ, 292. et 327, ἀλλ' ἄλλός τις πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν, sed alius quis mendicus vagans adveniens huc. πτωχῷ ἐναλίγκιον, mendico similem, π, 209. et 273, λευγαλέῳ perdito et misero. λευγαλέῳ. ἠδὲ γέροντι, ρ, 202, 337. ω, 156. πτωχῷ βέλτιόν ἐστι κατὰ πτόλιν ἠὲ κατ' ἀγροὺς δαῖτα πτωχεύειν, ρ, 18, mendico utilius est, per urbem quam per agros cibum mendicare. περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν, de mendico contendimus invicem, σ, 402. πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα, mendicum miserum, conviviorum perniciem, ρ, 220. et 387, πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξοντα ἑαυτὸν, mendicum vero non sane quis vocet attriturum bona vocantis. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε, a Jove et in tutela ejus sunt omnes hospites et mendici, munusculum vero est exiguum, jucundum tamen, ζ, 207. ξ, 58. πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες, ρ, 377. πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες, mendici et vagabundi, τ, 74. εἴπου πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσὶν, ρ, 475, si quidem deus etiam mendicorum causa pœnas reposcit. πτωχῶν κοίρανος, *ein bettelvoigt, (the poor's beadle,)* σ, 105. ἀμφὶ πτωχοὺς κακοείμονας, male vestitos, *die zerlumpten, (the ragged people,)* σ, 41.

πύανος, ὁ, vide sub ἀμφιθαλὴς, et κύαμος.

πύαρ, τὸ, πυαρίτης, ὁ, vide sub πύος.

πυγή, ῆς. ἡ. (Πέτω) clunis. nam ibi est caro densa. deinde in genere, posteriora. et quia sunt quidam pisces, οἱ ἀλφησταὶ, qui dicuntur caudas adpetere: hinc ὁ et ἡ καταπύγων, ωνος, est libidinosus. et neutrum τὸ καταπῦγον. sic apud Aristoph. Lys. 137, mulier accusat sexum suum, maritali virili membro nimis deditum, ὦ πᾶν καταπῦγον ἡμέτερον ἅπαν γένος. Vide sub πτύσσω, et ἰσχίον.

πυγμαχέω, vide sub πυγμάχος.

πυγμαχία, ας. ἡ. (Μάχω) certamen pugnorum. πυγμαχίης ἀλεγεινῆς, Ψ, 653. et 665, εἰδὼς πυγμαχίης, peritus pugilatus. et hoc certamen erat valde periculosum, ut apparet ex 672—699. sic et ex σ, 90—106. πυγμαχίας ἕνεκεν, Ol. 11, 12. πυγμαχία ἀπεφήνατο οἶκον, illustrem fecit, Ne. 6, 43, coll. 60, χεῖρας ἱμάντι δεθείς.

πυγμάχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) pugil, qui certat pugno. *ein klopffechter, (a prize fighter.)* οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν (ἐσμὲν) ἀμύμονες, Θ, 246. μνῆμα πυγμάχου, monumentum pugilis, Ist. 8, 135. hinc est verbum πυγμαχέω. a πὺξ, pugno, *mit der geballeten faust, (with the clenched fist.)* Vide sub ἱμάς.

πυγμὴ, ῆς. ἡ. (Πέτω) pugilatus: in quo certamine caput et facies in primis petebatur. πυγμῇ νικήσαντα, Ψ, 669, circa quem locum exercitium hoc ipsum potest cognosci, sicut et Virgil. V. 400, seqq. πυγμῆς ἄποινα, Ol. 7, 30, i. e. διὰ τὴν πυγμήν. πυγμῆς τέλος, Ol. 10, 81. Vide sub πτύσσω.

πυγονιαῖος, α, ον, vide sequens.

πυγούσιος, ία, ιον. (Πέτω) unius ulnæ. nam ὁ πυγὼν, όνος, est τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος μέχρι δακτύλων κεκαμμένων (i. e. συνεπτυγμένων) διάστημα, spatium a cubito usque ad digitos compressos in manum, *vom ellenbogen bis an die knöchel der in die hand gelegten finger, (from the elbow to the knuckles of the clenched fist:)* πυγονιαῖος. βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, scrobem fodere latam unam ulnam ab omnibus lateribus, *einer kleinen elle weit ins gevierte, (an ell square,)* κ, 517. λ, 25. hinc sunt οἱ πυγμαῖοι. a πύξ.

πυγὼν, ὁ, vide sub πτύσσω.

πυδαρίζω, vide sub ποῦς, ad finem.

πύελος, ου. ὁ. (Πύω) proprie, alveus in quo lac asservatur, ut flos lactis superne nascatur, *ein milchgrapen, (a milk-pan.)* deinde in genere sic dicitur vas cavum, ex quo lavor vel vescor, *eine schüssel, eine runder trog, (a dish, a round pan,)* ἡ λεκανίς. est ab ὁ πύος. χῆνας, πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, anseres, triticum comedentes apud alveum sum ligneum, τ, 553. quodvis cavum et excipiens aliquid, sic vocari potest. Vide sub ἀσάμινθος, et πλυνός.

πυέω, vide sub ΠΥ΄Ω.

πυθιονίκης, ου. ὁ. (Εἴκω) qui Pythicum certamen vicit. quæ vox exstat in inscriptione Pythionicarum odarum.

πυθιόνικος, ου. ὁ ἡ. (Εἴκω) idem. Πυθιόνικον τιμὴν, Py. 8, 5.

πυθμὴν, ένος. ὁ. (Πάω) fundus, ima pars vasis aut aliorum, pes. *der boden unten, der fuss eines dinges, (the bottom, foot of a thing.)* est a πύθω, quia ibi plantæ aut res aliæ facillime corrumpuntur putredine. a recentioribus dictus est ὁ πύνδαξ, ακος. unde dictus est κύλιξ ἀπυνδάκωτος, ὃς οὐ τραπεζοῦται, poculum sine pede, quod in mensa collocari nequit, *ein stumpfschwanz. ein trinkgeschirr ohne fuss, das nicht niedergesetzet werden kann, (a goblet without a foot which cannot be set down on a table.)* κύκλα χρύσεα ἑκάστῳ πυθμένι ὑπέθηκε, Σ, 375, *an den boden eines jeden grossen trinkgeschirre,* (de tripodibus enim sermo est, a Vulcano factis) *setzete er güldene walzen, dass sie fortrollen konnten von einem zum andern, (at the bottom of each large goblet he put gold wheels, so that they could roll from one to another.)* παρὰ πυθμένα ἐλαίης, ad fundum oleæ arboris, ν, 122, 372, i. e. ad radices. sic et ψ, 204, ὑποταμὼν πυθμένα ἐλαίης, infra accidere et polire cædendo inferiorem truncum stantis in terra arboris oleæ. ut ergo ὑποταμεῖν h. l. sit τὸ κάτωθεν ἐκκόψαι τὸ παχὺ τοῦ πυθμένος: προταμεῖν vero τὸ, ἄνωθέν ποθεν. *er bauete um den oben abgeköpfeten oelbaum ein zimmer; den in der erde stehen gelassenen stamm machete er zu einem fusse seiner bettstelle, und hieb daher diesen stamm glatt und gerade: dass allso die bettstelle erdfeste war, (he built a room round the trunk of the olive-tree, the top of which had been cut off; and he made the trunk serve for the foot of a bedstead, and shaped and smoothed it for the purpose, so that the bedstead was firmly fixed in the ground.)* δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν, Λ, 634, ubi de poculo Nestoris est sermo: et nisi fallimur, designatur primum fundus poculi ipsius, *der boden im becher, (the bottom of a goblet;)* deinde sub eo est pes, superne acutior, infra latus, qui est alter fundus, *der fuss, (the foot.)* prior est ὁ φύσει, alter vero ὁ πρόσθετος. alii h. l. ὑφὶν legunt, ὑποπυθμένες, ab ὁ ἡ ὑποπυθμήν, ένος, et trahunt ad πελειὰς, quod duæ columbæ sub fundo fuerint fictæ, loco pedis poculi sustinentes illud. sed tunc fortasse scribendum esset ὑποπύθμενες. ad formam ἐριαύχενες. alii legunt ὑπὸ πυθμένεσι, sub fundis, et intelligunt quoque duas columbas ibi fuisse: abjecto Iota per apostrophum. possint ii duo πυθμένες etiam intelligi de lato pede infra, in quo fuerint δύο ῥοπάλια ὀρθὰ, duæ rectæ virgæ, sustinentes poculum ipsum. possit et intelligi ad formam Germanorum *birkenmeier,* qui videntur habere parvum poculum intus, quod tamen in fundo ad latus est perforatum, ut sequatur alius longe capacior fundus et venter. quod tamen vix placet. Capuæ in æde Minervæ visebatur olim poculum cum duobus ῥοπαλίοις ὀρθοῖς, *mit zwey silbernen saulen, die vom breiten fusse in die höhe stunden, und den becher selber trugen, (with two silver pillars which rise from the broad foot and support the bowl of the goblet;)* quod dicebatur fuisse Nestoris. vides igitur et hic aliquid, quod exercere possit ingenia ad ineptias damnata.

πύθω, vide ΠΥ΄Ω.

πύκα, (Πέτω) adverb. dense, condensate: accurate, intelligenter. nimirum a firmitate pugni ponitur hoc adverbium metaphorice, de omnibus probe addensatis et firmis, ut dicantur πύκα ὄντα ἢ ποιητά. πύκα ἔτρεφεν αὐτὸν, accurate et cum assiduo studio educavit eum, Ε, 70. πύκα περ φρονεόντων, etiam eorum qui valde firmo et constanti solent esse animo, *die ihren verstand ser wohl beysammen zu haben pflegen, (who possess firm and resolute minds,)* Ι, 550. Ξ, 217. θάλαμος πύκα ἐβάλλετο, habitatio dense et crebro et firmiter impetebatur jactis missilibus, Ι, 584. Λυκίων πύκα θωρηκτῶν, dense et firmiter armatorum, Μ, 317. Τρώων, Ο, 689, 739, et tales πύκα θωρηκταὶ sunt οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήκει, *dichte und feste geharnischet, (closely encased in armour,)* quales postea dicti sunt οἱ κατάφρακτοι. πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, portas dense et robuste aptatas, Μ, 454, ut notetur ἡ πυκινότης et τὸ στεῤῥὸν portarum. σάκεος πύκα ποιητοῦ, Σ, 607, clypei firmiter, simulque intelligenter facti. τέγεος, conclavis firmiter et accurate facti, *des dichte und feste gebaueten saales, (of the well and solidly constructed hall,)* α, 333. Θ, 458. π, 415. σ, 208. φ, 64. θαλάμου, α, 436. δόμου, χ, 455.

πυκάζω, f. άσω. (Πέτω) condenso, dense et firmiter construo et contego, πυκνόω, σκεπάζω, καλύπτω, σκέπω. μὴ ἐντὸς πυκάζοιεν σφέας αὐτοὺς, ne intus ipsi se occultarent in navi, μ, 225, i. e. κρύπτοιεν, σκέποιεν, ut inter ipsos et Scyllam sit aliquid solidi, ne hæc eos conspiceret et raperet. κυνέη πύκασεν κάρη Ὀδυσσέος ἀμφιτεθεῖσα, galea contexit firmiter caput Ulyssis circumposita capiti, Κ, 271, i. e. στερεῶς καὶ πυκνῶς ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, *der helm verwarete seinen kopf dichte, (the helmet completely protected his head.)* et per hoc verbum distinguitur hæc militaris κυνέη ab alia, quæ a Sophocle dicitur ἡλίου ἱερῆς κυνέη, ἣ σκέπει κεφαλὴν σκιάζουσα τὸν ἥλιον, ὡς μὴ κατακαίειν τὸ πρόσωπον, et est idem quod ἀσκητὸς πῖλος, *ein huth wider die sonne, (a skreen from the sun.)* Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο, Θ, 124, i. e. τὰς τοῦ Ἕκτορος φρένας, τὸν Ἕκτορα καὶ τὰς φρένας αὐτοῦ, ἐκάλυψε ἢ ἐπύκνωσε (undique cinxit et operuit) λύπη ὑπὲρ ἡνιόχου, luctus ob aurigam suum. nam λύπη πυκνοποιεῖ, coarctat et comprimit: et πυκάζειν non solum τὸ σκεπάζειν et κρύπτειν, sed et τὸ πυκνοῦν notat, contrahere in arctum, densare. genitivus causæ elliptice est et 125, ἀχνύμενος (ὑπὲρ) ἑταίρου. sic et, ἄχος πύκασε φρένας, Ρ, 83. et 551, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα (Ἀθήνη) ἑαυτὴν, nigra nube involvens et contegens undique sese, καλύψασα. νέκυν πυκάσας, mortuum corpus undique contegens, Ω, 581. ἅρματα εὖ πεπυκασμένα κεῖτο, Β, 777, currus bene contecti stabant otiosi, ἐσκεπασμένα, ne fœdarentur pulvere aut aliis sordibus. ὄζοισιν πεπυκασμένος, sedebat in arbore, obtectus densis frondibus ne conspici posset, Ξ, 289. ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, Ψ, 503, currusque undique exornati et obducti auro et stanno; et sermo ibi est de curribus currentibus in certamine curuli, *mit gold und weissem kupfer oder weissem eisen stark besetzet, (thickly ornamented with gold and tin.)* ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους, pannis obtectus humeros, χ, 488. πρὶν πυκάσαι γένυν εὐανθεῖ λάχνῃ, antequam gena eorum contegeret se et dense impleret benflorida lanugine, λ, 319, σκεπάσαι.

πυκιμήδης, εος. ὁ ἡ, (Μάω) prudens, curiosus. per syncopen pro πυκινομήδης, πυκινὰ μήδεα εἰδώς. γραίας πυκιμήδεος, α, 438. Vide sub κεδνός.

πυκινὸς, ή, όν. (Πέτω) condensatus, non rarus aut tenuis, contectus. sæpissime autem hæc forma nominis ponitur metaphorice, firmus, it. prudens, callidus. ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἷσαν, contra redeuntem collocaverunt densum et occultum insidiatorum globum, Δ, 392. sic, μὴ δείσητε Ἀργείων πυκινὸν λόχον, ne timeatis, Ω, 779. et λ, 524, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, vel aperire condensatas et probe tectas insidias vel occlusas tenere; ubi sermo est de equo ligneo, in quo inclusi erant Græci, quibus præerat Ulysses, ut is vel exire inde vel manere juberet. ut ergo πυκινὸς sit, occultus, obtectus, *verstecket hinter etwas, (concealed behind something.)* πυκινὸς θώρηξ, densus et firmus, Ο, 529. δόμος, firma domus et occlusa, Κ, 267. Μ, 301, ubi est in oppositione pecorum qui in agris pascuntur. sic et ζ, 134. et η, 81, 88, ubi est de domo regia bene munita. δόλος, qualis supra erat λόχος, Ζ, 187. Διὸς πυκινὸν νόον, Jovis providam et cuncta simul complectentem mentem, Ο, 461, εἰπεῖν πυκινὸν ἔπος, dicere hoc verbum certum et firmum, Η, 375, quo fidere et illi et nos possimus. αὐτῷ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ei dicere prudens consilium, Λ, 787. Ω, 75, i. e. συμβουλὴν prudentissimam et maxime solidam. et 744,

ubi Andromache dolet, Hectorem morientem non dicere potuisse sibi *πυκινὸν ἔπος*, cujus postea meminisse posset. *στορέσαι πυκινὸν λέχος*, sternere cubile densum, I, 617, 655. η, 340. ψ, 177, 179, ubi videtur sic dici, lectus ligneus, cui imponuntur deinde molliora. et 291. *νέφος*, densam nubem, E, 751, 395, ubi addita verba, *ἠμὲν ἀνακλῖναι ἠδ' ἐπιθεῖναι*, vel aperire eam vel conclusam habere. *πυκινὸν ἄχος*, densus et multus dolor, Π, 599. qui alibi adverbialiter exprimitur, λ, 88, *πυκινόν περ ἀχεύων*: nam *ἡ λύπη πυκνοῖ καὶ συστέλλει*, sicut *ἡ χαρὰ διαχέει*: maxime autem notatur *τὸ ἀχεύειν κατὰ συνέχειαν, καὶ μὴ ἀραιῶς ἐκ διαλειμμάτων*, si quis continenter multum gemit. *πυκινοῦ θαλάμου*, ψ, 229, densi et bene conclusi cubiculi. *πυκινοῖς βελέεσσι*, Λ, 575, crebris et dense jactis jaculis. sic, *λίθοις*, Π, 212, apte junctis et firmiter hærentibus saxis, ut murus fiat. *ὄζοις*, ramis multis et densis, Φ, 245. *σταυροῖς*, vallis, sudibus densis, Ω, 453. *θάμνοις*, ε, 471, coll. 480. *ἐν πετάλοις*, τ, 520, in frondibus densis. *μύθοις*, verbis et sermonibus prudentibus et continuis, γ, 23. *σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες*, κ, 283, sues, habentes latibula bene occlusa et firma. *ὕλης ἐκ πυκινῆς*, ex sylva densa, Σ, 320. ζ, 128, ex denso arbusto. *ἐν λόχμῃ πυκινῇ*, in lustro denso, τ, 439, ubi jacebat aper. *πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν*, frequens coëgit concilium, B, 55, coll. 53. K, 302, et cum concilio illo seriam habuit consultationem. *μάλα χρεὼ ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς*, I, 76, valde opus est bono et firmo consilio. *μητρὸς πυκινὴν ὠπίζετο ἐφετμὴν*, Σ, 216, matris reverebatur serium et etiam atque etiam datum mandatum. *ἀσπίδα ῥινοῖς πυκινὴν*, scutum pellibus densum et firmum, N, 804, *νεφέλην*, Π, 298. *ἄτη πυκινὴ*, damnum multiplex ex errore practico ortum, Ω, 480, et possit esse h. l. *πυκνὴ, ἡ πυκνοποιὸς*, quæ pectus coarctat et comprimit; ut opponatur *τῇ ἡδονῇ χαυνούσῃ καὶ διαχεούσῃ*. *χηλὸν πυκινὴν*, cistam bene firmatam et occlusam undique, ν, 68. *πυκιναὶ φάλαγγες*, Δ, 281. E, 93. *πυκιναῖς ἐνέκυρσε φάλαγξι*, N, 145. *ἄκανθαι*, ε, 329. et 433, *λάϊγγες* crebri calculi. *μελεδῶναι*, τ, 516, densæ et graves curæ. *λιθάδεσσι*, firmis et bene junctis lapidibus, ψ, 193, ut murus ædificii fieret. *πυκινὰς θύρας*, Ξ, 167, 339, firmas januas et occludentes. *στίχας*, N, 680, ordines densos militum. *αὐτὸν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν*, Ξ, 294, ubi sermo est de Jove, adveniente ad eum Junone; amor eum cepit et cor ejus firmum. sed cum *φρένες* proprie sint præcordia, diaphragma: apparet, notionem occlusi undique et pleni, etiam hic locum habere. *πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες*, Ω, 282, 674, coll. Γ, 208, densa et firma consilia in pectore habentes. *ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι*, ι, 445, me in animo agitante anxia et simul firma. simul opponitur talis *τῷ χαύνῳ*, homini dissoluto, qui habet *φρένας ἀραιὰς*, et quasi fungus. quia autem *τὸ ἀραιὸν* majus explet spatium quam *τὸ πυκνὸν* ejusdem ponderis: hinc Hesiodus *τὸν μωρὸν* vocat *φρένας ἀφνειὸν*, Ἔργ. 453, qui abundat suo sensu, qui sibi videtur late extentus quasi prudentia, et felix sibi, secumque contentus. *γρηὺς πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχουσα*, firma et certa, τ, 353. *πυκινὰ πτερὰ*, ε, 53, densas plumis alas. *δέρμασιν ἐν πυκινοῖσιν*, coriis in densis et bene consutis, i. e. in utribus, β, 291, *τοῖς στερεοῖς, καὶ συνερραμμένοις καλῶς*. talia *εὐραφέα καὶ εὐάρμοστα δέρματα* vocantur una voce *ὁ κώρυκος* (a *χωρεῖν*, capere) et *ὁ θύλακος*: etiam *τὸ φασκώλιον*, *felleisen, mantelsack, (a portmanteau,)* qui *ὁ φάσκωλος*, i. e. *ἡ ἱματιοφορὶς, ίδος*. dicitur et *ὁ σάκτας, ου*, a *σάττω*. *πυκινῷ θυμῷ*, (qui est casus tertius) Py. 4, 130. *πυκινὴν μῆτιν*, Py. 4, 103, *συνετήν*. *πυκιναῖς ἀμφὶ βουλαῖς*, Ist. 7, 11.

πυκινῶς, (Πέτω) adv. dense, condensate, firmiter, occluse; crebro, continenter; prudenter, certo. *θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας*, januam thalamo sic aptam ut probe occluderet eum, I, 471. hinc additur *ῥήξας*, effringens: nam *τὰ πυκινὰ ῥήγνυνται*, non autem *τὰ ἀραιὰ εὐδιάλυτα*. hinc *ὁ ῥηξήνωρ* est, *ὁ τὴν τῆς φάλαγγος πυκνότητα ῥήσσων*, qui ordines in acie perrumpit, *τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον*, T, 312, oblectantes continenter gementem, *anhaltend und ängstlich, (continually and bitterly.)* *αὐτάρ σοι πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἴκε πίθηαι*, Φ, 293, α, 279, at tibi prudenter et certa ratione suadebo, si obsequi volueris. *σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας*, januas firmiter aptatas ut claudant introitum, Φ, 535. β, 344. *πυκινῶς ἀκάχημαι*, τ, 95, continenter et anxie tristor. sic, *ἀκάχηται*, ψ, 360. *ἀκαχήμενος ἦτορ*, υ, 84. *θύρην ἀραρυῖαν*, χ, 155, 258. *θύρας*, φ, 236. ψ, 194.

πυκνὸς, ή, όν. (Πέτω) densus, *dicht, dick, (close, thick.)* quasi *πυκανὸς*, a *πύκα*. opponitur *τῷ ἀραιῷ*, raro, et *τῷ λεπτῷ*, tenui. *πυκνὸν καὶ μαλακὸν*, Ξ, 349, densum et mollem; ubi sermo est de herbis multis et mollibus, ex tempore succrescentibus, ut inservirent Jovi sub dio in terra cubanti: et utrumque pertinet ad omnia tria ante memorata. *πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοις*, N, 133. Π, 217, stabant densis ordinibus. sic de ramis arbusti, *πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν*, densi inter se invicem nati erant, ε, 480, coll. 471. *πυκνοῖς λάεσσι*, dense aggestis lapidibus, Ω, 798, ubi de sepulcro herois sermo est. *ὀδόντες πυκνοὶ καὶ θαμέες*, μ, 92, ubi utrumque fere idem, dentes densi et conferti; sic, ut notetur *πύκνωσις ἤτε καθ' ἕνα ἕκαστον ὀδόντα, καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τοὺς στοίχους*. est ergo bestia *καρχαρόδους, οντος. ὁ ἡ.* sic, *σταυροὺς πυκνοὺς καὶ θαμέας*, vallos validos et confertos, ξ, 12, *starke und fest an einander schliessende pallisaden, (a strong and close palisade.)* ergo *ἡ ἄγαν πυκνότης* signatur hac *παραλλήλῳ θέσει* epithetorum idem notantium. *σκόλοπας πυκνοὺς* (dense stantes) *καὶ μεγάλους*, altos, M, 57, et erant *πυκνοὶ, ὥστε μὴ μεσάζεσθαι*, ut nihil intervalli inter se relinquerent ad perrependum. *στίχες πυκναὶ*, ordines densi, in exercitu, H, 61. *πυκναῖς λιθάδεσσιν*, ξ, 36, crebris lapidibus conjectis. et 521, *χλαῖναν πυκνὴν καὶ μεγάλην*, *einen dicken und grossen mantel, (a large and thick cloak.)* coll. 529, ubi eadem dicitur *ἀλεξάνεμος μάλα πυκνὴ*, ventum arcens valde densa. *πυκνὴ λόχμη*, τ, 442, coll. 439, densum cubile apri in sylva. *πυκναὶ σμώδιγγες*, Ψ, 716, *striemen die dick auflaufen und dichte neben einander liegen, (large weals close to one another.)* *μήδεα πυκνὰ*, i. e. *συνετὰ*, Γ, 208, ubi metaphorice positum nomen: nam prudentia est solidum quid. deinde et numerus consiliorum magnus innuitur. conf. Ω, 282. *διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην*, per arbusta densa et sylvam, Λ, 118. κ, 150, 197. *πυκνὰ κάρηατα*, Λ, 309, crebra capita, i. e. multi homines. et 454, *πτερὰ πυκνὰ περιβαλόντες* aves carnivoræ. et Ψ, 879, *πτερὰ πυκνὰ λίασθεν* pro *ἐλιάσθησαν*, demissæ sunt alæ ejus densæ, *liess die flügel hängen, (drooped its wings.)* *ῥωπήϊα*, virgulta densa, N, 199. Ψ, 122. ξ, 473. sæpe hoc neutrum plurale adverbiascit. *πυκνὰ ἀνεστονάχιζε*, crebro gemebat, K, 9, ubi de hac crebritate et densitate gemituum præcedens parabola est intelligenda. *πυκνὰ μάλα στενάχων*, Σ, 318. Φ, 417. *πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην*, peram, in qua fissuræ erant multæ, ν, 438. ρ, 198. *πυκνότατον παλάμαις*, Ol. 13, 73, i. e. *συνετώτατον βουλαῖς*, densissimum consiliis. pro *πυκνὸς* dicitur et *συχνὸς*, creber, multus, densus. Vide sub *πτύσσω*.

πυκταλεύειν, πυκταλίζειν, vide sub *πτύσσω*.

πύκτης, ου. ὁ. (Πέτω) pugil, *ein klopffechter, (a prize fighter.)* est a *πύξ*. qui pugnabat pugno; et pugnus insuper armabatur sæpe cæstu. solebant in oculos adversarii dirigere plagas, si possent: hinc 1 Cor. ix, 26. sæpe per horas aliquot pugnabant ludificantes invicem, antequam alter alterum attingeret, *ἀνατάσει καὶ καταφορᾷ χειρῶν, ὡς εἰ καὶ ἀέρα ἔδαιρον*. mora autem hæc quærebatur ad fatigandum adversarium, si quis sibi magis fideret. *πύκτης*, Ol. 7, inscr. Ol. 10, inscr. *πύκτην νιν*, Ne. 5, 95. *τοὺς πύκτας*, Ol. 10, 20. Vide sub *πτύσσω*.

πυκτίον, τὸ, vide sub *πτυκτός*.

πυλάρτης, ου. ὁ ἡ. (Ῥίω) firmis et probe aptatis clausisque portis obstructus. ab *ἡ πύλη*, porta, et *ἄρω*, apto, ejusque tertia sing. perf. pass. est epitheton *Ἅιδου* apud poëtam, *παρὰ τῷ τὰς πύλας ἀραρυίας* (apte cohærentes et claudentes introitum) *εἶναι αὐτῷ*, i. e. *εὖ ἡρμοσμένας, διὰ τὸ ἐκεῖθεν δυσεξίτητον καὶ ἀδιέξοδον*. et id epitheton apprime aptum: egressus enim nemini patet; et introspicere in statum post mortem, nemo potest vivus. *Ἀΐδαο πυλάρταο*, pro *πυλάρτου Ἀΐδου*, Θ, 367. N, 415. λ, 276. aptum præterea epitheton ad *Ἀΐδην, ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν*.

πυλαωρὸς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) custos portæ vel januæ. ab *ὁ οὖρος* vel *ὦρος*, custos, et *ἡ πύλη*, porta. *ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωροὺς*, Φ, 530, adhortaturus ad murum, vel ad mœnia, custodes nobiles portarum, duces qui custodiæ portarum præerant. *κύνες, οὓς ἔτρεφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας, πυλαωροὺς*, canes, quos alvi in domo de mensa, custodes januæ et atrii, X, 69, ubi quidam, nimis diligentes, scribi jubent, *θυρωροὺς*, quia *πύλαι ἐπὶ πόλεως, θύραι ἐπὶ οἴκου*, dicantur; h. l. autem sermo sit de domo. cæterum vide, non homines solum, sed et canes, dicuntur *πυλωροί*. *λαθὼν ἱεροὺς πυλαωροὺς*, Ω, 681, clam sacris portarum custodibus in castris Græcorum.

πύλη, ης. ἡ. (Πέλω) porta urbis, introitus et aditus per mœnia in urbem ferens, *ein thor, stadtthor, (a gate, town-gate.)* nam est ab *ἡ πόλις*, mutato æolice *ο* in *υ*. deinde in genere, quævis magna porta. et proprie notat *ἡ πύλη* totum, *τὴν δίοδον καὶ τὸν τῆς εἰσόδου τόπον*, et *τὰς σανίδας* quibus iste aditus claudi vel aperiri potest: imo primum est maxime id quod *πύλη* dicitur. *πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς*, *es eröfnete sich das ganze thor, und das heer zog heraus, (the whole gate was opened and the people rushed forth,)* B, 809. Θ, 58, ubi *πᾶσαι* sunt *ὅλαι*, ita ut *μία μὲν πύλη* sit, at valvæ ejus, quam latissime potuit, apertæ fuerint. *πύλαι Σκαιαὶ*, Γ, 145. Z, 237, ubi est *ὑστερολογία*, nam *φηγὸς* est longe ante portas. et 392. Π, 712. Σ, 453. nam sic vocabatur porta Trojana versus castra Græcorum. *πύλαι Δαρδάνιαι*, E, 789. *ἰθὺς σανίδων, αἳ πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας*, M, 454, seqq. coll. 120, *οὐδὲ πύλαις εὗρεν ἐπικεκλιμένας σανίδας*. et 127, *ἐν δὲ πύλῃσι δύο ἀνέρας*. et 131, *προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων*, nam *ἐν* est ad, et *προπάροιθε* est ad ut defendam. et 145, *πυλάων πρόσθε*, ad portas, earumque defensionem. et 171, *οὐκ ἐθέλουσι πυλάων χάσσασθαι*, cedere ex porta: nam duo viri defendebant eam portam. et 175, *ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν*, nam plures erant portæ in illo muro castrensi. *ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι μακραὶ εὔξεστοι*, Σ, 275, ubi vides discrimen: *πύλαι* sunt totum, *σανίδες* vero valvæ ligneæ quibus operitur et clauditur porta: *die hohen thore, und die thorflügel die dieselben völlig bedecken und zumachen, (the high gates, and the leaves by which they are opened and shut.)* *λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων*, Z, 80, milites cohibete ante portas. *κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι*, K, 126, illos enim inveniemus

ante portas inter vigiles. Ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε Σκαιάων, Χ, 6, coll. 35, 194, πυλάων Δαρδανιάων, quæ sunt in genere omnes portæ Troicæ; sed Σκαιαὶ πύλαι erat nomen proprium unius portæ. et 413. 439, ὅτι πόσις (maritus ejus) ἔκτοθι μίμνε πυλάων, extra portas restiterit, nec cum aliis introierit. ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων, prope portas occurrerunt ei, Ω, 709, 714. πυλέων ἐξέσσυτο, ex porta propere egressus est, Η, 1. βαλλομένων πυλέων, cum ferirentur portæ, Μ, 340. et hæc terminatio in έων maxime est Ionica. ἀμφὶ πύλαις εὖ ποιηταῖς, Ε, 466, ad portas bene structas. ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, Ρ, 405, postquam accessisset prope ad portas. ἐσθλὸν ἐόντα ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν, ad, Χ, 360. ἡδὺ μάλα κνώσσουσα ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι, δ, 809, valde suaviter dormiens ad portas somniorum; conf. ὀνείρειος. *die so sanfte schlief als wäre sie todt, (who slept as soundly as if she were dead.)* δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων, somniorum, nihil reale sed vanas imagines, habentium, τ, 562. conf. ὄνειρος. εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα, Δ, 34, introiens in urbem. τείχεος ἐῤῥήξαντο πύλας, muri portas perrupissent, Μ, 291. et 466, ἐσᾶλτο. et 470, κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο, per ipsas bene paratas portas. sic, ἐσᾶλτο, Ν, 679. πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε, late expansas manibus habete portas, Φ, 530, coll. 535, ἂψ ἐπιθεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, rursus obdere et claudere valvas. et 537, ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας, ubi est hysterologia, removerunt pessulos et aperuerunt portas. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω, si quidem intravero urbem, Χ, 99. et 137, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, reliquit portam, fugit ab urbe. et 507, οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρὰ, solus enim illis conservabas urbem. nam est ea circumlocutio urbis. ᾤϊξε, Ω, 446. ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας, ὄφρα δι' αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη, Η, 339, 438, in muro castrensi. ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι, ibi sunt ferreæ portæ, Θ, 15, in Tartaro: et notant tales portæ τὸ δυσεξίτητον, quod exitus et reditus inde nullus sit. tales habet et ὁ Ἅιδης. αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, Θ, 393. et 411, πρώτῃσι δὲ πύλῃσι, i. e. non procul a portis, ἐν τοῖς προπυλαίοις: nam egressæ jam erant portis. sic et θύραι πρῶται dicuntur, locus proximus ante januam, vestibulum. sic, πύλαι οὐρανοῦ ἔμυκον, mugiebant, Ε, 749, et quæ sint istæ πύλαι, exponit ipse poëta, 751, sc. νέφη βροντώδη, *gewitterwolken, die sich beym blitzen gleichsam auf und zu thun, und dabey sehr prasseln, (thunder-clouds which seem to open at the lightning, and at the same time rattle loudly.)* πύλαι ἡλίου, ω, 12, conf. ἥλιος. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, inimicus enim mihi ille est pariter ac mortis portæ, Ι, 312. ξ, 156, i. e. ὡς ὁ ᾅδης καὶ θάνατος. nam διὰ τῆς εἰσόδου δηλοῦται τὰ ἐντὸς, per portas significantur ea quæ intus habitant. sic et ὁ οὐδὸς sæpe notat totum templum vel ædificium, cum iis qui vel quæ sunt intus. πύλας Ἀΐδαο περήσειν, ire per portas Plutonis, i. e. mori, Ε, 646. Ψ, 71, *zu den wohnungen der verstorbenen eingehen, ins reich der todten, (to enter the abodes of the dead, the kingdom of death.)* πυλᾶν οἰχθεισᾶν, Ne. 1, 61, portis apertis. ἐν πύλαις Κορίνθου, i. e. ἐν Ἰσθμῷ, Ol. 9, 129. ἐν Κάδμου, i. e. ἐν Θήβαις, Py. 8, 67. ἐν πόντου, Ne. 10, 50. παρὰ εὐτειχέσι, ad probe munitas, Ist. 6, 111. πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν, portas hymnorum aperire, Ol. 6, 44, i. e. amplas laudes canere.

πυλοιγενής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) in Pylo urbe natus, ab ἡ Πύλος. interserto ι, ut in ὁδοιδόκος pro ὁδοδόκος, ὁδοιπόρος, etc. potuisset et scribi Πυληγενής. Πυληγενέες δέ οἱ ἵπποι ὠκύποδες φέρον ἅρμα, currum ejus trahebant equi veloces in Pylo nati, Ψ, 303, sic enim scribunt quidam, ubi alii habent Πυλοιγενέες. utrumque recte.

πύλος, ου. ὁ. (Πέλω) porta urbis, idem ac πύλη. q. v. ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσιν, i. e. ἐν τῇ τῶν νεκρῶν πύλῃ, i. e. δόμῳ, in domo mortuorum, Ε, 397, portam ut primam partem pro tota regione et civitate quasi ponens. nam Hercules descenderat ad inferos, ibique sagitta vulnerarat τὸν Ἅιδην. sic φθογγὴ et φθόγγος, ποθὴ et πόθος, χολὴ et χόλος, ὠνὴ et ὦνος, βολὴ et βόλος, τιμὴ (pro τίμημα) et τῖμος, etc. a qua analogia hac in voce disceditur, quatenus et fœmininum et masculinum παροξύνεται.

πυλωροί, οἱ, idem ac πυλαωροὶ, q. v. et sub ὥρα, paullo sub medio.

πύματος, η, ον. (Πύω) ultimus, postremus. *der lezte, der hinterste, (the last, the hindmost.)* ponitur de loco et de tempore: et est pro πύθματος, ab ὁ πυθμὴν, *der unterste boden oder fuss eines dinges, (the bottom or foot of any thing.)* πύματος ὤτρυνε φάλαγγας, i. e. οὐραγὸς ἦν, claudebat agmen militum, Δ, 254. nam in re militari ἡ οὐρὰ secundum Xenophontem est τὸ ὄπισω τῆς φάλαγγος. et hic est de loco. ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, cui postremo libabant, η, 138, post alios deos: de ordine temporis. ἄνδρα κτείνας πύματον, Λ, 758, ubi πύματος potest esse ὁ ὕστατος ἢ ἔσχατος, quem alibi ὀπίστατον dixit, postremus in agmine: potest et esse, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ἄλλον ἀνεῖλον, ultimus a me interfectus, post quem nullum alium ex eo agmine interfeci, postquam prius multos interfeceram. posterius videtur verius. αὐτὸν δ' ἂν πύματόν γε κύνες ἐρύουσι, Χ, 66, ipsum fortasse post omnes reliquos lacerabunt canes; ubi τὸν ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἔσχατον notat. πύματον ἐτέλεον δρόμον ἵπποι, Ψ, 373, posteriorem cursum, quo revertebantur ad carceres a meta. et 768, de heroibus cursu pedum certantibus; ultimam partem curriculi sui. Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι, inquit Cyclops, ι, 369, illum ego postremum comedam, absumtis aliis omnibus: quod beneficium erat morte ipsa crudelius; simul et ignominiosum heroi, quasi is paucorum dierum vitam in tali exspectatione, magni faceret. sed quid aliud dare posset Cyclops. sic, πύματον (illum hominem ultimum inter reliquos ante absumtos) ὡπλίσατο δόρπον, paravit sibi in cœnam, β, 20. ὅτε μὲν μετὰ πρώτοις, ἄλλοτε δὲ ἐν πυμάτοις, Λ, 65. δέρμα κελαινὸν, ἣ (pro ὃ, attice, ut pronomen relativum in genere formando se applicet ad sequens, non ad præcedens, nomen) πυμάτη ἄντυξ ἔθεεν ἀσπίδος, Ζ, 118, corium nigrum, quod velut ultimus circulus obibat clypeum rotundum. ergo πυμάτη h. l. πρὸς διαστολὴν τῶν λοιπῶν κύκλων, εἰς οὓς ἀναλυόμενον δύναται τὸ τῆς ἀσπίδος ἐπίπεδον τέμνεσθαι. ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης, Κ, 475, ad extremam partem et postremam currus. ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, Ν, 616, naso super extremo, ubi desinit nasus ad frontem. πυμάτην ἄντυγα, Σ, 607, ad ultimam et extremam oram, *am äussersten rande, (at the edge.)* πύματον καὶ ὕστατον, adverbialiter, suprema vice, *zum leztenmale, (for the last time,)* Χ, 203. υ, 116. sic in plurali, πύματα καὶ ὕστατα, δ, 685. υ, 13. conf. ὕστατος.

πύνδαξ, ὁ, vide sub πυθμήν.

πυνθάνομαι, vide πεύθομαι, et sub ἐρωτάω.

πὺξ, (Πέτω) adverb. pugno, *mit der geballeten faust, (with the clenched fist.)* est a πτύσσω, f. πτύξω, abjecto τ. πτύσσοντες γὰρ (complicantes) τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους, καὶ οὕτω στρυφνοῦντες εἰς πύκνωσιν, οἱ πυγμάχοι (pugiles) ἀθλοῦσιν: εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί. πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, Pollucem, bonum pugilem, Γ, 237. λ, 299. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, Ψ, 621. et 634, πὺξ μὲν ἐνίκησα τόν. et 660, ὥπερ ἀρίστω πὺξ, μάλα ἀνασχομένω, πεπλήγειν. πύξ τε παλαισμοσύνῃ τε, θ, 103. et 130, πὺξ δ' αὖ Λαοδάμας, sc. ἐνίκα πάντας. et 206, ἢ πὺξ, ἠὲ πάλῃ. sic et πὺξ, i. e. pugilatu, Ol. 7, 163. Vide sub πτύσσω.

πύξινοι ἄνθρωποι, vide sub νέκυς, ad medium.

πύξινος, ίνη, ινον. (Πέτω) buxeus, e buxi ligno factus. ζυγὸν πύξινον, jugum ex eo ligno factum, Ω, 269, πρὸς στεῤῥότητα καὶ κάλλος.

πυξίον, τὸ, **πυξὶς**, ἡ, vide sub πτυκτός.

πύξος, ου. ὁ. (Πέτω) buxus. est a πτύσσω, f. ὕξω, quia πάνυ πυκνὸν ξύλον τὸ πύξινον.

πύον, τὸ, vide sequens, sub ΠΥ'Ω, et ἕλκος.

πύος, ου. ὁ. (Πύω) est primum lac in maternis uberibus post partum, apud omnia animalia lactantia: τὸ πρωτόρρυτον γάλα, quod simul est νοστιμώτατον, suavissimum et dulcissimum. unde et de valde suavibus rebus hæc vox poni solet in genere: sic, ut et τὸ ἀπάνθισμα τοῦ γάλατος denotet, *die sahne, der rahm, (cream.)* est a πύω, nam dulcissima quæque facillime putredinem contrahunt. confer Aristoph. Vesp. 708, ἔζων (viverent) ἐν πᾶσι λαγῴοις (*bey lauter hasenbraten*) (*entirely on hares*) καὶ πύῳ καὶ πυαρίτῃ. scribitur et ὁ πυὸς, οῦ, et τὸ πύον, et τὸ πύαρ, unde est ὁ πυαρίτης, ου, cibus ex ejusmodi lacte factus: vide et Pacem, 1150.

πυόω, vide sub ΠΥ'Ω.

πῦρ, υρός. τό. (Φύω) ignis, *das feuer, (fire.)* est quasi φῦρ, a φύω: nam ignis sursum exsurgit; præterea ope ignis seu caloris omnia crescunt et nascuntur. in mythologia est Vulcanus, cui ne Jupiter quidem, i. e. aër, resistit; nam aëre libero alitur ignis. sed tamen et Ζεὺς habet suum πύρινον ἔγχος, igneam hastam; unde Pindarus eum ἐγχεικέραυνον vocat. πῦρ est οὐσία λεπτομερεστάτη, διὰ παντὸς ἐκνουμένη, quapropter et παμφάγον dictum: et Persæ id etiam ἐθεοποίουν. πυρὶ φλεγέθοντι, Φ, 358. ἀναμαιμάει ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ, percurrit cupide convalles ignis immensum ardens, Υ, 490—492, ubi dicitur μαιμᾶν, quasi ἔμψυχόν τι. et sicut h. l. sic alibi, plurimæ Παραβολαὶ de igne, quas vide in R. ἠΰτε πῦρ, τό, τε πόλιν ἀνδρῶν φλεγέθει, Ρ, 737—739, et sermo ibi de igne fortuito, non per fraudem aut vim humanam orto: coll. Φ, 522—524, ubi idem ignis dicitur καπνὸς, concomitans positum pro efficiente. et tales parabolas de heroibus maxime adhibet, εἰς δεῖγμα ἐνεργείας ἡρωϊκῆς καὶ δραστηριότητος. πῦρ δήϊον, ignem hostilem, ad differentiam ignis orti aut illati non ab hoste, Ι, 347, 670. Π, 301. Σ, 13. πρῆσαι (διὰ) πυρὸς δηΐου, incendere igne hostili, Β, 415. πῦρ αἰθόμενον κατέσβεσεν, exstinxit ignem ardentem, Π, 293, ad differentiam aliorum ignium, φλόγα μὴ ἐχόντων, e. c. ignis in corde, in oculis irati, in prœlio acri, etc. σέλας αἰθομένου, Θ, 559. καὶ ἐκ πυρὸς αἰθομένοιο νοστήσαιμεν ἄμφω, vel ex ardente igne rediremus nos ambo incolumes, Κ, 246, quæ est descriptio summæ fiduciæ in socium. δέμας αἰθομένου μάρναντο, pugnabant instar ignis ardentis, i. e. acerrime, Λ, 595. Σ, 1. Ν, 673, i. e. ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο, et dicitur id de igne quasi de vivente et sentiente. πῦρ ἀκάματον ἔδαιεν Ἀθήνη αὐτῷ ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος, Ε, 4, ignem non deficientem et quasi indefatigabilem accendit ei Minerva ex galea ejus et clypeo, i. e. prudenter ita poliverat ipse arma sua ita, ut late splenderent et radiarent, et ut ipse conspiceretur in rebus gerendis præ aliis ex fulgore armorum suorum. ejusmodi arma terrent hostem, præter quod præstringunt oculos. Alexander in India aliquando τῇ κινήσει ἀσπίδος ἀστραπτούσης in periculo speciem dei apud barbaros fecit sibi, quasi σέλας divinum cingeret eum; et sic eva-

sit incolumis. ὅστις φέροι ἀκάματον, ignem non desinentem et deficientem, sed ardentem usque ad finem, Ο, 731. Π, 122. Σ, 225. Φ, 341. ἀΐδηλον, destruens, Β, 455. Ι, 436. Λ, 155. θεσπιδαὲς πῦρ πάντη ὀρώρει περὶ τεῖχος, Μ, 177, et additur, λάϊνον, ubi quæstio est, an id ad πῦρ an ad τεῖχος pertineat? qui ad τεῖχος trahunt, explicant vel proprie, ignis, qui ferebatur ad incendendas naves Græcorum, undique elucebat circa murum lapideum; vel metaphorice, splendor armorum immensus, una cum prœlio acerrimo, circa murum lapideum oriebatur. qui ad πῦρ, imaginantur ignes ex muro emicantes, quando jacula vehementissime allidderentur lapidibus, ut scintillæ ubique elucerent. sed si confers 441, πῦρ θεσπιδαὲς ἐνίετε νηυσὶν, apparet, simplicissimam primam explicationem esse optimam. sic et Ο, 597, 598. Ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ, πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καῖε δὲ νεκροὺς πολλοὺς, Φ, 342, 343, quod poëtice dictum de intolerabili ardore aëris eo die, quo primo planities infestabatur et corpora mortua diffluere cœperunt, deinde vero etiam fluvii quasi fervere et coqui visi sunt. hinc et Juno, i. e. aër, hortatur Vulcanum ad parandum ignem. coll. 381, 379, ubi Juno jubet Vulcanum restinguere ignem, i. e. aër refrigeratus faciebat ut cessaret æstus et ardor diei. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ, Ψ, 216, ubi de rogo ardente sermo est. Πρωτεὺς γίγνεται, δ, 418. πῦρ φαεινὸν, Ε, 215. ὀλοὸν, Ν, 629. Ο, 605, ad differentiam aliorum lætorum aut utilium ignium. μέγα καίοντας, Θ, 521, etiam domi: quanto majus in publico. ἔδαιεν αὐτὸς μέγα, accendit ipse magnum ignem, Ι, 211. et 212, ἐπεὶ πῦρ κατεκάη, *da das feuer abgebrannt war, (when the fire had burned down.)* πῦρ ἀμαθύνει πόλιν, Ι, 589. ἐσθίει πάντας, Ψ, 182. et 183, δώσω αὐτὸν πυρὶ δαπτέμεν. πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν, puppim ignis circumdedit, Π, 124. sic, γάστρην τρίποδος, Σ, 348, quod quasi de vivo dictum; et verbum notat κυκλοῦν καὶ πάντοτε ἐνεργεῖν. ἐνέπεσε νηυσὶν, incidit contra naves, Π, 113, quod verbum vim notat. πῦρ ἐπὶ ἐσχάρας μέγα καίετο, ε, 59, 60, et multus usus ignis olim apud ἐνδόξους. cæterum hinc est composita ἡ πυρκαϊά. conf. η, 7, 8, 13. ἐμβαλόντες κλισίαις, Θ, 501. *feuer anlegend an ihre hütten, (setting fire to their tents.)* ι, 231. κ, 358. ο, 97, 321. π, 2. τ, 63, ἀπὸ λαμπτήρων. et 446, ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, i. e. ὡς πῦρ βλέπων: quod alibi dixit, ὄσσε οἱ πυρὶ εἴκτην, Α, 104. δ, 662. ὄσσε πυρὶ δεδήει, Μ, 466, *die augen funkelten, (his eyes flashed like fire.)* λάμπετον, Ν, 474. ἀνέκαιον, υ, 123. φ, 176, 181. χ, 481, 491. ψ, 51. Ι, 468, 88. Ο, 420, 718. χίμαιρα, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο, Ζ, 182, terribile spirans robur ardentis ignis: quod de omni irato et efferato dici potest; etiam de λοιδόρῳ καὶ βλασφήμῳ, imo et de oratore vehemente. Ἕκτωρ πυρὸς ἔχει αἰνὸν μένος, Ρ, 565, quod alibi dixit, μάχεται δέμας πυρός: nam est πῦρ καρδιακόν. ἐνῆκε (immisit et injecit rogo) πυρὸς μένος σιδήρειον, ignis vim irresistibilem, Ψ, 177. et 238, ὁππόσον ἐπίσχε (occupaverat) πυρὸς μένος, quæ phrasis etiam quasi de ἐμψύχῳ posita. sic Ω, 792, coll. 787. πυρὸς αἰθομένου, i. e. φλόγα ἔχοντος πυρὸς, ad differentiam ignis carbonarii aut alius ejusmodi non flammantis, Θ, 559. Π, 81. Χ, 135, 150. δηΐοιο, Θ, 181. Λ, 666, ubi deest διά: et differt hostilis ignis ab alio lætiori, e. c. γαμηλίῳ, τῷ ἐν θήραις, τῷ φρυκτωρικῷ, etc. ἵνα πυρὸς λελάχωσι θανόντα, ut participem ignis faciant mortuum, Ο, 350. Χ, 342. Ψ, 76. Η, 79, 80. et 410, οὔτις φειδὼ νεκύων γίγνεται, (διὰ) πυρὸς μειλίσσειν, nulla parcendi mortuis ratio est, per ignem illis officium facere, *durchs feuer ihnen gütlich zu thun, (to pay the last duties to them by fire.)* ἐν πυρὸς αὐγῇ, ad splendorem ignis lucentis, Ι, 206. et 242, νῆας ἐμπρήσειν (διὰ) μαλεροῦ, naves incensurum pernicioso igne. ὅσαι Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, i. e. ὅσοι οἰκήτορες Τροίας, *so viel feuerstäte in der stadt sind, (as many hearths as there are in the city,)* Κ, 418. θάμνοι ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, arbusta celeriter correpta et prostrata impetu ignis, Λ, 157. οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ (pro πρὸς, adverbialiter, insuper) βρόμος αἰθομένοιο, Ξ, 396, ubi de terrifico fremitu sylvæ ardentis parabola. λεύσσω ἐρωὴν δηΐοιο, video impetum ignis hostilis, Π, 127. θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς, thoracem nitidiorem quam est fulgor ignis, Σ, 609. ὑπαὶ ῥιπῆς, sub impetu et accessu ignis, Φ, 12, coll. 13, φλέγει ἀκάματον πῦρ. ὅταν ἐκ πόντου ναύταις (nautis ex mari prospicientibus versus littus) φανείη σέλας αἰθομένου, Τ, 376, i. e. πυρσοῦ σωστικοῦ, *eines strand-feuers, (a fire on shore to guide mariners,)* quod vident παραπλέοντες. conf. φανός. σπέρμα πυρὸς σώζων, scintillam servans sub cinere, ε, 490. εὕδει ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, dormit in cinere humi, prope focum, λ, 190. atque id adflictandi sui causa. πυρὸς δ' ὀλοοῖο θύελλαι, μ, 68, conf. θύελλαι. ἐτίθει αὐτῷ εὐνὴν ἐγγὺς πυρὸς, ponebat ei cubile prope ignem, ξ, 518, ὅσον ἵκετο ἀϋτμὴ πυρὸς, in quantum venit fumus, π, 290. τ, 20, i. e. ὁ καπνός. ἐπεὶ κε πυρὸς θερέω, ρ, 23, quandoquidem per (διὰ) ignem caluero, θερμανθῶ. ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον θερσόμενος, propius ad ignem traxit sibi sellam siccandus et calefaciendus, τ, 506. πολέος αἰθομένου αἰόλλει ἀνὴρ γαστέρα, υ, 25, ventriculum repletum adipe et sanguine (*eine magenwurst*) *(a blood-pudding)* versat vir ad ignem multum ardentem. θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα (ἐν) σέλαϊ πυρὸς, φ, 246, calefaciens eum ex omni parte in splendore ignis. λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, Ο, 623, de heroë, induto armis fulgentibus. οὔ σοι μαχοίμην πυρὶ φλεγέθοντι, non pugnaverim tecum et cum tuo igne ardente, Φ, 358, inquit fluvius ad Vulcanum. πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, Θ, 182. et 217, κηλέῳ, ardenti igne incendam naves. sic Μ, 198. Ξ, 47. Ο, 417. Χ, 374. ἐνίει αὐτὸν πυρὶ, ipsum immitte igni, i. e. incende eum, Φ, 338. κατασμύξαι πυρὶ νῆας, incendere igne naves, Ι, 649. ὡσεὶ ἅπασα Ἴλιος πυρὶ σμύχοιτο, Χ, 411. ὅστις ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλείῳ, pro ἐπιφέροιτο, inferret se contra naves cum igne, Ο, 744, i. e. πῦρ φέροι ἐπὶ νῆας. ἐνέβαλλε θυηλὰς πυρὶ, Ι, 220, jecit in ignem primitias et libamina, coll. 219. ὁππόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, Υ, 316, quando Troja tota exitiali igne crematur incensa. sic, καιομένη, Φ, 375. ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, Β, 780, quasi terra tota igne depasceretur; ubi describitur fulgens armis exercitus, per planitiem iens. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, Υ, 371, 372, ei ego obviam eo, vel si igni similis esset manibus, i. e. vehementissimus et violentissimus; quod repetitur affectus causa: si me vel confecturus sit. hoc aliquis ἐπεφώνησε πλακοῦντι θερμῷ παρατεθειμένῳ, cum placenta fervens ei esset apposita, οὐ πάντες ἄλλοι ἀπείχοντο, quo alii omnes abstinebant: sed magno suo malo; deglutiens enim periit. cæterum h. l. sensus est de pugna maxime fervida. τρίποδα ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, Σ, 346, coll. 344, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα. sic et Χ, 443. Φ, 362, 361, 367. Θ, 426, 434, 435, 437. μ, 237. πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, Χ, 512. conf. Ψ, 52, 45. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γένοιντο μήδεά τ' ἀνδρῶν, Β, 340, in igne sane fuerint consilia nostra, i. e. ἐοίκασιν αἱ βουλαὶ ἡμῶν καὶ αἱ σπονδαὶ συγκατακαυθῆναι ταῖς τῶν ὅρκων θυσίαις καὶ ἀπολέσθαι: et sermo est Nestoris ad principes Græcos gravis et ironicus, exprobrantis levitatem et inconstantiam iis. γλώσσας ἐνέβαλλον πυρὶ, i. e. ἐνετίθουν, γ, 341. et 446, κεφαλῆς τρίχας. sic et ξ, 422. καθέζετο ἐπὶ ἐσχάρῃ ἐν κονίαις παρὰ πυρὶ, sedebat juxta focum humi ad ignem, η, 154, coll. 160, ἐν αὐγῇ πυρός: nam ἐπὶ et ἐν tali contextu est idem, apud, juxta, ad. ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, i. e. καυστικῷ, ι, 328, coll. 378, 380, 390. τὰ μὲν πυρὶ ἐνέβαλλε, *legte es aufs feuer, (put it on the fire;)* πρὸς ὁλοκαύτωσιν, ξ, 429. κεῖνται γαστέρες ἐν πυρὶ, jacent farcimina ad ignem et super igne, ut assentur, σ, 44. παρὰ πυρὶ, i. e. ἐγγὺς πυρὸς, τ, 55. ἔδομεν πυρὶ, dabamus igni, i. e. ἐκαύσαμεν, ω, 65, combussimus. πυρὰ πολλὰ καίωμεν, ignes multos accendamus, Θ, 509, qui illuminent totam regionem, ut videre etiam procul possimus, si hostes fugiant. hæc est vis in πολλὰ, i. e. μεγάλα. sic et 550. Ι, 77. Κ, 12. αἰθόμενον πῦρ, Ol. 1, 2, effulgens per tenebras; sic et aurum inter divitias. πῦρ πνεόντων ἵππων, Ol. 7, 130, sc. solis. πνέουσαν, Ol. 13, 128, τὴν Χίμαιραν. ἐνθορὸν, Py. 3, 66, ignis incidens. δὲ, et ignis, Py. 4, 414. et 473, χειμέριον. παγκρατὲς, Ne. 4, 101, ignem omnia vincentem. πυρὸς ἀενάου, i. e. ἀσβέστου, Py. 1, 9, et est ibi hypallage, pro πῦρ κεραυνοῦ. ἀπλάτου πηγαὶ, Py. 1, 41, i. e. cui πελάσθαι, appropinquare ad eum, tutum non est. καιομένου φλόγα, Py. 4, 401. πυρὶ ζέοισα ἀκμὴ ὕδατος, Ol. 1, 77, igne fervens vehementia aquæ, i. e. maximo gradu fervens aqua igne. ὑπὸ στερεῷ, Ol. 10, 45, sub valido igne ardentem. θερινῷ, Py. 3, 87, æstivo æstu. καιόμενος, Py. 3, 181. καυθεῖσα πυρὶ γαῖα, Ne. 10, 65, i. e. vas figulinum. τὰ πυρεῖα, ων, sunt instrumenta ad ignem eliciendum adhibita. ea non chalybs et silex, sed duo ligna dura et arida, quæ attritu mutuo exardescebant: ξύλον, ὃ προστριβόμενον ἑτέρῳ ξύλῳ πῦρ γεννᾷ: τὸ μὲν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεὺς, θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν. Theocrit. Id. 22, 33. et Festus in voce *terebrare.* inventio hujus instrumenti tribuitur Phrygibus, unde Φρύγια πυρεῖα. ab aliis vero Prometheo, de quo Diod. Sic. lib. 5.

πυρά, ᾶς, ἡ. (Φύω) rogus ad comburendum mortuum. it. bustum, locus ubi rogus arsit et mortuus combustus fuit. πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαὶ, Α, 52, rogi mortuorum ardebant frequentes. πυρῆς ἐπιβάντα ἀλεγεινῆς, Δ, 99, rogo impositum tristi. sic, ἐπέβησε πολλοὺς, Ι, 542. ἀμφὶ πυρὴν χεύωμεν τύμβον ἕνα, ad bustum faciamus aggesta terra unum tumulum omnibus illis mortuis communem, Η, 336. et 435, ἐποίεον. et 434, ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν, circa bustum exsurgebat delecta manus eorum, ad tumulum in eo loco faciendum ubi rogus fuerat. conf. Ψ, 256, et circa. δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, jugulabo duodecim Trojanos juvenes illustri loco natos, ante rogum, Σ, 336. Ψ, 22. et reliquus apparatus rogi, in quo vir illustris comburebatur, describitur luculenter, in funere Patrocli, Ψ, 110—177. 192—258. et in funere Hectoris, Ω, 786—799. erat ejusmodi rogus fere quadrangularis, et valde amplus, siquidem Patrocli rogus quovis latere habuit centum pedes. in summo medio rogo jacebat mortuus, ad quem adscendebatur gradibus. πυρὴν ἐμπλήσειν ἐσθλῶν, rogum impleturum te esse bonis rebus, κ, 523. λ, 31, e. c. melle, floribus, adipe, vestibus stragulis, armis, odoribus, etc. et communem ibi omnibus mortuis honorarium pollicetur rogum Ulysses. ἥρωες τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο (i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν) περὶ πυρὴν καιομένου Ἀχιλλέως, ω, 69, decurrebant in armis: et funus Achillis circa eum locum describitur. πυρὰ καιομένη, Py. 3, 78, ardens rogus, in quo cremabatur occisa Coronis. παρὰ πυρὰν, juxta bustum Achillis, Ist. 8, 126. πυραὶ ἑπτὰ δαίσαντο φῶτας, Ne. 9,

56, septem rogi devorarunt viros, bello occisos, et permulti in uno rogo cremabantur. πυρᾶν τιλεσθέντων, attice pro τιλεσθεισῶν, Ol. 6, 23, exstructis rogis; et ibi quoque septem ad cremandos multos cæsos in prœlio.

πυράγρα, ας. ἡ. (Ῥέω) forceps fabrorum ferrariorum. dicta quia ex igne colligit aliquid et congregat ad se. *feuerzange, (tongs.)* ad hanc formam dicta est ἡ κρεάγρα, Aristoph. Vesp. 1150, instrumentum quo coquus carnes coctas extrahit ex olla. et catachrestice etiam uncus quo vas ex puteo extrahitur, quando aquam haurimus. id. Eccl. 994, seqq. πυράγρην γέντο i. e. εἵλετο, apprehendit forcipem, de Vulcano, Σ, 477. εὐποίητόν τε πυράγρην, γ, 434, ubi est inter instrumenta fabri aurarii. ab antiquis idem instrumentum vocabatur χαλκευτικὸς καρκίνος, *der schmiedekrebs, (pincers.)* ἡ χειράγρα, morbus ille, chiragra, dicta est ex similitudine, quia manus capit.

πυραίθω, vide sub αἴθω.

πυρακτέω, f. ήσω. (Ἄγω) ab ἄγω et πῦρ, in igne verso, ita ut aduratur non comburatur. ι, 328, ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ, ad ardentem ignem illud versabam et candefaciebam.

πυραμοῦς, ὁ, vide sub χάρις, aliquanto sub medio.

πύραυνος, ὁ, πυραύστης, ὁ, vide sub αὔω.

πυργηδὸν, (Φύω) adverb. catervatim, legionatim. est vox militaris, sumta inde, quod πύργος etiam partem aciei et exercitus notat; et notat διάταξιν στρατιωτικὴν τετραγωνοειδῆ, κατὰ πλινθίον συντεταγμένην *(in ziegelsteines figur gestellet) (formed into a square)* πύκνωμα πολὺ ἔχουσαν (multipliciter condensatam) ἐν τῷ, τοὺς μὲν προστάτας εἶναι (in prima linea stantes) τοὺς δὲ κατὰ νώτου αὐτοῖς τετάχθαι (alios post tergum horum positos esse) τοὺς δὲ καὶ τριστάτας ἵστασθαι, (alios in tertia linea stare) καὶ εἰσέτι τυχὸν ἐπὶ πλέον, et sic fortasse porro per plures series. apud nos legiones nostræ in acie stant tribus ordinibus, *drey mann hoch, (three deep;)* antea quatuor ordines, *vier glieder, (four ranks,)* in usu fuerant. Livius lib. 37, c. 40, aciem Antiochi, regis Syriæ, duos et triginta ordines a fronte introrsum habuisse scribit, *(dass das volk in der schlachtordnung 32 mann hoch gestanden,) (that the troops in battle array stood thirty-two men deep)* et hanc aciem in decem partes divisam fuisse. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, M, 43. N, 152, se ipsos instruentes ordinatim. πυργηδὸν ἀρηρότες, O, 618, instructi per ordines. et Græcus antiquus πύργος στρατιωτικὸς habebat quinque ordines *(stunde in fünf gliedern) (had five ranks)* et veteres tradunt ita: οἱ μὲν πρωτοστάται *(die im ersten gliede) (those in the front rank)* κατὰ τὸ μέτωπον προβεβλημένα εἶχον τὰ δόρατα: *(richteten ihre spiesse vorne vorwärts gegen den feind) (held their spears projected toward the enemy)* κατόπιν δὲ οἱ δευτεροστάται *(die zunächst hinter ihnen im zweiten gliede) (and those behind them in the second rank)* κατὰ δεξιὰ πλευρὰ τῶν πρωτοστατῶν παραβεβλημένοι δόρατα μείζω δυσὶ πήχεσι: *(strecketen spiesse an der rechten seite des ersten gliedes vorwärts, die zwey ellen länger waren) (pointed forward their spears, which were two yards longer, on the right side of the first rank)* καὶ οἱ τρίτοι ὀπίσω ἔτι *(die im dritten gliede) (those in the third rank)* παρὰ ἀμφοτέρους μείζοσι δόρασι τὴν αὐτὴν τάξιν πληροῦντες. *(hatten noch längere spiesse vorwärts gerichtet) (had still longer spears held forward)* τέταρτοι μέντοι καὶ πέμπτοι τὰς αἰχμὰς εἶχον ὀρθὰς, *(hielten die spiesse in die höhe) (held their spears erect)* ὡς ἄν, εἴπου κενωθείη ἡ τάξις, αὐτοὶ τὸ λεῖπον ἀναπληροῖεν, *(stunden zum einrücken, wenn vorne lücken wurden) (stood ready to step forward, to fill up vacancies)* et hæc erat forma pedestris aciei, hostem excipientis. vocatur autem apte πύργος, murus, siquidem, ut murus arcte junctis lapidibus, ejusmodi ordo militaris arcte junctis militibus firmiter stabat. quartus et quintus ordo etiam ad id stabat, ut tergum pugnantium tutum præstaret, et se converteret, si opus esset.

πυργηδὸν φράττεσθαι, vide sub Παραβολὴ in R.

πύργος, ου. ὁ. (Φύω) turris, *ein thurm, (a tower.)* munitio, *eine burg, verschanzung, (a castle, fortress.)* est cum τὸ πῦρ ejusdem originis, nam eminet et emicat. ἤριπε δ' ὡς ὅτε πύργος, ad terram cecidit sicut quando turris aliqua concidit, Δ, 462. πόλιος, ἣν πέρι πύργος ὑψηλὸς, urbis, circa quam murus cum turribus altis, ζ, 262, ubi a parte appellatur totum in singulari: nam in muro urbis antiquæ erant turres certo intervallo positæ. et quia talis murus cum turribus valde muniebat urbem; hinc vir fortissimus dicitur πύργος, λ, 555, Ajax Telamonius: *eine burg und brustwehre, (a bulwark.)* πύργου τάφρος, fossa ante murum ducta, Θ, 213, nam Trojani omne id spatium campi, quod fossa illa a castris Græcis (ἐκ νηῶν) separabat, complebant, ut adorirentur fossam et murum et castra. εἱστήκει θείου ἐπὶ πύργου, Φ, 526, stabat in sacra turri; nam omnis munitio est res sacra, utpote defendens et servans homines. et 529, ἀπὸ πύργου ἔβαινε χαμᾶζε, a muro descendit in planum. murus Trojanus ibi in singulari sic dicitur, utpote plurimas habens turres. κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου, X, 447, ex muro ortam lamentationem audiebat domi suæ: nam ex muro tollebatur clamor, qui usque ad interiora domus non procul inde sitæ penetrabat, et ad aures Andromaches texentis. Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου ἔστη, Π, 700, constitit in muro bene structo. τοῖοι Τρώων ἡγήτορες ἧντο ἐπὶ πύργῳ, Γ, 153, tali modo sedebant senatores et principes senes Trojanorum in muro: et id ex more; nam in muro collocabantur senes, et imbelliores, custodiæ causa, et ut ad consilium pugnantibus dandum præsto essent. et 384, τὴν δ' ἐκίχανε πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ, illam inveniebat in alto muro. ἧγε πύργῳ ἐφειστήκει, Z, 373. et 431, μίμνε ἐπὶ πύργῳ, mane in muro. ὡς οὖν ἴδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν, cum viderent Helenam, euntem in murum, Γ, 154. sic, ἔβη ἐπὶ μέγαν, Z, 386, ivit in murum altum. Αἴας, φέρων σάκος, ἠΰτε πύργον, ferens scutum, quod erat instar muri et munitionis alicujus lapideæ, Λ, 485. P, 128. ut ergo videas, πύργον non præcise esse turrim. ἄστυ δὲ πύργοι εἰρύσονται, Σ, 274, urbem munitiones defendent. οὐ πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεαι, Θ, 165, non murum nostrum conscendes. πύργων βαλλομένων, cum murus percuteretur et in murum jacularentur hostes, I, 570. et 584, πρίν γε Κουρῆτες ἐπέβαινον πύργων, antequam illi hostes scandere inciperent murum. δούρατα πύργων βαλλόμενα, trabes turrium, contra quas jaculabantur hostes, M, 36, ergo non totæ lapideæ, sed trabibus interpositis. et 154, χερμαδίοις ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων ἔβαλλον, jaculabuntur saxa ex muro. et 258, κρόσσας πύργων ἔρυον, ubi conf. κρόσσαι. et 260, ἔχματα πύργων, fulcra muri. ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, inclusi intra mœnia, Σ, 287. πόλις πύργοις ἀραρυῖα, urbs muris apte circumdata, Θ, 737. δείμωμεν ὑψηλοὺς, ædificemus murum altum in quo sint turres, H, 338. et 437, ἔδειμαν, ædificarunt turres altas in muro. στησόμεθα ἀνὰ πύργους, consistemus in muro, Σ, 278, et per murum turresque. ἐϋδμήτους ἐπὶ, X, 195, ad murum. ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο, cum venirent ad murum castrorum et ad fossam; ubi est Homericum πρωθύστερον, Ω, 443. sed et divisio quædam militaris in exercitu vocatur πύργος. sic est Δ, 334, ὁπότε πύργος ἄλλος Ἀχαιῶν ἐπελθὼν ὁρμήσειε Τρώων, expectabant una stantes Athenienses et Cephallenii, quando alia aciei pars contra Trojanos impetum faceret, ut tunc et ipsi prœlium inciperent. ergo πύργος in re militari est et, legio, phalanx, pars magna exercitus. et 347, νῦν δὲ φίλως γ' ὁρόῳτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν, ὑμῶν προπάροιθε, μάχοιντο, nunc libenter sane videretis, si vel decem legiones Græcorum ante vos starent et pugnarent. sed M, 232, τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, commodissime explicatur, contra hujus murum, i. e. contra partem muri quem is cum suis obtinebat defendendum, invadebant hostes, coll. 333, πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον, Ἀχαιῶν εἴ τινα ἴδοιτο ἡγεμόνων, circumspexit per murum, an aliquem ducum Græcorum, conspicari possit qui ei auxiliaretur. nam de τάξει πολεμικῇ h. l. intelligere, quasi ejus legionem in muro stantem maxime invaserint hostes, necesse non est, etsi omnino una cum muri parte etiam intelligitur pars illa militum ibi constitutorum. (ὃς ἦν) πύργος ἄστεος, ille erat munimen urbis, Py. 5, 75. τετείχισται δὲ πάλαι πύργος, Ist. 5, 57, structa enim est jamdudum turris; ubi est metaphorice, de encomiis sublimibus ad qualia et alii conniti debeant ut mereantur. πύργον νέον, murum novum, Ol. 8, 49. circumscriptio mœnium urbis, est apud Euripid. Hecub. 16, γῆς ὀρθὰ ἔκειτο ὁρίσματα, πύργοι τ' ἄθραυστοι ἦσαν Τρωϊκῆς χθονός: ubi ὁρίσματα γῆς sunt iidem πύργοι, qui circumdant solum urbis, γῆν, et sequens versus est explicatio prioris: coll. 21, ubi id, ὁρίσματα γῆς, et πύργοι, ut unum idemque, uno nomine vocatur ἡ Τροία. Vide sub πυργηδὸν, ἈΠΟ' aliquanto sub initio, et οὐλαμός.

πυργόω, f. ώσω. (Φύω) muro et turribus munio. deinde in genere, πολίζω, *mache zu einer verschlossenen stadt, (I surround a town with walls.)* Ἀμφίων τε Ζῆθός τε πρῶτοι Θήβην ἔκτισαν ἐπύργωσάν τε, primi Thebas condiderunt et muro munierunt, ὡς πόλιν ἐτείχισαν, λ, 263, 262.

πυρεῖα, τὰ, vide sub πῦρ, ad finem.

πυρετὸς, οῦ. ὁ. (Φύω) æstus, *brennende hitze, (burning heat.)* κύων Ὠρίωνος φέρει πολλὸν πυρετὸν βροτοῖς, Sirius adfert hominibus magnum æstum diebus canicularibus, X, 31. postea medici febrim ardentem hoc nomine appellarunt. Vide sub ἠπίαλος.

πυρηφόρος, ὁ ἡ, vide πυροφόρος.

πυριήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) cujus cuspis est ignita. πυριήκεα μοχλὸν, ι, 387, quasi πυρὶ ἠκονημένον, πυρίνην ἔχοντα ἀκὴν, ut sanguis effossi oculi eodem tempore cohiberetur, et vulnus a putredine conservaretur.

πυρίκαυστος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) igne circumustus, igne duratus et siccatus. πυρίκαυστος σκῶλος, sudes præusta, N, 564.

πυρκαϊὰ, (ionice πυρκαϊὴ) ᾶς. ἡ. (Κῶ) rogus, ἡ πυρά. it. bustum, locus ubi crematus est mortuus. νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, H, 428, 431. ἀπὸ πυρκαϊῆς, Ψ, 158. et 225, ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν. et 228, πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο. et 231, ἀπὸ λιασθεὶς. et 237, κατασβέσατε τὴν οἴνῳ. et 250, κατέσβεσαν. sic et Ω, 791.

πύρνον, ου. τό. (Σπάω) panis, *brodt, (bread.)* frustrum panis; vel ex usu antiquo, panis parvus rotundus integer. est pro τὸ πύρινον sc. σιτίον, panis triticeus, nam proprie est adjectivum, unde et ὁ πύρνος (pro πύρινος, sc. ἄρτος) in sin-

gulari dicitur. est ergo ab ὁ πυρός. in specie sic dicitur panis egeno porrigendus. αἴκεν τὶς κοτύλην (poculum parvum, *einen trunk*) (*a draught*) καὶ πύρνον ὀρέξῃ, ο, 311. sic, δώσει δέ οἱ πύρνον καὶ κοτύλην, ρ, 12. et 362, ὡς ἂν πύρνα ἀγείροι, mendicus nimirum, ψωμούς.

πύρνος, ὁ, vide supra, et sub ἄκολος.

πυῤῥαγής, ἑος. ὁ ἡ. (Ῥάω) in igne fissus. et ponitur proprie de ollis, quæ inter urendum in fornace figuli, fissuram aliquam egerunt. Aristoph. Acharn. 932.

πυρός, οῦ. ὁ. (Σπάω) triticum, *weizen*, (*wheat.*) deinde in genere, frumentum, *korn*, (*corn*,) a præstantia speciei appellatum genus. est pro σπυρός, et id æolice pro σπορός, abjecto Sigma, a σπείρω, ejusque perf. m. ἔσπορα. ὑμῖν προτέροισι μελίφρονα πυρὸν παρέθηκε, apponere solebat; inquit Hector ad equos suos, de Andromache, Θ, 188, sc. non semper, sed quandoque, animi causa et marito gratificans. et h. l. est vel nomen speciei pro genere, frumentum quo vescuntur equi, πυρὸς pro κριθή: vel est, panis, posita materia pro materiato, ut dederit nonnunquam his equis panem vino respersum; sicut nos panem cerevisia maceratum. et hoc posterius videtur verius. sic et K, 569, ἵπποι μελίφρονα πυρὸν ἔδοντες, ubi tamen manifesto species pro genere. ἐν πεδίῳ λωτὸς πολὺς, πυροί τε, ζειαί τε, ἠδὲ κρῖ λευκὸν, δ, 604. πυροὶ καὶ κριθαὶ, ι, 110. πυροὺς καὶ κριθὰς, τ, 112. et 536, χῆνες πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, anseres comedunt triticum aqua maceratum; sic enim felicissime saginantur. ἐπεὶ παρήλεσαν πυρὸν, cum mola comminuissent triticum ad panes inde conficiendos, υ, 109. hinc est et ἡ σπυρὶς, ἴδος, quia panes et alia edulia in iis ferri solita.

πυροφόρος, et ob metrum πυρηφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) tritici ferax. ab ὁ πυρὸς, triticum: et ab hac specie notatur in genere, ager fertilis frumenti, *ein gut korn land*, (*good corn land.*) ἀρούρης πυροφόροιο, M, 314. πεδίοιο, Φ, 602, ubi notatur fertilitas agri Trojani. ἄρουραι πυροφόροι, Ξ, 123. ἐς πεδίον πυρηφόρον, γ, 495, τὸ ἐγγὺς Λακεδαίμονος, εὔφορον σίτου: nisi forte ibi est nomen proprium. πυροφόρον Λιβύαν, Ist. 4, 91. ὁ ζέφυρος est quasi ζωοφόρος, nam venti faciunt frumenta plena, et dant sic victum.

πυρόω, f. ώσω. (Φύω) in ignem mitto, incendo, ἐμπρήθω. πυρωθέντων Τρώων δόμους, Py. 11, 50, domos incensorum eorum, i. e. incensas domos eorum. sic Herodotus, πυρώσω τὰς Ἀθήνας, incendam urbem eam. et Sophocles, ναοὺς πυρώσων ἦλθε, incensurus templa venit.

πυρπάλαμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) igneam manum et vim habens. βροντὴν, πυρπάλαμον βέλος, Ol. 10, 96, τὸ ἔμπυρον. in specie autem sic vocatur τὸ διὰ τάχους μηχανᾶσθαί τι δυνάμενον, summa celeritate agens violenter.

πυρπολέω, f. ήσω. (Πέλω) circa ignem versor, ignem curo et alo, ignem verso. πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν, nos ex navi videbamus jam procul ignem in littore et promontoriis versantes insulanos, κ, 30, et intelliguntur ii ignes, qui navigantium causa in littoribus aluntur, ut interdiu fumo, noctu autem fulgore suo, signum dent, non procul esse terram et portum.

πυῤῥίχη, ἡ, vide sub ὀρχηστὴς, et Κουρῆτες in R.

πυῤῥοπίπης, ὁ, vide sub ὀπιπτεύω.

πυρσός, οῦ. ὁ. (Φύω) fax nocturna, in littore ardens ut nautis in mari signum det. alias vocatur ὁ φανὸς et πανός. interdiu signum procul dabatur fumo; noctu igne. πυρσοὶ φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, Σ, 211, faces ardent densæ; et sermo ibi est de urbe obsessa, quæ ignibus nocturnis, et diurno multo fumo, significat vicinis insulis, se esse in periculo. πυρσὸν ὕμνων ἅψαι, Ist. 4, 74, accendere facem hymnorum, procul splendentem. ante receptam in bello tubam signum pugnæ sic dabatur: stante utraque acie procedebant ex utraque acie sacri deo πυρφόροι, faces ardentes manibus tenentes; easque projiciebant in medium μεσαίχμιον, recedebantque illæsi; post concurrebant acies. hinc Eurip. Phœn. 1386, ἐπεὶ δὲ ἀφείθη πυρσός. ibique schol. tuba demum tempore expeditionis τῶν Ἡρακλειδῶν illata Græciæ ab Ἀρχώνδᾳ Tyrrheno, opem laturo Heraclidis. cæterum τοῖς πυρφόροις parci solebat: unde de internecione est proverbium, οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. Vide sub φαίνω, aliquanto sub initio.

πυρφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) ignem ferens. πυρφόρον κεραυνὸν, Ne. 10, 132, *den zündenden einschlagenden blitz*, (*the lightning that strikes and sets on fire.*) Vide supra.

πύστις, ἡ, πυστὸν, τὸ, πυστὸς, ὁ, vide sub ἄπυστος, et Φεύγω, prope finem.

ΠΥ'Ω, (pro quo deinde usus dixit Πύθω) f. ύσω putrefacio, resolvo putredine, *ich mache faulend*, (*I cause to putrefy.*) it. neutraliter, putresco, *ich faule, verwese*, (*I putrefy, decay.*) est ex sono fictum verbum quem edunt qui offenduntur odore vel visu putredinis. hinc est τὸ πύον, ου, pus, sanguis putrefactus, *eiter*, (*pus:*) et verbum πυόω, f. ώσω, ad suppurationem perduco, quod et πυέω, f. ήσω. σοῦ δὲ ὀστέα πύσει ἄρουρα, ossa tua putrescere faciet terra, Δ, 174. ὁ δὲ πύθεται, putredine absumitur, Λ, 395. αὐτοῦ ὀστέα λευκὰ πύθεται ὄμβρῳ, ejus ossa alba putrescunt pluviis, α, 161. ὀστέα ἀνδρῶν πυθομένων, ossa virorum putredine absumtorum, μ, 46.

πω, (Ὁ) enclitica. aliquo modo, fortasse. jungitur aliis partibus orationis. ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, pro οὐδέπω τὶ ἐσθλὸν ἔπος, A, 108. et 262, οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, pro οὔπω, nunquam. μήπω, non sane, Δ, 234. et 331, οὐ γάρ πω, nondum enim. οὐδ' ἄν πω τότε, M, 290, pro οὐδέπω, nequaquam. μὴ δή πω, O, 426, nullo sane modo, nequaquam. οὐδ' ἄρα πώ τι ᾔδεε, P, 401. pro οὐδέπω, nondum enim quidquam sciebat, *er wuste noch nicht das geringste davon*, (*he knew not yet any thing of it.*) et 422, μήπω, *auf keine weise*, (*by no means.*) οὐδὲ νύ πω, nondum etiam, X, 9, *noch wohl nicht*, (*not even yet.*) μὴ δή πω, ne jam, Ψ, 7. οὐδέ τί πω, nondum aliquo modo, γ, 23. μήπω, neutiquam, Σ, 134. μή μέ πω, Ω, 553. μήπω τήνδε ἔγειρε, nondum excita eam, χ, 431. ψ, 59, ne sane. οὔπω, nequaquam, Ξ, 143. nondum, nullo modo, O, 632. Σ, 378. οὐ γὰρ πώποτε, pro οὔπω ποτὲ, Γ, 442, nondum unquam. sic et πώποτε, unquam, componitur. οὔπω, Ol. 7, 101. 12, 10. οὔπω οὐχ, Ol. 13, 42, 44. *freilich nicht*, (*certainly not*,)Py. 10, 42. 12, 56. Ne. 5, 10. Ist. 2, 10.

πωλάω, vide πολέω, et sub νωμάω.

πωλέσκετο, pro ἐπωλεῖτο, πωλεύμην pro ἐπωλούμην, vide sub πολέω.

πῶλος, ου. ὁ. (Ἄλλω) pullus, maxime equinus, *ein pferdefüllen*, (*a colt.*) deinde et equus primæ ætatis, *ein jung pferd*, (*a young horse.*) est quasi πόαλος, ab ἡ πόα, gramen, et ἄλλομαι, qui per herbas salit. ἵππους θηλείας, πολλαῖς δὲ πῶλοι ὑπῆσαν, sub uberibus habebant pullos, Λ, 680. ἵπποι θήλειαι, πώλοις ἀγαλλόμεναι ἀταλοῖς, Υ, 222. et 225, ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους, imprægnatæ pepererunt, ubi sermo est de Borea in equum se mutante, et ineunte equas pulcras. οἵτε Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι, qui adolescentes equi Auroram vehunt, ψ, 246. et apte dat Auroræ, utpote pueritiæ quasi diei, equos juniores. πώλους ἐδάμασε, Py. 2, 15, domuit equos juniores, fræna tamen jam patientes.

πώλυψ, ὁ, vide sub πολύπους.

πῶμα, ατος. τό. (Πάω) operculum, *ein deckel*, (*a lid*,) ἐπίθημα: et est κιβωτοῦ, ἢ χύτρας, ἢ καὶ τραπέζης. a πάω, i. e. κτάομαι: φυλάσσει γὰρ πᾶν πῶμα κτητά τινα. sic a κέω, contr. κῶ, est τὸ κῶμα: a βρόω, βρῶ, τὸ βρῶμα. πῶμα φαρέτρης, Δ, 116. ι, 314. χηλοῦ, cistæ, arcæ, Π, 221. Θ, 443, 447, τὸ σκέπασμα τῆς χηλοῦ. πώμασιν ἄρσον ἅπαντας ἀμφιφορῆας, β, 353, operculis apte operi et occlude omnes amphoras. Vide sub κρήδεμνον.

πῶρος, ὁ, vide sub ταλαπείριος.

πῶς, (Ὁ) quomodo, quantopere. inservit interrogationi, aut admirationi. πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας, quo modo enim dabunt tibi præmium honorarium, A, 123, quæstio indignabunda. et 150, πῶς τίς ἔπεσίν σοι (pro σοῦ) πείθηται, quomodo obsequatur quis verbis tuis, *wie solte jemand?* (*how should any one?*) πῶς ἐθέλεις, Δ, 26, ubi θαυμαστικῶς et indignabunde positum. et 351, πῶς δὴ, quomodo tandem; eodem modo positum. πῶς μέμονας, quomodo constituisti, H, 36, ubi est solum interrogativum. πῶς ἂν ἀπὸ σεῖο αὖθι λιποίμην, quæ est quæstio miserabilis; quomodo tandem a te hic relinquar solus, I, 437. πῶς γάρ μοι ἐπιτέλλεαι; quomodo imperas mihi? K, 61, *was befiehlest du mir denn?* (*what dost thou desire me to do?*) et 243, πῶς ἂν αὐτοῦ λαθοίμην, *wie könnte ich doch den vergessen?* (*but how could I forget him?*) (sic et α, 65.) et 408, πῶς αἱ φυλακαί; *wie sind die wachen bestellet?* (*how are the guards posted?*) et 424, πῶς νῦν εὕδουσι; μεμιγμένοι, ἢ ἀπάνευθε; *wie liegen sie jetzt? unter den andern, oder besonders?* (*how do they sleep now? mixed or apart?*) πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; *und wie wird das nun werden?* (*how can this be?*) Λ, 837, sic, πῶς κε ἔοι; Ξ, 333, *wie würde es doch aussehen!* (*how then would it look!*) πῶς κε σὺ σαώσειας, *wie konntest du denn retten?* (*how couldst thou then preserve?*) P, 149. et 327, πῶς ἂν εἰρύσαισθε, *wie woltet ihr doch schützen!* (*how could ye still defend!*) πῶς δ' ἄρ' ἴω, nam quomodo nunc eam ad prœlium? Σ, 188. et 364, πῶς δὴ ἔγωγε οὐκ ὄφελον, quomodo tandem ego non debui. πῶς κέν τις ἀκούσαι, quomodo tandem aliquis audire possit, T, 81. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, Φ, 481. πῶς δέ κεν ἐξέφυγεν, X, 202, ubi id πῶς est dubitative positum, et habet sensum non mere interrogativum, sed fere encliticæ πως, aliquo modo. πῶς ἐθέλεις ἐλθεῖν, quomodo vis ire, Ω, 203. et 519, πῶς ἔτλης ἐλθεῖν. πῶς δέ σε ναῦται ἤγαγον δεῦρο; α, 171. sic et ξ, 188. πῶς δ' ἄρ' ἴω, πῶς δ' ἄρ' προσπτύξομαι αὐτόν; γ, 22, quomodo igitur accedam, et quomodo igitur alloquor, eum? *wie soll ich denn nun?* (*how shall I then?*) et deliberat ibi Telemachus cum Mentore, seniore et peritiore. et 248, πῶς ἔθανε Ἀτρείδης; πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι; Θ, 352, quomodo tandem ego te vincirem? πῶς κεν τίς σε, ι, 351. πῶς ἦλθες; κ, 64, *wie bist du gefahren?* (*how art thou come?*) et 337, πῶς γάρ με κέλῃ, *wie könntest du mir denn heissen?* (*how couldst thou then bid me?*) πῶς ἦλθες, *wie bist du gekommen?* (*how hast thou come?*) λ, 57, 154. et 143, πῶς κέν με ἀναγνοίη; et 335, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὅγε φαίνεται εἶναι; et 474, πῶς ἔτλης. πῶς κέν μοι τελέσειας μῦθον ἐμὸν, ο, 195, ubi quoque habet notionem encliticæ; perficeres mihi aliquo modo id quod volo? *würdest du mir denn wohl?* (*wouldst thou then?*) πῶς γὰρ δὴ τὸν ὑποδέξομαι; π, 70, quomodo enim ego eum excipere possim. πῶς

δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο; σ, 31. et 222, πῶς νῦν; ubi est ellipsis affectuosa, *wie nun? (how now?)* πῶς νῦν τὸ πρᾶγμα γίγονεν; πῶς γὰρ σὺ δαήσεαι, quomodo enim tu scies de me, τ, 325. ἐτιμήσασθε, tractastis, υ, 129. πῶς δὴ νῦν ὀλοφύρεαι, quomodo sane nunc trepidas; χ, 231. πῶς ἔλιπον νῆσον, quomodo reliquerint insulam, Ne. 5, 27.

πως, (Ὁ) enclitica, non directe quærit, sed notat, quodammodo, *etwa wohl, (perhaps.)* præponitur tamen nonnunquam eadem, ut supra ex duobus exemplis videatur: et tunc habet quoque circumflexum. αἴκεν πως βούλεται, Α, 66, si forte vult. sic, θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν, si quo modo armare poterimus eos, Β, 72, *ob wir etwa zu den waffen bringen können, (if we can anyhow arm them.)* οὐ μέν πως, Δ, 158, *ja doch nicht etwa, (nay not perhaps.)* αἰεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις, Μ, 211, *du bestrafest mich doch auch immer, (thou art always reproaching me.)* μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, Ξ, 104, *du hast mich gar sehr gerühret durch dein zureden, (thou hast deeply moved me somehow by thy discourse.)* αἲ γάρ πως αὐτόν με θυμὸς ἀνείη, Χ, 346, si modo enim ipsum me animus sineret aliqua ratione, ὅπως δήποτε: et sensus est, natura abhorreo ejusmodi cibum; sed velim mihi quomodocunque injici hunc appetitum, ut te crudum possim vorare. οὐ γάρ πως, *denn wohl nicht, (for certainly not,)* Θ, 358. οὐκ ἄν πως, υ, 392. ἀμφὶ βουσίν πως χολωθεὶς, Ne. 10, 112.

πωτάω, f. ήσω. (Πέτω) volo: labor quasi volatu; cado, accido; ruo cum impetu. idem ac πέτομαι. sic ex στρέφω fit στρωφάω, ex τρέχω τρωχάω, νέμω νωμάω: uti hic ex πέτω πωτάω. λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ, lapides volabant frequentes, Μ, 287, in conflictu hostili. quidam priscorum, non satis propitiis Musis nati, ut poëticas verborum delicias minus intelligant, id non pro ἐπέτοντο, sed potius pro ἔπιπτον, positum haberi volunt, statuuntque differentiam inter ποτάω i. e. πέτομαι, et inter πωτάω i. e. πίπτω. sed et analogia, et poëticus genius, et usus verbi πέτεσθαι de saxis, hæc affatim refellunt. cæterum a ποτάω est τὸ ποτανὸν, per syncopen et Ionicam τοῦ α mutationem, τὸ πτηνὸν, volatile.

πῶϋ, πώεος. τό. (Πάω) grex, *eine heerde, (a flock.)* in specie, grex ovium, πλῆθος προβάτων. est indidem a πάω, acquiro, possideo: nam præcipua est possessio grex ovium. οἰῶν μέγα πῶϋ, Γ, 198. Λ, 695. Ο, 323. μ, 299, et tale magnum πῶϋ habere solebat trecentas oves, vel et centum quinquaginta. πεντήκοντα πώεα οἰῶν, Λ, 677. ἑπτὰ καλὰ, μ, 129, ubi numerus singulorum gregum additus, πεντήκοντα ἕκαστα, *jede heerde von 50 stück, (each flock consisting of fifty head.)* πώεα καλὰ ἀργεννῶν ὀΐων, Σ, 528. καλὰ, λ, 401. ω, 112. δώδεκα οἰῶν, ξ, 100. λέξεται ἐν μέσσοισι νομεὺς ὣς πώεσι μήλων, cubabit, sicut pastor in medio grege pecudum, δ, 413.

Ρ

Ρ, sæpe pro ς, vide sub μάρτυρος.

ῥά, (Ἄρα) factum ex ἄρ per transpositionem. igitur, certe, sane, δή. et amat poëta hanc voculam, sæpe ut vitet χάσμην τινα, sæpe ad τραχυφωνίαν aliquam inferendam. *nun, also, (now, therefore.)* sæpissime est alicujus εὐφωνίας causa, aut ut inserviat ὄγκῳ φωνῆς, inserta vox. καί ῥα πάροιθ' αὐτοῦ καθέζετο, *sie sezte sich denn also zu ihm, (she seated herself therefore beside him,)* Α, 360. vide et 430, 458, *da sie denn nun, (when they then.)* et 569, καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο, *und sass also ganz stille, (and therefore sat perfectly silent.)* Β, 1, 48, 77, 309, s. 421, 632, 853. ὅς ῥά τε, pro ὅστε ῥά, Γ, 61. αἴ ῥά τι, pro αἴτε, Τ, 31. sic sæpius pronomini ὅστε intersertum ῥα, e. c. Χ, 23, 27. Σ, 319, ᾧ ῥά τε, pro ᾧτε. et Ρ, 549, ὅς ῥά τε. τραχυφωνία autem per hanc voculam quæsita in rebus valde seriis, et ad vitandum ne nimis lenis sit sermo, et ut auditor excitetur. e. c. ὁ γάρ ῥ' ἔβαλεν, Ρ, 600, vide et Φ, 143, 405. Χ, 60. καὶ ῥ' ἐπεισαμένη, Φ, 424, *und da sie nun drauf los gieng, (and as she now rushed towards her.)* sæpe in fine versus occurrit, e. c. αἴδετο γάρ ῥα, Φ, 468. βούλετο γάρ ῥα, γ, 143. conf. porro Γ, 113. et 183, *gewiss ja dir sind doch viele unterthan, (many indeed are subject to thee.)* et 396. Δ, 93, *wultest du denn gewiss wohl etwa mir gehorchen? (wouldst thou then indeed yield me some obedience?)* et 378, s. et 446, *und diese als sie denn nun, (and these when they now.)* et 447, σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, *so stiessen sie die schilde gegen einander, (they clashed their shields together.)* inservit simul vocula ad producendam præcedentem syllabam brevem; et ad concursum vocalium vitandum, ut: τά ῥ' αὐτὸς ἔτευχε, Ζ, 314. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην, Κ, 351, *als er denn nun also, (but when he now.)* Θ, 386. ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες, Κ, 576, ubi, salvo metro, poëta potuisset scribere εἰς: sed noluit; unde apparet, voculam esse elegantem in poësi. 357, s. Ν, 505, ubi posita διὰ τὸ τραχύτερον pronuntiationis. sic et Ξ, 337. Π, 780. Λ, 74, 637. Σ, 358, 491, 520. Τ, 146. ε, 430. conf. porro Α, 56. Β, 238. cæterum est particula enclitica. aliud ῥᾶ est per apocopen ex ῥᾴδιον, facile, εὐχερῶς: et dicitur quoque βρᾶ, nam Æolibus τὸ ῥᾴδιον dicitur, βράδιον. hoc ῥᾶ apocopatum non est enclitica. quod Græci facile transponant litteras, testatur et nomen ἡ Ῥέα, ex ἡ ἔρα, terra. conf. Eustath. ad Α, 56.

ῥᾶ, vide supra.

ῥάβδος, ου. ἡ. (Ῥάω) baculus, virga. *ein stab, (a staff.)* eadem quæ ἡ ῥαπὶς, ίδος, ex cujus genitivo per syncopen hic novus nominativus est ortus, mutato π ex regula ante mediam. βοείας ῥάψε θαμειὰς, χρυσείοις ῥάβδοισι διηνεκέσι περὶ κύκλον, Μ, 297, ubi sermo est de scuto rotundo, et locus sic videtur intelligendus: scutum erat ligneum, id lignum superinductum erat coriis bubulis pluribus, et deinde lamina ferrea; ut autem hæc tria diversa arcte cohærerent invicem, clavi firmi, superne inaurati pulcritudinis causa, per laminam et coria in lignum inferius erant infixi, perpetuis et arctis seriebus, ut istæ series speciem baculorum superjacentium scuto præberent; κύκλος vero ipsum est rotundum scutum, quod totum, modicis intervallis, obsitum erat ejusmodi seriebus clavorum infixorum. vocantur istæ ῥάβδοι διηνεκεῖς, quia inter clavos unius seriei nullum erat interstitium, sed quia arctissime se invicem excipiebant. ergo h. l. nomen est metaphoricum. de Mercurii baculo est: εἵλετο (ὁ Ἑρμῆς) ῥάβδον, ᾗ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει τούς τ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, Ω, 343. ε, 47. ω, 2. nam apud Homerum πᾶσα ῥάβδος θεία δρᾷ μέγα τι καινόν. id sumsit hic homo Ægyptius ex historia Mosis. sic Neptunus suo σκηπανίῳ, Ν, 59. et de Minerva et Circe sequentur loca. cæterum apud Mercurium notat hic baculus effectum eloquentiæ et donorum, si prudenter utraque res adhibetur. hinc fingitur etiam aurea. Priamus enim loco ex Ω citato donis effecerat quod volebat, et vigiles donis erant sopiti. de Circes baculo miraculoso est, κ, 238, 319, 389. et 293, ὁπότε κεν Κίρκη σε ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ, qua homines mutabat in bruta. conf. περιμήκης. et de Minerva: ῥάβδῳ μιν ἐπεμάσσατο Ἀθήνη, χρυσείῃ, ν, 429. π, 172, 456, cujus tactu transformat Ulyssem in senem: i. e. prudentia Ulyssis personam sibi miro artificio aptaverat. de virga piscatoria est, μ, 251, ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ, *mit der langen angelruthe, (with a long fishing-rod:)* et ῥάβδος est ad hunc usum aptior quam κάλαμος εὐσύντριπτος, maxime quando magnum aliquem piscem debet ἀνέλκειν. ergo et comparatio aptior ad longa et lenta et firma colla Scyllæ. οὐδὲ Ἀΐδης ἀκινήτην εἶχε ῥάβδον, nec Orcus habuisset suum sceptrum immotum, Ol. 9, 51, collatis sequentibus, ubi Pluto hac ῥάβδῳ dicitur deducere homines ad loca mortuorum. κατὰ ῥάβδον, ad virgam, i. e. per series verborum numerosas, i. e. per versus, κατὰ στίχον, Ist. 4, 66, quo sensu fere ῥάβδοι supra erant in scuto.

ῥαγέω, vide sub ῥήσσω.

ῥαδαλὸς, ἡ, ὀν, ῥαδανίζω, vide sub ῥοδανός.

ῥαδινὸς, ή, όν. (Δίω) quod facile circumagitur et volvitur. a ῥᾶον δινεῖσθαι, i. e. κάμπτεσθαι. ἱμάσθλην (scuticam) χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, Ψ, 583, i. e. λεπτὴν καὶ μακρὰν, καὶ διὰ ταῦτα καὶ λιγυρήν. alii, ingeniosius quam verius compositum dicunt ex, ποιεῖν τοὺς ἵππους ῥᾶον ἰέναι, interserto δ, quæ facit celerius ire equos. apud Theocritum, Id. 10, 24, est puella ῥαδινὴ, i. e. λεπτὴ, *geschlang, (slender.)* et Id. 11, 45, sunt cypressi ῥαδιναὶ, i. e. μακραὶ, καὶ ῥεῖα δονούμεναι.

ῥάδιος, ία, ιον. (Ῥέω) facilis, nullo aut non magno negotio, expeditus. idem ac ῥηΐδιος. ex dialecto Dorica. ῥάδιον γὰρ, Py. 4, 484, expeditum enim. ῥαστώνη, ἡ, commoditas. πολλὴ ῥαστώνη, magna felicitas et facultas, Plato, Gorg. ῥᾴδιον, vide sub ῥά.

ῥαδιουργία, ἡ, ῥαδιουργὸς, ὁ, vide sub ῥηΐδιος.

ῥάζω, f. σω. (Ῥάω) conspergo guttatim, rigo. est a ῥάω, frango, comminuo: nam ipsa adspersio fit minutatim. δῶμα κορήσατε, ῥάσσατέ τε, pro ῥάσατε, domum verrite, et conspergite aqua, υ, 150, et id fiebat vel refrigerii causa: vel est ὕστερον πρότερον, ut conspersio præcesserit ante verrendum. et 354, αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι, sanguine conspersi sunt parietes quæ est tertia pluralis perf. pass. pro ἔρρασνται, ubi ν ionice mutatur in α, et Sigma euphonice et ob cognationem in δ. sic eodem modo ab ὀνομάζω fit ὠνομάδαται, pro ὠνόμασνται. πύργοι αἵματι ἐρράδατο, Μ, 431, muri sanguine conspersi et

rigati erant; quæ est tertia plur. plusquam. pass. pro ἐῤῥάσατο. conf. ἐρείδω.

ῥαθάμιγξ, ιγγος. ἡ. (Ἀ) gutta, *ein tropfen, (a drop.)* est, si pluralem cogites, in quo fere solo occurrit, a ῥᾷον θαμίζειν, facile frequentem et densum esse. hinc est verbum ῥαθαμίζειν, guttis conspergere, *betriefen, begiessen, tröpfeln, (to bedew, besprinkle.)* ponitur de rore, aliisque humoribus, imo et de excitato pulvere, desidente in corpora. ῥαθάμιγγες, Λ, 536. Υ, 501. quibus locis sic dicuntur tenues sanguinis cum pulvere mixti particulæ, quas currentes equi per campum sanguine occisorum in prœliis assiduis plenum, ungulis post se spargunt. Sed Ψ, 502, κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον ἡνίοχον, *dem fuhrmann flog beständig staub und sand auf den leib, (a cloud of dust and sand continually involved the charioteer.)*

ῥαθαμίζω, vide supra.

ῥαθαπυγίζω, vide sub λάξ, et ῥίν.

ῥαθυμία, ἡ, vide sub προθυμία, ὑπέρθυμος, et ῥαίω.

ῥάθυμος, ὁ ἡ, vide sub ὑπέρθυμος.

ῥαιβὸς, ἡ, ὸν, curvus, ῥαίβωσις, ἡ, curvatio. est cum ῥέμβω unius originis a ῥέπω, vide sub νεῦρον.

ῥαΐζω, vide sub ῥαίω, et ῥηΐδιος.

ῥαίζω, vide sub κυνοραϊστής.

ῥαίνω, f. ανῶ. (Ῥάω) conspergo, adspergo. nec de humidis tantum dicitur, sed et de aliis aridis, quibus quis adspergi potest. est ergo idem quod ῥάζω, et ab eodem themate. ἵπποι ῥαίνοντο (ionice, sine augmento,) δὲ νέρθε κονίῃ, pedes et venter equorum conspergebatur pulvere inter currendum, Λ, 282. ῥαίνω αὐτὸν ὕμνῳ, adspergo eum et perfundo cantu, Py. 8, 81. ῥαίνων φόνῳ πεδίον, rigans cruore campum, Ist. 8, 109. νᾶσον ῥαινέμεν (pro ῥαίνειν) εὐλογίαις, insulam adspergere laudibus, Ist. 6, 30. ἀρετὴν δρόσῳ ῥανθεῖσαν, Py. 5, 134, virtutem rore suavi, i. e. hymnis, adspersam.

ῥαιστὴρ, ῆρος. ὁ et ἡ. (Ῥάω) malleus gravis, σφῦρα μεγάλη, οὐ λεπτουργὸς, ἀλλ' οἷα ἐξελαύνειν τὰ χαλκευόμενα, *ein grosser schmiedehammer der mit gewalt breit schlaget oder zerschlaget, (a large hammer to beat out metals with.)* fœmininum est ionice, masculinum ex communi usu. talis σφῦρα dicitur et ἡ αἶρα, a φθείρω, dorice φθαίρω, et ionice abjecto φθ. γίντο (εἵλετο) δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὴν, de Vulcano, Σ, 477, cepit manu malleum validum: sic enim legi debet, non κρατερὸν, jubentibus sic antiquis.

ῥαίστης, ὁ, vide sub κυνοραϊστής.

ῥαίω, f. αίσω. (Ῥάω) adfligo vehementer, lædo et vexo vehementer, corrumpo, dispergo. *ich drücke, plage, verderbe, zerstreue, (I afflict, torment, vex, disperse.)* φθείρω, perdo. idem verbum dicitur et ῥαΐζω, frango: unde est ἡ ῥαθυμία, ἡ ῥαΐζουσα τὸν θυμόν. nam frangendi, confringendi, notio τοῦ ῥαίειν est prima. quidam operosius deducunt hoc verbum ab Dorico φθαίρω pro communi φθείρω, abjectis primis consonis, et facta deinde Ionica transpositione: sed his ambagibus opus non est. εἴ τις θεῶν ῥαίῃ ἐν πόντῳ, sc. τὴν νῆα ἐμὴν, si quis deorum frangeret mihi navem in mari, ε, 221. ὧν νῆα Ποσειδάων ῥαίσῃ ἐν πόντῳ, ψ, 235. Φαιήκων νῆα ῥαισέμεναι (ῥαίσειν) τὸν Ποσειδῶνα, navem eorum fracturum esse Neptunum, Θ, 568. νῦν ἐθέλω νῆα αὐτῶν ῥαῖσαι, inquit Neptunus, ν, 151, 177. πάρος οὔποτε ἤκουσας ῥαιομένου, ὅτε μὲ ἔῤῥαιε Ἐννοσίγαιος, precatur Ulysses ad Minervam, ζ, 326, antea nunquam audiebas me adflictum, cum me adfligeret Neptunus. ἐγκέφαλος διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη ῥαίοιτο, cerebrum per speluncam huc illuc dispergeretur, ι, 459. ἀμφὶ καυλὸν ἐῤῥαίσθη φάσγανον, ad capulum frangebatur gladius, Π, 339.

ῥάκος, εος. τό. (Ῥάω) proprie est vestis lacera, τὸ διεῤῥωγὸς ἱμάτιον: deinde et, vestis vilis et crassa. est a ῥήσσω, f. 2. ῥαγῶ, mutato γ in κ. Æoles τὸ ῥάκος vocant βράκος, et est idem quod τὸ σπεῖρον, *ein grober lumpe, (coarse tattered clothes.)* sed ὁ τρίβων, ωνος, est vestis detrita, ὁ ἀποβεβληκὼς τὰς κρόκας, *ein abgetragen kleid das keine wolle mehr auf den faden hat, (a threadbare garment, that has no wool left on the threads.)* δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, da mihi vilem et vetulam aliquam vestem, ζ, 178, coll. 179, εἴλυμα σπείρων, *ein grob laken, (a coarse garment.)* ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα, ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, ν, 434, circumdedit eum alio vili panno, et tunica, quæ ambo erant lacera et sordidata. sic et ξ, 342. et 349, κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας, capiti circumdans vilem pannum; ubi κατὰ pertinet ad verbum. et 512, ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, a mane autem tuas viles vestes exercebis et agitabis circa te. περιεζώσατο μήδεα ῥάκεσιν, σ, 66, pudenda succinxit suis pannis. et 73, οἵην ἐκ ῥακέων ἐπιγουνίδα φαίνει, quale femur ex pannis suis ostendit. οὐλὴν δὲ κατεκάλυψε ῥακέεσσιν, τ, 507, cicatricem. ῥάκεα ἀποέργαθεν οὐλῆς, removit, φ, 221. γυμνώθη ῥακέων, χ, 1. et 488, ῥάκεσιν πεπυκασμένος ὤμους.

ῥάμφος, τὸ, vide sub πρόσωπον, et χεῖλος.

ῥὰξ, ἡ, vide sub ῥάξ.

ῥαπίζω, vide sequens.

ῥαπὶς, ίδος, ἡ. (Ῥάω) virga qua quis percutitur. unde est ῥαπίζω, virga cædo. est indidem a ῥάω, cædo. Vide sub χρυσόῤῥαπις.

ῥαπτὸς, ἡ, όν. (Ῥάω) consutus, crasse compositus, *grob übereinander gesetzet, geflicket, (coarsely patched.)* χιτῶνα ῥαπτὸν, tunicam pannis consutam, *einen alten geflicketen leibrock, (an old patched coat,)* ω, 227. et 228, κνημῖδας ῥαπτὰς, *geflickete oder doppelte stiefeletten, (patched or lined buskins.)* et priore loco ῥαπτὸν ἀεικέλιον est ἀεικελίως ῥαπτὸν, informiter consutam; neutrum adverbialiter. ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, Ne. 2, 2, ubi ῥαπτὰ ἔπη sunt carmina Homeri, nondum in libros certos disposita, sed dissecta et sparsa adhuc, et sic composita, ut quævis pars non necessario cohæreret alteri.

Ῥάπτω, f. ψω. (Ῥάω) compono, cudo, consuo. *ich füge dran, ich raffe zusammen, (I join, patch together.)* machinor dolose, *ich lege es listig worauf an, (I contrive artfully.)* est a ῥάω, quatenus, seriem discretorum facere, id verbum denotat, *in eine reihe an einander setzen, (to place in a row:)* a quo est ῥάπω, et inserto τ. designat ἢ τὸ ἁπλῶς συντιθέναι, ἢ τὸ κατὰ εἱρμόν τινα. βοείας ῥάψε (ἔῤῥαψε) θαμειὰς, bovinas pelles composuerat spissas, Μ, 296, *hatte unter dem eisenbleche, ochsenhäute dichte übereinander gefüget, (had placed closely, compressed folds of ox hide under the iron plate.)* et sine dubio compressionem arctam innuit hoc verbum. εἰνάετες γάρ σφιν κακὰ ῥάπτομεν, pro ἐῤῥάπτομεν, per novem annos illis mala cudebamus et struebamus, γ, 118. et vide, διαλελυμένως λεχθὲν, κακὰ ῥάπτειν, οὐκ ἐπὶ ψόγῳ ἐτέθη, de bello enim sermo est: at compositum, ἡ κακοῤῥαφία, ἐπίψογόν ἐστι. conf. δίκη. οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, π, 379, quod ei cædem gravem struximus insidiose. et 423, οὐδ' ὁσίη, κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισι, nec fas est, vos vobis mala struere, coll. 422, τίη Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε ῥάπτεις; est ergo his omnibus locis (excepto primo ex Μ) metaphoricum verbum, componere et procudere mala.

ῥάσμα, τὸ, ῥάσσω, vide sub ῬΑ'Ω, et ῥήσσω.

ῥαστώνη, vide sub ῥᾴδιος.

ῥαφανιδόομαι, vide sub Τίλλω.

ῥαφὴ, ῆς. ἡ. (Ῥάω) commissio discretorum. ῥαφαὶ δ' ἐλέλυντο ἱμάντων, χ, 186, lororum commissiones, ubi clypeo adhærebant lora, quibus gestabatur clypeus, solutæ erant.

ῥαχία, ἡ, vide sequens et sub ἀκτή.

ῥάχις, ιος. ἡ. (Ῥάω) spina dorsi, *der rückgrad, (the spine:)* et in feris, *das zimmer, (the haunch.)* συὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, porci saginati dorsum floridum adipe, Ι, 208, coll. 207, ubi νῶτος idem fere est; simulque pars pro toto posita ibi. est a ῥήσσω, quia juncturæ spondylorum quasi disruptæ videntur, et facile solvuntur; vel in opposito ad os perpetuum et ubique firmum. hinc sunt et αἱ ῥαχίαι πέτραι dictæ. ἐμπείρας ῥάχιν, figens spinam dorsi, Eurip. Rhes. 514. seqq. ubi pœna Turcis usitata videtur innui, si quis configitur palo. Vide sub νῶτος, prope initium, et Ἄτλας in R.

ῥάχος, ὁ, vide sub ἀκτὴ, littus.

ῥαψῳδία, ας. ἡ. (Εἴδω) est vox composita ex ἡ ᾠδὴ, et ῥάπτω, suo, consuo, ordino: διὰ τὸ κατὰ συνθήκην τεχνικὴν ῥάπτεσθαι οἷον τὴν ᾠδήν. est autem ᾠδὴ celebratio artificiosa; et quia arte factis et quasi consutis carminibus constat, hinc ῥάπτειν ᾠδὴν dicitur, componere carmen et conglutinare. conf. ῥαπτός. hinc Pindarus poëtas vocat ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδούς. notat ergo carmen magnum arte factum probe: et de Homericis carminibus dicitur κατ' ἐξοχήν. qui volunt dici quasi ῥαβδῳδία, i. e. ὁ ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθος, et quod δαφνίνη ἦν ἡ ῥάβδος τοιαύτη: hi amandentur ad circulatores miseros, ex quorum more hanc explicationem hauserunt.

ῬΑ'Ω, contr. ῬΩ͂. est thema obsoletum, sed radix multarum inde vocum. notat deminuo, comminuo, concido, destruo, domo ictibus, incido, frango. Germanorum *raan, raden, (to extirpate,)* i. e. exstirpare, *rotten, ausrotten, (to extirpate,)* ab eadem est radice. præfixo γ in usu est γράω, comedo, a quo ἡ γράστις, ιος, quæ et ἡ κράστις scribitur, i. e. ὁ ἡμίξηρος χόρτος, et in genere ἡ ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένη, *die grasung, (herbage.)* etiam γράφω, et ἡ γρώνη caverna, ἡ γραῖα et γραῦς: it. ῥαίω, i. e. φθείρω, et ὁ γρῖπος vel γρῖφος, i. e. δίκτυον. porro, ῥέω, fluo, et ῥάσσω, f. άξω, i. e. ἐῤῥωμένως καταπίπτω; unde ὁ καταῤῥάκτης, ου, et τὸ ῥάσμα, gutta. in genere hoc thema, ῥᾶν, exprimit quemvis sonum durum et strepentem. hinc est et ῥύζω, f. ξω, sonus quem canis acer et incitatus edit nudatis dentibus et ringens. unde est ἐπιῤῥύξας, cum acri stridore irruens canis, Aristoph. Vesp. 703. et χρέμπτομαι, screo, exscreo et spuo, *ich huste heraus, (to expectorate:)* unde καταχρέμπτομαί τινος, screando conspuo aliquem, Aristoph. Pax, 815, ὧν καταχρεμψαμένη. et χρεμετίζειν et χρεμίζειν, et χρεμέθειν et χρεμετᾶν, quæ omnia de hinnitu equorum dicuntur, *wiehern, (to neigh:)* et varietas terminationis ostendit, præcipuam syllabam esse primam, reliquas esse paragogas meras.

ῥᾴων, ὁ ἡ, τὸ ῥᾷον, vide sub ῥηΐδιος.

ῥέα, et ῥεῖα. (Ῥέω) adverb. facile, celeriter, proclivi, sine molestia aut impedimento. est a ῥέω, fluo. ῥεῖα, sine multo negotio, Ε, 304. Μ, 381, 449. Υ, 287. Θ, 179. Μ, 58. ῥεῖα ζώοντες θεοὶ, Ζ, 138. δ, 805. ε, 122, i. e. ἀπόνως, οὐχ ὑποδυσκόλως, ἀλλὰ κατὰ ἔμφρονα ῥαστώνην, *ohne mühe und unlust, (without trouble or uneasiness.)* sic, ῥεῖα, Β, 475. Γ, 381. Ι, 473. Κ, 492, 556. Λ, 801. Π, 44. Μ, 451. Ν, 90. Ξ, 245. Θ, 356, 362, 490. Π, 745, 749. Ρ, 70, 461. Σ, 600. Τ, 263, 444. Χ, 23. Ω, 567. τούτοις ταῦτα μέλει, ῥεῖα, istis ista curæ sunt, et qui-

dem nullo negotio, α, 160. β, 322, ubi id notat vires Telemachi. γ, 231. δ, 207. ζ, 108, 300. ρ, 265. κ, 573. ρ, 273, 305. ψ, 188. primaria ergo notio est, sine molestia aut impedimento.

ῥέγκω et ῥέγχω, ('Ράω) sterto, sonum in somno facio per respirandum, *ich schnarche, (I snore,)* Aristoph. Nub. 5. unde et ille sonus vocatur ὁ ῥόγκος et ῥόγχος. et verbum hinc est ῥογχάζω. Vide sub ῥήγνυμι.

ῥέδδω, ῥέδω, bœotice pro ἔρδω, q. v.

ῥέεθρον, ου. τό. ('Ρέω) fluentum, *ein fliess, (a stream,)* Καΰστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα, Β, 461. et 433, Βοαγρίου. Ἰαρδάνου, Η, 135. Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα, Θ, 369. ποταμοῖο Ὠκεανοῦ, Ξ, 245. ἰφθίμων ἀλεγεινά, Ρ, 749. ἔβραχε δὲ αἰπὰ, Φ, 9. et 25, ποταμοῖο κατά. et 218, ἐρατεινά. et 235, πάντα δ' ὄρινε. et 244, ἐπέσχε δὲ καλά. et 311, ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος ἐκ πηγέων. et 352, περὶ καλὰ ποταμοῖο. et 354, κυβίστων κατὰ καλά. et 361, ἀνέφλυε καλά. et 365, τοῦ καλὰ πυρὶ φλέγετο. et 382, κατέσσυτο καλά. ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα, ζ, 317. μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα, λ, 156. et 239, ἐπὶ Ἐνιπῆος πωλέσκετο (versabatur crebro) καλά. ῥέεθρον παρά, Ol. 9, 29. ἐπὶ ῥεέθροις, Ol. 13, 49. Ne. 9, 22. Ist. 1, 38. 5, 43.

ῥέζω, f. ἕξω. (Ἔρα) facio. est idem quod ἔρδω, et inde factum per μετάθεσιν, mutationemque τοῦ δ in ζ ob cognationem. οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν οὐδ' ἀγορεύω, σ, 15, neque facio neque dico tibi quidquam mali. εἴ τις ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε ῥέζει, quæ id facit, χ, 158. πέρι μὲν κρατέεις, πέρι δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, Φ, 214, inquit fluvius ad Achillem; superas quidam alios homines robore, sed superas et improbe factis. et 217, κατὰ πεδίον μέρμερα ῥέζειν, in campo ardua patrare, sc. memento; nam est infin. pro imperativo. τί νύ σοι οὗτοι τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, quid tandem tantum mali faciunt illi tibi, Δ, 32. ῥέζουσι ἑκατόμβας ἀθανάτοις, Ψ, 206. θεοῖς ἱερά τε ῥέζουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας, ε, 102. οἱ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον, pro ἔρεζον, imperfectum, γ, 5. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν, Β, 400. κακῶς δ' αὐτοὶ μὲν ἔρεζον, male faciebant ei, ψ, 56, *die ihn übel handthireten, (who ill treated him.)* οἳ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσι, ω, 457, qui magnum facinus fecerunt summa amentia. ὅς σε ἀγαθὰ ῥέζεσκον, qui tibi bene feci, χ, 209. et 46, ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί, qualia et quanta fecerunt illi. Ζηνὶ ῥέζεσκον, sacrificabant, Θ, 250. ὅστις τοιαῦτά γε ῥέζοι, qui talia faceret, Ψ, 494. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, ita pereat et alius quicunque talia patret, α, 47. ἄλλους παύεσκον (sedabam) μνηστῆρας ὅ τις τοιαῦτά γε ῥέζοι, facere vellet, χ, 315. αἴσυλα ῥέζοι, dura et adversa faciat, β, 232, *müsse widerrechtliche dinge thun, (may do harsh things:)* quod per imprecationem graviter dictum, precor ut faciat vobis. sic et ι, 10. ἤ τις τοιαῦτα γε ῥέζοι, quæ talia faceret, ζ, 286. δυσμενέων κακὰ ἔρεξεν Ἀχαιούς, β, 72. et 73, τῶν μὲ ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες, eorum malorum causa retribuentes facite mihi mala infensi. μήκετι μοὶ κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες, υ, 314. habet ergo et accusativum et dativum personæ. ὃς οὐκ ὄθετο αἴσυλα ῥέζων, qui non cessavit improba faciens, Ε, 403. et 374, ὡσεί τι κακὸν ῥέζουσαν, tanquam mali quid facientem. sic Φ, 510. μέρμερα ῥέζον, magnas res gerens, Δ, 502. ὧδέ κέ μοι ῥέζων κεχαρισμένα θείης, sic faciens sane mihi grata faceres, Ω, 661, *du würdest mir einen gefallen thun, wenn du es so machetest, (thou wouldst gratify me by doing so.)* ἱερὰ ῥέζων, sacrificando, α, 61. ὡς δὲ σὺ ῥέζειν, pro ῥέζε, sic et tu fac, Χ, 259. θεοῖσίν τε ῥέζειν, ξ, 251, ad sacrificandum diis. σοὶ δὲ ἐγὼ ῥέξω βοῦν, tibi ego sacrificabo bovem, Κ, 292. et 294, τήν σοι ἐγὼ ῥέξω. sic et γ, 382, 384. ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέζω κακὸν, nihil mali ego tibi faciam, Ω, 370. εἴ τι νόος ῥέξει, si quid prudentia proficiet, Ξ, 62, *wenn verstand was vermag, (if prudence be of any avail.)* ὅ,τι ποσσίν τε ῥέξει καὶ χερσὶν, quod pedibus et manibus efficiet, Θ, 148, i. e. currendo, saltando, jaciendo, luctando. ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, nisi sic faciemus, *wenn wir es nicht so machen werden, (unless we do so,)* Η, 353. πῶς τ' ἂρ ἔσι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν; Δ, 837, ubi utraque phrasis est eadem: *wie wird das werden, was sollen wir machen? (how will it be, what shall we do?)* ῥέξομεν ἱερὰ θεοῖς, η, 191. ἀθανάτοις, μ, 344, quod est antecedens sacrum, ut sequatur epulum hominum: et volebant non Ἡλίῳ modo, sed simul omnibus diis sacra facere, ut aliquis eorum se tueatur adversus iram Ἡλίου. sic sæpe, σπένδειν Διΐ, ponitur ut antecedens, pro πίνειν, quod est consequens. ἀρνῶν ῥέξειν ἑκατόμβην, Δ, 102, 120. χαλεπῶς δέ σε ἔολπα τὸ ῥέξειν, spero te vix id facturum esse, Υ, 186. ἑκατόμβην, Ψ, 146, 864, 873. βοῦν, κ, 523. λ, 31. ἑκατόμβας, ρ, 51, 60. γ, 144. τὸ δὴ μέγα ἄριστον ἔρεξεν, hoc longe optimum fecit, Β, 274, coll. 272. τίς σε τοιάδε ἔρεξε οὐρανιώνων, quis deorum tibi talia fecit, Ε, 373, et respondetur, non deorum aliquis, sed homo, 376. τῇ πιθόμην, καὶ ἔρεξα, Ι, 453, huic (matri) obsequebar, et faciebam, sc. τὸ μιγῆναι τῇ παλλακῇ: *der folgte ich und that es, (I obeyed her and did so.)* sic Alciphron dixit: ὁ δεῖνα οἷός τε ἦν (war capable, [was capable,] poterat) ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρώντων ἁπάντων τὴν ψαλτρίαν ἐνεργεῖν, nam τὸ ῥέζειν et ἐνεργεῖν in tali contextu est idem, inire eam, *es mit einer thun, (to have connexion with a female.)* alias τὸ ῥέζειν sic absolute ponitur, ut subintelligatur τὸ κακὸν, e. c. οὐδέ τι ῥέξας, qui nihil (mali) feci. αὐτῇ οὔτι Οἰνεὺς ῥέξε, sacrum fecit, Ι, 531, et 532, οἴῃ δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρῃ, i. e. Dianæ. et 643, ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισι ἔρεξεν, qui me inhonorum fecit inter eos, *der mich als einen nichtswürdigen tractiret hat, (who has treated me as a dishonourable wretch,)* ἔθηκε, ἐποίησε. ὅσα Ἕκτωρ ἔρρεξεν Ἀχαιούς, Κ, 49, quanta ille gessit contra eos. et 51, ἔργα δ' ἔρεξε, res gessit. nam duplex ρ est ex usu Attico, simplex ex usu communi. ποῖον ἔρεξας, quid fecisti, Ψ, 570. ἐρέξαμεν ἱερὰ θεοῖσιν, γ, 159. οἷον τόδε ἔρεξε, quale illud est quod fecit, δ, 242, 271. et 352, ἐπεὶ οὔ σφιν ἔρεξα ἑκατόμβας. sic et 582. οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας, non recte egisti, ι, 352. ἢ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρείῃσι νόου, λ, 271, conf. ἔργον. πολλὰ δ' ἀτάσθαλα ἔρεξα, multa libidinose et temere feci, σ, 138. μαινόμενος κακὰ ἔρεξε κατὰ δόμον, φ, 298, furens male fecit in domo. μήτι κακὸν ῥέξωσι, sc. δείδω, vereor, ne malum dent vobis, π, 381. ὅτε ἂν ῥέξῃς ἑκατόμβας θεοῖς, δ, 478. μήτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, Β, 195. ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; Τ, 90, quid faciendum mihi est? ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι καὶ ῥέξειε, δ, 205, quæ prudens vir diceret et faceret. et 649, τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος; quid sane faceret et alius? Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, Α, 444. σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι, Β, 802, tibi maxime commendo, ut sic facias. ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, hospiti activo male facere, Γ, 354. εἰπεῖν οὐδέ τι ῥέξαι ἀτάσθαλον, χ, 314. τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικὲς, ψ, 222, eodem sensu, quo 2 Samuelis xvi, 10. ἱερὰ ῥέξας, Α, 147. Διΐ, Ι, 357. θεοῖς καλά, δ, 473. Ζηνί, ι, 553. Ποσειδάωνι, λ, 129. ἔρξαντα ἱερὰ καλὰ, sacrificantem, ψ, 277. ῥέξαντες Διΐ, Λ, 726. μέγα ῥέξας τι, magna re gesta, Χ, 305. οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, δ, 690, nemini faciens aliquid improbi. θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικὼς, leoni similis qui mali quid fecit, Ο, 586, *wie ein löwe der schaden gethan hat, (like a lion that has done mischief:)* nam is sentire id videtur. πολλὰ κακὰ ῥέξαντα, multa cæde facta per eum, Σ, 455. οὔτι κακὸν ῥέξαντα, ρ, 567. ἔργα, ὅσα ἄνδρες ῥέξαντες ἔβησαν, facinora, quibus patratis abierant viri, Κ, 525. et 282, ῥέξαντας μέγα ἔργον, magna re gesta. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, stultus cognoscit factum demum, non vero ante, quam sit id malum, *wie schadlich es sey, (how pernicious it is,)* Ρ, 32. Υ, 198. nam non est ἐπαινετέος, ὃ, μετὰ τὸ ῥεχθῆναί τι, νοήσας, qui tum demum considerat rem, quando jam acta est: id testatur ὁ Ἐπιμηθεὺς, καὶ ὁ τῆς παροιμίας ἁλιεὺς, piscator ictus sapit. cæterum phrasis communiter esse deberet, ῥεχθέντος δὲ, sc. τοῦ κακοῦ, postquam male actum est: sed illa Homeri est Ἀττικωτέρα, etiam προσώπῳ ἀγωνιῶντι καὶ σχεδιάζοντι (personæ sollicitæ et festinanti) οἰκεία. οὐδέ τι μῆχός ἐστιν, ῥεχθέντος κακοῦ ἄκος εὑρεῖν, medicinam invenire facto malo, Ι, 250, ergo considera ante, ne malum fiat. ῥέζοντα καλὰ, sc. αἰνεῖν, Py. 9, 171, pulcra facinora edentem laudare. ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν, Ne. 4, 52, quæ verba sunt celebria in historia Alexandri Magni. ῥέζοντας θεῷ, sacrificantes, Py. 10, 53. ῥέξας κάλλιστα, Ol. 9, 142, qui pulcerrimas gessit res.

ῥέθος, εος. τό. ('Ρέω) corpus totum et membra ejus in genere: in specie τὸ πρόσωπον ejusque partes, maxime apud Αἰολεῖς. οὐ μόνον τὰ ὅλα μέλη, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὸ πρόσωπον. est cum τὸ ἔρευθος ejusdem originis. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, et anima ex corpore avolans ad Orcum descendit, Π, 856, de Patroclo. et de Hectore, Χ, 362. et 68. ἐπεί κέ τις, τύψας ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. quibus locis nihil nimium obstat, faciem intelligere: nam constat, ὕστατον ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖν τὸ πνεῦμα. aliis placet etymologia artificiosior: ἐπεὶ διὰ προσώπου ῥέα τὸ ἦθος διαφαίνεται, ut sit ex ῥέα, facile, et ἦθος, mos, animus, compositum ῥέθος. quæ est ingeniosa satis enarratio notionis Æolicæ de facie. οὐκ ἔτι ἔρευθος σώζεται ἐπὶ ῥεθέεσσι, Mosch. Id. 4, de Megara: non amplius rubor puellaris incolumis est in facie, genis et labiis, præ luctu nimio; versu 3.

ῥεῖα, vide ῥέα.

'ΡΕ'ΚΩ, est obsoletum thema; notatque, protendere, extendere: pro quo, præfixo ο, in usu esse cœpit. ὀρέγω, q. v.

ῥέμβω, ('Ρέπω) in gyrum volvo, ut superius semper vergat in inferius. nam est a sequente. ab eodem est et ἡ ῥομφαία, magnus ensis, quasi ῥοπαία, quæ impetu vergit versus cædendum corpus.

'ΡΕ'ΠΩ, f. ψω. deorsum vergo, *ich neige mich niederwärts, (I incline downwards.)* in genere, vergo ad finem. proprie est λέξις σταθμητικὴ, de libra adhiberi solitum verbum, quando altera lanx deprimitur. hinc quidam deducunt ab, ἔραν ἕπω, terram sequor: quod magis ad juvandam memoriam, quam ex vero, monemus. εἷλκε δὲ τὰ τάλαντα, (libram sursum elevabat) μέσσα λαβὼν, ῥέπε (ἔρεπε vel ἔῤῥεπε) δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν, deorsumque vergebat fatalis dies Achæorum, Θ, 72, coll. 73, 74, nam in libra Jovis τὰ μὲν κάτω καὶ πρόσγεια sunt δυστυχίας σύμβολα, θνητότητος γὰρ τόπος τὰ περὶ γῆν: ἡ δὲ γε μετέωρος πλάστιγξ (lanx) εὐτυχίαν δηλοῖ καὶ ἐνηρτημένην ζωὴν, διὰ τὸ τῶν ἄνω μακρόβιον καὶ ἀθάνατον. sic et Χ, 212, ῥέπε δ' Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, 209, seqq. hinc dicitur ἡ ἑτερορρεπὴς πλάστιγξ, in libra lanx illa ex duabus quæ deorsum vergit, *die das schwerere gewichte hat, (which weighs the heavier;)* et metaphorice, ἡ ἑτερορρεπὴς δίκη, καὶ φιλία, etc. justitia, aut amicitia, quæ magis in alterum inclinat. deinde ἡ ῥοπὴ, momentum, quasi movimentum libræ; et, σμικρὰ ῥοπὴ εὐ-

νάζει παλαιὰ σώματα, parva sublatio æquilibrii in æternum somnum componit senilia corpora, Soph. Œd. Tyr. ut ῥοπὴ denotet τὰς θανατηρὰς αἰτίας, causas mortis. Euripides: βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰὼν, i. e. ὧδε καὶ ἐκεῖ ῥέπων, καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ, *die lebenszeit ist abwechselnd mit gutem und bösen, unde steht nicht beständig wagerecht, (life is chequered with good and bad, and not always evenly balanced.)* πολλᾶ ῥέπει, in multas partes vergit, Ol. 8, 31, i. e. varios eventus habere potest. ῥέποντα ὕπνον πρὸς ἠῶ, Py. 9, 44, somnum vergentem ad matutinum tempus.

ῬΕ΄Ω, fluo, *ich fliesse, rinne, (I flow, run;)* labor, cado, *ich verfalle, (I fall,)* sicut τὰ ἄνθη dicuntur ῥέειν, i. e. ῥᾳδίως ἀποπίπτειν, *vergehen, (to fall down.)* notat et in genere, feror cum impetu. futurum est ῥεύσω, quasi a ῥεύω, in poëta tamen non occurrens. potuisset sub ῥάω poni: sed maluimus separari. ῥέεν (ἔῤῥεεν) ἀγλαὸν ὕδωρ, B, 307. πηγὴ ὕδατι λιαρῷ ῥέει, fons fluit aqua calida, X, 149. ἶξε Ξάνθον ῥέοντα, venit ad Xanthum fluentem, Z, 172, *an den Xanthus strom, (to the river Xanthus,)* ad differentiam urbis, quæ ἡ Ξάνθος dicta. ἀπ' Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος, B, 849, qui et una voce ὁ εὐρυρέων dicitur; de fluvio qui non semper residet in alveo suo, sed sæpius exundat ripasque supergreditur, et vicinos late campos stagnantes facit. sic Π, 288. Φ, 157, 186, coll. 141, Ἄξιος εὐρυρέεθρος. potest tamen in genere appellari sic flumen magnum. sic, ὁ Ἀλφειὸς, ὅστε εὐρὺ ῥέει διὰ γαίης, E, 545. Τροίην ἶξον, ποταμώ τε ῥέοντε, E, 773, ubi epitheton notat fluvios non λειψυδροῦντας (deficientes aquis) ἀλλὰ πλήθοντας, plenos aquis. hinc, ποταμοὶ πλήθουσι (pleni sunt) ῥέοντες, Π, 389. et 391, χαράδραι στενάχουσι (gemunt) ῥέουσαι, torrentes. χειμάῤῥῳ, ὅστε ὦκα ῥέων ἐκέδασσε (discindere solet) γεφύρας, E, 88. οὔ μιν ῥηγνῦσι ῥέοντες ποταμοὶ, P, 751, non perrumpunt eum aggerem. ὄπισθε ῥέων ποταμὸς ἕπετο, insequebatur eum fluvius, Φ, 256. et 271, ὕπαιθα, subtus fluens. κρῆναι πίσυρες ῥέον (ἔῤῥεον) ὕδατι λευκῷ, ε, 70. εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι Κωκυτός τε, κ, 513, ubi verbum, plurale positum inter duo nomina singularis numeri; in Acherontem Pyriphlegethon influunt et Cocytus: quæ figura dicitur Alcmanica, quia ὁ Ἀλκμᾶν, poëta nobilis, sæpissime ea usus fuit. est, ac si dicas, ἐγὼ ἤλθομεν καὶ σύ. ἐπὶ κρατὸς λιμένος (ad interiorem partem celsam portus) ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, ι, 140. χιόνος τηκομένης ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες, nive resoluta pleni fiunt fluvii, τ, 207. ἔῤῥεεν ἱδρὼς, sudor, Ψ, 688. δάκρυα, P, 438. τ, 204. αἷμα, ἐξ ὠτειλῆς, e vulnere, Δ, 140. ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, E, 339. et 340, ἰχὼρ ῥέει θεοῖς. ἔῤῥει κατ' ὠτειλὴν, P, 86. ἀμφὶ νέκυν, Ψ, 34. ῥέε δὲ, λ, 36. ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, Γ, 300. ῥέε δ' αἵματι γαῖα, terra fluebat sanguine, Δ, 451. Θ, 65. O, 715. Υ, 494. sic dicitur; ἔῤῥεε δακρύοις ὁ ὀφθαλμός. sic dicitur et τόπος ἀναχωρεῖν, locus desertus esse, i. e. ἥσυχος καὶ ἐρημός ἐστι, *der ort ist gleichsam ein einsiedler, (the place is as it were deserted.)* τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, a lingua ejus fluebat oratio dulcior melle, i. e. egregie pronuntiabat et aptissime eligebat verba, A, 249. et hæc est origo notionis verbi ῥέω, f. ῥήσω, dico; et τὸ ῥῆμα, et ὁ ῥήτωρ, cui dulciter fluunt verba. ἔῤῥεον βέλη ἐκ χειρῶν, M, 159, quæ est significatio multitudinis telorum conjectorum in hostes: quæ significatio etiam ad priorem locum de oratione pertinet. κῦμα ῥέον, Ol. 10, 15. Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντα, Ol. 5, 42. idem verbum dicitur ῥυέω, cujus aor. 2. pass. ἐῤῥύην, fluxi, est in usu crebro. ὁ ποταμὸς οὕτω μέγας ἐῤῥύη, Herodot. VIII, 138. et διαῤῥυέω, f. ήσω, diffluo minutim, Aristoph. Vesp. 1151, πρὶν διεῤῥυηκέναι, de carne nimis cocta. et καταῤῥυεὶς, delapsus, decidens vehementer, Aristoph. Pax, 70. et 145, μὴ καταῤῥυῇς, ne decides. et Aves, 104, ἐξεῤῥύηκε τὰ πτερὰ, pennæ defluxerunt; coll. 106, ὄρνεα πτεροῤῥυεῖ, aves amittunt pennas suas. ἡ ῥύμη, impetus vehemens: unde apud Thucyd. frequens est phrasis, χωρεῖν ῥύμῃ, ire et accedere cum impetu, lib. 2, c. 81.

Ῥέω, f. ήσω. (Ῥέω) dico, *ich rede, (I speak.)* perf. a. ἔῤῥηκα, et attice εἴρηκα, perf. p. εἴρημαι. εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται, si quid minus bene nunc dictum est, Δ, 363. ἀριζήλως εἰρημένα, dilucide dicta, μ, 453. οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, nondum omnis sermo dictus erat, K, 540. π, 11, 351. est plusquamp. p. ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, propter dictum justum, υ, 322. σ, 413, *wegen des gesprochenen billigen, (on account of the just observation.)* ῥηθὲν μάντευμα, Py. 4, 132, vaticinium editum Delphis. ληρεῖν est, nimia loqui, a syllaba intensiva λα, ionice λη, et ῥέω, loquor: unde ὁ λῆρος, nugæ. Vide supra.

ῥῆγμα, τὸ, vide sub ἰωχμός.

ῥηγμὶν, ῖνος. ὁ et ἡ. (Ῥάω) est proprie terra fluctibus rupta et adesa, quæ κύμασιν συνέῤῥηκται. est enim a ῥήσσω. apud poëtam duplici est notione, ut designet, aquam ad littus allisam, littusque ipsum ubi unda alliditur et frangitur; ὁ αἰγιαλὸς ᾧ τὰ κύματα προσρήσσονται: et deinde, superficiem maris, τὴν ἐπιφάνειαν θαλάσσης ἣν αἱ κῶπαι ῥήσσουσι. ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, in littore, A, 437. δ, 430, 575. ι, 150, 169, 547, 559. κ, 186. μ, 6. ο, 498. παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης, ad littus, B, 773. δ, 449. *am ufer, (on the shore.)* οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κέκλινται, hi vero ad littus et in littore jacent, Π, 67. ἐπὶ ἄκρον ῥηγμῖνος ἁλὸς θέεσκον, de equis celerrimis, Υ, 229, super extremum superficici maris currebant, i. e. ἐπὶ ἄκρον ῥηγμῖνα ἁλὸς, i. e. ἐπὶ τὴν τῆς ἁλὸς ἐπιφάνειαν, coll. 228, ἐπὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, quod est idem. ὑμεῖς μὲν κώπαις ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε, μ, 214, ubi iste ῥηγμὶν, i. e. ἡ ἐπιφάνεια ἤτοι τὸ ἐπιπολάζον τῆς θαλάσσης, ab illo κατὰ τοὺς αἰγιαλοὺς, distinguitur per βαθύ: et dicitur sic, quia ῥήγνυται κώπαις, et quia etiam ibi κύματα ῥήγνυνται inter se et a ventis. proprie enim sic dicitur aqua fissuras et rupturas faciens vel patiens. genus fœmininum est Ionicum. ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου, Ne. 5, 24, in littore. Vide sequens.

ῥήγνυμι et ῥήγνυμαι. (Ῥάω) rumpo, frango, pulso vehementer. idem ac ῥήσσω. οὐδέ μιν σθένεϊ ῥέοντες ποταμοὶ ῥηγνῦσι, neque eum, aggerem fluvio oppositum, vi fluentes fluvii perrumpunt et dispellunt, P, 751. nam id sæpe faciunt impetuosæ aquæ, ut oppositam sibi terram perfringant: unde et τὰ Ῥήγια, urbs in Italia inferiori, nomen habent. conf. τὸν Περιηγητήν. κορύνῃ (clava) ῥήγνυσκε (ionice pro ἐῤῥήγνυ) φάλαγγας, H, 141, hinc est epitheton ὁ ῥηξήνωρ, ὃς φάλαγγας ἀνδρῶν ῥήγνυσι. ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, Υ, 55, et inter eos gravem contentionem diviserunt dii, ut pugna in variis partibus quasi distributa pugnaretur ab utroque exercitu. nam ῥήγνυται ἔρις, ὅτε σκεδασθῇ εἰς πολλὰ μέρη. περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο, circa eas fluctus maris perfringebatur, sursum euntibus Nereidibus, Σ, 67, cum emergerent ex mari, et sic dividerent superficiem maris. χέρσῳ ῥηγνύμενον κῦμα βρέμει, in littore fracta unda fremit, Δ, 425, hinc est ὁ ῥηγμὶν θαλάσσης αἰγιαλώδης, περὶ ὃν τὰ κύματα ῥήγνυται. Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας, rumpebant, N, 718. ῥήγνυσθε τεῖχος, perfringite munitionem, M, 440. et 257, ῥήγνυσθαι τεῖχος. verbum ῥέγκω et ῥέγχω, f. ξω. sonum duriorem naribus edo, pertinet huc. de equis est ἔρεγκον, Eurip. Rhes. 785.

ῥῆγος, εος. τό. (Ἔρα) stragulum artificiose factum et coloratum, *eine schön gearbeitete und gefärbte decke, (a covering beautifully wrought and dyed.)* est a ῥέζω, cujus f. 2. esset ῥεγῶ, præt. m. ἔῤῥεγα, ἔῤῥηγα, ἔῤῥογα. et dicitur κατ' ἐξοχήν τινα factum. alii quidem hoc nomen a ῥήσσω deducunt, quatenus id verbum notat et, βάπτω, tingo colore; et revera τὸ ῥῆγος semper notat ὕφασμά τι βαπτόν: sed verius fortasse ad ῥέζω pertinet, quod quoque κατὰ γλῶσσάν τινα notat βάπτω, ponitur hoc nomen de stragulo, quod superne lectis dormitoriis lautiorum, etiam sellis elegantioribus, insternebatur; ut loca ostendent: *eine bett- oder stuhldecke bey vornehmen personen, (the covering of a couch or seat used by persons of distinction.)* στόρεσαν λέχος, κώεά τε ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, I, 657, ubi de Achille, Phœnicem hospitio excipiente, est sermo: straverunt lectum, (quod est genus vel totum, cujus nunc partes enumerantur) pelles ovillas et stragulam tinctam, et linteum eximium; nimirum pelles illæ subjacebant, his superstratum erat linteum, et deinde superne, quo et cubans ipse se contegebat, stragulum illud purpureum. sic et Ω, 644, ubi rex Priamus ab Achille hospitio excipitur, δέμνια, (lectum ligneum, spondam) καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρεα ἐμβαλέειν, στορέσαι τε ἐφύπερθε τάπητας, (ubi est Homerica ὑστερολογία, nam δεμνίῳ statim, loco κωέων ante memoratorum, superponebantur τάπητες, *matrazzen, (mattresses;)* et his insternebantur ῥήγεα loco λίνου ante memorati, quia hic erat rex magnus incubiturus; et loco tegumenti dormientis addebantur χλαῖναι οὖλαι, molles et villosæ chlænæ, i. e. vestes latæ et commodæ. ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα ἐν οἴκῳ, μαλακῶς ἐνεύδειν, γ, 349, ubi rex Nestor pauperem aut mediocrem aliquem hominem describit. et 351, αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα (πάρεισι) μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλά. et δ, 297, ubi eadem verba sunt, quæ ex Ω adduximus; et ubi de Menelao Telemachum excipiente est sermo. ῥήγεα σιγαλόεντα, ζ, 38, ubi enumerantur inter vestes principales a Nausicaa lavari curandas: nam omne lectorum instrumentum, quod corpus immediate contingit, lavari sæpe debet. et η, 336, eadem quoque verba, quæ Ω et δ habet; et ubi sermo est de rege Alcinoo Ulyssem excipiente. ἐνίβαλλε θρόνοις ῥήγεα καλὰ, insternebat sedilibus tincta stragula pulcra; et sequitur, πορφύρεα, καθύπερθε, ὑπένερθε δὲ λῖτα ὑπέβαλλεν, κ, 352, 353, sc. purpurea, superne instravit, sed infra subjiciebat illis stragulis lintea, quæ sine dubio aliud molle quid sub se habebant: ergo ῥήγεα sunt lautius quid, quam τὰ λῖτα, quæ in medio erant, ne ῥήγεα attererentur nimis a subjacentibus: λῖτα ὑποβέβληται ἢ ὑπέστρωται, ῥήγεα δὲ ἐφήπλωται, in sellis. οὐδέ οἱ εὐναὶ (cubilia ejus in quibus dormit, non sunt) δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, λ, 188, ubi de Laërte, principe, sermo est, in summo luctu non molliter et laute cubantis, sed humi. κατεστόρεσαν Ὀδυσσῆϊ ῥῆγός τε λίνον τε, ν, 73, ubi duo lautiora nominantur, et subintelliguntur reliqua ad molliter cubandum substrata, quibus superjacebat linteum, et deinde stragulum illud purpureum. nam et lintea numerabantur inter lautiora et rariora in antiquissimo orbe. et 118, αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι, cum ipso linteo et admirabili stragulo, extulerunt dormientem e navi. κάτθετε εὐνὴν, *machet ein schlafbette zu rechte, (prepare the bed,)* δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, spondam et lænas et stragula pulcra, τ, 318, inquit Penelope ad ancillas suas, de personato hospite. et 337, ἤτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα ἤχθετο, odiosa facta sunt; inquit personatus hospes, luctum simulans, et humi cubiturus. et υ, 141, οὐκ ἤθελεν (hospes

iste) ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν, in laute apparato lecto. λέχος, (cubile) ἐμβάλετε εὐνήν, (injicite ei cubili instrumenta decubitoria) κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα, ψ, 179, 180.

ῥηθεὶς, vide sub Ῥέω, dico.

ῥηΐδιος, ίη, ιον. (Ῥέω) facilis, nullo aut non magno negotio, expeditus. est factum adjectivum a ῥέα, Ionico more. nimirum ex ῥεῖα fit ῥίϊα, inde ῥηΐα, inde ῥηΐδιος. in prosa dici solet ῥᾴδιος, quod factum est ex ῥηΐδιος, sicut scriptio ostendit. dicitur et ὁ ἡ ῥάων, τὸ ῥᾶον, et ῥήϊον, unde est ῥηΐτερος, et ῥήϊστος. ὁ ῥᾳδιουργὸς est ὁ κακοῦργος, *ein leichtfertiger übelthäter, ein spitzbube, (a light-fingered rogue, scoundrel.)* et ἡ ῥᾳδιουργία, i. e. ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ θρασύτης. tamen et hoc nomen in bono sensu dici potest ἐπὶ εὐκολίας. ὁ ῥάων est etiam ὁ ἐκ νόσου ὑγιής: et ῥαΐζειν est τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν, *besser werden von einer krankheit, erleichtert sich befinden, sich wohl befinden, (to recover after illness, to feel one's self relieved, to be convalescent.)* Axiochus, §. 2. τάφρος περῆσαι οὐ ῥηϊδίη, fossa quæ non est facilis transitu, M, 54. ῥηΐδιόν σοι ἔπος ἐρέω, expeditum et perspicuum hoc tibi dicam, λ, 145, liquidum hoc. ῥηΐδιον θεοῖς, diis facilis est res, π, 211. οὐ ῥηΐδιά ἐστι δῶρα θεῶν ἀνδράσι δαμῆναι, non facilia sunt dona deorum superari ab hominibus, Υ, 265.

ῥηϊδίως, (Ῥέω) adverb. facile, nullo aut non multo negotio, expedite. ἐνίκα ῥηϊδίως, Δ, 390, ergo ipse fortissimus et peritissimus inter tot robustos. sic et Ε, 808. πεπιθεῖν, ad facile flectendum verbis animum ejus, Ι, 184. λέων ἐλάφου τέκνα ξυνέαξε, frangere potest, Λ, 114. sic porro Μ, 448. Π, 690, 846. Ρ, 178, 283. Χ, 19, 140. θ, 376. ι, 313. ξ, 196, ubi incipit ἀπόδοσις ad præcedentia ab 193. et 254, 358, 349. π, 198. φ, 92, 328, 407. ψ, 186. ω, 176.

ῥήϊστος, η, ον. (Ῥέω) facillimus. τῇπερ ῥηΐστη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισι, δ, 565, et ἐμφαίνει τὴν ἔμφρονα ῥᾳστώνην τῶν ἐν ταῖς μακάρων νήσοις, nam de insulis fortunatis sermo ibi est. comparat. est ῥηΐων, pro quo communis lingua dicit ῥάων.

ῥηΐτατος, η, ον. (Ῥέω) facillimus, cum minimo negotio, expeditissimus. ὅς δέ κε ῥηΐτατα ἐντανύσῃ βιόν, neutrum adverbialiter: qui expeditissime tetenderit arcum, τ, 577. φ, 75. et hæc erat una conditio: altera est versu sequente. positivus debet concipi ῥήϊος, et comparativus ῥηΐότερος, extruso ο vel ω.

ῥηΐτερος, έρα, ερον. (Ῥέω) facilior, expeditior. ῥηΐτεροι ἦσαν πολεμίζειν, Σ, 258, faciliores erant superatu, εὐπολεμητότεροι, *es kostete weniger mühe wider sie zu streiten, (it required less exertion to vanquish them.)*. sic, ῥηΐτεροι μᾶλλον Ἀχαιοῖς ἔσεσθε ἐναίρειν, faciliores eritis quos Græci occidant, Ω, 243. ῥαΐτερον, Ol. 8, 78.

ῥηκτὸς, ή, όν. (Ῥάω) qui rumpi et cædi potest. ἀνὴρ χαλκῷ τε ῥηκτὸς καὶ μεγάλοις χερμαδίοις homo, vulnerabilis ferro et saxis, Ν, 323, i, opp. ad hominem invulnerabilem.

ῥῆμα, ατος. τό. (Ῥέω) dictum, *ein spruch, ausspruch, (a saying, sentence.)* Ὁμήρου ῥῆμα, Homericam sententiam, Py. 4, 493. ῥῆμα ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, oratio diutius vivit quam res gestæ, Ne. 4, 10. Ἀργείου, Argivi Aristodemi dictum, Ist. 2, 15, qui erat Spartanus: nam tota Peloponnesus olim dicta Argos. ῥήματα πλέκων, orationes componens, verba contexens, Ne. 4, 153. Vide sub ῬΕ'Ω fluo.

ῥῆνες, οἱ, vide sub πολύῤῥην.

ῥηξηνορία, ας. ἡ. (Ἄνω) est ἡ ἐκ ῥωμαλεότητος ἀνδρία καὶ ῥῆξις ἀνέρων ἀνθισταμένων. θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη, καὶ ῥηξηνορίην, ξ, 217, vires fortes irrumpendi per viros.

ῥηξήνωρ, ορος. (Ἄνω) ὁ τὴν τῆς φάλαγγος ῥήσσων πυκνότητα, qui ordines virorum perrumpit, *der durch die glieder einbricht in der schlacht, (one who breaks through the ranks during the battle.)* a ῥήσσω, rumpo, *ich reisse, (I break.)* ῥήσσων ἀνέρας, πεπυκνωμένους ἐν παρατάξει, ὁ ῥήσσων ἐν ἠνορέῃ ἀνέρων φάλαγγας, fortitudine sua perrumpens per viros. est epitheton boni militis. Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, Η, 228. Ν, 324. Π, 146. δ, 7. de solo ergo Achille ponit id poëta: notans vires ejus, quibus nemo facile resistebat. Vide sub φάλαγξ, ῥήσσω, et ῥήγνυμι.

ῥῆσις, ιος. ἡ. (Ῥέω) locutio, collocutio. ἀκούεις μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος, φ, 291. ἀγγέλων ῥῆσιν, id quod nuntii dixerant, *die ansage, (the message,)* Ne. 1, 89. ῥήσιες παλαιαὶ, antiqua dicta, Ol. 7, 101.

ῥήσσω, f. ήξω. (Ῥάω) rumpo, frango, pulso vehementer. est a ῥάω, unde ῥάσσω, ionice et attice ῥήσσω, unde et ἀράσσω, quæ verba omnia idem fere notant. a f. 2. ῥαγῶ, est novum verbum ῥαγέω, conor abrumpere. unde ψυχοῤῥαγέω, animam ago moribundus. Eurip. Alcest. 141, ἤδη προνωπής ἐστι, καὶ ψυχοῤῥαγεῖ, i. e. προνενευκυῖα εἰς θάνατον, coll. 184. et Androm. 729. maxime autem ῥάσσειν et ῥήσσειν ipsum rumpendi et frangendi sonum exprimunt. *ich reisse, breche, stosse, (I tear, break, strike.)* οἱ δὲ, ῥήσσοντες, ὁμαρτῇ μολπῇ τε ἰΰγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο, Σ, 571, i. e. σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες, de tripudiantibus hilariter vindemiatoribus: quod alibi dixit πεπλήγειν χορὸν, *auf den tanzplaz mit den füssen stossen, (to beat the ground with the feet in dancing,)* pede pulsare tellurem. μελίαις ῥῆξειν θώρηκας, *die harnische mit den spiessen durchstossen zu wollen, (to attempt to penetrate the armour with the spears,)* Β, 544, hinc isti οἱ Ἄβαντες dicti ῥηξιθώρακες, perruptores thoracum. sic, τεῖχος ῥῆξειν, perrumpere munitionem, Μ, 262. οὐδὲ ἔῤῥηξεν χαλκὸν, neque perfregit ferrum in clypeo, Γ, 348. Η, 259. Ρ, 44. sic, χιτῶνα χάλκεον, Ν, 439. et 507, θώρηκος γύαλον. Ρ, 314. σάκος, Υ, 268. Φ, 165. ὀστέον, perfregit os, Μ, 185. Π, 310. Υ, 399. νευρὴν, disrupit ei nervum in arcu, Θ, 328. Ο, 464. ἱμάντα, Γ, 375, et quidem cum celeritate, quam hoc verbum simul innuit. ἄμφω τένοντε, Ε, 307. φάλαγγα Τρώων, Ζ, 6, i. e. διέλυσε, rupit ordines in acie, διέῤῥηξε Τρωϊκὸν πολὺν συνασπισμὸν, *brach ein in die geschlossenen glieder, (broke the close ranks,)* uno illo fortissimo dejecto. qui id facit, dicitur ῥηξήνωρ, perrumpens vi per viros. πύλας, Ν, 124. ἱστοῦ προτόνους θύελλα, turbo venti fregit rudentes mali, μ, 409. χρόα ῥήξω, σύν τ' ὀστέα ἀράξω, Ψ, 673, contundam corpus, et confringam vi ossa. ἵετο δῦναι ὅμιλον, ῥῆξαί τε, Λ, 538, ubi est πρωθύστερον, nam ῥῆξαι, vi dirimere, debet præcedere ante quam sequatur τὸ δῦναι. τεῖχος ῥῆξαι, Μ, 198. στίχας ἀνδρῶν, Ο, 615. et 617, ἀλλ' οὐδ' ὡς δύνατο ῥῆξαι, *konnte die geschlossene glieder nicht trennen, konnte keine öfnung machen, (could not break the ranks, could not make an opening:)* ὡς ἐπὶ δεσμοῦ dictum. nam ὁ συνασπισμὸς est σύνδεσμός τις, ὅς, διακοπεὶς, ῥήγνυται καὶ λύεται. ῥήξας ἕχματα πέτρης, Ν, 139, postquam dissolvit tundendo retinacula saxi, ἀποκόψας, *nachdem er den stein losgestossen, (after breaking off the crag.)* θαλάμου θύρας πυκινῶς ἀραρυίας, Ι, 471, nam τὰ πυκινὰ ῥήγνυνται, non vero τὰ ἀραιά. βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν, vi perrumpentes intrare, Μ, 341. εἴπερ πύλας ῥηξόμεθα, si portas perfregerimus, Μ, 224. et 291, οὐκ ἐῤῥήξαντο πύλας, non perfregissent. et 90, τεῖχος ῥηξάμενοι. et 411, μούνῳ ῥηξαμένῳ, qui solus irrupit. ῥήξαντο φάλαγγας, Λ, 90, nam istud ῥήξασθαι est, διακόψαι συνασπισμὸν ἀντιμάχων, dissolvere ordines hostium. ῥηξάμενος πυκινὰς στίχας, Ν, 680. ῥηξάμενοι φάλαγγας Δαναῶν, Ο, 409. ῥῆξαν ἕλκεα ἐν χροΐ, Ne. 8, 50, in corpore vulnera inflixerunt. in derivatis mutatur hoc η nunc in ω, nunc in α.

ῥητὴρ, ῆρος. ὁ. (Ῥέω) locutor, orator. μύθων τε ῥητῆρα εἶναι, πρηκτῆρα τε ἔργων, verborum oratorem esse, et actorem rerum, Ι, 443. sic et ὁ ῥήτωρ, ορος, est orator: sed qui artem oratoriam docet alios, dicitur ὁ σοφιστὴς, οῦ. nam σοφίζειν in genere est, artem docere.

ῥητὸς, ή, όν. (Ῥέω) dictus. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, pro dicta et constituta mercede, Φ, 445, ὡρισμένῳ.

ῥήτρη, ης. ἡ. (Ῥέω) pactio per verba, *abrede, (agreement,)* συμφωνία καὶ συνθήκη ἐπί τισι ῥητοῖς i. e. ὡρισμένοις. ἄγε νῦν, ῥήτρην ποιησόμεθα, ξ, 393, pactum conventum faciemus. et usque ad 400 est exemplum hujus rei.

ῥήτωρ, ὁ, idem ac ῥητὴρ, q. v. et sub ῬΕ'Ω, fluo.

ῥηχίη, ἡ, vide sub ἀνάπωσις.

ῥηχμὸς, ὁ, vide sub ἰωχμός.

ῥιγεδανὸς, ή, όν. (Θέρω) horribilis, ad cujus conspectum cohorrescimus. notat τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω, Τ, 325, ob horrore dignam Helenam cum Trojanis pugno, φρικτῆς, κρυερᾶς. durius eam, præsentibus pluribus, non voluit appellare, cum alibi dicatur κακίστη, ob cujus levitatem tot mala orta. Vide sub ὀκρυόεις.

ῥιγέω, f. ήσω. (Θέρω) ponitur semper in sensu metaphorico, de gravi metu aut tristitia, ἐπὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν δέους καὶ τῆς ἐντεῦθεν φρίκης. rigeo, horresco, obstupeo. ponitur et, ut Latinorum, horreo, de rebus erectis, e. c. si bastæ sunt sublatæ ut emineant supra viros. sic apud Theocr. 16, 77, ἤδη Φοίνικες ἐῤῥίγασιν (præt. m.) jam acies Carthaginiensium horrent hastis erectis. sed ῥιγόω ponitur de corporis algore. sic et alia verbalia differunt; e. c. δηλέω et δηλόω, κυκλέω et κυκλόω, δινέω et δινόω, ζηλέω et ζηλόω, etc. quæ vide. cæterum in inopinato malo solet frigus quasi invadere animum, imo et corpus quodammodo. ῥίγησεν (ἐῤῥίγησεν) δ' ὁ γέρων, Γ, 259, exhorruit, cohorruit senex, *er erschrack, (he was frightened.)* sic et Δ, 148, 150. et 279, ῥίγησέν τε ἰδὼν, ubi aoristus est pro præsenti, solet exhorrescere. sic, τὸν δὲ ἰδὼν, Ε, 596. Λ, 254, ubi ἀνθρώπινον μὲν, ῥιγῆσαι ἐπὶ πληγῇ, ἀνδρεῖον δὲ ὑποστῆναι καὶ οὕτω μάχην, collato 255. et 345. Μ, 331. ῥίγησεν δὲ Ἥρη, Ο, 34, cohorruit. Αἴας ῥίγησεν ἔργα θεῶν, cohorruit ad ea quæ dii faciebant, Π, 119. Καλυψὼ, ε, 116, expavit, timens ne vir suus a Jove interficeretur. præterea justum et æquum esse crediderat, eum quem ipsa servasset, apud se manere: nunc subito aliter ei mandabatur a Jove, quem ideo injustum putabat. et 171, Ὀδυσσεὺς, qui exhorruit longum et periculosum iter per mare, cum hiems subesset. nam autumno vergente hæc sunt acta, ut ignes apud Calypsonem, Phæacas, Eumæum, Penelopen, ostendunt, et folia ab arboribus decidua, et uvæ in vitibus maturæ, etc. ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον ὄφιν, Μ, 208, cohorruerunt ut viderunt anguem. in opposito χαρᾷ θάλπεταί τις εὐτυχῶν. ἦ σε ὀΐω ῥιγήσειν πόλεμον, Ε, 351, certe existimo, te cum horrore corporis de pugna in posterum cogitaturum, i. e. jam ita tecum agetur, ut meminisse in posterum possis. καὶ Ἀχιλλεὺς ἀντιβολῆσαι τούτῳ ἐν μάχῃ ἔῤῥιγε, Η, 114, etiam is occurrere ei in pugna horrere solet, φρίσσει. et est perf. m. a ῥιγέω, f. 2. ῥιγῶ. aor. 2. ἔῤῥιγον. perf. medii ἔῤῥιγα, plusquamp. ἐῤῥίγειν. et ponitur perf. in sensu inde-

finiti temporis. οὔ τοι ἐγὼν ἔῤῥιγα μάχην, non sane ego horrere soleo pugnam, P, 175. ὄφρα τις ἐῤῥίγησι (ἐῤῥίγη, perf. m. conj.) καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων, Γ, 353, sequente infinitivo. αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐῤῥίγει, μή τίς με ἀπάφοιτο ἔπεσιν, ψ, 216, quæ est ἐπίτασις τῆς προσοχῆς: οὐ γὰρ ἁπλῶς εὐλαβεῖτο τὴν ἐξ ἀνδρὸς ἀπάτην ἡ σώφρων Πηνελόπη, ἀλλὰ καὶ ἐῤῥίγει, (horrescebat timendo) καὶ οὐ, κατὰ τὴν, ἄλλως ῥιγεδανὴν, Ἑλένην, ἀπεριμερίμνως διέκειτο. μηκέτι ῥίγει, Ne. 5, 92, ne horre, ne dubita.

ῥιγηλὸς, et καταῤῥιγηλὸς, ή, όν. (Θέρω) horrendus, horrore dignus. ἅτε ἄλλοις καταῤῥιγηλὰ πέλονται, ξ, 226, quas res alii horrent, φρικτὰ, et opponitur φίλον.

ῥίγιον, ου. τό. (Θέρω) neutrum quasi comparativi ὁ ἡ ῥιγίων, a τὸ ῥῖγος. frigidius. et metaphorice, horribilius. ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται, ad vesperam frigidius tibi erit, ρ, 191, ubi in significatu proprio: πρὸς ἑσπέραν ῥιγώσεις ἐκ τοῦ ψύχους. τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται, Α, 325, ubi in metaphorico: μᾶλλον φρικτὸν αὐτῷ ἔσται τὸ πρᾶγμα. et 563, τόδε σοὶ καὶ ῥίγιον ἔσται. μέγα μὲν κακὸν, τὸ δὲ ῥίγιον, sed hoc multo pejus, Α, 405. τὸ δὲ ῥίγιον, υ, 220.

ῥίγιστον, ου. τὸ. (Θέρω) pessimum, maxime horribile. αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν ἀλλήλων ἰότητι, Ε, 873, semper certe dii pessima pertulimus mutuo consilio.

ῥῖγος, εος. τό. (Θέρω) rigor, frigus magnum in corpore. nam notat passive. est pro φρῖγος, a φρίσσω, horreo præ frigore. metaphorice notat statum tristem et horroris plenum. ῥῖγος καὶ κάματος, algor et lassitudo, ε, 472.

ῥιγόω, f. ώσω. (Θέρω) corpus riget mihi frigore. nam de corpore hoc verbum, sicut ῥιγέω de animo. *mich frieret, (I am chilled with cold.)* ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης, pro ῥιγώσειν, ionice, ξ, 481, omnino non cogitaram, frigore me affectum iri, *ich hatte gar nicht dran gedacht dass mich frieren würde, (I did not think that I should have been chilled with cold.)*

ῥίζα, ης. ἡ. ("Εω) radix, *die wurzel, (the root.)* est ab ἡ ἔρα, terra, et ἵζω, sedeo, hæreo, compositum nomen; quæ terræ insidet et inhæret: vel et a particula intensiva ἐρι, quia valde et firmiter insidet. κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, truncum ex radice tondens, ψ, 196, sc. sic, ut radix una cum trunco in terra maneret, truncus vero, a radice usque ad summum truncum, cortice liberaretur et lævigaretur. et altitudo trunci non nimia est intelligenda. ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, radice nigrum erat id φάρμακον, κ, 304, *von schwarzer oder dunkelrother wurzel, (having a black or dark-red root.)* ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν, Λ, 845, imposuit vulneri acrem radicem, comminutam antea manibus: nam non nimis minutæ debebant esse particulæ, sed ἀδρομερεῖς. findebat radicem manibus, *riss sie in die lange mit den handen, (tore it lengthwise with his hands.)* et hanc radicem vocant Ἀχίλλειον, vel ἀριστολόχειαν, quæ et ἴσχαιμος, dicitur, sanguinem sistens. et vide, Patroclus hanc radicem secum ferebat: utile enim est, secum in promtu habere et secum ferre utilia in omnes casus temporis alicujus, quale e. c. pugna est. ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα πτελέη, ulmus ex radicibus procidens, Φ, 243. χαμαὶ βάλε δένδρεα αὐτῇσιν ῥίζῃσιν, Ι, 538, attice in solo ablativo, pro σὺν αὐταῖς ῥίζαις, una cum radicibus dejecit arbores. δρύες, ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσι ἀραρυῖαι, Μ, 134, quercus, radicibus magnis longe extensis firmatæ. σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι, stridebant ei ab igne radices oculi, ι, 390, ubi metaphorice sic vocatur interior pars oculi in capite, et musculi quibus oculus adhæret et regitur. ῥίζαι γὰρ ἑκὰς ἦσαν, μ, 435, radices ab trunco longe aberant, sc. a protenso late ramo. σπέρματος ῥίζαν ἔχων, habens radicem seminis, i. e. ortum, Ol. 2, 82, et sermo est de homine nobili. ῥίζαν ἀστέων, radicem urbium, Py. 4, 26, sc. Κυρήνην, ex qua deinde plures urbes sunt conditæ. τρίτην ἠπείρου, tertiam continentis terræ radicem, Py. 9, 14, i. e. partem, Libyam scilicet. σφετέραν, Ist. 8, 123, i. e. suam stirpem et originem.

ῥιζόω, f. ώσω. ("Εω) radices agere facio. it. radices ago. *mache einwurzeln, pflanze, (I cause to take root, I plant.)* πολύκαρπος ἀλωὴ ἐῤῥίζωται, fructuosa vinea plantata est, η, 122. ὅς μιν (τὴν ναῦν) λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε, ν, 162, qui Neptunus eam navem in lapidem mutavit, et eam ab inferiore parte immotam stare fecit et radices in fundum maris agere, ut jam sit scopulus figura navigii.

ῥίμφα, (Ῥίπω) adverb. celeriter, facile, leviter. idem quod τάχα. est a ῥίπτω. ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, genua ferunt eum leviter et velociter, Ζ, 511. Ο, 268, de equo generoso currente; εὐκόλως καὶ κούφως. δεῖπνον ἕλοντο ῥίμφα, jentaculum sumebant raptim, Θ, 54. ῥίμφα θέων, *schnell laufend, (running quickly,)* de heroë, Κ, 54. Ψ, 766. ἵπποι ῥίμφα φέρον ἅρμα, Λ, 533. Ρ, 458. ἐπέτοντο ῥίμφα μάλα, de equis Neptuni, Ν, 30. et 515, οὐκέτι πόδες ἔφερον, pedes eum non facile ferebant. πρήσσοντε κέλευθον, Ξ, 282. Ψ, 501. ῥίμφα δὲ λεπτὰ γένοντο ὑπὸ ποσὶ βοῶν, Υ, 497, de frumento triturando a bubus. ἵπποι μάλα ῥίμφα τρωχῶσι, currunt, Χ, 163. ἔλαυνε κατὰ στρατὸν, agebat currum celeriter per castra, Ω, 691. et 799, σῆμα ἔχευαν, monumentum cumularunt. ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς, facile et celeriter currens e manu, θ, 193, ubi sermo est de jacto disco lapideo. ῥίμφα διώκοντες, sc. τὴν ναῦν, celeriter agentes navem, μ, 182, et cohæret cum ἀπῆμεν, 181. post διώκοντες est colon, et sequens δὲ est tunc, *da, (then.)* sic, νηῦς, ῥίμφα διωκομένη, celeriter acta, ν, 162. et 88, θέουσα νηῦς. et 83, ἵπποι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. ῥίμφα ἐτόξευον ὕμνους, Ist. 2, 5, ejaculabantur facillime hymnos, i. e. conficiebant sine labore.

ῥιμφάρματος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) celeres currus habens. a ῥίμφα, adverb. celeriter. διφρηλασίας ῥιμφαρμάτου, Ol. 3, 67, aurigationis velocis.

ῥὶν, ινός. ἡ. (Ῥέω) nasus. dicitur nominativus et ῥίς. est, ut diximus, a ῥέω, quia per nares effluunt humores capitis: *eine rinne des hauptes, (a gutter or channel from the head.)* sicut et Germanicum nomen, *die nase, (the nose,)* est a *nass, (wet,)* humidus, madidus. μέτωπον, ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, frontem, supra extremum nasum, Ν, 616. βέλος ἴθυνεν ῥῖνα παρ' ὀφθαλμὸν, Ε, 291, telum direxit ad nasum juxta oculum; et præpositio ibi ad utrumque nomen pertinet. ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ ἔθηκε, δ, 445, singulis supposuit sub nares odorem suavissimum. ἀποτάμῃ ῥῖνα καὶ οὔατα χαλκῷ, σ, 85, ubi notatur ὁ ἀκρωτηριασμός. sed ῥινοτομεῖν notat, solum nasum abscindere, ῥῖνα μόνην τέμνειν. sic, ἀπαμήσαντες (desecantes) οὔατα τε, φ, 301. et χ, 475, ἀπέταμνον. στόμα ῥῖνές τε οὐδεὶ πλῆντο, os et nares solo applicabantur, Ξ, 467, et nasus in plurali dicitur, διὰ τοὺς αὐτόθι δύο πόρους, propter duos illos in naso meatus. τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς τε ῥῖνάς τε, Π, 503, finis mortis obtexit oculos et nares; quo posteriori notatur ἡ ἀργία τοῦ ἀναπνεῖν, cessatio spiritus ducendi per nares. στόμα τε ῥῖνάς τε περιεδρύφθη, *beschunde sich maul und nase, (grazed his mouth and nose,)* Ψ, 395. et 777, ἐνέπλητο ὄνθου βοείου, *bekam maul und nase voll kubmiss, (his mouth and nose were filled with cow dung.)* θάλασσα κήκιε ἀνὰ στόμα ῥῖνάς τε, aqua salsa effluebat ei per os et nares, ε, 456. αὐλὸς παχὺς αἵματος ἦλθεν ἀνὰ ῥῖνας, χ, 18. ἀνὰ ῥῖνας (per nares) δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε, ei jam acerba vis luctus protrudebat se, ω, 317, *er fieng an zu schnaulen vor heftiger betrübniss, und die nase lief ihm voll wasser, (he began to breathe short with vehement emotion, and his nose ran with water,)* sicut solet in retenta diutius et dissimulata, vel etiam subita, tristitia. ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἔσταξεν αὐτῷ κατὰ ῥινῶν, ubi meliores codices legunt κατὰ ῥινοῦ, odores pretiosos et præservantes a putredine stillavit ei largiter per cutem omnem, i. e. per totum corpus exterius, κατὰ δέρματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὠτειλῶν, Τ, 39, quid enim mortuo cum naribus, quasi olfacturo? certe, si legi debet ῥινῶν, pluralis est pro singulari ῥινοῦ. cæterum ab ἡ ῥὶν est τὸ ἔῤῥινον vel ἔῤῥινον, quod est ἄρωμα ᾧ τὰς ῥῖνας ἐνεχρίοντο, *ein balsam zum riechen, (a perfume for smelling.)* nobis quoque sic dici potest pulvis ille quem naribus intrudimus, *schnupftobak, (snuff.)* nasus dicitur et ἡ μύτις, ιδος, maxime in brutis, quibus nares prope adjacent vel prominent ante ipsum os, *die schnauze, (the snout:)* et in piscibus quibusdam sunt foramina, per quæ aquam efflant: et est a μύζω, unde ἡ μύξα et ὁ μυκτήρ. ῥινᾶν est ἀπατᾶν, *bey der nase herum führen, (to lead by the nose,)* decipere; ex metaphora bestiarum per odorem aliquem deceptarum et captarum: *witterung geben, (to give scent.)* σκινθαρίζειν, est, μέσῳ δακτύλῳ παίειν μυκτῆρά τινος, *nasenstieber geben, (to give fillips on the nose:)* sicut ῥαθαπυγίζειν est, σιμῷ τῷ ποδὶ τὸν γλουτόν τινος παίειν, *mit dem breiten fusse einen vor den hintern stossen, (to kick a person's posteriors.)* Vide sub βοηλασία.

ῥινάω, ῥινέω, ῥίνη, ἡ, ῥινηλατέω, ῥίνημα, τὸ, ῥινίζω, vide sub ῥινὸς, et βοηλασία.

ῥινὸς, οῦ. ὁ, et ionice ἡ. (Ῥέω) corium, cutis, *die haut, (the skin.)* est a ῥέειν, sicut et ἡ ῥίν: διὰ τοῦ δέρματος γὰρ ἐκρέουσιν οἱ ἱδρῶτες. per dialectum vocatur et ὁ γρῖνος, præfixo γ. λεπτοτάτη ῥινὸς βοὸς, tenuissimum corium bovis, Υ, 276. κυνέην ῥινοῦ ποιητὴν, galeam ex corio factam, Κ, 262, πεποιημένην ἐκ δέρματος. ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινῷ ἔσχετο, in septimo corio retardabatur cuspis, Η, 248, de scuto Ajacis septemplici. ὑπέστρωτο ῥινὸν βοὸς, Κ, 155, substraverat sibi dormituro corium bovis. et 334, ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο, induerat sibi extra cutem cani lupi, *einen wolfspelz, (a wolf's skin,)* contra frigus nocturnum. ἔνθεν οἰνίζοντο, ἄλλοι μὲν — ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, inde vinum comparabant sibi, alii pro — alii pro cutibus, *tauscheten sich wein ein, gegen häute, (bartered skins for wine,)* Η, 474, βύρσαις, quorum ingens copia in tanto exercitu, ex bubus et ovibus quotidie mactatis. ponitur et de cute humana. ἀπῶσε δὲ ῥινὸν λίθος τρηχὺς, lapis asper destrinxit cutem de femore Æneæ, Ε, 308. ἔνθα ἀπεδρύφθη ῥινὸς, ibi omnino destricta ei, Ulyssi, fuisset cutis, ε, 426, ad saxa aspera. et 435, ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπεδρύφθησαν πρὸς πέτραις, *an den felsen, (against the rocks.)* ῥινὸν ὀστέων ἀμέρσαι, cutem de corpore Ulyssis detraxisse, ξ, 134. ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, summam cutem Telemachi læserat ferrum, χ, 278, *das eisen schrammete nur die haut ein wenig, (the weapon only grazed the skin a little.)* de clypeis, corio obductis quoque ponitur. ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις, sed isti coriis boum dense munientes et stipantes propugnacula muri superne, Μ, 263, i. e. scutis, ἀσπίσι, et hoc pro, viris armatis. δοῦπος χαλκοῦ τε, ῥινοῦ τε βοῶν τ' εὐποιητάων, sonitus ferri et scutorum, Π, 636, ubi duo posteriora notant idem, corii et boum bene præparatorum, i. e. scutorum ex coriis bubulis apte factorum. ἀσπίδι, τὴν ὅγε ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε, *von ochsenhäuten, (of ox-hides,)* Ν, 406, ubi conf. δινωτός. et 804, ἀσπίδα ῥινοῖσιν πυκινὴν, dense factam coriis.

συνέβαλον ῥινοὺς, Δ, 447, conferebant clypeos adversus se invicem: nam sermo est de prœlio, coll. 448, 449. sic et Θ, 61, seqq. est ergo descriptio πολέμου, prœlii. ἐπίτονος, βοὸς ῥινοῦ (ἐκ) τετευχὼς, funis, ex corio bovis factus, μ, 423, τμῆμα ὢν βοείου δέρματος, et sermo est de fune nautico, quales olim et ex coriis fiebant. εἴσατο δὲ, ὡς ὅτε ῥινὸν ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ, ε, 281, ubi conf. εἴσατο sub εἴδω: similem putabat terram procul visam, ac si scutum videret. sed οἱ Ἰλλύριοι τὴν ῥινὸν dicunt pro τὴν ἀχλὺν, humidam nebulam, nubem: ut ergo h. l. esse posset, apparebat ei ἡ γῆ ὡς ἀχλὺς, *wie eine am horizonte liegende wolke, (like a cloud reposing on the horizon.)* εἶρπον μὲν ῥινοὶ, cutes bubus detractæ serpebant, prodigiose, μ, 395. ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς (βόας) ἔκτανον αὐτοὶ, sedentes in cutibus boum, quos ipsi, proci, occiderant, α, 108, quod per σκῶμμα est additum: Hercules enim laudatur, gestans pellem leonis a se occisi; hi sedent in coriis boum quos occiderant ipsi. ergo est ψόγος τῆς τρυφῆς αὐτῶν. ἐν ῥινῷ λέοντος, Ist. 6, 53. locum Τ, 39, quære sub ἡ ῥίν. et quia ἡ ῥινὸς, οῦ, per dialectum notat et, nubem densam: hinc est ἡ ῥίνη, lima, quæ limando pulverem facit decidentem de limato, velut nebulam aliquam. a quo nomine deinde est verbum ῥινέω, et ῥινάω, et ῥινίζω, limo; et τὸ ῥίνημα, ramentum, scobs, e. c. ῥίνημα χρυσοῦ, apud Herodianum, I, 7, 9.

ῥινοτόρος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) qui clypeos coriis obductos perforat, qui coria perrumpit. a præcedente derivatum Ἄρης (Mars, i. e. ferrum quo pugnatur) ῥινοτόρος, Φ, 392, quasi βυρσοτόμος: δεῖ γὰρ ἀσπίδος διατορῆσαι ῥινὸν, εἶτα τοῦ σώματος ἀφικέσθαι. Mars pro se est ταλαύρινος, portans clypeum corio bubulo inductum; adversus alios est ῥινοτόρος, sic ut non scuta modo, sed et τὸν ῥινὸν (i. e. χρῶν, cutem) τῶν πληττομένων, perforet. ab ὁ ῥινὸς vocantur βόες καὶ ταῦροι λαρινοὶ, (a particula intensiva λα) οἱ μέγα καὶ παχὺ δέρμα ἔχοντες.

ῥίον, ου. τό. (Ὄρω) cacumen prominens in vertice montis, prominentia in monte, promontorium. σειρὴν μέν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο δησαίμην, catenam deinde etiam ligare possem circa eminentiam Olympi montis, Θ, 25. Ἥρη δ' εἰσεῖδεν, στᾶσα, ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου, stans vidit ab Olympo, a prominentia ejus una, Ξ, 154. et 225, ἀΐξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, reliquit verticem illum. sic et Τ, 114, et ejusmodi ῥίον Romani vocant arcem. ἔνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ, γ, 295, ibi Notus magnos fluctus ad sinistram partem promontorii impellit et volvit versus Phæstum: et σκαιὸν est δυτικὸν, occidenti obversum. id promontorium vocat 296 μικρὸν λίθον, in comparatione cum aliis promontoriis, quæ saxa sunt grandiora. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρὶ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων, ὅ,τε φαίνεται οἶον ἄλλων, ι, 191, de Polyphemo comparato ad homines. ergo est differentia ῥίου καὶ ὄρους: nam ῥίον est κορυφὴ ὄρους (*ein koppe*) (*the summit of a mountain*) ὑπερφαινομένη, τῶν ἄλλων ὑψηλοτέρη, et ὄρος est totum, ῥίον pars ejus. vox descendit ab ὄρω, et est cum Romanorum, erigere, et Germanorum *richten, (to set, put,)* unius originis.

ῥιπή, ῆς. ἡ. (Ῥέπω) impetus vehemens: jactus, *der wurf, der heftige trieb und flug, (a throw, vehement impulse and flight.)* ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ, quousque volat jaculum conjectum, Π, 589, *so weit man mit einem wurfpfeile wirft, (as far as a javelin can be thrown.)* ὑπαὶ ῥιπῆς λᾶος, sub impetu et jactu lapidis, Μ, 462. Θ, 192, i. e. ὁρμῆς. sic, Βορέαο χάλαζα πτῆται, grando volat sub impetu Boreæ, Ο, 171. Τ, 357, *der nordwind wirft hagel herab, (the north wind brings hail.)* Διὸς, Ξ, 414, i. e. ὑπὸ κεραυνοῦ, qui est ῥιπὴ ἀέρος. πυρὸς, Φ, 12, sub impulsu et vi ignis. ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ, impressione et impetu unius viri, Θ, 355. ῥιπαῖς τεαῖς, Py. 1, 18, i. e. βολαῖς, et id metaphorice, ad delectabilem musicam, quæ quasi jacula emittit. ergo pro, μέλεσιν, cantibus. ῥιπαῖς ἀνέμων, impulsionibus ventorum, Py. 9, 85, *stösse der winde, (gusts of wind.)* ὑπὸ ῥιπαῖς βελέων κείνου, Ne. 1, 102, ab impetu telorum illius. θαλασσίαις ἀνέμων, Ne. 3, 102, marinis ventorum impulsibus. ῥιπὰς ὠκυπόρους, Py. 4, 346, Jovem poscebat celeriter meantes vel celeriter permeandos motus κυμάτων καὶ ἀνέμων. proprie ῥιπὴ est impetus rei quæ projicitur; deinde ictus quem infligit projecta et accidens res.

ῥιπίζω, vide sub ῥίψ.

ῥιπτάζω, f. άσω. (Ῥίπω) jacio, jacere conor. est a sequente. ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, minans per domum, se dejecturum esse deos, Ξ, 257, coll. 258.

ῥιπτάω, f. ήσω. (Ῥίπω) jacio. ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, Ο, 23, dejiciebam apprehendens eum de limine cœlesti; et loquitur Jupiter. δίσκον ῥίπτασκε, Ψ, 827, coll. 842, 845. ῥίπτασκε πρὸς νέφεα, jactabat ad nubes, versus altum, λ, 591. Vide sub ῥίπτω.

ῥιπτέω, vide sequens.

ῥίπτω, f. ψω. (Ῥίπω) jacio, *ich werfe, (I throw:)* facio ut vergat quid deorsum. est a ῥέπω, et connotat σφοδρότητά τινα. ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον, Θ, 13, aut eum corripiens dejiciam in Tartarum; inquit Jupiter. ἤ τις Ἀχαιῶν ῥίψει αὐτὸν, χειρὸς ἑλὼν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν (ἐς) ὄλεθρον, Ω, 735, aut aliquis Achæorum dejiciet eum, arripiens eum ad manum ejus, de muro, in miseram mortem. quod vaticinium de filio Hectoris postea est impletum. ἤδη γάρ με ῥίψε (ἔρριψε) ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίου, Α, 591, jam semel enim me dejecit pede prehensum de limine divino; inquit Vulcanus de Jove. quod physice potest explicari, si cogites, Vulcanum esse exhalationes igneas in superiori aëre collectas e terra, et istæ ἀναθυμιάσεις, ἄνω ἐκπυρωθεῖσαι, κάτω ῥιπτοῦνται, ὥσπερ οἱ κεραυνοὶ, etc. sic ἡ Ἄτη dicitur dejecta de cœlo, cujus λόφος (collis) quo dejecta est, est in Troade. quid, si traditio, quæ est 2 Petr. ii, 4, ad eruditissimum nostrum Ægyptium devenerit? ἔρριψεν (Ζεὺς) Ἄτην ἀπ' οὐρανοῦ, χειρὶ περιστρέψας, Τ, 130. et 268, κάπρον εἰς ἁλὸς λαῖτμα, ἐπιδινήσας. sic, τρυφάλειαν, galeam ab hoste ereptam, Γ, 378, *warf sie, da er ihr einen schwung mit der hand gegeben, (threw it, after poising it in his hand.)* δίσκον, Ψ, 842, 845, coll. 827. σφαῖραν, pilam, ζ, 115, μετὰ ἀμφίπολον, *die prinzessin warf den ball nach ihrer dienerinn, (the princess threw the ball to her maid-servant.)* ἀπὸ ἕο, projecit a se, ι, 398. θύραζε, foras, μ, 254. βοὸς πόδα, υ, 299, *einen röhrknochen vom rinde, (the leg bone of an ox.)* idem verbum dicitur ῥιπτέω et ῥιπτάω. ἔρριψε Πήγασος αὐτὸν, dejecit eum de tergo suo, Ist. 7, 64. ῥίψαις (dorice pro ῥίψας) χερσὶ, sc. κεραυνὸν, Py. 3, 101, et ellipsis celeritatem exprimit.

ῥιχάομαι, vide sub ἀναῤῥιχάομαι.

ῥίψ, ιπός. ἡ. (Ῥέπω) vimen flexile, et facile vergens quo manus vel ventus vult, ramus salignus. *hagen, ruthe von bachweiden, (an osier twig.)* est a ῥίπτω vel ῥέπω. αἱ ῥῖπες sunt πλέγμα καλάμου πλατὺ, ὡς ψίαθος, storea; et videtur hinc a nautis ἡ καλαμωτὴ dici, ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμὸς, *eine breite geflochtene matte, (a broad woven mat.)* ab ῥὶψ est ῥιπίζω, varie flecto. φράξε δέ μιν (τὴν σχεδίην, navigium) ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυΐνῃσι, ε, 256, ubi rem ipsam peritis rei nauticæ relinquimus. cæterum est proverbium, ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν, navigare in storea vel vimine, Aristoph. Pax, 698, i. e. ad omnia audenda paratum esse.

ῥίψασπις, ὁ, vide sub ἀποβάλλω.

ῥοά et ῥοιά, ᾶς. ἡ. (Ῥάω) malus Punica, et, malum Punicum. *ein granatapfelbaum, und, ein granatapfel, (a pomegranate tree, and a pomegranate.)* notat enim hoc nomen et δένδρον et καρπὸν, sicut ἡ ἐλαία, quæ arborem et pomum ejus notat. est a ῥάω, quod et divido, distribuo, disseco, designat. ὄγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι, η, 115. λ, 588, ubi sunt arbores. cæterum ab hac notione τοῦ ῥάειν etiam ἀραιὸς fit liquidior in notione angustiæ, si cum α privativo compositum cogitas.

ῥόγκος, ὁ, ῥογχάζω, ῥόγχος, ὁ, vide sub ῥέγκω.

ῥοδανός, ή, όν. (Ῥέω) facile et abundanter fluens, quasi ῥοανὸς, interserto δ, a ῥέω, fluo. πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα, Σ, 576, apud fluvium sonantem, circa abundanter fluentem arundinosum. alii scribunt h. l. ῥοδαλὸν aut ῥαδαλὸν, et exponunt id adjectivum, compositum a ῥᾷον ἄλλεσθαι φυτὰ ἐξ αὐτοῦ, qui fluvius facile et large exsurgere e terra faciat herbas: vel, factum id pro κραδαλὸν, i. e. εὐκράδαντον καὶ εὐκίνητον, abjecto κ. alii τὸ ῥαδαλὸν intelligunt quidem de εὐκινήτῳ, sed non respectu fluvii, sed διὰ λεπτότητα δονάκων, quod tenues et longæ arundines semper sint in motu: unde et textrices dicantur ῥαδανίζειν, i. e. συνεχῶς τινάσσειν τὴν κρόκην. alii legi volunt ὑφὲν, ῥαδαλονδονακῆα, i. e. ἰσχνοκαλαμώδη qui tenues arundines multas habet. vides igitur crucem criticam.

ῥοδοδάκτυλος, ου. ὁ ἡ. (Δέκω) a τὸ ῥόδον, rosa. roseos digitos habens. et parte manuum, imo corporis, posita pro toto, roseo colore conspicuus aliquis. est epitheton Auroræ, διὰ τὸ πυρῶδες τοῦ ἀέρος περὶ ἀνατολὰς ἡλίου. ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, Α, 477. καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς, Ι, 703. αὐτοῖς φάνη, Ψ, 109. ἦμος, Ω, 788. β, 1. γ, 404, etc. conf. Ἠώς.

ῥοδόεις, εσσα, εν. (Ὄζω) roseus. ῥοδόεντι ἐλαίῳ ἔχριε τὸν, Ψ, 186, ῥοδίνῳ, oleo ex rosis confecto. et hoc ungebat corpus Hectoris, non modo ne fœteret corpus; sed maxime, ne dilaceraretur cutis per ἑλκυσμὸν, οἷα τοῦ ἀμβροσίου ῥοδίνου στερεοῦντος τὸ σῶμα, ὡς μὴ ἀποδρύπτεσθαι.

ῥόδον, ου. τό. (Ὄζω) rosa. ab odore præstantissimo nomen habet, præfixo ῥ, ad indicandum robur illud odoris. est Zephyro sacra, et γῆς καλεῖται ἄστρον, καὶ ἀνθέων βασιλεὺς, et γελᾷν Ζεφύρῳ, *den Zephyr anzulachen, (to laugh at the Zephyr,)* suo semiaperto calice. εἰς μύρου θειοτέρου σκευὴν ἐγκρίνεται. plura de ῥόδῳ adfert Eustathius ad Ψ, 186. ῥόδοις φοινικίοις, Ist. 4, 31, puniceis rosis.

ῥοδόπηχυς, ὁ ἡ, vide sub πῆχυς, et Ἠὼς prope finem.

ῥοδωνιά, ἡ, vide sub ἴον.

ῥοέω, vide sub προρέω.

ῥοή, ῆς. ἡ. (Ῥέω) fluxio. Μαιάνδρου ῥοὰς, Β, 869. ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ῥοῶν, Γ, 5. sic, ἀπὸ Αἰσήποιο, Δ, 91. ἧχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, Ε, 774, ubi confluunt. μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων, Ζ, 4. ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο, Λ, 731. ἔνιψε ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι, in aqua fluviali pura, Π, 229. 669, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν, et 679, ἔλουσε. et 719, ῥοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο. πέμψεν ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοὰς, ad fluenta, Σ, 240. Ἠὼς ἀπὸ ὠκεανοῖο ῥοάων, Τ, 1. λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν, ζ, 216, i. e. ῥεέθροις vel ῥείθροις. πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, ι, 450. ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, κ, 529. πὰρ δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς, ω, 11, præteribant. vides igitur, idem esse quod

ὁ ῥόος et τὸ ῥέεθρον. παρὰ ῥοὰν Ἰσμηνοῦ, Ne. 11, 46. ῥοαὶ δ' ἄλλοτε ἄλλαι, Ol. 2, 62, i. e. αἱ τῆς τύχης φοραί, τὰ τῆς τύχης ῥεύματα. ῥοαὶ προμαθείας, Ne. 11, 61, præscientiæ fluxus, prædeliberationis studium. ῥοαῖς Μουσῶν, Ne. 7, 17, fluxibus venæ poëticæ. κλυταῖς ἐπέων, Ist. 7, 26, inclytis carminum fluxibus. ῥοὰς τεναγέων, Ne. 3, 43, stagnorum. ὕδατος, Ne. 7, 91.

ῥοθέω, vide sub ῥόθος.

ῥοθιάζω, vide sequens.

ῥόθιος, ία, ιον. (Ῥέω) strepens, fremens, murmurans. accurrens, accidens. κῦμα βέβρυχε ῥόθιον, unda advoluta cum murmure strepit, ε, 412. est ergo epitheton κύματος ῥοθοῦντος. post Homerum τὸ ῥεῦμα dictum est τὸ ῥόθιον, fluxus, fluxio: imo et ratis, *ein floss, (a raft :)* recentiores Attici etiam sic vocant τὴν σύντονον εἰρεσίαν, remigationem studiosam, et ῥοθιάζειν est his, ἐρέσσειν εὐτόνως.

ῥόθος, ου. ὁ. (Ῥέω) strepitus, fremitus, raucum murmur, maxime undarum, *das rauschen der wellen, das brausen, (the hoarse sound of the waves.)* it. accursus cum strepitu, in specie accursus undarum cohærens et dorsum quasi longum, advolvendo se, faciens. notat et strepitum remorum in remigando. hinc est ὁμορροθέω, i. e. ἅμα καὶ συμφώνως ἐρέσσω, et metaph. συνεργέω, Aristoph. Aves, 852. est a ῥέω, et ὁ ῥόος, interserto θ. verbum est ῥοθέω, murmuro, it. remigo. hinc διαρροθέω, f. ήσω, strepitu excito, concito clamore. διερροθήσατε ἄψυχον κάκην, Æschyl. Theb. 198, concitatis excordem meticulositatem. Vide sub ῥοχθέω.

ῥοιά, ἡ, vide ῥόα.

ῥοιβδέω, f. ήσω. (Ῥάω) sorbeo, absorbeo gutture, *ich schlorfe, schlucke ein, (I swallow,)* idem dicitur ῥοφέω, imo et ῥοχθέω. ὅτε ῥοιβδήσειε, ἡ Χάρυβδις, quando sorbeat in se aquam, μ, 106. et Charybdis hinc nomen habet, a ῥοιβδεῖν et χαίνειν, voragine ampla insorbere.

ῥοῖβδος, ὁ, vide sub ῥοῖζος.

ῥοιζέω, f. ήσω. (Ῥάω) notat sonum, qui compressis dentibus et apertis labiis attractoque aëre, editur; it. quem edunt lintea fissa inter rumpendum aut aër transverberatus. ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ, K, 502, i. e. ῥοίζῳ σημεῖον διδοὺς τοῦ ἀναχωρῆσαι. nam loqui ibi periculosum nimis erat: sonus autem iste similis erat suaviter dormienti, qui ergo neminem excitabat.

ῥοῖζος, ου. ὁ. et ionice ἡ. (Ῥάω) sonus ille, quem modo diximus. item ille, qui διὰ τὸ ρ fit: sicut ὁ σιγμὸς est sonus διὰ τὸ σ, æolice dicitur ὁ ῥοῖβδος, unde est ῥοιβδεῖν: ut ergo appareat horum arcta cognatio. est fere idem qui ὁ ῥόθος. ὀϊστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων, stridorem sagittarum volantium, et gravem sonum accidentium jaculorum, Π, 361. πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος ἔτρεπε μῆλα, ι, 315, ubi sonus pastoris, oves exigentis. id alibi per συρίττειν indicatur ἐν τῷ ἐξάγειν τὸ ποίμνιον, quod et ψιττάζειν dicitur, i. e. ποιμενικῶς φθέγγεσθαι. Vide sub μύζω.

ῥοικός, ἡ, όν, vide sub ῥόπαλον.

ῥόμβος, ου. ὁ. (Ῥέπω) rotatio. it. descensus subitus. εὐθὺν ἀκόντων ῥόμβον ἱείς, emittens rectam jaculorum circumrotationem, Ol. 13, 133, circum rotatur enim jaculum ante quam emittitur. ἀλώπηξ αἰετοῦ ῥόμβον ἴσχει, Ist. 4, 81, vulpes aquilæ ex alto decidentis impetum sustinet, in tergum projiciens se, et unguibus arcens hostem.

ῥομφαία, ἡ, vide sub ῥέμβω.

ῥόος, ου. ὁ. (Ῥέω) fluentum, cursus fluvii. ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον, (κατὰ ῥόον, in suum cursum et fluxum) ᾗπερ πρόσθεν ἵεν (pro ἵεσαν) καλλίρροον ὕδωρ, qua antea mittebant suam pulcram aquam, M, 33, ubi κατὰ ῥοῦν τραπῆναι idem est ac, ἔνθα πρώην ῥέοντες ἐπορεύοντο, ubi et quo antea fluebant, *wieder in ihren ordentlichen gang, (flowing again in their regular channel.)* hinc est ortum proverbium: κατὰ ῥοῦν τὰ πράγματα φέρεται, *die sachen gehen gut, (things go on smoothly,)* secundo fluxu feruntur res, i. e. μὴ ἀνακόπτονται ὡς παρεκνεύειν ὧδε καὶ ἐκεῖ, ἀλλὰ εὐροοῦσι τὰ τῆς τύχης. oppositum ei est, ἀνὰ ῥοῦν, adversus fluvium, *dem strom entgegen, (against the stream ;)* unde dicitur ἀνάρρουν χωρεῖν, contra, quam rapit amnis, ire velle. ἐννῆμαρ εἰς τεῖχος ἵει ῥόον, novem dies mittebat fluxum aquarum versus murum, M, 25. ἔνδιοι ἱκόμεσθα ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο, Λ, 725, nam aqua fluvialis erat res sacra: et omne vel excellens vel verendum dicebatur ἱερόν. παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο, Π, 151. λ, 21. nam et mare habet suos fluxus. sic, ῥόος ὠκεανοῦ περὶ ἔρρεεν, Σ, 402. πᾶσι (omnibus fluviis) ῥόον πεδίονδε τίθησι, facit ut campum inundent, P, 750. πλῆτο ῥόος κελάδων, implebatur fluentum sonans et strepens, Φ, 16. et 219, οὐ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα, inquit fluvius, et 241, ἐμπίπτων σάκεϊ ῥόος, incidens fluvius adversus scutum. et 258, ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, *er leitet den strom, (guides the stream.)* et 263, κῦμα ῥόοιο. sic et 306. et 303, πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος, ruentis adversus cursum aquæ. et 369, σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, inquit fluvii præses: cur tuus, O Juno, filius, Vulcanus, adortus est meum fluentum tristitia afficere. τήνδε ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα, ε, 327, secundum fluxum undarum in mari; quo ventis agitur unda. et 461, ἂψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ῥόον, *dem strome nach, (with the stream.)* et 449, σόν τε ῥόον σά τε γούνατα ἱκάνω, inquit enatans e mari in ostium fluvii Ulysses, et supplicans præsidi ejus. et 451, ὁ δὲ αὐτίκα παῦσεν ἑὸν ῥόον, clementer fluere fecit aquam. ποταμοῖο περικαλλέα ῥόον, ζ, 85. κῦμα ῥόος τε, ι, 80, et sermo est de mari, quod etiam est ῥοῶδες. τὴν δὲ κατ' ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο, λ, 638. μ, 1. ὡς εἴ τε κατάρροον, pro κατὰ ῥόον, ξ, 254, i. e. ὡς ἐν ὕδατι κάτω ῥέοντι, καὶ οὐ στατῷ κατὰ ἰσότητα ἐπιφανείας, *als wenn es berg ab gienge, nicht aber das wasser wagerecht stünde, (as in water flowing downwards, and not standing with a level surface.)* ῥόον καπνοῦ αἴθωνα, Py. 1, 43.

ῥόπαλον, ου. τό. (Ῥέπω) clava, baculus altero extremo crassior. est a ῥέπω, vergo. nam et talis baculus seu clava sic vocatur, quæ altero extremo est inflexa paululum. hinc apud Euripidem Hecuba habet σκολιὸν σκηπίωνα ἢ σκίπωνα. est ergo et σκῆπτρόν τι. ᾧ δὴ πολλὰ ῥόπαλα ἀμφὶς ἐάγη, Λ, 558, de asino lento, ad quem (sc. jam ante id tempus) multi fustes sunt confracti. et 560, αὐτὸν ῥοπάλοις τύπτουσι. Κύκλωπος μέγα ῥόπαλον, ι, 319, 324, quod ingens erat. χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, manibus gestans clavam ferream, λ, 574, ubi sermo est de Orione. ergo non solus Hercules ῥοπαλοφόρος. δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθαι, da mihi baculum validum, quo innitar in ambulando, ρ, 195, inquit Ulysses personatus ad Eumæum, coll. 199, ubi idem vocatur σκῆπτρον. et 236, ῥοπάλῳ ἐξέλοιτο θυμόν, an baculo occideret eum. idem dicitur τὸ ῥόπτρον, ου. apud Eurip. Hipp. 1173, τίνι τρόπῳ ἔπαισεν αὐτὸν Δίκης ῥόπτρον; quo modo percussit eum scipio Vindictæ? apud Theocritum est ῥοικὸν (a ῥοικός, ἡ, όν) λαγώβολον, quod quoque a ῥέπειν esse videtur. τὸ ῥόπτρον est et εἶδός τι ξίφους, καὶ πάγης, etiam θύρης ἐπίσπαστρον. Vide sub σκῆπτρον, ad finem.

ῥοπαλοφόρος, ὁ, vide supra.

ῥοπή, ἡ, vide sub ῬΕΠΩ.

ῥόπτρον, τὸ, vide sub κόρωνη, et ῥόπαλον.

ῥοφέω, vide sub ῥοιβδέω.

ῥοχθέω, f. ήσω. (Ῥάω) sonum asperum edo gutture, *ich röchele, (I utter a hoarse sound.)* et verbum quoque ad sonum illum inarticulatum factum; sub ῥήσσω tamen pertinens. ponitur et de fluctibus elisis. ῥόχθει (pro ἐρόχθει) γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, strepebat enim magna unda ad siccum terræ, ε, 402. πρὸς πέτρας κῦμα μέγα ῥοχθεῖ, μ, 60, strepit graviter. etiam is sonus hoc verbo exprimitur, quando ore semiaperto attrahimus quid. hinc est ὁ ῥόθος, extruso χ, strepitus undarum: et in genere strepitus, *das rauschen, (noise.)*

ῥύατο, pro ἐρύοντο, vide sub ῬΥΩ.

ῥύγχος, τὸ, vide sub πρόσωπον, et χεῖλος.

ῥυδόν. (Ῥέω) adverb. affluenter, abundanter dicitur et ῥύδην. Ἀρύβαντος ῥυδὸν ἀφνειοῦ, admodum divitis, ο, 425, τοῦ χύδην πλουτοῦντος καὶ ἐπίρροιαν πλούτου ἔχοντος.

ῥυέω, vide sub ῬΕΩ, et ῥύω, fluo.

ῥύζω, vide sub ῬΑΩ, et κελαρύζω.

ῥυθμός, οῦ. ὁ. (Ῥύω) custodita et bene observata dimensio in motu aliquo. in re musica est id, quod *den tact (the time)* vocamus; in re saltatoria, *die cadence, (the cadence ;)* in re gesticulatoria quoque locum habet, et in poësi imo et in pulsu arteriarum. hinc in genere est, concinnitas, apta et æquabilis compositio. vide Aristoph. Nub. 638, 647, seqq. est a ῥύω, custodio. possis tamen et ad ῥύειν, fluere, referre; nam est quasi fluxus aliquis æquabilis et dimensus inter se. μεταρρυθμίζω, in aliam formam muto. πόρον μετερρύθμιζε, Æschyl. Pers. 749, de Xerxe, qui Bosporum fecit pediti pervium ponte navali. rythmum in fine versuum, vide sub θωρήσσω, et Θέω prope finem.

ῥῦμα, τὸ, vide sub ῬΥΩ, et ἔρυμα.

ῥύμη, ἡ, vide sub ἀγυιά, ῬΕΩ ad finem, et ῥύω, fluo.

ῥυμός, οῦ. ὁ. (Ῥύω) temo, *die deichsel, (the pole of a carriage.)* est a ῥύω, traho: et temo in curru sic dicitur, nam in aratro appellatur ὁ ἱστοβοεύς. ἀργύρεος ῥυμός, argenteus temo, in curru Junonis, E, 729. ἵππω ἄξαντε ἅρμα ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, equi confringentes currum in extremitate temonis, Z, 40, i. e. ἐν ἄκρῳ ῥυμῷ, sic Π, 371, ἵπποι ἔλιπον ἅρματα ἄξαντα ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, reliquerunt currus, qui frangebantur (*welche zerbrachen*) *(which broke)* in extremo temone; quando scilicet temo extremus allidebatur ab equis fossam transilientibus ad ripam, vel labrum fossæ, tunc frangebatur temo, et quidem ea parte, ubi currui adhæret: ut ergo equi cum temone solo fugerint currumque destituerint. ἢ ὅγε δίφρον ῥυμοῦ ἐξερύοι, an ille currum temone prehensum extraheret manibus suis, K, 505. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη, Ψ, 393, temo in terram procidebat, fracto jugo equorum. εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, Ω, 271. habet ergo nomen suum παρὰ τὸ ῥύειν καὶ ἑλκύειν τὴν ἅμαξαν. Vide sub ἵππος paullo ab initio.

ῥύομαι, vide ῬΥΩ.

ῥυπάω, (Ῥάω) sum sordidus et vilis. μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι, vestes valde sordidatas purgare, ζ, 87, pro ῥυπαόντα, contr. ῥυπῶντα, et distracto circumflexo per insertum ο. ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, sc. εἵματα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ, *mit russ beschmutzete, (sooty,)* ν, 435. ῥυπόωντα χιτῶνα, tunicam sordidatam, illotam, ω, 226.

ῥύπος, ου. ὁ. et τὸ ῥύπον, ου. (Ῥάω) inquinatio, sordes; ea quæ abraduntur. nam pertinet ad ῥάω. ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα, i. e. τὰ τοῦ ῥύπου μετέχοντα, *alles was schmutzig war, (all that was dirty,)* ζ, 93.

ῥυπόω, f. ώσω. (Ῥάω) sum sordidus et vilis.

idem ac ῥυπάω. νῦν δὴ, ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι, τοὔνεκα ἀτιμάζει με, ψ, 115, *weil ich schmutzig aussehe, ungewaschene kleider anhabe; und böse,* i. e. *zerlumpete, schlechte kleider anhabe, (because I look dirty and have unwashed garments,* i. e. *squalid, ragged, miserable clothes.)* εἵματα ἅ μοι ῥερυπωμένα κεῖται, ζ, 59. Atticus diceret ἐῤῥυπωμένα: sed metro id non convenit, quia ῥυ est breve. coll. 61, ubi est oppositum, καθαρὰ et καθαίρειν. Vide sub Ἕω, induo.

ῥύσαι, ῥύσατο, vide sub 'ΡΥ'Ω.

ῥυσιάζω, vide sub ῥύσιον.

ῥυσίδιφρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) currum trahens et promovens. a ῥύω, f. ύσω, traho. χεῖρα ῥυσίδιφρον, manum gubernantem equos per quos currus trahitur, Ist. 2, 31.

ῥύσιον, ου. τό. ('Ρύω) id quod trahitur et rapitur, loco rapti aut abstracti ante. τὸ ἀντί τινος ῥυόμενον, i. e. ἑλκόμενον, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπαζόμενον. ῥύσια ἐλαυνόμενος, abigens alia loco eorum quæ sibi ante erant abacta ab iisdem hominibus, Λ, 673, ubi Nestor est ὁ ἐρυσιάζων καὶ λαμβάνων ἀνθαρπάγματα, qui ab abactoribus vicissim alia abigit et rapit. verbum ῥυσιάζω, est Eurip. Ion. 523, 1406.

ῥύσκευ, vide sub 'ΡΥ'Ω.

ῥυστάζω, f. άξω. ('Ρύω) traho, tracto, *ich ziehe gewaltsam, (I draw forcibly.)* πολλὰ ῥυστάζεσκέν σε περὶ σῆμα Πατρόκλου, crebro raptavit te, Achilles Hectorem mortuum, circa tumulum Patrocli, Ω, 755. μνηστῆρες, ῥυστάζοντες ἀεικελίως δμωὰς γυναῖκας, π, 109. υ, 319, proci, tractantes indigne ancillas, ubi notat τοὺς ἐνεργοῦντας βίαν εἰς τὰς δμωὰς, καὶ τοὺς ἑλκυσμὸν ποιοῦντας, contrectantes eas, et ad se nescio in quæ latibula trahere vi volentes, Veneris caussa. maximeque respicit id ancillas innoxias, et resistentes huic injuriæ. ergo ῥυστάζειν in specie notat βίαιον ἑλκυσμὸν γυναικῶν.

ῥυστακτὺς, ύος. ἡ. ('Ρύω) vexatio, ὁ βίαιος ἑλκυσμὸς, a ῥυστάζειν, i. e. ὁ κατὰ βίαν ἕλκειν. εἴ τις (cum aliquis) ξεῖνος ὧδε πάθοι ῥυστακτῦος ἐξ ἀλεγεινῆς, sic malis afficiatur per vexationem miseram, σ, 223, coll. 220. et τὸ, πῶς νῦν; respicit 215, 216.

ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ. ('Ρύω) qui trahit, ὁ ἑλκυστής. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τανύσθεν, Π, 475. pro ἐτανύσθησαν, et in loris suis contenderunt equi currendo; ubi ῥυτῆρες sunt lora, quibus equus est ad currum junctus, et in quibus currum trahit. possint tamen etiam intelligi lora τοῦ χαλινοῦ, quibus auriga regit equos currentes. ῥυτῆρας ὀϊστῶν, tractores sagittarum, σ, 261, i. e. ὀϊστευτὰς, ἑλκυστὰς τόξου, qui attrahendo nervum in arcu, sagittam emittunt. hinc ὀϊστὸς dicitur ῥυτὸς, i. e. ἑλκυστὸς, tractus vel trahendus. sic, ῥυτῆρα βίου καὶ ὀϊστῶν, φ, 173, qui arcum et sagittas trahit. ab hoc ῥύειν, trahere, est ὁ γωρυτὸς, pro χωρυτὸς, i. e. χωρῶν τόξον ῥυτὸν, capiens in se arcum tractum vel trahendum in sagittando, τοξοθήκη, θύλακος, *das bogenfutteral, (the bow-case.)* hinc est et nomen proprium, ὁ Εὔρυτος, bonus sagittarius. deinde ὁ ῥυτὴρ est, custos, a ῥύειν, i. e. φυλάσσειν, ὁ φύλαξ. σὲ σταθμῶν ῥυτῆρα, te stabulorum custodem et servatorem, ρ, 187, 223.

ῥυτὸς, ἡ, όν. ('Ρύω) tractus, qui trahitur. ῥυτοῖς λάεσσι, lapidibus attractis, ζ, 267, ἑλκυστοῖς, διὰ τὸ μέγεθος, καὶ οὐ φορητοῖς: οὓς οὐκ ἔστι φέρειν ἀλλὰ ἕλκειν διὰ τὸ πολὺ τοῦ μεγέθους. conf. κατωρυχής. sic et ξ, 10.

ῥύω, f. ύσω. f. 2. υῶ. ('Ρέω) idem quod ῥέω, fluo, q.v. est quidem, præter aor. 2. pass. deponentialiter, inusitatum; descendunt tamen ab eo multa, confer deinde sequens. a forma ῥυέω est ἐῤῥύηκα fluxi. a ῥύω est et ἡ ῥύμη, ης, impetus, vehemens fluxus, Aristoph. Nub. 406. it. vicus, platea.

'ΡΥ'Ω, f. ύσω. traho, ἕλκω, *ich ziehe, rücke, (I draw.)* custodio, tueor, φυλάσσω, σώζω, *ich hüte, bewahre, (I guard, preserve.)* libero, eripio, *ich entrücke, mache frey, (I rescue, deliver.)* extraho, exhaurio. Media forma apud poëtam est frequens. κοῦραι ἀριστήων, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται, filiæ ducum qui urbes tutantur iisque præsident, Ι, 396, nam hoc est opus τῶν ἀριστέων. hinc est ὁ ἡ ἐρυσίπτολις. κυνέη ῥύεται κάρη, galea tutatur caput, Κ, 259, φυλάσσει. et 417, οὔτις φυλακὴ κεκριμένη ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει, nulla selecta et constituta vigilia custodit exercitum noctu. ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε, inquit Eumæus, ξ, 107, et utrumque notat idem. ἀθανάτων ὅς τίς σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε, ο, 35. nisi malis τὸ ῥύεσθαι trahere ad liberationem e malo. ὅς σε ῥύομαι, inquit Apollo ad Hectorem, Ο, 257, qui te eripio et servo a malis. πήληξ ῥύετο (omisso augm.) κάρη Ἀχιλλέως, galea defendebat caput, Π, 799. pro quo et dicitur ἔρυτο γὰρ θώρηξ χρόα, tutabatur thorax corpus, Ψ, 819, per syncopen. possit hoc ad ἐρύω per syncopen pertinere, sicut multa inde huc, sc. ubi simplex ε est loco augmenti. ὄφρα τεῖχος ῥύοιτο νῆας, Μ, 8. ἵνα αὐτοὺς ῥύοισθε ὑπὸ τῶν, ut eos defenderetis ab istis, Ρ, 224. τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, pro ἐῤῥυσάμην, illum ego inde servavi, Ο, 29. et 290, ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο ἠδ᾽ ἐσάωσεν Ἕκτορα, aliquis deorum servavit eum: et utrumque est idem. αὐτάρ σε Ζεὺς ἐῤῥύσατο, Υ, 194. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἑτάρους ἐῤῥύσατο, at ne sic quidem servare potuit suos, α, 6. coll. 7, ubi oppositum est ὀλέσθαι, perire. Ἠῶ δὲ ῥύσατο ἐπὶ Ὠκεανῷ, ψ, 244, Auroram vero cohibuit et retardavit ad Oceanum, ne possit prodire celeriter. ubi ergo κώλυσίν τινα notat. ταῦτα αὐτῷ ῥυσάσθην χρόα, ista ambo tutata sunt ei corpus, Ξ, 406, ἐφύλαξαν, περιεσώσαντο. οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σε ὑπ᾽ ἐκ κακοῦ, non enim sane liberare te possit ex malo, μ, 107. ὡς ῥύσαιτο μήδεα φωτὸς, ζ, 129, ut is ramulus cohiberet et contegeret pudenda viri. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, at tu libera ex caligine nos, Ρ, 645. αὐτόν τε (sc. ἐμὲ) ῥῦσαι, et tutare me, Ω, 430. coll. Υ, 300, ut ῥύσασθαι θανάτου et ὑπεξαγαγεῖν θανάτου sit idem. ἀλλ᾽ οὐ νῦν σὲ ῥύεσθαι ὀΐομαι, at non nunc te puto deos liberaturos, Υ, 195, ubi alii legunt σ᾽ ἐρύεσθαι. ἀργαλέον δὲ, πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε, Ο, 141, difficile est, omnium hominum servare stirpem, sc. a morte; et vis est in πάντων. cæterum per syncopen pro ῥύεσθαι. et stirpem, sc. nostram, quatenus est hominum stirps. quosdam homines, qui sunt stirpis nostræ, possumus servare, sed non omnes. τεῖχος μὲν ῥύατο ἐφεσταότες, murum custodiebant superstantes et servabant, Σ, 515, pro ἐρύοντο, per syncopen ἔρυντο, ionice verso ν in α, et abjecto augmento; *bewacheten, (guarded.)* sic, σταθμὸν ῥύατο ἄνδρες καὶ κύνες, ρ, 201, villam custodiebant viri et canes. ὃς αὐτὴν (πόλιν) ῥύσκευ, qui eam tutabaris et servabas, Ω, 730, est sec. sing. imperf. m. ἐρύεσο, ionice ἐρύεσκεσο, per syncopen ἐρύσκεσο, extruso Sigma ἐρύσκεο, contracte ἐρύσκου, ionice et abjecto augmento, ῥύσκευ. pro ἐρυόμην in imperfecto dicunt Iones ῥυεσκόμην, κεσο, κετο, etc. αἵ (ἶνες) ῥύοντό μιν ποτὲ, qui nervi Trojani eum aliquamdiu coërcebant et remorabantur, Ist. 8, 114. ἐῤῥύσατο ἄνδρα ἐκ πόνων, Py. 12, 33. τὸ ῥῦμα, ατος, tractus. τόξου ῥῦμα, Æschyl. Pers. 147. δίῤῥυμος, ὁ ἡ, quod a duobus equis trahitur, τρίῤῥυμος, a tribus. ibid. 47.

ῥωγαλέος, έα, έον. ('Ράω) lacer, ruptus, *durchlöchert, (perforated.)* ῥήσσω habet in p. m. ἔῤῥηγα et ἔῤῥωγα: hinc est ἱμάτιον διεῤῥωγὸς, et χιτὼν ῥωγαλέος. χιτῶνα δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον, ubi sermo est de thorace, Β, 417, perforare ferro perruptam tunicam militarem. ῥωγαλέα, ν, 435. ξ, 343, ubi neutrum plurale ponitur ad præcedentia diversa genere; διεῤῥηγμένα, *zerrissen und geflicket, (rent and patched.)* πήρην πυκνὰ ῥωγαλέην, i. e. πολύσχιστον, ρ, 198. σ, 108.

ῥωννύω, vide sub ῥώω.

ῥὼξ, ωγός. ἡ. ('Ράω) fissura, apertura, in scala gradatio, *eine stufe oder treppe, (a step or stair,)* ῥῆγμα, δίοδος, θυρίς. *eine œfnung, (an opening.)* ἀνέβαινε ἐς θαλάμους ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο, adscendit in conclave per gradus et per aperturas cœnationis magnæ, *durch die kleine nebenthüre des saales, (through the small side-doors of the hall,)* χ, 143, ubi ergo ῥῶγες sunt μέρος τι μεγάρου. alibi ἡ ῥὼξ est εἶδος φαλαγγίου, species aranei. de uva vero hoc nomen ponere, barbarum est; boni enim Græci de ea dicunt τὰς ῥάγας, ab ἡ ῥὰξ, αγὸς, acinus, *eine beere, (a berry.)* Vide sub πτήσσω.

ῥώομαι, f. ῥώσομαι, ('Ρέω) vehementer et cum conatu moveor vel moveo me, ἐῤῥωμένως κινοῦμαι. περικλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες ῥώοντο pedites armati cum armis suis impetum faciebant et impressionem, pro ἐῤῥώοντο, Λ, 50, *rücketen mit macht an, (made a furious attack.)* τοῖοι ἡγήτορες ῥώοντο, i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο, operam strenuam navabant, Π, 166. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο, ἀραιαὶ, Σ, 411. de Vulcano; ut dicat, κνῆμαι erant quidem ἀσθενεῖς, sed κίνησις αὐτῶν ῥωμαλέα, movebant se ex omnibus viribus. et 417, ὑπὸ δ᾽ ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, sub domino suo ἐῤῥωμένως ἐπονοῦντο, ut sustinerent et promoverent eum: *liessen es sich mit unterstützung ihres herrn recht sauer werden und angelegen seyn, (made the utmost efforts to support their master.)* χαῖται δ᾽ ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο, Ψ, 367, jubæ fortiter movebantur a vento; nam μετὰ cum ablativo est pro ἐν. νύμφαι ἀμφὶ Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο, Ω, 616, quæ circa eum fluvium choreas strenue ducere solent, ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν, *tapfer herum zu hüpfen pflegen, (used to dance briskly about.)* γούνατα δ᾽ ἐῤῥώσαντο, inter eundum, ψ, 3, genua magno conatu movebant et confirmabant se. πολλοὶ δ᾽ ἥρωες Ἀχαιοὶ (σὺν) τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο περὶ πυρὴν, decurrebant circa rogum, ω, 69, ubi confer Virgil. V, 545, seqq. Vide sub ποιπνύω.

ῥωπήϊον, ου. τό. ('Ρέπω) virgultum, *gebüsche, (a bush.)* locus ubi multæ crescunt ῥῶπες. λέοντε, αἶγα ἁρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, *in dickes gesträuche, (into the thicket,)* Ν, 199. ὄφρα καταδύω ῥωπήϊα, ut ingrediar virgulta, Φ, 559. πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνὰ, Ψ, 122. περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ κείμεθα, ξ, 473, ubi insidiantes describuntur.

ῥωπίζω, ῥῶπος, ὁ, vide sub ῥώψ.

ῥωχμὸς, οῦ. ὁ. ('Ράω) fissura, *ein riss, (a rent,)* τὸ ῥῆγμα: et in viis publicis, lama, ἔκρηξις ὁδοῦ, qualis fit per imbres. ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ (confluens aqua hiemalis) ἐξέῤῥηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, Ψ, 420, ἀπέῤῥηκται γὰρ ὁ τοιοῦτος χῶρος τῆς τε συνεχείας καὶ τοῦ ὁδεύεσθαι.

ῥὼψ, ωπός. ἡ. ('Ρέπω) vimen, virgultum. est a ῥέπω, a quo fit ῥὸψ et ῥὼψ, sicut a βλέπω fit βλὲψ et βλὼψ, a quo est ὁ ἡ παραβλὼψ, ῶπος, limis adspiciens. αἱ ῥῶπες sunt φυτὰ ἱμαντώδη, καὶ οὕτως εὐλύγιστα, *zähe wieden, die sich gut biegen und winden lassen, (tough osiers, which may be easily bent and twisted,)* ὡς καὶ πεῖσμα (i. e. σχοινίον) ἐξ αὐτῶν στρέφεσθαι. sunt ergo idem fere, qui αἱ λύγοι. in usu est et ὁ ῥῶπος, ου, i. e. λεπτὸς καὶ ἀτελὴς φόρτος καὶ ποικίλος, *geringe ladung von mancher-*

ley, (a small cargo of various kinds,) quem prisci et τὴν γίλγην vocabant. stückgut auf den frachtschiffen, (goods in transports:) a quo est ὁ ῥωποπώλης, ου, et ὁ γιλγοπώλης, der mit mancherley kleinen waaren handelt, (one who deals in various kinds of small wares:) et ῥωπίζειν, i. e. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν, allerley durcheinander thun, mit kleinigkeiten beschäftiget seyn, (to have all sorts of things to do, to be engaged upon trifles.) αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε, λύγους τε, πεῖσμα πλεξάμενος, evellebam vimina ad faciendum funem, κ, 166. ῥῶπας δὲ ὑπέχευε δασείας, ξ, 49, ubi sellæ rusticæ imponuntur ejusmodi ῥῶπες, et deinde super eas ponitur pellis caprina villis densa. molles igitur, et vice nostri straminis subponi soliti. sic, π, 47, συβώτης ὑπέχευεν (hero suo sessuro) χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν: et id ἀγροικώτερον, ex more rusticæ et heroicæ vitæ simplicis.

ῥώω, f. ῥώσω. ('Ρέω) fortiter moveo, festinanter et cum magno conatu agito. it. roboro, confirmo, validum reddo. est a ῥέω, contr. ῥῶ, fluo: nam robur omne in valido motu et influxu in aliud exseritur. pro eo dicunt recentiores in præsenti ῥωννύω, ῥώννυμι.

Σ

Σ permutare cum τ, more Atticorum, non nimis amat Homerus. illi enim dicunt τήμερον, Homerus σήμερον, illi τύρβη, hic σύρβη, etc. cæterum maxime Comici amarunt τὸ τ, ut minus stridulum: contra Tragici τὸ σ. Hinc ille: ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. noster autem est studiosus τοῦ ὄγκου καὶ τοῦ πλατυστόμου: inde amat τὸ σ. ἄσιγμος versus est: πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιδοῦναι vel ἐπιθεῖναι, Η, 364. hinc studium quibusdam ortum, ἀσίγμους facere odas integras, qualem et Pindarus fecit, deperditam nobis, τῷ Ἑρμιονεῖ Λάσῳ. cæterum Σίγμα dorice nominatur Σὰν, teste Herodoto, I, 139. Dores, quorum præcipui erant Lacones, omittere solent τὸ Sigma. e. c. Ταΰγετον ἐκλιπῶα Μῶα, pro ἐκλιποῦσα Μοῦσα, relinquens Taygetum O Musa, Aristoph. Lys. 1299. Æoles vero id crebro præfigunt, dicendo σμῦς pro μῦς, σμογερὸς pro μογερὸς, etc. sæpe abundat epenthetice, vide sub δολιχόσκιος.

σα, dorice pro τίνα vel τινὰ, vide sub ὅστις prope finem.

σαβάζιος, σάβος, ὁ, vide sub ΚΥ'ΒΩ.

σαγήνη, ἡ, vide sub σάκος, prope initium.

σαθρὸς, ὰ, ὸν, (Ἄπω) quod alias dicitur σαπρός. putridus, faulend, angegriffen von der fäule, (putrid.) it. inutilis, unnütz, (useless.) σαθρὸν κῦδος, Ne. 8, 58, gloriam putridam et inutilem et vilem.

σαίνουρον, τὸ, vide sequens, et sub οὐρά.

σαίνω, f. ανῶ. (Σέω) moveo, agito. in specie, motito caudam blande, more canum, σείειν τὴν οὐράν. est a σέω, σείω, sicut a βέω fit βαίνω, a ξέω ξαίνω, a κέω καίνω, a χέω χαίνω. apud recentiores ponitur hoc verbum etiam ἐπὶ τοῦ κολακεύειν, adulari, metaphorice. ponitur itidem metaphorice pro, amoliri conor blanditiis quasi, more canis se submittentis. σαίνει μόρον καὶ μάχην ἀψυχίᾳ, veretur mortem et pugnam ignavia, Æschyl. S. c. Th. 389, ἐκκλίνει, εὐλαβεῖται. ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες σαίνωσι, κ, 217. et 219, ὣς ἀμφὶ τούτους λύκοι ἠδὲ λέοντες σαῖνον pro ἔσαινον, in domo Circes cicurati leones et lupi. ἐνόησε σαίνοντάς τε κύνας, videt canes, procul viso domino suo, motitantes caudam, π, 6, coll. 10. οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, cauda quidem igitur ille Argus, canis vetulus, motum dabat, ρ, 302. σαίνων πρὸς πάντας, Py. 2, 151, i. e. κολακεύων πάντας, ubi de doloso adulatore sermo, ἔσανέν μιν, i. e. ἐκολάκευσεν αὐτὸν, Py 1, 100, dorice pro ἔσηνε. etiam intransitive, ἔσαναν, Ol. 4, 7, i. e. ἐχάρησαν, ἥσθησαν, congaudere solent; et sermo est de bonis viris, qui gaudent, quando alteri bono boni quid contingit. hinc compositum est τὸ σαίνουρον, ζῶόν τι. inde est et ὁ σάννος et σάννας, ου, i. e. ὁ εὐήθης, homo hebes et stolidus. dicitur præterea σαίνειν etiam de iis, qui placide, ut videtur, accedentes, nec latrantes, subito mordent, εἰς τοὺς λαιθάργως δάκνοντας. a σέω et σείω est et σήθω, f. ήσω, cribro, ich siebe, (I sift;) unde est σητάνειος ἄρτος, fein weiss brod, (fine white bread.) etiam ἡ σηλία, ας, quæ attice dicitur τηλία, cribrum. ab eodem est σέω, et σούω, a quo in usu est ἀπέσσουε, i. e. ἀφώρμησε, ἀπῆλθεν, ἀπέθανεν, er schurrete ab, (he went away,) abiit ad plures: et apud Sophoclem σούσθω pro σοῖσθω, est a σόω et σόομαι. idem scribitur etiam σύω.

σαίρω, f. αρῶ. (Σέω) motu aliquo distraho, et stringo, et distringo. in specie, os moveo quasi risurus; vel aperio paullum et nudo dentes, ut risuri solent. unde maxime perf. med. σέσαρα et σέσηρα in usu est. apud Theocritum quidem crebro. apud eundem, Id. 25, 223, est et ἡ σήραγξ, αγγος, caverna hians, specus, ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν ἐς ἥν, de leone: ante vesperam ille ad specum vadebat suum. Vide sub κορέω, ad finem.

σακέα, ἡ, vide sub σάκος, ad finem.

σακέσπαλος, ου. ὁ. (Πάλλω) qui scutum movet et gestat. a τὸ σάκος, scutum, et πάλλω. estque Sigma abundans in medio, ut in σακεσφόρος. σακέσπαλος Τυδεὺς, Ε, 126.

σάκκος, ὁ, vide sequens, prope initium.

σάκος, εος. τό. (Σέω) scutum, ein schild, (a shield.) est a σάω, integrum servo: clypeus enim id præstat corpori militis. præterea ab hoc σάω fit σάττω, f. ξω, integrum facio, plenum onus et constipatum impono, comprimo et constipo, ich drücke zusammen, lade dicht auf, (I press together, load heavily.) unde est inter alia τὸ σάτινον, ου, et ἡ σατίνη, ης, plaustrum onerarium. et ἡ σαγήνη, ης, rete magnum, everriculum, ein gros zugnetz, (a large net.) et ὁ σάκος, ου, barba densa et promissa, Aristoph. Eccl. 498. σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, scutum magnum pariter et firmum, Γ, 335. σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλὰ, sc. δούρατα, excepit multa conjecta jacula, Ε, 619, quod proverbialiter dici potest de eo, qui multa dura excipit. comice etiam de mendico potest, quia Attici pro ὁ σάκκος dicebant ὁ σάκος, saccus, qui et ὁ σάκτας, ου, a σάττω, f. άξω, i. e. φορτίζω, ich lade ein oder auf, (I load in or on.) Αἴας, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον, χάλκεον, ἑπταβόειον, Η, 219. et 222, αἰόλον, ἑπταβόειον ταύρων ζατρεφέων, ἐπὴλασε δὲ ὄγδοον χαλκὸν ὁ τεύχων, faber induxerat octavum ferrum ab extima parte, atque id ferrum stanno albatum sedulo poliebatur, unde φαεινόν. sub ferrea ista crassa lamina erant septem coria bubula aliud super aliud posita; et fundamentum horum erat ligneum, versus corpus. erat ergo σιδηρόνωτος ἡ ἀσπίς. et 245, δεινόν. sic et 266. et 258, μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ, vulneravit scutum hasta. ἔστη (consistebat) ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ, Θ, 267. et 272, ὁ δέ μιν ἔκρυπτε φαεινῷ. et 331, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. ποικίλον σάκος ἀμφὶ ὤμοις ἔθετο, Κ, 149, quo sumto ostendebat Ulysses, manendum ibi esse et pugnandum: unde dicitur h. l. πολύμητις. nam δόρυ gestant etiam non pugnaturi, ut Telemachus in Odyssea: sed clypeum soli pugnaturi. et solebat in exteriori superficie exornatus esse figuris, vel pictis vel expressis: ὤμοις vero est pluralis pro singulari, nam ad humerum sinistrum portabatur extra pugnam. et 257, ubi Diomedes suum clypeum dicitur in castris reliquisse, unde sumebat jam alienum. Αἴας, φέρων σάκος ἠΰτε πύργον, clypeum velut murum aliquem, Λ, 485. Ρ, 128. εὐρὺ ἀμφ' ὤμοις ἔχε, Λ, 527. et 544, ὄπιθεν δὲ βάλεν ἑπταβόειον, rejiciebat in tergum, ut tergum contegeret. (sic Cicero, ad diversos, Lib. 10. epist. 30. §. 8, scuto rejecto. et Virgil. X, 618, 619, 630.) et 564, νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, fodicantes hastis. αὐτὴ βαλλομένων σακέων, Μ, 339. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, addensantes, arcte conjungentes hastam hastæ, clypeum clypeo ex parte superposito, Ν, 130, quod explicat poëta ipse, 131, ἀσπὶς γὰρ ἀσπίδ' ἔρειδε. et 420, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, contegebat eum clypeo suo. et 552, οὔταζον σάκος εὐρὺ πανάιολον, vulnerabant latum clypeum variegatum: quod epitheton vel figuras varias in scuto, vel et compositionem ejus ex variis partibus et materiis, designare potest. et 606, Μενελάου οὔτασεν. et 608, εὐρὺ ἔσχετο. et 710, ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, ὅτε μιν κάματος ἵκοιτο, qui ejus clypeum excipiebant, quando ipse defatigaretur. isti ἕταροι erant ejus schildträger, waffenträger, (a shield-bearer, armour-bearer.) (conf. 1 Sam. xvii. 7, 41. c. xiv. 1.) quantum ergo id scutum, ad quod ferendum multi viri opus erant, si unus Ajax esset defessus; et quantus ipse! τετυγμένον, sc. εὖ, probe factum ab artifice, Ξ, 9. et 376, ὀλίγον, parvum scutum. ἀφείλετο ὤμων, Ο, 125. et 474, ἑλὼν ὤμῳ. et 479, τετραθέλυμνον, ex quatuor plicis compositum, ἔμπεδον (firmiter) αἰὲν ἔχων αἰόλον, Π, 107. et 136, μέγα τε στιβαρόν τε. ἀμφὶ αὐτῷ σάκος εὐρὺ καλύψας Αἴας, Ρ, 132, i. e. οἷον κάλυμμα προστησάμενος τὸ σάκος. εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος, Σ, 193. et 478, ubi incipit descriptio clypei a Vulcano facti Achilli. et 481, πέντε ἔσαν σάκεος πτύχες, hatte fünf lagen übereinander, (had five folds over one another.) σάκος, οὗ ἀπάνευθε (a quo) σέλας ἐγίνετο ἠΰτε μήνης, splendor sicut lunæ, Τ, 373, 374, 379, 380. ἡ κόρυθα ἠὲ σάκος, Υ, 289. δουρὶ σάκος ἔβαλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ ῥῆξε σάκος, Φ, 164, 165. sic, ἔβαλε μέσον, traf mitten drauf, (struck it in the middle,) Χ, 290. et 291, τῆλε ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, sprung weit davon wieder ab, (rebounded to a distance from it.) et 313, πρόσθεν στέρνου σάκος ἐκάλυψε καλὸν δαιδάλεον. ἀπέθηκα ὤμοιιν, ξ, 277. εἰ ἐμοὶ εἴη, σ, 376. οἴσω σοὶ, χ, 101. et 122, ἀμφέθετο τετραθέλυμνον. et 184, εὐρὺ, πεπαλαγμένον ἄζῃ, inquinatum situ. et 279, ἔγραψέ μιν ὦμον ὑπὲρ σάκος, strinxit ei

leviter humerum super clypeum. σάκεος τελαμῶν, Ξ, 405. ἄντυγα πυμάτην σάκεος εὖ ποιητοῦ, extremam circumferentiam et oram, Σ, 607. ὑπὲρ μεγάλου, Ψ, 820. δεινῷ σάκεϊ ἐνήλασε ἔγχος, Υ, 279. et 280, μέγα (valde) ἔμυκε ἀκωκὴ δουρὸς ἀμφὶ σάκος, remugiit cuspis hastæ in clypeo. et 261, σάκος ἀπὸ ἕο ἔσχετο χειρὶ, procul a corpore suo tenuit manu. σάκεα ὤμοις κλίναντες, i. e. ἐγκλίναντες, πελάσαντες, applicantes, Λ, 592. N, 488. X, 4, sic ut alter alterum una tegeret in ordine denso subeuntium. τέσσαρα, χ, 110. et 144, δώδεκα. πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἑταίρω, Δ, 113. σακέων τε φαεινῶν, N, 342. φάλαγγες, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, Δ, 282. φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν, P, 268, ergo plurima scuta supra inducta ferro. et 354, σάκεσσι γὰρ ἔρχατο, clypeis tecti et muniti erant. βεβρίθει δὲ σάκεσσι καὶ ἔγχεσι, onerata est, π, 475, de nave armata, vel viris armatis plena. σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος, circum concreta erat glacies, ξ, 477. et 479, εὗδον σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, scutis cooperti humeros, dum ipsi somnum carpentes jacebant in terra. et 482, σάκος οἶον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινὸν, et cingulum splendidum quo imus venter viri militaris late cingebatur: et id apud nobiliores erat valde elegans. ἡ σακία, ας, erat ἑορτὴ apud Babylonios, per dies quinque, quibus feriis dominabantur servi, ut apud Romanos Saturnalibus: sed dubium, an nomen habeat a τὸ σάκος, an vero potius a τοῖς Σάκαις, gente Asiatica.

σάκτας, ὁ, vide prope initium præcedentis, et sub πυκινὸς, prope finem.

σαλάκων, ὁ, σαλακωνίζω, vide sub σέλλω.

σαλεύω, σάλος, ὁ, vide sub εἰσάλλομαι, ζάλη, et σάλπιγξ.

σαλπίγγω, (῞Επω) pro quo usus Atticus dixit σαλπίζω. f. ίγξω. tuba vel buccina cano. *ich posaune, trompete, (I blow the trumpet.)* ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανὸς, Φ, 388, ubi sic poëtice describit τὴν βροντήν. in bello fiebat id σαλπίζειν ad incitandos milites. fiebat et in pompis sacris, maxime si initium ducendarum earum esset faciendum, *wenn die procession angehen sollte, (when the procession was to begin.)* unde est σαλπίζειν τὸ πομπικὸν ἐν καιρῷ πομπῆς.

σάλπιγξ, ιγγος. ἡ. (῞Επω) tuba, *eine trompete, (a trumpet.)* est ab ὁ σάλος vel ἡ σάλη, quatenus id notat agitationem, concussionem, quassationem; et ἔπος, τό: quasi, vox cum agitatione, et jactatione et quassatione varia emissa. nam non instrumentum modo illud dicitur σάλπιγξ, sed et ipse ejus sonus. ὡς δ' ὅτε ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ, ἄστυ περιπλομένων ὑπὸ δηΐων, Σ, 219, sicut, quando valde clara vox editur, quando tuba clangit, ob hostes urbem circumdantes. ergo novit Homerus τὴν σάλπιγγα, etiam in bello: sed quia suo demum ævo in bellis adhiberi cœperat, heroibus eam nusquam addit. cæterum fuere sex species tubarum. prima, quam invenit Minerva: hinc et σάλπιγξ Ἀθηνᾶ (Minerva cognomine σάλπιγξ dicta) colebatur ab Atticis. secunda, Ægyptia, quam invenit ὁ Ὄσιρις, et dicebatur χνούη, eratque στρογγύλη: qua utebantur in sacris, convocantes populum. tertia, ἡ Γαλατικὴ, Gallica, χωνευτὴ, οὐ πάνυ μεγάλη, τὸν κώδωνα (corpus ipsum tubæ) ἔχουσα θηριόμορφόν τινα, καὶ αὐλὸν (superiorem orificii partem) ἔχουσα μολύβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπισταὶ, καί ἐστι ὀξύφωνος, καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελτῶν κάρνυξ. quarta, ἡ Παφλαγονικὴ, ἧ ὁ κώδων βοὸς ἦν προτομὴ, (inferior ejus pars referebat figuram bovis) βαρύφωνος, et vocatur βόϊνος. quinta, Μηδικὴ, τὸν αὐλὸν ἔχουσα καλάμινον, τὸν δὲ κώδωνα βαρύφωνον, ὀγκόφωνος. sexta, Τυρσηνικὴ, quam invenerunt Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐλῷ, τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος. de quibus consule Athenæum. in bello erant in usu et τὰ βύκανα: et βυκανισταὶ, οἱ, buccinatores. etiam κέρατα καὶ στρόμβοι.

σαλπίζω, attice pro σαλπίγγω, q. v.

σάλω, vide sub εἰσάλλομαι, et ζάλη.

σανὶς, ἴδος. ἡ. (Σέω) asser, *ein brett, (a board;)* tabula. tabula cui inscribitur quid. οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσι, ἃς Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς, Eurip. Alc. 967. est a σαίνω, moveo: nam quatenus tabula concipitur, ex qua janua sit, vel navis; motitatur crebro. ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος ἔβη, ibat ad altam tabulam, φ, 51, i. e. in asserem illum, vel potius in asseres illos, more plutei junctos et a solo elevatos, in quibus stabant cistæ vestimentis impletæ, ne vitium contraherent, si in nudo et fortasse uliginoso solo conclavis starent. in hoc pulpitum adscendit Penelope, ut posset arcum contingere, qui ad parietem ex clavo pendebat. κολληταὶ σανίδες notant januam. σείων κολλητὰς σανίδας, I, 579, movens januam ejus, i. e. aperiens, vel et, pulsans. οὐδὲ πύλαις εὗρε ἐπικεκλιμένας σανίδας, nec invenit introitui in urbem oppositas januas, M, 121, i. e. non invenit portas occlusas. et 453, ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν, contra portas tulit saxum, ut eo effringeret portam. et 461, σανίδες διετμάγησαν, fores portæ disruptæ sunt. ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ ταῖς ἀραρυῖαι μακραὶ, εὔξεστοι, ἐζευγμέναι, Σ, 275, excelsæ portæ, et tabulæ vel fores ad illas bene aptatæ, altæ, bene politæ, junctæ, i. e. clausæ. κληῗσταὶ δ' ἔπεσαν (ἔπησαν) σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι δικλίδες, β, 344, claustris munitæ inerant januæ arcte et artificiose aptatæ duplices; de cella regia. σανίδες δ' εἶχον εὖ ἀραρυῖαι, χ, 128, januæ cohibebant hanc aperturam bene aptatæ, *gut passende, (fitting closely.)* sic et ψ, 42. αὖτις ἄψ ἐπιθεῖναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας, rursus opponere januas arctas, Φ, 535, ubi est infin. pro imperativo, κλείσατε τὰς πύλας, claudite portas. κλίνας κολληταῖς εὐξέσταις σανίδεσσι, reclinans arcum ad parietem contabulatum: vel et, ad januam. σανίδας δὲ ἐκδῆσαι ὄπισθεν, χ, 174, januas occludere si exitis. Vide sub ἐπιβαίνω, paullo a fine.

σάννας, ὁ, σάννος, ὁ, vide sub σαίνω.

σαόζω, vide sequens.

Σάος, contr. σῶς, σάη contr. σᾶ, σάον contr. σῶν. (Σέω) salvus, sanus, integer. proprie est, qui cursu effugit periculum, qui servatus est ex prœlio adverso fuga: vel et in genere, qui habet motum suum vitalem et integralem illæsum. nam est a σέω, moveo, agito: unde est σάω, in motu suo conservo integrum. ut ergo σάος sit, ὁ τὰς φυσικὰς ὁρμὰς ἔχων. si σᾶ legitur, potest esse fœmininum ex σάη, potest et esse neutrum plurale ex τὰ σάα. sic et οἱ σάοι, contr. σοῖ et σῶ. ponitur deinde et metaphorice, de quovis integro et totali et pleno cui nihil deest adesse debitum. νῦν σοὶ σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc tibi totus et plenus est interitus gravis, N, 773, *das bittere verderben ist für dich vollkommen da, (thy grievous destruction is complete,)* ὁ τέλειος, ὁ ἀνελλιπής. sic, νῦν μοι, ε, 305. et, σοὶ, χ, 28. ἔφης, σῶς ἔσεσθαι, putabas te futurum esse incolumem, X, 332. οὕνεκά οἱ σῶς ἐσσὶ, quoniam ei incolumis et salvus es, ο, 42. sic, ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ, quod ei incolumis adsum, π, 131. ἀλλ' ἴθι, ὥς κε νέηαι σαώτερος, Α, 32, ubi comparativus, a σάος, positus pro positivo, ut reverti possis integer et illæsus, καὶ ἀνακρωτηρίαστος, cui nasus et aures non abscinduntur: nam id minatur rex εὐφήμως et tecte, εἰ μὴ ταχὺ μνήσεται νόστου, ἀκρωτηριασθήσῃ. ex contracto σῶς fit per distractionem σόος, η, ον, unde est verbum σόω, sicut a contracto est σώω: a σάος autem fit σαόζω, et σαώζω, contracte σώζω. apud Atticos σῶς est generis communis; hinc Aristophanes: οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη. ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχωμεν, ut argentum salvum conservemus, Aristoph. Lys. 489.

σαοφροσύνη, (et in prosa σωφροσύνη) ης. ἡ. (Φέρω) accurata cogitatio et attentio mentis. et opponitur ei ἡ χαλιφροσύνη. θεοὶ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν, ψ, 13, dii oscitantem et insipientem insistere facere possunt in statum bene cogitandi. et 30, ἀλλὰ σαοφροσύνῃσι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν, at prudenter consilia patris reticebat, *aus bedacht und guter vernunft, (with discretion and sound reason.)* vide σώφρων.

σαόφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) est ὁ σάος ἢ σόος τὴν φρένα, sani pectoris et cerebri homo. οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο, non sane me mentis satis sanæ dicere deberes, Φ, 462, non mentis integræ; *du müssest sagen, ich sey ohne alles gesunde nachdenken, (thou wouldst certainly say that I was not in my right senses.)* ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, δ, 158, sed modestus et ingenui pudoris est; collatis sequentibus.

σαπείη, vide sub κατασήπω.

σαπρίας, ὁ, vide sub παλαιός.

σαπρὸς, ὰ, ὸν, vide σαθρὸς, et sub οὔτις prope finem.

σαρδάνιος, ου. ὁ ἡ. (Σέω) quod et σαρδόνιος scribitur. ponitur de risu, γελᾶν σαρδάνιον, sc. γέλωτα, vel ut neutrum adverbialiter positum putetur: si quis ridet vel ridere videtur, cum tamen animo intus male sit. μείδησε δὲ θυμῷ σαρδάνιον μάλα τοῖον, υ, 302, ubi de Ulysse sermo est, quem personatum procus, conjecto in eum magno osse, vulnerare voluerat, ipse autem ictum levi declinatione corporis vitaverat. os igitur irati Ulyssis diducebatur, quasi arrideret, at risus verus non erat. eandem rem exprimit poëta, 347, οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελώων (ἐγέλων) ἀλλοτρίοισι, illi autem jam ridebant malis alienis, i. e. non verus erat risus, sed gestus tantum ridentium: maxillæ eorum et animi non congruebant; perturbati et anxii potius erant animis, quam hilares, et is vultus ergo erat alienus. idem sentit Horatius, Lib. 2. Sat. 3, 72. talem risum, non verum nec ex animo ad hilaritatem diffuso ortum, risit Juno, O, 101—103, quæ ridere videbatur χείλεσι μόνοις, sed μέτωπον οὐκ ἰάνθη; frons ipsa exhilarata non est et explicata. τὸ, ἄκροις χείλεσι σεσηρέναι (labra diducere velut risurus) indicat τὸ ἔσω δακνύμενον θυμῷ (ira) ἢ λύπῃ. est ergo factum nomen a σεσαρέναι, i. e. ὑπανοίγειν τὰ χείλη. aliis placet insula ἡ Σαρδὼ, όος, vel Σαρδὼν, όνος, in qua dicunt nasci σέλινον amarissimi succi, quod qui gustet, pereat μετὰ σπασμοῦ σεσηρώς: sed ista interpretatio quæsita magis est quam verosimilis. cæterum hinc est verbum διασαρδονεῖν, e. c. διεσαρδόνησεν, i. e. διεγέλασεν οὐκ ἐπὶ διαχύσει, risit non re vera et hilariter, sed specie aliqua: et ponitur et de irrisione, *vom höhnischen lachen, (a sarcastic laugh,)* ap. Plat. de Repub. lib. 1.

σαρδόνιος, vide supra.

σάρισσα, ἡ, vide sub δόρυ, ad finem.

σαρκάζω, f. σω. (Ῥύω) carnes deripio de ossibus, sicut canes solent. Aristoph. Pax, 481. quod deinde et ponitur, si quis diducti labris dentes nudat, sicut canes faciunt quando carnes deripere de ossibus conantur; vel sicut jumenta, quando herbas de terra detondent dentibus. quod deinde et per metaph. de irrisione amara poni cœpit; unde ὁ σαρκασμὸς est irrisio hostilis. cæterum usus hujus verbi confirmat etymologiam τῆς σαρκός. σαρκόω, f. κώσω, carnosum facio, carne induo.

σαρκασμὸς, ὁ, σαρκόω, vide supra.

σὰρξ, ρκός. ἡ. (Ῥύω) caro, *das fleisch, (flesh.)* quæ nudatur detracta cute vel pelle. dorice dicitur, etymo propius, σύρξ, ρκός, ἡ, ut appareat, esse a σύρω, quod dorice et æolice in futuro habet σύρξω: nam ἀποσύρεται δέρμα ἀπὸ τῶν σαρκῶν, si ad vescendum præparantur. κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσιν, satiabit, Θ, 380, sic, κορέεις, N, 832. οὐδ' ἀπέλειπεν ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα, non relinquebat, ι, 293, de Polyphemo homines vorante. οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι, nervi jam non cohibent et obtinent carnes et ossa, λ, 218, de umbris mortuorum. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι, carnes circumtremebant in membris, σ, 76. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς, multum carnis exhausit et discidit, τ, 450, de apro, femur hominis cædente. et quia carnes nil nisi musculi sunt, quibus corpus humanum regitur et quasi loris vel habenis trahitur: hinc simplicissime a σύρειν potest factum nomen concipi.

σάρον, τὸ, σαρόω, vide sub κορέω.

σαρωνὶς, ίδος. ἡ. (Σέω) quercus, in specie annosa et hians hinc inde. Callimach. in Jo. 22. et tales σαρωνίδες dictæ et γεράνδρυες. ab iis et sinus Saronicus in Græcia habuit nomen, teste Plinio Lib. 4. c. 5. §. 9. σαρωνίδες dictæ maxime a cortice suo rugoso, si sunt annosæ.

σατάνιος, ὁ ἡ, σατὲς, vide sub ἔτος.

σατίνη, ἡ, σάτινον, τὸ, σάττω, vide sub σάκος.

σαυλοπρωκτιάω, σαῦλος, η, ον, vide sub πρωκτὸς, et σείλλω.

σαυρωτὴρ, ῆρος. ὁ. (Στάω) ferramentum infimum in extremo hastili, cujus ope hasta poterat inferiori sua parte infigi terræ, ut erecta staret; τὸ ἐν τῷ ἑτέρῳ τοῦ δόρατος ἔσχατον ὀπίσθιον σιδήριον: κοῖλον σιδήριον, ἐξ ἄκρου ὀξὺ, ᾧ ἐντιθέμενον τὸ ὀπίσω ἄκρον τοῦ δόρατος, ὀρθὸν αὐτὸ ἱστάναι ποιεῖ, πηγνύμενον κατὰ γῆς. est pro σταυρωτὴρ, ab ὁ σταυρὸς, et quasi erector hastæ solo infigendæ. idem dicitur ὁ οὐρίαχος, i. e. τὸ οὐραῖον καὶ ἄκρον τοῦ δόρατος, etiam ὁ κρόσφος et γρόσφος, et στύραξ quasi στήραξ a στῆναι. ἔγχεα ὀρθὰ ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, hastæ rectæ in cuspide posteriori stabant fixæ, K, 153. τ euphoniæ causa est extrusum, cæterum is mos statuendi hastas erectas in castris, abolitus est postea: nam prociderat aliquando hasta una et altera noctu, eoque strepitu terrorem nocturnum incusserat exercitui.

σάφα, (Φάω) adverbialiter pos. ortum a σαφὴς, per sync. ex neutro plur. σαφέα, certas res, certæ et liquidæ res. liquida, liquido; clara, clare; vera, vere. οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, i. e. σαφέα οἰωνῶν, res certas quod attinet auguria sciens, α, 202. οὔπω σάφα εἰδὼς μαχέσασθαι θηρὶ, nondum exacte sciens pugnare cum leone, O, 632. οὔπω σάφα οἶσθα, οἷος αὐτοῦ νόος, B, 192, nondum certo nosti et perspicue. et 252, ἴδμεν, scimus. οἶδα, E, 183. εἴσεαι, videbis aperte, scies certissime, H, 226. ὃς σάφα εἰδείη τεράων pro τεράτων, i. e. σαφέα τῶν τεράτων, M, 228. σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς μυθήσασθαι, Y, 201, 432. ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν, i. e. σαφέα εἰπεῖν, qui dispositus es natura, certa et vera loqui, Δ, 404, cui opponitur ψεύδεσθαι, simulare. ἀγγελίην ἡμῖν σάφα (κατὰ τὰ σαφέα) εἴποι, β, 31, 43, nuntium nobis, secundum rem certam et liquidam, narret. et 108, ἡ σάφα ᾔδη, quæ perspectum id habebat. sic et ω, 143, *die es gewiss und genau wuste, (who knew for certain.)* σάφα εἰπεῖν, rem certam dicere, γ, 89. ἐπιστάμεναι σάφα, vos scientes rem certam, δ, 730. οὐδέ μοι ἔτλης νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, neque sustinuisti mihi dicere aperte et ex certo reditum tui patris, ρ, 106. et 153, ὅδε οὐ οἶδεν, *der weiss nichts gewisses, (he knows not for certain.)* et 307, τόδε γε οὐ οἶδα, et 373, αὐτὸν δὲ, οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, quod ipsum attinet, non liquido scio, unde fateatur se esse genere. ἡ ἤδη οἶδε Πηνελόπεια νοστήσαντά σε δεῦρο, ω, 403. σάφα δαεὶς, Ol. 7, 168, i. e. σαφῶς γνούς. εἴπας, Ol. 8, 61, i. e. σαφῶς εἰπών. σὺ σάφα νιν, (sc. τὸ πλουτεῖν, ditescere) ἔχεις πεπαρεῖν, tu certissime et sine ullo dubio potes id exhibere, Py. 2, 105, sine controversia: *es ist klar dass du das können, (it is clear that thou canst do so.)*

σαφέω, vide sub σαφηνὴς, et σαφής.

σαφήνεια, ἡ, vide sub φαίνω, aliquanto sub initio.

σαφηνὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) apertus, perspicuus, verus, certus, liquidus, clarus. idem quod σαφής. τὸ σαφανὲς (dorice mutato η) κατέφρασεν, rem certam enarrare solet, Ol. 10, 67. hinc est σαφηνίζω, idem quod σαφέω, in lucem certam produco. et ὁ ἡ ἀσαφήνιστος, incertus, obscurus.

σαφηνίζω, vide supra.

σαφὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) apertus, perspicuus, verus, certus, liquidus, clarus. est compositum a σάος, salvus, integer, et τὸ φάος, lux, quando perspicuitas et certitudo est integra, et luculenta. inde est σαφέω, f. ήσω, declaro, perspicuum et clarum et cognitum facio secundum veritatem certam et intemeratam. λάμπει σαφὴς ἀρετὴ, fulget manifesta virtus, Ist. 1, 30. σαφῆ ἐς ἔλεγχον, ad certam explorationem, Ne. 8, 34. σαφὲς λέγειν, exacte enumerare, Ol. 13, 64. et 146, τότε ἂν φαίην σαφὲς, tunc dicere possem præcise. ἔμαθε, Py. 2, 45, didicit liquido. θεάομαι, Py. 8, 65, specto aperte. ἴστω, Ist. 7, 37, scito certo. σαφὲς τέκμαρ, Ne. 11, 55, certus et apertus exitus. σαφέστατον τέθμιον, lex certissima, institutum verissimum, Ist. 6, 28. in specie notat certam rem.

σαφῶς et σαφέως. (Φάω) clare, liquido, certo. τοῦτο σαφέως μαρτυρήσω, Ol. 6, 35. φράσατέ μοι τοῦτο σαφέως, indicate mihi id pro certo. Py. 4, 208.

σάω, vide sub Σάος.

σαώζω, f. σω. (Σέω) salvum et incolumem præsto, idem ac σόω, σώω, et σώζω. ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω, κ, 286, quasi ex dura servitute: et hinc σῶστρα debet Mercurio Ulysses. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις, tu disspice, an me incolumem præstaturus sis, A, 83. νὺξ δὲ ἥδε ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν ἠὲ σαώσει, I, 78, nam hæc nox aut delebit castra aut servabit: res est in summo discrimine. βουλὴ, ἥτις ἐρύσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους, K, 44, ubi utrumque fere idem. ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον, ex tumultu eripiemus eum, E, 469, estque ionice pro σαώσωμεν in conjunctivo. καὶ λίην σε ἔτι νῦνγε σαώσομεν, et omnino te adhuc nunc quidem eripiemus et salvum præstabimus, T, 408, sed quid in posterum fieri possit, dubitamus. φράζεσθαι θεοί, ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἠέ μιν ἤδη Ἀχιλλῆϊ δαμάσομεν, X, 175. καὶ κήρυκα σαώσομεν, χ, 357. σφῶ μέν κε σαώσετε λαὸν, N, 47, vos duo sane servabitis exercitum. τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, hi duo et nos ambos in urbem incolumes ferent, E, 224, tertia dualis futuri. Αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο, P, 452, salvum evehatis ambo ex pugna: secunda dualis fut. ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν, ἢ ἀπολέσθαι, νῆας, in dubio est, servaturine simus castra, an amittamus ea, I, 230, ubi sermo paullo perturbatior, ut in magno loquentis adfectu: prior enim infinitivus (ionice pro σαώσειν) est activus; alter vero est intransitivus ad νῆας, an naves perituræ sint. φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα, T, 401, studete salvum referre aurigam vestrum, ô equi: coll, 408. πέποιθα σαωσέμεναι (Attica paragoge pro σαώσειν) νέας ἁμὰς, N, 96, confidebam salvas præstaturos vos esse naves nostras. τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα, ε, 130, *den habe ich gerettet, (I have saved him.)* τοὺς δ' ἐσάωσας ῥηϊδίως, X, 18. σάωσε δὲ, νυκτὶ καλύψας, E, 23. κνέφας (caligo) νῦν ἐσάωσε Ἀργείους, Θ, 500. ἐκ πολέμου, Λ, 751. καί τε πολεῖς, i. e. πολλοὺς, N, 734, ubi alii legunt πόλεις, urbes et civitates. εἰ μὴ νὺξ, Ξ, 259. τίς θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ, O, 290, τὸν Ἕκτορα. ἤ με, Σ, 395. εἰ μή τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καί με, δ, 264. et 284, σάωσε δὲ πάντας. et 444, ἀλλ' αὐτή. et 513, Ἥρη. τὸν δ' ἐσάωσεν ἐς ποταμοῦ προχοὰς, ε, 452, ἐπειδή σε οὗτος ἐρύσατο καὶ, χ, 372. Θέτις δὲ καὶ Εὐρυνόμη με ἐσάωσαν, Σ, 405. ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν, Φ, 611. φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν σαώσῃς, P, 144, quasi Trojani sint nihil, utpote ex quibus solus Hector restet pugnaturus; Lycii autem sint omnia. et 692, αἴκε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ, ubi et de mortui corpore si integrum aufertur ex manu hostium. ὄφρα σαώσῃς Τρῶας, X, 56. πῶς κε σὺ φῶτα σαώσειας, quomodo tandem tu virum servares et eriperes, P, 149. εἴ τινα ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν, si quem ex prœlio fugientem servare queant, M, 123, οἱ ἀνέρες. ῥεῖα θεός γε σαώσαι ἄνδρα, eripere et incolumem præstare queat, γ, 231. ἢ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαώσαι, δ, 753, et est aor. 1. opt. regulariter. καί μοι φίλον υἷα σάωσον, δ, 765, ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, O, 427. μέ ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι, Φ, 274. τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι, Ω, 35, de corpore mortui. ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δὲ ἑταίρους, Π, 363, sed et sic resistebat, servabatque socios: est imperf. sine augm. per apocopen, pro ἐσάωζε. et tales apocopæ sunt æolicæ. ζωοὺς δ' ἐσάω, vivos autem salvos præstare studebat, Φ, 238, in opp. ad mortuos, quos fluvii præses ἐξέβαλλε θύραζε ex fluentis suis, 237. sic et in imperativo, ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δέ με, pro σάωζε, at conserva ista et conserva me, ν, 230. αὐτόν μέν σε πρῶτα σάω, te ipsum primum serva, ρ, 595. sic apud Callimach. in Lau. Pall. 142, Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω, ὦ θεὰ, Danaorum fortunam omnem serva. et Hymn. in Cer. 135, χαῖρε θεὰ, καὶ τάνδε σάω πόλιν. ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι, inde autem nequaquam salvabis te, φ, 309. οὔτε ἐσάωθεν οὔτε ἀπόλοντο, pro ἐσαώθησαν, γ, 185. ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω, P, 228, *er komme um oder bleibe am leben, (whether he dies or lives.)* νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν, O, 503, jam sufficit, sive pereamus sive conservemur, dummodo infortunium a navibus et castris repellamus. εἴ σοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι, si tibi fatale est ut incolumis evadas, κ, 473. σαώθη τῷ (κριῷ) ἐκ πόντου, Py. 4, 287, de Phrixo.

σαώτερος, α, ον, vide sub Σάος.

σβεννύω, et σβέννυμι, (Σέω) extinguo ignem, et deinde metaphorice quidvis aliud. σβεννύεις κεραυνοῦ πῦρ, extinguis fulminis ignem, Py. 1, 8.

Σβέω, f. έσω. (Σέω) idem. descendere a σείειν, quatere, concutere, verisimile est: nam reprimitur motu aliquo violento ignis aut vita, si extinguitur. οὐδέποτε ἔσβη πῦρ, non extinguebatur ignis, I, 468, *das feuer verlöschete nicht, (the fire was not extinguished.)* sic, οὖρος, γ, 182, ventus secundus non extinctus est, non cessavit: et notatur aër tepidus satis commotus. est aor. 2. passivi. κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσαι χόλον, I, 674, non vult extinguere iram suam, quæ est igni similis. ἀνθρώπων σβέσσαι (ob metrum pro σβέσαι) μένος, hominum extinguere robur, Π, 621, i. e. occidere eos: nam

θάνατος ὁ ψυχρὸς est omnino σβέσις τοῦ ἐνθέρμου μένεος.

σεβάζομαι, f. άσομαι. (Σέω) vereor, ἐκπλήσσομαι, *ich scheue mich, habe bedenken, entsehe mich, (I fear, stand in reverence of, abstain from.)* est a σέβω σεβάζω, sicut a σκέπω σκεπάζω, a μίμνω μιμνάζω, a λίτω λιτάζω, a στίγω στιγάζω, etc. apud recentiores vero obtinuit notio τοῦ τιμᾶν, unde ὁ σεβαστὸς postea dictus: sed eam apud Homerum ne quæras. κτεῖναι μέν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, Z, 167, interficere quidem abstinebat se, nimis iniquum enim id putabat animo suo; et sermo est de Prœto, apud quem ab uxore delatus erat innocens Bellerophon, quasi aperte insidiaretur pudicitiæ ejus: ἐξεπλάγη, ὡς φρικτὸν ὄν. et 417, οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γ. τ. θ. neque eum (occisum a se Eëtionem Achilles) spoliavit armis, verebatur enim id facere, *davor entsahe er sich, aus hochachtung vor diesem gewesenen braven und grossen herrn, (he forbore out of respect for so brave and illustrious a man.)* et vides simul originem notionis recentioris.

σέβας, αος. τό. (Σέω) admiratio cum magno animi motu, ἔκπληξις. notat et in deteriori sensu, si quid indignitate sua nos percellit, νέμεσις, αἰδώς. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, Πάτροκλον κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι, Σ, 178, magnopere indignum tibi videatur et minime ferendum, hunc talem virum canibus projectum jacere; et est περίφρασις τοῦ, σεβάσθητι, *erschrick davor in deinem herzen, und lass es dir recht entsetzlich dünken, (have a horror of it at thy heart, and consider it as most atrocious,)* σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα, admiratione magna moveor intuens te, γ, 123, inquit Nestor ad Telemachum sibi antea nunquam visum. sic et δ, 75, ubi Telemachus admiratur magnificentiam domus Menelai. et 142, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν, inquit Helena de Telemacho. μ' εἰσορόωντα, ζ, 161, inquit Ulysses supplex ad Nausicaam, laudans formam ejus admirabilem; et est idem quod ἄγαμαι, τέθηπα, coll. 166, 168. et θ, 383, ubi eadem sunt verba Ulyssis ad Alcinoum, admirantis saltatores eximios.

σεβαστὸς, ὁ, vide sub σεβάζομαι.

σεβίζω, f. ίσω. (Σέω) admiror et suspicio valde. σεβίζομεν πόλιν, Py. 5, 106, admiramur laudantes. σεβιζόμενοι, in admiratione et laude habiti, Ist. 5, 37.

Σέβω, (Σέω) in timorem et pudorem injicio, ad timorem et pudorem moveo, valde vereri facio. et forma media, σέβομαι, valde moveor, ἐκπλήττομαι, αἰδέομαι, vereor, confundor pudore aut admiratione. apud recentiores notat, revereor, suspicio, honore et cultu prosequor: ut apud Euripid. Androm. 914, τοὺς κακίονας σέβων, deteriores magis curans et honorans. et hic significatus frequens apud eundem, et Sophoclem. sed ea significatio Homerica et antiqua non est. hinc τὸ σέβας est ἡ ἔκπληξις, *das bewundernde erschrecken, (astonishment.)* est a σεύω, moveo valde; mutato υ in β. et ab hoc σέβω fit σεμνὸς, mutato β in μ, ut sæpe. Ἀργεῖοι ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε; Δ, 242, an non commovemini pudore? οὐκ αἰδεῖσθε; *entsehet, scheuet und schämet, ir euch nicht? (are you not ashamed?)* recentior significatus est apud Pindarum: σέβοντι, dorice pro σέβουσι, i. e. δοξάζουσι, Ol. 14, 17, colunt, venerantur. σέβεσθαι θεὸν, Py. 6, 25. deum colere. σεπτὸς, ἡ, ὸν, colendus, venerandus: unde est ὁ ἡ θεόσεπτος, pro deo colendus, divinus, Aristoph. Nub. 291. et σεπτεύω idem est quod σέβω.

σεῖο pro σοῦ, vide sub ΣΥ', prope initium.

σειρὰ, ᾶς. ἡ. (Ῥέω) proprie est funis, τὸ σχοινίον. est nomen generale, notans πλέγματά τινα, ἢ ἀπὸ σχοίνων ἢ σπάρτων ἢ κανάβεως ἢ ἄλλοθεν. et est ab εἴρω, necto, jungo. hinc est vulgare ἡ σεῖρα, quæ antiquitus erat σχοῖνος, i. e. σειρὰ πλεκτὴ, deinde etiam ἐπὶ ξυλίνων μοχλῶν τῶν ἐντὸς poni cœpit, de pessulo ligneo, qui intus obditur foribus. σειρὴν χρυσείην, Θ, 19—27, quæ catena Jovis aurea, est vel concatenatio elementorum quatuor quæ dicuntur, ex quibus omnia constant; vel series dierum a sole illustratorum: sed ii explicant et intelligunt optime, qui hanc catenam volunt esse ænigma imperii monarchici, ex uno solo pendentis. σειρὰς τ' εὐπλέκτους, funes dense tortos, Ψ, 115. σειρὴν πλεκτὴν, χ, 175, 192, ubi est vel εἶδός τι σχοινίου, vel et ἱμάντος, ut ostendunt οἱ παράσειροι ἵπποι, et οἱ ἀνασειραζόμενοι. etiam recentioribus sunt σειραὶ πεπλεγμέναι διὰ σχοίνων, φυτῶν δηλαδή. sed ἡ σειρὴν, ῆνος, est ζωΰφιον ἀμυδρόν τι κλαυθμυρίζον, *eine art von bummel, (a kind of humble bee.)* hinc, κατὰ σειρῆνας ᾄδειν, est ambiguum: nam si illæ Σειρῆνες τοῦ μύθου intelliguntur, laudat; sin ζωΰφια illa, vituperat.

σειραῖος, ὁ, vide sub ἀείρω.

σειρὴν, ἡ, vide sub σειρά.

σειριάω, vide sub Σειρῆνες in R.

σεισίχθων, ονος. ὁ. (Χάω) concutiens terram tremore. idem ac ἐνοσίχθων. a σείω, moveo, Ist. 1, 76. Κρόνου υἱὸν σεισίχθονα.

σεισμὸς, ὁ, vide sub ΣΕ'Ω, ad initium.

σείω, vide ΣΕ'Ω.

σελαγέομαι, σελαγέω, vide sequens et sub Ἕλη.

σέλας, ατος. τό. (Ἕλω) splendor, fulgor. *der glanz, (brilliance.)* est σεσομένη (σευομένη) καὶ ἐξορμῶσα ἕλη τοῦ πυρὸς ἢ πυρώδους τινὸς, exiens splendor ignis aut ignei alius corporis. sic dicitur σέλας ἄστρων, πυρὸς, λαμπάδος. et προβάλλεται σέλας ἐκ πυρὸς ἤ τινος πυρόεντος, ὡς οἷον ἀκοντιζόμενον δι' ἀέρος, οὐ καίει δέ: ὡς οὐδὲ ἀστραπαὶ, φῶς μόνον ἀφιεῖσαι. est tamen et σέλας δαιόμενον, i. e. καιόμενον, quod vocatur ὁ κεραυνὸς, fulmen, ὃς φέρεται φωσφορῶν κατὰ λοιπὰ σέλατα, καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν κατακαίων, καὶ οἷς ἂν ἐνσκήψῃ καυστειρὸς ὢν οἷα καὶ πῦρ. δαιόμενον δὲ ἧκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, Θ, 76, i. e. fulmen, misit Jupiter, collato 133—135, ubi tale fulmen, quod est βέλος Διὸς accuratius describitur. et 509, καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ, accendamus ignes multos, et splendor alte in aërem veniat, *dass der glanz weit leuchte, (that their glare may be thrown to a great distance.)* νηὸς καιομένης σέλας, Ο, 600, splendorem navis ardentis. ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανε, sic a capite Achillis (i. e. a splendente ejus galea) splendor in aërem veniebat, Σ, 214, *sein kopf glanzete weit, (his helmet shone afar off.)* ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν, Τ, 17, oculi terribiliter sub palpebris, tanquam fulgur, emicuerunt. sic alibi, δεινὼ οἱ ὄσσε φάανθεν, et, πῦρ δεδορκὼς, et, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ ἐΐκτην. et 366, τὼ δέ οἱ ὄσσε λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. et 374, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης, ab eo fulgor oriebatur sicut lunæ. et 375, ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη καιομένοιο πυρὸς, ceu ex mari cum nautis apparet fulgor ardentis ignis, ubi conf. πῦρ, et φανός. nam nautis noctu ignibus signa dantur. et 379, ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε, sic a clypeo Achillis fulgor per aërem ibat. et denotantur arma fulgentia et politissima. δαΐδων σέλας, σ, 352, fulgor et splendor facum ardentium. χίλια ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο, πὰρ δὲ ἑκάστῳ εἵατο (sedebant) πεντήκοντα, σέλας πυρὸς αἰθομένοιο, mille ignes ardebant in campo, splendor ignis ardentis erat, Θ, 559, conf. πεντήκοντα. μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, Ρ, 739, pereunt ædes in splendore magno, i. e. flamma magna; posito adjuncto pro subjecto, splendore pro igne ipso. θάλπων (calefaciens) σέλα πυρὸς, pro σέλαϊ per apocopen, φ, 246, ad luculentum ignem. σέλας λάβρον Ἡφαίστου, Py. 3, 69, fulgor creber Vulcani. hinc est σελαγέω, f. ήσω, fulgeo igne. σελαγέομαι, incendor claro igne, *ich stehe in vollem feuer, (I am all on fire,)* Aristoph. Ach. 924, 925. Nub. 285, 604.

σεληναία, ἡ, vide sequens.

σελήνη, ης. ἡ. (Ἕλω) luna lucens, *der scheinende mond, (the moon shining.)* est a τὸ σέλας per paragogen: nisi putes, inesse τὴν ἔνην vel ἕνην, quæ notat novilunium, deinde adjective ἕνος, η, ον, est vetus, maturus; ut notetur nova luna jam matura ad splendorem fundendum. Sed quia id adjectivum est recentiorum Atticorum: in Homerica voce hæc etymologia locum habere vix poterit. eadem dicitur ἡ σεληναία, Eurip. Phœn. 180. alias luna dicitur et ἡ μήνη. ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην φαίνεται, Θ, 551, ubi non necessario intelligenda est σελήνη πλησιφαὴς καὶ πληρεσέληνος, luna plenissima; nam hæc obscurat potius astra propinqua fulgore suo. hinc Sappho: ἀστέρες μὲν ἀμφὶ καλὰν σελάναν ἂψ ἀποκρύπτουσι φαεινὸν εἶδος, ὁπότ' ἂν πλήθοισα (πλήθουσα, dorice; plena) μάλιστα λάμπῃ γᾶν. sic φαεινὴ ἐσθὴς, ζ, 74, vocatur, non jam splendens, lavari enim oportebat eam, sed natura sua λαμπρά, etsi jam obfuscata paullum. Sed nec his ambagibus opus est: nam simile de luna, micante inter minores ignes, est et Horatio hoc sensu usurpatum, Lib. 1. Od. 12, 46—48. qui vero h. l. scribi jubent φάει νῆν contracte pro νέαν, luce novam; ut notet lunam novam prima sua luce apparentem: hi audacter satis ludunt. οὔτε κε φαίης οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην, Ρ, 367, nam ob densissimum pulverem, dubium esse poterat, dies sit jam an nox; neque tamen sol aut luna interlucebat, ex quo id dubium solvi posset: ergo putares, et solem et lunam pariter periisse. ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν, effinxit Vulcanus in scuto Achillis, Σ, 484, conf. πλήθω. ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης κατὰ δῶμα, δ, 45, quasi enim solis splendor aut lunæ erat per domum. sic et η, 84. ἀὴρ βαθεῖα ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανόθεν προὔφαινε, erat densa obtenebratio, nec luna ex cœlo lucebat, ι, 144. φᾶρος, ἠελίῳ ἐναλίγκιον ἠὲ σελήνῃ, ω, 147, albedine sua et splendore. Νεοκλῆς ὁ ἐκ Κρότωνος finxit, mulieres in luna parere ova; ex quibus deciderint aliquando duo, ex quibus nati sint, ex altero Castor et Pollux, ex altero Helena: præterea homines in luna esse πεντεδεκαπλασίους ἡμῶν, *funfzehenmal grösser als wir, (fifteen times larger than we.)* ex quo saltem id apparet, opinionem de luna habitata non esse novam. narrarunt præterea prisci, lunam esse recentiorem terra. hinc Arcades dicti προσέληνοι, antiquiores luna. vide Aristoph. Nub. 397. ὁ ἡ πανσέληνος, tempus plenilunii, Aristoph. Ach. 84. σελήνης εὐώπιδος φάος, Ol. 10, 91.

σέλινον, ου. τό. (Ἕλω) apium, herbæ species. dictum ἀπὸ σεύεσθαι (i. e. ὁρμᾶσθαι καὶ αὔξεσθαι, crescere læte) ἐν ἕλει, i. e. διύγρῳ τόπῳ, *weil es an sumpsigen orten gerne wächset, (because it thrives in wet ground.)* ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον, Β, 776, ubi per epitheton et natura ejus herbæ et etymologia significatur: nam ἐλεόθρεπτον est, θρεπτὸν ἐν ἕλεσι. λειμῶνες μαλακοὶ (prata mollia et aquosa) ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον, virebant violis et apio, ε, 72. amplior quædam et generosior species hujus herbæ dicta est ἱπποσέλινον, ut ἵππος notet amplitudinem: quæ significatio et ex aliis apparet, e. c. ἱππομανὴς, i. e. ὁ πάνυ μανιώδης. sic et syllaba βου (a βοῦς) præfixa notat magnitudinem insignem, e. c. βούμαστος vel βούμασθος, insigni magnitudine uberum præditus. aliud ab hoc ἑλείῳ σελίνῳ est

τὸ πετροσέλινον. cæterum illud ἕλειον σέλινον erat, ex quo in Nemeis et Isthmiis ludis coronæ victoribus fiebant. σελίνων δύο πλόκοι, Ol. 13, 45, duæ coronæ ex apio. Δωρίων σελίνων, Ist. 2, 23, i. e. Κορινθιακῶν, ἢ Ἰσθμίων, nam in illis certaminibus dabatur apium aridum, sicut in Nemeis viride. sic ἀπὸ Δωρίων, Ist. 8, 137. Κορινθίοις σελίνοις, Ne. 4, 143. et ratio harum coronarum erat, quia Nemea et Isthmia erant ἀγῶνες ἐπιτάφιοι in memoriam heroum priscorum: σέλινον autem herba erat diis inferis sacra. Vide sub βοτάνη.

σέλλω, f. ελῶ. (Σέω) moveo; accedo, ὁρμάω. est indidem a σέω: et hinc est ὁ σόλος, i. e. ὁ δίσκος, ὁ μετὰ ὁρμῆς βαλλόμενος, qui movet se cum impetu per aërem; et τὸ σέλμα, et ἡ σελμὶς, ίδος, i. e. τὸ σπαρτίον, funis. hinc est et ἡ σηλία, attice ἡ τηλία, cribrum: cribri circumferentia. Aristoph. Plut. 1038. coll. Vesp. 147. nam notat et circumferentiam impluvii aut cujusvis vasis capacis. hinc est et ἀσελγὴς, έος, ὁ ἡ, cum α intensivo, valde lascivus, turpiter lætus, effundens se in lætitiam et gaudia illicita, ἀκέλαστος. ponitur tamen et in genere pro, nimius, nimis promovens se: maxime adverbium ἀσελγῶς, e. c. πίονες ἀσελγῶς, Aristoph. Plut. 560. et ἀσελγὴς ἄνεμος, i. e. ὁ σφοδρῶς πνέων: quo modo Germani suum *unverschamt, (shamelessly,)* adhibere solent in sermone familiari. verbum ἀσελγαίνω est, proterve et ignominiose ago vel tracto, Aristoph. Vesp. 61. quod Bisetus ad h. l. c. de oppido Pisidiæ, ἡ Σίλγη, adfert, cujus incolæ fuerint petulantes et impuri; pertinet inter conjecturas vanas. a σέλλειν est et ὁ σαλάκων, ωνος, gloriose incedens et lumbos motitans inter eundum. unde est σαλακωνίζειν, Aristoph. Vesp. 1164. coll. 1167, σαυλοπρωκτιᾶν. Vide sub προκίω.

σέλμα, ατος. τό. (Σέω) transtrum, trabs lata et crassa ab altero ad alterum latus navis pertingens: τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νηὸς, ὃ καὶ ζυγὸς καὶ σελὶς καλεῖται, καθέδρα ὂν ἐρέτου, in cujus extremitatibus sedent remiges. est a σέλλω, et notat, respectu ad sedem remigis, τὸ αἴτιον ὁρμῆς τῇ νηΐ. hinc et Sophocles idem σέλμα dicit θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν, ὡς τοῦ θέειν αἴτιον, velox jugum remigationis. per tropum notat totam navem. hinc in epigrammate, de magna nave, τίς τόδε σέλμα πέλωρον ἐπὶ χθονὸς εἵσατο, i. e. ἵδρυσε, ἔκτισε, ἐκάθισε.

σελμὶς, ἡ, vide sub σέλλω.

σέλος, τὸ, vide sub ἄλσος.

σεμνοπροσωπεῖν, vide sub πρόσωπον.

σεμνὸς, ἡ, όν. (Σέω) honore et admiratione dignus, honestus, venerabilis, gravitate magna ornatus. σεμνοῦ Ἀλφειοῦ, Ne. 1, 1. admirandi et venerandi ejus. σεμνὸν ἄντρον, venerandum antrum Idæum, in quo Jupiter educatus fuit, Ol. 5, 43. sic de antro, in quo habitabat Chiron, Py. 9, 50. θάλος Ἀλκαιδᾶν, nobile germen Alcaidarum, i. e. Hercules, cujus avus paternus erat Alcæus, Ol. 6, 115. ἀκρωτήριον Ἥλιδος, Ol. 9, 11, venerandum et admirandum promontorium Elidis, ob certamina ibi Olympica. δόμον, augustam domum Jovis, Ne. 1, 112. Θεάριον, Ne. 3, 121, venerabile templum Apollinis in insula Ægina, cujus sacerdotes θεωροὶ appellati, *die seher, (the seers.)* σεμνὸν ἔπεστί τι, admirandum quid inest figmentis Homeri, Ne. 7, 33. Αἰάκου σεμνῶν γουνάτων ἅπτομαι, Ne. 8, 22, ejus genua veneranda tango supplex. σεμνοῖς (ἐν) δαπέδοις, in campis honoratis, Ne. 10, 51. σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ol. 5, 27, sacros canales, ἱερούς. σεμνὴν θυσίαν, Ol. 7, 77. θεὸν, Py. 3, 140, Rheam. Θέτιν, Ne. 5, 47. σεμνᾶν Χαρίτων ἄτις, Ol. 14, 11. de etymologia vide σέβω: nam est pro σεβενὸς, per syncopen et mutationem τοῦ β ante ν. in sensu malo videtur poni apud Eurip. Hipp. 93, coll. 95, ut notetur homo nimiam gravitatem et sanctimoniam adfectans. in bono vero est 99. vide ibi contextum. sed 1364, ὅδε ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ, ille verecundus ego et pius. et 1368, μόχθους δὲ ἄλλως τῆς εὐσεβείας εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα, labores frustra pietatis in homines exercui, coll. Psal. lxxiii. 13.

σέο, pro σοῦ, vide sub ΣΥ, prope initium.

σεπτεύω, σεπτὸς, ἡ, ὸν, vide sub Σέβω.

σέσαρα, σέσηρα, vide sub σαίρω.

σέσηπε, pro ἐσάπη, vide sub Σήπω.

σεσηρέναι, σεσηρὼς, ὁ, vide sub κορέω, ad finem.

σεῦ, pro σοῦ, vide sub ΣΥ, prope initium.

σεύατο, pro ἐσεύατο, vide sequens.

σεύω, f. σεύσω. (Σέω) agito, persequor. κινηθῆναι ποιέω, παρακινέω, διώκω, ὀρίνω. *ich treibe, jage, verfolge, scheuche, (I drive, chase, pursue, scare.)* ὅς ποτε Διονύσου τιθήνας σεῦε (ἔσευε) κατὰ Νυσσήϊον, qui olim Bacchi nutrices insectatus erat per Nysseum, Z, 133, ἐδίωκε. ἔσσευε (κεφαλὴν ἀποκοφθεῖσαν) κυλίνδεσθαι, projiciebat caput ejus abscissum ut volveretur, Λ, 147. στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, τὸ χερμάδιον, saxum jaciens movere se fecit velut turbinem, Ξ, 413, *sezte den stein durch den wurf in bewegung, (hurled the stone.)* σεῦεν κύνας, abegit et dimovit canes, ξ, 35. σεῦα σὲ κατὰ ὀρέων, pro ἔσευσά σε, agitavi te per montes, Υ, 189. αἷμα ἔσσευα, pro ἔσευσα, sanguinem elicui et fluere feci, E, 208, ἐξ αὐτῶν. ἡμιόνους σεῦαν παρὰ ποταμὸν, mulos egerunt ad fluvium, ζ, 89, pro ἔσευσαν. σεύας ἵππους, pro σεύσας, equos agitans, O, 681. εἴπερ ἂν αὐτὸν (τὸν λέοντα) σεύωνται κύνες καὶ αἰζηοὶ, abigere conentur canes et juvenes, Γ, 26, διώκωσι. sic, ὅτε κάπριον κύνες καὶ αἰζηοὶ σεύονται, quando aprum insectantur, Λ, 415, et ἀμφὶ, 414, est adverbialiter, circumdantes eum. ὄφρα ὕλη ἐσσεύοιτο καῆναι, ut materia agitaretur a ventis ad ardendum, Ψ, 198, ubi est optativi præsens passivum, cui præfixum est ionice ε, et Sigma duplicatum ob metrum; vel in genere ἐσσεύομαι dicunt Iones sæpe pro σεύομαι: quod deinde per syncopen facit ἔσσυμαι, concitor, concito ipse me. ὅτε ἐσσεύετο διώκειν, quando impetum sumebat ad persequendum, P, 463, quando se concitabat: et ibi ε penultimum producitur, vel tres breves sunt loco spondei. ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο, ad arma discurrebant capienda, B, 808, ὥρμαον. sic ω, 465. κατὰ πεδίον παρὰ ἐρινεὸν ἐσσεύοντο, per campum ad sylvam caprificorum ruebant cursu, Λ, 167. et 419, ἀμφὶ Ὀδυσσέα Τρῶες, circa eum et in eum ab omni parte incurrebant. et 548, λέοντα κύνες καὶ ἀνέρες, abigere conabantur, abigere aliquando solebant eum. κατὰ ἀμαξιτὸν, per viam publicam currebant, concitabant se cursu, X, 146. ἐπὶ κοῖτον, ad cubile properabant, ξ, 456. σεύατο (ἐσεύσατο) ἀνὰ ἄστυ, movebat se celeriter per urbem, Z, 505, ὥρμησεν: nam heroës omnia, quæ faciunt, cum insigni alacritate faciunt. sic, σεύατο, οἷός τε Ἄρης ἔρχεται, ibat alacriter, qualis Mars vadit, H, 208. ἐπὶ Θρηκῶν ὄρεα, Ξ, 227. ἐπὶ κῦμα, ε, 51. ὁπότε μιν σεύαιτο, si forte insequeretur eum, Υ, 148, sc. τὸ κῆτος. σευάμενος, ὥστε ἵππος, currens sicut equus, X, 22. ἔσσυμαι est, ut paullo ante dictum est, per syncopen pro ἐσσεύομαι, præfixo ε, pro σεύομαι. nam præteritum passivum fingere, pro σέσευμαι, per metathesin τοῦ σ, non quidem absonum esset omnino, est tamen non necessarium, cum et aliam ejusmodi formam ibi viderimus. ποσὶν ἔσσυμαι ἀμφοτέροις, pedibus incitor ambobus, i. e. omnes artus mei pleni sunt cupiditate vadendi, N, 78. θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη, animus mihi incitatur jam, impetum sentit, κ, 484. ἰθὺς Λυκίων ἔσσυο, recta in Lycios ruebas, vadebas, Π, 584, est imperf. pro ἐσεύεο, ab ἐσευόμην, per syncopen, et duplicato Sigma. τί μοι ὧδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων ὕστατος, cur mihi sic per speluncam incedebas ovium ultimus, O aries, ι, 447. ψυχὴ κατὰ ὠτειλὴν ἔσσυτο ἐπειγομένη, anima per vulnus avolabat festinans, Ξ, 519, pro ἐσεύετο. σύτο δ' αἷμα, et exiliit sanguis, Φ, 167, ἐξώρμησε. συβώτης ἔσσυτο ἀνὰ πρόθυρον, ξ, 34, properabat ad locum ante januam. πρώτιστος ἔσσυτο ἀνασχόμενος δόρυ, primus festinabat protendens lanceam, τ, 448. aliis hæc forma est plusquamp. pass. pro ἐσεσεύμην, ἐσέσευσο, etc. per syncopen et transpositionem. possis commodius etiam a σύω pro σεύω deducere, ut imperf. med. sit ἐσυόμην, ἐσύεσο, ἐσύετο, per syncopen et duplicatum Sigma. ex participio vero elucet, non esse præteritum perfectum. τάς τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ, quas tamen horret, licet valde incitans se, Λ, 553, et est particip. præsentis pro σευόμενος vel συόμενος: et ε præfigitur quibusdam formis hujus verbi, sicut in aliis verbis integris, e. c. ἐθέλω pro θέλω, ἐγρηγορέω pro γρηγορέω, etc. sic et P, 663. οὔτι κυλίνδεται (ὁ λίθος) ἐσσύμενός περ, non amplius volvitur etsi antea valde ruens et currens, N, 142, *so stark er sich auch vorher bewegete, (impetuously though it moved before.)* ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο, mansisset, etsi valde festinans ad iter, δ, 733, pro καίπερ. conf. ἐπείγεσθαι. ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω, Z, 518, *ich halte dich wohl gewiss genug auf, da du doch eilig bist, (I have indeed detained thee long enough, as thou art in haste.)* καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτε ἀπὸ νηῶν, N, 57, etsi valde urgentem et furentem repuleritis a navibus; *so heftig ehr auch ansetzet, (notwithstanding the fury of his attack.)* et 315, καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο, etsi valde incitantem se ad pugnandum, *hitzig aufs fechten, (eager for the fight.)* et 787, πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν, præter vires autem non potest vel promtissimus pugnare. μεμαῶτα καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι, cupientem licet et conantem elabi, δ, 416. ὅς ἐσσύμενον κατερύκῃ, qui festinantem detinet, ο, 73. ἐσσυμένην (μητέρα) κατερύκει, festinantem matrem retinet, Π, 9. ἡ παῖς συνθέουσα, puella una currens. καὶ ἐσσύμενοί περ, N, 630, etsi valde cupidi. μάλα ἐσσυμένους πολεμίζειν, valde promtos ad pugnandum, Λ, 716, pluralis ad præcedentem singularem, λαὸν, 715; qualis constructio est Attica, ad sensum, non ad vocabula. ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου, cohibere cupidos pugnandi, Ω, 404. in usu tamen est et forma aor. 1. pass. ἐσσύθην, unde particip. συθεὶς, cum celeritate iens, Eurip. Iphig. Taur. 1294. σύτο, Ol. 1, 32, currebat, pro ἐσύετο, ἐσεύετο, i. e. ἔτρεχε. ἔσσυται ἅρμα, Ist. 8, 133, in cursu est currus. ἐσσύμενοι, Py. 4, 239, properantes. nomen pr. ὁ Σοῦς est a σούω, quod vide sub λαοσσόος.

ΣΕ'Ω, et ΣΕΙ'Ω, f. σείσω. agito, concutio, moveo: it. congrego. σεῖσ' pro ἔσεισε, sc. τὴν αἰγίδα, O, 321, coll. 308. et Apollo habet ægidem, i. e. sol attraxit nubem densam tonantem et fulminantem, et quidem h. l. adversus faciem aciei Græcæ. οἱ δὲ (ἵπποι) σεῖον ζυγὸν, γ, 486. ο, 184, equi quatiebant et motitabant jugum suum, currentes in itinere ad currum juncti. σείων ἐγχείην, E, 563, quassans et motitans eundo. μελίην, X, 133. κολλητὰς σανίδας, I, 579, sæpe aperiens januam, et intrans ad filium: nisi mavis intelligere τὸ θυροκρουστεῖν, καὶ πρὸς βίαν τὰς θύρας κόπτειν, ὡς καὶ σείεσθαι αὐτάς. σείοντε ἐγχείας, vibrantes, quassantes, hastas suas, Γ, 345. ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ, circa tempora ejus fulgens motitabatur galea, N, 805, et per hoc totum indigitatur pars galeæ, crista. πόδες Ἴδης ἐσσείοντο,

duplicato Sigma ob metrum, Υ, 59, *wurden erschüttert, (were shaken.)* σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, movebat se Juno in sella sua, præ impatientia animi, Θ, 199. ἔγχος σειόμενον ἐλέλικτο, hasta mota tremebat, Ν, 558. et 135, σειόμενα ἔγχεα. σεισμὸς describitur Υ, 56—65, et ejusmodi motum naturæ vehementem, qui illo die acciderat, poëta vocat prœlium deorum. σεῖσαι πόλιν, turbare rem publicam, Py. 4, 484. τὸ τερπνὸν, ἀποτρόπῳ γνώμῃ σεσεισμένον, Py. 8, 134. a σείω est et τὸ σινίον, ου, cribrum, idem quod τὸ κόσκινον, (quod est a κινέω) et inde est verbum σινιάζω, f. άσω, agito vehementer quasi in cribro, Lucæ xxii, 31, idem quod κοσκινίζω. et notatur acris concussio, cedens ad purgationem. proprie σινίον non est cribrum, sed vannus aliqua, in qua quid ad ventum agitatur. a σείω est et σήθω, excutio cribrando, f. σήσω. unde est ἡ σῆσις, εως, cribratio, agitatio. Atticis est inde verbum ἀττάω, cribro, et διαττάω. nam Sigma facile transit in τ. cæterum σείω scribitur et σίω, apud Anacreontem, 22, 3.

σήθω, vide supra, et sub σαίνω.

σηκάζω, f. σω. (Στάω) stabulo includo. et in genere, includo, ἐγκλείω. est pro στηκάζω. sicut σηκὸς proprie est τόπος τῆς τῶν ἀρνῶν στάσεως, sic et hoc verbum proprie de agnis: per tropum de quibusvis aliis in conclusum vel angustum locum adactis. καί νύ κε σήκασθεν (pro ἐσηκάσθησαν, ionice, inclusi essent intro acti) κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες, sc. οἱ Τρῶες, παρὰ τοῦ Διομήδεος διωκόμενοι, Θ, 131, in urbe sua, sicut agni.

σηκίς, ἡ, σηκίτης, ὁ, vide sub σηκός.

σηκοκόρος, ου. ὁ ἡ. (Κείρω) qui stabulum verrit et purgat, *der die bauerhütte oder den stall reine hält, (one who keeps the farm-house or stable clean.)* est forma ut in νεωκόρος. σηκὸς est ἡ μάνδρα, a στήκω, statuo, stabulo, pro στηκός: hinc et οἱ σταθμοί, i. e. αἱ τῶν ζώων ἐπαύλεις. deinde apud recentiores ὁ σηκὸς notat templum, ναὸν, quia ibi animalia statuuntur, ut immolentur. σηκοκόρον τ' ἔμεναι, ρ, 224, ut sit purgator stabuli, *ein ausmister, (a stable-boy, one who cleans the stable.)*

σηκός, οῦ. ὁ. (Στάω) stabulum, *ein stall, (a stable:)* proprie agnorum, deinde in genere pecudum juniorum, imo pecoris. est pro στηκὸς, ab ἵστημι. hinc dicitur agnus ὁ σηκίτης, ου. recentiores τὸν σηκὸν ponunt et ἐπὶ ναοῦ, de templo et sacrario, ut notet τὸ ἡρῷον: e. c. ὅς τόνδε ἔχεις τὸν σηκὸν, ἵλεως γένου, qui hoc habes sacellum, propitius esto. αἱ σηκίδες dicebantur οἰκογενῆ παιδισκάρια, ancillulæ in villa natæ: in specie ἡ σηκὶς vel σηκύλη vel σικύλη erat ἡ ἐν ἀγρῷ τὸ ταμιεῖον φυλάττουσα, *die ausgeberinn oder meierinn auf dem hofe, (the housekeeper or female superintendent of a farm-house,)* (Aristoph. Vesp. 765.) qualis erat ἡ τοῦ Λαέρτου γραῦς, Εὐρύκλεια q. v. in R. σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας ἰδὲ σηκοὺς, Σ, 589, quæ tres voces fere idem notant. στεῖνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, plena erant stabula agnis et hœdis, ι, 219. et 227, ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες. et 319, ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ. et 439, ἐμέμηκον (balabant oves) περὶ σηκοὺς, circa stabulationes agnorum suorum. οὐδέ τι σηκοὶ ἴσχουσι, κ, 412, nequaquam stabula cohibent eos, vitulos. apud recentiores ὁ σηκὸς notat et id pondus, quod in æquilibrio stare facit lances libræ. unde iis est σηκόω, f. ώσω, addito aliquo pondere stare facio libram in æquilibrio. inde est τὸ σήκωμα, æquipondium. et ἀντισηκόω, ex altera lance æquum pondus addo, Eurip. Hec. 57. Vide sub στατός.

σηκόω, σηκύλη, ἡ, vide supra.

σηλία, ἡ, vide sub σαίνω, et σίλλω.

σῆμα, ατος. τό. (Σέω) signum, *ein zeichen, (a sign;)* res quæ nos movet ad aliquid agendum vel cogitandum. est enim a σέω, ejusque perf. pass. σέσημαι. ἔνθα ἐφάνη μέγα σῆμα: δράκων, Β, 308, coll. 321. et 353, ἐναίσιμα σήματα φαίνων Ζεὺς, auspicata signa ostendens, nam τὰ δεξιὰ sunt fausta. hinc postea compositum est nomen, ἡ διοσημία. contrarium est Δ, 381, Ζεὺς, παραίσια σήματα φαίνων, inauspicata, non addicentia. sic, ἐνδέξια, Ι, 236, ad dextram ostensa signa apparere faciens, i. e. fausta. τρὶς ἀπὸ ὀρέων ἔκτυπε Ζεὺς, σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, Θ, 171, quod σῆμα faustum explicatur aliis verbis, 175, nam priore loco, 171, νίκην, pertinet ad σῆμα, per appositionem aut explicationem, i. e. quod signum illis prænuntiabat victoriam. ἀστεροπῆ, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, Ν, 244. λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται, fulgidissima quidem est hæc stella, attamen malum signum est, quia ariditates secum fert, Χ, 30, et sermo est de Sirio vel cane majore, cui comparatur exitiabilis Achilles fulgens in armis suis. δέελον δ' ἐπέθηκε σῆμα, signum conspicuum et facile noscendum apponebat, Κ, 466. σῆμα δέ τοι ἐρῶ ἀριφραδὲς, signum tibi dicam valde noscibile, Ψ, 326. et 455, ἐν μετώπῳ (ἵππου) λευκὸν σῆμα ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη, album signum rotundum velut luna. ὑπερέβαλε σήματα πάντα, vel, ut alii legunt, πάντων, superabat jactu disci signa omnia, Ψ, 842, nam notata erant loca signis, ubi discus ab aliis missus deciderat: duo autem viri præstantes ante jecerant eundem discum. πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ, deditque is ei signa perniciosa, scribens in tabula duplicata multa vitam perdentia, Ζ, 168, ubi σήματα sunt signa cogitationum, et per γράψας determinantur ea signa, ad differentiam τῶν ἀπὸ στόματος. insculpta erant ea signa, sive vocabula fuerint, sive aliæ figuræ, in tabulam ligneam duplicem: ex quibus intelligebat rex Lyciæ, occidendum esse Bellerophontem. et 176, ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, ὅ,ττι αὐτῷ παρὰ γαμβροῖο φέροι, ubi est singularis pro plurali: sunt enim eadem σήματα, quæ 168. et 178, ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ. κλήρου σῆμα, sortis signum, i. e. rem eam quam sortis loco injecerat in galeam, Η, 189, coll. 175, 187, certa ergo nota notata erat sors, cujus esset. κλῆρος ergo est τὸ σῶμα τοῦ κλήρου τὸ διδόμενον πάλλεσθαι: sed σῆμα est τὸ σημεῖον ἐν τούτῳ τῷ κλήρῳ. non necesse vero est litterarum figuras cogitare, aut artificiose insculptum quid: sed signum inditum prout tempus ferebat. nam ipse κλῆρος erat res vilis hoc loco, ut apparet ex 190. præterea notat τὸ σῆμα νεκρικὸν, τὸν τάφον, qui est σημεῖον τοῦ νεκρὸν αὐτόθι κεῖσθαι: monumentum mortui, tumulus. σῆμα Μυρίννης, Β, 814, i. e. τύμβον αὐτῆς: sed σῆμα est εὐφημότερον dictum, tanquam σημεῖον κειμένου τινὸς ἐκεῖ. cæterum id eo tempore non erat οἰωνὸς ἀγαθὸς (omen faustum) τοῖς βαρβάροις, conf. τύμβος. ἐπέχεε σῆμα, Ζ, 419, aggessit terram super bustum monumenti causa, διὰ χώματος ὑψηλοῦ ἐσήμανε τὸν τόπον τῆς ταφῆς. et additur, Nymphas hunc locum honorasse plantandis ibi arboribus, i. e. amici plantarunt ibi arbores, quæ lætæ creverunt: Nymphæ enim sunt humores fœcundi terræ. σῆμα δέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ Ἑλλησπόντῳ, monumentumque ei mortuo aggerent ad Hellespontum, Η, 86, τυμβοχοήσωσιν. sicut igitur σῆμα hoc sensu dicitur, διὰ τὸ σημαίνειν, τεθάφθαι τινὰ ἐκεῖ: sic et μνῆμα, quia in memoriam revocat de mortuo. βουλὰς βουλεύει θείου παρὰ σήματι Ἴλου, *er hält kriegesrath bey dem grabmale des göttlichen Ilus, (holds a council of war at the grave of the godlike Ilus,)* Κ, 415, quod σῆμα erat in medio campo, ex more vetusto: et Hector eo congregaverat duces, in memoriam conditoris regni. cæterum non bono omine: nam in monumentis sepulcralibus de pugna consultare, inauspicatum semper putatum est. παρὰ Ἴλου σῆμα παλαιοῦ, Λ, 166. αὐτοῦ (ibi) καὶ αὐτῷ σῆμα τετεύξεται, monumentum ei fiet, Φ, 322. πρίν γε ἐνθεῖναι Πάτροκλον πυρὶ, σῆμά τε χεῦσαι, Ψ, 45. et 257, χεύαντες τὸ σῆμα, coll. 256, ubi id explicatur per, χυτὴν γαῖαν ἐπέχευαν: et id h. l. erat κενήριον, monumentum inane, sine corpore mortui. et 255, τορνώσαντο δὲ σῆμα, circulo designarunt: ex quo apparet, rotundum fuisse tumulum. et 331, σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος. τρὶς δ' ἐρύσας (cum ter raptasset corpus Hectoris) περὶ σῆμα, Ω, 16. et 51, ἕλκει. et 416. et 755, πολλὰ ῥυστάζεσκεν, crebro raptabat trahendo. et 799, σῆμα ἔχεαν, monumentum aggesta terra fecerunt. et 801, χεύαντες δὲ τό. est ergo τὸ ἐπάνω χῶμα in sepulcro vel busto, tumulus terræ superpositus. vox μνημεῖον est recentiorum. sic, α, 291, σῆμά τε οἱ χεῦσαι, quia antiqui πολλὸν χοῦν ἐπεφόρουν τοῖς ὀστέοις τῶν τεθνεώτων: hinc et χώματα vocabant τὰ σήματα, i. e. ἀναχωματισμούς. conf. 2 Samuel. xviii, 17. σῆμα δὲ ὁ τάφος κατ' εὐφημισμὸν dicitur: et h. l. est quoque σῆμα κενήριον. sic, σῆμά τε οἱ χεῦσαι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξω, β, 222. ἐμοὶ χεῦαι ἐπὶ θινὶ θαλάσσης, λ, 75. λίθος ὑπέρπτατο σήματα πάντων, discus superabat jactu suo signa omnium, qui antea jecerant, et quorum loca erant signata ubi discus decidisset in terram, θ, 192, ubi ergo σήματα sunt, loca notata signis certis, ubi discus a prioribus missus deciderat: coll. 193, ἔθηκε τέρματα, posuit signa. et 195, καί κε ἀλαὸς διακρίνειε τὸ σῆμα ἀμφαφόων, etiam cæcus discernere possit hoc signum palpando, quam longe sc. superet notata loca reliquorum. σῆμα δέ σοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, signum tibi dicam valde luculentum et facile discernendum, λ, 125. ψ, 273. hinc est τὸ σημάτιον. sed τὸ σημάδιον est ex lingua vulgi. σήματ' ἀναγνούσῃ, agnoscenti signa illa, τ, 250, *die merkmale und wahrzeichen, (the signs and indications.)* ἔπος ἔφατο, σῆμα ἄνακτι, loquebatur aliquid, quod in omen verti posset ab hero suo, υ, 111, ubi conf. φήμη, 100. σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τί δείξω, signum luculentum aliud indicabo, *ein ander zeichen daran du mich erkennen kanst, (another mark by which thou mayst know me,)* φ, 217, inquit Ulysses, detegens se servo fideli. et 231, τόδε σῆμα τετύχθω, sc. τοῦ ἐφεξῆς ἔργου, et σῆμα est h. l. imperium rei agendæ, indicatio quid deinde cuique sit agendum. et 413, Ζεὺς μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων, i. e. σημεῖα τοῦ μέλλοντος, *er gab durch diss donnern anzeigungen, (by this thunder he gave tokens.)* ἀριφραδὲς ἄλλο δείξω, ψ, 73. et 110, σήματα κεκρυμμένα, occulta signa ex quibus nosci possum. et 188, μέγα σῆμα τέτυκται ἐν λέχει ἀσκητῷ, magnum signum inest in lecto elaborato a me, sc. in lecti dormitorii sponda: nam structura hujus lecti ipsa, erat maximum signum, hunc verum esse maritum, quia sciebat structuram eam. coll. 202, οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι. et 206, σήματ' ἀναγνούσῃ. et 225, ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας. σῆμά τι μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, dic mihi signum aliquid ex quo agnoscam te esse filium meum verum, ω, 328. et 345, σήματ' ἀναγνόντος. hinc est ὁ ἡ παράσημος, quod primitus non honestam habebat notionem, ὁ ἀδόκιμος, e. c. de moneta, cujus signum falso esset impressum: ut sit, qui imitatur signo aliquo aliquam rem. postea vero honestiorem nacta est vox notionem. hinc τὸ ἐπίσημα est, insigne, *ein wapen, (a coat of arms,)* quale in clypeis pictum vel sculptum esse solebat. vide Eurip. Phœn. 1114, seqq. 1121, seqq. 1132. contra ἄσημα ὅπλα sunt, nullo insigni notata, 1119. vide et 1137, seqq. 1142, ibi enim varia sunt in clypeis heroum narrata insignia. ὁ ἡ παράσημος, ου, reprobus,

non justæ notæ, ἀδόκιμος, ex metaphora τῶν κιβδήλων νομισμάτων. δόξα μήτε ἀπρεπὴς μήτε παράσημος, existimatio neque luculenta neque malæ notæ, Eurip. Hipp. 1116. de σήμασι in clypeis veterum est et locus apud Æschyl. Sept. c. Th. 438, seqq. ubi Capaneus habet clypeum, in quo pictus erat vir nudus cum face ardente, addita inscriptione aureis litteris: πρήσω πόλιν, inflammabo urbem. nam insignia illa primitus fuere temporaria, ad negotium præsens aptata: postea facta sunt permanentia. θανάτου παρὰ σᾶμα, i. e. ad sepulcrum, Ne. 7, 28. παρὰ σήματι, apud vel ad sepulcrum: Ol. 10, 30. (ἐν) σάματι, ad monumentum vel sepulcrum, Py. 9, 144. σήμασι πείθονται ἀοιδοί, Py. 1, 5, i. e. προκελεύσμασι τῆς προανακρούσεως. σάμασι θεοῦ πιθόμενοι, Py. 4, 355.

σημάδιον, τὸ, vide prope medium præcedentis.

σημαίνω, f. ανῶ. (Σέω) significo, indico, *ich zeige an, bezeichne, (I indicate, denote)* in specie, indico alicui quid ei sit agendum, impero, præsum, *ich führe den befehl, befehle, (I give orders, command.)* sic et apud Romanos signum sæpe notat imperium, *die ordre, (command,)* et hic significatus est etymologiæ maxime propinquus. σημαίνει φυλάκεσσι, præfectus est vigilum, K, 58, προΐσταται αὐτοῖς. σημαίνουσιν λαοῖς, P, 250, præsunt militibus. ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι, καί οἱ σημαίνειν, Λ, 788, qui infinitivi sunt pro imperativis, et notant idem: da ei prudens consilium et mone, et præcipe ei agendum. nam sæpius ταυτολογοῦντας inducit poëta, majoris inculcationis causa. σήμαινε (imperf. sine augm.) Ὀδυσσεὺς, præerat et imperabat et agendum docebat, χ, 450. ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει, quisque imperet iis quid sit faciendum, quorum princeps est, B, 806, ἐπιτασσέτω. nam non omnes fortasse intelligebant mentem Hectoris, cum tam variæ essent copiæ alienigenarum. πᾶσι δὲ σημαίνειν ἐθέλει, vult omnibus præcipere et imperare, A, 289, coll. 288, ubi duo alia synonyma, κρατέειν, ἀνάσσειν. et 296, μὴ μοι σήμαινε, ne mihi impera, ἐπιτέλλεο. αἴθε ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, Ξ, 85, utinam imperator esses alius cujusdam exercitus minus boni. τοῖς ἐπεποίθει σημαίνειν, Π, 172, quibus mandaverat imperium cum fiducia. οὐ δέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξὶν, χ, 427, neque eum mater imperare sinebat ancillis suis. ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν, Φ, 445, ille autem præcipiebat nobis facienda. ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω pro σημανῶ, ego monstrabo viam et singula indicabo accurate, μ, 26, *will dir alles genau bezeichnen, (will show thee every thing minutely.)* σήμηνε (pro ἐσήμηνε) δὲ τέρματα, signabatque loca ad quæ dirigendus esset cursus, Ψ, 358, 757.

σημάντωρ, ορος. ὁ. (Σέω) præcipiens, jubens, imperans, præfectus. ὁ κελεύων, σημαίνων τὰ ποιητέον. σιγῇ δειδιότες σημάντορας, Δ, 431, milites silentio vereriti duces suos in agmine. sed iidem dicuntur κοσμήτορες, quando ordinant et instruunt aciem. οὐδὲ ἵππω δευέσθην σημάντορος, equis duobus non deerat rector, Θ, 127. σημάντορος οὐ παρεόντος, i. e. ἐπιστατοῦντος τοῖς θρέμμασιν, O, 325, ubi sermo est de grege boum vel ovium, cui præsens non est pastor vel villicus. ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι, ρ, 21, ubi in re rustica sic vocat τὸν ἐπιτάσσοντα: præcipienti villico in omnibus obtemperare. conf. τηλίκος. οὗτοι σημάντορες εἰσὶν ἐν οἴκῳ, τ, 314, non sunt heri et præcipientes in domo.

σημάτιον, τὸ, vide sub σῆμα paullo sub medio.

σημερινὸς, ὁ, vide sequens.

σήμερον, (Ῥέω) adverb. hodie, *heute, (today.)* est ab ἡμέρα. et σέω moveo, compositum, quasi hoc ipso movente se die. νῦν μὲν σήμερον — ὕστερον αὖτε, *nun zwar heute — morgen aber, (now indeed to-day — but to-morrow,)* H, 30, 291. Θ, 142, quo explicatur τὸ νῦν, non esse id multorum annorum, aut moræ longæ, sed hoc uno die. sic, σήμερον, Λ, 431. T, 103. Υ, 128, 211. ρ, 186, 252. σ, 376. σάμερον, Ol. 6, 47. Py. 4, 1, sc. quo die lecturus hoc erat. Py. 12, 52. attice est τήμερον, imo et τήμερα, Aristoph. Nub. 699. ὁ σημερινὸς, hodiernus.

Σήπω, f. ήψω. f. 2. απω. (Ἄπω) putrefacio, *mache faulend, greife durch fäulniss an, (I putrefy, render putrid.)* est ab ἄπω, spiritu aspero mutato in Sigma, ut solet: quatenus ἅπτω notat accendo. nam putredo non minus absumit ac dissolvit rem, ac ignis et incendium facit. sicut Germani dicunt, *es gehet an, (it is going,)* i. e. incipit putrescere. καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται, B, 135. ubi σέσηπε est præt. medii in sensu passivo, pro ἐσάπη, computrescere cœperunt ligna navium. sic a τήκω præt. med. τέτηκε passive est pro ἐτάκη, contabuit. alias id præteritum est ambiguum: e. c. δέδορκά σε, i. e. βλέπω σὲ, active: et δεδορκὼς ἄστρον ὣς λάμπειν, passive, qui visus est tanquam sidus splendere, θεαθείς. cæterum l. c. attice est verbum singulare cum neutro plurali; simul tamen et κοινὴ χρῆσις adhibetur in λέλυνται, dissoluta sunt. οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, Ω, 415, nondum ei corpus putrescit, *sein leib ist noch nirgends angegangen, (his body has not begun to putrefy.)*

σήραγξ, ἡ, vide sub σαίρω, et κορέω ad finem.

σῆσις, ἡ, vide sub ΣΕ'Ω.

σητάνειος, ὁ, vide sub σαίνω.

σθεναρὸς, ὰ, όν. (Στάω) validus, constans, fortis. Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος, I, 501, Ate robusta et pedibus integra.

-σθένης, terminatio, vide sub περισθενής.

σθένος, εος. τὸ. (Στάω) robur, *die stärke, (strength.)* dicitur de corpore et de animo: estque a στάω, ἵστημι, ut notetur constantia non cedens laboribus aut difficultatibus, *standhaftigkeit, an muth, oder an kräften des leibes, (firmness either of mind or body.)* ἐν δὲ κραδίῃ ἑκάστου ὦρσε σθένος ἄληκτον πολεμίζειν, B, 451, in corde unius cujusque excitabat robur animi et corporis indefesse pugnare. sic, ἐνέβαλε, Λ, 11. Ξ, 151. Φ, 304. sic, τοῦ μέν τε σθένος ὦρσε, E, 139, hujus quidem vim concitavit, leonis; coll. 208, ἤγειρα δὲ μᾶλλον, sed tamen magis excitavi eum tantummodo; quæ phrasis notat idem. et 783, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν, horumque (aprorum leonumque) robur non est imbecillum. sic et H, 257. et de bubus, σ, 372. σοὶ σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν, inquit Minerva ad Jovem, Θ, 32, et Juno, 463, tibi est potentia cedere nescia. οὐ δύναται σθένος Ἕκτορος ἴσχειν, sustinere, I, 351, i. e. Hectorem robustum et animosum. sic, σθένος Ἰδομενῆος, i. e. ὁ Ἰδομενεὺς αὐτὸς, N, 248. Ὠρίωνος, Σ, 486, i. e. Orionem ipsum. et 606, Ὠκεανοῦ, i. e. Oceanum. sic et Φ, 195. Ἠετίωνος, Ψ, 827, i. e. ὁ Ἠετίων. et 280, ἡνιόχου ἐσθλὸν, i. e. nobilem aurigam. ubi alii male legunt κλέος pro σθένος. cæterum conf. ἴς, et μένος, quæ idem notant, eodemque modo ponuntur. hinc est compositum ὁ ἡ μεγασθενὴς, έος, et nomen propr. Μεγασθένης, εος, ὁ, nam ll. cc. additum est μέγα. τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰὲν, Λ, 826, robur et standi promtitudo in acie, augescit perpetuo. νύκτα μὲν εἶν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, Σ, 274, per noctem continebimus robur virorum, i. e. viros fortes, in foro, ut ibi quidem requiescant paululum, congregati tamen maneant et 420, ταῖς μὲν ἔνεστι νόος, καὶ αὐδὴ, καὶ σθένος, de aureis puellis Vulcani. σθένος ἀνέρος σχῶμεν, cohibeamus eum, Φ, 308. μέγα τε σθένος, θ, 136, coll. 134, 135: nam ex illo membrorum habitu conjectat juvenis illud σθένος: videtur hospes μεγάλα δύνασθαι, nam omnia membra sunt bene compacta et succi vividi plena. cæterum σθένος et δύναμις notant idem. ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, vir periculum faciens roboris sui, O, 359. χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι, φ, 282. σθένεός τε καὶ ἀλκῆς ἐπειρήτιζεν Ὀδυσσεῖος, χ, 237, tentabat robur et fortitudinem ejus. εὐξάμενος Διῒ, ἀλκῆς καὶ σθένεος ἔπλητο φρένας, P, 500, cum precatus esset Jovi, implebatur in pectore robore et fortitudine. et 212, πλῆσθεν δὲ αὐτῷ μέλεα ἀλκῆς καὶ—, impleta sunt ei membra robore. σθένεϊ βλεμεαίνων, Θ, 337, de Hectore; et I, 237, de leone et apro, M, 42. P, 22, 135. de Vulcano, Υ, 36, cum fortitudine circumspiciens. τεῖχος ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, M, 234. ὥσε δέ μιν σθένεϊ μεγάλῳ, N, 193. et 678, πρὸς δὲ, σθένεϊ αὐτὸς ἄμυνεν, insuper et ipse fortiter assistebat defendendo. ὃς (Sarpedon, rex) Λυκίην εἴρυτο (tuebatur et custodiebat) δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, Π, 542, justitia et fortitudine sua; ᾧ, i. e. ἰδίῳ. quæ summa laus est regis, si est justus et fortis. κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ, propria sua constantia in prœlio, P, 322. et 329, κάρτεϊ τε σθένεϊ τε πεποιθότας. et 751, σθένεϊ ῥέοντες ῥηγνῦσι, fluvii vi fluentes perrumpunt aggerem. ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένεϊ, Υ, 360, ubi σθένος multum differt a duobus aliis: nam manuum δραστηριότης aut pedum ὠκύτης cessat si vel deest materia et causa agendi vel si lassitudo supervenit; σθένος autem, animus robustus et fortis, adest quoad vivit vir ille. σθένος ἡμιόνων, Ol. 6, 38. ὕδατος, Ol. 9, 77. ἵππειον, Py. 2, 22. ἠελίου, Py. 4, 257. ἐντέων, Py. 5, 46, robur et integritas instrumentorum. et 151, ἀγωνίας. κρατησίμαχον υἱῶν, Py. 9, 150. πράσσει ἔργῳ, Ne. 1, 39, i. e. συμπράσσει, συνεργεῖ, auxiliatur operi cuivis fortitudo et constantia; nam ἔργῳ est casus tertius. ἔμαρψαν, Ne. 6, 20, vires recipere solent quiete. ἀδίαντον, Ne. 7, 107, robur sudore non madefactum. ἀλλασσόμεναι, Ne. 11, 49, alternantes robur suum permutando cum generationibus hominum: sc. ut hæc generatio sit fortis, sequens imbellis, tertia rursus fortis, etc. et 54, θνητὸν, robur humanum. σθένει καὶ τόλμᾳ, Py. 10, 38. θρασεῖ γυίων, Ne. 5, 72, robore membrorum audaci. χειρῶν, Ne. 10, 90. πλούτου, Ist. 3, 3, σθένει ἔκπαγλος, Ist. 7, 29, Strepsiades ille.

σθένω, (Στάω) valeo, possum, *ich vermag, bin im stande, (I can, am able.)* et vide etymon ad præcedens τὸ σθένος notatum. καθ' ὅσον ἂν σθένω, quantum possum, Aristoph. Plut. 913.

σιαγὼν, ἡ, vide sub γναθμός.

σίαλον, τὸ, vide sequens.

σίαλος, ου. ὁ. (Ἀλῶ) porcus saginatus, *ein mastschwein, (a fat hog.)* ὁ σιτευτὸς χοῖρος. nam vox est composita a σιτεῖσθαι ἅλις, frequenter nutritum esse. συὸς σιάλοιο ῥάχιν *(den rücken, das zimmer, [the chine,]* tergum,) τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, florentem pinguedine, I, 208. ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο, tenere nutriti porci, Φ, 363, ubi epitheton signat, hunc χοῖρον non esse ἐκ τῶν συάγρων: nam σίαλος est ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος. σιάλους εὕοντες ἐν αὐλῇ, β, 300, *sengende, (singeing.)* conf. εὕω. σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροις, κ, 390. vid. ἐννέωρος. ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον, ξ, 19. et 41, ἄλλοις δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω ἔδμεναι, nutrio et curo comedendos. et 81, σιάλους σύας μνηστῆρες ἔδουσιν, coll. 80, ex quo apparet differentia inter χοῖρον et σίαλον. nam χοῖρος simpliciter est ὀλιγοτρεφής, *ein mager*

schwein von der heerde, (a lean hog.) conf. χοίρειος. ἱέρευον δὲ σύας σιάλους, ρ, 181. τρεῖς σιάλους κατάγων οἳ ἔσαν ἐν πᾶσιν ἄριστοι, υ, 163, 251. notat ergo porcum masculum diligenter nutritum, non vetulum, neque nimis pinguem. sed apud alios, maxime in neutro τὸ σίαλον, notat et salivam.

σιγαλόεις, όεσσα, όεν. (Σίζω) de quo silentium oritur, admirabilis. ponitur de rebus, quæ cum admiratione et silentio spectantur et suspiciuntur. ἡνία σιγαλόεντα, Ε, 226, 328. Λ, 128. Ρ, 479. ζ, 81, ut notentur habenæ, adeo τεχνικῶς καὶ εἰς κάλλος εἰργασμένα, artificiose et pulcre factæ, ut contra eas nemo dicere possit aliquid, sed potius stet mutus, et cum silentio quasi religioso miretur eas. alii volunt legi στιγαλόεντα, i. e. κατεστιγμένα ποικίλμασιν, *bunt gestickete, (variously embroidered;)* sed quam frigida sit ista expositio, docebunt sequentia loca. cave etiam putes, dici sic ἡνία τὰ εὐμάλακτα, mollia, κατὰ τοὺς λεγομένους μάσθλητας, καὶ διὰ τοῦτο σιγηλὰ, καὶ μὴ θορυβοῦντα ψόφῳ ἦχον κατὰ (ad morem, secundum) τοὺς ἀδεψήτους ἱμάντας: unde aliquis facete et ludens dixit ἀμύγδαλα σιγαλόεντα, i. e. τὰ λεπτόφλοια καὶ μὴ θορυβοῦντα ἐν τῷ θραύεσθαι, amygdala quæ non sonant si digitis confringuntur, propter mollitiem corticis sui: qualia sunt τὰ Θάσια. hoc apud Homerum nihil esse, docebunt itidem sequentia. sunt ergo, τὰ σιγὴν ποιοῦντα τῷ βλέποντι, διὰ τὸ εὖ πεποιῆσθαι: non vero, ἁπαλὰ καὶ μὴ ψοφοῦντα. εἵματα σιγαλόεντα, Χ, 154, ubi sermo est de vestibus pretiosis et admirandis, quas lavabant nobiles fœminæ. sic et, ζ, 26. δέσματα, redimicula admiranda capitis, quæ gestabat Andromache, Χ, 468, ubi manifesto hoc epitheton pulcritudinem et pretiositatem innuit, σιγὴν ἐμποιοῦντα δι' ἔκπληξιν, non vero σιγηλὰ καὶ ἄκτυπα δι' ἁπαλότητα, quod ridiculum foret opinari hoc loco. ἐν θρόνῳ φαεινῷ σιγαλόεντι, ε, 86, in sella splendida admirabili, τῷ σιγὴν ἐμποιοῦντι διὰ τὸ ἀξιοθέατον, et ob artem. ῥήγεα, pallia admirabilia, ζ, 38. λ, 188. τ, 318, 337. ψ, 180, et his locis epitheton etiam ad præcedentia substantiva simul pertinet. sic, ῥήγει σιγαλόεντι, ν, 118. χιτῶνα, tunicam, ο, 60. τ, 232, coll. 234, ubi est μαλακὸς καὶ λαμπρὸς ὡς ἥλιος, ubi hæc duo prædicata simul sumta efficiunt τὸ σιγαλόεν, i. e. admirabile, quod et diserte additur, 235, πολλαὶ αὐτὸν (χιτῶνα τοῦτον) ἐθηήσαντο γυναῖκες, multæ fœminæ, utpote rei textoriæ peritæ, cum admiratione et stupore spectabant eam tunicam, tam artificiose textam. ὑπερώϊα σιγαλόεντα, i. e. τὰ ἐμποιοῦντα σιγὴν τῷ βλέποντι διὰ τὸ θαυμαστὰ εἶναι, τὰ ἐκπληκτικὰ, π, 449. σ, 205. τ, 600. χ, 428, et sic dicitur habitatio Penelopes in superiore parte ædium, *die vortreflichen zimmer im obern stocke des pallastes, (the superb apartments in the upper floor of the palace.)* est ergo, quando quis conticescit præ jucunditate et admiratione spectandi vel fruendi, apud poëtam. τὸ ἁπαλὸν καὶ εὐαφὲς καὶ μὴ σκληρὸν ἢ κτυποῦν est idea a recentioribus addita.

σιγάω, f. ήσω. (Σίζω) sileo, taceo. *ich bin stille, schweige, (I am silent.)* ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε hoc verbum, inclusioni sermonis convenit. hinc Sophocles: εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος. σίγα, tace, quiesce, Ξ, 90. ξ, 493. ρ, 393. τ, 42, 486. σιγᾷ οἱ στόμα, tacet ei os, Ne. 10, 53. σιγάτω, sc. τὶς, taceat de ea re, Ist. 2, 65. σιγᾶν τὸ, Ne. 5, 32. σεσιγημένον, sc. κλέος, Ol. 9, 156, fama, de qua tacetur. Vide sub σιωπάω.

σιγή, ῆς. ἡ. (Σίζω) silentium. est a perf. m. σέσιγα, verbi σίζω: nam hoc sono st vel s ututur fere, jubentes silere, qui sonus dicitur ὁ σιγμός. οἳ δὴ νῦν ἕαται (ἧνται) σιγῇ, qui sane nunc sedent silentio, Γ, 134, i. e. jam non pugnant et clamant in prœlio. sic, πάντες εἵατο σιγῇ, Τ, 255, sedebant cum silentio. σιγῇ δειδιότες σημάντορας, silentio reveriti duces suos, Δ, 431, quo loco τὸ, ἵστασθαι ἔχοντα est eleganter pro, ἕποντα ἔχειν. εὔχεσθε Διῒ σιγῇ ἐφ' ὑμῶν, comprecamini Jovem silentio apud vos, Η, 195, *thut ein stilles gebet jeder für sich, (put up each of you a silent prayer.)* σιγῇ τοῖον τελέωμεν μῦθον, silentio et sine multis verbis efficiamus tale consilium, δ, 776, et mens Antinoi est, loco verborum perficite rem ipsam, cædem nimirum Telemachi, coll. 771. τοῖον vero potest et esse adverbialiter neutrum, ad τελέωμεν σιγῇ, sic silentio efficiamus rem. sicut est η, 30, ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, sed i tacite sic, vel interim: i. e. sine sollicitudine animi. κατέλεκτο, σιγῇ, recubuit, silentio, ν, 76, loqui enim jam non erat necesse: et sermo est de Ulysse, dormitum recumbente in navi Phæacum, qua deportabatur domum. notat ergo sæpe, quietem animi, per tropum, sic ο, 390, σιγῇ νῦν ξυνίει, καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον ἥμενος, ubi loquitur Eumæus ad hospitem: quiete nunc percipe ea quæ me interrogas, et oblectare, bibe etiam interim, dum ego narro. et 439, σιγῇ νῦν, i. e. ἐν σιγῇ μένετε, sinite omnia tecta et tacita esse; et est formula elliptica imperandi silentium: ἐν σιγῇ ἔχετε τὸν μῦθον. alii legunt, σιγῇ νῦν, sc. ἔστω. ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, τ, 502, contine rem silentio, et sedatione animi. σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, σ, 141, cum modestia habeat dona deorum, *in aller stille und ruhe, (in peace and quietness;)* ut notetur ἠρεμία, καὶ τὸ ἐντεῦθεν πρᾶον. σιγῇ δ' ἐξ οἴκου ἄλτο θύραζε, silens exsiliit e domo, φ, 388. τετελεσμένον ἐσλὸν σιγᾷ καλύψαι, peractum egregium facinus silentio involvere, Ne. 9, 15. καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ, Ist. 5, 65, gloriationem irriga, et fœcundiorem fac in aliud tempus, silentio præsenti.

σιγηλός, dorice σιγαλὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Σίζω) taciturnus. σιγαλὸν ἀμηχανίαν φυγὼν, fugiens, ego poëta, taciturnam inopiam, Py. 9, 163.

σίγιστρον, τὸ, vide sub ζυγὸς prope finem, et χηλός.

σιγμός, ὁ, vide sub littera Ζ, μύζω, ῥοῖζος, et σιγή.

σιδήρειος et σιδήρεος, έα, εον. (Σίζω) ferreus, *eisern, (made of iron.)* σιδήρεος ἄξων, axis ferreus in curru divino, Ε, 723, σιδηρείη κορύνη, clava ferrea in pugna, Η, 141, 144. σιδήρειαι πύλαι, ferreæ portæ apud inferos, i. e. firmissimæ, Θ, 15. σιδήρειος ὀρυμαγδὸς, ferreus strepitus pugnantium, Ρ, 424, ubi arma crepitant. σιδήρεος θυμὸς, ferreus animus tibi est, i. e. inexorabilis, inflexibilis, Χ, 357, et mollius loquitur Hector ad Achillem, fortasse ne magis irritet victorem; nam hic ἀπεθηρίωσεν ἑαυτὸν, efferavit ipse se, voto illo 346, 347. cæterum σιδηρέα ψυχὴ non tantum notat ἀπήνειαν, crudelitatem, immitem; sed et alibi στεῤῥότητα, firmitatem et constantiam et robur. hinc alibi dicit poëta, se non posse omnia enumerare, ne quidem si χάλκεον ei sit ἦτορ, pectus ferreum et non delassandum. πυρὸς μένος σιδήρεον, ignis robur ferreum, i. e. robustissimum, Ψ, 177. alibi comparat pugnam igni, h. l. autem ignem ferro. σιδήρειον ἦτορ, Ω, 205, 521, ferreum pectus, i. e. στεῤῥὸν, οὗ δέος οὐχ ἅπτεται, cui nihil timoris inest, *sehr dreist und ohne alle furcht, (very bold and dauntless.)* alibi notat τὸ ἀνηλεὲς, immite, immisericors. σιδήρεα δέσματα, ferrea vincula, i. e. robustissima, firmissima, α, 204, quæ sunt idem quod ἡ σιδηροπέδη ἢ σιδηρᾶ ποδοκάκη. talis δεσμὸς dicitur et τὸ ζητρεῖον ποδός. σιδηρέη κραδίη, δ, 293, cor fortissimum. οὐ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων, ε, 191, inquit Calypso mitis. σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται, μ, 280, tu quantus quantus es, totus ferreus es, et cedere nescius, non delassaris unquam. τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, horum insolentia et violentia ad firmum cœlum pertingit, ο, 328. ρ, 565, qui alibi (Ρ, 425.) eodem sensu dicitur χάλκεος. τῇγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς, animus immobilis et firmissimus propositi sui, ψ, 172.

σιδηρίτης, ου. ὁ. (Σίζω) ferrarius, circa ferrum occupatus, ferreus. σιδηρίτην πόλεμον, pugnam ferro pugnandam et armatam, Ne. 5, 35. fœmininum est ἡ σιδηρῖτις, ιδος.

σιδηροκάρδιος, ὁ, vide sub κραδία ad medium.

σιδηροπέδη, ἡ, vide sub σιδήρειος.

σίδηρος, ου. ὁ. (Σίζω) ferrum, *das eisen, (iron.)* habet nomen a σίζειν, stridere: nam et candens ferrum intinctum aquæ stridet, et si politur vel atteritur. quia ὁ χαλκὸς antiquior est ferro invento: hinc et χαλκὸς a poëta sæpe ponitur pro σίδηρος. πολιόν τε σίδηρον, Ι, 366. Ψ, 261. φ, 3, 81. ω, 167, 176, quod epitheton est a colore albicante politi ferri, a πολιὸς, canus, *grau, (gray.)* qui argutius interpretantur talia, dicunt esse, τὸν ἔντιμον, *das erwürdige, (the venerable,)* παρὰ τὴν πολιὰν, a canitie venerabili, per tropum: imo magis argute τὸν πολιτικὸν ab ἡ πόλις, civitas: πολιτικώτερον γὰρ ὁ σίδηρος χρυσοῦ, καὶ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ, διὰ τὸ εὐπορίστερον καὶ χρειωδέστερον, quia ferrum paratu facilius et ad usum utilius, et quia vita civilis carere eo omnino non queat. τὴν μὲν (αἴγειρον, populum arborem) ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ (splendente ferro) ἐξέταμε, Δ, 485, i. e. securi, *mit der axt oder dem beile, (with the axe or hatchet,)* ut sit materia pro materiato. ἄλλοι δὲ αἴθωνι, Η, 475, alii parabant sibi vina pro splendente ferro, i. e. ferreis instrumentis contra datis in permutatione mercium. μένος δὲ ἔοικε σιδήρῳ αἴθωνι, Υ, 372, robur ejus et impetum quod attinet, similis est vir iste ferro candicanti, i. e. securi: ob duritiem et pertinaciam. ἐτίθει ἰόεντα σίδηρον, ponebat in præmia ferrum nigricans, Ψ, 850, ubi quoque materia pro materiato: nam 851 enumerantur res ex ferro confectæ. πολύκμητός τε σίδηρος, Ζ, 48. Κ, 379. Λ, 133. ξ, 324. φ, 10, multo labori obnoxius. confer epitheton sub κάμνω. αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, π, 294. τ, 13, ubi quoque materia, pro, gladii, hastæ, arma: *der anblick des gewehres machet dem zornigen manne lust es zu gebrauchen, ziehet ihn an sich als ein magnet, (the sight of a weapon excites in a passionate man a desire to use it, attracts him like a magnet.)* conf. ἐφέλκω. ἐπεὶ οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος, quandoquidem corpus eorum non est lapis aut ferrum, *ihr leib ist nicht von stein und eisen, (their bodies are not of stone or iron.)* i. e. sunt vulnerabiles, Δ, 510. ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἕστασαν ἠὲ σίδηρος, oculi stabant velut cornua et ferrum, i. e. sicci, sine lacrimis, τ, 211. ἕξω δὲ (continebo hoc mihi creditum mysterium, et me quoque ipsam) ὡς ὅτε τὶς στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, τ, 494, coll. 484—486, *will feste an mich halten und nichts nachsagen, wie stein und eisen, (will keep it to myself as closely as stone and iron, and not tell it to others.)* ἔνθα ἔκειτο πολὺς, φ, 61, multa ferramenta. ἀτεμβόμενός γε σιδήρου, privatus et carens ferramentis, Ψ, 834. τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου κράτος ἐστὶν, ι, 393, id rursus est robur ferri, sc. si candens immergitur aquæ, coll. 391, 392, ubi vides alludi et respici ad etymologiam nominis. διοϊστεῦσαί τε σιδήρου, τ, 587. φ, 97, 114, 127, ubi sic vocat τοὺς πελέκεας, per quorum foramina erat trajicienda sagitta. μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ, ne jugulum sibi scinderet ferro, i. e. ense, Σ, 34, *er möchte sich etwa den hals abschneiden, (he might perhaps cut his throat.)* præ luctu intolerabili. βόες ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ, Ψ,

30, boves gravem sonum edebant jugulati cultro mactatorio. τόξῳ ἐπέλασε σίδηρον, ferrum, i. e. ferream cuspidem sagittæ, prope ad arcum accedere fecit, cum traheret nervum, Δ, 123, nam alias cuspis longe prominebat ab arcu superne. ἄγω δ' αἴθωνα σίδηρον, porto in navi splendentia ferramenta, α, 184, ut pro iis alias merces comparem mihi. sæpissime ergo materia pro materiato, sicut et Romani suum ferrum ponunt. ἡ Σιδηρὼ fuit audacissima fœmina Lemnesia. σιδήρου πληγαὶ, ictus ferri, quibus faber conficit navem, Py. 4, 438. sic, πληγαῖς, Ol. 10, 45, ictibus gladiorum in bello.

σιδηρόφρων, ὁ, vide sub λίθος.

σιδηροχάρμης, ου. ὁ. (Χάω) ferro, in specie ferreis armis gaudens, ὁ σιδήρῳ χαίρων. ἀνδρῶν ἵππων τε σιδηροχαρμῶν, Py. 2, 4.

ΣΙ'ΖΩ, f. ἵξω. strido, *ich zische, (I hiss.)* verbum fictum ex ipso sono, quando littera Sigma pronuntiatur, vel quando candens ferrum intingitur aquæ, vel quando adeps in igne est: ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸ λίπος γιγνομένου σισιλισμοῦ. ὡς τοῦ σίζε (ἔσιζε) ὀφθαλμὸς, ι, 394, de oculo Cyclopis exusto candente stipite, coll. 391, seqq. perf. act. est σέσιχα, unde est ὁ σιχὸς et σιχχὸς, ἡ, ὄν, quem aversamur sono per dentes aspero, injucundus, molestus, derisus. et σιχχάζω, derideo, exsibilo, a perf. medii, σέσιγα, est ἡ σιγή. ἐπισίζω est, cum sibilo quodam canes immitto alicui, *ich hitze die hunde auf einen, (I set the dogs at some one.)* Aristoph. Vesp. 703. canis ipse autem tunc ἐπιῤῥύζει, irruit dentibus nudatis et ringens, 704. Vide sub ΖΩ̃.

σικύλη, ἡ, vide sub σηκός.

σιχχάζω, σιχχὸς, ἡ, ὄν, vide sub ΣΙ'ΖΩ.

σιλσοῦροι, οἱ, vide sub εὐχωλή.

σιναμωρέομαι, vide sequens.

σινάμωρος, ου, ὁ ἡ. (Μείρω) addictus pudendo. a τὸ σίνος, τὸ αἰδοῖον, ut ergo hoc epitheto notetur ὁ πορνικός. verbum σιναμωρέομαι, sum rei venereæ deditus. unde γυνὴ σιναμωρουμένη est apud Aristoph. Nub. 1066.

σίναπι, σίνηπι, τὸ, vide sub φῦμι, et νάπη.

σίνδρων, ὁ, vide sub δούλη.

σινέω, vide sub σίνω.

σινιάζω, σινίον, τὸ, vide sub ΣΕ'Ω.

σίνομαι, vide σίνω.

σίνος, τὸ, vide sub σινάμωρος.

σινόω, vide sub σίνω.

σίντης, ου. ὁ. (Σίω) prædo, raptor, vexator. λῖν σίντην, raptorem leonem, Λ, 481. λέων ὡς σίντης, *wie ein reissender löwe, (like a rapacious lion,)* Υ, 165. λύκοι σίνται, Π, 353, lupi rapaces, *reissende wölfe, (rapacious wolves:)* dicti διὰ τὸ βίαιον αὐτῶν. hinc est nomen proprium latronis cujusdam, ὁ Σίνης, ου. etiam ὁ Σίνων, ωνος.

σίντις, ιος. ὁ. (Σίω) prædo, λῃστής. qui ad se rapit. confer hanc vocem in R. nam de Lemniis quasi nomen proprium ponitur Α, 594. Θ, 294.

σίνω, et σίνομαι, (Σίω) quatio, lædo, noceo: proprie raptu et furto concutio fortunas alicujus. est a σείω, concutio, unde est σίω, et interposito ν. nam motu violento rapitur res, et rapina ipsa concutit et quatit læsum. αἰδὼς ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι, Ω, 45, pudor viros multum labefactat et juvat; prout res est, cujus pudore afficitur vir. εἰ δέ κε σίνηαι, si autem forte rapinis lædas eos boves, diripias eos, λ, 111, coll. 109. μ, 139, coll. 137. et 114, ὅτε μοι σίνοιτο ἑταίρους, si mihi abripere velit aliquos meorum: de Scylla rapaci. οἵ σφεας σινέσκοντο, qui eos vexabant, et male habebant incursionibus, ζ, 6, ionice pro ἐσίνοντο: ergo isti Κύκλωπες erant σίνται vel σίντιες, quæ est appellatio et λῃστῶν et κλεπτῶν. est et forma verbi σινόω vel σινέω. μεγάλως Ἀθηναίους ἐσινέοντο οἱ Αἰγινῆται, Herodot. V, 81.

σίον, τὸ, vide sub ἴον.

σιὸς, σιὰ, vide sub Θεὸς deus, ad initium, Θεὸς dea, et Θεά.

σιπύη, ἡ, vide sub βυσσός.

σίσυβοι, οἱ, vide sub Θύσανος.

σιταρκέω, vide sub πόλις, aliquanto sub initio.

σιτεόμαι, vide sequens.

σιτέω, f. ήσω. (Σίω) cibum præbeo, pasco. σιτίομαι, cibum capio vel peto, *ich hole speise, ich esse, (I fetch food, I eat.)* ἐν τῷ (κλισίῳ, cellaria domo) σιτέσκοντο (ionice pro ἐσιτέοντο) καὶ ἵζανον καὶ ἴαυον (versabantur, etiam noctu) δμῶες, ubi servi vel operarii cibum capiebant et residebant, ω, 208, et sermo est ibi de ædificio servis destinato extra domum herilem, σιτεῖσθαι (vesci) ἀντὶ ἄρτων μαλάχης πτόρθους, Aristoph. Plut. 543. κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι, canino more sapientiam et doctrinam voraturus sum, Nub. 491. ἀπὸ μαγδαλιᾶς σιτούμενος, frustis immundis pastus, Equit. 412. et 414, κυνὸς βορὰν σιτούμενος, canino cibo pastus. et 571, σίτησιν ᾔτησε, cibum rogavit; ubi vides nomen, ἡ σίτησις. et Ran. 776, σίτησιν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν, victum ex publico accipere.

σίτησις, ἡ, vide supra.

σιτίον, τὸ, σῖτον, τὸ, vide ad initium sequentis.

σῖτος, ου. ὁ. (Σίω) frumentum, far; *roggen, (rye;)* sicut ὁ πυρὸς est triticum, *weizen, (wheat.)* In specie ὁ σῖτος est τὸ ἀκατέργαστον σπόριμον, grana farris nondum ad humanum cibum præparati: sed τὸ σῖτον est cibus ex isto frumento præparatus, panis, ἄρτος, et deinde, per tropum, omnis cibus. recentiores vocant hunc cibum τὸ σιτίον, a quo est ἡ σπανοσιτία, quando cibaria sunt cara et in angustiis. nomen est a σείω, moveo, agito; quia est sustentatio motuum vitalium: abjecto ε, ut in aliis, e. c. ἡ Ἶρις, ab εἴρω, ὁ σίλουρος, qui est ἰχθὺς Αἰγύπτιος, a σείειν τὴν οὐράν. ἐν αὐτῇ (Ἰθάκῃ, τῇ νήσῳ) σῖτος ἀθέσφατος γίγνεται, frumentum innumerum nascitur, ν, 244. κτήματα κεῖται ἐν οἴκῳ, σῖτος καὶ μέθυ ἡδὺ, ἃ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν, ρ, 533, copiæ, frumentum et vinum, quæ domestici et necessarii comedunt. et apparet, h. l. maxime spectari ad generalem et tropicam notionem cibi, etiam in masculino. sic, εἴδατα σῖτός τε καὶ κρέα ὀπτὰ, cibi, panis et carnes assatæ, χ, 21, ubi notio τοῦ ἄρτου est manifesta. ergo distinctio illa inter ὁ σῖτος et τὸ σῖτον, valet illa quidem plerumque; sic tamen ut et promiscue, et per tropum, alterum pro altero poni possint. sed, π, 83, εἵματα ἐνθάδε ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον, ἅπαντα, vestimenta huc mittam, et cibaria, omnia sc. alia necessaria; ubi ἅπαντα non est masculinum, sed neutrum plurale, brevitatis causa. κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι ἦτορ σίτου καὶ οἴνου, τὸ γὰρ, μένος ἐστὶ καὶ ἀλκὴ, dormitum ite, oblectati et satiati cibo et vino, hoc enim, (i. e. hæc tria, οἶνος, σῖτος, ὕπνος) sunt robur hominis, Ι, 702, dant homini robur et fortitudinem corporis. σίτου γλυκεροῖο ἵμερος περὶ φρένας αἱρεῖ, desiderium dulcis cibi occupat pectus, Λ, 89. πάσασθαι αὐτοὺς σίτου καὶ οἴνοιο, refici et satiari eos cibo et vino, Τ, 161. et 163, ἄκμηνος σίτου οὐ δυνήσεται μάχεσθαι πᾶν ἦμαρ, expers cibi. σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὐδέ τι σίτου οὔτε εὐνῆς, rodis cor tuum, memor nec cibi nec concubitus, inquit Thetis ad filium, Ω, 129, coll. 130, 131. et talibus locis cum pane simul subintelligitur vinum. et 602, καὶ γάρ Νιόβη (in summo luctu, tamen) ἐμνήσατο σίτου, memor erat cibi. et 618, 619, καὶ νῶϊ μεδώμεθα σίτου, etiam nos ambo curam habeamus cibi. et 641, σίτου πασάμην, cibum gustavi. μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτορ, Τ, 306, ne me prius jubete satiare me cibo et potu. et 44, ταμίαι, σίτοιο δοτῆρες, promi condi, cibariorum præbitores. ἐπεὶ σίτου τάρφθεν, ἐτάρφθησαν, ζ, 99, cum cibo se recreassent. σίτου τε ἅπτεσθον, attingite cibum, δ, 60. πλήθουσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν, plenæ sunt mensæ pane et carnibus, ι, 9. sic et βεβρίθασι τράπεζαι, onustæ sunt mensæ, ο, 333. ἔπλησαν πήρην, implebant peram ejus, ρ, 412. ἐπεὶ σίτοιο ἐπασάμεθα ἠδὲ ποτῆτος, postquam satiavimus nos, ι, 87. κ, 58. σίτου καὶ οἴνου κορεσάμενος, ξ, 46. δοῦναι λώϊον σίτου, ρ, 418, dare lubentius de cibo: coll. 457, ἀποπροελὼν δόμεναι, de cibo tuo sumens aliquid, dare mihi. μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο, καὶ σίτου, υ, 312, 313, ubi ad σίτου deest participium simile præcedentibus; quia τὸ σῖτον erat minimum ex his tribus pereuntibus: priora duo erant majora, et μῆλα per tropum includunt omnia alia pecora mactata. et 378, κεχρημένον, egentem vino et pane. ἐπεὶ οὖν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἕντο, expleverant desiderium cibi suavis, ω, 488. ἀνέμισγε δὲ σίτῳ φάρμακα, admiscebat cibo venena, Circe, κ, 235. et 290, βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτῳ, pro ἐμβαλεῖ, immiscebit. et 375, οὐκ ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἰάλλοντα, pro ἐπιάλλοντα injicientem, porrigentem me, manus ad cibos, coll. 379. πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε εὐνῇ καὶ σίτῳ, quomodo hospitem coluistis cubili et cibo, υ, 130, ubi de solo cubili dormitorio est quæstio. et 137, οἶνον μὲν ἔπινε, σίτου δὲ οὐκέτι ἔφη πεινᾶν, vinum bibit, sed cibi dicebat se non amplius esse esurientem. σίτῳ ἐπιχειρήσειν, ω, 394, cibo admovere manus. οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσι (Θεοὶ) non cibum humanum comedunt, Ε, 341. οἶνον οἰνίζεσθε, σῖτόν τ', ἐκ μεγάρων, vinum petitote, et cibum, ex domibus vestris, inquit Hector ad suos in castris per noctem habendos, Θ, 507, coll. 547, ubi est exsecutio hujus imperii: et ex præcedente Atticismo, simile verbum est subintelligendum, σῖτον σιτεῖσθε, panes petitote. σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ, panes capiens imposuit mensæ, Ι, 216. Ω, 625, et id ministerium erat honestissimum, a nobilissimo viro peractum. σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα, α, 139. δ, 55. η, 175. κ, 371. ο, 138. ρ, 94, 259. σῖτον δὲ δμωαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν, panem ancillæ honestiores accumulabant in corbibus, α, 147, i. e. ἄρτους. sic et de Eumæo, παρενήνεεν ἐσσυμένως, π, 51. ταμίη σῖτον καὶ οἶνον ἐνέθηκε, panes, in currum Nausicaæ, γ, 479, coll. 480. σῖτον δέ σφισι ἄλοχοι ἔνεικαν, adferebant, δ, 623, ubi ancillæ quædam Ulyssis elegantiores vocantur ἄλοχοι, concubinæ, procorum. et 746, ἔπορον (præbui) δὲ αὐτῷ σῖτον καὶ μέθυ. ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐνθήσω νηΐ, cibaria, ε, 165. πολλὰ δ' ἔδωκε, σῖτον καὶ μέθυ, καὶ εἵματα, η, 265. et 295, ἥ μοι ἔδωκε. ὅσοι νῦν βροτοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, Θ, 222, ubi vis præcipua est in νῦν, coll. 223. cæterum h. l. est generalissime, cibaria comedentes: nam plurimi tamen hominum panem comedunt, exceptis paucis nationibus ἰχθυοφάγοις aut ἀκριδοφάγοις, aut iis quæ solis carnibus et lacte vivunt ob neglectam agriculturam. sic et, οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες, quinam homines essent, ι, 90. κ, 101. ἀμφίπολοι ἔφερον σῖτον καὶ κρέα, ministræ adferebant panes et carnes, μ, 19. et 327, ἕως μὲν (quamdiu) σῖτον εἶχον καὶ οἶνον, *proviant, (provision.)* ἄλλη ἔφερε, ν, 69, coll. 72, et ea cibaria non remigibus destinata, sed Ulyssi ipsi, ut expositus in terram solus, statim haberet quo se reficeret. σῖτον δέ σφιν ἔνειμε, ξ, 449. et 455, ἀφεῖλε, *nahm wieder ab vom tische, nach essens, (removed from the table after the repast.)* σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέ-

λεστον, cibos comedentes gratis sic nequidquam, π, 111, et sine fine. κανέου τ' ἐκ σῖτον ἀείρας, ρ, 335. et 558, αἰτίζων κατὰ δῆμον, panem mendicans publice. ἐπηετανὸν παρέχοιμι, σ, 359, panem perennem præbere velim ei. ἀφήρεον πολὺν, τ, 61, ex quo uno loco apparet, apud poëtam semper esse ὁ σῖτος. eumque fortasse neutrum, τὸ σῖτον, omnino ignorasse: nam sermo ibi est de pane ablato de mensa post cœnam finitam. ἐπένειμε ἐν κανέοις, υ, 354. cæterum cuique convivæ ponebatur panis integer; imo et plures panes aderant in corbibus, unde sumere posset sibi novos. ὁ παράσιτος est quidem apud recentiores ἄδοξόν τι καὶ μισούμενον, at apud antiquos erat nomen sacrum, et τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον. hinc bos mactatus in sacrificio dividebatur in partes duas, quarum altera erat sacerdotis, altera τῶν παρασίτων, una epulantium de sacro. confer P, 577, ubi talis quotidianus convictor honestus dicitur φίλος εἰλαπιναστής.

σιτοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui frumento et pane vescitur. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρὶ σιτοφάγῳ, ι, 191, non similis erat homini. a præcedente.

σιφλόω, f. ώσω. (Φλέω) ineptum et inefficacem et informem facio, ignavum et odiosum facio aliquem, quem alii odisse queant videndo: levis momenti facio aliquid. est a φλέω, inanis et vento tantum plenus sum; præfixa stridoris et sibili particula σὶ, pro σὺ, (quæ oritur ex σύω, agito) et mutata terminatione in magis activam: ut notet, exsibilandum et explodendum facio, ut hominem nihili et odiosum. ἀλλ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε, Ξ, 142, at ille quidem sic pereat, ut alios pereuntes cum gaudio adspicit, et deus eum propudiosum et inanem reddat; inquit Neptunus, i. e. Nestor cum quibusdam ducibus a maris regione ad auxilium ferendum accelerans, de Achille, qui lætabatur cæde Græcorum: κακώσειε, μωμητὸν ποιήσειε. σιφλὸς, ex quo per epenthesin fit σιπαλὸς, notat et τὸν εἰδεχθῆ: unde etiam concipi potest, Neptunum precari, ut hic valde καλὸς, etiam supra Nireum, fiat ὁ αἴσχιστος. cæterum id vult, ἐκλύσοι καὶ παύσοι τῆς ὁρμῆς αὐτὸν ὁ θεός. in Asia anteriori apud Lycios in usu fuit σιφλὸς, ut notarent ἄνδρα ῥάθυμον καὶ οὐκ ἐνεργῆ; qualis et dicitur σομφὸς, quasi σπόγγος, *ein fauler, matter, fooscher kerl, ein träger dickbauch, (a dull, lazy fellow, an indolent paunch-belly;)* nam φλέειν est et, tumido ventre esse: et tales fere semper sunt tardi, ad arma parum idonei.

σιχὸς, ὁ, vide sub ΣΙ'ΖΩ.

σίω, vide sub ΣΕ'Ω.

σιωπάω, f. ήσω. (Σίζω) sileo, taceo. *ich schweige, rede nicht, (I am silent, say nothing.)* si differentia est inter σιωπᾷν et σιγᾷν, prius notat, premo vocem, *ich laute nicht, (I utter no sound,)* posterius, sermonem premo, *ich rede nicht, (I do not speak:)* vel et, σιωπᾷν, non loqui clare, *schweigen, (to be silent;)* σιγᾷν, reticere commissum, *verschweigen, (to keep secret.)* σιωπᾷν λαὸν ἀνώγει, silere exercitum jubebat, B, 280. σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν 'Αχαιοὺς, Ψ, 568. εἰ γὰρ σιωπήσειαν 'Αχαιοὶ, si silerent juvenes nobiles, ρ, 513. τὸ σεσωπαμένον, dorice, pro σεσιωπημένον, silentio involutum et præteritum, Ist. 1, 83, nam Dores dicunt σωπάω pro σιωπάω. κατὰ σιωπώμενον est figura, quando quid omittitur, quod ex contextu facile potest intelligi. e. c. A, 575, ubi intelligendum, deos apud Jovem epulatos esse a mane, et epulantibus eam ἔριν incidisse. sic et 490, de ἀγορᾷ.

σιωπὴ, ῆς. ἡ. (Σίζω) silentium, *das stillschweigen, (silence.)* est cum σιγάω ejusdem originis, sicut et materia et forma ostendit. πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, i. e. ἐσίγησαν, omnes obmutescebant, conticuerunt, *sie schweigen alle, und sagten nichts dazu, (they were all silent, and said nothing,)* Γ, 90. H, 92, 398. Θ, 28. Ψ, 676. η, 154. θ, 234. λ, 332. ν, 1. π, 393. υ, 320. τέττα, σιωπῇ ἧσο, *lieber, sitze stille, und sage weiter nichts, (my friend, sit silent, and say nothing more,)* Δ, 412, conf. ἧμαι. ἐναντίος ἧστο (pro ἧτο) σιωπῇ, I, 190, e regione sedebat tacitus. μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ, renidedat adspiciens filium sine alloquio, Z, 404. ἐπένευσεν αὐτῷ ὀφρύσι σιωπῇ, innuit ei oculis silens, I, 616. μή μοι χολώσεαι, αἴ κε σιωπῇ οἴχωμαι πρὸς δῶμα 'Ωκεανοῦ, Ξ, 310, ne mihi irascereris, si clam abirem eo, *ohne was zu sagen, ohne dein vorwissen, (without saying any thing, without thy knowledge.)* ἑστήκει, stabat tacitus, Σ, 556. εἵατο ἀκούοντες ἀοιδοῦ, α, 325. et 339, οἶνον πινόντων pro πινέτωσαν, taciti bibant. ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηΐ κατηγαγόμεσθα σιωπῇ εἰς λιμένα, ibi ad littus nave appellebamus silentio in portum aliquem, κ, 140, didicerant enim timere loca incognita, hinc sine multo strepitu accedebant. πάσχειν ἄλγεα, inf. pro imperat. ν, 309, patere silentio adversa. ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ, ο, 462, innuit ei oculis clam. ἔπτηξαν ἀκίνητοι σιωπᾷ, obstupuerunt immoti et taciti, Py. 4, 101. σιωπαὶ ἄγνωστοι, Ist. 4, 51, ubi σιωπὴ et κλέος opponitur, sicut ἄγνωστον εἶναι et γνωστὸν εἶναι, silentia incognita.

σκάζω, f. σω. (Κῶ) claudico, χωλεύω, idem verbum dicitur et σκάω, f. άσω, quod in specie notat, declino, *ich zucke, (I shrink.)* fit a κέω, (κεῖμαι) unde κάω, et præfixo Sigma, quod et mediis vocibus sæpe abundanter inseritur, ut videre est in ἀμφίβληστρον, a τὸ βλῆτρον. κεῖσθαι quasi μελετᾷ ὁ σκάζων, τῇ εἰς πτῶμα παρεκκλίσει, claudicans videtur velle decumbere in latus. αὐτῷ ἀντεβόλησε (obvius ei erat) σκάζων ἐκ πολέμοιο, claudicando rediens ex pugna, Λ, 810, quod erat signum magni doloris ex vulnere. τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην, Τυδείδης καὶ 'Οδυσσεὺς, ἔγχει ἐρειδομένω, illi duo claudicantes incedebant, fulcientes se hasta, T, 47, vulnerati enim erant.

σκαιοβατέω, vide sequens.

σκαιὸς, ὰ, όν. (Κῶ) lævus, sinister. *link, (left.)* est a σκάω, v. σκάζω. motum cedentem et inæqualem facio. nam ἡ σκαιὰ χεὶρ est, ἡ σκάζουσα (claudicans quasi) περὶ τὸ ἐνεργεῖν, in agendo; ὡς ἀνυστικωτέρας οὔσης τῆς δεξιᾶς, quia dextra manus commodius et facilius aliquid efficit: *die rechte hand richtet das ihre besser aus, mit der linken hinket es gleichsam, (the right hand performs its office better, the left is more awkward.)* ἔλαβε γούνων σκαιῇ, sc. χειρὶ, tangebat genua ejus sinistra manu sua, A, 501. σκαιῇ ἔγχος ἔχων, sinistra hastam tenens, Π, 734. ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε σκαιῇ, Φ, 490, ambas manus ejus comprehendebat sinistra sua manu. πύλαι Σκαιαὶ est nomen portæ Trojanæ versus mare et castra Græca spectantis: hinc hujus solius portæ sæpe fit mentio in poëta. videtur nomen habere vel ab occidentis regione, nam τὰ δυτικὰ vocantur τὰ σκαιὰ, si nimirum vultum convertas ad septemtriones; vel potius ἀπὸ Σκαιοῦ τινὸς, τεχνίτου. eadem porta vocatur et, πύλαι Δαρδάνιαι, ἀπὸ τοῦ Δαρδάνου. Γ, 145. Z, 237, ubi est ὑστερολογία, nam φηγὸς (nemus fagorum) erat longe ab illa porta ante urbem. I, 354. Σκαιάων πυλῶν, X, 6. Σκαιαῖς ἐν πύλαις, Π, 712. Σ, 453. X, 360. Σκαιὰς πύλας, Λ, 170. Z, 392. σκαιὸν ῥίον, γ, 295, i. e. ἀριστερὸν, i. e. τὸ δυτικὸν, promontorium, situm versus occidentem: cui opponitur τὸ δεξιὸν, quod est ἀνατολικόν metaphorice et apud Atticos σκαιὸς καὶ ἐπαρίστερος ἄνθρωπος est, ὁ ἀνόητος, ἀπαίδευτος, homo sinister, insulsus: et πρᾶγμα σκαιὸν est, τὸ μὴ κατὰ νοῦν ἀποβεβηκός. hinc est ἡ σκαιοσύνη, stupiditas, ineptia; et σκαιοβατεῖν est, σκαιῶς καὶ ἀρύθμως βαίνειν. οὐ σκαιότερον χρῆμα, ἄνευ θεοῦ, Ol. 9, 157, res sine deo peracta, non fit deterior, i. e. fit melior, si de ea taceatur. a σκάω possit deduci ἀσκέω, per α privativum, κατὰ στέρησιν τοῦ περί τι σκάζειν fortasse et ὁ ἀσκηθὴς, i. e. ὁ ἀβλαβὴς καὶ μὴ πάσχων τὸ σκάζειν τὰ εἰς ἐνέργειαν: ista tamen aliunde commodius. sed ὁ σκαμβὸς, obliquus, pravus, distortus, est hinc; sicut et τὸ σκάνδαλον.

σκαιοσύνη, ἡ, vide supra.

σκαίρω, f. αρῶ. (Κῶ) tripudio, saltito, σκιρτάω, πηδάω. est a σκάω (vide σκάζω) nam saltantes varie inclinant genua. notat εὔρυθμόν τινα καὶ ὀρχηστικὴν κίνησιν ποδῶν. ποσὶ σκαίροντες, tripudiantes, Σ, 572. πόρτιες (vitulæ) πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, κ, 412, omnes simul saltitant obviæ matribus suis a pastu redeuntibus. hinc est ὁ σκαρθμὸς, i. e. ἡ κατὰ σκίρτημα κίνησις, interserto θ, sicut a κλαίω est ὁ κλαυθμός. sed σπαίρειν et ἀσπαίρειν notat σκαρισμὸν καὶ κίνησιν ἐπιθανάτιον, *ein zucken und strampeln beym sterben, (the convulsive motion and writhing of death,)* qualis est et ὁ σφαδασμὸς et σφαδάζειν.

σκαλάθυρμα, τὸ, *σκαλαθύρω*, vide sub ἄθυρμα.

σκαλὶς, ἡ, vide sub μάκελλα.

σκάλλω, vide sub σκέλλω.

σκαλμὸς, ὁ, vide sub κέλλω.

σκαμβὸς, ὁ, *σκάνδαλον*, τὸ, vide sub σκαιός.

σκαπέρδα, ἡ, vide sub Ἕλκω, paullo sub medio.

σκᾶπτον, όυ. τό. (Κάπω) baculus, scipio. est Doricum, et etymo propius, idemque quod σκῆπτρον. σκάπτω ἀγλαῶ πέλας, Ne. 11, 4, et sunt genitivi Dorici, pro σκήπτρου. σκάπτῳ καθαρῷ διέπων, Ol. 6, 158. σκάπτῳ θένων, Ol. 7, 50, i. e. ῥοπάλῳ, baculo percutiens. ἀνὰ Διὸς σκάπτῳ, Py. 1, 10, in sceptro Jovis, ubi effictæ stabant aquilæ. σκᾶπτον θεμιστεῖον, Ol. 1, 19, i. e. δίκαιον: et est signum pro signato, i. e. imperium, ἡ βασιλικὴ ῥάβδος pro ἡ βασιλεία. σκᾶπτον μόναρχον, sc. πονεῖ μὲ, Py. 4, 270.

σκάπτω, f. ψω. (Κάπω) fodio, circumfodio, defodio. it. excavo, cavo. est a κάπτω, quatenus notat mordeo; præfixo Sigma: simul innuit luctationem spiritus.

σκαρδαμύττω, conniveo oculis, *ich blicke, (I wink;)* Xenoph. Pæd. 1. p. 48, edit Thiemii: conf. ΜΥ'Ω.

σκαρθμὸς, ὁ, vide sub σκαίρω.

σκαριφάω, *σκάριφος*, ὁ, vide sub γραπτύς.

σκαφὶς, ίδος. ἡ. (Κάπω) mulctra. ἄγγεα, (quæ sunt genus) γαυλοί τε σκαφίδες τε, (quæ sunt duæ species) τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν, in quæ vasa immulgebat lac, lac in ea colligebat, ι, 223.

σκάφος, εος. τό. (Κάπω) navigii species, cymba excavata ex una grandi vel crassa arbore.

σκάω, vide sub σκάζω.

σκεδάζω, f. άσω. (Κῶ) diffindo, rumpo, dissipo. idem quod κεδάζω, præfixo Sigma, ut in σμικρὸς, σῦς, pro μικρὸς, ὗς, etc. ἠέρα μὲν σκέδασεν, pro ἐσκέδασεν, caliginem dispulit, dissipavit, P, 649. sic, ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν, Y, 341. sic, ἠέρα, ν, 352. et id facit deus aliquis, vel dea. τῶν νῦν αἷμα ἐσκέδασεν Ἄρης, eorum sanguinem dispersit Mars circa ea loca, H, 330, *hat ihr blut vergossen, (shed their blood.)* λαὸν μὲν σκέδασον, jube ut discedant milites, quisque ad tabernaculum

suum, Τ, 171, *lass die leute auseinander gehen, (order them to disperse.)* sc. ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ὥστε λυθῆναι αὐτὴν αἰψηρήν. sic et Ψ, 158, ἀπὸ πυρκαϊῆς. et 162, ἐσκέδασε λαὸν κατὰ νῆας. idem verbum dicitur σκιδάω, σκιδαννύω, σκιδάννυμι. Sigma merum in his est præfixum, quod adesse et abjici potest. sic et aliæ sæpe consonæ ab initio abjiciuntur, e. c. καύχημα, αὔχημα: χλιαρός, λιαρός: γαῖα, αἶα: πήγανον, ἤγανον, significatu nihil mutato.

σκεδαννύω, vide supra.

σκέδασις, εως. ἡ. (Κῶ) dissipatio, dispersio. μνηστήρων σκέδασιν θείη, procorum dispulsionem faceret, α, 116. υ, 225. faceret ut diversi discederent quisque ad sua. nam hoc solum optabatur: sed Ulysses ἐπανελθὼν οὐ σκεδάσει αὐτούς, ἀλλὰ πάντας ἀνελεῖ.

σκεδάω, vide sub σκεδάζω.

σκεθρὸς, ὰ, ὸν, σκεθρῶς, vide sub σκέπτομαι.

σκελετὸς, ὁ, vide sequens.

σκέλλω, f. 1. ελῶ. f. 2. αλῶ. (Κῶ) exsicco, arefacio. hoc verbum est a κέω, quatenus notat findo, etiam quatenus est accendo, uro; arida enim facile finduntur et comminuuntur; etiam ab æstu ignis arescunt. notat hoc verbum, præter ξηραίνω, etiam σκληρύνω. idem verbum dicitur σκάλλω, f. αλῶ, quod per syncopen dicitur σκλῶ, σκλάω, σκλαίνω: inde et κλάω, frango, *ich klöve, spalte, breche, (I cleave, split, break,)* derivatur; et σκληρὸς, durus, quasi σκεληρός: et ὁ σκελετός. μὴ μένος ἠελίοιο σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσιν, Ψ, 191, ne vis solis siccaret corpus circa omnes nervos et omnia membra; ubi est aor. 2. conj. pro σκάλῃ, ionice: et duæ præpositiones pertinent ad verbum, ἀμφιπερισκέλλω vel σκάλλω: μὴ ξηράνῃ καὶ σκληρύνῃ ἥλιος τὸν χρόα καὶ σκελετὸν ποιήσῃ, ἀνιμηθέντος τοῦ ὑγροῦ τῇ θερμότητι τοῦ περιέχοντος ἀέρος, *damit die hitze den körper nicht ganz austrockne und hart mache, (lest the heat quite dry up and harden the body.)* σκάλλειν notat et, findere, perfodere. idem verbum dicitur σκλέω, et σκλῆμι, aridum facio, it. aridus fio. ἀποσκλῆναι, Aristoph. Vesp. 160, est ἀποξηραίνεσθαι καὶ ἀποθανεῖν. forma est, sicut ab ἵστημι est στῆναι, *ich solte verdorren als ein todtes geribbe, (I should dry up like a dead body.)*

σκέλος, εος. τό. (Κῶ) tibia, crus. *das schienbein, (the shin-bone, tibia.)* est a σκέλλω, nam istud os est valde pauca carne vestitum, et hinc fracturis et læsionibus obnoxium. deinde autem τὸ σκέλος, ab hoc osse ut parte præcipua, totum crus notat, a genu ad pedem. πρυμνὸν σκέλος (suram, *die wade*) *(the calf of the leg)* ἔνθα πάχιστος μυῶν ἀνθρώπου πέλεται, ubi crassissimus est musculus hominis, Π, 314, ubi πρυμνὸν σκέλος notat, posteriorem et aversam partem cruris, *hinten ins bein, (the hinder part of the leg.)* Vide sub κνήμη.

σκελύθριον, τὸ, vide sub Τρεῖς.

σκέπα, vide σκέπας.

σκεπάζω, vide sub σκεπάω.

σκέπαρνον, ου. τό. (Κάπω) ascia, *ein handbeil, (a hatchet:)* et diff. a τῷ πελέκει ut minus a majori. est a σκάπτω. δῶκε δὲ σκέπαρνον εὔξοον, ε, 237, coll. 234, ubi a πελέκει distinguitur: et εὔξοον potest active intelligi, τὸ εὖ ξέον. χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον ἐμβάπτει ὕδατι, ι, 391. post Homerum οἱ διθυραμβογραφοῦντες, i. e. prodigiose voces componentes aut fingentes, σκέπαρνον posuere ἐνὶ ἐρίου, de vellere, ὃ σκέπει ἄρνα. et medicis recentioribus est fascia longa; quoque a σκέπω deducta voce.

σκέπας et σκέπα, (Ἕπω) est per apocopen ex τὸ σκέπασμα, ἄσματοῖς, tegumentum, præsidium: hinc hoc apocopatum nomen est indeclinabile. ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο, pro ἐπῆν, prope erat præsidium a vento, ι, 443. η, 282. μ, 336. ζ, 210, 212, *eine bedeckung ver dem winde, (a shelter from the wind.)* et precatur tali loco Ulysses, ne venti preces dissiparent.

σκέπασμα, τὸ, vide supra.

σκεπαστὴ, ἡ, vide sub κλίσιον.

σκεπάω, f. άσω. (Ἕπω) tego, operio, velo. prætexo, præcingo. idem ac Σκέπω. αἵτε (ἀκταὶ) ἀνέμων σκεπόωσι (pro σκεπάουσι, contr. σκεπῶσι, distracto circumflexo per novum ο.) δυσαήων μέγα κῦμα ἔκτοσθεν, ν, 99, quæ littora saxosa ventorum cingunt et arcent vehementer flantium magnum fluctum, extra: *dienen zur bedeckung wider die wellen von aussen des havens, (serve as a protection against the waves from outside the harbour.)* hinc est σκεπάζω, idem.

σκέπτομαι, f. ψομαι. (Ὄφ) circumspicio, viso: et per metaphoram, considero, perpendo, penso. est ab ὄπτομαι, cum præfixo, qualia Attici amant præfigere. apud poëtam notat visionem sollicitam et accuratam oculorum et observationem providam. σκέπτετ' (ἐσκέπτετο) ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων, Π, 361, circumspiciebat ad stridorem sagittarum et sonitum jaculorum, unde scilicet acciderent. σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκεν ἴδηαι ζωὸν ἔτι Ἀντίλοχον, Ρ, 652, circumspice nunc, an conspicere possis, vivum adhuc eum: *siehe dich um, ob du ihn kannst gewahr werden, wenn er anders noch lebet, (look about and try if thou canst perceive him, if he be still alive.)* σκεψάμενος δ' ἐς νῆα καὶ μετὰ ἑταίρους, μ, 247, respectans ad navem et socios meos, adspiciens. a præt. m. ἔσκοπα, adspexi, circumspexi, sunt derivata σκοπὸς, σκοπιὰ et multa alia. a σκέπτεσθαι et ὁρᾶν vel θεωρεῖν, conflatur adjectivum σκεθρὸς, ὰ, ὸν, cum circumspectione provisus. unde σκεθρῶς, adverb. apud Æschylum in Prom. 102, et 487, distincte, accurate, prudenter. διώρισα σκεθρῶς πτῆσιν οἰωνῶν, distinxi prudenter volatum avium, προεξεπίσταμαι πάντα τὰ μέλλοντα σκεθρῶς, ante novi omnia futura accurate, ἀκριβῶς.

Σκέπω, (Ἕπω) tego, operio, velo. it. prætexo, præcingo. est ab ἕπω, spiritu aspero mutato in Sigma, et interserto κ: nam quæ velamus aut prætexìmus, ea tractamus et persequimur manibus studiose.

σκέρβολα, τὰ, σκερβολέω, vide sequens, et sub κόραξ.

σκερβόλλω, (Βάλλω) in cor jacio, convitia loquor in aliquem. μὴ σκέρβολλε πονηρά, Aristoph. Equ. 818. est verbum fictum ab, εἰς κέαρ βολεῖν. sic factum est σκορακίζειν, ex, ἐς κόρακας projicere. cæterum est verbum plebis Atticæ. apud Callimachum sunt τὰ σκέρβολα, convicia, λοιδορίαι.

σκευὴ, ῆς. ἡ. (Κῶ) apparatus repositus vel adpositus. est nomen valde generale. a τὸ σκεῦος, instrumentum, *vas, ein gefass, (a vessel:)* et hoc a κεύθω, præfixo Sigma. σκευῆς ἑτέρας, Py. 2, 145, i. e. retis piscatorii funem inferiorem, cui plumbeæ massæ sunt appensæ.

σκεῦος, τὸ, vide supra.

σκηνὴ, ἡ, σκῆνος, τὸ, vide sub σκιά.

σκηπάνιον, ου. τό. (Κάπω) baculus, scipio. idem quod τὸ σκῆπτρον. et est hæc vox γλώσσης Κυρηναίων. notat et insigne potestatis, et baculum vulgarem. σκηπανίῳ Ἐννοσίγαιος ἀμφοτέρους κεκοπὼς, Ν, 59, ambos sceptro suo tangens leni ictu Neptunus. conf. ῥάβδος. σκηπανίῳ δίεπεν ἀνέρας, Ω, 247, Priamus scipione suo dimovens homines.

σκήπτομαι, (Κάπω) fulcio me aliqua re, *ich stütze mich worauf, (I support myself on something.)* σκήπτω, fulcio, *ich stütze, (I prop.)* est a σκάπτω, quia fodientes innituntur suo instrumento: hinc a similitudine factum, ut, quocunque fulciamus nos, dicatur σκήπτεσθαι. αὐτῷ σκηπτόμενος, Ξ, 457, i. e. ὡς βακτηρίᾳ ἐπερειδόμενος. et jocose ibi sic dicitur. ἦγεν ἄνακτα, πτωχῷ ἐναλίγκιον, σκηπτόμενον, ρ, 203, nitentem baculo inter eundum, quasi esset infirmus, coll. 196. et 338, πτωχῷ ἐναλίγκιος ἠδὲ γέροντι, σκηπτόμενος. sic et ω, 159. σκήπτω etiam est, infigo, infodio; ut eo magis appareat, esse a σκάπτω. et nota hunc significatum, figo. notat deinde et, simulo, *ich stelle mich, (I feign.)* Aristoph. Plut. 905. et, defendo, *ich gestelle mich für einen, (I place myself before a person.)*

σκηπτὸς, ὁ, vide sub ἐνσκήπτω.

σκηπτοῦχος, ου. ὁ. (Χάω) qui sceptrum tenet et habet. a sequente extruso ρ euphonice. est epitheton magnorum principum, qui imperandi et judicandi jus habebant; hinc οἱ κήρυκες, etsi sceptra gerebant, nunquam dicuntur σκηπτοῦχοι: aliud enim est, sceptrum habere suo proprio jure, aliud id portare vicario nomine et ut minister. σκηπτοῦχος βασιλεὺς, *ein regierender fürst, (a reigning prince,)* β, 231. σκηπτοῦχοι βασιλῆες, Β, 86. σκηπτοῦχός τ' εἴη, Ξ, 93. γένος διοτρεφέων βασιλήων σκηπτούχων, δ, 64. ε, 9. θ, 41. apud Eurip. Iphig. Taur. Diana vocatur, κληδοῦχος, versu 132, ab ἡ κλεὶς, ionice κληΐς. et fortasse sic, ob munus obstetricatorium.

σκῆπτρον, ου. τό. (Κάπω) baculus, scipio. sed est duplex: vulgare σκῆπτρον, quale et mendicus habere potest, baculus quem viator manu gerit ad fulciendum se et ad arcendos canes; et augustior ille baculus vel scipio, quem κατ' ἐξοχὴν etiam nos sceptrum vocamus, *ein stab der ein zeichen einer würde ist, (a batoon which is a mark of dignity.)* simplex et vulgaris βακτηρία vocatur et ὁ σκήπων, ωνος, qui et σκίπων et σκίμπων dicitur. est a σκήπτω, innitor, fulcio, inserto ρ. στέμμα ἔχων ἐν χερσὶν Ἀπόλλωνος χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Α, 15, ubi magnus sacerdos coronam Apollineam gestat ad aureum sacrum scipionem alligatam. et 234, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ubi Achilles jurat per baculum suum principalem: et is erat in se ligneus, sed auro obductus. jurantis ejus mens hæc est: sicut hoc sceptrum est abscissum ex arbore, nec unquam revirescet; sic ego nunquam jungar tecum: et jurat id quidem hoc loco temere. cæterum, cum sceptrum simul esset insigne principalis suæ dignitatis; jurabat simul per majestatem suam. et 245, προτὶ δὲ βάλε γαίῃ σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοις πεπαρμένον, *mit güldenen zierrathen und buckeln besetzet, (decorated with golden studs and ornaments.)* locuturus in concilio aut concione ostendebat sceptrum et elatum tenebat: si igitur finiret sermonem cum indignatione aut ira aliqua, abjiciebat id a se, ut κήρυκες deinde tollerent. sic de Telemacho est β, 80, coll. 37. εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ, Β, 46, de Agamemnone. et 101, ἀνέστη κρείων Ἀγαμέμνων, σκῆπτρον ἔχων, ubi poëta simul enarrat, quo sensu id paullo ante dixerit πατρώϊον: etiam τὸ ἄφθιτον ibi explicatur, si perpetuo traditur hæredi domestico, nec alienus successor fit. erat ergo σκῆπτρον θεόθεν δοθὲν τῷ γένει τῶν Ἀτρειδῶν, καὶ ἐκ προγόνων εἰς ἐπιγόνους διαβεβηκός. et 186, δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεὶ, ubi id capit Ulysses, ut appareret omnibus, loqui se et agere nomine summi regis, ipsius Agamemnonis. et 199, τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, eum scipione isto percussit. et 206, βασιλεὺς

ᾧ ἔδωκε Ζεὺς σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, regiam imperandi majestatem, et judicandi potestatem. et 265, σκήπτρῳ μετάφρενον καὶ ὤμω ἔπληξεν. et 268, σμῶδιξ ἐξυπανίστη σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου. et 279, ἀνέστη σκῆπτρον ἔχων, quod concionaturus princeps semper ostentabat. σκῆπτρον δὲ οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα, ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, Γ, 218, seqq. ergo et legatus publicus, qualis hic Ulysses fuerat ad Trojanos, sceptrum ferebat. ejus ἀκινησία designat h. l. et ἀκινησίαν χειρῶν, quarum motus alias in orationibus est frequens. *er hielte seinen stab gerade in die höhe, und bewegte die hand mit demselben weder vorwärts noch rückwärts, (he held his staff perpendicularly, and did not move his hand with it either forward or backward.)* Ζεὺς γάρ οἱ σκήπτρῳ ὑπεδάμασε, sc. δῆμον, Ζ, 159. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον, sc. οἱ κήρυκες, Η, 277, in medio utrorumque præcones sursum tenebant scipiones suos. ergo et κήρυκες, sublatis in altum sceptris significabant sacram suam dignitatem; sicut paullo ante de legato publico vidimus. et 412, σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσι, sc. Ἀγαμέμνων, nam deos testes faciebat. σκήπτρῳ μέν σοι δῶκε (Ζεὺς) τετιμῆσθαι περὶ πάντων, Ι, 38. et 99, σοὶ Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, nam hæc duo, imperatoria et legislatoria potestas, conjuncta esse debent in σκηπτούχῳ βασιλεῖ, et ut sit æquus judex. nam σκῆπτρον μόνον ἔχειν, non præcise regem notat, ut jam vidimus, quod sacerdotes, legati, κήρυκες, concionantes, id habuerint. et 156, καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, sub imperio ejus. sic et 298. ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο καί μοι ὄμοσσον, Κ, 321. et 328, ὁ δ' ἐνέβαλλεν σκῆπτρον χερσὶ καὶ ὄμοσεν, cepit manu sceptrum, et sublato eo ad cœlum, juravit. ubi vides ritum, si principes jurabant. σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶν εἶχον, *herolds-stäbe, (heralds' truncheons,)* Σ, 505, conf. κῆρυξ. et facile est intellectu, aliam paullo fuisse figuram regii sceptri, aliam præconis, aliam alius. erat ergo σκῆπτρον non insigne modo βασιλείας, sed et θέμιδος: hinc et δικασταὶ, judices id gestabant; sicut hodie apud Britannos sic dicti judices pacis civilis. κῆρυξ ἐνέθηκε χερσὶ σκῆπτρον, concionaturo, Ψ, 568. sic et β, 37. Νέστωρ, σκῆπτρον ἔχων, ut rex et ut judex supremus, γ, 412. ψυχὴ Τειρεσίου, χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, pro ἔχουσα, λ, 91, nam respicitur vir ipse: cæterum φανταστικῶς habebat, conf. χρύσεον. sic et 568, Μίνωα, χρύσεον ἔχοντα, utpote judex, et ἀνὴρ θεῖος, qualis ὁ Τειρεσίας quoque, et rex. ergo erat insigne, etsi umbraticum. Sed notat σκῆπτρον etiam βακτηρίαν simpliciter. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, sumebat baculum crassum, quo se sustentaret, Σ, 416. de Vulcano claudo. et 557, σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει, de hero, inspiciente operarios suos in agro. δῶκε δέ οἱ, ν, 437, ubi est πτωχική τις ῥάβδος, baculus mendici. et ξ, 51, ἔκπεσέν οἱ χειρὸς, ubi conf. κερδοσύνη. θυμαρές οἱ ἔδωκεν, ρ, 199, coll. 195, ubi idem dicitur ῥόπαλον. ἔμβαλέν οἱ χειρὶ, sc. Iro misere percusso, σ, 102, coll. 104, ut eo σκήπτρῳ canes prohiberet a corpore suo, et porcos. est ergo, ἐφ' οὗ ὁδεύει τις σκηριπτόμενος. cæterum τὸ ρ abundat et in aliis vocibus, e. c. τὸ ἔνοπτρον ab ὄπτω: sic et in τὸ λέκτρον, δέρτρον, βάκτρον, ῥόπτρον, ἄροτρον, τέρετρον, etc. si insigne erat, symbolum erat et majestatis, et justitiæ, et personæ sacræ. sublatum in altum, signum erat vel fiduciæ, vel deos testantis, aut pro potestate aut concessione publica loquentis vel agentis. Vide sub ῥόπαλον, et ἄφθιτος.

σκήπων, ὁ, vide ad initium præcedentis.

σκηρίπτομαι, (Κάπω) fulcio me, innitor. σκηρίπτω, f. ψω, fulcio. est idem illud σκήπτω et σκήπτομαι, inserta syllaba epenthetica ρι. σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, de Sisypho saxum volvente sursum, λ, 594, cum niteretur, et contra fulciret se, manibus pedibusque. ut ergo ἀντέρεισιν notet h. l. δὸς δέ μοι ῥόπαλον σκηρίπτεσθαι, da mihi baculum, inniti, ρ, 196, coll. 203, *gieb mir einen stock mich dran zu stützen im gehen, (give me a stick to support me in walking.)*

σκιά, ᾶς. ἡ. (Ἔω) umbra, quæ vadit cum vadente. it. anima vel potius εἴδωλον defuncti, iens sub terra. nam est a κίω, præfixo Sigma. τοὶ δὲ, σκιαὶ ἀΐσσουσι, alii vero (in opposito ad unicum Tiresiam) ut umbræ, ὡς σκιαὶ, circumagitantur, κ, 495, nil sapiunt, vel, nil valent, sed sunt meræ umbræ. sermo est de mortuorum umbris. τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν, σκιῇ εἴκελον ἢ καὶ ὀνείρῳ, ἔπτατο, sc. τὸ εἴδωλον μητρός. nam inanis est apparitio ψυχῆς τῶν τεθνεώτων, longe diversum a vitali corpore. σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωποι, Py, 8, 136, homines sunt velut somnium de umbra quadam: qua descriptione nihil fingi potest efficacius ad ostendendam inanitatem rerum humanarum. conf. Jobi xiii, 25. a σκιὰ est ἡ σκιὰς, άδος, inumbratio, et τὸ σκιάδιον. cæterum de umbra naturali, quam sol efficit in terra, est γρῖφος: ἐστί τις φύσις, ἣ παρὰ τὴν γένεσιν καὶ φθίσιν (i. e. mane et vesperi) μάλιστά ἐστι μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη, nam meridiana umbra est minima, ubi media est ætas umbræ solaris. inde est et ἡ σκηνὴ, ῆς, et τὸ σκῆνος, εος, tabernaculum, tentorium. it. taberna institoria, maxime temporaria illa, in foro poni solita, sub qua merces venales exponuntur, ut est apud Theocr. Id. 15, 16.

σκιάδιον, τὸ, vide supra.

σκιάζω, f. άσω. (Ἔω) inumbro, umbra impleo. idem ac σκιάω. εἰσόκε ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν, Φ, 232, donec veniret vespera, et obumbraret terram. et hoc verbum physice positum, quia nox est umbra terræ.

σκιαρὸς, ὰ, όν. (Ἔω) umbrosus. ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν, ab umbrosis fontibus, Ol. 3, 25. et 31, σκιαρόν τε φύτευμα, umbrosam arborem.

σκιὰς, άδος, ἡ, vide sub σκιά.

σκιάω, f. άσω. (Ἔω) inumbro, umbra impleo. δύσετο δ' ἠέλιος, σκιόωντο (pro ἐσκιάοντο, contr. ἐσκιῶντο, omisso augmento, et distracto circumflexo per intersertum ο.) δὲ πᾶσαι ἀγυιαὶ, occidebat sol, et obumbrabantur omnes vici et viæ, β, 388. γ, 487, 497. ο, 185, 295, 470, bene, nam nox est σκιὰ γῆς.

σκιερὸς, ὰ, όν. (Ἔω) opacus, umbrosus. ἐν νέμεϊ σκιερῷ, in nemore opaco, Λ, 480. ἄλσος ὑπὸ σκιερὸν, υ, 278, ubi conf. ἄλσος.

σκίδνημι et σκίδναμαι, (Κῶ) diffindo, rumpo, dissipo. media forma; spargo et diffundo me. idem ac κίδνημι et κίδναμαι. αὐτοὶ δὲ ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας, *giengen auseinander in ihre zelte, (parted and went to their respective tents,)* Α, 487. ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται, spuma maris in altum spargitur, Δ, 308. ὕψι δ' ἀέλλη (turbo pulveris excitati) σκίδναται, Π, 375, in altum spargitur. sic ex πιλνάω fit πίλνημι. verbum κεδάω dicitur et κεδαίνω. κρήνη ἀνὰ κῆπον σκίδναται, distribuit se, η, 130. λαοὶ μὲν σκίδνασθε ἐπὶ ἔργα, populus discedat quisque ad opus suum faciendum, β, 252. et 258, ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώματα ἕκαστος. ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος, Τ, 277. Ψ, 3. Ω, 2. μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι, jube ut proci abeant quisque in domum suam, α, 274. ἅμα ἡλίῳ σκιδναμένῳ, i. e. cum ortu solis, Herodot. VIII, 23.

σκιμαλίζω, vide sub σχίζα.

σκίμπτω, f. ψω. (Κάπω) incumbere facio, me vel aliud, et est idem quod σκήπτω. (vide σκήπτομαι) σκίμψατο ἄροτρον, Py. 4, 399. cum firmiter alligasset aratrum, compegisset. sic σκίμπτεται ἀγκύρα, ἐν τῷ καθίεσθαι, infigitur, si demittitur de navi.

σκιμπους, ὁ, vide sub ἐνσκίμπτω, et λέχος ad initium.

σκίμπων, ὁ, vide sub σκῆπτρον, ad initium.

σκινδάλαμος, ὁ, σκινδαλμὸς, ὁ, vide sub σχίζα.

σκινθαρίζω, vide sub ῥίν.

σκιόεις, όεσσα, όεν. (Ἔω) obscurus, umbrosus. οὔρεά τε σκιόεντα, Α, 157, montesque opacos, διὰ τὸ τῆς ὕλης (sylvæ) λάσιον, densum: *schattenreiche gebirge, (woody mountains.)* σκιόεντα νέφη, nubes opacas, umbram facientes, Ε, 525. Λ, 63. Μ, 157. ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα, α, 365, in triclinio umbras a sole præbente, nam umbræ quoque causa inventæ ædes. unde Hesiodus vocat domum, χῶραν σκιόεσσαν. maxime autem respicitur tempus vespertinum l. c. sic et δ, 768. κ, 479. λ, 333, ubi de noctis tempore sermo est. ν, 2. σ, 398. ὄρεα σκιόεντα, montes opaci, ε, 279, qui procul apparent nanti per mare. η, 268. νέφεα, θ, 374. λ, 591. σκιόεντων ὀρέων, Py. 9, 60.

σκίπων, ὁ, vide sub σκῆπτρον, ad initium.

σκιράφιον, τὸ, vide sub σκιρτάω.

σκιρόομαι, vide sub νύσσα.

σκίρος, ὁ, vide sequens, sub σκιρτάω, et νύσσα.

σκίῤῥον, ου. τό. (Χάω) est immundities exterior in caseo. τὸ ῥυπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν, Aristoph. Vesp. 920. etiam id quod abraditur de marmore. ὁ σκίῤῥος, vel σκίρος, ου, apud medicos est prominens durus callus et morbidus. est a σχεῖν, cohibere. Vide sub σκιρτάω.

σκίῤῥος, ὁ, vide supra, sequens, et sub νύσσα.

σκιρτάω, f. ήσω. (Κῶ) salio, subsilio, moveo me celeriter, est a σκαίρειν, notatque non τὸ ἁπλῶς θέειν, sed τὸ ἀνέτως καὶ δίχα ἐπιταγῆς, καὶ πηδητικῶς καὶ οἷον ὀρχηστικῶς, κατὰ τοὺς καλπάζοντας. ὅτε μὲν σκιρτῷεν (pro σκιρτάοιεν, optat. act.) ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, Υ, 226, 228, ubi hyperbolicus sermo est de equis celerrimis: si saliendo currerent super stantes segetes aut superficiem maris. hinc est ὁ σκίρος, ου, marmoris frustulum desiliens dum scalpitur marmor. deinde omne id, quod in superficie aliqua abraditur aut exsilit. unde τὸ σκίῤῥον est, exterior crusta casei immunda, Aristoph. Vesp. 920, τὸ ῥυπῶδες ἐπὶ τῶν τυρῶν. et medicis ὁ σκίῤῥος est, tumor durus exsistens. et τὸ σκιράφιον est, aleatorium, ubi aleæ subsiliunt, apud Isocr. in Areop.

σκλαίνω, σκλάω, σκλέω, σκλῆμι, vide sub σκέλλω.

σκληρὸς, ὰ, όν. (Κῶ) durus, siccus, vide sub σκέλλω. σκληρᾶς ἐλαίας, Ol. 7, 51, duræ oleæ baculo, sicci ligni oleagini.

σκνιφὸς, ή, ὸν, vide sub ἐλεύθερος.

σκόλιον, τὸ, vide sequens.

σκολιὸς, ὰ, όν. (Κλάω) curvus, intortus. *krumm, schief, (crooked, oblique.)* it. pravus. de σκολιῷ vel et σκολίῳ (a τὸ σκόλιον) in conviviis veterum, vide Aristoph. Acharn. 531, Sch. et Vesp. 1217, 1232. Ran. 1337. et Scaligerum de poëtica. Eustath. vocat παροίνιον ᾆσμα, ad Iliad. 4.

σκολιὸς, ὰ, όν. (Κῶ) distortus, pravus, malus. est a σκάω et σκάζω, claudico, declino. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, qui vi in foro prava judicant jura, Π, 387. σκολιαῖς ὁδοῖς, Py. 2, 157, viis obliquis.

σκόλλυς, ὁ, vide sub πλόκαμος.

σκόλοψ, οπος. ὁ. (Κέλω) palus, vallus. *ein*

pfal, palisade, (a pale, palisade.) est a κέλλω, admoveo: nam σκόλοπες arcte cohærent, ne quid per eos transire possit: et positio eorum similis est ἠπλωμένη πτέρυγι, *so wie die schwung federn an einem auseinander gezogenen flügel dichte neben einander in die höhe stehen, (as the feathers of an extended wing stand close to one another.)* vides ergo, cohærere hoc verbum, cum κολλάω in sensu generali; et præfixum Sigma est per usum. σκόλοπες singulatim considerati, sunt ὀρθὰ ξύλα καὶ ὀξέα, ἃ καὶ σταυροὺς ἐκάλουν, (corrupte τὰ σταύαρα) ἐφ᾽ οὓς οἱ κρεμασθέντες ἀνεσταυρῶσθαι καὶ ἀνεσκολοπίσθαι ἐλέγοντο, *pfale, an welche menschen gespiesset zu werden pflegen, (stakes upon which persons are impaled:)* quod periphrastice dicitur, aliquem ἀναπηγνύειν ἐπὶ ξύλου. σταυρὸς autem nomen habet παρὰ τὸ, ἀνίστασθαι εἰς ἀέρα τοὺς ἠρμένους σταυρούς, quia valli, munitionis vel alius rei causa positi, in altum erecti stant. ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, Θ, 343, Ο, 1. postquam vallos et fossam transgressi erant, i. e. locum ubi antea valli densi steterant, per quos ex parte revulsos irruperant hostes. ἐν δὲ (ad fossam, a parte exteriore versus hostem) σκόλοπας κατέπηξεν, vallos infixit, Ι, 350. ὕπερθεν δὲ (superne ad fossam) σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἠρήρει (dense consita erat et munita arcte) οὓς ἔστασαν υἷες Ἀχαιῶν πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν, Μ, 55, s. et 63, σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ (ad eam fossam) ὀξέες ἑστᾶσι. Ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες, Ο, 344, ad fossam et vallos adacti fuga. κεφαλὴν πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, Σ, 177, caput præfigere vallo, *den kopf an pfale zu stecken, (to affix the head to a pole,)* ubi pluralis indefinite est pro singulari. hinc postea composita est vox ἡ ἀνασκολόπισις, εως: et ἀνασκολοπίζω. τείχεα σκολόπεσσιν ἀρηρότα, η, 45, muros vallis apte munitos.

σκολύθριον, τὸ, σκόλυθρον, τὸ, vide sub δίφρος, ad finem.

σκολύπτω, vide sub δεψέω.

σκόπελος, ου. ὁ. (Ὄφ) saxum, scopulus. est a σκοπεῖσθαι, ex quo multa circum conspici possunt, qui et ipse procul et late conspicitur ut nudus. προβλῆτι σκοπέλῳ, Β, 396, ad promontorium, ad saxum in mare alte protensum a littore. ejusmodi saxo similis est vel vir vel populus, qui variis quasi ventis mutationum afficitur. οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν, μ, 73, pro, τῶν δύο σκοπέλων, ὁ μὲν, et sequitur τὸν δ᾽ ἕτερον, 101. coll. 59—61, conf. πλαγκτός. et 80, μέσσῳ δ᾽ ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος, ubi Scylla habitat. et vide, cacumen hujus saxi est acutum, et supra nubes elatum: in medio habitat Scylla, ergo satis alte supra mare; et quia Scylla tamen collis suis longis piscatur in mari, hinc colligi potest τὸ δολιχόδειρον αὐτῆς. præterea hæc altitudo facit eam a sagittis tutam. et 202, σκοπέλου ἐπιμαίετο. et 239, ἄκροισι σκοπέλοισι. et 430, ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον.

σκοπευτὴς, ὁ, vide sub εὔσκοπος.

σκοπέω, f. ήσω. (Ὄφ) specto cum admiratione aut attentione aut consequendi alicujus causa. μὴ σκόπει ἄλλο ἄστρον, Ol. 1, 7.

σκοπὴ, ἡ, vide sequens.

σκοπιὰ, ᾶς. ἡ. (Ὄφ) specula, *eine warte, (a watch-tower,)* locus unde prospectatur longe. ἡ τοῦ ὄρους κορυφὴ, δι᾽ ἧς διασκοπεῖν ἔστι τὰ πόῤῥω. dicitur eadem ἡ περιωπὴ, et χῶρος περίσκεπτος. deinde et actionem speculandi et observandi ipsam denotat. ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος, ab excelso loco vidit nubem procul venientem, Δ, 275. ἥμενος ἐν σκοπιῇ, Ε, 771. ἔκ τ᾽ ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, Θ, 553. Π, 299, apparentque omnes montium vertices, quibus opponuntur αἱ νάπαι, saltus humiliores. sunt ergo οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ἀφ᾽ ὧν ἔστι τὰ κύκλῳ σκοπιᾶσθαι. κιόντες ἐκ πάτου εἰς σκοπιὴν, progressi ex via in locum elatiorem, Υ, 137. οἱ δὲ παρὰ σκοπιὴν ἐσεύοντο, Χ, 145, coll. 157, præter locum illum altum cucurrerunt, ubi erat φυλακῆς τόπος. τὸν δ᾽ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν σκοπὸς, speculator eum vidit ex specula, δ, 524. σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν, postquam adscendi in locum arduum, circumspiciendi causa, κ, 97, 148, 194. coll. 146, εἰς περιωπὴν, quod notat idem. ὀπτῆρας κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι, jussi speculatores abire in speculas, ξ, 261. ρ, 430. ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν εἶχεν, sol ei speculationem servabat, *gab ihm zum dienste wohl acht, (enabled him to perform his duty well,)* θ, 302, ubi ipsam actionem notat. dicitur idem et ἡ σκοπή. vulgus dixit ἡ βίγλα, vigilum sedes, ὅθεν κατοπτεύεται τὰ κύκλῳ πεδία. σκοπιῆς ἄλλης ἐφάψασθαι ποδοῖν Ne. 9, 112, ubi pro σκοπὸς positum; alium scopum consequi pedibus: nam opes sufficientes, et gloriam magnam, si quis adeptus est, ulterius felicitatem in rebus humanis extra se, quærere non debet.

σκοπιάζω, f. άσω. (Ὄφ) speculor, observo ex specula, observo ut speculator. ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν (σκοπιάζειν) οἶος ἐπελθὼν διὰ νύκτα, hostes visere et speculari solus accedens noctu, Κ, 40. οὔτ᾽ ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων, ὁποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται, Ξ, 58, nec jam agnoscere possis, licet valde adspiciens, ex qua parte Achæi agitentur; *ob du gleich noch so scharf hinsiehest, (look as sharply as thou wilt.)* δηρὸν καὶ καθήμενος ἐσκοπίαζον, κ, 260, diu etiam desidens observabam, sc. si quis eorum egressurus sit domo, *ich sas, und sahe lange nach ihnen aus, (I sat and looked long for them.)* quod addit narrans pavidus, non factum vere. idem verbum dicitur et σκοπιάομαι.

σκοπιάομαι, vide supra.

σκοπὸς, οῦ. ὁ. (Ὄφ) inspector, speculator, ὀπτήρ. ὃς Τρώων σκοπὸς ἷζε, qui sedebat speculator eorum in alto loco, Β, 792, vel et in extremo loco, maxime propinquo ad Græcos, valde remoto a Troja; sed confisus velocitate pedum. et vide, etiam principales filii ad ejusmodi stationem adhibebantur, voluntarii tamen. *eine schildwache, verlorne schildwache, (a scout, a solitary scout.)* τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν, Κ, 561, speculatorem occidimus decimum tertium, præter duodecim alios hostes. et 324, σοὶ δ᾽ ἐγὼ οὐχ ἅλιος σκοπὸς ἔσσομαι, non inutilis speculator. et 526, ὅθι σκοπὸν Ἕκτορος ἔκταν, ubi eum occiderant. ἀπάνευθε λαῶν (procul ab exercitu) εἵατο αὐτοῖς δύο σκοποὶ, constituti illis erant duo custodes, spectatores, Σ, 523, *zwey schildwachen weit vor der armee, (two scouts far in advance of the army,)* vides ergo, σκοπὸν esse, qui vadit ad hostes clam, speculandi causa; et, qui stat in statione, prospiciens quid agatur a parte hostium. nec in re militari solum est σκοπὸς, sed et in genere, observator alicujus rei. παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν, prope constituit observatorem, Ψ, 359, ubi sermo est de certamine curuli, et ubi non procul a meta stat aliquis peritus artis, qui observet quis præmio sit dignus: *ein achtgeber, (an umpire.)* περὶ δὲ σκοποὶ εἵατο πάντη, Ω, 799, circumquaque stabant custodes, versi contra hostem, ne quid inde moveretur. τὸν δὲ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, δ, 524, illum Agamemnonem redeuntem vidit custos de specula. imo σκοπὸς est et, meta, scopus, *das ziel, wornach jemand zielet, (the mark at which a person aims,)* finis quo quis collimat, præpositum consequendum. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἄμμιν (ὑμῖν) ἄπο σκοποῦ, οὐδ᾽ ἄπο δόξης, μυθεῖται βασίλεια περίφρων, λ, 343, O amici, non certe vobis extra rem destinatam, neque contra opinionem de prudentia et humanitate ejus, loquitur regina sapiens: i. e. apte, et convenienter rei. νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὔπω τὶς βάλεν ἀνὴρ, εἴσομαι αἴ κε τύχοιμι, χ, 6, nunc rursus scopum alium, quem nunquam attigit quis feriendo, videbo an attingere possim: ubi festive loquitur Ulysses, petiturus sagittis procos. etiam in fœminino ἡ σκοπὸς est inspectrix; ἥτε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι κατὰ μέγαρα, χ, 396, *die du die haushofmeisterin bist über die mägde, (thou who art the superintendent of the maids;)* inquit Ulysses ad Eurycleam suam: ἐπιμελήτρια, ἐπίτροπος, quæ et dici posset ἡ ἐπίσκοπος. σκοποὶ ἷζον ἐπὶ ἄκριας ἠνεμοέσσας αἰὲν ἐπασσύτεροι, π, 365, speculatores sedebant in altis locis semper succedentes sibi. τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων, illorum observator erat intentior, χ, 156, procorum scilicet: ii habebant valde attentum ad commodum ipsorum et contra nos vigilem. quod proverbialiter dici potest ἐπὶ τῶν ἐχόντων προσεκτικωτέρους ἐχθροὺς, si quis habet inimicos valde vigilantes. σκοπὸν Δήλου, Ol. 6, 101, inspectorem et custodem Deli, Apollinem. σκοπὸν οὐκ ἔλαθε, Py. 3, 46, observatorem et speculatorem non latuit ἡ Κορῶνις peccans, i. e. νοῦν Ἀπόλλωνος, vel τὸν Ἀπόλλωνα αὐτόν. Ovidius hunc σκοπὸν vult fuisse corvum, Hesiodum secutus. σκοπὸν Μαγνήτων, i. e. βασιλέα, Ne. 5, 51. σκοποὶ Ὀλύμπου, i. e. οἱ θεοὶ, Ol. 1, 86, ἔφοροι τοῦ οὐρανοῦ, *die heiligen wächter, (the holy watchers,)* sicut Daniel eos vocat, c. iv, 10, 14. σκοποῦ ἄντα τυχεῖν, Ne. 6, 46, collimare ad scopum. ἀκοντίζων σκοποῦ ἄγχιστα Μουσῶν, jaculans proxime ad scopum Musarum, Ne. 9, 131. σκοπῷ ἔπεχε τόξον, Ol. 2, 160, i. e. laudibus Theronis; in eas intende propositum tibi. σκοπὸν ἤλασε, attigit, Ol. 10, 85. παρὰ σκοπὸν, Ol. 13, 134, præter scopum. ut ergo appareat, quod ὁ σκοπὸς et active et passive notet.

σκορακίζω, vide sub σκερβόλλω, et κόραξ.

σκορδινάομαι, σκορδίνημα, τὸ, σκορδινισμὸς, ὁ, vide sub κορδίνημα.

σκόροδον, ου. τό. (Ὄζω) allium. est quasi σκαιὸν ῥόδον, rosa prava. ob odorem ejus tetrum. nisi malis a τὸ σκῶρ, genit. τοῦ σκατὸς, merda, oletum, et ὄζειν, olere, compositum nomen putare. erat cibus hominum pauperiorum. conf. Aristoph. Plut. 819, schol.

σκοτεινὸς, ὴ, όν. (Ἕω) tenebricosus. σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, Ne. 7, 89, clandestinam semovens a me vituperationem, i. e. neminem tecte perstringens.

σκότιοι, οἱ, vide sequens.

σκότιος, ία, ιον. (Ἕω) ad tenebras pertinens, furtivus, occultus. σκοτιὸν δέ ἑ γείνατο μήτηρ, Ζ, 24, i. e. ἐκ λαθραίας μίξεως, ex furtivo concubitu, quod alii dicunt, ἐξ ἀδᾳδουχήτων γάμων, ex illegitimis nuptiis. οἱ σκότιοι ergo dicuntur, quorum parentes non ἀναφανδὸν coierunt liberorum procreandorum causa, sed clam et in tenebris.

σκοτοδινέω, σκοτοδινιάω, vide sub στρεφοδινέω.

σκοτοιβόρος, ὁ ἡ, vide sub οὐλή.

σκοτομαίνα, ἡ, vide sub σκοτομήνιος.

σκοτομήδης, ὁ, vide sub οὐλή.

σκοτομήνιος, ου. ὁ ἡ. (Μήνη) quando luna non lucet, luna silens. νὺξ σκοτομήνιος, ξ, 457. καθ᾽ ἣν ἡ σελήνη ἀποσκοτοῦται, ἐγγίσασα ἡλίῳ πρὸς σύνοδον, quando ad conjunctionem accedit cum sole: et eo tempore solent tempestates mutari. tertia nox ab hac prima detexit Ulyssem; et tunc erat plenaria conjunctio solis et lunæ, ut fieret eclipsis solis. scribitur hoc nomen et, σκοτομήνειος, Dores vero et Attici dicunt ἡ σκοτόμαινα, quod fit ab ἡ μάνα, ut, interserto Iota, sit pro σκοτόμανα.

σκότος, ου. ὁ. (Ἕω) tenebræ, umbra. est vox orta ex σκιόεις. masculinum est antiquum; apud recentiores in usu quoque est τὸ σκότος, εος. sic ab ὁ ὄνειδος fit τὸ ὄνειδος, εος. pictores quoque habent suum σκότον in picturis. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε, Δ, 461, 503. Ζ, 11. Ν, 575. Ξ, 519. Π, 316, 325. Υ, 393, 471. Φ, 181. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε, Ε, 47. Ζ, 672. Π, 607. quibus omnibus locis est de umbra mortis, odiosa: ὁ Ἀΐδης εἷλεν αὐτόν. ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετο, vertebat faciem suam versus umbram, τ, 389, ne agnosceretur, si lumini se obverteret. ἐν σκότῳ καθήμενος, Ol. 1, 132, ubi est metaphorice, pro ἐν ἀπραξίᾳ, ἀκινησίᾳ, ἀκλεΐᾳ, ἀφανείᾳ. γνώμην σκότῳ κυλίνδει, sc. ἐν σκότῳ, Ne. 4, 65, consilium in obscuro volvit. μεγάλαι ἀλκαὶ σκότον πολὺν ἔχουσι, δεόμεναι ὕμνων, Ne. 7, 19, magnæ virtutes habent plurimum obscuri, si egent hymnis.

σκυδμαίνω, f. ανῶ. (Κύω) irascor, irritor leniter. *ich murre, bin misvergnügt, (I murmur, am displeased.)* deductum a σκύζομαι, mutato ζ in δ, et additâ paragoge; sicut ex ἐρίζω fit ἐριδμαίνω. μή μοι σκυδμαινέμεν, pro σκυδμαίνειν, Ω, 592, et infin. est pro imperativo, μὴ σκύδμαινέ μοι, ne irascere mihi.

σκύζομαι, f. ύσομαι, (Κύω) idem. est vox facta ab ὁ κύων, præfixo Sigma, ut præfigitur in σμικρὸς, et aliis: notatque proprie sonum irati canis hæc etymologia innuitur Θ, 483, οὐ σευ (σοῦ) ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σεο (σοῦ) κύντερον ἄλλο, non ego te iratam curo, si quidem nihil facilius te movetur ad iram et vehementiam. ut ergo idem sit quod χώομαι, sæpe etiam quod νεμεσάω: nam νεμεσᾶν est χώεσθαι, δικαίως μέν τοι, Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπε, σκυζομένη Διῒ πατρὶ, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Δ, 23. Θ, 460. et vide, etiam ἡ φρόνησις irascitur nonnunquam fatis, perversis ut videtur: moderate tamen et citra convicia. σκύζεσθαί οἱ (Achille) εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ (Jovem) δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι, Ω, 113, coll. 134, ubi Thetis hæc mandata Jovis, ad filium defert. ὅ μοι, σκυζομένῳ περὶ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον, inquit Achilles ad duos legatos ab Agamemnone et concilio Græcorum ad se missos, Ι, 198, i. e. ὀργιζομένῳ. μή μοι, Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, inquit Penelope ad agnitum tandem a se maritum, Ψ, 209, *nimm es mir nicht übel, sey nicht böse auf mich, (take it not amiss, be not angry with me.)* σκύζω proprie est, admurmuro ut canis irasci incipiens; admurmurare facio. deinde et de ira cujusvis ponitur.

σκύζω, vide supra.

σκυλάδεψος, ὁ, vide sub δεψέω.

σκύλαξ, ακος. ὁ, ἡ. (Κύω) canis catulus, vel lupi catulus. *junger hund oder wolf, (a young dog or wolf.)* est ergo a κύων. hinc ἡ Σκύλλα nomen habet, a sono maris ad illum scopulum, quasi catuli ibi latrarent multi. ὥστε σκύλακας προτὶ γαίῃ κόπτε· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε... ὥστε σκύλακας προσέκοπτε γαίῃ αὐτοὺς, ι, 289, quasi catulos allisit eos terræ, Cyclops voraturus eos viros. quo indicatur ingens robur Cyclopis, qui facile pedibus prehensos attollebat tales viros ἡρωϊκοὺς, et capita terræ allidebat. κύων ἀμαλαῖς σκυλάκεσσι περιβεβῶσα, υ, 14, ubi per epitheton teneri catuli indicantur: nam alias ὁ σκύλαξ est in genere canis adolescens. τῆς (Σκύλλης) φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς γίνεται, μ, 86, ubi etymologia Scyllæ est indicata. nam fictum est id monstrum poëticum a sono maris circa illum locum.

σκυλάω, σκυλεύω, vide sub συλάω.

σκυλήτρια, ἡ, vide sub ληΐτις.

σκῦλον, τὸ, vide sub συλεύω, et δεψέω.

σκύμνος, ου. ὁ. (Κύω) canis catulus, vel lupi catulus. idem ac σκύλαξ. deinde in genere, catulus feræ quadrupedis. est quoque ab ὁ κύων. λῖς, (leo) ᾧ ὑφαρπάσῃ σκύμνους ἀνὴρ, Σ, 319, cui abripuit aliquis catulos, σκύμνοι κυρίως τὰ τῶν λεόντων γεννήματα.

σκύπφος, εος, τὸ, vide sub σκύφος, et ὄφις.

σκυρωτὸς, ἡ, όν. (Ξέω) rasus, complanatus. est a ξύω, unde est ὁ ξυρὸς, novacula, et inde ξυρόω, f. ώσω, tondeo, it. polio plane. τὸ ξ, ortum ex κσ, facile mutatur transposite in σκ, ut in hac voce videmus. σκυρωτὰν ὁδὸν, Py. 5, 124, viam complanatam et æquam: et hoc erat nomen proprium viæ alicujus ad urbem Κυρήνην.

σκυτάλη, ης. ἡ. (Ξέω) erat ξύλον τι στρογγύλον, τριῶν ἢ τεσσάρων πήχεων, quod habebant Lacedæmonii; et notum est quomodo in eo scripserint ducibus suis. est a ξύω, quia id lignum accurate sic erat elaboratum, ut deinde corium tenue circa illud posset volvi et inscribi. proprie ipse baculus ille sic vocatur. σκυτάλη Μουσᾶν, Ol. 6, 154, ῥάβδος, et per metonymiam, ἄγγελος ἐπέων τῶν Μουσῶν, internuntius verborum Musarum. conf. Gellius Lib. 17, c. 9. et Athenæum Lib. 10.

σκύταλον, ου. τό. (Ξέω) clava, baculus ligneus, ῥόπαλον, virga rotunda et longa. ἔναντα τριόδοντος (contra tridentem Neptuni) ἐτίναξε σκύταλον χερσὶν ὁ Ἡρακλῆς, incussit clavam suam Hercules, Ol. 9, 45. Schmidius ibi legit σκυτάλην, sed perperam: explicat etiam locum perverse. id semel indicatum sufficiat, virum istum diligentissimum non satis aptum natura fuisse ad intelligenda poëtæ acumina; nec felicem criticum.

σκῦτος, εος. τὸ. (Ξέω) corium bestiæ detractum et præparatum, *eine haut, (a hide.)* dicitur et τὸ κύτος. est a ξύω, rado, ut notetur corium, cui abrasi sunt pili: et a cerdonibus varie ξύεται ejusmodi corium. ξ est κσ, et Sigma potest transponi, potest et omitti. σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, ξ, 34, coll. 24, 25, coriumque ei excidit de manu. præ metu ne laniaretur accedens hospes a canibus acribus et magnis. recentiores sic et appellavere *scuticam.* unde apud Aristophanem, Vesp. 641, ποιήσω σε σήμερον σκύτη βλέπειν, faciam te hodie scuticas et bubulos nervos tueri; quod est proverb. in meticulosos et obnoxios, qui verentur malum aliquod servile, et quorum vultus est quasi jam videant scuticam adversus se districtam.

σκυτοτομέω, vide sub τάμνω.

σκυτοτόμος, ου. ὁ. (Τέμω) coriarius, qui coria secat. a τὸ σκῦτος, corium, quod et τὸ κύτος scribitur. σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, Η, 221, *der beste lederarbeiter, (the best of curriers.)*

σκύφος, ου. ὁ. et ὁ κύφος, ου. (Κύβω) scyphus, *ein trinkbecher, (a goblet.)* est idem quod τὸ κισσύβιον. apud antiquos erat ex ligno, et poculum pastorum: post ad formam ejus facti quoque σκύφοι ex argento et auro, ut fierent ποτήρια nobilium. et hic Βοιώτιοι primam habebant gloriam, quia Hercules tali poculo, a d formam lignei illius facto, usus fuerat; unde Ἡρακλεωτικοὶ σκύφοι. vide Athenæum. vox est a κυφὸς, a κύπτω. scribitur et ὁ σκύπφος: et apud recentiores, τὸ σκύφος, εος. Sigma est præfixa littera. πλησάμενος δῶκεν αὐτῷ σκύφον, ξ, 112, sc. Eumæus Ulyssi hospiti suo. sic legunt accuratiores, non vero σκύφος in genere neutro, quod recentius ævo Homerico esse perhibetur.

σκώληξ, ηκος. ὁ. (Κῶ) vermis. in specie, vermis longus quales in terra habitant, lumbricus, et quales in intestinis puerorum. est quoque a σκέλλω vel σκάλλω, nam tales vermes perfodiunt terram et intestina: simul notat teretem et gracilem. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθεὶς, Ν, 654, sicut lumbricus jacebat in terra protensus: et est ea παραβολὴ ταπεινὴ, de viro non nimis forti, qui videtur fuisse σφηκώδης καὶ ἀλιπὴς καὶ τετανὸς, *lang, mager und spillerig, (slender, meagre, spare.)* quia autem σκωλὴξ est ἀναίμων, sine sanguine: hinc 655 sanguinis fit mentio, ne simile claudicet. alius dixit metaphorice, οἱ κόλακες τῶν ἐχόντων οὐσίας εἰσὶ σκώληκες.

σκῶλον, τὸ, vide sequens.

σκῶλος, ου. ὁ. (Κῶ) palus aridus, fustis aridus. est εἶδος σκόλοπος, ὃν ἀποξύναντες ἀγρόται πυρακτοῦσιν, (adurunt, ad ignem torrent) ὡς ἂν τὸ ἄκρον, ἐξικμασθὲν καὶ πιληθὲν καὶ οἷον βαφὲν, εἴη ἀντὶ βέλους, περονᾶν δυνάμενον ὡς οἷον αἰχμή: *ein spitzer wohl getrockneter prügel, dergleichen die bauren statt eines geweres bey sich führeten, (a charred sharp pointed stake which the peasants carried with them instead of a weapon.)* sic et Ulyssis, μοχλὸν ἀποξύνας ἐπυράκτωσεν. ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, Ν, 564, tanquam sudes præusta: *ein ende vom stiel des spiesses, so lang als ein bauren gewehrs-pfal zu seyn pfleget, (a piece of the handle of the spear as long as the stake usually carried by peasants.)* hinc post Homerum factum est τὸ σκῶλον, ου, spina quam ambulans in pedem infigit, *ein dorn den man sich in denn fuss tritt, (a thorn which has run into one's foot in walking:)* et metaphorice, impedimentum permolestum, malum dolorosum. est a σκέλλω, arefacio, findo.

σκωπαῖος, ὁ, vide sequens.

σκὼψ, ωπός. ὁ. (Ἔπω) avis inauspicata, ex genere noctuarum. dicitur vel παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν, sinistram abominabilem vocem; κακόφωνος γάρ: vel παρὰ τὸ ἐν σκιᾷ, i. e. νυκτὶ ἀφιέναι ὄπα. et videntur σκῶπες esse, ἃς Ῥωμαῖοι κουκούβας φασὶν, cucubæ, arum, a quibus est verbum cucubo, i. e. clamo velut noctua aliqua. ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, σκῶπές τ' ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι εἰνάλιαι, ε, 66, ubi describitur sylva circa speluncam Calypsonis, et in ea sylva habitantes inauspicatæ aves. alii l. c. scribunt κῶπες, sine dubio vitiose. alii ἐτυμολογοῦσι hoc nomen ab, ἐν σκιᾷ, i. e. νυκτὶ ὦπα (visum) ἔχειν ἐνεργόν, νυκτὸς γὰρ μάλιστα βλέπουσιν οἱ σκῶπες, quod minus tamen probabile videtur. cæterum genus saltationis dicebatur ὁ σκὼψ, de qua re plura habet Athenæus. hinc et σκωπαῖοι (scilicet ab ave illa ὁ σκὼψ) dicti sunt homunciones quidam crassitudine sua brevitatem staturæ fere æquantes; qui et στίλπωνες dicti.

σμάραγδος, ὁ, vide sequens.

σμαραγέω, f. ήσω. (Ῥάω) tumultuor. dicitur proprie ἐπὶ ἤχου ὑδάτων ἢ βροντῆς, de sono undarum aut tonitru. apparet ergo, esse a ῥάω. σμαραγεῖ δέ τε πόντος, *das meer brauset, (the sea roars,)* Β, 210. et 463, λειμὼν, *die wiese lermet, (the plain resounds,)* i. e. resonat a clamore gruum. ὅτε ἀπὸ οὐρανοῦ σμαραγήσῃ, sc. ὁ Ζεὺς, quando de cœlo tonat graviter, Φ, 199. et quia cum tonitru junctum est fulgur; hinc σμαραγεῖν quoque sæpe est pro λάμπειν, *leuchten, blinken, (to give light, to shine.)* unde ὁ σμάραγδος λίθος nomen habet.

σμάω, vide sub σμήχω.

σμερδαλέος, έα, έον. (Μείρ) terrens adspectu, terribilis visu: et in genere, terrificus. est ex σμερδνὸς per paragogen. δράκων σμερδαλέος, Β, 309, ὁ καταπληκτικὸς τῇ ὄψει, et in genere, horribilis. σμερδαλέος δὲ αὐταῖς ἐφάνη, sc. Ulysses nudus et sordidus, puellis regiis, ζ, 137 σμερδαλέος ἀμφὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, ad stuporem usque conspiciendus baltheus, λ, 608, circa pectus Herculis. σμερδαλέη κεφαλὴ, in singulis

collis caput horribile, μ, 91, de Scylla, sex colla habente. αἰγίδα σμερδαλέην, Φ, 401. ἔλαμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ, M, 464, fulgebat ære oculos præstringente. πᾶς (totus heros) χαλκῷ σμερδαλέῳ ἐκεκάλυπτο, N, 192, i. e. τῷ ἐκπλήττοντι ἐν τῷ βλέπεσθαι. ἐνήλασεν ἔγχος δεινῷ σάκει σμερδαλέῳ, infixit hastam scuto terribili et præfulgido, Υ, 260. σμερδαλέον (neutrum adverbialiter) ἐκονάβησε, resonuit horrendum, Β, 334. Ο, 648. Π, 277. Φ, 593. ρ, 542. sic, ἐκονάβιζε χθὼν, Β, 466. χαλκὸς, Φ, 255. δῶμα, κ, 399. ἐβόησε Διομήδης, Θ, 92. Ἥφαιστος, Θ, 305. Ὀδυσσεὺς, ω, 536. ᾤμωξε, Σ, 35. ι, 395. τινάσσετο πήληξ, galea quatiebatur, Ο, 609. ἵπποις ἐκέκλετο, Τ, 399, equos hortabatur. δέδορκε δράκων, contueri solet, Χ, 95. σμερδαλέω λέοντε δύω, Σ, 579. σμερδαλέα (neutrum plurale adverbialiter) ἰάχων, clamans horribiliter, Ε, 302. Θ, 321. Π, 785. Τ, 41. Υ, 285, 382. χ, 81. κτυπέων Ζεὺς, tonans, Η, 479, quæ est descriptio crebræ et vehementis βροντῆς. οἰκία σμερδαλέα, εὐρώεντα, domicilia horribilia, situ senta, Υ, 65, de locis subterraneis mortuorum.

σμερδνὸς, ἡ, όν. (Μείρω) proprie est, ὁ τῇ ὄψει καταπληκτικὸς, qui torvum et acriter tuetur oculis, qui oculos intuentium terret et valde conturbat. deinde metaphorice, terribilis. δεινή τε, σμερδνή τε, sc. ἡ αἰγὶς, Ε, 742, ubi utrumque notat idem: nec pertinet id ad κεφαλὴν Γοργείην, 741, sed ad αἰγίδα, 738, 739. σμερδνὸν βοῶν, terribiliter clamans, Ο, 687, 732, et de Ajace hortante suos sermo est. Sigma præfixum est ex particula intensiva ζα, quæ suum α per syncopen amisit: sicut in multis aliis vocibus idem fit, e. c. in σμικρός. et hæc præfixio est Attica.

σμέρδω, vide sub μέρδω.

σμῆγμα, τὸ, σμηκτικὸς, ἡ, ὸν, σμῆμα, τὸ, vide sub σμήχω.

σμῆνος, τὸ, vide sub ἔθνος.

σμῆξις, ἡ, vide sub σμήχω.

σμήρινθος, ἡ, vide sub μήρινθος.

σμήχω, f. ήξω. (Μάω) detergo, extergo, purgo terendo et linendo. est a σμάω, f. σμήσω, præfixo Sigma, a μάω, tango accurate. ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον, ζ, 226, a capite detergebat fricando et aquam adhibendo, sordes maris. hinc est τὸ σμῆμα et σμῆγμα, ατος, quo utimur ad abluendas sordes: et actio detergendi, ἡ σμῆξις: et σμηκτικὸς, ἡ, ὸν, detergendi vim habens, abstersorius. verbum ἐκσμάω, detergo fricando, est apud Herodot. III, 148, ἐξέσμων τὰ ποτήρια, defricabant pocula. hinc est et verbum σμώχω, f. ώξω, comminuo, contero, adtero, manduco. quod, extruso μ, dicitur σώχω, apud Herodot. IV, 75, κατασώχουσι περὶ λίθον τρηχὺν, terunt id lignum ad lapidem scabrum, καὶ τὸ κατασωχόμενον, et id terendo abrasum, vel, terendo comminutum.

σμικρὸς et ζμικρὸς, ὰ, όν. (Ἕω) est Atticum, pro μικρός: et est quasi ζαμικρὸς, valde parvus, per syncopen. σμικραῖς ὀρνίθεσσιν, parvis avibus, Ρ, 757. σμικρὸς ἐν σμικροῖς, Py. 3, 191, ubi utrumque in masculino intelligendum.

σμίνθος, ὁ, vide sub Σμινθεὺς in R.

σμινύη, ἡ, ligo. pertinet ad μινυὸς, q. v.

σμόω, f. σμώξω. (Μύω) est verbum Ionicum, notatque πλήσσω, πατάσσω, contundo, contero, tundendo impleo. est a μύω.

σμυγερὸς, ὰ, όν. (Μύω) laboriosus, ærumnosus, malo adfectus, qui conficitur laboribus. a σμύχω, ejusque fut. 2. σμυγῶ. *schmälich, (miserable.)*

σμύραινος, ὁ, σμύρος, ὁ, vide sub ΜΥΡΩ.

σμύχω, f. ύξω. (Μύω) attero, absumo, vexo. in specie, attero igne, καίω, aduro. *ich schmäuche, schmore, (I burn, am consumed.)* nam est a σμόω. ὡσεὶ ἅπασα Ἴλιος πυρὶ σμύχοιτο, quasi omnis urbs igne absumeretur et ureretur, Χ, 411, καίοιτο. cæterum in genere notat, malo adficio, conficio, deprimo.

σμῶδιξ, ιγγος. ἡ. (Μύω) vibex, livor et tumor ex percussione. ὁ ὕφαιμος μώλωψ. est a σμόω, tundendo contero et putre facio, *ich schlage mürbe, (I beat black and blue.)* σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, Β, 267, cum Ulysses tergum Thersitæ scipione percussisset. πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον, Ψ, 716, *es liefen dicke mit blut unterlaufene schwielen auf, (large weals arose full of extravasated blood.)* alii derivant paullo operosius hoc nomen per aphæresin ab αἱσμῶδιξ, ut sit ab αἷμα, et οἰδεῖν, tumere, interserto Sigma, ἡ ὕφαιμος οἴδησις.

σμώχω, ξω, vide σμόω et sub σμήχω.

σολοικισμὸς, ὁ, vide sequens.

σόλος, ου. ὁ. (Σέω) discus. est ergo idem fere qui ὁ δίσκος, nisi quod materia differre videtur. nam δίσκος potest esse lapideus, ὁ σόλος vero apud Homerum est ferreus. cæterum uterque rotundus, planus tamen. describitur Ψ, 826—849, et conf. αὐτοχόωνος. est, a σέλλω, agito, ejusque perf. m. σέσολα. ab eodem themate est et ὁ σωλὴν, ῆνος, tubus, fistula, canalis, sypho. ἡ Σόλος erat urbs, cujus incolæ οἱ Σολεῖς, ab ὁ Σωλεύς. alia urbs erat ejus nominis in Cypro, et illius incolæ dicebantur οἱ Κύπριοι Σόλοι, quorum rex Εὔνοστος est celeber: et ab his dictus est ὁ σολοικισμός. etiam ὁ νομοθέτης Σόλων nomen habet ab hoc verbo. Vide sub δίσκος, et Δίσκοι in R.

σομφὸς, ὁ, vide sub σιφλόω.

σόομαι, vide sub ἱπποσόας.

σόος, η, ον. (Σέω) incolumis, salvus, sine detrimento. ὁ μὲν ἐστὶ σόος καὶ ἐλεύσεται, ille est incolumis et vivus, et veniet huc, τ, 300. βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, volo ego exercitum incolumem, Α, 117. sic, νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, annuit ei Jupiter exercitum incolumem fore, Θ, 246. ἦγον αὐτὸν πρὸς ἄστυ, ἀέλπτοντες σόον εἶναι, duxerunt eum ad urbem, desperantes salvum eum et vivum fore, Η, 310. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, abnuit eum incolumem ex prœlio rediturum, Π, 252, coll. 250, et 246, 247. οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι οὔτε σελήνην, Ρ, 367, tanta erat caligo ex pulvere. ὅπως σόοι μαχέοιντο, ut salvi pugnent, Α, 344. αἰδομένων τ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται Ε, 531. Ο, 563, virorum pudore honesto præditorum plures sunt incolumes, quam occiduntur, in pugna: ignavorum plures cadunt. οἱ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότε ὄλοντο, δ, 98, et illi viri incolumes essent qui tunc perierunt. ἄλοχος σόη καὶ παῖδες ὀπίσω, uxor est incolumis, et liberi, post mortem ejus, Ο, 497, en amorem conjugalem. non omnis moritur, qui salvos relinquit suos. ἵνα τάδε σοὶ σόα μίμνῃ, ut ista tibi salva maneant, Ω, 382. ν, 364, i. e. φυλαττόμενα. scribitur etiam σῶος. Vide sub λαοσσόος.

σορὸς, οῦ. ἡ. (Ῥύω) est apud poëtam patera magna, quam Bacchus donaverat Thetidi, cum exagitatus a Lycurgo Thrace occultaretur ab ista; et quam deinde Thetis dederat filio suo Achilli. hæc grandis patera, antea ad vinum recipiendum apta, destinabatur ab Achille recipiendis ossibus et cineribus duorum heroum, ut fieret λάρναξ ἐπιτάφιος, urna sepulcralis. et hinc deinde obtinuit significatus, ut σορὸς notaret capsam sepulcralem; conditorium, *ein sarg, (a coffin.)* habet nomen ab ἐς vel ἔσω, et ἐρύειν, i. e. φυλάσσειν καὶ σώζειν τὰ ἐντεθέντα, quia conservat et custodit inditas res. ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, (quæ σορὸς est) χρύσεος ἀμφιφορεὺς, ὅν σοι πόρε πότνια μήτηρ, Ψ, 91, coll. 243, ubi idem qui h. l. est aureus utrinque auritus, χρυσέη φιάλη dicitur. Vide sub δρῦς, ad finem, et σόω.

σὸς, ἡ, όν. (Σὺ) tuus, a, um. *dein, (thy, thine.)* σὸς δόλος, Ο, 14. υἱὸς, Φ, 369. πατὴρ, Χ, 498. Ψ, 608. παῖς, Ω, 385. δ, 807. et 512, ἀδελφεός. πόθος, desiderium tui, λ, 201. σός εἰμι, tuus sum, sc. natus, ι, 529. σοῦ πατρὸς, β, 271. σῷ πατρὶ, Γ, 50. Θ, 420. βέλει, Δ, 99. θάρσει, Ζ, 126. δουρὶ, Π, 708. Χ, 246. et 286, ἐν χροΐ. θυμῷ, Ψ, 894. β, 112. et 186, οἴκῳ. υἱεῖ, Ω, 112. ἐπιστάτῃ, ρ, 455. παιδὶ, σ, 170. σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, tuo ipsius capite lues, χ, 218. σὸν δέπας, Δ, 262. μένος, Ζ, 407. Ρ, 29. κλέος, Η, 458. κράτος, Μ, 214. ἦτορ, Ο, 182. γένος, Τ, 124. γέρας, λ, 183, tuam dignitatem præcipuam. νόον, Ο, 52. ἑταῖρον, Ψ, 646. et 90, θεράποντα. πόσιν, tuum maritum, η, 147. πότμον, λ, 196. δόμον, χ, 231. ξεῖνον, ω, 288. σῶν ὀχέων, Δ, 512. τοκήων, per parentes tuos, Χ, 338, et ὑπὲρ ibi ad tria pertinet. σῶν ἀπάνευθε, sc. ὀστέων, Ψ, 83. ἑτάρων, κ, 268. λαῶν σῶν, χ, 55, *deiner leute, deines volkes, (of thy people.)* σοῖσι βελέεσσι, tuis jaculis, Α, 42. et 179, ἑτάροισι. ἐπέεσσιν, Β, 164. πόδεσσιν, Γ, 407. γαμβροῖς κασιγνήτοις τε, Ε, 474. ἔταις, Ζ, 262. τέκεσσιν, β, 178. et 369, ἐπὶ σοῖσιν, apud tuos et tuas res. ἔπεσσι, δ, 597. μεγάροις, λ, 181. ἑτάροις, γ, 323. σοὺς ἔτας, Η, 295. οὐκ ἐγὼ ἴδον σοὺς, sc. τοκῆας, Τ, 205. τοὺς σοὺς, sc. ἵππους, Ψ, 572. σὴ δὲ βίη, Θ, 103. βουλὴ, Ξ, 102. κεφαλὴ, Ο, 39. παράκοιτις, Σ, 365. ἄλοχος, Φ, 512. σῆς γενέθλης, Τ, 111. κεφαλῆς, Χ, 348. μητέρος, γ, 212. σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς, ο, 262, per tuum ipsius caput. σῇ τε βίῃ, Γ, 431. μητέρι, Ζ, 87. κεφαλῇ, Ρ, 243. σ, 92. ποθῇ, Τ, 321. νηΐ, γ, 323. γαίῃ, ν, 294. σὴν ψυχὴν, Χ, 257. κραδίην ἔδεαι, Ω, 129. μητέρα, β, 113. et 403, ὁρμὴν. ἀρετὴν, Θ, 237, 239. μῆτιν, ψ, 124. σῇσι (σαῖς) φρεσὶ, *in dein herz, (in thy heart,)* Α, 297. Δ, 39. Υ, 310. Ξ, 221. Π, 36. νηυσὶ, Α, 179. σὰς χεῖρας, Φ, 93. σὰ τεύχεα, Π, 40. προπάτωρ ὁ σὸς, Ne. 4, 146. σὸν ἄνθος ἥβης, Py. 4, 281. et 312, κλέος. σὰν πόλιν, tuam urbem, Ol. 5, 8, dorice.

σοῦ, σοῦ, interjectio, σούομαι, σούω, σοῦσθε pro σούεσθε, vide sub λαοσσόος, et ἱπποσόας.

σοῦνται, σοῦται, σοῦσο, vide sub ἱπποσόας.

σούσθω, vide sub σαίνω.

σοφία, ας. ἡ. (Φάω) peritia in arte aliqua. τέκτονος δαήμονος, ὅστε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, Ο, 412, fabri periti, qui artem suam totam probe callet, *der seine kunst ganz verstehet, (who is an adept in his art.)* ut πάσης sit pro ὅλης, bonus τεχνίτης non ex parte aliqua sed in toto: et sermo est de ναυπηγῷ h. l. et Minerva præest omni arti, ut patet ex h. l. ergo quævis τέχνη καὶ χειρωνακτικὴ (*handwerk,*) (*handicraft business*) est σοφία. Isocrates negat aliquo loco, Græcos præmium posuisse sapientiæ κατ' ἐξοχὴν ita dictæ, cum in ludis suis gymnicis præmia darent omnibus aliis exercitiis: sed ecce, in Homero sunt γέρατα sapientiæ, Nestori data, Α, 625, 626. Ψ, 616—624, et docet poëta prudentissimus, non ob res gestas modo, sed et ob consilia salubria, danda esse præmia egregia. σοφία ἄδολος, artis perito etiam magna ars est ex judicio ejus expers præstigiarum et simplex, Ol. 7, 98, *wer die kunst verstehet, der siehet wohl, dass sie keine hexerey sey, (whoever understands the art can see that there is no witchcraft in it.)* ἐχθρὰ, ars odiosa καὶ μεμισημένη, Ol. 9, 57. δέδεται κέρδει, lucro irretiri solet etiam sapientia, Py. 3, 96. κλέπτει, ars ejus latet, Ne. 7, 33, ubi de poësi Homerica sermo est, quam pauci intelligunt. τὸ πλουτεῖν σὺν τύχῃ πότμου σοφίας, Py. 2, 103, ditescere sic ut adjuncta sit

sors sapientiæ. *σοφίας*, sc. *ταύτης*, artis hujus, Py. 4, 442, *τῆς περὶ τὸ, συντόμως λέγειν. ἄωτον*, Ist. 7, 25, ad sapientiæ florem summum. *σοφίᾳ*, Ol. 1, 187, i. e. *κατὰ σοφίαν*, arte. *ἀμφὶ σοφίᾳ*, cum arte, Py. 1, 23. *σοφίαν τὴν Οἰδιπόδου*, solertiam ejus in solvendo ænigmate, Py. 4, 467. *σοφίαν δὲ*, sc. *δρέπων*, Py. 6, 48, decerpens: sed legendum ibi potius *σοφᾶν*, sc. *Μουσῶν*. *σοφίαι αἰπειναὶ*, Ol. 9, 161, studia litterarum et rei poëticæ ardua.

σόφισμα, *ατος. τό.* (Φάω) prudens inventio. *ἀρχαῖα σοφίσματα*, primas rerum prudenter excogitatarum inventiones, Ol. 13, 24. Vide sub *Θεσσαλὸς*, in R.

σοφιστὴς, *οῦ. ὁ.* (Φάω) probe doctus et institutus. in specie, qui artem oratoriam docet alios, eosque exercet datis thematibus. *μελέταν σοφισταῖς*, Ist. 5, 36, studium et materiam ipsi præbent magistris dicendi: vel in genere, doctis et eruditis scriptoribus. nam fortasse determinatio illa specialior, recentior est Pindaro. Vide sequens, et sub *ῥητήρ*.

σοφὸς, *ή, όν.* (Φάω) peritus, callens artem aliquam, intelligens artis. *erfahren, von einsicht in eine kunst, meistermässig, (expert, skilful, masterly in any art.)* est a *σόος*, salvus, integer, et *τὸ φάος*, lumen: qui multum luminis veri in arte sua habet. nam potest aliquis esse *σοφός τι*, sed non simul etiam *φρόνιμος*, *kann erfahren seyn in seiner kunst, aber deshalb nicht auch vernünftig, (he may be expert in his art, but yet not an intelligent man.)* *σοφόω*, f. *ώσω*, et *σοφίζω*, f. *ίσω*, notant idem, erudio, peritum et callentem rei alicujus facio. nam prisci *σοφοὺς* vocabant quoscunque artifices, e. c. *σοφὸς τέκτων*, et *κιθαρῳδὸς* a Sophocle vocatur *σοφιστὴς*, probe edoctus et instructus arte sua. recentiores vero determinarunt *σοφίαν*, *ἐπιστήμην θείων καὶ ἀνθρωπίνων, καὶ τῆς περὶ ἑκάτερον αἰτίας*. hinc dicta est *ἡ φιλοσοφία*, quæ est *φιλία σοφίης*, amor sapientiæ; et *ὁ φιλόσοφος*, qui est *φιλῶν σοφίαν*, amator sapientiæ: confer, quod rationem compositi hujus attinet, *ἡ οἰκωφελία*. *σοφὸς* apud Pindarum (nam apud Homerum hoc adjectivum nusquam legitur) sæpe est, a natura maxime doctus aliquam artem; et, qui bona theoria et præceptis artis est instructus: in opp. ad *μαθόντα* ex sola imitatione, sine theoria fundamentali. sic, Ol. 2, 154—159, nam natura præstantior est sola arte acquisita per imitationem. *εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἰ ἀγλαὸς*, sive doctus, sive formosus, sive illustris bonoribus, Ol. 14, 9. *σοφὸς ἁρματηλάτος*, peritus auriga, Py. 5, 154. *σοφὸς βίον κορύσσειν*, peritus et dexter ad augendum rem familiarem, Py. 8, 104. *ἐσσὶ γὰρ*, es enim rei hujus peritus, Ist. 2, 18, igitur sapienti sat: ubi simul ad animum intelligentem respicitur. sic, *ἀνδρὶ σοφῷ*, Ist. 1, 62. *φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν καὶ σοφὸν*, etiam sapientem *κατ᾽ ἐξοχὴν*, Ol. 7, 56. *Αἰσονίδην*, Py. 4, 386. *πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι*, Py. 9, 88, cum sapiente me comparare. *εὖ ἔχοντες καὶ σοφοὶ ἔδοξαν εἶναι*, Ol. 5, 37, fortunati etiam sapientes videri solent esse. *σοφοὶ κατὰ δαίμονα ἐγένοντο*, sapientes divinitus fiunt, et fieri solent, Ol. 9, 42. sic, *ἔφυν*, nascuntur, Py. 1, 81. *πόλιν τηροῦσι*, servant civitatem, Py. 2, 160, sc. *ἐν ἀριστοκρατίᾳ*. *τέκτονες ἐπέων*, artifices carminum, Py. 3, 201. *κάλλιον φέρουσι τὴν θεόσδοτον δύναμιν*, Py. 5, 15, in pulcrius ferunt et exornant. *μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον ἔμαθον*, sapientes ventum post tertium diem futurum cognoscunt, Ne. 7, 25, ubi ad *σοφοὶ* subintelligendum *κυβερνητῆρες*, qui cognitionem futuri venti sollicite quærunt, nec lucri cupiditate id negligunt. *σοφῶν μητίεσσι*, i. e. *ὑπὸ τῶν σοφῶν*, a doctis et rerum prudentibus, Ol. 1, 15. *ἐβάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων*, Py. 4, 245, sic cœpit loqui sapienter. *στόματα*, ora sapientum et doctorum poëtarum, Ist. 8, 105. *τὸ πόρσω δὲ* (id. quod ulterius est ultra columnas Herculis) *ἐστὶ σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις*, Ol. 3, 80, est inaccessum et incognitum doctis indoctisque. *ἐν σοφοῖς πολίταις*, inter sapientes et doctos cives, qui poëseos sunt periti, Py. 4, 526. *σοφοῖς ἀκοὴ*, sc. *χαρίεσσα*, Py. 9, 135, auditio est grata sapientibus, in opp. ad vulgus. *ὑμνητὸς*, celebratus a doctis poëtis, Py. 10, 35. *ἐν σοφοῖς ἀνδρῶν*, attice pro *ἀνδράσι*, Ne. 8, 70, inter doctos. *σοφῆς πειθοῦς*, doctæ suadelæ, Py. 9, 69. *σοφαὶ ἀοιδαὶ*, Ne. 4, 3. *σοφαῖς πραπίδεσσι*, Ol. 11, 10. *σοφώτατοι μάρτυρες*, Ol. 1, 54. *σοφώτατόν ἐστι νοῆσαι*, Ne. 5, 32, est res sapientissima, *ist der geschickteste verstand, wenn man stille schweigen kann zu rechter zeit, (it is a matter of the greatest wisdom, to hold one's tongue at the right time.)* *σοφῶτατα νοήματα παραδεξαμένους*, qui acceperunt et didicerunt sapientissima cogitata, Ol. 7, 132, i. e. *σοφωτάτους*.

σόω, (Σέω) salvum et incolumem præsto. *ἢν γὰρ δή με σόωσι θεοὶ*, si enim me conservent dii, I, 393, ne vitam amittam hic. et 424, *μῆτιν, ἥ κε νῆας σόῃ καὶ λαὸν*, consilium, quod conservet castra et exercitum. et 677, *ὅπως κεν νῆάς τε σόοις καὶ λαὸν*, quomodo servare possis. ab hoc *σῶ*, i. e. *συνάγω, σώζω*, est et *ὁ σωρὸς, οῦ*, acervus frumentorum. sed *ἡ σορὸς* est loculus mortui, *ein sarg, (a coffin.)* conf. Aristoph. Plut. 269, Schol.

σόω, agito, vide sub *ἱπποσόας*.

σπαδίζω, vide sub ΣΠΑ'Ω.

σπαθάω, vide sequentia duo.

σπάθη, *ης. ἡ.* (Σπάω) instrumentum illud textorium, quo trama adtrahitur ad stamen, et quo ipsa trama dense adigitur, *der kamm des webers, damit der einschlag dichte angeschlagen wird, (a weaver's reed, with which the woof is pressed close.)* unde est verbum *σπαθάω*, f. *ήσω*, quod proprie notat, tramam dense adigere inter se, et conjungere eam stamini. deinde metaphorice est, absumere multum, *viel drauf gehen lassen (to spend much.)* vide locum Aristoph. Nub. 53, 55. et inde deinde est et *σπαταλάω*, f. *ήσω*, laute et multis impensis victito vel victitare cupio. sicut et ipsum *σπᾶν* de deglutiendo ponitur: unde Aristoph. Equ. 715, *αὐτὸς ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας*, ipse tu triplo plus quam ille deglutire solitus es.

σπάθη, *ης. ἡ.* (Σπάω) est instrumentum quo quid diducitur aut comminuitur aut inculcatur, quale habent chirurgi ad emplastra linenda, aut alii ad miscenda inter se quædam, aut textores ad licium inculcandum. unde est *σπαθάω*, f. *ήσω*, texo, inculco licium. it. metaphorice, luxuriose ingero in os et ventrem. inde est et *ἡ σπατάλη*, luxuriosa ingurgitatio. *σπαθᾶν*, texere, sed una cum metaphorico obliquo sensu, est Aristoph. Nub. 53, 55. est a *σπάω*. a quo et est *ἡ σπατίλη*, sordes quæ ex coriis a coriariis detergentur, et hinc deinde etiam oletum humanum, Aristoph. Pace, 48. etiam *τὸ σπάτος, εος*, corium detractum bestiæ.

σπαίρω, f. *αρῶ.* (Σπάω) proprie est, obnitor pedibus ne rapiar ulterius, *ich sperre mich mit füssen und händen, (I struggle with feet and hands.)* deinde in specie de morientibus, qui calcitrant aut palpitant. sic et proprie, *ἐπὶ βοὸς ἑλκομένου ἢ σπωμένου, καὶ οὐκ ἐθέλοντος ἕπεσθαι τοῖς ἄγουσιν αὐτὸν*, *er sperret sich und will nicht fort, (who resists and will not go forward:)* hinc *μετήνεκται* (translata est) *ἡ λέξις εἰς τοὺς ἐν τῷ θνήσκειν ἀσπαίροντας*. est a *σπάω*, traho: ut notet *σπᾶσθαι καὶ ἐπωδύνως κινεῖσθαι*, *zappeln, strampfen, zucken, (to struggle convulsively, to writhe.)* dicitur idem et *σπαρίζειν* non tamen semper nisum tristem, sed et lætum et cupidum, designat. Vide sub *σκαίρω*.

σπανίζω, f. *ίσω.* (Σπάω) sum rarus et infrequens. rarum facio. infrequentia rei alicujus laboro. *ἃ οὐ σπανίζει αὐτοῖς*, quæ non sunt rara et infrequentia iis, Ne. 6, 53.

σπάνις, *ἡ*, vide sequens.

σπάνιος, *ία, ιον*, et *σπανὸς, ή, όν.* (Σπάω) rarus, non densus, late quasi distractus, *nicht dichte, dünne gesäet, weit auseinander stehend, (thinly sown, not close, wide apart,)* est enim a *σπάω*, traho, distraho. *ἡ σπάνις, ιος*, raritas, defectus. idem adjectivum dicitur et *σπαρνὸς, ή, όν.* Æschyl. Agam. 565.

σπανοσιτία, *ἡ*, vide sub *σῖτος*, ad initium.

σπαράσσω, vide sub *ἀσπαίρω*.

σπάργανον, *ου. τό.* (Σπάω) fascia cui infans involvi et extendi solet: item, ipsæ cunæ. *die windel, das wickeltuch für kleine kinder, die wiege, (the swaddling clothes for infants, the cradle.)* est a *σπάω*, vel *σπαίρω*, traho, extendo. *κροκωτὸν* (i. e. *κροκοβαφὲς*) *σπάργανον*, fascia ad cunas adhiberi solita, Ne. 1, 58. *σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις*, Py. 4, 203, ubi quoque de infante principali sermo est.

σπαρίζω, vide sub *σπαίρω*.

σπαρνὸς, *ή, όν*, vide sub *σπάνιος*.

σπάρτον, *ου. τό.* (Σπάω) funis, *ein seil, ein tau, (a rope, a cable.)* habet nomen, quia ipse torquendo spirose fit, et in spiras componi potest. *σπάρτα λέλυνται νηῶν*, rudentes navium soluti sunt putredine, *sind mürbe worden, (are become rotten,)* B, 135. et inde *τὸ φυτὸν, ἡ σπάρτος*, nomen habet, quia ex ea planta conficiebantur funes nautici: et *ἡ σπάρτος Ἰβηρικὴ* magnæ erat famæ, unde ea terra vocatur geographo *γῆ σπαρτοφόρος*. *σπάρτος* ipsa dicitur *σχοινοπλοκικὴ* per epitheton. sic *ὁ σχοῖνος* et *ἡ σχοῖνος* differunt, a se invicem nominata.

σπαρτὸς, *ή, όν.* (Σπάω) satus, *gesäet, (sown.)* *οἱ Σπαρτοὶ* dicuntur Thebani, ex dentibus draconis orti, Ist. 1, 41. 7, 13. conf. R.

σπάρτος, *ἡ*, vide sub *σπάρτον*.

σπαταλάω, *σπατάλη*, *ἡ*, *σπατίλη*, *ἡ*, vide sub utroque *σπάθη*.

σπάτος, *τὸ*, vide sub posteriore *σπάθη*.

ΣΠΑ'Ω, f. *άσω.* traho, *ich ziehe, (I draw.)* et dicitur proprie *ἐπὶ φυτῶν*, de plantis et stirpibus, si quis ea ex agro extrahit. deinde, de quovis trahere cum nisu. cognatio hujus verbi cum *ἕσπω*, sequor, maxima est, quam et colligere licet ex Thucyd. IV, 35, *οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπώμενοι*, insequentes, velut attracti versus hostem cedentem. Germanorum, *spannen, (to stretch,)* ejusdem est originis; et, *eine spanne, (a span,)* mensura digitorum extensorum in diversum. *ἐκ χειρὸς χεῖρα ἔσπασεν*, ex manu alterius manum suam extraxit, cum vi aliqua, β, 321. *ἐσπασάμην ῥῶπας τε λύγους τε*, evellebam virgulta, κ, 166. *φάσγανά τε σπάσασθε*, stringite gladios, χ, 74. *σπασάμενος ἄορ παρὰ μηροῦ*, stringens gladium ad femur pendentem, κ, 439. λ, 230. Π, 473, et non necesse est, duplicare Sigma ob metrum. *ἐκ σύριγγος ἐσπάσατο ἔγχος*, extrahebat hastam ex theca, ferro hastæ superponi solita extra usum, Τ, 387. *αἷμα δέ οἱ, σπασθέντος*, (i. e. *ἐκσπασθέντος ἔγχεος ἐξ ὠτειλῆς*, extracta ex vulnere hasta) *ἀνέσσυτο*, sanguis ei sursum exsiliit, Λ, 458. *σπασάμενος ἄροτρον*, Py, 4, 416, cum jungeret aratrum bubus. ab hoc verbo est *σπαδίζω*, f. *ίξω*, decortico, *σπαδίξας τὸ δέρμα αὐτοῦ*, postquam detraxit cutem ejus, Herodot. V, 25. quod paullo post et paullo ante dicitur *ἀποδέρειν*, excoriare. ab eodem est et *σφύζω*, ex

inflammatione dolorifica laboro, Theocr. Id. 11, 71, φασῶ, τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς πόδας μου σφύζειν, dicam, caput et pedes meos dolere ex inflammatione. fut. est σφύξω.

σπεῖο, vide sub σπέομαι.

σπεῖρα, ας. ἡ. (Σπάω) spira, linea flexuosa sed in circulum non coiens. est ergo a σπείρω, spargo. inde est σπειρόω, circumvolvo tortuose, etsi non circulariter.

σπεῖρον, ου. τό. (Σπάω) velamen quo quis circumdatur et obvolvitur: ἱμάτιόν τι καὶ ὕφασμα, δυνάμενον σπειροῦν (i. e. σπαργανοῦν καὶ περιέχειν) τὸν αὐτὸ περιτιθέμενον: a σπειρόω. *ein laken oder gewand, sich darinn einzubüllen, (a garment or cloak to wrap one's self in.)* nec præcise notat vile ὕφασμα, sed πρέπον personæ aut rei, de qua sermo est. per usum notat et, velum, *ein segel, (a sail.)* αἴκεν ἄτερ σπείρου κεῖται, si jaceat corpus mortui sine involucro digno, β, 102, ubi sermo est de heroë Laërte, et de veste quam Penelope texebat, ut in ea aliquando mortuus ille contegeretur. ut ergo non vile quid, sed πολυτελὲς ἱμάτιον per hoc generale nomen indicetur. sic et ω, 136, coll. 131—133. sic et τ, 147, coll. 142. σπεῖρον ἔμπεσε πόντῳ, velum incidit in mare, ε, 318. πείσματα καὶ σπεῖρα, rudentes et vela, vel ὑφάσματα ex quibus vela fiebant, ζ, 269, in armamentario navali Phæacum. et 179, εἴ τί που εἴλυμα σπείρων εἶχες, si forte quod involucrum ex textis habebas: ubi σπεῖρα notant genus, velamina; εἴλυμα vero speciem, vel usum, ad quem ea velamina adhibebantur jam, sc. ad involvendas meliores vestes: *ein oder ander laken zum einwickeln, (some garment or other to cover him.)* supplex enim et nudus Ulysses non petit vestem elegantiorem et apparatam, sed velamen tantum tegendæ nuditati suæ. σπεῖρα κακὰ ἀμφιβαλὼν ὤμοις, δ, 245, ubi per epitheton determinantur vilia velamina, πτωχικὰ ἀμφιβλήματα, ῥάκη. est ergo per se nomen generis, ut textum velamen quodvis notet.

σπειρόω, vide supra, et sub σπεῖρα.

Σπείρω, f. ερῶ. f. 2. αρῶ. (Σπάω) sero, spargo semen, *ich säe, pflanze fort, (I sow, propagate.)* est et in genere, spargo, *ich streue, (I strew;)* propago. est a σπάω, quod et σπέω, produco: nam σπείρειν est, dare originem et prolongationem alicui rei, diducere rem et dispergere prolongationis causa. a σπέω est σπέρω, nam ει est per dialectum.

σπείσω, fut. vide σπένδω.

σπεκλόω, vide sub πλέκω.

σπένδω, (quod per usum obtinuit, pro σπείδω) f. σπείσω. (Πίω) libationem offero, sacrificio vino mero vel etiam melle liquido. *opfere trankopfer, (I offer a libation.)* est a πίω. et quædam dialecti solent Iota mutare in ν, e. c. εἱς mutantes in ἐνς, τιθεὶς in τιθένς, αἰεὶ in αἰὲν, μέντοι in μέντον. Siculi contra ponebant Iota loco ν, e. c. ἔνδοι pro ἔνδον, domi; εἰνάνυχες pro ἐννεάνυχες, etc. οὐδὲ εἶχον μέθυ, λεῖψαι ἐπὶ αἰθομένοις ἱεροῖς, ἀλλὰ ὕδατι σπένδοντες, μ, 363, ubi vides, λείβειν et σπένδειν notare idem. ὄφρα ἀθανάτοις σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα, γ, 334, ut, facta diis libatione, de cubili cogitemus. et 342, ἐπεὶ σπεῖσάν τε, ἔπιόν τε, ὅσον ἤθελε θυμὸς, postquam libaverant, et biberant pro appetitu quisque suo: coll. 341. sic et 395. η, 184, 228. φ, 273. I, 177, ubi quidam habent σπείσαντ' quasi esset σπείσαντο, aor. I. m. sed necesse non est, ibi aliter ac in omnibus aliis ll. cc. legere. cæterum surgentes de mensa, de postremo potu prius libabant diis in gratiarum actionem, fundentes vini meri paullulum in mensam vel in focum ardentem qui hujus sacri causa aderat. οὔτε τέῳ (τινὶ) σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διΐ, Π, 227, sc. ex illo pretioso poculo, soli supremo deo. ἵνα σπένδῃσθα (σπένδῃς) θεοῖς, δ, 591. ὄφρα σπένδῃ Διΐ, Θ, 432, in hanc rem donarat ei poculum pretiosum. σπένδων οἶνον ἐπὶ αἰθομένοις ἱεροῖς, libans vinum in sacra ardentia, Λ, 774. χρυσέῳ δέπαϊ, ἐλιτάνευεν πολλὰ, libans ex aureo poculo, supplicabat multis verbis, Ψ, 196. τὸν δὲ ἐκίχανε, σπένδοντα εὐχόμενόν τε, ο, 258, coll. 260, ubi θύειν et σπένδειν idem notat; et 222. σπένδοντας δεπάεσσιν Ἀργειφόντῃ, ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον (ionice pro ἔσπενδον) ὅτε μνήσαιντο κοίτου, η, 137, 138, si de cubili cogitarent. et 165, ἵνα Διΐ σπείσομεν, ionice pro σπείσωμεν, et 181. θεοῖς ἔσπεισαν μακάρεσσι, αὐτόθεν ἐξ ἑδρῶν, ν, 55, nam mansuri domi, libabant sedentes; at peregre abituri, stantes. et 39, πέμπετέ με, σπείσαντες, dimittite me, precibus factis, coll. 50—52. δέπας ἑλὼν, σπείσασκε θεοῖσι, ionice pro ἔσπεισε, Θ, 89, i. e. preces faciebat ad deos. idem notat τὸ σπένδειν post epulas, quod cum nostra gratiarum actione ad deum, idem fere est. ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὔξεαι, γ, 45, coll. 43. et 47, δὸς καὶ τούτῳ δέπας οἴνου, σπεῖσαι. ὡς σπείσῃς Διΐ, Z, 259, coll. 266, λείβειν. σπεῖσον Διΐ, Ω, 287, coll. 306, εὔχετο στὰς, λεῖβέ τε οἶνον, nam profecturus erat. σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διΐ, Π, 253. σπείσας οἶνον, ξ, 447, quod poëta omisit 421. σπείσας ἔπιεν οἶνον, σ, 150, votis ad deos factis, et simul effusa aliqua vini parte, reliquum ebibebat. hoc erat loco nostræ salutationis per pocula. σπείσαντες ἴσαν πάλιν, I, 653, coll. 219. ergo quod advenientes fecerant, faciunt et abituri. nam semper et in omnibus memoria numinis ob animum est habenda. en, antiquam pietatem gentium non Judæorum: non capiebant cibum, nisi ante libassent diis. (conf. Aristoph. Vesp. 1212, ibique comment.) et 708, σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος, nam ita faciebant cubitum ituri. et hinc fortasse originem habet potio ante somnum sumta, *ein schlaftrunk ehe man sich leget, (a beverage drunk before retiring to rest.)* ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδε ἰόντες, σ, 418, 424—427, nam is locus maxime pingit eum morem libandi, ante quam cubitum irent; quod erat loco nostræ precationis vespertinæ, *abendsegen, (evening-prayers.)* ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν (καταθῶμεν) τόξα, φ, 264. νεῖκος σπένδεται, contentio dirimitur per fœdus et pactum. unde infin. perf. pass. ἐσπεῖσθαι, Eurip. Med. 1140. nam hæc est notio recentiorum, ut σπένδειν notet, pacisci, per pactum finire litem, facere fœdus; quia libationes sacræ adhibebantur ad fœdera. Vide sub ΛΕΙ'ΒΩ.

σπέομαι, (Ἕπω) comitor, adhæreo, adsum. idem quod ἕσπομαι. et hujus aor. 2. concipitur ut ἑσπόμην, a quo in aliis modis sunt formæ. nam activum σπέω, habet f. 2. σπῶ, a quo esset aor. 2. ἔσπον. vide compositum ἐπισπέω. σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, χ, 324, tibi uxorem tuam adhærere, et incolumem adesse: et est infin. aor. 2. med. σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ ἐς Θήβας, K, 285, comitare me et adesto mihi sicut patri meo adfuisti eumque comitata es contra Thebas. σπεῖο est poëtice et ionice pro σπέο, et id pro σπέσο, imperativus aor. 2. med. qui attice contraheretur in σποῦ. σπέσθαι ἐφετμαῖς, Ist. 6, 25, comitari preces, adesse precibus, easque ratas esse jubere. σπομένην πελάγει, Py. 4, 70, glebam terræ fatalem, quæ in mare incidit, et ad mare quasi sponte se adplicuit; ἀκολουθήσασαν.

σπέος, έος. τὸ, (Σέω) antrum, spelunca, *eine höhle, (a cave.)* est quasi σβέος, a σβέω, διὰ τὸ τῶν σπηλαίων ἀφώτιστον, quia lux diurna deficit ibi et quasi extinguitur. per syncopen dicitur τὸ σπές. ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα, sub antrum cogit pecudes et cogere solet, Δ, 279, nec semper notat hæc vox cavitatem longe introrsum patentem, sed et locum ab imminente monte vel saxo tectum umbrosumque. ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης, N, 32, in quo stabulantur equi Neptuni. τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος, harum Nereidum plena fiebat caverna collucens, Σ, 50, τὸ ἀργὸν φαινόμενον, candidum apparens antrum: et h. l. σπέος improprie, pro submarino habitaculo nympharum maris. et 65, ἔλιπε σπέος, ἡ Θέτις. ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, ᾧ ἔνι Νύμφη (ἡ Καλυψὼ) ἔναιεν, ε, 57, quod dicitur μέγα de hac Nympha, sicut de rege μέγα δῶμα: et describitur ut ornatissimum, coll. 58—77. genitivus ibi ionice dicitur σπείους, pro σπέεος, γλαφυροῦ, excavati et capacis antri. alibi hoc spatiosum antrum in plurali nominat, sicut τὰ μέγαρα ponit de magna domo. σπέος εἴδομεν ἄγχι θαλάσσης, ubi antrum Polyphemi describitur, ι, 182, seqq. coll. 216, εἰς ἄντρον, ubi vides synonymiam. et 237, εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε μῆλα. ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς, ubi Scylla habitat, μ, 80. et 84, κοῖλον σπέος. et 93, κατὰ σπείους κοίλοιο. et utrumque epitheton notat fere idem: nam τὰ βαθέα ἐσκότωνται διὰ τὸ τοῦ ἀέρος μέλαν. et 317, νῆα εἰσερύσαντες κοῖλον σπέος, ubi significatur sinus maris inter montes, in quem protrudebant navem remis. σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ ἔρδεσκες Νύμφαις ἑκατόμβας, ν, 349, collatis circa. σπέος Εἰλειθυίης, τ, 188. ἶξον δὲ σπεῖος (ionice pro σπέος) γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ, ε, 194. κρήνη ὑπὸ σπείους, ι, 141. et 330, κατὰ σπείους μεγάλου. et 462, ἐλθόντες δ' ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους, postquam processeramus paululum a spelunca. ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, pro σπέεϊ, extruso altero ε, et altero producto ob metrum, Σ, 402, ubi de Nymphis marinis sermo. εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν, Ω, 83, nam quod domus sunt hominibus, id σπήλαια sunt τοῖς δαίμοσι τοῖς κάτω. sic, Κύκλωψ ἐν, β, 20. ἔδμεναι ἐν, ι, 476. εἴλει ἐν, μ, 210. οἳ (Κύκλωπες) ᾤκεον ἐν σπήεσσι, pro σπέεσσι, ι, 400. sic, κτήματα ἐμπελάσατε, κ, 404, 424. τὰ μὲν κέονται ἐν σπήεσσι, π, 232, ubi unam illam magnam speluncam in plurali effert. ὑπὸ σπέσσι (pro σπέεσι) γλαφυροῖς, de Proteo, δ, 403. ἰαύεσκεν ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελούσῃ, habitabat invitus apud volentem, ε, 155. αὐτὸν κατέρυκεν ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι καὶ ἔτρεφε, ubi de antro Calypsus magnifico, ψ, 335. α, 15. et 73, Πολύφημον ἔτεκε Νύμφη, ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα, et si Polyphemus in allegoria est ira Neptuni i. e. maris, innuit poëta, iram gigni in cordis et pectoris cavitate tecta. sed allegorias tales nihil moramur. de Calypsone est ι, 30. de Cyclopibus, ι, 114.

σπέρμα, ατος. τό. (Σπάω) semen, *der saame, (seed.)* id ex quo quid trahit originem. σώζων σπέρμα πυρὸς, ε, 490, conservans scintillam sub cinere, coll. 488. σπερμολογεῖν, verbum recentiorum, dicitur ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἀμεθόδως ἐπὶ μαθήμασιν ἐκ τινῶν παρακουσμάτων, si quis quid arripuit forte ex disciplinis, eoque se imperite jactat. proprie ὁ σπερμολόγος et σπερμονόμος est εἶδος ὀρνέου, λωβώμενον τὰ σπέρματα: a quo Attici vocarunt σπερμολόγους, τοὺς περὶ ἐμπόρια καὶ ἀγορὰς διατρίβοντας, διὰ τὸ ἀναλέγεσθαι τὰ ἐκ τῶν φορτίων ἀποῤῥέοντα, διὰ ζῆν, qui circa fora versantur et colligunt decidentia et sparsa ex mercibus, ut vivant. hinc deinde sic vocati οἱ μηδενὸς λόγου ἄξιοι. σπέρμα φλογὸς, Ol. 7, 87, i. e. πῦρ, ignem, quo accendere possent sacrificium in templo. κοινὸν, Ol. 7, 171, i. e. nepotes Diagoræ. μέγιστον, Ol. 9, 93, i. e. υἱὸν ἀπὸ σπέρματος μεγίστου utpote divini. καθαρὸν φέρουσα,

Py. 3, 27, i. e. imprægnata a deo. ἄφθιτον Λιβύης, Py. 4, 76, i. e. gleba terræ Cyrenaicæ, fatale pignus potiundæ aliquando terræ Cyrenaicæ. ἀδείμαντον, Ne. 10, 30, i. e. imperterritum filium Jovis, Herculem, in utero matris. et 151—153, θνητὸν, mortale semen, i. e. filium ex homine conceptum. σπέρματος ἔχοντα ῥίζαν, ortum ex tali stirpe, Ol. 2, 82. ἐξ ἑνὸς, Py. 3, 67, ignis ex una scintilla oriens.

σπερμολογέω, σπερμολόγος, ὁ, vide supra.

σπερχνὸς, ἡ, ὸν, vide sub ἀσπερχής.

Σπέρχω, f. ξω. (Ἕρα) festinare facio, celerius ire facio, urgeo. it. intransitive, festino, studiose progredior, σπεύδω. est compositum verbum a σπέω, i. e. ἕπω, persequor, et ἔρχω, eo, ire facio; ut ergo activum sit, cum persecutione aliqua ire facio, *ich bin hinter etwas her dass es fortgehet, (I push something along.)* ὅτε ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι, N, 334, quando a stridulis ventis agitatæ procellæ urgent et festinare faciunt, sc. ea, quæ facile moveri possunt, e. c. τὴν κόνιν, τὰς ἀκάνθας, τοὺς θάμνους, ἤ τι τοιοῦτο ῥεῖα κινούμενον. et ἄελλαι sunt quasi personæ, quæ adhibent ἀνέμους ut instrumenta sua, ὑφ' ὧν σπέρχουσι (celeriter surgere aut procedere faciunt) τὰ κινούμενα, καὶ κατεπείγουσιν αὐτά. deest ergo ibi accusativus, ex contextu supplendus. νῆα κυβερνῆσαι ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι, navem gubernare, quandocunque impellant et agant eam procellæ, γ, 283, *wenn die stürme das schif sehr laufen machen, (when the vessel is driven by storms.)* ὁπότε σπερχοίατ' Ἀχαιοὶ Τρωσὶν ἐπιφέρειν Ἄρηα, si quando studeant Achæi inferre Trojanis Martem, T, 317, pro σπέρχοιντο, magno studio et alacritate accelerarent adoriri eos. ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς, quando studiose remigarent, ν, 22, *wenn sie eifrig ruderten, wenn sie sich angriffen mit rudern, (when they plied the oars briskly.)* σπερχόμενος ἐξείρυσε τόξον, festinans extraxit (ex theca sua) arcum manu, Ψ, 870. σπερχόμενος ἐπεβήσετο δίφρου, festinans conscendit currum, Ω, 322. sed 248, σπερχομένοιο γέροντος, urgente sene, σπέρχοντος, discedere alios cogente eo; et est ibi active. σπερχόμενος χιτῶνα περίδυνε χροΐ, festinans induit tunicam, ο, 60. κελόμην ἑταίρους σπερχομένους νηῶν ἐπιβαίνειν, jubebam socios festinantes conscendere naves, ι, 101, ita ut ipsi se urgerent ire celeriter, *in aller eile, (with the greatest despatch.)* ἠπείρῳ ἐπέκελσε νηῦς σπερχομένη, navis concitata in terram siccam impulsa est, *lief auf den strand hinauf, (was driven upon the beach ;)* ν, 115, et sequitur: τοίων γὰρ ἐπείγετο χερσὶ ἐρετῶν, talium remigum manibus festinare cogebatur navis. et σπερχομένη festivius quoque ibi potest intransitive intelligi, quæ ipsa se ad currendum urgebat, *als ein eilendes, (as hastening on.)* θεῶν βασιλὶς σπερχθεῖσα θυμῷ, Ne. 1, 60, deorum regina concitata animo et irritata. περισπέρχειν est apud Herodot. 7, 207.

σπὲς, τὸ, σπέσσι pro σπέεσσι, vide sub σπέος. σπέσθαι, vide sub σπέομαι.

σπεύδω, f. εύσω. (Ἕπω) urgeo, festinare jubeo, exsequi rem hortor. it. propero, festino. est a σπέω, unde σπεύω, et σπεύδω, per interserta. nam σπεύδοντες persequimur et premimus ex propinquo aliquid. *ich spute, (I urge on.)* οἱ δὲ γάμον σπεύδουσι, illi accelerant nuptias, cito eas fieri postulant, τ, 137. sic et apud Eurip. transitive. Iphig. Taur. 1352, οἱ δὲ κλίμακας σπεύδοντες, et Suppl. 161. εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντὶ εὐβουλίας. ταῦτα δὲ χρὴ σπεύδειν, N, 236, hæc enim oportet maturare, *man muss das munter und schleunig thun, (this must be done speedily.)* περὶ θανόντος σπεύσομεν, P, 121, de mortuo festinemus, sc. pugnare. αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, ι, 250, 310, 343, ubi idem versus ter de Polyphemo, cum laborando festinaverat et exsecutus erat sua opera: *da er hurtig hinter seiner arbeit her gewesen war und alles beschicket hatte, (having made haste and finished his work.)* σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, Ω, 253, festinate et maturate mihi rem, *machet mir geschwinde fort, (lose no time in doing it.)* ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, Θ, 191. Ψ, 414, insequimini et festinate. ἐγὼ σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ego celeriter curram ad Achillis tentoria, O, 402. οὐδὲ οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν, Δ, 225, sed valde promtum et properantem ad pugnam. ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, ἱδρώουσα, Λ, 119, de cerva, fugiente leonem: valde currens. σπεύδοντι παρέμμεναι, opus alacriter facienti adesse, et juvare eum, Σ, 472, de Vulcano, cui fabricanti adsunt folles sui. et 373, τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας, σπεύδοντα, hunc invenit sudantem, versantem se circa folles, studiose opus facientem. μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον, Ψ, 767, ubi sermo est de currente in certamine cursus, et quem sui clamore incitabant, et hoc alibi dicitur, σπεύδοντα ἐποτρύνειν. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις, Θ, 293, et additur: οὐ μέν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι, παύομαι, non sane, quantum vires meæ valent, cesso. ergo σπεύδειν dicitur et is, ὃς μὴ παυόμενος πονεῖ ὅση δύναμις πάρεστι, *der aus allen kräften hinter seiner arbeit her ist, (who never ceases labouring with all his might.)* οὔτις σπευδόντων, E, 667, nemo facientium cum cura et festinatione. θυμὸς τείρετο ἐν σπευδόντεσσιν, Σ, 745, animus affligitur enixe facientibus et urgentibus opus suum: et res, qua affligitur, est in ablativo, καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ, defatigatione et sudore. οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι, Δ, 232, quos acres et incitantes se invicem videret. τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην, de equis currentibus, Ψ, 506. μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν (σπεύδειν) ἔμπης, ω, 323, valde tamen oportet festinare ad aliud opus: nam prospicit bellum civile ex Ithacensibus; ergo non uberius jam narrari tibi res potest. ipse etiam poëta properat ad finem. κῦδος ὄρσαι σπεύδει, Ol. 4, 21, decus excitare satagit. σπεῦδεν ἱκέσθαι εἰς, Ne. 9, 50. μὴ σπεῦδε βίον ἀθάνατον, ne nimis affecta, Py. 3, 110. μὴ σπεύδειν μακροτέραν ἀρετήν, Ist. 4, 22, infin. pro imperat. σπεύδων ἵκετο, Py. 4, 168. ἀποσπεύδω, dehortor. Ἀρτάβανος, ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων (valde adhortans) φανερὸς ἦν, Herodot. VII, 18.

σπηλάδιον, τὸ, σπήλαιον, τὸ, vide sub ἴλαιον.

σπιδὴς, ὁ ἡ, σπίδιος, ὁ ἡ, vide sequens, et sub ἀσπίς.

σπίζω, f. ίσω. (Σπάω) extendo, longum facio, ἐκτείνω. est a σπάω, quod et σπίω per dialectum, traho; sicut ab ἕω fit ἵζω, inde est ὁ ἡ σπιδὴς, έος, extentus in longum, ἐκτεταμένος: quod et ὁ ἡ σπίδιος, ου, dicitur. unde apud Æschylum est σπίδιον πεδίον, i. e. μακρὸν καὶ οὐ πλατύ. hinc est et ἡ σπιθάμη, παρὰ τὸ, θαμὰ σπίζεσθαι i. e. ἐκτείνεσθαι ἐν τῷ μετρεῖν τοὺς ἄκρους δακτύλους, *eine spanne, (a span.)* Germanorum, *eine spitze, (a sharp point,)* item, *eine pieze, (a nipple,)* i. e. mamma in ubere, ejusdem sunt originis. hinc est et ἡ ἀσπίς.

σπιθάμη, ἡ, σπιθαμὴ, ἡ, vide supra, et sub ἐκκαιδεκάδωρος.

σπιλὰς, άδος. ἡ. (Σπάω) petra ad mare vel in mari sita, saxum maritimum. est ab ὁ σπίλος, ου, macula, et metaphorice, saxum: idque a σπάω vel σπίω, nam macula et labes, proprie in vestibus, ex cibo vel potu contracta et superinducta vel sparsa, notatur ea voce, *ein fleck, (a spot.)* saxa marina vero sunt quasi maculæ maris et littorum. νῆας ἔαξαν κύματα πρὸς σπιλάδεσσιν, naves fregerunt undæ ad saxa, γ, 298. δοῦπον θαλάσσης ἤκουσε πρὸς σπιλάδεσσιν, strepitum maris audiebat ad saxa littoralia, ε, 401. et 405, ἀκταὶ προβλῆτες, σπιλάδες τε, πάγοι τε, littora ardua, et saxa et scopuli: et notantur ibi πέτραι κοῖλαι διεσχισμέναι τῇ συνεχεῖ τῶν κυμάτων πλήξει.

σπίλος, ὁ, vide supra.

σπινθὴρ, ῆρος. ὁ. (Σπάω) scintilla, *ein funke, (a spark:)* radius scintillans, *das funkeln, (the sparkling.)* est indidem a σπάω, nam abstrahitur a chalybe et pyrite saxo scintilla, vel a ligno combusto. σπινθῆρες ἵενται ἀπ' αὐτοῦ sc. ἀστέρος, scintillæ emicant et emittuntur a sidere, Δ, 77.

σπλάγχνον, ου. τό. (Σπάω) viscus, *ein eingeweide, (an intestine,)* plur. τὰ σπλάγχνα, ων, viscera, *die eingeweide, (the intestines;)* et quidem majora ea, e. c. jecur, cor, pulmo, etc. dicta a σπλὰν, ανὸς, ὁ, a parte totum, vel a specie genus; et distinguuntur a ταῖς χορδαῖς, ab intestinis cavis. in sacrificiis, ante quam carnes assatas comederent, distribuebant inter se illa viscera, eaque assata degustabant, in signum, quod omnibus cordi esset res divina, combustis prius femoribus: κατακαυθέντων τῶν μηρῶν, τότε δὴ, πρὸ τοῦ φαγεῖν, ἐμερίζοντο ἑαυτοῖς εἰς βρῶσιν τὰ τῷ σπληνὶ παρωνυμούμενα σπλάγχνα, τουτέστι τὰ ἐντοσθίδια, σπλῆνα, καρδίαν, ἧπαρ, etc. δηλοῦντες, ἐνδιαθέτως ἐκ ψυχῆς τελεῖν τὴν θυσίαν. et hoc est τὸ, σπλάγχνα ἐπάσαντο, A, 464. B, 421—431, coll. 410. γ, 9, 40, 461. μ, 364, ubi 363, eadem dicuntur ἔγκατα, et additur assata ea fuisse. sic υ, 252, 260. ὑπὸ σπλάγχνων ἦλθε, prodiit ex visceribus, i. e. ἐγεννήθη, Ol. 6, 73. et Ne, 1, 53, i. e. ἐκ τῆς νηδύος μητρικῆς ἐξῆλθε, ex utero materno.

σπλὴν, ηνός. ὁ. (Σπάω) splen, *die milz, (the spleen.)* dorice ὁ σπλάν. et est a σπάω, ob latam ejus figuram.

σπογγεὺς, ὁ, vide sub ἰχθύς.

σπόγγος, ου. ὁ. (Σπάω) spongia, *ein schwamm, (a sponge.)* dictus a σπᾷν, nam attrahit ad se et imbibit humorem, etiam sordes abstrahit a re lavanda. σπόγγῳ δὲ ἀμφὶ πρόσωπα καὶ χεῖρε, Σ, 414, de Vulcano, qui post opus fabrile factum abstergebat sibi spongia faciem totam et manus ambas. σπόγγοις πολυτρήτοις τραπέζας ἔνιζον, abstergebant mensas, α, 111. sic, ἀμφιμάσασθε τραπέζας, υ, 151. θρόνους καὶ τραπέζας καθαίρειν ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοις, χ, 439, 453. idem dicitur et ὁ σφόγγος. verbum σφίγγω, constringo, contraho, ab eodem themate, σπᾷν, deductum est. σπόγγος Ἀχίλλειος dicebatur ὁ ὑποκείμενος ταῖς περικεφαλαίαις, καθ' εὕρεσιν Ἀχιλλέως, ἵνα μὴ ὁ σίδηρος τρίβοι τὴν κεφαλὴν, spongia supposita galeæ superne in caput, ne ferrum attereret caput, et ut ictus superne in galeam inflicti eo minus concuterent cerebrum.

σποδειὰ, ἡ, vide sub priore σποδός.

σποδέομαι, vide sub λαῦρα.

σποδέω, vide sub posteriore σποδός.

σποδησιλαύρα, ἡ, vide sub λάβρος.

σποδιὰ, ᾶς. ἡ. (Σέω) cumulus vel acervus cineris. est λέξις περιεκτική, sicut ἡ ἀχυρμιά: et cineris color pertinet ad μέλαν, sicut τὰ τεφρώδη καὶ τὰ φαιά. δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, ε, 488.

σποδὸς, οῦ. ἡ. (Σέω) cinis, *asche, (ashes.)* in specie, cinis ignitus cum carbonibus candentibus: quando scilicet ignis est extinctus, et reliquit carbones et cineres. nam est a σβέω, quasi σβοδός. τὸν μοχλὸν ὑπήλασα σποδοῦ πολλῆς, ι, 375, ubi non est σποδὸς ψυχρὰ, sed ἡ μετὰ ἀνθράκων, quæ alias dicitur ἡ σποδειὰ καὶ ἀνθρακιά.

σποδὸς, οῦ. ἡ. (Σπάω) cinis. nam est quasi

derasum a ligno per vim ignis, vel discissum et divulsum lignum vel ejusmodi. hinc est σποδέω, f. ήσω, cinerem deverro, detergo cinerem. et per metaph. ponitur pro βινεῖν. Aristoph. Eccl. 113. prima verbi notio est, *fegen, abkehren, (to clean, sweep away.)* et comp. ἀποσποδέω. coll. 934, 937, 1009, seqq.

σπολὰς, άδος. ἡ. (Σπάω) pellis detracta bestiæ, et deinde in usum vestis humanæ conversa. *ein pels, (a skin, fur.)* Aristoph. Aves, 934, 936, 945. ἡ διφθέρα. est a σπάω.

σπονδεῖον, τὸ, vide sequens.

σπονδὴ, ῆς. ἡ. (Πίω) libatio, libamen. σπονδαί τ᾽ ἄκρητοι, libationes vino mero factæ, B, 341, idque in symbolum, fidem datam non admixtam esse aliquo mendacio, coll. 340. nonnunquam quidem verbum μίσγειν ponitur de libationibus: sed tunc non notat, admiscere aquam, sed simpliciter, infundere, vel et, ex duobus crateribus facere συναγωγὴν εἰς ἕνα κρητῆρα. ritus ipse σπονδῆς est H, 480, οἶνον δ᾽ ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιέειν, πρὶν λεῖψαι Κρονίωνι, ubi vides, χέειν et λείβειν notare idem. τὸ σπονδεῖον est ᾧ οἶνον ἐπισπένδουσιν ἱερεῖς, conf. λοιβάσιον. σπονδαῖς νεκταρέαις, Ist. 6, 55.

σπονδοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) qui libationes offert, sacerdos. a σπονδὴ, præcedente. σπονδοφόροι Κρονίδου, Ist. 2, 35, sacerdotes Jovis.

σπόνδυλος, ου. ὁ. (Σπάω) vertebra spinæ dorsi, quæ spina ex viginti quatuor ejusmodi σπονδύλοις constat. est a σπάω. attice dicitur σφόνδυλος, ου. ὁ.

σπουδαῖος, αία, αῖον. (Ἕπω) serius, *ernstlich, (grave.)* πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον, Py. 4, 235, omnem rem exponens serio, vel et, molestam, difficilem.

σπουδὴ, ῆς. ἡ. (Ἕπω) studium, seria agendi intentio. *eifriger fleiss, ernst im thun, (zeal, assiduity.)* it. continuatio agendi, *eifriges anhalten und fortfahren im thun, (zeal and perseverance.)* εἰ δ᾽ ἐτεὸν δὴ τοῦτον (μῦθον) ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, M, 233, si autem sane hanc sententiam ex animo dicis; et notat hæc λέξις τὸ, ὁλοψύχως καὶ ἐνδιαθέτως καὶ ἐναγωνίως: ἀπὸ σκέψεως καὶ κρίσεως: *im rechten ernste, so dass dir an ausrichtung desselben was gelegen ist, (in good earnest, with a solicitude to accomplish something.)* sic et H, 359, καὶ οὐχ ὡς ἐπὶ πείρᾳ τινὶ, *ernstlich, und nicht etwa nur uns zu versuchen, (in earnest, and not merely to try us.)* ἄτερ σπουδῆς ἐτάνυσε μέγα τόξον, φ, 409, i. e. δίχα καμάτου, sine magno negotio, sine fatigatione. hinc est ἀσπουδεὶ, i. e. ἀπονητὶ, facile, sine labore serio. σπουδῇ δ᾽ ἕζετο λαὸς, B, 99, ubi hic ablativus difficultatem aliquam innuit, μόλις καὶ δυσχερῶς ἐκαθέσθη, vix tandem consedit exercitus. quidam h. l. scribunt σπουδῆ, sine Iota subscripto; ut in κομιδῆ i. e. λίαν καὶ σὺν ἐπιμελείᾳ. τὴν (Ἥρην, Junonem) μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημι ἔπεσσιν, E, 893, inquit Jupiter; omni vi. σπουδῇ τ᾽ ἐξήλασαν, pueri asinum ex segete, Λ, 561, i. e. ἐν δυσχερείᾳ ἐδίωξαν, magno labore exigere tandem possunt. σπουδῇ ἐπαΐσσοντα, vehementer irruentem, N, 687, κατὰ σπουδὴν ὁρμῶντα. possit tamen σπουδῇ ad sequens εἶχον referri, ut dicat, ὅτι σπουδῇ, i. e. δυσχερῶς, magno labore, ἐκώλυον οἱ ἀριστεῖς τὸν Ἕκτορα, *es wurde ihnen sehr sauer, ihn von den schiffen abzuhalten, (they had great difficulty to keep him from the ships.)* sic et νεῶν h. l. pertinet ad utrumque verbum. σπουδῇ παρπεπίθοντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ, Ψ, 37, i. e. μόλις καὶ δυσχερῶς, *mit vieler mühe, (with great exertion.)* sic et ω, 119. σπουδῇ δ᾽ ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες, γ, 297, vix effugerunt homines mortem, naves vero naufragium fecerunt. σπουδῇ δ᾽ ἐς λιμένα προερέσσαμεν, ν, 279, omnibus viribus contendentes et celeriter. σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε, sc. εἰς νῆα, ο, 209, cum festinatione nunc conscende navem. συνεφαπτόμενος σπουδᾷ, Ol. 10, 117, sc. τῶν Μουσῶν, una cum Musis studiose opitulatus. ἀμφὶ τοῦ θέμεν σπουδὴν ἅπασαν, Py. 4, 492, omne studium impendere.

σπυρὶς, ἡ, vide sub πυρός.

σσ in ζω, vide sub νίζω.

στάβουλον, τὸ, vide sub κλίσιον.

σταδαῖος, ὁ, στάδην, vide sub στάδιος, statarius.

σταδιεὺς, έως. ὁ. (Στάω) qui decurrit stadium, eoque vicit. Ol. 13, inscr. 14, inscr. Py. 11, inscr. Ne. 8, inscr.

στάδιον, τὸ, vide sub στάδιος, curriculum.

στάδιος, ία. ιον. (Στάω) statarius, stabilis, *feste stehend, (standing firmly.)* ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in pugna stataria, N, 314, 713. quod alibi elliptice ponitur, ἐν σταδίῃ, H, 240. N, 514. O, 283, et est pugna pedestris gravis armaturæ, cum premitur pede pes. nam οἱ ἀγωνιζόμενοι non coëunt ut sedeant spectatores, sed ut stent certatores. alibi etiam ἡ σταδίη ponitur pro dimenso loco certaminis singularis, et pro σταδίῳ, *die schranken. (the lists.)* intra quæ subsistit ὁ ἀγών. adverbium est στάδην, a quo est σταδαῖος, et συστάδην: sicut a χύδην fit χυδαῖος. vide hoc adjectivum στάδιος sequens.

στάδιος, ία, ιον. (Στάω) stans firmiter. σταδίων θαλάμων, stabilium domorum, Ol. 5, 30, ἑδραίων.

στάδιος, ου. ὁ. et τὸ στάδιον, ου. (Στάω) curriculum 625 pedum, seu 125 passuum geometricorum, in rectam longitudinem. σταδίου δρόμον, Ol. 13, 42. et 50, τιμήν. στάδιον εὐθύδρομον Ol. 10, 76. ἐπὶ γυμνὸν, Py. 11, 73, nam nudi decurrebant. σταδίων δισσῶν, Ne. 8, 26, i. e. duarum victoriarum cursu relatarum: vel et, duplicibus stadiis, i. e. cum tantundem spatii recurrendum erat, quantum erat decursum, quod vocabatur ὁ δίαυλος. σταδίοις ἐν γυμνοῖς, Ist. 1, 31, in ludis gymnicis.

στάζω, f. άξω. (Στάω) stillo, instillo, destillo. est a στάω, quia stillæ per lineam rectam decidunt aut aliquamdiu pendent; vel, quia stant in corpore. Πατρόκλῳ νέκταρ στάξε (ἔσταξε) κατὰ ῥινοῦ, mortuo ei stillavit et illevit nectar, oleum immortale, per cutem omnem, T, 38, ubi alii pluralem pro singulari legunt, eodem sensu. et 348, νέκταρ αὐτῷ στάξον ἐνὶ στήθεσσιν, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται, ubi est per tmesin pro ἔνσταξον, instilla pectori ejus nectar, ne fames ad eum veniat; et sermo est de vivo et pugnaturo heroi. et 353, 354, Ἀχιλῆϊ ἐνὶ στήθεσσι στάξε νέκταρ. hinc est, per intersertam syllabam λα, σταλάζω, f. ξω, instillo, destillo: sicut a μάσσω est μαλάσσω; sic tamen, ut utrumque vehementiam aliquam notet. nam λα est syllaba intensiva. inde, si eadem præfigitur, est ἡ λάταξ, αγος, abjecto Sigma, pro λάσταξ, vehementior dejectio humidi alicujus, quæ et ἡ λαταγὴ, ῆς, dicitur, unde est Latinorum latex. erat ἡ λαταγὴ etiam lusus aliquis, ad efficiendum τὸν κότταβον, quando vinum sic in terram dejiciebatur, ut redderet sonum clarum. ἔσταξε τόνδε θνητὸν σπέρμα, Ne. 10, 153, illum stillavit et injecit matri ut mortalem: ubi alii in aor. 2. legunt ἔσταγε. est ergo, guttatim quasi dejicio et immitto ut hæreat.

σταθεύω, vide sub εὕω.

σταθμὰ, τὰ, vide sub στατός.

σταθμάω, f. ήσω. (Στάω) ad amussim et mensoriam lineam exigo, σταθμᾶτο ἄλσος, Ol. 10, 53, dimetiebatur lucum, κατεμετρεῖτο, περιώριζε.

στάθμη, ης. ἡ. (Στάω) funiculus, rubro aut atro colore infectus, quo utuntur fabri lignarii ad describendam lineam rectam; aliique fabri ad explorandam lineam rectam: κανὼν τεκτονικὸς, i. e. σχοινίον, μεμιλτωμένον ὡς τὰ πολλὰ οὗ ἔργον τὸ ἰθύνειν, ὃ δὲ καὶ μελαίνεται πολλάκις; λευκὴ δὲ στάθμη rarior erat antiquis, a qua et ductum proverbium de iis, qui difficulter vel distinguunt vel dignoscunt rem, aut qui obscurum per æque obscurum explicare volunt. est ergo σπαρτίον λεπτὸν, ὃ, μίλτῳ κεχρισμένον ἢ ἑτέρῳ χρώματι, γραμμὰς ἄγει τῇ ἑκατέρωθεν τάσει, δι᾽ ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται: et hinc est, στάθμης ἀκριβέστερος, quasi ὀρθότερος τῆς ὀρθότητος, ἢ, κανόνος εὐθύτερος. στάθμη et κανὼν et γνώμων sunt idem, amussis. est ab ὁ σταθμὸς, sicut ab ὁ ὀρθὸς est ἡ ὄρθη, a κολωνὸς ἡ κολώνη, a κακὸς ἡ κάκη. in circis quoque erat ἡ ἰσαστικὴ στάθμη, ἐπὶ τῶν δρομέων, linea a qua incipiebant cursores certantes. ὥστε στάθμη δόρυ (trabem) νήϊον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμαις, O, 410, ubi est parabola de ea στάθμῃ ναυπηγικῇ, ad στάσιν firmam et æqualem in edito loco, horum in curribus, illorum in puppibus. ἐπὶ στάθμην ἴθυνε, ε, 245, ubi quoque de naupego. sed, ρ, 341, de fabro lignario et architectonico. et φ, 44, 121, ubi de fossa ducenda per lineam rectam adhibetur. καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, et ad amussim perpendiculariter rectum feci, ψ, 197, *nach dem senkbley, (by the plumb-line,)* ad explorandam rectilateralem erectionem. est præterea apud varios opifices et artifices usus στάθμης: apud hortulanos, mensores, etc. metaphorice sic vocatur legis latio: Ὑλλίδος στάθμης ἐν νόμοις, Py. 1, 120, i. e. legibus Laconicis; ab antiquo principe Hyllo, Herculis filio, a quo στάθμη Ὑλλὶς nomen accepit, et in genere leges more Dorico constitutas notat, νομοθεσίαν δικαιοσύνης Δωριέων. στάθμης περισσῆς, libræ largioris, i. e. fortuna benigniore et largiore, Py. 2, 166. στάθμην πρὸς πατρῴαν ἔβη, ad lineam rectam paternam ambulare solet, Py. 6, 45, πρὸς ὀρθότητα, *wandelt richtig gegen seinen vater, (walks straight in the footsteps of his father.)* πρὸς ἥντινα, Ne. 6, 13, quamnam ad lineam vel metam.

στάθμιον δίκαιον, vide sub ζυγὸς, aliquanto sub medio.

σταθμὸς, οῦ. ὁ. (Στάω) statio, *ein aufenthalt, (an abode.)* stabulum, *ein stall, (a stable.)* villa rustica, *eine dorf-und bauerwohnung, (a rustic habitation.)* postis, *ein ständer, pfeiler, pfosten, (a post, pillar.)* libra, *eine wage, (a balance.)* pondus libræ, *ein gewichte, (a weight.)* est a στάω. κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον, *im hirten-oder bauer-hause, (in the herdsman's or farmer's house,)* B, 470, i. e. ἀγροτικὴν κατοικίαν, ἔπαυλιν, οἴκημα εὐτελὲς ἀγροτικὸν, καὶ ζωοστάσιον, *ein land haus wo vieh ist, (an out-house where there are cattle.)* σταθμοῖο δίεσθαι, fugari a stabulo rustico, M, 304, de leone. μυῖαι σταθμῷ ἔνι, muscæ in casa rustica, Π, 642. σταθμόνδε ἀπονέεσθαι, ι, 451, ad stabulum rusticum reverti. σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ, in villa nostra rustica, π, 45, quæ et τὸ κλίσιον dicitur. ὃν ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίονται, quem viri a stabulo (*vom vieh-hofe weg*) (*from the cattle-yard*) fugant, P, 110, coll. 112. διὰ σταθμοῖο βεβήκει, ρ, 26, per stabulum abibat, *über den viehhof aus dem landhause weg, (through the farm-yard from the house.)* ᾧ παρὰ σταθμῷ, apud suam propriam villam, ξ, 32. et 358, θεοί με ἐπέλασαν (advenire fecerunt) σταθμῷ ἀνδρὸς ἐπισταμένου, *an die hütte eines vernünftigen landmannes, (the abode of an intelligent countryman.)* μεῖναι αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, manere ibi in villa, ο, 305, coll. 300, ἐν κλισίῃ, quod est idem. et proprie σταθμὸς est stabulum pecorum: sed ὡς ἐκ μέρους sic vocatur totus ὁ ἀγροτικὸς οἶκος. ἤλυθε ἐμὸν πρὸς σταθμὸν, ξ, 381,

venit ad villam meam. σταθμὸν δὲ κύνες καὶ βώτορες ἄνδρες ῥύατο ὄπισθε μένοντες, custodiebant remanentes ibi, ρ, 200. et 223, σταθμῶν ῥυτῆρα, stabulorum custodem. sic et 187, 223. ἀλλὰ καταδύεται σταθμοὺς, penetrat in villas et cortes, Ε, 140, de leone: intelliguntur simul τὰ ἐν ἀγροῖς ζωοστάσια, circumsepta quidem, sed sub dio. οἰῶν σταθμούς τε, κλισίας τε, ἠδὲ σηκοὺς, ovium caules, Σ, 589, *schaaf-stände, schaaf-lager, lämmer stände, (sheep pens, lamb pens,)* nam hi posteriores sunt σηκοὶ, ἀρνῶν δηλαδή. σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον, Ε, 557, incursant ambo leones stabulationes rusticorum hominum, coll. 256. sic et Π, 752, λέων σταθμοὺς κεραΐζων, i. e. τὰς ἐν ἀγροῖς καταγωγάς. hinc dicitur τὸ βούσταθμον, locus ubi boves stabulantur. τὶς συφορβῶν ἐν σταθμοῖς, ξ, 504, ubi pluralis, quia plures porcorum stabulationes erant in illa villa, et plures eorum greges. κόμιζον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας, π, 82, curato eum, hic apud villam detinens eum. ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν οὐκ ἔτι τηλίκος εἰμὶ, ρ, 20, non jam ea ætate sum, ut possim apud villas pecuarias versari perpetuo. οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σταθμοὺς ἡμᾶς πειράζειν ἀνδρῶν ἐθέλοιμι, π, 318, nolim ego per villas nos tentare viros, quomodo adfecti sint animo erga nos: coll. 314, ubi σταθμοὶ dicuntur ἔργα, γεωργικὰ nimirum, *wirthschaft auf dem lande, (operations of agriculture.)* καίεται σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, ardet ignis in loco solitario, in vertice montis alicujus, ut significet nautis procul, Τ, 377, ubi igitur σταθμὸς in genere est statio aliqua, velut h. l. ignis, *ein posten wo was stehet, (a spot where something stands.)* θύρας ἐπῆρσεν σταθμοῖς, januas adaptavit postibus, Ξ, 167, 339. στῆ παρὰ σταθμὸν τέγεος, stetit ad postem conclavis, α, 333. θ, 458. π, 415. σ, 208. φ, 64, et sic vocat his locis τὴν παραστάδα τῶν θυρῶν. σταθμοῖο παρὰ κληῖδα, juxta claustrum postis, ubi janua occluditur sera, δ, 838. σταθμοῖιν ἑκάτερθε, i. e. ἑκατέρωθεν τῶν παραστάδων, ζ, 19. ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ οὐδῷ, argentei postes in cupreo limine januæ, η, 89, ubi quoque αἱ παραστάδες θυρῶν sic vocantur. sic, παρὰ σταθμοῖσιν ἐπὶ οὐδῷ, ad postes in limine introitus adsidebamus, κ, 62. et ρ, 350, ἷζε δὲ ἐπὶ οὐδοῦ ἔντοσθε θυρῶν, κλινάμενος σταθμῷ. et φ, 45, ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε, adaptavit postes, et adjunxit iis januas. et χ, 120, 181, 257, 274. sed ρ, 96, ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο, sedebat ad columnam conclavis; ubi generalius videtur notari pila vel columna fulciens laquear in medio conclavi, *ein pfeiler im saale, (a pillar in the hall.)* ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς, ἀνέλκει ἰσάζουσα, Μ, 434, quæ mulier habens libræ pondus et lanam utrimque, sursum trahit æquans utrumque pondere: ubi non τὸ τάλαντον ὁλικῶς, sed ὁλκή τις ὄγκου, indicatur. alibi ὁ σταθμὸς est quoque idem quod ἡ τρυτάνη, trutina, et ὁ ζυγὸς, jugum libræ cum lingula sua. et τρυτάνη est a τρύεσθαι: σταθμὸς vero a στάσει, ἱστᾷ γὰρ ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκάς. cæterum est λέξις πολύσημος: nam stationes cursorum publicorum notat, quæ et αἱ ἀλλαγαὶ dicuntur; et hospitia et diversoria; etiam stationes militares et stativa. Sophocles habet et τὰ σταθμά. εἰς σταθμὸν Ἀΐδου, ad limen Plutonis, Ol. 10, 110. παρὰ σταθμῶν εὐηράτων, Ol. 5, 22, ab amabilibus stationibus Pelopis, i. e. habitationibus. ἀπὸ αἰπεινῶν, Py. 4, 135, a montanis habitationibus, ἀπὸ τῶν ὑψηλοτάτων ἐπαύλεων τοῦ Χείρωνος: παρὰ γὰρ αὐτῷ ἐπαιδεύθη ὁ Ἰάσων. et in genere οἱ σταθμοὶ sunt αἱ κατὰ ἀγροὺς ἐπαύλεις. ἐς σταθμοὺς οὐρανοῦ, Ist. 7, 65, in stationes cœli. Vide sub στατὸς, δῶμα ad initium, et iterum prope medium.

σταλάζω, vide sub στάζω.

σταμὶν, ῖνος ἡ. (Στάω) statumen, lignum erectum in navis latere, cui affiguntur asseres, et cui incumbit tabulatum. *ein seiten balke im schiffe, (a rib in a ship.)* dicitur sic παρὰ τὴν στάσιν καὶ σύστασιν. σταμῖνες sunt igitur ἐπιμήκη ξύλα, ἃ, στήμονος τρόπον ἔχοντα, παρατιθέμενα τοῖς ἰκρίοις ἑκατέρωθεν, ἑστάναι ποιοῦσιν τὰ ἴκρια. nam ab ἱστάναι est et ὁ στήμων, ονος. ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, ε, 252, tabulas stare faciens adaptans eas dense stantibus statuminibus. alii dicunt, τὰς σταμῖνας esse ὀρθὰ ξύλα, οἷς τὰ πηδάλια προσεμπήσσεται: vel, τὰ ἐν τῷ χείλει τοῦ πλοίου ἐξέχοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίτονον τόπου.

στάσις, εως. ἡ. (Στάω) seditio. στάσις ἀντιάνειρα, seditio viros sibi invicem opponens, Ol. 12, 23, i. e. μάχη ἐξ ἐναντιώσεως ἀνδρῶν γινομένη. ut ergo et in genere, pugnam hostilem, denotet vox. στάσιν δεινὴν πατρίων οἴκων, discordiam atrocem paternarum domuum, Ne. 9, 31, seditionem internam. Vide sub μῦθος, prope medium.

στατὴρ, ὁ, vide sub ΣΤΑ'Ω, paullo sub medio.

στατὸς, ἡ, όν. (Στάω) stans, constitutus. τὶς στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Ο, 263. Ζ, 506, equus stabularis, pastus hordeo ad præsepe, *ein stallpferd, (a horse kept in a stable,)* in opposito ad equum, cum grege aliorum in agro et pratis pascentem. hinc est τὸ ἱπποστάσιον, *ein pferdestall, (a stable:)* sicut τὸ βουστάσιον, τὸ βούσταθμον: eadem res etiam simpliciter dicitur οἱ σταθμοὶ et τὰ σταθμά. ὁ σηκὸς ζωϊκὸς (*ein viehstall*) *(a beast-house,)* est pro στηκός: et alius σηκὸς, i. e. ναὸς est, περὶ ὃν τὰ ἱερεῖα ἵστανται, stabulantur res sacræ. τὰ ἀρκύστατα sunt loca ubi retia stant expansa ad capiendam feram, Æschyl. Pers. 99. et retia ipsa. ab ἡ ἄρκυς, υος, rete.

σταῦλον, τὸ, vide sub κλίσιον.

σταυρὸς, οῦ, ὁ. (Στάω) palus erectus stans, idemque qui ὁ σκόλοψ, *ein pfal, (a pale, stake.)* οἱ σταυροὶ sunt ὀρθὰ καὶ ἀπωξυμμένα ξύλα, quæ et vulgo dicuntur σταύαρα. habet igitur nomen a στάω, παρὰ τὴν στάσιν, εἰς ἀέρα, si scilicet cum ἀὴρ compositum nomen existimare velis, quod tamen necesse non est: nam terminationes derivatorum varie figurantur. hinc est τὸ ἀνασταυροῦσθαι, i. e. ἀνασκολοπίζεσθαι, transfigi palo acuto, *gespiesset werden, (to be impaled;)* vel et crucifigi, *gekreuziget werden, (to be crucified:)* nam in pœna addebatur fere palo lignum transversum superne, ad formam litteræ T. ἀμφὶ μεγάλην αὐλὴν ἐποίησαν σταυροῖσιν πυκινοῖς, circa fecerunt magnam aulam dense junctis sibi invicem palis vel vallis, *mit dichtstehenden pallisaden, (with close palisades,)* Ω, 453, σκολόπεσσιν, οἷς φράττεται αὐλή. sic de aula Eumæi, σταυροὺς ἐκτὸς ἔλασε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα πυκνοὺς καὶ θαμέας, ξ, 11, *hatte dicht stehende pallisaden rund drum auf allen seiten herum gezogen, (had erected close palisades all round.)* Vide sub σκόλοψ.

σταφὶς, ἡ, vide sequens, et sub ἀσπαίρω.

σταφυλὴ, ῆς. ἡ. ("Εω) uva, *eine traube, (a grape.)* attice dicitur ἀσταφυλή, et derivatur a στάω et ὅλος, utpote quæ tota stat et consita est acinis. deinde et, ad similitudinem uvæ, sic vocatur is fructus, ex quo fit ὁ ἰξός. imo et in gutture hominis sic vocatur columella illa, *der zapfen, (the uvula,)* ὁ ἐν τῷ στόματι κίων, maxime si adfecta est morbo ut longior facta videatur. σταφυλῇσι μέγα (valde) βρίθουσαν ἀλωὴν, Σ, 561, vineam admodum gravatam uvis. ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, ε, 69, vitis adulta, quæ læta erat uvis. ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλὴ γηράσκει, η, 121, uva senescit et matura manet usque in adventum novæ uvæ: conf. ἐπί. ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, ω, 342, *da sind allerley arten von trauben dran, (there are all sorts of grapes.)* ὁ Ἀλκαῖος canit: μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδρεον ἀμπέλω, nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem. ὁ σταφυλῖνος, ου, est δριμὺ λάχανον καὶ ἱκανῶς θρεπτικὸν, διεγερτικὸν δὲ καὶ εἰς τὰ κατὰ Ἀφροδίτην, unde a quibusdam φίλτρον appellatur, a nobis pastinaca; et habet nomen Græcum, quia cum sapore uvæ convenit. cæterum ἡ σταφυλὴ est uva plene matura, ἡ σταφὶς est uva arida vel passa, ὁ ὄμφαξ est uva immatura adhuc. hinc metaphorice prima incipiens pubertas puellæ dicitur ὄμφαξ, matura jam pubertas σταφυλὴ, supergressa vero annos pubertatis primævæ, et jam vetula virgo est σταφίς. Theocr. 28, 9. ἡ σταφυλὶς est eadem quæ ἡ σταφυλή. Vide sub δρῦς, prope medium.

σταφύλη, ης. ἡ. ("Εω) perpendiculum architectonicum, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ἐξισάζον τὰ ὑποκείμενα, dictum σταφύλη ἐπὶ τῆς καθιεμένης μολύβδου. nam globulus plumbeus, demissus ab imposito triangulo, explorat locum an sit horizontalis. ἵππους, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσους, equos, in dorso sibi æquales, velut perpendiculo exquisiti, Β, 765. ἦσαν ἄμφω ἶσον τὸν νῶτον. instrumentum id ita dictum, quia globus plumbeus fere refert acinum, et dependet a funiculo ut acinus a pede suo. an σταφύλη etiam sit ἡ στάθμη, i. e. σχοινίον λεπτὸν χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, quo fabri lignarii maxime utuntur; quærendum aliis relinquimus.

σταφυλῖνος, ὁ, σταφυλὶς, ἡ, vide sub σταφυλή, uva.

σταχύομαι, σταχυόομαι, vide sub ὑποσταχύομαι.

στάχυς, υος. ὁ. (Χάω) spica frumenti, *eine korn-aehre, (an ear of corn.)* est pro σίταχυς, ab ὁ σῖτος, frumentum, triticum; et χέω, fundo, capio: ὁ σῖτον χέων. περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, Ψ, 598, circa spicas ros. Vide sub ἀσπαίρω.

ΣΤΑ'Ω et στέω, f. ήσω. stare facio, constituo, *ich mache stehen, ich stelle, (I cause to stand, I place.)* sto, *ich stehe, (I stand.)* pondero, *ich stelle auf die wage, wäge, (I put into the balance, weigh.)* ἀλλ' ἄγε δὴ, στέωμεν, at age sane, resistamus, Χ, 231, est præsens conj. a στέω, quod in metro legitur στῶμεν. alibi est στέομεν, correpto ω, Λ, 348. et στείομεν, producto ε, Ο, 297. ab hac forma oritur verbum στεύω et στεύομαι, interserto υ. φυλόπιδα πολέμου στήσειν, λ, 313, i. e. ἐγείρειν, *erregen zu wollen ein gefechte, (to strive, to stir up a fight,)* quasi κειμένην καὶ ἡσυχάζουσαν antea. et verbum aptum est huic rei: nam pugnantes stant, et pugnaturi constituunt se et componunt. hinc recentiorum est συνίστασθαι πόλεμον, et πολεμικὴ ἐπισύστασις, et στάσις μάχιμος, etc. στῆσα (pro ἔστησα) νέας, stare feci, constitui, naves, δ, 582. ξ, 258. ρ, 427. ἵππους ἔστησε, stare fecit equos in eo loco, Ε, 368, 775. Θ, 49. Ν, 34. νεφέλας, Ε, 523, quod alibi dicit, ἐκρέμασεν αὐτὰς Ζεὺς, suspendit nubes immotas. ἔγχος, adplicuit et constituit hastam ad parietem, *stellete, (placed,)* Ο, 126. α, 127. ρ, 29. πάντας εὐκρίνας, Π, 199, cum bene ordinasset eos et collocasset quemque militem in ordinem suum. ἱστὸν νηὸς, malum navis erexit, Ψ, 852. ἥμισυ ἔστησεν ἐν ἄγγεσι, dimidium lactis stare fecit in vasis, ι, 248. νεφέλην Κρονίων ὑπὲρ νηὸς, nubem Jupiter supra navem adduxit et constituit, μ, 405. ξ, 303. νῆας, ὅθι Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες, stare fecit naves eo, ubi stabant Atheniensium copiæ, Β, 558, ubi conf. Σαλαμὶν in R. πεζοὺς ἐξόπιθεν, pedites constituit post eos, Δ, 298. νῆα ἐπὶ ἐσχατιῆς λιμένος, β, 391, constituit navem in exteriori parte portus, ἐν Ἀμνισῷ, sc. αὐτὸν ὁ ἄνεμος, τ, 188, sistebatque eum ventus ad eum locum, deferebat eum eo. πελέκεας, φ,

120, 123, statuit eos ordine. ἑκατόμβην ἔστησαν περὶ βωμὸν, victimas constituerunt circa aram, A, 448. τὸν μὲν ἐπὶ ἐσχάρῃ, ξ, 420, porcum statuerunt ad focum, antequam mactaretur, ut sacraretur quasi lari familiari et diis. στήσαμεν ἐν λιμένι νῆα, μ, 305. στῆσαν ἡμιόνους, stare fecerunt mulos, Ω, 350. ἱστὸν ἀείραντες, erexerunt malum, β, 425. ο, 289. et his locis notat transitive. sæpissime vero etiam intransitive. στῆσεν ἐν προθύροις, stetit in vestibulo, constitit, η, 4. ἔστησαν ἐναντίοι, κ, 391, stabant coram ea. ἐν λιμένεσσι, Ψ, 745, steterant in portubus. ἐν προθύροις, δ, 22, constiterunt in vestibulo. πλησίοι, N, 488, stabant juxta. et correpte idem dicitur ἔστασαν, constituerunt, vel, steterunt; priori et transitivo sensu est, B, 525, ἔστασαν στίχας Φωκήων. sic, νῆας, γ, 182. λαμπτῆρας, σ, 306, focos portatiles constituebant ibi, in quibus ardebant ligna arida ad lucendum convivis, nondum invento usu cereorum aut candelarum. intransitive vero est Δ, 334, ἔστασαν μένοντες, stabant exspectantes. et 331, στίχες. sic, ἵπποι, ubi stabant equi, K, 520. πλησίοι, Λ, 592. μάλα ἀλλήλοισιν, N, 708, ubi deest πλησίω. ἐλατῆρες ἐν δίφροις, stabant in curribus agitatores equorum, Ψ, 370. ἀμειβομένω ἐπέεσσιν, γ, 149, stabant contendentes verbis. ἐν ψαμάθοις, δ, 426, stabant in arena naves. ψυχαὶ ἀχνύμεναι, λ, 541. ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα, oculi steterunt velut cornua, i. e. sicci, τ, 211. χηλοὶ, cistæ, φ, 52. ergo tertia pluralis aor. 1. hanc correptionem τοῦ η in α, ob metrum, patitur. nulla autem est ratio, cur legere velis ἕστασαν per spiritum asperum. præterea eadem persona syncopatur in ἔσταν, ἐν λειμῶνι, stabant in prato, B, 467. ἐναντίοι Ἀχαιῶν, P, 343. E, 497. Z, 106. Λ, 214, 216. et id, pugnandi causa. ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες, exsurgebant omnes, accedente eo, honoris causa, A, 535. στὰν δὲ πρόσθεν αὐτοῦ, stabant coram eo, advenientes improviso, I, 193, ubi omissum est augmentum. sic, στὰν δὲ ἀμφὶ αὐτὸν, constiterunt circa eum, Π, 601. μεταστοιχεὶ, Ψ, 358, 757, constiterunt ordine. τρίχες ὀρθαὶ ἐν μελέεσσιν, Ω, 359. αἱ δὲ, ancillæ constiterunt a fuga, ζ, 311. Θεοὶ ἐν προθύροις, θ, 325. ἀμφὶ Ὀδυσσέα, χ, 115. et 181, ἑκάτερθε. ἐν μεγάροισι, ω, 391. et 440, ἐν μέσοις. εἴ κεν ἄποινα στήσωσι, si statuere velint pretia redemtionis, X, 350, *darstellen wollten, (could give:)* nisi ibi est τεχνικὴ λέξις, ut notet, appenderint, *darwägen wollten, (would weigh:)* sic, χρυσοῦ στήσας δέκα τάλαντα, decem talenta auri appendens, T, 247. Ω, 232, i. e. σταθμήσας, ὡς πρὸς ἀκρίβειαν. hinc est ὁ στατήρ: et, ἀποστήσονται, solvendi causa appendent: et μεταστῆσαι, permutare appendendo, *umtauschen durch gegeneinander wägen, (to exchange by weight.)* λαὸν δὲ στῆσον, exercitum stare fac, Z, 433. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα, ad ignem statuere, Σ, 344, coll. 346. X, 443. Ψ, 40. θ, 434. ἴκρια δὲ στήσας, constituens, ε, 252. ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, π, 292. τ, 11, rixam surgere facientes inter vos. ἔνθα ἵππους στήσασα, E, 755. μύλην, molam stare faciens, υ, 111, *da sie die mühle stille stehen liess, (stopping the mill.)* Imperfectum, ἔσταον, est ionice στάεσκον, et per syncopen, στάσκον. στάσκε, stabat, Γ, 217. στάσκε, μέγα ἰάχων, Σ, 160. Forma media nunc transitive nunc intransitive notat. στήσομαι constituam me, stabo, Σ, 308. et 278, στησόμεθα, stabimus firmiter. ἀντ' αὐτοῦ στήσομαι, stabo contra eum, Y, 90, ubi potest esse præpositio ἀντὶ, potest et adverbium ἄντα, contra, coram, obsistendo. sic στήσεσθαι ἐν πολέμῳ, stare in pugna contra ducenos singuli, Θ, 234, ubi infinitivus pendet a verbo finito, 230. νῦν δίω περὶ γούνατα ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς, Λ, 608, i. e. γουνάσεσθαι. οἱ δὲ ἱστὸν στήσαντο, erigebant malum, A, 480. κρητῆρας, β, 431, statuerunt crateras; quod est antecedens, pro consequenti, ἔπιον. sic, κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, Z, 528. πῶς σὺ μέμονας ἀντία ἐμοῦ στήσασθαι, contra me consistere, Φ, 482, *gegen mich stand zu halten, (to make a stand against me.)* στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην, Σ, 533, stantes pugnabant pugnam. sic. et, ι, 54. et 77, ἱστοὺς, malos erigentes illi. ἱστὸν, malum erigentes nos, μ, 402. sed, ἱστὸν μέγαν στησαμένη, constituens magnam telam, β, 94. τ, 139. ω, 128. ὁ δὲ ἐστάθη (pro ἐστήθη) ἠΰτε πέτρη, ille stabat sicut petra firmiter, ρ, 464. possis etiam perfectum activi commode derivare a στάω, ut sit ἕστηκα, correpte ἕστακα, pro σέστηκα, et ut spiritus asper sit loco τοῦ Sigma ab initio repetendi, sed ob κακοφωνίαν omissi: retulimus tamen, secuti morem, ad ἵστημι. ἔστησας (constituisti) τὴν ἐπὶ σφυρῷ, Ist. 7, 19. στῆσεν αὐτὴν, constituit eam, stare fecit, Py. 9, 209. ἔστησεν ἑορτὴν, Ol. 10, 70, i. e. ἐνομοθέτησε. ἔστασεν αὐτοὺς ὀρθοὺς, Py. 3, 95, i. e. ἀνέστησεν ὑγιεῖς, *er machete sie wieder gesund, dass sie wieder aufkamen, (he cured them, so that they recovered.)* ἅπαντα χορὸν, Py. 9, 200, collocavit cœtum eum omnem. Ὀλυμπιάδα, Ol. 2, 6, instituit certamen illud. ἔστασαν καρδίαν ὀρθὴν, Py. 3, 170, stare fecerunt cor rectum, i. e. tranquillum. ἀναπνοὴν, Py. 4, 354, respirationem fecerunt. στήσομαι, Ne. 5, 29, stabo. ἐστάθη, stabat, Py. 4, 149, στάθεν ἔναντα, Ne. 10, 124, pro ἐστάθησαν, contra steterunt. σταθεὶς, Ol. 3, 57, stans. ἀμφὶ Πύλον, Ol. 9, 46. ἐν θυρέτροις, Ist. 7, 10.

στέαρ, ατος. τό. (Στάω) adeps crassus et densus, *talg, (suet.)* et ex hac notione apparet etymon a στέω vel στάω, consisto. differt a τῇ πιμελῇ, sicut Germanorum *talg* differt a pinguedine, *fett, (fat.)* ἐξένεικε στέατος μέγαν τροχὸν, φ, 178, 183, extulit magnum orbem duri adipis vel sebi. Vide sub πιμελή.

στέγη, ἡ, στέγος, τὸ, vide sub τέγος.

στέγω, f. ξω. (Τέκω) tego, contego, tueor, contineo, tolero. idem fere quod τέγω. it. tegendo arceo, sustineo. παρδαλέα στέγετο ὄμβρους, pardi pellis sustinebat et arcebat imbres, Py. 4, 144. sic apud Æschyl. S. c. Th. 240, πύργος ἀποστέγει ὄχλον δυσμενέων, munitio procul arcet turbam hostium.

στείβω, f. ψω. (Στάω) calco, πατέω, καταπατέω. calcando tero, τρίβω τοῖς ποσίν. calcando denso, πυκνοποιέω, *ich presse, (I press.)* est a στέω vel στάω, nam stante i. e. recto pede id fit. ἵπποι, στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcantes cursu suo cadavera et scuta jacentia, Λ, 534. sic, στεῖβον, pro ἔστειβον, Y, 499. ἔστειβον δ' ἐν βόθροισι, ζ, 92, de lavantibus vestimenta, ἐπάτουν, ἔτριβον τοῖς ποσίν. hinc est ὁ στίβος, i. e. ὁ πάτος, ἡ ὁδὸς, quæ et ἡ τρίβος. et ἡ στιβὰς, άδος, quæ proprie est ἡ πεπιλημένη καὶ καταπεπατημένη στρωμνὴ, in specie vero ῥίψις ἢ θέσις φύλλων κεκλιμένων χαμαὶ, ex foliis aridis factus humi lectus recubitorius; vel et ex viminibus teneris et viridibus. conf. εὐνή. στείβειν et στιβάζειν est et in genere, συντιθέναι, dense componere. Vide sub Τρίβω.

στειλειά, ἡ, στειλειάριον, τὸ, vide sub στειλειόν.

στειλειή, ῆς. ἡ. et στελεὰ, ᾶς. ἡ. (Τέλλω) foramen illud in securi aut bipenni, in quod inseritur manubrium ligneum: ὀπὴ πελέκεως εἰς ἣν ἐνείρεται (ἐμβάλλεται) ὁ στελεὸς, qui et τὸ στελεὸν, et ὁ στειλειὸς et τὸ στειλειὸν, dicitur. nominis ratio apparet: est enim ἡ στειλειὰ, δι' ἧς στέλλεται (per quam inseritur apte) τὸ ξύλον ἢ ἐμβαλλόμενον. dicitur et ἡ στειλά. οὐκ ἤμβροτε πρώτης στειλειῆς πελέκεων πάντων, φ, 422, *er verfehlete die vörderste und erste öse nicht von allen gerade hintereinander stehenden beilen, (it did not miss the first opening in all the axes placed in a line one behind another.)*

στειλειὸν, οῦ. τό. (Τέλλω) est τὸ ἐνιέμενον ξύλον εἰς τὴν, θηλυκῶς λεγομένην, στειλειὰν i. e. ὀπὴν τοῦ σιδήρου. manubrium, *der stiel am beil oder axt, (the handle of an axe or hatchet.)* dicitur et ὁ στειλεὸς, et vulgo τὸ στειλειάριον. est indidem a στέλλω, apto, instruo. ἐν πελέκει στειλειὸν περικαλλὲς, ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρὸς, ε, 236. hinc est et ἡ στελγὶς, ίδος, strigil; quæ et ἡ στλεγγίς. unde στελγίζω et στλεγγίζω: et ἡ στελεγγὶς, et στελεγγίζω. Vide supra.

στειλειὸς, ὁ, vide sub στειλειή.

στεῖνος, εος. τό. (Τῶ) angustia, angustum spatium. est ionice pro στένος, *eine enge, gedränge, (a straight, narrow place.)* στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, in difficillima angustia spatii, Θ, 476, inter fossam et murum. sic, M, 66, στεῖνος γὰρ, i. e. τὸ μεταξὺ τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους στενοχώρημα, *der enge raum zwischen der mauer und dem graben, (the narrow space between the wall and the ditch.)* ἐν στείνεϊ τῷδε, O, 426, ubi est τὸ ἔσω τοῦ τείχους καὶ τοῦ πρώτου στίχου τῶν νηῶν, angustum spatium in castris inter murum et primum navium subductarum ordinem. ergo στεῖνος ibi erat ad utrumque latus muri: extra castra inter murum et fossam; intra castra inter murum et naves. potest στεῖνος et esse, coarctatio et condensatio virorum pugnantium: et id maxime locum habet loco ex O citato. στεῖνος ὁδοῦ κοίλης, via cava angusta, Ψ, 419. εἴλεον ἐν στείνει, χ, 460, congregabant eas in angusto loco.

στείνω, (Τῶ) in arctum cogo, ango: dense onero. στείνοντο δὲ λαοὶ, nam exercitus arctatus fuisset, Ξ, 34, sc. in angusto fere spatio ad castra habenda: *würden seyn beschweret worden, (would have been cramped.)* ideo naves separandæ fuerant, ut amplius fieret spatium, maxime in littore, ubi accessus ad mare facilis, necessarius erat. notatur ergo τὸ στενοχώρημα. στείνοντο δὲ σηκοὶ ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ι, 219, stabula arcte impleta erant agnis et hœdis. θύρετρα εὐρέα στείνοντο φεύγοντι, σ, 385, amplæ januæ arctæ fierent fugienti tibi. ἀρνειὸς, λαχμῷ στεινόμενος καὶ ἐμοὶ, ι, 445, aries, denso vellere oneratus anxie et me; inquit Ulysses, qui sub ariete pendebat: στενοχωρῶν. ποταμὸς, στεινόμενος νεκύεσσιν, Φ, 220, fluvius, oppletus dense cadaveribus.

στεινωπὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ὄφ) angustum quasi oculum habens, angustus. a στενὸς, ionice producto ε per ει, et ὁ ὤψ, oculus, it. apertura quævis. στεινωπῷ ἐν ὁδῷ, angusta in via, *in einem holen wege, (in a narrow way,)* H, 143, et sic plene dictum. alibi elliptice ponitur ἡ στεινωπὸς, sc. ὁδός. sic et Ψ, 416, 427, coll. 419, ubi idem dicitur τὸ στεῖνος. ἡμεῖς δὲ στεινωπὸν ἀνεπλέομεν γοόωντες, μ, 234, nos per angustam illam viam navigabamus gementes; ubi notatur στενὸς ille πορθμὸς, ὁ μεταξὺ Σκύλλης καὶ Χαρύβδιος, quam angustiam ante notarat, 102. apud recentiores στεινωποὶ sunt quævis angustæ viæ in agris aut in urbibus: sicut εὐρωπὸς est vicus latus. proprie vero στεινωπὸς est, ἔνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάννυσθαι εἰς θέαν, ἀλλ' ἀποστενοῦνται, οἱ ὦπες εἰς τὸ βλέπειν, ubi oculi non possunt exspatiari, sed ubi prospectus in arctum cogitur. hinc in opposito τὸ εὐρωπὸν est τὸ πλατὺ, e. c. σπήλαιον εὐρωπόν.

στεῖρα, ας. ἡ. (Στάω) carina navis, ἡ τρόπις. it. juvenca quæ nunquam adhuc peperit. est a στεῤῥὸς firmus, firmiter stans, solidus, mutato ρ in Iota, et retracto accentu, cujus contrarium fit in ἡ δέρη et δειρή. dicitur autem sic, quia carinam oportet esse firmam, utpote fundamentum totius navis: juvenca vero me-

taphorice a carina est dicta, vel, quia uterus ejus adhuc est firmus et compactus. hinc deinde in genere ἡ στεῖρα vocata est, sterilis fœmina, quæ nunquam peperit, quæ et ἡ στεῖρος dicta. ἀμφὶ στείρῃ κῦμα ἴαχε, circa carinam (i. e. circa navem euntem) sonuit graviter unda, A, 482. β, 428. στεῖραν βοῦν ῥέξαι, κ, 522. λ, 30, quæ esset βοῦς γυνὴ στεῤῥὰ, juvencæ plenis viribus, nondum partu debilitatis. βοῦν στεῖραν ἄγων, adducens, υ, 186.

στεῖρος, ἡ, vide supra.

στείχω, f. ξω. (Στάω) vado, eo: ordine et serie procedo. *ich gehe, steige, ziehe; gehe in reihe und ordentlich, (I go, ascend, proceed; go regularly and in order.)* pertinet ad στέω vel στάω, quia vadens erectis pedibus alternatim statuit se in solo. στείχειν ἐς πόλεμον, vadere in expeditionem, ire ad bellum, B, 833. A, 331. ἑκατὸν κοῦροι ἅμα ἔστειχον, I, 86. οἱ δὲ ἅμα αὐτῷ ἔστιχον (aor. 2.) Π, 258. ὁπότε ἂν στείχῃ ἠέλιος πρὸς οὐρανὸν, λ, 17, quandocumque sol in antemeridiano cursu est; et ponitur hoc verbum de sole, διὰ τὴν, κατὰ στοῖχον, i. e. τάξιν, πορείαν αὐτοῦ. nam proprie στείχειν est, disposito ordine incedere, statuto ordine. ὅτε στείχῃσι ἀνὰ ἄστυ, η, 72, quando per urbem ambulat ille. ἀνὰ ὁδὸν στείχων, per viam ambulans, i. e. ὁδίτης, ψ, 136. στείχοντες ὁδὸν κατὰ, ρ, 204. ἐνθάδε ἀπὸ Ἄργεος, huc proficiscentes ab Argis, B, 287, in exercitu. εἴ τινα λάβοι στείχοντα θύραζε, ι, 418. et 444. ὕστατος ἀρνειὸς ἔστειχε θύραζε, ibat foras: ut ergo et de uno dicatur. ὦ ἀοιδὴ, στεῖχε ἀπ' Αἰγίνης, proficiscere, Ne. 5, 6. οἴκοθεν στείχειν ἐπώτρυνεν αὐτοὺς, Ne. 9, 47, domo proficisci hortatus est eos. στείχοντα σὺν κόρῳ, Ne. 1, 98, incedentem superbe. et 38, ἐν ὁδοῖς εὐθείαις, in rectis viis ambulantem. τὸ στοιχεῖον præter alia et notat umbram a sole factam interdiu: hinc apud Aristophanem Eccles. 648, σοὶ μελήσει, ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον, λιπαρῶς χωρεῖν ἐπὶ δεῖπνον, quando umbra sit decempedalis: nimirum umbra corporis tui contra solem stantis. nam horologia umbratica artificialia tunc nondum habebant Athenis. confer Salmasium ad Solinum.

στελγίζω, στελγὶς, ἡ, στελεγγίζω, στελεγγὶς, ἡ, vide sub στειλειόν.

στελεὸς, ὁ, στελεὰ, ἡ, στελεὸν, τὸ, vide sub στειλειὴ, et στειλειόν.

στέλεχος, εος. τό. (Τέλλω) pars arboris a radice supra terram, sive adsurgat in ramos, sive supersit a detruncata arbore hærens adhuc radicibus. est a sequente ex notione recentiorum, mitto, emitto; vel et ex notione antiqua, statuo, constituo, *ich stelle, (I place;)* nam est quasi pes arboris: cum paragoge. ἐν στελέχει δρυὸς ἥμενον, Ne. 10, 115, sedentem humi, corpore ad stantis arboris truncum adclinato ob defectum virium; *an einem baume sitzend, (sitting supported against a tree.)*

Στέλλω, f. ελῶ. (Τέλλω) apto, instruo, exorno, *ich stelle in ordnung und in gehörigen stand, rüste aus, (I put in proper order, equip.)* it. contraho, comprimo, colligo, *ich nehme zusammen, ziehe ein, stelle ein, (I collect, contract, draw in.)* est a τέλλω, præfixa Sigma: quod confer. Νέστορα, οὗς ἑτάρους στέλλοντα, *der seine leute in gute ordnung stellete, und zugleich gute leren und regeln ihnen vorstellete, und sie also gut bestellete, (who was arranging his men, and at the same time giving them good advice and instructions, and thus duly preparing them,)* Δ, 294, suos ordinantem et præceptis instruentem. οὔ σε στέλλοιμι εἰς μάχην, M, 325, non te statuerem in pugnam, *wolte dich nicht im gefechte mit einstellen, (would not place thee in the battle,)* sc. ὡς ὑποστράτηγον ἐμὸν, non ordinarem et constituerem te. ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, Ψ, 285, vos alii vero parate vos et instruite per castra, *machet euch fertig, (prepare yourselves,)* εὐτρεπίζεσθε, κοσμήθητε, εἰς ἀγῶνα, ad certamen ludicrum: nam ego abstinebo a certamine. σοὶ νῆα στελέω (pro στελῶ) καὶ ἅμα ἕψομαι αὐτὸς, β, 287, adornabo tibi navem, simulque ipse comitabor te; εὐτρεπίσω, exornabo navem instrumentis et hominibus debitis. ἐννέα νῆας ἔστειλα, novem naves armavi, exornavi necessariis, ξ, 248, *ich rüstete neun schiffe aus, (I equipped nine ships,)* coll. 247. hinc est ὁ στόλος, apparatus, ornatus; et ἡ στολὴ, et ὁ στολμὸς, apta vestium induitio. ἱστία μὲν στείλαντο, omisso augmento, A, 433, contraxerunt, collegerunt vela, *sie zogen die seegel ein und legten sie zusammen, (they furled the sails.)* ἱστία νηὸς στεῖλαν, γ, 11, i. e. συνέστειλαν, compresserunt. sic, ἱστία δὲ στέλλοντας, i. e. συστέλλοντας, π, 353. ab hac notione est τὸ περισταλτικὸν, circa contrahens et comprimens. cæterum notat et, περικρύπτειν, περικαλύπτειν, unde ad vestimenta transiit hoc verbum. imo apud recentiores accessit etiam mittendi notio. πλόον στέλλειν (infin. Doricus pro στέλλειν) ἐς ἀμφιθάλασσον νομὸν ἀπὸ ἀκτῆς, Λερναίας, Ol. 7, 61, navigationem et classem exornare et deducere in mari cinctam habitationem a littore Lernæo. ἐγὼ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς, Ol. 13, 69, ego privatus in re publica ablegatus, *bestellet zum abgeordneten, (appointed a delegate.)* hic recentior significatus ortus est ex primo, qui est constituere, ordinare, instituere, aptare, ornare: ut στέλλειν sit et, *abordnen, (to appoint.)*

στέμβω, f. ψω. (Στάω) superbe insulto, ὑβρίζω. motito et verso varie, συνεχῶς κινέω, vexo, labefacto. notio injuriæ non necessario adhæret huic verbo: et possit compositum videri ex στέω, sto; et βέω vel βάω, unde est βαίνω, vado, vadere facio; ut notetur constans et instans motitatio. simplicius tamen ad solum στέειν vel στάειν refertur, ut instandi et moliendi idea prima sit: vel ad στείβω, nam Iota sæpe mutatur in ν, et ante β in μ. Germanorum, *stempel (stamp)* et *stampfen, (to stamp,)* ejusdem est originis. hinc τὰ στέμφυλα sunt fraces quæ remanent ex oleis post expressum inde oleum, vel ex uvis post expressum vinum, Aristoph. Nub. 45. quæ et dicuntur πιεσίσματα, a πιέζω, premo, extruso s. coll. Equit. 803, ubi τὰ στέμφυλα sunt ipsæ oleæ premendæ: et στεμφύλων εἰς λόγον ἐλθεῖν est, versari in oleis premendis, *mit œlpressen zu thun haben, (to be engaged in pressing oil.)*

στέμμα, ατος. τό. (Στάω) corona, *ein kranz, (a chaplet;)* vitta lanea, vel sacerdotis capiti imposita, vel ramo appensa qualem supplices præferunt. στέμμα' Ἀπόλλωνος ἔχων ἐν χερσὶ ἀνὰ σκήπτρῳ χρυσέῳ, coronam sacerdotis Apollinaris tenens in manibus, una cum aureo (inaurato) scipione, A, 14, humilitatis causa non in capite gestans eam. στέμμα est, στέφανος ἐκ φύλλων, corona ex frondibus, lauri vel oleæ: sic enim solebant supplicare principibus veteres, ferentes in manu ejusmodi sertum vel frondem. vide Eurip. Orest. 383. eam frondem protendebant ad genua ejus cui supplicabatur. sic et Androm. 894, στεμμάτων οὐχ ἥσσονας σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμὰς, inquit Hermione supplicans, cum tangeret genua Orestis, frondem oleæ vero non haberet. vides ergo, στέμμα in tali contextu non esse vittam vel coronam, sed κλάδον ἐλαίας. mirum quantum vocabularia nos decipiunt, si eorum significatus editos ubique deprehendi opinamur. ὁ ἔχων τὰ στέμματα, Aristoph. Plut. 686, est ipse Æsculapius, ἀεὶ στεφανηφορῶν, ὡς ὑγίας αἴτιος.

στέμφυλα, τὰ, vide sub στέμβω.

στεναχίζω, f. ίσω. (Τῶ) apud poëtam est, anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. idem ac στένω. ὁ δὲ ἠρνεῖτο στεναχίζων, T, 304, ille vero recusabat id gemebundus. οὐδὲ ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω οἶον, nec jam illum solum lugens deploro, α, 243. ὄφρα ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω, ι, 13. λ, 213. π, 195, ut adhuc magis lugens ingemiscam? οὗ εἵνεκα σὺ στεναχίζων πάσχεις ἄλγεα, π, 188. ἀδινὸν στεναχίζων, ω, 316.

στενάχω, (Τῶ) idem. est quidem vox στένω, cum paragoge. idem verbum dicitur et στενάζω, f. ξω. gemo, ingemisco, cum gemitu deploro. ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα (luctus) μυρία πέσσω, (coquo) Ω, 639. χαράδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι εἰς ἅλα ἐξ ὀρέων, Π, 391, ubi de torrentibus præcipitantibus ex alto, metaphorice. et 393, ὡς ἵπποι μεγάλα στενάχοντο θέουσαι, ubi ergo comparatio est de anhelitu animæ et strepitu narium in celeri cursu. cæterum nota ibi rhythmum in fine duorum versuum, ῥέουσαι, θέουσαι. additum μεγάλα gravius facit hoc verbum in se non nimis grave. et 489, ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος, periitque gemens sub maxillis leonis; de tauro, coll. 491. πυκνὰ μάλα στενάχων, Σ, 318. Φ, 417. βαρέα, qui gravia, i. e. graviter ingemiscebat, Θ, 334. N, 423, 538. Ξ, 432. ἀδινὰ, crebro, Ω, 123. sic, μεγάλα, δ, 516. κ, 76. ε, 420. et 429, τῆς ἔχετο στενάχων, huic petræ adhæsit gemens et cum sono trahens animam. τὴν αἰεὶ στενάχεσχ' pro στενάχεσκε, ionice pro ἐστέναχε, propter hanc adsidue gemebat, T, 132. ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν, lugebant, Ψ, 1. ἑταῖροι, κ, 55. τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες, ι, 467, illos vero gemebant lugentes. et 415, Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι, gemens dolensque ex doloribus. et 436, στενάχοντες ἐμείναμεν ἠῶ, gementes tacite, expectavimus auroram: et eo loco sola animi anxietas et angustia exprimitur. sic et, ι, 306. βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν, audiit enim eum graviter gementem, θ, 95, 534. ἀδινὰ στενάχοντα, crebro ingemiscentem, η, 274. μεγάλα, ψ, 317. οἱ δὲ, μεγάλα στενάχοντες, ἐφοίτων, ξ, 354, magnopere dolentes et indignantes, ibant quærentes fugitivum.

στενὸς, ἡ, όν. (Τῶ) arctus, angustus, contractus. a τείνω, traho, tendo; præfixo Sigma. *eng, zusammengezogen, gespannet, (narrow, contracted, stretched.)*

στένω, f. ενῶ. (Τῶ) apud poëtam semper est, anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. μέγα (neutrum adverbialiter) δὲ (αὐτὸς) ἔστενε (κατὰ, quod attinet) κυδάλιμον κῆρ, K, 16. φ, 247. et nominativus personæ expressus est, ὁ δὲ, Σ, 33, ut ellipsis præpositionis ad accusativum appareat: ille valde gemebat in corde suo generoso. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, T, 169, in medio ei gemit forte cor, et angustatur. πόντος ἔστενεν, Ψ, 230, mare gemebat: desinentibus enim ventis tamen mare aliquamdiu jactat κύματα κωφά. cæterum est idem, quod Ionicum verbum στείνω.

στερέμνιος, ὁ ἡ, vide sequens.

στερεὸς, ά, όν, et στεῤῥὸς, ά, όν. (Στάω) firmus, durus, solidus, densus et stans quasi. est cum στηρίζω unius originis. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν ἐνείκεον, M, 267, alium blandis, alium duris verbis increpabant. βοέαις αὔαις στερεαῖς, P, 493, coriis bubulis (i. e. clypeis) aridis, densis et firmis. ἕξω δ' ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος, continebo hoc secretum apud me, quasi aliquis durus lapis, aut fer-

rum, σ, 494, nemo quid ex me eliciet. σοὶ κραδίη ἐστὶ στερεωτέρη λίθου, ψ, 103, tibi cor est durius saxo, quod stat obnixum, nec mollitur. στερεῷ πυρὶ, Ol. 10, 45, i. e. ἰσχυρῷ καὶ δραστηρίῳ, igne valido, nec facile extinguendo. στερεᾶν ὀδυνᾶν, Py. 4, 394, genit. plur. dorice, sævorum et durorum dolorum. pro στερεὸς dicitur et στερέμνιος, ου, ὁ ἡ, stremmig, *(hard, firm:)* et στέριφος, η, ον, quod et sterilem, infœcundum, notat. ταῖς στερίφαις οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι, Plat. Theæt. sterilibus mulieribus non dedit obstetrices esse.

στερέω, f. έσω et ήσω. (Στρῶ) privo, destituo, solum stare facio. idem quod στέρω. ἐμὲ στερέσαι τῆς ληΐδος ἤθελε πάσης, me privare volebat totius prædæ, ν, 262. Αἴας, στερηθεὶς ὅπλων, fraudatus armis, Ne. 8, 46. hinc est ὁ ἡ βιοστερὴς, cui deest victus.

στερεῶς, (Στάω) adverb. firmiter, solide, constanter, immobiliter. ὅς κε στερεῶς ἀποείπῃ, qui obstinate negaverit, I, 506. πολλοῖς δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν στερεῶς ἐντέτατο, ἡ κυνέη, K, 263, galea intus firmiter et dense obducta erat loris. ἠρνεῖτο, Ψ, 42, recusabat constanter et omnino. et 715, νῶτα ἑλκόμενα στερεῶς, dorsa tractata duriter. ἐμὲ κατέδησαν στερεῶς, ξ, 346, me colligaverunt firmiter et arcte.

στέριφος, η, ον, vide sub στερεός.

στέρνον, ου. τό. (Στάω) pectus, *die brust, (the breast,)* τὸ στῆθος. est a στερεὸς, ob os illud latum et firmum pectoris. Ἀγαμέμνων, στέρνον ἴκελος Ποσειδάωνι, pectus quod attinet, similis Neptuno, B, 479, ubi conf. Ποσειδῶν, in R. εὐρύτερος δ' ὤμοισι καὶ στέρνοισι, latior humeris et pectore, Γ, 194, erat Ulysses Agamemnone: i. e. fortior et prudentior. ὃν αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας βεβλήκει πρὸς στῆθος, Δ, 106, 108, quem ipse sub pectore indeptus percusserat in pectus: ut utrumque notat idem. et 528, ἔβαλε στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, percussit eum in pectus supra mammam. σάκος πρόσθε στέρνοιο φέρων, H, 224. ἦγεν αὐτὸν ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν, amplexus est eum sub pectore et duxit, Λ, 841, i. e. ἐπὶ τῷ στήθει αὐτὸν ἀγκαλισάμενος. ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειε, N, 290, vel pectori vel ventri occurrerit sagitta: et pluralis est ob duas partes pectoris. αἰχμὴ στέρνοιο διέσσυτο, O, 542, cuspis per pectus transiliit. στέρνον γυμνωθεὶς, nudatus ad pectus, Π, 312. quia scutum non accurate satis prætenderat pectori. sic et 400. ἀσπίδα πρόσθεν στέρνου ἔχε, Y, 163. σάκος πρόσθεν στέρνοιο ἐκάλυψε, sc. αὐτὸν, X, 313, scutum texit eum ad pectus. ὑπὸ στέρνοις κονίη ἵστατο, Ψ, 365, de equis currentibus, sub quorum pectoribus pulvis adsurgit. et 508, ἱδρὼς ἀπὸ στέρνου ἵππων, sudor a pectore equorum defluxit. κρήδεμνον ὑπὸ στέρνου τάνυσαι, extende et liga vittam tibi sub pectore, ε, 346, 373, ut melius natare possis. ὑπὸ οἰῶν στέρνοις δέδεντο, ι, 443, sub ovium pectoribus ligati erant. στέρνῳ ἐνέβαλον πέτρον, pectori ejus injecerunt saxum, Ne. 10, 127, Polluci. ἀναπνοὴν στέρνων καθεῖλεν, Py. 3, 103, respirationem pectoribus eripuit. στέρνα λαχνήεντα, Py. 1, 36, pectora hirsuta, Typhoïs sub Ætna.

στεροπὴ, ῆς. ἡ. (Ὄφ) fulgur. it. fulgor. πᾶς χαλκῷ ἔλαμπε, ὥστε στεροπὴ Διὸς, Λ, 66. et 83, χαλκοῦ δὲ στεροπήν. et 184, Ζεὺς εἶχε στεροπὴν μετὰ χερσίν, quasi telum suum. hinc Pindarus Jovem vocat ἐγχεικέραυνον, quasi pro hasta utentem fulmine. ἐγέλασσε χθὼν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς, T, 363, risit quasi, et læta specie se induit, terra sub fulgore æris resplendescentis ubique. χαλκοῦ δὲ στεροπὴν, χρυσοῦ τε, δ, 72, 73, de domo magnifice exornata intus. ἔπλητο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων, χαλκοῦ τε στεροπῆς, de exercitu, ξ, 268. ρ, 437. στεροπῆς ἀκτῖνες λαμπραὶ ἦλθον ἀπορηγνύμεναι, de fulgure, Py. 4, 353. στεροπᾶν πρύτανιν, fulminum dominum, i. e. deum, Py. 6, 24. στεροπαῖς ἐναλίγκιον, Ist. 8, 83.

στεροπηγερέτης, ου. ὁ. (Ῥέω) solius Jovis epitheton, qui fulgura et fulmina congregat et inducit. a præcedente. Π, 298. Vide sub νεφέλη, et Ζεὺς in R. prope initium.

στέροψ, οπος. ὁ ἡ. (Ὄφ) quod aciem oculorum præstringit. in specie, fulgur. παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς: μύομεν γὰρ πρὸς τὰ οὕτω λαμπρά.

στεῤῥὸς, ά, ὸν, vide στερεός.

στέρω, (Στρῶ) privo, destituo, solum stare facio. est a στρῶ, quod verbum cum στάειν vel στέειν magnam habet cognationem, ut videatur si conf.

στεύω, (Στάω) idem quod στέω, stare facio, sto, ὑφίσταμαι, ὑπομένω ἀσφαλῶς κίονος δίκην, *stehe wie eine säule, (I stand like a pillar.)* forma media, στεύομαι, consisto, *ich stelle mich, (I place myself,)* promitto, recipio in me, *ich stehe wovor, bin gut wovor, (I promise, pledge myself;)* profiteor, *ich gestehe, bestehe worauf, (I declare, insist upon something.)* στεῦται (per syncopen, pro στεύεται) γάρ τι ἔπος ἐρέειν Ἕκτωρ, *er stellet sich so hin als wolle er reden, (he seems to be preparing to speak,)* Γ, 83. στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα, I, 241, confirmat enim se abscissurum esse extremas partes navium, διαβεβαιοῦται, *er setzet dieses versprechen feste, er versichert, (he positively declares, he affirms.)* sic, στεῦται γὰρ, ἀκοῦσαι Ὀδυσσέος, ρ, 525, confirmat, se audisse de Ulysse. στεῦτο (pro ἐστεύετο) γὰρ εὐχόμενος νικήσειν, affirmabat enim glorians, se victurum esse, B, 597, ἐνστατικῶς ἔλεγε, *er bestunde beharrlich darauf, er werde siegen, (he confidently affirmed that he would conquer.)* Ἥρῃ στεῦτο ἀγορεύων, Τρωσὶ μαχήσεσθαι, affirmabat verbis Junoni, se pugnaturum contra Troas, E, 832, pollicebatur, ὑπέσχετο. στεῦτο γὰρ, παρὰ Ἡφαίστου οἴσειν τεύχεα, recipiebat enim in se, allaturam se esse arma a Vulcano, Σ, 191. ὅγε, ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὔατα, Φ, 455, constituebat enim secum, se abscissurum aures utrisque, ὥριζε καὶ διεβεβαιοῦτο κατὰ διάνοιαν, *sezte sich es für, (resolved.)* στεῦτο γὰρ διψάων, stabat enim sitiens, λ, 583, ubi est in significatu primo, pro ἵστατο, quasi ἐστέετο, interserto υ, et omisso augmento. στεῦνται, pro στεύονται, instant, minantur, Æschyl. Pers. 49.

στεφάνη, ης. ἡ. (Στάω) cinctura, ora: *eine umkränzung, randung, (an inclosure, border,)* quicquid circulum vel circuitum extremum facit. αὐχένα ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, collum sub circulo ferreo galeæ, i. e. inferne ad galeam, H, 12, ut a parte illa, qua galea desinit collum tegere, tota dicatur galea; ὑποκάτω τῆς στεφάνης. nam galea inferne ad collum habebat prominentiam quandam circularem, πρόβλημά τι, *etwas auswärts gebogenes vorstehendes, (a circular protuberance.)* ἐπεθήκατο κεφαλῇ στεφάνην χαλκείην, i. e. galeam, K, 30. χαλκοβάρεια στεφάνη, Λ, 96. est ergo eadem quæ ἡ περικεφαλαία, vel ἡ κυνέη, quia caput cingit et plenius quasi constituit. λίθος ἀπὸ πέτρης, ὃν κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάῤῥοος ὤσῃ, N, 138, saxum de petra, quod ab extrema ora verticis detrusit torrens: ubi στεφάνη est ἡ τοῦ ὄρους πετρώδους ἐξοχὴ et exterior ora ejus in suprema πλατύτητι. αἱ μὲν καλὰς στεφάνας εἶχον, puellæ habebant pulcras capitis vel ventris cincturas, Σ, 597, ubi est κόσμος γυναικεῖος. sic et οἱ πύργοι, muri et turres, superne habebant suas στεφάνας, *ihre obere einfassungen und randungen, (their upper circumvallations and bulwarks.)* Vide sub εὐστέφανος.

στεφανῖται, οἱ, vide sub ἀγὼν, aliquanto ab initio.

στέφανος, ου. ὁ. (Στάω) circulus, corona. *ein kranz, (a wreath, chaplet.)* πάντῃ γάρ σε περιδέδηε στέφανος πολέμοιο, ubique circa te ardet circulus pugnæ, N, 736, i. e. impetus hostilis ex omnibus partibus. ponit ergo poëta hanc vocem ὡς ἐπὶ κύκλου: nam coronam honoris vel lætitiæ causa datam aut gestatam ignorat. οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίᾳ, οὐκ ἐν συμποσίῳ, οἶδεν αὐτόν. sunt ergo illæ victoriales aut convivales coronæ inventum recentiorum. in Pindaro crebrius hinc occurrit hoc nomen. στέφανος περίκειται αὐτοῖς, Ol. 8, 100, corona victorialis imposita est illis. ἐπὶ στεφάνῳ, Ol. 11, 13, super coronam. στέφανον ἀρετῆς, Ol. 3, 32, coronam virtutis. μετὰ ἴων, ad coronam consequendam iens, Ol. 4, 36. Ἰλίῳ ἐπιτεῦξαι στέφανον, urbi addere munitionem, Ol 8, 42. ποταίνιον ἔλαχε, recentem nactus est coronam, Ol. 10, 72. et 74, ἀγώνιον, certatoriam. ὕψιστον, Py. 1, 195, coronam summæ dignationis. ἐπιβαλὼν, Py. 11, 22, addens. νικῇ (pro νικᾷ, victor reportat, a νικάω) παγκρατίου στέφανον, Ne. 5, 9. ἐκράτησε, obtinuit in certamine, Ne. 10, 48. λάμβανέ οἱ, Ist. 5, 78, sume in manum et adfer ei coronam. εὐανθέα πόρε, præbe floridam, Ist. 7, 72. ἁβρὸν πλεκέτω, Ist. 8, 148. στέφανοι ἐπιζευχθέντες χαίταις, Ol. 3, 11, comis impositæ. ἀθρόοι, crebræ, Ist. 5, 10. στεφάνων ἄωτον, i. e. ὕμνον ἐπινίκιον, Ol. 5, 2. ἄωτοι, Ol. 9, 30. τεθμὸν ἐγκώμιον, Ol. 13, 39, laudatorium morem coronarum. Πυθίων τυχόντα, nactum coronas Pythias, Py. 10, 41. ὀπαδὸν, comitem, Ne. 3, 12. ὅρμον, seriem, Ne. 4, 28. et 124, κλυτοκάρπων, inclytos fructus ferentium. πλεόνων ταμίαν, Ne 6, 44, plurium possessorem. νικηφόρων, Ist. 1, 29. ἄωτον δεξάμενοι, Ist. 6, 6. ἐν ὀρφανίᾳ, Ist. 1,15, in defectu coronarum. στεφάνοις κεφαλὰς ἀναπλέκουσι, Ol. 2,136, στεφάνοις κλυτὴν πόλιν, Py, 1, 71, i, e. victoribus claram. τηλαυγέσιν, procul splendentibus, Py. 2, 11, αἴγλην, Py. 3, 131, splendorem coronis. στεφάνοις ποίας ἔρεπτόν μιν, Py. 4, 426, coronis gramineis contegebant eum, pro ἔρεφον. βάλλω αὐτὸν, Py. 8, 80, ὀκτὼ ἐμίχθησαν, Ne. 2, 34, octo victoriis immixti i. e. honorati, sunt. θεμιπλέκτοις, Ne. 9, 125—127, rite nexis. ἁρμόζων χαίτην, Ist, 7, 54. στεφάνους ἐδέξαντο, Ol. 6, 43. Py. 9, 219. εἴρειν, nectere, Ne. 7, 113. δεξαμένῳ, Ist. 3, 18. ἐξ ἅπασι, Ist. 1, 11, præbuit. quibus omnibus locis sermo est de victoriis certaminum. conf. Aristoph. Acharn. 637, 638.

στεφανοφορία, ας. ἡ. (Φέρω) coronæ allatio vel gestatio. Ol. 8, 13.

στεφανόω, (Στάω) cingo, circumdo. αἰγίδα, περὶ ἣν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωτο, E, 739, i. e. κύκλῳ περιέχει, terror cingit eam, et complectitur totam. ἐπὶ ἀσπίδι Γοργὼ ἐστεφάνωτο, in clypeo Gorgo sita erat et circumdata, Λ, 36, occupabat medium orbem clypei, circumposita et expansa in eo erat, κεφαλὴ αὐτῆς δηλαδή. et sermo est de clypeo Agamemnonis. ἀμφὶ τὸν Δία θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο, O, 153, circumposita erat odora nubes, i. e. κύκλῳ περιεῖχεν τὸν Δία. περὶ νῆσον πόντος ἐστεφάνωται, κ, 195, i. e. περιέχει αὐτὴν κύκλῳ. et his locis est tmesis compositi verbi περιστεφανόομαι et ἐπιστεφανόομαι. apud Pindarum est notio coronationis in capite. ἐστεφανώσατο οἱ κόμην, coronavit sibi comam, Ol. 14, 34. ἐστεφάνωσαν αὐτὸν νῖκαι, Ne. 11, 26. στεφανῶσαι κεῖνον, coronare eum, Ol. 1, 163. ἐστεφανώσατο, Ol. 7, 148. στεφανωσάμενος, coronatus, Ol. 12, 15. Ne. 6, 34. et in casu quarto, Ol. 7, 29. ἐστεφανωμένον ποίῃ, Py. 8, 27. στεφανωθεὶς ἐλαίᾳ, Ol. 4, 19.

στεφάνωμα, ατος. τό. (Στάω) coronamen,

tum, ornamentum superius. στεφάνωμα πλούτου, Py. 1, 96. et sic vocat τὴν τιμήν: nam, sine dignitate, quid est πλοῦτος solus? ἄνδρα, στεφάνωμα Κυρήνης, ornamentum egregium urbis illius, Py. 9, 5. στεφάνωμα ἐκ Πυθῶνος, coronationem ex Pythone, Py. 12, 9. σελίνων, Ist. 2, 22. 4, 76. στεφανώματα, Ne. 5, 98. Ist. 4, 106.

στέφω, f. έψω. (Στάω) circumdo, cingo: orno, κοσμέω: ἀναπληρόω, expleo. semper est σεμνὴ λέξις, et quædam πλήρωσις notatur. est a στέω, stare facio, constare facio, quia cincta vel impleta statum habent rectiorem. sic et apud Romanos, pueri coronant vina, i. e. pocula plena ad summam oram faciunt. Θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, Θ, 170, i. e. ὄψιν ἄμορφον ἀναπληροῖ ἡ πιθανότης τοῦ λέγειν, coll. 169, non est formosus, at hunc formæ defectum explet deus data eloquentia. ἀμφὶ κεφαλῇ ἔστεφε νέφος Θεὰ, Σ, 205, ubi est compositum per tmesin, pro ἀμφίστεφε, nubem auream circumdedit dea capiti ejus, i. e. fulgore rutilante cinxit et ornavit. Vide sub ἐπιστεφής.

στέω, vide ΣΤΑ'Ω.

στῆθος, εος. τό. (Στάω) pectus. idem quod τὸ στέρνον. est a στάω deductum nomen, partim ob firmiorem pectoris structuram præ ventre inferiori, partim ob prominentiam ejus, maxime apud fœminas. ὤμω κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, B, 218, de Thersite, humeri curvi, versus pectus contracti, Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, Junoni vero non cepit pectus iram, Δ, 24. Θ, 461. conf. χάζω. et hoc est τὸ ἀθυρόγλωττον, quando lingua clausa non est janua quasi; et Homerice, τὸ ἀκριτόμυθον: et ἀπύλωτον ἔχειν στόμα. λόγοι τυραννήσαντες φαῦλοί εἰσι δορυφόροι θυμοῦ, δεσπότου κακοῦ. αὐτὸν ἔβαλε στῆθος παρὰ μαζὸν δεξιὸν, Δ, 480, omisso πρός. sic, Θ, 121, 313. O, 577. χ, 82, 286, 404. nam pectus distinctum est duobus μαστοῖς vel μαζοῖς, βεβλήκει τὸν πρὸς στῆθος, Δ, 108, coll. 106. Ξ, 412. ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, E, 19, *traf mitten auf die brust, (struck the middle of the breast,)* στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ, N, 438. O, 523. Π, 597. βάλεν αὐτὸν κατὰ στῆθος, Θ, 303. πρὸς, O, 250. ἔβλητο πρὸς στῆθος, de leone, Π, 753. κληῒς ἀποέργει (separat) αὐχένα τε στῆθός τε, Θ, 326. ἔκοψεν αὐτὸν κατὰ στῆθος, M, 204, de dracone vulnerante aquilam. οὐτάμεναι (vulnerare) αὐτὸν πρὸς στῆθος ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσιν, ubi diaphragma adjacet hepati et cohibet hepar, ι, 301. ἐπέλασα θαλάσσῃ στῆθος, admovi pectus mari, nataturus, ξ, 351. μή σε στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, σ, 21. στῆθος δὲ πλήξας, manu sibi pectus percutiens, υ, 17. ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει, vocem magnam ex pectore emittebat, Γ, 221. ἄγχι στήθεός ἐστι κανὼν, Ψ, 761. et 763, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος. στήθεϊ δὲ δόρυ ἐνέπηξε, O, 650. στήθεα δ' ἱμερόεντα, desiderabilia pectora, Veneris, Γ, 397, ut ergo pectus ejus totum nudum fuerit. ἄφρεον δὲ στήθεα, omisso κατὰ, et spumabant quod attinet pectora, Λ, 282, de equis currentibus. et in hoc versu bis duæ breves sunt pro una longa. χερσὶ δὲ πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο, plangebant pectora, in luctu, Σ, 31, 51, mulieres Achillis. et Briseis, T, 285, χερσί τ' ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδὲ ἁπαλὴν δείρην, vulnerabat leviter sibi, *ritzete, (grazed.)* λαχνήεντα, de Vulcano, lavante se, Σ, 415. φάνεν (ἐφάνησαν) δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, στήθεά τε, στιβαροί τε βραχίονες, σ, 68, de Ulysse. κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, K, 95, exsilire quasi vult ex pectore meo. ἔχει κότον ἐν στήθεσσιν, (ob metrum pro στήθεσιν) ἑοῖσι, A, 83, tenet iram repostam in pectore. et 189, ἦτορ ἐν λασίοις. θώρηκας ἀμφὶ στήθεσσιν, B, 544. et 142, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, commovebat. eadem phrasis est Δ, 208. Γ, 395, coll. 397. ρ, 150. φ, 87. Θ, 178. ρ, 47. υ, 9. coll. 17. τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ, Δ, 289. et 309, τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἔχοντες ἐνί. et 313, ὡς θυμὸς ἐνί. et 360, οἶδα γὰρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοις ἤπια δήνεα οἶδε. et 430, ἔχοντα αὐδὴν ἐν, populum cohibentem voces in pectoribus, i. e. silentem. ὄφρα εἴπω, ἅ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει, H, 68. ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἧκα (pro ἐνῆκα, immisi) ἄτρομον, E, 125. et 513, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε (pro ἐνέβαλε, indidit, per tmesin) ποιμένι λαῶν. αὐτῷ θυμὸς ἐπάτασσεν ἐνὶ, animus ei palpitabat in præcordiis, H, 216. μεγαλήτορα θυμὸν ἴσχειν ἐν, I, 256, magnanimos spiritus et iram cohibere in pectore et frænare memento. et 606, εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, quoad spiritus et halitus in pectore maneat. sic et K, 90. et 9, πυκινὰ ἀνεστονάχιζεν ἐν. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον Ζεὺς ἐσθλὸν, N, 732. οὔποτέ με ὧδε ἔρος γυναικὸς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐδάμασσε, Ξ, 316, et 39, ἄχνυτο δέ σφιν θυμὸς ἐνί. τοῖσι δὲ θυμὸν ἔθελξε ἐν, O, 322. κῆρ γηθεῖ ἐνὶ, Ξ, 140. ἤλπετο θυμὸς ἑκάστου ἐνὶ, O, 710. ἐν δέ γε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, Π, 163. et 691, ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν, qui ei et tunc animum in pectore excitavit. οὔτε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ, de apro, P, 22. et 68, ὥς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα ἀντίον ἐλθεῖν, contra ire. et 570, καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν. χόλος ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται, Σ, 110. et 113, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ. sic et T, 66. et 202, καὶ μένος οὐ τόσον ᾖσιν (pro ᾖ, sit) ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν. et 328, πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει. et 348, καί οἱ νέκταρ στάξον ἐνὶ στήθεσσι, pro ἔνσταξον. et 353, ἐνέσταξε. ἔγνως ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν, Υ, 20. οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ, Ω, 41. ἀοιδῆς λυγρῆς, ἥτε μοι αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ τείρει, α, 341. μή τί σοι ἄλλο ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε, β, 304. οὔ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ε, 191—222, τλήσομαι, ἐνὶ — ταλαπενθέα θυμόν. αἰεὶ ἐν — νόον πολυκερδέα νωμῶν, ν, 255. ἄχνυμαι ἐν ἐμοῖς, ξ, 169. et 391, θυμὸς ἐνὶ — ἄπιστος, incredulus. οἶσθα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ — γυναικὸς, ο, 20. σὸν κῆρ τετλάτω ἐν, π, 275. οὔ σοι τοιοῦτον ἐνὶ — νόημα, ρ, 403, non tibi tale ingenium in pectore. καθαπτόμενος ἦτορ ἐν — υ, 22. et 217, ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ — πολλὰ ἐπιδινεῖται. et 328, ὄφρα μὲν ἡμῖν θυμὸς ἐνὶ — ἐώλπει. et 366, νόος ἐν — τετυγμένος οὐδὲν (nequaquam) ἀεικής. θυμός μοι ἐνὶ — τέθηπε, stupet, ψ, 105. χεῖρας ἐπιθέμενος στήθεσσιν ἑταίρου, Σ, 317. Ψ, 18, mortui, lugens. ἐνορούσας στήθεσσιν, irruens in pectus cæsi hostis, exuturus ei arma, Φ, 182. ἐν δέ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, X, 452. ἐπὶ στήθεσσιν κάππεσε, Ψ, 727, in pectus ejus procidit pectore suo. ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ — Ἀχαιῶν, β, 90. et 125, τοῦτον νόον, ὅν οἱ νῦν ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοὶ, pro ἐντιθεῖσι. ἥν τινα μῆτιν ἐνὶ — κέκευθε, γ, 18. ἐμοὶ κραδίη αὖτις ἐνὶ — ἰάνθη, δ, 549. σοί δέ τις ἐν ἀκήλητος νόος ἐστὶν, κ, 329. σμερδαλέος αὐτῷ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ, λ, 608. ἰὸν ἐμβαλοῦσα στήθεσσι, υ, 62, sagittam injiciens Diana pectori; de morte subita. θώρηκα περιέδυνε στήθεσσι, Γ, 332. Λ, 19. Π, 133, T, 371. sic, ἐνέδυνε χιτῶνα περὶ — K, 21. χιτῶνα ἔθηκε ἀμφὶ στήθεσι, π, 174, nam sæpe per hanc partem præcipuam signatur totum corpus. sic, ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος, Δ, 420. ἔλαμπε περὶ — θέοντος, X, 32. πολλάκι μοὶ κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, I, 486. στήθεσι παμφαίνοντας, pectora nudatos, Λ, 100, i. e. toto corpore, exutis tunicis. λὰξ ἐμβὰς στήθεσι, pede imposito pectoribus, Z, 65. N, 618. Π, 503. ἀμφὶ στήθεσφιν, pro quo tamen alii legunt στήθεσσιν, B, 388. διὰ στήθεσφιν, pro στηθέων, E, 41, 57. Θ, 259. Λ, 448. X, 284. χ, 93. ἀπὸ στήθεσφιν, Λ, 374. τόσην ὄπα ἧκεν ἐκ στήθεσφιν, Ξ, 150. περὶ, M, 401. ἀπὸ στήθους λέγειν, loqui, non de scripto vel libro, sed ex memoria et ex tempore; sicut nos dicimus, *aus dem herzen beten, (to pray extempore.)* hinc est verbum ἀποστηθίζειν, ex animo loqui. Vide sub ποῦς ad initium.

στήλη, ης. ἡ. (Στάω) columna erecta, cippus, statua. est a στάω, f. στήσω. ἑσταότα αὐτὸν ἅτε στήλην, stantem firmiter eum, sicut columnam aliquam lapideam, N, 437, nam proprie notat columnam saxeam ex terra exstantem, monumenti aut alius significatus causa. τύμβῳ τε στήλῃ τε, monumento et cippo, Π, 457, 675. prius fit ex terra adgesta, posterius ex columna super eam erecta, cui inscribi solebat titulus brevis. ὥστε στήλη, ἥτε ἐπὶ τύμβῳ εἱστήκει τεθνηότος, P, 434, ubi parabola de ea; et sermo est de mortuo. ejusmodi στήλη sæpe erat statua; et in monumentis sepulcralibus sæpe ἀγάλματα ἵππων aut talium. hinc dicitur composite, στήλη ἐπιτύμβιος. τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, μ, 14, coll. 15, tumulum congerentes, et superne cippum erigentes; et ibi hæc στήλη erat ἐρετμὸν, remus ligneus erectus. στήλῃ, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, columnæ vel statuæ, supra tumulum viri fato functi, Λ, 371, ut appareat, proprie esse ἀνδριάντα τὸν ἐκ λίθου ἀνεστηκότα. hinc est στηλιτεύω, monumento trado, memoriæ causa: et ὁ στῆλος, qui mutat τὸ η, ut fiat ὁ στύλος, columna, it. stylus, sicut a τηρέω fit ὁ τυρὸς, et ab ἡ ἅλμη ἁλμυρός. scribitur et ἡ στύλη: columna: et Germanorum, *stuhl, (a stool, a chair,)* sella stans, ejusdem est originis. στήλας δὲ προβλῆτας ἐμόχλεον, M, 259, ubi sunt saxa crassa oblonga, exterius applicata muro, ne facile fundamentum ejus læderetur: τὰ ἐξέχοντα τῶν θεμελίων, vel et, αἱ λεγόμεναι ἀντήρειδες vel ἀντήριδες, ab ἀντὶ et ἐρείδω. et stabant istæ ὀρθαί. στηλᾶν Ἡρακλέος ἅπτεται, Ol. 3, 79. de iisdem columnis Herculis est Ist. 4, 19, 20. στήλην θέμεν τῷ, Ne. 4, 131, columnam ponere ei, i. e. monumentum, carmen laudatorium.

στηλιτεύω, vide supra.

στημοῤῥαγέω, f. ήσω. (Ῥάω) dicitur de veste, cujus stamina rumpuntur. λακίδες ἐσθημάτων στημοῤῥαγοῦσι, Æsch. Pers. 838, fissuræ vestium dirumpuntur.

στήμων, ὁ, vide sub σταμίν.

στηρίζω, f. ίξω. (Στάω) stare facio firmiter, statuo, figo; confirmo; sto firmus. est a στάω per paragogen. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, Δ, 443, de Eride, attollit caput et infigit id cœlo, i. e. quam maxime augetur; et in aëre alto clamor ejus personat valide. ἴριδας Κρονίων ἐν νέφεϊ ἐστήριξε, τέρας ἀνθρώπων, Λ, 28, Jupiter iridas in nube fixit ut sint signum hominibus et ostentum. στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, μ, 434, stabilire me pedibus firmiter. sic, οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι, neque poterat pedibus consistere et firmare se, Φ, 242. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο, Π, 111, ubique enim malum malo adhærebat et nitebatur, et in propinquo stabat alteri malo: et id vult poëta, πανταχοῦ στεῤῥῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς, ὡς οἷον ἀσφαλῶς πεπηγότα, quasi adfixa, infixa, nec cedentia viribus removentium; conf. κακόν.

στησίχορος, ὁ, vide sub Ἀστράγαλος.

στιβάζω, vide sub στείβω.

στιβαρὸς, ὰ, όν. (Στάω) condensatus, compactus, densus, firmus, nervis et robore plenus. *dichte, steif, stark, feste, (close, compact, firm, strong.)* πυκνὸς, στεῤῥός. est a στείβω, ejusque a. 2. ἔστιβον, per metaphoram a probe et dense calcata via. ὤμῳ στιβαρῷ, E, 400. αὐχένα στιβαρὸν, Σ, 415. Θ, 136. et notat musculosum et nervosum. στιβαρὸν ἔγχος, E, 746. Θ, 390. Π, 141, 802. T, 388. α, 100. σάκος, Γ, 335. Π, 136. Σ, 478, 608. T, 373, firmum scutum et densum. στιβαροὶ βραχίονες, σ, 68. στιβαροῖς ὤμοις, ξ, 528. ο, 61. στιβαρῆς χειρὸς, ἀπὸ, N,

505. Π, 615. Ψ, 843. Θ, 189. ἰκ, Ο, 126. χερσὶ στιβαρῇσι, Μ, 397. Ψ, 686, 711. δ, 506. Θ, 84. μ, 174. σ, 334. χεῖράς τε στιβαρὰς, ε, 454. δίσκον στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ, Θ, 187, discum, non sane paullulum modo crassiorem et firmiorem.

στιβαρῶς, (Στάω) adverb. firmiter, robuste, dure. πύλας πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, Μ, 454, ubi notatur portæ πύκνωσις στεῤῥή: nam non omnia densa sunt et firma.

στιβὰς, ἡ, vide sub στείβω, δέμνιον, et λίχος.

στίβη, ης. ἡ. (Στάω) pruina, ἡ ἑωθινὴ πάχνη, *der reif, (hoar-frost.)* est a στείβω, quatenus notat πυκνοποιέω: πυκνοῦται γὰρ ἡ δρόσος παχνουμένη: sicut et ἡ στίβος est ἡ ἐν τῷ καταπατεῖσθαι πυκνουμένη ὁδός. στίβη κακὴ, ε, 467. ὑπηοίη, sub auroram facta, ρ, 25. pertinet ad στείβω et τὸ τῖφος, εος, locus uliginosus et paludosus, vel in genere locus uvidus et pascuis aptus, *eine niederung, ein bruch zur vieh-weide, (a marsh for pasturing cattle;)* pro στῖφος. Theocr. Id. 25, 15, νομοὶ αἰὲν τεθηλότες ἀνὰ μέγα τῖφος ποταμοῦ, pascua semper herbosa et viridia in magna palude riparum fluvii. apud Strabonem Lib. 8. p. 239, edit. Casaub. est adjectivum τιφώδης ὁ ἡ. ἕλειον καὶ τιφῶδες χωρίον, regio palustris et aquosa.

στίβος, ὁ, ἡ, vide supra, et sub στείβω.

στίβω, vide sub Τρίβω.

στιγματίαι, οἱ αἱ, vide sub γράμμα.

στίζω, f. ξω. (Στάω) pungo, fodico, punctis signo, compungo. est indidem a στέω, quia insistit instrumentum pungendi vel fodicandi. notat et, incito pungendo vel cædendo. Germanorum, *stehen, (to stand)* et *stechen, (to stab, sting, prick,)* quoque sunt unius originis.

στιλβηδὼν, ἡ, vide sequens.

στίλβω, f. ψω. (Στάω) niteo, corusco: lævis sum. est ab eadem origine qua στιβαρός: nam bene compacta et dense curata solent esse lævia et nitentia, ut ex corpore bona habitudine prædito hominis apparet. et a tali corpore transfertur deinde ad alia probe adornata. κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασιν, de Paride succi et venustatis pleno, Γ, 392, et participium proprie pertinet ad prius nomen. χιτῶνας εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, Σ, 596, tunicas albas leniter et suaviter nitentes quasi ab oleo superlito; conf. ἔλαιον. et tales tunicæ erant quidem subtili filo, at dense compacto. κάλλεϊ καὶ χάρισιν στίλβων, ζ, 237. coll. 230, de Ulysse probe loto et recipiente pristinam habitudinem. proprie ergo de lævore nitido et compacto dicitur: unde est similitudo olei. fuit et in usu forma verbi στίλπω et στίλφω: unde est nomen pr. Στίλπων ἢ Στίλφων, ωνος. sic καλύβω et καλύπτω. a στίλβω est ἡ στιλβηδὼν, όνος, nitor, lævor.

στιλπνὸς, ἡ, όν. (Στάω) nitidus, lævis. est a στίλπω, sicut a θάλπω est θαλπνὸς, a τέρπω τερπνός. στιλπναὶ ἕρσαι, Ξ, 351, nitentes guttæ roris.

στίλπω, στίλφω, στίλπων, ὁ, vide sub στίλβω, et σκώψ.

στίξ, ιχός. ἡ. (Στάω) in genere est, ordo militaris, divisio aliqua militum, nullo certo numero eorum præfinito. præcise vero est ἡ πεντακοσιοστὺς στρατιωτῶν, cohors militum peditum, habens viros quingentos. est a στείχω, διὰ τὸ τῆς πορείας εὔτακτον. quinque ejusmodi στίχες, habentes in universum bis mille quingentos viros, ut quælibet στίξ habuerit quingentos, enumerantur, Π, 168—199. στιχὸς εἶμι διαμπερὲς, ubi singularis generaliter, pro plurali indefinito, Υ, 362, omisso διά: vado per ordines penitus, *ich dringe durch die stehenden glieder der feinde, (I penetrate the ranks of the enemy.)* et præsens est pro futuro, certitudinis causa. κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων, fortes ordines clypeis armatorum, i. e. gravis armaturæ, Δ, 90, 201, 221. et 330, οὐκ ἀλαπαδναί. τοῖαι, Η, 65. et 61, πυκναί. ἐπήλυθον, Λ, 412. Ρ, 107. ἄρθεν, Π, 211, apte junctæ sunt. Φωκήων στίχας ἔστασαν, constituerunt ordines eorum, Β, 525. ἵζοντο κατὰ στίχας, Γ, 326, consederunt secundum ordines. nam extra pugnam sedisse in acie antiquos, ubique apparet apud poëtam: quod Cæsar de barbaris sui temporis narrat. τοὺς Ἕκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, animadvertit eos inter ordines, i. e. in acie, Ε, 590, et κατὰ στίχας pertinet ad Ἕκτωρ, non ad τούς. κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ, adhortantes suos in acie, Λ, 91. ἀγχίμολόν οἱ ἦλθε κατὰ, Π, 820. Τρώων στίχας Ἄρης ὤτρυνε μετελθὼν, Ε, 461, eorum ordines obiens Mars adhortabatur. ἐπεπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, Γ, 196. sic, ἐπεπωλεῖτο, Δ, 231, 250. Λ, 264, 540. Ἕκτορα ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν, Ο, 279. et 615, ῥῆξαι. ᾧ (qua hasta) δάμνησι (domat et superat) στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, Ε, 746. Θ, 390. α, 100, et id notat τὸ πολὺ τῆς ῥωμαλεότητος Minervæ: οὐ γὰρ στίχα μίαν ἀλλὰ στίχας, et quidem ἡρώων: tam præstans et efficax est hasta ejus. ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, qui iis præesset in acie, Β, 687, κατὰ στρατιωτικὰς τάξεις. ἵππους μὲν ἐπὶ στίχας ἔρυξαν, equos cum curribus retraxerunt ad ordines pedestres suos, Γ, 113, nam equestres viri ante aciem pedestrem pugnabant initio conflictus. ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, vastantem ordines, Ε, 166. sic, ἐναίροντα, cædentem, Λ, 188, 203. πειρητίζων, tentans, Μ, 47. et 48, εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν, cedunt ordines. ῥηξάμενος πυκινὰς, perrumpens, Ν, 680. φοβῆσαι, fugare, Ρ, 505. et 510, ἀμύνεσθαι, propulsare ordines hostium. πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων πολλάς τε καὶ ἵππων ὑπερᾶλτο, Υ, 326. εὖ θρέξασκον (ionice pro ἔθρεξαν) ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι, Σ, 602, coll. 599, 600, de saltatoribus, qui nunc saltabant velociter in orbem, nunc vero per series sibi invicem occurrentes vel et simpliciter recta linea juncti progredientes: ποτὲ μὲν τροχοειδῆ καὶ κυκλοτερῆ δρόμον ἐποιοῦντο, ποτὲ δὲ ἀντιμέτωποι ἀλλήλων γιγνόμενοι κατ' ὀρθὸν δὲ ἀλλήλων ἔθεον. ἐπέων στίχες ἦ, verborum series erant hæ, Py. 4, 100, i. e. ita sequebantur verba ejus. nam στίξ et ὁ στίχος est proprie series unius post alterum: et fœmininum plurale habet quoque verbum in singulari nonnunquam. et 375, ἀνέμων, ventorum successiones et ordines. ποτὶ στίχας δυσμενέων, Ne. 9, 91, in ordines hostium. Vide sub ἴος, unus.

στίξις, ἡ, vide sub γράμμα.

στῖφος, εος. τό. (Στάω) densum agmen, densus ordo. ponitur de multitudine rusticorum congregatorum et abeuntium, Aristoph. Pax, 563. et de militibus, Herodot. IX, 56, 69.

στιχάω, f. ήσω. (Στάω) vado, eo: ordine progredior. ἐστιχόωντο (pro ἐστιχῶντο, ab ἐστιχάοντο) ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν, vadebant agminatim ad concionem, Β, 92. et 516, τῶν δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο, triginta eorum naves ierant in ordine una cum reliqua classe. sic et 602, 680, 733. ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐς μέσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο, de curru descendentes in medium eorum ibant, Γ, 266. sic et pugnaturi duo, certamine singulari, 341. τεύχεα εἱμένοι, armis induti progrediebantur in acie, Δ, 432, de exercitu procedente. νομῆες ἅμα βόεσσιν τέσσαρες, quatuor pastores cum bubus ibant, Σ, 577. est formatum verbum ab aor. 2. ἔστιχον, a στείχω, q. v. et ponitur quoque de navibus, cursum facientibus ordine suo.

στίχος, ὁ, vide sub μεταστοιχεί, et στίξ, ad finem.

στλεγγίζω, στλεγγὶς, ἡ, vide sub στειλειόν.

στοιχεῖον, τὸ, vide sub στείχω.

στολὴ, ἡ, στολίζω, στολμὸς, ὁ, vide sequens, et sub Στέλλω.

στόλος, ου. ὁ. (Τέλλω) apparatus, ornatus. (Eurip. Suppl. 1048, τίς στόλος, quis est apparatus iste, quis conatus? coll. 1054, 1055, et ἡ σκευὴ est idem) expeditio, classis. εὐανθέα ἀναβήσομαι στόλον, Py. 2, 114, floridam et amœnam insistam expeditionem quasi, et profectionem, *ich will einen zug durch rosen thun, (I will make an expedition on roses,)* eundo per laudes viro proprias. imo στόλος est quivis cœtus et grex bene dispositus apud recentiores. hinc Py. 8, 141, ἐλευθέρῳ στόλῳ, libero cœtui civium. ἐν περισθενεῖ παγκρατίου, Ne. 3, 27, in valde robusto apparatu pancratii, nisi παγκράτιον h. l. pro παγκρατιαστὴς, οῦ, ὁ, metonymice, ut στόλος sit cœtus et grex pancratiastarum, quibus multo robore opus erat, quia id certamen compositum erat ex lucta et pugilatu. ὁ στολμὸς, οῦ, apparatus vestium. sic, μελαμπέπλους στολμοὺς in funere conjugis habet Admetus, Eurip. Alcest. 819, verbum est στολίζω, f. σω, orno. unde est ὁ ἡ εὔστολος et εὐσταλὴς, bene ornatus et compositus, καλῶς ἐστολισμένος. Vide sub Στέλλω, et ἄφλαστον.

στόμα, ατος. τό. (Τέμω) os, *der mund, (the mouth.)* est a perf. m. τέτομα, a τέμνω, præfixo Sigma: nam ipsum os est fissura, et os comminuit cibum per dentes, et mordere potest. est ergo quasi mordens, *der beisser, (the biter.)* nam non exterior pars oris tantum, ubi labia sunt, sed et interiora ejus, hoc nomine appellantur. εἴ μοι δέκα στόματα εἶεν, Β, 489. κεφαλὴ, στόμα τε ῥῖνές τε, οὔδεϊ πλῆντο, caput, os et nares, admovebantur terræ, Ξ, 467, *der abgehauene kopf fiel viel eher auf die erde, ehe der noch eine weile stehende rumpf umfiel, (the dissevered head fell to the ground some time before the trunk.)* ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε, lacerabatur quod attinet cubitos, os et nasum, *er beschund sich im fallen, (he lacerated himself in falling,)* Ψ, 395. et 777, ἐνέπλητο ὄνθου βοείου στόμα τε ῥῖνάς τε, implebatur fimo bubulo os et nares, *bekam maul und nase voll ochsenmist als er da hinein fiel, (his mouth and nostrils were filled with cow-dung when he fell in.)* tale os plenum fimo, possit vocari βορβόρου ὀπὴ, fissura cœno plena; quas voces componens ὁ βαρύγλωσσος Ἱππώναξ, βορβορόπην ὕβρισε γυναῖκά τινα, σκώπτων ἐκείνην εἰς τὸ παιδογόνον, ὡς ἀκάθαρτον, vulvam illius esse plenam cœno et immundam. στόματος δὲ ἐξέπτυσε ἅλμην, ex ore exspuit salsuginem, ε, 322. et 456, θάλασσα κήκιε πολλὴ ἀνὰ στόμα τε ῥῖνάς τε, multa maris aqua fluebat ei per os et nasum, *lief ihm aus maul und nase, (ran from his mouth and nose.)* σύν τε στόμα ἐρεῖσαι, λ, 425, comprimere os, ut fieri solet morientibus, ne hiet post mortem. ἄραβος (crepitus) δὲ διὰ στόμα γίγνετο ὀδόντων ὑπαὶ δέους, præ timore, Κ, 375, *die zähne im munde klapperten für furcht, (the teeth in his head chattered for fear.)* μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, sermonem, qualem sane vir cordatus per os emissurus omnino non esset, Ξ, 91. ἀφλοισμὸς (spuma) δὲ περὶ στόμα γίγνετο, circa os fiebat, Ο, 607. χεῖρα ἀνδρὸς παιδοφόνου (qui liberos meos occidit) πρὸς στόμα ὀρέγεσθαι, ori meo admovere, Ω, 506. πρηνὴς ἐπὶ στόμα, pronus cadens in faciem, Ζ, 43. sic, κατέωσε ἐπὶ στόμα, dejecit eum in faciem, Π, 410. et 345, αὐτὸν κατὰ στόμα ἔνυξε, transfodit eum per os. ponitur deinde et de aliis rebus. ξυστὰ

(hastilia) κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, superne induta ferro, O, 389, ubi στόμα est idem quod τὸ στόμωμα. ἠϊόνος στόμα μακρὸν, littoris magnum et longum os, Ξ, 36, quasi littus esset ἔμψυχόν τι: et est locus, ubi mare ἀποπτύει (evomit) συνήθως ἄχνην. ποταμῶν στόματα, fluviorum ostia, M, 24, i. e. faciebat, ut fluvii retro currerent: et στόμα ibi est locus, ubi fluvius se exonerat in mare, δι' οὗ ἐκβάλλειν καὶ ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν dicitur. ποταμοῖο κατὰ στόμα ἷξε νέων, ad fluvii ostium venit nans, ε, 441. ab hac metaphora vocis στόμα sunt et τὰ στόμια ποταμῶν, et αἱ ἐκβολαὶ, et ἐρεύγεσθαι ποταμοὺς εἰς θάλασσαν, eructare. ἀκταὶ προβλῆτες ἐν στόματι προὔχουσι, κ, 90, ubi sermo de portu, littora prominentia in ostio portus prominent. ἀργαλέον στόμα λαύρης, χ, 137, difficile os angiporti, i. e. aditus ad angiportum; et conf. αἰνῶς. πτολέμοιο μέγα στόμα, prœlii magnum os, K, 8, ubi prœlio tribuitur os, διὰ τὸ βορὸν, quia vorat viros: et notatur frons aciei. sic et ξιφῶν στόματα inde dicuntur. et στομοῦσθαι dicimus τὸν σίδηρον, quando acuitur, aut quando durior redditur per artem fabrilem; unde deinde στομῶσαι notat roborare, acrius reddere et durius. πρὶν πολέμου στόμα δύναι, T, 313, antequam pugnæ os iniret: et habet ibi hæc phrasis τὶ ἀστειότητος, coll. 304, 306, nam Achilles nolebat ut cibus intraret in suum στόμα, contra ipse volebat intrare in os pugnæ, quæ multos viros fortes sit absumtura. sic et, στόμα ὑσμίνης, prœlii statarii, Y, 359. ἀπὸ στομάτων ἡμῶν ὄπα ἀκοῦσαι, inquiunt Sirenes, μ, 187, vocem audivisse ex oribus nostris. ὁ στόμις, ιος, et ὁ στομίας, ου, est ὁ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς, *ein hartmäulig pferd, (a hard mouthed horse:)* et deinde omnis durus et non facile cedens labori, sic appellatur. στόμα, ἀπόριψον λόγον, Ol. 9, 55, abjice sermonem hunc, os meum, i. e. ne loquere ista. στόμα χθόνιον ᾅδου, Py. 4, 78, ostium supernum Orci; ubi sic vocat Tænarum. et 362, ἐπὶ Ἀξείνου, ad ostium Ponti. κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, mutus ille est, qui Herculi non adplicat os suum, Py. 9, 152, i. e. ὃς μὴ ἐγκωμιάζει αὐτόν. βραχύ μοι, Ne. 10, 35, arctum mihi est os, non sufficit ad omnia recensenda. σιγᾷ οἱ, Ne. 10, 54, reticet os ejus id. τοῖς Αἴγιναν προφέρει στόμα πάτραν, quibus eam esse patriam, præ se fert os eorum, Ist. 5, 55. στόματος ἀθανάτου ἀπέπνευσε, Py. 4, 18, efflavit Medea vaticinium illud ex ore suo divino. στόματα σοφῶν, Ist. 8, 106. hinc est στομφάζω, grandia loquor aut polliceor, Aristoph. Vesp. 720. et στωμύλλω, blatero, apud Aristoph. passim. et εὐστομέω, bona verba loquor, bene dico. εὐστόμει, καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς, Aristoph. Nub. 831, bona verba, quæso; nec loquitor quidquam ignominiosi in viros dextros et ingeniosos.

στόμαργος, ὁ ἡ, vide sub γαστρίμαργος.

στόμαχος, ου. ὁ. (Τέμω) guttur, *die kehle, gurgel, (the throat, gullet.)* est a στόμα per paragogen; nam cohæret proxime ori, et est os proprium ad intromittendos in ventriculum cibos, imo et ad formandos sonos. ἀπέταμε στομάχους ἀρνῶν χαλκῷ, discidit guttura agnorum ferro, in sacrificio, Γ, 292, coll. 269, seqq. i. e. ἔσφαξε τοὺς ἄρνας: nam σφάζειν proprie est, guttur incidere, *die kehle abschneiden, (to cut the throat.)* sic et, ἀπέταμε στόμαχον κάπρου χαλκῷ, T, 266, abscidit guttur apri. κατὰ στομάχου θέμεθλα ἔνυξε, P, 47, gulam ejus transfodit hasta; nam τὰ θέμεθλα vocat τὴν θέσιν, locum ubi sita est gula: et στόμαχος est ὁ λεγόμενος βρόχθος περὶ τὰ τοῦ λαιμοῦ ἔσχατα, ἡ φάρυγξ, ὁ βρόγχος. sic et apud Romanos, e. c. Cicero ad diversos, Lib. 4, Ep. 12, § 3, vulnera duo, unum in stomacho. notio, qua ventriculum notat, est recentiorum: antiqui ventriculum vocabant τὴν γαστέρα.

στομίας, ὁ, στόμις, ὁ, στομόω, στομφάζω, magnifice loquor, στομφασμὸς, ὁ, magniloquentia, quando quis os suum nimis aperit, vide sub στόμα.

στόμωμα, τὸ, vide ibidem.

στοναχέω, f. ήσω. (Τῶ) anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. idem ac στένω et στενάχω. ἀδινὸν στοναχῆσαι, Σ, 124, crebro gemere.

στοναχὴ, ῆς. ἡ. (Τῶ) gemitus ex luctu et mœrore oriens. est ab ὁ στόνος, cum paragoge: nisi velis existimare, τὸ ἄχος simul inesse huic nomini. τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματα ὀρώρει, Ω, 512, horum igitur amborum gemitus lugubris in domo incitabatur. et 696, οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε, i. e. in summo luctu. Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, B, 356, 590, ubi prior vox est passiva, impetus in eam factos violentos a Paride, et gemitus Helenæ rapaciter detentæ. et 39, ἔμελλεν αὐτοῖς ἐπιθήσειν ἄλγεά τε στοναχάς τε διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, aucturus iis erat ærumnas et miserias in pugnis. δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, ε, 83, 157, animum conficiens. ἤν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ, si vero aliqua mulierum audiat in domo sua gemitum vulneratorum aut sonum percussorum cadentiumque alium, φ, 237, 383. γλυκὺς ἵμερος ἧρει αὐτὸν κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς, dulcis appetitus cepit eum fletus et gemitus, χ, 501. στοναχῇ τε γόῳ τε ὀδυρόμενος, π, 144. sic, μυχμῷ τε, fremitu et gemitu, ω, 415. θεοὶ ἔδοσάν μοι ἄλγεά τε στοναχάς τε, ξ, 39. στοναχαῖς, Ne. 10, 141.

στοναχίζω, f. ίσω. (Τῶ) anxius sum, gemo, angustia animi et anxietate et sollicitudine laboro. idem ac στένω et στοναχέω. μεγάλα στοναχίζων, Ψ, 172. et 225, ἀδινά. μέγα δὲ στοναχίζετο θυμῷ, H, 95, magnopere ingemiscebat et indignabatur animo, στενακτικῶς ἐλάλει.

στονόεις, εσσα, εν. (Τῶ) gemitum ciens, gemituum plenus. βέλεα στονόεντα, tela tristia et morientium gemitus cientia, Θ, 159. O, 590. ω, 179. ἐμὰ κήδεα, ærumnas meas luctuosas, ι, 12. στονόεσσαν ἀϋτὴν, i. e. μάχην, pugnam ubi multi morientes gemunt et reliqui graviter laborant, λ, 382. εὐνὴ στονόεσσα, lectus dormitorius, qui mihi gemituum locus est ob viduitatem, ρ, 102. τ, 595, ἀοιδὴν, cantum lugubrem, Ω, 721. στονόεντες ὀϊστοὶ, sagittæ letiferæ, φ, 12, 60. στονόεντα ὅμαδον, Ist. 8, 54, luctuosum clamorem pugnæ.

στόνος, ου, ὁ. (Τῶ) gemitus, labor gravis vel affectuosus, *das stönen, die mühe, (groaning, toil.)* Ἔρις, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν, Δ, 445, Contentio, augens gemitum et gravem laborem virorum pugnantium. τῶν δὲ στόνος ὤρνυτο ἀεικὴς ἄορι θεινομένων, horum gemitus excitabatur atrox ense percussorum, K, 483. Φ, 20. sic et, κράτων τυπτομένων, χ, 308. ω, 183, capitibus, i. e. singulis continua serie, percussis. στόνον οἷον ἤκουον κτεινομένων, eorum qui occidebantur, ψ, 40. ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν, T, 214, gravis gemitus virorum, morientium.

στορεννύω, στόρεσμα, τὸ, vide sequens.

στορέω, f. έσω. (Στρῶ) expando et extendo dejectum vel depositum in terra vel alio plano: sterno: æquo. idem ac στρόω. hinc est στορεννύω, στορέννυμι, per distractionem vel paragogen in præsenti: unde per syncopen στόρνυμι. et τὸ στόρεσμα. ponitur proprie de apte disponendo aliquo: hinc ἐπὶ εὐνῆς, de lecto, deinde per metaphoram ἐπὶ γαλήνης in mari, quando fluctus inæquales sternuntur, ut plana fiat superficies æquoris. hinc et ἐπὶ θυμοῦ, de ira, quando ponitur. καὶ ἐπὶ λίθων, e. c. ἔστρωσε λίθοις τὴν ὁδὸν, æquam fecit viam lapidibus. etiam ἐπὶ σανίδων, de asseribus, ἐξ ὧν τὸ ἐν νηῒ κατάστρωμα, *das verdeck, (the deck.)* στορέσαι πυκινὸν λέχος, cubile densum, et hinc molle, sternere, I, 617, 655. et 656, στόρεσαν λέχος, et 657 additur, quas res instraverint cubili, κῶεά τε (vellera densa ovium) ῥῆγός τε, (purpuream ex lana vestem) λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον, tenue linteum. et 213, ἀνθρακιὴν στορέσας, prunas sternens et expandens æqualiter, ut super iis assaret carnes. δμωῇσι κέλευσε δέμνια (*bettstellen,* [*bedsteads,*] ligneas spondas) ὑπ' αἰθούσῃ θεῖναι, καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρεα ἐμβαλεῖν, στορέσαι δ' ἐφύπερθε τάπητας, *(matrazzen,) (mattresses,)* χλαίνας τ' ἐνθεῖναι οὔλας *(wollene neue mantel) (new woollen cloaks)* καθύπερθε ἕσασθαι, quæ erant loco tectorii lecti, *statt des deckbettes, (instead of the coverleis,)* Ω, 644—646. et 648, ἐστόρεσαν δοιὼ λέχεα ἐγκονέουσαι, straverunt duo cubilia festinantes ancillæ, quæ erant pulcræ concubinæ Achillis, quas ex præda acceperat. notat ergo στορέσαι, ἐπιφανείας τὸ στόρεσμα πανταχοῦ. sic de lecto dormitorio eadem verba, δ, 296—299. et 301, δέμνια δὲ στόρεσαν, instraverunt spondas. et η, 335—340. et 342, πεποίηται δέ σοι εὐνὴ, nam tibi paratus est lectus, *es ist dein bette gemachet, (thy bed is made,)* qui est finis ultimus τοῦ στορέσαι. χαμάδις στορέσας, humi sternens, quod opponitur τῷ δεμνίῳ, τ, 599. στόρεσόν μοι λέχος, ψ, 171, 177, coll. 179, 180. et 291, ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος, coll. 289, 290. κυριολεκτεῖται ergo hoc verbum ἐπὶ εὐνῆς. ἐστόρεσεν δὲ θεὸς πόντον, γ, 158, i. e. γαλήνην ἐποίησε: et ab hac metaphora etiam ancoræ vocantur εὐναί.

στόρνυμι, vide supra.

στραβὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) qui est oculis distortis, vel, si alter quidem oculus rectum tuetur, alter vero avertitur. ὁ στραβὼν, ῶνος est idem. *ein schieler, (one who squints.)* a στρέφω.

στραβὼν, ὁ, vide supra.

στράγξ, αγγός. ἡ. (Στάω) stilla, humor per parva foramina defluens vel influens. est pro στάξ, interserto ρ et γ, a στάζω, f. ξω. hinc est στραγγίζω et στραγγεύω, guttatim exprimo humorem, στραγγεύομαι, premor sic ut hæsitem, Aristoph. Nub. 131, *was drücke ich noch bey solchen umständen, und mache nicht fort? (why do I still press under such circumstances and not break forth?)* ἀναβάλλομαι, μέλλω.

στρατάομαι, f. τήσομαι. (Στρῶ) exercitum collocatum habeo, castra habeo. *stehe mit einem heerlager, (am posted with an army.)* οἳ τότε ἐστρατόωντο (pro ἐστρατάοντο, contr. ἐστρατῶντο, et rursus distracto circumflexo per intersertum ο) παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, qui tunc castra habebant ad ripas Sangarii fluvii, Γ, 187. sic et, ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης, Δ, 378, sc. Tydeus et Polynices.

στράταρχος, ου. ὁ. (Ἔρω) supremus militiæ dux. Αἰθιόπων στράταρχος, Μέμνων, Py. 6, 31. Ist. 5, 50. ab ὁ στρατός.

στρατεύομαι, (Στρῶ) milito, miles sum. expeditionem facio. Φιλοκτήτου δίκην ἐφέπων ἐστρατεύθη, Py. 1, 98, ejus morem imitatus militavit. forma activa in sensu sedendi et commorandi, quasi in castris, est apud LXX, Judicum xix, 8, στράτευσον, sede, morare.

στρατηγὸς, ὁ, vide sub ὀχετηγός.

στρατιὰ, ᾶς. ἡ. (Στρῶ) exercitus, cœtus, populus. ποθέω στρατιᾶς ἐμῆς ὀφθαλμὸν, desidero, abesse doleo; oculum exercitus mei, Ol. 6, 26. μόνος, ἄνευ στρατιᾶς, solus sine exercitu, Ne. 3, 59. Ἑλλανίδα στρατιὰν, Græcum conventum, Græcos, Py. 11, 75. sic et, Αἰολέων, Ne. 11, 45, coloniam, ἀποικίαν.

στράτιος, ια, ιον, vide sub στρατὸς prope medium, et Ζεὺς in R. prope initium.

στρατιῶται, οἱ, de iis conf. βουφονέω.

στρατόπεδον, τὸ, vide sub οἰνόπεδον.

στρατὸς, οῦ. ὁ. (Στρῶ) proprie est, exercitus in castris stans et quasi stratus, *ein heerlager, (a camp:)* deinde est in genere, exercitus, sive is sit terrestris sive navalis. est a themate στρῶ, consternitur enim terra copiis militaribus et tabernaculis, et mare classibus. Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς, ω, 81, quia pium bellum gerendum susceperat. οὗτος ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται, hic e castris huc vadit, Κ, 341. et 336, βῆ δ' ἰέναι πρὸς νῆας ἀπὸ στρατοῦ. et 562, τὸν δὲ διοπτῆρα στρατοῦ εἶναι ἡμετέρου προέηκεν Ἕκτωρ, hunc misit, ut sit speculator castrorum nostrorum. ἐπ' ἀριστερὰ στρατοῦ, ad lævum cornu exercitus, Ν, 326. αἴθε ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, utinam esses imperator alius exercitus miseri, Ξ, 84. ἀγγελίην στρατοῦ ἤκουεν ἐρχομένου, β, 30, 42, famam audivit de adventante exercitu aliquo infesto. ἀπὸ στρατόφιν, pro στρατοῦ, Κ, 347. πολλὸν ἄριστος ἐνὶ στρατῷ, potentissimus in exercitu et præstantissimus, Α, 91, Agamemnon. sic idem, μέγα ἄριστος εὔχεται εἶναι, Β, 82. ὅσοι ἄριστοι, principes, Ο, 296. οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ, qualis ivit cum exercitu, υ, 89. νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακὴν, pestilentiam concitavit in castris, Α, 10. et 53, ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, novem dies ibant sagittæ dei per castra. et 229, κατὰ εὐρὺν Ἀχαιῶν, in castris amplis. et 384, ἐπῴχετο κῆλα θεοῦ πάντη ἀνὰ εὐρύν. et 478, ἀνάγοντο μετὰ εὐρὺν, vela dederunt in altum ut proficiscerentur ad ampla castra. κοιρανέων δίεπε στρατὸν, Β, 207, imperans pervadebat castra. et 439, ἀθρόοι κατὰ εὐρὺν ἴωμεν, congregati eamus per ampla, et 779, φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ, ambulabant, vagabantur, huc illuc in castris. νῦν ἅλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδε, Δ, 179, exercitum frustra duxit huc. et est lusus ex ambiguo in ἅλιος, quod potest esse, per mare, et, frustraneus. et 209, βὰν δ' ἰέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ εὐρὺν, ibant per aciem ad castra ampla. νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ὥσπερ τὸ πάρος, Η, 370, cœnam sumite per castra: nam militari more erat commune tempus cibi conjunctim capiendi. conf. τέλος. et 380, δόρπον εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, cœnabant in castris manipulatim. πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατόν εἰσι κέλευθοι, multæ viæ sunt in castris, Κ, 66. et 221, ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν, ire in castra hostium: ubi plus promittit quam ei erat mandatum, coll. 206. et 325, τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερὲς, eo usque penetrabo in castra. νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται, nunc castra oppugnant, Π, 73, τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον. vides ergo, quid proprie notet στρατὸς, exercitus in castris stratus: sicut per tropum τὸ στρατόπεδον (a τὸ πέδον, solum) nonnunquam notat agmen. ἐς στρατὸν ἐλθὲ, abi in castra, *gehe zum heerlager, (go to the camp,)* Ω, 112. et 199, ἐπὶ νῆας, ἔσω εὐρὺν Ἀχαιῶν, ad naves, in ampla castra. Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν ἐκπάγλως ἤχθηρε, λ, 558, exercitum odio prosecutus est. ἀμφὶ πόλιν δύο στρατοὶ λαῶν εἵατο, Σ, 509, circa urbem duo exercitus copiarum militarium sedebant. adjectivum στράτιος, ία, ον, castrensis, exercituum rector: unde Ζεὺς στράτιος, et Ἀθήνη στρατία. apud Pindarum στρατὸς sæpe est, cœtus, populus. ἐξεγένοντο στρατὸς θαυμαστὸς, nati sunt populus mirandus, Py. 2, 85, de Centauris. et 159, λάβρος, impetuosus populus, ἐν δημοκρατίᾳ. ἀμείλιχος νεφέλης στρατὸς, Py. 6, 11, cœtus asper nubis, i. e. imber vehemens. στρατοῦ κύρις. sc. πολλοῦ, numerosi populi domine, Py. 2, 108. μοῦνος ἐκ Δαναῶν στρατεῦ, ex Græco exercitu solus, Py. 8, 74. στρατῷ i. e. ἐν δήμῳ, Ol. 9, 143. ἐν Ἀμφικτυόνων στρατῷ, i. e. συνόδῳ, in eorum concilio et conventu, Py. 10, 12. παντὶ, cœtui omni, Ne. 1, 93. Κάδμου, Cadmi populo, Ist. 1, 12. ἐναντίῳ, Ist. 7, 41, opposito exercitu. στρατὸν, i. e. ὅλον ὄχλον, Ol. 5, 28. Τιρύνθιον, Ol. 10, 40, i. e. πολλοὺς συστρατεύσαντας αὐτῷ. et 51, ὅλον, totum exercitum. et 79, ἐλαύνων, populum ducens inde. φυγόξενον στρατὸν, populum hospitibus inimicum, Ol. 11, 17. τοξότην Ἀμαζονίδων, Ol. 13, 127, sagittarium exercitum earum. νώμα στρατὸν, guberna populum, Py. 1, 166, λαὸν, δῆμον. ἐνέβησε, Py. 4, 340, navem conscendere fecit populum Argonautarum. ἐπίνομον στρατὸν ἡρωΐδων, curantem Thebas cœtum semidearum, Py. 11, 14. ἅρμοζον, Ne. 8, 20, gubernabant populum. ἀνδρῶν ἤγαγον, Ne. 9, 43, exercitum virorum fortium duxerunt. Ἑλληνα, Ne. 10, 46, Græcum populum et conventum.

στρεπτὸς, ἡ, όν. (Τρέω) quod convertitur, *was sich wenden, drehen und lenken, lässet, (what may be turned, wound, guided.)* στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ, Ι, 493, flexibiles enim etiam dii ipsi sunt, nec æternum irascuntur: coll. Κ, 45, Διὸς ἐτράπετο φρήν. nam στρεπτὸς et τρεπτὸς est idem. στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν, Ο, 203, quæ sententia sic intelligenda: οἱ ἐσθλοὶ μεταστρέφονται ἐπὶ τὰ ἐσθλὰ, ἐκ τῶν φαύλων δηλαδή: ὡς αἱ τῶν φαύλων πρὸς τὰ φαῦλα: flexibiles sunt mentes bonorum, a deteriori ad melius: sunt εὔπειστοι εἰς τὸ ἀγαθόν. στρεπτὴ γλῶσσα ἐστὶ βροτῶν, Υ, 248, ad varia converti potest lingua hominum, ad laudandum, ad vituperandum rursus. conf. γλῶσσα. φορέεσκον ἱμάντας ἐπὶ στρεπτοῖς χιτῶσι, Φ, 31, ferebant secum lora super tunicis tortilibus, ubi tales χιτῶνες sunt thoraces κρικωτοὶ ἢ ἁλυσιδωτοὶ, ex annulis aut catenulis compositi. alibi possint et esse ἱμάτια κλωστὰ, nendo facta vestimenta. sic, Ε, 113, αἷμα ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, sanguis prorupit per tortilem thoracem. in specie ὁ στρεπτὸς est, torques aureus circa collum, Xenoph. Cyrop. I, 3, 2.

στρεύγομαι, (Στάω) guttatim exprimor, guttatim defluo. it. metaphorice, paullatim tabesco et absumor, στραγγίζομαι, καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπω, deficio paullatim; quod recentiores etiam ἀπολιβάζειν dicunt, i. e. quasi κατὰ λιβάδα ὑποῤῥεῖν, κατά τι λιβάδιον ὑγροῦ ῥέειν εἰς φθοράν: *von sachten abgezeret werden und gleichsam tropfenweise vergehen, (to be consumed slowly, to waste as it were drop by drop.)* est ergo per syncopen pro στραγγεύομαι. βέλτερον, ἕνα χρόνον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι, præstat, semel vel perire vel incolumem esse, quam diu conteri in gravi pugna, Ο, 512, ubi ἕνα χρόνον et δηθὰ sunt opposita: *es ist besser, auf einmal entweder zu sterben oder leben zu bleiben, als von sachten und langweilig sich so abmatten im fechten, (it is better either to die at once, or to live in safety, than to be slowly worn out in fight.)* conf. ἤ. βούλομαι ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι (pro ἀπολέσαι) ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ, malo, semel aperto ad undam ore, vitam amittere, quam diuturno modo absumi in insula deserta, μ, 351, ubi ἅπαξ et δηθὰ opponuntur; et στρεύγεσθαι ibi est τήκεσθαι λιμῷ, *verhungern nach und nach, (to pine away with hunger.)*

στρεφεδινέω, f. ήσω. (Δίω) verbum compositum ex στρέφειν et δινεῖν, ταυτοσήμοις λέξεσιν, contorqueo, *ich drehe und wende, (I turn and twist,)* et in malo sensu, distorqueo præter naturam, *ich verdrehe, verkehre, (I turn the wrong way, pervert, distort.)* στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε, pro ἐστρεφεδινήθησαν, Π, 792, vertigine correpti oculi convertebantur præter naturam. καπυρὸς tali modo est compositum ex καίειν et πυροῦν, quæ ambo idem notant. σκοτοδινέω, et σκοτοδινιάω, vertigine tenebricosa laboro, *mir wird schwindlich, (I am giddy.)* Plato in Theæt. et Aristoph. Acharn. 1217, 1219.

Στρέφω, f. ψω. (Τρέω) verto, converto; torqueo. *ich wende, drehe, verdrehe, (I turn, twist, distort.)* est a τρέπω, unde est στρέβω, (a quo στροβέω, f. ήσω, circumago) et hinc στρέφω. στρέφει ἐγγύθεν, Ψ, 323, de agitatore equorum in certamine curuli; flectit ex propinquo, sc. equos. ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφεν ἵππους, Ρ, 699, qui prope eum flectebat, i. e. regebat, equos. ἂψ δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, et a tergo dii ventum verterunt, δ, 520, i. e. fecerunt, ut ventus iis a tergo flaret, ad reditum in patriam: et post ἵκοντο est colon ponendum, ibi enim protasis finita. redire fecerunt dii ferentem ventum, coll. 515. στρέψε ἵππους ἐπὶ νῆα, vertebat et dirigebat equos cum curru ad navem, ο, 205. τοὶ δὲ στρέψασκον (ionice pro ἔστρεψαν) ἀνὰ ὄγμους, Σ, 546, et tunc illi convertebant se rursus ad sulcos. ἂψ ἵππους στρέψαι, equos retro flectere, reverti cum equis, Θ, 168. Ν, 396. sic, ἂψ ἵππους στρέψαντα, Υ, 488. ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης, Σ, 544, quoties reversi venirent ad finem arvi. εἰς Ἔρεβος στρέψας, vertens pecudes eas versus Orcum, κ, 527. ἐν κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται, Μ, 42, inter canes et venatores varie vertit se. et 47, ταρφέα δὲ στρέφεται, crebro convertit se huc illuc leo inter viros. ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται, quæ in loco suo circumagitur, Σ, 488. ε, 274, de Arcto Boreali, quæ nunquam occidit nobis, sed circum volvitur circum polum Arcticum. ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χώρης, conversurus se erat et abiturus ex eo loco, Ζ, 516. στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, cum converteret se retro, Ο, 645. sic, ἐξαπίνης, cum converteret se subito, Π, 598. χερσὶν ἀώτου στρεφθεὶς ἐχόμην, ι, 435, ubi verbum finitum pertinet ad ἀώτου, hærebam ad vellus, et quidem manibus; participium vero est, contractus: et loquitur Ulysses, ab ariete foras ex antro Cyclopis elatus. cæterum τὸ στρέφειν notat et εἶδος κλώσματος: hinc στρεψίμαλλος est idem qui κλωστόμαλλος, ab ὁ μαλλὸς, cujus lana est contorta et implicata; unde metaphorice ὁ στρεψίμαλλος dicitur et de homine perplexa loquente et cogitante, de versuto et malo. possit ergo l. c. στρεφθεὶς esse, implicitus manu et digitis in vellus densum. ὅτε ἴδε νῆα στρεφθεὶς ἐκ χώρης, cum vidit navem, conversus ex eo loco ubi erat, respiciens ex eo loco, π, 352. στρεφθέντος αὐτοῦ μηρὸν ἔβαλε, Π, 308, conversi illius femur percussit. πρώτῳ γὰρ στρεφθέντι ἐνέπηξε δόρυ μεταφρένῳ, Ε, 40, primo enim averso vel avertenti se infixit hastam in tergum: nam poëta odit τοὺς λειποτάκτας, hinc talem statim occisum narrat. ubique est Homerus insinuator morum honestorum in omni vitæ genere. cæterum maluit hac forma loqui, quam στραφέντι, nam docti τὴν καίριον τραχυφωνίαν præferunt τῇ ἀκαίρῳ λειότητι in vocibus: sic θαφθεὶς pro ταφεὶς, θρεφθῆναι pro τραφῆναι, et innumera talia duriora sono. οὐτάζοντο, ὅτῳ (pro ᾧτινι) στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη, Μ, 428, vulnerabantur, cuicunque convertenti se terga nudabantur. αὐτὼ δὲ στρεφθέντε, et ambo conversi, Ε, 575, sc. ad pugnandum; ut ergo non ubique de fugaci et timida conversione ponatur. στρεφθεῖσα, cum conversa esset ad suas ministras, a filio, Σ, 139, coll. 138. ἐστρέφετο ἔνθα καὶ ἔνθα, volutabatur et versabat se huc illuc in cubili suo, Ω, 5. ἔριδα στρέφοι, litem et contentionem in fugam convertere queat, Ne. 4, 152. antiquum præsens fuit στρέβω, f. 2. στραβῶ, unde multa

descendunt alia, e. c. ἡ ἀστράβη, quæ notat σέλλαν καὶ σαγμάριον, et ὁ στρεβλὸς, etc.

στρεψίκαλλος, ὁ, vide sub οὐλή.

στρεψίμαλλος, ὁ, vide sub Στρέφω.

στρεψοδικέω, vide sub δίκη, ad finem.

στρηνὴς, έος, ὁ ἡ. (Ἔω) asper, insolens, irrequietus. est ab ἐνηὴς et στερέω compositum. hinc est στρηνιάω, f. άσω, irrequiete et insolenter me gero. et τὸ στρῆνος, εος, insolentia, impotentia animi.

στροβέω, vide sub Στρέφω.

στρόβιλοι, οἱ, vide sequens, et sub ὑπεραής.

στρόμβος, ου. ὁ. (Τρέω) turbo, *ein kräusel, (a top,)* idem qui ὁ στρόβιλος, quem pueri verbere scuticæ agitant. est a στρέβω, unde στροβέω, hinc ὁ στρόβος, vortex, vertigo, gyrus. et interserto μ; στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, Ξ, 413, ita movit saxum, cum ejiceret illud manu, quasi turbinem, ἐκίνησε τὸν λίθον ὡς στρόμβον. sed alii per στρόμβον intelligunt τὴν ἄτρακτον, fusum, *die spindel, (a spindle,)* quæ circumrotatur inter nendum, ἀπὸ τοῦ στροβεῖσθαι καὶ δινουμένην περιφέρεσθαι: alii τὴν παιζομένην βέμβικα vel βέμβηκα, turbinem quo pueri ludunt, ἣν καὶ στρόβαν βούλονται λέγειν: et Eustathius ad priorem sententiam inclinat. ut ergo et, fusus sit ὁ στρόμβος. præterea est species conchæ, de qua vide Theocr. Id. 9, 25, seqq.

στρουθοκάμηλος, ὁ, vide sequens.

στρουθὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Θέω) passer, *ein sperling, (a sparrow.)* ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ, διὰ τὸ πολύγονον, (quia sæpe, et multos, pullos excludit) ἔτι δὲ καὶ θερμὸν εἰς μίξιν, (ob calorem suum venereum) et ob easdem rationes columba est Veneri sacra. sunt deinde et Λιβυκοὶ στρουθοὶ, qui et simpliciter στρουθοὶ dicuntur, οἱ στρουθοκάμηλοι, ἄγριοι στρουθοὶ, *die strausvögel, (the ostrich,)* ob cursus celeritatem celebres. Herodotus IV, 175, vocat eos στρουθοὺς καταγαίους, quia non per aërem circumvolant, sed in terra vadunt. metaphorice στρουθὸς est, salax, pronus in Venerem: imo et virile membrum nonnunquam sic dictum. derivatur nomen a, μετὰ οἴστρου θέειν, per aphæresin Græcis solitam: quia χαίρουσιν οἱ στρουθοὶ τῇ μίξει, καὶ μάλα ὀχευτικοὶ εἰσί. ut ergo nomen iis sit inditum a spectaculo ipso, quando coëunt: nam nihil iis est in ea re celerius, et agilius, et crebrius. στρουθοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα, ὀκτὼ, μήτηρ δὲ ἐννάτη ἦν, Β, 311—313. et 317, κατέφαγε (ὁ δράκων) τέκνα στρουθοῖο καὶ αὐτήν. ibi στρουθοὶ signant Trojanos, quibus Venus causa belli fuit; numerus eorum signat tempus, novem annorum; quod in summo ramo insident, notat maximam mensuram temporis, i. e. annum: nam si in medio, notarent menses, si in infimo, dies. conf. δράκων. simul volucres huic ostento electæ, quia nihil est annis velocius.

στροφάλιγξ, ιγγος. ἡ. (Τρέω) circumversio, circumvolutio, obvolutio, gyrus. ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, Π, 775, in obvolutione pulveris jacebat magnus ille vir mortuus, *in der umgebung des sandes und staubes, (covered with sand and dust.)* sic, ἔκεισο, jacebas, ω, 39. τόξα πεπτεότα ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης, Φ, 503, sagittandi instrumenta, quæ ceciderant aliorsum alia, in obvolutione et circumvolutione arenæ. idem est si dicas στροφάλιγγα κονίης, καὶ ἀέλλης: nam στρέφειν καὶ εἰλεῖν sunt ὅμοια.

στροφαλίζω, f. ξω. (Τρέω) circumago, circumverto, circumverso. ἠλάκατα στροφαλίζετε, σ, 314, *spinnet, (spins.)*

στροφὴ, ἡ, vide sub στρόφος.

στρόφιγξ, ὁ, vide sub θαιρός.

στρόφος, ου. ὁ. (Τρέω) funis contortus, lorum contortum. σχοινίον ἐστραμμένον, ἢ ἱμὰς τοιοῦτος, ὑφ' οὗ αἴρεται καὶ βαστάζεταί τι, quo quid attollitur et portatur. deinde notat et alia flexa aut contorta, e. c. cincinnum. imo et νόσος τις sic vocatur, quem Latini nominant tormina ventris. ἐνῆν πήρῃ στρόφος ἀορτὴρ, erat ad peram funis quo portabatur, ν, 438. ϱ, 198, ubi duo substantiva per appositionem. hinc est ἡ στροφὴ, conversio, flexio.

ΣΤΡΩ͂, et **στρόω**, f. στρώσω. expando et extendo dejectum vel depositum in terra vel alio plano: sterno, *ich streue, (I strew:)* æquo, *ich breite aus, mache eben, (I spread out, make level.)* hinc est τὸ στρῶμα, stratum, *eine streu, (litter for a bed,)* it. vestis stragula, *eine tapete oder laken zum unter-oder überbreiten, (a carpet or coverlet, for spreading under or over:)* et ὁ στρώτης, ου, strator lecti; qui et ὁ στρωτὴρ, ῆρος: et στρωννύω.

στρῶμα, τὸ, vide supra.

στρωμνὴ, ῆς. ἡ. (Στρῶ) stratum. est per syncopen ex στρωμονή. in genere, omne id quod substernitur aut subjacet jacenti. στρωμνὴ χαράσσουσα, Py. 1, 54, stratum subjacens, durum et lædens eum qui superjacet, τὸ ὑπεστρωμένον ἔδαφος κεντρῶδες, ἐπιξύον τὸν νῶτον. et sermo est de Typhone, jacente humi sub Ætna, qui lectus omnino est valde durus et vibices imprimens corpori vel dorso. ἀπὸ στρωμνῆς, de strato, i. e. de lecto et cubili, Ne. 1, 75, exsiliens subito. στρωμνὴν ἄφθιτον, Py. 4, 410, ubi sic vocatur aureum illud vellus: nam quia antiqui vellera ovium substernebant sibi dormituri, hinc vocatur στρωμνὴ, et quia aureum, hinc ἄφθιτος, nam aurum non corrumpitur putredine aut ejusmodi peste: Διὸς γὰρ παῖς ὁ Χρυσὸς, κεῖνον οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει.

στρωννύω, στρωτὴρ, ὁ, **στρώτης**, ὁ, vide sub ΣΤΡΩ͂, et δμωὴ, prope initium.

στρωφάω, (Τρέω) est idem quod στρέφω, circumago, κλώθω. ἠλάκατα στρωφῶν, ζ, 53, 306. η, 105. ϱ, 97, pensa versare nendo. κατ' αὐτοὺς ἐστρωφᾶτο, Ν, 557, inter eos et contra eos versabatur. κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι, in domo versari, Ι, 459. ἑκὰς στρωφᾶσθαι, Υ, 422, eminus versari. Vide sub νωμάω.

στύγαξ, ὁ, vide sub στυγέω.

στυγερὸς, ὰ, ὸν. (Στὺξ) quem horremus, et aversamur; horribilis; frigus faciens. κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο, canem horrendi Plutonis et in frigidis locis habitantis, Θ, 368. στυγερὸς δέ μιν σκότος εἷλε, cepit eum tenebra gelida, i. e. ὁ θάνατος, quem homines communiter horrent, Ε, 47. Ν, 672. Π, 607. στυγεροῦ πολέμοιο, pugnæ gelida corpora facientis, Δ, 240. Ζ, 330. Τ, 230, ut et in activa notione ponatur hoc nomen; horrorem incutiens: στυγνὸς, tristis et tristificus. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ, Jupiter Junoni, Ξ, 158, horroris et metus causa erat animo ejus, *er jagte ihrem herzen ein schrecken und ehrfurcht ein, (he struck awe and terror into her heart.)* στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, gravis et mortem gelidam minitans et horrorem faciens ingruit contra eum deus aliquis, ε, 396, *eine fürchterliche gottheit mishandelt ihn, (some terrific god persecutes him.)* στυγεροῦ κλαυθμοῦ, tristis fletus, ϱ, 8. στυγερὸς γάμος, horrorem incutiens, et contristans me, σ, 271. sic, οὐκ ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον, de Penelope, α, 249. π, 126. et, ἠρνεῖτο, ω, 125, ut notetur violentia procorum, quæ faciebat, ut ne terribilem quidem sibi rem negare omnino non auderet regina. στυγερὸς κοῖτος, χ, 470, triste cubile et gelidum, i. e. status mortis, quo gelidi jacent. στυγερῷ κρίνονται Ἄρηϊ, tristifico Marte decernunt, gelida corpora per mortem faciente, Σ, 209. γήραϊ, Τ, 336, in senecta gelida et tristi et molesta, quam horrent juniores. πένθεϊ, χ, 483, in luctu tristissimo, *in tödtlicher trauer, (in the deepest grief.)* sic, ἐμὲ, στυγερὸν πένθος ἔχοντα, κ, 376, me qui horribilem luctum habebam. et luctus bene comparatur frigori magno, sicut lætitia calori. στυγερῷ μύθῳ, μ, 278, sermone qui mihi horrorem aliquem incutiebat; ob præsagia futurorum, coll. 295. sermone qui me valde tristem faciebat. sic, ἐπέεσσι στυγεροῖς, λ, 464, tristibus et tristes facientibus sermonibus; uti et 81. μνηστήρων στυγερὸν θάνατον, ω, 413, i. e. φρικτόν. πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσι, μ, 341, omnes quidem moriendi species, sunt tristes et horribiles miseris mortalibus, *sind ihnen schrecklich, (are appalling to them.)* ἐμὲ μὲν στυγερὴ κὴρ ἀμφέχανε, Ψ, 79, me fatum absorbuit gelidum, i. e. mors. νόσος στυγερὴ, morbus contristans et gravis et morti adfinis, ο, 407. στυγερὴ δὲ ἀοιδὴ ἔσσεται ἐπ' ἀνθρώπους, sc. ἡ Κλυταιμνήστρη, ω, 199, nam horrenda erit narratio apud homines; *sie wird ein entsezlich lied bey jedermann bleiben, (it will be a fearful story to all.)* μητρός τε στυγερῆς, sc. τάφον, γ, 310, præbuit epulum sepulcrale Argeis Orestes, ob sepulturam horrendæ matris suæ, quam interfici curaverat. ἐπὶ γαστέρι στυγερῇ οὔτι κύντερον ἄλλο ἔπλετο, post ventriculum molestissimum non aliud quidquam audacius esse solet, η, 216, coll. 220, 221, *nächst dem traurigmachenden, beschwerlichen,* i. e. *hungrigen, magen, (after the troublesome,* i. e. *hungry stomach.)* τηκεδόνι στυγερῇ, λ, 200, tabe tristi, *durch gram und kummer, (by grief and sadness.)* στυγερῇ δαιτὶ, epulo ob mortuum qui abiit ad Στύγα, Ψ, 48, *lasset uns jezt eine trauer malzeit halten, (let us now hold a mourning feast.)* conf. δαίς. νικήσας, ἐθέλει στυγερήν ἐμὲ οἴκαδε ἄγεσθαι, Γ, 404, inquit Helena: si vicit, vult, me mortiferam et horrendam, ducere domum; me, quæ sum causa tot mortium gelidarum. νοῦσόν τε στυγερὴν, Ν, 670, διὰ τὸ θανάσιμον, tristem et mortiferum morbum. ὁδὸν, γ, 288, triste iter. Ἐριφύλην, λ, 322, quæ fuit causa mortis mariti sui. ὁδὸν, ξ, 235, iter mortiferum; sicut ipse poëta explicat 236, ἣ πολλῶν ἀνδρῶν γούνατα ὑπέλυσε. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, υ, 81, τὴν κατὰ τὸν ᾅδην, τὸν τάφον, *damit ich unter die kalte erde käme,* i. e. *stürbe, (that I may come beneath the cold ground,* i. e. *die.)* et 78, στυγερῇσιν Ἐρινύσιν, i. e. ταῖς φρικταῖς, et quasi κρυεραῖς καὶ ῥιγεδαναῖς, horrendis. στυγερὰς Ἐρινῦς, pro Ἐρινύας, β, 135. Ι, 454. πλοῦτος στυγερώτατος, Ol. 10, 108, divitiæ tristissimæ et tristem facientes habentem: sub conditione. Vide sub ΣΤΥ͂Ξ.

στυγερῶς, (Στὺξ) adverb. horrende, tristifice, letaliter; φρικτῶς, κρυερῶς: *grässlich, gräulich, erschrecklich, entsezlich, höllisch, (hideously, ghastly, frightfully, horribly, infernally.)* στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, male a pugna abiisses, Π, 723, i. e. cum magno malo hostium tuorum, cum magna cæde facta: nisi est apostrophe ad absentem hostem; tunc tu, Patrocle, cum tuo magno malo abiisses e pugna, i. e. cecidisses. στυγερῶς ἐγώ τινα πέμψαιμι νέεσθαι ἡμετέρου ἐξ οἴκου, horrende ego aliquem ejicerem ex domo nostra, φ, 374, i. e. interficerem omnes. sed mitius in ore Penelopes est, ψ, 23, στυγερῶς αὐτὴν ἐγὼ ἀπέπεμψα νέεσθαι, tristifice, tristibus verbis, eam ego dimisissem a me.

στυγέω, f. γήσω, et per syncopen στύξω. (Στὺξ) horreo aliquid, *mir schaudert die haut wovor, (I shudder at something,)* φρίσσω, sicut præ frigore fieri solet. deinde et, maxime apud recentiores, μισέω, odi, *ich hasse, (I hate.)* sed prior notio apud poëtam prævalet. syncope futuri est, sicut a δοκέω, f. κήσω, δόξω. νῦν δ'

ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς, inquit Minerva de Jove, Θ, 370, nunc autem me aversatur et abhorret, et Thetidis voluntates explere vult: nisi malis active h. l. intelligere, φρίσσειν ποιεῖ μέ. nam μισεῖν, nimium foret. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι, Η, 112, pro ὄντε, quem horrent et alii, φρίσσουσιν αὐτὸν, metuunt valde, coll. 114, et sermo est de Hectore. sic Jupiter de se, Ο, 167, 183, metuunt me. οἰκία εὐρώεντα, τάτε (ἅτε) στυγέουσι θεοί περ, Υ, 65, domicilia situ plena, quæ horrent etiam dii; nam sunt domicilia θνητότητος, quam dii ignorant: et sermo est de locis inferis apud Proserpinam. στυγέῃ δε καὶ ἄλλος, Α, 186, ut et alius horreat et vereatur ita agere. sic, ἵνα τὶς στυγέῃσι καὶ ἄλλος, Θ, 515. λαῖφος, ὅ κεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα, ν, 400, ubi constructio est, ἄνθρωπος ἰδὼν ἔχοντα αὐτὸ, στυγέῃ αὐτὸν, velamen, quod si adspiciat aliquis indutum illo, horrere et aversari possit eum. τῷ (tunc) κε τέῳ (τινὶ alicui, tali) στύξαιμι (horrere facerem) μένος (robur meum) καὶ χεῖρας, λ, 501, ubi aperte est in sensu activo et transitivo positum verbum: εἰς ἔκπληξιν ἀγάγοιμί τινα, imo, στυγέω non solum φρίσσειν notat, sed et λυπεῖσθαι, tristem fieri, et λυπεῖν, tristem facere, conturbare animo: ex qua transitiva notione h. l. explicari commode potest, sicut ille ex Θ, 370, adductus. στυγητὸς, ὁ, qui horrori est, et ὁ στύγαξ, idem. Vide sub ΣΤΥ'Ξ.

στυγητὸς, ὁ, vide supra.

στυγνάζω, στυγνὸς, ὴ, ὸν, vide sub ΣΤΥ'Ξ.

στύλη, ἡ, στύλος, ὁ, vide sub στήλη.

στύμα, τὸ, vide sub τρίγλα.

ΣΤΥ'Ξ, υγός. ἡ. est fons aquæ gelidissimæ in Arcadia, quæ pota frigore suo enecat. hinc horribilis habita omnibus, et ab horrore sic appellata. nam nomen est fictum ex sono illo, quem edunt horrentes aliquid, maxime qui frigus molestum sentiunt. hinc et fons ille apud inferos, i. e. apud gelidos mortuos, dictus est Στύξ: et quia hanc Stygem infernam jurare dicuntur dii; hinc quilibet fons sacer, et quem jurant accolæ, dictus est ἀποῤῥὼξ Στυγὸς ὕδατος, i. e. ἀπόῤῥοια. sic ὁ Τιταρήσιος, ὅρκου δεινοῦ, Στυγὸς ὕδατος, ἐστὶν ἀποῤῥὼξ, Β, 755, qui fluvius cæterum erat amœnissimus. conf. ὅρκος. οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα, Θ, 369, non sane effugisset alta fluenta Stygis aquæ, i. e. mortem: nam hæc aqua mortem denotat, quia mortuus est valde gelidus. ὄμοσόν μοι ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ, jura mihi inviolabilem Stygis aquam, Ξ, 271, inquit Somnus ad Junonem: et ritus ille jurandi describitur, 272—274, cum tangeret Juno altera manu terram, altera aquam. fictio poëtæ hoc vult: dii, ut æternum viventes, oderunt statum mortis gelidum; terra et aqua sunt materia omnium corporum; per statum mortis privatur mortuus omnibus rebus: hinc dii jurant Stygem, i. e. volunt privari vita et felicitate sua, si pejerent. sic Juno jurat Στυγὸς ὕδωρ, Ο, 37. et Calypso, ε, 185. ab hoc nomine est verbum στυγέω, unde στυγερὸς, et στυγνὸς, et στυγνάζειν i. e. λυπεῖσθαι.

στύξαιμι, vide sub στυγέω.

στύραξ, ὁ, vide sub σαυρωτήρ.

στυφελίζω, f. ίξω. (Ἕλω) duriter vexo et motito, aspere tracto, στρυφνῶς ἢ ἐστυμμένως (i. e. στυφέως) ἑλίσσω, moveo huc et illuc duriter: ἐστυμμένως συστρέφω. *ich zause, wrange, greife hart an, plage, (I pull, wrench, seize roughly, torment.)* est ergo a στύφω, adstringo, spisso; et ἑλίσσω, compositum verbum poëticum. μήτε τι τὸν ξεῖνον στυφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον δμώων, σ, 415. υ, 324. ubi id aliter de hospite intelligit, aliter de ancillis, quas modeste in genere masculino designat, quasi in genere de servis loqueretur: monetque, ut neque hospitem duriter impetant, neque ancillas lascive appetant et attrectent. οὐ γὰρ ἔοικεν ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν, Φ, 380, non enim par est, deum sic, hominum causa, duriter tractare; *so zu plagen, (so to persecute.)* τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαεινὴν ἀσπίδα Ἀπόλλων, Ε, 437, duriter pepulit ei clypeum. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα, Η, 261, sc. ἡ ἐγχείη, hasta missa duriter impetiit et percussit eum irruentem: διέσεισε. sic et Μ, 405. *der spiess begegnete ihm gar hart, (the spear met and struck him with great force.)* πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλα ἀσπίδας ἐστυφέλιξε, Π, 774, multi lapides magni clypeos impetierunt et concusserunt. σή με ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, tua conjux, pater, me tam aspere tractavit, Φ, 512. τὸν ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, Χ, 496, hunc ex convivio exturbavit. οὐδέ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστυφέλιξεν, ρ, 234, neque eum ex semita proturbavit et depulit ictu suo duro. ἐξ ἑδέων στυφελίξαι, Α, 581, ex sedibus deturbare duro impulsu: atque ibi deest ἀπόδοσις, posset sane, *so könnte er dich aus der wohnung herabstossen, (he might throw thee out of the house.)* ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ, Λ, 305, ut quando ventus nubes agitat vehementer. ξείνους τε στυφελιζομένους, δμῳάς τε γυναῖκας ῥυστάζοντας ἀεικελίως, π, 108, s. ubi prius participium est passivum, hospites vexatos duriter, ἐστυμμένως ἑλισσομένους καὶ ἐλελιττομένους: alterum participium est activum notans procos, qui violant ancillas. Et sic in sequentibus passivum et activum iterum alternatim ponit, emphatice, ut significet, quid alii patiantur, quid alii faciant, indignis modis. sic et υ, 318, s. coll. 312.

στύφω, f. ψω. (Στάω) adstringo, stare duriter facio, *ich ziehe zusammen, (I contract, harden,)* sicut acerbi sapores aut austera vina solent; *ich stopfe, (I stop,)* ut medicamina adstringentia solent. esse a sequente facile apparet. apud poëtam obvia vox non est. Vide supra.

στύω, f. ύσω. (Στάω) idem quod στάω et στέω. stare facio, sto. hinc est ὁ ἡ ἄστυτος, i. e. ἄκαρπος, ἄγονος, *unstämmig, (unstable;)* non constans et perdurans. e. c. Πελοπιδῶν ἄστυτος οἶκος. et, φθίνει δόμος, ἀστύτοις δεσποτῶν κεχρημένος τύχαις, consumitur domus, instabili dominorum fortuna conflictans. est et species θρίδακος, quam fœminæ vocant ἀστύτιδα (ab ἡ ἄστυτις) quia ἀσθενεῖς εἰσὶ πρὸς τὰ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι. nam στύειν et στύεσθαι notat et, arrigere. hinc ludens aliquis, nomen ὁ Ἀστυάναξ, ab hoc verbo cum α privativo deduxit, et adhibuit ἐπί τινος δυσκινήτου τὰ εἰς λαγνείαν. apud Aristophanem hoc στύειν in significatu isto physico est frequens, e. c. Acharn. 1218. Aves, 558, 1256. Pax, 727. Lys. 152, 214, 598, 869, 988, 995, 1180.

στωμύλλω, vide sub στόμα, ad finem.

ΣΥ', tu, *du, (thou.)* Dores dicunt τὺ, et cum syllaba νη, τύνη, quæ paragoge etiam est in ἐγώνη. alibi hæc syllaba etiam mediæ voci interseritur, e. c. ἀμενὸς, roboris expers, ἀμενηνὸς, a τὸ μένος, robur, δύναμις, ut notetur ἀσθενής. etiam ab initio præfigitur, e. c. νέω, i. e. σωρεύω, cumulo, νηνέω unde est ἐπινηνέω. τύνη, i. e. σὺ, Ε, 485. Ζ, 262. Μ, 237. Π, 64. Τ, 10. Ω, 465. σὺ, Α, 76, 508. Β, 344, 256, ubi est δεικτικῶς tu talis. et 761, συ, Μοῦσα. Δ, 316, 339, ubi est loco nominis, familiariter. Ε, 228, conf. δέδεξο. σὺ αὐτὸς, Ε, 230. 237, 350, σύγε, emphatice, sequente σέ. 812, 809, 810, 811. Ζ, 46, 429, 430. Θ, 35. Ι, 255, σὺ δὲ θυμὸν ἴσχειν, ubi infin. pro imperativo. 259. Κ, 237, 238, ubi alterum σὺ abundat, per ἐπαναφοράν. καὶ σὺ, Μ, 164. 231. σὺ μὲν, αὐτὰρ ἐγὼν, Ξ, 5, 8. 198, 145. σὺ σὺν, Ο, 26. 46, 95, 229, 244, 247. Π, 17, 89, 523, 540, 627, 850. Ρ, 75, 479. Σ, 134. Τ, 34. Φ, 186, 187, 229, 292, σὺ αὐτός. 481. Χ, 55, 222, 288, 478, 479, 482, 483, 485. Ψ, 313, 607, 892, 894. Ω, 62, 364, 398, 500, 555, 556. α, 301, καὶ σὺ, φίλος. γ, 199. θ, 197, 402, præcedente ἐγώ. ι, 452. κ, 271, 330. ο, 24, σύγ' αὐτός. π, 259, 304, 422. ρ, 379, 455, 456. σ, 128, 326, 368, 105. τ, 81, 121. υ, 336. φ, 171, 172, 193, 234. χ, 54. ω, 93. Genitivus σοῦ apud poëtam non occurrit, sed Ionica forma σεῦ. δεῦρο ἤλυθε σεῦ εἵνεκα ἀγγελίης, Γ, 206, ubi ἕνεκα bis positum intelligi debet, tui causa, legationis causa, huc profectus est. σεῦ αὐτῆς, Ξ, 327, te ipsam. σεῦ ἐπιδευομένους, indigentes tui, Σ, 77. et 333, σεῦ ὕστερος, post te. Τ, 185. Φ, 475. Χ, 432. ξ, 493. τ, 489. et altera Ionica forma σέο, Ζ, 328. Ξ, 328. Ο, 181. Π, 709. β, 180. σέο τ' αὐτοῦ κήδεα, *deine eigene noth, (thy own distress,)* λ, 368, i. e. σὰ καὶ τὰ τῶν σῶν ἑταίρων, nam φίλων πάντα κοινά. sic et intelligit Ulysses ipse, 381. ὤ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος, τ, 363, heu mihi, quod ego tibi, mi fili, opitulari nequeo! producte eadem forma est σεῖο, Γ, 137, 365. Ε, 411. ὅσον σεῖ' ἄλγος, Ζ, 454, coll. 450. Ο, 569. Σ, 335, 359. Χ, 253, 288. Τ, 218. Ω, 486, 686. λ, 481. τ, 358. υ, 201. pro eodem ponitur et σέθεν, quod est per syncopen ex σέοθεν, tui, ex te, tui causa, Δ, 127, 169, ἐκ σοῦ, ἕνεκα σοῦ. Π, 539. Σ, 337, Φ, 331. Ψ, 312. Ω, 490. τ, 377, καὶ σέθεν εἵνεκα, quia tam similis es hero meo carissimo. υ, 42. Dativus, σοὶ καὶ ἐμοὶ, Δ, 38, 58. 60, σοὶ παράκοιτις, tibi conjux, ubi alii legunt σή. σοὶ πάντες μαχόμεθα, Ε, 875, i. e. διά σε, per te, tua culpa, tu es causa cur pugnemus. sic alibi, σοὶ ζῶ, vivo per te. οὐκ ἄρα σοίγε πατὴρ ἦν οὗτος, Π, 33. ἵνα καὶ σοὶ, Σ, 88, coll. 86, ubi summus amor erga matrem exprimitur, conf. νῦν. et 180, σοὶ λώβη, opprobrium est tuum. σοίγε, tibi quidem, Χ, 357. β, 126, 285. μ, 280. ο, 487. σ, 224. σοὶ αὐτῷ, Γ, 51. Ο, 231. Τ, 192, 416. Ψ, 80, 342. Ω, 310. α, 279, 305. δ, 601. ζ, 60. ο, 167, 513. αὐτῇ, ζ, 35, 39. ρ, 583. ψ, 75. pro σοὶ frequentissimum est τοὶ, dorice, Α, 28, 39, 107, 123, 297, 416, 426, ubi eleganter vel abundat, vel dativum commodi designat. 524, 541. Β, 226. Δ, 146, 266, 314. Ε, 428, coll. 429, ubi σύγε emphatice repetitum. Θ, 291, tibi, i. e. tecum, in commodum tuum. Μ, 234, sequente ὅς. Ν, 727. Ο, 91, 372. Π, 444. Ρ, 647. Σ, 130. Φ, 185. Χ, 11, 184, 185, 222, ubi pertinet ad μαχέσασθαι, pugnare tecum, contra te. Ω, 547. β, 286, sed 287 est aliud τοὶ, sane. 364. γ. 50. θ, 150. ι, 364, 370. ἐγώ τοι εἰμὶ, ego sum tibi, O mea cara, λ, 251, ubi est amoris nota. ο, 27, 489. π, 437. ρ, 403. σ, 174. τ, 599. χ, 56. ω, 76. τοὶ αὐτῷ, tibi ipsi, κ, 300, 344. λ. 133. ψ, 281. ὅ τοι, pro ὅτι σοὶ, Θ, 32, 140. Τ, 144, *dass dir, (that to thee.)* dorice quoque dicitur τεΐν, sicut ἐμὶν pro ἐμοὶ, Λ, 201. δ, 619, 829. λ, 559. ο, 119. etiam τὶν, Ol. 10, 113. Accusativus σὲ, te, Δ, 315. Ε, 284, coll. 285. ψ, 24, 55. σέγε, Χ, 352. Ω, 288, 290. σὲ δέ τε, Π, 836, et te vero. σὲ θυμὸν, Σ, 178, in te, in animum tuum. σὲ αὐτὸν, ι, 406, κ, 284, 285. αὐτὴν, δ, 748. ν, 313. dorice id dicitur τὶ, Ol. 1, 77. ὑμεῖς, vos, *ihr, (ye,)* Η, 71. Λ, 277. Ν, 97, emphatice. Σ, 140. Τ, 205. Φ, 129. Ψ, 495. ὑμεῖς ἑκάστη, δ, 729, quæ est Attica constructio, η, 222. ι, 16. μ, 214. ν, 44. ο, 533. ω, 213. æolice pro ὑμεῖς dicitur ὔμμες, Α, 335. Ξ, 481, coll. 482. Ψ, 469. Ω, 242. φ, 231. pro ὑμῶν ionice scribitur ὑμέων, qui Creticus pes valet pro spondeo, Η, 159. Ο, 494. ν, 7. υ, 351. χ, 219. producte, ὑμείων, ut fiant tres longæ, Δ, 348. Τ, 153. φ, 318. ὑμῖν, vobis, Η, 32, 73. Ψ, 445. Ω, 239. pro quo æolice dicitur ὔμμιν, Δ, 249. Κ, 380. Ν, 95. ὔμμιν ἑκάστῳ, Ο, 109.

α, 376. δ, 94. λ, 335. ο, 505. υ, 367. etiam ὕμμι, Ζ, 77. Η, 387. Κ, 551. Ν, 625. β, 316, 320. χ, 62. ὑμέας pro ὑμᾶς, ionice, β, 75, 210. φ, 198. ω, 395. pro quo æolice est ὔμμε, Α, 780. Ψ, 412, 787. ϱ, 241. σ, 406. ω, 109. Dualis, σφῶϊ, in nominat. et accus. vos duo, Α, 336. Ε, 287. Η, 280. Κ, 552. Λ, 775. Ρ, 443. Υ, 115. Ψ, 403. χ, 173. sed Δ, 286, σφῶϊ μὲν, non pertinet ad κελεύω, sed ad infinitivum ὀτρύνειν, qui regit accusativum; non hortor, ut vos ambo incitetis milites vestros, coll. 287, nam jam sponte vestra id facitis. per apocopen dicitur σφὼ, cum acuto, ut forma dualis appareat, sicut ex νῶϊ fit νὼ, Α, 574. Λ, 781. Ν, 47. Ρ, 531. Ο, 146. σφῶϊν est genit. et dat. dualis, Α, 257. Δ, 341. Θ, 413. Ψ, 408, ubi est pro ὑμῶν. et 411, ubi est pro ὑμῖν. φ, 209. ψ, 52. pro eo est et σφῷν, δ, 62. τὺ, Doricum pro σὺ, Ol. 1, 135. Py. 2, 104. 6, 19. 8, 7. 10, 88. Ne. 5, 75. Ist. 7, 44. σέο pro σοῦ, Ne. 1, 42. 3, 115. σέθεν pro σοῦ, Ol. 1, 81. 6, 139. Ne. 1, 4. Ist. 1, 79, et valet plerumque pro ἀπὸ σοῦ, ἐκ σοῦ. σοὶ, dativus commodi, Py. 9, 96. τὶν, dorice pro σοὶ, Ol. 5, 16. 6, 18. 10, 113. 12, 4, i. e. a te, ἀπὸ σοῦ, διά σε. Py. 1, 56, 134. 3, 150, i. e. σύνεστί σοι, ἀκολουθεῖ σοί. 4, 489. 6, 49. Ne. 3, 145, tibi sane quidem. 7, 9, 85, 132. Ist. 5, 20. σὲ, Ol. 1, 58. et 77, τὲ pro σὲ, dorice. ὔμμι et ὔμμιν, pro ὑμῖν, Ol. 13, 17. Py. 2, 6. 4, 461. ὔμμε, accusativus dualis pro σφὼ, Ol. 8, 19, ubi tamen rectius pro plurali habetur.

σύαγρος, ὁ, vide sub σῦς, prope initium.

συβόσιον, ου. τό. (Βοῦς) grex porcorum, *heerde säue, (a herd of swine.)* τόσσα συῶν συβόσια, Λ, 678, circa quem locum et alia sunt gregum nomina. sic et ξ, 101. antepenultima vero ob metrum producitur in versu.

συβώτης, ου. ὁ. (Βοῦς) suum pastor; qui suibus alendis præest. ad hos pascendos nobiles pueri non descendebant: non tamen inhonesta erat et horum pastorum conditio. hinc Eumæus in pretio eximio est heris suis; maxime tamen ob fidem suam et pietatem in heros, ob quam eum Homerus sæpe vocat δῖον. nam virtus est admirabilis, ubicunque habitat: et quisque in negotio suo fidus est laude dignus. præterea veteres carne suilla apprime delectabantur: hinc sues pascere et curare, neutiquam erat negotium contemnendum. ἢ μήλοισι παρέμμεναι ἠὲ συβώτῃ, δ, 640, apud hos adesse Telemachum suspicantur proci, quia fides horum pastorum nota erat. αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι, ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, ν, 404, sic suadet Minerva reduci Ulyssi in patriam, i. e. ipse sibi prudenter, ex cognita jam olim hujus ministri fide. sic et ο, 38. ἣν συβώτης αὐτὸς δείματο ὕεσσιν, ξ, 7, s. et 22, κύνες, οὓς ἔθρεψε συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν, nam ipse non pascebat sues in agro, sed præerat tantum pastoribus, et curabat ut rerės suibus omnia fierent. *eine art von meier über diesen viehstand, (a kind of superintendent of herdsmen.)* et 55, Εὔμαιε συβῶτα, nam hac apostrophe ad Eumæum libenter utitur poëta, gaudens tam fido homine. et 420, οὐδὲ συβώτης λήθετο ἀθανάτων, non oblitus est deorum. et 449, Μεσαύλιος, ὃν συβώτης αὐτὸς κτήσατο οἶος, ergo emerat sibi peculiarem servulum. et 459, συβώτεω (genitivus Ionicus) πειρητίζων Ὀδυσσεύς. nam hic prudentissimus herus post tam diuturnam absentiam caute explorandam fidem arbitrabatur an adhuc esset eadem. et ο, 524, s. οὐδὲ συβώτῃ ἥνδανε κοῖτος ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι, coll. 526, s. συβώτεω πειρητίζων, ο, 303, tentans eum. et 350, συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν, et 380, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε συβῶτα. et 388, ὄρχαμος. et 555, s. ᾗσι συβώτης ἐσθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς. τεφῶν δ' ἀνόρουσε συβώτης, π, 12. et 36, ὄρχαμος. et 46, 272, 302, 338, 457. ἐὸν προσέειπε συβώτην, ϱ, 5. et 219, ἀμέγαρτε συβῶτα, et 238, τὸν δὲ συβώτης νείκεσεν. et 263, ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην Ὀδυσσεὺς personatus adhuc. et 372, et 375, ὦ ῥίγνωτε συβῶτα. ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε συβώτης τρεῖς σιάλους κατάγων, υ, 162. et 190. et 253, κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης. πῆ δὴ τόξα φέρεις ἀμέγαρτε συβῶτα, φ, 362. δώσω δὲ συβώτῃ, χ, 103. ὅθι δώματα ναῖε συβώτης, ω, 149. conf. ὑφορβός. et in R. Εὔμαιος.

συγγενής, έος. ὁ ἡ. (Γάω) una natus, connatus, *angeboren, (innate.)* ὀφθαλμὸς συγγενής, i. e. ἴδιος, σοῦ, Py. 5, 21, et synecdochice ὅλον σῶμα, ipse Arcesilaus. συγγενὴς πότμος, Ne. 5, 74. Ist. 1, 56, fortuna congenita. τὸ συγγενὲς, Py. 10, 19, i. e. τὸ ἔμφυτον ἀπὸ γένους. συγγενὲς, sc. ἐστὶ, Ne. 1, 41, i. e. συμφυές. τὸ συγγενὲς ἄγχι καρποφόροις ἀρούραις τεκμαίρει ἰδεῖν, Ne. 6, 15, ubi constructio est, τεκμαίρει ἰδεῖν, certo indicio videre fecit, τὸ συγγενὲς ἄγχι ἀρούραις κ. cognationem propinquam cum arvis frugiferis. συγγενεῖ εὐδοξίᾳ, Ne. 3, 69, ex congenita illustri virtute, sc. evehitur aliquis re vera. συγγενέσιν παρεκοινᾶτο, Py 4, 236.

συγγενικὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Γάω) idem. συγγενικὸν ἦθος, Ol. 13, 16, τὸ ἔμφυτον. confer ἦθος.

συγγνοία, ἡ, vide sub γιγνώσκω, ad finem.

σύγγονος, et attice ξύγγονος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) una natus, congenitus; cognatus. ἐὼν ξύγγονος, Ne. 10, 74. συγγόνῳ παρὰ ἑστίᾳ, Ol. 12, 21, apud cognatum larem. σύγγονον ἀτρεμίαν, Ne. 11, 15, ingenitam animositatem. σύγγονοι ἔθεσαν κούρην ἐν ξυλίνῳ τείχει, Py. 3, 69, cognati collocarunt puellam in lignea strue. πολλοὶ ἀριστῆες σύγγονοι, Py. 9, 190. συγγόνων χάριν, Ol. 8, 105, cognatorum gloriam. συγγόνοις τέχναις, Py. 8, 87, artibus congenitis et quasi a patre hæreditariis.

συγκαλέω, (Κέλω) convoco. τοὺς (sc. γέροντας, senatores, principes) ὅγε συγκαλέσας πυκινὴν ἠρτύνετο βουλὴν, Β, 55. hinc postea dicta ἡ σύγκλητος, sc. βουλή. et σύγκλητος λέσχη γερόντων, apud Euripidem; et σύλλογος ἐπίκλητος Περσῶν, apud Herodotum. sic et Κ, 302. et οἱ σύγκλυδες ἄνθρωποι, homines undique convocati et congregati, Herodian. VII, 7, 2.

συγκαλύπτω, (Κάρα) una contego. συνεκάλυψε νεφέεσσι γαῖαν καὶ πόντον, ε, 293. ι, 68. μ, 314.

συγκαταινέω, vide sub ἀναίνομαι.

συγκεράω, f. άσω. (Κάρα) commisceo, conjungo. πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι, Aristoph. Plut. 854, cum forti infortunio conjunctus et commistus quasi sum. nam πολυφόρος dicitur οἶνος, si sic est generosus, ut multum aquæ ferre possit, antequam vim suam amittat; sicut contra est οἶνος ὀλιγοφόρος. ergo h. l. elegans metaphora. conf. Hebr. iv, 2.

συγκηδεσταὶ, οἱ, vide sub κηδέω.

σύγκλητος, ἡ, vide sub καλέω ad medium, et συγκαλέω.

συγκλονέω, (Κλάω) conturbo et agito. συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοὶ, Ν, 722, sagittæ enim conturbabant eos et trepidos faciebant.

σύγκλυδες, οἱ, vide sub συγκαλέω.

σύγκοιτος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) una cubans, cubilis socius. σύγκοιτον γλυκὺν, ὕπνον, Py. 9, 42, somnum, dulcem concubitorem.

συγκρίνω, vide sub κρίνω, prope initium.

συγκυρέω, vide sequens.

συγκύρω, f. ύρσω. (Κύρω) coincido, *ich gerathe zusammen, (I meet with.)* μήπως συγκύρσειαν ἵπποι ἐν ὁδῷ, ne in hac via collidérentur equi, i. e. currus, Ψ, 435, collato 436, s. *an einander stossen möchten im lauffen, (might jostle one another in running.)*

συγκωμάζω, f. άσω et άξω. (Κῶ) una tripudio. συγκωμάξατε, ὦ Μοῦσαι, Ol. 11, 16. i. e. συγχορεύσατε.

συγξοέομαι, vide sub ἀντιξοέω.

συγχέω et εύω. (Χάω) confundo, perturbo, contristo. opposita ejus sunt εὐκρινεῖν, διευκρινεῖν, κοσμεῖν, τάσσειν, ἁρμόττειν. μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων, Ι, 608, ne mihi conturba animum flens et lugens. ἀλλ' οὐ σύγχει (pro συνέχεε) θυμὸν Ἀχαιῶν, non perturbabat aut pavidum faciebat animum eorum, Ν, 808, sed potius οἱ Ἀχαιοὶ κοσμίως καὶ εὐτάκτως καὶ εὐκρινῶς εἶχον, εὖ διακρίνοντες ἑαυτούς: in ordine non perturbato stabant. ἡ σύγχυσις opponitur τῇ εὐκρινείᾳ, sicut ἡ ἀμαύρωσις *(verdunkelung) (a darkening)* τῇ εἰλικρινείᾳ. ἐπεὶ ὅρκια συνέχευαν (extruso Sigma) Τρῶες, postquam fœdus turbarunt illi, Δ, 269, ubi est metaphora, sumta ἀπὸ τῶν πρῶην μὲν εὐκρινῶς ἐχόντων, εἶτα δὲ συνταραχθέντων, ὁποῖα καὶ τὰ χαλώμενα καὶ καταπατούμενα καὶ συμφυρόμενα καὶ πτυρόμενα. ἐπεὶ συνέχευε θεὸς, sc. τὸν βιὸν, quia deus arcum tuum turbavit, Ο, 473, i. e. τῆς πρὶν εὐκοσμίας ἐστέρησε: nam nervus in arcu erat disruptus subito. et 364, ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν, de puero ludente, qui pedibus manibusque retro confundit et destruit suas ex arena ædificationes. et 366, ὡς σὺ, Φοῖβε, πολὺν κάματον Ἀργείων σύγχεας, pro συνέχεας, sic tu, Phœbe, multum laborem eorum destruxisti, munitionem nimirum. οἰκοδομή, τάξιν ἁρμονίας ἔχει, ἡ δὲ ταύτης καταβολὴ, σύγχυσιν. οὐ κακώτερον ἄλλο θαλάσσης, ἄνδρα συγχεῦαι, non pejus aliud mari, ad conturbandum virum, θ, 139, i. e. παραλῦσαι αὐτὸν τῆς κατὰ φύσιν ἁρμονίας καὶ συνθήκης, ὥς που οἶκος καταπεσὼν συγχέεται. ἡνία δέ σφι σύγχυτο, pro συνεκέχυτο, Π, 471, habenæque iis (equis) confundebantur, sic ut opera earum esset inutilis. sic, νόος γέροντι, Ω, 358, ubi confusio mentis etiam per vocum transpositionem est expressa. sic dicitur et σύγχυσις λόγου, καὶ νημάτων, (filorum) καὶ πολυειδῶν ὀσπρίων, (si legumina varia sunt confusa) καὶ στρατευμάτων, καὶ οἰκημάτων πεσόντων: per metaphoram ἀπὸ χύσεως ὑγρῶν ὁμοῦ γιγνομένης, ὧν μιγέντων οὐ φυλάττεται τὸ ῥεῖθρον εὐκρινές. Vide sub κρίνω, prope medium.

συθεὶς, vide sub σεύω, ad finem.

συκάζω, συκαλὶς, ἡ, συκάμινα, τὰ, συκάμινος, ἡ, συκάσιος, ὁ, vide sub σῦκον.

συκῆ, ῆς. ἡ. (Σέω) ficus arbor. est contractum ex ἡ συκέα, έας. sic ἡ ἀμυγδαλέα, contr. λῆ, a τὸ ἀμύγδαλον: ἡ ῥοδέα, contr. δῆ, a τὸ ῥόδον, ἡ μορέα arbor ferens τὰ μόρα, etc. συκαῖ τε γλυκεραὶ, η, 116. λ, 589, et enumeratur inter arbores præstantissimas. οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη, ω, 245, ubi vides tres arborum species nobilissimas. et 340, συκέας τεσσαράκοντα.

σύκινος, η, ον, συκίτης, ὁ, vide sequens.

σῦκον, ου. τό. (Σέω) ficus fructus, *eine feige, (a fig.)* habet nomen a σύειν, movere acriter, erumpere, ab ejusque p. a. σέσυκα, διὰ τὸ ὁρμητικὸν αὐτοῦ, quia lætissime crescit. σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ γηράσκει, η, 121, ficus senescit, i. e. maturescit, præsente jam nova protrusa ficu: quæ est descriptio felicissimi climatis, ubi arbores æstate et hieme fructus ferunt, ἡ σικύνη ἐπικουρία, ficulnum præsidium, dicitur proverbialiter ἐπὶ τῶν ἀχρείων βοηθεῖν, quia lignum hujus arboris non est firmum. inventio ficuum tribuitur τῷ Διονύσῳ, qui hinc etiam Συκίτης ὁ Διόνυσος appellatur. fiebat et οἶνος συκίτης ex ficubus. hic fructus inter omnes ex arboribus aut stirpibus natos est ὠφελιμώτατος hominibus, certatque cum olea et vite. avicula, ἁλισκομένη ἐν σύκων καιρῷ, dicitur ἡ συκαλὶς, ficedula. τὰ συκάμινα, *maulbeere, (mulberries.)* sunt fru-

tus quasi τῶν σύκων ἀμείνονα, ob miram suavitatem: et arbor ἡ συκάμινος, morus, ut putatur. Ζεὺς συκάσιος dicebatur, qui alias καθάρσιος, quia σῦκα etiam ἐν καθαρμοῖς adhibebantur. ἡ ἰσχὰς, ficus arida, *eine getrocknete feige, (a dried fig,)* est quoque valde utilis; et primum in Phrygia dicitur facta. συκάζειν proprie est, τρυγᾷν σῦκα, ficus legere: deinde et, ficus premere; unde metaphorice est, ἐπηριαστικῶς πιέζειν. cæterum ne miretur tiro, fruges inventas ad numen aliquod referri a priscis: didicerant enim a majoribus suis ἐκ παραδόσεως, deum revelasse primis hominibus, qui fructus sint utiles, quive noxii aut venenati.

συκοφαντέω, συκοφάντης, ου, ὁ, vide sub φαίνω ad finem, et ἀναφαίνω.

συλάω, f. ήσω. et σκυλάω, f. ήσω. (Κύω) primum notat, prædor per canes venaticos, prædam consector per canes, ab ὁ σκύλαξ. deinde in specie est, spolio occisum hostem, ἐκδύειν ὅπλων τὸν κείμενον. in genere est, extraho, eripio, exuo. prima imago petita est a feris, quæ catulorum causa in prædam exeunt, ut catulos suos satient: hinc est, rapio, subtraho, detraho; furtim ago vel sumo. ἔσυλα τόξον, Δ, 105, extraxit arcum ex theca. et 116, ἐσύλα πῶμα φαρέτρης, detraxit operculum de pharetra: sic tamen, ut hæc furtim fecisse intelligatur, ne quis hostium animadverteret. τεύχεα ἐσύλα, arma de occisis hostibus exuebat, Ε, 164. ἀπ' ὤμων τεύχεα, Ζ, 28. ἀπὸ τοῖϊν, Λ, 110. sic, ἀπ' ὤμων, Ο, 524. et 545, συλήσειν. ἐπεὶ κτάνε, τεύχεα ἐσύλα, postquam occidit, arma legebat, Ρ, 60. ἀπ' ὤμων, Χ, 368. et 258, ἐπεί κέ σε συλήσω (aor. 1. conj.) κλυτὰ τεύχεα, ubi vides duplicem accusativum, personæ et rei. τεύχεα συλήσων, arma detracturus cæso a se hosti, Ε, 618, i. e. ἐκδύσων. ἤ τινα συλήσων νεκύων, aut alicui cæsorum detracturus arma, Κ, 343, 387. τεύχεα, Ο, 583. ἔπειτα δὲ καὶ τὰ (ἔναρα, spolia) νεκροὺς συλήσετε, Ζ, 71, coll. 68. ergo prudenter permittit militibus prædam, sed non antequam rejecti et pulsi fuerint hostes. vides et h. l. duplicem accusativum. sic, μή μιν Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι, ne eum spolient quod attinet arma, Ο, 428. εἴ κέ με Ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι, Π, 500. τεύχεα συλήσας, Η, 78, 82. τὰ μὲν ἔντεα ἀπὸ χροὸς συλήσας, Ν, 641. et 202, τεύχεα συλήτην, ambo detrahebant ei arma. ὄφρα τάχιστα τεύχεα συλήσειε. et accusativus personæ proprie videtur a verbo regi, rei vero ab omissa præpositione κατά. idem verbum dicitur σκυλεύω et συλεύω. κρᾶτα συλήσαις Μεδούσης, caput Medusæ abripiens, Py. 12, 28, i. e. cum occidisset Medusam, eamque spoliasset capite. ἔσυλε (aor. 2. a.) δόμους, Py. 11, 51, expilavit domos hostiliter: ubi tamen alii rectius legunt, ἔλυσε, destruxit. συλαθεὶς (dorice pro συληθεὶς) ἀγενείων, Ol. 9, 135, ubi genitivus pendet ab omissa præpositione ἐκ, ex imberbibus ereptus est, ex imberbium numero ante maturum alias tempus exemtus est, ὑπεξελθὼν ἐκ τῶν ἀγενείων, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας χωρήσας, ubi passivum intransitive intelligendum, eripiens ipse se.

συλεύω, f. εύσω. et σκευλεύω. (Κύω) idem quod præcedens et σκύλαω. αὐτὸν (cæsum) Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες, ministri ejus spoliabant eum, Ε, 48, sc. quod arma attinet. ibi ergo de præda justa et bellica. Sed de furtiva et clam capta, est Ω, 436, τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι συλεύειν, ubi loquitur minister Achillis obviam Priamo missus ut deduceret regem tuto in castra Græca, et cui Priamus in via obtulerat partem aliquam donorum, quæ Achilli ipse ferebat: sed minister verebatur spoliare his donis Achillem. τὸ σκῦλον deinde est et, δέρμα, detractum cæsæ feræ, exuvium, unde possit esse *ein schild, (a shield,)* βύρσα, βοεία ἀσπίς. et ἀποσκολύπτειν est ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα, quod verbum etiam factum est a τὸ σκῦλον, corium: Germanis est, *schinden, (to flay.)* Vide supra.

συλλαμβάνω, (Λήβω) arripio, corripio. παρακείμενον συλλαβὼν τέρας, Ol. 13, 103, cupide arripiens prodigium adjacens, i. e. frænum a Pallade relictum.

συλλέγω, f. ξω. (Λέγω) colligo, compono. συλλέξας τὰ κτέατα, colligens in unum opes eas, Σ, 301. et 413, ὅπλα τε πάντα (et instrumenta omnia fabrilia sua) λάρνακα ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, composuit in cistam argenteam: et sermo est de Vulcano desinente opus. ἑταίρους ἐθελοντῆρας συλλέξομαι, β, 292, socios voluntarios conquiram.

σύλληψις, figura, vide sub ὀϊστὸς, prope finem.

συμβαίνω, (Βάω) convenio. it. convenit mihi cum aliquo, *ich werde eins, vergleiche mich mit jemandem, (I agree with some one.)* Eurip. Phœn. 71, ξυμβάντε, paciscentes ambo inter se. hinc est ἡ ξύμβασις, conciliatio, *vereinigung, (association,)* ibid. 85, Ζεῦ, δὸς ξύμβασιν αὐτοῖς.

συμβάλλω, (Βάλλω) in unum conjicio. ἧχι (ubi) ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος, Ε, 774, ubi verbum duale inter sua duo nomina singularia positum; quæ figura dicitur Alcmania. duo fluvii confluunt. ab hoc significatu vocatur συμβολὴ, ἡ ἐκ κοινοῦ δαπάνη, sumtus ex collata pecunia, *wenn leute zu einer mahlzeit zusammenlegen, (when people contribute towards an entertainment.)* et hinc ἀσύμβολος, qui nihil confert; et ἀσύμβολον δεῖπνον, εἰς ὅπερ οὐδὲν δεδαπάνηκεν ὁ φαγὼν, ad quod ille nihil contulit qui una convivatus est. proprie ἡ συμβολὴ est confluens duorum fluviorum. ποταμοὶ ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὕδωρ, Δ, 453, torrentes ex montibus conferunt aquam suam in convallem. ἀμφοτέρους θεοὶ σύμβαλον, pro συνέβαλον, commiserunt eos ad pugnandum, Υ, 55. σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, contulerunt clypeos, Δ, 447, *stiessen mit den schilden gegen einander, (clashed their shields together;)* et est circumlocutio pugnæ. sic et Θ, 61—63. hinc et ἡ συμβολὴ notat conflictum bellicum. ἐμὲ καὶ Μενέλαον συμβάλετε μάχεσθαι, me et eum committite, Γ, 70, inquit Paris. σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον, commiserunt pugnam, Μ, 181. αὐτοὶ σύμβαλον μάχεσθαι, Π, 565, quod confligere etiam dicitur συνιέναι, *an einander gehen, (to engage.)* σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, Μ, 377, quod paullo ante in forma activa posuerat, eodem sensu. de occursu etiam amico ponitur. Νέστορι δὲ ξύμβληντο βασιλῆες, pro συνέβληντο, Ξ, 27, obvii fiebant ei. a forma σύμβλημαι de qua confer βλῆμι. et 39, ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς Νέστωρ, obvius fiebat. et 231, ἔνθα Ὕπνῳ ξύμβλητο, ibi Somno occurrebat. quibus locis notat, amice convenire. ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ, quando occurreris ei, Υ, 335, ubi occursum in prœlio notat, quem evitare jubetur is. συναντήσεις ἐν συμβολῇ πολέμου: quod et ἀντιβολήσεις dici posset. πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι, Φ, 578, pro συμβλῆναι, a σύμβλημι, i. e. πλησιάσαι, συμμίξαι, *zusammentreffen mit dem jäger, (to grapple with the hunter,)* pugnare. nam sermo ibi est de pardali jam transfixa jaculo; quæ tamen ad hostem suum per ipsum vulnus cupit pertingere. ἀγχοῦ πυλάων ξύμβληντο αὐτῷ, Ω, 709, ad portas occurrerunt ei, *begegneten ihm beym thore, (met him at the door,)* amice. τὼ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν, φ, 15, occurrebant sibi, amice quoque. et est dualis aor. 2. a σύμβλημι. *trafen einander an, (met each other.)* et hic versus laudatur, quia est ὁλοσπόνδειος, similis stantibus in occursu mutuo amicis. ἐρχομένῳ ξύμβλητο, eunti obvia fiebat, ζ, 54. κούρῃ δὲ ξύμβληντο, κ, 105, *sie trafen eine junge dame an, (they met a young maiden.)* notat ergo his locis συναντῆσαι. ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης, i. e. συναντήσας, λ, 126. ψ, 274. συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ ἤπου ἐπὶ κρήνῃ, ο, 440. ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι, ω, 259. εἴ τις ξύμβληται ὁδίτης, η, 204, i. e. συναντήσει. et est præsens medii a σύμβλημαι, a βλῆμι. recentiores posuere τὸ συμβαλεῖν pro νοῆσαι, intelligere, considerare sic ut assequaris verum, conjicere verum sensum. e. c. συνεβάλετο τὸν χρησμὸν, i. e. ἔγνω τί βούλεται ὁ χρησμὸς, *er traf den sinn des orakels, (he guessed the meaning of the oracle.)* iidem ponunt hoc verbum et pro: λυσιτελῆσαι, conferre, utilem esse, *etwas wozu beytragen, nützlich seyn, (to contribute to something, to be of service.)* etiam pro: συνεισαγαγεῖν τι πρὸς δαπάνην, *etwas zu den kosten mit beytragen, (to contribute something to the expense.)* hinc ὁ ἀξύμβολος alias est ὁ εἰς μηδὲν χρήσιμος, alias ὁ οὐδὲν δοὺς πρὸς δαπάνην. ad primum illum significatum recentiorum pertinet locus, Lucæ ii, 19, ubi verba: συνέβαλεν ἐν τῇ καρδίᾳ, id volunt, intellexisse Mariam has res, quas alii admirati sint, et ex antegressis probe computasse; palam tamen nihil elocutam esse de iis rebus. τέμενος συμβάλλομαι, Ist. 1, 84, sacellum addo. conf. τέμενος, sub τέμνω. συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν, Ne. 11, 43, conjicere valde facile erat, *war leicht zu erachten und abzunehmen, (was easy to guess and infer.)* ubi vides notionem illam verbi recentiorum.

συμβολὴ, ἡ, vide supra, sub συνάγω, et συμφέρω.

σύμβολον, ου. τό. (Βάλλω) signum. σύμβολον πιστὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσομένης, Ol. 12, 10, signum certum, ex quo conjici potest futurum.

συμβουλὴ, ἡ, vide sub Βουλὴ, prope finem.

συμβύω, vide sub βύω.

συμμάρπτω, (Μείρω) comprehendo, una prehendo. συμμάρψας δόνακας, Κ, 467, convellens arundines. συμμάρψας (ὁ Κύκλωψ) δύο, ι, 289, 311, 344, in aoristo secundo solet hoc verbum abjicere τὸ ρ, ut sit ἔμαπον, pro ἔμαρπον, cujus exempla sunt apud Hesiodum in scuto Herculis, 231, 304.

συμμαχία, ας. ἡ. (Μάχω) societas belli. Ol. 10, 88, ubi est abstractum per concreto, sociis suis.

σύμμαχος, ου. ὁ ἡ. (Μάχω) qui una pugnat auxilii causa, belli et pugnæ socius. πρόφρονα σύμμαχον, Ist. 6, 41. Vide sub πρόβολος.

συμμητιάω, f. άσω. (Μάω) una delibero et consulto. αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάασθαι, ipsi enim reges vocabant hos ut una consultarent, Κ, 197.

συμμίσγω, (Μίσγω) commisceo. οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται, sc. ὁ Τιταρήσιος, Β, 753, qui fluvius influit quidem in Peneum, sed aquam suam tamen cum ejus aquis non permiscet. συνέμιχθεν (dorice pro συνεμίχθησαν) βαρεῖαι χεῖρες αὐτοῖς, Ψ, 687, conserta sunt illis graves manus, in pugilatu. συνέμιξε τὴν τύχῃ, Py. 9, 128, potiri fecit eam fortuna. συμμίξαι πρεπόντως βοὴν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν, Ol. 3, 16.

συμμύω, f. ύσω. (Μύω) comprimo, comprimo me. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν, ὅσα ἐτύπη, pro συμμέμυκε, Ω, 420, nam vulnera omnia clausa sunt, quotquot inflicta erant. nam μύειν dicuntur χείλη, ὄμματα, ἕλκη, ῥόδα τὰ ἔτι ἐν κάλυξι, *rosen die noch in der knospe sind, (roses still in the bud.)* a μύω est μυέω, f. μυή-

σω, quæ est ἱερὰ λέξις Ἀττικὴ, initio, doceo res sacras et honestas. unde est ὁ μύστης, ου. et ἡ μύστις, ιος, οἷς ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται.

συμπαίστρια, ἡ, σύμπαιστωρ, ὁ, vide sub παίζω.

συμπαρίστημι, (Στάω) una adsto, una adstare et adesse facio. συμπαρέστησεν αὐτῇ Μοίρας, Parcas ei adesse fecit, Ol. 6, 72.

σύμπας, ασα, αν. attice ξύμπας. (Πάω) universus, totus. αὐτοῦ ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν ξύμπαντας, Α, 241, desiderium ejus invadet omnes, *sie werden ihn alle vermissen, (they will all miss, feel the loss of him.)* συμπάντων ἡγεῖτο Διομήδης, supremus eorum erat dux, Β, 567. συμπάντων Τρώων, Φ, 105. κακὰ ἔρδεσκεν, ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, mala fecit, quanta non universi reliqui, *als die andern alle zusammen nicht, (as not all the others put together,)* Χ, 380. σύμπασι Πυλίοις, γ, 59. et 217, σύμπαντες Ἀχαιοί. ὅσα δὴ ξύμπαντα, η, 214. ξ, 198, quot in summa, *wie viel ich alles ausgestanden, (how much I have suffered in the whole.)* σύμπαντι χρόνῳ, Ol. 6, 94.

σύμπειρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) una gnarus, probe peritus. σύμπειρον (ἐν) ἀγωνίᾳ θυμὸν, experientem in certando animum, Ne. 7, 15, animum una exercentem se.

συμπέμπω, f. ψω. (Ἕπω) una mitto. καὶ πτερόεντα νέον σύμπεμψον ὕμνον, Ist. 5, 81, una mitte, cum corona scilicet.

συμπεραίνω, συμπέρασμα, τὸ, vide sub περαίνω.

συμπηγνύω, (Πήγω) compingo, construo. συνέπηξε λόγον, Ne. 5, 53, concinnavit narrationem.

συμπίπτω, (Πέτω) concido. et ponitur a poëta de conflictu hostili. σύν ῥ᾽ ἔπεσον, duo heroës, in certamine singulari, Η, 256, *fielen auf einander los, (fell upon one another.)* sic de diis pugnantibus inter se, Φ, 387. et de duobus pugilibus, Ψ, 687. συνέπεσεν Εὖρός τε Νότος τε, ε, 295, de ventis duobus, quasi pugnantibus invicem. συμπεσεῖν αἰχμῇ, ad concurrendum hasta, Ist. 4, 86. ergo poëtis his est verbum militare. sed aliis ponitur de casibus fortuitis.

συμπλαταγέω, f. ήσω. (Πέλω) una concutio, *ich schlage zusammen, (I strike along with.)* χερσί τε συμπλατάγησεν, de Achille, mirationis et luctus pleno ex apparente sibi Patroclo, Ψ, 102, i. e. συνεκρότησε τὰς χεῖρας, ὡς ἐπὶ παραδοξίᾳ τινὶ, *schlug die aufgehobenen hände zusammen, (clapped his uplifted hands.)* et notatur simul θρῆνος. ἡ πλαταγὴ est crepitaculum, *eine klapper, (a rattle ;)* unde est πλαταγέω, plaudo, crepito: et hæc omnia a πλήσσω, etsi alii a πλατὺς, latus, derivent.

συμπληγάδες, vide sub πλαγκτός.

συμποσία, ας. ἡ. (Πίω) convivium. proprie dictum ab, una bibere. συμποσίας ἐφέπων, compotationes exercens et instituens, Py. 4, 524.

συμπόσιον, ου. τό. (Πίω) idem. συμπόσια ἡρώων σπουδαῖα ἀεί. οἱ συναγόμενοι τὰ σπουδῆς ἄξια παρὰ οἶνον (apud vinum) ἐβούλευον: nam ῥᾴονες ἑαυτῶν ἐν οἴνῳ ἐσμὲν, *es ist einem leichter ums herz, (a person is more light-hearted.)* Persæ in vino consultabant, sicci judicabant consulta. apud Rhodios lex jubebat summos magistratus συσσιτεῖσθαι περὶ τῶν ἕωθεν (cras mane) πρακτέων βουλευσομένους. ergo bibebatur non ad ebrietatem, sed ad excitandum animum, et benevola societate jungendum. vide Ι, 70—75. quia ergo convivia sæpe erant locus consiliorum: hinc id poëta transtulit et ad deos, ex more antiquo et sapiente, Δ, 2, seqq. συμπόσιον φιλεῖ ἡσυχίαν, Ne. 9, 115. συμποσίου χάριν, Ol. 7, 8, convivii gratiam. θάλλοντος, Ist. 6, 1, floridi convivii. Vide sub πίνω.

συμπότης, ου. ὁ. (Πίω) compotator, convictor. ἁλίκεσσι συμπόταις, æqualibus compotoribus, Ol. 1, 99. ὁμιλεῖν, Py. 6, 53.

συμφερτὸς, ἡ, όν. (Φέρω) collatus, in unum conductus, συνακτός. συμφερτὴ δ᾽ ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, Ν, 237, virtus et vis virorum vel maxime vilium et miserorum, collata in unum, pollet tamen et est virtus: ἡ συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν καὶ συνοιστὴ ἀρετὴ, πέλει ἀρετή.

συμφέρω, (Φέρω) confero, congero. impersonaliter, συμφέρει, confert, conducit, utile est; unde τὸ συμφέρον et τὸ συνοῖσον, utile. συμφερόμεσθα μάχῃ, conferebamur pugna, i. e. manus conserebamus, Λ, 733, ubi συμφέρεσθαι est συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι. hinc prœlium (πόλεμος) dicitur ἡ συμβολὴ, conflictus, *ein treffen, (a battle.)* ἡ συμφορὰ erat olim λέξις μέση, lætum et tristem casum notans: sed recentiores solam συμφορὰν κακὴν norunt, τὴν ἐπὶ οὐκ ἀγαθοῖς τύχην, *unglück, (misfortune.)*

συμφορὰ, ᾶς. ἡ. (Φέρω) casus adversus, (in significatu speciali recentiorum) calamitas. συμφορᾶς οἰκτρᾶς λύτρον γλυκὺ, Ol. 7, 141, liberatio calamitatis miserandæ jucunda. συμφορᾷ δεδαϊγμένοι, Py. 8, 125, calamitate sauciati. cæterum est nomen μέσον, et ponitur quoque de lætis eventibus. πῖνε, πῖν᾽ ἐπὶ συμφοραῖς, Aristoph. Equit. 404, ibique Schol. et 652, ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖς εὐαγγέλια θύειν, ob egregiam fortunam lætum sacrificium facere. Vide supra.

συμφράδμων, ονος. ὁ ἡ. (Φάω) qui una consulit. εἰ τοιοῦτοί μοι δέκα εἶεν συμφράδμονες, Β, 372, inquit rex de Nestore.

συμφράζομαι, (Φάω) una consulto, una colloquor consultando. ὅτι αὐτῷ συμφράσσατο (συνεφράσατο) βουλὰς Θέτις, Α, 537, quod cum eo contulerat consilia Thetis. et 540, τίς σοι συμφράσσατο βουλὰς, *wer hat abrede mit dir genommen, (who hath counselled thee?)* οὐδὲ αὐτῷ βουλὰς συμφράσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον, Ι, 374, neque consilia cum eo communicabo, nec rem agendam. τίς θεῶν συμφράσατό σοι βουλὰς, quis deorum communicavit tecum consilia, *hat dir die einschläge gegeben, (hath inspired thee with these designs,)* δ, 462. Νεστορίδης δὲ ἑῷ συμφράσσατο θυμῷ, ο, 202, cum suo animo consultabat, *überdachte bey sich, (considered within himself.)*

σύμφυτος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) una natus. σύμφυτον ἀνδρῶν ἀρετὴν, Ist. 3, 22, ubi est pro, συγγενῶν ἀνδρῶν ἀρετήν.

σύμφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) consonans, concinens, concors. δῆμον τράποι σύμφωνον ἐφ᾽ ἡσυχίαν, Py. 1, 136, populum vertat ad concordem quietem.

ΣΥ'Ν, præpositio, regens casum sextum. cum, unà, *mit, (with.)* nec comitatum aut societatem tantum notat, sed et instrumentum, sicut Germanorum *mit, (with.)* σὺν νηῒ, cum nave, in nave, *zu schiffe, mit dem schiffe, (on board a ship, in a ship,)* Α, 389. Τ, 331. α, 182. γ, 61, 323. ω, 151. σὺν νηυσὶ, cum classe, cum navibus, Α, 179. Β, 74, 140, 236. Ι, 27. et 328, *zu wasser, (by water,)* in opp. ad πεζὸς, et ut naves sint instrumentum. Ο, 499. Π, 205. Σ, 213. σὺν τεύχεσι, cum armis, armatus probe, Γ, 29. Δ, 419. Ε, 494. Θ, 530. Ι, 80. Κ, 182. Λ, 386. Μ, 77. Ν, 738. Π, 156. σὺν ἔντεσι, Ε, 220. Ν, 331, 719. Π, 279. σὺν δουρὶ, Ο, 541. Π, 864. Υ, 407. ἔγχεϊ, Υ, 493. σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν, Ε, 219. Δ, 297. Ι, 584. Χ, 22. ἄγγελος ἦλθε σὺν ἀγγελίῃ, nuntius cum nuntiatione, Β, 787. ἔρχεο σὺν θυέεσσιν πρὸς νηὸν, abi cum sacrificiis ad templum, Ζ, 270. δεῦρο ἤλυθε σὺν Μενελάῳ, una cum eo, Γ, 206. Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ, ejus ope, *durch sie, (by her aid,)* Γ, 439. σὺν σοὶ, θεὰ, tua ope, tecum, te adjutrice et comite, Κ, 290. ν, 391. sic, σὺν σοὶ μαρνάμενον, γ, 85, pugnantem tecum et quasi duce te; ubi blanditur Nestori, et Ulyssem facit quasi ὑπασπιστὴν Νέστορος: sicut Μηριόνης σὺν Ἰδομενεῖ, aut Πάτροκλος σὺν Ἀχιλλεῖ, inferior sub eminentiori. σὺν δαίμονι, cum bono deo, Ο, 403, ope et favore ejus. sic, σύν γε θεοῖσιν, Ω, 430, *in Gottes namen, (in the name of God.)* σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν, Ι, 49, cum deo ejusque voluntate huc profecti sumus. καλόν σοι, σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, mecum et me socio, urere et molestia adficere eum, Ι, 611. σὺν ἄμμιν, pro ἡμῖν, nobiscum, Ν, 379, nobis sociis et adjuvantibus: nam id tibi commodius erit, quam ut solus repellere possis hostes. facete. σὺν σοί τε καὶ ἄλλοις βασιλεῦσιν φραζέσθω, Ι, 346, tecum et cum aliis principibus dispiciat, consultet. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Δ, 161, coll. 162, ubi hoc μέγα explicatur quid sit. conf. ἀποτίω. θύελλας ξὺν Βορέῃ, procellas una cum Borea, i. e. procellas stante Borea concitatas, Ο, 26. et 744, ὅστις ἐπιφέροιτο νηυσὶν σὺν πυρὶ, quisquis inferret se adversus naves cum igne, *wer mit feuer auf die schiffe losgienge, (whoever should go to set fire to the ships.)* ἐλθὼν ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, Ρ, 57, exoriens ventus cum turbine. Τρῶες σὺν παισὶ καὶ ἀλόχοις, Φ, 460. σὺν τῷ σκήπτρῳ ἔβη, cum illo scipione ibat, Β, 47, 187. et 450, σὺν τῇ αἰγίδι. οἱ σὺν, sc. αὐτῷ, Κ, 19. σὺν αὐτοῖς, sc. ἵπποις, Μ, 112, coll. 119. αὐτῇ σὺν πήληκι κεφαλὴν, caput unà cum ipsa galea, Ξ, 498, *mit samt dem helme, (together with the helmet.)* et tale σὺν omittere solent Attici. σὺν αὐτῷ, Ο, 353. Ρ, 407. Ω, 7. αὐτῇ, Σ, 65. ἐκείνῳ, β, 183. ἀμφιπόλῳ γρηῒ, α, 191. Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν, ο, 409. παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ, comite filio et ministra, Ζ, 372. et 418, αὐτὸν κατέκηε, σὺν ἔντεσιν, combussit eum, honoris causa, una cum et in armis ejus. αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, una cum cithara, Ι, 194. τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι, Π, 248. σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διῒ, ope et favore horum, Υ, 192. sic et, π, 260. τ, 2, 52. ἐμοὶ, ε, 208, una mecum. ι, 332, et præpositio est postposita casui. et 199, αὐτὸν σὺν παισί. et 286, τοῖσδε. ἧστο σὺν ἀμφιπόλοις, ζ, 52, 80. σὺν, ubi alii legunt μετὰ, η, 300, 304. πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ, λ, 358, cum pleniore manu. αὐτὸν ἐκ νηὸς ἄειραν, αὐτῷ σύν τε λίνῳ καὶ ῥήγεϊ, dormientem extulerunt e navi in ipso linteo et stragulo, cui incubabat, ν, 118. et 258, χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι. et 268, λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ, insidiatus ei ego una cum socio uno. et 303, σοὶ σὺν, ut una tecum consilium struam. et 425, σὺν νηῒ. sic et ψ, 340. et ω, 426, νήεσσιν. σὺν ἀμφιπόλοις ἀναβᾶσα, ρ, 49. et 54, τὸν σὺν ἑταίροις. et 113, υἱάσι. (sic et τ, 466.) et 540, ᾧ παιδί. ἀμφιπόλοις, τ, 602. μήτηρ σὺν ἀθανάταις, Thetis, comitibus nymphis suis, ω, 47, 55. et 116, Μενελάῳ. et 192, σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἄκοιτιν, conjugem magna virtute præditam. σὺν sæpe avulsum a verbo suo, et solum repetitum, e. c. Δ, 447. Θ, 60. Ψ, 673, nisi ibi σὺν est adverbialiter, simul. et 687. Ω, 358, ubi confusionem illam ipsa vocum positio imitatur. et 420, 467. sæpe ponitur adverbialiter, simul, *noch dazu, (besides,)* e. c. Ψ, 879. κ, 42, nos omnes simul et æque. attice τὸ σὺν sæpe omittitur, e. c. Λ, 698. σὺν θεῷ, Ne. 8, 28. Ist. 4, 7. σὺν θεοῖς, i. e. θεῶν βουλομένων, Ol. 8, 18. Ist. 1, 7. σὺν θεοῦ τύχῃ, Ne. 6, 41. τιμῇ θεῶν, Py. 4, 91. et 463, τιμαῖς θεῶν, cum reverentia in deos, sub conditione pietatis erga deum. ἐλευθερίᾳ, Py. 1, 119, cum libertate. sic, Ist. 8,

31. Χαρίτεσσιν, Ne. 9, 129, faventibus Gratiis. sic, Χάρισιν, Ne. 5, 99. Ist. 5, 26. σὺν ἅρματι, Ol. 1, 176. λήθη σὺν πότμῳ εὐδαίμονι γένοιτο ἄν, oblivio, sc. malorum, fieri potest felici sorte favente, Ol. 2, 34. et 60, σὺν ἀγαθῷ, cum felicitate. et 67, ὄλβῳ. et 74, ἀλληλοφονίᾳ, per mutuam cædem. φιλοφροσύναις, Ol. 6, 165, cum comitate. παλάμῃ, cum auxilio, Ol. 9, 38. sic, παλάμῃ θεοῦ, Ol. 10, 25, 125, auxilio ejus. σὺν πόνῳ, Ol. 11, 4, cum labore. ἐκείνῳ, sc. ἵππῳ, Ol. 13, 124, i. e. μετὰ τούτου ἵππου ὤν. σὺν ὑμῖν, ὦ Χάριτες, Ol. 14, 7. ἀνάγκῃ, necessitate coactus, Py. 1, 98. αὔραις Νότου, per flatus ejus, Py. 4, 361. et 445, αὐτῇ, i. e. ea volente et spontanea et adjuvante. καιρῷ, Py. 8, 9, i. e. εὐκαίρως. et 104, πόνῳ μακρῷ. δίκῃ, Py. 9, 170. ἑσπέρᾳ, Py. 11, 18. et 31, ψυχῇ. εὐμενείᾳ, Py. 12, 8. et 37, ἔντεσι, cum instrumentis. δρόμῳ, Ne. 10, 90, cursu. μάχαις, i. e. ἐν, Ist. 5, 45. adverbialiter est Py. 4, 393. 9, 203. Ist. 6, 16. Vide sub αὐτὸς prope finem, et Χεὶρ aliquanto a fine.

συναγείρω, (Ῥέω) congrego, congero, colligo. πολὺν βίοτον συναγείρων, multas opes colligens ex collectis, δ, 90, nam plura corrasit Menelaus in ista circumvagatione, quam a majoribus relicta sibi fuerant. et vide hospitalitatem et liberalitatem antiquorum, modumque ditescendi. ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα pro συνήγειρα, quorum causa convocavi vos, Υ, 21. πίσυρας συναγείρεται ἵππους, quatuor electos ex multis equos conjungit et copulat, Ο, 680, ἐπιλέγδην συνάγει. quidam ibi scribunt συναείρεται, quod notat ὁμοῦ εἴρειν ἱμᾶσιν, loris copulare, a quo et est παρήορος ἵππος: sed recepta lectio præstat. ἀγείρω præterea idem est quod ἀείρω, interserto γ. οἱ δὲ συναγρόμενοι pro συναγειρόμενοι, convenientes, consociantes se, Λ, 686. κτήματα, ὅσα ξυναγείρατο Ὀδυσσεὺς, opes, quas collegerat ille, oberrando per terras, ξ, 323. τ, 293. εὖ συναγειράμενοι ἐδαίνυντο, Ω, 802, convenientes, congregantes se decenter. συναγειρέτω, Ist. 8, 4, ubi alii minus bene habent verbum simplex, ἀγείρω.

συνάγνυμι, vide συνάγω, confringo.

συναγυρμὸς, ὁ, vide sub ἀγορὰ, ad finem.

συνάγω, f. άξω. (Ἄγω) conduco, confero, committo, consero, comporto. ἵνα συνάγωμεν Ἄρηα, ut committamus pugnam inter duas acies oppositas sibi, Β, 381, Τ, 275, cujus oppositum est διακρίνειν, quod confer. ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον (συνῆγον) Γ, 269, adducebant in unum locum ex utrâque parte, sc. agnos duos Trojanorum, et unum Græcorum, mactandos. cf. ὅρκια. ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος, committentes pugnam, confligentes, Ε, 861. Ξ, 149. et 448, Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον (συνῆγον) κρατερὴν ὑσμίνην, i. e. συνέβαλλον εἰς πόλεμον, confligebant. sic et Π, 764. σύναγεν (συνῆγε) νεφέλας, ε, 291, collegit nubes, *zog wolken zusammen, (collected clouds.)* ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι, ξ, 296, ut onera comportarem ei, *dass ich ihm helfen solte die ladung aufs schiff bringen, (to assist him to convey the cargo on board the ship,)* pro συνάγοιμι. et ab hoc συνάγειν, conferre, fecerunt recentiores suum τὸ συναγώγιον, i. e. τὸ ἀπὸ συμβολῶν σύνδειπνον, *mahlzeit von zusammengelegtem gelde oder zusammengebrachten gerichten, (an entertainment to which each contributes either in money or dishes:)* et τὰ συναγώγιμα δεῖπνα, quæ sunt idem. et συνάγειν hoc sensu est, ex collato convivari, τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν. hoc ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν Hesiodus dixit ἀπὸ κοινοῦ, Ἔργ. 721. talis erat et ὁ ἔρανος, ἐν ᾧ συνέβαλλον ἕκαστος τὸ πρὸς ἰσχύος εἰς χρείαν συνδείπνου συμβολιμαίου. et σύνδειπνον idem est quod συμπόσιον. qui nihil contulerat, ἀσύμβολος dicebatur, διὰ τὸ δωρεὰν δειπνεῖσθαι καὶ ἀδαπάνως.

συνάγω, f. άξω. συνάγνυμι. (Ἄγω) confringo. λέων ἐλάφοιο τέκνα ῥηϊδίως ξυνέαξε, leo cervi catulos facile confringere potest, Λ, 114. χώσατο, (irascebatur, ἕνεκα) ἔγχεος ὃ ξυνέαξε, ob hastam quam confregerat, Ν, 166. σὺν θ' (τε) ἅρματα ἆξαι, pro συνάξαι, currum confregisse, Ψ, 467. νῆάς οἱ (αὐτῷ) ξυνέαξαν ἄελλαι, procellæ, ξ, 383.

συναγώγιμα, τὰ, *συναγώγιον*, τὸ, vide sub συνάγω, conduco.

συναείρω, f. ερῶ. (Ἄω) una attollo et elevo. συνήειραν αὐτὸν ἕταροι ἐπὶ ἀπήνην, Ω, 590, una attollebant eum socii in currum, *hulfen ihn mit hinauf heben, (assisted to lift him up.)*

συναείρω, f. ερῶ. (Ῥέω) conjungo. συνήειρεν ἱμᾶσι, conjunxit eos equos loris, Κ, 499, *koppelte sie, (fastened them together.)*

συναινέω, *συναίνησις*, ἡ, vide sub ἀναίνομαι.

συναίνυμαι, (Ἄω) colligo, *ich nehme oder suche zusammen, (I collect.)* Λητὼ τε συναίνυτο τόξα, Φ, 502, collegit arcum et alia ad arcum pertinentia, *nahm sie zusammen, (collected.)*

συναλέγω, (Λέγω) una curo et procuro. συναλέγειν γάμον, Ist. 8, 103, una curare cum reliquis curantibus nuptias ei faciendas. *suche mit zu stiften, (seek to institute with others.)*

συναντέω, *συναντάω*, f. ήσω. (Ἀνὰ) occurro. συναντήσονται αὐτῷ, Ρ, 134. συναντήτην, π, 333.

συνάντομαι, (Ἀνὰ) idem. ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην, *sie begegneten einander im reisen, (they met each other by the way.)* Η, 22. υἱεῖ Πριάμοιο συνήντετο, Φ, 34, filio Priami obvius fiebat, hostiliter. sed amice est δ, 367, οἴῳ ἔρροντι συνήντετο, soli misere vaganti occurrit. et φ, 31, τὰς (equas) ἐρέων (quærens rogitando) Ὀδυσῆϊ συνήντετο. ὥς ἄν τις σε συναντόμενος μακαρίζοι, ut aliquis videns te beatum prædicare possit, ο, 537. ρ, 165. τ, 311. *der dich antrift, (one who meets with you.)* Οἰδίπους ἔκτεινε Λάϊον συναντόμενος, Ol. 2, 71, sc. in angustiis viarum, et jurgio orto de cedendo: *in einem hohlen wege ihm begegnend, (meeting him in a narrow way.)* et 174, κόρος οὐ δίκῃ συναντόμενος, contumelia non juste obvians. φόρμιγγι συναντόμενοι, Ist. 2, 4, i. e. carmina ad citharam accommodantes.

συναορὶς, ἡ, vide sub συνήορος.

συνάπτω, f. άψω. (Ἄπω) urgeo. ὥρα γὰρ συνάπτει, Py. 4, 440. tempus urget, ἐπείγει με καιρός. *die zeit hänget sich gleichsam an mich, die da fordert ich solle eilen zu der sache, (time urges me, requires me to hasten to the business.)* adjungit me rei.

συναράσσω, f. ξω. (Ῥάω) confringo. est verbum proprium de ossibus et ejusmodi duris, quod et sonum ipsum fractorum exprimit. συνήραξε δὲ ἄμυδις ὀστέα πάντα κεφαλῆς, confregit simul omnia ossa capitis, Μ, 384. μ, 412. συναράξω ὀστέα, Ψ, 673. συνηράχθη ὀστέα, confracta fuissent ei omnia ossa, ι, 426. σύν κεν ἄραξε ἡμῶν κεφαλὰς, καὶ νήϊα δοῦρα, μαρμάρῳ βαλὼν, confregisset sane nostra capita et tigna navalia, saxo contingens nos jacto, ι, 498. nam tmesis ista omnibus est locis citatis.

συναρμόζω, (Ῥέω) conjungo, coapto. φρενῶν καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκῃ, Ne. 10, 22, mentis fructum æquali justitiæ conjunxit, i. e. attribuit ei prudentiam et justitiam.

συνδαίομαι, (Δάω) una attribuo in divisione et partitione. ἓν παρὰ ἐσθλὸν, πήματα δύο συνδαίονται ἀθάνατοι βροτοῖς, Py. 3, 146, cum uno bono unâ tribuunt dii mortalibus duo mala.

σύνδειπνον, τὸ, vide sub συνάγω, conduco.

συνδενδρία, ἡ, vide sub δρυμός.

συνδέω, et attice ξυνδέω, f. ήσω. (Δέω) colligo, *ich binde zusammen, (I bind together.)* ὁπότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Α, 399. αὐτὴν δὲ ξυνέδησε σφενδόνῃ, Ν, 599, sc. manum vulneratam, obligavit funda ad interim, *verband er, (he bound up.)* συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου, interfecti cervi, κ, 168. συνέδεον (constringebant) πόδας χεῖράς τε θυμαλγέϊ δεσμῷ, χ, 189.

συνδικία, ἡ, vide sequens.

σύνδικος, ου. ὁ ἡ. (Δίω) una in jure et judicio versans, patronus causæ. deinde in genere, patrocinans, συμμαρτυρῶν. σύνδικος αὐτῷ Ἰολάου τύμβος, Ol. 9, 148, nam ad Iolai sepulcrum vicerat in certaminibus ibi solemnibus. ὦ φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν σύνδικον κτέανον, Py. 1, 3, i. e. συνῳδὸν, σύντροπον, apta et conveniens indoli eorum possessio. nam ἡ δίκη sæpe est, mos, ingenium alicujus, *eine weise die man hält, (the manner or disposition of a person:)* ergo σύνδικον est et, aptum ad mores alicujus. cæterum a σύνδικος, patronus causæ, advocatus ad litem orandam vel defendendam, est ἡ συνδικία, causæ patrocinium.

συνδρέμω, (Τρέω) concurro. ξιφέεσσι συνέδραμον, Π, 337, 335, concurrerunt gladiis, μετὰ δρόμου ἐπέλασαν (a πελάζω) ἀλλήλοις.

σύνδρομος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) concurrens. συνδρόμων πετρῶν, Py. 4, 370, concurrentium petrarum, insularum illarum natantium.

σύνδυο, vide sub δύο, ad finem.

συνέδραμον, vide sub συνδρέμω.

συνεέργω, vide συνέργω.

σύνειμι et *ξύνειμι*, (Ἔω) una sum, versor una. ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι ὀϊζύϊ, η, 270, conflictaturus adhuc eram cum ærumna.

συνείργω, vide συνέργω.

συνεκδοχὴ, ἡ, vide sub ὀϊστός.

συνελάω et *αύνω*. f. άσω. (Ἐλάω) cogo, conduco, *treibe zasammen, (I drive together,)* congrego, *bringe zusammen, (I collect.)* ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν (συνηλάσαμεν) πολλὴν, ex agris multam prædam compulimus, Λ, 676, pecorum scilicet. θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι, deos committere ad contentionem, Υ, 134, συμβάλλειν. et sensus proprie est, nolim ego, ut dii inter se pugnent. sic Φ, 394, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις. ἔριδι ξυνελαυνέμεν, pro συνελαύνειν, pugnando concurrere, Χ, 129, i. e. εἰς μάχην συνελθεῖν ἀνδρικῶς. ἀλλὰ ξυνελάσωμεν ὦκα, concurramus celeriter, σ, 39, concitemus nos alter in alterum. et 97, σὺν δ' ἤλασε ὀδόντας, crepuit dentibus, collisit dentes, ὡς σφαδάζων.

συνέλω, (Ἕλω) colligo, complico. una absumo. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν (pro συνεῖλεν) λίθος, Π, 740, utrumque supercilium absumsit lapis: et sequitur, οὐδέ οἱ (sc. lapidi) ἔσχεν (i. e. ἀντέσχεν) ὀστέον, (ἀλλὰ κλασθὲν συνηρέθη) ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον: et hæc τῶν ὀφθαλμῶν ἔκπτωσις παρακολούθημα ἦν fracti ossis circa oculos. χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα οἷσιν ἔνευδε, υ, 95, pallium complicans et vellera in quibus dormierat, *nahm es zusammen und legte es beyseite, (folding it and laying it aside,)* συνάξας, συνειλήσας.

συνεοχμὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) cohærentia, confinium. κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος συνεοχμῷ, ubi caput cum collo cohæret, in articulo illo, Ξ, 465, ἐν συνοχῇ, συγκολλήσει, συγκρατήσει. ε est intersertum: nam ab ἔχω est ὁ ὀχμὸς, i. e. τὸ ἔχμα: inde ὀχμάζειν, i. e. συνέχειν.

συνέπω, (Ἕπω) una sequor. σὺν δ' ὁ Θρασὺς εἵπετο Ὀδυσσεὺς, κ, 436, pro συνείπετο, una cum iis ibat.

συνεργάθω, (Ἔρα) est oppositum τῷ ἀπεργάθω. complector, cohibeo. ὅσον συνεέργαθον ἄκραι, ξ, 36, quantum spatium complectebantur promontoria, περιεῖχον καὶ συνέκλειον, *umschlossen, (inclosed.)*

συνεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔρα) cooperator. καλέσαντο συνεργὸν τείχεος, advocarunt eum cooperarium in muro ædificando, Ol. 8, 43.

συνέργω, συνεέργω, συνείργω. (Ἔρα) concludo, colligo avi. τοὺς συνέεργον, hos colligabam in arctum, ι, 427, συνέδησμουν. συνέεργε χιτῶνα, cinxit tunicam, ξ, 72. ἄμφω συνέεργον, ambo colligabam, μ, 424, συνέδησα.

συνερείδω, (Ῥέω) comprimo. χερσὶ συνερεῖσαι μοι στόμα, manibus suis mihi morienti comprimere os, λ, 425, ἁρμόσαι, εὐπρεπείας χάριν, ὡς μὴ διαχάσκειν. συνερειδομένη κιόνεσσιν, Py. 4, 476, apte compacta columnis.

συνέρχομαι, (Ἔρα) una eo. σύν τε δύ' ἐρχομένω, pro συνερχομένω τε δύω, Κ, 224, ubi deest εἰσί: duo sunt una vadentes, non vero unus: et tunc sentit fortasse alter et excogitat, quod alterum fugit. nam εἷς ἀνὴρ μηδεὶς ἀνὴρ, et res est similis πλοκῇ σχοίνων: κἀκεῖ γὰρ ἄλλος ἄλλῳ ἐπισυμπλεκόμενος, ἄῤῥηκτός ἐστι, ὁ εἷς δὲ, οἷα λεπτότερος, θᾶττον ῥήγνυται. cæterum attendendum ibi est τό τε, sæpius repetitum, ut intelligantur plures sententiæ a Diomede propositæ.

σύνεσις, ἡ, vide sub ἀποβλάπτω, et ξύνεσις.

συνετὸς, ἡ, όν. (Ἕω) intelligendi vim habens. συνετοὶ ἐπαινοῦσιν αὐτὸν, Py. 5, 144, nam a laudatis laudari vera est laus. συνετοῖς φωνήεντα, Ol. 2, 152, i. e. παρὰ τοῖς φρονίμοις, apud intelligentes sonantia bene.

συνευνάζομαι, f. άσομαι. (Ἕω) concumbo, una cubo. συνεύνασθεν, pro συνευνάσθησαν, Py. 4, 452, cum Lemniis mulieribus Argonautæ, in abitu suo, i. e. in itinere versus Colchos.

σύνευνος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) una cubans. *ein beitgenoss, (a bed-fellow.)* σύνευνον παρθένον, Ol. 1, 143, virginem conjugem accepit. Vide sub παράκοιτις.

συνευτυχέω, (Τίκω) una cum aliis feliciter dego. Eurip. Hipp. 1119, ubi a 1111, seqq. vita beatior optatur.

συνεφάπτομαι, (Ἅπω) una attingo. συνεφαπτόμενος, Ol. 10, 117, συλλαμβανόμενος, συνεργῶν.

συνεχὴς, έος. ὁ ἡ. (Χάω) cohærens, continuus. hujus neutrum ponitur adverbialiter. Ζεὺς δὲ συνεχὲς, Jupiter pluebat continenter, Μ, 25, *es regnete anhaltend, (it rained incessantly.)* ἔνθα δύω νύκτας δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ κείμεθα, ι, 74, ubi quidam, metri causa, scribi jubent συννεχές. φλὸξ ἀνατελλομένη συνεχὲς, παννυχίζει, Ist. 4, 111, flamma exorta per totam noctem continuatur.

συνέχω, f. έξω. (Χάω) cohærere facio, cohibeo. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες σύνεχον, pro συνεῖχον, ubi fibulæ zonæ cohibebant zonam et thoracem, Δ, 133, *zusammenhielten, (held together.)* sic et Υ, 415. vide ὀχεύς. et 478, ἵνα ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, ubi cohærent nervi cubiti, ubi cohærere faciunt nervi cubitum. κίων οὐρανία (columna aërea, i. e. altissimus mons Ætna) συνέχει αὐτὸν, cohibet eum et comprimit, Py. 1, 37, sc. Typhoëum subter jacentem, quasi in carcere arcto.

συνηγορέω, συνηγορία, ἡ, **συνηγορικὸν**, τὸ, vide sequens.

συνήγορος, ου. ὁ. (Ῥέω) advocatus orator, patronus causæ in judicio, sive sit a parte accusatoris sive accusati. unde est συνηγορεῖν τινὶ vel ὑπέρ τινος, patronum causæ alicujus hominis esse in judicio. et ἡ συνηγορία, patrocinium ipsum. et τὸ συνηγορικὸν in specie est merces quæ datur advocato, Aristoph. Vesp. 689.

συνήειραν, vide sub συναείρω.

συνημμένα, τὰ, vide sub ἐπαλλάσσω.

συνημοσύνη, ης. ἡ. (Ἕω) conventio, compositio, pactum. ἁρμονία. *eine zusammenfügung, vergleich, (a compact, agreement.)* μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε, ne mihi pacta memora et loquere, Χ, 261, coll. 259, συνθήκας. Vide sub συνίημι.

συνήντετο, vide sub συνάντομαι.

συνήορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) conjunctus, copulatus. a συναείρω, conjungo, συζευγνύω. φόρμιγξ συνήορος δαιτὶ, cithara apte conjuncta convivio, θ, 99, ἥτις συνήρμοσται καὶ συνέζευκται προσεταίρῃ. sed μετήορος, vel potius μετήωρος et μετέωρος, fit ab altero illo ἀείρω, quod notat κουφίζω, ἐπαίρω, attollo. εὐλογία φόρμιγγι συνάορος, Ne. 4, 9, laus citharæ adjuncta comes: apto quodam vinculo connexa cum cithara. hinc est ἡ συναορὶς, et attice, ξυνωρὶς, ίδος, duo juncti equi.

συνήραξε, vide sub συναράσσω.

συνθεσία, ας. ἡ. (Θέω) compositio, pactum. *ein vergleich, eine abrede, (an agreement.)* ποῦ δὴ συνθεσίαι καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν, Β, 339, ubi notant τὰς ὡρισμένας συμφωνίας, *die feierlichen versprechungen und verbindungen, (the solemn promises and engagements.)* quas Herodotus vocat τὰς διακειμένας, siquidem τὸ κεῖσθαι καὶ τὸ τίθεσθαι unum idemque est. Sed Ε, 319, οὐκ ἐλήθετο συνθεσιάων, non obliviscebatur mandatorum, ubi συνθεσίαι sunt αἱ φιλικαὶ παραινέσεις, quibus ipse annuerat. recentioribus idem est ἡ συνθήκη.

σύνθεσις, εως. ἡ. (Θέω) pactum, compositio. σύνθεσιν ταύτην ἐπαινήσοντες, Py. 4, 299, compositionem hanc comprobantes, συνθήκην τῶν ὅρκων καὶ τῆς βασιλείας.

συνθέω, (Θέω) una curro, una procedo celeriter, procedo feliciter. ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἧδε γε βουλὴ, υ, 245, i. e. οὐ συνδραμεῖται ἡμῖν τὸ βουλευθὲν, ἀλλὰ σκεδασθήσεται ἀφ' ἡμῶν, καὶ οὐκ ἂν ἴδοιμεν αὐτό. est ergo elegans verbum metaphoricum, εἰς κατάλυσιν βουλῆς apte positum, *wir werden mit dem anschlage nicht fortkommen, (we shall not succeed in the attempt.)*

συνθήκη, ἡ, vide sub συνθεσία.

σύνθημα, τὸ, vide sub φθέγγω.

συνθιασώτης, ὁ, vide sub Θεὸς, aliquanto a fine.

σύνθοινος, vide sub σῖτος, ad finem.

συνίημι, attice ξυνίημι, f. ξυνήσω, (Ἕω) committo, conjungo. it. intelligo, nam intelligendi actus fit ex collatione et comparatione. νῦν ξυνίει (imperativus a ξυνίεω,) α, 271, *vernim nun (now know.)* σὺ δὲ ὧδε ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ζ, 289, pro ἐμοῦ ἔπος, attice regit hoc verbum genitivum: ut ergo et h. l. sit, ξυνίει ἐμοῦ, κατὰ ἔπος. sic et θ, 241. νῦν ξυνίει ἔπος, τ, 478, ubi deest ἐμοῦ. σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, in silentio nunc ausculta et delectare, *vernim in der stille, (now listen in silence,)* ο, 390. νῦν δ' ἐμέθεν (ἐμοῦ) ξύνες (imperat. aor. 2. a ξυνίημι) ὦκα, Β, 26, ubi deest ἔπος. nam sic rectissime dici videtur, accusativum regi a verbo ipso, genitivum cum verbo esse per ellipsin accusativi. sic et Ω, 133. καὶ μὲν μεῦ βουλέων (βουλῶν) ξύνιον, imperfect. a ξυνίω, Α, 273, audiebant cum assensu consilia mea: ubi est genitivus Atticus cum hoc verbo. τίς σφῶε ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; quis eos commisit ut altercarentur, quis eis occasionem litis præbuit? Α, 8, ubi igitur est pro συμβάλλω, ἀναπείθω. οὓς ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι, Η, 210, quos commisit ut pugnarent vi contentionis. ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὄπα, audivit et intellexit vocem deæ, Β, 182. Κ, 512. ὁ δὲ ξυνέηκε, Ο, 442, ille intellexit. τοῖϊν δὲ ξυνέηκε Ἀντίνοος, hos animadvertit ille, σ, 34. τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο Μενέλαος, hunc loquentem intellexit, δ, 76, i. e. ᾔσθετο. et est imperf. medii per syncopen, pro ξυνίετο, a ξυνίω. possit tamen et esse aor. 2. m. a ξυνίημι. ὄφρα ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα, ut apud naves committamur in colloquium, Ν, 381, pro συνιώμεθα, a συνίω, præsens conj. med. unde est ἡ συνημοσύνη, i. e. συμβίβασις, συνθήκη. ἵνα συμβῶμεν. συνέμεν λόγων κορυφὴν, intelligere sermonum summam, Py. 3, 141, pro συνιέναι, ionice. λόγον μὴ ξυνιεὶς, verbum non intelligens, Ne. 4, 51.

συνίμεν, vide sub ξύνειμι.

συνίστημι, (Στάω) una statuo, constituo: una sto. πολέμοιο συνεσταότος, pugna stante, quando duæ acies confligunt, Ξ, 96.

συνίστωρ, ὁ, vide sub ἵστωρ.

συννενήαται pro συννένηνται, vide sub συννέω.

συννεύω, f. εύσω. (Νέω) una annuo. Λάχεσιν συννεῦσαι Κρόνου παιδὶ, Lachesin una polliceri cum Jove, Ol. 7, 121.

συννέω et **συννηέω**, et **συννηνέω**, (Νέω) coacervo. hoc verbo utitur Herodotus, συννενήαται φρυγάνων φάκελλοι, pro συννένηνται, ionice mutato ν in α, in præt. perf. pass. a συννέω, coacervati sunt sarmentorum fasces: nam ὁ φάκελλος vel φάκελος vel σφάκελλος est, fascis. scribi et correpte potest συννενέαται. et, συννήσας πυρὴν μεγάλην, struens rogum magnum.

σύννομος, ου. ὁ ἡ. (Νέμω) conjunctus, consors. Λαβδακίδαις σύννομοι, Ist. 3, 27, Labdacidis quasi collegæ, cognatione juncti. et Labdacus fuerat nepos Cadmi, avus Œdipi.

σύννυμφος, ἡ, vide sub εἰνάτειρ.

συνοικιστὴρ, ῆρος. ὁ. (Χάω) qui una condit urbem. συνοικιστὴρ Συρακουσᾶν, Ol. 6, 8. ubi alii legunt συνοικιστὴς, οῦ. ὁ, eodem sensu.

συνοίω, (Οἴω) confero, comporto. οὐ γὰρ καλὰ (pro καλῶς) συνοισόμεθα πτόλεμόνδε, non enim pulcre comparabimur ad pugnam, *wir werden kein gut paar fechter abgeben, (we shall not be an equally matched couple of combatants,)* inquit Jupiter de Junone et Minerva, Θ, 400, ut συνοίσεσθαι notet εἰς ἓν ἐλθεῖν καὶ συμβαλεῖν, *auf einander stossen im gefechte, (to rush upon one another in fight,)* τὸ κατὰ τὰ συμφερτὰ συγκομισθῆναι, manus conserere: *werden zusammen gebracht werden, (will be brought together.)*

συνορίνω, f. ινῶ. (Ὄρω) commoveo. ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς, Ω, 467, per tmesin pro συνορίνῃς, sc. εἰς ἔλεον. sicut ergo hoc verbum alibi notat τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμὸν, sic h. l. τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν. νέον συνορινόμεναι κίνυντο φάλαγγες, Δ, 332, nuper congregatæ et adductæ ad exercitum copiæ movebant se i. e. ad pugnam paratæ erant; quali tamen pugnæ nondum interfuerant. et nota, ἀϋτῆς, 331, pertinet ad 333, Τρώων καὶ Ἀχαιῶν, hæ copiæ nondum unquam audierant clamorem prœlii inter Trojanos et Græcos, quia nuper admodum admotæ et adgregatæ erant ad exercitum Græcum.

συνοχεὺς, ὁ, vide sub Ἕκτωρ in R. ad finem.

συνοχὴ, ῆς. ἡ. (Χάω) cohibitio, coarctatio. ἐν ξυνοχαῖς ὁδοῦ, Ψ, 330, in angustiis viæ, ἐν στενότητι, ubi erat ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν σύμπτωσίς τε καὶ σύγκλεισις, ἐν στενωπῷ. conf sequens, ὁδὸς, et ἔχμα.

συνοχόω, f. ώσω. (Χάω) cohærere facio, coarcto, contraho. ὤμω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, humeri versus pectus contracti, de Thersite, B, 218, συμπεπτωκότε. cæterum augm. ionice omissum. ἡ συνοχὴ apud poëtam est ἡ ἀπὸ πλατέος εἰς στενὸν σύμπτωσις. conf. βυσσαύχην.

συντανύω, (Τῶ) una tendo, contendo. πολλῶν πείρατα συντανύσαις (Dorica terminatione participii aor. 1. a.) ἐν βραχεῖ, Py. 1, 158, multarum rerum summas complexus brevi in sermone: et metaphora verbi sumta est de reti magno.

συνταράσσω, f. ξω. (Ῥάω) una perturbo, consterno. σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, Θ, 86, equus unus ex triga vulneratus et cadens, simul conturbabat et impediebat reliquos duos.

συντελέθω, (Τέλλω) una versor, ejusdem fio juris. συντελέθειν ἔννομον, Py. 9, 100, qua (χθονὸς αἶσα, terræ portione) frui illico possit legitime.

συντέλεια, ἡ, **συντελέω**, vide sub περιτελέω.

συντήκομαι, vide sub κατατήκω.

συντίθημι, (Θέω) compono. in medio, συντίθεμαι, convenio alicui, συμφωνέω. σὺ δὲ σύνθεο, A, 76. Z, 334, pro σύνθεσο, imperat. aor. 2. m. et priori loco est pro συμφώνει, conveni mecum in hac re, *tritt mir bey, (join with me:)* imo, conventionem et pactum fac. in altero loco est, animum adverte, adjunge te meis dictis. σὺ δέ σύνθεο θυμῷ, ο, 27, repone id in animo, animum adverte. et 317, tuque attende. sic et π, 259. ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον, ρ, 153. τ, 268. σὺ δὲ σύνθεο, σ, 128. ω, 264. ergo συνθέσθαι est non solum συμφωνῆσαι, sed et νοῆσαι, intelligere, advertere. τῶν δ' Ἕλενος σύνθετο θυμῷ βουλὴν, H, 44, s. et sermo ibi est de consilio deorum, i. e. ἔγνω τὴν βουλὴν θεῶν, διὰ μαντικῆς τέχνης. narrant prisci, Helenum et Cassandram, infantes positos fuisse ἐν ἄλσει Ἀπόλλωνος, atque ibi serpentes, lambentes puerulorum aures, ita purgasse eas, ut et deos loquentes audire, et eorum consilia liquido intelligere, potuerint. est pro συνέθετο. sic, φρεσὶ σύνθετο ἀοιδὴν, α, 328, mente comprehendebat cantum, mente adplicabat se ad hanc cantionem, ἐπιμελῶς ἤκουσι. ὄπα κλαιούσης σύνθετο Ὀδυσσεὺς, vocem flentis attendebat ille, υ, 92, audiebat cum adfectu. οἱ ἄλλοι σύνθεσθε Ἀργεῖοι, T, 84, diligenter attendite, una reponite animo vestro: nisi est h. l. συγκατάθεσθέ μοι, ἀναμνησθέντες ὧν ἐλέγετε. et ad 85, s. non quidem narrat rex, quale id fuerit quod dixerint ei; sed sine dubio locuti fuerant sic, οὐ καλὸν ἐποίησας, ὦ βασιλεῦ, ἀφελόμενος τὴν Βρισηΐδα, καὶ λυπήσας τὸν τηλικοῦτον ἀδίκως, καὶ οὕτως εἰς ἔσχατον κίνδυνον ἡμᾶς ἀγαγών. conf. Ἀγαμέμνων in R. ad h. l. συνθέμενος ῥῆμα, Py. 4, 493, i. e. συνιεὶς κατὰ μνήμην ἔχει καὶ τίμα, probe considerans sententiam, serva eam. συνθέμενος τοῖς, pactus cum his, Ne. 4, 122. συνέθευ, Py. 11, 64, i. e. ὑπέσχου, pactus es. τὸ ξύνθημα, ατος, est in specie, tessera, signum militare. tale erat aliquando Trojanis, Φοῖβος. vid. Eurip. Rhes. 521, coll. 12.

σύντρεις, vide sub Τρεῖς.

συντυχία, ας. ἡ. (Τέκω) casus, *der zufall, (an accident, event.)* ἐν κρυοέσσᾳ συντυχίᾳ, in horribili casu, Ist. 1, 54. ἐπὶ συντυχίαις, Py. 1, 70, propter hos eventus, *bey diesen zufallen, (owing to these events,)* ubi in sensu bono.

συνωμοσία, ἡ, **συνωμότης**, ὁ, vide sub ἐπομόω.

σύρβη, ἡ, vide sub τυρός.

συρέμβολος, ὁ, vide sub σύριγξ.

συριγμὸς, ὁ, vide sub γλαφυρός.

σύριγξ, ιγγος. ἡ. (Ῥύω) fistula, *eine flöte, (a pipe.)* deinde, metaphorice, est quivis sipho, vel longum et cavum receptaculum, e. c. vagina, et ejusmodi involucrum, cui res alia inseritur; etiam foramen illud, per quod rota conjungitur cum axe currus. αὐλῶν συρίγγων τε ἐνοπὴν, tibiarum et fistularum sonitum, K, 13, quo se oblectabant milites Trojani in stationibus nocturnis. νομῆες τερπόμενοι σύριγξι, pastores oblectantes se fistulis, Σ, 526, ubi ergo est σύριγξ ποιμενική. ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατο ἔγχος, ex involucro longo extrahebat paternam hastam, T, 387, *aus dem spiess futterale, (out of the spear-envelope:)* ubi igitur vides ὀπήν τινα ἐπιμήκη, δόρατος φυλακτικὴν, quæ alias dicitur ἡ δουροδόκη et hoc significatu etymologia a σύρειν apparet, nam supertrahitur id involucrum ferro hastæ, et detrahitur de eo. imo et cloaca subterranea vocatur σύριγξ, quæ et συρέμβολος et ἔμβολος. Vide sub δόναξ.

συρίζω, vide sub μηκάω.

συρίσσω, f. ξω. (Ῥύω) sibilum per dentes edo, sibilo, exsibilo. est a σύρω, quod tenorem quemdam soni alicujus tracti notat quoque: et ipsum etiam sonum sibili exprimit hoc verbum. deinde a similitudine acuti illius soni est et, fistula cano.

συρίττω, vide sub μηκάω.

σύρξ, ἡ, vide sub σάρξ.

συῤῥήσσω, (Ῥάω) confringo, corrumpo. κακοῖσι συνέῤῥηκται πολέεσσιν, malis et ærumnis multis fractus est, *das viele unglück hat ihn sehr mitgenommen, hat ihn entkräftet, (he is much broken, reduced, by his many misfortunes,)* θ, 137, ubi est elegans metaphora, *er ist mürbe gemachet, (he is reduced very low.)* sic δῶμα συνεῤῥῆχθαι dicitur, *es hat risse, (it is very crazy.)*

σύρω, (Ῥύω) traho. est factum verbum a futuro, ῥύσω, verbi ῥύω, traho, per transpositionem litterarum. et huc possis referre τὸ συλᾷν, factum per τραυλισμὸν ex σύρειν, extrahere, exuere. ἀνασύρω, attraho, sursum traho. unde sunt αἱ ἀναξυρίδες, braccæ, *hosen die tief bis auf die knöchel gehen, (breeches that reach to the ancles, trowsers;)* nam in induendo sursum attrahuntur. Herodot. V, 49. et ἡ Κοισύρη, fœminæ superbæ nomen, unde est ἐγκοισυρέω, Aristoph. Nub. 48, et κοισυρόω, i. e. περισσῶς κοσμέω.

σῦς, υός. ὁ ἡ. (Σέω) sus, *eine sau, (a sow.)* habet nomen a σύειν, σεύειν, i. e. ὁρμητικῶς ἔχειν, cum impetu movere se. nam proprie de sylvestri sue ponitur: ob similitudinem deinde et de villatico. σῦς Καλυδώνιος, propter cujus κεφαλὴν καὶ δέρμα (ἐξεδάρη γὰρ) magna contentio fuit inter nobiles socios illius venationis, ex ira Dianæ, narratur I, 525—595, in qua contentione occisi sunt a Meleagro οἱ Θεστιάδαι, οἱ τοῦ Μελεάγρου θεῖοι, i. e. μήτρωες, matris fratres, qui Πλευρώνιοι erant, quia Ἀταλάντῃ eripere voluerant caput et corium apri, cui id Meleager, ut sociæ venationis, donaverat. ob horum mortem oppugnarunt οἱ Κουρῆτες Calydonem: et Meleager primo noluit defendere Calydonios, iratus matri, quæ eum devoverat. tandem motus precibus uxoris suæ Cleopatræ, Curetas rejecit. recentiores huic narrationi affinxere fabulam de fatali titione: quam Homerus ignorat. sus ipse describitur 535—538. a σῦς ἄγριος fecere recentiores compositum, ὁ σύαγρος, ου, qui et aprum, et canem contra apros aptum, significat. ἡ Κρομυωνία σῦς non minus est celebris in orbe antiquo. ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἅπτηται κατόπισθε, Θ, 338—340, *sich hinten einbeisset, (seizes behind:)* ubi talis venatio describitur per parabolam. ὅτε τὶς θηρητὴρ κύνας ἐπισεύῃ ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, Λ, 293. ἀγροτέροις σύεσσιν ἐοικότες, M, 146—150, ubi describuntur apri. nam σῦς κάπρος est animal, in rabie sua ἀφυλάκτως ἔχον πρὸς τὸ παθεῖν (spernens omne periculum) διὰ τὸ ἄγαν θράσος, καὶ θυμῷ πολλῷ ῥέον: contra pardalis et leo sunt cautiores, etsi fortissimi. hinc aper sæpe præbet parabolam de bellatore satis promto, sed non provido. aper etiam nunquam cicuratur, quod tamen leo et pardalis potest. συῒ ἴκελος ἀλκὴν, apro similis robore et fortitudine, Δ, 253. ἐοικότες συσὶ κάπροις, ὧν σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν, E, 783, ubi σύες sunt γένος, κάπροι vero εἶδος. sic et H, 257. μένος συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος θυμὸς, P, 21. et 281, συῒ ἴκελος ἀλκὴν καπρίῳ. σῦν ἀκάμαντα, Π, 823—826, ubi aper pugnat cum leone, et vincitur; et parabola de Patroclo superato. σῦς ἀλκὶ πεποιθὼς φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, N, 471—475. συὸς σιάλοιο ῥάχιν, τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, I, 208. et 463, σύες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, εὑόμενοι. συῶν συβόσια πεντήκοντα, greges suum quinquaginta cicurium. μέγας σῦς, de Proteo, δ, 457. συῶν εἶχον κεφαλὰς, φωνήν τε, δέμας τε, καὶ τρίχας, socii Ulyssis a Circe mutati, κ, 239, cf. φωνή. et 243, οἷα σύες χαμαιευνάδες ἔδουσι, humi cubantes edunt. et 338, σῦς (contr. pro σύας) ἔθηκας ἑταίρους. sic, 433, ἢ σῦς ἠὲ λύκους. εὐνὰς συσὶν, cubilia porcis, ξ, 14—20, ut ergo sexcentas sues fœminas habuerit Eumæus; mares vero trecentos sexaginta, ex quibus posterioribus saginabantur optimi, et mactabantur quotidie singuli procis, coll. 27. et 25, ἅμα ἀγρομένοισι σύεσσιν, cum gregibus suum. et 41, σύας σιάλους ἀτιτάλλω, nutrio accurate, coll. 81. et 107, σῦς τάσδε φυλάσσω. et 108, συῶν τὸν ἄριστον. et 101, δώδεκα συῶν συβόσια, coll. 15, ut quilibet grex habuerit quinquaginta porcas. ἵερευον δὲ σύας σιάλους, mactabant porcos saginatos, ρ, 181. υ, 251. κύνας τε σύας τε ἀπερύκων, arcens, σ, 104. et 29, πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτείρης, ubi conf. ὀδούς. σῦν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον, *ein jährig schwein, (a yearling hog,)* π, 454, quem mactabant sibi Ulysses et Telemachus. κτείνοντο, σύες ὡς ἀργιόδοντες, λ, 412, ubi de apris sermo. et 610, ἀγροτεροί τε σύες, ad differentiam τῶν οἰκοτραφῶν. σύες τε καὶ ἀνέρες ὑφορβοὶ, ξ, 410, coll. 411, 412, 532. συῶν ἐπιβήτορα κάπρον, λ, 130. ψ, 278, verrem. ἱερεύσατε συῶν ὅστις ἄριστος, δεῖπνον, ω, 214. σύεσσι παρήμενον, adsidentem, custodem, ν, 407. νομῆας ἅμα ἀγρομέναις σύεσσι, π, 3. ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς, τ, 439—455, in qua venatione apri, φρίξαντος εὖ λοφιὴν, 446, Ulysses graviter vulnerabatur in femore. coll. 393, οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, et 465. φ, 219. ψ, 74. ω, 330, quibus locis hæc magna οὐλὴ, cicatrix, est indicio, quod ipse verus sit Ulysses. in sacris faciendis σῦς putabatur aptus πρὸς καθαρμὸν, ad expiationem, T, 251—268. porcus dicebatur ἡ ἀφροδισία ἄγρα, quemadmodum et πέρδιξ: nam est κατωφερὴς (pronus) εἰς ἀφροδίσια. hinc et ἡ κάπραινα γυνὴ est mulier ὀργῶσα πρὸς μίξεις, valde appetens coitum: et καπρᾷν proprie dicitur, quando porca desiderat porcum, ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν σῦν, sicut ταυρᾷν eodem sensu de vacca dicitur, ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. cæterum ὁ χλούνης σῦς non est ὁ ἐκτομίας, sed ὁ χαλεπὸς καὶ ἄλκιμος.

σύτο, pro ἐσεύετο, vide sub σεύω, ad medium et finem.

σύφαρ, τὸ, vide sub ὠμογέρων, et παῖς, paullo a fine.

συφεὸς, οῦ. ὁ. (Σέω) suile, hara. ob metrum dicitur συφειός. κ, 238, 320, 389. ξ, 13, 73.

συφορβὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) subulcus, qui sues alit et pascit. ὡς παῖδα συφορβὸν, Φ, 282, cui

magnus ille et formosus Achilles ipse se assimilat, in periculo. nam in mortis articulo nihil differunt principes et subulci. τὶς συφορβῶν, aliquis ex istis subulcis, ξ, 504, nam quinque aderant, unus præfectus, quatuor socii servi. ὦρσε συφορβὸν, i. e. Eumæum, π, 154, excitavit ad eundum. βῆ δὲ συφορβὸς, i. e. idem Eumæus, ρ, 551. βουκόλε, καὶ σὺ συφορβὲ, φ, 193. coll. 189, βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσσῆος.

συχνὸς, pro πυκνὸς, quod vide.

σφάγιον, τὸ, vide sub σφάζω.

σφαδάζω, f. άσω. (Σπάω) proprie est, obnitor pedibus ne rapiar ulterius; deinde in specie, de morientibus, qui calcitrant aut palpitant. notat idem quod σπαίρω et ἀσπαίρω, in duplici suo significatu: et est indidem a σπάω, traho, torqueo. Vide sub σκαίρω.

σφαδασμὸς, ὁ, vide sub σκαίρω.

σφάζω, f. άξω. (Φάω) macto abscisso aut aperto jugulo. *ich schlachte, (I slaughter.)* est a φάω, occido, unde φάζω. hinc possit et esse σφαδάζειν, calcitrare moribundum, interserta syllaba δα. αἰεὶ μῆλα ἀδινὰ σφάζουσι, α, 92. δ, 320, semper pecora multa mactant. πολλὰ δὲ μῆλα καὶ βοῦς ἔσφαζον, I, 463, ι, 46. ψ, 305. αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, caput retro sursum trahebant primum, et jugulum abscindebant; de victima, A, 359. B, 422. μ, 359. οἶν Ἀχιλλεὺς σφάξ pro ἔσφαξε, Ω, 622. ἔσφαξε Πεισίστρατος, γ, 454, ex quo loco maxime patet quid sit σφάζειν: nam τὸ ἐλάσαι, ictu percutere, et ἀποκόψαι τένοντας, nervos cervicis frangere, jam passus erat bos, et jacebat; nunc sequebatur τὸ σφάζειν, i. e. cultro jugulum aperire ut effluat sanguis, coll. 449, 455. sic et de sue, ξ, 426, coll. 425. βόες σφαζόμενοι, boves post ictum acceptum jugulati cultro, Ψ, 31. μήλων σφαζομένων, υ, 312. μῆλα ἐσφαγμένα χαλκῷ, κ, 532. λ, 45. Sigma præfixum in hoc verbo est ut in σμικρὸς, σμύρω, etc. inde est ἡ διασφὰξ, άγος, fissura, *eine schlitz, ritz, (a fissure, slit,)* σχίσμα, sive petræ sive corporis sive pudendi, etc. τὰ σφάγια sunt pecora mactabilia, *schlachtvieh, (fat cattle.)* cæterum moris erat antiquissimi, per legem postea repetiti, ne mactaretur edendi causa ovis aut sus aut juvenca, quæ nondum pepererit. hinc et Eumæi servi mactabant sibi sues jam quadriennes, ξ, 419, aut mares. σφαχθεῖσα Ἰφιγένεια, Py. 11, 36. ὁ σφάκελος, gangrænæ species, est a σφάζω, occidit enim partem corporis. inest tamen simul notio τοῦ σφαδάζειν. vide Eurip. Hipp. 1353, κατὰ ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος. Vide sub στόμαχος, et ΦΑ'Ω, ad medium.

Σφαῖρα, ας. ἡ. (Ἄω) pila. *ein ball, (a ball:)* quæ dicitur et ἡ πάλλα, a πάλλεσθαι. ab antiquis vocabatur et ὁ πῖλος: et nostræ pilulæ in arte medica ex eodem fonte dictæ. σφαῖρα est ab αἴρω, ἡ εἰς ὕψος ἀειρομένη: vel a σπάω, ἡ συνεσπασμένη καὶ εἰς ἑαυτὴν συνεστραμμένη καὶ κυκλοτερής: vel ab utroque conjunctim. σφαίρῃ ταί τ' ἄρ' ἔπαιζον, regia sc. virgo cum suis puellis nobilibus, ζ, 100, pilâ illæ igitur ludebant. et 115, σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια: ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμπεσε δίνῃ: αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν: ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσσεύς. *die prinzessin warf den ball nach einer ihrer jungfern: sie verfehlete diese aber, und der ball fiel ins tiefe wasser: darüber erhub das frauenzimmer ein laut geschrey: und davon erwachete er, (the princess threw the ball to one of her maids; the latter missed catching it, and the ball fell into the deep water: the girls uttered a loud scream and thereupon he awoke.)* hunc locum ab 112, seqq. mirantur antiqui, quod tam brevi narratione expergefieri faciat poëta Ulyssem. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἕλοντο, θ, 372, seqq. ubi Phæacum nobiles ludunt pilâ: et quidem ibi τὴν διὰ σφαίρας παιδιὰν οὐρανίαν. pila altissime projiciebatur in aërem; alter exsiliens in ipso aëre decidentem excipiebat: et hic lusus erat species ὀρχήσεως. hæc sunt τὰ σφαιρομάχια, valde antiquum genus ludendi: καὶ τὸ σφαιρίζειν πάλαι διὰ σπουδῆς ἦγετο, variisque modis ludebatur. de quo qui plura cupit, adeat Athenæum. nam τὸ σφαιρίζειν olim magna pars τῆς γυμναστικῆς. in quemdam ἄσοτον βραχυήλικα (brevi staturâ) dixit quidam: Χαρίδης ὁ μικρὸς ἐν πέντε ἡμέραις σφαῖραν ἐποίησε τὴν πατρῴαν οὐσίαν, οὕτω συνεστρόγγυλεν ἰταμῶς καὶ ταχύ. deinde σφαῖρα est et, quivis globus rotundus.

σφαιρηδὸν, (Ἄω) adverb. pilæ vel globi modo. δίκην σφαίρας, *wie einen ball, (resembling a ball.)* N, 204, ubi de abscisso et projecto capite hostis sermo est, ἧκε δέ μιν (τὴν κεφαλὴν) σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος *(wälzend machend) (causing to roll)* δι' ὁμίλου. sic πυργηδὸν est δίκην πύργου, λυκηδὸν, δίκην λύκου, *wolfsmässig, (like a wolf,)* γνωμηδὸν, κατὰ γνώμας, *nach den stimmen, (according to the votes.)*

σφαιρίζω, σφαιρομάχια, τὰ, vide sub Σφαῖρα.

σφάκελλος, ὁ, vide sub συννέω.

σφάκελος, ὁ, vide sub σφάζω.

σφάλλω, f. αλῶ. (Φάω) everto, cadere facio, *ich mache fallen, werfe um, (I cause to fall, overthrow.)* proprie ponitur de luctatoribus, si alter alterum prosternit, et supplantat, si alter alteri pedes subducit: deinde metaphorice de aliis rebus, ubi quis dejicitur aut damno adficitur. σφάλλειν est καταῤῥίπτειν, σφάλλεσθαι est καταπίπτειν. est a σφάω, et id a φάω, occido, quia luctator quasi occidit adversarium si eum cadere facit. ἀνασφάλλειν est, erigere lapsum, aut intransitive, erigi et recreari. τὸ σφάλμα est, lapsus, etiam sæpe βολῆς ἀποτυχία, si non attingitur quod dejicere jactu volebamus, *wenn ein wurf oder schuss nicht trift, (when a weapon or something that is thrown misses the mark.)* proprie de pedibus dicitur; sicut et τὸ προσκόπτειν, offendere pede. οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὔδει τε πελάσαι, Ψ, 719, ubi de luctantibus sermo: neque Ulysses poterat Ajacem supplantare et ad solum dejicere, ῥίψαι εἰς γῆν. οὐδέ μιν ἔσφηλεν βέλος Ἀντινόοιο, nec eum dejecit jactus illius, ρ, 464, *machte ihn nicht fallen, (did not throw him down.)* coll. 463, ἐστάθη ἔμπεδον, stabat firmiter; quod est oppositum τοῦ σφάλλεσθαι. κρέσσονα ἔσφαλλε τέχνη ἀνδρῶν χειρόνων, Ist. 4, 57, præstantiorem sæpe supplantare solita est ars virorum deteriorum. ὃς Ἕκτορα ἔσφαλε, dorice pro ἔσφηλε, Ol. 2, 145, qui eum dejecit et occidit; et sermo est de Achille. βία δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ, Py. 8, 19, vis et injustitia etiam magnum labefactare potest tandem. a σφάλλω est ὁ φῆλος, ου, impostor, deceptor. et φηλέω et φηλόω, decipio. et ὁ φήληξ, ηκος, impostor, it. ficus immatura quæ tamen speciem maturæ habet, Aristoph. Pax, 1165. unde est ἀποφηλακίζειν, ejusmodi ficus decerpere, it. vim præmaturam inferre. τόδε ἐφήλωσε φρένας, hoc illusit mentibus, Æschyl. Ag. 501. Vide sub βλάβω.

σφάλμα, τὸ, vide supra.

σφαραγέω, f. ήσω. (Ῥάω) sonum edo, qualem inflata vesica, si comprimitur, per foramen angustum edit. it. sum extentus et inflatus. inflo et extendo valde cavitatem aliquam mollem. quod idem dicitur σφριγάειν, (unde apud Eurip. Andr. 195, νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι, i. e. ἀκμάζοντι, νεάζοντι,) et proprie hoc significatu ponitur de uberibus extentis et duris lacte. σφαραγεῦντο (ionice pro ἐσφαραγοῦντο) δὲ ῥίζαι (ὀφθαλμοῦ) πυρὶ, ι, 390, et radices oculi stridebant ab igne, cum Polyphemo (nam οἱ est αὐτῷ) exureretur oculus: simul etiam ἐτείνοντο ἢ ἐσπαράττοντο, καὶ κατεπονοῦντο, maxime tamen κατά τινα ἦχον. et 440, οὔθατα δὲ σφαραγεῦντο, ubi ad verbum subintelligendæ sunt αἱ ὄϊες, oves, et ad οὔθατα deest κατὰ, quod attinet ubera distendebantur oves valde, ut rigida essent lacte ubera. proprie notat hoc verbum in genere βρασμόν τινα.

σφάραγος et ἀσφάραγος, ου. ὁ. (Σπάω) guttur, *die kehle, luftröhre, gurgel, (the throat windpipe, gullet,)* λαιμὸς, βρόγχος, τράχηλος. est ab ἀσπαίρω, moveo cum conatu et nisu, nam ἐν τῷ καταπίνειν (in deglutiendo) κινεῖται καὶ τείνεται (extenditur, intenditur) ὁ ἀσφάραγος. οὐδὲ μελίη ἀπέταμε ἀσφάραγον, nec hasta prorsus ei abscidit arteriam asperam, X, 328, et vide, quæ casu fiunt, ea refert poëta ad consilium quoddam: nam h. l. id ita accidebat, ut loqui adhuc pauca posset Hector moriens. et poëta id sic refert, quasi hasta fuerit ἔμψυχόν τι καὶ ἔμφρον. sed ὁ ἀσπάραγος est notus ille φυταρίου καυλὸς, *spargel, (asparagus,)* dictus quoque ab ἀσπαίρειν, nam celeriter exsilit e terra.

σφᾶς, σφὲ, σφέας, vide sub ἕ, prope finem.

σφεδανὸς, ἡ, όν. (Ἕπω) festinus, vehemens, serius, durus. *heftig, hart, hitzig, (vehement, hard, ardent.)* est manifestius etiam a σπεύδω, quasi σπευδανὸς, i. e. σπευστικὸς, σφοδρός. Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν (neutrum adverbialiter) Δαναοῖσι κελεύων, A, 165, urgebat eos, vehementer adhortans Danaos. sic et Πάτροκλος, Π, 372. ὁ δὲ σφεδανὸν ἕφεπε ἔγχεϊ, ille vehementer insequebatur hasta, Φ, 542. quidam legi volunt σφεδανῶν, quasi participium esset a σφεδανέω, i. e. σφοδρῶς διώκων: sed id placet nemini antiquorum.

σφείων pro σφέων, vide sub ἕ, prope medium.

σφέλας, ατος. τό. (Φάω) scabellum, ὑποπόδιον, *ein fuss-bänkchen, (a foot-stool.)* dictum διὰ τὸ, ῥᾷον σφάλλεσθαι ἤγουν ἀνατρέπεσθαι, διὰ σμικρότητα. πολλὰ σφέλα (per apocopen pro σφέλατα) ἐκ παλαμῶν, ρ, 231, ubi videntur sic dici in genere, βέλη, jaculamenta quæ manu jaciuntur in aliquem, βελῶν ἐντινάγματα, incussiones jaculamentorum, τὰ δυνάμενα σφῆλαι, i. e. ἐμποδίσαι καὶ μετακινῆσαί τινα, *stücke womit man jemanden wirft dass er wovon abgehalten oder zum fallen oder weichen gebracht werden soll, (missiles thrown at some one to beat him off, to knock him down or to force him to retire.)* ut ergo hic præcise non sint scabella, sed βέλη omnis generis. sed σ, 393, σφέλας εἵλετο, scabellum apprehendit; ubi præcise est ὑποπόδιον, coll. ρ, 409, 410. etiam in nave remis agitanda τὸ σφέλας est sedes remigis; unde ὁ ἐπισφελίτης, ου, est remigum species, ὁ θρανίτης, ὁ ἔχων τὴν ἄνω ἕδραν: τὴν δευτέραν occupat ὁ ζύγιος, τὴν τρίτην ὁ θαλάμιος, qui et ὁ θαλάμαξ dictus. in genere vero, ut diximus, potest esse quoque βλῆμά τι σφῆλαι δυνάμενον, jactus, qui prosternere potest hominem.

σφενδονάω, vide sequens.

σφενδόνη, ης. ἡ. (Ἕπω) funda, *eine schleuder, (a sling.)* est a σφεδανὸς, inserto ν, nam illa vehementer festinare facit lapidem jactum: ἐπισπεύδει οἷον καὶ κατεπείγει τὴν τῶν λίθων ἄφεσιν. cæterum erat ὅπλον θεράποντος vel gregarii militis, non vero magni herois. de inventione ejus et usu, docet Strabo, Lib. 8. χεῖρα ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, σφενδόνῃ, ἣν οἱ θεράπων ἔχε, N, 600, ubi heros ea usus est ad obligandum vulnus suum in manu, cum aliud jam ad manus non esset. ergo jam Trojanum bellum habuit σφενδονήτας. fiebat funda ex corio ovis bene præparato, ex quo et erant fasciæ longæ ad

fundam ipsam. circumscriptio ergo fundæ est, εὔστροφον οἰὸς ἄωτον πετροβόλον. et hæc sola definitio est N, 716, i. e. σφενδόναις. σφενδονάω, f. ήσω, funda jaculor. ἐσφενδονᾶτο μέλη χωρὶς ἀλλήλων, disjiciebantur membra ejus separata alia ab aliis fulmine, Eur. Phœn. 1190. Vide sub Αἰτωλοὶ in R.

σφενδονήτης, ου, ὁ, vide supra.

σφετερίζομαι, vide sub νοσφίζω.

σφέτερος, α, ον. (Ὁ) suus, eorum. est in Homero semper tertiæ personæ pluralis numeri pronomen: a σφὸς, per paragogen, pro ἑαυτῶν, aut σφῶν αὐτῶν, *ihre eigene, (their own.)* ἄστυ σφέτερον, suam eorum urbem, P, 287, 419. ἄστεος ἐκ σφετέρου, ex eorum urbe, Σ, 210. σθένεϊ σφετέρῳ, suo eorum proprio robore et constantia, P, 322. et 330, πλήθεϊ τε σφετέρῳ, sua ipsorum multitudine, coll. 329. ὀάρων ἕνεκα σφετεράων, ob conjuges eorum, I, 327, sc. viri pugnabant ad defendendas suas fœminas; ego vero, ad capiendas eas et abducendas. nam ὄαρες sunt fœminæ in genere, quæ magna prædæ pars erant. et Achilles maxime respicit Briseidem suam, quam, occiso ejus viro, ceperat. σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο, ob amentias suas perierunt, Δ, 409. α, 7, pro ἑαυτῶν, coll. 34: ταῖς ἐκείνων. ἐπὶ σφέτερα, ad sua, α, 274. ξ, 91. σφετέρου πατρὸς, sui patris, ἑαυτοῦ πάππου, Ol. 13, 86, ubi singularem respicit. σφετέροις τρόποις, Py. 10, 58, suis moribus, a moribus ipsorum. σφετέρας ἄτερθε αἰχμῆς, sine sua, Achillis, hasta, Ol. 9, 118. σφετέρας γνώμης, suæ ipsius sententiæ, τῆς ἑαυτοῦ, Py. 4, 148. ut ergo Pindarus hoc nomen et de singulari, in tertia tamen persona ponat. sic et Ist. 6, 49, σφετέρας νευρᾶς, sui nervi in arcu. σφετέραν ῥίζαν, suam stirpem, Ist. 8, 122. γαῖαν ἀνὰ σφετέραν, Ist. 2, 40, in terra sua. recentiores deinde et de secunda persona posuerunt, e. c. Hesiodus: σφέτερον πατέρα, i. e. ὑμέτερον, vestrum: sic tamen, ut semper sit, ἴδιον, proprium.

σφέων, σφῶν, vide sub ἕ, prope medium.

σφηκία, ἡ, σφηκίσκος, ὁ, vide sub σφήξ.

σφηκόω, f. κώσω. (Φάω) constringo, facio quasi incisionem vinculo aliquo. nam verbum est ἐκ τῆς τῶν σφηκῶν κατὰ τὸ μέσον ἐντομῆς: τοῖς γὰρ λεπτῇ μηρίνθῳ σφιγγομένοις ἕπεταί τις καὶ αὐτοῖς διασφὰξ κοίλη, ἣ καὶ ἐτυμολογοῦσα τοὺς σφῆκας. *was mit einem bande in der mitte gebunden wird, bekömmt eine vertiefung, und gleichsam einschneidung des bandes, wie z. e. ein sack, der in der mitte gebunden, und an den beyden enden gefüllet ist, (what is tied in the middle with a cord is indented, and as it were cut by it, as for instance a sack which is tied in the middle and filled at both ends.)* κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, P, 52, comæ Gratiis convenientes, et cincinni, qui auro et argento constricti erant; nimirum tænia ex auro et argento confecta artificiose, a cervice constrictæ erant comæ crispæ et longæ, ut ibi quasi insectionem paterentur, et deinde per tergum et collum crispæ fluerent. ut ergo κόμαι et πλοχμοὶ notent idem, cæsariem nimirum crispam; et τὸ σφηκοῦσθαι est, σφίγγεσθαι οἷά τινι σφηκώματι, τῷ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου λεπτῷ ἐλκύσματι, laminula argentea et aurea: simul id ὑπεμφαίνει πλοῦτον τοῦ ἔχοντος, καὶ τριχῶν πολλὴν οὐλότητα. σφηκοῦν deinde in genere est, δῆσαι: et σφήκωμα est constrictio filamento aliquo.

σφήκωμα, τὸ, vide supra.

σφηκῶν, ὁ, vide sub σφήξ.

σφῆλαι, vide sub σφάλλω.

σφὴν, ὁ, vide sub δρυτόμος.

σφὴξ, ηκός. ὁ. (Φάω) vespa, *eine wespe, (a wasp.)* nomen est a σφάζω, f. άξω, unde est ἡ διασφὰξ, άγος, quodvis σχίσμα, *eine spalte, öfnung, (a division, opening,)* quo nomine et τὸ θῆλυ μόριον vocari solet: et cum hoc nomine διασφὰξ, ὁ σφὴξ est ejusdem originis; nam habet vespa ἐντομὴν circa medium corpus, a qua incisione Romani talia animalia vocant insecta. cæterum σφῆκες dicuntur et, ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα, ligna paullatim in angustius desinentia, qualia sunt, quibus foramina doliorum vini infra obturantur, *die zapfen in einer tonne, (the pegs in a cask,)* vel quibus lagenas vinarias superne obturamus, *proppen* vel *pfropfen einer weinflasche, (corks of wine-bottles,)* etc. ejusmodi ligna vocantur et σφηκίσκοι. Aristoph. Plut. 301. σφηκώδεις dicuntur homines λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι, quorum venter valde est pressus et in arctum contractus. ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι—ἀμύνονται περὶ τέκνων, M, 167—170, ubi parabola de earum constantia: nam sunt valde pugnaces pro prole et sede sua. hinc proverbium, σφηκιὰν κινεῖν ἢ ἐξεγείρειν καθ' ἑαυτοῦ, contra se excitare et commovere sedem vesparum, *in ein wespennest blasen oder stören, (to disturb a nest of wasps,)* i. e. ἐρεθίζειν κακόν τι et ἐγείρειν βλάβην τινὰ καθ' ἑαυτοῦ. tale simile est et Π, 250—266, σφήκεσσιν ἐοικότες εἰνοδίοις, ubi respicitur ad τὴν σύντονον καὶ ἀμυντικὴν τῶν Μυρμιδόνων ἐκδρομὴν εἰς τὸν πόλεμον, sicut vespæ cum impetu involant in pueros irritantes se. ἡ σφηκιὰ, ᾶς, grex vesparum, *ein wespenschwarm, wespennest, (a swarm of wasps, a wasps' nest.)* Aristoph. Vesp. 224, 229. quæ et ὁ σφηκὼν, ῶνος, dicitur.

σφὶ, σφὶν, σφίσι, vide sub ἕ, aliquanto sub medio.

σφίγγω, f. ίγξω. (Φάω) constringo, adstringo, complector. est ejusdem originis quo σφηκόω, et verbum recentius Homero. Vide sub σπόγγος.

σφόγγος, ὁ, vide sub σπόγγος.

σφοδελὸς et ἀσφοδελὸς, οῦ. ὁ. (Σέω) locus, ubi herba illa, quoque dicta ὁ σφόδελος et ἀσφόδελος, abundat. quatenus notat τόπον περιεκτικὸν τῶν σφοδέλων, acutum habet in ultima; quatenus herbam ipsam, in antepenultima. quanquam Attici utrumque ὀξυτόνως ponere soleant. est ab ἡ σποδὸς, ob colorem: et α prefixum est abundans. additur autem hæc herba mortuorum regioni, ob etymologiam, et τὸ πρὸς τὴν σποδὸν ὁμοιόφωνον, καὶ διὰ τὴν σποδὸν τῶν καιομένων νεκρῶν, mortui enim sunt pulvis (cinis) et umbra, ex more antiquo. plantabatur inde hæc herba ad monumenta et sepulcra; unde epigramma sepulcri: νώτῳ μὲν μαλάχην καὶ ἀσφόδελον πολύριζον, κόλπῳ δὲ τὸν δεῖνα ἔχω, in dorso meo habeo malvam et asphodelum, at in sinu meo hunc vel illum. dicitur ea herba πολύριζος, quia habet radicem multis bulbis, et quia per radices se celeriter multiplicat et multum loci occupat. ὁ ἀσφοδελὸς λειμὼν apud inferos, λ, 538, 572. ω, 13, pratum, continens asphodelos, ὁ τῶν καθ' ἕκαστα ἀσφοδέλων περιεκτικός. et ratio fictionis apparet ex etymo et ex eo quod ante dictum est de sepulchris. cæterum sic a τὸ ἄχυρον est ὁ ἀχυρὸς, i. e. τόπος τῶν ἀχύρων: et ἐρινεὸς in Iliade est locus περιέχων ἐρινεούς. alia περιεκτικὰ desinunt in ὼν, e. c. ὁ πλατανὼν, ὁ ἑορτὼν mensis quidam Atticus. alia in εῖον, e. c. ᾠδεῖον, μουσεῖον, χαμαιτυπεῖον. alia in ιὰ, e. c. ἡ μυρμηκιά.

σφόδρα, (Ἔπω) adverb. vehementer. σφόδρα ὑπέρτεροι δηΐων, Ne. 4, 61, vehementer superiores hostibus.

σφοδρὸς, ὰ, όν. (Ἔπω) vehemens, urgens valde: *sehr eifrig und heftig, (very vehement and urgent.)* est a σπεύδω, interserto ρ. quasi σπευδηρός. et hinc est adverbium σφοδρῶς, μ, 124, μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, *eifrig fort zu rudern, (to row away lustily.)*

σφοδρῶς, vide supra.

σφονδύλιον, τὸ, vide sequens.

σφονδυλίων, ωνος, ὁ ἡ. (Σπάω) ad vertebras spinæ dorsi pertinens. μυελὸς σφονδυλίων, medulla spinæ dorsi, Υ, 482, alii hoc pro genitivo plurali habent, ab ὁ σφόνδυλος, ου. idem qui ὁ σφόνδυλος: reperitur et τὸ σφονδύλιον: et pluralem hunc dicunt notare totam spinam. Vide σπόνδυλος.

σφόνδυλος, ὁ, vide σπόνδυλος.

σφὸς, ἡ, όν. (Ὁ) suus, a, um. ἴδιος. est factum ab ὃς pro ἑὸς, spiritu aspero per usum mutato in σφ, cujus exemplum sub ἕ videatur. σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, in occursum sui (deorum) patris, Α, 534. ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, sequentes impetum suum, ξ, 262. ρ, 431. ω, 182. ὀλέκονται ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς, pereunt propter suam propriam injustitiam, Π, 18, sc. Græci. σφῇ ἀρετῇ Δαναοί, Λ, 90. ostendunt hæc exempla, singularem numerum poni de multis: ut ergo simul oriatur a numero plurali sub ἕ notato. σφοῖς ὀχέεσσι, i. e. ἰδίοις, Σ, 231. δόμοισιν, Ξ, 202, 303, *in ihrem hause, (in their house.)* σφοὺς ἵππους, suos equos, Δ, 302, ut equites et nobiles viri contineant. σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, Δ, 162, i. e. ἰδίαις αὐτῶν κεφαλαῖς, *mit ihren köpfen, (with their heads.)* σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν, sua amentia, α, 34, coll. 7. σφὰς κεφαλὰς, β, 237, i. e. ipsi se vitamque suam. σφὸν ὄλβον, Py. 5, 136, suam felicitatem, sc. demortui jam heroës. ubique ergo respicit pluralem, in tertia persona.

σφριγάω, vide sub ΒΟΤ˜Σ, prope medium, et σφαραγέω.

σφύζω, vide sub ΣΠΑ'Ω.

σφῦρα, ας. ἡ. (Σπάω) malleus, *ein hammer, (a hammer.)* est quasi σπύρα, a σπάω, traho, diduco: malleus enim fabrilis diducit et adducit metalla, dum ea in figuras aptat, et circumponit aliis corporibus. χαλκεὺς, ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων, ἄκμονά τε, σφῦράν τε καὶ πυράγρην, faber (aurarius) instrumenta ferens, incudem parvam, et malleum et forcipem, γ, 434.

σφυρὸν, οῦ. τό. (Σπάω) malleolus in pede, *der fusknöchel, (the ancle.)* dictus a figura sua prominente, qua fere malleo est similis. χερμαδίῳ ἔβλητο παρὰ σφυρὸν, saxo conjecto percutiebatur ad talum, Δ, 518. αὐτὸν ποδὸς ἕλκε, δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν, eum pede trahebat, postquam ligasset loro ad malleolum, P, 290. μηροὶ εὐφυέες κνημαί τε ἠδὲ σφυρὰ καλὰ ὑπένερθε, Δ, 147, ergo et in viris laus est bonorum talorum: sed καλλίσφυρος est epitheton muliebre. ἔτυπτέ μιν δέρμα ἀμφὶ σφυρὰ καὶ αὐχένα, Z, 117, corium, i. e. clypeus, pulsabat eum et tangebat, ad malleolos pedes et cervicem, quando ambulabat. et est descriptio scuti maximi. ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, X, 397, pedum perforavit nervos usque ad talum a calce: ut foramen fuerit inter calcem et talum, κάτω μὲν ἡ πτέρνα, ἄνω δὲ τὸ σφυρόν. sunt ergo σφυρὰ τὰ ἀπολήγοντα πρὸς τῷ ἀστραγάλῳ καὶ ἐκ πλαγίου ἐξέχοντα. ἀποικίαν ὀρθῷ ἔστησας ἐπὶ σφυρῷ, coloniam recto stare fecisti talo, Ist. 7, 19. ἐν σφυροῖς Πηλίου, ad inferiores partes et radices Pelii montis, Py. 2, 85.

σφῶ, σφῶε, σφῶϊν, vide sub ἕ, prope finem, et Σὺ, ad finem.

σφωΐτερος, α, ον. (Σὺ) vester, a, um, *euer beyder, (both your.)* σφωΐτερον ἔπος, ὦ θεὰ, Α, 216, coll. 208, 209, nam adloquitur Achilles et missam et mittentem. est a duali σφῶ ortum, et notat dualiter.

σχάδανοι, οἱ, σχαδὼν, ὁ, vide sub χάζω.

σχάζω, f. άσω. (Χάω) cohibeo, inhibeo, distare facio. est cum σχίω et σχάω unum idemque; et ab eo per Dorismum ortum. σχάσον κώπην, inhibe remum, παῦσον, Py. 10, 79. ἀκμὴν δεινοτάτων σχάσαις (dorice pro σχάσας) ὀδόντων, Ne. 4, 104, vigorem acerrimorum dentium cohibens, i. e. superans leonem. possint hæ formæ a σχίω, f. ήσω, aor. 1. ἔσχησα, dorice ἔσχασα, deduci; et significatus etiam apud Homerum idem obvius est. σχάσον τὸ δεινὸν ὄμμα, Eurip. Phœn. 457, i. e. ἐπίσχες, κατάπαυσον, cohibe trucem vultum. proprie enim σχάσαι est τὸ ἐπισχεῖν τὴν εἰρεσίαν τῶν κωπῶν, inhibere remigationem. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, omittens rem equestrem, cohibens te ab ea, Aristoph. Nub. 107.

σχάω, f. άσω. (Χάω) laxo, distineo, distare et absistere facio, findo. οὐκ ἔσχων, non pertundebam et foramina infigebam, Aristoph. Nub. 408, ut ibi idem sit quod κεντεῖν καὶ σχίζειν, *aufritzen, löcher einstechen, (to cut slightly, to make holes in.)* coll. 738. Vide supra, et sub κίω, findo.

σχεδαρίον, τὸ, σχέδην, vide sub σχεδὸν, prope finem.

σχεδία, ας. ἡ. (Χάω) ponitur substantive, et subintelligitur ναῦς, navigium ex tempore et loco factum urgente necessitate; et opponitur navi a naupegis accuratius factæ: *ein fahrzeug, das zur zeit der noth gemachet ist, so gut es vor der hand werden können, ein boot das jemand selber, so gut er kann, verfertiget, (a vessel put together upon an emergency just as opportunity permits, a boat that some one makes himself as well as he can.)* differt ergo a πλοίῳ magnitudine et artificio. nam σχέδιος, ία, ιον, notat et, quod fit, sicut in præsentiarum habemus facultatem faciendi. est enim a σχέδιος, aut a σχεδὸν, i. e. ἐγγὺς, καὶ οἷον αὐθωρὸν, διὰ τὸ συμπεπῆχθαι αὐτὴν αὐτοσχεδίως, καὶ μὴ ἀναβεβλημένως. vide ε, 33, ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου, nam erat compositum navigium ex multis trabibus et asseribus. et 163, εὐρείην, latam. et 174, 177, 251, 314, 315, 324, 338, 343, 357, 363. η, 264. de Jano memoratur, quod primus invenerit coronas, et navigia ejusmodi minora et majora; et quod primus percusserit monetas signatas æreas. hinc, quia fingitur διπρόσωπος, postea nummo insculpebatur, ex altera parte πρόσωπον δικέφαλον, ab altera vel στέφανος, vel σχεδία, vel πλοῖον. Vide sub σχεδὸν, prope finem.

σχεδιάζω, vide sub σχεδὸν, prope finem.

σχέδιος, ία, ιον. (Χάω) propinquus. τύψον δὲ σχεδίην, E, 830, feri eum comminus, ubi est ellipsis τοῦ, τυπὴν ἢ πληγὴν, inflige ei propinquum vulnus, i. e. ex propinquo, et sine dubitatione aut hæsitatione. hinc ortus usus recentior hujus adjectivi, notatus sub σχεδὸν, q. v. sic, ἀμφαδίην et ἀμφαδόν. Vide sub σχεδία.

σχεδόθεν, (Χάω) adv. ex propinquo, non πόῤῥωθεν: et est idem quod ἀγχίμολον. ἔβαλε, ex propinquo vulneravit eum, Π, 807. et 800, ἦν αὐτῷ ὄλεθρος, nam ex propinquo erat ei mors. μάχεσθαι, comminus pugnare, P, 359. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη, β, 267, i. e. subito apparuit ei. sic ν, 251. υ, 30. ἤλυθεν ἀνὴρ, ο, 223. ἔστη αὐτῶν σχεδόθεν, τ, 447. est hæc terminatio sæpe de statu in loco, ut sit idem quod sequens. sic πόθεν sæpe pro ποῦ.

σχεδὸν, (Χάω) adverb. prope, contigue, *nahe, nahe bey, (near, close by,)* ἐγγύς. comminus, *vor der faust, (near at hand.)* est a σχέω, i. e. ἔχω, cohæreo, ut sit ἐχομένως καὶ τὸ ἀπτόμενον. est ergo τοπικὸν, adverbium locale, apud antiquos. apud recentiores est fere διστακτικὸν, sed tamen ut simul ἐγγύτητα involvat, e. c. σχεδὸν ἀφραίνεις, i. e. ἐγγὺς καὶ παρ' ὀλίγου, *du bist bey nahe ein narr, (thou art almost a fool.)* sæpe iis etiam est, fortasse. σχεδὸν ἐλθεῖν, valde prope accedere, Δ, 247. sic, E, 14, 458, 607, 630, 850, 883, αὐτὴν σχεδὸν οὔτασε, eam comminus vulneravit, non jactu eminus. ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, cum igitur prope essent vadentes alter contra alterum, Z, 121. ἐπεὶ ἂν μάλα σοὶ σχεδὸν ἔλθῃ, I, 304, quoniam sane valde prope venerit tibi: ubi audaciam in congrediendo notat. K, 100, prope adsident nobis. 308, *an die schiffe nahe zu kommen, (to approach near to the ships.)* 320, 395, 422, οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται, οὐδὲ γυναῖκες, non enim iis liberi sui aut conjuges in propinquo sunt, Λ, 116, 232, 488. οὔτε ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδὸν, M, 53, ubi sermo de fossa lata, ad cujus alterum labrum stant equi, sed ubi alterum labrum tam prope non est ut equi in id transilire possint: *es ist nicht etwa nahe drüber zu setzen, (not near enough for them to leap upon it.)* ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἐστιν ἑλέσθαι, N, 268, *ich habe sie nicht nahe zur hand dass ich nur zugreifen dürfte, sondern sie sind weit von mir, (I have them not at hand so that I can lay hold of them, for they are far from me.)* et 402, μάλα σχεδὸν ἤλυθεν αὐτοῦ, valde prope ad eum ivit. et 559, ἤ τευ (τινὸς, in aliquem) ἀκοντίσαι (eminus jaculari) ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι, aut comminus irruere. et 576, αὐτὸν ξίφεϊ σχεδὸν ἤλασεν, eum gladio comminus feriit. 604, 810, σχεδὸν ἐλθὲ, congredere ex propinquo, accede propius. 817, σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν εἶναι, ὅτε — tibi ipsi puto prope instare tempus, quando id facis. σχεδὸν ἴσχειν ἵππους, prope tenere equos, non in longinquo, O, 456. et 737, οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα, nulla urbs munitionibus circumdata in propinquo est. Π, 462. 828, σχεδὸν ἔγχεϊ, comminus hasta ei infixa; coll. Υ, 290. Φ, 179. Θάνατος δή σοι σχεδὸν ἐστὶ, mors tibi instat, P, 202. 600, 601, 699. Υ, 176. et 363, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ, quicunque prope ad hastam meam venerit. et 378, μήπως σε ἢ βάλῃ, ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ, ne te aut eminus jactu vulneret, aut comminus ense percutiat. et 462, τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας, illum hasta procul conjecta dejecit, et hunc comminus gladio transverberans. Φ, 64, αὐτῷ σχεδὸν ἤλθεν οὗτος. sic et X, 131. ἐλᾶν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους, Ψ, 334. 499, 816, 817. Θάνατος δή σφιν σχεδόν ἐστιν, ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι, β, 284, mors sane iis prope adest, ut uno die omnes pereant. ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς, δ, 439, nos vero accessimus ad eam. Φαιήκων γαίης, prope est apud terram eorum, ε, 288, coll. 280. et 392, ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἴσιδε γαῖαν, prope se conspexit terram. et 475, τὴν (ὕλην) δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν. σοὶ δὲ γάμος σχεδόν ἐστιν, nuptiæ tibi instant, ζ, 27. et 125, ἀνθρώπων εἰμί. νῆσοι μάλα ἀλλήλαις, insulæ valde propinquæ inter se, ι, 23. et 117, οὔτε σχεδὸν, οὔτε ἀποτηλοῦ, neque cohærenter nimis, neque remote. et 280, ὅπῃ ἔσχες νῆα, ἤπου ἐπ' ἐσχατιῆς, ἢ καὶ σχεδὸν, quo loco statuebas navem, num forte in extremo insulæ, an etiam prope ad hunc locum. ἦν νηὸς, prope eram apud navem, κ, 156. et 441, καίπερ ἐόντι πηῷ μάλα σχεδὸν, quamvis proximo ei mihi affinitate: ubi ergo et de cognatione ponitur. λ, 141, αἵματος, prope ad sanguinem fusum sedet. et 480, οὔπω ἦλθον Ἀχαιΐδος, nondum prope accessi ad terram Græcam. μ, 368. ν, 161, 162. π, 157. μάλα δὲ σχεδὸν, sc. ἐστὶ, nam valde prope is est, σ, 145, *er ist ganz nahe, (he is quite near,)* ω, 490, 492, τοὺς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας, conspexit eos, prope adesse omnes, coll. 494, ἐγγύς εἰσι. hinc est adverbium σχέδην, prope, πλησίον. et adjectivum σχέδιος, ία, ιον, ex tempore, et ut materia ad manus fuit, confectus. sic, σχεδία ναῦς, ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα, navigium ex tempore et nullo artificio confectum. et σχέδιος λόγος, oratio aut liber extemporaneus, non præmeditato studio compositus: et τὸ σχεδάριον, libellus in quo ex tempore conscribimus quod in mentem venit, τὸ σχεδίων λόγων ἐδάφιον. σχεδιάζειν est, ἀσκέπτως καὶ ἀμελετήτως λαλεῖν ἢ γράφειν, *reden oder schreiben ohne vorher drauf gedacht zu haben, (to speak or write without previous consideration:)* et quia tunc facile peccatur contra τὸ ἀληθὲς ἢ ἀκριβὲς, hinc sæpe est idem quod ψεύδεσθαι et nugari. nam οἱ σχεδιάζοντες οὐ τρίβουσι χρόνον τῇ σκέψει, ἀλλ' ἐκ τοῦ σχεδὸν, i. e. ἐγγὺς, καὶ ἀχρόνως sumunt quod dicant aut scribant, *sie schütten aus dem ermel, nehmen aus dem stegereife, (to shake out of the sleeve, to take out of the head.)* sed festinando plerumque fallimur: οὐκ ἀσφαλεῖς οἱ ταχεῖς φρονεῖν, unde et proverbium, ὁ κύων τυφλὰ τίκτει διὰ τὸ σπεύδειν γεννᾷν. τὸ σχέδιον est τὸ αὐθωρόν. apud Pindarum quoque est τοπικῶς. σχεδὸν παρὰ ποσὶ, Ol. 1, 118, ubi prius explicatur per posterius. σχεδὸν παρέσταν, Ol. 10, 65, adstiterunt prope. ἀμφὶ ἀνδριάντι σχεδὸν, juxta statuam, Py. 5, 53. τύμβῳ, Ne. 10, 124, juxta tumulum.

σχέο pro σχέσο, σχέσθε, vide sub σχέω, aliquanto a fine.

σχέθω, f. 2. εθῶ. aor. 2. ἔσχεθον, et omisso augm. σχέθον. (Χάω) contineo, cohibeo, reprimo: habeo, teneo. est a σχέω, interposito θ. χαλκείη κόρυς οὐκ ἔσχεθεν, ferrea galea non prohibuit cuspidem, M, 184, *hielte nicht auf oder ab, (did not ward off,)* οὐκ ἐκώλυσε. sic et Υ, 398. στεφάνη οὐ σχέθε δόρυ, galea non morata est hastam, Λ, 96. Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδὴν αὐτοῦ, cohibuerunt vocem et loquelam ejus, ne porro loqui posset, T, 418. ἀσπίδα σχέθε ἀπὸ ἕο, scutum tenebat ante se quidem sed longe tamen a se, N, 163. ἀπέπαυσε τόκον σχέθε δ' Εἰλειθυίας, cessare fecit partum ejus et inhibuit pariendi tempus, T, 119, ubi utrumque verbum idem denotat, *sie hielte das gebären noch eine zeitlang zurück und auf, (she deferred the birth for a while.)* πρόσθεν δὲ σάκη σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι, opposuerunt ante eum scuta sua nobiles socii sui, Δ, 113, *hielten vor ihm, (held before him.)* μέσσῳ ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέθον κήρυκες, inter utrosque interposuerunt sceptra sua, H, 277. sic, πάροιθεν αὐτοῦ ἀσπίδας, ante eum tenuerunt et objecerunt scuta, Ξ, 428. αὐτοῦ ἵππους, ejus equos detinuerunt ne aufugerent, sc. Sarpedonis, Π, 506. εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα οὐκ ἐδυνάσθη, Ψ, 466, non potuit bene continere et regere equos circa metam in certamine curuli; οὐκ ἐδυνήθη σχεῖν τοὺς ἵππους περὶ τὴν νύσσαν, ὥστε ἑλίξαι, καὶ οὕτω περὶ τέρμα βαλεῖν, i. e. ἐπιτυχεῖν τῆς ἑλίξεως, circumagere circa metam. est distractum pro σχεθεῖν. καρτέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένω περ, δ, 284. π, 430, retinuit et cohibuit quantumvis cupidos. ἀνένευε καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ, nutu prohibuit et inhibuit quamvis cupidum, φ, 129. sic, ἱεμένην περ, χ, 409. ἐπαοιδῇ ἔσχεθον αἷμα, incantatione sanguinem stiterunt, τ, 458, *sie stilleten das blut durch böten, (they stopped the blood by a charm.)* σχέθε ὄσσε γόοιο, δ, 758, cohibuit oculos a fletu et luctu. νόον σχέθε τόνδε ἐνὶ θυμῷ, ξ, 490, hoc inventum reperit in animo, *hatte folgende erfindung ihm sinne, (had this device in his mind;)* simulque ἔκρυψε τὸν μυστηριώδη λόγον κατὰ νοῦν. et 494, ἐπὶ ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, *stützete den kopf auf den ellenbogen, (supported his head on his elbows.)* οὐ σχέθε πένθος Πηνελοπείης ἐνὶ φρεσὶ, *nahm das leiden ihrer frau nicht zu herzen, (did not take the sorrows of her mistress to heart,)* σ, 323, ubi

sermo est de ancilla infida, etsi multis beneficiis adfecta: non habuit malum heræ suæ in animo. νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθε, ψ, 243, noctem detinuit in termino suo longam, i. e. fecit, ut nox non celeriter subiret partem occidentalem; nam ibi quasi occidit et nox, sicut sol ibi occidit et dies. ἐγὼν οἶος σχέθον ἔξω νῆα, κ, 95, ego solus tenebam navem extra portum, *hielte mit dem schiffe draussen vor dem hafen, (stopped with the ship outside the port.)* σχεθέτω φόρμιγγα, cessare paululum et silere faciat citharam, θ, 537, 542. σχέθει φροντίδα, Py. 10, 96, tenet et continet avide rem, de qua consequenda curis plenus fuit ante. ἔσχεθε κῦδος, obtinuit gloriam, Ol. 9, 132. ὄφρα σχέθοι ἐρέφοντα ναὸν κρανίοις ξένων, ut cohiberet et desinere faceret Antæum, tegentem craniis hospitum templum, Ist. 4, 93. σχέθων αὐτὸν ἐπιδέξια χειρὸς, Py. 6, 19, i. e. χειρὶ δεξιᾷ tenens eum, patrem tuum. σχεθέμεν (pro σχέθειν) αὐτὴν, ad habendum eam, Ol. 1, 114. ἐν φυλακῇ, Py. 4, 134, i. e. observaret et caveret. Vide sub νόος, prope finem.

σχερὸς, οῦ. ὁ. et τὸ σχερὸν, οῦ. (Χάω) series, cohærentia, proprie littoris, *das feste gestade, (the solid shore.)* est ab σχέω, habeo, cohæreo. ablativus poni solet adverbialiter, σχερῷ, deinceps, continuo tractu, Ne. 1, 106, ubi de temporis duratione continua; et ubi alii legunt σχεῖν ἀεί. ἐν σχερῷ ἄρουραι καρπὸν οὐκ ἔδωκαν, Ne. 11, 50, in continua et non interrupta serie horarum anni, agri non dare solent fructum; ubi alii ὑφὲν legunt et prorsus adverbialiter ἐνσχερῷ. μυρίαι ἔργων καλῶν κέλευθοι τέτμηνται ἐν σχερῷ, Ist. 6, 32, ubi lectio a nemine sollicitatur: innumeræ operum honestorum viæ sectæ sunt, altera juxta alteram. nam hoc nomen cum ἑξῆς cognatum est. proprie est adjectivum, notatque, continens, cohærens.

σχέσις, ἡ, vide sub ΧΑ'Ω.

σχετλιάζω, vide sub σχέτλιος, ad finem.

σχέτλιος, ία, ιον. (Ταλάω) notat active, qui duros labores aliis ferendos imponit. maxime autem passive et intransitive, qui multum sustinere et ferre potest, qui multos labores fert aut ferre cogitur, laboriosus, (eo sensu, quo ponit Plinius, Lib. 4. Epist. 9, § 1.) ὁ ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι δυνάμενος: ὁ καρτερικὸς, i. e. σχετικὸς καὶ ὑπομενετικὸς, nonnunquam et ὁ ἐπέκεινα τοῦ δέοντος ὁρμῶν εἴς τι, (ut vitiosi quid et nimis pertinacis sæpe connotetur) καὶ πάνυ δραστήριος, tenax propositi, et semel susceptum negotium non deponens; subiens pericula aut labores indefesse, non omittens rem cœptam. est ergo a σχέσθαι et τλῆναι compositum nomen. *ein tapfer aushaltender, ein standhafter, nicht nachgebender, dreister, (a bold, persevering, unyielding, undaunted man.)* cave putes, ullam damnosi notionem adhærere huic nomini per se apud poëtam aut antiquos. duo verba, ex quibus junctis deductum est nomen, sunt E, 382, τέτλαθι, τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ, suffer, filia mea, quamvis doloribus adfecta, coll. 383, 384: ut ergo sit, ὁ κήδεα τλὰς καὶ ἀνασχόμενος. Ζεὺς σχέτλιος, B, 112, ubi videtur esse active, ὁ σχετλιοποιὸς, qui dura ferenda et habenda imponit: sicut et I, 19. sed potest in genere esse, durus, non cedens votis meis, ὁ σφοδρὸς εἰς τὸ ποιῆσαί τι, sæpe et τὶ οὐκ ἀγαθόν. sic de Jove, γ, 161, qui tenet firmiter iram suam. sic Apollo in concilio deorum, σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, Ω, 33, duri estis et patientes, O dii; multa potestis pati ut fiant. et Calypso eadem verba de diis, ε, 118, duri estis. σχέτλιος, ὀβριμοεργὸς, audax, gravia facinora patrans, Diomedes, E, 403. sic, Ἀχιλλεὺς σχέτλιος, I, 626, nimis tenax propositi sui, et facile patiens nos perire, *der hartnäckige, (an obstinate person:)* et additur ibi ratio, cur sic vocetur, ὃς οὐ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, qui non respicit ad amicitiam sociorum suorum. sic adloquitur et miseratur Diomedes Nestorem, σχέτλιός ἐσσι, γεραιὲ, σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις, K, 164, nimium laboris suscipis, O senex, tu quidem nunquam a labore cessas: ut ergo hoc nomen notet τὸν οὔποτε λήγοντα πόνου, coll. 176, ἐλεαίρεις μέ. τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς, σχέτλιος, periit Menœtiades fortis, nimium suscipiens in se, Σ, 13, ubi quoque posita vox δι' οἶκτον, laboriosus, ἐπίπονος, πολλὰ ἀνασχόμενος καὶ ἀνατλὰς, imo et h. l. ὁ πλέον οὕπερ ἐχρῆν σφοδρὸς, vehementior plus quam debuisset. sic et Achilles a Priamo vocatur σχέτλιος, X, 41, ob vehementiam et audaciam suam; et Hector a matre, 86, qui nimium audet et ferendum suscipit. ὕπνος σχέτλιος, κ, 69, somnus durus et ex defatigatione ortus profundior. σχέτλιος εἶς, Ὀδυσεῦ, πέρι σοι μένος, (superat tibi robur) οὐδέ τι γυῖα κάμνεις, ἦ ῥά νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται, μ, 279, ubi larga est explicatio vocis: ut notetur ὁ καρτερικὸς καὶ ἀνένδοτος, firmus et non cedens. σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἠδέσατο, φ, 28, audax, improbus, σφοδρός. σχέτλιε Πηλέος υἱὲ, χόλῳ ἄρα σε τρέφε μήτηρ, dure Pelei fili, felle igitur te nutriebat mater, Π, 203, qui firmissime tenes quod semel suscepisti, obfirmans te. sic, σχέτλιε, qui perfers ea, quæ ferre non deberes, P, 150, coll. 153, 166, ubi Glaucus increpat Hectorem, quod sinat Sarpedonem indefensum jacere. et ι, 351, ubi Ulysses sic alloquitur Polyphemum, postquam vorarat duos socios Ulyssis; voce non contumeliosa, sed duritiem animi et facinus ingens notante. et 478, coll. 494, ubi socii Ulyssis sic vocant ducem suum nimis audacem. σχέτλιε, τί ποτε ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον; πῶς ἔτλης Ἄϊδός δε κατελθεῖν, λ, 473, O audax, et omnia conans; ut ὁ ὁρμητίας καὶ σφοδρὸς notetur. sic, μ, 116, ubi idem Ulysses sic vocatur a Circe, quod velit etiam contra immortales pugnare, nec in loco cedere malis. et ν, 293, ubi Minerva sic vocat eundem, quia pergat semper esse idem; constans et audax, ὁ ἐπισχετικὸς καὶ τλήμων. sic et υ, 45, O dure et difficulter cedens. σχέτλιοι, οἳ ζώοντες ὑπήλθετε δῶμα Ἀΐδου, μ, 21, audaces, οἱ τολμητίαι, ἢ καὶ ἐπίπονοι καὶ πολλὰ ἀνασχόμενοι καὶ τλάντες. σχετλίη, οὐκ ἔτλη εἰρύσθαι δῶμα πόσιος, ψ, 150, improba, quæ non sustinuit servare domum mariti sui, sustinuit contra et ausa est facinus atrox. μή μ' ἔρεθε, σχετλίη, ne me irrita, O improba et pertinax et dura, Γ, 414. σχέτλιαι, δ, 729, coll. 722, improbæ, duræ, inhumanæ, crudeles. σχέτλια ἔργα ὁρῶντες, ι, 295, tam dura et atrocia facta videntes, Cyclopis. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἴσιμα ἔργα ἀνθρώπων, ξ, 83, facinora audacia et ferocia: et nota oppositionem, ut appareant facta præter morem et jus et modestiam. τούσδε δὲ μοῖρα ἐδάμασε θεῶν καὶ σχέτλια ἔργα, χ, 413, nam hosce interfecit justitia retributoria deorum et ipsorum atrocia et immania facta, coll. 414—416. hinc a recentioribus σχέτλιος in genere ponitur pro, ἄδικος, qui agit pro lubitu, qui injusta et nefaria facile audet: deinde etiam pro eo, qui ποιεῖ ἄξια ἀγανακτήσεως, unde est verbum σχετλιάζειν, i. e. σχέτλιον λέγειν τινὰ, queri de injuria. ex usu Homerico autem ἐπιλέγεται σχέτλιος, τοῖς ἐπί τι σφοδροῖς καὶ ἀκατασχέτοις: deinde et, ὁ πλέον τοῦ δέοντος, καὶ ἐφ' οἷς οὐ καιρὸς, προθυμούμενος, ὁ ὁρμητίας, ὃν ἔδει μὴ ὁρμῆσαι εἰς τὰ παρόντα, ὃν ἔδει μὴ σφοδρὸν εἶναι εὐθὺς, ἀλλὰ σχέσθαι καὶ τλῆναι: denique et ὁ πολλὰ ἀνασχόμενος καὶ τλάς. ἡ ἐχέτλη, instrumentum rusticum, ᾗ ἔχεταί τις τλημόνως. Vide sub τλῆμι prope medium.

σχέω, f. σχήσω. aor. 2. ἔσχον. (Χάω) idem quod ἔχω. factum ex χῶ, χάω, χέω, capio, præfixo Sigma. præsens in usu non est, at tempora inde descendentia. in specie notat sustinere, *aufhalten, abhalten, (to hold up, to detain:)* distinere, *von einander halten, (to keep asunder.)* αὐτὸν σχήσω ἀμύνειν περὶ τοῦ, eum prohibebo defendere hunc, P, 182. σχήσω γὰρ πόλεμον τόσον χρόνον, differam enim et differri curabo pugnam tamdiu, Ω, 670. οὐδ' ἄρα ἔμελλε τάφρος καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν ἔτι σχήσειν, sc. τοὺς Τρῶας, non jam diu prohibiturus erat murus eos, M, 4. et 166, οὐκ ἐφάμην αὐτοὺς σχήσειν ἡμέτερον μένος, non putabam eos sustenturos esse nostrum robur. sic, σχήσουσιν Ἕκτορα Ἀχαιοὶ, sustinebunt eum, Λ, 819. sic, οὐ δηρὸν ἐμὲ, N, 151, non diu sustinebunt me. οὐκ Ἀχαιοὶ σχήσουσι πόλεμον, Ξ, 100, sustinebunt pugnam. οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας, non continebit manus suas a cæde, χ, 70, οὐ κωλύσει, ἐρέξει. et 248, ubi eadem verba cum ἤδη repetuntur scoptice et animose, quæ antea timor expresserat. et 172, αὐτοὺς σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, continebimus eos in conclavi magno, ne exire inde possint. νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις νῆα, λ, 70, ad insulam appelles navem, ἐλλιμενίσεις. οὐδ' ἔτι φασὶν σχήσεσθαι, ἀλλ' ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι, sc. ἡμᾶς, I, 235, quanquam is locus ambiguitatem habet, ab oratore data opera sic prolatam: potest enim esse, non statuunt Trojani amplius differendam rem, sed irruendum esse in castra Græca: potest et esse, non jam putant, sustenturos esse nos, sed in castris nostris casuros, vel et, in naves nostras cum magna festinatione irruituros nos esse ad fugam per mare capiendam. nam hæc omnia intelligi vult orator. οὐ φασιν ἡμᾶς ὑπομεῖναι καὶ ἀντιστῆναι, ἀλλὰ φεύγοντας ἐμπεσεῖν ταῖς ναυσίν: vel, οὐ φασι σχήσεσθαι μάχης, i. e. ἐφέξειν ἑαυτοὺς, ἀλλὰ διώκοντας ἐμπεσεῖσθαι ταῖς ναυσίν. collato M, 107. et 126, ubi per accusativum, Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι, determinatur is sensus, quod Achæi non sint sustenturi Trojanos. Ἕκτορα μάχης σχήσεσθαι οἴω, eum a pugna destiturum existimo, I, 651, *vom fechten ablassen werde, (will desist from the fight:)* ubi vides, posse locum habere eam explicationem prioris loci, quod Trojani non sint destituri a progrediendo. sic, N, 747, ὃν (Ἀχιλλέα) οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι οἴω, quem non jam puto a pugnando omnino cessaturum esse, *sich des fechtens enthalten werde, (is about to cease fighting.)* οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα μένεος σχήσεσθαι οἴω, non ego eum robur et vim omissurum esse puto, P, 503, sed 639, οὐκ ἔτι φασὶν Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας σχήσεσθαι, jam non putant se sustenturos esse vim et manus ejus. ἀλλά ποθι σχήσεσθε Ἄρηος, sed aliquando abstinebitis vos et reprimemini a pugnando, N, 630. vides ergo, amphiboliam nasci, si casus verbi omittitur: aliter enim significat cum genitivo, aliter cum accusativo. ὅπη ἔσχες νῆα, ubi sistebas et appellebas navem, ι, 279, i. e. ἐπέσχες τοῦ πλεῖν, cohibebas eam a navigando, applicando eam ad terram. ἔσχεν τὸν ἐπεσβόλον ἀγορῶν, B, 275, cohibuit loquacem a concionibus, *hat ihn abgehalten, (has kept him away from.)* πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε, tenuit et extendit hastam ante se, E, 300. P, 7. ῥίζα ἀπάσας ἔσχε ὀδύνας, radix imposita vulneri omnes cohibuit et sedavit dolores, Λ, 847. δι' ὤμου ἔγχος ἔσχεν, per humerum hasta transiit et prominuit, διέσχισε, διῆλθε, N, 520. Ξ, 452. ἔσχε δὲ οἶον δέρμα, sola cutis tenuit caput, et restitit plenario transitui gladii ferientis per collum, Π, 340. et 740, οὐδέ οἱ (τῷ λίθῳ) ἔσχεν ὀστέον, neque lapidi obstitit os, οὐκ ἀντέσχεν, ἀλλὰ ἐκλάσθη. et hic locus illustrat priorem; ubi est, *allein ein stück haut hiele, und gieng nicht mit durch, (but part of the skin resisted and was not cut through with the rest.)* οὐδέ μιν πόντος, neque eum mare continuit, *hielt ihn*

nicht auf, (did not hold him,) Φ, 58. et 303, εὐρὺ ῥέων ποταμός. πάρος δέ μιν Ἄρτεμις ἐν Δίῃ, ante enim eam detinuit Diana in Dia insula, λ, 323, i. e. ἐπίσχε θανάτῳ αὐτὴν τοῦ ἀποπλεῦσαι, morte eam detinuit ab ulterius navigando. ἶσχε δὲ κῦμα, et cohibebat fluctum, consistere placidum fecit, ι, 451. ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς ἔσχον, tollentes eum a terra, tenebant, γ, 454, nam primum ictu in caput prolabi fiebat taurus, deinde caput attollebatur, ut jugularetur cultro et sanguis exciperetur. sermo est de sacrificio. ἔσχον με θεοὶ ἔτι, detinebant me, δ, 352, κατέσχον. σχῶμεν (aor. 2. conj.) σθένος ἀνέρος ἀμφότεροι, ambo cohibeamus et sistamus robur viri hujus, Φ, 309, *lasset uns ihn hemmen, (let us stop him.)* ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, prope admovens caput suum ad ejus aurem, α, 157, δ, 70. ρ, 592. δόρυ σχεῖν οὐ δύναμαι, non valeo tenere hastam firmiter, quia manus est vulnerata, Π, 520. τότε σχεῖν πῦρ, ubi infin. pro imperat. Φ, 341, tunc cohibe et siste ignem, ἐπίσχες. σχέμεν (ionice pro σχεῖν) ἵππους, direxisse equos, Θ, 254. ἐν τῇ ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο (omisso augm.) ἔγχος, in septimo corio hæsit hasta, cum per sex jam penetrasset, *blieb stecken, ward aufgehalten, (stuck in it, was stopped by it,)* Η, 248. sic Υ, 272. ἀσπίδα πρόσθε ἔσχετο, Μ, 294. Φ, 581, i. e. προεβάλετο εἰς φυλακὴν σώματος, *hielte vor, (held before.)* σάκος ἀπὸ ἕο, longe ante se tenuit scutum, Υ, 262, coll. 278. sed Ν, 608, ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρὺ, sc. τὸ ἔγχος, clypeus magnus sustinuit ictum hastæ, ne penetraret. φωνὴ ἔσχετο, hæsit vox, Ρ, 696, coll. 695, ἀμφασίη ἐπέων ἔλαβεν αὐτὸν, i. e. obmutuit. sic et Ψ, 397. δ, 709. σ, 472. σχέτο δ' ὕδωρ, Φ, 345, cohibebatur aqua, ne intumesceret, imo ut resideret. φρεσὶ δ' ἔσχετο, et cohibuit ipse se in animo, ρ, 238, *er hielte an sich, (he restrained himself.)* ἔσχετο νηῦς, detinebatur a cursu suo, μ, 204, ubi alii legunt εἴχετο, quod et præstat. οἱ δὲ ἔσχοντο μάχης, Γ, 84, abstinebant se a pugnando, *liessen nach, (desisted.)* sic, φόβου, desistebant a fuga, ω, 57. sed, κηληθμῷ ἔσχοντο, λ, 333. ν, 2, oblectatione tenebantur; estque Virgilianum, intenti ora tenebant. ἵνα ἤδη σχῶνται, ut tandem abstineant, ν, 151, et phrasis explicatoria specialior addita, καὶ ἀπολήξωσι πομπῆς ἀνθρώπων, et desinant a deportatione aut deductione hominum. εἴ ποτε ἀϋτῆς σχοίατο, pro σχοῖντο, si aliquando, i. e. ut tandem, desinant et cohibeant se a clamore, Β, 98. σχέο (pro σχέσο, imperat. a. 2. m.) τέκνον, abstine fili, *lass ab, (desist,)* Φ, 379. σχέσθε, φίλοι, continete vos, O boni, *enthaltet euch, (abstain,)* Χ, 416. β, 70. σχέσθαι βίης, δ, 422, *mit gewalthätigkeit inne zu halten, (desist from violence,)* a vi desinere. τὴν ἀσπίδα πρόσθε σχόμενος, scutum ante se tenens, Μ, 298. ἄντα παρειῶν σχομένη, genis suis prætendens, obvelans, α, 334. π, 416. σ, 209. φ, 65, κρήδεμνον: παρακαλυψαμένη ὑπὸ αἰδοῦς. στῆ δ' ἄντα σχομένη, constitit enim adversus eum dirigens se facie, ζ, 141, ἐπισχοῦσα ἑαυτὴν τῆς φυγῆς; λογίζεται (reputat) γὰρ φρονίμως, ὡς οὐδέν τι φοβερὸν ἔχει ἡ νῆσος, ὥστε οὐδὲ φοβητέον τὸν βλεπόμενον. alii autem ὑφὲν legunt, quod vide sub ἀντέχω. ᾧ ἄχεϊ σχομένη, sua tristitia vincta, λ, 278, cum superaretur a tristitia sua. cæterum perf. pass. hujus verbi concipi debet ἔσχημαι et ἔσχεμαι, quasi a fut. σχήσω et σχέσω: quod in compositis quoque omnibus notandum, ut derivata fiant liquidiora. τῶν αὐτὸν ἵμερος ἔσχεν, i. e. ἔλαβεν, horum eum desiderium cepit, Ol. 3, 58. αὐάτην, habuit calamitatem, Py. 3, 42. ἐσχατιὰν καλλίστην θανάτου, Py. 11, 87, terminum pulcerrimum mortis consequi et tenere solet. λήθην πόνων, Ne. 10, 45. et 60, Πίσα τεθμὸν Ἡρακλέος, nam Pisa tenet institutum Herculis. γλυκεῖαν ὀργὴν, indolem suavem habet, Ist. 2, 54. ἔρως, amor tenet eos, Ist. 8, 64. ἔσχον οἴκημα, tenuerunt sedem, Ol. 2, 16. Ἀμύκλας ὄλβιοι, i. e. κατέσχον, Py. 1, 125. ἀκτῖνα ἀγώνων, Py. 11, 71, fulgorem certaminum habuerunt. αὐτὸν, πειρᾶσθαι ἀέθλων, prohibuerunt eum, cohibuerunt eum, Ne. 11, 29, *haben ihn abgehalten, wettkämpfe zu versuchen, (have prevented him from contending for any prize.)* σχεῖν ὄλβον, Py. 3, 158, habuisse felicitatem. σχεῖν αὐτὸν ἡσυχίαν, Ne. 1, 106, habere eum tranquillitatem per omne tempus: ubi alii male legunt σχερῷ, adverbialiter, perpetuo tractu. ἥντινα σχήσοι, Py. 9, 205, quamnam virginem habiturus esset quisque uxorem. τὸ σχῆμα, idea rei jam non exsistentis, pulcra tamen. it. figura, imago, gloriosa idea. sic Eurip. Androm. 1, Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις, ubi scholiast. κάλλος, εὐπρέπεια, κόσμος, ἀξίωμα, δόξα. cf. Aristoph. Pax, 322. seqq. Vide sub σχάζω.

σχῆμα, τὸ, vide ad finem præcedentis, et sub ΧΑ'Ω.

σχίδαξ, ὁ, σχίδος, τὸ, vide sequens.

σχίζα, ης. ἡ. (Κῶ) fragmentum ligni fissi. *ein scheid holz, (a piece of split wood.)* dicitur et ὁ σχίδαξ, ακος. et τὸ σχίδος, εος, ut Germanica appellatio eo magis appareat cognata cum Græca. ἔκαιε ἐπὶ σχίζῃς pro σχίζαις, Α, 462, comburebat in lignis fissis. sic et γ, 459. τὰ μὲν σχίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον, Β, 425, hæc adipata et duplicata comburebant lignis fissis aridis. ἔκοψε σχίζῃ δρυὸς τὸν ὗν, ξ, 425, percussit porcum. hinc est ὁ σκινδαλμὸς, οῦ, tenue lignum findendo desiliens a majori ligno, *ein span, splitter, (a splinter.)* unde λόγων σκινδαλμοὶ, Aristoph. Nub. 130. cf. Ran. 835. idem dicitur ὁ σκινδάλαμος. ab eodem σχίζειν est et σκιμαλίζω, medium digitum insero vel exsero: it. subsanno.

σχίζω, f. ίσω. (Κῶ) findo. est a κίω, findo, unde est κίζω, (ut ab ἕω est ἵζω) inde σκίζω, et σχίζω. σχίζε (omisso augm. imperf.) ὀργυιὰν ἀναβωλακίας, Py. 4, 407, arationis jugerum separabat et definiebat, et hanc ὀργυιὰν per synonymiam vocat νῶτον γῆς, dorsum terræ. σχίσεν Ζεὺς κεραυνῷ χθόνα, Ne. 9, 58, diffidit terram fulmine. Vide supra et sub κίω.

σχοίατο, pro σχοῖντο, vide sub σχέω, prope finem.

σχοῖνος, ου. ὁ et ἡ. (Χάω) juncus, *binsen, (bulrush,)* fœmininum in hac voce obtinet, etsi masculinum quoque sit in usu. est a σχεῖν, quia prima ejus species est enodis et lævis, quam Latini scirpum vocant, et sic κατ' ἐξοχήν τινα cohæret sine ramis et foliis. deinde et funem e junco plexum, et in genere funem, notat hoc nomen; qua notione etymon a σχεῖν fit manifestius. notat et mensuram triginta stadiorum, unde ἡ δίσχοινος χώρα est, quæ habet sexaginta stadia: quanquam hæc mensura apud diversos tam differens fuit, quam apud nostros est spatium milliare. ὁ δὲ ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, ε, 463, ipse vero e flumine liberatus reclinabat se in junceto, τῇ αὐτοφυῶς ἐν ὑδρηλοῖς φυομένῃ τόποις. si cui etymon a σχεῖν non arrideat, referat is hoc nomen sub χέω, fundo. ἐγκέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ ἐν ἀπειράτῳ, Ol. 6, 90, occultatus est in junco innumero. Vide sub σπάρτον.

σχολὴ, ῆς. ἡ. (Ἕω) otium, quod contingit, quando nacti sumus totum. est a σχεῖν ὅλον, tenere totum et integrum. σχολῆς μακροτέρας, Ne. 10, 85.

σώζω, f. σώσω. (Σέω) salvum et incolumem præsto. idem ac σόω et σώω. σπέρμα πυρὸς σώζων, conservans igniculum, sub cineribus, ε, 490.

σωκέω, vide sequens.

σῶκος, ου. ὁ. (Σέω) est cognomen Mercurii: nec antiquis placet, id ex argutiis grammaticis compositum putare et contractum a σάοικος, quasi σώζων τοὺς οἴκους, sed simpliciter derivant a σώω vel σώζω, ut sit ὁ σωστικὸς, conservans, incolumitatem præstans, salutaris. sicut a σάω fit τὸ σάκος, et a θάσσω ὁ θάκος, sedes. Υ, 72. est hinc verbum σωκέω, valeo, ἰσχύω, qui significatus propior est etymo, a σόω i. e. κινέω. Æschyl. Eum. 36, σωκεῖν βάσιν, firmiter ponere gradum.

σωλὴν, ὁ, vide sub σόλος.

σῶμα, ατος. τό. (Σέω) corpus totum et integrum. est enim a σῶς, totalis. apud Homerum ubique de cadavere integro ponitur, sicut δέμας de vivo corpore. apud recentiores σώματα quoque sunt personæ, in specie δοῦλοι, unde ὁ σωματέμπορος est mango, *ein sclavenhändler, (a slave-dealer.)* ὥστε λέων πεινῶν ἐχάρη μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, sicut leo esuriens gaudere solet, si incidit in magnum aliquod corpus cervi aut ejusmodi, Γ, 23—25, et quidem jam mortuum: hinc additur, πεινῶν, quia leo non valde esuriens abstinere a cadaveribus dicitur. fames autem cogit omnia. et sermo ibi est de fera τετοξευμένῃ, quam venator fugientem vulneratam letaliter, non potuit invenire: hinc additur, ἐπικύρσας, i. e. συγκυρήσας, κατὰ συγκυρίαν ἤτοι κατὰ τύχην εὑρών. ergo admirabiliter Paris comparatur feræ fugaci, eique jam mortuæ: Menelaus vero leoni esurienti, qui tunc valde χαλεπὸς, alias, si satur, valde ἥμερος, mitis et magnanimus; qui erat hujus regis character. σῶμα δ' ἐμὸν πάλιν οἴκαδε δοῦναι, corpus meum occisum retro domum dare, Η, 79, coll. 84, νέκυν, cadaver. sic et Χ, 342. ἀπὸ σώματος οὔτι δύνανται ποιμένες λέοντα μέγα πεινῶντα δίεσθαι, Σ, 161, nequeunt eum inde abigere ab occiso, coll. 158. δρατὰ σώματα, quibus coria sunt detracta, de bubus, Ψ, 169, pro δαρτά. σῶμα κατελείπομεν ἄθαπτον, λ, 53. πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν κύματα φορέουσι, tabulas navium et corpora virorum, μ, 67, de naufragio. σώματα ἀκηδέα κεῖται ἐν μεγάροις, ω, 186, insepulta τὰ νεκριμαῖα. ἁβρὸν σῶμα, tenellum corpus infantis vivi, Ol. 6, 93. σώματα βρότεα, corpora mortalia, i. e. mortuos homines, Ol. 9, 52. ἀσθμαίνοντα, Ne. 3, 82, corpora ferarum cæsarum adhuc spirantia: ubi tamen alii legunt, σώματι ἀσθμαίνοντι, ut ad adolescentem Achillem, venantem, referatur; perperam fortasse. σώμασι καπνὸν ἐπίαναν, Ne. 9, 55, corporibus in rogos ardentes impositis pinguem fecerunt fumum. σωμάτεσσι τέτρασιν ἐνέπεσες, Py. 8, 118, in quatuor antagonistas incidisti. Vide sub δέμας, ad initium.

σωματέμπορος, ὁ, vide supra, et sub ἀνδράποδον.

σωπάω, vide sub διασιγάω.

σωρὸς, ἡ, vide sub χηλός.

σῶς, ᾶ, ῶν, pro Σάος, η, ον, q. v.

σώστρευμα, τὸ, σῶστρον, τὸ, vide sub ἐπίσωτρον.

σώτειρα, ας. ἡ. (Σέω) servatrix, ereptrix ex malo magno. Θέμις, Ol. 8, 28. 9, 25, ἡ σώζουσα τὰς πόλεις. Τύχη, Ol. 12, 3. σώτειραν νηῒ Ἀργοῖ, τὴν Μήδειαν, conservatricem eam navi paravit, Ol. 13, 76.

σωτὴρ, ῆρος. ὁ. (Σέω) servator, ereptor. σωτὴρ, Ζεῦ, Ol. 5, 39. σωτῆρι Ὀλυμπίῳ, Ist. 6, 11. Σωτὴρ Ζεὺς in Attica colebatur, idem qui Ἐλευθέριος, Aristoph. Plut. 1176, 1186, 1190.

σῶτρον, τὸ, vide sub προσάρω, et ἐπίσωτρον.

σωφροσύνη, ἡ, vide σαοφροσύνη.

σώφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) sani pectoris et cerebri homo. est forma τοῦ, σαόφρων in prosa usitata, notans idem. σώφρων Χείρων, sapiens Chiron, Py. 3, 111. σώφρονες ἐγένοντο, Ist. 8, 56, temperantes fuerunt: quippe recentiores τὴν σωφροσύνην determinarunt per ἀρετὴν περὶ ἡδονὰς καὶ λύπας, ut sit temperantia in voluptatibus et mœroribus, ut ne quid nimis. hinc intelligis, quid iis sit σωφρόνως, temperate in usu rerum sensualium; sicut δικαίως in vita communi et cum aliis. et σωφροσύνη in sensu recentiorum est εὐσεβείας γείτων: nam qui cupiditatibus non imperat, quomodo ille deum colere recte possit, utpote qui moderatum usum voluptatum esse vult, et qui tristes nos nimium esse non vult. in specie est, modestus, *bescheiden, (modest.)* ἡ σωφροσύνη, modestia. σωφρονέω, f. ήσω, sum modestus et sanus. σωφρονίζω, f. ίσω, reddo modestum et sanum, Eurip. Troad. 350, οὔ σε αἱ τύχαι σεσωφρονίκασιν.

σώχω, pro σμώχω, vide sub σμήχω.

σώω, (Σέω) salvum et incolumem præsto. idem ac σόω. υἱὸν τειρόμενον σώεσκον (ionice pro ἔσωον) ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων, Θ, 363, filium graviter laborantem servabam ex certaminibus ab Eurystheo impositis. σώοντες ἑταίρους, ι, 430, ubi sermo est de ovibus, quibus subligati erant socii Ulyssis, et quæ eos exportabant ex antro Polyphemi. Vide sub λαοσσόος.

T

Τάγγη, ἡ, vide sub τέναγος.

ταγεύω, ταγέω, vide sub Τάσσω.

τάγηνον, τὸ, pro τήγανον, vide sub τήκω.

τάγμα, τὸ, vide sub τελέω, aliquanto sub initio.

ταγὸς, οῦ. ὁ. (Τῶ) præfectus militum, *ein officier, (an officer.)* ὁ τάσσων τὰ τοῦ λαοῦ, disponens et instruens exercitum. est nomen generale. οἱ ταγοὶ μενόντων (pro μενέτωσαν) παρὰ ἡμῖν, duces manento apud nos, Ψ, 160, i. e. οἱ ἔνδοξοι ἐν τῷ στρατῷ, *die generals-personen und obristen, (the generals and captains.)*

τάζω, f. άξω. f. 2. αγῶ. (Θάω) prehendo oblatum. ποδὸς τεταγὼν, pede prehendens te, ἐκ ποδὸς, Α, 591. Ο, 23. et est forma Jonica participii aor. 2. nam Iones sæpe ibi addunt reduplicationes, ubi alii nihil augmenti ponunt. hinc est τὸ τόξον.

ταθεὶς, τάθη, pro ἐτάθη, vide sub τείνω.

ταινία, ας. ἡ. (Τῶ) tænia, fascia tenuis et longa. *ein band, (a riband.)* ταινιόω, f. ώσω, fascia orno, *ich ziere mit band, (I adorn with ribands.)* Thucyd. 4, 121, δημοσίᾳ αὐτὸν χρυσῷ στεφάνῳ (*güldene stirnbinde*) *(a golden crown)* ἀνέδησαν. ἰδίᾳ δὲ ἐταινίουν τε καὶ προσήρχοντο ὥσπερ ἀθλητῇ. Vide sub τιταίνω, et μίτρα.

ταινιόω, vide supra.

ταλαεργὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Ἔργω) qui opus faciendum patienter et fortiter sustinet. a ταλάω et τλάω, sustineo. ponitur de mulis, qui et φερέπονοι dicuntur, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, Ψ, 654, 662. et 666, ἡμιόνου ταλαεργοῦ. ἡμίονοι ταλαεργοὶ, δ, 636. φ, 23.

ταλαίπωρος, ὁ ἡ, vide sub ταλαπείριος.

τάλαντον, ου. τό. (Ταλάω) libra, *die wage, (a balance:)* nam κυρίως ἐπὶ ζυγοῦ, διὰ τὸ τάλαν, i. e. καρτερικὸν τοῦ ὀργάνου, ὁ σταθμός. deinde, ὁμωνύμως τῷ ὀργάνῳ, dicitur τάλαντον et, τὸ ζυγοστατούμενον, id quod libra appenditur, quod libra ponderatur, talentum, *ein grösses pfund, (a great pound:)* cujus tamen quantitas apud poëtam nusquam est determinata; et præterea semper de auro solo id pondus adhibet. est ergo summa ponderis sub hoc nomine ἀόριστος παρὰ τοῖς παλαιοῖς: postea apud recentiores Atticos εἰς ἑξακισχιλίους στατῆρας τὸ τάλαντον περιέστη, apud alios vero αἱ ἑκατὸν εἴκοσι τέσσαρες δραχμαὶ faciebant talentum. adeo inæquale erat hoc ponderis genus olim, sicut hodie libra (*un livre*) apud Britannos et Gallos multum differt. nomen est a ταλάω, suffero: nam libra, cujus proprium id nomen est, fert et sustinet pondera. πατὴρ χρύσεια ἐτίταινε τάλαντα, Jupiter aureas sursum traxit lances, Θ, 69—74, ubi ponderatio fatorum describitur. sic et Χ, 209—213, ubi Hectoris et Achillis fata trutinantur: cujus lanx deprimebatur, ei erat moriendum; cujus vero sursum tollebatur, vivebat et vincebat. nam ἡ ῥοπὴ τῶν ταλάντων καὶ κάτω νεῦσις, non ad terram, sed sub terram, significat. elata lanx significabat, supra mortem eum futurum et inter vivos. duæ κῆρες sunt, altera θανάτου βαρέος, altera paullo levioris mali, i. e. vitæ, nisi potius gravioris. et ideo ponderabatur fatum ejus, an sit ad vitam an ad mortem pertinens. alii τὰς ψυχὰς, i. e. vitas, a Jove ponderari dicunt, unde est ἡ ψυχοστασία Æschyli. sic, ἔγνω γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα, Π, 658, sc. ῥέψαντα: ῥέπουσι γὰρ ἄρτι αἱ τῶν Τρώων κῆρες, agnovit Jovis sacras lances, et vergentem alteram. et, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα Ζεὺς, Τ, 223, et horum κλίσις est ἡ ῥοπὴ unius, quæ fit a βάρει ὅπερ καταφέρει τὴν πλάστιγγα: et ista ῥοπὴ notat infortunium et mortem. εἶχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, Μ, 433. stabant firmi et æqualiter, sicut lances fœmina lanifica sincera habere solet æquales, quæ libram et vellus habens, utrimque sursum trahit æquans; ergo τὰ τάλαντα sunt αἱ δύο πλάστιγγες τοῦ σταθμοῦ. δέκα χρυσοῦ τάλαντα, decem pondo auri, Ι, 122, 264, ubi id videtur οὐ μέγα τι εἶναι. et, quid, si putes, libram, quæ apud nos habet uncias sedecim, eo tempore, sicut apud Romanos, habuisse nostrarum unciarum decem: nummi aurei Batavi, quos ducatos vocamus, octo faciunt unciam: ut ergo ex hoc computo ista decem talenta auri valuerint æqualiter nostris octingentis ducatis Holl. *(9s. 3d. Ster. each.)* sic, στήσας χρυσοῦ δέκα πάντα (in summa) τάλαντα, cum appendisset, Τ, 247, quæ Agamemnon dono dabat Achilli. et Ω, 232, ὁ Πρίαμος eidem. δύο χρυσοῖο τάλαντα, Σ, 507, danda judici, qui optime judicasset, ὡς δικαιοκρισίας ἆθλον, præmium. sic, Ψ, 269, ubi hæ duæ libræ auri quarto destinantur: ut ex collatione trium priorum præmiorum apparere possit, nostram computationem paullo ante factam esse fortasse nimiam etiam. sic et 614. δέκα, δ, 129. et 526, μισθὸν, δοιὰ χρυσοῦ τάλαντα. ἕκαστος ἐνείκατε χρυσοῦ τιμήεντος τάλαντον, quisque adferte auri pretiosi pondo, θ, 393, coll. 440, 430, 431, ubi talentum non videtur magnum, nam talentis duodecim principum æquivalet unum aureum poculum Alcinoi regis. et conf. ν, 68, ubi unica ancilla fert cistam, in qua inerant, præter alias res, etiam duodecim illa τάλαντα χρυσοῦ. ergo non nostri ponderis res, neque singula talenta ἑξήκοντα μνῶν, sexaginta minarum: mina autem Attica valet fere duodecim nostris thaleris uncialibus, *(4s. 9d. Ster. each.)* χρυσοῦ εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα, ι, 202. ω, 273, dono data. recentiores τὸν σταθμὸν, libram, dicunt τὴν τρυτάνην, quæ tamen proprie est pars illa libræ, ubi lingula est; cæterum dicta, quia τοῖς ὄγκοις τρύεται, i. e. καταπονεῖται.

ταλαὸς, ὁ, vide sub ΤΑΛΑ'Ω.

ταλαπείριος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) qui multum suffert in conando et tentando. a τλάω, suffero, et ἡ πεῖρα, periculum, tentamen. *der sich viel versuchet und dabey viel erduldet hat, (one who has attempted and suffered much:)* ὁ τάλας ἐν τῷ πειρᾷν. ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδε ἱκάνω τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, η, 24, ubi videri possit etymologia a poëta indicata, quasi nomen ex τῆλε et περᾷν, procul ex aliquo loco transire, sit compositum. Sed, utut non negamus, notionem τοῦ περᾷν inesse posteriori parti compositi; siquidem ipsa ἡ πεῖρα ab eo verbo dicta est, quando quis conatur in ulteriora et incognita pertingere: sic prior pars per contextum satis determinatur esse a ταλάω. ἱκέτην ταλαπείριον, supplicem accedentem, multaque molestia conflictatum in transeundo huc, ζ, 193. ξ, 511. manifestior est vera nostra etymologia ex ρ, 84, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον, hospitem peregrinum miserum, ærumnosum, laboriosum; et ex τ, 379. πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο, multi sane peregrini miseri huc venerunt. ὁ ἡ ταλαίπωρος, miser, est a ταλάω, et ἡ πώρη vel ὁ πῶρος, luctus, πένθος, compositum. et ὁ πῶρος in genere est molestia, labor. unde apud Thucyd. I, 10, ἡ ἀταλαίπωρος ζήτησις ἀληθείας, est, negligens et laborem fugiens inquisitio veri.

ταλαπενθὴς, έος. ὁ ἡ. (Πήθω) qui luctum suffert, et sufferre potest. τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμὸν, animum adsuetum malis, ε, 222, a ταλάω, fero.

τάλαρος, ου. ὁ. (Ταλάω) corbis, καλαθίσκος. *ein korb, (a basket.)* possit videri compositum nomen, quod sit τάλας εἰς τὸ αἴρειν τὰ ἐντιθέμενα, a ταλάω et αἴρω: sed composito opus non est, et simplicius a ταλαὸς, interserto ρ dictus putatur, ὁ βασταχτικὸς, qui ferre quid potest; retracto per usum accentu. Atticis dicitur species quædam ταλάρων, ὁ ἄρριχος, qui est κόφινος ἐπιτήδειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν, *ein korb zu den trauben in der weinlese, eine butte, (a basket for collecting grapes in the vintage.)* et de eo sermo est Σ, 568, πλεκτοῖς ἐν ταλάροις ἔφερον καρπὸν, i. e. uvas. de alia specie corbis, improprie dicti, est δ, 131, τάλαρον ὑπόκυκλον, ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα, ubi sermo est de Helena fila ductura, cui adfertur calathus infra rotundus, in quo glomos filorum servabat. alia species est ι, 247, θρέψας γάλα, ἐν πλεκτοῖς ταλάροισιν ἀμησάμενος, κατέθηκε, de Cyclope, qui, cum lac coagulasset, et in plexis corbibus compressisset, reposuit. Vide sub ἀποφώλιος.

τάλας, ανος. ὁ ἡ. (Ταλάω) audax, suscipiens in se onera et labores. apud recentiores est ὁ ἐλεεινὸς καὶ δυστυχὴς, miser. hinc est per syncopen ὁ πολύτλας. est ergo idem qui ὁ τλήμων. ξεῖνε τάλαν, *dreister fremder, (bold stranger,)* σ, 326, coll. 318, 329, 330. ἔξελθε θύραζε τάλαν, exi foras, audax homo, τ, 68. Vide sub ΤΑΛΑ΄Ω, τλήμων, et ταλασίφρων.

ταλασία, ἡ. ταλάσιον, τὸ, vide sequens, sub ΤΑΛΑ΄Ω, et ἠλάκατα.

ταλασίφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) qui multa perfert et ferre potest, patiens, constans. idem ac ταλάφρων. et factum ex futuro verbi ταλάω, f. ασω. sic ὁ ἡ βλαψίφρων, a βλάπτω, f. άψω. ὑφεῖλε δέος ταλασίφρονά περ, subripuisset timor vel constantem virum, Δ, 421, i. e. θρασυκάρδιόν τινα. in specie est epitheton Ulyssis, Λ, 466. α, 87, 129, (ubi maxime proprie positum nomen, nam simul quis est αἰχμητὴς, simul esse debet ταλασίφρων) γ, 84. δ, 241, 270. ε, 31. ρ, 34, 292. σ, 310. nam is fuit τλήμων et φρόνιμος simul, et infinita pertulit constanti animo. ab eodem futuro ταλάσω, est ὁ τάλας, et ἡ ταλασία, et τὸ ταλάσιον, et ἡ ταλασιεργία.

ταλαύρινος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) cujus cutis multa potest sufferre, cujus ῥινὸς ἐστι τάλας, i. e. καρτερικὸς, ἀτειρής. *dickhäutig, dessen haut was aushalten kann, (thick skinned, whose skin can withstand a great deal.)* est ergo a ταλάω, suffero, et ὁ ῥινός. in genere est ὁ ἰσχυρὸς, εὔτολμος, durus, fortis. Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστὴν, Ε, 289. Υ, 78. Χ, 267. hominibus enim est ὁ ῥινὸς τέρην καὶ ἁπαλὸς, οὐ λίθος οὐδὲ σίδηρος: at Marti, i. e. ferro ipsi, est ῥινὸς στεῤῥότατος, maxime si duratum est ferrum in chalybem. conf. Ἄρης. τὸ (pro ὅ) μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν, quod mihi prodest ad audacter et feliciter depugnandum, Η, 239, ubi neutrum adjectivi est adverbialiter; res autem, quæ ei ad id inservit, est 238, οἶδα ἐπὶ δεξιὰ, οἶδα ἐπὶ ἀριστερὰ, νωμῆσαι βῶν ἀζαλέην, apte motare clypeum: quam suam peritiam respicit τὸ ὅ. ipsa etiam ἡ ἀζαλέα βοῦς, i. e. scutum ex siccato et bene præparato corio bubulo paratum, καρτερικὸν καὶ στερεὸν δέρμα, potest esse ὁ τάλας ῥινός. conf. Aristoph. Pax, 240.

ταλάφρων, ονος. ὁ ἡ. (Φέρω) qui multa perfert et ferre potest, patiens, constans. a ταλάω, suffero. ταλάφρονα πολεμιστὴν, pugnatorem constanti pectore præditum, Ν, 300, qui proposuit sibi constanter pugnare nec absterreri.

ΤΑΛΑ΄Ω, f. άσω. suffero, sustineo: *ich trage, halte aus, (I bear, endure.)* audeo, *ich erkühne mich, (I dare.)* οὐκ ἐτάλασσας (duplici Sigma ob metrum pro ἐτάλασας) Αἴαντος ἄντα στῆναι, non sustinuisti, non ausus es, contra eum stare, Ρ, 166. μὴ ταλάσῃ μεῖναί με, Ο, 164, num fortasse non audeat et sufferat perstare contra me. αἴκε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ, Ν, 829, si forte ausus sis exspectare hastam meam. hinc est ὁ ταλαὸς, οῦ, laboriosus, qui multa suffert, et ὁ τάλας, ανος, miser, in sensu recentiorum; qui per anagramma est ὁ ἄτλας. et ἡ ταλασία, patientia laboris; in specie, lanificii: et ἡ τάλις, ιδος, virgo nubilis, ἡ μελλόγαμος, quæ opus muliebre sufferre valet. et ὁ ὄτλος, ου, miseria, infelicitas. unde verbum ὀτλέω et ὀτλεύω, fero ærumnas et labores, et τὸ ὄτλημα, miseria. quidam legunt τὸν ὄτλον apud Sophocl. Trach. 7. Vide sub ταλασίφρων.

τάλις, ἡ, vide supra.

ταμεσίχρους, οος. ὁ ἡ. et ταμεσίχρως, ωτος, ὁ ἡ. (Χράω) secans cutem et corpus. est epitheton gladii vel hastæ. a ταμέω, f. έσω, a quo per syncopen fit τμάω, f. ήσω, seco. χαλκὸν ταμεσίχροα, Δ, 511. Ψ, 803. τὸν τμητικὸν τοῦ χρωτός. ἐγχείας ταμεσίχροας, Ν, 340. ἀλωπόχροος, ου, ὁ ἡ, videtur dici ὁ ὠμογέρων, quando nigri et cani capilli incipiunt misceri in capite, ab ἡ ἀλώπηξ. Vide sub ΤΕ΄ΜΩ.

ταμέω, vide sub ΤΕ΄ΜΩ.

ταμίας, ου. ὁ. (Τέμω) penuarius, qui præest penui, promuscondus. et in genere, dispensator, administrator, præfectus rerum distribuendarum, est a τάμνω, seco, divido, determino: nam dispensator distribuit varie. Ζεὺς, ταμίης πολέμου ἀνθρώπων, Δ, 84. Τ, 224, ὃς λόγῳ εἱμαρμένης διοικονομεῖται τὰ κατὰ μάχην. ταμίαι παρὰ νηυσὶν, σιτοῖο δοτῆρες, Τ, 44, præfecti in castris ad frumenta danda, οἱ ἐσιτοδότουν. κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, ἢ μὲν παύειν ἢ ὀρίνειν ὅνκε ἐθέλῃ, quem Æolum fecit Jupiter præfectum et dispensatorem ventorum, ut posset alium ventum quasi ἀποκρύπτειν, alium προβάλλεσθαι, ὁποῖόν τι καὶ οἱ ταμίαι ποιοῦσι. ταμίας Διὸς βωμῷ μαντείῳ, Ol. 6, 7, i. e. ἱερεὺς, sacerdos fatidicus in Pisa. nam ex illa ara primus Iamus responderat; post semper aliquis ex familia Iami, ex qua et Agesias erat. ταμίας πολλῶν ἐσσὶ, Py. 1, 171, multa habes administranda, διοικητὴς εἶς καὶ δεσπότης. κώμων, Ist. 6, 84, administrator hymnorum. ταμίᾳ Κυρήνης, i. e. βασιλεῖ, Py. 5, 82, Batto nimirum. ταμίαν στεφάνων, Ne. 6, 44, reportatorem et possessorem coronarum. ταμίαι πλούτου, Ol. 13, 9, datores et diribitores divitiarum. ἔργων, Ol. 14, 13, operum administratores, διεξαγωγεῖς. Σπάρτης, præsides Spartæ, οἱ κάστορες, Ne. 10, 97, tutores, patroni.

ταμιεῖον, τὸ, ταμεῖον, τὸ, vide sub ταμίη.

ταμιεύω, f. σω. (Τέμω) sum dispensator, præsum penui, adservo in penu, administro, guberno. ταμιευομένην Δωριεῖ λαῷ, gubernatam a Doriensi populo insulam, Ol. 8, 39, administratam. Vide sequens.

ταμίη, ης. ἡ. (Τέμω) promaconda, quæ penui præest, *die haushofemeisterin, ausgeberin, (the housekeeper.)* ὀτρηρὴ ταμίη, Ζ, 381. et 390, γυνὴ ταμίη, in domo Hectoris. ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυνε ὁ γεραιὸς (Πρίαμος) χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεύειν, Ω, 302. σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε, panem apposuit, α, 139. δ, 55. η, 175. κ, 371. ο, 138. ρ, 94, 259. ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἦμαρ ἔσκεν, ἢ πάντα ἐφύλασσε, β, 345. οἴνου, ὃν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταμίη, γ, 392. et 479, ἐνέθηκε σῖτον καὶ οἶνον. δόρπον ξείνῳ δότω (ἐκ τῶν) ἔνδον ἐόντων, η, 166. ταμίη ἄνωγεν λούσασθαί μιν, jussit eum lavari, θ, 449, coll. 454, s. ταμίη δὲ μία οἴη, unica illa una cum hera et hero, sciebat illud vinum, ι, 207. sic, ταμία μία ναῦς. ἀμφίπολον ταμίην ὀτρύνειν κρύβδην, π, 152, ut nuntiet Laërtæ: nam hæc Euryclea erat fidissima domesticorum. Εὐρυνόμη ταμίη, ρ, 495. σ, 168. τ, 96. ἔλουσεν αὐτὸν, ψ, 154. hinc est τὸ ταμιεῖον, et ταμεῖον, quod sæpe simpliciter dicitur θάλαμος: et ταμιεύειν est θαλαμοπολεῖν. Vide sub Εὐρυνόμη in R.

τάμισος, ἡ, vide sequens.

τάμνω, (Τέμω) seco, scindo, amputo, cædo, concido. est verbum ΤΕ΄ΜΩ ionice. ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας, ex capitibus agnorum resecabat pilos, Γ, 273, quod fieri solebat in sacrificio. θάνατόν νύ τοι ὅρκια ἔταμνον, i. e. εἰς θάνατον, ad mortem tibi, fœdus percutiebam; Δ, 155. et τάμνειν ὅρκια est phrasis Ionica, eadem quæ Romanorum, icere fœdus. confer ὅρκιον et ΤΕ΄ΜΩ. τάμνεν (omisso ionice augmento) δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεὺς, dissecabat, carnes mactati animalis ad assandum, Ι, 209. ἐρινεὸν χαλκῷ ἔταμνε νέους ὅρπηκας, amputabat caprificum ferro, quod attinet novellos ramos, Φ, 38, resecabat. δρῦς χαλκῷ ἔταμνον ἐπειγόμενοι, Ψ, 119, arbores cædebant ferro festinantes. νῆυς θέουσα ἔταμνε κύματα θαλάσσης, navis currens secabat fluctus maris, ν, 88. ἐκ μηροῦ ἔταμνε βέλος μαχαίρῃ, ex femore exsecabat sagittam cultro, Λ, 843, coll. 828. ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, γ, 332, coll. 341, conf. γλῶσσα: secate linguas, et ponitur antecedens pro consequente, i. e. θύετε αὐτάς. ὄφρα ὅρκια τάμνῃ αὐτὸς, ut ipse fœdus percutiat, Γ, 105, i. e. διὰ θυσιῶν ὀμνύῃ. et quia hæc phrasis est Ionica, hinc omnis ille aor. 2, ubi ταμεῖν ὅρκια sub τέμω est notatum, pertinet sub hoc Ionicum verbum τάμνω, si accurate velis ponere formas verborum. τάμνων δέρμα βόειον, secans, dissecans, corium bubulum, ut inde quid conficeret, ξ, 24. hinc postea compositum est τὸ σκυτοτομεῖν. τάμνων δένδρεα μακρὰ, Λ, 88, cædens altas arbores. sic, τάμνετο δοῦρα, cædebat ligna, arbores, ε, 243. μελίη χαλκῷ ταμνομένη, fraxinus ferro cæsa, Ν, 180, ubi alii legunt τεμνομένη. ταμνομένους κρέατα, dissecantes carnes, ω, 363. ab hoc verbo est ὁ ἄρταμος, i. e. ὁ εἰς ἄρτια τέμνων καὶ δαιτρεύων, ὁ κρεουργὸς καὶ μάγειρος, *ein fleischhauer, ein koch, (a cutter of flesh, a cook:)* imo et φονεύς. et ἀρταμέω, concido, trucido. a τάμνω est ἡ τάμισος, ου, coagulum, quo lac quasi inciditur. τυρὸν πῆξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα, Theocr, 11, 66, caseum compingere, coagulum acre *(scharfen laib) (rennet)* indens in lac recens. τάμνειν ὅρκια, vide ut supra, et sub ὅρκιον.

ὦ τὰν pro ὦ ἔτα, vide sub ἔτης.

ταναήκης, εος. ὁ ἡ. (Κῶ) longam cuspidem, vel longam aciem, habens. a ταναὸς, longus. ταναήκεϊ χαλκῷ, Η, 77, i. e. δουρὶ vel ξίφει, οὗ ταναὴ ἀκὴ, i. e. ὀξύτης τοῦ στομώματος. sic de securibus, Ψ, 118 quibus arbores cæduntur. de gladio, Ω, 754. δ, 257.

ταναὸς, ἡ, όν. (Τῶ) extentus, intentus, protentus. *ausgedehnet, lang, (long.)* αἰγανέης ταναοῦ, jaculi longi, Π, 589, *eines langstreckigen spiesses, (of a long spear:)* ubi adjectivum in genere communi positum, pro more Ionum et Atticorum. idem dicitur τετανός. Vide sequens.

τανηλεγὴς, έος. ὁ ἡ. (Λέγω) qui diu cubare facit. est epitheton mortis, a præcedente (a τείνω, extendo) et λέγω, cubare facio. idem fere quod νήγρετος, (i. e. ὁ ἀνέγερτος) ex qua nemo excitatur naturaliter. nam post mortem nox est perpetua una dormienda: mors etiam extendere solet depositos illos, *(recket sie länger, (stretches them, makes them longer:)* δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, Θ, 70. Χ, 210, τοῦ ἐπὶ μακρὸν παρατείνοντος τὸ λέξασθαι, cubare. μοῖρα ὀλοὴ τανηλεγέος θανάτοιο, β, 100. γ, 238. τ, 145. ω, 134. τίς νύ σε κὴρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο; λ, 170, 397, coll. seqq. *was für eine art, (what sort of.)*

ταντᾰλόομαι, vide sub Τάνταλος in R.

τανύγλωσσος, ὁ ἡ. (Κλάω) linguam longam habens. τανύγλωσσοι κορῶναι, ε, 66, cornices linguam extendentes.

τανυγλώχιν, ινος. ὁ ἡ. (Κλάω) longam et acutam habens cuspidem. *von langer spitze, (having a long sharp head.)* τανυγλώχινες ὀϊστοὶ, Θ, 297, οἱ μακρογώνιοι.

τανύεθειρα, ας. ἡ. (Ἕδω) epitheton fœminæ pulcræ, quæ longas habet comas, a τανύω, extendo. ἡ μακρόθριξ. Σεμέλη τανυέθειρα, Ol. 2, 26.

τανυήκης εος. ὁ ἡ. (Κῶ) longam cuspidem, vel longam aciem habens. idem ac ταναήκης. a τανύω. τανυήκες ἄορ, gladium longam aciem habentem, κ, 439. λ, 230. Ξ, 385. Π, 473. et 768, τανυήκεας ὄζους, ramos longe protensos acuminatos.

τανύπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) quæ vestem suam venuste explet, ἡ εὔσαρκος καὶ οὐκ ἰσχνὴ, ἀλλὰ τείνουσα καὶ ἐξαπλοῦσα καὶ ἐμπιπλῶσα τὸν πέπλον τῷ εὖ διεστηκέναι αὐτῇ τὴν φυὴν τοῦ σώμα-

τος: ἡ εὐτραφὴς καὶ πλήθουσα τὸν πέπλον, maxime circa pectus. est ergo epitheton fœminæ, egregia statura et habitudine corporis præditæ. Ἑλένη τανύπεπλος, Γ, 228. δ, 305. ο, 171. Θέτι τανύπεπλε, Σ, 385, 424. Λαμπετίη, μ, 375, et hæc filia solis allegorice hoc epitheto insignitur, quia splendor solis per omnem orbem expanditur. ἅμα Κτιμένη τανυπέπλῳ, ο, 362. conf. τανύω, ad π, 175. est ergo fere idem quod βαθύζωνος et βαθύκολπος. Vide sub τανύω, prope finem.

τανύπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) quod et ταναύπους scribitur. recta protensis pedibus. a τανύω vel τάνυμι, extendo, intendo: ὁ τεταμένως τοῖς ποσὶ βαδίζων. μῆλα τανύποδα, ι, 464, oves rectipedes, longis et rectis pedibus; simul et, studiose gradientes et contendentes. τεῖναι τοὺς πόδας, i. e. βαδίσαι.

τανύπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alas expandens. τανυπτέροις ἐν ὄρνιξιν, inter aves alas expandentes, Py. 5, 149. a τανύω, pando.

τανυπτέρυξ, υγος. ὁ ἡ. (Πέτω) extensis alis: μεγαλοπτέρυγος, ου. ὁ ἡ. οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι, M, 237. ἅρπῃ τανυπτέρυγι, Τ, 350, harpæ, alas patulæ.

τανυσίπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alas expandens. idem ac τανύπτερος. et sunt ista communia avibus epitheta: proprie tamen de magnis volucribus ponitur, quæ alas late expandunt volando. cæterum in genere πτηνὰ πετόμενα τανύουσι τὰ πτερά. ὄρνιθες τανυσίπτεροι, ε, 65. κίχλαι ἠὲ πέλειαι, χ, 468, turdi et columbæ.

τανυστὺς, ύος. ἡ. (Τῶ) tensio, extensio. est nomen poëticum, sicut ἡ ἐδητὺς, βρωτὺς, ῥυστακτὺς, etc. μηδὲ ἔτι τόξου δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε τανυστύος, φ, 112, neque jam diutius differte tensionem arcus.

τανύφλοιος, ου. ὁ ἡ. (Φλέω) quod lentum habet corticem, qui trahi potest in longum. a τανύω, traho, extendo. τανύφλοιόν τε κράνειαν, Π, 767, ad differentiam aliarum arborum, ὧν ὁ φλοιὸς οὐ ταναὸς, i. e. οὐ τετανὸς καὶ οἷον ἱμαντώδης, quarum cortex non est ita comparatus ut in longum trahi possit, sed quibus est quasi squameus et intercisus. τῆς δὲ κρανείας (corni) ἐστὶ ταναός.

τανύφυλλος, ὁ ἡ. (Φύω) oblonga folia habens. a τανύω, extendo. τανύφυλλος ἐλαία, ν, 102, 346. θάμνος τανύφυλλος ἐλαίης, ψ, 190, coll. 195, κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. nam τὰ τῆς ἐλαίας φύλλα sunt μεμηκυσμένα οὐκ ἀναλόγως τῷ πλάτει. est ergo epitheton oleæ arboris.

τανύω f. ύσω. (Τῶ) tendo, extendo. *ich dehne, strecke, (I extend, stretch.)* ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος, O amici, non quidem ego tendo hunc arcum, sumat igitur eum et alius, φ, 152, inquit procorum unus, ὁ Λειώδης, ad socios suos de arcu Ulyssis. hunc versum εἰς παρῳδίαν adhibuit senex, adducta sibi in convivio amicula; innuens, se perdidisse φυσικὸν τόνον. et 171, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι. et 174, ἀλλ' ἄλλοι τανύσουσι τάχα. et 426, δὴν ἔκαμον τανύων, diu fatigavi me, tendendo arcum. καί νύ κε δή ῥ' ἐτάνυσσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων, et fortasse tamen tetendisset arcum, vi quarta vice attrahere nervum in cornu alterum conans, φ, 128. et 407, ῥηιδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, facile extendit chordam in novo clavo vel vertebra, *spannen kan die saite auf dem neuen wirbel an der laute, (can stretch the string on the new screw of the lute.)* et 409, ἄτερ σπουδῆς τάνυσε μέγα τόξον, sine negotio tetendit magnum arcum. sic et, βιὸν, ω, 176. τὸ τόξον τανυσσάμενος εὖ κατέθηκε ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας, Δ, 112, quod est idem ac τανύσας, et sensus est, εὖ καταθήκας καὶ ἀνακλίνας (quæ duo notant idem) πρὸς γαίῃ, ἐτάνυσε τὸν βιὸν, cum alterum cornu arcus bene deposuisset et acclinasset ad terram, alterum cornu depressit manu vel genu imposito, et nervum sic circumposuit ei. nam hoc est, tendere arcum. et videtur nervo, ad alterum cornu semper firmo, fuisse in altero ejus extremo vel fibula vel nodus, cui inserendum erat alterum cornu, a quo demtus fuerat nervus, si arcus extra usum esset remittendus: et ad id efficiendum comprimebatur arcus, versus terram oppositus altero suo cornu. quod et Hebræi exprimunt per, calcare arcum. ἀνθρακιὴν στορέσας, ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε, Ι, 213, carbones vivos in latitudinem disponens, obelos super carbones extendit in longitudinem. nam assare antiquorum non erat ut nostrum, in circumacto assidue obelo; sed fiebat torrendo vel frigendo super carbonibus. ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων, Λ, 336, ubi verbum positum ἐκ μεταφορᾶς σχοινίου, Jupiter fecit, ut æqualibus viribus et æquali fortuna, funem contentionis reciprocarent et extenderent: quasi cum duo prehenderunt extrema funiculi, et quisque ad se alterum pertrahere contendit. sic Ξ, 389, τότε αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν Ποσειδῶν καὶ Ἕκτωρ, ille Græcis opitulans, hic Trojanos cohortans; gravissimum certamen pugnæ intenderunt: et inest simul notio pugnæ late dispersæ, ut non solum acre prœlium, sed et per tota castra Græca sparsum, innuatur. præcipue tamen ad studium acre pugnandi respicitur hoc verbo, et ad diuturnitatem. sic Π, 662, εὖτε ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσε Κρονίων, Jupiter intendit et acerrimam fecit fortem illam contentionem; *anstrengete, (aggravated.)* sic, Ζεὺς ἐτάνυσε κακὸν πόνον ἐπὶ Πατρόκλῳ, P, 401, intendit malum laborem de Patroclo cæso, et apud corpus ejus. παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν, δ, 54, juxta hospitem apposuit mensam quadratam oblongam; ut notio extensionis appareat. ἤ μιν τανύσειεν ἐπὶ γαίῃ, an extenderet eum in terra, i. e. occideret, σ, 91. et Ψ, 25, πρηνέα (pronum Hectorem mortuum) τανύσας ἐν κονίαις, extendens, in longitudinem deponens, humi. ἶριν τανύσῃ Ζεὺς, iridem extendat Jupiter, P, 547, i. e. εἰς μῆκος ἐκτενεῖ. ὅπως ἱμᾶσι τανύσῃ, quo pacto loris intensis regat equos, Ψ, 324, i. e. πῶς ἡνιοστροφήσει. et 761, ὃν κανόνα εὖ μάλα χερσὶ τανύσῃ ἡ γυνὴ, quem radium valde bene manibus protendat, i. e. filum in radio in longum extendat; ut ergo de continente prædicetur ibi hoc verbum, quod pertinet ad contentum. nam sicut arvum, aristis altis obsitum, dicitur αὔξεσθαι aristis, sic et κανὼν, διὰ τὸ ἐξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον, τανύεσθαι dicitur. οὐ δυνάμεσθα τανύσαι τόξον, φ, 254. βοείην λαοῖς δίδωσι τανύειν, corium bubulum dat sociis suis, ut extendant id, et sic complanent, P, 390. et 391, τοίγε διαστάντες (diversi stantes) τανύουσι, tendunt illud. et 393, τάνυται (per syncopen pro τανύεται) δέ τε πᾶσα διαπρὸ, tenditur omne id corium undique in anteriora, et extenditur. coll. 401, quod vide sub ἐπιτανύω. sic et ε, 346, sub ὑποτανύω. αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, muli trahentes currum extendebant se et contendebant, ζ, 83, εὐτόνως ἐκινοῦντο, contentis viribus movebant se, *strecketen ihre kräfte dran, griffen sich an, (summoned all their strength, exerted themselves.)* σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, Ι, 464. Ψ, 33, ubi conf. εὕεσθαι. τανύοντο δὲ ἵπποι, Π, 375, i. e. συντεταμένως ἔτρεχον, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἐβημάτιζον. ἔκειτο ἔντοσθεν ἄντρου τανυσσάμενος διὰ μήλων, πάντων, ι, 298, ut longitudo corporis ejus jacentis significetur. et 116, νῆσος παρὲκ λιμένος τετάνυσται, non procul a portu extensa est: ut ergo παραμήκης insula fuerit. ἐπὶ τῷ ταλάρῳ ἠλακάτη τετάνυστο (plusquamp. pass. sine novo augm.) δ, 135, colus super corbe extensa erat, ut jaceret ἀπὸ χείλους εἰς χεῖλος διήκουσα, ut notetur longitudo ejus: *der spinne-rocken lag gestreckt auf dem korbe, (the distaff lay at full length on the basket,)* in quo erant glomi. et fortasse deinde colus illa non stabat sua aliqua basi ante Helenam, sed ipsa eam in gremio suo firmabat aliquo modo. sic, περὶ σπείους ἡμερὶς, vitis extensa erat circa speluncam, ε, 68, πλατυνομένη. τάπης ὑπὸ κράτεσφι, K, 156, tapes sub capite expansus et extentus erat in terra. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν (pro ἐτανύσθησαν) ἵπποι, Π, 475, in loris extensi sunt equi: nam antea, quia lateralis equus tertius, jugalibus duobus adjunctus, conciderat vulneratus, etiam hos jugales turbaverat; sed, abscisso eo, rursus redibant illi duo equi ad statum suum in loris, quibus currum trahebant, rectum et ordinatum, ut deinde et ἐπιτεταμένως currere possent: ἐκ τῆς κατὰ σύγχυσιν συστολῆς, ἧς αἰτία ἡ τοῦ παρηόρου πτῶσις, βιαζομένου συγκατενεγκεῖν καὶ ἐκείνους δύο ἵππους, κατὰ φύσιν ἔσχον τὴν στάσιν καὶ τὴν λοιπὴν τῶν μελέων τάσιν, *stunden wieder gerade gestrecket und in die höhe, (again stood stretched out upright on their legs.)* sic, γναθμοί τε τάνυσθεν, buccæ extendebantur ne essent rugosæ amplius, π, 175, i. e. ἐπαχύνθησαν οἱ πρὸ τούτου ῥυσοί. et h. l. melius intelligitur ἡ τανύπεπλος γυνὴ, ἡ τανύουσα τὸν πέπλον διὰ τὸ ἔμπαχυ, bona habitudine prædita et probe explens vestem suam, maxime circa pectus: ut ea vox fere idem notet quod ἡ βαθύκολπος. ἔκειτο τανυσθεὶς, de vulnerato letaliter, jacebat extensus in terra, N, 392. Π, 485. sic, μέγας μεγαλωστὶ, Σ, 26. ἐπὶ χθονὶ, Υ, 483. ἅρμα τάνυεν (omisso augm. imperf.) currum dirigebat, Ol. 8, 65. sic, εἰς εὐφροσύνην τάνυεν αὐτοὺς, in hilaritatem exporrexit iis frontem, Py. 4, 230.

ταξιόω f. ώσω. (Τῶ) in acie constituo. μὴ ταξιοῦσθαι, Ol. 9, 118, non stare in acie, μὴ παρατάσσεσθαι. conf. Π, 87—92.

ταπεινὸς, ή, ὸν, (Βάω) est a πατέω per μετάθεσιν litterarum, quasi πατεινὸς, qui calcari potest pedibus, i. e. humilis, demissus, humi positus, *niedrig, (low.)* κολοιοὶ ταπεινὰ νέμονται, Ne. 3, 144, graculi pascuntur in humili solo.

τάπης, ητος. ὁ. (Βάω) stragulum, *eine decke, matrazze, (a carpet, a mattress.)* est quasi πάτης, nam subjicitur sedenti et cubanti, et adscenditur; nunquam vero superponitur. semper ὑπόκειται τάπης, nunquam autem οἷόν τι σκέπασμα ὑπέρκειται, scribitur et δάπις, ιδος et ιτος. et τάπις, ιδος. qui vocem a θάλπειν, extruso λ et mutato θ, deductam volunt, præter quod operosius faciunt, etiam significatum τάπητος non attendunt, cum τάπης non ad fovendum et contegendum adhibeatur; sed ut ipse prematur et quasi superambuletur. nam et in solo sternuntur tapetes apud lautiores. εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν, Ι, 200. sedere fecit Achilles hospites suos in sellis quibus purpurei tapetes instrati erant, *auf lehnstülen mit purpurdecken, sich drauf zu setzen, (to sit down on couches with purple covers.)* αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινὸς, K, 156, sub capite substratus erat tapes splendidus; ubi de strato dormitorio sermo est, et ubi τάπης iste pro προσκεφαλαίῳ erat. χηλὸς πλήρης χλαινῶν, οὔλων τε ταπήτων, Π, 224, *der schlosskorb voll mantel und wolliger matrazzen, (a chest filled with mantles and fleecy rugs:)* ubi sine dubio sunt ἀμφίμαλλοι τάπητες, ex utraque parte crispi et villosi, quales et ἀμφίταποι dicebantur; ut eo mollius illis incumberetur. nam αἱ ψιλοδάπιδες vel ψιλοτάπιδες sunt ψιλαὶ καὶ μὴ μαλλωταί: ἄμαλλοι, *nicht wollig und zottig, (not woolly or fleecy:)* et tales in δαπίδῳ so-

lum substernebantur. δώδεκα δὲ χλαίνας, τόσους δὲ τάπητας, Ω, 230, inter dona quæ Priamus ferebat Achilli pro redimendo corpore Hectoris. et 645, δέμνια (*eine bettstelle,*) (*a bedstead*) ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ ἐμβαλεῖν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, ubi inest Homerica ὑστερολογία, nam tapetes isti imponebantur lecto ligneo, et super eos expandebantur ῥήγεα. eadem verba sunt δ, 298, et utroque loco sermo est de lecto hospitis regii. his igitur incumbebat dormiturus, et χλαίναις οὔλαις contegebat se. sic et η, 337, in domo Alcinoi regis. τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο, δ, 124, ubi de sella Helenæ est sermo, cui insternebatur iste tapes laneus mollis, ut ei insideret regina. εὕδουσ' ἔν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσι, κ, 12, de filiis regis Æoli. ἐν δὲ θρόνοις ἐμβάλλετε τάπητας πορφυρέους, υ, 150. δώδεκα χλαίνας, τόσους δὲ τάπητας, ω, 257, inter dona hospiti nobili data. Substernuntur ergo vel pedibus, a quo et nomen habent, a πατεῖσθαι; vel sellis imponuntur, vel lectis dormitoriis κατά τι εἶδος στρωμνῆς, ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ καλούμενα ἐπεύχια. Sed τὰ ῥήγεα erant ἐφαπλώματα, *eine art von bettlaken,* (*a kind of blankets.*) ἀμφιτάπητες sunt οἱ ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς, *auf beyden seiten wollig und rauh,* (*woolly and rough on both sides.*) Sed οἱ ἑτερόμαλλοι ab una tantum parte, quales fere plerique τάπητες esse solebant μαλλωτοί.

τάπις, ἡ, vide supra.

ταράσσω, f. άξω. (Ῥάω) turbo, commoveo, permisceo. est cum χαράσσω et ῥήσσω ejusdem originis: nam notat et, fodico, vellico, pungo. et locus Pindaricus ostendet plus etiam. per syncopen dicitur θράσσω, f. ξω. apud Æschylum Prom. 629, ὀκνῶ θράξαι σὰς φρένας, vereor conturbare animum tuum. et apud Platonem frequens est τὸ θράσσον vel θράττον, conturbans et pungens animum. e. c. in Phæd. § 37. a recentioribus est ἡ ταραχὴ, et ὁ τάραχος. ab eodem verbo est ὁ Τάρταρος, quia tenebræ omnia confundunt; et ταρβέω. συνῆγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον, collegit nubes, et confudit mare, ε, 291, commovebat acriter. οὐ ταράσσοντες χθόνα, non invertentes agrum, i. e. οὐ γεωργοῦντες, *die das land nicht umrühren,* (*who do not turn up the ground,*) Ol. 2, 113. ταράσσειν ἄλλοτε ἄλλα, alias alia commiscere, Py. 11, 66, ciere.

ταραχὴ, ῆς. ἡ. (Ῥάω) conturbatio. ταραχαὶ φρενῶν, Ol. 7, 55, mentis perturbationes et concitationes vehementiores; ὀργαὶ προπετεῖς, appetitus vehementes. Vide supra.

τάραχος, ὁ, vide sub ταράσσω.

ταρβέω, f. ήσω. (Ῥάω) confundor animo, quod fit vel pavore, vel reverentia nimia. *ich werde verwirret im gemüthe, werde furchtsam,* (*I am confused, intimidated.*) proprie, vel in specie est, τεταράχθαι τὴν βοὴν, cui opponitur εὐρυβόαν εἶναι καὶ ἀγαθὸν βοὴν: timentium enim οὐκ αἴρεται βοὴ, ἀλλὰ ἄφωνοι καθίστανται: nam est militare verbum, exprimens militem pavidum, et ad fortiter clamandum in prœliis minime alacrem. ficta tamen magis est hæc compositio, ad enarrandam verbi vim. τὼ μὲν ταρβήσαντε, καὶ αἰδομένω βασιλῆα, στήτην, Α, 331, stabant ambo confusi animo, et verentes principem Achillem; nec quidquam loqui poterant, ut sequente versu additur. sermo est de præconibus, odioso ministerio fungentibus invitis. ὁ δ' ἄρα ἕζετο, τάρβησέν τε, Β, 268, de Thersite, male accepto ab Ulysse; *er setze sich ganz verwirret nieder und war stille,* (*he sat down overwhelmed with confusion and was silent.*) οὐκ ἐτάρβει Τυδεὺς, μοῦνος ἐὼν μετὰ πολέσι, Δ, 388, non percellebatur animo, solus inter multos adversarios versans: *er erschrak nicht,* (*he was not daunted.*) τὸν δὲ, οὐ ταρβήσας, προσέφη, hunc, minime territus, adloquebatur, Ε, 286. Λ, 384. παῖς, ταρβήσας χαλκὸν, puer exhorrescens ferrum, Ζ, 469. ὁ δὲ ἄρα ἔστη, τάρβησέν τε βαμβαίνων, Κ, 374, ille igitur constitit terrebaturque crepitans dentibus. πληθὺν ταρβήσας, exhorrescens multitudinem, Λ, 405. τοῦ δὲ κῆρ οὔποτε ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ejus cor nunquam conterretur, Μ, 46, et hæc duo verba non signant idem: nam ταρβεῖν dicitur ὁ ἁπλῶς κατὰ ψυχὴν δειλιῶν, φοβεῖται δὲ καὶ ὁ φεύγων. τοῦ ἀγαθοῦ οὐ τρέπεται χρὼς, οὐδέ τι λίην ταρβεῖ, Ν, 285, egregii viri color non mutatur, nec terretur nimis. conf. λίαν. ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα, ἐτάρβησαν, cum viderunt eum, exterriti sunt, *erschraken sie,* (*they were frightened,*) Ο, 280. τίς κέ σε ἄλλος ταρβήσειε, quis tandem te horreat, Ρ, 586. Πηλείδης ταρβήσας, conterritus, Υ, 262, coll. 279, δείσας. et 283, perculsus. et 380, 430. μήτε λίην τρέε, μήτε τι τάρβει, esto bono animo, Φ, 288. et 575, οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, nec timidus est, nec fugit. θάρσει φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει, Ω, 171, ubi vides opposita. μηδέ τι θυμῷ τάρβει, η, 51, nec quidquam verere. ταρβήσας δὲ ἑτέρωσε ἔβαλε ὄμματα, *er wendete erschrocken die augen ab,* (*in affright he turned his eyes another way,*) π, 179, verens ne hic deus aliquis esset. ἀγορεύεις θαρσαλέως, μηδέ τι θυμῷ ταρβεῖς, σ, 330, 390. notat ergo δειλιᾷν.

τάρβος, εος. τό. (Ῥάω) terror, pavor, confusio animi. μηδέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος. Ω, 152, 181, nequaquam mors ei ob oculos versetur, neque alius timor.

ταρβοσύνη, ης. ἡ (Ῥάω) idem. ὑπελύθησαν δὲ γυῖα ἑκάστης ταρβοσύνῃ, σ, 341. *die mägde hätten für schrecken mögen in die knie sinken,* (*the maids were scarcely able to stand for fright:*) nam et terror est λυσιμελὴς, membra resolvens a firmitate sua.

ταρπῆσθαι, τάρπησαν pro ἐτάρπησαν, vide sub Τέρπω, prope finem.

τάρπη, ἡ, vide sub οἰσύα.

ταρσὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) crates super qua siccatur aliquid, plexa ex viminibus, *eine horde,* (*a hurdle.*) it. superficies manus vel pedis lata, a latitudine et metaphorice sic appellata, vel quia multi nervi et venæ ibi sunt quasi contextæ in formam cratis. est a τέρσω, i. e. ξηραίνω. ταρσοὶ μὲν τυρῶν ἔβριθον, ι, 219, crates caseis gravatæ erant, i. e. οἱ καλαθίσκοι, ἐν οἷς τυροκομοῦσιν, καὶ ἐν οἷς τερσαίνονται οἱ τυροὶ, οἱ κρεμαστῆρες, ἐφ' ὧν τυροὶ τέρσονται. ἔβαλε ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδὸς, Λ, 377. et 388, νῦν δέ με ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, ubi sic vocat exteriorem superficiem plantæ pedis: nam illa pars est ὀστώδης et nervis complicata valde: recentiores dicunt ὁ ταῤῥός. etiam ordines remorum vocantur ταρσοί: etiam pars illa dura in alis avium, cui adhærent pinnæ ad volandum. proprie autem est ἀγγεῖον πλεκτὸν ὡς ψίαθος ἐκ καλάμων. apud Eurip. Iphig. Taur. 1346, ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον, lato pendente remo remigium alatum: ubi ταρσὸς notat latitudinem remi, et remum ipsum, ὁ πίτυλος vero est impulsus remorum alacer, ἡ πλάτη et ὁ ταρσὸς, h. l. est idem, coll. 1347. Herodot. VIII, 12. Vide sub τέρσω.

ταρφειὸς, ά, όν. (Τρέω) densus, condensatus. idem ac ταρφής. νιφάδας ταρφειὰς, nives densas infundit terræ, Μ, 158. sic, νιφάδες ταρφειαὶ, nives densæ volantes ex nubibus, Τ, 357. et 359, κόρυθες, galeæ plurimæ. est hoc novum adjectivum a fœminino ταρφεῖα, a ταρφὺς, ortum.

ταρφέω, vide sub τάρφος.

ταρφὴς, έος. ὁ ἡ. (Τρέω) densus, condensatus, *dick, häufig,* (*thick, close.*) dicitur idem et ταρφὺς, εῖα, ὺ, i. e. δασύς. proprie ponitur ἐπὶ δάσους φυτῶν, ἐπὶ φυτῶν πυκνῶν τῶν κατὰ γῆν: deinde per metaphoram de aliis, sicut Romani suum, densus, adhibent, et Germani suum, *dick, dickmals,* (*thick.*) ταρφέες ἰοὶ, crebræ sagittæ, Λ, 387. χ, 246, quæ et possunt intelligi firmæ, robustæ. sic, ταρφέας ἰοὺς, Ο, 472. δράγματα ταρφέα πίπτει, Λ, 69, i. e. συχνὰ, πυκνὰ, manipuli crebri et dense collocati cadunt metendo. hoc neutrum plurale, ex more Græco, adverbialiter ponitur: στρέφεται ταρφέα, crebro convertit se, Μ, 47. βάλλοντες, jaculantes crebro et dense, Ν, 718. ἐπαΐσσει, Χ, 142, irruit in eum crebro, et celeriter repetitis vicibus. ἀμειβομένω, Θ, 379, frequenter alternantes ambo; ubi conf. ἀμείβεσθαι.

τάρφθη pro ἐτάρφθη, vide sub Τέρπω, ad finem.

τάρφος, εος, τό. (Τρέω) densitas sylvæ et arbustorum, πύκνωμα ὕλης, *das dickicht,* (*the thicket.*) est a τρέφω, condenso, coagulo, nutrio; transposito ρ, pro τράφος. λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης, Ε, 555, ubi poëta ipse etymologiam indicat. πῦρ μαίνεται ἐν ὄρεσι, βαθείης ἐν τάρφεσιν ὕλης, Ο, 606. hinc est verbum ταρφέω, i. e. τρέφω, in specie ζῶα.

τάρχαι, αἱ, **τάρχεα**, τὰ, **ταρχεύω**, **ταρχέω**, vide sequens.

ταρχύω, f. ύσω. (Ῥάω) sepelio, ἐνταφιάζω μετὰ συνήθους ταράχου, cum solita pompa et conturbatione animi. nam verbum est deductum ab ὁ τάραχος, strepitus, confusio; qualis in funere esse solebat. τὸν νέκυν (corpus mortuum, *die leiche*) (*the corpse*) ἀποδώσω, ὄφρα ἑ ταρχύσωσιν Ἀχαιοὶ, ut sepeliant id cum solenni strepitu et lamentatione, Η, 85. ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε τύμβῳ τε στήλῃ τε, sepelient eum fratres et amici tumulo et cippo, Π, 456, 674. τὰ τάρχεα, et αἱ τάρχαι, sunt justa parentalia, *feierliche leichenbestattung,* (*funeral obsequies.*) ὁ ἡ ἀτάρχυτος, insepultus, sine honore funeris. verbum dicitur et ταρχεύω et ταρχέω.

Τάσσω, f. άξω. (Τῶ) dispono, constituo, ordino. est a verbo antiquo τάω, quod designat locum ubi quid est, aut ponendum est. hinc est ἡ ἔκταξις, acies militaris instructa: quæ apud antiquissimos erat triplex. in prima acie stabat equitatus; post hunc erat acies levioris armaturæ vel militum quibus minus fidebatur; post hos erat robur peditum. sic Nestor suos instruxerat, Δ, 297—300. secunda et tertia autem acies habebat certa intervalla, quæ Homerus vocat γεφύρας πολέμου, pontes pugnæ, per quæ se recipiebat equitatus fessus aut pulsus, et quæ deinde se jungebant, ne hostis una irrueret; sic et in tertia acie, ut velites se per ea reciperent: et deinde, junctis his intervallis, seria incipiebat pugna peditatus firmissimi. ὁ λειποτάκτης non solum est ὁ φεύγων πρὸ τῶν ἄλλων, fugiens ex acie ante quam reliqui; sed et, ὁ, τῶν ἄλλων μαχομένων, αὐτὸς μένων ἐν ταῖς σκηναῖς, qualis describitur Β, 391, 392. cæterum οἱ λειποτακτοῦντες antiquitus propositam habebant mortis pœnam, et ut abjicerentur insepulti, Ο, 348—351. βίοτον ἄφθιτον τετάχθαι αὐτῇ, Ol. 2, 54, vitam immortalem constitutam esse ei. ταγέω et ταγεύω, præsum, ordino res. ταγεῖν πάσης Ἀσιάδος, dux esse omnis Asiæ, Æschyl. Pers. 766.

τατὸς, ἡ, όν, vide sub νηγάτεος.

τατώμενος, vide sub τητάω.

ταυρᾶν, vide sub σῦς, ad finem.

ταυρεία, ἡ, vide sub μάρη.

ταύρειος, είη, ειον. (Ὄρω) taurinus. κυνέην ταυρείην, Κ, 258, conf. κυνέη. ἀσπίδα ταυρείην,

clypeum corio taurino inductum, N, 60, 163. sic, ἀσπίδι, Π, 360.

ταυρηδὸν, ταυρίκρανος, ὁ, ταυρίπους, ὁ, vide sequens, paullo a fine.

ταῦρος, ου. ὁ. (Ὄρω) taurus, maritus armenti. est nomen factum ex τάσιν i. e. τείνειν τὴν οὐρὰν, λόγῳ ἰδιότητος: pugnaturus enim protendit caudam. fortasse et a membro suo genitali. cæterum est σεμνὸν ζῶον καὶ ἡγεμονικὸν apud antiquos; cujus ἀρχὴ est βασιλικὴ, cum leonis principatus sit violentus et tyrannicus; hinc crebræ comparationes magnificæ sumtæ sunt a tauris, et locutiones metaphoricæ, apud antiquiores. κατέκηά σοι πίονα μηρία ταύρων, in sacrificiis, A, 41. et 316, ἔρδων ἑκατόμβας ταύρων ἠδὲ αἰγῶν. ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο (esse solet) πάντων ταῦρος, ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι: τοῖον Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῳ ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν, B, 480—483, ubi βοῦς est genus, ταῦρος species, βοῦς κήλων, ὃς μεταπρέπει ταῖς βουσὶν, i. e. ἐπῆρται καὶ ἐκπρεπής ἐστιν. et vide, Agamemnonem, regem supremum, comparat tauro, et quidem σεμνῶς illis temporibus, etsi nostro sæculo, rapacia tantum animalia admiranti, ista comparatio non sit in usu: et comparatio non est ob fortitudinem, sed ob principatum et imperium. Ulyssem, regem minorem, in sequentibus, ob eandem causam, comparat ἀρνειῷ, arieti. Ἀθήνην ταύροις καὶ ἀρνειοῖς (duobus animalibus principalibus) ἱλάονται κοῦροι Ἀθηναίων, B, 550. ταύρων ζατρεφέων, H, 223, quo explicatur τὸ ἑπταβόειον σάκος, intectum fuisse septemplici corio taurorum opimorum: ut species, ταύρων, addatur generi, βόειος. ῥέξαντες ταῦρον Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι, Λ, 727, nam fluviis magnis, et Neptuno, immolabatur taurus, respectu virium et violentiæ: nam sicut ταῦρός ἐστι βίαιος τοῖς κέρασιν ἀναβάλλων γῆν, sic et undæ sunt violentæ. hinc et ταυρηδὸν adverbium, est pro ἀγρίως, βιαίως. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων αἴθωνα μεγάθυμον, ὤλετο δὲ στενάχων, Π, 487, sic et Patroclus, occisus ab Hectore. et talem adduxit in parabola, διὰ τὸ ἀκμάζον τῆς ῥώμης: οἱ γὰρ καματηροὶ βόες (boves operibus rusticis adhibiti, *die zug ochsen*) *(draught oxen)* οὐ τοιοῦτοι. ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην, corium, P, 389—393, ubi præparatio corii illius indicatur. et 542, ὥστε τις λέων κατεδηδὼς ταῦρον, sc. sicut is leo respersus est sanguine. λέοντε δύω ἐν πρώταις βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην, ὁ δὲ μακρὰ μεμυκὼς εἵλκετο, Σ, 580. ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, Υ, 403—405, conf. Ἑλικώνιον in R. nam si Neptuno immolandus taurus antea valide boaret, credebant sacrificantes se καλλιερεῖν, egregie litare, quasi delectaretur is deus ἤχῳ isto. ποταμῷ πολεῖς ἱερεύετε ταύρους, sacrificatis, Φ, 131, coll. 132, nam et equi vivi demergebantur in flumen, sacrificii causa. et 237, ποταμὸς, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος, quo simul innuitur, cur taurus fluvio immolari sit solitus; ob similitudinem etiam soni, καὶ διὰ τὸ μυκητικὸν, ποταμοῖς καὶ θαλάσσῃ οἰκεῖον καὶ προσφυές. hinc et fluvii ταυρόκρανοι (taurinis capitibus) et ταυρίποδες dicti. hinc Ἀλφεὸς ταυρίπους, Eurip. Iphig. Aul. 275. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ἔρεζον (sacrum faciebant) ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι, γ, 6, hoc enim solemne sacrificium Neptuno, tauri nigri. et 8, προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, sc. in novem divisiones populi congregati, præbebant singulis novenos tauros. et 178, Ποσειδάωνι δὲ ταύρων πολλὰ ἐπέθεμεν μηρία. ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον, λ, 130. ψ, 278. Ποσειδάωνι δὲ ταύρους δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, ν, 181. et 184, ἑτοιμάσαντο (præparabant ad cibum sibi) δὲ ταύρους. ἀνέβραχε θύρετρα, ἠΰτε ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι, τόσα ἔβραχε, φ, 48, ubi janua magna, dum aperitur, boat sicut taurus pascens in prato, qui eo tempore altum remugit præ lætitia. ταῦρος dictus etiam est τὸ ὑπὸ τὸν ὀσχεὸν, quod sub scroto est, et ὁ ὀσχεὸς est pro ὀχεὸς, ab ὀχεύω. pro toto deinde pudendi loco ponitur: unde est ὁ λάσταυρος et λασιόταυρος, ὁ λάσιος τὸν τοιοῦτον ταῦρον, cujus scrotum et totus ille locus pilis est hirsutus: nam ταῦρος est totum virile pudendum quoque. οἱ Ταῦροι, ἔθνος Βόρειον: a quo Ἄρτεμις dicta Ταυροπόλος, non tamen solum ἀπὸ τοῦ ἔθνους τούτου in Chersoneso Taurica, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ζώου. ταυρηδὸν ἐμβλέπειν, est θυμικῶς ἐντρανίζειν. ἀταυρώτη (ab ἀταύρωτος) γυνὴ est ἡ ἄζυξ, nondum passa virum ejusque ταῦρον: a ταυρόω, f. ώσω, taurino modo ago rem. ὁ Κένταυρος, notum monstrum: sed sic vocatur et τὸ γυναικεῖον μόριον: imo et contumeliose sic dicitur ὁ κεντῶν τὸν ὄῤῥον, pæderastes. ταύρῳ χαλκέῳ (ἐν) Py. 1, 185, est casus sextus, et sermo est de tauro Phalaridis. ταῦρον ἀργὸν θύων, album sacrificans, Ol. 13, 99. ταύρων φοίνισσα ἀγέλη, Py. 4, 365, i. e. ταῦροι πυῤῥοὶ τὴν χροίαν. proverbium: ἔβη ταῦρος ἀνὰ ὕλην, Theocr. 14, 43, de iis, qui semel dimissi difficulter reducuntur. nam tauri, semel libere in sylva vagari incipientes, non facile a pastore recipiuntur. Vide sub ΒΟΥ͂Σ ad initium, et Ἕλλη, in R.

ταυροφόνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) tauros mactans. ταυροφόνῳ τριετηρίδι, in triennio tauros cædente, Ne. 6, 69, nam erat periodus triennalis horum ludorum sacrorum, et tertio quovis incipiente anno celebrabantur: in hac solemnitate Isthmica vero immolabantur Neptuno, præsidi certaminum horum, tauri multi.

ταύρόω, vide sub ταῦρος, prope finem.

ταύτῃ, adverbialiter, vide sub ἌΛΛΟΣ, aliquanto ante medium.

τάφε pro ἔθαπε, vide sub Θάπτω, stupeo.

ταφήϊος, ου. ὁ ἡ. (Ἅπω) ad sepulturam pertinens. *zur beerdigung gehörig, (belonging to a funeral.)* ἐντάφιος. φᾶρος Λαέρτῃ ταφήϊον, *ein sterbekleid für den Laërtes, (a funeral robe for Laërtes,)* β, 99. τ, 144. ω, 133.

τάφος, ου. ὁ. (Ἅπω) sepultura, combustio mortui corporis. deinde et omne id, quod in honorem mortui comburendi aut combusti apparabatur, per synecdochen: et epulum eo die præberi solitum dicitur quoque ὁ τάφος, i. e. δαὶς ἐπιτάφιος, *ein trauermaal, (a funeral entertainment.)* τάφου μνῆμα, *ein andenken von der feierlichen beerdigung des Patroclus, (a memorial of the interment of Patroclus.)* monimentum sepulturæ ejus, Ψ, 619. et 680, ἦλθε Οἰδιπόδου ἐς τάφον, venit ad solemnitates sepulturæ Œdipodis. et hæ solemnitates erant ludi certatorii, *ritterspiele, (games,)* qui finita combustione mortui statim instituebantur. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ, Ψ, 29, seqq. at is illis funebre epulum lautum præbebat. mactabantur nimirum multi boves, oves, capræ, sues, quia anima mortui sanguine eo delectari putabatur; et eas carnes assatas comedebant lugentes amici. et hic ἐπὶ νεκρῷ περίδειπνος dabatur militibus vesperi, ante pompam funeris sequenti die faciendam. εἰ μὲν δή με ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ, Ω, 660, si vis me perficere omnia solemnia funeris Hectori: inquit Priamus ad Achillem. et 804, ὥς οἵγε ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος, quæ solemnia ibi sunt narrata. δαίνυ τάφον Ἀργείοις μητρὸς καὶ Αἰγίσθου, præbebat Argivis epulum in funere matris et Ægisthi, γ, 309, s. ἐτέλει τὸ νεκρικὸν δεῖπνον, κτείνας Αἴγισθον καὶ τὴν μοιχαλίδα ὁ Ὀρέστης. et id convivium non nimis erat lugubre: alias enim στυγερὰ δαὶς illa vocabatur, ὡς ἐπὶ νεκρῷ ὃς ἐς Στυγὸς ἄπεισι. σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσαις, δ, 547, tu fortasse ad epulum funebre possis occurrere, τύχοις τοῦ ἐπὶ τῷ νεκρῷ περιδείπνου. ἀντὶ γάμου πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο, υ, 307, loco nuptiarum pater epulum funebre curasset parandum, una cum aliis pompis et solemnibus funeralibus. ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα ἡρώων jam festivitatibus funeralibus multorum magnorum principum interfui, ω, 87, seqq. ubi certamina nobilium in honorem mortui comburendi aut combusti memorantur, et ludi funebres. ergo non epulum modo, sed et ludos illos, ὁ τάφος significat, una cum ipsis exsequiis. quantum vero operæ impenderint antiqui in ταφὴν heroum, apparet ex funere Patrocli et Hectoris. vide e. c. Ω, 795, seqq. ubi pretiosa vasa adhibita. et ω, 58, seqq. παρὰ τάφον, Ist. 8, 126, ad bustum et sepulcrum.

τάφος et θάπος, ου. ὁ. (Ἅπω) stupor, admiratio ingens, ἔκπληξις, *erstaunung, heftiges betreten, (astonishment, consternation.)* τάφος δ' ἕλε πάντας, *ein unschlüssiges erstaunen hielt und nahm ein alle, (astonishment seized them all,)* φ, 122. τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν, ψ, 93. τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἕκαστον, ω, 440.

τάφρος, ου. ἡ. (Τρέω) fossa, munitionis causa ducta. est a τρέφω, denso; quia talis fossa cohibet et firmat locum munitum, et res inclusas intra eam. alii quidem derivatum volunt nomen a θάπτειν, sed id minus placet antiquis. qui vero ambages amant, ii dicunt, factum esse nomen ab ἀφαιρέω, quasi ἄφαιρος, per syncopen ἄφρος, et præfixo τ: quod quidem putidum esse apparet. si fossa ducitur aquæ causa, possit et notio alendi herbas aut pecudes aut plantas inesse, a τρέφω, alo. apud poëtam hæc vox de munitione ponitur. βαθεῖαν ὀρύξομεν τάφρον, H, 341. et 440, βαθεῖαν ὤρυξαν, εὐρεῖαν, μεγάλην, quæ fossa ducebatur ante castra Græca, tegendi causa: et priora duo epitheta sunt species, ex quibus tertium epitheton, ut genus, conficitur; ea enim fossa est magna, quæ est lata et profunda. nisi magnitudinem velis intelligere de amplo spatio, in quod ea fossa fuit ducta, ut protegeret castra tam longa et magna. et 450, de eadem, ἀμφήλασαν τάφρον. ὀρυκτὴν ὑπερθορέονται ἵπποι, equi transiliunt fossam accurate factam, Θ, 179, τὴν εὖ ὀρωρυγμένην, ad differentiam aliarum μὴ ὀρυκτῶν. ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ εὐρεῖαν, μεγάλην, ad murum, I, 349. τάφροιο διέσσυτο, transiliit fossam illam pedibus suis, K, 194. et 198, τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, cum transissent fossam, et quidem principes Græci ipsi suam a se factam; progredientes paululum extra munitionem suam. et 564, τάφροιο διήλασεν ἵππους, fossam transilire fecit equos. αὖθι ἐπὶ τάφρῳ, ibi apud fossam, Λ, 48, 51. οὐδὲ ἔμελλε τάφρος ἔτι σχήσειν, non erat fossa diutius moratura hostes, M, 4, coll. 5—8. et 50, τάφρον διαβαίνειν. et 52—59. 62—64, ubi apparet, vallos ad fossam positas fuisse in labio ejus interiori versus murum castrensem. et 72. O, 1, 344. Π, 369, 380. περί τε ἀμφί τε τάφρον, *um den graben herum, (about the ditch,)* P, 760. ἵκοντο, Ω, 443, quibus omnibus locis sermo est de fossa illa castrensi Græcorum munitoria. διορύξας τάφρον πᾶσι μίαν μακρὴν, fodiens fossam omnibus unam longam, φ, 120, ubi sermo est de non alta fossa, in quam impegit Ulysses secures suas, ut firmiter starent ordine.

ταφῶ pro θαπῶ, ταφὼν, vide sub Θάπτω, stupeo.

τάχα, (Χάω) est per syncopen neutrum plurale ταχέα, adverbialiter. talis syncope adverbiascens est in σάφα pro σαφέα, ἄντα pro ἀντία, λίγα pro λιγέα, ὦκα pro ὠκέα, etc. apud poëtam semper est, celeriter, cito, mox, statim:

sed recentioribus est διςακτικὸν, vocula dubitativa; sicut et Germani suum *bald (almost)* ponunt, e. c. *bald solte ich mich dazu entschliessen, (I should almost resolve.)* quam tamen dubitandi vim cave Homericæ voci affingas. A, 205. B, 193, 373, 694, *in kurzem, (shortly,)* et est id solatium auditoris φιλέλληνος, ne doleat absentiam Achillis, non diu duraturam. et 724, *bald aber, (but soon.)* Γ, 436. E, 275, 489. Z, 52, 331, 408, 409, ταχέως, *nächstens, (presently.)* H, 158. Θ, 117, 235. I, 569. K, 365. Λ, 181, 653. M, 345, 358, i. e. ταχὺ γενήσεται. sic futurum tertium a grammaticis vocatum ὁ μετ' ὀλίγον μέλλων. N, 120, 676, 765. Ξ, 8, statim sciam. et 13, *sahe gar bald, wie übel die sache stund, (very soon perceived how ill matters went,)* O, 449. Π, 71, 617, 723. P, 99, 241, 291. Σ, 525, *giengen bald fort, (soon went away.)* T, 131, τάχα δ' ἵκετο ἔργα ἀνθρώπων, i. e. ταχὺ κατέπεσεν εἰς γῆν. Υ, 294. Φ, 292, 309. X, 39, 42, i. e. ταχὺ ἄν, *gar bald, (very soon.)* Ψ, 427, 447, 496, 606, *nicht so bald, nicht so leicht, (not so soon, not so easily.)* 773. Ω, 355, 731. α, 251. β, 40, 48, 76, 89, *bald gehet das vierte an, (the fourth will soon begin.)* δ, 514. θ, 202, 316, *bald werden sie nicht mehr wollen, (they will soon be no longer willing.)* ι, 378, *als er bald wolte lichter loh brennen, (when it was now burning up brightly.)* μ, 387. ξ, 265. ο, 50, 536. π, 128, 246. ρ, 164, 191, 412, 448. σ, 10, 13, 114, 337, illico. 388. τ, 69, 310, 432, 510. υ, 393. φ, 174, 363, 369, 374, 418. χ, 134. ω, 204, 352. nusquam igitur apud poëtam notat *fortasse.* imo nec apud Pindarum, Py. 2, 53. 4, 148, 303, 391, i. e. ταχέως, statim. Vide sub Τρέφω, paullo sub initio.

ταχεῖς φρονεῖν, vide sub νόος, aliquanto ante medium, et σχεδὸν, prope finem

ταχέως, (Χάω) adverb. celeriter. Ψ, 365. Ol. 5, 30. Py. 4, 223, 319. Ne. 10, 137.

ταχίνας, ὁ, vide sub λαγωός.

τάχιστος, η, ον. (Χάω) celerrimus, velocissimus. hujus superlativi neutrum plurale, τάχιστα, solum occurrit apud poëtam, adverbialiter, celerrime, *aufs baldeste, (most speedily.)* Γ, 102. ὁττιτάχιστα, quam celerrime, Δ, 193. O, 146. Ψ, 71, 403, 414. ε, 112. Δ, 269, 465. Θ, 9. I, 165, 240, 617, 655. Λ, 513. N, 286. O, 453. P, 640. Σ, 344. Φ, 311, 333, 466. X, 129. Ψ, 403, 414. Ω, 263, 554, 635. α, 85. γ, 175, 421. δ, 544, 737. ε, 492. θ, 434, 551. λ, 222. ξ, 407. ο, 14, 293. σ, 262. π, 349, 466. ω, 359, 435, 531. ὡς τάχιστα, Ol. 13, 112.

τάχος, εος. τό. (Χάω) celeritas, velocitas. ἵπποις Ἀθήνη ὦρεξε τάχος, Ψ, 406. et 515, τάχει παραφθάμενος αὐτόν. summa velocitas describitur hyperbolice, O, 80—83. ἢ τάχος, Ol. 6, 39. ὡς τάχος, quam celeriter, Py. 4, 291. (κατὰ) Ne. 6, 109. ἐν τάχει, Ne. 5, 64.

ταχύβουλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) qui celeriter et temere vult. ἐν Ἀθηναίοις ταχυβούλοις, Aristoph. Acharn. 630. ex quo sequitur, ut eos celeriter pœniteat consilii: unde 632, πρὸς Ἀθηναίους μεταβούλους.

ταχύποτμος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) celeris fati, brevis ævi. ταχύποτμον ἔθνος ἀνέρων, Ol. 1, 107, ἐπ' ὀλίγον ζῶν.

ταχύπωλος, ὁ ἡ. (Ἄλλω) veloces equos habens. it. celer equis. est epitheton Græcorum apud poëtam. ταχύπωλοι Ἀχαιοὶ, Δαναοὶ, Δ, 232, 257. Θ, 161. N, 620. Ξ, 21. O, 320. Ψ, 6. Ω, 295, 313. nam Græci quidam principes habebant equos velocissimos, e. c. Achilles.

ταχύς, εῖα, ύ. (Χάω) idem quod ὠκὺς fere. et est indidem ab ἔχω, remoror; cum α privativo, cui per usum præfixum τ. qui non sinit moram sibi injici, qui se morandum non præbet, *schnell, hurtig, munter, (swift, brisk, lively,)* (quod vero commodius referri possit ad θέω, curro, vide sub θοὸς, θοάζω, θάσσω.) Αἰνείαν πόδας ταχὺν, N, 482. Ἀχιλῆα, P, 709. Σ, 69, ubi est simpliciter ταχὺν, sc. πόδας. Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, B, 527. K, 110. N, 66, 701. Ξ, 520. Ψ, 754. Ἀντίλοχος, Σ, 2. πτὼξ, P, 676, pedibus velox lepus. πέρι μὲν ταχὺν θέειν, Π, 186. γ, 112. δ, 202. ταχὺν ἰὸν, celerem sagittam, Δ, 94. ἵππον, Ψ, 347. οἰωνὸν, ταχὺν ἄγγελον, Ω, 292, 310. κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος, ο, 525. εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν, si sane etiam velox esset ad currendum, ρ, 308, de cane venatico. μὲ ὑπήνεικαν ταχέες πόδες, E, 885, abstulerunt me. et de Paride exeunte ad pugnam, ἔφερον, Z, 514. ποσὶν ταχέεσσι πεποιθὼς, Θ, 339. sic, ἔσευά σε, agitavi te pedibus meis, Υ, 189. διώκεις με, X, 8. ἀνέρας ἐνίκα, ν, 261, coll. 260. ταχέες κύνες, in venatione, Γ, 26. P, 558. X, 89. φ, 368. κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ, ξ, 133, ubi ad utrumque. κύνας ταχέας, Λ, 817. Σ, 584. ὀϊστοὶ, celeres sagittæ, Φ, 492. ὀϊστοὺς, χ, 3. ω, 77. ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν, Ψ, 287, ubi est loco adverbii positum, pro, κατὰ τάχος. ταχεῖα Ἶρις, Θ, 399. Λ, 186. O, 158. ταχείης ἐλάφου, Λ, 113. Θ, 248. ν, 436. ταχεῖα αἰχμὴ, E, 282. Μηριόνη, Μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλτατε ἑταίρων, N, 249. loco Ξ, 8, legunt quidam neutrum ταχὺ, alii vero τάχα. ταχέε ἵππω, E, 356. Ψ, 545. εἰ μὴ λίποι ταχὺ, sc. ὁ αἰὼν ἢ ὁ βίος sc. ἐμὲ ἢ σὲ, Ol. 1, 174. ταχὺ δὲ, et celeriter, Py. 10, 79. Ne. 1, 77. ταχείας ἀπάδις, Py. 1, 161, promtas mentes. ταχυτάτων ἁρμάτων, Ol. 1, 124.

ταχυτὴς, ῆτος. ἡ. (Χάω) celeritas, velocitas. ταχυτῆτος ἄεθλα, Ψ, 740. ἰδὼν ταχυτῆτα καὶ ἀλκὴν, canis venatici, ρ, 315. ταχυτὰς (dorice) ποδῶν, Ol. 1, 154, i. e. οἱ δρόμοι. ταχυτᾶτι, sc. ποδῶν, Ol. 4, 37. Ist. 5, 12.

τάω, f. άσω. (Θάω) ad accipiendum et fruendum porrigo. it. ad fruendum accipio vel accipere conor, λαμβάνω, oblatum capio. hujus verbi imperativus in poëta occurrit, τῆ, pro τάε, contr. τᾶ, et ionice τῆ, i. e. λαβὲ, accipe, *da hast du, da nimm, (there hast thou, take.)* sic a ζάω fit imperativus ζῆ. τῆ νῦν, καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω, Ψ, 618. τῆ, σπεῖσον Διῒ πατρὶ, Ω, 287. τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, Ξ, 219. τῆ δὲ τόδε κρήδεμνον, ε, 346. κήρυξ, τῆ δὴ τοῦτο κρέας πόρε Δημοδόκῳ, θ, 477. τῆ, πίε οἶνον, ι, 347. τῆ τόδε φάρμακον ἐσθλὸν, κ, 287. sed aliud τῆ, e. c. θ, 556, habet Iota subscriptum, et pertinet ad articulum, per ἔλλειψιν τοῦ, ὁδῷ. ad hoc verbum possit referri ὁ αἴτης, ου, ab α intensivo, et τάω, i. e. λαμβάνω. et ἡ τήθη, nutrix, quasi dicens infanti, τῆ θῆ, cape suge, λαβὲ θήλασον. nimirum forma activa significat, capio porrectum, vel capere studeo. Vide ΤΩ˜.

ταὼν, ὁ, **ταὼς,** ὁ, vide sub ΤΩ˜.

τὲ, (Δὲ) particula enclitica: notans καὶ, et, *und, auch, (and, also.)* nonnunquam eleganter abundat quasi. bis positum notat Latinorum et, et, *so wohl als auch, theils theils, (both—and, as well as, partly—partly.)* λυσόμενός τε θύγατρα φέρων τε ἄποινα, A, 13, *und welte seine tochter lösen, brachte auch dazu das lösegeld mit, (both wishing to release his daughter, and for that purpose bringing the ransom with him.)* et 81, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, *denn wenn er auch etwa schon seinen zorn auf den einen tag verbisse, (for though he may have already smothered his anger for one day.)* et 443, παῖδά τε σοι ἄγειν, Φοίβῳ τε ἑκατόμβην ῥέξαι, *theils dein kind dir zu überbringen, theils dem Apollo ein opfer zu thun, (partly to bring thy child to thee, partly to offer sacrifice to Apollo.)* ἅ μέν τε Εὖρός τε Νότος τε, B, 145, *die wellen die etwa der ost so wohl als südwind zugleich erreget, (the waves raised by the east as well as by the south wind.)* et 298, αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι, *es ist doch schimpflich, erst lange auszubleiben und so dann leer nach hause zu kehren, (it is disgraceful to remain so long and to return home empty.)* et 495, ubi intersertum τε, inter nomina propria, notans et. et 496, θ' pro τε. sic et 505, 649. αἴθε ὄφελές τε ἄγονός τε ἔμεναι ἄγαμός τε ἀπολέσθαι, Γ, 40, *wenn du doch hättest müssen entweder ungeboren bleiben, oder wenigstens unverheirathet sterben, (would that thou hadst never been born, or at least died unmarried.)* nec semper plene legitur τὸ τὲ, sed quasi tantum commovetur; ut ex l. c. apparet in textu. et 54, τά τε δῶρα Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, *und die gaben der Venus, das schöne haar zum exempel, und das schöne gesicht, (and the gifts of Venus, thy beautiful hair for example, and thy lovely face.)* nisi ex ὅτε ἤτε τότε hæc vis esse, demonstrandi individui vim habentia. ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος, Δ, 145, *beydes zu einem schmucke fürs pferd, und für dessen reiter eine ehre, (both an ornament to the horse and a decoration to the rider.)* et 160, εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκα οὐκ ἐτέλεσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, *denn wenn er es auch schon itzo nicht vollbringet, so wird er es doch wohl nachher vollbringen, (for although he has not yet accomplished it, still he will hereafter do so.)* ἐκκόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππω, *bringe mich weg, und gieb mir dazu deine pferde, (assist me to escape, and provide me with horses for the purpose,)* E, 359, ubi ad τὲ sequitur δὲ pro καί. δυστήνων δέ τε παῖδες, Z, 127, *denn wohl rechtung lücklicher leute kinder, (and they are children of most unfortunate persons.)* ἀπτολέμους τε εἶναι καὶ ἀνάλκιδας, I, 42, *unkriegerisch zu seyn und ohne muthige krafte, (to be unwarlike and destitute of energy.)* et 159, τοὔνεκα καί τε, *deswegen ist er denn aber auch, (wherefore he is both.)* ὅτε πέρ τε, K, 7, *wenn etwa einmal, (whenever at any time.)* οἱ δέ τε θάμνοι, Λ, 156, *und die sträuche auch, (and the branches also.)* τὲ sæpe repetitum inter nomina propria, M, 20, s. κάρτεϊ τε σθένεϊ τε, O, 108. et 197, γάρ τε καί. ἀλλά τε, *aber doch, (but yet.)* T, 165. κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις, Ψ, 590, descriptio adolescentis: *denn der verstand ist wohl etwas geschwinder, aber die vorsichtige klugheit ist denn doch noch schwach, (for the apprehension may be somewhat quicker, but the judgment is still but weak.)* ἀεὶ γάρ τι, *denn auch immer etwa, (for always indeed,)* κ, 217. ἀλλά τε καὶ τῶν, μ, 64, *aber doch auch von denen, (but yet from them too.)* et 67, ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα, *sondern zugleich bretter von schiffen so wohl als körper, (but also at the same time the planks of the ships and the bodies of men.)* conf. ν, 136. ο, 397, 399. σ, 256, ὅτε τε. id certe meminerimus, nihil in poësi Græca simpliciter abundare, aut explendi solum versus causa esse intersertum, ut sæpe in ineptis Germanorum carminibus videmus: sed omnes ejusmodi particulæ inserviunt et elegantiæ sermonis, et roborando significatui, et affectuum expressioni. τε, τε, Ol. 6, 72, ubi non abundat, sed id vult. inter reliquos undecim quoque. et 116, inter duo substantiva unum τε, Py. 4, 385. et sic sæpissime. et 526, sc. εὔχεται. τε transpositum, Py. 6, 15, ubi pertinet ad γενεᾷ, præcedente πατρί. τὲ, etiam, Ne. 4, 27. sic Homerus A, 218. et, Ist. 4, 16. θ' pro τὲ, Ol. 13, 15. Vide sub συνέρχομαι.

τέγγω, f. ξω. (Τέκω) tingo, intingo, madefacio, macero. est indidem a τέκω, et cum τήκω unius originis: *ich stecke hinein in eine farbe oder nässe, (I tinge with colour, I wet.)* οὐ ψεύδεϊ τέγξω λόγον, non mendacio tingam narrationem, Ol. 4, 28. τέγγων δάκρυα στοναχαῖς, Ne. 10, 141, miscens lacrimas suspiriis; quod poëtice dictum. cæterum h. l. argutiores legunt τέγκων, a τέγκω pro τέγγω: et ea lectio est propior etymo, a τέκω, interserto Νῦ.

τέγειος, et ionice τέγεος, ου. ὁ ἡ. (Τέκω) in superiore contignatione situs. it. bene contectus tecto. τέγεοι θάλαμοι, Z, 248, i. e. ἀνώγειοι, ὑπερῷοι, habitationes in superiore parte ædium, in quibus fœminæ habitare solebant, ne statim introitus pateret ad eas.

τέγεοι θάλαμοι, vide supra, et sub ὑπερῷϊον.

τέγκω, vide sub τέγγω.

τέγος, εος. τό. (Τέκω) tectum, contignatio. ædificium, domus. est a sequente, et præfixo dicitur idem τὸ στέγος et ἡ στέγη. derivant quidam a τέγγω, tingo, humecto, irrigo, it. sisto, *ich hemme, (I check, stop;)* nam tectum supernum ædificii maxime τέγγεται ὑετοῖς, humectatur pluviis: sed ista derivatio nimis est ambitiosa; præterea autem non solum tectum supremum totius domus vocatur τέγος, sed et tectum conclavis, quod Romani, laqueare, vocant: ut domus tota possit habere plura στέγη, pro numero contignationum suarum. ἔστη παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο, constitit ad postem conclavis firmiter facti, α, 333. θ, 458. η, 415. σ, 208. φ, 64, *sie stellete sich an die thür-pfoste des wolgebaueten saales, (she stopped at the door-post of the well-built apartment:)* ut ergo a parte superiori dicatur totum conclave illud. καταντικρὺ τέγεος πέσεν, decidit in caput de tecto domus, κ, 559. λ, 64, πέσον, ubi eum casum ipsa Elpenoris umbra narrat. tectum illud supremum erat planum, et adscendebatur in illud scalis extra domum adædificatis: Elpenor autem ibi ἐν ὑπαίθρῳ dormierat, ut nimis calens vino refrigeraretur aura nocturna. si ergo id tectum corona non esset cinctum, poterat, in luce dubia, et incautus, facile decidere. conf. Deuteron. xxii. 8. τέγεϊ Παρνασσίῳ, in domo montis Parnassi, Py. 5, 54, coll. 52. τέγει ἔνδον λιθίνῳ, Ne. 3, 93, lapidea in domo.

τέγω, (pro quo in usu esse cœpit, præfixo Sigma, στέγω) f. ξω. (Τέκω) tego, contego, tueor, contineo, tolero. est a τέκω, unde τεύχω, paro.

τεθάρσηκα, vide sub θαρσέω.

τεθήλει pro ἐτεθήλει, vide sub ΘΑ'ΛΩ.

τέθηπα, τεθηπώς, vide sub θάπτω, stupeo.

τέθμιος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) institutus, positus lege. ἑορτὴν Ἡρακλέος τέθμιον, festum diem ab Hercule institutum, Ne. 11, 34. et τὸ τέθμιον substantive poni solet; institutum, ritus. τέθμιόν μοι φαμὶ σαφέστατον εἶναι, Ist. 6, 28, institutum mihi profiteor certissimum esse, *das von mir mir selbst festgestellete gesetz, (the law made by me for myself.)*

τεθμὸς, οῦ. ὁ. (Θέω) constitutum, decretum, lex. *etwas festgeseztes und bestimmetes, (something decreed and appointed.)* fere idem quod ὁ θεσμὸς, a quo et ortum habet. τεθμός τις ἀθανάτων, decretum deorum. Ol. 8, 33. ἐρύκει με τεθμὸς, prohibet me constitutum et promissio, Ne, 4, 54. τεθμὸν μέγιστον ἀέθλων, institutum maximum, ritus maximus, certaminum, Ol. 6, 117. τίμα μὲν ὕμνου τεθμὸν, Ol. 7, 162, honora hymni legem, i. e. συνήθειαν, νόμον. στεφάνων ἐγκώμιον τεθμὸν, Ol. 13, 39, coronarum laudatoriam legem et consuetudinem. ὕπατον Ἡρακλέος τεθμὸν, summum Herculis institutum, Ne. 10, 61, i. e. certamina Olympica, ab Hercule instituta, *die einsetzung, stiftung, (the institution, foundation.)* ἐν ἀμφιάλοις Ποσειδᾶνος τεθμοῖς, Ol. 13, 57, i. e. ἐν Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν. ἐμμένειν τεθμοῖς, firmiter manere in institutis, Py. 1, 124.

τέθνακα pro τέθνηκα, τέθνεια pro τέθνηκα, vide sub θνήσκω, paullo sub medio.

τεθναίην, vide sequens.

τέθνημι, (Τῶ) morior. idem quod θνήσκω, et est orta forma a θνάω. ἄλλοτε μὲν ζώουσι, ἄλλοτε δὲ αὖτε τεθνᾶσιν, alias vivunt, alias rursus moriuntur, λ, 303, nisi hunc locum malis referre ad perf. m. a θάνω, ut notet, mortui sunt. sermo est de Castore et Polluce. sine ullo dubio autem præsens optativi, τεθναίην, statim mori malim, Σ, 98, est a τέθνημι. τεθναίης, moriendum tibi erit, Z, 164. τεθναίη, moriatur, Γ, 102. et imperativus, τέθναθι, X, 365. τεθνάτω, O, 496, et 497. τεθνάμεν, ionice pro τεθνάναι, infin. præs. a τέθνημι. possit tamen hic infinitivus etiam esse perfecti medii, pro τεθνάναι, ionice τεθνάμεν, per syncopen τεθνάμεν. sic P, 405. π, 107. υ, 317. φ, 155. et Attica paragoge, τεθνάμεναι, Ω. 225.

τέθριππον, τὸ, vide sub ἵππος, aliquanto sub initio.

τέθριππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) quatuor equorum. et est epitheton currus, quatuor equis juncti, in certamine curuli. τεθρίππῳ, sc. ἅρματι, Py. 7, inscr. cujus cursus duodecies continue repetebatur. hinc, τεθρίππων δυωδεκαδρόμων, Ol. 2, 91. ποινὴν (præmium) τεθρίππων, Py. 1, 113. ἅρματι τεθρίππῳ, Ist. 1, 18.

τεῒν pro σοὶ, vide sub ΣΥ', prope medium.

τείνω, f. 1. τενῶ. a. 1. ἔτεινα. perf. a. τέτακα. (Τῶ) tendo, protendo, extendo. *ich dehne, strecke, ziehe in die länge, (I stretch, extend, draw out.)* est a τάω, quasi ταείνω, extruso α, quod tamen redit in perfecto: *ich strecke bis dahin, (I stretch so far.)* ὅτε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, Π, 365, quando Jupiter procellam expandit, *über die luft ausdehnet, (spreads over the atmosphere.)* ἐπειδὴ τόξον ἔτεινε, postquam arcum tetendit, Δ, 124. εἰ θεὸς ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, Υ, 101, si deus æqualem pugnam intendat, nec alteri magis faveat: extendat. ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας, ex anteriore currus parte tendens lora, E, 262, 322, ut faciunt aurigæ, si abeundum ipsis est a curru, ne interim equi progredi possint, sed tensis loris sentiant se retineri. ἱμὰς, ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος τέτατο, pro ἐτέτατο, lorum quod ei sub mento tensum erat, Γ, 372, nam prætensum erat collo ut galea sederet firma, et intendebatur jam vehementer, cum traheretur vir in terra ad apprehensam ab hoste galeam. αὐτῶν μάχη ἐπὶ ἶσα τέτατο, pugna eorum æquo Marte extendebatur, M, 436. O, 413. ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, P, 543, apud Patroclum intendebatur et diuturnior fiebat fortis pugna, *es spannete sich das gefechte eifrig an, (the fight raged more furiously.)* φάσγανον, ὅ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, X, 307, ensis, qui ei ad latus pendebat longus. δρόμος, Ψ, 758, extendebatur cursus eorum et intendebatur acer, *der lauf streckete sich eifrig aus,* i. e, *die laufenden griffen sich an, (the course eagerly extended itself,* i. e. *the runners strenuously exerted themselves.)* sic et θ, 121. ἱστία, vela navis intendebantur a vento, λ, 11. ἵπποισι τάθη (aor. 1, pass. omisso augm.) δρόμος, Ψ, 375, equi currebant acriter. ἔκειτο ἐπὶ γαίῃ ταθεὶς, ὥστε σκώληξ, N, 655, jacebat in terra extensus, sicut vermis lumbricus, mortuus. πρηνὴς, Φ, 119, pronus in terra jacuit extensus. λέλειπτο ταθεὶς ἐν δεσμῷ, χ, 200, relinquebatur extensus in vinculo: nam manus et pedes retro suspensi erant ad trabem. πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο, Δ, 544, (plusquamp. pass. sine augm. novo) proni in pulvere juxta se invicem extensi erant. et 536, τετάσθην, pro ἐτετάσθην. sic, τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, Ξ, 404, duo lora circa pectus expansa erant et extensa, alterum clypei, alterum gladii. φάρμακον πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυ, remedium delinitorium intendens circa mandibulas, Ol. 13, 121, ubi frænum ori Pegasi injectum sic vocat. ξυναῖς ἀμφ' ἀρεταῖς τέταμαι, Py. 11, 83, circa communes multis virtutes extendor et occupor. πᾶς τις τέταται ἀμύνων γαστρὶ λιμὸν, Ist. 1, 70, quilibet horum intentus est ut depellat et arceat famem a ventriculo. ut ergo τείνειν et τείνεσθαι serium studium et acrem intentionem metaphorice notet.

τείρεα, έων. τά. (Τρέω) quæ et scribuntur τὰ τέρεα. sidera, astra, *die gestirne, sterne, (the stars.)* dicta a τερέω vel τρέω, verto, volvo; quia assidue circa tellurem optice volvuntur: vel et a τείρειν, adfligere, cruciare; quia πολλοὶ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται, γιγνόμενοι ἀστρόβλητοι. sed prior etymologia est vera. potuisset huc, per præfixum α et inserto Sigma, ipse ὁ ἀστὴρ poni: sicut Germanorum: *der stern, (a star,)* ejusdem est originis. ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, Σ, 485, in eo clypeo finxit et sidera omnia, quibus cœlum circa est obsitum. possit et a τείρειν esse, quatenus id notat, siccare, torrere: fulgent enim. Alcæus dixit τέρεα: et proprie sic vocantur astra, quatenus ex multis stellis constant. Vide sub ΤΡΕ'Ω, prope initium.

τείρω, f. ερῶ. (Τρέω) tero, attero, contero; proprie, versando, torquendo. deinde metaphorice variis modis. est a τρέω, q. v. legumina, quæ coquendo facile molliuntur ut conteri possint in pultem, vocantur τεράμονα, a τεράμων, ονος, ὁ ἡ. ἀλλά σε γῆρας τείρει, at te senectus affligit et premit, Δ, 315. ἤ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή; num forte vulneratus es, et teli cuspis cruciat te? N, 251. αὕτη ἀοιδὴ τείρει μοι κῆρ, hæc cantio conterit mihi cor, α, 342, *machet mir das herz weich, durchboret es, bricht es, (softens my heart, pierces, breaks it.)* qui tale non patitur, dicitur ὁ ἡ ἀτεράμων et ἀτράμων, ονος, i. e. μὴ τειρόμενος τὸ κῆρ. ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν μαρνάμενοι, inquit Hecuba ad Hectorem, Z, 255, *gewiss genug plagen dich die verwünschten Griechen mit ihrem fechten, (the accursed Greeks certainly harass thee exceedingly with their fighting.)* ὦ γέρον, ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί, Θ, 102, O senex, certe sane te juvenes pugnatores valde subigunt et macerant, *sie drücken dich mürbe, (they distress thee.)* ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, O, 61, dolorum, qui nunc eum conficiunt animo: quod philosophice dictum; nam dolores neminem cruciant nisi per animum: corpus enim per se sibi conscium non est. καί μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες τείρουσι, Ω, 489, et fortasse illum vicini circa premunt acriter. ἱδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν, E, 796, sudor enim eum macerabat. sic, φεύγοντα, Φ, 51, *der schweiss mattete den fliehenden ab, (sweat rendered him faint in his flight.)* τεῖρε (omisso augmento) γὰρ αἰνῶς ἕλκος, vulnus eum graviter cruciabat, Π, 510. ἀϋτμὴ, vapor et æstus premebat eum et conficiebat, Φ, 366. γαστέρα λιμὸς, fames ventriculum premebat, δ, 369. μ, 332. φωκάων ὀδμὴ, δ, 441, odor phocarum molestissimus erat et enecabat pæne. θυμὸς τείρεται ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ, simul lassitudine et sudore conficitur animus, P, 745. ὁ δὲ ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ, senectute tristi urgebatur, E, 153. et 352, ἡ δ' ἀλύουσα ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς, de Venere vulnerata in manum: illa autem vix mentis compos abibat, nam crucia-

betur graviter. ἐμὸς θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ, Χ, 242, meus animus anxietate conficiebatur præ luctu. ἀνδρῶν θυμὸς ὑπὸ εἰρεσίης ἀλεγεινῆς, κ, 78, macerabatur virorum animus a remigatione molesta. τείροντο χαλκῷ ὅσοι ἄριστοι ἔσαν, Ρ, 376, fortissimi defatigabantur et conficiebantur ferro; ubi tamen præcise de morte sermo non est, sed de labore gravissimo. ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες, πνοιῇ τειρόμενοι Ἡφαίστου, Φ, 353, 355, ab æstu ignis premebantur male anguillæ et pisces, *wurden geängstet, (were distressed.)* ἤκουσε τείρεσθαι Τρῶας, audivit adfligi eos, Ζ, 387, *dass ihnen hart zugesetzet werde, (that they were hard pressed.)* μὲ οἶον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ τείρεσθαι, β, 71, et me solum sinite luctu gravi macerari: ubi vis primaria inest πένθεϊ, nam deprecatur, ne et addant vastationem rei suæ familiaris: deinde et in οἶον, nam cupit relinqui a procis; nisi malis, esse neutrum genus, adverbialiter, tantum modo. ἀλλ' οὐδ' ὧς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ, at ne sic quidem obliviscebatur ratem, etsi valde anxius et pressus, ε, 324, quo notatur τὸ στεῤῥὸν (firmitas) τοῦ Ὀδυσσέως, ὃς καὶ οὕτω διαταραχθεὶς οὐκ ἔσχε λήθην τοῦ συμφέροντος, *vergass in der noth seinen vortheil nicht, (was not unmindful of his interest in this emergency.)* ἄναξ δ' ὀδύναις κακαῖς τειρόμενος, ι, 441, dominus ovium doloribus malis confectus, Polyphemus, ab oculo exusto. οὐ σεῖο μεθήσω τειρομένου, Λ, 840, te non relinquam dolentem ex vulnere. Ἄρηα ἤδη τειρόμενον, Ε, 391, Martem jam confectum doloribus, et attritum valde, *der schon ganz mürbe und kraftlos war, (who was already quite bruised and exhausted.)* πολλάκις υἱὸν τειρόμενον σώεσκον, Θ, 363, sæpius filium valde pressum servabam ei, *in noth seyenden, (in great distress.)* βασιλῆα, dominum suum graviter dolentem ex vulnere, Λ, 283. ἵπποι τόνγε πρὸς ἄστυ φέρον, βαρέα (neutr. pl. adverbialiter) στενάχοντα, τειρόμενον, Ν, 539, ad urbem eum ferebant, graviter gementem, male adfectum, nam sanguis fluebat ei ex vulnerata manu. γαστὴρ (ventriculus) κελεύει ἕο μνήσασθαι ἀνάγκῃ (jubet sui meminisse necessario) καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα, etiam valde adflictum et in animo luctum habentem, η, 218, *auch den betrübtesten, (though in extreme affliction.)* ἐνόησεν αὐτὸν (animadvertit eum) γήραϊ τειρόμενον, senectute confectum, ω, 232. μαχησόμεθα, καί περ μάλα τειρόμενοι, Ζ, 85, pugnabimus, quantumvis laborantes graviter. ἀναπνεύσωσι δὲ υἷες Ἀχαιῶν τειρόμενοι, Λ, 800. Π, 43. Σ, 201. τειρομένοις ἑτάροις ἀμύνειν, Ρ, 703, laborantibus sociis defendendo adesse. sic et Σ, 129. υἷας Ἀχαιῶν τειρομένους ἐρύεσθαι, Achæos adflictos eripere et servare, Ι, 248. et 302, ἄλλους περ παναχαιοὺς τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατὸν, alios saltem tamen Græcos universos adflictos misericordia complectere in castris. sic, ἐλέησεν, Ο, 44, ubi alii, minus bene fortasse, legunt κτεινομένους. τειρόμενον ἕλκει, Py. 1, 101, vulnere cruciatum, καταπονούμενον. Vide supra.

τειχεσιβλήτης, ὁ, vide sequens.

τειχεσιπλήτης, ου. ὁ. (Πέλω) muros pulsans et feriens. est epitheton Martis, munitionibus appropinquantis easque expugnantis. a πλήσσω et τεῖχος. et apparet, κ esse ejectum ex πλήκτης. Ἄρες τειχεσιπλῆτα, Ε, 31, 455, ὁ πλήσσων ἐπὶ πορθήσει. alii quidam scribebant olim τειχεσιβλήτης, ου, ὁ. eodem sensu a βάλλω, f. βλήσω, ὁ καταβάλλων τὰ τείχη. notatur ergo ὁ πολιορκητὴς, οῦ.

τειχίζω, f. ίσω. (Τέκω) muris cingo, munio, condo, murum facio, struo. ejus πρωτότυπον est τειχέω, unde τειχίζω. τεῖχος ἐτειχίσαντο, munitionem struxerunt sibi, sc. Græci circa castra sua, Η, 449. ὕμνων θησαυρὸς τετείχισται, hymnorum thesaurus structus est, Py. 6, 9, et muro quasi munitus est simul. τετείχισται δὲ πάλαι πύργος, Ist. 5, 56, ubi est metaphorice: exstructæ jam antea sunt laudes excelsæ, quasi turris procul conspicua et firma.

τειχιόεις, όεσσα, όεν. (Τέκω) muris et munitionibus instructus et cinctus, διὰ τὸ εὖ τετειχίσθαι. est epitheton urbis munitæ. Τίρυνθα τειχιόεσσαν, Β, 559. et 646, Γόρτυνα.

τειχίον, ου. τό. (Τέκω) murus vel paries vel septum circa aulam: munitio. non est deminutivum, sed derivativum, notans quodvis sepimentum circa aulam aut villam. ἐξῆλθεν μεγάρου, παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς, exiit domo, et extra munitionem aulæ, non procul tamen ab ea, π, 165, 343, coll. 341, ubi id τειχίον vocatur τὰ ἕρκεα, quorum structura describitur ξ, 5—12.

τεῖχος, εος. τό. (Τέκω) murus; et in genere et proprie, quævis munitio manu facta, propugnaculum structum, *eine befestigung, (a fortification.)* deinde et, quodvis munimentum et præsidium firmum. est a τεύχω, struo, paro, armo. notantur, non lapidea præcise, sed et lignea aliaque mœnia. vox Germanica, *ein teich, (a dyke, dam,)* i. e. munitio inundanti flumini opposita, agger, apprime convenit huic Græcæ. διαπορθήσας τείχεα Θήβης, vastans, Β, 691, ubi per mœnia synecdochice tota urbs intelligitur. εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρὰ, intrans portas et munitiones altas, Δ, 34. et 308, πόλιας καὶ τείχεα ἐπόρθουν, expugnabant urbes munitas. et 378, ἱερὰ πρὸς Θήβης, nam omnis munitio antiquis erat res sacra, utpote tuens et conservans homines. et 407, λαὸν ἀγαγόντε ὑπὸ τεῖχος ἄρειον, sub vel ad murum firmiorem; neutrum ab ὁ ἡ ἀρείων, præstantior, vel, martius. sic et Ο, 736, ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι, qui perniciem arcere possit a viris. possit tamen et esse neutrum ab ὁ ἡ Ἄρειος, ad Martem pertinens, i. e. ad belli vim sustinendam. περὶ πτόλιν, αἰπύ τε τεῖχος, circa urbem et altum murum, Ζ, 327. et 388, πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει, ad murum festinans abit. et 434, ἔνθα μάλιστα ἄμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, ubi facillimus est incursus in munitiones, *wo die festung am schwächesten ist, (where the works are weakest.)* Φειᾶς παρὰ τείχεσιν, Η, 135. et 436, τεῖχος ἔδειμαν, πύργους τ' ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν, murum ædificarunt et turres altas, ut sint defensio navium et Græcorum ipsorum: coll. 461—463, τεῖχος ἀναῤῥήξας (disrumpens) μέγα, ἀμαλδύνηται, funditus dejiciatur et solo æquetur. nam Græcos murum circa castra nautica sua ædificasse fingit poëta, non ex vero; ut et hac varietate poësin suam exornaret: et ne posteri eum arguere possint manifesti mendacii, quia reliquiæ tanti operis compareant nullæ; ideo Neptunum et Apollinem terræ motibus et inundationibus arenisque destruxisse et obtexisse vestigia ejus muri inducit. sic idem poëta, qui excogitavit hanc munitionem, eandem ἠφάνισεν. uno die a tot manibus structus erat tantus murus; paullo post uno die funditus periit: et ipse poëta non diu immoratur operi tam festinato; verioribus immoratur diutius. καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ, Ι, 349, ubi Achilles de eodem muro loquitur, quod Agamemnon eum ædificari curarit, et fossam amplam duxerit ad et ante hunc murum. et 353, μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύειν, pugnam procul a muro Trojano ciere, in campo. et 548, οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, *konnten nicht das feld halten, (could not keep the field.)* ὅτε ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἵξεσθαι, cum subiturus erat munitiones urbis, Λ, 181. τεῖχος ὕπερθεν (τῆς τάφρου) εὐρὺ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ, Μ, 4, murus amplus ad fossam, quem pro navibus fecerant. et 12, μέγα τεῖχος ἔμπεδον ἦεν, firmum stabat. et 18, ἀμαλδῦναι, solo æquare murum, coll. 30. nam circa hunc locum narratur et destructio hujus muri, et causa ejus quod inconsultis diis eum struxerant Graii, 6—9, 17—32. quo poëta docet, εὐσέβειαν εἰς πάντα ὠφέλιμον, καὶ σὺν θεῷ πάντα πρακτέον. Neptunus per terræ motus, Apollo per inundationes ex imbribus et procellis orientes, destruxit: et sunt hi dii personificatæ naturæ rerum mundanarum. conf. Η, 455—463, 436—453. τεῖχος εὔδμητον, munitio bene ædificata, Μ, 36. et 90, ῥηξάμενοι. et 257, μέγα ῥήγνυσθαι, perrumpere; quæ phrasis sæpius circa eum locum repetitur, coll. 308. et 388, ἐπεσσύμενον τείχεος ὑψηλοῦ, ruentem eum contra murum altum; qui respectu turrium in eo inædificatarum altus vocatur: nam alias non nimis altus, ut patet ex 397, 398. ὕπερθεν τεῖχος ἐγυμνώθη, nudabatur viris, Μ, 399. et 438, ὅς πρῶτος ἐσήλατο, qui primus irrupit intra munitionem Græcorum. sic, ἐσᾶλτο, irruperat intra, Ν, 679. et 683, ὕπερθε ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ad eas partes ædificatus erat murus humillimus. et 727, ἐπεὶ Τρῶες κατὰ τεῖχος ἔβησαν, postquam murum transgressi erant, superarant. sic et, ἔβαινον, Ο, 384, super murum dirutum et jacentem, et ubi jam erat ὁδὸς ἱππήλατος per murum. ἐρέριπτο, dejectus erat murus, Ξ, 15. δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ, intrabant intra munitionem coacti, Ο, 345. et 361, ἔρειπε ῥεῖα μάλα, destruebat murum facillime Apollo, coll. 362—366, ubi eximie poëta de hac dejectione per Apollinem facta. et 391, τείχεος ἀμφεμάχοντο ἔκτοθι νηῶν, extra castra. et 395, τεῖχος ἐπεσσυμένους, murum cum impetu intrantes eos, ἐπελθόντας τῷ τείχει. et 567 vocatur defensio castrorum manu facta, ἕρκος χάλκειον, ob hastas et gladios quibus utebantur directis in hostem. hinc sumsit oraculum, ut Athenienses se munirent muris ligneis, i. e. navibus. μεσσηγὺ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῦ, sc. Trojæ, Π, 397. et 512, ὑψηλοῦ ἀρὴν ἀμύνων, malum a muro alto ad salutem sociorum arcens: et genitivus est localis, ut stantem in muro notet. et 702, ἐπὶ ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο, contra curvaturam muri vadebat, ut superaret et occuparet eam. τείχει ὑπὸ Τρώων, sub muro, ad murum, Ρ, 558. περὶ τείχεος, circa murum, ad munitionem nostram, Σ, 279. et 514, τεῖχος μὲν ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα ῥύατο (custodiebant) ἐφεσταότες καὶ ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας, mulieres et pueri et senes. μὴ καὶ τεῖχος ἐξαλαπάξῃ, Υ, 30, ne et ipsam urbem evertat. et 145, τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος ὑψηλὸν, ad munitionem aggesta terra factam altam Herculis: ubi non murus lapideus innuitur, sed munitio castrensis vallo et fossa, *einen wall, verschanzung, (a rampart, intrenchment.)* Τρώων ὑπὸ τείχεϊ, sub muro, Φ, 277. et 295, κατὰ Ἰλίου κλυτὰ τείχεα, intra munitiones urbis. et 446, ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν, καὶ τεῖχος ἔδειμα εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵνα ἄῤῥηκτος πόλις εἴη, inquit Neptunus; qui in sequentibus et antecedentibus hanc suam una cum Apolline ædificationem describit: coll. Η, 452. μέμβλετο γάρ οἱ (curæ enim erat ei) τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος, μὴ Δαναοὶ πέρσειαν, ne Græci diruerent, Φ, 516. et 534, ἐς ἀλέντες, intra munitiones inclusi, coll. 531. et 536, ἐς ἅληται, irrumpat. et 540, οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο ἔφευγον, recta ad urbem. et 608, πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς μεῖναι. τείχεος ἆσσον ἴσαν, ad murum accedebant, Χ, 4. et 99, εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω, intro. et 237, τείχεος ἐξελθεῖν, exire extra munitiones. et 299, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ille intra munitiones est. et 507, οἶος γάρ σφιν ἔρυσο (tutabaris illis solus) πύλας καὶ τείχεα μακρὰ, i. e. urbem. ἀμφίελασε πόλει τεῖχος, ζ, 9. ἀγορὰς καὶ μακρὰ, η, 44. χάλκεον, ἄῤῥηκτον, κ, 4.

et fortasse πέτρη ipsa erat hoc τεῖχος. ἱκόμεσθα πόλιν αἰπύ τε τεῖχος, ξ, 472. ὄν καλέσαντο συνεργὸν τείχεος, Ol. 8, 43, quem Æacum advocarunt sibi cooperantem in struendo muro Ilii Apollo et Neptunus. τείχει ξυλίνῳ, in strue lignea, i. e. in rogo, Py. 3, 68, ubi vides significatum primum et generalem. ἀπὸ τειχέων, Ol. 6, 167, a mœnibus, i. e. ab urbe ea, venientem. πρὸ, Ol. 13, 79, ante muros. sic et Ist. 4, 35. ἐν τείχεσιν, Py. 4, 478, in muris ædificii. τεῖχος ὕψιον, Max. Tyr. diss. 2. munimentum tutius et firmius.

τείως, vide sub τέως.

τεκμαίρομαι, f. αροῦμαι. (Τέκω) finio, τελειόω: pro fine constituo, confirmo et ex dubitatione eximo, *ich setze fest, bezwecke, (I determine, appoint.)* τάδε ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο, ista sic dii mala constituerunt et destinarunt, Z, 349. κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροις Ζεὺς, H, 70, ubi κακὰ ad utrumque verbum pertinet: mala cogitans, mala definit et constituit utrisque, τελειοῦται, *bestimmet, bezwecket, (appointed, determined.)* πομπὴν δὲ εἰς τόδε αὔριον τεκμαίρομαι, η, 317, deportationem hospitis in patriam suam, in proximum diem constituo, *setze die wegbringung auf den nächstkommenden tag hiemit feste, (I hereby appoint the next day for his conveyance home.)* inquit rex Alcinous ad Ulyssem. ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη, κ, 563, nobis aliud iter constituit illa. τότε τοι τεκμαίρομαι ὄλεθρον νηΐ τε καὶ ἑτάροις, λ, 111, tunc sane definio et definitam indico perniciem, et navi et sociis tuis; inquit Circe. sic et μ, 139. apud recentiores, sed non apud antiquissimum poëtam, notat hoc verbum σημειοῦσθαι, signis ostendere, ex signis observare, conjectare. sic apud Eurip. Hipp. 280, ὅδε εἰς πρόσωπον βλέπων οὐ τεκμαίρεται; rem veram non deprehendit? μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, Ol. 8, 4, vates ex incensis oblationibus observantes signa, εὑρίσκοντες σημεῖα.

τεκμαίρω, (Τέκω) in forma activa, apud Pindarum notat, ostendo, indico, definio, δεικνύω. τεκμαίρει χρῆμα ἕκαστον, quemque ostendit et indicat suum opus, Ol. 6, 123, i. e. μηνύει ἕκαστον τὸ αὐτοῦ οἰκεῖον πρᾶγμα, et distinguit eum ab aliis, e. c. Homerum sua poësis, Demosthenem sua eloquentia, etc. ἕκαστον ἀνθρώπων ἡ πρᾶξις δεικνύει. sic, τεκμαίρει, indicium præbet, Ne. 6, 14.

τέκμαρ, τό. (Τέκω) neutrum subst. indecl. finis, exitus, scopus. idem ac τέκμωρ. θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, Py. 2, 90, deus omnem exitum pro spe sua (i. e. ex consilio suo) perficit. σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ, certus non sequitur exitus, Ne. 11, 57. nam τὸ τέκμαρ et τὸ πέρας sunt idem in antiqua Græca lingua.

τεκμήριον, τὸ, vide sub ἀτέκμαρτος.

τέκμωρ, τό. (Τέκω) neutrum substantivum indeclinabile; finis, exitus, scopus, *abgesteckter zweck, (a fixed aim,)* τέλος, *das ende, ziel, (the end, aim.)* idem eodem modo dicitur τὸ τέκμαρ: et est a τέκω, pono, statuo, *ich stecke, beschlage, setze, (I fix, set, appoint.)* τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμοῦ μέγιστον τέκμωρ, A, 526, hoc enim, annuere capite, ex me est maxima constitutio, et finis omnis dubitationis aut precationis; inquit Jupiter: τέλος πράξεων. μαχήσονται, εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωσιν, pugnabunt, donec finem et exitum Ilii inveniant, H, 30. I, 48, i. e. τὸ τέλος τῆς περὶ τὴν Ἴλιον μάχης. id quia variis modis evenire poterat, hinc nomen indeterminatum positum: vel capta urbe, vel bello per pactiones composito, vel rejectis omnino Græcis, etc. coll. 46, ubi proprius est finis quem Diomedes intendit; excidium Ilii. et 418, οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου, jam non invenietis finem Ilii constitutum, i. e. τὸ ἐν Ἀχαιοῖς σκοπιμώτατον τέλος, τὴν ἅλωσιν. sic et 681. ἵκετο τέκμωρ, N, 20, perveniebat ad finem sibi constitutum et propositum. hic locus maxime explanat hoc nomen: nam sermo est de proficiscente, quando venit eo quo voluit, et profectionis finem contingit. τοῖο εὕρετο τέκμωρ, hujus invenit finem, Π, 472, sc. hujus confusionis inter equos currui junctos; τέλος θεραπευτικὸν ἐπενόησε τῆς συγχύσεως ταύτης. nam equum letaliter vulneratum exsolvit celeriter ex loris: tunc reliqui duo equi se direxerunt, et in loris suis contenderunt trahendo currum. οὐδέ τι τέκμωρ εὑρεῖν δύνασαι, neque ullum exitum reperire potes, δ, 373. et 466, δύναμαι, nullum finem invenire possum hujus detentionis. Recentiores hoc nomen ponunt de signo: sed non Homerus.

τέκνον, ου. τό. (Τέκω) natus vel nata. idem ac τέκος. est et blandientis. τέκνον, τί κλαίεις, A, 362. Σ, 73, inquit mater ad Achillem, et 128, τοῦτό γε, τέκνον, ἐτήτυμον. sic eadem ad eundem, T, 29, μή σοι ταῦτα μελόντων, fili, ne tibi ista curæ sint. et Juno ad Vulcanum filium suum, τέκνον ἀγακλεὲς, Φ, 379, fili celeberrime. et Hecuba de Hectore, τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, curnam vivam, X, 431. ὤ μοι τέκνον ἐμὸν, heu fili mi, inquit Thetis, A, 414. et mater Ulyssis, λ, 215. sic parens filium vel filiam, in vocativo, τέκνον ἐμὸν, E, 382, 428. Λ, 785. T, 8, 342. X, 82. Ω, 128. α, 64. ε, 22. λ, 154. ω. 477. τ, 492. τέκνον φίλε, attice, et ad sensum, quasi diceret υἱὲ φίλε, X, 84. coll. 82, Hecuba ad Hectorem. et nutrix blandiens Telemacho, β, 363. τ, 22. υ, 135. eidem Helena, ο, 125. et 508, Theoclymenus senex eidem. Eumæus, π, 61. et 226, Ulysses personatus. Ulysses Achilli, I, 254. nutrix absenti Ulyssi, ὤ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος, τ, 363, quam anxia sum tui causa. eadem Ulyssi præsenti, χ, 420. et Penelopæ, ψ, 26, coll. 5, 70, 105. ἡμέτεραι ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα, *unsere weiber und unerzogene kinder, (our wives and infant children,)* B, 136. sic, Δ, 238. Z, 95. P, 223. Σ, 514, ubi mulieres et liberi imbelles disponuntur in muro, ut adsuescant terroribus bellicis, et suorum labores videant. νήπια, βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, X, 63. ἀγλαὰ τέκνα, clari et illustres, Νημίονος, B, 871. Τρώων, Σ, 337. Ψ, 23. Neptuno, λ, 248, et 284. ἔτεκε τρία τέκνα, Z, 196. οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε, K, 192, ita nunc, mei filii, excubias agite; ubi Nestor cum ducibus custodias obeuntibus, blanditur vigilibus. τέκνα καὶ γυναῖκας ἄλλοι ἄγουσι, I, 590. κακὰ, Ω, 252, ignavi; ubi sic Priamus increpat natos suos. et 542, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, te et natos tuos contristans. et 730, ἔχες δὲ ἀλόχους κεδνὰς, καὶ νήπια, tuebaris, *erhieltest, (thou preservedst.)* τέκνα φίλα, mei filii, γ, 418, inquit Nestor ad suos. sed δ, 78, Menelaus ad duos hospites. θεῶν ἐρικυδέα, λ, 630, gloriosi nati deorum. τῷδ' οὔτι (nequaquam) γυνὴ καὶ νήπια παρίσταται νοστήσαντι, adstant redeunti, μ, 42, i. e. nunquam redit. εὐφραίνοιτε γυναῖκας καὶ τέκνα, conjuges et liberos, ν, 45. ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια, ex capta urbe in servitutem, ξ, 264. ρ, 433. τῷ τέκνα τέκη φιλότητι μιγεῖσα, σ, 266, cui filios peperit ex congressu maritali; quod innuit, εὐνοίας ἐπίτασιν εἶναι ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ, τὸ τέκνα τέκεσθαι: quæ phrasis est χ, 324. de brutis quoque. στρουθοῖο νήπια τέκνα, B, 311, 315, 317. ἐλάφοιο, Λ, 113. τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης, T, 400, de equis ex famosissima equa natis. αἰγυπιοὶ, οἷς τέκνα ἐξείλοντο ἀγρόται, π, 217. τέκνον, fili, Ol. 6, 107. τέκνων γενέτειρα, Ne. 7, 3. τέκνοις, Ne. 1, 62. 7, 155, ubi est casus tertius. vide γ, 184, 254.

τεκνοῤῥαίστης, ὁ, vide sub Ἡρακλῆς, ad finem, in R.

τεκνόω, f. νώσω. (Τέκω) liberos gigno. ἐτέκνωθεν, pro ἐτεκνώθησαν, Ist. 1, 25, geniti sunt.

τέκος, εος. τό. (Τέκω) natus vel nata, *ein kind, (a child.)* sæpe et blandientis senioris est compellatio ad juniorem, *mein kind, (my child.)* δεῦρο, φίλον τέκος, inquit Priamus ad Helenam, Γ, 162. τίς σε τοιάδε ἔρεξε, *wer hat dich so zugerichtet, (who hath served thee thus,)* inquit Διώνη ad filiam suam Ἀφροδίτην, E, 373. et Jupiter ad Dianam, Φ, 509. θάρσει Τριτογένεια, φίλον, Jupiter ad Minervam, Θ, 39. X, 183. iisdem blanditiis adloquitur Phœnix senex Achillem, alumnum olim suum, I, 437, 444. et Juno Venerem, Ξ, 190. Priamus Hectorem, X, 38. et 56, ἐμὸν τέκος, nam φίλον est idem quod ἐμόν. sic Juno ad Vulcanum, Φ, 331. φίλον, Ω, 373, inquit Priamus ad ignotum sibi honestum juvenem. et Menelaus ad Telemachum, δ, 611. Eumæus ad herilem filium, π, 25, coll. 23. et anus nutrix ad Ulyssem, herum suum, τ, 474. et eadem ad Penelopen, ψ, 5, coll. 26, τέκνον φίλον. et τέκος in vocativo, sine adjecto, Nestor ad Achillem, Ψ, 626, coll. 627, φίλος. et Thetis ad Achillem filium suum, Σ, 95. et Alcinous ad filiam Nausicaam, ζ, 68. et nutrix Eurynome ad Penelopen, σ, 169. et Andromache ad filiolum suum, Ω, 732. et, ὦ τέκος, Priamus ad ignotum honestum, Ω, 425. Ulysses ad ignotam juvenculam, η, 22. et, Διὸς τέκος, in vocativo, Ἀτρυτώνη, E, 714. B, 157. Θ, 427. Φ, 420. et ad Minervam Achilles, A, 202. Ἀργυρότοξε, Φ, 229. et in accusativo, ὄφρα ἴδω φίλον τέκος, Σ, 63, ut videam filium meum. λίσσεό μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ τέκεος, supplica ei per patrem et filium suum, Ω, 467. et 36, τέκεϊ ᾧ, filio suo videndum. σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ, cum fortunis et filio suo, δ, 175. αὐτῶν, καὶ τεκέων, ipsorum et liberorum suorum, Γ, 301. αὐτὸν ἔτρεφε (educavit) Θεανὼ ἶσα φίλοις τέκεσσιν, pro τέκεσι, æque ac filios proprios suos, E, 71. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν, N, 176. O, 551, æstimavit eum æque liberis suis. ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσιν τῖον, E, 535. κακὸν Πριάμοιο, X, 453. μαντεύεο σοῖσι, β, 178, vaticinare natis tuis. δαινύῃ παρὰ σοῖσι, epuleris apud tuos natos, θ, 243, coll. 251. ἡμῖν τεκέεσσί τε, nobis liberisque nostris, Γ, 160. σὺν τεκέεσσι, una cum natis, Δ, 162, qui captivi erunt. ἄστεϊ, καὶ, θ, 525. τεταρπόμενος τεκέεσσι, natis, ξ, 244. τέκος ἐλάφοιο, Θ, 248, natum cervæ. ἀμύνει οἷσι τέκεσσι, defendit natos suos, Π, 265, de crabronibus. λέων περὶ οἷσι, P, 133. δοῦναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν, M, 222, de aquila. τέκος Ἀλκμήνης, Ist. 6, 44. Vide sub τέλος, aliquanto sub initio.

τεκταίνομαι, f. ανοῦμαι. (Τέκω) fabricor, struo, paro. ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἀρχεκάκους, qui et Paridi ædificarat naves omnis mali initium facientes, E, 62, sc. ὁ Φέρεκλος. conf. Hesiodi Ἔργ. 263, 264. et id contra fata deorum: nam erat prædictum Trojanis oraculo, ne naves facerent, sed agros colerent, si obtinere velint felicitatem antiquam. μῆτιν τεκτήναιτο, consilium struere et componere posset, K, 19.

τεκτοσύνη, ης. ἡ. (Τέκω) fabricatio, ars fabricandi. est nomen generis, ex contextu determinandum. ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνῶν, ε, 250, vir peritus structurarum; et h. l. τὴν ναυπηγικὴν τέχνην notat.

τέκτων, ονος. ὁ. (Τέκω) artifex qui aliquid fabricatur et construit et ædificat. est nomen generis, varias constructionum species sub se comprehendens. deinde ponitur et metaphorice, τέκτων κακῶν, fabricator malorum, *ein unglücksstifter, (a worker of mischief.)* κεραξόος τέκτων, artifex qui ex cornu aliquid efficit, Δ, 110, ut videas, quemvis τεχνίτην vocari τέκτονα, qui per epitheton εἰδικὸν determinandus

est. ἐνήρατο τέκτονος υἱὸν, E, 59—63, ubi pluribus describitur is τέκτων, in specie ὁ ναυπηγὸς, coll. 62. ἦσαν ἐν Τροίῃ τέκτονες ἄνδρες, οἵ οἱ (qui ei) ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλὴν, Z, 315, ubi dicuntur οἱ οἰκοδόμοι, fabri murarii et lignarii et cæteri architecti. βλωθρὴν πίτυν (altam pinum) τέκτονες ἄνδρες ἐν ὄρεσιν ἐξέταμον πελέκεσι (dejecerunt securibus) νήϊον εἶναι, ut sit trabs navalis, N, 390. Π, 483, ubi de ναυπηγοῖς sermo. στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει, τέκτονος ἐν παλάμαις δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, ὑποθημοσύναις Ἀθήνης, O, 411, amussis trabem navalem rectam facit, in manu fabri periti; et ibi quoque sermo est de ναυπηγῷ. ejus enim ars est excellentior aliis fabris lignariis. κλυτὸς ἤραρε τέκτων, celeber faber lignarius aptare solet tigna, Ψ, 712, ubi de terrestri ædificatore. ἄνδρες νηῶν τέκτονες, ι, 126. τέκτων ἔξεσεν (polivit) ἐπισταμένως, καὶ ἐπίθυνε στάθμην, ρ, 340, ubi sermo est de poste ad januam. et φ, 43, οὐδὸν, limen januæ. τέκτονα δούρων, fabrum lignarium, ρ, 384, qui numeratur ibi inter honestiores homines, et inter δημιοεργοὺς, sive οἰκοδόμος sit sive ναυπηγὸς, qui invitari soleat ad epulum. et proprie quidem ὁ τέκτων est ὁ διακείμενος περὶ ἐπισκευὴν ξύλου, *ein zimmermann, (a carpenter.)* κλισίην (sellam commodam) ἥν ποτε τέκτων ἐποίησεν Ἰκμάλιος, τ, 56, ubi est artifex qui sellam confecit ebore et argento exornatam. τέκτονα ἀνωδυνίας, artificem indolentiæ, i. e. bonæ valetudinis, i. e. Æsculapium medicum, Py. 3, 11. κατασκευαστήν. χρὴ ἀπὸ Ἀθηνᾶν τέκτονα ἀθληταῖς εἶναι, Ne. 5, 90, oportet ab Athenis esse magistrum certatoribus, quia ibi sunt optimi artifices hujus rei. τέκτονες σοφοὶ ἐπέων, Py. 3, 201, i. e. οἱ ποιηταί. κώμων, Ne. 3, 7, artifices hymnorum, i. e. bene cantantes. τεκτόνων χειραρᾶν, Py. 5, 48, artificum manu præstantium, ab ὁ χειράρης, ου, aptus manu ad confingendum aliquid.

ΤΕ'ΚΩ, (pro quo usus in præsenti dixit τίκτω) f. 1. τέξω. f. 2. τεκῶ, pario, gigno, *ich gebahre, zeuge, (I bring forth, beget:)* etiam de brutis, *ich hecke, (I breed.)* deinde in genere, procreo, pono, struo, paro, planto, *ich stecke, pflanze, decke, (I put, plant, cover;)* ut ex multis derivatis apparet. χαῖρε, γύναι, φιλότητι· περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, λ, 248. et 253, Πελίην τέκε (ἔτεκε) καὶ Νηλέα. et 257, ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκε, nam Cretheus erat deinde legitimus maritus, sed antea vero pulcra Tyro cum Neptuno coierat, cui primos geminos in conjugio peperit. σὺ γὰρ τέκες (genuisti) ἄφρονα κούρην, E, 875, inquiunt dii ad Jovem de Minerva; et quidem proprie h. l. nam sine matre eam genuit. parens uterque dicuntur οἱ τεκόντες, οἱ γεννήτορες. Ζεὺς Μίνωα τέκε, N, 450. et 451, Μίνως δ' ἐτέκετο Δευκαλίωνα, attice media forma pro activa. τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα, sc. Erechtheum, B, 548, Tellus peperit eum. οὓς τέκεν αὐτὸς, O, 198. ὃς τέκε Πηλεγόνα, Φ, 159. Ναυσίθοος δὲ Ῥηξήνορα, η, 63. & 55, τοκήων, οἵπερ ἔτεκον, Ἀλκίνοον, ubi apparet, de utroque parente dici verbum. sed κύειν matris est solius. μῆτερ, ἐπεί με ἔτεκες μινυνθάδιον, brevis ævi, A, 352. οὓς τέκεν Ἀστυόχη, B, 513. et 658, ὃν Ἀστυόχεια τῷ Ἡρακλεῖ. et 714, τὸν ὑπὸ Ἀδμήτῳ τέκεν Ἄλκηστις. et 728, ὃν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῆϊ. et 820, ὃν ὑπὸ Ἀγχίσῃ Ἀφροδίτη. et 865, τὼ (eos ambos) Γυγαίη λίμνη, quæ ut mater personificatur. μήτηρ μὲν (Æneam) ὑπὸ Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι, E, 313, et hæc phrasis cum ὑπὸ est Attica: cum dativo patris solo est communis phrasis. sic, ἔτεκε τρία τέκνα Βελλεροφόντῃ, Z, 196, 199. et 22, οὓς νύμφη Βουκολίωνι. τὸν ῥ' ἔτεχ' (ἔτεκε) Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσονι H, 469. ἣ Πειρίθοον, Ξ, 318. et 492, τῷ ὑπὸ μήτηρ ἔτεκεν Ἰλιονῆα. τρεῖς, οὓς Ῥείη, O, 187. Ἀπόλλωνα ἣ Λητὼ, A, 36. ὃν νύμφη Νηῒς, Ξ, 444. Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη μήτηρ, P, 78, *den, (whom.)* ἐπεὶ ἔτεκον υἱὸν ἀμύμονα, inquit Thetis de se, Σ, 55. θεῶν ὥριστος ὃν εὔκομος τέκε Λητὼ, T, 413. ὅτε μὲν μήτηρ, Υ, 128. ὃν αὐτὴ, X, 87. et 234, οὓς Ἑκάβη καὶ Πρίαμος τέκε παῖδας. et 353, αὐτὴ, *ihren leiblichen sohn, (her own son.)* sic, ὅτε μὲν τέκον αὐτὴ, cum eum peperi ipsa, Ω, 210, et 255, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους, quandoquidem genui præstantissimos; nam Priamus ibi loquitur. sic et 493. et de Peleo, 540, qui ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον, genuit immature periturum, Achillem. Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη, α, 71. ἥ μ' ἔτεχ' ἥ με ἔθρεψε, β, 131. πέρι γάρ μιν ὀϊζυρὸν τέκε μήτηρ, γ, 95. δ, 325. ὅτε μιν μήτηρ, η, 198. μὲν πρῶτον, τ, 355. τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα, γ, 489. ο, 187. τὴν Ὠκεανὸς παῖδα, κ, 139. ἔτεκε δύο παῖδε, Ἀμφίονά τε Ζῆθόν τε, λ, 261. et 284, αὐτῷ ἀγλαὰ τέκνα. ἥ μιν (quæ eam Scyllam) τέκε πῆμα βροτοῖσι, μ, 125. ὃν τέκεν Ὀδυσσεὺς, ξ, 174. μήτηρ, ἣ τέκε τέκνα, de passere, B, 313, exclusit pullos. sic et de equis vel equabus, Π, 150. Υ, 225. ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι, inquit Andromache versus mortuum maritum de filio communi, X, 485. Ω, 727. ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες, θ, 554, quam primum genuerunt parentes. τῷ (ἀνδρὶ) τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα, τ, 266, cui liberos pepererit; conf. τέκνα. ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν, δ, 64, siquidem viles homines haudquaquam tales gignere possint. τέκοι δέ με Ἥρη, N, 826, peperissetque me Juno. φῆ, δοιὼ τεκέειν (τεκεῖν) ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλοὺς, Ω, 608, dixit, Latonam peperisse duos tantum, nam ipsa pepererat multos, sc. Niobe. τί νύ σε ἔτρεφον αἰνὰ (pro αἰνῶς) τεκοῦσα, cur tandem te educabam, postquam infeliciter peperi, A, 414, inquit Thetis. et 418. κακῇ αἴσῃ ἔτεκόν σε, malo fato peperi te. θρέψασα τεκοῦσά τε μήτηρ, μ, 134. τόν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, B, 741, quem genuit. et 742, τὸν ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἱπποδάμεια. με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος, inquit Juno, Δ, 59. υἱὸν δὲ οὐκ ἄλλον πατὴρ, E, 154. et 546, ὃς Ὀρσίλοχον. ὁ δὲ Γλαῦκον, Z, 154. ὃν Ζεὺς, Ξ, 434, ubi Jupiter dicitur genuisse Xanthum fluvium. sic et Φ, 2. Ω, 693, nam fluvius est διϊπετής. Δάρδανον πρῶτον Ζεὺς, Υ, 215, sic de patre, 219, 230, 236, 237, 239, 240, ubi simul vides, activam et mediam formam esse ejusdem notionis: et circumlocutio ejusdem rei est 231, ἐκ Τρωὸς ἐγένοντο παῖδες. τούς μοι Λαοθόη τέκετο, X, 48. Μάντιος (ὁ) τοὺς, ο, 249. υἱέϊ, ὃν τεκόμεσθα, ψ, 61, quem habemus natum ex nobis, non adoptivum aut adsumtum. sic, οἵ μιν, ω, 292. X, 53. ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, utinam non genuisset, X, 481, active. τόνδε ἐμὸν φασὶν πατέρα εἶναι, ἠδὲ τεκέσθαι, sc. μὲ, δ, 387. τέκνα τεκέσθαι, liberos parere, χ, 324. ὅτε ἔμελλε Ἀλκμήνη τέξεσθαι, cum paritura erat, T, 99. τέκες, Ist. 8, 46. τέκε, Ol. 1, 144. Ol. 7, 132, 137. γόνον, Py. 2, 78. τίς νιν; Py. 9, 58, 148. παῖδα, Ist. 1, 14. τέκοι, Ol, 6, 83. τεκεῖν, Ol. 2, 168. τεκέμεν pro τεκεῖν, peperisse, Ol. 6, 50. Ist. 8, 70. τέξεται παῖδα, Py. 9, 104. τέκωνται φῶτα, Py. 4, 92, gignent virum, et conjunctivus pendet a præcedente κὲ pro τέξονται. ἡ ἐπίτεξ, εκος, fœmina partui vicina, it. parturiens, Herodotus, I, 108, 111. vox Lexicis omissa.

τελαμὼν, ῶνος. ὁ. (Ταλάω) lorum latum, quo portabatur clypeus, vel gladius accinctus, vel aliud. est a ταλάω, mutato priore α in ε. ὁ βαστακτικὸς ἢ καρτερικός. τελαμὼν ἀσπίδος, B, 388, ubi est ἀναφορεὺς clypei, λῶρος πλατὺς, δι' οὗ ἀνεφέρετο ἡ ἀσπίς. nam Homeri ævo clypei nondum habebant πόρπακας ἀλλὰ ὑπὸ τελαμώνων διῳκοῦντο: postea in locum horum loreorum τελαμώνων successere οἱ πόρπακες

lignei, qui et ὄχανα dicti. ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος ἀσπίδος, E, 796. et 798, ἀνίσχων τελαμῶνα, *da er den riemen in die höhe hub, (raising up the rein.)* ἀργύρεος τελαμὼν ἦν, lorum clypei argento inductum vel distinctum, Λ, 38. sic, ἀργύρεον, Σ, 480, τελαμῶνα περὶ στήθεσφι φαεινὸν ἀσπίδος, M, 401, splendidum, ob argenteum ejus colorem. ἀπὸ ὤμων ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ ἔπεσε, Π, 803. de balteo, quo gladius portatur, est H, 304, ξίφος σὺν κολεῷ καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι, gladium cum vagina et scite facto balteo, scite secto. sic et Ψ, 825. μαχαίρας χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων, Σ, 598, gladios auro ornatos ex argentatis balteis pendentes. χρύσεος ἦν τελαμὼν, λ, 609—613, ubi balteus Herculis mira arte factus describitur, auro inductus vel distinctus, *mit golde gesticket voll figuren, (embroidered with figures in gold.)* qui 608 per synonymiam vocatur ἀορτὴρ ἀμφὶ περὶ στήθεσσι, de utroque, clypei et gladii loro, est Ξ, 404, δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου. ut ergo appareat, etiam clypei ἀναφορέα cinxisse pectus, sicut balteus a dextro humero ad sinistrum femur dependebat. deinde notat idem nomen etiam in genere ἱμάντα, lorum: δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν, P, 290, cum vinxisset eum loro circa malleolum pedis, ut mortuum abstrahere posset: πλατεῖ ἱμάντι. Vide sub ἀορτήρ.

τελέθω, (Τέλλω) sum, perfectus sum: præsum: dignus sum: facio vel fio. est a τὸ τέλος, finis, perfectio, imo a τελῶ, i. e. ποιῶ, ὑπάρχω, per paragogen: sicut a νέμω est νεμέθω. non ergo est simpliciter idem quod εἰμί. νὺξ δ' ἤδη τελέθει, nox jam regnat, H, 282, 293. θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων ἔργοισιν τελέθει, η, 52, vir constans et animosus in omnibus rebus melior et præstantior est. ἵνα ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι, ubi viri valde decori apparent et quasi regnant, I, 441, sc. in pugnis et in concionibus. Λυκίων ἀγοὶ, οἵπερ τὸ πάρος ζαχρηεῖς τελέθουσι M, 347, qui et alias magno impetu rem gerunt. ζαφλεγέες, valde splendidi conspiciuntur, et florent, Φ, 465. οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι, Ψ, 589, qualia juvenis errata et extravagantiæ quasi, exoriuntur, *wie stark seine ausschweiffungen sind, (how great his aberrations are.)* ἵνα ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ, ubi agni statim cornuti fiunt, δ, 85. οἵτε μάλιστα κήδιστοι, θ, 583, qui maxime curæ esse solent. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσι, τ, 328, sunt brevis ævi. θεοὶ, ξείνοις ἐοικότες, παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας, ρ, 486, dii, peregrinis assimilati, sub varia figura et dignitate apparentes, perambulant urbes, alias ut pauperes, alias ut magnates, etc. δαέντι δὲ, (qui didicit plenarie artem statuariam, eamque percognitam habet) καὶ μείζων σοφία (etiam major ars, vel majus artificium, quam id est quod Rhodii faciunt) ἄδολος τελέθει, Ol. 7, 99, sine dolo fit, i. e. eum non decipit et in erroneum judicium inducit; non putat per præstigias id fieri. τί μάλα τοῦτο κερδαλέον τελέθει; quid magnopere hoc lucrosum exsistit? Py. 2, 143. et 174, πρὸς κέντρον λακτίζειν, τελέθει ὀλισθηρὸς οἶμος, adversus stimulum calcitrare, perniciosa apparet esse ratio. ἀρετὴ χρονία τελέθει, Py. 3, 204, virtus diuturna valet dignitate. ἀπορία, inopia mera est, Ne. 7, 154. ἐκ πόνων τελέθει αἰὼν ἡμέρα, post labores exsistit vita placida, Ne. 9, 105. δύο ἀμπλακίαι φερέπονοι τελέθοντι, dorice pro τελέθουσι, duo peccata ærumnas afferentia eminent, Py. 2, 56.

τέλειος, εία, ειον. (Τέλλω) perfectus, integer, adultus plene. scribitur et τέλεος, έα, εον. ἀρνῶν κνίσσης, αἰγῶν τε τελείων, A, 66, nidore agnorum adultorum et caprarum adul-

tarum, simul et perfectarum omnibus numeris. nam diis perfectissimis debentur talia, et sermo est de sacrificio. sic et, βοῶν αἰγῶν τε τελείων, Ω, 34. αἰετὸν, τελειότατον πετεηνῶν, Θ, 247. Ω, 315, τὸν ἐπιτελεστικότατον, qui certissima facit auguria: simul fortasse et, τὸν ἐν ὑπεροχῇ καὶ ἀξιώματι, τὸν βασιλικώτατον: sed prius est verius. τέλειον (neutrum substantive) τοῖς κωμάσομεν, Py. 9, 156, perfectum aliquid his cantabo, perfectum iis pangam encomium, ob vota, (quæ qualia sint ignoramus) nactus aliquod bonum ab iis. τελείᾳ ματρὶ, i. e. Junoni, Ne. 10, 32, quia pronuba est, et nuptiarum præses, τὰ τέλεια vero sunt ἱερὰ nuptialia. nam ὁ γάμος sæpe dicitur τὸ τέλος, et οἱ τέλειοι sunt οἱ γεγαμηκότες. hinc Juno, quæ est Ζυγία, dicitur ἡ Τελεία. et τὰ προτέλεια sunt sacra ante nuptias. apud Artemidorum explicatur somnium cœlibis, cui mors visa erat; quod ei matrimonium instet: quia et ὁ θάνατος et ὁ γάμος communiter τὰ τέλη dicantur. Putabant enim veteres, procreationis causa adolescere homines. τελέαν δόξαν, Py. 8, 34, perfectam et plenam gloriam. τελεία ἀρὰ, imprecatio effectum suum nanciscens, Æschyl. Sept. c. Th. 838. τέλεια πάθη, summæ calamitates, ibid. 857, τὰ ἔσχατα καὶ ὑπερβολὴν οὐκ ἔχοντα. Vide sub τέλος paullo ab initio.

τελείω, (Τέλλω) ionice et poëtice pro τελέω. ad finem et effectum perduco. χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει, de aurifabro, efficit opera pulcra, ζ, 234. ψ, 161. θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς, imprecationes evenire faciebant, I, 456, *haben die flüche in die erfüllung gehen lassen, (have caused the imprecations to be fulfilled.)* Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμὰς, O, 593, Jovis mandata peragebant. ἦ μέν σοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω, certe quidem tibi ista omnia evenient sicut dico, ξ, 160, ubi est f. 2. m. significatu passivo, pro τελεῖται, ex τελέεται producto priore ε. sic et π, 305. et 561, οὐδὲ πάντα τελείεται ἀνθρώποις, non omnia somnia eventum habent apud homines; ubi est præsens passivi a τελείω. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, Jovis voluntas effectui dabatur, A, 5. λ, 296, ἐπληροῦτο τὸ πεπρωμένον: conf. βουλή.

τέλεος, έα, εον, vide τέλειος.

τέλεσμα, τὸ, vide sub τελέω, paullo ante medium.

τελεσφορέω, vide sequens.

τελεσφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) usque ad finem et consummationem ferens, ad effectum tendens et finem destinatum adferens. est epitheton anni, ὃς τὰ κατ' αὐτὸν πάντα εἰς τέλος ἄγει ἐντελέστατον, διὰ τῶν τεσσάρων ὡρῶν: deinde est et epitheton in genere omnium, quæ ad effectum certum perveniunt, e. c. ἐλπὶς τελεσφόρος, spes quæ impletur; λόγος τελεσφόρος, ὁ εἰς ἔργον ἀπεκβὰς, si id fit quod dictum est. sic vindicta et justitia divina dicitur τελεσφόρος, διὰ τὸ αὐτῆς ἐνεργὸν καὶ πρακτικὸν καὶ ἐν πᾶσι δίηκον. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, in annum completum, *ein volles jahr lang, (a whole year,)* T, 32. δ, 86. κ, 467, coll. 469. ξ, 292. ο, 230, et dicitur sic, ὁ πᾶν ἀγαθὸν τὸ ἐκ γῆς εἰς τέλος ἄγων τῇ περιτροπῇ (circumvolutione sua) καὶ μηδέν τι ἐλλείπων. Pingi solebat talis annus ut ἀνὴρ τετράπηχυς (quatuor cubitos seu brachia habens) λαμπρῶς ἐσκευασμένος τραγικώτερον ἐν προσωπείῳ (cum persona) καὶ φέρων χρυσοῦν Ἀμαλθαίας κέρας. τελεσφορεῖν est, εἰς τέλος ἄγειν, *zur vollendung und reife bringen, (to bring to completion and maturity.)*

τελετή, ῆς. ἡ. (Τέλλω) finis, exitus, *das ende, (the end.)* sed apud recentiores est vox sacra, et notat, solemnem celebrationem festi diei, vel sacri alicujus: et sic ubique apud Pindarum. ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ, in recens et nunc primum instituta celebritate illa sacra, Ol. 10, 63, i. e. ἐν πρώτῃ τελουμένῃ ἑορτῇ τῶν Ὀλυμπίων. ἐν τελεταῖς ὡρίαις, in sacris stato anni tempore celebrandis, Py. 9, 172. sic, Ne. 10, 63, ubi panathenaica sacra intelliguntur. τελετὰς μακάρων φυλάσσοντες, Ol. 3, 74, observantes beatorum solemnes ritus et sacra. deinde, specialius etiam, mysteria Cereris et Proserpinæ sic vocata. Vide sub τέλος, aliquanto ante medium.

τελευτάω, f. ήσω. (Τέλλω) finio, ad finem et metam perduco, impleo. *ich ende, vollende, vollziehe, bringe zum ziel, (I end, finish, accomplish, bring to a conclusion.)* οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ, Σ, 328, *erfullet den leuten nicht alle ihre wünsche und vorsatze, (does not fulfil all their wishes and designs.)* ὡς ἠρᾶτο, καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα, sic precabatur, sc. Minerva personata, et ipsa rata faciebat et efficiebat ea omnia, γ, 62. de ædificatione navis est ε, 253, ἐτελεύτα, absolvebat opus. οὔτε ἠρνεῖτο γάμον οὐδὲ τελεύτα, ω, 125, *schlug die vermählung nicht gerade zu aus, machete aber auch keine anstalt zur vollziehung, vollzog sie nie, (neither positively rejected the match, nor took any steps for bringing it about.)* ταῦτά σοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω, hæc tibi, O miser, efficiam et operabor, λ, 80. εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις ὅσα ὑπέστης, si re vera tamen omnia efficies, quæ recepisti in te facturum, N, 375, i. e. τελέσεις. εἰ Ζεύς σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ, ο, 523, an is vobis ante nuptias et loco earum efficiet malum diem, i. e. mori vos faciet. ταῦτά σοι πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοὶ, hæc tibi omnia conficient illi, β, 306, ἐκτελέσουσι. et 275, οὔ σε ἔολπα τελευτήσειν ἃ μενοινᾷς, non sperem te effecturum quæ cogitas. ἐπεὶ ὤμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον, Ξ, 280. β, 378. κ, 346. sic et τελεύτησαν, μ, 304. ο, 437, *diesen eid völlig abgeleget hatte, (had duly taken this oath,)* conf. ὅρκος. ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα, Θ, 9, i. e. τελειώσω, *vollenden möge, (may perform.)* ἐπὴν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξῃς, si effeceris ista, α, 293. αἴθε, ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα Ἀλκίνοος, η, 331, utinam omnia, quæ dixit, re ipsa efficiat rex, *O dass er doch alles ins werk setzen müsse, (O that he may accomplish it all.)* αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ, φ, 200, utinam hoc desideratum efficias mihi. ἐλπωρή σοι ἔπειτα, τελευτῆσαι τάδε ἔργα, β, 280, coll. 275. ἡμῖν εὐχομένοισι — τάδε ἔργα, γ, 56, nobis precantibus perficere has res. ταῦτα τελευτήσας ἐνεόμην, cum hæc fecissem, redibam, δ, 585. ρ, 148. ὃ οὔποτε ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον, quæ ego effectum iri nunquam putaram, N, 100, ἀποτελεσθῆναι. τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν, θ, 510, i. e. ταύτῃ τῇ βουλῇ, hac (posterius memorata) ratione sane et deinde futurum erat ut efficeretur destinatum. ὅς μοι ἔφη τάδε πάντα — ὀπίσσω, ι, 511, qui mihi dicebat ista omnia eventura esse. πρίν γε τὸ Πηλείδου τελευτηθῆναι ἐέλδωρ, O, 74, priusquam hoc Pelidæ desideratum votum effectui datum sit, *erfüllet seyn wird, (shall be fulfilled.)* καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα, β, 171, ei enim aio perfecta esse omnia, *alles erfüllet zu seyn was ihm geweisaget worden, (that all is fulfilled which was foretold to him.)* ὁπότε παῖδα ἁλίου τελευτάσομεν, si finiemus diem illum extremum, Ol. 2, 60, i. e. τεθνήξομεν, ἀνύσομεν ἡμέραν ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως μετέχουσαν. τελεύτασαν (ἐτελεύτησαν) λόγων κορυφαὶ, Ol. 7, 124, finem suum habuerunt sermonum summæ, ἐτελειώθησαν, *haben ihre erfüllung erreichet, (had reached the end.)* ubi ergo intransitive. τελεύτασε πόνους Δαναοῖς, Py. 1, 106, i. e. ἐπὶ τέλος ἤγαγεν αὐτούς. Vide sequens.

τελευτή, ῆς. ἡ. (Τέλλω) finis, exitus, completio, *die vollendung, das ende, (the completion, the end.)* et notatur hac voce τὸ τέλος παντὸς πράγματος, et τελευτᾶν est πληροῦν, εἰς τέλος ἄγειν. post Homerum cœpit hæc vox, simpliciter posita, mortem significare. cæterum est a τελετή, interposito ut solet υ. βιότοιο τελευτή, i. e. ὁ θάνατος, H, 104. Π, 787, *des lebens ende, (the end of life.)* hinc sumtus recentiorum significatus per ellipsin. οὐ μοι δοκεῖ μύθοιο τελευτὴ τῇδέ γε ὁδῷ κρανέεσθαι, I, 621, non videtur mihi, hac saltem via, finis et effectus consilii nostri impetrandus; conf. κραίνω. *auf der reise kommen wir nicht zu unserm ziele, (by the journey we shall not attain the object.)* οὔτε ἀρνεῖται γάμον, οὔτε τελευτὴν ποιῆσαι δύναται, α, 249. π, 126, non recusat præcise nuptias, nec tamen consummationem earum facere potest, εἰς τέλος ἄγειν τὸν γάμον οὐκ ἐθέλει, *will sie nicht vollziehen, (she will not consummate.)* ergo τελευτή est τὸ τέλος τοῦ ἔργου. τὸ παρὰ δίκην γλυκὺ πικροτάτη μένει τελευτή, Ist. 7, 68, amarissimus finis manet dulcedinem injustam. ἐν τελευτῇ, i. e. ἐν ὑστέρῳ, in futuro, Ol. 7, 47. Py. 1, 69. ἐς τελευτὴν, ad finem vitæ usque, Ol. 5, 52, *biss an dein ende ununterbrochen fort, (without interruption till the end.)* ἔδειξεν αὐτῷ πᾶσαν τελευτὰν πράγματος, Ol. 13, 105, ostendit et narravit ei omnem rem gestam, *den ganzen verlauf der sache, (all the circumstances of the affair,)* a principio usque ad finem. αὐταῖς ἤγαγε, Py. 4, 374, mortem illis adduxit, coll. 372, ubi de vita sermo est earum, qua privandæ erant per Argonautas. τερπνὴν γάμου, delectabilem consummationem nuptiarum, Py. 9, 118, *vollziehung der heyrath, (consummation of marriage.)* quæ et τὸ τέλος vocatur. τελευτὴν ἁπάντων γῆν ἐπιεσόμενος, finem et postremum omnium, terram, induturus, i. e. moriturus, Ne. 11, 21, *das final aller lebendigen dinge, (the end of all living things.)*

τελέω, f. έσω. (Τέλλω) efficio, ad finem perduco, perfecte facio. *ich bestelle, vollende, bringe zum ziel, wirke, mache wirklich, (I do, perform, complete, effect, render efficient.)* τελέωμεν μῦθον, δ, 776, effectui demus id consilium captum. κεῖθι πολέας τελέοντες ἀέθλους ἥμεθα, γ, 262, ibi sedebamus, i. e. morabamur, multos exantlantes labores, *die wir viele kämpfe auszustehen hatten, (who had to endure many hardships.)* νῆας, αἵ κεν τελέοιεν ἕκαστα, ι, 127, naves, quæ efficere possent quæque, vel, quæ finire possent diversa, et transeundo perfecte jungere. conf. ἕκαστος. nam ἕκαστος est nomen partitivum; et h. l. notat, huc, illuc, in partes diversas et remotas: et τελεῖν est in specie, finire iter, ad finem aliquem constitutum pervenire, peragere. ὅτε δὴ ἵπποι πύματον τέλεον (ἐτέλεον) δρόμον, Ψ, 373, 768, cum finire vellent ultimum cursum, cum in eo erant ut attingerent metam. πάντα γάρ ἤδη σοὶ τελέω (fut. 2. pro τελῶ, distracto circumflexo) τὰ πάροιθεν ὑπέστην, Ψ, 20, 180, omnia enim jam tibi persolvam et effectui dabo, quæ olim suscepi in me facienda. sic, ταῦτα μὲν δὴ οὕτω τελέω, ὡς σὺ κελεύεις, δ, 485, ista quidem sane sic perficiam ut tu jubes: et initio hujus versus est ⏑⏑ loco ¯¯. ἦ τάχα σοὶ τελέω κακὸν, σ, 388, certe pæne tibi illaturus essem malum, *gewiss bald solte ich dich unglücklich machen, (I should certainly have soon brought misfortune upon thee.)* ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ, pro εἴπερ, siquidem effectui daturus est eas minas, Θ, 415, *wenn er es anders wirklich machen wird, (if, however, he will carry it into effect.)* et hoc dicit pro Jove: si perficit minas, et nisi sunt minæ tantum, tunc hoc et illud faciet vobis: et sensus est, si vos cogitis

eum ut minas effectui det; tunc id re vera fiet. ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, Υ, 370, i. e. τελειώσει cui opponitur τὸ κολούειν, aliud pleno effectui dabit, aliud in medio intervallo mutilum relinquet, coll. 369, οὐ πᾶσι μύθοις τέλος ἐπιθήσει, summam imponet perfectionem. τελέει δὲ ὁδὸν οὔποτε ταύτην, β, 256, iter nunquam perficiet. σοὶ αὐτὸς πέφραδε, ὅπως τελέει, tibi ipse exposuit, quomodo effecturus sit, τ, 557. αὐτοῦ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας, I, 156, 298, ejus sub sceptro splendido solvent tributa, quæ et nos jura solemus vocare. sic exponunt multi. sed præstat fortasse: ejus sub sceptro et regimine splendidos et felices exercebunt mores, *werden, herrlichen sitten gemäs, ihr leben anstellen, (will regulate their lives by elegance of manners.)* πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσι. M, 59, pedites vero cupide tentabant, si id effecturi essent ut transirent. ut ergo sæpe τελεῖν sit, a termino aliquo progredi ad alium destinatum terminum; sicut de navibus ex ι, 127, vidimus: ubi ἕκαστα possit elliptice esse, εἰς ἕκαστα, in singula diversa loca. possit tamen loco ex M jam citato, verbum in genere notare, si effectui rem cœptam daturi sint: ut hinc τὰ τέλη sint τὰ τάγματα, quasi τῶν ἐν μάχῃ ἔργων ἐπιτελεστικὰ, quæ in expeditione militari res gerunt. ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν, ζ, 174, sed ulterius multa dii facturi sunt ante, et statuturi adversus me, decreto suo. εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον, ψ, 286, si quidem vero dii constituturi tibi sunt senectutem meliorem, quam 283 vocavit λιπαρὸν γῆρας. ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσσω, ob metrum pro τελέσω, Ψ, 559, tunc sane ego ei et hoc præstabo et persolvam, *auch das geben, (give that also.)* αἴθε οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων, utinam sic in omnibus aliis iræ suæ satisfaciat ille, Δ, 178, nisi ibi legendum in optativo, τελέσειε, per apocopen τοῦ ε. ὄφρα ἐτέλεσσα (duplici Sigma ob metrum) donec absolvi eam ædificationem, ψ, 192. et 199, de structura spondæ lecti. ἐσθλόν τι ἔπος οὐδέπω εἶπας, οὐδὲ ἐτέλεσσας sc. ἐσθλόν τι ἔργον, A, 108, *hast nie was edles geredet, noch gethan, (thou hast never said or done any thing noble.)* σὺ δὲ οἱ νόον οὐκ, tu vero ei id votum non effecisti, Ψ, 149, *hast seinen wunsch nicht erfüllet, (hast not fulfilled his wish.)* εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκα Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσε, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ, Δ, 160, 161, etiamsi non statim deus id effectui dedit, attamen post id efficiet. ὅρκια μὲν Ζεὺς οὐκ ἐτέλεσε, fœdus quidem pacis Jupiter non firmum et constans esse voluit, H, 69, ubi vide Ζεὺς in R. οὐδὲ ἐτέλεσσεν, φέρων δοῦναι τεκέεσσιν, M, 222, *er erreichete seinen zweck nicht, es seinen jungen zu bringen, (she could not accomplish her intention of carrying it to her young,)* de aquila anguem ferente, coll. 220. recentiores hinc dixerunt, ἀποτελεσματικὴν, τὴν περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐπιστήμην, *die wissenschaft aus dem vogelfluge die erfüllung seiner absichten und vorhaben zu weissagen, (the science of prophesying the accomplishment of designs and plans by the flight of birds.)* ὃν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε, quam mercedem pactus non persolvit, Φ, 457, hinc τελέσματα dicta τὰ φορολογήματα, *zölle und abgaben, (taxes and imposts.)* μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων, vix tandem finem destinatum nobis concessit deus, γ, 119, i. e. τὸ τέλος ἐπήγαγε, οὗ ἕνεκα ὁ πόλεμος Τρωϊκὸς, *hat uns mit vieler mühe zum zwecke kommen lassen, (with difficulty permitted us to accomplish our object.)* ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐτέλεσεν Ἠὼς, ε, 390, ubi ἡ Ἠὼς ut dea μυθικὴ σωματικῶς intelligenda, cujus ἀποτέλεσμα (effectus, *wirkung) (effect)* est ἡ ἡμέρα quam adducit, *hat den dritten tag hervorgebracht, (brought on the third day.)* sic et ι, 76. κ, 144. ἐπεὶ θεὸς ἐτέλεσε φιλοτήσια ἔργα, postquam peregerat opus maritale, λ, 245. ἄλλα, ἅ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων, χ, 51, quæ ei ad effectum deducere non permisit Jupiter. τῷ δ' οὐκέτι δῶρα ἐτέλεσσαν Αἰτωλοὶ, I, 594, ei tamen nondum persolverant et re ipsa dederant dona Ætoli, οὐκέτι εἰς τέλος ἤγαγον ἢ ἐτελείωσαν. hinc recentiores fecere τὸ τελεῖν verbum φορολογικὸν, ut dicerent, οὗτος ἐτέλεσε τοῦτο, *hat das gezollet und bezahlet, (has paid it.)* ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν, sc. τὸν πλοῦν, sine ærumna absolverunt navigationem, η, 325, i. e. ἀπήνυσαν, nam ἀνύω est τελειόω, *ich vollende, (I accomplish.)* οὐδὲ ἐτέλεσσαν, ν, 212, neque in ea re propositum suum obtinuerunt. εἰσόκε πᾶσαν δωτίνην τελέσω, λ, 351, donec totam donationem confecero et ordinavero plenarie: cui opp. τὸ κολούειν, nam τὸ κολοβὸν et τὸ ἐντελὲς sunt opposita. ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ, tenet iram, donec perficiat et ad propositam vindictam perducat eam, A, 82. et 523, ἐμοὶ ταῦτα μελήσει ὄφρα τελέσω, mihi hæc curæ erunt ut efficiam. δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος Ἕκτωρ, metuo, ne sane mihi in effectum deducat verbum suum Hector, quod contra me minatus est, Ξ, 44. αἴκε τελέσῃς τοῦτο ἔπος, si faceres id quod te facturum dicis, Ψ, 543. αἴ κε Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ, si quando Jupiter facta ista velit rependere facientibus, ρ, 51, 60. ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ τελέσωσι, σ, 133, si tamen et tristia dii immittunt et tribuunt. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ, Σ, 8, ubi deest, δείδω, metuo, ne sane nunc paraverint malas ærumnas animo meo dii, confecerint, tribuerint. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, I, 157, coll. 299, ταῦτά κέ σοι τελέσειε, hæc tibi tribuet et persolvet, *das alles würde er dir geben, (he would give thee all this.)* τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε, quis tandem mihi hanc rem suscipiat et perficiat, K, 303. εἴθε αὐτῷ Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειε, β, 34, utinam ei Jupiter bene cedere jubeat id quod destinat. ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων, quod ne fieri sinat deus, δ, 699. sic, μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε, *das lasse doch Gott nicht wirklich werden, (God grant that it may not come to pass,)* ρ, 399. υ, 344. τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειε, ἤ κε ἀτέλεστα εἴη, θ, 570, ista vero deus aut fieri jubeat, aut nunquam fiant, prout visum est ei. ὅπως φρεσὶ μενοινᾷς, ὥς σοι Ζεὺς τελέσειε, *wie du in deinem herzen wünschest, so wolle es dir Gott erfullen, (God grant that the wishes of thy heart may be fulfilled,)* ο, 112. et 195, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμὸν, *wollest du wohl etwa das, was ich sagen will, über dich nehmen, und es mir zu gefallen wirklich thun? (wouldst thou undertake that which I shall say, and carry it into effect to oblige me?)* et res illa, quam vult fieri, est 199. et 203, συμφράσσατο ἐῷ θυμῷ, ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειε, deliberabat animo cum suo, quomodo ei hoc in se susciperet et perficeret apto modo. αἲ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων, υ, 236, utinam quidem, O hospes, hanc rem effectam daret, et hoc verbum tuum re ipsa firmaret. καί κέ σοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν, N, 377, et sane etiam nos tibi hæc polliceremur et re ipsa præstaremus, sc. ea quæ sequuntur 378, in opp. ad ea quæ pollicitus ei erat Priamus, 376. et est eo loco acerbissima irrisio mortui herois. τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, effice mihi promissum quod recepisti in te, κ, 483. τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν, εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ, Ξ, 195, 196. Σ, 426, 427, efficere enim me id tibi, animus impellit, si quidem valeo ad efficiendum, et si res ipsa talis est quæ fieri potest. sic et ε, 89, 90. ὁπότε κεν δὴ Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, quandocunque tandem Jupiter velit id fieri, Σ, 116. X, 366. ἐμὲ ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι, Ξ, 262, jussisti me aliud valde difficile efficere. μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τέλεσσαι, Σ, 362, mortalis alteri mortali persoluturus certe est, quæ debet; et oppositio ibi hæc est: si homo mortalis potest ulcisci injuriam suam, et plene rependere alteri; quidni ego, tanta dea, id non facerem. οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι sc. τοῖα, ἐπιεικές ἐστι, T, 22, qualia congruum est opera immortalium esse, et non mortalem talia perficere. τελέσαι τάφον Ἕκτορι, plene perficere sepulturam ei, Ω, 660, *dass ich die beerdigung ihm vollziehen soll, (that I shall perform his funeral obsequies.)* οἷος ἐκεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε, β, 272, qualis ille erat facere opus et verbum, i. e. οἷος ἦν ἔργῳ καὶ λόγῳ: nam ἔργον τελέσαι est, ἀπαρτίσαι τὸ ἐγχειρηθὲν, λόγον vero, τὸ ἐντελῶς εἰπεῖν καὶ ἀμέμπτως, *vollkommen in thaten und reden. (perfect in word and deed.)* δύναιτό γε καὶ τὸ τελέσσαι; an possit tandem et istud effectui pleno dare? δ, 644, coll. 663, 664, istud nimirum, de cœpto itinere. ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, oportet prius aliud iter facere, κ, 490. πόνος, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα, ψ, 250, labor, quem me oportet omnem exantlare. ταῦτά μοι τελέσαι, ubi est infin. pro imperat. λ, 77. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται, hæc certe jam omnia fiunt, *das gehet nun alles in die erfüllung, (all this is now coming to pass,)* B, 330. Ξ, 48. β, 176. ε, 302. ν, 178. σ, 270, *(wird nun alles vollendet werden, (will all now be accomplished.)* α οὐ, B, 36. ὡς τελέεσθαι ὀΐω, α, 201. ο, 173, sicut puto factum iri. ὥρμηναν δ' ἀνὰ θυμὸν, ἅπερ τελέεσθαι ἔμελλον, agitabantque in animo, quænam futura indicarent hæ aves, β, 156, nisi legendum est ἔμελλεν ad ἅπερ, ut τελεῖσθαι, non sit fut. 2. infin. m. sensu activo, effecturæ sint aves; sed præs. pass. quænam futura sint ut fiant. ὦ γέρον, οὔπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι ὀΐω, γ, 226, O senex, nunquam hoc factum iri credo. φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι, δ, 664, *wir dachten es würde ihm nicht gelingen, es würde von ihm nicht können möglich gemachet werden, (we told him he would not succeed in it, it was impossible for him to accomplish it,)* coll. 644. ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι ὀΐω, χ, 215, ita enim, quæ proposuimus nobis, etiam actum iri credo. τάδε μοὶ φάτο πάντα τελεῖσθαι, hæc omnia dicebat eventura mihi, ψ, 284. hinc est τὸ ἀτελὲς, i. e. τὸ μήπω τελεσθὲν, imperfectum, vel et, non adimpletum, non effectum. sed τὸ ἀτέλεστον est τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. τὸ ἀποτέλεσμα est vel effectus, *die wirkung, (the effect,)* vel actualitas, *die wirklichkeit, (the reality.)* τὰ μὲν δή σοι τετέλεσται ἐκ Διὸς, Σ, 74, illud quidem tamen effectum est tibi a Jove, et datum plenarie. sic, ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἅ μοι ἤθελε θυμὸς, quæ volui, ν, 40. ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε, π, 346, certe res magna stupendo modo effecta est ei, iter istud, coll. 347. et δ, 663, 664. τετέλεστο δὲ ἔργον, et quidem uno die, H, 465, in munitione facienda. sic de cæde procorum, χ, 479. ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον, T, 242, *wie gesaget, also auf der stelle vollzogen, (no sooner said than done.)* τῷ ἅπαντα, ε, 262, ei perfecta erant omnia, de nave ædificanda. τόδε καὶ τετελέσθαι ὀΐω, A, 204, coll. 212, ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, sic enim edicam, quod et re ipsa fiet. et 388, ἠπείλησεν μῦθον, ὃ (ὃς) δὴ τετελεσμένος ἐστί. sic et B, 257. Θ, 401, 286. Ψ, 410, 672. β, 187. π, 440. ρ, 229. σ, 81. τ, 487. φ, 337. αἰ τετελεσμένον εἴη, ο, 535. ρ, 163. τ, 309, utinam istud verum fieret! et 547, οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ σοι τετελεσμένον ἔσται, non somnium, sed vera res bona, quæ tibi eveniet plene. εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστὶ, si quidem valeo id efficere, et si in se perficiendum est, Ξ, 196. Σ, 427. ε, 90, ubi hoc

participium vim habet participii Romanorum futuri passivi, ut notet τὸ τελεσθῆναι πεφυκὸς καὶ δυνάμενον, quod ita comparatum est ut *possit* fieri. et est πρωθύστερον: natura enim præcedit possibilitas rei interna; deinde sequitur quæstio, an *ego* id efficere valeam, etsi in se fieri possit. ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν, Σ, 4, reputantem secum ea, quæ fieri possent, et quæ re vera jam facta erant, etsi ipse ignoraret. est igitur ibi quædam præsagientis animi divinatio, quam abominatur, 8—11; et tamen pro valde certa eam reputat, 12, quod Germani dicerent: *gewiss genug ist er wohl schon todt, (sure enough he is already dead.)* ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη, Ο, 228, quandoquidem non sane sine sudore transacta fuisset res. ἐτελέσθη Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἥδε, finitum est ei et perfectum iter istud, δ, 663, coll. 346, vel: vere factum est id iter, non cogitatum ab eo solum. τελεῖσθαι Διονύσῳ, Δήμητρι, Περσεφόνῃ, etc. apud recentiores est, initiari huic, *ihm geweihet werden, (to be consecrated to him.)* sic et λίθος τετελεσμένος, lapis sacratus. θεὸς αὐτῷ τελεῖ δύνασιν, Py. 5, 158, deus ei perficit et largitur virtutem et vires. τέλει, ὦ Ζεῦ, Ol. 13, 164, i. e. ποίει, fac, da. sic et Py. 1, 130, sc. ταῦτα ἃ αἰτέω. τελέων ψυχὴν Ἀΐδῃ, Ist. 1, 99, pendens vitam Orco, *zollend, (paying.)* τελέσει πεπρωμένον, Ne. 4, 70, rem fato destinatam perficiet. τὸ χρησθὲν τέλεσεν, oraculo prædictum, re ipsa fecit, *hat die weissagung erfüllet, (has fulfilled the prophecy,)* Ol. 2, 72. ὕμνον, Py. 2, 24, facere solet et elaborare hymnum, κατασκευάζει. sic, τέλεσαν τὴν ναῦν, confecerunt navem, *haben verfertiget, (have prepared,)* Py. 4, 437. εὐνὰν, perfecerunt iis conjugium, Ist. 8, 65. τέλεσον ἄεθλον τοῦτον, perage hoc certamen, Py. 4, 294. τελέσαις αὐτοῖς ὕμνον, Py. 1, 154, si perfecero iis hymnum. τοῦτο ἔργον ἐμοὶ αὐτὸς, hoc opus mihi si effecerit ille, Py. 4, 409. ἔργον πελώριον, Py. 6, 41, facinus ingens operatus. τελεσάντων θεῶν τὶ, si dii quid effecerunt vel effectum volunt, Py. 10, 77. πρὶν τελέσαι σὺν Εἰλειθυίᾳ, Py. 3, 15, antequam finiisset et perfecisset rem cum Lucina, i. e. πρὶν τεκεῖν. τελέσαι μοιρίδιον, Ist. 6, 67, sc. παῖδα, rogo te, ut filium ei a fato promissum exhibeas. τετελεσμένον ἐσλὸν, Ne. 9, 14, peractam rem egregiam. τελεσθέντων πυρῶν, Ol. 6, 23, rogis exstructis et paratis: ubi alii legunt πυρᾶν ab ἡ πυρὰ, et participium attice in genere communi positum dicunt. sed necesse non est, cum τὸ πῦρ etiam apud Homerum in plurali positum occurrat; ut ignes h. l. sint pro rogis.

τελήεις, ήεσσα, ῆεν. (Τέλλω) perfectus, consummatus, plenus. est apud poëtam epitheton sacrificiorum eximiorum. τεληέσσας ἑκατόμβας, Α, 315. Β, 306. δ, 582. ν, 350. ρ, 50, 59. loco δ, 352, quidam libri habent τελειέσσας, quod idem est, sed prior scriptio est genuina.

τέλθος, τὸ, vide sub τέλος, ad finem.

ΤΕ'ΛΛΩ, f. ελῶ. proprie est, statuo, pono, fieri facio, *ich stelle, (I put.)* deinde et, faciendum præcipio, facio, facere soleo, perficio, efficio: *ich bestelle, stelle mich wozu, vollende, (I order to be done, set about doing, perform.)* ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν, perficiunt viam Jovis, i. e. a Jove monstratam, Ol. 2, 126, ἤνυσαν, ἐπορεύθησαν, solent ire viam eam. εἴ τι ἐς χάριν τέλλεται τοῦτο, Ol. 1, 122, si forte in gratiam efficitur et evadit hoc, si ponitur apud te grate. ὕμνοι τέλλεται, hymni evadunt, fiunt, Ol. 11, 5, ubi ad masculinum plurale jungitur verbum in singulari: quod schema vocatur Pindaricum, quia iste in scriptis suis, deperditis nobis, frequentissime eo usus est. confer verbum ἄνω. Homerus eodem schemate usus est Ρ, 387. γένος φυτευθὲν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλετο, genus virorum plantatum, per reliquum tempus perpetuo perdurabat, Py. 4, 457, superstes erat, *bestund, (remained.)* ab hoc verbo est τὸ τέλμα, lama, locus ubi congregatur et stat aqua cœnosa: οὗ τὸ ὕδωρ τέλλεται.

τέλμα, τὸ, vide supra.

τέλος, εος. τό. (Τέλλω) est in genere, statutum quid, constitutio firma. nam est a τέλλω, statuo, *ich stelle, setze, (I put, place,)* cæterum determinatio hujus notionis generalis, est varia ex usu. δόρπον ἔπειτα εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, cœnam deinde capiebant per castra in certis ordinibus, Η, 380. Λ, 729. Σ, 298, i. e. ἐν τάγμασιν: ubi ergo τέλη sunt τάγματα στρατιωτικὰ, ordines militum. et vide, cibum capiunt οὐ μονὰξ (non singuli) sed στρατευτικῶς (more castrensi) κατὰ ἴλας καὶ τάγματα, manipulatim: hinc additum l. c. ὡς τὸ πάρος, ut antea, i. e. ut fieri solebat. Theocrit. Id. 13, 32, idem dixit, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο, i. e. junctim. et apud Xenophontem in Cyropædia clarius apparet res. sic, αἴ κε ἐθέλῃ ἐλθεῖν (ire) ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ad vigilum sacram stationem, Κ, 56, i. e. τάγμα θεῖον, uti vocat τὸ τῶν φυλάκων στῖφος: nam, quia τοῖς ἄλλοις καθεύδουσιν ἄδειαν (securitatem) αὐτοὶ παρέχουσιν ἐγρηγορότες, hinc sacri dicti; nam sacrum antiquis omne id dicitur, quod φυλακτικὸν ἀνθρώπων ἐστὶν, quod homines tutatur et servat et custodit. et 470, ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἷξον, veniebant ad stationem vel partem Thracum, *sie kamen zu dem Thracischen corps, (they came to the Thracian division.)* deinde notat, statutum finem alicujus rei; et hic finis est vel finitio, *die endigung, (the termination:)* vel consilium aliquod, quod agendo exsequi statuimus. ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστὶν, i. e. ὁ θάνατος, Γ, 309, *das lezte ende, (the end.)* τέλος θανάτοιο ἐκάλυψεν αὐτὸν ἢ αὐτοὺς, i. e. ἔθανε vel ἔθανον, moriebatur, Ε, 553. Π, 502, 855. Χ, 361. nam non omne τέλος est νεκρικὸν, sicut nec omnis τελευτὴ est θάνατος. Sophocles dixit: τὸν τελευταῖον βίον κρύψων, ultimam vitæ partem occultaturus, i. e. τεθνηξόμενος, moriturus. θανάτοιο τέλοσδε, ad finem mortis, Ι, 411. Ν, 602. οὐδέ με ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη, neque me celeriter finis mortis, i. e. mors, consequi poterit, Ι, 416, *das ziel des todes, (the end of death.)* et vide: vita non habet finem, vix enim hæc est vita quam vivimus; at mors habet, morimur enim quotidie, et desinimus denique mori per completam illam mortem. φθῆ τέλος θανάτοιο κιχήμενόν σε, Λ, 451, occupavit te finis mortis consecutus te. sic et alii genitivi cum τέλος juncti, completam eam rem denotant. τέλος γάμοιο, i. e. γάμος, connubium, υ, 74, *die vollziehung der heyrath, (the consummation of the marriage.)* hinc τέλειοι dicti οἱ γεγαμηκότες, qui ad finem eum pervenerunt, cujus causa sexus est diversus. οὐ τέλος ἵκεο μύθων, Ι, 56, non plene locutus es, non perfectus es in dicendo et consulendo, etsi nemo æqualium tuorum melius dixerit: συνεβουλεύσω, (consilium dedisti) ἀλλ' οὐ τελείαν γνώμην εἰσήνεγκας, (non perfectam sententiam attulisti) καὶ τοῦτο οὐ δι' ἀφροσύνην, (non ob defectum intelligentiæ) ἀλλ' ὅτι μὴ ἔχεις τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως ἐμπειρίαν, (quia tibi deest peritia senilis) juvenis enim admodum es, inquit Nestor ad Diomeden nimis calidum: ἀτελῶς ἔλεγες, οὐκ εἰς τέλειον λόγον ἦλθες. πείθεο δὲ, ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, Π, 83, obsequere mihi, sicut tibi ego plane dixero, ut tibi summam rem propono. οὐ τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, Τ, 107, ubi notat effectum, quem verba sequuntur; non plane efficies quæ loqueris. sic, Υ, 369, οὐδὲ Ἀχιλλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει, nec ille omnibus verbis suis effectum dabit, *wird nicht alle seine reden zur erfüllung bringen, (will not carry all he says into effect.)* τέλος δὲ οὔπω τι πέφανται, Β, 122, coll. 138, ex quo apparet, τὸ τέλος h. l. esse τὸ, οὗ ἕνεκα, *die absicht, der zweck, (the object, aim,)* consilium destinatum, cujus consequendi causa res geritur; collato et 177. nam τέλος navigationis ad Trojam, *das ziel, (the motive,)* erat ἡ Ἑλένη: et τέλος οὔπω τι φαίνεται, hoc consilium, vel, hujus consilii destinatus finis, nequaquam jam apparet. sic, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, donec destinatum finem pugnandi consequar, Γ, 291. *bis ich die absicht und das ziel des fechtens erreiche, (till I attain the end and object of the conflict.)* sed aliter est Π, 630, ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ, pugnandi perfectio est in manibus, verborum autem, in concilio: *alsdenn wird gut gefochten, wenn man die fäuste dran strecket; worte gehören in den kriegesrath, auf den fausten beruhet die vollkommenheit des fechtens, (to fight well a man must use his fists, but words are requisite in council; the perfection of fighting depends on the fists.)* εἴπερ δὲ θεὸς ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, i. e. τὸν πόλεμον, Υ, 101, si vero deus æqualem faceret pugnam, nec alteri magis faveret. οἱ δὲ ἤτοι (κατὰ) τόσον μὲν εἶχον τέλος, *sie waren in so weit zur vollendung, zur vollständigkeit gelanget, (they were thus far finished,)* Σ, 378, ubi de poculis a Vulcano factis est sermo, quibus deerat paululum quid. οὐ γὰρ ἔγωγέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι, ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, ι, 5, non enim ego quidem censeo perfectionem gratiorem esse, quam si lætitia obtinet per omnem populum; inquit Ulysses, assentans Phæacum principibus voluptariis: οὔ τι τέλος, *keine lezte absicht, und vollkommene einrichtung, keine stellung und richtung des lebens, (no consummation and arrangement, no regulation of life.)* nam, ex mente Epicuri, τέλος τῶν πρακτέων est ἡ ἡδονή, *der lezte zweck und ziel, (the grand aim and end.)* et quam felix esset vita mortalis, si ista destinatio actionum possit constitui! sed obstant pestes amoliendæ; obstat invidia mutua, mater plurimarum in speciem virtutum; obstat perversa destinatio publica! τέλος θανάτοιο ἀλεείνων, devitans mortem completam, ε, 326. Ἀντίνοον πρὸ γάμου, θανάτου τέλος κιχείη, hunc procum ante nuptias, mors adsequatur, *an statt der vermählung, müsse der tod ihn ereilen und ergreifen, (instead of being married he was destined to be overtaken and seized by death,)* ρ, 476. et 496, εἰ γὰρ ἀραῖς ἡμετέραις τέλος ἐπιγένοιτο, si enim imprecationes nostræ effectui darentur: ubi quidam, inficete satis, legi jubebant, τέκος in vocativo, nam loquitur nutrix ad Penelopen suam; et ut subintelligatur ex præcedenti, Ἀπόλλων ἐπιγένοιτο, Apollo adesse vellet imprecationibus nostris, utpote subitarum mortium auctor. τηλοῦ γενέσθαι μοι τέλος νόστου, procul ut a me esset plenus reditus domum, χ, 323. ἡμετέρου θανάτου κακὸν τέλος οἷον ἐτύχθη, ω, 123, nostra mala mors quomodo parata nobis fuerit. μισθοῖο τέλος, Φ, 450, tempus illud plenum, quo merces est accipienda pro labore exantlato. possit tamen h. l. locum habere notio numerandæ pecuniæ, et solvendi debitum vel vectigal; quæ notio apud recentiores est frequens, ut sit *die zahlung (payment)* (et verbum *zalen,* [*to pay,*] it. *zelen, tellen,* [*to count, tell,*] cum Græco τέλλειν unum est:) unde ὁ τόπος ἀτελὴς est, locus immunis a tributo; et hinc etiam τὸ τέλος notat ἀνάλωμα, δαπάνημα, sumtus, ubi multum pecuniæ est solvendum. hinc et οἱ πολυτελεῖς sunt, vel active qui multum sumtus faciunt, vel passive in quæ multum est impendendum; sic et

contra οἱ εὐτελεῖς, parci, vel, viles. hinc et sacrificia dicuntur τὰ τέλη, quæ diis solvuntur; et hinc αἱ τελεταὶ, ἔχουσαι θυσίας καὶ μυστικὰς παραδόσεις. τελεῖν est δαπανᾷν, ἀναλίσκειν, *zahlen, bezahlen, (to pay.)* τέλος ἔργων, Ol. 2, 33, plenitudinem et effectionem operum. πυγμῆς, Ol. 10, 81, finem pugilatus destinatum, i. e. victoriam. μαχᾶν, Ol. 13, 80, perfectionem pugnarum, et continuationem usque ad finem: τὸ ἔξοχον tamen heroum in pugnis maxime innuitur, quandoquidem τὸ τέλος et ἀρχὴν καὶ ἀξίωμα denotat. et 148, τέλος ἐν θεῷ, in deo et in manu ejus est eventus. οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδὲν, neque procrastinans et in longius differens propositum ullum, Py. 4, 508, exsecutionem ullam. κύριον πάντων οἶσθα, nosti ratum et destinatum eventum omnium rerum, Py. 9, 80. et 210, κοσμήσας αὐτὴν τέλος εἶναι ἄκρον, constituens illam puellam ut esset scopus extremus ad quem certantes currerent. γλυκὺ ἀνθρώπων τέλος, Py. 10, 16, dulce est, si homines potiuntur proposito suo plene. νόστου πόμπιμον, reductoria via ad reditum in patriam, Ne. 3, 44, vel potius, terminus a quo reductio in patriam fit. et 123, διαφαίνεται, finis et summa rei conspicitur, perfectio: et subintelligendum ibi, ἐκείνων, sequente ὧν in quibus. τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε, Ne. 7, 84, cui Parca hanc perfectionem certam et integram et stabilem præbuit. κενεᾶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος, Ne. 8, 78, vanæ spei inanis est exitus. πᾶν δὲ τέλος ἐν σοὶ, ὦ Ζεῦ, ἔργων, Ne. 10, 54, omnis exitus operum in tua manu est, tu das successum et perfectionem. τέλος δυωδεκάμηνον, Ne. 11, 10, magistratum annuum; ubi manifesto dignitatem magistratus notat; unde οἱ ἐν τέλει sunt magistratus. ἀμφοτέρων χαρίτων σὺν θεοῖς ζεύξω τέλος, utriusque grati officii persolutionem conjungam cum diis, Ist. 1, 7, ubi ergo solutionem debiti notat, *die zahlung, (payment.)* et 36, ἐπὶ ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος, in quovis opere et exercitio positus erat finis, i. e. quodvis exercitium in se perfecte terminabatur, et scopum suum contingebat. θνητὸν διέρχονται τοῦ βίου τέλος, mortalem pertranseunt vitæ terminum, Ist. 4, 8, *das lebens-ziel, (the term of life:)* nam hæc Germanica vox, *ziel, (the end, term,)* cum Græca est ejusdem originis; sicut τελεῖν cum *zielen, (to aim.)* et 18, κατὰ πᾶν, secundum omnem perfectionem. et 55, τῶνδε γὰρ διδοῖ τέλος ἡ τύχη, horum dat eventum fortuna, coll. 54, πρὶν ἄκρον τέλος ἱκέσθαι, antequam ad ultimum finem perveniant. pertinet ergo hoc nomen per consuetudinem loquendi inter τὰ πολύσημα: notat enim 1) τάγμα στρατιωτικὸν, *eine anzahl kriegesvolkes, (a body of troops.* 2) finis et exitus, *das bestellete ende wo alles vorige stille stebet, (the appointed term at which all previous operations are suspended,)* τὸ πέρας. 3) finis quem consilio aut opere aliquo consequi studemus, *das ziel das man sich gestellet hat, (the aim that we propose to ourselves;)* προανατέλλει γάρ πως ἁπάσης πράξεως ὁ κατὰ τέλος σκοπὸς (der endzweck) *(the aim)* καὶ αὐτοῦ ἕνεκα πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ: τὸ ὕστερον μετὰ τὴν πρᾶξιν ἐκφαινόμενον. 4) finis et perfectio, *die vollständigkeit, (the completion,)* ἡ τελειότης. 5) tributum, *der zoll, (tribute,)* ὁ φόρος, vectigal. 6) ἀξίωμα, dignitas, honor, ἀρχή. 7) sumtus, δαπάνημα: it. solutio pecuniæ, *die zahlung, (the payment:)* unde ὁ εὐτελὴς per euphemismum est ὁ φειδωλὸς καὶ ὀλιγοδάπανος, *der sparsame, (the economical.)* 8) γάμος, nuptiæ, unde sunt τὰ προτέλεια, (Eurip. Iphigen. Aul. 718,) i. e. ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα, quando despondetur virgo sponso; et τελειωθῆναι est γῆμαι. 9) θυσία, unde Sophocles dixit τὰ τέλη ἔγκαρπα, oblationes frugum diis factæ, quæ alibi dicit θύματα πολύκαρπα: et alibi, θεοῖς μικρὰ θύοντες τέλη, diis parva offerentes sacrificia: deinde sunt τὰ τέλη in specie αἱ μυστικαὶ καὶ οὕτω τελειοποιοὶ (perfectionem facientes) ἑορταὶ, quæ et αἱ τελεταὶ dictæ; et οἱ τελούμενοι sunt οἱ τὰ μυστικὰ διδασκόμενοι, et τελεῖσθαι est μυεῖσθαι, initiari. ἀγορᾶς τέλος, Aristoph. Ach. 896, est vectigal quod venditor solvit pro licentia vendendi in foro, *markt zoll, state-geld, (market-toll.)* pro τέλος dorice dicitur τὸ τέλθος, apud Callim. L. P. 106, νῦν δὲ κομίζευ τέλθος ὀφειλόμενον, fer nunc debitum tibi præmium. sic et in Cer. 78, τέλθος ἀπαιτήσων, mercedem exigens. nam Dores interserunt θ, ut in μαλθακὸς, ἄχθος, etc. Vide sub τέλειος.

τέλσον, ου. τό. (Τέλλω) finis, extremitas, τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας καὶ τέλος, *das ende einer fläche, (the boundary of a plain.)* fit a τέλος per transpositionem, et adfixo ν finali, quia nullum nomen (nam ἄλλο est pronomen) Græcum desinit in ο. τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης, Ν, 707, de aratro, proscindit arvi superficiem a fine altero ad alterum: nisi putes, altitudinem sulci legitimam h. l. notari, scindit usque ad debitum finem altitudinis. ὁπότε στρέψαντες ἵκοιντο τέλσον ἀρούρης, quando revertentes pervenirent ad finem arvi, Σ, 544, sc. ad eum unde cœperant; a quo deinde rursus revertuntur, ad arandum conversi, coll. 546, 547, ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι, cupientes novalis profundi ad terminum initio oppositum pervenire. τὸ τέλσον in genere est et, imum, profundum, *der grund, das unterste, (the bottom.)*

τελχῖνες, οἱ, vide sub Θέλγω, ad initium.

τέμαχος, εος. τό. (Τέμω) frustum secando factum. in specie frustum magnum ex dissecto majore pisce, vel placenta. a τέμω, per paragogen. ἔνδον ἐστὶ πολὺ χρῆμα τεμαχῶν, καὶ κρεῶν ὠπτημένων, Aristoph. Plut. 895, in domo tua est multum piscium et carnium coctarum vel assatarum, aut placentarum. coll. Nub. 338. Equit. 283, 1174. Acharn. 881, 1099. Eccles. 602, 837. de carnibus non dicitur.

τέμενος, εος. τό. (Τέμω) locus determinatus, separatus a cæteris locis, ager adsignatus alicui, τόπος ἀποτομὴν τῶν πέριξ ἔχων, ἀφωρισμένος, i. e. ὅρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένος, ἀποτετμημένος τῶν ἐγγύς. nam est a τέμνω, separo. apud poëtam generalis notio obtinet: apud recentiores in specie notat locum consecratum, lucum, templum, cujus pars est ὁ βωμὸς, ἐφ' οὗ τὰ θυόμενα ἔκαιον. in genere est τόπος, ὃς τῶν ἄλλων ἀφώρισται: et sic sacer quoque est, ὁ κατὰ ἀποτομὴν ὢν τῶν ἄλλων. sic et τὸ ἄλσος habet generalem, et specialem sacram, notionem. Δήμητρος τέμενος, fundus Cereri dicatus, Β, 696, ubi est, per appositionem, descriptio urbis Πυῤῥάσου, quæ erat Δημήτρειον, peculium et sacrarium Cereris. ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις, ubi ei, Jovi, erat spatium agri sacrum, et ara in eo, Θ, 48. Ψ, 148. sic et, Veneri, θ, 362. Βελλεροφόντῃ Λύκιοι τέμενος ἔταμον ἔξοχον ἄλλων, καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο, Ζ, 194, ubi notat agrum principi datum a populo. sic de Ænea, σοὶ Τρῶες, ὄφρα νέμηαι, Υ, 184. et 391, ὅθι σοὶ τέμενος πατρώϊόν ἐστιν, ubi tibi ager paternus est. ἔνθα μιν ἤνωγον τέμενος περικαλλὲς ἑλέσθαι πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδοιο, ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι, Ι, 574, ubi sermo est de Meleagro, cui permiserunt Calydonii, ut eligeret ipse sibi agrum, cujus dimidium ad vites, dimidium ad agriculturam, esset bonum. sic Sarpedon ad Glaucum dicit, Μ, 313, τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρὰ ὄχθας, καλὸν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο, colimus agri partem nobis datam ad ripas Xanthi, pulcrum, plantandis vitibus et arvo frugifero. et id datum his principibus a populo, virtutis et boni imperii causa. est ergo χωρίον ἰδίᾳ ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον. τέμενος βαθυλήϊον, ager altis segetibus uber, Σ, 550, nam βαθὺ in compositis auget rem: unde intelligis, quid sit βαθύκολπος, sinu admodum pleno et elato. ἐνθάδε πατρὸς ἐμοῦ τέμενος, ζ, 293, inquit Nausicaa, ibi est patris mei, regis Alcinoi, prædium, ἰδιαίτατος τόπος, περιωρισμένος καὶ οὕτως ἀποτετμημένος τῶν ἐγγύς. ἕκηλος Τηλέμαχος τεμένη νέμεται, λ, 184, quietus ille possidet agros. δμῶες Ὀδυσσέως τέμενος μέγα κοπρήσοντες, ρ, 299, servi Ulyssis agrum magnum fimo inuncturi. ἀείδετο πᾶν τέμενος, cantibus personabat totum templum, Ol. 10, 92. Ἄρεος, sacrarium Martis, Py. 2, 3, ubi sic vocat Syracusas. πρὸς πῖον Νείλοιο, ad pinguem agrum Nili, Py. 4, 99, i. e. tractum Cyrenaicum. et 363, ἁγνὸν Ποσειδῶνος, sacrum Neptuni delubrum. τέμενος, locus sacratus ad certamina solemnia, Py. 5, 45. ἀνὰ Ποσειδάνιον, Ne. 6, 70, Neptunium per sacrarium. Ἀργεῖον, Ne. 10, 36, ager Argivus. τὸ τεὸν, Ist. 1, 83, tuum tibi sacratum locum et dicatum: nam Protesilai memoriæ sacrata erant certamina in loco ad eam rem destinato. Καφισίδος ἐν τεμένει, Py. 12, 47, in luco. παρὰ τεμένει Κρονίου, Ne. 6, 105, Saturnii apud sacrarium. τεμένεσιν ἐν τεοῖς, Ne. 7, 138, juxta sacraria tua, *nahe dran, (near to them.)*

ΤΕ'ΜΩ, (pro quo usus dixit τέμνω) f. 1. τεμῶ, f. 2. ταμῶ. seco, scindo, amputo, cædo, concido, *ich schneide, haue, zertheile, (I cut, chop, divide.)* τέμνει τέλσον ἀρούρης, de aratro, secat finem agri, Ν, 707. πέλαγος μέσον τέμνειν, secare mare medium, i. e. navigare, γ, 175. hinc est, τέμνειν ὁδὸν, carpere viam. μελίην τάμε (ἔταμε, aor. 2.) Χείρων Πηλίου ἐκ κορυφῆς, hastam fraxineam secuerat Chiron ex jugis Pelii montis, Τ, 390. αὐτῷ Λύκιοι τέμενος τάμον (ἔταμον) Ζ, 194, ei possessionem propriam determinarunt, ἀφώρισαν αὐτῷ εἰς κτῆσιν ἰδίαν τόπον, ὅρῳ ἰδίῳ περιγεγραμμένον, ἔξοχον ἄλλων, ὡς ἀριστεῖον, vicerat enim hostes ipsorum. et priscis ἡ τῆς γῆς κτῆσις (possessio agraria) majus et præstantius quid erat pecunia aut aliis donis: *ein erbgut, (a landed property.)* sic de Ænea, σοὶ Τρῶες τέμενος τάμον, Υ, 184, 185. ἵνα σε διαμελεϊστὶ τάμῃ, ut te concidat membratim, σ, 338, ut tibi amputet manus, pedes, linguam, aures, etc. in pœnam. ὄφρα ὅρκια πιστὰ τάμωμεν, ut fœdera fida cædamus, cæsis nimirum victimis, Τ, 192. Γ, 94. ἀπ' ἐμοῦ τάμοι, vide sub ἀποτάμνω. ἵεντο ἀλλήλων χρόα ταμέειν (pro ταμεῖν) χαλκῷ, Ν, 501. Π, 761, cupiebant sibi invicem corpus concidere ferro. hinc ὁ σίδηρος dicitur ὁ ταμεσίχρως. κάπρον ταμέειν Διΐ, Τ, 197, aprum jugulare in sacrificium. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, Β, 124. Γ, 73, 256, coll. 94. ω, 482, i. e. τελοῦντες, διὰ τομῆς γὰρ ζώων οἱ ἐπὶ μεγάλοις ὅρκοι ἐγίγνοντο, δι' ἐντόμων, i. e. θυσιῶν. ταμόντα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς, cædens caput ejus a cervice, Σ, 177, 176, i. e. ut ipse abscinderet ei caput. μελεϊστὶ ταμὼν, membratim concidens, Ω, 409. sic et διαμελεϊστὶ, ι, 291, ubi de Cyclope, qui manibus suis discerpebat homines membratim, et vorabat. δούρατα μακρὰ ταμὼν, ε, 162, ligna longa cædens et secans, ad navem ædificandam. φιτροὺς ταμόντες, μ, 11, ligna cædentes, ad rogum faciendum. ῥόπαλον τετμημένον, baculum abscissum ex arboreto, et politum, ρ, 195. et hoc præt. perf. pass. τέτμημαι, est per syncopen a verbo ταμέω, quod fit ex fut. 2. ταμῶ, sicut in τυχέω videatur. hujus f. 1. est ταμήσω, perf. τετάμηκα, per syncopen τέτμηκα. idem novum verbum scribitur et, τμῶ, f. τμήσω. ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι, Ι, 576, determinare ex reliquo agro limitibus certis, ad meram arationem. μελίη, τεμνομένη χαλκῷ, fraxinus, ferro cæsa et dejecta, Ν, 180. ἵνα ὅρκια πιστὰ τάμηται, ut fœdus percutiat mactata victima, Γ, 252, media forma loco activi. a perf. m. τέτομα, est ὁ ἡ ἔντομος, incisus: unde dicuntur τὰ ζῶα ἔντο-

μα, insecta. μαχᾶν τέμνειν τέλος, pugnarum secare perfectionem, Ol. 13, 80, ubi in verbo est metaphora de nave secante undas; et τὸ τέλος notat continuationem usque ad finem destinatum, et quidem fortissime, ut indicetur ἔξοχόν τι in pugnando. ἀγοραὶ, τέμνουσαι ψεύδη, Ol. 12, 8, conciones, secantes, i. e. percurrentes et tractantes, mendacia: eadem metaphora de nave. τέμνων θάλασσαν, Py. 3, 121, sulcans mare Ionium, i. e. navigans. τάμον σὲ κατὰ μέλη, dissecuerunt te membratim, Ol. 1, 79, sc. οἱ περὶ Τάνταλον, te, O Pelops. αἰχμὴν ταμὼν, Ne. 3, 57, hastam, i. e. hastile, quum resecuisset Chiron ex Pelio monte. Αἴαντος ἀλκὴν ταμὼν περὶ ᾧ φασγάνῳ, Ajacem diffindens circa suum proprium ensem, Ist. 4, 60, i. e. qui confodit ipse se. τέτμηνται κέλευθοι, Ist. 6, 32, sectæ sunt viæ, i. e. factæ et definitæ.

τέναγος, εος. τό. (Τέκω) locus humidus, palustris locus. a τέγγω fit τὸ τέγγος, et interserto α τέναγος. τεναγέων ῥοὰς, Ne. 3, 43, stagnorum fluxiones, i. e. maris ipsius. indidem a τήκω est et ἡ τάγγη, ης, rancor, odor et sapor corruptus vetustate vel putredine incipiente. talis rancor est olei corrupti vetustate.

τένδω, τένθω, pro ἜΔΩ, q. v. ad finem.

τένθη, ἡ, **τένθης**, ὁ, vide sub ἜΔΩ ad finem, et γαστήρ.

τένων, οντος. ὁ. (Τῶ) nervus in corpore animantis. *eine sehne, nerve, (a sinew, nerve,)* τὸ νεῦρον. ἄμφω ῥῆξε τένοντε, rupit ambos nervos, E, 307. sic, ἀμφοτέρω λᾶας ἀπηλοίησεν, ambos nervos saxum penitus fregit, Δ, 521. ἀπέκερσε, abscidit, K, 456. Ξ, 466, ubi sunt τὰ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου παχέα νεῦρα. ἀπέρρηξεν αὐχένος τένοντας, Π, 587. δησάμενος (αὐτὸν) τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, alligans eum loro juxta malleolum pedis circa tendines qui ibi pedem movent, P, 290. ἵνα ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος, Υ, 478, ubi connectuntur nervi cubiti. ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, X, 396, pedum perforavit tendines a calce versus malleolum. πέλεκυς (securis mactatoria) ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους, γ, 449, mactati bovis in sacrificio.

τέο pro τινὸς, vide sub τὶς, aliquis, ad medium, et τίς, quis, aliquanto sub initio.

τεός, ά, όν. (Σὺ) tuus, a, um. idem quod σός. dorice. τεὸς φθόγγος, E, 234. πατὴρ, Ω, 739. γ, 122. π, 188. ἄναξ, ξ, 395, 398. πόσις, τ, 549. τεὸν γέρας, A, 138. et 207, 282, μένος, tuum impetum, tuam violentiam. sic, N, 287. Φ, 340. ἵππος, Ξ, 212. Ω, 56. ἦτορ, Π, 450. δῶμα, γ, 368. π, 78. σ, 269. οὔνομα, ι, 355. ἀρνήσασθαι ἔπος, Θ, 358. γένος, ω, 511. τεὸν βωμὸν, Θ, 238. βίοτον, β, 123. τεῷ κόλπῳ, Ξ, 219. τεοῖς ἐν μεγάροις, α, 295. λ, 118. ὀφθαλμοῖς, γ, 94, nam possumus alienis quoque oculis videre, quales sunt apud historicos οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν βασιλέων. sic, δ, 324. ψ, 6. τεὴ ἐφετμὴ, Ξ, 249. τεῆς εὐνῆς, κ, 342, coll. 340. τεῇ γυναικὶ, λ, 223. τεὴν φιλότητα, amorem erga te, *deine freundschaft, (thy friendship,)* Ω, 111. γαῖαν, Θ, 555. κεφαλὴν, P, 39. τεῆς (τεαῖς) ἐν χερσὶν, Φ, 82. τεὼ ἵππω, E, 230. τεῷ πατρὶ, Py. 6, 15. τεὸν οἶκον, Py. 4, 268. δόμον, Py. 7, 10. τεὸν ἄλσος, Ol. 5, 25. χρέος, Py. 8, 45. τὸ δὲ τεὸν, Py. 11, 63, tuum hoc est negotium, quæ variationibus delectaris. αἷμα, Ne. 3, 114. τεῶν ἐκγόνων, Ne. 7, 73. τεά, τὰ καρνεῖα, Py. 5, 105. τεᾷ τιμῇ, Ol. 12, 19. τεᾶς, Ol. 8, 55. 11, 11. τεᾷ, Py. 5, 23. τεὰν, Py. 2, 38. 5, 13. Ne. 3, 25, i. e. σὴν, ὦ Μοῦσα. 4, 127. 8, 76. τεαὶ, Ol. 4, 3. τεαῖς, Ol. 1, 172. Py. 1, 17.

τεράζω, vide sub τέρας, ad finem.

τέραμνα, τὰ, vide sub ΤΡΕ'Ω, ad initium, et τεράμων.

τέραμνος, ὁ ἡ, vide sequens.

τεράμων, ονος. ὁ ἡ. (Τρέω) idem quod τέρην. qui facile atteritur et confringitur; et ponitur proprie de leguminibus, coquendo facile molliendis. idem dicitur ὁ ἡ τέραμνος, ου. sed τὰ τέραμνα sunt tecta ædium, διὰ τὸ τείρεσθαι ὑετοῖς, ἢ διὰ τὰς περὶ αὐτὰ γλυφὰς, αἳ τειρομένῳ πάντως ξύλῳ ἐγκολάπτονται, propter dolationes et exasciationes trabium, quæ attrito et polito undique ligno cæduntur. in genere sunt trabes, quibus contabulatur tectum, Eurip. Phœn. 335, ubi Œdipus præ impatientia luctus dicitur ἀναΐσσειν (ruere) ἐπὶ ἀγχόνας (ad suspendendum se) ὑπὲρ τέραμνα, in tectum ædium. Vide sub τείρω, ad initium.

τέρας, ατος. τό. (Τρέω) signum, significatio, ostentum, prodigium. *ein zeichen, wunderzeichen, (a sign, omen, prodigy.)* est a τρέω, terreo, quatenus transitive notat, pavorem aliquem incutio: vel et a τρέω, converto, ut notet conversionem aliquam et mutationem rerum. nam proprie τέρας est signum præternaturale: deinde et quodlibet signum, ad quod humanæ actiones convertuntur. Διὸς τέρας αἰγιόχοιο, sc. est ista αἰγὶς, de qua in hoc toto versu sermo est, non vero de Γοργείη κεφαλῇ, E, 742, et quia hæc ægis physice est nubes fulgurans et tonans, tempestas fulminans: hinc patere videtur etymologia a τρεῖν, terrere. αἰόλον ὄφιν, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο, M, 209, i. e. σημεῖον, a quo est ἡ διοσημεία recentiorum. εἰ ἐτεόν γε ἔτι οἶσθα Διὸς τέρας, si quidem vere jam nosti signum ex Jove, π, 320, sc. illud τέρας, ex quo incitatus dixisti, Jovem defensorem fore nobis: nam si illud non adeo certum est, tunc servi nostri sunt tentandi, et alii adsciscendi socii; sin certum et firmum, tunc ad viros respiciendum nobis magnopere non est, et mulieres domesticæ tantum sunt explorandæ. ἡμῖν μὲν τόδε ἔφηνε τέρας Ζεὺς, B, 324, ostendit nobis hoc prodigium, sc. lapidem fieri ex dracone. ἀστέρα ἧκε Ζεὺς, ἢ ναύταις τέρας ἠὲ στρατῷ λαῶν, Δ, 76, conf. ἀστήρ. Ἔριδα, πολέμου τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, Λ, 4, Eridem, signum ad pugnam tenentem in manibus, e. c. hastam, aut tale quid quod proponitur si pugna militibus est pugnanda. et 28, ἴριδας ἐν νέφεϊ στήριξε Ζεὺς τέρας ἀνθρώπων. sic, ἶριν θνητοῖς τανύει Ζεὺς, τέρας εἶναι ἢ πολέμου ἢ χειμῶνος, P, 548, iridem mortalibus extendit Jupiter, quæ sit signum aut pugnæ aut tempestatis. ᾐτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας, rogabamus autem deum ut ostenderet nobis signum, γ, 173, ex quo conjiceremus voluntatem ejus et quid nobis sit faciendum, coll. 174. φράζεο, εἰ νῶϊν ἔφηνε θεὸς τόδε, ο, 168, considera, an nobis hoc indicium ostenderit deus, coll. 169, 170. ἔκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω, υ, 101, ab extra autem aliud Jovis signum ostendatur. ubi Ulysses vult in domo audire vocem aliquam humanam ominosam, extra domum autem animadvertere aliud signum divinum. coll. 103, ubi est posterius, et 105—120, est prius. et Jovis erat tonitru auditum cum in cœlo nulla esset nubes. talis βροντὴ γεγωνυῖα ἀνέφελος ἢ δίχα νέφους est et φ, 415, ὅτι οἱ τέρας ἧκε Ζεὺς, coll. 413. αὐτοῖς θεοὶ τέρατα προὔφαινον, μ, 394, prodigia illis ostendebant, quæ ibi a 395, 396, enumerantur satis prodigiosa, confer Herodotum in Persicis, de ταρίχοις. θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων, pro τεράτων, M, 229, vates qui liquido intelligeret ostenta. θεῶν τεράεσσι πιθήσας, confisus ostentis deorum, Δ, 398. Z, 183. sic, πειθόμενοι, Δ, 408. πεποιθότες, M, 256, signis divinitus missis. ἔννεπε ἀντίον τέρας, dixit inimicum oraculum, vel, explicabat inimicum id prodigium, Ol. 8, 53. παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας, adjacensque arripiens manu miraculum, Ol. 13, 103, τὸ θαῦμα, sc. τὸν χαλινὸν, datum sibi noctu a dea. τέρας θαυμάσιον, Py. 1, 49, prodigium mirabile adspectu. τεράζω, portenta interpretor, Æschyl. Agamemn. 128.

τερασκόπος, ου. ὁ. (Ὄφ) vates, observator ominum et signorum fatalium. a τὸ τέρας, prodigium, signum divinum. Py. 4, 356, ὁ μάντις.

τέρεα, τὰ, vide sub τείρεα.

τερετίζω, f. ξω. (Τρέω) est verbum, exprimens sonum stridulum et acutum, qualem cicadæ edunt. per syncopen id dicitur τιττίζω, f. ξω, unde ὁ τέττιξ nomen habet.

τέρετρον, ου. τό. (Τρέω) terebra, *ein borer, (an auger.)* quod Asiatici corrupte dixerunt δέλετρον ἢ τέλετρον. est a τερέω, i. e. τρυπάω, quod a τρέω, verto, torqueo. ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ, ε, 246, attulit terebras, ad navigium faciendum. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, ψ, 198, ubi est de lecto dormitorio faciendo. et videtur notari aliud instrumentum fabrile, paullo diversum ab eo quod nos *einen borer (a gimblet)* vocamus; quod quærendum. cæterum hinc sunt τρητὰ λέχη. Vide sub τρητὸς, et ΤΡΕ'Ω ad initium.

τερέω, τερηδὼν, ἡ, vide sub ΤΡΕ'Ω, ad initium.

τέρην, τέρεινα, τέρεν, et ὁ ἡ τέρην, ενος. (Τρέω) tener, mollis, exilis, tenuis, *zart, weich, (soft, tender.)* est a τείρω, tero, attero; et est oppositum τῷ ἀτειρεῖ, duro. τέρεν δάκρυ, mollem lacrimam, Γ, 142, δάκρυον, Π, 11. Τ, 323. π, 332, i. e. lacrimam ex mollito corde orientem. nam homo ἀτειρὴς, durus et truculentus, non facile flet, sed animi mites proni sunt ad fletum, et facile tanguntur misericordia, hinc ipsa lacrima τέρην dicitur, ἡ ἐκ τειρομένης καρδίας, ex presso et contrito corde fluens. τέρεινα φύλλα, folia mollia, N, 180. μ, 357. ἄνθεα ποίης, teneros flores graminis, ι, 449. τέρενα χρόα, molle corpus, Δ, 237. N, 553. Ξ, 406, et est commune epitheton corporis humani, quod est molle et quam facillime vulnerabile, nisi armetur. ergo id nusquam positum scoptice, sed ex natura. sed λειριόεν potest esse scoptice. τέρειναν ματέρα οἰνάνθης, teneram matrem floridæ vitis, Ne. 5, 10, ubi vide οἰνάνθη. Vide sub ΤΡΕ'Ω, ad initium.

τέρμα, ατος. τό. (Τρέω) terminus, finis, meta. in stadio aut circo est meta, circa quam curuli certamine certantes circumflectebant currum et retro deinde agebant: alibi est terminus ultimus quo quid pertingit, et quidem per metaphoram ab ista circensi meta, quia certaminis hujus equestris genus fuit antiquissimum. est a τέτραμμαι, a τρέπω. de circensi meta est Ψ, 309, 323, 333, 358, 462, 466; et τὰς ἵππους περὶ τέρμα βαλούσας dicit τὰς καμψάσας καὶ τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. idem τέρμα dicitur ὁ καμπτὴρ, circa quem flectendus est currus et retro vertendus. et de cursu pedestri meta, 757. de loco, quo pertingit discus conjectus, ἔθηκε τέρματα, Θ, 193, i. e. ἔθηκε σημεῖα, ἔνθα τὸ πρῶτον κατῆλθεν ὁ δίσκος, posuit signa, ubi decidit discus. de certaminum metis est apud Pindarum, Ol. 3, 59. Ne. 7, 104. Ist. 4, 115. Py. 9, 202. metaphorice ponitur de quovis extremo et finali. apud Euripidem frequentissimus est ὁ τέρμων, ονος, finis, terminus. e. c. Phœniss. 1361, ibique Barnesius. et Hipp. 1159. Vide sequens, et sub ὅρος prope finem, et ΒΑ'ΛΛΩ aliquanto a fine.

τερμιόεις, όεσσα, όεν. (Τρέω) usque ad extremam partem pertingens, usque ad infimam. χιτῶνα τερμιόεντα, tunicam usque ad talos demissam, ποδήρη, τ, 242, quæ tamen et esse

possit ὁ σύμμετρος καὶ εὐτερμάτιστος, καὶ μήτε ἐνδέων, μήτε ὑπέρμετρος ὢν, tunica quæ justam habet longitudinis mensurum, ut nec brevior nec longior sit quam deceat. sed ἀσπὶς τερμιόεσσα, Π, 803, est ἡ ποδηνεκὴς, scutum a cervice ad pedes usque pertingens. hinc et inferior radix montis dicitur τὸ τέρμα.

τέρμων, ὁ, vide sub τέρμα.

τερπικέραυνος, ου. ὁ. (Ἄω) epitheton Jovis, qui fulmine ludit quasi et delectatur. ἱρέουσα ἔπος Διῒ τερπικεραύνῳ, Α, 419. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ, Β, 478, sc. rex Agamemnon. et 781, Διῒ ὡς τερπικ. χωομένῳ, ubi præpositio ὑπὸ est repetenda in mente. Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος, Θ, 2, Ζεὺς τερπ. ἐπῶρσεν θύελλαν, Μ, 252. Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον, Π, 232, et notat potentiam ejus supremam. καμμίξας δώῃ Ζεὺς, Ω, 529, ubi de duobus doliis sermo. ἐνέβαλε Ζεὺς τερπ. φύζαν ἐμοῖς ἑτάροις, ξ, 268. οὔ τις βροτῶν τόσα πίονα μηρία ἔκηε Διῒ τερπ. τ, 365. quod semel dictum sit: poëta nusquam arripit epitheton, ut versum expleat; sicut nec ullam aliam vocem: sed semper aptissimo consilio, et summa ratione. qui id nondum satis deprehendit in omnibus locis, is sciat se nondum satis intelligere hunc poëtam.

τερπνὸς, ή, όν. (Τρέω) jucundus, delectabilis. ἀοιδὴν τερπνὴν, θ, 45, ubi tamen alii infinitivum, τέρπειν, legunt, et post ἀοιδὴν ponunt comma: dedit ei deus cantum, ad delectandum alios. θάμβει τερπνῷ, stupore delectabili, Ne. 1, 86, cum videret bonum magnum non speratum. τερπνὸν ἐν ἀνθρώποις ἴσον οὐδὲν, Ol. 8, 70, delectabile apud homines æqualiter nihil, alius alio delectatur. ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι, Ol. 10, 112, præbuit labori breve aliquid delectationis. τὸ βροτῶν αὔξεται καὶ πιτνεῖ, Py. 8, 132, voluptas hominum augetur et cadit facile. πλέον πεδέρχεται, major delectatio sequitur, Ne. 7, 109. ἐφήμερον διώκων, delectationem quotidianam sectans, Ist. 7, 57. τερπνὰ ἅπασαν Χάριτες, Ol. 9, 41, jucunda præbere solent Gratiæ. σὺν Χάρισι γίγνεται, Ol. 14, 7, per Gratias oriuntur hominibus jucunda et dulcia omnia. ἄνθεα Ἀφροδίτης, Ne. 7, 78, suaves flores Veneris. τερπνῶν γλυκεῖαν τύχην, Ol. 13, 165, delectabilium dulcem felicitatem. δόσιν, Py. 10, 29. τερπνῆς ἥβης, Ol. 6, 95, delectabilis pubertatis. τερπνὴν τελευτὴν γάμου, Py. 9, 118, jucundam nuptiarum perfectionem. ἀποστάζων χάριν, Ist. 4, 124, dulcem destillans gratiam. τερπναῖς θαλίαις, Ol. 10, 92, jucundus conviviis.

Τέρπω, f. ψω. (Τρέω) delecto, oblecto, averto animum a molestia et converto ad hilaritatem aut jucunditatem. *ich ergötze, mache eine gemüthsveränderung, divertire, (I amuse, entertain, divert.)* nam est a τρέπω, ut notet, ex ἀθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν μετατρέπειν aliquem. μῆτερ, τί φθονέεις, ἀοιδὸν τέρπειν, ὅπῃ οἱ νόος ὄρνυται; α, 347, mater, cur molestum tibi est, cantorem oblectare se nosque, qua ratione ei animus impellitur? ἀοιδὸν, ὅ κεν (pro ὅς κεν) τέρπῃ ἀείδων, cantorem, qui delectet nos canendo, ρ, 385. εἴ κε ἐθέλοις, ξεῖνε, παρήμενός μοι, τέρπειν, τ, 590, si quidem velis, hospes, adsidens mihi, oblectare te meque narrando. πεσσοῖς θυμὸν ἔτερπον, oblectabant se calculis lusoriis, α, 107, *divertireten sich, (amused themselves.)* τῇ (φόρμιγγι, cithara) ὅγε θυμὸν ἔτερπε, ille Achilles oblectabat se, Ι, 189, coll. 186, τὸν δὲ εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι, hunc invenerunt oblectantem se cithara. nam musica convertit animum a curis. ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις, sedebat et oblectabat hunc sermonibus, Ο, 393, de adsidente apud vulneratum et dolentem. τέρπετε δ' αὐτὴν ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, σ, 314, oblectate eam, dominam vestram Penelopen, O ancillæ: et id dictum, quasi nunc δεσποίνης οὐ τερπομένης, ἀλλὰ ἀχθομένης, ἐπὶ αὐταῖς, propter illas. τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον, οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, Τ, 312, 313, avertere cupientes a tristitia hunc crebro et impense gementem dolentemque; at nullo modo animus ejus inde averti aut leniri poterat; nihil erat ei dulce antequam iniret pugnam: ἐφιέμενοι τέρπειν ἐκεῖνον οἷς ἔλεγον, *suchten ihn mit ihren zuredungen auf guten muth zu lenken, (endeavoured by their discourse to cheer him up.)* ἄλλοτε μέν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε παύομαι, alias luctu oblecto mentem, alias rursus quiesco a lugendo, δ, 102. et 194, οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, ego nequaquam inter cœnandum (i. e. circa tempus cœnæ; et opp. est ἡ ἠὼς) delector flendo et lamentando. et 598, αἰνῶς γὰρ μύθοις σοῖσιν τέρπομαι, nimium quantum delector sermonibus tuis. ἤματα μὲν γὰρ τέρπομαι ὀδυρομένη, ἔς τε ἐμὰ καὶ ἀμφιπόλων ἔργα ὁρῶσα, inquit Penelope, interdiu quidem oblecto me flendo, et ad mea ancillarumque opera advertendo, τ, 513, *vertreibe die zeit, (pass my time.)* ἐγὼ γελάω καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ, φ, 105, at ego rideo et oblector mente inscitiis plena. τέρπεαι ἄλγεα πάσχειν, an delectat te dolores pati? δ, 372, *findest du ein vergnügen am kummer, (dost thou take pleasure in sadness?)* τέρπεται ἐν θαλίαις, Hercules, λ, 602, oblectat se apud superos in splendidis conviviis. μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ, ὅστις πολλὰ πάθῃ, ο, 399, coll. 388, homo qui multa passus est, etiam in ærumnis earumque recordationibus, diverticulum animi invenit. αὐτοῦ τερπόμεθα αὐδῇ, ejus voce et loquela delectamur, δ, 160. τῷ ἔνι (ἐν τῷ Ὀλύμπῳ) τέρπονται μάκαρες θεοὶ, ζ, 46, fruuntur oblectatione. ἕκηλοι, tranquille delectantur, Ε, 760. αὐγαῖς ἠελίοιο, Θ, 481, splendore solis fruuntur. εἰσορόωσαι τέρπεσθον, spectantes oblectant se ambæ, Δ, 10. δαιτὶ δὲ τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων, θ, 429, convivio oblectet se, et audiens cantum. νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, α, 369, nunc quidem convivantes oblectemus nos. sic, ἵνα ὁμῶς πάντες, θ, 542, ut pariter omnes delectemur. κήδεσιν ἀλλήλων, ο, 398, ærumnis nostris invicem narrandis oblectemus nos. ἵνα αὐτοῦ μένων, τέρποιτο, ut ibi remanens, oblectare se possit, Ψ, 298, nam militia gravis, otium dulce. σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ, tu vero oblecta te hac in domo, ν, 61, feliciter fruere ea. ἔσθιε, καὶ τέρπεο τοῖσδε, οἷα πάρεστι, ξ, 443, comede, et fruere hisce qualiacunque adsunt; *geniesse das, so gut es da ist, (partake of it such as it is.)* sic, σιγῇ νῦν ξυνίει, καὶ, ο, 390, silentio nunc audi, et oblecta te interim. τῇ παριαύων τερπέσθω, Ι, 337, apud hanc dormiens oblectator; conf. παριαύων. μύθοις τέρπεσθε, δ, 239, et oblectamini sermonibus. κτήμασι τέρπεσθαι, frui possessionibus suis, Ι, 400, coll. 186, 189. ὄφρα κε τερπόμενος ὄπα ἀκούῃς Σειρήνοιϊν, μ, 52, ut cum voluptate audias vocem Sirenum, pro, ἀκούων τέρπῃ. πίνοντά τε τερπόμενόν τε, α, 258, bibentem et hilarem. ἀνδράσι τερπόμενοι, Η, 61, ad homines fortes conversis vultibus cum delectatione, conf. ἀνήρ. sic, σύριγξι, Σ, 526, oblectantes se fistulis pastores. πολλὸς περιΐστατο χορὸν ὅμιλος, τερπόμενοι, multa corona circumstabat choream, cum voluptate spectantes, Σ, 604, quæ phrasis est Attica: nam ὅμιλος constat ex multis. δαίνυντο γείτονες, convivabantur vicini ejus, cum voluptate oblectantes se, δ, 17. οἱ δέ τε εἰς αὐτὸν λεύσσουσι, θ, 171, et alii in eum convertunt oculos cum voluptate. δαίνυντο δαῖτα, ν, 27. τοῖσι δὲ τερπομένοισιν ἐπῆλθεν ἕσπερος, α, 423. σ, 305, his oblectantibus se supervenit vesper. ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν, ο, 392, fieri commode potest, ut inter oblectandum audiamus nos invicem. οὐδέ κεν ἡμᾶς ἄλλο διέκρινε (aliud separasset nos) φιλέοντέ τε τερπομένω τε, πρὶν — δ, 179, inquit Menelaus de Ulysse; nihil aliud nos amantes invicem et oblectantes nos. τερπομένη (oblectans se Diana) κάπροις ἢ ἐλάφοις, ζ, 104, apris et cervis venandis. ὄφρα σὲ εἰσορόων τέρψομαι θυμῷ, ut te spectans recreer animo, π, 26, et est ibi ο pro ω in penultima, ionice. sed futurum ipsum est, Υ, 23, ὁρόων φρένα τέρψομαι, spectando animum oblectabo. ergo hoc verbum absolute positum habet ἔλλειψιν. ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδὼς, inquiunt Sirenes, μ, 188, abit oblectatus, et plura sciens quam antea. ὁ δὲ φρένα τέρπετο ἀκούων, de Apolline cui canebantur hymni, Α, 474, i. e. placabatur: nam τέρπεταί τις, si animus ejus ab ægritudine aut sollicitudine aut indignatione aut ira aut timore aliisque curis avertitur, a τρέπεσθαι: non enim hæc etymologia est imaginaria, sed verissima; et notat fere Gallicum, *se divertir:* coll. 472. τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα, Τ, 18. et 313, οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, *ihm wurde nicht anders und besser zu muthe, (nor was he better pleased in his mind,)* coll. 312, Achilles non ita volebat μετατραπῆναι ἐξ ἀθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν. nam et hic locus luculenter confirmat etymologiam. θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισι, Φ, 45, animum oblectabat cum suis, *er ergözte sich mit den seinen, (he enjoyed himself with his friends,)* ubi φίλοις est ablativus, omisso ἐν vel σύν. ἔνθα ὅγε, δαιτὶ παρήμενος, α, 26, ibi ille delectabatur et placabatur, convivio sacro adsidens; et sermo est de Neptuno, coll. 22, 25. ἐν φρεσὶν ᾗσιν, ἀκούων, θ, 368. ἡ δὲ ἀκούουσα, ψ, 308. δίσκοισιν τέρποντο, oblectabant se discis jaciendis, Β, 774. δ, 626. ρ, 168. μύθοισιν, Λ, 642. οἱ δὲ εἰς ὀρχηστὺν καὶ ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο, α, 422. σ, 304, illi ad saltationem et cantionem convertentes se, oblectabantur: ubi poëta ipse etymologiam more suo innuit. ἐπέεσσιν, θ, 91, delectabantur carminibus illis. ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ, ρ, 606. τερπέσθην φιλότητι, ε, 227, quæ est honesta circumlocutio concubitus; et μένοντε παρὰ ἀλλήλοις, est, pernoctantes una ambo, Ulysses et Calypso. μύθοις, ψ, 301. φρεσὶν ᾗσιν ἐτάρπετο (aor. 2. m.) δαίδαλα λεύσσων, animo suo se delectaverat artificiosa illa intuens, Τ, 19. ἐπεὶ γόου τετάρπετο Ἀχιλλεὺς, cum lugendo se satiasset ille, Ω, 513, et est idem aor. 2. m. cum Ionica reduplicatione. sic et ionice in conjunctivo, ἐπεί κε τεταρπώμεσθα γόοιο, Ψ, 10, quando satiati fuerimus lugendo. sic et 98, satiemur. nam habet et γόος suam τέρψιν, et conversionem animi non injucundam: est quædam flere voluptas. est ergo h. l. ταρπέσθαι idem quod κορέννυσθαι, καὶ παρέπεται (consequitur) κόρῳ γόου, τέρψις. ὄφρα ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα, Ω, 636. δ, 295. et ψ, 255, ubi eadem verba ad uxorem, et ubi paullo plus quam somnum honeste innunt, coll. 257, 300, 346, 354, 296, ubi variæ, ejusdem rei, circumlocutiones. ὄφρα τεταρπώμεσθα γόοιο, λ, 211. τεταρπόμενος ἦτορ, oblectatus animo, α, 310, ubi et participium retinet suam reduplicationem. nam Iones aut non amant, aut nimis amant, augmenta verborum. sic, τεκέεσσιν, oblectans me liberis meis, ξ, 244. τεταρπόμενοι ἦτορ σίτου καὶ οἴνου, Ι, 701, i. e. κορεσθέντες, ταρφθέντες διὰ τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν. ἐπεὶ τάρπημεν (aor. 2. ind. pass.) ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, Λ, 779, post quam satiati fuimus cibo et potu, ἐκορέσθημεν, ἡδύνθημεν διὰ τοῦ φαγεῖν. ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, Ω, 633, i. e. ἐτάρπησαν τῇ ὄψει, postquam satiati sunt alter alterius adspectu. sic, ἐδωδῆς, omisso διὰ, γ, 70. ε, 201. ὁρώμενοι, δ, 47. κ, 181. ἐταρπήτην φιλότητος, ψ, 300, postquam

satis delectati sunt ambo amicitia connubiali. ὕπνου ταρπήμεναι, ionice pro ταρπῆναι, Ω, 3. ἥβης, ψ, 212, omisso διὰ, juventute nostra frui et satiari, inquit Ulysses ad uxorem; κορεσθῆναι. et 346, εὐνῆς. ἐπεὶ οὖν τάρφθη (omisso augm.) γόου, τ, 213, 251. φ, 57. ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρένα ἀέθλοις, postquam omnes delectati satis estis animo certaminibus ludicris, ρ, 174. sic, eodem contextu. ἐτέρφθησαν, Θ, 131. ἐπεὶ σίτου τάρφθεν, pro ἐτάρφθησαν, ζ, 99. ut ergo hic aor. 1. pass. et per ε et per α efferatur. τερφθείη φρεσὶν, ε, 74, oblectaretur mente. φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε, inquit Paris ad Helenam, Γ, 441. et Jupiter ad Junonem, Ξ, 314, qui est aor. 2. conj. pass. transposito ρ, pro τερφθῶμεν, ἡδυνθῶμεν τῇ φιλότητι, delectemur amore, ad lectum euntes: deberet esse ταρπῶμεν, sed circumflexus est distractus per insertum ε, idque productum per ει ob metrum, ω autem ionice versum est in ο, quia Ionibus τὸ ω et ο in conjunctivo est æquivalens. τέρπεται θυμὸν, Py. 2, 137.

τερπωλή, ῆς. ἡ. (Τρέω) delectatio. οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς τόδε δῶμα, qualem jucunditatem, quam delectabile spectaculum bona fortuna induxit in hanc domum, σ, 37, inquiunt proci, cum duo mendici jurgarentur.

τερσαίνω, f. ανῶ. (Τρέω) sicco. ἀπὸ ἕλκεος αἷμα τέρσηνε, a vulnere sanguinem siccavit, ἐξήρανε, Π, 529. et 519, οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, non potest mihi sanguinis fluxus sisti: et est infin. a. 2. pass. qui cum Ionica paragoge est ζ, 98, εἵματα ἠελίοιο αὐγῇ τερσήμεναι, vestes splendore solis siccari post lotionem, ξηρανθῆναι.

τέρσω, (Τρέω) candefacio, *ich mache heiss oder glühend, (I make hot or red hot;)* arefacio, *ich mache trocken, ich dörre, (I dry,)* ξηραίνω. est a τείρω, f. τερῶ, æolice τέρσω, unde fit hoc novum verbum. hinc est ὁ ταρσὸς, i. e. καλαθίσκος ἐν ᾧ τυρὸς τέρσεται, *ein napf zum käse trocknen, (a dish for drying cheese in,)* nam aor. 2. est ἔταρσον: hinc et urbs ἡ Ταρσός. ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα, vulnus siccabatur et sanguis fluere desinebat, Λ, 267, 847. οὐδέ ποτε ὄσσε δακρύων τέρσοντο, ε, 152, oculi nunquam sicci erant a lacrimis. θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ, campus apricus incenditur et calefit et arescit a sole, η, 124. et ratio etymologiæ apparet, nam siccanda plerumque atteruntur vi aliqua: e. c. si sanguis exprimitur e vulnere, etc. ἡ τρασιὰ hinc est locus ubi siccantur ficus et casei. Aristoph. Nub. 50.

τερψίμβροτος, ὁ ἡ. (Ῥέω) homines exhilarans. est epitheton solis. ab ἡ τέρψις, delectatio. μ, 269, 274, ubi id epitheton non sine ratione positum, ut admoneat, eum non esse tristitia adficiendum, qui exhilaret homines. τὸ μ in ejusmodi nominibus ὄγκου causa est intersertum.

τέρψις, ιος et εως. ἡ. (Τρέω) delectatio. idem ac τερπωλή. μαστεύει καὶ τέρψις ἐν ὄμμασι θέσθαι πίστιν, Ne. 8, 73, nam et ipsa oblectatio cupit coram intueri veram fidem, non audire modo rem. ἔμπαλιν τέρψιος, in contrarium delectationi, Ol. 12, 15. τέρψιν κρέσσονα πλούτου, Py. 8, 130, delectationem præstantiorem divitiis. δείπνων τέρψιας, conviviorum delectationes, Py. 9, 36.

τεσσαράβοιος, ου. ὁ ἡ. (Βοῦς) quatuor boum pretio. τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον, Ψ, 705, æstimabant eam pretio quatuor boum, *taxirten sie vier ochsen werth, (estimated at the value of four oxen,)* de ancilla probe erudita.

τεσσαράκοντα, (Τρέω) quadraginta, *vierzig, (forty.)* νῆες, Β, 524, 534, 737, 747. συκέας, ω, 340. ἡνιόχοις, Py. 5, 65. τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ παρθένοις, Py. 9, 198.

τέσσαρες, ων. οἱ αἱ. τὰ τέσσαρα. (Τρέω) quatuor, *vier, (four.)* Attici, etymo propius, dicunt τέτταρες: et nomen est a τρεῖς, præposito τὲ, et, ut unum ad tres notetur. τέσσαρες ἀρχοὶ, Β, 618. νομῆες, Σ, 578. ἔλαχον, sorte eligebantur, ι, 335. ἀμφίπολοι Κίρκης, κ, 349. κύνες Eumæi, ξ, 22, οἱ ἐπ' οὐδοῦ, χ, 204. ἀμφὶ Ὀδυσῆα, ω, 496. et 278, γυναῖκας. τέσσαρας ἵππους, Ε, 271. οὔατα τέσσαρα, Λ, 633. μέτρα, Ψ, 268. τεσσάρων ἀνδρῶν, Ist. 4, 27. τέτρασι (attice pro τέσσαρσι) γυίοις, Ol. 8, 90, membris. ἵπποις, Ol. 10, 83. σωμάτεσσι, Py. 8, 117. τέσσαρας νίκας, Ne. 2, 30. ἀρετὰς, Ne. 3, 129, ubi quarta virtus est τὸ παρκείμενον φρονεῖν, præsentium rationem habere sapientem. Vide sub πέντε.

τεταγὼν, vide sub τάζω.

τετανὸς, ἡ, ὸν, vide sub τανaός.

τετάρπετο pro ἐτάρπετο, vide sub Τέρπω aliquanto a fine.

τέταρτος, η, ον. et τέτρατος, η, ον. (Τρέω) quartus, *der vierte, (the fourth.)* τέταρτος, Ψ, 301. et 269, τετάρτῳ. τῶν τετάρτων, Μ, 98. ἡ τετάρτη, κ, 358. τῆς τετάρτης, Π, 196. τὸ τέταρτον, imo et ὑφὲν scriptum, τοτέταρτον, quarta vice, Ε, 438. Π, 705, 786. Υ, 447, qui versus tamen abest a quibusdam exemplaribus. Χ, 208. φ, 128. sic et τὸ τέτρατον, Φ, 177. ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἶσι τέταρτον, jam tertius annus fere est plenus, cito incipiet quartus annus, β, 89. et 107, ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος. τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε, ξ, 26. τρὶς μὲν ὀρέξατο ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ, de Neptuno gradiente, Ν, 20, ter expandebat gressum, et quarta vice venit ad constitutum locum, κατὰ τὸ τέταρτον ὄρεγμα ποδῶν, i. e. βῆμα, quarto passu. Μηριόνης τέτρατος, Ψ, 615, coll. 269. τέτρατον ἦμαρ, γ, 180. ε, 262. ἔτος, τ, 152. ω, 141. ἡ τετρὰς habet quiddam infausti apud antiquos. notat ergo et quibusdam his locis τὴν φερεπονίαν τοῦ Ὀδυσσέως, καὶ τὸ κινδυνῶδες. hinc proverbium: τετράδι γέγονα, i. e. ἑτέροις πονέω, sicut Hercules, qui γεννηθεὶς ἡμέρᾳ τετάρτῃ lunaris mensis, δυστυχὴς ἀπέβη, et damnatus ἄλλοις ταλαιπωρεῖν: *ich bin in der vierten zal geboren, d. i. ich muss andern mühesam dienen, (I was born in the fourth class, i. e. I am doomed to labour for others.)* conf. Ἡρακλῆς in R. τετράτων παίδων ἐπιγεινομένων, Py. 4, 83, post quartam generationem. οἱ γὰρ ἐξ Εὐφήμου τέταρτοι ἔμελλον ἀποικίαν (coloniam) στέλλεσθαι ἀπὸ Λακεδαίμονος εἰς Λιβύην: nunc vero, dissoluta gleba fatali, hi quarti venturi sunt a Lacedæmone in insulam Θήραν, unde post novas tredecim demum generationes posteri ejus in Libyam venerunt. τετράτοις, Ol. 8, 61. conf. πρώτοις.

τέτατο pro ἐτέτατο, vide sub τείνω.

τέτηκε pro ἐτάκη, vide sub Σήπω.

τετιημένος, τετιηὼς pro τετιηκὼς, vide sub τιέω.

τέτλαθι pro τλάθι, vide sub τλῆμι paullo ab initio.

τέτμημαι pro τετάμημαι, vide sub ΤΕ'ΜΩ.

τέτμω, (Τέμω) verbum mere poëticum, factum ex perf. m. τέτομα, per syncopen, vel ex τέμω, per syncop. τμῶ, et per reduplicationem ab initio. notat καταλαμβάνω, εὑρίσκω, deprehendo, invenio, κατ' ἐπιτομὴν δηλαδὴ ὁδοῦ ἢ καιροῦ, ἐν ἐπιτόμῳ καὶ συντόμως καταλαμβάνω, deprehendo celeriter, sine ambagibus aut diu quærendo. ἔνθα ὅγε Νέστορα ἔτετμε, Δ, 293, ut notetur σπουδὴ venientis: ibi ille Nestorem statim invenit, *traf an, (found.)* οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν, non domi invenit honestam suam conjugem, Ζ, 374. et 515, αἶψα ἔτετμεν ἀδελφεὸν, statim reperit fratrem. ὃν γῆρα ἔτετμε, α, 218, quem senectus occupavit. εἰ ζώοντα Αἴγισθον ἐν μεγάροισιν, γ, 256, si vivum eum deprehendisset. τὴν δὲ ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν, *traf sie zu hause an, (found her at home,)* ε, 58. et 81, οὐδὲ αὐτὸν ἔνδον. ὄφρα οἴκοι μητέρα τέτμῃς, ut domi invenias matrem, ο, 15, *antreffest, (mayest find.)*

τετράγυος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) est portio agri, οὗ ἑκάστη τῶν τεσσάρων πλευρῶν γύην (determinatam illam mensuram) εἶχε, ἵνα ᾖ τετράπλεθρος ἢ τετραπέλεθρος, τετράγωνος, et hinc ἰσόπλευρος. nam ἡ γύη est μέτρον γῆς. in specie τὸ τετράγυον erat διάστημά τι, ὅσον ἦν ἀροτριᾶν δι' ἡμέρας τοὺς ἀγαθοὺς ἐργάτας, καὶ χρωμένους βουσὶν ὁμοίοις, *ein acker von vier stücken, (a field of four days' work.)* μέγας ὄρχατος τετράγυος, η, 113, magnus hortus quadratus: ubi figura videtur innui. τετράγυον δ' εἴη, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, σ, 373, ubi de portione agri arandi per diem unum est sermo.

τετραδάκτυλον, τὸ, vide sub δόχμη.

τετραένης, ὁ ἡ, vide sub ἔνος.

τετραθέλυμνος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) quatuor quasi fundamenta habens, τετράπτυχος, τετράθετος. *veirfach, (fourfold.)* σάκος τετραθέλυμνον, clypeus quadruplex, Ο, 479. χ, 122, quatuor coriis bubulis inductus.

τετραίνω, f. ανῶ. (Τρέω) terebro, exascio scienter. notat, opus facere τῷ τερέτρῳ. idem verbum dicitur τιτράω, f. τρήσω, abjecta rursus reduplicatione; et τιτραίνω, cujus futurum aliud non est. sunt a τερέω, τρέω, τράω. ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Χ, 396, amborum in posteriore parte pedum perforavit nervos ad talum usque ab infima calce, *er durchborete die fersen beyder füsse unter dem knöchel, (he perforated the heels of both feet below the ancle,)* ut trajiceret per ea foramina funem, et sic pronum corpus Hectoris traheret per terram. τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα, in navigio faciendo, ε, 247, omnia ad eam ædificationem pertinentia ligna. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, ψ, 298, nam in sponda lecti dormitorii opus est multis foraminibus et cæsionibus.

τετράκις, (Τρέω) adverb. quater, *viermal, (four times.)* τρὶς μάκαρες καὶ τετράκις, ε, 306, O terque quaterque beati, qui ad Trojam periere; inquit Ulysses, natans solus in mari, fracta nave. τετράκις εὐτυχέων, quater fausta fortuna usus, Ol. 7, 149. τετράκις καὶ τρὶς ἀμπολεῖν τὰ αὐτὰ, Ne. 7, 153, πρὸς Κλεωναίων, apud eos quater, Ne. 10, 79.

τετράκνημος, ου. ὁ ἡ. (Κνάω) rota quatuor radios habens. τετράκναμον (dorice) ἔπραξε δεσμὸν, Py. 2, 73, de Ixione, qui alligationem ad quatuor radios acquisivit et lucratus est sibi suis factis.

τετρακνήμων, ονος. ὁ ἡ. (Κνάω) idem. ἴϋγγα τετρακνάμονα, Py. 4, 382, aviculam iyngen, ad quatuor radios rotulæ, cum cantu magico circumagendæ, alligandam. potest tamen et recte, (nam est apocope in textu, τετρακνάμον') ad sequens, ἐν κύκλῳ, trahi vox, ut sit τετρακνήμονι. prius tamen magis videtur Pindaricum, ut notetur ipsa avicula, duabus alis et duobus cruribus alliganda.

τετράκυκλος, ου. ὁ ἡ. (Κύλω) i. e. τετράτροχες, quatuor rotarum. est epitheton currus, Ω, 324.

τετράορ, ὁ ἡ, vide sub τετράορος.

τετραορία, ας. ἡ. (Ῥέω) quadrigæ, currus quatuor equis juxta se junctis, ἡ τετρωρία. τετραορίας νικηφόρου, Ol. 2, 8, nam τεθρίππῳ vicerat. τετραορίας ἐλελίχθονος, Py. 2, 8, terram concutientis. τετραοριᾶν πόνοις, Ist. 3, 28. τετραορίας δυώδεκα, Ne. 4, 45. dicitur et ἡ τετραορὶς, et τετρωρὶς, ίδος.

τετραορὶς, ἡ, vide supra.

τετράορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) quadrijugis. τετράοροι ἄρσενες ἵπποι, quatuor juncti mares equi, ν, 81, οἱ τέσσαρες ὁμοῦ συνεζευγμένοι, qui et τετράσειροι dicuntur, ab ἡ σειρά. τὸ τέτρωρον, *ein gespann von vieren neben einander, (four horses harnessed together abreast.)* hoc heroës in re seria usi non sunt: et Homerus novit id fortasse ex sua ætate, sicut et τὸν κέλητα novit, quo heroas usos nusquam legimus. pro τετράορον reperitur alibi et, τετράορες, ab ὁ ἡ τετράορ vel τέτρωρ, ορος. τὸ τέτρωρον scribitur et τετρῶρον. cæterum τετράορος apud alios quoque est, quadrupes, ut τετράορος ταῦρος. τετράορον ἅρμα, currus quatuor equis adjunctis, Py. 10, 103. τετραόροις ζυγοῖς, Ne. 7, 137, quadrijugis in jugis, i. e. inter quatuor junctos equos, medius est temo. sic tu medium locum inter delubra et aras inhabitas. μέσος ἐστὶν ὁ σὸς οἶκος ἐν τοῖς τεμένεσσιν, ὡς ὁ ῥυμὸς μέσος ἅρματος τετραόρου. et fortasse ista imago est valde prægnans: nam vicini dii adsunt ei, eumque promovent, sicut juncti equi temonem.

τετραπλῆ, (Τρέω) adverb. quadrupliciter. τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀποτίσομεν, Α, 128.

τετραρχία, ἡ, vide sub ἀρχός.

τετράσειροι, οἱ, vide sub τετράορος.

τέτρατος, η, ον, vide τέταρτος.

τετραφάληρος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) epitheton galeæ, in fronte et in cervice et ad utramque aurem habentis prominentias. est idem quod sequens et ἀμφίφαλος. Ε, 743, ubi expositionis causa τοῦ ἀμφιφάλου est additum. sic et Λ, 41. Vide sub φάλος, et ἀμφίφαλος.

τετράφαλος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) galea quatuor prominentias (φάλους, q. v.) habens, eademque quæ ἀμφίφαλος. Μ, 384. Χ, 315.

τετράφατο pro ἐτετράφντο, vide sub Τρέπω, aliquanto a fine.

τετράφη pro ἐτράφη, vide sub Τρέφω, prope finem.

τετραχθά, (Τρέω) adverb. quadrupliciter, *vierfach, (four-fold.)* pro τετραχῆ, τετραχῶς. Θ est insertum ad τραχυφωνίαν. τριχθὰ καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν, fractum in tres quatuorve partes, Γ, 363. διέσχισεν ἴς ἀνέμου τὸ ἱστίον, ι, 71.

τέτραχμον, τὸ, vide sub τράπεζα, ad initium.

τετραχοίνικον, τὸ, vide sub περιδίδωμι.

τετρίγει, vide sub Τρίζω.

τέτροφα, vide sub Τρέφω, ad initium.

τετρώβολον, τὸ, vide sub ὀβελός.

τετρωρὶς, ἡ, vide sub τετραορία.

τέτρωρον, τὸ, τετρῶρον, τὸ, τέτρωρ, ὁ ἡ, vide sub ἀείρω, τετράορος, et ἵππος, aliquanto sub initio.

τέττα, (Πάω) possit esse vocativus ab ὁ τέττης, ου. et est titulus honorificus ad hominem nobilem, Δ, 412, quæ vox enarrari ulterius non potest. conf. τέττιξ et ἠθεῖος.

τέτταρες, οἱ αἱ, vide sub τέσσαρες, et πέντε.

τέττης, ὁ, vide sub τέττα, τέττιξ, et ἠθεῖος.

τεττιγοφορία, ἡ, vide sub κρωβύλος.

τεττίζω, vide sub τερετίζω.

τέττιξ, ιγος. ὁ. (Τρέω) cicada, *eine heuschrecke. (a grasshopper.)* vide verbum τερετίζω. τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἵτε καθ' ὕλην δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, Γ, 151, ubi comparat poëta senes concionatores cicadis. οἱ τέττιγες sunt ἄναιμοι (sine sanguine) καὶ ψυχροὶ τὴν κρᾶσιν, temperamento gelido, καθὰ καὶ οἱ γέροντες, καὶ ᾠδικοὶ δὲ, cantillantes assidue. in Asia canunt de ramis arborum, non facile humi: hinc dux aliquis, minatus symbolice hostibus plenariam terræ vastationem, sic ut ne arbor quidem stans relinqueretur, dixit, ποιήσειν τοὺς τέττιγας τοῖς ἐχθροῖς χαμόθεν ᾄδειν, facturum se, ut cicadæ hostibus de plana terra canant, i. e. δενδροτομήσειν αὐτοῖς τὴν χώραν, succisurum se illis omnes arbores. (confer huc Theocrit. Id. 7, 138, 139, ubi simul epitheton habent αἰθαλίωνες, nam gaudent æstu solis.) et mares τέττιγες canunt tantum, fœminæ sunt ἄφωνοι: unde discere possent humanæ fœminæ silentium, nam γυναιξὶν κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. sed fortasse et hic valet: bestiæ enim sunt. alluditur simul hac comparatione ad fabulam ἐγχώριον. nam Τρωϊκὸς ἦν ὁ Τιθωνὸς, quem ὁ μῦθος μετέβαλεν εἰς τέττιγα: et fortasse hoc inde fictum, ὡς περὶ τὸ γῆρας λαλίστερος. cæterum hæc comparatio non est valde laudans. nam, cicadarum quidem vocem in se, laudat poëta, utpote gratam viatori et agricolæ: sed, respectu senum istorum, respicit πρὸς μόνην συνέχειαν λαλιᾶς, καὶ ῥοῖζον ἀδιεχῆ, καὶ εὔροιαν ἦχου, καὶ φωνῆς τορότητα. fortasse et poëta civilissimus innuere voluit, quid perdat civitates: si proceres loquantur tantum variis modis, et obstrepant consiliis sanioribus, ipsi nihil rerum agendarum capessentes. nam oratores verbis largi, prudentia et factis inopes, pessundant res publicas, ubi unus non absolute imperat, sed sententiis plurium standum est. Græcus orator Nestor prudentissimus, longe aliter comparatur. cave ergo putes, laudis magnæ causa inductam hanc parabolam: potius, ut invalidum rebus, clamosum tamen et streperum verbis, significaret. cæterum h. l. hi oratores sedebant etiam in alto, sicut τέττιγες in arboribus. Nobiles Athenienses gestabant antiquioribus temporibus cicadas aureas, ut Thucydides tradit, in symbolum τοῦ, γηγενεῖς εἶναι, in ipsa terra Attica natos se, et ex vetustissima origine. conf. Aristoph. Nub. 980, ubi is mos gestandi aureos τέττιγας in cirris capilli, inter obsoletos numeratur. et Vesp. 1259. vide κρώβυλος, sub κάρα. unde quidam τὴν προσφώνησιν φιλεταιρικὴν et ad nobilem aliquem, τέττα, ab hoc more deductam putarunt. sed quia valde dubitandum est, Homeri ævo hunc morem Athenis fuisse usurpatum, cum tamen προσφώνησις illa apud poëtam exstet: ideo et hæc etymologia fit non verisimilis. id tamen cave credas, per apocopen ex τέτλαθι, perfer, factum esse τέττα: nihil enim absurdius hac opinione videtur antiquis. ὁ μέγιστος τέττιξ vocatur ὁ ἀχέτας, ου. et τὸ ἐλάχιστον τεττίγιον est ὁ κερκώπης, ου, et τὸ καλαμαῖον. τὸ τερέτισμα est vox cicadæ. confer ἀκρίς.

τέτυγμαι pro τέτευγμαι, τετύγμην pro ἐτετεύγμην, τετυκόμην pro ἐτυχόμην, τέτυκον pro ἔτυχον, vide sub τεύχω.

τεῦ pro τινὸς, vide sub τὶς, aliquis, ad initium, et τίς, quis, prope medium.

τεῦτλον, ου. τό. (Σέω) betæ species. est pro σεῦτλον. inde est verbum ἐντευτλανόω, f. ώσω, betis incoquo, una cum betis coquo et appono, Aristoph. Acharn. 894, ἔγχελυς ἐντετευτλανωμένη, i. e. μετὰ τεύτλων ἑψομένη.

τευχέω, f. ήσω. (Τέκω) armo. est a τεῦχω. sicut a γράφω γραφέω. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, armatum enim esse præstantius est, χ, 104, et est specialiter derivata notio ad ὅπλισιν. alias in genere est, paro, struo, conficio.

τεῦχος, εος. τό. (Τέκω) instrumentum; in specie bellicum quo militans munit corpus contra tela, *eine rüstung, (armour.)* ἀρήϊα τεύχεα δύω, ubi deest ὄφρα, dum induo arma martia, i. e. bellica, Ζ, 340, ad differentiam aliorum τευχέων. plena ea phrasis est Η, 193, ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω. ἀρήϊα τεύχεα ἄμειβον, permutabant arma, ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια (infirmiora, *die schlechtern*) *(the worse)* δὲ χείρονι δόσκεν, dabat imperator, Ξ, 381, 382, ut ergo quisque haberet arma congrua virtuti suæ et viribus. χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν, Ο, 544, spoliaturi cæsum ferreis suis armis. κλυτὰ τεύχεα Πηλείδου, inclyta arma Achillis, *die berühmten waffen, (the celebrated armour,)* Ρ, 191. et 194, ἄμβροτα, nam erant θεόσδοτα, 195, 196, coll. 202. et 205, τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον (non decenter, i. e. contumeliose, in ignominiam Achillis et Patrocli) ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ, detraxisti. et 210, Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχεα ἐπὶ χροΐ, apta erant corpori ejus, *sie schlossen gut an, (they fitted well.)* et hæc erat ἰδιότης horum armorum ut ἡφαιστοτεύκτων et divinorum, ut cuivis corpori convenirent: præterea indutum iis, implebant animo et alacritate, 211, 212. quæ est poëtica descriptio armorum quorumvis habilium et firmorum. cæterum de his, Peleo quondam divinitus datis armis, est proverbium: Πηλεὺς τὴν μάχαιραν, i. e. vir prudens et juste usurus accipere debet gladium, non vero stolidus aliquis aut injustus: nam διὰ σωφροσύνην acceperat Peleus gladium θεόθεν. τεύχεα χρύσεια πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι, ἔχων, habens arma aurata maxime admiranda, de Rheso, Thraciæ rege, Κ, 439—441. τεύχεα δ' Ἕκτωρ δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, de armis Achillis, occiso Patroclo exutis, Σ, 82—85, quæ erant καλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρα θεῶν. τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos permutemus, Ζ, 230, de Diomede et Glauco, coll. 235, 236. vide ἐπαμείβω. ἀράβησε δὲ τεύχεα ἐπ' αὐτῷ, Δ, 504. Ε, 58, 540, arma gravem sonum edebant cum caderet. et 294, 295, αἰόλα, παμφανόωντα, varia arte facta, tota lucentia, fragorem in corpore cadentis fecerunt. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν, et ingenti fragore sonuere arma virorum pugnantium, Π, 566. sic et de cadente, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ, Μ, 396. Ξ, 420. κατέδυ (induebat) ποικίλα χαλκῷ, varia arte elaborata arma ex ferro, Ζ, 504. οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχεα ἔδυν, pro, κατέδυσαν, rursus induebant arma, Δ, 222. κατεδύσετο καλὰ, induebat splendida, Η, 103. τεύχεα δῦθι ἐμὰ κλυτὰ, indue, Π, 64. et 129, δύσεο θᾶσσον, indue ocyus. ἀποδῦσαι (exuere ei cæso) κλυτὰ, Ε, 435. Ν, 182. sic, οὐκ ἀπέδυσε, non potuit ea ei exuere, Δ, 532. ἐξεδύοντο, exuebant ipsi sibi, Γ, 114, ut levarentur onere. et 327, 328, ποικίλα: ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο, induebat sibi. πᾶσι ποικίλα ἔλαμπε, Δ, 432. τεύχεα ἐσύλα, spolia legebat, sc. ἐκδύσας πεσόντι, Δ, 466. Ε, 164, 618, 621, 622. Ζ, 28. Η, 78, 82. Λ, 110. Ο, 524, 583. Π, 500. Ρ, 60. et 85, αἴνυτο, detrahebat. Ν, 550. Λ, 579, 581. ἐξενάριξε, interfecto detraxit, Η, 146. Ν, 619. Φ, 183. μὴ ἀφέλωνται, ne auferant ei et detrahant arma, Π, 545, coll. 560, 782. ἀφελέσθαι ὤμοιιν, Ν, 510. λύοντο δὲ τεύχεα ἀπ' ὤμων, solvebant mortuis iis, Ρ, 318. et 760, πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον, multa pulcra arma fugientium Græcorum cadebant in terram, i. e. multi in ea fuga sunt interfecti, πολλοὶ ὁπλῖται ἔπεσον. καλὰ ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ, arma deponere in terra, intermisso prælio, Γ, 89. ἐν θαλάμῳ περικαλλέα ἕπων, in conclavi perpulcra arma tractans et parans ad usum, Ζ, 321. sic, Δόλοπος περὶ τεύχεα ἕπουσιν, Ο, 555, circum arma ejus occupati sunt, *sind dahinter her, (are engaged about.)* ἔχων ὤμοις, gestans humeris, Η, 137, 150. τάγε ἔχει Ἕκτωρ, Σ, 21. ἐπὶ τεύχεα ἐσεύοντο, Β, 808, discurrebant ad arma capienda. ἡ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὁρᾷ καὶ τεύχε' ἄριστα, Ο, 616. δὸς δέ μοι τὰ σὰ, θωρηχθῆναι ὤμοιιν, ut armer in humeris meis, Π, 40. καλὰ φέρουσα παρὰ Ἡφαίστου, Σ, 137, afferens. et 144, υἱεῖ ἐμῷ δοῦναι κλυτὰ παμφανόωντα. et 192, ἄλλου δ' οὔ τινος οἶδα οὗ ἂν κλυτὰ δύω, inquit Achilles quanquam id τεῦ, quod per οὗ exposuimus, possit et esse pro τίνος, cujus. et 335, καὶ κε-

φαλὴν Ἕκτορος. et 451, αὐτὸν περιέσσε τὰ ἅ, eum induit suis armis. et 466, ὥς οἱ καλὰ παρέσσεται, sicut ei parata erunt; inquit Vulcanus pollicens. et 616, μαρμαίροντα. παρὰ Ἡφαίστου δέξο κλυτὰ, καλὰ μάλα, T, 10, accipe a Vulcano allata, οἷα οὔπω τὶς ἀνὴρ ὤμοισι φόρησε, qualia nullus unquam gestavit. et 12, 13, κατέθηκε πρόσθεν αὐτοῦ, τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα, sonitum dabant cum deponerentur, artificiose omnino facta. πολλὰ καλὰ αἰζηῶν ἔπλωον, fluitabant in fluvio, Φ, 301. et 317, οὔτε τὰ καλά. et 336, ἥ κεν (φλὸξ) ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς (i. e. Trojanos ipsos) καὶ τεύχεα κήαι, comburat, ustulet. et 408, ἀμφαράβησε. ἐπεί κε ἀποδύω, X, 125, siquidem exuero mihi arma. et 258, ἐπεί κέ σε συλήσω κλυτὰ, quando quidem te spoliavero armis istis. et 322, αὐτοῦ χρόα εἶχε χάλκεα τεύχη, ejus corpus tegebant arma; et ἄλλο τόσον est adverbialiter, omisso κατὰ, *in so weit, (in as far.)* et 323, ἃ ἐνάριξε κατακτὰς βίην Πατρόκλου, i. e. Πάτροκλον, quæ legerat postquam occiderat eum. et 368, ἀπὸ ὤμων ἐσύλα αἱματόεντα. et 399, ἀναείρας κλυτὰ, *da er hinauf hub, (lifting up.)* δεύοντο (rigabantur) ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσιν, lacrimis virorum, Ψ, 15, quasi collacrumantia. et 800, Σαρπήδοντος. et 803, ἑσσαμένω, induti ambo armis. In Iliade ergo ubique positum nomen de armis militaribus, corpus tegentibus. ἄνδρες ἀρηΐφατοι, βεβροτωμένα ἔχοντες, λ, 41, viri in pugna occisi, cruentata habentes arma sua. καταδὺς ἐγὼ κλυτὰ, μ, 228. ἀρήϊα, π, 284. τ, 4. χ, 109, 114, 139, 141, 148, 201. ψ, 366. ω, 164, 218, 379, 465, 524, 533, quo loco τεύχεα in fine versus. sed de aliis instrumentis est, μ, 13, ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ, ubi de funere Elpenoris sermo est, et ubi quidem et militaria ejus instrumenta nautica et quotidiana, ex more. coll. λ, 74, ubi umbra Elpenoris rogat, ut corpus ejus comburatur, σὺν τεύχεσιν, ἅσσα (ἅτινα) μοί ἐστιν. ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχεα, ἑταῖροι, νηΐ μελαίνῃ, instruite et apte disponite armamenta in navi, ο, 218, inquit Telemachus navigaturus; ut ergo ibi ὅπλα navis notentur. sic fortasse et δ, 784, et π, 326, 360, τεύχεα δέ σφιν ἔνεικαν θεράποντες, arma militaria simulque alia utensilia ad iter apta mari, tulerunt illis ministri. λήσεσθαι χόλου εἵνεκα τευχέων, inquit Ulysses ad umbram Ajacis apud inferos, λ, 553, et medium ε in scansione eliditur. σὺν τεύχεσιν, cum armis, in armis, Γ, 29. Δ, 419. Λ, 386, 724. Π, 426. Σ, 303. X, 381. αὐτῷ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον, E, 450. et 737, θωρήσσετο ἐς πόλεμον, armabat se armis ad pugnam. sic, Θ, 376, 388. τεύχεσι παμφαίνων, Z, 513. T, 398. λαμπόμενος, P, 214. Σ, 510. Υ, 46. ἐν τεύχεσιν δῦναι, Ψ, 131. ἐνδύοντο, ω, 495, coll. 497, ἐνέδυνον τεύχεα. ἀμφὶ τεύχεσιν Ἀχιλλῆος δικαζόμενος, λ, 545, de Ajace. ὑπὸ τεύχεσι πεπτηότες, ξ, 474, coll. 479, sub armis contecti jacentes. πολλοὶ ἥρωες ἐῤῥώσαντο τεύχεσι περὶ πυρὴν, ω, 69, i. e. ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν, decurrebant armis circa rogum: de funere Achillis.

τεύχω, f. ξω. (Τέκω) paro, et quidem firmum et stabile: fabricor. κατασκευάζω, ποιέω. constituo. est a τέκω, interserto υ, et mutata tenui media. αὐτοῖς Ἑκηβόλος ἄλγεα τεῦχε, parit quasi illis ærumnas, constituit, A, 110. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια τεῦχε (ἔτευχε) κύνεσσιν, A, 4, ipsos cibum fecit canibus. δώματα, ἃ αὐτὸς ἔτευχε, Z, 314, coll. 316, ubi verbum ἰσοδύναμον, ἐποίησαν, *gebauet, (built.)* sic et verbum Germanicum, *ich teiche, (I dam, dyke,)* i. e. aggerem flumini oppono, et, *ein land enteichen, (to surround a tract with dykes,)* i. e. regionem aggeribus circumductis ab irruptione aquarum prohibere, et, regionem, madidam ante, injecto multo aggere explere et siccare, cum Græco τεύχω unius est originis. τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶνα Ἑκαμήδη, his paravit potionem miscellam, *machete zu rechte, (prepared,)* Λ, 623, coll. 640, ubi verbum ἰσοδύναμον, ὁπλίζειν: utrumque verbum γενικῶς positum, et τὸ εἰδικὸν interpositum 637, ἐκύκησε, commiscuit, *hat eingerühret, (has mixed up.)* Τρώεσσι δὲ κήδεα ἔτευχε, N, 209, Trojanis funera et contristationes parabat. τρίποδας ἐείκοσι ἔτευχεν, Vulcanus, Σ, 373—377, ubi pocula confecit, quæ ambularent. didici, magnates quosdam habere et hodie ejusmodi pocula, αὐτόματα, quæ, inferne ad modum horologii portatilis facta, per mensam a conviva ad alium paullo remotius sedentem possint sua sponte vadere. quid si putes, id artificium jam Ægyptiis (et Homerus fuit Ægyptius nobilis) usurpatum fuisse? et postea deperditum, ut nostris demum sæculis denuo inventum sit? id certum est, Marchionem Brandenburgicum ineunte sæculo decimo octavo florentem, habuisse ejusmodi poculum aureum; cujus rotas per elasterem internum ita potuerit temperare, ut ad eum potissimum convivam pervaderet in mensa longa, ad quem voluerit ipse; sic tamen, ut quasi casu consisteret, deficiente intensius vel remissius tenso elastere. non omnes artes, quas pro recens inventis habemus, sunt recentes. τεῦχε δὲ πομπὴν, paravitque mihi dimissionem a se, κ, 18. et 118, τεῦχε βοὴν διὰ ἄστεος, instituit et fecit clamorem per urbem, ut convenirent cives, *liess es durch die stadt ausrufen, (caused proclamation to be made through the city.)* παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι, O, 70, insectationem conversam a castris Græcis perpetuo ego constituam, inquit Jupiter, i. e. faciam, ut vice versa Græci semper fugent Trojanos, sicut nunc Troës fugant Græcos. χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν, poterat manibus artificiosa omnia struere, E, 61. τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, id sceptrum Vulcanus elaboraverat, B, 101. sic, τὸν θώρηκα, Θ, 195, et, τὰ τεύχεα, T, 368, arma. τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἠὲ χάλαζαν, de Jove, K, 6, parans. ἄλφιτα τεύχουσαι, γυναῖκες, υ, 108, farinas facientes, i. e. molentes. et 119, ἐμοὶ, ἄλφιτα τευχούσῃ. ἄγε, σὲ ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσι, te non noscendum faciam omnibus, ν, 397. et 191, ὄφρα αὐτὸν ἄγνωστον τεύξειε, ut eum non agnoscibilem faceret: et sermo est de Minerva, i. e. prudentia ipsius Ulyssis, qui personam sibi mira arte circumponendam existimabat, ne statim agnosceretur, et hinc periculum illud adiret, quo Agamemnon perierat. explorandos prius sibi esse animos suorum statuebat, et cognoscendum, quid in regia sua ageretur, antequam se aperiret. cave ergo active intelligas, ut Dacieria opinatur: quid enim Minerva faceret Ulyssem ignorantem? decepit fœminam doctissimam versus 188, 189: sed ex contextu id ita est intelligendum, quod volens et prudens Ulysses constituerit apud se, simulare, quasi non agnosceret terram, et fingere se prorsus peregrinum ad omnes qui obvii futuri sint. θεὸς ergo est prudens illud Ulyssis consilium, et simulatio alta, quæ sibi circumdedit caliginem quasi, i. e. personam, ne alii eum agnoscere possint. πόλεμον τεύξεις, ω, 475, bellum et pugnam fieri constitues, O Jupiter. τεύξει σοὶ κυκεῶνα, κ, 290, parabit tibi mixturam aliquam venenatam, Circe sc. et 316, τεῦξε δέ μοι. θρόνον Ἥφαιστος τεύξει, Ξ, 240, sellam commodam faciet ille tibi, *soll machen, (shall make.)* ἠελίῳ ναὸν τεύξομεν, soli templum ædificabimus, *wollen der sonne einen tempel stiften, (will build a temple to the sun,)* μ, 347. οἱ δὲ γάμον τεύξουσι, illi parabunt nuptias, *werden die verheyrathung besorgen und stiften, (will arrange and provide for the nuptials,)* α, 277. β, 196. τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν χαρίεσσαν ἀθάνατοι ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ, ω, 196, parabunt mortalibus cantum gratum dii prudenti Penelopæ, i. e. homines canent adsidue de eximia Penelope. οἵ τεύξειν θάνατον, ei illaturum esse cædem, χ, 14, *ihm den tod anthun werde, (will put him to death:)* et illud οἵ pertinet ad τίς, 12. δώματα ἔτευξα, domos constituissem ei, δ, 174. εἴδωλον ἔτευξε, spectrum, simulacrum, confecit, E, 449, *liess ein gespenst der ähnlichkeit erscheinen, (caused a figure resembling him to appear.)* θάλαμον Ἥφαιστος, Ξ, 166, 338. ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ τὸ, ἔτευξε, πεντάκις positum, Σ, 483, 608, 609, 610, 612, et est idem quod ἐποίησε et ἐτίθει, quæ verba, variationis causa, cum τεύχειν commutantur. χρύσειοι κύνες, οὓς Ἥφαιστος ἔτευξε, construxit, η, 92, ad servandam domum regiam; qui sine dubio obambulare poterant, pari modo ut paullo ante de poculis vidimus. ars fortasse, qua hodie puellam ligneam exornatam in mensa obambulare eleganter faciunt, fuit jam antiquissima, sed rara, et ideo Vulcano adscripta, et post deperdita ad longum tempus. et 235, εἵματα αὐτὴ ἔτευξε, vestes ipsa confecit. δόλον, struxit dolum, θ, 276. ἐμοὶ κυκεῶνα, κ, 316, coll. 290. γέλων ἑτάροισιν, risum sociis præbuit, σ, 349. ἐπεί μοι θεοὶ κακὰ κήδεα ἔτευξαν, α, 244. οἶτον θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἵνα ᾖ καὶ ἐσσομένοις ἀοιδὴ, θ, 579, fatum et exitum tristem fecerunt dii, ut esset posteris quoque celebris narratio. πύλαι πεπταμέναι ἔτευξαν φάος, portæ apertæ pepererunt salutem fugientibus, Φ, 538, ubi vides arctam cognationem hujus verbi cum τέκω vel τίκτω. οὐδέ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε, θ, 177, nec deus quidem aliter fecerit, i. e. formosius parare non possit corpus. conf. θεός. ἢ θάνατον τεύξεις ἑκάστῃ, an mortem inferret cuique, υ, 11. Αἴγισθός μοι τεύξας θάνατον, λ, 408. et 429, κουριδίῳ πόσει τεύξασα θάνατον, de morte Agamemnonis, quam uxor cum adultero ei intulit. δύο Κρόνου υἷε ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρὰ, N, 346, duo nati Saturni, Jupiter et Neptunus, diversum sentientes, caussabantur viris utriusque exercitus dolores tristes: et est dualis perfecti activi, coll. A, 4. ἐπίτονος (rudens) τετευχὼς (ἐκ) ῥινοῦ βοὸς, factus ex corio bovis, μ, 423, i. e. τμῆμα ὢν βοείου δέρματος. futurum 2 act. τυχῶ, ionice τυκῶ, aor. 2. ἔτυχον, ionice et cum repetitione prioris consonæ Ionica, τέτυκον, in qua dialecto hæc reduplicatio retinetur per omnes modos. δεῖπνον τετυκεῖν, prandium parare, ο, 77. χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντο (omisso augmento imperf. m.) δαῖτα, lavabant manus et parabant cœnam, κ, 182. hæc media forma sæpe notat, consequor. paratur mihi, particeps fio. οὔτε σὺ πομπῆς τεύξῃ, fut. 1. m. per contractionem Atticam, ex τεύξομαι, τεύξεσαι, ionice τεύξεαι, et hinc contracte τεύξῃ, τ, 314, neque tu deductionis in patriam fies particeps. σοὶ δ' ἐνθάδε φημὶ φόνον ἐξ ἐμοῦ τεύξεσθαι, E, 653, tibi autem hic puto cædem a me illatum iri, *werde dir der tod angethan werden, (thy death will be brought about.)* ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι προβιβῶντος, Π, 609, sperabat enim se consecuturum esse hasta progredientem, *er werde ihn treffen, (he should hit him.)* τεύξεσθαι δόρπον, parare cœnam, T, 208. ἔνθα αὐτῇ δώματα τετεύχαται, pro τετευχνται, ubi ei domicilia parata sunt, N, 22, tertia plur. perf. pass. pro quo usus Atticus dicit τετευγμένα εἰσί. ἢ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται, Ξ, 53, certe jam ista quidem parata sunt. et 220, ᾧ (ἱμάντι) ἔνι πάντα τετεύχαται, in quo omnia ista insunt, coll. 215, 216, et sermo est de cingulo Veneris. οὐ γὰρ ἔτι ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχαται, β, 63, non enim jam tolerabilia fiunt, *es wird nicht mehr erträglich gemachet, (what is done is no longer tolerable.)* φίλοις κήδεα, amicis dolores parati sunt, ξ, 138.

αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι, τ, 563, alteræ enim januæ ex cornu factæ sunt; de portis somniorum. αἱ δὲ βόες (ἐκ) χρυσοῖο τετεύχατο, boves in clypeo ex auro efficiæ erant, Σ, 574, pro ἐτετευχντο, pro quo usus Atticus dicit τετευγμέναι ἦσαν. Θεῶν ἐτετεύχατο βωμοὶ, deorum aræ factæ erant et statutæ, Λ, 807. τάχα τετεύξεται ὄλεθρος, i. e. ταχὺ γενήσεται, Μ, 345, 358, mox fiet cædes. (est fut. 3. pass.) αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται, ibi ei et monumentum statuetur, Φ, 322. et 585, ἔτι πολλὰ ἄλγεα, adhuc multa mala parientur. aor. 2. medii, ionice, est τετυκόμην, parabam, paravi. τετύκοντό τε δαῖτα, Α, 467. Β, 430. Η, 319. Θ, 61. π, 478. ω, 383. δόρπον, cœnam, μ, 307. δεῖπνον, υ, 390, coll. 392, i. e. ἐποίησαν, κατεσκεύασαν. ἔνθα κεν τετυκοίμεθα δόρπον, ubi parare possimus cœnam, μ, 283. sic, ἵνα ἐν κλισίῃ, ut in tugurio, ξ, 408. νῦν δ' ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι nunc tempus est, his nobilibus parare cœnam, φ, 428, sed talem qualis prædicta erat υ, 392, 393. perfectum pass. abjicere quoque solet suum ε ex τέτευγμαι, ut fiat τέτυγμαι, factus sum, paratus sum; it. simpliciter, sum, exsisto. ἡμέων ὁποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Γ, 101, utri nostrum mors et fatum paratum est, is moriatur. Ὠκεανος γένεσις πάντεσσι τέτυκται, Ξ, 246, nativitas omnibus aliis est. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, i. e. καὶ τοῦτό ἐστι, et hoc etiam est magnum bonum, Ο, 207. θνητὸς δή νυ καὶ σὺ τέτυξαι, mortalis tamen sane et tu es, Π, 622, natus es mortalis. εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, si mihi simile fatum paratum et destinatum est, Σ, 120. Ζεὺς πολέμου ταμίας, Δ, 84. Τ, 224, Jupiter est dispensator in præliis. κρείσσων Διὸς γενεὴ ποταμοῖο, proles Jovis fortior et præstantior est quam fluvii alicujus, Φ, 191. κακὸν δέ τε σῆμα, in malum signum tamen constituta est ea stella, Χ, 30. et 420, καὶ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται, et ipse habet talem patrem. et 450, (ἵνα) ἴδωμαι ἅτινα ἔργα τέτυκται, videam, quidnam factum sit, inquit Andromache, audito procul gemitu. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται, nam cognitu et distinctu facilia sunt ossa ejus ab aliis, Ψ, 240. ὅση θύρη, quanta est janua, Ω, 317. et 354, φραδέος νόου ἔργα, objecta est res prudentis animi indiga, adest. ὅ,τι σοὶ κακόν τε ἀγαθόν τε τέτυκται, δ, 392, quodcunque tibi malum bonumve acciderit, contigerit. et 771, φόνος υἷι, cædes filio destinata est, *es ist dem sohne die ermordung zugedacht, (the son's destruction is decreed.)* οὐκ ἐοικότα τοῖσι τέτυκται δώματα Φαιήκων, sunt non similiter ædificatæ, ζ, 301. εἵνεκα ξείνου τάδε, ob hospitem hæc instituta sunt, Θ, 544. et 546, ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνος τέτυκται, hospes est loco fratris. ἦ σοί γε σιδήρεα πάντα, apud te omnia sunt ex ferro, *du bist ja wohl ganz von eisen, (thou art made entirely of iron,)* μ, 280. οὐδὲ εὐρεῖα τέτυκται neque lata vel ampla est insula, ν, 243. εὐνή μοι στονόεσσα, cubile meum est gemitus plenum, ρ, 102. τ, 595. μέγα σῆμα τέτυκται ἐν λέχει, *an dem bette ist ein grosses wahrzeichen, (at the bed there is a particular mark,)* ψ, 188. sic et plusquamp. p. οὐ γὰρ καταθνητὸς ἐτέτυκτο, non enim mortalis erat, Ε, 402, 901. et 446, ὅθι οἱ νηός γε, ubi ei templum erat. et 78, Σκαμάνδρου ἀρητὴρ ἐτέτυκτο, Scamandri sacerdos erat. ἄριστος ἐνὶ Θρῄκεσσι τέτυκτο, erat præstantissimus inter eos, Ζ, 7. ἑκάστῳ δώματα καλά, domus pulcræ cuique exstructæ erant, Λ, 77. sic, τεῖχος, murus exstructus erat, Μ, 8. et 164, ἦ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο, certe et tu amans mendacii factus eras. ἀρχὸς Ἀθηναίων ἐτέτυκτο, princeps Atheniensium factus erat, Ο, 337, ut notetur princeps τευκτὸς, i. e. χειροτονητὸς καὶ ὡς εἰπεῖν ποιητὸς, non vero natus, sed electus rex. et 643, (κατὰ) νόον ἐν πρώτοις ἐτέτυκτο, consilio erat inter primos aptus. Διὸς ἱερεὺς Ἰδαίου, constitutus fuerat sacerdos Jovis Idæi, Π, 605. τὸ δὴ περὶ θαῦμα, Σ, 549, hoc certe magnopere mirum erat. νύσσα τέτυκτο, meta fuerat, Ψ, 332. et 455, ἐν μετώπῳ λευκὸν σῆμα, in fronte album signum natum erat equo. τὰ δὲ οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο, illa autem nesciebant ut re vera constituta et futura erant, δ, 772. ν, 170. ψ, 152, ut acta erant, *wie es damit beschaffen war, (how they were circumstanced.)* ἀγορὴ παρὰ νηυσὶν, forum eorum erat apud portum, Θ, 5. et 281, περὶ γὰρ δολόεντα, omnino enim insidiosa et occulta facta erant, illa vincula. et 384, ἠδ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, certe igitur parata et manifesta præbita sunt ea, quæ promiseras. καὶ γὰρ θαῦμα ἐτέτυκτο πελώριον, ι, 190, nam (is Cyclops) monstrum natum erat ingens et horrendum. περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων, ubi sermo de Ajace, i. e. περισσότερον τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο: et ibi de naturæ dono id dictum, Ρ, 279. λ, 549, supra alios omnes erat quod formam et quod opera attinet. et 609, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, ubi egregia et admiranda opera insculpta quasi et inserta erant, *wo vortrefliche arbeit dran angemacht war, (which was adorned with admirable workmanship.)* δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην, ξ, 234, gravis et reverendus inter eos factus essem. βωμὸς ἐφύπερ ἐτέτυκτο, ρ, 210. olim non hic erat mos procorum, σ, 274, *war vor diesem nicht der freier weise, (was formerly not the custom of suitors.)* περόνη χρυσοῦ, fibula erat ex auro, τ, 226. ἀφαυροτάτη, υ, 110, maxime infirma erat. νόος ἐν στήθεσσι τετυγμένος οὐκ ἀεικής, υ, 366, et mens mihi in pectore est structa non inique et prave, *ich bin gar nicht etwa verrücket im kopfe, (I am not out of my mind,)* νοῦς ἐστίν μοι εὔτυκτος, *so wie er seyn muss, (as it ought to be,)* bene structus. et sic plene dictum: ergo alibi ad τετυγμένον semper subintelligendum, οὐκ ἀεικὲς, vel, εὖ. δόμον (εὖ) τετυγμένον αἰθούσαις, Ζ, 243, domum bene ædificatam et instructam porticibus. sic, σάκος, clypeum bene structum et firmum, Ξ, 9. et 66, τεῖχος, munitio firma. δέπας poculum bene elaboratum, Π, 225. κρητῆρα, Ψ, 741. cæterum dantur et κρητῆρες, μὴ τετυγμένοι, non arte et opera humana facti, nimirum οἱ τοῦ Ἡφαίστου πολλαχοῦ γῆς πυρόεντες, montium ignivomorum ora, quæ κρητῆρες appellantur. sic, κρητῆρα, δ, 615. ο, 115, i. e. εὖ κατεσκευασμένον καὶ ἐπιτυχῶς. Διὸς βωμὸν, χ, 335. ἀγρὸν καλὸν τετυγμένον, ω, 205, ubi καλὸν, est neutrum pro καλῶς, agrum pulcre institutum et cultum. εἵματα τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν, Χ, 511, vestes probe textæ. ἄγγεα, vasa præparata, ι, 223. δώματα, ædes bene structæ, κ, 210, 252. δῶρα χρύσεα, i. e. ἐσκευασμένα χρυσῷ, π, 185. δέπατα, υ, 153. οἰκία, φ, 215, domos firmas et ædificatas bene. τὰ δὲ ἀθρόα πάντα τετύχθω, β, 356, hæc omnia congregata sunto, et præparata. τόδε σῆμα τετύχθω, φ, 231, istud esto compositum; *das soll die abrede seyn, (let this be the agreement.)* ἔλπομαι νῦν Ἄρηϊ πῆμα τετύχθαι, Ο, 110, puto nunc Marti damnum et dolorem paratum esse et accidisse. ἦ φῂς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τετύχθαι; α, 391, an putas istud vilissimum aut abhorrendum inter homines comparatum esse? νόστος ἐτύχθη, Β, 155, reditus contigisset illis, paratus fuisset. et 320, θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη, admirabamur quale factum esset. sic, ἔργον ἀργαλέον, Δ, 470, labor arduus constituebatur, exoriebatur. Ἠλείοις καὶ ἡμῖν νεῖκος, Eleis et nobis certamen oriebatur, Λ, 670. ὅμαδος, turba, strepitus, clamor pugnantium, Μ, 471. Π, 296. ἄλλος χόλος, Ο, 122, alia ira orta esset. et 696, μάχη δριμεῖα, acris pugna facta est. οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, οἷον ἐτύχθη, non ei dixit malum tantum, quantum re vera acciderat, Ρ, 410. et 704, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη, sc. Ἀντίλοχος ἐκδραμὼν ad Achillem: magno desiderio is erat illis, *er ward sehr von ihnen vermisset, (he was exceedingly missed by them,)* quia apprime utilis fuerat illis in pugna. ὡς κεν ἐτύχθη, γ, 255, sicut re vera accidisset, *wie es wirklich würde geworden seyn, (as it would really have happened.)* κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν ὃς πρὶν, δ, 212, fletum omittamus, qui ante incidit nobis. οὔπω τι τοιοῦτο πάρος, nunquam quid antea tale fuit, σ, 36. et 220, οἷον δὴ τόγε ἔργον, quale tandem istud facinus patratum est. et 232, οὐ μῶλος ἐτύχθη μνηστήρων ἰότητι, non certamen factum est et evasit ex sententia eorum, *ist nicht nach ihrem sinne ausgefallen, (it has not turned out as they wished.)* Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος, φ, 303, ortum et conflatum est. θανάτου τέλος οἷον, ω, 123, quale fuit. χάρις ἅπαντα τεύχει μείλιχα βροτοῖς, Ol. 1, 48, gratia omnes facit voluptates hominibus. θερμὸν ὕδωρ μαλθακὰ τεύχει γυῖα, aqua calida facit membra mollia et agilia, Ne. 4, 7. et 136, ὕμνος τεύχει φῶτα ἰσοδαίμονα βασιλεῦσιν, facit virum æque felicem ac reges sunt. ὁπόταν τεύχῃς, quando facies, κατασκευάζῃς, Py. 1, 7. τεῦχε μέλος αὐλῶν, i. e. κατεσκεύαζεν, Py. 12, 34. τεῦξαν ἄλσος, i. e. ἐποίησαν, Ol. 7, 88. δόμον θνητὸν, Py. 7, 11. τεύχειν νηῒ πομπὴν, Py. 4, 293, facere navi profectionem, i. e. deducere navem. et 229, τεύχων ξένια, præbens munera hospitalia. αὐτῷ γέρας, struens ei donum honorarium et parans, Ist. 1, 17. et 96, τιμὴν Θήβαις τεύχοντα, gloriam Thebis parantem.

τέφρα, ας, ἡ. (Ἅπτω) cinis ex combustis lignis vel aliis. *asche, (ashes.)* a θάπτειν, incendere. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαινα ἀμφίζανε τέφρη (ionice pro τέφρα) Σ, 25, ubi summus luctus describitur, ob quem in cinere jacebant vel sedebant. et hoc est: *im sack (trauerkleide) und in der asche (sitzend,)* *([sitting] in sackcloth [mourning habiliments] and ashes.)* βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη, Ψ, 251, ubi de busto est sermo. Vide sub κόνις.

τεφρώδης, τὸ, vide sub μέλας.

τεχνάζω, τέχνασμα, τὸ, vide sequens.

τεχνάω, f. ήσω. (Τέκω) artificiose fabricor et conficio. γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι, η, 110, mulieres ad artificiose texendum, *mit dem weben künstlich umzugehen, (to be engaged in weaving curious works.)* ταῦτα δ' αὐτὸς ἐγὼν τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω, Ψ, 415, *will ich meisterlich zu machen wissen und zu bedenken, (I will strive to make myself complete master of.)* ὁ δὲ εὖ τεχνήσατο καὶ τὰ, ε, 259, nam ille et ista (vela) elaborabat apte, sc. Ulysses. μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο, λ, 612, ubi optativus velut dubitative est positus, et duplex negatio fortius negat, hoc sensu: is qui elaboravit hoc tam eximium opus, credi fortasse potest, tale opus aliud non elaborasse, *der so das gemachet, mag wol nichts dergleichen mehr gemachet haben, (he who has done this could scarcely have produced any other equal to it;)* ut innuatur, illud opus fuisse unicum in suo genere, *das einzige von der art, (unique in its kind;)* οὐδὲν ἄλλο τοιοῦτο διὰ βίου ποιήσαιτο ὁ ποιήσας τοῦτο ἔργον, ἀλλ' ἦ μόνον ἐκεῖνο. alii, satis inepte, accipiunt hunc versum pro detestatione et imprecatione, quasi diceret poëta, utinam non elaborasset hoc, (ut ad τεχνησάμενος subintelligatur εἴη) et ne unquam elaboret aliud tale: ob eamque causam comma ponunt post participium. sed manifesta est ineptia hujus explicationis: nam quid mali ortum est apud inferos ex hoc opere? est potius apud poëtam admiratio singularis alicujus artis in eo τελαμῶνι. a τεχνάω est

eodem significatu τεχνάζω, et τὸ τέχνημα et τέχνασμα, arte elaboratum quid.

τέχνη, ῆς. ἡ. (Τέκω) artificium, ars, *die kunst, (art.)* est pro τεύχνη, interserto Νῦ a τεύχω. in specie notat artem fabrilem, deinde quamvis. ὅπλα χαλκήϊα, πείρατα τέχνης, γ, 433, instrumenta fabrilia quibus perficitur ars illa, coll. 434. οὐ δολίης ἐπιλήθετο τέχνης, δ, 455, non callidæ obliviscebatur artis suæ, Proteus mutabilis. ὑπὸ ἀνέρος, ὅστε ῥα τέχνῃ νήϊον ἐκτάμνῃ, Γ, 61, a viro, qui quidem arte trabem navalem (i. e. arborem unde fiat illa trabs) dejicit et cædit: vel et, qui arborem jam dejectam præparat securi sua ut fiat apta trabs; nam ἀτέχνως ξυλοκοποῦντι τέκτονι non multum prodest vis ferri de qua sermo ibi est. meminerit tiro, per omne opus poëtæ attendenda esse omnia verba, nullum ex iis frustra positum, sed omnia collimare ad unum scopum magis contingendum. ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἑῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, λ, 613, qui illum balteum sua arte variis figuris exornavit, *nach seiner kunst mit güldenen figuren beleget hat, (had skilfully adorned with figures of gold.)* Αἴγισθος δολίην ἐφράσατο τέχνην, artem subdolam excogitavit, δ, 529, *erdachte eine list, (devised a stratagem.)* ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην, quem Vulcanus edocuit et Minerva omnigenas operas, ζ, 234, et in specie ibi de χαλκευτικῇ καὶ χρυσοχοϊκῇ sermo est. sic et ψ, 161, de fabro aurario. βραδὺς (tardus Vulcanus, utpote claudus) εἷλεν (cepit) Ἄρηα ὠκύτατον, τέχναις, dolis et artificioso opere, Θ, 331, coll. 296, s. et 327, τέχνας Ἡφαίστου, dolos ejus, nam τέχνη sæpe pro ὁ δόλος, q. v. ut ergo δεσμοὶ τεχνήεντες, vincula artificiosa, sint οἱ κατὰ δόλον. sic ἀτέχνως poni solet pro, δίχα δόλου, sine fraude et astutia, φανερῶς, aperte et simpliciter. ἀνδρῶν χειρόνων τέχνη καὶ κρέσσονα ἔσφαλλε, Ist. 4, 57, ars, i. e. fraus, deteriorum hominum etiam præstantiorem labi et cadere facit. οὐκ ἄτερ τέχνης i. e. δόλου, Py. 2, 58. τέχνῃ νικήσας, vincens arte ea, Py. 12, 12, ubi sermo est de αὐλητικῇ, de arte canendi tibiis, quam Minerva invenit. τέχναι ἕτεραι ἑτέρων, Ne. 1, 36, artes sunt aliorum aliæ, in bono sensu: ἄλλαι ἄλλων ἐπιτεχνήσιες. τέχναις Ἡφαίστου, Ol. 7, 65, ejus arte, et sermo ibi de partu Minervæ ex capite Jovis. Ζηνὸς, Ol. 9, 78, Jovis constitutione et βουλήσει. Ἀπόλλωνος, Py. 5, 20, ejus dolis, *auf dessen anstiften, (by his contrivance.)* ταῖς τῆς Μηδείας, Py. 4, 443. συγγόνοις, Py. 8, 87, artibus hæreditariis et congenitis, quia pater vates erat. δολίαις, Ne. 4, 94.

τεχνήεις, εσσα, εν. (Τέκω) artificiosus, dolosus, δεσμοὶ τεχνήεντες, vincula artificii et doli plena, Θ, 297, quod opponitur τῷ φανερῷ: occultata.

τεχνηέντως, (Τέκω) adverb. artificiose, scienter, *kunstmässig, (skilfully.)* πηδαλίῳ ἰθύνετο (τὴν ναῦν) τεχνηέντως, regebat navem gubernaculo scienter, ε, 270.

τέχνημα, τὸ, vide sub τεχνάω.

τεχνητεύω, vide sub τυκτός.

τέω, vide ΤΩ͂.

τέῳ pro τινὶ, vide sub τὶς, aliquis, ad medium.

τέων pro τίνων, vide sub τίς, quis, prope medium.

τέως, (Ὁ) interim, tamdiu. μιμνέτω αὖθι τέως γε, maneat hic tamdiu saltem, Τ, 189, sequente ὄφρα, ut, donec. τέως, tamdiu, præcedente εἵως, quamdiu, Υ, 42, 41. ὄφρα τέως μένω, ut tamdiu quietus resistam, Ω, 658, ἐν τοσούτῳ. τείως (præcedente ἕως) μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε, interim alius fratrem meum occidebat, δ, 91, 90. τείως κεῖσθω, usque ad id tempus, ο, 127, *bis dahin, (till then.)* et 231, ὁ δὲ τέως (monosyllabice in scansione legendum) μὲν ἐνὶ μεγάροις δέδετο, ille aliquamdiu vinctus erat, *eine ziemliche weile, (a considerable time.)* ὃς τείως μὲν, qui tamdiu, eo usque, π, 139, coll. 142, *bis dahin, (so long.)* et 370, τὸν δ' ἄρα τέως (monosyllabice scandendum) μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων, eum autem interim domum jam deduxerat fortuna sua favens. τέως δ' ἄρα δῖα θεάων δῶρα δίδου, interim, in eo spatio temporis, dea dabat dona, σ, 189. αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα, ω, 161, at ille interim tolerabat constanter, *er hatte bey dem allen und so lange, fassung genug, (meanwhile he held out firmly.)*

τῇ pro τάε, vide sub τάω.

τήγανον, τὸ, vide sub τήκω.

τῆδες, vide sub ἔτος.

τηθαλλαδοῦς, ὁ, vide sub ΘΑ'Ω.

τήθη, ἡ, τηθὶς, ἡ, vide sequens, sub πατὴρ, aliquanto sub initio, μήτρως, et ΘΑ'Ω.

τῆθος, εος. τό. (Θάω) ostreum, *eine auster, (an oyster.)* ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν, ostrea quærens in fundo maris, Π, 747, quæ quærunt οἱ κυβιστητῆρες, urinatores. est ergo εἶδος ὀστρέου, παρὰ τὴν τηθὺν (quam vide sub θάω) i. e. γῆν, γεώδη γάρ εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων, διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα. Sed præstat tamen, hoc nomen ab ἡ τήθη, i. e. ἡ τροφὸς τῶν βρεφῶν, deducere, διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ οἷον γαλακτῶδες καὶ δροσερὸν, quia ostrea valde nutrientem habent succum: unde et aliquis ea per epitheton vocavit ἐρσήεντα. Vide sub ΘΑ'Ω.

τηθὺς, ἡ, vide sub ΘΑ'Ω, et Τηθὺς in R.

τηκεδὼν, όνος. ἡ. (Τέκω) dissolutio, tabes. οὔτις νόσος ἐπήλυθε, ἥτε τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμὸν, nullus morbus supervenit mihi, qui eripuit mihi vitam e corpore, tabe odiosa, λ, 200.

τήκω, f. ξω. (Τέκω) liquescere aut contabescere facio. proprie de cera aut nive. Dores dicunt τάκω. est indidem a τέκω, pario, gigno: et per usum huic notioni junctum verbum, sicut et Germani suum *machen* et *fertigen (to do)* varie ponunt ex usu loquendi. μηδὲ θυμὸν τῆκε, πόσιν γοόωσα, ne macera cor tuum, maritum lugens, τ, 264. κλαίουσα τέτηκα, igitur flendo tabesco, Γ, 176, *desshalb weine ich mich ganz ab, (therefore I pine away with weeping.)* diffluo lacrimis. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς τήκετο, δάκρυ τ' ἔδευε παρειὰς, Θ, 522, ubi ponitur de lacrimante quidem, at furtim tamen. τῆς ἄρα ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρὼς, ὥστε χιὼν κατατήκεται ἐν ὄρεσιν, ἥν Εὖρος κατέτηξεν, τηκομένης δὲ αὐτῆς πλήθουσι ποταμοί. ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης, κλαιούσης ὃν ἄνδρα παρήμενον, τ, 204—209, ei igitur audienti talia, fluebant lacrimæ, et madefiebat cutis, sicut nix dissolvitur in montibus, quam Eurus solvere solet, et resoluta ea abundant fluvii: sic hujus pulcræ genæ madefiebant, plorantis suum virum, adsidentem tamen ei et personatum. et poëta inhæret ibi huic verbo ut maxime apto huic rei: atque ex h. l. maxime apparet vis verbi. ἐν νούσῳ κεῖται, δηρὸν τηκόμενος, morbo decumbit, paullatim contabescens, ε, 396. hinc est τὸ τήγανον, quasi τήκανον, quod et τάγηνον scribitur, et ἤγανον: quidam vero dicunt, τὸ τάγηνον esse τὸ ἐν τηγάνῳ ἑψηθὲν, ut differentia adsit. inde est verbum ἀποτηγανίζειν.

τηλαυγὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) procul splendens. procul conspiciendus et agnoscendus. τηλαυγὲς πρόσωπον, Ol. 6, 4, longe splendens frontispicium. τηλαυγὲς φέγγος, Ne. 3, 112. τηλαυγέσιν στεφάνοις, Py. 2, 10, i. e. εὐσυνόπτοις καὶ διαυγεστάτοις. τηλαυγέστερον φάος, Py. 3, 135. sic τήλοδμος, ου. ὁ ἡ, est, quod procul olet.

τῆλε, (Τέλλω) adverb. procul, longe, remote, *weit davon, fern, (far off, remote.)* τῆλε ἐξ Ἀσκανίης, ubi est pro τηλόθεν, *weit her, (far distant from,)* Β, 863. αὐτὸν ῥίψω τῆλε μάλα, *sehr weit weg, (very far away,)* Θ, 14, ubi est ἐπίτασις τοῦ, πόῤῥω. τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπε ὡς ἀστεροπὴ Διὸς, procul lucebat æs sicut fulgur Jovis, Κ, 153. ὤχετο τῆλε διὰ προμάχων, ibat longe per primos ordines pugnantium, vel, inter primos ordines, Λ, 358, *er drunge weit unter sie, (he went far forward among them.)* οὔπω μετασπὼν ποσὶ, non longo intervallo insequens eos, *durfte nicht weit nachlaufen, (durst not pursue them far,)* Ρ, 190, ubi tamen possit esse adverbium temporis, non diu. μὲ ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα, dolor me invasit longe cadentem, Σ, 395, de Vulcano, cum a Junone dejectus esset cœlo, ne videretur a reliquis diis claudus iste natus. τῆλε (σὺν) αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε, procul cum ipsa galea caput ei excussit gladio, Υ, 482. ergo βάλλειν non semper ponitur ἐπὶ μόνης τῆς μήκοθεν βολῆς, de jactu ex longinquo. τῆλε ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, hasta procul aberravit a scuto, Χ, 291, *fuhr weit vorbey, (widely missed.)* et 445, τῆλε λοετρῶν, procul a lavacris, procul a lavando, recreationis causa. εἴργουσί με ψυχαὶ, procul a se arcent me animæ aliæ apud inferos, non admittunt me, Ψ, 72. et 880, τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ κάππεσε, procul inde decidit. sic, ἀπ' αὐτῶν ἔλαμπε χαλκὸς, λ, 44, procul ab iis splendorem misit æs. ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαμάδις ἔπεσε, Π, 117. ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα, Χ, 468, procul a capite suo effudit redimicula. ἀπὸ Λαρίσσης, Ρ, 301. τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, Λ, 816. Π, 539, β, 333. σ, 301. ω, 289, procul a suis. ὤλετο τῆλε, periit in peregrino solo, β, 183. δόμων ἄπο τῆλε ἀλάλησο, procul a domo circumvagare, γ, 313. sic et ο, 10, ἀλάλησαι, ubi tamen alii, pro τῆλε, legunt δὴν, diu. ἀπὸ σχεδίης αὐτὸς πέσε, procul a navigio cecidit, ε, 315. νεὸς, a nave, ω, 354. Ἰθάκης ἄξω τὸν, ρ, 250. et 312, ἀνδρὸς τῆλε θανόντος, viro procul in remotis regionibus mortuo. ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται, υ, 340, qui procul hinc aut periit aut vagatur. τῆλε πάτρας, procul a patria, Py. 11, 36. est ergo adverbium loci: a τὸ τέλος.

τηλεβόλος, ου. ὁ ἡ. (Βάλλω) longe jaciens et feriens. a τῆλε, adverb. procul. τηλεβόλῳ χερμαδίῳ, Py. 3, 86, lapide longe jaculante.

τηλεδαπὸς, ἡ, όν. (Τέλλω) qui ex longe dissito loco est, οὗ τῆλε καὶ μακρὰν τὸ ἔδαφός ἐστι. nam videri possit ex τὸ ἔδαφος compositum. sed rectius habetur pro terminatione paragogica. sic ἡμεδαπὸς, nostras, ἀλλοδαπὸς, alienigena, peregrinus. νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων, Φ, 454, distracto circumflexo ultimæ per insertum α, simul ut magis appareat genus fœmininum: in insulas dissitas longe. sic et Χ, 45. ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, virorum externorum, extraneorum, ζ, 279. ξείνων, τ, 351, 371. ω, 267, et φιλίων his locis est comparativus, ad οὔτις ἀνὴρ vel βροτός. γυναῖκες vero sunt ancillæ et ministræ. ξείνῳ τηλεδαπῷ, ξ, 415. ἤλυθεν ἀνὴρ τηλεδαπὸς, ο, 224.

τηλεθάω, (Θάλω) vireo. idem quod θαλέθω et θάλλω. dicitur et τηλέθω, et est ionice factum ex θαλέθω. ὕλη τηλεθόωσα, pro τηλεθάουσα, contr. τηλεθῶσα, sylva germinans et virescens, Ζ, 148. ε, 63. et hoc maxime τῶν ἀειθαλῶν, semper virentium arborum. δένδρεα τηλεθόωντα, η, 114. ν, 196. ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, η, 116. λ, 589. ἔρνος τηλεθάον, germen virens, Ρ, 55. et his omnibus locis proprie positum verbum. metaphorice vero, παῖδας τηλεθάον-

τας, quasi de plantis, X, 423. χαίτην τηλεθόωσαν, Ψ, 142, comam lætam.

τηλέθω, vide supra.

τηλεκλειτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) longe celebratus, procul celeber fama. a τῆλε, procul. ἐπίκουροι, I, 233, qui procul hinc clari sunt, et nunc etiam hic præstantiam suam celebrandam exhibent. Φοίνικος τηλεκλειτοῦ, Ξ, 321. Ἰκαρίου, τ, 546. Ἐφιάλτην, λ, 307.

τηλεκλητὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) quod et τηλίκλητος scribitur. ex longinquo advocatus et evocatus. τηλεκλητῶν δ' ἐπικούρων, E, 491. Z, 111. ex τῆλε, procul.

τηλεκλυτὸς, οῦ. ὁ ἡ. (Κέλω) in longinquum celeber, late et procul memorabilis. a τῆλε, procul. *weitberühmt, (far renowned.)* Ὀρέστης, α, 30. τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης, T, 400, ubi Achilles sic appellat equos suos duos, natos ab equa Podarge.

τηλέπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) portas longe a se invicem dissitas habens; ubi porta per quam introitur, longe et procul abest ab ea qua exitur. est epitheton magnæ urbis; a τῆλε, procul. τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, sc. πόλιν, κ, 82. ψ, 318, i. e. τὴν μεγάλην, τὴν διαστάδὸν πύλας διαφόρους ἔχουσαν. alii exponunt per, μακρόπυλον, οὐ τῷ διαστήματι, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν πυλῶν καὶ τῷ μήκει, nam homines ibi habitantes erant gigantum statura, quibus spatiosiores et altiores portæ opus erant, coll. κ, 113, 120. alii accipiunt pro nomine proprio urbis, et Λαιστρυγονίην pro epitheto, regionem hominum designante. sed nostra expositio compositioni nominis est accommodatior.

τηλεφανὴς, έος. ὁ ἡ. (Φάω) procul apparens et conspicuus. τύμβον, ὅς κεν εἴη τηλεφανὴς, monumentum sepulcrale, quod longe conspici possit, ω, 83, *das weit gesehen werden kan, (that can be seen at a great distance.)*

τηλία, ἡ, vide sub σαίνω, et σέλλω.

τηλίκος, η, ον. (Ἔω) tantus, statura aut ætate. πατρὸς τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, patris ea ætate qua ego sum, Ω, 487, *der so bey jahren ist wie ich, (of my age.)* ἐπεὶ οὐκ ἔτι τηλίκος ἐσσὶ, α, 297, non amplius es ea ætate, cui conveniat negligentia et incuria. sic et, ἐστὶν, τ, 88, non est amplius ea ætate qua nihil animadvertebat. οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι (in villis) μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ, ρ, 20, non sum amplius ea ætate, ut possim ruri vivere et opus facere: οὐκ εἰμὶ τοιαύτης ἡλικίας, ὥστε εἰς πᾶν ἔργον πείθεσθαι τῷ κελεύοντί μοι κατ' ἀγροὺς, ὡς οἷα δηλαδὴ γέρων ὢν καὶ οὐκ ἐξισχύων πονεῖν. personatus enim, senior ac imbecillior videbatur, ac erat. ἤδη μὲν γάρ σοι παῖς τηλίκος, filius tibi jam est ea ætate, σ, 174.

τήλοδμος, ὁ ἡ, vide sub τηλαυγής.

τηλόθεν, (Τέλλω) adverb. e longinquo, *von weitem her, (from a distance.)* eminus, *aus der ferne, (from afar off.)* τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, A, 270. η, 25. ἐξ Ἀμυδῶνος, B, 849. et 857, Ἀλύβης. et 877, Λυκίης. μάλα τηλόθεν ἥκω, *ich bin aus sehr fernen orten her, (I come from a great distance,* E, 478, coll. 479. et 651, ὧν εἵνεκα ἦλθε. ἐκ νήσου, Σ, 208. τηλόθεν ἐν πεδίῳ, procul in campo, Ψ, 359, ubi est pro τηλοῦ, *von ferne, fern, (from afar, from a distance.)* ῥεῖα θεός γε θέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σαῶσαι, facile sane deus, si vult, etiam eminus et procul ab eo habitans, virum servare possit, γ, 231. τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἴδεν αὐτὸν, ε, 283. εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσὶ, ζ, 312, si vel maxime ex longinquo es, *wenn du auch noch so weit her bist, (though thou mayst have come from ever so great a distance.)* sic et, ἐστὶ, η, 194. νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας, omnium rerum imperitus es, O hospes, aut ex longinquis locis advenis, ι, 273. ν, 237. sic εἰληλουθὼς, τ, 28. κλέος τηλόθεν δέδορκε, gloria late et ex longinquo conspicitur, Ol. 1, 152, i. e. μακρόθεν, ἐκ μακροῦ. Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι, non ex longinquo ab iis eum versari, Ne. 2, 18. τηλόθε μεταμαιόμενος, e longinquo quærens et persequens, Ne. 3, 141. πέταται τηλόθεν ὄνομα αὐτῶν, volat longe, Ne. 6, 82.

τηλόθι, (Τέλλω) adverb. procul, in longinquo loco. τηλόθι πάτρης, procul a patria, A, 30. Π, 461. Σ, 99. Ω, 86, 541. β, 365. τὸν καὶ τηλόθι ἐόντα, Θ, 285. Ζεῦ, ναίων, Π, 233, nam in summo cœlo habitat. et poëtice dicitur in remoto a nobis loco habitare deus, quia sensibus non percipitur immediate: poësis vero est oratio sensibus accommodata. ergo poëta, ut philosophus, agnovit omnipræsentiam dei; sed ut poëta, eam diserte exprimere non potest, maxime cum ejus notionem distinctam nullam habeamus, nisi dicas, consistere eam in omnipotentia et omniscientia, et ex his duabus simul sumtis factam esse denominationem. nam qui omnia scit, et in omnibus operatur, is est ubique præsens. εἰμὶ ἐκ Παιονίης τηλόθι ἐούσης, Φ, 154. τηλόθι δὲ ὕλη, Ω, 662, sylva unde lignandum est, in remoto ab urbe est loco. Αἰθίοπας ἐόντας, α, 22. νῆσον ἐοῦσαν, ι, 55. et 59, ὀδμὴ ὀδώδει, odor olebat in longinquo, *man roch es weit, (it might be smelt at a great distance.)* σοὶ ἐόντι, λ, 438, absenti longe ab ea. ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν, μ, 135, in aliam sedem a domo transtulit, ut procul habitarent.

τηλόσε, (Τέλλω) adverb. in locum remotum, *weit hin, (to a distance.)* τῶν τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμὴν, *höret den schall in die ferne, (hears the sound at a distance,)* Δ, 455. ἀπέῤῥιψε καλύπτρην τηλόσε, abjecit velamen capitis procul a se, X, 407.

τηλοτάτω, (Τέλλω) adverb. valde longe et procul. est a τηλοῦ, abjecto υ, sicut ab ἀγχοῦ fit ἀγχοτέρω, ἀγχοτάτω. a τῆλε deberet esse τηλεστάτω, a quo et est τήλιστα, maxime remote. τὴν γὰρ τηλοτάτω φασὶν εἶναι, hanc insulam maxime procul remotam a nobis dicunt esse, η, 322, i. e. πορρωτάτω. et innuitur, Phæacum terram esse in Oceano Atlantico, extra orbem nostrum, circa insulas μακάρων, ubi Rhadamanthus degit. poëtice enim ἐκτοπίζει (ex loco suo amovet) hanc terram.

τηλοῦ, (Τέλλω) adverb. procul, longe, remote. idem ac τῆλε. sic ἄγχι (quod est oppositum τοῦ τῆλε) et ἀγχοῦ, ὕψι et ὑψοῦ. Λυκίη γὰρ τηλοῦ, E, 479, coll. 478. τηλοῦ ἐπὶ Ἀλφειῷ, procul hinc ad flumen illud sita urbs, Λ, 711. ἐπὶ ψαμάθου, Ψ, 853. ἔμπεσε πόντῳ σπεῖρον, velum procul a nave incidit in mare, ε, 318, coll. 315. et 431, μὲν ἔμβαλε πόντῳ, procul rejecit eum in mare. Τροίην τηλοῦ φασὶν εἶναι Ἀχαιΐδος αἴης, ν, 249. et 257, ὑπὲρ πόντου, procul trans mare versans. Ὀδυσῆϊ τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ, ei procul hinc periit reditus, ρ, 253. τηλοῦ ἐμοὶ νόστου τέλος γενέσθαι, ubi ἐμοὶ pertinet ad τηλοῦ γενέσθαι, ut fiat procul a me consummatio reditionis, χ, 323. ὤλεσε νόστον τηλοῦ Ἀχαιΐδος, procul hinc perdidit reditionem, ψ, 68.

τήλουρος, ὁ ἡ, vide sub ἄπιος, et οὖρος.

τελύγετος, ου. ὁ ἡ. (Γάω) etiam fœm. ἡ τηλυγέτη, apud Mosch. Id. 4, 79, ubi loquitur mater de filia sua unica. proprie dicitur de natis, cum patres jam sunt senes, et quasi extra tempus gignendi: ὁ πατρὶ γεννηθεὶς τῆλε ὄντι τοῦ γεννᾷν καὶ ἐξώρῳ, *ein im späten alter gezeugtes kind, (a child begotten in old age,)* τοῦ πατρὸς ἤδη τῆλε γενομένου, i. e. πόῤῥω ἡλικίας ἥκοντος. et quia apud senes patres post tales natos non est spes plurium; hinc τηλύγετος notat et, μόνος υἱὸς, μεθ' ὃν οὐκ ἔστι τεκνώσασθαι, *ein einziges kind, (an only child,)* potest nonnunquam et improprie esse, ὁ τῆλε ὄντι τῷ πατρὶ γεννηθεὶς, ἢ καὶ αὐξηθεὶς μετὰ γέννησιν, *der gebohren oder aufgewachsen ist, da der vater in fernen orten war, (one born or grown up while the father was in distant parts.)* ponitur etiam ἐπὶ τοῦ ἐν θηλείαις μόνου ἄῤῥενος παιδὸς, καὶ ἐπὶ τῆς ἐν ἄῤῥεσι μιᾶς μόνης θυγατρὸς, *wenn ein einziger sohn nach vielen töchtern, oder eine einzige tochter nach vielen söhnen, geboren ist, (when an only son is born after many daughters, or an only daughter after many sons:)* et talis filius vel filia, διὰ τὸ μονῆρες τοῦ γένους, τηλύγετοι quasi, tarde et post longum spatium nati, sunt τοῖς γονεῦσιν. sic I, 143, 285, de Oreste, ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται, qui mihi unicus nutritur, μονογενὴς ἐπὶ θηλείαις, unicus natus post filias. Nam Agamemnon habebat tres filias, et hunc unum filium post illas tandem natum. imo et unica soboles parentum juniorum, si nulla alia soboles sequitur, illis est τηλύγετος: ut ergo ἐπὶ μοναδικῆς γεννήσεως ponatur. sic ἡ Ἑρμιόνη erat Helenæ τηλύγετος, Γ, 175, παῖδά τε τηλυγέτην, filiam unicam: ubi fœmininum est ionice. collato δ, 12—14. Φαίνοπος υἷε, ἄμφω τηλυγέτω, ὁ δ' ἐτείρετο γήραϊ λυγρῷ, υἱὸν δ' οὐ τέκετο ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι, E, 153, ambos unicos et in senectute patris ineunte natos. ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, I, 478, unicum, extrema ætate natum. υἱεῖ, ὅς οἱ τηλύγετος γένετο, ἐκ δούλης, δ, 11, qui ei unus et in senectute natus erat. ὡς πατὴρ ὃν παῖδα ἀγαπάζει ἐλθόντα ἐξ ἀπίης γαίης μοῦνον τελύγετον, π, 19. Sed N, 470, ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς, velut puerum unicum, quales, ut soli hæredes opum paternarum, vitæ sunt cupidiores, et absentes semper respectant animo patrem; qui etiam delicatius solent educari, et hinc ad pericula subeunda sunt ignaviores. quanquam alii h. l. per τηλύγετον intelligunt γέροντα, καὶ ἤδη τῆλε γενόμενον, πόῤῥω ἡλικίας ἥκοντα: non cepit eum timor aut fuga, sicut senem aliquem imbellem; nam nondum erat senex. incommode. incommodius et alii per μεμονωμένον καὶ ἐναπολειφθέντα τοῖς πολεμίοις, destitutum a suis, et solum relictum hostibus: *der alleine zu weit unter die feinde gerathen und von den seinen verlassen ist, (who has penetrated alone too far among the enemy and is not supported by his men.)* possit ergo vox esse facta ex τῆλε, et ὁ γενέτης, unde per syncopen fit τηλυγέτης, ὁ, et τηλύγετος: nisi potius est a perf. pass. a γέω, γέγημαι, σαι, ται, unde est γητὸς, et γατὸς, natus, et per mutationem γετός. Vide sub μόνος.

τημελέω, vide sub ἀμελέω.

τήμερα, τήμερον, vide sub σήμερον.

τῆμος, (Ἢ) conj. poëtica. tunc. sequi solet post ἦμος, quod vide. sæpe autem sola ponitur. ἐς τῆμος τε, atque eo usque, *und bis dahin, (and till then.)* ad tunc ergo, η, 318. atque id quidam conjunctim scribunt ἐστῆμος, sicut ἐσαύριον pro εἰς τὸ αὔριον, in crastinum. τῆμος δὴ, tum igitur, præcedente εὖτε, quando, ν, 95, 93.

τηνίκα, vide sub ἡνίκα.

τηρέω, f. ήσω. (Ὄρω) servo, custodio, *ich verwahre, bewahre als ein hüter, (I take care of, guard.)* descendit hoc verbum ab ὠρέω, curo, invigilo, et ab οὖρος, custos, præsidium; et a τέω vel τάω, unde est τείνω, intendo: ut notetur, intenta custodia servo. πόλιν οἱ σοφοὶ τηρέοντι, dorice pro τηροῦσι, τηρέουσι, urbem sapientes custodiunt et tuentur, Py. 2, 161.

τῆτα, τῆτες, vide sub ἔτος.

τητάω, f. ήσω. (Θάω) desidero, accipere volo. it. active, desiderare facio, pauperem vel orbum facio. φίλων τατωμένῳ φωτὶ, viro amicis orbo, Ne. 10, 146. ἡ τήτη, inopia. τητώμεθα χαρμάτων, privamur gaudio, desideramus gaudia, Eurip. Orest. 1084. Vide sub κηκίω.

τήτη, ἡ, vide sub τητάω.

τηΰσιος, ία, (ίη,) ιον. (Δίω) est proprie, humidus, *nass, (wet.)* deinde metaphorice, molestus, *kümmerlich, (troublesome.)* sicut Germani de adverso tempore, molestiæ pleno, dicunt, *ein nass jahr, (a wet year,)* anni tempus nimis pluvium. est a δεύω, unde fit δεύσιος, et per διάλυσιν Ionicam, δηΰσιος, ut ab εὔκομος ionice est ἠΰκομος, et τὸ Ταύγετον, ὄρος Ἀρκαδικὸν, τὸ Τηΰγετον. deinde, mutato δ in τ, (nam δ facile in θ vel τ transit) τηΰσιος. notat ergo proprie, ὑγρὸς, ἅλιος: deinde per metaphoram, πόνηρος, laboriosus, molestus; nonnunquam et, μάταιος, inanis, sine effectu optato. σὺ δὲ τηΰσιην ὁδὸν ἔλθῃς, γ, 316, tu autem frustraneum iter ieris. sic et ο, 13. sic et ἅλιος, ab ἡ ἅλς, mare, pro frustraneo poni solet.

τιβὴν, ὁ, vide sub τρίπους, prope medium.

τιέω, f. τιήσω. (Τῶ) punio, crucio, me vel alium, dolore adficio ex aliqua re. notat plerumque intransitive, *ich gräme mich, ich beschwere, (I grieve, fret.)* τετιηότι (extruso κ) θυμῷ, animo tristi, Λ, 554, de leone, abacto a præda sperata. et 555, οὕτως Αἴας ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ ᾔϊε πολλὰ ἀέκων, sic Ajax a Trojanis cruciatus corde abiit valde invitus. sic de leone, in forma activa, Ρ, 664. et de Hecuba tristi, Ω, 283. δὴν δ' ἄνεῳ ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν, diu muti erant tristes Græci, Ι, 30, 691, *die bekümmerten edlen, (the sorrowful Greeks.)* τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, propter quid ita male adfectæ estis, Minerva et Juno, Θ, 447, *wodurch werdet ihr so geplaget und unmuths, (what has annoyed and vexed you so?)* et urbane eas Jupiter adloquitur, si sequentia conferas; tristitiam eorum interpretans fatigationem in pugna contra Trojanos. et idem tamen simul σκώπτων dicit. ut ergo τιεῖσθαι et de fractis viribus et de animo inde indisposito possit poni. φίλον τετιημένος ἦτορ, i. e. ὁ κατὰ ψυχὴν αὐτοῦ πάσχων ad differentiam τοῦ κατὰ σῶμα, si sc. additur ἦτορ, α, 114. β, 298, de Telemacho. et η, 287, de Ulysse, maxima lassitudine et tristitia adfecto. θ, 303, de Vulcano, cum deprehenderet Martem. σ, 152, de Amphinomo, turbato in conscientia animi sui. Πηνελόπεια φίλον τετιημένη ἦτορ, δ, 804. sic, τετιημέναι, Θ, 437, de Junone et Minerva. notat igitur in genere, si quis malo aliquo adficitur et quasi punitur.

τίη, (Τῶ) quid? cur? idem quod τί, cum paragoge. et accentus in penultima est antiquus et Ionicus: recentiores Attici scribunt in ultima, τιή, sicut ἐπειὴ pro ἐπεὶ, ὁτιὴ pro ὅτι. Α, 365. Ζ, 55, 145. Κ, 432. Λ, 407. Μ, 310. Ν, 810. Ξ, 264. Ο, 244. Ρ, 97, 170. Υ, 251, 297. Φ, 106, 153, 436, 562. Χ, 122, 385. Ψ, 409. ο, 325. π, 422. ρ, 375. σ, 482, 500. est ergo interrogativum, cur tandem, cui rei.

τιθαιβώσσω, (Βοῦς) est verbum Ionicum, de apibus proprie dictum; et vi vocis est, cibum repono mihi, *sammle futter und speise ein, (I collect food and subsistence.)* a τίθημι, et ἡ βόσις. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι, ν, 106, i. e. ἀποτιθεῖσι βόσιν ἑαυταῖς, σιμβλοποιοῦσι. Vide sub μισαιπόλιος.

τιθέω, (Θέω) pono, facio, efficio, est distract. præs. a θέω. et format ex se solum imperfectum. πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, pro ἐνετίθει, Α, 440, pro ἐδίδου. sic et 446. φύσας ἀπάνευθε πυρὸς τίθει, folles removebat ab igne, Σ, 412. ἵππον ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου, dabat ei equum, Ψ, 597, coll. 592. nam τιθέναι et διδόναι in talibus sunt idem. sic et 624, de φιάλη Nestori data. et 565, 797. δέπας μητρὶ ἐν χερσὶ τίθει, Α, 585. ἅρματα ἀμβωμοῖσι, Θ, 441. αὐτῷ ἐν χείρεσσι, Κ, 529. ἥ οἱ τίθει φάος, ei dabat lucem, i. e. felicitatem, Υ, 95, de Minerva. τίθει νικήσαντι δέπας, Ψ, 656, quod est solemne verbum in certaminibus si victori præmium ponitur. sic et 740. et in ὁπλοποιΐᾳ quater occurrit ἐτίθει pro ἐποίησε, Σ, 541, 550, 561, 606, coll. 573, 483, ubi apparet, τιθέναι esse idem quod ποιεῖν καὶ τεύχειν, et 590, ποικίλλειν. ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεὺς, Ν, 732, coll. 730. hinc est νουθετεῖν, i. e. νοῦν ἐντιθέναι τινὶ, coll. Θ, 36. ἐτίθει ἐν κίστῃ ἐδωδὴν, ὄψα, ζ, 76, 77. et 252, εἵματα ἐπὶ ἀπήνης. μοῖραν αὐτῷ ἐτίθει, ρ, 335. ἐν χερσὶ, θ, 406. ο, 130. πυρὸς ἐγγὺς εὐνὴν, ξ, 518. τιθεῖς, ponis, Py. 8, 14, ubi vides præsens.

τίθημι, (Θέω) idem. habet ex se solum præs. imperf. et aor. 2. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς, Δ, 83, conciliat amicitiam inter utrosque. ἀκήριον τίθησι, i. e. ποιεῖ, Λ, 392, exanimem reddit. ῥόον πεδίονδε τίθησι πλάζων, Ρ, 750, evagari faciens facit ut fluvius per campum exundet. πανaφήλικα παῖδα τίθησι, Χ, 490, ab omnibus æqualibus puerum destitutum reddit. ξυνὸν κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι, Π, 262, commune malum multis conficiunt. τίθησθα (pro τίθης) ἀΰπνους, facis nos somni expertes, ι, 404. ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροις τίθησθα, ω, 475. τί δὲ ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε, φ, 333, cur hæc probrosa vobis esse putatis? coll. 331, s. patratis enim alia magis inhonesta. vis omnis ergo inest τῷ, ταῦτα, sc. quod hic hospes vult arcum tentare. ἐν στήθεσσι τιθεῖσι θεοὶ, β, 125. τίθεσαν (ἐτίθεσαν, imperf.) δὲ θύραζε, χ, 456. aor. 2. ἔθην. sed tertia pluralis ἔθεσαν potuit rectissime referri ad θέω, f. θέσω, aor. 1. ἔθεσα, cujus forma media ex Ne. 5, 18, sub Θέω, pono, videatur. αἰχμητήν μιν ἔθεσαν θεοὶ, Α, 290, fecerunt ex voluntate sua dii fortem bellatorem eum. et 433, ἱστία ἐν νηῒ θέσαν, pro ἐνέθεσαν, deponebant in navi. Μοῦσαι αὐτὸν θέσαν, Β, 599. θυμὸν ἐν στήθεσσι θεοὶ θέσαν, Ι, 633, ubi verbum illud simul innuit μῆνιν ἀπόθετον καὶ παράμονον, iram alte repostam animo. θεμείλια μογέοντες θέσαν, Μ, 29, quæ figura est etymologica. et 260, πρώτας ἐν γαίῃ, in terram infixerant. πήματα πολλὰ, Ο, 721. ἐν μέσῃ ἀγορῇ, Τ, 249. ἄνδρες πρότεροι, Φ, 405. ἐν πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν, Ψ, 165. Ω, 787. παῖδες βασιλῆος ἄεθλα, Ψ, 631. τλητὸν Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποις, Ω, 49. et 797, ἐς κοίλην κάπετον. ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποις, λ, 273. et 554, πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν. τὰ ἐν νηῒ θέσαν, μ, 171, ubi alii legunt βάλον. et 448, ἐς νῆσον ἔθεσαν θεοὶ, ubi alii habent πέλασσαν, adpropinquare fecerunt. μάργην σε θεοὶ θέσαν, fecerunt, ψ, 11. δόλον αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, Py. 2, 72. τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ, rogo imposuerunt, Py. 3, 68. παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν ἀθάνατοι, Ne. 1, 89, dii fecerunt, ut sermo nuntiorum esset ei irritus. loco Ne. 5, 18, legunt quidam θέσσαν pro ἔθεσαν: sed meliores habent θέσσαντο pro ἐθέσαντο, quod vide sub θέω. aor. 2. optat. θείην ἐν πυρὶ τόξα, Ε, 215. μὴ παῖδα ὀρφανικὸν θείης, Ζ, 432, orbum parente facias. ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θείης, quando lucem castris attuleris, i. e. νικήσῃς, Π, 96. et hoc θείης potest et esse conjunctivus a θέω, pro θῇς, et producte θείης, sine subscripto Iota. sic, κεχαρισμένα θείης, Ω, 661. ὄφρα ἀλίπλοα τείχεα θείη, faciat, Μ, 26. τάδε πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν, pro θείησαν, Δ, 363. ἔρξα μὲ κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης, facias, κ, 341. coll. 301, σὲ θείη. αὐτὸς νῦν ὄνομα εὕρεο, ὅ, ττι κε θείης παιδὶ, nomen quod imponas, τ, 403. μνηστήρων σκέδασιν θείη, faciat dispersionem, α, 116. υ, 225. οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, det, θ, 465. ο, 180. et 51, εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη, coll. 75, θείω, ex qua collatione manifestum est, θείη esse posse præsens conjunctivi a θέω. ῥηϊδίως θείη (facere possit) νέον ἠδὲ γέροντα, π, 198. ῥηϊδίως θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ. ψ, 186, ponat alio in loco. ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα, poneremus ornamenta, μ, 347, pro θείημεν, per syncopen; nisi potius est pro θείομεν, et hoc pro θέωμεν, præsens conj. a θέω, per eandem syncopen infin. præs. τιθέναι, ionice τιθέμεν, attice τιθέμεναι et τιθείμεναι et τιθήμεναι. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέα, non ponere, Ψ, 83, infin. pro imperativo. et 247, εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι. et scriptio per ει est magis analogica, quam et accuratiores codices exhibent. Φοῖβε, ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ τιθέμεν, Py. 1, 78, in quam sententiam et Horatius loquitur Carm. Seculari, 73. infin. aor. 2. θεῖναι ἄλιον πόνον, laborem irritum facere, Δ, 26. et 57, θέμεναι, (pro θεῖναι) πόνον οὐκ ἀτέλεστον, non infectum. θεῖναι ἐπὶ γούνασιν Ἀθηναίης, Ζ, 92, pro ἀναθεῖναι, et id pro imperativo, deponat: nam sedebat simulacrum. πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι, Β, 285, facere. ὑπ' αἰθούσῃ δέμνια θέμεναι, ponere, Ω, 644. θεῖναι λίθον, ν, 156. τόξον μνηστήρεσσι θέμεν, ionice pro θεῖναι, ponere ad certandum, φ, 3, 81. ω, 167. δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, δ, 297. η, 336. τόξον ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ, φ, 235, dare, et ibi inf. pro imperat. πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλαυγὲς, Ol. 6, 5, frontispicium decet ponere late splendens. ἀποίητον οὐ δύναιτο θέμεν, facere infectum, Ol. 2, 33. et 177, χρύσον θέμεν ἐσθλῶν. ἅμπαλον μέλλεν θέμεν, resortitionem erat facturus, Ol. 7, 111. μὴ θέμεν Νέμεσιν, non interponere eam, Ol. 8, 114. βωμὸν, aram, Ol. 13, 115. ἀμφὶ Κυράνας θέμεν σπουδὴν, impendere studium in eam, Py. 4, 492. αἶνον, laudationem conficere et ordiri, Ne. 1, 5, θέμεν ὕμνου προκώμιον, Ne. 4, 14. et 131, στήλην. particip. præs. τιθεὶς σῆμα Τρώεσσιν, Θ, 171. μετά σφισι πῆμα τιθέντες, Α, 413, intra se pestem collocantes: nam ipsi sibi multum damni creabant, cum eum inter se concluderent. et particip. aor. 2. ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, Σ, 352. ἐν κλισίαις, Ψ, 254, sc. τὴν ὀστεοφόρον φιάλην. Forma media quoque occurrit. δαῖτα τίθενται, ρ, 269, convivium instituunt. sic, τίθεντο pro ἐτίθεντο, Η, 475, i. e. ἐποίουν κατά τινα συνθήκην. et, δόρπον, Ι, 88. τίθεσθε ὄνομα, τ, 406, ponite, est imperativus. ἐς δίφρον ἄρνας θέτο, pro ἔθετο, Γ, 310, coll. ὅρκος. θέτο θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι, Ι, 625. τοῖσι κότον αἰνὸν ἔθεσθε, adversus hos iram implacabilem reposuistis, Θ, 449. ἔθεσθε, sc. κατὰ νοῦν, statuebatis, credebatis, χ, 40. οὐκ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε, pro ἔθεσθε, δ, 729. ὄνομα θέτο μήτηρ, σ, 5. δῶμα, ο, 241. οἰκία ἔθεντο, Β, 750. αὖλιν, Ι, 232. πόνον καὶ δῆριν, Ρ, 158, laborem et certamen constituunt. οὐ διπλόαν θέτο βουλὴν, Ne. 10, 167. δόμον ἔθεντο πρῶτον, Ol. 9, 68. εὖ ἀσπίδα θέσθω, bene paret scutum, Β, 382, *mache und setze den schild in guten stand, (get the shield ready.)* ἐν φρεσὶ θέσθε, Ν, 121. αἰδῶ θέσθε ἐ θυμῷ, Ο, 561, 661. χρηστήριον θέσθαι, Ol. 6, 119, ἐν ὄμμασι, Ne. 8, 74. οὔπη θέσθαι ἐπίσταμαι, nusquam scio deponere ea, ν, 207. θέσθαι γυναῖκα, facere uxorem, φ, 72. ἀμφὶ ὤμοις ἔντεα τιθήμενον, pro τιθέμενον, Κ, 34. θέμενος ἀγορὴν, ι, 171. κ, 188. μ, 319. θεμένη δίφρον, υ, 387, ponens sellam. ἐν δόξᾳ θέμενος, in honore constitutus, Ol. 10, 74, ubi passive notat. λόγον θέμενος σπουδαῖον, Py. 4, 234, sermonem instituens serium; ubi ergo active. sic et Ol. 13, 75, θεμένην τὸν γάμον αὐτῇ, quæ sibi paravit conjugium. et Ol. 7, 77, θυσίαν

θέμενοι, victimam statuentes. et Ol. 14, 15, θέμεναι θρόνους, quæ ponunt sibi sellas. μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, ρ, 225, grande femur efficeret sibi; est aor. 2. m. optativi. *könnte sich dicke lenden ansetzen, den hintern mästen, (he should acquire large posteriors.)* locum ex κ, 333, vide sub ἐντίθημι. Vide sub Θέω, pono, ad initium.

τιθήνη, ης. ἡ. (Θάω) nutrix. est a θάω vel θέω, sugendum præbeo, nutrio, per reduplicationem prioris consonæ. φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη, nutrix una fert puerum, Z, 389, quæ 372, dicitur ἀμφίπολος εὔπεπλος, et 467, πρὸς κόλπον εὐζώνοιο τιθήνης, nam sermo est de puerulo Hectoris. et 132, Διωνύσοιο τιθήνας, nutrices Bacchi, i. e. vites. ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης εὕδεσκε παῖς, in ulnis nutricis dormiebat, X, 503. eadem vocatur ἡ τιθηνός, etiam ἡ τιτθὴ et ἡ τροφός. quanquam hæ apud lautiores differebant. nam αἱ τιτθαὶ vel et τίτθαι dicebantur αἱ τοὺς τιτθούς, i. e. μαστούς, παρέχουσαι, unde infans vocabatur βρέφος ὑποτίτθιον, i. e. ὑπομάζιον. αἱ τροφοὶ καὶ τιθηνοὶ vero (quorum mascul. est οἱ τροφεῖς) habebant curam nutriendi infantis μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν, καὶ περιφέρουσαι καὶ προσπαίζουσαι τοῖς τροφίμοις, καὶ ἄλλως ἐπιμελῶς ἐκτρέφουσαι. τιθήνη χιόνος, Py. 1, 39, τρέφουσα τὴν χιόνα, sc. mons Ætna.

τιθηνός, ἡ, vide supra.

τίκτω, (Τέκω) pario, gigno. est in præs. et imperf. in usu, pro τέκω, q. v. μῆλα (pecudes) τρὶς τίκτει εἰς ἐνιαυτόν, *tragen und werfen dreymal im jahr, (drop their young thrice a year,)* δ, 86. sic, τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τ, 113, ubi μῆλα est subjectum, ἔμπεδα prædicatum, pariunt firmos et validos fœtus. et est utroque loco de felicitate regionis, ubi nec mares nec fœmellæ inter pecudes agunt frustra aut ignave: nam dicitur τίκτειν de utroque sexu ex usu prisco, etsi recentiores fere ad solam matrem hoc verbum restrinxerint. Ἱππόλοχος δέ με τίκτε, Z, 206. Κισσῆς (nomen patris) τίκτε τὴν Θεανώ, Λ, 224. sic, ἐμὲ ἀνὴρ πολλοῖς ἀνάσσων, Φ, 188, *ein vornemer vom adel, (a man of high rank.)* Πηλεὺς μιν καὶ ἔτρεφε, X, 421. οὐδὲ Θέτις μήτηρ, γλαυκὴ σε ἔτικτε θάλασσα, Π, 34. et 180, αὐτὸν ἡ Πολυμήλη. μήτηρ δ' ἤ μιν, X, 428. Ἀντιφάτης μὲν τὸν Ὀϊκλῆα, ο, 243. μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν, π, 118. et 119, πατήρ. et 120, Ὀδυσσεὺς τεκών με. τὴν Δόλιος μέν, σ, 321. Δευκαλίων δέ με, τ, 181. N, 452. ἄλλους ἔτικτόν μοι γυναῖκες, Ω, 497. ὃν ἔτικτε Φυλεύς, B, 628. Ὀρσίλοχος τόν, E, 547. Γλαῦκος τόν, Z, 155. τίκτε κοῦρον, pariebat, Ol. 6, 70, 145. ὃν μόνον, Py. 3, 179, Thetis. ἡ τόν, Ne. 5, 24. ὃν Ναΐς, Py. 9, 30. ergo apud Pindarum de matre sola.

τιλάω, vide sequens, et sub τίλος.

Τίλλω, f. ιλῶ. (Τέλλω) vello, evello. et notat vehementius quam ἕλκω. est cum τελέω ejusdem originis: notat enim factum, finale quasi aliquod. πολιὰς τρίχας ἀνέλκετο χερσὶν, τίλλων ἐκ κεφαλῆς, X, 78, *indem sie sie aus dem kopfe raufete, (tearing them out of her head.)* et 406, μήτηρ τίλλε (omisso augm.) κόμην, *die mutter raufte sich die haare aus. (the mother tore her hair.)* κίρκος τίλλε πέλειαν, ἐν πόδεσσι ἔχων, accipiter deplumabat columbam, ο, 526. ἑζόμενοι γόων, τίλλοντο δὲ χαίτην, κ, 567, sedentes flebant, et evellebant sibi comam. πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην, Ω, 711, vellebant sibi comam, ut eam imponerent mortuo, ex more: et τὸν est elliptice, ὑπὲρ vel ἐπὶ τόν. παρατίλλεσθαι τὸν μοιχόν, pœna erat Athenis, si pecuniis se redimere deprehensus non posset: evellebantur ei pili podicis; quæ pœna dicitur ὁ παρατιλμός. alia ejusmodi, et gravior, pœna mœchorum erat ἡ ἀποραφανίδωσις, et ῥαφανιδοῦσθαι, quando raphanus in podicem intrudebatur. alibi παρατίλλεσθαι etiam mitius notat. hinc, ἄρτι παρατετιλμένος, Aristoph. Ran. 519, est, qui primulos habet pilos, quibus vellicari possit jam. ὁ τίλος, ου, merda. τιλάω, f. ήσω, caco. προστιλάω, cacando fœdo, Aristoph. Nub. 410. et ea sunt ab eodem τίλλω, vellico.

τίλος, ου. ὁ. (Τίλλω) merda, cacatio. est a τίλλω. τιλάω, caco. κατατιλάω, merda contamino, Aristoph. Ran. 369. Av. 1117. ἐπιτιλάω, id. Aristoph. Ach. 350, ἐπετίλησέ μοι συχνὴν τῆς μαρίλης, incacavit mihi densam nubem favillæ. conf. et Nub. 410, προστιλᾶν τινά, cacare adversus aliquem, inquinare eum. ἡ σπατίλη, ης, præter stercus humanum, notat eas fœtidas sordes, quas cerdo abradit a coriis dum ea præparat; Pax, 48, ut simul τὸ σπᾶν adsit ei nomini. possis omnia ista ad τίλλειν referre.

τιμαλφέω, f. ήσω. (Φάω) honoro, ingeniose dignitatem concilio aliis. est ex ἡ τιμή, pretium, et ἀλφέω, apparere facio, compositum. τιμαλφεῖν λόγοις νίκην, Ne. 9, 130, honorare et celebrare carminibus victoriam, τιμᾶν.

τιμάορος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) honorem jungens. ab ἀείρω, jungo, apto, et ἡ τιμή, honor, pretium. ἦλθον τιμάορος τοῖς, venio honorem adjungens his, Ol. 9, 124, τιμητής, ὑμνητής. Vide sub αἴρω.

τίμαχος, ὁ, vide sub κύμβαχος.

τιμάω, f. ήσω. (Τῶ) honoro, in pretio esse volo aliquem, in dignatione habeo. ὅν κε θεὸς τιμᾷ, quem deus honore et præstantia esse voluerit, P, 99. ἔτι καὶ νῦν ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους, Ψ, 788, etiam nunc dii majore in pretio habent seniores. Ζεύς μιν ἐτίμα καὶ κύδαινε, O, 612, quod utrumque idem. ἥ σοι καὶ πατέρα ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα, γ, 379, quæ Minerva tibi et patrem tuum præstantem inter Argivos in pretio magno habebat et diligebat et conspicuum faciebat. ἀλλά με, ἶσον ἰθαγενέεσσιν, ἐτίμα, ξ, 203, sed me, æque ac legitimos suos natos, carum sibi habebat. sic, ὀλίγον δέ με ἧσσον, ο, 364, non multo minus me æstimabat, quam filiam suam germanam. οἵ κέ με τιμήσουσι, qui me suspicient et in honore habebunt, A, 175, qui me regem suum reverebuntur et dignabuntur. sic, οἵ κέ ἑ δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσι, donis allatis, I, 155, 297. et, οἵ κέν μιν, θεὸν ὥς, ε, 36, tanquam deum aliquem, honorabunt. ἐτίμησας μὲν ἐμέ, A, 454, fecisti, ut in aliquo pretio haberer, honorasti me; cujus oppositum est ἴπτεσθαι, lædere. sic et Π, 237. ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃς, A, 559. sic, τιμήσῃ, B, 4, honore dignum ostenderet. ὡς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ionice pro σωμεν, Π, 271, nam hæc est ἡ ἀδιαφορία τῶν Ἰώνων, ut longas vocales pro brevibus, et breves pro longis aliarum dialectorum ponant. τίμησόν μοι υἱόν, A, 505, in pretio habendum fac filium meum. sic, τιμῆσαι, Θ, 372. O, 77. παῖδα φίλον τιμῶν, filium suum hoc honore prosequens, Π, 460. τιμῶσαι βασιλῆα Μυκήνης, honore hoc adficientes et cohonestantes deæ, regem Mycenes, Λ, 46. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαί σε, X, 235, nunc certe vel magis paratus sum animo carum habere te, O frater, coll. 233, μοὶ τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦς. et forma media est Attica, pro τιμήσειν. sic, πῶς ξεῖνον ἐτιμήσασθε ἐν οἴκῳ, quomodo hospitem tractastis honorifice in domo, υ, 129. οἳ δή μιν πέρι κῆρι, θεὸν ὥς, τιμήσαντο, τ, 280. ψ, 339. ὡς κείνη πέρι κῆρι τετίμηταί τε καὶ ἔστιν, η, 69, sicut illa maxime ex animo honorata inque pretio habita est et etiamnum habetur: nam sæpe uxores primis mensibus vel annis caræ fuerunt, at nunc non sunt adhuc, coll. 66, 67. ut ergo ἐστὶν τιμωμένη intelligi debeat. Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα, ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν ἐν Λυκίῃ, M, 310, cujus rei causa nos honorati sumus maxime, sede et carnibus et plenis poculis (in conventibus populi et nobilium) in Lycia: et vide honorem præcipuum, principibus exhiberi solitum in orbe antiquo, ubi regiones nondum villæ magnæ principum erant. σκήπτρῳ μέν σοι δῶκε τετιμῆσθαι πέρι πάντων, I, 38, dedit tibi quidem Jupiter, sceptro honoratum esse supra omnes; inquit Diomedes ad Agamemnonem. et 604, φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, ἥ με ἕξει, παρὰ νηυσί, εἰσόκε ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, ubi loquitur Achilles iratus, certus propositi, nunquam se reconciliatum iri Agamemnoni; et opponit hanc dignationem, quam fato Jovis accepturum se cogitat, illi honori quem ab Achivis ei ostentat Phœnix, 599. ἡ ergo respicit αἶσαν Διός, quæ Danais mala tribuit ob absentiam Achillis; et hæc αἶσα, quam iste lætus intuetur, detinebit eum quoad vivet, in castris suis, ne prodeat ad pugnandum, et ut semper adversis rebus Agamemnonis lætari possit. mirandum videtur, quod Eustathius hunc locum pro vexato, et sanando per hyperbaton, quale affectuoso sermoni infrequens non est, censeat; nam ita is verba re vera ordinanda putat: οὔ μοι χρεὼ τιμῆς, ἥ με ἕξει παρὰ νηυσί, (non opus mihi est honore, qui me excipiet in castris Græcis) i. e. μερικῆς, καιρικῆς, honore particulari et ad tempus durante: φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, ἕως ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ, cupio et conor potius honorari Jovis mihi tribuendo honore quousque vita hæc duraverit: et ut mens sit Achillis: οὐ τοσοῦτον ἐθέλω νῦν ἐνταῦθα τιμᾶσθαι, ὅσον διὰ παντὸς βίου. sed scilicet, quod bono Homero quandoque accidisse putat Horatius ut somnus aliquis obrepserit; id et bono Eustathio h. l. accidisse videtur. si modo cogites, loqui iratum et cedere nescium et contra preces maximopere obstinatum; omnia erunt plana: nam ira exaggerat propositum ipsum et minatur in æternum. vis potius oppositionis est in Διός, ad Ἀχαιούς: non opus mihi est honore a Græcis, a Jove ejusque fato honorari volo, atque id sine ulla iræ remissione quoad spiritus hos reget artus. confer tamen ἔχω. τιμῆς, ἧστε μὲ ἔοικε τετιμῆσθαι, Ψ, 649, quod attinet pretium, quo decet me æstimari. apud recentiores τὸ τιμᾶσθαι magis etiam est verbum mercatorium et æstimandi, cum apud poëtam sit de pretio honorifico. e. c. τίνος τιμᾶσαι τήνδε τὴν ὕλην, quanti æstimas istam materiam; et, τοῦ παντὸς τιμῶμαι τὴν ἀρετήν, virtutem æstimo æque ac omnia alia: ut ponatur genitivus pretii. Ἀρκαδίαν τιμᾷ, eam terram caram habet, Ol. 6, 136. Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος, Py. 4, 481, Apollo, medicorum deus tibi honorat vitam, dando nimirum testimonium tibi peritiæ eximiæ in re medica: τετίμηκέ σοι τὴν ζωήν. μάλα ἔπος τοῦτο τιμᾷ, Ist. 6, 99, valde in pretio habet id dictum Hesiodi. τίμησεν αὐτόν, Ol. 9, 105. ὅν, Py. 11, 8. τόν, Ne. 6, 70. ἐτίμασαν (dorice pro η in penult.) Ol. 1, 86. τετίμηκε, sc. τὸν Αἴαντα, Ist. 4, 63. τίμα, honora, Ol. 7, 161. τιμῶν Ἀλφειόν, Ol. 5, 41. τιμῶντες ἀρετάς, Ol. 6, 122. τιμήσαις κᾶδος, Ol. 7, 8, adfinitatem suam prosecutus honore. πόρον Ἀλφειοῦ, honorans sacrificio alveum Alphei fluminis, Ol. 10, 58. τετίμηται πρὸς ἀθανάτων, Ist. 4, 100, honoratus est apud immortales vel a diis. τιμώμενος ἐν μάχαις, Ol. 2, 80, in pugnis honoratus, nam recepit regnum Thebanum.

τιμή, ῆς. ἡ. (Τῶ) pretium, *der werth, (value.)* res pretiosa, *was werthes, (something of value.)* honor, dignitas, æstimatio, existimatio, *werthachtung, ehre, hochschätzung, (honour,*

dignity, high estimation.) satisfactio, *genugthuung, (satisfaction.)* pœna, ultio. pecunia quæ principi penditur per capita aut focos, *die taxe die der obrigkeit bezahlet wird, (the taxes paid to the sovereign.)* dicitur ὁ τῖμος, ου. ἡ εὐκλεὴς τιμὴ, quæ est ἡ εὔκλεια, dignitas, honor, facit τὸν ἐπίτιμον et τὸν ἔντιμον: sed altera illa τιμὴ, quæ est ἡ τιμωρία, pœna, mulcta, satisfactio, facit τὸν ἐπιτίμιον, cui pœna imponitur, qui et ἐπιζήμιος, multa pecuniaria multatus, et ἐπίπληκτος: unde τὸ ἐπιτιμήσειν est τὸ ἐπιπλήξειν, et, ἐπιτίμησον τούτῳ, est, ἐπίπληξον αὐτῷ. neutrum, τὸ ἐπιτίμιον, ponitur substantive, sicut τὸ ἐγκώμιον, sc. σύγγραμμα, ὁ ἐγκώμιος λόγος. τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, dignatio regi est a Jove, B, 197, sc. ἡ τῆς βασιλείας, dignitas regia. sic, ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, P, 251, a Jove dignitas et honor sequitur et comitatur principes: ubi utrumque nomen notat idem. οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μία ἔσσεται, non quidem enim dignatio sane par eademque erit, Ω, 66. Θεῶν μείζων ἀρετὴ, τιμή τε βίη τε, I, 494, deorum major quam hominum est præstantia et dignitas et potentia. ἐπεὶ οὔποτε ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς σκηπτοῦχος βασιλεὺς, siquidem nunquam similis particeps factus est dignitatis imperans rex, qualem jam Agamemnon habet, A, 278, utpote qui tot principibus magnis, et tanto exercitui, imperat. δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης, Z, 193, deditque ei de regno suo dimidiam partem, *die hälfte seiner königlichen würde, (half of his kingdom.)* οὔτι με ταύτης χρεὼ τιμῆς, I, 604, non mihi opus est hac dignatione: volo enim a Jove fieri dignus existimatione et honore, qui sua directione ostendet, sine me nil nisi infortunia accidere Græcis. tunc videbor esse magni pretii. et 612, ἥμισυ μείρεο τιμῆς, accipe dimidiam partem dignitatis meæ principalis. de versu 601 vide contractum ex τιμήεις. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, O, 189, ubi sermo est de tribus fratribus divinis, quorum quisque suam summæ dignitatis partem propriam accepit, coll. 190—192. ergo τιμὴ sæpe est ἡ βασιλεία. ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκα ἐνθάδε τιμῆς, P, 92, qui cæsus est hic, ut mihi satisfactionem a Trojanis conciliaret; inquit Menelaus de Patroclo. Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου, se regem futurum Trojanis post Priamum, Y, 181, i. e. βασιλεύσειν τῆς Τροίας, et sermo est de Ænea. οὐδέ σε λήθω τιμῆς ἧστε με ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς, inquit Nestor ad Achillem, Ψ, 649, neque te lateo, quod attinet pretium, quo sum æstimandus inter Græcos, ob olim egregie facta, et nunc ob consilia. cæterum genitivus pendet ab omisso διὰ, et positum ad differentiam alius cujusdam memoriæ probrosæ: *du denkest an mich mit der achtung, die mir gebüret, (thou thinkest of me with due respect.)* senes enim proni sunt in laudem sui. νῦν δ' ἁλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, ε, 335, de Leucothea, quæ olim fuit mortalis fœmina, nunc vero in fluctibus maris particeps facta est dignitatis deorum. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἀοιδοὶ τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, θ, 480, omnibus enim hominibus cantores dignationis participes sunt et reverentiæ: τίμιοί εἰσι καὶ τιμῆς ἐπιτυχεῖς. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, inquit regina ad principes Phæacum, λ, 337, singuli participes estis pretii: et τιμὴ ibi posita est pro pecunia, divitiis, πλούτῳ, coll. 339, 340: ἕκαστος τῶν ἀκροατῶν τιμῆς μοῖραν ἔχει ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐπὶ τῷ πλουτεῖν: nam dicit hoc διὰ τὸν παρ' ἑκάστῳ πλοῦτον. *ihr seyd alle grosse ansehnliche herren, die theil an der regierung und am vermögen zu helfen haben, (ye are all illustrious men, who have a share in the government and in the ability to relieve.)* nam hæc est τιμὴ βασιληΐς, *der fürstliche werth, (the royal dignity,)* quatenus potest princeps opitulari. et 502, οἵ κεῖνον ἐέργουσιν ἀπὸ τιμῆς, ubi est dignitas regia, qui illum arcere volunt a principatu regio. ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς εἰς Ἴλιον, ibat ad Trojam propter æstimationem ejus, et quia eum magni faciebat, ξ, 70. et 117, αὐτὸν φθίσθαι, periisse eum, ob honorem ejus. τιμῆς ἀπονήμενος ἧσπερ ἀνάσσεις, fruitus illa dignitate, qua imperabas, ω, 30, ubi conf. ἀπόνημαι. ὄφρα Ἀχαιοὶ ὀφέλλωσίν ἑ τιμῇ, ut Græci augeant eum dignatione, i. e. ut eum majore in pretio habeant, A, 510. μὴ πατέρας ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Δ, 410, ubi ἐν, verbo adjunctum, pertinet ad ablativum nominis: ne patres nostros in æquali nobiscum numera pretio, coll. 405, nam nos præstamus iis. ἐν δ' ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλὸς, et in eodem pretio est et ignavus et strenuus, I, 319. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, A, 159, satisfactionem et ultionem ei parare cupientes. et 353, τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι, pretium saltem mei et dignationem aliquam mihi debuisset Jupiter præbere, *eine gehörige werthachtung bey andern, (due respect from others.)* nam ista dignatio est donum dei. τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτίνειν ἥντινα ἔοικεν, i. e. ποινὴν, multam pecuniariam Graiis luere ex æquitate, Γ, 286, quæ sit ad compensandos aliquo modo sumtus bellicos. et 288, εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος τίνειν οὐκ ἐθέλῃ. et 459, ἀποτίνειν, satisfactionem sumtuum, et multam pecuniariam, luere. τιμὴν Ἀτρείδαις ἀρνυμένω, E, 552, satisfactionem iis parare volentes ambo. πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρῃσιν ἕπεσθαι τιμὴν, I, 509, da et tu honorem et reverentiam filiabus Jovis, ut eas sequatur. ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων, ut mihi concilies dignationem magnam et honorem ab omnibus, Π, 84. εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμὴν, Ω, 57, si æquale pretium statuetis his, coll. 66. τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι, dignitatem κατ' ἐξοχὴν, i. e. regiam, α, 117. οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες, λ, 301, qui et sub terra pretium et dignitatem a Jove habentes, Castor et Pollux, qui alternis diebus ambo vivunt et ambo mortui sunt; non vero alter altero die, sed ambo eodem alterno die. et 303, τιμὴν δὲ λελόγχασι ἶσα θεοῖσιν, dignitatemque nacti sunt velut dii. et 494, ἢ ἔτι ἔχει τιμὴν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, an adhuc habet dignitatem supremam apud eos, coll. 495, et 502. τιμὴν ἐεικοσάβοιον ἕκαστος ἄγοντες, adducentes satisfactionem et retributionem pro comestis bonis, quisque viginti boum, χ, 57, mulctam, pretium pro absumtis. ἀκλεὴς τιμὴ, præstantia ingloria, Ol. 12, 22. γίνεται, dignitas, dignatio, contingit iis, Ne. 7, 46. εὐάγων, honor ex bonis certaminibus oriens, Ne. 10, 71. et 146. οἴχεται, perit æstimatio. ἀγαθοῖς ἀντίκειται, Ist. 7, 36, honor et dignatio pro bene factis reponitur in præmium. τιμῆς ἀμείρειν τὸν, honore et æstimatione privare eum, Py. 6, 26. περὶ τιμῇ, i. e. κατὰ τιμὴν, Py. 2, 109, quod attinet dignationem. σὺν τιμᾷ θεῶν, Py. 4, 91, cum honore a diis proficiscente. ἐπιφέρουσα τιμὴν, Ol. 1, 50, et pertinet ad θνητοῖς, mortalibus concilians pretium, sc. ἡ ποίησις, quæ narrat heroas. conf. ἐπὶ ad h. l. λαοτρόφον, dignitatem publicam, a populo auctam et sustentatam, Ol. 6, 102, nam est passive intelligendum: active esset, λαοτρόφον, populos alentem; minus apte h. l. σταδίου ἔχει, Ol. 13, 50, honorem curriculi consecutus est. ἀέναον, sempiternam dignitatem et præstantiam, Jovis, Ol. 14, 18. τιμὴν, dignitatem regiam, regnum, βασιλείαν, Py. 1, 94. 4, 192, 263. μεγίστην πράγματι, pretium maximum negotio addere, Py. 4, 495. Πυθιόνικον, Py. 8, 6. τῷ τεύχων, Ist. 1, 95, honorem ei parans. διὰ τεὰν, Ist. 5, 6, propter tuum honorem. θεόπομποι τιμαὶ αὐτοῖς ἐφυτεύθησαν, Py. 4, 123, divinitus dati honores iis constituti sunt. καὶ τοιαῖδε, Ist. 5, 67, tales honores. σὺν τιμαῖς θεῶν, Py. 4, 463, i. e. sub conditione pietatis et reverentiæ erga deos. κλυταῖς ἐπασκήσω ἥρωα, Ne. 9, 24, exornabo heroëm inclytis honoribus. ἐν τοῦδε, Ist. 1, 49, hujus viri inter honores. ἀθανάτοις ἐνεμίχθησαν, Ist. 2, 43, immortalibus honoribus mactati sunt; per statuas nimirum diutissime durantes. et 50, ἐς (οἴκους) ἀνδρῶν ἄγοι τιμὰς, i. e. ὕμνους. ἐμοὶ δὲ τιμὴ τῆσδε πῆ γενήσεται; Aristoph. Achar. 895, mihi vero pretium pro hac anguilla quomodo fiat? *die bezalung, der werth, (the payment, the price.)* Vide sub πόλις, aliquanto sub medio, et Ὀφέλλω.

τιμήεις, εσσα, εν. (Τῶ) pretiosus, honoratus. χρυσὸν τιμήεντα φίλου (τοῦ) ἀνδρὸς ἐδέξατο, λ, 326, quæ aurum pro suo marito accepit, eumque prodidit. nam aurum est metallum in se pretiosissimum, et hoc ex auro factum opus erat artificiosissimum. οὐκ ἔτι μετὰ θεοῖς τιμήεις ἔσομαι, ν, 129, inquit Neptunus, jam non inter deos in pretio et honore ero, cum ne homines quidem me satis æstimant. χρυσοῖο τάλαντον τιμήεντος, θ, 393, talentum auri pretiosi, *köstlichen goldes, (precious gold.)* ὅπως τιμήεσσα γένοιτο μᾶλλον, σ, 160, ut majores æstimaretur a marito suo, et magis suspiceretur. δῶρον τιμῆεν, μάλα καλὸν, donum pretiosum, valde pulcrum, α, 312. et 393, τιμηέστερος, majore in pretio et dignatione habitus. κάλλιστον καὶ τιμηέστατον, δῶρον δώσω, δ, 614. ο, 114. τιμήεντες, honorati, Ist. 4, 11.

τίμημα, τὸ, vide sub ἄτιμος.

τιμῆς, ῆσσα, ῆν. (Τῶ) est contractum ex τιμήεις, q. v. et masculinum potest habere Iota subscriptum, quia ει terminationi inerat ante contractionem: sed reliquæ formæ id non habent. potest et in masculino, ejusque nominativo, omitti. οὐκ ἔτι ὁμῶς τιμῆς ἔσεαι, non tunc æque in pretio eris, I, 601. sic αἰγλῆς dicitur pro αἰγλήεις, splendidus. χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον, Σ, 475, aurum pretiosum et argentum. sic Pindarus habet φωνᾶντα pro φωνήεντα, a φωνήεις, vocalis: ubi tamen alii legunt ionice φωνεῦντα, pro φωνοῦντα, contr. ex φωνέοντα, a φωνέω, sono. sic θεὸν contrahi ionice solet in θεῦν, πλέονα in πλεῦνα.

τίμιος, α, ον. (Τῶ) in pretio constitutus vel habendus, in dignatione, *ehrenwerth, hochzuschätzend, (held in honour, in high estimation.)* ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις, κ, 38, ut hic omnibus acceptus et in pretio est hominibus! ἀρεταὶ τίμιαι, virtutes æstimandæ magni, Ol. 6, 16. παρὰ τιμίοις θεῶν, Ol. 2, 117, apud honoratos deorum, i. e. apud Æacum ejusque collegas, qui magni habiti sunt a diis, utpote judices inferorum constituti.

τῖμος, ὁ, vide sub τιμὴ, ad initium.

τιμωρέω, τιμωρὸς, ὁ, vide sub αἴρω.

τὶν, pro τοὶ, vide sub ΣΥ paullo sub medio.

τινάκτωρ, ὁ, vide sub ἐνοσίχθων.

τινάσσω, f. άξω. (Τῶ) protendo, protensum vibro, extendo. nam est per paragogen ex τείνω vel τείνω. deinde est, extensum quatio et motito, concutio, rumpere conor, distendo, disjicio. δύο δοῦρε τινάσσων, duas hastas extentas portans, M, 298. χερσὶ δὲ δοῦρα μακρὰ τινάσσοντας, manibusque hastas longas protendentes, χ, 149. τινάσσων φάσγανον, gladium strictum intentans, X, 311, coll. 306, εἰρύσατο φάσγανον, stringebat gladium, *zog den degen, (drew the sword.)* ἐτίνασσε ἔγχος, protensam ante se gerebat hastam, Y, 163. χειρὶ δὲ λαβοῦσα ἑανοῦ, ἐτίναξε sc. ἑανὸν, manu apprehendens vestem Helenæ, quam allocutura erat, vellicabat eam vestem, ut respiceret Helena, *zog sie bey dem kleide, (held her by her garment,)* Γ, 385. ἀστεροπὴν Ζεὺς χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπὸ Ὀλύμπου, N, 243, fulmen Jupiter manu sumens extendere id solet missum de

cœlo: et verbum ibi apte, nam fulmen est jaculum Jovis. τὴν αἰγίδα ἐτίναξε Ζεὺς, P, 595, commovit, direxit in adversum, ægidem: et αἰγὶς in se non est ὅπλον πληκτικὸν, sed tantummodo φοβητικόν: *er richtete entgegen, (held against.)* ἔνερθε Ποσειδῶν ἐτίναξε γαῖαν, infra Neptunus concussit et movit terram, Υ, 57, *erregete ein erdbeben, (caused an earthquake.)* ποσὶ θρόνον, pedibus calcitrantibus evertit et in terra extendit sellam, χ, 88, *stiess den stuhl um, (kicked down the seat.)* ἄνεμος ἠΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων, ε, 368, ventus palearum siccarum acervum disjicit, coll. 363, ut ergo de rumpendo, distendendo, ἀνασαλεύειν, ponatur hoc verbum. Ὄλυμπος οὐκ ἀνέμοις τινάσσεται, ζ, 43, non ventis perstringitur, *wird von winden nicht bestrichen und beunruhiget, (is not annoyed by winds:)* venti eo se non intendunt. πήληξ ἀμφὶ κροτάφοις μαρναμένου σμερδαλέον ἐτινάσσετο, O, 609, galea circa tempora pugnantis horrendum motitabat se. αἰετὼ ἐτιναξάσθην πτερὰ πολλὰ, β, 151, aquilæ duæ motitabant alas crebro; nam πολλὰ est adverbialiter. σκυτάλην τίναξε χερσὶν, baculum excussit manibus ejus, Ol. 9, 45, et in terra extendit.

τίνω, τινύω, τίνυμι, τιννύω, τίννυμι, (Τῶ) sunt formæ, idem notantes quod τίω, luo, pendo; et in medio, luere facio, punio. μάλα χρεώ με πάντα Θέτι (contracte pro Θέτιϊ, vel per apocopen pro Θέτιδι) ζωάγρια τίνειν, inquit Vulcanus, olim servatus a Thetide, Σ, 407, valde obligor, ut Thetidi pretium pro salute data omnibus modis persolvam. εἰ δ᾽ ἂν ἐμοὶ τιμὴν τίνειν οὐκ ἐθέλωσι, Γ, 289, si vero mihi pretium operæ persolvere noluerint, coll. 286, et intelliguntur sumtus bellici, quorum restitutionem postulant Græci a Trojanis. θωὴν τίνων, β, 193, pœnam luens. Ζεὺς τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ, Jupiter punit eum quicunque peccet, ν, 214. Ἐριννύες ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, Furiæ sub terra homines puniunt, maxime perjuros, Τ, 260. θεοὶ, οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίνυσθον, Γ, 279, dii, qui sub terra fato functos homines punitis: et dualis ibi pro plurali τίνυσθε, ob æquipollentiam horum duorum numerorum. λώβην τινύμενος, ω, 325, injuriam et contumeliam puniens et ulciscens: *das unrecht strafend und vergeltend, (punishing and avenging injustice.)* cæterum ν duplex ob metrum necessarium minime est, sicut Iota anceps in τίω et inde factis videatur: ut ergo apud poëtam per unum ν semper scribi possit. τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς τίνεσθαι, Py. 2, 44, benefactorem gratis remunerationibus compensare.

τίποτε, ('O) quid tandem, propter quid tandem, διὰ τί ποτε, *warum doch wohl, (but why then.)* et patitur syncopen extruso ο, ut fiat, τίπτε, et per apostrophum, sequente spiritu aspero, τίφθ᾽. τίπτ᾽ εἰλήλουθας, quid venisti? Α, 202. τίπτ᾽ ἄνεῳ ἐγένεσθε, Β, 323, cur obstupuistis? τίφθ᾽ οὕτως ἕστητε, Δ, 243, cur sic statis. et 340, τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, cur trepidantes absistitis. Ζ, 254. Η, 24. Θ, 447. Κ, 37, 141. Λ, 605, 655. Μ, 244. Ν, 250. Ξ, 43. Ο, 90. Π, 7, 721. Σ, 385, 424. Υ, 16. Φ, 369, 394. Χ, 8. Ψ, 94. Ω, 90. τίπτε δέ σε χρεώ, Κ, 85. α, 225, quidque tibi opus est? τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρ᾽ ἤγαγε, δ, 312, ubi verbum additum plenam facit phrasin, cum alibi ellipsis sit verbi: cæterum attice neutrum τί præmittitur nomini fœminino ἡ χρειὼ, quam confer. *was denn für eine noth führet dich hieher, (what misfortune brings thee hither.)* β, 363. δ, 681, 707, 810. ε, 87, 339. τίπτε τόσον ἀρημένος, quid tandem tantopere læsus, ὧδε ἐβόησας, sic vociferaris, ι, 403, 494. κ, 378. λ, 92, 473. ν, 417. υ, 33. ψ, 15, 98.

τίπτε, vide supra.

τὶς, τὶ, (Τῶ) aliquis, *jemand, (somebody;)* aliquid, *etwas, etwa, (something.)* ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ ἡμῖν, aut nos alicui gloriam præbebimus quod nos interfecerit, aut aliquis nobis, Μ, 328, ubi τῳ est pro τινί. ἤν τις ἀκούσῃ, si quis forte audire velit, Ρ, 245. et 254, ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω, sed quisque ipse eat, *gehe jeder von selbst, (let each go himself.)* nam τὶς sæpe est pro ἕκαστος, πᾶς. μή τις (nemo) πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι, πρίν τινα (antequam quisque) παρὰ Τρώων ἀλόχῳ (apud aliquam Trojanorum conjugem) κατακοιμηθῆναι, Β, 355. et 382, εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω (quisque bene poliat hastam) εὖ δέ τις ἵπποισι δεῖπνον, εὖ δέ τις ἅρματος ἀμφὶς ἰδὼν—et 388, ἱδρώσει μέν τευ (ionice pro τινὸς, cujusque) τελαμών. nimirum τὶς ponitur pro ἕκαστος non absolute, sed de multitudine indefinita, si multi ex ea multitudine, non præcise nominati aut demonstrati, innuuntur. tale est Germanorum *mann, (one,)* e. c. *man schärfe den spiess, (let some one sharpen the spear,)* etc. i. e. omnis is qui videt id opus esse. sic et Herodot. VII, 237, κακολογίης πέρι τῆς ἐς Δημάρητον, περιέχεσθαί τινα τοῦ λοιποῦ κελεύω, jubeo in posterum quemlibet abstinere a maledicendo huic. et sæpe τὶς loco nominis proprii festive ponitur, ut apud Theocr. 5, 120, 122, certus aliquis, i. e. hic homo. ἔνθα τις, ἄλκιμον ἦτορ ἔχων, μαχέσθω, ibi quisque, fortitudine præditus, pugnet, Π, 209. εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται, si quis mihi obediet, Ρ, 154, sic ut omnes et singuli intelligantur. coll. 146, 147. et 227, τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω, igitur quisque nunc recta ad hostem conversus aut pereat aut servetur, *man rücke an, man mag nun dabey umkommen oder leben bleiben, (let each advance to the attack whether he fall in it or not;)* inquit Hector ad suos. sic et, τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο, γ, 224, tunc sane quisque illorum vel oblivisceretur nuptiarum; ut sit pro εἷς ἕκαστος, quisque pro se. τὶς πόλις, aliqua urbs, Ο, 737. ἀνθρώπων, Γ, 402. Σ, 466. ὀψιγόνων, Γ, 353. Η, 86, i. e. posteri. εἴπεσκεν, Ν, 211, ubi est pro nomine proprio ignoto: sic dicebat nescio quis, imo permulti sic dicebant. ἦν δέ τις, erat quidam, non sane admodum nobilis, Κ, 314. imo et de nobili, etsi non clarissimo, Ν, 663. ἔστι δέ τις ποταμὸς, Λ, 721. ἤριπε δὲ ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, procidit in terram sicut quando quercus aliqua procidit, Ν, 389. Π, 482. εἱστήκει ὥς τις λέων, Ρ, 133. coll. 61. ὡς ὅτε τις παῖς, Ο, 362. τὶς θεῶν, Ο, 290. Ρ, 338. π, 356. ἀθανάτων, Ε, 185. Ζ, 108, 128. εἴ τις, Ω, 74, *wenn doch jemand, (if yet some one.)* Γ, 401, *wenn etwa einer, (if perchance one.)* Ι, 318. Τ, 305. τὶς καὶ ἄλλος, *auch ein andrer, (another also,)* Θ, 515. οὐδέ τις ἄλλος, οὔτε, οὔτε, Π, 225. Σ, 185. ἠὲ, λ, 174, 175. οὐδέ τις ἡμῶν, i. e. οὐδεὶς, ω, 158. μὴ, Μ, 272. Η, 98. πολλὸς γάρ τις ἔκειτο, Η, 156, jacebat multus, i. e. longus et vastus. οὐκ ἄν τις, *wohl nicht leicht einer, (scarcely any one,)* Γ, 66. τὶς, aliquis, jam non notus, Δ, 196, 206. μήτε τις θήλεια, μήτε τις ἄρσην, Θ, 7, 379, 513. οὐ γάρ τις νέμεσις, nequaquam vitio verti potest, Ξ, 80, 456, 485, quisque, *ein jeder, (each.)* Π, 98, 99. Ρ, 414, 420, 423, *einer und der andre, (one and another.)* confer porro Γ, 12, 33, Ζ, 479. Ι, 148, 290. Λ, 292. Ν, 578, 638. Ο, 121, 139, 272. Π, 263. Ρ, 14, 657, 733. Σ, 169, 429. Τ, 151, 153, 227. Υ, 495. Φ, 126. Χ, 67, 281, 375. Ψ, 103. Ω, 369, 374, 439, 505, 610, 734. α, 282, 302, 396. β, 108. γ, 377. δ, 78, 80. ε, 221. ζ, 206. η, 199, 204, 244. θ, 254, 280. ι, 102, 502, 508. κ, 141, 259, 552. λ, 365. ν, 269. ξ, 178, 179, 391, 254, 496. ο, 402, 406. ρ, 165, 387, 449. σ, 7, 326, 381. τ, 172, 238, 239, 365, 558. υ, 35, 45, 83, 140, 287, 330. φ, 237, 324, 397. χ, 6, 126, 151, 158. ψ, 65, 118, 149. ω, 266, 490. et in his locis multa sunt, ubi admirationis vox est. οὐδέ τις ἑτάρων, δ, 536, 537, ubi confer ἕταρος. Iota hujus est natura breve, potest tamen in cæsura produci, ut patet ex Ω, 148, 149. Genitivus τινὸς ionice est τέο, π, 305. et id contrahitur ionice in τεῦ, enclitice. ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν, sudabit sane cujusque lorum, quo tenet clypeum, i. e. manus qua tenet, Β, 388. et 390, ἱδρώσει δέ τευ ἵππος, i. e. ἑκάστου, ἢ πολλῶν. εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν, Ε, 897, si ex aliquo alio deorum natus sane esses. ἠέ τευ ἀγγελίης μετ᾽ ἐμὲ ἤλυθες; Ν, 252, an alicujus nuntiationis causa me secutus es, ἀγγελίης τινὸς ἕνεκα, ut imperatoris mandata aliqua perferres ad me. et 559, ἤ τευ ἀκοντίσαι, aut contra aliquem jaculari eminus. ἄλλου δ᾽ οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω, neque alium quemquam novi cujus famosa arma induere possim, Σ, 192, ubi prius est pro τινὸς, posterius pro οὗ, ab ὅς. οὔτε τευ ἄλλου, neque alicujus alterius rei, Τ, 262. δ, 264, pro οὔ τινος. sic et α, 217. γ, 348. ζ, 68, 192. ι, 497. ξ, 510. ρ, 115. τ, 109, 371. φ, 210, 306. Dativus τινὶ, ionice est τῷ, enclitice. οὔτε σοι, οὔτε τῳ ἄλλῳ, nec tecum nec cum aliquo alio, Α, 299. ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν, aut nos alicui gloriam de nobis præbebimus, aut aliquis nobis de se occiso, Μ, 328. sic et, εὖχος, Ν, 327. idem dativus etiam τέῳ ionice dicitur. οὔτε τέῳ σπένδεσκε θεῶν, neque cuiquam deorum libabat, Π, 227. τῷ κέ τεῳ στύξαιμι μένος, tunc sane alicui retunderem robur suum, λ, 501. τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις, signum certe alicui istud ostendis, υ, 114. Accusativus τινά. φαίης κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, Γ, 220, putares sane eum esse cerebrosum aliquem. οἷόν τινα, qualem, *was für einen, (what kind of,)* Ε, 638. υ, 377. ἀθανάτων τινὰ, Ν, 8. ἀγγελίην, Ο, 174. θεοπροπίην, oraculum aliquod, Π, 36, 37. et 629, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει, antea aliquem terra continebit, i. e. morientur nonnulli cæsi. καί τινα Τρωϊάδων, Σ, 122. et 302, τῶν. ἀλλά τινα οἴω ubi est pro ἕκαστον, sed quemque existimo, Τ, 71. ἤν τινα πέφνῃ, Υ, 172, si quem occidere possit; ubi ἢν est pro ὅπως, et recentiores amant pro eo, εἴ πως τινά. Ξ, 342, ubi pertinet ad θεῶν pariter ac ἀνδρῶν. δ, 690. ι, 65. μ, 299. ο, 31. π, 256, 261. ρ, 364. υ, 380. φ, 374. χ, 67. Accusat. plural. τινὰς, aliquos, Ο, 735. Neutrum, τί. ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; *fürwar woltest du denn wohl mir worin folgen, (wouldst thou now obey me in any point?)* Δ, 93. sic, εἴ μοί τι πίθοιο, si mihi circa aliquid obtemperare velles, Η, 28. et sic hoc τὶ sæpissime, et ex usu Attico, eleganter abundat quasi. vide Α, 108, 115, 468, 542, 592. Β, 252, 486. Γ, 407. Δ, 234. Ε, 408, 421, 901. Ι, 197, 374, 641. Λ, 560. Ν, 284, 446. Ο, 97. Π, 503. Τ, 169, 182. μ, 208. ξ, 373. υ, 310. ω, 312, ubi quidam, sicut et in aliis quibusdam locis citatis, legi volunt δ᾽ ἔτι, pro δέ τι. sæpe et τὶ trahi potest ad præcedens οὐ, ut sit οὔτι, in qua tamen voce sæpe τὸ τὶ abundat attice, sicut et in μήτι, ὁμοῦτι, οὕτωτι. hinc est et illa Attica paragoge cum accentu, νεωστὶ, μεγαλωστὶ, σχεδοντὶ, etc. sæpe autem id abundans τὶ notat, aliquo modo, ut sit vocula extenuans. οὔπω τι πέπυστο, nondum aliquid rescierat, Ν 521. εἴ τι νόος ῥέξει, Ξ, 62, si quid consilium proficiet, *wenn klugheit was ausrichten kann, (if prudence can be of any avail.)* et his duobus locis non abundat. sic et Ο, 245. et Π, 39, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι, ubi modestiæ causa additum; nam φῶς notat νίκην, *heil, (protection;)* et ipse non simpliciter vult esse φῶς, quod arroganter dictum foret, sed quoddam quasi φῶς, sic et Λ, 796. porro non abundat, Ρ, 32, 401, οὔπω τι ᾔδεε, nondum noverat aliquid de ea re. sic et Χ, 437, coll. 438, omisso κατὰ, Σ, 180, aliquo modo. ἦ ἄρ

τι τόδε ἄρειον, certe quidem aliquid præstantius illud erat, Τ, 56, et id τόδε est 59. et 67. οὐδέ τι, et nullo modo. ἤ τι μεταστρέψεις; an aliquid, secundum aliquid, convertes istum sermonem et mutabis, Ο, 203. vide porro, α, 173. γ, 96. δ, 264, 326. θ, 136, 558, 563. λ, 212, 216. ν, 229. ο, 83, 361. π, 97, pro κατά τι, etwa, (somewhat.) τ, 325. υ, 38, τί τόδε, aliquid illud, quod dicit 39, 40. et 82. ω, 251. εὖ πω γάρ τι ἴδμεν με, Λ, 718, nondum enim omnino scire me. τις, pro πᾶς, ein jader, (each,) Ol. 2, 103. Py. 4, 163. 9, 205, quisque. τὶς πᾶς, Ist. 1, 69. τὶς, ἀορίστως λεγόμενον, πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχον, Ol. 1, 132. 2, 108, aliquis, quisquis is sit. loco nominis proprii, Ol. 1, 75. Py. 2, 24. 3, 183. 1, 99. Ne. 8, 84. Ist. 1, 96. εἴ τις, wenn man, (if one,) Ist. 5, 17. τινὸς, alterius cujusdam hominis, Py. 2, 167, conf. ἕλκομαι. τινὰ, Ol. 6, 140, ubi alii legunt τὶν, de te. Py. 2, 94. εἴ τινα, si quenquam alium, Py. 3, 152. τινὰ ἀγλαΐαν, Ne. 1, 16, ubi est modestiæ vox. et 97. 8, 41. τὶ κλέος μέγα, Ol. 8, 14. φίλτρον, Py. 3, 112, indefinite positum. Ol. 1, 44, 120, quibus ambobus locis κατὰ omissum. sic et Py. 7, 18. Ne. 6, 7. εἴ περ τὶ, Ne. 7, 111.

τίς, τί, (Τῶ) quis, quid? interrogativum, et non encliticum. τίς δ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἦεν; quis autem horum præstantissimus erat? τίς νύ σε τοιάδε ἔρεξε; quis tandem te talibus affecit? Ε, 373. Φ, 509. τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε; quis tandem es tu, optime, Ζ, 123. Ο, 247. Ω, 387. τίνα πρῶτον, τίνα δὲ ὕστατον; Ε, 703. Λ, 299. Π, 692. τίς δὲ οὕτω ἔρχεαι, quis tandem es qui sic vadis, Κ, 82. et 303, τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε; quis tandem suscipiens in se hoc negotium, efficiat mihi illud? τίς οἶδε, quis novit, Λ, 791. Ο, 403. Π, 860. β, 332. γ, 216; τίς ἄλλος ὀνήσεταί σου, quis alius fructum percipiet ex te, Π, 31. τίς εἴποι ὀνόματα, quis nomina recensere possit, Ρ, 260. et 469, τίς θεῶν. (sic Σ, 182. Υ, 332. δ, 462.) et 475, σοὶ ὁμοῖος; et 586, ἄλλος ταρβήσειέ σε, quis alius formidet te. τίς, πόθεν ἀνδρῶν, εἷς; quis es, et unde gentium? Φ, 150. α, 170. η, 238. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297. εἰρώτα, τίς εἴη, interrogabat eum, quis esset, ο, 422. sic, εἴροντο, interrogabant, ρ, 368. τίς ἂν δή σοι νόος εἴη, quis tandem tibi animus esset, wie würde dir da zu muthe werden, (how shouldst thou then feel?) Ω, 367. τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδε ἔπλετο; quale convivium, aut qualis hæc congregatio est? α, 225. τίς ὧδε ἤγειρε; quis sic congregavit nos? β, 28. κὲν ἐκεῖνα πάντα μυθήσαιτο, γ, 113. τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασι; ν, 233. τίς ἂν ἑκὼν, ε, 100. ὅδε καλός τε μέγας τε, ζ, 276. κὴρ, quodnam fatum, λ, 397. σὲ πρίατο, quis emebat te, ξ, 115. ξεῖνον καλεῖ, ρ, 382. et 446, δαίμων, quæ fortuna. μετοιχομένη, quæ ministra sequens te, τ, 24, ὅδε ξεῖνος, υ, 191, τόξα τιταίνοιτο, φ, 259, quis tandem tendere velit aut possit arcum! κὲ οἴοιτο, quis sane putaret, χ, 12, wer solte auch wol denken, (who should ever think?) τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, qualis et quam egregius est tandem mihi dies iste, ω, 513, inquit Laërtes gratulabundus sibi de virtute filii et nepotis. Genitivus ionice est τέο pro τίνος. τέο δ' αὖτε ἐπιμέμφεαι, cujus rei causa nunc quereris, Β, 225. τέο μέχρις, quo usque, i. e. μέχρι τίνος, Ω, 128. τέο χρή σε, quid opus est tibi, δ, 463. idem genitivus contracte dicitur τεῦ. τεῦ δώματα ἵκωμαι, cujus ædes adeam, ο, 508, in wessen hauss soll ich zuflucht nehmen, (in whose house should I take refuge?) τεῦ ἀνδρῶν δμῶς εἶς, cujus viri servus es, ω, 256. differt ergo hic genitivus ab illo a τὶς enclitico, quod accentum suum retinet. τίνα πρῶτον ἕλε, quem primum occidit, Θ, 273. τίνα χρειὼ τόσον ἵκει, ad quem necessitas tantopere venit, β, 28. τίνα ὄλεθρον, qualem interitum, γ, 249. τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται; quinam esse se profitentur, α, 172. ξ, 189. π, 58. τίνες ἐστέ; γ, 71. ι, 252. τίνες κοῦροι ἕπονται αὐτῷ, quales adolescentes sequuntur eum, δ, 642. Genitivus pluralis ionice est τέων pro τίνων. τέων ἐξ ἐσσὶ τοκήων, a quibus parentibus es genitus, Ω, 387. sic, τέων ἐξ εὔχεται εἶναι ἀνδρῶν; ν, 192. τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω, in quorum hominum terram nunc venio, ζ, 119. ν, 200. Neutrum τί si solum interrogat, est pro διὰ τί, cur, propter quid? τέκνον, τί κλαίεις, Α, 362. et 414, τί νύ σε ἔτρεφον, cur et cujus eventus causa nutrivi te, inquit mater ad infelicem filium: quæ quidem quæstio communis omnium matrum esse possit; adeo frivola pariter ac ærumnosa res est vita humana: wozu, warum, (wherefore, why?) vide porro, Γ, 399. Δ, 371. Θ, 413. Ι, 337, 338. Κ, 159. Μ, 409. Ν, 275. Π, 627, 859. Ρ, 443. Τ, 420. Υ, 87, 178. Φ, 474. τί νυ, i. e. τί δή, cur tandem, wozu doch, (why then,) Χ, 431. α, 62, 346. ζ, 25. ι, 447. κ, 431. λ, 209. μ, 450. sæpe omissa est præpositio κατὰ, circa quid, in quo, Δ, 31. nonnunquam expressa est præpositio εἰς, ἐς τί ἔτι, i. e. μέχρι τίνος, Ε, 465. sæpe est adjectivum, quod vel quale, τί πένθος, Σ, 73. et 80, ἦδος, quæ delectatio. τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος, quid sane faceret et alius, δ, 649. τί πρῶτον, τί ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; ι, 14. sæpe elliptice, τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς, Φ, 360, quæ mihi contentionis et auxilii ferendi utilitas aut facultas est. οἶδε δὲ τί ἴσασι, θεοῦ δὲ τίνα ἔκλυον αὐδὴν, (isti vero quid sciunt, aut quam dei alicujus vocem audiverunt, quæ certiores faceret eos, quod attinet) κείνου λυγρὸν ὄλεθρον; ξ, 89, nam sic interrogative legendus est iste versus, sicut et sequentia, usque ad finem versus 92; et inest comparatio: piratæ sunt in timore vindictæ divinæ, quorum tamen ista negotiatio sola est ex rapto vivere; hi proci autem, quo freti, nihil timent? nam ibi vis est in, καὶ μὲν τοῖς, quod respicit ad, καὶ μὲν δυσμενέες pro δυσμενέσι, 88, 85: et post ἕκαστος est semicolon. post πίπτει colon, post φειδὼ signum interrogandi, sicut et post σφέτερα. τί (pro διά τι) τοῦτο ἐνόησεν, cur hoc in animum induxit, ρ, 576. sic, τί μοι ὧδε ἐπέχεις; cur mihi sic adversaris, τ, 71. τί κακὸν τόδε πάσχετε, quale malum illum accidit vobis, υ, 351. vide porro, φ, 86, 110, 333. ψ, 264. ω, 406, 477. τίς, Ol. 2, 180. 8, 83, i. e. ποῖος. 10, 72, et quæstio ibi est ad Musam. Py. 4, 124, 174. 9, 58. Ne. 4, 148, 149. 5, 28. 10, 143. τίνι, Ne. 7, 84. Ist. 7, 1, sc. πράγματι, quanam re, quonam objecto. τίνα, Ol. 2, 2, 3, et tribus illis respondent Ζεύς, Ἡρακλῆς, Θήρων. et 161. 6, 9. Py. 7, 5. Ne. 3, 46. Ist. 5, 49, 52. τί κε, cur sane, Ol. 1, 132. τί, Py. 2, 142. 8, 135. Ne. 7, 128.

τίσις, εως. ἡ. (Τῶ) retributio, ultio. vergeltung, strafe, rache, (retribution, punishment, revenge.) ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω, siquidem nullam sane ultionem timere potes in posterum, Χ, 19, inquit Achilles ad Apollinem; coll. 20. ἐκ γὰρ Ὀρέστου τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδου, α, 40, ex Oreste enim ultio erit ob Agamemnonem cæsum; Orestes eam cædem ulciscetur et puniet. ἀνδρῶν δὲ εἴ περ τίς οὔ σε τίει, σοὶ δ' ἔστι καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ, inquit Jupiter ad Neptunum, ν, 144, hominum vero si forte quis non in pretio debito habet te, tibi certe est etiam continenter ultio semper. εἰ ὑμεῖς φάγοιτε, τάχα ἄν ποτε καὶ τίσις εἴη, β, 76, si vos comederetis bona mea, fortasse aliquando et restitutio esset, ut vos deinde mihi restitueretis bona; eine wiedererstattung nach dem werthe, (a restitution of the value.)

τιταίνω, f. ανῶ. (Τῶ) tendo, extendo. est idem quod τανύω. fit a τείνω, ταίνω, τιταίνω. οἱ Τιτᾶνες inde sunt dicti, a τιταίνειν τόξα, boni sagittarii: unde et ὁ Τιτὰν, ᾶνος, sæpe est sol, jaculans radios suos velut sagittas. hinc est et ἡ ταινία, fascia, ein band, (a band,) φασκία τις, maxime quibus naves superne ornantur tempore lætitiæ, ein wimpel, (a streamer.) χρύσεια πατὴρ (Ζεὺς) ἐτίταινε τάλαντα, aureas lances libræ extendebat et sursum trahebat pater, ut exploraret, utra lanx deorsum vergeret, Θ, 69. Χ, 209, ubi verbum valde proprie: nam alias τὰ τάλαντα ἀνιμένα (lances remissæ) κεῖται: sed ἐν τῇ ζυγοστατήσει τείνονται. προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας, ante sellas extendebat mensas, κ, 354, et verbum indicat, fuisse τὰς τραπέζας μὴ στρογγύλας ἀλλὰ προμήκεις, non rotundas sed quadratas oblongas. ἵππος ἅρμα τιταίνων, Β, 390. Μ, 58, equus extentus currum trahens. sic, βόε ἄροτρον τιταίνετον, duo boves aratrum trahunt, Ν, 704, et notat id τὴν συντονίαν τοῦ ἑλκυσμοῦ. ἔμβητον καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα, inquit Antilochus ad equos certamen curule ingredientes, Ψ, 403, coll. 414, nam τιταίνεσθαι εἰς δρόμον est σπεύδειν, gradimini ambo et intendite vos quam celerrime. παλίντονα τόξα τιταίνων, Θ, 266. ἐπὶ αὐτῷ ἐτιταίνετο τόξα, contra eum trahebat arcum, Ε, 97, Λ, 370, ubi possit esse compositum ἐπιτιταίνω, contra tendo. τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτο, φ, 259, quis sane arcum tendere velit? περὶ μέσῳ χεῖρε τιτήνας, Ν, 534, circa medium ambas manus extendens: ubi quoque possit esse compositum περιτιταίνω. τιταινομένω πτερύγεσσιν, β, 149, ambæ aquilæ extendentes se alis: et quidem sic ut alas non motitarent, sed extensis alis leniter ferrentur ab aëre. ἵππος ῥεῖα θέει τιταινόμενος (διὰ) πεδίοιο, Χ, 23, currit leviter per campum, intendens se et extendens quasi. sic et Ψ, 518, σὺν ὄχεσι, dominum trahit per campum una cum curru, contento cursu. ὅγε ἂψ ὤσασκε λίθον, τιταινόμενος, λ, 598, contendens et intendens se, retro pellebat saxum Sisyphus: ea est enim figura τοῦ ὠθοῦντος, ὃς χεῖράς τε καὶ πόδας τιταίνει, βιαζόμενος (vi urgens) τὸ ὠθούμενον.

τίτανος, ἡ, vide sub κονία, ad finem.

τίτθη, ἡ, τιτθίον, τὸ, τιτθὸς, ὁ, vide sub ΘΑ'Ω, τιθήνη et τυτθός.

τιτίζω, τίτις, ἡ, vide sub Τρίζω.

τιτραίνω, τιτράω, τίτρημι, vide sub ΤΡΕ'Ω, aliquanto sub initio, et τετραίνω.

τιτρώσκω, vide sub τρώω.

τιτυβίζω, vide sub Τρίζω.

τιτύρινος, ὁ, τίτυροι, οἱ, vide sub αὐλός.

τιτύσκομαι, (Τῶ) dirigo et tendo accurate ad scopum, καταστοχάζομαι, ich richte gerade nach einem ziele hin, ich ziele wornach: ich spanne, (I take good aim at a mark; I aim at something; I stretch,) deinde et, struo quid contento studio. est verbum poëticum, factum ex τιταίνω. possis quidem opinari, a τέκω fieri τύκω (a qua origine est et τεύχω) et inserto Sigma τύσκω, et cum Ionica reduplicatione τιτύσκω, ut notio parandi et artificiose struendi sit prima: sed plura tamen poëtæ loca ostendunt, primum significatum esse tendendi, a quo deinde aptandi notio fluat. præterea antiquis magis placet etymologia a τιταίνω. Μηριόνης (κατὰ) αὐτοῦ τιτύσκετο δουρὶ, intendebat se contra eum accurate et studiose hasta, Ν, 159. et 370, Ἰδομενεύς. sic, ἐγχείῃ, Φ, 582. τιτυσκόμενοι ἰοῖσίν τε καὶ λάεσσι ἔβαλλον, tendentes et dirigentes sagittis et saxis jaculabantur, Γ, 80. οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος, non aberravit contendens jactu, Λ, 350. καταστοχαζόμενος. sic, καθ' ὅμιλον, in ordine militum stans et diri-

gens se ad jactum faciendum, N, 560, coll. 558, τιτύσκετο γὰρ φρεσὶν ᾗσιν, intentus enim erat animo ad id faciendum. sic, τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες, Θ, 556, naves quæ dirigunt se et contendunt ad propositum locum mentibus propriis, quasi rationales. ἄντα τιτυσκομένη, cum contenderet contra pessulum forium, φ, 48, contento studio dirigens clavem contra. et 421, ἧκεν ὀϊστὸν, misit sagittam ab arcu, contra scopum accurate collineans et tendens. μνηστήρων ἕνα γε αἰεὶ ἔβαλλε τιτυσκόμενος, *traf immer einen, (always hit,)* χ, 117. et 266, πάντες ἀκόντισαν δοῦρα, ἄντα τιτυσκόμενοι, contra dirigentes hastas in lineam rectam. sic et ω, 180, ἄλλοις ἐφίει βέλεα, aliis immisit tela, collineans contra eos et nitens. τιτυσκόμενοι καθ' ὅμιλον (κατὰ) ἀλλήλων, dirigentes tela et ictus suos in acie contra se invicem, N, 498. ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, sub curru extendit equos duos, i. e. junxit eos ad currum, Θ, 41. N, 23, i. e. ὑπέζευξεν ἅρματι, *er spannete sie an, (yoked them to the chariot :)* ut metaphorice ponatur verbum. Ἥφαιστος τιτύσκετο πῦρ, extendit et intendit ignem, φ, 342. ex quibus collatis veritas etymologica facile apparebit. cæterum verba poëtica destituuntur futuris.

τιφθ', pro τίποτε, q. v.

τῖφος, τὸ, τιφώδης, ὁ ἡ, vide sub στίβη.

Τίω, f. ίσω. (Τῶ) in honore habeo, magni æstimo, carum habeo, curo. it. luo, persolvo. et in medio, τίομαι, persolvi mihi facio, ulciscor, punio. notat ergo τρία, τιμάω, ἀνταποδίδωμι, τιμωρέομαι. est a monstrandi particula τὶς, et ea est a verbo monstrandi, τάω. ἀτίω, non honoro, πᾶς τὶς πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρὸν, inquit Theognis, versu 621. quod verbum in Lexicis frustra quæritur. πέρι μέν σε τίω Δαναῶν, inquit Agamemnon ad Idomeneum, Δ, 257, supra alios te honoro et præcipue dignor, et magni momenti te esse ubivis existimo, *ich schätze dich über alle andre, (I esteem thee above all the rest.)* τίω δέ μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, I, 378, ubi vide Κὰρ in R. et 238, οὐδ' ἔτι τίει ἀνέρας οὐδὲ θεοὺς, nec jam curat homines aut deos, tanta ei est Jovis fiducia: de Hectore. ἕτερόν γε τίει χείρονα, τὸν δὲ ἀρείονα ἀτιμᾷ, υ, 132, alium quidem curat et honorifice tractat hospitem, qui tamen sæpe est homo vilior; at alium longe meliorem minus accurate suscipit: agit ergo sæpe prout collibuit, præter rationem constantem. ὅτε μὲ βροτοὶ οὔτι τίουσι, quando mortales me (Neptunum) pro nihilo habent, *wenn die sterblichen nichts nach mir fragen, (if mortals care nothing about me,)* ν, 129, quid ergo apud et inter deos ero. apparet ex his duobus locis, τίειν respicere ad eam quæstionem: quis est iste, quid valet, quomodo tractari debet aut tractatus est? et 144, ἀνδρῶν δὲ εἴ τίς σε οὔτι τίει, si quis hominum vero te non honorat et curat et in digno pretio habet. τὶς νῶ τίει καὶ δείδιε θυμῷ, π, 306, aliquis nos curat et reveretur animo; coll. 307, οὐκ ἀλέγει, quod est oppositum τῷ τίειν. θεοὶ δίκην τίουσι, ξ, 84, dii justitiam hominum requirunt et amant, coll. 83, οὐ φιλέουσι. οὔτ' ἐμὲ τίουσαι, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν, inquit Telemachus de ancillis, χ, 425, nec me curantes et respicientes et æstimantes, nec ipsam Penelopen. τὸν ἔξοχα τῖες (ἔτιες) ἁπάντων, quem præ omnibus carum habebas et magni faciebas, ω, 88. τὸν μάλιστα γερόντων τῖ' (ἔτιε) Ἀγαμέμνων, quem ex principibus is maxime amabat et æstimabat, B, 21. sic, ὃν πέρι πάσης ὁμηλικίης, quem præ omnibus æqualibus suis carum habebat, E, 326. προφρονέως αὐτὸν ἄναξ, Z, 173, i. e. ἐτίμα αὐτὸν ὁλοψύχως. ὁ δέ μιν ἶσα τέκεσσιν, æqualiter liberis suis carum habebat eum, N, 176. O, 551. τὸν μετὰ Ἀχιλλῆα τίε μάλιστα, quem, secundum Achillem, maximi faciebat, Π, 146. μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ, P, 576. οὓς ῥα μάλιστα τῖ' (ἔτιε) Ἀχιλεὺς, Ω, 575. ἶσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισι, amabat eam æque ac conjugem suam domi suæ, α, 432, de Laërte et formosa ancilla. τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων, diligebat eum præcipue præ aliis, τ, 247. vides ergo, Iota hujus verbi esse anceps. κεῖται ἀνὴρ, ὅντ' ἶσον ἐτίομεν Ἕκτορι δίῳ, jacet vir, quem æque suspiciebamus ac Hectorem, E, 467, de Ænea. φιλότητι αὐτὸν ἐτίομεν, ἔξοχον ἄλλων, I, 627, amicitia eum prætulimus aliis. ὃν ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν, O, 439, quem æque ac parentes nostros amavimus et suspeximus. σὲ ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν, inquit Ulysses ad umbram Achillis, λ, 483, te vivum æstimavimus æqualiter diis. ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι τῖον, quem æque ac filios Priami carum habebant, E, 535, et hujus æstimationis ratio additur 536, quia promtus erat manu: ut ergo amor et honor sequatur virtutem, non natales solum. τὸν ἐγὼ πέρι πάντων τῖον ἑταίρων, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, quem ego præ omnibus amabam, æque ac me ipsum, Σ, 81. τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνί σφισι τῖον Ἀχαιοὶ, eumque pretio duodecim boum inter se æstimabant, Ψ, 703, et sermo est de tripode. et 705, τεσσαράβοιον, pretio quatuor boum; de ancilla operum perita: *sie schätzeten am werthe, (they estimated her to be worth.)* et quod Homerus cum accusativo dixit, id recentiores cum genitivo, τιμῶμαι τόδε τεσσαραβοίου. σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον, χ, 370, stolidi te æstimabant quasi pro nihilo. ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ θεοὶ κατὰ Ὄλυμπον, εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτιον (ubi alii legunt ἔτισαν) ω, 351, certe sane etiam nunc estis dii in cœlo, si re vera proci improbi contumeliam et superbiam suam luerunt. ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν, N, 461, egregium eum inter viros nequaquam æstimabat pro merito: et est imperf. Ionicum pro ἔτιεν. οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, neminem hominum in pretio habebant aliquo, neque humilem neque et honestiorem et nobilem, χ, 414. ψ, 65, *sie achteten niemanden für was, (they cared for no one;)* quod est ingens crimen, morte luendum. τίσω δέ μιν ἶσον Ὀρέστῃ, carum eum habebo æque ac filium meum Orestem, inquit rex Agamemnon de μικροβασιλεῖ Achille, I, 142. et 284, τίσει σέ. οὔτ' ἄρ' ἐγὼ εὐαγγέλιον τόδε τίσω, ξ, 166, neque sane ego hoc præmium boni nuntii persoluturus sum, *ich werde wohl den lohn für die gute botschaft nicht zu bezahlen bekommen, (I shall certainly not need to pay for the good news,)* nam non fiet id bonum quod tu dicis futurum. ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, P, 34, certe valde lues amicum meum quem interfecisti, *du solst für meinen freund sehr bezahlen und büssen, (thou shalt pay dearly for my friend.)* deberet ibi esse, τίσεις νῦν τὴν ὑπὲρ ἀδελφοῦ μοῦ ποινὴν, solves nunc pœnam propter fratrem meum: sed in festinatione et ardore mentis minus servatur phrasis ordinaria. et concipi debet sic, σὺ αὐτὸς πεσὼν ἀποτίσεις μοι οὕτω τὸν ἀδελφὸν, *solst mir ihn mit deinem leben bezahlen, (shalt pay for him with thy life.)* σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις, i. e. ἀποδώσεις, nam tuo ipsius capite lues id, quod contra nos cogitas, χ, 218. νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, Λ, 142, nunc certe luetis indignam injuriam patris istius vestri. sic, πάντες τίσετε φόνον Πατρόκλου, omnes luetis cædem ejus, Φ, 134. sed, οἵ σε θεὸν ὣς τίσουσι, qui te velut deum aliquem suspicient et carum habebunt, I, 302. et 599, ἶσον γάρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοὶ, æque ac deum aliquem colent et amabunt te. εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέα ἀμοιβὴν, μ, 382, inquit Sol in concilio deorum: si vero mihi non luent boum condignam talionem; et sermo est de sociis Ulyssis, qui Solis boves occiderant comederantque. αὐτὸν τίσειν πάντα, eum persoluturum esse omnia, quæ solent inter deos persolvi, Θ, 348. et 356, αὐτός σοι ἐγὼ τάδε τίσω, ipse tibi ego ista persolvam; inquit Neptunus ad Vulcanum, præs. factus. pro Marte deprehenso: *dass er dir alles was rechtens unter göttern ist zahlen werde; oder ich selbst will es dir zahlen, (that he shall pay thee whatever is right between gods; or I myself will pay thee.)* ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας, præstantissimum virtute inter Græcos pro nihilo æstimasti, A, 244. et 412, ἄριστον οὐδὲν ἔτισε. sic et Π, 244: nam suspici ab aliis, et carum haberi, æstimarique magno, dei donum quoque est. νῦν δὲ οὐδὲ τυτθὸν ἔτισέ με, inquit Achilles de Agamemnone, ne hujus quidem me æstimavit, A, 354. ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε Ζεὺς, sicut nunc istum sibi in pretio et honore esse demonstravit Jupiter, I, 118, coll. 117, φιλήσῃ. et 110, ἄνδρα φέριστον, ὅνπερ ἀθάνατοι ἔτισαν, (magni æstimant) ἠτίμησας, virum optimum nullo in pretio habuisti. καί μιν ἔτισε, ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη, η, 67, ubi sermo est de rege Alcinoo, habente uxorem suam in maximo pretio. μνηστῆρες ἔτισαν (sic enim meliores legunt) ὕβριν, luerunt insolentiam suam, ω, 351, ex quo colligit Laërtes, esse deos, vindices malarum actionum. ὄφρα ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσι, Λ, 510, donec ii filium meum in pretio habere et ex merito æstimare didicerint; inquit Thetis. ὄφρα σὲ μᾶλλον τίσωσιν Ἀργείων νέοι ἠδὲ γέροντες, I, 258, ut te magis vel potius in pretio habeant Græcorum et juvenes et principes. τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν, luant Græci meas lacrimas tuis sagittis, O Apollo, A, 42. et 508, ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον, Ζεῦ, at tu tamen carum habe, et æstimandum siste aliis, O Jupiter: *mache ihn ehrenwerth, (cause him to be esteemed.)* τίσαι δὴ ἑτάρους Ὀδυσῆος, μ, 378, ubi est infin. a. 1. a. elliptice, pro, ποίησον, ὦ Ζεῦ, αὐτοὺς τίσαι, fac ut illi luant et pœnas persolvant, coll. 382. ξεῖνον ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, ionice pro τίειν, ο, 542, hospitem accurate tractare et curare, sc. memento, nam est infin. pro imperativo; coll. 545, τόνδε ἐγὼ κομιῶ, hunc ego curabo, *will sein pflegen, (will take care of him.)* sic et ρ, 56. τίεται, in pretio et honore habetur, η, 67. αἲ γὰρ ἐγὼν ὣς τιοίμην ὡς τίεται Ἀθηναίη, utinam enim ego sic magni æstimarer, sicut æstimatur Minerva, Θ, 540. N, 827. θεὸς δὲ ὣς τίετο δήμῳ, et sicut deus aliquis suspiciebatur et carus erat populo suo, E, 78. K, 33. Λ, 58. N, 218. Π, 605. ξ, 205. πέρι κῆρι τιέσκετό (ionice pro ἐτίετο) μοι Ἴλιος, Δ, 46, supra omnes alias urbes in animo meo æstimabatur a me Ilius: ἐν ψυχῇ. οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται, ὅς κεν ἐκείνου ἐνθάδε ἀτιμάζει ἄλοχον, domum redibit, et puniet eum quicunque illius hic in nullo pretio æstimat uxorem, ξ, 163. ο, 177. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον, τισόμεθα, ν, 15, inquiunt senatores Phæacum: et nos deinde colligentes collectam a populo, solvemus nobis pretium pro iis quæ dedimus hospiti, εἰσπραξόμεθα καὶ ἀποτίσομεν ἡμῖν. nam is erat mos vetustus, si hospes aliquis nobilis veniret, ut ex populo colligeretur pecunia ad donum dandum hospiti: et h. l. quia hospes abitum maturabat, senatores ea dona de suo dabant. et restitutionem ejus, quod supra partem virilem suam erogassent, reservabant sibi ex collecta illa postmodum per otium conferenda. εἰ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθα, ω, 434, si non filiorum et fratrum nostrorum occisores puniemus et ulciscemur. et 469, φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον, cogitabat enim ille ulcisci cædem filii sui, ἐκδικήσειν, *sich genugthuung zu nehmen, (to take satisfaction.)* locum Γ, 366, vide paullo post ad τίσασθαι. ὅτε

φῆρας ἐτίσατο, B, 743, cum Centauros puniit. ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα, siquidem et ille punivit occisorem patris sui, γ, 197. Ζεύς σε, Jupiter puniit te, ι, 479. ἔργον ἀεικὲς, ο, 236, puniit factum improbum; et 237 sequitur novus accusativus, Νηλῆα, ut sit, Neleo procuravit satisfactionem pro eo quod passus fuerat: conf. Μελάμπους in R. μνηστῆρας Ὀδυσσεὺς, ω, 481, procos puniit ille. τίσασθαι δ' Ἑλένης ὁρμήματά τε στοναχάς τε, B, 356, 590, punivisse et punire impetus in Helenam factos, ejusque angores. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην, putabat enim et volebat punire hunc peccatorem, Γ, 28. et 351, Ζεῦ, δὸς τίσασθαι (ἐμὲ κεῖνον) ὅς με πρότερος κακὰ ἔοργε, da ut ego puniam eum qui me primus male habuit. et 366, ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος, ubi alii, aptius fortasse, legunt futurum τίσεσθαι, certe putabam, ulcisci posse me eum ob malefactum: nam genitivus est per ellipsin Atticam, omisso ἕνεκα, quæ ellipsis valde frequens est recentioribus. sic, θαυμάσαι τινὰ (ἕνεκα) τέχνης, et, θαυμάζων τὸ ῥόδον τοῦ κάλλους. τίσασθαι φόνον υἱὸς, punire, ulcisci, cædem filii, O, 116. sic, μνηστῆρας ὑπερβασίης, sc. ἕνεκα, γ, 206. et 203, καὶ λίην μὲν κεῖνος ἐτίσατο, sc. ὁ Ὀρέστης, et magnifice quidem ille puniit et ultus est occisorem patris sui, coll. 197. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας, υ, 121, intelligebat enim, se puniturum et ulturum esse eos peccatores. ἦ σε ἂν τισαίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη, certe sane cuperem te punire si mihi modo vis adesset, X, 20, inquit Achilles ad Apollinem, qui eum in errorem induxerat: coll. 19. εἴπως τισαίμην, si qua ratione punire eum queam, ι, 317. Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ν, 213, Jupiter eos puniat, supplicum tutor. ὄφρα ἀνδρῶν τίσαιτο βίην, ψ, 31, ut virorum puniret vim. ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, T, 208, quando ulti essemus contumeliam. αἲ γὰρ δὴ, Εὔμαιε, θεοὶ τισαίατο λώβην, υ, 169, ionice pro τίσαιντο, utinam punire vellent injuriam. ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον, Y, 426, qui mihi amicum occidit carissimum. οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι, neque a diis in pretio habitus nec a mortalibus, Ω, 533. λαοῖσι τετιμένον, Θ, 472. ν, 28, a populo æstimatum magno. τίσομεν, persolvemus, Ol. 10, 16. ἔτισαν ποινὰς, persolvunt pœnas, Ol. 2, 106, ὑπέχουσι τιμωρίας.

τλάθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) animo multum tolerante et perferente. a sequente τλάω. ἀλκὴ τλάθυμος, Ne. 2, 24, robur laboriosum.

τλάω, f. τλήσω. (Ταλάω) suffero, sustineo: audeo. idem quod ταλάω. et fortasse hæc forma, quæ putatur per syncopen facta, est prima radix prioris, ut ταλάω hinc sit ortum. coincidit nonnihil cum θέλω. hinc est ὁ τλὸς, pro quo dicitur ὁ ὅτλος, ου, labor, ærumna, et ὀτλέω, f. ήσω, ærumnas suffero. apud poëtam occurrit forma media. οὔπως τλήσομαι ἐνορᾶσθαι ὀφθαλμοῖς, nequaquam sustinebo intueri oculis, *ich kan es nicht aussteben mit anzusehen, (I cannot bear to look at,)* Γ, 306. μενῶ ἐς ἠέλιον δύντα, καὶ τλήσομαι ἔμπης, T, 308, manebo usque ad solem quando occidit, et sufferam omnino, *will aushalten, (will hold out.)* sic et, ἤτοι ἐγὼ μενέω (pro μενῶ) καὶ, Λ, 317, *will stand halten, (will resist:)* et est fere idem quod μενῶ. hinc est ὁ τλήμων, ονος, *der aushält, stand hält, geduld hat, (one who endures, resists, has patience,)* patiens. sic, τλήσομαι, ἐν στήθεσσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμὸν, ε, 222. et 362, τόφρα αὐτοῦ μενέω καὶ, tamdiu hic manebo et patiens ero. οὐ τέτληκας θυμῷ, λόχονδε ἰέναι, non ausus es, non sustinuisti animo, A, 228. et 543, οὔπω πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν μοὶ ἔπος, nunquam lubens sustinuisti dicere mihi rem. γρῆυς παλαιὴ, ἥτις τέτληκεν τόσα, τ, 347, anus, quæ tulit et exantlavit tam multa. τετληότι θυμῷ, patienter, firmo animo, constanti animo, δ, 447, 459. ι, 435. λ, 180. π, 37. σ, 134. ψ, 100, sic pertinaci et non cedente animo. et 168. ω, 162. et est pro τετληκότι. sic, κραδίη τετληυῖα, υ, 23. τετληότες ἐσμὲν, pertulimus, E, 873. τλήσομαι ψυχῇ, Py. 3, 72, animum inducam, subibo.

τλῆμι, (Ταλάω) suffero, sustineo: audeo. idem quod præcedens et καρτερέω. ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν, toleravi connubium hominis, Σ, 433, inquit Thetis, dea; quæ hoc conjugium cum homine, Peleo, habet pro onere, utpote impar. et sic loqui solent fœminæ, nobiliores viris suis. ἔτλην, οἷα οὔπω τὶς ἄλλος, Ω, 505, sustinui, subii, *habe es austehen können, (have been able to endure:)* et Priamus ibi pro gravissimo suo infortunio habet, osculari ore suo manum interfectoris filiorum suorum. πολλὰ γὰρ ἔτλην, Θ, 182, multa enim passus sum, coll. 184. *habe viel ausgestanden, (have suffered much.)* οὐκ ἔτλης ἀλαλκεῖν αὐτῷ κύνας, P, 153, *du hast nicht einmal so viel übernommen, ihm die hunde abzuwehren, (thou didst not even attempt to keep the dogs off him:)* vel, *hast es über das herz bringen können, ihm nicht, (hast not even had the heart to.)* ὃς ἔτλης ἀντίος μοῦ ἐλθεῖν, qui ausus es occurrere mihi, Φ, 150. sic, ὃς ἔτλης τείχεος ἐξελθεῖν εἵνεκά μου, X, 236, qui potuisti, sustinuisti, ausus es, egredi extra munitiones mei causa. et 251, οὐδέ ποτ' ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον, *war nicht so standhaft, den wieder mich kommenden mit festem fusse zu erwarten, (had not the courage to await the attack of the advancing foe.)* πῶς ἔτλης ἐλθεῖν οἶος, quomodo ausus es ire solus, Ω, 519. sic, ἄϊδόσδε κατελθεῖν, λ, 474, *wie hast du das herz gehabt, wie hast du unternehmen können, (how durst thou?)* οὐδέ μοὶ ἔτλης εἰπεῖν, ρ, 104, nam sustinuisti, mihi non dicere. et 456, οὔ τί μοι σίτου δοῦναι, non persuadere tibi potes ut dares mihi aliquid panis; vel, satis durus es, ut non des mihi quidquam. οὐδὲ ἔτλη περιβῆναι ἀδελφεοῦ, nec sustinuit defendere fratrem, E, 21, *hatte das herz oder den willen nicht, (had not courage or inclination.)* et 395, τλῆ, pro ἔτλη, Ἀΐδης ὀϊστὸν, Pluto pertulit sagittam, passus est: ubi plene dictum, *hat austehen müssen, (was obliged to endure.)* sed 392, τλῆ δ' Ἥρη, ubi deest ὀϊστόν. et 385, τλῆ δ' Ἄρης, sc. τὸν δεσμὸν, *Mars muste es leiden, (Mars was obliged to suffer it,)* coll. 383, πολλοὶ γὰρ τλῆμεν, pro ἔτλημεν, multi nostrum sustinuimus et passi sumus, sc. mala, ἄλγεα. et 382, τέτλαθι, sc. τὸ ἔγχος τοῦ Διομήδεος, fer patienter hastam ejus, i. e. vulnus hasta inflictum tibi; per reduplicationem Ionicam, pro τλάθι vel τλῆθι. et inhæret poëta voci aptæ ad hanc rem exprimendam: *erdulde es, verschmerze es, (bear it, suffer it patiently.)* οὐδέ τις ἔτλη, sc. πολεμίζειν, neque quisquam ausus est, pugnare, H, 151, *keiner wolte dran, ans fechten, (none would venture to fight.)* et 480, οὐδέ τις ἔτλη πρὶν πιεῖν πρὶν λεῖψαι Διΐ, nemo animum induxit prius bibere quam libasset Jovi. sic, ἕζεσθαι, Σ, 246, nemo ausus est assidere. ἄντην ἐσιδεῖν, T, 14, nemo valuit contra intueri, *niemand konte es aushalten gerade drauf zu sehen; sondern sie erschraken darüber, (none durst venture to look at it; but they were affrighted.)* ἔνθα οὔτε Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, ibi nec ille sustinuit et ausus est perstare, Θ, 78. οὐδέ τις ἔτλη πρόσω ἀΐξας δηριᾶσθαι, et nemo ausus est in anteriora impetum facere et pugnare. δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι, non valuit, non potuit, eminus versari, Y, 421. αὖθι μένειν, non ausus est ibi manere, X, 136. αὐτὸν ἀμείψασθαι μύθοις, nemo ausus est, regerere ei verba aspera, β, 82, *niemand übernahm es, ihm zu antworten, (no one ventured to answer him.)* οἷον τόδε ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ, ubi est admirative, quale illud est, quod fecit et ausus est vir ille constans et fortis, δ, 242, coll. 241. hinc ταλασίφρων et πολύτλας καὶ τλήμων dictus. et 271, οἷον καὶ τόδε. et 716, οὐδὲ ἄρα ἔτι ἔτλη δίφρῳ ἐφέζεσθαι, neque jam amplius sustinebat in sella sedere, præ luctu, sed assidebat humi, coll. 718, 719. οὐδὲ ὃν υἱὸν ἔτλη ἔσαντα ἰδεῖν, λ, 142, nec voluit hucusque filium suum adspicere. et 424, οὐδέ μοι ἔτλη καθελεῖν ὀφθαλμοὺς, inquit Agamemnonis umbra de conjuge sua pessima, *sie hat mir nicht einmal die augen zudrücken wollen da ich starb, (she would not even close my eyes if I were dead.)* οὐδέ τις, μεῖναι ἐναντίβιον, ξ, 269. οὐδὲ ἔτλη πόσιος εἴρυσθαι δῶμα, ψ, 150, non animum inducere potuit, ut servaret et custodiret domum viri sui. τόν νῦν οὐκ ἔτλητε σαῶσαι, *habt euch die mühe nicht nemen wollen, (would not give yourselves the trouble,)* Ω, 35, cadaver ejus. et in talibus, negatio proprie non pertinet ad τλῆναι, sed ad rem, quam non facere, sustinet aliquis. hinc dicitur σχέτλιοι, 33, qui satis sunt duri, ad sustinendam omissionem rei debitæ. οὐδ' ἄρα τοίγε ἔτλαν (per syncopen pro ἔτλησαν) ἐκτὸς τείχεος μένειν, Φ, 608, ubi de timore est sermo, et ubi negatio pertinet ad ἔτλαν: nam non est sermo de omissione debiti. ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες, υ, 311, at omnino ista quidem sic ferimus et toleramus conspicientes, pro τλάμεν, per reduplicationem Ionicam, quasi a τέτλημι, *das erdulden wir noch so, und können es aushalten mit anzusehen, (we still endure it thus and can bear to look at,)* sc. id quod 312, 313, est. ἔτι τλαίην ἐνιαυτὸν, annum vel integrum adhuc tolerarem omnia, β, 219, *möchte ich noch gerne ein ganzes jahr aushalten und geduld haben, (I would fain bear with patience a whole year,)* etsi comedor a vobis. ἦ ἀκέων τλαίην, an tacitus sustinerem, κ, 52. et 53, ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα. τλαίης κεν, Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ὀϊστὸν, Δ, 94, auderes sane, immittere ei sagittam: nam non videtur, cum interrogatione legendum. præcedit interrogatio: velles tu mihi auscultare? et sequitur per ellipsin, si id mihi auscultares, auderes sane—et reportares deinde—. cæterum τὸ τλῆναι h. l. ἐμφαίνει δυσχέρειαν ἔργου, ὡς Πάριδος μὴ τλησομένου ποιῆσαί τι πρὸς ἐπιορκίαν, quod tamen Pandarus facile possit suscipere in se. ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, α, 288, adhuc tolerares id per annum totum: coll. β, 219. εἰ μὴ τλαίης γε, θεὰ, ὀμόσαι μοι ὅρκον μέγαν, ε, 178, nisi placere tibi possit, jurare mihi; nisi recipias id in te, jurare mihi. ὅτε σὺ τλαίης μυθήσασθαί μοι τὰ σὰ κήδεα, si tu susciperes id in te, narrare mihi tuos labores, λ, 375, *wenn du es über dich nehmen woltest, (if thou wouldst take the trouble.)* οὐδὲ ἂν τετλαίη (pro τλαίη) εἰς ὦπα ἰδέσθαι μοι, I, 373, non sane ausit me contueri; *er könte es nicht ausstehen, (he could not bear.)* ὅστις κεν τλαίη, si quis auderet, K, 307. οὐ γάρ κεν βροτὸς, nemo mortalium ausus fuisset, Ω, 565. τίς γάρ κεν ἀνὴρ, κ, 384, quis enim tandem vir sustineat et animum inducat. οὐκ ἂν τλαῖεν pro τλαίησαν, non sane sustinuerint, P, 490. τέτλαθι (pro τλῆθι vel τλάθι) μῆτερ ἐμὴ καὶ ανάσχεο, *halte aus, (bear up under it,)* A, 586. sic, τέκνον ἐμὸν, E, 382, et deinde adfert exempla plura deorum, qui pertulerint injurias humanas, cum hoc verbo crebrius repetito: *ertrage es, (bear it.)* τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης, υ, 18, qui versus abiit in proverbium: *gedulde dich, mein herz, du hast ja schon eher was härteres ertragen, (have patience, my heart, thou hast already endured more severe*

hardships.) et hic ἀναδιπλασιασμὸς est ut in τέθναθι et κέκλυθι, ionice. ξεῖνος δὲ τλήτω ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, hospes sufferat manere in crastinum, *geduldе sich, (let him have patience,)* λ, 349. σὸν δὲ κῆρ τετλάτω ἐν στήθεσσιν, π, 275. τλῆτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, Β, 299, *haltet aus, ihr lieben, und wartet noch eine zeitlang, (endure, friends, and wait yet awhile.)* νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης, γ, 209, nunc oportet patientem esse: inf. Ionicus pro τλῆναι. sic, σὲ δὲ χρὴ, ζ, 190. σὺ δὲ τετλάμεναι (idem inf. cum paragoge Attica vel Æolica) καὶ ἀνάγκη, υ, 307, et est pro imperativo, τλῆθι. ἔτλην πένθος, Ist. 7, 51. τλᾶθι, dorice pro τλῆθι, Py. 4, 491, i. e. ὑπόμεινον.

τλήμων, ονος. ὁ ἡ. (Ταλάω) qui sustinet, qui sustinere potest: cuicunque convenire potest τὸ, ἔτλη, sustinuit, ausus est. opponitur ei ὁ ἀτλατῶν (ab ἀτλητέω et dorice ἀτλατέω) ὁ μὴ ἔχων τλήμων εἶναι. ὁ τάλας est idem qui ὁ τλήμων. recentiores utrumque adhibent in notione miseri et laboriosi, ἐπὶ δυστυχοῦς καὶ ἐλεεινοῦ: quam notionem cave Homero obtrudas. proprie ὁ τλήμων apud poëtam est ὁ εὔτολμος, qui pericula subit animo imperterrito; deinde ὁ ἐργατικὸς, qui res gerendas strenue suscipit. Ὀδυσσεὺς, τλήμονα θυμὸν ἔχων, Ε, 670. hinc compositum ὁ τλησικάρδιος, cujus animus multa audet et subit. ἤθελε δὲ ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὅμιλον Τρώων, Κ, 231, ubi addita explicatio 232, αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα, ut ergo notetur ὁ ἐνεργέστατος, coll. 307. et 498, ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς ἔλυε ἵππους, ubi id epitheton poëta addit et ἐπαινῶν et συμπαθῶν quasi τῷ ἥρωϊ ὡς τλησιπόνῳ: *der kühne und arbeitsame, (the bold and the persevering.)* θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, Φ, 430, i. e. εὔτολμοι. τλάμονι ψυχᾷ, Py. 1, 93, toleranti animo. Vide sub τλάω.

τλησικάρδιος, ὁ, vide supra.

τλητὸς, ἡ, όν. (Ταλάω) patiens, sustinens, ferens. τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν, Parcæ enim dederunt hominibus animum, qui mali quid subire et excipere possit, Ω, 49, ἔνεστι τοῖς ἀνθρώποις τλησίπονόν τι. si vel maxime juret homo, se hanc vel illam miseriam non laturum iterum, fert tamen eam si accedit. ergo h. l. active. alibi passive, tolerabilis.

τμάγεν pro ἐτμάγησαν, vide sequens.

τμήγω, f. ήξω. f. 2. αγῶ. (Τέμω) seco, scindo, amputo, cædo, concido. idem quod τέμνω. in specie, separo. ἐπεὶ τμάγεν, ionice pro ἐτμάγησαν, Π, 374, postquam dissipati et dispersi sunt, διεκόπησαν, διεσκορπίσθησαν.

τμήδην, (Τέμω) adverb. cæsim, cædendo. τμήδην δ' αὐχένα ἐπῆλθε, Η, 262, cervicem cæsim attigit; ubi verbum innuit τὸ ἐπιπολάζον τῆς πληγῆς, ictum non alte penetrasse.

τμῶ pro ταμέω, vide sub ΤΕ'ΜΩ.

τόθι, ('Ο) ibi, *daselbs, (there.)* τόθι γάρ οἱ αἴσιμον ἦν ναίειν, ibi enim ei fatale erat habitare. ο, 239. Ol. 3, 57. 7, 141, in tam beata insula. Py. 4, 455. 8, 91, sc. ἐν γυάλοις Πυθῶνος. 9, 11. 104. Ne. 4, 84, ubi est pro ὅθι. Ist. 2, 28, i. e. ἐν ἐκείνῳ τόπῳ: nisi est ibi χρονικῶς, i. e. tum.

τοὶ, (Σὺ) particula, elegantiæ inserviens plerumque: sane, quidem; *doch, wohl, also, gewiss, (yet, indeed, therefore, certainly.)* et est orta a dativo σοὶ, dorice τοὶ, qui quoque sæpe eleganter abundat: eademque notio sæpissime inest particulæ τοὶ, quasi sit abundans, tibi. τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διῒ, hanc rem sane dictura Jovi, Α, 419, *das will ich dir denn dem Jupiter sagen, (I will tell this to Jupiter for thee.)* et 425, δωδεκάτη δέ τοι αὖθις ἐλεύσεται, duodecimo die revertetur. confer jam in contextu, Β, 287, 298, ubi pertinet ad καὶ, 297, καί τοι, *doch auch fürwahr; es ist dir doch auch was gar hässliches, (but truly it is a matter very disgraceful to thee.)* Δ, 129. Ε, 808, 809. Ζ, 211. Κ, 316, 341, *der gehet dir wohl ohne zweifel, (he proceeds to thee indeed without doubt.)* et 413, ubi coalescit cum γὰρ, *ich will dir denn doch, (I will then however.)* Λ, 656, *und weiss doch nicht, (and yet knows not.)* Μ, 412, *viele arbeit ist denn doch besser, ist dir doch besser, (the labour of many is undoubtedly better.)* Ν, 219, *wo bleiben doch, (where are then?)* et 267. Ο, 45, 69, 222. Φ, 110, ubi ἐπὶ pertinet ad ἔσσεται, ἐπέσσεταί τοι, aderit sane. Χ, 12, 488. Ψ, 315. α, 179, 214. β, 88, quæ certe. et 276. θ, 329, 351, 414. ι, 259. ξ, 160. ο, 72. π, 187, 199, 263. ϱ, 17, 25, 400, 513, 572. σ, 229. τ, 369, 592, ubi ἐπὶ pertinet ad ἔθηκαν. φ, 172. μέν τοι, β, 402. οὔ τοι, non sane, Γ, 65. Δ, 29, 54, 401. Ε, 483, 516. Χ, 13. ξ, 487. ι, 529. τ, 314. ἦτοι, certe, sane, tamen, Γ, 305. Δ, 9, 13, 18, certe quidem tunc. 22, attamen. 51, sane, *ja wol, (certainly.)* 62, 237, horum certe ipsorum. 376, 537. Ε, 447, sane hunc. 648, 842, 847. apud recentiores hoc ἤτοι valet, aut, vel. et hæc loca sufficere poterunt exercendo tironi, ut pervidere queat abundans illud, tibi. γέ τοι sæpe est pro γὰρ, *ja doch, (however.)* conf. Aristoph. Plut. 147, Schol. sic ex Pindaro, Ol. 2, 164. 4, 29. 6, 48. 8, 77, 95. 9, 33. 10, 104, pro δή τοι. Py. 1, 134, utique. 2, 131, 173. 3, 33, 115, ubi est apodosis ad 111, εἰ δέ. et 151, etenim. 5, 7, 164. 6, 19. Ne. 4, 129. 5, 30, 86. 6, 21. 7, 114. 8, 28. 9, 75, i. e. ὄντως. 10, 41. Ist. 1, 6. 2, 66. 4, 63, 87. 5, 72. ἤτοι, Ol. 2, 4, 55. Ne. 6, 9, præcedente ἤ, cum, tum. de quo plura vide sub ἤ. τοὶ pro οἱ, vide ἕ prope medium: pro σοὶ, vide sub ΣΥ', prope medium.

τοιγὰρ, (Γὰρ) igitur, certe, enimvero. τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, Α, 76, dicam igitur. nam ibi τοὶ non est pro σοί. τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα καταλέξω, Κ, 427, pro τοιγαροῦν, enimvero igitur, quod et τοίνυν et τοιγάρτοι dicitur. τοιγὰρ ἐγώ σοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἀγορεύσω, γ, 254, *ich will dir denn nun also, (I will then tell thee.)* sic et δ, 383, 399, et 612, τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μεταστήσω, δύναμαι γὰρ, sane igitur tibi ista permutabo, possum enim. τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, δόμον δείξω, η, 28. τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσομαι, θ, 402, placabo igitur hospitem. τοιγὰρ ἐγώ σοι ταῦτα καταλέξω, enarrabo, ξ, 192. ο, 266, 351. π, 61, 113, 226. et 259, τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, (dicam) σὺ δὲ σύνθεο καί μευ ἄκουσον. καταλέξω, ϱ, 108. χ, 420. τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα, ψ, 130. καταλέξω, ω, 302. τοιγὰρ μέγαν ὀμφαλὸν μόλεν χθονὸς, Ne. 7, 48, etenim ad magnum umbilicum terræ profectus est, i. e. Delphos.

τοιγάρτοι, τοίνυν, vide supra.

τοίκεν, vide sub ὅσκε.

τοῖος, τοία (ionice τοίη) τοῖον. ('Ο) talis. et ponitur fere in sensu eximio et admirativo. τοῖος πᾶσιν θυμὸς γένοιτο, tam promtus et fortis animus si omnibus esset, Δ, 289, et 399, τοῖος ἦν Τυδεύς. τοῖος ἄρα Αἴας ὦρτο, Η, 211. sic, γαιήοχος, Ν, 677, tam valide. σὺ τοῖος ἐὼν, tu talis, i. e. tam politus et prudens alias, Ρ, 170. et 164, τοίου γὰρ ἀνέρος θεράπων, ubi est cum magna admiratione positum. sic, τοῖος ἐὼν, οἷος οὔ τις Ἀχαιῶν, Σ, 105. τοῖος γάρ σοι πομπὸς, tam egregius tibi deductor et comes, Ω, 182, coll. 153. et 384, τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε. τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα, cognovi, α, 257. τοῖος γάρ σοι ἐγὼ ἑταῖρός εἰμι, β, 286. δέκτῃ, (mendico similis) ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην, δ, 248, nam Ulysses se sub mendici habitu et vestimentis in urbem Trojanam insinuaverat: qui extra hanc demissi animi simulationem esse solebat εὐσχήμων, λαμπροφόρος, ἡρωϊκός. et 342, τοῖος ἐὼν οἷός ποτε, sic et 345. λ, 498, 500. ϱ, 133, 136. τοῖος ἐὼν οἷόν κε, δ, 421. τοῖος ἐὼν οἷος ἐσσὶ, η, 312, talis exsistens qualis es: quasi aliud exemplum nullum tibi esse possit, nisi tu ipse tibi. sic Pindarus, γένοιο οἷος ἐσσί, sis qualis es, Py. 2, 131, ὡς μὴ ἔχων δηλαδὴ κρείττονα, πρὸς ὃν ἂν ὅμοιος γένοιο, quasi non habens scilicet meliorem, cui similis fieri possis. et hæc fere summa laus est. cæterum l. c. οἷος contrahitur in scansione in unam syllabam. θάνατος ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κε, λ, 134. ψ, 282. τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο, λ, 555. τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, talis eram in pugna, ξ, 222. σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα, π, 421. τοῖος νόος ἀνθρώποις, οἷον ἦμαρ, σ, 135, conf. ἦμαρ. ἤδη παῖς τοῖος, τ, 86, cum admiratione. τοῖος ἐὼν, οἷος (etiam cum contractione legendum) ἤεν ἅμα στρατῷ, υ, 89, qualis erat cum iret una cum exercitu, i. e. armatus et ἀκμάζων, non vero nudus et ὠμογέρων qualis nunc. οὐ γάρ τις μετὰ τοῖος ἀνὴρ, φ, 93, coll. 94. τοίου μιν θάρσους πλῆσεν φρένας, tali eum fiducia implevit animo, Ρ, 573. τοίου ἡνιόχου, tam præstantis, Ψ, 280. τοίου γὰρ καὶ πατρὸς, i. e. ἀγαθοῦ, δ, 206. δόσκον (dabam) ἀλήτῃ τοίῳ, ὁποῖος ἔῃ, ϱ, 421. τ, 77. τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι τῷδε, tam admirabilem fecit, Β, 482. sed, τοῖον Σιμοείσιον ἐξενάριξεν Αἴας, Δ, 488, ubi est pro τοίως, tali modo; præcedente simili de arbore. τοῖόν οἱ πῦρ δαῖεν, talem splendorem, Ε, 7. et 450, Αἰνείᾳ ἴκελον, καὶ τεύχεσι τοῖον. et 483, οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷόν κε, ubi est figura ἐπαναστροφῆς, ut in ταμία μία. τοῖόν σοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω, Ξ, 343. τοῖόν σοι ἀοσσητῆρα, Ο, 254. τοῖον Πάνθου υἱὸν, Ρ, 59. et 400, τοῖον κακὸν. τοῖον ἔχον πόνον, talem et tantum habebant laborem, Ε, 667, *so sauer wurde es ihnen, (it was so arduous for them.)* ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, Υ, 250. neutrum τοῖον sæpe est adverbialiter, pro οὕτως, adeo, sic. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, adeo enim metu exterriti sunt omnes, Χ, 241. sic, ἴθι σιγῇ τοῖον, η, 30, i tacite sic, οὕτως ὡς νῦν ἔρχῃ σιγῶν. θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοις, α, 209, crebro sic, uti nunc, versabamur familiariter nobiscum. τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι, γ, 496, adeo celeriter efferebant eos veloces equi. κερδαλέον δὴ τοῖον, sc. παῖδα, puerum sic catum et curiosum, ο, 450, sc. ut solent esse pueri ingeniosi. σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν μῦθον, δ, 776, sic tacite surgentes perficiamus consilium deliberatum. τοῖον γὰρ πόθεον μνηστῆρα, talem desiderabant artificem, Ψ, 16, tam præstantem. et 246, τύμβον ἐπιεικέα τοῖον, i. e. τοιοῦτον, tumulum mediocrem talem: et relinquit magnitudinem indeterminatam. τοῖον πομπὸν, Ω, 153, coll. 182. πῶς κέν με ἀναγνοίη τοῖον ἐόντα, sc. υἱὸν αὐτῆς, λ, 143, qua ratione agnoscere me possit, quod sim is qui sum, coll. 141, 152. τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα ψεύδεσθαι, ξ, 364, quid opus tibi est, te talem mentiri, te senem et opis indigum. et 441, ὅτι μὲ τοῖον ἐόντα (tam miserum et mendicum) ἀγαθοῖσι γεραίρεις, bonis rebus honoras. ἐπεί σέ γε τοῖον ἐγείνατο μήτηρ, α, 223, te talem, tam egregium, peperit. πέλαγος μέγα τοῖον, γ, 321. μὴν οἴη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα, eum sola ego agnovi talem, in tam sordido et humili habitu, δ, 250. ἐν Δήλῳ δή ποτε τοῖον ἔρνος ἐνόησα, ζ, 162. ἥτε με τοῖον ἔθηκε ὅπως ἐθέλει, quæ me talem facere solet, prout vult, sc. Minerva, i. e. prudentia et ars mea, π, 208. et 307, σὲ δ' ἀτιμᾷ, τοῖον ἐόντα, te, tam magnum et sapientem jam, et veneratione dignum: et ostendit simul amorem suum, cui dolet si talis filius spernatur. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν, ϱ, 160. σαρδάνιον μάλα τοῖον ἐμείδησε

θυμῷ, υ, 302, ut solet indignans sæpe ridentis speciem præbere. τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα, tale quid, lacrimas ciens, ω, 62. τοῖον ἄχος, Κ, 145. Π, 22, θαυμαστικῶς. τοῖοι Τρώων ἡγήτορες, Γ, 153. sic, Μυρμιδόνων, Π, 164. ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἵ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν, Η, 231. τοῖοι ἀγοὶ, Ν, 304. ἡμεῖς οὔτι τοῖοι, ἀμύνειν, β, 60, non valemus, *wir sind nicht die leute die da vermöchten abzuwehren, (it is not in our power to prevent.)* τοίων χερσὶ ἐρετῶν, tam validorum remigum manibus, ν, 115. οὔπω τοίους ἴδον ἀνέρας, Α, 262. ἵππους, Κ, 550. ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῦσα, νεέσθω, Γ, 159, coll. 157. τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη, tam valida et fidelis, Δ, 390. sic, σοὶ ἐπιτάρροθος ἦα, eram, Ε, 808, 828. τοίη γάρ σοι πομπὸς ἅμα ἔρχεται, δ, 826, *eine so gute begleiterin gehet mit dir, (so good an attendant goes with you.)* τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, *eine so theure person, (so dear a person,)* α, 343. τοίην γὰρ κεφαλὴν γαῖα κατέσχεν, λ, 548. τοῖαι φάλαγγες, Δ, 280, coll. 275. τοῖα εἵματα ἕστο, Ψ, 67. φάρμακα, δ, 227. δῶρα θεῶν, η, 132. τοίω γάρ σοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν, Φ, 289. τοῖος ἔσομαι, Py. 4, 279, idem ac tum, ejusdem sententiæ. τοίαις ὀργαῖς, Ist. 6, 20.

τοιόσδε, τοιήδε, τοιόνδε. (Ὁ) idem fere quod τοῖος. ἦ τοιόσδε ἐὼν, certe talis cum sis, Γ, 46, ubi habet hæc vox multum amaritudinis, et quasi ἄρρητον ἐμφαίνει τοῦ Πάριδος οὐδένειαν. πατὴρ τοιόσδε, Χ, 420, ea ætate qua ego, inquit Priamus de patre Achillis. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, ζ, 244, utinam mihi talis maritus vocaretur, i. e. esset vel esse posset: ex ingenio puellarum nubilium, quæ, viso eximio viro, eum sponsum sibi precantur. et h. l. istum ipsum, qui talis est, intelligit virgo regia, admirans Ulyssem plane virum; non vero Phæacem aliquem: optatque, ut habitare velit in Scheria. ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, sed hic ego talis, quem vides coram, π, 205. εἰ τοιόσδε εἴη ἠμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα, ρ, 313, si adhuc talis esset corpore et factis; et sermo est de cane vetulo, olim præstantissimo. ἤδη τοιόσδ' ἐστὶ πόδας, τοιόσδε τε χεῖρας, τ, 359, cute nimirum rugosa et arida. χήτει τοιοῦδε ἀνδρὸς, ex defectu talis viri, Ζ, 463, quod notat τὸ ἐνδύναμον τοῦ ἥρωος, et benevolentiam ejus simul. sic, τοιοῦδε υἱος, i. e. τοιούτου, Τ, 324. ἀοιδοῦ τοιοῦδε, οἷος ὅδε ἐστὶ, α, 371. ι, 4. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδε ἐπὶ ἀέθλῳ, λ, 547, utinam non debuissem vincere, tali victoriæ meæ eventu, coll. 548. τοιόνδε τοσόνδε λαὸν, Β, 120. et 799, ubi quidem Polites nuntiat Trojam, adventare exercitum Græcum ad oppugnandam urbem, talem et tantum. τοιόνδε ὁδοιπόρον, Ω, 375, tam bonum viæ comitem. τοιόνδε θάλος, tam egregium germen, ζ, 157, de puella eximiæ staturæ et formæ. οὔπω τοιόνδε, sc. ὕπνον, ψ, 18, nisi ibi neutrum est adverbialiter, tam bene dormivi κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες, δ, 149, tales, sicut tu quoque habes, coll. 150, et filius patri persimilis describitur. οὔ τοι (non sane) τοιοίδε (tales, qualis tu jam es, vetulus, pannosus) εἰσὶν ὑποδρηστῆρες (ministri) ἐκείνων, procorum, ο, 329. οὔ κε κακοὶ (viles homines) τοιούσδε τέκοιεν, tam egregios filios generare non sane possint, δ, 64. τοιῆδε ἀμφὶ γυναικὶ, de tam egregia muliere, Γ, 157, coll. 159. Ζηνός που τοιήδε αὐλὴ, δ, 74, i. e. ἴσως τοιαύτη. τίς σε τοιάδε ἔρεξε, Ε, 373. Φ, 509. τοιάδε λαίφεα, υ, 206, tam viles pannos. τοιῷδε ἄνδρες, Λ, 432, ubi hoc pronomen μεγάλην ἀρετὴν ὑπολαλεῖ. τοιοῖσδε, Ol. 9, 13. τοιαίδε καὶ τιμαὶ, Ist. 5, 67. τοιάδε φύλλα, Ist. 4, 46.

τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο. (Ὁ) talis. ἀνὴρ τοιοῦτος, δ, 650, i. e. filius regis nostri, ipse bonus, injuriis pressus. magna laus, una voce comprehensa. τοιοῦτος νόος, σ, 331, 391. σοῦ τοιούτου ἐόντος, π, 94. πατρὸς, σ, 125. τοιούτῳ ἔοικας, sc. βασιλῆϊ, ω, 253, 252. τοιοῦτόν σε ἐόντα, Η, 242. ἴδεῖν τοιοῦτον Ἀχαιῶν, Ρ, 643. τοιοῦτον ὄλβον, γ, 208. οὔπω τοιοῦτον ἴδον, δ, 269. ζ, 160. ἐόντα, ξ, 118. neutrum attice quoque dicitur τοιοῦτον. κῆρ, η, 309. νόημα, ν, 330. ρ, 403. οὔπω τοιοῦτον ἐτύχθη, σ, 36. τοιοῦτοι δέκα, Β, 372. εἴκοσι, Π, 847, qualis tu es. νῦν πάντες, Φ, 428. πτωχοί, τ, 74. ἔργων τοιούτων, Ψ, 644. τοιαύτη μήτηρ, υ, 131. τοιαῦτα ἀγόρευον, Ε, 274, 431. Θ, 212. Ν, 81. Π, 101. Σ, 368. Φ, 514. Ψ, 494. ῥέζοι, α, 47, talia, tam mala. ζ, 286. χ, 315. ἔργα, λ, 427. οἴκοθι κεῖται, φ, 398. τοιαύταν αἶσαν, Py. 1, 130. αὐάταν, Py. 3, 42. τοιοῦτόν τιν, Ol. 6, 25. ἔπος, Ist. 6, 61. τοιαῦτα, Ol. 9, 60. Py. 4, 166. 8, 78.

τοιχίζω, vide sequens.

τοῖχος, ου. ὁ. (Τέκω) paries, *die wand, (a wall.)* ponitur de domo, et de navigio, quia navis est domus aliqua mobilis. hinc et ναῦς dicitur τοιχίζειν, in latus pendere: et proverbium, ἐπὶ τὸν εὖ ἔχοντα τοῖχον ῥέπειν, in bonum latus inclinare in magnis navibus erant οἱ ἄρχοντες τοίχων, inter quos prior erat is qui dextro τοίχῳ præerat. cæterum est a τεῖχος, mutata vocali. ἀντίον ἷζεν, τοίχου τοῦ ἑτέρου, e regione consedit, ad alterum parietem tabernaculi, Ι, 219. Ω, 598. ψ, 90, domus et conclavis. ὡς δὲ, ὅτε τοῖχον δώματος ἀράρῃ ἀνὴρ πυκινοῖς λίθοις, Π, 212, 213, parietem domus coagmentat dense junctis lapidibus: et singularis est collective positus. apparet ex hoc loco, τοῖχον et τεῖχος maxime esse cognata. ἑστάναι περὶ τοῖχον μεγάρου, stare circa vel ad parietem conclavis, Σ, 374, ubi sermo de poculis, quæ, ex usu familiari antiquo, extra usum reponebantur in pluteo parieti adfixo. sic, πίθοι οἴνου ἕστασαν ἑξείης ποτὶ τοῖχον, β, 342, amphoræ vinariæ stabant ordine ad parietes cellæ. χάλκεοι τοῖχοι, η, 86, de domo regia Alcinoi, ubi id proprie intelligendum, quod fuerint parietes ferrei, πρὸς ἀσφάλειαν, et quidem non ἐπιπολῆς (in superficie sua) ἔχοντες πέταλα περίθετά τινα ἐκ χαλκοῦ (laminas ferreas superinductas parietibus) ἀλλὰ ὅλῳ τῷ πάχει κεχαλκωμένοι, toti ferrei: quod indicatur per, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. ὄφρα (donec) ἀπέλυσε κλύδων τοίχους (νηὸς) τρόπιος, exsolvit fluctus parietes navis ex carina, *bis die wellen die wände des schiffes ablöseten vom keile unten, (till the waves separated the sides of the ship from the keel,)* μ, 420, τόφρα ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, tamdiu ego cum navi ulterius ibam per mare. ubi ergo τοῖχοι sunt τὰ ἑκατέρωθεν πλάγια τοῦ πλοίου, ὧν πέρας ἡ πρύμνη καὶ ἡ πρῷρα. hinc est ὁ τοῦ δεξιοῦ τοίχου ἄρχων in navibus bellicis, et ὁ τοῦ ἀριστεροῦ, sicut τῇ πρύμνῃ præerat ὁ κυβερνήτης, proræ vero ὁ πρωρεύς. ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖς, ρ, 267, ubi is τοῖχος circa aulam domus regiæ in Ithaca est idem, qui τὸ ἕρκος et τὸ τειχίον. τοῖχοι μεγάρων, τ, 37, *die wände des saales, (the walls of the hall.)* εὔδμητον ἔβαλε τοῖχον, *er traf die wand, (he struck the wall,)* υ, 302. et 354, αἵματι ἐρράδαται τοῖχοι, parietes conspersi sunt sanguine. πάντοσε παπταίνοντες ἐϋδμήτους ποτὶ τοίχους, *sahen überall sich nach den wänden um, (looking all around at the walls,)* sicubi effugium pateret, χ, 24. et 126, ὀρσοθύρη ἐν εὐδμήτῳ τοίχῳ, in firmo et bene ædificato pariete. et 259, 276, μελίη (hasta) ἐνέπεσε τοίχῳ.

τοιχωρύχος, ὁ, vide sub κατωρυχής.

τόκα, (Ὁ) adverbium Doricum, pro τότε vel ποτὲ, tunc, aliquando, Ol. 6, 112. Ne. 6, 18, 20. sic et ὅκα dorice pro ὅτε. et πόκα pro ποτὲ, aliquando, mox.

τοκάς, άδος. ἡ. (Τέκω) quæ parit aut paritura est, gravida. σύες θήλειαι τοκάδες, *saumütter zur zucht, (a breeding sow,)* ξ, 16, in opp. ad τὰς στείρας.

τοκεύς, έος. ὁ ἡ. (Τέκω) parens, *vater oder mutter, (father or mother.)* οἱ τοκέες, ionice τοκῆες, parentes, *die eltern, (parents;)* majores, *die voreltern, (ancestors.)* πόθι σοὶ πόλις ἠδὲ τοκῆες, ubi tibi est civitas et majores? α, 170. κ, 325. ξ, 187. ο, 264. τ, 105. ω, 297. ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες, θ, 554. μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες γήμασθαι, incitant me ut nubam, τ, 158. λίσσετο ὑπὲρ τοκέων, γουνούμενος ἕκαστον, orabat per parentes, genua cujusque tangens, Ο, 660. πρόσθε φίλων τοκέων, Φ, 587, pro nostris parentibus. ἔμβαλε θυμῷ αὐτῆς ἵμερον ἄστεος ἠδὲ τοκήων, Γ, 140, desiderium urbis suæ et parentum. μνήσασθε παίδων ἠδὲ, mementote liberorum et parentum vestrorum, Ο, 663. λίσσομαι ὑπὲρ σῶν, precor per, Χ, 338, 348. et 508, νόσφι τοκήων, procul a parentibus tuis, sic, ἑῶν ἀπάνευθε, Ω, 211. ι, 36. μακάρων δ' ἐξ ἐσσὶ τοκήων, Ω, 377. et 387, τέων δ' ἐξ, ex quibus parentibus ortus es. sic, ἐκ δὲ τοκήων τῶν αὐτῶν, i. e. προγόνων, ex iisdem majoribus, η, 54. οὐ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων, δ, 62. οὐδὲν γλυκίον ἧς πατρίδος ἠδὲ, nihil dulcius patria sua et parentibus, ι, 34. ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ, ο, 381. τοκεῦσιν ἅμα ἕσπετο, ibat cum parentibus, Δ, 476. et 477, οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτα φίλοις ἀπέδωκε, nihil grati retribuere potuit parentibus pro alimentis, i. e. adolescens mortuus est, ut non potuerit parentibus esse gratus. sic et Ρ, 301. qua circumlocutione mortis præmaturæ docet poëta, reddenda esse parentibus beneficia. et 37, ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας, sic et Ω, 741. ἶσα τοκεῦσιν ἐτίομεν αὐτὸν, Ο, 439. οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσι, δ, 689. ἵνα ἀγγείλειε τοκεῦσιν, ζ, 50. εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας, ad cubile frequenteri tantes ambo clam suis parentibus, Ξ, 296, de Jove et Junone in adolescentia. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε, Ρ, 28, et semper honorifice mentionem parentum facit poëta. ἴδμεν (novimus) δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν τε τοκῆας, Υ, 203. θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας, Ψ, 223, morte miseros contristavit parentes. τῆσι τοκῆας μὲν φθίσαν θεοὶ, υ, 67, iis puellis perdiderunt dii parentes suos. τοκῆε δύω, parentes ambo, θ, 312. τοκέων ἡμετέρων, Py. 4, 196, 266. et 387, αἰδῶ. κεδνῶν τί φίλτερον ἀγαθοῖς; Ist. 1, 5. τοκεῦσιν ὁμοῖοι, Py. 2, 87. ἀμφὶ τοκεῦσιν, erga parentes, Py. 6, 41.

τόκος, ου. ὁ. (Τέκω) proles, soboles. partus. nativitas. πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε, Η, 128, sciscitans domum et natos. πάντων ἀνθρώπων ῥύσθαι γενεήν τε τόκον τε, Ο, 141, omnium hominum servare progeniem et natos, i. e. omnes homines, et quidem h. l. ex diis creatos cum fœmina humana. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, de vacca, quæ nondum unquam peperit, Ρ, 5. Ἀλκμήνης ἀπέπαυσε τόκον, Τ, 119, ejus inhibuit et morata est partum, ne jam parere posset. ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε τόκος τε, de aquila, ο, 175, ubi ejus pulli sunt in nido. notat deinde et, usura, *zins, (interest,)* pecunia sorti superaccedens, Ol. 10, 12. et Ol. 11, inscr. compositum ἀλλότοκος, alieno et monstroso partu editus; usus transposuit in ἀλλόκοτος, ὁ ἡ, Aristoph. Vesp. 47, et 71. est et in genere, insolens, peregrinus, extraneus: it. absurdus. *ungewöhnlich, (unusual.)* Thucyd. III, 49.

τόλμα, ης. ἡ. (Ταλάω) animus sustinens et audax et perseverans. promtitudo suscipiendi quid. τόλμα δὲ καὶ δύναμις, voluntas promta et vires, Ol. 9, 122. τόλμα δέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν, Ol. 13, 14, i. e. προθυμία δικαία incitat mihi linguam ad dicendum. τόλμα καὶ σθένει, Py. 10,

38, ubi Schmidius legi vult θράσει. τόλμα (est casus tertius) λιόντων, Ist. 4, 77. τόλμαν καλῶν, Ne. 7, 87, conatum honestorum ἀράμενος, suscipiens. τόλμαν προσφέρων, Ne. 10, 56, audaciam nimiam afferens. Vide sub τολμήεις.

τολμάω, f. ήσω. (Ταλάω) sustineo, suffero, tolero: audeo, confido, καρτερέω. est a τλῆμι, ut significatus ipse ostendit. ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὅμιλον Τρώων αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα, K, 232, volebat audax ille Ulysses penetrare in castra Trojana, semper enim ei in pectore animus paratus erat ad audacter suscipiendum laborem et periculum. hinc ὁ θυμὸς τολμήεις dictus. οὐδὲ οἱ ἵπποι ἐτόλμων, neque ejus equi audebant id, M, 51. ὡς τῶν οὔ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα, P, 68, sustinebat, confidebat sibi. σὺ δὲ ἐτόλμας, υ, 20, tu autem constanti et fidente animo eras, non cedebas ei malo. ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, τετληότι θυμῷ, ω, 161, i. e. ἐκαρτέρει καὶ ὑπέμεινε, *er vertrug es geduldig, und liess sich werfen und schelten, (he bore it patiently and suffered himself to be pelted and reviled.)* εἰ τολμήσεις, Διὸς ἄντα ἔγχος ἀεῖραι, Θ, 424, si audebis contra Jovem attollere hastam. οὐδὲ ὅγε ἐτόλμησεν, N, 395, neque is sustinuit et valuit præsenti animo id facere. ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἑκάστα εἰπεῖν, non sustinuit et perseveravit singula respondere mihi, ω, 260, ἐκαρτέρησε, *hat ausgehalten und ausgedauert, (has continued and persevered.)* et is primus est verbi significatus. ὅστις τολμήσειε σὺν ἐμοὶ μοχλὸν ἐντρῖψαι ὀφθαλμῷ, ι, 332, quinam audacter mecum suscipere velit. κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα νικῆσαι, θ, 519, ibi dicebat se gravissimum prœlium sustinuisse et vicisse. ὅσοι δὲ ἐτόλμασαν, Ol. 2, 123, i. e. ἠθέλησαν, ὑπέμειναν, perseverarunt, perdurarunt. τετόλμακε, Py. 5, 156, i. e. constanti animo adgressus addidicit ea.

τόλμη, ἡ, vide τόλμα, et sub ἀποβλάπτω.

τολμήεις, ήεσσα, ῆεν. (Ταλάω) firmus, constans, audax. *standhaft, kühn, (firm, daring.)* οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιτο ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας ἐλθεῖν, K, 205, an non aliquis confideret suo confidenti animo ire ad Trojanos in castra eorum? nam non fortitudo solum sed et audacia opus erat ad talem rem subeundam. τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα, ρ, 284, patiens mihi est animus, quia multa mala passus sum; possum ideo multa ferre et subire, coll. 283, atque ex h. l. maxime vis nominis apparet, et esse ex τλῆμι. apud recentiores ἡ τόλμα paullo specialius notat. τολμάεις ἄναξ, Py. 4, 159, audax princeps, Ephialtes, de quo λ, 307, seqq.

τολυπεύω, f. σω. (Τέλλω) conficio, fabricor, ad finem deduco, molior absolvere. ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω, inquit Penelope; ego autem occultos dolos fabricor et molior, ut nuptias protelem. ἀργαλέους πολέμους τολυπεύειν, duras pugnas pugnare et facere, Ξ, 86, 87, i. e. ἐκτελεῖν, κατεργάζεσθαι. ὁππόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, quot et quanta confecerit una cum ipso, Ω, 7, et sequuntur tres quasi species horum peractorum. ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε, postquam pugnam depugnavit, et finito certamine ex vulneribus mortuus est, α, 238. δ, 490. ξ, 368. αὐτὰρ ἐμοί, τί τόδε ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα, inquit anima Agamemnonis, ω, 95, at mihi, quæ est inde oblectatio, quod bellum confeci, κατεργασάμην. est a τελέω, ejusque perf. m. τέτολα, unde per paragogen: et notat, τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν, multa in unam summam finalem contrahere; deinde in genere κατεργάζεσθαι, parare, *fertig machen, (to prepare.)* conficere ad destinatum. hinc est ἡ τολύπη, lana pexa et conglomerata ad nendum, τὸ κατειργασμένον καὶ ξανθὲν ἔριον καὶ ἀσκηθὲν εἰς τὸ κλωσθῆναι: deinde et μάζης εἶδος, placentæ species, hoc nomine dicitur, sine dubio a figura, et fortasse *ein baumkuchen, (a sort of cake,)* etiam βοτάνη θανατηρὰ hoc nomen habet, unde apud recentiores τολυπεύειν notat passive, κακοπαθεῖν, quæ notio Homerica non est.

τολύπη, ἡ, vide supra.

τομή, ῆς. ἡ. (Τέμω) sectio, *der schnitt, (a cut.)* amputatio, *die abschneidung, (amputation.)* ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, A, 235, postquam primum amputationem suam in montibus reliquit, i. e. locum ubi abscissum est. τοὺς δὲ τομαῖς ἔστησεν ὀρθούς, Py. 3, 95, alios sectionibus restituit rectos et sanos; de Æsculapio.

τόμουρος, ὁ, vide sub θέμις, ad finem, et ὑποφήτης.

τονθολυγέω, τονθορύζω, vide sub ποταμός.

τονῦν, vide sub πρὶν, prope finem.

τοξάζομαι, f. άσομαι. (Τῶ) arcu ferio, utor arcu. εἰ τοξαζοίατο (ionice pro τοξάζοιντο) φωτῶν, i. e. κατὰ ἀνδρῶν, si jacularentur in viros, θ, 218, coll. 215, 216. et 220, ὅτε τοξαζοίμεθα Ἀχαιοί, quando forte jacularemur sagittando. et 223—228 nominantur clari aliquot sagittarii, et in his magnus Eurytus, ὅς Ἀπόλλωνα προκαλίζετο τοξάζεσθαι, 228. κακῶς (κατὰ) ἀνδρῶν τοξάζεαι, χ, 27, male contra homines sagittis uteris: contra alium scopum melius id faceres. et 72, ἀπὸ οὐδοῦ τοξάσεται, ex limine jaculabitur. et 78, 134, νῦν ὕστατα τοξάσαιτο, nunc ultima vice per omnem vitam suam jaculatus esset.

τόξευμα, ατος. τό. (Τῶ) id quod ab arcu protruditur, etiam actio ipsa jaculandi. γλῶσσα ἔχει τοξεύματα πολλὰ, Ist. 5, 59, lingua habet multa jacula emittenda, i. e. multa argumenta laudandi.

τοξευτής, οῦ. ὁ. (Τῶ) sagittarius, qui arcu jaculatur. idem qui τοξότης. τοξευταῖς, Ψ, 850—883, ubi eorum certamen est descriptum. et utebantur uno eodemque arcu.

τοξεύω, f. σω. (Τῶ) jaculor arcu. ἧς πελείας ἀνώγει τοξεύειν, contra quam columbam jubebat sagittas emittere ab arcu, Ψ, 855. ἐτόξευον ὕμνους, Ist. 2, 5, ejaculabantur hymnos.

τόξον, ου. τό. (Τῶ) arcus, *der bogen zum schiessen, (a bow for shooting.)* est a τάω, unde τάζω, i. e. τείνω, tendo, *ich spanne, (I bend.)* ponitur et, maxime in plurali, pro arte sagittandi. τόξων εὖ εἰδώς, i. e. εἰδήμων ὢν καὶ ἐπιστήμων τοῦ τοξεύειν, *ein guter bogen-schütze, (a good marksman.)* ὁ Φιλοκτήτης, B, 718. Τεῦκρος, M, 350. τίς, Δ, 196, 206, sic: τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι, i. e. εἰδήμονες τοξείας εἰς τὸ μάχεσθαι, B, 720, ut instrumentum positum sit pro ejus usu, quæ est ἡ τοξεία. τόξα ὤμοισιν ἔχων, Apollo, A, 45, ubi est pluralis pro singulari. sic, καμπύλα, curvum arcum, i. e. qui curvari debet ad usum, Γ, 17, Alexander. et est ea figura Attica, quando de rebus, quæ simplices omnino raro sunt, pluralis pro singulari ponitur. nam e. c. τὸ τόξον est inutile, nisi una adsit pharetra cum sagittis: id exprimunt Attici per pluralem τὰ τόξα. sic, καμπύλα εἴλομεν, ι, 156. ἀμφὶ δὲ τόξα, κ, 262, sc. ἐβαλόμην ὤμοιιν. τέρποντο ἱέντες τόξοισι, delectabantur jaculantes arcubus, B, 775. et 827, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκε, i. e. τὴν τοξείαν, ἢ τὴν τοξικὴν ἐπιστήμην, docuit eum ipse Apollo. ἐσύλα τόξον ἐΰξοον, Δ, 105, extraxit bene politum arcum ex theca, *zog aus dem futterale, (took out of the case:)* ubi simul describit poëta arcum factum ex cornu capri sylvestris, et tensionem ejus, usque ad 113. nam extra usum nervus ab altero cornu demebatur; si deinde rursus tendendus esset, alterum cornu admovebatur terræ, alterum deprimebatur manu vel genu imposito, donec haberet arcus eam curvaturam, ut nervus huic alteri cornu admoveri et aptari posset et 123, νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον, ubi ipsa jaculatio sagittæ describitur. nervus enim utrique cornu hærens attrahitur dextra versus pectus, et tunc ferrum sagittæ, quod ante longe prominebat, valde propinquum fit summæ curvaturæ arcus. et 124, ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, cum tetendisset sic arcum, attrahendo nervum versus se; et sic magis etiam curvum eum reddidisset: nam ante istam supremam tensionem arcus tantummodo est σκολιὸς καὶ ἀγκύλος. ἐπὶ τῷ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα, E, 97, (sic Λ, 370.) contra eum tendebat arcum. et 205, τόξοισιν πίσυνος, arcu fretus et scientia sagittandi, τοξείᾳ. et 209, ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα ἑλόμην, de clavo, ex quo pendebat arcus, demebam eum. et 215, 216, εἰ μὴ ἐγὼ τάδε ἐνθείην πυρί, ubi barbare minatur arcui suo combustionem prævia fractione, etsi in arcu nulla culpa sed in homine, quod ἀνεμώλια οἱ πηδεῖ αὐτῷ τόξα. ergo hic arcus non fuit corneus, sed ligneus. et 171, Πάνδαρε, ποῦ σοι τόξον καὶ ὀϊστοί; et 404, ὅς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, qui sagittando violavit deos, et doloribus adfecit. ἀφόωντα, polientem, Z, 322. οὐ τόξοισι μαχέσκετο, H, 140, non sagittando pugnabat. Τεῦκρος παλίντονα τιταίνων, Θ, 266, remissum arcum tendens. ubi tamen possit videri, παλίντονον esse, retro tractum; fere eo modo quo ex Δ, 123, vidimus. credi sane possit, cum πάλιν notet retro, τὸ παλίντονον duplicis esse notionis: 1) quando extra usum arcus remittitur, nervo resoluto ab altero cornu; 2) quando nervus tensi jam re vera arcus, retro trahitur manu, ut deinde sagittam protrudat. uterque significatus apud poëtam est, conf. παλίντονος. imo fortasse ejusmodi τόξον παλίντονον, fuit species quædam arcuum difficilior ad tendendum, et acrior ad sagittandum: quemadmodum apud nos, *das gezogene gewehr, (the drawn weapon,)* acrius ferit quam aliud. cæterum τοξόται erant ἄφρακτοι, corpore non contecto armis, καὶ ἐλαφροὶ ὁπλῖται: hinc latuit Teucer post clypeum fratris. τόξον ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, per fortem arcum perdentem Teucrum ordines hostium, Θ, 279. et 296, τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω, occido viros, excipiens eos sagittandi arte. ἐναντίον ἄνακτος Ἀπόλλωνος εἵλετο τόξον, I, 555, contra regem Apollinem sumsit arcum, impetiturus eum ob puellam amatam. ἀμφεβάλλετο ὤμοις καμπύλα, K, 333, et 500, ἐπιπλήσσων τόξῳ, verberans equos, quia scuticam non habebat. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνεῖλκε, Λ, 375, coll. 370, attraxit arcum, prehendens sinistra manu medium arcum ubi sagittæ ferramentum applicatur, et dextra manu trahens nervum, ut cornua arcus, et per consequens etiam media ejus pars, magis curvaretur. sic et N, 583. τόξον εἶλκεν ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum attraxit contra eum, Λ, 581, 582. Πανδίων ἔφερε τόξα καμπύλα Τεύκρου, M, 372, quia Teucer non ordinarie utebatur arcu, sed in occasionem tantum χεῖρα ἔβαλε τὸν, ἣ εἶχε τόξον εὔξοον, eum vulneravit in manum quæ tenebat arcum, i. e. sinistram, N, 594. et 716, τόξοις καὶ εὐστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ πεποιθότες, arcubus fidentes et fundis; nisi nervum ex corio ovillo factum velis intelligere. τόξον ὅ τοι ἔπορε Ἀπόλλων; O, 441, nam Apollo est præses τῆς τοξείας. et 443, ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον. et 463, Ζεὺς αὐτῷ εὐστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξε, ἐρύοντι

ἐπὶ τῷ Ἕκτορι, Jupiter ei (Teucro) bene tortum nervum in nobili arcu rupit, ei trahenti nervum adversus Hectorem. coll. 465, τόξον ἔκπεσε χειρός. ergo accidere poterat, ut nervus inter conatum sagittandi rumperetur: quod infortunium h. l. poëta Jovi tribuit. et 709, τόξων ἀϊκὰς, sagittarum impetus eminus, i. e. τοξευμάτων, *die schüsse, (the arrows.)* τί τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως, Φ, 474, cur arcum sic frustra habes? et 490, ἀπὸ ὤμων αἴνυτο τόξα, ab humeris ei detraxit sagittandi instrumenta; et arcu detenso verberavit eam. et 496, λίπε δ' αὐτόθι τόξα, ubi hoc nomine simul omnis τοξικὴ σκευὴ notatur. quod patet maxime ex 502—504, συναίνυτο (colligebat) καμπύλα τόξα πεπτεότα ἄλλυδις ἄλλα, quæ deciderant aliorsum alia: ut ergo appareant ὅλα ὅπλα τοῦ τοξεύειν. ἐξείρυσε χειρὸς τόξον, Ψ, 871, quo uno et eodem utebantur certaturi. εὖ μὲν οἶδα τόξον ἐΰξοον ἀμφαφάασθαι, Θ, 215, bene novi arcum politum tractare. et 219, οἶος δή με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ, vincebat me arte sagittandi. et 225, οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων, i. e. τοξείας, qui et cum diis contendebant de hac arte. γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῇ ὀϊστὸν, λ, 606, i. e. ἔξω γωρυτοῦ: nam et arcus habebat suam thecam extra usum. τόξῳ ὀϊστεύσας, μ, 84. de arcu Ulyssis, quem Penelope procis tendendum posuit, consilium indicatur, τ, 570—587, et personatus Ulysses suadet hoc a Penelope sponte captum consilium, sciens, non facile aliquem tensurum, se vero hoc modo arcus et sagittarum compotem futurum. nimirum nervus ab altero arcus cornu erat resolutus: hunc nervum annectere rursus ad id cornu, deinde per duodecim foramina, recta linea stantia, transmittere sagittam; hoc erat certamen illud nuptiale, coll. 586, 587, 577, 578. deinde de hoc ipso certamine est, φ, 11—493, ubi simul historia arcus illius, 17—41. et ridicula inunctio cornei arcus adipe, 178—185. sed Scythici arcus fuere lignei. tensio et natura arcus describitur, 405—421. coll. ω, 166—176. qui jaculabatur arcu, antiquissimis temporibus versus mamillam dextram trahebat nervum: sed recentiores admovebant nervum et manum dextram auri dextræ in jaculando. ἀπὸ τόξου ἱεῖσα, ab arcu jaculans, O Musa, Ne. 6, 47. ἀργυρῷ τόξῳ πολεμίζων Φοῖβος, Ol. 9, 49. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, Θυμὲ, Ol. 2, 160. ἑκαταβόλων ἀπὸ τόξων Μουσῶν, Ol. 9, 9, i. e. ex poësi, quam arcui, encomia vero sagittis, comparat. τόξοις χρυσέοις Ἀρτέμιδος, Py. 3, 16. et 180, τόξοις ἀπολιπὼν ψυχήν. Ἀπόλλωνος, Py. 8, 24, sc. ὁ Πορφυρίων occisus est.

τοξοσύνη, ης. ἡ. (Τῶ) ars sagittandi. Τεῦκρος ἄριστος Ἀχαιῶν τοξοσύνῃ, N, 314.

τοξότης, ου. ὁ. (Τῶ) sagittarius, qui arcu jaculatur. τοξότα λωβητὴρ, Λ, 385, ubi τοξότης non simpliciter est ὕβρις: nam et Apollo et Diana et Hercules, aliique præstantissimi heroës fuere τοξόται. sed h. l. conjungenda est vox sequens, ut sensus sit, ὦ φαῦλε τοξότα, ὦ ἀχρειῶν τὴν τοξικὴν, dehonestans hanc artem in qua tantum vales. τοξότην στρατὸν Ἀμαζόνων, Ol. 13, 126. Ποίαντος υἱὸν τοξότην, Py. 1, 104. apud Athenienses οἱ τοξόται erant servorum publicorum species, ad custodiam urbis et ad ministeria magistratibus præstanda in prehendendis aut arcendis hominibus: erantque mille numero; de quibus est apud Aristophan. Acharn. 54, schol. dicebantur iidem et Σκύθαι, et Πευσίνιοι, a quodam institutore disciplinæ eorum, qui erat ὁ Πευσὶν, ῖνος.

τοξοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) arcum ferens. est epitheton Dianæ, τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, tibi etsi arcum geras, Φ, 483. et Apollinis κατ' ἐξοχὴν, Ol. 6, 100. deinde omnium sagittariorum, τοξοφόροι Κρῆτες, Py. 5, 54. a τὸ τόξον, arcus.

τοπάλαι, vide sub πρὶν, ad finem.

τοπέω, vide sequens.

τόπος, ου. ὁ. (Τύπω) locus. est a τύπω, quatenus locus aliquis designatur impresso digito aut alio indicio. hinc est τοπάζω, f. σω, locum designo. it. in loco pono aliquid. it. conjicio, conjecturis rem occultam designare conor, Aristoph. Vesp. 73, quod idem dicitur τοπέω, f. ήσω. unde est ὑποτοπέω et ὑποτοπάζω, conjecturis utor. et καχυποτοπέομαι, pro κακὰ ὑποτοπέομαι, mala suspicor, Aristoph. Ran. 989. *mit dem fusse tappen, (to grope with the foot,)* vel, *im finstern tappen, (to grope in the dark,)* his Græcis vocibus simile est.

τοπρὶν, vide sub πρὶν, ad finem.

τορεύω, vide sequens, et sub ΤΡΕ'Ω.

τορέω, f. ήσω. f. 2. τορῶ. (Τρέω) terebro, seco, perforo, pertundo, penetro. idem dicitur τορεύω, quod præterea et notat, prorsus explico et perspicuum facio. οὐδὲ ἔτορε ζωστῆρα, Λ, 236, nec perforavit cingulum, *drunge nicht durch, (did not perforate.)* est aor. 2. loco primi qui præcessit bis. sic et ἔχραισμε pro ἐχραίσμησε, ἔδουπε pro ἐδούπησε: sic h. l. pro ἐτόρησε. hinc est ἡ τορύνη, σκεῦος μαγειρικὸν, quo coquendi in olla cibi agitantur et comminuuntur: et ὁ τόρος, qui et ὁ τόρνος, ου, etiam instrumentum, quo quid cavatur.

τόρμη, vide sub πλήμνη.

τόρνος, ὁ, vide sequens, sub ΤΡΕ'Ω, τορέω, et δίνη.

τορνόω, f. νώσω. (Τρέω) rotundum fabrico. it. in genere, circumdescribo, περιγράφω. est ab ὁ τόρνος, qui est ab ὁ τόρος, interserto ν, (sicut ab ὁ πόρος fit πόρνος) tornus, etiam ἐργαλεῖον φρεωρυχικὸν ὁ τόρος, ἢ λιθοκοπικὸν σκεῦος. ἔδαφος νηὸς φορτίδος εὐρείης τορνώσεται ἀνὴρ, quanto temporis spatio aliquis cavum faciet ventrem imum navis onerariæ capacis, ε, 249, κατασκευάσει τορνοειδὲς, i. e. στρογγύλον καὶ οὐ κατὰ τὰς ἰδίως (proprie) λεγομένας μακρὰς ναῦς, navem, non similem longis navibus sic dictis ad usus bellicos, sed magis rotundam. et comparatio poëtæ hoc vult: quantum temporis alius naupegus impendit ad imum fundum navis onerariæ faciendum, tantum temporis Ulysses impendebat ad totam navem suam absolvendam; ut strenuitas heroica in ædificando ostendatur. verbum ipsum h. l. est metaphoricum, ut elaborationem in genere denotet artificiosam. magis proprie est, Ψ, 255, τορνώσαντο δὲ σῆμα, monumenti sepulcralis tumulum designarunt circulo; ut notetur τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι.

τορὸς, ά, ὸν, vide sub ΤΡΕ'Ω, et διάκτωρ.

τόρος, ὁ, vide sub ΤΡΕ'Ω, et τορέω.

τορυνάομαι, vide sub ἔργω.

τορύνη, ἡ, vide sub ἀθηρηλοιγὸς, et τορέω.

τοσάκις vel τοσάκι, (Ὁ) sequitur post ὁσάκις, *so oftmals, (as often as.)* Φ, 268. X, 197. λ, 585, τοσσάχ' ὕδωρ, pro τοσάκι.

τοσῆνος, η, ον, vide sub τοσοῦτος.

τόσος, η, ον. (Ὁ) tot, tantus, talis. οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος, non tantus statura, quantus, B, 528. τόσσος ἔην, tantus erat is aper, I, 542, τηλικοῦτος. κτύπος ἦεν, tantus strepitus erat, M, 338. Υ, 66, ὦρτο. τόσος πάϊς, tantus et talis, tam præstans, filius, α, 207. et fortasse solam staturam indicat. οὔτε πυρὸς τόσσος γε βρόμος, Ξ, 396. τόσσον λαὸν, tantum exercitum, Δ, 430. τόσον χρόνον, tam diu, Ω, 670. τ, 221. κέλαδον, σ, 401, tantum tumultum. neutrum, τόσον, sæpe adverbiascit, *so weit, in so weit; so sehr, (so far, in as far, so much.)* ὅτι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος, quidnam sic et tantopere irascatur, A, 64, pro διότι, cur. τόσσον πλέας, tanto plures, P 129. τόσσον τις ἐ[illegible], ὅσον ἐπὶ λᾶαν ἵησι, per tantum spatium prospicit aliquis, per quantum mittere potest lapidem, Γ, 12, i. e. ἐπὶ τόσον διάστημα. ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν ἀπὸ χροὸς, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν, quæ quidem tantum arcuit sagittam a corpore, quasi quum mater a puero dormiente arcet muscam, Δ, 130, sc. ne infigere possit aculeum corpori: ut τόσον sit, ita, in tantum, *in so ferne, (inasmuch,)* tali modo. nam mater non omnino ex domo abigit muscas, sed tantum, ne nocere possint puero: sic et Minerva hoc telum arcebat a corpore, ne læderet, sed ex propinquo præter volaret. τόσον ἔβραχε Ἄρης, adeo crepabat et sonabat graviter Mars, E, 863. οὔτι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ ἥμην, non ego tantum ob iram Trojanorum sedebam domi, Z, 335, sequente δὲ, sed, quantum: *nicht so wol aus zorn wider die, (not so much from anger with them.)* et 450, οὔ μοι τόσον μέλει τὸ—ὅσον, non mihi tantopere curæ est id—quantopere. sic, τόσον, ὅσον, tantum, tam late—quantum, Θ, 16. et 27, τόσσον ἐγὼ περίειμι θεῶν καὶ ἀνθρώπων, tantum ego sum supra deos et homines, inquit Jupiter: et hoc τόσον est σχῆμα συμπληρωτικὸν, οὐ πολὺς νοῦς, διὰ τὸ ἀοριστaίνειν: *so sehr und weit,* i. e. *unaussprechlich sehr, (so much and far,* i. e. *inexpressibly:)* τῷ γὰρ μεγαλείῳ τῶν εἰρημένων (19—26) συμπαραμετρεῖται καὶ ἡ περιουσία (excellentia) τῆς ἰσχύος τοῦ Διός. et 407, Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, nequaquam tantopere. sic et 421, νεμεσίζεται. οὐ κῦμα τόσον βοᾷ, Ξ, 394. et 398, οὔτ' ἄνεμος τόσσον ἠπύει, sonat. τόσσον ἐχώρησαν, tantum recesserant, Π, 592, coll. 589, *so weit hatten sie sich zurückgezogen, (they had retreated so far.)* et 722, αἴθε σέο φέρτερος εἴην τόσον, ὅσον ἥσσων εἰμί. οὔτι τόσον νέκυος πέρι δείδια—ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ, P, 240, 242. τί σὺ, τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης; Υ, 178, cur tu, aciei tam multum, sc. spatium, obiens, constitisti? ubi τόσον πολλὸν, *so sehr viel, (so very much.)* ἄλλος οὔτις τόσον αἴτιος, Φ, 275. et 370, οὐκ ἐγὼ τόσον αἴτιος, ὅσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι—. τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη, X, 322, ubi est constructio: τεύχεα εἶχον μὲν τὸν χρόα αὐτοῦ τόσον κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα, arma continebant et claudebant quidem cutem ejus in tantum, quod attinebat aliud totum corpus; sequente δὲ, 324. et solet poëta τὸ, τόσον, adverbialiter ponere ἐπὶ τοῖς, παρὰ ὀλίγον τι ὁλότητος, quando de toto paullum quid deest. sic Σ, 378, οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, ubi sermo est de tripodibus, qui in tantum sane jam habebant perfectionem suam, nisi quod ansæ nondum additæ erant: *die waren denn nun in so weit fertig, (they were so far finished,)* κατὰ μὲν τὸ ἄλλο πᾶν ἀπηρτίσθησαν, οὔατα δ' οὔπω προσέκειντο. et de equo, Ψ, 454, ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, i. e. κατὰ τὸ μὲν ἄλλο ὅλον τοῦ σώματος: *über den übrigen leib war es in so weit kastanienbraun, (the rest of the body was of a chesnut colour.)* conf. ἄλλο. τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ὡς ἑνὸς, X, 424. δ, 104. coll. ξ, 142. τόσσον ἐπιδραμέτην, tantum præcurrebant ambo, Ψ, 433, coll. 431. et 522, τόσον δὴ αὐτοῦ, λείπετο, tantum ab eo relinquebatur, coll. 517. et 847, τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε, tantum superavit jactu omne spatium certaminis, coll. 845. τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ, α, 62, cur tandem ei tantopere irasceris? ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; num, quia necessitas tantopere urget? K, 142. sic et, τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; quem tantopere urget necessitas? β, 28. et ε, 189, ὅτε με ἵκοι, si me urgeret tantopere necessitas. νήπιος λίην τόσον, δ, 371, ubi est duplex ἐπίτασις, *doch gar zu sehr einfaltig, (but exceedingly foolish.)* (sic et ο, 404, οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον, non nimis frequens hominibus, *nicht so gar sehr volkreich,) (not very populous.)* et 356, τόσσον ἄνευθε, ὅσσον τε πανημερίη νηῦς ἤνυσεν, per tantum spa-

tium remota ab Ægypto insula Pharus, quantum navis uno toto die transire possit si habeat ventum bonum. ὅτι τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, quum tantum abesset, per quantum spatium clamans audiri posset, ε, 400. sic, ζ, 294. ι, 473. μ, 181. τόσσον Φαίηκες πέρι πάντων ἴδριες, tantum illi supra omnes sunt periti, η, 108. τίπτε τόσον ἀρημένος, quid tandem tantopere læsus, ι, 403. et 499, τόσσον γὰρ ἵησιν, tam longe et valide jaculatur. εἴ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν, si ei tantum omnes porrigerent, ρ, 407. αἲ γὰρ πάντων τόσον φέρτερος εἴην, utinam omnibus tanto præstantior essem viribus, φ, 372, sc. quanto sum junior omnibus, 370, et quanto sum potentior Eumæo: et vis omnis h. l. inest τῷ, μνηστήρων, in opp. ad Eumæum. οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, χ, 50. τόσον μένος, tantum robur, Τ, 202. Ρ, 20. et 410, κακόν. τόσοι Ἀχαιοί, Β, 472, tot. οὐδὲ οἱ (αὐτοὶ) τόσοι ἦσαν, ὅσοι Ἀχαιοί, Γ, 190. λαοὶ τόσοι, ὅσοις σὺ ἀνάσσεις, Ξ, 94. τόσοι μητέρα ἐμὴν μνῶνται, α, 248, coll. 245, 247, ὅσσοι. ἐκ τόσσων ἀέκητι, ex tot, contra voluntatem eorum, δ, 665. τόσσους δ' ἀνθρώπους, Υ, 357. παῖδας, Χ, 423, tot filios meos. τάπητας, totidem, Ω, 230. ω, 275. τόση ἔρις πολέμοιο, tanta consertio pugnæ, Ρ, 253. et 266, ἰαχή, clamor. οὔτινι τόσση ζωή, ξ, 96, nemini tantæ copiæ ad victum. τόσην ὄπα, tantam vocem, Ξ, 150. ἄσιν, colluviem, Φ, 321. πέτρην, ι, 243. et 265, πόλιν. τόσαις κεφαλαῖς τόσους φῶτας, tot capitibus tot viros, μ, 123, i. e. totidem viros abripiat Scylla, quot ipsa habet capita, sc. sex. τρὶς τόσα, i. e. τριπλᾶ, Α, 213. τόσα μέμηλε, tot curæ sunt, i. e. πάνυ πολλά, Β, 25, et est σχῆμα θαυμασμοῦ expressum. τί σε τόσα κακὰ ῥέζουσιν, *was thun sie dir denn so sehr viel zu leide? (why do they thus heap injuries upon thee?)* Δ, 32. πυρά, tot ignes, Θ, 556, coll. 558, 559. ᾧ τόσσα γένοιτο, qui tot habeat res pretiosas, Ι, 125, 267. et 379, δεκάκις τόσα. et 385, οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, quot arena et pulvis, sc. numero in se continet. τόσα γὰρ κακὰ μήσατο Ἀχαιούς, Κ, 52. πῶεα, totidem greges ovium, Λ, 677. (sic μ, 129. ξ, 100, 101.) et 740, ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει χθών. οὐ τόσα μήδεα οἶδε, Σ, 363. υ, 46. τρὶς τόσσα πορών, Φ, 80. φάρεα, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας, totidem pallia, et super his totidem tunicas, Ω, 231, coll. 230. et 319, τόσα αὐτοῦ πτερά, tantæ ejus alæ erant, coll. 317. et 686, τρὶς τόσα ἄποινα. οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες, non tot verba vaticinando locutus esses, β, 184. οὔτις Ἀχαιῶν τόσσα ἐμόγησε, δ, 106. et 204, ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσα ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ εἴποι. σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ζ, 180. κειμήλια, ξ, 326. τόσα γάρ μοι ἐπίσσευεν κακὰ δαίμων, σ, 255. τ, 129. οὔτις τόσα Διῒ πίονα μηρία ἔκηε, τ, 365. τόσα ἔβραχε, tam graviter sonabant ostia, φ, 49. τόσα, totidem, χ, 144. et 145, τόσας κυνέας, totidem galeas. τόσα, *so viel, (so much,)* Ol. 13, 101. Py. 3, 48, talia omnia, 43—45 narrata. τόσα ἔχει, præcedente ὁπόσα, Py. 5, 51, 47. οὐ τόσον, *nicht so sehr, (not so much,)* Ne. 4, 6, sequente ὅσον, 8. δὶς τόσους, Ne. 4, 49.

τοσόσδε, τοσήδε, τοσόνδε, (Ὁ) idem. τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν, Β, 120, talem et tantum exercitum. sic et 799. φίλος τοσσόνδε, tantumdem carus, Χ, 41. ὕδωρ, ε, 100, tantam aquam. εἰ δὴ τοσσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμέν, si tantum viribus inferiores sumus, φ, 253. αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, adderent, γ, 205. ἄνδρα ἕνα τοσσάδε μέρμερα, virum unum tot ardua, Κ, 48. Κήδεα, Σ, 430, sequente ὅσα. ὀνείατα, Ω, 367, tot opes. τοσσῆσδε στόμα ὑσμίνης, Υ, 359. τοσσάδε, in tantum, Ol. 1, 186, *in so ferne, (thus far,)* pro τοιάδε.

τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο. (Ὁ) tam multus, *so viel, (so much.)* etiam quandoque, tantus, τηλικοῦτος. καί σε τοιοῦτον ἔθηκα, i. e. θεῖον, Ι, 481. neutrum quoque est τοσοῦτον, attice. νεώτατος τοσοῦτον, minimus natu adeo, Ψ, 476. ἥσειν τοσοῦτον, missurum esse tam longe, Θ, 203, sc. εἰς διάστημα. ἄφενος, ξ, 99. οὔτι γάμου τοσσοῦτον ὀδύρομαι, non propter nuptias tantopere mœreo, φ, 250. et 402, τοσοῦτον ὀνήσεος, tantum commodi. τοσαῦτα ἔτεα, tot annos, Β, 328. χρήματα, tot opes, ν, 258. τοσοῦτο ἀκοντίσαιμι, Ist. 2, 52, i. e. κατὰ τοσοῦτο, respicitque τό, μακρά, jaculer tam longe. pro τοσοῦτος dicitur et τοσῆνος et τοσσῆνος, Theocr. Id. 1, 54.

τότε, (Ὁ) tunc; *da, damals, alsdenn, (then, at that time.)* καὶ τότε δή, *und darauf denn, (thereupon,)* Α, 92. et 100, τότε κεν. et 426, καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι, et tunc deinde sane vado, i. e. vadam. et 478, καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο, et tunc deinde in altum profecti sunt. et 588, τότε δέ, tunc enim. et 601, ὣς (οὕτως) τότε μέν, sic tunc quidem. τότε αὖ, tunc etiam, Β, 221. et 699, τότε δ' ἤδη, tunc enim jam. et 815, ἔνθα τότε, ibi tunc. οἵ ῥα τότε, Γ, 187. et 224, οὐ τότε γ' ὧδε, non tunc quidem sic. 452, δεῖξαι. τότε κεν, tunc sane, Δ, 36. τότε μοι χάνοι χθών, præcedente, ὥς ποτέ τις ἐρέει, Δ, 182. οὔ οἱ τότε γε χραῖσμε, non ei tunc quidem profuit, Ε, 53. et 394, τότε κέν μιν, tunc sane eam. ὅς ῥα τόθ' ἵππων ἡνίοχος, Ζ, 18. et 314, οἳ τότ' ἄριστοι, qui tunc præstantissimi erant. καὶ τότε δή, Θ, 69. ἦν τότε, Ι, 131, illo tempore, *damals, (then,)* 273. et 555, τῶν τότε, qui eo tempore vivebant, *unter allen seiner zeit, (among all his contemporaries.)* et 557, τὴν δὲ τότ'. et 698, τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὁππότε κέν μιν, tunc vero rursum pugnabit, quando sane eum. ἐπεί κε—τότε οἱ, quando forte—tunc ei, Λ, 192, 191. 207, 206. et 496, κλονέων, turbans et agitans, eo tempore: nam alias non erat tam vehemens. δὴ τότε, Μ, 17, quæ positio est ex dialecto: nam communius dicitur τότε δή. et 35, τότε δέ. et 290, οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες, nec sane fortasse tunc quidem, vel, et nondum tunc quidem. ὃς τότε γηθήσειεν, Ν, 344. et 794, τότε δέ, tunc vero. ἣ τότε, Ξ, 287, nam Homeri ævo nullæ ibi stabant. et 493, τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος. ὅς ῥα τόθ' Ἕκτορι, Ο, 644. et 724, εἰ δή ῥα τότε—νῦν, si sane igitur tum—nunc. ἢ οἱ τότε χεῖρες—ὁπότε ἐγώ περ, an ei tunc manus—quandocunque ego, Π, 244. et 691, ὅς οἱ καὶ τότε. et 780, καὶ τότε δή ῥα, et tunc sane certe. et 799, τότε δέ. τότε—ὁπότε κεν δή, Σ, 115. et 230, ἔνθα δὲ καὶ τότε. et 397, τότε ἄν. καὶ μὴν οἱ τότε γε, et certe hi (οὗτοι) tunc sane, Τ, 45, *auch gewiss die damals denn, (and certainly these then.)* τότε δ' οὔτι, Υ, 190. καὶ τότε μέν, Φ, 40. et 340, τότε σχεῖν. et 451, νῶϊ. ἐμοὶ δὲ τότ' ἄν, Χ, 108. et 365, τότε—ὁπότε κεν δή. et 403, τότε δέ, nam tunc. Ψ, 497, et tunc. et 645, δὲ αὖτε, *damals aber hingegen, (but then on the contrary.)* et 822, καὶ τότε δή ῥα. τότε δέ, et deinde. Ω, 11. et 213, ἄντιτα, repensa tunc. 576. β, 348. γ, 219. δ, 461, καὶ τότε δή. 656. οἳ τότε ὄλοντο, ε, 306, qui tunc perierunt, sc. tempore belli. sic et δ, 98. τῆς τότε ἄρα, Θ, 74. et 81, τότε γὰρ ῥα. et 299, καὶ τότε δή. sic, τότε δή ῥα, ι, 52, 59. et 211, τότε ἂν οὗτοι. 306. κ, 142. et 294, δὴ τότε, præcedente ὁπότε κεν. εἰ δέ κε—τότε, λ, 111. καὶ τότε δή, μ, 226. et 250, τότε γ' ὕστατον. ὃς πρὶν μέν ποτε—δὴ τότε γε, ο, 228, 226. δὴ τότε, ρ, 83. καὶ τότε, τ, 50. ὅς ῥα τότε πρῶτος, φ, 148. τότε—ὁπότε, ψ, 257. τότε, Ol. 1, 64. 6, 118. 13, 146. Py. 2, 163. 3, 55, 70. 4, 85, sc. in quarta generatione. Ist. 2, 10. 4, 46, τῶν τότε ἐόντων.

τοτέ, (Ὁ) interdum, alia vice. ἀναφαίνεται ἀστήρ, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα, apparet stella, deinde iterum subit nubes, Λ, 63. coll. 64, 65. τοτὲ μέν, τοτὲ δέ, ω, 446, 447.

τοὔνεκα, pro τοῦ ἕνεκα, (Χάω) ejus causa, et solet respondere τῷ, οὕνεκα. Α, 96, 291. Δ, 477. Ε, 342, 822. Ζ, 334, ideo. Ι, 159. Ν, 432. Σ, 457. Υ, 182. γ, 15. ν, 194. ξ, 388. σ, 128. υ, 229. Ol. 1, 105.

τοὔπος pro τὸ ἔπος, vide sub φροίμιον.

τουτάκι et τουτάκις, (Ὁ) tunc. Py. 4, 49, 453. 9, 25. pro τηνικαῦτα, eo tempore, tum.

τόφρα, (Ὁ) refertur ad τό, ὄφρα, et notat, tamdiu, eo tempore, interim. τόφρα ὄφρα ἄν, Α, 509, tamdiu — donec — *so lange — biss dass, (so long — till.)* et id cito erat futurum. τόφρα, interim, ὄφρα, dum, Δ, 221, 220. τόφρα γὰρ — ὄφρα ἄν, eo usque enim — dum — Κ, 325, *so weit — biss dass, (so far — till.)* et nude positum τόφρα, interea, 498. et 507, interim, præcedente ἕως, dum. sic et Λ, 412, 411. et 753, τόφρα, eo usque, *so weit, (so far,)* sequente ὄφρα, 755, donec. τόφρα δέ, interea autem, *inzwischen aber, (but meanwhile,)* Ν, 83, ubi nude positum. τόφρα γὰρ οὖν, ὄφρα ἄν, Ο, 232, *in so weit, in so ferne — biss dass, (in so far — till.)* et 392, interim, præcedente ἕως, dum, 390. et 525, interea autem: ubi nihil præcedit. et 540, interim; præcedente ἕως, 539, dum. τόφρα δέ, interea autem, Ρ, 79, præcedente νῦν, 75. et 107, præcedente ἕως, 106. sic Σ, 16, 15. et 338, interea autem. et 381, præcedente ὄφρα, 380. absolute positum, Τ, 24, interea. et Φ, 101, tamdiu, præcedente πρὶν μὲν γὰρ τοῦτο γενέσθαι, 100. et 139, interea. et 606, interim, ἐν τοσούτῳ, præcedente ἕως, dum, 602. τόφρα γὰρ ἄν, tamdiu sane — ἕως, donec, β, 77, 78. et 123, tamdiu; sequente ὄφρα, quamdiu, 124. τόφρα δέ, absolute positum, γ, 303, interea autem. sic et 464. τόφρα δ' ἔχε, ὄφρα, nam tamdiu continuit, donec, δ, 289. et 435, interea; absolute. sic et ε, 246, 258. ζ, 171, ubi non simpliciter est, interea, sed et, tamdiu, per eos omnes dies. Θ, 438. ι, 47. κ, 449, 571. μ, 166, 245. υ, 77. ψ, 289. ω, 364. τόφρα, ἕως, tamdiu, donec, ε, 122. et 424, 425, ἕως, τόφρα, dum, interea. τόφρα δέ, tum enim, *denn damals, (for then,)* Θ, 453, per omne id tempus, quousque erat apud Calypsonem. ὄφρα, τόφρα ἐγώ, dum illi eos perdebant, interim ego, κ, 126, 125. ὄφρα, τόφρα, quamdiu, tamdiu, υ, 330, 328. ἕως μέν, τόφρα, donec quidem, tamdiu, μ, 328, 327.

τραγέη, ἡ, τραγῆ, ἡ, vide sub τράγος.

τραγεῖν, vide sub Φάγω.

τράγημα, τό, vide sub τρώγω.

τράγος, ου. ὁ. (Τρέω) hircus, *ein ziegenbock, (a he-goat.)* est a τρώγω, quod vide. ἀρνειούς τε τράγους τε, ι, 239, arietes et capros. αἱ τραγαῖ sunt αἱ τῶν τράγων δοραί, pelles hircinæ: sicut αἱ λεονταῖ, παρδαλαῖ, et est contractio ab ἡ τραγέη, sc. δορά. Vide sub ΤΡΕ'Ω, ἀρνειός, Αἴξ, et Φάγω.

τραίνω, vide sub ΤΡΕ'Ω.

τράπεζα, ης. ἡ. (Πάω) mensa, *der tisch, (a table.)* dicta per syncopen pro τετράπεζα: nam ab initio mensa fuit quadripes, postea vero studium elegantiæ excogitavit mensas tripedes imo et unipedes. sic pro τετράδραχμον dicitur τὸ τέτραχμον. ἐν καταρχῇ δαιτὸς (initio cœnæ) dicitur παραθέσθαι, apponi; et in fine, δοθείσης κράσεως ἀγαθοῦ δαίμονος, (post poculum faustæ fortunæ) dicitur βαστάζεσθαι, tolli. conf. Athenæum, qui jocum Dionysii Siculi narrat; et plura alia de mensis. Πάτροκλος μὲν σῖτον (panem) ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοις, ubi σῖτον ἐν κανέοις est jungendum

intellectu, I, 216. *καλὴ Ἑκαμήδη* (concubina Nestoris) *αὐτοῖς ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλὴν, κυανόπεζαν, εὔξοον*, Λ, 627, quo loco ab 623—642, describitur extraordinaria quædam recreatio ad mensam, a sapiente Nestore instructa, *ein vespertisch, (an evening party:)* ut simul requiesceret paululum lector ab assiduis pugnis et cædibus. simul ibi descriptum est ingens poculum Nestoris argenteum, quod plenum vino alius vix *ἀποκινήσασκε τραπέζης*, a mensa movere poterat, 635. *ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα*, adhuc mensa adstabat, in qua cœnaverat, Ω, 476. et 625, *Αὐτομέδων σῖτον ἐπένειμε τραπέζῃ*, imponebat mensæ. *σπόγγοισι τραπέζας νίζον, καὶ προτίθεντο*, spongiis mensas abstergebant, et apponebant eas, α, 111, nam antiquissimi nullis linteis aut aliis vestibus contegebant mensas, sed nudas eas ponebant ad cibum super iis capiendum. et 138, *ἀμφίπολος παρετάνυσε ξεστὴν τράπεζαν*, quod verbum ostendit, non *κυκλοτερεῖς*, rotundas fuisse mensas, sed *τετανυσμένας εἰς μῆκος*, quadratas oblongas. præterea domi ponebatur cuique convivæ sua mensa, non vero communis aliqua: sed in castris id fiebat aliter, quia ibi copia supellectilis multæ non erat; ut in Iliade vidimus. ante cibum capiendum lavabant manus, ut puri ad libationes accederent. idem postremo citatus versus est δ, 54. η, 174. ο, 136. ρ, 93. *παρέθηκε τράπεζαν*, ε, 92. *παρετίθει κάνεον, καλήν τε τράπεζαν*. Θ, 69. *παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν*, ι, 8. *προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας ἀργυρέας*, κ, 354, ubi de magnificentia Circes sermo est, et ex quo loco lautitiæ principum antiquorum apparent, 352—357, et 361—373. *ἀμφὶ τραπέζας πληθούσας*, circa mensas plenas cibis et potu, λ, 418, de convivio Ægisthi. *ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη δὲ τράπεζα*, et hospitalis hæc mensa, ξ, 158. ρ, 155. υ, 230. *εὔξεστοι δὲ τράπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ἠδὲ οἴνου βεβρίθασι*, ο, 332, quas paullo ante vocaverat *πληθούσας*. et 465, *τραπέζας ἀνδρῶν δαιτυμόνων*. *πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν*, ρ, 333, nam, ut diximus, lautiorum convivarum quisque habebat ante se suam mensulam. et 409, *θρῆνυν ὑπέφηνε τραπέζῃ κείμενον*. et 447, *ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης*. *ἀφῄρεον τραπέζας*, auferebant mensas, τ, 61. *σπόγγοισι ἀμφιμάσασθε*, υ, 151, abstergite mensas spongiis uvidis. et 259, *ὀλίγην*, parvam mensam; utpote mendico: cui tamen quoque mensam suam poni jussit. *οὐδὲ τράπεζαν ᾐδέσατο, ἣν τῷ ξείνῳ παρέθηκε*, φ, 28, nam hospitalis mensa quovis modo sacra erat. et 35, *οὐδὲ τραπέζῃ γνώτην ἀλλήλων*, neque in mensa cogniti ambo sunt inter se. et 416, *ὀϊστὸν, ὅς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ γυμνός*. *θοῶς δ' ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας*, χ, 19. et 74, *ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν*, quisque mensam suam obvertite sagittis, loco clypeorum, *σχεδιάζοντες αὐτὰς ὡς εἰς ἀσπίδας*. et 84, *περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ*, circumfusus mensæ suæ. et 438, 452, *τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγγοισι καθαίρειν*. *τράπεζαν ἀμφὶ φίλην*, Ol. 1, 26, i. e. *εὐωχίαν*, convivium. nam honestiores non solebant *κιθαρίζειν ἄνευ τοῦ εὐωχεῖσθαι*. *τράπεζαν νυμφίαν*, Py. 3, 28, nuptias. *ἀμφὶ ξενίαν*, ad hospitalem mensam, Ist. 2, 60. *τραπέζαις διεδάσαντο*, Ol. 1, 80, mensis distribuerunt: nam quisque convivarum suam habebat mensam. *πλείσταις ξενίαις*, Ol. 3, 72, i. e. *θυσίαις*, *mit vielen opfern, bey welchen zugleich tractiret wurde, (with many sacrifices, at which entertainments were at the same time given.)* *ἐν ἀεννάοις*, Ne. 11, 10, perpetuis in mensis, i. e. sine intermissione.

τραπεζείτης, ὁ, vide sequens.

τραπεζεὺς, έως. ὁ. (Πάω) qui ad mensam nostram accedit, et de ea victitat, etiam invocatus. in genere, qui mensæ nostræ et cibi nostri fit particeps. idem dicitur *ὁ τραπεζείτης*, ου. et est *ὁ οἰκοτραφὴς*, etiam *ὁ παράσιτος*, accedens ad *σῖτον* (panem) *ἡμῶν*. apud Homerum dicitur de canibus domesticis. sed alius longe est *ὁ τραπεζίτης*, ου, *ὁ ἀργυραμοιβὸς*, *ein banquier, geldwechseler, (a banker, money-broker.)* *κύνες, οὓς ἔτρεφον ἐν μεγάροις τραπεζῆας, πυλαωροὺς*, Χ, 69. *ἐννέα τῷ ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν*, Ψ, 173, domestici canes. *οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν γίγνονται, ἀγλαΐης δὲ ἕνεκεν* (deliciarum causa) *κομέουσιν ἄνακτες*, alunt eos heri, ρ, 309. sunt ergo canes, *οἱ μὴ ἐκ τοῦ ἀγρεύειν ζῶντες, ἀλλ' ἐκ τῶν περὶ τράπεζαν*, qui ab hominibus aluntur de mensa. ut deinde ad ignobiliores hospites assiduos translatum sit nomen in malo sensu. Vide sub *γαστὴρ*, ad finem.

τραπεζολοιχὸς, ὁ, vide sub *γαστὴρ*, ad finem.

τραπεζονόμος, ὁ, vide sub ΝΕ'ΜΩ, ad initium.

τραπείομεν pro *τερφθῶμεν*, vide sub Τέρπω, ad finem, et Τρέπω, prope finem.

τραπέω, f. ήσω. (Τρέω) uvas calco, *ich keltere, (I tread grapes,)* *πατέω*. nam *ἡ πατουμένη σταφυλὴ τρεπέται εἰς ἄλλο τι, εἰς οἶνον*. metaphorice ergo et poëtice. *τραπεῖν σταφυλὰς* dicitur pro communi *πατεῖν αὐτάς*. *ἄλλας* (*σταφυλὰς*) *δὲ τραπέουσι*, η, 125. hinc est *ὁ τραπητὴς*, i. e. *ὁ πατῶν τὰς σταφυλὰς*, *der kelterer, (a wine treader.)*

τραπητὴς, ὁ, vide supra.

τρασιὰ, ἡ, vide sub *τέρσω*.

τραῦμα, τὸ, vide sequens, et sub *τρώω*.

τραύω, (Τρέω) lædo, frango, comminuo, frio, contero. esse a *τείρω*, et cum *τρώω*, ejusdem originis, apparet. idem verbum scribitur *θραύω*, f. σω. et a priore illo est *τὸ τραῦμα*, damnum, vulnus, clades.

τραφερὸς, ὰ, όν. (Τρέω) compactus, densus, firmus. *fest, dicht, (close, compact.)* a *τρέφω*, i. e. *πηγνύω*. *ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν*, super terram firmam et super mare, *ἐπὶ γῆν καὶ θάλασσαν*, Ξ, 308. υ, 98. nam *γῆ* est *ἡ εὐπαγὴς καὶ στεῤῥά*. alibi potest et esse *ἡ τρέφουσα τὰ κατ' αὐτήν*.

τράφη pro *ἐτράφη*, vide sub Τρέφω, ad medium.

τράχηλος, ὁ, vide sub *ἠλακάτη*.

τραχὺς, εῖα, ύ. (Ῥάω) asper, durus, strepens præ duritie. *hart, rasselnd; rauh, nicht glatt oder weich, (hard, rattling, rough, not smooth or soft.)* *πετρώδης*. est cum *ῥάσσω*, *ich rassele, (I rattle,)* ejusdem originis. *τρηχὺς λίθος*, durus et asper lapis, Ε, 308. *λίθον*, Η, 265. Φ, 404. *κῦμα ἔφερεν αὐτὸν τρηχεῖαν ἐπὶ ἀκτὴν*, ad durum et petrosum littus, ε, 425. *προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν*, adscendit viam saxosam, ξ, 1. et de regionibus saxosis altisque, *Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν*, Β, 717, *das felsige steinige Olizon, (the rocky, stony Olizon,)* sic, *Ἰθάκη*, ι, 27. κ, 417. ν, 242, 243. *οὐ τραχύς εἰμι καταθεῖναι*, non sum durus et morosus ad solvendum debitum, Ne. 7, 112. *τραχὺς ἔφεδρος*, asper castigator, Ne. 4, 156. *τραχεῖ λίθῳ*, Ol. 8, 73. *τραχεῖα ὑπαντιάσασα κράτει δυσμενέων*, Py. 8, 12, aspera occurrens robori hostium; ubi sermo de dea Pace, quæ sibi illudi impune non patitur. nam pax armata tuta est. *τραχεῖα νιφὰς πολέμου*, Ist. 4, 26, asper nimbus pugnæ. *τραχεῖαν ἀκμὴν ἐγχέων*, Py. 1, 19, asperam cuspidem hastarum. *πρὸς ἐπίβδην*, Py. 4, 249, durum ad tempus venturum. *τραχειᾶν ἐκ παλαμᾶν*, e duris manibus, Py. 4, 360, ubi tamen alii legunt *ταχειᾶν*, celeribus. *ὁ βάτραχος*, rana, est quasi *βοάτραχός τις*, i. e. *φωνὴν τραχὺς*, *τραχύφωνος*. contra cicadæ canunt suavius *καὶ συρίζουσιν ἐναρμόνιον*. hinc proverb. *βάτραχος πρὸς ἀκρίδας ἐρίζει*, si deterior litem movet meliori de principatu, apud Theocr. Id. 7, 41.

τραχυφωνία, ἡ, vide sub Στρέφω.

τράω, vide sub ΤΡΕ'Ω, et *τρώω*.

Τρεῖς, *οἱ αἱ. τὰ τρία*. (Τρέω) tres, tria; *drey, (three.)* est a *τρέω*, torqueo, volvo, *ich drehe, (I twist:)* nam hic primus est numerus multitudinis. *τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θυγατέρες*, I, 144, 286. *τρεῖς ἑκάτερθε*, utrimque tres, Λ, 27, ergo in summa sex. ibi in quibusdam exemplaribus vitiose comma est post *τρεῖς*, quod debet esse post *ἑκάτερθε*: et sequens *ἃς* respicit *ἴριδας*. *τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι*, tres loco unius occidisse, Ν, 447. *πορθεῖ παῖδες ἐξεγένοντο*, Ξ, 115. sed loco dativi est genitivus, Υ, 231, *τρωὸς παῖδες ἐξεγένοντο*. *ἐκ Κρόνου ἀδελφεοὶ*, Ο, 187. *ἀμαλλοδετῆρες*, Σ, 554. *κασιγνήτους*, Τ, 293. *πτύχες*, Υ, 269. *τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον* (obdebant eum pessulum) *Ἀχαιοὶ, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον, αὐτὸς δὲ οἶος*, solus ipse, Ω, 454, ergo Achilles habebat vires trium validorum virorum. *κρίνασθαι ἑταίρους*, δ, 409. *ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας*, ι, 484. *παῖδες Ἀλκινόου*, Θ, 118. *ὄϊες ἕκαστον φῶτα*, ι, 431. *οἱ τρεῖς*, socii Eumæi, ξ, 26. *μῆνας*, ρ, 408, ubi gravitatem vulnerum mendico infligendorum indicat, ob quæ vel tres menses decubiturus sit. et 515, *νύκτας εἶχόν μιν*. *λαμπτῆρας*, tres focos ad lucendum, σ, 306. *σιάλους*, υ, 163. *τρία ἄλεισα*, pocula tria, ο, 468. *σύντρεις*, ι, 429, quæ forma est Attica, pro *σὺν*, adverbialiter, simul; et *τρεῖς*, *drey zusammen, (three together.)* sic et *σύνδυο, ξυνεείκοσι*, etc. *τρεῖς καὶ δέκα*, Ol. 1, 127. *δράκοντες*, Ol. 8, 49. *υἱοὶ Ζηνὸς*, Py. 4, 304. *ἀεθλοφόροι*, Ne. 6, 38. *νίκας*, Ist. 6, 89. *τρία ἔπεα*, Ne. 7, 71. *τριῶν μετὰ, τέταρτον πόνον*, Ol. 1, 97, nam *τρεῖς πόνους* Tantali apud inferos, Homerus narrat λ, 581—591, stat, esurit, sitit: his recentiores addidere quartum, lapis impendens capiti ingens. alii fortunam mortalium in tres classes diviserunt: una habet *τὴν ἀγαθὴν τύχην* nullo admixto malo; altera *τὴν ἀγαθὴν* cum duabus *κακαῖς* comitibus; tertiam omnino malam nullo adjuncto bono: in singulis his classibus vides simul ternarium, ut in prima sint ter felices, in altera numerus apparet, in tertia ter miseri, *τρὶς κακοδαίμονες καὶ τρισάθλιοι*. a *τρεῖς* derivari solet *τὸ θρῖον* vel *θρίον*, folium ficus, quia in tres quasi partes a natura est incisum: et deinde quodvis aliud folium arboris. inde est *ἀποθριάζω*, f. άσω, folia destringo. it. destringo et *ἀφαιρέω* quodvis. Aristoph. Ach. 157, *τίς ἀποτεθρίακε*, i. e. *ἀπεφύλλισε* (a *τὸ φύλλον*) metaphorice. a foliis laurus est proverbium: *πολλῶν ἐγὼ θρίων ψόφους ἀκήκοα*, multorum foliorum crepitationes audivi; de minis inanibus: nam ista folia igni imposita valde crepant. Aristoph. Vesp. 434. in pluribus derivatis *τὸ τ* ex *τρεῖς* mutatur in θ. e. c. *τὸ σκελύθριον*, sellula tripes, a *τὸ σκέλος* crus, et *τρία*. Plato, Euthyd. p. 194.

τρεισκαιδέκατος, η, όν. (Δέκω) decimus tertius. *τὸν τρεισκαιδέκατον, σκοπὸν*, Κ, 561. *τρεισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτὸς*, inquit Alcinous, Θ, 391. *τῇ τρεισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε*, τ, 202. sic et dicitur *τεσσαρεσκαιδέκατος*, decimus quartus, non vero *τετρακισκαιδέκατος*, ne adverbium et adjectivum copuletur.

τρεῖτε, vide sub ΤΡΕ'Ω.

τρέκω, vide sub *τρέχω*.

τρεμαίνω, vide sequens.

τρέμω, f. εμῶ. (Τρέω) tremo, moveor inquiete. est a *τρέω*, et notatur proprie timor cum studio terga vertendi: deinde et anxietas quædam animi præ metu consequendi aliquid. *τρέμε* (pro *ἔτρεμε*) *δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη πoσ-*

σὶν ὑπὸ ἀθανάτοισι, N, 18, tremebant alti montes et sylva sub pedibus immortalibus Neptuni vadentis. ἀμφὶ αὐτῇ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε, Φ, 507, circa eam tremebat, motitabatur, divina tunica; quia nimirum corpus ipsum Dianæ tremebat. hinc est et τρεμαίνω, et τετρεμαίνω, Aristoph. Nub. 373, 293.

Τρέπω, f. έψω. f. 2. απῶ. (Τρέω) verto, converto, *ich wende, drehe um, (I turn, twist.)* est a τρέω, verto. πάλιν τρέπε αὐτὰς, retro verte eas deas, Θ, 399, ποίησον αὐτὰς στραφῆναι, καὶ ἀνακάμψαι τῆς ὁδοῦ. et additur explicationis causa, μηδὲ ἔα ἄντην ἔρχεσθαι, neque sine eas in anteriores iis partes progredi: coll. 456, ubi ἂψ ἰκέσθαι idem est ac πάλιν τρέπεσθαι, redire, *zurück kehren, (to return.)* εἰς εὐνὴν τρέπετε ἡμᾶς, δ, 294, permittite, jubete, ut nos cubitum eamus: nam loquitur hospes et socius ejus cum rege et regina, ut τρέπειν ibi sit, *erlauben, (to permit.)* πάλιν τρέπε (ἔτρεπε) ἵππους, retro flexit et egit equos, *lenkete um, (turned,)* Θ, 432. sic, ὄσσε, N, 3, retro flexit oculos suos in aversas a Troja regiones, coll. 7, ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε, omnino non adspexit eam jam; et sermo est de Jove. πρὸς ὄρος μῆλα, pecudes egit ad montem, ι, 315. πολλὰ (neutr. pl. adverbialiter) πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, ν, 29, sæpe converso capite ad solem respexit, quam mox esset occasurus. τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς, O, 261, sc. εἰς φυγὴν, avertam eos. hinc Ζεὺς τροπαῖος dictus, ὁ οὕτω τρέπων, qui avertit hostes in fugam: et τὸ τροπαῖον, signum quod statuebatur eo loco, ubi hostes versi erant in fugam; sic enim ex usu antiquo scribitur, recentiores scripsere τὸ τρόπαιον. et id signum fiebat vel ex congestis armis hostium, vel lapidibus quibus, et verba nonnunquam insculpebantur, vel ex aliis columnis. vide 1 Sam. xv, 12. ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, sed Jupiter id prohibuit, Δ, 381, i. e. παρέτρεψεν, ἐκώλυε, *er hintertrieb das, wendete es anders, (he prevented it, ordered it otherwise.)* conf. 2 Sam. xvii, 14. possit, ob arctam cognationem τοῦ τρέπειν et τέρπειν, deduci hinc ὁ τερπικέραυνος, qui τρέπει consilia humana suis signis quæ per fulgura et tonitrua dat, et qui ea his in aliud convertit. ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως, Z, 61, vertit mentem fratris, μετέπεισεν, *brachte ihn auf andern sinn, (dissuaded him from his intention.)* hinc dicitur τρεπτὸν ζῶον ὁ ἄνθρωπος: et verba tempestive et apte prolata magnam habent vim in humanos animos. idem dicitur et στρέψαι, et ὁ τοῦτο πάσχων, στρεπτός: hinc, στρεπτοὶ καὶ θεοὶ αὐτοί: et, στρεπταὶ δέ τοι φρένες ἐσθλῶν, *gute herzen lassen sich lenken, (the hearts of the good are pliable.)* ποταμοὺς ἔτρεψε νέεσθαι κατὰ ῥόον, fluvios convertit redire ad solitum illis fluxum et alveum, M, 32. οὐ Ζεὺς ὄσσε ἀπὸ ὑσμίνης, non deflexit oculos a pugna, Π, 645. τὰς φύσας εἰς πῦρ, folles vertit et direxit versus ignem, Σ, 469. εἰς ποταμὸν φλόγα, Φ, 349, ad fluvium vertit flammam. et 603, τρέψας αὐτὸν παρὰ ποταμὸν, vertens eum ad fluvium, ne versus mœnia Trojana curreret. nam ibi minus bene legunt alii στρέψας. sic, τρέψας ἀπὸ τείχεος, X, 16, qui me huc avertisti a muro. οὐκ ἄν με θεοὶ τρέψειαν, Θ, 451, inquit Jupiter, non sane me converterint et prohibuerint dii, non averterint me a consilio meo. μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, I, 597, nec te deus illuc vertat, ut id propositum tibi habeas: et respicit maxime, quod dixerat 583—585, i. e. ne supremum malum exspectet, antequam auxiliaretur. βέλος ἔτραπεν, aor. 2. E, 187, avertit sagittam volantem, aliorsum. et 676, αὐτῷ θυμὸν τράπεν Ἀθήνη κατὰ πληθὺν, ei animum vertit Minerva ut in multitudinem eam irrueret. φύγαδε ἵππους, in fugam convertit equos ipse suos, Θ, 157, Nestor invito quidem Diomede, qui eodem curru vehebatur. sic et alius, 257. πάντων ποταμῶν στόματα ὁμόσε ἔτραπε Φοῖβος, M, 24, omnium fluviorum ora simul convertit Apollo, sc. inundationem fluviorum fecit sic, ut, loco fluendi per ostia sua in mare, verterent se omnes ad murum Græcorum subruendum. φύγαδε ἔτραπε, sc. ἑαυτὸν, vertit ipse se ad fugiendum, Π, 657, pro ἐτράπετο. δόρυ πνοιῇ πάλιν Ἀθήνη, flatu retro vertit hastam Minerva, Υ, 439. πάλιν ὄσσε, retro flexit oculos, Φ, 415. τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν, τ, 479, ei enim mentem et attentionem aliorsum verterat Minerva, ut non animadverteret quid apud hospitem gereretur: i. e. prudens Ulysses id præcavebat ne sentiret. τοῦ κακοῦ τρέπεται χρὼς, timidi militis corpus mutatur et versat se varie, N, 279. et 284, τοῦ ἀγαθοῦ δὲ οὐ τρέπεται χρὼς, sed est constans in statione sua. οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος, deorum consilium non subito mutatur, aut vacillat, γ, 147, i. e. οὐ πείθεται ταχέως. τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, P, 733, eorum retro vertebat se corpus. conf. χρώς. εἰς ἀοιδὴν καὶ ὀρχηστὺν τρεψάμενοι τέρποντο, *sie divertireten sich da sie sich zur music und zum tanze begeben, (they enjoyed themselves with music and dancing,)* α, 422. σ, 304, ubi poëta innuit cognationem τοῦ τρέπεσθαι καὶ τέρπεσθαι. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρὴν, K, 45, siquidem Jovis sententia versa est a nobis ad hostes nostros juvandos. αἰχμὴ ἐτράπετο μόλιβος ὥς, cuspis retusa est et curvata velut plumbum, Λ, 237, i. e. ἐκάμφθη, *legte sich um, (bent itself round.)* Λυκίων ἀγὸς, Π, 594, *wandte sich, (turned.)* δὴ γὰρ Διὸς νόος, P, 546, quod μεταμέλου ἴδιον, nam sane conversus erat animus ejus, *es hatte ihn des vorigen sinnes gereuet, (he had changed his mind.)* πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο, retro conversa est a filio suo abiens, Σ, 138. sic, πάλιν ἐτράπετο, retro ibat, Φ, 467. ἦ καὶ νόος αὐτῆς, η, 263, aut etiam ipsa mutaverat animum suum erga me, nec amabat me diutius: et bene sic pingit mores fœminarum nobilium in amore. ξείνου ἑκὰς, remotus manebat ab hospite, ρ, 73. πρὸς σκότον, vertebat se et faciem suam ad tenebras, τ, 389, ne conspiceretur facile, quid agatur secum, ἀπεστράφη. πᾶσι δ' ἄρα χρὼς, φ, 412, ubi de colore maxime sermo esse videtur, *sie entfärbeten sich, (they changed colour:)* vel de corpore, *sie wurden unruhig, und macheten allerley bewegungen, (they became uneasy and made all sorts of motions,)* ut solet in re adversa. ἀμφίπολοι θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο, Γ, 424, pedissequæ, quæ cum hera domum redibant, convertebant se ad opus suum, ad texendum, *giengen an ihre arbeit, (went to their work.)* λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, Ψ, 53, ut copiæ ad munia sua obeunda convertantur, conf. ἔργα. ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, Ξ, 403, cum versus esset recta contra eum, ἐπεὶ ἵστατο ἀντικρὺ, ἀντιπρόσωπος, κατ' εὐθὺ, *da er sich gerade gegen ihn gestellet, (when he had placed himself exactly opposite to him.)* est plusquamp. pass. ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι, δ, 260, nam mihi jam cor versum erat eo, ut redire cuperem domum, inquit Helena. ejusdem plusquamp. pass. tertia pluralis ionice est, τετράφατο αἰεὶ πεδίονδε, K, 189, conversi erant oculis semper versus campum, pro ἐτέτραφντο, quod ν κακόφωνον Iones mutant in α, communis vero lingua dicit τετραμμένοι ἦσαν. μή τις ὀπίσω τετράφθω, M, 273, ne quis retro vertat se; et est imperat. perf. pass. ἰθὺς τετραμμένος, conversus ad impetum contra faciendum, P, 227. et 598, πρόσω αἰεὶ, facie ad hostem semper conversus. ἀνὰ πρόθυρον, mortuus, versis pedibus ad ostium, efferendus deinde ad sepulturam, T, 212. λαιμὸν (κατὰ) ἔτυψεν, ἐπὶ οἷ τετραμμένον, ad guttur percussit eum, conversum facie ad se, N, 542. τετραμμένον σπέος πρὸς ζόφον, μ, 81, spelunca, cujus introitus spectat ad occidentem. πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσω εἴκετε, vultu ad hostes verso cedite retro, E, 605, ubi φυγὴν ἀντιπρόσωπον εὐσχημόνως suadet. κρῆναι τέσσαρες, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη, ε, 71, fontes et rivi quatuor, conversi fluxu suo aliorsum alius. εἰ δ' ἐθέλεις τρεφθῆναι ἀνὰ Ἑλλάδα, ο, 80, si vero vis obire per Græciam, et huc illuc te convertere, tunc ipse te comitabor. et solebant nobiles homines obire terras, ad colligendas ex donatione opes, etsi non rogantes. δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντε, inquit Mars ad Venerem, cubile petamus, θ, 292, pro τραπῶμεν, aor. 2. conj. pass. ubi circumflexus est distractus per ε, et metri causa per ει, et Ionibus in conjunctivo æquivalet τὸ ο et ω. aliud τραπείομεν vide sub τέρπω, quod cognatum est. φόνου νεφέλην τρέψαι πρὸς στίχας δυσμενέων ἀνδρῶν, cædis nubem vertere ad ordines hostium, Ne. 9, 91. ἦτορ πρὸς εὐφροσύνην, Ist. 3, 16. τρέψας, sc. εἰς φυγὴν, Ol. 9, 111. ἐς κακὸν, ad malum aliquod impellens, Py. 3, 63. τρέψαντες ἔξω τὰ καλὰ, Py. 3, 149, metaphora a vestibus desumta. τράπε τὸν, fugavit eum, Ol. 10, 19. ἔτραπε κἀκεῖνον χρυσὸς, convertit et illum aurum, ut sic ageret, Py. 3, 97, μετέστρεψε. sic, σὲ ὀργὴ, commovit eum affectus, Py. 9, 76, ἀνέπεισε. τράποι δῆμον. Py. 1, 136, tradat ei populum et commendet, ἐπιτράποι. τραπεῖν πεδίον, Ist. 8, 88, ut quidam legunt: male, ut videtur; nam πεδίον dicitur τραφεῖν, educasse, nutrivisse, hunc virum pientissimum. τέτραπται, sc. ἡ πόλις ἥδε, ἡ Αἴγινα, Ist. 5, 28, conversa est, ἀνὰ κέλευθον καθαρὰν, in viam puram. τετραμμένον πρὸς ἡσυχίαν, Ol. 4, 27, conversum ad tranquillitatem.

τρέσε, τρέσσε, pro ἔτρεσε, vide sub ΤΡΕ'Ω prope medium.

Τρέφω, f. θρέψω. (Τρέω) coagulo, condenso, πηγνύω, πυκνόω. nam est a τρέω, aut τρέπω, nam condensata vel condensanda contorquentur quasi: et θ futuri est differentiæ causa a futuro verbi τρέπω. primaria notio est, *stärken, stark und dichte machen, (to strengthen, to make strong and compact.)* hinc deinde est: alo, nutrio, educo, *ich nähre, ernähre, füttere, ziehe auf, (I nourish, support, feed, bring up.)* ἥμισυ γάλακτος θρέψας, i. e. πήξας, ι, 246, quum dimidiam partem lactis coagulo densasset in caseum. hinc est ἡ τροφαλὶς, ίδος, i. e. ὁ τυρὸς, caseus. πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν (perf. m.) ἅλμη, ψ, 237, multa salsugo circa corpus densatur et hæret, *viel schleim vom seewasser hänget sich an die haut, (much deposited salt from the sea-water adheres to the skin,)* si quis diu in æquore natat. ab hoc significatu est ὁ θρόμβος, ου, grumus, concreta et condensata humiditas. notio alendi et habendi vel continendi in se, crebrior est. ὕλη τρέφει ἄγρια, sylva alit et continet in se feras, E. 52. φάρμακα τρέφει χθὼν, Λ, 740, medicamina fert terra. ἀνὴρ ἔρνος ἐλαίης, P, 53, nutrit vir et curat plantam olivæ. ἅτε ὕεσσι τρέφει ἀλοιφὴν, ν, 410, quæ porcis alunt et augent lardum, *davon die schweine speck setzen, (on which hogs grow fat.)* οἰκωφελίη τρέφει τέκνα, ξ, 223, res domestica educat liberos. οὐδὲν ἀκιδνότερον ἀνθρώπου τρέφει γαῖα, σ, 129, nihil infirmius et miserius homine habet et alit tellus. ὤ μοι, τέκνον ἐμὸν, τί νύ σε ἔτρεφον αἰνὰ (neutr. plur. adverbialiter, infeliciter) τεκοῦσα, inquit mater ad Achillem, A, 414, cur tandem te educavi et nutrivi. κύνας ἔτρεφον ἐν μεγάροις, X, 69, canes alebam domi, *ich hielt hunde, (I kept dogs.)* τὸν μὴν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ε, 135, inquit Calypso de Ulysse, quem naufragum et egentem exceperat hospitaliter. καί με ἔτρεφον αὐτοὶ, et qui ipsi me educarunt, ξ, 141, de parentibus. sic, σὺ δέ με ἔτρεφες, αὐτὴ, τ, 482, inquit Ulysses

ad nutricem olim suam. κύνες οὓς ἔτρεφες, κατέδονταί σε τάχα, φ, 364, canes, quos alebas, comedent te; et τάχα est vox minantis. πύκα δ' ἔτρεφε δῖα Θεανὼ ἶσα φίλοισι τέκεσσι, Ε, 70, accurate eum educarat illa similiter ac suos proprios natos. πατὴρ, ὅς σε ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Θ, 285, qui te educavit parvulum. sic de patre, Χ, 480, ubi Andromache dicit, ὅ με ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν. et λ, 67, ἐόντα. de matre vero, vel nutrice, α, 435. ψ, 325. μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα Τρωσὶ, Jupiter eum magno malo Trojanis aluit et educari sivit, Ζ, 282. τὸν δ' ὁ γέρων εὖ ἔτρεφεν καὶ ἀτίταλλεν, Π, 191. et 203, χόλῳ ἄρα σε ἔτρεφε μήτηρ, felle lactavit te mater. Πηλεύς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι Τρωσὶ, Χ, 421. ἔτρεφε, δ' ἐνδυκέως, me hospitem advenam, Ψ, 90, nutrivit diligenter. et 142, χαίτην ποταμῷ, comam aluit et densam sibi crescere fecit, ut fluvio eam deinde desectam sacraret. ἣ Ναυσικάαν, quæ serva pro nutrice et educatrice fuit Nausicaæ, η, 12, virgini regiæ. et 256, ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε, inquit Ulysses de Calypsone; quæ me suscipiens accurate excepit hospitio et aluit. sic et ψ, 335. γρηῦς, ἣ σφέας τρέφε, ω, 388, anus, quæ eos educaverat. Ἐρεχθῆα ποτὲ Ἀθήνη θρέψε, Β, 548, educavit eum. et 766, τὰς ἵππους Ἀπόλλων, equas pavit, vel et, educavit. ὁ Κισσῆς τόνγε τυτθὸν ἐόντα, Λ, 223. ὅς σε πάρος περ τυτθὸν, Ν, 466. ὃς Χίμαιραν, Π, 329, aluit et educavit. ἥ με ἔτεκε ἥ με ἔθρεψε, β, 131, quæ me peperit quæ me educavit: et posterius pæne plus est quam prius, nam multæ matres pariunt quidem, sed non alunt; imo ne pariunt quidem libenter. οὓς δὴ μηκίστους Ἄρουρα, λ, 308, quos longe procerissimos aluit Terra. nam τὸν Τιθυὸν etiam ἔτεκεν ἡ Γῆ, non solum ἔθρεψεν ut hos. κύνες, οὓς συβώτης, ξ, 22, canes quos alebat subulcus. μὲ αὐτὴ ἅμα Κτιμένη, ο, 362, educavit. κύνα, canem educavit, ρ, 293. τὸν θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον, ξ, 175, Telemachum educarunt dii, similem plantæ oleagineæ. τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε μήτηρ, μ, 134, ubi est manifestum πρωθύστερον. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, Σ, 57, inquit Thetis de Achille: hunc ego educans velut plantam in fœcundo arvo. sic et 438, coll. 436. ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, Ω, 60, educavi accurate; inquit Juno de Thetide. Ὀρέστης μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐν πολλῇ, inquit Agamemnon; educatur mihi, Ι, 143, 285. τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ο, 364, cum hac simul educatus sum, coll. 362. ἕως θρέψαιο φαίδιμον υἱὸν, τ, 368, ut educare posses splendidum filium, id rogabas deos. Τληπόλεμος ἐπεὶ οὖν τράφ' (ἐτράφη) ἐνὶ οἴκῳ, postquam educatus est domi, Β, 661, *als er gross gezogen war, (when he had grown up.)* sic, ὃς τράφη ἐν Θρᾴκῃ, Λ, 222. ἐν δήμῳ Ἰθάκης, Γ, 201. ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν, sicut educati sumus, sc. ὁμοῦ, simul, Ψ, 84, coll. 85. ἅμα τράφεν (pro ἐτράφησαν) ἠδὲ ἐγένοντο, Α, 251, simul educati et nati fuerant, sc. cum Nestore; nam is vivendo superavit omnes æquales. et 266, κάρτιστοι δὴ κεῖνοι τράφεν ἀνδρῶν, fortissimi sane virorum educati erant isti. ὅσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, δ, 723, inquit Penelope. ἵνα τ' ἔτραφεν ἠδ' ἐγένοντο, κ, 417, ubi educati et nati erant, *wo sie gezogen und geboren sind, (where they were bred and born.)* πολλοὶ υἱέες ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο, ξ, 201, et vides πρωθύστερον, quod et Germanorum communis usus imitatur. cave ergo audias criticos inepte anxios, quibus talia vitiosa videntur: nam sicut in demonstrando licet progredi a posteriori ad prius, et a priori ad posterius; sic et in narrando perinde est. λέοντε δύω ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης, leontes duo educati sunt a matre in profundæ arbustis sylvæ, Ε, 555, ubi est τρόπος ἐτυμολογικὸς, nam τὸ τάρφος est a τρέφω. οὐκ ἐμὲ νήϊδα οὕτως ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, pro τραφῆναι, Η, 199, non me rudem adeo arbitror in Salamine natum educatumque esse; inquit Ajax. υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε, sc. Ζεὺς, Σ, 436, postquam mihi dedit filium nasci et educatum esse. οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε, γ, 28, non te diis iratis natum educatumque credo. Ἕκτωρ, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος, qui hic educatus est fortissimus, Φ, 279, pro ἐτράφη, cum Ionica reduplicatione prioris consonæ. ἵπποι, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοὶ, ionice pro ἐτράφησαν, Ψ, 348. ὁ ἡ τρόφιμος post Homerum dictus est ὁ τραφεὶς ὑπό τινος, educatus ab aliquo; sicut et ὁ ἡ τρόφις, ιος, et ὁ θρεπτός: sed poëta eo sensu hæc nomina non adhibuit. servi autem in domo domini educati non dicti sunt τρόφιμοι, sed liberi tantum: nam servi tales dicti δεσπόσυνοι ἢ δεσπόσιοι. cæterum vides, τρέφειν de educatione parvorum natorum maxime poni; ut metaphora ex πηγνύειν fiat luculentior ἡ τροφὴ (quod nomen poëta ignorat) varia apud varias gentes: de qua re fuse agit Eustathius ad Ν, initio. Pindarus in sensu latiori τὸ τρέφειν sæpe posuit. ἐμοὶ Μοῦσα καρτερώτατον βέλος τρέφει, mihi Musa fortissimum telum alit, i. e. vim poëticam, Ol. 1, 180, auget et conservat; ea ars sola est meum instrumentum. ὃν πόντος τρέφει, quem mare nutrit, i. e. nauta, piscator, Ist. 1, 68. οὐ πάντας θρέψει μία μελέτη, Ol. 9, 160, non omnes alet unum studium: non omnes sequimur idem studium. ὅν ποτε Κιλίκιον ἄντρον θρέψε, Py. 1, 32, quem Typhoa olim id antrum aluit et educavit. sic, τέκτονα ἀνωδυνίας, Py. 3, 10, educavit effectorem et artificem indolentiæ, Æsculapium. θρέψε τὴν αἰχμὴν Ἀμφιτρύωνος Ζεὺς, Ne. 10, 23. aluit et prolongavit pugnam ejus. Κενταύρου κοῦραι ἔθρεψάν με, Py. 4, 183, inquit Jason; Chironis filiæ educarunt me. ἀείδεται, θρέψασα ἥρωας, Py. 8, 37, celebratur insula, quæ educaverit heroas. θρέψαι φῶτα δυνατὸς, Ne. 2, 19, educare virum fortem potest ea insula. Χείρωνι τράφεν (ἔτραφε) Ἰάσονα, educavit eum, Ne. 3, 93. Χείρωνι ἔδωκαν τράφεν, Chironi dederunt eum educandum, Py. 4, 205, pro τραφεῖν, terminatione Dorica, et æolice retracto accentu. sic et ἡ τράφοισα, pro τραφοῦσα, nutrix, Py. 2, 82, ubi οι est Doricum, accentus Æolicus. θρέψατο παῖδα, educavit filiam, Py. 9, 32. et 154, θρέψαντό νιν, educarunt illum. sic, αὐτὸν δράκοντες, Ol. 6, 78, nutriverunt eum. et 57, τραφεῖσα, educata. τραφέντα, educatum, Ist. 8, 35. τὰ θρέμματα dicuntur μόνα τὰ τετράποδα. ἡ τροφαλὶς, ίδος, condensata massa. hinc τροφαλὶς Σικελὴ τυροῦ, *ein Sicilianischer grosser käse, (a large Sicilian cheese,)* Aristoph. Vesp. 834, ut notetur τροχὸς μέγας τυροῦ. ὁ βιοθρέμμων, ονος, vitam alens et ea quæ ad victum pertinent, est epitheton solis, Aristoph. Nub. 570.

τρέχω, f. θρέξω. (Τρέω) curro, torqueo me et circumago. idem quod obsoletum δρέμω. Iones dicunt τρέκω et θρέκω. ἄγχι μάλα τρέχει, valde prope currit curru suo, Ψ, 520. ὁτὲ μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι ῥεῖα μάλα, ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι, pro ἔθρεξαν, ionice, Σ, 599, 602, ubi priore loco, notat saltationem in circulum, posteriore vero saltationem parallelam, vel directa serie. τὸ δὲ (τρύπανον) τρέχει, terebra circumtorquet se assidue, ι, 386, ubi quoque ἐπιδινήσεως positum verbum; ut etymologia appareat. τρέχων ποσὶ, Ol. 10, 77. τὸ ἴτω τρέχον, procedat id currens, Py. 8, 45.

ΤΡΕ´Ω, f. έσω. verto, torqueo, *ich drehe, wende, (I turn, twist;)* in specie, tergiversor ex metu, paveo: tremo, *ich bewege mich zitternd, (I tremble:)* tero, attero, *ich reibe, dresche, (rub, thrash.)* ab hoc themate est et τρύω, f. ύσω, et ἡ τρύμη, et τρυμαλιὰ i. e. ὀπὴ τῆς βελόνης, et ἡ τρυτάνη τοῦ ζυγοῦ, fissura illa in jugo lancium in qua lingula illa versatur; et deinde per synecdochen libra: et τρυπάω cum suis, e. c. ἐκτρυπῆσαι, i. e. λάθρα μετὰ βίας ἐξελθεῖν, et εἰστρυπᾶν, i. e. παρεισελθεῖν. ab eodem τρέω est et τρίβω cum suis, et τραίνω et τετραίνω, ὃ ἔργον ἐστὶ τῶν τερέτρων, unde est τρανὸς et τρανὴς: ab eodem τρέω est et τρώγω unde ὁ τράγος: et ἡ γρώνη, quasi τρώνη τις, i. e. τετρυπημένη πέτρα: et τρώω quod ionice notat βλάπτω: et τορέω, unde ὁ τορὸς λόγος, et τεκτονικὸς τόρος, et τορεύειν, et ὁ τόρνος: et τείρω cum suis, et τὰ τείρεα, i. e. ἄστρα, et τὰ κατ' οἴκους τέραμνα, ὡς τειρόμενα εἰς γλυφήν: et ἡ τερηδὼν τὸ ζωΰφιον quod in lignis et ossibus nascitur: et ὁ τέρην, et ἀτειρὴς, a quo τὸ ἀτέραμνον, i. e. δυσέψητον ὄσπριον, et ἦθος ἀτέραμνον i. e. τὸ ὠμὸν καὶ ἀνύπεικτον, et ὕδατα ἀτέραμνα, τὰ πυκνοῦντα καὶ οὕτω σκληρύνοντα, etc. pro τρέω dicitur et τερέω, f. έσω, terebro: unde est τὸ τέρετρον. apud antiquos ergo primaria notio τοῦ τρεῖν est, vertere, convertere, vertere tergum, *umdrehen, (to turn round:)* ex hac deinde facta est metaphorica notio, trepidare, tremere, *zittern, (to tremble,)* pavere, tergiversari. inde est deinde τράω, τιτράω, τίτρημι, fut. τρήσω, perforo, terebro. inde apud Plat. in Phædone, de terræ κοιλώμασιν, ea εἰς ἄλληλα συντετρῆσθαι, § 60, Edit. Fisch. perforata esse versus se invicem. dicitur et τιτραίνω. καιομένας δετὰς τρεῖ ὁ λέων, Λ, 553. Γ, 663, ardentia ligna aversatur leo et extimescit, *er drehet sich vor denen und will nicht hinan, (he turns from them and will not advance.)* et 322, αὐτοὶ τρεῖτε ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε, vos ipsi tergiversamini nimium quantum, nec pugnatis acriter. Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε τι τάρβει, Φ, 288, O Achilles (inquit Neptunus cohortans) ne jam nimium tergiversare et dubita, neque turbare animo: quibus verbis, Achille indignis, eo magis animum ejus acuebat. ἀντίον εἶμι αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, obviam vado illis, tergum vertere mihi non permittit Minerva, i. e. ingenium meum, Ε, 256, coll. 249, 252, ubi apparet, τρεῖν de retrocessione et de fuga, poni. cæterum in οὐκ ἐᾷ est ¯˘¯ loco ¯¯; *den rücken ihnen zu wenden verbietet mir mein edler geist, und meine grundsätze, (my noble spirit and my principles forbid me to turn my back to them.)* sic et Λ, 545, τρέσσε (pro ἔτρεσε) δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, coll. 544, 546, retrocedebat, scuto in tergum rejecto, subinde respectans, lento gradu; nam vim hostium nimiam fore videns, consulto cedebat Ajax et regrediebatur ad suos: et ἐφ' ὁμίλου est, in turba congregatorum hostium; in ea, inter cedendum, huc illuc se vertebat (ἐντροπαλιζόμενος, quod confer) et oculis intentis, παπτήνας. et 744, Ἐπειοὶ ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, i. e. ἔντρομοι ἔφυγον, cesserunt retro aliorsum alius. τρέσσε δὲ παπτήνας, Ρ, 603, retro cessit oculis sollicitis. ἀλλ' ὅγε ἔτρεσε, Ο, 586, coll. 588, φεύγει. et 589, ὣς τρέσε Νεστορίδης, et 591, στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων: ex qua collatione apparet, τρεῖν et φεύγειν esse idem, tergum vertere, οὐ μένειν, μετὰ δέους φεύγειν. sic, τρέσσε δὲ Ἕκτωρ τεῖχος ὑπὸ Τρώων, λαιψηρὰ (neutrum adverbialiter) γούνατα ἐνώμα, Χ, 143, retro fugit ad mœnia, et pedes celeriter movit. πάντας ἕλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν, Τ, 15, omnes cepit tremor, neque aliquis sustinebat recta intueri, sed convertebant se aliorsum. et sermo est de militibus Achillis, conspicientibus arma fulgentia ducis sui, quæ summopere admirabantur, nec fulgorem eum poterant sufferre oculis, quos avertere cogebantur. ex quo loco vis verbi propria satis apparet: *sie dreheten*

sich davon weg, weil ihnen die augen wehe davon thaten, (they turned their heads another way because their eyes were dazzled.) τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη, ζ, 138, ubi sermo est de ministrabus Nausicaæ, diffugientibus, cum viderent adventantem virum nudum; coll. 139, οἴη ἔμεινε, et 141, στῆ ἀντασχομένη, stetit facie contra virum directa, et 199, στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι, πόσε φεύγετε; ubi rursum vides, positam vocem ἐπὶ φυγῆς. τρέσσαι δὲ, ad fugiendum, N, 515, ubi notat, μετὰ δέους τραπῆναι καὶ τρέχειν, coll. 516, *sich umzudrehen und zu fliehen, waren seine füsse nicht mehr leichte genug, (his feet were no longer light enough to turn and flee.)* ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε Ζεὺς ἐνῶρσε φόβον, Ξ, 522, viris metu fugientibus, quando Jupiter iis fugam injicit. et his locis Sigma duplicatum est ob metrum: εἰς φυγὴν τραπέντων. hinc timidus aliquis et semper tergiversans aut tergum dans, dicebatur Athenis ὁ Τρεσᾶς: sicut alius ὁ Χεσᾶς, διάῤῥοιαν γαστρὸς πάσχων frequenter. Vide sub τρομέω.

τρῆμα, τὸ, τρηματίτης, ὁ, vide sub κύβος.

τρήρων, ωνος. ὁ ἡ. (Τρέω) commune epitheton columbarum: pavidus, εὔτρεστος, qui facile terretur et in celerem fugam vertitur. nam διὰ ἀσθένειαν εὐλαβὴς ἡ ὄρνις αὕτη. est a τρέω, et τρεῖν est εὐλαβεῖσθαι, vereri, metuere, fugere. βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθματι ὁμοῖαι, ibant ambæ, pavidis columbis ingressu similes, E, 778, de Junone et Minerva, auxilio venientibus exercitui Græco. κίρκος οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν, X, 140, accipiter impetum dare solet in pavidam columbam. ἐξέδησε ποδὸς τρήρωνα πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ, Ψ, 853. 855, 874. πέλειαι τρήρωνες Διῒ ἀμβροσίην φέρουσι, μ, 63. αἰετὸς εἶχε πέλειαν, υ, 243. et est hoc epitheton loco nominis substantivi, sic ut τρήρων πέλεια per appositionem notet unam rem.

τρήσω, fut. verbi τίτρημι, vide sub ΤΡΕ'Ω prope medium.

τρητὸς, ὴ, όν. (Τρέω) perforatus, pertusus. terebrando et pertundendo fabricatus, *mit bohrern und schneidemessern verfertiget, gedrechselt, (made with augers and cutting knives.)* ἐν τρητοῖς λεχέεσσι, Γ, 448, de lecto dormitorio Paridis et Helenæ: et pluralis est pro singulari. sic de lecto funerali Hectoris, in quo corpus ejus visendum exponebatur, Ω, 719, quod λέχος ibi pluribus describitur, *ein paradebette, (a bed of state.)* et de lecto dormitorio Telemachi, α, 440. de lecto hospitali in domo Nestoris, γ, 399. Alcinoi, η, 345. de lectis filiorum regis Æoli cum conjugibus, κ, 12. ergo λέχος τρητὸν pertinet ad nobiles, et est τεκτονηθὲν, opponiturque τῇ στιβάδι, *dem streulager auf der erde, (a bed of straw on the ground.)* conf. λέχος et δέμνιον. πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο, ν, 77, rudentem solverunt a perforato saxo, per quod foramen erat factum ad alligandam ei navem. talem lapidem ὁ Λυκόφρων vocat γρώνην, a γράω i. e. ἐσθίω. nisi fortasse etiam notari potest saxum oblongum, et arte cæsum politumque, ut ei circumvolveretur funis. nam quid, si τὸ τέρετρον quoque notat, apud lignarios fabros, *einen hohel, (a plane,)* et apud fabros saxa cædentes, *einen meissel, (a chisel,)* vel simile? cæterum τρητὸς est a τετρῆσθαι, διὰ τὰς ἐν ταῖς κλίναις κατατρήσεις, a τράω, τετραίνω.

τρήχω, f. τρήξω. (Ῥάω) sum asper et salebrosus. it. sum perturbatus et inquietus. τετρήχει δὲ ἀγορὴ, concio erat aspera et clamosa et perturbata, *war unruhig, (was tumultuous,)* tumultuosa, B, 95, τετάρακτο, ταραχώδης ἦν: nam talis esse solet ἡ δημοτικὴ ἄθροισις, congregatio plebis. sic, Τρώων ἀγορὴ ἐγένετο δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύραις, H, 346, pro τεταραχυῖα, nam videri possit, esse h. l. per syncopen, et mutato ionice α in η a ταράσσω. sed est a τρήχω, ob cognationem horum verborum.

τρίαινα, ης. ἡ. (Τρέω) tridens, hasta tricuspis: sceptrum tricuspe, quod appropriatur Neptuno, quia aqua tria continet et efficit, aquam ipsam, aërem, terram; et quia ex aqua omnia nata. hinc et uxor ejus vocatur ἡ Ἀμφιτρίτη, et filius ὁ Τρίτων, ωνος. nam τῷ τρὶς in hoc nomine notio multitudinis infinitæ etiam inest, unde et τρίαινα instrumentum multarum cuspidum notat. erat et piscatorum τρίαινα ἰχθύκεντρος, ad quam respicitur λ, 124. Ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, M, 27. ἑλὼν, δ, 506. ι, 292. est et instrumentum rusticum ἡ τρίαινα, quæ terræ glebas versat; unde est τριαινόω, effodio terram hoc instrumento, Aristoph. Pax, 569, τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ τὸ γήδιον, vertere ligone rusculum dulce, coll. 566.

τριαινόω, vide supra.

τριάκοντα, et ionice τριήκοντα. (Τρέω) triginta. νέες, naves, B, 516, 680, 733.

τριακόσιοι, αι, α. (Τρέω) trecenti. καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεσσι μαχοίμην, σὺν σοὶ πότνια θεὰ, inquit Ulysses ad Minervam, ν, 390, vel contra trecentos viros pugnaverim ego tecum, i. e. contra quemvis numerum. μῆλα τριηκόσια, φ, 19.

τριακοστὸς, ὴ, όν. (Τρέω) trigesimus. τριακοστὴν νίκην, Ol. 8, 87.

τριὰς ἀγαθῶν, vide sub ἀγαθὸς, ad medium.

τριβακὸς, ὁ, vide sub νηπύτιος, et Τρίβω.

τριβὴ, ἡ, vide sub Τρίβω.

τρίβος, ἡ, vide sequens, et sub στείβω.

Τρίβω, f. ψω. (Τρέω) tero usu, *ich reibe, nutze ab, (I rub off, wear off;)* comminuo, *zerreibe, (I rub to pieces;)* tundo, premo, *drücke, (I press.)* est a τρῶ, a quo est τείρω, et inde τρίβω, quod valde cognatum est cum τρέπω. hinc ἡ ἀτραπὸς, via trita, certissime a τρίβειν cum α intensivo est. τριβέμεναι (τρίβειν) κρῖ λευκὸν ἐν ἀλωῇ, terere hordeum in area, *gerste zu dreschen und aus den ähren herauszutreiben auf der tenne des ackers, (to thrash barley, and separate the grain from the ears on the thrashing-floor of the field,)* Υ, 496, ubi simul modus triturandi per boves describitur. idem fere hoc sensu est quod στείβειν ἢ στίβειν, unde ἀστιβὴς ὁδὸς est ἡ ἄτριπτος, non multum trita via. μοχλὸν τρίψαι ἐν ὀφθαλμῷ, pro ἐντρίψαι, vectem torquendo intundere in oculum Cyclopis, ι, 333, ubi valde proprie positum. μηκέτι ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν, inquit Achilles ad luctatores pertinaces et viribus fere pares, Ψ, 735, ne amplius obnitimini vobis invicem, neque atterimini molestiis malis, *nutzet euch und eure krafte nicht weiter mühsam ab, (cease to exhaust yourselves and your strength.)* hinc est ἡ τρίβος, i. e. ὁδός. et ὁ τρίβων, ωνος, τὸ τετριμμένον ῥάκος, *ein abgetragen kleid, (a threadbare garment.)* et ὁ τριβακὸς, i. e. ὁ ἐντριβὴς πράγμασιν, usu tritus et exercitatus homo, qui et attice ὁ τρίβων, ωνος, dicitur, veterator. *ein durchtriebener, (a crafty knave,)* Eurip. Rhes. 625. coll. 499, ubi τρίμμα notat idem. sic et Aristoph. Nub. 259, λέγειν γενήσει τρίμμα, in dicendo fies exercitatissimus, coll. 446, περίτριμμα δικῶν, in litibus agendis valde exercitatus. et Aves, 430. τρίβειν et de tempore dicitur: τρίβειν χρόνον et χρονοτριβεῖν, terere tempus. οἱ οἰκότριβες sunt οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, vernæ, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι οἴκῳ καὶ κατατετρίφθαι ἐν αὐτῷ. conf. νηπύτιος. ὁ τρίπτης, ου, frictor. τὸ τριβώνιον, ου, toga vetula et detrita usu ἡ τριβὴ, opera, labor. ἀξίαν τριβὴν ἔχει, habet operæ pretium, Æsch. Prom. 640. Vide sub ΤΡΕ'Ω.

τρίβων, ὁ, vide supra, sub ῥάκος, et νηπύτιος.

τριβώνιον, τὸ, vide sub Τρίβω.

τρίγε pro ἔτριγε, vide sub κρίκω.

τρίγλα, ης. ἡ. (Τρέω) mullus piscis. sic dictus priscis, quia est τρὶς γεννῶσα τοῦ ἔτους, ter pariens anno. hinc Dianæ, i. e. lunæ, sacer, quæ tres habet phases. physicis videtur ἡ τρίγλα ἄστυτις εἶναι, erectionem membri impediens: hinc poëta ille de ea, οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι, i. e. ἐρώστρια τοῦ κατ' ἄνθρωπον σπερματικοῦ νεύρου, non solet nervorum amatrix esse; et additur, καὶ στύματα (i. e. τὰς τοῦ αἰδοίου τάσεις, intensiones, erectiones) μισεῖ. *eine barbe oder barme, (a barbel.)* Vide sub Ἄρτεμις in R. aliquanto sub medio.

τρίγληνος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) quod tribus fulget luminibus et quasi stellis. ἐνῆκε λοβοῖς (auriculis suis perforatis immisit Juno) ἕρματα (inaures) τρίγληνα, μορόεντα, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴ, Ξ, 183, ubi Juno, ornans se accurate, describitur; et ista ἕρματα erant τριόφθαλμα, ἃ οἱ Ἀττικοὶ τριοττια ἢ τριοττίδας καλοῦσι, *ohrengehange von drey glänzenden pommeln oder steinen, (ear-pendants with three drops or stones.)* sic et σ, 297, ubi δύω ἕρματα allata dono narrantur. τρίγληνα quidem in genere possent esse, ἀξιοθέατα, πολλῆς γλήνης (i. e. θέας) ἄξια: sed præstat illa specialior explicatio.

τρίγλυφα, τὰ, τρίγλυφοι, αἱ, vide sub γλάφω.

τριγλώχιν, ινος. ὁ ἡ. (Κλάω) tres curvaturas longas habens, tres angulos ex curvo prominentes: quæ est figura, qualis in nostris gladiis, qui *schilfklingen, (three-edged swords)* vocantur. τριγλώχιν ὀϊστὸς, E, 393, sagitta tricuspis vel triangularis. sic ἰῷ τριγλώχινι, Λ, 507. priori loco citato sermo est de Hercule, qui tali sagitta vulnerarit Junonem ad dextram mammam: et ibi quidam afferunt allegoricam explicationem, quasi Hercules sit ὁ φιλόσοφος λόγος, ratio philosophans, cujus modus est triplex, ἠθικὸς, φυσικὸς, μαθηματικὸς, et qui adipiscitur divina et humana. Sed ejusmodi allegoricæ nimis quæsitæ expositiones nimium quantum sunt ineptæ.

τρίγχιον, τὸ, vide sub θριγκός.

τρίδουλος, τὸ, vide sub τρίς.

τριέμβολον, τὸ, vide sub ἐμβάλλω, ad finem.

τριετηρὶς, ίδος. ἡ. (Ἔω) triennium, spatium trium annorum. ταυροφόνῳ τριετηρίδι, Ne. 6, 69, tauricida trieteride; nam ludi Isthmici quovis anno tertio celebrabantur, et tauri Neptuno multi sacrificabantur.

τριέτης, εος. ὁ ἡ. τὸ τρίετες. (Ἔω) trium annorum spatio, *drey-jährig, (the space of three years.)* τρίετες ἔληθε, per triennium latuit ita agens, β, 106. ω, 140. τρίετες μέγαρον κατακοιρανέουσι, ν, 377, per triennium dominantur in domo proci isti.

Τρίζω, f. ξω. (Τρέω) strido. est verbum factum ex sono τῶν τερουμένων, attritorum; ut ergo appareat, pertinere ad radicem τρέω, torqueo, tero. τετρίγει (plusquamp. medii) νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, Ψ, 714, ubi sermo est de luctatoribus, qui ita valide apprehendebant alter alterius nudum tergum, ut id strideret. sic χιὼν (nix) dicitur τετριγέναι (stridere, *zu knirschen, zu pfeifen) (to creak, scranch)* πατουμένη πλατεῖ ποδὶ, si calcatur aspera hieme pedibus. et ὁ θυμομαχῶν (animo iratus) τέτριγεν ὀδόντας, stridet dentes. τοὺς κατήσθιε ἐλεεινὰ τετριγῶτας, B, 314, de passerculis, quos ingens serpens correptos devorabat, miserabiliter pipilantes. et est particip. perf. m. pro τετριγότας, ob metrum. ejusmodi aviculæ, extra luctum,

τιτίζουσιν, at in luctu τρίζουσι. cæterum a τιτίζω est ἡ τίτις, ιος, avicula parva. perdices dicuntur τιτυβίζειν et κικκαβάζειν et κικκαβᾷν et κακκαβίζειν, unde perdix ipsa dicitur et ἡ κακκάβη, quæ vox etiam notat vas æneum, a sono quem reddit percussum. hæc omnia verba ficta ex sono. ἡ ὀλολυγὼν, avis alia, ὀλολύζει. ψυχὴ τετριγυῖα, Ψ, 101, de anima, quæ apparuerat, abeunte rursus cum gemitu et indignatione. sic et, ταὶ δὲ (ψυχαὶ μνηστήρων) τρίζουσαι, ὡς ὅτε νυκτερίδες τρίζουσαι ποτέονται, ὣς αἱ τετριγυῖαι ἅμα ἤισαν, ω, 5, 7, 9, sicut cum vespertiliones stridentes volant, sic illæ animæ stridentes luctu sequebantur Mercurium deductorem suum ad inferos. nam sine nervis anima firmiorem sonum edere non potest, quam qualem vespertilio. notat ergo κλαυθμυρισμὸν miserabilem. Vide sub κρίκω.

τριηκόσιοι, αι, α. (Χάω) trecenti. τριηκόσια, sc. ζῶα, Λ, 696. τριηκόσιοι καὶ ἑξήκοντα, ξ, 20, porci in villa Eumæi, et quidem castrati mares; nam suum aliarum erat multo major numerus.

τρίλλιστος, (pro τρίλιστος) ου. ὁ ἡ. (Λίγγω) sæpe expetitus votis, qui valde rogatur. nam τρὶς notat multitudinem. Ἀχαιοῖς ἀσπασίη τρίλλιστος ἐπήλυθε νὺξ, Θ, 488, ubi vides notionem passivam. alibi notare potest et active. cæterum hæ formæ possunt etiam abjicere Sigma.

τρίμμα, τὸ, vide sub Τρίβω.

τρίναξ, ἡ, vide sub Θρίναξ.

τρίοδος, ου. ἡ. (Ἕω) trivium, via publica. κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον, per trivium alternans gressus, Py. 11, 59, ubi ante et retro gradiuntur homines: et id opponitur ὀρθῇ κελεύθῳ. imo ἀμευσίπορον est varias declinationes et curvaturas habens, pro ἀμειψίπορον, ab ἀμεύω, i. e. ἀμείβω, permuto. idem et ἀμασίπορον dici potest per dialectum. conf. id adjectivum.

τριόδους, οντος. ὁ. (Δάω) tridens. tres dentes, i. e. cuspides, habens. et sic vocatur sceptrum Neptuni. τριόδοντος, Ol. 9, 44, tridentis, i. e. Neptuni ipsius, per synecd. ἀμαιμακέτου τριόδοντος κρέσσον βέλος, Ist. 8, 74.

τρίπαλαι, τριπέδων, ὁ, vide sub τρίς.

τρίπλαξ, ακος. ὁ ἡ τό. (Τρέω) triplex, *dreifach, (triple.)* ἄντυγα τρίπλακα, Σ, 480, i. e. τρίθετον, κατὰ τρεῖς πλάκας, et id metaphorice pro, firmum, validum. nam sermo est de ambitu exteriore scuti. etiam δίπλαξ poni potest de aliis quam de ὑφάσμασι, cum hoc loco ἡ ἐλατὴ ἄντυξ, malleo confectus orbis extimus scuti vocetur τρίπλαξ. hinc est τριπλάσιος, ία, ιον, triplo major vel amplior. παρέθηκεν ἡμῖν ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου, apposuit nobis gallum triplo majorem quam grandis Cleonymus est, Aristoph. Acharn. 88, nam is Cleonymus erat ampla statura, et ridebatur ob voracitatem et obesitatem inertiamque, simul et imposturam.

τριπλάσιος, ία, ιον, vide supra.

τρίπλευρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) tria quasi latera habens utrimque; i. e. valida valde latera habens. est apud Pindarum epitheton bovis vel tauri fortissimi, Py. 4, 419, τριπλεύρῳ φυῇ, staturæ amplissimæ. ubi Schmidius tamen, eodem sensu, habet ἐριπλεύρῳ, *dem starkseitigen, starkribbigen, gewäsche, (with large strong sides, of great bulk.)*

τριπλῆ, (Τρέω) adverbium, tripliciter, triplo. ortum ex contractione fœminini τριπλόῃ in ablativo, contr. τριπλῇ, cui adverbialiter posito nullum subscribi debet Iota; quod in omnibus talibus, in η desinentibus adverbiis, est observandum. τριπλῆ ἀποτίσομεν, Α, 128.

τριπλόος, όη, όον. (Τρέω) triplex. καλλίνικος τριπλόος, sc. ὕμνος, Ol. 9, 3.

τρίποδες Ἡφαίστου, vide sub τεύχω, prope initium, et τρίπους, prope finem.

τρίπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) tribus urbibus habitata terra. est epitheton insulæ Rhodi, τρίπολιν νῆσον, Ol. 7, 34.

τρίπολος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) qui ter vertitur, *was dreymal umgewendet wird, (what is turned over thrice.)* et sic vocatur ager ter aratus. πίειραν ἄρουραν, εὐρεῖαν, τρίπολον, Σ, 542, toties enim ager debuit præparari: ἦρος (veris tempore) πολεῖται, θέρους νεᾶται, καὶ τρίτος περὶ αὐτὴν κάματος ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, ε, 127, τῇ τρίτον ἐστραμμένῃ: et h. l. notatur consequentia hujus ternæ arationis, seges stans alte, *im hohen korne, auf dem saat-acker, (in the high corn, in the cornfield.)*

τρίπους, οδος. ὁ. et ob metrum τρίπος, οδος. ὁ. (Πάω) tripes, *ein dreyfüssig geschirr, (a tripod, a vessel with three legs.)* duæ species ejusmodi vasorum antiquitus erant: una, quæ et ὁ λέβης dicebatur, erat ἐμπυριβήτης καὶ λοετροχόος, *ein kessel, auf drey füssen, darinn man wasser warm machete zum baden, (a tripod for warming water for bathing.)* altera, erat ἄπυρος, qui et κρατὴρ dicebatur, in quo vinum aqua temperari solebat, *ein grosses weingeschirr auf drey füssen im tafelgemache, aus welchem in die trinkbecher gegossen oder geschöpfet wurde, (a large vessel on three legs for holding wine in the dining apartment, out of which the liquor was poured or laded into the goblets.)* et hæc posterior species erat nobilior, Baccho sacra. et quia in vino multa veritas: hinc et Apollini Pythio tripos sacer, ob veritatem oraculorum; et hic Delphicus tripos formatus erat fere, ut ille convivialis, tribus pedibus fultus, ex anteriore parte vero ita incisus ut sacerdos in eo sedere posset. proverbium est, οἶνος καὶ ἀλήθεια: hinc tripos et veritas synonyma putantur; et, ex tripode dictum, est, verissimum dictum. recentiores τὸν τρίποδα posuere pro τραπέζῃ, e. c. Xenophon: ἐπεὶ δὲ ὁ τρίπους (i. e. ἡ τράπεζα) ἤρθη, κατὰ χειρῶν ἐχέομεν, i. e. ἐνιπτόμεθα, *nach aufgehobener tafel wuschen wir uns die hände, (after the repast we washed our hands.)* μέγα κεῖται ἄεθλον (præmium certaminis) ἢ τρίπος ἠὲ γυνὴ, Χ, 164, ubi sunt duæ species præstantissimorum præmiorum in certaminibus. περὶ τρίποδος ἔμελλον θεύσεσθαι, Λ, 699, de tripode certaturi erant cursu. ἢ τρίποδος περιδώμεθα ἠὲ λέβητος, Ψ, 485, et h. l. τρίπους non multo præstantior lebete. πῦρ ἀνέκαιε πόλλον ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, κ, 359. et 361, ἔλουε ἐκ τρίποδος μεγάλοιο. ubi ergo est prima illa τριπόδων species, ad lavandum et ad aquam calefaciendam adhibitorum. πρώτῳ σοὶ πρεσβήϊον (donum honoris causa) ἐν χερὶ θήσω, ἢ τρίποδα (convivialem) ἠὲ δύω ἵππους αὐτοῖσιν (σὺν) ὄχεσφιν, ἠὲ γυναῖκα, ἥ κέν σοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι, inquit Agamemnon ad Teucrum, Θ, 290, ubi apparent dona heroica, honoris et amicitiæ causa dari solita. hinc Horatius IV, 8, 3. ἑτάροις ἐκέκλετο ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα αὐτὸν ἀπολούσειαν βροτὸν αἱματόεντα, Σ, 344. et 346, λοετροχόον τρίποδα, in quo aqua ad lavandum corpus calefiebat, et ex quo ea aqua infundebatur in πυελόν. et 348, γάστρην (cavitatem) τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. sic et Χ, 443—445. et talis λοετροχόος τρίπους erat quidem μέγας: ἐλέγχειν ὅμως ἔχει τὴν ὑστέραν βλακείαν τῶν ἡρωΐζειν δοκούντων στρατηγῶν, οἳ οὐ τρίποδας θερμαίνουσιν, ἀλλὰ ποταμοὺς ὅλους πυριφλεγέθοντας ἀναστομοῦσιν ἑαυτοῖς, οὐ ῥύπους ἢ βρότους αἱματόεντας ἀπολουόμενοι, ἀλλ' ὡσεὶ καὶ ἰχθύες ἐγκυβιστῶντες, πρὸς ἄνεσιν: uti stomachatur Eustathius contra luxum recentiorum; frustra, ut videtur. sic et Ψ, 40, 41. sed 513, τρίποδα ὠτώεντα ἑτάροις ἔδωκε φέρειν, γυναῖκα ἄγειν, ἄεθλα, ubi est convivialis tripos, coll. 259—261, ubi præmia certaminum enumerantur. et 264, τρίποδα ὠτώεντα, δύω καὶ εἰκοσίμετρον, qui capiebat viginti duas mensuras vini. et hunc Diomedes postea, reversus in Græciam, Delphis consecravit, cum hac inscriptione: χάλκεός εἰμι τρίπους, Πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα, καί με ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν (ob Patroclum et honorem ejus, proposuit me præmium certaminis) πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, Τυδείδης δ' ἀνέθηκε (consecravit me) βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, νικήσας ἵπποισι παρὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον. et 702, τῷ μὲν κινήσαντι μέγαν τρίποδα ἐμπυριβήτην, *einen grossen dreyfüssigen kessel der aufs feuer gesetzet wird, (a large three-legged pot that is set on the fire.)* et 718. οἱ δὲ μάλα νίκης ἱέσθην τρίποδος περὶ ποιητοῖο. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν: αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρί. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον, καὶ γάστρην τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, Θ, 434—437, coll. 426, 449—456, ubi ista lavatio accurate depingitur, et talis τρίπους (qui et ὁ λέβης) dicitur etiam ὁ τιβὴν, ῆνος, per usum pro τριβὴν, i, e. τρεῖς βάσεις ἔχων, a βαίνω. δῶμεν οἱ τρίποδα μέγαν, ἠδὲ λέβητα, ubi convivialis tripos, pretiosior et pulcrior λέβητι, ν, 13. et tales tripodes lebetesque accepit Ulysses tredecim, a Phæacum duodecim principibus et uno supremo rege: nam ἀνδρακὰς (viritim) dederunt, quisque unum tripoda unumque lebetem, coll. 217. κτητοὶ δὲ τρίποδες, utriusque speciei, sunt comparabiles, *lassen sich erwerben, (may be obtained,)* Ι, 407, sed vita semel amissa, nunquam. δώσει, ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων, ἠὲ ἡμιόνους, ἠὲ χρύσειον ἄλεισον, ο, 84, ubi dona hospitalia quædam enumerantur: et quia τρίποδες conviviales præstantiores τοῖς λέβησι, hinc εὔχαλκοι dicti κατ' ἐξοχὴν καὶ ἐξαίρετον. ἑπτὰ ἀπύρους τρίποδας, Ι, 122, 264, coll. 123, 265, αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, ubi ex collatione numeri apparet præstantia τῶν τριπόδων. dubitari potest, an per ἀπύρους designentur conviviales tripodes et ἀναθεματικοὶ, qui ornatus et thesauri causa habebantur; an vero, destinatione quidem ἐμπυριβῆται, sed μήπω πυρὶ ὁμιλήσαντες et novi. sed quia λέβητες adduntur omnino innui per ἀπύρους videntur ejusmodi, qui ad ignem non sunt destinati, sed ad ornatum conviviorum. αἴθωνες vero λέβητες sunt splendentes adhuc, et ignem nondum passi. τρίποδας γὰρ ἐείκοσι τεῦχε, Vulcanus, Σ, 373—380, ubi sermo est de convivialibus, quos Vulcanus faciebat ea arte, ut velut ἔμψυχοι irent sua sponte ad cœtum deorum, et inde rursus in locum suum redirent domum. quod significat artem mirificam, quasi viverent imagines expressæ in istis tripodibus. conf. τεύχω ad h. l. ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, Τ, 243, ex promisso. ἐξέφερε δύω αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας, Ω, 233, novos, fulgentes, splendidos. τρίποδας περικαλλέας, ν, 218, ubi vides, quid notetur per αἴθωνας. ἔδωκε Μενελάῳ δοιοὺς τρίποδας, δ, 129. τριπόδων χρυσέων θησαυρὸν, Py. 11, 7. τριπόδεσσιν, Ist. 1, 27. dicuntur ergo τρίποδες διὰ τὸ, τρίποδα τὴν ὑπόβασιν ἔχειν.

τρίπτης, ὁ, vide sub Τρίβω.

τρίπτυχος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) triplicatus. *dreyfach übereinander, (threefold.)* τρυφάλεια τρίπτυχος, galea triplicata, Λ, 353, ἡ τρεῖς πτύχας, i. e. θέσεις ἔχουσα, *drey lagen übereinander, (having three folds one above another:)* quasi τριθέλυμνος, διὰ στεῤῥότητα πρὸς ἀσφάλειαν. sic et λώπη δίπτυχος possit videri, *gefüttert, doubliret, (lined:)* nisi quod ejusmodi duplicatio vestium illis temporibus nondum usitata fuisse putatur.

τρίῤῥυμος, ὁ ἡ, vide sub ʽΡΥ΄Ω, traho.

τρὶς, (Τρέω) adverb. ter, *dreymal, (thrice.)* sæpe notat multitudinem, ut τρισάθλιος, ὁ κατὰ πολὺ ἄθλιος, miser: τρισκοδαίμων πόλις, valde infelix, ὁ τρισεξώλης est ὁ πάνυ ἐξώλης, omnino perditus; τρισοιζυρὴ πόλις, valde misera urbs; τρισμάκαρες, τρισευδαίμων. in compositione non semper servat suum Sigma: sic ὁ τριπέδων est ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος; sæpissime compedibus vinctus maleficus: ὁ τρίδουλος est ὁ ἐκ προγόνων δοῦλος: ὁ τρίπους, tripes, τρίπαλαι, valde olim, etc. et numerus ternarius sacer est Minervæ: sunt enim tres mentis operationes. τρὶς τόσα δῶρα, i. e. innumera, Α, 213. sic, τόσα, Φ, 80. Ω, 686. τρὶς τόσον μένος εἷλεν αὐτὸν, i. e. τὸ πολλαπλοῦν, Ε, 136. τρὶς μὲν, τρὶς δὲ, Ε, 436, 437. Θ, 169, 170. Λ, 462, 463. Π, 702, 703, 784. Σ, 155, 157, 228, 229. Φ, 176, 177. Ψ, 817. Υ, 445, 446. ι, 361. λ, 205, 206. μ, 105. φ, 125, 126. et plerisque his locis est infinitum, pro πολλάκις. sic semel τρὶς, i. e. sæpius, Ζ, 435. Χ, 165, 251, ubi tamen est præcise hic numerus intelligendus, sicut et Ν, 20. Ψ, 13. Ω, 16, 273. γ, 245. δ, 86, 277. θ, 340. ι, 65. ἡ τρίαινα est ἡ τριγλώχιν, tricuspis; est vero et ἡ πολυτοιαύτη, multicuspis. ἐς τρὶς, Ol. 2, 123, i. e. per tres generationes. confer μετεμψύχωσις. τρὶς, Py. 4, 108. 9, 162. Ne. 6, 34. 10, 50, τρὶς τετράκις τε, Ne. 7, 153.

τρισάθλιοι, ὁ ἡ, **τρισεξώλης**, ὁ ἡ, vide sub τρίς.

τρισκαίδεκα, (Δίκω) vel potius cum accuratioribus, τρεισκαίδεκα, tredecim. μῆνας, menses tredecim, Ε, 387, quot lunares faciunt annum solarem unum. ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα, ω, 339.

τρίσμακαρ, αρος. ὁ ἡ. (Κάρα) valde beatus. τρισμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, ε, 306. τρισμάκαρες μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, τρισμάκαρες δὲ κασίγνητοι, ζ, 154, s. i. e. πολυμάκαρες, coll. 158. Vide sub τρίς.

τρισολυμπιονίκης, ου. ὁ. (Εἴκω) qui ter vicit. τρισολυμπιονίκην οἶκον, Ol. 13, 1.

τρισσὸς, ἡ, όν. (Τρέω) triplex. νίκαις τρισσαῖς, victoriis triplicibus, Py. 8, 115, i. e. tribus, Ægineticis nimirum.

τριστοιχεὶ, (Στάω) adverb. triplici serie. ἔντεα παρ᾽ αὐτοῖς χθονὶ κέκλιτο τριστοιχεὶ, arma juxta eos humi posita erant triplici serie, Κ, 473.

τρίστοιχος, ου. ὁ ἡ. (Στάω) triplici serie ordinatus. τρίστοιχοι ὀδόντες, μ, 91.

τρισχίλιοι, αι, α. (Χάω) ter mille. τρισχίλιαι ἵπποι θήλειαι, Υ, 221.

τριταῖος, αία, αῖον. (Τρέω) tertio die existens vel veniens. τριταῖον ἄνεμον, ventum tertio abhinc die futurum, Ne. 7, 25, quem sapiens nauta prævidet.

τρίτατος, η, ον. (Τρέω) tertius. idem ac τρίτος, per pleonasmum syllabæ τα. τρίτατος Οἰνεὺς, Ξ, 117. Ἀΐδης, Ο, 188. τῷ τριτάτῳ, Ψ, 267. ἤματι, Ι, 363. τρίτατον κήρυκα, ι, 89. κ, 102. μετὰ τριτάτοις, Α, 252. τριτάτη μοῖρα, Κ, 253. ἐν μοίρᾳ, Ο, 195. μοῖραν ἔχων, δ, 97. Ἑλένη, Ω, 761.

τριτογένεια, ας. ἡ. (Γάω) est epitheton Minervæ, ab ἡ τριτὼ, όος contr. οῦς, i. e. ἡ κεφαλὴ, ex dialecto Cretensium: ἡ ἐκ τριτοῦς τοῦ Διὸς γεννηθεῖσα, ex capite Jovis nata. allegorice autem ἡ τριτογένεια Ἀθήνη est ἡ φρόνησις, ex qua oriuntur hæc tria, τὸ εὖ λογίζεσθαι, τὸ λέγειν καλῶς τὸ νοηθὲν, τὸ ὀρθῶς πράττειν αὐτὸ, bene cogitare, bene eloqui, bene agere: τελείας γὰρ ὄντος φρονήσεως τὸ νοῆσαι, τὸ εἰπεῖν, τὸ ποιῆσαι, καὶ πάντα ταῦτα καλῶς: ut ergo ex hoc sensu ἡ τριτογένεια active possit intelligi ἡ τρία ταῦτα γεννῶσα. Sed ὁ μῦθος hanc vocem passive ponit, nata ex capite, primario Jovis, deinde cujusvis intelligentis. est quidem fluvius Libyæ ὁ Τρίτων, ωνος, ex quo est ἡ Τριτωνὶς λίμνη; sed hæc nihil ad hanc vocem, etsi incolæ circa eam paludem maxime coluerint Minervam, similitudine quadam nominis ducti. confer Herodotum. Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια, Δ, 515. θάρσει Τριτογένεια, φίλον τέκος, inquit Jupiter ad Minervam, Θ, 39. Χ, 183. Vide sub Ἠὼς, prope finem.

τρίτος, η, ον. (Τρέω) tertius, *der dritte, (the third.)* Κεβριόνης τρίτος, Μ, 91, et 95, Ἄσιος. et 94, τῶν τρίτων ἦρχε. σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις, Π, 850. τρίτος ἦρχον ἐγὼ, ego tertius eram dux, ξ, 471. ἐπῆλθε, υ, 185. τρίτῳ ἤματι, Λ, 706. τὸ τρίτον, tertia vice, Γ, 225. τὸ τρίτον αὖ, *drittens ferner, (farther thirdly,)* Ζ, 186, de pugnis Bellerophontis. Ψ, 733, 842. κ, 520. λ, 28. τρίτον ἔτος, β, 89. ἦμαρ, ε, 390. ι, 76. κ, 144. ἄνδρα, δ, 551. ἡ τρίτη, κ, 356. τῆς τρίτης, Π, 193. τρίτα ἄεθλα, Ψ, 700. τρίτος, tertius in ordine victorum familiæ suæ, Py. 11, 22. τρίτον μέρος κασιγνητᾶν, Py. 12, 19, tertiam sororem. conf. Ne. 3, 126. τρίτον, sc. κρητῆρα, Ist. 6, 10. τρίτην ῥίζαν, Py. 9, 14. τρίταις ἐν γοναῖς, Py. 4, 255.

τριττύα, ας. ἡ. (Τρέω) est θυσία ἐκ τριῶν ζώων, triplex sacrificium; e. c. si duæ oves, unus bos; vel si bos, ovis et capra, etc. mactantur. tale sacrum est λ, 130. sic aliud sacrificium dicebatur δωδεκαῒς vel δωδεκηῒς, ίδος, ἡ, quod ex duodecim animalibus.

τριτὼ, ἡ, vide sub τριτογένεια.

τρίχα, (Τρέω) adverb. tripliciter, τριχῶς, τριχῆ. διακοσμηθέντες τρίχα, divisi in tres ordines, Β, 655, vel, in tres partes. sic et ι, 157. et cave ibi legas διάτριχα: nam præpositio avulsa est a verbo suo. τρίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, tres erant sententiæ in concilio, et singulæ placebant suis, θ, 506. ὅτε δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, cum tertia pars noctis esset, μ, 312. ξ, 483, nam antiquis nox in tres partes: vespera sera, media nox, antelucanum tempus; et de hoc tertio, incipiente hora tertia post mediam præcise noctem, sermo est his locis. cæterum talis constructio cum adverbio est in: Ἀθηναίη ἀκέων (ἡσύχως) ἦν. διαδασάμενοι γαῖαν τρίχα, dividentes terram in tres partes, Ol. 7, 138.

τριχάϊξ, ικος. ὁ ἡ. (Ἄω) semel hæc vox occurrit, τ, 177, Δωριέες τε τριχάϊκες, et varie exponitur. quidam a τρίχα, adverb. tripliciter, derivant, cum terminatione paragogicâ, quia οἱ μὲν τῶν Δωριέων Πελοπόννησον, οἱ δὲ Εὔβοιαν, οἱ δὲ Κρήτην, ᾤκησαν. alii vero rectius ab ἀΐσσω, et ἡ θρὶξ, τριχὸς, ut sint πολεμικοὶ, ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, i. e. σείονται κατὰ πόλεμον, in prœliis: vel quia ἀεὶ καὶ ἑκόντες πολεμοῦσιν. et hæc interpretatio præstare videtur. vide Strabonem Lib. 10, p. 328, edit. Casaub. notum est enim, galeas bellatorum cristis comantibus fuisse ornatas superne; ut ergo hi pili ponantur pro tota galeâ: et τριχάϊκες idem sint qui κορυθάϊκες et κορυθαίολοι. possent tamen, manente hac galeæ notione, intelligi κοῦφοι ὀρχησταὶ, saltatione ἐνόπλῳ Creticâ, militari more.

τριχὰς, ἡ, vide sub ἰλλάς.

τριχθά. (Τρέω) tripliciter. idem ac τρίχα, interserto θ ad τραχυφωνίαν, quam poëta sæpe quærit. ᾤκηθεν τριχθὰ, Β, 668. πάντα δέδασται, Ο, 189. τριχθά τε καὶ τετραχθὰ, Γ, 363. ι, 71, i. e. in multas partes.

τριχία, ἡ, **τριχὶς**, ἡ, vide sub θρίξ.

τριψημερέω, vide sub διατρίβω, et ἡμέρα.

τριωβολιμαῖος, ὁ, **τριώβολον**, τὸ, vide sub ὀβελὸς, et πεμπώβολον.

τρομέω, f. ήσω. (Τρέω) trepido, paveo, metuo, sum sollicitus. est a τρόμος. sic a δέμω fit ὁ δόμος, unde δομέω. alia ejusmodi derivativa producunt τὸ ο in ω, e. c. στρέφω, στρόφος, στρωφάω: τρέπω, τρόπος, τρωπάω: νέμω, νόμος, νωμάω, etc. οἱ δὲ μάλα ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, Η, 151, ubi utrumque est idem fere; alterum tamen explicandi causa additum, quia τὸ τρομεῖν potest accidere etiam extra pavorem, e. c. ob frigus aut febrim. τρεῖν et τρομεῖν sæpe est idem. τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντὸς, *das herz im leibe bebete ihm, (his heart trembled within him,)* Κ, 10. et 95, τρομέει δ᾽ ὕπο γυῖα, pedes subtus tremunt mihi. et 492, ὅπως ἵπποι μὴ τρομεοίατο θυμῷ, pro τρομέοιντο, ne equi consternarentur et paverent. τρομέουσι δέ τε (κατὰ) φρένα ναῦται δειδιότες, Ο, 627, ad differentiam τοῦ κατὰ σῶμα τρόμου. τὸν δὲ τρομέουσι καὶ ἄλλοι, Ρ, 203, quem tremunt et metuunt et fugiunt etiam merito alii, ὃς φρικτός ἐστιν ἄλλοις πᾶσι. θάνατον τρομέεσθαι, vereri mortem, π, 446. εἰ δὴ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς ἄνδρα γέροντα, σ, 79, ubi quoque utrumque verbum idem. οὐδὲ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν, υ, 215, neque vindictam verentur deorum. τρόμεον αὐτὸν, Ol. 13, 84, metuebant eum.

τρόμος, ου. ὁ. (Τρέω) sollicitudo, anxietas, tremor, trepidatio. cupiditas vertendi tergum. est a τρέμω, ejusque perfect. med. τέτρομα. ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλαβε γυῖα, pro ὑπέλαβε, Γ, 34. Ω, 170. σ, 87. ω, 49. et addi solet accusativus personæ. sic, ὑφεῖλε, Ε, 862. κρατερὸς γὰρ εἶχε τρόμος, tenuit, Ζ, 137. Κ, 25. Σ, 247. αἰνὸς ὑπήλυθε, Η, 215, coll. 151. Υ, 44, qui est effectus δειλίας. ἔλλαβε, Θ, 452. αὐτὴν ὑφικάνει αἰνὸς, Λ, 117, coll. Ξ, 506. πάντας εἷλε, Τ, 14, coll. 15, ubi etymologia τοῦ τρόμου innuitur. sic, Ἕκτορα, Χ, 136.

τροπαῖον, ου. τὸ, (quod recentiores Attici scribunt τρόπαιον) (Τρέω) victoriæ signum, it. victoria. erat saxum magnum, cui inscribebatur res gesta, et quod statuebatur in loco, ubi hostes versi erant in fugam: et quia sacrum erat deo, hinc inviolabile id signum, etiam ipsis hostibus, erat. Aristoph. Plut. 453. Vide sub Τρέπω, prope initium.

τροπαῖος, αία, αῖον, vide sub Τρέπω, prope initium.

τροπάω, (Τρέω) verto. τροπάομαι, converto me. μηδὲ τροπάασθε φόβονδε, neque convertite vos ad fugam, Ο, 666, pro τροπᾶσθε.

τροπέω, f. ήσω. (Τρέω) converto, verto. ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον, pro ἐτρόπεον, Σ, 224, ἔτρεπον.

τροπὴ, ῆς. ἡ. (Τρέω) conversio, abitio, fuga. nam τρέπεσθαι notat et, vertere tergum, vertere se ad aufugiendum. ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο, ο, 403, i. e. κειμένη πρὸς τροπὰς ἡλίου, i. e. πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη τῆς Ὀρτυγίας, sita ad eas partes Ortygiæ, quibus sol a nobis abit, ad occidentem. ergo τρέπεσθαι ponitur et ἐπὶ τοῦ δύνειν, de occasu solis, ut apparet ex eo, quod de sole dicat poëta alibi, ἀπουρανόθεν προτράπηται. post meridiem sol nobis quasi tergum obvertit et abit a nobis, sicut ante meridiem facie obversa accedit ad nos.

τρόπις, ιος. ἡ. (Τρέω) carina, *der keil-balke unten im seeschiff, (the keel of a ship,)* tignum ex quo surgunt omnia alia tigna laterum navis. τὸν, περιβεβαῶτα τρόπιος, ἐσάωσα ἐγὼν, hunc, equitantem in tigno illo et sic nantem, servavi ego, ε, 130, inquit Calypso de Ulysse. ἐγὼ τρόπιν νεὸς ἀγκὰς ἑλὼν, ἐννῆμαρ ἐφερόμην, η, 252, ego tignum illud navigii amplexus, novem dies nabam, inquit Ulysses. ὄφρα κλύδων

τοίχους ἀπέλυσε τρόπιος, donec unda parietes navis dissolvit a carina, μ, 421, tamdiu ego in navigio procedebam per undas. et 422, ἐξέαξε ἱστὸν ποτὶ τρόπιν, effregerat vis undæ malum, et projecerat juxta carinam eam. et 424, τῷ (ἐπιτόνῳ ἱμάντι, loro illo, quod adhærebat malo) ἄμφω συνέεργον (ambo colligavi) ὁμοῦ, τρόπιν ἠδὲ καὶ ἱστὸν, simul, carinam et malum; ut ambo hæc ligna juncta magis ferrent inhærentem hominem, et difficilius frangi possent a fluctibus. ψιλὴ τρόπις ergo est, nuda a tignis lateralibus trabs carinæ. τὸν ἐπὶ τρόπιος νεὸς, eum trabi carinali navis inhærentem, τ, 278. considerandum tamen, an ἡ τρόπις nonnunquam notet clavum gubernaculi. Vide sub δρύοχος.

τροπὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) lorum, cui inseritur remus ad remigandum. ἱμὰς ᾧ ἡ κώπη πελάζουσα ἐνείρεται τῷ ἰδιωτικῶς λεγομένῳ σκαλμῷ, qui ἱμὰς etiam dicebatur ὁ ἐπικωπητὴρ, et τροπωτήρ. est a τρέπεσθαι, i. e. στρέφεσθαι, κάμπτεσθαι, κλώθεσθαι, εἱλεῖσθαι, γυροῦσθαι. sed ὁ τρόπος (quam vocem poëta non habet) ponitur ἐπὶ ἤθους, de more et consuetudine. ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν, δ, 782. Θ, 53. est ergo lorum contortum, quo remus scalmo alligatur.

τρόπος, ου. ὁ. (Τρέω) mos. est vox recentiorum. τίς τρόπος, quis modus, quæ ratio, Ol. 8, 83. τρόπῳ ἐν Λυδίῳ, Ol. 14, 25, Lydio modo canendi, ῥυθμῷ Λυδίῳ. τρόπῳ ἀμφὶ σοῦ, tua in indole et vivendi more, Ne. 1, 42. σὺν ἑνὶ, Ne. 7, 21, unico modo, *auf eine art, (in one way.)* τρόπον νεοσίγαλον, Ol. 3, 8, modum novum et egregium. ἀμφὶ ἐγκώμιον, Ol. 10, 93, laudatorium secundum morem. Ἀργείων, Ist 6, 86, Argivorum ex more; nam deest κατά. τρόποις ἐπὶ σφετέροις, Py. 10, 58, secundum et apud eorum mores, qui sunt humani et politi. Vide supra.

τροπωτὴρ, ὁ, vide sub τροπὸς, lorum.

τροφαλὶς, ἡ, vide sub Τρέφω ad initium, et iterum ad finem.

τροφέω, vide sub τροφόεις.

τροφὴ, ῆς. ἡ. (Τρέω) alitio, *die fütterung, haltung, (fodder, sustenance.)* τροφαῖς ἵππων ἕτοιμον, Ol. 4, 24, i. e. πρόθυμον ἐπὶ τὸ ἱπποτροφεῖν, paratum ad alendos equos. Vide sub τροφόεις, Τρέφω aliquanto a fine, et περιτρέφω.

τρόφιμος, ὁ, vide sub Τρέφω, aliquanto a fine.

τρόφις, ιος, ὁ ἡ. τὸ τρόφι. (Τρέω) educatus plenarie. it. crassus, densus. apud Herodotum οἱ τρόφιες sunt οἱ ἄνδρες τέλειοι: ἐπὰν γένωνται τρόφιες, si facti sint adulti, Lib. 4, c. 9. notat et alumnum qui educatus est: unde apud Oppianum legimus ἱερὸν τρόφιν Ἐννοσιγαίου, sacrum alumnum Neptuni. πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, multa densa unda volvitur, Λ, 307, *viele dicke und starke wellen, (many large and mighty waves,)* πεπηγὸς, στάσιμον. conf. adject. sequens, et Τρέφω, prope finem.

τροφόεις, όεσσα, όεν. (Τρέω) compactus, probe enutritus, grandis. μέγας, εὐτραφὴς quasi, imo εὐπαγὴς καὶ στερεός. nam τρέφειν in genere est, augere, firmare, condensare; et ἡ τροφὴ est ἡ τὸ σῶμα συμπηγνύουσα. κύματά τε τροφόεντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσιν, Ο, 621, coll. 625. γ, 290, *hohe dick geschwollene wellen, (large swelling waves.)* est ergo idem, quod τὸ τρόφι dixit. qui legunt τροφέοντα, ut sit particip. a τροφέω, auctoritate destitui videntur: sicut et, qui loco ex γ citato legunt τροφέοντο, in imperf. m. augebantur.

τροφὸς, οῦ. ἡ. (Τρέω) nutrix, vel et, fœmina que præfecta est educationi infantis. φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια, β, 361. δ, 742. ρ, 31. τ, 15, 489. χ, 391, seqq. ψ, 25. Ἀρσινόη, Py. 11, 28. τροφοὶ δαιμόνιαι, Py. 2, 5. altrices felices; ubi sic vocat Syracusas. Vide sub τιθήνη.

τρόχις, ὁ, vide sequens.

τροχὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) rota, *ein rad, (a wheel.)* orbis, *eine scheibe, (a disk.)* descriptio et circumlocutio rotæ est Ε, 722, 723—726. ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, ex curru juxta rotam devolvebatur, Ζ, 42. Ψ, 394. et 517, ὅσον τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, quantum abest equus jugalis a rota curuli. τροχὸν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν, ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἴ κε θέῃ, Σ, 600, tentabit an currat: ubi est sermo de τροχῷ κεραμικῷ, qui est ταῖς παλάμαις ἁρμόζων, aptus manibus et tractabilis, διὰ τὸ σύμμετρον, et deinde εἰς πεῖραν μόνην κινηθείς: hujus circumactio tunc est celerrima, et ideo apta ad significandam agilem saltationem; nam in opere ipso tardior est iste τροχὸς, quando figulus πηλὸν super eo habet formandum. τροχὸς κηροῦ, orbis ceræ, μ, 173. στέατος μέγαν τροχὸν, φ, 178, 183. et sic accurate positum; nam κύκλος de στερεῷ (solido) non accurate dicitur, utpote qui est proprie ἐπίπεδον ἀβαθές. sic et τυροῦ τροχὸς recte dicitur, rotundus caseus. ergo τροχὸς de τριχῆ διαστατῷ (quod habet triplicem dimensionem) ponitur, de extenso rotundo et plano in longitudinem latitudinem et crassitiem. et vide, adeps et cera et caseus, ab antiquis in orbicularem figuram rotundabantur. τροχῷ ἐν πτερόεντι, i. e. ταχεῖ, Py. 2, 42. sed ὁ τρόχος notat τὴν γυμνασίαν in genere, a specie currendi sic dictam. sic, παῖδες ἐκ τρόχων, sc. ἐλθόντες, Eurip. Med. 46. et Aristoph. βαδίζει τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων, i. e. ἀπὸ γυμνασίας. τρόχος ergo Atticis est ὁ δρόμος. et ὁ τρόχις, εως, est cursor, apud Æschyl. Prom. 940, εἰσορῶ τόνδε Διὸς τρόχιν, Mercurium.

τρυγάω, f. ήσω. (Τρέω) vindemio, uvas de vite colligo et deseco. deinde in genere, fruges cereales seco et colligo et tero. nam ἡ τρύγη est quilibet fructus frumentarius, qui ad usum humanum teritur; deinde et, siccitas: ut appareat, esse a τρύειν. ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, pro τρυγῶσιν, ex τρυγάουσιν, alias uvas vindemiant, carpunt, η, 124. ὅτε τρυγόῳεν ἀλωὴν, Σ, 566, quando vindemiarent vineam, pro τρυγῷεν, ex τρυγάοιεν.

τρύγη, ἡ, vide supra.

τρυγητὸς, οῦ. ὁ. (Τρέω) collectio frugum quarumvis, etiam pomorum, in specie, vindemia. sed ὁ τρύγητος est vindemiandi tempus. vox ipsa apud poëtam non est: res vero describitur Σ, 561—572, ubi ὁ χαριδότης Διόνυσος οὐκ ἐν οἴνῳ μόνον τὰ ἑαυτοῦ ἐνδεικνύμενος pingitur, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐν τρυγητῷ κάματον ὑποκλέπτων τῇ μουσικῇ παραμυθεῖται: εἰ καὶ ἄλλως χαρμόσυνος ὁ τοῦ τρυγᾷν καιρὸς, καὶ οὐκ εἰς τοσοῦτον ἐπίπονος.

τρυγὼν, ὁ, vide sequens.

τρύζω, f. ξω. (Τρέω) notat sonum paullo firmiorem et duriorem quam τρίζω, cæterum est ejusdem originis, murmur indignabundum aut cum luctu edo. ὡς μή μοι τρύζοιτε παρήμενοι, ne adsidentes mihi gematis, Ι, 311, inquit Achilles ad legatos, cum aperte et cum rationibus respondere ipsis vult, sic ut alterius gemere, aut instare ei precibus, non debeant, utpote frustra. exprimit hoc verbum maxime gemitum turturum; unde et turtur dicitur ἡ τρυγὼν, όνος, et proverbium facit hanc avem σκῶμμα πολυλογούντων et idem sæpius inepte dicentium; λαλιστέρους τρυγόνων vocans eos. historia animalium tradit, συνεργάζεσθαί τι τῷ ὀρνιθίῳ καὶ τὰ ὄπισθεν, πρὸς τὸ πολύφωνον, posteriora etiam adjuvare eam ad sonos suos. hinc nemo, nisi qui risum aliis debet, ipse se λαλίστερον τρυγόνος dicet: rideretur enim ut loquax ἄνω καὶ κάτω, nec unquam in vera laude id proverbium adhiberi potest.

τρυμαλιὰ, ἡ, τρύμη, ἡ, vide sub ΤΡΕ'Ω ad initium, et τρύω.

τρύπα, ἡ, vide sub τρυπάω.

τρυπάνη, ἡ, vide sequens.

τρύπανον, ου. τό. (Τρέω) terebra, *ein borer, (a gimlet, auger.)* vide verbum sequens. dicitur et ἡ τρυπάνη.

τρυπάω, f. ήσω. (Τρέω) terebro, *ich bore, (I bore.)* ὡς δ' ὅτε τις τρυπῷ (pro τρυπάοι in optativo per contractionem) δόρυ νήϊον τρυπάνῳ, quasi si quis terebret trabem navalem terebra, ι, 385. atque circa hunc locum describitur τὸ τρύπημα, (terebratio) ἀρχαῖον: ἐν ᾧ εἷς μὲν ἄνω ἐπέκειτο βαρύνων τὸ τρύπανον, ἄλλοι δὲ ἱμάντι ἔστρεφον αὐτὸ, ἵνα εὐσθενέστερον οὕτω τρυπῷτο τὸ ξύλον. est a τρύω. ἡ τρύπα, ης, foramen. ἐκτρυπάω, f. ήσω, per foramen aliquod exeo, *ich schleiche mich hinaus, (I creep out,)* Aristoph. Ecc. 337. et proprie dicitur de muribus ex cavo suo clam prodeuntibus, *aus dem loche herauskriechen, (to creep out at a hole.)* τὸ τρύπημα, foramen. it. locus muliebris, Aristoph. Eccles. 620, τρύπημα νεὼς, foramen in latere navis per quod remus transmittitur, in Pace, 1233. Vide sub ΤΡΕ'Ω, ad initium.

τρύπημα, τὸ, vide supra.

τρυτάνη, ἡ, vide sub σταθμὸς prope finem, τάλαντον ad finem, et ΤΡΕ'Ω ad initium.

τρυφάλεια, ας. ἡ, (Φάω) cassis, galea. pro τριφάλεια, mutato ι in υ, et numerantur tres φάλοι, unus in fronte, alter in cervice, tertii ad aures: vel, ut non connumeretur is in cervice. Γ, 372, ὀχεὺς τρυφαλείης. et 376, κενή. αὐλῶπις, Ε, 182. Λ, 352, 353, ubi et additum τρίπτυχος, explicandi nominis causa. Ν, 530. Π, 795. ἱππόκομος, Μ, 339. ἵππουρις, Τ, 380—383. φαεινὴ, Κ, 76, coll. σ, 377. καλὴ, quia relucebat, χ, 183. sic nudum nomen, Μ, 22. Ν, 577. Σ, 458. Ψ, 799.

τρυφὴ, ἡ, vide sub διαθρύπτω.

τρύφος, εος. τὸ. (Δέρω) frustum fractum. λέγεται ἐπὶ ἄρτῳ, καὶ ἄλλοις. τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ, δ, 508, refracta pars de petra. et est idem fere quod τὸ διατρυφέν.

τρύχω, f. ύξω. (Τρέω) attero, absumo. a τείρω est τρῶ, inde τρύω et τρύχω. τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt et absumunt mihi rem familiarem, α, 248. π, 125. τ, 133. πτωχὸν (mendicum) δ' οὐκ ἄν τις καλέοι, τρύξοντα ἑαυτὸν, absumturum et pauperiorem redditurum ipsum vocatorem, ρ, 387, talem nemo fere vocaverit ad se domum. ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν, α, 288, certe sane, quantumvis consumendus et male habendus a procis, adhuc tolerares annum. sic, τλαίην, β, 219. μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ, nec consumamur a fame, κ, 177.

τρύω, f. σω. (Τρέω) tero, attero, macero, vexo. est ergo idem quod τείρω, ab eoque deductum. partic. perf. pass. τετρυμένος, vexatus, lassatus, confectus, attritus. exhaustus, ἡ τρύμη, res probe trita. it. foramen terebra factum. it. homo veterator, *ein durchtriebener schalk, (a consummate knave,)* apud Aristoph. Nub. 447. Vide supra, et sub ΤΡΕ'Ω, ad initium.

τρωγάλια, τὰ, vide sequens.

τρώγω, f. ώξω. f. 2. αγῶ, (Τρέω) comedo, voro. nam maxime de brutis ponitur, sicut ἐσθίειν proprie de hominibus, *ich fresse, (I devour.)* est a τείρω, unde τρῶ per syncopen, et

hinc nostrum hoc verbum. ab ejus aor. 2. ἔτραγον fit ὁ τράγος, ζῶον βορώτατον, quasi ὁ φάγος, *der fresser, der bock, (the glutton, the goat.)* ab eodem verbo est τὸ τράγημα, bellarium, it. ferculum ciborum, φάγημα: et τὰ τρωγάλια, bellaria. ex quo apparet, tamen etiam dici de hominibus τὸ τρώγειν, comminuere dentibus, *kauen und essen. (to chew and eat.)* ἡμιόνους ἔσευαν παρὰ ποταμὸν, τρώγειν ἄγρωστιν, ζ, 90. Vide sub ΤΡΕ΄Ω, ad initium.

τρώκτης, ου. ὁ. (Τρέω) vorator. it. qui quærit quod comedat, *der seiner nahrung nachgehet, (one who goes in quest of food.)* et quia tales faciles sunt ad fucum faciendum, hinc notat hoc nomen etiam fraudulentum, qui alios quasi comedendos sibi proponit, ἀπατεὼν, παραλογιστής: ὁ ἐκ παντὸς θέλων τρώγειν καὶ κερδαίνειν. Φοίνικες ἦλθον ἄνδρες, τρῶκται, μυρία ἄγοντες ἀθύρματα νηΐ, ο, 415, Phœnices quidam venerunt, vafri lucrorum studiosi, innumeras agentes elegantes merces in navi. sed ξ, 289, Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς, Τρώκτης, videtur esse nomen proprium: si tamen est appellativum, notat fraudulentum negotiatorem et mercatorem.

τρῶμα, τὸ, vide sequens, et sub τρώω.

τρώμη, ης. ἡ. (Τρέω) læsio, vulneratio, vulnus. τρώμην ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, hiatum et læsionem vulneris curare, Py. 4, 483. idem dicitur τὸ τρῶμα, ατος. Herodot. VI, 132. Vide sub τρώω.

τρωπάω, (Τρέω) verto. idem ac τροπάω. ἥτε (ἡ ἀηδὼν) θαμὰ τρωπῶσα φωνὴν, quæ frequenter convertens et mutans vocem suam luscinia, τ, 521, ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, sed retro converte te, Π, 95, ubi infin. pro imperativo, elliptice. hinc est compositum παλιντροπᾶσθαι. ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν, ionice pro ἐτρωπάετο, Λ, 567, interdum convertebat se ad fugiendum. πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο, convertebant se ad urbem, ω, 535, εἰς φυγὴν ἐτρέποντο, προτροπάδην ἔφευγον. sic per ω scribuntur στρωφάω, νωμάω, τρωχάω, etc. Vide sub νωμάω.

τρωτὸς, ἡ, όν. (Τρέω) qui lædi aut vulnerari potest. τούτῳ τρωτὸς χρὼς χαλκῷ, est ei cutis et corpus vulnerabile ferro, Φ, 568.

τρωχάω, f. ήσω. (Τρέω) curso, circumago me cursu. περὶ τέρματα ἵπποι τρωχῶσι, Χ, 163, cursu circumagunt se circa metas. αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, imperf. sine augm. ζ, 318, de mulis, bene currebant. sic τρωπάω, στρωφάω, etc. a τρέπω, στρέφω. Vide sub νωμάω.

τρώω, f. ώσω. (Τρέω) lædo, in specie vulnero in pugna. est a τείρω, a quo per syncopen τρῶ, et hinc novum verbum τρώω, a quo deinde est τιτρώσκω, et τὸ τρῶμα καὶ τραῦμα, vulnus, et ἡ τρώμη, læsio, βλάβη. hoc verbum etiam convenit cum τράω, a quo est τετραίνω, i. e. τρυπάω. οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους βλάπτει, φ, 293, coll. 296, 297. μήπως ἵππους τε τρώσῃς, i. e. βλάψῃς, Ψ, 341, *dass du den pferden nicht schaden thuest, (that thou mayst not injure the horses:)* et hic significatus generalis maxime est Ionicus et antiquus. στεῖνος γὰρ ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω, angustiæ enim, ubi damnum acceptum iri puto, Μ, 66, βλαβήσεσθαι. μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, ἀλλήλους τρώσητε, ne vinolenti, contentionem excitantes inter vos, vos invicem lædatis, π, 293. τ, 12, βλάψητε, *einander schaden thun möchtet, (might hurt each other.)* τὸ ἔκτρωμα est abortus fœtus nondum plene formati, ab ἐκτρῶσαι, cum damno ejicere. ἔτρωσε τὸν αἰχμὴ, vulneravit eum cuspis, Ne. 10, 113. Τήλεφον δορὶ, eum hasta vulneravit, Ist. 5, 53. τετρωμένοι μέλη χαλκῷ, Py. 3, 85. Vide sub ΤΡΕ΄Ω, ad initium.

τὺ pro ΣΥ῾, quod vide ad initium.

τυγχάνω, (Τέκω) paro, nanciscor, indipiscor, contingo per ictum: sum per naturam aut fortunam. verbum distractum ex τυχέω, idemque notans. in præsenti et imperfecto usitatum tantum. καί μοι μάλα τύγχανε πάντα, et mihi valde prospere cadebant omnia, ξ, 231, coll. 334. positum ergo h. l. ἐπὶ τοῦ, κατὰ τύχην γίγνεσθαι: εὐτυχῶς ἀπέβαινέ μοι πάντα. τυγχάνειν ἐγκωμίων, nancisci hymnos, Ol. 2, 86. τυγχάνοντα, adsecutum aliquam sortem, Py. 3, 186.

τυκίζω, vide sequens.

τύκος et **τύχος**, ου. ὁ. (Τέκω) instrumentum fabrile ad poliendos lapides majores. τυκίζω, f. σω, polio tali instrumento. Aristoph. Av. 1138.

τυκτὸς, ἡ, ὸν, pro τευκτός. (Τέκω) paratus, factus, elaboratus: non a natura, sed a studio humano factus. et sæpe ponitur pro εὔτυκτος, probe et accurate factus vel structus; alibi simpliciter pro manu factus. it. a fortuna pendens. Ἄρηα, τυκτὸν κακὸν, Ε, 831, ubi Mars, i. e. pugna, non naturæ, sed humani ingenii, malum esse innuitur, simulque fortunæ subjacens: *das gemachte übel, (a made evil.)* τυκτῇσι (τυκταῖς) βόεσσι, Μ, 105, i. e. εὐτύκταις, clypeis bene structis ex corio bubulo, τετεχνητευμέναις βύρσαις, quæ sunt scuta. et notatur ibi ὁ συνασπισμὸς πεζικὸς, quando pedites arcti stant clypeis junctis invicem. ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, δ, 627. ρ, 169, in pavimento dense facto aulæ; ut notetur τὸ μὴ φύσει τοιοῦτο, ἀλλὰ σκευασθὲν εἰς γυμνάσιον, planum factum, et fortasse stratum solum, ad exercitia corporis ibi instituenda. κρήνην τυκτὴν, ρ, 206, fontem elaboratum, τὴν χειροποίητον.

τυλὰς, ἡ, vide sub ἰλλάς.

τύλη, ἡ, **τυλίττω**, vide sequens.

τύλος, ου. ὁ. (Ταλάω) erectum quid et elatum. hinc callus a labore exsistens sic vocatur: et elatior pars dorsi curvati, *ein buckel, (a hump:)* et clavus. a ταλάω, suffero, tollo, *ich hebe, (I lift up.)* idem notat ἡ τύλη, quæ et culcitram refertam notat: unde est ἀνατυλίττειν, culcitram aut lectulum concutiendo molliorem facere. conf. Theocr. 24, 54. Aristoph. Ach. 953, 860, 552. quod et simpliciter est τυλίττειν, *weich und bequem machen durch aufrühren, (to render soft and comfortable by shaking up.)*

τύμβος, ου. ὁ. (Τύπω) monumentum sepulcrale, tumulus, *ein grab-hügel, ein grabmal, (a grave, a sepulchral monument.)* tumulus aggestus in memoriam mortui. est idem quod σῆμα, τάφος, μνημεῖον. est ab ὁ τύπος, signum, proprie cudendo impressum, deinde quodcunque signum et forma: interserto μ et mutato π in β, nam est signum, quo admonemur de mortuo aliquo, cujus memoria animum nostrum pulsat. nam a τύφειν, fumum ciere, cremare, qui deducunt, minus recte hanc vocem ejusque significatum attendisse videntur. notat enim simul quemvis cumulum terreum. Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, Β, 604. et 793, τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυήτου, in summo tumulo et monumento. erat id ergo sepulcrum cum ædificatione imposita ei, sæpe satis alta: et l. c. sedebat speculator in summo, prospectans versus castra Græcorum; quod tamen malum præbebat omen Trojanis. τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου, tumulo insultans ejus, Δ, 177. τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύσομεν, tumulum juxta rogum adgeremus unum, Η, 336. et 435, ἐποίεον. ubi sermo est de tumulo combustorum gregalium militum, qui in pugna ceciderant, qui tumulus communis erat memoriæ omnium. στήλην ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ, Λ, 371, columnam in tumulo viri fato functi. τύμβῳ τε στήλῃ τε, Π, 457, 675, quibus honoratur mortuus, tumulo et statua. sic, στήλη, ἥτε ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος εἱστήκει τεθνηότος, Ρ, 434, cippus, qui in tumulo viri mortui stat firmiter. τύμβον οὐ μάλα πολλὸν πονέεσθαι, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον, Ψ, 245, tumulum non valde magnum elaborari, sed mediocrem et modicum talem. τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν, Ω, 666, tumulum ejus honoris causa faceremus. αὐτῷ ἐποίησαν παναχαιοὶ, ei tumulum fecissent confœderati Græci, α, 239. ξ, 369. ω, 32. ἔχευα Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἵνα ἄσβεστον κλέος εἴη, δ, 584, aggeravi ei tumulum, ut fama de eo et nomen ejus non extingueretur: et erat id h. l. cenotaphium: χυτὴν γῆν ἀνέστησα εἰς χῶμα, πρὸς κλέος τῷ ἀδελφῷ. videmus ergo tumulum aggestum, in memoriam mortui. sic, μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον χεύαμεν, ω, 80—84. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν, λ, 77. coll. μ, 14. τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐρετμόν. τύμβος Ἰολάου, Ol. 9, 150. τύμβῳ σχεδὸν πατρῴῳ, Ne. 10, 124. παρὰ ἀγλαὸν, Ne. 4, 33. τύμβον ἀμφίπολον, Ol. 1, 149, i. e. τὸν περιπολούμενον, quod intelligi potest de urbe ipsa, nam μνῆμα ejus erat in media urbe, qui honor olim habitus est primis conditoribus urbis alicujus; ut ergo circum habitatum fuerit: vel de frequentia advenarum obeuntium et spectantium ex omni parte sepulcri illius præstantiam et dignitatem.

τυμβοχοέω, ήσω. (Χάω) tumulum in loco sepulcri aggero. ab ὁ τύμβος, ου, bustum, sepulcrum. οὐδέ μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆσαι, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοὶ, Φ, 323, coll. 318, seqq. et loquitur ibi præses fluvii, minans, se Achillem ita esse obvoluturum limo, ut pereat, nec quisquam opus habeat alium tumulum ei erigere mortuo. legunt ergo ibi, τυμβοχοῆσ', ὅτε μ. θ. Α. ut sit apocopatus infin. a. 1. a. nam alii quidem legunt genitivum nominis, τυμβοχοῆς, ab ἡ τυμβοχοὴ, tumuli sepulcralis aggestio, ὁ τοῦ τύμβου ἀναχωματισμός: sed accentus positio displicet multis, contendentibus, τυμβοχόης legi ex analogia debere. cæterum τὸ, μὶν, si verbum cogites, est pro αὐτῷ, si vero nomen, pertinet ad χρεὼ, quod confer.

τυμπανίζω, **τυμπανισμὸς**, ὁ, vide sequens.

τύμπανον, ου. τό. (Τύπω) fustis, quo cæditur noxius. Aristoph. Plut. 476. Vesp. 119. Lys. 3. hinc est τυμπανίζω, fustibus cædo. et ὁ τυμπανισμὸς, fustigatio, Lys. 389. est et in genere, quævis percussio fuste.

τύνη, vide sub ΣΥ῾, ad initium.

τυννὸς, ἡ, ὸν, (Τῶ) exilis, extenuatus, tenuis, *dünne, klein, schlecht, (slender, small, bad.)* est a ταναὸς, nam nimis extenta et diluta fiunt exilia. τυννὸς δόρπος, Theocrit. 24, 137, exilis cœna. (aliis est Id. 25.) hinc Atticis est τυννοῦτος, tantulus, apud Aristoph.

τύννος, η, ον, **τυννοῦτος**, η, ον, vide supra, et sub μινυός.

τυπὴ, ῆς. ἡ. (Τύπω) ictus comminus. *der stos oder hieb, (a thrust, or cut.)* χαλκοῦ τυπῇσι, pro τυπαῖς, Ε, 887. Vide sub ΤΥ΄ΠΩ, prope finem.

τύπος, ὁ, vide sub τύμβος.

ΤΥ΄ΠΩ, (pro quo usus obtinuit τύπτω) f. ψω. tundo, cædo comminus, verbero, pulso. *ich schlage, stosse, tippe stark, tappe, (I strike, thrust, beat,)* vox facta ex sono quem percussa ab acutis maxime et cædentibus instrumentis edere solent, e. c. si ligna cæduntur aut finduntur. παῖδες τύπτουσι τὸν ὄνον ῥοπάλοις, pueri percutiunt, verberant, asinum baculis crassis, Λ, 560. et 306, νέφεα λαίλαπι τύπτων ἄνεμος, ventus turbine verberans nubes, pulsans; ubi est metaphorice, *stossend, (driving.)* κώπαις ἅλα τύπτετε, verberate æquor remis, μ, 215. σφυρὰ

ἔτυπτε καὶ αὐχένα, clypeus ille magnus talos et cervicem attingebat inter eundum, *stiess dran, (struck against.)* Z, 117. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην, Φ, 20, cædebat ense hostes in omnes partes se versans, *er hieb um sich, (he laid about him.)* ἴχνια πόδεσσιν, Ψ, 764, ubi verbum valde proprie positum, *er trat in die fusstapfen des voranlaufenden ganz frisch, (he trod in the quite recent footsteps of him who ran before him.)* sic dicitur ὁ χοροιτύπος, ὁ ἐν τῷ χορεύειν τύπτων γῆν, qui pulsat terram saltando. ὁ δὲ χθόνα μετώπῳ, feriebat terram fronte, χ, 86. πολλὴν ἅλα ἔτυπτον (pulsabant) ἐρετμοῖς, δ, 580, ubi tertia pluralis posita post primam, quia rex non poterat κοινωνὸς γενέσθαι τοῦ κωπηλατεῖν. sic et ι, 104, 180, 564. μ, 147. αὐτοὶ μνηστῆρας ἔτυπτον ἐπιστροφάδην, illi procos cædebant quaquaversum, χ, 308. ξίφεσσι καὶ ἔγχεσι ἔτυπτον, ω, 526, *stachen und hieben drauf los, (they struck with swords and spears.)* ξίφει γαστέρα μέσην ἔτυψε, medium ventrem feriit ense, Δ, 531. δουρὶ βραχίονα, hasta brachium fodit, N, 529. et 542, λαιμὸν, guttur. sic, αὐτὸν κατὰ γαστέρα, P, 313, ubi plene dictum cum præpositione, et cum accusat. personæ. τὸν δὲ ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν, hunc acutus dolor percussit quod attinet animum altum, T, 125, ubi metaphora est valde apta, *es gieng ihm ein schwerd durch die sehle, (a sword went through his soul.)* τρὶς δ' ἠέρα βαθεῖαν, ter fodicavit per densam caliginem, Υ, 446, putans intra eam esse corpus. κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα, Φ, 117, *stach ihn bey dem schlüssel-beine in den hals, (pierced him in the neck near the collar bone.)* et 180, γαστέρα παρ' ὀμφαλὸν, ad umbilicum ventrem. μήπως σε ἢ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ, Υ, 378, ne te aut eminus jaculo adsequatur, aut cominus gladio feriat: ubi apparet differentia inter βάλλειν et τύπτειν. τύψον δὲ σχεδίην, ex propinquo feri, E, 830, *versetze ihm einen stoss oder hieb vor der faust, (gave him a stab or cut near at hand.)* τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας, Υ, 462, alterum eminus hasta adsecutus, alterum cominus ense feriens. sic, τύψας ἠὲ βαλὼν, X, 68. μή τις αὐτὸν ἢ ἐλάσειε φασγάνῳ ἀΐξας, ἠὲ προπρηνεῖ τύψας, χ, 98, ne quis eum irruens gladio aut transfoderet, aut prona manu feriret, πληγὴν ἐπενεγκὼν καταφερῆ: et ad προπρηνεῖ est ellipsis τῇ, χειρὶ, *faisant main basse.* κράτων (pro κράτων) τυπτομένων, χ, 309. ω, 184, capitibus, i. e. tot hominibus, percussis cominus. τετυμμένω ἐγχείαις κατὰ χεῖρα, N, 782, ambo sauciati hastis in manu; ubi id participium synecdochice positum: nam Deiphobus solus erat τετυμμένος, Helenus vero βεβλημένος, jactu sauciatus. ἕλκεα, ὅσα ἐτύπη, vulnera, quotquot confossus erat, Ω, 421, vel quotquot inflicta erant fodicando. εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονούμενος, ἠὲ τυπείης, N, 288, si enim forte eminus feriaris ictu inter laborandum in pugna aut cominus vulnereris: ubi quoque differentia manifesta. hinc est ἡ βολὴ, ictus eminus, *der schuss oder wurf, (a weapon thrown from a distance.)* et ἡ τυπὴ, vulneratio cominus, *der hieb oder stich, (a cut or stab.)* ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ, aut hasta confossus, aut sagitta ictus, Λ, 191, 206, 433. O, 495. ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς θυμὸν ἀπολέσεις, ab hasta mea confossus vitam amittes, M, 250. sic, ὀλέσαι, Π, 861, ubi hic sermo habet nonnihil ἀγερώχου: οὐ γὰρ πόῤῥωθεν βαλεῖν τὸν Ἀχιλλέα λέγει, ἀλλ' οὕτως ἀποθαῤῥῆσαι κατ' ἐκείνου, ὥστε καὶ πελάσαι καὶ αὐτοσχεδὸν αὐτὸν τύψαι. sic et, ἀπολέσῃ, Σ, 92. τυπεὶς ἤσπαιρε, N, 573, coll. 567, ex quo apparet, τύπτεσθαι h. l. ut cognatum verbum positum pro βληθῆναι: ut sit in genere, letaliter vulneratus, *tödtlich getroffen, (mortally wounded.)* ἀποτυμπανισθῆναι est idem quod κεφαλὴν ἀποκοπῆναι, *enthauptet werden, (to be decapitated,)* de quo vide Athenæum. τυπτόμενος χεράδι, Py. 6, 13, ventus cædens quasi se arenis immundis, *der wind der sich mit sand und staube schlaget, (the wind which drives with it sand and dust,)* pro, χεράς ἀνέμῳ τυπτομένη. τυπεὶς ἀνίαις, Ne. 1, 81, percussus doloribus. τυπέντα (percussum, κατὰ) νῶτα, Ne. 9, 62, in terga.

τυραννὶς, ἴδος. ἡ. (Ὄρω) imperium in civitatem, βασιλεία. in sensu optimo. παρὰ τυραννίδι, in statu monarchico, quando unus legitime imperat, Py. 2, 159, ἐν βασιλείᾳ. μέμφομαι αἶσαν τυραννίδων, Py. 11, 81, recuso statum principum: quia didici, mediocria esse tutiora. nolo rex esse.

τύραννος, ου. ὁ. (Ὄρω) urbis rector, princeps civitatis: in bono sensu. est indidem a τηρέω, contineo, conservo; ut latiori sensu quemvis dominum aut possessorem, legitimum tamen et justum, denotet. ὁ μέγας πότμος λαγέταν τύραννον δέρκεται, Py. 3, 151, magnum fatum ducem populorum principem respicit et observat: nam specialis providentia reges gubernat. si dicas, compositum esse nomen ab ἡ τύῤῥις, et ἄναξ, ὁ, nihil erraveris; et eo magis primus et bonus sensus apparebit. cæterum ex loco Eurip. Suppl. 404, ζητεῖς τύραννον ἐνθάδε; οὐκ ἄρχεται ἑνὸς πρὸς ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις: δῆμος δὲ ἀνάσσει, et ubi sermo est de Athenis: vides, τύραννον καὶ μόναρχον esse idem. Vide sub Ἔχετος in R.

τυρβάζειν, τυρβεύειν, **τύρβη**, ἡ, **τυρεία**, ἡ, **τύρευμα**, τὸ, **τυρεύω**, vide sub τυρός.

τυρόκνηστις, ἡ, vide sub κνῆστις.

τυρὸς, οῦ. ὁ. (Ὄρω) caseus; γάλα πεπηγὸς ὀπῷ, lac coagulo coagulatum; deinde et, γάλα ξηρόν. est a τηρέω, verso η in υ: ὁ τηρούμενος εἰς ἀπόθεσιν. sic ab ἵστημι fit ὁ στύλος, ab ἅλμη ἀλμυρός. est ergo vel recens caseus, quo antiqui utebantur pro butyro nostro, cujus confectio Homeri ævo nondum erat inventa: vel caseus vetus et paullo siccior. posterior notio videtur esse Λ, 638, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ, insuper caprinum rasit caseum radula ærea. reliquis locis omnibus prior est significatus recentis et humidi casei. οὐκ ἐπιδευὴς τυροῦ καὶ κρειῶν, δ, 88. ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, ι, 219, corbes vel calathi repleti erant caseis recentibus. et 225, τυρῶν αἰνύμενοι, de caseis sumentes aliquot, nec Polyphemus tantum πολύτυρος, sed et omnis Sicilia: de qua re vide Athenæum. et 232. ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ πραμνείῳ ἐκύκα, commiscebat, κ, 234, de Circe. ἐκόμισε δὲ Ἀφροδίτη τυρῷ καὶ μέλιτι γλυκερῷ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ, υ, 69, ubi de puellis nobilibus, a Venere educatis, est sermo. et id est idem quod Lutherus noster reddidit, *butter und honig wird er essen, (butter and honey he will eat,)* i. e. puer erit, delicate et curiose educandus adhuc. a τυρὸς fit τυρεύειν et ἡ τυρεία, quæ duæ voces metaphorice in malo sensu poni solent, notantes τὸ ἀνακυκᾶν (perturbare, commiscere) πράγματα. etiam τυρβάζειν inde est, τὸ ὑπὲρ τοιούτων μεριμνᾶν, rebus turbandis studere. et τὸ τύρευμα: et τυρβεύειν, quod ἐπὶ στροφῇ κακομηχάνῳ πραγμάτων ponitur. et ἡ τύρβη et σύρβη. apud Cretenses ὁ θηλίας, ου, dicebatur ὁ λεπτὸς καὶ πλατὺς τυρός.

τύῤῥις et **τύρσις**, ιος. ἡ. (Ὄρω) turris, propugnaculum: deinde in genere, mœnia urbis, urbs ipsa. est a τηρέω, custodio. παρὰ Κρόνου τύρσιν, ad Saturni munitam urbem, πόλιν, Ol. 2, 127.

τυρῶντες ἄρτοι, οἱ, vide sub ἀλείφω.

τυτθὸς, ἡ, όν. (Θάω) est proprie, infans lactens. nam est ab ὁ τιτθὸς, οῦ, mamma; mutatione solita τοῦ ι in υ. est ergo ὁ ἐπιτίτθιος, qui est ad maternum uber. deinde in genere est, parvus, μικρός. ex hac voce fit nomen proprium ὁ Τυδεὺς, quia corpore parvus erat; mutatis consonis. sic ex μήδω fit ὁ Προμηθεύς: nam δ et θ facile inter se permutantur. ab ὁ τιτθὸς dicitur puella ὀρθοτίτθιος, quæ stantes habet mamillas, non flaccidas. ἐπεί με, ἔτι τυτθὸν ἐόντα, κάλλιπε, postquam me, adhuc parvulum et infantulum, reliquit, Z, 222, inquit Diomedes, qui patrem suum Tydeum amisit, cum ipse adhuc esset lactens puerulus. ὅς ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα, Θ, 283, qui educavit infantulum te. τόνγε ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα, Λ, 223. sic et N, 466. ὅ με ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, X, 480, ubi attice est pro τυτθήν: Attici enim amant genus commune. sic et 494, κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν, i. e. μικρὰν, pocillum parvulum, *einen kleinen flachen trinkbecher, (a small, shallow drinking vessel.)* possit quidem h. l. neutrum adverbialiter positum intelligi, de tempore quo admovet paululum hunc potum: sed præstat adjective. εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἤγαγεν ὑμέτερόνδε, Ψ, 85. ὡς ἄρα, τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε, πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος, ο, 380, coll. 362, seqq. et 402—483, et in his maxime 448—452, 464. ex qua collatione apparet, τυτθὸν per synecdochen esse puerulum parvum in genere. neutrum vero plerumque adverbialiter, pro, paululum. ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσω, cessit paululum retro, E, 443. O, 728. τυτθὸν ἄπο πρὸ νεῶν, paululum inde ante naves, H, 334, *ein wenig ab von den schiffen, (at a little distance from the ships.)* ἀλλ' ἴομέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο τυτθὸν, K, 345, at sinamus eum prius præterire paululum in planitie. χώρησεν δὲ ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, cessit paululum a propugnaculo, M, 406. ἠλεύατο ἔγχος τυτθὸν, vitavit hastam vix, et parva declinatione, N, 185. P, 306. τυτθὸν γὰρ ὑπεκφέρονται θανάτοιο, vix auferuntur ex morte, O, 628, paulum abest quin pereant. τυτθὸν ἀνέπνευσαν, paululum respirarunt, Π, 302. αὐτοῦ τυτθὸν ἀφάμαρτεν, P, 609, aberravit ab eo, pusillo spatio, *den verfehlete er auf ein weniges, (narrowly missed him.)* τυτθὸν ἔτι ζώοντα, vix etiam viventem, T, 335, *der noch ein wenig lebet, (now scarcely alive.)* ὑπεκπροθέοντα, paullo spatio præcurrentem, Φ, 604. κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, Ψ, 730. τυτθὸν φθεγξαμένη, Ω, 170, submissa voce loquens. ἔτρεφεν αὐτὸν τυτθὸν ἐόντα, educavit eum parvulum, α, 435, et sermo est de nutrice. et λ, 67, de patre. et ψ, 325, de matre. ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν εἷσε ἔτι τυτθὸν ἐόντα, υ, 210, qui me adhuc puerulum bubus præfecit. τυτθὸν ἐδεύησεν, paullum abfuit, ι, 483, 540. τὸ μέν σε ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι, τ, 509, hoc paucum te adhuc interrogabo. κηροῦ τροχὸν τυτθὰ διατμήξας, ceræ orbem in parva frustula dissecans, μ, 174. et 388, τῶν νῆα ἐγὼ κεραυνῷ βαλὼν τυτθὰ κεάσαιμι, eorum navem fulmine in frustula finderem.

τυφλὸς, ἡ, όν. (Τύπω) cæcus, obtusus, non pervius. *blind, nicht durchwegig, (blind, impervious.)* nam non de oculis solum, sed et de aliis non gaudentibus foramine suo, ponitur. est pro τυπηλὸς, tusus, tundendo quasi obduratus vel obturatus; per syncopen, et mutato π in φ. καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, Z, 139, cæcum eum fecit. τυφλὸν ἦτορ ἔχει, Ne. 7, 34, cæcum habet cor et obtusum. sic et ἔντερον non pervium vocatur τυφλόν. metaphorice duo dicta sunt τυφλὰ a priscis, ὁ Ἔρως καὶ ὁ Πλοῦτος Theocr. 10, 19, s.

τυφλόω, f. λώσω. (Τύπω) cæcum facio, abscondo. οὐ τετύφλωται μόχθος ἀνδρῶν, non obscurus factus est labor virorum, Ist. 5, 72. τετύφλωνται φράδαι τῶν μελλόντων, i. e. ἄδηλοι

νύσι, Ol. 12, 13, obscuri sunt et teguntur cæca nocte.

τυχέω, f. ήσω. (Τέκω) paro, nanciscor, indipiscor, contingo per ictum. it. sum per naturam aut fortunam. est factum a f. 2. τυχῶ verbi τεύχω, sicut a βλέπω, f. 2. βλεπῶ, fit βλεπέω, f. ήσω, a γράφω γραφέω, etc. apud jaculatores τυχεῖν τινὰ et βάλλειν notant idem, *treffen durch den schuss oder wurf, oder stos oder hieb, (to strike with a dart, spear or sword.)* deinde in specie est, forte fortuna incido in aliquid; etiam, favente fortuna utor, *ich treffe was, (I fall in with something;)* forte fortuna adsum. ὃν αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας, quem ipse sub pectus sagitta indeptus, Δ, 106, coll. 108, βεβλήκει αὐτὸν πρὸς στῆθος. sic, κατὰ κληῖδα τυχήσας, ad jugulum indeptus eum hasta comminus, Ε, 579. κατὰ ζωστῆρα, Μ, 189, ad cingulum. et 394, τὸν δουρὶ, adsecutus eum hasta. δῶρα, ἅ οἱ ξεῖνος δῶκε τυχήσας, φ, 13, dona, quæ ei hospes dedit forte fortuna factus, κατὰ τύχην συναντήσας καὶ ποιητὸς ξεῖνος. τὸν θηρητῆρ᾽ ἐτύχησε βαλὼν, feriit eum venator, Ο, 581. οὐκ ἐτύχησεν ἕλιξας, Ψ, 466, non bona fortuna usus est in convertendo. τύχησε γὰρ νηῦς, ξ, 334. τ, 291, contigit enim casu bono navis. περὶ λιμένα πέτρη τετύχηκε διαμπερὲς, κ, 88, circa portum ex omni parte a natura factum erat saxum, ut sit non ex ἐπιτεχνήσεως humanæ, sed κατὰ τὴν τύχην. sic et πρῶν τετυχηκὼς, Ρ, 748, clivus vel agger a natura factus et existens, ad differentiam οἰκοδομήματός τινος. ergo a natura facta τετυχήκασι, reperiuntur, sed arte et manu facta κατὰ τέχνην τετυγμένα ἐστί. sic et aor. 2. ἔτυχον. ἤμβροτες οὐδ᾽ ἔτυχες, Ε, 287, aberrasti nec feriisti. et 587, τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, nactus enim erat arenam altam in quam incidebat, κατὰ τύχην εὗρε. οὕνεκά μοι τύχε (κατὰ) πολλὰ, Λ, 683, quia mihi fortuna favebat in multis et sæpe, προσεγένοντό μοι πολλὰ κατὰ συγκυρίαν ἀγαθὴν καὶ εὐτυχῶς. ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω, ὅς κε τύχῃ, alius pereat, alius vivat, quisquis hac fortuna utetur, Θ, 430, *wen es trift, (whose soever fortune it may be.)* εἴπερ τε τύχησι μάλα σχεδὸν, Λ, 116, quamvis adsit valde prope et adstet, vel adveniat forte fortuna, *ob er gleich nahe dazu käme, (though he approached very near to it.)* ὅς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ, Ψ, 857, quicunque filum attingit jaculo. ὄφρα τάχιστα πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς, ut quamprimum dimissionem cum comitatu et reditum in patriam consequaris, ζ, 290. αἴκε τύχοιμι, Η, 243, si te contingere possim jactu hastæ, coll. 242, βαλεῖν. scribitur hic optativus etiam τύχωμι, sicut κτείνοιμι et κτείνωμι. εἴσομαι αἴκε τύχοιμι, χ, 7, videbo an ferire possim scopum. μή σύ γε κεῖθι τύχοις, μ, 106, ne tu quidem eo deferaris, id precor tibi. τυχὼν τὸ, feriens et contingens jactu vel ictu, Ε, 98, 582, 858. Ν, 371, 397. Π, 623, coll. 618, 609. Ψ, 726. τ, 452. et alio sensu, τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, nactus omnem amicitiam, ο, 158, *da er lauter freundschaft genossen, (as he had experienced the utmost friendship;)* ubi et constructio est alia. ὅσαι ἔτυχον ἀρήγουσαι, quotquot erant inservientes reginæ, Ne. 1, 72. τύχοιμεν Μουσᾶν προφρόνων, utinam benevolis Musis frueremur, Ist. 4, 73. ὧν ἄν τις τύχῃ, Ne. 4, 148, quæcunque ipse attigerit, *was einer selbst erlebet hat, (what one has himself experienced:)* ubi alii legunt ἃ ἄν τις; et pro aor. 2. Schmidius legit præsens τυχέῃ, quod postremum frustra fortasse. εἴ τις τύχῃ ἔρδων, Ne. 7, 16, *wenn jemand so glücklich ist was zu thun, (if any one is so fortunate as to do something,)* si cui contingit operari quid. τὸ τυχεῖν, i. e. τὸ ἐπιτυχεῖν, τὸ νικῆσαι, Ol. 2, 93, ubi est infin. loco nominis, ἡ νίκη. ὅ, τι τυχεῖν, quod consequi, Ol. 7, 48. τυχεῖν νόστου, Py. 1, 69. πρὶν τυχεῖν, antequam adsequatur, Py. 2, 170. εὐνῆς, Py. 9, 74, frui concubitu. ἵνα, Ne. 7, 81, ut unus consequatur id. τύχεν (dorice pro τυχεῖν) ἄντα σκοποῦ, Ne. 6, 46, adsequi scopum, ubi alii cum Ionica reduplicatione legunt, σκοποῦ ἂν τετύχειν, melius fortasse. τυχὼν κεν τῶν, Py. 10, 96, consecutus ea. οὐκ ἀποδήμου αὐτοῦ τυχόντος, cum ille absens peregre non esset, Py. 4, 9. υἱὸν ἰδὼν τυχόντα στεφάνων, filium nactum coronas feliciter, Py. 10, 40. τυχοῦσα λεχέων, Ist. 8, 97, sortita connubium.

τύχη, ης. ἡ. (Τέκω) fors, fortuna. *das glück, (fortune, luck,)* in notione ambigua. apud poëtam hoc nomen non occurrit: de re ipsa notemus pauca. antiqui putabant sæpe, necessarium esse ut malus habeat infortunium: hinc Menelaus incusat Jovem, cum malus Paris effugeret mortem, Γ, 325—381. fortunæ mutatio mutat sententias hominum: hinc Hector alibi desperat de imperio Trojano, alibi sperat se omnino expulsurum Græcos ex Troade. apud Pindarum vero frequens est hoc recentiorum nomen. Τύχη σώτειρα, Ol. 12, 1—18, ubi est personificata, et vis ejus descripta. ἐστὶν ἀφάνεια τύχης μαρναμένων, Ist. 4, 52, est incertitudo fortunæ pugnantium. τύχη δαίμονος, Ol. 8, 88, fortuna divina. ἐπὶ εὐμενεῖ, Ol. 14, 23, ob propitiam fortunam, *bey dem günstigen glüke, (on account of the good fortune.)* σὺν, Py. 2, 102, sic ut una contingat sors sapientiæ, σὺν εὐτυχεῖ πότμῳ σοφίας, cum felici parte sapientiæ. τύχῃ θεῶν, propitiis diis, Py. 8, 75. εὐθαλλεῖ συνέμιξε, Py. 9, 128, florentissima eum potiri fecit fortuna. σὺν Χαρίτων, Ne. 4, 12, cum Gratiarum contingentia et adsistentia. σὺν Μενάνδρου, Ne. 5, 88, cum ejus fortuna. σὺν θεοῦ, Ne. 6, 41, cum dei favore. τύχᾳ τε μολὼν, cum fortuna fausta profectus, Ne. 10, 47. ἀγὼν σὺν, certamen cum felicitate junctum, Ist. 8, 149. τύχην διδοὺς τερπνῶν γλυκεῖαν, Ol. 13, 165, dans felicitatem vel sortem delectabilium dulcem. τύχαις ὑμετέραις εὔχομαι θεῶν ὄπιν, Py. 8, 103, fortunis vestris opto deorum providentiam. ποίαις ὁμιλήσει τύχαις, qualibus casibus sit conflictaturus, Ne. 1, 94. πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα, prout eventus est consiliorum nostrorum, prudentes vel secus æstimamur, Eurip. Hipp. 701, quæ æstimatio tamen valde est iniqua. Vide sub ΒΑ'ΛΛΩ, ad medium.

τύχος, ὁ, vide τύκος.

ΤΩ῀, τάω et τέω, porrigo, tendo. est obsoletum quidem, sed radix plurimorum inde orientium. hinc est et ὁ ταὼς, ὢ, vel ὁ ταὼν, ῶνος, pavo, quia pandit caudam pictam: unde et metaphorice homines in luxu vestium apparentes vocantur ταῶνες, apud Aristoph. Ach. 63.

τῷ pro τινὶ, vide sub τὶς, aliquis, prope medium.

τὼς, ('O) respondet τῶ, ὡς. τὼς δέ σε ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, et tantopere te oderim, quantopere nunc mirum in modum te amice tractavi, Γ, 415, inquit Venus ad Helenam; i. e. ipsa Helena ad se. τὼς μὲν ἔην μαλακὸς, tam erat mollis vestis, τ, 234. et est ortum ex οὕτως, per aphæresin.

Υ

Υ, ab Æolibus vocatur ὗμ, et ῥαψῳδία ita signata inscribitur ab antiquis in Iliade, θεῶν μάχη. sæpe υ interseritur æolice: e. c. ἐλάω, ἐλαύω et ἐλαύνω, ἀτὰρ αὐτὰρ, δαλὸς δαυλὸς, φάσκω φαύσκω et φραύσκω: nam maxime ad α apponi amat. in prima syllaba insertum, ψιλοῖ τὰ δασέα, e. c. ὁδὸς οὐδὸς, ὁ ὅρος (i. e. ὁ περιορισμὸς) οὖρος, ἔκηλος εὔκηλος. Vide sub ἀάτη, αὐΐαχος, et ψαύω.

ὑακίνθινος, η, ον. (Ἕω) colore hyacinthi. κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας, ζ, 231, i. e. μελαίνας, κατὰ τὸν ὑάκινθον, τὸ ἄνθος. sed fortasse ibi non de colore sermo est, sed simile pertinet ad τὸ οὖλον τῆς κόμης, ad τὸ οὐλότριχον: nam præcedit ibi, κατὰ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας, de capite densas et crispas demisit comas. sic et ψ, 158. personatus enim Ulysses crines suos sub quodam operculo dissimularat, tam arcte ad caput adplicato, ut calvaria calva esse videretur. si id operculum demebat, apparebant densæ comæ, ut unius τῶν καρηκομοώντων Ἀχαιῶν. et hæc sententia præstat.

ὑάκινθος, ου. ὁ et ἡ. (Ἕω) hyacinthus, flos ita dictus. est a κινέω, moveo, ire facio, et interjectione ὗ, quæ exprimit sonum narium attrahentium aliquem suavem odorem: ut notetur suavitas odoris hujus floris, qui odorem procedere facit, et olfactum commovet. ὑάκινθον, Ξ, 348, πυκνὸν καὶ μαλακὸν, in extemporaneo illo geniali lecto Jovis in Ida monte.

ὕαλος, ὁ et ἡ, vide ὕελος.

ὑββάλλω, vide sub ὑποβάλλω.

ὑβὸς, ὁ, vide sub κύφος, incurvus.

ὑβρίζω, f. ίσω. (Ἕπω) injuria et contumelia afficio. injuriose et libidinose tracto. insolentia utor. ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ ἡμᾶς ὑβρίζοντες, Λ, 694, superbi Epei, contemnentes insolenter nos, et contumeliose tractantes nos. ὥστε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσι δαίνυσθαι κατὰ δῶμα, α, 227, adeo contra omnem morem injuria utentes videntur mihi epulari in hac domo: nam injuriose et insolenter ipsi se obtruserant ad vorandum et potandum. erat ergo ὕβρις τὸ συμπόσιον τοῦτο, καὶ ὑβρισταὶ οἱ τοῦτο τελοῦντες. οἵτε μοὶ ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται, γ, 207, ubi μοὶ pertinet ad verbum finitum, non ad participium: qui nefaria contra me moliuntur, insolenti improbitate acti. ἀγλαΐας, ἃς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ρ, 245, elegantias, quas nunc insolenter præ te fers, dissipabit tibi ille. et 588, οὔ τινες ὧδε ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται, nulli viri sic improbi nefaria moliuntur. ἀλλὰ μάλα ὑβρίζεις, καί σοι νόος ἐστὶν ἀπηνὴς, σ, 380, sed valde impotens et superbus es, et mens tibi est in-

humana. αἲ γὰρ θεοὶ τίσαιντο λώβην, ἣν οἵδ', ὑβρίζοντες, ἀεικέα μηχανόωνται οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν, υ, 170, utinam dii puniant injustitiam, quam isti, insolenter agentes, indignam machinantur in aliena domo, nec quidquam reverentur. et 370, οἳ κατὰ δῶμα Ὀδυσσῆος, ἀνέρας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανάασθε, qui in domo Ulyssis, viros contumeliose et improbe tractantes, nefaria molimini. ἔμαθε δὲ ὑβρίζοντα μισεῖν, Py. 4, 506, didicitque contumeliosum et injuriosum odisse.

῞Υβρις, εως et ιος. ἡ. (῞Επω) injuria contumeliosa, et ex libidine insultandi aliis facta. estque ea ἐν λόγοις, καὶ κατὰ πᾶν ἔργον αἰσχρόν. proprie est nimia elatio animi, *übermuth, (insolence,)* insolentia. sic apud Eurip. Hipp. 474, λῆξον δ' ὑβρίζουσα: οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις τάδ' ἐστίν, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν, desine a fastu, nihil enim aliud est quam insolentia fastuosa, fortiorem et potentiorem esse velle numinibus et natura rerum. unde ὁ ὑβριστὴς est et ὁ κακολογῶν, et ὁ αἰσχρουργῶν. in poëta tamen magis ad facta contumeliosa, et injuriæ plena, respicitur: notio de dictis magis est recentiorum. in genere deinde ἡ ὕβρις opposita est τῷ σπουδαίῳ, serio et honesto; etiam τῇ εὐνομίᾳ καὶ τῇ δίκῃ, mori honesto et legitimo. insolentia, *übermuth, (insolence.)* est sine ullo dubio vox deducta ex ὑπὲρ, quod elationem notat: nam ὕβρις nascitur, quando animus supra jus et fas et supra humanitatem stolide extollit se, et mores bonos pedibus conculcat. in sensu activo, non passivo, ubique in poëta occurrit; et definitio ejus videtur inesse his verbis: οἱ δ', ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, ξ, 262. ρ, 431, hi vero, injuriæ suæ locum dantes, et obsequentes libidini suæ, *die ihrem triebe zur ungerechtigkeit platz gaben, und ihrem muthwillen folgeten, (who gave way to their propensity to rapine, and indulged their passions:)* quæ definitio sub exemplo posita est. τί εἰλήλουθας; ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; Α, 203, inquit Achilles ad matrem: cur venisti? an ut injuriam videas coram, qua Agamemnon mihi contumeliam facit? et 214, τρὶς τόσα παρέσσεταί σοι δῶρα ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, loco hujus tibi illatæ injuriæ aderunt tibi ab eodem dona multo majora: dabit tibi plura dona idem qui nunc tibi contumeliam intulit. imo sæpe notio superflui et inutilis inesse videtur, maxime voci τὸ ὕβρισμα, unde Apollo apud Eurip. Orest. 1642, dicit, deos permisisse bellum Trojanum, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς ὕβρισμα θνητῶν, ἀφθόνου πληρώματος. μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες, α, 368, matris meæ proci, continuantes et firmiter tenentes injuriam immensam. sic et δ, 321. et 627, δίσκοις τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, ἐν τυκτῷ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον, discis et jaculis mittendis delectabantur in pavimento æquato, ubi et alias sua petulantia fruebantur; nam nec γυμνάσια τῶν ὑβριστῶν sunt σπουδαῖα: ὕβρις enim opponitur τῷ σπουδαίῳ. ergo μνηστῆρες οὕτω γυμναζόμενοι οὐ σπουδαῖοι, ἀλλὰ ἔμφασιν μόνην ἐσκίαζον τοῦ πρὸς ἀνδρίαν ἡρωϊκὴν γυμνάζεσθαι. sic et ρ, 169. non studio serio exercebantur, ut alii heroës solebant, sed petulanter ludebant inter se ad speciem exercitationis. μνηστήρων, τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει, ο, 328. ρ, 565, procorum, quorum injuria et vis usque ad supremum cœlum pertingit. λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι, inquit Telemachus de procis, π, 86, nimis enim improbam petulantiam et insolentiam exercere solent. et 418, Ἀντίνοε, ὕβριν ἔχων, κακομήχανε, inquit Penelope ad principem procorum; fovens injuriam, et structor malorum: nam audierat, eum filio suo mortem struere. et 410, μνηστήρεσσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι, ostendere se procis, firmiter tenentibus inauditam injuriam: et tales sunt οἱ ὑβρισταί. θεοὶ, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, dii, hominum et injuriam et legitima opera inspicientes, et ejus rei causa in terris sæpe sub humana specie obambulantes, ρ, 487, qui locus sine dubio sumtus ex Genes. xviii, 21, 33. ex antiqua traditione Ægyptiis notus. cæterum notanda sunt l. c. duo opposita. ἀλλά τις ἀθανάτων (humana specie apparentium, non vero ipse Ulysses) κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυοὺς, (procos nobiles) ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα, ψ, 64, indignatus injuriam tristem et mala facta. εἰ ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλοι ὕβριν ἔτισαν, si re vera ii improbi injuriam suam luerunt, ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ, θεοὶ, estis sane adhuc, dii, ω, 351. ὕβρις αὐτὸν εἰς αὐάτην ὦρσεν, petulantia eum in damnum injecit, Py. 2, 52, et sermo est de Ixione, Junonem sollicitante. ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ, injuriæ inimicam viam recta incedit, Ol. 7, 166, i. e. rationem vivendi oppositam injuriæ. κελαδεννῆς ὕβριος ὀρφανοὶ, Ist. 4, 14, non participes injuriæ clamantis et loquacis, ἄμοιροι: nam injusti et petulantes homines solent sæpe cum clamore et tumultu rem agere. ὕβριν, κόρου ματέρα, θρασύμυθον, Ol. 13, 12, ubi conf. κόρος, qui est fastidium: ὕβρις vero, ἡ ἀδικία καὶ ἀλαζονεία καὶ ἔπαρσις κατὰ τῶν ὑποδεεστέρων. ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν, ὁ Τυρσηνὸς, Py. 1, 140, intuitus contumeliam navibus suis tristem: et dicit de clade, quam Tyrrheni passi sunt a Syracusanis ad Cumas; quam intuentes Tyrrheni quieturi sint postea, nec bellum moturi in Siculos. h. l. ergo passive videtur posita vox. ἡγεμόνος δείσαντες ὕβριν, ducis veriti injuriam, Py. 4, 199. ἐν ἄντλῳ ὕβριν τιθεῖς, i. e. τὴν ἀλαζονείαν, Py. 8, 14, ubi conf. ἄντλον. nam est proverbium, ponis insolentiam in sentina, i. e. dejicis, mergis, abjicis. γελᾷ ὁρῶν ὕβριν ὀρθιᾶν κνωδάλων, Py. 10, 56, ridet Apollo, videns ἀναίρεσιν et vim quæ infertur ardue se erigentibus bestiis, quando solutis jugulis postremum saliunt. αἰνὴν ὕβριν ἀπέφυγεν, miseram et gravem injuriam fugit, ne quam aliis inferat, Py. 11, 85. ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων, Ne. 1, 76, arcere voluit vim serpentium, ne injuriam facerent natis suis: et sermo est de Hercule, ad cujus cunas, in quibus una cum fratre gemino dormiebat, serpentes duo ingentes accesserant; et de Alcmena territa. ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσα ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος, Æschyl. Pers. 823, s. elatio efflorescens pro fruge concipit spicam erroneæ actionis, unde valde flebilem demetit messem. ubi ἐξανθεῖν est, *abblühen, (to have done flowering.)*

ὕβρισμα, τὸ, vide paullo ab initio præcedentis.

ὑβριστής, οῦ. ὁ. (῞Επω) injurius, protervus, superbus, impotens animi in inferenda contumelia, petulans nefarie. *der unrecht an andern aus übermuth übet, (one who injures others by his arrogance.)* et in genere, ferox, *muthig, (ferocious.)* sic, ταῦροι ὑβρισταὶ, Eurip. Bacch. 742. definitio τοῦ ὑβριστοῦ inest Ν, 633, οἷον δὴ (quare tandem, qua ratione tamen, O Jupiter) ἄνδρεσσι χαρίζεαι (gratificaris) ὑβριστῇσι, Τρωσὶν, τῶν (pro ὧν, quorum) μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος (pugnæ, quæ est h. l. species, et loco cujus omnis alia protervitas generaliter in definitione intelligi potest) κορέσασθαι, quorum impetus semper est nefarius et damni plenus, nec possunt saturi fieri pugnando, aut improbe agendo. ergo est ὑβριστὴς, qui injuste et damnose facit quia vult et potest, nullam ob rationem aliam. nam h. l. Trojanos Menelaus sic vocat, ὡς λάγνους, libidinosos, κατὰ ἐδήλωσεν ἡ τῆς Ἑλένης ἁρπαγή: καὶ ὡς λώβης καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, coll. 621, 622: καὶ ὡς μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, damnosum ipsis et aliis, ἔχοντας. ὤμοι ἐγὼ, τίων (pro τίνων) αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω; ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, ἦε φιλόξεινοι καί σφι νόος ἐστὶ θεουδής; ζ 120. ι, 175. ν, 201. hei mihi, quorum nunc iterum hominum in terram venio? an sunt illi insolentes et feri, et non justi et humani moris amantes: an vero hospitales, et est iis mens deum noscens? ubi ex additis et oppositis, vis nominis apparere potest. ὑβρισταὶ δ' αὐτὴν (γαῖαν, ἣν ἱκάνεις) καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν, ω, 281, quos alibi χαλεποὺς vocat. conf. Proverb. Salom. c. ii, 14. Vide sub ὕβρις, ad initium.

ὑγιαίνω, vide sub ὑγιής.

ὑγίεια, ας. ἡ. (῞Υω) integra valetudo. ὑγίειαν χρυσέαν, Py. 3, 128. ἡ πλουθυγίεια, apud Aristoph. Equ. 1089. et Vesp. 675, est divitiarum plenitudo, cum recta corporis constitutione.

ὑγίεις, εσσα, εν. (῞Υω) bene valens. ὑγίεντα ὄλβον, felicitatem in bona valetudine sitam, Ol. 5, 53.

ὑγιηρὸς, ὰ, όν. (῞Υω) saluber, ad bonam valetudinem faciens. ἄκος ὑγιηρὸν, remedium salubre, Ne. 3, 29, ubi τὸ καλλίνικον est subjectum, laus victoriæ, et prædicatum ejus est, φέρει α. ὑ. πλαγᾶν, adfert medicinam plagis toleratis in certamine.

ὑγιής, έος. ὁ ἡ. (῞Υω) integræ valetudinis, sincerus, vegetus, *gesund, frisch, (healthy, sound.)* est ab ὑγρὸς, nam humidum cum calido mixtum continet vitam; et ἡ ὑγίεια et ὑγεία, est quasi ὑγρεία τις, cujus contrarium, ἡ νέκρωσις, facit ἀλίβαντας et siccos: immo ipsum nomen ὑγρὸς sæpe est idem ac, bene valens, ut et διερός. μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν, (sc. εἰρημένος ἐστὶν) ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω, Θ, 524, coll. 523, 525, sermo, qui nunc a me dictus est, valens et integer dictus esto, sic ut observetur, nihilque inde dematur aut addi possit, ἀπαραποίητος, ἀκολόβωτος. ergo h. l. pæne metaphorice positum hoc nomen. Attici postea τὸ ὑγιαίνειν de φρονήσει καὶ συνέσει posuerunt, de mente sana: unde ille, cui longa et insolens epistola, a glorioso quodam missa, molesta fuerat, rescripsit, ὑγίαινε, i. e. φρόνει. et l. c. fortasse etiam συνέσεως sensum habere possit, ut pertineat immediate ad μῦθος, hic sermo rationabilis nunc dictus esto; illum alterum vero cras dicam, qui in spe situs est: hic sermo, qui quidem jam est integer et in manu nostra, et complebilis, sic dictus esto. et μῦθος est res ipsa, de qua dixerat. Vide sub διερός.

ὑγρὸς, ὰ, όν. (῞Υω) humidus. ὑγρὸν ἔλαιον, Ψ, 281, i. e. τὸ μὴ ταχὺ ἐκμαζόμενον, ἀλλὰ παραμένον τοῖς ἀλειφομένοις, καὶ ἀποκωλύον τὴν κραύρωσιν, quod non celeriter in auras evaporat, sed adhæret diu inunctis, et prohibens siccitatem frangibilem. et l. c. equi inungebantur eo. sic et, ἔλαιον, ζ, 79. η, 107, et confer id nomen. ὑγρὸν ὕδωρ, δ, 458, ad differentiam τοῦ παγετοῦ, qui dici potest ξηρὸν ὕδωρ, sicut ὁ τυρὸς, caseus, est γάλα ξηρόν. simul h. l. respicitur ad τὸ ὑγροποιὸν, siquidem amplexantes aquam madefiebant. ἀνέμων μένος, ὑγρὸν (neutrum adverbialiter) ἀέντων, ventorum vis, cum multa pluvia spirantium, ε, 477. τ, 440. πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν, Κ, 27. δ, 709, i. e. ἐπὶ θάλασσαν, super et trans magnum mare: et genus commune, πολὺν, est ionice. ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, Ξ, 308. υ, 98, super et trans terram solidam et mare fluidum. πέδιλα, ἅ μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν, ἠδ' ἐπὶ ἀπείρονα γαῖαν, Ω, 341. ε, 45, de calceis Mercurii, quibus mare et terram transit; quales et Minerva habet, α, 97. hinc recentiores absolute vocant terram, τὴν ξηρὰν,

sicut his locis ἡ ὑγρὰ est ἡ θάλασσα. πόθεν πλεῖτε ὑγρὰ κέλευθα, unde navigantes venitis, γ, 71. ι, 252. sic, ἐπέπλεον, δ, 842. ο, 473. ὑγρῷ πελάγει, Py. 4, 70. ὑγρὸν νῶτον, Py. 1, 17, a somno rigatum quasi dorsum, εὐδιάχυτον ὑπὸ ἡδονῆς et remissum. ὑγρᾶς ἐξ ἁλὸς, Ol. 7, 127. ὑγρὰν πρὸς αἰθέρα, Ne. 8, 71. et quia ὑγιὴς et ὑγρὸς sunt arcte cognata, etiam inde apparere potest, cur ἔλαιον dicatur ὑγρόν. In sensu metaphorico et ad animum translato, τὸ ὑγρὸν notat fluxum, dissolutum quid.

ὑδατοτρεφής, έος. ὁ ἡ. (Τρέφω) ab aquis auctus et nutritus. αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἄλσος, ρ, 208, alnorum aquaticarum nemus.

ὑδείω, ὑδέω, ὕδης, ὁ, ὕδνης, ὁ, vide sub ὑμνητὸς, et ἰύζω.

ὕδος, τὸ, pro ὕδωρ, vide sub κῶος.

ὕδρα, ἡ, vide sub ὕδρος.

ὑδραίνω, f. ανῶ. (Ὕω) aqua perluo, lavo. ὑδρηναμένη, i. e. λουσαμένη, lota, δ, 750, 759. ρ, 48, 58, ut puro corpore supplicet diis. alibi notat et, rigo, perfundo aqua, effundo.

ὑδρεύω, f. σω. (Ὕω) aquor, aquam peto. κούρῃ ὑδρευούσῃ πρὸ ἄστεος, virgini aquam petenti ante urbem, κ, 105—108, quæ erat virgo principalis. et in forma media, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, unde aquabantur cives, η, 131. ρ, 206.

ὑδρηλὸς, ἡ, όν. (Ὕω) aquosus, humidus, rigatus aqua. λειμῶνες ὑδρηλοὶ, μαλακοὶ, ι, 133.

ὑδρία, ἡ, vide sub ὕδωρ, prope finem.

ὕδρος, ου. ὁ. (Ὕω) hydrus, serpens aqueus. ἕλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου, B, 723, ubi sermo est de Philoctete, qui vulneratus erat insanabiliter ab hydro, et lamentis suis molestabat reliquos principes. est ergo εἶδος ὄφεος, δακόντος τὸν Φιλοκτήτην, οὔτε θανάσιμον (non letaliter) οὔτε μὴν ῥᾳδίως ἰάσιμον: ὅθεν, κακῶς πάσχων τὸν πόδα διαβόρῳ νόσῳ, καὶ πολλὰ βοῶν καὶ βρυχώμενος, καὶ φορτικὸς λίαν πάνυ τοῖς Ἀχαιοῖς δόξας, ἐξεῤῥίφη ἐν Λήμνῳ ὑπ' αὐτῶν. ὕστερον δὲ, κατὰ χρησμὸν ἀναληφθεὶς, αἴτιος τοῦ ἁλῶναι τὴν Τροίαν γέγονε, καταβαλὼν τὸν ἀρχέκακον Πάριν. an fœminine dicatur ἡ ὕδρα, dubium; etsi in promptu videatur ἡ Λερναία ὕδρα: item dubium an ὕδρος καὶ ἔχιδνα sit idem. cæterum ὁ χερσυδρὸς est pessimus, pertinetque inter amphibia.

ὕδω, vide sub ὑμνητὸς, et ἰύζω.

ὕδωρ, τό. (Ὕω) aqua, *wasser, (water.)* mutuatur obliquos ab inusitato nominativo, ὕδας, genit. ὕδατος. est ab ὕειν, pluere, fundere. κήρυκες βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, præcones fundebant principibus aquam super manus, cum vellent rem divinam facere, Γ, 270. sic, I, 174, cum precari vellent, coll. 171, φέρτε χερσὶν ὕδωρ. sic et, cum Priamus vellet precari, jubet ancillam honestam sibi χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον, i. e. καθαρὸν, Ω, 303. et, cum libare et vota facere vellent proci, φ, 270. etiam ante cibum capiendum aqua manibus superfundebatur, ùt deinde libare possent diis pura manu, α, 146. γ, 338. δ, 213, 216, ubi post fletum, ante cœnam iteratur lavatio manuum, cum paullo ante abluissent jam manus, 52. ἔῤῥεε ἀγλαὸν ὕδωρ, fluebat aqua limpida, B, 307. σχέτο, Φ, 345. οἴσειν, γ, 429. ῥέει, ι, 140. sic, καλλίῤῥοον ὕδωρ, B, 752. M, 33. μέλαν, B, 825. Π, 161. Φ, 202. δ, 359. ζ, 91. μ, 104. ν, 409, et dicitur sic aqua pura sed profunda, nam nigra ea apparet si in fluvium aut puteum despicias. κάλλιστον, B, 850. Φ, 158. ὄβριμον, Δ, 453, vehementem, validam aquam, quam conferunt torrentes. δνοφερὸν, idem quod μέλαν, I, 15. Π, 4. λαβρότατον χέει Ζεὺς, Π, 385, largissimum fundit imbrem. χειμέριον ἀλὲν, Ψ, 420, hiemalis congregata aqua. ὑγρὸν, δ, 458, fiebat Proteus; confer ὑγρός. ἁλμυρὸν, aquam salsam bibit, i. e. periit in mari, δ, 511. τόσον ἁλμυρὸν, tantum mare, ι, 100, quæ est περίφρασις τῆς θαλάσσης, addito ἄσπετον, immensum. sic, ἐπιπλεῖν, ι, 227, 470. ἀναῤῥοιβδήσει Χάρυβδις, μ, 236. νηῦς ἀνύσειε θέουσα, ο, 294, navis percurreret mare. καλὸν, ζ, 86. ψυχρὸν, ρ, 209. τ, 387. ὕδωρ φορέοις, Z, 457, quod negotium erat mulierum, etiam nobilium. sic, κ, 108, ἐς κρήνην κατεβήσατο, ἔνθεν ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον, ubi sermo est de virgine principali, aquam petente extra urbem. et 358, τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει, ministra honesta Circes. et υ, 153, 154, μετὰ ὕδωρ ἔρχεσθε κρήνηνδε, ad aquam petendam abite ad fontem; quod imperatur ancillis. πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε, H, 99, i. e. νεκρωθείητε, καὶ τοῦ ζωογόνου πνευματώδους θερμοῦ στερηθείητε: nam ὕδωρ καὶ γῆ ἐναπομένουσι νεκροῖς σώμασι. est ergo circumlocutio corporum mortuorum, quibus nil nisi terra et aqua inest, et quæ in hæc duo elementa crassa resolvuntur: et est imprecatio irati, optantis ut ignavi isti homines ἀναστοιχειωθείησαν, (resolvantur,) i. e. ἀναλυθείησαν εἰς τὰ βαρύτερα τῶν στοιχείων, καὶ ἀκίνητα καὶ αὐτοῖς ὅμοια. simul innuitur fabula antiqua, Vulcanum finxisse mulierem, cum terram misceret aquæ. κατέχευάν οἱ ὕδωρ, infuderunt ei aquam, Ξ, 435, frigidam exanimato, ut rediret ad se. et 271, ὅμοσόν μοι Στυγὸς ὕδωρ: quæ aqua juratur O, 37. ὅθι ἅλις ἀναβέβρυχεν ubi satis aquæ scaturire solet, P, 54. et 747, πρὼν ἰσχάνει, agger arcet aquam. ἐνίχευν τρίποδι ὕδωρ, καὶ θέρμετο, καὶ ζέσεν, aquam ad balneum adhibendam infundebant tripodi, et calefiebat ea, et denique fervebat, Σ, 347—349. θ, 426—437. κ, 359, 360. coll. τ, 387, sqq. 470. ἐρυθαίνετο αἵματι, Φ, 21. et 365, ζέει. οἶνον καὶ ὕδωρ ἔμισγον ἐν κρητῆρσι, α, 110. φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ, γ, 300. η, 277. ο, 481, de navigatione secunda. ποταμοῦ ὕδωρ, i. e. fluvium, δ, 478, Nilum. σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐνθήσω νηΐ, ε, 165. ἀφυσσάμεθα, infundebamus nobis ex fluvio, ι, 85. κ, 56. ἀναβροχέειν, λ, 585, de Charybdi. coll. μ, 240. ἐλεύκαινον ἐλάταις, albam faciebant aquam remis, μ, 172. Στυγὸς ὕδατος ῥέεθρα, Θ, 369. Στυγὸς ὕδατος ἀποῤῥὼξ, κ, 513. καλῇσι ῥοῇσι ὕδατος, Π, 229. ἀνὰ κήπους ἡγεμονεύει ῥόον, Φ, 258. et 300, πεδίον ἔπλητο ἐκχυμένου. et 312, ὕδατος ἐκ πηγῶν. ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, X, 152, glaciei concretæ ex aqua. ἀσκὸν ὕδατος μέγαν, ε, 266. ἓν δέπας οἴνου ἐμπλήσας, ἀνέχευεν ὕδατος εἴκοσι μέτρα, ι, 209, ubi sermo est de vino generosissimo et fortissimo, quod a curioso valetudinis et sobrietatis non bibebatur, nisi uni parti vini ejus admixtæ essent viginti partes aquæ. ἄγχι γλυκεροῦ, prope aquam dulcem, μ, 306, in opposito ad salsam marinam. πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, τ, 537, de anseribus, qui domi pascuntur, *eingeweichet korn, (steeped corn.)* λοέσσας ὕδατι λευκῷ, Ψ, 282. κρῆναι ἔῤῥεον λευκῷ, ε, 70, et habet aqua hoc epitheton διὰ τὸ ἀβαθὲς, quando aqua limpida non est profunda, et fundum habet arenæ candidæ, tunc ipsa apparet candida, et lucens quasi: contra τὸ βαθὺ ὕδωρ μέλαν φαίνεται. ἀπένιζεν αἷμα λιαρῷ, Λ, 829, 845. πηγὴ ῥέει λιαρῷ, X, 149. ἐμβάπτει ψυχρῷ, ι, 392, faber ferrum candens intingit aquæ frigidæ. τὸ τρίτον αὖτε ὕδατι, κ, 520. λ, 28, ubi sermo de sacrificio mortuis faciendo. σπένδοντες ὕδατι, μ, 363, libantes diis aqua, utpote primo et antiquissimo et maxime naturali potu: idque hoc tempore, quia vinum non habebant. τραπέζας καθαίρειν ὕδατι καὶ σπόγγοις, χ, 439, 453. sic, καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, ω, 45, purgantes corpus pulcrum tuum aqua calida et unguento; et sermo est de Achille interfecto. ὕδατα ἀενάοντα, aquæ perennes, ν, 109, in antro Nympharum in Ithaca. apud Persas celebre erat ὕδωρ, χρυσοῦν καλούμενον, de quo Herodotus narrat. vas ad aquam dicitur ἡ ὑδρία, ας. nescio quis stolidus posuerat hydriam vacuam dormiturus, sibi pro cervicali: offensus autem duritie, implevit eam paleis ut mollius cubaret, quasi a paleis inditis mollior ipsa hydria esset futura. ὕδωρ ἄριστον, Ol. 1, 1. ἀριστεύει, Ol. 3, 75, sc. inter quatuor sic dicta elementa: aqua enim est utilissima, et ex ea oriuntur reliqua elementa; et plantæ ea unice nutriuntur. hinc et Homerus, Ξ, 201, conf. ὠκεανός. sic inter quatuor ludorum genera præstantissimi erant Olympici. ὕδωρ πόντιον, i. e. θάλασσαν. Ol. 2, 115, navigando. et 154, φέρβει ἄνθη, aqua nutrit flores et germina. ἐρατεινὸν, Ol. 6, 146. παρὰ, Py. 1, 131. καπνῷ ἀντίον φέρειν, Ne. 1, 35, aquam adferre contrariam incendio; ubi sensus proverbii est, nactus est viros bonos, qui testimonio suo de virtute ejus, calumniatorum crimina restinguant, sicut ignis aqua exstinguitur. θερμὸν, Ne. 4, 6. ἁγνὸν Δίρκης, Ist. 6, 109. ὕδατος ζέουσαν ἀκμὴν, i. e. ὕδωρ ἀκμαίως ζέον καὶ θερμὸν, Ol, 1, 77. σθένος, Ol. 9, 77. ῥοὰς, Ne. 7, 90. ὕδατι Κασταλίας, Py. 5, 40. ἐπὶ Ἀσωπίῳ, Ne. 3, 6. ὑδάτων οὐρανίων ὀμβρίων, Ol. 11, 2. Καφισίων, Ol. 14, 1. Διρκαίων, Py. 9, 153. Vide sub Χεὶρ, aliquanto a fine.

ὕελος, ου. ὁ et ἡ. et per usum etiam ὕαλος, (Ἕλω) vitrum, *glass, (glass.)* it. crystallus, vitrum densum et expolitum accurate. est ab ἡ ἕλη, splendor lucis diurnæ, et σύω, commoveo. apud Aristoph. Nub. 766, apparet, priscis vitra caustica fuisse nota: παρὰ τοῖς φαρμακοπώλαις τὴν λίθον ἑώρακας ταύτην τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι: et respondetur, τὴν ὕαλον λέγεις; et deinde additur, ἀποτέρω στὰς πρὸς τὸν ἥλιον, τὰ γράμματα ἐκτήξαιμι τῆς δίκης. innuitur ibi lapis crystallus, rotunde in pilam politus, qui radios solis concentrat, et per eos urit vel accendit: et medici sæpe eo utebantur ad urenda mala quædam corporis. Plin. 37, 2. cæterum φαρμακοπῶλαι, οἱ, sunt non tantum venditores medicaminum; sed et ex usu prisco, οἱ τοὺς τιμαλφεῖς (i. e. πολυτίμους) λίθους πιπράσκοντες, *juwelirer, (jewellers.)* nam omnes ejusmodi lapides putabantur habere vim aliquam medicam.

ὑετὸς, οῦ. ὁ. (Ὕω) pluvia, imber. *der regen, der guss, (rain, a shower.)* δρύες ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, arbores ventum sustinent et imbrem perpetuo, M, 133.

ὑθλέω, f. ήσω. (Ὕω) nugor, ineptias ago et inficetias. est ab ὕειν deductum verbum, quia per pluvias fit lutum in viis. ὑθλεῖς ἄπερῥε, inficetus es homo et nugax, apage te, Aristoph. Nub. 781. hinc est ὁ ὕθλος, ου, nugæ, inficeta loquacitas, ἡ φλυαρία. et hominem his utentem Germani nostri prisci, convenienter huic voci Græcæ, vocabant *einen sudler, (a frivolous trifler, a fribble.)* ὕθλους λέγειν, loqui inepta et futilia, *sudeln, (to talk in a silly, frivolous manner:)* ὕθλοι, *sudeleien, (frivolities.)*

ὕθλος, ὁ, vide supra.

υἱεὺς, έος. ὁ. (Ὕω) filius. est Atticum pro υἱός. υἱέος, γ, 489. ο, 187. γάμον, δ, 4. εἰπέ μοι (περὶ) πατρός τε καὶ υἱέος, λ, 173. πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, apud maritum suum et filium, σ, 161. per syncopen hic genitivus est υἷος, ἄποινα, pretium redemtionis filii, B, 230, coll. 234. υἷος ἐοῖο, N, 522. ἑῆος, Ξ, 9. O, 138. coll. 116. χήτεϊ τοιοῦδε, T, 324. ὦνον ἔδωκε, Ψ, 746, pretium pro filio. κήδονται θεοὶ υἷος ἑῆος, Ω, 422, curam habent filii tui. et 550, ἀκαχήμενος υἷος,

tristis de filio. υἷος ἐνιπλησθῆναι ὀφθαλμοῖς, oculis impleri filio, i. e. videre filium, λ, 451. κήδεαι, ὡς πατὴρ υἷος, ρ, 397. ἐόντος, υ, 218, filio vivo. υἱεῖ, δ, 5, 10. Γ, 174. Ο, 455. Υ, 81. Φ, 141. Ω, 112, coll. 122. γ, 369. π, 438. ψ, 61. ω, 212. contracte υἱεῖ, Σ, 144. Φ, 34. Χ, 302. λ, 272. per syncopen, extruso ε, υἷι, Β, 20, 791. Ν, 216. Π, 177. Σ, 458. Ψ, 383. δ, 143, 771. ξ, 435. υἱέα, Ν, 350. per syncopen υἷα, Μ, 129. Ο, 419, 427. δ, 765. ν, 259. ρ, 111. υ, 35. υἱέες, Β, 418, 641. Ε, 10. Λ, 691. Ω, 604. κ, 6, ubi sex filii Æoli ducunt sex sorores suas. contracte υἱεῖς, ο, 248, ω, 386, 496. per syncopen υἷες, Ἀχαιῶν, i. e. Græci nobiles et magnates, *die infanten von Griechenland, (the sons of Greece,)* Α, 162, 237, 392. Β, 512, 621, 722. Δ, 114. Ι, 30, 40. Λ, 799. Ν, 220. Ξ, 421. Ο, 675. Π, 328. Ρ, 23. Σ, 200, qui nati sunt fortes. et 444. Υ, 317. Φ, 376, 544. Χ, 369. Ω, 399, 495. β, 51. γ, 104, 139, 325, 413. ζ, 62. θ, 514. ξ, 201. ψ, 220. ω, 38. υἱάσι est Ionicum, ad formam, πατράσι, μητράσι, θυγατράσι, pro υἱεῦσι vel υἱέσι, Ε, 463, 464. Ο, 197. Ω, 248, coll. 255. 546. γ, 32, 57, 387. ξ, 206. ρ, 113. τ, 466. φ, 220. υἱέας, Β, 693. Λ, 123. Ψ, 175, 181. Ω, 205, 521. δ, 211. per syncopen υἷας, Β, 72, 370. Ν, 367. Σ, 76. Τ, 156, 206, 238. Χ, 62, 156. Ω, 189, 479, 493. β, 115, 198. ξ, 229, 240. τ, 394. χ, 221. υἷε δύω, per syncopen pro υἱέε, Β, 679, 822. Ε, 152, 542. Λ, 102. Μ, 95, 99. Ν, 345. ο, 242. υἷα, pro υἱέα, Ol. 9, 104. υἱέες ἀντίθεοι, Ist. 8, 50. et 52, υἱέων παῖδες. υἱέων ὑπέρτατος, Ne. 6, 57.

υἱὸς, οῦ. ὁ. (Ὕω) filius, *der sohn, (a son.)* est ab ὕω, ut antiqui censent, et deberet scribi per simplex υ, sicut et vetustissimi scripsere: sed post insertum est Iota, ad liquidiorem differentiam ab ὁ ὗς, ὑὸς, sus. υἱὸς semper carus est patri: sed si est μόνος, τηλύγετος, πολλοῖς ἐπὶ κτήμασι, unicus, in senectute genitus, in re lauta; carissimus et desideratissimus esse solet, Ι, 477, 478. melior patre, est bonum inter homines rarum, Ο, 641—643, ubi est exemplum, πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων. injuriam patri faciens valde infelix est, Ι, 448—457. incitatur laude parentum, Ζ, 208—210. parentis nomen ad filii additum, nota est nobilitatis, magis etiam si et avi nomen, vel si quis simpliciter filius illius vocatur, e. c. Λητοῦς υἱὸς, Π, 849. Νέστορος, Σ, 16. et 12, Μενοιτίου. Πηλέος, Φ, 139. Ἀδμήτου, Ψ, 532, 538, 541. Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, Α, 9. νόθος, Β, 727. Ν, 694. Ο, 333. Λ, 490. Π, 738. ἀγλαὸς, Β, 736. Ο, 430, 445. Π, 185. Καπανήιος υἱὸς, Δ, 367, ubi υἱὸς additur, ut epitheton distinguatur a possessivo: nam et οἶκος et ἵππος dici potest Καπάνειος. οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος οὔτε θεοῖο, Κ, 50. et φίλος est idem ac suus vel ejus, vel proprius. sic Ξ, 338. Ο, 111. et 338, καλέσκετο, i. e. erat. ποταμοῦ Σπερχειοῦ, Π, 174. et 197, ἀμύμων. οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα, Ρ, 197. ὁ Ἀχιλλεὺς, quod miserum. σὸς, Φ, 369. Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς, β, 2, 35, 415. Ἀμφιτρύωνος, λ, 269. τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχῃ, istum filium genuit se deteriorem pugna, Δ, 399, *diesen, (this.)* δεικτικῶς: et in sequentibus contenditur, filios patribus sæpe esse præstantiores. Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμου, Η, 47, nam sic in allocutionibus ad nobiliores addi solebat. etiam in narrationibus, υἱὸς Πριάμοιο, Πάρις, Ζ, 512. sic, Ο, 244. Ν, 249. Π, 21, 203. Σ, 18. Υ, 2. Χ, 8, 250. λ, 477. ω, 36. υἱοὶ θεῶν, Π, 448. υἱῶν, Φ, 587. Χ, 44. υἱοῖς, τ, 418. υἱὸς μόριμος, fatalis, exitialis patri, Ol. 2, 70. θαυμαστὸς ἡλίου, Æetes, Py. 4, 429. Καρνειάδου, Py. 9, 128. ἔβλαστεν, natus est ut germen, Ne. 8, 12. ἐσσί μοι, Ne. 10, 150. υἱοῦ θανόντος ὀστέα, Py. 8, 74, funus parans filii cæsi. υἱῷ ἐπιτελλόμενος, Py. 1, 135, i. e. ἡγητὴρ αὐτῷ exsistens ad virtutem omnem: et dativus pertinet ad ἐπιτράποι. Ἀρκεσίλα, Py. 5, 136, i. e. ἀπογόνῳ. υἱὸν, punitum ob patrem, Ol. 1, 105. υἱὸν, i. e. πολίτην, civem urbis, Ol. 9, 23. et 95, θετὸν, suppositum, etsi crederet esse suum proprium. υἱὸν Γοργόνος, equum Pegasum, Ol. 13, 89. Ξενάρκειον, Py. 8, 28. 9, 176, optabant te sibi. νεαρὸν, Py. 10, 39. υἱὲ Ταντάλου, i. e. ὦ Πέλοψ, Ol. 1, 58. ὦ μάκαρ, Py. 4, 104. υἱοὶ Ζηνὸς, Py. 4, 304. θεῶν, i. e. dii, Py. 11, 94. ἀρίγνωτες, Ne. 5, 21, celebres filii. υἱῶν παρισταμένων, Ol. 5, 53. διδύμων σθένος, Py. 9, 150. υἱοῖς παραινεῖ, Ist. 6, 100. υἱοὺς μεμηλότας ἀρεταῖς, Ol. 1, 145, virtutum curam habentes. διδύμους, Py. 4, 316. τὸ φιλότεκνον πατρικὸν apparet ex Ι, 455. Ω, 227.

υἱωνὸς, οῦ. ὁ. (Ὕω) nepos, filii filius. *ein enkel, kindeskind, (a grandson, son's son.)* υἱέες υἱωνοί τε, Β, 666, quod notat τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν πολυπλήθειαν. υἱὸς θ' υἱωνός τε Διὸς, Ε, 631. υἱωνοῖο πεσόντος, Ν, 207, ubi sic vocatur ὁ Ἀμφίμαχος, filius τοῦ Κτεάτου, qui fuit ἀμφιπάτριος, simul Neptuni et Actoris filius. υἱός τ' υἱωνός τε περὶ ἀρετῆς δῆριν (certamen) ἔχουσι, ω, 514.

ὑλαγμὸς, οῦ. ὁ. (Ἄω) latratus, *das bellen, (barking.)* ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, Φ, 575, id scribere voluerunt quidam, ἐπεὶ κυνυλαγμὸν ἀκούσῃ, composito ex κύων, canis. sed id vituperatum ab antiquis. cæterum ὑλᾶν exprimit sonum canis, hau dicentis.

ὑλακόμωρος, ου. ὁ. (Ὄρω) latrando custodem agens. est epitheton canis, pro ὑλακώωρος, interserto μ, ab ἡ ὑλακὴ, latratus, et ἡ ὤρα, i. e. φυλακὴ, conflatum; *ein bellender hüter, (a barking guardian.)* ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι, ξ, 29, qui in villa apud Eumæum erant. Τηλέμαχον δὲ περίσαινον κύνες, π, 4, mota cauda adulabantur, iidem. Vide sub κύων, aliquanto a fine.

ὑλακτέω, f. ήσω. (Ἄω) latro. est ab ὑλάσσω, notatque idem. sic a τάσσω et ἄτακτος, est ἀτακτέω. ἱστάμενοι δὲ μάλα ἐγγὺς ὑλάκτεον, Σ, 586, ubi de canibus sermo. metaphorice est υ, 13, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, et in sequentibus est parabola de cane; quam sic claudit 16, ὣς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει, sc. κραδίη.

ὑλακτὸς, ὁ, ὑλάσσω, vide sequens.

Ὑλάω, f. άσω. (Ἄω) latro, *ich belle, (I bark.)* est ab ἄω, sono, φωνέω: præposita syllaba ex sonitu canis efficta, a qua et est Germanorum *hülen, hulen, heulen, (to howl.)* de canibus enim proprie ponitur. κύνες οὐχ ὕλαον προσιόντα, *bellen den ankommenden nicht an, (barked not at his approach,)* π, 5. et 9, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν. κύων ἄνδρα ἀγνοιήσασα ὑλάει, υ, 15. et media forma in sensu activo, κύνες οὐχ ὑλάοντο, π, 162. hinc est et ὑλάσσω, idem notans, et ὁ ὑλακτός.

ὕλη, ης. ἡ. (Ξέω) sylva, *der wald, (a wood.)* sed est generale nomen dense stantium stirpium, nec tantummodo arborum. a ξύλον, per aphæresin, ut proprie notetur lignum; et ut per usum deinde paullatim latior inducta sit notio. εὖτε πῦρ ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην οὔρεος ἐν κορυφῇς, Β, 455. τέττιγες καθ' ὕλην δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, Γ, 151, i. e. κατὰ τὸ ὀρεινὸν δάσος. ἄγρια πάντα, ἅτε τρέφει οὔρεσιν ὕλη, Ε, 52, *allerley wild, das die waldung auf den gebirgen nähret, (all sorts of wild beasts which the woods on the mountains nourish;)* quæ est differentia inter ἄγρια ἄλλα, quæ cicurari solent ab homine; et quæ ἄλογα in genere dicuntur. et 555, λέοντε βαθείης τάρφεσιν ὕλης, in densetis profundæ sylvæ. sed 708 est nomen proprium urbis Bœoticæ. φύλλα, ἃ ὕλη τηλεθόωσα φύει, i. e. ἡ ἀεὶ θάλλουσα, Ζ, 147. ὡπλίζοντο (instruebant se) νέκυάς τε ἄγειν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην, i. e. εἰς ὕλην, Η, 418, 420, *sie macheten sich zu rechte, einige die todten herbey zu holen, die andern zu holze zu gehen, (they betook themselves, some to carry the corpses, and others to go and bring wood.)* θηρὸς ἀκούσαντες, ὅστε καθ' ὕλην ἔρχηται δι' ὄρεσφιν, leonem audientes, qui per sylvam vadit, Κ, 184. διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην σπεύδουσα, cerva, Λ, 118. et 155, ὅτε πῦρ ἐμπέσῃ ἀξύλῳ ὕλῃ, i. e. ἀξυλεύτῳ, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. περί σφισιν ἄγνυτον ὕλην, Μ, 148, circa se frangunt virgulta; apri ruentes. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, Ν, 18, sub Neptuno eunte. et 102, ἐλάφοις, αἵτε καθ' ὕλην λύκων ἤια πέλονται. et 141, κτυπέει δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, sub saxo devoluto. ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, sub pedibus divinis incedentibus movebatur, quasi sentiens, summa sylva, Ξ, 285. et 397, πῦρ ὤρετο καίειν ὕλην ἐν βήσσαις ὄρεος, ignis adoriebatur urere sylvam. δάσκιος ὕλη εἰρύσατο αὐτὸν, Ο, 273, i. e. ἡ πολύσκιος, vel, per syncopen, δασύσκιος. et 606, ὡς ὅτε πῦρ μαίνεται (ἐν) ὄρεσιν βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης. βαθείην πελεμίζειν ὕλην, concutere, Π, 766, de ventis. λέοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες, venatores, Ρ, 134. ὕλης ἐκ πυκινῆς, Σ, 320, de raptis leoni catulis. βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη, Υ, 491, in montibus. ὕλην ἄξειν, ad petenda ligna, Ψ, 50, ad mortuum comburendum. sic et de lignis, 111, 127, 139, 163, 198. Ω, 662, 784, coll. 778. ὕλη δὲ σπέος ἀμφιπεφύκει τηλεθόωσα, ubi de subterranea habitatione commoda Calypsus sermo est, ε, 63. et 257, πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην, ubi narratur de navigio per Ulyssem ædificato, quo solus proficisceretur ex ea insula: et ὕλη ibi est συρφετὸς, ἐκ ψάμμου τυχὸν ἢ καχλήκων καί τινων τοιούτων, εἰς ἕρμα τῇ νηί, ὡς ἂν βαρυνομένη μὴ εἴη εὐρίπιστος, καὶ ἀνέμοις εὐπερίτρεπτος, *ballast, (ballast,)* ad gravitatem addendam navigio nullis mercibus aut aliis rebus onusto, ut tutius transire mare posset. navis, non habens ejusmodi gravitatem inditam, dicitur ἀνερμάτιστος. et 398, ὡς Ὀδυσῆι ἀσπαστὸν ἐείσατο γαῖα καὶ ὕλη, sic ei terra et sylva conspecta est grate. et 470, ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην, *in ein dickes gebüsche, (into a thick wood.)* et 475, ἔβη ἴμεν εἰς ὕλην, ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον (ramum et frondem) ἔκλασε, ζ, 128, coll. ε, 476—482, nam ὕλη est eadem quæ ibi οἱ θάμνοι. κυνηγέται καθ' ὕλην ἄλγεα πάσχουσι, ι, 120. et 235, ἔφερε ἄχθος ὕλης ἀζαλέης, ferebat onus lignorum aridorum. ἅμαξαι ἀπὸ ὀρέων καταγίνεον ὕλην, ligna, κ, 104. et 150, 197, διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, per arboreta densa et fruticeta vel virgulta. et 159, ποταμόνδε κατήιεν ἐκ νομοῦ ὕλης, ex pascuo sylvæ: nam de cervo ibi sermo est. cæterum ὕλη et δρυμὸν notant idem. ἔστι μὲν ὕλη παντοίη, variæ arbores, ν, 246. et 351, ὄρος καταειμένον ὕλῃ, i. e. δένδροις. sic et τ, 431. δρίος πολυανθέος ὕλης, ξ, 353. βαθείης βένθεσιν ὕλης. ρ, 316. πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος (scintilla) ἐνθορὸν ἐν ὄρει πολλὰν ἀΐστωσεν (delevit, vastavit) ὕλαν, Py. 3, 67. sunt qui nomen ὕλη deducunt ab ἕω, vestio, quia vestit quasi terram et occulit multa. Vide sub δρυμός.

ὑλήεις, εσσα, εν. (Ξέω) sylvosus, fruticetis obsitus. *waldig, voll dicken busch, (woody, full of thickets.)* πρὼν ὑλήεις, i. e. δασὺς δένδροις, Ρ, 748. ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι, α, 186, ubi sermo est de monte. et 246, ὑλήεντι Ζακύνθῳ, i. e. ὕλην ἐχούσῃ πολλὴν, ut generalis notio τῆς ὕλης intelligatur, et innuatur insula aquosa et mollis ad producenda multa virgulta et fruticeta et stirpes. cæterum masculinum ibi ionice positum, pro ὑληέσσῃ. sic et π, 123. ῥίον ὑλήεντι ὀρέων, ι, 191, cacumini sylvoso horrido montium: cui apte comparatur hirsutus Cyclops. χῶρον ἀνὰ ὑλήεντα, ξ, 2, per locum syl-

vosum. sic et K, 362. Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ, Z, 396, i. e. ὀρεινῇ καὶ δασείᾳ: et notatur regio, monti qui τὸ Πλάκιον ὄρος vocatur, subjecta. πλὰξ autem vocatur πᾶν τὸ πλατύ: hinc et πέμμα vocatur ὁ πλακόεις, contr. πλακοῦς. est ergo nomen montis ab ἡ πλὰξ, ακός. non necessario ergo λιθώδεις πᾶσαι πλάκες. sic et X, 479. ὑλήεσσα Ζάκυνθος, ι, 24. et 118, νῆσος ὑλήεσσα. νῆσον ἀνὰ ὑλήεσσαν, κ, 308. Σάμου Θρηΐκιης ὑληέσσης, N, 12, Samothraciæ sylvosæ et probe indutæ stirpibus. Ἴδης, Φ, 449.

ὑληκοίτης, ὁ, vide sub εὐνὴ, prope initium.

ὑλοτόμος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) ligna cædens et secans, ad ligna cædenda aut secanda utilis. ὑλοτόμους πελέκεας, secures sternendis lignis aptas, Ψ, 114, nam sunt secures et ad alias res, ad pugnandum, ad mactandum, ad præmia danda, etc. et 123, πάντες δὲ ὑλοτόμοι, ubi de hominibus lignatoribus. ab ἡ ὕλη, sylva, materia.

ὑμέτερος, α, ον. (Σὺ) vester, a, um. *euer, (your.)* ὑμέτερος θυμὸς, β, 138, δ, 694. ὑμετέρου γένους, ο, 532. ὑμέτερον δῶμα, ω, 115. ὑμέτερον ἑκάστου θυμὸν, animum cujusque inter vos, P, 226. ὑμετερόνδε, sc. οἶκον vel δῶμα, εἰς, Ψ, 86, coll. 84. sic et communis lingua dicit, εἰς τὰ ὑμέτερα, sc. δώματα. ὑμετέρων ἀπὸ πολίων, a vestris urbibus, P, 222. πατρῶν, δ, 688. ἑτάρων, ο, 440. ὑμετέροις, δ, 689. σ, 246. ὑμετέρους, ω, 456. γαίης ὑμετέρης, η, 269. ὑμετέρῃ κακότητι, ω, 454. ἐν πόλει, E, 686. ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν pro ὑμετέραις, Υ, 116. ὑμέτεροι, Ol. 9, 80. ὑμετέρων ματρώων, Ne. 10, 70. ὑμετέραις τύχαις, Py. 8, 102. ὑμετέρας ἀκτῖνας, Py. 4, 453. ἀρετὰς, Ist. 4, 5.

ὔμμες pro ὑμεῖς, vide sub ΣΥ, aliquanto a medio.

ὑμνέω, f. ήσω. (Νέμω) decanto. vide notata ad ὕμνος. ὑμνεῖτε, Χάριτες, Ἄργος, Ne. 10, 3. ὑμνέων αὐτὴν, Ol, 7, 25. ὕμνησαν, Ne. 5, 46. ὑμνῆσαι χρὴ τὸν ἐσθλὸν, Ist. 3, 12. et in Pindaro semper in sensu optimo.

ὑμνητὸς, ἡ, όν. (Νέμω) celeber, laudabilis. ὑμνητὸς σοφοῖς, Py. 10, 34. ὑμνητὸν ἐόντα, Py. 11, 93. derivant quidem alii τὸν ὕμνον ab ὕδω, f. ὕσω, vel ὑδέω, f. ὑδήσω, celebro, dico; unde est ὁ ὕδης, ου, et ὕδνης, poëta: sed nos secuti sumus auctoritatem Eustathii.

ὕμνος, ου. ὁ. (Νέμω) cantus, maxime laudatorius, quo nomen alicujus celebratur et sæpe cum laude appellatur. nam est ab ὄνομα, per syncopen, et mutationem τοῦ ο Æolicam. ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων, Θ, 429, i. e. ᾠδήν. hinc est verbum ὑμνεῖν, quod non solum de laude ponitur, sed et sæpe κατ' ἀντίφρασιν notat ὑβρίζειν, βλασφημεῖν, κακολογεῖν, decantare, *wovon singen und sagen, (to sing and tell of something,)* in bono et malo sensu. ὕμνος πολύφατος, Ol. 1, 13. ἡδυεπὴς, Ne. 1, 5. ἀγῶνα ὕμνος ἔβαλεν, certamen hymnus contigit jactu suo, Ne. 3, 115, quasi hymnus esset jaculum. ἀγαθῶν ἐργμάτων ὕμνος, laudatio præclare factorum, Ne. 4, 135. ἐπικώμιος, Ne. 8, 85. ἔχων βραχὺ μέτρον, Ist. 1, 87. ὕμνου τεθμὸν, Ol. 7, 161. προκώμιον, Ne. 4, 17. ὕμνῳ ἀνέδραμον (ἐπὶ) κῦδος αὐτοῦ, Ol. 8, 72. ῥαίνω αὐτὸν, Py. 8, 81. καστορείῳ, Ist. 1, 22. διώκειν ἀρετὰς, Ist. 4, 5. σὺν ἡδυμελεῖ, Ist. 7, 27. ὕμνον ὀρθώσας, Ol. 3, 5. τίνα κεν φύγοι, Ol. 6, 9. et 148, ποικίλον πλέκων. φίλιον ἐξεύρωμεν, Py. 1, 116. et 153, τελέσας αὐτοῖς. εὐηχέα, Py. 2, 25. δόκιμον ἄρχε, Ne. 3, 18, i. e. εὐάρεστον. καλλίνικον κελάδησε, Ne. 4, 26. πολὺν, Ne. 6, 57. ἐπέων γλυκὺν πράσσετε, Ne. 9, 7. τόνδε θαυμαστὸν, Ist. 4, 36, i. e. rem hymno dignam, sc. νίκην τήνδε. πτερόεντα νέον, Ist. 5, 81. ὕμνοι ἀναξιφόρμιγγες, Ol. 2, 1, quos alloquitur ὡς μουσόληπτος (a furore poëtico correptus) καὶ ἐπιζητῶν quem debeat hoc instinctu canendum arripere: et est pro, ὦ Μοῦσά μου, ponens effectum pro efficiente virtute poëtica. μελιγάρυες, Ol. 11, 4. Py. 3, 113. ὕμνων πτυχαῖς, Ol. 1, 170, i. e. ὕμνῳ: et hæc periphrasis apta ad, δαιδαλώσειν. πύλας ἀναπιτνάμεν, Ol. 6, 45. et 180, ἄνθος. νεωτέρων ἄνθεα, Ol. 9, 74. ὑποχεύμασιν, suffusionibus, Py. 5, 134. οὖρον, Py. 4, 5. θησαυρὸς, Py. 6, 7. ἐγκωμίων ἄωτος, Py. 10, 82. ποικίλων ἔψαυσας, Ne. 5, 77. δεόμεναι, Ne. 7, 19. et 119, θρόον. πυρσὸν, Ist. 4, 74. γεύεται, Ist. 5, 25. μοῖραν οἶαν, Ist. 6, 92. ὕμνοις θεᾶν, Ist. 8, 132. ὕμνους μελιγάρυας παιδείους τοξεύων, Ist. 2, 6. et 66, τούσδε. Vide supra, et sub νώνυμνος.

ὑμὸς, ἡ, όν. (Σὺ) est per poëticam syncopen, pro ὑμέτερος. πόλις ὑμὴ, N, 815. ὑμῆς γαίης, ι, 284. πόλιν ὑμὴν, E, 489. ὑμὰ κτήματα, α, 375. β, 140. ὑμαῖς σὺν ἑορταῖς, Py. 8, 95, ubi est pro σαῖς, quasi dignitatis causa posito plurali. sic, ὑμαὶ νῖκαι, ὦ Μεγάκλεες, tuæ victoriæ, Py. 7, 15, i. e. σαί.

ὑοσκύαμος, ὁ, vide sub κύαμος.

ὑπάγω, f. άξω. (Ἄγω) subduco. *fuhre drunter, fuhre drunter weg, (I lead among, lead away among.)* Ζεὺς ὕπαγεν (ὑπῆγεν) Ἕκτορα ἐκ βελέων, i. e. ὑπεξῆγε, subduxit ex telis, Λ, 163. ὕπαγεν (ὑπῆγε) ἵππους ζυγὸν, i. e. ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγε, Π, 148. Ψ, 291. Ω, 279. quod recentiores dixere ὑπῆγε ζυγῷ. ἡμιόνους ὕπαγον, ζ, 73, i. e. ὑπῆγον ὑπὸ ζυγόν. conf. ζεύγω.

ὑπαείδω, f. σω. (Εἴδω) succino. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν (καλῶς) ἄειδε (ἤειδε) λεπταλέῃ φωνῇ, Σ, 570, pro ὑπήειδε, chorda pulcre succinebat sub tactu digiti. sic νευρὴ ὑπὸ καλὸν ἄεισε, pro ὑπήεισε, φ, 411, cum nervum arcus tentandi causa attraxisset remisissetque.

ὑπαί, (Ἕπω) sub. poëtice pro ὑπὸ, et habet item tres casus. cum genitivo notat a, præ, sub, propter. cum dativo vel ablativo est quoque sub, per, a. cum accusativo notat sub, ad. κῦμα ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφὲς, fluctus a nubibus auctus vento, O, 625, ubi notatur causa fluctuum, ex nubium pressione aëris, et inde orto vento. ὕψι δ' ἀέλλη σκίδνατο ὑπαὶ νεφέων, in altum turbidus pulvis spargebatur sub nubes, Π, 375, i. e. ὑπὸ τὰ νέφη: nam supra nubes non adscendit pulvis. ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε πέλειαν, in alto sub nubibus vidit columbam, Ψ, 874, i. e. ὑποκάτω τῶν νεφῶν. λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, ab impetu saxi, M, 462. sic et Θ, 192. ὑπαὶ ῥιπῆς Διὸς, Ξ, 414, i. e. ὑπὸ κεραυνοῦ, a fulmine. ὑπαὶ ῥιπῆς Βορέου, per impetum Boreæ, O, 171. T, 358. ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς, præ impetu ignis, Φ, 12, coll. 15. τῶν ὑπαὶ ἰαχῆς, horum sub clamore, O, 275. ὑπαὶ δείους, præ formidine, K, 376. O, 4. ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, B, 44. K, 22, 132. Ξ, 186. υ, 126. ὑπαὶ πόδα Ἴδης, ad pedem Idæ, B, 824. ἄκρον ὑπαὶ λόφον, sub summo cono, ad summum conum galeæ, N, 615. etiam sine casu, adverbialiter, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, deorsumque despiciebat, *sahe vor sich nieder, (looked down before him.)* Γ, 217, i. e. ὑπεβλέπετο, παρασύρων ἴσως τὸ βλέμμα, λόγῳ βλοσυρότητος. ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεται, sub hæc stridor dentium oritur, Λ, 417. M, 149.

ὕπαιθα, (Ἕπω) adverb. recta, *gerade zu, (straight on.)* εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν, κατ' ὀρθόν. it. quando quis prono corpore quid evitat, declinato ante se capite. deducitur ab ὑπαὶ, per paragogen. nam, ἐκ πλαγίων, in obliquum vel transversum inclinato corpore, intelligere hanc vocem, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη, O, 520, ille prono corpore inclinabat se, ut sc. hasta missa super eum avolaret. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, Σ, 421, illæ quidem, herum sustentantes suis in pronum inclinatis corporibus, sedulo et cum labore ibant porro. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς ἔφευγε, Φ, 255, pronus ab illo declinans cursu fugiebat; coll. 256, ex quo apparet, ὕπαιθα esse, prono corpore, qua forma currentes aut onus sustinentes esse solent. et 271, ὕπαιθα ῥέων, de fluvio, recta ulterius fluens, *der vorwärts fort floss, (flowing on,)* coll. 303. ἡ δὲ (πέλεια, columba, acta ab accipitre,) ὕπαιθα φοβεῖται, X, 141, coll. 143, ἰθὺς πέτετο, *sie flieget vorwärts unter ihm weg, (flies onward beneath him.)* imo hoc adverbium maxime vim τοῦ, subtus, sub, habere apparet.

ὑπαίθριος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) sub dio et aperto cœlo. αἰτέων ὑπαίθριος, precans sub dio, Ol. 6, 104, *unter freiem himmel, (in the open air.)*

ὑπαΐσσω, f. ίξω. (Ἄω) subter prorumpo, subtus moveor. δράκων, βωμοῦ ὑπαΐξας, B, 310, ex imo altari prorumpens. φρῖκα ὑπαΐξει, Φ, 126, piscis ὑποδραμεῖται τὴν φρῖκα τοῦ ὕδατος, i. e. τὴν ἐπιφάνειαν (superficiem) ἧς ἄνω κεῖται ὁ νεκρός. alii legunt ὑπαλύξει, et explicant φρῖκα per ψύχος, non Homerice, sed frigide. recens mortuus cadit in fundum: post dies aliquot tollitur et natat: tunc pisces, subeuntes eum, edunt pinguedinem natantis mortui.

ὑπακούω, f. ούσω. (Ἄω) audio. ὁ δὲ ἄρα ἐμμαπέως (ταχὺ καὶ ἅμα ἔπει) ὑπάκουσε, ξ, 485. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω, π, 10, coll. 6. sæpe tamen et attentionem et obsequium connotat. θεοὶ δ' ὑπὸ (ubi alii legunt ἅμα) πάντες ἄκουον, Θ, 4. ὁ δέ σ' ἐξελάων ὑπακούει, κ, 83, alter, exigens pecora, respondet. Nam et pro ἀποκριθῆναι, respondere, ponitur. ἔνδοθεν αἶψα ὑπακοῦσαι, δ, 283, ut obsequium simul notet, coll. 278, seqq. intus respondere. ὑπακουέμεν (pro ὑπακούειν) αὐγαῖς ἡλίου, Ol. 3, 44, i. e. εἶναι κατάθερμος καὶ πυρώδης καὶ ἀσκίαστος, *unterworfen seyn, (be exposed,)* parere, radiis solis.

ὑπαλεύομαι, (Ἕλω) vito, devito, declinando vito. idem ac ἀλέομαι. τῶν (pro ἐκ τῶν) ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν φεύγω, ο, 275, ne afferatur mihi mors ab iis.

ὑπάλυξις, εως. ἡ. (Ἕλω) effugium, vitatio. οὔ τοι ἔσθ' ὑπάλυξις, X, 270, non effugies. ἐλπωρὴ κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι, ψ, 286.

ὑπαλύσκω, f. ύξω. (Ἕλω) effugio, ἐκφεύγω, *entgehe, (I escape.)* ἔκφυγε κῆρας ἠδὲ ὑπάλυξεν, δ, 512. αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξε, pro ὑπήλυξε, ψ, 332. καὶ τὸ μὲν (κῦμα) ὧς ὑπάλυξε, ε, 430, *dieser welle entkam er so, (he thus escaped this wave.)* χρεῖος ὑπαλύξας, Θ, 355, *der schuld entgehend, dass er sie nicht zahlet, (contriving to avoid the payment of his debts.)* μόλις ὑπάλυξεν ἀέλλας, τ, 189. τέλος θανάτου οὐχ ὑπάλυξας, Λ, 451. κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας, M, 113. et 327, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν οὐδὲ ὑπαλύξαι.

ὑπάνταξ, vide sub ἀντίον.

ὑπαντάω, confer sequentia.

ὑπαντέω, f. ήσω. (Ἀνὰ) occurro. ὑπάντασεν (ὑπήντησεν) ἰόντι, occurrere solet, Py. 8, 84.

ὑπαντιάζω, f. άσω. (Ἀνὰ) loco alicujus occurro vel accedo. et in genere, accedo, obviam procedo. ὑπηντίασε, accessit et coram iis stetit, *stellete sich ihnen unter die augen, (stood before them,)* Py. 4, 241. ἑκόντι νόῳ πρέπει τὸν εὐεργέτην ὑπαντιάσαι, Py. 5, 59, decet, volenti animo occurrere ei qui bene rem gessit, vel ei, benefactori: ἀμείβεσθαι, *erwiedern, (to requite.)* Doricum futurum est άξω. ὑπαντιάξαισα, (Dorica terminatio, pro άξασα,) κράτει δυσμενέων, Py. 8, 13, opponens se et occurrens robori hostium.

ὑπαντιάω, f. άσω. (Ἀνὰ) idem. πρόσθεν ὑπ-

αντιάσας. Z, 17, qui ante eum stetisset, et loco ejus hosti occurrisset. qui ante texisset eum, succurrisset ei.

Ὕπαρ, τό. (Ἄω) est oppositum τῷ, ὄναρ, et notat rem veram, quæ non est somnium: *was nicht ein traum sondern wahrheit ist, (what is not a dream but reality.)* est vox composita ex ὕπνος, et αἴρω, ut sit ὕπνου ἄρσις, somni sublatio, διὰ τὴν ἐγρήγορσιν, quasi ὕπναρ. nam non ponitur hæc vox, nisi in relatione ad somnium et somnum. οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, τ, 547, non somnium hoc est, (inquit dea ad somniantem) sed res vera bona: et dicit sic, quia res somnio figurata certissime et citissime futura est. ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην (non opinabar) ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη, υ, 90, inquit Penelope narrans somnium suum de marito suo absente: et ex hoc loco etymologia est manifesta per ἤδη, non opinabar somnium id esse, sed me vigilare jam, et rem veram videre. ὕπαρ ἐξ ὀνείρου, Ol. 13, 95, ex vero somnio aderat res vera ipsa videnda. nam ὕπαρ est visio vigilantis post somnum expulsum. id quod ἐν ὀνείρῳ (in visione veraci dormientis) oblatum ei erat, id evigilans re vera vidit et habuit.

ὑπάργυρος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) argento conductus. φωνὴν ὑπάργυρον, vocem argento venalem, Py. 11, 65.

ὕπαρνος, ὁ ἡ, vide sub πολύῤῥην.

ὑπαρχὴ, ἡ, vide sub ἄρχω, prope initium, et sequens.

ὑπάρχω, f. ξω. (Ἔρα) incipio, initium facio. hinc est ἡ ὑπαρχὴ, initium, quæ et ἡ καταρχή. sed apud recentiores ὑπάρχω notat, adsum. ὅστις ὑπάρξῃ, ω, 285, i. e. προκατάρξῃ, et sensus loci est: jus est, ei quoque remuneratoria dari dona, qui initium fecerit antea donis hospitaliter dandis. atqui tu initium fecisti eo tempore, ut narras; ergo nunc tibi pro jure isto redditæ essent remunerationes hic. ἔνθα ὑπάρχει, ubi auctor est regni, Ne. 4, 76, pro quo alii argutius legunt ἀπάρχει, primitias decerpit regni. ἀγέλη ταύρων ὑπᾶρχε, dorice pro ὑπῆρχε, Py. 4, 366, aderat, jam ante adventum eorum.

ὑπασπίδιος, ου. ὁ ἡ. (Σπάω) sub clypeo tectus. ὑπασπίδια (neutrum plurale adverbialiter) προποδίζων, N, 158, clypeo contectus progrediens sensim. et 807, εἴ πώς οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι, si forte sibi cederent probe tecto per clypeum corpore procedenti caute. sic, προβιβῶντος, Π, 609. est ergo, ὁ ἔσω τοῦ σάκους κρυπτόμενος καὶ οὕτω προβαίνων οὐ σφοδρᾷ κινήσει: εὐρύθμως ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπὸ ἀσπίδα τὸ σῶμα κρύπτων.

ὑπασπίζω, f. ίσω. (Σπάω) clypeo protego. it. sum armiger. ὑπασπίζων Χρομίῳ, Ne. 9, 80, Chromio armiger exsistens. hinc est ὁ ὑπασπιστὴς, οῦ, *ein schildträger, waffenträger, (a shield-bearer, armour-bearer,)* Euripid. Phœn. 1219, qui dominum suum prælato clypeo protegit.

ὑπασπιστὴς, ὁ, vide supra.

ὑπάτη, ἡ, vide sequens.

ὕπατος, η, ον. (Ἔπω) summus, maximus. est per syncopen pro ὑπερώτατος vel ὑπέρτατος. Ζεὺς vocatur ὕπατος, tum absolute omnium, tum in specie τῶν ἀρχόντων. hinc et Græci scriptores rerum Romanarum sumsere, ut consulem Romanum vocarent τὸν ὕπατον, quia summum habebat imperium, exactis regibus. Ζῆνα ὕπατον, Jovem absolute summum, E, 756. Ζῆνα ὕπατον μήστωρα, Jovem summum providentem et consulentem omnibus, Θ, 22. P, 339. conf. μήστωρ. ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, O supreme regum potentium, Θ, 31. α, 45. ω, 472. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, maximus et optimus, T, 258. τ, 303. οὐ μὰ Ζῆνα, ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Ψ, 43. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, in summo rogo mortuum ponebant, Ψ, 165. Ω, 787. ὕπατον ποτὶ δῶμα Διὸς, Ol. 1, 67. et 161, ἐσθλὸν ὕπατον, bonum summum. διαυλοδρομᾶν ὕπατον, Py. 10, 14, præstantissimum inter cursores diaulicos. ὕπατον τεθμὸν, summum ritum, Ne. 10, 60. ὕπατε, O summe Jupiter, Ol. 13, 34. ὕπατος εἶναι πρὸς ἀρετὴν, sc. ἐδόκησε, præstantissimus virtute esse visus est, Py. 6, 42. τῷ ὑπάτῳ opponitur νέατος (pro νεώτατος) et ionice νείατος. hinc apud musicos est ἡ ὑπάτη (χορδὴ) τε καὶ νεάτη, quæ per crasin dicitur ἡ νήτη.

ὕπαυγον, τὸ, vide sub Αὐγὴ, et Ὑπὸ, aliquanto a fine.

ὑπέδδεισαν, ὑπεδείδισαν, pro ὑπεδειδίεισαν, vide sub ὑποδείδω.

ὑπέδεκτο pro ὑπεδέχετο, ὑπέδεξο pro ὑπεδέκεσο, vide sub ὑποδέχομαι.

ὑπέδραμε, vide sub ὑποδρέμω.

ὑπεικάθω, vide sub ΕΙ'ΚΩ, ad initium.

ὕπειμι, (Ἔω) subsum. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, α, 31, scabellum suberat pedibus. sic κ, 315, 367. πολλαῖς (equabus) πῶλοι ὑπῆσαν, Λ, 680, ubi id verbum proprie positum. *sie hatten saugende füllen, (they had sucking colts.)* ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, sunt sub tecto meo, I, 204.

ὑπείξεαι, ὑπείξομαι, vide sub ὑποείκω.

ὑπεὶρ, (Ἔπω) ob metrum, idem quod ὑπέρ. super. cum genitivo est, super, supra; per, de. cum accusativo, ultra, trans, supra, præter. ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠὼς, super mare diffunditur aurora, Ψ, 227. Ω, 13. ληϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, γ, 73. ι, 254. ὑπεὶρ ἅλα νόστον, reditum super mare, δ, 172.

ὑπείροχος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) excellens, eminens, præstans aliis. ab ὑπὲρ, supra, cujus ε ionice et ob metrum productum. ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, *sich vor andern hervorzuthun, (to excel others,)* Z, 208. Λ, 783. alibi est nomen proprium ὁ Ὑπείροχος, unde est patronymicum ὁ Ὑπειροχίδης, ου, Λ, 672. ὑπερωχωτάτῃ θυγατρὶ, Py. 2, 69, Junoni, eminentissimæ filiæ Saturni. δάμασε θῆρας ὑπερόχως, accusat. Doricus, pro ὑπερόχους, Ne. 3, 42, domuit et superavit feras præstantes robore et magnitudine, ὑπερέχοντας καὶ μεγίστους.

ὑπεκπροθέω, (Θέω) sub ex curro, sub effugio. πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, præcurrit omnes multum, I, 502, sc. ἡ Ἄτη. τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, parvo spatio præcurrentem, Φ, 604. τόσσον ὑπεκπροθέον, tantum præcurrens, Θ, 125.

ὑπεκπροῤέω, (Ῥέω) sub profluo. πολὺ δὲ ὕδωρ καλὸν ὑπεκπροῤέει, ζ, 87, ubi ὑπὸ notat τὴν κάτωθέν ποθεν ἀνάδοσιν τοῦ ὕδατος, ἐκ vero τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, πρὸ autem τὴν πρόοδον. tale compositum est et 88, ὑπεκπροέλυσαν, ubi significatur, ὅτι τοὺς ἐζευγμένους ὑπὸ τῇ ἀπήνῃ, ἔξω ζυγοῦ ἀγαγόντες, προίεσθαι (abire) ἀφῆκαν εἰς νομὴν, in pascuum.

ὑπεκπροφεύγω, (Φέβω) sub ex porro fugio. εἴπως τὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν, μ, 113. sic, πῆ κεν, υ, 43, qua tandem ratione effugerem, sc. cognatos occisorum a me. ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο, ut cetum effugiens evitaret, Y, 147. ἔνθεν, inde clam profugiens, Φ, 44.

ὑπεκσαώζω, (Σέω) eripio incolumem ex malo. idem ac ἐκσαώζω. αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων, sub periculo extractum, subtractum, eripuit incolumem, Ψ, 292.

ὑπεκφέρω, (Φέρω) subter effero. ἡ μὲν (Venus) υἱὸν (Æneam) ὑπεξέφερεν πολέμοιο, subduxit e pugna, E, 318, coll. 377, ἐγὼ ὑπεξέφερον υἱὸν πολέμοιο, inquit Venus. Αἴας ὑπεξέφερεν σάκος, Θ, 268, ubi ἐκ notat protensionem clypei a corpore, ut Teucer se post eum clypeum quoque occuleret: ὑπὸ vero notat τὸ κρυφαῖον καὶ λεληθὸς τοὺς ἐχθροὺς, quod hostes non senserint, eo consilio protendi clypeum, ut sagittarius tegeretur. λάθρα γὰρ ὁ Αἴας ἐξανοίγων τὸν ἑπταβόειον θυρεὸν, ἐνεδίδου τῷ ἀδελφῷ βαλεῖν, εἶτα αὖθις ἔσκεπε: ποιῶν μόνος αὐτὸς δι' εὐρύτητα ἑαυτοῦ τε καὶ σάκους, ὅπερ οἴδαμεν τοὺς ἄλλους σύνδυο πράττειν ἐπὶ τοῖς οὕτω βάλλουσιν ἀπὸ ἀσπίδων σκεπάσματος. sensim Ajax removens scutum id ingens, dabat fratri locum sagittandi, deinde rursus contegebat eum: faciens solus id per amplitudinem corporis scutique, quod novimus alios duos junctos facere iis qui sic jaculantur ex contectione scutorum. τοῖον (neutrum adverbialiter, tantopere) γὰρ ὑπέκφερον ἵπποι, γ, 496, sub jugo suo ferebant currum per viam: ὄντες ὑπὸ τῷ ζυγῷ οἱ ἵπποι λίαν ταχὺ ἐκινοῦντο πρόσω. et conf. ἐκφέρω intransitive positum. τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, O, 628, morti subtrahuntur sic ut paululum modo inter eos et mortem intersit: et sermo ibi de navigantibus, quos fert navis.

ὑπεκφεύγω, (Φέβω) subter effugio. ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον (pro ὑπεξέφυγον) ὄλεθρον, ego cum istis effugi mortem, ι, 286. οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν ἀϋτὴν, qui Trojanorum bellum evaserunt, λ, 382. οὐ γάρ κεν ὑπέκφυγον ὄλεθρον, non enim sane effugissem mortem, μ, 446. ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες, evasisti, Y, 191. οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε κῆρα μέλαιναν, effugisset, E, 22. sic, ἦτε ἂν, certe sane effugisset mortem, Π, 687. οἶος ὑπέκφυγε νηΐ, solus effugit cum nave, ψ, 320. ἵνα ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, κ, 129, ut malum effugeremus. τῶν μήτις ὑπεκφύγοι ὄλεθρον, eorum nullus effugiat mortem, Z, 57. πῆ κέν τις, qua ratione tandem aliquis effugiat, μ, 287. μηδὲ ἡμᾶς, π, 372. τό κεν οὔτις, hoc malum sane nullus eorum effugiat, υ, 368. ὄφρα τάχιστα ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν, γ, 175, ut quam celerrime malum effugeremus. ἵνα, ι, 489. αὐτοὺς δή περ ἔασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, ipsos nos tamen saltem sine evadere, Θ, 243. αἴκε ποθὶ Ζεὺς δῴη τόνδε γ' ὄλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι, si forte Jupiter det istam saltem mortem effugere, μ, 216. οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, non enim putabant se effugituros mortem, N, 89, ubi est tmesis et postpositio. πῶς δέ κεν Ἕκτωρ κῆρας ὑπέξεφυγεν θανάτοιο, aliqua ratione tamen sane is fata effugisset mortis, X, 202, coll. 200.

ὑπελάω et αύνω. f. άσω. (Ἐλάω) subdo, subjicio. τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα, ι, 375, pro ὑπήλασα, vectem sub cinerem ardentem subdidi, ὑποκάτω τῆς σποδοῦ ἔτεινα. ab hoc verbo est τὸ ὑπήλατον medicorum, ad verbum simplex ἐλαύνω notatum.

ὑπεμνήμυκε pro ὑπήμυκε, vide sub ὑπημύω.

ὑπενείκω, (Χάω) sub effero. ἀλλά με ὑπήνεικαν πόδες ταχέες, E, 885, at me subduxerunt pedes celeres, ὑπεξήγαγον.

ὑπένερθε, et **ὑπένερθεν**. (Ἔρα) adverb. infra. ποδῶν δ' ὑπένερθε, sub pedibus in terra, B, 150. οἳ ὑπένερθε καμόντας ἀνθρώπους τίννυσθον, qui sub terra defunctos homines punitis, Γ, 278, maxime perjuros. nam agnoscit Homerus pœnas post mortem. σφύρα καλὰ ὑπένερθε, tali pulcri infra, Δ, 147. et 186, ζωστὴρ, ἠδὲ ὑπένερθεν ζῶμά τε καὶ μίτρη. sic et 215. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο ἄξων, infra non madefiebat axis, N, 30. πόδες ὑπένερθεν ἑκάστου, P, 386. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν (sub terra) ἄναξ ἐνέρων, Y, 61, veritus est rex inferorum. ὑπένερθε Χίου

γ, 172, sub Chio insula navigantes; quod fit, si Chius est ad dextram. ὑπένερθε δὲ λῖτα ὑπέβαλλεν, κ, 353, infra supposuit lintea. ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκε, infra autem fundus maris apparebat, μ, 242. ὑπένερθε γαίας ἰὼν, Ne. 10, 164.

ὑπεξάγω, f. άξω. (Ἄγω) subeduco. *rette heraus, (I rescue, extricate from.)* ex malo superincumbente. ἀλλ' ἄγετ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, pro ὑπεξαγάγωμεν, Υ, 300, i. e. ῥυσώμεθα αὐτὸν ἐκ θανάτου, ex morte quasi jam super incubante, ut ei subtrahendus sit homo. ἀλλά σε δαίμων οἴκαδε ὑπεξαγάγοι, σ, 146, deus te subtrahat aliquo modo ex hac domo in tuam.

ὑπεξαλέομαι, f. έσομαι. (Ἕλω) devito. idem ac ἐξαλέομαι. σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει χεῖρας, Ο, 180, te evitare jubet manus suas.

ὑπεξαναδῦμι, (Δύω) emergo. ubi ὑπὸ notat τὸ ὑποκάτω τοῦ ὕδατος, (alibi potest et notare τὸ κρύφα) ἐξ, τὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ἀνὰ, τὸ ἄνω γενέσθαι καὶ παντελῶς ἀπηλλάχθαι τοῦ ὑγροῦ. λάθρη ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλὸς, Ν, 352, *von unten heraus herauf fahrend, (proceeding upward from below.)* ante semel egressus erat ex mari, post redierat in mare, jam rediit ex eodem.

'Υπὲρ, (Ἕπω) præpositio, regens duos casus. prima ejus notio est, super; et pertinet ad radicem ἕπω. cum genitivo est, super, supra; pro; per; de. *über, für, bey, umwillen, wegen, (upon, for, by, for the sake of, on account of.)* Φοίβῳ ἑκατόμβην ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρα ἱλασώμεθα αὐτὸν, Α, 444, pro Græcis in sensu sacro; nomine Græcorum. sic Eurip. Or. 1232, οἳ θνήσκουσιν ὑπὲρ σοῦ, qui moriuntur propter te, tui causa. καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ συνορίνῃς θυμὸν, Ω, 466, et supplica ei per patrem et matrem et filium, ut ei commoveas animum, *am derer willen, so lieb ihm die seyn, (for their sakes, so dear they are to him:)* quod alibi πρὸς πατρὸς dicitur. Νέστωρ λίσσετο ὑπὲρ τοκέων, γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον, Ο, 660. collatis sequentibus, maxime 662, 663, et 665, τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, per hos, et loco horum ego supplico absentium, *an deren statt, in deren namen, um deren willen, (in their stead, name, behalf.)* quod facturi essetis, si parentes vobis supplicarent, et si parentes defensione vestra egerent; id facite nunc. sic Χ, 338, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς (σῆς) καὶ γούνων, σῶν τε τοκήων, oro te per vitam tuam, et per genua, et parentes tuos. τεῖχος ἐτειχίσαντο νεῶν ὕπερ, Η, 449, murum ædificarunt pro navibus et castris suis tuendis: potest tamen ibi et localiter intelligi, ad naves: præstat tamen intelligi pro ἕνεκα, διὰ, propter. λίσσομαι ὑπὲρ θυέων (nam ad sacrificantem jam, accedebat supplex) καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἑταίρων οἵ σοι ἕπονται: εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, ο, 261, oro per sacra ista et deum, et deinde per caput tuum et sociorum quæ te sequuntur, dic mihi interroganti certa: *um Gottes willen, (for God's sake,)* i. e. sic, uti vis, ut deus tibi sit propitius; et ut ipse sis incolumis. ἐμὸν κῆρ ἄχνυται, ὅτε ὑπὲρ σοῦ αἴσχεα ἀκούω πρὸς Τρώων, cor meum triste fit, quando de te pro, bra audio a Trojanis, Ζ, 524, i. e. χάριν σοῦ·διά σε, *deinetwegen, (for thy sake:)* quando illi propter te maledicunt huic bello et his negotiis, simulque tibi, quod ipse remissus sis, cum illi multum laboris sustineant tui causa: inquit Hector ad Paridem. Ponitur et de loco. ῥινὸς ὑπὲρ πυμάτης, super naso extremo, Ν, 616, i. e. in fronte super naso. ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, Ο, 433, vulneravit in caput supra aurem. βάλε δουρὶ στέρνον ὑπὲρ μαζοῦ, feriit hasta pectus supra mammam, Δ, 528. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν δουρὶ, Ε, 145. τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, Λ, 108. στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς, Ξ, 412, pectus ejus percussit super orbem clypei, prope ad collum, *traf die brust nahe am halse, indem der stein über den rand des schildes weg flog, (struck his breast near the neck, as the stone flew over the edge of the shield.)* sic ὑπὲρ σάκεος, super scutum adversarii, *oben über den schild weg, (over the top of the shield,)* Ψ, 820, conabatur collum ejus hasta ferire. εἷλκε δ' ὑπὲρ ἄντυγος, traxit eum super ambitum currus, Η, 406. ἐγχείη ὑπὲρ νώτου ἱεμένη ἔστη ἐν γαίῃ, hasta missa super tergum stetit in terra, *über den rücken weg, (over his back,)* Υ, 279. Φ, 69. et 167, ὑπὲρ αὐτοῦ, super eum, sc. Achillem, ultra eum, *hinter ihn, (beyond him.)* κῦμα ὑπὲρ τοίχων νηὸς καταβήσεται, Ο, 382, fluctus super parietes navis descendit in navem, *schlägt über den boord ins schiff, (washed over the sides into the ship.)* τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλα ἴαχε δῖος Ἀχιλλεὺς, ter supra fossam, sc. stans, alta voce clamavit, Σ, 228, *am rande des grabens, (on the edge of the trench,)* ut clamor fossam transiret. οὐδέ με μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσι, neque me misceri sibi trans fluvium sinunt, Ψ, 73, inquit anima Patrocli, transire Stygem cupiens. στῆ δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς, stetit ei supra caput, *stellete sich ihm zu den häupten, (stood above his head,)* Β, 20. Ψ, 68. Ω, 682. δ, 803. υ, 32. quibus locis de Somnio, ad lectum dormientis accedente, est sermo. et de ancilla, dominam dormientem excitante, ψ, 4. πῦρ ὑπὲρ κεφαλῆς δαιόμενον, ignem in capite ardentem, i. e. galeam politissimam splendescentem, Σ, 226. ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης, super terram alte tollentes, Ν, 200. ἕστηκε ξύλον, ὅσον τ' ὀργυιὰ ὑπὲρ αἴης, Ψ, 327, stat columna lignea, orgyiam (*eine klafter*) *(a fathom)* longa, super terram. οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων, pro αὐτῶν, sc. ἐπάλξεων, Μ, 424, qui super propugnaculis muri stabant et ad ea: nam ὑπὲρ est h. l. pro ἕνεκα, propugnaculorum causa, quæ alteri tutabantur, alteri adgrediebantur. potest et in genere esse, apud, *bey, (at;)* ut exemplum ex Σ, 228, paullo ante citatum ostendit. ὑπὲρ λέβητος, super lebetem vel pelvim, in quam aqua ex manibus lavandis defluebat, α, 137, *über einem becken, (over a basin.)* sic et δ, 53. η, 173. κρέμασεν φόρμιγγα ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτοῦ, suspendit citharam super caput ejus, Θ, 68. νεφέλην ἔστησε Ζεὺς ὑπὲρ νηὸς, super navem, μ, 406. ξ, 304. et 300, ἔθεε νηῦς μέσον ὑπὲρ Κρήτης, currebat navis supra Cretam per medium mare. ὑπὲρ πόλιος, super urbe, in colle supra urbem elato, π, 471. γουνὸς ὕπερ, supra genu, in femore, τ, 450, ubi postpositum casui retrahit accentum. πασάων δ' ὕπερ ἥγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα, ubi de statura Dianæ inter nymphas suas eminentis, est sermo, ζ, 107, supra omnes illa caput tollit et frontem, *ist eines ganzen kopfes länger als alle ihre nymphen, (is a whole head taller than any of her nymphs.)* cum accusativo est ultra, trans, supra, præter. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, cum me decenter reprehendis, neque supra modum, Γ, 59. Ζ, 333, *nicht wieder und über maass, (not immoderately.)* et 487, οὐ γάρ τίς με ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ ἄϊδι προϊάψει, nemo me contra et præter fatum mihi destinatum occidet, *ausser der mir bestimmten zeit und stunde, (unless at the time and hour decreed for me by fate.)* nam Homerus novit illud fatum sapiens, divino consilio cuique constitutum. καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν, Π, 780, et tunc sane Achæi fortiores erant, quam fatum illius diei secum ferebat. sic et Ρ, 321, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, etiam ultra fatum Jovis. ὑπὲρ μόρον, contra fatum constitutum, Φ, 517. μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι, Υ, 336, ne contra fatum tuum, i. e. prius et aliter quam destinatum tibi a deo est, moriaris. ergo id quoque novit Homerus, hominem posse sua culpa accelerare sibi mortem; idque deum quoque præscire. πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον, qua ratione tandem, contra dei mentem, servare possitis Trojam, Ρ, 327, et sensus hujus loci est: deus vult urbem hanc servari: sed vos non pugnatis pro ea. et quæstio ibi est negativa: quomodo eam servaveritis? non servabitis sane; etsi id est contra fata, utpote quæ servari eam volunt. post αἰπεινὴν ponendum est signum interrogationis. conf. ὡς. ὑπὲρ ὅρκια, contra fœdus jurejurando sancitum, Γ, 299. Δ, 67, 236, 271. conf. δηλέω. βροτοὶ σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγεα ἔχουσιν, α, 34, mortales suis inscitiis ultra fatum suum ærumnas habent, quas ipsi sibi attrahunt, non vero deus imponit. et 35, ὡς καὶ νῦν Αἴγισθος ὑπὲρ μόρον: ergo Homerus agnoscit, mala plurima physica incumbere hominibus, non ex divino aliquo absoluto consilio, sed ob ipsorum facta mala. accuratiores ibi scribunt ὑπέρμορον, ὑφὶν, adverbialiter: et ὑπὲρ notat abundantiam aliquam; plus, quam fatum divinum ipsis constituere mallet. alibi ὑπὲρ in minus bono sensu est, ὑπὲρ τὸ καθῆκον, ultra decens, e. c. ὑπερηνορέων, ultra debitum fortis et animosus, παρὰ τὸ καθῆκον ἀνδριζόμενος. alibi autem et laudabilem περιττότητα notat. ὑπὲρ ὦμον αὐτοῦ ἤλυθε ἀκωκὴ ἔγχεος, οὐδὲ ἔβαλεν αὐτὸν, supra humerum ejus ivit hasta, nec feriit eum, Ε, 16. sic et Κ, 373, *über die schulter weg, und traf ihn nicht, (over his shoulder and missed him,)* sic et Π, 478. ὠρέξατο ἔγχεϊ ὑπὲρ ζυγὸν καὶ ἡνία ἵππων, conatus est jaculari in eum super jugum et habenas equorum, Ε, 852, i. e. ab anteriore parte stantis in curru. τεῖχος ὑπὲρ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, Μ, 289, super omnem murum excitabatur sonus accidentium et ab hoste missorum saxorum, εἰς τὰ ὕπερθε τοῦ τείχους κτύπος ἦν, vel et, in omni muro, *die ganze mauer entlängs, (along the whole wall.)* πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, super extremum volæ, Ε, 339, perstrinxit cutem. ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω, super limen ingressus est in domum, η, 135. εὖτε ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε, si supra limen transiret exiens, χ, 182. et 279, ὑπὲρ σάκος ἔγχεϊ ὦμον ἐπέγραψεν αὐτόν. ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, ι, 260, per fluctus maris, κατά. cæterum ὑπὲρ nonnunquam avellitur a verbo, e. c. ρ, 575, τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα, pro ὑπερβάντα. ὑπὲρ ἁλὸς πέμπεται, trans mare mittitur, Py. 2, 126. ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων, ad mare habitans, Ne. 7, 95. νώτων ὕπερ γαίας, super terga, i. e. juga, terræ, Py. 4, 46. Ἱέρωνος ὕπερ, Py. 1, 62, de Hierone nuntians aliquid. ὑπὲρ πόντου, trans mare, Py, 9, 90. κιόνων ὕπερ Ἡρακλέους, ultra columnas Herculis, Ne. 3, 37. κρεῶν ὕπερ, propter carnes, Ne. 7, 61. πόλιος ὑπὲρ φίλης, pro cara urbe, nomine suæ urbis, Ne. 8, 23. ὑπὲρ πολλῶν, supra multos, Ne. 9, 129. ὑπὲρ ἀνθρώπων, supra homines, Ist. 2, 53. γενεᾶς ὕπερ, pro genere et gente, Ist. 6, 4. κεφαλῆς, super caput, Ist. 8, 20. ὑπὲρ τὸ ἀληθὲς, Ol. 1, 45, supra et ultra verum. ὑπὲρ ἅπαντας, supra omnes, Ol. 10, 87. ὑπὲρ Κύμας, supra Cumas, Py. 1, 34. ὑπὲρ ἕρκος ἅλμης, super superficiem maris, Py. 2, 147, ὑπὲρ ἀμπλακίαν, Ist. 6, 43, ob delictum et errorem malum.

ὑπέρα, ας. ἡ. (Ἕπω) est funis ille nauticus, quo antenna circumagitur et regitur. nam is funis est supra vela, ad cornua antennæ; hinc habet nomen. *den tau am ende der segelstange, (the rope at the end of the yard.)* ἐν δὲ ὑπέρας τε, κάλους τε, πόδας τε, ἐνέδησεν (alligavit) ἐν αὐτῇ, sc. νηῒ, ε, 260, ubi sunt tres species funium nauticorum: et αἱ ὑπέραι sunt τὰ ἄνω εἰς ἄκρον τοῦ κέρατος (antennæ) ἑκατέρωθεν δύο

σχοινία, οἷς οἱ ναῦται τὸ κέρας μετάγουσιν, pro ratione venti.

ὑπεραής, *έος. ὁ ἡ* (Ἄω) est vel *ὁ ἄγαν πνέων*, qui nimis spirat, *überaus stark wehend, (blowing with extreme vehemence:)* vel *ὁ ἐκ τῶν ἄνω πνέων, ὁ ἄνωθεν ὡς ἐν καθέτῳ καθαλλόμενος*, i. e. *καταφερόμενος τῆς γῆς, σφοδρὸς ὢν καὶ ἀπαραφύλακτος*, improvisus, quales solent esse turbines, *die wirbelwinde, (whirlwinds,) οἱ στρόβιλοι. ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ*, Λ, 297, i. e. *τῇ ἄγαν πνεούσῃ, καὶ τῇ ὕψοθεν ἢ ὕπερθεν πνεούσῃ.*

ὑπεράλλομαι, (Ἄλλω) transsilio. *αὐλῆς ὑπεράλμενον*, Ε, 138, de leone, transsiliente septa stabuli. pro *ὑπεραλλόμενον. ὑπερᾶλτο*, pro *ὑπερήλατο*, Υ, 327, transsiliit.

ὑπέραλλος, *ὁ, ἡ.* (Ἄλλος) supra alium, eximius, egregius. *ὑπέραλλον αἰχμὴν ταμὼν*, eximiam hastam desecans, Ne. 3, 57, *ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν, ὑπερβάλλουσαν*: et sermo est de hasta nobili Pelei.

ὑπερᾶλτο pro *ὑπερήλατο*, vide sub *ὑπεράλλομαι.*

ὑπερβαίνω, (Βάω) supergredior, *schreite drüber, (I go across.)* et in malo sensu prætergredior, *überschreite, (I go beyond, go too far.) τεῖχος ὑπερβαίνειν*, Μ, 468. et 469, *οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν*, pro *ὑπερέβησαν*, aor. 2. *überstiegen die mauer, (got over the wall.) ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο, schritt über die schwelle, (stepped over the threshold,)* ν, 63, et quidem exiens. *ὅτε ὑπέρβη* (pro *ὑπερέβη*) *λάϊνον οὐδὸν*, Θ, 80, in ingressu. sic et π, 41. ρ, 30. ψ, 88, quibus locis *εἴσω ἰὼν* est additum. *ὅτε κέν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ*, Ι, 497, pro *ὑπερβαίῃ.* et utrumque verbum notat idem. alias *ἁμαρτεῖν* est, aberrare a scopo aut recto, *nicht treffen, (to miss:) ὑπερβῆναι* vero est, *καθ' ὑπερβολὴν* peccare, *sehr fehlen und übertreten, (to do wrong, transgress.)* proprie ponitur de non recta linea et recto ordine ambulantibus; deinde de transgredientibus fines aliquos, e. c. *der hirsch tritt über, (the stag leaped over.)* notat et alibi *ὑπερνικᾶν*, superare.

ὑπερβάλλω, (Βάλλω) super jacio, *schiesse weiter oder drüber, (I throw beyond, or too far.)* supero, *ich übertreffe, (I surpass.) δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆα*, hasta mittenda superavi eum, *habe mit dem spiesse weiter geworfen als er, (have thrown the spear farther than he,)* Ψ, 637. *im wurfspiesse übertraf ich den, (in throwing the spear, I surpassed them,) ὑπερηκόντισα.* et 843, *καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα*, collato 847, *τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε*, scilicet *σήματα παντὸς ἀγῶνος*, signa et notas depositas vel fixas, in illo certaminis campo, ubi quisque locum attigerit, *wo ein jeder hingetroffen habe, (to which each has thrown.)* potuisset dicere: *ὑπέρπτατο*, supervolavit: sed visum fuisset frigidiusculum, de disco velut de avicula loqui. *ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν*, λ, 596, de Sisypho, lapidem suum urgente. *ἄκρον*, sc. *λόφον, wenn er ihn über den rand des obersten gipfels schieben wolte, dass er nun oben liegen bliebe, (when he was about to roll it over the edge of the ridge that he might leave it at the top.) δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν*, Ne. 7, 97, tueor serenum, (i. e. alacri vultu et conscientiæ recti pleno intueri possum omnes) non excedens modum, *μὴ τέρμα προβάς.*

ὑπερβασία, *ας. ἡ.* (Βάω) vagatio extra limites. proprie dicitur *ἀπὸ τῶν ὑπερβαινόντων τὰ ὁροθέσια.* sicut *ἡ παραιβασία, ἀπὸ τῶν παρὰ τὴν εὐθεῖαν βαινόντων, die nicht auf einer geraden linie gehen können, sondern darneben vorbeytreten, (who cannot walk in a straight line, but deviate from it.) μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται*, Γ, 107, ne quis ex voluntaria violatione recti, Jovis jusjurandum violet. *aus übertretung mit vorsatz, (from wilful transgression.) ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς ὀλέκονται*, Π, 18, pereunt ob injurias suas. *τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς*, γ, 206, ubi *ἕνεκα* omissum: ulcisci procos ob injurias graves. *οἶσθα οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι*, Ψ, 589, nosti qualia sint adolescentis peccata: et est vox paullo mollior, *vergehungen, versehen, (faults,) αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος.* nam rogat ibi seniorem adolescens nobilis veniam. *πρὶν πᾶσαν μνηστῆρσιν ὑπερβασίην ἀποτίσαι*, ν, 193, priusquam procis omnes injurias retribuisset. sic et χ, 64. et 168, *ἵνα ὑπερβασίας ἀποτίσῃ πολλὰς*, ut suas multas injurias luat, *ὅσας οὗτος ἐμήσατο*, quas ille patravit et excogitavit. est ergo *ὑπερβασία* proprie *τὸ, ὑπερβαίνειν τοὺς τεταγμένους ὅρους τῆς γῆς, καὶ οἷον ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ὅρια πηδᾶν, über den gränz-graben springen, (to leap over the boundary ditch:)* deinde per tropum est, *ἡ ἀδικία, ἡ κακία, die übertretung und sünde, (transgression and sin.)*

ὑπέρβιος, *ου. ὁ ἡ.* (Ἶς) viribus superans. it. viribus abutens, superbus, impotens, insolens. ponitur enim in sensu laudis et vituperii. *οὐ μὲν καλὸν, ὑπέρβιον εὐχετᾶσθαι*, Ρ, 19, haud sane decet, nimis gloriari: et neutrum est adverbialiter; *ὑπὲρ δύναμιν*, plus quam vires humanæ merentur, *gar zu gewaltig, (far too arduous.) οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος*, Σ, 262, qualis illius animus valde vehemens et nimius. *μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες*, α, 368. δ, 321. π, 410, *einen übermachten übermuth, (excessive insolence,)* nimiam injuriam. *οἵ μοῦ βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον*, ubi quoque adverbialiter, μ, 379, qui meos boves insolenter occiderunt. *κτήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον*, ξ, 92. π, 315, bona devorant immoderate, *über macht, (immoderately.) οἶνον δὲ φθινύθουσιν, ὑπέρβιον ἐξαφύοντες*, ξ, 95, vinum consumunt, immoderate exhaurientes ex amphoris. *οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος*, qualis ejus est animus valde vehemens, ο, 212, et ibi de Nestore, qui Telemachum non sit a se tam cito dimissurus, si resciscat eum adesse. ergo notatur animus non desistens ab incepto, donec pervincat, *ψυχὴ βιαία*: et *φράζει Πεισίστρατος φιλικὴν βίαν*, respiciendo ad, *οὔ σε μεθήσει*, non remittet a te; simulque ad iram ex amico corde proficiscentem, 214, *μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης*, valde enim omnino irascetur, sc. te sic abiisse ab eo jam *κενεόν. ὑπέρβιον Ἡρακλῆα*, Ol. 10, 20, in bono sensu: et 35, *Αὐγείαν*, in malo.

ὑπερδεής, *έεος. ὁ ἡ.* (Δίω) qui supra timorem est, major timore, intrepidus. *ὑπερδέα* (per syncopen pro *ὑπερδεέα*) *δῆμον ἔχοντας*, Ρ, 330, i. e. *ἀπτόητον*, qui terreri non potest, *τὸν ὑπερκείμενον δέους, der über alle furcht weg ist, (one superior to all fear.)*

ὑπερδέξιος, *ὁ ἡ*, vide sub *περιδέξιος.*

ὑπέρδικος, *ου. ὁ ἡ.* (Δίω) ultor, ultrix. *ὑπέρδικον Νέμεσιν*, Py. 10, 68, nam *ἡ Νέμεσις* est dea, quæ exsequitur ultionem divinam.

ὑπερείδω, (Ῥέω) suffulcio. *ὑπερείσας λίθον*, Ne. 8, 80.

ὑπερείπω, (Ἔπω) succīdo. it. succĭdo. *αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα*, ipsius pulcra membra, (poplites et pedes) subtus ceciderunt, Ψ, 691.

ὑπερέπτω, f. *ψω.* (Ἔρα) subtraho, subtus vorando absumo. *κονίην ὑπέρεπτε ποδοῖϊν ποταμὸς*, arenam sub pedibus subducebat fluvius, Φ, 271, pro *ὑπήρεπτε.* proprie notat *ὑπεσθίειν*, de pecoribus.

ὑπερέρχομαι, (Ἔρα) supergredior, excello. *ὑπερελθόντων*, Ol. 13, 20, qui genitivus pendet ab *ἀγλαΐαν*; splendorem eorum qui excellunt virtutibus perfectis.

ὑπερέχω, f. *έξω.* (Χάω) supra habeo vel teneo. *σπλάγχνα ἐμπείραντες ὑπείρεχον* (pro *ὑπερεῖχον*) *Ἡφαίστοιο*, viscera illa majora, hepar, pulmones, cor, verubus adfigentes tenebant super ignem, Β, 426, *εἶχον ὑπεράνω πυρός. αὐτῷ ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων*, is manus suas tenuit super illum, i. e. tutabatur eum, Ε, 433, *seine hand über ihn hielte, (held his hand over him.) Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους*, Γ, 210, quando stabant ambo, Menelaus altior erat humeris suis Ulysse. hinc natus sensus metaphoricus, eminere, præstare, superare. *ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ*, Æschyl. Pers. 711, O qui mortalium omnium superasti felicitatem fortunato fato.

ὑπερηνορέω, f. *ησω.* (Ἄνω) supra viros alios sum. utor egregiis vel nimiis viribus. *bin überaus muthig, (am exceedingly strong.)* et in malo fere sensu ponitur, leni tamen. *τὶς Τρώων ὑπερηνορεόντων*, aliquis ex Trojanorum fortibus magnatibus, injuste vires suas ostendentibus, Δ, 176, ferocium nimis. *Δηϊφόβοιο ὑπερηνορέοντος*, Ν, 258, ubi laudans ita loquitur Meriones, nam Deiphobus præ aliis Trojanorum principibus erat magnus, et post Hectorem primus. dicit id Meriones, *σεμνύνων ἑαυτὸν*, qui tali et tam forti occurrerit pugnando. *μνηστῆρες κακῶς ὑπερηνορέοντες*, β, 266. et 324, *νέων ὑπερηνορεόντων*, juvenum præferocium. sic et 331. *μνηστῆρας κακῶς ὑπερηνορέοντας*, δ, 766. et 769, *νέων. Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων*, supra viros omnes elatorum staturâ et viribus, et hinc vicinos prementium, ζ, 5. *τὶς νέων*, aliquis juvenum nobilium horum, sc. procorum, ρ, 482, ubi et inter tales, tamen ipsorum facta improbat aliquis: adeo injusta erant. et 581, *ὕβριν ἀλυσκάζων* (injuriam vitans) *ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων. τὶς νέων*, υ, 375. φ, 361. *ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορεόντων*, ψ, 31, ut virorum puniret vim viribus et animo abutentium.

ὑπερηφανέω, f. *ήσω.* (Φάω) supra appareo, emineo, eluceo. est ab *ὑπὲρ*, super, interserto *η.* poëta hoc verbum ponit in significatu dubio, *ταῦτα* (i. e. *διὰ ταῦτα*, ob hæc,) *ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ*, elati animo, Λ, 693, elato animo se monstrantes: quod potest esse dictum in laude; potest et in probro: *ὑπερφρονοῦντες, καταφρονοῦντες.*

ὑπερήφανος, *ου. ὁ ἡ.* (Φάω) elatus supra alios, splendore et gloria. it. in sensu vitioso, ostentator sui. *αὐτὸν ὑπερήφανον*, sc. *τὸν Ἰξίονα*, Py. 2, 52, et dorice *ὑπεράφανον. πράξεις ὑπερήφανοι* sunt, facta eximia, Plut. Fab. circa finem. Vide sub *ἀήσυλος.*

ὕπερθε et ὕπερθεν, (Ἕπω) adverb. desuper, *von oben, (from above.)* superne, *oberhalb, (above.) αὐτὰρ ὕπερθε φοξὸς ἔην κεφαλὴν*, sed superne erat acutus quod attinet caput, Β, 218, in oppositione ad ventrem et dorsum. *γυῖα, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν*, Ε, 122, artus, pedes et manus superne: ubi adverbium pertinet ad *χεῖρας*, ad *πόδας* subintelligendum est *ἔνερθεν*, infra. conf. *χείρ.* sic et Ν, 61. Ρ, 541. Φ, 453. Ψ, 772. Θ, 135. μ, 248. χ, 173, 406. *Ἀχαιοὶ λευκοὶ ὕπερθε γένοντο κονισσάλῳ*, albi fiebant in omni superficie sua pulvere, Ε, 503. et 724, *ὕπερθεν χάλκεα ἐπίσσωτρα*, supra rotas erant ferreæ laminæ. *ὕπερθεν νίκης πείρατα ἔχονται ἐν θεοῖς*, Η, 101, superne in diis positi sunt fines victoriæ, *hängen oben von den göttern ab, (depend on the gods above.) αὐτὸν οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν*, vulneravit eum in humerum, *auf die schulter, (on the shoulder,)* Λ, 421. *τάφρος, καὶ τεῖχος ὕπερθε εὐρὺ*, Μ, 4, fossa, et ad eam murus latus; nam ibi videtur *ὕπερθε* locale

esse. M, 55, ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἠρήρει, sc. ἡ τάφρος, ubi quoque notat, ad fossam, fossa in ulteriori ora sua (si Trojanos irruentes cogites) erat præfixa acutis vallis: *oben am rande des grabens, (on the brink of the ditch.)* et 398, ὕπερθεν τεῖχος ἐγυμνώθη, desuper, *von oben herab, (from above,)* nudabatur, i. e. rumpebatur, murus. et 446, πρυμνὸς παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην, ab inferiore parte crassus erat lapis, supra autem acutus. φρίσσει δὲ (ὁ σῦς) νῶτον ὕπερθεν, N, 471, erigit supra tergum pilos suos aper. et 682, ὕπερθε τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ubi ὕπερθε quoque locale et præpositionis loco est, ad eos, ante eos, ad horum defensionem, murus ædificatus erat humillimus, nam ibi erant fortissimi. οὐρανὸς ὕπερθεν, O, 36, cœlum quod supra nos est. δείσας, μή οἱ ὕπερθε γαῖαν ἀναῤῥήξειε Ποσειδῶν, Υ, 62, timens Pluto, ne supra eum terram diffinderet Neptunus. ὕπερθε λάεσσι κατεστόρεσαν, superne lapidibus constraverunt locum sepulcri Hectoris, Ω, 797. ὕπερθε χιὼν γένετο, ξ, 476, ubi notat additionem et consecutionem, insuper nix fiebat. sic et 393, ὕπερθε θεοὶ μάρτυροι, sc. ἔστωσαν, insuper dii testes sunto. κῶας ὕπερθεν, vellus supra, sc. injecit sellæ, π, 47, υ, 2. ὕπερθεν κυνέην κεφαλῇ ἔχε, superne galeam in capite habebat, ω, 229. et 343, Διὸς ὧραι ὕπερθεν, Jovis tempora annua superne, ex aëre et sole. τὰ ματρόθεν μὲν, κάτω, τὰ δὲ ὕπερθεν, πατρὸς, Py. 2, 88, ubi sermo est de Centauris, ab humano patre ex equabus genitis. ἄλλοτε ἄλλον ὕπερθε βάλλων, alium alio tempore in altum tollens, Py. 8, 109, i. e. ἐξαίρων. ὕπερθεν ἐμβόλου, ad paxillum ligneum, *an und über den hölzernen pflock, (on and above the wooden pin,)* Py. 4, 342. Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν, supra Electras portas, Ist. 4, 104, cf. Ἠλέκτραι, in R.

ὑπερθορέω, (Ὄρω) super salio. ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται, Θ, 179, supersilient fossam facile; nam est fut. 2. m. distracto circumflexo. ὑπέρθορον ἕρκιον αὐλῆς, supersilui septum aulæ, I, 472. οὔτε ἄρα ὑπερθορέειν σχεδὸν, non prope alterum labrum fossæ est, ut supersilire facile equi possint fossam, M, 53. utpote εὐρεῖα τάφρος. τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι, Π, 380, et notatur simul ἡ τοῦ τολμήσαντος ἡνιόχου θρασύτης. tale πήδημα tantum est nobilissimorum equorum. ὑπερθορεῖν ergo est, ὑπερβῆναί τι πηδητικῶς: deinde et, ἀναπηδῆσαι, λίαν πηδῆσαι.

ὑπέρθυμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) excelsus animo, magnanimus supra alios. ponitur in sensu laudis, et est idem quod μεγάθυμος et ἀγήνωρ, tribuiturque valde nobilibus. ὑπερθύμου Κορώνου υἱὸς, B, 746. ὑπέρθυμος Διομήδης, Δ, 365. E, 376, 881, ubi Mars, etiam iratus, ex vero eum sic vocat. Δολοπίων, E, 77. Θηβαῖος, Θ, 120. ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς, Ξ, 250. Πηλείων, Υ, 88. Νέστωρ, Ψ, 302. Μελάνιππος, O, 576. Θρασυμήδης, γ, 448. Κρείων, λ, 268. Πολυφείδης, ο, 252. Τρῶες ὑπέρθυμοι, in bono sensu, Z, 111. I, 233. Λ, 563. Υ, 366. Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, O, 135. ὑπέρθυμοι θεράποντες, nobiles ministri, δ, 784, *die edlen gehülfen, (the noble attendants.)* sic et π, 326, 360. παῖδες, liberi, ξ, 209. ἑτάροις ὑπερθύμοις, elatis animo sociis præ gaudio ob regis sui felicitatem, Ψ, 512. γιγάντεσσι, η, 59. υἷας ὑπερθύμους Λαπιθῶν, M, 128. ὑπέρθυμον βίαν Μέμνονος, Ist. 8, 117. ὑπερθύμων φωτῶν, Py. 4, 23. ubique in sensu optimo. ὁ ἡ ῥάθυμος, commodus, cum animo suo facile et leniter agens, quietus animo et contentus. ἡ ῥαθυμία inter felicitates humanas pertinet; apud Isocratem in Evagora.

ὑπερθύριον, ου. τό. (Θέω) limen superius januæ, τὸ ἐπικείμενον ταῖς θύραις, εἰς ὃ αἱ ἄνω στρόφιγγες ἁρμόζονται. ἀργύρεον δ᾽ ἐφ᾽ (sc. ἦν) ὑπερθύριον, η, 90, in regia Alcinoi, argentatum superliminare. nisi potius τὸ ὑπερθύριον est, ornatus, januæ super inductus; ut ἀργύρεον h. l. notet januam argenteis laminis superinductam, *der überzug der thüre war silbern, (the door was plated with silver:)* et sic omnino esse videtur.

ὑπερίημι, (Ἕω) ulterius mitto. οὔτις τόν γ᾽ ἵξεται οὐδ᾽ ὑπερήσει, nemo hunc terminum jaciendi disci attinget neque ulterius jaciet, Θ, 198, ὑπερπέμψει, ὑπερβήσεται. ὁ ἥμων dicitur et ἀκοντιστὴς et δισκευτής.

ὑπερικταίνομαι, (Ἕω) valde accelero, ἄγαν ἱκνέομαι, nimis accedere studeo. est ab ὑπὲρ, ultra; et ex ἴκταρ, compositum verbum, sic tamen ut τὸ ν loco τοῦ ρ, ex ἱκνοῦμαι sit retentum. γούνατα δ᾽ ἐῤῥώσαντο, πόδες δ᾽ ὑπερικταίνοντο, ψ, 3, ubi sermo est de anu, accelerante ut heræ suæ nuntiet adventum heri exoptatum: genua firmiter agebant, et pedes ἄγαν ἱκνοῦντο, ultra vires prope accedere laborabant. et fortasse hoc verbo gressus aniculæ infirmæ est expressus, quæ in vadendo pedes non a se invicem longe profert; et si accelerat tamen, celeriter pedem ultra alterum, prope tamen inter se, promovet, *sie trippelt fort, (she hastens onward.)* nam a propinquitate labiorum, etiam vulva muliebris τὸ ἴκταρ dicitur. et proverbium: οὐδ᾽ ἴκταρ βάλλει, ne prope quidem jacit; nedum ut scopum attingat. quæres hoc verbum, ut plurimas alias voces, in multis Lexicis frustra.

ὑπερινος, η, ον, vide sub ἰνίον.

ὑπέρισχνος, ὁ, vide sub ΚΑ'ΡΦΩ.

ὑπερίων, ονος. ὁ. (Ἕω) est nomen vel quasi proprium solis: ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών. deberet esse ὑπεριών: sed ejusmodi participia, mutata in nomina propria, mutant et accentum, e. c. ὁ Ἀμφίων, pro ἀμφιὼν, ambiens: ὁ Εὐέλθων, ab εὐελθὼν, fauste veniens et accedens, etc. recentioribus est patronymicum, ὁ τοῦ Ὑπερίονος υἱὸς, a quo esset ὑπεριονίδης, ου. ὁ, et inde ὁ ὑπεριονίων, ονος: et per syncopen ὑπερίων. sed Homeri ævo futilis illa Θεογονία Hesiodi nondum erat somniata: et noster magis sobrie finxit quam recentiores. οὐκ αὐγῇς ὑπερίονος ἠελίοιο τέρπονται, Θ, 480. ὥστε ἠλέκτωρ ὑπερίων, T, 398, totus collucens sicut nunquam cubans sol, ἥλιος ἀκάμας: qui nunquam defatigatur, μὴ εἰδὼς λέκτρον, ἀλλ᾽ ἀκοιμήτως εἰλούμενος. βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, α, 8. et 24, οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος. ἃς τέκεν Ἠελίῳ Ὑπερίονι δῖα Νέαιρα, μ, 133. et 263, ἔνθα βόες καὶ πολλὰ ἴφια μῆλα Ὑπερίονος Ἠελίοιο.

ὑπερκαταβαίνω, (Βάω) super descendo. οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, N, 50, 87. *überstiegen haben, (have got over.)* κῦμα θαλάσσης νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, O, 382, et ὑπὲρ est avulsum. *über den bord ins schiff hinein schläget und dringet, (breaks over the side of the ship.)*

ὑπερκρεμάω, (Κάρα) supra pendere facio. ὑπερκρέμασεν (omisso augmento in medio) αὐτῷ ἄταν, Ol. 1, 91, supra suspendit ei damnum, i. e. λίθον μέγαν. sermo est de Tantalo. et ἄτη est h. l. pœna ex errore mentis ejus insecuta eum.

ὑπερκυδάεις, εντος. ὁ. (Κύω) valde gloriosus, ὁ ἄγαν ἔνδοξος. ab adjectivo simplici, κυδήεις, εσσα, εν, gloriosus, præstans. ὑπερκυδᾶντας Ἀχαιοὺς, Δ, 66, 71, in sensu laudis et reverentiæ: et est contractio Attica, pro ὑπερκυδάεντας. alii vero legunt, ὑπερκύδαντας, pro ὑπερκυδάναντας, et habent pro participio aor. 1. ab ὑπερκυδαίνω, f. ανῶ. præter rationem, ut videtur. alii scribunt quidem ὑπερκύδαντας, habent tamen pro adjectivo, extruso ε per syncopen: nec id satis ex ratione faciunt. cæterum vox innuit præstantiam gloriæ veræ, et alacritatem honestam, partam victoria.

ὑπερμενέω, (Νέω) viribus potenter utor. ἄνδρες ὑπερμενέοντες, τ, 62, ubi sic vocantur proci, utpote nobiles valde et divites et fortes: et est idem quod ἀγήνορες. maxime, ut juvenes validi.

ὑπερμενής, έος. ὁ ἡ. (Νέω) viribus exsuperans, præpotens. ὑπερμενὴς Κρονίων, Jupiter omnipotens, B, 350, 404. H, 315, 481. Θ, 470. Διῒ ὑπερμενέϊ, B, 116. Λ, 726. Ξ, 69. τινὰ ὑπερμενέων βασιλήων, Θ, 236, ubi id epitheton facit differentiam: nam multi reges privantur gloria sua, sed non adeo ὑπερμενέες, qualis Agamemnon erat. ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων, ν, 205. υ, 222. ὑπερμενέων ἐπικούρων, fortissimorum auxiliatorum, P, 362.

ὑπερμήκης, εος. ὁ ἡ. (Μάχω) valde longe se extendens. ὑπερμάκει βοᾷ, clamore ingenti, Ol. 7, 69.

ὑπέρμορον et ὑπέρμορα, (Μείρω) sunt neutra, adverbialiter posita. supra et contra fatum, contra ac in fatis erat. ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, reditus eis factus esset, B, 155, quod alibi divisim, et cum substantivo dicitur, ὑπὲρ μόρον. δείδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ, evertat, Υ, 30, i. e. ὑπερμόρως: ubi tamen alii divisim legunt.

ὑπεροπλία, ας. ἡ. (Πέλω) si quis nimis effert se in armis, insolentia, arrogantia nimia. nam apud poëtam est in malo sensu. ἧς ὑπεροπλίῃσι (ὑπεροπλίαις) τάχα ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ pro ὀλέσῃ, sua arrogantia fortasse aliquando vitam suam perdet, A, 205, inquit Achilles iratus de Agamemnone.

ὑπεροπλίζομαι, f. ίσομαι. (Πέλω) vi et armis supero, armis et instrumentis supero. expugno. οὐκ ἄν τίς μιν (αὐτὴν, τὴν αὐλὴν τῶν δωμάτων) ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο, ρ, 268, *diesen hof, der so wohl verwahret ist, sollte wohl niemand mit gewalt einnehmen und ersteigen, (this court which is so well defended that none may scale and gain possession of it by force.)* δι᾽ ὑπεροπλίαν βλάψῃ.

ὑπέροπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) instrumentis et armis pollens supra alios, in bono et malo sensu. νικῶν τὰ ὅπλα, superans arma et instrumenta, fortior armis; optime armis utens. in malo sensu est, nimis audax, nimis violentus, insolens, modum et mensuram nostram excedens. ἦ ῥα, ἀγαθός περ ἐὼν, ὑπέροπλον (ἔπος) ἔειπεν, certe igitur, egregius quidem ille, insolenter loquitur, O, 185, et est hæc metaphora ἀπὸ τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τῷ σώματι: *er hat den mund zu weit aufgethan, (he has spoken too haughtily.)* τίη δὲ σὺ, τοῖος ἐὼν, ὑπέροπλον ἔειπες; P, 170, curnam tu, talis et tam bonus, contra decens loqueris? inquit Hector ad Glaucum, vituperantem se injuste. ergo ὑπέροπλον apud poëtam est in sensu malo, τὸ θρασὺ, τὸ ὑπὲρ ἑαυτὸν, si quis sibi nimis sumit: et οἱ ὑπέροπλοι sunt οἱ αὐθάδεις, οἱ διὰ θρασύτητα ὑπὲρ τὸ δέον ὅπλοις χρώμενοι. apud Pindarum paullo aliter. ἄταν ὑπέροπλον, Ol. 1, 90, malum ingens, insuperabile, μεγάλην λίαν, ὑπερβολικήν. ἥβαν ὑπέροπλον, Py. 6, 48, lætitiam juvenilem, inconcessa sibi sumentem. Λαπιθᾶν ὑπεροπλᾶν βασιλεὺς, Py. 9, 24, Lapitharum armis excellentium rex; ubi est in sensu optimo: quorum virtus major armis. Vide sub δρέπω.

ὕπερος, α, ον, vide sub ὑπέρτερος, et ὑπέρτατος.

ὑπερπόντιος, ία, ιον. (Πνέω) transmarinus. ὑπερποντίαν γλῶσσαν, Py. 5, 79, linguam transmarinam, i. e. peregrinam, extraneam.

ὑπέρπταμαι, (Πέτω) supra avolo. ὑπέρπτα-

το (pro ὑπερέπτατο, ionice omisso augmento) χάλκεον ἔγχος, N, 408, *der spiess flog über ihn weg, (the spear flew over him:)* quod celerrimum notat hastæ motum. sic et X, 275. ὁ δὲ (λᾶας) ὑπέρπτατο σήματα πάντα, Θ, 192, discus conjectus supervolavit terminos omnes notatos, ad quos pertigerat jam discus, aliorum manu conjectus. ἔγχεϊ ὦμον ἐπέγραψεν, τὸ δ' ὑπέρπτατο, hasta humerum leviter strinxit, et ea superavolavit, χ, 280. iterum monemus, quosdam has formas a ποτάω, f. ήσω et άσω, per syncopen factas putare: e. c. ὑπέρπτατο, pro ὑπερεπτήσατο vel ὑπερεποτήσατο.

ὑπερσχέθω, (Χάω) supra habeo vel teneo. idem ac ὑπερέχω. ἀλλ' ἔτι τὶς καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα, Ω, 374, at aliquis deorum etiam me adjuvat et tuetur, ὑπεράνω ἔσχεν, ἐσκέπασεν. et phrasis sumta a more eorum qui procidunt, et manum capiti prætendunt ne adfligatur graviter. ὑπερέσχεθε γαίης ἥλιος, Λ, 734, ortus erat sol, ὑπερανέσχεν, ἀνέτειλεν. idem dicitur ἀνέχειν, ἀνίσχειν, ἐξέχειν, e. c. ἔξεχε ὦ φίλε ἥλιε, i. e. ἀνάτειλον, exorire.

ὑπερσχέω, f. ήσω. (Χάω) idem. αὐτοῦ Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε, I, 420, i. e. ὑπεράνω ἔσχεν, ἐσκέπασεν, ἐφύλαξεν. sic et 683. αἴ κε ὑμῖν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, si forte tueatur vos Jupiter, Δ, 249. ὑπέρσχοι αὐτῷ, ξ, 184. et hæc phrasis est et recentioribus frequens, ὑπερέσχεν ἡμῶν ὁ θεὸς χεῖρα, *hat seine hand über uns gehalten, (held his hand over us,)* εὖτε ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος, quando oriebatur stella lucidissima, ν, 93, i. e. Lucifer. ὑπερσχεῖν et ὑπερέχειν ponitur alibi et ἐπὶ νίκης, *die oberhand haben, (to have the upper-hand.)*

ὑπέρτατος, η, ον. (Ἕπω) supremus. superlativus ab adjectivo ὕπερος, pro ὑπερώτατος, per syncopen. et hinc, per fortiorem syncopen, fit ὕπατος. λίθος κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος, M, 381, lapis jacebat magnus ad propugnaculum murale supremus, i. e. ὁ τοῦ αὐτόθι σωροῦ τῶν λίθων ὑπερκείμενος. nam coacervati in muro jacebant lapides, ad defendendum et jaculandum adhibendi: in horum acervo uno hic jacebat supremus. ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, Ψ, 451, sedebat enim extra circum supremus, i. e. sublimis valde, in specula, *zu oberst auf einer höhe wo er weit sehen konnte, (on an elevation where he could see far around.)* ὑπέρτατος υἱέων, i. e. πρεσβύτερος, Ne. 6, 36. ὑπέρτατον θρόνον, Ol. 2, 141, summam sedem. ὄλβον, Py. 3, 157, supremam felicitatem. ὑπέρτατε ἐλατὴρ βροντῆς, Ol. 4, 1, altissime vibrator fulminis. ὑπερτάτους ἥρωας, summos heroas, Py. 8, 37. ὑπερτάταις ἀνορέαις, Ne. 3, 34, strenuitatibus summis. ὑπερτάτας κληῖδας, Py. 8, 5, summas claves.

ὑπερτερία, ας. ἡ. et ionice ἡ ὑπερτερίη. (Ἕπω) est superior pars in curru, et est eadem quæ ἡ πεῖρινς, quam confer. nimirum axis cum rotis et temone est inferior pars currus: id quod superjacet axi, facit ὑπερτερίαν, e. c. *der wagenkorb, (the body of the car.)* est ergo τὸ ἐπικείμενον τετράγωνον πλινθίον τῷ ἄξονι: quod Italici plebeii homines corrupte vocarunt τὴν βιρτίρην. ἀπήνην ὑψηλήν, εὔκυκλον (bonis rotis instructam) ὑπερτερίῃ ἀραρυῖαν, ζ, 70.

ὑπέρτερος, έρα, ερον, (Ἕπω) superior. est comparativus ab adjectivo ὕπερος, έρα, ερον, qui supra est; a quo fit ὑπερώτερος, per syncopen ὑπέρτερος. ab adjectivo illo fit substantive ὁ ὕπερος, pistillum, *die mörserkeule, (a pestle,)* quia pistillum imponitur rebus comminuendis et contundendis: et ἡ ὑπέρα, quod confer, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς, genere quidem superior est ille, *ist von höherer geburt, (is of higher birth,)* Λ, 785, præstat te εὐγενείᾳ. apud Iones quidem nonnunquam ὁ νεώτερος dicitur ὑπέρτερος: sed id nihil ad hunc locum attinet. et 290, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε, ut superiorem et majorem gloriam feratis, i. e. ut vincatis. sic M, 437, Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε, i. e. victoriam, κῦδος ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων. et O, 491, ὁτέοισιν (quibus) κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ Ζεύς. et 644, ὅς τότε Ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε, gloriam præstantiorem præbuit. possit quidem et notare, κῦδος τὸ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ, οὐράνιον δοθέν: sed ista interpretatio esset quæsita nimis. ἐπεὶ ὤπτησαν κρέα ὑπέρτερα, postquam assarunt carnes superiores et exteriores, γ, 65, 470. quæ sic vocantur respectu viscerum, de quibus est 9, 40, 461. sic et υ, 279. τιμῇ γενέσθαι ὑπέρτερον, honore fuisse superiorem, Py. 2, 111. ἀσχολίας ὑπέρτερον πρᾶγμα, Ist 1, 2, præferam hoc negotium aliis occupationibus meis. ὑπέρτεροι δηΐων, Ne. 4, 62, hostibus superiores.

ὑπερτίθημι, (Θέω) superpono, præficio. ὑπερτιθέμεν θεὸν αἴτιον παντί, Py. 5, 33, præficere eum omni rei; statuere animo, in omni re eum esse primarium auctorem et gubernatorem: ἐπὶ παντὸς πράγματος δεῖ τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν: πρὸ πάντων δεῖ σε θεῷ ἀνατιθέναι τὴν αἰτίαν, et est infin. pro imperativo. *vor allen dingen schreibe es gotte zu, (above all things ascribe it to God.)* apud Herodotum, V, 24, ἵνα σοὶ τὰ πράγματα ὑπερθέωμαι, ut tecum de rebus gerendis consultem, *dass ich die sachen mit dir überlegen könne, (that I may consult with you on matters;)* et sequitur paullo post, βασιλῆος σύμβουλος γενέσθαι, regis consiliarius esse.

ὑπέρτονον, τό, vide sub μέλαθρον.

ὑπερύω et ὑπεξερύω, (Ῥύω) subduco, *ziehe drunter weg, (I draw away.)* νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσε, P, 581. Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες, Σ, 232.

ὑπέρφατος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) eminenter celebratus. it. super alios illustratus. ὑπέρφατον ἄνδρα μορφῇ τε καὶ ἔργοις, Ol. 9, 98.

ὑπερφθίω, (Φάω) magis perire facio, pro aliquo interimo. ὃς ὑπερέφθιτο πατρός, qui occisus erat pro patre, Py. 6, 29, ut pater servaretur.

ὑπερφίαλος, ου. ὁ ἡ. (Φύω) est poëticum epitheton, factum ex ὑπερφυής, idemque notans. valde magnus et altus, ultra modum solitum: et in malo sensu, qui excrescit quasi super jus et fas et bonos mores, insolens, arrogans. αὐτοῦ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι, filii ejus (Priami) sunt insolentes et infidi, Γ, 106, qui superant sua violentia et arrogantia omne sacrum. et hoc σκῶμμα ad unum maxime Paridem pertinet. sic ἡ Ἀχαιῒς dicitur καλλιγύναιξ, ob unam maxime Helenam, 75. cæterum h. l. ὑπερφίαλος possit explicari ὁ παρασπονδητής, qui fœdus per phialam et libationem sacram factum transgreditur, ὁ ὑπὲρ τὴν ἱερὰν φιάλην ποιῶν. sed exempla alia docebunt, hunc conceptum primum non esse, nec etymologiam eam esse veram. Τρῶες ὑπερφίαλοι, N, 621, ubi possit quoque esse notio, fœdifragi, qui fœdus ad aram factum rupistis. et Φ, 224, Τρῶας ὑπερφιάλους. et 414, Τρωσίν. et 459, Τρῶες. οἶσθα καὶ αὐτὴ οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής, nosti et ipsa, qualis ejus animus superbus et inclemens, O, 94, coll. 97, inquit Juno muliebriter et uxorio more ad Themidem de Jove: et notat animum, quem Romani vocabant non civilem, non communia et æqualia jura agnoscentem, sed se super omnia majorem existimantem. sic, ἐμὸς θυμὸς οὔποτε, Ψ, 611, ubi sunt eadem duo epitheta, quæ Menelaus, vir mitis et æquus, de se negat. ὑπερφιάλοισι μετελθών, α, 134, inter hos omnem bonum morem supergredientes versans. ut ergo notentur ὑβρισταί, insolentes et ex libidine agentes. sic, μεθ' ὑμῖν, inter vos insolentes, β, 310, ubi procos alloquitur Telemachus; sicut et loco ex α citato, sermo de iis est. ἄνδρας οὕτω ὑπερφιάλους, viros adeo insolentes, γ, 315, inquit Nestor de procis. et Tiresias, λ, 115. et Minerva, ο, 12. sic porro de μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοις, ν, 373. ξ, 27. ο, 314, 375. π, 271. υ, 12, quibus omnibus locis est in malo sensu; et vim simul eorum indicat. ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε, verbum nimis arrogans et bonum sensum excedens, δ, 503, *wenn er nicht ein übermüthig wort hätte fallen lassen oder ausgestossen, (if he had not used a very arrogant expression;)* coll. 505, ubi est explicatio, per, αὐτοῦ μεγάλα αὐδήσαντος. et 774, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε πάντας, sermones omnes superbos et nimis fidentes vitate; et sic dicit minas acriores et serias, aut prædictiones de morte Telemachi; *alles harte und aus zu hohem tone geredete, (all severe and arrogant language,)* coll. 776, σιγῇ. sic regia virgo queritur, ζ, 274, μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον, valde enim sunt intemperantes dictis in populo, *es giebt gar zu viel unzeitige beurtheiler und sprecher bey dem volke; die zuviel aus einer sache machen, (there are too many who address intemperate sentiments and language to the people; who exaggerate a thing.)* Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων, ι, 106, ubi neutrum epitheton in malo sensu positum, sed alterum notat τὸ κατὰ σῶμα μεγαλοφυὲς τῶν Κυκλώπων, *der übergrossen an leibesstatur, die weit grösser von person sind als andre leute, (their extraordinary stature, which surpassed that of other people;)* alterum vero libertatem eorum naturalem, quia nondum coierant in jura civitatis et societatis. sed quisque pro se degebat, sine nexu cum aliis. possit ergo et in bono sensu de Jove dici, de potentia ejus et virtute, exsuperante omnes alios deos. οὐκ ἀγαπᾷς, ὅτι ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι; non jucundum et honorificum tibi videtur, quod tranquillus nobiscum præpotentibus convivari potes? φ, 289, inquit primarius inter procos, Antinous, qui certe non vituperii aut criminationis causa hoc epitheto de se suisque sociis utitur. nimirum erant hi juvenes ex primaria nobilitate insularum earum, et eminebant alte supra plebem. vide ergo; poëta, si maledicit, usus fuit epitheto, quod ipse procus de se adhibere potest, et quod quam maxime est ambiguum, ut tam in laude quam vituperio intelligi possit, prout sit mens loquentis. *die übermächtigen, (of superior rank.)* coll. 310, ubi iidem vocantur ἄνδρες κουρότεροι, quasi dicat, juvenes primarii. ὑπερφιάλου ἡγεμόνος ὕβριν δείσαντες, Py. 4, 198, superbi ducis injuriam veriti. ἔτεκε γόνον ὑπερφίαλον, Py. 2, 79, ubi Centaurum sic vocat, figura et magnitudine excedentem mensuras hominum: simul tamen notio superbi et viribus nimis fidentis inest. Μελίονες ὑπερφίαλοι, Ol. 10, 42, arrogantissimi, ὑπερβολικῶς ὑπερήφανοι. Vide sequens.

ὑπερφιάλως, (Φύω) adverb. immodice, immoderate, nimium. usus hujus adverbii maxime ostendit vim adjectivi. quod in se non sit probrum, sed notet magnitudinem vulgarem excedens; et quod non sit ab ἡ φιάλη, sed ab ὑπερφυής, per paragogen et mutato υ in cognatam vocalem. μή πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ, N, 293, ne forte quis intemperanter nobis indignetur, *es uns gar zu sehr verdenke und übel deute, (lest it be taken needlessly amiss of us,)* coll. ζ, 274. et ρ, 481, πάντες νεμέσησαν, omnes nimium quantum indignabantur, μεγάλως, ὑπερφυῶς: *verdachten es ihm überaus, (they were exceedingly angry with him.)* sic et φ, 285, ὑπερ-

ren sehr übel darauf zu sprechen, (were very indignant at what he said.) ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, Σ, 300, qui propter bona sua nimium quantum sollicitus est, ne eripiantur ei a Græcis. et huic dat Hector consilium festivum, ut ea bona potius dividat civibus suis, pugnantibus pro patria; et sic adjuvet ærarium sumtusque publicos. ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως, α, 227, supra modum injuria utentes. ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως, δ, 663. π, 346, ubi pertinet ad μέγα, supra modum magna res, egregie magna res. πάντες ἀγάσαντο, σ, 70, omnes admirabantur nimium quantum.

ὑπερφυής, έος. ὁ ἡ. (Φύω) qui nimis excrevit, qui super omnes crescit. et ponitur in bono et malo sensu, ut notet admirandum vel indole aut statura, vel inhumanitate. ex adverbio ὑπερφυῶς fit per apocopen ὑπέρφευ, i. e. ὑπεράγαν, nimium quantum, apud Eurip. Phœn. 553. et Hercules Furens 1321. cæterum ὑπερφυὴς est nostrum *übernatürlich, (supernatural,)* in bono et malo sensu. sic, ἔργον ὑπερφυὲς εἰργάσατο, *eine unnatürliche that, (an unnatural action,)* Herodot. VIII, 116, nam sex filiis suis oculos effodit ob leve delictum.

ὑπέρχομαι, (Ἔρα) subeo, intro. ὑπήλυθε γυῖα τρόμος ἕκαστον, Τ, 44, tremor subiit quemque quod attinet artus, κατὰ γυῖα, *das zittern fuhr einem jeden in die glieder, (a trembling seized the limbs of each.)* sic Η, 215. ὑπήλυθε θάμνους, ε, 476, ὑπέδυ, *er kroch unter die strauche, (he crept beneath the bushes.)* ὑπήλθετε δῶμα Ἀΐδαο, μ, 21, subiistis, accessistis. ἐπεί κε μέλαθρον ὑπέλθοι, si in domum subierit, σ, 149, i. e. εἰσέλθοι. recentiores ponunt ὑπελθεῖν, ἐπὶ ἀπάτης καὶ δόλου, e. c. ὑπῆλθεν αὐτὸν, i. e. ἠπάτησεν.

ὑπερωέω, (Ῥέω) recedo cum impetu. ὑπερώησαν δέ οἱ (i. e. αὐτῷ, pro αὐτοῦ) ἵπποι, retro cesserunt ejus equi, Θ, 121, ἀνεχώρησαν, ἀνεπόδισαν, ἀφώρμησαν, *die pferde traten zurück, und schoben den wagen mit zurück, (the horses ran back, and pushed the chariot back also.)* sic et 314. Ο, 452.

ὑπερῴη, ης. ἡ. (Ἔω) palatum, *der obere gaum, (the roof of the mouth,)* ὁ κατὰ στόμα οὐρανός. est a metaphora sic dictum, ab ædificio. ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, Χ, 495, ubi conf. διαίνω.

ὑπερωϊόθεν, (Ἔω) adverb. ex supernis ædibus. α, 328.

ὑπερώϊον et ὑπερῷον, ου. τό. (Ἔω) superior pars domus in qua mulieres solæ, et a celebritate exclusæ, versabantur. idem ac ὤϊον. et in poëta semper habitatio fœminarum est in superiore parte ædium, quo adscendunt et unde descendunt. nam ταῖς γυναιξὶν ἀνώγεοι (a terra et solo in altum elati per contabulationes) θάλαμοι ἐγίνοντο, πρὸς τὸ μὴ συντυγχάνειν ῥᾳδίως ἀνδράσιν: hinc et τέγεοι θάλαμοι (tecto superno propinqui, quia antiqui non facile plura ὦα imponebant inferiori contabulationi, quam unicum, cui tectum ipsum incumbebat) erant filiabus Priami. παρθένος αἰδοίη ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα, Β, 514, i. e. in superiori ædium parte habitans. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρη Ἑρμείας, Π, 184, pro ὑπερῷα. ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν, ἡ Πηνελόπη, α, 362. sic et δ, 751, 760, 787. ρ, 49. τ, 602. φ, 356. ὁπότε κεν μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ, κοίτου δὲ μέδηται, β, 358. ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, ο, 516, ubi est ablativus sine præpositione ἐν. εἰσαναβᾶσα ὑπερώϊα σιγαλόεντα, π, 449, quæ sic vocantur, quia ibi silentium erat a turba alia. ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα λέξομαι εἰς εὐνὴν, ρ, 101, *will mich da zu bette legen, (will go to bed there.)* κατέβαινε ὑπερώϊα σιγαλόεντα, descendebat ex superioribus ædibus silentibus, σ, 205. et 301, ἀνέβαινε. ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα λέξομαι, τ, 594. et 600, ἀνέβαινε σιγαλόεντα. ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα, χ, 428. ἀνεβήσατο, ψ, 1. et 85, κατέβαιν' ὑπερώϊα. εἰς ὑπερῷα, ψ, 364, ubi deest, διὰ τοῦτο, igitur.

ὑπερώρεια, ἡ, vide sub ὄρος, mons, prope finem.

ὑπερώτατος, η, ον. (Ἔπω) supremus. idem ac ὑπέρτατος. hic est superlativus, non syncopatus, ab ὕπερος, α, ον. τὰ ἀμφὶ πόνοις ὑπερώτατα, Ne. 8, 73, sc. πράγματα.

ὑπέστρωτο, vide sub ὑποστρόω.

ὑπεσχόμην, vide sub ὑποσχέω.

ὑπέτρεσα, vide sub ὑποτρέω.

ὑπέχω, f. ὑφέξω. (Χάω) subter habeo vel teneo, me vel aliud; sustineo, sum adjumento, *ich unterstütze, (I support.)* πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν, Ol. 2, 99, divitiæ sustentant studium inveniendi artes bonas.

ὑπήλατον, τὸ, vide sub ἐλαύνω ad finem, et ὑπελάω.

ὑπημύω, f. ύσω. (Μύω) sum demisso capite et vultu, *lasse den kopf hängen, (I hang down the head.)* (κατὰ) πάντα δὲ ὑπεμνήμυκε, Χ, 491, pro ὑπήμυκε, in omnibus et ubique dejecto est vultu, τεταπείνωται, καταβέβληται, *muss sich bücken und schmiegen, und darf das haupt nicht empor heben, (must bend and stoop and dare not raise the head.)* est verbum metaphoricum, ab ἠμύω, i. e. ἐπικλίνω, cujus perf. act. est ἤμυκε, attice ἐμήμυκε, et interserto ν ad roborandam vocem, ἐμνήμυκε, i. e. κάτω οἷον κεῖται (jacet quasi sub pedibus) καὶ στυγνάζων κατακέκλιται, κατὰ πάντα ἐστύγνακε. est forma mere Ionica et poëtica.

ὑπήνη, ἡ, vide sequens.

ὑπηνήτης, ου. ὁ. (Ἔω) qui est medius inter puerum et virum, adolescens barbatulus. est ab ἡ ὑπήνη, barba, τὸ γένειον: et hæc est ab ὑπεῖναι, quia inferiorem faciei partem vestit. nam proprie est barba menti, *der bart am kinn, (the beard.)* labii superioris barba dicitur ἡ μύσταξ, inferioris vero, ὁ πάππος, et genarum cum mento, ὑπήνη. ergo est ὑπηνήτης, cui lanugo circa mentum et inferiorem partem genarum protruditur. κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικὼς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, Ω, 348, adolescenti regio similis, primum pubescenti circa mentum. νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικὼς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, κ, 279. hinc est ὁ ἀνύπηνος, imberbis, ὁ ἀγένειος. ὁ Δημοσθένης, παραφραστὴς Ὁμήρου, ita παραφράζει locum ex κ citatum: Ἑρμῆς τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπιτυγχάνει, νεανίσκῳ προσεοικὼς ἄρτι ὑποπιμπλαμένῳ γενείου. et hoc loco reprehendit Eustathius Latinos, quod radendo faciem consequantur, ut perpetuo videantur πρῶτον ὑπηνῆται. ergo Græci eo tempore insigniter barbati.

ὑπηοῖος, η, ον. (Ἄω) submatutinus, πρωϊνός. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Θ, 530. Σ, 277, quibus locis quidam male scribunt, ὑπ' ἠοῖοι. mane statim cum aurora. ἴδον αὐτὸν χθιζὸν ὑπηοῖον, vidi eum hesterno die mane, δ, 656. ubi adjectiva masculina sunt loco adverbiorum; sicut et Romani solent: e. c. Æneas se matutinus agebat. στήβη ὑπηοίη, ros matutinus, pruina matutina, quæ sub auroram nascitur, ρ, 25, ἡ ἑωθινὴ πάχνη: nam erat jam autumnus præcipitans. divisa scriptione hujus compositi nihil est oscitantius.

ὑπηρέτης, ου. ὁ. (Ῥάω) est quasi subremex: in genere autem, socius subordinatus in opere efficiendo, *ein untergehülfe, (a subordinate assistant.)* confer Platonem in Euthyph. § 16. Vide sub δούλη, ad finem.

ὑπισχνέομαι, vide sequens.

ὑπίσχομαι, (Χάω) polliceor, præsto rem, *ich verheisse, stehe wofür, bin gut wofür, (I promise, engage, pledge myself for something.)* idem quod ὑποσχέομαι. ἐγὼ δὲ ὑπίσχομαι (*ich hafte dafür*) *(I engage)* αὐτὸν σοὶ τίσειν αἴσιμα πάντα μετὰ θεοῖς, Θ, 347, *dass er dir alles bezahlen wird was unter göttern gebrauch und rechtens ist, (that he shall pay thee all that is customary among the gods and right.)* ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ, Ψ, 209, pollicetur sacrificia pulcra, coll. 195. sic, ἀνδρὶ ἑκάστῳ, promittit singulis, β, 91. ν, 380, ubi sermo de Penelope, promittente nuptias suas simulate. alibi potest id intelligi de promittente noctem amica. ὦνον ὑπισχόμεναι, emtionem et pretium pollicentes, ο, 462, vel, emtionem suscipientes in se, i. e. cupientes emere. ex hoc verbo deinde, per intersertum ν, factum est ὑπισχνέομαι, sicut ex ἵκομαι factum ἱκνέομαι.

ὕπνος, ου. ὁ. (Πνέω) somnus, *der schlaf, (sleep.)* est ex ἡδὺς, suavis, lenis, et πνέω, spiro, compositum nomen, nam ibi dulcissime spiratur et liberrime. id constat, a πνέειν esse; prior vocalis vero a sono ipso potest esse præfixa. ὅτε μὲν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, Α, 610, quando accedat ad eum dulcis somnus: ἀνὴρ γὰρ σπουδαῖος οὐκ ἐπισπᾶται τὸν ὕπνον, ἀλλὰ κοιμᾶται ὅτε ὁ ὕπνος ἱκάνει, sæpe et advenientem repellit. ἀμβρόσιος περικέχυτο ὕπνος, Β, 19. et 2, Δία δ' οὐκ εἶχε νήδυμος. et 41, ἔγρετο (ἐγείρετο) δ' ἐξ. et 71, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ἀνῆκε, omisit me. ὅτε ἡδέϊ λέξατο, Δ, 131. ἐξ ὕπνου οἰκῆας ἐγείρῃ, Ε, 413, dormire non patiatur suos domesticos suo adsiduo gemitu et ploratu. ὕπνου δῶρον ἕλοντο, Η, 482. Ι, 709. π, 482. i. e. ὑπνώσαντο: nam τὸ ὑπνοῦν est παρακολούθημα τοῦ κοιμᾶσθαι, apud homines labore fessos et recte valentes; et est dictum, quasi ὕπνος esset δαιμόνιόν τι. εὗδον, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, Κ, 2. et 4, οὐκ αὐτὸν ὕπνος ἔχε (εἶχε) γλυκερός. et 26, οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, insidebat palpebris, easque comprimebat. et 91, ἐπεὶ οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἵζάνει. et 96, οὐδὲ σέ γε ἱκάνει. et 98, καμάτῳ ἀδδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ κοιμήσωνται, ubi participium non litteraliter pertinet ad ὕπνῳ, sed substituendum est καταφερόμενοι aut simile. sermo ibi est de excubitoribus, quos rex ipse vult visere noctu an vere vigilent tempore tam periculoso. et 138, αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν Νέστωρ. et 159, ἔγρεο, Τυδέος υἱὲ, τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; et 162, ὁ δ' ἐξ ὕπνου μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσε. et 186, ἀπὸ δέ σφισιν ὕπνος ὄλωλε, ὣς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροιϊν ὀλώλει. et 192, οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε, μηδέ τινα ὕπνος αἱρείτω, inquit rex ad excubitores, quos circumierat. et 519, ἀνορούσας ἐξ. πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, Λ, 241, quod signat mortem, vel ex ferro ortam, vel æternam et ἀνέγερτον et hinc valde στεῤῥόν: posterior tamen ratio est potior, *er entschlief auf ewig, (he fell asleep for ever.)* huic opponitur γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον εὕδειν, Theocr. Id. 24, 7, de Herculisco. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Ν, 636, somni et veneris. τῷ δὲ ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ, Ξ, 164. et 231, ἔνθα Ὕπνῳ ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο, ubi Juno somnum ut personam invenit et adloquitur, 233, Ὕπνε ἄναξ πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων: et Juno promittit ei donum, commodam et pulcram sellam, 238, et unam Gratiarum uxorem, 266, ut sopiat ipse Jovem. apte ista sunt ficta, nam bonæ et otiosæ epulæ creant somnum, et socia lecti est grata. ad primum promissum difficultates nectebat somnus, ex experientia: ad alterum vero donum, certior jurejurando de ejus fide factus, ad agendum quod jubetur promtissimus est. Quid enim suavius somno cum una Gratiarum? tantum ut caveas, ne Furiarum

aliquam arripias. coll. 242, 264, 270, χήρατο δ' Ὕπνος, et comes fit Junoni ad Jovem in Ida sedentem, ut sopiant eum, i. e. negligentem rerum agendarum faciant. nam pingitur ibi princeps, voluptatibus a rebus gerendis abstractus insidiose, et Somnus, antequam tempus esset sopiendi, sedit in arbore occultus, 286, πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, ubi Somnus facete dicitur videre velle oculos Jovis; alibi oculi communiter dicuntur videre somnum. sopito Jovi abiit nuntiaturus Neptuno, 359, αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν κῶμα περικάλυψα, i. e. insidiantes huic tempori statim sensere vigilantiam omissam. totus is locus de somno multo est facetior narratione Ovidii de eodem, Metam. XI, 586, sqq. qui finxit ut finxerit: ne quid dicamus, Homerum omnia verba et omnes imagines cum summa ratione elegisse, nihilque posuisse cui non subesset magna veritas. cæterum dicitur frater Mortis, nam utrique ἀναπαύουσι (quiescere faciunt) καὶ ἀπρακτεῖν ποιοῦσι: alter χωρίζει ψυχὴν, alter συστέλλει: alter est ἀφαίρεσις αὐτῆς καιρική. hinc alius vocavit ὕπνον, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια, alludens hac denominatione ad mysteria Attica, quæ etiam erant μεγάλα et μικρά. conf. Λήμνος in R. νήδυμος dicitur, ut somnum faciens, ἡδύς: et delectatur promissione unius Gratiarum, nam ἐπίχαρι est τὸ τοῦ ὕπνου πάθος. quanquam et sæpe χάρις dormit, ut Pindarus ait; suique obliviscitur. nomen Gratiæ est Πασιθέη, quasi ad omnes currens: unde apparet, poëtam respexisse ad dulcedinem et universalitatem somni. πομποῖς κραιπνοῖς (deductoribus et comitibus velocibus) Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, Π, 672, 682, 454, et sermo est de Sarpedone, Jovis filio, rege Lyciæ, occiso: quem conf. in R. εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ, νήδυμος ἀμφιχυθείς, Ψ, 62, nam is somnus est optimus, qui nos ipse capit post labores, non quem ipsi arcessimus: et est λύων πόνους, solvens ærumnas omnes. et 232, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὄρουσεν. coll. X, 502. ὕπνου γλυκεροῦ ταρπῆναι, Ω, 3. et 4, οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ. et 445, τοῖσιν δ' ἐπέχευεν ὕπνον πᾶσιν Mercurius. et 636, ὄφρα ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα, κοιμηθέντες. (sic et δ, 295, et φ, 255.) et 678, ἄλλοι μὲν θεοὶ καὶ ἀνέρες εὗδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ, ἀλλ' οὐχ Ἑρμείην ὕπνος ἔμαρπτεν. Simonides σμικροπρεπῶς somnum vocavit δαμασίφωτα. viros subigentem, cum poëta multo magnificentius vocet eum πανδαμάτορα: non enim viri soli dormituriunt: imo accurate Homerus non πάντας, sed πάντα dixit; est enim ἀκριβείας studiosissimus. Ἄλεξις vero talem γρῖφον de somno fecit: οὐ θνητὸς οὐδὲ ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ σύγκρασιν, ὥστε μήτ' ἐν ἀνθρώπου μέρει μήτ' ἐν θεοῖς ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαί τε ἀεὶ καινῶς, φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν: ἀόρατος ὄψιν, γνώριμος δὲ ἅπασιν ὢν ἀεί. ὄφρα αὐτῇ (Penelopæ) ἡδὺν ἐπέβαλεν ὕπνον Ἀθήνη, α, 363, flebat enim assidue maritum, sic tamen ut non oblivisceretur curam corporis: nam hæc est Minerva illa. π, 450. τ, 603. φ, 357. Ἀθήνη μνηστήρεσσιν ἐπέχευε γλυκὺν ὕπνον, β, 395, ubi τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου indicatur per ἐπεχεύειν. et 398, ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις ἔπιπτε, quo verbo τὸ βάρος ejus notatur, quo comprimit oculos. idem verbum est, ε, 271. ψ, 308. ν, 79, ubi adduntur epitheta νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς. ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδὴν, qui facit ut somnus et cibus me aversentur, δ, 105, ubi personificatur ὕπνος. et 793, αὐτὴν ἐπέλαβε νήδυμος ὕπνος, εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, cepit eam dulcis somnus, et dormivit reclinata, et solutæ sunt ei omnes membrorum juncturæ; ubi βαθὺς ὕπνος est descriptus. sic et σ, 187. γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθοι, ε, 472. et 492, Ἀθήνη αὐτῷ ἐπέχευεν ὄμμασιν ὕπνον, ἵνα αὐτὸν παύσειε (ὁ ὕπνος) δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρα ἀμφικαλύψας, ubi est laus somni. hinc non inepte quidam nomen deducunt a λύειν πόνους, ut sit λύπνος τις, abjecto λ et per syncopen, sicut εἴβω dicitur pro λείβω. sed ut ut hæc etymologia cum re ipsa conveniat; necesse tamen non est, ad eam attendere. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος καθεῦδε, ζ, 2, ubi post ὕπνῳ quidam poni jubent comma, ut sequens participium pertineat tantum ad καμάτῳ: frustra: nam poëtæ contextus longe est alius ac historici cujusdam. ille personificat omnia dulci modo. ὕπνον δὲ θεὸς κατέχευεν ἀπείρονα, η, 286. et 289, 318. θ, 445. ι, 333, 372. κ, 31, 68, 548. λ, 244, ubi ὕπνος ponitur de coitu σεμνῶς. et 378, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου, *schlafen hat seine zeit, (there is a time for sleep.)* μ, 281, ubi de desiderio somni ponitur, quo carebant. 311, 338, 372, 366. bis nocuit somnus Ulyssi, semel cum socii interea solverent utrem Æoli; iterum cum occiderent boves solis. ν, 119, ubi dormiens exponitur in littore patriæ suæ desideratæ. et 282. ο, 6, 7, 44, 393, ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος: utpote qui, præter quod nimius corpori est infestus, per se jam ἡμισεύει ἡμῖν τὸ ζῆν, et propterea quoque morti ἄγχιστα ἔοικε. σ, 198, coll. 187. τ, 49, 427, 511, 551, 590. υ, 56, 52, 54, 85, 86, ὕπνος, ὅς ἐπέλησεν (oblivisci facit) ἁπάντων ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν. hinc et νὺξ dicitur ἡ Λητώ, quia nox est tempus somni obliviosi. et 138. χ, 429. ψ, 16, ὕπνου ἡδέος, ὅς με ἐπέδησε. et 22, 342, γλυκὺς, λυσιμελὴς, λύων μελεδήματα θυμοῦ. et 346. ω, 439. ὕπνον, σύγκοιτον γλυκὺν, παῦρον ἀναλίσκουσα ἐπὶ βλεφάροις, Py. 9, 44, somnum, concubitorem dulcem, paucum consumens in palpebris. ὕπνῳ ἐνέπεσε φήμη, Ist. 4, 38, fama nominis dormierat.

ὑπνόω, f. ώσω. (Πνέω) dormio. ὑπνώοντας ἐγείρει, dormientes suscitat, Ω, 344. ε, 48. ω, 4. de Mercurio, ejusque scipione: pro ὑπνόοντας, ob metrum.

Ὑπὸ, (Ἕπω) præpositio, regens tres casus. primaria ejus notio est, sub, *unter, (under;)* et pertinet quoque ad ἕπω. cum genitivo notat, a, præ, sub, propter; *von, vor, unter, wegen, (from, before, under, on account of.)* δαμεὶς ὑπὸ Αἴαντος, interfectus ab Ajace, Δ, 479. εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος θνήσκοντες πίπτωσι, quando multi ab Hectore morientes cadant, Α, 242. sic, πεσὼν ὑφ' Ἕκτορος, cadens cæsus ab Hectore, Ρ, 428. et 616, αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος, amisit vitam sub manibus Hectoris. νῆες κονάβησαν (naves, i. e. castra, resonabant, personabant) ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, clamantibus a Græcis, Β, 334. Π, 277. Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν δαμέντες, a Græcis victi, Ζ, 73, et additum: Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι, in urbem recessissent ob defectum fortitudinis; nam is ablativus reddit causam fugæ. sic et Ρ, 319, 336. οὔτι Τρῶες ὑπ' Ἀχαιῶν προτροπάδην φοβέοντο, nequaquam Troës ab Achivis sic fugabantur ut terga verterent, Π, 303. ἵνα αὐτοὺς ῥύοισθε ὑπ' Ἀχαιῶν, ut eos defenderetis ab Achæis, Ρ, 224. et 235, νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν, corpus mortuum abstrahere ab Ajace. ὑπ' ἀνέρος, a viro, sc. adacta securis, Γ, 61. et 436, μήπως ὑπὸ αὐτοῦ δουρὶ δαμείης, ne ab illo occidaris hasta. πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλὰ, multa opera rustica læta ab eo (fluvio exundante) dejici solent, Ε, 92. et 646, ὑπ' ἐμοῦ δμηθέντα, a me interfectum. ὑπὸ Λυκούργου θεινόμεναι, a Lycurgo percussæ et verberatæ, Ζ, 134. πόντος ὑπ' αὐτῆς μελάνει, sc. ὑπὸ φρικὸς, ab horrore illo nigrescit mare, Η, 64. Τυδείδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας, a me fugatus ivit in castra, Θ, 149. ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, certe aliter a me, sc. venit telum ad hostes, Λ, 391. et 820, ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες, ab illo occisi hasta. ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ab Achæis conversis retro ad pugnandum, *vor den sich zum fechten umwendenden Griechen, (from the Greeks' facing about to fight,)* Μ, 74. κτυπέει δέ τ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, resonatque sub eo sylva, Ν, 140, ubi sermo est de saxo decurrente ab alto monte. et 198, λέοντε κυνῶν ὑπὸ ἁρπάξαντε φέρητον αἶγα, duo leones, canibus subripientes capram, ferunt eam. et 676, δηϊόωντο λαοὶ ὑπ' Ἀργείων, cædebantur milites ab Argivis. ὑπὸ Πατρόκλοιο δαμῆναι, Π, 434, a Patroclo occidi. et 519, βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ, sc. ἕλκεος, a vulnere illo humerus mihi fit infirmus et quasi molestus. nam defectus virium a stante vel ambulante maxime quoque circa humeros sentitur. et 591, ἐν πολέμῳ, δηΐων ὑπὸ, propter et ob hostes. ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, eripe a caligine Achæos, Ρ, 645. ὑφ' Ἕκτορος φεύγοντες, ab Hectore fugientes, *die vor ihm fliehen, (fleeing before him,)* Σ, 149. et 220, ἴαχε σάλπιγξ ὑπὸ δηΐων, sonuit tuba ob hostes. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων, Τ, 133, opus indignum sustinentem sub et a laboribus Eurysthei. λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς, Υ, 277, crepuit clypeus ab illa hasta et ob illam allapsam. ὑπὸ δελφῖνος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, Φ, 22, metu delphinis alii pisces fugientes, *vor dem delphin, (from the dolphin.)* et 318, κείσεται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, limo contecta. et 527, Τρῶες ὑπ' αὐτοῦ κλονέοντο πεφυζότες, ab illo fugiebant. et 553, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, si eum fugio. ὑπὸ φρικὸς Βορέω, sub superficie maris horrente, a flatu Boreæ, Ψ, 692, et pertinet eo: ἀναπάλλεται ἰχθὺς, subsilit piscis in altum, propter sic undulantem undam. αὐτὸν ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ νύξε, Ν, 177, eum sub aurem hasta vulneravit. et 671, τὸν βάλεν ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, hunc percussit sub maxilla et aure. sic et Ρ, 617. Π, 606. ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε, collum sub aure percussit, Π, 339. δεξιτερῇ δὲ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, prensans eum dextra sub mento, Α, 501, i. e. ὑποκάτω τοῦ ἀνθερεῶνος, *indem sie ihm mit ihrer rechten hand das kinn anrührete, (chucking him under the chin with her right hand,)* familiariter. sic, ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς, Γ, 372, lorum galeæ sub mento. ὄσσε ὑπὸ βλεφάρων, oculi sub palpebris, Τ, 17. τὸν ὑπ' ὀφρύος οὖτα, sub supercilio, et in ipso oculo, vulneravit eum, Ξ, 493. βάλεν ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, percussit hepar sub diaphragmate, Ρ, 349, i. e. in ventre imo. νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλου, subtus sub cerebro, Π, 347. ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν αὐτὸν, Λ, 841, i. e. ἐπὶ τῷ στήθει αὐτὸν ἀγκαλισάμενος, manu adplicata sub pectus ejus. ὅν ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας, Δ, 106, quem aliquando ipse sub pectore ictum in venatione ceperat. ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην, mediam columbam transfixit sub ala, Ψ, 875. ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, tibiam sub genu, Φ, 591. ὑπὸ χθὼν κονάβιζε ποδῶν, sub pedibus resonabat terra, Β, 465, s. ubi præpositio longe casum suum præcedit. et 268, ὑπὸ σκήπτρου ἐξυπανέστη μεταφρένου σμῶδιξ, a sceptro vel scipione exsurrexit e tergo percusso vibex. ὑπὸ παλαμάων (παλαμῶν, ab ἡ παλάμη) Ἄρηος, a manibus Martis, Γ, 128. νέφος ἐρχόμενον ὑπὸ ἰωῆς Ζεφύρου, a flatu Zephyri venientem densam nubem, Δ, 276. ἱδρὼς γάρ ἔτειρε ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος ἀσπίδος, Ε, 796, sudor enim eum angebat sub lato loro clypei. βάλεν αὐχένα ὑπὸ στεφάνης, *traf ihn in den hals unter dem helme, (struck his neck under the helmet,)* Η, 12, ὑποκάτω. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, ubi profundissimum est barathrum sub terra, Θ, 14. et 363, τειρόμενον ὑπὸ ἀέθλων Εὐρυσθῆος, adflictum sub et a laboribus Eurysthei, cujus esse dicuntur ut mandantis eos Herculi et ἐπιτάσσοντος. et 543, ἵππους λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ, equos solverunt sub et ex jugo. ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ, attonitos a et sub fumo, Ι, 243. et 248,

πειρομένους ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ, a Trojanorum tumultu et impetu. sic fere et K, 539, μή τι πάθωσιν οἱ ἄριστοι. ὑφ' ὁρμῆς θηρὸς, propter impetum feræ, Λ, 119, *vor der gewalt, (on account of the fury,)* et 424, ὑπ' ἀσπίδος, sub clypeo. χάσονται ὑπ' ἔγχεος, cedent ob hastam meam, *werden vor meinem spiesc zurückweichen, (will retreat from my spear,)* N, 153. et 334, ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι, festinant procellæ a ventis stridentibus actæ. et 796, ὑπὸ βροντῆς Διὸς εἶσι πέδονδε, sub et cum tonitru Jovis descendit in campum. ὅς κε φύγησι (φύγῃ) ὑπὸ ἔγχεος ἡμετέροιο, qui fugiat ab hasta nostra, T, 73, et 363, γέλασσε χθὼν ὑπὸ στεροπῆς χαλκοῦ, risit terra a fulgore æris. Τρῶες, οὓς ἔπεφνον, αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου, quos occidi, rursus resurgent ex tenebris, Φ, 56. et 57, οὗτος ἦλθε φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ, ubi est avulsum postpositum, pro ὑποφυγὼν, effugiens mortem. et 494, πέλεια, ἥ ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, columba, quæ metu accipitris *(vor dem habicht) in eine felsenritze flieget, (for fear of the hawk, flies into a cleft of the rock.)* ἀνδροκτασίης ὑπὸ, propter homicidium, Ψ, 86. ὑπὸ ζυγόφιν (ζυγοῦ) ἔλυον ἵππους, Ω, 576. ἐξετέλεσε τοῦτο ὑπ' ἀνάγκης, confecit hoc coacta, β, 110, *aus zwang, (from compulsion.)* sic et τ, 156. et ω, 145. οὔπω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, nondum sepultus erat sub terram, λ, 52. οὐδὲ δυνάσθη αἶψα ἀνσχεθέειν (emergere) μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς, ε, 320, ubi ὑπὸ pertinet ad ὁρμῆς, sub impetu magni fluctus. et 393, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθεὶς, a magno fluctu in altum elatus. et 346, ὑπὸ στέρνου, sub pectus. κρήνη ὑπὸ σπείους, fons sub specu, a specu, ι, 141. αὐχένα ἔλασεν, ὑπ' οὔατος, *schlug ihn an den hals beym ohre, (struck him on the neck near the ear,)* σ, 95. αἶψα δ' ὑπὸ θρόνου ὦρτο, celeriter sub sella exsiliit, χ, 364, coll. 362. ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ, felices sunt populi per eum et ab eo, τ, 114. Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ob denuntiationem Jovis, η, 263. ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, et inundavit mare a decidente in illud saxo, ι, 484, 541. τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης, atterebatur animus virorum a remigatione, κ, 78. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς, sc. νεφέλης, et caligabat pontus propter eam nubem, μ, 406. ξ, 304. cum dativo vel ablativo est quoque, sub, per, a. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, urbs per manus nostras capta, B, 374, et est ibi pro genitivo, ὑπὸ χειρῶν. nam ablativus proprie locum ad hanc præpositionem habet, si quæritur ubi. et 860, ἐδάμη ὑπὸ χερσὶν Αἰακίδου, domitus et occisus est a manibus Achillis. sic et 874. ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶ δάμασον αὐτὸν, ὦ Ζεῦ, da eum occidendum sub manibus meis, Γ, 352. πόλις χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, Δ, 291. ὑπὸ χείρεσσιν Αἰνείου δαμέντε, E, 559. et 564, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη, ut occideretur per manus Æneæ. eadem phrasis est Z, 368. Θ, 344, 359. K, 310, 452. Λ, 180. N, 763, 816. O, 2, 289. Π, 420, 438, 699. Σ, 11. T, 62. Υ, 94, 143. X, 65. Ψ, 675. Ω, 168, 638. quibus omnibus locis est pro ὑπὸ χειρῶν. τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα ἐρχομένων, vadentium, B, 784. sic. τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὤρνυτο, Γ, 13. Ζεὺς ἕζετο, τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετο Ὄλυμπος, concutiebatur, Θ, 443. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη ποσσὶ ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος, N, 19. κυνέη κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων, galea, volvens se tinnitum dabat sub pedibus equorum, Π, 794. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, erat scabellum sub pedibus, Σ, 390. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν, i. e. ὑπὸ ποσσὶν ἀνδρῶν, sub pedibus virorum ciebatur strepitus, T, 363. ὑπὸ πλατανίστῳ, sub platano, B, 307. φηγῷ, sub fago, E, 693. δρυῒ δαῖτα πένοντο, sub quercu cibum apparabant, Σ, 558. πτὼξ ὑπὸ θάμνῳ κατακείμενος, lepus sub frutice decumbens, P, 677. sic et καταπτήξας, X, 191. ὑπὸ Τμώλῳ γεγαῶτας, ad Tmolum natos, B, 866. τὸν τέκε νύμφη Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Υ, 385, et est his locis pro, ὑπὸ Τμῶλον. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα, pro δουρὸς, E, 653. sic, τυπεὶς, Λ, 433. et 444, δαμέντα. et 748, δαμέντες. τυπεὶς, M, 250. σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι, tua ab hasta urbem captum iri, Π, 708. et 848, ἐμῷ δαμέντες et 861, τυπείς. sic et Σ, 92. αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο, ab Argivis fugabantur, pro ὑπ' Ἀργείων, Λ, 121, nam genitivus cum hac præpositione, causam efficientem notat: ablativus vel dativus hoc significatu est attice. sic: ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες, E, 93, pro, ὑπὸ Τυδείδου. sic 699, ὑπ' Ἄρηϊ καὶ Ἕκτορι. πτώσσοντας ὑφ' Ἕκτορι, H, 129, metu consternatos ob Hectorem, *vor dem Hector erschrockene, (terrified at Hector.)* ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα Τρώων φευγόντων, i. e. Τρῶες, Λ, 158. et 180, ἔπεσον Ἀτρείδου ὑπὸ χερσίν. et 262, αὐτοὶ ὑπ' Ἀτρείδῃ πότμον ἀναπλήσαντες, per eum fato expleto. et 309, πυκνὰ καρήατα ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν, multi de exercitu occidebantur ab eo. νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι, nunc sane illuxit dies, a Trojanis vinci nos, N, 98. et 434, τὸν ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε. hunc per Idomeneum occidit Neptunus. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι, pro, ὑπὸ βίᾳ Πηλείδου, i. e. per Achillem, O, 614. et 637, ἐφοβηθεν ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διῒ πάντες, fugabantur per eum. τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασεν Ἄρης ἔγχεϊ, hunc, per Patroclum, interfecit Mars hasta, Π, 543. ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης, P, 758, coll. 755, s. sic acti ab Ænea et Hectore Græci, acutum clamantes abibant, et obliviscebantur pugnæ. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, Σ, 417. pro ὑπὸ ἄνακτι, sub hero suo ibant valide, ancillæ, sustentantes eum. et h. l. ordinarius ablativus loci vel objecti. αἳ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ ναιετάουσι πόληες, quæ enim sub sole urbes habitantur, Δ, 44, pro quo tamen recentiores magis dicunt ὑφ' ἥλιον. sed ablativus est attice. sic dicitur, ὑπὸ διδασκάλῳ εἶναι, ὑφ' ἡγεμόνι τάττεσθαι, ὑπὸ σκότῳ πράττεσθαι. sic et, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι, N, 405, occultabat se sub clypeum. et 408, τῇ ὕπο, sub hoc. στῆ ὑπὸ Αἴαντος σάκεϊ, sub ejus clypeo tectus stetit, Θ, 267, coll. 271. τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν Ἄλκηστις, B, 714, quem ex et sub Admeto genuit præstantissima fœmina Alcestis: quæ phrasis quoque est Attica; naturæ etiam rei apta, vir enim est caput uxoris, sic hæc phrasis est et 728, τὸν ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἰλῆϊ. et 742. et 820, τὸν δ' ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκεν Ἀφροδίτη; sc. Æneam, peperit Venus ex Anchise. E, 313. H, 469. Ξ, 492. τείχει ὑπὸ Τρώων, P, 404, ad murum, sub muro, prope. sic et 558. Φ, 277. Ψ, 81. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον pro ἔλειβον, sub palpebris lacrimas fundebant, N, 88, quæ phrasis est admodum frequens in poëta. κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε, oculos Jovis sopi mihi, O Somne, Ξ, 236. ὄσσε λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι, O, 608, oculi fulgebant sub terribilibus superciliis. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν, nam nunquam clausi fuerunt oculi sub palpebris meis, Ω, 637. ὤλετο ὑπὸ γαμφηλαῖς λέοντος, periit sub maxillis leonis, Π, 489. et 490, ὑπὸ Πατρόκλῳ, ab eo. ὑπὸ στέρνοις κονίη ἵστατο ἀειρομένη, sub pectoribus equorum currentium pulvis stabat excitatus, Ψ, 365. ἐμπέσοιεν κονίαις ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, incidant in pulverem cæsi ab hostibus, Z, 453. ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισι, sub viris deterioribus, O, 513. ὑφ' ἅρμασιν ἵππους, equos ad currum junctos, Θ, 402, 416. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, solverunt ex jugo, Σ, 244. ὑπὸ κρασὶν δὲ ἔχον ἀσπίδας, sub capitibus habebant scuta, dormientes, K, 152. λέοντε ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ, E, 555, nutriti a matre. Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε, Z, 159, Jupiter enim ejus sceptro subjecerat, sc. illum. sic, οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ, sub sceptro ejus, I, 156, 298. πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ, a vento stridente, N, 590. Ψ, 215. ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι, sub auriga consueto, E, 231. ἔβη θεῶν ὑπὸ πομπῇ, comitibus diis, Z, 171, *unter Gottes gutem gelcite, (under God's good guidance.)* πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ αὐλῆς, ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, I, 468, s. ubi ὑπὸ et ἐν idem notant: ignis, alius in porticu aulæ, alius in vestibulo domus ipsius. ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη, ab ipsis excitabatur pulvis, Λ, 151. ἄταλλε δὲ κήτεα ὑπ' αὐτῷ, N, 27, exsultabant cete prope ipsum, Neptunum. ὑπὸ νέφεσιν ἧστο, sub nubibus et in nubibus sedebat, N, 523. et 667, νούσῳ ὑφ' ἀργαλέῃ φθίσθαι, morbo a gravi moriturum eum esse. ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι, infra ad oram clypei, O, 645. ὑπὸ λαίλαπι, a nimbo, Π, 384, ubi est pro genitivo. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα, Ω, 636, somno dulci oblectemur. (sic et δ, 295.) et 644, δέμνια ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, sub porticu, lectos dormitorios. (sic et δ, 297.) et 782, ὑφ' ἁμάξαις βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν, sub curribus jungebant. οὐτάμενοι χερσὶν ὑπὸ Τρώων, a manibus horum vulnerati, Λ, 826. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον, sub axes curruum cadebant viri, et ad axes, Π, 378. βοῶν ὑπὸ ποσσὶ, boum sub pedibus, Υ, 497, coll. 498. ὑπὸ Σατνιόεντι, prope illum locum, Φ, 87. et 208, χέρσ' ὑπὸ Πηλείδου καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα, pro ὑπὸ χερσὶ καὶ ἄορι. ὑπὸ κεύθεσι γαίης, sub latebris terræ, X, 482. ὑπὸ Νηΐῳ ὑλήεντι, α, 186, prope ad Neium sylvosum, conf. R. cave ibi legas, Ὑπονηΐῳ, una voce, quasi id esset nomen portus illius; ut quidam dormitantes somniarunt. et 131, ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν, ubi ὑπὸ potest concipi avulsum, pro ὑπῆν, suberat pedibus scabellum. ὤλετο ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο, γ, 235, periit dolo eorum. et 304, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ, subjiciebatur sub eo populus. et 476, ἵππους ζεύξατε ὑφ' ἅρματι, coll. 478, ἔζευξαν ὑφ' ἅρμασιν. priore tamen loco aptius paullo legitur ὑφ' ἅρματα, sc. ἄγοντες. πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο, sub flatu Zephyri, spirante eo, δ, 402. et 403, κοιμῶνται ὑπὸ σπέσσι, in spelunca. et 790, ἤ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη, an a procis interimeretur. γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν, η, 68, mulieres nuptæ. et 193, πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ, sub nostra deductione. ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων, θ, 86. et 522, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς. κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ, ι, 329, occultans id sub fimo: ubi conf. κόπρος. πῦρ ἀνέκαιεν ὑπὸ τρίποδι, κ, 359. γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ, a molli senecta, confectum te, λ, 135, quæ mortis species est optima. et ὑπὸ ibi est pro ἐν. sic et ψ, 283. ὑπὸ κροτάφοισιν, sub temporibus, in genis, λ, 318. ὑπὸ πληγαῖς ἱμάσθλης, sub et a verberibus scuticæ, ν, 82. ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες κείμεθα, sub armis contracti jacebamus, ξ, 474, coll. 479. et 533, πέτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ, sub saxea spelunca. ἡ δὲ τρία ἄλεισα κατακρύψασα ὑπὸ κόλπῳ, occultans tria pocula in sinu suo, ο, 468, *im busen, (in her bosom,)* sub uberibus. ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον, π, 219. αὐτὸς ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείη, a procis occideretur, ρ, 252. καὶ τὸν Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι, σ, 155. et 373, εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ, cederetque gleba sub aratro. εἰ κ' ὑπ' ἐμοί γε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας, τ, 488, si deus sub me domuerit procos. sic et 496, ὑπὸ σοί γε. sic φ, 213. καὶ τὰς μὲν (αἶγας) κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ, υ, 176, alligavit sub porticu. sic et 189. δῆσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα, φ, 341. et 390, κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς, jacebat sub porticu rudens, *ein tau, (a rope.)* Ἀφροδίτης, ἣν ὑπὸ μνηστῆρσιν εἶχον, ancillæ illæ, χ, 445. et 449, κατετίθεσαν αὐτοὺς ὑπ'

αἰθούσῃ αὐλῆς. ὕπνῳ ὑπὸ γλυκερῷ ταρπώμεθα, ψ, 255. Αἰγίσθου ὑπὸ χερσί, a manibus istius, ω, 97. et 203, ὑπὸ κεύθεσι γαίης, apud inferos. cum accusativo notat, sub, ad; *unter, gegen, an, zeitwährend, (under, towards, to, during.)* ἀλλ' ὅτε δὴ τάχα ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος ἵξεσθαι, Λ, 181, sed cum jam pæne perventurus esset ad urbem et altum murum. ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων, sub urbem vagans, Σ, 281. Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ, sub monte alto Cyllenes, *an dem gebirge, (at the foot of the mountain,)* Β, 603. λαὸν ἀγαγόντες ὑπὸ τεῖχος, exercitum ducentes ad murum, Δ, 407. δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας, hostes subeuntes ad murum, Μ, 264. τρέσε δ' Ἕκτωρ τεῖχος ὑπὸ Τρώων, Χ, 144, territus fugiebat Hector sub muro Trojano, prope ad murum, *unten an der mauer, (under the wall.)* εἶμι ὑπὸ γαῖαν, vado sub terram, i. e. morior, Σ, 333. Ἐρινύες, αἵτ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, Furiæ, quæ sub terra homines puniunt, Τ, 259. νεκρὸν νέεσθαι ὑπὸ ζόφον, ut mortuus eat ad inferos, Ψ, 51. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, quomodo ivisti ad inferos? λ, 57. ἱεμένων Ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον, υ, 356, euntium versus Erebum ad inferos. ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, sub jugum duxit equos, Ε, 731. sic et Ψ, 294, 300. βοῦν, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ, Κ, 293. γ, 383. οἰστὸς ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησε, sagitta sub osse et ad os penetravit, Ν, 652, ita ut emineret. Ε, 67, ὑπ' ὀστέον ἤλυθε ἀκωκή, in os ingressa est cuspis. ἱμὰς ὑπὸ δειρήν, lorum sub collo, Γ, 371. βάλε λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, feriit jugulum sub mento, Ν, 388, ut appareat, hunc accusativum poni ad quæstionem ubi, et quo. ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυσαν, subierunt fluctum maris, Σ, 145, Nereides. ὑπό τε σπέος ἤλασε μῆλα, et sub, i. e. in, speluncam compellit oves, Δ, 279, ubi est pro εἰς, ut sæpe. πάντα ὑπὸ μηνιθμόν, omni tempore quo iratus fui, Π, 202, ὅλον τὸν καιρὸν μοὶ τῆς μήνιος, quod erat tempus sedecim dierum. παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύει, ut puer sub matrem subit, Θ, 271, i. e. ad matrem se applicat, ut ad majorem et præsidii aliquid in se habentem. ὅσοι εἰσὶν ὑπ' ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, Ε, 267, quotquot sunt in universo. τὸν βάλε ὑπὸ κληῗδα μέσην, Ρ, 309, percussit sub jugulum medium. ἄντυγα ὑπὸ πρώτην, ad primam et extremam oram clypei, Υ, 275. αὐτοὶ πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς, Φ, 26, occultabant se trepidi sub crepidines. νύκτα ὑπὸ τήνδε, sub hanc noctem, pro κατά, Χ, 102, *gegen diese nacht, (towards night.)* et 307, τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, quod ei ad latus pendebat. ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν, Ω, 274, sub angulo flexum innexuerunt. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, sub Trojam, i. e. ad, nam Troja sita erat in colle, Β, 216. 249, 673. ἵνα μή οἱ ἕποιτο ὑπὸ Ἴλιον, ne eum sequeretur ad Trojam, Ψ, 297, quod attice quoque alibi dixit ὑπὸ Ἰλίῳ. ἤλθετε ὑπὸ Τροίην, δ, 146. ὡς ὅτε ὑπὸ Τροίην (ubi alii legunt Τροίῃ) λόχον ἀρτύναντες ἤγομεν, ξ, 469, insidias parantes duximus sub Trojam. ὄρνιθες πολλοὶ ὑπὸ αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσι, β, 181, multæ augurales aves sub splendore solis volant, i. e. ὑφ' ἡλίῳ vel ὑφ' ἥλιον, sub sole. hinc composuere recentiores suum, τὸ ὕπαυγον. ἤδη γὰρ φάος οἴχεται ὑπὸ ζόφον, jam in occasu est sol, γ, 335. et 476, ἵππους ζεύξατε ὑφ' ἅρματα ἄγοντες, jungite equos ad currum ducentes eos. sic et ο, 47. ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἑκάστῳ θῆκε, δ, 445, ambrosiam cuique sub naso posuit: ut odor teter phocarum pelleretur. ὑπ' οὐδὸν αὐλῆς, η, 130, ad limen aulæ, prope ad anteriorem partem ejus. ὑπὸ ζυγὰ δῆσα τούς, ad transtra alligavi eos, ι, 99. et 433, λασίην ὑπὸ γαστέρα ἐλυσθείς, sub ventre villoso contrahens me. πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον, quomodo venisti ad inferos, λ, 154. et 252, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο, in mare immersit se, Neptunus. et 497, οὐ γὰρ ἐγών, ἐπαρωγὸς (adjutor et defensor sum ei) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, sub sole, inter vivos. et 618, κακὸν μόρον (malum fatum) ἐγὼν ὀχέεσκον (sustinui) ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, in vita mea. ὑπὸ ζυγά, sc. κατέθηκε, sub transtra deponi curavit, ν, 21. εἴπου ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο, ο, 348, si modo vivunt. γαῖαν ὑπὸ στυγερὴν ἀφικοίμην, sub terram ire vellem, i. e. mori, υ, 81. et 278, ἀγείροντο ἄλσος ὑπὸ σκιερόν, in nemus umbrosum conveniebant. ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, jacebat sub sella contractus, χ, 362, coll. 364. στὰς ὑπὸ ὄγχνην, stans sub piro, ω, 233. χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, sub hesternum matutinum tempus, δ, 656, i. e. heri mane, *gestern frühe, (early yesterday.)* sed Σ, 302, est adjectivum compositum ὑπηοῖοι, nos matutini: uti et Θ, 530: quibus locis oscitantes quidam scripsere ὑπ' ἠοῖοι. ὑπ' sæpe est pro ὕπεστι, ut ι, 135, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας, nam valde pingue subest solum. alibi et adverbialiter positum potest intelligi. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα, subtus gemebat quasi terra, Β, 95. τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα, subtus tremebant pedes, Κ, 95, et accentus retrahitur, quando postponitur suo verbo, cujus adverbium est. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο, subtus movebant se tibiæ, Σ, 411. et 347, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον, pro ὕδαιον, subtus accendebant ligna: ubi avulsum potest videri, pro ὑπέδαιον. κάματος δ' ὑπὸ γυῖα ἐδάμνα, lassitudo subtus domabat artus inferiores, Φ, 52. sic et 270. ἵπποι θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι, δ, 636, equæ, et sub illarum uberibus muli. sic et φ, 23. ellipticum ὑπὸ est Π, 709, οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, sc. δουρί, supplendum ex 708, neque ab Achillis hasta. avulsum manifesto ὑπὸ est Δ, 421, pro ὑφεῖλεν. Λ, 117, pro ὑφικάνει, subit. et 624, pro ὑπῆσαν, suberant. Ν, 395, pro ὑπαλύξας. Ξ, 347, ὑπέφυεν πόαν, ὡς ὑπεστρῶσθαι, ut substerneretur jacentibus. Π, 588, pro ὑπεχώρησαν. et 805, λύθεν δ' ὕπο γυῖα, pro ὑπελύθησαν. sic et σ, 340. Ρ, 316, quoque est pro ὑπεχώρησαν. Σ, 319, pro ὑφαρπάσῃ, surripuerit. et 375, pro ὑπέθηκεν. et 570, pro ὑπήειδε, succinebat. Φ, 57, pro ὑποφυγών, subterfugiens, et scribendum ibi ὕπο postpositum. et 364, pro ὑπόκειται. Ψ, 108, πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, pro ὑπῶρσε, incitabat omnibus. sic et 153. Ω, 507. ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο πέδιλα, pro ὑπεδήσατο, α, 96. et 130, pro ὑποπετάσας, substernens. τρέμεν δ' ὕπο γυῖα ἑκάστου, λ, 526, pro ὑπέτρεμεν. postpositi exempla sunt et, Ν, 407, τῇ ὕπο ἔλυεν ὑφ' ἵππους, pro ὑπέλυεν, Ψ, 513, τῷ δ' ὕπο, μ, 104. κακῶν δ' ὕπο, sub mala, in mala, υ, 53, φυγὼν ὕπο, ι, 17. ponitur sæpe ὑπὸ cum nomine, cui addita paragoge φι: ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο ἵππω, pro ὑπ' ὀχέων, sub curru dirigebat equos, Θ, 41, 136. Ν, 23. Ψ, 7, 130. ὑπὸ ζυγόφιν, pro ζυγοῦ, Τ, 404. ὑπὸ κράτεσφι, pro κρατῶν, sub capitibus, Κ, 156. sæpe et cum addito ἐκ occurrit, ὑπ' ἐκ βελέων, Δ, 465, ubi ὑπ' avulsum intelligi potest a præcedente εἷλκε, pro ὑφεῖλκε. sic et ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο, Ε, 854, depulit a curru. et, si re vera est postpositum, scribendum est ὕπ'. λύσατε ὑπ' ἐξ ὀχέων, Θ, 504, coll. 543. ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται, pro ὑποφέρονται, Ο, 628. et 700, φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ὑπ' ἐκ μήλων αἱρούμενοι, pro ὑφαιρούμενοι, Π, 353, ἐκ τῶν βοσκημάτων. φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ δρυμαγδοῦ, Ρ, 461. et 581, νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν, pro ὑπέρυσεν, et 589, ubi potest esse pro ὑπαείρας, suscipiens. ὑπ' ἐξ Ἐρέβευς, subtus ex Erebo, λ, 37, quod exemplum ostendit, posse in talibus ὑπὸ et adverbialiter concipi. ὑπὸ χαρμάτων (i. e. τέρψεως) πῆμα δαμασθέν, a gaudiis malum victum, Ol. 2, 35. et 149, ὑπ' ἀγκῶνος, sub cubito. et 175, μάργων ὑπ' ἀνδρῶν, a furiosis viris, et in illis habitans, per tales: ὑπὸ μανιωδῶν, ἀνοήτων. ὑπὸ ἀοιδῆς, cum et sub cantu, Ol. 4, 4, pro μετά. ὑπὸ λόχμης, i. e. ὑποκάτω δένδρων σκιᾶς βαθείας, Ol. 6, 69. et 73 ἦλθε δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τε, venit ex utero, sub labore partus, i. e. ἐγεννήθη ἐκ μητρός. ὑπ' ἀμφοτέρων, cum utrisque, sub utrisque comitibus, Ol. 7, 23. ὑπὸ Κλεωνᾶν, prope ad Cleonas, Ol. 10, 37. Αἴτνης, Ol. 13, 58. δαμεῖσα ὑπ' Ἀρτέμιδος, Py. 3, 17. ὑπὸ χειρῶν, Py. 8, 110, sub manibus, i. e. mansuefactum. ἀνελὼν αὐτὸν ὑπὸ μητέρος, suscipiens eum pro filio suo ex matre, Py. 9, 106, pro παρὰ μητρός. ὑπὸ χειρῶν, ex manibus subtrahens eum, Py. 11, 27. ὑπὸ σπλάγχνων ματρὸς, Ne. 1, 53, ex utero matris. ὑπὸ φωτῶν, a et ex viris, Ne. 2, 32. ὑπὸ βουθυσίαις, i. e. διά, per, Ol. 5, 13, per immolationes boum, cum immolationibus. ὑπ' Ἀπόλλωνι πρῶτον ἔψαυσεν γλυκείας Ἀφροδίτης, Ol. 6, 57, sub Apolline, et per eum, primum degustavit dulcem Venerem. ὑπὸ πυρί, sub igne, per ignem, Ol. 10, 45. ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου, prope ad colles, sub collibus, Py. 1, 123. ὑπὸ κεφαλαῖς ὀφίων, i. e. a serpentibus, Py. 12, 15. βελέων ὑπὸ ῥιπαῖς, ab ictibus jaculorum, Ne. 1, 102. ὄρεσι, sub montibus, ad montes, Ne. 6, 73. ὑπὸ κέρδει ἔβαλον, lucro postponere solent, Ne. 7, 26. et 124, ὑπὸ μητροδόκοις γοναῖς, per generandi actum. ὑπὸ λόγχῃ, sub lancea et vexillo, Ne. 8, 51. κεύθεσι γαίας, Ne. 10, 105. ὑπὸ εὐχαῖς, Ist. 6, 64, per preces. λύοι ὑφ' ἥρωϊ χαλινὸν παρθενίας, Ist. 8, 95. et 153, χειᾷ, sub latibulo. ὑπὸ ὄρος ναίοντες, sub monte habitantes, Ol. 6, 129. ἔκρυψαν ὑπὸ γῆν, sub terram occuluerunt, Py. 9, 142. πέτραν, Py. 10, 24. Τροίαν, Ne. 3, 105. avulsum a verbo est Ol. 1, 30, pro ὑπέθηκε. Vide sub Γυῖον, prope initium.

ὑποβάλλω, (Βάλλω) subjicio. ὑπένερθε δὲ λῖθ' (λῖτα) ὑπέβαλλεν, i. e. ὑπετίθει, κ, 353, supposuit, *legte drunter, (put underneath.)* metaphorice notat et, loquentem interpellare. οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, pro ὑποβάλλειν, Τ, 80, neque convenit interpellare; quod et æolice scribitur ὑββάλλειν, nam Æoles non amant spiritum asperum. dubitatur nonnihil, quis sit sensus hujus verbi in hoc Agamemnonis exordio. Finxit autem poëta eum ita loquentem, quia varii affectus tunc animum ejus sollicitabant; gaudii, pudoris, pœnitentiæ, et qui alii in tam elato animo tali tempore esse poterant. primum est animadvertendum, quod surrexerit ex sede sua, sed non in medium processerit ex more: deinde, quod multa fuerit circumstantium admurmuratio, ob gaudium de Achille placato; quam rex vult compescere: denique vetat, ne quis, etsi valde peritus et doctus, se loquentem interpellet; et interdicit hanc interpellationem, quia fabulam longiorem, excusandi sui causa, suumque errorem cum Jove summo communicandi, exorsurus erat; quam quis, paullo peritior, non intellecto statim regis consilio, potuerit interloquendo turbare. quod hoc verbum hanc vim habeat, apparet ex ὑποβλήδην, quod confer. postremo postulat rex, ut multitudo sileat, quia ipse æger ex vulnere accepto, non nimis intendere vocem poterat. Vide sub βάλλομεν, prope finem.

ὑποβλήδην, (Βάλλω) adverb. interpellando sermonem alterius. *ins wort fallend, nicht ganz ausreden lassend, (interrupting one who is speaking.)* τὸν δὲ ὑποβλήδην ἠμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς, Α, 392, ὑποβλητικῶς. nam ὑποβάλλειν sæpe est, ἄλλου λέγοντος μὴ ἀνασχέσθαι ἀπαρτισθῆναι τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἀλλ' ὑποβαλεῖν τοὺς ἑαυτοῦ. alibi ὑποβάλλειν notat et, admonere. alibi, subjicere infantem, qui inde dicitur ὑποβολιμαῖος, supposititius. alibi, per interpretem loqui. ὁ ἡ ὑπόβολος, pignori datus, *verpfändet, (pledged:)* sed ὑπώβολος est ab ὁ ὀβολός, et notat τὸ ὑποκείμενον ἐπὶ ὀβολιμαίῳ τόκῳ, *auf pfennig-zins versezt, (subject to the interest of a penny.)*

ὑποβολεύς, ὁ, vide sub *γλῶσσα*, ad medium.

ὑποβολιμαῖος, ὁ, *ὑπόβολος*, ὁ ἡ, vide sub *ὑποβλήδην*.

ὑπόβρυχος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) ab aquis sonantibus submersus. *τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθη αἶψα μάλα ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς*, ε, 319, ubi sermo est de Ulysse, qui ex fracto navigio in mare prociderat: ipsum igitur submersum diu fecit unda, neque poterat nimis cito emergere ex impetu magnæ undæ; nam *ὑπὸ* pertinet ad *ὁρμῆς*. est ibi neutrum plurale, adverbialiter: nisi velis nominativum fingere *ὑπόβρυξ*, *υχος*. vel dicere, accusativum singularem ex *ὑπόβρυχον* mutatum poëtice in declinationem tertiam, quod insolens minime est. sed præstat, adverbialiter neutrum positum putare.

ὑποβρύχω, (Ῥάω) cum sono aliquo operio aquis largis.

ὑπογνάμπτω, vide sub *γνάμπτω*.

ὑποδαίω, f. *αῶ*. (Δάω) subaccendo. *ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον*, Σ, 347, divisim pro *ὑπέδαιον*, subter accendebant sub tripode. recentiores dicunt *ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι*. sic et Θ, 436. est ergo, *ὑποκάτω τοῦ τρίποδος ἀνακαίειν ξύλα*. ex hoc sensu ligna dicuntur *δανὰ*, et *κάγκανα*, *τὰ εἰς τὸ δαίεσθαι ἐπιτήδεια*.

ὑποδαμνάω et *ὑποδάμνημι*, (Δάω) domo et subigo sub. *ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατα ἐδάμνα*, Φ, 270, et conf. *δαμνάω*, ubi simile exemplum. *εἰπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι*, an sponte subigeris et superaris? γ, 214. sic et π, 95.

ὑποδέγμενος pro *ὑποδεκόμενος*, vide sub *ὑποδέχομαι*.

ὑποδείδω, f. *είσω*. (Δίω) timeo aliquem. cum accusativo. *τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοὶ*, A, 406, *vor dem furchten sie sich, (they are afraid of him.)* *οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκὰς*, nec vires eorum timebant nec clamores atroces, E, 521, pro *ὑπεδειδίεισαν* plusquamp. med. i. e. *ἐδειλίασαν*. *οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες* (δ ob metrum duplicato) *ὁμοκλὴν*, M, 413, regis reveriti acclamationem hortatoriam. *αἴκε σὲ ὑποδδείσαντες Τρῶες ἀπόσχωνται πολέμοιο*, Σ, 199. *ὄφρα, σὲ ὑποδδείσας, ἀλκῆς λάθωμαι*, X, 282, ut, te metuens, roboris mei obliviscar. *ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν*, Ψ, 417, 446, ubi de equis, sicut supra de Lyciis copiis. *πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν*, Ω, 265, de filiis Priami. reveriti cum reverentia. ut ergo et hoc verbum reverentiam notet. *θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν*, β, 66, at deorum revereamini iram. *μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ*, ne quis præ metu se subduceret mihi, ι, 377. *ἡ δέ σε ὑποδδείσασα*, hæc metuens te, Circe, κ, 296. *δῆμον ὑποδδείσας*, π, 426, nam valde terribilis est *ὁρμὴ δημοτική*. *μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδια ὅμιλον*, ρ, 564.

ὑποδέκομαι, vide *ὑποδέχομαι*.

ὑποδεξία, *ίας*. ἡ. (Δέκω) copia ad excipiendos hospites. ab *ὑποδέχομαι* factum nomen. *vorrath und vermögen zur aufname eines gastes, (provision for the entertainment of a guest.)* et in genere, facultas ad suspiciendum et ferendum aliquid. *πᾶσά σοι ἐστὶ ὑποδεξίη, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις*, I, 73, i. e. *περιουσιάζῃ τοῖς ἀναγκαίοις, καὶ πάντα ἔχεις τὰ πρὸς ξενίην καὶ ὑποδοχὴν γερόντων ἐπιτήδεια*.

ὑποδερὶς, ἡ, vide sub *δειρή*.

ὑποδέχθαι pro *ὑποδεδέχθαι*, vide sequens.

ὑποδέχομαι, f. *έξομαι*. et *ὑποδέκομαι*. (Δέκω) excipio, *nehme auf, (I receive.)* *ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο*, I, 476, is me benigne suscepit, pro *ὑπεδέκετο*, vel *ὑπεδέχετο*, per syncopen. *δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι*, timebant suscipere id in se, H, 93, per Æolicam syncopen pro *ὑποδεδέχθαι*, infin. præt. perf. passivi deponentialiter. *ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο*, ille id ei lubens pollicitus est, β, 387, ut ergo *ὑποδέχεσθαι* sit quoque, aliquid faciendum in se recipere. sic et *ὑπίσχετο* ponitur. *ἔχαιρε δὲ, ὅτι μιν ὧς ὑπέδεκτο*, quod eum sic exciperet, ξ, 52. et 54, *ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο*, per syncopen pro *ὑπεδέκεσο*, imperf. med. quod me lubens excipiebas. et 275, *ἔτι γάρ νύ με πῆμα ὑπέδεκτο*, adhuc me aliud malum excipiebat. *ὅς μιν πρόφρων ὑπέδεκτο*, υ, 372. ψ, 314. *τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι*, Σ, 59. et 89, *ὑποδέξεαι*, excipies. et 440, *ὑποδέξομαι*. sic et τ, 257. *πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ*, π, 70. *Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ τὸν*, Z, 136. sic et Σ, 398, *μέ*. *στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος*, χ, 460, triste eos excipit cubile. *βίας ὑποδέγμενος* (pro *ὑποδεκόμενος*) *ἀνδρῶν*, violentias hominum suscipiens, ν, 310. π, 189. *ὑπέδεκτο ξεῖνον*, Py. 9, 16. *γαῖα μάντιν*, Ne. 10, 14.

ὑποδέω, f. *ήσω*. (Δέω) subligo, *ich binde unten dran, (I bind underneath.)* vox propria de pedibus, sicut *ἀναδέω* de capite. hinc factum est nomen *τὸ ὑπόδημα*, calceamentum: pro quo Homerus fere semper ponit *τὰ πέδιλα*. *ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα*, B, 44, pro *ὑπεδήσατο*, pedibus nitidis, i. e. non succulentis modo sed et bene lotis, subligavit pulcra calceamenta. et de Minerva, *ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα*, α, 96. sic eadem phrasis est β, 4. δ, 309. de Mercurio, ε, 44. porro ο, 549. *ὁ δὲ εἵλετο χερσὶ πέδιλα. δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ, πόλινδε ἴεν*, de Eumæo, π, 155. vide et ρ, 2. υ, 126. *ὡς αὐτοὶ ὑπὸ οἴων στέρνοισι δέδεντο*, pro *ὑπεδέδεντο*, quod illi subligati essent ventribus ovium, ι, 443, de sociis Ulyssis ex antro Polyphemi evadentibus. *διαδέομαι* et de capite ponitur, unde est *τὰ διάδημα*: et de toto corpore.

ὑπόδημα, *ατος*. τό. (Δέω) calceamentum. quod Homerus multo sæpius vocat *τὸ πέδιλον*. *ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα*, ο, 368. *ποσίν τ' ὑποδήματα δοίην*, σ, 360. et vox *ὑπόδημα* est genus, cujus plures possunt esse species; sicut oppositum ejus *τὸ ἀνάδημα*. Vide supra, et sub *πέδιλον*.

ὑποδμὼς, *ωός*. ὁ. (Δάω) minister, servus. idem qui *ὁ δμὼς*, abundante præpositione: nisi quod tamen paullo honestius notet. *ἀθάνατος Πρωτεὺς, Ποσειδάωνος ὑποδμὼς*, δ, 386.

ὑπόδρα, (Ὄρω) adverb. ex obliquo intuens: qui est gestus intuentis cum aliqua indignatione aut ira. *ὑποβλεπτικῶς διορῶν*. *ὑπόδρα ἰδὼν*, B, 245. A, 148. Δ, 349, 411. E, 251, 888. K, 446. M, 230. Ξ, 82. *δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν*, admodum torve intuitus, O, 13. P, 141, 169. Σ, 284. Y, 428. X, 260, 344. Ω, 559. Θ, 165. ρ, 459. σ, 14, 336, 387. τ, 70. χ, 34, 60, 320. hoc *ὑπόδρα ἰδεῖν* exprimit, *ὡς τῆς ὄψεως μὴ κατὰ φύσιν ἐχούσης τοῖς ὀργιζομένοις, ἀλλά πως παρατιθεμένης καὶ ὑποβαλλομένης*; hinc et *ὁ βλοσυρὸς*, *ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, ὁποῖόν τι καὶ οἱ φύσει τὰς ὄψεις διεστραμμένοι πάσχουσι*, qui *παραβλέπειν* dicuntur, *schielen, (to squint.)*

ὑποδράω, f. *άσω*. (Ὄρω) subministro, administro. *οἵ σφιν ὑποδρώωσιν*, qui illis ministrant, qui ministri eorum sunt, ο, 332. pro *ὑποδράουσι*, ea mutatione ut sub simplici *δράω* est notata. cæterum sermo est de elegantibus pueris et ministris procorum.

ὑποδρέμω, (Τρέω) sub curro, *ich unterlaufe, (I run under.)* *ὁ δὲ ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων*, ille proclinato corpore subter telum contra se intentatum accurrit et prehendit supplex genua adversarii, Φ, 68. sic, *ἡ δὲ*, κ, 323.

ὑποδρηστὴρ, *ῆρος*. ὁ. (Ὄρω) minister, qui opus facit. idem qui *δρηστὴρ*, in sensu ministerali. *οὔ τοι τοιοίδε εἰσὶν ὑποδρηστῆρες ἐκείνων*, sc. *μνηστήρων*, non sane tales sunt ministri illorum, qualis tu es, ο, 329—333, ubi pueri delicati ad mensam describuntur.

ὑποδύνω, vide *ὑποδύω*.

ὑποδύσομαι, (Δύω) subeo, succedo. it. subtraho me. novum verbum ex futuro sequentis factum; cujus imperfectum est *ὑπεδυσόμην*. *οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς δύσετο*, pro *ὑπεδύσετο*, ε, 481, 482, et notat *κρύψιν τινά*: *ὑπήλυθεν*. *θάμνον ὑπεδύσετο*, ζ, 127, ubi est, *ὑπεξῆλθεν ἐκ τοῦ τόπου*, ut ergo pro vario casu verbi ipse significatus variet.

ὑποδύω, *ύνω*, *ῦμι*. (Δύω) idem. *ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι φερέτην*, Θ, 332. N, 421. *ὑποδύντε μάλα ὦκα φέρετε νεκρὸν*, P, 717. *ὑπὸ κῦμα ἔδυσαν*, pro *ὑπέδυσαν*, Σ, 145. *ἥγε ὑποδῦσα θαλάσσης κόλπον*, δ, 435. et 570, *ὑπὸ πόντον ἐδύσατο*. *πᾶσιν δ' ὑπέδυ γόος*, κ, 398, omnes incessit luctus.

ὑποείκω, f. *ξω*. (Εἴκω) concedo, *ich gebe nach, (I yield.)* *ἀλλ' ἤ τοι μὲν ταῦτ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι, σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δέ μοι*, Δ, 62, in hisce concedemus nobis invicem, *wollen uns was nachgeben und zugestehen, (we shall give way to one another,)* inquit Juno ad Jovem. pro *κατὰ ταῦτα*. *νῦν μέν κε νεμεσηθεὶς ὑποείξω*, nunc sane, indignatus licet, cedam, O, 211. et 227, *ὑπόειξε*, cessit; quod non pertinet ad *χεῖρας*, nam hic accusativus pertinet ad *νεμεσηθείς*. *νεῶν* (sc. *ἀπὸ*) *δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ*, cedebant a navibus coacti, Π, 305, et quidem sic, *οὐ νῶτα δείξαντες, ἀλλ' ὁρῶντες πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν τῷ ἀναποδίζειν*. *οὐδ' ὑποείκειν*, Y, 266, non cedere, sc. solent, divina arma humanis viribus; non superari solent, ut per ea transitus vulneri pateat. *τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσσεὺς*, personatus nimirum, π, 42, huic sedem adeunti cedere loco volebat pater, *ἐξεχώρησε τῆς ἕδρας ἀναστὰς, διὰ τιμὴν τοῦ ἐπιόντος*. *εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ*, σ, 373. videtur esse pro *ὑπείκοι*, cedat gleba aratro, i. e. si terra sit arabilis. *εἰ δή σοι* (*κατὰ*) *πᾶν ἔργον ὑπείξομαι*, si tibi in omni re concedere vellem, A, 294. *νῦν μέν σοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς*, Ψ, 602. *οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξεαι*, μ, 117, neque diis cedes?

ὑποζεύγω, et *ὑποζευγνύω*. f. *εύξω*. (Ἄγω) subjungo, adjungo. *ἡμιόνους θ' ὕπαγον* (*ὑπῆγον*) *ζεῦξάν θ' ὑπ' ἀπήνῃ*, pro *ὑπέζευξαν*, ζ, 73. *ὑποζεύξω δέ σοι ἵππους*, ο, 81, et subjungam tibi equos, sc. sub jugo. hinc est *ζυγόω*, f. *ώσω*, i. e. *ἄγω ὑπὸ ζυγὸν τὶ τῶν ὑποζυγίων*, *ich spanne ein wagenthier an, (I harness an animal to a carriage.)* hinc et *τὸ ζύγωθρον*, *ου*, i. e. *μοχλὸς, συνέχων τὰς δύω θύρας*, qui et *ὀχεὺς* dicitur.

ὑποζύγια, *τὰ*, vide sub *ἡμίονος*.

ὑποθερμαίνω, f. *ανῶ*. (Θέρω) subcalefacio, tepefacio. *ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι*, gladius tepebat sanguine, Π, 333. Y, 476.

ὑποθέω, (Θέω) subter curro, obviam occurro. *λύκου δίκην ὑποθεύσομαι*, Py. 2, 155, i. e. vi aperta adgrediar eum, dentes contra nudans, ut lupus; in opposito ad astutias et dissimulationem vulpis.

ὑποθήκη, vide sub *ὑποτίθημι*.

ὑποθημοσύνη, *ης*. ἡ. (Θέω) consilium, præceptum. *ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης*, O, 412. π, 233. *ὑποθήκαις*. Vide sub *ὑποτίθημι*.

ὑποθωρήσσω, f. *ήξω*. (Ὄρω) clam armo. *λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο*, Σ, 513, ad insidias faciendas armabant se, *κρύφα καὶ δολίως ὡπλίζοντο*, clam instruebant se.

ὑπόκειμαι. (Κῶ) subjaceo. *ὑπόκειται ξύλα κάγκανα*, subjacent ligna arida, Φ, 364, sub lebete. *ὑποκείσεταί μοι ὁ ἆθλος οὗτος*, Ol. 1, 135, mihi propositum est hoc certamen, *ἐμοὶ ὑπὲρ τοῦ γάμου κινδυνεῦσαι πρόκειται, ἐγὼ ὑπομενῶ τοῦτον τὸν ἆθλον τοῦ γάμου*.

ὑποκινέω, f. *ήσω*. (Ἔω) subter moveo, pau-

lulum moveo. ζεφύρου ὑποκινήσαντος κῦμα, Δ, 423, i. e. ἠρέμα τὸ πρῶτον εἰς φρίκα διασαλεύσαντος.

ὑποκλίνω, (Κλάω) sub flecto, depono. σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, in juncis decubuit, proclinatus est, ι, 463, adoraturus.

ὑποκλονέω, (Κλάω) turbo sub aliquo et per aliquem. τούτους ὑποκλονέεσθαι ἐάσω Ἀχιλῆϊ, Φ, 556, coll. 554, φοβέεσθαι, in fugam agi, et 558, φεύγειν.

ὑποκλοπέω, (Κάρα) furtim occulo, occultando eripio. εἴ τις ἀνδρῶν ἔτι ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, χ, 382, furtim lateret et se subducere vellet, κρύπτοιτο. nam hoc verbum est proprium ad significandam ἐπίκρυψιν. hinc est et ὁ κλοπεύς, fur.

ὑποκορίζομαι, ὑποκόρισμα, τὸ, ὑποκορισμὸς, ὁ, vide sub κουρίζω.

ὑποκουρίζομαι, (Κέρω) juveniliter ludo. παρθένοι φιλοῦσιν ἑσπερίαις ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς, Py. 3, 32, virgines solent vespertinis cantilenis blande ludere cum pueris, vel, se invicem cantu alacri excipere. possit in mentem venire, etiam τὸν χορὸν ad ὁ κοῦρος referendum esse: sed major est ratio ad χῶρος.

ὑποκρέκω, f. έξω. (Κρῶ) suberocito. dicitur de cithara quoque, quando chordæ ejus leniter pulsantur ad explorandum sonum earum: vel si lenius pulsantur ad respondendum voci humanæ una canentis; ἠρεμαίως ὑπηχεῖν ἐν τῷ ἁρμόζειν τὴν κιθάραν, et in genere, συνᾴδειν, συμφωνεῖν. ὑποκρέκει μανίαις, Ol. 9, 59, insaniis consonat, συμφωνεῖ, συνᾴδει, ὅμοιόν ἐστι, ὑπηχεῖ, ὑποτερετίζει.

ὑποκρίνω, (Κάρα) secerno ex aliis. ὑποκρίνομαι, media forma est apud Homerum et apud Ἴωνας pro ἀποκρίνομαι, respondeo: quæ notio et apud Thucydidem Atticum obvia. hinc et in tragœdiis ὁ ὑποκριτὴς est, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ, qui choro respondet: sed de ista δραματικῇ ὑποκρίσει nihil novit poëta; multo minus de notione illa recentiorum, qua ὁ ὑποκρινόμενος et ὁ ὑποκριτὴς est, ὁ μὴ ἐκ ψυχῆς λέγων ἢ πράττων, μηδὲ ἅπερ φρονεῖ, ὁποῖοι οἱ σκηνικοί. ὥς σοι ὑποκρίνονται, quemadmodum tibi respondent, Η, 407. σοὶ δὲ ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, β, 111. μερμήριξεν, ὅπως αὐτῷ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας, ο, 170, i. e. ἐμελέτα σκεπτόμενος, πῶς ἂν προσηκόντως νοήσας ἀποκριθείη, cogitabat studiose, quomodo ei justo modo responderet prudenter: ubi tamen simul inest notio interpretandi signum cœlo missum. sic enim est, Μ, 228, ὧδέ κε ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, sic sane interpretans responderet vates; et θεοπρόπος est ὁ εἰπὼν τὸ ἐκ θεοῦ. ἀλλ' ἄγε, μοὶ τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι, τ, 535, sed age, interpretare mihi hoc somnium; et 555, οὕπως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον, declarare somnium: ut ergo in specie notet, θέσθαι ἀπόκρισιν ἐπὶ ὀνείρου ἢ τέρατος λύσει. unde postea dictus est ὁ ὀνειροκρίτης, ου. nam cum judicio et discretione accurata est respondendum. ὁ ὑποκρινόμενος ἢ ἀποκρινόμενος (a κρίνω, i. e. διαχωρίζω) est, quia respondens, ἑαυτὸν ἀποκρίνων, i. e. τῶν ἄλλων ἀποχωρίζων, λαλεῖ ἃ λαλεῖ.

ὑπόκρισις, ἡ, vide sub φθόγγος.

ὑποκριτὴς, ὁ, vide sub ὑποκρίνω.

ὑποκρύπτω, (Κάρα) occulo sub. πᾶσα (ναῦς) ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, Ο, 626, tota navis spuma maris contegitur.

ὑπόκρυφος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) occultus. ὑπόκρυφα (neutrum plurale adverbialiter) κλέπτεται, latenter et furtim subtrahitur, Ne. 9, 79.

ὑπόκυκλος, ου. ὁ ἡ. (Κύλω) a parte inferiore rotundus et concavus. τάλαρον ὑπόκυκλον ὄπασσεν, calathum inferne rotundum et cavum, δ, 131.

ὑποκύομαι, f. ύσομαι. (Κύω) prægnans fio, imprægnor ab aliquo. ἡ δὲ ὑποκυσαμένη (et in textu Sigma est ob metrum duplex) διδυμάονε γείνατο παῖδε, Ζ, 26, i. e. ὑπ' αὐτοῦ (coll. 25) ἔγκυος γενομένη. ἵπποι ὑποκυσάμεναι ἔτεκον πώλους, Υ, 225, ἐγκυμονήσασαι. ἡ δὲ ὑποκυσαμένη ἔτεκε τὸν, λ, 253, coll. 245.

ὑπολαμβάνω, (Λήβω) infra capio. ὑπό τι τρόμος ἔλλαβε γυῖα, pro ὑπέλαβε, Γ, 34, coll. Ξ, 506. σ, 87. ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς, ω, 49.

ὑπολάμπω, (Φάω) adfulgeo, adluceo. δαΐδων ὑπολαμπομενάων, facibus adfulgentibus, Σ, 492, de deductione sponsæ. et de cubitum itione, τ, 48. de lectisternio, ψ, 290. *unter der erleuchtung der fackeln, (by torch-light.)*

ὑπολείπω, (Λέπω) relinquo, reliquum facio. ἃ τῇ προτέρῃ (ἡμέρᾳ, hesterno die) ὑπέλειπον ἔδοντες, reliquum fecerant (*übrig liessen) (left)* cœnantes, π, 50. et id explicat τὸ, χαριζομένη παρεόντων, benigne dans de iis quæ aderant ad manum. erant ergo κρέα ἕωλα, carnes hesternæ. πέμπτον ὑπελείπετο ἄεθλον, Ψ, 615, quintum reliquum erat præmium, cæteris jam distributis. sed, ὑπελείπετο ἐν μεγάρῳ, relinquebatur in domo, aliis abeuntibus, τ, 1, 51. η, 230. ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ, et ego relinquar hic, *ich will hier zurück bleiben, und warten bis du hinein bist, (I will remain here, and wait till thou art within,)* ϱ, 276, coll. 277, ἐπίμεινον σὺ, exspecta tu hic. et 282, ἀλλ' ἔρχου προπάροιθεν, (i tu præ me) ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ, hic. sic, ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι, (cubitum i,) ἐγὼ δὲ, τ, 44. ergo Homero τὸ ὑπολείπεσθαι est, ἐκεῖσε μεῖναι, τῶν ἄλλων ὑποχωρησάντων: sed recentioribus Atticis est quoque, ἡττηθῆναι κατὰ δρόμον, καὶ μεῖναι ὀπίσω τῶν συνάθλων, *zurück bleiben im rennen, (to be left behind in the race.)*

ὑπολευκαίνω, (Λύκος) subalbidum facio, *ich mache blass, (I make pale.)* facio ut albidum subemicet. ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί, cumuli palearum subalbicant, Ε, 502, nam frumentum, longe ante paleas jactum, est ξανθὸν, flavum; paleæ vero, non tam late volantes, sunt albidæ.

ὑπολίζων, ονος. ὁ ἡ. (Λέγω) subparvus, subhumilis. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν, Σ, 519, homines autem, qui sequebantur duces, Martem et Minervam, quorum statura erat augustior humana, erant admodum humiles et breves statura, sc. si comparentur cum illis numinibus. ponitur ergo ὀλίζων, sicut ὀλίγος, proprie quidem ἐπὶ πλήθους ἢ διωρισμένου ποσοῦ: deinde et, ἐπὶ μεγέθους, de proceritate. nonnunquam et ἐπὶ ἀσωμάτων, e. c. ὀλίγος θυμὸς, non multum vitæ.

ὑπολύω, (Λύω) subexsolvo, dissolvo. sic calceus dicitur ὑπολύεσθαι, sub pede exsolvi et exui. ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους, pro ὑπέλυεν, Ψ, 513, sub jugo exsolvebat equos. οἱ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ, pro ὑπέλυσαν, δ, 39. οἵ ῥ' ὑπ' ἀπήνης ἡμιόνους ἔλυον, η, 5, 6, pro ὑπέλυον. ubi tamen alii legunt ἀπ'. αὐτῶν ὑπέλυσε μένος καὶ γυῖα, Ζ, 27, i. e. ἐθανάτωσεν αὐτούς: sed de venatore, qui hinnulum jactu teli vulneravit, sed non occidit, Ο, 581, θηρητὴρ ὑπέλυσε γυῖα νεβροῦ, *hat ihn lahm geschossen, angeschossen, (has lamed it, wounded it.)* εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατα ἔλυσε, pro ὑπέλυσε, continuoque ei genua solvit, i. e. occidit, mori fecit, Λ, 578. Ν, 412. Ρ, 349. πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε, Ο, 291. Ω, 498. ξ, 69, 236. ὑπέλυσε δὲ γυῖα, Ψ, 726, ubi id dicitur in lucta, quando alter alterum ita ad poplitem ferit, ut ille prolabatur, et genua firmitatem suam perdant. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα, pro ὑπελύθησαν, Π, 805, genua amittebant firmitatem suam præ nimia lassitudine et λειποθυμίᾳ. sic et, præ terrore subito, de fœminis, Σ, 31. σ, 340. καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται, pro ὑπολέλυνται, Η, 6. hinc dicitur κάματος (defatigatio ex labore) λυσιμελής. ὑπέλυντο (pro ὑπελύοντο) δὲ γυῖα, Π, 341, nisi mavis esse pro ὑπελέλυντο. πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, pro, ὑπελυόμην, ι, 463, i. e. ὑποκάτωθεν ἐκ τῶν στέρνων αὐτοῦ ἔλυσά με, nam manibus tenebat infra vellus ejus. σὺ τόνγε ὑπελύσαο (exsolvisti) δεσμῶν, Α, 401.

ὑπομενετικὸς, ὁ, vide sequens.

ὑπομένω, (Νέω) maneo sub, suffero, sustineo, firmiter maneo sub aliqua re, exspecto. est etiam verbum bellicum, non terreor periculo et labore. notat plerumque θάρσος: hinc et neutrum adverbialiter, ὑπομενετέον, audacter; et ἀνὴρ ὑπομενετικὸς τῶν δεινῶν, vir qui terribilia audacter subit. translatum verbum ἀπὸ τῶν κιόνων ἢ τοιούτων τινῶν σωμάτων, ἃ, δεξάμενα βάρος ἄνω, ὑπομένουσιν. idem dicitur et ὑποστῆναι: et, quod firmiter substat, de eo dicitur: πάντως ὑφίσταται, i. e. ἐγκρατῶς ὑπὸ ἐκεῖνο ἵσταται: sin minus, ἀνυπόστατον dicitur id quod superincumbit; *was keine feste stütze und grundsäule hat, (what has not a firm base and foundation.)* quamquam ἀνυπόστατον dicatur etiam id quod non exsistit. hinc, ludens aliquis ἀμφιβολίᾳ, dixit, Ῥωμαίων βασιλείαν ἤδη εἶναι ἀνυπόστατον, i. e. vel non tolerabilem aliis, ob potentiam et gravitatem ejus; vel prorsus jam non exsistentem. priori sensu dicitur res etiam ἀνυπόφορος. Ἀργεῖοι δὲ ὑπέμειναν ἀολλέες, Ε, 498, sustinebant impetum hostilem conferti, nec in fugam inclinabantur. ὁ δὲ οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν Πηνελέου, non sustinuit impetum ejus, Ξ, 488. οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον, Π, 814, i. e. οὐκ ἐκαρτέρησε. et ab hoc ὑπομένειν dicta est ἡ ὑσμίνη, pugna, prœlium acre. recentiores amarunt isto sensu adhibere verbum ἀναμένειν. καί με ὑπέμεινε, Ρ, 25, et me sustinuit, cum adoriret eum. μὴ Αἴαντα οὐχ ὑπομεῖναι, me non stetisse firmiter contra Ajacem, Ρ, 174. in Iliade ergo ubique de bellica fortitudine. οὐδ' ὑπέμεινε γνῶναι, non exspectavit donec agnosceretur, α, 410, et notatur ἡ ταχεῖα ὑποχώρησις τοῦ ξένου, discessus celer hospitis. Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, remansit, nec processit ulterius, κ, 232. et 258, αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, ubi idem id de se narrat, *ich blieb stehen, blieb zurück, (I was left behind.)* ὄλβον οὐχ ὑπέμεινε, felicitatem ferre non potuit, Py. 2, 48, ἐνεγκεῖν οὐκ ἴσχυσεν.

ὑπομνάω, f. ήσω. (Νέω) recordari facio. it. astute et subdole ambio sponsam. ὑπέμνησεν τέ ἑ πατρὸς, et memorem eum facit patris, α, 321. αὐτὸν νόστου ὑπομνήνουσα, eum reditus admonitura, ο, 3. αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα χ, 38, imperf. medii, pro ὑπεμνάεσθε, contr ὑπεμνᾶσθε, et rursus distracto circumflexo per intersertum α: ejus vivi dolose ambiistis uxo rem, ὑπούλως καὶ ψευδῶς, καὶ οὐ κατὰ νόμον ἐμνηστεύεσθε.

ὑπόμνησις, ἡ, vide sub μνῆμα.

ὑπονήϊος, ου. ὁ ἡ. (Νέω) est epitheton urbis Ithacæ, sub monte Νηΐῳ sitæ, γ, 81. conf. R.

ὑπονοέω, vide sub προνοέω.

ὑπόνοια, ἡ, vide sub ἀγχίνοια.

ὑπονόσφιος, ὁ, vide sub πανόψιος.

ὑποπεπτηῶς pro ὑποπεπτηχὼς, vide sub ὑποπτήσσω.

ὑποπερκάζω, (Κῶ) nigresco, incipio nigrescere. idem ac περκάζω. ἕτεραι δ' (σταφυλαὶ) ὑποπερκάζουσι, η, 126, i. e. μελαίνονται.

ὑποπετάω, f. άσω. (Πέτω) sub expando

ὑποπετάσας λῖτα, substernens linteum, α, 130, ὑφαπλώσας, ὑποθέμενος εἰς καθέδραν.

ὑποπιάζω, vide sub ἐπιπιέζω.

ὑπόπλακος et **ὑποπλάκιος**, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) campestris, planus; planitiei adjacens. *in einer niedern ebene gelegen, (situated in a low plain.)* ὃς ἔναιεν ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ, Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Z, 396, 397. X, 479, conf. Θήβη, in R.

ὑποπόλιος, ὁ ἡ, vide sub μεσαιπόλιος.

ὑπόπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alis suffultus, pennis adjutus. ὑποπτέρου νηὸς, Ol. 9, 36, navis alatæ, i. e. remis et velis bene currentis. ὑποπτέροις ἀνορέαις, Py. 8, 129, alatis strenuitatibus.

ὑποπτήσσω, f. ήξω. (Πέτω) præ timore abscondo me sub aliquo, lateo sub. πετάλοις ὑποπεπτηῶτες, B, 312, ubi sermo est de pullis passerculi; sub foliis in arbore in nido suo latitantes; pro ὑποπεπτηχότες, extruso χ, et retento ω nominativi. qui a πτόω (πίπτω) f. πτώσω, derivant, non errant, cum hoc verbum sæpe idem sit quod πτώσσω, f. ώξω. ut sit pro ὑποπεπτωκότες: nisi quod pluribus ambagibus opus est ad formandam syncopen Ionicam.

ὑπόῤῥηνος, ὁ ἡ, vide sub πολύῤῥην.

ὑποῤῥήσσω, (Ῥάω) subtus rumpo vel cædo. οὐρανόθεν ὑπεῤῥάγη αἰθὴρ, Θ, 554, cœlitus expanditur clara lux, a luna nimirum et stellis; αἰθρία γέγονε καὶ πανταχοῦ ἐξηπλώθη, οὐκ ἐκ μεγάλων φωστήρων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνωτέρω σποράδων ἀστέρων. oppositum hujus est, ὀρώρει οὐρανόθεν νὺξ, i. e. σκότος γέγονεν ἀερόθεν, νεφῶν ὑποδραμόντων τὸν ἥλιον. sic et Π, 300. priori loco sermo est de nocte sublustri, sed hoc posteriori, de nube fulgurante noctu, ubi ignes quidem emicant et quasi diem aliquem expandunt, sed claritas ista non est diuturna. ἀὴρ καταστραπτόμενος φωσφορεῖ, καὶ διὰ ῥήξεως νέφους γίνεται φῶς. sicut Germani dicunt: *der himmel thut sich voneinander, (the firmament opens.)* locum igitur habet hoc verbum, quando tenebræ sub cœlo scinduntur, vel a lunæ et stellarum luce splendida, vel a fulguribus.

ὑπόρω, f. ὑπόρσω. (Ὄρω) cieo sub, concito. πᾶσιν ὑπ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, pro ὑπῶρσε, Ψ, 108, 153. sic, τῷ δὲ, Ω, 507. δ, 113. ψ, 231. τοῖσι δὲ πᾶσιν, δ, 183. τῇ δ' ἔτι μᾶλλον, τ, 249, i. e. ἐκίνει οἶκτον, movebat lamentabilem gemitum et complorationem. ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσι ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο, pro ὑπώρετο, ciebatur, π, 215. τοῖον γὰρ (tantopere enim; neutrum adverbialiter) ὑπώρορε (commovebat omnes) Μοῦσα, ω, 62, ob metrum pro ὑπόρωρε. πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει, exsistebat, Θ, 379.

ὑποσείω, (Σέω) subter concutio. ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, *der wald ward erschüttert von ihren füssen, (the wood shook under their feet,)* Ξ, 285, diis gradientibus. ὑποσείουσιν ἱμάντι, infra torquent loro et circumagunt, ι, 385.

ὑποσκάπτω, f. ψω. (Κάπω) suffodio, *ich grabe auf, (I dig up.)* ἅλματά μοι ὑποσκάπτοι τις, saltus, i. e. saliendi distantias certas, Ne. 5, 37.

ὑποσταχύομαι, (Χάω) succresco et augeor in modum spicarum, *ich vermere mich, habe zuwachs, (I encrease, augment.)* simplex est σταχύομαι et σταχυόομαι, in spicam abeo, spicis densor. οὐδέ κεν ἄλλως ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος, υ, 212, neque sane aliter (i. e. majori numero quam herus meus habet) viro augeri possit grex boum, αὔξοιτο δίκην σταχύων, ὧν ἕκαστος ἐξ ἑνὸς κόκκου πολύχους γίγνεται τὸν καρπὸν, *es könnten sich ja wohl die rinder bey niemandem stärker vervielfaltigen, als sie hier in kurzer zeit vervielfältige sind, (nor could the cattle have multiplied more any where than they have done here, in the same time.)* coll. 211; vel, *es kann kein land-herr mehrere zugleich haben, als hier stehen, (no landlord could have had more than are here.)* cæterum est optat. præs. in terminatione Attica, cujus ο productum in ω, et Iota subscriptum, pro οιτο.

ὑποστέλλω, (Τέλλω) contraho. ὑπέστειλε ἱστίον, contraxit velum, Ist. 2, 59.

ὑποστῆναι, vide sub ὑπομένω.

ὑποστοναχίζω, (Τῶ) subtus gemo et resono. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν ἱζόντων, ὅμαδος δ' ἦν, substrepebat terra exercitu considente, et erat fremitus clare colloquentium, B, 95, ubi posterius nomen explicatio est prioris verbi. et 781, γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, terra subtus resonabat, ambulantibus tot viris. et 784, ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στοναχίζετο γαῖα ἐρχομένων, vadentium: et præcedit parabola, de fulminibus terram percutientibus. ut ergo innuatur, hos Achillis milites præ indignatione, et odio desidiæ, terram pedibus acriter pulsasse ut late sonaret.

ὑποστορέω, (Στρῶ) substerno, suppono strato. ἄνωγε δμωαῖς ὑποστορέσαι δέμνια, præcepit ancillis, substernere spondas, υ, 139, ne stratum humi esset.

ὑποστρέφω, (Τρέω) converto. ὁ δὲ ὑπέστρεφεν ἵππους, convertit equos, E, 581. et 505, ὑπέστρεφον ἡνιοχῆες, nam aurigæ convertebant equos suos adversus hostes. μηδὲ σοῖς ποσὶν ὑποστρέψειας Ὄλυμπον, Γ, 407, nec tuis pedibus revertaris ad Olympum, inquit Helena ad Venerem, irata. εἰ δέ κε ὑποστρέψωσι, M, 71, si vero forte convertant se, contra nos, fugientes jam Graii. ὁ μὲν φύγαδε αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει, ille in fugam convertens se retro abire volebat, Λ, 446, coll. 447, αὖτις ὑποστρέψας, Vulcanus, qui iter simulaverat peregre, sed celeriter retro se convertisset, et revertisset domum, Θ, 301. οὐ γάρ σε ὑποστρέψεσθαι ὀΐω, σ, 23, non enim te reversurum credo. αὖτις ὑποστρεφθεὶς, Λ, 566, retro conversus.

ὑποστρόω, f. στρώσω. (Στρῶ) substerno. ὑπέστρωτο ῥινὸν βοὸς, K, 155, substraverat sibi corium bovis. præsens hujus verbi scribitur quoque στρωννύω, στρώννυμι, apud recentiores.

ὑποσχέθω, (Χάω) subter habeo vel teneo me vel aliud; sustineo, sum adjumento. idem ac ὑπέχω. ἤτοι ὑπέσχεθε χεῖρα, præbuit igitur manum supinam, H, 188, ὑπέσχεν, ὕπτιασε τὴν δεξιὰν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ διδομένου, et quasi ὑποκάτω ἔσχε: *er hielt die hand auf, (he held up his hand.)*

ὑποσχεσία, ας. ἡ. (Χάω) promissio, *ein versprechen, (a promise.)* it. præstatio, *ein gut wofür sagen, bürgschaft, (an engagement, guarantee.)* ὁ δ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας, ille fidens promissis istis, N, 369, sc. ταῖς τοῦ Πριάμου. ὑπέχειν sæpe est ὑποτιθέναι: ergo ὑπόσχεσις, τὸ ὑποθεῖναί τινα ἑαυτὸν τῇ ἐκπληρώσει τῆς οἰκείας ἐπαγγελίας, si quis ipse se supponit quasi, impletioni suæ promissionis.

ὑπόσχεσις, εως. ἡ. (Χάω) idem. οὐδέ σοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥν περ ὑπέσταν pro ὑπέστησαν, B, 286, neque tibi opere ipso efficient promissum quod receperunt in se. ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέστης, οἴκαδε πέμψειν, te dimissuram cum comitatu esse me domum, κ, 483. πρὶν γνῶναι, εἰ Διὸς ὑπόσχεσις ψεῦδος ἢ οὔ, B, 349, *ob die verheissung des Jupiters falsch sey oder nicht, (whether the promise of Jupiter be false or not.)*

ὑποσχέω, f. ήσω. (Χάω) subter habeo vel teneo me vel aliud; sustineo, sum adjumento. idem ac ὑπέχω. λάθρῃ ὑποσχὼν θήλεας ἵππους, clam supponens equas iis equis immortalibus, ut prolem inde haberet, E, 269, ὑποβαλὼν, ὑποθέμενος αὐτὰς τοῖς ἵπποις εἰς ὀχείαν: *da er sie heimlich belegen liess, (secretly putting them together.)* sic et, ὑποσχεῖν λόγοις τὰς ἀκοὰς, καὶ, χεῖρα τοῖς διδομένοις. in forma media ὑποσχέομαι, est, promitto, polliceor, recipio in me facturum aliquid. σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας, et tu id promittebas et annuisti, O, 374. ἃς βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων, quas apud vinum pollicebaris principibus, Υ, 84. ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας postquam tu semel id ei pollicitus eras, ν, 133. sic, ὅς πρίν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, B, 112. I, 19. ὥστε μοι αὐτὸς, M, 236. et cum κατανεύειν de Jove sermo est. ὅσα δῶρά σοι ὑπέσχετο Ἀγαμέμνων, I, 263. ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον, et pollicitus erat rem magnam, N, 366. et 368, τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν δώσειν θυγατέρα. nam κατανεύειν ponitur, si præcessit petitio. et 376, ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν. ὅσα σοὶ χθιζὸς ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεὺς, T, 141. ἱερὰ καλὰ, pollicebatur iis numinibus sacrificia pulcra, Ψ, 195. ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπίσχετο, δ, 6, nam ad Trojam semel ei promiserat et desponderat filiam suam. et 525, μισθὸν, promiserat ei mercedem; ubi simul est tmesis. δῶρά μοι, ω, 334. εἴ κεν ὑπόσχωμαι αὐτῷ δώσειν, si vel maxime pollicear ei me daturum id, X, 114. et 350, εἴ κεν ὑπόσχωνται. δείδω, μὴ οὔτις σοὶ ὑπόσχηται τόδε ἔργον, K, 39, vereor ut aliquis tibi polliceatur et in se recipiat hoc negotium. νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον, ἢ ἀπόειπε, vel certum mihi promitte, vel nega, A, 514. ὑποσχέσθαι τῇ Ἀθήνῃ βοῦς, Z, 93, 274. et 115, ἑκατόμβας. τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος (recipiens in se) τελέσειε δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; K, 303, *wer will das übernehmen und ausführen, für grosse geschenke? (who will undertake and execute it, for a great reward?)* πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας μῦθον ἐμόν; ο, 195, ubi est nuda rogatio: *woltest du wohl das, was ich dir sagen will, übernehmen und wirklich machen? (wilt thou undertake and perform what I shall tell thee?)* et ista rogatio est, 199. et 203, συνεφράσατο ᾧ θυμῷ, ὅπως αὐτῷ κατὰ μοῖραν (mit guter manier) *(duly)* ὑποσχόμενος τελέσειε, consultabat secum, quomodo id ei reciperet in se et re vera præstaret. nam multi multa pollicentur quidem, sed parum effectui dant. ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον, I, 572, pollicentes magna dona. καί κέ σοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν, N, 377, sane et nos illa, quæ dicemus mox, polliciti efficeremus re vera tibi. ὑποσχεῖται ergo aliquis aliquid, quod recipit in se, *wofür er stehet, oder, was er übernimmt, (what he engages to do, or what he undertakes,)* prout contextus est. ὑποστῆναι, et στεύεσθαι et ὑφίστασθαι notant idem.

ὑποτάμνω, (Τέμω) subseco, subter seco. γλῶσσαν ὑπέταμε χαλκὸς, linguam subsecuit ferrum, E, 74, *schnitt unten durch, (cut through underneath.)* ὑποταμὼν πυθμένα ἐλαίης, cum resecuit infimum truncum oleæ, ψ, 204.

ὑποτανύω, (Τῶ) sub extendo. ὑπετάνυσαν ἕρματα μακρὰ, A, 486, phalangas longas subjecerunt subductis in littus navibus, *stecketen lange walzen-bäume drunter, (placed long rollers underneath them,)* ne carina navis læderetur humore terræ. τόδε κρήδεμνον ὑποτάνυσαι (imperat. aor. 1. m.) στέρνου, hanc vittam sub pectore substerne tibi, ε, 346, coll. 373, κρήδεμνον ὑπετάνυσε στέρνου, quod historice est, longum et latum linteum ligavit circa loca pectoris et ventris, ut levius nataret et commodius.

ὑποταρβέω, f. ήσω. (Ῥάω) confundor animo, quod fit vel pavore, vel reverentia nimia. idem ac ταρβέω. τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν, hos subveriti cesserunt retro, P, 533.

ὑποτίθημι, (Θέω) suppono, subjicio: *setze*

drunter, gebe an hand, (put under, subject to,) præcipio, consilium do. ὑπέθηκε πυθμένι κύκλα, supposuit fundo rotulas, Σ, 375. σοὶ δὲ πυκινῶς ὑποθήσομαι, tibi prudenter suadebo, α, 279. αὐτῷ ἐγὼν, β, 194. πρόφρων, ε, 143. ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον, δ, 163, ut ei subjicias, *dass du ihm an hand geben möchtest, (that thou mightst suggest to him.)* ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται, alia et numen consulet et monebit, γ, 27, nam ὑποθέσθαι est, ἐκ παραινέσεως νοῦν ἐμποιεῖν: et ὑποθήκη est et, ἡ παραίνεσις. eodem sensu dicitur in forma activa, ὑποθήσει. et hinc est τὸ νουθετεῖν. βουλὴν δ' Ἀχαιοῖς ὑποθησόμεθα, Θ, 36, 467, consilium iis suggeremus. αὐτὰρ σοὶ πυκινῶς ὑποθησόμεθα, Φ, 293, sed tibi prudens consilium subjiciemus. hinc est ἡ ὑποθημοσύνη, ἡ ἀγαθή: cui opp. ἡ κακοθημοσύνη. ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι, Λ, 787, ubi infin. pro imperat. da ei prudens consilium, coll. 788. ἀλλά μοι εὖ ὑπόθευ, ο, 309, i. e. συμβούλευσον, pro ὑπόθεσο, ὑπόθεο, ὑπόθου, ionice. *gieb mir guten rath und lehre, (give me good counsel and instruction.)* ὑπέθηκε νόον φροντίσιν, Ol. 1, 30, animum subjecit cogitationibus.

ὑποτίτθιον, τὸ, vide sub τιθήνη.

ὑποτοπάζω, ὑποτοπέω, vide sub τόπος.

ὑποτρέμω, (Τρέω) subter tremo. ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα, Κ, 390, tremebant ei pedes præ timore. τρέμεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστου, λ, 526, quod et heroibus accidit tempore magni periculi: apparet tamen h. l. non nimium tremorem innui, sed motum aliquem pedum, quasi convertere se ad fugiendum conantium.

ὑποτρέω, (Τρέω) recedo, refugio. οἷον (neutrum adverbialiter) δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, *wie läufst du doch vor dem manne, (how thou runnest away from him,)* Ρ, 587, coll. 586, τίς σε ταρβήσειε, quis te metuat. cæterum est hyperbolice positum, ab increpante tergiversationem aut cessationem et cunctationem solam Hectoris, ut eo magis acuat eum ignominioso verbo. et 275, νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, cadavere relicto recesserunt. αἱ δέ τε πᾶσαι (βόες) ὑπέτρεσαν, Ο, 636, et reliquæ omnes fugiunt, coll. 637, ἐφοβήθησαν, in fugam conjecti sunt: ut synonymia appareat. ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, sed jam non poterat retro abire, ut notetur ἀναποδισμὸς, Η, 217, *er konnte sich nun nicht mehr wieder zurückziehen, (it was no longer in his power to retreat.)*

ὑποτρομέω, (Τρέω) subtus tremo. ὑποτρομέει γυῖα, Κ, 95, pedes. τοῖον (neutrum adverbialiter, tantopere) γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες, Χ, 241, metu tremunt hunc virum omnes. καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον (ionice pro ὑπετρόμεον) ὁρῶντες, Υ, 28, etenim ipsum et antea horrebant videntes.

ὑποτροπιάζω, vide sequens.

ὑπότροπος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) revertens, reversus, *ein zurückkehrender nach hause, (one who is returning home,)* redux in patriam vel ad suos. οὐκ οἶδα, εἰ ἔτι αὐτοῖς ὑπότροπος ἵξομαι αὖτις, nescio, an rursus illis redux venturus sim retro, Ζ, 367, i. e. ἐν καλῷ νοστήσας, καὶ σῶος ἐξ ὑποστροφῆς ἐπανελθών: οἴκαδε ὑποστραφείς. et 501, οὐ γάρ αὐτὸν ἔτι ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο ἵξεσθαι, non enim eum jam putabant reducem ex pugna venturum. εἰ νόστησε Ὀδυσσεὺς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα, υ, 332, ubi utraque phrasis est eadem. τῶν ἄλλων οὔ τινα ἤκουσα εὐξάμενον, ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἴκαδε ἱκέσθαι, φ, 211, aliorum nullum audivi precantem, ut ego retro redirem domum. sic, χ, 35, οὔ με ἔτι ἐφάσκετε ὑπότροπον οἴκαδε ἱκέσθαι δήμου ἀπὸ Τρώων, non me jam putabatis reducem futurum domum ex Troico agro. his locis ergo in bono sensu: alibi etiam in non bono. sic Hippocrates dicit ὑποτροπιάζειν νόσους, si æger valetudini prosperiori restitutus rursus incidit in eundem morbum; et ὑπότροπα νοσήματα sunt τὰ φιλυπόστροφα, morbi qui solent redire post curationem vel tempus. est ergo vox μέση, sicut ἡ τύχη, et ὁ παντουργὸς, qua voce deus omnipotens, et homo πανοῦργος, dicitur. Vide sub ἀπότροπος.

ὕπουλος, ὁ ἡ, vide sub οὐλή.

ὑπουράνιος, ὁ ἡ. (Ἀνὰ) sub cœlo. ὑπουράνιον κλέος μέγα, Κ, 212, fama cœlum attingens, i. e. ingens et latissime diffusa. ὑπουρανίων πετηνῶν, Ρ, 675, avium in aëre et sub nubibus volantium. *der vögel unter dem himmel, (of the birds in the air.)* μέγιστον ὑπουράνιον κλέος, ι, 264.

ὑποφαίνω, f. ανῶ. (Φάω) subter profero et apparere facio. θρῆνυν ὑπέφηνε, scabellum sub pedibus protraxit, ρ, 409, i. e. ὑποκάτω ἔφηνεν, ὑπεξαγαγὼν τῶν ποδῶν, ὡς ἂν ἔχοι ῥᾷον αὐτοῦ ἐπικύψας ἅψασθαι, ὅτε θελήσοι κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως βαλεῖν, coll. 462, 463. *er schob die fussbank unter dem tische und fusse vorwärts, dass er sie hernach geschwinder ergreifen könnte, (he drew the stool forward with his feet from under the table, that he might reach it the more easily.)* nam antea totum scabellum latebat fere sub pedibus.

ὑπόφατις, ιος. ἡ. (Φάω) elocutio clandestina, si quis clanculum narrat et subjicit aliis, rumor clam vulgatus. est ab ἡ φάτις, et ὑπό. διαβολιᾶν ὑποφάτιες, calumniarum propagationes et indicationes, Py. 2, 140, atque ibi in abstracto concretum sic dicit, calumniarum vulgatores insidiosos.

ὑποφεύγω, (Φέβω) suffugio, effugio. φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ, effugiens mortem, Φ, 57. ι, 17. οὔτ' ἄρ' ὃ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὃ διώκειν, nec ille hunc potest effugere, nec hic insequi, Χ, 200, coll. 202.

ὑποφήτης, ου. ὁ. (Φάω) internuntius oraculi, nuntiator vel interpres vaticinii. προφήτης est proprie, profator, vel et, qui τὰ πόῤῥω ὄντα fatur: ὑποφήτης vero est minister et quasi os τοῦ προφητεύοντος. apud poëtam est idem qui apud alios προφήτης. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, Π, 235, qui ὑποφητεύοντες (ministri in proferendo oraculo) εἰσὶ τῷ προφητεύοντι (oracula danti) ἐκεῖσε Διΐ. et hi sacerdotes sacri incubabant humi pellibus sacrificiorum, et per somnia exspectabant responsa Jovis, reddenda interrogantibus; χαμαὶ δοραῖς ἐγκοιμώμενοι, δι' ὀνείρων τοῖς χρωμένοις ἐχρημάτιζον ἐκ Διός. sunt ergo sacerdotes sacri Jovis Dodonæi. atque ii ibi peculiariter vocabantur οἱ τόμουροι. conf. ἀνιπτόπους. cæterum ὑποφήτης dici potest quivis internuntius vel enarrator sensuum et voluntatum superiorum.

ὑποφθὰς, vide sequens.

ὑπόφθημι, (Φάω) occupo subito. ὑποφθὰς, præveniens, Η, 144. Ὀρέστης αὐτὸν ἔκτεινε ὑποφθάμενος, δ, 547, nam improvisam aliquam præventionem notat hoc compositum. τὸν δὲ Ἑλένη ὑποφθαμένη, eum præveniens responsione, ο, 171, φθάσασα καὶ προλαβοῦσα, διὰ ὀξύτητα φύσεως καὶ ἀγχίνοιαν, cum contra Menelaus diu hæreret: erat enim Helena valde solers et perspicax.

ὑποφύω, (Φύω) subter crescere facio. χθὼν αὐτοῖς ὑπέφυε ποίην, Ξ, 347, terra iis cubantibus succrescere fecit subito herbas.

ὑποχάζομαι, (Χάω) recedo. cujus Ionicus aor. 2. m. est ὑποκεκάδοντο, Δ, 497. Ο, 574, de quo vide κεκαδέω.

ὑποχείριος, ου. ὁ ἡ. (Χάω) qui sub manum venit. οἴσω χρυσὸν, ὅστις κε ὑποχείριος ἔλθοι, adferam et aurum, si quod mihi sub manus venerit, ο, 447, coll. 465—469, nam sermo ibi de ancilla, fugam parante, quæ compilare vult dominum quacunque ratione potest. idem nomen alibi ponitur pro ὑπήκοος: unde servi et servæ dicuntur ὑποχείριοι. etiam simplex, χείριος, ια, ιον, ponunt antiqui pro, cicur, *zam, zur hand gewöhnet, (tame, used to the hand;)* it. in potestatem redactus.

ὑπόχευμα, ατος. τό. (Χάω) suffusio, substratio. ὑποχεύμασιν ὕμνων, Py. 5, 134, sc. ῥανθεῖσαν ἀρετὴν, si hoc verbum ex δρόσῳ μαλθακῇ litteraliter huc repetere velis: virtutem adspersam molli rore, et hymnorum suffusionibus rigatam et perfusionibus, liquoribus. quidam h. l. divisim legi jubent ὑπὸ χεύμασιν, et intelligunt sepulcra, sub quibus audiant fortasse majores hanc laudationem hymnorum: sed frigide satis, si contextum consulas.

ὑποχεύω, f. εύσω. (Χάω) substerno. θεράπων δ' ὑπέχευε βοείας, sc. δορὰς, Λ, 842, *ochsenhäute breitete er unter, (he spread ox-hides underneath.)* et erat hæc στρωμνὴ quidem ἡρωϊκὴ, habens tamen et delicati quippiam: nam corium tam molle erat præparatum ἐξ ἐπιμελοῦς βυρσοδεψήσεως, ut verbo ὑποχεύειν, quasi de humido quodam, exprimat id. alias enim potuisset dicere ὑπέθηκε. sermo est de vulnerato heroë, qui in tabernaculo suo humi deponitur, substratis coriis bubulis. εἷσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας, καὶ ἐπεστόρεσε δέρμα αἰγὸς μέγα καὶ δασὺ, ξ, 49, sedere eum fecit postquam introduxit, nam substravit sessuro virgulas densas, et superstravit iis densum vellus capræ: et verbum indicat ἁπαλότητα τὴν ἐκ φύλλων καὶ πτόρθων λεπτῶν. usum ergo plumarum ex anseribus vel cygnis ignoravit orbis antiquus; imo et pilorum ex vitulis, in culcitram infertorum. sic et π, 47, ὑπέχευεν χλωρὰς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν, *er legte ihm grünes weiches gestrüppe unter, und darüber ein fell, (he placed green twigs underneath and spread a hide over them.)*

ὑποχωρέω, f. ήσω. (Χάω) recedo, secedo. idem ac ἀναχωρέω. οὐδ' ὑπεχώρει, neque retrocedebat, Ν, 476. Χ, 96. χώρησαν δὲ ὑπὸ πρόμαχοι, pro ὑπεχώρησαν, Δ, 505, pedem referebant. sic et Π, 588, coll. 592, repulsi retrocedebant. et Ρ, 316. Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, cedebant paululum, Ζ, 107, nam non fugam notat hoc verbum, sed receptum aliquem lenem. εἰρεσία δ' ὑπεχώρησε, Py. 4, 359, remigatio bene successit et fortunata fuit: ubi vides aliam verbi notionem.

ὕπτιος, ία, ιον. (Ὄφ) supinus, in tergum cadens vel in tergo jacens. fit ab ὄπτω, æolice mutato ο in υ, etsi spiritus asper non est Æolicus, sed Atticus: ut notetur ὃς ὄψιν ἄνω ἔχων κεῖται: γνωρίζεται γὰρ κατ' ὄψιν ὁ οὕτω κείμενος, καὶ οὐ λανθάνει κατὰ τὸν πρηνῆ. in prœliis dicuntur ὕπτιοι πεσεῖν, qui adversis vulneribus cadunt retro: contra πρηνεῖς cadunt, qui adversi vulnerantur, ut procidant in faciem. ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος, ι, 371, de ebrio Cyclope, in tergum recumbente. οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίαις, σ, 397, de pincerna, adverso ictu adflicto graviter. ἄλλοτε ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς, Ω, 11, de volvente se in lecto suo. ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ, supinus concidit in saxo, Δ, 108, caper agrestis percussus sagitta ex inferiori parte. ὁ δὲ ὕπτιος ἐν κονίῃσι νηὸς ἀπὸ πρύμνης χαμάδις πέσε, Ο, 434, occisus. Sed 647, πέσεν ὕπτιος, solo casu, ex impedito gradu orto. de cæsis est Π, 289, κάππεσεν οἰμώξας, Ρ, 523, προθορών. Δ, 522, ἄμφω χεῖρε φίλοις πετάσας. sic et Ν, 548. ὁ δὲ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, su-

pinus solo adflictus est, H, 145. Λ, 144. M, 192. ὕπτιος ἐξετανύσθη, H, 271, casu simplici. τὸν δ' ὕπτιον ὦσεν ἀπὸ δουρὸς, supinum detrusit ab hasta, Π, 863. πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων, Λ, 179, ubi ὕπτιοι cadunt οἱ ἀντιστάντες τῷ βασιλεῖ, πρηνεῖς vero, fugientes: conf. πρηνής. ὑπτία θάλασσα est ἡ γαληνιῶσα, tranquilla, cujus tota superficies jacet quasi, nec erigitur, potestque tota spectari. sic πεδίον ὕπτιον, λειμὼν ὕπτιος, etc.

ὑπώβολος, ὁ, vide sub ὑποβλήδην.

ὑπωλένιος, α, ον, vide sub φαρέτρα.

ὑπωμοσία, ἡ, vide sub ἐπομόω.

ὑπωπιάζω, ὑπωπιασμὸς, ὁ, vide sequens, et sub ἐπιπιέζω.

ὑπώπιον, ου. τό. ("Οφ) locus sub oculis in facie, *nahe unter den augen, (just below the eyes.)* deinde in genere, adspectus qui proxime ex oculis elucet vel cernitur, *was einem aus den augen siehet, der anblick, (aspect, look,)* ἡ πρόσοψις. εἰσέθορεν Ἕκτωρ, νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπώπια, M, 463, irrupit Hector per portas effractas, similis nocti adspectu suo circa oculos, i. e. terribilis κατὰ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μέρη καὶ τὴν πρόσοψιν. recentiores vero vocarunt τὰ ὑπώπια, τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγὰς, si quis plagas in faciem et circa oculos accepit, quarum vestigia livida et tumida apparent; unde est deinde ὑπωπιάζειν, in sensu latiori, adfligere, domare, subigere: et ὑπωπιασμὸς σώματος metaphorice est ὁ κατὰ σύντηξιν, si corpus tabescit. aliquis olim, qui pedem graviter offenderat, interrogatus quid mali accidisset, respondit ὑπώπιον sibi esse molestum: id alius, doctior paullo et irrisor, audiens, caput obvolvit fascia, dixitque, πρόσκομμα sibi esse molestum. hinc oriebantur risus circumstantium. nam πρόσκομμα est offensio pedis: et æque ridiculum est, ὑπώπια παθεῖν περὶ πόδας, quam πρόσκομμα παθεῖν περὶ πρόσωπον. hinc patet, ὑπώπιον a recentioribus dici, malum faciei ex percussione. sed id nihil ad Homerum.

ὑπώρεια, ας. ἡ. ("Ορω) inferior montis pars: non omnino ἡ πεδιὰς, ἀλλὰ ταπεινοτέρα μὲν κορυφῆς, μετεωροτέρα δὲ πεδιάδος. ὑπωρείας ᾤκεον Ἴδης, Υ, 218, coll. 216, 217, ubi manifesto opponitur τῷ πεδίῳ, aperto campo, ἡ ὑπώρεια, pes montis jam elatior campo.

ὑπωρόφιος, ου. ὁ ἡ. ("Ερα) pro ὑποορόφιος, quod sub tecto aut contectione superna est. deinde in genere, sub eodem tecto, ὁμόστεγος, ὁμωρόφιος. ὑπωρόφιοι δέ τοι ἐσμὲν, I, 636, i. e. sub umbram tecti tui venimus, ut sacri libri loquuntur: ergo αἴδεσαι (reverere) τοὺς ὑπωροφίους ἡμᾶς, αἴδεσαι τοὺς ὑπὸ τὸ αὐτό σοι μέλαθρον ἱκέτας, διὰ τὸν καὶ Ἑρκεῖον καὶ Ἐφέστιον καὶ Ἱκέσιον Δία. τὸ ὁμόστεγον καὶ τὸ ὁμοτράπεζον, μέγα τοῖς ἀρχαίοις εἰς δυσωπίαν, magnum pondus habebat ad reverentiam erga ejusdem tecti et mensæ nostræ participes, ut religio fuerit negare eis: ὡς καὶ τῆς ἑστίας συμπρεσβευούσης, καὶ τοῦ Ἑρκείου καὶ Ἐφεστίου Διός. est ab ὁ ὄροφος, et ὑπὸ, qui nobiscum sub eodem tecto est. ὑπωρόφιοι φόρμιγγες, Py. 1, 188, i. e. ἐποικίδιοι, domesticæ citharæ.

ὗς, ὑός. ὁ ἡ. (Σέω) sus. est idem quod σῦς, et inde factum per aphæresin. νώτου ἀποπροταμὼν ἀργιόδοντος ὑὸς, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφὴ, de tergo abscindens partem albidentis (masculi) suis, et florida circum erat pinguedo, Θ, 476, ubi de portione sua inter cœnam Ulysses mittit alteri. nam suilla carne delectabantur antiquissimi, utpote de animali ad fercula nato, et nulli alii usui apto. ὗν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον, quinquennem, ξ, 419—438, ubi Eumæus mactat eum porcum multis cærimoniis, et hospiti suo velut de assatis carnibus dat partem meliorem, γεραίρων αὐτὸν νώτοις διηνεκέεσσιν, 437. ὕες μάλα μυρίαι, ο, 555, nam in pecoribus obtinet nomen fœmininum attice et ionice, etsi mares et fœminæ intelligantur. ὅς σοι ὑῶν ἐπίουρος, qui tibi suum est custos, ν, 405. et 410, ἅτε ὕεσσι τρέφει ἀλοιφὴν, quæ suibus alunt arvinam. coll. ξ, 416, 414, 410, 525, 372, 8. ἅμα ὕεσσιν ἀνακτορίαις, ο, 396, cum suibus herilibus. ἴμεναι μετὰ ὕας, π, 341, ire ad sues. ἐπὶ ὕεσσι, apud sues, φ, 363. ὀκτὼ δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς, Θ, 60, ubi vides proportionem in dandis pecoribus ad epulum publicum, una cum duodecim ovibus. λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς, quibus cassis militaris erat obsita extrinsecus, K, 264. πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, Ψ, 32. ὗν Βοιωτίαν, Ol. 6, 153, de quo vide Βοιωτία, in R.

ὕσθριξ, ιχος. ὁ. (Θέρω) erinacei species, *ein schweinigel, (a hedgehog,)* pilos habens setis porcinis similes, quos arrigit in periculo. scribitur et ὕστριξ, ιχος, et ὕστριγξ, ιγγος.

ὑσμίνη, ης. ἡ. (Νέω) prœlium acre quod sustinetur, pugna acris ubi multum laboris et periculi est sustinendum. est a ὑπομένω: nec moveat quemquam Iota penultimum, cum et μίμνω verbum fiat a μένω, ut sit quasi ὑπομίμνη τίς. Πατρόκλῳ ἐπετέτατο (de eo intendebatur) κρατερὴ ὑσμίνη, ἀργαλέη, πολύδακρυς, P, 543, nam pugnabatur de mortuo, quis corpore ejus potiretur. κεδασθείσης ὑσμίνης, cum pugna esset dispersa, O, 328. Π, 306, i. e. διαλυθείσης τῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε καὶ ἐκεῖ, cum ordines pugnantium essent perrupti, et confusa jam esset pugna. πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης, dimittere filium suum ab aspero prœlio, Π, 447, coll. 445. Τρῶες ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες, Σ, 243, excedentes e prœlio, sub finem diei; finem pugnandi cum fecissent. οὐδέ κε Ἄρης, οὐδέ κε Ἀθήνη, τοσσῆσδε ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο, Υ, 359, ubi conf. στόμα. ἤριπε (ad terram cecidit) ἐνὶ κρατερῇ, Δ, 462. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς εἶχον, Λ, 72, pugna pares erant. et 297, ἐνέπεσε ὑσμίνῃ, irruebat in prœlium. et 468, ὡς εἴ ἑ βιῷντο μοῦνον Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ, quasi eum solum interclusum vi urgerent Trojani in forti prœlio. πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ, N, 522. ἐν πρώτῃ, O, 340. Υ, 395, i. e. ἐν προμάχοις, in prima acie. ἤντετο γάρ σοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ, Π, 788. τὸν οὖτα ἐνὶ, vulnerabat, T, 52. ἑσταότε ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος, Υ, 245, stantes ambo in medio conflictu pugnæ. τὸν ἄριστον δαμέντα ἐνὶ κρατερῇ, Φ, 207. ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in pugna stataria, N, 314. et 713, οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ, non enim illis in stataria pugna constabat cor suum, *ihr herz hielt nicht stand, (their courage failed.)* ubi poëta etymologiam innuit. ἐν ὑσμίνῃ μένων (in pugna non cedens, non fugiens) dicitur una voce et μενεδήϊος et μενέχαρμος et μενεπτόλεμος. ὑσμίνηνδε ἴεναι, B, 477. ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, E, 84, 627. Ἰφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν, H, 14. et 18, Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ. ποδὸς εἷλκε κατὰ, N, 383. σύναγον κρατερὴν, Ξ, 448, commiserunt. sic Π, 764, i. e. συνέβαλλον εἰς πόλεμον, conflixerunt. ὤτρυνον, O, 303. ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας, E, 200, præesse iis. et 530, ἀλλήλους δ' αἰδεῖσθε κατὰ, reveremini vos invicem. διὰ, B, 40. et 345, ἄρχου Ἀργείοις κατὰ, impera iis. οἳ ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ, M, 347, valde acres et impetuosi sunt. μουνὰξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ, λ, 416, virorum interfectorum vel sigillatim, vel in acri prœlio, *einzeln erschlagen, wie auch im treffen, (slain singly, or in battle.)* et 611, ὑσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τε ἀνδροκτασίαι τε, quæ omnia fere idem. dativus vel ablativus etiam in declinatione tertia formatur. μέμασαν δ' (cupidique erant) ὑσμῖνι μάχεσθαι, B, 863. Θ, 56, nam μάχεσθαι potest etiam fieri λόγοις. cæterum talis variatio declinationis non est insolens: nam sic fit Δωδῶνι, ἀλκὶ, pro Δωδώνῃ, ἀλκῇ, etc. quidam ludentes, hanc vocem componunt ex ὕειν, pluere, et αἷμα, sanguis, quasi sit ὕσμα αἱμάτων. ὑσμίνη πρώτη, vide sub ὅμιλος, aliquanto a fine.

ὑσπέλεθρος, ὁ ἡ, vide sub κόπρος.

ὕσπληγξ vel ὕσπλαγξ, ἡ, (Πέλω) est species laquei quo captantur volucres et turdi, *eine schlinge, schleife, (a snare, springe,)* Theocr. 8, 58. deinde et, carcer ille, ex quo currentes in stadio emittebantur. est ab ὑπὸ, sub, et πελάζω, appropinquo, nam laqueus ille deorsum coarctatur: vel ab ὑπὸ, sub, et πλήσσω, ferio, nam clathri carceris deorsum dejecti erant.

ὑσσὸς, ὁ, vide sub δόρυ, ad finem.

ὑστάτιος, ία, ιον. ("Επω) postremus. *der hinterste in der folge, (the last.)* νομεὺς πρώταις καὶ ὑστατίαις βόεσσιν ὁμοστιχάει, O, 634. ὑστάτιόν περ, i. e. ὕστατον δὴ τοῦτο, Θ, 353, hac ultima saltem vice, *diess lezte mal doch, (this last time at least.)* τί πρῶτον τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; ι, 14, quid primum, quid deinde, quid postremum, commemorem? tam multa sunt, ut nesciam fere, unde ordiri debeam. cæterum est plena hæc phrasis; alibi in hac interrogatione (vide sequens) omissum est τὸ ἔπειτα, quod intermedia notat inter primum et ultimum.

ὕστατος, άτη, ατον. ("Επω) idem. est superlativus, a comparativo ὕστερος: quasi pro ὑπέστατος, per syncopen. τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον, ἐξενάριξεν Ἕκτωρ, E, 703, quem primum, quem postremum, occidit in pugna; quærit poëta: et innuit ordinem vel numerum multorum, ut idem sit, ac si dixerit, quot et quos. nam qui primum et postremum in continua serie, non omissis intermediis, nominat et enumerat; is omnes enumeravit. sic et Λ, 299. et de Patroclo, Π, 692. ut ergo nec de successione temporis in cædendo, quis prior quis postremus occisus sit, nec de alio aliquo loco aut ordine, sic dicatur; sed, per figuram enumerandi, de toto numero. τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου ἑσταότα, hunc postremum in acie invenit stantem, N, 459, post principia. ὡς ἅμα καὶ πρῶτοι καὶ ὕστατοι μῦθον ἀκούσειαν, B, 281, ut et in anteriore loco stantes, et in postremo, sermonem audire possent, *die vorne stehenden in der versammlung, und die zu hinterst stehende, (those who took precedence in the assembly, and those who stood in the rear.)* ex quibus locis apparet, quam accurati sint illi, qui dicunt, πρῶτος, ὕστατος, dici de tempore; πρῶτος, ἔσχατος, de loco. nam et ὕστατος de loco dicitur. ὕστατος ἔλαχε ἐλαύνειν, postremus in ordine ut veheretur, sortitus est, Ψ, 356. ὕστατος μήλων ἔστειχε ἀρνειὸς, postremus post omnes oves exiit aries ex antro Polyphemi, ι, 444, 448. εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετο Ἀπόλλων, nisi ei Apollo, novissima tunc vice, occurrisset, X, 203, alias aliquo pacto effugere potuisset mortem: et neutra ibi sunt adverbialiter. ἐμὲ δὲ φθέγγοντο, τότε γε ὕστατον, me appellabant, et tunc ultima vice, μ, 250. μνηστῆρες πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε ἕλοιντο δαῖτα, proci nunc novissima vice hoc die epulati sint, υ, 116. et 119, νῦν ὕστατα δειπνήσειαν, quæ est imprecatio. et 13, ὕστατα καὶ πύματα, novissima vice. neutrum plurale quoque adverbialiter: et utrumque neutrum notat idem. ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν, δ, 685, i. e. πάνυ ἔσχατα, ἔσχατα ἐσχάτων

quasi: *zum allerlezten male, (for the last time.)* νῦν ὕστατα τοξάσαιτο, χ, 78, 134, ultima vice sagittis feriret. νῦν ὕστατα λωβήσαιο, A, 232, nunc ultima vice contumeliam intulisses alicui. sic et B, 242. ὕστατος ἀντήσας, postremus post omnes occurrens, Ol. 10, 48.

ὑστέρα, ἡ, vide sub ὕστερος.

ὑστέραια, τὰ, vide sub ἀντίπεραια.

ὑστερέω, vide sequens.

ὕστερος, έρα, ερον. (Ἕπω) posterior, *der hintere, (the hindmost.)* inferior, *der untere, (the lower.)* qui in fine alicujus longitudinis consistit: ponitur de spatio locorum, et de tempore; et opponitur τῷ προτέρῳ, etiam inter duos. Apud mulieres ἡ ὑστέρα, sc. γαστὴρ, est inferior pars ventris, in qua regione est uterus; quæ pars alias γαστὴρ νειαίρη dicitur E, 539. est comparativus ab ὑπὸ, quasi ab ὑπὸς, unde ionice ὑπέστερος, attice ὑπίστερος, per syncopen ὕστερος. γένει ὕστερος ἦεν, Γ, 215, ætate junior erat, νεώτερος. ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ Τυδείδης, posterior irruebat ferro Diomedes, E, 17, post priorem, cum prior ille adversarius in Diomedem frustra jacta hasta irruisset, coll. 15, πρότερος. *nach dem erstern, (after the first.)* sic et Π, 479, i. e. δεύτερος. ὁ δὲ (λέων) ἄχνυται ὕστερος ἐλθὼν, Σ, 320, ille leo dolet, quod post illum virum sero venit, qui ei catulos subripuit, *da er später und nach ihm kömmt, (coming too late after him.)* et 333, σοῦ ὕστερος εἶμι ὑπὸ γαῖαν, post te ibo sub terram, i. e. post te moriar, *ich nach dir sterbe, (I shall die after thee.)* Ὀδυσσεὺς ὕστερος, Ulysses posterior, ω, 154. ὕστερον (neutrum adverbialiter) αὖτις ἰόντα, deinde redeuntem, A, 27, *wenn du nachher wieder kömst, (or afterwards returning.)* ὕστερον αὖτε μαχήσονται, postea rursus pugnabunt, H, 30, 291, 377, 396, quibus locis opponitur τῷ, σήμερον. τούτῳ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει σήμερον, ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, Θ, 142, hodie huic Jupiter decus addit, postea rursus et nobis dabit. εἰ μέν σε νῦν ἀπολύσομεν, ἦτε καὶ ὕστερον εἶς ἐπὶ νῆας, K, 450, si te nunc dimittimus, certe postea iterum vadis ad castra nostra, speculaturus. ὕστερον ἀντιβολήσας, postea alia vice obvius factus tibi, Λ, 365, coll. 362. sic et Υ, 452. κεῖσε μὲν ἐστὶ καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, Ξ, 313, eo quidem alias licebit festinare. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅτινά οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε, Υ, 127, in posterum vero ea patietur, quæcunque ei fatum nascenti adnevit, *so wird er das künftig austehen müssen, (he must in future endure.)* τάχα δ' ὕστερον ἄλλον (δίσκον) ἥσειν ἢ τοσοῦτον (ἐπὶ διάστημα) οἴομαι, Θ, 202, fortasse deinde et alium discum missurum me tantum (spatium) puto, ἢ ἔτι μᾶσσον, aut etiam in longius: *bald denke ich hierauf zum zweiten male einen andern entweder eben so weit oder noch weiter zu werfen, (another time I think I shall throw it either as far or farther.)* πῶς κέν τίς σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἵκοιτο ἀνθρώπων, ι, 351, quomodo tandem aliquis et in posterum venire velit ad te. ἐμὲ ὕστερον ἄξει, π, 272, me posteriorem, post te, ducet eo, coll. 270. est tamen et h. l. neutrum, nam respondet τῷ νῦν, *wird mich nach führen, (will conduct me after thee.)* ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι, π, 319, sed postea hæc laborare, *uns darum nachher zu bekümmern, (to attend to it afterwards:)* et neutrum plurale h. l. quoque adverbialiter. ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὁρμηθῆναι, quæ eam deinde cohibebit, ne iterum irruat, μ, 126, quod quidam legunt ὑφὲν, ἐσύστερον, *noch ferner, aufs fernere und folgende, (still farther, for the future.)* verbum ὑστερέω, f. ήσω, sum posterior, cunctor; cujus oppositum est φθάνω, prævenio. Eurip. Phœn. 983, coll. 982. ὑστέρῳ χρόνῳ, Py. 4, 98, tempore insequente. ὑστέρων λόγων, sequentium sermonum laudatoriorum, Ol. 11, 5. ὑστέραις ἐν ἡμέραις, Py. 10, 26, posterioribus in diebus.

ὑστήρια, τὰ, ὑστηρία, ἡ, vide sub κάπριος.

ὕστριγξ, ὁ, ὕστριξ, ὁ, vide sequens, et sub ὕσθριξ.

ὑστριχὶς, ίδος, ἡ. (Θέρω) erinacei species. idem ac ὕσθριξ. it. scutica ex setis porcinis, vel ex corio crudo suis facta. Aristoph. Ran. 632. Pax, 745.

ὑφάζω, vide sub ὑφάω.

ὑφαίνω, f. ανῶ. (Ἕω) texo. idem quod ὑφάω. ponitur deinde et metaphorice; ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον, Γ, 212, ubi ὑφαίνειν μύθους πᾶσιν, est δημοσίᾳ δημηγορεῖν, publice loqui et consilia dare: cum ad omnes loquerentur et suaderent. nam ὡς ἡ τῆς κρόκης (tramæ) τῷ στήμονι (stamini) ἐπισύνθεσις, ἀποτελεῖ ὕφασμα: οὕτω καὶ λόγον ἡ συνθήκη τῶν λέξεων. ergo h. l. est metaphorice. Sed 125, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, ubi de Helena telam texente, proprie. τῷ δὲ ἀνερχομένῳ (redeunti) πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε, alium insidiosum dolum struebat et texebat quasi, Z, 187, sc. ὁ Προῖτος τῷ Βελλεροφόντῃ. et 456, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις, telam texueris apud aliam fœminam nobilem, et ad ejus imperium. τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν Νέστωρ, H, 324, his consilium texere cœpit, et proferre verbis aptis. sic et I, 93. ἤγε ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε, de Penelope, β, 94. τ, 139. ω, 128. ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν (imperf. Ionicum pro ὕφαινεν) μέγαν ἱστὸν, β, 104. τ, 149. ω, 138. οἱ δὲ ἔνδοθι μῆτιν ὕφαινον, intra aulam consilium texebant, *legten einen anschlag an, (concerted a plan,)* δ, 678. et 739, εἴ τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας, particip. aor. 1. ἱστὸν ἐποιχομένη, χρυσείῃ κερκίδι ὕφαινεν, de Circe, ε, 62. et 356, μή τις μοι ὑφαίνῃσι (ὑφαίνῃ) δόλον ἄλλον, sc. δείδω, metuo, ne quis mihi struat alium dolum. πάντας δὲ δόλους καὶ (πᾶσαν) μῆτιν ὕφαινον, ι, 422, omnes dolos et omne consilium pertentabam animo et struebam. νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσιν, texunt lintea, ν, 108. et 303, ἵνα σύν σοι μῆτιν ὑφήνω (aor. 1. conj.) ut tecum consilium texam; ubi Minerva loquitur, apte, utpote textrix. et 386, ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, (imperat. aor. 1.) consilium texe; inquit Ulysses ad Minervam, i. e. ipse ad prudentiam suam. ὑπερωΐῳ ἱστὸν ὑφαίνει, ο, 516. ὑφήνασα (particip. aor. 1. fœmin.) μέγαν ἱστὸν, ω, 146. ὑφαίνειν ὄλβον, Py. 4, 251, contexere felicitatem.

ὑφαιρέω, f. ρήσω. (Ἄω) subaufero, subtraho. *nehme drunter weg, (I take from under.)* ὑφέλκω. ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. *nahmen unter den schiffen die queerhölzer weg, auf denen sie auf dem lande stunden, und die seiten stützen, (took from under the ships the rollers upon which they stood on the beach, and the props which supported the sides,)* B, 154, pro ὑφῄρεον, subduxerunt phalangas. ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι pro ὑφαιρούμενοι, Π, 353, i. e. τὰ ἐξαίρετα ἐκ φυσικῆς διαγνώσεως διαρπάζοντες ἐκ τῶν βοσκημάτων. et sermo est de lupis. *die drunter heraus holen das beste, (which snatch away the best.)* τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ᾕρει, ω, 449, suboccupavit. Significatus τοῦ κλέπτειν in hoc verbo recentior est Homero. hinc apud Hesiodum est ὁ φιλήτης, fur. ab ὑφελεῖν, quasi ὑφειλήτης, ubi per aphæresin in ipsa quasi voce furtum est factum. hinc et deinde φιλόω, i. e. ἀπατάω, decipio. hinc apparet Gallorum *filou.*

ὑφαντὸς, ἡ, όν. (Ἕω) textus, a, um. *gewebet, (woven.)* ἐσθῆτα ὑφαντὴν, ν, 136. et 318, ὑφαντά τε εἵματα καλὰ, coll. 369, εὐποίητα: ut ὑφαντὰ sint pro εὐΰφαντά. sic ἐσθῆτα, π, 231.

ὑφαρπάζω, (Ῥάω) surripio clam et subito. vide Σ, 319, citatum sub simplici. ἁρπάζω.

ὕφασμα, ατος. τό. (Ἕω) textum, *ein gewebe, (a web, texture.)* texendo confectum opus. πολλὰ ὑφάσματα, γ, 274. Vide sequens.

ὑφάω, f. ήσω. (Ἕω) texo, *ich webe, (I weave.)* pro ὑφέω, ab ὑφίημι, submitto, subterpono. dicitur idem et ὑφόω, et ὑφάζω, unde est τὸ ὕφασμα. ab ὑφάω est et τὸ ὕφος, et ἡ παρυφὴ quæ est εἶδός τι κόσμου ἐν ἱματίῳ, *etwas dran gewebetes, (something woven upon it.)* et ὑφασμένος attice ὑφυφασμένος. ἱστοὺς ὑφόωσι, η, 105, pro ὑφάουσι, cont. ὑφῶσι, et distracto circumflexo per insertum ο, telas texunt.

ὑφέλκω, (Ἕλω) subtraho, subduco. ὁ δ' ὕφελκε (pro ὑφεῖλκε) ποδοῖϊν, subtrahere prehensum pedibus studebat, Ξ, 477, i. e. λάθρα ὑπέσυρε. ἕλκε δ' ὑπ', pro ὑφεῖλκε, subducebat eum, Δ, 465.

ὑφέλω, (Ἕλω) subduco. it. inferne occupo. τοὺς δὲ ὑπὸ τρόμος εἷλε, pro ὑφεῖλε, E, 862, tremor subiit eos. πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, Θ, 77, pallidus pavor. ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο ἀξίνην, sub clypeo protraxit, N, 611. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε, χ, 42, subduxit eos sibi ipsis, ut compotes sui præ timore non essent. δεξιτερῇ δὲ ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα, A, 501, pro ὑφελοῦσα, capiens inferiorem partem menti ejus. ἄνθεμον ὑφελοῖσα, dorice pro ὑφελοῦσα, Ne. 7, 117, florem decerpens inferiore ejus parte, *unten am stiele, (at the bottom of the stalk.)*

ὑφηνίοχος, ου. ὁ. (Χάω) habenas tenens et moderans. idem ac ἡνίοχος, nisi quod paullo specialius et distinctius ostendat socium magni principis in curru. nam ἥρωες sæpe regebant equos, erantque sibi ipsi ἡνίοχοι: sed alio tempore socium sibi adsciscebant, isque et ἡνίοχος et ὑφηνίοχος dicebatur. Z, 19. cæterum hi duo stabant in curru juxta se.

ὑφίημι, f. ὑφήσω. (Ἕω) subter mitto. ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ, pro ὑφῆκε, sub quamque ovem misit fœtum suum ad lactendum, ι, 309, 342, 345, ὑπέβαλε ταῖς ἀμελχθείσαις τὰ γαλαθηνά. ὑφῆκε ποσὶν θρῆνυν, supposuit pedibus scabellum, τ, 57. sic ὑφήσει θρῆνυν, Ξ, 240, supponet, ὑποθήσει, ὑποβαλεῖ. ὑφέντες τὸν ἱστὸν, demittentes malum, A, 434, χαλάσαντες.

ὑφικάνω, (Ἕω) subeo. μὶν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει, pro ὑφικάνει, Λ, 117, ipsam tremor vehemens subit.

ὑφίστημι, (Στάω) sub statuo, me vel alium. recipio in me, præsto, *ich stehe wofür, (I pledge myself for something.)* ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα, Δ, 267, sicut primum recepi in me et pollicitus sum, ὑπισχόμην, ἀνεδεξάμην: ἐκ μεταφορᾶς κίονος ὑποκάτω στάντος, καὶ ἀνέχοντος τὰ ἐπικείμενα. sunt verba regis Cretensis ad Agamemnonem. sic et Jupiter, O, 75. et Achilles ad Patrocli umbram apparentem, Ψ, 20, 180. πάντα τελευτήσεις, ὅσα ὑπέστης Πριάμῳ, quæ pollicitus es ei, ὑπέσχου, N, 375, nam ὑποσχέσθαι et ὑποστῆναι sunt idem. δός μοι ξείνιον, ὥσπερ ὑπέστης, ι, 365. τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέστης, κ, 483. νῦν αὐτίκα πολλὰ δίδοι, τὰ δὲ ὄπισθεν ὑπέστη, I, 515, nunc statim multa dat, et alia in posterum pollicitus est, ὑπέσχετο. πρῶτα ἑκατὸν βοῦς δῶκε, ἔπειτα δὲ χίλια ὑπέστη, αἶγας καὶ ὄϊς, Λ, 244. τρίποδας, οὕς οἱ ὑπέστη, T, 243, tripodas, quos ei pollicitus erat. οὔτις θεῶν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαί με; Φ, 273, adeo nemo deorum recepit in se et sustinere vult, servare me ex fluvio? οὔτις ἔτλη, ὑπέμεινεν, *nimmet auf sich, vermag und will, (takes upon himself, is able and willing.)* ὅσα αὐτῷ ὑπέστημεν δώσειν, T, 195, quæ polliciti sumus daturos nos ei. ἅλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάῳ, vanum hoc verbum et irritum polliciti sumus ei, E, 715, ὑπισχόμεθα μάταιον. οὐδέ σοι ἐκ-

τελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν, pro ὑπέστησαν, Ἀχαιοί, B, 286, nec efficient tibi promissum, quod receperunt in se et polliciti sunt, ὑπέσχοντο, ὑπέμειναν: nam promissio est onus, quod bene ferre debemus. οὐδὲ εἴ κεν μοὶ ὑποσταίη θεός, ne quidem si vel polliceretur mihi deus, se facturum me rursus juvenem, I, 445, ὑπόσχηται, ἐγγυήσηται. sed, 160, καί μοι ὑποστήτω, subsit mihi, subordinatum se mihi putet, ὑπ' ἐμέ, ὡς ὑψηλότερον αὐτοῦ, στήτω, *er muss unter mir stehen in kriegesbefehl-sachen, (he must be subordinate to me in military matters:)* βασταξάτω με, ἀχθοφορησάτω, concedat mihi, ferat me, *er muss mir was zu gute halten, (he must give way to me.)* hinc est ὁ ἡ ἀνυπόστατος, qui nemini subest; it. intolerabilis. ὑποστὰς, Φ, 457, pollicitus, τὸν μισθόν: συνταξάμενος. sic et γ, 99. δ, 329. ὑφιστάναι est et alibi, subsistere, firmum pedem ponere, firmiter stare.

ὑφοράω, (Ὅρω) ex inferiori loco sursum adspicio.

ὑφορβὸς, οῦ. ὁ. (Ἴα) subulcus, qui sues alit et pascit. idem ac συφορβός. δῖον ὑφορβὸν, ξ, 3, quod epitheton Eumæo datur ob egregiam et immobilem fidem ergo heros. et 413, οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβὸς, jussit socios suos. Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς δορπείτην, cœnabant simul, ο, 300. θεῖος ὑφορβὸς, π, 1. et 20, δῖος. sic et 56, 333, 452, et 156, Εὔμαιος ὑφορβός. et 477, ἀλέεινε δ' ὑφορβόν. δῖος, ρ, 260, 507. φ, 80, 359. χ, 129, 162. ἀνέρες ἦλθον ὑφορβοὶ, socii Eumæi quatuor, ξ, 410.

ὑφόρμιον, τὸ, vide sub ὅρμος.

ὕφος, τὸ, ὑφόω, vide sub ὑφάω.

ὑψαγόρης, ου. ὁ. (Ῥέω) qui verbis auget rem et extollit, τὰ μικρὰ ὑψηλῶς ἀγορεύων, qui de minoribus rebus sic loquitur, ut credi faciat, majores et atrociores eas esse. non fere in laude ponitur hoc nomen, sed honestiori vocabulo indicat τὸν ψεύστην καὶ πιθανολόγον καὶ συκοφάντην. α, 385. β, 85, 303. ρ, 406, et hoc vitium tribuitur a procis Telemacho, quasi is injurias ipsorum majores justo et invidiosiores faciat. κυλικηγόρος, ου. ὁ, est factum ad formam δημηγόρος, qui ad pocula disertus est; et verbum κυλικηγορέω, f. ήσω.

ὑψαύχην, ὁ ἡ, vide sub ἐριαύχην.

ὑψερεφὴς et ὑψηρεφὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἔρα) nam ε est analogice, η vero est ob metrum et euphoniam. cujus tectum est altum. idem quod ὑψόροφος, q. v. nisi quod hoc immediate ab ἐρέφω, et ὕψι. cave autem scribas ὑψιρεφὴς, nam Iota debet abjici ante vocalem sequentis partis compositionis. ὑψερεφὲς μέγα δῶμα, quæ est descriptio domus regiæ, alte concameratis conclavibus instructæ, E, 213. T, 333. δ, 15, 46. et 757, δώματα ὑψερεφέα. η, 225. κ, 111, nam notat et domum totam alte exstructam. ν, 5. ο, 241, 423, 431. τ, 526. et ejusmodi domus opponitur partim speluncæ subterraneæ partim casæ humiliorum hominum. ὑψηρεφέος θαλάμου, I, 578.

ὑψηλὸς, ἡ, όν. (Ἔπω) altus. est derivatum ab ὕψι. ὅθι οἱ θάλαμος ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, α, 426, ubi ei (Telemacho) thalamus *(eine wohnung) (a habitation)* ædificatus erat altus, in loco unde prospectus erat multus. ergo ὑψηλὸς est, in alto loco situs: et θάλαμος est, *das wohnzimmer des prinzen, (the apartment of the prince.)* περὶ πόλιν πύργος ὑψηλὸς, altus murus circa urbem, ζ, 263. πύργῳ ἐν ὑψηλῷ, in alto muro, Γ, 384. δείμομεν (ædificemus) ὦκα πύργους ὑψηλοὺς, H, 338, i. e. murum altum, in quo sunt turres. sic et 437. τεῖχος ἐς ὑψηλὸν, ad altum murum, in se, et in colle etiam situm, Υ, 146. τείχεα μακρὰ ὑψηλὰ, η, 45, circa urbem. δώματος ὑψηλοῖο, Π, 213. Ψ, 713, domus altæ, et in alto sitæ, *eines schlosses, (a castle.)* ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν, i. e. in arce, Ω, 281. μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, in secessu domus altæ, *in einem inneren zimmer des pallastes, (in an inner apartment of the palace,)* X, 440. sic, δόμου ὑψηλοῖο, de domo principali, α, 126. γ, 402. δ, 304. ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν, Z, 503, ubi sermo de domo Paridis. ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου, in interiorem partem habitationis, π, 285, fortasse ejusdem, quæ in α dicta erat. conf. θάλαμος. ἀψαμένη βρόχον ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου, λ, 277, nectens laqueum ab alta trabe, sub tecto. αὐλὴ ὑψηλὴ περιδέδμητο, ι, 185, cors alta, *ein hoher viehhof, (a high cattle-yard,)* quia alto muro vel sepimento cincta erat, ex alte congestis lapidibus, et altis arboribus. coll. 183, σπέος ὑψηλὸν, spelunca alta, quæ alte patentem habebat introitum; vel et, in monte sitam. αὐλὴ ὑψηλὴ δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, ξ, 6, caula alta; et per additum determinatur, sitam eam fuisse in edito loco. κλισίην ὑψηλὴν, ad tabernaculum altum, Achillis, Ω, 449. προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων, M, 131, ante et ad portas altas urbis. et 455, πύλας δικλίδας ὑψηλὰς, ubi de iisdem portis Trojanis est sermo. sic et Σ, 275, ὑψηλαί τε πύλαι. προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων, γ, 407, ubi sermo de domo principali Nestoris. et ι, 304, θυράων ὑψηλάων ἀπώσασθαι λίθον, ubi de alta Polyphemi spelunca. τύμβον εὐρύν τε ὑψηλόν τε, Ψ, 247, tumulum sepulcralem latum et altum. ὑψηλῶν ὀρέων κάρηνα, ι, 113. et 192, ῥίῳ ὑλήεντι ὑψηλῶν ὀρέων, cacumini sylvoso altorum montium. πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ, Π, 429, i. e. ὀρεινῇ. et 297, ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, Ξ, 293. ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, B, 395, ad littus altum. φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ in alta fago, H, 60. ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην, altam ripam feriit hasta, Φ, 171. ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν, abietibus altis similes, E, 560. κλίμακα ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο, α, 330, per gradus altos descendit suæ domus. sic et φ, 5, προσεβήσατο. κίονα ἀνὰ ὑψηλὴν, χ, 176, ad columnam altam. ἀπήνην ὑψηλὴν, currum altum, quia rotis incumbit, ζ, 58, 70. καθῖζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισι, Θ, 422, in altis sellis; nam ad pedes erant scabella. ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος ἔβη, φ, 51, ad alta tabulata accessit in conclavi isto, *gieng zu dem hoch angemachten repositorio, (went to the high closet.)* ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους, B, 855, quæ est urbs in monte sita. ὑψηλοῦ Κρονίου πέτραν, rupem alti Cronii, Ol. 6, 109. ὑψηλὸν ὄλβον, Ol. 2, 38, felicitatem excelsam. ὑψηλὸν κλέος, Py. 3, 197, gloriam celsam. ὑψηλᾶν ἀρετᾶν, Ol. 5, 1. ὑψηλαῖς ἀρεταῖς, Ist. 5, 57. ὑψηλοτάτων ἀέθλων, Ol. 4, 6.

ὑψηρεφής, ὁ ἡ, vide ὑψερεφής.

ὑψηχὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἴα) altum et elatum sonum edens, elato simul capite. est epitheton equorum, qui hinnientes clara voce, caput tollunt. ὑψηχέες ἵπποι, E, 772. ὑψηχέας ἵππους, Ψ, 27, qui posterior locus declarat, esse epitheton equorum generosiorum et animosiorum in genere; non vero simpliciter divinorum.

ὕψι, (Ἔπω) adverbium. alte. est per novam syncopen ab ὕπατος. vel, si id minus videtur, est ab ἔπω, quatenus notat, tollo, *ich hebe, (I lift.)* ὕψι ἀναθρώσκων, in altum subsiliens, N, 140, de saxo decurrente de alto monte. et 371, ὕψι βιβάντα, sublimi gradu incedentem. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσομεν, Ξ, 77, in alta aqua in ancoris stare faciamus naves: nam si naves stant in mari, stant in alto, quia supra arenas et supra fundum maris sunt elatæ, et ab aqua alte feruntur. cæterum ἡ ἀναγωγὴ est ὁ ἀνάπλους, quando in altum provehitur navis; et ἀνάγεσθαι est τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλεῖν, ex portu in altum provehi; κατάγεσθαι contra est τὸ καταπλεῖν καὶ προσορμίζεσθαι, invehi in portum. conf. ὑψοῦ ἐν νοτίῳ. ὕψι ἐπιβάντες ἀπὸ νηῶν μάχοντο, O, 387, stabant nempe in subductis navibus, et ex iis pugnabant contra irruentes Trojanos: in altum igitur adscenderant, et in alto obibant pugnam istam. ὕψι δ' ἀέλλη σκίδνατο, in altum turbo pulveris distribuebatur, Π, 374. νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο ὕψι μάλα μεγάλως, P, 723, mortuum corpus a terra ulnis sustulerunt alte, valde magna mole: nam μεγάλως sine dubio respicit magnitudinem corporis mortui. Patroclus enim grandi statura heros fuerat. Ζεὺς ἥμενος ὕψι, alte sedens, Υ, 155, quæ brevis descriptio est majestatis plenissima, *der sich so hoch gesetzet hat, (who has placed himself so high.)* ὕψι ὑπαὶ νεφέων, in alto sub nubibus, Ψ, 874. ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω, π, 264, in alto quanquam in nubibus sedentes, sc. Jupiter et Minerva, h. e. regalis nostra dignitas, et sapientia.

ὑψίβατος, ου. ὁ ἡ. (Βάω) ubi in alto vaditur, in alto positus. Ἀχαιῶν ὑψίβατοι πόλιες, excelsæ urbes, Ne. 10, 88, nam fere omnes Achaiæ urbes in collibus sitæ.

ὑψιβρεμέτης, ου. ὁ. (Βρέμω) in alto tonans. est epitheton Jovis tonantis. A, 354. M, 68. ε, 4. a τὸ ὕψος, altitudo.

ὑψίγυιος, ὁ ἡ. (Ἄγω) altis membris, excelso corpore. ὑψίγυιον ἄλσος θαλάμων, ædium seriem stipatam altam, Ol. 5, 31.

ὑψίζυγος, ου. ὁ. (Ἄγω) est epitheton Jovis, ab adverbio ὕψι, alte, et ἀπὸ τοῦ κυβερνητικοῦ ζυγοῦ compositum, ut notet τὸν ὑψηλὸν κυβερνήτην. in alto gubernans res terrestres et humanas. nam prisci nolunt intelligi τὸν ἐν ὕψει καθήμενον, ἢ τὸν ὕψι καθέδραν ἔχοντα. multo minus volunt intelligi τὸν ὕψι, i. e. ἄνω, σταθμίζοντα (trutinantem) τὰ κατ' ἀνθρώπους, quia notio τοῦ ζυγοῦ, qua notat σταθμὸν, trutinam, non est Homerica. Homerus enim novit tantum ζυγὸν ἵππων ἢ βοῶν ἢ ἡμιόνων, præterea ζυγὰ τῶν νηῶν καὶ τῶν ἐρεσσόντων, vna cum ζυγῷ φόρμιγγος. omittenda igitur in Homero ea est explicatio, quasi ὑψίζυγος sit ὁ ταλαντεύων ἐπὶ ζυγοῦ τὰς κῆρας ἀνθρώπων: et sola gubernatoris tenenda. notat ergo τὸν ὑψηλὸν βασιλέα, τὸν κυβερνῶντα πάντα. Δ, 166. H, 69. Λ, 543. Σ, 185.

ὑψίθρονος, ου. ὁ ἡ. (Ἔω) in excelsa sede sedens. ὑψίθρονον Κλωθώ, Ist. 6, 23. ὑψιθρόνων Νηρεΐδων, Ne. 4, 105.

ὑψικάρηνος, ου. ὁ ἡ. (Κάρα) caput alte habens et efferens. δρύες ὑψικάρηνοι, M, 132, quercus altis cacuminibus præditæ.

ὑψίκερας, ὁ ἡ, ὑψικέρατος, ὁ ἡ, vide sequens, et sub κέρας, ad finem.

ὑψίκερως, ω. ὁ ἡ. (Κάρα) altis cornibus præditus. est forma Attica, pro ὑψίκερας, ατος, ὁ ἡ vel ὑψικέρατος, ου. ὁ ἡ. nam omnes istæ formæ in usu sunt. ὑψίκερων ἔλαφον, κ, 158.

ὑψίκομος, ου. ὁ ἡ. (Κόμω) in alto vertice ornatus comis. est in poëta epitheton δρυὸς, quercus, quæ frondibus in altum sublatis viret. a τὸ ὕψος, altitudo, summitas. δρυσὶν ὑψικόμοις, Ξ, 398. ι, 186. δρῦς ὑψικόμους, Ψ, 118. φύλλα δρυὸς ὑψικόμου, μ, 357, ubi simul hoc epitheto connotatur, adscendisse eos in arborem, et quæsisse φύλλα τέρενα, qualia maxime in superioribus partibus inveniuntur. ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν, ξ, 328. τ, 297.

ὑψίλοφος, ου. ὁ ἡ. (Λέπω) altum verticem habens. est epitheton montis. ὑψιλόφου ὑπὸ Αἴτνης, Ol. 13, 158.

ὑψιμέδων, οντος. ὁ. (Μάω) alte potens et consulens. ὑψιμέδοντι παρὰ Παρνασῷ, juxta alte caput extollentem et quasi regio more eminentem Parnassum, Ne. 2, 29. quod epitheton

monti, pro ὑψηλῷ, ὑψικαρήνῳ, per licentiam poëticam additum.

ὑψινεφής, έος. ὁ. (Φάω) in alto nubes habens et regens. est epitheton Jovis, Ol. 5, 39, ὑψινεφὲς Ζεῦ.

ὑψίπεδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) quod altum solum habet, *hochlandig, (elevated in situation.)* ὑψίπεδον Θεράπνης ἕδος, edita sedes urbis Therapnæ, ubi Castor habitavit, Ist. 1, 43, a τὸ ὕψος, elatio.

ὑψιπετήεις, ήεντος. ὁ ἡ. (Πέτω) alte volans. idem quod ὑψιπέτης. αἰετὸς ὑψιπετήεις, X, 308. ω, 537. et his locis inducti quidam, ὑψιπετῆς αἰετὸς pro ὑψιπέτης scribi jubebant. sed videatur ex Pindaro genitivus pluralis, licet terminatione Dorica pro ῶν, ab ὑψιπέτης, ου.

ὑψιπέτηλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alte expansus, alte patulus. nam τὸ πέταλον simul notat latum et expansum quodvis. δένδρεον ὑψιπέτηλον, N, 437. δ, 458. δένδρεα ὑψιπέτηλα, λ, 587.

ὑψιπέτης, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) alte volans. ab ὕψι, alte, et πέτομαι, volo. sed ὑψιπετής, έος, ὁ ἡ, est a πίπτω, ex alto decidens. sic ὁ εὐπετής, est ὁ εὖ πετόμενος, bene volans; sed ὁ εὐπετὴς est ὁ εὖ πίπτων καὶ συμβαίνων, bene contingens et eveniens. ὁ προπέτης est ὁ προπετόμενος, ante volans, *der voran flieget, (that flies before,)* vel, ante justum tempus volans, sicut passerculi volaturi ante maturitatem suam: et tropice, ὁ προαρπάζων τὸ πρᾶγμα, καὶ παρὰ τὸν καιρὸν παῤῥησιαζόμενος. a quo deinde factum ὁ προπετής, έος, i. e. ὁ θρασὺς, qui ante alios procurrere vult, et occupare aliquid; temerarius, audax. αἰετὸς ὑψιπέτης, M, 201, 219. N, 822. υ, 243. quidam scribi jubent his locis ὑψιπετῆς, per contractionem ex ὑψιπετήεις. sed necesse non est. ὑψιπετᾶν ἀνέμων, Py. 3, 188, alte volantium ventorum, nam agitant nubes.

ὑψίπυλος, ου. ὁ ἡ. (Πέλω) altas portas habens, ab ὕψι, alte. est epitheton magnæ et probe munitæ urbis, ubi supra portas ædificatæ sunt turres ad defendendum, et ad ornatum. Θήβην ὑψίπυλον, in Cilicia, Z, 416. Τροίην, Π, 698. Φ, 544, i. e. μεγάλην, ὡς ἀπὸ μέρους. nam magnas urbes decent quoque altæ portæ, non vero minutas, ne quis his objicere possit τὸ ᾀδόμενον: κλείσατε τὰς πύλας, ἵνα μὴ ἐξέλθῃ ἡ πόλις. et hoc eodem fortasse sensu ponitur τηλέπυλος.

ὕψιστος, η, ον. (Ἔπω) summus, supremus. superlativus ab ὕψι ortus, vel a nomine τὸ ὕψος. Διὸς ὑψίστου, Ne. 1, 90. Ζηνὸς, Ne. 11, 2. ὕψιστον στέφανον, Py. 1, 195. κέρδος, Ist. 1, 74.

ὑψίφρων, ονος. (Φέρω) alta cogitans. ab ὕψι, adverb. alte. ὑψιφρόνων βροτῶν, Py. 2, 94.

ὑψιχαίτης, ου. ὁ. (Χάω) comam alte gestans. δοιοὶ ὑψιχαῖται ἀνέρες, Py. 4, 306, i. e. valde proceri.

ὑψόθεν, (Ἔπω) adverb. ex alto. ὑψόθεν καθῆκεν ἔερσας ἐξ αἰθέρος, ex alto, ex aëre, demisit rores, Λ, 53. ὑψόθεν ἔμβαλε, ex alto injecit, lapidem sublatum manu, M, 383. ὅτε ἐκρέμω ὑψόθεν, cum pependisti ex alto, O, 18. ἐβρόντησε πατὴρ ὑψόθεν, Υ, 57, tonuit de cœlo. ὑψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος, β, 147. sic, ἐκ πέτρης, ρ, 210, ex alta petra defluit aqua. ἐκ νεφέων ἐβρόντησε, υ, 104, i. e. de cœlo, ubi esse alias solent nubes. ἐξ ὀροφῆς, de lacunari, χ, 298. ὑψόθεν βλεφάρων, Ol. 3, 22, i. e. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. ὑψόθεν ἐνέπεσες, Py. 8, 117, illapsus es desuper.

ὑψόθι, (Ἔπω) adverb. in alto. idem quod ὑψοῦ. *in der höhe, (aloft, on high.)* ὑψόθ' ἐόντι Διΐ, K, 16, Jovi in alto habitanti. ὄντε καὶ ὑψόθ' ἐόντα, P, 676, quam quamvis in alto volantem, aquilam. καίεται ὑψόθι, ardet in alto loco, ignis, T, 376.

ὑψόροφος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρω) cujus tectum est altum, i. e. alta domus, vel altum conclave. ab ὕψι, adverb. alte, et ὁ ὄροφος, camera, contectio. ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίεν, sc. Helena, Γ, 423, rediens a muro domum, exceptura Alexandrum. αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον ὑψόροφον, et sermo est de Priamo, Ω, 192. et 317, ὅση ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται, quanta est janua alte camerati conclavis, tanta erat ala aquilæ. ex quo apparet, ὑψόροφος notare conclave, alte structa camera tectum, *hoch oben gewölbet, (with a high vaulted roof:)* et conf. θάλαμος. ὁ δὲ ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρὸς εὐρὺν, β, 337, *in das grosse gewölbe, (into the great chamber.)* ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμου ὑψορόφου ἤλυθεν, δ, 121. ἱκέσθαι οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ πατρίδα γαῖαν, ε, 42. κ, 474, in alte cameratis conclavibus ædificatam domum. hinc est ὁ ὀροφίας, ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μυοθήρας ὄφις, *eine hausschlange die die mause frisset, (a tame serpent which destroys mice.)*

ὑψόσε, (Ἔπω) adverb. in altum. αὐτὰ Ὀδυσσεὺς ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, hæc Ulysses in altum sustulit manu, K, 461, *hub sie in die höhe, (held them up.)* ut sacraturus ea numini. et 465, ἀπὸ ἕθεν ὑψόσε ἀείρας, a se in altum tollens. et 505, ἐκφέροι ὑψόσε ἀείρας, exportaret sublatam rem in altum, non vero extraheret per terram. ὑψόσε ἄχνη σκίδναται ἐξ ἰωῆς ἀνέμου, in altum spuma (maris) spargitur flatu venti, Λ, 307. βόας αὔας (i. e. clypeos) ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, in altum extollentes, M, 138. ὅς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε, qui a nuda terra prohibebat eos, et altius quasi in aliquo lecto cubare eos faciebat, Ξ, 349, nam sermo est de Jove et Junone in Ida concumbentibus, quibus terra extemporaneas largas herbas protrudebat, ne in terra nimis humiliter jacerent. ὑψόσε δ' αὐγὴ γίγνεται ἀΐσσουσα, in altum emicans splendor fit, Σ, 211, et sermo est de facibus noctu procul ardentibus. αὐτὸν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε ἀείρας, eum a terra allevans, Υ, 325. ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα, subsiliebat in altum pedibus, Φ, 269. et 302, τοῦ δ' ὑψόσε γούνατα ἐπήδα, ejus genua in altum saliebant: et sermo est de vadente per aquam subito increscentem. et 307, ὑψόσ' ἀειρόμενος, in altum tollens se fluvius. et 324, ὑψόσε θύων, in altum cum impetu intumescens fluvius. ὑψόσ' ἀνασχόμενος, sc. τὰς χεῖρας, X, 34, manibus alte sublatis. ἵπποι ὑψόσ' ἀειρέσθην, alte attollebant se in cursu concitato, Ψ, 501. ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς, a terra in altum subsiliens, θ, 375, sc. saltator, εἰς ὕψος ἐλαφρισθεὶς, μετεωρισθείς: et notat hoc aduerbium τὸ κοῦφον τοῦ σώματος. θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, ι, 240, ostium ingens (lapideum, quod Polyphemus antro præponere noctu solebat) in altum tollens; ut notentur vires hujus monstri plus quam humanæ. sic et 340. non ægre moliebatur hoc saxum, sed velut leviculam aliquam rem, sublatam portabat. ὑψόσε δ' ἄχνη σκοπέλοισι ἐπέπιπτεν, spuma maris, tempestate orta, incidebat alte scopulis, μ, 238. et 249, τῶν ὑψόσ' ἀειρομένων, in altum sublatorum. et 432, ἐγὼ πρὸς ἐρινεὸν ἀερθεὶς ἐχόμην, pendebam ad caprificum elatus alte. ὑψόσ' ἀειρόμενοι, equi in concitato cursu, extollentes se prioribus pedibus alte, ν, 83. κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, columnæ in altum tendentes et altum attingentes, τ, 38, conf. ibi ἔχω. ὑψόσ' ἐπεντανύσας, χ, 467, in altum extendens laqueum.

ὑψοῦ, (Ἔπω) adverb. alte. νῆα ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, A, 486, navem in continentem terram traxerunt, alte in arenis, *hoch hinauf auf den sand, (high up on the sand.)* ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, δ, 785, alte in aqua, in alta aqua, hanc navem in ancoris tenuerunt. est ergo, collatis his duobus locis, duplex ὑψοῦ, vel duplex τὸ ἐφ' ὕψους ὁρμίζεσθαι τὴν ναῦν. unum est τὸ, ἐπὶ ξηρᾶς, τῆς ὑπερκειμένης τοῦ παραιγιαλίου ὕδατος, ἔνθα ἡ ναῦς ὁρμεῖ καταπλέουσα καὶ παυομένη τοῦ πλοῦ: et hoc factum narratur loco ex A citato, navis ibi in alto littore constituitur. alterum est τὸ, ἐπὶ ὕδατος, ὑπερκειμένου γῆς καὶ ψαμάθων τῶν ἐν τῷ βυθῷ, καὶ ἐν ᾧ βαθεῖ ὕδατι ἡ ναῦς ὁρμίζεται ἀναπλέουσα: et id factum narratur loco ex δ citato, ubi navis in alta aqua ad ancoras statuitur, et ἐν νοτίῳ, i. e. ὑγρῷ, sicut illud erat ἐν ξηρῷ, i. e. ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ξηρὰν αἰγιαλοῦ, *auf dem trockenen ufer, (on the dry beach.)* ergo ὑψοῦ ἐν νοτίῳ dictum est ad differentiam τοῦ ἐπὶ γῆς ὁρμισθῆναι. sic et θ, 55. conf. ὕψι. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, Z, 509, alte caput gerit, equus ille nobilis et alacer; ὑψαυχενεῖ. nam equus κυδιᾷ, οὗ ἡ κεφαλὴ ὑψοῦ αἴρεται, καὶ αἱ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται. sic et O, 266. τὸν ὑψοῦ ἔχοντες, hunc a terra elevantes, N, 201. et 200, ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης, de leonibus, qui auferunt ore suo tenentes raptam capram. ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῇ ὑψοῦ, tabulata affigere super eam navem superne, ε, 164, *oben dran, (aloft.)* putant tamen quidam, post ἐπ' αὐτῇ ponendum esse comma, et ὑψοῦ jungendum cum ὥς σε φέρῃ, ut te portet in altam aquam. sed vix probant. ὑψοῦ πατεῖν, Ol. 1, 185, ubi conf. πατεῖν. notat enim, μὴ ἀποβαλεῖν τὴν βασιλείαν. ὑψοῦ φέρουσι, Py. 10, 108, in altum ferunt, extollunt.

ὝΩ, f. ὕσω. pluo, *ich regne, (I rain.)* rigo, *ich bewässere, (I water.)* fundo humidum, *ich giesse, (I pour.)* imitatur hoc verbum sonum strepentis aquæ cum effunditur aut decidit largiter de cœlo. possit et deductum videri ab ἕω, i. e. πέμπω, mitto, sicut a χέω est χύω: sed præstat, pro radice haberi, per imitationem soni facta. hinc est et μεθύειν, quasi μετὰ τροφὴν ὕεσθαι, post cibum sumtum madefieri vel madescere, quod Latini vocabant comessari, quodque alibi dicitur τέγγεσθαι. ὗε δὲ Ζεὺς συνεχὲς, M, 25, i. e. ὁ ἀήρ. et sic plene dictum: alibi elliptice, ὕει, pluit, sc. Ζεὺς ἢ ἀήρ. et Xenophon in Ἑλληνικοῖς: γέγονε τοῦτο ὕοντος πολλοῦ, factum est hoc pluente multum, i. e. πολλὰ ὕοντος τοῦ Διός. νὺξ ἐπῆλθε κακὴ, ὗε δὲ Ζεὺς πάννυχος, ξ, 457. λέων, ὑόμενος καὶ ἀήμενος, leo, pluvia madefactus et vento frigidus, ζ, 131, χειμαζόμενος, καὶ οὕτως ἐπὶ πλέον ἀγριούμενος, et sic magis efferatus. ὗσε χρυσὸν, sc. Ζεύς, pluit aurum, Ol. 7, 91.

Φ

Φάανθεν pro ἐφάνθησαν, vide sub φαίνω, aliquanto sub medio.

φαάντατος, η, ον. (Φάω) lucidissimus. est superlativus, quasi ab ὁ ἡ φάας, αντος, unde comparativus φαανότερος, superl. φαανότατος, et per syncopen, extruso ο, ἀστὴρ φαάντατος, qui est luciferi stella, ν, 93.

φάγημα, τὸ, **φαγήσια**, τὰ, vide sub Φάγω.

φάγομαι, vide Φάγω, et sub ἜΔΩ, prope medium.

φάγρος, ὁ, vide sequens.

Φάγω (**φήγω**) f. 2. φαγῶ, (Φάω) quod futurum in forma media non dicitur, ex analogia, φαγοῦμαι, sed φάγομαι, γεσαι, γεται, comedo, comminuo ore: *ich esse, ich kaue, (I eat, chew.)* est a φάω, i. e. φονεύω, συντρίβω, κλάω, θλάω. ab hoc verbo est ἡ φηγὸς, fagus: ob vetustam illam βαλανηφαγίαν primorum hominum. etiam ὁ φάγρος, qui ex Cretensium dialecto est ἡ ἀκόνη, nam cos comedit quasi τὰ τριβόμενα, et ipsa simul comeditur ab illis. inde est et ἡ φάτνη, mutato γ in τ, præsepe; quæ et πάθνη per dialectum dicitur; a quo est φατνόω, ad præsepe colloco, præsepi indo; et hinc est τὸ φάτνωμα ὀδόντων, *die kinnlade, (the lower jaw;)* et dentes dicuntur ἐκφατνίζεσθαι, i. e. ἐξάγεσθαι ἐκριζούμενοι. οὔπω τόνδε κύνες ἔφαγον, Ω, 411, τόνγε ἐν πόντῳ ἰχθύες, ξ, 135. ω, 290. τῶν ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα, ο, 372, ubi deest præpositio ἐκ, et deberet esse ἐκ τούτου, sc. ἔργου, 371, sed pluralis exprimit τὴν τοῦ ἔργου αὔξησιν, incrementum rei familiaris istius: *ich habe meinen unterhalt davon genommen, und ehrlichen leuten was mitgetheilet, weiter nutze ich es für mich nicht, (I have supported myself with it and distributed some among respected people, and I have no farther use for it.)* ἐπεὶ ἔφαγες ἀνδρόμεα κρέα, postquam comedisti humanas carnes, ι, 347. et 232, αὐτοὶ τυρῶν αἰνύμενοι ἐφάγομεν, ipsi de casibus sumentes edebamus. ἑταίρους, οὓς ἔφαγε Σκύλλη, μ, 310. εἴ κε ὑμεῖς γε φάγοιτε, si quidem vos comederetis, absumeretis, bona mea, β, 77. ὅστις λωτοῖο φάγοι καρπὸν, ι, 94. et 202, μήπω τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθοιτο, ne quis de loto edens oblivisca tur reditus in patriam. ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε, ω, 255, si lotus sit et comederit: tunc enim forma corporis maxime est vegeta. ὄφρα φάγῃσι, pro φάγῃ, ut edat Demodocus, θ, 477. sic, ἰχθὺς, Φ, 127. πιεῖν φαγέμεν τε, pro φαγεῖν, κ, 386. ο, 377, π, 143. αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλεαι ἢ δόμεν ἄλλῳ, ρ, 404, ubi πολὺ pertinet ad βούλεαι, et deest μᾶλλον. ξεινήϊα πολλὰ φαγόντε, δ, 33, nos ambo qui comedimus multos hospitales cibos. ἔφαγόν σε, comederunt te dii, O Pelops, Ol, 1, 81. cæterum τραγεῖν durius sonat quam φαγεῖν, sicut τράγος quam φάγος. τὰ φαγήσια erant feriæ conviviales. τὸ φάγημα, cibus. ὁ φακὸς, οῦ, lens: sed ἡ φακῆ, ῆς, est puls ex lentibus: a φάγω.

φαέθω, (Φάω) clare luceo et splendeo. ἠέλιος φαέθων, Λ, 734. ὁ λαμπρὸς, in oppositione ad diluculum primum. sic, ε, 479. λ, 16, clare splendens sine nubibus: nam ad participium pertinet ἀκτίνεσσιν. τ, 441. χ, 388, et sic etiam calidus. hinc et altera filiarum Solis vocatur ἡ Φαέθουσα, μ, 132, altera ἡ Λαμπετίη, a λάμπω.

φαεινὸς, ἡ, όν. (Φάω) lucidus, clarus. *glänzend, leuchtend, hell, (glistening, lucid, bright.)* κρητῆρα φαεινὸν, craterem splendide politum, Γ, 247. ο, 121. ζωστῆρα φοίνικι φαεινὸν, Ζ, 219. Η, 305, cingulum puniceo colore fulgidum. sic, λόφος φοίνικι φαεινὸς, Ο, 538, i. e. λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι, crista galeæ, recens puniceo colore fulgens. et, ἱμὰς, ψ, 201. ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ, veste candida splendida, Γ, 419, i. e. λεπτῷ, διαφανεῖ, et sermo est de Helena: *einem sehr feinen weissen oberkleide, (a very fine white upper garment.)* sic, πέπλου φαεινοῦ, Ε, 315, de Veneris veste candida. τάπης φαεινὸς, Κ, 156, quem dormiens humi Diomedes sub capite habebat. χαλκὸς, Μ, 151, de lorica. et 401, τελαμῶνα, lorum, quo clypeus portatur, splendidum. ἀπὸ θρόνου, Λ, 644. sic, ἐπὶ, Σ, 422. η, 169. γωρυτὸς, vagina arcus, splendida, φ, 54. ζῶμα, cinctura splendida, ξ, 482, et vides, hoc adjectivum in genere notare pulcrum, gratum, in oculos cum voluptate incurrens, spectabilis. φαεινὸν πῦρ, lucens ignis, Ε, 215. δόρυ, hasta probe polita, Ζ, 32. Λ, 253. sic, δουρὸς φαεινοῦ, Ψ, 821. τ, 453. et, δουρὶ, Δ, 496. Ε, 611. Ξ, 461. Ο, 429. φαεινοῦ κασσιτέρου, albi stanni, Ψ, 561. φαεινῷ σακεϊ, Θ, 272. θρόνῳ, ε, 86. φαεινῶν σακέων, Ν, 342. φαεινοὺς πλοκάμους, Ξ, 176, de Junone, ornante se; cincinnos nitentes et pulcros: aut fortasse de colore, ὑπερξανθίζοντας, flavos valde. φαεινὴ πήληξ, splendida galea, Ν, 805. Π, 104. σελήνη, Θ, 551. μάστιξ, scutica, Κ, 500, quæ est vel στιλπνὴ, alba et splendida, vel λεπτὴ, tenuis: nam φαεινὸν sæpe notat τὸ λεπτὸν, sæpe in genere pulcrum, proprie vero candidum et fulgens. ἀσπὶς, scutum, Γ, 357. Ε, 437. Η, 251. τρυφάλεια, galea, Κ, 76. κόρυθι φαεινῇ, galea, Χ, 314. ἠοῦς φαεινῆς υἱὸς, δ, 188, ubi pulcræ matris pulcer filius. ἐσθῆτα φαεινὴν, vestem candidam, ζ, 74, non quidem nunc, nam est lavanda; sed in statu suo naturali, antequam erat sordibus inquinata, et in statu post lotionem: simul innuitur τὸ λεπτὸν ejus καὶ ἀξιοπρεπές. et 316, μάστιγι φαεινῇ, quam habet virgo regia. μέρμιθι ἀργυρέῃ, κ, 23, i. e. μίτῳ λαμπρᾷ διὰ τὸ ἀργύρεον. φαεινὴν πήληκα, Ν, 527. ἀσπίδα, Π, 704. Χ, 97. ἄντυγα, Σ, 479. μάστιγα, Τ, 395. Ψ, 584. περόνην, τ, 256. θύρην, χ, 201. θύραι, ζ, 19. κ, 230, 256, 312. φ, 45. θύρας, Ξ, 169. φαεινὼ ὄσσε, Ν, 3, 7, 435. Ξ, 236. Π, 645. Φ, 415, ubi confer πάλιν. et oculi non dicuntur sic, ut δόρυ dicitur φαεινὸν, sed quia lucis causa corpori sunt, *sie sind des leibes licht, und die ursache des zu empsindenden lichtes, (they are the light of the body, and the cause of our perception of light;)* unde et ipsi dicuntur lumina, φάεα. ergo oculi lucidi. præterea tamen puritas candoris in oculo et splendor naturalis, valde decet. φαεινότερον θώρηκα αὐγῆς πυρὸς, Σ, 609, thoracem, fulgidiorem splendore ignis. φαεινὸν ἄστρον ἐν ἡμέρᾳ, Ol. 1, 9.

φαείνω, (Φάω) luceo, lucem præbeo. est a φάω, luceo, per paragogen: unde est φαεινός. a φάω est æolice φαύω, unde ἡ φαῦσις: et τὸ φάος, unde est ἡ Πασιφάη: et τὸ φάλιον, i. e. λαμπρόν. transitiva notio verbi maxime apparet, σ, 307, λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν, ὄφρα φαείνοιεν, tres focos ad lucendum ardentes statuerunt in conclavi, ut lucem facerent isti foci. et 342, αὐτὸς παρὰ λαμπτῆρσιν ἐιστήκει, φαείνων, constitit ad illos focos portatiles, ut lucem aleret et claram esse curaret. sic de sole, φαείνω, μ, 383, ubi præsens, certitudinis causa, est pro futuro, lucem præbebo in regione inferorum. et 385 σὺ μὲν φάεινε, tu quidem lucem fac. sic et, ἵν' φαείνῃ, γ, 2, ut lucem præberet.

φαεννὸς, ἡ, όν. (Φάω) lucidus, clarus. iden ac φαεινὸς, nam Iota crebro transit in ν. φαεννῆς ὀπὸς, Py. 4, 505, claræ vocis. ἠοῦς, Ne. 6, 88. φαεννὰν νῆσον, Ne. 4, 80, splendidam et nobilem insulam. φάενναῖς ἀρεταῖς, Ne. 7, 75. ἐν θυσίαις, Ist. 5, 38. φαεννότατον ὄμμα, Py. 5, 75, perspicacissimus oculus, vel, beneficentissimus; nam oculus lucens est antiquis benevolentia. et omisso ν, φαενὸν αἰθέρα, Ol. 7, 122, i. e. λαμπρόν. huc pertinet et φιαρὸς, ὰ, ὸν, splendescens, nitidus, turgidus cum candore aliquo. sic ὄμφαξ dicitur φιαρὰ, Theocr. 11, 21, et allegorice ibi primæ mammæ puellares candidæ et turgescentes intelliguntur. Vide sub φαίνω.

φαεσίμβροτος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) mortalibus lucens, ὁ φαέθων βροτοῖς. est epitheton solis, a quo omnia animalia lucem, et quæ inde sequuntur, accipiunt. Ω, 785. κ, 138, 191.

φάζω, vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

φαιδιμόεις, όεσσα, όεν. (Φάω) illustris, lucens, candidus, pulcer: alacris, clarus. φαιδιμόεντες Ἐπειοὶ, Ν, 686, et in viris militaribus simul respicitur ad arma eorum coruscantia. καὶ λαμπρὰν πανοπλίαν.

φαίδιμος, η, ον. (Φάω) idem. est a nomine substantivo, τὸ φαῖδος, εος, splendor, quod est a φάω, lucere facio. unde est et φαιδρὸς, ὰ, ὸν, et nomen pr. ὁ Φαῖδρος, et ἡ Φαίδρα, quod est per syncopen pro φαιδηρός. etiam nomen pr. ὁ Φαίδων. φαίδιμος Αἴας, i. e. περιφανὴς, nobilis, clarus, lucens late, Ε, 617. Η, 189. Λ, 496. Ο, 419. Ρ, 284. Ψ, 779. Ἕκτωρ, Δ, 505. Ζ, 472, 466, 494. Η, 91. Μ, 462. υἱὸς τοῦ, Ζ, 144. Ρ, 288. Φ, 97, 152. γ, 189. π, 395. τ, 31. χ, 141. ω, 242, 525. ἥρως, Σιδονίων βασιλεὺς, δ, 617, ubi dubium, an φαίδιμος sit nomen proprium. alii hunc regem vocant Σώβαλον, alii Σέθλωνα. ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ, in humero conspicuo et in oculos incurrente et præstante, *ansehnlichen, (conspicuous,)* λ, 127. ψ, 275. φαίδιμα γυῖα, *ansehnliche gliedmassen, (handsome limbs,)* Ζ, 27. Θ, 452. Κ, 95. Ν, 435. Π, 805. Ψ, 63, 691. φαίδιμον υἱὸν, β, 386. ξ, 164. ο, 2. φαίδιμε Ἀχιλλεῦ, Ι, 434. Φ, 160, 583. Χ, 216. ω, 76. Ὀδυσσεῦ, κ, 251. λ, 99, 201, 487. μ, 82. φαίδιμον ὦμον, de Pelope, candentem et lucentem humerum, quia ex ebore, Ol. 1, 41. φαιδίμην πρόσοψιν, Py. 4, 50, eximiam faciem, φαιδρὰν, alacrem, καὶ εὐπρεπῆ. φαιδίμην κόμην. sc. gigantum, Ne. 1, 103. φαιδίμας ἵππους, Ol. 6, 22.

φαῖδος, τὸ, **φαιδρὸς**, ὰ, ὸν, vide supra.

φαίνω, f. ανῶ. (Φάω) apparere facio, ostendo, clarum facio. est contractum quidem a φαείνω, sicut ab ἀείρω fit αἴρω; sed significatio non plane est eadem. Atticis τὸ φαίνειν sæpe ponitur pro ποιεῖν, facere, reddere. et sic etiam poëta sæpe. cæterum pro φαίνω dicitur ionice etiam φάννω, apud Herodot. III, 36, sicut iidem dicunt φαεννὸς pro φαεινὸς, mutantes Iota in ν. Ζεὺς ἔφηνεν (aor. 1. a.) ἡμῖν τόδε τέρας, Β, 324, 318. et 353, σήματα φαίνων, signa ostendens. nam φαίνω est, εἰς φῶς πέμπω, φαίνομαι autem εἰς φῶς πέμπομαι. sic et θεὸς νῶϊν ἔφηνε τόδε, ο, 168. εἴ τις μοὶ ὁδὸν φήνειε, si quis mihi viam et iter meum ostendere velit, μ, 334. ἠτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας, precabamur

deum, ut ostenderet nobis signum, γ, 173. οἵην ἐπιγουνίδα φαίνει, quale femur videri facit, σ, 73. τέρας τινὶ τόδε φαίνεις, ubi de signo audito est sermo, υ, 114. et 309, μή τις ἀεικείας φαινέτω, ne quis injurias exhibeat, *niemand bezeige sich ungebürlich und unanständig, (let none behave rudely and uncivilly.)* loco illo Γ, 212, legi jubent critici, ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ἔφαινον, cum ostenderent illi homines sua verba et cogitata omnibus: pro quo Eustathius legit ὕφαινον. sed prior lectio videtur h. l. aptior. ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, *wilst deine geschicklichkeit entdecken, (thou desirest to show thy skill, cleverness,)* Θ, 237, φανεροῦν, ἐμφανῆ ποιεῖν. εἰσόκε σοὶ φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν, donec tibi dii exhibeant dignam uxorem, ο, 26, *bis dir die eine würdige gemalin zuweisen, (till they give thee a suitable wife.)* μετὰ πρώτοις φάνεσκε, Λ, 64, i. e. ἔφαινεν ἐν πρώτοις, inter primos ostendebat se; et est aor. 2. a. Ionica terminatione et forma. sic, γαῖα μέλαινα φάνεσκε, λ, 586, de Tantalo aquam frustra captante, fundus ater apparebat ei. πᾶσα ἔντοσθε, ὑπένερθε, μ, 241, 242, tota Charybdis intus et in imo suo fundo apparebat; ut ergo utraque phrasis sit eadem. Ἑλένῃ δὲ θεοὶ γόνον οὐκ ἔτι ἔφαινον, δ, 12, nam Helenæ dii prolem non amplius in lucem proferebant. αἵ κεν ἔφαινον, nam ancillas vetuisti præire, quæ alias tibi lucem præberent, τ, 25, *die sonst dir leuchteten, (who used to light thee:)* ubi ergo in sensu omnium primo ponitur, coll. 24. νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε, Σ, 295, *äussere dergleichen gedanken ja nicht mer, (cease to utter such sentiments,)* πρόφερε, ostende: si cogitas talia, saltem ne profer. sed imperf. sine augm. Θ, 499, φαῖνε δ' ἀοιδήν, protulit cantionem, *liess ein lied hören, (sung a song,)* ubi ergo et de auditu: ex occulto mentis suæ in cognitionem hominibus dedit apertum: primum cogitans, deinde ἐκφήνας. possit tamen h. l. et intelligi pro, σαφῶς ᾔειδεν, canebat distincte, ut totum probe perspiceretur: nam φῶς λόγου est ἡ σαφήνεια. φαῖνε δὲ μηρούς, et nudabat, apparere faciebat, femora sua, σ, 66, coll. 67, 73. Ζεὺς, σήματα φαίνων, παραίσια, Δ, 381. ἐνδέξια, Ι, 336. ἔκτυπε, σήματα φαίνων, φ, 413. χρύσειοι κοῦροι, αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες, φαίνοντες (κατὰ vel διὰ) νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσι, η, 102, statuæ juveniles inauratæ, habentes in manibus faces ardentes, ut luceant convivis noctu in conclavi et domo, *sie leuchteten den gästen im saale, (they lighted the guests in the hall.)* hinc dicitur ὁ φανὸς et πανὸς, fax lucens, et τὸ φανίον ἢ φανάριον, facula ardens: et erat proprie lignea, ex ligno facillime flammam concipiente et alente. si strues lignorum noctu lucet nautis procul, dicitur ὁ πυρσὸς, qui erat δέσμη κληματίδων, *ein reis-gebund, (a bundle of twigs;)* dicitur tamen et πανὸς, mutato φ in π. forma media et passiva est intransitiva. φαίνεται αὐγὴ, Β, 456. conspicitur fulgor ignis. νίκη μὲν δὴ φαίνεται Μενελάου, victoria sane Menelai manifesta est, Γ, 457, incurrit in oculos. nam hoc verbum hoc sensu βεβαίωσιν μάλιστα δηλοῖ: φανερὰ καὶ ἐκφανής ἐστι ἡ νίκη αὐτοῦ. νέφος μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνεται, Δ, 278, nubes pice nigrior apparet ei. sic, ἐρεβεννὴ ἀὴρ, Ε, 864, nigra caligo in nubibus post æstum diurnum conspicitur, *eine gewitterwolke, (a thunder cloud:)* et post, καύματος ἐξ, est comma. ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα (ὑμέτερα) φαίνεται, δ, 695, φανερώτατος καὶ φανερώτατά ἐστι. ἔκβασις ἁλὸς θύραζε οὔπη, egressus ex mari conspicitur a me nusquam, ε, 410, *ist nirgends zu sehen, (is no where to be seen.)* ὅτε οἶον ἀπ' ἄλλων, ι, 192, quando conspicitur et ostendit se solum præ aliis; et sermo est de cacumine montis alicujus, eminens sic, ut nullum quasi aliud conspici queat. πῶς ὑμῖν ὅδε φαίνεται εἶναι εἶδός τε μέγεθός τε, λ, 335, quomodo vobis forma et magnitudine in oculos incurrit iste vir. δμωάων ἥτις σοι ἀρίστη εἶναι, quæ tibi apparet optima esse, ο, 25, nec in sensu dubio accipiendum id verbum, sed certissimo. et 516, οὔτι θαμὰ μνηστῆρσι, non crebro procis se conspiciendam dat Penelope, *lässet sich selten vor ihnen sehen, (seldom suffers herself to be seen by them.)* μνηστῆρσι πᾶσι φαίνεται ὄλεθρος, τ, 557, nam procis omnibus ostenditur et portenditur mors. ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον, postquam hoc certamen ostenditur cum certaminis præmio, φ, 73, 106, εἰς φῶς ἔκκειται, ὁποῖα τὰ ἐν τοῖς ἀγῶσι προκείμενα ἔπαθλα. αὐγαὶ φαίνονται, de Sirio astro, Χ, 28, radii ejus clari ostendunt se præ aliis stellis. θεοὶ φαίνονται ἡμῖν ἐναργεῖς, dii conspiciendi dant se nobis clare, η, 201, *erscheinen uns, (appear to us.)* οὐ γὰρ πάντεσσι θεοὶ, π, 161, non omnibus dii in conspectum se dant. κίονες ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς, columnæ conspiciuntur oculis meis quasi ignis ardentis, sc. obsitæ et oppletæ flamma, τ, 39. ὅστις φαίνηται ἄριστος, quicunque conspiciatur præstantissimus, ξ, 106. ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ, apparebat ei, Β, 5. Κ, 17. Ξ, 161. ι, 318, 424. λ, 229. Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη, Η, 325. Ι, 94. ω, 52, re ipsa ostenderat se optimum consilium ejus. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον, Μ, 416, et magnum illis et difficile ostendebatur negotium. sic, αὐτῷ, χ, 149, *er sahe ein schwer stück arbeit vor sich, (he saw that he had an arduous task before him.)* Ἄρης φαίνετο ἰὼν εἰς οὐρανὸν, Mars conspiciebatur oculis abiens in cœlum, i. e. nubes densissima, orta pugnantibus, Ε, 867. πυρὰ, ignes conspiciebantur, Θ, 557. et 552. ἄστρα. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη, φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν, inde conspici poterat tota Ida et Troja et castra Græca, Ν, 13, 14. νέφος δὲ οὐ φαίνετο πάσης γαίης, Ρ, 372, nubes nulla apparebat neque in planitie omni nec in montibus: et deest ὕπερ, *es lies sich kein wölkchen uber der ganzen ebene sehen, (not a cloud was to be seen over the whole plain.)* φαίνετο δὲ, sc. ὁ χρὼς, cutis apparebat et nuda erat, Χ, 324. τότε δὴ ἀρετὴ ἑκάστου, Ψ, 375, tunc sane virtus cujusque ostendebat se, et elucebat. καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων, etiam inde ostendebat se et apparebat reditus incolumis, δ, 519. αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον, ei nunquam ostendebat se palam et contra, ζ, 329, *sie lies sich vor ihm seben als wiedersacherin, (she appeared before him as adverse.)* ἐπεὶ οὐκέτι πομπὴ, κ, 79, nam jam nihil apparebat, nos comitatu aliquo bono deductum iri in patriam. οὐδέ τις ἄλλη γαιάων, nec ulla alia tellus conspiciebatur, præter cœlum et mare, μ, 404. ξ, 302. ἐφαίνετο γὰρ, οὔ σφιν κέρδιον εἶναι, apparebat enim, non proficuum fore id sibi, ξ, 355, *sie sahen ein, es sey ihnen unnütz weiter zu suchen, (they perceived that it would be useless to seek farther.)* θεὸς, προπάροιθε αὐτοῦ θαρσύνων, ω, 447, deus conspiciebatur, coram eo stans et cohortans eum. οὐκ οὖροι πνείοντες φαίνοντο, δ, 361, non venti secundi spirantes exoriebantur; ut ergo in genere de præsentia sensibili ponatur verbum. ἀλλοειδέα φαινέσκετο (ionice pro ἐφαίνετο) πάντα ἄνακτι, ν, 194, apparebant ei omnia velut mutata figura, *es erschier ihm alles anders, (every thing appeared different to him.)* χαλεποὶ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, Υ, 131, difficiles sunt dii, conspici sua forma aperta, conf. θεοί. ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι, (infin. f. 2. med.) μ, 230, inde enim eam exspectabam primum apparituram, sc. Scyllam, *werde von daher sich sehen lassen, (would appear in that direction.)* οἴῳ φαινομένη, soli ei apparens, Α, 198, nam illa Ἀθήνη erat ipsa ratio sanior Achillis: nemo autem pervidet cogitationes alterius. præterea, ex mente poëtæ, pertinet Achilles inter eos, quibus loquitur δαίμων τις, sicut postea Socrati. sic et Ulysses fingitur talis. ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι, simul cum aurora conspicua, λαμπομένῃ, φαινούσῃ, Ι, 614. Λ, 684. Ω, 600. δ, 407. ζ, 31. ξ, 266. ο, 395, *sobald die morgenröthe sichtbar wird, (as soon as the dawn appears.)* οὐδέ μιν ἔληθεν ἠὼς φαινομένη, non eum fefellit aurora apparens, Ω, 13. ἕταρον τὸν ἄριστον φαινομένων, socium fortissimum ex iis qui se ostendunt et operam suam offerunt, Κ, 236, coll. 227—232, ubi nominantur ii, qui ostenderant se, *die sich darstelleten, (who presented themselves.)* τέλος δ' οὔπω τι πέφανται, effectus enim nondum ullus apparuit, Β, 122, *es zeiget sich gar kein nutzen davon, (there appears to be no benefit from it:)* est tertia sing. perf. pass. quæ sæpe τὸ ν radicale suum in verbis in αίνω desinentibus retinet ionice. sic, ἐξήρανται ἡ χεὶρ, arida facta est manus, a ξηραίνω: κατῄσχυνται οὗτος a καταισχύνω, pudore affectus est ille: μεμίανται ὁ τόπος, inquinatus est locus, a μιαίνω, etc. sic, Π, 207, νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον, nunc apparet magnum prœlii negotium. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, Α, 200, nam venerabiles ei oculi conspiciebantur; oculi nimirum Minervæ, majestatis et venerationis pleni, δυσαντίβλεπτοι τῷ Ἀχιλλεῖ ἐφάνησαν οἱ τῆς Ἀθηνᾶς ὀφθαλμοὶ, i. e. nihil poterat contra rationem saniorem suam obvertere, μή τινα ἔχων ἀντιλογίαν. et est tertia plural. aor. 1. pass. pro ἐφάνθησαν, ubi terminatio ησαν æolice mutata est in εν, et α intersertum quasi a verbo φααίνω, abjecto augmento. simul hoc insertum α notat moram quandam et intentionem animi in cogitando. eadem terminatio est in τύφθεν pro ἐτύφθησαν, ἄγερθεν, κόσμηθεν, ἔτμαγεν, etc. ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ἠὼς, pro ἐφάνη, cum appareret, conspiceretur, aurora, Α, 477. Ω, 788. β, 1. γ, 404. δ, 306. ρ, 1. sic, δεκάτη, decima aurora orta est, Ω, 785. μυρομένοις ἐφάνη ἠὼς, Ψ, 109, lugentibus illis. ὀδυρομένοισι, ψ, 241, flentibus apparuisset sane. μέγα σῆμα, Β, 308, magnum signum apparuit inde; nam latuerat sub altari, unde prorumpens ἐξεφάνη: hinc 309, Ζεὺς ἧκε φόωσδε, misit in lucem, coll. 318, 324. μέγα ἔργον Ἄρηος, Α, 733. λῖς, leo in conspectum venit, Ο, 275. σοὶ τελευτὴ βιότου, Π, 787. Η, 104, tibi finitio vitæ apparuisset, quasi dies ultimus. ὡς τὼ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην, sic illi duo Trojanis desiderantibus in conspectum venerunt, et quasi sidera fausta exorti sunt, Η, 7. ὄρεα σκιόεντα ἐφάνη, caliginosi montes procul conspecti sunt a navigante, ε, 279. η, 268. σμερδαλέος αὐταῖς, conspectus est ab illis mulieribus horribilis, nudus et fœdatus vir, ζ, 137. ἀσπάσιοι ἑτάροις ἐφάνημεν, ι, 466, *wir kamen ihnen zu gesichte, (we were perceived by them.)* ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης, π, 181, alius mihi jam et totus mutatus mihi in conspectum venis. φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, pro ἐφάνησαν, σ, 67, ostensi sunt ei, i. e. ab eo, vel ejus lati humeri. ἐπεὶ καὶ φανῇ ἠὼς, quando ostensa fuerit et apparuerit aurora, Ι, 705. ὅταν σέλας πυρὸς φανείη ναύταις, quando fulgor ignis appareat nautis, Τ, 375. μὴ οἰκία σμερδαλέα φανείη, ne domicilia horribilia appareant et retegantur, Υ, 64, et sermo est de motu terræ, et inferis. πάντα καλὰ νέῳ θανόντι, ὅ, τι φανείη, juveni mortuo in pugna et cæso omnia pulcra sunt, quodcunque videri possit de corpore ejus, Χ, 73, ubi oppositio fit inter juvenem cæsum jacentem, et inter senem occisum laceratumque a canibus: et mens est, adolescentem in pugna cadentem laudari tamen et honesta omnia in corpore ejus videri; at senem, domi suæ occisum et fœdatum deinde a canibus, fœdum et summopere miserandum judicari. ἠὼς ὅτε δῖα, Ω, 417, quando divina auro-

ra apparet, Ω, 417. et ε, 394, ὅταν βίοτος πατρὸς ἀσπάσιος παίδεσσι, cum incolumitas patris jucunda liberis apparet: quibus locis quidam legunt φανήῃ, ut ει mutatum sit in η, pro φανείη, ex Ionismo quæsito. ὥς ἂν ἀεικέλιος μνηστῆρσι φανείης, ut procis videaris turpis, ν, 402. ὥς κε ἀσπαστὸς φανείη πᾶσι, ψ, 60, quod gratus omnibus in conspectum venturus esset, *dass er willkommen erscheinen würde, (that his appearance would be gratifying.)* et 233, ὅτε ἂν γῇ νηχομένοις φανείη, conspicitur a natantibus. Τρώεσσι φάνηθι, appare iis, Σ, 198. Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω, extra domum aliud signum Jovis edatur; ubi est in generali notione sentiendi, υ, 101, coll. 105, et est imperat. a. 2. pass. ὡς ἐνόησεν αὐτὸν ἐνὶ προμάχοισι φανέντα, cum animadvertit eum inter primos pugnatores apparentem, Γ, 31. ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς, apparens sociis amabilis, ι, 230. Ὀδυσῆϊ φανεῖσα, π, 159, *da sie ihm erschien, Minerva, (when she [Minerva] appeared to him.)* et 410, μνηστήρεσσι φανῆναι, ostendere se procis, in conspectum eorum prodire. sic et σ, 159, 164. et cum Attica paragoge, φανήμεναι, Ι, 240, ut appareat et exoriatur aurora. ab hoc verbo est et φανερὸς, conspicuus, manifestus, apertus. φαῖνεν (ἔφαινε) protulit in lucem, Ne. 5, 10. et 32, φαίνουσα πρόσωπον, videndam exhibens faciem, ostendens apertam. φαινέμεν, pro φαίνειν, Py. 4, 303, notum facere ubique, proferre. ἔφανας, dorice pro ἔφηνας, aor. 1. ostendisti, Ist. 4, 4, ubi metri lex respuit aoristum sec. ἔφανες. φαίνεταί ἐμοὶ ἄπιστον, Py. 10, 78, videtur mihi incredibile. οὐ φαίνεται, non apparet, non conspicitur, non sentitur, *wird nicht erkannt und empfunden, (is not recognised and felt,)* Py. 12, 51. φαινομένην εἰς ἄτην, in damnum conspicuum et manifestum, Ne. 9, 49. φάνη, Ol, 1, 118. 9, 145. φάνεν, pro ἐφάνησαν, Ol. 10, 101. Ist. 1, 38. φανεὶς χρυσὸς ἐν χερσὶ μισθῷ, Py. 3, 98, conspectum aurum in manibus suis pro mercede. φανέντος ὄρνιχος, Ist. 6, 77. φανέντα, Ol. 13, 47. φανείη κε, Ne. 4, 50. πέφανταί τε, inventus est, apparuit, Py. 5, 153. Ne. 6, 25, tertia sing. perf. pass. cujus prima concipi debet πέφανμαι, ανσαι, ανται, a perf. a. πέφαγκα. τὸ φάνος, εος, lux. μέγα βροτοῖς φάνος, Ἀσκληπιὸς, Aristoph. Plut. 640. sed ὁ φανὸς, οῦ, fax. et φανὸς, ἤ, ὸν est φανερὸς, apparens, lucens. præterea φαίνειν alibi notat et, indicare judici, accusare, deferre: unde est συκοφαντεῖν, ficus indicare: et ὁ συκοφάντης, ου. et φανῶν (particip. fut.) detegere cupiens aliquid quod deferre ad judices possit, Aristoph. Ach. 908, coll. 904. et 912, φαίνω, *ich gebe an beym gerichte, (I accuse before a tribunal.)* et 914, defero. et 917, 936.

φαιὸς, ά, ὸν, vide sub μέλας.

φακέα, ἡ, φακῆ, ἡ, φάκινος, η, ον, φακὸς, ὁ, vide sub ἀνήκεστος, et Φάγω.

φάκελλος, ὁ, φάκελος, ὁ, vide sub συννέω.

φαλαγγηδὸν, (Πάλλω) adverb. ordinate in manipulos vel turmas. est enim militiæ vox. οἵγε προχέοντο φαλαγγηδὸν, Ο, 360, illi in anteriora ruebant ordine juncto.

φαλάγγιον, τὸ, vide sequens, et sub ἕρμα.

φάλαγξ, αγγος. ἡ. (Πάλλω) proprie est, lignum teres longum, quo subjecto naves vel deducuntur vel subducuntur, et in navali fulciuntur, *ein lang rund holz als eine walze, (a cylindrical piece of wood, a roller.)* et hæc notio est prima, vocis a πάλλω vibro, ortæ: nam antiquissimi pugnaverant ξύλοις καὶ ῥόπαλοις καὶ κορύναις. conf. οὐλαμός. deinde per tropum, deductum ab antiquissimo mortalium contra se furentium telo, notatur στρατιωτικὴ παράταξις, ordo militaris, legio densa. Αἴας Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, eorum perrupit ordines et aciem stantem, Ζ, 6, *brach unter sie ein, (broke their ranks.)* σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, Λ, 90, sua fortitudine perfregerunt ordines; et hoc ῥήξασθαι vel ῥῆξαι est, διακόψαι συνασπισμὸν ἀντιμάχων, hinc est ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui perrumpit aciem hostilem. sic Ν, 718, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας, i. e. multos Trojanorum in acie stantes occidebant. et Ο, 408, ῥηξάμενοι, *trennende die glieder der feinde und die geschlossene ordnung, (breaking the close ranks of the enemy.)* quod alio verbo dicitur Π, 394, ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, i. e. ἔῤῥηξε, perrupit, et exclusit a reditu. σιδηρείη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας, Η, 141. κίνυντο φάλαγγες, movebantur copiæ, Δ, 332, circa quem locum nota, quod αὐτῆς pertineat ad Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. et h. l. additum, νέον συνορινόμεναι, recens collectæ. confer tamen ad hunc locum πολέμος. et 281, ἐς πόλεμον (ad pugnam) πυκιναὶ (densæ) κίνυντο φάλαγγες κυάνεαι, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι: nam gregariorum militum arma non sunt παμφανῶντα, collucentia tota, sicut nobilium; sed sunt subfusci coloris: hinc dicuntur κυάνεαι. et 427, ἐπασσύτεραι κίνυντο νωλεμέως πόλεμόνδε. ἐκίνηθεν (ἐκινήθησαν) δὲ φάλαγγες, promotæ sunt, Π, 281. ὑπ' αὐτῷ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες, Ε, 93, turbabantur, commiscebantur et agitabantur. sic, ὅθι πλεῖσται, Λ, 148. Ο, 448. πρὸ ἕθεν κλονέοντα, ante se turbantem ordines, Ε, 96. πύματος ὤτρυνε, i. e. οὐραγὸς ἦν, *er schloss hinten, (he brought up the rear,)* Δ, 254, conf. πύματος. ἐπεί κε ἐποτρύνητον ἁπάσας, si omnes ordines cohortati fueritis, incitaveritis vos ambo, Ζ, 83. ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας, Ν, 90, accedens ad copias, facile concitavit eas ad fortiter pugnandum. sic, ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, Ρ, 285, facile dissipavit ordines. τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας, Θ, 279. sic, ἔγχεϊ, Τ, 152. hasta perdentem. νέων δ' ἀλάπαξε φάλαγγας, Λ, 503, juvenum vastabat et exhauriebat ordines. et 215, Ἀργεῖοι ἐκαρτύναντο, firmiter stare fecerunt ordines suos. sic et Μ, 415. et Π, 563, ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν, cum ex utraque patre constituissent aciem. Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας, arcuit, cohibuit, Γ, 77. Η, 55, ne pugnarent. ἵνα ἵσταντο φάλαγγες, ubi stabant ordines, Β, 558. ἀμφὶ Αἴαντας, Ν, 126. ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο, Ε, 591. εὖτε ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν, postquam primum congressæ ad pugnam fuerint acies, Τ, 158. ὅτε δὴ πυκιναῖς ἐνέκυρσε φάλαγξι, postquam in densos occurrit ordines, Ν, 145. etiam ὁ ἀράχνης apud recentiores dictus est ἡ φάλαγξ, ut in Platone comico: ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσιν ἀραχνίοις λεπτοῖς, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. et τὸ φαλάγγιον, est tela araneï. et ista ζωΰφια ὑπὸ ὀρόφοις ἀραχνώμενα sic dicta sunt, quia ossa digitorum humanorum etiam dicuntur φάλαγγες, quorum internodiis similes sunt araneorum pedes. deinde et ἡ λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ, illud jugum, ex quo dependent lances libræ.

φαλακρὸς, ὁ, vide sub ΚΆΡΑ.

φάλαρα, ων. τά. (Φάω) sunt eadem, quæ οἱ φάλοι in galea: τὰ ἐπὶ τῇ περικεφαλαίᾳ κόσμια. ἐβάλλετο αἰεὶ κάτ' (pro κατὰ) φάλαρ' εὐποίητα, Π, 106, ubi sermo est de Ajace, cujus cassis assidue percutiebatur a telis hostium: et δὲ ibi est, enim. alibi et αἱ παραγναθίδες καὶ χαλινὰ ἵππων sic vocantur, quæ et scribuntur τὰ φάληρα.

φάλαρος, η, ον, vide sub φαλὸς, albus.

φάληρα, τὰ, vide sub φάλαρα.

φαληριάω, f. άσω. (Φάω) albesco superne, λευκαίνομαι, in specie spuma. *ich werde oder bin oben weiss, (I become, or am, white at top.)* est a φάλαρος, albus. κύματα φαληριόωντα, Ν, 799, fluctus albentes, ut color fluctuum supernus notetur; εἰσὶ λευκανθίζοντα τῷ ἀφρῷ. sic et ἡ φαληριῶσα σπίλος, i. e. ἡ λευκὴ νῆσος.

φάλιον, τὸ, vide sub ΚΆΡΑ.

φάλιος, ία, ιον, vide sub φαείνω, et φαλὸς, albus.

φαλλὸς, ὁ, vide sub φάλος, eminentia in casside.

φαλὸς, ἡ, όν. (Φάω) albus, splendidus. est a φάω, luceo; et coincidit cum Germanorum *fal, (fallow,)* quæ vox colorem albidum denotat. scribitur et φάλιος, ία, ιον. ἵππος φάλιος, cujus frons alba; ἄνθρωπος, cujus comæ circa frontem et aures canæ. idem scribitur βάλιος. etiam φάλαρος, η, ον, unde κύων φάλαρος, i. e. λευκὸς, apud Theocr. Id. 8, 27. hinc est verbum φαληριάω.

φάλος, ου. ὁ. (Φάω) eminentia corusca in casside; et hæc eminentia erat partim in vertice, ad quam aptabatur conus; partim supra frontem et ad aures et in cervice: et quia galea solebat esse corusca, maxime vero hæ eminentiæ, hinc apparet, esse nomen a φαλὸς, albus. φάλος κόρυθος in specie est ἀσπιδίσκιόν τι προμετωπίδιον, λευκὸν καὶ λαμπρὸν, prominentia cassidis in fronte, protegens oculos paululum a sole et decidentibus aliis. πλῆξεν κόρυθος φάλον, feriit galeæ partem superiorem et versus frontem ense, Γ, 362. sic, ἔβαλεν, feriit hasta conjecta, Δ, 459, ubi manifesto est pars anterior galeæ, coll. 460, utpote maxime incurrens splendore suo in oculos adversarii. sic et Ζ, 9. ἤλασεν, Ν, 614. coll. 615. Π, 338. κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι, ubi notantur speciales illæ prominentiæ in fronte, Ν, 132. Π, 216, ut sunt ὀμφαλοὶ ἀσπίσι μικραῖς παραπλήσιοι, καὶ κεῖνται κατὰ τὸ μέτωπον, ὑπερέχοντες τῶν ὀφρύων, ἀποσκιάζοντες τὴν τοῦ ἡλίου αὐγήν. alii deinde erant ad aures, etc. sed ὁ φαλλὸς, οῦ, est penis, unde ὁ ἰθύφαλλος est, habens αἰδοῖον τεταμένον, etiam ᾆσμα Διονυσιακὸν καὶ ἑταιρικὸν, φίλον ταῖς ἑταιρίσιν. ἡ ἀνασεισίφαλλος est mulier lasciva, ἀνασείουσα τὸν φάλητα, i. e. αἰδοῖον ἀνδρός, scribitur et ὁ εἰθύφαλλος, cui penis cito paratus est, πρόχειρος εἰς συνουσίαν.

φανάριον, τὸ, vide sub φαίνω, aliquanto ab initio.

φανερὸς, ὰ, όν. (Φάω) apertus, in luce situs. φανερὰν εἰς ὁδὸν, Ol. 6, 123, i. e. εἰς ἐπίδοξον βίον, ad gloriæ plenam vitam; vel et, in lucem et conspectum omnium. οὔπω φανερὰν, nondum visibilem, Ol. 7, 103. φανερὰ θήσω, Ol. 13, 139, manifesta faciam.

φάνεσκε pro ἔφανε, φανίον, τὸ, φάννω, φανὸς, ὁ, vide sub φαίνω prope initium, πυρσὸς, et δαΐς.

φάο pro φάεσο, vide sub ΦΑ'Ω, ad finem.

φάος, άεος. τό. (Φάω) lumen, *das licht, (light.)* deinde per tropum, σωτηρία, salus, *heil, (safety, salvation.)* it. oculus, *das auge, (the eye.)* est a φάω, splendeo. et φάος contrahitur quidem in τὸ φῶς, quod per deinde insertum ο rursus distrahitur in φόως: sed obliqui tamen a τὸ φῶς, ωτὸς, apud poëtam in usu non sunt, ne coincidant cum obliquis ab ὁ φὼς, vir. λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, Α, 605. Θ, 485. Ε, 120. et deinde simpliciter, φάος, de sole, ἔδυ, occidebat, Θ, 487. ἤδη γὰρ φάος οἴχετο ὑπὸ ζόφον, γ, 335, jam lumen ivit sub tenebras occidentales. ἔδυ ἠελίοιο, Ψ, 154, occidisset sol. sic, κατέδυ, ν, 33. et 35, ἔδυ, ἀσπασίως et ἀσπαστὸν, quando cupit quis ut occiderit sol. sic et de vita, λείψειν φάος ἠελίοιο, i. e. moriturum esse, Σ, 11. et 61, 442, ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. sic,

δ, 833. ξ, 44. υ, 207. λιπὼν, λ, 92, relinquens solis lucem, i. e. statum et locum viventium. ζώειν καὶ ὁρᾷν, δ, 540. ἀστὴρ, ὅς τ' ἔρχεται ἀγγέλλων φάος ἠοῦς, ν, 94, Lucifer. τὴν ἠῶ οὐκ ἔα ἵππους ζεύγνυσθαι, φάος ἀνθρώποις φέροντας, ψ, 245. et 371, ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα, ubi notatur primum diluculum matutinum. deinde de lumine artificiali, quo dispellimus tenebras nocturnas: ἐγὼ τούτοισι παρέξω φάος, σ, 316, lumen præbebo illis, alendo ignes in focis lucentibus in conclavi. τίς σοι φάος οἴσει, i. e. ἐν χερσὶ βαστάσει, *welche soll dir leuchten durch vortragung eines brennenden stückes kien-holz, (who shall light thee by carrying before thee a burning piece of pine-wood,)* τ, 24. et 34, λύχνον ἔχουσα φάος περικαλλὲς ἐποίει, lucernam, i. e. facem ardentem, habens, lumen valde gratum et pulcrum faciebat. de hominibus valde caris idem nomen ponitur. ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος; dulcis lux, π, 23. ρ, 41. pro φάος, contr. φῶς, dicitur φόως. ἠὼς, Ζηνὶ (i. e. aëri) φόως ἐρέουσα, indicatura et nuntiatura lumen solis, Β, 49. sic, ἠὼς, ἵνα ἀθανάτοισι (i. e. terræ ejusque corporibus perdurantibus) φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν, mortalibus, ε, 2. ψ, 348. Λ, 2. Τ, 2, hinc postea factus ὁ Φωσφόρος, ου. Ἑωσφόρος (Lucifer) εἶσι φόως ἐρέων (indicaturus) ἐπὶ γαῖαν, Ψ, 226, nam nuntiat ea stella ortu suo, mox secuturam esse lucem solis. ξύλα, φόως δ' εἶναι, ἠδὲ θέρεσθαι, τ, 64, ligna arida, ut sint ad lucendum et ad calefiendum. nam vetustissimis ignotus fuit usus cereorum et candelarum: accenso ligno dispellebant tenebras in domibus; sicut ad focum calefaciebant se. cæterum ista distractio circumflexi est et in insula, ἡ Κῶς, quæ et Κόως dicitur, et ὁ Ξενοφῶν Ξενοφόων. de salute et victoria dicitur, φόως ἑτάροισιν ἔθηκε, Ζ, 6, i. e. νίκην, ἡδονὴν καὶ χάρμα: cui opponitur νεφέλη ἄχεος, nubes doloris; et οἱ νικώμενοι ὡς ὑπὸ σκότῳ εἰσὶ, pudet enim victos, conspici ab aliis. αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι, si forte aliqua salus et lætitia Danais fieri queas, Θ, 282. Λ, 796. sic, γένωμαι, esse et fieri queam, Π, 39. et τὶ est modeste dictum, quantumcunque. μάλα δέ σφι γένετο φόως, et valde illis lux fiebat ex utraque parte, sc. quod attinet castra quæ defendebantur, et quod attinet pugnam quæ restituebatur; Ο, 669, et sermo est de Minerva, quæ facta est Græcis salutaris et ad servandas naves et ad pugnam fortiorem. intelligitur autem prudens cohortatio Nestoris, opportune facta. et 741, ἐν χερσὶ φόως, in manibus est salus et victoria; confer μειλιχίη ad h. l. ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θείης, quando salutem paraveris navibus, Π, 95, ubi hæc lux scite opponitur igni Hectoris: et hoc sensu φῶς φέρειν est, πρὸς νίκην συμμαχεῖν. τῷ μὲν φάος ἦλθε, Ρ, 615, ei venit is ad salutem et vitam, venit is quasi ζωὴ ei et σωτηρία. οὐδέ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, Σ, 102, inquit Achilles: nec fui ei aliquod auxilium ad vitam servandam, ἐπικουρία ἐπὶ νίκῃ καὶ σωτηρίᾳ. πύλαι πετασθεῖσαι ἔτευξαν φάος, Φ, 538, portæ apertæ paraverunt τὴν σωτηρίαν τῶν φευγόντων. nam salus consistit in eo, si quis lucem mundi lætus adspicit. ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσον, in luce vero vel perde me, Ρ, 647, inquit Achilles ad Jovem, tenebris impeditus ne prospicere posset; qui præoptat mortem in luce clara, quam sic versari in densissima nebula. et id abiit in proverbium, optantium, ne in meris malis pereant, sed aliquid saltem solatii in summo malo habeant. sic, ἐν φάει, dum lux diurna est, *bey tages-lichte, (by day-light,)* φ, 429, ubi cœna de die paranda dicitur. ἠελίου ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, Ξ, 345, oculus solis est acutissimus ad videndum. ἔκυσε δέ μιν κεφαλὴν (κατὰ) καὶ ἄμφω φάεα καλὰ, osculatus est eum quod attinet caput et ambos pulcros oculos, π, 15. ρ, 39. τ, 417. ὃν Ὀλύμπιος ἧκε φόωσδε, quem deus emisit in lucem, Β, 309, pro, εἰς φῶς. sic, σήμερον Εἰλείθυια ἐκφανεῖ ἄνδρα φόωσδε, Τ, 103. ἀλλὰ φόωσδε τάχιστα λιλαίεο, λ, 222, inquit umbra materna apud inferos ad Ulyssem: at tu quam primum in lucem viventium contende, sc. ἐλθεῖν ἢ ἱκέσθαι, qui infinitivus eleganter deest. ὃν Εἰλείθυια ἐξήγαγε προφόωσδε, Π, 188, quem Lucina eduxit ex utero materno in lucem; ubi πρὸ notat τὴν πρόοδον τοῦ βρέφους εἰς φῶς. χρονιώτατον φάος ἀρετῶν, splendor virtutum maxime diuturnus, Ol. 4, 16. ἀπ' ἀμηχανίας ἄγων εἰς φάος αὐτοὺς, ex difficultate ducens in celebritatem eos, Ol. 5, 32. ἦλθε εἰς, Ol. 6, 73, natus est. βιότου, Ol. 10, 27, lucem vitæ, i. e. lætitiam, ἐρατὸν σελήνης, Ol. 10, 91. τηλαυγέστερον, Py. 3, 135, splendidius lumen quovis astro. Παιάν σοι τιμᾷ φάος, Py. 4, 481, Pæan, i. e. Apollo, honorat tibi et honorifice testatur tibi, hoc lumen i. e. hanc gloriosam facultatem et eminentiam. σοὶ δέδορκε, tibi conspicitur splendor, i. e. tuus splendor, Ne. 3, 148, conspicuus est late. οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόνην, Ne. 7, 4, non diem, non nigram intuiti noctem. ὀμμάτων μὴ κρύπτειν, Ne. 10, 75, i. e. μὴ κάτω βλέπειν. Ἀκραγαντίνων, Ist. 2, 25, Agrigentinorum lumen, i. e. virum apud eos præstantissimum, ἀνήγαγον εἰς, Ist. 6, 91, protulerunt in lucem, i. e. fecerunt ut componerentur hymni multi in laudem eorum. ὁ θησαυρὸς ὕμνων, (ὧν) ἐν φάει καθαρῷ (κατὰ) πρόσωπον, ἐξαγγελεῖ νίκην, Py. 6, 13, qui est cum pura luce quod attinet faciem ejus, i. e. candidissimus et splendidissimus: nam multitudo hymnorum est personificata in unum πρόσωπον. ἐν φάει καταβαίνειν, Ne. 4, 63, in luce et palam descendere in certamen.

φαρέτρα, ας, ἡ. (Φέρω) pharetra, *der köcher, (the quiver,)* ἰοδόκος. possit quoque videri compositum nomen ab, ἡ φέρουσα τὰ τρώοντα, ferens vulnerantia, i. e. sagittas: sed simplicius ad φέρειν, ferre, refertur; nam gestabatur in tergo, et ipsa habebat sagittas inclusas. magna erat antiquis pharetra: non enim sagittæ supra eminebant, sed contecta erat pharetra operculo. hinc et ἀμφηρεφὴς, utrimque contecta, dicitur per epitheton. τόξα (arcum, pluralis pro sing.) ὤμοις ἔχων, ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην, de Apolline, Α, 45, et in epitheto ε quartæ a fine syllabæ ob metrum ionice mutatum in η. ἐσύλα (abstulit) πῶμα φαρέτρης, καὶ ἐξείλετο ἰὸν, operculum a pharetra, et sumsit ex ea sagittam, Δ, 116. sic, ὀϊστὸν, Θ, 323. δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην, Κ, 260, dabat ei arcum et pharetram. sic et φ, 233. φαρέτρην ἰοδόκον, ubi alterum per alterum explicatur, Ο, 443. φ, 11, 59, nam ἡ φαρέτρη est τὸ δοχεῖον τῶν ἰῶν ἢ ὀϊστῶν. κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης, φ, 417. φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην, χ, 2. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ φαρέτρη, ζ, 270. ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμα ἐπιθείη, ι, 314, tam nullo negotio, ac si pharetræ operculum imponeret. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος βέλη ἔνδον φαρέτρης, Ol. 2, 151, sunt mihi ad cubitum multa jacula intra pharetram: pendebat enim a sinistro humero usque ad dextrum cubitum in tergo; unde alibi pharetra dicitur ὑπωλένιος. ὑπὸ autem propinquitatem subjacentem indicat. ἐξ ἀνικήτου φαρέτρας, ex invicta pharetra, Py. 4, 162.

φάρμακον, ου. τό. (Χάω) medicamen, *arzney, (medicine.)* proprie est in bono sensu; et dictum a φέρειν ἄκος, quia adfert medelam. κατ' ἀντίφρασιν deinde etiam adhibetur in malo sensu, de veneno, *gift, (poison.)* imo et omnes tincturæ, in quas intingitur inficiendum colore, dicuntur φάρμακα, βαφαὶ, *färbungen, (dyes:)* hinc τὰ βαφεῖα, *färbereyen, (dye houses.)* dicuntur οἱ φαρμακῶντες, et τὸ εὐφάρμακον est τὸ εὔχροον. φάρμακον notat et florem, *die blüte, blume, (the blossom, flower;)* et herbam, *kraut, (plant.)* ἐπιθήσει φάρμακα, ἅ κεν παύσῃ ὀδυνάων, imponet remedia vulneri, quæ te requiescere faciant a doloribus, Δ, 191. et 218, ἐπίπασσε φάρμακα ἤπια, lenia medicamina imposuit; quæ fortasse fuere emplastra: possunt tamen in genere circumposita remedia et fomenta esse, *umschläge, (dressings.)* sic, ἐπιπάσσων ὀδυνήφατα φάρμακα, Ε, 401, 900. ἤπια, Λ, 515. et 829, ἐσθλά. ἀκήματα ὀδυνῶν, Ο, 394, quæ contra dolores postea dicta sunt ἀκεσώδυνα. Ἀγαμήδη τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει χθὼν, Agamede tot remedia et venena noverat, quot alit terra, Λ, 740, ubi vides, sic vocari herbas, flores, radices medicinales in bono et malo sensu. δράκων, βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα, qui comedit mala pharmaca, Χ, 94, quæ sunt vel herbæ quædam, χολῆς γεννητικαὶ, ἃς ἐσθίων ὄφις εἰς χολὴν ἐρεθίζεται: vel μύρμηκες καὶ κανθαρίδες, quas vorans draco ἰοῦ πληροῦται καὶ εἰς λύσσαν ἄγεται, veneno impletur et in rabiem agitur. φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, α, 261, quærens venenum, ut sagittas eo inficeret; et id ex more veterum, qui contra feras noxias ejusmodi sagittis utebantur, ut vel leviter vulneratæ et effugientes tamen morerentur. ergo ex mente Ulyssis erat θηροφόνον: poëta autem posuit epitheton generalius ex natura veneni; simul et ad τὴν μνηστηροφονίαν respexit, nam ejusmodi sagittis postea Ulysses procos confecit. alias, adversus hostes, non solebant sagittæ infici veneno a justis hostibus. sic, θυμοφθόρα, vitam perdentia venena, β, 329, qualia ἐν Ἐφύρῃ multa nascebantur. Ἑλένη εἰς οἶνον ἔβαλε φάρμακον, νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἁπάντων, δ, 220, in vinum indidit pharmacum mœrori contrarium et iræ, oblivionem inducens omnium adversorum: quod symbolice intelligendum, ut notetur τὸ λαθικηδὲς τῆς ἐν συμποσίοις φιλικῆς ὁμιλίας, oblivio curarum in convictu amico; maxime si adsit pulcra et suavis et ingeniosa fœmina: nam tum demum suam vim leniendi et exhilarandi animum exserit vinum, quando in tali bibitur conventu. et 230, Αἰγυπτίη ἄρουρα φέρει πλεῖστα φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα πολλὰ δὲ λυγρά, *heilsame und giftige durch einander, (salutary and poisonous intermixed;)* ut appareat, maxime sermonem esse de herbis et radicibus. de Circe est κ, 213, ἐπεὶ κακὰ φάρμακα ἔδωκε. et 236, ἀνέμισγε σίτῳ λυγρά. et 287, de Mercurio, tradente Ulyssi herbam cum radice, τῇ τόδε φάρμακον ἐσθλόν. et 290—292, τεύξει σοὶ κυκεῶνα, καὶ ἐμβαλεῖ φάρμακα σίτῳ: ἀλλὰ οὐ δυνήσεται θέλξαι σὲ, οὐ γὰρ ἐάσει φάρμακον ἐσθλὸν, ὅ σοι δώσω. et 302—306. 317, 326, 327. et 392, προσήλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο, ubi est φάρμακον χριστὸν, quo non solum restituti socii in pristinam humanam figuram, sed et pulcriores redditi. nam tres species τῶν φαρμάκων novit Homerus, ἐπίπαστα, χριστὰ, πιστὰ, quæ imponuntur, illinuntur, bibuntur. et 394, φάρμακον εὐλόμενον, coll. 395, 396, nam qui incommodum senserunt ex intemperantia, postea ad frugem revocati meliores fiunt ac ante sperari poterat. hinc est φαρμακεύειν et φαρμάσσειν. quia nempe et illinuntur φάρμακα, hinc et de pictorum coloribus et de omni colore et intingendo, poni solet: sic tamen, ut notio roboris alicujus sæpe adhæreat. εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν ψυχρᾶν, tepidum medicamen contra auras gelidas, Ol. 9, 147, i. e. βοήθημα, et sic dicit χλαῖναν ἢ χλανίδα, togam. φάρμακον πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυν, Ol. 13, 120, medicamen cicurificum tendens circa maxillam equi, i. e. χαλινόν. κάλλιστον ἐπὶ θανάτῳ, Py. 4, 332, ubi in genere notat condimentum, ἄρτυμα, et dicit sic τὴν παραμυθίαν θανάτου τὴν ἐκ τῆς ἀρετῆς καὶ εὐδοξίας, *trost beym sterben*

aus der ehre, (consolation in death arising from glory, or renown.) φάρμακα περιάπτων γυίοις, Py. 3, 95, membris circumapplicans medicamina. φαρμάκων νομὸν, Ne. 3, 95, medicaminum rationem et tractationem.

φαρμακοπώλης, ὁ, vide sub ὕελος.

φαρμακόω, f. ώσω. (Χάω) medicor. φαρμακώσασα ἐλαίῳ, Py. 4, 393, i. e. μίξασα.

φαρμακῶν, ὁ, vide sub Ͽρόνον.

φαρμάσσω, f. ξω. (Χάω) medicor sic ut firmem, in genere, medicamen admoveo alicui, in bono vel malo sensu. χαλκεὺς πέλεκυν ἐμβάπτει ὕδατι ψυχρῷ, φαρμάσσων· τὸ γὰρ σιδήρου κράτος ἐστὶ, ι, 393, faber securim intingit aquæ gelidæ, firmans eam, hoc enim est robur ferri; ubi στομοῦν καὶ στεῤῥοποιεῖν notat: στομοῦται γὰρ σίδηρος τοιαύτῃ βαφῇ. Vide sub Ͽρόνον, et μιαίνω.

φᾶρος, εος. τό. (Φέρω) pallium, *ein obermantel, (an upper mantle;)* in specie, pallium vel vestis exterior longa cum syrmate, *ein mantelkleid mit einer schleppe, (an upper garment with a train.)* deinde in genere, linteum, velum, *ein leinen tuch, (a linen cloth,)* quale in navibus usui est, et quo caput velari solet. imo et sulcus, *eine fahre im acker, (a furrow,)* Græce sic dictum est. a notione longi pallii est proverbium: ἐπὶ χεῖρας φέρειν, i. e. ἔνδοξον εἶναι, μέγα ἔχειν ὄνομα, φαίνεσθαι, conspici, magni nominis et existimationis esse; ductum ab eo, cujus pallium tam longum est, ut partem ejus vel ipse vel pedissequi ejus manu ferant. cæterum est a φέρω. a notione sulci, dicitur γῆ ἄφαρος, ager non aratus, *nicht befahren mit dem pfluge, (not ploughed,)* ἀγεώργητος, ἀνήροτος: sed ὁ ἡ καλλίφαρος est, pulcro pallio amictus. περιεβάλλετο μέγα φᾶρος, de rege, B, 43, *er legte den grossen statsmantel um, (he put on the robe of state.)* πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ, Θ, 221, ubi sermo est de Agamemnone, cohortante pugnantes; in pugna vero rex pallium cum longo syrmate gestasse non videtur: ergo intelligendum de paludamento purpureo, cujus partem manu sustulerit et ostenderit, ut appareret, imperatorem esse qui vociferaretur; vel aliud purpureum velum sublatum tenuit in signum pugnæ. si tamen placet, de pallio cum syrmate, quod super arma e tergo dependens gestaverit rex, etiam h. l. intelligere; tenuit eam partem manu, quæ longior paullo erat corpore ipsius, eamque motitabat manu, ut silentium faceret apud exercitum. καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ, Σ, 353, superne vero, linteo magno alto, contexerunt corpus mortui Patrocli, positum in lecto ferali. δώδεκα φάρεα καλὰ, pallia pulcra, Ω, 231, i. e. purpurea, quæ donat Priamus Achilli, (sic et ω, 276, ubi donantur hospiti.) et 580, κατέλιπον δύο φάρεα, reliquerunt in curru duo magna vela purpurea, quibus obvolveretur corpus Hectoris. et 588, ἀμφὶ αὐτὸν ἔβαλον φᾶρος καλὸν ἠδὲ χιτῶνα, ubi est πρωθύστερον, nam ὁ χιτὼν prior indui vel imponi debet. et hoc loco de mortuo eadem verba de vivo Telemacho et pulcre loto a filia Nestoris, γ, 467. cæterum est virile pariter ac muliebre indumentum: hinc de Calypso, αὐτὴ δ' ἀργύφεον (candidum) φᾶρος μέγα ἕννυτο (induebat) νύμφη λεπτὸν καὶ χαρίεν, ε, 230. sic et de Circe, κ, 543. εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω, Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, β, 97, coll. 102, ubi idem vocatur σπεῖρον, involucrum, velum: ut ergo appareat, esse h. l. magnum velamen corporis mortui. sic et ω, 131, 146. τ, 142, coll. 138. hinc in genere vela vocantur φάρεα, ε, 258, ubi attulit Calypso talia, i. e. σπεῖρα, καὶ λίνα, ὧν χρεία τοῖς πλέουσιν, ὑφάσματα ἐξ ὧν ἀπαρτισθείη ἂν ἱστίον, *tücher zu segeln, (cloth for sails.)* παρέθηκαν αὐτῷ (deposuerunt ei procul stanti nudo) φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα, pallium et tunicam, vestes, ζ, 214, ut ergo pulcre vestiretur a Nausicaa. eas vestes agnovit deinde mater Nausicaæ, η, 234. et quod fuerint purpureæ, apparet ex Ͽ, 84, Ὀδυσσεὺς πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ, κακκεφαλῆς εἴρυσε, super caput traxit sibi, ut obvolveret sibi caput. et 88, ἀπὸ κεφαλῆς φᾶρος ἕλεσκε, removit a capite pallium. et 186, αὐτῷ φάρει ἀναΐξας λάβε δίσκον, ubi attice deest σὺν, cum pallio ipso celeriter surgens cepit discum: quod innuit, alios ἠμιγύμνους disco certasse, ipsum vero, ad ostentandas vires et dexteritatem, ne pallium quidem deposuisse. et 392, φᾶρος εὔπλυνὲς, purum pallium, donant singuli principes. sic et 425, 441, ubi est singularis pro plurali, et ubi ista pallia imponuntur cistæ. sic, eodem modo, ν, 67, ubi ancilla defert φᾶρος ἐϋπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα, i. e. φάρεα καὶ χιτῶνας. et 108, Νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, purpurea: et ibi simpliciter sunt ὑφάσματα. μέγα φᾶρος ἐπεβάλλετο ὤμοις ἥρως, ο, 61, Telemachus sibi, postquam χιτῶνα ἐνέδυνε. sic, φᾶρος ἐϋπλυνὲς, π, 173. ὑφαίνειν λεπτὸν καὶ περίμετρον, τ, 138. ἀμφέβαλεν αὐτῷ φᾶρος καλὸν, ψ, 155. τὸ φάρσος, εος, portio consepta, apud Herodotum, I, 179, 180, ubi memorantur τῆς Βαβυλῶνος δύο φάρσεα, de quibus vide commentatores. et 186.

φάρσος, τὸ, vide ad finem præcedentis.

φαρύγεθρον, τὸ, vide sub φάρυξ.

φάρυγξ, ἡ, vide sequens, et sub στόμαχος.

φάρυξ, υγος. ἡ. (Ῥάω) guttur. id deinde, inserto ν, lenius dicitur φάρυγξ. φάρυγος δὲ ἐξέσσυτο οἶνος, ι, 373, *der wein stürzete ihm aus dem rachen, (the wine gushed violently from his throat.)* φάρυγος ἕλαβε, prehendit eam ad guttur, τ, 480, *ergrif sie bey der kehle, (seized her by the throat.)* hinc est τὸ φαρύγεθρον, idem et αἱ Φαρύγαι, nomen loci. φάρυξ est et arteria aspera. et etymologia ex σφαραγέω apparet.

φάσγανον, ου. τό. (Φάω) gladius, *der sabel, das schlachtschwerdt, (a sword.)* est a σφάζω, cujus f. 2. σφαγῶ, per paragogen τὸ σφάγανον, et per euphonicam transpositionem φάσγανον facit. φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, gladium acutum (*scharfen*) (*sharp*) stringere volens a femore, A, 190. et X, 306, ἐρύσατο, ὅ οἱ ὑπὸ λαπάρῃν τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε, qui ei sub parte lateris inani pendebat magnus et firmus. et 311, τινάσσων, extensum portans manu. ἀμφήκες, ex utroque latere acutus gladius, K, 256, *zweyschneidig, (two-edged.)* ἀργυρόηλον, argenteo capulo, Ψ, 807. et 824, μέγα, σὺν κολεῷ τε καὶ τελαμῶνι, cum vigina et balteo. τελαμὼν ἀργυρόηλου φασγάνου, Ξ, 405. φάσγανα πολλὰ μελάνδετα κωπήεντα, O, 713, *in schwarzen grossen handgriffen befestigte sabels, (swords with large black hilts:)* et hæc cadebant ex manibus, si manus vulnerabantur graviter, aut ex humeris, dissecto balteo ab hoste cæsim feriente gladius enim sic gestabatur, ut balteus ex dextro humero super pectus et dorsum usque ad lævum femur descenderet super vestibus aut thorace. φάσγανον ἐῤῥαίσθη ἀμφὶ καυλὸν, Π, 339, frangebatur ad capulum, *brach vom gefässe ab, (broke at the handle.)* οἷον ἔχων, Φ, 19. φασγάνῳ ἀΐσσων, gladio irruens, E, 81. Θ, 88. K, 456. οὖτα, Υ, 469. ἑλὼν ὀξὺ, κ, 145. ἐφ' αἵματι ἴσχον, λ, 82. et 94, ἄπισχε. et 423, περιέβαλλον χεῖρας φασγάνῳ, sc. ἐμῷ, manus admovebam capulo gladii mei, quasi defensurus me aut vindicaturus: et id faciebat Agamemnon, letaliter subito vulneratus et moriens sub insidiatore. δύο φάσγανα, π, 295. σπάσασθε φάσγανα, χ, 74. et 79, εἰρύσατο. et 90, εἴρυτο, stringebat. et 84, ἐκ χειρὸς ἧκε χαμᾶζε, *liess den degen fallen, (dropped the sword.)* cæterum est idem quod τὸ ξίφος. φασγάνου ἀκμῇ, acie ensis, Py. 9, 141. φασγάνῳ μαρναμένη, Py. 9, 38. ἀμφικυλίσαις, Ne. 8, 40, sc. αὐτὸν, faciens eum, circumdantem se gladio, i. e. ut ipse confoderet se. περὶ ᾧ, circa suum gladium, *an seinem degen, (to his sword,)* sc. *steckend, (adhering.)* Ist. 4, 61, sc. cum confodisset ipse se. et utroque loco sermo est de Ajace. φάσγανον κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων, Ne. 1, 80.

φάσθαι pro φάσεσθαι, vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

φάσις, ἡ, vide sub ΦΑ'Ω, prope finem, πρόφασις, et φάτις.

φασκία, ἡ, vide sub μίτρα.

φάσκω, (Φάω) dico, loquor. est idem quod φημί: notat tamen maxime asseverationem certam et liquidam: et existimationem ex certa ratione ductam. Ͽαῦμα τόδε οὔποτε ἐγὼ τελευτήσεσθαι ἔφασκον, N, 100, hoc miraculum ego nunquam accidere posse existimabam. ἔφασκες, dicebas mihi pro certo, confirmabas, T, 297. Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, pro ἔφασκε, δ, 191. ἔφασκον Ͽήσειν αὐτὸν ἀθάνατον, ε, 135, dicebam et constituebam firmiter, me facturam esse eum immortalem; inquit Calypso de Ulysse. sic, de eadem, ἔφασκε, η, 256. ψ, 335. ἔφασκε, dicebat ut vates, Ͽ, 565. ν, 173. κ, 331. μ, 275. narrabat pro certo, λ, 305. ξ, 321. ρ, 114. τ, 191. ω, 75, 268. ἐφάσκετε, putabatis, credebatis, χ, 35. Vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

φασκώλιον, τὸ, φάσκωλος, ὁ, vide sub πυκινὸς, ad finem.

φάσμα, ατος. τό. (Φάω) apparitio. est a φάω, ejusque perf. pass. πέφαμαι et πέφασμαι. vel et a φαίνω eodem modo, pro πέφαμμαι. φάσμα Διὸς, ostentum a Jove missum, Ol. 8, 57.

φασσοφόνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui palumbos occidit. nam ἡ φάσσα est palumbus, *ein holztaube, (a wood pigeon.)* est epitheton unius ex decem speciebus τῶν ἱεράκων, accipitrum, O, 238. Vide sub Ͽηρητήρ.

φατειὸς, ὰ, ὸν, vide sub ΦΑ'Ω, prope finem.

φάτις, ιος. ἡ. (Φάω) fama, rumor. est a φάω, dico, loquor; ex cujus perf. pass. πέφαμαι est ἡ φάμα, dorice, quæ communiter ἡ φήμη: et a secunda persona πέφασαι est ἡ φάσις, quod nomen recentius Homero est, estque philosophicum et judiciale: a tertia persona πέφαται est ἡ φάτις. ἐκ τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει ἐσθλὴ, ex his fama nobilis pervadit homines, ζ, 29, *eine gute sage, (a good report.)* αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν, φ, 323, pudore affecti quod attinet rumorem hominum. αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἀνδρῶν μνηστήρων, ψ, 362, statim enim fama it (ibit) de procis quos interfeci. hinc est verbum φατίζω, f. ίσω et ίξω, dico, vulgo fama. φάτις ἐχθρὰ, Py. 1, 137, odiosus et malus rumor de eo. φάτις (contr. pro φάτιας) ἀνθρώπων, Py. 3, 199, per appositionem ad Νέστορα καὶ Σαρπηδόνα, quos in abstracto vocat famas, i. e. valde celebratos fama.

φάτνη, ης. ἡ. (Φάω) præsepe, *eine krippe, (a crib.)* vas ex quo jumenta comedunt. est a φάγω (quod confer) quasi φάγνη. ἵππους ἀτίταλλε (alebat) ἐπὶ φάτνῃ, E, 271. Ω, 280, ἐπὶ εὐξέστῃ. στατὸς ἵππος ἐπὶ, Z, 506. O, 263. ἵππους κατέδησαν ἱμᾶσι φάτνῃ ἐπὶ ἱππείῃ, K, 568. κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ, occideret quasi quis bovem ad præsepe, quod fieri non solebat, δ, 535. λ, 410, nam φάτνη etiam res sacra, sicut

ἡ τράπεζα. sic ἡ κάπη fit a κάπτω, i. e. ἐσθίω. τὸ φατνωτὸν est σανιδωτὸν, asseribus distinctum et separatum: φατνώματα sunt in tecto conclavis lacunaria, laquearia; et in genere, *fächer, fachwerke, (compartments;)* unde et ὀδόντων φατνώματα. τὸν δὲ (Πήγασον, equum alatum) φάτναι Ζηνὸς ἀρχαῖαι δέχονται, Ol. 13, 131, eum præsepia Jovis antiqua excipiunt, i. e. inter sidera relatus est.

φατνόω, vide sub Φάγω.

φάτνωμα, τὸ, vide sub φάτνη, et Φάγω.

φατὸς, ἡ, όν. (Φάω) qui dici potest. οὐ φατὸν πένθος, Ist. 7, 51, luctum inenarrabilem. χόλον, Ol. 6, 62, iram ἄῤῥητον.

φατριάζω, vide sub Φρήτρη.

φαύζω, vide sub ΦΑ'Ω.

φαῦλος, η, ον, vide sub παῦρος.

φαυσίβροτος, ὁ ἡ. (Ῥίω) mortalibus lucens. idem ac φαεσίμβροτος. solis epitheton. φαυσίβροτος δαίμων, i. e. ὁ ἥλιος, Ol. 7, 71.

φαῦσις, ἡ, φαύω, vide sub φαείνω.

ΦΑ'Ω, luceo, ostendo, lucere facio, *ich leuchte, erleuchte, (I light, enlighten:)* it. indico, dico, *ich deute an mit worten, (I express.)* it. occido, *ich tödte, (I kill,)* ut oppositum τοῦ lucere facere, in statum tenebrarum detrudere. it. torreo, frigo, *ich röste, senge, (I roast, broil,)* unde est φαύζω et φώζω et φωγύνω et φωγνύω, idem, ut: ἤσθιον πεφωσμένας ἰσχάδας, apud Athenæum; et οἱ φῶδες, i. e. ἀποκαύματα, pustulæ vel maculæ ex æstu ignis contractæ, Aristoph. Plut. 535. omnium prima notio est, proferre, efferre, *vorbringen, bringen, (to deliver, bring,)* rumpere obstantia, *brechen, (to break.)* sic et Germani, *der tag bricht an, (the day breaks,) sprechen, (to speak,) den hals brechen, (to break one's neck,) umbringen, (to kill.)* φάε (pro ἔφαε) δὲ χρυσόθρονος ἠὼς, apparebat aurea aurora, ξ, 502, *die morgenröthe brach an, kam hervor, (the day broke, the dawn appeared.)* ab hoc themate est φαέθω. futuri forma est φάσω et φήσω. Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος, Trojæ apparebit gravis interitus; et est fut. 1. m. cum reduplicatione Ionica, φανήσεται, *wird hereinbrechen, (will appear:)* nam Iones augmentum syllabicum apponunt et futuris, et conjunctivis, etc. et repetunt primam consonam verbi. ἤδη τὶς ἢ πέφαται ἢ ἔπειτα πεφήσεται, jam aliquis aut occisus est aut mox occidetur, O, 140, ubi prius est perf. pass. alterum potest esse fut. 3. pass. ut nulla insit Ionica mutatio, nisi quod α penultimum perfecti, πέφαμαι, ασαι, mutatum est in η. σὺ ἐν τοῖσι πεφήσεαι, tu inter hos occideris mox, N, 829. i. e. φονευθήσῃ, τεθνήξῃ. sic et χ, 217. πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν, i. e. πεφόνευται, occisus est præstantissimus et fortissimus, P, 689, et hæc forma perf. pass. est a φάω, f. άσω, perf. a. πέφακα: reperitur tamen alibi et πέφασμαι. (ut apud Æschyl. Prom. 842, δέρκομαι πλέον τι τοῦ πεφασμένου, video plus quid, quam id quod apparet et ostenditur palam.) et 164, τοίου ἀνέρος θεράπων πέφαται, minister, socius. πλέονες σόοι ἢ πέφανται, plures vivi et incolumes, quam occisi sunt, E, 531. O, 563. ὁ μὲν ἐν μοίρᾳ πέφαται, hic quidem hanc suam partem debitam habet et interfectus est, χ, 54. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, T, 27, nam vita ex corpore interfecta est; ubi id verbum valde poëtice positum, et ὁ αἰὼν est ἡ ζωὴ, ἐκ vero pro ἐξ αὐτοῦ, sc. Πατρόκλου. cæterum hæc verba in parenthesi legenda. αἴθε πάντες ὠφέλετε ἀντὶ Ἕκτορος πεφάσθαι, utinam omnes debuissetis loco Hectoris occidi, Ω, 254, infin. perf. pass. sic, τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς, N, 447, quod et ὑφὲν scribi potest, ἀντιπεφάσθαι. sic, Προθοήνορος, Ξ, 471, quod cum interrogatione legendum, certe, nonne hic vir satis dignus est loco illius cæsus esse? ab hoc φάω, occido, est φάζω et σφάζω, macto, et φένω, idem. et ὁ φόνος: et interserto θ, φθίω, φθείρω: et ἀρηΐφατος, ferro cæsus, et ὁ ἐπίσφατος, i. e. ὀλέθριος, et πρόσφατος νεκρὸς, i. e. ὁ ἐγγὺς χρόνῳ ἢ ἐκ νέου πεφονευμένος, recens cæsus: hinc et πεφασμένος, cæsus, a φάζω, f. άσω: sed a φάω, f. άσω, est πέφαμαι, unde tertia pluralis πέφανται, cæsi sunt. ab eodem φάω vel φάζω est et φάγω, comedo: a σφάζω est διασφάξ. aliud φάω est λέγω, λαλέω, dico, et quidem cum adseveratione, *ich spreche nachdrücklich und im ernste, (I speak earnestly and emphatically.)* unde est φημὶ, et ἡ φάσις, i. e. λόγος, et ἡ πρόφασις, quando verbis aliquid ostendimus, aliud vero animo occulimus: et φατὸς et φατειὸς, i. e. λεκτὸς, dictus, et ὁ ἡ πρόφατος, i. e. πρὸ ὀλίγου φατὸς: et φάσσω, loquor et ἀλλοφάσσω, et φάσκω, φαύσκω, πιφαύσκω, quæ sunt Ionica pro φάω, dico: imo et, interserto ρ, φράζω, enarro liquido et distincte. σῷ παιδὶ ἔπος φάο, filio tuo rem indica, π, 168, qui est imperat. præs. m. pro φάεσο, φάεο, φάο, *entdecke dich ihm, (discover thyself to him.)* et eadem verba, σ, 170, dic ei id. ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι (infin. præs. pro φάεσθαι, et est pro imperativo) τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι pro ἔστω, λ, 442, quædam indica et aperi ei, quædam vero occultata ei sunto; inquit Agamemnonis umbra ad Ulyssem, ne omnia incaute uxori aperiat. μῦθον πεφασμένον, sententiam pronuntiatam, Ξ, 127, τὸν ἀποφαντικῶς καὶ ἀξιωματικῶς εἰρημένον: nam cognatio hujus significatus cum priori, lucere facio, dilucere facio, adhæret. Ἕκτωρ γάρ ποτε φήσει, aliquando narrabit, Θ, 148. et 152, σὲ κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει. ἐμὸν κῆρ οὔποτε φάσει, dorice pro φήσει, meum cor nunquam dicet, i. e. cogitabit serio, Ne. 7, 150. φᾶσε pro ἔφησε, proponebat sibi, Ne. 1, 99. φάσομαι, Ne. 9, 103, narrabo.

Φάω, f. άσω. (Φάω) occido, comminuo, interimo. unde est φθέω, et φθείρω. vide supra.

φέβομαι, (Φέβω) fugor, fugio, *ich fliehe, (I flee.)* ἵπποι, ἐπιστάμενοι διώκειν ἠδὲ φέβεσθαι, equi, exercitati ad insequendum et ad fugiendum, Θ, 107. E, 223. et 232. εἴπερ ἂν αὖτε φεβώμεθα αὐτὸν, si forte fugere debeamus eum. et 527, μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο, stabant firmiter, nec fugiebant. sic et M, 136. O, 622. nam μίμνειν vel μένειν, et φέβεσθαι, sunt opposita. οἱ δὲ ἐφέβοντο, Θ, 342. Λ, 178. et 121, ὑπὸ Ἀργείοις, *sie flohen vor den Griechen, (they fled from the Greeks.)* ἔνθα καὶ ἔνθα, huc et illuc passim, O, 345. μέγα μὲν κακὸν, αἴκε φέβωμαι, Λ, 404, ingens quidem flagitium, si fugiam. οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, fugiebant per conclave magnum ab una ejus parte in aliam, χ, 299, *liefen im saale furchtsam herum aus einem winkel in den andern, (ran timidly from one corner of the room to the other.)*

ΦΕ'ΒΩ, f. 2. εβῶ. terreo, fugo, in fugam conjicio. ab hujus perf. m. πέφοβα, est ὁ φόβος, qui active et passive notat. et verbum factum ex sono quem edimus ore si quid abigimus.

φέγγος, εος. τό. (Φάω) lux, salus, oculus. in specie, splendor diffundens se. idem quod φάος. ἀληθινὸν ἀνθρώπῳ φέγγος, Ol. 2, 102, ubi est metaphorice. ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον, postquam primum adspexi lucem, Py. 4, 198. λαμπρὸν ἔπεστι, Py. 8, 138, ubi quoque metaphorica. καθαρὸν Χαρίτων, Py. 9, 160. τηλαυγὲς, Ne. 3, 112. κοινὸν, Ne. 4, 21, ubi est nominativus, pertinens ad Αἴγινα. τοῦτο δέδορκεν αὐτῷ, Ne. 9, 100, refulget ei hoc lumen.

Φείδομαι, f. είσομαι. (Φέβω) abstineo me, parce utor, parco, reprimo me. est cum φεύγω ejusdem originis; siquidem parcimus, quando evitare cupimus, ne quid corrumpatur nimio usu, aut absumatur. ἵππων φειδόμενος, equis parcens, et abstinens, E, 202, ne illis fortasse male sit in bello. οὐδὲ τούτου φείσατο ὁ γέρων, Ω, 236, neque illo egregio poculo pepercit senex, sed protulit illud et promsit, ut donaret Achilli pro corpore filii sui. φείδεο δ' ἡμῶν, π, 185, parce nobis, et clemens propitiusque esto; inquit Telemachus ad creditum numen. σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν, χ, 54, tu vero parce civibus tuis; inquit procus ad Ulyssem. futurum secundum est φιδοῦμαι, unde est aor. 2. opt. φιδοίμην, et cum Ionica reduplicatione, οὐκ ἂν ἐγὼ πεφιδοίμην οὔτε σοῦ οὔτε ἑτάρων, ι, 277, non sane ego parcerem tibi, et temperarem mihi a te. εἴπως οὐ πεφίδοιτο, an parceret ei, Υ, 464. πεφιδέσθαι Τρώων, parcere illis, Φ, 101, nec occisos velle eos. nam Iones etiam iis temporibus addunt sæpe augmenta et reduplicationes, ubi aliæ dialecti id non solent. οὐ φείσατο νευρῆς, Ist. 6, 49, non pepercit nervo arcus, sed eo strenue usus est. φείσασθαι κελεύθου, abstinere se ab itinere faciendo, Ne. 9, 47, refugere a consilio proficiscendi. et hic locus proprietati vocis est proximus.

φειδὼ, όος, οῦς. ἡ. (Φέβω) parsimonia, parcendi actio, abstinentia. οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων γίγνεται, H, 409, non enim abstinentia aliqua aut mora adhibenda est circa mortuos, debent ii quamprimum sepeliri. χρήματα δαρδάπτουσιν, οὐδὲ ἔπι (pro ἔπεστι, adest, adhibetur) φειδὼ, opes devorant, nec ullo modo abstinent se illis, aut parcunt illis, π, 315. sic et ξ, 92, quo loco post φειδὼ, ponendum est signum interrogandi: nam præcedit quæstionis particula τί, quidnam, 89. cæterum pro ἔπι legunt alii ἔτι. ὁ ἡ πολυφειδὴς, έος, est ὁ πολλῶν φειδόμενος: sed ὁ Πολυφείδης, εος, est nomen proprium.

φειδωλὴ, ῆς. ἡ. (Φέβω) idem. μηδὲ ἔτι δούρων ἔστω φειδωλὴ, X, 244, neque jam hastarum esto parsimonia. alias est et adjectivum φειδωλὸς, ἡ, ὸν, parcus, abstinens.

φειδωλὸς, ἡ, ὸν, vide supra.

φελλὸς, οῦ. ὁ. (Φλέω) suber, *ein kork, (cork.)* dictus a φλέω, quia semper natat superne, nec mergitur. ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς, Py. 2, 146, sum immersabilis, sicut suber.

φενάκη, ἡ, φενακίζω, φέναξ, ὁ, vide sub φήνη, et Ἀκέω.

Φένω, f. ενῶ. (Φάω) occido, interimo, cædo: et proprie, per effusum sanguinem. est a φάω. ex perfecto medii a φένω, πέφονα, fit, per syncopen, novum verbum Ionicum πέφνω, quod idem notat. per ἀφαίρεσιν primæ consonæ fit ἔνω, occido, unde est ὁ αὐθέντης, ου, qui sua manu se occidit, ὁ αὐτοφόντης: deinde per usum, ὁ δεσπότης, auctor.

φέρβω, f. ψω. (Ἵα) pasco, alo; proprie pecora. deinde in genere, alo, nutrio. est a φέρειν ἢ προφέρειν βίον compositum verbum; victum adferre. *nähren, (to feed.)* ὕδωρ δ' ἄλλα (ἄνθη) φέρβει, aqua etiam alios flores producit et alit, Ol. 2, 134. κρέσσονα μὲν ἁλικίας νόον φέρβεται, Py. 5, 147, alit mentem præstantiorem sua ætate, i. e. ἔχει, φέρβει, fovet. reperiri et futurum, φέρσω, scholiastes Euripidis ad Phœn. 802, testatur, qui dicit, φέρσαι esse τὸ θρέψαι. unde ὁ ἡ ἀσπιδοφέρμων, sit ὁ τραφεὶς ἐν ἄσπιδι, i. e. ὁ πολεμικός. Sed commodius id futurum dicitur Æolicum esse, a φέρω, f. φέρσω, ut sit ὁ ἀσπιδοφόρος, qui fert scutum: et is opponitur l. c. τῷ θυρσοφόρῳ.

φερέπονος, ου. ὁ ἡ. (Πνέω) ærumnam adferens et sustinens. φερέπονοι ἀμπλακίαι, Py. 2, 56, peccata ærumnam secum ferentia.

φέρετρον, ου. τό. (Φέρω) quo quid portatur: in specie, lectus feralis, cui mortuus ferendus imponitur, νεκρικὸν φορεῖον, ὁ νεκροφόρος σκίμπους.

scribitur alibi et φέρτρον, et est per syncopen ex φερετήριον. sic ex θρεπτήριον fit τὸ θρέπτρον. ἑταῖρον, κείμενον ἐν φερέτρῳ, Σ, 236, coll. 233, κάτθεσαν ἐν λεχέεσσιν: ubi et τὰ λέχεα et τὸ φέρετρον est idem, fuitque extemporaneum quid, utpote in pugna ipsa, ubi lectorum copia non est ad imponendum mortuum; fortasse clypeus aut tale quid αὐτοσχέδιον, in quo deinde asportabant corpus. Vide sub λέχος, ad medium, et Φέρω, prope medium.

φέρημι, (Φέρω) fero, porto, adfero. proprie dicitur de onere, et de non vivente. idem ac ΦΕ'ΡΩ. φέρησι γαῖα πυροὺς καὶ κριθάς, fert frumenta, τ, 111.

φέριστος, η, ον. (Φέρω) præstantissimus. idem ac φέρτατος. quasi a comparativo φερίων. τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων; quisnam tu hominum es, O optime, Z, 123, nam ἀνθρώπων pertinet ad τίς. sic θεῶν, O, 247, τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων; Ω, 387, quis nam tu es, O optime, et a quibus parentibus es? est ergo vox ad honestos ignotos. ἀλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς, ι, 269, at revereаris, O optime, deos; inquit Ulysses κολακικῶς ad Polyphemum, cujus nomen proprium ignorat. ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι, inquit Eurymachus ad Telemachum, α, 405, sed cupio te, O optime, de hospite interrogare. ἄνδρα φέριστον ἠτίμησας, virum fortissimum pro nihilo habuisti, I, 110, inquit Nestor ad regem de Achille. τίπτε λείπεσθε, φέριστοι, cur relinquimini, præstantissimi, Ψ, 409, inquit Antilochus ad equos suos, qui præcurri sibi ab aliis patiebantur.

φερνή, ῆς. ἡ. (Φέρω) dos, quam sponsa adfert sponso, *das eingebrachte, (a dowry, portion.)* est a φέρειν. τὰ παράφερνα seu ἐπιμείλια sunt, quæ præter dotem habet sponsa: et τὰ ἀντίφερνα, quæ juxta dotem a sponso dicantur sponsæ, *das gegenvermächtniss, (the settlement made by a bridegroom on the bride.)* φερνὴ ergo et ἡ προὶξ sunt idem. sed τὸ φέρνιον est σπυρὶς ἰχθύων. Vide sub προίξ.

φέρνιον, τό, vide supra.

φέρτατος, η, ον. (Φέρω) præstantissimus, ὑπερφερέστατος, *der vortreflichste, (the most excellent.)* ὁ γὰρ (Ζεὺς) πολὺ φέρτατός ἐστιν, A, 581, potentissimus, validissimus. sic et Θ, 144, 211. sic de Achille, ἦεν, is enim erat longe fortissimus et robustissimus, B, 769. πέρι δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι, H, 289, nam omnino hasta es validissimus Achæorum. Λάμπος, φέρτατος ἀνδρῶν, O, 526. μέγα φέρτατε Ἀχαιῶν, ὦ Ἀχιλεῦ, Π, 21. T, 216. λ, 477. οἳ χερσίν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν, qui robustissimi erant, μ, 246, ubi tamen alii legunt φέρτεροι. ὄλβῳ φέρτατος, Ne. 10, 24, Amphitryo felicissimus. Τελαμών, præstantissimus Telamon, Ist. 6, 57. ὅ,τι νῦν καὶ ἐν τελευτᾷ φέρτατο. ἀνδρὶ τυχεῖν, Ol. 7, 48, quod nunc et in fine præstantissimum est homini adipisci. γόνον τε αὐτῷ φέρτατον ἀτίταλλεν, filium ei robustissimum educabat, Ne. 3, 98, ubi Schmidius legi jubet, γονὴν φερτάτην, eodem sensu: sobolem præstantissimam; sc. Achillem. sed meliores editores eam correctionem non admiserunt; et solet Schmidius paullo esse audacior. τὸν φέρτατον θεῶν, Ist. 7, 8, potentissimum Jovem. κορᾶν φερτάτων, Ol. 9, 82, puellarum, quæ amabantur a potentissimis filiis Saturni; nam φερτάτων pertinet ad Κρονιδᾶν. λόγων φερτάτων μνημεῖον, Py. 5, 63, monumentum præstantissimorum sermonum, i. e. τῶν ὕμνων.

φέρτερος, έρα, ερον. (Φέρω) præstantior, *vorzüglicher, vortreflicher, (better, more excellent,)* προφερέστερος, κρείττων, διαφέρων ἢ ὑπερφέρων τῶν ἄλλων. est comparativus, ortus a verbo φέρω, quasi φερώτερος, qui ferri et efferri meretur præ aliis, qui magis est elatus in altum. ὅσον φέρτερός εἰμι σεῦ, quanto excelsior sim te, A, 186. et 281, ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστι, inquit Nestor ad Achillem de Agamemnone: ut ergo videas, fastigium dignitatis elatius et eminentius, hoc nomine notari proprie. sic de Jove, ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι, siquidem longe emines super omnes, Δ, 56. deinde et de aliis præstantiis ponitur. εὔχεο, βίῃ καὶ χερσὶ φέρτερος εἶναι αὐτοῦ, gloriabaris, te præstantiorem esse robore et manibus eo, i. e. fortiorem pugnando, Γ, 431. ἦεν Ἀργείων πολὺ φέρτερος, erat potentissimus, sc. ὁ Προῖτος, et princeps maximus, Z, 158. ἐπεὶ ἦεν, quia longe fortior et validior erat, Hector præ Menelao, H, 105. αἴθε, ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σεῖο φέρτερος εἴην, utinam, quanto inferior sum te, tanto superior essem te, Π, 722, ubi de dignitate sermo est, et loquitur inferior potestate et imperio ad superiorem, familiariter tamen; nam addit, tunc ego tibi, O Hector, mulctam irrogarem, teque punirem. ergo est pro, μείζων. ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι, P, 168, quia præstantior viribus et fortitudine est te. κρείσσων εἷς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην πολλόν, T, 217, superior es me et præstantior non sane parvo modo hasta: at ego fortasse te intelligentia aliqua antecesserim multum; inquit Ulysses modeste ad Achillem robustiorem multo. ἐπεὶ πολὺ ἐστὶν, X, 40, siquidem Achilles longe præstat te viribus. βίῃ δὲ ὅγε ἦεν, σ, 233, nam hic erat superior viribus. sic, βίηφι δὲ εἰμί, nam viribus polleo, φ, 371, προφερέστερος κατὰ ἰσχύν. et 373, αἲ γὰρ τόσον χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην. πολὺ φέρτερόν ἐστιν, multo satius et commodius est, A, 169, *es ist zuträglicher, (it is much more convenient.)* οὕτως, nam multo melius et magis proficuum sic, Δ, 307. κακῶν δέ κε φέρτερον εἴη, nam inter mala sane id præstabilius esset, P, 105, ὡς ἐν κακοῖς, κάλλιον: κακῶν τὸ μεῖον. et nota, comparativum sæpe esse loco superlativi, sicut et sæpe loco positivi. ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστι, ἓξ ἑτάρους ποθήμεναι, ἢ ἅμα πάντας, μ, 109, siquidem multo satius est, sex socios desiderare et amittere, quam simul omnes. sic, τεθνάναι, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν τούτου, φ, 154, si quidem multo optabilius est mori, quam vivos excidere ea re. ut ergo φέρτερον modo cum προφερέστερον, modo cum συμφέρον, coincidat. ἄλλων, οἵ σου φέρτεροί εἰσι, aliorum, qui te superant dignitate, B, 201. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν, Φ, 264, nam dii sunt validiores hominibus. ἵπποι πολὺ, equi multo præstantiores, K, 557. ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν, Π, 780, supra fatum iis destinatum validiores in pugna erant. ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι ἦμεν, siquidem multo robustissimi sumus, Υ, 135, ubi loquitur Neptunus ad Junonem: aqua enim et aër sunt longe violentissimi, si concitantur valide. nolim sane, ut reliqui dii nos committant ad pugnandum adversus eos. sic, εἰσίν, sc. θεοί, etsi dii sunt longe validissimi, tamen verbis contra eos pugnare possim, Υ, 368. sic Cyclopes de se fatentur (sed loquitur ibi solus Polyphemus) οὐ Κύκλωπες Διὸς ἀλέγουσι, οὐδὲ θεῶν, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροι εἰμέν, non curant deos, siquidem robustissimi ipsi sumus, et possumus nobis necessaria parare sine ope deorum, ι, 276. sic de iisdem, βίηφι δὲ ἦσαν, nam viribus erant superiores, ζ, 6. imo his locis est simpliciter loco superlativi, non vero comparative. θεοί μου φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῖναί τε, ε, 170, dii me meliores sunt in intelligendo et judicando. sic, θεοῖσι μῦθον ἐπιτρέψαι, ἐπειὴ πολὺ εἰσί, χ, 289, diis rem permittere, siquidem illi sunt potentissimi. sic de multis viris, collatis ad paucos, π, 89. ὅσον φερτέρη εἰμί, Φ, 488, inquit Juno ad Dianam, quanto fortior et dignitate major sum. et quia Diana est luna, Juno vero aër; in hac pugna concipi debet aër commotus et nubes agitans, qui nunc tegit lunam obscuritate nunc retegit, facitque cursu nubium ut luna ipsa quam celerrime currere et aufugere videatur. id poëtice pinxit vir ingeniosissimus. αἳ (ἵπποι) κεῖσέ γε (illuc sane, in campum) φέρτεραι ἦσαν, præstantissimæ erant, Ψ, 461, nam in campum, non in montana, mitti debent equi cursu certaturi. φερτέρου νόστου, felicioris reditus, Py. 1, 68. φέρτερον ἀγῶνα, Ol. 1, 12, præstabilius certamen, *vorzüglichern, (more eminent.)* τεκεῖν γόνον ἄνακτα φέρτερον πατρός, Ist. 8, 70, parituram esse filium potentiorem dominum patre.

φέρτρον, τό, vide sub φέρετρον.

ΦΕ'ΡΩ, fero, porto, adfero, *ich trage, bringe, (I carry, bring.)* proprie dicitur de onere, et de non vivente. τόνδε φέρω Διῒ μῦθον; O, 202, *soll ich dem diese antwort bringen, (shall I carry him this answer?)* ubi est pro ἄγω, unde est ὁ ἄγγελος. φέρω δὲ ἄποινα, Ω, 502, *ich bringe lösegeld mit, (I bring a ransom with me.)* πῆ δὴ χρήματα πολλὰ τάδε, quo bona ista multa fero ut occulam, ν, 203. λαοῖσι φέρεις χάριν; gratificaris hominibus? Φ, 458, i. e. τὰ κεχαρισμένα ποιεῖς: et est phrasis Attica et communis; poëtice alibi est ἦρα ἢ ἐπίηρα φέρεις. πῆ τόξα, quo fers arcum? φ, 362. φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη, nutrix una fert puerum, Z, 389. et 511, ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει, de equo, celeriter eum genua portant. sic et O, 268. ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει Ἀχαιοῖς, Θ, 541. N, 828. ἄνεμος πῦρ, ventus differt ignem et dilatat, A, 156. ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον οἰὸς pastor facile portat vellus ovis vel arietis, M, 451, sine negotio id asportat. κίρκος φόνον ὀρνίθεσσι, accipiter adfert et infert cædem avibus, P, 757. Σείριος πολλὸν πυρετὸν βροτοῖς, X, 31. ὅσσα ἐκ Διός, μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν, α, 283, ex Jove vox, maxime fert famam hominibus, adfert famam. et 408, σοὶ ἀγγελίην πατρός, adfert tibi nuntium de patre. ἄρουρα φάρμακα, terra profert medicamina, *träget, (furnishes.)* δ, 229. αἰεὶ μειλίγματα θυμοῦ, κ, 217, semper adfert canibus suis herus delinimenta animi eorum. κρατὶ ἑκάστῳ φῶτα, Scylla aufert singulis capitibus suis singulos viros, μ, 99. καὶ λυγρά, σ, 134, suffert adversa etiam, *erträget, (suffers.)* ἄποινα, ἅ σοι φέρομεν, adferimus, Ω, 556, ubi alii legi jubent φέρομαι, adfero, quasi cum molestia aliqua ex onere. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα, φίλων ἀπάνευθε, φέρουσι, T, 378, eos invitos procellæ in altum mare, procul a suis, auferunt, *treiben sie weg, (drive them away.)* ἄμπελοι, αἵτε φέρουσι οἶνον, ι, 110. λαοὶ οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσι, π, 375, cives non nobis gratificantur. ἔφερον αὐτὸν ἵπποι, vexerunt eum equi, B, 838. M, 96. N, 31, 538. πόδες, de cursu συντόνῳ, Z, 514. N, 515. O, 405. P, 700. ο, 554, ubi de strenua contentione in ambulando: nam strenue iens vel currens non movet tantum pedes, sed aufertur ab illis quasi alis. κήρυκες ἔφερον ἄρνε, adferebant agnos duos, ἐβάσταζον, Γ, 245, adportabant: unde est adverb. φοράδην, portando. τὸν δὲ ἑταῖροι, χερσὶν ἀείραντες, φέρον ἐκ πολέμου, hunc socii manibus suis sublatum portabant ex conflictu, *brachten ihn aus dem gedränge, (carried him out of the tumult,)* Ξ, 429. et 432, πρὸς ἄστυ στενάχοντα, ad urbem vehebant gementem graviter. οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, illi autem robur manuum recta inferebant, E, 506, i. e. ἐμάχοντο ἀντικρὺ καὶ ἀντιπροσώπως: et ἔφερον est pro, ἐπῆγον, vel ἐκίνουν. ex tali φέρειν est ἡ φορά, i. e. ἡ κίνησις. sic, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν, robur suum recta inferebant Græci, Π, 602, *giengen gerade auf*

den feind los, (rushed straight forward upon the enemy:) et αὐτῶν est genitivus ad ἰθὺς, recta in eos, sc. hostes. idem dicitur ἰθύς τινος βαίνειν. ἵπποι ἔφερον ἅρμα, Λ, 533. ἐν ταλάροισι φέρον καρπὸν, in corbibus portabant juvenes fructum vineæ, Σ, 568. et 148, τὴν μὲν Ὄλυμπόνδε πόδες, ibat ad Olympum Thetis. ἐκ κλισίης τρίποδας, ex tabernaculo petebant et adferebant, Τ, 243. et 248, ἄλλοι δῶρα, *brachten, getragen, (brought, carried.)* ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον, lignatores apportabant truncos arborum, Ψ, 123. et 134, Πάτροκλον, mortuum portabant. et 304, ἵπποι ἅρμα, *zogen, (drew.)* πέδιλα, ἅ μιν φέρον, calceos, qui eum ferebant super terram et mare; de Mercurio, Ω, 341. α, 97. ε, 45. nam ut πόδες φέρουσι τοὺς κατὰ σπουδὴν τρέχοντας, ita hæc πέδιλα φέρουσι τὸν Ἑρμῆν, quasi essent πτερόεντα. οἱ δὲ (domestici) ἦγον μῆλα, ἔφερον οἶνον, δ, 622, ubi apparet naturalis differentia horum verborum, adducebant pecudes, adferebant vinum. sæpe tamen hæc verba indifferenter ponuntur. sic in circulo est τὸ περιφερὲς, i. e. τὸ περιηγμένον, et ἡ περιφέρεια et ἡ περιαγωγὴ sunt idem. τὴν σχεδίην ἀνὰ πέλαγος ἄνεμοι ἔφερον venti agitabant, ε, 330, coll. 328, 331. ἡμίονοι ἔφερον ἐσθῆτα καὶ αὐτὴν (κούρην) muli vehebant vestem et ipsam virginem, ζ, 83. σοὶ λοιβὴν, ι, 349, tibi tulissem, vel ferebam, hoc vinum libationem, velut numini alicui. et 380, ἆσσον ἐκ πυρὸς, admovebam ex igne vectem. et 431, τρεῖς ὄϊες ἕκαστον φῶτα, ternæ oves portabant viros singulos, ἐβάσταζον. δῶρα, *brachten geschenke, (brought presents,)* σ, 302. coll. φ, 61. τῶν (πέπλων) ἕνα ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε, δῶρον Ἀθήνῃ, horum unum sublatum Hecuba extulit ex conclavi, donum Minervæ, Ζ, 293, *nahm in die hand, und heraus aus der menge, (took up, selected from a great number,)* coll. 296, seqq. μειλίχιον μῦθον ἔφερε Καδμείοισι κεῖσε, placidam orationem ferebat Cadmeis illuc, Κ, 288. ἐν πρώτοις ἀσπίδα, inter primos gestabat scutum, i. e. versabatur pugnando, Λ, 61. θύελλα κονίην, procella pulverem agebat illuc, Μ, 254. et 372, τόξα, portabat arcum ei, velut armiger ejus. et 453, ἰθὺς σανίδων λᾶαν ἀείρας, contra asseres portæ ferebat saxum sublatum. χρυσοῦ δέκα τάλαντα, Ω, 232, extulit ex multitudine alia, *nahm heraus, (took out of.)* δαΐδας, faces præferebat, α, 428, 434. αὐτὸν θύελλα ἐπὶ πόντον, eum procella in altum mare egit, δ, 516. ψ, 317. sic, πόντονδε, κ, 48. ἄψ κῦμα, fluctus id retro ferebat, ε, 461. ἐκ θαλάμοιο ἐσθῆτα, ζ, 74. sic porro, ι, 233, 485, 542. λ, 638. μ 421. ν, 69, φ, 359, 362, 366. Σκύλλην, ἥ μοι φέρε πῆμα ἑτάροισιν, μ, 231, quæ mihi et meis sociis inferre volebat malum. νηῦς, ἥ ἔφερε Τηλέμαχον, quæ vexerat eum, π, 323. ἐπὶ νῆας φερέτην αὐτὸν, in castra retulerunt eum graviter vulneratum, Θ, 334, ἐβάσταζον, *sie brachten ihn, (they carried him,)* sublevantes eum utrimque humeris suis. sic et Ν, 423. φέρεσκε, ionice pro ἔφερε, portabat, ἐβάσταζε, ι, 429, coll. 431. ὕδωρ πρὸς ἄστυ φέρεσκον, aquam portabant in urbem, κ, 108, *sie holeten von da das wasser in die stadt, (they carried water thence to the city.)* ἰθὺς φέρε χαλκὸν, recta infer ferrum, Υ, 108, i. e. adgredere eum armis. sic, φέρε, adfer, Θ, 424, coll. 418. τ, 97. φερέτω, i. e. βασταζέτω, auferat, deferat in castra, Η, 78, coll. 82. φέρετε, asportate, Ρ, 718, coll. 735. per syncopen φέρτε ὕδωρ, adferte aquam, Ι, 171. ἵνα φῶς φέρῃ, de aurora, Λ, 2, ubi alii legunt φέροι. sic, ψ, 348. μή με θύελλα φέρῃ ἐπὶ πόντον, me auferat in altum mare, ε, 420, coll. 425. et cum paragoge, ὥς σε φέρῃσι, ut te portet, vehat, ε, 164, nam sermo est de navigio. τὴν δέ κε (ναῦν) πνοιὴ Βορέαο φέρῃσι, eam sane agat, κ, 507, sc. εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἅδην τόπους, deferre poterit. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, aut sane reportet victoriam, Σ, 308, ubi confer κράτος. φέρωμεν, conferamus, Θ, 394. φέρητον, ambo auferre solent, Ν, 199. τῶν οὐκ ἄν τι φέροις, eorum nihil sane auferas, Α, 301. μηδὲ ὅντινα γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἐόντα φέροι, ne quidem quem ad ubera sua mater puerum gestet et habeat, Ζ, 58, confer γαστήρ. et 480, ἔναρα, referat spolia. δῶρα, Ι, 511. πῦρ, Ο, 731. τεύχεα, auferre potuisset arma ei, Ρ, 70. φόως, Τ, 2. ε, 2, de aurora. ἄποινα, Ω, 139, *lösegeld bringe, (I bring a ransom.)* ὥρια, ι, 131, ferre posset ager omnia temporibus anni convenientia matura, nisi depasceretur a capris, et si coleretur a viris. νῆάς τε καὶ αὐτοὺς ἄνεμος, κ, 26. οὐκ ἂν φέροιεν δύο ἄνδρε, τὸν λίθον, Ε, 303. Υ, 286, ubi est βαστάζειν. τοῦτο ἔπος ἄελλαι, venti auferant hoc dictum, Θ, 409. οἷόν κε ἠὲ φέροιεν ἠὲ ἄγοιεν, Ε, 484, prius de ἀψύχοις, posterius de ἐμψύχοις. πατρὶ ἐπίηρα φέρειν, patri gratificari, Α, 578. ἄρνας, adferre agnos, *zu bringen, zu holen, (to bring, to fetch,)* Γ, 117. μήτηρ φησὶ, ἐμὲ κῆρας θανάτοιο τέλοσδε, Ι, 411, mater dicit, fata mortis ferre me ad finem vitæ. πέμπειν Θάνατον καὶ Ὕπνον, φέρειν αὐτὸν, ut deportent eum in Lyciam, Π, 454, *ihn zu tragen, (to carry him:)* et maxime de mortuo dicitur τὸ φέρειν καὶ φέρεσθαι, hinc et ἡ κλίνη τοῦ νεκροῦ, lectus feralis, dicitur τὸ φέρετρον et φέρτρον, quo mortuus effertur; quod longe aliud est ac τὸ φορεῖον, lectica, vehiculum. et 665, δῶκε φέρειν ἑτάροις, sic et Ρ, 131, dedit ad asportandum. τρίποδα, Ψ, 513, coll. 512, ἄγειν, ubi differentia apparet. δῶρα αὐτῷ, Ω, 147, 176. ρ, 83, φέρειν ἤνωγεν αὐτὸν τοῦτο, jussit eum adferre hoc, ο, 103, coll. 106, et δ, 124, 125, *brachte, (brought,)* 133. Ω, 119, 196. φέρων ἄποινα, afferens, Α, 13. χάριν αὐτῷ, gratificans ei, Ε, 211, 874, φέροντες ἄνδρεσσι, Ι, 609. θυμῷ ἦρα φέροντες, animo gratificantes, Ξ, 132. Ἀτρείδῃ, γ, 164. μητρὶ ἐπίηρα φέρων, Α, 572. Ἴρῳ, σ, 56. πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον, omnia afferens ei dabam, Ι, 331, quod est ἤθους ἐλευθερίου καὶ εὐγενοῦς, cum ne hilum quidem de tot et talibus prædis παρενοσφίζετο: et simul istud φέρειν respicit parabolam de ave, 323, 324. δεῖμα αὐτοῖς, inferens terrorem illis, Ε, 682. δράκοντα ὀνύχεσσι, de aquila, Μ, 202, 220. et 222, οὐκ ἐτέλεσε φέρων δοῦναι τέκεσιν ἑοῖς, nec perferre potuit ad pullos suos. sic, χῆνα, anserem portans unguibus, ο, 161. πλεῖστα, Ζ, 69. ἀνὰ ὅμιλον, ἔδειξε, Η, 183, 186, ferens per aciem, ostendit id. et 219, σάκος, portans clypeum. et 224, τὸ πρόσθε στέρνοιο, illud scutum gestans ante pectus suum. et 304, δῶκε. ἔβη φέρων, cum ferret ea arma, abiit ad suos, Λ, 247, ut φέρων sæpe sit, habens, gerens. τὴν ἔδωκε φέρων, Ψ, 617, 799, ἔθηκε. ἔστησε φέρων ἔγχος, constituit hastam, α, 127. et 136, φέρουσα ἐπέχευε χέρνιβα. et 139, σῖτον παρέθηκε φέρουσα, *brachte und setzete vor, (brought and set before.)* sic δ, 52, 55. φέρων ἄνεμος ἐπέλασεν αὐτὸν Αἰγύπτῳ, γ, 300, ob quod φέρειν dicitur φορὸς ἄνεμος, ventus secundus et ferens, ὁ τὴν νῆα φέρων. sic et ε, 111, 134. η, 277. ι, 39. ο, 481. δηϊοτῆτα, pugnam et bellum inferens, ζ, 204. τρὶς μὲν ἔδωκα, ι, 361. καταλοφάδια, in humero portans, κ, 169. ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ, μ, 427. παρέθηκε, ξ, 76, *da er alles wohl geröstet, brachte er und legete ihm vor, (when he had well roasted the whole, he brought and set it before him.)* δῶρα, dona afferens et dans, ο, 51, 75. δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων, ρ, 345, *bringe das diesem fremden manne und gieb es ihm, (carry this to the stranger and give it to him.)* θῆκε θύραζε, ubi tamen ἐκ pertinet ad φέρων, υ, 97. παρέθηκε δίφρον, attulit sellam et posuit, φ, 182. et 234, τόξον. ἔδωκε, χ, 146. πῦρ ἐς νῆα φέροντα, ignem ad navem ferentem, Ο, 420, unde postea compositum πυρφορέω, et ὁ πυρφόρος. φέροντες Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα, Β, 352, inferentes iis cædem et mortem. sic et δ, 273. Θ, 513. sic, κακότητα, Μ, 332, adferentes calamitatem. ἐν ἀγκαλίδεσσι, portantes in ulnis manipulos, Σ, 555. κακὸν ἀλλοδαποῖσι, inferentes malum alienigenis, γ, 74. ι, 255. χάριν Ἀρτείδαις, gratificantes illis, ε, 307. ἔπεα ἀκράαντα, verba irrita ferentes secum, de somniis vanis, τ, 565. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, Β, 302, ubi ἔβησαν φέρουσαι est idem ac ἔφερον, quos fata mortis non abstulerunt. sic, τὸν ξ, 207. talis phrasis est et Λ, 247, βῆ δὲ φέρων, pro ἔφερε. ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι, grues, inferentes illis cædem et mortem, Γ, 6. sic κακὰ Πριάμῳ, naves, inferentes ei mala, Β, 304. δυσμενέεσσι, ρ, 289. δίφρον κατέθηκε φέρουσα, afferebat sellam et ponebat eam, Γ, 425. ἀγγελίην σοὶ φέρουσα ἦλθον δεῦρο, nuntium tibi ferens ivi huc, Ο, 175, hinc dicta ἡ ἀγγελιαφόρος, vel potius ἀγγελιηφόρος, ὁ ἡ. τεύχεα παρὰ Ἡφαίστου φέρουσα, arma a Vulcano adferens, Σ, 137, 616, coll. Τ, 3. ἀμβροσίην φέρουσα, δ, 445, ambrosiam adferens posuit singulis sub nares, ut odore isto divino teter odor phocarum pelleretur. νηῦς, ἄνδρα φέρουσα, vehens, ν, 89. ἰθὺς φέρεται μένει, Υ, 172, recta fertur et progreditur robore suo; de leone, *er gehet voll kraft und muth gerade drauf los, (he rushes on boldly and confident in his strength.)* πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, Α, 592, ferebar totum diem, decidens projectus de cœlo; inquit Vulcanus; *ich fiel einen ganzen tag lang, (I was a whole day in falling.)* sed ἐννῆμαρ, per novem dies ferebar fluctibus, nando, η, 253. μ, 447, 425, 429. ξ, 313, 314. sic et ι, 82, ἐννῆμαρ φερόμην ἀνέμοις ἐπὶ πόντον, ferebar ventis per altum mare. νῆες ἐφέροντο ἐπικάρσιαι, ι, 70, naves in præceps ferebantur. ἀνέμοιο θυέλλῃ, κ, 54. et his locis passive. sed in sensu medio et deponentiali est Χ, 245, ἵνα εἴδωμεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς ἔναρα φέρηται ἐπὶ νῆας, ut sciamus, an sane ille spolia relaturus sit in castra. αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον, Ψ, 413, si forte negligenter agentes referamus deterius præmium: ubi vel includit ipse se Antilochus, loquens ad equos suos, ἐὰν ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἀμελήσαντες φερώμεθα: vel inest solœcismus, ortus ex festinatione loquentis, ἐὰν ἀποκηδήσαντε σφῶϊ, ὦ ἵππω, φερώμεθα ἡμεῖς ἄεθλον χεῖρον, qua locutione nihil potest magis esse σόλοικον, eleganter expresso more festinanter proferentis curas suas. δεῦτε φίλοι, ἤϊα φερώμεθα, β, 410, agite amici, viatica deferamus in navem: ubi proprie positum verbum. hinc est τὸ φορεῖον, sella gestatoria, et in genere, quo quid portatur; et ὁ φόρτος, onus; et ὁ φορμὸς, i. e. σπυρὶς, *ein korb, (a basket,)* πλέγμα, ἐν ᾧ καὶ σῦκα ἔφερον, et ὁ φορμίσκος, λεπτὸν ἀγγεῖον, *ein kober, (a panier;)* et ὁ φορητὸς, *eine ladung, ein fuder, (a load,)* multitudo quæ portatur, e. c. φρύγανα, χόρτος, κοπρία, etc. coll. 414. τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην, Ψ, 275, primaria præmia accipiens in tabernaculum referrem ea. παρὰ αὐτοῦ δῶρα φέροιο, ab illo dona referres, Δ, 97, hinc postea compositum, δωροφορεῖν. coll. 95, πᾶσι χάριν ἄροιο, ab omnibus gratiam reportares, ubi deest ἐν. ὅ, τι παρὰ γαμβροῦ σῆμα φέροιτο, Ζ, 177, ecquod a genero litterarum afferret; unde postea factum ὁ γραμματοφόρος, *der ein schreiben mitbringet, (one who brings despatches.)* ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος ἠὲ φεροίμην, aut is referret victoriam aut ego referrem, Ν, 486, i. e. tunc dubia esset res de victoria: nunc vero dubium est nullum quin præstantior sit Æneas. ὅστις ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ, Ο, 743, quicunque contra naves feratur et accedat cum igne; ubi ἐπὶ ad verbum pertinet, et h. l. est passivum. τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱὸς, primarium præmium ferat Diomedes, Ψ, 538, et 856, κλισίηνδε, in tabernaculum suum auferto præmia ista.

et 809, ταῦτα φερέσθων, ambo ferunto hæc, pro φερέσθωσαν, attice; nisi malis esse tertiam dualis imperativi. καί σοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι, et tibi arma pulcra det ad pugnam ferre, Λ, 797. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, ubi est passive, mitte eum deductoribus cum velocibus portari, Π, 671, coll. 681, ubi idem πέμπε est pro ἔπεμπε: βαστάζεσθαι, nam erat corpus ἄψυχον, *lass ihn getragen werden, (let him be carried.)* τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἧκε φέρεσθαι, hunc ille in fluvium, prehendens eum pede ejus, misit ferri, i. e. cum impetu projecit in fluvium, Φ, 120, ubi is infinitivus transitum et volatum ipsum projecti corporis in aquam indicat. sic, μ, 442, ἧκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε, φέρεσθαι, dimisi ego superne pedes et manus, ut ferrer, per aërem in aquam; *ich liess oben die hände vom baume los, dass ich fiel, (I quitted my hold of the tree and fell.)* πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι, τ, 468, pedem ejus omisit e manu sua, ut procideret, *liess seinen fuss aus ihrer hand entfallen, (let his foot drop from her hand.)* Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι, ubi est active, ei comam meam abscissam libens præbeo ut ferat eam secum in rogum, Ψ, 151. sed passive, Ω, 581. ὄφρα νέκυν δώῃ οἰκόνδε φέρεσθαι, α, 317, donum dare, domum ferendum, *nach hause mit zu nehmen, (to carry home.)* σχεδίην ἀνέμοις φέρεσθαι καταλιπε, navigium ventis ferendum relinque, ε, 343, et 331, ἄλλοτε μὲν Νότος προβάλεσκε (τὴν νῆα) Βορέῃ φέρεσθαι, alias Notus objecit Boreæ navem agendam. οὐδέ τι κῦμα εἴα ἐπὶ σχεδίης αὐτὸν φέρεσθαι, η, 274, dabit saltem unum aliquod ferendum nobiscum, ο, 83, *wird uns wenigstens eines von benannten stücken geben mit zu nehmen, (will at least give us something to take home with us.)* et 377, ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι ἀγρόνδε, et deinde etiam aliquid auferendum in villam, *etwas mit zu nehmen aufs land, (something to take along into the country.)* ξείνῳ δοῦναι τάδε τόξα φέρεσθαι, si velim omnino dare hospiti hunc arcum habendum pro proprio, φ, 349. ergo de motu, de vehendis aut portandis, de cadentibus, de habendis et auferendis, ponitur apud poëtam. nomen ἡ φορὰ apud eum non legitur. cæterum hoc verbum εἰς πλάτος μόνον κινεῖται, i. e. habet tantum præsens tempus cum imperfecto per omnes modos; sed non εἰς βάθος, i. e. nulla alia tempora descendunt a præsenti. sed φορέω est πολυκίνητον, et habet plurima tempora. λόγον φέρεις τὸν, Py. 8, 54, sermonem referes et re ipsa exhibes illum. πλοῦτος φέρει τῶν τε καὶ τῶν καιρὸν, Ol. 2, 98, affert horum et illorum opportunitatem, nunc horum nunc illorum gerendorum idoneam occasionem et facultatem præbet. πέτρας φέρει, saxa defert evoluta, ut decidant in mare, Py. 1, 46. et 70, δόξαν, affert opinionem. sic et Ne. 9, 80, affert gloriam. ἄκος, Ne. 3, 31, medicinam adfert. νίκην, Ist. 7, 28. λόγον, Ist. 8, 133, reportat celebrationem. σοφοὶ κάλλιον φέροντι (dorice pro φέρουσι) δύναμιν, Py. 5, 16, sapientes in pulcrius efferunt potentiam sibi datam, ποιοῦσι. ὕψοῦ φέροντι, in altum efferunt, Py. 10, 109. φέρε, pro ἔφερε, retulit, Ol. 9, 148. 10, 82. attulit ὄρνιν, Py. 4, 384. αἰεὶ, semper reportavit hoc decus, Ne. 7, 57. ἐφέρομεν, portabamus, Py. 4, 45. κέλευθοι ἔφερον, viæ publicæ et vici ferebant, i. e. habebant et ostendebant, talia, Ol. 7, 97. φέροις ἄστει γλῶσσαν, admoveas civitati linguam, Ol. 9, 62, i. e. celebra jam et canta Opuntem, ὑμνοίης ἄστυ. φέροι κέρδος, i. e. λαμβάνῃ, Py. 8, 18. φέρε, fer, adfer, Ist. 5, 79. φερέτω χάριν τῷ, habeat gratiam illi, Ol. 10, 21, τῷ Ἰόλᾳ, ἀλείπτῃ, cujus institutione et hortatu utens vicit. φέρειν γῆρας εὔθυμον, Ol. 5, 51, feras senectutem tranquillam. φέρειν, reportare, Ol. 8, 85. ἐλαφρῶς ζυγὸν, Py. 2, 171, leviter ferre jugum. κόσμῳ (i. e. κοσμίως) τὰ, decenter ferre ista, Py. 3, 148. τιμὴν πράγματι, afferre honorem negotio, Py. 4, 495. (εἰς τὸ) φέρειν μεμφομένοις ἀντίον (καθάπερ) καπνῷ (i. e. πυρὶ) ὕδωρ, Ne. 1, 35, ad ferendum contra obtrectatores quasi aquam contra ignem. Μοῦσαν, Ne. 3, 49, afferre ei Musam. et 52, οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες, nec cupiditates sunt bonæ, si quis velit aliquid ex alienis laudibus et bonis sibi auferre. στεφανώματα, Ne. 5, 98, afferre coronamenta. ἄνθος, florem proferre volunt arbores, Ne. 11, 52. κόμπον τοῖς, Ist. 1, 61, coll. 89, laudationem afferre illis. φέρων μέλος, perferens canticum, Py. 2, 7, nam mittebatur per epistolam, erat ἐπιστολιμαία ᾠδή. φέρων ἔπορε, adferens tradidit ei, Py. 3, 79. νόημα τοῦτο, Py. 6, 29. ἤλυθε, Py. 10, 75. Λυδίαν μίτραν, Ne. 8, 24. σπέρμα τοῦ, Ne. 10, 30, i. e. generaturus eum. φέρουσα σπέρμα, Py. 3, 27, i. e. prægnans ex eo. ἀγγελίαν, Ol. 14, 30. μέγα φέρεται, Py. 1, 170, magni æstimatur. τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι ἀνδρὶ, Py. 7, 23, illa et illa ferri ab homine, dari homini. Vide sub ἌΓΩ, aliquanto ab initio.

φερώνυμος, ὁ ἡ, vide sub ἐπώνυμος.

Φεύγω, f. εύξω. (Φέβω) fugio, *ich fliehe, laufe, (I flee, run.)* a φέβω fit φέγω, et interserto υ. ab eadem origine antiqua est Germanorum *feige, (cowardly,)* timidus, ignavus, qui laborem aut periculum fugit. πῆ φεύγεις, μεταβαλὼν νῶτα, κακὸς ὣς, μή τις σοι φεύγοντι ἐμπήξῃ δόρυ μεταφρένῳ, Θ, 94, 95, quorsum fugis, vertens tergum, ut ignavus aliquis? cave, vel, periculum est, ne quis tibi fugienti infigat hastam dorso; et est ellipsis exprobratoria. φεύγεις δὴ, Ἑκάεργε; Φ, 472. φεύγει, πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν, de leone, qui bovem dejecit, Ο, 588. αἰδὼς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐστέ; Π, 422, nunc estis alacres? ἔβη φεύγων ἐπὶ πόντον, Β, 665, ivit fugiens per mare, i. e. aufugit. φεύγων νείκεα πατρὸς, Ι, 448, fugiens jurgia et exprobrationes patris. sic, ἐς νῆας, versus castra Græca fugiens, Κ, 366. πόδεσσι, Λ, 477, de cervo. ὁππότε, Ν, 817. τὴν ἱκόμην, ad eam veni supplex fugiens, Ξ, 260. οὔτι μετατροπαλίζεο, non respectabas in fuga, Υ, 190. ὁ φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων, Χ, 157, alter fugiens alter a tergo insequens. et 158, πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Φ, 35. μοὶ, Χ, 283. πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, ante se fugientem, Ε, 56, 80. ἕλε, occidit, Ζ, 36. Ο, 342. Υ, 402. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν, Χ, 199. φεύγοντες, fugientes, Θ, 344. ἀνάγκῃ, Λ, 150, ad differentiam eorum, qui consulto et per simulationem, aut ex ignavia, fugiunt. Ἕκτορα, fugientes eum, Λ, 327. Ο, 2, 63, 233. Π, 71. Σ, 150. ἰχθύες ὑπὸ δελφῖνος, Φ, 22, 129. φευγόντων δ' οὔτε κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκὴ, fugientium autem neque fama exsurgit, neque aliquod forte factum, Ε, 532, i. e. οἱ φεύγοντες, σὺν τῷ ἀκλεεῖς εἶναι, (inglorios esse) οὐδὲ ἄλκιμόν τι ποιοῦσι, προβάλλοντες ἑαυτοὺς εἰς ἀναίρεσιν. eadem verba sunt Ο, 564. Τρώων, Λ, 159. Δαναῶν, Ρ, 761, sc. multorum gregariorum; nam proceres resistebant pugnantes. aliud φευγόντων, attice pro φευγέτωσαν, fugiunto, Ι, 47. χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας ἐμπεσεῖν, Ζ, 82. πρὸς ἄστυ, Ξ, 146. φεῦγον, omisso augmento, fugiebam, Ι, 474, solum vertebam exul. fugiebant, Φ, 542. et 256, ἔφευγε. φεύγεσκεν (ionice pro ἔφευγε) ὑπ' ἐκ ὀρυμαγδοῦ, refugiebat e tumultu, Ρ, 461. φεῦγε μάλα, fuge et abi quantum potes, Α, 173. φεύγειν, fugere, Β, 74. ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν, alias se convertebat ad fugiendum, Λ, 567, vel est pro φεύγων. οὐκ ἔθελεν, Φ, 580. qui infinitivus ionice dicitur φευγέμεν, Κ, 147. et cum paragoge Attica φευγέμεναι, Κ, 359. Π, 658. Φ, 13. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, pro ἔφυγε, Δ, 350. Ξ, 83, quale verbum fugit ex ore tuo et evolavit. οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα, nec Hercules evitare mortem et effugere eam potuit, Σ, 117. ὃς καὶ νῦν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο, Υ, 350, qui etiam nunc evitavit lubens et lætus mortem. θεὰ, abiit celerrime veluti columba, Φ, 493. Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγεν ἡνία, Θ, 137, Nestori e manibus exciderunt habenæ; quasi essent ἔμψυχα: et causa erat timor. sic et Λ, 128. eodem modo φεύγει ἔπος, *es entfallt ein wort, (a word escapes.)* χειμῶνα ἔφυγον καὶ ὄμβρον, hiemem effugerunt et imbrem, Γ, 4. ἡνίοχον φύγον ἡνία, Ψ, 465, fugerunt eum habenæ, nec obsecutæ sunt ei; vel, exciderunt e manibus. αἴ κε φύγῃσι ἐκ πολέμου, Η, 118, si aufugerit ex prœlio. non dicit ἀπέλθῃ, sed fugam auguratu. ei. sic, ὅσκε φύγῃ, Σ, 271. Τ, 72. Χ, 296. conf. ὅσκε. νῦν δ' οὐκ ἔστ' ὅς κεν θάνατον φύγῃ, nunc vero non est qui mortem effugiat, Φ, 103. ἤνπερ γὰρ πόλεμόν γε Ἀχαιῶν, *denn wenn er schon etwa diesem kriege entkömmet und in demselben nicht umkömmet, (for though he escape the dangers of this war, and be not slain in it,)* Χ, 487. εἰ γοῦν ἕτερός γε, Ε, 258 ubi est pro ἐκφύγῃ. εἰ μέν κεν ὑπὸ αὐτοῦ φεύγω, *wenn ich schon vor ihm fliehe, (though I already flee from him,)* Φ, 554, coll. 558. φεύγωμεν σὺν νηυσὶ ἐς πατρίδα, Β, 140. Ι, 27. ἐφ' ἵππων, Ω, 356. εἴκεν θάνατόν τε φύγοιμεν, Α, 60. sic, ὅπως θάνατον καὶ κῆρα, Ρ, 714. μηδὲ ὅς φύγοι, pro οὗτος, ne is quidem effugiat, Ζ, 59, ubi animose repetit verbum ex 57. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον, Ξ, 507, circumspectabat quisque, qua effugere posset mortem. μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον, Π, 98. et 283, ὅπῃ. φυγέειν (pro φυγεῖν) κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, effugere canes et vultures ne devorent eum, Β, 393. et 401, θάνατόν γε. κῆρες, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, Μ, 327, quæ duo verba notant idem. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω ἐδύνατο, neque enim retro fugere poterat, Ν, 436. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, *man kann es gar nicht verdenken, wenn jemand einem übel zu entgehen trachtet, (a man cannot be blamed for endeavouring to escape mischief,)* Ξ, 80, coll. 81. ὅς τε πεφεύγοι, ὅς τ' ἔθανε, qui vivus evasit, (*wer etwa davon gekommen seyn möchte*) *(whoever may have escaped)* quique occubuit in pugna, Φ, 609, quæ scriptio est Attica, pro πεφεύχοι, nam χ perfecti, ob præcedens φ euphonice mutatur in γ. οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι ἐκ πολέμοιο, ἀλλὰ μάλα ἄντην στήσομαι, Σ, 307, non eum ego fugero ex prœlio, sed contra stabo. ἐς πατρίδα φεύξονται, Β, 159. οὐδέ ἑ φημὶ φεύξεσθαι ἐκ πολέμου, non eum puto fugiturum ex prœlio, ἀλλὰ ἄντην ἵστασθαι, Λ, 589. οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, non putabant se evasuros e malo, Ο, 700. οὐ γὰρ ὀΐω φεύξεσθαι σὰς χεῖρας, non arbitror me evasurum esse manus tuas, Φ, 93. Μοῖραν δ' οὔτινα φημὶ πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, mortem fatalem puto neminem effugisse et effugere unquam, Ζ, 488, euphonice pro πεφευγμένον, et deponentialiter. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, Χ, 219, non ei nunc amplius sane est effugientem nos esse, i. e. φυγόντα ἡμᾶς, *er kann uns nun nicht mehr entrinnen, (he can now no longer escape us.)* φεύγω, sum in fuga, sum exul ob cædem domi factam, ν, 259. ο, 276, coll. 277, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα, quoniam tibi supplex sum in fuga mea. sic et, φεύγει, fugit ex patria ob cædem a se factam, ψ, 120. πόσε φεύγετε ἄνδρα ἰδοῦσαι, quo fugitis virum conspicatæ, ζ, 199. sic in imperativo, μὴ φεύγετε, *laufet nicht aus furcht, (run not away for fear,)* ω, 54. ἔφευγον, fugiebam, i. e. maturabam profectionem inde, ut effugerem

mala impendentia, γ, 166, coll. 167, ἔφευγε, eodem sensu, *er reisete eilig ab aus furcht, (he set off precipitately for fear.)* φεύγωμεν, fugiamus hinc, κ, 269. ἠὲ μάχεσθαι ἢ φεύγειν, χ, 66. et ionice, φευγέμεν διερῷ ποδὶ, ι, 43. φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπὰς, ε, 446. εἴπερ κεν οἴχηται φεύγων, si abierit fuga, θ, 355. ἐξ Ἄργεος, cæde facta ibi, ο, 224. et 228, πατρίδα, patriam fuga relinquens. δεῦρο ἵκετο, π, 424. ἄλλον ἱξικόμην, υ, 223. θύρετρα φεύγοντι στείνοντο, σ, 385, portæ fugienti arctarentur. πόλεμόν τε πεφευγότες ἠδὲ θάλασσαν, qui effugerunt pugnas et mare, evaseruntque incolumes, α, 12, de qua forma perf. a. paullo ante dictum. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, α, 64, quod innuit, non consulto locutum eum esse. sic, γ, 230. ε, 22. τ, 492. φ, 168. νηῦς φύγε πέτρας, evasit navis scopulos, κ, 131. οὔπω τις νηῦς ἔφυγεν, nunquam ulla navis evasit, μ, 66. ἀλλ' οὐδ' ὥς φύγε κῆρα, at ne sic quidem effugit mortem, σ, 154. πάντες, ὅσοι ἔφυγον ὄλεθρον, quotquot effugerant mortem, α, 11. sic, οἳ ἐκ πολέμου, γ, 192. ἔφυγον πόντον, evasi ex mari, ζ, 170. φύγομεν θάνατον, effugimus mortem, ι, 61, 467. ἐπεὶ πέτρας, postquam evasimus scopulos, μ, 260. οὔτι κνώδαλον φύγεσκε, ionice pro ἔφυγε, nulla bestia evasit hunc canem, ρ, 316. ἧκε θάνωμεν, ἧκε θάνατον φύγωμεν, ubi alii legunt φύγοιμεν, μ, 157. ὅπως πῆμα φύγοιμι, ξ, 312, ut malum effugerem. εἰ θάνατον φύγοι υἱὸς, δ, 789. ἤκεν ἀλώῃ, ἧκε φύγοι, ξ, 184. ο, 299. ὅπῃ φύγοι ὄλεθρον, χ, 43. φυγόντι ὄλεθρον, ρ, 47. ἐκ θανάτοιο φυγόντα, π, 21. κακότητα φυγόντες, ψ, 238. φυγέειν λαῖτμα θαλάσσης, effugere se velle undas maris, δ, 504. φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς, μ, 120, ubi sermo de Scylla, quam effugere opimus sit triumphus. οὐδὲ ἔνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων, et ne ibi quidem talis erat qui effugisset omnino certamina, *auch da war er den kämpfen nicht entgangen, war ihrer nicht los, (nor had he there escaped from conflicts,)* α, 18, pro πεφευγμένος deponentialiter. sic τὸ ε ex πεύθω abjicitur in derivatis, e. c. ἡ πύστις, i. e. ἡ δι' ἀκοῆς μάθησις, *was man aus dem gerüchte erfähret, (what one learns from report:)* sic et ἡ ἤλυσις pro ἔλευσις, et τὸ ἄφυκτον pro ἄφευκτον, quod effugere nemo potest. ὃν οὔπω φημὶ πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον, ι, 455, ubi est cum accusativo rei: alibi cum genitivo, omisso ἐκ. ἀλλά τινα οὐ φεύξεσθαι ὀΐομαι αἰπὺν ὄλεθρον, χ, 67, at existimo, nullum effugiturum esse mortem. notat ergo non solum fugam timidam, sed et, evadere rem malam, celeriter abire, evitare, effugere: in specie, solum vertere exilii causa. ἀρχαῖον ὄνειδος εἰ φεύγομεν, Ol. 6, 152, antiquum opprobrium an fugiamus, ἀποφεύγομεν, et εἰ est pro ὅτι, quod, *dass wir entgehen dem alten vorwurfe, (that we escape the old reproach.)* φεύγοντι (dorice pro φεύγουσι) καὶ παῖδες θεῶν, etiam deorum filii fugiunt si opus est, Ne. 9, 65. et 30. ἔφευγε τὸν, *er flohe vor dem, (he fled before him.)* φεύγειν κακηγορίαν, non maledicus esse, Py. 2, 97. ὠδῖνα φεύγων, partu editus, Ne. 1, 55. ἔφυγον κεῖνον, Py. 5, 78. δρόμον, Py. 9, 215, emensus est cursum celeritate: ubi exprimitur τὸ τάχος. τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ, Ol. 6, 9, quem hymnum ille fugiat, i. e. quo hymno dignus ille non sit. σιγηλὸν ἀμηχανίαν ἔργῳ φυγὼν, Py. 9, 163, ubi participium pertinet ad φημὶ, et poëta loquitur de se; taciturnam inopiam ipso opere effugiens. θάνατον, Ne. 10, 155. φυγόντες Νέμεσιν, evitantes eam, Py. 10, 67. et quibusdam locis τὸ φεύγειν, etiam active, fugare, abigere, notare potest. idem verbum dicitur φυγγάνω. καταφυγγάνουσι πρὸς τὴν Μυκάλην, fugiunt naves ad Mycalen, Herodot. VI, 16. præterea φεύγειν attice dicitur de iis qui causam dicunt in judicio, sicut διώκειν de accusatore. hinc Aristoph. Equit. 440, φεύξει (attice pro φεύξῃ, sec. sing. fut. m.) γραφὰς, defendes te contra accusationes, accusaberis.

φεύζω, vide sub οἰμώζω.

φέψαλος, ου. ὁ. (Ψάω) scintilla desiliens de ligno ardente aut de ferro candente dum cuditur, aut de carbonibus dum fortiter adflantur. est pro ψέψαλος, a ψάω, rado, derado. βάλλουσιν ὥσπερ φέψαλοι, Aristoph. Vesp. 227, insiliunt contra homines velut scintillulæ igneæ. notat et fuliginem, Aristoph. Acharn. 278, ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται, clypeus suspendetur in fulgine. ut ergo sæpe idem sit quod ὁ καπνὸς, q. v. prope medium.

φεψάλυξ, ὁ, vide sub καπνὸς, prope medium.

φήγινος, η, ον. (Φάω) fageus, fagineus. φήγινος ἄξων, axis in curru ex fago arbore factus, Ε, 838, nam ejus lignum maxime durabile. addit ejusmodi epitheta Homerus, ut ὡς ἐν παρόδῳ et velut aliud agens, artificia doceat. quidam antiqui scribere hoc loco volebant πήδινος, dicebantque, πῆδος esse εἶδος ξύλου, a quo et ὁ πηδὸς, remus, et per intersertam syllabam αλ, τὸ πηδάλιον, nomen habeat, utpote ex tali ligno fieri solita. fortasse autem per dialectum ὁ vel ἡ πῆδος, ου, est idem quod ἡ φηγὸς, quia π et φ facile mutantur, sicut et γ et δ.

φηγὸς, οῦ. ἡ. (Φάω) fagus, *ein buchenbaum, buche, (a beech-tree.)* ponitur a poëta collective, fagetum, *ein buchen-wald, (a beech wood.)* notat et in genere, arborem glandiferam, ut et quercum sub se comprehendat, *ein masttragender eich- oder buch-baum, (an oak or beech-tree bearing mast.)* habet nomen a φάγω, quia vetustissimi hominum ex antiqua traditione inde victitabant. hinc φηγὸς et δρῦς habitæ sunt venerabiles, et Jovi sacræ, non modo διὰ τὸ ἀρχέγονον τῆς τροφῆς, sed et ob ἰσχυρὸν καὶ πολυχρόνιον, et quod etiam nunc pecoribus saginam præbent. sicut deinde δρῦς dat cibum ζώοις, sic et reliquis arboribus dat de nomine suo aliquid: nam ὁ δρυμὼν et δρυμὸς et τὸ δρυμὸν in genere notat sylvam, *ein wald, forst, (a wood, forest;)* et ὁ δρυκολάπτης, ου, est picus ille martius, qui arbores rostro cædit; et τὰ δρύκαρπα sunt poma cujusvis generis, *obst, baum-früchte, (tree fruits;)* et δρύφακτα sunt loca ligneis palis vel vallis inclusa et munita, παρὰ τὸ, δρυσὶν (i. e. ξύλοις) φράσσεσθαι, extruso ρ ob euphoniam. conf. δρῦς, ὑπὸ Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ, sub perpulcro fageto Jovis, Ε, 693, quod prope Trojam erat, et pulcrum, quia ferro et vi humana omni fuit intactum, utpote lucus sacer. sub eo deponitur saucius Sarpedon, non modo ob umbram, et terræ virorem, sed et quod locus is ἄσυλος et tutus. ὡς πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν, Ζ, 237, ubi est ὑστερολογία: nam φηγὸς erat longe ante portas. sic et Ι, 354. Λ, 170, ἀλλήλοις συναντέσθην παρὰ φηγῷ, Η, 22. et 62, ἐφ' ὑψηλῇ Διὸς πατρός. φηγῷ κεκλιμένος, Φ, 549, applicans se fageto. φηγόν τε, Π, 767, ubi inter proceras arbores enumeratur, quas venti adoriuntur. Φηγαλεὺς est cognomen Bacchi, conf. Διόνυσος in R. cæterum et fructus hujus arboris dicitur φηγὸς, glans fagea: et a comico membrum virile hoc nomine vocatur, cujus caput dici solet glans, βάλανος.

φηλέω, φήληξ, ὁ, φηλήτης, ὁ, φῆλος, ὁ, φηλόω, vide sub φιλέω, et σφάλλω.

φήμη, ης. ἡ. (Φάω) notat apud antiquos λόγον, δηλωτικὸν μέλλοντός τινος, ἐξ αὐτομάτου λαλούμενον, vocem humanam, sponte sua emissam, et a nobis exceptam, ex qua futurum aliquod conjicimus: verbum ominosum, non eo consilio, quo excipitur, dictum, ex quo præsagium futuri alicujus capitur. talis φήμη erat vox Cyclopis, ι, 356, ἵνα σοὶ δῶ ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίρῃς, ut tibi dem munus hospitale, quo sane tu gaudere possis: quod quidem longe alia mente dicebatur a Cyclope, coll. 369, 370; ab Ulysse tamen pro præsagio accipiebatur eventus læti. conf. ἡ κληδὼν et κλεηδὼν et κληηδὼν, όνος, quæ eadem sunt cum ἡ φήμη. est ergo λέξις τις θεία apud antiquos, notans μαντείαν τινα. χαῖρε δὲ φήμῃ Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς, gaudebat autem hac ominosa oratione filius Ulyssis, β, 35, et φήμη inest versui 33. 34, ubi Telemachus hanc laudationem et bene precationem excipit εἰς ἀγαθὸν οἰωνὸν, et surgit lætus ad concionandum. sic, φήμην τις μοὶ φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν, υ, 100, ubi precatur Ulysses, ut sibi aliquis in domo ex iis qui jam e somno essent excitati, aut vigiles, vocem ominosam forte fortuna proferat; et ea φήμη sequitur versu, 105, 111—120, ubi eadem dicitur σῆμα, tessera, et κληδών: et recte φήμη, ὡς μέλλον τι σημαίνουσα, dicitur σῆμα. Urbs Italiæ, Cære, sic nomen suum invenisse dicitur: nam cum obsideretur, hostilium ducum aliquis ad murum accedens, χαῖρε audivit, non sibi, sed forte nescio cui intra mœnia, dictum. id in omen victoriæ accipiens ille, captam tandem appellavit Καῖρε, barbare mutans vocem a se auditam, et intellectam quidem, sed crassius a se pronuntiatam. vides simul, ex hac narratione apparere, quomodo antiqui τὸ αι, et Itali suum C ante ae, pronuntiaverint. ἡ λαλιὰ ἁπλῶς ἀνθρωπίνη dicitur a poëta ἡ φῆμις. φάμας (dorice genit. sing.) ὄπισθεν, Ol. 6, 108, famam consecuturi, sc. ex arte nostra. ubi vides, recentiorem hujus nominis usum, ut notet gloriam, rumorem, existimationem. φάμαν παλαιὰν ἔργων, Ist. 4, 37, famam et gloriam antiquam rerum gestarum: ubi ista fama in sequentibus est personificata. φᾶμαι, i. e. ὕμνοι, Py. 2, 28, laudationes. ἀγαθαὶ, Ol. 7, 18, boni rumores. Vide sub verbis εὐφημέω, Γεύω, ὄσσα, πόρω, et Ἀντίνοος, in R.

Φημὶ, (Φάω) factum ex φάω, dico, loquor, affirmo: censeo, judico, opinor, existimo. est cum φάειν, lucere, ejusdem originis: dicendo enim dilucidamus rem aut mentem nostram. *ich sage, versichere; glaube, halte mich versichert, (I say, assure, believe, I am sure of.)* certitudinem sane magnam hoc verbum connotat, et fidem. verbum φάω, contr. φῶ, dico, est Eurip. Hipp. 1384, τί φῶ, quid dicam? φημὶ, Β, 129, 248, 350. Ε, 103, *und ich glaube sicherlich, (and I firmly believe,)* coll. 119. et 184, ἀνὴρ ὃν φημὶ, *der mann, den ich denke, (the man whom I mean;)* et sequitur, *nehmlich des Tydeus sohn, (namely the son of Tydeus.)* et 652, *ich kündige dir an, (I declare to thee.)* Ζ, 98, coll. 100, 206, 488, coll. 501. Η, 118, credo pro certo. Ι, 329, confirmo. Κ, 51, 331. Λ, 443, 588. Ν, 269, 414, 785. Ξ, 220, 374. Ο, 97, 165, 181. Ρ, 27, ubi manifesto est ἀξιωματικῶς, ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ πράγματι: opponitur simul τῷ, ἔφατο, 26, ut verissimum falso judicio. Σ, 132, 364. Τ, 187, 211, 361. Φ, 316, 579, 668. Ω, 256, quasi alii sint vix digni, qui credantur superesse. et 494. β, 171, sic ἀξιωματικῶς de Pythagora dictum, αὐτὸς ἔφη, δ, 141, 493. ε, 290. ζ, 256. θ, 221, 138. ι, 5, 455. κ, 284. ο, 313. σ, 144, *ich versichere, (I assure.)* τ, 380. χ, 313. ψ, 127. est ergo plus quam οἶμαι in affirmando. reperitur et ἠμὶ pro φημί. φῆς, dicis, credis, Δ, 351. Ξ, 265. Ρ, 174. α, 391. η, 239. ξ, 217. circumflexus secundæ personæ sine ulla ratione mutatur in acutum: et si Iota subscribendum censes, hæc unica erit ratio, quod sit contractum ex φάεις, φᾷς et ionice φῇς. qui minus argutiarum sunt sectatores, hoc Iota subscribendum omittunt: contextus enim satis ostendit, præsens sit an

imperfectum. φησὶ, dicit, existimat, credit, A, 521. E, 119. Ξ, 366. O, 107, 112, ubi priore loco est, θαῤῥούντως ἀποφαίνεται, confirmat; altero est, fatetur, profitetur. et 130. P, 338. Ω, 134. α, 168. ι, 105. π, 63. ϱ, 352, 522. σ, 131. φ, 103. ψ, 116. φαμὲν, credimus, existimamus, O, 735. φατὲ, dicitis, narratis, π, 93. ϱ, 25, 196. φασὶ, dicunt, affirmant, prædicant; B, 783. Δ, 375. E, 638, dicunt omnes, vulgo prædicant: et notat, περίφημον καὶ ὡς εἰπεῖν περίφαντον εἶναι τὸν Ἡρακλέα. I, 401. Λ, 830. N, 631, ex omnium sententia. Π, 14. P, 637, 674. T, 96, πάντες ὁμολογοῦσι. 416. Υ, 105, 206. Φ, 159, 569. Ψ, 791. Ω, 546. α, 33, opinantur. 220, sc. alii quoque omnes, nec mater sola, coll. 215. positum ergo ibi de re certa, de qua inter omnes constat. β, 238. γ, 84, 188, 212, 245. ζ, 42, ubi exprimit τὴν κοινὴν δόξαν. de summi cacuminis ἀταραξίᾳ aliter dixit, utpote de re physice vera: de sede deorum appellat communem opinionem, utpote de μύθῳ. δ, 201, 387. η, 322. π, 143, 419. σ, 127, 260. τ, 267, ubi est modestiæ vox. 383. ἔφην, dicebam, credebam, existimabam, Π, 61. Υ, 348. δ, 171. λ, 429. ξ, 176. et sine augmento, φῆν, Σ, 326. β, 174. ἔφης, X, 280, credebas quidem certe, coll. 270, 271, sc. te interfecturum esse me, et quasi nosses ex ipso Jove fatum mihi instans. sed tu data opera et consulto ita adornasti verba tua, ut me terreres, 281. et sine augmento, φῆς, E, 473. et cum paragoge, ἔφησθα, A, 397. Π, 830. X, 331. γ, 357. ψ, 71. et φῆσθα, Φ, 186. ξ, 149. ἔφη, dicebat, credebat, ι, 511. υ, 137. et φῆ, B, 37. Ξ, 499, ubi quidam hoc φῆ pro adverbio comparationis habent, cujus tamen nullum aliud exemplum: est ergo, dicebat, et post φῆ ponendum comma; præterea tria verba h. l. de una dictione posuit, φῆ, πέφραδε, ἔπος ηὔδα: et deest ad κώδειαν, ὡς. Φ, 361. Ω, 608. δ, 504. Θ, 567. λ, 236. ν, 175. ξ, 382. ϱ, 142, φῆ μιν ὅδε ἰδέειν, i. e. ἔφη ὁ Πρωτεὺς ἰδεῖν αὐτὸν, dicebat se vidisse eum in insula. ω, 469. sed aliud φῆ, dicat, est præsens conjunctivi, τ, 122. ἦ pro ἔφη, A, 219, 528. Γ, 292, 355, 447, sic igitur dixerat, dictum, factum. Δ, 192. E, 533, non locutus tantum fortia, quod quivis potest; sed et faciens. Z, 390. I, 616. K, 372. Λ, 143, 841. N, 754. Ξ, 214, 475. O, 742. P, 209. Σ, 410. Υ, 353. Φ, 200, 233, 489. ζ, 198. ξ, 446, 494. ϱ, 538. χ, 8. ἔφαμεν, et sine augm. φάμεν, dicebamus palam, Θ, 229, ubi se includit, ad molliendum probrum; sicut et ἐσμὲν, 234. Ψ, 440. δ, 664. π, 347. ι, 496, et sane credebamus. ω, 24. ἔφασαν, et φάσαν, Δ, 374. O, 700, existimabant, *sie stelleten sich vor, (they imagined.)* ι, 500. κ, 35, 67. φ, 366. χ, 31, cum dicerent palam, sed sentirent aliud in animo. υ, 384. per syncopen ἔφαν et φὰν, Γ, 161. Z, 108, autumabant in animo. H, 206, dicebant. K, 295. N, 89. ι, 413. κ, 471, 475. ϱ, 488. σ, 74, 341, credebant enim. φ, 404. φαίην, dicerem sane, putarem, existimaverim certe, Z, 285. υ, 326, dicere vellem ei. φαίης, putares et crederes, Γ, 220, *man hätte gewiss denken und sagen sollen, (one would certainly have thought and said.)* et 392. Δ, 429. O, 697. P, 366. γ, 124. φαίη, diceret, existimaret, σ, 217. ψ, 135. et φήη, ionice, λ, 127. ψ, 275. φαῖμεν, per syncopen pro φαίημεν, diceremus, arbitraremur, B, 81. Ω, 222. φὰς, dicens, I, 35. φάντες, putantes pro certo, Γ, 44. Ξ, 126. pro quo Attici amant mediam formam, φάμενοι. ἐφάμην, dicebam apud me, constituebam, cogitabam, sperabam, credebam, Γ, 366. E, 190. Θ, 498. M, 165, et hanc suam credulitatem refert ad Jovem, eumque accusat mendacii; satis absurde: quasi humana consilia deberent esse eadem cum divinis. O, 251. P, 171. X, 298. ι, 368, dicebam ad eum. et 480. et sine augm. φάμην, ν, 131, 357. ξ, 481, 490, ubi duobus his versibus diversa notione positum hoc ἐφάμην. π, 24. ϱ, 42. υ, 90. et α est breve, quia imperfecta, maxime in medio, corripere solent syllabam, quam præsens produxerat verborum in μι. ἔφατο, dicebat, et sine augm. φάτο, et per apostrophum ἔφατ' vel φάτ'. A, 33, 43, 188, 361. Γ, 28, cogitabat enim et sperabat pro certo. 398. Z, 185, intelligebat secum. Ξ, 232, 297. P, 26, putabat. φάτο δ' ἀγγελίην, eloquebatur nuntiationem, Σ, 17, *sagete ihm die zeitung, (delivered the message.)* Υ, 262, 365, constituebat enim secum, et palam affirmabat. Φ, 277, 393, μῦθον ὀνείδιον, 471. Ψ, 491, μῦθον. α, 42. β, 384. δ, 311, 370. ε, 359. Θ, 519. λ, 235, profitebatur. ν, 37. ξ, 327, narrabat. υ, 121, credebat certissime, se ulturum esse eos: dicebat id ipse ad se cum fiducia. φ, 67, 248, ubi tria verba, idem notantia, εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν, qualis locutio frequens est antiquis, etiam sacris. ἔφαντο et φάντο, putabant, M, 106, 125, et quidem pro certo. P, 379. α, 194, aiebant, vulgo dicebant et opinabantur. δ, 638, non credebant. ν, 211, dicebant palam. ω, 459, putabant. φάσθε, putatis, ζ, 200. κ, 562, *ihr denket, (ye think.)* nam hæc est secunda plur. præsentis med. quæ possit alibi etiam esse imperf. sine augmento. φάσθω, loquitor, υ, 100, qui imperativus tamen commode potest referri ad φάω et φάομαι, ut sit per syncopen pro φαέσθω, indicato, proferto; sicut et φάο pro φάεσο. φάσθαι, dicere, existimare, A, 187. φάσθαι ἔπος, dicere sententiam, I, 100, εὖ αὐτῷ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, A, 787, ubi infin. pro imperativo: *rede ihm fein vernünftig zu, (give him prudent counsel,)* et est idem quod παρειπεῖν. ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, se parem mihi credere et palam profiteri, O, 167. Θ, 549, decet te, ex vero respondere mihi. ι, 504, ubi quoque est pro imperativo, dic, dicito. hinc est recentiorum ἀπόφαθι, nega, ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι, *sage ja oder nein, (say yes or no.)* sic et λ, 442, ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι, alia indica ei, alia occule: ubi vides vim verbi ex oppositione, *entdecke, offenbare, (reveal, disclose.)* ο, 376, sensus suos proferre verbis. ϱ, 584. φ, 194, ubi quoque est oppositio in κεύθω, occulo. si cum circumflexo scribere velis hunc infinitivum, esset contractio ex φάεσθαι, φᾶσθαι: a φάομαι. φάμενος, fatus, E, 290. φαμένη, locuta, X, 247, 460. ν, 429. φαμὶ, dorice, Py. 2, 117, censeo, credo, puto. Py. 3, 135. 4, 24. et 180, διαβεβαιοῦμαι. 9, 161. Ne. 3, 48. Ist. 6, 28. φαμὲν, Py. 12, 30. φαντὶ, dorice pro φασὶ, Ol. 7, 100. Py. 1, 100. 2, 40. 4, 157, 511, *man glaubt, (people believe.)* 6, 21. 7, 20, *jedoch man lehret, (yet we are taught.)* Ist. 8, 87, 102. ἔφα pro ἔφη, Py. 4, 494. φᾶ, pro ἔφη, Ol. 6, 83. Ist. 2, 18. φάμεν, infinitivus pro φάναι, dicere, loqui, Ol. 1, 55. 3, 68. Ne. 8, 33. φαίην, dixerim, Ol. 13, 146. φαίης, Ist. 6, 106. φαῖμεν pro φαίημεν, Ne. 7, 128. φάτο pro ἔφατο, Py. 4, 57. φάσθαι ἐξοχώτατα, Ne. 4, 150, excellentissime enarrare. ταῦτα φαμένῳ αὐτῷ, hæc elocuto ei, Ist. 6, 72.

φημίζω, vide sequens.

φῆμις, ιος. ἡ. (Φάω) fama vulgata, rumor, sermo vulgi. nam Homero et antiquis ἡ φήμη est θειότερόν τι, notans, dictum fortuitum, ex quo omen capitur. ἤ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο, K, 207, aut aliquem forte etiam sermonem inter Trojanos audiat, in tenebris clam accedens: qualis φῆμις narratur in libro Judicum de Gideone et Madianitis. τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδευκέα, ζ, 273, horum evitare cupio sermones amaros, coll. 274—285. χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις, ξ, 239, malus enim cohibebat me a negando populi rumor et opinatio: *mich hielt davon ab, wenn ich bedachte wie übel jedermann von mir sprechen würde, (it deterred me from it to reflect how ill every body would speak of me;)* vel et: nam malus rumor occupasset me, conf. ἔχω. οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δήμοιό τε φῆμιν, ο, 467, illi igitur abierunt in forum, ubi conveniebatur fabulandi causa: ubi sic dicit τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν in publico et per ora hominum; ut conspiciantur a populo. αἰδομένη δήμου φῆμιν, reverita sermones populi, π, 75. σ, 527, et hæc est ea νέμεσις, *das verdenken der leute, (the displeasure of the people,)* qua impeditur ne nubat alteri. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε (ὤπασε) γυναιξὶ, ω, 200, ubi sermo est de Clytæmnestra, uxore Agamemnonis incesta et crudeli, quæ gravem opinionem omnium fecit de mulieribus, coll. 199, ubi idem vocatur στυγερὴ ἀοιδή. est a φημίζω, f. ίσω et ίξω, loquor, fabulor; sicut ἡ αὖλις est ab αὐλίζω.

φῆναι, vide sub φαίνω.

φήνη, ης. ἡ. (Φάω) est species aquilina, avis ex genere aquilino. et laudatur ob τὸ φιλότεκνον, quod vehementer amet pullos suos. est a φαίνω, ostendo. κλαῖον (flebant) δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ, οἷς τέκνα ἐξείλοντο ἀγρόται, π, 217, nam tunc, ob στέρησιν τέκνων, valde flebilem sonum edunt istæ aves. ἀπέβη Ἀθήνη, φήνῃ εἰδομένη, γ, 372, abiit, aquilæ magnæ similis, *in der gestalt eines adlers, (in the figure of an eagle.)* ἡ πηνήκη est περικεφαλαία περίθετος ἐκ τριχῶν, *eine perruque, (a wig;)* qualem et fœminæ, et viri molliores gestabant, vel ob penuriam capillorum. inde est verbum διαπηνηκίζειν, i. e. διακεφαλαιοῦν, καὶ ἀπατᾷν. hoc nomen vero est ab ἡ φενάκη, ἐπειδὴ φενακίζει τοὺς ὁρῶντας: cæterum φενάκη et πηνήκη, sunt idem, quæ a φενακίζω, verba do, decipio, et id ab ὁ φέναξ, ακος, qui decipit specie externa: isque a φαίνω, apparere facio.

φὴρ, ηρός. ὁ. (Θέω) fera. est idem qui ὁ θήρ. Æoles enim crebro τὸ θ mutant in φ, quod et Attici non raro faciunt, e. c. φλᾶν dicentes pro θλᾶν. καρτίστοις ἐμάχοντο φηρσὶν ὀρεσκῴοις, A, 268, i. e. Centauris, qui erant θῆρες ὀρειφοῖται (in montibus frequenter vadentes) ἵπποι ἀκέφαλοι καὶ ἄνθρωποι ἄποδες. hinc jocus: ἵππος ἀπερεύγεται ἄνδρα, (equus ructat humano more, *rülpset nach menschen art) (belches like a man,)* βροτὸς δ' ἀποπέρδεται ἵππον, (homo pedit equino modo, *der mensch lässet pferde furze,) (the man farts like a horse.)* Cæterum fuere primi equorum domitores Thessali. ὅτε φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας, B, 743, i. e. Κενταύρους, τὴν τρίχα δασεῖς, βαθύτριχας. φὴρ θεῖος, Py. 4, 211, i. e. Centaurus Chiron. de eodem est Py. 3, 8, φῆρα ἀγρότερον, νοῦν ἔχοντα ἀνδρῶν φίλον.

φήσει, vide sub ΦΑ'Ω, ad finem.

φθάζω, φθάνω, vide φθάω, et sub ὕστερος.

φθαίρω, vide sub ῥαίω.

φθάω, φθάνω et φθάζω, f. ήσω. et άσω. (Φάω) prævenio, occupo; præter venio præ alio, προλαμβάνω. est a φάω, luceo, ostendo, λάμπω, interserto θ, quando me ostendo et lucere facio præ alio. Ἄτη (errorum mentis dea) φθάνει, πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσα ἀνθρώπους, præcurrit et antevertit, et celeriter agit, lædens ubicunque homines, I, 502, nam omnis error oritur ex præcipitato consilio: et eum deinde sequuntur pœnitentia et preces excusatoriæ, studentes mederi antegresso errori. φθάνει δὲ καὶ τὸν ἄγοντα, Φ, 262, præcurrit ductorem suum sc. aqua deducta et derivata: et hoc comma scopum totius parabolæ continet. φθήσονται τούτοιν πόδες καμόντες, Ψ, 444, i. e. celeriter illis pedes defatigabuntur; ut parti-

cipium immediate ad verbum pertineat: celerius et citius quam vobis.

φθέγγω, f. έγξω. (Φάω) sonare facio, sono. est a φάω, dico; unde φέγγω, quod de lucendo in usu est, et unde est τὸ φέγγος, splendor; cum interserto ϑ, ut ab illa lucendi notione satis distinguatur hoc alterum verbum, cujus forma media est usitatior, φθέγγομαι, f. έγξομαι, sonum edo, vocem emitto. αὐδᾷν præcise est, vocem humanam articulatam edere; sed φθέγγεσθαι in genere notat, vocem edere, sive articulatam sive non. ἀλλὰ φθεγγώμεθα ϑᾶσσον, at sonum edamus celeriter, κ, 228, inquiunt ad se invicem, adstantes ante fores Circes, eamque intus canentem audientes; ut signum voce sublata dent, esse quosdam ante fores: *lasset uns geschwinde rufen, (let us call quickly.)* et 229, τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῦντες, et illi sonum edebant clamantes. sic et 255. et, μ, 249, ἐμὲ, illi vero clamabant vocantes me. φθέγγεο δ' ᾗ κεν ἴησθα, vocem ede quacunque ieris, K, 67, clama; et est id militare præceptum, ne taciturnus noctu obambulet per castra, ne hostilis ἔφοδος putetur. cæterum iis temporibus τὸ σύνθημα, signum militare, *das wort, die parole, (the watchword,)* nondum in usu fuit. est imperativus, pro φθέγγεσο, quem Ionicum extruso Sigma, Attici deinde contrahunt in φθέγγου. et 457, φθεγγομένου αὐτοῦ κάρη κονίῃς ἐμίχθη, loquentis ejus caput pulveri immixtum est, sc. cum ab hoste ei amputaretur: i. e. τοῦ ἀρξαμένου φωνὴν ἀφιέναι, μήπω δὲ διασαφήσαντος τὸ λεγόμενον. sic et χ, 329. ὁπόταν δὴ ἐγὼ φθέγξομαι ἰάχουσα, Φ, 341, quum clamore signum dedero, *wenn ich laut schreien werde, (when I shall shout.)* Ἀθήνη ἐφθέγξατο, clamabat clare, Σ, 218. βαθέης (ἐκ) δίνης, Φ, 213, e profundo vortice locutus est fluvii præses. αὐτὸν ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε φθεγξάμενος, K, 139, eum ex somno excitavit clamans. sic, ἑταῖρον προσέειπε φθεγξάμενος, allocutus est clara voce, Λ, 602. sed ξ, 492, φθεγξάμενος δ' ὀλίγῃ ὀπὶ προσέειπέ με, loquens tenui et submissa voce allocutus est me, ne audiret quis alius. sic et, τυτθὸν φθεγξαμένη, Ω, 170, submissa voce loquens Iris clam ad regem: i. e. clandestinus internuntius callidus inter Achillem et regem. εἰ δὲ φθεγξαμένου τινὸς ἢ αὐδήσαντος ἄκουσε, ι, 497, si sonantem aut loquentem quem audierit: prius participium est generis, alterum speciei. φθεγξάμενος προσηύδα τοὺς, φ, 192, *redete sie an, (addressed them.)* hinc dicitur τὸ ἀπόφθεγμα, ατος, βιωφελής τις προφορὰ δι' ὀλίγων λέξεων, dictum utile vitæ paucis verbis. tale est I, 493. et nihil hoc frequentius apud poëtam. de nocturnis terroribus in exercitu est historia hæc: cum Samii navigassent εἰς Σύβαριν, et venissent noctu ad occupandam τὴν Σιρῖτιν χώραν, i. e. τὴν περὶ πόλιν Σίριν, perdicibus multis subito subvolantibus tantus terror injectus est primo agmini, ut reliqui nescientes quid ageretur, perturbatis primis, in naves refugerent et abirent. φθέγξομαί σε, celebrabo te cantu, Ol, 1, 59. φθέγξατο ἀπὸ γλώσσης, Ol. 6, 21, prolocutus est lingua. τοιαῦτα, talia locutus est, Py. 8, 78. εἰ φθέγξαιο, Py. 1, 157, et quidem (κατὰ) καιρὸν, si locutus fueris opportune. φθέγξαι (imperat. a. 1. m.) Ne. 5, 95, dic.

φθέγμα, ατος. τό. (Φάω) sonus, vox. βροντῆς φθέγμα αἴσιον, tonitrus sonus faustus, Py. 4, 352, utpote in omine inde capiendo. φθέγματι μαλθακῷ, voce molli, Py. 8, 42, i. e. ᾠδῇ ἡδεῖ, dulci cantu.

φθεὶρ, ειρός. ὁ. (Φάω) pediculus, *eine laus, (a louse,)* qui et ὁ δίρκος dicitur. it. ἐξάνθημα καὶ κῶνος τῆς πίτυος, conus in pinu arbore, *ein tannzapfen, (a cone of a pine or fir-tree,)* quia pediculo quasi similis, multos prominentes habet pedes. sed apud poëtam est nomen proprium gentis, B, 868, Φθειρῶν τ' ὄρος, ubi quidam volunt, φθεῖρας esse φθαρτικοὺς λῃστὰς, latrones perniciosos, ut sit ὄρος λῃστῶν, sed nemini persuadent, quia poëta non solet maledicere: alii intelligunt montem in Caria, ubi sint multi φθεῖρες, i. e. κῶνοι τῶν πιτύων, i. e. pinus multæ, ut sit nomen proprium montis. vide geographum, Lib. 14, p. m. 437, edit. Casaub. 1587.

Φθείρω, f. ερῶ et æolice έρσω. (Φάω) perdo, corrumpo, absumo. est a φθίω, interserto ρ. κακοὶ νομῆες φθείρουσι μῆλα, ρ, 246, mali pastores corrumpi sinunt pecudes. φθείρεσθε, perdimini, perite, Φ, 128, est imperat. pass. ἔφθαρε καὶ ἀΐστωσε ὕλην, perdidit et delevit sylvam, Py. 3, 66, ubi utrumque fere idem. ὁ φθόρος, ου, pernicies, pestis, strages. et erat inter imprecationes, ἐς φθόρον, *zum henker, (to destruction, to hell.)* οὐκ, ἐς φθόρον, σιγῶσα ἀνασχήσῃ τάδε; Æschyl. sept. c. Th. 258, non silens sustinebis ista, ibisque potius in malam rem? idem dicitur, εἰς φθοράν.

φθεισήνωρ, ὁ ἡ, vide φθισήνωρ.

φθεῖται, vide sequens.

φθέω, f. ήσω. (Φάω) interimo, perdo. unde est ἡ φθόη, tabes. a φάω, occido. πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' pro ἐφθεῖτο, prius enim sane etiam nox periret, præteriret, λ, 329, i. e. οὐκ ἂν διὰ πάσης νυκτὸς περατωθείη ὁ περὶ τούτων λόγος. quidam legunt h. l. φθῖτο pro ἐφθίετο a φθίω, sed plurimi φθεῖτο. multi tamen præsens apocopatum φθεῖται, positum pro tempore indefinito, intelligere malunt, prætereat.

φθέωμεν pro φθῶμεν, vide sequens.

φθῆμι, (Φάω) prævenio, occupo; prætervenio præ alio, προλαμβάνω. ἔφθης πεζὸς ἰὼν, ἢ ἐγὼ σὺν νηΐ, celerius venisti huc pedes, quam ego cum nave, prævenisti, λ, 58, *bist eher hier erschienen, (hast arrived here sooner.)* ἀλλὰ φθῆ (pro ἔφθη) Τηλέμαχος, βαλών μιν, χ, 91, occupavit ille, feriens eum, *wurde eher fertig, kam zuvor, (was too active for him, anticipated him.)* sic, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, A, 451, ubi accusativus personæ pertinet ad participium, mors occupavit, assecuta te. ἔφθη, ὀρεξάμενος (sc. ἔγχεϊ, κατὰ) σκέλος, Π, 314, prævenit, extenta hasta feriens eum in crus: et participium est pro: ὀρεκτῷ δόρατι πλήξας. et 322, ἔφθη, ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, acceleravit, prius vulnerare eum extenta hasta. φθὰν (per syncopen, pro ἔφθασαν, in imperf. a φθῆμι) δὲ κοσμηθέντες, præveniebant, vel celeriter instructi sunt cum equitibus, Λ, 51, nam equites pone sequebantur. ὁπότερος κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρόα, uter prior extento telo vulneraverit corpus adversarii, Ψ, 805, et est præsens indicativi, a φθῆμι: ὅστις προλάβῃ, qui occupat. ἀλλὰ φθέωμεν (pro φθῶμεν, aor. 2. conj.) ἑλόντες αὐτὸν, at acceleremus et occupemus, interficientes eum, pro, interficere conantes, π, 383, προλάβωμεν. μὴ φθέωσι περαιωθέντες, ne præveniant transeuntes mare, ω, 436, pro φθῶσι, coll. 429. μή τις φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, ne quis prior gloriari possit vulnerasse se illum, K, 368. ἦ κε πολὺ φθαίη πόλις ὑμετέρη περθομένη ὑπὸ χερσὶν ἡμετέρῃσι, certe sane multo citius vastari queat urbs vestra a nobis, N, 815. vides ergo, hoc verbum amare participium sequens. τίς οἶδε, εἴ κε Ἀχιλλεὺς ϑθήῃ (ionice pro φθαίη) τυπεὶς ὑπὸ δουρὶ ἐμῷ, an fortasse ille prior perforari queat ab hasta mea, Π, 861. sic scribitur στήῃ pro σταίη, βήῃ pro βαίη. ὅς με ἔβαλε φθάμενος, qui me vulneravit, ex improviso occupans, E, 119. ὁ δὲ φθάμενος, ἔβαλέ μιν δουρὶ, N, 387, nam accusativus objecti pertinet ad verbum, non ad participium. sic, Φ, 576, μιν οὐτάσῃ. ὡς ἦλθε φθάμενος, ut venit præcurrens, Ψ, 779. ὁ δὲ σῦς, φθάμενος, ἔλασέν μιν, τ, 449, aper, occupans, feriit eum dente. a φθάζω est aor. 1. ἔφθασα, cujus participium est φθάσας, unde τὸ φθάσαν, id quod præcessit in dicendo, *was vorher gesaget ist, (has been said before,)* paullo ante dictum. sed recentiores hoc verbo etiam elegantius utuntur; de quo tamen poëta nihil novit.

φθινόκαρπος, ου. ὁ ἡ. (Κάρφω) qui fructus amittit et perdit. Py. 4, 471, ubi est epitheton quercus, quæ, decisis omnibus ramis, fructum ferre nequit ulterius.

φθινοπωρὶς, ίδος. ἡ. (Ὄρω) maturitatem perdens et corrumpens. φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία καταπνοὴ, flatus hiemalis ventorum, perdens maturitatem frugum, Py. 5, 161, si sc. ejusmodi venti gelidi oriuntur ante justum tempus, et si justo citius hiems ingruit.

φθινόπωρον, τὸ, vide ὀπώρα.

φθινύθω, (Φάω) notat active, perdo, absumo; notat intransitive et passive, pereo, corrumpor, absumor. οὗτοι δὲ, ἔδοντες, φθινύθουσιν οἶκον ἐμὸν, inquit Telemachus de procis, α, 250. π, 127, i. e. φθείρουσι, isti interim, edentes et epulantes quotidie, absumunt mihi rem familiarem. sic, οἶνον, vinum absumunt mihi, ξ, 95. ἵνα μηκέτι, ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν, αἰῶνα φθινύθω, σ, 203, ne amplius, lugens in animo, ævum mihi absumerem. οἵ μου φθινύθουσι φίλον κῆρ, κ, 485, qui meum cor mihi atterunt, *die mir mein herz ganz abmatten, (who completely grieve my heart.)* sic Achilles φθινύθεσκε (imperf. Ionicum, pro ἐφθίνυθε) φίλον κῆρ, macerabat et tabescere faciebat cor suum, A, 491, nam maxime otium molestum erat Achilli, ut contextus ostendit, et quod prohibebatur gloria facta edere. τῷ γὰρ ἐνεργεῖ καὶ ἐντρεχεῖ οὐ φορητὸν ἡ τοῦ καλοῦ ἀργία, οὐ γὰρ ἀνέχεται ἀπρακτεῖν, ἀλλ' οἱονεὶ φθίνειν δοκεῖ, ἐπειδὰν, κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, μάθοι μὲν ἔμμεναι ἐσθλὸς, ἀεργὸς δὲ κάθηται. τοὺς δὲ ἔα φθινύθειν, B, 346, ubi est vox indignantis: sine illos perire, *lass sie,* (ut Germani loquuntur) *die pestilenz haben, (let them have the pestilence,)* sc. illos qui pugnare nolunt sicut Achilles. λαοὶ μὲν φθινύθουσι, multi homines absumuntur prœlio, Z, 327. πολὺ παυρότεροι ἐφθίνυθον, P, 364, multo pauciores, sc. ex Græcis, peribant. sic, ἀκήριοι, Φ, 466, pereunt et moriuntur, φθινύθουσι, i. e. θνήσκουσι. et sic similes ii sunt φύλλοις χαμαὶ πίπτουσιν: non lucentes amplius, sed extincti quod attinet calorem suum. ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαὶ, Θ, 530, luctu perduntur genæ pulcræ, φθείρονται. οὐδέποτε, moriuntur nunquam, μ, 131. φθινύθει χρὼς ἀμφὶ ὀστεόφιν, π, 145, contabescit cutis circum ossa.

φθίνω, (Φάω) pereo, absumor. nam intransitive ponitur maxime hæc forma. νύκτες φθίνουσι, noctes consumuntur, *vergehen, (pass away,)* λ, 182. ν, 338. π, 39. μηδέ σοι αἰὼν φθινέτω, neque tibi vita absumatur, ε, 161, *friss dir dein leben nicht ab, (fret not thy life away.)* τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς τοῦ δὲ ἱσταμένοιο, mense altero finiente altero incipiente, ξ, 162, i. e. in ipso novilunio. sic et τ, 307. μηνῶν φθινόντων, mensibus finitis, κ, 470. τ, 153. ω, 142. sed primo in κ loco Eustathius eum totum versum deletum mavult. οὐ φθίνει, non interit nec interitura est laus virtutis ejus, Py. 1, 184, i. e. οὐ φθείρεται ἢ λήθην λαμβάνει. nam φθινεῖ in futuro legere ibi, necesse non est.

φθισήνωρ, ορος. ὁ ἡ. (Ἄνω) viros perdens, ὁ φθείρων τοὺς ἄνδρας. a φθίω, f. σω, perdo. Scribitur et φθεισήνωρ, a φθείω et φθέω, quod idem est ac φθίω. est epitheton belli et prœlii. στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα, B, 833. πόλεμον δύῃς, pugnam inieris, I, 600. ἐς, K, 78. στείχειν εἰς, Λ, 331. λιπὼν, Ξ, 43. sic et φθισίμβροτος, mor-

tales perdens, et *βροτολοιγὸς*, mortalium pernicies, dicitur *ὁ Ἄρης*.

φθισίμβροτος, ὁ ἡ. (Ῥέω) homines perdens et destruens. est epitheton pugnæ bellicæ. a *φθίω*, f. *ίσω*, corrumpo, absumo, perdo. N, 339. χ, 297.

φθίσις, ἡ, vide sequens.

φθίω, f. *ίσω*. (Φάω) interimo, absumo, perdo. it. intransitive, pereo, contabesco. *φρένας ἔφθιεν*, quod attinet præcordia, absumebat se, *er fras sich durch gram das herz ab, (he fretted his heart through grief,)* Σ, 446. *φθίσει σὲ τὸ σὸν μένος*, perdet et occidet te tuum robur et tua fortitudo, Z, 407. *ὃν Ζεὺς φθίσει*, X, 61, quem Jupiter perdet et mori faciet. sic, *τὸν Πάτροκλος ἔμελλε φθίσειν*, quem is occisurus erat, Π, 461. *τοκῆας μὲν φθῖσαν (ἔφθισαν) θεοὶ*, υ, 67, parentes mori fecerunt dii. *οἳ μεμάασιν Ὀδυσσῆος φθῖσαι γόνον*, δ, 741, qui cupiunt ejus occidere et delere prolem. sic, *τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι καὶ ἀποῤῥαῖσαι φίλον ἦτορ*, π, 428, quæ utraque phrasis eadem est. et 369, *ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες αὐτὸν*, ut occideremus intercipientes eum. *ὥς κε δόλῳ φθίῃς*, ut dolo pereas, β, 368, præsens conj. intransitive. *ἢ αὐτὸς φθίεται*, ionice pro *φθίηται*, Υ, 173, aut ipse pereat. sic, *ὄφρα φθιόμεσθα*, donec pereamus et absumamur; ubi quoque est ο pro ω conjunctivi; i. e. *ἕως θάνωμεν*. *ὁ μὲν τηλόθι πάτρης ἔφθιτο*, procul a patria periit, Σ, 100, et est vel imperf. per syncopen pro *ἐφθίετο*, vel potius plusquamp. pass. *ἤδη δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίατο*, ionice pro *ἔφθιντο*, A, 251, jam duæ generationes hominum occiderunt et mortuæ sunt. *ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν φθίμενος*, per syncopen pro *φθιόμενος*, manibus eorum interfectus, Θ, 359. *φθιμένου (ἕνεκα) ἑταίρου*, ob occisum amicum, Π, 581. *φθιμένοισι μετείην*, ω, 435, malim una cum illis interfici. *σοῦ, ἶσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ, ἀχνύμεθα φθιμένοιο*, λ, 557, sc. *ἕνεκα*: lugebamus ob te pereuntem, æque ac ob Achillem occisum: nam participium pertinet ad utrumque. et nonnunquam hoc participium possit esse ionice pro *ἐφθιμένου*, omisso augmento, ab *ἐφθιμένος*. *ἤδη φθίσονται*, mox absumentur et peribunt, Λ, 820. *οἶον ἐμὲ φθίσεσθαι*, solum me periturum, T, 329. *ὃς ἔμελλε*, qui periturus erat, Ω, 86. *ἢ Ἀγαμέμνονος κακὸν (κατὰ) οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον φθίσεσθαι*, ν, 384, certe periturus fuissem domi meæ pari malo exitu ac Agamemnon. *ἢ ἔφθιται ἢ ἀλάληται*, aut periit, aut vagatur, υ, 340, nam perfect. pass. dicitur *ἔφθιμαι* et *ἔφθισμαι*. *φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ*, perire, I, 246, per syncopen pro *φθίεσθαι*. sic, *ὑπὸ νούσῳ*, ex morbo mori, N, 667. *φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι*, ais eum periisse, ξ, 117, ubi potest esse omisso augmento ionice pro *ἐφθίσθαι*. *εὔχεται, θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι*, ο, 353, precatur sibi, ut anima e corpore pereat, i. e. ut moriatur. hinc est *ἡ φθίσις*, tabes. *ὥσπερ φθιμένου*, tanquam mortui, Py. 4, 200, *ὥσπερ τετελευτηκότος*. *Κάστορος*, Ne. 10, 110. *φῶτα ἐσλὸν φθίμενον*, Ist. 8, 131, virum bonum mortuum. *φωτῶν φθιμένων*, Ist. 4, 16.

φθογγὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) sonus, vox. *εἴσατο δὲ φθογγὴν Πολίτῃ*, B, 791, assimilavit se, quod attinet sonum vocis et loquelæ, ei. sic, *Θόαντι*, N, 216. *Γλαύκῳ ἄχος ἐγένετο φθογγῆς ἀΐοντι*, Π, 508, sermonem morientis Sarpedonis audienti. *φθογγὴν οἰῶν τε καὶ αἰγῶν*, ι, 167, vocem ovium caprarumque. ergo et de pecudibus ponitur. *οὐκέτι φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδὲ ἀοιδῆς*, μ, 198, ubi per posterius explicatur prius, qualis fuerit *φθογγή*. Vide sub *αὐδή*.

φθόγγος, ου. ὁ. (Φάω) idem. sic *ὁ ὦνος* et *ἡ ὠνὴ*, *ὁ χόλος* et *ἡ χολή*. est a perf. m. *ἔφθογγα*, a *φθέγγω*. *τεὸν φθόγγον ποθέοντε ἵππω*, E, 234, tuum sonum, consuetum sibi, desiderantes, et non adesse sentientes, equi ambo. *δεισάντων φθόγγον βαρὺν*, ι, 257, timentibus nobis (nam respicit præcedens *ἡμῖν*, et est pro *δείσασι*, ob æquipollentiam horum casuum in tali constructione verborum) sonum loquendi gravem et durum ejus; et sermo est de Cyclope loquente. ergo verba, 252—255, cum gravi sono sunt legendi, ut poëta innuit. nam Homerus monstravit quoque primus *τὴν τραγικὴν ὑπόκρισιν*, imitationem personarum in gestu et sono: et in hoc solo, i. e. *ἐν τῇ καθ' ὑπόκρισιν ἀναγνώσει*, differunt hæc verba ab iis Nestoris, γ, 71—74. confer *πρῆξις*. *ὅστις φθόγγον ἀκούσῃ Σειρήνων*, quicunque vocem audierit Sirenum, μ, 41, i. e. cantum earum suavem. et 159, *Σειρήνων φθόγγον ἀλεύασθαι*, vitare; sic et ψ, 326. *ἀμφίπολοι φθόγγῳ ἐπερχόμεναι*, ancillæ cum sono collocutorio inter se, advenientes, σ, 198, nam mulieres una euntes nunquam silent.

φθοῖς, *φθόϊς*, ὁ, vide sub *ἕψω*.

φθονερὸς, ὰ, όν. (Φάω) invidus. it. passive, invidendus. *φθονεροὶ ἀμύνονται ἄτῃ*, invidendi et in magna fortuna constituti incursantur damno, Py. 11, 83. *φθονερῶν γειτόνων*, i. e. *φθονούντων*, Ol. 1, 76. *οὐ ταῦτα ἰαίνει νοῦν φθονερῶν*, Py. 2, 166, non ista oblectant animum invidorum. *φθονεροῖς ὄψον*, Ne. 8, 36, invidis cibus. *φθονεραὶ ἐλπίδες*, Ist. 2, 63, spes invidæ, i. e. conatus invidi ad opprimendum virtutes aliorum. *φθονεραῖς μετατροπίαις ἐκ θεῶν*, Py. 10, 31, in invidas mutationes a diis ortas. *γνώμαις*, Ist. 1, 61, in casu sexto. *φθονερὰ βλέπων*, Ne. 4, 65.

Φθονέω, f. *ήσω*. (Φάω) invideo, malignis oculis intueor; maligne præbeo, dare nolo ex malignitate: et est fere idem quod *μεγαίρω*, q. v. est a *τὸ φάος*, oculus: nam in oculis maxime apparet invidiæ adfectus; et propria notio verbi est: *ich sehe etwas ungerne, und mit schielen augen an, (I look at something with displeasure, and with an evil eye.)* *εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι, οὐκ ἀνύω φθονέουσα, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι*, inquit Juno ad Jovem, Δ, 55, et præsens est vel quasi conjunctivi: si inique feram et nolim ut tu perdas urbem, nihil efficiam inique ferendo, quia tu longe præstantior et potentior es: coll. 54, *μεγαίρω*. ut ergo vis verbi facile appareat. *τί ἄρα φθονεῖς, ἀοιδὸν τέρπειν ὅπῃ οἱ νόος ὄρνυται*, cur igitur inique fers, cantorem oblectare nos, quomodocunque animus fert eum, α, 346, *warum siehest du es ungern, bist übel drauf zu sprechen, (why art thou displeased, why takest thou it amiss?)* *τί μέμφεαι καὶ κωλύειν θέλεις*. hinc *ὁ φθόνος* notat et *τὴν μέμψιν*, querelam et iniquum animum. *οὔτε σοι ἡμιόνων φθονέω*, inquit pater ad filiam, petentem mulos in usum suum, ζ, 68, non invideo et denego tibi usum mulorum. *δός οἱ ἑκὼν, οὔ σοι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε*, ρ, 400, sume et da ei, non impedire cupio te, imo ipse jubeo ut des. sic, σ, 16, *οὔτε τινὰ φθονέω δοῦναι*, sc. *σοὶ*, non indignor, si quis tibi dat; nam *τινὰ* pertinet ad infinitivum: *ich sehe es nicht etwa ungerne, wenn dir jemand giebet, wenn es auch fein viel wäre, (I grudge not although some one gives thee something, be it ever so much.)* *οὐ ἂν ἔγωγε φθονέοιμι ἀγορεῦσαι*, non ego sane gravarer narrare, non recusarem, λ, 380. sic, *οὐ φθονέοιμι ἂν, τήνδε ἅψασθαι ποδῶν μοῦ*, τ, 348, non recusaverim sane, hancce attingere pedes meos, ad lavandum eos, *οὐ μεμφοίμην*, *wolte es ganz gerne sehen, (should be very glad.)* quantum mali invidia, vulgari in sensu posita, inferat hominibus sæpe, et quam curiosos facere soleat homines, videre est ex κ, 34—55. *μὴ φθόνει*, ne invide, ne succense, Ist. 5, 30, coll. Ist. 1. 58—61. *οὐ φθονέων ἀγαθοῖς*, non invidens aut maligne adfectus bonis, Py, 3, 125. *ἐκ φθονούντων κρέμαται μῶμος*, Ol. 6, 125, ubi vide *μῶμος*.

φθόνος, ου ὁ. (Φάω) invidia, *ζηλοτυπία*, *die misgunst, (envy.)* deinde ponitur *ὁ φθόνος* pro *ἡ μέμψις*, reprehensio, vituperatio; sicut *φθονεῖν* pro *μέμφεσθαι*. sic et *μεγαίρω* pro *μέμφομαι*, Theocr. Id. 7, 101. et primo Pindari loco *ὁ φθόνος* est *ἡ μέμψις*. sic apud oratores fere semper. *φθόνος μὴ βαλέτω μὲ λίθῳ*, Ol. 8, 73, i. e. *μηδείς μοι φθονείτω καὶ κακῶς ἀγορευέτω διὰ βασκανίαν*. *φθόνος κρέσσων οἰκτιρμῶν*, Py. 1, 164. descriptio invidiæ est Ne. 5, 37, 38. *ἀθανάτων*, Ist. 7, 55. sic, invidiam fatorum, Py. 7, 19. *φθόνον ἴσχει* (fert) *ὄλβος*, Py. 11, 45.

φθύζω, vide sub *πτύω*.

ΦΙ et ΦΙΝ, paragoge, juncta maxime ablativis et dativis nominum, deinde et genitivis, apud poëtas. *ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ*, B, 363. *παλάμηφιν*, pro, *ἐν παλάμῃ*, in manu, Γ, 338. *σὺν ἵπποις καὶ ὄχεσφι*, pro *ὄχεσι*, Δ, 297. et 303, *ἠνορέηφι*. *κεφαλῆφι*, K, 30. et 156, *ὑπὸ κράτεσφι*, pro *κρατός*. et 185, *δι' ὄρεσφι* pro *ὀρέων*. et 347, *ἀπὸ στρατόφιν*, pro *στρατοῦ*. *ἀπ' αὐτόφιν*, pro *αὐτοῦ*, Δ, 44.

φιαλέω, *φιάλλω*, vide sub *ἐπιβάλλω*.

φιάλη, ης. ἡ. (Πίω) phiala, poculum. *eine trinkschale, (a goblet.)* est quasi *πιάλη*, a *πιεῖν*, bibere: et terminatio est paragogica. erat major *ποτηρίῳ*, et ab accuratioribus describitur sic: est *ἀγγεῖον λεβητοειδὲς, πεπλατυσμένον ἄνωθεν, χαλκεῖον ἐκπέταλον*, *(ein kesselformig oben weiteres geschirr,) (a vessel formed like a kettle, and broad at the top.)* *δύο ἔχον ὦτα, δεχόμενον ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθέμενον*, ut ergo in conviviis in eo apponeretur aqua frigida, immiscenda vino; nunquam autem in eo coqueretur aliquid. sed ista additio de aqua frigida, non est necessaria: et Pindari loca ostendent rem propius. *ὀστέα ἐνθῶμεν χρυσέῃ φιάλῃ*, Ψ, 243, ossa componemus in aurea phiala, cremato mortuo; coll. 91, 92, *ὁμὴ σορὸς, χρύσεος ἀμφιφορεύς*: quæ est eadem illa phiala. et 253, *ὀστέα ἀνέλεγον ἐς χρυσέην φιάλην*. et 270, *πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε*, ubi est inter præmia certaminis equestris quintum ordine. conf. *ἀμφίθετος*. et 616, *πέμπτον δ' ὑπελείπετο ἄεθλον*, (præmium) *ἀμφίθετος φιάλη, ἣν Νέστορι δῶκεν*: nam Eumelus acceperat præmium extraordinarium: ergo istud vacans præmium Nestori, honoris et memoriæ causa, etsi non certanti, dabatur. de Atrei phiala vide *ἀρνίον*. *φιάλην, ἔνδον καχλάζουσαν ἀμπέλου δρόσῳ*, Ol. 7, 1—8, ubi describitur aurea phiala, præstantissima. *χρυσέαν*, Py. 4, 343, ubi libatur ex ea. *οἰνοδόκον, χρυσῷ πεφρικυῖαν*, Ist. 6, 58. *φιάλαις ἀργυρέαις*, Ne. 9, 122. *σὺν οἰνηραῖς*, Ne. 10, 81. (*ἐκ*) *χρυσοῦ*, Ist. 1, 28. quibus locis apparet, esse pocula capaciora. Vide sub *ἐπιάλλω*.

φιαρὸς, ὰ, ὸν, vide sub *φαεννός*.

φιδάκνη, ἡ, *φιθάκνη*, ἡ, vide sub *πίθος*.

φιδέομαι, f. *δήσομαι*. (Φέβω) abstineo me, parce utor, parco, reprimo me. idem ac *Φείδομαι*. factum novum verbum a f. 2 verbi *φείδω*. *Ἰλίου πεφιδήσεται*, parcet Ilio, nec absumi volet illud, O, 215. *ἱκέτου*, parcet supplici, Ω, 158, 187. et futurum ionice habet reduplicationem ab initio. *wird seine hand nicht an ihn legen, (will not lay hands on him.)*

φιλάγλαος, ου. ὁ ἡ. (Ἀ) præstantiæ et decoris studiosus. *αἰτέω σὲ φιλάγλαε*, Py. 12, 1, *ὦ φιλόκαλε*, elegantiæ amica: nam alloquitur vel urbem, vel nympham præsidem urbis.

φίλανδρος, ὁ ἡ, vide sub *γυναιμανής*.

φιλάρματος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) curruum et certaminum curulium amans. *φιλαρμάτου πόλιος*, Ist. 8, 43.

φιλέψιος, ἰ, vide sub ἐψιάομαι.

φιλέω, f. ήσω. (Πίω) carum habeo, benigne excipio et tracto. prima verbi notio pertinet ad excipiendum libenter et largiter tractandum hospitem: nam est a πίνω. deinde in genere notat amare, ἀγαπᾶν, ut etiam ἐπὶ ἐμπαθοῦς διαθέσεως adhibeatur, de amore erga amicam. recentioribus notat et, φιλοφρόνως χείλεα συμβάλλειν, osculari, *küssen, (to kiss,)* χείλεσι ἀσπάζεσθαι, quæ tamen in Homero non est; nam apud eum nemo osculatur os salutandi causa, sed vel caput et humeros, quod servile erat φίλημα, vel caput et oculos, quod erat honestiorum et familiariorum. εἰ δὲ καὶ Ἕκτορα φιλέεις, ὦ Ζεῦ, καὶ κήδεαι αὐτοῦ, si et illum amas, et curam ejus conservandi habes, Η, 204. et 280, ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ Ζεύς. sic et Κ, 552. μάλα τούσγε φιλεῖ Ἀπόλλων, Π, 94. Ἀφροδίτη ἐμὲ ἀτιμάζει, φιλεῖ δὲ Ἄρηα, Venus me dehonestat, amat enim Martem, inquit Vulcanus, Θ, 309, coll. 316, καίπερ μάλα φιλέοντε, etsi valde amantes altera alterum. ἡ δὲ εὖ δεξαμένη, φιλέει, illa enim, benigne postquam excepit eum, liberaliter tractat hospitem, ξ, 128. παῖδα δὲ σὸν φιλέει, nam filium tuum amat, ν, 406. φιλεῖ δέ ἑ Ζεύς, Β, 197. ἦ μοῦνοι φιλέουσιν ἀλόχους Ἀτρεΐδαι; Ι, 340. et 342, ὅστις ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται, *hat sein gemahl lieb und werth, (loves his wife.)* et 343, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον, amabam. ἵνα εἰδῇ, ὅ (ὅτι) μιν φιλέουσιν ἄριστοι ἀθανάτων, ut cognoscat, quod præstantissimi deorum ament eum, Υ, 122. οὐ γὰρ οὐδὲ ξείνους ἀγαπαζόμενοι φιλέουσι, η, 33, non nimis amant hospites: et ibi mores plebis in magnis maritimis civitatibus sunt notati: *der pöbel ist da gerne grob gegen fremde, (the people there are apt to be rude to strangers.)* οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ φιλέουσι, non amant dii facta hominum audacia et temeraria, et superba, ξ, 83. τὸν μὲν ἐγὼν φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, inquit Calypso de Ulysse naufrago, ε, 135, benigne suscepi eum et alui. τόν ῥα μάλιστα Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, hunc ex Trojanis maxime amabat Mercurius, Ξ, 491, i. e. valde dives erat. ἥ με λαβοῦσα ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, η, 256. μῆνα δὲ πάντα φίλει με, per totum mensem benigne tractabat me hospitem suum, κ, 14. ἥ με ἐφίλει τε κόμει τε, μ, 450, quæ me amanter excipiebat hospitio et curabat. ὅς κέν με ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι, qui sane me benigne tractabat et deducendum curabat domum, ν, 206. ὅς κέν με ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν, qui sane me accurate tractasset et peculium mihi donasset, ξ, 62, inquit servus de absente hero ad eundem personatum. et 146, πέρι γάρ με ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ. ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων παντοίην φιλότητα, ο, 245, conf. παντοῖος. et 369, φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον, amabat me ex animo pervalde. δεξάμενος δέ με κεῖνος, ἐνδυκέως ἐφίλει, ρ, 111, coll. 113, ubi ἐκόμιζε notat idem; ἐφιλοφρονεῖτο. Ionica forma imperfecti est φιλέεσκον: μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε, amabat illam maxime, sc. olim, Γ, 388. φίλος δ' ἦν ἀνθρώποις, (carus erat hominibus) πάντας γὰρ φιλέεσκε, (omnes enim liberaliter excipiebat) ἐπὶ ὁδῷ ναίων, ad viam publicam habitans, Ζ, 14, 15, ἐφιλοφρονεῖτο πάντας. et id poëta laudat, ex mente Jobi, c. xxxi, versu 32. possit quidem videri non nimis laudabile, πάντας, et in his multos etiam φαύλους, ἀκρίτως, sine discrimine: unde Plato, benigne exceptus ab ignoto, cum videret idem fieri alteri, et tertio, et quarto; renuntiavit ei hospitium, quia nolebat communicari cum omnibus honorem, qui deberetur bonis tantum, et quia indignabatur, πάντας ἐν ἴσῳ κεῖσθαι παρὰ τῷ φιλοφρονουμένῳ. sed sic censuit fastuosus iste recentior. aliter judicabant antiquissimi cum Homero: ex quo enim signo externo possis statim et certo agnoscere, ope indigus viator an bonus sit an malus? num ex vestitu? at istum antiquissimi nunquam spectarunt: quomodo enim Ulysses, in mendicum pannosum et vetulum transformatus, in domo regia Ithacæ locum reperisset? Homerus ergo de suo sæculo, et de illo ante se, recte sentit et narrat. quid autem nostris temporibus fieri possit, cum mendicitas fere est communis omnibus, ex luxu temporum, et ex servitute publica, oriens; apparet satis. παλλακίδα αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκεν δὲ ἄκοιτιν, ubi duo verba opposita, Ι, 450, amabat pellicem juvenculam, et negligebat uxorem. πατὴρ ἐμὸς φιλέεσκεν αὐτὸν αἰνῶς, amabat eum admirabiliter, α, 264. et 435, καί ἑ μάλιστα δμωάων φιλέεσκε, et ex ancillis illa eum maxime amabat et bene ei cupiebat. sic, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκε, η, 171, nam eum filium suum maxime diligebat. τὸν γὰρ, ρ, 257, hunc enim ex procis maxime amabat Melanthius, eique inserviebat. sic de sorore Melanthii, ἥγε Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο (frequenter concumbebat cum eo) καὶ φιλέεσκεν, sc. αὐτὸν, σ, 324. νεμεσσῶμαι ξεινοδόκῳ, ὅσκε ἔξοχα μὲν φιλέῃ, ἔξοχα δὲ ἐχθαίρῃ, ο, 70, vitupero hospitem activum, qui quidem eximie tractat receptum ad se hospitem passivum, simul autem nimis odiosus eidem est: et poëta ipse id explicat sequentibus, si sc. nimis urget eum, ut diutius maneat. *das allzustarke nöthigen ist dem gaste höchst verdrieslich, (too much urging is extremely unpleasant to a guest.)* et 74, χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, oportet hospitem, dum apud nos est, benigne tractare; abire volentem autem, libenter dimittere, instructum necessariis ad iter longius. ὄφρα ξεῖνον ἐν μεγάροις φιλέωμεν, ut hospitem in palatio benigne tractemus, Θ, 42. εἴ μιν ἔτι ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναί τε κελεύοι, ο, 304, an eum diutius libenter tractare velit, et jubeat manere diutius apud se. ubi apparet, vim tantum molestam esse hospiti, non vero invitationem ad manendum. ἐκ θυμοῦ φιλέων σε, Ι, 482, i. e. ἐνδιαθέτως, *von herzen dich liebend und gerne pflegend, (loving you from my heart and delighting to attend on you.)* αὐτὸν εὖ ἐξείνισα, ἐνδυκέως φιλέων, accurate tractans et procurans eum, τ, 195. ω, 271. ἄμφω ὁμῶς (æque) θυμῷ φιλέουσά τε κηδομένη τε, Α, 196. μή με κάθιζε, Ἑλένη, φιλέουσά περ, ne me jube residere, etsi bene cupias mihi, Ζ, 360. sic, μή με ἔρυκε μάχης, φιλέουσά περ, Σ, 126. τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο, quis pugnare velit contra benefactorem suum, Θ, 208. et 316, καίπερ μάλα φιλέοντε, etsi valde amantes se invicem. et 545, δῶρα, ἅ οἱ δίδομεν φιλέοντες, dona quæ ei damus benevoli et amorem testantes. οὐδέ κεν ἡμᾶς ἄλλο διέκρινε φιλέοντέ τε τερπομένω τε, πρὶν θανεῖν, nec nos aliud separasset amantes nos invicem, et delectantes nos alter altero, quam mors, δ, 179. ὡδε θεοὺς φιλεῦντάς τινα, adeo deos amantes aliquem, γ, 221. τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων, ω, 484, attice pro φιλείτωσαν, amanto se invicem. οὐδέ σε χρὴ τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθηαι φιλέοντι, nec te oportet illum amare et benevolentia complecti, ne mihi odiosus fias amanti te, Ι, 610. εἰ γάρ σε ὡς ἐθέλοι φιλέειν Ἀθήνη, ὡς ἐκεῖνο ἦν, γ, 218, 223, si enim te sic velit amare Minerva, sicut illud fiebat: quæ est formula confirmandi. ἱέμενός με φιλέειν, cupiens me amice tractare, ο, 201, i. e. ἐφιέμενος φιλοφρονεῖσθαι. et 541, καὶ νῦν τὸν ξεῖνον ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τίειν, ubi sunt infinitivi pro imperativis, coll. 545. sic et ρ, 56. ἐπεὶ ἐφιλέεσθε παρ' αὐτῇ, cum amice et hospitaliter excepti eratis ab ea, Helena, Ν, 627, et id propter Jovem hospitalem. χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, salve, hospes, a nobis amice excipieris, *du sollst uns willkommen seyn, (thou shall be welcome,)* α, 123, ξενοδοχηθήσῃ φιλικῶς. ἀλλ' ἕπου, αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν, ο, 281, *komm mit, und dort solst du verpfleget werden so gut wir nur können, (come along and thou shalt have the best entertainment we can afford:)* ut ergo in specie ponatur ἐπὶ ξενοδοχικῆς φιλοφροσύνης. καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν, pro φιλήσειν, proposueram etiam mihi, eum, si redisset, amicissime tractare, δ, 171. οὐ γὰρ τοὔνεκα ἐγώ σε αἰδήσομαι οὐδὲ φιλήσω, non enim propterea ego te reverebor et liberaliter tractabo, ξ, 388, coll. 389, ubi animus summus Eumæi elucet, qui non ob blanditias vult benefacere, sed ob deum, et ex misericordia erga egenum. τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα, hospitio excepi et benigne tractavi, Γ, 207, i. e. ἐφιλοφρονησάμην. et 415, μή σε τῶς (tantopere) ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλα ἐφίλησα, sicut nunc te summopere amplexa sum benevolentia mea. sic, τοὺς νῦν ἔκπαγλα (neutrum adverbialiter) ἐφίλησε, Ε, 423, ubi aor. 1. continuatum conatum serium notat. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, καί με φίλησ' ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, Ι, 477. τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατήρ, Ν, 430, i. e. περισσῶς ἐφίλησεν, οὐ λόγῳ μόνῳ ἀλλὰ ψυχῇ. et sic videtur τὸ, πέρι κῆρι φιλῆσαι, ubique legendum et intelligendum, ut πέρι sit adverbium, et κῆρι casus sextus. sic, τὸν πέρι Μοῦσα ἐφίλησε, Θ, 63, ubi manifesto est adverbium: largiter donavit eum. et 481, Μοῦσα φίλησε (amavit et amat) φῦλον ἀοιδῶν. ἦτοι μέν σε, νέον περ ἐόντα, ἐφίλησαν θεοί, Ψ, 306. ἀντί πολλῶν λαῶν (loco numerosi exercitus) ἐστιν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, Ι, 117, ubi vides ablativum solum. ἢ πέμπωμεν αὐτοὺς, ἱκάνειν ἄλλον ὅς κε φιλήσῃ, an dimittamus eos, ut accedant ad alium qui benigne excipere possit eos, δ, 29. κεῖνος γὰρ ἔφασκεν, ξεινίσαι ἠδὲ φιλῆσαι ἰόντα, ξ, 322, ille enim dicebat, se hospitio excepisse et amice tractasse eum proficiscentem. ἄλλον κε ἐχθαίρῃ βροτῶν, ἄλλον κε φιλοίη, δ, 692, attice pro φιλοῖ, ut erga alium odio feratur, alium vero amice tractet. ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο (per syncopen pro ἐφιλήσατο) Ἀθήνη, amare solebat, Ε, 61. ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων, Υ, 304. νῦν αὖτέ με φίλαι, Ἀθήνη, Κ, 280, pro φίλησαι, i. e. ἀγάπησον, adsis mihi benevolens. alii ibi minus bene legunt φίλε', pro φίλει. sic et Ε, 117, et est imp. a. 1. m. per syncopen. ὡς (sic) οὐκ ἔστι ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, Χ, 265, sic impossibile est, ut ego et tu amemus nos invicem, et benigne nos tractemus vicissim; pro φιλεῖν, ionice φιλέμεν, attice φιλέμεναι, et ob metrum φιλήμεναι. nam, etsi non negemus, esse et formam φίλημι a φιλέω, a quo possit infin. esse φιλῆναι, et per epenthesin φιλήμεναι: obtrudenda tamen, præter omnem rationem, ea forma Homero non est. ἐφίληθεν ἐκ Διὸς, ὅς σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευεν, Β, 668, pro ἐφιλήθησαν, ionice, amati sunt a Jove: et sermo est de Rhodiis, eo tempore valde ditibus; divites autem præcipue amari putantur a deo. fabulam de aurea pluvia Rhodiis demissa, quam Homerus verbo metaphorico κατέχευε vel innuit vel genuit, latius narrat Pindarus: conf. Ῥόδος, in R. cæterum, qui publice, i. e. nomine civitatis suæ, excipiebant legatos ab alio populo missos, vocabantur πρόξενοι: et hos creabat civitas. ὁ φιλήτης, fur, (a quo Gallorum, *un filou*, esse videtur) est ab ὑφελεῖν, quasi ὑφειλέτης: sed rectius scribitur φηλήτης, a φηλέω et φηλόω, decipio, impono alicui; et ratione etymi pertinet ad σφάλλω. conf. Eurip. Suppl. 243. Rhes. 217. εἴπερ τι φιλεῖς ἀοιδὴν, Py. 1, 174. φιλεῖ δέ μιν Παλλὰς, Ol. 2, 47, et 49, φιλεῖ δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος, de Semele. φιλεῖ Μοῦσα μεμνῆσθαι, Ne. 1, 15. ἀοιδὴν, Ne. 3, 12. συμπόσιον ἡσυχίαν, Ne. 9, 114. οἷα παρθένοι φιλέοισιν, dorice pro φιλέουσι, solent, Py

3, 31. φιλεῖν φίλον, Py. 2, 154. φιλεῖν, infin. pro imper. Py. 5, 34. φιλέων, Ol. 6, 175. κρήνην, Py. 1, 76. φιλέοντα, Py. 10, 103. ἐφίλησε τὸν προφρόνως, Py. 2, 30. οὐκ, Py. 9, 34. ὄν, Ne. 5, 82. φιλήσαντα νόῳ, Ne. 7, 129, ex animo amantem. μὴ πεφίληκε Ζεύς, Py. 1, 25, non favit iis. πεφιλημένον μέλος, Ne. 4, 74, carmen gratum.

φιληδέω, φιληδής, ὁ ἡ, φιληδία, ἡ, vide sub μελινδής.

φίλημα, τὸ, vide sub φιλέω, ad initium.

φιλήρετμος, ου. ὁ ἡ. (Ῥάω) remigandi et navigandi studiosus. Ταφίοις φιληρέτμοις, α, 181. Φαιήκεσσι, ϑ, 96. sc. a parte intelligitur tota navis et navigatio.

φιλησίμολπος, ὁ ἡ. (Ἕπω) cantuum et tripudiorum amator. idem ac ἐρασίμολπος et φιλόμολπος. φιλησίμολπε Εὐφροσύνη, Ol. 14, 19, coll. 22, ὕμνοις χαίρουσα.

φιλήτης, ὁ, vide sub φιλέω, ad finem, ἝΛΩ, prope finem, et ὑφαιρέω.

φίλιος, ία, ιον. (Πίω) quod est amicorum, *freundschaftlich, (friendly:)* gratus, dulcis. φίλιον ὕμνον, Py. 1, 116, gratum hymnum et amicabilem. φιλίαν μοῖραν νόστου, Py. 4, 349, optabilem fortunam reditus. φίλια δῶρα Κύπριδος, grata dona Veneris, Ol. 1, 119, προσφιλῆ. φιλίων ἐπέων, Py. 4, 52, amicabilium verborum φιλοφρονητικῶν.

φίλιππος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) equorum amator. φίλιπποι ἄνδρες, Ne. 9, 75, equorum et rei equestris studiosi viri.

φίλιστος, η, ον, φιλίων, ὁ ἡ, vide sub φίλος, prope finem.

φιλόκαλος, ὁ ἡ, vide sub καλός, ad initium.

φιλοκερδής, έος. ὁ ἡ. (Χάω) lucri amans. Μοῦσα οὔπω φιλοκερδὴς τότε ἦν, Ist. 2, 9.

φιλοκέρτομος, ου. ὁ ἡ. (Τέμω) derisor. *ein spötter, (a scoffer.)* ὦ Πολυθερσίδη φιλοκέρτομε, χ, 287, qui solebas exagitare alios verbis et factis injuriosis. apparet ergo, τὸ κέρτομον etiam de injuriis poni.

φιλοκτέανος, ου. ὁ ἡ. (Κῶ) suæ rei diligens, qui sua tuetur libenter, qui habere mavult quam amittere. φιλοκτεανώτατε πάντων, Α, 122, diligentissime rerum tuarum, in sensu bono, etsi faceto; nam præcedit, κύδιστε, in sensu optimo.

φιλομειδής, et ob metrum φιλομμειδής, έος. ὁ ἡ. (Ἄω) risuum suavium et hilaris vultus amans. est epitheton Veneris, διὰ τὰ ἐν τοῖς κατ' αὐτὴν μειδιάματα. nam austeros vultus non amant Veneres. Hesiodus Θεογ. 200, dicit, quod Venerem dixerint φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, ubi alia est etymologia, a τὸ μῆδος, cura, sollicitudo, consilium, in plur. τὰ μήδεα, pudendæ partes corporis: qua ambiguitate innuitur, objecta Veneris cum ratione esse tractanda; simulque ad absurdam fabulam de ortu Veneris ex exsectis Κρόνου μήδεσι, quam Homerus prudentissimus ignorat, respicitur. Homericum epitheton respicit Venerem physice et moraliter. φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη, Γ, 424. Ε, 375. Ξ, 211. Υ, 40. ϑ, 361. est ergo composita vox ex μειδάω et φίλος.

φιλομεμφής, ὁ ἡ, vide sub νεμεσητός.

φιλόμολπος, ου. ὁ ἡ. (Ἕπω) cantuum et tripudiorum amator. idem ac ἐρασίμολπος et φιλησίμολπος. πόλιν φιλόμολπον, civitatem cantuum amatricem, Ne. 7, 13, sc. Æginam, ob multos inde in certaminibus victores.

φιλόνεικος, ου. ὁ ἡ. (Εἴκω) contentionum et rixarum amans. Ol. 6, 32, sc. ἄγαν, nimis.

φιλόξενος et φιλόξεινος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) qui hospites benigne tractat. φιλόξεινοι, hospitum amantes et benigne habentes eos, ζ, 121. ϑ, 576. ι, 176. ν, 202. φιλοξείνου ἀνδρὸς ἐπὶ ϑύραις, Ne. 1, 30. φιλόξενον ἔργον, Ist. 2, 37. φιλοξείνοις Τυνδαρίδαις, Ol. 3, 1.

φιλοπαίγμων, ονος. ὁ ἡ. (Πάω) lusus amans et jocosæ agilitatis. φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 134, *des lustigen tanzes, (the merry dance;)* in nuptiis.

φιλοπάτωρ, ὁ ἡ, vide sub πατήρ, aliquanto a fine, et κομίζω, prope finem.

φιλόπολις, ιος. ὁ ἡ. (Πέλω) civitatem amans. πρὸς ἡσυχίαν φιλόπολιν, Ol. 4, 26, ad tranquillitatem civitatibus et reipublicæ amicam.

φιλοπότης, ὁ ἡ, vide sub δέπας, ad initium, et ποῦς, aliquanto sub initio.

φιλοπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) qui pugnam amat, strenuus et promtus ad depugnandum. φιλοπτολέμων Ἀχαιῶν, Ρ, 224. φιλοπτολέμοις Ἀργείοις, Τ, 269. Δαναοῖς, Υ, 351. Τρωσί, Ρ, 194. Π, 90, ubi consulto id epitheton ponit Achilles, ut cautiorem faciat Patroclum. et 835. Μυρμιδόνεσσι, Π, 65. Ψ, 129, ubi apte quoque id epitheton, quia militari ordine quasi in aciem procedebat agmen. Λελέγεσσι, Φ, 86. οἷς ἑτάροις, Ψ, 5.

φίλος, η, ον. (Πίω) carus, amicus, dilectus. *lieb, werth, (dear, esteemed.)* placitus, *gefällig, (agreeable.)* est quoque a πίω, bibo, quasi πίλος vel πίελος: ut notetur res vel homo, quo intime frui velimus, et quasi imbibere: quæ etymologia videtur probari ex α, 258, si consulas contextum. ut merum epitheton est sæpissime loco pronominis possessivi, meus, tuus, suus, noster, vester; sic tamen ut amorem et caritatem simul indicet. μάλα οἱ φίλος ἦεν, valde is carus erat ei, Apollini, Α, 381. εἴ τίς σοι καὶ κεῖθι φίλος, si quis tibi et ibi carus, si et ibi quem amas, Γ, 402. ἀλλ' εἴ σοι φίλος ἐστι, sed si tibi is filius tuus carus est, Π, 450. Αἰνείας φίλος ϑεοῖς, carus in oculis deorum, Υ, 347. ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι, quando vobis, diis, carus est ex animo, Ω, 423. et 775, οὐ γάρ τίς μοι ἔτι ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ ἤπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασι, inquit Helena: ubi vides notionem activam; nemo erga me lenis est animo aut amicus mihi, sed omnes me horrent. φίλος Διΐ, Jovi carus, Α, 74. Β, 628. Ζ, 318. Θ, 493, sc. hoc tempore. Ι, 168. Λ, 419, ergo non cadet jam. Π, 169. ϑεοῖς, Χ, 41. Ω, 61, 749, quo quidem nullus honor major est. καὶ σύ, φίλος, ἄλκιμος ἔσο, etiam tu, O care mihi, fortis esto, α, 301. γ, 199. αἰδοῖός τε φίλος τε, venerabilis et carus mihi, ε, 88. ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο, ϑ, 21. Αἴολος, φίλος ϑεοῖς, κ, 2. et 38, ὦ πόποι, ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν ἀνθρώποις, quam hic omnibus carus et in pretio est hominibus. Ἥρη παρέπεμψεν (tuto præterire fecit navem) ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων, quia ei carus erat Jason, μ, 72. αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο ὡς ἐμοί, utinam sic esses carus Jovi, sicuti mihi es, ξ, 440. ο, 340. et 359, ὡς μὴ ϑάνοι (tali morte ne pereat; suspendio enim se ipsa necaverat) ὅστις ἔμοιγε φίλος εἴη (carus sit mihi) καὶ φίλα ἔρδοι, et amica faciat mihi. φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε, carus et suspiciendus, τ, 254. et 240, ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς ἔσκε φίλος, multis hominibus erat carus. μάλα γὰρ φίλος ἦσθα ϑεοῖσιν, ω, 92. κουριδίοιο φίλοιο οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, prioris mariti, cui ipsa nupserat virgo, non amplius est memor post mortem ejus, ο, 22, *ihres ersten liebsten, (of her first husband,)* coll. 20, 21, et sermo est de vidua, ad alteras nuptias spectante. ϑάνατον οὐδὲ ϑεοί περ καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκεῖν, γ, 237, mortem ne dii quidem etiam a caro ipsis viro possunt omnino arcere. ἢ φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὁρῶμαι, carum mihi virum, Χ, 168. Ζεῦ, δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος (δόμον) φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν, Ω, 309, μὴ ἐχθρῶς προσδεχθέντα, non hostiliter exceptum, sed amice et cum miseratione. sic, ἐς Φαίηκας, ζ, 327. coll. ν, 302. ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν αἰδοῖόν τε, dicebat enim, illum esse hospitii jure junctum sibi carum et venerabilem, τ, 191. πέρι μέν σε Διῒ ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἤματα πάντα, ω, 25, credebamus, te eximie præ aliis heroibus carum esse Jovi in perpetuum: et sermo est de Agamemnone. αἰδοῖός τέ μοι ἐσσί, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε, venerabilis mihi es, care mi socer, reverendusque, Γ, 172, ubi λε producitur ob sequentem asperum, et ρε ob cæsuram. φίλε κασίγνητε, mi care frater, Δ, 155. Φ, 308. γέρον, Ω, 650. ξεῖνε, α, 158. ὦ φίλε, γ, 103, 211, 357. δ, 204. ν, 228. ξ, 115. ο, 260. π, 91. ρ, 593. τ, 350, ω, 399. ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, Π, 667, ubi Jupiter πατρικῶς loquitur, pro φίλε υἱέ. Διῒ φίλε, φαίδιμε Ἀχιλλεῦ, Χ, 216. et 84, coll. 82, et 87, ubi mater in summo affectu alloquitur Hectorem. iste vocativus attice est nominativo similis: φίλος ὦ Μενέλαε, Δ, 189. μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος, Ι, 597, neque te deus huc vertat, O care. ἀλλά, φίλος, ϑάνε καὶ σύ, at, amice, morere et tu, Φ, 106, quod est ἀστείως dictum, respiciens ad 75: habeo te quidem pro amico, attamen morere. σύ, φίλος, Ψ, 313, 343, 627. γ, 313, 375. ρ, 17, 415. Atticus etiam dicere solet, καὶ σὺ φιλότης: οὐ γὰρ ἀεὶ πλῆθος ἡ φιλότης δηλοῖ, ἀλλά ποτε καὶ κατὰ ἑνός τινος ἡ τοιαύτη λέξις κεῖται. φίλον τέκος, *liebes kind, (dear child,)* Γ, 162, ubi sic senex Priamus ad Helenam nurum suam, Ε, 373. Ι, 437, 444. Σ, 63. Φ, 509. Χ, 183. Ω, 373. φίλε τέκνον, attice et ad sensum, β, 363. γ, 184. ο, 508. π, 25. ἐγὼ ἔρχομαι ὀλίγον ἔχων φίλον τε, ego discedo habens paucum at gratum tamen, Α, 167, *damit ich zu frieden bin, das mir doch lieb ist, (with which I am satisfied, which I like.)* εἴ πού τι φίλον ἔστιν, η, 320, et si quid aliud præterea tibi carum est, *was du sonst etwa noch liebes hast, (whatever besides is dear to thee:)* in specie innuitur conjux, aut sponsa, aut liberi; nam de his τὸ φίλον maxime ponitur, utpote quæ τὰ φίλτατα dici solent. φίλον μοὶ τοῦτο ἐστί, placet mihi hoc, cupio id, volo id, decrevi id, Α, 541. Β, 116, 796. Δ, 17, 372. Η, 31. Ι, 23. Κ, 531. Λ, 520. Ν, 226. Ξ, 69, 337. Π, 556. Ψ, 548. μὴ τοῦτο φίλον Διῒ πατρὶ γένοιτο, η, 316, est formula, pro, μὴ τοῦτο ϑεὸς τελέσειε, ne deus ita velit; prohibeat deus id. ὡς αὐτῷ φίλον, sicut ei placet, sicut voluerit, ϑ, 571. οὔ τοι φίλον ἦεν, non sane placeat, ι, 211. ἔρξον ὅπως ἐθέλεις καὶ σοὶ φίλον ἔπλετο ϑυμῷ, fac ut vis et tibi visum fuerit, ν, 145, 335. ξ, 222, 224, 227, 378, 397. ο, 361. σ, 112. αἴκε περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, si quidem vobis placeret, Η, 387, ubi utrumque est idem: alibi vero differunt. πολλὰ γὰρ φίλα μέν εἰσι κατὰ περιπέτειάν τινα, οὐχ ἡδέα δέ: οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡδύνουσι μέν, οὐ φιλοῦνται δὲ πάντῃ ἁπλῶς. loco pronominis possessivi vero est sæpissime. φίλος ϑυμός, animus meus vel tuus vel ejus, vita mea vel ejus, Ε, 155. Λ, 407. Φ, 562. Χ, 408. υἱός, β, 17. ἑταῖρος, Λ, 345. Ρ, 642. sic porro et alia, Η, 149. Ξ, 502, 504. Σ, 147. Ω, 571. ζ, 51, 56, 57, 62, 67. κ, 8, ut tamen semper caritatis notio adhæreat. sic, Λ, 342. Σ, 113. Υ, 412. φίλον ἦτορ, cor suum, vel ejus, Γ, 31. Ε, 250. Ν, 84, 85. Τ, 307. Φ, 389. κῆρ, Α, 569, coll. 572. Ν, 713. λαιμόν, guttur meum, Τ, 209. υἱόν, filium meum, Ε, 378. coll. Ζ, 474. 468, 471, 482. Χ, 35, 38. Π, 82. π, 92, 274. σ, 420. φ, 88. φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον, quamvis carum et venerabilem mihi, Κ, 114. κλῦτε, φίλοι, vox appellantis auditores, Β, 56, 299. ξ, 495. δεῦτε, Ν, 481. β, 410. ϑ, 133.

σχέσθε, abstinete, O boni, X, 416, recedite, coërcete vos. sic et β, 70, *lasset ab, (desist,)* continete vos ab injuria: nam alloquitur in concione maxime procos, eorumque patres. φράζεσθε, considerate, Σ, 254. ἀνέρες ἐστὲ, φίλοι, Z, 112. Θ, 174. Λ, 287. O, 487, 561, 734. Π, 270. P, 185. ὦ φίλοι ἥρωες, O, 733. sic, X, 378. B, 79, 110. E, 529, 601. Z, 67. K, 204. M, 269. O, 561, 661. P, 415, 421. T, 78. X, 378. Ψ, 457. ι, 408. κ, 174, 190. λ, 343. μ, 154, 208, ubi præcedens εἰπὼν est omissum. 320. π, 346, 399. σ, 36, 413. υ, 322. φ, 152. χ, 69. ω, 454, 425. ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, Ψ, 787. ἠκέσασθε, φίλοι, medeamini, O boni, κ, 69. σοὶ φίλοι ἀνέρες, cari tibi viri, Δ, 40. ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, certe cari mihi viri venitis, I, 197. et 204, οἱ γάρ φίλτατοι (pro φιλώτατοι) ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ, sub tecto meo sunt. φίλοι ἅμα πάντες ἕποντο, Ω, 327, coll. 331. οἷα φίλοι ξεῖνοι (active) ξείνοισι διδοῦσι, dare solent, α, 313. μάλα φίλοι ἀθανάτοις, valde care diis, θεοφιλεῖς, ζ, 203, nam tales nihil habent quod timeant. ἀστοί τε φίλοι τε, et cives et cognati, ν, 192, ubi sic dicit τοὺς συγγενεῖς καὶ ὅσοι ἄλλως οἰκεῖοι. et 295, μύθων κλοπίων, οἵ σοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶν, verborum simulatorum, quæ tibi a pueritia sunt propria. οὐκ ἴσασι φίλοι, sui nesciunt, *die seinen wissen nicht, (his friends know not,)* ω, 187. et 513, θεοὶ φίλοι, O boni dii, in exclamatione læta. τῆλε φίλων, procul a vestris cognatis, Λ, 816. Ξ, 256. Π, 539, coll. 544. T, 378, ἀπάνευθε: et est ibi neutrum; procul ab iis quæ cara ipsis sunt, i. e. procul a portu et terra: nam sermo est de navigantibus, tempestate rejectis a littore. Φ, 78. α, 49, 238: φίλων ἐν χερσὶν, inter manus suorum sic et δ, 490. ξ, 368. ἀπάνευθε φίλων ὢν, procul a suis qui et quæ cara ei sunt, β, 164, *von dem was ihm lieb ist, (from all that is dear to him.)* et 333. ἀέκητι φίλων, πατρὸς καὶ μήτρος, ἐόντων, præter voluntatem suorum, patris et matris, superstitum adhuc, ζ, 287, ubi κατ' ἐξοχὴν positum. θ, 411, coll. 414. σ, 144. ω, 289. ἐν στήθεσσι φίλοισι, in pectore suo, Δ, 360. υ, 9, coll. 22. φίλοις, caris, amicis, cognatis, E, 71. O, 439. P, 302. Φ, 45. α, 19. θ, 101, 251, coll. 243. ν, 43. ξ, 137. σ, 278. ἐν ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι, inter vos dicam, qui omnes estis mihi cari amici, I, 524. πηούς τε φίλους τε, affines et cognatos, Γ, 163, ubi φίλοι sunt οἱ ἐφ' αἵματος, πηοὶ δὲ οἱ ἐξ ἀγχιστείας. οἰκῆας, suos domesticos, E, 413. tuos, δ, 475, *die deinen, (thine.)* sic, ε, 41, suos, *die seinen, (his.)* et ι, 532, qui sunt conjux, et nati, et parentes, et cognati affinesque. φίλω παῖδε, nati cari, H, 279, inquiunt præcones, sacri senes, ad Ajacem et Hectorem. αἰεί σοι ἔρις φίλη, tibi semper placet lis, E, 891. A, 177. τῷ νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις, victori eris conjux, Γ, 138. αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην, semper sane illis cara et venerabilis essem, Ξ, 210. sic, Θέτι, αἰδοίη τε φίλη τε, Σ, 386, 425. νύμφα φίλη, Γ, 130. δ, 743. μήτηρ, Φ, 276. β, 88, ubi ironiæ nonnihil inest, coll. 126. τροφὸς, δ, 742. ψ, 25. δόσις ὀλίγη τε φίλη, ζ, 208. ξ, 58. αἰεὶ ἡμῖν δαὶς φίλη, θ, 248, semper nobis placet epulatio. et 292, δεῦρο, φίλη. μαῖα, υ, 129. φίλη κεφαλὴ, carum caput, i. e. carus homo, Θ, 281. Σ, 114. φίλης διὰ χειρὸς, per manum ipsius, Υ, 479. αἰῶνος, vitæ tuæ propriæ, tibique caræ, X, 58. ἀπὸ πατρίδος, α, 203. et 278, παιδὸς, filiæ propriæ et caræ. φίλῃ μητρὶ, suæ, A, 351. I, 551, ubi nulla caritatis nota adhæret, sed præcise est, matri suæ, cui tamen irascebatur gravissime Meleager. sed A, 585, 572, coll. 587, ubi regnat caritas. ἐν πατρίδι, Γ, 244. φίλην παῖδα, filiam suam caram, A, 447. πατρίδα, B, 454. Δ, 180. O, 499. Σ, 101. Γλαυκώπιδα εἴπῃ, Θ, 373, caram suam Glaucopidem; nam hoc nomine appellari consueverat Minerva a patre Jove. hinc et Homerus, doctus per musam cœlestia, frequenter hoc ei epitheton tribuit. φίλην ἀνάεδνον, indonatam caram sponsam vel uxorem, I, 146, 288. sc. sic, ut tu sponsus nihil ipse dones, sed sine tuo sumtu tu eam accipias, et 397, ἄκοιτιν. ἄλοχον, Z, 366. P, 28. πατρίδα, σ, 147. χεῖρα, φ, 433, manum suam. ἄλοχοί τε φίλαι, Σ, 514. κλῦτε, φίλαι, δ, 722, ubi Penelope sic alloquitur ministras suas, coll. 719, 720, quas non vilia fuisse capita, intelligis ex ψ, 131—147, et 297, 298, ubi Telemachus et socii fideles saltant cum his ancillis, in remunerationem fidelitatis earum. φίλαις χείρεσσι, manibus suis, P, 620. χερσὶ κόμην ᾔσχυνε, Σ, 27, propriis manibus comam sibi lacerabat; ubi id epitheton habet οἴκτου τί. ὠρέξατο χερσὶ, extendebat se versus eum manibus suis, Ψ, 99. φίλας ἀλόχους, Δ, 238. χεῖρας, H, 130. μ, 331, φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο, quidquid incideret in manus eorum. φίλας χεῖρε, λ, 210, ubi pluralis et dualis junguntur, ut sæpe. φίλα εἵματα, tuas vestes, B, 261. et 315, τέκνα, natos suos. sed per compellationem blandam, regis ad vigiles, K, 192. patris ad filios suos, γ, 419. γούνατα, genua ejus, H, 271. et I, 606, i. e. ἐμά. στήθη, Δ, 313, pectora tua. γυῖα, θ, 233, mea membra. et σ, 241, ejus. δῶρα, amica dona, amoris signa, θ, 545. ν, 41. βλέφαρα, ψ, 17, i. e. ἐμὰ, coll. 2, ejus. δμῶες, οἵ οἱ φίλα ἐργάζοντο, servi, qui ei grata operabantur, ω, 209. φίλα φρονέων, amica et utilia fovens animo erga aliquem, amans, Δ, 219. E, 116. α, 307. ζ, 313. η, 15, 42. π, 17. αἰεί σοί ἐστι φίλα, semper cupis, semper proprium tibi est id, semper delectaris eo, A, 107, ubi pluralis pro singulari, attice: pro, φίλον ἐστί σοι ποιεῖν τόδε. sic ρ, 15, ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλα, ἀληθέα μυθήσασθαι, certe enim ego adsuevi vera loqui, *es ist gewiss meine art, (it is indeed my way.)* sic et in verbalibus eleganter pluralis pro singulari, e. c. συνεκποτέα ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, etiam fæcem una bibere debes. σὺ μὲν οὐκ ἔτι μοὶ φίλα ταῦτα ἀγορεύεις, jam ista non grata mihi loqueris, H, 357. M, 231. Σ, 285. φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, P, 325, amica et benevola hominibus consilia in pectore fovens unice, *ein menschenfreund, (a philanthropist.)* φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν, γ, 277, i. e. φιλοῦντες ἀλλήλους. ἔνθα φίλα, (pro, ἔνθα φίλον ἐστὶν ὑμῖν, ibi placet vobis, et adsuevistis,) ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, Δ, 345, *da esset ihr gerne gebratenes, (there, ye are fond of eating roasted meat:)* ut et h. l. sit neutrum plurale pro singulari, attice. comparativus per syncopen est φίλτερος pro φιλώτερος vel φιλότερος ob primam ancipitem. γύπεσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν, vulturibus gratiores et acceptiores quam conjugibus suis, utpote mortui et insepulti, Λ, 162, conf. γῦπες, et ἄλοχοι. ὅς σου ἅμα κρείσσων, καὶ φίλτερος ἀθανάτοισι, qui te est et fortior, et diis carior, Υ, 334. τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων, tunc aliquo modo mihi in animo magis placebat parcere Trojanis, si supplicarent capti, Φ, 101. τό γε φίλτερον ἦεν Ζηνὶ, X, 301, hoc magis placebat Jovi. μέλλει γάρ πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσαι, Ω, 46, potest enim aliquis sane et cariorem aliquem amittere, coll. 47. καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην, λ, 359, et certe venerabilior et carior hominibus essem, sc. si ditior redirem ad eos. reperitur et pro eo, ὁ ἡ φιλίων, cujus superlativus est φίλιστος, η, ον. οὔπω τὶς ἀνὴρ φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα, τ, 351. ω, 267, nunquam quis carior mihi venit in domum meam. sic a τὸ κάλλος fit ὁ ἡ καλλίων, pulcrior; et φίλος quoque substantive ponitur. πολὺ φίλτατος αὐτῇ, carissimus ei, Z, 91. οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες, hi enim amicissimi mihi, I, 204, 198, 518. et 582, οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἁπάντων, qui ei carissimi et amicissimi omnium erant. φίλτατε ἑταίρων, N, 249. φίλτατος ἀνδρῶν, carissimus ei inter omnes, O, 111. sic Π, 433. ξείνων, P, 584. Διΐ, Σ, 118. ἑταίρων, T, 315. οἱ (αὐτῷ) ἔσκε, Υ, 410. θεοῖς, Ω, 67. et 293, αὐτῷ οἰωνῶν, carissima ei inter aves; et 311. et 334, σοὶ γὰρ φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσαι, tu enim maxime soles et amas, cum homine consociare te, O Mercuri. et 748, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων, inquit Hecuba de Hectore. sic et 762, δαέρων. Τηλέμαχός μοι, π, 445, inquit procus subdolus. ὦ Ἀρκεισιάδη, ω, 516. φιλτάτη, Δ, 51. θ, 284. φίλος (αὐτῷ) εἴ τις ἀστῶν, Py. 9, 164. χαῖρε, φίλος, Ne. 3, 133. τετίμηται πρὸς ἀθανάτων φίλος, Ist. 4, 101, honoratus est a diis ut amicus et convictor eorum. φίλου ἀνδρὸς ἐφετμαῖς, Ist. 6, 26. φίλῳ παρὰ ἀνδρὶ, Py. 4, 1. ὦ φίλε, Py. 1, 178. φίλον φιλεῖν, amicum amare, cui opponitur ibi ἐχθρὸς odio habendus, Py. 2, 153. φίλον ἀνδρῶν νοῦν, mentem amantem hominum, Py. 3, 9. φίλον ἄνδρα, i. e. προσφιλέστατον, Py. 12, 32. ἐς ἄνδρα, Ne. 7, 91. μιν ἔσηνέν τις, Py. 1, 98, ei amico aliquis blanditus est. φίλον ἦτορ, i. e. ἐμὸν, Ol. 1, 6, et alloquitur ipse se. ὦ φίλοι, Py. 11, 58. φίλων παρεόντων, Ol. 7, 9, amicis præsentibus. φίλων ἀντὶ ἔργων, pro bene factis, Py. 2, 32. ἀνδρῶν, Py. 5, 165. ἀνδρῶν χρεῖαι, Ne. 8, 72. φίλων τητωμένῳ, Ne. 10, 146, amicis orbato. ἅμα καὶ κτεάνων, Ist. 2, 18. φίλοις (in genere communi, attice) πραπίσι, Ol. 2, 170. φίλοις ἡγεμονεῦσαι, Ol. 9, 6. ἀνδράσι χάρμα, Py. 9, 113. φίλοις ἐξαρκέων, Ne. 1, 47. φίλοις φίλος ἐλθὼν, Ne. 4, 37. φίλη ψυχὴ, Py. 3, 109. φίλης πρὸς πάτρας, a cara patria, Ist. 7, 39. φίλαν τράπεζαν, i. e. φιλοποιὸν, φιλικὴν, Ol. 1, 24. et 62, ἐς Σίπυλον, i. e. προσφιλῆ αὐτῷ, τῷ Ταντάλῳ. et 136, πρᾶξιν, i. e. προσφιλῆ ἀπόβασιν. πόλιν, urbem caram, Ol. 9, 33. ἐς χάριν, Ol. 10, 16. φίλην ξένων, Ne. 5, 16. amantem hospitum terram. φίλας χεῖρας, Py. 4, 425, amicas et benevolas manus. τί φίλτερον; Ist. 1, 4. φίλτατον κέρδος, Py. 8, 17. πόσιν φίλτατον, Py. 9, 174. Iota hujus nominis communiter breve est: sæpe tamen longum, et tunc scribitur φῖλος, Eurip. Hecub. 858. sic et apud Homerum, φῖλε κασίγνητε. φίλοι et ἑταῖροι differunt, vide sub ἕταρος, paullo sub medio.

φιλοσοφία, ἡ, φιλόσοφος, ὁ, vide sub σοφὸς, et πούς, aliquanto sub initio.

φιλότης, ητος. ἡ. (Πίω) amor, amicitia, benevolentia, societas. in specie, amor connubialis. σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων, durus est, nec convertit se ad amicitiam sociorum, sc. ut respectet eam, I, 626, *er kehret sich nicht an die freundschaft, (he cares not about friendship,)* τῆς, ᾗ μιν ἐτίομεν. ergo est h. l. amor sociorum erga Achillem, ob quem is tamen nihil mutatur. ξεῖνοι εὐχόμεθα εἶναι ἐκ φιλότητος πατέρων, hospites sumus ex amicitia quam patres nostri inter se coluerunt, ο, 197, i. e. ἐσμὲν ξένοι πατρῷοι. οὐ μὲν γὰρ φιλότητι ἐκεύθανον, non sane eum ex amore occultassent, Γ, 453. ἐμαρνάσθην, ἠδὲ ἐν φιλότητι διέτμαγεν, pugnaverant, et in amicitia discesserunt a se invicem, H, 302, *schieden in liebe auseinander, (parted on friendly terms.)* ἄλλοι φιλότητι ἕπονται, alii ob amicitiam sequuntur cum, *aus liebe, (out of attachment,)* γ, 363. sic, κ, 43, τάγε οἱ δῶκε χαριζόμενος φιλότητι Αἴολος, quæ ei dedit gratificans ex amore; coll. 38. φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς, ξ, 505, ex amore et reverentia erga virum bonum. φιλότητα καὶ ὅρκια ταμόντες, amicitiam et fœdera icentes, Γ, 73, 94, 323. et 354, ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, ὅκεν (ὅσκεν) φιλότητα παράσχῃ, hospiti activo malum facere, qui

quidem amorem et hospitalitatem exhibuerit. φιλότητα μετὰ ἀμφοτέρους βάλωμεν, amicitiam inter utrosque conciliemus, Δ, 16. et 83, τίθησι Ζεύς. μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι, Π, 282, et id necessario additum: nam non omnis, qui iram abjicit, statim etiam amorem induit. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων, Ω, 111, reverentiam tui et amorem erga te in posterum servans. ξεῖνος μιμνήσκεται ξεινοδόκου, ὅσκεν φιλότητα παράσχῃ, meminit, ο, 55. et 158, παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἁπάσης, *lauter liebes und gutes von dir genossen, allen guten willen, (have experienced all possible friendship and kindness at thy hands.)* et 536, τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα. sic et ρ, 164. τ, 310. ἦ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα, ω, 475, an amicitiam inter utrosque potius concilias. et his locis est in significatu mere amico. in sensu medio, de amore amicorum et Venereo, ut notet φιλίαν καὶ ὁμονοητικὴν διάθεσιν simpliciter, simul vero et τὴν ἐπαφρόδιτον, est Ξ, 198, 216, ubi φιλότης inest cingulo Veneris: et quia ibi simul numeratur ὁ ἵμερος, quidam hanc differentiam fabricarunt, ut ἵμερος sit τῶν ἀπόντων, φιλότης vero παρόντων. sed ea differentia non est accurata, conf. ἵμερος. significatus vero Venereus est frequens. ὄφρα εἰδῇς, ἥν σοι χραίσμῃ φιλότης καὶ εὐνή, inquit Jupiter ad Junonem, Ο, 32. πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, Ν, 636. ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος, inquit Juno de conjugibus, jam reconciliandis, Ξ, 207, 306. et 209, εἰ κείνω γ' εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι, (reducere possim) ὁμωθῆναι φιλότητι, conjungi amore. ἀμφὶ φιλότητος Ἄρεως καὶ Ἀφροδίτης, de amore et concubitu horum, Θ, 267. et 271, μιγαζομένους φιλότητι. et 288, ἰσχανόων (cupiens) φιλότητος Κυθηρείης. et 313, καθεύδετον ἐν φιλότητι, jacent in concubitu. notatur ergo ipse actus; ut plerisque aliis locis. ἐπεὶ οὖν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς, ψ, 300, de Ulysse et Penelope, nuptias suas instaurantibus. γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεαι ἐν φιλότητι, juvenculam, cum qua coëas, Β, 232. ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν (pro ταρπῶμεν) εὐνηθέντε, amore delectemur, in lectum decumbentes, Γ, 441, ubi participium additum, ut liqueat de quali amore sit sermo. et 445, ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ, miscebar tecum amore et lecto; et loquitur Paris cum Helena. ποιμαίνων μίγη φιλότητι καί, Ζ, 25. et 161, γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο (furiose cupiebat) κρυπταδίῃ φιλότητι (furtivo amore) μιγήμεναι αὐτῷ, Bellerophonti. et 165, ὅς μοι ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, sc. ἐμοί, inquit accusans insontem Bellerophontem uxor ad maritum credulum. hujus furtivi concubitus oppositum est ἡ ἀμφαδίη φιλότης, quæ est nuptiarum. εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι, si forte desiderium capiat eum juxta cubare amore, Ξ, 163. et 237, ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι, postquam quidem ego accubuero apud eum in amore. et 295, ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε. et 314, τραπείομεν. et 331, εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι, concumbere. et 353, ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς, ubi est ὕστερον πρότερον. cæterum valde circumspecte narrat poëta rem in se minus verecundam: et pingit magnum principem, qui ob Venereas occupationes negligit seria, cum magno suorum detrimento. et 360, Ἥρη δ' ἐν φιλότητι (ubi ἐν fere abundat; coitu, per coitum) παρήπαφεν εὐνηθῆναι, Juno enim decepit eum, ut accumberet ei. ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, inquit mater Thetis ad Achillem, Ω, 130, modicus enim usus recreat spiritus animales, et corpori humano est ingentis medicinæ loco. loquitur ergo ex simplicitate heroicorum temporum, in quibus præcepta naturæ valebant, sine hypocrisi. τερπέσθην φιλότητι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντε, ε, 227. et 126, μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, ubi conf. μίγη in μίσγω. ὄφρα, μιγέντε εὐνῇ καὶ φιλότητι, πεποίθομεν ἀλλήλοισιν, inquit Circe ad Ulyssem, κ, 335, ut, communicato lecto, plenam fidem habeamus nobis invicem. χαῖρε, γύναι, φιλότητι, i. e. μίξει, λ, 247, inquit Neptunus ad Tyro, peracto opere, coll. 245. τῷ τέκνα τέκη φιλότητι μιγεῖσα, τ, 266. Ἑλένη ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ παρὰ ἀνδρὶ ἀλλοδαπῷ, ψ, 219. θερμαίνει φιλότητι νόον, Ol. 10, 105, calefacit amore animum. τῶν ἐν δυνατῷ φιλοτήτων ἐπιψαύειν, amores possibiles attingere, Py. 4, 163. φιλοτήτων ἱερᾶν, Py. 9, 70, amorum sacrorum, i. e. jucundissimorum. sic, ἀμβροσιᾶν Ἀφροδίτης, Ne. 8, 2. Vide sub φίλος, aliquanto ab initio.

φιλοτήσιος, ου. ὁ ἡ. (Πίω) amatorius. ἐπεὶ ἐτέλεσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα, postquam Neptunus concubitum peregit, λ, 245. τὰ ἐρωτικά, τὰ κατὰ μίξιν: et σεμνῶς ita dictum.

φιλοτιμία, ἡ, vide sub ἀτιμία.

φιλοφρονέω, (Φέρω) amice curo, benevolus sum ex animo. πατὴρ ὃν παῖδα φιλοφρονέων ἀγαπάζει, pater filium suum ex intimo affectu amplectitur, π, 17.

φιλοφροσύνη, ης. ἡ. (Φέρω) benevolentia, amor hominum, amicitia, humanitas. φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων, Ι, 256, humanitas et sensus amicus est melior; qui opponitur τῷ θυμῷ. σὺν φιλοφροσύναις εὐηράτοις, Ol. 6, 165, cum comitate amabili, cum bonis vultibus.

φιλόφρων, (Φέρω) amica cogitans, bene cupiens, φίλια φρονῶν, φιλοφρονητικός. οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετή, non interibit Crœsi benevola hominibus virtus, Py. 1, 184. ὦ φιλόφρον ἡσυχία, O benefica hominibus tranquillitas, Py. 8, 1, O amice omnia cogitans pax.

φιλοψευδής, έος. ὁ ἡ. (Ψάω) qui ficta et falsa amat, ὁ ἀπατεὼν, ψεύδειν εἰδώς. Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο, Μ, 164, Jupiter pater, certe igitur tamen et tu falsorum amator factus es. ex quo contextu apparet, quam mite soleat esse nomen τοῦ ψεύδους.

φιλόω, vide sub ὑφαιρέω.

φίλτατος, η, ον pro φιλώτατος, φίλτερος, α, ον pro φιλώτερος, vide sub φίλος paullo ante medium, et aliquanto a fine.

φίλτρον, ου. τό. (Πίω) amorem concilians, alliciens ad amandum, irritamen amoris: medicamen, quo fit ut amatus amanti obsequatur et respondeat. φίλτρον ἵππειον, Ol. 13, 97, i. e. τὸν χαλινόν: ubi est jocosa metaphora, quasi is sit φάρμακον πραϋντικὸν ἵππων. τὶ φίλτρον, aliquod mulcimentum, et affectum amicum concilians, Py. 3, 113.

φίλως, (Πίω) adverb. amice, libenter; *mit vergnügen, gern, (with pleasure, cheerfully.)* νῦν δὲ φίλως κε ὁρόωτε, (pro ὁράοιτε, contr. ὁρῷτε, et distracto rursus circumflexo per intersertum ὁ) i. e. ἡδέως ἂν βλέποιτε, Δ, 347, *ihr sähet es gerne, (ye would be glad to see,)* coll. 345, ἔνθα φίλα, i. e. φίλον ἐστὶν ὑμῖν, ibi soletis libenter.

-φιν paragoge, vide ΦΙ.

φίντατος, η, ον pro φίλτατος, φίντης, ὁ, pro φιλήτης, q. v. et sub ἝΛΩ, prope finem.

φιτρός, οῦ. ὁ. (Φύω) truncus arboris, ὁ κορμός, *ein stamm, (a trunk of a tree.)* caulis, *ein stengel, (a stalk.)* pro φυτόν, τό, in usu Attico est τὸ φίτυ, quasi φίτυμα, et id pro τὸ φῦμα, interserta syllaba ιτ. inde est verbum φιτύω, f. ύσω, pro φυτεύω vel φυτάω, planto. hinc est ὁ φίτυς, υος, i. e. ὁ γεννῶν, ὁ πατήρ, ὁ φυτοσπόρος. a τὸ φίτυ, i. e. τὸ γέννημα, est φιτυρός, gignens, et per syncopen φιτρός: ex trunco enim vel caule gignuntur rami et folia et fruges. cæterum est hoc nomen φιτρὸς maxime ex dialecto τῶν Ἀμαθουσίων, qui sunt Cyprii: commune nomen est ὁ κορμός. θεμέλια φιτρῶν καὶ λάων, fundamenta per truncos et saxa magna facta, Μ, 29, vel et, ædificationem istam per truncos et saxa factam. ὀρυμαγδὸς φιτρῶν καὶ λάων, Φ, 314, strepitum truncorum et saxorum, quos exundans amnis eruit et voluit, et ad quæ murmurat; κατασυρομένων κορμῶν καὶ λίθων. ὑλοτόμοι φιτροὺς ἔφερον, lignatores adferebant truncos arborum cæsarum, Ψ, 123, et est species pro genere, i. e. ligna magna. sic de rogo exstruendo, et lignis ad eam rem cædendis, μ, 11, φιτροὺς ταμόντες, *da wir stamme der bäume schnitten und klöbeten, nachdem wir sie gefallet, (cutting down trees and cleaving them after we had felled them,)* nam omnia tria ista insunt participio.

φίτυ, τό, φίτυς, ὁ, φιτύω, vide supra.

φλαῦρος, ου. ὁ ἡ. (Φλέω) futilis, ineptus, res vana et sonans tantum, res explodenda. idem quod φλύαρος, ex eoque factum attice. φλαῦρόν τι, Py. 1, 169, leviculum promissum, non multi pretii, εὐτελές τι. hinc verbum est φλαυρίζω, f. ίσω et ίξω, vile facio, pro vili habeo. Vide sub φλύω.

φλάω, f. άσω. (Τρέω) tundo, ferio, contundo. idem quod θλάω, Æolica mutatione τοῦ θ in φ. sic φὴρ æolice pro θήρ, q. v. ἀλλ' οὔ νιν φλάσαν, non contuderunt eum, non læserunt eum tundendo, Ne. 10, 128, utpote ἄτρωτον θεοῦ υἱόν, coll. Ist. 3, 31. ἔφλων, absumebam, comedebam, Aristoph. Plut. 694.

φλεγέθω, (Φλέω) accendo, incendo; illustro. neutraliter, ardeo, uror; luceo, splendeo, mico. idem ac Φλέγω. πῦρ πόλιν φλεγέθει, ignis urbem incendit et ardere facit, Ρ, 738. πυρσοὶ φλεγέθουσι, faces lucent ardentes, Σ, 211. πυρὶ φλεγέθοντι, igne ardente, *mit brennendem feuer, (with burning fire,)* Φ, 358, ubi notio est activa, ignis qui urit. ὄφρα πυρὶ φλεγεθοίατο (ionice pro φλεγέθοιντο) νεκρόν, Ψ, 197, ut igne comburerent cadaver: ubi attice est forma media pro activa, φλεγέθοιεν vel φλέγοιεν. hinc habet nomen suum ὁ ἐν ᾅδου Πυριφλεγέθων: nam fictus est is fluvius apud inferos ex more comburendi corpora mortuorum; hic fluvius coërcet inferos, i. e. post corpus igne absumtum nullus est mortuo reditus ad vitam.

φλέγμα, ατος. τό. (Φλέω) æstus, ardor, incendium; *hitze vom feuer, entzündung, (heat from fire, burning.)* φλέγμα κακὸν φορέουσα, gravem æstum adferens, Φ, 337, inquit Juno, i. e. aër inferior personificatus; ut notetur aër a sole accensus et ventus ardens; πύρωσις ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης. recentiores κατ' ἀντίφρασιν adhibent hoc nomen de pituita albente et frigida.

Φλέγω, f. έξω. (Φλέω) accendo, incendo, *ich mache heiss, entzünde, (I make hot, set on fire;)* illustro, *ich mache leuchten, (I cause to shine.)* it. neutraliter, ardeo, uror; luceo, splendeo, mico. est a φλέω, quatenus id fervorem et actionem vehementem notat: nam prima τοῦ φλέγειν notio est, incendere, ardere. πῦρ φλέγει, sc. αὐτάς, ignis fervore suo moles tat eas, locustas, Φ, 13, *brennet und hitzet sie, (burns them,)* active. et 365, ποταμοῦ ῥέεθρα πυρὶ ἐφλέγετο, fluminis fluenta accendebantur et fervida fiebant igne, *wurden heiss, (were heated:)* coll. 361. ἄνθεμα φλέγει χρυσοῦ, flos lucet et ardet quasi, sicut aurum, Ol. 2, 131, λάμπει, et genitivus est ellipticus, omisso ἐκ vel simili. Χάριτες φλέγοντί (dorice pro φλέγουσί) σε, Gratiæ splendere faciunt te, accendunt tibi lumen ut luceas late, Py. 5, 60. Χαρίτων ὁμάδῳ ἔφλεγεν, Ne. 6, 66, Gratiarum concentu fulgere fiebat. φλέγεται ἀρεταῖς μυ-

ϱίαις, illustratur virtutibus innumeris et fulget, Ne. 10, 4. sic, Μούσαις, splendidus fit a Musis, Ist. 7, 33.

φλέδων, ὁ, vide sub ΚΥ'ΒΩ.

φλεύω, vide sub φλύω.

φλὲψ, εβός. ἡ. (Φλέω) vena, *blutader, (a vein.)* in genere, vena quævis ex qua quid profluit aut profluere potest. nam est a φλέω, fluo plene. ἀπέκερσε φλέβα πᾶσαν, ἥτε ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς, αὐχένα ἱκάνει, N, 546, abscidit ei venam totam, quæ per dorsum currens ad cervicem pervenit: et dicit sic τὴν καλουμένην κοίλην ἢ νωτιαίαν, ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχεως ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἀνιοῦσαν, καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν τράχηλον. ergo et anatomicæ rei peritum se ubique exhibet poëta, sicut omnium aliarum artium scientiarumque. videtur ab eadem origine esse τὸ ἀβλεμὲς, i. e. τὸ νωθρὸν quasi ἀφλεβὶς: et fortasse βλεμεαίνειν, i. e. ἀναῤῥώννυσθαι καὶ προθυμεῖσθαι, huc pertinet quoque, quasi φλεμεαίνω.

ΦΛΕ'Ω, abundo, sum plenus, nimis ago, ferveo. et ponitur in bono quoque sensu, abundo fructibus; et in malo, nugor, furo; et in medio, bullio, strido fervore; it. uro, accendo. generalis notio est γέμω, adfluo, adfluere facio, superfluo, abundo; *ich fliesse voll, (I run full.)* sonus quidam flandi inest verbo. conferatur verbum φρέω a quo ortum φλέω recte videri possit.

φλιὰ, ᾶς. ἡ. (Τρέω) postis januæ, in specie asser quo postis est vestitus. est a θλίβω, quasi θλιὰ, æolice mutato θ, ut poëta ipse innuit sub sequente, ϱ, 221. et φλιαὶ in genere sunt asseres complanati probe, aut ex ejusmodi asseribus facta, sicut l. c. *die zargen der thüre (the door-posts)* sic vocantur.

φλίβω, f. ψω. (Τρέω) tundo, premo, tero, attero, anxietate adficio. æolice pro θλίβω, et idem fere cum φλάω. ὃς πολλαῖς φλιαῖς παραστὰς φλίψεται ὤμους, qui multis januarum postibus adstans atteret sibi humeros, reclinando se seniliter ad postes dum mendicat, ϱ, 221.

φλόγεος, έα, εον. (Φλέω) flammans, radians, collucens. ὄχεα φλόγεα, currus collucentes, sc. auro, E, 745. Θ, 389. conf. Ἀθήνη in R.

φλοιὸς, οῦ. ὁ. et ὁ φλόος, contr. φλοῦς, τοῦ φλόου, φλοῦ, etc. (Φλέω) cortex, *die baumrinde, die borck, (the bark of a tree.)* it. pellis, *die haut, (a skin, hide.)* tali modo dicitur ἡ χροιὰ et χρόα, ἡ δειρὴ et δέρη. cæterum est a φλέω, supra fluo, super tego. φύλλα τε καὶ φλοιὸν, folia et corticem, A, 237.

φλοῖσβος, ου. ὁ. (Φλέω) strepitus undarum, in alto inter se, aut ad littus, allisarum, ἦχος ὕδατος θαλασσίου ἐν τῇ ἐκκυμάνσει γινόμενος, deinde in genere, ὁ θόρυβος, quivis fremitus et strepitus. est a φλέω, vel φλύω; unde et aciem militarem notat. ἠρύκακεν ἵππους νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο, E, 322, retraxit et inhibuit equos seorsum ab acie pugnantium; *hinter der fronte, (to the rear.)* et 469, ἀλλ' ἄγετ' ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον, at agite, ex tumultu pugnantium eripiamus bonum socium. ut ergo notetur his locis ὁ κατὰ πόλεμον θόρυβος καὶ ἦχος, multitudo et confluxus prœliantium. sic de confluxu populi, aut de fremente multitudine, βουλὰς βουλεύει νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, loco a castris paullum remoto consilia agitat Hector cum ducibus, K, 416. et di stante in pugna acie, μηκέτι προμάχιζε, ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, Υ, 377, ubi utrumque idem notat; ne jam extra ordinem pugna adversus eum, sed in multitudine et in ordine aciei stans excipe eum telo: *suche ihm eins zu versetzen, du mit unter dem haufen stehend, nicht aber hervortretend vor die fronte, (strive to hit him whilst thou art in the ranks, and not advancing before the front.)* ut ergo abundans confluxus cum fremitu notetur in genere.

φλὸξ, ογός. ἡ. (Φλέω) flamma, ignis ardens. δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο, (ὡς, utpote,) θεείου καιομένοιο, Θ, 135, gravis flamma excitata est *(schlug in die höhe von der erde) (arose from the earth)* ut sulphuris accensi: et sermo est de fulmine impacto terræ ante currum Diomedis. conf. 75, 76, et est ἡ φλὸξ τοῦ κεραυνοῦ. κατεκάη πῦρ καὶ φλὸξ ἐμαράνθη, I, 212, *da das feuer niedergebrannt war, und die flamme nachliess, (the fire had burned down, and the flame was dying away,)* sic ut carbones vivi tantum superessent: nam sermo est de igne culinari, et super carbonibus torrebatur vel assabatur caro. et 464, σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς, sues ad ustulandum *(das sie abgesenget werden möchten) (that they might be singed)* extendebantur a tenentibus eos, per flammam. αἶψα κατεκέχυτο φλὸξ, Π, 123, ubi de nave incensa sermo est, in qua utpote picata, facile flamma se diffundit nec facile extinguitur. πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλὸξ, rogus ardens deficiebat jam, et flamma lucida cessabat, Ψ, 228. et 251, ἐπὶ ὅσον ἦλθε φλὸξ, per quantum spatium ierat flamma, i. e. per totum rogum. ἐπειδή σε ἤνυσε φλὸξ Ἡφαίστοιο, ω, 71, postquam te confecit ignis, i. e. crematvit te mortuum. φλογὶ εἴκελος ἀλκὴν, flammæ similis quod attinet vim et robur, N, 330. et 53, 688, ubi is accusativus deest. sic et Σ, 154. Υ, 423, nam magnus ignis magnam habet vim, et difficulter cohibetur. sic, φλογὶ ἴκελος Ἡφαίστου, ἀσβέστῳ, P, 88. ἶσοι, N, 39, de Trojanis ardenter irruentibus. et parabola simul respicit fulgorem armorum. ἔδαιε φλόγα παμφανόωσαν, accendit fulgorem collucentem, Σ, 206, ex capite ejus, ob galeam politissimam, quam refulgere faciebat sol. et id dicitur Minerva fecisse, i. e. peritia herois sic poliri sibi jusserat galeam ut terreret et præstringeret oculos hostium. ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, ventus flammam contortam volvit, Υ, 492. πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλὴν, ostenta multam flammam et lucere fac, Φ, 333. et 349, ἐς (contra) ποταμὸν ἔτρεψε παμφανόωσαν. ἄνεμοι πυρῆς φλόγα ἔβαλλον, Ψ, 217, venti flammam rogi jactabant et feriebant quasi. φοίνισσα φλὸξ, rubra flamma, ardentis Ætnæ, Py. 1, 45, ξανθή. ἀνατελλομένη παννυχίζει, αἰθέρα λακτίζουσα καπνῷ, Ist. 4, 111, incensa flamma sacrificii, quod heroibus fertur post occasum solis, per totam noctem durat, aërem feriens fumo. φλογὸς αἰθούσης σπέρμα, Ol. 7, 86, flammæ ardentis semen, i. e. igniculum, quo magnus ignis accenditur. φλόγα πυρὸς ἀπέπνεον, Py. 4, 400, ignem spirabant, tauri illi.

φλύαρος, ου. ὁ ἡ. (Φλέω) adjective notat, futilis, ineptus, res vana et sonans tantum, res explodenda. substantive ὁ φλύαρος est, nugatio, nugator, nugæ. est a φλύω, q. v. idem dicitur ὁ κόπις et βωμολόχος.

φλύζω, φλύκταινα, ἡ, φλυκτὶς, ἡ, vide sequens.

φλύω, f. ύσω. (Φλέω) bullio, ebullio, *ich quelle oder siede heraus und in die höhe, (I boil or bubble up.)* est a φλέω, sicut a χέω est χύω. idem dicitur et φλύζω, et φλύσσω, f. ύξω, et imitatur sonum ebullientis et ferventis aquæ, idem dicitur et βλύζω, f. ξω, dorice. ab hoc sono est et φλύειν, nugari, blaterare; et φλυαρεῖν, i. e. ἐν οὐ δέοντι λόγους προϊέναι, indebite et intempestive verba emittere et effutire. ab eodem verbo est et ἡ φλυκτὶς et ἡ φλύκταινα, et ὀλοφλυκτὶς, et extruso λ attice, ὀλοφυκτὶς, et ἡ ὀλοφυγδὼν, Theocr. Id. 9, 30. i. e. τὸ ἐν σαρκὶ ἀνάστημα ἀπὸ καύσεως, *eine hitzblatter, eine blase auf der haut wenn man sich verbrennet, (a blister on the flesh from burning.)* et ὁ οἰνόφλυξ, υγος, qui vinum ebullit quasi, et inde loquax est; et ἡ οἰνοφλυγία: nam οἴνου κατιόντος ἀναπλώουσιν (superne quasi natant copiose) ἔπεα. idem dicitur et φλεύω, f. εύσω, notatque amburo. hinc, τείχεα περιπεφλευσμένα πυρὶ, muri ambusti, Herodot. V, 77. ὁ φλύαρος, ου, inepta vel improba loquacitas, nugæ, Aristoph. Nub. 364. vel est et adjectivum, improbe loquens. attice id dicitur per transpositionem literarum, φλαῦρος, α, ον, ibid. 832, 1156, 1306. Lys. 1040, 1043. coll. 159, ἡ φλυαρία.

φοβέω, f. ήσω. (Φέβω) in fugam conjicio, terreo, fugientem vel cedentem insequor et premo. ὅστε (Ζεὺς) καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, qui et fortem virum conterret et in fugam vertit, Π, 689. P, 177. εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι, an eum omnes dii fugatum velint et territent, Φ, 267. φοβέειν ἥρωας, ubi est inf. pro imperat. conterre eos ægide, O, 230, ἐκφόβει. ἤδη μέν σε καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα, jam te et alias insequebar hasta, Υ, 187. coll. 90, μὲ φόβησε, *hat mich gejaget, (has driven me away.)* σοὶ οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὓς ἐφόβησας, tibi nequaquam cordi est labor eorum quos fugasti, X, 11. βόες, ὥστε λέων ἐφόβησε, Λ, 173. et 406, τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων, in fugam egit. ὅστε ταλάφρονά περ πολεμιστὴν, qui vel constantissimum bellatorem terrere potest, N, 300. σὸς δόλος ἐφόβησε λαοὺς, O, 15, terruit et pavidum fecit exercitum. et 91, ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου παῖς, coll. 90, te timidam fecit. ἴρηξ κολοιοὺς, accipiter fugatos insequitur graculos, Π, 583. Ἀχαιοὺς, terruit eos Jupiter ægide, i. e. adversa tempestate, P, 596, coll. 593, 594. et 505, φοβῆσαι δὲ στίχας ἀνδρῶν, in fugam vertere aciem. τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, sc. μῆλα, desertæ a pastore oves et destitutæ a fugiente, fugantur et pavefiunt, a leone, E, 140, φεύγουσι. τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται ὁ θὴρ, ejus nunquam generosum cor pavet, neque ipse fugam capessit, leo, M, 46, *er fliehet auch nicht, (he does not run away.)* sic et Φ, 575. et 554, φεύγω, ἧπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται, fugio qua et alii exterriti fugiunt. sic, φοβέοντο, i. e. ἔφευγον, Z, 41. ἡ δὲ ὕπαιθα φοβεῖται, illa columba sub eum, accipitrem fugit, X, 141. κατὰ μέσον πεδίον ἐφοβέοντο, βόες ὣς ἅστε λέων ἐφόβησε, fugiebant per mediam planitiem, velut boves, quas leo in fugam conjecit, Λ, 172. προτροπάδην, cursu effuso, vel saltem converso vultu ad locum quo se recipiebant, Π, 304. ἧπερ οἱ ἄλλοι, Φ, 4. ἱεμένους φοβέεσθαι, Π, 507, *die lust hatten zu fliehen, (desiring to flee.)* ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος, in fugam actus a me, Θ, 149, ionice εύ pro ού. οὐ σε ἔτι φοβήσομαι, non jam fugiam te, X, 250, *ich will nicht mehr vor dir laufen, (I will not flee from thee again.)* ὑπέμειναν, οὐδ' ἐφόβηθεν, ionice pro ἐφοβήθησαν, E, 498, steterunt, nec fugerunt. sic, Δαναοὶ ἐφόβηθεν ἀνὰ νῆας, fugiebant per castra sua, M, 470, vel, territi sunt apud naves. Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες, O, 326. et 637, θεσπεσίως ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διΐ, divino fato fugati sunt et fugerunt ab eo et Jove. Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ, Π, 294. et 659, πάντες. κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε, π, 163. *die hunde winselten und liefen anderswohin auf die seite, (the dogs whined and ran away,)* apparente dea, ἔφυγον εἰς ἕτερόν τι μέρος τοῦ σταθμοῦ. quod poëta ex opinione vulgi addit, quasi canes sentiant spectra, nec latrent ea. Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς, i. e. φεύγων, Z, 135. ἔβη δὲ, X, 137, abiitque fugiens. πεφοβήατο, pro ἐπεφόβηντο, fugiebant, Φ, 206, tertia plural. plusquamp. pass. πεφοβημένος ἔλθῃς, fugiens eas, i. e. fugias, K, 510. πεφο

βημένοι, i. e. φεύγοντες paullo ante, O, 4, coll. 2. Φ, 606. ἕταροι δέ μιν ἀμφ' ἐφόβηθεν, socii circa eum fugerunt, Π, 290, i. e. ἀμφὶ αὐτὸν, sc. ὄντες, qui circa eum erant: ubi male ὑφ' ἓν legitur, quasi verbum esset compositum, ἀμφιφοβέομαι.

φόβη, ης. ἡ. (Φέβω) coma, *haar des hauptes, (the hair of the head;)* maxime si ad terrorem aut majestatem est composita. sic de Medusa: ποικίλον κάρα δρακόντων φόβαις, variegatum caput capillis qui serpentes erant, Py. 10, 74. ponitur et de frondibus, πτόρθων μυρσινῶν φόβην, Eurip. Alc. 170, i. e. φύλλα τῆς μυρσίνης. Vide sub κόμη.

φόβος, ου. ὁ. (Φέβω) fuga, pavor, *die flucht, die furcht, (flight, fear.)* it. active, terror, *die schröckung, (terror,)* fugatio. quando equi dicuntur μήστωρε φόβοιο, E, 272, utraque notio est jungenda, ut dicantur equi validi et celeres ad aufugiendum et ad insequendum, prout res poscit. αὐτῶν γίνετο ἰαχή τε φόβος τε, eorum erat clamor (ex parte vincentium, coll. 450, 451.) et pavor, Δ, 456, nam est ibi μισγομένων, manus conserentium; ubi victi trepidant, imo et ipsi sæpe clamant dum fugiunt hostem suum. sic, Δαναῶν, M, 144, ubi utrumque de pavore positum. sic et O, 396. et, τῶν, i. e. Trojanorum, territorum, Π, 366, coll. 367, et 364, 365, i. e. κατὰ κίνησιν λαιλαπώδους νέφεος ἔφευγον, *sie flohen mit grossem geräusche, wie wenn eine gewitterwolke schnell ziehet und rauschet, (they fled with a great noise like that of a swiftly passing thunder cloud.)* φόβος ἔλλαβε πάντας, i. e. φυγὴ, Λ, 402. οὐκ ἔλαβεν αὐτὸν, i. e. οὐκ ἤθελε φυγεῖν, N, 470. οὔτε φόβου μεμνημένον οὔτ' ἀλεωρῆς, Ω, 216, neque fugæ memorem neque cautionis et declinationis periculi. ex quo contextu explica 1 Joh. iv, 18. φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, I, 2, trepidatio animi, fugæ et timoris frigidi soror: nam φόβος est ὁ ψύχων τὸν φεύγοντα, frigidum animo faciens; contra ἐλπὶς dicitur ἡ θαλπωρὴ, ὡς θάλπουσα καὶ ζωοῦσα. (a ζωόω, vivifico) sic, ἀλκῆς μνησάμενοι, καὶ οὐ κρυεροῖο φόβοιο, N, 48. ὀλοοῖο, perniciosæ fugæ, Λ, 71. Π, 771. et 357, δυσκελάδου, ingratum sonum habentis; propter τὸ τῶν φευγόντων θορυβητικόν. οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο, sc. δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσσεται, P, 42, coll. 41, nec fortitudinis nec territionis hostium diutius intentatus labor erit; nam eo pertinent hæc verba κατ' ὑπερβατόν: et φόβος est active. et 597, πρῶτος ἦρξε φόβοιο, i. e. φυγῆς, primus cœpit fugere, et dux fugæ erat. et 667, ubi πρὸ est avulsum a verbo suo, et sic concipiendus sensus: πέρι γὰρ ἔδιε (nimis enim metuebat) μή μιν Ἀχαιοὶ προλίποιεν ἕλωρ δηΐοις, (ne se relinquerent et destituerent Achivi ut fieret præda hostibus) ἀργαλέου (ἕνεκα) φόβοιο, ob gravem suam, Achæorum, fugam; et sermo est de Menelao, metuente ne destituerent se sui fugientes. οἱ δ' ἔσχοντο φόβου, ω, 57, φυγῆς, cohibebantur a fugiendo. αἰγίδα (περὶ) μὲν πάντῃ (circumquaque) φόβος περιεστεφάνωτο, ubi est active, E, 739, circum ægidem terror circumpositus erat, *die schröckung, (terror.)* hinc Diomedes vocatur κρατερὸς μήστωρ φόβοιο, Z, 97, qui fortiter fugat hostes, τεχνίτης φυγῆς, artifex ad injiciendam fugam. sic, Αἰνείας, Θ, 108. Ἕκτωρ, M, 39. Πάτροκλος, Ψ, 16. Ζεὺς Αἴαντι ἐνῶρσε φόβον, incussit ei metum, ut retro cederet, Λ, 543. sic, ὅτε τε Ζεὺς ἀνδράσιν, Ξ, 522, i. e. φυγήν. ἐπάλμενος (pro ἐφαλλόμενος) insiliens, *ihnen auf den hals fallend, (falling about their necks.)* ἐνῶρσε φόβον αὐτοῖς, injecit iis timorem et fugam, N, 362. οὐδ' ὡς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν, M, 432, ne sic quidem poterant facere ut retro cederent illi. αἰγίδα Ἥφαιστος ἔδωκε Διῒ φορῆναι ἐς φόβον ἀνδρῶν, O, 310, ferendam ad fugandos viros. et 327, Ἀπόλλων αὐτοῖς ἐνῆκε φόβον, injecit iis fugam, coll. 326. sic et Π, 291. θεσπέσιον αὐτοῖς ἐνέβαλε Φοῖβος, P, 118. μήτι φόβονδε ἀγόρευε, ne loquere ad fugam pertinentia, E, 252, *rede nichts vom fliehen, und rathe nicht dazu, (talk not of flight, and propose it not.)* φόβονδ' ἔχε ἵππους, Θ, 139, in fugam dirige equos, et ad retro fugiendum; ἔλαυνε εἰς φυγὴν μηδὲ τρωπάασθε φόβονδε, O, 666, neque vertimini ad fugiendum. ἀΐξαντα φόβονδε, P, 579, ruentem eum in fugam. ἵππους, φόβον Ἄρηος φορεούσας, equas, terrorem Martis ferentes, B, 767, i. e. τὰς μὴ φοβουμένας ἐν πολέμῳ, quæ non consternantur in pugnis, quæ sine pavore ineunt certamina martialia et terribilia: possint et esse, quæ Martem, fugas hostium facientem, vehunt in prœliis. conf. φορέω. est et nomen proprium unius filiorum Martis: ὦρσε δὲ αὐτοὺς Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, καὶ Ἔρις, instigabat eos Terror et Fuga activa, et Contentio, Δ, 440. ἵππους κέλετο ζευγνύναι Δεῖμόν τε Φόβον τε, O, 119, imperavit Mars his duobus filiis suis, ut jungerent sibi equos ad currum: nam non sunt ibi ea nomina equorum. τῷ δὲ ἅμα ἕσπετο Φόβος, φίλος υἱὸς, κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς, ὅστε ἐφόβησε (terrere solet et fugare) ταλάφρονά περ πολεμιστὴν, N, 299, vides ergo φόβον activum, qui est ὁ ἀνδρισμὸς, ὁ φεύγειν ποιῶν, et is est ἀταρβὴς, interritus. sic etiam personificatus inerat scuto Agamemnonis, Λ, 37. οὐδέποτε φόβος ἀνδροδάμας (timor viros subigens et enervans) ἔπαυσεν αὐτὸν ἀλκὴν φρενῶν, Ne. 3, 67, nunquam cessare eum fecit et desistere a robore pectoris. φόβῳ αἰνῷ ἔδωκε θῆρας, Py. 5, 81, timori gravi dedit feras, i. e. terruit eas et meticulosas fecit. φόβῳ οὐ κεχείμανται φρένες, Py. 9, 56, timore non quasi tempestate frigida turbantur præcordia ejus. ἐν δαιμονίοις φόβοις φεύγουσι καὶ παῖδες θεῶν, Ne. 9, 64, in terroribus divinitus immissis fugiunt et deorum filii. adjectivum φοβερὸς notat nunc transitive, timorem sui incutiens alii, *fürchterlich, (terrific:)* nunc intransitive, timidus, *furchtsam, (timid.)* Xenoph. Cyrop. 3, 3, 9, φοβερώτεροι καὶ θαρραλεώτεροι opponuntur invicem.

φοιβάζω, φοιβάω, vide sequens.

φοῖβος, η, ον. (Φάω) splendens, nitens, lucens. it. dilucere faciens. a τὸ φάος, φῶς, lux. hinc adhæret huic nomini etiam notio vaticinatoris. φοιβάω, f. ήσω, splendidum et purum facio. φοιβήσασα χεῖρας μύροις, Theocrit. Id. 17, 134. φοιβάζω, f. άσω, est idem.

φοινήεις, εσσα, εν. (Φάω) ruber, rubefactus sanguine. φοινήεντα δράκοντα, M, 202, 220, sc. τῷ οἰκείῳ (suo ipsius) αἵματι βεβαμμένον, quippe aquila eum rostro sauciaverat et unguibus.

φοινικάνθεμος, ου. ὁ ἡ. (Θέω) purpureo flore lætus. φοινικανθέμου ἦρος (ἐν) ἀκμῇ, Py. 4, 114, in vigore veris, purpureis floribus ornati, φοινικοῦ καὶ ἀνθηροῦ.

φοινίκιος, ία, ιον. (Φάω) rubens. φοινικίοις ῥόδοις, rosis rubentibus, Ist. 4, 31. ergo apparet, qualis sit ille color.

φοινικόεις, εσσα, εν. (Φάω) puniceus, purpureus, ruber. χλαῖναν φοινικόεσσαν, K, 133, sagum purpureum, qui color erat ducum et regum. sermo est de Nestore. σμώδιγγες αἵματι φοινικόεσσαι, Ψ, 716, vibices sanguine rubentes, exsistentes a luctando. ἀπέθετο χλαῖναν, ξ, 500, deposuit a corpore; et ibi sermo de militari viro, qui erat in statione, nam colorem puniceum amabant veteres in bello, ut fluxus sanguinis occuleretur. Lacedæmonii certe constanter eo usi sunt. sic de regio juvene, φ, 118.

φοινικόκροκος, ου. ὁ ἡ. (Κρῶ) ubi trama est subrubra. φοινικόκροκον ζώνην, Ol. 6, 66, τὴν ἐκ φοινίκης κρόκην ὑφασμένην.

φοινικοπάρῃος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) rubra prora. idem ac μιλτοπάρῃος. ab ὁ φοῖνιξ, color ruber et sanguineus; estque epitheton navium, διὰ τὸ τῆς μίλτου φοινικοῦν. λ, 123. ψ, 272.

φοινικόπεζα, ης. ἡ. (Πάω) rubro pede vel margine. φοινικόπεζαν Δάματρα, flavam Cererem, Ol. 6, 159, rubicundam; ob colorem tritici; vel et, quia æstus tempore metentes rubent.

φοινικοστερόπης, ου. ὁ. (Ὄφ) rubra fulmina jaciens. epitheton Jovis, Ol. 9, 10.

φοινικόστολος, ου. ὁ ἡ. (Τέλλω) a Phœnicibus paratus et factus. φοινικοστόλων ἐγχέων, hastis paratis a Phœnicibus, Ne. 9, 67, i. e. bello ab iis illato.

φοῖνιξ, ικος. ὁ. (Φάω) arbor quæ palma dicitur, *ein palm-baum, (a palm-tree:)* etiam fructus ejus arboris, palmula, *die dattel, (the date.)* deinde notat et colorem rubrum; unde et adjective hoc nomen ponitur, pro, ruber, rutilus. est ab ὁ φόνος, i. e. αἷμα, nam ad ejus colorem ὁ τοῦ φοίνικος καρπὸς ἐρεύθεται, rubescit fructus ejus maturescens. cæterum Iota apud poëtam producitur; ut recte scribatur φοίνιξ. Δήλῳ δή ποτε τοῖον, Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ, φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα, ζ, 163, in Delo sane olim tale, Apollinis juxta aram, palmæ recens germen succrescens vidi: ubi Ulysses comparat regiam virginem tali læte virenti germini, vel hoc virgini, διὰ τὸ εὐφυὲς καὶ κατὰ σῶμα εὐσταλὲς καὶ ὄρθιον καὶ εὐμηκες, *wegen des guten geraden wolgestalten langen wuchses, (on account of her tall, straight, elegant figure:)* simul quia deæ illam ante jam comparaverat, 151, 152, non potest jam eam alii rei comparare, nisi τῷ πρωτογόνῳ Δηλίῳ φοίνικι, ᾧ οὐδὲν φυτὸν ὅμοιον εἰς κάλλος, ἔρνει εὐγενεῖ καὶ θείῳ. conf. Δῆλος in R. ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, Δ, 141, sicut, quando aliqua mulier ebur rubro colore tingat; ubi notat φοινικοῦν χρῶμα, quod præcipue olim præparabatur ἐκ τοῦ τῆς πρίνου καρποῦ, χερσὶ τῶν Τροιζηνίων. ζωστῆρα φοίνικι φαεινὸν, cingulum rubro colore lucidum, Z, 219. H, 305, ἐρυθροβαφῆ. sic, ἱμάντα, ψ, 201, lorum purpureo colore formosum, βασιλικῶς. λόφος, νέον φοίνικι φαεινὸς, O, 538, i. e. λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι, crista recens tincta pulcre rubro colore. ἵππος, τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν, Ψ, 454, equus, cætera quidem omnia, rufus erat, *ein fuchs, (fox, i. e. chesnut coloured.)* hinc et οἱ Φοίνικες, a colore, qui ante οἱ Ἐρυθραῖοι. de Νασαμῶνεσσι, gente Libyca, narrat Herodotus, IV, 172, quod τὸ θέρος καταλείποντες ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ τὰ πρόβατα, ἀναβαίνουσι ἐς Αὔγιλα χῶρον, ὀπωριεῦντες τοὺς φοίνικας, οἳ πολλοὶ καὶ ἀμφιλαφέες πεφύκασι, πάντες ἐόντες καρποφόροι.

φοίνιος, ία, ιον. (Φάω) ruber, colore sanguineo. idem ac φοινός. ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα, ruber sanguis fluxit ei ex ore, σ, 96. φοίνιον ἀλκὴν, Ist. 4, 59, robur sanguinolentum Ajacis.

φοίνισσα, ης. ἡ. (Φάω) Phœnicea, punicea. φοίνισσα ἀγέλη ταύρων, rufus grex taurorum, Py. 4, 365. φλὸξ, rubens flamma, Py. 1, 45. est fœmininum formatum ab ὁ φοίνιξ, rubeus, sanguineus.

φοινὸς, ἡ, όν. (Φάω) ruber, colore sanguineo. ab ὁ φόνος, cruor, αἷμα. πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν, Π, 159, omnibus (ibi lupis qui cervum dilaniarunt) mala est rubra sanguine, πεφοινιγμένον (a φοινίσσω, f. ίξω, rubro colore inficio) ἐρυθρόν. hinc sunt οἱ Φοίνικες dicti, a fluvio quem accolebant, et qui vocabatur ἐρυθρὰ, τά. et φοῖνιξ arbor, quia fert rubros fructus quando sunt maturi.

φοιτάω, f. ήσω. (῎Εω) obeo, circumeo, περινοστέω. it. invado, ὁρμάω ἐνθουσιωδῶς, μαίνομαι, unde est ὁ φοῖτος, ου, i. e. ἡ μανία. deinde in genere, eo, ito, venio, accedo. φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι, Ω, 533, circumambulat in terra et vivit neque a diis in pretio habitus nec ab hominibus, *er gehet herum, (he wanders about.)* ὄρνιθες πολλοὶ φοιτῶσι, β, 182, multæ aves circumvolitant in aëre. ἀνὰ ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικὼς, per aciem obibat, leoni similis, Γ, 449, de Agamemnone. sic et Ε, 528, ἀν' ὅμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων. et 595, φοίτα (ὁ ῎Αρης) δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθε ῞Εκτορος, ἄλλοτ' ὄπισθεν, ibat modo ante eum, modo post. φοίτα ἀνὰ προμάχους, itabat per primos ordines, Ν, 760. φοίτα μακρὰ βιβὰς, Ο, 686. λ, 538, βιβῶσα, sc. ψυχὴ 'Αχιλλέως, *gieng mit grossen schritten fort, (advanced with long strides.)* φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, ibant huc et illuc per castra, Β, 779, sc. milites Achillis, non pugnantes sed otiosi: sc. τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πολεμεῖν περιϊόντες, καὶ τὴν παράταξιν θεώμενοι, cupiditate pugnandi circumeuntes et spectantes aciem. βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, ι, 401, clamorem audientes cum studio accedebant eundo aliunde alius: de Cyclopibus. sic et οἱ Λαιστρυγόνες, κ, 119. πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων, circa scrobem cupide ibant, λ, 42. ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ego navi ibam, μ, 420, *ich gieng auf dem schiffe und mit dem schiffe fort, (I got upon the vessel and went off with it:)* sic ut navis fuerit adhuc instrumentum progrediendi. μεγάλα στενάχοντες φοίτων, valde suspirantes circumibant curiose, quærentes me fugitivum, ξ, 355. ὁμῶς ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος, concurrebant aliunde alius, ω, 414. πάντοσε φοιτήτην, quaquaversum itabant hi duo, Μ, 266, quod quidam scribunt φοιτείτην, quasi a φοιτέω, quod dubium an sit in usu. εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, de amantibus, frequenter concumbentes ambo, Ξ, 296. πάντη φοιτήσασα, ἡ Θέμις, ministra Jovis, Υ, 6, quaquaversum studiose iens et circumiens. recentiores Attici hoc verbum de frequenti itione ad magistrum, discendi causa, dicunt; quibus est φοιτᾷν, εἰς διδασκάλου ἰέναι: et ὁ φοιτητὴς est discipulus qui frequenter it in scholam, ὁ μαθητής. hinc et ἀποφοιτᾷν illis est, παύσασθαι φοιτῶντα, i. e. desinere itionem ad scholam, vel et in genere, non frequentare aliquem conventum, desinere eo ire. sed in poëta est, ire simpliciter. cæterum est hoc verbum ab ἡ ὁδὸς, vel ab προϊέναι. Vide sub οἴχομαι, ad finem.

φοιτητής, ὁ, φοῖτος, ὁ, vide supra.

Φολκὸς, οῦ. ὁ. (῞Ελω) strabo, *ein schielender, (one who squints,)* ὁ στραβὸς, ὁ τοὺς ὀφθαλμοὺς μὴ ὀρθοὺς ἔχων, ἀλλὰ ἐστραμμένους. et est compositum a τὸ φάος, oculus, lumen; et ἕλκω, traho: cui oculi sunt distracti et distorti, quasi φαολκὸς, qui lumina oculorum varie distorquet ex naturæ suæ vitio. de Thersite id dicitur Β, 217.

φονεὺς, έος. ὁ. (Φάω) qui cædem facit, occisor, *der todtschläger, (the slayer.)* si quis cædem fecerat, vel invitus, vel ex ira aut rixa subita, nullo insidiandi consilio; ei vel fugiendum erat, et ea fuga plerumque erat annua: vel dabat cognatis interfecti, si accipere vellent, satisfactionem argento aut alia re, et sic χρημάτων τὸ μὴ φυγεῖν ὠνήσατο, *kaufte die flucht mit gelde ab, (purchased pardon with money.)* post fugam annuam redire licebat in patriam per leges; nisi periculum a cognatis esset percussori. hic mos erat antiquissimus inter nobiliores. vide Ι, 628—632. μεγαθύμου σεῖο φονῆος, ionice pro φονέως, magnanimi interfectoris tui, Σ, 335. εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας τισόμεθα, ω, 433, nisi sane filiorum fratrumque interfectores ulciscemur.

φονεύω, f. εύσω. (Φάω) occido. φονευομένου πατρὸς, Py. 11, 25, cum interficeretur pater.

φονή, ῆς. ἡ. (Φάω) locus ubi cædes peractæ sunt, τόπος ἔνθα οἱ φόνοι τῶν κειμένων, *der schlacht-platz, wahlstatt, (the field of battle.)* notat et, cædem ipsam. ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι, Κ, 521, viros in morte calcitrantes in horribili stragis loco vel strage. θηρὶ μαχέσσασθαι ἀμφὶ φονῇσι βοὸς, Ο, 633, pugnare cum leone de cæde bovis, ne is possit interficere bovem. ἔθηκεν Αἴγισθον ἐν φοναῖς, Py. 11, 57, inter cæsos locavit eum, i. e. occidit eum.

φόνος, ου. ὁ. (Φάω) cædes, sanguis effusus per cædem, cruor. Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες, illis cædem et mortem ferentes, Β, 352. δ, 273. θ, 513. sic, πυγμαίοισι, Γ, 6. φόνον καὶ κῆρα ἔσεσθαί σοι, tibi futuram esse, Λ, 443. τεύξεσθαί σοι ἐξ ἐμοῦ, Ε, 652, illatum iri tibi a me. τεύξασα πόσει, struens marito suo cædem, λ, 429. φόνος υἷϊ τέτυκται, δ, 771, cædes filio parata est, ut interficiatur. φυτεύει τοῖς, struit illis cædem et mortem, β, 165. φυτεύσω τούτοις, ρ, 82. μερμηρίζει ἡμῖν φόνον, β, 325, cogitat nobis cædem. μερμηρίζων μνηστῆρσι, τ, 2, 52. κίρκος σμικραῖς ὀρνίθεσσι φέρει, Ρ, 757, accipiter parvis avibus infert cædem. ἔληξαν φόνου, desinebant a cæde, Ζ, 107. et plenius eadem phrasis: οὐδέ κεν ὧς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο, χ, 63, ne sic quidem jam manus meas desistere facerem a cæde vestra. θεοῖς πολλὰ ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο, ubi deest ἕνεκα, Ι, 563, et κασίγνητος ibi est adjective pro κασιγνητικός. et 628, κασιγνήτου φόνου ποινὴν, satisfactionem pro cæde fratris sui, pro occiso fratre suo. vides ergo appositionem. φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν, ut sit auctor cædis heroum, sc. hasta illa, Π, 144. Τ, 391. ἔβησαν ἂν φόνον ἂν νέκυας, vadebant per cædes per cadavera, i. e. per locum ubi cæsa ferro corpora jacebant, Κ, 298, cf. ἀνά. sic, ἐννῆμαρ κέατο ἐν φόνῳ, Ω, 610, pro ἔκειντο, illi per novem dies jacebant in loco ubi cæsi erant, *auf der wahlstatt, (on the spot where they fell.)* ἐκ φόνου εἰς αὐλὴν, χ, 376, ex loco cædis, ubi cæsi jacent et cruor multus est, in aulam exite. ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος, lupi, ructantes cruorem ex cæsa a se fera, Π, 162, i. e. αἷμα. φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν, Τ, 214, quæ est descriptio prœlii. φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, cædes est prope ipsum, i. e. mox occidetur, Σ, 133. πάντες τίσετε Πατρόκλοιο φόνον, omnes luetis cædem ejus, qua cæsus est, Φ, 134. φόνου ἀρχὴν, initium cædis, φ, 4. ω, 168. Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶ ὁρμαίνοντες, agitantes in animo cædem ejus, δ, 843. ἤδη μὲν πολέων ἀνδρῶν φόνῳ ἀντεβόλησας, λ, 415, jam tu multorum virorum occidioni adfuisti. et 443, οὔ σοι φόνος ἔσσεται ἐκ γυναικὸς, non interficieris ab uxore. et 611, ὑσμῖναί τε μάχαι τε, φόνοι τε ἀνδροκτασίαι τε, ubi duo priora sunt idem, itidem et duo posteriora. ὄφρα κε δυσμενέεσσι φόνου πέρι βουλεύσωμεν, π, 234, ut sane de cæde adversariis inferenda consultemus. et 379, οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, componebamus adversus eum cædem. Τηλεμάχοιο φόνος, ejus occisio, υ, 246. αἳ (ἵπποι) δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο, quæ sane ei postea fuerunt causa cur occideretur, φ, 24. φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο, χ, 11, cædes enim ei nullam sollicitudinem animi faciebat. κλέος φόνου, fama de cæde facta, ψ, 137. τίσασθαι φόνον υἷος, ad ulciscendum cædem filii mei, Ο, 116. τίσεσθαι παιδὸς φόνον, se ulturum esse cædem filii sui, ω, 469. et 483, ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θῶμεν, nos vero cædis illatæ filiis et fratribus nostris oblivionem faciamus: nam, ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφή! φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων, cædem enim defendebat ab illis Jupiter, Ν, 783. καὶ φύζαν 'Αχαιῶν, cædem et fugam eorum, Ξ, 140. vides igitur, active et passive poni hoc nomen. φόνου παρποδίου νεφέλην, Ne. 9, 89, cædis præsentis nubem, i. e. cædem multam. φόνῳ πάλαισε, Ne. 8, 47, cum cæde colluctatus est, i. e. ipse se occidit, postquam coram judicio vincere non potuit. χαλαζάεντι, Ist. 5, 64, grandinea interfectione, i. e. cum quamplurimi cæderentur. μέλανι, Ist. 8, 110, i. e. cruore. φόνον ἔπρασσε λεόντεσσιν, Ne. 3, 81, leonibus moliebatur cædem. οἱ φόνοι sunt homines, cædem et mortem meriti. Vide sub πέτων.

φοξὸς, οῦ. ὁ. (Ξέω) cujus caput superne est acutum et turbinatum, *ein spitzkopf, (one whose head diminishes towards the top like a sugar loaf:)* ὁ εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἔχων τὴν κεφαλήν. cujus frons superne in acutum cogitur, et oculi sibi sunt propinquiores. nam est ex φάοξος, a τὸ φάος, oculus, et ὀξὺς, ὁ πρὸς τὰ φάη ὀξὺς ὁρώμενος. hinc est ἡ φοξότης, figura ista oblongæ et superne minus latæ faciei, προμήκης κεφαλή. Β, 219, de Thersite.

φοξότης, ἡ, vide supra.

φορὰ, ἡ, vide sub διαφέρω.

φορβὰς, ὁ ἡ, φορβέα, ἡ, φορβειὰ, ἡ, vide sequens.

φορβή, ῆς. ἡ. (῞Ια) pabulum, alimentum pecorum proprie: ἡ τῶν ἀλόγων τροφή. deinde et in genere, alimentum quodvis, ἡ τροφή. μὴ ἵπποι δεύοιντο φορβῆς, Ε, 202, ne equis deficeret pabulum. ἐπεὶ ὁ ὄνος ἐκορέσατο φορβῆς, Λ, 561, quando asinus satiatus est pabulo. ergo poëta proprie posuit hoc nomen. hinc terra dicitur ἡ φορβὰς γῆ, pabulum ferens, pascens, et ἡ πολύφορβος, multa pecora pascens; etiam generalius ἡ πάμφορβος, omnia pascens. φορβάδες ἵπποι, equi in pascuis, *weide pferde, (horses at grass.)* in malo sensu ἡ φορβὰς γυνὴ est, ἡ πολλοῖς ὁμιλοῦσα τροφῆς χάριν, quæ corpore quæstum facit: potest tamen et in leniori, licet ambiguo, sensu intelligi ἡ ἐργάτις, quæ manuum suarum opera victum quærit; vel et, ἡ παχεῖα, crassa διὰ τὸ πολύτροφον. ὁ Εὔφορβος est ὁ εὐτραφὴς, in opposito τοῦ ἰσχνοῦ, et attice τοῦ λίσπου. ὁ Φόρβας, αντος, notat active altorem, vel intransitive τὸν εὐτραφέα. ἡ φορβειὰ et φορβιὰ et φορβέα, notat cibum jumenti, it. capistrum. conf. Aristoph. Vesp. 580. et Av. 862.

φορβιὰ, ἡ, vide supra.

φορεῖον, τὸ, vide sub ΦΕ'ΡΩ, aliquanto sub medium.

φορεὺς, έως. ὁ. (Φέρω) bajulus, φορτηγὸς, qui onus portat. est nomen generale. τῇ νίσσοντο φορῆες, qua via ibant et redibant bajuli, Σ, 566, ubi sunt οἱ τοὺς βότρυας φέροντες, qui in vinea uvas desectas portabant vindemiantes, coll. 567, 568, nam virgines et pueri portabant eas in corbibus.

φορέω, f. ήσω. (Φέρω) porto, gero, fero. a φέρω esset perf. m. πέφορα, inde est hoc novum verbum. ἀγλαΐας, ἃς νῦν φορέεις, elegantias, quas nunc circumfers, ρ, 245, ubi innuuntur vestes elegantiores quas iste servus insolens gerebat in corpore, et quibus superbiebat; una cum gestu ad jactantiam et nobilitatem vel quasi composito. ἄνεμος ἄχνας φορέει, ventus paleas differt et agitat, Ε, 499. σκῆπτρον ἐν παλάμαις φορέουσι δικασπόλοι, Α, 238, scipionem in manibus gestant judices. οὓς κῆρες φορέουσι ἐπὶ νηῶν, Θ, 528, quos fata mala et mortifera auferunt apud naves et in castris: ubi est præsens pro futuro; et ominatur Hector Græcis mortem, reliquis vero fugam letiferam. ἵπποι, οἳ φορέουσι Πηλείωνα, equi, qui ferunt et

vehunt Achillem, K, 323, ubi de equis currui junctis. ergo et οἱ ἕλκοντες ἵπποι φορέουσιν ἅρματα ἑλκόμενα. hinc postea τὸ φορεῖον, *die fuhre, der wagen, (the vehicle, the car.)* sic, ἵπποι, οἳ φορέεσκον (imperf. Ionicum) Πηλείωνα, qui vehebant eum, B, 770, sc. ἦσαν ὁμοίως ἄριστοι. ἵπποι ἡνίοχον φορέοντες, Θ, 89. κύματα φορέουσι σώματα φωτῶν, fluctus vehunt corpora mortua virorum, μ, 68. ὅπλα, ἅτε νῆες, armamenta quæ naves portant, β, 390, *die takel, die die schiffe führen, (the rigging of ships.)* μίτρης, ἣν ἐφόρει, quam gestabat in corpore, Δ, 137. et de vestibus maxime ponitur hoc verbum. sic φορεῖ τὶς ἱμάτιον, *er trägt ein kleid am leibe, (he wears a cloak.)* imo et de ὑποδέσει, de calceamentis: unde dicuntur ἀφόρητοι βλαῦται, i. e. ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσὶ, *schuhe die noch nicht getragen sind, (shoes not yet worn.)* θώρηξ, ὃν ἐφόρει, O, 530. et 533, εἰς πόλεμον φορέειν, in pugna gestare thoracem. sic in forma Ionica, θώρηξ ὃν φορέεσκε, N, 372, 398. et 407, ἀσπίδα. sic et O, 646. ergo et de clypeo, sicut de thorace: alias, et proprie, βαστάζεται ἡ ἀσπὶς, καὶ θώρηξ φορεῖται ut indumentum. sic, σάκος, ὃ κουρίζων (juvenis) φορέεσκε, χ, 185. καὶ τὸν ἐφόρει κατὰ πόντον, δ, 510, ubi sermo est de scopulo marino, cui insidebat Ajax minor naufragus; et cujus partem avellebat Neptunus, quæ avulsa pars simul Ajacem deferebat in mare. τόφρα δέ με αἰεὶ κῦμα ἐφόρει καὶ θύελλαι, interea et tamdiu enim me ferebat unda et venti, ζ, 171. ὕδωρ ἐφόρει, aquam portabat et afferebat, κ, 358. sic, ὕδωρ φορέοις, Z, 457, aquam portare debeas, *müstest wasser holen, (oughtest to fetch water.)* unde postea compositum ὑδροφορεῖν, quod erat ministerium ancillarum, aut mulierum in genere. ἄσσον πάντα ἐφόρει, omnia comportabat in unum, ν, 368, *trug alles zusammen an einen ort, (carried all together to one place.)* τόξον πρὶν μὲν Εὔρυτος, *der führete vorher diesen bogen, (he formerly carried this bow,)* φ, 32. et 41, ἐφόρει δέ μιν (τοῦτο τὸ τόξον) ἧς ἐπὶ γαίης, in sua terra, quo usque ibi fuit, gestabat eum arcum. ταὶ δ' ἐφόρεον δμωαὶ, eædem ancillæ asportabant, χ, 456, sc. ista purgamenta, τὰ ξυόμενα. et 448, νέκυας φόρεον, cadavera exportabant e domo vel conclavi magno. et 437, ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν. ἱμάντας, οὓς αὐτοὶ φορέεσκον, lora, quæ ipsi secum portabant ad usus fortuitos, Φ, 31. ὅτε Βορέης φορέησι (φορέῃ) ἀκάνθας ἀνὰ πεδίον, ε, 328, quando Boreas fert spinas per campum et differt flatu suo. ὅταν οἰνοχόος φορέησι μέθυ, ι, 10. et 320, ὄφρα φοροίη, ut portaret illud loco scipionis, *dass er es als einen stock tragen wolte, (that he would carry it instead of a stick:)* et est Attica forma optativi pro φορέοι. τεύχεα, οἷα οὔποτέ τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησε, ionice omisso augmento, T, 11, qualia nunquam quis humeris gestavit. θύελλα, φλέγμα κακὸν φορέουσα, procella, ardorem aëris malum adferens, Φ, 337. ἵππους, φόβον Ἄρηος φορεούσας, B, 767, equos, terrorem prœliorum sustinentes, nec consternatas fugientes, μὴ φοβουμένας. sicut enim φέρειν λύπην est, μὴ λυπεῖσθαι, sic φόβον φέρειν est μὴ φοβεῖσθαι, confer Jobi xxxix, 20, seqq. παρήϊον ἵππων, ὃ πολλοὶ ἱππῆες ἠρήσαντο φορέειν, Δ, 144, ubi est translatio verbi: nam proprie ἵππος φορεῖ τοῖον παρήϊον, οὐ ἱππεύς: sed sic solent sæpe transponi voces. τεύχεα, ἃ οὔτι θνητοῖς ἀνδρέσσιν ἔοικε φορέειν, K, 441, arma, quæ non convenit mortalibus viris gestare. πήληκα κεφαλῇ, galeam in capite gestare, Π, 800. σῇ ἀλόχῳ φορέειν τὸν πέπλον, ut tua conjux hunc peplum induat, ο, 127. ab hoc verbo est φορύω, misceo, confero in unum: unde ὁ φορυτὸς, i. e. τὸ πλῆθος, *ein haufen, (a heap.)*

φόρημι, (Φέρω) idem. αὐτὸς Ἀγαμέμνονι ἔλειπε φορῆναι τὸ σκῆπτρον, is moriens ei reliquit scipionem, imperii insigne, gestandum, B, 107. δῶκε τεύχεα θεράποντι φορῆναι, H, 149, dedit arma ei, ut gestaret ea. sic, ὦ παιδὶ, filio suo, K, 270. et cum paragoge Attica, φορήμεναι, O, 310. θαλλὸν ἐρίφοις φορῆναι, frondem hœdis afferre, ρ, 224, i. e. φορεῖν, φέρειν. sic a κίχημι est κιχῆναι: nimirum ε penultimæ mutatur ionice in η.

φορητὸς, ὁ, vide sub ΦΕ'ΡΩ, aliquanto sub medio.

φόρμιγξ, ιγγος. ἡ. (Οἴω) cithara, *eine harfe, laute, (a harp, lute.)* est eadem quæ ἡ κιθάρα. nomen ortum ex πρὸ, ante, et ἡ οἴμη vel οἶμη, narratio per cantum: nam cithara præcinebat et accinebat voci humanæ. οὐκ ἐδεύετο θυμὸς δαιτὸς ἐΐσης, οὔτε φόρμιγγος περικαλλέος ἣν ἔχε' Ἀπόλλων, Μουσῶν τε αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, A, 603, ubi describitur convivium deorum, in quo, finito cibo, Apollo citharam pulsat et Musæ canunt in vicem. φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ καλῇ δαιδαλέῃ, ἐπὶ δὲ ἀργύρεος ζυγὸς, I, 186—189, ubi sermo de Achille, oblectante se cithara, quam ex præda ceperat, et canente laudes heroum. et 194, ἀνόρουσεν (exsiliit) αὐτῇ σὺν φόρμιγγι. κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον, Σ, 495, de deductione sponsæ. et 569, τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι παῖς φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε, *spielete anmuthig auf der hellklingenden harfe, (played delightfully on the melodious harp.)* ἔχων φόρμιγγα, Ω, 63, Apollo, in nuptiis Pelei et Thetidis. ἐκ πασσάλου κρέμασε φόρμιγγα λιγεῖαν, Θ, 67. et 99, φόρμιγγός τε, ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι, quæ convivio congruens est, συνεζευγμένη. nam in epulis veterum principum semper erat concentus musicus. et 254, φόρμιγγα λιγεῖαν οἰσέτω τὶς Δημοδόκῳ. et 257, λιγυρὴν ἐκ δόμου βασιλῆος. 261, 105, 537. ἰωὴ φόρμιγγος γλαφυρῆς, sonus citharæ cavæ, ρ, 262. et 270, φόρμιγξ ἠπύει, ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην. ὡς δ' ὅτε ἀνὴρ, φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς, ῥηϊδίως ἐτάνυσε, *(zu spannen vermag) (is able to stretch)* νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν *(eine saite auf dem wirbel,) (a string on the screw)* ἅψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, *(den schaafdarm, daraus die saite gemachet ist,) (the sheep-gut, of which the string is made)* ὣς Ὀδυσσεὺς ἄτερ σπουδῆς *(ohne mühe,) (without exertion)* ἐτάνυσε τόξον, καὶ δεξιτερῇ χειρὶ πειρήσατο νευρῆς, ἡ δὲ καλὸν ἄεισε *(gab einen hellen klang,) (it gave a clear sound)* χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν, φ, 406, is sonus chordæ in specie dicitur ὁ ψαλμὸς, quando tentatur chorda quid sonet: et quia tunc sæpius chorda eadem pulsatur, idemque sonus redditur: hinc cum hirundinis sono eum comparat, non vero lusciniæ. et 430, μολπῇ καὶ φόρμιγγι, τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός. ἔστη ἐν χείρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν, χ, 332. et 340, γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε. θεῖος ἀοιδὸς ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, ψ, 133. et 144, εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἵμερον ὦρσεν μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. φόρμιγξ χρυσέα, Py. 1, 1. γλυκεῖα, Ne. 4, 72. φόρμιγγος ἑπτακτύπου, Py. 2, 130, septem chordis instructæ. φόρμιγγι ἡδυμελεῖ dulciter canente cithara, Ol. 7, 21. εὐλογία φόρμιγγι συνάορος, Ne. 4, 9, dorice pro συνήορος, laus connexa et conjuncta citharæ. κλυτῇ, inclytæ, Ist. 2, 4. φόρμιγγα Δωρίαν, Ol. 1, 27. ποικιλόγαρυν, Ol. 3, 13, varie sonantem. ἐλελίζων, pulsans, Ol. 9, 21. δαιδαλέαν, artificiosam, Py. 4, 527, ergo Demophilus etiam peritus musicus. ἑπτάγλωσσον, Ne. 5, 43, eodem sensu quo ἑπτάκτυπον dixit. βρομίαν, Ne. 9, 19, sonoram, et Baccho amicam. φόρμιγγες ὑπωρόφιοι, Py. 1, 188, domesticæ. ἐν φορμίγγεσι κλέονται, citharis celebrantur, Ist. 5, 34.

φορμίζω, f. ίξω. (Οἴω) citharam pulso, cithara cano. φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, α, 155. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς, φορμίζων, δ, 18. θ, 266.

φορμικτὴς, οῦ. ὁ. (Οἴω) citharista, citharœdus, κιθαριστής. φορμικτὰς (dorice) ἀοιδᾶν πατὴρ εὐαίνητος Ὀρφεὺς, Py. 4, 313.

φορμὶς, ἡ, φορμὸς, ὁ, vide sub φωριαμὸς, et ΦΕ'ΡΩ aliquanto a fine.

φορὸς, ὁ, vide sub ΦΕ'ΡΩ, prope medium.

φορτηγία, ἡ, φορτηγὸς, ὁ ἡ, vide sub ἌΓΩ ad initium, et medium.

φορτικὸς, ἡ, ὸν, vide sub φόρτος.

φορτὶς, ίδος. ἡ. (Φέρω) navis oneraria, *ein fracht-schiff, (a merchant-vessel,)* ἡ πρὸς ἐμπορικὸν φόρτον ναυπηγηθεῖσα. φορτίδος εὐρείης, sc. νηὸς, ε, 250. ι, 323.

φόρτος, ου. ὁ. (Φέρω) onus, *die last, die ladung die getragen wird, (lading, cargo.)* proprie ponitur de onere navis, quod et ὁ γόμος dicitur. φόρτου τε μνήμων, θ, 163, qui tabulas mercium in nave habet, ὁ λογιστὴς, *der das register und die aufsicht über die ladung des schiffes hat, (supercargo.)* ἵνα αὐτῷ συνάγοιμι φόρτον, ξ, 296, ut juvarem eum in colligendis mercibus et oneranda nave. φόρτος Αἰσώπειος in proverbio dicitur, onus quod quotidie minuitur, sumto de corbe ejus panario, qui primis diebus erat onustior, sed quotidie levior fiebat. metaphorice deinde ὁ φόρτος est et ἡ ἐπί τινι πράγματι φορτικότης molestia in peragendo negotio. φορτικὸς, præter quod *gravis* notat, est et *crassus*, quatenus opponitur ingenioso aut polito aut rationabili. *grob, plump, gerade zu, (coarse, rude, blunt.)*

φορύνω, vide φορύω.

φορύσσω, f. ύξω. (Φέρω) admisceo, confundo, subigo. est proprie μεταφορεῖν, transferre partes, μόριον ἐκ μορίου μεθέλκειν. it. polluo, fœdo, adfero inquinamenta. φορύξας σὲ αἵματι, postquam te fœdavit sanguine ex vulneribus tuis, σ, 335, *wenn er dich blutrünstig gemachet, (when he hath covered thee with blood from thy wounds.)*

φορυτὸς, ὁ, vide sequens, et φορέω, ad finem.

φορύω et φορύνω, (Φέρω) inquino, *ich besudele, (I stain,)* obvolvo, *ich überdecke, (I cover,)* oblino, *ich beschmutze, ich bewickele, (I besmear, I envelope.)* proprie est, pinso, *ich knete, vermische meel und wasser, (I knead, mix flour and water.)* it. corripio, corrado, *ich raffe zusammen, trage zusammen, (I scrape together, collect.)* colligo, e. c. stramentis, *bewickele mit stroh, (I envelope in straw.)* nam est a φορέω, porto, adfero, admisceo. sic a χέω fit χύω et χύνω: et ν intersertum, est Doricum. sic, ἄχω, ἀχέω, ἀχύω, ἀχύνω et transposite ἀχνύω, ἄχνυμι. σῖτός τε κρέα τ' ὀπτὰ φορύνετο, panis et assatæ carnes inquinabantur et oblinebantur pulvere, in pavimentum prolapsæ, χ, 21, ἐμολύνετο. hinc est ὁ φορυτὸς, οῦ, corrasa et congesta materia vilis, e. c. stramentorum aut vitilium. Aristoph. Acharn. 72, κατακείμενος ἐν φορυτῷ, cubans in quisquiliis, *auf stroh oder müll, (on straw or chaff.)* et 927, δός μοι φορυτὸν, da mihi stramentum paululum aut ejusmodi molle, cui involvuntur vasa fictilia, ne confringantur in itinere.

φόως pro φάος, φόωσδε pro εἰς φῶς, vide sub φάος, bis.

φραγμὸς, ὁ, vide sub Φράσσω.

φραδάω, f. ήσω. (Φάω) notum facio, indico. φράδασε (pro ἐφράδησε) γῆν, notam fecit hominibus terram, Ne. 3, 45, quousque sc. esset πορευτὴ, meabilis. possis tamen futurum et concipere φραδάσω.

φράδη, ης. ἡ. (Φάω) cognitio, γνῶσις. τῶν

μελλόντων τετύφλωνται φράδαι, cognitiones futurorum cæca nocte absconditæ sunt, Ol. 12, 13.

φραδής, έος. ὁ ἡ. (Φάω) prudens, circumspectus. φράζεο, Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, Ω, 354, *gieb acht, hier geschiehet was das einen klugen geist zur entschliessung erfordert, einen achtsamen, vorsichtigen, (beware, this is a matter that requires a prudent, cautious, circumspect mind to decide upon it.)*

φράδμων, ονος. ὁ ἡ. (Φάω) consultus, peritus, qui facile agnoscere et discernere valet. est a perf. m. πέφραδα. οὐδὲ ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω, nec sane jam, quantum vis notus et solers, agnoscebat eum, Π, 638, ἐπιστήμων, γνωστός.

φράζομαι, vide sequens, ad initium.

Φράζω, f. άσω. (Φάω) dico, commemoro. in specie, liquidis verbis expono. est a φάω, dico, quatenus simul notat lucere et dilucere facio; unde fit φάζω, et interserto ρ. notat enim semper dilucidam dictionem, sive ad alios, sive ad nosmet ipsos quando disspicimus mente consilium aut deliberatum aliquod. ἐς χῶρον, ὃν ἔφρασε Κίρκη, λ, 22, in locum, quem demonstravit et liquido indicavit nobis Circe. Forma media maxime notat, delibero attenta mente, disspicio, consilium ineo vel verso, intelligo distincte, *ich bemerke, werde gewahr, stelle mir deutlich vor, (I observe, perceive, understand:)* cum activa forma notet, aliis ostendo dilucide et enarro, dico. τὰ εὔκηλος φράζεαι ἅττινα θέλῃς, Α, 554, quietus et securus consultas ea quæcunque volueris; inquit Juno ad Jovem: *du berathschlagest dich bey dir selbst in aller ruhe, und wirst durch mich nicht gestöret, (thou deliberatest quietly by thyself and art not disturbed by me.)* οὐκ ἔτι ἀμφὶς φράζονται ἀθάνατοι, Β, 14, non amplius divisim consilia capiunt et proponunt dii, sed unum idemque spectant. σοὶ κακὰ φράζονται, β, 367, tibi mala consultant et constituunt; ubi præsens pro futuro. ἕνα θυμὸν ἔχοντε, νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ ἐφραζόμεθα, Ἀργείοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται, γ, 129, concordes ambo, optima fide consilia dabamus, Argivis quomodo optime cederent omnia. πολὺ μεῖζον ἄλλο φράζονται μνηστῆρες, deliberant secum, spectant consiliis suis, δ, 699. οὐ γὰρ ἄλλον τοῦδε ἄεθλον ἐφράζετο χαλεπώτερόν μοι εἶναι, λ, 623, non enim aliud isto certamen excogitare poterat et credebat gravius mihi esse. φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλα ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, Π, 646, deliberabat animo admodum multa de cæde ejus; et sermo est de Jove, colloquente secum. ἐσθλὴν βουλὴν, Σ, 313, qui bonam dixerat sententiam: et hi duo versus, 312, sunt proverbiales facti. φραζέσθην μνηστῆρσιν ὄλεθρον, ν, 373, coll. 376. est ergo λέξις συμβουλευτικὴ, βουλευτικῶς σκέπτεσθαι, *überlegen, überdenken, (to consider, weigh.)* φράζεο (imperat. Ionicus, pro φράζεσο, quem Attici contrahunt in φράζου, Iones vero in φράζευ) Τυδείδη καὶ χάζεο, Ε, 440, considera et cede, *denk und weiche, sey vernünftig und weiche, bedenke dich wohl, (consider and yield, be prudent and give way, consider well.)* πολὺ πρὶν φράζευ, multo potius considera et disspice, Ι, 251. sic, φράζεο, Ξ, 3, 470. Π, 446. Ρ, 144. Χ, 358. δ, 71. ο, 167. ρ, 595. φράζεο, Δαρδανίδη, φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, Ω, 354, considera, O rex, consideranti animo dignæ res adsunt jam. φράζευ, δ, 395. ν, 376. φραζέσθω, consideret, Ε, 411. Ι, 347. Ο, 163. φράζεσθε, Ξ, 482. Σ, 254. Τ, 401. Χ, 174. φράζεσθον, Υ, 115. φραζώμεθα, consideremus, computemus, Δ, 14. Ξ, 61. ρ, 274. Ι, 112. Ρ, 634, 712. πολὺ πρὶν, β, 168. θᾶσσον, celeriter, κ, 192. ν, 365. ψ, 117. π, 371. ὄφρα ἄλλην φράζωνται μῆτιν, Ι, 423. ὅτε φραζοίμεθα βουλὰς, quando deliberaremus, quando diceremus sententias, λ, 509. φράζεσθαι, disspicere, Ι, 676. α, 269, 294, ubi est infin. pro imp. π, 312, ubi est modestiæ formula, ne ipse consilium dedisse videatur; et est pro: σὺ δὲ φράζου, εἴτε συμφέρον εἴτε καὶ μὴ, ὅπερ ἂν ἐγὼ εἴπω, ἢ καὶ, ὅπερ σὺ εἶπας περὶ τοῦ ἀποπειρᾶσθαι τῶν ἀνδρῶν. ρ, 279. υ, 43. ψ, 122. ὀρσοθύρην, bene considerare et attente custodire eam januam, χ, 129. ἐμοὶ ἐσθλὰ φραζομένῳ, Μ, 212, castigas me recta consulentem. ἡμῖν φραζομένη θάνατον, ω, 126, inquiunt umbræ procorum de Penelope: nobis meditans mortem. αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, Ο, 234, inquit Jupiter; ego ipse constituam rem consiliumque, ut id vel id fiat. εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομαι ἑκάστην, τ, 501, inquit Ulysses de ancillis suis; probe sane ipse ego cognoscam singulas, quales sint fide. præterea dominus non debet credere susurris clandestinis, sed ipse perspicere suos. ob metrum solet Sigma duplicari: τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅττινα ἂν ἐμοὶ αὐτῇ μηδοίμην, ε, 188, inquit Calypso, ea in mente habeo, et consulere soleo, imo et consulam tibi, quæ sane mihi ipsi consulta velim. sic, φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθα ἀντιφέρεσθαι, disspiciam, an nos duo potuerimus pares esse resistendo illis, π, 238. et 257, σὺ φράζευ, tu disspice. τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον, ψ, 114, permitte matri tuæ ut exploret me; cito enim discet et cognoscet etiam optime. φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν, α, 205, i. e. βουλεύσεται, consulet sibi ut redeat, nam solertissimus est; de Ulysse, αἴ κ' ἐμὲ ἐπιγνοίη καὶ φράσσεται, (ionice correpto η, pro φράσηται, aor. 1. conj. m.) ὀφθαλμοῖσιν, an me agnoscat et cognoscat oculis, ω, 216, nam utraque phrasis est eadem, *ob er mich erkennen werde, (whether he will know me.)* ἔνθα ἔπειτα φρασσόμεθα, ibi deinde consultabimus, ψ, 140. sic, ἤ κε—ἤ κε—Ι, 615, consultabimus, an abeundum sit an manendum. φράσονται legunt quidam β, 367, constituent, consulent; et re vera α est anceps in hoc verbo, ut duplicatione τοῦ Sigma opus nihil sit. τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐφρασάμην, tale ego augurium animadverti, observavi, agnovi, ρ, 161. οὐλὴν φρασάμην, cicatricem illam agnovi, ψ, 75. τὸν δὲ φράσατο προσιόντα, illum advenientem animadvertit, sensit, Ulysses, Κ, 339, *ward ihn gewahr, (perceived him.)* sic, ἵππους, sc. προθέοντας, animadvertit, vidit, equos præcurrentes, Ψ, 450. et 453, ἵππον, agnovit equum, *er kannte das pferd. (he knew the horse.)* στυγερὴν ὁδὸν Ζεὺς ἐφράσατο, odiosum et durum iter Jupiter destinavit nobis consilio suo, γ, 289. ξ, 236. αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγα ὄνειαρ, δ, 444, ipsa saluti fuit nobis, et invenit magnum auxilium: *sie verstund sich drauf, (she was skilful in it.)* φράσασθαι et νοεῖν alibi sic differunt, ut prius notet βουλὴν καὶ σκέψιν ἁπλῶς, consultationem; νοεῖν vero κατάστασιν βουλῆς καὶ ἀποτελεύτησιν οἷον, constitutum consilium. δολίην ἐφράσσατο τέχνην, δ, 529, dolum deliberando constituit. μῆτις, ἣν νῦν ἐφράσσαντο, consilium, quod nunc deliberando invenerunt et constituerunt, Ι, 426. Ἕκτορα δὲ, eum animadverterunt, viderunt, Ο, 671. ἔνθα Ἀχιλλεὺς φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ubi is ei constituerat et elegerat ut fieret magnum monumentum, Ψ, 126, *hatte ausersehen und bestimmet, und gesaget da soll es seyn, (had appointed and decreed and said there it shall be.)* τὸν δὲ κήρυξ, hunc animadvertit præco, Ω, 352, *ward ihn gewahr, (perceived him:)* coll. 354, φράζεο, *schau auf, siehe dich vor, gieb acht, (look up, look before thee, observe.)* θεοὶ αὐτῷ ἤδη φράσσαντο θάνατον, γ, 242, jam ei constituerunt consilio suo mortem. ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον, φράσσαντό τε πάντα, κ, 453, postquam se invicem conspexerunt, et didicerunt cognoveruntque omnia ex mutua narratione. sic, ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα, φ, 222, postquam ambo inspexerant id, et probe cognoverant considerarantque singula. ὡς τὸν ἴδον, φράσσαντό τε θυμῷ, ω, 390, cum viderent eum et agnoverunt. σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις, tu autem delibera tecum, an me servaturus sis et servare possis, Α, 83, *überdenke es, (consider.)* sic idem imperativus aor. 1. m. π, 260, cogita. χ, 158, disce, vide, explora. οὐλὴν τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖς, ω, 330, cicatricem istam adspice et considera. ἐπεὶ ἐφράσθης καί σοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, postquam agnovisti id, et deus te recordari id et agnoscere fecit, τ, 485, ut ergo hæc forma passiva sit deponentialis, vel, ut Germani, *da du davon überführet worden bist, (as thou hast been convicted of it.)* eadem verba sunt ψ, 260, paullo aliter intelligenda; nam respiciunt versum 248, 249: quoniam mentionem fecisti, et deus tibi id in mentem venire voluit; age, dic mihi illam luctam, *den noch bevorstehenden kampf, (the approaching conflict.)* ut ergo sit pro ἐνεθυμήθης, vel, locutus es. cæterum a φάω, dico, fit φάζω, unde est ἡ φάσις, dictio: et φράζω, unde ἡ φράσις. Macedonica vero dialectus τὸ φ ab initio vocum non amavit, sed mutavit in β, et pro φάω et φάζω dixit βάω et βάζω, a quo est ἡ βάξις, locutio. ex Tarentinorum dialecto, quæ τὸ ζ mutat in σσ, dicitur φράσσω, i. e. λέγω, sicut pro πλάζω est πλάσσω, pro ἀνάζω ἀνάσσω, etc. futurum secundum act. est φραδῶ, aor. 2. ἔφραδον, perf. med. πέφραδα, dixi, indicavi verbis, declaravi, ostendi. πέφραδε δὲ Τρώεσσι, Ξ, 500, ostendit palam iis. χῶρον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς, Ψ, 138, locum, ubi ipsis dixerat ille. ἐβούλευε φρεσὶν ὁδὸν, ἣν Ἀθήνη, α, 444, consultabat mente de itinere, quod ei Minerva suaserat suscipiendum. ᾗ (qua via) οἱ Ἀθήνη πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ξ, 3, ei Minerva indicaverat fidum subulcum, sc. adeundum esse primum, *sie hatte im den gerathen, (she had pointed him out to him.)* σήματα ἔμπεδα, τ, 250, signa certa indicaverat, quibus credi poterat. et 557, αὐτὸς πέφραδε ὅπως τελέει, ipse dixit quomodo id efficiet; et respicitur 548, 549. sic, σήματα ἔμπεδα, ψ, 206. ω, 345. possit tamen hæc forma esse aor. 2. act. cum reduplicatione Ionica, pro ἔφραδε, quia simpliciter notat, dixit. maxime vero, quia manifestus infinitivus aor. 2. a. Ionicus positus sit τ, 477, πεφραδέειν ἐθέλουσα, pro φραδεῖν, dicere et indicare volens. et η, 49, οὗτος δὴ δόμος, ὅν με κελεύεις πεφραδέμεν, hæc sane est domus, quam me jubes indicare et monstrare tibi; Ionica terminatione pro πεφραδεῖν vel communiter φραδεῖν. sic et in imperativo hujus formæ manet notio activa indicandi. μῦθον πέφραδε πᾶσι, α, 273, orationem indica omnibus clare. et θ, 142, πέφραδε μύθῳ, alloquere eum sermone: pro φράδε. etiam in optativo, θεοῖσι δὲ πᾶσι πεφράδοι, Ξ, 335, diisque omnibus indicaret, pro φράδοι, *kund machete, sagete, (should acquaint, tell.)* φράζων, indicans, declarans, Ist. 6, 100. ἔφραζε, dicebat, indicabat dilucide, Ne, 1, 93. ἔφρασε κατὰ ῥάβδον, Ist. 4, 66, i. e. κατὰ στίχον, per versus exposuit; quod est poëtarum omnium commune: imo, quia l. c. additum, ἐπέων, vides, ῥάβδον ἐπέων esse seriem et ordinem carminum. conf. ῥάβδος. φράσατέ μοι δόμους, Py. 4, 208, i. e. μηνύσατε, indicate. φράσαι, dicere, exponere, Ol. 2, 180. 13, 14. φράσας λόγον, pronuntians, Ol. 2, 108, et pertinet ad δικάζει, judicat. οὐ φράζεται, Ist. 1, 100, non animadvertit et cogitat. ὁ φράσθη εὖ, Ne. 5, 62, sensit hoc ille.

φρακτικός, ὁ, φράξας, vide sub Φράσσω.

φρασάμην pro ἐφρασάμην, φράσομαι, f. med. vide sub Φράζω, prope medium.

Φράσσω, f. άξω. (Φάω) condenso, πυκνόω: contego, sepio. est a φάω, apparere facio, ostendo, κατὰ ἀντίφρασιν fere. hinc et φράω, φράζω, φράσσω, verbum hoc, huc relatum, si conferas cum φράζω ejusque formis, memoriæ saltem firmius hærebit. ἔφραξε δέ μιν (αὐτὴν τὴν σχεδίαν) ῥίπεσσι, ε, 256, obsepsit id navigium virgultis, ut eo minus humor posset penetrare, et ut κατάφρακτος vel quasi navigium esset virgis istis: ultimum vero membrum versus 257 est expositio τοῦ, εἶλαρ: nam (δὲ) multam virgeam materiam superinduerat navigio ab exteriore parte. ῥινοῖς φράξαντες ἐπάλξεις, clypeis dense junctis opplebant superne murum, M, 263, sic ut τὰ διάκενα τῶν ἐπάλξεων clauderent scutis; ubi ergo valde proprie positum verbum. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ, N, 130, arcte adjungentes hastam hastæ, clypeum clypeo, ut tecta esset acies prima; πυκνώσαντες. hinc postea dicti φρακτικοὶ καὶ κατάφρακτοι ὁπλῖται, milites gravis armaturæ, dense junctis ordinibus pugnantes: *die schwere rüstung bey der armee, (heavy armed soldiers in the ranks.)* φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ, O, 566, munierunt naves et circumsepserunt sepimento ferreo, i. e. armatis et dense junctis ordinibus: protexerunt naves, ne nudatæ stantes in sicco apparerent. φραχθέντες σάκεσιν, P, 268, arcte contecti et condensati scutis; κατασφαλισθέντες, πυκνωθέντες. ubi vides καταφράκτους στρατιώτας. ὁ φραγμὸς notat πύκνωσιν ξύλων, τῶν μὲν ὀρθίων, (*eine verpallisadirung mit gerade stehenden pfahlen) (a palisade of upright stakes)* τῶν δὲ ἐγκαρσίων, ἐρειδόντων πρὸς ἄλληλα, (*mit schiefstehenden und sich parallel gegeneinander lehnenden pfählen) (of stakes placed obliquely and parallel to one another.)* ἔρνεσι φράξαι χεῖρα, Ist. 1, 94, ramis opplere manum, i. e. coronis victorialibus πληρῶσαι. hinc est ὁ δρύφακτος, locus ligneis cancellis obseptus, qualis est in judiciis, *die schranken, (the bar.)* Aristoph. Equ. 672. Vesp. 550, 826, pro δρύφρακτος, Xenoph. Hellen. lib. 2,

φρατρία, ἡ, vide sub φρήτρη.

φραχθεὶς, vide sub Φράσσω.

φρέαρ, ατος. τό. ("Εω) puteus, semper prodens aquam, *ein brunn der immer wasser giebet, (a spring that is always flowing.)* fons perennis. nam est a φρέω. ἐξ ὠκεανοῦ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα (ionice et poëtice pro φρέατα) νάουσιν, fluunt, Φ, 197, et dicuntur μακρὰ ob altitudinem, qua sæpe putei in terram depressi sunt.

φρεῖαρ, τὸ, pro φρέαρ, vide supra.

φρένες, αἱ, vide sub ἀμφιμέλας, et Φρήν.

φρενήρης, ὁ ἡ, vide sub ἄρτιος, et Φρὴν, aliquanto sub initio.

φρενοβλαβὴς, ὁ ἡ, vide sub "ΑΤΩ, βλάβω, et Φρὴν, aliquanto a fine.

φρέω, f. φρήσω. ("Εω) mitto. emitto. est ex πρὸ et ἕω mitto, conflatum verbum, et spiritus asper mutavit τὸ π in φ, προέω. hinc est εἰσφρέω, intus emitto, immitto, recipio, Aristoph. Vesp. 887. et ἐκφρέω, foras emitto. sic apud Euripid. Alcest. 1056, καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; et quomodo immitto hanc mulierem in lectum illius conjugis meæ? et Herc. Fur. 1269, ὄφεις ἐπεισέφρησε σπαργάνοις, inquit Hercules de se infante, et Junone: angues immisit cunis meis. et Electr. 1033, λέκτροις ἐπεισέφρηκε. est verbum Atticum.

φρεωρυχία, ἡ, vide sub πολυδίψιος.

φρὴν, ενός. ἡ. (Φέρω) mens, pectus: νοῦς, *der verstand, die gesinnung, der sinn, das herz, die maxime, (the understanding, disposition, mind, heart, principles,) le cœur.* it. præcordia, τὸ διάφραγμα, *das zwerchfell, (the diaphragm.)* sic apud Æschyl. Prom. 880, κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει, cor præ metu præcordia verberat. differt a θυμὸς, qui est animus, *der muth, (courage;)* φρὴν vero est quod fert nos ad agendum aut sentiendum sic, non vero aliter. θυμὸς dat impetum, φρὴν vero consilium. est a φέρω, quasi φορὴν vel φερὴν, quia consilio deferimur ad agendum vel volendum aliquid. μέλποντες Ἑκάεργον ὁ δὲ φρένα τέρπετο ἀκούων, *es ergötzete ihn in seinem herzen da er das hörete, (it delighted him in his heart when he heard that,)* A, 474, *und sein sinn wurde geneiget, sie gerne zu hören, (and his mind was disposed to hear it with pleasure.)* τὸν δὲ εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι, I, 186, oblectantem se cithara. ἔνθα ὁρῶν φρένα τέρψομαι, ibi spectans oblectabo me, Υ, 23. γόῳ φρένα τέρπομαι, δ, 102. πάντες ἐτέρφθησαν φρένα ἀέθλοις, θ, 131. ρ, 174. τὴν ἄχος ἕλε φρένα, τ, 471, *betrübniss bemeisterte sich ihres herzens, (grief overpowered her heart.)* atque in talibus deest κατά. sic, γεγήθει δὲ φρένα Νέστωρ, lætabatur mente sua, Λ, 682. Λητὼ, ζ, 106, *ihr herz freuet sich, (her heart rejoices.)* γάνυται ποιμὴν, lætatur mente pastor, N, 493. τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες, O, 627, *ihr herz bebet vor furcht, (their hearts quaked for fear.)* χαρείη δὲ φρένα μήτηρ, Z, 481, et gaudeat mater in corde suo. alibi κατὰ est expressum: νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, nunc vero valde timeo in corde meo, Λ, 555. sic, ταῦτα, I, 244. νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα, E, 406. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ τύψε κατὰ φρένα βαθεῖαν, T, 125, eum enim dolor acutus vulneraverat in corde intimo suo, *es gieng ihm ein messer durchs herz, (his heart was rent with anguish,)* metaphorice. φαίην κεν, φρένα ἐκλελαθέσθαι ὀϊζύος ἀτέρπου, Z, 285, crediderim sane, cor meum obliturum prorsus esse miseriæ molestæ, *so dachte ich doch, mein herz würde seines leides vergessen, (I should have thought that my heart would have forgotten its sorrows.)* Διὸς ἐτράπετο φρήν· Ἑκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπέθηκε φρένα ἱεροῖς, K, 45, 46, Jovis mens mutata erat: ejus igitur magis advertit mentem sacris: *sein sinn hatte sich geändert; er sahe dessen opfer gnädiger an, (his mind had changed; he regarded his victim more graciously.)* οὐδὲ Διὸς ἔπειθε φρένα, non flexit mentem Jovis, M, 173. et his locis maxime animus respicitur, sed vis corporea circa pectus, est ε, 458, ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, vita congregabatur in pectus, in præcordia. sic et X, 475. et utroque loco præcedit, ἄμπνυτο, animam recepit, *er kam wieder zu frischem athem, (he recovered breath.)* et ω, 348. nam ista corporea φρὴν, pectus et diaphragma, est quasi ἑστία καὶ τόπος ψυχῆς, sedes et habitatio animæ. τὰ δὲ ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλε, ζ, 65, hæc enim meo cordi curæ sunt. κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, quæ duo differunt nonnihil, A, 193. Δ, 163. E, 671. Z, 447. Θ, 169. Λ, 411. O, 163. Σ, 15. Υ, 264. δ, 120, 813. ε, 365. κ, 151. ο, 211. quia tamen poëta gaudet synonymia, in hac phrasi utrumque fere est idem. αἱ φρένες sunt ἡ δύναμις καθ' ἣν νοοῦμεν: deinde et, σπλάγχνον τι, quod postea dictum est τὸ διάφραγμα, et est νευρώδης ὑμὴν, τὰ σπλάγχνα διεζωκὼς, ᾧ, ὡς νευρώδει, συμπάσχει φλεγμαίνοντι (inflammato) καὶ ὁ ἐγκέφαλος, πηγὴ ὢν τοῦ νευρώδους, ὡς ἀρτηριῶν ἡ καρδία, καὶ τὸ ἧπαρ φλεβῶν. separant istæ φρένες ventrem inferiorem a superiori: et si sunt sanæ, plurimum conducunt ad τὸ φρονεῖν, unde ὁ φρόνιμος dicitur ὁ φρενήρης, cui integræ sunt φρένες et illæsæ; morbidæ vero aut inflammatæ, quam maxime obsunt menti, imo furores inde oriuntur. ob hanc suam cum cerebro arctissimam connexionem mirum non est, si vis intelligendi sentiendique, et isti ὑμένες pectorales, uno eodemque nomine appellantur. ἔβαλεν αὐτὸν *(traf ihn) (struck him)* ἔνθα φρένες ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ, Π, 481, ubi diaphragma munit cor et includit: et 504, ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ, φρένες δὲ αὐτῷ προσέποντο, ex corpore extrahebat infixam hastam, et diaphragma una extrahebatur cum eo. μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο, A, 103. δ, 661, ubi quoque sunt αἱ διεζωκυῖαι (separantes cinctura quasi) τὸν ὑπὸ τῷ πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τόπον: et dicuntur ἀμφιμέλαιναι, quia inclusæ penitus in corpore conspici non possunt, εἰργμέναι: vel et, respectu h. l. ad iram habito, quæ obfuscat mentem et vim cogitandi; quo sensu simul altera illa notio τῶν φρενῶν adjungenda est. τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντὸς, *das herz ihm leibe bebete ihm, (his heart quaked within him,)* K, 10, αἱ σωματικαὶ φρένες. ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι (ἔνεισι) πάμπαν, Ψ, 104, ubi de apparitione animæ Patrocli sermo est, et Achilles, frustra prensans eam, judicat, umbram eam esse, sed præcordia inesse nulla, i. e. nihil corporei adesse, nominata hac nobili parte pro toto. sic de Tiresia apud inferos, Τειρεσίου φρένες ἔμπεδοί εἰσι, habet is suum pectus et præcordia firma, et suum solidum σῶμα, non vero est umbra mera, ut reliqui mortui, κ, 493, ubi ex sequentibus, 494, 495, videri possit, φρένας et νόον esse idem: sed poëta innuit, præter corporeos nervos etiam ei datam et servatam esse vim præsciendi absentia futura; cum reliqui tantum sciant præterita. τῶν δὲ φρένες ἐπτοιήθησαν, χ, 298, illorum pectora percellebantur et succutiebantur terrore. οὔτασε πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι, ι, 301, vulnerare in pectus, ubi diaphragma hepar contegit: et id vulnus est mors præsentissima. deinde de sensu animi, ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, Γ, 108, juniorum virorum mens instabilis est. τούτῳ οὔτε νῦν φρένες ἔμπεδοι οὔτε ὀπίσω ἔσονται, Z, 352, quo loco utraque notio est jungenda fere: huic mens et diaphragma neque nunc integrum neque in posterum erit: et sic loquitur Helena de Paride. ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν, *der sinn edler gemüther lässet sich heilen, (the minds of the good are easily cured,)* N, 115. sic, στρεπταὶ, faciles motus capiunt, sc. ad melius, O, 203, πρὸς ἐσθλόν. ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ, non inest ei bona et humana mens ne parva quidem, Ξ, 141, inquit Nestor de Achille superbo et pertinaciter irato: ut appareat, sensum ibi humanum et mobilem ad miserescendum et recte judicandum sic dici. sic de eodem Apollo, eodem respectu, Ω, 40, ᾧ οὐ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα γναμπτὸν, flexibile. et mater de Telemacho, σ, 214, 215, 219, οὐκέτι σοὶ φρένες ἔμπεδοί εἰσιν καὶ ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα. et de Ulysse personato proci, ἆ δειλὲ ξείνων, ἔνι σοὶ φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ, *du hast gar keinen verstand und inneres gefühl von einer sache, (thou hast no knowledge nor inward feeling of the matter,)* φ, 288. sic Ovidius: ridear, et merito pectus habere neger, ex Ponto IV, 12, 16. πῇ δή σοι φρένες οἴχονται, *wo ist das edle verständige herz hin, (what hast thou done with thy understanding?)* Ω, 201. σοὶ δ' ἔνι (ἔνεστι) μὲν μορφὴ ἐπέων, ἔνι δὲ φρένες ἐσθλαὶ, λ, 366. οὐκ ἄρα σοίγε ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, ρ, 454. ὡς ἀγαθαὶ ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ, ω, 193, *ein edel herz von gesinnung, (a heart filled with generous sentiments.)* τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ, A, 55, ei enim in præcordia ejus indidit hoc dea, *sie gab ihm das ein, (she inspired him with it.)* sic, Ἀγαμέμνονι, Θ, 218. εἴ πως ὕπνον ἐπιχεύῃ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμαις, Ξ, 165, si forte palpebris ejus et

prudenti pectori superfundere posset somnum: et notatur somnus profundissimus. εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ βάλλεαι, I, 434, si quidem nunc reditum et reversionem in patriam in animo agitas; et præpositio pertinet ad verbum. τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεαι σῇσι, Ξ, 264, cur tandem tu talia in pectore tuo versas? ubi alii minus bene legunt, σῇσι μενοινᾷς. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι, pro ἐμβάλλεο, tu autem pectori tuo injice id quod dicam, Α, 297. Δ, 39. I, 607. Π, 444, 851. αὐτὸς ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶν, Α, 333. Π, 530. sic, εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶ, Β, 301. ὅς ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶ, ἄλλο δὲ βάζει, qui aliud occultat in pectore, aliud loquitur, I, 313, et talem Achilles ingenuus odit velut mortem. σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, Ν, 55, ubi conf. ποιεῖν. et 121, ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν, in pectoribus quisque proponite vobis pudorem et quid alii judicaturi sint. κεχολῶσθαι ἐνὶ, irasci in animo, Π, 61. et 83, πείθεο, ὥς σοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω, obsequere, sicut tibi ego planum consilium in animum tuum posuero: hinc postea factum νουθετεῖν, quod idem est ac τιθέναι ἐν φρεσὶ, monere, menti alterius proponere aliquid considerandum. est ergo h. l. idem ac, νουθετήσω. ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη, Σ, 88, ut et tibi luctus immensus in animo tuo esset. et 430, τοσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο (pertulit) κήδεα, luctus. μάλα ἔολπας ἐνὶ, Φ, 583. ἐν φρεσὶ θυμὸς, animus in præcordiis, *der muth in der brust, (courage,)* Θ, 202. Ν, 280. sic, ἦτορ, Π, 242, *das herz im leibe, (a heart in the body.)* et 435, κραδίη. αἰεί σοί ἐστι φίλα φρεσὶν, placet tibi, *dein sinn ist immer geneigt, (thy mind is always disposed,)* Α, 107. et 342, θύει ὀλοῇσι, furit perniciosa mente. ἔχε σῇσι, tene tuo pectore, *behalte es in deinem herzen, (treasure it in thy heart,)* Β, 33. et 213, ἔπεα φρεσὶν ᾗσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ᾔδη, qui verba impolita et multa sciebat animo suo, quibus altercaretur. et 241, ἀλλὰ οὐκ αὐτῷ χόλος φρεσὶν, *er hat keine galle im leibe, (he bears no malice.)* sic, οὐκ ἔστι βίη, nulla virtus, nullum robur est in pectore ejus, Γ, 45, conf. βίη. εἰ ἐγὼ τάδε ᾔδε' ἐνὶ πευκαλίμαις, si hæc scivissem pectore prudenti, Θ, 366. et 413, τί σφῶϊν μαίνεται ἦτορ ἐνί. πιθήσας λευγαλέῃσι, obsequens cordi pernicioso suo, I, 119. et 596, ἀλλὰ σὺ μή μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, at tu ne mihi talia cogita in corde tuo, *denke du mir nicht so in deinem herzen, (think not thus of me in thy heart.)* πολλὰ ὁρμαίνων, multa agitans in corde suo, Κ, 4. et 237, αἰδόμενος σῇσι, *indem du dich scheuest in deinem herzen, (whilst thou art afraid in thy heart.)* εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει, Λ, 793, si vero in corde suo aliquod oraculum veretur et declinat. sic, σῇσι ἀλεείνεις, Π, 36. ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ, ornata erat forma et artificiosis operibus manuum suarum, et pectore intelligente et probo, Ν, 432, ubi tres summæ virtutes muliebres. et 487, πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες, *einerley muth in ihrem herzen, (the same courage in their hearts.)* et 558, τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν, *denn sein sinn war darauf aus, (for his mind was bent upon it.)* et 609, ᾗσι χάρη, *freuete sich im herzen, (rejoiced in his heart.)* ὅστις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν, ἄρτια βάζειν, qui sciret mente sua, apta loqui, Ξ, 92, ad differentiam eorum, qui aliunde ediscunt apte dicenda. et 221, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, *was du in deinem herzen dir vorgenommen hast, (what thou hast determined in thy heart.)* ὃς πευκαλίμῃσι νοήσῃ, Ο, 81, qui mente capaci reputet, coll. 80, nam talis vir tales acquisivit sensus animi. et 194, οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν, nequaquam ex mente Jovis vivam; inquit Neptunus iratus. τῶν δ' ἄλλων τίς ἂν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι, Ρ, 260, *wer könnte sich doch wohl alle der namen erinnern, und sie auswendig hersagen, (who could recollect all the names and repeat them from memory.)* et 325, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδὼς, *voll guter gesinnungen in seinem herzen, (his heart filled with kind feelings.)* ἔπος τί σοι ἐν φρεσὶ θήσω, pro ἐνθήσω, Τ, 121, *ich will dir was sagen, das du wohl beherzigen must, (I will tell thee something which thou must consider well.)* et 169, θαρσαλέον ἦτορ ἐνὶ φρεσὶ, animosum cor in pectore, *ein getrost herz im leibe, (a bold heart in his breast.)* Ἑρμείας, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκαστο, Υ, 35, ubi videtur jungi debere ἐν ad verbum, qui intus ornatus erat: vel adjectivum repetit sibi nomen, ut sit, ὃς ἐν φρεσὶ ἐκέκαστο πευκαλίμαις, sc. φρεσί. et 116, φράζεσθε ἐν ὑμετέραις, considerate in animis vestris. et 310, αὐτὸς σὺ μετὰ σῇσι νόησον, ipse tu cum animo tuo delibera et disspice. et 381, φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, corde indutus robur et fortitudinem; conf. εἱμένος. ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω, Φ, 61, ut videam animo et discam. νοέω φρεσὶ, in animo habeo, *ich bin gesinnet und willens, (I intend,)* Χ, 235. κατὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα, Ψ, 176, *nahm eine böse entschliessung, nahm sich böse dinge vor, (laying bad plans, forming wicked schemes.)* πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, Ω, 321, omnibus animus in pectore lætatus est. μή σοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων, *bekümmere dich darum nicht in deinem herzen, (be not thou distressed about it in thy heart,)* Σ, 463. sic, μερμήριξα μετὰ, curam habui in animo, κ, 438. πατὴρ φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθαῖς, Θ, 360. *mit bösen gesinnugen, (with evil intentions.)* sic, μαινομέναις, *mit wütendem herzen, (with enraged mind,)* Ω, 114, 135. κέχρητο ἀγαθαῖς, *sie hegete gute gesinnungen, hatte ein edel herz, (she was of a good disposition, had an excellent heart,)* γ, 266. sic de Eumæo, ξ, 421, ubi est ἔπαινος εὐσεβείας: ergo ὁ ἀσεβὴς οὐ κέχρηται φρεσὶν ἀγαθαῖς. et de Amphinomo, π, 398, ubi in genere est laus indolis eximiæ et consiliorum rectorum. ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη, quod erga eum in mente sua apta sciebat, i. e. quod erat dexter et prudens, τ, 248, quia ἀρτίφρων ἦν. sic et Ε, 326. φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν, α, 328, i. e. ἐπιμελῶς ἤκουε, *nahm den herrlichen gesang zu herzen, (listened to the excellent song with great attention.)* μῦθος πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν, placuit nobis in corde nostro, δ, 777. θυμήρης ἡμῖν ἦν. πιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες, naves, quæ mente præditæ ipsæ dirigunt se, θ, 556, de Phæacum navibus. etiam de bestiis ponuntur φρένες, utpote nomen σπλάγχνου: de hinnulis, Δ, 245. de lupis, Π, 157. de leone, Ρ, 111. nam et bestiæ habent pectus et sensum internum. vide porro, φρεσὶ, Τ, 19, 127, 174, 178. Φ, 19, 94, 145, 386. Ω, 152, *in seinem herzen, (in his heart.)* 171, 181, 197, *was dünket dir davon in deinem sinne, (what dost thou think of it in thy heart.)* 282, 563, 674. α, 89, 322, 420, 427, 444. β, 34, 93, 231. ε, 9. γ, 26, 151. δ, 632, 729. ε, 74, 206, 427. ζ, 140, *ins herz, (into the heart.)* 147, 180. η, 208. θ, 240, 368. κ, 553, 557, *in seinen gedanken, (in his mind.)* λ, 145, 194, 427, 444, 473. ν, 320. ξ, 88, 227, 290, 433. ο, 111, 234. π, 281, 282, 299, 459. ρ, 66, 238, 355. σ, 157, 344. τ, 138, *gab mir ins herz, (inspired me.)* 347, 353. φ, 1. χ, 333, 347. ω, 232, 356. ἐν φρεσὶ, α, 115, 151. β, 363. γ, 76, 132. δ, 739, 843. η, 218, 219. θ, 154. ι, 11, 419. ν, 417. ξ, 82. ο, 325, 444, 485. π, 73. σ, 323, suis sc. υ, 38, 41. φ, 157. ψ, 172. ω, 127, 422, 464. οὐκ αὐτῆς ἐστὶ χερείων οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτε φρένας, οὔτέ τι ἔργα, non ea est inferior nec proportione corporis, nec statura, nec animo, nec operibus artificiosis, Α, 115, inquit Agamemnon de Chryseide; ubi vides quatuor virtutes fœmineas, quarum priores duæ corpus attinent, et sub δέμας simul omnis reliqua pulcritudo formæ est comprehensa; reliquæ duæ animum bene expolitum: *weder am schönen leibes bau, noch an ansehnlicher statur, noch an geiste und herze, noch an geschicklichkeit in weiblichen verrichtungen, (neither in elegance of form, lofty stature, understanding and heart, nor skill in female occupations.)* ubi ergo φρένες notant φρόνησιν in genere, *den verstand, (the understanding.)* et 362, τί σε φρένας ἵκετο πένθος; qui luctus intravit pectus et cor tuum? sic et Σ, 73. sic, πόνος σὲ φρένας ἀμφιβέβηκε, Ζ, 355, molestia cor tuum undique circumdat. ἔρως ἀμφεκάλυψέ με, Γ, 442, amor occupavit animum meum. sic, αὐτὸν, Ξ, 294, πυκινάς. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος, Ε, 493, hæc oratio momordit animum ejus. ἔτρεψεν ἀδελφεοῦ φρένας, circumvertit animum ejus, Ζ, 61. Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, Ζ, 234, animum ejus extulit in altum, magnanimum fecit pectus ejus, ut pretio armorum nihil moveretur. sic Ρ, 470, τίς θεός σοι ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς; quis deus tibi tantopere extulit et elatum fecit nobilem animum tuum? priore loco sine dubio notatur φρόνημά τι ἐξαίρετον, eximium: posteriore loco posset quidem in deteriori sensu accipi, abstulit tibi mentem bonam; sed præstat tamen, pro contextu, in bono illo sensu explicare, nam Automedon ibi nimis erat animosus et fortis. si vero contendas, in pejus etiam priore loco accipiendum esse, nihil tamen durius in se habet, quam, Jupiter abstulit ei sensum illum, quo posset Glaucus pretium armorum suorum nimium putare. in malo tamen sensu est, I, 377, ἐκ γάρ οἱ φρένας εἵλετο Ζεὺς, ubi loquitur Achilles de Agamemnone, iratus; et id dicit, Jovem fecisse, ut rex nimis esset superbus, et sensuum communium expers, qui se tantum respexerit, non vero publicam utilitatem. en ergo tamen elationem animi. sic et de nimia confidentia Trojanorum, νήπιοι, ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη, Σ, 311. sic rex ipse de se, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, respectu Achillis, quem superbe habuerat. non ergo simpliciter φρενῶν ἐξαίρεσις intelligi debet. τὸν δ' Ἄτη φρένας εἷλε, Π, 805, hunc error mentis occupavit et abripuit, quod attinet cor ejus. Ἕκτορα δὲ αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας, Hectorem gravis dolor arctavit quod attinet pectus ejus, Θ, 124, sequente genitivo rei de qua dolebat, omisso ἕνεκα: *eine schwere betrübniss machete ihn beklemmet ums herz, (subduing grief oppressed his heart.)* sic et 316. et Ρ, 83, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας, ubi addita præpositio, circa pectus nigrum, i. e. in occulto situm, simulque h. l. apto epitheto ob tristitiam. et 499, ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφὶ μελαίνας, robore implebatur circa pectus. et 573, τοίου μιν θάρσους πλῆσεν φρένας ἀμφὶ μελαίνας, tali fiducia eum implevit circa pectus: nisi ὑφὲν ubique legendum, ἀμφιμελαίνας, circacontectum: nam id epitheton simpliciter notat τὴν ἐν βάθει θέσιν τοῦ τῶν φρενῶν σπλάγχνου. ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο, ut facile persuadere possint magno cordi Achillis, I, 184. et 510, τιμὴ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν, reverentia flectit cor nobilium. σίτου τε γλυκεροῦ περιαιρεῖ φρένας αὐτοῦ, Λ, 89, cibi dulcis desiderium circumoccupat cor ejus, i. e. intestina et appetitum. ut ergo generalior notio appareat. ἡνίοχος ἐξεπλήγη φρένας ἃς πάρος εἶχεν, obstupefactus est quod attinet sensus quos alias habebat, *er kam ganz ausser sich, (he became quite beside himself,)* Ν, 394, Π, 403, quod alibi dixit ἐθέλχθη: et fortasse huc nonnunquam respicit τὸ, ἐκπαγλότατος, i. e. ὁ κατὰ χόλον ἤ τι ἕτερον πάθος σφοδρὸν, ἐκπληγεὶς τὰς φρένας, excussus ex mentis constantia. νῦν δὲ σοῦ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες,

nunc vero tuam damnem omnino mentem et sententiam, quale locutus es, Ξ, 95. Ρ, 173. εἰ δή ῥα τότε ἔβλαπτεν φρένας ἡμετέρας Ζεὺς, si sane tunc lædebat mentes nostras et sensus Jupiter, Ο, 724, hinc postea factus ὁ βλαψίφρων et ὁ φρενοβλαβὴς, in sensu passivo. ὁ τῆς (κόρης ἕνεκα, puellæ illius causa) ἀχέων, φρένας ἔφθιεν, mœrens, præcordiis contabescebat, Σ, 446, *fras sich das herz ab, (he pined away.)* παρέπεισεν ἀδελφοῦ, in aliud suadendo avertit animum fratris, Η, 120. Ν, 788. Ζεῦ, φασί σε περιεῖναι ἄλλων φρένας, dicunt te superare alios et præstantiorem consiliis, Ν, 631. sic et de Glauco, ἐφάμην σὲ περιεῖναι, existimabam certe, te præstare aliis corde et sensu recto, Ρ, 171, coll. 173. ὀδύναι τείρουσί μιν κατὰ φρένας, Ο, 61, ubi vides præpositionem in talibus subintelligendam: et anima est quæ sentit dolores, non corpus. τῷ δὲ ἄφρονι ἔπειθε φρένας, persuasit huic imprudenti, animo ejus, Δ, 104. φρένας ἠλὲ, corde et sensu stulte, Ο, 128. ἠλεὲ, β, 243. ἐξώλεσαν δή σοι θεοὶ φρένας, perdiderunt certe tibi dii pectus et consilium bonum, Η, 360. Μ, 234. i. e. ἀπόλωλέ σοι τὸ φρονεῖν, εἰ ταῦτα μὴ παίζων ἀλλὰ σπουδάζων λέγεις, si talia serio loqueris. ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο ἔπειθε, non persuasit id cordi ejus, α, 42. ἐσθλὰς δῶκεν αὐτῇ Ἀθήνη, ingenium solers et præstans, β, 117. η, 111. πόσιν (maritum) οὔ τινος δευόμενον (nulli secundum) οὔτε φρένας οὔτε τι εἶδος, neque quod animum neque ullo modo quod formam attinet. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσιν ἀνδράσιν, οὔτε φυὴν, οὔτε φρένας, θ, 168, non omnibus hominibus dat deus omnia amabilia simul, neque figuram et staturam corporis, nec pectoris bona, *verstand, geist, (mind, understanding.)* et 541, ἄχος ἀμφιβέβηκέν μιν, occupavit eum quod attinet cor. et 559, αὐταὶ (νῆες, naves Phæacum per se) ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν, sciunt cogitationes et consilia hominum, *die gesinnungen, den willen, (the sentiments, the mind.)* ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος, postquam eum totum occupavit vinum quod attinet mentem, ι, 362, i. e. ἐπεὶ ἐμεθύσθη, et conf. οἶνος. et 454, δαμασσάμενος φρένας οἴνῳ, superans sensus meos vino; inquit Cyclops jam sobrius de Ulysse. φρένας ἔνδον ἐΐσας, sensus in corde rectos et politos, λ, 336, *das richtige und verständige herz in ihm, (just and rational sentiments in his heart.)* sic ξ, 178. σ, 248. ἵνα ἐμὰς ἠπεροπεύσῃς, ut meum cor deciperes, ν, 327. sic, ἃ ἠπεροπεύει γυναῖξὶ, ο, 420. ἀγητὸν, admirabilem mente, ξ, 177. ἐκπεπαταγμένος, excussus ex mente et sensu bono, σ, 326. et 330, οἶνός σε ἔχει φρένας, *der wein hat sich deines verstandes bemächtiget, du bist besoffen, (the wine has overpowered thy reason, thou art intoxicated.)* sic et 390. βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ, gravatum me vino in mente, τ, 122. πινυτή σοι ἵκει φρένας, prudentia venit tibi in pectus, υ, 228. ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, postquam præcordia et mentem læsit vino, *nachdem er sich betrunken, (after he had drunk to intoxication,)* φ, 297, coll. 301, φρεσὶν ἦσιν ἀασθείς. πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη, ψ, 14. ἔνδον ἰάνθης, tu in corde tuo lætatus fuisses, ω, 381. γέροντος δονηθεῖσα φρὴν, senis commota mens, Py. 6, 36. et 52, γλυκεῖα, dulcis mens, respectu eorum quibuscum quis versatur, *eine angenehme gesinnung, ein freundlich herz; (a gentle disposition, a kind heart.)* πράσσει ἔργῳ σθένος, βουλαῖς δὲ φρὴν, operi confert multum et prodest robur corporis, consiliis vero mens, Ne. 1, 40. dorice dicitur φρὰν, quod α in obliquis quibusdam apparet. φρενὸς ἐκ μαλθακῆς, Ol. 2, 162, ex mente benevola, non vero hostili et dura. φρενὸς καρπὸν, Ol. 7, 15, fructum animi mei, τὸν ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ διανοίας καρπούμενον, ubi sic vocat hymnum a se elaboratum. πόθι ἐμῆς γέγραπται, ubi et quo in recessu mentis meæ inscriptum sit nomen illius, Ol. 10, 2, ubi mens comparatur γραμματείῳ, cui inscribuntur et inciduntur res memoriæ mandatæ. βαθείας ἐξέλοι, e mente profunda protulerit, Ne. 4, 13. φρενὶ ὀρθῇ διακρίνειν, Ol. 8, 32, recta mente discernere. ἐλευθέρᾳ, Py. 2, 105, liberali animo. τεᾷ μιγνύμενον γέρας, honorem additum prudentiæ tuæ, Py. 5, 24. et 67, ἀταρβεῖ, mente inconcussa, ἀταράχῳ διανοίᾳ. et 136, χθονίᾳ, mente apud inferos versante, utpote jam mortui viri. ὧν ἔραται φρενὶ, quorum amore captus est pectore in suo, Ne. 10, 53. φρένες ἀπάλαμνοι, Ol. 2, 105, *ungezogene gemüther, (wicked minds,)* in specie βίαιοι, πονηραί. ὀρθαὶ, Ol. 7, 169. κουφότεραι ἀπειράτων, Ol. 8, 80, leves sunt mentes inexpertorum. αὐτῶν ἐλάθοντο, illorum mentes oblitæ erant ista, Py. 4, 73. et 247. θνητῶν ὠκύτεραι κέρδος δόλιον αἰνῆσαι, mentes hominum sunt celeres ad probandum lucrum fraudulentum. οὐ κεχείμανται φόβῳ, Py. 9, 57, timore non fluctuant et agitantur præcordia ejus. φρενῶν ταραχαὶ, i. e. ὀργαὶ προπετεῖς, Ol. 7, 55, perturbationes animi. et 85, ἔξω, extra mentem rectam, i. e. ἔξω λογισμῶν. sic, Ist. 6, 105. καρπὸν, Py. 2, 134. Ne. 10, 21, ubi sic vocat ingenium rectum et virtutis amans, quod satiat possessorem suum felicitate. ἀμπλακίαις, Py. 3, 24, aberrationibus mentis. (κατὰ) ἀλκὴν, Ne. 3, 68, fortitudinem cordis sui. διὰ φρενῶν ἔπηξε ξίφος, per pectus transfixit gladium, Ne. 7, 38. et 88, σύνεσις, prudentia pectoris. ἀμφὶ φρεσὶ ἀνθρώπων ἀμπλακίαι, circa pectora hominum aberrationes hærent multæ, Ol. 7, 43, corda eorum obnoxia sunt peccatis. θνηταῖς, Py. 3, 107, in casu tertio. ἀκνάμπτοις, inflexibilibus mentibus, ubi tamen alii, ob metrum, legunt eodem sensu βουλαῖς pro φρεσὶν, Py. 4, 128. et 389, ἐν φρεσὶ καιομένην αὐτὴν, ipsam ardentem cupiditate in pectore, sc. Medeam. φρένεσσι πλαγίαις, perversis mentibus, Ist. 3, 9, quæ forma est Ionica. Dorica vero est φρασὶ μαινομέναις, insana mente, Py. 2, 49. φρασὶ δαίμονα ἀσκήσω, mente mea colam deum, Py. 3, 192. λευκαῖς πιθήσαντα, imperitæ obsecutum menti, Py. 4, 194. ἐμπήξαιτο, infigeret pectori suo, Ne. 3, 108, i. e. firmiter sibi proponeret. κατέχει φρασὶν κόρον, habet in animo petulantiam, Ist. 3, 4. φρένας βροτῶν, mentes eorum, Ol. 1, 44. et 65, δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, occupatum pectore suo cupiditate. θέλγει, mulcet animos, Py. 1, 22. ἔρως ἔκνιξε τὰς, Py. 10, 94, amor delectare solet mentes. θνητῶν ἀμφικρέμανται ἐλπίδες, Ist. 2, 64.

φρήτρη, ης. ἡ. (Πάω) ionice pro ἡ φρατρία, quod et ad etymon propius accedit, nam est a πατὴρ, quasi πατρία, verso π in φ ut in multis aliis vocibus. Populus Atheniensis divisus olim erat in quatuor φυλὰς, tribus, *in vier grosse abtheilungen, (into four great divisions:)* quæque φυλὴ vel quodque φῦλον iterum dividebatur in tres φρήτρας vel φρατρίας, quarum fundamentum in genere erat ἡ συγγένεια: denique φρατρία quævis divisa erat in γένη τριάκοντα, *in dreissig geschlechte, (into thirty families,)* quorum fundamentum arctior erat cognatio. unde dicebantur οἱ γεννῆται, i. e. οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους. ut ergo in omni populo Atheniensi, si cives spectes ingenuos, fuerint 360 familiæ honestæ antiquæ. Sed apud poëtam in genere hoc nomen notat, partem populi vel exercitus, respectu ad cognationem habito, ut populares et noti inter se congregentur. κρῖνε ἄνδρας (divide copias) κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Β, 362, i. e. κατά τινα τμήματα φυλετικὰ καὶ συγγενικά. suadet ibi Nestor, ut rex dividat exercitum istum ingentem, primum secundum φυλὰς, deinde quamque φυλὴν in

plures φρήτρας, et cuique φρήτρῃ præficiatur suus dux et testis virtutis; simulque ut cognati isti se promtius juvent invicem, et in pugnando strenue alter alterum revereatur. cæterum hinc sunt οἱ φράτορες, et ionice φρήτορες, i. e. συγγενεῖς καὶ συμφυλέται. τὸ φράτριον erat locus Athenis, in quem conveniebatur ab eadem φράτρῃ: unde est φρατριάζειν et φατριάζειν, i. e. εἰς τὸ αὐτὸ συνιέναι. pro φράτωρ dicebatur et ὁ φράτηρ, ερος. vides ergo simul originem Romani *frater*; et confinitatem Germanici *vater, (father.)*

φρήτωρ, ὁ, vide supra.

φρίκη, ἡ, vide sequens.

φρὶξ, ικός. ἡ. (Θέρω) prima maris undulatio, vento exoriente; ἡ πρώτη ἠρεμαία κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοια, ὑφ' ἧς ὁ πόντος γαληνότερον σαλευόμενος μελαίνεται. est ergo προοίμιον κύματος. deinde ponitur de horrore cutis, et erectione quasi pilorum, *wenn einem die haut schaudert, (shuddering.)* est a θρὶξ, mutatione Æolica primæ consonæ: et ob eam causam τὸ χ in obliquis locum non habet. pilis enim quasi vestitur mare in ista prima μελανίᾳ πόντου ὅτε ἄνεμος χεύεται νέον ὀρνύμενος: et nomen datum huic rei ab similitudine aliqua. οἵη Ζεφύροιο νέον ὀρνυμένου φρὶξ ἐχεύατο ἐπὶ πόντον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς, Η, 63, 64, ubi simul est definitio φρικὸς, quæ superfundi solet ponto, recens oriente flamine. et huic ἀπεικάζει h. l. τὰς τάξεις (ordines militum densos) καθημένας ἐνόπλους, ut galeæ nigræ, leniter a sedentibus et colloquentibus motæ, viderentur esse tales φρίκες maris, nondum spumantis et in altum erecti, sed ἠρέμα μελαινομένου καὶ ὑποφρίσσοντος, coll. 62. μέλαιναν φρῖχ' (φρῖκα) ὑπαΐξει ἰχθὺς, Φ, 126, ubi φρὶξ est ipsa maris vel aquæ superficies leniter mota. ὑπὸ φρικὸς ἀναπάλλεται ἰχθὺς, Ψ, 692, eodem significatu. μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, δ, 402, de Proteo, ex mari prodeunte, qui primum conspicitur sub unda a leni vento mota, antequam totus egrediatur: ὡς οἷα νέφει τινὶ καλυπτόμενος ἐν ἀγκάλῃ κύματος. ab accusativo alibi fit novus nominativus, ἡ φρίκη, ut apud Eurip. Troad. 183. Vide sub νέος aliquanto ante medium.

φρίσσω, f. ξω. (Θέρω) horreo, partibus quibusdam erectis superne. proprie est vox θαλασσεία, et notat motum maris incipientem. deinde ponitur metaphorice de corpore, quando præ metu aut alio adfectu horret, e. c. ἔφριξα ἔρωτι, περιχαρὴς δὲ ἀνεπτόμην, subsilii. etiam de aliis rebus, e. c. de agro qui φρίσσει aristis, de exercitu armato qui φρίσσει hastis erectis, etc. cæterum circumlocutio τοῦ φρίσσειν in corpore humano præ timore, est Ω, 358, seqq. σῦς (aper) φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, erectis in tergo setis horret, Ν, 473. quod et alia constructione dicitur, σῦς, φρίξας εὖ λοφιὴν, τ, 446, erigens bene setas cervicales; ut notet ὄρθωσιν τριχῶν. ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι, sc. ἀσταχύεσσιν, quando horrent arva stantibus segetibus, Ψ, 599. ἔφριξεν δὲ μάχη ἐγχείαις, Ν, 339, nam φρίσσειν est, μετὰ πυκνώσεως ὀρθοῦσθαι: et sic φρίσσουσιν ἐν παρατάξει πολέμου τὰ δόρατα ἐν ληΐῳ στάχυες, ἐν σώματι τρίχες, ὧν ἐστι καὶ ἡ τοῦ κάπρου λοφιά. φρίσσει γὰρ ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ, ὡς ἀκάνθαις ἐχῖνος, καὶ λέων χαίτῃ, καὶ θάλασσα κύμασι. sic l. c. de μάχῃ quasi de corpore aliquo loquitur poëta. φάλαγγες πυκιναὶ, σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, Δ, 282, ubi particip. præt. m. ad sola ἔγχεα pertinet, utpote quæ ὀρθούμενα superne exstant: et ad σάκεσι aliud verbum est subintelligendum, e. c. πεφραγμέναι. id ergo dicit: ὀρθὰ ἔχουσαι τὰ ἔγχεα πρὸ τῆς συμβολῆς, erectas habentes hastas ante conflictum. sic Η, 62, στίχες εἵατο (sedebant) πυκναὶ, ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. οὔτε σὲ, ὡς λέοντα αἶγες, Λ, 383,

qui te horrent et metuunt, ut leonem capræ. πάντες δέ με πεφρίκασιν, Ω, 775, omnes me horrent, inquit Helena de Trojanis: δειλιῶσιν ὡς ἐλέφρισν, ἐρρίγασι καὶ στυγοῦσι, cum odio et horrore intuentur me: unde et ipsa alibi dicitur ῥιγεδανὴ καὶ στυγερή. ut ergo h. l. φρίσσειν τινὰ sit, cum invidia et horrore intueri quem, ut causam magni mali. conf. Jacobi ii. 19. φρίσσοντα πνοάς, de moribundo, Ne. 10, 140, horrentem jam, quod attinet halitus. φρίσσοντας ὄμβρους, Py. 4, 144, i. e. τοὺς φρίσσειν ποιοῦντας, horrere et rigere facientes. sic ὁ Διόνυσος dicitur μαινόμενος, i. e. μανιοποιός: et δέος χλωρὸν, τὸ χλωροποιόν. ἔφριξέ νιν Οὐρανός, Ol. 7, 70, Cœlum horruit eam, ἐφοβήθη, συνεστάλη, et sermo est de Minerva, bellicum clamorem tollente. τὸν φρίξαν κύνες, Ist. 1, 16. πεφρικυῖαν χρυσῷ φιάλην, Ist. 6, 59, phialam auro asperam, ob cælaturam.

φροίμιον, ου. τό. (Οἴω) præambulum in cantione. idem quod προοίμιον, ex eoque per contractionem ortum. et hæc contractio est Attica. sic τοὖπος pro τὸ ἔπος, θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. cæterum ex hac contractione apparet, attice scribi ὁ οἶμος, cantus, unde πρὸ adjunctum, adspirationem suam traxit. φροιμίων ἀγησιχόρων, Py. 1, 6, i. e. hymnorum choros ducentium. nam in specie hymni vocati sunt προοίμια, synecdochice nimirum.

φρονέω, f. ήσω. (Φέρω) sentio, *ich bin gesinnet, (I intend,)* cogito, *ich gedenke, (I think;)* conor, *ich trachte, habe zur absicht, (I intend, design.)* et cognatio est aliqua cum προνοέω, quod confer: proxime tamen ab ἡ φρὴν descendit. φρονέω δὲ, διακρινθήμεναι ἤδη Τρῶας καὶ Ἀργείους, Γ, 98, propositum ergo mihi est, ut dirimantur jam isti belligerantes. τὸν μῦθον ἀποειπεῖν, ἧπερ δὴ φρονέω, Ι, 310, eum sermonem enuntiare, quemadmodum sentio et in animo re vera habeo. et 604, φρονέω δὲ, τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, conor et animus meus eo tendit, ut honorer Jovis fato, *mein sinn ist darauf gesetzet, dass ich möge durch die schickung Gottes für ehrenwerth erklaret seyn, (my mind is intent on attaining honour by the blessing of God:)* dum nimirum, absente me et non una pugnante, mala eveniunt Græcis: id unum studeo ut fiat. γιγνώσκω, φρονέω: τάγε δὴ φρονέοντι κελεύεις, agnosco, eademque sentio: ista sane conantem et cogitantem jubes, π, 136. ρ, 193, 281, *ich dachte schon eben so, und also kömmt dein befehl meinem sinne bey, (I was of the same opinion, and therefore thy order coincided with my sentiments.)* duobus prioribus locis est pro φρονέοντι, νοέοντι, quod notat idem: in mente et animo habenti. τὰ γὰρ φρονέεις ἅτε ἐγώ, Δ, 361, eadem sentis quæ ego; eadem tibi proposita habes. αὔδα, ὅ,τι φρονέεις, eloquere, quodcunque in animo habes, Ξ, 195. Σ, 426. ε, 89, quodcunque cupis, *sage was dir am herzen lieget, (say what is nearest to thy heart.)* οὐ τόσον μένος λέοντος, ὅσον Πάνθου υἷες φρονέουσι, non leonis impetus est tantus, quantum hi in pectore habent et meditantur, Ρ, 23, ubi alii legunt φορέουσι, i. e. ἔχουσι, coll. 20, 21. κακὰ φρονέουσιν ἀλλήλοις, hostili animo sunt invicem, Χ, 264, sc. lupi contra agnos. πολλοὶ δὲ κακὰ, nam multi mala cogitant, ρ, 596. οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι, σ, 167, *welche wohl gut reden, aber böse denken, (who speak well, but think ill.)* οἱ δ' ἰθὺς ἐφρόνεον, Ν, 135, nam hi recta irruere in hostem cupiebant; et notat τὸ ἐπιθυμεῖσθαι εἰς τὴν ἀντιπρόσωπον μάχην, εἰς ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ μάχεσθαι. sic et Μ, 124. φρόνεον δὲ μάλιστα, αὐτὸν ἐρύειν πρὸς ἄστυ, Ρ, 286, conabantur maxime, trahere eum mortuum ad urbem. εἴ κέν σοι κείνη γε φίλα φρονέῃσι (cum syllaba paragogica) ἐνὶ θυμῷ, si sane tibi illa quidem bene velit in animo, ζ, 313. η, 75. et 74. οἷσίν τ' εὖ φρονέῃσι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει, et quibus bene cupiat, etiam viris lites dirimit, sc. regina Phæacum: et sensus est, οἷς ἂν ἀνδράσι εὖ φρονέοι, τούτοις λύει τὰ νείκεα, nam judicem alias non agit, nisi inter tales, quibus utrisque est amica, reliquos permittit judici ordinario; et est tam sapiens, ut ejus sententia pronuntiata statim justa appareat utrique parti litiganti. si igitur capitur pro arbitra, δικαστικῶς λύει τὰ νείκεα amice et ex benevolentia. alii minus bene legunt, ᾗσι τ' εὐφροσύνῃσι, i. e. ἰδίαις φρονήσεσι: alii, ᾗσι τ' εὖ φρονέῃσι καὶ ἀνδράσι, i. e. αἷς γυναιξὶ φιλῆσει καὶ οἷς ἀνδράσι προσέχει, ταύταις καὶ τούτοις λύει τὰ νείκεα, ut inter uxores et maritos arbitram agat. κακὰ φρονέων, mala cogitans, *böses ihm sinne habend, (having evil intentions,)* Η, 70. Μ, 67. Π, 373, 783. υ, 5. κακὸν, Χ, 320. ὀλοὰ, Π, 701. φίλα, Δ, 219. Ε, 116. α, 307, hinc est φιλοφρονεῖν. ἀγαθὰ, Ψ, 305. α, 43. εὖ, vide εὐφρονέω. μέγα, Λ, 296. Ν, 156. Χ, 21, *was grosses im sinne habend, (planning some great design.)* τὰ φρονέων, *in der absicht, (with that design,)* Ε, 564. Θ, 430. Ι, 489. Κ, 491. Ο, 603. Ρ, 225. Ψ, 545. α, 118. ω, 240. τά τι φρονέων ἅτε ἐγώ περ, inquit Alcinous de sponso filiæ suæ, η, 312, *und von solcher gesinnung wie ich bin, (and of the same disposition as myself:)* ut doceat poëta, debere soceros et generos unius esse animi et indolis. ἄλλα, χ, 51, quod est longe aliud, quam compositum verbum ἀλλοφρονεῖν. sic multa, prout composite vel divisim dicuntur, multum differunt. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι, Ψ, 343, sed, O care, cogitans cautus esto; nam εἶναι est pro imperativo. ὧδε δὲ οἱ φρονέοντι, sic autem ei cogitanti, Ν, 458. Ξ, 23. Π, 652. κ, 153. ο, 204. σ, 92. χ, 338. ω, 238. ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι, Π, 715. ὡς ἄρα, ε, 474. ζ, 145, coll. 141. ἐμοὶ πυκινὰ φρονέοντι, ι, 445, me varia cogitante et proposita mihi habente; conf. πυκνά. κρυπτάδια φρονέοντα, in mente agitantem clandestina, Α, 542. αὐτὸν φρονέοντα ἀνὰ θυμὸν τὰ, Β, 36. ἀγαθὰ, Ζ, 162, bona mente præditum, *der gute maximen heget, (who cherishes good principles.)* αὐτὸν, τὰ φρονέοντα ἀνὰ θυμὸν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν, Σ, 4, eum, reputantem in animo ea, quæ et re vera jam facta erant, *der das besorgete, daran dachte, (who was revolving it in his mind, considering it.)* ἐμὲ τὸν δύστηνον, ἔτι φρονέοντα, ἐλέαιρε, inquit Priamus ad Hectorem, Χ, 59, mei infelicis, jam cogitantis ea quæ fieri tibi possunt, miserere, *erbarme dich meiner, der ich so unglücklich bin, und schon mir vorstelle was dir begegnen kann, (take pity on me who am so wretched and have already some foreboding of what may befal thee:)* et hic locus lucem suam accipit ex loco citato ex Σ, 4. alii explicant per, ἔτι ζῶντά με, nam si mortuus essem, tua misericordia non indigerem. alii ἀστειότητά τινα deprehendunt, quasi dicat senex, non multum abesse ut mens moveatur sibi præ luctu, et tunc misericordiam sibi non profuturam, utpote non sentienti eam præ amentia. sed nostra explicatio est simplicissima. μέγα φρονέοντες, magno animo, magno proposito, Θ, 549. Π, 258. οἱ μὲν τὰ, illi quidem his animis, hoc proposito, spectantes talia, Ο, 703. παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες, Σ, 567, tenera cogitantes, nullam animi molestiam sentientes adhuc. οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητὺν, ξ, 82, de procis, non vindictam reputantes animo, neque misericordiam. οἵδε, κακὰ, σ, 231, *diese, vom bösen sinne, (these, being people of bad disposition.)* ἐφημέρια, φ, 85, *die ihr nur auf einen tag denket, (who think only of to-day,)* τὸ παρὸν μόνον καὶ παραυτίκα σκοπούμενοι, πρόνοιαν τοῦ μέλλοντος ἢ τοῦ ἀπόντος μὴ τιθέμενοι· imo ut nos dicimus, *die ihr nur immer auf einen fleck sehet, nur ein fach im kopfe habet, (who look only at one point, who have but one idea in your head.)* χόλος οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων, Ι, 550, ira intumescere facit in pectore animum cordatissimorum. sic, πάρφασις (suasio) ἥτε ἔκλεψε νόον, quæ furtim subit mentem prudentissimorum, Ξ, 217. τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε, discordes ambo, Ν, 345. τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ ἦλθον, ista enim in animo habens et ipsa ivi huc, Η, 34. ἶσον ἐμοὶ, idem mecum spectans, Ο, 50, inquit Jupiter ad Junonem; *mit mir eines sinnes, (having the same views as myself.)* ἀγαθὰ, bene cupiens tibi, Ω, 173. τὰ ἀνὰ θυμὸν, β, 116, eadem proposita sibi habens et cogitans. φίλα αὐτῷ, η, 42. κακὰ ἐν θυμῷ φρονέουσα, κ, 317. μηδὲ θεοῖς ἔθελε ἶσα φρονεῖν, ne sis pari cum diis animo, *lass dir nicht dünken du seyest den göttern gleich, (imagine not that thou art equal to the gods,)* Ε, 441. ἄριστοι μάχεσθαί τε φρονέειν τε, vos, O Hector et Ænea, præstantissimi estis et ad pugnandum et ad consulendum, Ζ, 79, *zu fechten und zum vorsorgen mit wolwollendem rathe, (both in the fight and in suggesting good counsel.)* ponitur et de feris bestiis: de leone, κακὰ φρονέων, Κ, 486, *er ists böse willens, (he has evil designs.)* de leonibus, μέγα φρονέοντε, Π, 758, nam est μεγαλόφρων ὁ λέων: sicut et ὁ ταῦρος dicitur μεγάθυμος. eadem verba de duobus apris, Α, 325. φρονεῖν τὸ παρκείμενον, Ne. 3, 130, ubi poëta, enumeratis tribus qualitatibus bonis, quod sit juvenis inter juvenes, vir inter viros, senex inter senes, addit hanc quartam, præsentium rationem habere: ut ergo vita ejus has quatuor præstantias habeat. φρονέων πιστὰ, sc. erga hyperboreos, Ol. 3, 30. *treugesinnet, (faithful.)* κακὰ, Py. 8, 119, non benevolus illis. μαλθακὰ, Ne. 4, 155, mollia cogitans erga bonos. apud recentiores κακὸν φρονεῖν notat μωραίνειν, desipere: sed apud poëtam est ὁ κακόφρων, *übelgesinnet, (evil-minded.)* φρόνησις, si jungitur fortitudini, absolvit heroëm: hinc Ἀθήνη adscendit currum Diomedis; et Ulysses et Diomedes una eunt. Sophocles dixit: δεινὸν τὸ φρονεῖν, ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι, i. e. δεινόν ἐστι προειδέναι τὸ μέλλον, ἔνθα μὴ λυσιτελεῖ τῷ προειδότι: id πραγματικῶς docet poëta μ, 295, ubi prævidebat Ulysses mala sociis suis instantia, nec tamen lucrabatur quidquam hac sua prævisione. cæterum notio recentiorum in hoc verbo magis spectat prudentiam; antiquiorum vero, consilium, *die absicht, die gesinnung, (intention, design.)* τὸ φρόνημα notat et superbiam aliquam, e. c. apud Platonem in Lys. οἱ καλοὶ, ἔαν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, (extollat) φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας. *sie dünken sich viel, (they think highly of themselves.)*

φρόνημα τό, φρόνησις, ἡ, vide ad finem præcedentis, sub φρόνις, et ἀγχίνοος.

φρόνιμος, ὁ ἡ, vide sub σοφός.

φρόνις, ιος. ἡ. (Φέρω) sensus, sententia; prudentia. *verstand, gedanken voll klugheit, (understanding, thoughts full of prudence.)* περίοιδε ἄλλων ὁ Νέστωρ δίκας καὶ φρόνιν, γ, 244, novit plus quam alii jura moresque, et prudentes cogitationes: *er weiss besser als andre, was seyn muss, und wie der sinn der menschen ist, (he knows better than others what is right, and surpasses them in prudence.)* nam et hoc nomen magis ad inclinationes et destinata animi referri debet quam ad sapientiam. cæterum est per syncopen ex ἡ φρόνησις. ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν, δ, 258, ivit ad Argivos, et deportavit ad eos multum consilii et propositi: nam sermo est de Ulysse, qui explorator ierat sub mendici habitu Tro-

jam, atque ibi Helenam occulto sermone aliter sentire fecerat, consilia Trojanorum ex ea didicerat, murum et portarum altitudinem per occasionem mensus erat, ut deinde equus ille ligneus altior portis ædificaretur: multum ergo ex his omnibus consilii et propositi capiendi reportabat; nam κατὰ pertinet ad verbum. confer de hoc Ulyssis facto exploratorio Eurip. Rhes. 501—509.

φροντίζω, vide sequens.

φροντὶς, ἰδος. ἡ. (Φέρω) cura. est manifesto a φρονεῖν, cogitare, curare. notat et in genere cogitationem, commentationem, *gedanken, nachsinnen, (thought, meditation.)* ὅσα φροντίδι μηχανᾶται, quæ cogitando machinatur, Py. 2, 170. ἀρπαλέαν σχέθει φροντίδα, Py. 10, 97, avide arreptam tenet curam, i. e. rem cura sua sibi datam. ἄθλων λάβε φροντίδα, cura ut accipias præmia certaminis, Ne. 10, 40. φροντίσιν γλυκυτάταις ὑπέθηκε νόον, Ol. 1, 31, i. e. τὴν γλυκυτάτην φροντίδα, τὴν τῶν ἐγκωμίων, φροντίζειν ἐποίησέ σοι, fecit ut cogitares de re dulcissima, quæ consequens est victoriæ. nam φροντίζω, f. ίσω, est, cogito, curo, studeo: et φροντίζειν τὶ est, studium et operam et curam in aliqua re ponere. hinc est τὸ φρόντισμα, ingeniose et judiciose excogitatum, Aristoph. Nub. 155, *das nachsinnen, die erfindung einer wahrheit, (the search after, the discovery of a truth.)* et τὸ φροντιστήριον, schola ubi inveniendæ veritati datur opera. ὁ φροντιστὴς, οῦ, magister, doctus. Aristoph. Nub. 455. et φροντίζω τινὸς, curam habeo alicujus. it. cogito, commentor, studeo. καταφροντίζω, studendo absumo, *ich verstudire, (I waste myself away with study,)* Nub. 855.

φρόντισμα, τὸ, φροντιστήριον, τὸ, φροντιστὴς, ὁ, vide supra.

φροῦδος, η, ον, vide sub οὐδὸς, et ΠΡΟ'.

φρουρὰ, ἡ, φρουρὶς, ἡ, φρουρὸς, ὁ, vide sub οὖρος, custos.

φρυγανίδες, αἱ, vide sub δεταί.

φρυκτωρία, ἡ, vide sub αἴθω.

φύγα pro φυγὴν, vide sub ἰωκή.

φύγαδε pro εἰς φυγὴν, vide sub φυγή.

φυγγάνω, vide sub Φεύγω, ad finem.

φυγὴ, ῆς. ἡ. (Φέβω) fuga, evitatio, devitatio. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἵκεσθεν, celeri fuga ad naves veniebant, κ, 117. οὐδέ τις ἀλκὴ γίγνεται οὐδὲ φυγὴ, χ, 306, neque ulla fortitudo exsistit illis neque effugium; et sermo est de aviculis, exagitatis ab accipitribus. φύγαδε ἔτραπεν ἵππους, convertebat equos ad fugiendum, Θ, 157, sc. Nestor, invito Diomede. sic et 257. Π, 657, ubi deest ἵππους. ὁ μὲν φύγαδε αὖτις ὑποστρέψας, ad fugam circumvertens se, Λ, 446. ἄλλοι φύγαδε ἐμνώοντο ἕκαστος, Π, 697, pro, φυγῆς ἐμέμνηντο: nisi potius subintelligitur alius genitivus, e. c. δρόμου, nam φύγαδε est εἰς φυγήν. cæterum hic accusativus φύγα, est quasi a nominativo ἡ φὺξ, υγὸς, unde et ἡ φύξις, ιος, in usu est: vel est mutatio Ionica, sicut iidem dicunt σκέπα pro σκέπην, κρόκα pro κρόκην, et οἴκαδε pro οἰκόνδε.

φυγόξενος, ου. ὁ ἡ. ("Εω) qui fugat et abigit hospites. φυγόξενον στρατὸν, populum hospites arcentem, Ol. 11, 17.

φυγοπτόλεμος, ου. ὁ ἡ. (Πάλλω) qui pugnam vitat. alibi dicitur φύξηλις. οὐκ ἀποφώλιος ἦα οὐδὲ φυγοπτόλεμος, ξ, 213.

φύζα, ης. ἡ. (Φέβω) fuga trepida, trepidatio magna, animi ad fugiendum dispositio; terror. Ἀχαιοὺς θεσπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη, Achæos habebat ingens trepidatio et terror, fugæ gelidæ socia, Ι, 2, ubi notat τὴν ἔκπληξιν, quæ facile degeneret in fugam apertam: ἐκπλαγεὶς γάρ τις εἶτα φεύγει τὸ φρικτόν. vides ergo ibi differentiam: ut φύζα sit in animo, φόβος in pedibus ipsis. ex priori sequitur alterum plerumque. alias ἡ φύζα in genere est ἡ μετὰ δέους φυγή. φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένου, intuentis cædem et fugam eorum, Ξ, 140. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας, imbellem fugam timidam injiciens, Ο, 62, 366, nam et terrores sæpe sunt divinitus. τὼ δ' ἐπισσομένω θανάτου καὶ φύζαν ἑταίρων, Ρ, 381, intuentes ambo. ἐνίβαλε Ζεὺς φύζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν, ξ, 269. ρ, 438. cave scribas φῦζα cum circumflexo, υ enim ob solam duplicem, ζ, longum est in metro.

φυζανικὸς, ἡ, όν. (Φέβω) fugax, facile exterrendus. φυζανικαῖς ἐλάφοις, Ν, 102, est commune epitheton cervarum, διὰ τὸ ἑτοίμους αὐτὰς εἶναι εἰς φύζαν.

φύζω et φυζέω, f. ήσω. (Φέβω) ionice pro φύγω vel φεύγω, fugio: sic tamen, ut trepidam fugam notet. τῇ οἵγε προχέοντο πεφυζότες, per syncopen pro πεφυζηκότες, ea via quidam profundebantur trepidam in fugam versi, Φ, 6. et 528, ὑπὸ αὐτοῦ Τρῶες κλονέοντο πεφυζότες, ab eo perturbabantur et agebantur trepidam fugam facientes. et 532, εἰσόκε ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες, donec venerint et ingressi fuerint urbem. sic Χ, 1.

φυὴ, ῆς. ἡ. (Φύω) statura, *der wuchs des leibes, (the stature,)* ἡ ἀναδρομὴ τοῦ σώματος, statura bene elata in crescendo. sicut τὸ δέμας est, habitudo corporis, et apta membrorum pro portione singulorum ædificatio. potest aliquis laudari κατὰ δέμας, cui tamen non inest φυὴ, uti et nec εἶδος, quod posterius vultum formosum et faciem decoram proprie notat, *das gesicht, (the face.)* φυὴ tamen et in genere, structuram in crescendo, *die bildung des wuchses, (the shape,)* notat, unde quis dicitur εὐφυὴς, *wolgewachsen, (well proportioned.)* hinc apud Theocr. Id. 22, 160, laudantur κόραι, οὔτε φυῆς ἐπιδευέες, οὔτε νόοιο, neque forma corporis postponendæ ullis, neque animi indole. notat et nativitatem: unde Anacreon, 53, 29, φυὴν τοῦ ῥόδου narrat. sed apud recentiores etiam indolem animi notat, et ingenium, et naturæ dona ad intelligendum: quæ tamen notio Homerica non est; apud eum enim de solo corpore, ejusque statura vel figura, ponitur. οὐκ αὐτῆς ἐστὶ χερείων, οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτε τι ἔργα, inquit rex de Chryseide, comparans eam cum Clytæmnestra, Α, 115, non ea est deterior, nec habitudine, et proportione membrorum, non statura, non etiam ingenio, nec operibus faciendis. et Calypso, comparans se cum Penelope, dicit, ε, 212, οὐ κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι, οὐ δέμας, οὔτε φυὴν, *nicht was den bau noch was den wuchs des leibes betrift, (I am not inferior to her either in figure or stature.)* Νέστορι εἶδός τε (κατὰ), μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐῴκει, Β, 58, Nestori similis quam maxime erat quod attinet vultum et magnitudinem et staturam; ubi μέγεθος sine dubio ad membrorum plenam et amplam figuram respicit, φυὴ vero est staturæ in altum designatio. ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην, καὶ μήδεα πυκνὰ, utriusque eorum staturam et figuram corporis, et consilia prudentia agnovi, Γ, 208, ubi notat τὴν κατὰ σῶμα ὑπεροχὴν καὶ γεραρότητα. οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος, qui etiam spectabant admirabundi egregiam staturam et venerabilem vultum ejus, Χ, 370. κούρῃ ἀθανάταις φυὴν καὶ εἶδος ὁμοίη, ζ, 16, de Nausicaa. et de eadem, 152, Ἀρτέμιδί σε ἐγὼ, εἶδός τε μέγεθός τε φυήν τε, ἄγχιστα ἐΐσκω, Dianæ ego te assimilo, forma et magnitudine et statura: nisi existimes, φυὴν et esse τὴν ἐκ πάντων τῶν μελῶν ἀναλογίαν, ὃ δὴ κάλλους ἐστὶν ἴδιον. οὐ γὰρ ἔγωγε ἀθανάτοισιν ἔοικα οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσι, η, 210, neque corporis structura neque statura; nam deorum habitus corporis est augustior humano. φυήν γε μὲν οὐ κακός ἐστι, μηρούς τε κνήμας τε, καὶ χεῖρας, αὐχένα τε στιβαρὸν, μέγα τε σθένος, οὐδέ τι ἥβης δεύεται, θ, 134, ubi φυὴ in genere, *den wuchs der gliedmassen, (the proportions,)* denotat, cujus species enumerantur aliquot. et 168, οὐ θεοὶ πᾶσιν χαρίεντα διδοῦσιν, οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, non dii omnibus dant amabilia munera, neque corporis figuram, neque intelligentiam; coll. 169, ubi hoc generale nomen permutatur cum æquivalente generali, εἶδος, *äusseres ansehen, (the look;)* et 170, μορφὴ, forma corporis. vides igitur, vel generalius hanc vocem notare omnem corporis externam aptam figuram; vel specialius staturam proceram et heroicam. apud Pindarum est recentior illa notio. οὐκ αἴσχιον φυῆς, Ist. 7, 32, non minus quam decet indolem. φυᾷ εἰδὼς πολλὰ, i. e. ἀπὸ φύσεως, φύσει magistra præcipua, Ol. 2, 155. τὸ δὲ φυᾷ κάρτιστον ἅπαν, Ol. 9, 152, omne, quod a natura est, præstantissimum est. ἐριπλεύρῳ φυᾷ, Py. 4, 419, *dem starkseitigen gewächse, (the strong ribbed body.)* μαρναμένων φυᾷ, Py. 8, 62, pugnantibus ex naturali ad pugnandum bona dispositione; quod quasi proverbialiter dictum, pro: natura duce facientibus et studentibus. sic, μάρνασθαι φυᾷ, Ne. 1, 38, sequi naturæ indolem in rebus suscipiendis. φυᾷ δὲ ἕκαστος διαφέρομεν, naturali indole singuli differimus, Ne. 7, 79, ut sit pro, φύσει. πρὸς εὐάνθεμον φυὰν, ad et circa ætatem floridam, *bey seiner erwachsenen blüte, (at the period of vigour,)* Ol. 1, 109. ἄρρηκτος φυὰν, invulnerabilis corpore, Ist. 6, 68, *unverlezlich am gewächse,* i. e. *leibe, (invulnerable in body.)* Vide sub δέμας.

φυκιόεις, εσσα, εν. (Φύω) ejusmodi herba, quæ τὸ φύκιον dicitur, oppletus. θινὶ ἐπὶ φυκιόεντι, in littore alga, oppleto, Ψ, 693. φυκιόεντα λῆδα, Theocr. Id. 21, 10.

φύκιον, τὸ, vide sequens.

φῦκος, εος. τό. (Φύω) est εἶδός τι μνίου καὶ βρύου, species algæ; vel et genus, omnes marinas plantas et frutices, in fundo maris nascentes, designans. unde a recentioribus et illa species dicta est φῦκος, qua ad inficiendum utebantur tinctores, aut colorem ementientes. est a φύω, et notat in genere, *ein gewächse unter dem wasser, (a submarine plant.)* πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν, sc. ἄνεμοι, multum germinis illius marini extra mare ad littus ejecerunt, Ι, 7, multum algæ. dicitur et τὸ φύκιον, ου.

φυκτὸς, ἡ, όν. (Φέβω) quod effugi potest. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται, ne sane naves capiant et destruant igne et quasi interficiant, et fiant res jam non evitandæ, i. e. ut deinde nos mortem effugere nequeamus, sed omnes sine effugio pereamus, Π, 128. qui versus in proverbium abiit. sic, καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, (cognoverunt Mars et Venus, vinculis circumdati) ὅτι οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, quod adsint res jam non effugiendæ, θ, 299. sic et miles, frigore nocturno deprehensus nudus, inquit, νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται, ξ, 489, nunc adsunt res non effugiendæ, sed pereundum mihi est omnino. ergo ἐπὶ ἀφύκτων κακῶν hæc verba ponuntur, de malis non evitandis.

φυλακὴ, ῆς. ἡ. (Πέλω) vigilia, excubiæ; proprie quæ ad portas habentur. in genere, observatio, custodia ne quid pereat. φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος, Η, 371. Σ, 299, excubiarum mementote, et vigilate quisque; inquit Hector ad suos, in castris nocturnis. Τρῶες φυλακὰς εἶχον, in excubiis erant, Ι, 1. et

467, οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς εἶχον, succedentes sibi invicem, excubias agebant. φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος εἴη, Θ, 521, custodia portarum et murorum aliqua perpetua sit; coll. 522. μὴ φυλακῆς ἐπιπάγχυ λάθωνται, ne vigiliarum omnino obliviscantur vigiles nostri dispositi, Κ, 99, hinc volunt principes obire per stationes, easque invisere. et 408, πῶς δὲ αἱ τῶν ἄλλων φυλακαί τε καὶ εὐναί; et 416, φυλακαὶ δ' ἃς εἴρεαι, excubiæ, de quibus interrogas. ex Euripidis Rhes. videtur apparere, quinque vicissitudines excubiarum nocturnarum fuisse, vide 543, 562. et ibi sermo de castris Trojanis. φυλακῇ ἐν μεγάλῃ σχέθειν, in magna et accurata observatione habere, Py. 4, 134. notio ergo carceris est recentiorum.

φύλακος, ου. ὁ. (Πέλω) vigil, excubitor. idem qui ὁ φύλαξ, et ab ejus genitivo ortum novum nomen. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, non enim sane excubitores falleret, Ω, 566. Aristarchus hoc nomen scribi jubet ὁ φυλακὸς, οῦ.

φυλακτὴρ, ῆρος. ὁ. (Πέλω) idem. φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι λεξάσθων (cubanto) παρὰ τάφρον τείχεος ἐκτὸς, I, 66. et 80, φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐξεσσεύοντο, properabant e castris in stationem suam. περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο, circa cœnas parandas sibi occupati fuerant excubitores, Ω, 444. et 445, τοῖς ἐπέχευεν Ἀργειφόντης ὕπνον πᾶσιν, Mercurius superfudit iis somnum, i. e. dormiebant vigiles, portis clausis, intra castra, quia nullum in propinquo videbatur esse periculum: quod poëtice dictum est, pro, Achilles jusserat, ut dissimularent se videre intrantem in castra Priamum; et Mercurius ipse erat ductor ordinum, missus ab Achille ad introducendum tuto regem. cæterum iidem dicuntur ὀπτῆρες, et σκοποί.

φύλαξ, ακος. ὁ. (Πέλω) vigil, excubitor. φυλάκων ἡγεμόνες ἑπτὰ, ἑκατὸν δὲ ἑκάστῳ κοῦροι, I, 85. et 473, λαθὼν φύλακας ἄνδρας, fallens excubitores. ἐλθεῖν (ire) ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ad vigilum sacrum agmen, Κ, 56, conf. τέλος. et 58, σημαίνει φυλάκεσσι, imperat stationi vigilum, *hat das commando auf der wache, (has the command of the watch.)* et 127, πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι, ubi etymon est indicatum tecte. et 180, ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο, οὐδὲ μὲν εὕδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον: nam ibi rex ipse cum principibus quibusdam circumibat stationes excubiarum nocturnas. et 97, δεῦρο, ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, age, ad excubitores abeamus, *lasset uns die wachen visitiren, (let us go the round of the sentries.)* φύλαξ κτεάνων, custos opum, Py. 8, 83.

φυλάσσω, f. άξω. (Πέλω) custodio, tueor. excubo, vigilias ago. observo attente. proprie est, portas urbis observo et custodio, ne hostis irruat; nam est ab ἡ πύλη. deinde transfertur ad notiones generaliores. *ich behüte, bewache, beachte, (I guard, watch, take care of.)* σοὶ ἐγὼ παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω, inquit Minerva ad Diomedem, Ε, 809. et ad Ulyssem, ν, 301. ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπερὲς ἥ σε φυλάσσω, υ, 47. ἀθανάτων ὅς τις σὲ φυλάσσει τε ῥύεταί τε, ο, 35, quæ duo verba idem notant, *der dich behütet und bewahret, (who watches over and protects thee.)* οὔτις φυλακὴ ῥύεται στρατὸν οὐδὲ φυλάσσει, Κ, 417, ubi de excubiis nocturnis castrensibus est sermo. et 421, Τρωσὶ γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν, illis reliquunt excubias habendas, *haben denen das wache halten überlassen, (have left the duty of keeping watch to them.)* ἐγὼ σῦς (porcos) τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε, ξ, 107. μένω παρὰ παιδὶ (apud filium) καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω, τ, 525. et eadem verba in tertia persona, μένει καὶ φυλάσσει, λ, 177, et sermo est de Penelope. χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, ira, quam tu constanter obtines, Π, 30, ne quasi fugiat a te. idem dicitur καταπέπτειν χόλον. οἶνον, ὅστις μετὰ τὸν λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις, vinum, quod inter illud vinum quod tu custodis in cella vinaria, est suavissimum, β, 350, *von dem besten weine den du unter deiner verwahrung hast, (of the best wine that thou hast under thy care;)* inquit Telemachus ad promamcondam suam. et 346, γυνὴ ταμία, ἣ πάντα ἐφύλασσε, quæ omnes res diligenter asservabat. φύλασσε δὲ ὅγε εἰς ἐνιαυτὸν, δ, 526, ubi sermo est de posito speculatore, qui per totum annum sedulo servaverat locum suum, et observaverat ecquando rex veniret. Διὸς, ὅς ἐφύλασσεν Ἕκτορα, qui custodiebat et observabat benigne Hectorem, Ο, 461. ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καί ἑ φύλασσε, ubi est imperat. præs. Γ, 408, *lass dirs immer sauer um ihn werden, und beachte ihn, (pay great attention to him and take care of him,)* observa eum quid malit, et ne periculis opprimatur. sic, ουτως νῦν θεὰ, μοι παρίστασο καί με φύλασσε, *nim mich in deinen schutz und obhut, (take me under thy care and protection,)* Κ, 291. et 192, οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε, μηδέ τινα ὕπνος αἱρείτω, ubi Nestor alloquitur excubitores castrenses. φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστὰ, Γ, 280, ubi est precatio directa ad deos: observate fœdera quibus fidem damus et habemus; dirigite oculos vestros in ea, ut animadvertatis quis fidus vel infidus sit. ὄφρα μὶν ἰόντα λοχήσομαι ἠδὲ φυλάξω ἐν πορθμῷ Ἰθάκης, ut in freto Ithacæ insidier ei advenienti, et eum observem, *dass ich ihm aufpasse, (that I may watch for him,)* δ, 670. εἰ μὲν ἐν ποταμῷ (apud fluvium, *am flusse) (at the river)* νύκτα φυλάξω, ε, 466, per noctem vigilavero, noctem egero. sic, χ, 195, νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν, ubi scoptice sic loquuntur ad vinctum duriter et pendentem cum magnis doloribus; *du wirst die nacht zubringen, (thou wilt pass the night.)* ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμᾶς αὐτοὺς, in nocte, (*bey der nacht*) *(at night)* vigiliis servabimus et muniemus nos, Θ, 529, inquit Hector ad suos, in campo ante Trojam acturos noctem. ἐγὼ μὲν ἄπειμι (abeo hinc) σύας καὶ κεῖνα φυλάξων, porcos et quæ ibi in villa mea sunt, observaturus, ρ, 593, *in acht nehmend, (taking care of.)* εἰ δὲ ἔπος Πηλείδου ἐφύλαξεν, si enim mandatum Achillis observasset eique paruisset, Π, 686, *wenn er das gehalten hätte, (if he had obeyed it.)* νόστον δὲ φυλάσσοις, et reditum in patriam speculeris, in eumque omni consilio feraris, Β, 251, i. e. ἐπιτηροίης καὶ παρακατέχοις, εἰς ἀφορμὴν στάσεως καὶ ἀποστάσεως: et loquitur ibi Ulysses ad Thersitem, increpando: *auf den rückweg dein augenmerk richtest, (hast an eye only to thy return home.)* σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις, ε, 208, mecum hanc domum tuearis et serves. οἵ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν, qui sane ei magnam domum custodiamus ut vigiles, κ, 434. ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν, omnia in statu suo bono conservare, *alles in gutem stande zu bewahren, (to keep every thing in good condition,)* β, 227. sic, κτήματα, τ, 23. ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν, πάννυχον ἐγρήσσοντα, υ, 52, molestia etiam est custodire, vigilando per omnem noctem; ubi est metaphora ἐκ τῶν ἀγρυπνούντων ἐν τινὶ φυλακῇ, *die ganze nacht wache zu stehen, (to stand on guard the whole night.)* οὐδ' ἐθέλουσι νύκτα φυλασσέμεναι, pro φυλάσσειν, neque volunt per noctem excubias agere, Κ, 312, hinc φυλακαὶ νυκτὸς appellatæ. et 419, οἱ δὲ (Τρῶες, in oppositione ad ἐπικούρους suos negligentiores) ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις, iique vigilant, hortanturque se invicem ad excubias agendum diligenter. δῶμα φυλασσέμεναι Ἀλκινόου, ad custodiendum domum ejus, η, 93. μῆλα καὶ βοῦς, pecora et armenta ad servandum, μ, 136, quod σεμνῶς positum pro ποιμαίνειν. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων, reverentiam et amorem tui etiam porro conservans, Ω, 111, inquit Jupiter ad Thetidem, *die hochachtung und liebe gegen dich fernerhin beybehaltend, (continuing to retain a respect and love for thee.)* ἄνδρας, σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα, Μ, 303, cum canibus et hastis vigilantes apud pecora. νῆες φυλάσσονται, in sensu passivo, naves custodiuntur, Κ, 309. sed, 188, in forma media pro activa, νύκτα φυλασσομένοις, per noctem vigilantibus. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι, pro ἔσο, Ψ, 343, sed, O care, sapiens esto et custoditus ipse a te, *gieb wohl acht auf dich, (take good care of thyself.)* ponitur ergo proprie de excubiis ad portas aut aditus: et, ut diximus, est ab ἡ πύλη, mutata tenui in adspiratam; quia ad portas castrorum aut munimentorum maxime ponuntur stationes et excubitores: quod deinde per aptam metaphoram transfertur ad alia, custodienda ne quid inimicum et noxium accedat. φυλάσσοντι (dorice pro φυλάσσουσι, custodiunt) ὀρθὴν Τένεδον, insulam hanc in recto statu, Ne. 11, 6. φυλάσσοντες τελετὰς, Ol. 3, 73, observantes sacra diis facienda. φυλάξαι αὐτὴν, custodire et adservare eam, Py. 4, 73. ῥῆμα, Ist. 2, 15, servare dictum, *das wort zu halten, (to keep one's word.)* φυλάξασθαι, servare, Ol. 7, 73.

φυλὴ, ἡ, vide sub φῦλον, et φρήτρη.

φυλία, ας. ἡ. (Φύω) est species ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυῤῥίνῃ, *eine art von wildem ölbaum, (a kind of wild olive tree.)* δοιοὺς θάμνους, ὁ μὲν φυλίης, ὁ δὲ ἐλαίης, ε, 477, duo fruticeta, alterum oleastri, alterum oleæ.

φυλλὰς, ἡ, vide sub θαλλὸς, et θάμνος.

φύλλον, ου. τό. (Φύω) folium, *das blatt, (a leaf,)* in arboribus et herbis. est a φύω, cresco, deductum, quasi φύελον. nam compositum dicere, διὰ τὸ ἐν τῷ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν, quod sonum edat si a vento agitetur, ingeniosum et quæsitum magis est quam verum. τόδε σκῆπτρον οὔποτε φύλλα φύσει, hic ligneus scipio nunquam folia protrudet, Α, 234, ubi etymologia innuitur simul a poëta. μυρίοι, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, innumeri, quot folia et flores gignuntur hora anni verna, Β, 468. et 800, λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότες ἢ ψαμάθοις, quæ est descriptio multitudinis magnæ: et sumtæ similitudines a loco ipso, quia exercitus erat in campo sub Ida monte et ad littus maris. οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν: φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ τ' ὕλη τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' (enim) ἐπιγίγνεται ὥρῃ: ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, Ζ, 146—149, ubi φύλλων γενεὴ sunt folia ipsa: sermo autem est, non de arboribus omnino amittentibus folia sua tempore autumni, sed de semper virentibus, ex quibus tamen ventus aliqua arescentia dejicit, et eorum χύσιν ἀθρόαν successive facit, atque in locum eorum subnascuntur verno tempore sensim alia. sic apte pingitur successio generis humani, quod nunquam totum intercidit, sequitur tamen assidue nova proles in locum majorum suorum, κατὰ τὴν τῶν ἀειθαλῶν ὁμοιότητα. ergo non erat mens Glauci, loquentis hæc, ut caducum vitæ et conditionis humanæ depingeret, et compararet homines foliis, ἃ νῦν μὲν ἤρται ἄνω καὶ μετέωρα σαλεύει, μικρὸν δὲ ὕστερον ἔραζε πίπτει: quanquam et id certo modo h. l. una intelligi possit; et quod ille aptius etiam expressit, qui ὡς ἄνθος ἀγροῦ θάλλειν γνωματεύει τὰ ἡμέτερα, Jacobi i, 10: sed de successione perpetua sermo est. cæterum primum hujus loci versum, aliquis veterum jocans, adhibuit de conventu hominum ex morbo recens

curato pallescentium subviridi colore. possit et adhiberi de mobilibus, levibus, inconstantibus. μελίη χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ, fraxinus ferro cæsa tenera terræ folia admovet, N, 180. βροτῶν εἵνεκα δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες ἄλλοτε μὲν ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι, Φ, 464—466, inquit Apollo contemtim de miseris mortalibus ad Neptunum. φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλή, ε, 483, foliorum enim erat fusio et copia affatim multa, in sylva ea, autumni tempore. (sic et τ, 443, de cubili apri in sylva.) et 487, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων, superfundebat sibi. et 491, ὣς Ὀδυσεὺς φύλλοισι καλύψατο, *deckete sich damit zu, (covered himself with them.)* ἐκ πυκινῆς ὕλης πτόρθον ἔκλασε φύλλων, i. e. πτόρθον πολύφυλλον, ex densa sylva fregit frondem multa folia habentem, *vom dicken strauche brach er einen blätterreichen zweig ab, (he broke a leafy branch from a thick bush,)* ζ, 129, ut contegeret nudus sibi pudenda, aditurus fœminas. οἷά τε φύλλα αἰγείρου, qualia folia populi arboris, η, 106, quæ semper sunt in motu; sic operosæ semper et agentes aliquid mulieres illæ apud Phæaces. et 285, ἀμφὶ δὲ φύλλα ἠφυσάμην, circum me folia congessi. et 287, ἔνθα μὲν ἐν φύλλοις εὗδον παννύχιος. ἦλθον ἔπειτα, ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ἠέριοι, ι, 51, de multitudine advenientium hostium matutino tempore. φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βέβληνται εὐναί, foliorum stratorum humilia strata sunt cubilia, λ, 193. ἐρινεὸς φύλλοισι τεθηλώς, caprificus foliis lætus, μ, 103. et 357, φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυός, stringentes folia tenera quercus, ut ponerent ea in sacrificio, non habentes οὐλοχύτας: ergo h. l. ἀντὶ οὐλῶν, i. e. κριθῶν, φύλλοις ἐχρῶντο δρυός, arboris honoratissimæ, ὡς παλαιᾶς ἀνθρώπων τιθήνης. et per τέρενα in specie innuuntur folia in superiori parte arboris nascentia. ἠρινὰ φύλλα, verna folia, Py. 9, 82. et 219, πολλὰ δίκον ἐπὶ αὐτὸν, multa folia projiciebant in ipsum, honoris et lætitiæ causa. τοιάδε ἀοιδᾶν, Ist. 4, 46, talia folia cantionum, i. e. tales cantiones lætas. φύλλοις χρυσέοις ἐλαιᾶν, Ne. 1, 26, i. e. præstantissimis et honorificentissimis.

φυλλοροέω, vide sub καταφυλλοροέω.

φυλλοφόρος, ου. ὁ ἡ. (Φέρω) folia gestans vel adferens. φυλλοφόρων ἀγώνων, Ol. 8, 101, certaminum, in quibus præter coronas nihil præmii dabatur.

φυλοκρινέω, vide sub κρίνω, ad initium.

φῦλον, ου. τό. (Φύω) tribus, pars populi, populus. *ein volk, ein geschlecht, (a people, tribe.)* est idem fere quod ἡ φυλή: estque a φύω, crescere facio, nasci facio: nam est quasi frutex gentis alicujus. κρῖνε ἄνδρας (dispone milites) κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, B, 362, i. e. κρῖνε τοὺς Ἕλληνας κατὰ ἔθνη, καὶ μὴ ἔα συγκεχυμένως μάχεσθαι αὐτούς. et φῦλον dividebatur in φρήτρας, quas confer. ᾤχετο ὁ Ὕπνος ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, i. e. ad homines, in opp. ad bestias, Ξ, 361. ἐκαίνυτο φῦλα ἀνθρώπων (i. e. ἄλλους ἀνθρώπους πάντας) νῆα κυβερνῆσαι, γ, 282, superabat alios in gubernanda nave. δυσζηλοι γὰρ ἐσμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλα ἀνθρώπων, i. e. ἄνθρωποι, η, 307, suspicaces et invidi sumus homines: et est phrasis Attica, ad sensum, non ad litteram, pro δύσζηλα. κατὰ πόλιν φῦλα ἀνθρώπων, homines in civitate, ο, 408. οὔποτε φῦλον ὁμοῖον ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαί τ' ἐρχομένων ἀνθρώπων, E, 441, nequaquam genus par deorum et humi repentium hominum. ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, abi nunc ad deos, O, 54, 161, 177. φῦλα Πελασγῶν, B, 840, quod notat gentem amplam. sic et, ἐπικούρων μυρία, i. e. innumeri auxiliares, P, 220. αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, i. e. alias mulieres, de Lesbiadibus, I, 130, 272. ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, μυίας, arcere feras muscas, T, 30, sic dictæ διὰ τὸ ἄγαν ἀναιδὲς τοῦ ζώου. ἄγρια φῦλα γιγάντων, η, 206. ὡς ὤφελλε φῦλον Ἑλένης ἀπολέσθαι, utinam periisset gens Helenæ, ξ, 68, sc. non omne omnino, κατὰ πλάτος καὶ πᾶσαν συγγένειαν, alias et dominis suis male precaretur Eumæus; sed κατὰ βάθος in linea recta, pater ejus, et ipsa, et qui ex ipsa. sic 181, ὅπως ἀπόληται φῦλον Ἀρκεισίου, ut pereat posteritas Arcesii, in linea recta, filius ejus, et nepos. Μοῦσα ἐφίλησε φῦλον ἀοιδῶν, Θ, 481. ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποις ματαιότατον, est natio inter homines vanissima, Py. 3, 36.

φύλοπις, ιδος. ἡ. (Ἔπω) clamor militaris in pugna. est a τὸ φῦλον, natio, et ἡ ὄψ, ut notet confusum gentis alicujus, aut nationum duarum inter se concurrentium clamorem. conf. præcedens. ponitur ergo de pugna ipsa, et quidem elliptice; nam plena phrasis est φύλοπις πολέμου ἢ μάχης, sicut et βοὴ tali modo ponitur, et αὐτή. nam φύλοπις est ἡ τῇ μάχῃ παρεπομένη τῶν φύλων ὄψ i. e. βοή. ἤ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν ὄρσομεν, rursus concitabimus, Δ, 15. et 65, ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν. οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, E, 379. et 496, ἔγειρε (excitavit) δὲ φύλοπιν αἰνήν. sic et Λ, 213. Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή, Z, 1, sola destituta est, ut dii se non immiscerent. ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε φύλοπιν ἀργαλέην, Λ, 278, arcete a castris pugnam. οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πολέμοιο, N, 635, ubi phrasis est plena: non possunt satiare se pugnando. et 789, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, ubi maxime pugnabatur; et talibus locis est ἓν διὰ δυοῖν, pro φύλοπις μάχης. νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον, nunc apparet pugnæ magnum opus, Π, 208. et 256, ἤθελεν εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν. οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε, cujus causa pugnatur, Σ, 171. et 242, παύσαντο δ' Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο, pro φυλόπιδος πολέμου, cessabant a pugna. οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν, i. e. diu durabit pugna, T, 158. et 221, αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, cito satiantur pugnando. καὶ ἡμῖν ὀρεῖται νεῖκος φυλόπιδος, etiam nobis concitabitur contentio pugnæ, Σ, 141. ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ στήσειν φυλόπιδα πολέμου, minabantur in cœlo se commissuros pugnam, λ, 313. οὐ πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον φυλόπιδος κρατερῆς, non diu sine pugna erunt hi duo, π, 268, i. e. χωρὶς καὶ πόῤῥω τῆς μάχης. ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν τεύξεις; ω, 474. num ulterius bellum inter eos constitues? Vide sub αὐτή.

φῦμι, (Φύω) gigno, pario, nascor. idem quod φύω. inde est imperf. ἔφυν, natus sum, crevi, *bin geboren, bin gewachsen, bin aufgefüget, (I am born, grown up.)* ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν, pro ἔφυσαν, adeo igitur densi inter se creverant, ε, 481, coll. 477, *waren so dicht durch einander gefüget, (had grown so close together.)* θάμνος ἐλαίης ἔφυ, *ein ælstamm war da aufgeschossen, (an olive-tree had sprung up,)* ψ, 190. et hæc forma, etiam in compositis, semper intransitive notat. περίγλωσσοι ἔφυν, Py. 1, 82, eloquentes nascuntur; estque per syncopen pro ἔφυσαν, nasci solent. τὸ νάπυ, υος, attice, (quod aliæ dialecti dicunt σίναπι vel σίναπυ vel σίνηπι) est a νὴ, et φύω, quasi νήφυ vel νάφυ, i. e. ἀφυὲς, nulla quasi statura et magnitudine præditum, minutulum valde, μικροφυές. sic et piscis minutuli species est ἡ ἀφύη, quæ nullam habet φυήν, species cancrorum parvorum, quæ statim percoquitur ad ignem apposita: unde proverbium, εἶδε πῦρ ἀφύη, vidit ignem modo.

φύξηλις, ιος et ιδος. ὁ ἡ. (Φέβω) fugax. σὲ φύξηλιν ἐόντα, te fugacem, P, 143. est derivativum nomen; etsi concipi possit quasi compositum ex φεύξειν ἅλις, fugiturum satis.

φύξιμος, η, ον. (Φέβω) ubi suffugium est, et effugium reperitur. pro φεύξιμος. ἐκὰς γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι, ε, 359, ubi neutrum absolute positum, vim substantivi habet; procul terram ego vidi, ubi mihi dicebat effugium esse.

φύξις, εως. ἡ. (Φέβω) fuga. est pro φεῦξις, et fit ionice a φύγω, f. ύξω. φύξιν βουλεύουσιν, deliberant et consulunt inter se de fuga capienda, K, 311. et 447, μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ, *denke mir doch ja an kein entfliehen, als ob du davon kommen würdest, (think not of flight, as if thou couldst escape:)* nam μοὶ eleganter abundat. notat ergo et, effugium.

φύραμα, τὸ, φυράω, vide sequens.

φύρω, (Φέρω) fut. æolice φύρσω. commisceo, polluo: συγχέω, μολύνω. possis dicere, futurum esse per syncopen, ex φυράω, f. άσω, a quo est τὸ φύραμα, i. e. ζύμωμα: et φυρᾶν est, miscere, commiscere alicui aliunde adlato, *einrühren, (to mix.)* δάκρυσιν εἵματα ἔφυρον, Ω, 162, lacrimis humectabant vestes suas. μή σε στῆθος καὶ χεῖλεα φύρσω αἵματος, σ, 21, ne te, quod attinet pectus tuum et os, inquinem sanguine; omissa præpositione, διὰ αἵματος: μὴ μολύνω καὶ συγχέω. μοχλὸν, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, ι, 397, μεμιασμένον, μεμιγμένον. εὐνὴ αἰεὶ δάκρυσιν ἐμοῖς πεφυρμένη, ρ, 103. τ, 596, cubile, semper lacrimis meis madefactum. δακρύοις πεφυρμένη πρόσωπον, σ, 172, lacrimis perfusa vel turpata quod attinet faciem, ἠχρειωμένη. γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμην, Ne. 1, 104, comam permixtum iri, fœdatum iri, terra, i. e. casuros eos esse: et est fut. 3. pass.

φῦσα, ης. ἡ. (Φύω) follis, *ein blasebalg, (bellows.)* est a φύω, quod etiam notionem flandi habet, sicut in genere notat protrudere, edere, emittere, gignere: et follis gignit et protrudit ventum, quem nomen ipsum sono suo imitatur. metaphorice ponitur pro insolentia, ἡ ἀλαζονεία, διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων, ὧν οἱ λόγοι φυσήμασι (bullis in aqua flando factis) διὰ τὸ ἄνουν ἐοίκασι. conf. Juvenalis Sat. 7, 111. φύσας ἐτίθει ἀπάνευθε πυρὸς, folles removit ab igne Vulcanus, Σ, 412, coll. 409, ὄφρα ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείωμαι, dum folles reponam ab igne. et 468, ἔβη ἐπὶ φύσας, ibat ad folles suos, qui deinde usque ad 473 describuntur, velut ἔμψυχοι, imo et velut φρόνιμοι. et viginti ejusmodi folles simul flantes habuit Vulcanus; ut ergo ingens officina fabrilis, instructa multis operariis, intelligi debeat. poëta autem suo more describit instrumenta bona, quibus non hebetatur aut tardatur impetus artificis ad opus faciendum, sed promtissime adjuvatur, quasi ipsa instrumenta συνεπιλαμβανόμενα τοῦ ἔργου essent. sic et navem Phæacum eadem ratione finxit αὐτονόην, καὶ ἐψύχωσε καὶ ἐνόωσε αὐτήν. pars illa follis anterior, quæ vertitur in ignem, et ex qua ventus prorumpit, dicitur τὰ ἀκροφύσια ἢ ἀκροστόμια, οἷς φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς. ab hoc nomine est ὁ Φύσων, et ἡ Φύσκη et ὁ Φύσκων. ὁ φύσαλος, ου, bufo, inflans se sæpe: imo οἱ φύσαλοι, i. e. τὰ κήτη, aquam efflantes ex naribus. ὁ φώσων est velum ad navigandum, qui et ὁ φάσσων. vides igitur, vocales varie mutari, et interseri per usum consonas.

φύσαλος, ὁ, vide supra.

φυσάω, f. ησω. (Φύω) flo, *ich blase, (I blow.)* φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, Σ, 470, folles viginti inflabant fornaces; ubi est ἐνεφύσων, ab ἐμφυσάω, inspiro, *sic bliesen in*

die schmelzofen, (blew into the furnaces.) ἄνεμοι, φυσῶντες λιγέως, venti, spirantes cum sono aro, Ψ, 218. scribitur et φυσσάω. Aristoph. Nub. 409.

φύσημα, τὸ, vide sub φύσα.

φυσιάω, (Φύω) spiritum cum sono et celeriter emitto, *ich buuste, bruuste, (I expire [breathe out] with a noise.)* ἵππους φυσιόωντας, pro φυσιῶντας, a φυσιάοντας, Δ, 227, i. e. πνευστιῶντας, φρυαττομένους, ἀσθμαίνοντας quoque, καὶ πνεῦμα ἠρεθισμένου. sic et Π, 506, ubi αὐτοῦ est pro ἐκεῖ. aliud verbum est φυσιόω.

φυσίζοος, ου. ὁ ἡ. (Ζῶ) generans et producens ad vitam apta. est terræ epitheton, ἡ φύουσα τὰ πρὸς ζωὴν χρήσιμα, τὰ πρὸς τὸ ζῆν αναφύουσα. τοὺς δὲ κατεῖχε φυσίζοος αἶα, Γ, 243, i. e. mortui jam erant, et sub terra. sic Φ, 63, ἐρύξει αὐτὸν γῆ φυσίζοος, detinebit eum: nam mortui detinentur sub terra, quæ viventibus protrudit ad vitam utilia, imo quæ est mater omnium viventium. τοὺς κατέχει φυσίζοος αἶα, λ, 300. et hoc compositum ostendit, recte τὸ ζάειν et ζώειν deduci a ζέειν, nam φυσίζοος sic formatum est ut a ῥέω ῥοὴ, a χέω χοὴ, sic a ζέω ζοὴ, et per ἔκτασιν ζωὴ, unde est ζώω, et per usum ζάω.

φυσιόω, vide φυσιάω.

φύσις, εως. ἡ. (Φύω) natura. it. figura, forma, statura. ὥπορε φάρμακον, ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν, κ, 303, ubi sermo est de Mercurio, exhibente herbam Ulyssi contra venena Circes; et sequentia indicant, per φύσιν non intelligi h. l. vim internam, sed speciem externam, qua internoscatur herba hæc ab aliis herbis. vides ergo, a φύειν, quod crescere denotat, ejusque 2 sing. perf. pass. πέφυσαι, esse nomen, et cum φυὴ multum convenire in usu antiquo. sed recentiores per φύσιν intelligunt vitam rei qua vegetatur et crescit et coloratur et odores spargit et vim certam habet: ut ergo apud eos multo latius notet, et totum ingenium rei designet. sic apud Isocratem frequens est nomen φύσεως de ingenio et naturalibus moribus hominis. προσφερόμεν τι ἀθανάτοις, ἤ μέγαν νόον, ἤ τοι φύσιν, Ne. 6, 9, similes sumus aliquo modo diis, vel quod attinet mentem, vel certe quod attinet figuram corpoream; κατὰ τὰς εὐφυΐας καὶ κάλλη σωμάτων. nam prisci deos similes figura hominibus crediderunt. φύσιν Ὠαριωνείαν οὐκ ἔλαχεν, Ist. 4, 83, non sortitus est staturam Orioneam.

φυσσάω, vide φυσάω.

φυταλιά, ᾶς. ἡ. (Φύω) ager ubi plantatur, *eine pflanzstätte, (a plantation.)* ἡ φυτοφόρος γῆ, χωρίον δενδρόφυτον, ἡ ἀμπελόφυτος ἢ δενδροφόρος γῆ: cui opponitur ἡ ἄρουρα, arvum. in specie est ὁ κῆπος. τέμενος (peculium separatum et determinatum) καλὸ φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, pulcrum ad arbores serendas et ad segetes, Ζ, 195. Μ, 314. Υ, 185. notat alibi et actum plantandi, et plantationem ipsam.

φύτευμα, ατος. τό. (Φύω) planta, plantatum quid. σκιαρὸν, Ol. 3, 31, opacum; et vocat ibi sic oleastrum.

φυτεύω, f. εύσω. (Φύω) planto. et in genere, paro, instituo, præparo, molior. κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι, Ο, 134, quæ phrasis est valde metaphorica. τοίσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει, β, 165, i. e. ἐπιμελῶς κατεργάζεται. sic et ρ, 82, εἰ δὲ κ' ἐγὼ τούτοισι φ. κ. κ. φυτεύσω. πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι, antequam is nobis malum serat, δ, 668. σοὶ κακὰ πολλὰ φυτεύει, ε, 340. κακὰ δὲ μνηστῆρσι ἐφύτευεν, ξ, 110. ρ, 27. κακὰ δυσμενέεσσι φυτεύων, ξ, 218. μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι, ο, 178. ρ, 159. et sic dicit τὸ, βουλεύεσθαι κακά τινος, consultare in animo de malis alicui inferendis. idem vult τὸ, ὑπορύττειν κακὰ apud recentiores, *jemandem eine grube graben, (to dig a ditch for somebody,)* quia et hoc τοῖς φυτεύουσι παρέπεται: et τὸ, ῥάπτειν κακὰ, et ὑφαίνειν δόλον, et δολιεύεσθαι. οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, ι, 108. δένδρεα μακρὰ φυτεύων, σ, 358, quod est pro φυτεύοντι, ad σοὶ, 357. cæterum, plantare longas arbores, est, plantare arbores ut longæ deinde nascantur. αὐτῷ δαίμων φυτεύει δόξαν, Ist. 6, 16, ei fortuna plantat gloriam. ἐφύτευεν αὐτῷ θάνατον, machinatus est ei mortem, Ne. 4, 96. πατὴρ θυγατρὶ φυτεύων γάμον, Py. 9, 194. δένδρεα φυτεῦσαι, Ol. 3, 60. λέγουσι γὰρ, Αἰακὸν αὐτὸν φυτεῦσαι, genuisse eum, Ne. 7, 124, ut ergo et de patre dicatur. Ἐπάφου κόραν φυτεύσεσθαι ῥίζαν ἀστέων, Py. 4, 26, Epaphi filiam plantaturam esse radicem multarum urbium, i. e. urbem aliquam, ex qua multæ deinde coloniæ deducendæ sint. et 123, σφίσι τιμαὶ φύτευθεν, pro ἐφυτεύθησαν, illis, Cyrenæis, honores plantati sunt. et 256, ἡμεῖς κείνων φυτευθέντες, nos ab illis sati. et 456, τόθι γὰρ γένος αὐτοῦ φυτευθὲν, ibi enim genus ejus plantatum. σὺν θεῷ φυτευθεὶς ὄλβος παρμονώτερος, Ne. 8, 28, cum deo constituta felicitas durabilior est. ἐκ Διὸς ἥρωας φυτευθέντας, Ne. 5, 13, a Jove genitos heroas. pro φυτεύω dicitur eodem sensu φιτύω, f. ύσω. Æschyl. Prom. 233, Ζεὺς ἤθελε φιτῦσαι ἄλλο γένος βροτῶν, ἀιστώσας τὸ πρῶτον, Jupiter volebat creare et producere aliud genus hominum, deleto priori. Vide sub βυσσοδομεύω.

φύτλη, ης. ἡ. (Φύω) stirps, generatio, origo. est per syncopen ex φυταλιὰ, quatenus ea plantationem denotat. Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι, filii stirpis ex Iapeto, Ol. 9, 82, ex Protogenia, filia Iapeti, oriundi. ποίας ἀποσπασθεῖσα φύτλας, ex qua deducta illa virgo stirpe, Py. 9, 59, quasi avulsa et propagata, surculi modo.

φυτὸν, οῦ. τό. (Φύω) planta, quidquid ex terra procrescit, *eine pflanze, (a plant.)* est nomen generale, notans et arbores et alia ex radicibus vel in terra nascentia. *erdgewächse, (a vegetable.)* est a 3 sing. perf. pass. πέφυται, a φύω, crescere facio. πολλοὶ φυτῶν ὄρχατοι, Ξ, 123, i. e. κῆποι. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, hunc ego educans tanquam plantam in horto, Σ, 57, 438. ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Φ, 258, pro ἀνὰ φυτὰ, per plantas et hortos aquæ rivum ducit. οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν, ι, 108, neque plantant manibus plantam neque arant, coll. 109. οὐ φυτὸν σοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον, ω, 245, non planta tibi sine cura est in horto; et enumerantur ibi inter φυτὰ, ἡ συκῆ, ἡ ἄμπελος, ἡ ἐλαίη, ἡ ὄγχνη. et 241, φυτὸν ἀμφελάχαινε, plantam circumfodiebat. et 226, λιστρεύοντα φυτὸν, purgantem rastro. et sermo ib de Laërte. νόδροπον φυτὸν, Py. 5, 56, i. e. arbor unica effecta in statuam. φυτῶν παγκάρπων, Py. 9, 102.

ΦΥΏ, f. ύσω. gigno, pario. it. nascor. φύλλα ὕλη τηλεθόωσα φύει, sylva virescens folia gignit, protrudit, crescere facit, Ζ, 148. et 149, ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, hominum generatio, alia oritur alia occidit. ubi priore loco active, altero intransitive. Ζεφυρίη (πνοὴ) πνείουσα τὰ μὲν φύει ἄλλα τε πέσσει, Zephyrius flatus spirans alia procrescere facit, alia maturare facit, η, 119, et sermo est de pomis. σκῆπτρον οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει, scipio iste ligneus nunquam folia et frondes gignet, Α, 235. ἐκ μελέων τρίχες ἔῤῥεον, ἃς πρὶν ἔφυσε φάρμακον οὐλόμενον, pili ex corpore abibant, quos ante procrescere fecerat medicamen exitiale, κ, 393. πρασιαὶ παντοῖαι πεφύασι, pulvini in horto omnis generis protrudunt et gignunt suos flores et herbas, η, 128, et est perf. medii: possis et pro perf. activi habere ionice extruso κ. sic, ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ (αἰγείρῳ) πεφύασι, frondes in summa populo nati sunt, Δ, 484, coll. 483. εἰς ἐλάτην, ἣ τότε ἐν Ἴδῃ μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, in abietem, quæ tunc in Ida procerissima nata per aërem ad ætherem pertingebat, Ξ, 288, *sehr hoch aufgeschossen, (grown to a great height.)* δοιοὺς θάμνους ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας, *zwey gesträuche die neben einander aufgewachsen waren, (two bushes that had grown up close together,)* ε, 477, ubi ο productum in ω ob metrum et ionice. nam hoc præteritum semper fere intransitive; ita ut et impersonaliter ponatur, e. c. οὕτω πέφυκα, sic ingenium meum est, sic sum. ὑπὸ τοῖς χθὼν δῖα φύεν (ἔφυεν) νεοθηλέα ποίην, sub illis (Jove et Junone cubantibus) terra alma protrudebat recens viridem herbam, Ξ, 347, quanquam ibi ὑπὸ ad verbum pertinere possit, succrescere fecit. τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς πεφύκει, pro ἐπεφύκει, cujus cornua ex capite valde longa nata erant, Δ, 109. et 483, αἴγειρος ἐν εἰαμενῇ ἕλεος πεφύκει, populus in irriguo paludis procreverat alte, coll. 484. et sic proprie de arboribus. hinc ἡ πτελέα dicitur εὐφυὴς, et hinc intelligitur vis nominis, ἡ φυή. ἃ ἅλις πεφύκει περὶ ῥέεθρα ποταμοῦ, quæ affatim succreverant ad fluenta fluvii, Φ, 352. ὅθι δένδρεα μακρὰ, ubi proceræ arbores alte excreverant, ι, 238, 241, *wo hohe bäume stunden, (where lofty trees grow.)* sic et η, 114. est ergo plusquamp. act. in notione intransitiva. τάγε ἄσπαρτα φύονται, hæc excrescunt non sata, ι, 109, *es wächset, (it grows:)* ubi, præter ὑστερολογίαν, (nam aratio præcedit sationem) etiam est ὑπερβολὴ εὐδαιμονίας, quod talia perpetuo nascantur sine labore hominum. cæterum hinc est ὁ ἄπφυς, ύος, pater, ἀφ' οὗ ἔφυ τις, ex quo quis natus est. τὸ ἄπφιον est blandientis amicæ vox ad amatorem suum, *väterchen, (the diminutive of father:)* est et aliud deminutivum ἀπφάριον, ου. τό. ἡ ἄπφα est blanda appellatio sororis. φύονται πολιαὶ, nascuntur cani capilli, Ol. 4, 39. inferioris Saxoniæ verbum *fæden*, educare, nutrire, alere pecus, convenit cum hoc Græco, cui simul notio spiritus alicujus inest. a præterito πέφυκα est novum verbum πεφύκω: nascor, natus sum.

φωγνύω, φωγύνω, φῶδες, οἱ, φώζω, vide sub ΦΑ'Ω.

φωλὰς, ἡ, φωλάω, vide sequens.

φωλεὸς, οῦ ὁ. (Φάω) proprie est latibulum animalium ἑρπετῶν. deinde vero et aliarum bestiarum in cavernis aut nidis habitantium. *eine grube, ein höle, ein loch oder nest wo ein thier wohnet und nistet, (a den, cavern, pit, or lair, which an animal occupies.)* notat et cavum, in quo aves pretiosiores servantur, *ein vogelbauer, (a bird-cage.)* ab Ionibus etiam τὰ παιδευτήρια, scholæ puerorum, dicebantur φωλεοί: ex qua notione simulque ex Lucæ ix, 58, fortasse natum est scomma Germanicum, *ein schulfuchs, (a pedant.)* lustrum facere aut subire dicitur φωλεῖν, et bestiæ sic latentes dicuntur αἱ φωλάδες. cæterum est nomen a τὸ φῶς, per paragogen, et κατ' ἀντίφρασιν: nam absconditur a luce animal ἐν φωλεῷ. Vide sub εἰλύω.

φωνέω, f. ήσω. (Φάω) loquor, proprie clara voce; deinde et, submissa. φώνησέν τε, et dixit, Α, 333. Γ, 181. Ε, 799. Ν, 373. Π, 616. Τ, 314. Χ, 296. Ψ, 442, 666. Ω, 193, 353, 459. ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, sic igitur dixit, β, 257. κ, 229. π, 43. σ, 120, 199. φ, 227. ἵππος φάτο, φώνησέν τε, ubi utrumque est idem, nisi vis ita intelligere, sententiam animi declaravit, et dixit verbis enuntiatis, δ, 370. αὐτὸν ἀμείβετο, φώνησέν τε, η, 298, 308. θ, 400. λ, 346, 361. ν, 3.

ρ, 445. τῇ ἑτέρῃ χειρὶ αὐτὴν ἆσσον οὗ ἐρύσατο, ἐφώνησέν τε, altera manu eam propius ad se attraxit et dixit, τ, 481, ubi manifesto de submissa voce positum. sed 545, est de clara. καὶ φωνήσας, προσηύδα αὐτὸν ἔπεα, Α, 201. Β, 7. Δ, 284, 312, 337, σφέας (eos) προσηύδα. Ζ, 116, ubi est absolute, ὣς ἄρα φωνήσας, sic locutus igitur. et 369. Λ, 531. sic, φωνήσας προσέφη τὸν, Ξ, 41, loquens allocutus est eum. καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα, Ω, 307. καὶ φωνήσας, αὐτὴν προσηύδων ἔπεα, κ, 482. λ, 56, 208, 395. accusativus pertinet ad verbum finitum, et participium sine casu positum. ὣς φωνήσαντος, Τ, 418. θεοῦ, Υ, 380, dei loquentis. φωνήσαντε, Ζ, 232. φωνήσαντες, locuti, Ε, 239. ὣς φωνήσασα, cum sic locuta esset, Α, 428. sic, καὶ φωνήσασα, προσηύδα αὐτὸν ἔπεα, Ο, 35, 89. et 145, σφέας, eos. et simpliciter, ὣς φωνήσασα, Σ, 65, 388. θεᾶς ὄπα φωνησάσης, deæ vocem loquentis, Β, 182. Κ, 512. et in sensu ablativi, dea vocem edente, ω, 534, qui locus maxime explanat sensum verbi. φωνεῖ μοὶ ταῦτα, i. e. λέγει, Py. 4, 290. φώνησε, dixit, Ol. 13, 95. φωνήσας εἶπε, Ist. 6, 75. φώνασε (dorice α pro η) ὄρθιον, Ne. 10, 142, clamavit altum. notio ergo verbi, satis indicat etymologicam rationem.

Φωνὴ, ῆς. ἡ. (Φάω) vox, sonus loquentis, λαλιά. est quasi φαονὴ, a φάω, dico. nam qui dicunt, φωνὴν (i. e. λαλιὰν) esse φῶς νοῦ, διαφωτίζουσαν τοῖς ἀκροαταῖς τὸν ἐνδιάθετον λόγον ὃς ἐν καρδίᾳ μελετᾶται: illi magis explicant ingeniose quid sit λόγος προφορικὸς διὰ φωνῆς, quam ut etymologiam vocabuli afferre velint. φωνὴ ἄῤῥηκτος, vox quæ frangi non potest, i. e. quæ non raucescit, Β, 490. ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε ἴαχε σάλπιγξ, Σ, 219, 221, valde liquida et facile exaudienda vox; ubi priore loco improprie de tuba ponitur, (sicut Actorum cap. ii. versu 6, coll. 2.) altero vero de voce Achillis clamantis, *eine sehr deutliche starke ausnehmende stimme, (a very loud, clear, distinct voice.)* θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνὴ, Ρ, 696. Ψ, 397. δ, 705. τ, 472, et liquida ei hæsit vox; conf. θαλερή. φωνὴ δεινὸν ἀϋσάντων, vox horribiliter clamantium in prœlio, Ξ, 400. coll. 394—399, ubi is magnus sonus comparatur cum variis: et locus ex Actis Ap. citatus huc quoque pertinet. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρα ἵκανεν, Ο, 686, clamor ejus in altum aërem pertingebat. ὅση σκύλακος, μ, 86, vox qualis est catuli. et 396, βοῶν ὣς, quasi boum mugientium sonus. Ἑλένην ἐκαλέσατο φωνῇ, Γ, 161, advocavit ad se voce clara: nam potuisset et νεύματι, ἢ δι' ἀγγέλου, ἢ χειρῶν. ὃν ἄνδρες δίονται, quem viri abigere conantur clamore, Ρ, 111. ἄειδε λεπταλέῃ, Σ, 571, succinebat chorda voce vel sono tenui. βροτέῃ, humana voce et λαλιᾷ, τ, 545. ἤϋσε φωνῇ, clamasset voce clara et distincta, ω, 529. εἰσάμενος αὐτῷ ἀτειρέα φωνὴν, Ν, 45. Ρ, 555. Χ, 227, similis ei erat quod attinet vocem robustam: quod epitheton positum, quasi σῶμά τι esset ἡ φωνὴ, σωμάτων γὰρ τὸ τείρεσθαι i. e. δαμάζεσθαι, et proprie χαλκὸς dicitur ἀτειρής. cæterum ex ejusmodi epithetis, quale est et ἄῤῥηκτος, et λεπταλέος, nata est contentio inter Stoicos et Platonicos, an φωνὴ sit σῶμα: Stoicis affirmantibus, his negantibus. lis ea est inanis: φωνὴ enim est pulsus et motus aëris; ergo materia vocis est corporea, forma vero non. Λυκάονι εἴσατο φωνὴν, ei assimilabat se, quod attinet sonum vocis, Υ, 81. sic, εἰκυῖα αὐτῷ, Ψ, 67. ἴσκουσα ἀλόχοις, *machete sich ihren gemahlinnen ähnlich an der sprache, (mimicking the voices of their wives,)* δ, 279. συῶν μὲν εἶχον φωνὴν, suum vocem habebant, κ, 239, quæ et κλαγγὴ dicitur, et proprio vocabulo ὁ γρυλλισμός: unde Plutarchus τὸν Γρύλλον cum Ulysse colloquentem finxit. φωνὴν (κατὰ) αὐτῷ ἔοικας, *an der sprache bist du ihm gleich, (thou resemblest him in voice,)* τ, 381, nam ea difficulter dissimulatur. χέει πολυηχέα, fundit varie sonantem vocem, τ, 521, de luscinia. φωνὴ θαρσαλέα, Ne. 9, 118, vox et cantus est confidens apud vinum. φωνῆς δυσθρόου, Py. 4, 111, difficulter sonantis vocis. φωνῇ ἐν Ὀλυμπίᾳ, Ol. 9, 2, in Olympica voce, i. e. elata. μαλθακῇ, Py. 4, 244. προσήνεπεν αὐτὸν, Py. 9, 49, allocutus est. ἡδυμελεῖ, suavi, Ne. 2, 40, in casu sexto. ἡδυπνόῳ ἠσπάζοντο αὐτὸν, Ist. 2, 38. φωνὴν ἀγλαόκωμον, Ol. 3, 9, vocem splendere facientem convivium victoriale. θεῶν, ἄγνωστον ψευδέων, Ol. 6, 112, i. e. ἀληθῆ. ὑπάργυρον, Py. 11, 65, vocem argento conductam, *gedinget um geld, (bought with money.)* δίδου, Ne. 5, 93, ede vocem. ἀνέλυσε, Ne. 10, 169, resolvit ei vocem, i. e. reviviscere et loqui eum fecit Pollux, optione sua.

φωνήεις, ήεσσα, ῆεν. (Φάω) vocalis, clamans. φωνᾶντα συνετοῖς, dorice pro φωνῆντα, et id per syncopen pro φωνήεντα, sonantia intelligentibus, sc. carmina, Ol. 2, 152. φωνῆεν τοῦτο ἀθάνατον, Ist. 4, 68, sonans istud immortale, sc. carmen Homericum.

φωνόμιμος, ὁ ἡ, vide sub Ἑλένη in R. prope medium.

φὼρ, ωρός. ὁ. (Φέρω) fur, qui aufert clam aliena. inde est τὸ φώριον, furtum. φωράω, deprehendo furem. ἐπ' αὐτοφώρῳ, in ipso facto, in flagranti. Aristoph. Plut. 455. Ran. 1409. φωρᾶν notat et simpliciter, furari, Aristoph. Nub. 499.

φωράω, vide supra.

φωριαμὸς, οῦ. ὁ. (Φέρω) arca, in qua vestes servantur, ἡ πεπλοδόχος χηλὸς, ἡ κιβωτός. possis putare, esse compositum ab, αὐτόθι τὰ φάρεα ἀμᾶσθαι i. e. συνάγεσθαι: simplicius tamen ad τὸ φᾶρος refertur. *ein kasten zu leinen-und kleiderwerk, (a chest for linen and apparel.)* φωριαμῶν ἐπιθήματα (opercula) καλὰ ἀνέῳγεν, ἔνθεν ἔξελε πέπλους, Ω, 228, Priamus. Ἑλένη παρίστατο (accessit ad) φωριαμοῖσιν, ἔνθα ἦσαν πέπλοι, ο, 104. ὁ φορμὸς, οῦ, corbis. it. storea. est indidem a φέρω. Aristoph. Plut. 542. Thesm. 820. dicitur et ἡ φορμὶς, ίδος, Vesp. 58.

φώριον, τὸ, vide sub φώρ.

Φῶς, ωτός. ὁ. (Φάω) vir, *ein mann, (a man.)* dictus a φάω, dico, loquor: nam notat marem adultum et ingenuum, inter viros receptum, qui potest et cui licet publice fari, *ein völlig mündiger mann, (one who has arrived at years of discretion.)* præterea mares decet loqui in concilio, non fœminas. ὅτε τις φὼς ἰχθὺν ἐκ πόντου ἕλκει, Π, 406, *ein erwachsener mann, (a man grown.)* ἰσόθεος φὼς, deo par vir, magnus et egregius princeps, Εὐρύαλος, Β, 565. Ψ, 677. Πρίαμος, Γ, 310. Μενέλαος, Δ, 212. Ψ, 569. Ἐρευθαλίων, Η, 136. Πάτροκλος, Ι, 211. Σῶκος, Λ, 428. et 472, Αἴας. Μελάνιππος, Ο, 559. Τηλέμαχος, α, 324. υ, 124. ἀλλότριος φὼς, i. e. πολέμιος, ex aliena terra in meam irruens, Ε, 214. π, 102. sed σ, 218, simpliciter est, peregrinus, ignotus. οἵου φωτὸς ἄκοιτιν, qualis viri uxorem, Γ, 53. ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς, Δ, 139, strinxit cutem. ἡμάρτανε, Κ, 372, aberrabat a viro, *traf ihn nicht, (missed him.)* κεφαλὴ φωτὸς, i. e. φὼς, ἀνὴρ, Λ, 462, et 613, ὄμματα, oculos, i. e. faciem, viri. οὐ δὴν χάζετο φωτὸς, non diu aberat a viro, Π, 736. μήδεα, ζ, 129, virile membrum. φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος, ξ, 505, i. e. ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. et vide, ἡ ἀρετὴ secum adfert τὸ φίλιον, καὶ αἰδοῦς ἄξιον: nam præsupponit h. l. τὸ ἡβᾷν καὶ βίαν ἔχειν. ὀστέον, τ, 451. φωτὶ ἑκάστῳ κέλευε, hortare virum quemque, Ν, 230. Υ, 353. μία δ' οἴη, ξ, 514, unica viris singulis. ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικὼς, Γ, 219, inscito viro similis. σοῦ ἀμείνονι φωτὶ, Η, 111. πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, contra virum pugnare invito et adversante deo, Ρ, 98. παλαιῷ ἐοικὼς, i. e. λίαν γέροντι, Ξ, 136. et 377, χείρονι. ἑκάστῳ παρισταμένη, β, 384. δέκτῃ, homini, mendico, δ, 247. οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι, ζ, 186. υ, 227. δαήμονι, θ, 159. μάλα γὰρ πολὺ χείρονι, λ, 620. ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον, Β, 164, cohibe quemque. et 239, μέγα ἀμείνονα. Μαχάονα δεῦρο κάλεσον φῶτα, ubi κατ' ἐξοχὴν additum, *den braven mann, (the excellent man,)* Δ, 194. sic, Ἡρακλῆα, καρτερόθυμον, φ, 26. Ἀντήνορος υἱὸν, Φ, 546. ἐλεαίρων, καὶ τεθνειότα, Ω, 19. χείρονα μετὰ ὅμιλον, Ρ, 149, i. e. τινὰ τοῦ δήμου ἄνδρα, gregarium vilem. οὐ λεύσσω, ᾧ ἐφέηκα ἔγχος, Υ, 345. οὔπως ἦν ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι, nullo modo licet, ut vir aliquis sit peritus omnium rerum, Ψ, 671, faciendarum. κατακτείνας, ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, postquam virum occidit, venit ad alium populum, Ω, 481, perfugium ibi quærens: nam hæc vis est τοῦ ἐξικέσθαι. πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι, ζ, 199, cum videatis, hominem esse, non feram aliquam; vel simpliciter, virum videntes vos mulieres. sic, ἄνεῳ ἐγίνοντο, ἰδόντες, η, 144, muti facti sunt, cum viderent subito virum, alienum et præstantem, adesse. τινὰ μέγαν καὶ καλὸν, ι, 513. ἐξαρπάσασα νεὼς, abripiens e navi, Scylla, μ, 100. ἄλλον πιφαύσκομαι, ο, 517, alium virum bonum indicabo tibi. αἰτήσων ἕκαστον, ρ, 365, mendicaturus a quovis. κατέκτανες, χ, 29. ἕνα κατακτείνας φεύγει, ψ, 118. δύο φῶτες, Λ, 748. ὑπὸ ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον, Π, 378, conf. ἄξων. δυωκαίδεκα, Σ, 230. πολλοὶ καὶ ἄλλοι ὄλοντο, α, 355. ἐείκοσι Ἀχαιῶν, π, 250. ἔβραχε (cum fragore sonabant) τεύχεα φωτῶν, Π, 566. Ψ, 15. δεύοντο, rigabantur lacrimis. αἵματι φωτῶν, Μ, 430. Σ, 538. τοξάζοιντο (κατὰ) φωτῶν, θ, 218. πέρι πάντων κάμμορε, λ, 215. υ, 33, infelix. σώματα, μ, 67. ἄφενος ξυνεείκοσι, ξ, 98. ἐκ Λυκίης φῶτας ἀρίστους, Ζ, 188. ἐπεὶ ἴδε φῶτας, ἀνέστη, Ι, 195. τρὶς ἐννέα ἔπεφνεν, Π, 785. ἀρηϊφάτους, Τ, 31. Ω, 415. ἐείκοσι ἀρίστους, δ, 530. et 778, ex procis. δύο φῶτε, Ε, 572, ubi conf. δύο. et 608. Ρ, 377, coll. 378, ubi additum ἀνέρε, ubi φῶτε notat generalius, *zwey personen, (two persons,)* ἀνέρε vero specialius, fortes et nobiles viri, *herren, (nobles.)* φὼς ergo de viro nobiliori ponitur; et quod sit a φάειν dictus, i. e. λαλεῖν, patet ex α, 358, 359. *ein edelmann der was zu sagen hat, (a person of distinction who has a right to speak.)* φωτὸς πληξίππου, Ist. 2, 31, viri equestris. φωτὶ τητωμένῳ φίλων οἴχεται τιμὴ, Ne. 10, 146, viro orbato amicis perit honor. φῶτα ἄναλκιν οὐ λαμβάνει κίνδυνος, Ol. 1, 130. θήξας ἀρετῇ, acuens virum virtute, Ol. 10, 23. τέξονται, gignent virum, Py. 4, 93. μαχητὴν, Ne. 2, 20. ἰσοδαίμονα βασιλεῦσιν, Ne. 4, 138. ἐσλόν γε, Ist. 8, 131. φῶτες μαιόμενοι, Ol. 1, 74, viri quærentes. Αἰγεῖδαι, Py. 5, 100. οἱ πάλαι, Ist. 2, 2. φωτῶν ὑπερθύμων, in sensu optimo, Py. 4, 23. Κορινθίων, Ne. 2, 32. φθιμένων, Ist. 4, 16. φῶτας δαμάσας, Ol. 9, 138. νεογυίους, Ne. 9, 56, viros robustos et juvenes.

φῶς, τὸ, vide sub φάος.

φώσσων, ὁ, φώσων, ὁ, vide sub φύσα.

X

X littera, apud Athenienses erat nota adulterini nummi, vel versiculi. unde χιάζειν est, littera χ notare velut adulterinum; et ὁ χιασμὸς, nota ejusmodi, decussatio. et id fiebat odio Chiorum, contra quos bellum gesserant Athenienses. vide scholiasten Euripidis ad Med. 1346.

χάδε pro ἔχαδε, vide sequens.

Χάζω, f. άσω. (Χάω) cedo, concedo, *ich weiche, gebe raum, (I yield, give way.)* it. cedere facio, *ich mache entweichen, mache raum, (I cause to yield, to give way.)* it. capio, *ich fasse, (I take,)* quæ notio maxime est aor. 2. a. a futuro 2 χαδῶ, ἔχαδον: priores duæ notiones maxime sunt mediæ formæ χάζομαι. est a χάω, contr. χῶ, sicut βάζω est a βῶ. præterea χάζω dicitur et σχάζω, capio, *ich fasse, halte in mir, (I contain, hold.)* unde sunt οἱ σχαδόνες, ων, favi apum, mel dulce continentes, Theocrit. Id. 1, 147, qui et οἱ σχάδανοι. Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, Junoni contra non capiebat et in se reclusam tenebat iram, Δ, 24, *ihr herz konnte den zorn nicht in sich halten sondern sie muste ihn auslassen mit worten, (her heart could not repress its anger, but she was obliged to give vent to it in words.)* sic et Θ, 461, et est metaphora de vase, quod plenum superfluit: πλεονάσας γὰρ ὁ χόλος ἐξ ὑπερζέσεως (ubi imago de vase ad ignem fervente) ἐπήφρισεν ὕβρεις, exspumare solet jurgia. quidam legi volunt ibi, κέχαδε, quasi esset perf. medii: sed male. ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε (ἔχαδε) φωτὸς, clamavit, quantum caput viri, i. e. vir unus, capiebat et capax erat, Λ, 462, conf. κεφαλή. αἰγιαλὸς, εὐρύς περ ἐὼν, οὐκ ἐδυνήσατο πάσας νῆας χαδέειν, pro χαδεῖν, littus, quantumvis amplum, non potuerat omnes naves capere, Ξ, 34, i. e. χωρῆσαι καθ' ἕνα στίχον, una serie. ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι, retro cedere a corpore mortui, Ρ, 357. νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, nos autem recedamus, Ε, 34. et 249, ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθα ἐφ' ἵππων, at age sane cedamus in curru retro, *lass uns auf unserm wagen uns zurück ziehen, (let us retire to our car.)* ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, κῆρα ἀλεείνων, retro ad suos confertos cedebat, mortem devitans, Γ, 32. Λ, 584. Ξ, 408. Ν, 165, 533, 566, 648. Π, 817. et 736, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς, ubi deest ἀπὸ, neque diu cedebat a viro; ut credibilis fiat fortitudo ictus illius. χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετο, cessit paululum a propugnaculo, nec vero omnino recessit, Μ, 406, 407, ubi duo verba idem fere notant. ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν, Σ, 160. ἐκ βελέων, cedebat extra conjectum telorum, Π, 122. μίνυνθα δὲ δουρὸς, Λ, 539, paululum autem cessit ab hasta; ubi conf. μίνυνθα. αἰὲν ὀπίσω χάζοντο, semper retro cedebant, *zogen sich zurücke, (fell back,)* Ε, 702, quod medium est inter fugere et obviam ire hosti. οὐδὲ ἄν πω χάζοντο κελεύθου, neque sane recessissent ab via, ab obviam eundo, Λ, 504, coll. 506. sic et Μ, 262, non cedebant illis de via. ἀλλ' οἴω χάσσονται (ob metrum pro χάσονται) ὑπ' ἔγχεος, at arbitror cedent ab hasta mea retro, Ν, 153. et 193, ὁ δὲ χάσσατο (ἐχάσατο) ὀπίσω νεκρῶν, cedebat retro a mortuis corporibus. οὐκ ἐθέλουσι πυλῶν χάσασθαι, nolunt a portis recedere, Μ, 172. ὁ δὲ χασάμενος πελεμίχθη, pro πελεμιχθεὶς ἐχάσατο, ille vi repulsus cessit, Δ, 535. Ε, 626. Ν, 148. χάζεο, cede retro, *weiche, (retreat,)* Ε, 440. Π, 707. Ρ, 13. μὴ χάζεσθε μάχης, ne cedite a pugnando, Ο, 426. perfectum medii esset κέχαδα, cui ionice et metri causa inseritur ν, κέχανδα, unde est plusquamp. m. ἐκεχάνδειν. ὃς (θάλαμος) γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, qui thalamus multa pulcra capiebat et continebat in se, Ω, 192, ἐχώρει. λέβητα, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, lebetem, capientem quatuor mensuras, Ψ, 268. οἶκον, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, δ, 96.

Χαίνω, f. ανῶ. (Χάω) hisco, hio. *ich sperre auf, bin aufgesperret, (I open, am opened.)* est a χάω, χάνω, χαίνω. hinc est ὁ χάσκαξ, qui ore hiante stat, spectatque vel audit, qui avidus est novorum visendorum vel audiendorum, *der das maul aufsperret bey neuigkeiten, (one who listens with open mouth:)* ad quam similitudinem comicus Ἀθηναίους vocat τοὺς κεχηναίους, Aristoph. Equ. 1260. a χαίνω, ejusque perf. m. κέχηνα, est ἡ κόγχη, concha. et ἀνακογχυλιάζω, gargarizo, *ich gurgele mich, (I gargle,)* quod et ἀνακογχυλίζω. et τὸ κογχύλιον, ostreum. et ἡ λεκάνη, patina grandior, a λίαν χαίνειν: unde est τὸ λεκάνιον, patina, Xenoph. Cyrop. 1, 3, 4. κεχηνότα, os aperientem in mortis articulo, Π, 409. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, tunc mihi potius hiet lata terra, i. e. tunc optem ut sepeliar, Δ, 182. Θ, 150, *da wollte ich wünschen begraben zu seyn, (then I am ready to wish that I were buried.)* ὧς κέν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, Ρ, 417, hic nobis omnibus terra hiscat, i. e. optabilius nobis est hic mori. hinc ὁ τάφος recte dicitur στόμα θανάτου ἢ ᾅδου. αἷμα ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας ἔπρησε χανὼν, sanguinem per os et nares efflavit hians ore, Π, 350. ἐάλη τε χανὼν, Υ, 168, de leone vulnerato, qui rictum aperit minabundus. βούλομαι ἅπαξ, πρὸς κῦμα χανὼν, ἀπολέσαι θυμὸν, μ, 350, præopto semel perire, aperiens os ad undam accedentem. plusquamp. m. κεχήνη, pro ἐκεχήνεα, et id pro communi ἐκεχήνειν, ore hiante eram, more avicularum implumium, cibos a matre captantium, Aristoph. Ach. 10.

Χαίρω, f. 2. χαρῶ. (Χάω) gaudeo, *ich freue mich, (I rejoice.)* fut. 1. est χαιρήσω et χαρήσω, quasi verbum esset in έω. est indidem a χάω vel χέω, nam gaudium diffundit animum et explicat frontem et aperit os, cum contra tristitia contrahat et corruget et comprimat. χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ, Η, 191, i. e. ἐκ ψυχῆς, καὶ οὐ κατά τι ἐπιπόλαιον καὶ προσποίητον, non solo vultu affectato. χαίρω, σοῦ τὸν μῦθον ἀκούσας, Τ, 185. οὐδὲ γὰρ αὐτὸς, ψ, 267, neque enim ipse lætor. τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω, inquit Laërtes, cernens filium et nepotem strenuissime agentes, ω, 513, quis sane mihi dies iste est, dii boni! certe valde gaudeo. χαίρει δέ, μιν ὅστις ἐθείρει, quisquis eum locum colit, Φ, 347. ἐμοὶ ἦτορ, Ψ, 647. ἐν θυμῷ, Ω, 491. χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, ζ, 30. χαίρουσι βίοτον νήποινον ἔδοντες, ξ, 377, ubi proci indigitantur, quibus volupe est victum Ulyssis sine satisfactione ulla absumere. et χαίρειν ponitur sicut Romanorum gaudere, i. e. cum voluptate et libenter facere vel habere aliquid. χαίρουσι δὲ ἀνέρες ἄγρῃ, delectantur viri captura avium, χ, 306. χαῖρε (ἔχαιρε) τῷ ὄρνιθι, lætabatur augurio isto, Κ, 277. Ἔρις δὲ ἔχαιρε εἰσορόωσα, delectabatur intuens, Λ, 73. θυμῷ, Ξ, 156. Φ, 423. Χ, 224, alacer erat animo. φήμῃ, β, 35, gaudebat hoc omine ex voce humana capto. Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ, γ, 52, delectata est tali viro. ἐμὸν κῆρ, δ, 260. νόῳ, θ, 78, sed non proferebat gaudium palam. et 483, θυμῷ. ὅτι μὲν οὕτως ὑπέδεκτο, ξ, 52. et 113, θυμῷ. et 526, ὅτι περικήδετο βιότου, quod accurate administraret rem familiarem suam. κλεηδόνι, omine, σ, 116. υ, 120. et 90, ἐμὸν κῆρ. θυμῷ, ω, 544. ἔχαιρον νοστήσαντι, τ, 463, lætati sunt de reverso eo ad se. εἴ ποτε ζώοντι ἐχαίρετε, Ω, 706, si unquam de vivo eo lætati estis; ubi Cassandra omnes ad luctum, parem pristino gaudio, provocat de Hectore. χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε, gaudebam enim ego, castris Græcis ex propinquo adsidens, Σ, 259, quæ forma imperfecti est Ionica. sic, βοῦς, αἷς ἐγὼ, boves, quibus ego delectabar, μ, 380. ὄφρα σὺ χαίρῃς, ut tu gaudere possis, Α, 158. ξείνιον, ᾧ κε σὺ χαίροις, munus hospitale, quo sane tu læteris, ι, 356. χαῖρε, Ἀχιλλεῦ, Ι, 225, quod est antiquissimum φιλοφροσύνης προσφώνημα. χαῖρε, θεὰ, τοίσδεσσι, Κ, 462, lubens et propitia accipe hanc oblationem, O dea. χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, Ψ, 19, 179. χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, α, 123, quod erat ἐπιφώνημα ad accedentem hospitem. hinc postea receptum, ut epistolarum initiis adscriberetur τὸ χαίρειν. et ad abiturientem hospitem, σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης, tu vero bene vale omnino, ε, 205. χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, θ, 408, ubi sic loquitur placans hospitem nonnihil læsum. et respondet placatus hospes, 413, καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ σοι ὄλβια δοῖεν, ubi posterior phrasis est explicatio prioris. et salutans filia principalis hospitem domi versantem obviumque sibi, 461, χαῖρε, ξεῖνε, χαῖρε, γυνὴ, φιλότητι, inquit Neptunus ad fœminam nobilem post congressum genitalem cum ea, λ, 247, prosit tibi hic congressus amoris. et abiens hospes, χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερὲς, ν, 59, coll. 61. et 229, ubi accedens hospes ad ignotum principalem hominem forte obvium, lubens et propitius audi me. et præbibens ad hospitem, χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, σ, 121. υ, 199. ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε καὶ ἴσχεο, in animo tacita lætare, et cohibe te, O anus, χ, 411. οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε, ω, 401, ubi utrumque ferme idem. χαίρετε, κήρυκες, Α, 334, ubi Achilles aliis precatur quod ipse non habet: tam magnanimus est et μετριοπαθῶν. potest tamen et is esse sensus: bono animo estote, ex me nihil timendum vobis est, *seyd getrost und gutes muths, (be of good cheer and fear not.)* χαίρετε δὲ αὐτοὶ, et bene valete vos ipsi, ν, 39. et 358, νῦν δ' εὐχωλαῖς ἀγανῇσι χαίρετε, inquit precans et vota faciens Nymphis Ulysses: lubentes et propitiæ accipite vota mea. χαίρετον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, salvete, certe cari mihi viri venitis ambo, Ι, 197, ubi vides antiquissimam salutandi et excipiendi formulam. σίτου ἅπτεσθον καὶ χαίρετον, cibum capite et bono animo estote, δ, 60. ὦ κούρω, valete, adolescentes ambo, ο, 151. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων, ille lætus accepit filiam suam sibi redditam, Α, 446, ubi tamen præ gaudio nihil loquitur Chryses: tristitia, longe vehementior affectus, expres-

serat patri verba ad regem supplici; at nunc præ gaudio obmutescit. artificium poëtæ est admirabile, et cum loquitur et cum silet. sic eadem verba alio contextu, Ψ, 624, 565, 797, nam χαρτὰ ὥσπερ τὰ ἄεθλα, οὕτω καὶ τὰ τῶν δωρεῶν. et 556, χαίρων Ἀντιλόχῳ, gaudens de eo. ἐνὶ θυμῷ, α, 311, de dono accepto. ὥς οὔτοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω, sic minime lætus has opes possideo, δ, 93. et 521, ἤτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, sane ille quidem gaudens ingrediebatur patriam, *betrat sein vaterland, (set foot in his native country.)* sic, ἵνα νόστιμον ἦμαρ ἴδηαι χαίρων καρπαλίμως, ζ, 311. sic, ἥν πατρίδα γαῖαν ἵκηται, η, 194. χαίρων, οὕνεκα ἑταῖρον ἔλευσσε, θ, 200. et 395, ἐπὶ δόρπον ἴῃ χαίρων ἐνὶ θυμῷ. ἢ γαίῃ πατρῴῃ, ν, 251, 354. σὺ δέ μοι ἀφίκοιο οἶκον, ο, 128. et 130, ὁ δὲ ἐδέξατο. ὄφρα σὺ μὲν πατρώϊα πάντα νέμηαι, υ, 336. οἷς ὀρνίθεσσιν χαίρων ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον, ἔχαιρε δὲ κεῖνος ἰών, quibus auguriis lætus ego eum dimittebam a me, et ille lætabatur abiens, ω, 311, 312. ἐμοὶ χαίροντι φέρε αὐτὰ πρὸς δῶμα χαίρων, tunc mihi læto fer ista domum lætus ipse, ρ, 83, nam nunc neque tu lætaris nec ego. καί μιν χαίροντα ἀποπέμψω, τ, 412, 461. ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες, Κ, 565. οὐδέ τινα Τρώων οἴω χαιρήσειν, Υ, 363. χήρατο δ' Ὕπνος, Ξ, 270, omisso augm. et per syncopen Ionicam, pro ἐχαρήσατο. sic alibi ἔγημα pro ἐγάμησα. præsens χαίρομαι Attici barbare dici putant: de quo vide Aristoph. Pax, 290, ibique schol. μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο, Π, 600, est aor. 2. m. cum reduplicatione Ionica, pro ἐχάροντο. sic, πάντες Ἀχαιοὶ, δ, 344. ρ, 135, nam sic solent cognati aut cives congaudere. οὔ κεν κεχάροιτο αὐτῷ γυνὴ, non sane lætaretur de eo uxor, β, 249, quod item ionice pro χάροιτο. sic, ἵνα θεὰ, ἰδοῦσα τὸ ἄγαλμα, γ, 438, ut dea propitia fieret adspiciens hoc ornatum sacrum. Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ, Α, 256, ionice, pro χάροιντο, valde lætarentur ex animo. οὐδέ φημι πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, Ο, 98, non existimo omnibus pariter animum lætaturum; est infin. fut. 1. a. Ionicus pro χαρήσειν. nam Iones addunt augmenta, etiam cum reduplicatione, temporibus verborum aliis quam solet communiter. et in futuro 1. medii, οὐ μέν σοι θυμὸς κεχαρήσεται, non quidem tibi animus lætabitur. κεχαρηότα νίκῃ, gaudentem victoria sua, Η, 312, particip. perf. act. extruso κ. ὥστε λέων ἐχάρη (lætari solet, aor. 2. pass.) μεγάλῳ σώματι ἐπικύρσας, ὣς ἐχάρη Μενέλαος, Γ, 23, 27. et 76, ἐχάρη μέγα, ἀκούσας. sic et Η, 54. χάρη δέ οἱ προσιόντι, lætatus est de eo adveniente, Ε, 683. ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι, Ν, 609. sic, ἡ δὲ, ψ, 32. Λαέρτης, ω, 512. σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφὲς, ὣς ἐχάρημεν, ὡς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν, κ, 419, de te redeunte sic lætamur, ac si redissemus in patriam. οἱ δ' ἐχάρησαν, Γ, 111. Ε, 514. Η, 307. Τ, 74. χαρείη δὲ φρένα μήτηρ, Ζ, 481. τοὶ δὲ, χαρέντες, δεξιῇ ἠσπάζοντο, Κ, 541. dicitur ergo χαίρω et ἡ χαρὰ, διὰ τῆς κατὰ ἡδονὴν θαλπωρῆς, χαινούσης καὶ ἀραιούσης καὶ διαχεούσης. compositum vero ex ἀραιοῦν dicere, necesse non est. cæterum χαίρειν et ἀγάλλεσθαι differunt: χαίρει γάρ τις καὶ ἐπὶ ἐχθρῷ ἤγουν κατὰ ἐχθροῦ, ἀγάλλεται δέ τις ἐπὶ καλῷ ὅ τις ἔχει. εὐπραγίᾳ χαίρω τὶ, Py. 7, 18, est quod gaudeam de felici successu. χαίρω δὲ, ὅτι ἐσλοῖς μάρναται πέρι πᾶσα πόλις, Ne. 5, 85, quod bonis factis operatur egregie omnis civitas. sic, ἐνιεὶς ἔργῳ πρόσφορον κόμπον, Ne. 8, 82, gaudeo, injiciens et adaptans operi accommodam laudationem. εὐφημίαις αὐτῶν χαίρει Ἀπόλλων, Py. 10, 55. ἔχαιρον εὐορκίαις, Ol. 2, 118, gaudebant fidelibus juramentis. sic, δαπάνῃ ἵππων, Ist. 4, 50, sumtu in equos impenso gavisi sunt. χαίρε, salve, Py. 2, 124. χαῖρε, φίλος, Ne. 3, 132, ubi est vox propinantis. χαίρετε, Ist. 1, 44, salvete. χαίρειν εἰς τρὶς αὐδήσασα, Py. 4, 108, salvere ter cum jussisset. χαίρων, gaudens, lætus, Py. 8, 79. χαίροντα ξενίαις, i. e. φιλόξενον, Ol. 4, 25. χαρεὶς δαπάνῃ καὶ πόνῳ, Ist. 6, 14.

χαίτη, ης. ἡ. (Χάω) coma, cæsaries. ponitur de hominum coma in capite, si demissa est in humeros; ponitur et de animalibus quibusdam, quorum circa collum caputque longi nascuntur pili, e. c. de leone, de equo, etc. sicut et ἡ θρὶξ de animalibus brutis ponitur e. c. καλλίτριχες ἵπποι, qui alibi λασιαύχενες, διὰ τὴν τοιαύτην τρίχωσιν in cervice. est simpliciter a χάω aut χέω, fundo, diffundo: quibus ingeniosior deductio placet, ii compositum nomen dicunt a χέειν et ἀΐττειν, χεῖται γὰρ ἀΐττουσα ὧδε καὶ ἐκεῖ, maxime τοῖς δρομιχαίταις, ut: ἀμφὶ δὲ ὤμοις χαῖται ἀΐσσονται, Ζ, 509. Ο, 266, de equo currente. πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας Διΐ, Κ, 15, de Agamemnone vellente sibi pilos capitis radicitus in luctu et inter orandum ad Jovem. χαίτας πεξαμένη, Ξ, 175, de Junone, ornante se cum cura et comente. θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη, equi, Ρ, 439. et 457, ἀπὸ χαιτάων κονίην βαλόντε. sic de equo, πᾶσα χαίτη, Τ, 405. ἐκόνισσε δὲ χαίτας, pulverulentos fecit capillos, Φ, 407, de Marte cadente in terram. χαῖται κυάνεαι, nigri capilli Hectoris, Χ, 401. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, de Achille comam sibi tondente in luctu, Ψ, 141. et 142, ἥν ἔτρεφε τηλεθόωσαν. et 282, ἔλαιον χαιτάων κατέχευε, de equis curiose habitis. et 284, οὔδει δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται, ad solum iis jubæ profusæ sunt. et 367, χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιαῖς ἀνέμοιο, et jubæ agitabantur flatibus venti. ἐφύπερθε δὲ χαῖται, δ, 150, ubi sermo est de Telemacho, qui agnoscitur similis esse patri, inter alia multa, etiam superne capillis. ἐτίλλοντο δὲ χαίτας, κ, 567, de sociis Ulyssis graviter dolentibus. sic et, ἐκείροντο, ω, 46, de Achæis in funere Achillis. poëtice dicitur hoc nomen et de frondibus arborum et vitium. νέαν ἐστεφάνωσε χαίταν, i. e. juvenile caput suum, Ol. 14, 35, de puero victore. sic, χαίτην ἁρμόζων στεφάνοις, Ist. 7, 54. χαίταις ἐπιζευχθέντες στέφανοι, Ol. 3, 10, de victoribus. Ζεὺς κατένευσεν αὐτῷ, annuit ei cæsarie mota, Ne. 1, 19, i. e. κεφαλῇ. χαίτας ἀνδησάμενοι, Ist. 1, 38, redimiti comas coronis.

χαιτήεις, εσσα, εν. (Χάω) probe comatus, longa cæsarie. est epitheton Apollinis intonsi, Py. 9, 6, ὁ χαιτάεις Λατοΐδας, dorice α pro η.

χάλαζα, ης. ἡ. (Χάω) grando, *der hagel, (hail.)* it. in genere, imber grandis, quando magnæ et densæ guttæ cum impetu decidunt, et se laxat quasi nubes majore nisu: nam est a χαλάω, laxo, demitto. Ζεὺς τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον, ἠὲ χάλαζαν, ἢ νιφετὸν, Κ, 6, Jupiter (i. e. aër) parans aut multum imbrem, aut grandinem, aut nivem. ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς Βορέου, Ο, 170, quando ex nubibus volat nix aut grando gelida sub impetu et jactu Boreæ. πηγὴ προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, Χ, 151, fons profluit similis (frigiditate) grandini aut nivi gelidæ aut glaciei ex aqua; sic ut simul color albus connotetur et pellucidus. χάλαζαν αἵματος, grandinem et imbrem sanguinis, Ist. 7, 38, qualis in pugnis effunditur cum multo tumultu. confer χαλαζήεις. metaphorice cutis tubercula albida sic vocantur: vel et in carne suilla; *die finnen, (the measles in swine.)* hinc porcus hoc vitio laborans dicitur χαλαζᾶν, *finnen haben, (to be measled.)* Aristoph. Equit. 580.

χαλαζάω, vide supra.

χαλαζήεις, εσσα, εν. (Χάω) grandinosus. ἀνδρῶν χαλαζάεντι φόνῳ, Ist. 5, 64, virorum grandinea cæde, i. e. cum tam densi cadunt viri in prœlio, ac si grando caderet. ζα est Doricum.

χαλάνη, ἡ, remissio, dimissio. vide sub μέροψ, referens ad turrem illam Babylonicam.

Χαλάω, f. άσω et dorice άξω. (Χάω) laxo, remitto, cui opponitur intendo. χαλάξαις (dorice pro χαλάξας) πτέρυγα ἀμφοτέρωθεν, remittens et demittens alam utrimque, Py. 1, 12, de aquila dormiente. est a χάω, cedo, cedere facio. ab hoc verbo descendit χλίω, delicior, sum et vivo delicatus: et ἡ χλιδὴ, delicium. coma puellaris vocatur παρθένιος χλιδὴ, apud Eurip. Phœn. 232. sed conf. derivata χλιαίνω et χλιδάω.

χαλεπαίνω, f. ανῶ. (Χάω) præbeo me durum et maleficum contra aliquem, premo et molestia adficio aliquem. maxime vero de animo ponitur, si quis duro et malefico et odii pleno animo est in aliquem aut contra aliquid, molestia animi adficior ob aliquid. οὔτι μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει, nequaquam omnis populus est infenso et odii pleno animo in me, π, 114. et ideo durum se præbet mihi: nam μοὶ pertinet proprie ad ἀπέχθεσθαι, quod notat, invisum esse, et, odii plenum esse. *nicht das gesammte volk hasset und drücket mich, (all the people do not hate and annoy me.)* ὁ δὲ ἐπεγρόμενος χαλέπαινε, (omisso augm.) Ξ, 256, ille vero expergefactus valde irascebatur. sed imperativus est Υ, 133, Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, Juno, ne durius age præter rationem. εἰ ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, Ι, 512, si pertinaciter durus et iniquus esset contra te. οὐκ ἄν τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ χαλεπαίνοι, σ, 414. υ, 323, ne quis ob dictum justum, irascatur et commotum se præbeat. ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων, Β, 378, ego autem initium faciebam, inique et duriter agendo contra eum. αἴκε νεώτερον ἄνδρα ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν, si adolescentem incitaveris ad irascendum et duriter se gerendum, β, 189. οὔτι νεμεσητὸν, βασιλῆα ἀπαρέσασθαι ἄνδρα, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, Τ, 183, nequaquam indignum est, ut rex placare studeat virum fortem, si quis rex prior duriter egerit contra eum: ut ergo ad τὶς subintelligendum sit βασιλεὺς, qui est subjectum. ἄνεμος, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων, Ξ, 399, ventus qui maxime fremit quando sævit: ubi verbum de vento ponitur quasi de ἐμψύχῳ indignante aut injurias faciente. sic, ε, 485, ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαίνοι, sc. ὥρη χειμερίη, hiemali tempore, etsi vel maxime gravis et dura sit ea, et quasi irate agat adversus homines: ubi etiam de hieme quasi de ἐμψύχῳ. ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, ὅτε δή ῥα ἄνδρεσσι κοτεσάμενος χαλεπήνῃ, Π, 386, tempore autumnali, quando vehementissime effundit aquam Jupiter, (i. e. aër) quando sane hominibus irascens duriter et indignanter adversus eos agere solet. et de deo eadem verba, ε, 147, Διὸς ἐποπίζεο μῆνιν, μήπως σοὶ μετόπισθε κοτεσάμενος χαλεπήνῃ, Jovis respice et verere iram, ne forte tibi postea irascens malum inferat. μήπως σοὶ δέσποινα κοτεσαμένη χαλεπήνῃ, ne tibi hera irascens dura fiat, τ, 83. ἄνδρα ἀπαμύνασθαι, ὅστις πρότερος χαλεπήνῃ, virum arcere, si quis prior impetum faciat aut dura inferat vel inferre conetur, Ω, 369. π, 72. φ, 133. χόλος ἐφέηκε (ira incitare potest) πολύφρονά περ (vel cordatissimum) χαλεπῆναι, sævire et dura moliri, Σ, 108, *dass auch der vernunftigste mann was hartes thut, (that even the most considerate person may sometimes be cruel.)*

χαλεπὸς, ἡ, όν. (Χάω) demittens se et incidens graviter in alium, laxans se et gravans premensque alium. nam est a χαλᾶν. deinde in genere, durus, timendus, gravis, difficilis, molestus, noxius. χαλεπὸς δὲ Διὸς κεραυνὸς, nam verendum est Jovis fulmen, Ξ, 417. μήτις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω βασιλεὺς μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδὼς, ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι, β, 232. ε, 10, ne quis jam benevolus placidus et mitis sit rex, neque æqualia et justa cogitet; sed semper premens sit et injusta faciat: ubi vides oppositionem. ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς εἶς δμωσὶν Ὀδυσσέως, πέρι δὲ ἐμοὶ, sed semper durus et increpans es contra servos Ulyssis, et maxime contra me, ρ, 388, *ungünstig, hart anfahrend, (harsh, treating severely.)* coll. 395, ἐρεθίζει μύθοις χαλεποῖς, irritat homines verbis duris. χαλεπὸς δεσμὸς, grave et premens vinculum, E, 391. χαλεπὸς δέ τις ὤρορε δαίμων, τ, 201, inimicus enim aliquis deus concitabat eum, *ein ungünstig schicksal, (a hard fate.)* πόνος πολλὸς καὶ χαλεπὸς, ψ, 250, labor multus et difficilis. αὐτὸν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ, sævo increpavit eum sermone, B, 245. sic et P, 141, gravi eum objurgavit sermone. χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει, nam ætas damnosa comitatur te, Θ, 103, et præcedit, σὴ δὲ βίη λέλυται, nam robur tuum dissolutum est, et senectus gravis sequitur te. sic, ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατεπείγει γῆρας, Ψ, 623, premit te senectus gravis. et λ, 195, ἱφικάνει, molesta senectus supervenit. πένθος ἱκάνει με, grave malum premit me, ζ, 169. Αἰνεία, χαλεπόν σε, σβέσαι μένος πάντων, Π, 620, nimium est, te extinguere velle vitam omnium. οὐκ ἔοικεν ὑποβάλλειν, χαλεπὸν γὰρ, T, 80, molestum est enim; conf. ὑποβάλλω. sic, χαλεπόν σοι, Κρονίωνος παισὶν ἐρίζειν, Φ, 184, arduum et noxium et nimium tibi est, pugnare contra filios Jovis, etsi tu sis filius fluvii. χαλεπόν κεν, ἀνήνασθαι δόσιν, εἴη, durum sane esset, negare dationem tali viro, δ, 651. χαλεπὸν δέ τ', ὀρύσσειν ἀνδράσι θνητοῖς, κ, 305, difficile est hominibus, effodere eam radicem, imò impossibile: *es fallt ihnen zu schwer, (it is too difficult for them.)* χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὁρᾶσθαι, vivis arduum est ista loca adire et inspicere, λ, 155, et sermo est de locis inferorum. χαλεπὸν δέ κεν εἴη, nefas enim sane esset, ν, 141. χαλεπὸν γὰρ, ἐρυκακέειν ἕνα πολλοὺς, υ, 313, difficile enim, unum cohibere multos. χαλεπόν σε θεῶν δήνεα εἴρυσθαι, ψ, 81, impossibile est, te deorum consilia deprehensa habere. et 184, δέ κεν εἴη, impossibile enim sane esset. et adjective, ἄλγος χαλεπὸν ἔσται ἐμοὶ, β, 193. μῦθον, καί περ χαλεπὸν ἐόντα, υ, 271. μὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν: χαλεποί σοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ, ne præsume tibi, omnes meos sermones (i. e. omnia mea cogitata et consilia) te scire velle; nimis onerarent te et premerent, etsi conjux tu mea es, A, 546. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, Υ, 131, terribiles enim sunt dii apparendo coram: conf. θεοί. χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσι ἄγριοι, α, 198, duri homines autem eum detinent feri. ἀνθρώπων ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι, θ, 575, *harte und wilde und ungesittete, (cruel, savage, uncivilized.)* χαλεπὸν ergo est, quod durum et grave accidit nobis, sive id noxium sit, sive molestum tantum, sive contra mores pios. ἄνεμοι χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν, venti duri, nocivi navibus, μ, 286. sic et nautæ Germani dicunt, *es webet hart, (it blows hard.)* μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδια ὅμιλον, procorum impudentium et noxiorum timeo gregem, ρ, 564. χαλεποῖς ἔπεσι, duris verbis, Ψ, 489, 492. β, 83. γ, 148. ρ, 395. ἐν λιμέσιν χαλεποῖσιν, τ, 189, in portubus periculosis; sequente δὲ, nam. ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετο ἀέθλους, injungebat mihi graves et periculosos labores, λ, 621, coll. 623. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, E, 178, pro ἔπεστι, gravis autem ira dei, si is deus est, incubat nobis. Ζηνὸς χαλεπὴν μῆνιν, Jovis gravem iram, N, 624. θύελλην ὄρσουσα, Φ, 335, gravem et exitialem excitatura procellam. et 482, χαλεπή σοι ἐγὼ, (κατὰ) μένος ἀντιφέρεσθαι, periculosa et potentior sum ego tibi, ad opponendum te mihi robur tuum. ἄλης χαλεπῆς, circumvagationis molestæ et miseræ, κ, 464. χαλεπὴ δὲ θεοῦ μοῖρα, grave fatum dei, κατεπήδησε, impedivit, λ, 291. δήμου φῆμις, ξ, 239, gravis enim rumor vulgi tenuisset nos. χαλεπαὶ δὲ ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαὶ, ρ, 189, nam graves et timendæ sunt dominorum increpationes. χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασε γυναιξὶν, ω, 200, gravem et diram famam conciliavit mulieribus, Clytæmnestra facto suo atroci. χαλεποῖσιν ὀνείδεσι, gravibus et duris exprobrationibus, Γ, 438. χαλεπὰ ἄλγεα, miseras ærumnas, E, 384. χ, 177. λ, 581, coll. 592. χαλεπώτερον ἄλλον ἄεθλον, graviorem et periculosiorem alium laborem, λ, 623, coll. 621. χαλεπὴ ἔρις, Ne. 10, 135, contentio difficilis et periculosa.

χαλέπτω, f. ψω. (Χάω) premo difficultatibus et miseriis. ὅστις θεῶν χαλέπτει σὲ, δ, 423, *welcher gott dir schwer falle, (which of the gods persecutes thee,)* βλάπτει.

χαλεπῶς, (Χάω) adverb. difficulter, molesto negotio. ἔνθα χαλεπῶς ἦν διαγνῶναι ἄνδρα ἕκαστον, H, 424, ubi de cæsis in prœlio sermo. ἔολπα δέ σε τοῦτο χαλεπῶς ῥέξειν, Υ, 186, spero te id minime effecturum.

χαλιμὰς, ἡ, **χαλιμάζω**, vide sub χαλιφρονέω, et Διόνυσος in R.

χαλινὸς, οῦ. ὁ. et τὸ χαλινὸν, οῦ. (Χάω) frænum, *der zügel, (a bridle,)* et proprie τὸ ἐντιθέμενον τῷ στόματι τοῦ ζώου, *das gebiss, (the bit.)* nam οἱ ὀπίσω κατατεινόμενοι ῥυτῆρες dicuntur a poëta τὰ ἡνία. est a χαλάω, quia frænum, maxime lupatum, laxat os equi. ἐνέβαλον γαμφυλαῖς χαλινοὺς, T, 393, fræna maxillis equorum injecerunt, coll. 394. χαλινὸν χρυσάμπυκα, Ol. 13, 93, aureis ornamentis auctum frænum. et metaphorice, χαλινὸν νηὸς, Py. 4, 44, vocat ancoram. et, χαλινὸν παρθενίας, Ist. 8, 95, frænum virginitatis amabile dissolvere; quod dicitur de marito novo agente.

χάλις, ὁ ἡ, vide sequens, et sub Διόνυσος in R.

χαλιφρονέω, (Φέρω) sum remisso et negligenti ad curandum et cogitandum animo, ὁ τὰς φρένας παρηωρημένος. καὶ χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν θεοὶ, etiam oscitantem possunt dii advertere ad cogitandum accurate, ψ, 13. ab hoc verbo χαλάω, f. άσω, est et καγχαλόω, vel potius ἀλάω: et οἶνος χάλιξ, vel potius χάλις, ιος, ὁ ἡ, ὁ χαλῶν καὶ ἀνιεὶς ἡμᾶς, qui remissos nos facit, et resolvit nervos. et ὁ ἀκρόχαλις οἴνῳ est ὁ μεθύων, ὁ ἀκράτῳ (mero) χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν. et χαλιμάζειν est τὸ, περὶ συνουσίαν ὑφ' ἡδονῆς ἀνίεσθαι καὶ ὑποστένειν, in congressu conjugali resolvi et anhelare.

χαλιφροσύνη, ἡ. (Φέρω) remissio et negligentia in curando et cogitando. οὔτι χαλιφροσύναι με ἔχουσι, π, 310, non socordiæ me tenent.

χαλίφρων, (Φέρω) mente et cogitatione remissus et languidus et negligens. est a χαλάω, laxo, remitto (cui opponitur, intendo, ἐντείνω) f. άσω. est ergo pro χαλασίφρων. ὁ μὴ πυκνὸς, ἀλλὰ χαῦνος, καὶ τὰς φρένας κεχαλασμένος καὶ ἔκλυτος, pectore remissus et dissolutus. νήπιος εἶς, ὦ ξεῖνε, λίην τόσον, ἠὲ χαλίφρων, ἠὲ ἑκὼν μεθίης καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων, δ, 371, ubi sunt tres causæ, propter quas quis in ærumnis et miseriis esse possit; si vel est nimis stupidus, vel nimis negligens, vel si consulto remittit consilii intensionem et delectatur malis suis. παῖς ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων, τ, 530, puer adhuc infans et ad cogitandum intente nondum aptus.

χαλκάρματος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) ærato curru utens. πόσις Ἀφροδίτης χαλκάρματος, maritus Veneris ærato curru, Py. 4, 155, i. e. Mars.

χάλκασπις, ιδος. ὁ ἡ. (Σπάω) æreo clypeo decorus. Ἄρης, Ist. 7, 35. χαλκάσπιδα Πυθιονίκην, Py. 9, 1. χαλκάσπιδες πρόγονοι, Ol. 9, 80.

χάλκεῖον, τὸ, vide sequens, sub δόμος prope medium, χαλκεὼν, et Δωδώνη in R.

χάλκειος, είη, ειον. (Χάω) æreus, æneus; ferreus. valde firmus. ἔγχεϊ χαλκείῳ, hasta ferrata, Γ, 380. E, 852, 856. T, 152. ἀντὶ χαλκείων χρύσεα τεύχεα, Z, 236. αἰχμὴ χαλκείη, cuspis ferrea, Δ, 461, 503. Z, 11, 320. M, 185. Π, 118. αὐγὴ, splendor ferri politi a galeis et thoracibus et scutis, N, 341. στεφάνην, galeam ferream, K, 31. κόρυς, galea, M, 184, coll. 183. Υ, 398, coll. 397. κνῆστι, radula ferrea, Λ, 639. κληῖδα καλὴν χαλκείην, clavem pulcram æneam, ex cupro, φ, 7, ubi minus apte alii legunt χρυσείην. πτύχας δύο χαλκείας, Υ, 271, plicas duas æreas. χάλκειον κάνεον, æneam lancem, Λ, 629. ἄορ, ensem ferreum, τ, 241. sed τὸ χαλκεῖον est, vas æneum. unde χαλκεῖον Δωδωναῖζον in proverbio dicitur de homine ventoso et loquaci.

χαλκέλατος, ου. ὁ ἡ. (Ἐλάω) ex ferro vel ære factus. χαλκελάτῳ πελέκει, bipenni ex ferro facta, Ol. 7, 66. nam in compositis ex Ἐλάω η in medio est Ionicum, ε commune.

χαλκεντὴς, έος. ὁ ἡ. (Ἐν) æneis et ferreis armis instructus. πολέμου χαλκεντέος, pugnæ ferreis armis pugnandæ, Ne. 1, 24. στρατιὰν χαλκεντέα ἀνάγων, exercitum armatum adducens, Ne. 11, 45, ubi alii legunt χαλκεντέων, et trahunt ad Αἰολέων, armatorum Æolensium. est ab ὁ χαλκὸς, et τὸ ἔντος.

χάλκεοθώρηξ, ηκος. ὁ ἡ. (Ὄρω) ferreo aut æneo thorace indutus. ἀνδρῶν χαλκεοθωρήκων, Δ, 448, qui sunt vel pedites graves, aut equites ex curribus pugnantes. sic et Θ, 62.

χαλκεομίτρης, ου. ὁ. (Μίσγω) ferream gestans mitram. χαλκεομίτρου Κάστορος, Ne. 10, 170, ubi dubium, an in sensu Homerico, an recentiori, sit intelligenda vox; præstat tamen posterius, de ferrea galea.

χάλκεος, (κοῦς) κέη, (κῆ) κεον, (κοῦν) (Χάω) æreus, æneus; ferreus: valde firmus. χάλκεος Ἄρης, Mars ferreus, a ferreis armis ita dictus, sicut Ἀφροδίτη χρυσῆ partim a pulcritudine præstantissima, partim ab auro quibus ornari solent Veneres, E, 704, 859, 866. H, 146. Π, 543. χαλκέῳ ἐν κεράμῳ ἐδέδετο Ἄρης τρισκαίδεκα μῆνας, E, 387, firmissimo in carcere; cf. κέραμος. οὐδὸς, æneum limen, i. e. firmissimum et invariabile et incorruptibile, Θ, 15. θώρηξ, ferreus thorax, N, 398. Ψ, 561. ἄξων, axis ænea, in curru Neptuni, N, 30, i. e. incorruptibilis. δόμον Ἡφαίστου χάλκεον, Σ, 371, coll. 370, ἄφθιτον: simul aptum id epitheton de deo fabrorum ferrariorum et ignium. ὕπνον, Λ, 241, somnum firmissimum, ex quo excitatur dormiens nunquam, i. e. mortem: simulque facete dictum, quia is somnus ex vulnere per ferrum facto veniebat. χιτῶνα, N, 440, i. e. loricam. οὐρανὸν, P, 420, i. e. firmissimum et incorruptibilem. ὄπα, vocem firmissimam, Σ, 222, quæ alibi dicitur χαλκεόφωνος, i. e. στερεά. πέλεκυν, ferream securim, simulque duram firmamque, ε, 235. οὐδὸν, in palatio regis Alcinoi, η, 83, 89, quod fortasse re vera erat æneum, firmitatis et majestatis causa. χάλκεον ἦτορ, cor ferreum, quod non defatiga-

tur et frangitur, pectus ferreum, Β, 490. ἔγχος, hasta ferrea, Γ, 317. Δ, 481. Ο, 126. Υ, 259. Φ, 393. Χ, 275. β, 10. σάκος, a parte superiori, ferrea lamina inducta, sic dictum, Η, 220, coll. 223, 246. ξίφος, Γ, 335. Π, 136. Τ, 373. τεῖχος, munitionem firmissimam, κ, 4, quæ erat petra illa λισσὴ καὶ δυσανάβατος, quæ cingebat insulam: et δὲ hoc in versu sequens, est, enim. χάλκεοι κύκλοι δέκα, Λ, 33, ænei decem circuli. τοῖχοι, η, 86, ænei parietes, laminis æneis vestiti: nisi potius sunt, firmissimi; sed prius præstat. oraculum aliquod apud Herodotum dixit χαλκέους ἄνδρας, et intellexit τοὺς καταφράκτους χαλκῷ, totos armatos ferro. χάλκεα κύκλα, æneas rotas, in curru Junonis, Ε, 723, nisi sunt, firmissimas. et 725, ἐπίσωτρα, *eiserne schenen, (iron clouts of a wheel.)* ἔντεα, arma ferrea, Σ, 131. Ψ, 27. χάλκεος οὐρανὸς, i. e. στερεὸς, ἰσχυρὸς, qui immutabilis perdurat, Py. 10, 42. Ne. 6, 6. ἀγὼν, certamen validum et forte, Ne. 10, 41. Ἄρης, Ol. 10, 19. Ist. 4, 24. χαλκέῳ ταύρῳ, Py. 1, 185, æneo tauro Phalaridis. χάλκεον ὅμαδον, Ist. 8, 54, ferreum strepitum pugnæ. χαλκέοις ἀκόντεσσι, Py. 9, 37. ἔντεσι, Ol. 4, 34. ὅπλοις, Ne. 1, 77. 9, 51. 10, 26. χαλκέας λόγχης, Ne. 10, 113. χαλκέαις ὁπλαῖς, æneis ungulis, i. e. valde firmis, Py. 4, 402.

χαλκεόφωνος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) æneum sonum reddens, i. e. clarum et valde sonantem, qui maxime audiri potest: nam ἠχητικώτατος ἐν μετάλλοις ὁ χαλκός. Στέντορι χαλκεοφώνῳ, ferrea et firmissima et latissime sonante voce prædito, Ε, 785, ubi ergo de sola vocis firmitate. sed alio sensu κύων hoc epitheton habet, secundum imitationem ipsius soni quem æs percussum reddit; qualem vocem et aves quædam, imo et homines quidam, sonant.

χαλκεὺς, εως. ὁ. (Χάω) faber, *ein schmid, (a smith.)* est nomen γενικὸν, notans quemvis fabrum metallorum, ἀπὸ τοῦ πρώτου φανέντος μετάλλου appellatum. μίτρην χαλκῆες κάμον ἄνδρες, Δ, 187, 216, laminam ferream. sic, ἀσπίδα, ἣν χαλκεὺς ἤλασεν, Μ, 295. αἰγίδα, ἣν χαλκεὺς Ἥφαιστος Διῒ δῶκεν, Ο, 309, et Vulcanus faber cum suis instrumentis describitur Σ, 468, seqq. et χαλκεὺς aurarius, μ, 432—438. ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν ὕδατι ψυχρῷ ἐμβάπτει, ι, 391.

χαλκεύω, f. εύσω. (Χάω) fabri opus facio, *ich schmiede, (I forge.)* et est verbum generale, οἷον οὖν ἐλατὴν ὕλην σφύρᾳ παίειν. παρὰ ταῖς ἐχάλκευον δαίδαλα πολλὰ, inquit Vulcanus, Σ, 400, apud eas fabricabam multa artificiosa, cum illæ deæ me projectum e cœlo suscepissent hospitio. ἀψευδεῖ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν, in veraci incude fabrica linguam, Py. 1, 167, i. e. sic forma et institue linguam ne mentiatur.

χαλκεὼν, ῶνος. ὁ. (Χάω) officina fabri metallici, τὸ ἐργαστήριον τοῦ χαλκέως, quod et τὸ χαλκεῖον dicitur. Ἥφαιστος ἔβη εἰς χαλκεῶνα, Θ, 273.

χαλκῆ μυῖα, vide sub μυῖα.

χαλκήϊος, ηΐη, ήϊον. (Χάω) ad fabrum pertinens. est a τὸ χαλκεῖον, vas æneum, it. officina fabri, ab ὁ χαλκεύς. οὐκ ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, non vis cubare in fabrilem domum abiens, in officinam aliquam fabri ferrarii, σ, 327, ubi est τὸ τῶν χαλκέων ἐργαστήριον, *eine schmiede, (a smithy:)* ἔνθα εἰσιόντες ἀκωλύτως οἱ πτωχοὶ ἐκοιμῶντο ex more prisco. *solche warme werkstäte waren ordentlich die herbergen der bettler, (such warm workshops were the ordinary lodgings of beggars,)* sicut et in balineis esse solebant noctu. χαλκεὺς, ὅπλα χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, γ, 433. cæterum est forma Ionica.

χαλκήρης, εος. ὁ ἡ. (Ῥέω) ex ære aut ferro apte constructus; cui ferrum est adjunctum. χαλκήρης κυνέη, Γ, 316. Ψ, 861. κ, 206. κόρυς, Ν, 714. Ο, 535. χαλκῆρες δόρυ, i. e. τὸ ἀρηρὸς χαλκῷ, Ε, 145. Ζ, 3. Λ, 741. Τ, 53. ε, 309. ξυστὸν, hastile ferro præfixum, Δ, 469. Λ, 260. ἐγχεία, Σ, 534. Υ, 258. χαλκήρεα τεύχεα, Ο, 544, arma ferrea apte facta. χαλκήρεα ὀϊστὸν, sagittam ferro præfixam, Ν, 650, 662. ἰοὺς χαλκήρεας, sagittas ferratas, α, 262. χαλκήρεσι σάκεσι, ferratis scutis, Ρ, 268, nam pleraque inducta erant lamina ferrea polita.

χαλκιδίζω, vide sub Χαλκὶς in R.

χαλκὶς, ίδος. ἡ. (Χάω) est nomen avis nocturnæ, a diis sic vocatæ, cum ab hominibus eadem vocetur ἡ κύμινδις, quam confer. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥντε ἐν ὄρεσιν χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, Ξ, 291, et huic avi se assimilat ὁ Ὕπνος. divinum, i. e. a doctioribus, usurpatum id nomen est εὐφωνότερον multo, et colori avis convenientius. multæ urbes eodem nomine fuere vocatæ, a re metallica. Aristophanis scholiastes ad Aves, 262, τὴν χαλκίδα eandem dicit esse, quæ communiter vocetur ἡ γλαὺξ, ab aliis etiam ἡ κικυμὶς, ίδος: et sonum ejus imitatur comicus per κικκαβαῦ. vide et Platonem in Cratylo p. m. 270. Edit. Francof. 1602. Vide sub δούλη.

χαλκοάρης, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) ferro armatus apte, armis præstans. est a χαλκὸς, ὁ, ferrum, æs; et ἄρω, apto; vel ab eodem themate, unde est ἄριστος et ἥρως, i. e. ab ἀρὰ, ἡ. χαλκοάρην Μέμνονα, Ist. 5, 51, ferro strenue et apte utentem. χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων, Ist. 4, 108, fortibus viris octo interfectis.

χαλκοβαρὴς, έως. ὁ ἡ. (Ἄω) gravis ære. it. æreâ cuspide gravans et damno afficiens. ἰὸς χαλκοβαρὴς, sagitta præfixa gravi cuspide, et graviter vulnerante, Ο, 465. φ, 423, *der vom eisen schwere pfeil, (the arrow with a heavy iron point.)* ad differentiam τοῦ ἀσιδήρου.

χαλκόβαρυς, άρεια, αρυ. (Ἄω) gravis ære, *schwer von eisen, (heavy with iron.)* στεφάνη (galea) χαλκοβάρεια, Λ, 96. μελίη, hasta, Χ, 328, *mit schwerem eisen stark beschlagen, (strongly armed with iron.)* sic et χ, 259, 276.

χαλκοβατὴς, έος. ὁ ἡ. τὸ χαλκοβατές. (Βάω) ferro aut æri insistens, ære fundatus. ab ὁ χαλκὸς, æs, et ἡ βάσις, fundamentum. notat ergo ædificium firmissimum et nullo modo convelliendum. εἶμι Διὸς ποτὶ (πρὸς) χαλκοβατὲς δῶ (per apocopen pro δῶμα) Α, 426. Ξ, 173. Φ, 438, 505. ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Θ, 321. ἐπεὶ ἵκευ (sec. sing. imperf. pro ἵκεσο, ἵκεο, ἵκου, ionice,) ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, ν, 4, inquit rex Phæacum Alcinous ad Ulyssem. Jovis palatium, ex ære a Vulcano structum, sic vocatur ut maxime stabile et splendidissimum: Alcinoi regia autem, quia ubique multum æris erat inædificatum, et præterea valde firmum ac splendidum. *ein fester pallast, (a strongly built palace.)*

χαλκόγενυς, υος. ὁ ἡ. (Ἄγω) æreas aut ferreas genas habens quibus mordet. χαλκόγενυν ἄγκυραν, Py. 4, 42, i. e. cuspides duas hamatas habentem. Virgilius dentem ancoræ vocat, quod h. l. γένυς est.

χαλκογλώχιν, ινος. ὁ ἡ. (Κλάω) ærea cuspide armatus. ἔστη, ἐπερεισθεὶς μελίῃς χαλκογλώχινος, Χ, 225, stabat, innixus hasta cuspidata. nam in armatura ἡ γλωχὶν est τὸ τῆς αἰχμῆς τμητικόν. μελία vero est hastile ligneum, tali cuspide armatum.

χαλκοδάμας, αντος. ὁ ἡ. (Δάω) ferrum domans et atterens. χαλκοδάμαντα ἀκόνην, Ist. 6, 103, cotem.

χαλκόδων, ὁ, vide sub Ὀδούς.

χαλκοκνήμις, ιδος. ὁ ἡ. (Κνάω) æreis et ferreis ocreis armatus. acutus recte quoque est in antepenultima. et hæc vox exprimit materiam, εὐκνημις vero qualitatem. χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ, Η, 42. quia Iota hujus vocis κνημὶς in poëta semper producitur, rectius omnino scribitur εὐκνήμις, χαλκοκνήμις.

χαλκοκορυστὴς, οῦ. ὁ. (Κάρα) ære armatus. est quoque prædicatum nobilis militis, *ein geharnischter, (one who is clothed in armour.)* Ἕκτωρ, Ε, 699. Ζ, 398. Ν, 720. Ο, 221, 458. Π, 358, 536. Σαρπηδὼν, Ζ, 199. ut ergo notet armaturam insigniorem.

χαλκόκρας, ὁ ἡ, vide sub μελίκρατον.

χαλκόκροτος, ου. ὁ ἡ. (Κρῶ) cum strepitu et pulsu æris et tympanorum. χαλκοκρότου Δάματρος, Ist. 7, 3. nam in Cereris τελεταῖς (festis sacris) multus audiebatur pulsus tympanorum, et tinnitus cymbalorum.

χαλκοπάρηος, ου. ὁ ἡ. (Παρὰ) quod ferreas habet genas; estque apud poëtam epitheton galeæ. χαλκοπάρηος κυνέη, Μ, 183, coll. 184. Ρ, 294. Υ, 397. κόρυς, ω, 522. apud Pindarum habes et χαλκοπάραον ἄκοντα, Py. 1, 84. Ne. 7, 105, jaculum ferreas genas habens, i. e. ferrea cuspide. ratio scribendi Dorica ad εὐπάρειος est indicata.

χαλκόπεδος, ου. ὁ ἡ. (Πάω) ferreo et firmo solo. χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν, sedem deorum firmo solo præditam, Ist. 7, 62, i. e. cœlum.

χαλκόπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) æneis pedibus. quo notatur vel firmitas pedum vel sonus in gradiendo. στερεόπους, στεῤῥόπους, simul et ἠχόπους. nam est epitheton equorum. χαλκόποδε ἵππω, Θ, 41. Ν, 23. qui eodem fere sensu alibi dicuntur κρατερώνυχες ἵπποι.

Χαλκὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) proprie est æs Cyprium, *kupfer, (copper.)* deinde et, vas ex ejusmodi ære factum; imo collective, vasa utensilia ex eo facta. deinde apud poëtam pro ferro, et pro armis ferreis ponitur. est quasi χαλακὸς ἢ χαλικὸς, a χαλάω, laxo: nam cudendo æs extenditur et dilatatur, quod in ligno fieri nequit aut in saxo; *es lässet sich ausdehnen und breiter schlägen, (it is susceptible of being extended and hammered out.)* constans opinio est inter antiquos, æs Cyprium prius inventum et in usu fuisse quam ferrum aut chalybem; et priscos mortales habuisse artificium durandi æs, ut acutissimum pariter ac durissimum fieret, ad instrumenta rustica et bellica. hinc Hesiodus Ἔργ. 149, inquit: τοῖς δ' ἦν χάλκεα τεύχεα, χάλκεοι δὲ οἶκοι, (ubi οἴκους dicit pro utensilibus in domo necessariis) χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, (terram exercebant,) μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος, nigrum ferrum enim nondum erat. ergo ad pugnas, ad instrumenta domestica et rustica, habebant æs. post, amissa nescio quo casu arte durandi æs et acuendi, ad ferrum duratum confugiebant. Homerus igitur, ex usu antiquissimo, ponit χαλκὸν pro σιδήρῳ, quando de armis sermo est. non audiendus vero videtur Tzetzes, qui ab Homero τὸν πολεμικὸν καὶ ἀναιρετήριον χαλκὸν poni censet ἐπιθετικῶς, παρὰ τὸ χέειν τὴν ἀλκὴν, a fundendo et sternendo robur fortium virorum, τὴν δύναμιν τῶν ἀναιρουμένων: sed digna est ista argutia Tzetze, homine mirum in modum nugace. alii compositum nomen putant ex χέειν et ἀλαλάζειν, quasi χέων ἀλαλαγμὸν, nam χαλκὸς est ἠχητικὸς, unde et per epitheton dici solet ἦνοψ, poëtice pro ἔνοψ, i. e. ἔμφωνος, cui inest ἡ ὄψ, vox; et μόνος ἀψύχων χαλκὸς δοκεῖ φωνὴν ἔχειν: hinc et Pythagorici dicebant, τὸν χαλκὸν παντὶ συνηχεῖν θειοτέρῳ πνεύματι, æs consonare omni flatui diviniori; nam

cavitates æneæ, si vel levis aura perflat eas, sonum aliquem edunt: unde et Apollini tripos æneus sacer erat. sed, præterquam quod ipsum epitheton ἤνοψ aliis ab ἐνόπτειν dictum videatur, quia in polito ære spectare formam nostram possimus; δι' οὗ ἔστιν ἐνοπτρίσασθαι: ipsa etiam compositio est nimis quæsita. cæterum ex dicto Pythagorico apparet, quam prope abfuerint antiqui ab inveniendis musicis organis pneumaticis nostris. χαλκὸς περίελεψέν ἑ φύλλα, Α, 236, ferrum circumabscidit ei folia; et sermo est de ramo. χιτῶνα χαλκῷ ῥωγαλέον, thoracem ferro perruptum, Β, 417, i. e. hasta. quibus locis apparet notio ferri vel chalybis. novit tamen poëta differentiam χαλκοῦ καὶ σιδήρου: e. c. χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος, Ζ, 48. Λ, 133. φ, 10, 61, 62, quibus locis vasa ænea et instrumenta ferrea intelliguntur. sic Ι, 365, χρυσόν, καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν, πολιόν τε σίδηρον: ubi addito epitheto color cupri satis indicatur, et albentis politi ferri. ψυχρὸν χαλκὸν εἷλεν ὀδοῦσι, Σ, 75, coll. 74, gelidum ferrum, per os adactum, prehendit dentibus. κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ, armatus polito et splendente ferro, Δ, 495. Ε, 562, 681. Ν, 305. Ρ, 3. Σ, 522. ἐνεδύσατο νώροπα χαλκὸν, induebat se vel indutus erat splendida armatura, Β, 578. Λ, 16. Ξ, 383. ἐκορύσσετο νώροπι, Η, 206. Π, 130. ὀξέϊ, acuto ferro, hasta, gladio, Ε, 132. Κ, 135. Ο, 482. Χ, 67, 72. Σ, 236. Τ, 211. Φ, 568. Ψ, 412. Ω, 393. α, 99. ξ, 271. δ, 700. νηλέϊ, ferro non misericordi, quod epitheton positum velut de ἐμψύχῳ, Γ, 292. Δ, 348. Μ, 427. Τ, 266. δ, 743. τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπε ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διὸς, Κ, 153. sic, ἔλαμπε, Ν, 245, coll. 242—244, ubi similitudo eadem cum fulgure. Χ, 32, 134. Λ, 44, 45. et 65, πᾶς χαλκῷ ἔλαμπε ὥστε στεροπὴ Διός. ἔλαμπε χαλκῷ σμερδαλέῳ (oculos præstringente et terrente) τὸν ἕστο (indutus erat) περὶ χροΐ, Μ, 463. ἐκεκάλυπτο, Ν, 191, 192. τανακήεϊ, in longitudinem protenso ferro, i. e. hasta, Η, 77. vel et, longa acie munito, Ψ, 118, ubi secures sic vocantur, quibus sternuntur arbores. sic, Ω, 754, de gladio. et δ, 257. χαλκῷ ποικίλα ἅρματα, Δ, 226. Κ, 322. τεύχεα, Ζ, 504. Ξ, 420. ζέσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ, ferbuit aqua in polito intus ære, i. e. vase æneo, Σ, 349. sic, λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, Π, 408, ubi conf. ἤνοψ. περιήχησε χαλκὸς, circumsonuit æs vel ferrum, quo contectum erat scutum, Η, 267. ἀτειρὴς, ferrum durum, Ε, 292. Ξ, 25. θεσπέσιος, infinitum numero, Β, 457. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασε, penitusque ferrum adegit, Ν, 388, coll. 607, 647. ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκὸν, et super septem coria, quibus clypeus inductus erat, septimum induxit ferrum, ferreamque laminam, Η, 223, coll. 246. nam verbum χαλᾶν, a quo est χαλκὸς, valde cognatum est cum ἐλᾶν. sic, πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκὸς, Ν, 804. Ρ, 493, multa ferri lamina superinducta erat scutis. χαλκοῦ πλεῖαι κλισίαι, plena tabernacula æneorum vasorum, Β, 226. sic, ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ, Ι, 137, 279. χαλκοῖο τυπαῖς, vulneribus ferro factis, Ε, 887. στεροπὴν, fulgur ferri, Λ, 83. Τ, 363. δοῦπος ἀπὸ χθονὸς, καὶ (ἀπὸ) χαλκοῦ, Π, 636, strepitus a terra resonans, et a ferreis armis. ἀπολυσόμεθα αὐτοὺς χαλκοῦ τε χρύσου τε, Χ, 50, redimemus eos pro ære et auro. et ubi sic positus est χαλκὸς, ut pretium aliquod habeat, non vero armaturam bellicam notet, semper intelligenda sunt vasa ahenea artificiose facta; qualia apud antiquos in magno pretio et honore erant. sed alibi notat telum vel armorum speciem, ut materia pro materiato ponatur, e. c. χαλκὸς ἀφείλετο μένος, ferrum ademit eis robur, i. e. mactati sunt, Γ, 294. ἔβραχε, resonuit ferreus thorax, Δ, 420. ἀπεπλάγχθη χαλκόφι (χαλκοῦ) χαλκὸς, Λ, 351, excussum est a ferro galeæ ferrum hastæ conjectæ, ut non perrumperet galeam sed elaberetur. ἐκόμπει ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς, Μ, 151, resonabat ferrum in pectoribus lucidum, i. e. arma. sic, ἐκονάβιζε, Ν, 497. Φ, 254. et 593, χαλκὸς πάλιν ἀπώρουσε, retro resiliit jaculum a percusso. χαλκὸς δηώσας διήφυσσε ἔντερα, telum dilacerans penitus hausit intestina, Ξ, 517. Ρ, 314. sic, δηϊόω χαλκῷ, interficio telo, Θ, 534. Μ, 227. Ρ, 566. Ψ, 176. δ, 226. λεπτότατος, tenuissima lamina ferri, Υ, 275. ἔστι σοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, Ψ, 549. δοῦρατα κεκορυθμένα χαλκῷ, hastilia præfixa ferro, Γ, 18. Λ, 43, coll. Ξ, 12, ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ. ὤρνυτο χαλκῷ, irruebat ferro, Γ, 349. Ε, 17. Π, 479. Ρ, 45. ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ, Η, 473, ubi merces enumerantur, quibus permutandis vinum sibi comparabant Græci. κυλινδόμενος (volutans se equus vulneratus letaliter) περὶ χαλκῷ, Θ, 86, sc. τῷ τοῦ ὀϊστοῦ, ob ferrum sagittæ adactum in corpus ejus: *das am pfeile steckende und angespiessete pferd, (the horse pierced with the arrow,)* quasi ad veru. conf. περί. πόδες ἵππων χαλκῷ δηϊόωντες, sc. τὴν κονίην ἢ γαῖαν, Λ, 153, pedes equorum ferro impetentes terram; et hoc ferrum h. l. sunt τὰ σεληναῖα τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων, *(die hufeisen) (a horse shoe)* οἷς διακόπτονται εἰς πλίον τὰ πατούμενα. et ab his ferreis soleis, quibus ungula equi munitur, equi dici possunt χαλκόποδες. μελίη ταμνομένη, fraxinus excisa ferro, Ν, 180. et 323, ῥηκτὸς, vulnerabilis ferro. et 649, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ, ne quis corpus ejus ferro contingeret. et 801, μαρμαίροντες, coruscantes ferro polito. σάκος παμφαῖνον χαλκῷ, scutum collucens ferro, Ξ, 11. ξυστὰ (hastilia) κατὰ στόμα εἱμένα, in anteriori parte induta ferro, Ο, 389. μάρναο, depugna ferro, Π, 497. ἅπαν πεδίον ἐλάμπετο, Υ, 156, quo loco genitivus ἀνδρῶν, 157, proxime pertinet ad præcedens ἐπλήσθη, quia additur ἵππων, equi vero non solebant eo tempore muniri ferro. et 257, μαχέσασθαι. ἀποκόψειν οὔατα, Φ, 455. χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν, ut sustineat ferrum quo corpus vulneratur illis qui ictu feriuntur, Δ, 511. οὐκ ἔρρηξε, non perrupit laminam ferream qua scutum Menelai erat superne obtectum, Γ, 348. Η, 259. Ρ, 44, χαλκὸν, τὸν ἐπιπολάζοντα ἐν τῇ ἀσπίδι. alii his locis legi malunt χαλκὸς, i. e. ἡ αἰχμὴ τοῦ βάλλοντος, cuspis hastæ, quæ non perrupit: sed præter consensum meliorum. sic, Η, 246, ἔβαλε σάκος αὐτοῦ ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ. (τῷ σάκει) et 248, δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς, dissecans ferrum durum, hastæ. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασε, et ferrum penitus adegit ei, Ο, 342, hastam. sic et χ, 295. et, εἴσατο χαλκὸς, ivit et penetravit ferrum penitus, ω, 523. βεβλημένον ὀξέϊ, Π, 819. coll. 821. ἐνέβαλλεν πυρὶ ἀτειρέα, Vulcanus in ignem imposuit æs, Σ, 474. ἑσσάμενοι χροῒ ἀτειρέα, induti corpore ferrum solidum, Τ, 233, de thorace. ἀλλ' ἰθὺς φέρε, sed recta infer arma tua contra eum, Υ, 108. σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις, χρυσόν τε, δέδεξο δῶρα, Χ, 340, tu quidem et æs abunde (i. e. vasa ænea) et aurum accipe, dona. χαλκὸν ζώννυσθαι, ære cingi, i. e. armari, Ψ, 130. et 803, ταμεσίχροα ἑλόντες, sumentes gladios vel hastas acutas. πολέες γὰρ ἐπήλασαν αὐτῷ χαλκὸν, Ω, 421, multi enim in corpus ejus intruserunt cuspides ferreas. φυλόπιδος πλείστην καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, Τ, 222, pugnæ plurimam stipulam ferrum ad terram stravit. νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, coacervatum aurum et æs jacebat repositum, β, 338. ἀμφὶ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, θ, 426, in igne ahenum calefacite et calefacite aquam. ἐνέπεσε κνήμη λέβητι, καὶ κανάχησε χαλκὸς, τ, 469, resonuit ahenum. ἄκρην ῥινὸν δηλήσατο, extremam cutem distrinxit ferrum, i. e. hasta, χ, 278. πλέων ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, navigans eo, ut æs inde petam, α, 184. χαλκοῦ στεροπὴν, æris splendorem, in domo regia Menelai, δ, 72, ubi ornamenta domus, et simul vasa varia, intelliguntur ex ære facta. sed alia ejusmodi στεροπὴ est ξ, 268, ex armis fulgentibus ab exercitu eunte. ἁρμόζου σχεδίην χαλκῷ, compinge navigium ferro, ε, 162. et 244, ἐπελέκκησεν, dolavit securi. sic et; διατμῆξαι, diffindere securibus, θ, 507. ἔζεσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι, κ, 360, in splendido intus aheno. et 532, μῆλα ἐσφαγμένα νηλέϊ. ἐπεὶ αὐτοὺς κτείνῃς ἀμφαδὸν (interfeceris palam) ὀξέϊ, λ, 119. et 534, βεβλημένος, eminus ictus hasta. κηροῦ τροχὸν διατμήξας ὀξέϊ, ceræ orbem disscindens, μ, 173, cultro fortasse. ἐκέασε ξύλα νηλέϊ, diffidit ligna securi, ξ, 418. ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ, hastam acuminatam acuta cuspide ferrea, ο, 550. υ, 127. ὅς κε ἀποτάμῃ ῥῖνα (nasum) καὶ οὔατα νηλέϊ, σ, 85. et 308, ξύλα νέον κεκεασμένα. ὅν ποτε ἔκτεινε, τ, 522, quem filium suum quondam interfecit ferro. sic, αὐτὸν κτεῖναι, υ, 315. ἀπαμήσαντες ῥῖνάς τε καὶ οὔατα νηλέϊ, φ, 300. et 434, κεκορυθμένος αἴθοπι, ubi sola hasta intelligitur, coll. 433. ἐπὴν ὑμῶν βίας ἀφελώμεθα, si abstulerimus vobis vires vitales ferro, χ, 219. et 356, μὴ τοῦτον οὔταε, ne hunc vulnera ferro. et 368, μή με δηλήσηται, ne me lædat ferro. ἀμφέξεσα, circum polivi truncum, ψ, 196. et 369, ἐθωρήσσοντο, coll. 368, armabant se armis. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, ε, 38, ubi enumerantur dona hospitalia. sic et ν, 136, 368. ξ, 324, ubi et σίδηρος est inter ea. χ, 58. ἔφερον εὐήνορα, ν, 19, ubi vasa ænea, bonis viris dona dari solita olim, intelliguntur; conf. Horat. IV, 8, 1—4. ἕσσαντο περὶ χροῒ νώροπα, ω, 466, 499, induerant se circa corpus, quod attinet splendida arma. χαλκὸς ἐν Ἄργει, clypeus æneus, Ol. 7, 151, διδόμενος ἔπαθλον τῷ νενικηκότι. χαλκοῦ λεπτοῦ, Py. 12, 44, ex quo fiebant tibiæ. χαλκῷ πολιῷ, Py. 3, 85. 11, 30. χαλκὸν μυρίον, Ne. 10, 84, 87, ubi præmia certaminum. et 131. erat παιδιά τις, λεγομένη ὁ χαλκισμὸς, quæ erat ὀρθοῦ νομίσματος περιστροφὴ σύντονος, μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα ὀρθόν: καὶ ἐνίκα ὁ τοῦτο κατορθώσας, referente Eustathio ad Ξ, 291, et α, 184. Vide sub σίδηρος, et δόναξ.

χαλκότοξος, ου. ὁ ἡ. (Τῶ) æreo arcu utens. χαλκοτόξων Ἀμαζόνων, Ne. 3, 64.

χαλκοτόρος, ου. ὁ ἡ. (Τρέω) qui æs perforat, vel et, qui ære et ferro secat et pertundit. χαλκοτόροις ξίφεσιν, ensibus arma ferrea perforantibus, vel, ferro suo perforantibus homines, Py. 4, 261, τῷ χαλκῷ τιτρώσκουσιν, *mit dem eisen borend, (pierce with the iron.)* ab ὁ χαλκὸς, æs, ferrum. sed χαλκότορος est passive, ferro peforatus et apertus, ut, χαλκότορος ὠτειλὴ, vulnus inflictum.

χαλκότυπος, ου. ὁ ἡ. (Τύπω) a ferro perfossus. χαλκοτύπους ὠτειλὰς, vulnera a ferri confossione facta, Τ, 25, τὰς ἀπὸ τυπῆς (τύψεως) χαλκῶν (i. e. ξιφῶν) factas in corpore occisi. alibi possit esse, ex ferro fabricatus.

χαλκοχάρμης, ου. ὁ. (Χάω) ferro, in specie ferreis armis gaudens. idem ac σιδηροχάρμης. χαλκοχάρμαι Τρῶες, Py. 5, 109, æneis et ferreis armis gaudentes, et promti in illis. τὸν χαλκοχάρμην, Ist. 6, 39, sc. τὸν Τελαμῶνα, patrem Ajacis.

χαλκοχίτων, ωνος. ὁ. (Χάω) ferrea tunica indutus, loricatus, thorace ferreo armatus. idem dicitur χαλκεοθώρηξ, ηκος, ὁ. est ergo epitheton militarium virorum. χαλκοχίτωνες Ἀχαιοὶ, Α, 371. Β, 47, 163, 437, ubi pertinet ad sequens λαόν. Γ, 127, 131. Δ, 199, 285. Κ, 287. α, 286, etc. Τρῶες, Ε, 180. Ρ, 485.

Κρῆτες, N, 255. Βοιωτοὶ, O, 330. τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, Σ, 105, inquit Achilles de se, comparans sibi bellatori alios bellatores.

χαλκόω, f. ώσω. (Χάω) ære vel ferro induo et armo. ἐνόπλια ἔπαιζεν χαλκωθεὶς, armatam saltationem ludebat totus indutus ferro, Ol. 13, 123.

χαμάδις et χαμάδι, (Χάω) adverb. in terram. φύλλα ἄνεμος χαμάδις χέει, Z, 147. ἐξ ἵππων ἔπεσε, H, 16. et 190, ἔβαλε. et 480, οἶνον ἔχεον. sic et Ψ, 220, libando diis. ἔπεσε, O, 435. et 714, ἔπεσον. πεσοῦσα, Π, 118. δάκρυα ἔῤῥεεν, P, 438, quod notat largum fletum. ἐγκέφαλος ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος, Γ, 300. δάκρυ χαμάδις ἀπὸ βλεφάρων ἔβαλε, δ, 114, ergo largissime flevit. πῦρ ἀπὸ λαμπτήρων ἔβαλον, τ, 63, in solum conclavis magni. et 599, ἢ χαμάδι στορέσας, vel humi in solo sternens cubile.

χαμᾶζε, (Χάω) adverb. in terram, in solum. quia est ab χαμαὶ, hinc habet circumflexum in penultima, alia nomina penacuta, vel quæ non accentum habent in ultima, formant sua adverbia in ζε sic, ut accentus sit in antepenultima, e. c. ἔραζε, ab ἡ ἔρα, θύραζε, Ἀθήναζε. et hoc ζε oritur ex δε, ob συγγένειαν harum consonantium, sicut dicitur οἴκαδε, domum. ἐξ ὀχέων ἅλτο χαμᾶζε, ex curru desiliit in solum, Γ, 29. Δ, 419. E, 111, 494, 835. Π, 426, 733. Ω, 469. κεραυνὸν ἧκε, *in die erde, (into the earth,)* Θ, 134. θορὼν, desiliens, K, 528. ἀπὸ ἕθεν ἧκε, M, 205, a se dejecit in terram. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε κάρη, deturbavit ictu abscissum ei caput in solum, Ξ, 497. sic, κατέπεσεν, O, 537. ἧκε ἐκ χειρῶν, P, 299. ἐξ ἵππων ὦσε, Υ, 461. ἀπὸ πύργου ἔβαινε, Φ, 529. ἀνεκήκιεν ἱδρὼς, Ψ, 508. δάκρυον ἧκε, π, 191. τόξον ἔθηκε, φ, 136. ἐκ χειρὸς φάσγανον ἧκε, χ, 84. et 327, ξίφος ἀποπροέηκε. et 340, φόρμιγγα κατέθηκε.

χαμαὶ, (Χάω) adverb. humi, in humum, in humo. ex hac voce apparet, recte τὴν χθόνα, per intersertum θ, deductam esse a χάω: nam et hic interseritur θ in χθαμαλὸς, quod vide. est ergo cum ἡ χθὼν ejusdem originis. nam qui dicunt, esse quasi ἅμα χοΐ, i. e. ὁμοῦ ταῖς κόνεσιν, una cum pulvere, ingeniosius ludunt. Germanis est, *auf den platten boden, (on the ground.)* ἐνέπεσε κονίαις χαμαὶ, Δ, 482. N, 617. Ξ, 418. Π, 741, 803. ἐξέχυντο χολάδες χαμαὶ, Δ, 526. Φ, 181. χαμαὶ ἐρχομένων ἀνθρώπων, in humo vadentium et obambulantium hominum, E, 442, in opposito ad immortales deos. et 588, χαμαὶ ἔβαλλον αὐτὸν, in humum latam projecerunt eum. sic, κατέχευαν, Z, 134. ἐκ δίφρου χαμαὶ, ex curru in planum solum, Θ, 320. Ψ, 509. ἔβαλε δένδρεα, dejecit arbores in humum planam, I, 537. αὐτὸν χαμαὶ ἐξενάριξε, eum humi occidit, Λ, 145. χαμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε χειρὸς, X, 448. χαμαὶ πεσοῦσα, N, 530. et 578, ἔπεσε. ἀπέβαλε πάντα χαμαὶ, Φ, 51. ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἧσθαι ἐπὶ ἐσχάρῃ ἐν κονίαις, hospitem humi sedere juxta focum in pulvere, η, 160, nam sic mos erat supplicum. οὐ δάκρυ χαμαὶ ἔβαλεν, ρ, 490. χαμαὶ πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι, σ, 28. et 396, πρόχοος χαμαὶ πεσοῦσα ἐβόμβησε. χαμαὶ ἔλειπεν αὐτὸν, Ol. 6, 76. πιτνεῖ, cadit in humum, Py. 8, 133. καταβὰς, Ne. 6, 87. τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ καλύψαι σιγῇ, Ne. 9, 15, egregium facinus non tegere silentio quasi sepultum.

χαμαιγενὴς, έος. ὁ ἡ. (Γάω) humi et ex humo natus. τίς ἀνθρώπων χαμαιγενέων, Py. 4, 175, quis hominum terrigenûm genuit te?

χαμαιευνὰς, άδος. ἡ. (Ἕω) humi cubans. est epitheton suum in poëta. σύες χαμαιευνάδες, κ, 243. ξ, 15. dicuntur alibi et prostibula et vulgati corporis mulieres χαμαιευνάδες, quæ humi cubantes concumbunt. ἡ χαμεύνη est ἡ ταπεινὴ κλίσις καὶ στιβὰς, *ein streulager auf der blossen erde, (a pallet of straw on the bare ground.)*

χαμαιεύνης, ου. ὁ. (Ἕω) qui humi cubat, in dura humo. χαμαιεῦναι, Π, 235, et tales laudantur ob contemtum voluptatis et deliciarum. Vide sub ἀνιπτόποδες.

χαμαιπετέω, f. ήσω. (Πέτω) in terram decido; frustra et irritus sum. γνώμην κενεὰν χαμαιπετοῖσαν, dorice pro τοῦσαν, Ne. 4, 66, consilium inane in terram caducum.

χαμαιπετὴς, έος. ὁ ἡ. (Πέτω) qui in terram procidit; caducus, irritus. humi repens. χαμαιπετέων λόγων, humilium sermonum, Ol. 9, 19, i. e. εὐτελῶν. χαμαιπετὲς ἔπος, irritum verbum, Py. 6, 37, μάταιον.

χαμαιριφὴς, ὁ ἡ, vide sub ἐκπίπτω.

χαμαῖτις, ὁ ἡ, vide sub κάμαξ.

χαμαιτύπη, ἡ, vide sub λάβρος.

χαμεύνη, ἡ, vide sub χαμαιευνάς.

χαμηλὸς, ἡ, όν. (Χάω) humilis, humi jacens vel repens. χαμηλὰ πνέων, humilia spirans, Py. 11, 46, i. e. ταπεινὰ καὶ οἰκτρὰ, misera. i. e. ὁ εὐτελὴς καὶ πένης. est et χαμαλὸς, a χαμαί.

χαμῖτις, ἡ, vide sub κάμαξ.

Χανδάνω, (Χάω) verbum Ionicum, factum ex perf. m. κέχανδα, verbi χάζω, quod vide. notat capio, *ich fasse, (I take.)* eodem modo ἁνδάνω factum est ex ἥδω, f. 2. ἁδῶ, sicut a χάζω, f. 2. χαδῶ, a quo χαδάω, χαδάνω, χάνδανω. κρητὴρ ἓξ μέτρα ἐχάνδανεν, Ψ, 742. ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον, ρ, 344, sicut ei manus capiebant, quantum capere poterat manibus. et vide simplicitatem heroicam, qua, sine aliis instrumentis, manu sola bene lota, ad cibos capiendos vel aliis porrigendos utebantur. χεὶρ ἐχάνδανε τὸ ῥόπαλον, manus capiebat clavam, Theocr. 13, 57.

χανδὸν, (Χάω) adverb. hiante ore, aperto gutture, pleno rictu. possit hoc adverbium immediate deduci a perf. m. κέχανδα, verbi χάζω. οἶνος βλάπτει, ὅς ἄν μιν χανδὸν ἕλῃ, φ, 294, vinum nocet si quis illud aperto rictu ingurgitat: ex metaphora δοχείου τινὸς διαχάσκοντος ἀεὶ πρὸς ὑποδοχὴν ὑγροῦ. est ergo Germanorum, *lachzend, spack, (gaping, panting.)* est et adjectivum χανδὸς, ἡ, όν, eodem significatu, si quid rimis hiscit. vide ζωρός.

χανδὸς, ἡ, όν, vide supra.

χάνοι, χανὼν, vide sub χαίνω.

χάος, τὸ, χαὸς, ὁ, vide sub ΧΑ´Ω.

χάπτω, vide sub ΚΑ´ΠΩ.

χαράδρα, ας. ἡ. (Ῥάω) torrens qui violenter perrumpit terram de montibus decurrens. it. cavitas aliqua terræ, orta ex ejusmodi violento torrente. *ein reissender strom, (an impetuous stream.)* κοίλης ἔντοσθε χαράδρης, intra cavitatem excavatam a torrentibus aquis, Δ, 454, et hæc χαράδρα est fere eadem quæ μισγάγκεια, 453. πολλὰς δὲ κλιτῦς τοτ' ἀποτμήγουσι χαράδραι, multosque aggeres tunc scindunt torrentes impetuosi, Π, 390, quanquam et h. l. magis ipsa loca terræ a torrentibus subito et violenter excavata intelliguntur; simul tamen ipsi χείμαῤῥοι, οἱ ῥέοντες χαράττουσι δραστηρίως τὴν γῆν.

χαρακτὴρ, ὁ, vide sub χαράσσω, incido.

χάραξ, ἡ, vide sub κάμαξ.

χαράσσω, f. ξω. (Ῥάω) incido, *ich grabe oder schneide ein, (I engrave, or cut in.)* ponitur id verbum etiam pro γράφειν, quia utrumque eodem modo, insculpendo in tabulas ligneas vel lapideas vel æreas, fiebat antiquitus. hinc et postea nomen ὁ χάρτης, ου, est retentum, etsi modus scribendi alius esset repertus: notatque, cui inciditur et insculpi potest scriptura. sic et verbum ipsum est retentum; e. c. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου, i. e. μὴ ἐπίγραφε, ne inscribe illud isti. hinc et ὁ χαρακτὴρ est. notat ergo sculpo, excavo.

χαράσσω, f. ξω. (Χράω) stringo superficiem, imprimo vestigia. στρωμνὴ χαράσσουσα, Py. 1, 54, lectus durus et imprimens vestigia corpori incubanti, ἐπιξύουσα, ἐπινύσσουσα, *stechend, drückend, (leaving marks on the body, galling.)* est a χράω, invado duriter.

χαρίεις, εσσα, εν. (Χάω) gratiæ plenus, gratus. χαρίεν μέτωπον, i. e. καλὸν, Π, 798. πρόσωπον ἤσχυνε, Σ, 24, pulcram faciem turpavit. nam τῷ καλῷ opponitur τὸ αἰσχρὸν et τὸ αἰσχύνειν. κάρη, X, 403, caput decorum. φᾶρος, ε, 231. κ, 544, pulcra vestis. εἴ ποτέ σοι χαρίεντα (ubi est neutr. plur. adverbialiter) ναὸν ἐπέρεψα, A, 39. χαρίεντα εἵματα, vestes decentes, E, 905. X, 511. δῶρα, Θ, 204. I, 595. ἔργα, ζ, 234. κ, 223. ψ, 161. οὐ πάντεσσι θεὸς χαρίεντα δίδωσι ἀνδράσιν, θ, 167, ubi sunt τὰ τῆς φύσεως δῶρα. χαρίεσσαν ἀμοιβὴν, jucundam remunerationem, γ, 58. ἀοιδὴν, ω, 197, bellam laudationem. οὔτι τέλος χαριέστερον, jucundius, ι, 5. πέπλος χαριέστατος, pulcerrimus, Z, 90, 271. οὐ χαριεστάτη ἥβη, Ω, 348. κ. 279. χαρίεν μέλος, Py. 5, 143. χαρίεντα πόνον, Ne. 3, 20. notat ergo, quo quis lætari possit ob suavitatem, vel speciem, vel gratiam aliam. χάριεν est adverb. pro χαριέντως. ὁ χαρίσιος, gratus, exhilarans. apud alios οἱ χαρίεντες dicuntur præstantes arte vel doctrina aliqua; et opp. vulgaribus.

χαρίζομαι, f. ίσομαι. (Χάω) in gratiam alterius facio aliquid, jucunde ago et lætifico. ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβρισταῖς, hominibus gratificaris injuriosis, N, 633. οὐχ ἐχαρίζετο (sc. σοὶ, ὦ Ζεῦ) ἱερὰ ῥέζων; α, 61, an non accepte agebat tibi sacra faciens? *bewies er dir sich nicht gefällig? (did not he propitiate thee?)* μή μοι ψεύδεσι χαρίζεο, ξ, 387, ne mihi mendacis placere tenta. nam τὸ χαρίζεσθαι, *sich gefällig und angenehm machen, (to make one's self agreeable,)* multis modis fieri potest, δώροις, δεξιώσεσιν, ἀληθείαις, imo et ψεύδεσιν. et h. l. est imperativus. δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, ubi augm. imperfecti omissum, ω, 282, dona autem illa frustranea tam benevole donasti, coll. 284. τῶν κέν σοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσια ἄποινα, ex quibus certe tibi donaret pater infinita redemtionis pretia, Z, 49. Λ, 134. K, 380. ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι, ubi ad genitivum præpositio aliqua deest, e. c. διὰ, ν, 15, molestum enim nimis est, unum per donationem liberaliter et jucunde se præbere. sic, ἀλλοτρίων, ubi deest ἀπὸ vel ἐκ, de alienis largiri, ρ, 462. τὸν ἔδωκε, χαριζόμενος, βασιλῆϊ, Λ, 23, hunc thoracem dedit regi per donum leniens et jucunde afficiens regem. nam χαρίζεσθαι est genus, ex quo hæc species nascitur τὸ δωρεῖσθαι. nam πᾶν δῶρον est χάρις. Ἕκτορι χαριζόμενος, ei gratificans, O, 449. P, 291. οὐ πάντεσσι χαριζόμενος τάδε ἀείδει, canit ista, non omnibus gratum faciens et placens eo cantu, θ, 538. καὶ νῦν οἱ τάγ' ἔδωκε, χαριζόμενος φιλότητι Αἴολος, κ, 43, et nunc ei ista dedit, gratificans amori, Æolus. οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος ἐθεράπευον, ν, 265, non suo patri gratificans minister ei esse volueram, i. e. nolueram ei id officium præstare, sicut cupierat. χαριζομένη πόσεϊ ᾧ, marito suo gratificans, E, 71. (ἐκ) παρεόντων, de rebus, quæ adsunt, liberaliter præbens, α, 140. δ, 56. η, 176. κ, 372. ο, 139. ρ, 95, i. e. ἡ τὰ πρὸς χάριν καὶ ἡδονὴν ποιοῦσα. κεχάριστο δὲ θυμῷ, ζ, 23, et grata facta erat animo ejus, ἐφιλεῖτο αὐτῇ. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, meo animo gratissime facte, i. e. φίλτατέ μοι, E,

243, 826. K, 234. Λ, 607. T, 287. δ, 71. *καὶ (ὃς) οἱ (αὐτῇ, τῇ Πηνελόπῃ) κεχαρισμένος ἔλθοι*, et qui ei gratus veniret, β, 54, coll. 114, nam pater non cogit filiam, sed uterque consentit in unum: ergo, *ὃς ἂν τῇ Πηνελόπῃ χαρίεις δόξοι. κεχαρισμένα δῶρα θεοῖς δίδωσι*, Υ, 298. *ὧδέ κε ῥέζων κεχαρισμένα μοὶ θείης*. Ω, 661, sic sane faciens grata mihi feceris, *τὰ πρὸς χάριν ποιήσοις. εἰδὼς*, grata sciens, i. e. jucundo et grato convictu probatus, θ, 584. *ἵνα δώσωμέν σοι ἱερὰ*, π, 184, ut tibi demus sacrificia grata. *τῷ γὰρ μηρία ἔκαιεν*, τ, 397, ei enim grata femora agnorum hædorumque comburebat. *χαρίζεσθαι* apud alios notat et, morigerari; in specie, coitum præbere et pati libenter in gratiam petentis: de quo est locus Aristoph. Eccl. 625. coll. Equit. 514.

χάρις, ιτος. ἡ. (Χάω) gratia, favor: pulcritudo, venustas; beneficium. est ab *ἡ χαρά. πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο*, Δ, 95, ab omnibus illis gratiam et gloriam caperes: et *χάρις* h. l. est *ὁμολογία εὐεργεσίας. φέρων χάριν Ἕκτορι*, gratificans ei, E, 211, quod alibi dicit *ἦρα ἢ ἐπίηρα φέρειν τινὶ*, et 874, *χάριν δ' ἄνδρεσσι φέροντες*, gratificantes hominibus. hinc est accusativus ellipticus, e. c. *σοῦ χάριν ποιῶ τοῦτο*, i. e. *διὰ σὴν χάριν, ἵνα σοὶ χαρίσωμαι*, *dir zu gefallen, (to gratify thee,)* gratificans tibi: et notat plus quam *ἕνεκα*, involvit enim gratificationem, non vero causam solam. *Ἀτρείδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν*, I, 609, i. e. *χαριζόμενος αὐτῷ*. sic et ε, 307, *Ἀτρείδαις φέροντες. τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν*; Φ, 458. *ἐπεὶ οὐκ ἄρα τὶς χάρις ἦεν μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι*, siquidem nulla gratia mihi inde erat, pugnare inter et adversus hostes, I, 316, *διότι οὐκ ἔγνων μοὶ χάριτας οἱ Ἀχαιοὶ προπολεμοῦντι αὐτῶν*, *sie wustens mir keinen dank dass ich für sie fochte, (they did not thank me for fighting for them.)* sic et P, 147, et dici sic potest *πρὸς ἀχάριστον οἰκεῖον βοηθηθέντα ἐν ἀνάγκῃ*. loquitur loco posteriori Glaucus ad Hectorem; sicut priori Achilles ad legatos Græcos. *ἧς (μνηστῆς ἀλόχου κουριδίης) οὔτι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε*, Λ, 243, cujus sponsæ suæ nondum ullam viderat gratiam, nam multa ei dederat; *hatte noch keine gunst von ihr genossen, (had not yet received any favour from her,)* et innuitur *συνουσία* conjugalis, qua nondum fruitus erat. *ἐγὼ δέ κέ σοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα*, *ich weiss es dir auf ewig dank, (I shall be for ever obliged to thee,)* Ξ, 235, gratiæ enim nulla debet esse oblivio; et hinc *αἱ Χάριτες* finguntur *νεάζουσαι ἀεί. σοὶ δὲ θεοὶ, τῶνδ' ἀντὶ, χάριν μενοεικέα δοῖεν*, Ψ, 650, dii tibi pro his gratiam optatam referant. *χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλὴ*, resplendebat venustas multa ab his inauribus, Ξ, 183. σ, 297. *θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη*, β, 12. sic ζ, 235. θ, 19. ρ, 63. ψ, 162, coll. 156, ubi *κάλλος* est idem fere. sic, *κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων*, ζ, 237. et innuit poëta, gratiam apud homines ex venusta forma esse donum divinum. *Ἑρμῆς πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει*, ο, 319, ubi de vita negotiosa sermo est, cui Mercurius largitur gratiam et gloriationem, i. e. ut placeat aliis, et nos de successu lætari possimus. *οὐδέ τις ἐστὶ χάρις μετόπισθε εὐεργέων*, nec est deinde ulla gratia benefactorum, δ, 695. χ, 319. *οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν*, θ, 175, *es ist keine annehmlichkeit in seinen reden, (there is nothing agreeable in his words.)* *χάριν Ἕκτορος*, ut Hectori gratum faceret, O, 744, ubi est iste accusativus ellipticus, de quo supra; i. e. *πρὸς χάριν, χαριζόμενος αὐτῷ*. hic accusativus adverbialiter positus dicitur *ἐπὶ τῶν χάριτος ἕνεκα γιγνομένων*: *ἕνεκα* vero simpliciter ponitur *ἐπὶ τῶν διά τι*: e. c. *Ἀχιλλεὺς χάριν Μενελάου ἐστράτευσεν, Ἕλληνες δὲ ἕνεκα τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου ὕβρεως ἔπλευσαν εἰς Τροίην. πέπλον, ὅν οἱ Χάριτες ἔκαμον αὐταὶ*, quem ipsæ Gratiæ elaborarant ei, i. e. venustissimum, E, 338, nam hæ sunt *ὀπαδοὶ καὶ ὑπουργοὶ τῆς Ἀφροδίτης*, quæ et ipsæ *ὑφαίνουσι*, ex more priscarum fœminarum et dearum. Hesiodus numerum earum in tres coarctavit; sed de hoc numero determinato Homerus longe antiquior nihil novit. sic aliquam *Χάριτα* promittit Juno uxorem Somno, Ξ, 267—276, *Πασιθέην* nomine: quam spem Somnus cupide amplectitur; vel quia ipse est omnibus gratus, vel quia gratia pro beneficiis sæpe in somnum labitur: unde et *Χάριτες* finguntur *Λήθης* filiæ. *κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι*, P, 51, i. e. *τοῖαι, οἵας ἔχοιεν αἱ Χάριτες. δύο ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι*, ζ, 18, i. e. *καλαὶ λίαν, καὶ οὐ δουλοπρεπεῖς. Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα*, ingreditur Venus, σ, 193, i. e. in conventum mulierum formosarum, et excultarum moribus politis. si in talem conventum vadit fœmina, accuratissime ornat formam suam: et id dicit h. l. poëta per allegoriam. cæterum quia Charites sunt ministræ vel sociæ Veneris, hinc dicta et *τὰ χαρίσια*, quæ erant *παννυχίδες* feriæ, ubi saltabatur et canebatur; et qui totam noctem perduraverat, dabatur ei in præmium *πυραμοῦς* (genit. *οῦντος, ὁ*) placenta triticea et mellea; quod *πέμμα* etiam *τὸ χαρίσιον* dicebatur, ob gaudium ejus qui accipiebat. *χάρις*, quæ tibi, O mens mea, data, Ol. 1, 29. et 48, sc. *τῆς ποιητικῆς γραφῆς. ζωθάλμιος ἐποπτεύει τὸν*, Ol. 7, 19, floridam vitam faciens gratia respicit eum, i. e. *ἡ τῶν ποιημάτων ἡδονή. πρώτη*, primaria gratia et felicitas, Py. 1, 65. *ἄγει* (i. e. *ὀτρύνει*, incitat) *δὲ* (sc. *ἐμὲ*) *χάρις φίλων ποίνιμος ἀντὶ ἔργων ὀπιζομένη*, Py. 2, 32, gratia (*der dank*) *(gratitude)* amicorum remuneratrix pro bene factis, sequens sc. *τὸν εὐεργετήσαντα. ἡδεῖα ἔκνιξέ μιν ἔνδον*, Ist. 6, 74, gaudium suave titillat eum intus. *παλαιὰ εὕδει*, Ist. 7, 23, gratia antiqua dormit. *εἴ σοι δῶρα Κυπρίας ἐς χάριν τέλλεται*, si tibi dona Veneris grata apparent, Ol. 1, 121, ubi ea *δῶρα* sunt *ὁ γάμος ἐμός*: nam precatur ibi Pelops Neptunum. *αἰὼν, πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων*, Ol. 2, 20, vita, divitias et gratiam adferens. *συμποσίου*, convivii gratiam, Ol. 7, 8. et 164, *αἰδοίαν*, venerabilem. *πρὸς*, ad gratiam, sic ut lætentur, Ol. 8, 10. et 75, *ταύτην*, sc. quod *ἀγένειος* (imberbis) vicit. et 105, *κεδνὴν*, honorificam. *φίλην ἐς*, amicam ad gratiam, *zu danke und wolgefallen, (to gratify and please,)* Ol. 10, 16. et 21, *φερέτω αὐτῷ*, habeat ei gratiam. et 95, *ἐπωνυμίαν νίκης*, gratiam cognominem victoriæ, i. e. *ὕμνον ἐπινίκιον*. nam Pindarus omne, quod gratum nobis accidit et de quo lætamur, vocat *χάριν*. et 115, *ἀναπάσσει σοὶ*, adspergit tibi gratiam, i. e. voluptatem, *ἡδονήν. Ἀθηναίων*, Py. 1, 148, beneficium eorum, Græciæ præstitum; rem gratam. *φόρμιγγος*, Py. 2, 129, gratiam citharæ. (*κατὰ*) *Διὸς*, ex beneficio Jovis, Py. 3, 168. *κοινὴν*, communem sibi cum filio gratiam laudum, Py. 5, 137. *ὦρσεν*, excitavit hilaritatem gratam, Py. 8, 123. *ἐμὴν ποιπνύων*, meum quærens officium, Py. 10, 101. *κελαδῆτε*, ad gratiam canatis, Py. 11, 20. et 90. *εὐώνυμον κρατίστην πορὼν*, laudatoriam optimam gratiam præstans. (*ἕνεκα*) *Ζηνὸς*, Ne. 1, 7, in gratiam Jovis. *νικῶντι*, victori gratiam, i. e. *ὕμνον*, Ne. 7, 110. *παραιτεῖται*, petit beneficium, Ne. 10, 56. *τερπνὴν ἀποστάζων*, Ist. 4, 124. *χάριτες κοιναὶ*, Ol. 2, 90. *Διωνύσου*, Ol. 13, 26, i. e. *χαρίεντες ὕμνοι καὶ χοροί. Χαρίτων ἕκητι*, Ol. 4, 14. *ἄνευ*, Py. 2, 78. *ἀμφοτέρων*, Ist. 1, 6. *ἄωτον*, Ist. 8, 36. *σὺν χαρίτεσσι*, Ol. 7, 172, i. e. cum virtutibus gratis. *κλειναῖς ἀραρὼς*, Ist. 2, 29. *ἀγαναῖς*, Ist. 3, 14, qui est casus sextus. *χάριτας διδύμας φέρων*, Py. 3, 127, i. e. *διπλασίας*. conf. R.

χαρίσια, τὰ, χαρίσιος, α, ον, vide supra.

χάρμα, ατος. τό. (Χάω) gaudium, *die freude, (joy.)* it. res de qua gaudemus. *δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ*, ubi deest *εἰς*, ad gaudium hostibus, dedecus autem tibi ipsi, Γ, 51. *δηΐοισι δὲ χάρμα γενέσθαι*, Z, 82, et hostibus gaudio et ludibrio sint. sic, *μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν*, K, 193, i. e. *μὴ ὑπνώσαντες ἐπίχαρτοι γενώμεθα τοῖς ἐχθροῖς*. est ergo his locis in sensu malo, *ἐπίχαρμα, γέλως*, *ein spott, ein hohn, (mockery, scorn, derision.)* *Διώνυσον, χάρμα βροτοῖς*, Ξ, 325, ubi sic dicitur vinum. *ὅπως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες*, P, 636, ut gaudium nostris amicis fiamus redeuntes ad eos: atque ibi in optimo sensu positum. *χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δέ σοι αὐτῷ ἔσεται*, risus enim aliis, at tibi ipsi exprobratio erit, Ψ, 342, ubi in sensu medio inter hostile et amicum gaudium, utpote in certamine ludicro, ubi victus semper risui est. *ἐπεὶ μέγα χάρμα ἦν πόλει*, sc. Hector vivus, Ω, 706, *ἡδονή. τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα*, τ, 471, ubi sermo est de ministra fida, subito agnoscente herum suum in statu, ut videbatur, misero; gaudebat ergo de reverso et vivo, dolebat de miseria; atque id subito per animum volvebatur. *πολλὰ ἄλγεα δυσμενέεσσι, χάρματα δ' εὐμενέτῃσι*, ζ, 185, de concorditer viventibus conjugibus dolent inimici multum, gaudent vero benevoli. *ἄπονον χάρμα ἔλαβον παῦροι*, Ol. 10, 26, voluptatem nullo labore partam nacti sunt. *νικηφορία πατρὸς οὐκ ἀλλότριον χάρμα*, sc. *υἱῷ ἐστι*, Py. 1, 114, victoria patris etiam filio proprium est gaudium. *φίλοις*, Py. 9, 113, gaudium suis; et sermo ibi est de Aristæo. *ἐπιχώριον κελαδέων*, terræ illi proprium gaudium celebrans, Ne 3, 116. *πάντων ἐπάξιον*, Ne. 7, 130, gaudium omnibus præferendum, sc. est bonus vicinus. *καλλίνικον*, Ist. 5, 69, ex hymno victoriali gaudium. *ὅσα χάρματα ἔθηκεν ἄλλοις*, quot gaudia fecerit aliis, sc. benefaciendo, Ol. 2, 179. *ἐνέβαλεν ἀνθρώποις*, gaudia conciliare solet hominibus, Ol. 7, 80. *χαρμάτων ὑπὸ ἐσλῶν, πῆμα θνήσκει*, Ol. 2, 35, malum quod quis passus est, moritur sub gaudiis honestis, *ὑπὸ τέρψεως ἀγαθῶν. τὸ μέγιστον χαρμάτων ὤπασας*, Py. 8, 92, præbuisti maximam lætitiam, victoriam sc. Pythicam.

χάρμη, ης. ἡ. (Χάω) lætitia, gaudium. in specie, promtus ad pugnandum animus, pugna alacris, *ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη, καθ' ἣν χαίρουσιν οἱ πολεμοῦντες, ἣν ὑποδύεται* (init) *τις οὐχ ὑποπτήσσων, ἀλλὰ καγχαλόων καὶ χάρμα ἔχων, καὶ οἷον μελπόμενος* (tripudians) *Ἄρηϊ*, in honorem Martis. proprie est *ἡ εἰς μάχην προθυμία*, deinde et *αὐτὴ ἡ μάχη μετὰ θυμοῦ*, cum ira: et quia ira, dum exsequimur eam, dulcis est; hinc a gaudio nomen huic rei impositum, *ἢ οἱ ἀνδρεῖοι χαίρουσι. μνήσαντο δὲ χάρμης*, Δ, 222. Θ, 252. Ξ, 441. O, 380. et 476, *μνησώμεθα*, T, 148. χ, 73. *ἐπιμνησαίμεθα καὶ πρὸς δαίμονος*, P, 103, memores simus alacritatis ad pugnandum, etiam contra voluntatem et favorem fati nostri. *μιμνήσκοντο*, N, 721. *οὐ λήθετο*, M, 203, 393. *λήθοντο δὲ*, P, 759. *μηδὲ εἴκετε χάρμης Ἀργείοις*, ne cedite illis in promtitudine pugnandi, Δ, 509. *δύο φῶτε, εἰδότε*, E, 608. *ἐρωήσουσι δὲ χάρμης*, cedentque pugna, Ξ, 101. *ἔπαυσεν αὐτὸν*, M, 389, fecit ut deponeret alacritatem pugnandi, *vertrieb ihm die lust weiter zu fechten, (took from him the disposition to continue the fight.)* *καί μιν ἐρυσαίμεθα* (*ἐκ*) *χάρμης*, et eum extrahere potuissemus ex prœlio, P, 161. *ἐπεὶ προκαλέσατο χάρμῃ*, quia provocavit ex cupiditate pugnandi et ad pugnam, H, 218, 285; coll. 189, 191, ubi est etymologia nominis indicata. sic, *χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ*, N, 82, ubi est notio

nominis propria; læti studio et promtitudine pugnandi, quam ipsis deus indiderat. et 104, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ, homines sine fortitudine, nec ulla pugnandi promtitudine ornati. σὺν λέων ἐβιήσατο χάρμῃ, aprum leo superaverat pugnando, Π, 823. χάρμαι ἄλλαι δύο ἐγένοντο, Ol. 9, 128, 129, alia duo gaudia evenerunt, χαραί: i. e. victoriæ in certaminibus ludicris.

Χαροπός, οῦ. ὁ ἡ. (Ὄφ) est factum ab ὁ χάρωψ, οπος, quod, vi compositionis a χαίρω, gaudeo, est, gaudium oculis significans. et quia oculus, eo in statu, colore certo emicat, hinc τὸ χαροπὸν est χρώματος ὀφθαλμῶν δηλωτικὸν, quando circa pupillam oculi, rubens et splendens est circulus. χαροποί τε λέοντες, λ, 610, οἱ τοιούτους ἔχοντες ὀφθαλμούς. dicitur idem et ἐπὶ παρδαλέων. ab hac χαροπότητι etiam χάρων ὁ λέων dicitur, quasi κατ' ἀντίφρασιν, μὴ χαρὰν ποιῶν, ἀλλὰ φοβερὸς καὶ θανατοποιός. quanquam χαροπὸς non est a ποιέω, sed ab ἡ ὄψις. per eandem antiphrasin nomen habet ὁ Χάρων, ὁ ἐν ᾅδου portitor. LXX, Genes. xlix, 12, habent: χαροποὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὑπὲρ οἶνον, quod idem est ac Homericum istud χαροποὶ, nam et ibi de leone, vel saltem de Juda sub leonis imagine, sermo est. sic et Theocr. Id. 20, 25, ὄμματά μοι ἦν χαροπώτερα Ἀθάνης, oculi mihi erant fulgidiores et decentiores quam Minervæ.

Χάρτης, ὁ, vide sub χαράσσω, incido.

Χάρωψ, ὁ, vide sub χαροπός.

Χάσκαξ, ὁ, vide sub χαίνω.

Χασμάομαι, χάσμη, ἡ, vide sub ΧΑ'Ω.

χάσσατο pro ἐχάσατο, vide sub χάζω.

Χατέω et χητέω, (Χάω) egeo, indigeo; cupio, desidero, *ich bedauf, ich sehne mich, begehre, (I need, want, desire.)* est verbum Ionicum, deductum a χάω, χαίνω, hisco, hio. οὐκ ἂν ἐγώ σε κελοίμην Ἀργείοις ἀμύνειν χατέουσί περ ἔμπης, non sane ego te hortarer opem ferre illis, omnino indigentibus et desiderantibus, Ι, 514, τοῖς χρῄζουσιν. οὐδέ τις ἡμῖν δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι, neque ulla nobis cœnæ mentio erat quamvis valde cupientibus capere eam, et valde indigentibus ea, ν, 280. πάντες δὲ θεῶν χατέουσιν ἄνθρωποι, γ, 48, nam omnes homines indigent divino auxilio. μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν ἀντία δεσποίνης φάσθαι, ο, 375, valde et omnino servi egent facultate loquendi cum domina hoc tempore, omnino privati sunt ea facultate et desiderant eam. οὐκέτι σοὶ δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης, ἐνθάδε παρμένειν, non possum tibi diutius hic assidere, etsi omnino indigenti et desideranti præsentiam meam, Ο, 399. οὐ κεν αὐτῷ ἐλθόντι κεχάροιτο γυνὴ, μάλα περ χατέουσα, β, 249, non sane de eo veniente lætaretur uxor etsi omnino cupiens et indigens adventus ejus. hinc est ἡ χάτις vel χῆτις, i. e. στέρησις, et χατίζω.

Χατίζω, f. ίσω. (Χάω) egeo, indigeo, desidero, χρῄζω. τίνος χατίζεις; qua re eges? Β, 225, *was verlangest du noch? (what dost thou now want?)* Θέτις τί σεῖο χατίζει, Thetis in aliqua re indiga est tui, O Vulcane, Σ, 392. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων, inquit Hector, Ρ, 221, non enim ego multitudinem quærens, neque egens ea. νόστοιο χατίζων, reditus domum indigens, Θ, 156. λ, 349, et desiderio redeundi domum captus. οὔτι ἑκὼν, οὐδὲ χατίζων, nequaquam spontaneus, neque egens aliqua re, χ, 351, quasi cupidus cibi aut mercedis; sum enim, si non πλούσιος, certe ἀνενδεής: nec sum δημιοεργὸς ἢ μισθούμενος. et 50, οὔτι γάμου τόσον κεχρημένος οὔτε χατίζων, nequaquam tantopere cupidus nuptiarum. ἐρμηνέων χατίζει, Ol. 2, 154, interpretibus opus habet et eget.

Χάτις, ἡ, vide sub χῆτις.

Χαυλιόδων, ὁ, vide sub Ὀδούς.

Χαῦνος, η, ον. (Χάω) laxus, fungosus, inanis, ventosus, inflatus, tumidus, hians. est a χάω vel χαίνω, hisco, capere et recipere possum: nam laxa et remissa pleruinque habent hiatus. κενεᾶν ἐλπίδων χαῦνον τέλος, inanium sperum inanis et hians finis, Ne. 8, 78, χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ, Py. 2, 112, laxa mente luctatur et inani. est fere idem quod κενός.

ΧΑ'Ω, contr. χῶ, est χωρέω, capio, *ich fasse in mich, (I take.)* it. cedo, do locum, *ich weiche, (I give way.)* hinc est χαίνω cum suis: et apposito Sigma, σχῶ, habeo; nam qui habet, capit id et recipit; et præfixo ε, ἔχω. a σχῶ est τὸ σχῆμα mathematicum, figura, *eine mess-kunst mässige einschränkung, (a mathematical figure,)* ὡς χωρητικὸν ὂν τοῦ ἐμβαδοῦ, capiens spatii et areæ alicujus, *die eine fläche einschliesset, (inclosing a space:)* et ἡ σχέσις, ejusque derivata; et ἡ ἐπισχεσία, prætextus, præ me latio, ὃ γὰρ ἐπίσχει τις, ἢ ὅπερ ἴσχει καὶ κατέχει, χωρεῖται οἷον αὐτὸ παρ' ἐκείνῳ, *wird von ihm gefasset, (is kept by him,)* ἐπεὶ οὐκ ἀφίεται. a χῶ est etiam ἡ χειά, et ἡ χώρα, et χάζω a quo est ἡ χάσμη et χασμάομαι quod de ore aut aliis apertis, e. c. janua, dicitur: et τὸ χάος, inane et confusum spatium, et χαός, ὁ, i. e. ἀγαθὸς, it. εὐγενὴς ἀρχαῖος, etc. Vide sub κέω, findo.

Χέζω, f. εσω. (Χάω) caco. χεσείω, cacaturio. potest pertinere huc, a χέω. Aristoph. Nub. 173, 294. et passim, cum compositis suis.

Χειά, ᾶς. ἡ. (Χάω) latibulum serpentis, καταδυσις τοῦ ὄφεως. a χείω, i. e. χωρέω, capio. δράκων ἐπὶ χειῇ, Χ, 93. et 95, περὶ χειῇ. deinde et de quovis latibulo obscuro ponitur. ἥβην οὐκ ἄπειρον καλῶν ἐδάμασεν ὑπὸ χειᾷ, Ist. 8, 153, adolescentiam non expertem honestorum factorum sub latibulo aliquo otioso et obscuro absumsit. cæterum χειαὶ τῶν ὄφεων dicuntur et εἰλυοὶ, καὶ τρόχμαλοι, καὶ αἱμασιαί: nam in talibus frequenter habitant angues et alia venenata. a χεῖσθαι, i. e. χωρεῖν, capacem esse, est et τὸ χείτιον, i. e. τὸ χωροῦν ἀστραγάλους, fritillus ex quo jaciuntur tesseræ quando luditur alea; quod ionice dicitur κείθιον, per ἐναλλαγὴν litterarum asperatarum, sicut iidem Iones dicunt πάθνη pro φάτνη, et ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν. Vide sub νείσσομαι.

Χείλιοι, αι, α, vide χίλιοι.

Χεῖλος, εος. τό. (Χάω) labium, os. *die lippe, (the lip.)* deinde quævis ora, *der rand, (a margin.)* est a χέω vel χείω, capio, recipio. proprie dicitur de labio humano: et in plurali notat totum os. in avibus dicitur τὸ ῥάμφος, rostrum, *der schnabel, (a bill, beak;)* in suibus τὸ ῥύγχος, *die schnauze, der rüssel, (the snout.)* χείλεα μέν τ' ἐδίηνε, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, labia quidem humectare solet alteri, sed non palatum, Χ, 495, quod est proverbium de maligne dante. μή σε στῆθος καὶ χείλεα φύρσω αἵματος, ne tibi pectus et os commaculem sanguine, σ, 21, ubi pugil loquitur. ἐγέλασσε χείλεσιν, ridebat labiis, i. e. non vero risu, Ο, 102, *verzog den mund als ob sie lachete, aber für verdruss, (forced a laugh, though inwardly vexed.)* πάντες ὀδὰξ ἐμφύντες χείλεσι, α, 381. σ, 409. υ, 268, *sie bissen sich auf die lippen, für verdruss, (they bit their lips with rage.)* ἐπὶ ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες, Μ, 52, in summo labro fossæ stantes. χρυσῷ χείλεα ἐπικεκράαντο, auro labra calathi inducta erant, δ, 132. et 616, crateris. sic et ο, 116. χείλεσιν ἐνστάξουσιν νέκταρ, instillabunt ori nectar, Py. 9, 109. ὁ ἡ ἐπιχειλὴς, έος, dicitur de mensura, si non est plena omnino, sed si infra suprema labia desidet res. hinc Aristoph. Equit. 811, ὃς (Themistocles) ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν, εὑρὼν ἐπιχειλῆ, qui fecit urbem nostram plenam, cum accepisset eam longe infra plenitudinem, ἐνδεᾶ. nam ἐπιχειλὲς μέτρον dicitur τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομεσούμενον, *wenn das maas noch einen hohen leeren rand hat, (when the measure is not near full,)* si res in mensura non ad summum labrum pertingit. potest tamen alibi et notare idem quod μεστός.

Χειλός, ὁ, vide χιλός.

Χεῖμα, ατος. τό. (Χάω) fusio pluviarum aut nivium, hiems. *der guss, die regenzeit, der winter, (the rainy season, winter,)* est manifesto a χέω vel χείω, fundo: et notum est, qualis hiems esse soleat in regionibus calidis, in quibus nata est lingua Græca. ὅγε (κατὰ) χεῖμα μὲν εὕδει ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, cubat per noctem humi hiemali tempore juxta ignem, i. e. focum, λ, 189. χεῖμα δάμναταί με, frigus superat me, ξ, 487, *ich muss erfrieren, (I shall perish with cold,)* coll. 475, seqq. καρπὸς οὐκ ἐπιλείπει ἐπετήσιος, χείματος οὐδὲ θέρευς, η, 118, fructus non deficit per annum, neque hiemis tempore nec æstatis. est ergo pro χεῦμα, a χεύω.

Χειμαίνω, f. ανῶ. (Χάω) tempestatibus agito et vexo. φόβῳ οὐ κεχείμανται φρένες, Py. 9, 57, ubi est metaphorice: timore non agitantur pectora ejus frigido.

Χειμάμυνα, (Μύω) dicitur χλαῖνα, quæ τὸ χεῖμα ἢ τὸν χειμῶνα ἀμύνεται, quæ pluvias et frigora arcet a corpore. aliud ejus nomen est ξ, 529, ἀλεξάνεμος. sic et pro ἀμύνω ponitur ἀλάλκω, Φ, 138.

Χειμάῤῥοος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) torrens, ex aqua hiemali et pluvia fluens. a τὸ χεῖμα, hiems, tempestas pluvia. ποταμὸς χειμάῤῥοος, Ν, 138, et sic plene dictum. per contractionem inde fit ὁ χειμάῤῥους, πλήθων ποταμὸς, Λ, 493.

Χείμαῤῥος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) idem. et ex contracto orta forma, abjecto υ. χείμαῤῥοι ποταμοὶ, Δ, 452, et sic plene dictum: nam est adjectivum. sic, ποταμῷ, Ε, 88, cui comparatur Diomedes, ob καιρικὴν ἀνδραγαθίαν. apud Hesiodum, Ἔργ. 624, facete sic vocatur ὁ πάσσαλος περὶ τὸ ἔδαφος πλοίου, paxillus in imo fundo navigii, qui extrahebatur subducta nave et in phalangis stante, ut aqua pluvialis efflueret e navi, ne computresceret; vel, τὸ τρῆμα ἢ ἡ τρήμη νεὼς, (foramen) ὅθεν ἡ ἀντλία (sentina) ἐκρεῖ, quando subducta stat navis in terra. is πάσσαλος, foramini insertus, dicebatur alias ὁ ἴβδης.

Χειμέριος, ία, ιον. (Χάω) hiemalis, tempestatum plenus. ἄελλαι χειμέριαι, Β, 294. ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν, pro χειμερίαις, Γ, 222. νιφάδες χιόνος πίπτουσι ἤματι χειμερίῳ, Μ, 279. χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ, Ψ, 420, hiemalis collecta aqua. ὥρῃ χειμερίῃ, ε, 485. χειμέριος ὄμβρος, Py. 6, 10. πῦρ, Py. 4, 473. ὄμβρον, Py. 5, 12. μετὰ ζόφον, Ist. 4, 29. χειμερία κατὰ πνοὴ ἀνέμων, Py. 5, 162. ἐν νυκτὶ χειμερίᾳ, Ol. 6, 171.

Χειμών, ῶνος. ὁ. (Χάω) fusio pluviarum aut nivium, hiems. idem ac χεῖμα. it. tempestas gravis et turbida. ἐπεὶ χειμῶνα ἔφυγον καὶ ὄμβρον, Γ, 4. χειμῶνος δυσθαλπέος, i. e. ψυχροῦ, ὅς ἔργων ἀνέπαυσεν ἀνθρώπους ἐπὶ χθονὶ, frigidæ hiemis, quæ ab operibus in agro cessare facere solet homines, Ρ, 549. χειμῶνι περῶντα, Φ, 283, transire volentem tempore hiemis, quo tempore tument fluvii. οὔτε χειμὼν πολὺς, δ, 566, de felicitate campi Elysii. ἔκπαγλος ὄρηται, terribilis tempestas frigida oriatur ξ, 522. εὐ-

δίαν ἐκ χειμῶνος, serenitatem post tempestatem turbidam, Ist. 7, 53. ἐν χειμῶνι, hiemali tempore. in opp. ad θερείας ὥρας, Ist. 2, 62. χειμῶνι, frigore hiberno, *dass sie sich erkältet, (in the winter's cold.)*

Χεὶρ, ειρός. ἡ. (Χάω) manus, *die hand, die faust, (the hand, fist.)* it. totum brachium, quo quid amplecti possumus. genitivus scribitur et τῆς χερὸς et χηρὸς et χεῤῥός. est a χέω vel χάω, capio. χεὶρ αἱματόεσσα, Ε, 82, coll. 81, νάρκησε, Θ, 328. πέτρον, ὃν περιεκάλυψε χεὶρ, Π, 735. et 517, ἀμφελήλαται ὀδύναις. χειρὸς ἑλὼν, manu ejus apprehensa, Α, 323. Δ, 542. Ε, 30. Η, 108. Φ, 416. Ω, 734. η, 168. μ, 33. ρ, 263, 480. ἔκπεσε, Γ, 363. Δ, 493. Θ, 329. Ν, 529. Ο, 421, 465. ξ, 31, 34. ἔχων αὐτὸν, tenens eum manu ejus apprehensa, Δ, 154. Λ, 488, coll. 645. ἐμῆς ἀπὸ, Κ, 371. Λ, 674. Μ, 306, ἀπὸ θοῆς. βαρείης, Ν, 410. et 505, στιβαρῆς. et 539, νεουτάτου. ἔκφυγε βέλος, Ξ, 407. et 419, ἐξέβαλε. sic, Π, 480, 615. πῆχυν χειρὸς δεξιτερῆς, *den ellenbogen des rechten arms, (the elbow of the right arm,)* Φ, 166, nam sicut ποῦς sæpe totum notat cujus infima pars est pes; sic χεὶρ totum illud, cujus extrema pars manus est. γέροντα χειρὸς ἀνίστη, senem, manu senis prehensa, erexit, Ω, 515. ἐκ χειρὸς χεῖρα ἔσπασε, β, 321. ἐπὶ ἀριστερὰ χειρὸς ἔχων τὴν ἄρκτον, ursam cœlestem habens ad sinistram in navigando, ε, 277. λᾶς, ῥίμφα θέων ἀπὸ χειρὸς, lapis, leviter volans a manu, θ, 193, coll. 189, τὸν ἧκε ἀπὸ στιβαρῆς. ἔκβαλον ἔκτοσε, projeci hastam e manu, ξ, 277, coll. 319, ἀναστήσας. φάσγανον ἧκε ἐκ, *liess den degen fallen, (dropped the sword,)* χ, 83. χειρί τέ μιν κατέρεξε, manuque eum demulsit, Α, 361. Ε, 372. Ζ, 485. Ω, 127. δ, 610. ε, 181. ν, 288. παχείῃ, nam talia sunt fortibus viris τὰ ἀκρωτήρια, Γ, 376. Η, 264. Θ, 221, ubi de Junone, utpote grandi. Κ, 31. Λ, 355. Ρ, 296. Υ, 261, 285. Φ, 175, 403, de Minerva. et 434, de eadem. σ, 56. τ, 448. υ, 299. φ, 6, de Penelope. ζ, 128. ἐνέφυ οἱ χειρὶ, inhæsit manu sua manui ejus, Ζ, 253, 406. Ξ, 232. Σ, 384, 423. Τ, 7. β, 302. θ, 291. κ, 280. λ, 246. ο, 529. nam hic erat antiquissimus salutandi mos. sic, χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντο ἐπέεσσιν, Φ, 286, quæ est δεξιώσεως φιλικῆς ἔνδειξις: et id solus fecit Neptunus. sic, δεξιτερῇ δειδίσκετο, υ, 197, manu sua dextra dextram illius apprehendebat. βαρείῃ, Λ, 235. Ρ, 48. ἑτέρῃ, i. e. μιᾷ, Μ, 452, coll. 382. ἑτέρῃ μὲν χθόνα, ἑτέρῃ δὲ ἅλα, Ξ, 272. κ, 171. μάλα μεγάλῃ, Ο, 695, ubi de Jove, quod Hectorem manu sua magna, i. e. favore suo, secundarit: et quod multas copias Hectorem sequentes dederit. καταπρηνεῖ, Π, 792. ν, 164. ἐπιμασσάμενος, ι, 302. τ, 480. ὑψόσε ἀνέσχεθε, et quidem una manu, quæ igitur valde magna et valida, Κ, 461. πλειοτέρῃ σὺν, λ, 358. ἐν χερὶ, Θ, 289. Ω, 101, pro χειρί. χεῖρα καμεῖται, fatigabitur quod attinet manum, Β, 389. Ε, 797. εἴκε ὑμῖν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, Δ, 249, ex quo contextu, simulque ex Ο, 403, proverbium natum: σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, si deo confidis move et ipse manum, ne otiosus exspecta divinum auxilium, sed fac et ipse quantum potes. sic, ὑπερέχει Ζεὺς χεῖρα. Ι, 419, 683. Ω, 374. ξ, 184. βαρεῖαν, Ε, 81. et 336, ἄκρην. et 337, ἀβληχρήν. et 425, ἀραιὰν, i. e. ἀσθενῆ. χεῖρα ἐπὶ καρπῷ, manum juxta carpum, Ε, 883. Ρ, 601, et id additum, quia χεὶρ notat totum brachium, ut paullo ante vidimus. sic, ἔλαβε δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ, Ω, 671, nam hoc δεξιοῦσθαι μέγα εἰς πίστωσιν. sic et α, 121. γ, 37, 375. σ, 275. λαβοῦσα χεῖρα, ψ, 87, apprehendens manum ejus, δεξιωσαμένη νύξε δέ μιν κατὰ μέσην, Λ, 252, ubi quoque χεὶρ totum brachium notat. vide porro, χεῖρα, Η, 188. Ξ, 137. Τ, 261, μὴ ἐγὼ κούρῃ χεῖρα ἐπένεικα. Υ, 480. Ψ, 75, καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, inquit valedicens in æternum. Ω, 361, 506. θ, 106. ρ, 366. σ, 395. φ, 433. χεῖρες ἐμαὶ τὸ πλεῖον πολέμου διέπουσι, administrant manus meæ plurimum pugnarum, Α, 166. ἄαπτοι, Θ, 450. Π, 244. γυῖα, πόδας καὶ χεῖρας, Ν, 61. Ψ, 627. δ, 149. ὡς χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι, sicut manus capiebant captante, ρ, 344, *so viel er mit beyden händen fassen konnte, (as much as he could take up in both hands:)* et vide, ad mensam et ad cibos solis manibus utebantur. vide porro, Ρ, 387. υ, 237. φ, 202. μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, Ε, 506, robur manuum. ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν, Θ, 226. Λ, 9. ἐκ γέρας εἵλετο, Ι, 344, quod notat ἀναιδῆ καὶ βιαίαν ἁρπαγήν. sic Π, 58. Σ, 445. ἀψάσθην, Κ, 377. θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα ἔγχεα, hastæ a brachiis audacibus vibratæ, Ν, 134. sic, ἄκοντες ἀΐσσουσι ἀπὸ θρασειάων, Ρ, 662. Λ, 552, 570. νῶτα στερεῶς ἑλκόμενα ἀπὸ, Ψ, 714, ubi de luctantibus sermo, qui complexi fuerant se invicem valide. πρὸς πέτραις ῥινοὶ ἀπὸ θρασειάων χειρῶν ἀπεδρύφθησαν, ε, 434, δοῦρα πολλὰ, Ο, 314. ἐκ χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν, Π, 403. Ρ, 298. Ψ, 384, ubi pluralis est pro singulari: nam una tantum manu tenebat τὴν μάστιγα. χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα, i. e. fecit, ut præ somnolentia exciderent illis pocula e manibus, β, 396. πηδάλιον προέηκε ἐκ, ε, 316. ἐκ ἔπτατο, ex brachiis avolavit, λ, 206, ψυχὴ μητρός. sic, ἐρετμὰ, remi exciderunt manibus, μ, 203, coll. 205. τεύχεα, ω, 533. πίσεν ἄγγεα, π, 13. ἐκ χειρῶν τοῦ ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, a manibus ejus excisurum me esse visu, ι, 512. μνῆμα Ἑλένης χειρῶν, ο, 126. πρὶν γεύσασθαι, υ, 181, antequam gustes manus nostras. πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν ὀϊστοῦ ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος, φ, 99. et 282, χειρῶν καὶ σθένεος πειρήσομαι. ἐμοὶ ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν, te mihi verbis et manibus opem laturum esse, Α, 77. et 298, χερσὶν μὲν οὔτι μαχήσομαι, et 441, ἐνετίθειν, 446. χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσα, Β, 374, sic, ὑπὸ χερσὶ αὐτοῦ, Β, 860. Γ, 352. Ε, 564. Ζ, 368. Κ, 310, 452. Ν, 763. Σ, 11. χερσὶ φέρτερος, Γ, 431. τεύχειν, Ε, 60. et 216, διακλάσας. et 365, ἡνία λάζετο. et 574, ἐμβαλέτην. ἐμπεσεῖν γυναικῶν, Ζ, 81, *ihren weibern in die arme laufen, (to run into the arms of their wives.)* et 266, ἀνίπτοις λείβειν. et 474, ἔπηλε υἱὸν, *seinen sohn auf seinen armen hin und her beweget hatte, (had fondled his infant son in his arms,)* infantem. et 482, ἐνέθηκεν ἀλόχου, imposuit filiolum brachiis et manibus conjugis suæ. ἐδίδου δέ οἱ ἡνία χερσὶν, dabatque ei habenas in manum, Θ, 129. et 386, ὃν ἔκαμε, quem peplum confecerat ipsa suis manibus. φέρτε δὲ ὕδωρ, Ι, 171, nam precaturi lavabant manus, versus cœlum tollendas, coll. 174. et 564, γαῖαν ἀλοία, terram pulsabat manibus. ἐνέβαλε σκῆπτρον, sumsit in manus suas, Hector, Κ, 328, *er fassete den stab, (he seized the staff.)* et 501, ἑλέσθαι, sumere: ubi χερσὶν abundat. μετὰ χερσὶν ἔχουσα, in manibus habens, Λ, 4. et 846, διατρίψας, confringens eam. ἑλὼν στιβαραῖς, Μ, 397. φίλων ἐν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων, in ulnis amicorum moriens, Ν, 653. τὸν αὐτῇ ἔμβαλεν, eum tradidit ei in manus, Ξ, 218. et 373, ἑλόντες ἔγχεα. et 429, αὐτὸν ἀείραντες ἔφερον ἐκ πόνου. καταπρηνέσι, manibus pronis, Ο, 114, 398. et 196, μή με δειδισσέσθω, ne me territet manibus. et 364, συνέχευε ποσὶ καὶ, confundere solet pedibus et manibus. et 717, μετὰ ἔχων. et 741, ἐν χερσὶ φόως, in manibus et lacertis est victoria. sic Π, 630, ἐν γὰρ τέλος πολέμοιο. et 624, πεποιθώς. et 854, δαμέντα. ἀμφοτέραις ἑλὼν κόνιν, Σ, 23. et 27, φίλαις κόμην ἤσχυνε. et 30, πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο. et 123, ἀμφοτέραις δάκρυα ὀμορξαμένη. et 505, ἐν σκῆπτρα εἶχον. et 545, ἐν δέπας δόσκε. et 551, ἐν δρεπάνας ἔχοντες. confer porro, Τ, 251, 284. Υ, 360, ὅσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει. et 418, 420. Φ, 47, 82, 104, 242, 259, 531. Χ, 33, 77, 426, 446, 497, 511. Ψ, 99, 102, 114, 152, 337, 565, 686, 687, 695, 711, 797. Ω, 165, 303, 441, 478. α, 153, 238, 438. γ, 35, 51, 483. δ, 66, ὀπτὰ ἐν χερσὶν ἑλὼν, assata manibus sumens, nam nudis manibus tractabant cibos suos in mensa, sine cultris aut forcipibus. et 116, 213, coll. 216. 287, 288, 490, 506. ε, 428, 462, 482. θ, 84, 148, ὅ,τι ῥέξει. 181, 394, 406, 482. ι, 108, 305, 398, 416, 434. κ, 397. λ, 578, 590, 594. μ, 174, 205, 229, 246, coll. 248, 257. ν, 57, 115, 199, καταπρηνέσι, ξ, 351, 368. ο, 120. π, 71, 296. σ, 13, 20, 39, 151, 199, 315, 334. τ, 415, ἠσπάζοντο. φ, 132, 245, 315, 399. ψ, 76. ω, 97, 229, 315. ionice χείρεσιν ἢ χείρεσσιν, Θ, 116. Μ, 27, 135, 382. Ο, 311, 318. Π, 704, 801. Ρ, 40, 620. Τ, 252. Ψ, 553, 597, 624. ε, 344, 348. ξ, 448. ο, 461, coll. 464. π, 444. τ, 467, καταπρηνέσι. φ, 235. ω, 409. σοὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει, Α, 89, i. e. nocentes, violentas. et 97, οὐ πρὶν λοιμοῦ ἀφέξει βαρείας, Apollo non prius abstinebit manus suas graves a pestilentia, quam infert nobis manibus suis. et 566, ἀάπτους. sic Η, 307. Λ, 169. Μ, 166. Ν, 49, coll. 77, 318. Υ, 503. ἀνασχὼν θεοῖς, inter precandum, Γ, 275, 318. Ε, 174, Διΐ. Ζ, 257, 301. cujus synonymum est, ἀναείραι ἀθανάτοις, Η, 130, sustulerit diis manus. et 177. Θ, 347. Ο, 369, 371. Σ, 75. Τ, 254. nam ὀρέγειν εἰς οὐρανὸν est idem ac ἀνίσχειν. γυῖα ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας, Ε, 122, ubi ad πόδας proprie pertinet epitheton, ad χεῖρας aliud simile est subintelligendum, e. c. δραστικάς. (sic Ν, 61. Ψ, 772.) et 423, ὅτι αὐτῷ αὐτὸς ὑπερεῖχε χεῖρας Ἀπόλλων. μήτις ὑπεκφύγοι ἡμετέρας, Ζ, 58. et 233, ἀλλήλων λαβέτην. et 502, Ἀχαιῶν προφυγόντα μένος καί. ὃς πολλὸν ἀφαυρότερος σοῦ χεῖράς τε μένος τε, Η, 457. ἐπεὶ ἵκεο ἐς ἀμὰς, Κ, 448. ἐπεὶ ἐκορέσατο (κατὰ) χεῖρας. τάμνων δένδρεα, Λ, 87. et 147, ἀποτμήξας ξίφεϊ. Ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον Τρῶες μένος καὶ χεῖρας, Ν, 105. et 287, οὐκ ὄνοιτο. et 395, δηΐων ὑπαλύξας. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν, Ζεὺς, Ξ, 73. τὶς τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων, Ο, 139. et 181, ὑπεξαλέασθαι. et 228, νεμεσηθεὶς ὑπόειξε ἐμὰς, i. e. εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν τὴν ἐκ χειρῶν ἐμῶν. et 510, αὐτοσχεδίῃ μῖξαι μένος τε, χεῖράς τε. νίψατο, precaturus, Π, 230. ἔχων αὐτοῦ, tenens manus ejus, Σ, 33. et 317, ἀνδροφόνους ἐπιθέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. (sic et Ψ, 18.) et 594, ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες, cum saltarent adolescentes et puellæ. εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, etiam si igni similis sit quod attinet manus ejus, Υ, 371, et id repetit 372, attribuens ignem manibus, διὰ τὸ δήϊον καὶ καυστικὸν τῆς χερσὶν ἀνυομένης μάχης. ἐπεὶ ἔκαμε χεῖρας, ἐναίρων, Φ, 26, cum lassus esset manibus, cædendo: nam qui trahunt nomen ab ἐναίρων, quasi fuisset χειροκοπῶν, delirant aperte. et 30, ἔδησε ὀπίσω. et 93, σὰς φεύξεσθαι. et 115, πετάσας ἀμφοτέρας, quasi ἐπευχόμενος τὸν ταχὺν θάνατον. et 294, μὴ παύειν πολέμου, non abstinere manus a pugnando. et 453, δήσειν σοὶ πόδας καί. et 489, ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ ἔμαρπτε, sc. τὰς τῆς Ἀρτέμιδος. et 548, ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι, ut mortis graves manus arceret. ὑψόσε ἀνασχόμενος, sc. χεῖρας, ut eo fortius percutiat frontem suam in luctu, Χ, 34, coll. 33. et 37, ὀρεγνὺς, extendens manus suas ad filium. ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, αἴκε ἐλεήσῃ, *ob er sich erbarmen wolle, (whether he will take compassion,)* Ω, 301. et 478, 479, ἔκυσε χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας, Priamus Achillis. et 743, οὐ γάρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας, inquit Andromache, solatii loco habitura, si moriens maritus ex lecto suo tetendisset manus ad se, ultimum vale dicens. οἱ δ' ἐπ' ὀνείατα ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον, Ω, 627. α, 148, etc. nam

valde frequens est hic versus: et habet faceti aliquid, quasi manus sint θεράπαιναι, missæ ad ferendum in os cibum. ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, ante quam cibum caperent, α, 146, utpote quem solis manibus capiebant. hinc parasitus aliquis, contendentibus inter se aliis quæ aqua esset præstantissima, dixit, sibi videri ἄριστον εἶναι τὸ κατὰ χειρῶν, i. e. τὸ ἐν συσσιτίοις διδόμενον ὕδωρ, quia tunc est spes edendi satis. ὃς μνηστῆρσιν χεῖρας ἐφείη, α, 254. confer porro, β, 261. γ, 338. δ, 454. ε, 454. ζ, 310. η, 142. θ, 135. ι, 288, 294. κ, 182. et 42, οἴκαδε νισσόμεθα, κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες, domum redimus, vacuas quidem omnes manus habentes. nam id σὺν est Atticum, quod simpliciter positum notat comitatum. et 376, οὐκ ἐπὶ σῖτον χεῖρας ἰάλλοντα, λ, 391, 422, 496, 501. μ, 50, 78, εἴ οἱ χεῖρες ἐείκοσι καὶ πόδες ἦεν. 178, 331, φίλας ὅ,τι χεῖρας ἵκοιτο, quicquid in manus eorum veniret. 336. ν, 355, 376. π, 16, ἀμφοτέρας ἔκυσε. 242, 438. ρ, 239. σ, 88, ad pugilatum. 99, præ gaudio. τ, 359, coll. 361. υ, 29, 39, 97, 263, 267, 386. φ, 150, πρὶν γὰρ ἔκαμε χεῖρας ἀτρίπτους ἀπαλάς. et 225, κεφαλὰς (frontes) καὶ χεῖρας ἔκυσε, Ulysses servorum suorum fidorum, adulans eos tempore necessario, ut istæ sibi manus strenue adsint. χ, 63, 70, 173, 189, 248, 277, 316, 406, 477, 478, 500. ψ, 37, 207. ω, 171, coll. 175. χεῖρε ἄμφω πετάσας ἑτάροις. Δ, 523. Ν, 549. Ξ, 495. χεῖρε ὀρέγων εἰς οὐρανὸν, Ο, 371. ἄμφω ἀπομόργνυ, Σ, 414. χεῖρε πετάσας ἐν θύραις καθέζετο, ι, 417. et 527, ὀρέγων εἰς οὐρανόν. φίλας χεῖρε, λ, 210, dualis cum plurali junctus, ex more poëtæ: nam hi numeri sæpe æquivalent. sic, πόδας καὶ χεῖρε, μ, 442, coll. 444. φ, 223. ω, 396, χεῖρε ἀμφοτέρας πετάσας. ὁ ὀξύχειρ dicitur, qui promte et strenue manum admovet cibis in mensa aliena, nec provocationes ad edendum exspectat, *der bey malzeiten brav zulanget und nicht aufs nöthigen wartet, (who makes free at table, and does not wait for inviting.)* idem dicitur ὁ ὀξυλάβος: et studium ipsum ἡ ὀξυλάβεια, ἡ ὀξυχειρία. sic edit Ulysses apud Eumæum, ξ, 109, 110. ab ἡ χεὶρ est διαχειρίζω, interficio, a quo est per syncopen διαχράω, pro διαχειράω. ἡ ἐκεχειρία (pro ἐχεχειρία) est ἡ ἄδεια, status tranquillus, quando nemini manus inferuntur, ἡ ἐποχὴ τῶν χειρῶν. ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς ἑλὼν, Ol. 7, 2. χειρὸς (κατὰ) ἐπιδέξια, Py. 6, 19, i. e. χειρὶ δεξιᾷ. ἕλκων, Ne. 11, 42, manu prehensa retrorsum trahit. χερὸς τεᾶς, Ol. 8, 56. χερὸς ἀλκῇ, Ol. 10, 121. ἀμφοτέρας, Ne. 7, 139. χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος, Ne. 8, 13. ὃς κεραυνοῦ κρέσσον ἄλλο βέλος διώξει χερὶ, Ist. 8, 73, qui fulmine potentius aliud telum jaculaturus sit manu. χερὶ ὀρθῇ, Ol. 10, 7. διδύμη, Py. 2, 17. ἐφαπτομένη, Py. 9, 18. et 216, χερὶ χειρὸς ἑλών. ἐν χερὶ, Ne. 1, 79. πολεμίᾳ, Ne. 4, 90. ἀφύκτῳ, Ist. 8, 141. χεῖρα (τὴν αὐτοῦ) ἀντερείσας χειρί οἱ (i. e. ἐκείνου) Py. 4, 65. χεῖρα φράξαι, Ist. 1, 95. ῥυσίδιφρον, Ist. 2, 31. χέρα (κατὰ, quod attinet manum) ἀφθονέστερον, Ol. 2, 172. χέρα κυκλώσας, i. e. περιστρέψας, Ol. 10, 87. μαλακὴν προσβάλλειν, Py. 4, 482. κλυτὴν προσενεγκεῖν, Py. 9, 62. χεῖρες καὶ ἦτορ, sc. ἴσαι, Ol. 4, 38. χειρῶν ἄωτον, Ol. 8, 99. ὑπὸ, Py. 8, 110, i. e. ὑποχείριον, cicurem factum. ὑπὸ κρατερᾶν, Py. 11, 27. ἡνίοχον, Ne. 6, 110. σθένει, Ne. 10, 90. φερῶν ἀλκᾷ, Ol. 2, 114, manu robusta; de agricultura. χερῶν βίαν, Ne. 5, 34. χερσὶν ἀριστοπόνοις, Ol. 7, 95. χερσὶ τίναξε, i. e. διὰ τῶν χειρῶν, Ol. 9, 45. χερσὶ βιαταὶ, i. e. ἀνδρεῖοι. Py. 1, 81. ἐν ἀγαναῖς, Py. 2, 13. ἐν φανεὶς, Py. 3, 98. et 100, ῥίψας, sc. τὸν κεραυνόν. κρατήσας, Py. 10, 36. ἐαῖς δισσαῖς ἀφύκτοις μάρψας, Ne. 1, 68. ἔργα, Ne. 3, 78. ἡμέραις ἀνάγκης, Ne. 8, 5. χερσὶ καὶ ψυχῇ δυνατοὶ, Ne. 9, 92, i. e. ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει. οὐκ ἀλλοτρίαις, Ist. 1, 20. et 33, οἷά τε. νικήσαντα, Ist. 5, 11. et 77, δεξιόν. οὐ φείσατο, Ist. 6, 50. χείρεσι, lucta, Ol. 10, 73. χείρεσιν ἢ φρεσὶν ἀκνάμπτοις, Py. 4, 128. et 343, λαβὼν φιάλην. χεῖρας ἀνατεῖναι, Ol. 7, 119, i. e. χειροτονῆσαι, τὴν ἑαυτῆς ψῆφον δοῦναι, ex more judiciorum: nam cui judici eadem placebat sententia, is extollebat manus. est et, sublata manu jurare. χεῖρας φίλας ὤρεγον πρὸς ἄνδρα, Py. 4, 426. ἐπιμίξας, Ne. 3, 108. πίτναντο, Ne. 5, 20. δεθεὶς ἱμάντι, Ne. 6, 60. ἀμάχους, Ist. 6, 60. χεῖρας ἐναλίγκιον Ἄρεϊ, Ist. 8, 82. χέρας ἀναπλέκουσι, Ol. 2, 135. χεροῖν, Ol. 3, 135. vides ergo, sæpe esse ε pro ει in obliquis. Vide sub καρπός.

χειράγρα, ἡ, vide sub πυράγρα.

χείριος, ία, ιον, vide sub ὑποχείριος.

χειρὶς, ῖδος. ἡ. (Χάω) chirotheca, *ein handschuh, (a glove,)* τὸ τῶν χειρῶν κάλυμμα ἐκ δερμάτων. ejusmodi χειρῖδες non semper erant δακτυλωταί: quas et οἱ τοξεύοντες habere solebant. maxime autem οἱ σιτοποιοὶ, pistores, habebant χειρῖδας ex lino mundo, quando depsebant aut mazam tractabant; simulque circa os nasumque erat linteum revinctum, quod ὁ κημὸς dicebatur, ne quid immundi inde in mazam decideret. alius κημὸς est capistrum, si de brutis sermo est, *ein maulkorb, ein ring um die schnauze, (a muzzle.)* χειρῖδας ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκα, ω, 229. est ab ἡ χείρ. sic ab ἡ κνήμη est ἡ κνημίς. hinc est et τὸ ἐγχειρίδιον, quod notat proprie ξιφίδιον, cultrum, ensem brevem, μαχαίριον: deinde et βιβλίδιον, libellum: denique et τὸ τῆς θαλασσίας κώπης κράτημα, *der grif am ruder, (the handle of an oar.)* sed αἱ χιράδες sunt ῥαγάδες τῶν χειρῶν, *wenn die hände aufspringen oder auf brechen, (when the hands chap.)*

χειροδίκης, ὁ, vide sub δίκη, prope finem.

χειρόμακτρον, τὸ, vide sub μάσσω.

χειρόνιπτρον, τὸ, vide sub χέρνιψ.

χειρονομέω, vide sub ΝΕ΄ΜΩ, aliquanto a fine.

χειρονομία, ἡ, vide sub ὀρχηστής.

χειρότερος, έρα, ερον. (Χάω) infirmior. est novus comparativus poëticus, factus a primo comparativo in ων. sic fit ῥηΐτερος, πλειότερος, etc. αἴ κέ σε, χειρότερός περ ἐὼν, ἀφέλωμαι θυμὸν, Υ, 436, an forte te, etsi infirmior viribus ego, te interficiam, coll. 434. ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ὑπὸ ἀνδράσιν χειροτέροισιν, Ο, 513, quam diu paullatim absumi a viris imbellioribus. ponitur ergo respectu fortitudinis et virium, nunquam apud antiquos in significatu morali.

χειροτονεῖν, vide sub Χεὶρ, ad finem.

χειρουργικὸν, τὸ, vide sub ἰητρός.

χείρων, ονος. ὁ ἡ. (Χάω) inferior, deterior. *geringer, (inferior.)* proprie est, qui manibus victum quærit, qui, nisi manus haberet ad laborandum, fame esset periturus, ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν. deinde in sensu contemto, ὁ ταῖς χερσὶν ἥττων, qui manibus est minus fortibus et nobilibus: ut sit quasi amplificativum nomen, ab ἡ χεὶρ ad formam τοῦ, ὁ γνάθων, ab ἡ γνάθος. opponitur ergo nobiliori in factis et natalibus, et honestiori et præstantiori. Atticis est comparativus ad κακὸς, qui est quasi χακὸς, a χάζω, cedo, *ich weiche, (I give way.)* οἶδα δὲ, ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων, inquit Hector, hæres regius, Achilli deæ filio, Υ, 434, novi enim, quod tu quidem eximius sis, ego vero te multo deterior, *du bist vortreflich, ich bin viel schlechter, (thou art more excellent, and I am far inferior:)* nimirum in sensu heroico et militari. sic, ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων, Ο, 641, et additur, κατὰ παντοίας ἀρετὰς ἀμείνων, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι, καὶ νόον, secundum omnes præstantias melior, et quod pedes attinet, et quod pugnas, et intellectum. μηδὲ χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα, υ, 82, inquit Penelope nuptias novas timens; nec deterioris, quam Ulysses fuit, viri exhilarem sensum. ὀλίγον σάκος χείρονι φωτὶ δότω, Ξ, 377, parvum id scutum det viro minus valenti, infirmiori; et ipse sumat majus. μάλα γὰρ πολὺ χείρονι φωτὶ δεδμήμην, valde enim multo deteriori viro subjectus eram, λ, 620, inquit Hercules de Eurystheo, comparans se cum eo. μηδὲ σὺ, αἰδόμενος σαῖς φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείονα καταλείπων, χείρονα ὀπάσσεαι, αἰδοῖ εἴκων, ἐς γενεὴν ὁρῶν, Κ, 238, neque tu, reveritus in corde tuo, fortiorem virum omittens, invalidiorem tibi comitem feceris, pudori cedens, genus intuens: ex quo loco maxime apparet, quem heroës vocent χείρονα, eum nimirum, qui manibus minus valet, qui inferior est viribus et fortitudine, etsi summo sit genere natus, et in summa dignitate positus. πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ Σαρπηδόνα κατέλιπες, Ρ, 149, quomodo tandem tu infirmiorem virum in exercitu et in acie servare velis, postquam hunc talem virum reliquisti: coll. 152, et respicitur maxime ad voluntatem Hectoris, qui hunc fortissimum regem negligat, multo minus imbelliorem aliquem curaturus sit. μήτηρ ἕτερον τίει χείρονα, τὸν δὲ ἀρείονα ἀτιμάσασα ἀποπέμπει, υ, 133, mater alium in pretio habet viliorem, alium præstantiorem negligens omittit. ἵπποι πολὺ χείρονες, equi multo inferiores viribus, Ψ, 572, 577. ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν μνῶνται, φ, 325, certe multo imbelliores viri, inculpati virtute et viribus viri conjugem ambiunt. ἀλλά σοι αὐτῷ χεῖρον, ο, 514, sed tibi ipsi pejus erit; inquit Telemachus ad hospitem personatum invalidum. φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον, Ψ, 413, referamus vilius præmium, quod ei datur qui viribus in certamine fuit inferior. χειρόνων ἀνδρῶν, Ist. 4, 56, ubi quoque sermo est de inferioribus viribus in certamine, qui sæpe tamen fortiorem superant arte. χειρόνεσσιν οὐκ ἐρίζει ὁ φθόνος, Ne. 8, 38. vides igitur, maxime determinari nomen de infirmiori viribus. Vide sub ἀγαθὸς, paullo sub medio.

χειρῶναξ, ὁ, vide sub ἀνακτόριος.

χείω, vide sub νείσσομαι.

χελιδὼν, όνος. ἡ. (Κέλω) hirundo. habet nomen a sonora sua loquacitate. χελιδόνι ἰκέλη, χ, 240, hirundini adsimilata Minerva avolans: i. e. celerrime. νευρὴ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδὴν, φ, 411, ubi tentat Ulysses nervum tensi arcus, an sit satis firmus: et quia sæpius tentatus eundem sonum reddebat, hinc similis is sonus erat τῷ βατταρισμῷ τῆς χελιδόνος, ὅτε πρὸς μνήμην Τηρέως, κατὰ τὸν μῦθον, ῥοιζεῖ, οὐ γλυκὺ ᾄδουσα, λαλαγοῦσα δὲ ἀκαλλὲς, ὡς οἷα Θρᾷσσα κατὰ τὸν μῦθον. hinc Aristophanes, malos musicos vituperans, χελιδόνων μουσεῖα eos vocat, i. e. ὑποβαρβάρους, χελιδόνων δίκην, non vero ἐμμούσους ὡσεὶ Σειρήνων ἢ ἀηδόνων μουσεῖα. cæterum χελιδὼν ἐπὶ γαστέρα λευκὴ, ἐπὶ νῶτα μέλαινα: et syllaba λι est longa. proprie χελιδόνων μουσεῖον est locus, ubi hirundines sedent et canunt: deinde metaphorice, conventus loquacium, et musicorum ingratorum.

χελύνη, ἡ, χελυνοίδης, ὁ, Aristoph. Vesp. 1078. vide sub ὀδὰξ, et Οἰδίπους in R.

χέλυς, ἡ, χελύω, χελώνη, ἡ, vide sub λύρα.

χερὰς, άδος. ἡ. vel, χέραδος, εος, τό. (Χάω) est, impuritas permixta, quam effusa vis torrentis aut fluvii aut maris secum ferre solet; in specie, τὸ πλῆθος τῶν θαλασσίων ἢ παραποταμίων ψήφων, vel ἡ μετὰ ὀστράκων καὶ λίθων ἰλὺς, ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λιθαρίων συρφετός. dubium est genus et forma nominis: Eustathius

enim tuetur τὸ χέραδος, Stephanus contra contendit, fœmininum esse verum nomen, et nititur auctoritate Pindari, qui Py. 6, 13, habet, παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενος, omnia secum ferente torrente immundo impellens. sed quid, si Pindarus scripsit χεράδει, cum constet, id εἶδος Pindaricum esse omnium mendosissimum, et a librariis maximopere depravatum. locus certe Homericus, Φ, 319, ἅλις χεραδος μυρίον περιχεύσας, (satis turbulentæ impuritatis aquaticæ innumeræ circumfundens) nihil in hac re decernere videtur; potest enim esse genitivus χεράδος ad ἅλις, potest esse et accusativus ad περιχεύας μυρίον, ut ἅλις absolute ad verbum pertineat: et hæc posterior sententia videtur verior. cæterum est a χέω, fundo, notatque idem quod ἡ ἄσις, i. e. ἀκαθαρσία πᾶσα συῤῥέουσα ἐξ ὕδατος. idem dicitur et ὁ φορυτὸς, i. e. ἡ ἐκ χαράδρας ἀκαθαρσία. posuimus ergo locum ex Homero sine accentu, ut, qui genitivum malunt, legant χεράδος, qui accusativum, χέραδος: et apud Pindarum ablativus est pro accusativo; nam τυπτόμενος pertinet ad ἄνεμος, ventus impellens; et παμφόρον χέραδος, est, id, quod ventus pellit.

χέρεια pro χερείονα, vide sub χερείων.

χερειότερος, α, ον. (Χαω) est novus comparativus poëticus a sequente χερείων. οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερειότερον βροτὸν ἄλλον ἔμμεναι, Β, 248, inquit Ulysses ad Thersitem: non enim ego existimo ignaviorem et magis nihili mortalem alium te esse; simul et inferioris conditionis, coll. 247, 250. ὅστε ἔξοχος, ὅστε μεσήεις, ὅστε χερειότερος, Μ, 270, ubi cave putes, respici distinctionem politicam hominum; sed respicitur distinctio virium et fortitudinis in pugnando, quatenus ea fortitudo maxime nititur corpore robusto: coll. 271.

χερείων, ονος. ὁ ἡ. (Χάω) infirmior; idem ac χειρότερος. deterior, humilior, inferior. οὐκ αὐτῆς ἐστὶ χερείων οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτε φρένας, οὔτε ἔργα, inquit rex de Chryseide, in comparatione cum regina, Α, 114, non ea est inferior corporis proportione et habitudine, non statura, non pectore, non artificiis. sic Calypso, comparans se cum Penelope, οὐ κείνης γε χερείων εὔχομαι εἶναι οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, ε, 211, coll. 213, 217, 218. nam τὸ δέμας est plena membrorum figura, *wohl bey leibe, (well proportioned;)* φυὴ vero apta statura. ἐσθλὸς ἑταῖρος οὔτι κασιγνήτοιο χερείων, Θ, 585, non inferior fratre est bonus sodalis. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστὶν, ex minus potente deo natus est, Υ, 106, sc. a Thetide, filia Nerei, marini dei; in opposito ad Venerem, filiam Jovis. καὶ μέν τις πείθεται ἑταίρῳ χερείονι, υ, 45, inferioris conditionis sodali, qui non tantum pollet, coll. 46, 47. ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ, Α, 576, quia ista inferiora et humiliora vincunt, quæ sunt h. l. cura mortalium. et contentiones inter deos ob istos viles mortales: potior est delectatio cœlestis. sic et σ, 403, ubi sermo est de contentione orta ob mendicum: et utroque loco opponitur delectatio nobilior. ἄλλον Κεβριόνου χερείονα, alium minus fortem et firmum viribus isti, Μ, 92, nam hic fortior bene pugnare poterat, alter ille minus robustus, equos custodire poterat. χερείονά περ καταπέφνων, Ρ, 539, etsi interfeci virum inferiorem Patroclo. extruso ν, et facta contractione, fit χερείω οὔτι πατρὸς, nequaquam inferiorem patre suo viribus, ξ, 176, et fortitudine; ubi sermo est de Telemacho. αὐτίκα δὲ δαῆναι οὐκ ἔστι χέρειον, ψ, 262, statim autem cognoscere non est deterius, quam si idem aliquanto post cognosco. οὐ μὲν γάρ τι χέρειον, ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, ρ, 176, non enim malum est, in tempore solito prandium sumere. ὅτε βασιλεὺς χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, Α, 80, quando rex irascetur viro humiliori; pro χερείονι, extrusa syllaba ον, et ει mutato in η, idque ionice. Τυδεὺς υἱὸν ἐγείνατο, εἷο χέρεια μάχῃ, ἀγορῇ δὲ ἀμείνω, Δ, 400, filium, se invalidiorem pugna, at fortiorem concione; pro χερείονα, extruso ον. meliores autem, post factam syncopen, per Ionismum legunt χέρηα. τεύχεα, ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια (pro χερείονα, neutrum plurale) δὲ χείρονι δόσκε, Ξ, 382, fortia arma dedit forti et robusto, infirmiora vero infirmiori viro. et sic recte neutrum pl. scriptione distinguitur a masculino accus. sing. ut hoc sit χέρηα, illud χέρεια. οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρώωσι χέρηες, α, 323, qualia apud nobiliores præstant humiliores; pro χερείονες, ionice. et vide τοὺς ταπεινοὺς et quasi χειρουργοὺς, in opp. ad ἀγαθοὺς, eminentiores dignitate. ἐγὼ θυμῷ νοέω (animadverto) καὶ οἶδα ἕκαστα, ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια, σ, 228, honesta et deteriora: ubi intempestive quidam legunt χέρηα, pro χερείονα. *ich bemerke und sehe alles gar wohl, was geschiehet; nur ich weiss nicht so gleich einen rath wider das übel zu fassen, (I observe and can certainly perceive all that happens, but I know not immediately what measures to adopt against the evil.)* et hic sensus hujus loci esse videtur. nisi potius, ne τὰ χέρεια moralem sensum habere videantur, id vult Telemachus: video sane animo, quid sit fortitudo, quid sit ignavia et defectus fortitudinis; sed tamen jam nequeo consilium prudens satis capere. sic et υ, 310, 309.

χέρηα pro χερείονα, vide supra.

χεριάρης, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) manu aptus et apte utens. χεριάρα (Doricus genitivus pro ρου) τέκτονος, manu apti, i. e. artificiosi fabri, Py. 5, 47, ubi tamen alii legunt χεριαρᾶν (genit. plur. Doricus) τεκτόνων.

χερμάδιον, ου. τό. (Χάω) proprie est lapis manum unam implens, qui tolli potest una manu et jaci. saxum implens manum et quod potest manu jaci. circumscribitur Π, 735. πέτρον, ὅν οἱ χεὶρ περιεκάλυψεν. ab ἡ χερμὰς est adjectivum ὁ ἡ χερμάδιος, cujus neutrum substantive ponitur. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο ἄνδρε φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν, ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος, Ε, 302. sic et de Æneа, Υ, 285. ex quo simul apparet, non diminutivum esse hoc nomen. χερμαδίῳ ὀκρυόεντι, saxo aspero, Δ, 518. ἀγκῶνα τυχὼν, Ε, 582. χερμαδίῳ, ἃ πολλὰ παρὰ ποσὶ μαρναμένων κυλίνδετο: τῶν ἓν ἀείρας, Ξ, 410. βάλε πρὸς στῆθος, Ο, 250. κεφαλὴν, Π, 578. et 587, αὐχένα. μεγάλοις χερμαδίοις, Λ, 265, 541. ergo et magnis manibus opus erat ad talia saxa tollenda et jaculanda. sic, Μ, 154. Ν, 323. ἀνδραχθέσι, κ, 121. βάλλων, φ, 371. πολλὰ χερμάδια μεγάλα, Π, 774.

χερμὰς, άδος. ἡ. (Χάω) idem. χερμάδι τηλεβόλῳ, sc. τετρωμένη, Py. 3, 86, i. e. λίθῳ χειροπληθεῖ. est ab ἡ χείρ. alii operosius ab, χερὶ μάσσασθαι, i. e. ἅψασθαι, a μάσσω, tango, deducunt: sed necesse non est.

χερνήτης, ὁ, vide sequens.

χερνῆτις, ιος. ἡ. (Νέω) mulier suis manibus fila ducens et torquens et glomerans, et inde victum sibi quærens, *eine lohn-spinnerinn, (a woman who earns a livelihood by spinning.)* ἡ διὰ χειρῶν νήθουσα, ἔριον e. c. a quo et ipsa dicitur ἡ ἔριθος. est et masculinum ὁ χερνήτης, ου, quod in genere notat λάτριν, χειροτέχνην, τὸν ἀπὸ χειρὸς ζῶντα, πένητα χειρόβιον, *einen handarbeiter um lohn, (one who labours for hire:)* apud Æschyl. Prom. 892, μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων, μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήτην ἐραστεῦσαι γάμων, neque ut opifex cupiat nuptias dites aut nobiles. γυνὴ χερνῆτις ἀληθὴς, Μ, 433.

χερνίβιον, τὸ, vide sequens, et λέβης, ad medium.

χέρνιβον, ου. τό. (Νίπτω) pelvis in quam lavantur manus, τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον, quod alias vocatur ὁ λέβης. idem dicitur et τὸ χερνίβιον. ἡ δὲ παρέστη ἀμφίπολος, χέρνιβον πρόχοόν τε ἅμα χερσὶν ἔχουσα, pelvim et gutturnum simul habens in manibus, Ω, 304.

χερνίπτομαι, f. ίψομαι. (Νίπτω) lavor manus. χερνίψαντο δὲ ἔπειτα, Α, 449, nam lotis antea manibus debebat res sacra fieri. sed simul est vocabulum sacrum, frequens apud Euripidem, notatque, aquam sacram adspergo victimæ. e. c. Iphig. Taur. 622, χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι, comas tuas adspersero aqua lustrali, ἁγνίσω δι' ὕδατος ἔχοντος κριθὰς καὶ ἅλας. coll. 443.

χέρνιψ, ιβος. ὁ. (Νίπτω) aqua ad manus lavandas, τὸ κατὰ χεῖρας διδόμενον ὕδωρ, *handwaschwasser, (water for washing hands.)* est a χεὶρ, et νίπτω ejusque 2. sing. p. p. νένιψαι. sic, οἰκότριψ fit a τρίβω, τέτριμμαι τετρίψαι: et αἰγίλιψ a λέλειψαι a λείπω. qui scribi jubent χερνὶψ, ίβος, analogiam contra se stantem habere videntur. eadem aqua dicitur τὸ χειρόνιπτρον. sed τὸ χέρνιβον conferas. χέρνιβα δ' ἀμφίπολις (ministra) προχόῳ (in gutto, ex gutto) ἐπέχευε (infundebat vel superfundebat manibus) φέρουσα (adferens) καλῇ χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, (super argenteo lebete) νίψασθαι, ad lavandum, α, 136. γ, 440, ubi ad sacrificium adfert χέρνιβα, et 445, χέρνιβα κατήρχετο, incipiebat primus lavare manus. nam est et vocabulum sacrum. vide Eurip. Iphig. Taur. 643, et passim. ut notetur aqua lustralis sacra, *weihwasser, (holy water.)* sic porro, ἀμφίπολος, δ, 52. η, 172. κ, 368. ο, 135. ρ, 91. sed τὸ μετάνιπτρον est κύλιξ ἢ πόσις (calix aut potio) διδομένη μετὰ νίπτρον, i. e. μετὰ τὸ νίψασθαι quæ dabatur post abluitionem corporis. Vide sub λέβης, et πρόχοος.

χέῤῥος, ὁ ἡ, vide sub χέρσος.

χερσόθεν, (Ἔρα) adverb. ἀπὸ τῆς γῆς. Ol. 2, 132, ubi quoque est oppositio ad ὕδωρ.

χέρσος, ου. ὁ ἡ. (Ἔρα) est proprie adjectivum, ad quod, si substantive ponitur, subintelligitur τόπος vel γῆ, ex quibus subintellectis pendet genus vel masculinum vel fœmininum hujus adjectivi communis generis. notat primario terram quæ inculta jacet, qualis solet esse littoralis; littus ad mare, de quo et Romani vulgo dicunt littus arare, i. e. frustra operam impendere. deinde in genere, terra, in opposito ad mare vel aquam. plerumque tamen adhæret notio inculti et sterilis soli. scribitur attice et χέῤῥος. est ab ἡ ἔρα, et χῶ, unde est ἔχω, contineo: ut designet terram puram. τὼ δ' ἐπὶ χέρσου βήτην, Ξ, 284, postquam mare reliquerunt, ibant super terram. et 394, οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον, neque maris fluctus tantopere boat ad littus. nam fluctus, illisus littori, maxime sonat. νεκροὺς ἐξέβαλλε θύραζε, χέρσονδε, Φ, 238, fluvius inundans ejiciebat mortuos in terram. κῦμα χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, fluctus in littore fractus valde fremit, Δ, 425. ὅσα ἐν πόντῳ πάθετε ἄλγεα, ἠδὲ ὅσα ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντο ἐπὶ χέρσου, κ, 459. sic et ω, 111. ἐπὶ χέρσου ἔλυον ἱστία, ad littus cum essent, solvebant vela, ο, 495. τὸν ἔκβαλε κῦμα ἐπὶ χέρσου, ejecit eum fluctus ad littus, τ, 278. ἠέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετο, ω, 290. ἧχι (ubi) λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα, ζ, 95, lapides ad littus lavabat mare. κύματα κυλινδόμενα ποτὶ (πρὸς) χέρσον, ι, 147. et 486, θέμωσε δὲ χερσὸν ἱκέσθαι, adegit ad terram venire, ex alto mari. sic et 542. ἐν πόντῳ νῆες, ἐν χέρσῳ πόλεμοι, in mari

naves, in terra prælia, Ol. 12, 5. eadem oppositio est Ne. 1, 95, s. χέρσῳ ἐν κονίᾳ, Ne. 9, 103, ubi vides plane adjectivum, in terreo pulvere, i. e. ἐν τῇ γῇ, in opp. ad res navales. χέρσαν πρὸς Εὐρώπην, Ne. 4, 114, ad terram Europam, ad littus Europeum; ubi alii legunt Εὐρίαν, i. e. ad littus versus Eurum situm. sic ab ὁ Νότος fit Νότιος, a Ζέφυρος Ζεφύριος. sed hæc lectio nullis codicibus probatur, etsi metri leges in Εὐρώπαν vitium latere significant. ut adjectivum, est pro ἔρημος. sic apud Eurip. Electr. 325, πυρὰ χέρσος ἀγλαϊσμάτων, bustum expers ornamentorum, ἄμοιρος. et apud Sophocl. Œdip. Tyr. 1501, χέρσοι παῖδες, filiæ solæ et ἄγαμοι, innuptæ, illocatæ: ut ex hoc usu appareat convenientia cum ὁ χῆρος, viduus.

χεσσείω, vide sub χέζω.

χεῦμα, ατος. τό. (Χάω) fusum. it. tractus in similitudinem fusi et fluentis. χεῦμα κασσιτέρου, Ψ, 561. χεύμασι Σκαμάνδρου, Ne. 9, 94.

Χέω, et **χείω**, et **χεύω**, f. έσω, είσω, εύσω. (Χάω) fundo, *ich giesse, (I pour out,)* superfundo, *ich schütte drauf, (I pour upon;)* aggero, *ich schütte auf, (I heap up;)* capio, χωρέω, *ich fasse, nehme auf, (I seize, take away.)* est indidem cum χάω, a monosyllabo χῶ, capio, habeo: et fundendi notio inde est, quia, qui fundit, id ante capit et habet, et deinde id alium capere et habere facit. φύλλα ἄνεμος χαμάδις χέει, folia ventus in terram fundit, Z, 147, ubi ventus quasi receptaculum fingitur ex quo effundantur folia: et hinc postea mensis, quo folia decidunt, μὴν φυλλοχόος dictus. flante autem paullo validius vento, magis ἀθρόα γίνεται χύσις φύλλων. χιόνα χέει Ζεὺς, M, 281, quod etymologice positum: sicut et χειμὼν est a χέειν. κρήνη χέει ὕδωρ κατὰ πέτρης, I, 15. Π, 4, fons effundit aquam de rupe. et 385, ἤματι ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, de imbribus. ἀηδὼν χέει πολυηχέα φωνὴν, τ, 521. κατ' ὀφθαλμῶν ἔχεεν ἀχλὺν, caliginem offudit oculis, Υ, 321. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα, X, 468, procul a capite suo effudit redimicula; et sermo est de Andromache, collabente exanimata. οἶνον ἀφυσσόμενος χαμάδις ἔχεε, Ψ, 220, vinum hauriens in poculum, effundebat id in humum. hinc αἱ τῶν νεκρῶν σπονδαὶ dicuntur αἱ χοαί. sic λ, 26, χοὰς ἐχέομεν πᾶσι νεκύεσσι. et κ, 518, χοὴν χεῖσθαι πᾶσι νεκύεσσι, ubi est infin. pro imperativo, funde libamen omnibus mortuis, coll. 519. κατὰ κεφαλῆς ἔχεε ἀϋτμένα, Ψ, 765, in caput præcedentis in curriculo fundebat halitum suum proxime sequens cursor fervidus. δένδρεα κατακρῆθεν ἔχεε καρπὸν, arbores ad caput ejus expandebant et præbebant largiter fructus suos, λ, 587, de Tantalo. θερμὰ δάκρυα ἔχεον Ἀχαιοὶ, ω, 46. sic, χέων δάκρυα, Π, 3. Σ, 17, 235. et, χέοντες, H, 426. quod ubertatem lacrimarum notat. σῆμα ἔχεαν, pro ἔχεσαν, tumulum aggeraverunt, Ω, 799. et 801, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, pro χεύσαντες, postquam eum tumulum congesserant. βέλεα χέοντο, pro ἐχέοντο, tela effundebant in eum, O, 590, quasi imbrem aut nives. passive vero est T, 356, τοὶ δὲ ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο, illi vero ex castris effundebantur, i. e. magna multitudine prodibant. et δ, 523, δάκρυα ἐχέοντο πολλὰ, profundebantur lacrimæ. οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται, hoc limen nos ambos recipiet, ut in eo sedere possimus, σ, 17, i. e. χωρήσει. ubi vides notionem primam formæ χείομαι, capax sum: hinc est ἡ χειὰ, i. e. ἡ φωλεὰ, cavus, caverna. σῆμά τέ οἱ χεύσω, aggeram ei mortuo tumulum, β, 222. sic, χεῦσαι, α, 291. χεύσωσιν, H, 86. χεῦσαι, Ψ, 45. et 257, χεύαντες, extruso Sigma. sic, χεῦαί μοι, λ, 75. χεῦα (pro ἔχευσα) αὐτῷ τύμβον, δ, 584, quod deinde composite dictum τυμβοχοεῖν. τύμβον ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν, pro χεύσωμεν, ionice correpto ω, H, 336, i. e. ἀναχωματίσωμεν διὰ χυτῆς γαίας. τύμβον χεύαντες, μ, 14. χεύαμεν, ω, 81. pro ἐχεύσαμεν. ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, Γ, 270. I, 174. α, 146. γ, 338. φ, 270. sic, ἐπὶ χερσὶ χευάντων, attice, pro χευσάτωσαν, δ, 214. et 216, ἔχευεν ἐπὶ χεῖρας: et priore loco ἐπὶ est avulsum a suo verbo. καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, T, 222, stipulam in humum ferrum sternere solet. δόλον περὶ δέμνια χεῦεν, θ, 282, de Vulcano insidias ponente adulteris suis: et notat τὴν ἄγαν λεπτότητα, et orientem inde quasi ὑγρότητα, τῶν δεσμῶν, coll. 278, 279, 297. ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα, viginti mensuras adfundere solebat aquæ, ι, 209, *pflegete unter jedes maas wein zwanzig maas wasser zu giessen, (was accustomed to pour twenty measures of water to one measure of wine.)* κατὰ κεφαλῆς κάλλος Ἀθήνη, ψ, 156, capiti affudit pulcritudinem Minerva, i. e. ipse heros expolivit et ornavit se quantum poterat. ἄνεμοι πολλὸν φῦκος ἔχευαν παρὲξ ἅλα, I, 7. ἀμφὶ δ' ἑὸν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκὼ, E, 314, quod tenerum amplexum et amoris plenum notat. passive vero est H, 63, φρὶξ ἐπὶ πόντον ἐχεύατο, undulatio superfundi solet mari; ut notetur ἤρεμος ὑποκίνησις τῆς κατὰ θάλασσαν ἐπιφανείας, surgente primum ventulo. κόνιν ἐχεύατο κατὰ κεφαλῆς, pulverem super caput fundebat, Σ, 24. ω, 316. pro ἐχεύσατο. ἔχεαν θρῆνον, Ist. 8, 129, lamentationem fuderunt. perfectum pass. τὸ ε abjicere solet: αἳ ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, E, 141, confertæ oves funduntur super se invicem, i. e. arcte concurrunt, ut notetur σύντονος κίνησις τῶν ζώων, *fahren in einander auf einen haufen, (crowded close together:)* nisi potius est, sternuntur occisæ a leone alia super aliam. ἰχθύες ἐπὶ ψαμάθοις κέχυνται, χ, 387, pisces superfunduntur arenis ex reti piscatorio. et 389, ὣς τότε μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο, sic tunc proci alius super alium prosternebantur, ut jacerent mortui. κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, pro ἐκέχυτο, E, 696. Π, 344. Υ, 421, ubi est κὰρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτο, pro κατὰ ἄρα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκέχυτο αὐτῷ ἀχλὺς, oculis ejus offundebatur caligo. nam et hoc κατὰ, sicut præcedens ἐπὶ, pertinet ad verbum. ὄνθος βοῶν κέχυτο, Ψ, 775. κόπρος ἅλις, ρ, 298. οἱ δὲ ἐκέχυντο ἀθρόοι, τ, 539, de anseribus occisis: fusi erant densi. et verbum apte ponitur de cæsis, nam κεχύσθαι κατὰ γῆς δοκεῖ τὰ παρειμένα σώματα. ἀπὸ ὀφθαλμῶν χύτο (ἐκέχυτο) δάκρυα, Ψ, 385. πάλιν χύτο ἀὴρ, retro fundebatur caligo, i. e. removebatur, η, 143, et nebula est humor. ἐμὲ κεῖνοι ἐπεὶ ἴδον, δακρυόεντες ἔχυντο, sc. περὶ ἐμὲ, κ, 415, vel et, effundebantur cursu, κατὰ σπουδὴν ἔδραμον, quasi aqua de loco altiore decurrens. ἀμφὶ αὐτῷ χυμένη, pro κεχυμένη, i. e. χυθεῖσα, T, 284. θ, 527, ubi simul notatur ἡ ὑγρότης, i. e. τρυφερότης σώματος, nam de fœmina pulcra sermo est quæ circumfunditur alteri amplexu. ἐν ᾗ κέχυμαι, Ist. 1, 4, in qua, insula celebranda et canenda, effusus sum, i. e. maxime studiosus sum. κέχυται ἐν νήσῳ, Py. 4, 75, diffusum est in insula.

χηλαμὸς, ὁ, vide sub χηραμός.

χηλὴ, ἡ, vide sequens.

χηλὸς, οῦ. ἡ. (Χάω) arca, cista. *ein kasten, eine lade, (a chest, coffer.)* eadem dicitur ἡ κιβωτὸς, ἡ λάρναξ, τὸ ζύγαστρον καὶ σίγιστρον, ἡ ἀντίπηξ, ηγος, et ἡ σωρός. nam sic variæ dialecti varie appellant rem eandem. fit indidem a χέω, f. ήσω, i. e. χωρέω, capio, recipio; deinde, receptum effundo et reddo. πῶμα (operculum) χηλοῦ καλῆς δαιδαλέης, Π, 221. et 228, ἐκ χηλοῖο λαβών: et dicitur his epithetis, διὰ τὸ πεποικίλθαι ἢ χρώμασιν (coloribus) ἢ γλύμμασιν, aut sculpturis. et 254, ἀπέθηκε δέπας ἐν χηλῷ. ἐσθὴς ἐν χηλοῖσιν, vestimenta in arcis, β, 339. φέρε (adfer) χηλὸν ἀριπρεπέα, ἥ τις ἀρίστη, ad vestes in ea servandas, θ, 424, coll. 438, ubi et alia dona induntur ei arcæ satis capaci. εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ κεῖται, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄλλα δῶρα, ν, 10. et 68, ἀμφίπολον ἅμα ἔπεμπε κομίζειν (ad portandum) χηλὸν πυκινήν. χηλοὶ ἕστασαν, ἐν αἷς εἵματα κεῖτο, φ, 51. dicuntur eædem et, τὰ κιβώτια. ἡ χηλὴ, forceps cancri, *die krebs-schere, (a crab's claw,)* est ejusdem originis: nam hoc instrumento capit id animal alia. imo eadem ista χηλὴ notat et maxillam, duplicem dentium ordinem, quo apprehendunt lupi vel canes vel similia animalia, cibos et prædam. sic Eurip. Hec. 90, εἶδον ἔλαφον, λύκου αἵμονι χηλῇ σφαζομένην, vidi cervam, lupi sanguinea maxilla mactatam. nam perperam ibi interpretes τὴν χηλὴν capiunt pro, ὄνυχα: quid enim a re ipsa alienius?

χὴν, ηνός. ὁ et ionice ἡ. (Χάω) anser, *die gans, (a goose.)* dictus a χαίνειν, nam aperit os et emittit sonum huic nomini pœne consonum, quando irascitur aut pugnat aut timet, ὅτε, ἢ θρασύνεται ἢ δειλιᾷ. præterea est et βορὸς, vorax. imo χαίνειν notat et, ad loquendum aperire os, loqui: unde est ἡ προχάνη, i. e. ἡ πρόφασις. χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων, B, 460. O, 692. ὥστε αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας ἀΐσσων, P, 460, tanquam vultur in anseres ruens. χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν ἐξ ὕδατος, τ, 536. ubi describuntur anseres saginandi. et 543, αἰετὸς ἔκτανε χῆνας. et 548, χῆνες μὲν, μνηστῆρες. et 552, χῆνας πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, anseres triticum vorantes ad alveum. atque ibi erat somnium Penelopes fatidicum, quod explicat personatus Ulysses. αἰετὸς, ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, ἥμερον, aquila album anserem ferens unguibus cicurum magnum, ο, 161. et 174, ὡς ὅδε χῆνα ἥρπαξε ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ: et hoc quoque augurio significabantur proci, nam χὴν est βορὸν καὶ οἰκουρόν. in fœminino autem h. l. πρὸς ἔμφασιν τῆς τῶν μνηστήρων ἀσθενείας. τὰ χήνεια ἥπατα erant in deliciis Romanis.

χήρη, ἡ, vide sub Χῆρος.

χηραμὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) saxum perruptum et excavatum. Dores, et recentiores, vocant id ὁ χηλαμὸς, quod etymo est propius: nam est cum χηλὸς ejusdem originis. πέλεια ὑπὸ ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, (ἐς) χηραμὸν, columba sub accipitre in cavam volare solet petram, in cavernam saxeam, Φ, 495, ubi poëta huic nomini præmittit explicationem duobus aliis vocabulis: ut χηραμὸς ergo sit κοίλη πέτρα. hinc dicitur et de cavernis montanis, et de quovis latibulo cavo.

χηρεύω, f. εύσω. (Χάω) sum vacuus aut viduus. ἀνδρῶν χηρεύει νῆσος, hominum vacua est insula, ι, 124, non habitatur.

Χῆρος, η, ον. (Χάω) viduus, vacuus. est a χάω, unde χαίνω, hisco, capere cupio, vacuitatem habeo. apud poëtam solum fœmininum, de fœmina, marito suo orbata, ponitur. χῆραί τε γυναῖκες, B, 289. τάχα χήρη σοῦ ἔσομαι, inquit Andromache ad Hectorem suum, Z, 408, et sic plene cum genitivo positum; nam χῆρον semper est τινὸς χῆρον. et 432, μὴ παῖδα ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναῖκα. ἐμὲ ἐν πένθεϊ λείπεις χήρην, X, 484, inquit eadem Andromache, cæso Hectore suo. et 499, δακρυόεις δὲ ἄνεισι (redit) πάϊς ἐς μητέρα χήρην, sc. ἀνδρός. μὲ χήρην καταλείπεις, Ω, 726. et vel ex hac voce sapientia quasi linguæ Græcæ elucet. confer χέρσος.

χηρόω, f. ώσω. (Χάω) viduum vel vacuum facio. ἐχήρωσας γυναῖκα, viduam fecisti mulie-

rem, occidendo maritum ejus, P, 36, et deest genitivus ἀνδρός. ἐχήρωσε ἀγυιάς, sc. ἀνδρῶν ἢ πολιτῶν, vacuas fecit vias urbis hominibus aut civibus, E, 642. ἐρήμους ἀνθρώπων ἐποίησε. ergo hoc verbum etiam de ἀψύχοις ponitur.

Χηρωστής, οῦ. ὁ. (Χάω) hæres orbi vel orbæ alicujus, qui τοῦ ἀτέκνου γέροντος ἢ χήρας bona accipit, vacuus alias cognatione propinqua. χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατέοντο, pro διεδατέοντο, E, 158. sic et apud Hesiod. Θεογ. 607. et talia interserit poëta, πολυμαθείας χάριν, ἔθη παλαιὰ πολιτικά. alibi sic dicitur etiam curator pupilli parentibus orbi, qui et ὁ ὀρφανιστὴς, ὡς ὀρφάνου ὑπεριστάμενος: vel et curator viduæ.

Χητέω, vide χατέω.

Χῆτις, ιος. et εως. ἡ. (Χάω) defectus, indigentia, *der mangel, (indigence,)* στέρησις. σοὶ δὲ ἔσσεται ἄλγος χήτει τοιοῦδε ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ, tibi autem erit calamitas ex defectu viri talis qui possit arcere a te servitutem, Z, 463. δάκρυον εἴβει χήτεϊ τοιοῦδε υἷος, lacrimat ob absentiam talis filii, T, 324. εὐνὴ Ὀδυσσέως, χήτει ἐνευναίων, κεῖται ἔχουσα ἀράχνια κακὰ, π, 35, lectus ejus, ob defectum incubantium, jacet habens telas araneorum turpes, ἐν χήτει τῶν ἐγκοιμητρῶν. alibi reperitur et τὸ χῆτος, εος. et ἡ χάτις, ιος.

Χῆτος, εος, τὸ, vide supra.

Χθαμαλὸς, ἡ, όν. (Χάω) humilis, humi jacens vel repens. idem ac χαμηλός. interserto Θ. χθαμαλαὶ εὐναὶ, cubilia humi strata, λ, 193, ubi in humo folia erant strata, quibus incubabat senex dormiturus, coll. 187, 188. tales lectos habebant οἱ χαμαιεῦναι, nisi quod, loco foliorum, poterant sumi culmi frumentorum aridi. talis lectus dicitur et ἡ στιβὰς, άδος. de insula Circes, κ, 196, αὐτὴ χθαμαλὴ κεῖται, plana in medio et quasi depressa jacet. sed de Ithaca, ι, 25, αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτη εἰν ἁλὶ κεῖται πρὸς ζόφον, ubi πανυπερτάτη ex mente Strabonis est, quæ maxime ad septentriones vergit, et quod per, πρὸς ζόφον, indicatur; χθαμαλὴ vero, quæ continenti terræ proxima est: nam id h. l. per, depressa et humilis, explicare, contra fidem esset geographicam, et contra ipsum poëtam, qui hanc insulam plenam montium et rupium indicat passim. nisi velis dicere, πανυπερτάτη notare dignitatem regiam, quod ibi Ulysses sedem habeat, ex qua cæteræ illæ insulæ regantur: χθαμαλὴ vero sit tropice positum, quasi inferior fertilitate cæteris illis insulis. quod tamen vix probabis. σκόπελον χθαμαλώτερον, petram humiliorem, μ, 101, non ita excelsam. τεῖχος χθαμαλώτατον, murus brevissimus et solo maxime propinquus, N, 683.

Χθὲς, χθεσινὸς, ἡ, όν, vide ἐχθές.

Χθιζὸς, ἡ, όν. (Χάω) hesternus, *jüngstverwichenen nächsten tages oder nachtes, (yesterday, or last night.)* Ζεὺς μετὰ Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, A, 424, ad Æthiopes heri profectus est ad convivium. ὅσα σοὶ, χθιζὸς ἐλθὼν, ὑπέσχετο, T, 141, quæ tibi, heri veniens ad te, promisit; κατὰ τὴν προσεχῶς παρελθοῦσαν νύκτα, εἰς ἣν περατοῦται ἡ χθὲς ἡμέρα. κλῦθί μοι, ὃς χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ, β, 262, audi me, O deus, qui heri veniebas domum nostram. χθιζὸς ἐεικοστῷ ἔφυγον ἤματι πόντον, ζ, 170, heri effugi pontum, et is dies erat vigesimus ex quo in mari fui. ἤδη γάρ χθιζὸς ἐμυθεόμην σοὶ, μ, 451, jam enim heri narrabam id tibi. τοῖος ἐὼν τοι χθιζὸς, talis sane exsistens et heri, ω, 378, *wenn ich von solcher beschaffenheit gestern gewesen wäre, (had I been in such a condition yesterday.)* δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται Ἀχαιοὶ χρεῖος, N, 745, metuo, ne hesternum debitum persolvant et renumerent nobis Graii, i. e. ut nos hodie cædant, sicut nos heri eos. ὅσα Ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, quæ ei hesterno die polliciti sumus nos daturos, T, 195, ubi vel est neutrum adverbialiter, vel est elliptice, κατὰ χθιζὸν χρόνον. sic δ, 656, ἴδον αὐτὸν ἐνθάδε χθιζὸν ὑπ' ἠοῖον, sc. χρόνον, vidi eum hic sub matutinum tempus hesternum. χθιζά τε καὶ πρώϊζα, heri et nudius tertius, B, 303, ubi neutrum plurale adverbialiter, i. e. ἔναγχος, quod est adverbium Atticum, non diu ante, nuper admodum. et ideo hoc interlapsum tempus quasi contrahit in brevissimum, ut reliquum tempus exspectandum pro nihilo putent, quum id, quod jam exspectatum sit, tam breve putetur.

Χθόνιος, ία, ιον. (Χάω) subterrestris, subterraneus. χθόνιον στόμα ᾅδου, Py. 4, 77, usque ad inferos pertingens os Orci; ubi Tænarum sic vocat. nisi malis intelligere, terrestre os Orci, in opposito ad aquaticas quasdam aperturas per quas in Orcum descendi potest. sed prius præstat. χθονίᾳ φρενὶ, Py. 5, 136, i. e. ὑπογείῳ, quatenus majores sunt umbræ, et apud inferos sensum aliquem habent. χθονίων θεῶν μῆνιν, iram deorum inferorum, Py. 4, 283. est ergo idem quod καταχθόνιος.

Χθὼν, ονός. ἡ. (Χάω) tellus, terra. *die erde, der erdboden, (the earth.)* est a χάω, capio, contineo, quasi χὼν, interserto Θ, a capacitate rerum sic dicta, quia receptaculum est hominum et animalium et plantarum satis amplum et commune. χθὼν ἐκονάβιζε σμερδαλέον ὑπὸ ποδῶν, terra resonabat terribiliter sub pedibus proficiscentis exercitus, B, 465, coll. 781. et 780, ὡσεί τε πυρὶ χθὼν πᾶσα νέμοιτο, adeo fulgebant arma, quasi tota illa planities arderet. εὐρεῖα χθὼν, Δ, 182. Θ, 150. Λ, 740. Φ, 387. δῖα, Ξ, 347. et 349, ἀπὸ χθονὸς ὑψόσε, a nudo solo in altum eos separaret et attolleret: ut ergo valde densa fuerit herba, quæ a solo quasi sursum teneret cubantes. κελαινὴ βέβριθε, Π, 384, conf. βρίθω. αἵματι ἐδεύετο, P, 360. εἴσατο, visa et agnita est terra, ν, 352. βάθιστον ὑπὸ χθονὸς βέρεθρον, Θ, 14, nimirum ex opinione vulgi, terra est centrum mundi: ergo ex altera terræ parte tantum est profundum, quanta est superne altitudo cœli; et illud profundum putabant esse tartarum, *die unterste hölle, (the nethermost hell.)* sensualiter ergo ita dictum. χθονὸς ἐρρυοδείης, Π, 635. γ, 453, i. e. μεγαλαμφόδου. κ, 149. λ, 52. καρπὸν ἀπὸ χθονὸς ἀΐσσοντα, κ, 99. ὕδωρ ἐξέχυτο ἐπὶ χθονὸς, τ, 470. χθονὶ πουλυβοτείρῃ, terræ multos et multa alenti, Γ, 89, 195. Z, 213. Θ, 73, 277. M, 158, 194. Π, 418. Φ, 426. Θ, 378, ubi ποτὶ vel πρὸς, in terra, oppositum est τῷ, ἀπὸ χθονὸς, 375: saltabant ergo in plano discurrentes, non vero a terra subsilientes in altum. ἴδμεν δ' ὅσα γένηται ἐπὶ, inquiunt Sirenes, μ, 191, et novimus quæcunque fiant in terra alma. ἐμοῦ δερκομένου ἐπὶ χθονὶ, A, 88. π, 440, *so lange mir die augen auf erden offen stehen, (so long as I can see upon earth, so long as I live.)* βαίνει ἐπὶ, vadit in terra, Δ, 443. κατέθηκεν, Z, 473. μελίη χθονὶ φύλλα πελάσῃ, N, 180, si fraxinus folia sua terræ admoveat, i. e. decidat ipsa. αὐτὸν ἐξ ἵππων ἐπέλασαν χθονὶ, deposuerunt eum ex curru in terra, Ξ, 435, i. e. εἰς γῆν ἔθεντο ἀνακλίναντες αὐτόν. et 438, ἐξοπίσω πλῆτο χθονὶ, in tergum collapsus est ad terram. ἔντεα παρὰ αὐτοῖς κέκλιτο χθονὶ, K, 472, arma juxta ipsos humi reposita erant. καλάμην χαλκὸς ἔχευεν, T, 222. τανυσθεὶς κεῖτο ἐπὶ, Y, 483. ἅρματα πίλνατο χθονὶ, Ψ, 368, currus propinqui erant terræ. τίς βροτῶν, οἳ ἐπὶ ναιετάουσι, ζ, 153, coll. 150. sic, σῖτον ἔδοντες, Θ, 222. ι, 90. αὐτὴν ἔτισε, ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη, η, 67. et 307, δύσζηλοι γὰρ εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ ἄνθρωποι. τεύχεα ἐπέπιπτε, ω, 534 οὔπω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ Ὀρέστης, λ, 460. χθόνα δῦναι, i. e. θανεῖν, Z, 411. ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, Θ, 492. sic, κατέβησαν, K, 541. ἀπέβησαν ἐπὶ πολυβότειραν, Λ, 618. οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖϊν, neque planitiem carpebat pedibus, Ξ, 228, ubi χθὼν opponitur cacuminibus montium, per quæ vadebat Juno. et 272, χειρὶ τῇ ἑτέρῃ ἕλε χθόνα πουλυβότειραν Juno jurans. ἡμίονοι χθόνα ποσὶ δατεῦντο, Ψ, 121, vide δατεῖσθαι. ἐπὶ Θῖαν, Ω, 532, ob τὸ ἔντιμον terræ. ἀνὰ, σ, 408. ἔτυπτε μετώπῳ, χ, 86. et 94, ἤλασε παντὶ μετώπῳ, percussit terram fronte. γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθὼν, risit omnis circa terra et planities, T, 362, ubi ex nostra lectione πέρι est adverbialiter. sed quidam legunt ὑφὲν, περιχθὼν, όνος, ἡ, quasi substantivum compositum, circumjacens planities. χθὼν ἀναπέμπει φύλλα, Py. 9, 82, terra procreat folia, sc. in arboribus. ὥστε χθὼν, velut terra, Ist. 4, 31. χθονὸς οἰκιστὴρ, Ol. 7, 54, conditor illius terræ qui habitatam eam fecit. ἐριβρόμου, Py. 6, 3, i. e. Delphorum, ubi fluvius præterfluens valde strepebat, et sacerdos Pythia grave sonabat. πολυμήλου καὶ πολυκάρπου, Py. 9, 13, pecorosæ et frugiferæ terræ, Libyæ. et 99, χθονὸς αἶσαν, terræ portionem. εὐκάρπου, Ne. 1, 20, Siciliæ. εὐρυκόλπου ὀμφαλὸν, umbilicum latæ terræ, i. e. Delphos, Ne. 7, 49. χθονὶ ἄγκυραν ἔρεισον, Py. 10, 80, infige ancoram terræ. γυῖα καλύψαιμι, Ne. 8, 65, terra corpus operire velim. χθόνα οὐ ταράσσοντες, Ol. 2, 113, i. e. οὐ γεωργοῦντες. κἀκείνην ἴδε, Ol. 3, 55. δατέοντο θεοὶ, Ol. 7, 102, partiebantur inter se. μέλαιναν, Ol. 9, 76. εἰς εὐδείελον, Py. 4, 136, i. e. in patentem regionem, in opp. ad montana et saltuosa loca. ἀράσσεσκον, Py. 4, 403, percutiebant cum sono terram, boves illi feri, ungulis suis. ἐπὶ χθόνα πέτεται, volat super terram, Ne. 6, 81. βαθύστερνον, magno quasi pectore præditam terram, Ne. 9, 59, profundam. ἐπὶ πάγκαρπον, Ist. 4, 70, quæ omnigenos fert fructus. Vide sub litera Θ.

Χιάζω, χιασμὸς, ὁ, vide sub litera X.

Χίδρον, ου. τό. et plur. τὰ χίδρα, ων. (Κῶ) sunt novella grana tritici vel hordei tosta et contusa, quo cibo delectabantur rustici. est a σχίζω. Aristoph. Equit. 803. Pax, 595. et Athenæus, lib. 14, c. 16, Casaub.

Χίλιοι et χείλιοι, αι, α. (Χάω) mille, *tausend, (a thousand.)* est cum τὸ χεῖλος, aut cum ἡ χηλὸς, aut cum ὁ χιλὸς, ejusdem originis; nam hic numerus est capacissimus, et ad rem gerendam quasi nutritorius. χίλια μέτρα οἴνου, H, 471. πυρὰ, mille ignes ardebant, Θ, 558, ubi numerus rotundus, i. e. permulti ignes. χίλια ὑπέστη, αἶγας καὶ ὄϊς, mille pollicebatur, capras et oves, Λ, 244, ubi neutrum generaliter præcedit, quasi ad ζῶα: deinde addit species.

Χιλὸς et χειλὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) alimentum, nutrimentum in specie, pabulum jumentorum. *nahrung, futter, (food, fodder.)* est indidem a χέω, fundo.

Χιλόω, vide sub χλόα.

Χίμαιρα, ας. ἡ. (Ἔω) capra, *eine ziege, (a goat.)* ὁ χίμαιρος et χίμαρος, est caper. sed ἡ χίμαρος est capra, quæ annum non excedit et nondum unquam peperit. vide Theocr. schol. ad Id. α. videtur esse a κίω, vado, nam hoc animal valde est audax in scandendis asperis: sed unde paragoge commode deduci possit, vix apparet; nisi velis inesse τὸ αἴρειν, tollere, elevare: est enim saliens animal. in poëta est monstrum poëticum ἡ Χίμαιρα, τέρας τι ὑπερφυὲς, supernaturale portentum, λεοντοπρόσωπον, οὐρὰν ἔχον δράκοντος, μέσον δὲ σῶμα χιμαίρας. hoc interemit Bellerophon: nam sic est Z, 179, πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε πεφνεῖν, primum jussit eum interficere Chimæram insuperabilem; ἡ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γέ-

νος, οὐδ᾽ ἀνθρώπων, πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. et Π, 328, Ἀμισώδαρος Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν, ubi poëta innuit, historici subesse aliquid certi huic monstro: dicit enim tempus quando fuerit, et qui eam aluerit, occideritque. fuit nimirum in Lycia, ante bellum Trojanum una tantum generatione. fortasse χίμαιρος ἐξ αἰπολίου ἀγριανθεὶς, καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀπεκβὰς, καθά που καὶ ὁ Καλυδώνιος, καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ, σῦς, καὶ πολλοὺς βλάπτων, ἀφορμὴ τῆς ποιητικῆς τερατολογίας ἐγένετο. est præterea imago fœminæ potentis et nocentis. Hesiodus fingit eam τρικέφαλον, alii δικέφαλον, habentem caput leonis alterum, alterum draconis: sed Homerus eam novit μονοκέφαλον. Pindarus quoque, Ol. 13, 128, de monstro isto loquitur, Χίμαιραν πῦρ πνέουσαν vocans: quod et Homerus loco ex Z citato habet, δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο, 182. ignoramus veram hujus rei historiam.

χίμαιρος, ὁ, χίμαρος, ὁ ἡ, vide supra, et sub Αἴξ.

χῖος, ὁ, vide sub Ἀστράγαλος, et Ζεὺς in R. prope finem.

χιράδες, αἱ, vide sub χειρίς.

χιτὼν, ῶνος. ὁ. (Χάω) tunica, *ein leibrock, (a tunic,)* ὁ τῆς σαρκὸς ἀμέσως ἐχόμενος, *ein hemd, (a shirt,)* indusium. est a 3 sing. perf. pass. κέχυται, quasi χυτών τις ὤν, ὡς ἀμέσως περικεχυμένος τῷ σώματι. et plerumque erat τὸ ἐκ λίνου ὑφανθὲν ἐπικείμενον αὐτίκα τῷ σώματι: sed sæpe etiam ex lana. quidam populi ἐζώννυντο χιτῶνας μίτραις πολυτελέσιν, unde μιτροχίτωνες dicti, quibus opponuntur οἱ ἀμιτροχίτωνες. præterea tunicæ pellucentes notæ sunt in orbe antiquo, quas inter multos etiam Juvenalis tangit Sat. 2, 66, seqq. cæterum de viro dicitur χιτὼν, de fœmina ὁ πέπλος. μαλακὸν δὲ ἐνέδυνε χιτῶνα, καλὸν νηγάτεον, καὶ περιεβάλλετο μέγα φᾶρος, B, 42, ubi sermo est de Agamemnone, surgente de lecto dormitorio mane, in quo cubuerat nudus ex more antiquo: ubi ergo primum induebat χιτῶνα, et deinde circumponebat sibi pallium, quas duas solas vestes in corpore gestabat. sic et K, 21, 131, ubi surgens de somno induebat primum χιτῶνα, deinde circumponebat sibi, ob frigus nocturnum, pellem magnam leonis. et ε, 229, ὁ μὲν χλαῖναν τε χιτῶνά τε ἕννυτο, Ulysses mane surgens; et ibi est ὑστερολογία Homero solemnis: coll. 230, ubi surgens Calypso vestiens se depingitur. sic Telemachus surgens, ο, 60, χιτῶνα περὶ χροῒ σιγαλόεντα ἔδυνε, καὶ μέγα φᾶρος ἐπέβαλεν ὤμοις. idem cubitum iturus, ἕζετο ἐν λέκτρῳ, καὶ μαλακὸν ἐξέδυνε χιτῶνα, α, 437, et anus, quæ eum cum lumine comitata fuerat, eundem πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα ad paxillum appendit juxta lectum. et surgens Ulysses, κ, 542. ἀποδύσω σοὶ εἵματα, χλαῖνάν τ᾽ ἠδὲ χιτῶνα, B, 262, quod minatur Ulysses Thersitæ. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαινα ἀμφίζανε τέφρα, Σ, 25, ubi Achilles juxta tabernaculum suum in subito luctu conspergebat vestem suam pulvere; et sola tunica vel solo indusio indutus erat eo tempore, quippe otiosus. et 416, ἔδυ δὲ χιτῶνα, ubi sermo de Vulcano, qui nudus ad ignem opus fecerat, deinde subito adveniente Thetide se abluerat, et deinde induebat τὸν προσεχῶς ἐπικεχυμένον τῷ σώματι χιτῶνα, *das hemde das er überwarf, (the loose garment which he put on.)* et 595, αἱ μὲν (adolescentulæ saltantes) λεπτὰς ὀθόνας εἶχον, οἱ δὲ (adolescentes) χιτῶνας εἵατο (induti erant) εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ, *feine weisse hemden, (fine white robes.)* εὐπλήσασα (bene implens cistam filii sui mater) χιτώνων, χλαινῶν τε ἀνεμοσκεπέων, Π, 223, ubi vides, χλαίνας esse χιτώνων παχυτέρας, et χιτῶνας esse indusia tenuia. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, X, 493, alium quidem pallio prehenso trahens leniter alium vero tunica vel indusio; prout quisque erat indutus jam. παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα ἔγχος, juxta ile diffidit tunicam vel indusium hasta, postquam per reliqua arma et tegumenta penetraverat, Γ, 359. H, 253. potest tamen suis locis per χιτῶνα intelligi ὁ θώρηξ ipse, de quo paullo post loca proferentur. χιτῶνα ἐνδῦσα Διὸς, E, 736. Θ, 387, ubi Minerva exuit sibi πέπλον suum, et induit tunicam Jovis. πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα οἴνου, sæpe mihi madidam fecisti ad pectus tunicam vino, I, 486, ubi Phœnix loquitur de puerulo, domi a se nutrito. δύο φάρεα, εὔνητόν τε χιτῶνα, Ω, 580, 588, ubi mortuus Hector induitur indusio et pallio uno, alteri vero pallio involvitur totus. et 231, δώδεκα χιτῶνας, dono ferendos Achilli, utpote ἐνδύματα ἀνδρεῖα, qualia erant et χλαῖναι. οἱ δὲ ἱδρῶτα ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντες πρὸς πνοὴν, Δ, 620, sudorem siccabant a tunicis suis stantes ad ventum: *sie stelleten sich gegen die luft, bis der wind ihren leibrock am leibe trocken gemachet und gekühlet vom schweisse, (they exposed themselves to the wind till it had dried their clothes and cooled the perspiration.)* ἀπομορξαμένω κονίην ἐδύσαντο χιτῶνας, nam nudi luctati fuerant, Ψ, 739. ἀμφὶ αὐτὸν ἔβαλεν φᾶρος καλὸν ἠδὲ χιτῶνα, γ, 467, ubi per ὑστερολογίαν narratur filia formosa Nestoris induisse Telemachum, postquam eadem laverat et unxerat. sic et ancillæ regiæ ponunt Ulyssi nudo φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἵματα, ζ, 214, coll. η, 234. τῶν ἕκαστος ἔδωκεν αὐτῷ φᾶρος εὐπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα, θ, 392, inter alia dona hospitalia a principibus data Ulyssi. et 425, ubi singularis pro plurali. et 441. et 455, ubi, post lavationem, induunt ministræ regiæ eum nudum. sic et κ, 365, ubi ministra Circes idem facit ei. vide porro, ν, 67, 434. ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, cingulo celeriter constringebat sibi tunicam Eumæus, ξ, 72, 132, 154, 320, 341, 342, 337, 396. ο, 367. π, 79, 173. ρ, 550, 557. τ, 232, coll. 225, ubi depingitur pretiosa tunica et pallium Ulyssis, exeuntis e regno suo ad confœderatos Græcos. et 242, τερμιόεντα χιτῶνα, φ, 339. ψ, 155. ῥυπόωντα χιτῶνα, ῥαπτὸν, ἀεικέλιον, ω, 226, tunicam sordidam, consutam, turpem; qua indutus erat senex, laborans in villa, lugens. ἐπημοιβοὶ χιτῶνες, ξ, 513, ergo solebant esse candidæ, et lavandæ sæpius. χιτῶνας, δ, 50. κ, 451. ξ, 478. ο, 330. ρ, 89. ψ, 131, 142, ubi loti induunt se indusiis vel tunicis candidis puris. ω, 276, δώδεκα. deinde per tropum thorax ferreus vocatur χιτών. Ἑκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι χαλκῷ ῥωγαλέον, B, 416, et Hectoreum thoracem circa pectus ejus disscidisse ferro perruptum. coll. N, 439, ἔρρηξεν ἀμφὶ αὐτῷ χιτῶνα χάλκεον, i. e. τὸν θώρηκα πολεμικόν. et Π, 841, Ἕκτορος αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. et E, 113, αἷμα ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος, i. e. per thoracem ex ferro concinnatum, conf. στρεπτός. sic et Φ, 31, ἱμᾶσιν, οὓς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι, ubi lora gestabant affixa loricis suis, ex more militari, ut statim ad manus essent lora, si vinciendi essent capti hostes et abducendi. et Λ, 100, ἐπεὶ περιδῦσε χιτῶνας, postquam iis exuerat thoraces. imo et magis metaphorice cumulus saxorum, quibus quis ad mortem erat lapidatus, vocatur λάϊνος χιτὼν, Γ, 57, i. e. ἐνεδέδυσο (indutus fuisses jam pridem) ἱμάτιον λίθινον, λίθοις χωσθείς: τὸν γὰρ λιθασθέντα ὥσπερ τι ἱμάτιον ἀμπέχει ὁ τῶν λίθων σωρός. potest tamen et sensu mitiori intelligi, jam pridem morti datus et sepultus esses, lapidibus accumulatis in sepulcrum tuum. χιτὼν Διὸς, vide sub Ζεὺς in R. aliquanto ab initio.

χιὼν, όνος. ἡ. (Χάω) nix, *der schnee, (snow.)* est a χέω, nam effunditur copiose. χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας, nix albas facere solet terras, K, 7. et 437, λευκότεροι χιόνος, de equis; candidiores nive. νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ, *die schnee-flocken fallen häufig und dichte bey winter zeit, (the flakes of snow fall thick and fast in winter,)* M, 278, ubi parabola de iis. quoties igitur νιφάδες solæ ponuntur, subintelligitur χιόνος. χιόνι ψυχρῇ, X, 152. οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ζ, 44, de felicitate Olympi, sedis deorum. ὕπερθε χιὼν γένετο, desuper ningebat, ξ, 476. κατατήκεται, nix dissolvitur, τ, 205. χιόνος ὀξείας, Py. 1, 39, acutæ nivis, quæ frigore suo velut secat et pungit.

χλαδάω et χληδάω, f. ήσω. f. 2. δῶ. (Κέλω) celebro voce læta. it. intransitive, celeber et conspicuus sum, sum in fama multa. esse ex κελαδέω per dialectum, apparet. τὸν Ἐχίονα κεχλαδόντας (particip. aor. 2. a. cum reduplicatione Ionica) ἥβῃ τόν τε Ἔρυτον, Py. 4, 318, Echionem illustrem flore juventæ et Erytum: ubi nota τὸ σχῆμα, quo Alcman (ὁ Ἀλκμὰν, poëta Græcus) frequenter usus est, cum inter duo nomina singularis numeri, verbum aut participium plurale interponitur; et quod inde Alcmanicum schema dicitur. idem verbum dicitur et χλιδάω, unde est ὁ χλίδος, qui proprie est ἡ μετὰ ἤχου ῥύσις τῶν ὑδάτων, quando aquæ strepunt fluentes ad coacervatum quid obstans fluxui leniter: sicut ὁ βρόμος proprie est τοῦ πυρός. et quia οἱ τρυφῶντες, luxuriantes, solent læto cantu audiri: hinc χλιδάω est et, luxurior, tumultuor cantu et tripudio, vegetus sum.

χλάζω, f. άσω. f. 2. αδῶ. (Κέλω) decanto alta voce. it. neutraliter, sono, resono. idem quod χλαδάω. ὁ καλλίνικος κεχλαδὼς, Ol. 9, 3, carmen victoriale sonans et decantatum, ᾀδόμενος: et est particip. præter. med. possis quidem locum sub præcedenti forma χλαδάω ex Py. 4, citatum, ad hanc formam χλάζω referre: et fortasse rectius. nam et aor. 2. a. apud Iones sæpe habet reduplicationem prioris consonæ.

χλαῖνα, ης. ἡ. (Ἴα) pallium, quo calefit corpus et quo defenditur corpus a frigore aliisque injuriis cœli. species pallii densioris. est a χλιαίνω, calefacio, a quo et est ἡ χλαμὺς, ύδος, pallium militare, quæ et ἡ ἐφαπτὶς, ίδος, dicitur, similis fere palliis quibus nostri equites Hungari, *die Husaren, (the Hussars,)* utuntur. est ergo ἡ χλαῖνα μανδοειδὴς, corpus a pectore et tergo et latere lævo contegens, in dextro autem humero jungebatur sic ut dextrum brachium esset liberum: dicta et ἀνεμοσκεπὴς καὶ ἀλεξάνεμος καὶ χειμάμυνα, ab ἀμύνω, arceo, et τὸ χεῖμα, frigus. ἀπέβαλε χλαῖναν, B, 183, ut expeditior esset ad currendum: et ex verbo ἀποβάλλειν, non vero ἐκδύειν, apparet, esse μανδυοειδὲς περίβλημα, nam ὁ μανδύας deponitur ab humeris, χιτὼν vero exuitur. et 262, ἀποδύσω σοὶ εἵματα, χλαῖναν ἠδὲ χιτῶνα, ubi verbum proprie pertinet ad χιτῶνα, tunicam. ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος, Ω, 163, totus pallio involutus. εἴ τις σοὶ χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη, ξ, 132. sic et ambo juncta, 154, 320, 341, 396. ε, 229. χλαῖναν πόροι, ξ, 460. et 478, ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας, et 480, ἐγὼν χλαῖναν μὲν ἰὼν, (σὺν) ἑτάροισιν ἔλειπον, apud socios meos reliqueram. et 488, οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν, coll. 489. ex quo contextu apparet, calefaciendi causa maxime χλαῖναν sumi. et 500, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν, utpote nobilis, et ductor ordinum; his enim solemne erat pallium rubrum. sic χλαῖναν caloris causa dandam, 504, 513, 516. et 520, ἐπέβαλεν αὐτῷ (injecit ei, cubanti ut dormiret) χλαῖναν πυκνὴν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεῖχεν ἀμοι-

βὰς, ἔννυσθαι ὅτε τὶς χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο. et 529, ἀμφιέσασθ χλαῖναν ἀλεξάνεμον μάλα πυκνὴν, ab ἀλέξω, arceo, et ἄνεμος, sic dicta. vides ergo, χλαῖναν plerumque fuisse παχεῖαν, διὰ τὸ ψῦχος, et μεγάλην, ἵνα σκέπῃ τὸν ὅλον ἄνδρα. et ἀμοιβὰς παρεῖχεν αὐτῷ, vices exhibebat ei, quia tolerabili tempestate vel nullo vel alio leviori pallio utebatur; sed urgente tempestate sumebat hanc crassam et magnam χλαῖναν, qua et dormiturus poterat contegi. cæterum Eumæum duas habuisse ejusmodi crassas, apparet ex l. c. ἀπὸ ὤμων χλαῖναν ἔθετο φοινικόεσσαν, ὁ Τηλέμαχος, φ, 118, utpote valde nobilis. ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, Χ, 493, ubi sermo est de puero orbo parentibus, qui alium ex amicis paternis pallio alium tunica prensat, opem orans. ἀμφεπερονήσατο χλαῖναν φοινικόεσσαν, διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, K, 133, ubi vides χλαῖναν ἐκταδίην, i. e. ποδηνεκῆ: διπλῆ vero, duplicata, ex duplici materia confecta, *gefuttert, (lined.)* χλαῖναν πορφυρέην, Telemachus, δ, 115, 154. ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, sc. καλὸν, ϑ, 455, quod est per Homericum πρωθύστερον. sic et κ, 365, 542. ο, 367, 368. π, 79. χλαῖναν κατέθεντο, ρ, 86, lavaturi. sed post lavacrum resumebant, 89, ἀμφίβαλον χλαίνας οὔλας, i. e. ἁπαλὰς, lana crispa obsitas. et 550, ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά. 557, et φ, 339. ἐπίβαλε χλαῖναν κοιμηθέντι, υ, 4. et 95, χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, οἷσιν ἐνεῦδεν, ubi χλαῖνα fuerat loco *des deckebettes, (a bed used in Germany to sleep under, instead of blankets,)* et τὰ κώεα, vellera, pelles villosæ, loco *des unterbettes, (a bed to lie-on.)* sic et 143. ἀμφίβαλεν χλαῖναν καλὴν, post lotionem, ω, 366. apparet ergo, talium χλαινῶν, sicut apud nos palliorum, diversas fuisse species, lautiores, viliores, crassiores, nitidiores. χλαινάων (pro χλαινῶν) τ' ἀνεμοσκεπέων, Π, 224, ergo in genere densiores τοῖς χιτῶσι. δώδεκα ἁπλοΐδας χλαίνας, Ω, 230. ω, 275. ubi sunt περιβλήματα κλίνης, *matrazzen, zeltdecken, (quilts, counterpanes:)* et quia χλαῖναι sæpe solebant duplicari, ὡς ἂν πλέον χλιαίνοιεν, hinc ad harum differentiam additur ἁπλοΐδες, simplices, non duplicatæ, atque elegantiores. χλαίνας τ' ἐνθέναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι, Ω, 646. δ, 299. η, 338, quibus locis sermo est de lecto dormitorio. ἀμφίβαλον χλαίνας οὔλας, post lotionem, δ, 50. κ, 451. ᾧ οὔτε χλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐν οἴκῳ, μαλακῶς ἐνεύδειν, γ, 349, coll. λ, 188, ubi χλαῖναι sunt pars εὐνῆς, *eine art von weichen matrazzen ins bette, (a kind of soft bed-clothes.)* vide et τ, 337, 318. ψ, 180. sed χλαῖνα principalis, qualem Ulysses gestabat ad Græcos fœderatos proficiscens cum duodecim navium classe, accurate describitur τ, 225—231. purpurea erat, quia princeps et dux gestabat; οὔλη vero, i. e. nova, non detrita usu. νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι, ο, 330. χλαίνας κατέθεντο, cœnam paraturi, ρ, 179. υ, 249. ab eodem verbo χλιαίνω est et ἡ χλανὶς, ίδος, læna mollis et calefaciens. Vide sub εὐδιανός.

χλαινοθήρας, ὁ, vide sub λώπη.

χλαμὺς, ἡ, χλανὶς, ἡ, vide sub χλαῖνα.

χληδάω, vide χλαδάω.

χλιαίνω, f. ανῶ. (Ἴα) calefacio, tepefacio. foveo. exhilaro. idem quod ἰαίνω. hinc deinde fit χλίω, emollio.

χλιαρὸς, ὰ, όν. (Ἴα) tepidus, calidus. it. lætus. χλιαρὸν γελάσας, Py. 9, 66, lætum ridens, προσηνὲς καὶ ἡδὺ, τερπνόν. metaphora a calore grato ducta.

χλιδάω, f. ήσω. (Ἴα) sum mollis et delicatus, in deliciis versor. est a χλίω, vide χλιαίνω paullo ante. et hinc est ἡ χλιδὴ, deliciæ, vita delicata, cultus corporis delicatior. χλιδῶσα μολπὴ, Ol. 10, 99, delicata modulatio, τρυφῶσα, ἐναβρυνομένη. Vide sub χλαδάω.

χλιδὴ, ἡ, χλίω, vide supra, et sub Χαλάω.

χλίδος, ὁ, vide sub χλαδάω.

χλόα et χλόη, ας et ης. ἡ. (Χάω) herba virens. est per syncopen, pro χιλόη, ex ὁ χιλὸς, pabulum, a quo verbum χιλόω, f. ώσω, pabulum præbeo vel produco. ab ἡ χλόα est verbum χλοάω, exsurgo læte velut herba recens. hinc μῆλα τεὰ χλοάοντα διδαξῶ, Theocrit. Id. 28, 49, poma tua recens exsurgentia et intumescentia docebo.

χλοάω, vide supra.

χλούνης, ου. ὁ. (Ἕω) aper sævus. est per syncopen, quasi χλοεύνης, ab ἡ χλόα, herba, et εὐνὴ, vel ὁ χλόευνος. unde et genit. plur. est χλουνῶν, quasi a nomin. χλοῦνος ex χλόευνος. χλούνην σῦν ἄγριον, I, 535. quia tamen in specie aper castratus, qui ipse se castravit τῇ προστρίψει ad arbores aut saxa, si testiculi vel pruriunt ei vel sunt morbidi, sic dicitur; hinc alii operosius deducunt nomen ἀπὸ τοῦ προσκνᾶσθαι δένδροις ἢ πέτραις διά τι πάθος, mutatis litteris. Vide sub σῦς, ad finem.

χλωραύχην, ὁ ἡ, vide sequens.

χλωρηΐς, ΐδος. ἡ. (Χάω) est epitheton lusciniæ, quia vel ἐν χλωροῖς διατρίβει, vel ὡς ἅμα χλωροῖς φαινομένη, vel et ob colorem suum, unde et lusciniæ per epitheton χλωραύχενες dicuntur. χλωρηῒς ἀηδὼν, τ, 518.

χλωρὸς, ὰ, όν. (Χάω) virens cum pallore aliquo, qualis est color germinum recens ad virorem protrusorum; *grünlich-gelb, (greenish-yellow.)* est ab ἡ χλόη, pro χλοηρὸς, contracte. sic βοηθέω, auxilior, contrahitur in βωθέω. color auri quoque hoc nomine indicatur, qui est subpallidus: et pallet aurum, quia multos habet insidiatores. homines eo colore in facie, jocans aliquis dixit ex aurea ætate homines. χλωρὸν δέος, pallidus pavor, H, 479. Θ, 77. P, 67. λ, 43, 632. μ, 243. χ, 42. ω, 449, 532, τὸ χλωροποιὸν, i. e. ὠχροποιὸν, ὠχρότητος ποιητικόν. sic, τυφλὸν ὁ ἔρως, i. e. τυφλοποιόν τι, et, νωθροὶ νότοι, i. e. νωθροποιοί. et hæc significatio τοῦ χλωροῦ sumta est a buxo, ejusque colore, pro πύξινον. sic, ἔστη, χλωρὸς ὑπὸ δέους, stabat, pallidus præ pavore, K, 376. et, χλωροὶ, O, 4, i. e. ὠχροί. et ipsum nomen ὠχρὸς est ex χλωρὸς, abjecto λ, et transpositis litteris. sed ponitur etiam, si quid recens est et vegetum, et νεάζον καὶ πρόσφατον. sic aliquis est χλωρὸς κατὰ ἥβην καὶ νεότητα, καὶ ἔνικμος, οὐ μὴν αὖος καὶ γεροντικῶς ἀλίβας. sic χλωρὸν γόνυ, τὸ νεαρόν: et χλωρὸς τυρὸς est ὁ νεοπαγὴς, recens caseus. sic et Germani suum, *grün, (green,)* solent ponere, *grüne fische, (fresh fish,)* pisces recentes; *grün fleisch, (fresh meat,)* caro recens a lanio, non vero sale aut fumo condita. μέλι χλωρὸν, Λ, 630. κ, 234, recens mel, cujus etiam color est subpallidus. μοχλὸς χλωρὸς, vectis non aridus, ι, 379. et 320, ῥόπαλον χλωρὸν, clava non arida, cui opponitur τὸ αὐανθέν, 321. χλωρὰς ῥῶπας, virgulta recentia et mollia, π, 47. χλωραῖς ἐέρσαις, roribus vegetis, Ne. 8, 68. Vide sub διερός. χλωροὶ ἄνθρωποι, vide sub νέκυς, ad medium.

Χναύω, f. αύσω. (Χάω) facio ut hiet aliquid, mollio; vellico. it. hiante ore voro, mordeo, devoro. it. tero, attero. est a χαίνω, nam e. c. lana dum carpitur, ex confusione in ordinem molliorem redigitur. potes et immediate deducere a χάω, cui æolice inseritur υ, χαύω, et porro interserto ν, χναύω.

χνόη, ἡ, vide sequens, et sub πλήμνη.

χνόος, ου. ὁ. (Χάω) lanugo, pili molliores. it. spuma maris, et lanuginosum id quod adhærescit corporibus diu in mari natantibus. a χναύω, vello, it. ore avido comedo, λίχνως ἐσθίω. ἁλὸς χνόον, ζ, 226, qui alibi dicitur ἄχνη ἁλός. de lanugine locus est Callimachi, in Apoll. 37, ϑηλείαις παρειαῖς οὐδὲ ὅσον (ne tantillum quidem) χνόος ἐπῆλθεν, ἐστὶ γὰρ ἀεὶ καλὸς καὶ νέος. imo sunt et loca, ubi χνόος notet strepitum, *ein rauschen, (a noise,)* ψόφος, ξυσμὸς, *ein knarrendes reiben, (a harsh grating noise,)* quod et χνόη dicitur e. c. ἀξόνων χνόαι, axium strepitus in curru. et est a χναύω, tero, vellico, ut diximus.

χοανεύω, χοάνη, ἡ, vide sequens.

χόανος, ου. ὁ. (Χάω) catinus fusorius, qui recipit metalla liquefacienda, *ein schmelz-tiegel, (a crucible.)* nam est a χέω, quatenus notat fundo et recipio. idem vas dicitur et ἡ χοάνη, et contracte ὁ χῶνος et ἡ χώνη: et actio liquefaciendi metalla est χοανεύειν et χωνεύειν. ἡ χοάνη notat et infundibulum, *einen trichter, (a funnel,)* per quod transfunduntur liquida in vas aliud. sed ὁ χοεὺς, (genit. έως et ῶς, acc. sing. έα et ᾶ, acc. plur. έας, ᾶς) est mensuræ species liquidorum, a χέω, capio: qui et ὁ χοῦς dicitur. hinc est ποτήριον δίχουν, quod capit δύο χοᾶς. οἱ χόννοι vel χόνοι sunt ποτήρια χάλκεα, παρὰ Γορτυνίοις: alia ejusmodi pocula vocabantur Θηρίκλεια, nam ὁ Θηρικλῆς erat celeber artifex Corinthius: a quo ἡ ϑηρίκλειος φιάλη, quæ tamen et dicta intelligi potest ob ϑηρίων μορφὰς ἐντετυπουμένας ἔξωθεν: et quia ϑῆρας κλονεῖ, nam libabant diis ex poculis contra feras bestias aut noxia animalia. φῦσαι ἐνεφύσων χοάνοις, Σ, 470, folles flabant in catinos: ubi sermo est de Vulcano, liquefaciente metalla, ἐν ἀγγείοις ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται. et ea vasa solent esse πήλινα.

χοεὺς, ὁ, vide supra, et sub Ἐρέτρια in R.

χοὴ, ῆς. ἡ. (Χάω) fusio, libatio. χοὴν χεῖσθαι νεκύεσσι, libationem fundere mortuis, κ, 518. λ, 26. nam σπονδὴ aut λοιβὴ dicitur de diis superis: res ipsa vero est eadem.

χοινικὶς, ἡ, vide sub ὀκτάκνημος.

χοῖνιξ, ικος. ἡ. (Χάω) est mensuræ aridorum nomen, quæ mensura major est quam τὸ μέτρον. deinde notat et rem ipsam, hac mensura definiri solitam; imo et τροφήν. est a χαίνω, hisco, recipio ore aperto. οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἅπτηται ἐμῆς χοίνικος, τ, 28, non otiosum eum esse sinam, quicunque tetigerit mensuram meam frumenti, i. e. cibum meum et demensum. hinc Pythagoræ illud, ἐπὶ χοίνικος μὴ κάθησο, i. e. μὴ τρέφεσθαι ἀργὸς ϑέλε. qui ἀεργὸς ἐθέλει ἅπτεσθαι χοίνικος, dicitur et ὁ σιτόκουρος. deinde ἡ χοῖνιξ, notat et genus pœnæ, quando pedes inserebantur ligno crasso et pertuso in formam mensuræ illius: de quo vide Aristoph. Plut. 276, αἱ κνῆμαί σου τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. χοῖνιξ Attica erat quadragesima octava pars medimni Attici: medimnus autem est *ein Berlinischer scheffel, (a bushel.)* hinc χοῖνιξ notat frumenti tantum, quantum ad panem unius diei sufficiebat. Vide sub περιδίδωμι.

χοιρὰς, άδος. ἡ. (Ῥύω) porcula. deinde per usum, scopulus marinus leviter tectus undis vel et leviter prominens. χοιράδος πέτρας, Py. 10, 81, i. e. ὑφάλου.

χοίρειος et χοίρεος, ου. ὁ ἡ. (Ῥύω) porcinus. χοίρεια, sc. κρέατα carnes de porco parvo nec saginato, ξ, 81, ubi est oppositio ad σῦς σιάλους, coll. 74—77, χοῖροι sunt ergo porci parvi, masculi, non saginati. dicitur et χοίριος: reperitur et peculiare fœmininum.

χοιρίον, τὸ, χοίριος, ὁ ἡ, χοιρόθλιψ, ιβος, ὁ, vide præcedens, et sequens.

χοῖρος, ου. ὁ. (Ῥύω) porcellus, *ein jung schwein, ein ferken, (a young hog, a porker.)* est quoque nomen a sono fictum quem edunt porcelli. βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεοὺς ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων, ibat ad haras, ubi nationes porcellorum inclusæ erant, ξ, 73, i. e. τὰ πλήθη. σῦς σίαλοι sunt porci saginati et grandes, ζατρεφέες καὶ τέλειοι, διὰ τὸ σεσιτεῦσθαι: χοῖροι vero in specie sunt νέοι, ἀπαλοὶ καὶ ἔνικμοι, *halb-wüchsige schweine, (half-grown hogs.)* ex horum numero sumit Eumæus duos, mactatque et assat sibi et hospiti suo: unde intelligitur, esse eos parvos. a χοῖρος est τὸ χύριον, funis quo sus alligatur: et χύῤῥε dicebant ad porcos propellendos. dicitur et pudendum muliebre χοῖρος, apud Aristoph. Ach. 773, 781, 792, 794. Eccl. 719. Thesm. 296, 745. hinc in deminutivo τὸ χοιρίον erat blandula appellatio scortilli vel amicæ, Vesp. 1344. alias notat porcellum, Acharn. 740, 747. grandes porcæ matres dictæ αἱ δέλφακες, *mutter-schweine, (breeding sows.)* ὁ χοιροθλίψ, ιβος, qui terit τὸ αἰδοῖον γυναικεῖον et contrectat, Vesp. 1355. confer σίαλος.

χολάδες, ων. αἱ. (Κλάω) intestina, *die därme, (the intestines.)* dictæ quasi κολάδες, a τὸ κόλον, cibus, quia ex cibis eorumque residuis replentur. ἐξέχυντο χαμαὶ πᾶσαι χολάδες, Δ, 526. Φ, 181, i. e. τὰ ἔντερα.

χολή, ἡ, vide sequens.

Χόλος, ου. ὁ. (Χάω) fel, *die galle, (the gall:)* ira, *der zorn, (anger.)* est cum ὁ χυλὸς, succus, ejusdem originis; utpote succus valde saluber corpori per se, si nec abundet nimis nec vitietur. ἡ χολὴ quidem in specie notat, fel: ponitur tamen etiam pro ira. hinc ὁ Δίφιλος comicus: ἀλλ' ἀλείψας τῇ χολῇ ἀπογαλακτίζει ἐκεῖνον ὥσπερ τὰ παιδία, sed inungens felle depellit eum quasi infantem; i. e. dum iram aliquam simulat et ostendit, abigit eum a contubernio suo, sicut pueri a mamma depelluntur, quando ea inficitur felle ad id ipsum. sic et ὁ βόλος et ἡ βολὴ, ὦνος et ὠνὴ, φθόγγος et φθογγὴ, στρόφος et στροφή. μάλα οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶ, omnino non est fel ei in corpore, Β, 241. χόλῳ ἔτρεφέ σε μήτηρ, Π, 203, felle te nutrivit mater loco lactis materni, χολὴν ἐθήλαζες ἀντὶ γάλακτος, καὶ διὰ τοῦτό σοι ἐκ χόλου οἷον (quasi) τὸ σῶμα συμπέπηκται: ἀκράχολος εἶ. vides ergo et apud poëtam χόλον poni pro χολῇ. maxime tamen iram notat, ut effectum fellis. αὐτὸν χόλος ἔλαβε, ira cepit eum quasi captivum, Α, 387. Ζ, 166. μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις, Π, 30, ubi detestatur iram quæ fovetur, quæ alias uno vocabulo μῆνις dicitur, quæ est χόλος φυλασσόμενος. παρὰ Διὸς ἀθανάτοις χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, Ο, 122, ubi prius est levius, utpote effervescens et deinde abiens; posterius gravius, utpote inveterascens. εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, Α, 81, ubi confer id verbum. ἐπὶ νηυσὶ θυμαλγέα χόλον πέσσει, apud naves suas sedens animum male habentem iram coquit, Δ, 513. sic, πέσσων, Ι, 561. ἢ χόλον, παύσειε, Ο, 72. νῦν μὲν ἐγὼ παύω, Τ, 67. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν παῦε, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα, Ι, 260. et 674, κεῖνός γε οὐκ ἐθέλει σβέσαι χόλον. et 671, χόλος δὲ ἔχει θυμόν. εἴ κεν ἐκ χόλου ἀργαλέου μεταστρέψῃ ἦτορ, Κ, 107. ἀλλά ἑ Μοῖρα δάμασε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης, Σ, 119. χόλος ἐνέπεσε θυμῷ, incidit et invasit in animum, velut hostis aliquis irrumpens, Ι, 436. Ξ, 207, 306. nam ἐμπεσεῖν est λέξις πολεμική: innuitur ergo χόλος πολέμιος, qui est ὁ κότος. sic, ὧδε κακὸς ἐνέπεσε, Π, 206. Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον, Ι, 549, quod scite dictum; nam si quid alieni intrat, sequitur tumor. et 642, ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. ὡς εἶδε, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος, Τ, 16. οὐ καλὰ (adverbialiter) χόλον τόνδ' ἔνθεο (ἐνέθεο) θυμῷ, Ζ, 326, i. e. ἐνεκότησας: nam χόλος ἀπόθετος (ira alte reposta in animo) κότος ἐστί. χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει, Δ, 23. Θ, 460, qui impedire solet loquelam. sic et Ϡ, 304. στῆθος δὲ οὐκ ἔχαδε χόλον, Δ, 24. Θ, 461, conf. χάζω. ὅτε κέν τινα ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι, Ι, 521. τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, Δ, 36, et id verbum medicum innuit, iram esse morbum animi. ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται, Ο, 217. ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο, γ, 145, i. e. τὸ βαρύμηνι. μεθεῖναι χόλον, remittere iram, Α, 283. Ο, 138, ubi ad υἱὸς omissum ἕνεκα, ob filium suum. Ποσειδάων δὲ μεθήσει χόλον ἑόν, α, 78. μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν, Δ, 42. et 178, αἴθε οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσειε, utinam sic in omnibus iram expleat. χόλῳ ἢ νεμέσει, Ζ, 335, ubi conf. οὔτι, et τὸ ἄχος. ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο, ista certe ei darem, si desisteret ab ira, Ι, 157. et 299, σοὶ τελέσει. et 261, σοὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλλήξαντι. ἦ καὶ ἄλλοι ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, Ξ, 50, etiam alii injiciunt in animum suum iram contra me. ἀλευάμενος αἰπὺν ἡμέτερον, Ο, 223. ὡς ἔρις ἔκ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος, ὅστε ἐφέηκε (incitare et immittere solet) πολύφρονά περ χαλεπαίνειν, ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος, ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἠΰτε καπνὸς, Σ, 108—110, et ex hoc loco sumsit Plato occasionem dividendi animam in tres partes, in τὸ θυμικὸν, quod notatur per χόλος, in τὸ λογικὸν, quod per πολύφρονα, in τὸ ἐπιθυμητικὸν, quod per μέλι. nam non poëtarum modo, sed et philosophorum, parens est Homerus, utpote accuratissimus pictor rerum humanarum. et 322, μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ. χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει, Υ, 255. ἔδυ δέ μιν χόλος αἰνὸς, de serpente, Χ, 94. μὴ ὁ μὲν κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο, Ω, 584. χόλον δ' ἀλέεινε γυναικὸς, vitabat uxoris, α, 433. ἐπεὶ θεῶν κατέπαυσα, δ, 583. οὐκ ἄρα ἔμελλες λήσεσθαι ἐμοὶ (contra me) χόλου, λ, 553. καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο Τηλεμάχῳ, φ, 377, pro μεθίεσαν, remiserunt ab ira in eum. σὺ δὲ χόλον μὴ ἔνθεο θυμῷ, ω, 247. χόλον οὐ φατὸν πίσας ἐν θυμῷ, Ol. 6, 62. χόλος οὐκ ἠλίθιος, Py. 3, 20, i. e. ὀργὴ οὐ ματαία. δείσας, Ne. 5, 61. sed Py. 11, 37, perperam legunt quidam χόλον pro λόχον.

χολόω, f. λώσω. (Χάω) irasci facio, *ich mache zornig und unmuths, (I make angry, enrage.)* medium, χολόομαι, f. λώσομαι, irasci me facio, *ich erzürne mich, (I am enraged.)* passivum, χολόομαι, f. λωθήσομαι, ad iram concitor, *ich werde erzürnet, (I am made angry.)* et sic fere in omnibus verbis; nisi quod activa Græca ferme omnia etiam intransitivam notionem admittant. ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ, Σ, 111. ἦ γὰρ οἴομαι ἄνδρα χολώσειν, Α, 78, certe enim credo me iratum facturum esse regem summum. ἐπεί με ἐχολώσατε λίην, Ϡ, 205. μή με χολώσῃς, ne me irrites, σ, 20. Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι, Θ, 407. et 421, χολοῦται, Junoni enim nequaquam tantopere indignatur nec irascitur. μάλα σοὶ κεχολώσομαι αἴ κε τελέσῃς τοῦτο ἔπος, valde tibi iratus ero, siquidem id feceris, Ψ, 543, quod μετὰ ἁπλουστάτης διαθέσεως, ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐν δίκαις προαναφώνησιν, dictum; nam ἄμυναν *(ahndung) (resentment)* ἡ λέξις παρεμφαίνει. cæterum est forma Ionica fut. 1. m. Iones enim, augmentum cum reduplicatione, sæpe et futuris addunt. sic, ἤ τί μοι κεχολώσεαι, an sane irasceris mihi, Ε, 421, 762. ὁ δέ κεν κεχολώσεται, Α, 139. μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, Υ, 301. ω, 543. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, ο, 214, sc. εἰ μὴ πεισθείης αὐτῷ. et sine Ionismo, μήπως μοὶ μετέπειτα χολώσεαι, Ξ, 310, ubi simul officium conjugis modestæ indicatur, nihil clam marito moliri. Ποσειδάων Κύκλωπος (ἕνεκα) κεχόλωται, α, 69, ad iram commotus est; perf. pass. κεχόλωσο δὲ κῆρ ἑτάροιο, pro ἐκεχόλωσο, plusquamp. pass. Π, 585, socii tui causa ad iram commotus eras serio. ἐπεὶ κεχόλωτο (ἕνεκα) αἰζηῶν, Φ, 146, quia iram conceperat grandem ob juvenes cæsos. δὴ γὰρ κεχολώατο λίην, ionice pro ἐκεχόλωντο, sane enim ad iram concitati erant valde, ξ, 282. π, 425, ubi est pluralis ad sensum; nam δῆμος sunt multi. πρὶν δὲ οὔτι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι, nam antea non erat reprehendendum ira teneri, Ι, 519. χ, 59. οὐδ' ἄρα ἦν ἀστεργὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶ, Π, 61. εἰπέ οἱ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων, κεχολῶσθαι, dic ei, deos, et me præ omnibus, iratos esse ei; inquit Jupiter, Ω, 114, 135. μαψιδίως, η, 310. οὐ νεμεσῶμαι, κεχολῶσθαί σε, σ, 226. καὶ μάλα κεχολωμένον θυμῷ, Α, 217. ἐξ ἀρέων μητρὸς, Ι, 562, ob preces hostiles matris iratum. τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, Λ, 702. Ἀμφιμάχοιο, sc. ἕνεκα, iratus ob eum, Ν, 203. ἐπὶ νηυσὶ μένει κεχολωμένος ἦτορ, apud naves suas manet iratus corde, Ξ, 367, ubi verbum finitum quidem pertinet proprie ad ἐπὶ νηυσὶ, respicit tamen simul participium, ut intelligatur ἡ μῆνις. Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσοι ὄλοντο, Π, 546, ob Græcos quorum tam multi perierunt, ira conciti. μάλα κεχολωμένον Ἕκτορι, contra eum, Ρ, 710. Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, Ψ, 567. Ἀτρείωνι, Ω, 395. Ἄρει, Ϡ, 276. κεχολωμένη εἵνεκα νίκης, λ, 543, ubi plene posita phrasis. alibi est ellipsis, e. c. ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος, χ, 369. μάλα περ αἰνῶς, τ, 324. ἔνθα κε προσέφη κεχολωμένος, λ, 564, ubi conf. πρόσφημι. οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ὧδε ἀνιείης, nec sane eum jam iratum sic concitares, β, 185. τοῦ δ' Ὀδυσεὺς μάλα (κατὰ) θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη, aor. 1. pass. omisso augm. Δ, 494. sic, Πάρις, Ν, 660. et 206, καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη. σὺ δὲ μή τι χολωθῇς, Ι, 33. ὁ γὰρ (Apollo) βασιλῆϊ χολωθεὶς, Α, 9, propter spretum insigne Apollinis a rege. πατρὶ, Β, 629. ο, 254, conf. πατήρ. κασιγνήτου, Π, 320. σοῦ κταμένου, Σ, 337. Ψ, 23. et 88, ἀμφ' ἀστραγάλοις, de tesseris iratus. οὐδὲ σφῶϊν ἐχολώσατο θυμῷ, Ο, 155, neque iis irascebatur in animo suo, i. e. ἠδύνθη, delectabatur: nam sæpe poëta, per negationem alterius, alterum ei oppositum adfirmat. χολώσατο κηρόθι, Φ, 136. ι, 480. ϱ, 458. σ, 386. χ, 224. μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη, ζ, 147. μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, Β, 195. οἱ δὲ χολωσάμενοι, Δ, 391. et 501, Ὀδυσεὺς ἑτάροιο χολωσάμενος. sic, τοῦ δὲ, ob hunc irascens, Ο, 68. βοῶν, μ, 348. χολωσάμενος προσηύδα τὸν, Ψ, 482. Ϡ, 227. σ, 25. χολωσαμένη, Γ, 413. Ζ, 205. Ι, 534. Φ, 479. Ω, 55. χολωσάμεναι, Β, 599. Υ, 253. nota est vox nobilissimi illius victoris animi sui: ἔπληξα ἄν σε, εἰ μὴ ἐχολούμην, verberarem sane te, nisi iratus essem; nollemque obsequi iræ. χολωθεὶς, Ol. 7, 49, ergo non casu, sed iratus, occidit Licymnium. ὅπλων, iratus ob arma, Ne. 7, 37. ἀμφὶ βουσὶ, de bubus, Ne. 10, 112.

χολωτός, ἡ, όν. (Χάω) iratus, ex ira proficiscens, fellis plenus. est a χολόω, felle inficio quasi; ejusque 3 perf. pass. κεχόλωται. χολωτοῖς ἐπέεσσιν, Δ, 241, *mit bittern worten, (with angry words.)* Ο, 210. χ, 26, 225. τὸ χολωτὸν proprie est τὸ ὑποκείμενον τῷ χόλῳ, quasi non mente gignente illud, sed ira. sic τὸ ὁρατὸν est τὸ ὑποκείμενον τῇ ὁράσει.

χονδρός, ὁ, vide sub ἀδρός.

χόννος, ὁ, **χόνος**, ὁ, vide sub χόανος.

χόος, ὁ, vide sub ὀχετός, et χώομαι.

χορδή, ῆς. ἡ. (Κέρω) intestinum, *ein darm, (an intestine.)* quod et τὸ χόριον (pro κόριον) dicitur: nisi hoc nomen malis ad χωρεῖν, capere, recipere, referre, quandoquidem et mem.

branam fœtus denotat; mutato ω in ο. conf. Theocr. 9, 19. et 10, 11. deinde, chorda musica, ex intestino sicco et contorto facta, *eine saite auf einem tonkünstler werkzeuge, von därmen, (a string of gut to a musical instrument.)* est a κέρω, nam intestina absumunt cibum: unde et a vulgo vocatur chorda musica ex intestino facta ἡ κόρδα, ης. ἐτάνυσε ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν, φ, 407, tetendit in clavo (*auf dem wirbel*) *(on the screw)* chordam; coll. 408, ubi eadem χορδὴ vocatur εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς, *ein wolgedreheter schaafsdarm, (a well twisted sheep-gut.)* χορδαῖς ἐν Αἰολίδεσσι, fidibus Æoliis, Py. 2, 128.

χορεία, ας. ἡ. (Χάω) saltatio. describitur Py. 5, 29, Ἀπολλώνιον ἄθυρμα, nam est παιδιὰ Ἀπόλλωνος, lusus Apollinaris.

χορευτὴς, οῦ. ὁ. (Χάω) saltans cum cantu. μάρτυρες χορευτῶν, Py. 12, 48, semper adesse soliti saltantibus hilariter cum hymnis.

χορεύω, f. σω. (Χάω) salto cum cantu. Φοῖβον χορεύων, cum tripudiis et cantu celebrans Phœbum, Ist. 1, 8. notat et, saltare facio, exagito. hinc ἀναχορεύω, i. e. ἀναταράττω, Eurip. Orest. 581.

χόριον, τὸ, vide sub χορδή.

χοροιτυπία, ας. ἡ. (Τύπω) saltatio, *der tanz, (dancing.)* ab ὁ χορὸς, chorus saltantium, et τύπτω, pulso, sc. τὴν γῆν. Iota est ionice insertum. χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι, præstantissimi et fortissimi in saltationibus alacribus, Ω, 261, ubi id exprobrat Priamus filiis suis reliquis post Hectorem; et additur id, ne præcedens ὀρχησταὶ de militari et armato tripudio intelligatur, sed ut dici appareant οἱ τὰ εἰς χοροὺς ὀρχούμενοι, *die im reihen lustig springen, (who merrily circle in the dance.)*

χοροιτύπος, ὁ, vide supra, et sub ΤΥ'ΠΩ.

χορὸς, οῦ. ὁ. (Χάω) est primario simpliciter τόπος, χώρα, *ein platz, (a place:)* in specie, τόπος τῆς χορείας, locus ad saltandum, *ein tanzplatz, (a place for dancing:)* deinde et, τὸ πλῆθος τὸ χορευτικὸν, *eine tanz-gesellschaft die zugleich singet, (a party of dancers who sing at the same time:)* denique τὸ, κατὰ τοὺς τοιούτους χοροὺς, ἔργον, τὸ χορεύειν, *der singetanz, (a dance accompanied with singing.)* est cum ὁ χῶρος ejusdem originis. φαίης αὐτὸν χορόνδε ἔρχεσθαι, ἠὲ χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν, dixeris sane, eum ire velle ad saltandum, aut modo relicta saltationis societate residere, Γ, 393, 394, de Paride, qui rediens ex pugna subito sibi mundas et elegantes vestes induerat. conf. Lucæ xv, 25. οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθεῖν, ἀλλὰ μάχεσθαι, Ο, 508, non certe ad saltandum eos ire jubet, sed ad pugnandum, i. e. ille jubet suos κινδυνεύειν, et illi πείθονται, quod posterius est subintelligendum. τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη, pulcra in saltando, Π, 180, *die im singe-tanze recht schöne, (who excelled in the dance:)* quæ laus virginum nobiliorum olim egregia. et erat h. l. chorus saltantium et canentium, coll. 182, 183, ἰδὼν αὐτὴν μετὰ μελπομέναις ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, cum videret eam inter saltantes et canentes virgines in ad id congregato cœtu in honorem Dianæ. fuerat igitur sacra et publica saltatio die solemni; ut libere spectari potuerit formosa virgo, numerosa brachia ducens, pedesque cum eliquo corpore motitans artificiose. ejusmodi χορὸν ἱμερόεντα adolescentium utriusque sexus pingit poëta, a Vulcano in scuto Achillis expressum, Σ, 590—605, ubi κυβιστητῆρες sunt magistri chori qui gestu et cantu præibant cæteris. conf. ὄρχησις. ἐς χορὸν ἔρχεσθαι, ire ad cœtum saltantium et canentium, ζ, 65, de filiis regis Alcinoi. et 157, λευσσόντων (spectantium fratrum parentumque) τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν, tale germen, te ad saltandum introeuntem, de Nausicaa virgine regia formosissima. αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε, εἵματα δ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, θ, 248, 349, inquiunt Phæaces nobiles, Alcinoique in cute curanda plus æquo operata juventus, coll. Horat. I, Epist. 2, 28—31. et his duobus versibus insunt omnia ad vitam hilarem facientia. conf. et Ecclesiasten, c. ix, 7, seqq. λείηναν δὲ χορὸν, θ, 260, planum faciebant locum ubi saltaretur, τὸν τῆς χορείας τόπον: sicut eodem loco ὁ ἀγὼν est locus certaminis et 264, πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσὶν, pulsabant pedibus locum illum divinum saltandi, saltabantque egregie. ὅθι Ἠοῦς οἰκία καὶ χοροὶ εἰσὶ, ubi Auroræ habitationes et loca hilaria sunt, μ, 4, atque ibi duo illa nomina notant idem, τόπους καὶ χώρας, adjuncta tamen lætitiæ notione, et cœtuum Auroræ pedissequorum, cingentium eam velut dominam. hinc est τὸ εὐρύχορον, i. e. τὸ εὔχωρον καὶ μέγα, spatiosum et amœnum in amplitudine regionis. et 318, ἔνθα δ' ἔσαν Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι, pulcræ habitationes et sedes, sic ut simul connotentur τόποι τοῦ χορεύειν. εὖτε ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα, σ, 193, quando ire velit Venus in conventum Gratiarum amabilem. Μουσᾶν ὁ κάλλιστος χορὸς, grex pulcerrimus Musarum, Ne. 5, 42. ἔστησεν ἅπαντα χορὸν ἐν τέρμασιν ἀγῶνος, Py. 9, 201, constituit omnem conventum certaturorum cursu ad carceres certaminis χοροὶ παρθένων, cœtus hilares virginum, Py. 10, 59. χοροὺς κοιρανέουσι, Ol. 14, 12, pro χορῶν, regunt cœtus hilares et convivales. Plato de Leg. 2. τὸν χορὸν ἐτυμολογεῖ παρὰ τῆς χαρᾶς. id apparet, utrumque esse unius originis. Vide sub ὑποκουρίζομαι.

χόρτος, ου. ὁ. (Κέρω) gramen, herba. pabulum, et in genere cibus, *futter, (fodder.)* est a κέρω, pro κόρτος, mutata tenui in adspiratam, per usum. et quia antiqui circa septa villarum suarum et aularum, sinebant herbas non facile secandas crescere, imo quia aula solebat plena esse graminis, *ein grüner hof, (a green court-yard:)* hinc χόρτος notat et, septum, aula. imo, quia plantæ sæpe erant crassiores et altiores, quibus septum circumdabant: hinc χόρτος etiam fruticem denotat densum. αὐλῆς ἐν χόρτῳ, Λ, 773. sic, ἐν χόρτοις, Ω, 640, i. e. ἐν περιορισμῷ καὶ περιοχῇ αὐλῆς, ἐν τοῖς περιχωρήμασι τῆς αὐλῆς, ἐν τῷ μεταύλῳ ἔνθα χόρτοι τὰ πολλὰ φύονται. ibi quoque sacrificari solebat sub dio. est ergo simpliciter, pro, ἐν τῇ αὐλῇ, ὡς ἀπὸ ἀρχαίου ἔθους ἀγροτικοῦ, οἱ τὰς αὐλὰς περιορίζοντες, χόρτοις περιέγραφον, ἀφιέντες αὐτομάτως φύεσθαι αὐτούς. a quo deinde hæc denominatio mansit, etsi aliter septæ essent aulæ. hinc est Latinorum cors. ἐν χόρτοις λέοντος, Ol. 13, 62, i. e. ἐν τῇ Νεμέᾳ, ἐν τοῖς περιορίσμασι, in septis Nemeæ, intra quæ certabatur. nam antiqui χόρτους ἐφύτευον ἀντὶ φραγμῶν, et sic περιώριζον τοὺς τόπους: ut deinde manserit hæc denominatio, pro, τὸ περίφραγμα, circumseptio. vides ergo, quo significatu in utroque poëta hoc nomen reperiatur. cæterum confer Heinsium ad Theocrit. Id. 14, 14.

χραίνω, vide sub χραύω.

χραισμέω, f. ησω. (Χράω) remedio sum contra malum, *ich diene zum hülfsmittel wieder ein übel, (I remedy an evil:)* prosum, utilitatem adfero. est a χράω, utendum do, fero suppetias; unde est χρήσιμος, utilis, et χρησιμεύω, utilitatem præbeo, a quo est, extruso υ, χρησιμέω, et dorice χρασιμέω, et per transpositionem χραισμέω. plena hujus verbi constructio est Η, 144, οὐκ αὐτῷ κορύνη σιδηρείη χραῖσμε (pro ἔχραισμε, aor. 2.) ὄλεθρον, non ei clava ferrea attulit usum contra exitium. et Υ, 296, Ἀπόλλων οὐκ αὐτῷ (Αἰνείᾳ) χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον, is non ei succurret ad opem ferendam contra mortem. et Λ, 120, οὔτις Τρώων αὐτοῖς ἐδύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον, coll. 101. sed 117, deest casus quartus, οὐ δύναται αὐτοῖς χραισμεῖν, non potest iis auxilio esse, contra exitium. sic porro elliptice, Α, 589, τότε οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν, sc. σοὶ τὸ κακόν. et 242, τοῖς δ' οὔτι δυνήσεαι χραισμεῖν. et Ο, 652, οἱ δὲ οὐκ ἐδύναντο, καίπερ ἀχνύμενοι (ἕνεκα) ἑταίρου, χραισμεῖν. εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, Φ, 193. et 316, φημὶ γὰρ, οὔτε βίην οὔτε εἶδος χραισμησέμεν (Ionica terminatio infin. fut.) puto enim, neque robur ejus neque speciem, opitulaturum esse, sc. ei contra infortunium. οὐδέ σοι χραίσμησεν (ionice omisso augm. a. 1.) Ἀχιλλεὺς, Π, 837, sc. τὸν θάνατον. οὐδέ τι αὐτῷ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα, Σ, 62, nequaquam (οὐ κατά τι) ei valeo præsidio esse iens. sic et 443. οὐκ αὐτῷ τότε ἔχραισμε Ἄρτεμις, Ε, 53, quod miserans dicit poëta. τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε, Ξ, 66. μή σοι οὐ χραίσμῃ (aor. 2. conj.) σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο, Α, 28, ne sane tibi non opem ferat scipio et corona dei, sc. contra vim meam. et 566, μή νύ σοι οὐ χραίσμωσι θεοί. οὐκ ἄν σοι χραίσμῃ κίθαρις, Γ, 54. βιὸς, Λ, 387. φιλότης καὶ εὐνὴ, Ο, 32. hinc est ἡ χραίσμη, auxilium utile. Vide sub τορέω.

χραίσμη, ἡ, vide supra.

χραύω, f. αύσω. (Χράω) stringo cutem exteriorem, leviter vulnero cutem. est a χράω, æolice interserto υ. ὅν (λέοντα) ποιμὴν χραύσῃ μεν, Ε, 138, quem leonem pastor quidem leviter vulneraverit, sed non letaliter. ab hoc verbo est et χραίνω, quod apud antiquos semper in vituperandi sensu, inquino, fœdo; ut apud Eurip. Hipp. 1266, ἐμὰ χρᾶναι λέχη, mea cubilia polluisse eum stupro. hinc est ὁ ἡ ἄχραντος, ου, intactus, Theocrit. Id. 1, 60. Vide sub αὔω, sicco.

ΧΡΑ'Ω, f. χρήσω. ingruo contra aliquem, adorior et invado aliquem violenter, *ich falle hart an, mache mich über einen her, bin heftig wider einen, (I fall upon some one, attack him fiercely)* deinde est apud recentiores: utendum do, *ich gebe zum gebrauche, (I give to be used.)* denique et oraculum edo, *ich gebe wahrsagende antwort, (I give an oracular response.)* apud poëtam forma activa notat, ἐπιπίπτειν, ingruere, insurgere contra aliquem. τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, cur tuus filius, Vulcanus, meum fluentum adortus est infestare, Φ, 369, *hat sich drüber her gemachet zu beschädigen, (has fallen upon it to destroy it.)* στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων, ε, 396, odiosum ei incubuit infortunium, ἐπεβάρησε. τίς σοι κακὸς ἔχραε δαίμων; κ, 64, quod malum fatum ursit te? οἳ ἐχράετε ἐσθίειν καὶ πίνειν τόδε δῶμα, φ, 69, qui ingruistis, comedendo et bibendo absumere hanc domum; ubi verbum, loco dativi, habet infin. cum acc. sicut et priori et Φ citato loco. dativus vero pendet ab omissa prop. ἐπὶ, contra. sunt, qui hoc verbum hac notione, per syncopen factum esse contendant a χειράω, χράω, ab ἡ χεὶρ, ut conatum fortem susceptum notet: quod etsi verisimile non est, memoriæ tamen et notioni ipsi nonnihil conferet hæc animadversio. est potius verbum fictum ex sono affectuoso et duro, quem edimus, si quid nobis horribile aut odiosum videtur. notio commodandi aut utendi apud poëtam obvia non est: nisi quod in forma media, indigentiæ notio occurrit Ψ, 834, ἕξει μιν, καὶ (εἰς) πέντε ἐνιαυτοὺς χρεώμενος, habebit eum ad manus, etiam in quinque annos indigens ferro, ad reficienda instrumenta rustica ferrea: ubi ε ionice est intersertum, in metro autem eliditur, sicut in μεμνέῳτο recen-

tioribus autem frequens est utendi significatus, a quo τὰ χρήματα dicta, res quibus utimur, non vero quas repositas adservamus tantum, utpote quæ κτήματα proprie dicuntur. et in hac notione etymologia a χεὶρ, quasi χειράομαι vel χειρίζομαι, tracto manibus, novam aliquam speciem simulat. sic Pindarus, Ne. 4, 94, δολίαις τέχναις χρησαμένη, dolosis artibus usa. imperativus præs. m. est χράεσο, χραέσθω, χράεσθε, χραέσθωσαν, ubi α ε contrahi solet in η, et tertia pluralis attice est χρήσθων, pro χρήσθωσαν, Aristoph. Nub. 438, utuntor. sed de oraculo adipiscendo aut edendo, occurrit quidem apud poëtam; nam cum sacro quodam horrore, et rauca voce, edi solebant oracula: sed sub forma χρέω vel χρείω, quam vide; et ad quam etiam locus ex Ψ, 834, citatus referri commodius potest. participium κεχρημένος vide sub χρηΐζω. ὁ χρήστης est vox media, qua notatur et ὁ δανείσας et ὁ ὀφείλων. ἄχρηστος in lusu vocum potest esse etiam, ὁ μὴ λαβὼν χρησμὸν, e. c. ἐκ Δελφῶν ἐπανῆκεν ἄχρηστος, sine accepto oraculo.

Χρεία, ας. ἡ. (Χράω) utilitas, usus, *der nutzen, (benefit.)* fruitio, *die nutzung, (enjoyment.)* indigentia, *die bedürfniss, (want.)* necessitas, *die noth, (necessity.)* χρεῖαι παντοῖαι φίλων ἀνδρῶν, Ne. 8, 71, utilitates amicorum sunt variæ.

Χρεῖος, τὸ, vide χρέος.

Χρειὼ et **χρεὼ**, όος contr. οῦς. ἡ. (Χράω) utilitas, usus; fruitio; indigentia; necessitas. Ionica vox, idem notat quod ἡ χρεία. in metro plerumque valet χρεὼ pro monosyllabo. μάλα δὲ χρεὼ πάντας 'Αχαιοὺς ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς, I, 75, quæ elliptica phrasis est Attica, sic supplenda, χρεὼ βουλῆς ἱκάνει εἰς πάντας, necessitas consilii boni accedit ad omnes; δὲ vero est, enim, *denn, (for.)* possis et accusativum positum dicere pro dativo, et subintelligere, ἐστί. sic ex hoc Atticismo Euripides: τοὺς εὐσεβεῖς θνήσκοντας θεοὶ οὐ χαίρουσι, non lætantur dii si pii moriuntur. et Sophocles: ἥσθην πατέρα ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, delectabar quod pater meus te laudaret. conf. βάζω. sic, οὔ τι μὲ ταύτης χρεὼ τιμῆς, I, 604, non mihi est indigentia hujus honoris, non mihi opus est hoc honore. accusativus personæ με est vel pro dativo μοὶ, per ἀντίπτωσιν, vel est pro, εἰς ἐμὲ, erga me, mei causa. χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καί σε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, κερδαλέης, K, 43, opus est mihi et tibi consilio utili. et 85, τίπτε δέ σε χρεώ; i. e. τί ποτε σοὶ χρεία, quid tandem opus est tibi? ubi attice τί pro τίς, et σὲ pro σοί: nam Attici suum τί ponunt ut Germani suum *was*, e. c. *was ist dir noth? (what*, e. g. *what ails thee?)* Romani vero genus sequentis nominis in pronomine observant. sic, α, 225, quid enim tibi opus est? quid paras? τί ποτε χρέος εἰς σὲ ἐκ τούτου ἐστί; quæ utilitas tibi inde est? *wozu ist das? (of what use is that?)* commodissime autem ad accusativum personæ subintelligitur verbum, ἱκάνει, quod regit accusativum absolute. sic, Λ, 609, χρειὼ γὰρ ἱκάνεται ('Αχαιοὺς) οὐκ ἔτι ἀνεκτὸς, usus enim mei venit ad eos jam non differendus, *denn nun haben sie mich aufs äusserste nöthig, (for now they are in the greatest need of me.)* sic et K, 118. et ex adjectivo addito apparet, quod χρειὼ non sit generis neutrius. ἦ τι μάλα χρεὼ, I, 197, certe circa aliquid magna necessitas, sc. venit ad regem qui vos misit ad me: et hoc τί est pro κατά τι, valetque pro fortasse, *wohl, vielleicht, (perhaps, possibly.)* cæterum h. l. sequens, οἵ μοι, pertinet ad ἄνδρες, hoc χρεὼ vero est, ut solet in subito affectu, intersertum, ut sit constructio perturbata. τόνδε μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς, Λ, 409, hunc valde oportet stare fortiter; ubi est pro χρή. et 605, τίπτε (τί ποτε) μὲ κικλήσκεις, 'Αχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο; cur tandem vocas me, quidnam tibi opus est me? τῷ (ideo, *daher*) *(therefore)* μὲ μάλα χρεὼ Θέτιδι πάντα ζωάγρια τίνειν, me omnino oportet ei rependere præmia pro conservata mihi salute, Σ, 406, inquit Vulcanus. οὐδέ τι μὶν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς, Φ, 322, neque ullo modo ei opus erit aggerenda terra, quando sepelietur; μὶν pro εἰς αὐτόν. σὲ διδάσκειν οὔτι μάλα χρεὼ, te docere nequaquam opus est, Ψ, 308. εἴ ποτε χρειὼ ἐμεῖο γένηται, A, 341, si quando usus mei venerit; si acciderit ut ego valde utilis esse possim regi, χρεία ἐμοῦ. μέμασαν δὲ μάχεσθαι χρειοῖ ἀναγκαίῃ, Θ, 57, cupidi erant pugnandi, urgente necessitate; ubi vides substantivum fœmininum, ἡ χρειὼ pro ἡ χρεία, ionice. et h. l. erant πολεμισταὶ ἀναγκαῖοι. ὅτι δὴ χρειὼ τόσον ἵκει; quia fortasse necessitas tantopere urget? K, 141, ubi τόσον est adverbialiter, pro κατὰ τόσον: coll. 145. et 172, ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρειὼ βεβίηκεν 'Αχαιοὺς, at valde magna necessitas urget Achæos. τίπτε δέ σε χρειὼ δεῦρο ἤγαγε, quæ tandem utilitas tua te huc adduxit, quid tibi hic opus est, δ, 312, pro, τί ποτε πρός σε χρέος, τίς ποτε εἴς σε χρεία. τίνα χρειὼ τόσον ἵκει; ad quem accedit necessitas tantopere, β, 28, ubi quoque τόσον est vel adverbialiter, omisso κατὰ, vel respicit τὸ χρεῖος, cujus loco est ἡ χρειώ. ἐμὲ δὲ χρειὼ γίγνεται αὐτῆς, νηὸς, δ, 634, ubi accus. personæ etiam ad sequentem infin. διαβῆναι possit trahi: mihi opus est nave ad transeundum in Elidem. et 707, οὐδέ τι μὶν χρεὼ νηῶν ἐπιβαίνειν, nequaquam utile est eum conscendere naves. ὅτε μὲ χρειὼ τόσον ἵκοι, si me necessitas tantopere urgeret, ε, 189, si mihi ita opus esset. χρειὼ γὰρ ἵκανε, sc. αὐτὸν, necessitas enim urgebat eum, ζ, 136. λιμὴν, ἵνα οὐ χρεὼ πείσματός ἐστιν, portus, ubi non opus est fune ad alligandam navem, ι, 136. χρειώ με κατήγαγεν εἰς 'Αΐδαο, utilitas mea me deduxit ad inferos, λ, 163, et quidem utilitas magna et necessaria.

Χρείων, vide sub χρέω.

Χρεμέθω, **χρεμετάω**, vide sub 'ΡΑ'Ω.

Χρεμετίζω, f. ίσω. (Χράω) hinnio, *ich wihere, (I neigh;)* de sono quem equi edunt, qui sonus simul verbo ipso exprimitur, M, 51. Vide sub 'ΡΑ'Ω.

Χρεμίζω, **χρέμπτομαι**, vide sub 'ΡΑ'Ω.

Χρέος, έεος. τό. (Χράω) debitum, officium, utilitas, causa: oraculum utile. scribitur et τὸ χρεῖος, attice χρέως et χρείως. οἷς χρεῖος ὀφείλεται ἐν Ἤλιδι, quibus debitum debebatur in Elide, *die in Elis eine schuldforderung hatten, (to whom a debt was owing at Elis,)* Λ, 685. et 687, πολλοῖς γὰρ 'Επειοὶ χρεῖος ὤφειλον. et 697, τῷ γὰρ χρεῖος μέγα ὠφείλετο ἐν Ἤλιδι. hinc est ὁ χρεωφειλέτης, ου, debitor, *ein schuldner, (a debtor.)* εἴκεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας, si forte Mars abiret debitum et vinculum effugiens; inquit Vulcanus, qui irretierat Martem, et satisfactionem postulabat, θ, 353. et 355, εἴ περ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας οἴχηται. ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε οὐδὲ ὀλίγον, ibi debitum mihi debetur, neque recens neque parvum, γ, 367. his locis positum ἐπὶ δανείου καὶ ὀφειλῆς. ἦλθε μετὰ χρεῖος, ὅ οἱ πᾶς δῆμος ὤφελλε, φ, 17, venit ad reposcendum debitum, quod ei totus populus debebat; et h. l. non est τὸ δανεισθὲν mutuo datum, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἁρπαγῆς, ἣν οἱ Μεσσήνιοι κατὰ 'Ιθακησίων ἔπραξαν. composita hujus vocis magis amant Atticam terminationem, e. c. ὁ ἡ ἀξιόχρεως, ὑπέρχρεως, etc. ἦλθον Τειρεσίου κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλὴν εἴποι, ὅπως εἰς 'Ιθάκην ἱκοίμην, λ, 478, veni quia mihi opus est Tiresia, si aliquod consilium mihi dicat, quomodo in Ithacam venire possim; ubi ergo non notat ὀφειλὴν, sed simpliciter χρειῶδες πρᾶγμα, χρεῖαν: quidam tamen hic τὸ χρησμῴδημα intelligunt, oraculum, vaticinium utile. δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτίσωνται 'Αχαιοὶ χρεῖος, N, 746, metuo, ne hesternum contractum debitum suum persolvant nobis Graii: ubi sic vocat cladem, heri illatam Græcis, hodie reddendam Trojanis. ἢ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος ἱκάνει, α, 409; an suum ipsius utile cupiens venit huc: suum negotium utile, *seiner eigenen sache und seines eigenen nutzens wegen, (for his own business and advantage.)* sic, οὔ τι δήμιον ἀγορεύω, ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, nihil publici negotii loquor, sed meam ipsius rem necessariam, β, 45, *meine eigene nothdurft, (my own affairs.)* apud Theocr. Id. 24, 65, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν, exposuit ei rem illam novam, de qua certum scire magnopere intererat matris: *das neue anliegen, (the recent matter.)* ἦλθε Γανυμήδης Ζηνὶ ἐπὶ χρέος, Ol. 1, 71, ivit illuc Ganymedes Jovi ad usum et ministerium. πράσσουσί με τοῦτο χρέος, exigunt a me hoc debitum, Ol. 3, 12. φυλάξασθαι χρέος παισὶν, observare rem utilem liberis, Ol. 7, 73. ἐμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος, Ol. 10, 10, meum pudefecit prcfundum debitum. τεὸν, Py. 8, 45, tibi debitum. τὶ χρέος, aliquod negotium, Py. 9, 181, quod negotium est ἡ δόξα προγόνων, et id negotium debeo tibi majoribusque tuis.

Χρέω, f. ήσω. (Χράω) oraculum edo, vaticinor. est a χράω, ejusdem notionis. οὕτως γὰρ χρείων (ει ob metrum pro ε, et ionice) μυθήσατο Φοῖβος, θ, 97, sic enim ei vaticinans edixerat Apollo Pythius. et 81, ὅτε ὑπερέβη λάϊνον οὐδὸν χρησόμενος, cum supergressus esset saxeum limen templi, oraculum petiturus Agamemnon Delphis. nam forma media est, accipio vel interrogo oraculum. ψυχῇ χρησομένους Τειρεσίου, κ, 492, 565, usuros anima Tiresiæ ad oraculum ab ea accipendum, μαντευσομένους: et ψυχῇ est ablativus. inest huic constructioni notio utendi et versandi cum aliquo. sic, ψυχῇ χρησόμενον Τειρεσίου, me usurum anima ejus ad consultandum divinatorie, λ, 164. et, χρησόμενος, ψ, 323. hinc est ὁ χρησμὸς, oraculum, et χρηματίζομαι, oraculo admoneor. χρήσασθαι γὰρ, pro χειρὶ δέξασθαι, est recentiorum. φρεσὶ γὰρ κέχρητο (pro ἐκέχρητο, plusqu. pass.) ἀγαθαῖς, pectore utebatur nobili, γ, 266, ubi pectus nobile quasi pro oraculo ei erat; et poëta, pronus in laudes mulierum, excusat quantum potest Clytæmnestram, et maximam sceleris partem confert in Ægisthum, sic tamen ut veritatem non prorsus dissimulet, coll. 272, ἐθέλουσαν: nam quid non valent persuasiones apud mentem fœmineam. sed eadem verba de Eumæo, magis etiam proprie et vere, ξ, 421, ubi est ἔπαινος εὐσεβείας. hinc ὁ μὴ εὐσεβὴς οὐ κέχρηται φρεσὶν ἀγαθαῖς. et in medio significatu, de optimo inter pessimos procos, Amphinomo, π, 398. et φρεσὶν est ablativus, sicut ψυχῇ. alii his locis legi jubent κέκρητο, i. e. συνεκέκρατο, ἀναμέμικτο. de loco Ψ, 834, vide χράω. ἱέρεα (pro ἱέρεια, sacerdos fœmina) ἔχρησε, oraculo edixit, Py. 4, 10. ἐν Πυθῶνι χρησθὲν παλαίφατον, Delphis oraculo dictum antiquum, Ol. 2, 72. participium κεχρημένος vide sub χρηΐζω.

Χρεὼ, vide χρειώ.

Χρεώμενος, vide sub ΧΡΑ'Ω.

Χρεὼν, τό. (Χράω) id quod utile est, et quod oportet. est neutrum Atticum ex declinatione secunda, ipsum tamen indeclinabile. unde etiam est apud Eurip. Hipp. 1256, οὐκ ἔστιν ἀπαλλαγὴ τοῦ χρεὼν μοίρας, non est liberatio a necessitate fati, τοῦ δέοντος καὶ μεμοιραμένου. ubi vides indeclinabile cum articulo genitivi positum. χρεὼν δὲ, ἐμὲ θᾶσσον ἱκέσθαι, ο, 201, utile enim est et oportet, me quam primum venire quo volo. alibi notat hoc nomen,

τὸ πεπρωμένον, τὴν εἱμαρμένην, fatum necessarium: alibi et θάνατον τὸν φυσικὸν, qui est debitum naturæ; e. c. ἀπῆλθεν ὁ δεῖνα εἰς τὸ χρεών· θάνατον γὰρ, χρεωστοῦντες οἱ ἐν γενέσει, ἀποτίνουσιν ἀναλύοντες. ἐμὲ δὲ χρεὼν φεύγειν κακηγορίαν, Py. 2, 96, decet me fugere maledicentiam. εἰ χρεὼν εὔξασθαι, si fas sit optare, Py. 3, 2. αὐτὸν αἰνεῖσθαι χρεὼν, Ne. 11, 22, laudare eum convenit.

Χρέως, τὸ, vide χρέος.

Χρεωφειλέτης, ου, ὁ, vide sub ὀφείλω, ad initium.

Χρὴ, (Χράω) oportet, opus est, decet, utile et commodum est, δέον ἐστί. est sine dubio verbum impersonale, ortum per apocopen a χρηΐζει, ut duæ posteriores syllabæ sint abscissæ. quidam veterum id pro adverbio habere maluerunt: sed cum apud recentiores etiam imperfectum ἐχρῆν, et sine augm. χρῆν, et futurum χρήσει, et infinitivus χρῆναι et per apocopen χρῆν, in usu sint; apparet, priorem sententiam præstare. scribitur autem per acutum, ad differentiam τοῦ, χρῆ pro χράει, et τοῦ χρῆ pro ἔχραε attice, a χράω: e. c. τί χρὴ τούτῳ, quid desiderabat iste? et, χρὴ μοὶ ταῦτα ὁ Φοῖβος, responderat mihi hæc Apollo. χρὴ μὲν σφωΐτερόν ἔπος εἰρύσασθαι, Α, 216, sequente accus. personæ, 217, καί περ μάλα κεχολωμένον, oportet quidem, etsi valde iratum, observare vestrum jussum. ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν πόνον οὐκ ἀτέλεστον θεῖναι, inquit Juno ad Jovem, Δ, 57, at par est, etiam meum laborem non facere irritum. χρὴ δὲ, τάδε πάντα μέλειν σοὶ, Ε, 490, ubi sine casu personæ positum, absolute; opus igitur est, ut ista omnia curæ tibi sint. οὐδέ σε χρὴ ταύτης ἀφροσύνης, neque te decet ista temeritas, Η, 109, i. e. οὔ σοι χρεία τοῦ ἀφραίνειν οὕτως. et 331, σὲ χρὴ πόλεμον παῦσαι, utile est, ut tu pugnam cessare facias. χρὴ πέρι, σὲ φάσθαι ἔπος, omnino par est, te loqui, Ι, 100, præ aliis convenit tibi. et 309, χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, decet sane, sententiam aperte proloqui, i. e. πρέπει. et 492, οὐδέ σε χρὴ νηλεὲς ἦτορ ἔχειν, non te decet implacabile et immisericors cor habere. et 609, τὸν φιλέειν, non convenit, te amare istum. et 623, ἀπαγγεῖλαι μῦθον Δαναοῖς, renuntiare oportet rem Græcis. οὐδέ σε χρὴ ἑστάναι μέλεον σὺν τεύχεσι, Κ, 479, non te decet stare otiosum in armis. sic, Μ, 315, μετὰ πρώτοις ἐόντας ἑστάμεν, oportet nos inter primos stare in pugna. ταῦτα δὲ ἅμα χρὴ σπεύδειν, Ν, 235, hæc enim nos ambos decet strenue obire. et 275, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; quid opus est te ista dicere et enumerare? et 463, νῦν μάλα, σὲ ἀμύνειν γαμβρῷ, nunc valde convenit, te opem ferre affini tuo. sic, σὲ εἶναι αἰχμητὴν, Π, 492, te esse bonum hastatum. (Χ, 268.) et 631, οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν ἀλλὰ μάχεσθαι, nequaquam opus est, sententiam prolixe dicere, sed pugnare. et 721, τί ποτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τι σὲ χρὴ, cur tandem pugnam omittis? nequaquam enim te id decet. ubi vides, δὲ etiam in tali positione sæpe esse, enim. sic, οὐδέ τι μὲ χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, Τ, 67, nequaquam enim mihi convenit, pertinaciter usque irasci. et 149, οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, non enim utile est nos hic morantes tergiversari. et 228, ἀλλὰ, τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνησι, sed oportet eum sepelire qui mortuus sit. et 420, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σὲ χρὴ, cur mihi mortem vaticinaris? non enim id convenit tibi. sic, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, Υ, 133. λαβραγόρην εἶναι, Ψ, 478, neque tamen ullo modo te decet præcipitem verbis esse. et 644, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι, me enim oportet senectuti miseræ obtemperare, tunc vero contra excellebam inter heroas; inquit Nestor senex. μυθήσεαι, ὅττεο (ionice pro οὗτινος) σὲ χρὴ, α, 124, post cibum captum dices quid tibi opus sit, *kanst sagen was zu deinen diensten sey, (mayst tell what is thy business.)* et 296, οὐδέ τι σὲ χρὴ, νηπιάας ὀχέειν, ubi conf. ὀχέω. sic, ἐπὶ πόντον κακὰ πάσχειν, non tibi opus aut necesse est, in mari mala perferre, β, 369, *du hast das gar nicht nöthig, (thou hast no occasion whatever.)* ἴδμεναι, δ, 492, non enim utile tibi est, id resciscere. δειδίμεν, κ, 380, non enim decet te, timere. πρὶν ὥρη καταλέχθαι, non enim opus est, te decumbere prius quam tempus justum adest, ο, 392. ἀλλοτρίων φθονέειν, σ, 17, non enim oportet te, invidere mihi de alienis rebus. sic et, οὐδέ τι μὲ χρὴ γοόωντα ἧσθαι, non enim convenit, me sedere gementem, τ, 118. οὐ μέν σε χρὴ ἔτι αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιὸν, γ, 14, non sane jam opus est tibi pudore ne minimum quidem; οὐ σοι χρεία τῆς αἰδοῦς, non tibi utilitas est pudoris, nam intempestivus pudor est rusticus. ergo χρὴ cum genitivo rei, est pro, χρεία ἐστί. et 209, νῦν δὲ χρὴ τετλάναι ἔμπης, nunc enim oportet me omnino esse patientem et sufferentem mala. sic, σὲ, ζ, 190. τέο (ionice pro τίνος) σὲ χρή; δ, 463, quid opus est tibi, cujus rei indiges? ἵνα χρὴ καλὰ (εἵματα) αὐτὴν ἕννυσθαι, ubi oportet te ipsam induere mundas vestes, ζ, 27, et 207, τὸν νῦν χρὴ κομέειν, quem nunc oportet curare nos, *den wir nun versorgen müssen, (for whom we must now provide.)* ὅθι χρὴ, ubi opus est, ι, 50. ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι, at aliam oportet et utile est, vos viam prius conficere, κ, 490. οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι, non enim oportet unicum modo hominem scire, μ, 154. τί σε χρὴ, τεῖον ἐόντα, μαψιδίως ψεύδεσθαι; ξ, 364, qui te decet talem, frustra mentiri. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, ο, 74, convenit, par est, hospitem præsentem benigne tractare, et volentem dimittere. σὲ χρὴ δοῦναι, te decet dare et largiri, ρ, 417. τεύχεα καταθεῖναι εἴσω, opus et utile est, arma deponere in interiori parte ædium, τ, 4. et 500, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; οὐδέ τι σὲ χρὴ, cur tandem tu eas ancillas indicare vis mihi? non enim id necesse tibi est, *du hast das nicht nöthig, (thou hast no need to do that.)* τί με χρὴ αἴνου μητέρος; φ, 110, quid necesse est ut ego laudem matrem meam? ὅττεό με χρὴ, quodcunque opus mihi est, χ, 377, i. e. ἅ με χρὴ πονεῖσθαι, vel, οὗ ἐμοὶ χρεία. τὸν (πόνον) ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσαι, eum laborem oportet me omnem exhaurire, ψ, 250. μάλα δὲ χρὴ σπεύδειν ἔμπης, nam valde opus est festinare omnino, ω, 323. et 406, τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; quid opus est te ista laborare et curare? *was hast du nöthig, dir darum sorge zu machen, (what need hast thou to trouble thyself about it?)* ἐμὲ χρὴ, mihi convenit et opus est, Ol. 1, 165, πρέπει. sic, χρὴ θεῖναι πρόσωπον τηλαυγὲς, decet ponere frontispicium procul conspicuum, Ol. 6, 5. et 44, πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν, decet pandere portas hymnorum. φράσαι, me decet narrare, Ol. 8, 97. παρὰ σκοπὸν βέλεα καρτύνειν, non decet, præter scopum jacula fortiter jacere, Ol. 13, 134. χρὴ δὲ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν, Py. 2, 161, officium est, contra deum non contendere. et 63, χρὴ δὲ, καθ' αὐτὸν ὁρᾶν παντὸς μέτρον, convenit autem, respicere finem omnis facti sui qui in se redundare possit. χρὴ μαστεύειν παρὰ δαιμόνων ἐοικότα θνηταῖς φρεσὶ, Py. 3, 106, oportet quærere a diis convenientia mortalibus. et 185, χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντα εὖ πάσχειν, oportet a diis imposita bene ferre. σήμερον, hodie oportet et opus est, Py. 4, 1. et 250, ἐμὲ καὶ σὲ ὑφαίνειν ὄλβον, decet me et te instituere felicitatem. et 482, προσβάλλοντα μαλακὴν χεῖρα, τρώμην ἕλκεος ἀμφιπολεῖν, oportet admoventem mollem manum curare os vulneris. εἰ δὲ χρὴ παρὰ σοφὸν ἀντιφερίξαι, Py. 9, 88, si quidem licet cum sapiente æquare me. sed Py. 11, 66, est quidem pro, προσῆκόν ἐστι, sed expungit ibi Schmidius τὸ, χρὴ, legitque αὖ, etiam. μάρνασθαι φυᾷ, sequi in operando naturam, Ne. 1, 37. sic, oportet, Ne. 5, 89. 11, 62. Ist. 1, 60, sc. ἡμᾶς. 3, 12. 4, 81. 8, 32, 34. ἐχρῆν, oportebat, Ne. 7, 65, quod augmentum imperfecti etiam omitti solet. τὸ χρῆν Euripidi Herc. Fur. 828, est fatum. compositum ἀπόχρη, sufficit. fut. ἀποχρήσει, sufficiet, Aristoph. Plut. 484. Aves, 1602.

Χρῆ pro ἔχραε, χρῆ pro χράει, vide prope initium præcedentis.

Χρήζω, vide sequens.

Χρηΐζω, f. ΐσω. (Χράω) desidero, volo, cupio: indigeo, peto ad usum meum. Attici et in prosa scribunt χρήζω. χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, ὧν σὺ μάλιστα χρηΐζεις, quibus tu maxime indiges, ρ, 558. et 121, εἴρετο δὲ, οὗτινος χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα, interrogabat autem, cujus rei indigus aut quid cupiens venissem eo, *was zu meinem nutzen und dienste sey, dass ich gekommen, (what I wanted or on what business I was come.)* μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηΐζοντι κολούετε, neque dona illa, quæ destinavimus, sic indigenti mutilate et maligne date, λ, 339. χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἰητῆρος, medico opus habentem etiam ipsum, Λ, 834, *der selber einen arzt gebrauchet und nöthig hat, (who himself needs a physician.)* vides ergo notionem primariam; et simul, esse verbum ab ἡ χρεία. participium perf. pass. κεχρημένος huc refertur ab antiquis, per syncopen euphonicam, pro κεχρηϊσμένος: unde et, ob factam syncopen, non vero contractionem aliquam Atticam, sine Iota subscripto a melioribus scribitur. nam tota syllaba ϊσ est extrusa, non vero solum Sigma. notat deponentialiter, indigens, desiderans in usum suum, χρηΐζων. οὐκ εὐνῆς (κατὰ) πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τινὸς ἄλλου, Τ, 262, non concubitus indigens per professionem apertam; et τὸ, κατὰ πρόφασιν, opponitur voto tacito cordis, quo sane concupierat fruitionem ejus puellæ; ipse re exteriori autem et verbis expressis nihil ejusmodi ab ea petierat. nam genitivus pendet a participio, et notat rem desideratam. νόστου κεχρημένον, indigum reditus, α, 13. κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες, i. e. ἐπιμελείας χρήζοντες, qui curatione corporum egent, ξ, 124. et 155, πρὶν δέ κε, καίπερ μάλα κεχρημένος, οὔτι δεξοίμην, prius enim sane, etsi valde egens vestibus, eas nequaquam reciperem. ὁποῖος ἔοι, καὶ οὗτινος κεχρημένος ἔλθοι, qualiscunque sit, et quodcunque desiderans veniret ad me, τ, 77. ρ, 421, οὗ ἂν χρήζοι, id darem ei. μὴ ἀνακρίνων μήτε προσώπου μήτε δώρου ποιότητα. et 347, αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ, pudor non est probandus viro egenti. σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον, pane et vino indigentem, υ, 378, cui opponitur κεκορημένος σίτου. οὔτι γάμου τόσον κεχρημένος, non tam desiderans nuptias, non tam cupidus connubii. τοὺς σοὺς πόνους χρήζω διαπαντὸς ἀκοῦσαι, Æschyl. Prom. 283, tuos labores omnino cupio audire. χρῄσδεις (χρήζεις, dorice) cupis, Theocr. 8, 11, s.

Χρῆμα, ατος, τὸ. (Χράω) res cum qua versamur et qua utimur, opus. τεκμαίρει χρῆμα ἕκαστον, indicat opus suum quemque, Ol. 6, 124. ἄνευ δὲ θεοῦ οὐ σκαιότερον χρῆμα ἕκαστον, sine deo enim, non sinisterius fieri potest quævis res, Ol. 9, 157, magis infeliciter tractari nil potest. πᾶν πρὸ ποδὸς ἄρειον, Ist. 8, 27, res omnis ante pedes est præstantior, i. e. præsens pax Græciæ est præstantissima omnino. pluralis, τὰ χρήματα, notat res quibus utimur, opes ad vitam adhibendas, in opp. ad κτήματα, i. e. ad res quæ possidentur, quibus autem non semper fruimur; et ad κειμήλια, quæ jacent reposita et habentur tantum. χρήματα ἀπαιτίζοντες, reposcentes res nostras, β, 78. et 203, χρήματα δ' αὖτε κακῶς βεβρώσεται, bona enim

porro male comedentur. τῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; ν, 203, quo jam bona multa feram ista? et 215, ἀριθμήσω, recensebo numerum eorum. et 283, ἐμὰ ἐξελόντες νηὸς, exportantes ex navi. et 258, εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς χρήμασι σὺν τοῖσδεσσι. et 304, κρύψω. πολλὰ ἤγειρα ἀνὰ Αἰγυπτίους ἄνδρας, multa bona collegi ab nobilibus Ægyptiis, ξ, 285, 286. et 385, πολλὰ ἄγοντα, adferentem multa bona, ὅς οἱ πολλὰ εἶχε βίῃ, ο, 230, qui ei multas opes detinuit vi. δαρδάπτουσι, devorant bona ejus, π, 315. et 389, θυμηδέα, animo dulces opes. ἀγυρτάζειν, colligere, τ, 284. χρήματα ἀνὴρ, pecuniæ et opes sunt vir, Ist. 2, 17, *geld ist der mann, (money makes the man.)* vide ex hoc nomine sapientiam priscæ Græciæ, quam Cicero alia de voce apud Romanos miratur: vocarunt res, quibus ad vitam tuendam aut condecorandam uti possumus, χρήματα, vocabulo ab ipso usu desumto: Romani vero bona, quasi hæ res κατ' ἐξοχήν τινα essent bona. cæterum verbum χρηματίζω est πράσσω, efficio: χρηματίζομαι vero, κερδαίνω, lucror: conf. Schol. Thucyd. I, 87. Vide sub ΧΡΑ'Ω.

Χρηματίζομαι, χρηματίζω, vide supra, et sub χρέω.

Χρηματικοὶ ἀγῶνες, vide sub ἀγὼν prope initium.

Χρῆν, τὸ, vide sub χρὴ, ad finem.

Χρήσασθαι, vide sub χρέω.

Χρῆσθεις pro χρήζεις, vide sub χρηΐζω.

Χρησιμεύω, χρησιμέω, χρήσιμος, ὁ ἡ, vide sub χραισμέω.

Χρῆσις, ιος. ἡ. (Χράω) usus. it. oraculum. ἀνέμων ὅτε πλείστη χρῆσις, ventorum aliquando plurima est utilitas, Ol. 11, 2. τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες, horum et illorum sunt usus et commoda, Ne. 1, 42. ἀπὸ χρήσιος ἐκείνου, ex oraculo ejus, Ol. 13, 108, i. e. jubente id oraculo ejus, *auf seinen göttlichen befehl und antwort, (in obedience to his divine command and response)*

Χρησμὸς, οῦ. ὁ. (Χράω) oraculum, effatum divinum. χρησμὸς Μελίσσης Δελφίδος ὤρθωσέ σε ἐν λόγῳ τούτῳ, Py. 4, 106, oraculum sacerdotis Delphicæ confirmavit te in sententia ista. Vide sub χρέω.

Χρησόμενος, vide sub χρέω.

Χρηστήριον, ου. τό. (Χράω) locus et sedes oraculi. Ol. 6, 119. conf. Ἴαμος in R.

Χρήστης, ὁ, vide sub ΧΡΑ'Ω.

Χρίμπτω, f. ψω. (Χάω) admoveo, accedere facio. it. appropinquo. est a χειρέω, ab ἡ χείρ: unde per syncopen χρέω, inde χρίπτω et χρίμπτω, ut appropinquationem per manus factam proprie designet. χριμφθεὶς πέλας, accedens prope, admotus prope, κ, 516. τὸν ἐκ γενύων χριμφθέντα γόον, Py. 12, 37, gemitum ex maxillis admotum ad aures. τείχεσι χριμπτομένη, mœnibus admovens se sphinx, Eurip. Phœn. 816.

Χρίω, f. σω. (Χράω) ungo, lino, idem ac ἀλείφω, q. v. *ich schmiere, salbe, (I anoint.)* Germanorum *reiben, streichen, (to rub, to stroke with the hand,)* quatenus oleosa aut alia ejusmodi confortantia corpori exteriori applicantur, ejusdem est notionis. est ab ὁ χρόος, cutis, color. χρῖεν ἐλαίῳ, pro ἔχριεν, *rieb den todten körper fleissig mit besonderm œle, (carefully anointed the dead body with a particular kind of oil,)* Ψ, 186, ne ante tempus putresceret aut cutis vexando laceraretur. et id Venus fecisse dicitur, i. e. mulieres quædam formosæ aut potentes in tabernaculis Achillis. ὅτε δή μιν ἐγὼν ἔλοευν καὶ χρῖον ἐλαίῳ, δ, 252, Helena Ulyssem personatum in urbe Troja. ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπα ἐλαίῳ, γ, 466. κ, 364. et 450, ἐνδυκέως. ταμίη, ψ, 154. ἀμφίπολος Σικελὴ, ω, 365. τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν (ἔχρισαν) ἐλαίῳ, Ω, 587, Hectorem mortuum. τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν, δ, 49. ρ, 88. τὸν δ' ἐπεὶ οὖν, θ, 454. et 364, ἔνθα δέ μιν Χάριτες, Venerem in Cypro. λοῦσον χρῖσόν τε, Π, 670. et 680, λοῦσεν χρῖσέν τε. λόεσσαί τε χρῖσαί τε, τ, 320. ἀμβροσίῳ, οἵῳ Κυθέρεια χρίεται, σ, 193, vino divino lavit faciem, quali Venus inungitur. ἰοὺς χρίεσθαι, ad inungendas et inficiendas sagittas, α, 262, nam de veneno ibi sermo est. αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, ζ, 96, ancillæ elegantes, quæ ipsæ abluerant se unxerantque: ubi quidam Sigma præter rationem duplicant: nam Iota in hac voce est longum per se. compositum ἐγχρίειν, i. e. παίειν, *stechen, (to sting,)* dicitur de scorpio, de vespis, et talibus. nam simplex χρίω est et, pungo, vellico, χρίει μέ τις οἶστρος inquit Io apud Æschyl. Prom. 569. et 599. νόσος χρίουσά με κέντροις, et 676, ὀξυστόμῳ μύωπι χρισθεῖσα, et 879, οἴστρου ἄρδις χρίει με, œstri spiculum pungit me, unde vides, descendere hoc verbum a χράειν, ingruere. ἔδωκε χρίεσθαι, Py. 4, 395, ubi de oleo medicinali, quod Medea Jasoni dedit, ne ab igne taurorum læderetur corpus.

Χρόα, ἡ, vide sequens.

Χροιὰ, ᾶς. ἡ. (Χράω) color in superficie rei apparens, superficies ipsa cum suo colore pulcro. in specie, cutis humana nitida et bene habita, *die niedliche wolgefärbete und gefüllete haut, (sleek, delicate, plump skin.)* εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι ᾗ χροιῇ, Ξ, 164, Juno exornabat se accurate, si forte Jovem desiderium caperet juxta eam dormire in amore, juxta pulcrum corpus ejus: nam ἡ χροιῇ est pro ἑαυτῇ, sicut alibi κεφαλὴ ponitur pro persona tota. χροιῇ ergo est dativus, et φιλότητι est casus sextus. simul poëta hac περιφράσει personæ fœmineæ indicat, cui rei data sit fœminis pulcritudo et venustas sua a natura, nimirum ut alliciantur homines ad congressum maritalem, et ad inde sequentem propagationem: indicat etiam, quam potens sit fœmina formosa hac sua pulcritudine vel apud summos et prudentissimos. est ab ἡ χρόα, color, superficies, in specie, cutis humana bene facta. et est a χράω, invado, it. coloro, tingo. confer χρόος. cutis humana dicitur et ἡ ὁμόχροια, apud Axiochum, § 15. ubi ἅπτεσθαι τῆς ὁμοχροίας est, tangere summam et continuam cutem, non vero altius penetrare.

Χρόμαδος, ου. ὁ. (Χράω) strepitus dentium collisorum aut ossium pulsatorum, crepitus ex inflictis plagis. δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετο, Ψ, 688, terribilis crepitus genarum fiebat, cum pugiles sibi invicem caput et malas percuterent cæstibus. est indidem a χράω, irruo.

Χρόνιος, ία, ιον. (Χράω) diuturnus, serus, post longum tempus. υἱὸν, ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, filium, qui modo venit aliunde post longum tempus, ρ, 112. ἀρετὴ ἀοιδαῖς χρονία τελέθει, Py. 3, 204, virtus per carmina diu vivit, diuturna est. χρονιώτερον βιοτεύει ῥῆμα, Ne. 4, 10, narratio diuturnius vivit quam factum ipsum. χρονιώτατον φάος ἀρετᾶν, Ol. 4, 16.

Χρόνος, ου. ὁ. (Χράω) tempus, spatium temporis, *die zeit, die währung und die frist der zeit, (time, space of time.)* est a χράω, irruo, ingruo, incumbo quasi hostiliter: nam tempus est edax et graviter urgens omnia. μείνατε ἐπὶ χρόνον, durate in aliquod spatium temporis, B, 299, aliquamdiu, ἀορίστως, πόσον. et 343, πολὺν χρόνον ἐνθάδε ἐόντες, diu hic versantes. sic. πολὺν, Γ, 157. M, 9. β, 115. δ, 543, 594. et 599, ubi, χρόνον est pro πολὺν χρόνον. et 675. ε, 319. λ, 160. ο, 68, 544. π, 267. φ, 70. ω, 217. ἤδη δηρὸν χρόνον, jam diuturnum per tempus, Ξ, 206, 305. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, melius est, vel semel et uno tempore aut mori aut vitam retinere, quam diu et paullatim absumi, O, 511, ubi τὸ, ἕνα χρόνον, *auf einmal, (at once,)* et τὸ, δηθὰ, *langweilig, (tediously,)* opponuntur: ut ergo ἕνα indicet ὀλίγον τινὰ χρόνον. οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, T, 157. sic, μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον, Ψ, 418, currebant ambo contentius per breve tempus: ubi sermo de equis, nobilibus quidem, at vetulis, qui non jam poterant diu perdurare in ejusmodi contento cursu διὰ τὸ πολὺ γῆρας, coll. 445. σχήσω γὰρ πόλεμον τόσον χρόνον ὅσον ἄνωγας, abstinebo a pugnando tam diu ac tu postulasti, Ω, 669. et ad ejusmodi accusativum deest ἐπί. ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, ζ, 295, ibi sedens expectare memento paulisper: et ibi ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου positum. sic, ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, ι, 138, postquam appulerunt navem, manere solent aliquamdiu; ubi est indeterminatum spatium. οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον, μ, 407. ο, 493. εἴη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἐδωδή, ξ, 193, sc. πολὺν, *auf eine zeitlang, (for a long time.)* et facete optat sibi otium et cibos potusque, ad narranda tot et omnia. τόσον χρόνον ὅσον ἐγὼ, τ, 169. et 121, τόσον ἀμφὶς ἐὼν, tamdiu absens. notat ergo spatium, sicut καιρὸς opportunitatem, temporis. cæterum χρόνος est εὐμαρὴς θεός: nam is et apud maxime iratos μαλάττει τὴν σκληρότητα: sicut Achilles, una cum deorum reverentia, mutatus est tempore, Ω, 139. eidem χρόνῳ dedicari solebat opus victurum. Quod et ὁ καλὸς Αἰσχύλος ἐποίει, ὅς, τὰς αὑτοῦ τραγῳδίας τεμάχη λέγων εἶναι τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων, διὰ τὸ λαμπρῶς ἀπομάττεσθαι τὰς Ὁμηρικὰς μεθόδους, ὥς ποτε ἀδίκως ἡττήθη, ἀνατιθέναι τὴν τραγῳδίαν ἔφη χρόνῳ, εἰδὼς, ὡς κομιεῖται κατὰ καιρὸν ὑπὸ τῶν ὀρθῶς ἀνακρινόντων τὴν προσήκουσαν τιμήν. χρόνος ἀποίητόν τι τῶν πεπραγμένων οὐ δύναται ποιεῖν, Ol. 2, 32. ἐφέρπων, Ol. 6, 164. ἐπανατέλλων, Ol 8, 37. ἕκαθεν ἐπελθὼν, μέλλων, Ol. 10, 9, 67, coll. 65, ubi χρόνος personificatus notat diuturnitatem rei duraturæ. πᾶς, Py. 1, 87. οὗτος ἔσται, Py. 12, 54. Ne. 1, 69. ἕρπων, Ne. 4, 69. ὁ λοιπὸς εὔφρων ἐφέρποι, Ne. 7, 100. χρόνου ἐν μιᾷ μοίρᾳ, Ol. 7, 174, uno tempore. χρόνῳ δευτέρῳ, Ol. 1 69. ἄλλῳ, Ol. 2, 69, alio tempore. ἐν παντὶ, i. e. semper, Ol. 6, 59. et 94, σύμπαντι. χρόνῳ, Ol. 10, 101, i. e. ἐν πλείονι χρόνῳ τῆς προσδοκίας, tandem, μετὰ πολὺν χρόνον. ἐν μικρῷ, Ol. 12, 18. ἐν αὐτῷ, Py. 3, 171, in posteriori. ὑστέρῳ, Py. 4, 98. et 138, tempore quodam elapso. et 460, *nach einiger zeit, (after some time.)* et 519, ἐν. sic et Py. 8, 20, i. e. tandem, *mit der zeit, (at length.)* ἰκὼν, Py. 11, 48, post longum tempus. et 55, *mit der zeit, (prematurely.)* χρόνον (κατὰ) τοῦτον ὑψοῦ πατεῖν, Ol. 1, 184, i. e. χρόνον, ὃν ζῶμεν, ἐν ὕψει καὶ εὐδαιμονίᾳ διαζῆν. ἀμφὶ ὅλον, Ol. 2, 55, i. e. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου. παρὰ, Ol. 4, 41, *vor der zeit, (before the period.)* κατὰ, Ol. 10, 122. ἅπαντα, Ol. 13, 36. Ne. 1, 106, sc. κατά. Ist. 6, 9. (εἰς) προσέρποντα ἐσόμενον, Py. 1, 110. δαμαλίζοι, Py. 5, 163. ὅλον ἔπειτα, Ne. 3, 86. ὀλίγον, Ne. 7, 56. μυρίον, Ist. 5, 36.

Χρόος, ου. ὁ. et ὁ χροῦς, τοῦ χροός. (Χράω) superficies cum suo colore, in specie, cutis humana, corpus humanum externum: est a χράειν, stringere, it. colorare. obliqui casus in declinatione tertia sunt dorice; et his solis usus est poëta. μίτρην ἐφόρει, ἔρυμα χροὸς, cingulum gestabat, tutamen corporis, Δ, 137. sic, χιτὼν χάλκεος πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον, N, 440, thorax in anteriori parte arcebat a corpore mortem. παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤκεσε ὄλεθ-

ρον, Ο, 534, a corpore filii ejus defendit thorax mortem. ἐργομένη χροὸς ἀνδρομέου, Ρ, 571, musca, abacta a cute humana. δοῦρα, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, hastæ, cupientes satiare se corpore humano, Λ, 573. Ο, 317. Φ, 70, 168, ἐγχείη. quod de hastis, velut de feris bestiis, dictum, κορεσθῆναι σώματος. idem dicitur ἐπαυρεῖν, frui. δόρυ χροὸς ἀντετόρησε, Ε, 337, hasta cutem perforavit. ὀδύνη ἦλθε διὰ, dolor penetravit per corpus, Λ, 398. ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἴσατο, Ν, 191, sed nusquam transiit corpus, *er kam nirgends bis an die haut, (but no where penetrated to the skin,)* nam totus vir tectus erat ferro, ut hastæ conjectæ nihil nocere possent. et 574, ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατο. et 640, ἔντεα συλήσας ἀπὸ χροὸς, arma spolians a corpore. ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρε, Ξ, 170, Juno primum a corpore et cute desiderabili purgabat ambrosia omnes sordes, *wusch sich reine ab mit götter-wein statt des wassers, (washed herself with nectar instead of water.)* εἷλκε δόρυ ἐκ, Π, 504, traxit hastam e corpore confixi. et 814, ἁρπάξας δόρυ ἐκ. οὐκ ἀπολήγει (τὸ βέλος) πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν, Υ, 100. δηρὸν ἀπὸ χροὸς ἐστὶν ἀλοιφὴ, ζ, 20, diu a corpore meo abest unctio. πάντα περὶ χροῒ ἕσσατο τεύχη, omnia circa corpus induit arma, Η, 207. sic Μ, 464. Ν, 25, 241. Ξ, 383. Τ, 233. ο, 60. π, 457. ρ, 338. τ, 218, 232, 237. χ, 113. ψ, 95, 237. ω, 157, 466, 499, quibus locis et εἵματα, vestes, et ἅλμη, salsugo, περὶ χροῒ, i. e. ἐπὶ τῷ σώματι. et omissa præpositione, ἐδύσατο χροῒ ἔντεα, ἢ εἵματα, Ι, 592. ζ, 61. δ, 750, καθαρὰ χροῒ εἵματα ἑλοῦσα, munda vestimenta sumens circa corpus. sic ρ, 48, 58. λ, 190. ξ, 506, νῦν δέ με ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματα ἔχοντα, *sie achten mich nicht, weil ich schlechte kleider auf dem leibe habe, (they despise me because I am meanly clad.)* sic, καλὰ, π, 210. κακὰ, τ, 72. ψ, 115. ω, 155. χρυσὸν ἔδυνε περὶ χροῒ, Θ, 43. Ν, 25, et præpositio pertinet ad verbum. ὀϊστοὶ πάντες ἐν χροῒ αἰζηῶν πῆχθεν, pro ἐνεπήχθησαν, sagittæ omnes infixæ sunt corpori juvenum, Θ, 298. Ο, 315. sed non ubivis præpositio pertinet ad verbum. ὡς δὴ τὸ ἐμὸν ἔγχος ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο, Χ, 286, utinam sane meam hastam totam in corpore tuo ferres et reciperes, i. e. διαμπερὲς ἐλαθείης ὑπ' αὐτοῦ: quasi ὁ χρόος sit δουροδόκη τῷ δουρὶ, *ein futteral für den spiess, (a case for a spear.)* sic, ἀλλά τις 'Αργείων ἐκόμισε χροῒ τὸν ἄκοντα, Ξ, 456. coll. 25, 187. αὐτοῦ χροῒ ἄπεχεν 'Απόλλων πᾶσαν ἀεικείην, Ω, 19, a corpore ejus prohibuit sol omnem corruptionem. τὸν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται, tenerum corpus comedent vultures, Δ, 237, i. e. σάρκα ἁπαλήν. sic et Romani suum corpus ponunt. nam proprie quidem χρόος est pars exterior et superficiaria corporis: notat tamen ex hac parte totum. et 139, ὀϊστὸς ἐπέγραψε ἀκρότατον χρόα φωτὸς, sagitta distrinxit extremam cutem viri. μελαίνετο δὲ χρόα καλὸν, Ε, 354, ubi de Venere vulnerata sermo est, nigrescebatque in cute pulcra, quæ antea nitebat, nunc ex doloribus suffusa est tristiori colore. et 858, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψε, sc. hasta; et sermo est de Marte vulnerato, cujus cutem et corpus pulcrum dilaceravit et perforavit τὸ ἔγχος. sic, Ν, 830, ἐμὸν δόρυ σοι χρόα λειριόεντα δάψει, inquit Hector ad Ajacem magnum: mea hasta tibi corpus tenerum lacerabit. et Φ, 398, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. χαλκὸς οὐχ ἵκετο χρόα καλὸν, Λ, 352, non pertingebat usque ad pulcram cutem. et 437, πάντα χρόα ἔργαθεν ἀπὸ πλευρῶν, hasta removit omnem cutem a costis. et 572, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, antequam jacula fruerentur corpore albo. sic et Ο, 316, et est idem quod ἆσαι χροὸς, i. e. κορεσθῆναι. cæterum hæc epitheta, καλὸν, λευκὸν, etc. communia sunt corpori humano: nam ejus cutis sub vestibus est candida; et respectu cutis pecorum est tenera et mollis. nihil ergo scoptici usquam inest his epithetis. nam Homerus amat epitheta sumere a natura et indole rei de qua sermo est, non semper respiciens ad acta præsentia. πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα, Μ, 426. ἵεντο ἀλλήλων ταμέειν χρόα χαλκῷ, Ν, 501, ex quo composuit τὸν ταμεσίχροα σίδηρον. sic Π, 761. οὐκ ἐδύναντο εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα, Ν, 553, nec poterant intra scutum perstringere teneram cutem. ἦγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, Ξ, 175, coll. 170, 171, et sermo est de Junone, ornante se. et τὼ ῥυσάσθην αὐτῷ τέρενα χρόα, ea duo lora tutata sunt ei tenerum ejus corpus. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη, Τ, 27, metuo ne computrescat, totum corpus quod attinet, sc. Patroclus. εἰσορόων χρόα καλὸν, Achilles occisurus Hectorem perlustrabat oculis corpus ejus, ubi ictum infligere posset, Χ, 321. et 322, τεύχη εἶχε χρόα, arma habebant et contegebant ubique corpus. σκήλῃ ἀμφὶ περὶ, Ψ, 191, ne ardor solis exsiccet corpus circum circa. et 673, ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, coram eo stans cutem ei perfringam. et 805, ὁπότερός κε φθῇσι ὀρεξάμενος καλὸν, uter prior extensa hasta contigerit cutem alterius. et 819, ἔνυξε, οὐδὲ χρόα ἵκανεν. ὡς ἂν μὴ κατιάπτῃ κλαίουσα καλὸν, ne assidue flendo corrumpat pulcrum corpus, β, 376. sic, κατιάπτῃς, δ, 749. et τ, 263, μηκέτι νῦν ἐναίρεο καλὸν, ne interfice, ne destrue pulcrum corpus. et notat τὴν ὅλην διαρτίαν τοῦ σώματος, οὗ πάσχοντος ἐντὸς, ἰάπτεται καὶ ὁ καλὸς χροῦς i. e. τὸ ἐπιφαινόμενον τοῦ σώματος. ᾤδεε γὰρ (κατὰ) πάντα, intumuerat toto corpore, ε, 455, *war geschwollen, (was swollen.)* ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο ἅλμην, ζ, 224, abluebat sibi ex fluvio de cute salsuginem, pro, ἐκ τοῦ χροὸς, *wusch sich mit flusswasser das schleimige an der haut klebende see wasser ab von der haut, (washed off with river-water the slimy salt-water that adhered to his skin.)* οὔποτε ἴδον αὐτὸν ὠχρήσαντα (κατὰ) κάλλιμον, λ, 528, nunquam vidi eum pallescentem in cute pulcra, i. e. in vultu. κάρψω μὲν καλὸν ἐν μέλεσι, arefaciam, rugosam faciam cutem pulcram in membris, ν, 398, 430. καθήραντες καλὸν ὕδατί τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι, purgantes cutem aqua tepida et oleo, ω, 44, ubi de mortuo corpore Achillis sermo est. χροῒ ἐν θερμῷ, Ne. 8, 49, in corpore calido, i. e. vivo. ὁ πλοῦς ἐν χρῷ, est ὁ ἐγγὺς γῆς, ut ergo et de ora extrema littoris ponatur nomen hoc.

χρυσάμπυξ, υκος. ὁ ἡ. (Χάω) aurato redimiculo crines succinctos habens. ponitur de equis, circa caput eleganter ornatis fræno, χρυσάμπυκας ἵππους, Ε, 358, 720. Θ, 382. erat ergo iste ἄμπυξ, σειρά τις, κατάχρυσος his locis, συνδέουσα τὰς περὶ τὸ μέτωπον τῶν ἵππων τρίχας: eratque lorum vel auro pictum, vel aurea lamina inductum vel et omnino lamina aurea. de fœminis adhibet Pindarus, χρυσάμπυκα Λάχεσιν vocans, Ol. 7, 118, i. e. τὴν φοροῦσαν χρυσῆν περικεφαλαίαν. χρυσαμπύκων Μουσῶν, Py. 3, 158. Ist. 2, 2. χαλινὸν χρυσάμπυκα, Ol. 13, 92, frænum cum ejusmodi ornatu circa frontem equi.

χρυσάορος, ου. ὁ ἡ. ("Αω) est epitheton Apollinis, compositum ex χρυσὸς, et ἀείρω elevo, a quo est ὁ ἀορτήρ. nam respicit Apollinem, quatenus pharetram ex aurato instrumento in humeris suspensam gestat. pertinet ergo ad ἀορτὴρ, non vero ad ἄορ, nam gladii mentio nulla ibi est. Φοίβου 'Απόλλωνος χρυσαόρου, Ε, 509. Φοῖβον 'Απόλλωνα χρυσάορον, Ο, 256. potest ergo lorum, ex quo pharetra portatur, auro superinductum intelligi; possunt et annuli in ipsa pharetrâ aurei, quibus jungebatur id lorum: imo utrumque simul.

χρυσάρματος, ου. ὁ ἡ. ('Ρέω) aurato curru. χρυσάρματος μήνη, luna aureo curru utens, Ol. 3, 35, cui alias argentum proprium. χρυσαρμάτου Κάστορος, Py. 5, 11. χρυσάρματοι Αἰακίδαι, Ist. 6, 27.

χρύσασπις, ιδος. ὁ ἡ. (Σπάω) inaurato clypeo decorus. χρύσασπι Θήβη, Ist. 1, 1. nam Thebani erant studiosi pulcrorum armorum.

χρυσάφιον, τὸ, vide sub κόρση.

χρυσάωρ, ορος. ὁ. ("Αω) pharetram ex aurato instrumento in humeris suspensam gestans. epitheton Apollinis. est idem qui χρυσάορος, ου. ὁ. χρυσάορα Φοῖβον, Py. 5, 140. qui ex aureis et inauratis instrumentis gestat pharetram: qui auro suspendit pharetram ex humeris. nam gladio nemo antiquissimorum armavit Apollinem, i. e. solem; sed sagittis, i. e. radiis solaribus. et Homerus non ex libidine, sed summa cum ratione, finxit sua figmenta erudita. aliter Hesiodus vocem hanc posuit, e. c. Theogoniæ versu 281, 283, ubi de monstro ex sanguine Medusæ nato loquitur: sed hunc nos jam non moramur. idem tamen et Apollinem χρυσάορα, sensu Homerico, appellat.

χρύσειος, είη, ειον. (Χράω) aureus. idem ac χρύσεος. σκῆπτρον χρυσείοις ἥλοις πεπαρμένον, Α, 246. sic, δέπας, Λ, 632. et 30, ἧλοι χρύσειοι ἐν ξίφει. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι, Δ, 133. Υ, 415. χρύσειον καλὸν ζυγὸν, Ε, 730. θρόνον, Θ, 442. ἄλεισον, Λ, 773. γ, 50. ο, 85. ἱμάσθλην χρυσείην, Θ, 44. πελειάδες χρύσειαι, Λ, 634. ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην, Σ, 517. et 577, χρύσειοι νομῆες. κοῦροι, η, 100. et 91, κύνες. χρυσείῳ δέπαϊ, Ψ, 196. χρύσειον ὅρμον, σ, 295. στεῤῥὴν χρυσείην, Θ, 19. et 193, ἀσπίδα. sic Μ, 295, inauratum scutum. et 297, ῥάβδοις χρυσείαις. ἐνεταῖς, Ξ, 180. et 351, νεφέλην καλὴν χρυσείην, coll. 344, νέφος χρύσεον, nubem a sole collustratam, et quasi pictam ἐξ ἡλιακῆς χρυσοφανείας. ἀμφίπολοι χρύσειαι, Vulcani, Σ, 418. et 549, νειὸς χρυσείη. et 562, ἀλωὴ, in scuto nimirum facta. et 598, μαχαίρας. αἰγίδι, Ω, 21. et 795, ἐς λάρνακα, in aureum loculum, *vergüldeten todtentopf, (a golden urn.)* προχόῳ καλῇ, α, 137. δ, 53, κερκίδι, ε, 62. et 232, ζώνην καλήν. sic et κ, 544. ἐν ληκύθῳ, ζ, 79. θύραι, η, 88. et 90, κορώνη, in janua. et 91, κύνες. ῥάβδῳ, de Minerva, π, 72. et de Mercurio, ω, 3. χρύσεια τεύχεα, Κ, 439. τάλαντα, Χ, 209. κύπελλα, Γ, 248. α, 142. δ, 58. κ, 357. πέδιλα, Ω, 341. α, 97. ε, 45. κάνεια, κ, 355.

χρυσεοκόμης, ὁ, vide sub ξανθός.

χρυσεοπήνιτον, τὸ, vide sub πηνίος.

χρύσεος, έα, εον, et contracte χρυσοῦς, ῆ, οῦν. (Χράω) aureus, *gülden, (golden.)* χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, Α, 15, et id ε in metro non attenditur. sic et alibi: σκήπτρου ὑπὸ χρυσέου, Β, 268. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, Δ, 2. et 3, χρυσέοις δεπάεσσι. nam υ hujus nominis natura longum est. cæterum l. c. sermo est de diis, quibus poëta aurum appropriat, ob puritatem suam; et quidem sic, ut et δάπεδον cœleste sit aureum. χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, Ε, 724, ubi de divino curru sermo, cujus orbile est aureum: et id incorruptum, quia aurum nulla rubigine aut aliis corrosionibus læditur, semperque splendorem per se retinet. χρύσεον δέπας, Ζ, 220. Ω, 101, 285. γ, 41, 472. κ, 316. σ, 120. υ, 261. χρύσεος ἀμφιφορεὺς, Ψ, 92. ω, 74. ἄλεισον, θ, 431. χ, 10. ἐν χρυσέῃ φιάλῃ, Ψ, 243, 253. χρυσέοις κυπέλλοις, Ι, 666. χρύσεον ὅρμον, monile aureum, ο, 459. σ, 259. χρύσεαι ἔθειραι, aureæ jubæ, equorum Neptuni, Θ, 42. et ales pili in galea, Τ, 383. Χ, 316. νέφος χρύσεον, i. e. φλογῶδες, Σ, 206. sic, ὑπὸ νέφεσσι, Ν, 523, quæ sunt τὰ αἰθέρια, χρυσίζειν οἷον δοκοῦντα, ὡς τῷ αἰθέρι προσκυροῦντα καθαρωτάτῳ ὄντι καὶ ἀνεφεῖ. χρυσέου ἐκ κρητῆρος, Ψ, 219. χρύσεος πόρκης,

aureus annulus, Ζ, 320. χρυσέοις ἐπὶ κλισμοῖς, Θ, 436, quibus insident dii: nam non nisi pura et nunquam putrescentia conveniunt cœlo. sic Neptuni sunt δώματα χρύσεα, Ν, 22, et indumentum, 25, χρυσὸν ἔδυνε περὶ χροΐ, et ἱμάσθλη ejus est χρυσείη, 26. et equorum jubæ sunt χρύσειαι, 24. ut honoret poëta res deorum materia apud nos præstantissima. δῶρά σοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ, χρύσεον, Ξ, 239, quem Juno promittit Somno. λόφον, cristam in galea auream, Σ, 611. κορώνην χρυσέην, in arcu, Δ, 111. de janua vero est η, 90. δίφρος χρυσέοις ἱμᾶσιν ἐντέταται, Ε, 727, coll. 730. τεύχεα ἤμειβε χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοια ἐννεαβοίων, Ζ, 236, ubi vides relationem auri in pretio antiquo ad æs, ut sit fere ut 11 ad 1. χρυσέοις ἀορτήρεσσιν, Λ, 31. χρύσεα κύκλα, Σ, 375, rotas. σκῆπτρον, λ, 91, sc. φανταστικῶς, nam de umbra Tiresiæ sermo est. sic et de Minoë, 568. et Herculis τελαμὼν χρύσεος apud inferos, 609. δῶρα χρύσεα τετυγμένα, π, 185, i. e. ἐσκευασμένα χρυσῷ. λύχνον, τ, 34. et 230, χρύσεοι ὄντες, ex auro effecti, canis et hinnulus. χρυσῆ Ἀφροδίτη, Γ, 64. Ε, 427. Τ, 282. Χ, 470. Ω, 699. Θ, 337. ρ, 37. τ, 54. et habet hoc epitheton vel διὰ τὸ χρυσοφορεῖν, γυναικῶν γὰρ τοῦτο: vel, quia auro emuntur Veneres, sicut Danaë docet et Atalanta et innumeræ: vel et simpliciter pro, ἡ καλὴ, nam nihil pulcrius auro: vel ob omnia tria simul, ob ornatum, formositatem et præstantiam venustatis, et ob dona quibus deliniuntur et obsequentes fiunt. χρυσῆ περόνη, Ε, 425. τὴν δὲ μίαν (πτύχα in clypeo) χρυσῆν, Υ, 272, quæ videtur media fuisse inter quinque: grammaticus ὁ Αὐτόχθων censebat, superiorem fuisse, et scribendum θλάσε pro ἔλασε. ἠλακάτην, δ, 131. χρύσεον δίφρον, auratum pulcerrime currum, Ol. 1, 140. χρυσοῦν χαλινὸν, Ol. 13, 111, ubi tamen alii legunt χρυσὸν per appositionem; quod alibi recte sic concipi potest, nam aurum domat omnia. χρύσεον σθένος ἡλίου, Py. 4, 257. χρυσέῳ θυσάνῳ, Py. 4, 411, ubi sing. pro plurali, cirris aureis. δίφρῳ, Py. 9, 9. πλήκτρῳ, Ne. 5, 44. χρυσέων αἰετῶν, Py. 4, 7. τριπόδων, Py. 11, 6. Νηρηΐδων, Ne. 5, 15, pulcerrimarum. ὅπλων, Ne. 8, 46. οἴκων, Ist. 4, 102. χρυσέοις τόξοις, Py. 3, 16. δώμασι, Py. 9, 98. φύλλοις, Ne. 1, 27. δόμοις, Ne. 10, 165. χρυσέα φόρμιγξ, Py. 1, 1, a materia et præstantia. χρυσέας ἐλαίας, Ol. 11, 13. νίκης, Ist. 2, 39. χρυσέα δάφνη, i. e. εὐφύλλῳ, Py. 10, 61. κόμη, Ist. 7, 69. χρυσέαν ὑγίειαν, Py. 3, 129. φιάλην, Py. 4, 343. Μοῦσαν, Ist. 8, 11. χρύσεαι παῖδες, i. e. κάλλισται. θεῖαι, Ol. 13, 10. χρυσέαις ἵπποις, Ol. 1, 66. 8, 67. χρυσαῖς νιφάδεσσι, Ol. 7, 64. ἕδραις, Py. 3, 167. χρυσέας κίονας, Ol. 6, 1, i. e. τιμίας. nam est generale nomen formositatis et præstantiæ.

Χρυσηλάκατος, ου. ὁ ἡ. (Λάω) aurea colu, vel et, aureis sagittis, instructus. nam τὸ ἠλάκατον, imo et ipsa ἡ ἠλακάτη, notat et, arundinem sagittæ, cui superne inest ferrum, τὸν κάλαμον ἢ τὸ ξύλον τοῦ βέλους. in Homero est epitheton Dianæ, aureis sagittis instructæ. Ἄρτεμις χρυσηλάκατος, Π, 183. Υ, 70. δ, 162. sed in Pindaro notat, colum auream habens. χρυσαλακάτου Ἀμφιτρίτης, Ol. 6, 179. χρυσαλακάτα (dorice pro χρυσηλακάτου) Λατοῦς, Ne. 6, 62. χρυσαλακάτων Νηρεΐδων, Ne. 5, 65. nam his tribus dearum speciebus nihil est cum sagittis; at vero cum colu, ex more prisci orbis inter fœminas primarias.

Χρυσήνιος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) auratas habenas habens. et est epitheton valde divitis et potentis aurigæ, cujus habenæ equorum auro sunt inductæ. χρυσήνιος Ἄρτεμις, Ζ, 205. Ἄρης, Θ, 285, ubi poëta Martem συνεξωραΐζει τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ita exornat hoc epitheto, ut aureæ i. e. valde pulcræ Veneri aliquo modo sit similis. fortasse et altius quid subest huic epitheto: nimirum corruptores tori alieni et ornant se accuratius et auro utuntur ad expugnandum animum.

Χρυσίς, ἡ, vide sub ἀργυρίς.

Χρυσόθρονος, ου. ὁ ἡ. (Ἕω) aureo throno sedens. Ἥρη, Α, 611. Ξ, 153. Ο, 5, i. e. aër purus et serenus, aureos radios solis ferens. Ἄρτεμις, quæ est luna, Ι, 529. ε, 123, i. e. λαμπρόθρονος. nam χρυσὸς in genere notat valde pulcrum. Ἠὼς, κ, 541. μ, 142. ξ, 502. ο, 250. τ, 319. χρυσοθρόνου Κυρήνης, Py. 4, 464, i. e. τίμιον θρόνον ἐχούσης. Ἥραν χρυσόθρονον, Ne. 1, 57.

Χρυσοκάνθαρος, ὁ, vide sub ὄνθος, et μηλολόνθης.

Χρυσόκερως, ω. ὁ ἡ. (Κάρα) auratis cornibus. ἔλαφον χρυσόκερων, Ol. 3, 52, conf. ἔλαφος. et ejusmodi formæ adjectivorum compositorum ex κέρας sunt plurimæ alibi.

Χρυσοκόμης, ου. ὁ. (Κόμω) aurea, i. e. egregia, coma ornatus. est epitheton Apollinis, sic ut et absolute dicatur ὁ Χρυσοκόμας, Ol. 6, 71. 7, 58. aurum soli appropriatur, hinc radians sol dicitur auricomus.

Χρυσομανής, ὁ ἡ, vide sub μαίνω.

Χρυσομηλολόνθιον, τὸ, vide sub μηλολόνθης.

Χρυσοπέδιλος, ου. ὁ ἡ. (Ἕλω) aureos calceos gestans. Ἥρης χρυσοπεδίλου, Junonis, λ, 603.

Χρυσόπεπλος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) aurea veste indutus. χρυσοπέπλου Μνημοσύνης, Ist. 6, 110.

Χρυσόπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) aureas, i. e. pulcras, alas habens. est epitheton Iridis apud poëtam, ob pulcritudinem ejus, simulque celeritatem, quia celerrime et exsistit et ex conspectu abit. Θ, 398. Λ, 185. conf. Ἶρις in R.

Χρυσόῤῥαπις, ιος. ὁ. (Ῥάω) est epitheton Mercurii, qui auream virgam habet, *der den güldenen stab hat, (having a golden rod.)* a ῥαπὶς, ἡ, et χρύσεος, aureus; pro χρυσεόραπις vel χρυσεόραβδος. et ob hunc aureum baculum, recentiores dedere Mercurio τὸ κηρύκειον. παροξυτόνως ῥάπις, ιδος, ἡ, est calceamenti species, a quo et ἡ κρηπὶς, ῖδος est nominata; hinc possit videri, χρυσόῤῥαπιν esse ὁ χρυσᾶς ῥάπιδας ἔχων: sed quia baculus aureus est ἴδιον φόρημα, hinc rectius de eo. τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόῤῥαπι, εἰλήλουθας, inquit Calypso, ε, 87. ἔνθα μοι Ἑρμείας χρυσόῤῥαπις ἀντεβόλησε, κ, 227, inquit Ulysses. idem epitheton est Py. 4, 316.

Χρυσός, οῦ. ὁ. (Χράω) aurum, *gold, (gold.)* derivatur a quibusdam a ῥύεσθαι, liberare, redimere, custodire; nam est magnum præsidium, coll. Eccles. vii, 12, 13, et occasionem hujus etymologiæ sumsere ex Χ, 351, οὐδ' εἴ κε σαυτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Πρίαμος, i. e. λύσασθαι χρυσῷ, ne quidem, si vel te auro redimendum cupiat Priamus, ut tantum det auri quantus es ipse. sed rectius dictum putatur a colore eminenti, ab ἡ χροιὰ, nam est omnino pulcerrimus et fulgentissimus. antiquioribus Græcis valde rarum fuit aurum: hinc et τὴν τοῦ Ἀτρέως χρυσῆν ἄρνα dicunt fuisse φιάλην ἀργυρᾶν, ἧς ἐν μέσῳ χρυσοῦν ἦν ἀρνίον: et ὁ τῆς Ἐριφύλης ὅρμος tam celebris famæ fuit, διὰ τὴν τότε σπάνιν τοῦ χρυσοῦ. quin et Philippus, Alexandri M. pater, habens poculum aureum, semper illud noctu ad cervical suum ipse custodiebat. ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, an adhuc et auri indiges, Β, 229, quod aliquis Trojanorum ferat pro redimendo filio. et 872, ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη, qui etiam aurum habens ad pugnam ibat, veluti puella ad chorum: quod aurum ei abstulit cæso Achilles, 875. πολλὰ δὲ (multa enim) ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς (δόμῳ) κειμήλια κεῖται, χαλκός τε, χρυσός τε, καὶ σίδηρος, Ζ, 48. χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, Θ, 43, ubi sermo de Jove, cui appropriatur aurum, ut purissimum metallum: et hinc etiam soli sacrum. δέκα χρυσοῖο τάλαντα, Ι, 122, 264. Τ, 247. sic, δύο τάλαντα, Σ, 507. Ψ, 269, 614. et 751, 796, ἡμιτάλαντον. δέκα, Ω, 232. δ, 129. et 526, δοιά. ἑπτὰ χρυσοῦ εὐεργέος, ι, 202, *sieben pfund wolgearbeitetes goldes, wolgeläutertes, (seven pounds of well wrought refined gold,)* sic et ω, 273. τάλαντον τιμήεντος, Θ, 393. οὐκ ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο, Ι, 126, 268. et 137, 279, ἅλις χρυσοῦ νηησάσθω νῆα, impleat navem satis multo auro. sic, σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, accipe, Χ, 340, et intelliguntur vasa ænea et aurea. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις δόντες, ι, 38. ν, 136. χρυσὸν κέρασιν περιχεύας, victimæ cornibus aurum circumponens, Κ, 294. γ, 384, 426, 437, 438, 435. ἅρμα δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται, currus auro et argento bene elaboratus est, Κ, 438. sic, ἅρματα χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, Ψ, 503. δώδεκα δὲ οἶμοι χρυσοῦ, Λ, 25, ubi fortasse est σίδηρος χρυσῷ συγκαλυπτόμενος: non enim ubique aurum solidum est intelligendum, sed res auro dense obducta. et 124, χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα. πλοχμοὶ ἐσφήκωντο χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ, Ρ, 52, cincinni capillorum constricti erant auro et argento; ubi conf. πλοχμός. χρυσὸν τιμῆντα, Σ, 475. et 574, βόες χρυσοῖο τετεύχατο, in clypeo Achillis a Vulcano. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο, i. e. lamina aurea inter alias in clypeo, Υ, 268. Φ, 165, ubi aurum Achillem servat etiam in pugna. χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε ἀπολυσόμεθα, ære et auro dato redimemus, Χ, 50. sic χρυσὸς καὶ χαλκὸς, aurea et ænea vasa, sæpius junguntur. ἔστι σοὶ ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκὸς, Ψ, 549. sic, ξ, 324. φ, 10. χ, 58. ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε, α, 165. ἐς θάλαμον, ὅθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο, β, 338, ubi cumulata aurea et ahenea reposita erant. πολλὰ δ' ἀγάλματα ἀνῆψεν, (affixit altaribus) ὑφάσματά τε χρυσόν τε, Ægisthus, cæso rege suo, γ, 274. et 301, ἔνθα πολὺν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρων, Menelaus in Ægypto. στεροπὴν χρυσοῦ, fulgorem auri, quo regia Menelai erat exornata Lacedæmone, δ, 73. et 132, χρυσῷ χείλεα ἐπικεκράαντο, i. e. ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο. sic et 616. ο, 116. ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ ἴδρις, ζ, 232. ψ, 159. δῶρα, ἐσθῆτα χρυσόν τε, Θ, 440. ο, 207. et ν, 218, ubi recenset aurum inter alia dona a Phæacibus accepta. ἔφασάν με ἄγεσθαι, putabant socii mei, me ferre mecum, κ, 35, 45. Ἐριφύλη χρυσὸν τιμήεντα φίλου (ἀντὶ) ἀνδρὸς ἐδέξατο, λ, 326. πολυδαίδαλος, ν, 11, ex quo epitheto apparet, fuisse vasa auro artificiose inducta. οἴσω καὶ χρυσὸν (auferam et ad vos deferam) ὅστις κε ὑποχείριος ἔλθοι, ο, 447, quodcunque mihi sub manus venerit ut possim furto abripere. πτερόν (ἐκ) χρυσοῖο τέτυκτο, τ, 226. λέχος, δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἠδὲ ἐλέφαντι, ψ, 200. χρυσὸς effulget inter pecunias et utensilia sicut ignis per tenebras, Ol. 1, 2. sicut igitur aurum, sic et ἀγὼν ὁ Ὀλυμπιακὸς προτιμότερος cæteris ludis. χρυσὸς κτεάνων αἰδοιέστατον, Ol. 3, 76. φανεὶς μισθῷ, Py. 3, 98, *zum lohne, (for a reward.)* ἐν βασάνῳ πρέπει, aurum in Lydio lapide decorem habet, Py. 10, 105. ἑψόμενος αὐγὰς ἔδειξε, aurum excoctum fulgores ostendere solet, Ne. 4, 133, *gesotten, (boiled.)* χρυσοῦ ἄνθεμα, Ol. 2, 130, i. e. ἄνθος λαμπρότατον. ἀπὸ αὐτορύτου, ex sponte defluente auro, Py. 12, 30, natus est Perseus, i. e. ex Jove mutato in pretium. φιάλαις (ἐκ) Ist. 1, 28. χρυσῷ πεφρικυῖαν φιάλην, Ist. 6, 59. χρυσῷ νίφοντα τὸν φέρτατον θεῶν, Ist. 7, 6, ubi

Alcmena, a Jove deamata, innuitur auro oppugnata: nam ad Danaën h. l. non respicitur. *χρυσὸν πολὺν ὗσεν αὐτοῖς*, Ol. 7, 91, Rhodiis Jupiter, i. e. valde dites fecit. *Μοῦσα κολλᾷ*, Ne. 7, 115, conglutinat et connectit aurum cum ebore et aliis pulcris, i. e. vario artificio egregias res. *εὔχονται ἕτεροι*, Ne. 8, 63. *μεγασθενῆ, περιώσιον ἄλλων*, sc. *μετάλλων*, Ist. 5, 3. *ὁ ἐλειόχρυσος* et *ἑλίχρυσος*, Theocr. Id. 1, 30, est herba aurei coloris, ab *ὁ ἡ ἕλειος, ου*, palustris, a *τὸ ἕλος, εος*, palus. Vide sub *στρωμνή*.

Χρυσοστέφανος, *ου. ὁ ἡ.* (*Στάω*) auro obsitus et coronatus et ornatus undique. *χρυσοστεφάνου ἥβης*, Ol. 6, 96, auro cinctæ pubertatis, i. e. pulcerrimæ et gratissimæ. sic et Py. 9, 192, nam in prima pubertate homines sunt venustissimi. *χρυσοστεφάνων ἀέθλων*, Ol. 8, 1, aureas, i. e. pulcerrimas et præstantissimas, coronas reportantium certaminum. et oleaster, ex quo fiebant istæ coronæ, dictus hinc *καλλιστέφανος*.

Χρυσότοξος, *ου. ὁ.* (*Τῶ*) aureo et pulcerrimo arcu utens. est epitheton Apollinis, Ol. 14, 16. Vide sub *ἀργυρότοξος*.

Χρυσοχαίτης, *ου. ὁ.* (*Χάω*) aureo capillitio ornatus, i. e. valde pulcro. est epitheton Apollinis, Py. 2, 29.

Χρυσοχόος, *ου. ὁ.* (*Χάω*) auri fusor, aurifaber. *χρυσοχόον κελέσθω δεῦρο ἐλθεῖν, ὄφρα περιχεύῃ χρυσὸν κέρασιν βοὸς*, γ, 426, coll. 432. ergo proprie est, *ein vergulder, (a gilder,)* qui aurum malleo ductile cudit, deinde superinducit aliis corporibus. Vide sub *περιχέω*.

Χρύσωμα, *τὸ*, vide sub *ἀργύρεος*.

Χρῶμα, *τὸ*, **χρωματίζω**, vide sequens.

Χρὼς, *ωτός. ὁ.* (*Χράω*) superficies cum suo colore, in specie, cutis humana, corpus humanum externum. idem ac *χρόος*. nimirum pro contracto *χροῦς* ponit poëta hanc formam. sic *ἡ μῶσα* dicitur pro *μοῦσα*. *χρὼς οὐκ αὐτοῖς λίθος ἠὲ σίδηρος*, Δ, 510. *καὶ γάρ τούτῳ τρωτὸς χρὼς*, Φ, 568, nam et huic corpus est vulnerabile. *τοῦ μὲν κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ*, i. e. *ἄλλοτε ἄλλως*, timidi cutis mutatur alias alio modo, Ν, 279, *die haut des verzagten entfärbet sich mannigfaltig, (the colour of one who is terrified comes and goes.)* et 284, *τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὐ τρέπεται*. ut ergo notet cutem externam una cum colore suo. ignavus ergo, tempore periculi, fit *πολύχρωμος, κατὰ τὰς τῶν πολυπόδων βαφὰς*, sicut polypus varios assumit colores. nam ab *ἡ χρόα*, color, it. cutis externa cum suo colore, est et *τὸ χρῶμα*, color, quod nomen et in re musica et in oratoria adhibetur; et verbum *χρωματίζω*, coloro. sic, *τῶν δ' ἐτρέπετο χρὼς*, Ρ, 733, et ex hac mutatione exteriori debet intelligi quid intus accidat: mutato enim colore vivido in pallorem, deficit intus *τὸ τοῦ θάρσους θερμὸν*, quod extinguitur *τῇ τοῦ φόβου ψυχρότητι*. *αἰεὶ τῷδε ἔσται χρὼς ἔμπεδος*, semper huic erit corpus firmum, nec tabidum, Τ, 33, ubi sermo de occiso Patroclo, cujus corpus integrum se conservaturam promittit Thetis per aliquot dies. et 39, *ἵνα αὐτῷ ἔμπεδος εἴη*. ibi ergo corpus totum carneum, in specie tamen et externa superficies, notatur, utpote quæ mutatur insigniter putrescente carne. sic, *οὐδέ οἱ χρὼς σήπεται*, Ω, 414, ubi de mortuo Hectore. *φθινύθει δὲ ἀμφὶ ὀστέων χρὼς*, corpus circa ossa minuitur, π, 145, i. e. *μόνον τὸ ἐπιφαινόμενον τοῦ χρωτὸς ἐμπεριλείπεται μετὰ τῶν ὀστέων*, sola superficies carnis relinquitur una cum ossibus, *διὰ τὸ καὶ λυπεῖσθαι καὶ ἀσιτεῖν*. et 182, *καί σοι οὐκ ἔτι ὁμοῖος*. *τήκετο δὲ*, defluebat quasi caro, τ, 204, coll. 205—208, *sie ward ganz mager, (she wasted to a shadow.)* *πᾶσι δ' ἄρα χρὼς ἐτράπετο*, sc. *εἰς ὠχρίαν*, φ, 412. *ἱδρῶτα ἔνιψεν ἀπὸ χρωτὸς*, Κ, 575. *ἀπονιψαμένη χρῶτα*, σ, 171. et 178, *ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ*. *ἀσθενεῖ χρωτὶ*, i. e. *σώματι*, Py. 1, 107. *λάμπει (κατὰ) χρῶτα*, Ist. 4, 40, splendet corpore pulcro. hinc est *χρωτίζω*, f. *σω*, ad cutem et corpus applico. *χρωτίζομαι*, applico ipse me. *νεωτέροις πράγμασι τὴν φύσιν αὐτοῦ χρωτίζεται*, Aristoph. Nub. 516, novis negotiis naturam suam applicat et quasi inficere et colorare nititur, *χρωματίζεται*, quod proprie de vultu vel cute ponitur, si coloribus inficitur. coll. 120. nam *τὸ χρῶμα* est color in superficie rei.

Χρωτίζω, vide supra.

Χυλόομαι, **χυλὸς**, *ὁ*, **χυμὸς**, *ὁ*, vide sub *χύτλον*.

Χύριον, *τὸ*, *χύῤῥε*, vide sub *χοῖρος*.

Χύσις, *εως. ἡ.* (*Χάω*) effusio, effusa multitudo *φύλλων χύσις πολλὴ*, ε, 483, 487. τ, 443.

Χύτλον, *ου. τό.* (*Χάω*) unctio post lavationem, oleum quo toti in balneo ungebantur. est a *χεύω*, fundo, unde est *ὁ χυμὸς*, succus, et *χυλὸς*, succus, humor rei nativus; unde est *χυλόομαι*, quod in genere etiam notat *ὑγραίνομαι ἐξ ὑετῶν ἢ τοιούτων*, sum madidus; unde *ὁ ὁλόχυλος*, qui totus madet et distillat. ut ergo *τὰ χύτλα*, interserto *τ*, in specie notent humiditatem corporis externam, lavatione et deinde superinuncto oleo factam: imo et lavacra, *ἀσαμίνθους*.

Χυτλόω, f. *ώσω.* (*Χάω*) ungo oleo post lavationem, inungo, perungo oleo. *δῶκε δὲ ἐν χρυσέῃ ληκύθῳ ἔλαιον, ὡς χυτλώσαι· τὸ σὺν ἀμφιπόλοις*, ζ, 80, i. e. *ὅπως μετὰ λουτρὸν χυτλωθείη ἀλειψαμένη*. *χυτλοῦσθαι* notat in genere et, lavare, abluere. hinc Callimach. Hymn. in Jovem, 17, *ὕδωρ, ᾧ κε τόκοιο λύματα χυτλώσαιτο*, aquam quo sane partus sordes ablueret.

Χυτὸς, *ἡ, όν.* (*Χάω*) fusus, affusus, aggestus. *ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι*, Ζ, 464, sed me mortuum aggesta terra contegat, *ἡ ἐπὶ νεκροῖς χεομένη γῆ, ὁ κατὰ τύμβον ἀναχωματισμός*. *ὃν Θήβαις χυτὴ γαῖα κατεκάλυψε*, qui Thebis sepultus est, Ξ, 114. *εἶθαρ δὲ χυτὴν γαῖαν ἐπέχευαν*, et statim tumulum terreum super aggesserunt, Ψ, 256. sic, *οὐκ αὐτῷ θανόντι*, γ, 258. hinc sunt *τὰ χώματα τῶν τάφων*. *χυτὸν νέκταρ*, Ol. 7, 12, fusile nectar.

Χύτρα, *ας. ἡ.* et *ὁ χύτρος, ου.* (*Χάω*) olla, *ein kochtopf, (a pot.)* est a *χύω*. de ritu consecrandi vel dedicandi simulacra et aras, vide Aristoph. Plut. 1198, seqq. *ὁ χυτρεὺς*, figulus. *πηλὸς τῶν χυτρέων*, Plat. Theæt.

Χυτρεὺς, *ὁ*, vide supra.

Χωλεύω, f. *εύσω.* (*Κλάω*) claudico, sum debilis. *χωλεύων*, de Vulcano, ambobus cruribus debili, Δ, 411, 417. Υ, 37

χωλὸν ἔπος, vide sub *ἐπεί*.

Χωλὸς, *ἡ, όν.* (*Κλάω*) claudus, imbecillus cruribus vel lacertis, debilis pede vel manu. sicut ab *ὁ ἴλλος*, oculus, fit *ὁ ἰλλὸς*, strabo, *ein schielender, (one who squints:)* sic a *τὸ κῶλον*, mutata priore littera, fit *χωλὸς*, pravus membro aliquo majori. *gelahmet an beinen oder armen, (crippled in the legs or arms,)* *κυλλός*. *χωλὸς ἕτερον πόδα*, de Thersite, Β, 217, ubi Eustathius adnotat, *χωλὸν* casu factum ita dici, sed *κυλλὸν* si natus sit ita. quod falsum esse, loca sequentia ostendent. *Λιταὶ* (supplicationes) *Διὸς κοῦραι, χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ*, Ι, 499, quia passu inæquali quasi et miserabili sequuntur *τὴν Ἄτην*. supplices tardi incedunt, quasi debiles. *μήτηρ ἤθελέ με κρύψαι χωλὸν ἐόντα*, Σ, 397, inquit Vulcanus de se et Junone: mater volebat me supprimere, quia debilis eram cruribus. nam sic natus erat. sic de eodem, *ἐμὲ χωλὸν ἐόντα ἀτιμάζει (halt mich nicht für gut,) (does not respect me)* *Ἀφροδίτη*, Θ, 308 et 332, *χωλὸς ἐὼν*, coll. 330. inest simul notio *τοῦ κόλου*, et *τοῦ κολούω*.

Χῶμα, vide sub *χυτὸς*, et *σῆμα* ad medium.

Χώνη, *ἡ*, **χῶνος**, *ὁ*, vide sub *χόανος*.

Χώομαι, f. *χώσομαι*, (*Χάω*) iratus fio vel sum; perturbor animo. nam non de ira sola, sed et de quovis adfectu conturbato ponitur. et hoc verbum proximum est origini suæ: nam est a *χέω*, fundo, a cujus perf. m. *κέχοα* est novum verbum *χόω*, et *χώω*, confundo: unde et *ὁ χόος, χοῦς*, congesta et confusa terra: et hinc metaphorice *χώεσθαι* notat, confundi animo et perturbari. et sic vides fontem *τοῦ χόλου*, et verbi *χολόεσθαι*, per epenthesin *τοῦ λ* facti a *χώεσθαι* vel *χόεσθαι*. nam hoc ab illo ortum dicere per syncopen, nemini antiquiorum placuit. *χώεται αἰνῶς (κατὰ) θυμὸν (ἕνεκα) ἑταίρου*, Υ, 29, iratus et perturbatus graviter est in animo suo ob socium suum. *ἔτι μᾶλλον ἐχώετο Πηλείωνι*, adhuc valde iratus erat contra Pelidem, Φ, 306. *θεὰ, μή μοι τόδε χώεο*, ne irascere mihi ob hoc, ε, 215. *μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσα*, ψ, 213, *sey nicht böse und ungehalten deshalb auf mich, verdenke es mir auch nicht, (be not angry or enraged at me on this account, neither bear me any ill will:)* et hæc duo verba multum differunt; *χώεσθαι* enim fieri potest etiam injuste, *νεμεσᾶν* vero semper jure et ratione fit. *χωόμενος κῆρ*, Α, 44, de Apolline irato; et 46. et 244, *σὺ δὲ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις, χωόμενος*, tu vero intus animum tuum lacerabis, variis adfectibus confusus et conturbatus, tristitia, pudore, pœnitentia, dolore, aliisque. et ex h. l. maxime apparet, vis verbi generalior. sic et 380, *χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ᾤχετο*, perturbatus senex, tristitia, metu, desiderio filiæ suæ anxius, retro ibat. et 429, *χωόμενον (ἕνεκα) γυναικὸς*, confusum in animo tristitia, ira, indignatione, ob mulierem sibi ademtam ignominiose. possit et ad genitivum *ὑπὲρ* subintelligi, per ellipsin Atticum omissum. sic, *κούρης χωόμενος*, Β, 689. et 782, *Διῒ ὡς τερπικεραύνῳ χωομένῳ*, ubi ablativus pendet a præpositione *ὑπὸ*, in *ὑπεστονάχιζε γαῖα, ὑπὸ Διΐ*. *ὡς ἔγνω χωομένου*, Δ, 357, cum sentiret eum esse iratum et commotum. *Ἀχιλῆος κλισίηθεν*, e tabernaculo irati Achillis, Ι, 107, ubi utrumque emphatice: nam talem iratum et animo perturbatum nemo debet magis exasperare; et est is Achilles, fortissimus, et nobis utilissimus, cui potius donandum aliquid, non vero eripiendum. et 459, *πατρὸς χωομένου*, patris irati in domo. cæterum cognati custodiebant hunc filium, ut maleficum quidem, sed tamen ne pater gravius quid consuleret in eum: imo et, ne, iratus patri, aufugeret, et spem domus propagandæ falleret. et 551, *μητρὶ Ἀλθαίῃ χωόμενος*. *τοῦ ὅγε*, Ν, 662, propter hunc is iratus. *Σαρπηδόνος*, Π, 553. *ὁ δ' ἐπαύσατο* (cohibuit se) *χωόμενός περ*, Ξ, 260. *χωόμενος φρεσὶν ᾗσιν*, indignatus et perturbatus animo suo, Τ, 127, coll. 132, ex quo apparet, *λύπην* h. l. maxime intelligi. *ἑταίρου χωόμενον (κατὰ) κῆρ*, eum perturbatum quod attinet cor, ob amicum suum, Ψ, 37. et 385, *τοῦ ἀπὸ ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο*, i. e. *λυπηθέντος, συγχυθέντος*: nam de ira his locis intelligere, esset alienum. et 489, *ὤρνυτο χωόμενος, ἀμείψασθαι χαλεποῖς ἔπεσι*, ubi est de ira, exsurgebat commotus, ut responderet magnis verbis. et 603, *νῦν μέν σοι ἐγὼν ὑπεΐξομαι χωόμενος*, nunc quidem tibi ego concedam de ira: et id indicat *τὸ τοῦ βασιλέως ἐπιεικές*. *Νιόβη*, Ω, 606. et 736, *ῥίψει*, projiciet eum iratus. *ὡς φάτο χωόμενος*, β, 80, ubi quoque de ira sola intelligi nequit, sed de animo variis adfectibus perturbato. *ὅτι οὗτος νιέ*-

κισί σι, ϑ, 238. Ἐννοσίγαιός σοι (contra te) κότον ἐνέθετο θυμῷ (iram permanentem imposuit animo suo) χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν ἐξαλάωσας, λ, 102. ν, 343, quæ quidem ratio iræ Neptuni erat injustissima: et quæri possit, cur non aliam finxerit poëta. num pingere voluit ingenium principum potentia sola superborum, quibus quævis ratio sufficit? an potius id dicit, mare non curat rationes cur furat, in eo periclitatur bonus cum malo, nisi quod tamen providentia divina ex irrationali mari servare potest quos vult? de sole, querente inter deos de bubus sibi cæsis, est, χωόμενος κῆρ, μ, 376, ubi quoque permixtos affectus indicat. χωόμενοι (ἕνεκα) μισθοῦ, Φ, 457. et 519, οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες, alii tristes valde et perculsi animo, alii vero valde læti et gloriantes. σοῦ δὲ οὐκ ἐγὼ ἀλεγίζω χωομένης, Θ, 478, te non curo ego iratam, coll. 483, ubi σκυζομένη idem notat. Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ, Juno enim cohibuit hos duos, Vulcanum et Xanthum, licet valde indignata, et cupida, Φ, 384. et 413, ἥ σοι χωομένη κακὰ μήδεται. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ, inquit metuens sibi Calchas de Agamemnone, A, 80, potens enim est rex, quando indignabitur viro humiliori; et notatur ὀργὴ ἔμπρακτος. τόσον ἐχώσατο Φοῖβος, A, 64, tantopere exserebat iram suam. Ζεὺς, ἐπεὶ ἴδε, χώσατο αἰνῶς, Θ, 397. ὅς μοι παλλακίδος πέρι χώσατο, qui mihi ob pellicem suam irascebatur, I, 449, ubi est phrasis plena, quæ alibi attice elliptica. sic, Ἡρακλῆος πέρι χώσατο Ζεὺς, Ξ, 266. χώσατο αἰνῶς νίκης τε καὶ ἔγχεος, N, 165, i. e. συνεχύθη λυπηθεὶς, partim quod victoriam nullam adeptus esset, partim quod telum tam bonum frustra emiserit et fregerit, sitque jam ἄοπλος. sic, Ἕκτωρ, ὅτι βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρὸς, Ξ, 406, dolebat in animo. Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, Π, 616, coll. 615, indignabatur in animo. sic et X, 291, Ἕκτωρ, i. e. συνεχύθη τῇ λύπῃ. ὁ δὲ κηρόθι μᾶλλον, ε, 284, *gar sehr herzlich böse ward er, (he was exceedingly enraged.)* χωσάμενος ποταμὸς, Φ, 212, ubi apte positum hoc verbum: nam indignationem et commiserationem personificati fluminis quidem indicat, physice tamen simul excrescentiam et effusionem aquarum turbidarum: et quæ inter fluvium et Achillem dicta referuntur, ea secum cogitavit Achilles ipse. χωσαμένη, irata, Γ, 414. Ἄρτεμις, I, 530.

χώπόταν, pro καὶ ὁπόταν, vide sub ὁπόταν.

χώρα et ionice χώρη, ἡ. (Χάω) spatium, regio, locus. idem ac χῶρος. ἔμελλε στρέψεσθαι ἐκ χώρης, ὅθι ῇ ὀάριζε γυναικὶ, reversurus erat ex loco ubi colloquebatur cum sua uxore, Z, 516. χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, spatii brevem jam portionem obtinentes, Π, 68, quæ est περίφρασις τοῦ στείνους. sic, ὀλίγῃ ἐνὶ, P, 394. ἂψ ἐνὶ χώρῃ ἕζετο, resedit in loco suo, et in spatio unde spectabat certamina, Ψ, 349. et 521, τοῦ μὲν ἵππου, θέοντος (διὰ) πολλοῦ πεδίου, τρίχες ἄκραι οὐραῖαι ψαύουσιν ἐπισσώτρου, οὐδὲ πολλὴ χώρη μεσσηγὺς, equi, currentis per longam planitiem, pili extremi caudales attingunt canthum rotæ, neque interest multum spatii; ubi sic dicit τὸ ἀέριον διάστημα μεταξὺ τριχῶν ἵππου καὶ τροχοῦ, ἵππου συντόνως θέοντος ὑφ' ἅρματι: τοῦ τοιούτου γὰρ αἱ οὐραῖαι τρίχες οὐ χαλαραὶ, ἀλλ' εἰς μῆκος οἷον ὀρθιάζουσαι: si equus contento cursu fertur cum curru, cauda ejus non dependet flaccida, sed extenditur in longitudinem quasi erecta. ἅς τινας ἵκεο χώρας ἀνθρώπων, ad quasnam regiones hominum veneris, ϑ, 573. στρεφθεὶς ἐκ χώρης ἴδε, videbat ex eo loco ubi stabat cum se convertisset, π, 352, *da er sich auf der stelle wo er stünde umsahe, sahe er das schiff dass es schon in den hafen enlief, (looking around him from the spot where he stood, he perceived that the ship was already entering the harbour.)* θείη ἄλλῃ ἐνὶ, ponere possit alio in loco, ψ, 186, *konte es auf eine andre stelle setzen, (might put it in another place.)* laus omnis χώρας alicujus bonæ, omnem ejus ἀρετὴν et præstantiam, comprehendit poëta uno versu, ο, 405, εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος, bona pascendis armentis et jumentis, bona pascendis ovibus et capris, fertilis largiter vini, multa frumenta proferens: et in primis laudatur hic versus ob istam γοργότητα. χώρας ἀκλήρωτον ἐλίποντο αὐτὸν, Ol. 7, 108, exsortem terræ alicujus propriæ reliquerant eum. ἐπὶ χώρας ἕσαι, in sede sua et loco collocare, Py. 4, 485. χώρας ἄγαλμα, Ne. 3, 21, regionis decus, sc. est iste Ἀριστοκλείδης. χώραν ἐς πάγκοινον, Ol. 6, 108, i. e. Ὀλυμπίαν. ἁλιερκέα, Ol. 8, 34, i. e. insulam. εὔανδρον, sc. τιθέναι, Py. 1, 78, florentem viris regionem facere.

Χωρέω, f. ήσω. (Χάω) cedo, εἴκω, *ich weiche, (I yield.)* est a χάω et χάζω. οὔτι Τρῶες νεκροῦ χωρήσουσι, nequaquam a mortuo recedent, οὐκ ἀναχωρήσουσιν ἀπὸ αὐτοῦ, Π, 629. ἐχώρησε τυτθὸν ἐπάλξιος, cessit paululum a propugnaculo, M, 406. λευγαλέως ἀπὸ νηῶν Τρῶες ἐχώρησαν πρὸς Ἴλιον, N, 724, cum magna clade a castris Græcis Trojani recessissent ad urbem suam. Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν, καὶ ἀνάγκῃ, τῶν προτέρων, O, 655, a navibus primis cesserunt, et quidem necessitate coacti. τόσον Τρῶες, in tantum spatium retrocesserunt, Π, 592. πάλιν, cedebant retro, P, 533, et additum αὖτις idem est quod πάλιν, *sie zogen sich zurück, (they retreated.)* οὐδὲ ἂν Ἀχιλλῆϊ χωρήσειεν ἐν αὐτοσταδίῃ, N, 324, neque sane ei cesserit in pugna stataria, non concesserit ei, coll. 321, εἴξειε, quod est idem. ὅς κεν ἴδηταί με χωρήσαντα Ἕκτορι, quicunque viderit me cedentem ei, P, 101, εἴκοντα. Τρῶες δὲ αὖτε ἑτέρωθεν ἀπὸ ὑσμίνης χωρήσαντες, illi autem contra ex altera parte, postquam a pugna recessissent, Σ, 244. ergo hæc sola, cedendi aut concedendi, notio hujus verbi apud poëtam. apud alios notat et, eo, accedo; capio, capax sum. ἐχώρησε πάλιν, Ne. 10, 138, retro iens accessit ad eum.

χωρίον, τὸ, vide sub χῶρος.

χωρὶς et χῶρι, (Χάω) adverb. separatim, seorsum. a χωρέω, cedo, recedo, secedo. χωρὶς δ' Ἀτρείδαις ἔδωκε μέθυ ἄγειν, H, 470, separatim, præcipue, dedit vinum portandum ad Atridas; ἰδιαζόντως, *für sie a part, und ohne den andern wein den sie eingehandelt hatten für das heer, (for them separately, wine which they had bought up for the army.)* χωρὶς δὲ Ἑλένῃ πόρε δῶρα, præterea et Helenæ præbuit dona, δ, 130, præter dona data Menelao: ἰδίᾳ καὶ ἐν μέρει. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δὲ ἕρσαι, ι, 221, 222, ubi Polyphemus dicitur inclusas habuisse oves, quamque speciem earum suo separato stabulo. χωρὶς δὲ, Ἀντιλόχου sc. ossa et cineres, ω, 78, ubi id opponitur τῷ, μίγδα, permixtum, 77. et 277, χωρὶς τ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργα ἰδυίας, εἰδαλίμας, præterea etiam mulieres honesto loco natas, peritas operum faciendorum, formosas, εὐειδεῖς: coll. 272—276, ut ergo hæ donatæ mulieres quatuor præcipuum superadditum fuerint donum præter alia multa. ἔα χωρὶς ἀθανάτων ταῦτα, sine hæc a diis remota esse, Ol. 9, 62, ne tribue talia et adscribe diis. Vide sub ἄτερ.

χῶρος, ου. ὁ. (Χάω) spatium, regio, locus. est a χῶ, capio, capax sum. χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, primo dimetiebantur spatium, in quo ἡ μονομαχία Menelai et Paridis erat instituenda, Γ, 315. et 344, στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ. ὅτε δὴ ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο, quum igitur in unum locum congredientes venissent, sc. exercitus uterque pugnaturus, Δ, 446. Θ, 60. ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος, in puro, ubi sane inter mortua corpora pellucebat spatium aliquod vacuum, Θ, 491. K, 199, conf. διαφαίνειν. et 161, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει, et parvum spatium distinet eos a nobis. et 362, χῶρον ἀνὰ ὑλήεντα, per spatium sylvosum, i. e. in sylva. et 520, ἐρῆμον, locum illum vacuum esse, ubi paullo ante steterant equi. χώρῳ ἐν ὀλίγῳ, in spatio exiguo, M, 423, ubi non multum distant veri fines, de quibus litigant inter se. ἐν οἰοπόλῳ, loco in solitario, N, 473. P, 54. προαλεῖ, declivi in loco, Φ, 262. ὅτε χῶρον ἵκοντο, ὅθι σφίσι πέφραδε Ἀχιλλεὺς, cum perveniebant ad locum, ubi iis indicaverat ille struendum esse rogum, Ψ, 138. et 189, ἐκάλυψεν ἅπαντα, texit omnem illum locum umbra. et 421, ἐβάθυνε, profundum fecit locum eum. περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ, in loco unde erat conspectus undique, α, 426. κ, 211, 253. ξ, 6, ubi τὰ πέριξ libere possunt videri. τῇ δή οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος, ibi sane ei visus est locus optimus, ε, 442. sic, μοὶ, η, 281. et 123, λευρῷ ἐνὶ, lato in loco. et 279, ἀτερπέϊ, tristi. ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθα, ι, 181. σὺ μένε τῷδε ἐνὶ, κ, 271. et 282, χώρου ἄϊδρις ἐών. ὄφρα ἐς χῶρον ἀφικόμεθα ὃν ἔφρασε Κίρκη, λ, 22, donec pervenimus in locum eum quem indicaverat nobis illa. et 93, ὄφρα ἴδῃς νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον, tristem regionem inferorum, inamœna loca. ἐπεί σε κιχάνω τῷδε ἐνὶ, ν, 228. ο, 260. ἀνὰ ὑλήεντα, δι' ἄκριας, per sylvam et per juga montana, ξ, 2. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, incipientes ab illa regione, φ, 142. et 366, ἔθηκεν αὐτῷ ἐνὶ, deposuit in illo ipso loco. χῶρος ἔβαλλε δένδρεα, Ol. 3, 41, arbores virescere faciebat regio. χῶρον ἑὸν ἐρημώσασα, Py. 4, 479, postquam vacuum fecit et reliquit locum suum. τὸ χωρίον, ου, est idem quod ὁ χῶρος. ponitur tamen et de officio vel negotio, ut sit φορτικὸν τὸ χωρίον eo sensu, quo Terentius dixit, provinciam cepisti duram: Aristoph. Lysistr. 1220. et apud Xenophontem, χώρας ἐπάρχεις χαλεπῆς, officio præes molesto.

χωστρὶς, ἡ, vide sub βωστρέω.

χῶταν, pro καὶ ὅταν, vide sub ὅταν.

Ψ

Ψαδυρὸς, ὰ, ὸν, ψαθυρὸς, ὰ, ὸν, vide sub ΨΑ'Ω.

ψαίρω, f. αρῶ. (Ψάω) rado, frico, *ich scharre, kratze, kraue, (I scrape, scratch, rub.)* a ψάω.

ψακάζω, ψακὰς, ἡ, vide sub ψιάς.

ψάλιον, τὸ, vide sub ψιλός.

ψάλλω, vide sub ΨΑ'Ω, et 'Αείδω prope initium.

ψάμαθος, ου. ἡ. (Ψάω) arena. idem ac ψάμμος. dicitur et ἡ ἄμαθος. νῆα ἐπὶ ἠπείρου ἔρυσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, Α, 486, navem subduxerunt in continentem, alte in arenis; et conf. ὑψοῦ. φύλλοις ἐοικότες ἢ ψαμάθοισιν, multitudine, Β, 800. τύχε γὰρ ψαμάθοιο βαθείης, forte enim incidit in altam arenam, Ε, 587, coll. 586, ubi ἡ κονία est idem. intelligitur sabulosus locus. Eustathius tamen h. l. legi mavult, τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης, dicitque, τὴν ἄμαθον præcipue esse idem cum ἡ κονίη. ἠϊόνα ψαμάθοισι καλύψαι, littus operire arenis, Η, 462. sic, ἐκάλυψε ἠϊόνα, Μ, 31. οὐδὲ, εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε, Ι, 385. ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης, sicut quum puer aliquis arenam prope mare, sc. disturbat, Ο, 362, coll. 363, 364, ubi parabola de puero ædificante ex arenis. κείμενον ἐν ψαμάθοισι, jacentem in arena mortuum, Φ, 202. et 319, αὐτὸν εἰλύσω, ipsum involvam arenis: et intelliguntur ibi arenæ, quas mare huc illuc volvere solet, *der triebsand, (a quicksand.)* δεύοντο ψάμαθοι, humectabantur lacrimis virorum lugentium, Ψ, 15. et 853, τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο, procul in arena, ad littus. ἐπὶ ψαμάθοις ἁλίαις, γ, 38. ἐν, δ, 426, ad arenas maris, i. e. ad littus. et 438, εὐνὰς διαγλάψασα ἐν ἁλίαις. et 539, ἔκλαιον καθήμενος ἐν. νῆα ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισι, navem appulimus remigando in arenas littorales, *setzeten das schiff auf den strand, liefen auf den strand, (ran the ship ashore,)* μ, 5. κατέθεσαν ἐπὶ ψαμάθῳ δεδμημένον ὕπνῳ, ν, 119, ubi est rythmus in medio et fine versus. et vide circa eum locum artem poëtæ, qui dormientem expositum fingit Ulyssem; adeo et dormitans Homerus est admirabilis. et 284, χρήματα ἐμὰ κατέθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην. ὀστέα αὐτοῦ κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ, ξ, 136, i. e. κεκαλυμμένα. ἰχθύες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται, χ, 387, effusi sunt ex reti quo capti erant. ὁπόσαι ἐν θαλάσσῃ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι, Py. 9, 84, quarum numerus infinitus. de innumerabili multitudine dicitur adjective, ψαμμακόσιοι, αι, α, ad formam ἑξακόσιοι, αι, α, Aristoph. Ach. 3.

ψαμμακόσιοι, αι, α, vide supra.

ψάμμος, ου. ἡ. (Ψάω) arena, *der sand, (sand.)* est a ψάω, comminuo, λεπτύνω. ablata littera ψ fit ἡ ἄμμος. ψάμμῳ κυανέῃ, una cum nigricante arena, μ, 248. ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγε, Ol. 2, 178, arena numerum subterfugit. ab ἡ ἄμμος Jupiter Ammon habet nomen, ob templum ejus in Libya arenosa, unde ἄνυδροι 'Αμμωνιάδες ἕδραι, Eurip. Alc. 114. et Elect. 734, ξηραὶ 'Αμμωνίδες ἕδραι. et conf. Curtium L. 4.

ψὰρ, αρός. ὁ. (Ψάω) sturnus, *ein staar, (a starling.)* est a ψαίρω, nam istæ aviculæ διακινοῦσι τὰ παραπίπτοντα, ἐν τῷ διαχάσκειν, καὶ ζητεῖν τροφήν τινα κάτωθεν. idem dicitur ὁ ψάρος, ου. sunt κραυγαστικὸν ζῶον καὶ συναγελαστικὸν, clamosum genus, et gregibus magnis volans: dicuntur et σκιᾷ ἰδίᾳ μάχεσθαι, sicut et οἱ κολοιοί. ἴρηξ ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε, ionice pro ψάρας, Π, 583, accipiter fugare solet graculos sturnosque. ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν, οὖλον κεκλήγοντες, Ρ, 755, sicut harum avium nubes vadit, acutum vociferantes et per totum gregem suum.

ψάρος, ου. ὁ, vide supra.

ψαύω, f. αύσω. (Ψάω) contingo leviter, *ich berühre, streife, (I touch, graze.)* est a ψάω, æolice interserto υ, sicut a λάω fit λαύω et ἀπολαύω, a χνάω χναύω i. e. καταπίνω, ab ἄω αὔω i. e. λάμπω, a χράω χραύω, etc. ἔψαυον δὲ κόρυθες φάλοις, contingebant se invicem galeæ conis superpositis suis, Ν, 132. Π, 216, *die haarbüsche auf den helmen rühreten an einander, (the crests of hair upon the helmets touched one another,)* in pugna virorum conferentium manus quam proxime: et sequens genitivus νευόντων, sc. φάλων, regitur a verbo isto. sic, τρίχες ἄκραι οὐραῖαι ψαύουσιν ἐπισώτρου, Ψ, 519, extremi pili in cauda equi contingunt canthum rotæ, dum currunt equi contente. positum ergo ibi ἐπὶ βραχείας θίξεως, ὁποία καὶ ἡ τῶν οὐραιῶν ἐνταῦθα τριχῶν, αἳ ἀκροθιγῶς ἅπτονται τροχοῦ, ὡς δοκεῖν ψᾶν (abstergere) αὐτόν. et 806, ψαύσῃ δὲ ἐνδίνων, leviter contigerit interiora et corpus ipsum sub thorace. ἔψαυσας ὕμνων, Ne. 5, 77, attigisti hymnos. ἔψαυσεν 'Αφροδίτης πρῶτον, Ol. 6, 58, primum attigit et degustavit Venerem, i. e. rem veneream. ψαύσειέν οἱ (i. e. αὐτῆς) ἀμφὶ πέπλοις, Py. 9, 213, attigisset eam ad peplos eos, ὅστις ἂν πρῶτος τοῦ πέπλου αὐτῆς ἅψηται, *wer sie zuerst bey irem oberkleide anrühren künte, (whoever should first touch her robe.)*

ψαφαρὸς, ὰ, ὸν, ψαφερὸς, ὰ, ὸν, vide sequens.

ΨΑ'Ω et έω. f. ήσω. rado, tergo, mulceo, *ich streiche, kratze, wische, mache kahl; streichle, (I scrape, scratch, wipe, make bare, stroke:)* contingo prope, *ich berühre, (I touch:)* comminuo, *ich streiche oder drücke auseinander, (I crumble, break in pieces:)* foveo contactu. ab hoc ψῶ fit ὁ ψωμὸς, et ψώχω, et ψήχω, et τὸ ψώθιον, et ψαθυρὸς vel attice ψαδυρὸς, ὰ, ὸν, friabilis, aridus, et ψαφαρὸς vel ψαφερὸς, ὰ, ὸν, squalidus, quasi pulvere sordido conspersus. hinc ψαφαρόχρουν κάρα, Eurip. Rhes. 716. et ψίζω, et ἡ ψὶξ, et ψιλὸς, (nudus proprie, *kahl,* [*bald.*] Thucyd. 3, 109.) et ψάλλω contingo chordas, a quo est ψηλαφάω, quod proprie est ψάλλω ἐπαφώμενος χορδῶν: et ψάλλειν fit δι' ὀργάνων μουσικῶν καὶ μάλιστα τοῦ ἰδίως λεγομένου ψαλτηρίου, μέλπειν vero fit voce humana cum saltatione festa. hinc est et τὸ περίψημα, i. e. σπόγγισμά τι, sordidum quid, abstergendum quasi spongia, et est paullo minus quam τὸ λῦμα. ἡ ψήκτρα, ας, strigilis, dicta est a καταψήχειν, radere. Eurip. Hipp. 1174, ψήκτραις ἐκτενίζομεν τρίχας ἵππων, strigilibus pectebamus crines equorum. ψήχειν ἵππους, apud Xenoph. et Callim. in Dian. 163, ψήχουσι. *sie striegeln, (they curry.)* est a ψάειν etiam τὸ ψαιστὸν i. e. ἄλευρον ἐλαίῳ δεδευμένον, it. πόπανον.

ψέγιος, ία, ιον. (Ψάω) vituperatorius. ψίγιον ὄαρον, Ne. 7, 102, vituperatorium sermonem.

ψέγω, f. έξω. (Ψάω) vitupero, tango cum vituperio. est a ψέω, tango, tergo.

ψεδνὸς, ὴ, όν. (Ψάω) tenuis, rarus, *dün, (thin.)* est pro ψεδανὸς per syncopen, a ψέω, rado, attenuo. sic a τὸ μῆκος est μακεδανὸς, et μακεδνός. ψεδνὴ λάχνη, Β, 219, i. e. λεπτὴ τρίχωσις. idem dicitur ψαιδρὸς, ὰ, όν. cæterum est oppositum τοῦ λασίου, quod confer. vide et commentatores in Theognidem, v. 122.

ψεκάζω, ψεκὰς, ἡ, vide sub ψιάς.

ψέλλιον, τὸ, vide sub ψιλός.

ψευδάγγελος, ου. ὁ ἡ. ("Αγω) falsus nuntius. πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι, Ο, 159, ubi infin. sunt pro imperat. qui mandata non sincere perfert. falsa nuntians.

ψευδὴς, έος. ὁ ἡ. (Ψάω) fictus, falsus, mendax. οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι (pro ψευδέσι) πατὴρ Ζεὺς ἔσσεται ἀρωγὸς, Δ, 235, non enim apud mendaces et fallaces pater Jupiter aderit defensor: ubi ἐπὶ avulsum pertinere videtur vel ad ἀρωγὸς vel ad ἔσσεται. et h. l. pessimo sensu positum nomen, intelligunturque Trojani mendaces et perjuri et fœdifragi; ψεύσταις. hæc lectio est melior, quam ψεύδεσσι, quasi esset a τὸ ψεῦδος.

ψεῦδις, εως. ὁ. (Ψάω) mendax. οὐ ψεῦδις ὃ μάρτυς, testis non fallit, Ne. 7, 72, non falsiloquens vir est, qui ut testis adest factis. nam ὃ est pro ὅς.

ψεύδομαι, vide sub ψεύδω.

ψεῦδος, εος. τό. (Ψάω) ficta narratio, auribus auditorum data; deminutio veritatis, falsiloquentia, *unwahrheit, (untruth.)* ψεῦδός κεν φαίημεν, fictum sane putaremus, Β, 81. (vide et confer eadem verba, Ω, 222.) et 349. εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις Διὸς, ἠὲ καὶ οὐκὶ, num falsa sit promissio Jovis, an non. de loco Δ, 235, vide paullo post ψευδής. ὦ γέρον, οὔ τι (κατὰ) ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, inquit rex ad Nestorem, Ι, 115, nequaquam diminuta veritate recensuisti meos errores mentis: ubi quidam adverbialiter positum putant nomen. possis et colon post ψεῦδος ponendum intelligere, et sic supplere sensum: οὔ τι ψεῦδός ἐστιν ὧν ἐδημηγόρησας: ἐμὰς ἄτας κατέλεξας. μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν, Φ, 276, quæ me fictis rebus fascinavit. 'Αντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος, Ψ, 576, eum fictis rebus violans, *hat ihm durch erdichtetes vorgeben gewalt gethan, (has done him injury by his falsehoods.)* ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει, γ, 20, nam citra magnam rationem sapiens nunquam falsa loquitur: sed in tempore laudabilis est falsiloquentia, quam Isocrates laudat in Panathenaico. sic et 328. βόσκει γαῖα ἀνθρώπους ψεύδεα ἀρτύνοντας, λ, 365, qui falsas narrationes bene condiunt. ψεύδεα βουλεύσας, fraudem meditans, ut me blande caperet, ξ, 296, *hatte falschheiten im sinne, (meditated falsehood.)* et 387, μή τι μοὶ ψεύδεσσι χαρίζεο, ne mihi fictis gratificare. ἴσκε (i. e. ἤισκε, i. e. εἴκαζε, ἀπεικονίζων πρὸς ἀλήθειαν)

ψεῦδεα πολλὰ, λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα, τ, 203, assimilabat ficta multa, dicendo, veris æqualia: *er machete in seinen erzählungen viel erdichtetes sehr warscheinlich, (in his stories he made many fictions appear extremely probable.)* cave ergo, mendacii notionem ubique sub hoc nomine quæras. ψεῦδος γλυκὺ, fictionem dulcem, Py. 2, 68, ubi sic vocat nubem pro Junone objectam Ixioni, cum qua is coivit. ψεύδει οὐ τέγξω λόγον, Ol. 4, 28, non figmento tingam sermonem. ὃν ψεύδει θιγεῖν, οὐ θεμιτὸν, Py. 9, 75, quem ficto sermone tangere, fas non est. καιρὸν οὐ ψεύδει βαλὼν, vel ut alii legunt, λαβὼν, Ne. 1, 28, opportunitatem temporis non poëtica fictione amittens et omittens: et sequitur δὲ, enim. prior lectio est vera. μέγιστον γέρας ἀντιτέταται αἰόλῳ ψεύδει, Ne. 8, 43, maximum præmium propositum est artificiose conficto sermoni. ψεύδη ματαμώνια, Ol. 12, 8, figmenta irrita sulcantes spes: ubi αἱ ἐλπίδες ἀνδρῶν sistuntur ut nautæ, secantes mare irritorum figmentorum animi. φωνὴν ψευδέων ἄγνωστον, Ol. 6, 113, vocem mendaciorum nesciam, i. e. ἀληθῆ. ἐνιπὴν, Ol. 10, 7, mendaciorum increpationem. οὐχ ἅπτεται, Apollo, Py. 3, 53. ψεύδεσι ποικίλοις, fictionibus variis, Ol. 1, 46, ubi de poëtis sermo. ἐχθίστοις, Py. 4, 177, odiosissimis mihi. ψευδέεσσιν, Ne. 7, 32.

ψεύδω, f. ψεύσω. (Ψάω) assentor, do auribus aliorum aliquid, blandior narrando, delenio verbis. deinde et, minuo aliquid narrando. denique et, mentior, *ich rede unwahr, (I tell lies.)* est a ψέω, rado, mulceo, minuo. nam qui ex ψέειν, et ᾄδειν canere, clamare, celebrare, compositum dicunt, ingeniose nimis vocem hanc enarrant. forma media, ψεύδομαι, f. ψεύσομαι, in usu frequenti est, quæ idem notat. μὴ ψεύδεο, ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν, Δ, 404, ne minora veris loquere, sciens loqui sic ut res ipsa est. cave enim, ubique hoc verbum per mentiri reddere: est valde mitius et honestius, et vel hujus loci citati contextus id indicat, si expendas, quis, et cui, et de qua re, dicens inducatur. κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ψεύδονται, ξ, 125, victu indigentes viri narrant sic ut putant gratum audientibus esse, non autem res planas et certas, *sie reden einem nach dem munde, (they tell me what they think most likely to be agreeable.)* et 365, τί σε χρὴ μαψιδίως ψεύδεσθαι; quid te juvat inaniter sic placentia loqui velle? *für die lange weile was gefälliges zu reden? (why speak pleasing things to no purpose?)* ubi civilissimus Eumæus ad hospitem suum ita regerit. nonnunquam licet ψεύδεσθαι, modo ne omnino μαψιδίως, sed εὐπρεπῶς καὶ δεόντως: unde regula antiqua, ἔνθα τι δεῖ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω, ubi obligati sumus ficta loqui, loquamur. ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον εἶναι, Ε, 635, adulantes sane, et ipsi decipientes se, dicunt te esse natum Jovis, *aus schmeicheley, (from flattery.)* ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω, Κ, 534. δ, 140, fallar, aut verum dicam quod futurum est; inquit, priore loco Nestor, posteriore Helena: et est formula loquentis ex conjectura minus certa, ut ἐπιτυχὼν *(wenn er es getroffen) (if he has hit it)* ἐπαινεθῇ, ἀποτυχὼν δὲ μὴ ἐλεγχθῇ. νῦν δὲ ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεθα, nunc enim fœdera facta rumpentes et minuentes pugnamus, Η, 352, ubi est in sensu paullo duriori, pro, ἐπιορκήσαντες, verbis tamen in se lenius sonantibus. ἡ δὲ ψευσαμένη Προῖτον προσηύδα, Ζ, 163, illa vero mentita alloquebatur eum; atque ibi est mendacium apertum, adulatorium tamen. οὐ ψεύσομαι, Ol. 13, 72, non minuam verum.

ψευστέω, f. ήσω. (Ψάω) falsa et ficta loquor. verbum a ψευστὸς, sicut ab ἀκουστὸς fit ἀκουστέω. ψευστήσεις, οὐδ᾽ αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, Τ, 107, vana loqueris, nec deinde effectum verbo dare poteris.

ψεύστης, ου. ὁ. (Ψάω) mendax. ψεῦσταί τε, Ω, 261, i. e. ἄπιστοι, fœdifragi. et Priamus ibi sic increpat filios reliquos, occiso Hectore aliisque bonis; ob turbatum fœdus cum Græcis, simulque ob Paridem. ψεύστην λόγον, Ne. 5, 53, falsum sermonem.

ψεφηνὸς, ἡ, όν. (Φάω) obscurus, tenebricosus. ψεφηνὸς ἀνὴρ, i. e. σκοτεινὸς, Ne. 3, 71, obscurus homo, in obscuro quasi ambulans, i. e. incertus, vagus.

ψέφος, εος. τό. (Φάω) tenebræ, nox. in specie, locus occidentis solis. idem quod ὁ ζόφος. reperitur et adjectivum, ψέφος, η, ον, tenebricosus. non opus est, deducere a ψίω vel ψάω, minuo, et τὸ φάος.

ψέω, ψήκτρα, ἡ, vide ΨΑ'Ω.

ψηλαφάω, f. ήσω. (Ἅπτω) est proprie λέξις μουσικὴ, καὶ κυρίως ἐπὶ χορδῶν λέγεται, quando fides attrectantur, ut sit quasi τὸ ψαλτήριον ἀφᾶν. deinde de omni attrectatione manibus ponitur. χερσὶ ψηλαφόων, ι, 416, *mit den händen um sich fühlend, (groping about with his hands,)* cæcus Cyclops; sicut et alii in tenebris euntes solent. ut musicus ante explorat tactu fides quid sonent: sic hic tentans manibus, quid sit hoc vel illud, ibat. Vide sub ἀφάω, et ΨΑ'Ω.

ψηφὶς, ῖδος. ἡ. (Ψάω) lapis, *ein stein, (a stone.)* ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλοῦνται, subter lapides omnes moventur, Φ, 260, quæ quoque pertinent inter ἔχματα, 259, *aufhaltungen, (obstacles;)* nam et ψηφῖδες στοιβασθεῖσαι ἐπέχουσι τὸν ὀχετὸν τοῦ ῥεύματος, *die leitung des flusses, (the current of the river.)* cæterum vides, per τὰς ψήφους proprie parvos intelligi lapides, calculos: attenuatus lapis.

ψῆφος, ου. ἡ. (Ψάω) idem. est a ψάω, nam abrasus quasi est a petra, et minor saxo. ψᾶφος (dorice) λιθίνη, i. e. στήλη, monumentum lapideum in memoriam victoriæ, Ol. 7, 159, et additum id adjectivum, quia ex determinatione recentiorum ψῆφος est suffragium, argumentum: ut ergo h. l. lapidea testificatio innuatur. ψᾶφον ἐλισσομένην ὅπα κῦμα κατακλύσει, Ol. 10, 13, lapidem volutatum quo pacto (pro ὅπῃ) fluctus obruet? i. e. quomodo vitio nobis datum a multis abolebimus? et est proverbialis locutio, sicut undæ obtegunt lapides in littore jacentes. ψᾶφον περὶ ἑαυτῆς διδοῖ, Py. 4, 472, suffragium de se et argumentum dat. ψάφων ποντιᾶν ἀριθμὸν, lapidum marinorum numerum, Ol. 13, 66, i. e. immensum numerum. ψάφοις ἐν κρυφίαις, Ne. 8, 44, clancularis suffragiis.

ψήχω, vide sub ΨΑ'Ω.

ψιὰς, ἄδος. ἡ. (Ψάω) ros, gutta tenuis, *thau, kleiner tropfen, (dew, small drop.)* est idem quod ἡ ψακὰς, ψεκὰς, ἔρση. est a ψάω, i. e. λεπτύνω, unde est ψέω, a quo ψεκὰς, et ψίω, unde ψιὰς, et ψιλὸς, et per paragogen ψιθυρίζειν, tenuem stridorem facere, sicut folia a ventulo mota; et convenit cum Germanorum *zwitschern, (to twitter.)* αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Ζεὺς, Π, 459, sanguineosque rores defudit in terram Jupiter, sub mortem filii sui Sarpedonis: quod quidem physice potuit accidere in campo sanguinis fusi per annos decem plenissimo, et sanguineas exhalationes habente. cæterum ψιὰς est quasi δάκρυον ἀέρος, unde Jupiter, lugens quasi filium suum, tales rores fudit. ἡ ψακὰς et ψεκὰς, άδος, notat et quasvis tenues guttas, vel pluviæ vel pulveris. unde ψεκάζειν est conspergere guttis, Aristoph. Nub. 580. et nomen ancillæ ἡ ψεκὰς quæ pulvisculo conspergit comas dominæ.

ψίζω, vide sub ΨΑ'Ω.

ψιθυρίζω, vide sub ψιάς.

ψίθυρος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) clam detrahens famæ alicujus, susurro. est a ψάω, detraho, abrado; et ὁ ὄαρος, per syncopen, et mutationem Æolicam τοῦ ο in υ, interserto θ. ψιθύρων παλάμαις ἀνθρώπων, susurronum hominum artibus, Py. 2, 138. conf. Rom. i, 29.

ψιλήτης, ὁ, vide sub Γυμνός.

ψιλόδαπις, ἡ, vide sub τάπης.

ψιλοκόρσης, ὁ, vide sub κόρση.

ψιλὸς, ἡ, όν. (Ψάω) nudus, glaber, simplex et tenuis quasi. ψιλὴν ἄροσιν, arvum nudum, nullis arboribus obsitum, Ι, 576. sic miles dicitur ψιλὸς στρατιώτης, nullis armis gravioribus tectus et indutus. τρόπιν ψιλὴν ἔφερε κῦμα, μ, 421, carinam nudam ferebat fluctus, cui nullus alius asser et nulla alia trabs adhærebat, *den blossen keilbalken des schiffes, von dem alle seitenbalken abgelöset waren, (the bare keel of the ship from which all the other timbers were separated.)* δέρμα ἐλάφοιο ψιλὸν, ν, 437, corium cervi nudum pilis, *eine hirschhaut ohne haare, (a stag's skin without hair.)* apud grammaticos πνεῦμα ψιλὸν est spiritus lenis, quando vocalis nuda effertur ex ore sine adspiratione: et ἒ ψιλὸν est nudum ε breve, sine consonatione alterius cujusdam vocalis aut longioris moræ. ψιλὰ χωρία sunt campi aperti, *freie ebenen, (open plains.)* huc pertinet et τὸ ψάλιον, Ἀττικῶς, et ψέλλιον, κοινῶς, quod notat quemvis κρίκον, in specie τὸν κρίκον χαλινοῦ, et hinc totum τὸν χαλινόν. Eurip. Phœn. 799. it. armilla aurea, Xenoph. Cyrop. I, 3, 2, *ein gülden armband, (a gold bracelet.)* Vide sub ΨΑ'Ω, δέρμα, et Γυμνός.

ψιλόταπις, ἡ, vide sub τάπης.

ψὶξ, ἡ, vide sub ΨΑ'Ω.

ψιττάζω, vide sub ῥοῖζος.

ψογερὸς, ά, όν. (Ψάω) vituperans. Ἀρχίλοχος ψογερὸς, Py. 2, 100.

ψόγος, ου. ὁ. (Ψάω) vituperium. σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, obscurum et clandestinum abstinens a se vituperium, Ne. 7, 89, *der sich des tadelns hinter dem rücken enthält, (who abstains from speaking ill of others behind their backs.)* hinc est ψογέω, f. ήσω, 1 Maccab. xi, 11.

ψολόεις, εσσα, εν. (Ψάω) fumo præfocans, et obfuscans, flamma contingens acriter. est epitheton fulminis. ψολόεντι κεραυνῷ, ψ, 330. ψολόεντα κεραυνὸν, ω, 538. Ne. 10, 133.

ψόλος, ου. ὁ. (Ψάω) contactus igneus, flammæ contactus. est indidem a ψάω, tango, rado. et quia contactus ignis vestigia relinquit, hinc et fuligo sic dicitur, quæ et ἡ ἄσβολος, ου, et ἡ ἀσβόλη, præfixo α, ut solet in multis aliis, et resoluto ψ cum transpositione in σβ. eadem dicitur ἡ λιγνὺς, ύος.

ψυκτὴρ, ὁ, **ψυχεῖον**, τὸ, vide sub ΨΥ'ΧΩ.

ψυχαγωγία, ἡ, vide sub ἔταρος, prope medium.

ψυχὴ, ῆς. ἡ. (Ψύχω) anima, *der othem, (the breath.)* vita corporis, *das leben des leibes, (the life of the body.)* anima, umbra, *die überbleibende seele, (the soul,)* post mortem corporis. est a ψύχω, refrigero, nam per animam assidue refrigerantur pulmones et cor ipsum. si quis vero, delectamenti causa, ingeniosiorem desideret etymologiam, is cum quibusdam veterum putet, compositum esse nomen ab ἡ φύσις, natura, et ἔχω, contineo, ut inde fiat ἡ φυσιοχὴ, per syncopen, extruso Iota et Omicro,

φυσχὴ, deinde, coalescente φσ in ψ cum aliqua transpositione, ψυχή. τοῦ δὲ ἐλύθη ψυχή τε μένος τε, *sein leben und kraft ward aufgelöset, (his life and strength were gone,)* E, 296. Θ, 123, 315. ψυχὴν ἄϊδι δώσειν, E, 654. Λ, 445. Π, 625. τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, *der othem entfuhr ihm, und ihm ward finster vor den augen, (his breath forsook him, and darkness came over his eyes,)* ubi est πρωθύστερον, E, 696. ξ, 426, ubi de sue mactato sermo est. ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν, Π, 453. sic, ι, 523; αἲ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην εὖνιν ποιῆσαι. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, vita et anima privans eos, Λ, 334. πολλοὺς τόδε τόξον κεκαδήσει (i. e. ποιήσει χάσασθαι τῆς) ψυχῆς καὶ θυμοῦ, φ, 154, 170. ψυχαὶ δὲ ἄϊδόσδε κατῆλθον, H, 330, animæ degressæ sunt in domum Orci. sic, κατῆλθε, κ, 560. λ, 65. αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν, I, 322, semper meam vitam objiciens periculis, pugnando. et 408, ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ, πάλιν ἐλθεῖν, οὔτε λεϊστὴ, οὔτε ἑλετὴ, ἐπεί κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, viri autem anima, ad retro veniendum, neque armis loco prædæ recipitur, neque sponte recipitur, quando semel mutaverit septum dentium et ex ore egressa fuerit. nam λεϊστὴ esset, si vi et prædando quasi eam recipere possemus, ἡ ἀκουσίως ἑλκομένη, retracta invita; ἑλετὴ vero ἡ ἑκουσίως ἐπανερχομένη, αἱρετὴ κατὰ προαίρεσιν, *die sich freywillig wieder annehmen lasset, (which voluntarily suffers itself to be recovered.)* et 401, οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, non mihi est in pretio æquali cum vita mea omne id quod Troicæ opes et divitiæ habent. χερσὶν ὑπὸ Ἀργείων ψυχὰς ὀλέσαντες, qui vitas suas perdiderunt sub manibus eorum, N, 763. Ω, 168, quasi κτῆμα quoddam pretiosum; οἱ θανόντες. hinc Euripides: Ἕκτορος ἀπόλλυται ψυχή. ψυχὴ δὲ κατὰ οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτο ἐπειγομένη, vita per apertum vulnus properabat evolando, Ξ, 518, nam anima est in sanguine: hinc recte dicitur evolare per vulnus; et hinc nomen ψυχὴ alibi pro sanguine ipso ponitur, occasione ex h. l. sumta. τοῖο δὲ ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος αἰχμὴν ἐξέρυσε, Π, 505, cum extracta hasta sua ex corpore ejus simul extraxit vitam ei. et 856, ψυχὴ δὲ ἐκ ῥεθέων (e membris) πταμένη ἄϊδόσδε βεβήκει ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσα ἀδροτῆτα καὶ ἥβην, ad quem locum annotant veteres, λυπεῖσθαι τὴν ψυχὴν ἀφιεῖσαν σῶμα ἀκμάζον, δεδοικυῖαν, μὴ μεταγγισθεῖσα περιπέσῃ ἀναξίῳ σώματι, metuentem ne transfusa in aliud receptaculum incidat in corpus indignum. sic et X, 362. et his locis de Patroclo et de Hectore, cæsis, sermo est. ἐν δὲ ἴα ψυχὴ, Φ, 569, unica tantum vita inest ei, non plures: occidi ergo potest, sicut alii. περὶ ψυχῆς ἔθεον Ἕκτορος, de vita Hectoris certabant cursu, X, 161, quod dedit locum proverbio, quo dicimus τινὰ περὶ ψυχῆς θέειν, ὅτε τις ἀγωνιῶν ἐπὶ ἐσχάτῳ κινδύνῳ διαπράττεταί τι. sic et ι, 423, ὥστε περὶ ψυχῆς, utpote pro vita. confer et χ, 245, περὶ ψυχῶν ἐμάχοντο. et Herodot. IX, 36, ὥστε τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς, i. e. in summo discrimine constitutus, et conandum aliquid habens. sic et fere Xenophon Mem. Socr. III, 12, 2, ubi de pugna martia sermo est. αἴ κε σὴν ψυχὴν ἀφέλωμαι, X, 257. et 325, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος, ubi vitæ perditio est celerrima. et 338, λίσσομαι ὑπὲρ (σῆς) ψυχῆς, rogo te per vitam tuam. et 467, ἀπεκάπυσε ψυχὴν, Andromache, deliquium animi passa. de anima post mortem reliqua, sunt loca multa. ἐπῆλθε δὲ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῦ, πάντα αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καλὰ εἰκυῖα καὶ φωνὴν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, Ψ, 65. coll. 106, ψυχὴ αὐτοῦ μοὶ ἐφειστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε. et 104, ἦ ἄρα τὶς καὶ ἐν Ἀΐδαο δόμοις ψυχή ἐστι καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες (præcordia corporalia) οὐκ ἔνι πάμπαν, nam voluerat hanc apparentem animam amicissimi sui complecti Achilles, 99, 100, at illa κατὰ χθονὸς ᾤχετο ψυχὴ ἠΰτε καπνὸς τετριγυῖα. et ex hoc loco sumsit ὁ Ἀντισθένης, ut affirmaret ὁμοιοσχήμονας εἶναι τοῖς σώμασι τὰς ψυχάς: sed ὁ Χρύσιππος contendit, σφαιροειδεῖς τὰς ψυχὰς μετὰ τὸν θάνατον γίγνεσθαι. ridiculi sane metaphysici! sic et 72, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, procul me arcent animæ, imagines eorum qui fato et labore omni defuncti sunt; quia sc. corpus adhuc insepultum jacet: ante non admittunt me ad se, inquit anima Patrocli. et 221, ψυχὴν κικλήσκων, animam advocans Patrocli, ut fruatur ista libatione. et de anima Tiresiæ, κ, 492, 565. λ, 90. et 51, Ἐλπήνορος. et 84, μητρὸς, de qua et 151—224. Ἀγαμέμνονος, λ, 386—465. et Ἀχιλλέως, 466—539. et Αἴαντος, 542—564. et ἄλλων, 566, coll. 37, ψυχαὶ νεκύων, quæ cupiunt gustare sanguinem, i. e. reverte ad vitam, quæ est in sanguine. et κ, 530. sic Ἑρμῆς ψυχὰς ἐξεκαλεῖτο e domo ubi cæsi erant proci, et illæ sequebantur τρίζουσαι, ω, 1—5. et 14, ἔνθα ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων. et 15—203, ubi animæ variorum apud inferos colloquuntur ipsæ inter se, seque invicem agnoscunt, ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, consequi pro labore isto studens et suam vitam et reditum suorum, α, 5. ληϊστῆρες, ψυχὰς παρθέμενοι, *die ihr leben dransetzen und wagen, (who hazard their lives for it,)* γ, 74. ι, 255. coll. Judicum, ix, 17. c. xii, 3. cæterum apud inferos ψυχὴ plus est quam σκιὰ, λ, 206, 212, etiam plus quam ὄνειρος, 221: hinc tenuitatem tantum ejus et incomprehensibilitatem (nam est ἀναφὴς ἡ ψυχὴ) comparat τῇ σκιᾷ ἢ ὀνείρῳ. vide porro, ξ, 134. σ, 90. χ, 444. et Ω, 754. ψυχὰ φίλα, dorice, Py. 3, 109. ψυχᾷ τλήμονι, Py. 1, 93. τλήσομαι, Py. 3, 72, inducam animum. σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ, Py. 11, 31. χερσὶ καὶ ψυχᾷ δυνατοὶ, Ne. 9, 92, i. e. ἀνδρείᾳ καὶ φρονήσει. ψυχὴν πάμπαν ἀπέχειν ἀδίκων, Ol. 2, 125, ubi vides determinationem nominis recentiorem Homero. τεὰν κομίξαι, Ne. 8, 76, tuam animam reducere ab inferis. ἀπολιπὼν, Py. 3, 180, amittens vitam. περὶ ἥν, i. e. κατὰ τὴν ἑαυτοῦ, Py. 4, 217, suo in animo. et 284, ἑὴν κέλεται κομίξαι, jubet suam animam reducere, ex barbarico solo in patriam. nam antiqui credebant, animam obversari in eo loco ubi mortuus sit homo. hinc Ovidius: inter barbaricas Romana vagabitur umbra. τελέων Ἄϊδι, Ist. 1, 99, animam pendens Orco quasi tributum. ἄκαμπτος, Ist. 4, 89, animo inflexibilis. ψυχὰς ἀπέπνευσε, fecit ut exspirarent illi animas suos, Ne, 1, 70. κτεάνων κρέσσονας ἔχοντες, Ne. 9, 76. ἡ μετεμψύχωσις, falso afficta Pythagoræ, innui videtur Ol. 2, 123, seqq. ubi ter utrobique, i. e. ter in vita supra terram, et ter infra terram, per tres παλιγγενεσίας fuisse idem vir dicitur. Homerus eandem innuisse putatur, σ, 78, μήτε εἴης μήτε γένοιο, utinam nec esses nec postea nascereris: sed ridicula est ista obtrusa poëtæ politissimo sententia, nam est Homerica ὑστερολογία ibi, sic invertenda, utinam nec natus esses nec adesses jam; ut γένοιο præponatur in sensu. ἐκ ψυχῆς recentioribus dicitur ex animo, libenter, ἑκὼν, ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας, Theocr. Id. 8, 35.

ψυχοπομπὸς, ὁ, vide sub πέμπω, aliquanto sub initio.

ψυχορραγέω, vide sub ῥήσσω.

ψύχος, εος. τό. (Ψύχω) refrigerium, *die abkülung, (refrigeration.)* refrigeratio. ψύχεος ἱμείρων, κ, 554, desiderans aërem refrigerantem, ἀναψύξαι θέλων καὶ αὔρας ἐπιθυμῶν, διὰ τὸ ἐκ τῆς μέθης τυχὸν πνῖγος, *er war sehr erhitzet vom wein, und suchete kühlniss, (he was overheated with wine and sought the cool air.)*

ψυχοστασία, ἡ, vide sub τάλαντον.

ψυχρὸς, ὰ, όν. (Ψύχω) frigidus, *kühl, kalt, (cool, cold.)* pro ψυχηρός. ψυχρὸν χαλκὸν, frigidum ferrum, i. e. cuspidem hastæ, E, 75, coll. 73, 74. εἰν ὕδατι ψυχρῷ, ι, 392. κατέῤῥει ψυχρὸν ὕδωρ ἐκ πέτρης, ρ, 209. ὕδωρ ἐπεχεύατο, τ, 388. νιφὰς ἠὲ χάλαζα ψυχρὴ, O, 171. νιφάδες ψυχραὶ, T, 358. χιόνι, X, 152. αὔρη ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ, ε, 469. πάχνη, ξ, 477. βορέου ψυχροῦ, Ol. 3, 56. ἀπὸ κόλπων ψυχρᾶς αἰθέρος, Ol. 13, 125, ex sinibus aëris frigidi. ψυχρᾶν αὐρᾶν φάρμακον, Ol. 9, 146. i. e. χλαῖναν, quæ est remedium frigoris. metaphorice ψυχρὸν est vanum, inane, absurdum. sic Herodot. IX, 48, ἐπαρθεὶς ψυχρῇ νίκῃ, elatus vana victoria. et Sophocl. Antig. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖς καρδίην ἔχεις.

ψυχρολουτεῖν, vide sub Ναυσικάα in R.

ΨΥ'ΧΩ, f. ύξω. flo, spiro, *ich blase sanft, (I blow gently:)* it. refrigero, *ich mache kühl, kühle ab; (I cool, make cool;)* unde dicitur, ψύξον τὸν οἶνον, *mache den wein kühl, (cool the wine;)* et ἀπεψύγη ἡ ἀγάπη, refrixit amor; et ἐψυγμένοι ἄρτοι in opp. ad θερμοὺς ἄρτους, *kalt geworden brodt, warm brodt, (cold bread, warm bread;)* et τὸ ψυχεῖον, locus ubi refrigerari possumus; et ὁ ψυκτὴρ, ῆρος, i. e. τόπος ἀλσώδης καὶ σύσκιος, ἐν ᾧ ἐστιν ἀναψύξαι, quanquam de loco pluralis potius ponitur, in singulari notare solet et ποτήριόν τι, quale poculi genus dicebatur etiam ὁ ψυγεὺς et τὸ ψυκτήριον et ψυκτηρίδιον, et ὁ ψυκτηρίας, ου. ψυχάζειν est, refrigerium captare. notio refrigerandi videtur prima esse, et factum verbum ex sono, qui præ nimio æstu ex ore edi solet, refrigerandi causa aut relevandi pectoris: unde motio aëris per spirationem aut ventilationem deducta est: nam aër motus solet refrigerare. hinc notat et, sicco ad aërem, *ich trokne an der luft, (I dry in the air.)* Ἀθήνη τὸ ἔγχος πάλιν ἔτραπε πνοιῇ, ἦκα μάλα ψύξασα, Υ, 440, Minerva hastam conjectam retro vertit motu ventoso, leniter valde ventulum faciens, i. e. κινήσασα ἠρέμα τὴν χεῖρα, καὶ τῷ ἐντεῦθεν ῥιπισθέντι ἀέρι τρέψασα ὀπίσω τὸ ἔγχος, καθάπερ εἰ καὶ ἄνεμος, πνεύσας ἀντίπρωρος, ἐπαναστρέψει τὴν ναῦν, *sie bewegete ihre hand, und mit dem dadurch getriebenen winde wendete sie den spiess zurück, nach art wie ein schiff vom entgegen blasenden winde zurück gehalten wird, (she moved her hand, and with the wind thus produced she repelled the spear, in the same manner as a ship is driven back by a contrary wind:)* nam τὸ φύσημα οὐκ ἄξιον Ἀθηνᾶς. Ἀχιλλῆος vero est elliptice, omisso ἀπό. physice innuitur, Hectorem jaculatum esse contra ventum, ut ergo hasta missa sit retardata, ut Achillem non contigerit; et hæc est Minerva, i. e. vis intellectus, qua vel Hector id sibi obesse non sensit, vel Achilles id sibi profuturum scivit. nam sive bene sive secus utaris intellectu, utrumque poëtice Minerva est. cæterum τὸ φύσει ψυχρὸν τοῦ ἀέρος indicatur, quando de flando aut aëre hoc verbum ponitur.

ψώθιον, τὸ, vide sub ΨΑ'Ω.

ψωλὴ, ῆς. ἡ. (Ψάω) mentula, membrum virile in specie, anterior pars ejus cum præputio. vide Aristoph. Aves, 561. Lysistr. 143, 978. est a sensu suo sic dicta.

ψωλὸς, οῦ. ὁ. (Ψάω) qui mentulam habet in glande nudam, apella. Aristoph. Av. 507, κόκκυ, ψωλοὶ πεδίονδε, i. e. quando coccyx clamat, Judæi messem incipiunt. est proverbium, ambiguitate sua celebre. nam πεδίον quodvis solum notat.

ψωμόδουλος, ὁ, vide sub γαστήρ.

ψωμὸς, οῦ. ὁ. (Ψάω) frustum, *ein stück, ein bissen, (a bit, piece:)* cibus comminutus. ψωμοὶ ἀνδρόμεοι, frusta carnis humanæ comestæ a Cyclope, ι, 374, τὰ λεπτὰ κόμματα τῶν κρεῶν. a ψάω, comminuo. proprie magis dicitur, ψωμὸς ἄρτου, frustum panis, *ein bissen brodt, (a bit of bread.)* idem dicitur ὁ βλωμὸς, a βλάω.

ψώρα, ἡ, vide sub κνυζόω.

ψώχω, vide sub ΨΑ'Ω.

Ω

Ὦ, nota vocandi, appellandi, exclamandi: et ponitur extra acrem affectum, ὦ vero in affectu duro. ὦ est recentiorum. ὦ πόποι, quod utrumque est idem, Α, 254. Β, 157, 272, 337. Ε, 714, etc. sic, φεῦ παπαί, ubi quoque utrumque est idem. φίλος ὦ Μενέλαε, Δ, 189, ubi forma nominativi præcedit attice. ὦ φίλοι Ἀργείων, Μ, 269. ὦ Κίρκη, κ, 337. ὦ ὄπ, est signum nautarum, quod clamore sibi invicem dant ad communiter connitendum in opere. ὦ ἄλσος, Ol. 8, 12. apud Atticos est et ὤη, ἐπίφθεγμα ἀνακλήσεως, Eurip. Phœniss. 276, ohe, ho ho!

ὦ, vide supra.

ὤ μοι, (ΟἼ) exclamandi particula. vide οἴ. ὤμοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, Α, 149, ubi est vox dolentis et indignantis: O indute impudentiam, *O der du dich mit unverschämtheit über und über bewapnet! (O thou who art barbed all over with impudence!)* et 414, ὤ μοι τέκνον ἐμὸν, O mi fili: ubi est miserantis. ὤ μοι, Τυδέος υἱὲ, τί πτώσσεις; Δ, 370, O tu, cur paves? ubi est cum dolore mirantis. sic et Θ, 152, οἷον ἔειπες; et Π, 49, Πατρόκλεις. et Σ, 18, Πηλέος υἱὲ, ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης. ὤ μοι ἀπειλητῆρες, *O ir grossprecher, (O ye braggarts,)* Η, 96. et alloquendo ipse se, ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω, quid me fiet! Λ, 404. sic et ε, 465, ubi additur, τί νύ μοι μήκιστα γένηται, *was wird endlich in die länge mit mir werden? (what is to become of me at last?)* ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν καταλείπω τεύχεα, Ρ, 91. ὤ μοι ἐγὼν, τί τ' αὖτε — Σ, 6, et 54, ὤ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὤ μοι δυσαριστοτόκεια, O me miseram, O me infeliciter enixam fortissimum; inquit Thetis. ὤ μοι ἐγὼν, εἰ μέν κε — Χ, 99. ὤ μοι, ε, 408. ὤ μοι, πῆ δή σοι φρένες οἴχονται, Ω, 201, heu, quo tibi mens abiit. ab hoc Attico ὦ est ὤζω, quando O dico. unde est οἰμώζω. a communi et originali οἴ est οἴζω, eodem sensu; et οἰζύω et ὀϊζύω, gemo, lugeo, nonnunquam ὤζειν est et θαυμάζειν, quasi ὦ λέγειν. Vide sub ἐγὼ, ad medium.

ω pro ου, vide sub κολεός.

ὤα, ἡ, vide sub ΟἸ'Σ, ad finem, et ΜΗ͂ΛΟΝ ad initium.

ὠάριον, τὸ, vide sub ὤϊον.

ὧδε, (Ὁ) adverb. sic, ita, adeo. οὕτω. apud poëtam nostrum nusquam τὸ, ὧδε, τοπικῶς intelligendum: recentiorum enim iste est signi ficatus, ut notet, hic, huc. est ab ὅδε, in ablativo ᾧδε, sc. τῷ τρόπῳ, pro, τῷδε: et adverbialiter positus is ablativus, amittit suum Iota subscriptum. ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε, minitabor enim tibi ita, Α, 181. sic et, ἠπείλησε, Θ, 415. ὧδε γὰρ ἐξερέω, sic enim edicam et indicabo, Α, 212. Θ, 401, Ψ, 410, 672. et frequens est hic versus apud poëtam. εἰ δή σφω ἐριδαίνετον ὧδε, si vos ita litigatis ambo, Α, 574. ὥσπερ ὧδε, sicut sic, Β, 258. et 271, ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ita aliquis dicebat: qui versus quoque est frequentissimus, e. c. Γ, 297. Δ, 81. Η, 178, 201. Ρ, 414, 420. Χ, 372, etc. ἀθρόοι ὧδε, sic conferti, Β, 439, sic congregati, ut nunc sumus. et 802, ὧδέ γε ῥέξαι, ad sic faciendum sane. οὐ τότε γε ὧδε, non tunc sane sic, Γ, 224, *damals nicht so sehr, (not then so much.)* et 300, ὧδε ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος. et 442, οὐ πώποτε ὧδε, nunquam adeo, coll. 446. sic et Ξ, 315. τὶς ὧδε ἐρέει, aliquis ita dicet, Δ, 176. et 308, ὧδε καὶ οἱ πρότεροι, sic et antiqui ante nos. et 372, ὧδε πτωκάζειν, sic pavere. ἀΐδηλος, sic malus, Ε, 897. ἐδείδιμεν, ita timuimus, Ζ, 99. et 338, λώϊον, ita melius. et 349, θεοὶ τεκμήραντο, dii sic constituerunt. et 478, βίην ἀγαθὸν, sic viribus et potentia admirabilem, coll. 477, ὡς καὶ ἐγώ. ὧδε ἔστω, ita sit, Η, 34. Θ, 423, ubi ea formula est βεβαίωσις ἐπιτάγματος, confirmatio imperii. μυθέομαι, sic aio, Η, 76. et 300, ὄφρα τις εἴπῃ, ut aliquis sic dicat, (sic et Μ, 317.) et 553, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε, nisi fecerimus ita, i. e. οὕτω. ὧδέ που ἡμῖν Ζεὺς ἵει κακότητα, Κ, 70, sic scilicet nobis Jupiter mittit infortunium. et 91, πλάζομαι ὧδε, erro sic, οὕτως καὶ νῦν. et 537, αἲ γὰρ αὐτοὶ ὧδε ἐλάσαιντο ἵππους, utinam illi sic abegissent equos, sc. sic ut sonitus ille equester accidit jam auribus meis. τί ὧδε ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν, cur sic miseratur Græcos, Λ, 655, *warum beklaget er sie so, (why doth he pity them so much?)* et 764, σοὶ ἐπέτελλεν, tibi præcepit sic. sic et 784. ὧδέ κε ὑποκρίναιτο, sic interpretatus fuerit, Μ, 228, *würde es so deuten, (would interpret it so.)* et 346, ἔβρισαν, sic incumbunt graviter. et 409, τί μεθίετε, cur ita remittitis. σφῶϊν δ' ὧδε θεός τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, vobis autem deorum aliquis sic in mentem det, Ν, 55. et 458, ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, sic ei cogitanti. sic et Ξ, 23. et hæc quoque formula frequens apud poëtam. ἀλλά ποτε ὧδε κατακτανέεσθε, sed aliquando occidemini sic, Ξ, 481. μενοινῶν, sic incitatus, Ο, 293. et 513, ὧδε αὔτως, sic frustra. ὧδε κακὸς χόλος, adeo mala ira, ἔμπεσε θυμῷ, nam adverbium pertinet ad verbum, Π, 206. νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, Ρ, 75. ὧδε γὰρ ἔσται, Σ, 266, nam sic erit, *so muss es seyn, (it must be so:)* non dubitative, sed affirmative dictum, ut decet bonum consiliarium. et 272, αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, precor, ut id mihi sic ab aure remotum semper maneat, sicut adhuc: καθὰ μέχρι νῦν οὔτε γέγονε οὔτε ἤκουσταί μοι τὸ ῥηθὲν κακὸν, οὕτω μηδὲ εἰς τὸ ἑξῆς ἀκουσθείη. cf. ἀπό. et 392, Ἥφαιστε, πρόμολε ὧδε, inquit uxor ad Vulcanum, procede sic uti jam es, *so wie du gehest und stehest, (just as thou art,)* etsi γέμων ἀσβόλης, ἱδρῶν, ἠμίγυμνος: ut mediatus sensus sit, πρόμολε τάχιστα, οὕτως ὡς ἔχεις ἄρτι. μάχης ἐξαπονέεσθαι, sic diremtos e pugna excessuros, Υ, 212. ὧδε στυφελίζειν, adeo duriter tractare, Φ, 380. et 430, ὧδέ τε, ὡς, sicque, sicut. et 589, ἔκπαγλος, adeo terribilis. οὔ με ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξεται ἄχος κραδίην, non mihi jam iterum ita penetrabit dolor in cor, Ψ, 46. πῆ ὧδε ἵππους ἰθύνεις, quo sic dirigis equos, Ω, 362. et 398, γέρων δὲ, ὥσπερ σύ, ὧδε, sic senex, uti tu. et 464, ἀγαπάζειν, sic amanter tractare. et 661, ὧδέ κε ῥέζων, sic faciens. et 780, ἐπέτελλε, ita confirmavit mihi, cum dimitteret me, οὕτως ἐπέτελλέ μοι, *hat es so mit mir bestellet, (he settled it thus with me.)* νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον πλέων, α, 182, ubi videri possit, verti posse: nunc autem huc in nave veni; et interpres Latinus aliquis sic etiam reddidit. Sed falso; nam is significatus τοπικὸς repugnat non solum usui Homerico, sed et omnis paullo vetustioris antiquitatis: ergo obtrudendus poëtæ nusquam est. pertinet potius ad sequens πλέων, navigans sic, οὕτως. et 236, οὔ κε ὧδε ἀκαχοίμην, non sane adeo lugerem. τίς ὧδε ἤγειρε; quis sic congregavit populum? β, 28. et 111, σοὶ μνηστῆρες ὧδε ὑποκρίνονται, tibi sic respondent. et 185, ὧδε ἀνιείης αὐτὸν, ita incitares eum. ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, adeo apta loqui, γ, 125. et 221, ἀναφανδὰ, adeo propalam. et 376, πομπῆες ἕπονταί σοι, adeo sequuntur te comites dii. οὔπω τινὰ ὧδε ἐοικότα, nunquam aliquem adeo similem, δ, 141. (sic et σ, 380.) et 159, τοπρῶτον, adeo modo. τί σοι ὧδε ὠδύσατο, quid tibi ita succenset, ε, 339. et 342, ἀλλὰ μάλα ὧδε ἔρξαι, at omnino ita fac. et 360, ἔρξω, ita faciam. σὲ ὧδε μεθήμονα, te adeo negligentem, ζ, 25. et 39, σοὶ αὐτῇ ὧδε πολὺ κάλλιον, tibi ipsi sic multo decentius (sic et ρ, 583.) et 258, ἔρδειν, ita facere. et 275, εἴπῃ, ita dicere possit. et 289, σὺ δὲ ὧδε ξυνίει ἔπος ἐμοῦ, tu ita percipe præceptum meum. τί τόσον ὧδε ἐβόησας, cur tantum ita clamasti, ι, 403. et 447, τί ὧδε ὕστατος, cur sic ultimus. σοὶ ὧδε ἐπιτέλλομαι, tibi sic mando, μ, 217. ὧδε μάλα ἀφνειὸς, adeo valde dives, ξ, 116. et 139, ἤπιον ὧδε ἄνακτα, mitem adeo herum. ὧδε μούνωσε, ita ad unitatem redegit et destinavit, ut unus tantum semper sit, π, 117. σοίγ' ὧδε ἐπιτέλλω, sic mando, ρ, 9. et 544, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσον, ubi quoque videri possit positum τοπικῶς, voca eum huc: sed pertinet ad ἐναντίον, sic coram, voca eum sic, ut adsternutavit filius voto meo; volo ergo coram sic colloqui cum eo. et 587, ὧδε ἀτάσθαλα, adeo vesana. ὧδε πάθοι, ita patiatur, σ, 223. τί μοι ὧδε ἐπέχεις, quid mihi sit adversaris, τ, 71, *wie bist du so wider mich gerichtet, (why art thou so inimical to me.)* et 312, μοὶ ὧδε ὀΐεται, ὥσπερ ἔσται, mihi sic videtur, sicut et erit. et 350. οὔπω τις πεπνυμένος ὧδε, ita prudens. et 369, πάμπαν, sic omnino. ὧδε μάλα ἐξαπίνης, sic prorsus improviso, φ, 196. γὰρ ὀΐω, sic enim arbitror, χ, 215. ὧδε τετληότι θυμῷ ἀνδρὸς ἀφεσταίη, ita pertinaciter vel æquo animo procul absisteret a viro suo, Ψ, 100, 168. et 214, ἠγάπησα, sic amanter complexa sum te. μοὶ ὀνόμηνας, mihi sic nominasti certo numero, ω, 340. et 460, καὶ νῦν ὧδε γένοιτο, et nunc ita fiat. ὧδε εἶπε, Py. 8, 61. ἀμείφθη, ita respondit, Py. 4, 180. et 408, εἶπεν, ita dixit. recentissimus ille usus localis hujus adverbii, ex nonnullis male intellectis Homeri locis est arreptus.

ᾠδὴ, ἡ, vide sub Ἀείδω prope medium, et ἀοιδὴ ad initium.

ὠδὶν, ῖνος. ἡ. (Δύω) dolor acutus et vehemens, in specie parturientis, *geburtsschmerzen, (the pains of childbirth.)* it. partus vel fœtus ipse, per dolores editus vel edendus. facta vox per ἔκτασιν primæ vocalis, et mutationem mediæ, ex ὀδύνη. Εἰλείθυιαι πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, habentes in potestate et sub imperio, Λ, 271, collato 269. ὠδῖνα παρθενίαν, Ol. 6, 51, i. e. σύλληψιν παρθενικὴν, ἐγκυμόνησιν, fœtum in virginitate conceptum. ὠδῖνα φεύγων, Ne. 1, 55, i. e. partu editus infans. nam hos dolores effugit infans, si ad lucem datus tandem est. ὠδῖνος ὑπὸ ἐρατῆς, Ol. 6, 74, i. e. ἐξ ἐπεράστου ὠδῖνος, e labore partus amabili et felici. ὠδῖσιν ἐν μόναις, Py. 9, 149, i. e. ἐνὶ τόκῳ, unico partu.

ὠδίνω, f. ινῶ. (Δύω) proprie notat, ἐπὶ τόκῳ ἀλγεῖν, partus dolores sentire. deinde est: pario, *ich gebäre, (I bear a child.)* it. λυπέομαι graviter et in genere. ὠδίνουσαν γυναῖκα ἔχει βέλος ὀξὺ, parientem mulierem, Λ, 269, coll. 271. Κύκλωψ ὠδίνων ὀδύναις, ι, 415, ubi notat σφοδρὰν ὀδύνην.

ὠδύροντο, vide sub ὀδύρομαι, ad medium.

ὠδυσάμην, vide sub ὀδύσσομαι.

ὤδωδα, ὠδώδειν, vide sub ̓́ΟΖΩ.

-ώεις et -όεις terminationes, vide sub ὠτώεις.

ὤεον, τὸ, vide sub ὤϊον.

ὤζω, vide sub ὤ μοι.

ὠή, pro ὤ μοι, vide sub ἐγὼ, prope medium, et ὅς aliquanto a fine.

ὠθέω, ὠθίζω, ὠθισμὸς, ὁ, vide sequens, et sub ̓́ΟΘΩ.

ὤθω et ὠθέω. f. ὤσω et ὠθήσω. (̓́Οθω) protrudo, promoveo cum nisu, proprie ex inferiori in superiorem locum cum difficultate. deinde in genere, propello, impello, *ich stosse, schiebe, (I thrust, push.)* idem verbum dicitur ὠθίζω, et ὠστίζω, per usum Atticum. Aristoph. Acharn. 24, 42, et passim. Νότος μέγα κῦμα ὠθεῖ ἐς Φαιστὸν, γ, 295, quod proprie dictum de Noto vento: nam meridionalia velut depressiora, septentrionalia velut altiora, imaginamur nobis, ob elevationem poli nostri arctici. ergo ventus meridionalis protrudit fluctus versus septentriones: contra de Borea proprie dicitur, quod κυλίνδει fluctus, quia id verbum proprie de motu ad inferiora, *berg ab, (down hill,)* dicitur. ὦθει (imperfectum ab ὠθέω) δὲ ῥόος αὐτὸν, ἐμπίπτων σάκεϊ, Φ, 241, fluvius, impingens scuto, trudebat eum et percellere volebat. Σίσυφος, σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε, (forma imperfecti Ionica, pro ὤθει) πρὸς λόφον, connitens manibus et pedibus, saxum protrudebat sursum ad verticem clivi, λ, 595, ubi maxime proprie positum verbum, de re, quæ ἀπὸ τῶν κάτω ἐπὶ τὰ ἄνω βιάζεται: et contrarium ejus est 597, αὖτις (retro) πέδονδε (versus planitiem) κυλίνδετο λᾶας, devolvebatur saxum. præterea laudatur hæc compositio, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε, quia τῇ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίᾳ (concursu vocalium) exprimitur difficultas trudendi saxum grande in superiora; δι' ὧν φωνηέντων, ὀγκούντων τὸ στόμα, οὐκ ἐᾶται τρέχειν ὁ λόγος. contra versus 597 imitatur cursum celerem: nam ille versus est ἀχάσμητος, i. e. nullo vocalium concursu laborat. ἐγὼ λαβὼν κοντὸν, ὦσα παρὲξ, ego capiens contum, detrusi a littore navem versus altum mare, ι, 488. ἔγχος ἰθὺς ἐμοῦ ὦσας, hastam recta contra me protrusisti, Φ, 398, *stiessest den spies gerade gegen mich zu, (hast thrust the spear right against me.)* ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε ξίφος, retro in vaginam trusit gladium, Α, 220. ὦσε δὲ (αὐτὸν) ἀφ' ἵππων, detrusit eum de curru suo, *sties ihn vom wagen herunter, (knocked him down from his car,)* vulnere alto impacto, Ε, 19. et 694, ἐκ μηροῦ δόρυ ὦσε, ex femore hastam extraxit, ἐξήγαγε: ubi deflectit verbum a sua propria significatione, et notat simpliciter motum cum aliqua difficultate. et 835, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, χειρὶ πάλιν ἐρύσασα ἡ 'Αθήνη, eum de curru in terram descendere coëgit, manu retro trahens eum; ubi de amica detractione ex curru ponitur, κατήγαγεν αὐτὸν τοῦ ἅρματος, *zog ihn vom wagen herunter, (drew him down from the chariot,)* ut ipsa in locum ejus posset adscendere. et 854, ὦσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο, τὸ ἔγχος, hastam hostilem trudendo avertit a curru, ut supra volaret. Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, Λ, 143, ubi id fiebat hostiliter, vulnere inflicto. sic et 320. ὦσε δέ μιν (τὸν "Εκτορα ὁ Αἴας) σθένεϊ μεγάλῳ, urgebat et protrudebat eum magno robore, Ν, 193, *er sezte ihm mit grosser gewalt zu, (he pushed him with great force.)* τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε χειρὶ μάλα μεγάλῃ, Ο, 694, Jupiter a tergo protrusit eum in anteriora manu sua magna; propellebat eum in hostes. et 668, τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν 'Αθήνη, detrusit ab oculis eorum nubem caliginis. τὸν δ' ὕπτιον ὦσε ἀπὸ δουρὸς, eum supinum detrusit ab hasta, Π, 863, i. e. extraxit hastam ex corpore supini, pede corpori ejus imposito. ὦσε δὲ νεκροὺς πολλοὺς, multa illa cadavera protrudebat fluvius cum impetu fluens, Φ, 235, coll. 237, ἔκβαλλε θύραζε, ejecit eos foras, sc. in mare. ἀπὸ οἷο τράπεζαν ὦσε ποδὶ πλήξας, χ, 20, a se protrusit et perculit mensam pede percellens eam. αὐτὰρ ὅγε ἂψ ὤσασκε (ionice pro ὦσε) τιταινόμενος, de Sisypho, λ, 598, ubi rursus valde proprie, κάτωθεν ἄνω: κυλίνδεται δὲ ἀνάπαλιν, retro in inferiora volvitur, 597. οἱ ἑ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἴφθιμον, ὦσαν ἀπὸ σφείων, qui eum, magnum quantumvis et validum, protrudebant a se, Δ, 534, ubi in pugna connotatur difficultas pellendi et tarditas cedendi. sic et Ε, 626. Ν, 148. οἱ δ' ἰθὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν 'Αχαιοὺς, illi recta versus fossam profundam urgebant et protrudebant Græcos, Θ, 336. ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες 'Αχαιοὺς, moverunt loco et propulerunt, Π, 569. Ρ, 274. οὐκ ἐδύναντο ὦσαι ἀπὸ σφείων "Εκτορα, Ν, 688. ῥεῖα δέ κε ὤσαιμεν αὐτοὺς πρὸς ἄστυ, facile sane repulerimus eos ad urbem, Π, 45. sic, ὄφρα αὐτοὺς ὤσαιτο πρὸς ἄστυ, Π, 655. ῥεῖα δ' ὤσαισθε αὐτοὺς, Λ, 802, quibus duobus locis media forma est attice pro activa. cæterum proprie: nam Troja in colle sita erat. ὄφρα τάχιστα ὤσαιτο 'Αχαιοὺς, Ε, 691, repelleret, et ad cedendum commoveret, retruderet. ἀπὸ οὗ ὤσατο αὐτὸν χειρὶ, Ζ, 62. πρὸς Ἴλιον ὠσάμεθα αὐτοὺς, Θ, 295. ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' 'Αχαιοὶ, cedebant Troës, urgebant eos Græci, Π, 592. ταχέως ἂψ (retro) ὤσασθαι, Μ, 420. οὔτε ὁ τὸν ἂψ ὤσασθαι, Ο, 418. est ergo et in genere, βιαίως ἀποκινεῖν, *repousser.* hinc est ὠθίζομαι, contendo verbis, apud Herodot. 111. 76. et VIII, 78. τῶν στρατηγῶν ἐγίνετο ὠθισμὸς λόγων πολλὸς, magna contentio verborum inter se. Vide sub Βορέας in R.

ὠϊόμην, ὠΐσθην, vide sub ΟἼΩ, prope medium.

ὤϊον et ὦον, ου. τό. (̓́Εω) est superior pars domus, in qua mulieres solæ, et a celebritate exclusæ, versabantur. τὸ δίστεγον, τὸ ὑπερκείμενον οἴκημα, *der obere stock des hauses, (the upper floor of a house.)* habet ergo nomen ab οἶος, ex more Græcorum et antiquorum, segregantium mulieres a frequentia et commercio multitudinis, in inferiori parte domus versantis. ab eodem οἶος est τὸ ὠὸν, ovum, quod et scribitur ὤεον, et ὤϊον et ὠάριον. cæterum τὸ ᾦον maxime est vox Lacedæmonica; Lacones enim communiter ᾦα dicebant τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων.

ὤϊον, τὸ, ovum, vide supra.

ὦκα, (Χάω) celeriter, velociter. est proprie neutrum plurale, per syncopen, pro ὠκέα, quod adverbiascit. ὦχ' ἑκατόγχειρον καλέσασα, cum celeriter vocasses centimanum, ut veniret auxilio, Α, 402. et 447, ὦκα ἔστησαν ἑκατόμβην περὶ βωμὸν, statim statuerunt. nam heroes omnia, quæ facere volunt, celeriter et sine mora facere inducuntur a poëta. confer jam, Β, 26, 52, 244, 785. Γ, 14, nam alacritatem et studium intentum animi connotat hoc adverbium. Ε, 88. ὦκα ῥέων χείμαῤῥος, *ein schnell fortströmender regen bach, (an impetuous torrent,)* qui secum rapit quæ obstant. Η, 337, 410, 417. Ι, 416. Κ, 350. Λ, 354. Ν, 671. Ξ, 418, ὦκα χαμαὶ πέσεν "Εκτωρ, et hujus celeris lapsus causa posita erat parabola. Ο, 156, 444. Π, 38, 531, 606, 672, 682. Ρ, 190, 614, 678. Σ, 527. Τ, 196. Φ, 261. Ψ, 364, 375, 389, 758. Ω, 37, 133. β, 8, 295. γ, 157. δ, 586. ζ, 304, *hurtig, (quickly.)* 317. κ, 178, 206, 428. μ, 17, 71, 108, 222. ξ, 33, 352. ο, 182, 471, 554. ρ, 149, 255, 329. σ, 39. υ, 27. φ, 50. χ, 99, 146. ω, 412, 429.

ὠκεάνειος, α, ον, vide sequens.

ὠκεανὶς, ίδος. ἡ. (Νέω) oceanica, marina. ὠκεανίδες αὖραι, Ol. 2, 129. alias in usu est ὠκεάνειος, α, ον. et ὁ ὠκεανίτης, ου. et ἡ ὠκεανῖτις, ίτιδος.

ὠκεανίτης, ὁ, ὠκεανῖτις, ίτιδος, ἡ, vide supra.

ὠκεανὸς, οῦ. ὁ. (Νέω) oceanus, mare, aqua. est ab ὠκέως νάειν, celeriter moveri, compositum nomen; celeriter fluere: nam quid mobilius aqua? cæterum in genere notat aquam quamcunque; deinde in specie, mare omne; denique, mare ambiens extra terram. quid vero notet præterea poëtice, mox videbimus. κλαγγῇ πέτονται ἐπὶ ῥοάων (pro, ἐπὶ ῥοὰς) ὠκεανοῖο, ad fluenta maris, vel et, super mare, Γ, 5. nam et Mediterraneum mare, et partes ejus, antiquissimis dicebantur hoc nomine. ἀστὴρ ὀπωρινὸς (Sirius, fixarum maximus) λελουμένος ὠκεανοῖο, Ε, 6, ubi poëtice loquitur Homerus, quasi stella ex oceano surgat bene lota et pura et candida. cæterum, quia vulgo fingitur ὠκεανὸς περιρρέων κύκλῳ τὴν γῆν, cum re vera sit ἡ ἔξω θάλασσα: hinc sapiens poëta sub nomine ὠκεανοῦ intelligit circulum illum intellectualem, qui orbem terræ in duo hemisphæria dividit, τὸν κύκλον, διχάζοντα ἐννοηματικῶς τὴν οὐρανίαν σφαῖραν, κατὰ ἰσότητα τοῦ τῆς γῆς ἐπιπέδου, καὶ τέμνοντα διχῆ, κατ' ἐπίνοιαν, αὐτὴν εἴς τε τὸ ὑπὲρ γῆν, καὶ εἰς τὸ ὑπὸ γῆν, ἡμισφαίριον, καὶ διὰ τοῦτο ὁρίζοντα λεγόμενον. ex hoc circulo, ex horizonte, terram quasi cingente, oriuntur sidera, in eumque occidunt: et quia is circulus poëtice ὁ ὠκεανὸς dicitur, circumfluens ex mente quorundam veterum terram; hinc in mare sidera occidere, ex eoque oriri, finguntur sensualiter. sic, ἠέλιος ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου ὠκεανοῦ οὐρανὸν εἰσανιὼν, Η, 422, ex leniter fluente profundo oceano cœlum ingrediens. et, ἐνέπεσεν ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, Θ, 485, i. e. subiit horizontem occidentalem. sic et sacræ litteræ loqui amant de rebus physicis ad captum et opinionem vulgi, sic tamen, ut veritas a peritioribus sub iis verbis latens facile deprehendatur. ὠκεανὸς ergo talibus locis est apud poëtam, ὁ ὁρίζων, i. e. ὁ κύκλος διανοητὸς, ὁ τὸ τοῦ κόσμου φανερόν τε καὶ ἀφανὲς, ἤγουν τὸ ὑπὲρ γῆς ἡμισφαίριον καὶ τὸ ὑπὸ γῆν, ὁρίζων, terminans, definiens: *der gränzer, (the boundary.)* præterea meminerimus definitionis illius egregiæ, poësin esse orationem sensualem. εἶμι ὀψομένη πείρατα γαίης, ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθὺν, Ξ, 201, 301, ubi loquitur Juno. dicitur fines terræ, quia oceanus a maritimis populis concipitur quasi finis terram ambiens.

præterea ex aqua putantur omnia orta; i. e. humidum est causa τῆς φυσικῆς γενέσεως: quid enim est σπέρμα animalium nisi πνεῦμα ὑγρῷ συγκραθὲν, halitus vivificus humido immixtus? denique ex oceano oriri videntur sidera. Juno autem, ut aër inferior, cum aqua est valde cognatus, et ex aquis varias quasi nutritiones accipiens. et 246, ποταμοῖο ῥέεθρα ὠκεανοῖο, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ubi duo substantiva posita per appositionem; innuens simul etymologiam ὠκεανοῦ. nimirum aqua fluens (ποταμὸς) est viva quasi et non facile corrumpenda: oceanus autem est quasi vivus et corruptioni non obnoxius: ergo vocatur ποταμός. et 311, πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο. παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο, Π, 151, nam oceanus est in perpetuo fluxu et refluxu; habet et in se sua fluenta, motum perpetuum servantia. ἠέλιον ἔπεμψεν ἐπὶ ὠκεανοῖο ῥοὰς, i. e. fecit ut sol occideret, Σ, 240. et 399. Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψοῤῥόου ὠκεανοῖο, reflui oceani. et 402, περὶ δὲ ῥόος ὠκεανοῖο ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος, circumfluebat locum illum. et 489, οἴη δὲ (ἡ ἄρκτος) ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο, nam pertinet ursa borealis ad stellas nobis semper apparentes: alia sidera lavant se in oceano, i. e. subeunt horizontem. (sic et ε, 275.) et 606, ποταμοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ubi iterum est appositio. ἠὼς ἀπὸ ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, Τ, 1. οὔτε τὶς ποταμῶν ἀπῆν, νόσφι ὠκεανοῦ, nec ullus fluvius aberat, præter oceanum, a concilio Jovis, Υ, 7, nam est astronomice ὁ ὁρίζων καὶ ἀποτέμνων τὸ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, hinc non potest cum aliis superioribus ἄνω esse. simul est πρόγονος θεῶν, i. e. τοῦ παντὸς, hinc non decet eum interesse τῷ τῶν ἀπογόνων πολέμῳ. qui ubique introspexerit rationes fingendi Homericas, is cum maxima voluptate leget hunc poëtam, pervidebitque, eum nusquam sine summa ratione finxisse aut narrasse. apud recentiores ut plurimum obtinet sola fingendi libido sine ratione sufficiente. οὐδὲ βαθυῤῥείτου μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ἐξ οὗ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρέατα νάουσι, fluunt, Φ, 195, ex quo loco apparet, aquam in genere signari hoc nomine: nam omnes fontes sunt aquei. et 198 additur, quod hic talis tamen timeat fulmina Jovis, τὰ διόβολα (a Jove jacta) πάθη, διὰ τὸ δρᾶν τι ἐκεῖνα καὶ εἰς αὐτόν. εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Ψ, 205, inquit Iris, cum invitaretur ad sedendum: vado enim retro ad oceani fluenta, i. e. evanesco in aquas. αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας ὠκεανὸς ἀνίησιν; ἀναψύχειν ἀνθρώπους, δ, 568. μητρός τ' ἐκ Πέρσης, ἣν 'Ωκεανὸς τέκε παῖδα, κ, 139, ubi conf. Πέρση, in R. et 508, ὁπότε ἂν (ἐν) νηΐ διὰ ὠκεανοῖο περήσῃς. et 511, ἐπὶ ὠκεανῷ βαθυδίνῃ: ibi ὁ ὠκεανὸς est ἡ ἔξω θάλασσα, ultra quam fingitur ὁ ᾅδης, extra solem qui in oceano occidit. re vera ultra horizontem occidentalem, incipit inferius hemisphærium: et ibi finguntur mortui habitare, quibus occidit brevis lux vitæ. ergo bis locis, sicut et λ, 13, 21, (ubi παρὰ est, a, ab,) geographica aliqua veritas quærenda non est: nam narrare poëta vult de mortuis, ideo occasionem hujus narrationis finxit. et quia Ulysses uno die eo pervenisse dicitur navigando: ergo et Circes insula est extra orbem nostrum, procul a Gadibus, i. e. tota est ficta. sic et, λ, 157, ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, sc. inter est inter orbem vestrum habitatum et inter loca ᾅδου. et 638, τὴν δὲ (νῆα) κατὰ (per) ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο, i. e. rediit ab oceano illo qui est ad ᾅδου, in eum qui propior est Gadibus, et in quo est insula Circes. et poëta eam insulam ἐκτοπίζει, ne quis eam in Mediterraneo mari frustra quærat. loquitur tamen ubique poëtice, i. e. obvolvens vera fictis suaviter. sic et μ, 1. ἠέλιος ἐξ ὠκεανοῦ, τ, 434. ἐν προχοαῖς ἀψοῤῥόου (reflui) ὠκεανοῖο, υ, 65, nam novit poëta fluxum et refluxum oceani exterioris. ἠῶ ῥύσατο ἐπὶ ὠκεανῷ, ψ, 244, auroram servabat et detinebat in oceano, ne cito oriretur. et 347, ἀπὸ ὠκεανοῦ ἠριγένειαν ὦρσεν, ex oceano auroram oriri fecit, *liess sie aus dem morgenlandischen meere oder horizonte hervorbrechen, (caused it to break forth from the eastern sea or horizon.)* παρ' δ' ἴσαν ὠκεανοῦ τε ῥοὰς, ω, 11, sc. illius oceani in quem sol occidit: et ultra quem est locus mortuorum. cæterum conf. ἥβη. ἐξ ὠκεανοῦ ἀναπτύσαντες, Py. 4, 45, ubi notatur mare Libycum, in quo sunt syrtes. et 447, ὠκεανοῦ πελάγεσσιν ἐνεμίγησαν, ubi quoque de mari Mediterraneo et Argonautis sermo est. 'Ωκεανοῦ ἐκ (κατὰ) γένος, genere ab oceano proavo, Py. 9, 26. Vide sub Πᾶς, aliquanto ab initio, et Ἴδα in R.

ὤκειλα, vide sub κέλλω.

ὠκέως, (Χάω) adv. celeriter, Py. 3, 104. Ne. 10, 120.

ὠκύαλος, ὁ ἡ. (Ἅλλω) est epitheton navis. celeriter per mare currens. ab ὠκύς. Ο, 705. μ, 182. ο, 472.

ὠκυδίνητος, ου. ὁ ἡ. (Δίω) qui celeriter circumagitur. ὠκυδινάτοις (dorice) ἐν ἁμίλλαις, Ist. 5, 7, in certaminibus, ubi viri agiliter circumaguntur, *wo sich sehr getummelt wird, (where a great bustle is.)*

ὠκύμορος, ου. ὁ ἡ. (Μείρω) brevis fati et ævi, ὁ θνήσκων ὠκὺ, ὁ βραχύβιος, cujus fata celeriter finiunt, cujus mors est celeris. deinde ponitur et active, celeriter interficiens, celere fatum inferens, ὁ ὠκὺ θανατῶν. νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὀϊζυρὸς περὶ πάντων ἔπλεο, Α, 417, inquit mater ad Achillem lugentem. ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷα ἀγορεύεις, Σ, 95, inquit eadem ad eundem; et conf. οἷα. hunc versum aliquis veterum παρῳδήσας dixit νέῳ τινὶ δαπανηρῷ, ad adolescentem prodigum et luxuriosum: ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷα ἀγοράζεις. et 458, υἷι ἐμῷ ὠκυμόρῳ. πάντες κε ὠκύμοροί τε γένοιντο, πικρόγαμοί τε, omnes fierent brevis fati et amararum nuptiarum, α, 266. δ, 346. ρ, 137, et sermo est de procis, si rediturus esset Ulysses: sicut deinde et accidit. sed in sensu activo οἱ ἰοὶ dicuntur ὠκύμοροι, fatum accelerantes sagittæ, Ο, 441. sic, ἰῶν ὠκυμόρων, χ, 75. ὠκυμορώτατος, brevissimi ævi, Α, 505, ubi Thetis præ tristitia exaggerat rem.

ὠκυπέτης, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) celeriter volans. est epitheton equorum, qui quasi ἵπτανται ποσίν. ἵππω ὠκυπέτα, Ν, 24, coll. 29, et sermo est de duobus equis Neptuni, et de Jovis, Θ, 42.

ὠκυπόρος, ου. ὁ ἡ. (Πέρα) celeriter transiens. est epitheton navis: ab ὠκὺς, velox, acer. νηυσὶ ὠκυπόροισι, Α, 421, 488. Β, 351. νηῶν ὠκυπόρων, δ, 708. νῆες ὠκυπόροι, ε, 176, et ibi in, οὐ περόωσι, (pro περάουσι, contr. περῶσι) innuitur etymologia. ὠκυπόρων ἀπὸ νηῶν, Py. 1, 144. ὠκυπόρους ῥιπὰς κυμάτων ἀνέμων τε, Py. 4, 345, celeriter transire et proficisci facientes motus fluctuum et ventorum rogabat Jovem: ubi igitur et ad alias res jungitur hoc epitheton.

ὠκύπους, οδος. ὁ ἡ. (Πάω) celer et velox pedibus. equorum epitheton. ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, Β, 383. παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι ὠκύποδες, Ε, 296. ὑπερώησαν, retrocesserunt, Θ, 123. et 129, αὐτὸν ἐπέβησε ὠκυπόδων, eum adscendere fecit in currum. οὐδέ οἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες, Μ, 51, neque ejus equi, alias satis veloces, audebant transilire fossam. ἵπποισιν ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον, post equos currebant, Ψ, 504. ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, conscensores curruum bellicorum, σ, 262.

ὠκύπτερος, ου. ὁ ἡ. (Πέτω) celeriter volans alis. est epitheton ἴρηκος, accipitris, Ν, 62.

ὠκύρροος, ου. ὁ ἡ. (Ῥέω) celeriter fluens. ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, ad fluvium, apud, Ε, 598. Η, 133. nam poëta, extra necessitatem metri, non duplicat τὸ ρ, quod Attici deinde et in prosa intruserunt.

ὠκὺς, εῖα, ύ. (Χάω) celer, pernix, velox, *schnell, leicht fortkommend, (swift, nimble.)* est ab ὁ ὀχεὺς, retinaculum, et α privat. ut notetur, qui non retinaculo tenetur, quem non moratur aliquid, *den nichts im laufe zurücke halt, der sich nicht aufhalt, (whom nothing obstructs in running, who stops for nothing,)* non impeditus aliqua re. possis et ab ὁ ὄκνος (quem vide loco suo) cum α privat. compositum dicere; non piger, non pigritia et mole aliqua impeditus. et proprie ponitur de pedibus; deinde de quavis re libere volante aut alacriter agente. ὠκὺς πόδας, pernix pedibus, Α, 58, 84, 148, 364, quæ erat laus heroica. sic, ὠκὺς 'Αχιλλεὺς, Φ, 211. Χ, 188. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, celeris vita ex membris avolabat, Ψ, 880, de columba. ὠκὺς ὀϊστὸς, velox sagitta, Ε, 395. Λ, 478. ὠκὺ βέλος, Ε, 112, 106, 278. Λ, 397. Ξ, 407. φ, 138, 148, 165, coll. 416. κιχάνει δὴ βραδὺς ὠκὺν, adsequitur sane tardus velocem, θ, 329. et 330, 331, ὡς καὶ νῦν Ἥφαιστος, ἐὼν βραδὺς, εἷλεν Ἄρηα, ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν. 'Ορσίλοχον πόδας ὠκὺν, ν, 260. ἄγγελος ὠκὺς, π, 468. ὠκέϊ ἴρηκι, Ο, 238. Π, 583, accipitri celeri. ὠκέες ἵπποι, Γ, 263. Θ, 88. Ψ, 373. ὠκέας ἵππους, Π, 148. ἵππων ὠκειάων pro ὠκειῶν, Δ, 500. Η, 15, 241. ὠκείαις ἐλάφοις, ζ, 104. νηυσὶ, η, 36, coll. 34. ὠκειάων νηῶν, Θ, 197. ι, 101. ὠκέα (ionice pro ὠκεῖα) Ἶρις, Β, 786, 790, 795. et hæc forma fœminini est antiquissima, a genitivo ὠκέος orta: nam Iota intersertum est recentiorum. sic et Γ, 129. Θ, 425. Λ, 195, 199. Ο, 168. Ψ, 198. Ω, 188. Λαμπετίη, μ, 374. ὤκιστος πετεηνῶν, accipiter, Ο, 238. Φ, 253. ὄλεθρος, Χ, 325. et neutrum plurale hujus superlativi adverbiascit, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο, χ, 77, 133, fama celerrime vulgaretur. ὠκὺς ἀετὸς, Ne. 3, 139. ὠκέα βέλη, Ol. 2, 150, veloces sagittæ. ὠκεῖα πρᾶξις, Py. 9, 119. ὠκεῖαν πτέρυγα, Py. 1, 10. ὠκείας γνάθους, Ne. 1, 63, i. e. ἁρπαλέας, avidas. ὠκύτεραί εἰσι, Py. 4, 247, φρένες θνητῶν. ὠκύτατον γάμον, Py. 9, 200.

ὠκύτης, ητος. ἡ. (Χάω) velocitas. Py. 11, 75.

ὦλαξ, ἡ, vide sub αὖλαξ.

ὠλέκρανον, τὸ, vide sub ὀλέκρανον.

ὠλένη, ης. ἡ. (Ἕω) brachium, *der arm, (the arm;)* pars a manu ad cubitum, *der vorder arm, (the lower part of the arm.)* superiorem partem a cubito ad humeros, vocant Latini lacertum; apud Græcos ἡ ὠλένη simul notat hunc lacertum. est enim ab ὅλος, plenus, nam musculi brachiorum et lacertorum in corporibus formosis sunt valde pleni et densi et torosi. ab ὅλος deinde est verbum Ionicum ὀλέω, (nimirum spiritu est Ionicum) quod et ὁλόω, perficio, plenum facio, πράττω, et hinc est, producta prima vocali, ἡ ὠλένη.

ὠλεσίκαρπος, ὁ ἡ, vide ὀλεσίκαρπος.

ὦλξ, ἡ, vide sub αὖλαξ.

ὠλύγιος, ὁ ἡ, ὠλύκω, vide sub ὀλέκω.

ὠμηστὴς, οῦ. ὁ. (Ἔδω) qui cruda vorat. ex ὠμὰ ἐσθίειν, ionice θ mutato in τ. οἰωνοὶ ὠμησταὶ, aves carnivoræ, Λ, 454. *die raubvögel, (birds of prey.)* κύνες, Χ, 67. ὠμησταῖς ἰχθύσι, Ω, 82. et 207, ἀνὴρ, quasi leo aliquis.

ὠμίας, ὁ, vide sub ὦμος, ad finem.

ὡμίλευν pro ὡμίλουν, vide sub ὁμιλέω.

ὠμοβρὸς, ὁ ἡ, ὠμοβρὼς, ὁ ἡ, vide sub μολοβρός.

ὠμογέρων, οντος. ὁ. (Γάω) cujus senectus adhuc est viridis et succulenta. est ἡλικία πρεσβυτικὴ, quam sequitur γέρων, deinde ὁ πέμπελος, tandem τὸ σύφαρ. est ab ὠμὸς, crudus, quem senectus quasi nondum coxit et excoxit, ὁ μήπω πέπων, *der vom alter noch nicht ganz welk und mürbe, sondern noch ziemlich frisch und hart ist, (who is not yet infirm with age, but still tolerably fresh and vigorous.)* Ψ, 791. sed ὁ προπόλιος est, ὁ θᾶττον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκὼς, *der vor der zeit grau haar hat, (one who is prematurely gray.)* Vide sub ὠμὸς, et παῖς aliquanto a fine.

ὠμοθετέω, f. ήσω. (Θέω) est vox plerumque sacra, et notat τὸ, τοῖς μηροῖς ὠμὰ, πάντοθεν ἀκρωτηριάζοντας, κρεάτων ἐπιτιθέναι τμήματα. est ergo ab ὠμὸς, crudus, et θέω, pono, compositum verbum. nimirum in ara ponebatur adeps, super eum ὁ μηρὸς, *die hinterkeule, (the hinder leg,)* super hunc rursus adeps; et deinde undique ex tota victima abscindebantur particulæ carnium, quæ huic adipi cruda imponebantur: et deinde incendebantur ista; hæ particulæ erant quasi ἀπαρχή τις omnium membrorum, ut quasi tota victima comburi diis videretur. conf. μηρός. μηροὺς ἐξέταμον, κατὰ δὲ κνίσσῃ ἐκάλυψαν, δίπτυχα ποιήσαντες. ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν, Α, 461. Β, 424. γ, 458. μ, 361. ξ, 427 ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης, πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημὸν, ubi ὠμοθετεῖτο pertinet ἐς δημὸν, coll. 420—431. vides ergo, hoc ὠμοθετεῖν fuisse ἀπαρχὴν τῶν τοῦ ἱερείου μελῶν: et istæ undique desectæ partes imponebantur ἐς δημὸν ὠμὰ, ut comburerentur. adeps autem, ad flammam augendam et nidorem suavem faciendum, large additus.

ὠμοκρατής, ὁ, vide sub ὠμός.

ὠμόργνυντο, vide sub ὀμόργνυμι.

ὦμος, ου. ὁ. (Ἕω) humerus, *die schulter, (the shoulder.)* pars a collo usque ad brachium superius. vox est ab ἕω, contr. ὦ, i. e. ὑπάρχω, sum, duro: nam ibi est præcipua vis corporis. ξίφεϊ κληῖδα παρὰ ὦμον πλῆξε, ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου, Ε, 146, 147, gladio claviculam juxta humerum percussit, et a jugulo humerum abscidit et a tergo. βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπὸ ἕλκεος, Π, 519, gravaturque mihi humerus a vulnere. διὰ ὤμου δὲ ἔγχος ἔσχε, per humerum hasta penetravit, Ν, 519. Ξ, 451. ἐπεὶ οὔπως ἦεν ἐπ' ὤμου χειρὶ φέρειν ἑτέρῃ, κ, 170, non possibile erat, in humero eum ferre ope unius manus. ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, Ε, 400, sagitta in humero robusto fixa erat. ἔχει σάκος ὤμῳ, fert clypeum humero, Ξ, 316. sic, ἑλὼν σάκος ὤμῳ, Ο, 474. περιθέτο ξίφος ὤμῳ, circumposuit gladium (i. e. balteum, ex quo pendebat gladius) humero, β, 3. δ, 308. υ, 125. nam balteus super dextrum humerum appendebatur, ut gladius ad sinistrum latus ex eo penderet. ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἐνὶ φαιδίμῳ ὤμῳ, ventilabrum (*eine wurfschaufel*) *(a van)* habere in specioso humero, λ, 127. ψ, 275. φεύγοντα ἔλασε (κατὰ) ὦμον, Ε, 80, fugientem percussit in humerum. sic, βάλεν αὐτὸν ὦμον, Η, 16, ubi eadem præpositio ἐλλείπει. βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν, Θ, 541. ὁ δὲ ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνε, Π, 106, delassabatur, quod attinet humerum sinistrum, nimis diu tenens scutum. et 289, τὸν βάλε δεξιὸν (κατὰ) ὦμον. et 323, οὐδ' ἀφάμαρτεν ὤμον. et 343, αὐτὸν νύξε κατὰ δεξιὸν ὦμον, ubi phrasis est plena. sic βάλε τὸν ὦμον, elliptice, Ξ, 450. Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον (κατὰ) ὦμον ὄπισθεν, Ο, 341, extremum humerum, supremum, *ganz oben durch die schulter von hinterwärts, (through the top of the shoulder from behind.)* αἰχμὴ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε, Ρ, 310, ad supremum humerum eminuit. et 598, βλῆτο γὰρ ὦμον δουρί. οὔτασεν ἵππον ἔγχεϊ δεξιὸν (κατὰ) ὦμον, Π, 468, *in das rechte vörderblatt, (on the right shoulder:)* ut ergo et de equis dicatur. σείων μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον, vibrans hastam ad dextrum humerum, vel in dextro humero, sc. portans eam, Χ, 133. θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον, πρυμνότατον κατὰ νῶτον, ρ, 462, percussit eum in dextro humero ubi capiti est maxime propinquus. et 504, θρῆνυϊ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. et hic πρυμνὸς idem est qui νείατος. ἤλασε δεξιὸν (κατὰ) ὦμον, *traf ihn auf die rechte schulter, (struck him on the right shoulder,)* σ, 94. τὸν δὲ οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον, τ, 452. ὑπὲρ σάκος ὦμον ἔγχεϊ ἐπέγραψεν, χ, 280, supra scutum humerum hasta perstrinxit. φάνεν (ἐφάνησαν, apparuerunt) δέ οἱ εὐρέες ὦμοι, σ, 67, lati humeri. ἔκλαγξαν δ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων, Α, 46, sagittæ, quas in pharetra in humeris portabat. μεταφρένῳ δόρυ ἐνέπηξε ὤμων μεσσηγὺς, dorso infixit hastam inter humeros, Ε, 41. Θ, 259. Λ, 448. χ, 93. πῦρ δαῖεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων, ignem accendit ei a capite et humeris, Ε, 7, i. e. galea et clypeus erant politissimi, ut late splenderent. ἀπ' ὤμων τεύχεα ἐσύλα, spoliavit eos armis ab humeris, i. e. clypeo, et baltheo cum ense, et thorace, Ζ, 28. Χ, 368. Ο, 544. ἀπ' ὤμων τεύχεα ἕλοντο, Π, 782, spoliabant. τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον (non ordine et rite) ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ, sumsisti, Ρ, 205, i. e. galeam et thoracem cum clypeo et baltheo. ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, detraxit, Φ, 490. et his locis hostiliter, amice vero, Ο, 125, τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθα εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων, ne ad pugnam iret. ἀπ' ὤμων ἀσπὶς χαμαὶ πέσε, Π, 803, præ lassitudine. αἴνυτο (spoliabat) ἀπὸ στήθους θώρηκα, ἀσπίδα τ' ὤμων, καὶ κόρυθα, Δ, 374. et 811, κατέῤῥεεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς. ἵππω πνείοντε κατ' ὤμων, Ν, 385, qui equi herum suum, pedibus procedentem, proxime sequebantur et humeros ejus afflabant. οὐ χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραὶ, Ψ, 628, manus ab humeris utrinque non moventur agiles. θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων, κ, 362, miscens aquam grate per caput et humeros, lavando me. τόξ' ὤμοισιν ἔχων, Α, 45. Γ, 17. τεύχεα, Η, 137. Σ, 132. τεύχεα, οἷα οὔπω τις ὤμοισιν ἐφόρησε, Τ, 11. σάκεα ὤμοις κλίναντες, Λ, 592. Ν, 488. Χ, 4, scuta humeris acclinantes. ξίφος ἀμφεβάλετο ὤμοις, ex more prisco gestandi gladium, Β, 45. Γ, 334. Λ, 29. Π, 135. Τ, 372. θ, 416. ξ, 528. κ, 262. ἀμφεβάλλετο ὤμοισιν τόξα, Κ, 333. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται, circa humeros volitat juba, et sermo est de equo, Η, 510. Ο, 267. μηκέτι ἔπειτα Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη, Β, 259, ita jurat ipse Ulysses: nisi ita vel ita acturus sit postea. εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι, Γ, 194, latior est humeris et pectore, quam Agamemnon, etsi minor proceritate: et sermo est de Ulysse. ἀμφ' ὤμοισι θέτο σάκος, ad humeros posuit scutum, sc. ut ambo contegerentur anteriori parte, Κ, 149. Ο, 479. ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα, Κ, 34, i. e. thoracem. ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα, Σ, 204. ἀμφ' ὤμοισιν ἕσσατο δέρμα λέοντος, circum humeros induit exuvium leonis, Κ, 177. νεφέλην ἀμφὶ ὤμοισιν ἕσαντο, Υ, 150. βίην ὤμοις καὶ γούνασι ἐνέθηκε, Ρ, 569. σπεῖρα κακὰ ἀμφιβαλὼν ὤμοις, δ, 245, pannos sordidos circumjiciens humeris. αὐτῷ Ἀθήνη κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις, θ, 19. ζ, 235. ψ, 162. δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσα εὐεργέα λώπην, ν, 224, duplicem bene factam vestem habens in humeris. μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετο ὤμοις ἥρως, ο, 61. πήρην, peram, ρ, 197. γυρὸς ἔην ὤμοισιν, gibbosus erat humeris, τ, 246. τεύχεα ἔχων ὤμοισι, ω, 379. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, Ε, 186, deus involutus nebula. et ὦμοι sunt pro toto corpore positi. sic βοέαις, clypeis, Ρ, 492, contecti. Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, Γ, 210, latis suis humeris eminebat super latos humeros Ulyssis. et 227, ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους, sc. Ajax. ergo is non solum capite altior erat reliquis, sed et humeris. ἀσπίδι κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, Π, 360. κῦμα πλάζε ὤμους καθύπερθεν, alluebat, Φ, 269. σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους ἀνέδραμον, *es liefen schwielen auf, (weals rose,)* Ψ, 716. ἅλμη (salsugo) νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὤμους, ζ, 225. κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, cædentes hastis, θ, 528. σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους, contecti, ξ, 479. καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους, osculabantur caput et humeros, ρ, 35, sc. ancillæ lætæ, Telemachum reducem excipientes. sic de servis, cum agnovissent Ulyssem, φ, 224. et de ancillis, χ, 499. φλιαῖς φλίψεται ὤμους, ρ, 221, postibus atteret humeros, i. e. stans exspectabit munusculum, ut mendicus. ὤμω κυρτώ, humeri gibbi, Β, 217. et 265, σκήπτρῳ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω πλῆξε. sic et, χειρὶ, Π, 791. μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω θέρμετο, calefiebat, Ψ, 380. τεύχεα ὤμοιϊν ἀφελέσθαι, Ε, 622, arma ab humeris spoliare. sic et Ν, 511. εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, Ο, 308, indutus humeris nebula. δὸς δέ μοι ὤμοιϊν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, inquit Patroclus ad Achillem, Π, 40. et 64, τύνη (tu) δ' ὤμοιϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι, respondet Achilles. et 663, ἀπ' ὤμοιϊν αὐτοῦ ἔντεα ἕλοντο, spoliabant. ἵνα ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι, ut ab humeris caput abscinderet, Ρ, 126. σάκος ἀπὸ ὤμοιϊν ἔθηκα, ξ, 277, clypeum ab humeris deponebam. sic, χλαῖναν ἔθετο, φ, 118. et 119, ξίφος, sc. cum balteo, quem deponebat ab humeris. ὦμον φαίδιμον, Ol. 1, 42, quod attinet humerum splendentem: de Pelope. ὁ ὠμίας, ου, latis et magnis humeris. ἡ ἐπωμὶς, ίδος. pars ad humerum pertinens. it. lacertus. γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας κώπῃ προσαρμόσαντες, Eurip. Iphig. Taur. 1404, de remigibus, nudos inde a manibus lacertos remo adhibentes.

ὠμὸς, ή, όν. (Ἕω) crudus, *roh, (raw:)* non coctus, non maturus. et metaphorice, durus, severus, *streng, (severe.)* est cum ὦμος ejusdem originis: si quid est in primo suo vigore, nondum subactum aliunde. *so wie etwas an sich selber ist, (a thing in its raw or original state.)* ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, crudum devorares eum, *so wie er da ist, mit haut und haar, (as he is there, with hide and hair,)* Δ, 35, et est hyperbole, ad significandum summum odium. ἐνέθηκεν αὐτὸν ὠμῷ γήραϊ, ο, 356, ubi ὠμὸν γῆρας est τὸ παρὰ καιρὸν, ut notet ἄωρον πέπανσιν, ὥσεὶ καρπός τις πεπανθείη κατασαπείς: sicut pomum maturum quidem videtur sed non est, quando a verme interno est adrosum; cum alia sana poma circa illud sunt plane acerba adhuc. sed ὁ ὠμογέρων aliud notat, sc. τὸν προπόλιον, qui canos habet in vegeta sua ætate. ὠμὰ κρέα ἔδμεναι, crudas carnes comedere, Χ, 347. Ἕκτορα δεῦρο ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, Ψ, 21, eum huc trahens dare canibus, ut crudum eum discerpant; ubi neutrum plur. est adverbialiter, ut solet. κρέα, ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, carnes, assatæ pariter ac crudæ, μ, 396. μήδεα δ' ἐξερύσας δώη κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι, σ, 86. χ, 476, ut canes eas pudendas partes crudas discerpant et vorent. alibi occurrunt et, ὠμοὶ νόμοι, i. e. valde severi, firmi, cedere nescii, ut notet τὸ στεῤῥὸν καὶ οὐκ ἔκλυτον: et apud Sophoclem Ajax dicitur ὠμοκρατὴς, in robore firmissimo constitutus. plerumque tamen est in malo sensu.

ὠμοφάγος, ου. ὁ ἡ. (Φάω) qui cruda carne vescitur, ab ὠμὸς, crudus. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν, leonibus carnivoris similes, Ε, 782. Η, 256. Ο, 592. ὠμοφάγοι θῶες, Λ, 479. λύκοι, Π, 157. idem dicitur ὁ ὠμηστὴς, οῦ, qui cruda vorat.

ᾤμωξα, vide sub οἰμώζω.

-ων terminatio, vide sub ὀλβιοδαίμων.

ὧν, (Ὁ) dorice pro οὖν. Ol. 1, 139, 179. 3, 63. 6, 33. Py. 3, 84. 4, 529, sane, δή. Ne. 6, 18. 11, 50. Ist. 2, 19. 4, 11.

ὠνάμην, vide sub ὄνημι.

ὠνέομαι, ὠνή, ἡ, vide sub ὦνος.

ὠνήθην, ὤνησα, vide sub ὌΝΩ.

ὠνητός, ἡ, όν. (Ὄνω) pretio dato comparatus et emtus, vel emendus. *was für geld angeschaffet werden kann, (what can be procured with money.)* ὠνητὴ μήτηρ, mater mea fuit fœmina, dato aliquo pretio ab aliis emta, serva, ancilla, ξ, 202, ubi personatus Ulysses, benevolentiæ captandæ causa se adsimilat Eumæo quodammodo, quasi ex eodem servorum sit ordine, et quasi ὁμομαστιγίας ὤν. proverbium: τὴν ἐμὴν κάμνεις νόσον, laboras eodem morbo quo ego; et, τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.

ὠνομάδαται pro ὠνόμασνται, ab ὀνομάζω, vide sub ῥάζω, et ἐρείδω, ad finem.

ὦνος, ου. ὁ. (Ὄνω) pretium, *der werth, (the value.)* est idem quod ἡ ὠνή. sic ἡ τιμὴ et ὁ τῖμος notant idem, et ἡ πύλη et ὁ πύλος, etc. cæterum est ab ὀνέω, i. e. ὠφελέω, per usum producta priori vocali, distinctionis causa. hinc est verbum ὠνέομαι, emo dato pretio. it. emor. unde est ἐωνημένος, qui emit, it. qui emtus est. Aristoph. Plut. 7, ibique scholiast. υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε, Φ, 41, filius Jasonis pretium dedit pro hoc captivo, eumque sic emit sibi. Εὔνηος ἔδωκε Πατρόκλῳ ὦνον Λυκάονος, Euneus dedit Patroclo pretium pro Lycaone, i. e. emit vel redemit Lycaonem a Patroclo, soluto aliquo pretio, Ψ, 746, et quidem id pretium, quod Patroclo dabatur, erat ibi crater argenteus magnus. ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, valde magnum pretium pro me caperet, ξ, 297, i. e. ut me care et magno pretio venderet. nam ὦνος est, *der vortheil den ich von einem handel habe, (the profit that I make by any bargain,)* commodum quod negotiatores capiunt pro merce, vel dant alteri. ὁ δὲ ἄξιον ὦνον ἔδωκεν, ο, 387, et ille dignum pretium pro te dedit, emit te sibi. sic et 428, emit me sibi. et 444, ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων, festinate emtionem viaticorum, ut ea dato pretio et permutando merces vestras contra ea, cito comparetis: ubi conf. ἐπείγω. et 451, ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον ἄλφοι, is puer vobis, si vendatis eum, satis magnum pretium inveniat; care vendere eum possitis. et 462, ὦνον ὑπισχόμεναι, pretium pollicentes fœminæ nobiles pro merce exhibita. hinc est ἡ ἰσωνία, i. e. ἡ ἴση πρᾶξις, quando uterque æquum commodum ex commercio et negotio capit, vel, quando pretium est æquale. fortasse hinc et ἡ ὄνωνις, ιδος, nomen βοτάνης, præposita syllaba ὀν ex ὄνος, asinus; nam asini ea delectari dicuntur: etiam nomen plantæ ponitur pro stupido; quasi pretium asini, quo dato asinum mercari possis.

ὠνοσάμην, vide sub ὀνόω.

ᾠνοχόει, vide sub οἰνοχοέω.

ᾠόν, οῦ. τό. (Ἔω) ovum, *ein ey, (an egg.)* est ab οἶος, unus, solus. hinc est ἐπωάζειν, ovis insidere, quod et ἐπώζειν dicitur apud Aristoph. Av. 267. Vide sub ὤϊον, et Πολυδεύκης, in P.

ᾤον, τό, vide ὤϊον.

ὤπαζον, ὤπασα, vide sub ὀπάζω, prope initium.

ὠπίζετο, vide sub ὀπίζομαι.

ὤπτησαν, ὤπτων, vide sub ὀπτάω.

ὦρ, ἡ, vide ἄορ.

ὥρα, et ionice ὥρη. ἡ. (Ὄρω) tempus anni, qualia quatuor sunt. deinde in genere, tempus. it. ætas adolescentiæ plenæ et maturæ: pulcritudo et gratia, quæ circa maturam adolescentiam effulget. etiam genii temporum anni et mensium dicuntur αἱ Ὧραι, quæ simul sunt præsides pulcritudinis et gratiæ in adolescentia florenti. nomen est ab ὄρω, concito: nam nihil est annis velocius. spiritum asperum usus Atticus introduxit, cum idem nomen et per lenem scriptum sit: simul tamen differentiæ alicui inservit differentia spiritus, ut videbimus. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, Β, 468. ι, 51, quot folia et flores nascuntur tempore anni pulcerrimo: ut ergo κατ' ἐξοχὴν ὥρα vocetur ἡ εἰαρινή, vernum tempus. μυιάων ἔθνεα πολλὰ ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, Β, 471. ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, nam verno tempore succrescunt alia in locum priorum, Ζ, 148, et sermo est de foliis arborum cadentibus. μυῖαι ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, Π, 643. εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται, σ, 366. sic et, οἴστρος, χ, 301. κοίτοιο (decubitionis ad somnum) μεδώμεθα, τοῖο γὰρ ὥρη, nam tempestivum est, cogitare de eo, γ, 334, *denn es ist zeit davon, (it is time for it.)* ὥρη εὕδειν, tempus adest dormiendi, λ, 329. et 372, νὺξ δ' ἥδε μάλα μακρὴ ἀθέσφατος, οὐδέ πω ὥρη εὕδειν ἐν μεγάρῳ. et 378, ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου, est quidem tempus multarum narrationum, dies sc. et tempus etiam somni, sc. nox. posset et sic intelligi: ἡ παροῦσα νὺξ, (utpote autumno præcipiti) ἐξαρκεῖ καὶ εἰς τὸ πολλὰ εἰπεῖν, καὶ εἰς τὸ ἱκανῶς ὑπνῶσαι, ut sequens εἰ δὲ sit, si igitur. et hæc expositio, civilitati et obsequio erga postulantem regem est magis consentanea, quam illa prior cum sua sententia frigida. νῦν δ' ὥρη δόρποιο, nunc vero tempus est cœnæ instruendæ, ξ, 407. οὐδέ τί σε χρή, πρὶν ὥρη, καταλέχθαι: ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος, ο, 393, nihil opus est te cubitum ire ante tempus: nimius somnus etiam molestus est. καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο τάχα ἡδέος ἔσσεται ὥρη, τ, 510, respectu ad ἔτι τυτθὸν, 509, paululum te adhuc interrogabo, nam sane cito erit hora dulcis decubitionis ad somnum capiendum. νῦν δ' ὥρη, καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι ἐν φάει, φ, 428, nunc tempus est, etiam bis nobilibus cœnam parari in luce, i. e. dum adhuc aliquid diei est. ὥρῃ χειμερίῃ, hiemali tempore, ε, 485. οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι, non enim sane malum est, tempestive prandium capere, ρ, 176, κατὰ καιρὸν, *wenn es zeit ist, (at the proper time.)* πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην, ο, 126, optatarum in nuptiarum tempus. ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι, β, 107, redibant tempora quarti anni, ad faciendum et eum annum, sicut ea anni tempora fecerant priores annos; *es gieng das vierte jahr an, (the fourth year arrived.)* sic τ, 152. ω, 141. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι, μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα μακρὰ τελέσθη, κ, 469, quæ est descriptio integri anni jam expleti: nam περιτραπεῖσαι ὧραι (circum voluta anni tempora) συντελοῦσι ἐνιαυτόν. ergo est h. l. πρωθύστερον. ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο ἂψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι, et rursus redibant denuo eadem anni tempora, λ, 294. nam per circulum volvuntur tempora, eademque redeunt ad faciendum novum annum. sic et ξ, 294. λήϊον εἰς ὥρας ἀμῶεν, segetem quoque maturitatis suæ tempore meterent, ι, 135, *sie könnten eine saat zu den zeiten der reife abmähen, (they might cut down the crop at the season of maturity.)* hinc sunt diræ illæ Atticæ: μὴ ἐς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο, sed potius πρὸ ὥρας ἐκθερισθείη. maxime notatur annuum integrum spatium: ut votum id valeat, ne supervivat annum totum ab hoc tempore. sic contra apud Theocr. Id. 15, 74, εἰς ὥρας ἐν καλῷ εἴης, per totum annum bene tibi sit. πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι, αἷς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι, Ε, 749, portæ cœli, quas habere solent Horæ, quibus mandatum est cœlum, ut vel aperiant densa nubila vel occludant: ubi ergo finguntur ut πυλωροὶ cœli, i. e. sunt certa tempora pluviæ, certa serenitatis: et, si nubilum est cœlum, claudi illud imaginamur; si serenum, vel si fulgurat, aperiri. sic et Θ, 393. et 433, ταῖσιν (Junoni et Minervæ) δ' Ὧραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους, ubi finguntur ὡς ὑπηρετικαί τινες δαίμονες. allegorice innuitur, certa esse tempora, ubi magnates dissimulare debeant iram suam. ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον, quum terminum constitutum mercedis gratissimæ Horæ plane attulerunt, Φ, 450, ut ergo et τὰς ὥρας vocet τελεσφόρους, sicut τὸν ἐνιαυτὸν, quia sunt anni descripta tempora. ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, quando sane Jovis, i. e. τοῦ ἀέρος καὶ αἰθέρος καὶ ἡλίου, tempora matura incubuerint de cœlo, ω, 343, et sermo est de uvis maturis. hinc ὡραῖα dicuntur, quæ matura sunt ad fruendum ex anni tempore. ὥρα γὰρ συνάπτει, Py. 4, 439, tempestivitas enim urget me. Ὥρα πότνια, Ne. 8, 1—5, veneranda pulcritudo juvenilis, et ex matura pubertate elucens. nam ante plenam pubertatem immaturum adhuc est corpus: et si præteriit hoc breve tempus primæ maturitatis, præteriit etiam ea gratia, quæ adolescentiam comitatur. differentia inter κάλλος et ὥρα h. l. a Schmidio indicata, non est accurata. πρὶν ὥρας, i. e. πρὸ τοῦ δέοντος καιροῦ, Py. 4, 76. ἐν ὥρᾳ, i. e. κατὰ τὸν ὡρισμένον καιρὸν, Ol. 6, 47, maturo tempore. ὥρᾳ κεκραμένον, Ol. 10, 123, maturitate prima corporis admixtum. τεαὶ ὧραι, tua anni tempora, O Jupiter, Ol. 4, 3, sc. τῶν ἐνιαυτῶν, in specie h. l. Olympicæ horæ, quolibet quarto anno redeuntes. ὧραι πολυάνθεμοι, tempora anni perflorida, Ol. 13, 23, nam quodlibet anni tempus suam habet oblectationem et gratiam. ἐπειγόμεναι, properantes et se invicem urgentes, Ne. 4, 55. ὡρᾶν κήρυκες, Ist. 2, 34, præcones temporum constitutorum, i. e. sacerdotes Jovis Elei, qui observabant quovis quarto anno novilunium circa solstitium æstivum, idque proclamabant, ut tempus ludorum Olympicorum; qui deinde et victores proclamabant. ἡ κασωρίς, ίδος et ίτος, meretrix, dicitur a κάζειν, ornare, et ἡ ὥρα, maturitas corporis, ut notetur, quæ se accurate ornat, ἐπὶ φαύλῳ ἔρωτι, dum est juvencula prima. eadem dicitur et ἡ κασαλβὰς, άδος, a κάζειν et ἄλλος et βάζειν, loqui, quæ ornat se accurate, et alium aliumque adloquitur. quia autem eædem tales fœminæ sunt protervæ linguis: hinc κασαλβάζειν est λοιδορεῖν. cæterum possis ἡ ὥρα etiam dictum putare ab ὁ ὅρος, definitus terminus quousque quid pertingat. notio τῆς ὥρας, qua notat definitam aliquam diei partem, e. c. vigesimam quartam integri νυχθημέρου, est Homero recentiorum multo.

ὤρα, ας. ἡ. (Ὄρω) cura, sollicitudo, φροντίς. custodia sollicita. hinc est ὡρέω, f. ήσω, curo, custodio. est ab eodem ὄρω, i. e. κινέω, it. ὀρθόω. hinc est ὁ θεωρὸς, qui rei divinæ curam habet. et, ἡ θεωρία, cura divinorum. sed alius θεωρὸς, spectator, et θεωρέω, curro ut spectem, pertinet ad ὁράω, video, compositum cum θέω, curro. ἐξωριάζω, negligo, *ich lasse aus der acht, (I neglect.)* ἐξωριάζειν πατρὸς (Διὸς) λόγους βαρύ, Æschyl. Prom. 17, negligere patris mandata, grave est; inquit Vulcanus de Jove. Vide sub ἐπόρω.

ὡραῖος, αία, αῖον. (Ὄρω) maturus, tempestivus. ὡραῖος ἐὼν καὶ καλὸς, κάλλιστα δὲ ῥέξας, maturus prima juventa exsistens et formosus, et pulcerrima faciens, Ol. 9, 141, nam juvenis vicerat. θυγάτηρ ὡραία, est virgo nubilis. it. formosa.

ὡράριθμον, τὸ, vide sub ΛΕΓΩ, ad finem.

ὡρέω, vide sub ὥρα.

ὦρθαι, vide sub ὈΡΩ, prope finem.

ὦ 'ρίγνωτε, pro ὦ ἀρίγνωτε, vide sub ἀρίγνωτος.

ὥριος, ου. ὁ ἡ. (Ὥρα) suo tempore constituto, ex anni tempore. φέροι δέ κεν ὥρια πάντα, ι, 131, nam ferre sane posset hæc insula omnia quæ quovis anni tempore edi solent e terra. ἐν τελεταῖς ὡρίαις Παλλάδος, Py. 9, 173, i. e. in ludis sacris, stato anni tempore Minervæ celebrari solitis, Athenis.

ὥριστος pro ὁ ἄριστος, quod vide ad finem.

ὡρόδεσμον, τὸ, vide sub ἀμαλλοδετήρ.

ὡρολόγιον, τὸ, vide sub ΛΕ'ΓΩ, ad finem.

ὥρορα, pro ὦρα, vide sub ὈΡΩ, prope medium.

ὧρος, ὁ, vide sub ἐννέωρος.

ὠρύω, f. ύσω. (Ῥύω) rugio, *ich brülle, (I roar.)* proprie de leone: deinde et de quovis duriore clamore. est verbum fictum ad sonum: potest tamen concipi factum ex ῥύειν, trabere, sonum τοῦ ὦ, per guttur magno conatu attrahere et remittere eum sonum. ὤρυσαι ὄρθιον, Ol. 9, 163, i. e. ἀναβόησον, clama alta voce.

ὡς, (Ὁ) conjunctio et adverbium. apud Latinos τὸ, ut, in vario suo significatu, exhaurit vim τοῦ, ὡς. *dass, weil, als, wenn, wie, (that, as, because, if, when, how.)* attice est et pro, πρὸς, ad, et quidem elliptice, pro, ἕως πρὸς τὸν, usque ad eum. imo tamen et simpliciter pro πρὸς, ut apparet ex Theocr. Id. 1, 13, θέλεις καθίσαι ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, vis considere ad istum declivem tumulum terreum? notat ergo primum, ut, *auf dass, (that.)* ὥς κε νέηαι, ut abire hinc domum possis, A, 32, et accentus in ὡς est ab enclitica κέ. et 558, ὡς Ἀχιλῆα τιμήσῃς, ut eum honoratum facias, *dass du ihm ehre verschaffen wollest, (that thou wouldst cause honour to be paid to him.)* sic, τιμήσῃ, B, 3, et 281. ὡς ἅμα οἱ πρῶτοι καὶ ὕστατοι ἀκούσειαν, et audire possent. et 363, ὡς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, ut opituletur. ὥς μοι καὶ τόνδε ἐξονομήνῃς, ut mihi et istum nomines, Γ, 166. ὡς σπείσῃς Διῒ, ut libes, Z, 259. et 357, ὡς καὶ ὀπίσω (in posterum) πελώμεθα ἀοίδιμοι. ὡς σὺ εὐφρήνῃς πάντας Ἀχαιοὺς, H, 294. ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, Θ, 182. et 513, ὥς τις τούτων βέλος οἴκοθι πέσσῃ, ut vulnus domi habeat curandum. ὡς ἄν μοι τιμὴν ἄροιο, ut mihi honorem parias, Π, 84. et 271, ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν, ionice pro τιμήσωμεν. nam Ionibus τὸ ω et ο in conjunctivo æquivalet. ὥς κέ τις αὖτε ἴδηται, T, 151. et 331, ὡς ἄν μοι παῖδα ἐξαγάγοις. ὡς ἄν σοι δοάσσεται, pro δοάσσηται, Ψ, 339. et 361, ὡς μεμνέῳτο δρόμου, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. ὡς αἰεὶ ἔλποιτο, Φ, 605, ut speraret. κεῖθι δέ με ὡς περάσῃ, καὶ ὦνον ἕλοιτο, ξ, 297, ut me ibi venderet trajectum, et pretium magnum acciperet. ὥς σοι δῶρα ἀποπέμψω, ut tibi mittam, ρ, 76. deinde est, quod, *dass, (that.)* γνωτὸν δὲ, ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατα ἐφῆπται, manifestum enim, quod jam Trojanis perniciei extrema imposita sint, H, 402. ὡς εὕδει, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι, quod dormit, et tibi soli permisit laborare, K, 116. οἶσθα, ὡς πρεσβυτέροισιν Ἐριννύες αἰὲν ἕπονται, O, 204, nosti, quod majores natu semper comites habent deas retributionum et vindictæ contra eos qui contemnunt majores. ἄχος ἔλαβεν Ἀχαιοὺς, ὡς ἔπεσεν ἐσθλὸς ἀνὴρ, quod ceciderit tam bonus vir, Π, 600. οὐχ ἅλις, ὡς τεύχεα ἔχει, an non satis est, quod arma habet? P, 450. γνοῖεν δὲ, ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, Σ, 125, et sentiant, quod sane diu ego a pugna cessavi: et quod ideo feliciores huc usque fuerunt, quia ego non interfui prœliis. οὐδὲ ἐνόησε, ὡς οὐ ῥηΐδιά ἐστι, nec cogitavit, quod non facilia sint, Υ, 265. οὐκ ἔγνως, ὡς θεός εἰμι, non cognoscis, quod deus sum, X, 10. ἵνα γνῶσιν, ὡς ἐμὸς θυμὸς, ut cognoscant, quod meus animus nequaquam est inhumanus, Ψ, 611. οἶσθα γὰρ, ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, nosti enim, quod in urbe inclusi simus, Ω, 662. χαίρει μοι ἦτορ, ὡς μοῦ ἀεὶ μέμνησαι, quod mei semper memor es, Ψ, 648. ἐμὸν ἐγέλασσε κῆρ, ὡς ὄνομα ἐμὸν ἐξαπάτησεν αὐτὸν, ι, 414. μυθήσομαι, ὡς νεῖται, narrabo, quod rediturus est, ξ, 152. εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτο, dicere, quod venerit, ω, 236. ὥς τ' ἦλθε, ὥς τ' ἐμήσατο, γ, 194, quod et, et quod. ὡς μὴ, ut ne. ὡς δὴ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχημένος εἴη, E, 24, ne tamen omnino senex in luctu esset. ὡς μὴ πάντες ὄλωνται, ut ne omnes pereant, Θ, 37, 468. ὡς μή μοι τρύζητε, ne mihi obstrepatis, I, 311. ὡς μὴ ἴδοι υἱὸν, ne videret filium, Ω, 583. porro ὡς notat quum, *als, (when.)* ὡς ἴδον Ἥφαιστον ποιπνύοντα, cum videbant eum sedulum, A, 600. ὡς οὖν πέλωρα θεῶν εἰσῆλθε, quum igitur portenta deorum accesserant, B, 321. sic, ὡς οὖν, quum igitur, Γ, 21, 30, 154, 396. Δ, 151, 357. Π, 419. ὡς οὐκ ἔνδον ἔτετμεν ἄκοιτιν, Z, 374, quum non domi inveniret uxorem. ὡς ἐπύθοντο, quum animadvertissent, O, 379. ὡς εἴδοντο, quum viderunt, P, 724. sic, εἶδον, Φ, 207. ἐνόησεν, X, 136. et 236, ὡς ἔτλης, quum sustinuisti, vel et, quod sustinuisti. ὡς etiam in precibus adhibetur, utinam, *dass doch, (O that.)* ὡς ἔρις ἀπόλοιτο, Σ, 107, sic pereat, utinam pereat. ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, sic utinam pereat quoque alius omnis, α, 47. ὡς μὴ θάνοι, utinam ne moreretur, ο, 358, *dass er doch nicht sterben müsse! (heaven grant that he may not die!)* ὡς ἂν ἀπὸ σοῦ οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι, I, 444, ubi optandi particula ὡς pertinet re ipsa ad οὐκ, quam non velim relinqui a te! pro, ὄντως ἄν. est et quum, *da, weil, (as, because,)* quoniam. ὡς ἐμὲ ἀφαιρεῖται Φοῖβος Χρυσηΐδα: τὴν μὲν ἐγὼ πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα, A, 182, quandoquidem is mihi aufert eam: ego quidem eam demittam, sed ego contra tuam petam. ὡς σὲ ἔβαλον Τρῶες, quandoquidem et quoniam illi te jaculo vulnerarunt, B, 157, coll. 155. ὡς ἐλελίχθησαν, Z, 109, coll. 106, *da sie sich so wendeten, (since they thus turned round,)* quum sic conversi sunt. habet etiam vim exclamandi et miserandi: ὡς μοὶ δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί! T, 290, ut me excipit malum ex malo adsidue! *wie trift mich doch immer ein übel über das andre! (how one misfortune befals me after another!)* et μοὶ est metri causa pro μέ. ὡς οὔτις θεῶν ὑπέστη, ut nemo deorum suscipit, *wie nimt sich doch so gar kein gott dessen an! (how is it that none of the gods befriends me!)* Φ, 273. et 441, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, quam insipiens cor habes! ut et mirantis sit vox. ὡς ἀγαθὸν, καὶ παῖδα λιπέσθαι, quam bonum est, et filium superstitem esse! γ, 196. ὡς οὐκ ἔστι χάρις εὐεργέων, quam nulla est gratia benefactorum postea! χ, 319. ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν Πηνελόπῃ, ὡς εὖ μέμνητο Ὀδυσῆος! ω, 193, 194, quam bonum erat ei ingenium, quam bene meminerat ejus! frequentissima notio est, sicut, *wie, so wie, (as, so as.)* ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν, sine ei, sicut ei primum dederunt, A, 276, *lass es ihm, so wie sie es ihm anfangs gegeben haben, (let him retain it, as they originally gave it.)* ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα sicut nunc ego dicam, pareamus, B, 139. I, 26. M, 75. Ξ, 370. etc. ὡς κύματα, sicut undæ, B, 144, coll. 149. et 209, ὡς ὅτε κῦμα, sicut quum unda. et 326, ὡς οὗτος κατέφαγε—ὣς ἡμεῖς, sicut iste devoravit aves—sic nos. et 344, ὡς πρὶν, sicut ante. et 394, ὡς ὅτε κῦμα. ὡς σέο νῦν ἔραμαι, ut amore tui nunc captus sum, Γ, 446, coll. 442. et 33, ὡς δ' ὅτε τίς. ὡς ὅτε μήτηρ, *wie wenn eine mutter, (as when a mother,)* Δ, 130, præcedente τόσον. et 141, ὡς δ' ὅτε τὶς, sequente τοῖοι pro οὕτως, 146. sic et 275, 280. et 319, ὣς εἶναι, ὡς ὅτε, sic esse, sicut quum. et 422, ὡς δ' ὅτε, sequente ὣς τότε, sic tunc. et 179, ὡς καὶ νῦν, sicut et nunc. et 267, ὡς τὸ πρῶτον ὑπέστην, sicut primum recepi in me. et 374, ὡς φάσαν οἵ μιν ἴδοντο, sicut dixerunt qui eum viderunt. ὡς τύνη κέκμηκας, sicut tu labore defatigatus es, Z, 262. ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται, sicut et re vera fiet, Θ, 286, *wie es auch wirklich werden wird, (as it actually will be.)* et formula illa optantis comparativa: εἴθε, ὡς θυμὸς ἐν στήθεσσι, ὣς (pro οὕτως) σοι γούνατα ἕποιτο, Δ, 313, utinam, sicut animus tibi in pectore est, sic te quoque genua tua sequerentur, *wenn doch dein körper so viel kraft noch hätte, so wie dein herze muth hat, (that thy body were as vigorous as thy soul is brave.)* sic Λ, 670, 669, εἴθε ὣς ἡβώοιμι, ὡς ὁπότε, utinam sic (οὕτως) juvenis essem, sicut tunc, quum. et N, 825—828, αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε εἴην, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε φέρει, si enim ego sic sane esse possem filius Jovis, sicut nunc hæc dies pestem feret Achæis. et Σ, 464—466, αἲ γάρ μιν ὧδε δυναίμην ἀποκρύψαι, ὡς αὐτῷ τεύχεα παρέσσεται, si modo eum possem sic a morte protegere, sicut ei jam arma aderunt. et ι, 523—525, αἲ γὰρ δὴ δυναίμην σὲ — ὡς οὐκ ὀφθαλμὸν — utinam te potuissem sic occidere, sicut oculum non sanabit tibi pater tuus. et ξ, 441, 440, αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοί. et φ, 403, 402, αἲ γὰρ δὴ — ὡς οὗτος, ubi est formula imprecandi comparativa: utinam iste tantundem opis consequatur, sic ut unquam poterit tendere hunc arcum; sed hoc posterius non poterit, ergo prius eodem modo erit. cum verbo ὀφείλω facit quoque precationem. ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακὸς, utinam placuisset mihi mors mala, *dass mir doch hätte müssen ein böser tod besser gefallen, damals als ich—, (O that an evil death had rather contented me when I—)* Γ, 173. et 428, ὡς ὄφελες αὐτόθι ὀλέσθαι, *dass du doch da hättest umkommen müssen, (would that thou hadst perished there!)* ὡς ὄφελέν τις ἄλλος ἔχειν, sc. τοῦτο γῆρας, Δ, 315, *O dass doch etwa ein andrer so alt und unvermögend seyn müste, nicht aber du, (would that some other had been thus old and infirm instead of thee.)* ὡς μὲ ὄφελε θύελλα ἄγεσθαι προφέρουσα — Z, 345. *dass doch hätte ein wirbelwind kommen, und mich wegtragen müssen, (O that a whirlwind had come and carried me away.)* ὡς πρὶν ὤφελλε ἀπολέσθαι, utinam prius periisset, H, 390. ὡς ὄφελόν σοι ἐξελέσθαι θυμὸν, Λ, 380, utinam tibi vitam eripuissem. ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι ναίειν, *dass du doch dort hättest bleiben müssen, (would that it had been thy destiny to remain there,)* Σ, 86. coll. 107. ὡς μὲ ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, utinam is me interficeret, Φ, 279. ὡς ὄφελεν θανεῖν ἐν χερσὶν ἐμαῖς, X, 426, utinam mortuus esset inter manus meas. et 481, ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι, utinam non genuisset, sc. me. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, utinam prius periissem, Ω, 764. ὡς δὴ ἔγωγε ὄφελον εἶναι υἱὸς μάκαρός τινος ἀνδρὸς, α 217, *dass ich doch müsste einen glückseligen vater haben, (would that I had been destined to be the son of some fortunate man.)* ὡς καὶ σὺ ὤφελες καταφθίσθαι (perire) σὺν ἐκείνῳ, β, 183. ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν, utinam non vicissem, λ, 547. ὡς ὤφελλε Ἑλένης φῦλον ἀπολέσθαι, ξ, 68. et 274, ὡς ὄφελον θανεῖν, utinam mortuus essem. ὡς ὄφελες, τιμῆς ἀπονήμενος, θάνατον ἐπισπεῖν, ω, 30. duplicatum ὡς eleganter ponitur. ὡς δ' ἴδεν, ὡς αὐτὸν ἔρως ἀμφεκάλυψε φρένας, Ξ, 294, ut vidit, ut ei amor occupavit pectus. ὡς εἶδε, ὡς ἀνέπαλτο, ut vidit, ut exsiliit, Υ, 424, *als er ihn sahe, wie hüpfete er da auf, (as soon as he saw him, how he leaped.)* ὡς εἶδε, ὡς αὐτὸν μᾶλλον

ἴδυ χόλος, Τ, 16, *als er sie sahe, wie nahm ihn da der zorn noch heftiger ein, (as soon as he saw her, how much more strongly was his anger excited!)* ut ergo alterum ὡς sit admirativum quasi; sicut ρ, 449, *ὡς τὶς θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης, was für ein unverschämter und dreister bettler bist du! (what an impudent and shameless beggar thou art!)* et istud ὡς vim habet τοῦ, λίαν, vel et τοῦ εὐθέως. conf. Theocr. 3, 42. notat et, quasi. ὡς δὴ τοῦδε ἕνεκα, quasi sane hujus rei causa, Α, 110. Διῒ ὡς χωομένῳ, quasi Jove irato et tonante, ac si tonaret Jupiter, Β, 781. ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικὼς, quasi non audienti similis, Ψ, 430. alibi est, quemadmodum, quo modo; πειρᾶν, ὡς πεπίθοιεν αὐτὸν, tentare, quo modo persuaderent ei. et 369, τῷ πάντα ἀγορεύειν, ὡς ἐπιτέλλω, ubi commode est, sicut; *dem alles wieder zu sagen, so wie ich es bestelle, (repeat to him the message just as I have delivered it to thee.)* ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον, ut semper similem ducit deus ad similem, ρ, 218, *wie bringet doch das schicksal immer gleich und gleich zusammen! (how fate always brings like and like together!)* ubi posterius ὡς est attice pro, πρὸς, vel εἰς. est et temporis vox. ἤσθιε δ' ὡς ὅτι ἀοιδὸς ἄειδεν, ρ, 358, pro ἕως ὅτου, *so lange als, (as long as,)* interim dum. nam ipsum ἕως ortum est ex ὡς, attice præfixo ἑ. si ὡς postponitur, habet accentum. ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς, veloces pedibus, sicut volucres, Β, 764, et sermo est de equis. sic et Γ, 2, ὄρνιθες ὥς, de clamosis. et 60, κραδίη, πέλεκυς ὥς, sicut securis. et 196, κτίλος ὥς, velut aries. et 230, θεὸς ὥς, velut deus aliquis. λύκοι ὥς, Δ, 471. et 482, αἴγειρος. θεός τ' ὡς τίετο δήμῳ, Ε, 78. Ι, 155, 297. Κ, 33. Λ, 58. Μ, 176. Π, 605. λέων ὥς, Ε, 299. Ω, 41. κακὸς ὥς, velut ignavus et timidus aliquis, Ζ, 443. Θ, 94. Ο, 196. μήκων δ' ὥς, velut papaver, Ο, 306. λύκοι, Λ, 72. Π, 156. κύων, Ο, 579. φυτὸν, Σ, 57, 438. et 615, ἴρηξ. ἀστὴρ, Τ, 381. ο, 108. νηπύτιοι, Υ, 244. μήτηρ ὥς, Ψ, 783. ὄρνις δ' ὡς, α, 320. νομεὺς, δ, 413. βοῶν δ' ὥς, μ, 396. ἠέλιον, σ, 295. τ, 234. παῖδα δ', σ, 322. δρυόχους, τ, 574. βόες ὥς, χ, 299. confer jam porro: Ι, 524, ὡς ἦν τόδε ἔργον, qualis vel sicut erat illa res. ὡς δ' ὅτε ἂν ἀστράπτῃ Ζεὺς, Κ, 5, sequente οὕτως, 9, veluti cum fulgurat — sic crebro. et 285, ὡς ὅτε, sicut quum, *wie zu der zeit da du—, (as at the time when thou—.)* sed 360, veluti quum, coll. 363. ὡς τὸ πρόσθεν, Μ, 40, sicut antea. ὡς δ' ὅτε, Ξ, 414, coll. 418. et 482, φράζεσθε, ὡς ὑμῖν εὕδει, animadvertite, ut vobis dormit; vobis, i. e. ex vestra parte, vester miles. ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος, Ο, 80, coll. 83. et 170, ὡς δ' ὅτ' ἄν. sic, 263. et 292, ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι ὀΐομαι, quemadmodum et nunc fore existimo. et 570, ὡς σὺ, sicut tu. et 605, μαίνετο δ' ὡς ὅτε Ἄρης, sicut Mars. ὡς ὀλέκονται, quod pereunt, Π, 17. et 516, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, sicut nunc me dolor et luctus invadit. et 745, 749, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ, priore loco est admirantis, quam facile urinatur; altero loco comparative, sicut nunc facile. ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους, sicut sane ego conspicio illos viros, sc. Græcos, alio robore virtutis præditos ac vos habetis, Ρ, 328—332, et hæc est ratio, cur præcedentem quæstionem negative intelligi velit Apollo; etsi ea negatio sit contra voluntatem deorum. ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ, sicut me nunc ad iram concitavit, Σ, 111. μηδὲ ὡς Πάτροκλον ἐλίπετε, neque ut eum reliquistis, Τ, 403, coll. 401, ἄλλως. ὡς, sicut, præcedente τοιοῦτοι, et est imprecatio, Φ, 430, 428, cum interserto ὧδέ τε, et sic etiam —. τῶν πάντων οὐ τόσον, ὡς ἑνὸς, Χ, 425. ὡς, sicut, Ψ, 50, 84, 615, sicut egerat currum, sc. ut quartus ordine. et 787, ὡς ἔτι καὶ νῦν, quod etiam nunc, *dass auch iezt noch, (that even yet.)* et 871, ὡς ἴθυνεν, sicut direxerat sagittam. ὧς ἄγαγε, ὡς μή τις ἴδῃ, sic duc eum, ut ne quis videat eum, Ω, 337. accentus ab enclitica rejectus ad ὡς, est Ξ, 45. Σ, 9. β, 172, sicut ei. et 233, ὡς οὔτις μέμνηται Ὀδυσσῆος, quandoquidem, *so wie, da, (as.)* sic et ι, 11. ἦ οὐχ ἅλις, ὡς, an non sufficit, quod, β, 312. et 376, ὡς ἂν μὴ, ne sane. ὡς Ἀθηναίης χόλον ἐξακέσαιτο, ut placaret, γ, 145. et 347, ὡς ὑμεῖς κίοιτε, ut vos eatis. ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν κατερύκομαι, quod ego nequaquam sponte detineor, δ, 377. et 381, ὥς ἐλεύσομαι, ut veniam. et 672, ναυτίλλεται, ut naviget. et 841, ὥς οἱ, quod ei venerit somnium. ὡς ἤτοι, ut sane, quomodo certe, ε, 24. et 281, ὡς ὅτε, sicut quando, sc. aliquis conspicit. ὡς ῥύσαιτο μήδεα, ut velaret pudenda, ζ, 129. ὡς οὐκ ἂν ἔλποιο, sicut non facile sperare possis, η, 293. ὡς ἂν, ut sane, θ, 239, et circa illum locum ad ἐπεὶ, 236, apodosis est in, ἀλλ' ἄγε, 241, *wolan also, (come then.)* et 308, ὡς ἐμὲ ἀτιμάζει, ut me dehonestat illa. ὡς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν, κ, 38, ubi admirantis est exclamatio. ὡς ὅτε ἀοιδὸς, λ, 367, velut aliquis cantor doctus; et ὅτε est pro ὅστε: vel est particula ὅτε, elliptice, velut quando, sc. canit. conf. ξ, 469. et τ, 494. ὡς ἄν τίς σε μακαρίζοι, sic, ut sane te quisque beatum et felicem prædicare possit, ο, 537. ρ, 165. τ, 311. ὡς ἂν, ut, *auf dass, (in order that,)* π, 84, 169, 297. et 364, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν, ubi est exclamatio admirantis. ὡς Ὀδυσῆϊ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ, præcedente αἲ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι Ἀπόλλων, ρ, 253, 251, utinam hic sic periret subito, sicut ille jam periit. ὡς pro ὅσον, quantum, ρ, 344. ὡς ὁ μαλοβρὸς ἀγορεύει, quam volubiliter loquitur hic vorax, σ, 26, cum admiratione. et 90, ὥς μιν ψυχὴ λίποι, ut moreretur. ἴδιον ὡς ἐνόησα, υ, 204, sudabam præ anxietate ubi hoc animadverti. ὡς εὐκόσμως, quam ordinate, φ, 123. et 201, ὡς ἔλθοι, ut veniret. et 399, ὡς ἐνὶ χερσὶ νωμᾷ, uti in manibus suis versat id, *so wie, (as.)* ὡς, quod, *dass, (that,)* χ, 351, 374, ὡς μέγα ἀμείνων, quam longe durabilior et præstantior. ὥς κε, quod sane, quantopere certe. ψ, 60. ὡς εἴ τε, sicut quando, Β, 780. Λ, 474. Ψ, 598. ι, 314. κ, 420. ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν, Ε, 374. Φ, 510. ὡς εἴ ἑ, Λ, 467. ὡς εἰ πατρίδα, κ, 416. ὡς εἴ τινα ἀτίμητον, Ι, 644. ὡς εἰ σέλας, Τ, 17. et id sæpe ὑφὲν, ὡσεὶ scribitur. conf. εἰ. ὡς δ' αὔτως, γ, 64. ὡς sæpe abundanter ponitur: e. c. οἷον πρᾶγμα, εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως ἔχον, qualis res, bene an secus se habens. sæpe habet χρονικὴν σημασίαν: e. c. ὡς ἂν οὖν λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν, quando ergo acceperis epistolam, pro ἡνίκα ἄν. ὡς, Ol. 8, 57, 61. ὡς δὲ, Ol. 1, 72. ὡς ἂν, Ol. 7, 75. ὡς, ut, *auf dass, (that.)* ἵνα, Ol. 10, 34. Py. 4, 12. Ne. 8, 61. sic ut, *also dass, (so that,)* Ne. 6, 5. quomodo, Py. 9, 174. Ne. 1, 53, 57. sicut, *so wie, (so as,)* Ol. 13, 64. ὡς ἄρα, quasi, Ne. 5, 54. μάσσονα ἢ ὡς ἰδεῖν, majora quam ut perspicere possis, Ol. 13, 162. ὡς τε, et quomodo, Ne. 5, 48. ὡς ὅτε, Ol. 6, 3. Py. 11, 62. Ne. 8, 69. 9, 38. Ist. 6, 1. ὡς τάχιστα, quam celerrime, Ol. 13, 112. πόρσιστα, Ne. 9, 69. ὡς τάχος, pro τάχιστα, Py. 4, 291. ὡς similitudinis sæpissime omittitur a Pindaro, e. c. Py. 4, 515. sc. ὡς ὁ Ἄτλας. 5, 149. 8, 132. 9, 112. Ne. 7, 134.

ὠς, pro εἰς, vide sub ἐς, prope medium.

ὥς, (Ὁ) cum accentu ordinario, est pro οὕτως, sic. ὧς ἔφατο, pro, οὕτως ἔφατο, sic dixerat, Α, 33, 68. et 116, ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω, *aber bey alle dem will ich doch, (but nevertheless I am willing,)* sed tamen volo, etsi ea sic sint. et 217, ὧς γὰρ ἄμεινον, sic enim melius est. et 318, 428; 513, 512, ὡς ἥψατο γούνων, ὧς εἴχετο, quum tetigisset genua ejus, retinebat ea sic. et 536, 601. Β, 70. et 91, ubi facit apodosin ad parabolam, coll. 87. et 330, 364. Γ, 13, coll. 10. et 159, ἀλλὰ καὶ ὧς, coll. 156—158. et Δ, 322. Ε, 482. Θ, 56, et id, καὶ ὧς, idem est ac ὅμως. Λ, 719. Π, 80, 363. ἀλλ' οὐδ' ὧς, Η, 263. Ι, 351, 583. Λ, 840. ἐθέλοιμι ὧς εἶναι, ὡς ὅτε, vellem sic esse, sicut quo tempore, Δ, 319. et 470, ὧς τὸν μὲν λίπε θυμὸς, sic illum quidem reliquit vita. ὧς ἀνδρῶν γενεὴ, sic est hominum generatio, Ζ, 149, coll. 146. ἐπεὶ ὧς φίλον ἔπλετο θυμῷ ὑμῖν, quandoquidem sic placebat vobis, Η, 31. αἲ γὰρ ἐγὼν ὧς εἴην ἀθάνατος—ὡς— utinam ego sic essem immortalis—sicut— Θ, 538. οὐδέ κεν ὧς, Ι, 386. et 486, ὡς ἐπί σοι μάλα πολλὰ ἔπαθον, *solchergestalt habe ich bey dir viel ausgestanden, (thus I have suffered much from thee.)* ὧς νῦν, præcedente ὡς ὅτε, sic et nunc, sicut quum, Κ, 291, 285. ὧς ἡμεῖς παῦροι, sic nos pauci, Λ, 688, in hoc statu. et 761, ὧς ἔον, εἴποτε ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, sic talis eram, cum olim essem sane inter viros: coll. 669, εἴθε (utinam) ὧς ἡβώοιμι. et 816, ὧς ἄρα ἐμέλλετε, siccine ergo futuri eratis? ὧς ἐπιμὶξ, adeo promiscue, Ξ, 60. et 120, ὧς γάρ που Ζεὺς ἤθελε. et 142, ἀλλ' ὁ μὲν ὧς ἀπόλοιτο, ille quidem sic pereat. et 265, ὧς, ὡς, sic, sicut. ὧς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, adeo acriter pugnabant, Ο, 698. ὧς θὴν, sic sane, Ρ, 29. et 382, ἐπεὶ ὧς ἐπετέλλετο Νέστωρ. ὧς καὶ ἐγὼν, Σ, 120. Τ, 134. et 153, ὧς δέ τις, sic igitur quisque, sc. εἰς ἐμὲ βλέπων ὡς εἰς παράδειγμα. αἱρήσει με καὶ ὧς, Φ, 555. ὧς δὲ σὺ ῥέζειν, sic et tu facere memento, Χ, 259, infin. pro imperat. et 348, ὧς οὐκ ἔστι, adeo non adest. ὧς δὲ καὶ, Ψ, 91, sic igitur et; præcedente ὡς, sicut, 84. εἴθε ὧς, ὡς, Ψ, 629, 630, utinam sic, sicut. ὧς γὰρ ἐμοίγε, sc. δοκεῖ, vel, ἦν φίλτατος, Ω, 68, sic enim mihi saltem, sc. erat carus. et 422, ὥς σοι κήδονται θεοὶ υἱοῦ, adeo tuum curant dii filium. et 756, ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς. α, 6, 166. β, 23, 106, 137, igitur, hac ratione ductus. εἰ γάρ σε ὧς—ὡς τότε, γ, 218, coll. 223. ὧς οὔτοι χαίρων, sic nequaquam lætus. δ, 93, ubi id ὧς facit summam ex ante narratis. ὧς μὲν, ὧς δὲ, ὧς δὲ αὖ, ε, 121—129, sic exempli causa, et sic, sic et nunc. ὧς δὲ γυναῖκες, sic et fœminæ, η, 109. ὧς εἶναι ὡς εἰ, κ, 416, sic esse quasi si, coll. 419, 420. ὡς τίς τι—ὧς ἔθανον, sicut aliquis—sic ego mortuus sum, λ, 411, 410. et 412, σύες ὥς. ξ, 52, 137. et 468, εἴθε ὧς—ὡς. et 503, ubi εἴθε omissum. ὧς, sic, præcedente ὅπως, sicut, ο, 112. et 156, αἲ γὰρ ἐγὼν ὧς—coll. 158. αἴθε μοὶ ὧς, σ, 201. ὧς ἄρα πυκνὴ ἦν, adeo nempe densa erat, τ, 442. ὧς ἐμὲ, υ, 79, quod pendet ab ὡς, 66, coll. 61. et 282, ὧς γὰρ ἀνώγει, sic enim jusserat. ὧς σὺ, ω, 93, ubi quoque conficitur summa ex narratis multis. Py. 4, 277.

ὡσαύτως, (Ὁ) adverb. eodem modo, οὕτως αὔτως. apud poëtam sæpe dividitur. ὧς δ' αὔτως, Γ, 339, nam sic scribi debet, non vero ὡς: nam pro ουτως est ὧς, sic. Η, 430. Ι, 195. ζ, 166. ι, 31. υ, 238. φ, 203, 225. χ, 114. ω, 408. Κ, 25.

ὡσεί. (Εἰ) velut si. ὡσεί τις, Ol. 7, 1, *wie wenn einer, (as if one.)* ὡσεί τε, quasi, velut, Py. 1, 84, et pertinet ad ἀγῶνος ἔξω. ὡσεί τε φθιμένου, Py. 4, 200, i. e. ὥσπερ τετελευτηκότος. plura vide sub ὡς, et ΕΙ', aliquanto a fine.

ὥσκεν, (Ὁ) quemadmodum, *wie etwa, (how, in what manner.)* ut quidem, *dass etwa doch, (that perhaps yet.)* ὥσκεν Τρῶες ἄρξωσι, Δ, 66, 71, ut aliquo modo. Β, 385, ut. Ζ, 69, 143. et 281, ὥσκεν οἱ αὖθι γαῖα χάνοι, ubi facit formulam imprecandi, *dass ihn doch da die erde verschlingen müste! (O that the earth would swallow him up!)* et 364. Η, 334, ubi est pro ὡς ἄν. 463. Ι, 112, quemadmodum. Υ, 429 Φ, 127, 459. Ω, 74, quo modo. α, 87, 205. β, 53, 168, 316, coll. 320. 368. γ, 255. ε, 26

31, 144, 168. ὥσχ' ὁ ξεῖνος, η, 192, 223. θ, 21, 101, ὥσχ', 251. τ, 319. χ, 177. ψ, 135. ω, 83, 531. ὥσκε καὶ, O, 235. conf. κέ.

ὥσπερ, (Ὁ) sicuti, *so wie nur etwa, so wie etwa, (as if perhaps.)* et id περ sæpe avellitur. ὡς ἔσεταί περ, A, 211, sicut quidem erit; e re nimirum, et loco conveniens, sicut quidem licebit et fieri poterit, non nimis. ὥς νύ περ ὧδε, B, 258, sicut nunc hic. ὥσπερ ἐμοὶ, Δ, 263. ὡς τὸ πάρος περ, E, 806. Z, 477, ὡς καὶ ἐγώ περ, sicut et ego. H, 370. I, 367, ubi alii legunt, ὅσπερ. Ξ, 50, sicut exempli causa. et 125, ὡς ἐτεόν περ, sicut verum est, sc. omne quod dixi; quod verum sit. P, 747, sicut. Σ, 318. et 518, ὥς τε θεώ περ, pro, καὶ ὥσπερ θεοὶ, esse et apparere solent. X, 250. Ω, 398, γέρων δὲ δὴ, ὡς σύ περ ὧδε, et senex sane sic, sicut tu hic. et 487. β, 333. η, 206. ι, 365. κ, 240, *so wie sonst, (as formerly.)* 435. ν, 358. σ, 19. τ, 312, ὡς ἔσεταί περ, sicut erit, sicut et re ipsa fiet. et 385, ὡς σύ περ αὐτὴ, sicut tu ipsa. υ, 167, 283, ὡς αὐτοί περ, sicut ipsi. φ, 212, ὡς ἔσεταί περ, sicut futurum est. Ol. 7, 144. Py. 1, 176.

ὥστε, (Ὁ) ut, sicut. ὥστε γὰρ παῖδες, nam sicut pueri, B, 289. et 459, ὥστε ὀρνίθων, sicut volucrium. et 474, ὥστε αἰπόλος, sicut caprarius, sequento ὥς, sic, 476. sic et Γ, 23, 27, et 381, ὥστε θεὸς, utpote dea, cui nihil est difficile. sic Υ, 444. κρήνη, sicut fons, I, 14. et 42, εἰ δέ σοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι, si vero tibi soli animus incitatus est, ut redire domum cupias: possit tamen h. l. et esse pro οὕτως. ὥστ' ἀστεροπὴ, sicut fulgur, K, 154, ubi alii legunt ὡς. et 297, ὥστε λέοντε. ὥστε στεροπὴ, sicut fulgur, Λ, 66. et 67, ὥστ' ἀμητῆρες. ὥστε σκώληξ, sicut vermis, N, 654. στάθμη, O, 410, sequente ὥς. κρήνη, Π, 3. στήλη, P, 434. et 755, ὥστε ψαρῶν νέφος. ζωοὶ βροτοὶ, Σ, 539. γυναῖκας, Υ, 252. πέλεια, sicut columba, Φ, 493. ἵππος ἀεθλοφόρος, X, 22. νέφος ἠὲ θύελλα, Ψ, 366. ὥστε ὑβρίζοντες δοκέουσί μοι δαίνυσθαι ὑπερφιάλως, α, 227, sicut injuriose agentes videntur mihi epulari violenter, non vero sicut hospites invitati ad epulum. et 308, ὥστε πατὴρ ᾧ παιδὶ, sicut pater filio suo. ὥστε τευ, pro ὥστε τινὸς, sicut ab aliquo, γ, 348. ὥστε κουράων, ἀμφήλυθέ με ἀϋτὴ, circumsonuit me clamor, sicut puellarum, ζ, 122, ubi eadem est vocum transpositio in textu, ut in α, 227 vidimus. ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεὼν, ἢ ἄλλου ἀκούσας, tanquam forte vel ipse præsens (fueris) vel ab alio audiens, θ, 491. ὥστε σκύλακας, ι, 289. et 292, λέων. et 423, ὥστε περὶ ψυχῆς, ut de vita. σύες, κ, 283, sicut porci, ὡσανεί. et 295, ὥστε μενεαίνων, velut cupiens. sic et 322. ὥστε ἵπποι ἐν πεδίῳ, ν, 81, sequente ὥς, sic, 84. et 231, σοὶ εὔχομαι, ὥστε θεῷ. sic, σοὶ παραείδειν, ὥστε θεῷ, χ, 349. ergo est particula similitudinis in omnibus locis, excepto illo ex I, 42, adducto. et ρ, 21, ὥστε πιθέσθαι σημάντορι, ut parere possim præcipienti. et hunc usum recentiores magis deinde frequentarunt. ὥστε δεῖξαι, ut ostendas, Ol. 9, 113, *dass man hieraus zeigen kann, (that one may hence show.)* ὥστε παῖς, sicut puer, Ol. 10, 102. ὥστε ἀκμῇ ἦρος, tanquam, sicut, in vigore veris, Py. 4, 114. ὥστε μέλισσα, sicut apis, Py. 10, 83. ὥστε ἐργάζεσθαι, ut fabricari possim, Ne. 5, 2. et 91, ὥστε ἀείδειν, ut canas laudem. ὥστε ἄκοντα, sicut jaculum, Ne. 7, 104. omittitur nonnunquam ὥστε, sequente tamen ejus infinitivo: e. c. Py. 9, 115, 116, Ἀγρέα καλεῖν, pro ὥστε καλεῖν, ut appellent. sicut eodem loco, 112, omissum est ὡς ante Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα, velut Jovem.

ὥστης, ὁ, vide sub ἀπώθω.

ὠστίζω, ὠστίσω, ὥστισα, vide sub ὤθω, ad initium.

ὧτε, (Ὁ) dorice pro ὥστε. ὧτε ἀπὸ τόξου ἱείς, sicut ab arcu jaculans, Ne. 6, 47. ὕδατος ὧτε ῥοὰς, sicut rivos aquæ, Ne. 7, 90. et 137, ὧτε ζυγοῖς, velut in jugis.

ᾧτε, **ᾧπερ**, vide sub ἠῦτε.

ὠτειλὴ, ῆς. ἡ. (Τῶ) vulnus patens, *eine offene wunde, (an open wound;)* et quidem proprie τραῦμα τὸ ἐκ τοῦ οὐτάσαι, i. e. ἐγγύθεν τρῶσαι. deinde et in genere, vulnus inflictum. est ab οὐτάω, et ω est dorice, ει vero τῶν Βοιωτῶν, et hanc etymologiam ipse poëta innuit Ξ, 518, ψυχὴ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτο ἐπειγομένη, anima per fossum vulnus festinabat properans: et anima est sanguis per vulnus effluens. sic: ἔῤῥει αἷμα κατ' οὐταμένην, P, 86. ἔρρεεν αἷμα ἐξ ὠτειλῆς, Δ, 140, ubi est vulnus eminus inflictum sagitta. sic, καταρρέον, E, 870. ἀνήνοθεν, Λ, 266, exsiliebat sanguis ex vulnere. δόρυ ἐξ ὠτειλῆς ἔρυσε, hastam ex vulnere extraxit, Π, 862. sic, εἰρυσάμην, κ, 164, ubi sermo est de cervo confosso. ἐγκέφαλος ἀνέδραμεν ἐξ, P, 297. ἐνέπλησαν ὠτειλὰς ἀλείφατος, repleverunt vulnera adipe, Σ, 351. μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, muscæ ingerentes se in vulnera ferro facta, T, 25, et notatur ibi πᾶν τραῦμα. ὠτειλῆς αἷμα ἀπολιχμήσονταί σοι ἰχθύες, Φ, 122. ὠτειλὴν αὐτοῦ ἔδησαν ἐπισταμένως, vulnus ab apro inflictum ei obligarunt scienter, τ, 456, ubi simul adhibiti incantatores. βρότον (cruorem) ἀπονίψαντες ἐξ ὠτειλέων, ionice pro ὠτειλῶν, ω, 188, et in metro est trisyllabum tantum: cæterum et h. l. de quovis vulnere. ὠτειλὴ et οὐλὴ differunt: hæc enim est vestigium persanati vulneris, cicatrix; illa est vulnus patens.

ὦτος, ὁ, vide sub λάρος.

ὠτώεις, ώεσσα, ῶεν. (Ἄω) auritus, auribus vel ansis instructus. *mit ohren oder henkeln versehen, (provided with ears or handles.)* ejusmodi nomina in ώεις desinunt, si præcedit vocalis longa, ut κητώεις, εὐρώεις: in όεις vero, si præcedit brevis, ut σκιόεις, ἐρόεις, (ab ὁ ἔρος, amor, i. e. ὁ ἐπιθυμητὸς) κερόεις (a τὸ κέρας, cornutus.) sic et οὐατόεις, *langörig, (long-eared,)* ut asinus dicitur. conf. οὖας. τρίποδα ὠτώεντα, qui ansas habet, Ψ, 264, 513.

ὡὐτὸς pro ὁ αὐτὸς, vide sub αὐτὸς, aliquanto a fine.

ὠφέλεια, ἡ, vide sub Ὀφέλλω.

ὤφελον, et poëtice ὤφελλον, vide sub ὀφείλω, ad initium.

ὤφληκα, ὠφλήκω, vide sub ὀφείλω, ad finem.

ᾤχεο, vide sub οἴχομαι, prope medium.

ὠχράω, f. ήσω. (Χράω) palleo, pallesco, *ich bin blass, oder auch missfarbig, (I am pale, or sallow.)* οὔτε ὠχρήσαντα χρόα κάλλιμον, λ, 528, neque pallescentem in cute pulcra. hinc sit ὠχριάω.

ὠχρίαω, vide supra.

ὦχρος, ου. ὁ. (Χράω) defectus coloris vividi, pallor. est quasi ἄχροος, cum α privativo, sine colore; per transpositionem et syncopen, quasi ἄοχρος, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειὰς, Γ, 35, pallorque eum occupavit quod attinet genas. adjectivum scribitur ὠχρὸς, ὰ, όν. et non albidum pallorem, sed subflavum quoque denotat, quem nos vocamus *missfarbig, (sallow.)*

ὠχρὸς, ὰ, ὸν, vide supra.

ὢψ, ὠπός. ὁ. (Ὄφ) oculus; vultus. composita ab hoc nomine quinquefariam fiunt. γλαυκὼψ, ῶπος, ὁ: et sic εὐὼψ, λιπαρὼψ, μονώψ. deinde, ὁ Κύκλωψ, ωπος: et sic ὁ Κέρκωψ. deinde, ὁ κυνώπης, ου, vocativus κυνῶπα: et sic ὁ γλαυκώπης, ὀξυώπης, cujus sunt et gradus comparationis, πέστερος, πέστατος: et hinc fiunt fœminina in ῶπις, ιδος. deinde, ὁ εὐωπὸς, οῦ: et sic εἰσωπὸς, σκυθρωπός. denique μελάνωπος, ου, ὁ: et sic ὁ ἄνθρωπος, Αἴσωπος, (ab αἴθω, f. αἴσω, i. e. λάμπω, rubeo) τὸ πρόσωπον, μέτωπον, etc. sed ὁ Ὢψ, ὦπος, est nomen proprium. αἰνῶς (vehementer) ἀθανάταισι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, similis est vultu deabus, Γ, 158, ubi ὢψ ut pars nobilior ponitur de ὅλῃ φυῇ τοῦ σώματος. in specie tamen formosi oculi magna pars sunt pulcritudinis. hinc aliquis veterum de eadem Helena: διὰ καλῶν ὀμμάτων, αἴσχιστα (fœdissime) Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα, οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι, I, 373, nec sane sustineret mihi, etsi valde impudens, in vultum spectare. ἐπὴν ἔλθητε, Διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε, cum accesseritis, et faciem Jovis videritis, O, 147, stando ante eum. οὐ μὲν γάρ τι κακῷ εἰς ὦπα ἐῴκει, non enim homini ignobili similis est vultu et forma, α, 411, et loquitur ibi procus, elegans formarum spectator, ex forma colligens omnia: et ὦπα dicit τὸ ὅλον πρόσωπον, totam personam, ἀπὸ τοῦ τιμιωτάτου μέρους. δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, χ, 405, terribilisque adspectu. οὐ δύναμαι εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, non possum adspicere eum contra, ψ, 107. ab ὢψ est et ἡ Εὐρώπη, latos et magnos oculos habens; Σινώπη, lædens oculos, Μετώπη: sicut et εὐρωπὸς, ὁ, et ἐνώπιον, μετώπιον, κατενῶπα, ἐνωπὴ, etc.

FINIS PARTIS PRIMÆ.

DAMMII LEXICON

HOMERICO-PINDARICUM.

PARS SECUNDA;

VOCES EXHIBENS OMNES FAMILIIS ETYMOLOGICIS DISPOSITAS.

'Α

α
Αγαν
ἀγάω
ἄγαμαι
ἀγαίω
ἀγάζομαι
ἄγη
ἀγητὸς
ἀγαθὸς
ἠγάθεος
ἀγαυὸς
ἀγάλλω
ἀγάλλομαι
ἐπαγάλλομαι
ἄγαλμα
ἀγλαὸς
ἀγλαΐα
φιλάγλαος
ἀγλαΐζομαι
ἐπαγλαΐζομαι
Αμα
ἀμᾶ
ἄμυδις
Θαμὰ
Θαμάκις
θαμὴς
θαμειὸς
θαμινὸς
θαμίζω
θάμνος
ῥαθάμιγξ
'Αμάω
ἀπαμάω
διαμάω
ἐπαμάω
καταμάω
ἄμητος
ἀμητὴρ
καλάμη
κάλαμος
'Αμὸς
ἀμόθεν
ἅπαξ
καθάπαξ
''Ανευ
ἄνευθε
ἀπάνευθε
Αεὶ
ἐάω

''ΑΓΩ, duco

ἄγε
ἀγινέω
καταγινέω
ἠγηλάζω
ἀπήνη
ἄγγαροι
ἀγὸς
ἀνάγω
εἰσανάγω
ἀνάγκη
ἀναγκαία
ἀναγκαῖος
ἀπάγω
διάγω
διάκτωρ
εἰσάγω
ἐξάγω, educo
ὑπεξάγω
ἐπάγω
ἐπακτὴρ
ἐπακτὸς
κατάγω, deduco
παράγω
προσάγω
συνάγω, conduco
ὑπάγω
ἄγγος
ἄκατος
ἀγέλη
ἀγεληδὸν
ἀγελαῖος
ἄξων
ἄμαξα
ἄξιος
ἀξία
ἀξιόω
ἀντάξιος
ἐπάξιος
πυρακτέω
ὀχετηγὸς
ἀγυιὰ
εὐρυάγυιος
ἀγυιᾶτις
ἀγὼν
ἀγώνιος
ἐναγώνιος
εὐάγων
ἀγωνία
'Αρήγω
ἐπαρήγω
ἀρηγὼν
ἀρωγὸς
ἐπαρωγὸς
ἀρωγὴ
Ζεύγω
ἐπιζεύγω
καταζεύγω
ὑποζεύγω
ζεῦγος
ζυγὸς
ζεύγλη
εὔζυγος
ἑκατόνζυγος
πολύζυγος
δίζυξ
ὑψίζυγος
Θέλγω
καταθέλγω
θελκτήριον
Θήγω
'Αγγέλλω
ἀπαγγέλλω
διαγγέλλω
ἐξαγγέλλω
ἐπαγγέλλω
ἄγγελος
μετάγγελος
ψευδάγγελος
ἀγγελία
εὐαγγέλιον
'Ηγέομαι
ἀνηγέομαι
ἐξηγέομαι
ἡγήτωρ
ἡγητὴρ
ἡγεμὼν
ἡγεμονεύω
ἀρχηγέτης
εὐηγεσία
κυνηγέτης
λαγέτης
ξεναγέτης
''Αγω, frango
ἄγνυμι
ἐξάγω, confringo
κατάγω, confringo
προάγω
συνάγω, confringo
περιάγνυμι
ἀαγὴς
ναυάγιον
ἀξίνη
ἀκτὴ, littus
ἀκτὴ, frumentum comminutum
ἀκτὶς
ἄγκιστρον
ἀγκύλος
ἄγκυρα
Γόνυ
γουνόομαι
γουνάζομαι
ἐπιγουνὶς
ἐπιγουνίδιος
γνὺξ
πρόχνυ
ἰγνύη
Γένυς
χαλκόγενυς
γένειον
γενειὰς
ἀγένειος
εὐγένειος
γενειάω
γνάθος
γναθμὸς
Γυῖον
γυιόω
ἀπογυιόω
ἀγλαόγυιος
ἀεξίγυιος
δεξιόγυιος
θρασύγυιος
νεόγυιος
ὑψίγυιος
ἀμφιγυήεις
ἀμφίγυος
Γύαλον
κραταιγύαλος
ἐγγυαλίζω
Γυμνὸς
γυμνόω
ἀπογυμνόω
'Εγγύη
ἐγγυάω
'Εγγὺς
ἐγγύθεν
ἐγγύθι
ἄσσον
ἀσσοτέρω
ἐπασσύτερος
ἄγχι
ἄγχιστος
ἄγχιστα
ἄγχιστον
ἀγχοῦ
ἀγχόθι
ἀγχιστῖνος

ΑΙ''

αἴθε
αἴκε
αἰανὸς
αἰνὸς, durus
αἰνῶς
αἰνόθεν
ἐπαινὸς
Αἶσχος
αἰσχίων
αἴσχιστος
αἰσχρὸς
αἰσχρῶς
αἰσχύνω
καταισχύνω
Αἶνος, laus
αἰνέω
αἰνητὸς
εὐαίνητος
ἐπαινέω
καταινέω
παραινέω
ποταίνιος
πολύαινος
αἰνίζομαι
ἀναίνομαι
ἀπαναίνομαι
Αἰτέω
ἐπαιτέω
παραιτέω
αἰτίζω
ἀπαιτίζω
Αἴτιος
αἰτία
ἀναίτιος
ἐπαίτιος
αἰτιάομαι
Αἴξ
αἴγειος

''ΑΛΛΟΣ

'Αλλὰ
ἄλλως
περίαλλος
ὑπέραλλος
ἀλλοῖος
ἄλλοθεν
ἄλλοθι
ἄλλοσε
ἄλλοτε
ἄλλυδις
ἀλλοδαπὸς
ἀλλότριος
ἀλλοπρόσαλλος
ἀλλήλων

Ἀλλάσσω
ἀπαλλάσσω
ἐξαλλάσσω
ἐπαλλάσσω
ἐναλλὰξ
Μεταλλάω
μεταλλητέος

῞ΑΛΛΩ

ἀφάλλομαι
εἰσάλλομαι
ἐξάλλομαι
ἐφάλλομαι
ἀνεφάλλομαι
κατεφάλλομαι
καθάλλομαι
μεθάλλομαι
ὑπεράλλομαι
ἅλμα
προαλὴς
ἴξαλος
πόρδαλις
παρδαλέη
ἐλλὸς
πῶλος
αἰολόπωλος
εὔπωλος
καλλίπωλος
κλυτόπωλος
λευκόπωλος
ταχύπωλος
῞Αλς, sal
ἅλς, mare
ἅλιος
ἁλιόω
ἅλμη
ἁλμυρὸς
ἁλιεὺς
ἀμφίαλος
ἀγχίαλος
ἐνάλιος
ἔξαλος
ἔφαλος
ὠκύαλος
αἰγιαλὸς
ζάλη
θάλασσα
θαλασσαῖος
θαλάσσιος
ἀμφιθάλασσος
Ὀφθαλμὸς

ἉΛΩ

ἁλόω
ἁλίσκω
ἀναλίσκω
ἅλωσις
ἅλως
ἁλωὴ
ἀλοάω
ἀπαλοιάω
ἅλις
ἤλιθα
ἀολλὴς
ἀολλίζω
σίαλος

ἈΝΑ

ἄνω, sursum
Οὐρανὸς
οὐρανόθεν
οὐρανόθι
οὐράνιος
ἐπουράνιος
ὑπουράνιος
οὐρανίων
οὐρανίδης
Ἀμφὶ
ἀμφὶς
ἄμφω
ἀμφότερος
ἀμφοτέρωθεν
ἀμφοτέρωσε
ἂν
ὅταν
ὁπόταν
ἢν
ἐπὴν
Ἀντὶ
ἄντην
ἄντα
ἔναντα
ἔσαντα
ἀνάντης
κατάντης
παράντης
προσάντης
ἀντίος
ἀντίον
ἀντία
ἐναντίος
ἐναντίον
κατεναντίον
κατάντηστι
ἀντιάω
ἀντιάζω
ὑπαντιάω
ὑπαντιάζω
ἄντω
συνάντομαι
ἀντέω
ἀντήεις
συναντέω
ὑπαντέω
ἀντικρὺ
καταντικρὺ

῍ΑΝΩ, finio

κατάνω
ἀνύω
ἀπανύω
διανύω
ἐξανύω
ἄνυσις
ἀνήνυστος
Ἀνώγω
ἀνωγέω
ἀνώγημι
Ἀνὴρ
ἠνορέη
ἀνδροτὴς
ἁδροτὴς, habitudo
ἀνδρόμεος
ἀνδρακὰς
ἀνδριὰς
ἀγήνωρ
ἀγηνορία
ἀνήνωρ
ἀντιάνειρα
βωτιάνειρα
κυδιάνειρα
ἀγαπήνωρ
εὔανδρος
εὐήνωρ
εὐηνορία
μεγαλήνωρ
μεγαληνορία
μεγάνωρ
ῥηξήνωρ
ῥηξηνορία
ὑπερηνορέω
φθισήνωρ

ἈΠΟ

ἀπαὶ
ἄπιος
Αἰπὸς
αἰπὺς
αἰπεινὸς
αἰπήεις
παιπαλόεις

῞ΑΠΩ

ἀνάπτω
ἐξάπτω
ἐφάπτω
συνεφάπτομαι
καθάπτω
περιάπτω
προσάπτω
συνάπτω
ἀφάω
ἀμφαφάω
ψηλαφάω
διφάω
ἀψὶς
ἄψος
ἀνεψιὸ
ἄφαρ
ἀφάρτερος
αἶψα
αἰψηρὸς
λαιψηρὸς
ἁπαλὸς
πανάπαλος
ἁβρὸς
ἁβρότης
Θάπτω, sepelio
καταθάπτω
ἄθαπτος
τάφος, sepultura
ταφήϊος
τέφρα
Θάπτω, stupeo
τάφος, stupor
θάμβος
θαμβέω
Ἀγαπάω
ἀγαπάζω
ἀμφαγαπάζω
ἀγαπητὸς
Σήπω
κατισήπω
σαθρὸς

῎ΑΡΑ, igitur

ἂρ
ῥὰ
ἀτὰρ
αὐτὰρ

ἈΡΑ, preces

ἐπαρὰ
ἀρειὰ
ἀράομαι
ἀραίνω
καταράομαι
ἀρητὴρ
ἀρητὸς
πολυάρητος
πολυήρατος
Ἀρετὴ
ἀρετάω
αἰναρέτης
ἀρείων
ἄριστος
ἄριστον
ἀριστεὺς
ἀριστεύω
ἀριστερὸς
῞Ηρως
ἡρωῒς
ἡρώϊος
Ἐσχάρα
Ἀρὴν
πολυάρην
πολύῤῥην
ἀρνειὸς
ἀρνευτὴρ

῎ΑΤΩ

ἄτη
ἀάτη
ἀτέω
ἀταρτηρὸς
ἀάατος
ἀτύζω

ΑΥ῀

αὖτε
αὖτις
ἐξαῦτις
αὖθε
αὖθι, hîc
καταῦθι
παραῦθι
αὖθις

῎ΑΩ

ἄημι
διάω
ἀήτης
ἀκραὴς
ἁλιαὴς
δυσαὴς
ζαὴς
ὑπεραὴς
ἄητος
αἴητος
ἄνεμος
ἀνεμόεις
ἀλεξάνεμος
νήνεμος
νηνεμία
ποδήνεμος
ἀνεμώλιος
μεταμώλιος
ἀϋτμὴ
ἀϋτμὴν
αὔω, sicco
αὖος
αὐαίνω
εὕω
ἀμφιεύω
ἀΐω, exhalo
ἀΐσθω
Ἦτορ
μεγαλήτωρ
῞Αζω
ἀζηνάσκω
ἄζη
ἀζαλέος
ἆσις
Ἆσθμα
ἀσθμαίνω
Ἀΐσσω
ἀμφαΐσσω
ἀναΐσσω
ἀπαΐσσω
ἐξαΐσσω
ἐπαΐσσω
καταΐσσω
μεταΐσσω
παραΐσσω
προσαΐσσω
ὑπαΐσσω
ἀϊκὴ
κορυθάϊξ
πολυάϊξ
τριχάϊξ
αἰγὶς
κυαναιγὶς
ἐπαιγίζω
Ἰαύω
ἐνιαύω
παριαύω
Αὐλὴ
αὔλειος
αὖλις
αὐλίζομαι
ἄγραυλος
ἔπαυλος
μέσαυλον
Αὖρα
ἐπαύρομαι
ἐπαυρίσκω
῞Αωτος
ἀωτέω
Ἀὴρ
ἠέριος
ἠερόεις
Ἀείρω, tollo
ἀερέθω
ἀναείρω
ἀπαείρω
ἐξαείρω
παείρω
παραείρω
συναείρω, una attollo
αἰωρέω
ἀπήωρος
ἀορτὴρ
μετήορος
ἄορ, gladius
χρυσάορος
χρυσάωρ
αἴρω
ἐξαίρω
ἐναίρω
κατεναίρω
ἔναρα
ἐναρίζω
ἀπεναρίζω
ἐξεναρίζω
μεγαίρω
ἀμέγαρτος
Ἐγείρω
ἀνεγείρω
ἐπεγείρω
νήγρετος
ἐγρήσσω
ἐγρηγορέω
ἐγρηγορτὶ
αἴγειρος
Ἦρ
ἔαρ
ἠρινὸς
εἰαρινὸς
ἔρνος
ἐρινεὸς
Σφαῖρα
σφαιρηδὸν
῞Υπαρ
Βλέφαρον
γλέφαρον
ἑλικοβλέφαρος
Βαρὺς
βαρέω
βαρύνω
βαρύθω
οἰνοβαρὴς
οἰνοβαρέω
χαλκοβαρὴς
χαλκόβαρυς
βραδὺς
βράσσων
βάρδιστος
βραδυτὴς
βριθὺς
βρίθω
ἐπιβρίθω
βριθοσύνη
βριαρὸς
ὄβριμος
ὄμβριμος
Αἴνυμι
ἀπαίνυμαι
ἐξαίνυμαι
συναίνυμαι
Αἱρέω
ἀναιρέω
ἀφαιρέω
ἐξαιρέω
ἐξαίρετος
ἔξαιτος
καθαιρέω
καθαίρω
ἐκκαθαίρω
καθαρὸς
περιαιρέω
ὑφαιρέω
αἵρεσις
διαίρεσις
ἀπαυράω
Ἠὼς

ἠῶθεν
ἠῶθι
ἠοῖος
ὑπηοῖος
Αὐγὴ
αὐγάζομαι
μεταυγάζω
τηλαυγὴς
αὐχμέω
αὐσταλέος
αὐχὴν
αὐχένιος
ἐπαυχένιος
ἐριαύχην
αὐχέω
αὔχη
αὔχημα
κενεαυχὴς
μεγαλαυχὴς
μεγάλαυχος
καυχάομαι
καύχημα
καύχη
Κεραυνὸς
κεραυνόω
ἀργικέραυνος
ἐγχεικέραυνος
τερπικέραυνος
Αὔριον
Θησαυρὸς
'Αμαυρὸς
ἀμαυρόω
ἀφαυρὸς
Αὔω, clamo
ἀνταΰω
ἐπαΰω
ἀϋτέω
ἀμφαϋτέω
ἀϋτὴ
ἄνεως
περιώσιος
Αὐδάω
ἐξαυδάω
μεταυδάω
παραυδάω
προσαυδάω
αὐδὴ
αὐδήεις
ἄναυδος
ὅμαδος
ὁμαδέω
Μειδάω
μειδιάω
ἐπιμειδάω
φιλομειδὴς
Λαὸς
ἀγελείη
ἀλαλητὸς
ἀλαλὴ
ἀλαλάζω
λαλαγέω
'Υλάω
ὑλακτέω
ὑλαγμὸς
αὐλὸς
ἔναυλος
δίαυλος
δολίχαυλος
αὐλητὴς
αὖλαξ
'Αΐω, sentio
εἰσαΐω
οὖας
οὖς
ὠτώεις
ἄμφωτος
ἀκούω
ἀκοὴ
εἰσακούω
ἐπακούω
ἐπήκοος
ὑπακούω
ἀνηκουστέω
νηκουστέω
ἀκουάζομαι

ΒΑ'ΛΛΩ

βολέω
βλῆμι
ἀμφιβάλλω
ἀναβάλλω
ἀναβολὴ
ἀνάβλησις
ἀμβολάδην
ἀμβλήδην
ἀμβλύνω
ἀπαμβλύνω
ἀντιβολέω
ἀποβάλλω
ἀπόβλητος
διαβάλλω
διαβολία
ἐκβάλλω
ἐμβάλλω
ἐμβόλος
ἐπιβάλλω
ἐπιβλὴς
ἐπήβολος
καταβάλλω
καταβολὴ
ἐγκαταβάλλω
παρακαταβάλλω
μεταβάλλω
μεταβολὴ
παραβάλλω
παραβλήδην
περιβάλλω
προβάλλω
προβλὴς
πρόβολος
προσβάλλω
συμβάλλω
σύμβολον
ὑπερβάλλω
ὑποβάλλω
ὑποβλήδην
κόβαλλος
βολὴ
ἀβλὴς
ἄβλητος
ἑκηβόλος
ἑκηβολία
ἑκατηβόλος
ἑκατηβελέτης
τηλεβόλος
ἐλαφηβόλος
ἐπεσβόλος
ἐπεσβολία
σκερβόλλω
βέλος
ὀξυβελὴς
βέλεμνον
βλῆτρον
ὀβελὸς
πεμπώβολον
βέλτερος
βελτίων
βάλανος
Βουλὴ
βούλομαι
προβούλομαι
ἀβουλία
διχόβουλος
ἐπιβουλία
εὔβουλος
ὀρθόβουλος
πολύβουλος
ταχύβουλος
βουλεύω
μεταβουλεύω
βούλευμα
βουλευτὴς
Βῶλος
βῶλαξ
ἐρίβωλος
ἐριβῶλαξ
ἀναβωλακία

ΒΑ'Ω

βῆμι
βήσομαι
βάσκω
βιβάω
βίβημι
βιβάσθω
βῆμα
παλίμβημος
βάδην
βαθμὶς
βάθρον
βάσις
ἄβατος
δύσβατος
ἠλίβατος
ὑψίβατος
ἀμφιβαίνω
ἀμφίβασις
ἀναβαίνω
εἰσαναβαίνω
παραναβαίνω
ἀμβατὸς
ἀποβαίνω
ἐξαποβαίνω
διαβαίνω
ἐκδιαβαίνω
εἰσβαίνω
ἐκβαίνω
ἔκβασις
ἐμβαίνω
ἐπεμβαίνω
ἐμβαδὸν
ἐπιβαίνω
ἐπιβάσκω
ἐπιβήτωρ
ἐπίβαθρον
ἔπιβδα
καταβαίνω
εἰσκαταβαίνω
ἐγκαταβαίνω
ὑπερκαταβαίνω
καταβατὸς
μεταβαίνω
παραβαίνω
παραβάσκω
παραβάτης
περιβαίνω
προβαίνω
πρόβασις
πρόβατον
πρέσβυς
πρέσβεια
πρεσβεῖον
προσβαίνω
συμβαίνω
ὑπερβαίνω
ὑπερβασία
ἐμπυριβήτης
χαλκοβατὴς
βέω
καταβέω
βομβέω
βηλὸς
βῆσσα
βωμὸς
βάπτω
ἀβάπτιστος
βαστάζω
βαιὸς
ἠβαιὸς
βάτος
βατία
βαθὺς
βάθιστος
βαθύνω
ἀγχιβαθὴς
βένθος
πολυβένθης
βέρεθρον
βόθρος
βότρυς
βοτρυδὸν
βόστρυξ
ἰοβόστρυχος
Πάτος
πατέω
καταπατέω
ταπεινὸς
τάπης
πατάσσω
ἐκπατάσσω
πάταγος
'Απάτη
ἀπατάω
ἐξαπατάω
ἀπατηλὸς
ἀπατήλιος
ξεναπάτης
ἀπαφάω
ἀπαφίσκω
ἐξαπαφάω
παραπαφάω
'Ατέμβω
Λυκάβας
'Αμείβω
ἀπαμείβομαι
ἐπαμείβω
μεταμείβω
παραμείβομαι
ἀμοιβὸς
ἀμοιβαῖος
ἀμοιβὴ
ἀμοιβηδὶς
ἐπαμοιβαδὶς
ἐξημοιβὸς
ἐπημοιβὸς
ἀμεύω
παραμεύω
βέμβηξ
'Αστράγαλος
Βουβὼν
Λώβη
λωβάομαι
λωβεύω
ἐπιλωβεύω
λωβητὸς
λωβητὴρ

ΒΟΥ͂Σ

πολυβούτης
τεσσαράβοιος
ἐννεάβοιος
δυωδεκάβοιος
ἐεικοσάβοιος
ἑκατόμβοιος
ἀλφεσίβοιος
βόειος
βόεος
ἑπταβόειος
βοεὺς
Βοάω
ἐπιβοάω
προβοάω
βοὴ
βοητὺς
ἀβοητὶ
πεζοβόης
ἀστυβοώτης
βωστρέω
θόρυβος
Βόω
καταβόσκομαι
βόσις
βοτὸν
βοτάνη
βοτὴρ
βώτωρ
ἐπιβώτωρ
βουβότης
μηλοβοτὴρ
μηλοβότης
μηλήβοτος
πολύβοσκος
ληϊβότειρα
πολυβότειρα
αἰγίβοτος
βούβοτος
εὔβοτος
ἱππόβοτος
συβόσιον
συβώτης
τιθαιβώσσω
Βορὰ
δημοβόρος
καταδημοβορέω
θυμοβόρος
μολοβρὸς
νεβρὸς
Βορέας
Βρόω
βρώμη
βρῶσις
βρωτὺς
βούβρωστις

ΒΡΕ'ΜΩ

βρόμος
βρόμιος
ἐπιβρέμω
ἐμβρέμομαι
βρομέω
βριμόομαι
ἐγχείβρομος
ἐρίβρομος
ἐριβρεμέτης
ὑψιβρεμέτης
ἄβρομος
βλεμεαίνω
Βροντὴ
βροντάω
αἰολοβρόντης

ΓΑ'Ρ

τοιγὰρ

ΓΑ'Ω, vel ΓΕ'Ω, contr. ΓΩ͂

γείνω
γίγνομαι
γίνομαι
ἐκγείνομαι
ἐγγείνομαι
ἐπιγείνομαι
παραγίγνομαι
περιγίγνομαι
προγείνομαι
γόνος, natus
γονὸς, locus fertilis
ἀριστογόνος
ἄγονος
ἔκγονος
ὁμόγονος
ὀψίγονος
παλαίγονος
πρόγονος
πρωτόγονος
σύγγονος
γονὴ
γονεὺς
γενεὰ
γέννα
γενετυλλὶς
γυνὴ
γύναιος
γυναικεῖος
καλλιγύναιξ
γένος
γένεσις
γενετὴ
γενέτειρα
γενέθλη
γενέθλιος
αἰθρηγενὴ
αἰθρηγενέτης
διογενὴς
ἐγγενὴς
εὐγενὴς
ἰθαγενὴς
κυπρογενὴς
κυπρογένεια
λυκηγενὴς
μοιρηγενης
νεηγενὴς
παλαιγενὴς
πρεσβυγενὴς
προγενὴς
πυλοιγενὴς
συγγενὴς
συγγενικὸς
χαμαιγενὴς
ἀειγενέτης
ἠριγένεια
τριτογένεια
γεννάω
γνήσιος
γενναῖος
νεογιλὸς
νεοσίγηλος
νηγάτεος
τηλύγετος
κασίγνητος

κασιγνήτη
αὐτοκασίγνητος
αὐτοκασιγνήτη
πατροκασίγνητος
θυγάτηρ
Γία
γαῖα
αἶα
γαίειος
βουγάϊος
ἐνοσίγαιος
γείτων
γύα
τετράγυος
πεντηκοντόγυος
λήϊον
ἀλήϊος
βαθυλήϊος
πολυλήϊος
Γῆρας
ἀγήραος
γηράω
γήρημι
γηράσκω
καταγηράω
γηραλέος
γηραιὸς
γέρων
γερούσιος
δημογέρων
ὠμογέρων
γέρας
ἀγέραστος
γεραίρω
γεραρὸς
γέρανος
Μέγας
μεγάλως
μεγαλωστὶ
μεγαλίζομαι
μείζων
μέγιστος
μέγεθος
μέγαρον
Γαίω
γανύω
γάνυμαι
γανάω
ἀγανὸς
Γάλα
γλάγος
περιγλαγὴς
γαλαθηνὸς
βδάλλω
γαλήνη
γελανὴς
γάλως
Γήθω
γηθόσυνος
γηθοσύνη
πολυγηθὴς
Γεύω

ΓΟΩ῀

γοαίνω
γόος

ΔΑ'Ω

δαίω, uro
ἀμφιδαίω
ἐνδαίω
ὑποδαίω
δανὸς, aridus
δαλὸς
δαΐς, fax
δάος
ἡμιδαὴς
θεσπιδαὴς
δήϊος
μενεδήϊος
δηϊοτὴς
δηϊόω
δῆλος
ἔκδηλος
ἀρίζηλος
ἀριζήλως
εὐδείελος
δημὸς, adeps
μέλδω
Δηλέω
διαδηλέομαι
δήλημα
δηλήμων
Δαίω, divido
συνδαίομαι
δάζομαι
ἀποδάζομαι
διαδάζομαι
καταδάζομαι
δασμὸς
δαΐζω
δατέομαι
διαδατέομαι
δαιτρὸς
δαιτρεύω
δαιτροσύνη
Αἶσα
αἴσιος
ἐξαίσιος
παραίσιος
αἴσιμος
ἐναίσιμος
αἰσυητὴρ
Δῆρις
δηριάω
δηρίω
ἀδήριτος
'Οδοὺς
ἀργιόδους
καρχαρόδους
τριόδους
κνώδων
Δάκω
δάκος
θυμοδακὴς
ὀδὰξ
Δάκρυ
δάκρυον
δακρυόεις
ἄδακρυς
ἀδάκρυτος
πολύδακρυς
πολυδάκρυτος
δακρύω
Δάπτω
δαρδάπτω
διαδάπτω
καταδάπτω
δαπάνη
Δαίω, epulor
μεταδαίομαι
δαὶς, epulum
δαίτη
δαιτὺς
δαιτυμὼν
δαίνυμι
δαίνυμαι
μεταδαίνυμαι
δίαιτα
διαιτάω
Δαίω, doceo
προδάημι
διδάσκω
ἀναδιδάσκω
ἐκδιδασκέω
διδακτὸς
αὐτοδίδακτος
διδασκαλία
δήω
δαιδαλέος
δαίδαλος
πολυδαίδαλος
δαιδάλλω
δαιδαλόω
δαίδαλμα
δαήμων
ἀδαήμων
ἀδαημονία
αἴμων
δαίμων
δαιμόνιος
δαιμονίως
εὐδαίμων
εὐδαιμονία
ἰσοδαίμων
ὀλβιοδαίμων
Δαὴρ
Δαμάω
δαμάζω
δαμνάω
δάμνημι
ὑποδαμνάω
δμῆσις
δμήτειρα
ἀδάμαστος
πανδαμάτωρ
ἀδμὴς
ἄδμητος
εὔδμητος, probe factus
ἀνδροδάμας
χαλκοδάμας
γυιοδάμης
δάμαρ
δαμάλη
δαμαλίζω
ἱππόδαμος
ἀδάμας
ἀδαμάντινος
Γάμος
γαμέω, uxorem duco
γαμέω, nuptum do
ἄγαμος
πικρόγαμος
γαμβρὸς
Δμὼς
δμωὴ
ὑποδμὼς

ΔΕ'

δὴ
δαὶ
θὴν
τὲ

ΔΕ'ΚΩ

δέχομαι
δεξαμενὴ
δέκτης
δεικανάομαι
δειδίσκομαι
δεδίσκομαι
ἀναδέχομαι
ἀποδέχομαι
ἐνδέχομαι
ἐνδυκέως
ἀδευκὴς
ἐκδέχομαι
παραδέχομαι
προσδέχομαι
ὑποδέχομαι
ὑποδεξία
δεξιὸς
δεξιτερὸς
ἐνδέξιος
ἐπιδέξιος
περιδέξιος
δεικνύω
ἀναδείκνυμι
ἀποδείκνυμι
ἐνδείκω
ἐπιδεικνύω
ἀριδείκετος
δουροδόκη
δωροδοκέω
ἰοδόκος
ἱστοδόκη
μηλοδόκος
μητρόδοκος
ξεινοδόκος
οἰνοδόκος
πανδόκος
πολεμηδόκος
προδοκὴ
δοκαω
δοκεύω
δοκάζω
δοκέω
ἀδόκητος
δόκιμος
δόξα
βαθύδοξος
ἐπίδοξος
εὔδοξος
εὐδοξία
μεγαλόδοξος
πανδοξία
δόχμη
δοχμὸς
δόχμιος
ἀποδοχμόω
δοκὸς
δέκα
δεκὰς
δεκάκις
δέκατος
ἕνδεκα
ἐνδέκατος
δυωκαίδεκα
δυώδεκα
δώδεκα
δυωδέκατος
δωδέκατος
τρισκαίδεκα
τρεισκαιδέκατος
ἑκκαίδεκα
ἑπτακαίδεκα
ὀκτωκαιδέκατος
ἐννεακαίδεκα
δάκτυλος
ῥοδοδάκτυλος
δέπας

ΔΕ'ΛΩ

δόλος
δόλιος
δολόεις
ἄδολος
δολόω
δούλη
δούλιος
δούλειος
δουλεία
δουλοσύνη

ΔΕ'ΡΩ

δορὸς
δρατὸς
νεόδαρτος
δέρμα
δερμάτινος
δέρτρον
δειρὴ
δειρὰς
δολιχόδειρος
πολυδειρὰς
δόρυ
δουράτεος
δρύπτω
ἀποδρύπτω
περιδρύπτω
ἀμφίδρυφος
ἀμφιδρυφὴς
θρύπτω
διαθρύπτω
τρύφος
λοιδορέω
δρῦς
δρύϊνος
δρυμὸς
δρίος
δένδρον
δένδρεον
δενδρήεις
ἀγλαόδενδρος
εὔδενδρος
πολυδένδρεος
δρέπω
ἀποδρέπω
μονόδροπος
δρεπάνη
δρέπανον
δριμὺς

ΔΕ'Ω, vincio

δίδημι
ἀναδέω
ἐκδέω
ἐνδέω
ἐπιδέω
καταδέω
περιδέω
συνδέω
ὑποδέω
δεσμὸς
δέσμα
ἀναδέσμη
πολύδεσμος
ζυγόδεσμον
ὑπόδημα
δεταὶ
μελάνδετος
ἀμαλλοδετὴρ
κρήδεμνον
καλλικρήδεμνος
λιπαροκρήδεμνος
Δέμω
περιδέμω
εὔδμητος, bene structus
θεόδμητος
νεόδμητος
δόμος
πρόδομος
δῶμα
δῶ
μεσόδμη
δέμνιον
δέμας
βυσσοδομεύω
δῆμος, populus
δημόω
δημότης
ἀπόδημος
ἀποδημέω
ὁμόδημος
δήμιος
ἐπιδήμιος
ἐπιδημεύω
μεταδήμιος
πανδήμιος
Δέω, egeo
δεύω
ἐπιδεύομαι
ἐπιδευὴς
δεύτερος
ἐπιδεύτερον
δεύτατος
Δέω, rigo
καταδεύω
τηΰσιος
διαίνω
ἀδίαντος
διερὸς
ἄρδω
ἀρδμὸς
νεοαρδὴς
ἀλδέω
ἀλδήσκω
ἀλδαίνω
ἄλθω
ἀπαλθέω
ἄναλτος
ἄλσος
ἄρσην
ἕρσα
ἐέρση
ἑρσήεις
ἐερσήεις

ΔΙ'Ω

ἐξαποδίομαι
περιδίω
δίημι
ἐνδίημι
δείδω
δειδίσσω
ἀποδειδίσσω
περιδείδω
ὑποδείδω
δειδήμων

δέος	δινήεις
ἀδεὴς	ἀργυροδίνης
ὑπερδεὴς	βαθυδίνης
δεῖμα	βαθυδινήεις
ἀδείμαντος	δινωτὸς
δεῖμος	ὠκυδίνητος
κυδοιμὸς	ῥαδινὸς
κυδοιμέω	δονέω
δειλὸς	δόναξ
Ζεὺς	δονακεὺς
δῖος	ἰδνόω
ἔνδιος	Δίκω
εὐδία	δίσκος
εὐδιανὸς	δισκέω
δεσπότη	δίκτυον
δέσποινα	δίκη
δεσπόσυνος	δικαία
δεινὸς	ἄδικος
διώκω	δίκαιος
ἰωκὴ	δικαίως
ἰωχμὸς	δικαιότερος
παλίωξις	δικαιότατος
Δίζω	εὐδικία
δίζημαι	δικάζω
Δινέω	ἀιδροδίκης
δίνη	ἀρχεδίκης
δινεύω	ἑλλανοδίκης
ἐπιδινέω	ὀρθοδίκης
ἀμφιδινέω	ἔνδικος
περιδινέω	σύνδικος
στρεφεδινέω	ὑπέρδικος
κορδίνημα	Διὰ

ΔΟ'Ω

δῶμι	δωτίνη
διδόω	διόσδοτος
δίδωμι	Θεόδοτος
ἀναδίδωμι	Θεόσδοτος
ἀποδίδωμι	δῶρον
ἐκδίδωμι	δωρέω
ἐπιδίδωμι	δωρητὸς
παραδίδωμι	ἠπιόδωρος
περιδίδωμι	πολύδωρος
δόσις	ζείδωρος
δοτὴρ	ἑκκαιδεκάδωρος
δώτωρ	δάνος, donum

ΔΥ'Ω

δύσομαι	δύναμις
δύνω	δύνασις
δῦμι	δυνατὸς
ἀναδύω	ἀδύνατος
ἐξαναδῦμι	Δύη
ὑπεξαναδῦμι	δυάω
ἀποδύω	ὀδύνη
ἀποδύνω	ὀδυνηρὸς
ἐξαποδύνω	νώδυνος
διαδύω	ἀνωδυνία
εἰσδύω	ὠδὶν
ἐκδύω	ὠδίνω
ἐνδύω	κίνδυνος
ἐπιδύω	ἀκινδύνος
καταδύω	κινδυνεύω
καταδύσομαι	ὀδύρομαι
παραδύω	ὀδύσσομαι
περιδύω	Δίδυμος
ὑποδύω	διδυμάων
ὑποδύσομαι	ἀμφίδυμος
δυσμὴ	ἄδυτος
Δύναμαι	

ἜΔΩ

κατέδω	ἐσθίω
ἔσθω	κατεσθίω
εἶδαρ	ἔτης
ἐδωδὴ	ἑταῖρος
ἐδητὺς	ἕταρος
ὠμηστὴς	ἑταίρη
ἔθω	ἑταιρίζω
ἐθείρω	ἕτερος
ἔθειρα	ἑτέρως
τανυέθειρα	ἑτέρωσε
ἦθος	ἑτέρωθι
ἀηθέσσω	ἑτέρωθεν
ἔθνος	οὐδετέρωσε

ΕΙ'

ἐπεὶ	ὡσεί
ἐπειδὴ	αἴτε
ἐπειῆ	εἶτα
ἐπείπερ	ἔπειτα
ἐπείκε	μετέπειτα
ἐπεὶ ἂν	εὖτε
ἐπειδὰν	ηὖτε
ἐπεὶ ἄρ	

ΕΙ'ΔΩ

εἴδομαι	κυπαρίσσινος
διαείδομαι	λισσὸς
εἰσείδω	λιτὸς
ἐνείδω	εἴκω, similem facio
εἰσανείδω	ἐπέοικε
ἐξείδω	εἴσκω
ἐπείδω	ἴσκω
κατείδω	εἴκελος
ἐκκατείδω	ἴκελος
περιείδω	ἐπιείκελος
προείδω	Θεοείκελος
προσείδω	Θέσκελος
ἰδὲ	ἀεικὴς
εἰδέω	ἀείκεια
ἴσημι	ἀϊκῶς
περιΐσημι	ἀεικίζω
ἄϊστος	καταικίζω
ἀϊστόω	ἀκιδνὸς
ἴδρις	ἀεικέλιος
ἄϊδρις	ἀεικελίως
πολυΐδρις	ἀεκήλιος
ἰδρείη	ἐπιεικὴς
ἀϊδρία	μενοεικὴς
ἀϊδρεία	ἀλίγκιος
πολυϊδρεία	ἐναλίγκιος
νῆϊς	Αἰδὼς
ἵστωρ	αἰδοῖος
ἐπιΐστωρ	αἰδοιότερος
ἄπαδις	αἰδοιέστατος
ἐπίσταμαι	αἰδοίως
ἐπισταμένως	αἴδομαι
ἐπιστήμων	αἰδέομαι
εἶδος	ἀναιδὴς
ἰδέα	ἀναίδεια
εἰδάλιμος	'Αείδω
ἀλλοειδὴς	παραείδω
εὐειδὴς	ὑπαείδω
ἠεροειδὴς	ἀοιδὸς
Θεοειδὴς	ἀοιδιάω
Θεουδὴς	ἀοιδὴ
ἰοειδὴς	ἐπαοιδὴ
μυλοειδὴς	ῥαψῳδία
εἴδωλον	ἀοίδιμος
ἰνδάλλομαι	ἀηδὼν
ἶσος	Ἄϊς
εἶσος	ἀΐδης
ἰσόω	ἀΐδηλος
ἰσάζω	ἀϊδήλως
ἥμισυς	Κύμινδις
κυπάρισσος	

ΕΙ"ΚΩ, cedo

ὑποείκω	ἀνίκητος
ἐπιεικτὸς	ἐπίνικος
νεῖκος	ἐπινίκιος
φιλόνεικος	καλλίνικος
νεικέω	ὀλυμπιόνικος
νεικείω	ὀλυμπιονίκης
Νίκη	τρισολυμπιονίκης
νικάω	πυθιόνικος
ἀεθλονικία	πυθιονίκης

'ΕΚ

ἔξω	ἔκτοθι
παρὲκ	ἔκτοσθεν
ἐκτὸς	ἔκτοθεν
ἔκτοσε	

'ΕΛΑ'Ω

ἐλαύνω	διφρηλάτης
ἀμφελάω	διφρηλασία
διελάω	ἱππηλάτης
εἰσελάω	ἱππήλατος
ἐνελάω	ἱππηλάσιος
ἐξελάω	χαλκέλατος
ἐξήλατος	Λᾶας
παρεξελάω	λάϊγξ
ἐπελάω	λάϊνες
παρελάω	λαΐνεος
περιελάω	'Ελάτη
συνελάω	ἐλάτινος
ὑπελάω	'Ελαία
ἐλαστρέω	ἐλάϊνος
ἐλατὴρ	ἐλαΐνεος
ἁρματηλάτης	ἔλαιον
βοηλάτης	Μύλη
βοηλασία	μύλαξ

ἝΛΩ

ἀνέλω	ἐλπωρὴ
ἀφέλω	ἐλεφαίρω
ἐξαφέλω	Ἕλκω
διέλω	ἑλκέω
ἐξέλω	ἑλκύω
καθέλω	ἑλκυστάζω
μεθέλω	ἀνέλκω
περιέλω	ἐξέλκω
ἀποπροέλω	ἐφέλκω
προσέλω	παρέλκω
συνέλω	προσέλκω
ὑφέλω	ὑφέλκω
ἑλετὸς	ἑλκηθμὸς
ἕλωρ	ὁλκὰς
ἑλώριον	ἐφόλκαιον
Λεῖα	ἕλκος
ληῒς	Φολκὸς
ληΐζομαι	'Αμέλγω
ληϊστὸς	ἐναμέλγω
ληϊστὴρ	ἀμολγὸς
ληΐστωρ	ἀνήμελκτος
ληϊὰς	ἱππημολγὸς
ληΐτις	ἀμέργω
Γλία	ἀμοργὴ
'Εθέλω	ὀμόργω
περιεθέλω	ὀμόργνυμι
ἐθελοντὴρ	ἀπομόργομαι
Ἔλδομαι	ἀπομόργνυμι
ἐέλδωρ	'Εσθλὸς
Ἔλπω	ἐσλὸς
ἀέλπω	Ἄεθλον
ἐπιέλπομαι	ἀέθλιον
ἐλπὶς	ἄεθλος
ἀελπὴς	ἀθλέω
ἀελπτία	ἀεθλεύω

ἀθλητὴρ
ἀθλητὴς
εὔαθλος
πένταθλον
'Οφέλλω
ὀφείλω
ἐξοφέλλω
ὄφελος
οἰκωφελία
ἐπιζάφελος
ἐπιζαφελῶς
Εἴλω
εἰλέω
εἰλύω
ἐλύω
κατειλύω
προσειλέω
εἰλυφάω
εἰλυφάζω
εἴλυμα
εἶλαρ
ἰλὺς
ἔγχελυς
ἐλεὸς, mensa coquinaria
εὐλὴ
εὔληρα
ἐλλεδανὸς
ἑλίσσω
ἑλελίσσω
ἀμφελίσσω
ἀμφέλισσος
περιελίσσω
περιελελίσσω
στυφελίζω
ἀποστυφελίζω
ἕλιξ
ἐλινύω
ἀλίω
"Αελλα
ἀελλὴς
θύελλα
αἰόλος
αἰόλλω
κορυθαίολος
παναίολος
"Ιλη
ἰλαδὸν
ὁμιλαδὸν
ὅμιλος
ὁμιλέω
μεθομιλέω
παρομιλέω
ἅμιλλα
ἁμιλλάομαι

πέδιλον
χρυσοπέδιλος
ἰλλὰς
ἴλλοι
ἐπιλλίζω
δενδίλλω
'Ομίχλη
'Απειλὴ
ἀπειλέω
ἐπαπειλέω
ἀπειλητὴρ
"Ελος
σέλινον
"Ελη
δείλη
δείελος
δείλομαι
δειελιάω
εὐδείελος
ὕελος
ἥλιος
σέλας
σελήνη
Γελάω
ἐκγελάω
ἐπιγελάω
γέλως, ωτος
γέλως, ω
γέλος
γελοίϊος
γελαστὸς
Αἴγλη
αἰγλήεις
"Ελεος, misericordia
ἐλεέω
ἐλεαίρω
ἐλεήμων
ἐλεεινὸς
ἐλεητὺς
νηλεὴς
νηλὴς
'Αλέω, vitare facio
ἐξαλέομαι
ὑπεξαλέομαι
ἀλεύομαι
ὑπαλεύομαι
ἀλεείνω
ἀλύσκω
ὑπαλύσκω
ὑπάλυξις
ἀλυσκάζω
ἀλέη
ἀλεωρὴ
ἁλέω

'EN

εἰν
ἐνὶ
ἔνδον
ἔνδοθεν
ἔνδοθι
ἔνδινα
ἔνθα
ἔνθεν
ἔνθενδε
ἐνθάδε
ἐνταυθοῖ
ἐνταῦθα
ἐντεῦθεν

ἐντὸς
ἔντοσθε
ἔντερον
ἔντεα
ἐντύω
ἐντύνω
ἐπεντύω
ἐπεντύνω
χαλκεντὴς
Εἰς
ἐς
εἴσω
ἔσω

ΕΠΩ

ἕσπομαι
σπέομαι
ἐφέσπομαι
ἐπισπέω
μετασπέω

ἀμφέπω
διέπω, administro
ἐφέπω
μεθέπω
περιέπω

προσέπω
συνέπω
ἐπέτης
ἕσπερος
ἑσπέριος
ὀψὲ
ὄψιος
ὄψιμος
ὄψον
πέσσω
καταπέπτω
ἕψω
πέπων
ὀπτάω
ἐποπτάω
ὀπτὸς
ὀπταλέος
δέφω
δεψέω
ἀδέψητος
ὀπάζω
μετοπάζω
ὀπαδὸς
ὀπηδέω
ὀπάων
σπεύδω
σπουδὴ
σπουδαῖος
ἀσπουδεὶ
σφοδρὸς
σφόδρα
σφεδανὸς
σφενδόνη
ἐπείγω
κατεπείγω
ἤπιος
κατηπιάω
ὄπις
ὀπίζομαι
ἐποπίζομαι
ὀπίσω
ὀπίστατος
ἐξοπίσω
ὄπισθεν
ὄπιθεν
ἐξόπισθεν
κατόπισθεν
μετόπισθεν
ἄψ
πέμπω
ἀναπέμπω
ἀποπέμπω
ἐκπέμπω
ἐπιπέμπω
παραπέμπω
προπέμπω
συμπέμπω
πομπὴ
πόμπιμος
πομπαῖος
πομπὸς
Θεόπομπος
εὐθυπομπὴς
πομπεὺς
πομπεύω
δυσπέμφελος
Πρέπω
πρεπόντως
διαπρέπω
διαπρεπὴς
ἐμπρέπω
ἐπιπρέπω
μεταπρέπω
ἀριπρεπὴς
ἐκπρεπὴς
Θεοπρεπὴς
μεταπρεπὴς
Σκέπω
σκεπάω
σκέπας

ἀνεμοσκεπὴς
'Ερείπω
κατερείπω
ἐξερείπω
ὑπερείπω
Νόσφι
ἀπονόσφι
νοσφίζω
Κοῦφος
κουφότερος
'Επτὰ
ἕβδομος
ἑβδόματος
ἑπτάκις
ἕπταχα
'Επὶ
'Υπὸ
ὑπαὶ
ὕπαιθα
ὕστερος
ὕστατος
πανύστατος
ὑστάτιος
'Υπὲρ
ὑπεὶρ
ὕπερθε
ἐφύπερθε
καθύπερθε
ὑπέρτερος
ὑπέρτατος
ὑπερώτατος
πανυπέρτατος
ὑπερτερία
ὑπέρα
ὕπατος
ὕψι
ὑψοῦ
ὑψόθι
ὑψόθεν
ὑψόσε
ὕψιστος
ὑψηλὸς
"Υβρις
ὑβρίζω
ἐφυβρίζω
ὑβριστὴς
"Επω
ἀνέπω
ἀπέπω
διέπω, colloquor
ἐνέπω
ἐξενέπω
προσενέπω
ἐξέπω
μετέπω
παρέπω
προέπω
προσέπω
ἔσπω
ἐνίσπω
ἐνισπέω
ἐνενίσπω
ἐνίπτω
ἐνενίπτω
ἐνίσσω
ἐνιπὴ
ἄσπετος
ἔπος
ἐπητὴς
ἐπητὺς
ἁμαρτοεπὴς
ἀφαμαρτοεπὴς
ἀμετροεπὴς
ἀπτοεπὴς
ἀρτιεπὴς
εὑρεσιεπὴς
ἡδυεπὴς
ἐμμαπέως
ἐψιάομαι
ἐφεψιάομαι

καθεψιάομαι
Θέσπις
Θεσπέσιος
Θεσπεσίως
Θεοπρόπος
Θεοπροπέω
Θεοπροπία
Θεοπρόπιον
ὄψ
ἐνοπὴ
βαρυόπης
ὄσσα
ἀοσσητὴρ
ἀπύω
ἐπαπύω
ἠπύτης
βριήπυος

ἐχθοδοπέω
ἠπεροπεύω
ἠπεροπεὺς
ἠπεροπευτὴς
κλοτοπεύω
μέροψ
κωφὸς
σκὼψ
φύλοπις
μέλπω
μολπὴ
μέλπηθρον
ἐρασίμολπος
φιλόμολπος
φιλησίμολπος
σάλπιγξ
σαλπίγγω

"ΕΡΑ

ἔραζε
ἔνερος
ἐνέρτερος
νέρτερος
ἔνερθε
νέρθε
ὑπένερθε
ἠρίον
ἐρῆμος
ἐρημόω
χέρσος
χερσόθεν
'Αρόω
ἄροσις
ἄροτος
ἀνήροτος
ἀροτὴρ
ἀρότης
ἄροτρον
ἄρουρα
ἐπάρουρος
'Αγρὸς
ἄγριος
ἀγρότερος
ἀγρότης
ἀγροιώτης
ἄγρωστις
"Εργον
ἔργω, operor
ἐργάζομαι
ἐργασία
ἐργάτις
ἔρδω
ἔργμα
ῥέζω
ἐπιρέζω
καταρέζω
ἄρεκτος
ῥῆγος
ἀεργὸς
ἀεργία
δημιοεργὸς
ἐνεργὸς
ἐντεσιεργὸς
εὐεργὸς
εὐεργὴς
εὐεργεσία
εὐεργέτης
κακοεργὸς
κακοεργία
συνεργὸς
ταλαεργὸς
ὀβριμοεργὸς
ἑκάεργος
ἀργὸς
ἀργεννὸς
ἀργινόεις
ἀργὴς
ἀργεστὴς

ἄργυφος
ἀργύφεος
ἐναργὴς
πόδαργος
ἄργυρος
ἀργύρεος
ἀργυρόω
ἀργυρὶς
πανάργυρος
ὑπάργυρος
ἀργαλέος
μάργος
μαργάω
μαργαίνω
μαργόομαι
γαστρίμαργος
"Εργω, arceo
ἐέργω
ἐεργάθω
ἐρχατάω
ἔργνυμι
ἀμφέργω
ἀνέργω
ἀποέργω
ἀποεργάθω
διεέργω
διείργω
ἐπεέργω
κατεέργνυμι
μετεέργω
προεέργω
συνέργω
συνεργάθω
ἕρκος
ἑρκίον
ἑρκεῖος
ἁλιερκὴς
εὐερκὴς
ὅρκος
ὅρκιον
ἐνόρκιος
ἔξορκος
ἐπίορκος
ἐπιορκέω
εὐορκία
ἔρχω
ἀμφέρχομαι
ἀνέρχομαι
ἀπέρχομαι
διέρχομαι
εἰσέρχομαι
ἐνέρχομαι
ἐξέρχομαι
παρεξέρχομαι
ἐπέρχομαι
κατέρχομαι
μετέρχομαι
παρέρχομαι
περιέρχομαι

προσέρχομαι
συνέρχομαι
ὑπεισέρχομαι
ὑπέρχομαι
ὄρχος
ὄρχατος
ἄρχω
ἀρχεύω
ἀπάρχομαι
ἐξάρχω
ἐπάρχομαι
κατάρχομαι
ὑπάρχω
ἀρχὴ
ἀρχῆθεν
ἀρχαίη
ἀρχαῖος
ἀρχὸς
ὄρχαμος
ἄργμα
ἄναρχος
ἔξαρχος
ἵππαρχος
μόναρχος
μοναρχέω
πολίαρχος
στράταρχος
Σπέρχω
ἐπισπέρχω
ἀσπερχὴς
Ἑρέπτω, vescor herbis
ἀνερέπτω
ὑπερέπτω
Ἐρέφω
ἐρέπτω, tego
ἐπερέφω
ὄροφος
ὀροφὴ
ὑπωρόφιος
ὑψόροφος
ἀμφηρεφὴς
ἐπηρεφὴς
κατηρεφὴς
ὑψερεφὴς
ὄρφνη
ὀρφναῖος
ὀρφανὸς
ὀρφανία
ὀρφανικὸς
ὀρφανίζω
μόρφνος
Ἔρεβος
ἐρεβεννὸς
ἐρεμνὸς
Κέραμος
κεραμεὺς
Ἕρπω
ἐφέρπω
προσέρπω
ἑρπύζω
ἑρπετὸς
ἐρέβινθος
Ἐρητύω
κατερητύω

῎ΕΩ, sum

ἀμφίειμι
ἄνειμι, insum
ἄπειμι, absum
ἔνειμι
ἔξειμι, sum ex
ἔπειμι, sum super
ὀπὸς
μέτειμι, una sum
πάρειμι, adsum
περίειμι
σύνειμι
ξυνὸς
ἐπίξυνος
ξύνειος
ξυνήων
ὕπειμι
ὑπηνήτης
ἐὸς, verus
ἐτεὸς
ἔτυμος
ἐτύμως
ἐτήτυμος
ἀετὸς
αἰὼν
ὦμος, humerus
κατωμάδιος
κατωμαδὸν
ὠμὸς, crudus
ἴος, unus
εἷς
οὔνις
οὐδεὶς
μηδεὶς
ἴδιος
οἶος, unus
οἰόω
ὤϊον
ὑπερώϊον
ὑπερωϊόθι
ὑπερῴη
ᾠὸν
μόνος
μονόω
μονὰξ
ἠνίον
ἡνία
ποικιλήνιος
χρυσήνιος
δύο
δοιοὶ
δοιὼ
δοιὴ
δὶς
δισσὸς
διπλόος
δίπλαξ
δίχα
διχθὰ
διχθάδιος
ἄνδιχα
διάνδιχα
ἐγὼ
ἐμὸς
ἡμέτερος
ἡμὸς
νωΐτερος
Ἔω, eo
ἄνειμι, sursum eo
εἰσάνειμι
ἄπειμι, abeo
δίειμι
εἴσειμι
εἰσίδμη
ἔξειμι, exeo
διέξειμι
ἔπειμι, adeo
κάτειμι
μέτειμι, sequor
ξύνειμι
πάρειμι, prætereo
πρόσειμι
ἴτης
Νέομαι
ἀνανέομαι
ἀπονέομαι
ἐξαπονέομαι
νείσσομαι
νίσσομαι

διανίσσομαι
μετανίσσομαι
ποτινείσσομαι
νόστος
νοστέω
ἀπονοστέω
ἐκνοστέω
περινοστέω
νόστιμος
ἀνόστιμος
ἄνοστος
ὁδὸς
οὐδὸς, via
ἐνόδιος
ὁδεύω
ὁδίτης
ὁδαῖος
εἴσοδος
περίοδος
πρόσοδος
τρίοδος
εὐρυόδειος
αὐτόδιον
οὐδὸς, limen
οὖδας
οὖδος, solum
φοιτάω
ἠεροφοῖτις
ὁμόφοιτος
ἠΐα
ἴθμα
ἰσθμὸς
ἴσθμιον
ἰτέα
ἴτυς
ἁμαξιτὸς
ἰωὴ
ἰωγὴ
ἐπιωγὴ
ἤϊος
ὑπερίων
ἠϊὼν
ἠϊόεις
πρὼν
προπρεὼν
ἔτος
ἔτειος
αὐτοέτης
τριέτης
τριετηρὶς
πενταέτης
πενταετηρὶς
ἑξαέτης
ἑξέτης
ἑπταέτης
εἰναέτης
ἑκατονταέτης
πανέτης
οἰέτης
πενταέτηρος
ἐπηετανὸς
ἐπετήσιος
ἐτώσιος
ἐλεύθω
κέλευθος
κέλευθα
ἀκόλουθος
ἱπποκέλευθος
ἐλεύθερος
ἐλευθερία
ἐλευθέριος
νήλυς
πορεύω
κίω
ἐκκίω
μετακίω
μετακιάθω
παρακίω
προκίω
κτίλος
κιχέω
κίχημι
κιχάνω
ἀκίχητος
κηκίω
ἀνακηκίω
κὴξ
κισσὸς
κισσύβιον
σκιὰ
σκιάω
σκιάζω
κατασκιάω
σκιαρὸς
σκιερὸς
σκιόεις
ἄσκιος
δάσκιος
εὔσκιος
σκότος
σκότιος
σκοτεινὸς
δολιχόσκιος
πρὸξ
χίμαιρα
κίων
κίκυς
ἄκικυς
κινέω
κίνυμι
ἀκίνητος
κινηθμὸς
κινητὴρ
ἀποκινέω
ὑποκινέω
ὑάκινθος
ὑακίνθινος
ἵκω
ἵξω
ἱκάνω
ἱκνέομαι
ἀμφίκομαι
ἀνίκομαι
ἀφίκομαι
εἰσαφίκομαι
ἀφικάνω
εἰσαφικάνω
διΐκομαι
ἐξίκομαι
ἐφίκομαι
ἐφικάνω
καθίκομαι
προσίκω
ἀπρόσικτος
ὑφικάνω
ἱκέτης
ἱκετήσιος
ἱκετεύω
ξεῖνος
ξένιος
ξενία
ξεινήϊος
ξενόω
ξενίζω
ξενοσύνη
ἀλιτόξενος
κακόξενος
πολύξενος
πρόξενος
προξενία
φιλόξενος
φυγόξενος
ἥκω
παρήκω
ἥκιστος
θίγω
ἴκταρ
ὑπερικταίνομαι
ἴχνος
ἴχνιον

ἰχνέω
ἰχνεύω
ἀνιχνεύω
ἀράχνης
ἀράχνιον
ἀναρριχάομαι
αὐτίκα
ἡνίκα
ἴκτις
ἰκτίδεος
ἰκμὰς
ἴκμενος
ἴκριον
ἐπίκριον
μέχρι
ἄχρι
μέσφα
δολιχὸς
μικρὸς
σμικρὸς
μείων
μιστύλλω
μινυὸς
μινύθω
μίνυνθα
μινυνθάδιος
μινυρίζω
ἀσάμινθος
οἴχομαι
ἀποίχομαι
ἐξοίχομαι
ἐποίχομαι
μετοίχομαι
παροίχομαι
προσοίχομαι
οἰχνέω
εἰσοιχνέω
ἐξοιχνέω
Ἕω, ire facio
ἧμων
ἧμα
ἀνίημι
ἐξανίημι
ἀφίημι
ἀφήτωρ
διΐημι
ἐνίημι
ἐνεσία
ἐνετὴ
ἐξίημι
ἐξεσία
ἐφίημι
ἐφετμὴ
ἐφημοσύνη
καθίημι
μεθίημι
μεθήμων
μεθημοσύνη
μέθυ
μεθύω
παρίημι
προΐημι
ἀποπροΐημι
ἐπιπροΐημι
προῒξ
προΐκτης
φρέω
φρέαρ
συνίημι
ξύνεσις
συνετὸς
συνημοσύνη
ὑπερίημι
ὑφίημι
ὑφάω
ὑφαίνω
ἐξυφαίνω
ὕφασμα
ὑφαντὸς
ἰὸς, sagitta
ἰόεις
ἴον
ἰότη,
ἱμὰς
ἱμάσσω
ἱμάσθλη
ἐμέω
ἀπεμέω
ἐξεμέω
ἕστωρ
ἧλος
ἀργυρόηλος
εἱαμενὴ
αἰγανέα
ἱερὸς
ἱρὸς
ἱερεῖον
ἱερεὺς
ἱρεὺς
ἱέρεια
ἱερεύω
ἱρεύω
ἵρα
ἱέραξ
ἰάλλω
ἐπιάλλω
περιιάλλω
προϊάλλω
ἐπιπροϊάλλω
ἑτοῖμος
ἑτοιμάζω
Ἕω, expleo
ἑξέω
ἕνος
ἐνιαυτὸς
ἐνιαύσιος
ἦνις
ἄφενος
ἀφνειὸς
ἀφνεὸς
ὅλος
οὖλος
οὔλω
οὔλιος
οὐλὴ
οὐλαὶ
οὐλαμὸς
ἴουλοι
σχολὴ
ἄσχολος
ἀσχολία
πληρόω
ὠλένη
εὐώλενος
λευκώλενος
ὀλύρα
θόλος
μῶλος
σταφυλὴ, uva
ἐριστάφυλος
πολυστάφυλος
σταφύλη, perpendiculum
ἧλιξ
ἡλικία
ὁμῆλιξ
ὁμηλικία
παναφῆλιξ
ἡλίκος
τηλίκος
Ἕω, sedeo
ἄφημαι
ἔνημαι
ἔφημαι
κάθημαι
μέθημαι
πάρημαι
ἧσσων
ἵζω
ἀνίζω

ἐφίζω
καθέζω
παρακαθέζω
παρέζω
ὄζος
ἕδος
ἔδαφος
εὕδω
νεύδω
καθεύδω
εὐνὴ
εὐνάω
εὐνάζω
ἐνεύναιος
χαμαιεύνης
χαμαιευνὰς
κατευνάω
κατευνάζω
παρευνάζομαι
συνευνάζομαι
σύνευνος
ξύνευνα
χλούνης
εἰνάτειρ
ἕδρα
καθέδρα
ἔφεδρος
πάρεδρος
ἑδριάω
καθεδριάω
θράω, sedeo
θρόνος
ἀγλαόθρονος
εὔθρονος
ὁμόθρονος
ὑψίθρονος
χρυσόθρονος
θρῆνυς
ἵζω
εἰσίζω
ἐφίζω
καθίζω
ἐγκαθίζω
προκαθίζω
μεταΐζω
παρίζω
ἱζάνω
ἀμφιζάνω
ἐφιζάνω
καθιζάνω
ἱδρύω
ἱδρύνω
καθιδρύω
ῥίζα
πρόῤῥιζος
ῥιζόω
μυρίκη
μυρίκινος
βρίζω
ἀποβρίζω
Ἕω, induo
ἀμφιέω
ἐφίω
καταέω
περιέω
ἕνω
καταείνω
εἷμα
ἀνείμων
κακοείμων
ἔσθος
ἐσθὴς
ἑανὸς
Ἐΰς
εὖ
ἐνηὴς
ἐνήεια
ἀπηνὴς
προσηνὴς
στρηνὴς
πραῢς

ΖΩ˜, ferveo

αἰζηὸς
αἰζήϊος
ἠΐθεος
ζῆλος
ζηλωτὸς
ζηλήμων
δύσζηλος
Ζάω
ζώω
ζωὸς
ζὼς
ζωὴ
εὐζωὴ
φυσίζοος
ζωρὸς
ζειὰ

ΖΩ˜, cingo

ζώνη
ζωστὴρ
ζῶμα
ζῶστρον
βαθύζωνος
εὔζωνος
καλλίζωνος

῏Η

ἠδὲ
ἢ
ἤδη
ἦμος
τῆμος
ἦτοι

῞ΗΔΩ

ἀνδάνω
ἀφανδάνω
ἐφανδάνω
ἅδω
ἆδος
ἅδην
ἀδινὸς
ἀδινῶς
ἆτος
ἦδος
θυμηδὴς
μελιηδὴς
ἑδανὸς
ἀδέω
ἕδνα
ἔεδνα
ἐεδνόω
ἐεδνωτὴς
ἀνάεδνος
ἄσμενος
ἁδρὸς
ἁδρότης, habitudo corporis
ἡδὺς
νήδυμος
ἥβη
ἡβάω
ἡβώω
πρωθήβης
ἧπαρ
ἡσύχιος
ἡσυχίη
ἡσυχῆ
ἡσύχιμος
κρήγυος

ΘΑ΄ΛΩ

θηλέω
θαλέθω
τηλεθάω
ἀναθηλέω
θαλύω
θαλύσια
θάλος
θαλλὸς
θαλερὸς
θαλία
θάλεια
ἀμφιθαλὴς
ἐριθηλὴς
εὐθαλλὴς
νεοθηλὴς
ζωθάλμιος
ἀτάσθαλος
ἀτασθαλία
ἀτασθάλλω
θάλπω
θαλπιάω
δυσθαλπὴς
θαλπνὸς
ἀλπνὸς
ἔπαλπνος
θαλπωρὴ
θάλαμος
θαλάμη
ὁμοθάλαμος

ΘΑ΄Ω

τάω
τάζω
τητάω
θεάω
θηέομαι
θηητὸς
θηητὴρ
Θεὸς, deus
Θεὸς, dea
θεὰ
θέαινα
θεῖος
ἠθεῖος
θέειον
θεειόω
διαθεειόω
ἄθεος
ἀθεεὶ
ἀντίθεος
ἀγχίθεος
ζάθεος
ἡμίθεος
ἰσόθεος
ὅσιος
νόθος
θαῦμα
θαυμαίνω
θαυμάζω
θαυμαστὸς
θαυμάσιος
ἀποθαυμάζω
τιθήνη
θηλὴ
θῆλυς
θηλύτερος
παρθένος
παρθένιος
παρθενία
παρθενικὸς
τυτθὸς
τῆθος
ζητέω

ΘΕ΄ΡΩ

θερμὸς
θέρμω
θερμαίνω
ὑποθερμαίνω
θέρος
θέρειος
θερινὸς
θάρσος
θράσος
θαρσέω
θαρσύνω
ἐπιθαρσύνω
θάρσυνος
θαρσαλέος
θαρσαλέως
πολυθαρσὴς
θρασὺς
θεράπων
θεραπεύω
ἀθὴρ
ἀνθέριξ
ἀθερίζω
ἀνθρήνη
θρὶξ
εὔθριξ
καλλίθριξ
ὄθριξ
ὕσθριξ
ὑστριχὶς
φρὶξ
φρίσσω
πεφρίκω
ῥῖγος
ῥίγιον
ῥίγιστον
ῥιγέω
ἀποῤῥιγέω
ῥιγόω
ῥιγεδανὸς
ῥιγηλὸς
θριγκὸς
θριγκόω

ΘΕ΄Ω, pono

τιθέω
τίθημι
ἀμφιθέω, circumpono
ἀμφίθετος
ἀνατίθημι
ἀνάθημα
ἀποτίθημι
εἰστίθημι
ἐκτίθημι
ἐντίθημι
ἐπιτίθημι
ἐπίθημα
κατατίθημι
ἐγκατατίθημι
παρακατατίθημι
παρατίθημι
περιτίθημι
προτίθημι
προστίθημι
συντίθημι
σύνθεσις
συνθεσία
ὑπερτίθημι
ὑποτίθημι
ὑποθημοσύνη
θετὸς
θέσις
ἀκμόθετον
ὠμοθετέω
θεμέλιον
θέμεθλον
θεσμὸς
θεμόω
τεθμὸς
τέθμιος
θέμις
θεμίζω
ἄθεμις
θεμιστεύω
θεμιτὸς
θεμιστεῖος
ἀθέμιστος
ἀθεμίστιος
θημὼν
θὶς
ἀκρόθινα
θωὴ
θωάσσω
θῶκος
ἀγλαόθωκος
θὴς
θητεύω
μισθὸς
λίθος
λίθεος
λίθινος
λίθαξ
λιθὰς
προθέλυμνος
τετραθέλυμνος
δραθέω
καταδραθέω
παραδραθέω
θέναρ
θένω
θείνω
Θέω, curro
θείω
ἀμφιθέω, circum curro
καταθέω
παραθέω
περιθέω
προθέω
συνθέω
ὑπεκπροθέω
ὑποθέω
θοὸς
θοῶς
θοόω
θοάζω
θὼς
δεῦρο
δεῦτε
ἀρηΐθοος
βοηθέω
βοηθόος
νωθὴς
θὴρ
θηρίον
θήρα
θηρητὴρ
θηρήτωρ
θηρεύω
θηρευτὴς
φὴρ
ἄνθος
ἄνθινος
ἀνθέω
ἄνθεμον
ἀνθεμόεις
εὐανθὴς
λευκανθὴς
πολυανθὴς
οἰνάνθη
μηλολόνθη
εὐάνθεμος
πολυάνθεμος
φοινικάνθεμος
ἀνθηρὸς
ἀνθερεὼν
ἐπανθέω
ἄκανθα, spina
ἰονθὰς
μόθος
στρουθὸς
αἴθω
αἴθων
αἴθουσα
αἰθὸς
αἰθαλόεις
πάναιθος
αἰθύσσω
διαιθύσσω
καταιθύσσω
παραιθύσσω
αἴθυια
αἰθὴρ
αἴθρη
αἶθρος
αἴθριος
ὑπαίθριος
ἀστὴρ
ἄστρον
ἀστερόεις
ἀστερίσκος
αἶθοψ
αἷμα
αἱμάσσω
αἱματόεις
ἀναιμωτὶ
ἀναίμων
ὁμαίμιος
αἱμασιὰ
ἄμνιον
μιαίνω
καταμιαίνω
μιαρὸς
ἀμύσσω
καταμύσσω
αἱμύλος
αἱμύλιος
Θύω
ἐκθύω
ἐπιθύω
βρενθύω
θύος
θυσία
βουθυσία
πολύθυτος
θυηλὴ
θύσθλα
θυήεις
θυόεις
θυόω

θυώδης	ἐπιθύνω
θύον	παρεθύνω
θύνω	ἰθὺς, directus
θύσανος	ἰθὺς, rectà
θυσανόεις	ἰθὺς, directio
θυμὸς	εὐθὺς, directus
ἄθυμος	εὐθὺς, illico
ἀποθύμιος	εὐθύνω
γλυκύθυμος	εἶθαρ
ἐνθύμιος	ἰχθὺς
εὔθυμος	ἰχθυόεις
εὐθυμία	ἰχθυάω
ἐχέθυμος	θύρα
καταθύμιος	θύραζε
κρατερόθυμος	θύρετρον
πανθυμαδὸν	ἀντίθυρον
προθυμία	ὀρσοθύρη
πλάθυμος	πρόθυρον
μεγάθυμος	ὑπερθύριον
ὑπέρθυμος	θυρεὸς
ἰθύω	θαιρὸς
ἰθύνω	ἀθύρω
ἐξιθύνω	ἄθυρμα

ΘΡΕ'Ω

θρόος	θρῆνος
ἀλλόθροος	θρηνέω
δύσθροος	ἀθρόος

"ΙΑ

βία	συφορβὸς
βίαιος	ὑφορβὸς
βιαίως	ἰάομαι
βιάω	ἰατὸς
βιάζω	ἰητὴρ
βιατὴς	ἰητρὸς
ἀντίβιος	ἲς
ἀντιβίην	ἰνίον
ἐναντίβιος	ἶφις
εὐρυβίας	ἶφι
ὑπέρβιος	ἴφθιμος
παμβίας	ἰάχω
πιάζω	ἀμφιάχω
πιέζω	ἐπιάχω
πιεζέω	περιϊάχω
ἐπιπιέζω	ἰαχὴ
πῖλος	αὐΐαχος
ἰαίνω	νηπίαχος
χλιαίνω	νηπιαχεύω
χλιαρὸς	ἠχὴ
λιαρὸς	ἠχὼ
χλιδάω	ἠχήεις
χλαῖνα	περιηχέω
βίος, vita	δυσηχὴς
ἄβιος	εὐηχὴς
βιὸς, arcus	πολυηχὴς
βιόω	ὑψηχὴς
βίωμι	καναχὴ
βίοτος	καναχηδὰ
βιοτὴ	καναχέω
βιοτεύω	καναχίζω
ὄλβιος	καχλάζω
ὄλβος	βληχὴ
φέρβω	ἰύζω
φορβὴ	ἰυγμὸς
πολύφορβος	ἴϋγξ

"ΙΝΑ

ΚΑΙ'

κὲ	γὲ

ΚΑ'ΜΩ

κάματος	λικμητὴρ
καματώδης	ἀκμὴ
ἀκάμας	ἀκμηνὸς, vigens
ἀκμὴς	ἄκμηνος, qui nec cibum nec potum gustavit eo die
ἀκάματος	
ἀνδρόκμητος	
πολύκμητος	ἄκμων
κάμαξ	κάμηλος
λικμάω	

ΚΑ'ΠΩ

καφέω	σκάφος
ἀποκαπύω	σκαφὶς
ἐγκάπτω	σκέπαρνον
κάπη	σκήπτομαι
καπνὸς	ἐνσκήπτω
καπνόω	σκηρίπτομαι
καπνίζω	σκῆπτρον
κάπρος	σκᾶπτον
κάπριος	σκηπάνιον
κῆπος	σκίμπτω
σκάπτω	ἀποσκίμπτομαι
ὑποσκάπτω	ἐνισκίμπτω
κάπετος	ἐνισκήπτω

ΚΑ'ΡΑ

κάρηνον	κορύνη
κάρη	κορυνήτης
κρὰς	κόρυμβος
κράας	κρόσσαι
κάρηαρ	πρόκροσσαι
κατακρῆθεν	ἄκρος
ἐπικάρσιος	ἄκρα
ὀρθόκραιρος	ἀκρωτήριον
ἑκατοντακάρηνος	ἄκρις, extremitas
οὐλοκάρηνος	ὀκριόεις
πολυκάρηνος	ὀκρυόεις, asper
ἑκατόγκρανος	ὀκριάομαι
ὑψικάρηνος	κρεμάω
ὠλέκρανον	κρήμνημι
κράνεια	ἀμφικρέμημι
κρανίον	ἀνακρεμάω
κραναὸς	ἀποκρεμάω
κρωβύλος	ἐπικρεμάω
κρέω	κατακρεμάω
κρέων	παρακρεμάω
κρέουσα	ὑπερκρεμάω
εὐρυκρείων	κρημνὸς
Θεμισκρέων	βαθύκρημνος
κοίρανος	κράτος
κοιρανέω	κρατέω
διακοιρανέω	ἐπικρατέω
κατακοιρανέω	ἐπικρατὴς
πολυκοιρανία	ἐπικρατῶς
κριὸς	παγκρατὴς
κῦρος	παγκράτιον
κύριος	παγκρατιαστὴς
ἐκυρὸς	κρατὺς
ἐκυρὴ	κρατευτα
κραίνω	κρατερὸς
κραιαίνω	κρατερῶς
ἐπικραίνω	καταιὸς
ἐπικραιαίνω	κραταιΐς
ἄκραντος	κάρτος
ἀκράαντος	καρτύνω
κορυφὴ	καρτερὸς
κορυφόω	κάρτιστος
κύρβις	κράτιστος
κόρυς	κρείσσων
κορύσσω	κρέσσων
κορθύω	κρέας
κορυστὴς	κρεῖον
ἱπποκορυστὴς	κρίνω
χαλκοκορυστὴς	ἀνακρίνω
διακρίνω	καλύπτρη
διακριδὸν	κάλυξ
ἀποκρίνω	κλέπτω
εἰσκρίνω	ἐκκλέπτω
εὐκρίνω	ὑποκλοπέω
ὑποκρίνω	κλέπτης
κριτὸς	κλεπτοσύνη
ἄκριτος	κλόπιος
κρίσις	ἐπίκλοπος
κριθὴ	κέρας
κρῖμνον	κεραὸς
κρήνη	κεραΐζω
κρηναῖος	ὑψίκερως
κρύπτω	χρυσόκερως
ἀποκρύπτω	κεράω
ἐγκρύπτω	κέρω, infundo
ἐπικρύπτω	ἀνακεράω
ἐπίκρυφος	ἐγκεράω
κατακρύπτω	ἐπικεράω
ὑποκρύπτω	συγκεράω
ὑπόκρυφος	κεραίρω
κρύφιος	κιρνάω
κρύφος	ἐγκίρνημι
κρυφαῖος	ἄκρατὸς
κρύβδα	μελίκρατο
κρύβδην	Θεμισκέρων
κρύφη	κρατὴρ
κρυφηδὸν	κὴρ, fatum
κρυπτὸς	καίριος
κρυπτάδιος	κατακαίριος
κεκρύφαλος	ἀκήρατος
καλύπτω	ἀκηράσιος
καλύσσω	ἀκήριος, sine morte
ἀμφικαλύπτω	μάκαρ
καταμφικαλύπτω	μάκαιρα
ἐκκαλύπτω	μακάριος
κατακαλύπτω	τρίσμακαρ
περικαλύπτω	μακαρίζω
συγκαλύπτω	νέκταρ
κάλυμμα	νεκτάρεος

ΚΑ'ΡΦΩ

καρφαλέος	κλυτόκαρπος
καρχαλέος	ὀλεσίκαρπος
καρκαίρω	πάγκαρπος
καρπὸς	πολύκαρπος
ἀγλαόκαρπος	φθινόκαρπος
εὔκαρπος	

ΚΑΤΑ'

κάτω

ΚΕΙ͂ΝΟΣ

κεῖθι	κεῖσε
κεῖθεν	

ΚΕ'ΛΩ

κέκλομαι	εὔκλεια
ἐπικέκλομαι	κλέω
κελεύω	ἐπικλέω
κελευτιάω	κλεΐζω
ὁμοκλὴ	εὐκλεΐζω
ὁμοκλέω	κλεηδὼν
ὁμοκλητὴρ	κλεινὸς
κλέος	κλεεννὸς
ἀκλεὴς	κλειτὸς
ἀκλεῶς	ἀγακλειτὸς
ἀγακλεὴς	τηλεκλειτὸς
δυσκλεὴς	δουρικλειτὸς
εὐκλεὴς	ναυσικλειτὸς
εὐκλεῶς	πολυκλειτὸς

καλέω
εἰσκαλέω
ἐκκαλέω
ἐπικαλέω
προκαλέω
ἐκπροκαλέω
προκαλίζομαι
συγκαλέω
καλήτωρ
κέλαδος
κελαδεινὸς
κελαδεννὸς
δυσκέλαδος
κελαδῆτις
κελάδω
ἐπικελαδέω
χλαδάω
χλάζω
χελιδὼν
κικλήσκω
ἐπίκλησις
κλήδην
ἐξονομακλήδην
κλητὸς
πολύκλητος
τηλεκλητὸς
κλύω
κλῦμι
ἐπικλύω
κλυτὸς
ἀγακλυτὸς
δουρικλυτὸς
ναυσικλυτὸς
ὀνομακλυτὸς
περικλυτὸς
πρόκλυτος
τηλεκλυτὸς
κλύζω
κατακλύζω
κλύδων
πολύκλυστος
κέλλω
ἐπικέλλω
νωχελία
κέλης
κελητίζω
μάκελλα
κόλλα
κολλάω
κολλητὸς
κόλλοψ
σκόλοψ
κοῖλος
κολεὸς
κόλπος
βαθύκολπος
κολώνη
καλλικολώνη
κοτύλη
κοτυληδὼν

ΚΕ'ΝΤΩ

κέντωρ
ἀκέντητος
κέντρον
κεστὸς
πολύκεστος
ἥκεστος
κοντὸς

ΚΕ'ΡΩ, demeto

ἀποκείρω
ἐπικείρω
κατακείρω
διακείρω
κορμὸς
χόρτος
χορδὴ
εὔχορδος
κορέω
κόρος, satietas
ἀκόρητος
ἄκορος
σηκοκόρος
κόρος, adolescens
διόσκουροι
κόρη
κουρότερος
ἄκουρος
κουρίδιος
ἀγλαόκουρος
αἰμακουρία
ἐπίκουρος
ἐπικουρέω
κουρίζω
ὑποκουρίζομαι
κουρὴξ
κόρης
κόρση
κρόταφος
πολιοκρόταφος

ΚΛΑ'Ω

διακλάω
ἐγκλάω
κατακλάω
μετοκλάζω
κλῆρος
κληρόω
ἄκληρος
ἀκλήρωτος
ἀπόκληρος
ὁμόκληρος
πολύκληρος
κηλέω
κηληθμὸς
ἀκήλητος
αἰκάλλω
κῶλον
κώληψ
κωλύω
γλῶσσα
ἄγλωσσος
ἑπτάγλωσσος
εὐθύγλωσσος
ἡδύγλωσσος
παγγλωσσία
παλίγγλωσσος
περίγλωσσος
τανύγλωσσος
γλωχὶν
τανυγλώχιν
τριγλώχιν
χαλκογλώχιν
κλῶμαξ
κλωμακόεις
κλαίω
μετακλαίω
κλαυθμὸς
ἄκλαυτος
κλάζω
ἐπικλάζω
ἐρίκλαγκτος
κεκλήγω
κλαγγὴ
κλαγγηδὸν
κλίνω
ἀνακλίνω
ἀποκλίνω
ἐγκλίνω
ἐπικλίνω
κατακλίνω
μετακλίνω
παρακλίνω
προσκλίνω
ὑποκλίνω
παρακλιδὸν
κλιντὴρ
κλισμὸς
κλισία
κλίσιον
κλίμαξ
κλιτὺς
κλόνος
κλονέω
ἐπικλονέω
συγκλονέω
ὑποκλονέω
κλώθω
ἐπικλώθω
κολωὸς
κολῳάω
κολοιὸς
κόλος
κολούω
κόλον
ἄκολος
βουκόλος
ἐπιβουκόλος
βουκολέω
ἄκυλος
χολάδες
χωλὸς
χωλεύω
σκολιὸς, curvus
κλεὶς
εὐκληῒς
πολυκληῒς
κληΐζω
κληϊστὸς
κληΐστρον
δικλὶς
κλήθρη

ΚΝΑ'Ω

ἀποκναίω
διακναίω
ἐπικνέω
κνῆστις
κνυζόω
κνυζηθμὸς
κνίζω
κνῖσα
κνισσήεις
ἄκνηστις
κνήμη
κνημὶς
εὔκνημις
χαλκοκνήμις
ὀκτάκνημος
τετράκνημος
τετρακνήμων
κνημὸς
πολύκνημος
κνώσσω
κνώδαλον
καίνω
καίνυμαι
ἀποκαίνυμαι
κατακαίνω
κανὼν
κάνεον
κάνειον
κονέω
ἀκόνη
κόνις
κονία
κονίσσαλος
κονίω
ἐγκονέω
ἐγκονητὶ
κάμπτω
γνάμπτω
ἀναγνάμπτω
ἐγγνάμπτω
ἐπιγνάμπτω
περιγνάμπτω
γναμπτὸς
εὔγναμπτος
πολύγναμπτος
εὐκαμπὴς
ἄκαμπτος
ἄκναμπτος
δωδεκάγναμπτος
καμπύλος
γαμφηλὴ
γόμφος

ΚΟ'ΜΩ

κομίζω
ἐκκομίζω
ἀνακομίζω
κομιδὴ
ἀκομιστία
εἰροκόμος
κόμη
κομάω
καρηκομάω
ἀκειρεκόμης
ἀκερσεκόμης
ἀκρόκομος
ἀμφίκομος
εὔκομος
ἱππόκομος
καλλίκομος
ξανθοκόμης
ὑψίκομος
χρυσοκόμης
κόσμος
κοσμέω
ἀποκοσμέω
διακοσμέω
ἐγκοσμέω
κατακοσμέω
ἄκοσμος
εὐκόσμως
κοσμητὸς
κοσμήτωρ
κομμὸς

ΚΟ'ΠΩ

ἀνακόπτω
ἀποκόπτω
ἐπικόπτω
προσκόπτω
κόμμα
κόμπος
κομπέω
βαρύκομπος
μελίκομπος
κόναβος
κοναβέω
ἀμφικοναβὶ
κοναβίζω
ἀμφικοναβίζ
κώπη
κωπήεις
κόπος
κόπρος
κοπρέω

ΚΡΩ~

κράζω
ἀνακράζω
κραγέτης
κόραξ
γῆρυς
γηρύω
μελίγηρυς
ποικιλόγηρυς
κήρυξ
κηρύσσω
κρίκω
κρίκος
κίρκος
κρέκω
ὑποκρέκω
κρόκη
φοινικόκροκος
κερκὶς
κορώνη
κορωνὶς
κρύω
κρυερὸς
κρυόεις
ὀκρυόεις, horrendus
κρύσταλλος
κρόκος
κρόκειος
κροκωτὸς
κρούω
κροαίνω
κροτέω
ἱππόκροτος
χαλκόκροτος
κροταλίζω
κρουνὸς
κορκορυγέω

ΚΥ'ΒΩ

κατακύπτω
κυπτάζω
κυφὸς
κύφων
κύμβαχος
ἀνακυμβαλιάζω
κύβος
κυβιστάω
κυβιστητὴρ
κύπελλον
ἀμφικύπελλον
σκύφος
γὺψ
αἰγυπιὸς
κεφαλὴ
κεφάλαιος
ἐγκέφαλος
ἑκατογκεφάλης
περικεφαλαία
κυρτὸς
κυρτόω
γυρὸς
κώδεια

ΚΥ'ΛΩ

ἀμφικυλίω
ἐκκυλίω
κυλίνδω
προκυλίνδω
προπροκυλίνδομαι
κύκλος
κυκλόσε
κυκλέω
κυκλόω
κυκλοτερὴς
εὔκυκλος
τετράκυκλος
ὑπόκυκλος

ΚΥ'ΡΩ

ἀντικύρω
ἐγκύρω
ἐπικύρω
συγκύρω
κύρμα

ΚΥ'Ω

κυνέω
κυέω
ὑποκύομαι
κύαμος
κῦδος
κύδιστος
κυδαίνω
κυδάνω
κυδιάω
κύδιμος
κυδάλιμος
κυδρὸς

ἐρικυδὴς
ὑπερκυδάεις
κύων
κύνεος
κύντερος
σκύζομαι
σκυδμαίνω
ἐπισκύζομαι
ἀποσκυδμαίνω

ἐπισκύνιον
σκύλαξ
σκύμνος
συλάω
ἀποσυλάω
συλεύω
αἴσυλος
ἀήσυλος

ΚΩ͂

κίω, findo
κιάζω
εὐκέατος
κιδάζω
σκιδάζω
κίδνημι
σκίδνημι
ἀμφικεάζω
ἀποσκιδάζω
διασκίδνημι
ἐπικίδνημι
ἀποσκίδναμαι
διακιάζω
διασκεδάζω
σκέδασις
κίζω
σχίζω
ἀποσχίζω
διασχίζω
σχίζα
χίδρον
κέδρος
κέδρινος
ἀκὴ
ἀκωκὴ
ἀκάζω
ἀμφήκης
εὐήκης
νεήκης
προήκης
πυριήκης
τανυήκης
τανυήκης
θρίναξ
ἄκων, jaculum
ἀκοντίζω
ἀκοντιστὴς
ἀκοντιστὺς
ἀνακοντίζω
ἄκανθα, cuspis rei aculeatæ
σκέλλω
σκέλος
σκληρὸς
ἀσκελὴς
ἀσκελέως
σκῶλος
σκώληξ
Κέω, uro
κάω, (άσω)
καίω
κάω et καύω, (αύσω)
ἀνακαίω
ἀποκαίω
ἐπικαίω
κατακαίω
καῦμα
καυστειρὸς
καυτὴρ
πυρίκαυστος
πυρκαϊὰ
θυοσκόος
περκνὸς
περκάζω
ὑποπερκάζω
καγχαίνω
κάγκανος

πολυκαγκὴς
κήλειος
περίκηλος
κᾶλον
κῆλον
καυλὸς
κηώεις
κῆδος
κήδω
κηδέω
ἀκηδέω
ἀποκηδέω
περικήδομαι
κήδιστος
κήδειος
κηδεμὼν
ἀκηδὴς
ἀκήδεστος
ἀκηδέστως
δυσκηδὴς
λαθικηδὴς
πολυκηδὴς
προσκηδὴς
κεδνὸς
κῆρ, cor
κέαρ
κηρόθι
ἀκήριος, non animosus
νεκρὸς
νέκυς
νεκὰς
κραδία
καρδία
θρασυκάρδιος
κραδάω
κραδαίνω
κηρὸς
κασσίτερος
κάμινος
καμινὼ
κάζω
καλὸς, formosus
καλῶς
κάλλος
καλλίων
κάλλιστος
κάλλιμος
περικαλλὴς
Κέω; pono
κεῖμαι
ἀνάκειμαι
ἀντίκειμαι
ἀπόκειμαι
ἔγκειμαι
ἐπίκειμαι
κατακείω
κατάκειμαι
παράκειμαι
περίκειμαι
πρόκειμαι
πρόσκειμαι
ὑπόκειμαι
κειρία
κειμήλιον
κοινὸς
κοινὼν
κοινωνία

κοινόω
κοινάω
παρακοινάω
πάγκοινος
πολύκοινος
κτάομαι
κτῆμα
κτῆσις
κτέανον
πολυκτέανος
κτεατίζω
κτέαρ
κτέρας
κτητὸς
ἀκτήμων
εὐκτήμων
πολυκτήμων
δουρικτητὸς
φιλοκτέανος
σκάζω
σκαίρω
εὔσκαρθμος
πολύσκαρθμος
σκιρτάω
σκαιὸς
σκολιὸς, distortus
κῆτος
κήτειος
κητώεις
μεγακήτης
πόρκης
κίστη
ὄγκος
εὐαγκὴς
μισγάγκεια
ἀγκὼν
ἀγκοίνη
ἀγκάζομαι
ἀγκὰς
ἀγκαλίδες
νάκη
νάκος
κῶας
κῶος
ναρκάω
ἔγκατα
κότος
κοτέω
κοτήεις
ζάκοτος
παλίγκοτος
κοίτη
κοῖτος
κοιτάζω
κοιμάω

κοιμίζω
κατακοιμάομαι
παρακοιμάομαι
ἀκοίτης
ἄκοιτις
παράκοιτις
παρακοίτης
σύγκοιτος
κῶμα
κῶμος
κωμάζω
συγκωμάζω
ἀγλαόκωμος
ἐγκώμιος
ἐπικώμιος
προκώμιο
κεύθω
κευθαίνω
ἐπικεύθω
κεῦθος
μεγαλοκευθὴς
κευθμὸς
κευθμὼν
κύτος
κύτταρος
ὀρεσκῷος
κύστις
σκευὴ
λήκυθος
κτείνω
κτῆμι
ἀποκτείνω
ἀπόκτημι
κατακτείνω
κατάκτημι
περικτείνω
νεόκτονος
ἀνδροκτασία
δαϊκτάμενος
κτέρεα
κτερεΐζω
ἐπικτερεΐζω
κτερίζω
ἐπικτερίζω
κτίζω
κατακτίζω
εὔκτιτος
ἀγακτίμενος
εὐκτίμενος
κτίσις
θεόκτιστος
νεόκτιστος
περικτίτης
ἀμφικτίων
περικτίων

ΛΑΚΈΩ

ἐπιληκέω

μαψιλάκης

ΛΆΠΤΩ

λαφύσσω
ἀλαπάζω
ἐξαλαπάζω
ἀλαπαδνὸς

λαπάρα
λεπαστὴ
λαίλαψ

ΛΑΏ

λαιμὸς
λαυκανία
λιλαίω
λιέω
λῆμα
λήμη
λωΐων
λωΐτερον

λὰ
λίαν
λιάζω
ἀλίαστος
μάλα
μᾶλλον
μάλιστα
γλυκὺς

γλυκίων
γλυκύτερος
γλυκύτατος
γλυκερὸς
λωτὸς
λωτόεις
λεύσσω
ἐσλεύσσω
ἐπιλεύσσω
γλαύσσω
γλαὺξ
γλαυκιάω
γλαυκὸς
ἀλαὸς
ἀλαόω
ἐξαλαόω
ἀλαωτὺς
ἀχλὺς
ἀχλύω
γλήνη
γλῆνος
τρίγληνος
βλέπω
ἀποβλέπω
λέων
λὶς
θυμολέων
μέλας
ἀμφιμέλας
παμμέλας
μελαίνω
μέλαθρον
πελὸς
πέλεια
πελειὰς
κελαινὸς
ἀκροκελαινιάω
ἀλάομαι
ἐπαλάομαι
ἀλάλημαι
ἄλη
ἀλήτης
ἀλητεύω
ἀλήμων
ἠλάσκω
ἠλασκάζω
ἠλεὸς
ἠλίθιος
πλάνη
πλανάω
περιπλανάομαι
πλάζω
ἀποπλάζω

ἐπιπλάζω
παλιμπλάζω
παραπλάζω
πλαγκτὸς
ἀλίπλαγκτος
πολύπλαγκτος
πλαγκτοσύνη
πλάγιος
ἀμπλακέω
ἀμπλακία
ἀμπλάκιον
ἠλακάτη
ἠλάκατα
χρυσηλάκατος
ἀλείτω
ἀλίτημαι
ἀλείτης
ἀλιτρὸς
ἀλιτήμων
νηλιτὴς
ἀλύω
ἀλύσσω
ἀλυκτέω
ἀλέω, molo
καταλέω
ἀλετρεύω
ἄλειαρ
ἀλετρὶς
λεῖος
λειαίνω
λευρὸς
ἄλεισον
λείριον
λειριόεις
γλοιὸς
γλουτὸς
λίνον
λύρα
ἱλάω
ἱλάσκομαι
ἵλημι
ἵλαος
βασιλεὺς
βασίλεια
βασιλὶς
βασιληῒς
βασίλειος
βασιλεύτερος
βασιλεύτατος
βασιλεύω
ἐμβασιλεύω
λαγωὸς

ΛΈΓΩ

ἀναλέγω
διαλέγομαι
καταλέγω
παρακαταλέγομαι
παραλέγομαι
προλέγομαι
προσλέγομαι
συλλέγω
μυθολογεύω
λόγος
παλίλλογος
ἀλογέω
λόγιος
βαρυλόγος
ἡδυλόγος
εὐλογία
κακολόγος
λέχος
ἄλοχος
λέχριος
λικριφὶς
λέκτρον
ἠλέκτωρ

ἀλέκτωρ
ἤλεκτρος
ναύλοχος
λέσχη
λόχος
λοχάω
ὀρνιχολόχος
βωμολόχος
λόχμη
τανηλεγὴς
δυσηλεγὴς
λοιγὸς
λοίγιος
λευγαλέος
λευγαλέως
ἀθηρηλοιγὸς
βροτολοιγὸς
ἀλέγω
ἀλεγίζω
ἀλεγύνω
συναλέγω
ἀλεγεινὸς
ἀπηλεγὴς

ἀπηλεγῶς
ἄλγος
ἀλγίων
ἄλγιος
ἄλγιστος
ἀλγέω
θυμαλγὴς
λήγω
ἀπολήγω
μεταλήγω
ἄληκτος
λὰξ
λακτίζω
ὀλίγος
ὀλίζων
ὑπολίζων
λαγχάνω
λάχος

ΛΕΊΒΩ

ἀπολείβω
ἐπιλείβω
καταλείβω
εἴβω
κατείβω
λοιβὴ
λέβης
λειμὼν
βαθυλείμων
εὐλείμων
εὐρυλείμων
βαθύλειμος

ΛΕΊΧΩ

ἀπολιχμάω

ΛΈΠΩ

περιλέπω
λοπὸς
λεπτὸς
λεπταλέος
λέπαδνον
λώπη
λαῖφος
λόφος
ὑψίλοφος
λοφιὰ
ἄλοφος
καταλοφάδιος
λωφάω
καταλωφάω
λείπω
ἀπολείπω
ἐκλείπω
ἐπιλείπω
καταλείπω
περιλείπω
προλείπω
ἐκπρολείπω
ὑπολείπω
λοιπὸς
ἐπίλοιπος
λιμὸς
λοιμὸς
αἰγίλιψ
νωλεμὴς
νωλεμέως

ΛΉΒΩ

λαμβάνω
καταλαμβάνω
μεταλαμβάνω
συλλαμβάνω
ὑπολαμβάνω
εὐλάβεια
ἀμφιλαφὴς
λάζομαι
βλάβω
ἐμβλάπτω
ἀποβλάπτω
ἀβλαβὴς
λοβὸς
λαβὴ
ἀλάβαστρον

ΛΉΘΩ

λανθάνω
ἐκλήθω
ἐκληθάνω
ἀπεκλήθω
ἔκλησις
ἐπιλήθω
ἐπίληθος
ἐπίλησις
καταλήθομαι
λήθη
ἄλαστος
ἀλαστέω
ἐπαλαστέω
λάθρη
ἀληθὴς
ἀλήθεια
ἀληθινὸς
ἀληθεύω

ΛΙΓΓΩ

λιγὺς
λιγέως
λιγυρὸς
λίγα
λιγαίνω
λύζω
ὀλολύζω
ὀλολυγὴ
λίζω
λίγδην
ἐπιλίγδην
λίστρον
λιστρεύω
λίτομαι
λίσσομαι
λιτὴ
λιτανεύω
πολύλιστος
τρίλλιστος

ΛΟΎΩ

λούω
ἀπολούω
λοετρὸν
λουτρὸν
λῦμα
ἀπολυμαίνω
ἀπολυμαντὴρ
λύθρον
πλύνω
ἀποπλύνω
πλυνὸς
εὐπλυνὴς
νεόπλυτος

ΛΎΚΟΣ, lux

λύκος, lupus
λύσσα
λυσσητὴρ
λυσσώδης
ἀμφιλύκη
λευκὸς
λευκαίνω
ὑπολευκαίνω
λευκόω
λευκὰς
λύχνος

ΛΎΩ

ἀναλύω
ἐξαναλύω
ἀπολύω
ἐκλύω
καταλύω
παραλύω
ὑπολύω
λύσις
ἄλυτος
λύτρον
λυτήριος
λύη
βουλυτὸς
λύγος
λυγρὸς
λυγρῶς

ΜΆΧΩ

μάχη
μαχητὴς
μαχητὸς
μαχήμων
ἄμαχος
ἀμαχητὶ
ἀγχέμαχος
ἀγχιμαχητὴς
ἀκαμαντομάχης
ἀπειρομάχης
ἐνδομάχης
ἀμφιμάχομαι
γνωσιμαχέω
εὐθυμάχης
θρασεομάχης
κρατησίμαχος
πεζομάχης
προμάχομαι
προμαχίζω
πρόμαχος
πρόμος
ναύμαχος
πυγμάχος
πυγμαχία
σύμμαχος
συμμαχία
μάχαιρα
μῆκος
μήκιστος
μακεδνὸς
περιμήκης
περιμήκετος
ὑπερμήκης
μηκύνω
οὐρανομήκης
μακρὸς
μακρότερος
μάσσων
μακρότατος
ἀμαιμάκετος
μήκων

ΜΆΩ

ἐμμάω
μαιμάω
ἀναμαιμάω
περιμαιμάω
μαίομαι
ἐπιμαίομαι
μεταμαίομαι
ματεύω
μαστεύω
μάτην
μάταιος
ματάω
ματίη
μάψ
μαψιδίως
αὐτόματος
ἀμφιμάομαι
εἰσμάομαι
ἐπιμάομαι
μάσσω
ἀναμάσσω
ἀπροτίμαστος
σμήχω
νεόσμηκτος
μασάω
μάσταξ
ἐπίμαστος
μάζος
μαστὸς
μεταμάζιος
μυζάω
ἐκμυζάω

μαῖα
μήτηρ
μητρόθεν
μήτρως
ματρομάτωρ
μητρυιὰ
μητρῷος
δυσμήτηρ
μαίνω
ἐπιμαίνομαι
πρημαίνω
μανία
μαινὰς
γυναιμανὴς
μάντις
ὀρθόμαντις
μαντεύομαι
μάντευμα
μαντοσύνη
μαντεῖος
μῶμος
μωμέομαι
μωμεύω
ἀμώμητος
ἀμύμων
μιμέομαι
μανθάνω
ἐκμανθάνω
προμανθάνω
προμήθεια
μῆδος
θρασυμήδης
πυκιμήδης
μήδομαι
ἐπιμήδομαι
μῆτις, machinatio
μητίομαι
μητιάω
συμμητιάω
μητιόεις
μητιέτης
ἀγκυλομήτης
βαθυμήτης
ποικιλομήτης
δολόμητις
ἱππόμητις
πολύμητις
πραΰμητις
μῆχος
μηχανὴ
μηχανάω
ἐπιμηχανάομαι
περιμηχανάομαι
ἀμήχανος
ἀμηχανία
εὐμηχανία
θρασυμήχανος
κακομήχανος
πολυμήχανος
πολυμηχανία
μήστωρ
μέδω
εὐρυμέδων
ποντομέδων
ὑψιμέδων

ΜΕΙΡΩ

ἀμείρω
ἐκμείρομαι
μέρος
θεομερὴς
μερμηρίζω
μέρμερος
μόρος
μόριμος
μόρσιμος
μορόεις
αἰνόμορος
ἄμμορος
ἀμμορία
δυσάμμορος
δύσμορος
ἔμμορος
θεύμορος
ἰσόμορος
κάμμορος
περικάμμορος
ὑπέρμορον
ὠκύμορος
ἐγχεσίμωρος
ἰόμωρος
σινάμωρος
μορύσσω
μοῖρα
διαμοιράομαι
μοιρίδιος
ἄμοιρος
θεόμοιρος
μέρδω
ἀμέρδω
σμερδνὸς
σμερδαλέος
μέτρον
μετρέω
ἀναμετρέω
διαμετρέω
ἀμέτρητος
διαμετρητὸς
περίμετρος
εἰκοσίμετρος
μηρὸς
μηρίον
μηρύομαι
μάρη
εὐμαρὴς
μάρπτω
καταμάρπτω
συμμάρπτω
μάρναμαι
μάρτυρος
μάρτυς
ἐπιμάρτυρος
μαρτυρία
μαρτύριον
μαρτυρέω
μαίρω
μαρμαίρω
μαρμάρεος
μαρμαρυγὴ
μάρμαρος
μαραίνω
μίσος
μέσατος
μέτασσαι
μεσήεις
μεσηγὺς

ΜΈΛΩ

ἀμελέω
μελέδημα
μελεδώνη
μέλημα
μελέτη
πασιμέλουσα
μέλος
μελεϊστὶ

διαμελεϊστὶ	μολύβδαινα
λυσιμελὴς	μέλισσα
μελίζω	μέλι
ἡδυμελὴς	μελιτόεις
μέλλω	μείλιχος
μέλεος	μειλίχιος
μόλω	ἀμείλιχος
ἐκμόλω	ἀμείλικτος
παραμόλω	μειλίσσω
προμόλω	μείλιγμα
ἀγχίμολος	μειλιχίη
βλώσκω	ἐπιμείλια
καταβλώσκω	μελία
προβλώσκω	μέλινος
βλωθρὸς	εὐμελίας
μόλιβος	

ΜΕΤΑ᾽

πεδὰ	μεταξὺ

ΜΗ᾽

ΜΗ͂ΛΟΝ

μηλέα	βαθύμαλλος
εὔμηλος	δασύμαλλος
πολύμηλος	εὔμαλλος
μηκάω	πηγεσίμαλλος
μηκὰς	ἀμαλδύνω
κεμὰς	μαλερὸς
μακὼν	μαλάσσω
μαλὸς	μαλακὸς
ἀμαλὸς	μαλακῶς
μαλλὸς	μαλθακὸς

ΜΗ΄ΝΗ

σκοτομήνιος	νουμηνία
μὴν, mensis	ἠλιτόμηνος
μεὶς	μὴν, certe
διχόμηνις	μὰν
δωδεκάμηνος	μὰ
ἱερομηνία	μὲν

ΜΙ΄ΣΓΩ

μιγνύω	συμμίσγω
μιγάζομαι	μίγδα
ἀναμίσγω	ἐπιμὶξ
ἐμμίσγω	μισήτη
ἐπιμίσγω	μίτος
καταμίσγω	μίτρα
μεταμίσγω	αἰολομίτρης
παραμίσγω	χαλκεομίτρης
προμίσγω	ἄμικτος
προσμίσγω	ἀμιχθαλόεις

ΜΥ΄ΚΩ

ἀμφιμυκάω	ἐρίμυκος
μυκηθμὸς	μόσχος

ΜΥ΄ΡΩ

ἁλιμυρήεις	μυρσίνη
μορμύρω	μυρίοι
ἀναμορμύρω	μῦρμος
μύρτος	

ΜΥ΄Ω

συμμύω	ἠμύω
ἐπημύω	προσμυθέομαι
ὑπημύω	ἀκριτόμυθος
μύζω	θρασύμυθος
ἐπιμύζω	πολύμυθος
μυχμὸς	μῦς
μυχὸς	μυὼν
μυχοίτατος	μυῖα
μυελὸς	κυνόμυια
μυελόεις	βύω
κρόμυον	βυσσὸς
μῦσος	βύκτης
μισέω	βύρσα
μύνω	μοτὸν
μύνη	ἄμοτος
ἀμύνω	σμόω
ἀπαμύνω	σμῶδιξ
ἐπαμύνω	σμύχω
προσαμύνω	κατασμύχω
ἀμύντωρ	σμυγερὸς
ἐπαμύντωρ	ἐπισμυγερῶς
χειμάμυνα	μύκης
μῦθος	μύξα
μυθέομαι	μύσσω
ἀπομυθέομαι	μυκτὴρ
παραμυθέομαι	

ΝΑΙ᾽

νὺ	ἀνιηρὸς
νῦν	ἀνιάω
νὴ	ἀνιάζω
ἀνία	ἀρνέομαι

ΝΕ΄ΜΩ

ἀμφινέμομαι	ἐξονομάζω
ἀπονέμω	ὀνομαστὸς
διανέμω	ἀνώνυμος
ἐπινέμω	νώνυμος
προνέμω	νώνυμνος
νέμος	δυσώνυμος
νεμέθω	εὐώνυμος
νομὸς, pascuum	ἐπώνυμος
νόμιος	ἐπωνύμιος
νομεύω	ἰσώνυμος
νομεὺς	ὁμώνυμος
νόμος, lex	πολυώνυμος
ἀστυνόμος	ὕμνος
ἐκνόμιος	ὑμνέω
ἔννομος	ὑμνητὸς
ἐπίνομος	πολυύμνητος
εὔνομος	ὀμόω
εὐνομία	ὀμνύω
σύννομος	ὄμνυμι
ἀγρονόμος	ἀπομόω
νομίζω	ἀπομνύω
νωμάω	ἀπόμνυμι
αἰσυμνήτης	ἐπομόω
ὄνομα	νέμεσις
ὀνομαίνω	νεμεσάω
ἐξονομαίνω	νεμεσίζω
ὀνομάζω	νεμεσητὸς

ΝΕ΄Ω

νηέω	ναὸς
ἐπινηνέω	νήθω
συννέω	ἐπινήθω
παρανηνέω	νῆμα
νηδὺς	νητὸς
νηδύϊα	εὔνητος
νάω	χερνῆτις
ἀπονάομαι	νότος
μετανάστης	νότιος
αἰενάων	νῶτος
ἀέναος	ποικιλόνωτος
νάσσω	ναίω
λάρναξ	ναιετάω
ἐνναίω	ἐπινεύω
περιναιετάω	κατανεύω
περιναιέτης	συννεύω
νέος	νεῦρον
νεώτερος	νευρὰ
νεώτατος	κινύρα
νείατος	κινυρὸς
ἐννέα	πρηνὴς
ἔνατος	καταπρηνὴς
εἰνάκις	προπρηνὴς
ἐννήκοντα	μένω
νεαρὸς	ἀναμένω
νειόθεν	ἐπιμένω
νειόθι	παραμένω
νέαιρα	παράμονος
νεότης	παραμόνιμος
νεοίη	πράμνειος
νειὸς	προσμένω
νεανίας	ὑπομένω
νεᾶνις	ὑσμίνη
νεοσσὸς	μίμνω
νυὸς	μιμνάζω
ναῦς	ἀναμίμνω
νήϊος	ἐπιμίμνω
ὑπονήϊος	παραμίμνω
ναύτης	ἐμμενὴς
ναυτιλία	εὐμενέτης
ναυτίλλομαι	ἀμείνων
κυβερνάω	καμμονία
κυβερνήτης	λιμὴν
κυβερνητὴρ	λίμνη
κυβέρνησις	προμνηστῖνοι
ὠκεανὸς	μένος
ὠκεανὶς	ὑπερμενὴς
νῆσος	ὑπερμενέω
νησιώτης	δυσμενὴς
νήχω	δυσμενέω
παρανήχω	εὐμενὴς
νόος	εὐμένεια
νοέω	εὐμενέω
εἰσνοέω	ζαμενὴς
προνοέω	ἀλαλκομενηῒς
νόημα	θρασυμέμνων
νοήμων	ἀμενηνὸς
ἀνοήμων	ἀμενηνόω
ἄνοος	μενεαίνω
ἀνόητος	μενοινάω
ἀγχίνοος	μενοινέω
ἀγχίνοια	μενοινόω
ὀψίνοος	μῆνις
εὔνοος	μηνίω
μέριμνα	μήνιμα
γνόω	μηνιθμὸς
γνῶμι	ἀπομηνίω
γιγνώσκω	ἐπιμηνίω
γνώμη	μνάω
ἀγνώμων	μνάομαι
γνώριμος	μιμνήσκω
ἀναγνόω	μηνύω
διαγνῶμι	μνηστεύω
ἐπιγνῶμι	ἀναμνάω
γνωτὸς	ἀπομνάω
ἀλλόγνωτος	ἐπιμνάω
ἀρίγνωτος	ὑπομνάω
ἀρίγνως	μνήμων
πολύγνωτος	ἀμνήμων
ἀγνοέω	μνημοσύνη
ἀγνόω	μνῆστις
ἄγνωστος	μνῆμα
ἀγνὼς	μνημεῖον
γεγώνω	μνηστὺς
Νεύω	μνηστὴ
νευστάζω	πολυμνήστη
ἀνανεύω	μνηστὴρ
ἐκνεύω	μνήστειρα

ΝΙ΄ΠΤΩ

ἀπονίπτω	περινίπτω

ἄνιπτος	χέρνιψ
νίζω	χέρνιβον
ἀπονίζω	χερνίπτομαι
ἐξαπονίζω	ποδάνιπτρον

ΝΥ΄ΣΣΩ

νύσσα	εἰνάνυχες
νὺξ	μεσονύκτιος
αὐτονυχεὶ	νυκτερὶς
ἔννυχος	ὄνυξ
ἐννύχιος	γαμψώνυξ
πάννυχος	κρατερώνυξ
παννύχιος	μώνυξ
παννυχίζω	

ΞΕ΄Ω

ξύω	ξηραίνω
ἀποξέω	ἀναξηραίνω
ἀμφιξέω	ξαίνω
ἀποξύω	ξανθὸς
ἀποξύνω	ἰξὺς
ξεστὸς	ὀξὺς
εὔξεστος	ὀξυόεις
περίξεστος	φοξὸς
ξυστὸς	σκύτος
ξυστὸν	σκυτάλη
ξοέω	σκύταλον
ἀντιξοέω	ξίφος
εὔξοος	ξύλον
κεραοξόος	ξύλινος
ξυρὸς	ἄξυλος
σκυρωτὸς	ὕλη
ξηρὸς	ὑλήεις

῾Ο

ὅγε	ποῖος
ὅδε	ὁποῖος
ὅτε, et hic	ὡς, ut
ὅς, qui	ὧς, sic
ὅσκε	πὼς
ὅστε	ὥσκεν
ὅσπερ	ὥσπερ
εἰσόκε	ὥστε
ὅτε, quando	ὦτε
ὁτὲ, nunc	πῶς, quomodo
πότε, quando	πως, quodammodo
ποτὲ, aliquando	ὅπως
εἴποτε	εἴπως
μήποτε	μήπως
οὔποτε	οὔπως
οὐδέποτε	ἕως
οὐπώποτε	τέως
ὁπότε	ποῦ, ubi
πότερος	που, alicubi
ὁπότερος	ἤπου
ὁποτέρωθεν	ἤνπου
τίποτε	ὅπου
τότε, tunc	δήπου
τοτὲ, interdum	μήπου
τόκα	εἴπου
ὅθεν	πω
πόθεν, unde	ποὶ
ποθὲν, alicunde	πῆ, quo
ὁπόθε	πὴ, aliquo
ὅθι	ὅπη
πόσε	οὔπη
πόθι, ubi	ὅσος
ποθὶ, alicubi	τόσος
ὁπόθι	τοσόσδε
τόθι	ὁσσάτιος
αὐτόθι, ibidem	ὁσάκις
οἷος, qualis	τοσάκις
τοῖος	ὁπόσος
τοιόσδε	πόστος
αὐτὸς	οὖν
μὶν	ὦν
νὶν	γοῦν
ἓ	ὄφρα
ἑὸς, suus	τόφρα
ὅς, suus	ὁμὸς
σφὸς	ὁμοῦ
σφέτερος	ὁμῶς, pariter
αὔτως	ὅμως, tamen
ὡσαύτως	ὁμόσε
αὐτόθι, ibi	ἐξομόθεν
αὖθι, ibi	ὁμόω
αὐτόθεν	ὁμοῖος
οὗτος	ὁμοίως
τουτάκι	ἀνόμοιος
οὕτω	ὁμοιόω
οὕτως	ὁμαλὸς
τοιοῦτος	ὅμηρος
τοσοῦτος	ὁμηρέω
ὧδε	

΄΄ΟΖΩ

ὀδμὴ	ῥόδον
εὐώδης	ῥοδόεις
θυώδης	σκόροδον
κηώδης	

΄΄ΟΘΩ

ἀνόθομαι	ἐξώθω
ὤθω	κατώθω
ἀνώθω	ὀθόνη
ἀπώθω	δοθιὴν
διώθω	

ΟΙ΄΄

ὤ μοι	πόποι
ὀϊζύω	ὀτοτοὶ
ὀϊζὺς	ὀτοτύζω
ὀϊζυρὸς	ὀλοφύζω
οἶτος	ὀλοφυδνὸς
οἶκτος	οἴγω
οἴκτιστος	οἴγνυμι
οἰκτείρω	ἀνοίγω
οἰκτιρμὸς	ὄγμος
οἰκτρὸς	οἰδέω
οἰμώζω	οἰδάνω
οἰμωγὴ	οἶδμα

ΟΙ΄Σ

ΟΙ΄΄Ω

οἰωνὸς	οἰήϊον
οἰωνιστὴς	οἶμα
ἀνώϊστος	οἰμάω
ἀνωϊστὶ	οἴμη
ἀποίω	οἶμος
ἐξοίω	προοίμιον
ἐποίω	φροίμιον
κατοίω	φόρμιγξ
συνοίω	ἀναξιφόρμιγξ
οἶστρος	ποικιλοφόρμιγξ
ὀϊστὸς	φορμίζω
ὀϊστεύω	φορμικτὴς
διοϊστεύω	οἰσύα
οἴαξ	οἰσύϊνος

΄΄ΟΛΩ

ὀλλύω	ὄλλυμι
ὀλέκω	ὀλοὸς
ὀλετὴρ	ὀλοώτερος
ἀπολέω	ὀλοώτατος
ἀπόλλυμι	ὅλμος
ἐξαπολέω	λοῖσθος
διολέω	λοισθεὺς
ἐξολέω	λοίσθιος
ὄλεθρος	λοισθεῖον
ὀλέθριος	ὀλισθέω
ἀνόλεθρος	ἐξολισθέω
πανόλεθρος	ὀλισθηρὸς

΄΄ΟΝΩ

ὄνημι	οἰνόω
ὀνίνημι	οἰνίζομαι
ὀνόω	θοινάω
ὄνομαι	ὦνος
ἀπόνημαι	ὠνητὸς
κατόνημι	ὄκνος, ignavia
ὄνησις	ὀκνέω
ὀνοστὸς	ὄνειδος
ὀνοτὸς	ὀνειδίζω
ὄνειαρ	ὀνείδειος
ἐριούνης	ὄνος
ἐριούνιος	ἡμίονος
οἶνος	ἡμιόνειος
οἰνηρὸς	ἄνθος

΄΄ΟΡΩ

ὄρσομαι	θοῦρις
ὀρώρομαι	θρώσκω
ἀνόρω	ἀναθρώσκω
ἐνόρω	ἀποθρώσκω
ἐπόρω	ἐκθρώσκω
ὑπόρω	ἐπιθρώσκω
ὀρνύω	θρωσμὸς
ἀπόρνυμαι	ὁρμάω
ἐπορνύω	ὁρμαίνω
ὀρίνω	ἀφορμάω
συνορίνω	ἐξορμάω
ὀρούω	ἐφορμάω
ἀνορούω	μεθορμάω
ἐπανορούω	ὁρμὴ
ἀπορούω	ἐφορμὴ
εἰσορούω	ὅρμημα
ἐνορούω	ὅρπηξ
ἐξορούω	ὅρμος
ἐπορούω	ὁρμίζω
ὀροθύνω	εὔορμος
θέορτος	πάνορμος
παλίνορσος	οὐρὰ
ὀρθὸς	οὐραῖος
ὀρθόω	οὐρίαχος
διορθόω	ἵππουρις
ὀρθωτὴρ	ταῦρος
ὄρθιος	ταύρειος
ὄρθρος	ὀτρύνω
θόρω	ἐποτρύνω
ἀποθορέω	ὀτρυντὺς
εἰσθορέω	ὀτρηρὸς
ἐκθορέω	ὀτραλέος
ἐνθορέω	ὀτραλέως
ἐπιθορέω	ἑορτὴ
καταθορέω	οὖρος, ventus
προθορέω	ὅρος, terminus
ὑπερθορέω	οὖρος, terminus
θρόνον	οὖρον
θρύον	ἐπίουρα
θώραξ	οὐρὸς, locus paululum cavatus
αἰολοθώρηξ	ὀρὸς, serum lactis
λινοθώρηξ	ὄρος, mons
χαλκεοθώρηξ	ὀρέστερος
θωρήσσω	ὀρεστιὰς
ὑποθωρήσσω	ὄρειος
θωρηκτὴς	πρυμνώρεια
θοῦρος	

ὑπώρεια
ὀρεὺς
ῥίον
ὄρνις
ὄρνεον
ὥρα
ὡραῖος
ὥριος
ἐννέωρος
παναώριος
ὀπώρα
ὀπωρινὸς
φθινοπωρὶς
ὤρα
οὖρος, custos
οὐρεὺς
ἐπίουρος
οἰκούριος
δυσωρέω
οὐδενόσωρος
πυλαωρὸς
ὑλακόμωρος
πέλωρ
πέλωρος
πελώριος
στηρέω
πήρα
τυρὸς
τύῤῥις
τύραννος
τυραννὶς
ὁράω
ὄρημι
διοράω
εἰσοράω
ἐνοράω
ἐνόρημι
ἐφοράω
καθοράω
προσοράω
ἀπροσόρατος
προοράω
πρώρα
κυανόπρωρος
κυανοπρώρειος
ὑφοράω
ὑπόδρα
νῶροψ
δέρκω
ἀναδέρκω
διαδέρκω
εἰσδέρκω
ἐκδέρκομαι
ἐπιδέρκομαι
καταδέρκομαι
προσδέρκομαι
δράκων
ἀθρέω
εἰσαθρέω
δράω, ministro
ὑποδράω
δραίνω
ὀλιγοδρανέω
δρηστὴρ
δρήστειρα
ὑποδρηστὴρ
δρηστοσύνη
δράω, aufugio
ἀπόδρημι
δράστης
δράσσω
δράγμα
δραγμεύω
πηρὸς
ἄωρος
οἶνοψ
χαροπὸς
στέροψ
στεροπὴ
ἀστεροπὴ
ἀστεροπητὴς
φοινικοστεροπής
ἀστράπτω
ὕπτιος
ὄσσομαι
ἐπιόσσομαι
προτιόσσομαι
ὄσσος
σκέπτομαι
σκοπιάζω
διασκοπιάομαι
σκοπὸς
σκοπιὰ
σκοπέω
ἄσκοπος
ἐπίσκοπος
Θεμίσκοπος
τερασκόπος
εὔσκοπος
ἀλαοσκοπιὴ
περίσκεπτος
οἰωνοσκοπία
σκόπελος
παπταίνω
λύπη
λυπρὸς

ΟΥ'

οὐκ
οὐχ
οὐχὶ
οὐκὶ
οὐδὲ
οὔτε
οὔ τι
οὔ τοι
οὔ πη
οὔ πω
οὔ πως
οὔκουν

ὌΦ

ὄφις
ὀφιώδης
ὄπτω
ὀψείω
ὄψις
πρόσοψις
ὀπτὴρ
ὀπωπὴ
εἰσόπτομαι
ἔσοπτρον
ἐπόπτομαι
ἐπόψιος
ἐπόπτης
περιόπτομαι
προόπτομαι
πανόψιος
ὄμμα
ὀπιπτεύω
διοπτεύω
διοπτὴρ
ἐποπτεύω
παρθενοπίπης
ὦψ
αὐλῶπις
βοῶπις
γλαυκὼψ
γλαυκῶπις
κυνώπης
κυνῶπις
εὐῶπις
κελαινὼψ
κελαινῶπις
κυανῶπις
βλοσυρῶπις
γοργὼψ
παραβλὼψ
εὐρύωψ
εὐρυόπης
ἑλίκωψ
ἑλικῶπις
μήλωψ
μέτωπον
μετώπιον
εὐρυμέτωπος
πρόσωπον
ὑπώπιον
στεινωπὸς
πολυωπὸς
ἄνθρωπος
ἐνωπὴ
ἐνώπια
ἐνωπιδίως
κατενῶπα
εἰσωπὸς
περιωπὴ
ἤνοψ

ΠΑ'ΛΛΩ

ἀναπάλλω
ἄμπαλος
ἐκπάλλω
ἐκκαταπάλλομαι
μεταπάλλομαι
ἐγχέσπαλος
σακέσπαλος
παλεύω
πάλη, lucta
παλαίω
προσπαλαίω
παλαιστὴς
ἀπάλαιστος
ἀντίπαλος
δυσπαλὴς
παλαιμονέω
παλαισμοσύνη
πάλαισμα
παλὴ, farina
παιπάλη
πολυπαίπαλος
πασπάλη
παλάσσω
πλάσσω
παλύνω
ἐπιπαλύνω
δνοπαλίζω
ἠπίαλος
πάλιν
ἔμπαλιν
πάλαι
παλαιὸς
παλαιότερος
παλαιότατος
πάλλαξ
παλλακὶς
πήληξ
φάλαγξ
φαλαγγηδὸν
παλάμη
ἀπάλαμος
ἀπάλαμνος
βαρυπάλαμος
πυρπάλαμος
πελεμίζω
ἐπιπελεμίζω
πόλεμος
πολεμίζω
πολεμιστὴς
πολέμιος
πολεμήϊος
ἀπόλεμος
ἀπτόλεμος
βαθυπόλεμος
μενεπτόλεμος
φιλοπτόλεμος
φυγοπτόλεμος
πέλεκυς
πέλεκον
ἡμιπέλεκον
πελεκάω
πέλλα

ΠΑΡΑ'

πάρος
πάροιθεν
προπάροιθε
παροίτερος
παρειὰ
παρήϊον
εὐπάρειος
καλλιπάρῃος
μιλτοπάρῃος
φοινικοπάρῃος
χαλκοπάρῃος
παρείας

ΠΑ'Ω

πάομαι
ἄπαστος
πολυπάμμων
παμπησία
πηὸς
πῶμα
πῶϋ
ποιμαίνω
ποιμὴν
ἐπιποιμὴν
ποίμνη
ποιμνήϊος
πατὴρ
πατρόθεν
πάτρη
πατρὶς
πάτριος
πατρώϊος
εὐπατέρεια
ὀβριμοπάτρη
πάτρως
μητροπάτωρ
πατροπάτωρ
προπάτωρ
ὄπατρος
πάππας
παππάζω
ἄττα
τέττα
φρήτρη
ἀφρήτωρ
παῖς
παιδνὸς
παίδειος
εὔπαις
παίζω
φιλοπαίγμων
παύω
ἀναπάυω
ἀνάπαυσις
ἀποπαύω
καταπάυω
μεταπαύω
παυσωλὴ
μεταπαυσωλὴ
κατάπαυμα
δόρπος
μεταδόρπιος
προσδόρπιος
δορπέω
παιήων
παῦρος
ποῦς
ἀελλόπους
ἀερσίπους
ἀκαμαντόπους
ἀνιπτόπους
ἀργίπους
ἀρτίπους
εἰλίπους
καρταίπους
κρατησίπους
νέπους
παρπόδιος
πολύπους
τανύπους
τρίπους
χαλκόπους
ὠκύπους
ἑκατόμποδος
ἑπταπόδης
κυλλοποδίων
προποδίζω
ἀνδράποδον
πέδη
γυιοπέδη
ἱστοπέδη
πεδάω
καταπεδάω
πέδον
πεδόθεν
ἀμφίπεδος
δάπεδον
ἑκατόμπεδος
ἔμπεδος
Θειλόπεδον
ἰσόπεδον
κοιλόπεδος
κραταίπεδον
οἰνόπεδον
ὑψίπεδος
χαλκόπεδος
πεδανὸς
ἠπεδανὸς
πεδίον
βαθυπέδιος
πεδιὰς
πέζα
ἀργυρόπεζα
κυανόπεζα
φοινικόπεζα
τράπεζα
τραπεζεὺς
πεζὸς
ἔλαφος
ἐλαφρὸς
ἐλαφρῶς
ἔριφος
ἵππος
ἵππειος
ἵππιος
ἱππικὸς
ἱππότης
ἱππεὺς
ἱππευτὴς
ἱπποσύνη
ἱππάζομαι
διώξιππος
ἐλάσιππος
εὔϊππος
κρατήσιππος
λεύκιππος
πλήξιππος
πολύϊππος
τέθριππος
φίλιππος
Πᾶς
πάντως
πάντη
παντᾶ
πάντοθεν
πάντοσε
πάγχυ
ἐπιπάγχυ
ἅπας
ἁπάντη
ἔμπης
ἔμπα
ἔμπαν
πάμπαν
πρόπας
σύμπας
παντοῖος
παντοδαπος
ἐμπάζομαι
ἔμπαιος
πάσσω
ἀναπάσσω
ἐμπάσσω
ἐπιπάσσω

ΠΕΙ'ΘΩ

πιθέω
ἐπιπείθομαι
παραπείθω
παμπειθὴς
ἀπιθέω
πίθων
πεῖσα
πίσυνος
πεῖσμα
πιστὸς
ἄπιστος
πιστόω
ἀπιστέω
πίστις
ποθέω
ποθεινὸς
ποθὴ
πόθος
ἀπόθεστος
πενθερὸς
πεύθομαι
ἐκπεύθομαι
ἀπευθὴς
ἄπυστος
ἀνάπυστος

ΠΕ'ΚΩ

πόκος
εἰροπόκος
ποικίλος
παμποίκιλος
ποικίλλω
ποίκιλμα

ΠΕ'ΛΩ

ἀμφιπέλομαι
ἐμπέλω
ἐπιπέλομαι
μεταπέλομαι
περιπέλομαι
ὀλιγηπελέω
ὀλιγηπελία
ἀπλόος
ἁπλοῖς
ὅπλον
ὁπλέω
ὅπλω
ὁπλίζω
ὁπλίσσω
ὁπλίτης
ἐνόπλιος
ἀφοπλίζω
ἐφοπλίζω
ὑπεροπλίζομαι
ὑπέροπλος
ὑπεροπλία
ὁπλότερος
ὁπλότατος
ὁπλὴ
πολέω
πολεύω
ἀναπολέω
ἐμπολέω
ἐμπολὴ
ἐπιπωλέω
ἀμφίπολος
ἀμφιπολέω
ἀμφιπολεύω
αἰπόλος
αἰπόλιον
ἀκροπόλος
δικασπόλος
θαλαμηπόλος
ἱπποπόλος
μητροπόλος
οἰοπόλος
πρόπολος
οἰωνοπόλος
ὀνειροπόλος
τρίπολος
πυρπολέω
πολλὸς
πολὺς
πολλῇ
πολλάκι
πλέος
ἔμπλεος
εὔπλειος
πλέων
πλεῖστος
πέλεθρον
ἀπέλεθρος
πλήθω
ἀναπλήθω
ἐμπλήθω
εὐπλήθω
πίπλημι
ἀναπίπλημι
πιμπλάω
ἐμπίπλημι
πλῆθος
πληθὺς
οἰνοπληθὴς
περιπληθὴς
πλατὺς
πλάτανος
πλατάνιστος
πλάξ
ὑπόπλακος
πλήμνη
πλημυρὶς
πλοῦτος
πλουτέω
καλλίπλουτος
πολιὸς
μεσαιπόλιος
πόλις
πτολίεθρον
πολίζω
πολίτης
πολιήτης
ἀκρόπολις
ἀρχέπολις
δικαιόπολις
ἑκατόμπολις
ἐρυσίπτολις
μεγαλόπολις
μεγιστόπολις
μητρόπολις
ὀρθόπολις
τρίπολις
φιλόπολις
πύλη
πύλος
ἑκατόμπυλος
ἑπτάπυλος
τηλέπυλος
ὑψίπυλος
εὐρυπυλὴς
φυλάσσω
φυλακὴ
φύλαξ
φύλακος
φυλακτὴρ
πέλας
πελάω
πελάζω
ἐμπελάζω
προσπελάζω
ἄμπελος
ἀμπελόεις
ἄπλητος
ἄπλετος
πίλναμαι
ἐπιπίλναμαι
προσπίλναμαι
ἔμπλην
πλησίος
πλέκω
ἀναπλέκω
διαπλέκω
περιπλέκω
πλεκτὸς
εὔπλεκτος
εὐπλεκὴς
θεμίπλεκτος
πλόκος
πλόκιος
πλοχμὸς
πλόκαμος
ἐρασιπλόκαμος
εὐπλόκαμος
εὐπλοκαμὶς
ἰοπλόκαμος
καλλιπλόκαμος
λιπαροπλόκαμος
πλήσσω
πεπλήγω
πληγὴ
διαπλήσσω
ἐμπλήσσω
ἐμπλήγδην
ἐκπλήσσω
ἐπιπλήσσω
καταπλήσσω
πληκτίζομαι
πλῆκτρον
βουπλὴξ
παραπλὴξ
τειχεσιπλήτης
συμπλαταγέω
δασπλὴς
ἔκπαγλος
ἐκπάγλως
ὕσπληγξ
πλίσσω
πλὴν
πλέω
ἀναπλέω
ἀποπλέω
ἐπιπλέω
καταπλέω
πλώω
ἀποπλώω
ἐπιπλώω
παραπλώω
δακρυπλώω
πλόος
ἁλίπλοος
πρωτόπλοος
πλωτὸς
εὔπλοια
ἔπιπλον
πέλαγος

ΠΕ'ΡΑ

πέραν
πέρατος, e regione situm
πέρυσι
περάω
περατὸς, qui transiri potest
περνάω
πρίαμαι
ἀπριάτην
ἐκπεράω
πρήσσω
διαπρήσσω, pertranseo
περαιόω
περαίτερος
ἀντιπέραια
περαίνω
πέρας
ἀπείρατος
περατόω
πρασιὰ
ἀπείρων
ἀπέραντος
ἀπείριτος
ἀπειρέσιος
ἤπειρος
πρύλις
διαπρύσιος
πρυμνὸς
πρύμνα
πρύμνηθεν
εὔπρυμνος
πρυμνήσιος
διαμπερὲς
πόρος
ὁδοιπόρος
ἀμευσίπορος
ἄπορος
ἀπορία
ἔμπορος
εὐθυπορέω
εὐρύπορος
ὠκύπορος
ὁδοιπόριον
ποντοπόρος
ποντοπορέω
ποντοπορεύω
πορθμὸς
πορθμεὺς
πόρτις
πόρταξ
πόῤῥω
πόρσω
πόρω
πεπαίρω
πορσύνω
πορσαίνω
πρύτανις
πειράω
παραπειράομαι
πειράζω
πειρητίζω
πεῖρα
διάπειρα
ἄπειρος
σύμπειρος
ἀπείριτος
ταλαπείριος
πείρω
ἀμφιπείρω
ἐμπείρω
ἀκροπόρος
περόνη
περονάω
πόρπη
κύπειρον
πρίω
πριστὸς
νεόπριστος
πρίων
πράσσω
διαπρήσσω, efficio
εὐπρήσσω
πρῆξις
πρηκτὴρ
πρᾶγος
πρᾶγμα
ἔμπρακτος
εὐπραγία
εὐπραξία
ἄπρηκτος
πείρινς
περὶ
πὲρ
περισσὸς

ΠΕ'ΤΩ

πέτομαι
πτάω
πτῆμι
πέταμαι
ποτάω
ποτέω
πωτάω
ἀμφιποτάομαι
ἐκποτέομαι
ἀπόπταμαι
διάπταμαι
εἰσπτάομαι
ἔκπταμαι
ἐπίπταμαι
ἐπιπέτομαι
ἐπιπετόω
ὑπέρπταμαι
ὑψιπέτης
ὑψιπετήεις
ὠκυπέτης
πετεηνὸς
ἰθυπτίων
ἀπτὴν
ποτὴ
ποτητὸς
ποτηνὸς
πτερὸν
πτερόεις
ἄπτερος
εὔπτερος
τανύπτερος
τανυσίπτερος
ὑπόπτερος
χρυσόπτερος
ὠκύπτερος
πτέρυξ
ἐλαχυπτέρυξ
τανυπτέρυξ
πετάω
πιτνάω
ἀναπετάω
ἀναπίτνημι
ἐμπιτνάω
καταπετάω
ὑποπετάω
πέταλον
ὑψιπέτηλος
πτόρθος
πτελέα
πέπλος
ἄπεπλος
ἑλκεσίπεπλος
ἰόπεπλος
καλλίπεπλος
κροκόπεπλος
τανύπεπλος
χρυσόπεπλος
παίρω
ἐπιπαίρω
πίπτω
πιτνέω
ἀμφιπίπτω
ἀποπίπτω
ἐμπίπτω
ἐκπίπτω
ἐπιπίπτω
καταπίπτω
προπίπτω
προσπίπτω
συμπίπτω
διιπετὴς
παλιμπετὴς
προπετὴς
χαμαιπετὴς
χαμαιπετέω
ἀπτὼς
πέτρος
πέτρα
πετραῖος
πετρήεις
πότμος
ἄποτμος
πανάποτμος
ταχύποτμος
πότνιος
πτοέω
διαπτοιέω
πταίω
πταίνω
ἀποπταίνω
πτώσσω
πτωκάζω
καταπτώσσω
πτὼξ
πτωχὸς
πτωχεύω
πτήσσω
καταπτήσσω
ὑποπτήσσω
πτύω
ἀποπτύω
ἐκπτύω
ἐπιφθύζω
πτύον
πτύσσω
προσπτύσσω
πτὺξ
πτυχὴ
πτύγμα
πτυκτὸς
δίπτυχος
τρίπτυχος
πολύπτυχος
πὺξ
πύκτης
πυγμὴ
πυγούσιος
πύκα
πυκάζω
πυκνὸς
πυκινὸς
πυκινῶς
πυγὴ
πύξος
πύξινος
πεύκη
πευκεδανὸς
πευκάλιμος
ἐχεπευκὴς
περιπευκὴς
πικρὸς
πολύπικρος
πίσσα
πίτυς
ἴπτω
ἶπος
ἶψ
ἰάπτω
προϊάπτω
κατιάπτω
ἄαπτος
δίψα
διψάω
πολυδίψιος

ΠΗ'ΓΩ

ἐμπηγνύω
καταπηγνύω
ἐγκαταπηγνύω
περιπηγνύω
συμπηγνύω
πηκτὸς
εὔπηκτος
πηγὸς
εὐπηγὴς
πάγος
πηγυλὶς
μεσοπαγὴς
πρωτοπαγὴς
ἁρματοπηγὸς
παχὺς
πάχος
πάχετος
πάχνη

παχνόω
πακτόω
πῆχυς
ἐννεάπηχυς
ἐνδεκάπηχυς
δυωκαιεικοσίπηχυς
πάσσαλος

ΠΗ'ΘΩ

πάσχω
πάθη
ἀπαθὴς
αἰνοπαθὴς
πένθος
πενθέω
δυσπενθὴς
νεοπενθὴς
νηπενθὴς
πολυπενθὴς
παλαπενθὴς
πῆμα
πημαίνω
ἀπήμαντος
ἀπήμων
πολυπήμων

ΠΙ'Ω

πίνω
ἀναπίνω
ἀνάπωσις
ἐκπίνω
ἐπιπίνω
προπίνω
πόμα
ποτὸς, potabilis
πότος, potatio
ποτὴς
ποτήριον
ἡδύποτος
οἰνοποτάζω
οἰνοποτὴρ
συμπόσιον
συμποσία
συμπότης
πίδαξ
πιδήεις
πολυπίδαξ
πολυπίδακος
πηδάω
ἀναπηδάω
καταπηδάω
πηγὴ
πηδὸν
πηδάλιον
πίθος
εἰλαπίνη
εἰλαπινάζω
εἰλαπιναστὴς
πίναξ
πῖσος
πόα
ποιήεις
λεχεποίης
λεχεποίη
πόσις, potus
πόσις, maritus
ποταμὸς
ποτάμιος
κάλπις
νάπη
πίων
πῖαρ
πιμελὴ
πίειρα
πιαίνω
λίπος
λιπάω
λιπαρὸς
λιπαρῶς
ἀλείφω
ἀμφαλείφω
ἐπαλείφω
προσαλείφω
ἀλείπτης
ἄλειφαρ
ἀλοιφὴ
φιάλη
φίλος
φίλως
φίλιος
φιλέω
φιλότης
φιλοτήσιος
ἀρηΐφιλος
Θεοφιλὴς
πολύφιλος
φίλτρον
σπένδω
ἀποσπένδω
κατασπένδω
σπονδὴ

ΠΝΕ'Ω

πνύω
ἀναπνέω
ἀναπνύω
ἀνάπνευσις
ἄμπνευμα
ἀποπνέω
εἰσπνέω
ἐμπνέω
ἐπιπνέω
ἐρίπνη
λιγυπνέω
παραπνέω
περιπνέω
ἄπνευστος
πνεύμων
πνεῦμα
πνοὴ
ἀναπνοὴ
εὐθύπνοος
ἡδύπνοος
καταπνοὴ
πινύσσω
ἀπινύσσω
πινυτὸς
πινυτὴ
νηπύτιος
νήπιος
νηπίειος
νηπιάα
πόντος
πόντιος
ὑπερπόντιος
ποντιὰς
κραιπνὸς
κραιπνότερος
κραιπνῶς
ὕπνος
ἄϋπνος
ὑπνόω
ἐνύπνιον
Πένω
ἀμφιπένομαι
πόνος
πονέω
πονέομαι
ἄπονος
ἀριστοπόνος
ἀμφιπονέομαι
ἐκπονέω
ἐμπονέω
δυσπονὴς
Θρασύπονος
λυσίπονος
πολύπονος
φιρέπονος
ποιπνύω
πένης
πενία
πενιχρὸς
πεῖνα
πειναω
διαπεινάω
πέντε
πένταχα
πεντήκοντα
πεντηκόσιοι
πέμπτος
πεμπταῖος
πεμπάζω
πεντάκις
δεῖπνον
δειπνέω
δειπνίζω
δειπνηστὸς
πῆνος
πηνίος
ποιέω
ἐμποιέω
ποιητὸς
ἀποίητος
ποίησις
ποιητὴς
ἀνδριαντοποιὸς
κακοποιὸς
εὐποίητος

ΠΡΟ'

πρότερος
προτέρω
ἀπόπροθεν
ἀπόπροθι
πρῶτος
πάμπρωτος
πρωῒ
πρώϊος
πρώϊζα
πρώην
πρὸς
προτὶ
ποτὶ
πρόσθε
πρόσω
πρόσσοθεν
πρὶν

ΠΥ'Ω

καταπύθομαι
πυθμὴν
πύματος
πύος
πύελος

ῬΑ'Ω, contr. ῬΩ~

ῥαίω
ἀποῤῥαίω
διαραίω
ῥαιστὴρ
Θυμοραϊστὴς
κυνοραϊστὴς
ῥάζω
περιῤῥηδὴς
ῥαίνω
γράφω
ἐπιγράφω
ἐπιγράβδην
γραπτὺς
γράμμα
γραμμὴ
γραῦς
γραῖα
ἀκρὶς, locusta
χαράσσω, incido
χαράδρα
γλάφω
διαγλάφω
γλαφυρὸς
γλυφὶς
ῥήσσω
ῥήγνυμι
ἀναῤῥήσσω
ἀποῤῥήσσω
διαῤῥήσσω
ἐκρήσσω
ἐπιῤῥήσσω
καταῤῥάσσω
συῤῥήσσω
ὑποῤῥήσσω
ῥηκτὸς
ἄῤῥηκτος
πυροῤῥαγὴς
στημοῤῥαγέω
ῥηγμὶν
ῥάχις
ῥάκος
ῥὼξ
ἀποῤῥὼξ
ῥωχμὸς
ῥωγαλέος
βράχω
ἀναβράχω
βρόχθος
ἀναβρόχω
καταβρόχω
ῥέγκω
βρόχος
ἐρείκω
ἐρέχθω
ῥοχθέω
ῥοιβδέω
ἀναῤῥοιβδέω
ῥοιζέω
ῥοῖζος
γρὺ
ἀράσσω
ἀπαράσσω
ἐξαράσσω
ἐσαράσσω
συναράσσω
ἄραβος
ἀραβέω
ἀμφαραβέω
ἐρέσσω
διερέσσω
προσερέσσω
προερέσσω
εἰρεσία
ἐρέτης
ὑπηρέτης
ἐρετμὸν
δολιχήρετμος
ἐπήρετμος
φιλήρετμος
ἐεικόσορος
πεντηκόντορος
γαργαρίζω
γαργαρισμὸς
γαργαρεὼν
γαργαλίζω
γαργαλισμὸς
ἐρεύγω
προσερεύγω
ἐρύγμηλος
σμαραγέω
σφαραγέω
βαρυσφάραγος
ἀνεμοσφάραγος
φάρυξ
ἀραιὸς
Ὀρύσσω
διορύσσω
ὀρυκτὸς
κατωρυχὴς
ὀρυμαγδὸς
ῥοὰ
ταράσσω
συνταράσσω
ταραχὴ
ταρβέω
ὑποταρβέω
τάρβος
ταρβοσύνη
ἀταρβὴς
ἀτάρβητος
ταρχύω
τραχὺς
τρήχω
βρύχω
ἀναβρύχω
ὑποβρύχω
ὑπόβρυχος
ἁρπάζω
ἀναρπάζω
ἀφαρπάζω
διαρπάζω
ἐξαρπάζω
ὑφαρπάζω
ἁρπακτὴρ
ἁρπαλέος
ἁρπαλέως
καρπάλιμος
καρπαλίμως
ἅρπυιαι
πέρδω
Ῥάπτω
ῥαπτὸς
ῥαφὴ
εὐραφὴς
κακοῤῥαφία
ῥαπὶς
ῥάβδος
χρυσόῤῥαπις
κρηπὶς
μονόκρηπις
ῥύπος
ῥυπάω
ῥυπόω
λάβρος
λαβρεύομαι

ῬΕ'ΚΩ

Ὀρέγω
ὀρέγνυμι
ἐπορέγω
ὀρεκτὸς
ὀρεχθέω
ὄργυια
ἐννεόργυιος
ὀργάω
ὀργὴ
ὀρχέομαι
ὀρχηστὴς
ὀρχηστὴρ
ὀρχηστὺς
ὀρχηθμὸς
ὄρχις
ἔνορχος
βραχίων
βραχὺς

ῬΕ'ΠΩ

ἐπιῤῥέπω
ὀξυρεπὴς
ῥίπτω
ῥιπτάω
ῥιπτάζω
ἀναρίπτω
ἀναριπτέω
ἀπορίπτω
διαριπτάω
ἐκρίπτω
ἐπιρίπτω
ῥιπὴ
ῥὶψ
ῥὼψ
ῥωπήϊον
ῥέμβω
ῥόμβος
ῥίμφα
ῥόπαλον
καλαῦροψ

ῬΕ'Ω, fluo

ἐκρέω
καταρέω
ἐπιρέω
περιρέω
προρέω
ὑπεκπρορέω
καταφυλλοροέω
ῥέεθρον
εὐρυρέεθρος
καλλιρέεθρος
βαθυρείτης
εὐρείτης
ἀκαλαῤῥείτης
ἐΰῤῥυς
ῥόος
ῥοὴ

ἀγάῤῥοος
ἀψόῤῥοος
ἄψοῤῥος
βαθύῤῥοος
εὔροος
καλλίῤῥοος
κατάῤῥοος
χειμάῤῥοος
χείμαῤῥος
ὠκύροος
ἀμάρα
ῥέα
ῥηΐδιος
ῥᾴδιος
ῥηϊδίως
ῥηΐτερος
ῥηΐτατος
ῥήϊστος
ῥοδανὸς
ῥόθος
ῥόθιος
παλιῤῥόθιος
ἐπίῤῥοθος
ἐπιτάῤῥοθος
βροτὸς, mortalis
βρότειος
βροτήσιος
ἄμβροτος
ἀμβρόσιος
ἀλεξίμβροτος
ἀμφίβροτος
δαμασίμβροτος
ἐναρίμβροτος
μελησίμβροτος
ὀπιθόμβροτος
πλειστόμβροτος
τερψίμβροτος
φαεσίμβροτος
φαυσίβροτος
φθισίμβροτος
ἄβροτος
ἀβροτάζω
βρότος, inquinatio
βροτόεις
βροτόω
βρέχω
καταβρέχω
βρεχμὸς
δρόσος
λάρος, avis marina
ὄμβρος
ὄμβριος
ῥινὸς
ταλαύρινος
ῥὶν
λαῦρα
ῥύω, fluo
ἐκρύω
ἀμφίρυτος
αὐτόρυτος
περίῤῥυτος
ῥυδὸν
βρύω
ἔμβρυον
κελαρύζω
εὐρὺς
εὖρος
εὐρύνω
εὐρὼς
εὐρώεις
πλευρὰ
πλευρὸν
τρίπλευρος
εὐρὰξ
ἔρευθος
ἐρεύθω
ἐρυθαίνω
ἐρυθρὸς
ῥέθος
ῥώω

ῥώομαι
ἐπιρώομαι
ἐρωὴ
ἐρωέω
ἀπερωέω
ἐξερωέω
ὑπερωέω
ἀπερωεὺς
Ῥέω, dico
ῥῆμα
ῥῆσις
ῥητὴρ
ῥήτρη
ῥητὸς
ἄῤῥητος
παραῤῥητὸς
ἔρω
εἴρω
ἀνέρομαι
διείρομαι
ἐξέρω
διεξερέομαι
ἐπέρομαι
ἐρεείνω
ἐξερεείνω
ἐρωτάω
ἀνερωτάω
ἐξερωτάω
ἐρευνάω
εὑρέω
ἐξευρίσκω
ἐφευρίσκω
ὄνειρος
ὀνείρειος
ὄναρ
εἰρήνη
εἶρος
εἴριον
ἔριθος
εἰρεσιώνη
σειρὰ
μήρινθος
μέρμις
ὁρμαθὸς
ἀείρω, conjungo
συναείρω, conjungo
ἀπάορος
παρήορος
παρηορία
συνήορος
τετράορος
τετραορία
τιμάορος
ἄορ, conjux
ὀαρίζω
ὄαρος
ὀαριστὴς
ὀαριστὺς
ψίθυρος
ἄρω
ἀραρίσκω
ἐνάρω
κατάρω
ἐπάρω
προσάρω
ἄρδις
λαρὸς, jucundus
ἐρίηρος
εὐήρης
θυμήρης
θυμαρὴς
χαλκήρης
χαλκοάρης
χεριάρης
πυλάρτης
ἄρτιος
ἀρτέω
ἀρτύω
ἐπαρτύω
ἀρτύνω

ἐπαρτὴς
ἀρτεμὴς
ἄρτος
ἄρνυμαι
ἁρμόζω
ἐφαρμόζω
ἐναρμόζω
συναρμόζω
ἁρμονία
ἁρμόδιος
βητάρμων
ἅρμα
ἀρισθάρματος
ἐρυσάρματος
εὐάρματος
ῥιμφάρματος
φιλάρματος
χαλκάρματος
χρυσάρματος
ἀρέω
ἀπαρέομαι
ἄρθμιος
ἀρθμέω
ἀριθμὸς
ἀριθμέω
ἀνάριθμος
ἀναρίθμητος
ἐναρίθμιος
ἀνάρσιος
ἀρτάω
ὁμαρτῆ
ὁμαρτέω
ἐφομαρτέω
ἁμαρτάω
ἀφαμαρτάνω
νημερτὴς
νημερτέως
ἐράω
ἔρως
ἔρος
ἐρατὸς
ἐρατεινὸς
ἐραννὸς
ἐρατίζω
ἐπήρατος
εὐήρατος
ἔρανος
ἤρανον
ἐπιήρανον
ἦρα
ἐπίηρα
ἵμερος
ἱμερόεις
ἱμείρω
ἱμερτὸς
ἥμερος
ἡμερὶς
ἡμερόω
ἡμέρα
ἦμαρ
αὐτῆμαρ
ἐννῆμαρ
ἐξῆμαρ
πανῆμαρ
ποσσῆμαρ
ἠμάτιος
δωδεκαήμερον
ἐφήμερος
ἐφημέριος
ἑτερήμερος
εὐημερία
πανημέριος
παρήμερος
πεμπτήμερος
σήμερον
κίθαρις
κιθαρίζω
κιθαριστὺς

εἴρερος
ἀγείρω
ἠγερέω
ἀγερέθω
ἀμφαγείρομαι
ἀμφαγερέθομαι
εἰσαγείρω
ἐπαγείρω
περιαγείρω
περιαγερέθω
προαγείρω
συναγείρω
θυμηγερέω
ὁμηγερὴς
παλινάγρετος
νεφεληγερέτης
στεροπηγερέτης
κωλακρέτης
ἄγυρις
ὁμήγυρις
ὁμηγυρὴς
ὁμηγυρίζω
πανήγυρις
ἀγυρτάζω
ἀγορὰ
ἀγοράω
παραγορέω
ἀγορεύω
ἀνταγορεύω
ἐξαγορεύω
μεταγορεύω
ἀγορητὴς
ἀγορητὺς
δημηγορία
κακήγορος
κακηγορία
συνήγορος
λαβραγόρας
μακραγορία
ὑψαγόρης
ἄγρα
ἀγρεὺς
πυράγρα
πάναγρος
αὐτάγρετος
ἀγρέω
ἀγρώσσω
ζωγρέω
ζωάγρια
ἀνδράγρια
μοιχάγρια
βοάγρια
καῖρος, licium
καιρόεις
καιρὸς, tempus
ἐπίκαιρος
ἔρις
ἐρίζω
ἔρισμα
δύσερις
ἐρέθω
ἐρεθίζω
ἐξερεθίζω
ἐριδάω
ἐριδαίνω
ἐριδμαίνω
ἐριστὸς
ἀμφήριστος
εἰκοσινήριτος
ἐρείδω
ἔρεισμα
ἀντερείδω
ἐπερείδω
ἐνερείδω
συνερείδω
ὑπερείδω
ἕρμα
ἑρμὶν

ῬΥ΄Ω, traho

ῥυστάζω
ῥυστακτὺς
ἔρυμα
ἐρύω
αὐερύω
ἀνερύω
ἀπερύω
εἰσερύω
ἐξερύω
ἐπερύω
κατερύω
προερύω
ὑπερύω
κοτυλήρυτος
ὠρύω
χοῖρος
χοίρειος
χοιρὰς
ἐρύκω
ἀπερύκω
κατερύκω
ἐρυκάκω
ἐρυκακέω
ἐρυκάνω
ἐρυκανάω
κατερυκάνω
ῥυμὸς
ῥυτὴρ
ῥυτὸς
ῥύσιον
γωρυτὸς
ῥυθμὸς
σορὸς
ὀφρὺς
ὀφρυόεις
σύρω
βλοσυρὸς
κολοσυρτὸς
συρίσσω
σύριγξ
σὰρξ
σαρκάζω

ΣΕ΄Ω et ΣΕΙ΄Ω

σεύω
ἐσσυμένως
ἐπισείω
περισείω
ὑποσείω
ἐπισεύω
ἀποσεύω
ἀνασεύω
διασεύω
ἐκσεύω
κατασεύω
κασσύω
μετασεύω
πανσυδίη
ἱπποσόας
ἱππεσόη
λαοσσόος
δασὺς
ἀμφίδασυς
ἱππόδασυς
τεῦτλον
Σέβω
σεβάζομαι
σέβας
σεβίζω
σεμνὸς
εὐσεβὴς
εὐσεβῶς
λαοσεβὴς
Σβέω
σβεννύω
κατασβέω
ἄσβεστος
σπέος
σποδὸς
σποδιὰ
σφοδελὸς
σῆμα
σημαίνω
σημάντωρ
ἀσήμαντος
Σάος
σόος
σόω
σώω
σώζω
σαώζω
ἐκσαώζω
ὑπεκσαώζω
σωτὴρ
σώτειρα
σῶκος
νόσος
ἄνουσος
σῶμα
σάκος
ἐπίσωτρον
σῦκον
συκῆ
σαίνω
περισαίνω
σανὶς
σέλλω
σέλμα
εὔσελμος
σόλος
σῖτος
ἄσιτος
σιτέω
νῆστις
λάσιος
λαισήϊον
σῦς
συφεὸς
ὗς
σίνω
σίντης
σίντις
ἀσινὴς
σαίρω
σαρδάνιος
σαρωνὶς

ΣΙ΄ΖΩ

σιγὴ
σιγάω
διασιγάω
σιγηλὸς
σιγαλόει,
σιωπὴ
σιωπάω
διασιωπάω
σίδηρος
σιδηρίτης
σιδήρειος
βραχυσίδηρος

ΣΠΑ'Ω

ἀνασπάω
ἀποσπάω
ἐκσπάω
ἐπίσπαστος
σπάθη, instrumentum textorium
ἀσπάζομαι
ἀσπάσιος
ἀσπασίως
ἀσπαστὸς
σπάνιος
σπανίζω
σπαίρω
ἀσπαίρω
σφαδάζω
σπάργανον
σφάραγος
σπόγγος
σπολὰς
σποδὸς
σπίζω
ἀσπιδὴς
ἀσπὶς
ἀσπιδιώτης
ἀσπιστὴς
λεύκασπις
χάλκασπις
χρύσασπις
ὑπασπίζω

ὑπασπίδιος
σπιλὰς
Σπείρω
ἐπισπείρω
σπέρμα
ἄσπερμος
ὁμόσπορος
πολυσπερὴς
σπαρτὸς
ἄσπαρτος
πυρὸς
πολύπυρος
πύρνον
σπεῖρα
σπεῖρον
σπάρτον
σφῦρα
σφυρὸν
ἐπισφύριον
καλλίσφυρος
πολιόσφυρος
σπόνδυλος
σφονδυλίων
σπλὴν
σπλάγχνον
σπινθὴρ
σπάθη, instrumentum chirurgicum

ΣΤΑ'Ω et ΣΤΕ'Ω

ἵστημι
ἕστημι
στεύω
στατὸς
στάδιος, statarius
αὐτοστάδιος
ἀμφιστάω
ἀνίστημι
ἐξανίστημι
ἐπανίστημι
ἐξυπανίστημι
ἀνασταδὸν
ἀνθίστημι
ἀφίστημι
ἀποσταδὸν
διΐστημι
ἐνίστημι
ἐφίστημι
ἐπισταδὸν
ἐπιστάτης
ἐπιστατέω
καθίστημι
μεθίστημι
παρίστημι
παραστάτης
συμπαρίστημι
παρασταδὸν
περιΐστημι
περισταδὸν
προΐστημι
συνίστημι
ὑφίστημι
εὐσταθὴς
στάδιος, stans firmiter
στάδιος, curriculum
σταδιεὺς
στάσις
σταθμὸς
στάθμη
σταθμάω
ἱστία
ἀνέστιος
ἐφέστιος
ἐπίστιον
στηρίζω

ἐνστηρίζω
στερεὸς
στερεῶς
στεῖρα
στέρνον
βαθύστερνος
στῆθος
στείβω
στίβη
στιβαρὸς
στιβαρῶς
στῖφος
στίλβω
ἀποστίλβω
στιλπνὸς
ἱστὸς
ἱστιὸν
πλησίστιος
στήλη
στέαρ
σταυρὸς
σαυρωτὴρ
σταμὶν
σηκὸς
σηκάζω
σθένω
σθένος
σθεναρὸς
ἀσθενὴς
ἐμπεδοσθενὴς
ἐρισθενὴς
εὐρυσθενὴς
μεγασθενὴς
μεγαλοσθενὴς
περισθενέω
περισθενὴς
στύω
ἄστυ
ἀστὸς
στάζω
ἀποστάζω
ἐνστάζω
προσστάζω
στρὰγξ
στρεύγομαι

ὀστέον
ἀγοστὸς
στίζω
μάστιξ
μάστις
μαστίζω
μαστίω
στέμβω
ἀστεμφὴς
ἀστεμφῶς
στείχω
ἀποστείχω
διαστείχω
ἐπιστείχω
περιστείχω
προσστείχω
στιχάω
ὁμοστιχάω
τρίστοιχος

τριστοιχεὶ
μεταστοιχεὶ
στὶξ
στέφω
στέμμα
στεφάνη
στέφανος
εὐστέφανος
στεφανόω
στεφάνωμα
ἐπιστέφω
ἐπιστεφανόω
περιστέφω
ἀμφιπεριστέφω
ἀμφιστεφὴς
ἐπιστεφὴς
χρυσοστέφανος
στύφω

ΣΤΡΩ˜ et ΣΤΡΟ'Ω

στρωμνὴ
ὑποστρόω
στορέω
ἐπιστορέω
καταστορέω
καταστόρνυμι
ὑποστορέω

στρατὸς
στρατάομαι
στρατιὰ
στρατεύομαι
ἀμφιστρατάομαι
στέρω
στερέω

ΣΤΥ'Ξ

στυγέω
καταστυγέω

στυγερὸς
στυγερῶς

ΣΥ'

σὸς
τεὸς
σφωΐτερος

τοὶ
ὑμέτερος
ὑμὸς

ΣΥ'Ν

ΤΑΛΑ'Ω

τλάω
τλῆμι
ἀνατλῆμι
ἐπιτλῆμι
τλητὸς
ἄτλητος
πολύτλητος
τλήμων
πολυτλήμων
πολύτλας
τάλας
τελαμὼν
σχέτλιος
ἀταλὸς
ἀτάλλω
ἀτιτάλλω

ἄντλος
ἀντλέω
διαντλέω
καταντλέω
τύλος
τάλαντον
ἡμιτάλαντον
ἀτάλαντος
τάλαρος
τολμάω
τόλμα
ἄτολμος
ἀτόλμητος
ἐπιτολμάω
τολμήεις

ΤΕ'ΚΩ

τίκτω
ἐντίκτω
τέκος
τέκνον
τεκνόω
τοκεὺς
τόκος
τοκὰς

δυσαριστοτόκεια
μογοστόκος
πρωτοτόκος
τεύχω
τυχέω
τευχέω
τύχη
ἀντιτυχέω

προτυχέω
εὐτυχέω
συνευτυχέω
εὐτυχία
εὐτυχῶς
συντυχία
τυγχάνω
παρατυγχάνω
ἀντιτεύχομαι
ἐντεύχω
ἐπιτεύχω
προτεύχομαι
τύκος
τυκτὸς
εὔτυκτος
νεότευκτος
νεοτευχὴς
καταῖτυξ
τέκτων
τεκτοσύνη
τεκταίνομαι
παρατεκταίνομαι
τέχνη
τεχνήεις
τεχνηέντως
τεχνάω

κακότεχνος
κλυτοτέχνης
τεῦχος
τεῖχος
τειχίον
εὐτείχεος
εὐτειχὴς
τειχιόεις
μελαντειχὴς
τειχίζω
τοῖχος
τήκω
κατατήκω
τηκεδὼν
τέγω
τέγος
τέγειος
στέγω
τέγγω
τέναγος
τέκμωρ
τέκμαρ
τεκμαίρομαι
τεκμαίρω
ἀτέκμαρτος

ΤΕ'ΛΛΩ

ἀνατέλλω
ἐπανατέλλω
ἀνατολὴ
ἐντέλλω
ἐπιτέλλω
περιτέλλομαι
τέλος
τελέω
τελείω
ἐκτελέω
περιτελέω
τέλειος
τελήεις
ἀτελὴς
ἡμιτελὴς
ἀτέλεστος
ὀψιτέλεστος
τελετὴ
τελευτὴ
τελευτάω
διατελευτάω
ἐκτελευτάω
ἀτελεύτητος
τελέθω

συντελέθω
τέλσον
τῆλε
τηλοῦ
ἀποτηλοῦ
τηλοτάτω
τηλόθεν
τηλόθι
τηλόσε
τηλεδαπὸς
τολυπεύω
τίλος
Στέλλω
ἐπιστέλλω
εὐστέλλω
περιστέλλω
ὑποστέλλω
στόλος
ναυστολέω
φοινικόστολος
στειλειὴ
στειλειὸν
στέλεχος
Τίλλω

ΤΕ'ΜΩ

τάμνω
τμήγω
τέτμω
τομὴ
τμήδην
ἀμφιτάμνω
ἀποτάμνω
ἀποτμήγω
διατάμνω
διατμήγω
ἐκτάμνω
περιτάμνομαι
προτάμνω
ἀποπροτάμω
πρότμησις
ὑποτάμνω
δειροτομέω
ἀποδειροτομέω
ἀντίτομος
δρυτόμος

εὐθύτομος
ὑλοτόμος
ὀξυτόμος
σκυτοτόμος
κερτομέω
ἐπικερτομέω
κερτόμιος
κερτομία
φιλοκέρτομος
εὔτμητος
καινοτομέω
ἄρταμος
στόμα
στόμαχος
λαῖτμα
ταμίας
ταμίη
ταμιεύω
τέμενος
τέμαχος

ΤΡΕ΄Ω

διατρέω
παρατρέω
περιτρέω
ὑποτρέω
ἤτριον
θρυαλλὶς
τρέμω
ὑποτρέμω
ἀτρέμας
ἀτρεμία
τρόμος
ἄτρομος
τρομέω
ἀμφιτρομέω
περιτρομέω
ὑποτρομέω
τρήρων
πολυτρήρων
λάτρις
λάτριος
τείρω
ἀτειρὴς
τέρσω
τερσαίνω
ταρσὸς
ἄτερ
ἄτερθε
ἀπάτερθε
τείρεα
τέρας
τέρην
τεράμων
ἀτέραμνος
τέρετρον
τετραίνω
τρητὸς
τορέω
ἀντιτορέω
ῥινοτόρος
χαλκοτόρος
τορνόω
τρύω
τρύχω
κατατρύχω
ἄτρυτος
ἀλίτρυτος
ἀτρυτώνη
τρυπάω
τρύπανον
τρυγάω
τρυγητὸς
διατρύγιος
ἀτρύγετος
τρώω
τρώμη
τρωτὸς
ἄτρωτος
τραύω
θραύω
θράω, frango
θλάω
φλάω
ἄφλαστον
θλίβω
φλίβω
φλιὰ
θρυλίζω
τρώγω
τρώκτης
τράγος
ἄντρον
κολετράω
Τρέπω
τροπέω
τραπέω
τροπάω
τρωπάω
τροπὸς, lorum
τροπὴ
ἄτροπος, quod averti nequit
τροπαῖον
τρόπις
τρόπος, mos
ἄτροπος, indecens
ὁμότροπος
παράτροπος
ἀνατρέπω
ἀποτρέπω
ἀπότροπος
ἀποτρωπάω
ἐντρέπω
ἐπιτρέπω
ἐπίτροπος
ἐπιτραπέω
μετατρέπω
μετατροπία
παρατρέπω
παρατροπέω
παρατρωπάω
περιτρέπω
περιτροπέω
προτρέπω
προτροπάδην
προστρέπω
πολύτροπος
ὑπότροπος
ἐντροπαλίζομαι
μετατροπαλίζομαι
εὐτράπελος
παλιντράπελος
ἀταρπὸς
ἀτραπιτὸς
ἀταρπιτὸς
τέρμα
τερμιόεις
Τρίβω
ἀποτρίβω
διατρίβω
ἐντρίβω
ἄτριπτος
Στρέφω
ἀναστρέφω
ἀποστρέφω
ἐνστρέφω
ἐκστρέφω
ἐπιστρέφω
μεταστρέφω
περιστρέφω
ὑποστρέφω
στρωφάω
ἀναστρωφάω
ἐπιστρωφάω
ἀμφιπεριστρωφάω
στρεπτὸς
εὔστρεπτος
στρόφος
ἐπίστροφος
ἐπιστροφάδην
εὔστροφος
νεόστροφος
εὐστρεφὴς
στροφαλίζω
στροφάλιγξ
στρόμβος
ἀστραβὴς
οἰακοστρόφος
μονοστροφικὸς
στραβὸς
Τρέφω
ἐντρέφω
εὐτρέφω
περιτρέφω
τροφὸς
τροφὴ
θρέπτρον
θρέπτον
τραφερὸς
τρόφις
τροφόεις
ἁλιοτρεφὴς
ἀνεμοτρεφὴς
ἁπαλοτρεφὴς
διοτρεφὴς
εὐτρεφὴς
ζατρεφὴς
ὑδατοτρεφὴς
ἐλεόθρεπτος
ἱπποτρόφος
ἱπποτροφία
κουροτρόφος
λαοτρόφος, populus augens
λαότροφος, a populo auctus
ὀρεσίτροφος
βρέφος
τάρφος
ταρφὴς
ταρφειὸς
τάφρος
Τέρπω
ἐπιτέρπομαι
μετατέρπομαι
προστέρπω
τερπνὸς
τερπωλὴ
τέρψις
ἄτερπος
ἀτερπὴς
εὐτερπὴς
Δρέμω
ἀμφιδρέμω
ἀναδρέμω
διαδρέμω
ἐκδρέμω
ἐπιδρέμω
ἐπίδρομος
καταδρέμω
μεταδρομάδην
παραδρέμω
περιδρέμω
περίδρομος
συνδρέμω
σύνδρομος
ὑποδρέμω
δρόμος
διαυλοδρόμος
διαυλοδρόμης
δωδεκαδρόμος
ὁπλιτοδρόμος
εὐθύδρομος
ἱππόδρομος
ἱπποδρομία
ἱπποδρόμιος
βοηδρομέω
τρέχω
τρωχάω
τροχὸς
ἁματροχάω
ἁματροχιαὶ
ἁρματροχιὰ
ἐντρέχω
ἐπιτρέχω
ἐπιτροχάδην
εὔτροχος
ὀλοοίτροχος
περίτροχος
ἄνθραξ
ἀνθρακιὰ
ἀτρεκὴς
ἀτρεκῶς
ἀτρέκεια
Τρεῖς
τρὶς
τρίτος
τρίτατος
τριταῖος
τρισσὸς
τρίχα
τριχθὰ
τριπλόος
τριπλῆ
τρίπλαξ
τριάκοντα
τριακοστὸς
τριακόσιοι
ἐπήτριμος
τρίγλα
τριττύα
τρίαινα
ἀγλαοτριαίνης
εὐτριαίνης
ὀρσοτριαίνης
Τρίζω
τρύζω
τερετίζω
τέττιξ
τέσσαρες
τέταρτος
τετράκις
τετραχθὰ
τετραπλῆ
τεσσαράκοντα
πίσυρες

ΤΥ΄ΠΩ

τύμπανον
ἐντυπὰς
προτύπτω
τυπὴ
χαλκότυπος
χοιροτυπία
κτυπέω
κτύπος
βαρύκτυπος
δορίκτυπος
ἑπτάκτυπος
ὀρσίκτυπος
δοῦπος
δουπέω
ἐνδουπέω
ἀσπιδόδουπος
βαρύγδουπος
ἐρίγδουπος
ἐρίδουπος
μελίγδουπος
τύμβος
τυφλὸς
τυφλόω
τόπος

ΤΩ῀, ΤΑ΄Ω et ΤΕ΄Ω

τείνω
ἀνατείνω
ἀντιτείνω
ἐντείνω
ἐπιτείνω
κατατείνω
ταναὸς
ἀτενὴς
τυννὸς
δὴν
δηθὰ
δηθύνω
δηρὸς
δηναιὸς
δήνεα
ἐπίτονος
παλίντονος
πρότονος
τόξον
τοξοσύνη
τοξότης
τοξεύω
τόξευμα
τοξευτὴς
τοξάζομαι
ἐπιτοξάζομαι
ἀγκυλότοξος
ἀργυρότοξος
κλυτότοξος
χρυσότοξος
χαλκότοξος
τανύω
ἐντανύω
ἐπεντανύω
ἐκτανύω
ἐπιτανύω
παρατανύω
συντανύω
ὑποτανύω
τανυστὺς
τιταίνω
ἐπιτιταίνω
περιτιταίνω
ταινία
τιτύσκομαι
ἐπιτηδὴς
στενὸς
στεῖνος
στείνω
στένω
στόνος
στονόεις
στοναχὴ
στενάχω
στεναχίζω
στοναχίζω
στοναχέω
ἀναστενάχω
ἀναστοναχίζω
βαρυστενάχω
ἐπιστένω
ἐπιστενάχω
ἐπιστοναχέω
μεταστένω
περιστένω
περιστεναχίζω
περιστοναχίζω
ὑποστοναχίζω
ἀγάστονος
ναυσίστονος
πολύστονος
δύστηνος
τένων
τινάσσω
διατινάσσω
ἐκτινάσσω
οὐτάω
οὐτάζω
ἀνούτατος
ἀνουτητὶ
ἄουτος
νεούτατος
ὠτειλὴ
τὶς, aliquis
τίς, quis
τίη
ὅστις
ὅτι
μήτις, nemo
οὔτις
οὐτιδανὸς
ἄρτι
ἔτι
μηκέτι
οὐκέτι
Τίω
τίνω
τίσις
τιέω
τιμὴ
τίμιος
τιμήεις
τιμῆς
τιμάω
ἀτιμάω
ἀπατιμάω
ἄτιμος
ἀτιμία
ἀτίμητος
ἀτιμάζω
ἀτίζω
ἄτιτος
ἄντιτος
παλίντιτος
ποίτινος
ἐρίτιμος
εὐρύτιμος
θεότιμος
ὁμότιμος
ἀποτίω
ἀποτίνω
ἐξαποτίνω
ἀποτιννύω
ἐπιτιμήτωρ
Τάσσω
ταξιόω
ἐπιτακτὸς
ταγὸς
Ὀκτὼ
ὄγδοος
ὀγδόατος
ὀγδώκοντα
θνήσκω
τέθνημι
ἀποθνήσκω
ἀποτέθνημι
ἐκθνήσκω
καταθνήσκω
κατατέθνημι
θνητὸς
καταθνητὸς
δισθανὴς
ἡμιθανὴς
θάνατος
ἀθάνατος
Οὖθαρ

῞ΥΩ

ὑετὸς
ἀφύω
ἀφύσσω
διαφύσσω
ἐξαφύω
ἐπαφύω
ἀφυσγετὸς
ὕδωρ
ὑδρηλὸς
ὑδραίνω
ὑδρεύω
εὔυδρος
ἔφυδρος
μελάνυδρος
κλεψύδρα
ὕδρος
ὑγρὸς
ὑγιὴς

ὑγίεια
ὑγίεις
ὑγιηρὸς
μυδάω
μυδαλέος
ἶδος
ἰδίω
ἱδρὼς
ἱδρόω
ἀνιδρωτὶ
υἱὸς
υἱεὺς
υἱωνὸς
ὀπυίω
ὑθλέω

ΦΑ'Ω, luceo

φαείνω
φαίνω
ἀναφαίνω
ἀναφανδὸν
ἐξαναφανδὸν
ἀμφάδιος
ἀμφαδὸν
ἀμφαδὰ
ἀποφαίνω
διαφαίνω
ἐκφαίνω
ἐπιφαίνω
ἐπιφανὴς
καταφαίνω
παμφαίνω
παμφανάω
περιφαίνω
προφαίνω
πρόφαντος
πρόφασις
βάσανος
ὑπερηφανέω
ὑπερήφανος
ὑποφαίνω
φαάντατος
ἄφαντος
ἀφάνεια
τηλεφανὴς
ἀκραιφνὴς
φάος
φαεινὸς
φαεννὸς
φανερὸς
φέγγος
φαέθω
φαίδιμος
φαιδιμόεις
φάσμα
ἐξαίφνης
ἐξαπίνης
παιφάσσω
ἐκπαιφάσσω
φοῖβος
φήνη
φαλὸς, albus
φαληριάω
φάλος, eminentia in casside
ἀμφίφαλος
ἄφαλος
τετράφαλος
φάλαρα
τετραφάληρος
τρυφάλεια
ὀμφαλὸς
ὀμφαλόεις
ἐπομφάλιος
λάμπω
λαμπετάω
ἀπολάμπω
ἐπιλάμπω
ὑπολάμπω
λαμπτὴρ
λαμπρὸς
λάμπος
μορφὴ
μορφήεις
ἐλέφας
κατηφὴς
κατηφέω
κατήφεια
κατηφὼν
νέφος
νεφέλη
ἀνέφελος
κελαινεφὴς
ὀρσινεφὴς
ὑψινεφὴς
ἰοδνεφὴς
πολυνεφέλης
κνέφας
γνόφος
δνοφερὸς
ζόφος
ψέφος
ψεφηνὸς
νείφω
νίφω
νιφὰς
νιφετὸς
νιφόεις
ἀγάννιφος
σαφὴς
σάφα
σαφῶς
σαφηνὴς
σοφὸς
ἄσοφος
ἀκρόσοφος
σόφισμα
σοφιστὴς
σοφία
ἀσύφηλος
ὄμφαξ
ἀλφέω
ἀλφηστὴς
τιμαλφέω
ἄλφιτον
νύμφη
νυμφεύω
νυμφίος
νυμφεῖος
φωλεὸς
ἀποφώλιος
φθάω
φθῆμι
παράφθημι
ὑπόφθημι
Φθονέω
φθόνος
φθονερὸς
ἄφθονος
ἀφθονία
ἀφθόνητος
ἐπιφθονέω
Φημὶ
ἀπόφημι
ἔκφημι
μετάφημι
παράφημι
παράφασις
πρόσφημι
φάτις
φατὸς
ἄφατος
πρόφατος
ὑπέρφατος
ἀμφασία
Θέσφατος
ἀθέσφατος
ἐκθέσφατον
παλαίφατος
πολύφατος
προφήτης
ὑποφήτης
ὑπόφατις
φάσκω
πιφάυσκω
φήμη
φῆμις
δύσφημος
εὐφημέω
εὔφημος
εὐφημία
ἐπευφημέω
καταφημίζω
πολύφημος
Μέμφομαι
μομφὴ
ἐπιμέμφομαι
ἐπιμομφὴ
καταμέμφομαι
ἀμεμφὴς
Ὀμφὴ
πανομφαῖος
Φὼς
ὀλοφώϊος
Φωνὴ
φωνέω
μεταφωνέω
προσφωνέω
φωνήεις
προσφωνήεις
ἄφωνος
ἀφώνητος
ἀγριόφωνος
βαρβαρόφωνος
εὔφωνος
ἠερόφωνος
λιγύφωνος
μαλθακόφωνος
πάμφωνος
σύμφωνος
χαλκεόφωνος
δάφνη
φθέγγω
ἀντιφθέγγομαι
προσφθέγγομαι
φθέγμα
ἀγάφθεγκτος
φθόγγος
φθογγὴ
βαρύφθογγος
λιγύφθογγος
μελίφθογγος
Φράζω
φράδη
φραδάω
ἀμφιφράζομαι
ἀναφράζομαι
διαφράζω
ἐπιφράζω
καταφράζω
μεταφράζομαι
περιφράζομαι
συμφράζομαι
φράδμων
συμφράδμων
φραδὴς
ἀφραδὴς
ἀφραδῶς
ἀφραδέω
ἀφραδία
ἀριφραδὴς
ἀριφραδῶς
δολοφραδὴς
εὐφραδὴς
εὐφραδῶς
κακοφραδὴς
περιφραδὴς
περιφραδῶς
βάζω
ἀβακέω
βαμβαίνω
βάρβαρος
Φράσσω
Φάω, occido
ἀρηΐφατος
μυλήφατος
ὀδυνήφατος
πρόσφατος
σφάζω
φάσγανον
σφὴξ
σφηκόω
σφίγγω
σφάλλω
ἀποσφάλλω
παρασφάλλω
ἀρισφαλὴς
ἀσφαλὴς
ἀσφαλῶς
σφέλας
Φάγω
καταφάγω
ἀνδροφάγος
γλακτοφάγος
λωτοφάγος
σιτοφάγος
ὠμοφάγος
φηγὸς
φήγινος
φάτνη
φθέω
φθίω
φθίν
φθινύθω
ἀποφθίω
ἀποφθίθω
ἀποφθινύθω
ἐκφθίω
καταφθίω
καταφθίνω
ὑπερφθίω
ἄφθιτος
Φθείρω
διαφθείρω
φθεὶρ
θυμοφθόρος
πολυφθόρος
ἔῤῥω
ἀποέῤῥω
Φένω
πέφνω
καταπέφνω
φόνος
φονὴ
φονεύω
φονεὺς
βουφονέω
ἀλληλοφονία
ἀνδροφόνος
μιαιφόνος
παιδοφόνος
πατροφονεὺς
ταυροφόνος
φασσοφόνος
φοινὸς
φοίνιος
φοινήεις
δαφοινὸς
δαφοινεὸς
ἀνδρειφόντης
ἀργειφόντης
φοῖνιξ
φοίνισσα
φοινίκιος
φοινικόεις
ἀλώπηξ
ποινὴ
νήποινος
ἄποινον
ἀνάποινος
ἀποινόω

ΦΕ'ΒΩ

φέβομαι
φόβος
φόβη
ἄφοβος
φοβέω
Φεύγω
ἀποφεύγω
ἐκφεύγω
ὑπεκφεύγω
περιφεύγω
προφεύγω
ὑποφεύγω
ὑπεκπροφεύγω
παραφεύγω
παρφυκτὸς
παρεκπροφεύγω
φυγὴ
φυκτὸς
ἄφυκτος
φύξις
φύξιμος
φύξηλις
φύζω
φύζα
φυζανικὸς
Φείδομαι
φιδέομαι
φειδὼ
φειδωλὴ

ΦΕ'ΡΩ

φέρημι
φορέω
φόρημι
φέρτερος
φέρτατος
φέριστος
φέρετρον
φερνὴ
φορεὺς
φόρτος
φορτὶς
φὼρ
ἀναφέρω
ἀντιφέρομαι
ἀντιφερίζω
διαφέρω
διαφορέω
εἰσφέρω
εἰσφορέω
ἐκφέρω
μετεκφέρω
ἐκφορέω
ὑπεκφέρω
ἐμφέρω
ἐμφορέομαι
ἐπιφέρω
περιφέρω
προφέρω
προφερὴς
προσφέρω
πρόσφορος
συμφέρω
συμφορὰ
συμφερτὸς
ἀμφιφορεὺς
ἀεθλοφόρος
βουληφόρος
γερασφόρος
δύσφορος
δωροφόρος
ἐγχεσφόρος
εὔφορος
ἑωσφόρος
ἰσοφόρος
ἰσοφαρίζω
καρποφόρος
κισσοφόρος
λαοφόρος
ναυσιφόρητος
νικηφόρος
νικηφορία
παμφόρος
πολυφόρος
πυροφόρος
πυρφόρος
στεφανοφορία
σπονδοφόρος
τοξοφόρος
φυλλοφόρος
τελεσφόρος
κηρεσσιφόρητος
φᾶρος
φωριαμὸς
φαρέτρα
εὐρυφαρέτρας
ἀφρὸς
ἀφρέω
ἀφλοισμὸς
δίφρος
ἐπιδιφριὰς
ἐπιδίφριος
ῥυσίδιφρος
φορύω
φορύσσω
αἱμοφόρυκτος
φύρω
ὀλοφύρομαι
πορφύρω
πορφύρεος
ἰμπορφύρεος
παμπόρφυρος
ἁλιπόρφυρος
ζέφυρος
ζεφύριος
ἐπιζεφύριος
γέφυρα
γεφυρόω
νεφρὸς
ἐπινεφρίδιος
Φρὴν
πραπὶς
φρονέω
φρόνις
ἀναφρονέω
ἀφρονέω
ἀφραίνω
ἄφρων
ἀφροσύνη
ἀγανόφρων
ἀγανοφροσύνη
ἀεσίφρων
ἀεσιφροσύνη
ἀλλοφρονέω
ἀρτίφρων
ἀταλάφρων
βαθύφρων

δαΐφρων
δαμασίφρων
δολοφρονέω
δολοφροσύνη
δύσφρων
ἔμφρων
ἐπίφρων
ἐπιφρονέω
ἐπιφροσύνη
εὔφρων
εὐφραίνω
εὐφρονέω
εὐφρόνως
εὐφρόνη
εὐφροσύνη
ἐχέφρον
θεόφρων
κενεόφρων
κερδαλεόφρων
κρατερόφρων
μελίφρων
μετάφρων
ἐλοόφρων
ὁμόφρων
ὁμοφρονέω
ὁμοφροσύνη
περίφρων
πολύφρων
πρόφρων
προφρονέως
προφρόνως
πρόφρασσα
σαόφρων
σώφρων
σαοφροσύνη
ταλάφρων
ταλασίφρων
ὑψίφρων
φιλόφρων
φιλοφρονέω
φιλοφροσύνη
χαλίφρων
χαλιφρονέω
χαλιφροσύνη
μετάφρενον
φροντὶς
ἀναφροντίζω

ΦΙ et ΦΙΝ

ΦΛΕ'Ω

φλὲψ
φλοιὸς
πανύφλοιος
φελλὸς
φλύω
ἀναφλύω
ἀποβλύζω
πομφολύζω
φλοῖσβος
πολύφλοισβος
παφλάζω
φλύαρος
φλαῦρος
ἀποφλαυρίζω
σιφλόω
Φλέγω
φλεγέθω
ἀντιφλέγω
ἐμφλέγω
ἐπιφλέγω
καταφλέγω
φλέγμα
φλὸξ
φλόγεος
ζαφλεγὴς

ΦΥ'Ω

φῦμι
ἀμφιφύω
ἐκφύω
ἐμφύω
ἔμφυμι
περιφύω
περιφύμι
πρόσφυμι
ὑποφύω
φυὴ
ἐμφυὴς
εὐφυὴς
εὐρυφυὴς
προσφυὴς
ὑπερφυὴς
ὑπερφίαλος
ὑπερφιάλως
φύσις
φυτὸν
αὐτόφυτος
σύμφυτος
φυταλιὰ
φύτλη
φυτεύω
περιφυτεύω
φύτευμα
φύλλον
ἄφυλλος
ἀκριτόφυλλος
ἐνοσίφυλλος
εὔφυλλος
μελάμφυλλος
πανύφυλλος
φυλία
φῦλον
καταφυλαδὸν
ἔμφυλος
ἐμφύλιος
βύβλος
βύβλινος
φῦσα
φυσάω
φυσιάω
φῦκος
φυκιόεις
φιτρὸς
δελφὺς
δελφὶν
ἀδελφὸς
ἀδελφὴ
μητραδελφεὸς
πατραδελφεὸς
πῦρ
πυρὰ
πυρετὸς
πυρσὸς
πυρόω
ἄπυρος
ἀπύρωτος
ἔμπυρος
καπυρὸς
ζωπυρέω
πύργος
εὔπυργος
πυργόω
ἀπύργωτος
πυργηδὸν
πρήθω
ἀναπρήθω
ἐμπρήθω
εὔπρηστος
πέρθω
διαπέρθω
ἐκπέρθω
πορθέω
διαπορθέω
ἀπόρθητος
πτολίπορθος
πτολιπόρθιος

ΧΑ'Ω contr. ΧΩ͂

χάζω
κεκαδέω
ἀναχάζομαι
ἀποχάζομαι
ὑποχάζομαι
κακὸς
κακώτερος
κακίων
κάκιστος
κακῶς
κακόω
κακότης
κακίζω
ἀκακήτης
ἀλεξίκακος
ἀρχέκακος
Ἅζομαι
ἁγνὸς
ἁγίζω
Ἑκὰς
ἕκαθεν
ἀνεκὰς
ἑκαστέρω
ἑκαστάτω
ἕκατος
ἑκάτερος
ἑκάτερθεν
ἑκατέρωθι
ἕκαστος
ἑκάστοθι
ἑκατὸν
διηκόσιοι
τριηκόσιοι
Χανδάνω
χαίνω
χανδὸν
ἀμφιχαίνω
καταχαίνω
καρχάσιον
γαυλὸς
χὴν
χαῦνος
κενὸς
κενεὸς
κενεὼν
ἀκὴν
ἀκέων
ἧκα
ἀκᾶ
λαχαίνω
ἀμφιλαχαίνω
λάχεια
Χναύω
χνόος
λάχνη
λαχνήεις
λαχμὸς
χοίνιξ
Ἀκέω
ἐξακέομαι
ἄκος
ἄκημα
ἄκεσμα
ἀκεστὸς
ἀνήκεστος
ἀκοστέω
φάρμακον
παμφάρμακος
πολυφάρμακος
φαρμακόω
φαρμάσσω
ἄναξ
ἄνασσα
ἀνακτόριος
ἀνάσσω
χθὼν
χθόνιος
ἐπιχθόνιος
καταχθόνιος
περιχθὼν
ἐλελίχθων
ἐνοσίχθων
σεισίχθων
χαμαὶ
χαμάδις
χαμᾶζε
χαμηλὸς
χθαμαλὸς
γαστὴρ
γάστρη
ὁμογάστριος
Χαλάω
καγχαλάω
κάλος, funis nauticus
μάχλος
μαχλοσύνη
χαλινὸς
πεισιχάλινος
χάλαζα
χαλαζήεις
χαλεπὸς
χαλεπῶς
χαλέπτω
χαλεπαίνω
Χαλκὸς
χάλκεος
χάλκειος
χαλκεὺς
χαλκήϊος
χαλκεύω
χαλκόω
χαλκεὼν
χαλκὶς
εὔχαλκος
πάγχαλκος
παγχάλκεος
πολύχαλκος
Χατέω
χατίζω
χῆτις
Χωρέω
ἀναχωρέω
ὑποχωρέω
κώρυκος
χωρὶς
χῶρος
χώρα
ἐγχώριος
ἐπιχώριος
χορὸς
χορεία
χορεύω
χορευτὴς
ἀγησίχορος
εὐρύχορος
καλλίχορος
Ἀσκέω
ἐπασκέω
ἀσκητὸς
ἀσκηθὴς
ἀσκὸς
Ἄχος
ἀχέω
ἀχεύω
ἄχομαι
ἄχνυμαι
ἀκάχω
ἀκαχέω
ἀκάχημαι
ἀκαχίζω
ἀσχάλλω
ἀσχαλάω
ἄχθομαι
ἄχθος
ἀνδραχθὴς
ὀχθέω
ὄχθος
μόχθος
μοχθέω
μοχθίζω
ἄμοχθος
ἐμπεδόμοχθος
μόγις
μόλις
μόγος
μογέω
ἀμογητὶ
Χέω
χειὰ
χεῦμα
χύτρα
χύσις
χυτὸς
χοὴ
ὀχετὸς
χόανος
αὐτοχόωνος
ἀμφιχέω
ἀμφίχυτος
ἀποχέω
δακρυχέω
διαχεύω
εἰσχέω
ἐκχέω
ἐγχέω
ἐγκανάσσω
ἐπιχέω
καταχέω
λοετροχόος
οἰνοχόος
οἰνοχοέω
οἰνοχοεύω
ἐνοινοχοέω
πρόχοος
οὐλοχύται
περιχέω
προχέω
προχοὴ
πρόχοος
συγχέω
τυμβοχοέω
ὑποχεύω
ὑπόχευμα
χέζω
χρυσοχόος
ἰοχέαιρα
χιὼν
χεῖμα
χειμὼν
χειμαίνω
χειμέριος
δυσχείμερος
κοχύω
χιτὼν
ἀμιτροχίτων
ἑλκεχίτων
οἰοχίτων
χαλκοχίτων
χεῖλος
ἀγκυλοχείλης
χηλὸς
χηραμὸς
κίχλη
χιλὸς
χλόα
χλωρὸς
χλωρηῒς
ἰχὼρ
χίλιοι
τρισχίλιοι
ἐννεάχιλοι
δεκάχιλοι
χερὰς
στάχυς
ἄσταχυς
ὑποσταχύομαι
χύτλον
χυτλόω
Κυκάω
ἐγκυκάω
κυκεὼν
κῦμα
κυμαίνω
κύανος
κυάνειος
κύκνος
κόκκος
κωκύω
κωκυτὸς
Χόλος
χολόω
χώομαι
χολωτὸς
ἄχολος
Χῆρος
χηρεύω
χηρόω
χηρωστὴς
Χαίρω
χάρμα
χάρμη
ἱππιοχάρμης
ἱπποχάρμης
μενεχάρμης
μενέχαρμος
σιδηροχάρμης
χαλκοχάρμης
χάρις
χαρίεις
ἀχάριστος
χαρίζομαι
χαίτη
χαιτήεις
εὐρυχαίτης
ἱππιοχαίτης
κυανοχαίτης
ὑψιχαίτης
χρυσοχαίτης
Ἔχω
σχέω
σχάω
σχάζω
ἀνασχάζω
σχέθω
ἕχμα
ἴσχω
ἰσχάνω
ἰσχανάω
κατίσχανω
ἰσχαλέος
ἰσχίον
ἀμπέχω
ἀνέχω
ἀνέχημι

ἀνασχέω
ἀνασχέθω
ἀνίσχω
ἀνακωχέω
ἀντέχω
ἀντισχέω
ἀντίσχω
ἀπέχω
ἀποσχέω
ἀπίσχω
διασχέω
ἐνέχω
ἐξέχω
ἐξίσχω
ἐπέχω
ἐπισχέω
ἐπισχέθω
ἐπίσχω
ἐπίσχεσις
ἐπισχεσία
κατέχω
κατασχέω
κατασχέθω
κατίσχω
μετέχω
παρέχω
παρασχέω
παρίσχω
περιέχω
περισχέω
περισχέθω
προέχω
προσέχω
συνέχω
συνεχὴς
συνοχὴ
συνεοχμὸς
συνοχόω
ὑπερέχω
ὑπερσχέω
ὑπερσχέθω
ὑπέχω
ὑποσχέω
ὑποσχέθω
ὑπίσχομαι
ὑπόσχεσις
ὑποσχεσία
αἰγιόχος
γαιήοχος
ἡνίοχος
ὑφηνίοχος
ἡνιοχεὺς
ἡνιοχεύω
δρύοχος
ξύλοχος
ἀγέρωχος
ὑπείροχος
πολιοῦχος
σκηπτοῦχος
ἔξοχος
ὄχα
ἐξόχως
ἐχυρὸς
σκίῤῥον
ὄχθη
ὀχεὺς
ὄχος, cubile tutum
ὄχος, currus

ὀχέω
ἐποχέομαι
ὠκὺς
ὠκέως
ὠκύτης
ὦκα
ποδώκης
ποδώκεια
ταχὺς
τάχα
τάχος
ταχέως
θάσσων
τάχιστος
ταχυτὴς
οἶκος
οἰκίον
οἴκοι
οἶκόνδε
οἴκαδε
οἴκοθι
οἴκοθεν
οἰκεῖος
οἰκέω
οἴκημα
οἰκίζω
οἰκιστὴρ
ἀποικίζω
ἀποικέω
ἀποικία
κατοικίζω
μετοικέω
συνοικιστὴρ
ἔποικος
νέοικος
οἰκεὺς
ὄχλος
ὀχλέω
ὀχλίζω
μετοχλίζω
μοχλὸς
μοχλέω
σχεδὸν
σχεδόθεν
σχέδιος
αὐτοσχεδὸν
αὐτοσχεδὰ
αὐτοσχέδιος
σχεδία
σχοῖνος
ἰσχὺς
ἐχθὲς
χθιζὸς
ἀχὴν
ἑκὼν
ἕκητι
ἀέκων
ἄκων, invitus
ἀέκητι
ἀεκάζομαι
ἕκηλος
εὔκηλος
ἓξ
ἔκτος
ἑξάκις
ἑξήκοντα
ἑξηκοντάκις
ἑξῆς

ἑξείης
σχερὸς
ἐπισχερὼ
ξερὸς
ἔσχατος
ἐσχατιὰ
ἐσχατάω
ἀνεκτὸς
ἀνεκτῶς
ἄσχετος
ἀάσχετος
ἀνσχετὸς
ἀζηχὴς
ἔχθος
ἐχθρὸς
ἔχθιστος
ἔχθρα
ἔχθομαι
ἀπέχθομαι
ἀπεχθάνομαι
ἐχθαίρω
ἀπεχθαίρω
ἔγχος
ἐγχεία
δολιχεγχὴς
κελαινεγχὴς
λόγχη
ἀκαμαντολόγχης
ἔλεγχος, probrum
ἐλεγχείη
ἐλεγχὴς
ἐλέγχω
ἐξελέγχω
κατελέγχω
ἔλεγχος, indicium
ὄγκος
ὄγκιον
ὄκνος, pigritia
ὀκνηρὸς
ἐνείκω
ἀνενείκω
ἀπενείκω
ἐξενείκω
ἐπενείκω
ὑπενείκω
ἐνέγκω
προσενέγκω
διηνεκὴς
διηνεκῶς
δουρηνεκὴς
κεντρηνεκὴς
ποδηνεκὴς
ἐπηγκενὶς
εἴκοσι
ἐείκοσι
εἰκοστὸς
ἐεικοστὸς
εἰκοσάκις
ἕνεκα
εἵνεκα
οὕνεκα
τοὔνεκα
ἄμπυξ
λιπαράμπυξ
μοναμπυκία
χρυσάμπυξ
ἄντυξ
ἄχνη

ἄχυρον
ἀχυρμιὰ
ἀίξω
αὔξω
ἐπαέξω
ἄγχω
ἀπάγχω
κατάγχω
ὄγχνη
Ἀρκέω
διαρκέω
ἐξαρκέω
ἐπαρκέω
ἄρκιος
γυιαρκὴς
ξεναρκὴς
ποδαρκὴς
ποδαρκέω
ἄρκος
ἄλκω
ἀλάλκω
ἀπαλάλκω
ἀλκτὴρ
ἀλκὴ
ἄλκιμος
ἀλκήεις
ἄναλκις
ἀνάλκεια
ἄλκαρ
ἑτεραλκὴς
ἀλέξω
ἀπαλέξω
ἐπαλέξω
ἀλεξητὴρ
ἔπαλξις
εὔχομαι
εὐχὴ
εὐχετάομαι
ἐξεύχομαι
ἐπεύχομαι
εὖχος
εὐχωλὴ
εὖγμα
εὐκτὸς
αἰχμὴ
αἰχμάζω
αἰχμητὴς
ἵππαιχμος
κραταιαίχμης
Χεὶρ
χειρὶς
ἐπίχειρον
ἑκατόγχειρ
εὔχειρ
μαλακόχειρ
ἐπιχειρέω
ὑποχείριος
χείρων
χειρότερος
χερείων
χερειότερος
ἄχερδος
χερμὰς
χερμάδιον
χρίμπτω
ἐγχρίμπτω
κέρδος
κερδίων

κέρδιστος
κερδαλέος
ἀκέρδεια
κερδαίνω
κερδοσύνη

νηκερδὴς
πολυκερδὴς
πολυκέρδεια
φιλοκερδὴς

ΧΡΑ΄Ω

χραύω
ἐκχράω
ἐπιχράω
ζαχρηὴς
χαράσσω, imprimo
χροιὰ
χρόος
χρὼς
εὐχροὴς
γλαυκόχροος
μελανόχροος
μελαγχροιὴς
ταμεσίχρους
ὦχρος
ὠχράω
βληχρὸς
ἀβληχρὸς
χρίω
ἀμφιχρίω
ἐπιχρίω
χρέω
χρησμὸς

χρηστήριον
χραισμέω
χρεία
χρειὼ
χρεὼν
ἀχρεῖος
χρέος
χρηΐζω
χρῆσις
χρῆμα
ἀχρημοσύνη
χρὴ
χρόνος
χρόνιος
χρυσὸς
χρύσεος
χρύσειος
παγχρύσεος
πολύχρυσος
χρόμαδος
χρεμετίζω

ΨΑ΄Ω et ΨΕ΄Ω

ψαύω
ἐπιψαύω
ψωλὴ
ψωλὸς
ψέγω
ψέγιος
ψόγος
ψογερὸς
ψεδνὸς
ψωμὸς
ψιὰς
ψιλὸς
ψῆφος
ψηφὶς
μονόψηφος
ψάμμος

ψάμαθος
ἀμαθύνω
ψαίρω
ψὰρ
ψεύδω
ψεῦδος
ψευδὴς
ἀψευδὴς
ψεῦδις
ψεύστης
ψευστέω
φιλοψευδὴς
ψόλος
ψολόεις
φέψαλος

ΨΥ΄ΧΩ

ψύχος
ἀναψύχω
ἀποψύχω

ψυχρὸς
ψυχὴ

Ὦ

FINIS PARTIS SECUNDÆ.

DAMMII LEXICON

HOMERICO-PINDARICUM.

PARS REALIS;

CONTINENS NOMINA PROPRIA, HISTORIAS PRISCAS, PARABOLAS, ET ALIAS RES ANTIQUAS, CUM PLURIMIS PHILOLOGICIS ANIMADVERSIONIBUS INTERSPERSIS.

A

Ἄ**ΒΑΝΤΕΣ**, *ων. οἱ.* sunt incolæ Eubœæ. hinc et ἡ Εὔβοια dicitur ἡ Ἀβαντὶς, ἴδος. Urbs Phocensis fuit ἡ Ἄβη vel αἱ Ἄβαι: ergo Ἄβαντες fortasse dicti, quia hæc insula ἐκ τῆς Φωκικῆς πόλεως, Ἄβης, fuerat olim civibus aucta. Alii tamen probabilius nomen deducunt ab heroë Abante, qui fuit avus Elephenoris. Etiam Χαλκωδοντιάδαι appellabantur incolæ Eubœæ, a patre Elephenoris Chalcodonte. gestabant capillum longum a tergo dependentem, in signum fortitudinis. turpe apud eos habebatur, sagittis uti: hinc dicti *αἰχμηταί*. B, 541, seqq. et 536. Δ, 464. cæterum in supra memorata urbe Ἄβη fuit ἱερὸν Ἀπόλλωνος πλούσιον. De Elephenore est B, 540.

Ἀβαντὶς, ἡ. vide supra.

Ἀβαρβαρέα, *ας. ἡ.* Nympha, τῶν Νηΐδων μία. Z, 22, seqq. mater geminorum, Αἰσήπου καὶ Πηδάσου, clam conceptorum ex Bucolione, Laomedontis filio, principe Trojano.

Ἄβας, *αντος, ὁ.* nobilis Trojanus, Eurydamantis filius, frater Polyidi; occisus una cum fratre suo, a Diomede, E, 148, s. Alius Ἄβας fuit Lyncei filius, pater Prœti et Acrisii, avus Danaës: regnavit Argis, et successit ei ibi filius suus Acrisius; alter vero filius Prœtus regnavit in ora maritima agri Argolici. Ἄβαντος ἀγυιαὶ, Py. 8, 77, intelliguntur vel de urbe Ἄργος ipsa, vel de vicis in Peloponnesi parte Mediterranea ab eo conditis.

Ἄβη, ἡ. vide sub Ἄβαντες.

Ἄβιοι, *ων. οἱ.* nisi est nomen proprium, est certe epitheton Scythicæ gentis circa pontum Euxinum. Est nomen vel pro ὀλιγόβιοι, qui parco et vili victu utuntur, *die wenig vorrath zum-leben brauchen, (who are content with scanty fare:)* vel, οἱ ἅμα βιῷ, i. e. τοξόται, nam omnes Scythiæ populi fuere tales, qui et nomen suum generale, Σκύθαι, *schützen, (shooters, marksmen,)* ex sua lingua inde invenerunt: vel, quod βίαν οὐκ οἴδασιν, ἐλεύθεροι γάρ: vel, quod μακρόβιοι, longævi, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. Videtur esse epitheton Scythorum τῶν Ἱππημολγῶν, N, 5, s. ad quos additur, γλακτοφάγων ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων. prior explicatio epitheti hujus, pro ὀλιγόβιοι, sine dubio est vera: nam justitia inde oritur apud eos, quod ad victum non nisi necessaria, quæ sunt admodum pauca, quærunt. huic explicationi adstipulatur Strabo, lib. 7, pag. 215, Edit. Casaub. 1587, fol. atque ibi est etiam de lacte eorum equino.

Ἄβληρος, *ου. ὁ.* nobilis Trojanus, interfectus ab Antilocho, Nestoris filio. Z, 32.

Ἀβυδηνὸς, ὁ. vide sequens.

Ἄβυδος, *ου. ἡ.* Urbs cum sua regione ad Hellespontum. οἱ Ἀβυδηνοὶ, a recentioribus Græcis putabantur esse homines malæ fidei, et nullius pretii: hinc inter probra erat vox Ἀβυδηνός. οἳ Ἄβυδον ἔχον, B, 836. Ἀβυδόθεν ἦλθε, Δ, 500. Ἀβυδόθι ναίων, P, 584. media syllaba βυ est longa.

Ἀγαθοκλῆς, ὁ. vide sub δρῦς, in A. aliquanto sub initio.

Ἀγάθων, *ωνος. ὁ.* unus ex novem Priami filiis, viventibus mortuo Hectore: et habet epitheton δῖος, Ω, 249.

Ἀγακλεὺς, *έος. ὁ.* nobilis vir, in Βουδείῳ bona possidens: et ejus filius erat Ἐχεκλεύς. Π, 571.

Ἀγαμεμνόνεος, *νέα, νεον,* et Ἀγαμεμνόνιος, *ία, ιον.* ad Agamemnonem pertinens. ἵππον Ἀγαμεμνονέην, Ψ, 295. et 525, ἵππου τῆς. Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον, γ, 264. Ἀγαμεμνονίᾳ σὺν ψυχῇ, Py. 11, 31.

Ἀγαμεμνονίδης, *ου. ὁ.* filius Agamemnonis. α, 30.

Ἀγαμέμνων, *ονος. ὁ.* Rex Mycenæ in Peloponneso, sicut Nestor Pyli, et Menelaus Spartæ. Habuit regnum hæreditarium, et genealogia domus ejus sic B, 104, seqq. cum successione in regnando describitur:

Πέλοψ, filius Ταντάλου.

Ἀτρεύς. — Θυέστης.

Ἀγαμέμνων. Μενέλαος. — Αἴγισθος.

Ὀρέστης.

nimirum, Atreo moriente, cum filii ejus essent infantes, regnum suscepit Thyestes. quo etiam mortuo, rediit imperium ad Atrei filium. sed Thyestæ tamen filius id ægre ferebat: hinc inimicitiæ capitales. Cæterum inde est, quod simpliciter sæpe ὁ Ἀτρείδης a patre suo vocatur, et ambo fratres οἱ Ἀτρεῖδαι. Non tamen imperium ejus sola Peloponnesi parte erat inclusum: sed πολλαῖς νήσοις καὶ Ἄργεϊ παντὶ ἤνασσε, B, 108. Quam potens fuerit, apparet, quod ipse cum centum navibus ad classem communem Græciæ venit, B, 576: et Arcadibus sexaginta naves præbuit, 610—614. Urbes regni ejus commemorantur, B, 569—580, ubi simul laus hujus regis est non vulgaris. Quia potentior erat omnibus aliis Græciæ principibus; hinc imperium ei in bello adversus Trojam gerendo deferebatur: et inde dictus est ἄναξ ἀνδρῶν, rex virorum principum, *könig der helden, (king of heroes;)* καὶ εὐρυκρείων, late potens rex, *grosmächtigst, (most potent.)* Ejus forma describitur et laudatur, Γ, 166, seqq. 178, seqq. et hostis eum magnopere admiratur, 182, seqq. formæ dignitate superabat omnes, etsi statura quidam principes erant longiores. Ulysses erat minor eo statura, sed latior ὤμοις καὶ στέρνοις. Egregie vero forma ejus pingitur, B, 477—483. Optime ei convenerat cum principibus sociis: extremo autem belli anno dissidium acerrimum inter eum et Achillem ortum est. Nam Agamemnon habebat nobilem et formosissimam et artium peritam puellam captivam. Ad hanc redimendam veniebat pater, sacerdos magnus Apollinis et princeps suæ gentis: hunc autem cum minis rejiciebat rex, amore puellæ, sed Apollo, precibus sacerdotis sui motus, immittebat pestilentiam exercitui Græco, ut per dies aliquot multi homines morerentur. Causam hujus pestilentiæ in concilio principum quærebat Achilles ex vate Calchante; qui eam, tergiversatus primum metu regis, tandem exposuit. Agamemnon igitur, ut sisteretur pestilentia, puellam statim honorifice remisit patri, Apollinemque placavit. iram autem suam vertit in Achillem, quem suspectabat, insidiose percunctatum fuisse et elicuisse id responsum ex vate subornato. Et quia ipsi ademtum esset suum γέρας, Achilli quoque dilectissimam ei Briseidem vi adimi, et ad se deduci, jussit. Id indigne ferens Achilles, non tam ob ereptam sibi suam puellam, quam ob contumeliam sibi hac re factam et

quod idoneus præ aliis esset habitus, quem rex lædere posset impune; renuntiavit regi amicitiam et auxilium bellicum, et cum suis per plures dies se intra castra continuit. Sed per eosdem dies multum detrimenti inferebatur Græcis, ancipiti fortuna pugnantibus. Contentio cum Achille, et causa ejus, narratur Α statim ab initio. ad duriora Achillis verba οὐκ ἀνθύβριζεν Agamemnon, sed re potius ostendebat, se esse summum imperatorem, verbis autem honorificus erat in Achillem. Interim ipse cum cura administrabat bellum; lustratoque exercitu suo, Β, 493—760, hostes adgreditur. Pacificatio quidem interponebatur, ut Paris cum Menelao singulari certamine decerneret, et, qui victus esset, ut pars ejus omnis pro victa haberetur. Sed, victo Paride, conditionibus stare nolebant Trojani: et bellum redintegrabatur. Ibi et ducis et militis boni munia obibat rex. Primus interficit ducem hostilem, Ε, 38, seqq. sic et alium, Ζ, 33, et 53, seqq. narratur severitas ejus adversus hostes ἐπιόρκους. Nam natura erat vehementior fratre suo leniori: mitis tamen alias, et valde magnanimus, ut apparet ex Δ, 153—192, alisque locis; et l. c. simul sollicitudo ejus de futuris exprimitur, quæ est cura omnium bonorum principum. Quum Hector fortissimum Græcorum provocaret ad μονομαχίαν, etiam rex ipse professus est se pugnaturum, et quidem primus, Η, 162. nam nolebat alios periclitari, se vero esse ἄμαχον: nec volebat videri φιλοψυχῶν, maxime cum fratrem suum a pugnando prohibuerit. Territus a deo, non vult θεομαχεῖν, Θ, 78. Flet largiter in concilio principum, Ι, 13, seqq. et ad tentandos animos, simul et misericordiæ et indignationis movendæ causa, suadet fugam a Troja. Quum legatio ad Achillem proponeretur, ipse eam comprobat, et pollicetur Achilli dona ad omnes adfectus pertinentia, urbes, opes, mulieres. Dormire nequit præ curis, Κ, 2, seqq. pugnat fortiter ipse, Λ, 91, seqq. et vulneratur, 660. suadet iterum fugam, Ξ, 64, sed tentandi quoque et excitandi causa: et pugnat, licet vulneratus, 380, et quidem fortissime, 516, seqq. ubi poëta, honoris regii causa, pluribus verbis ornat rem ab eo gestam, quam aliorum, quos breviter tantum attingit. Per Patroclum tentatur Achilles iterum: sed is nihil præterea vult tribuere, nisi ut Patroclus cum copiis Achillis succurrat Græcis, ad repellendos duntaxat a castris Trojanos. Patroclus vero dulcedine vincendi illectus ulterius progreditur, et interficitur. Hoc demum dolore motus Achilles reconciliatur Agamemnoni, et dona hujus honoraria accipit. Ars poëtæ, loco Π, 26, seqq. est memorabilis. In memorandis vulneratis principibus, Patroclus nomen regis ponit medium, ne primum positum statim offendat Achillem, et ne postremum positum in memoria maxime hæreat: medium ergo, ut per præcedentia et sequentia cara nomina hoc odiosum quasi involvatur et hebetetur. hinc et nomen solum sine ullo addito ponit. Nam poëta ubique est magnus; et peritissimus pictor vitæ humanæ. In funere Patrocli vult rex in honorem Achillis una certare, tali certamine in quo necesse non esset τῆς βασιλικῆς γυμνοῦσθαι στολῆς: sed Achilles non sinit eum certare, etiam honoris causa; et donat eum primo præmio, Ψ, 887, seqq. conf. Ω, 654, 697. De ejus reditu post captam Trojam narrat poëta, γ, 143, seqq. 156. 193, s. 234, s. et quod ab uxore sua Clytæmnestra sit occisus, 248, seqq. δ, 91, s. 512—537, 584. quod et ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi miserabiliter, λ, 386—465. ω, 20—97. vide porro de eo Β, 362. Δ, 765. Ι, 71, nam dabat fere semper cœnas principibus. Τ, 35, 51. α, 35—41. θ, 77. ι, 263. λ, 167. ν, 383, s. ξ, 70, 117, 497. ω, 102, 121. Habuit, præter filium unicum, Oresten, tres filias, Ι, 144, seqq. quarum nomina designant tria illa bona, quæ regnum confirmant: quæ sunt, νόμος ὀρθὸς, κρίσις ἡ πρὸς τὸν δῆμον, ἰσχὺς ἄρχοντι πρέπουσα. aliter tamen eas appellat Euripides in Orest. 22, s. Nomen ipsius sonat idem quod εὐρυμέδων et εὐρυκρείων, Β, 24, seqq. Hinc apud Lacones Ζεὺς per epitheton dictus est 'Αγαμέμνων, imo et ipse hinc sæpe 'Αγαμέδων, δοντος, ὁ. dictus, ab ἄγαν, et μέδω. sic 'Αχιλλεὺς 'Αθηλεὺς, et 'Οδυσσεὺς 'Ολυσσεὺς per corruptionem literarum dictus. Plato ludens, in Cratylo dicit, nomen esse compositum ab ἄγασθαι et ἡ μονὴ, ut notet τὸν ἀγαστὸν κατὰ τὴν ἐπιμονὴν, admirabilis ob perseverantiam in labore belli Troici. Mors ejus tangitur, Py. 11, 25, seqq. et 47, seqq. et paullo specialius narratur ab Euripide in Orest. 25, seqq. et in Electra, 156, seqq. nam Homerus eum in convivio ipso ad mensas necatum novit: recentiores vero balneum narrant, in quo datum sit regi indusium superne consutum, ut, cum nihil cerneret, subito accursu percuteretur securi. 'Αγαμεμνόνεια φρέατα, vide sub πολυδίψεος in A.

'Αγαμήδη, ης. ἡ. regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυφάρμακος, qualis et ἡ Μήδεια fuisse dicitur, aut ἡ Κροκοδίκη. præterea ipsa illa χώρα κατὰ τὴν Ἦλιδα, cujus rex fuit Αὐγείας, ἦν πολυφάρμακος, venenorum ferax. Λ, 739, s. apud Theocritum eadem dicitur ἡ Περιμήδη, Id. 2, 16. nam ἄγαν et πέρι est idem: μήδω autem est, curo.

'Αγαπήνωρ, ορος. ὁ. rex Arcadum, qui socius Agamemnoni cum aliquot millibus Arcadum profectus est ad Trojam, in navibus sexaginta, præbitis ei ab rege summo. Β, 609. Genealogia ejus est hæc: Ζεὺς, ἐξ οὗ ὁ 'Αρκὰς, ἐξ οὗ ὁ 'Αμφιδάμας, αυτος. ἀφ' οὗ ὁ Λυκοῦργος, ἀφ' οὗ ὁ 'Αγκαῖος, ἀφ' οὗ ὁ 'Αγαπήνωρ. ab ἀγαπᾶν ἀνέρας, amans hominum.

'Αγασθένης, εος. ὁ. Princeps Eleorum, filius Augiæ regis. Β, 624. ab ἄγαν, et τὸ σθένος. conf. 'Επειοί.

'Αγάστροφος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, filius Pæonis. interfectus a Diomede, Λ, 338—340. et 373. nomen est quasi εὔστροφος, nam ab ἄγαν abjectum est τὸ ν: nisi est ab ἀγάω vel ἀγαίω, i. e. ἐκπλήττω, quod et in aliis cum ἄγα compositis valere potest.

'Αγαυὴ, ῆς. ἡ. apud Homerum sic vocatur una τῶν Νηρηΐδων. et nomen est ab ἄγαν αὔειν, quia valde sonat mare. Σ, 42.

'Αγαυὸς, οῦ. ὁ. unus ex novem filiis Priami reliquis, occiso Hectore. nomen habet a clamore bellico in imperando. Ω, 251, δῖος.

'Αγέλαος, ου. ὁ. tres hujus nominis memorantur a poëta. Primus est ὁ Φραδμονίδης, Phradmonis filius, nobilis Trojanus, Θ, 256—260, occisus a Diomede. Alter est ex Græcorum ducibus unus, cæsus ab Hectore, Λ, 302. Tertius est inter procos Penelopes, Δαμαστορίδης, Damastoris filius, qui consilium dat paullo mitius et nobilius, quam reliqui proci voluerant, υ, 321, seqq. nam censet, omnia Ulyssis bona relinquenda esse Telemacho, Penelopen vero, electo novo marito, in hujus domum abire: reliqui autem volebant partiri inter se bona Ulyssis, Penelopæ vero domum, una cum regali dignitate ad maritum novum transferenda, tradere. Idem censet, summum bonum hominis esse edere ac bibere, υ, 336, s. versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 222, seqq. 241, seqq. ubi ducem agit, et prædicatur a poëta inter paucos fuisse præstantissimus fortitudine. et 247, seqq. et 293, ubi postremus fere interficitur.

'Αγήνωρ, ορος. ὁ. Trojanus princeps. μεγάθυμος, Δ, 467. δῖος, Λ, 59, ubi pater ejus memoratur 'Αντήνωρ, et duo ejus fratres 'Αντηνορίδαι, Πόλυβος καὶ 'Ακάμας. Μ, 93, ubi 'Αγήνωρ memoratur inter duces Trojanorum. et Ν, 490, 598, seqq. ubi chirurgus est fratri vulnerato. Ξ, 425. Ο, 340, quibus locis est epitheton δῖος, eminentiæ causa. et Π, 535. Υ, 474, ubi filius Agenoris memoratur Ἔχεκλος interfectus. 'Απόλλων Φοῖβος 'Αγήνορα δῖον ἀνῆκε φῶτ' 'Αντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε, Φ, 545, seqq. 579, 588, s. ubi Achilli mortem vaticinatur. et 595, 'Αγήνορος ἀντιθέοιο: quo loco pugna ejus cum Achille narratur, in qua ereptus denique est ab Apolline, et vivus domum reductus. Cæterum ibi, versu 595, deest κατά: et sermo ejus, 556, seqq. non habet apodosin, ut solet, si sentimus, consilium hoc esse inutile. et 563 deest δείδια, vereor. et 565 est versus ἀσύνδετος cum præcedente. quæ omnia ἀγωνιῶντι προσώπῳ congruunt. Nisi forte versu 560 pro δὲ legendum est δὴ, ut id faciat apodosin ad cœpta versu 556 verba. Alius Agenor fuit rex Sidonis et Phœniciæ, pater Cadmi et Europæ: et uxor ejus fuit ἡ Τηλέφασσα, filia Neptuni et Libyæ; de qua Moschus, Id. 2, 39, seqq. Vide sub Κάδμος.

'Αγησίας, ου. ὁ. filius Σωστράτου, amicus Hieronis. Paterna ejus patria fuit Syracusæ, materni generis patria autem fuit Stymphalus, Arcadiæ urbs. Ipse non habitavit Syracusis, sed in Elide, utpote sacerdos Jovis, ibique responsa dans. Sed victor in certamine Olympico, Syracusanum se pronuntiari voluit: hinc et civis Syracusanus dictus, et συνοικιστὴς, una habitans quasi et illustrans urbem. (non vero συνοικιστὴς, quippe non una condidit civitatem hanc, jam diu ante florentem.) Avi materni ejus regnarunt ad montem Cyllenen in Arcadia. Olymp. 6, tota: in specie versu 18, 130, 166.

'Αγησίδαμος, ου. ὁ. Locrensis, vicit admodum puer Olympia. Ol. 10. et Ol. 11. Ejus filius celebratur Ne. 1, 42. Ne. 9, 99.

'Αγησίμαχος, ου. ὁ. nobilis Ætnæus, cujus tres filii victores. Ne. 6, 36. seqq.

'Αγκαῖος, ου. ὁ. rex Arcadiæ. vid. 'Αγαπήνωρ. Β, 609. fuit unus ex illis multis, quos aper Calydonius in venatione Meleagri interemit, Ι, 542. collato Ovid. Metam. 8, 299, seqq. 315. 392, seqq. in eadem venatione etiam Thersites dicitur tantopere deformatus. Cæterum huic Ancæo, vineam accurate plantanti, prædixerat vates, non eum ex ea vinum esse bibiturum. Circa vindemiæ tempus venit eo Ancæus, et expressum uvis vinum jamjam bibiturus, audivit responsum, πολλὰ μεταξὺ χείλους καὶ ποτηρίου. Et forte circa id temporis momentum, quo vanitatis damnaturus erat vatem, fama de Meleagri venatione venit ad Ancæum: ad quam alacriter currens, et omnia huic gloriosæ rei postponens, occubuit ibi, non gustato vino suo. Alius Ancæus Pleuronius, celeber pugil Ætolus, memoratus Ψ, 635.

'Αγλαΐα, ας. ἡ. mater Nirei, formosissimi post Achillem. habet nomen et ipsa a formositate, quasi αἰγλήεσσα, Β, 672. Alia Aglaia, Gratiarum una, est Ol. 14, 19, quæ facit τοὺς ἀγλαοὺς, gratos.

Ἄγραι. αἱ. vide sub ἀγρότερος in A.

Ἀγρίος, ου. ὁ. nobilis Græcus, frater Œnei, pater Thersitæ. Genealogia ejus hæc:

Πορθεύς.

Ἄγριος, Ξ, 117. Μέλας. Οἰνεύς.

Θερσίτης. Τυδεύς. Μελέαγρος.

Διομήδης.

Ἀγχίαλος, ου. ὁ. pater Mentæ, princeps Taphiorum. α, 105, seqq. et 180, seqq. et 264, ubi hic Anchialus dicitur venenum præbuisse Ulyssi, ut verus amicus, et qui sciret eum recte usurum esse eo, ad venationes noxiarum ferarum: nam contra has antiqui inficiebant jacula sua, ut vel leviter vulneratæ tamen interirent. Alius Anchialus est princeps Phæacum, θ, 112. Tertius, nobilis Græcus, memoratur Ε, 609. Antiqui scribebant spiritum lenem supra α penultimum, si vox non esset ab ἡ ἅλς composita: e. c. Εὐρύαλος. sed si scribatur cum aspero, ἀγχίαλος notat locum prope mare, sicut et πλησίαλος. Isti vero ἀρχαϊκοὶ πνευματισμοὶ in mediis vocibus, desierunt postea esse in usu. Sed ἀγχιαλὸς, cum accentu in ultima, est σχοῖνος πλοίου.

Ἀγχίσης, ου. ὁ. Princeps Trojanus ex domo regia, filius Κάπυος. cum hoc, pulcritudinis causa, cohabitavit aliquando Venus; ex quo commercio natus est Æneas, Β, 819, seqq. Ε, 312, 313. et quidem cum Anchise βουκολέοντι ἐν κνημοῖς Ἴδης, ut ex collatione horum locorum cit. apparet. et Ε, 247, μεγαλήτορος Ἀγχίσαο. et 268, ἀνὰξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης, *ein herr über viel brave leute, (the ruler over many brave men:)* nam possedit territorium satis amplum, cujus principalis sedes erat urbs Antandrus. de equis ejus quatuor egregiis refertur Ε, 263, seqq. Genealogia ejus, Υ, 208—241, traditur hæc:

Ζεύς.

Δάρδανος.

Ἐριχθόνιος.

Τρώς.

Ἶλος. Ἀσσάρακος. Γανυμήδης.

Λαομέδων. Κάπυς.

Ἀγχίσης.

Τιθωνὸς. Πρίαμος. Λάμπος. Κλυτίος. Ἱκετάων.

Ἕκτωρ, etc.

Ex quo apparet propinquitas ejus cum Priamo et Hectore. Gener ejus erat ἥρως Ἀλκάθοος, qui duxerat filiam Anchisæ natu maximam, Ἱπποδάμειαν, laudatissimam forma et operibus et ingenio præ omnibus æqualibus, Ν, 428, seqq. ubi simul vides filiam, amatam unice a parentibus ob φύσιν quidem, maxime tamen ob ἀρετήν. Uxor ipsius vocatur ab antiquis ἡ Ἐριῶπις. confer porro, Μ, 98. Ρ, 491. Υ, 112. Prisci confirmaverunt, mortuum esse hunc Anchisen octogenarium in patria, ante deletam Trojam, et sepultum in monte Ida: sepulcrum ejus quovis auctumno οἱ ἐγχώριοι ποιμένες καὶ βουκόλοι soliti sunt stato die ornare coronis. Recentiorum autem quidam, duce Virgilio, eum in Sicilia diem obiisse dixerunt; poëtico nimirum figmento. Alius Anchises, Sicyonius Græcus, occurrit Ψ, 296, cujus filius fuit Echepolus.

Ἀγχισιάδης, ου. ὁ. filius Anchisæ. sic vocatur Αἰνείας, Ρ, 754. Υ, 160. et Ἐχέπωλος, Ψ, 296.

Ἀδάμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus, Asii filius. Ν, 560, seqq. 759, 771, 780.

Ἅδης, ὁ, vide sub Ἀΐδης, et in Α. ἀΐδης, ad finem.

Ἄδμητος, ου. ὁ. Rex Thessaliæ, filius τοῦ Φέρητος, clarus maxime ob fidelissimam sibi conjugem, τὴν Ἄλκηστιν, quæ maritum a morte redemit sua morte. Hinc antiqua in laudem ejus cantilena, quam Eustathius conservavit in suis παρεκβολαῖς ad Β, 714. Euripidis quoque exstat nobilis tragœdia de Alcestide, ubi plura de hac re. Apollo boves Admeti pavit per annum. Narrant prisci, τὸν Πελίαν προειπεῖν τὸν τῆς Ἀλκήστιδος γάμον τῷ δυναμένῳ συζεῦξαι λέοντι κάπρον· Ἀπόλλωνα δὲ τῷ Ἀδμήτῳ τοῦτο ἐκτελέσαι, καὶ τὸν γάμον αὐτῷ ἐγγυῆσαι. Filius Admeti fuit Εὔμηλος, Β, 714, s. Ψ, 288, s. de Admeto est et Py. 4, 224. Vide sub Ἄλκηστις.

Ἀδραμύττιον, τὸ, vide sub Ἀθηναῖοι.

Ἀδράστεια, ας. ἡ. quæ et Ἀδράστια dicitur. Urbs ad Propontidem, nomen habens ab antiquo heroë vel rege Adrasto, qui primus ἱερὸν Νεμέσεως constituit ibi. Β, 828. illa regio postea dicta est ἡ Κυζικηνή. ab illa celebri ara Nemesios in illa urbe, etiam ipsum id numen vocabatur ἡ Ἀδράστεια, Διὸς παῖς, Eurip. Rhes. 342. vocatur et adjective, Adrastea Nemesis.

Ἀδράστειος, ου. ὁ ἡ. est patronymicum. Ne. 10, 52. Ist. 4, 44, seq.

Ἀδραστίδης, ου. ὁ. vel et ἡ. etiam patronymicum. Genit. plur. Doricus est Ol. 2, 80, Ἀδραστιδᾶν, i. e. unius ex liberis Adrasti. nam ἡ Ἀργεία, filia Adrasti, fuit mater Thersandri, filii Polynicis. Re vera ibi pluralis positus est pro singulari. Reperitur et ἡ Ἀδραστὶς, ίδος, filia Adrasti.

Ἀδρήστη, ης. ἡ. una ex honestioribus Helenæ famulabus. δ, 123.

Ἄδρηστος, ου. ὁ. Rex Σικυῶνος, tempore belli Thebani, quod diu ante Trojanum gestum est. Ad eum venit Τυδεὺς et Πολυνείκης, quorum ille aprum, hic leonem, insigne in clypeo habebat. Monitus autem fuerat oraculo, daret filias suas κάπρῳ καὶ λέοντι. Hos igitur videns, dedit Tydeo Δηϊπύλην filiam, ex qua natus est Diomedes; Polynici vero Ἀργείαν alteram filiam: quod tangitur, Ξ, 121. de celeberrimo olim Adrasti equo fit mentio Ψ, 347. frater ejus fuit ὁ Μηκιστεὺς, cujus filius erat Euryalus, cognatus Diomedis. conf. Herodot. V, 67. Apud Pindarum fit mentio ejus, Ol. 6, 19. Py. 8, 68, seqq. Ne. 8, 87. 9, 21, seqq. 10, 21. Ist. 7, 15. Pater ejus fuit ὁ Ταλαός. Alius Ἄδρηστος erat dux Trojanus, cujus sedes erat urbs ἡ Ἀδράστεια, quam vide. Β, 828—834. sed hic, ut divitis patris filius, captus a Menelao, δειλὸς ἦν, καὶ φιλόψυχος, καὶ ἀγεννῶς πρὸς θάνατον μαλακίζων, Ζ, 37—65. Tertius hujus nominis, nobilis Trojanus, est Π, 694. Vide sub κρέσσων, in Α.

Ἀδρηστίνη, ης. ἡ. est patronymicum fœmininum, Ε, 412. conf. Αἰγιάλεια.

Ἄδωνις, ιδος. ὁ. pulcerrimus sui temporis, sed ævi brevis. scribi deberet Ἅδωνις, nam est ab ἥδω, delecto: sed obtinuit spiritus Æolicus. Κῆποι Ἀδώνιδος dicebantur flores et aliæ virides plantæ in ollis vel corbibus plantatæ, et statim post explicatum florem vel virorem præcipitatæ in mare vel fluvium, in memoriam Adonidis brevissime florentis, stato anni tempore: et talia curabant mulieres. Apud poëtam mentio ejus non fit: inter alios autem Theocritus, Id. 3, 46, seqq. ibique schol. est videndus. Vide in Α. sub αὐλὸς, ad finem.

Ἀερόπη, ης. ἡ. uxor Atrei, mater Agamemnonis. conf. Ἀτρεύς.

Ἀζὰν, ὁ, vide sub Ἀρκαδία, ad finem.

Ἀζεὺς, έως. ὁ. nobilis Græcus, avus Astyoches, matris duorum filiorum Martis. et hinc est patronymicum Ἀζείδης, ου. ὁ, Β, 513.

Ἀηδὼν, όνος. ἡ. filia Pandarei, mutata in avem ejus nominis. τ, 518—523, ubi poëta nomina propria patris et filii et mariti alia habet ac recentiores, e. c. Ovid. Metam. VI. 436—676. conf. Πανδάρεος.

Ἀθηλεὺς, ὁ, vide sub Ἀγαμέμνων.

Ἀθῆναι, αἱ, vide sub Ἀθήνη, urbs, et in Α. sub πόλις ad medium ἁρμόζω, et φρήτρη.

Ἀθηναῖοι, ων. οἱ. dicti olim Ἴωνες, et per Bœoticam διάλυσιν, Ἰάονες, quos confer. Trojanis temporibus fuere infirmiores, ita ut 50 tantum naves ad eam expeditionem conferre possent: et dux eorum tunc fuit Μενεσθεὺς, Β, 546—556. et 558, Ἀθηναίων φάλαγγες, conf. Σαλαμίν. Ἀθηναῖοι, μήστωρες ἀϋτῆς, Δ, 328. Ἀθηναίων ἀρχοὶ, Ν, 196. et 689, προλελεγμένοι. ἀρχὸς, Ο, 337. Oppida et vicos eorum non recenset Homerus, sine dubio ob multitudinem. Nam CLXXIV δῆμοι τῆς Ἀττικῆς fuere, quorum multi celebres in historiis. Dicti etiam Ἀττικοὶ et Ἀκταῖοι, sicut et regio ἡ Ἀκτὴ et Ἀκταία. Laudes hujus terræ legas apud Athenæum. Gloria priscorum Atheniensium inde apparet, quod Athenas Pindarus (in deperditis) dixit Ἑλλάδος ἔρεισμα, et Thucydides Ἑλλάδος Ἑλλάδα, et alius Ἑλλάδος μουσεῖον, et Pythius ἑστίαν καὶ πρυτανεῖον τῶν Ἑλλήνων. Emisere multas colonias, in his Ἀμισὸν τὴν Ποντικὴν, et τὸ Ἀδραμύττιον. Ἀθηναίων χάριν, Py. 1, 148, beneficium eorum, exhibitum Græciæ. ὀμφαὶ, Ne. 10, 63.

Ἀθήνη, ης. ἡ. et ἡ Ἀθάνα, ας. et ἡ Ἀθηναίη et Ἀθηναία. et Ἀθηνάα, contr. Ἀθηνᾶ. nam his quatuor modis dicitur, Minerva Romanis dicta. Est personificata φρόνησις ἀνδρεῖος, imo in genere consilium, sive sit dextrum sive sinistrum, maxime tamen in rebus publicis aut magnis captum. Nata dicitur ex capite Jovis, obstetricante Vulcani securi, et ex eo vulnere exsiliisse virginem adultam armatam: quod nimis crassum figmentum ignorat poëta prudentissimus. Nomen deducunt quidam inde, quod mammam nunquam suxerit, utpote nunquam infans; pro Ἀθήλη, ἐκ τοῦ μὴ θηλάσαι: θάω, f. θήσω est θηλάζω, unde est ἀρνίον γαλαθηνὸν (a τὸ γάλα et θάειν) et ἡ τιθήνη, i. e. ἡ τροφὸς, quæ et ἡ θηλαμὼν dicitur, et ἡ τήθη, quasi τῇ (*da hast du, [there thou hast,]* a τάω, imperat. τάε, contr. τῆ) et θῆ pro θάε, i. e. θήλασον, *sauge, (suck:)* nam ita inquit nutrix infanti, saltem re ipsa, si non verbis. Sed prudentiores, et rem personificatam rectius introspicientes, judicant nomen factum esse ex ἀθρέω, acutum video, ut sit quasi Ἀθρήνη, et ρ extrusum consulto, ut nomen eo magis videretur proprium. Apud Atticos interseritur αι, ut sit Ἀθηναίη, sicut ex σελήνη fit σεληναίη: inde, extruso Iota, fit Ἀθηνάα et Ἀθηνᾶ. hinc et antiquioribus temporibus mulier Attica nunquam Ἀθηναία dicta est, sicut vir Ἀθηναῖος: nam illud nomen jam erat consecratum numini: sed dicta est γυνὴ Ἀττικὴ, vel etiam ἀστὴ, sicut vir ἀστός. Quum deinde mulieres Atticæ inciperent appellari Ἀθηναῖαι, Minerva appellata est τρισυλλάβως Ἀθηνᾶ. Habetur filia Jovis, h. e. intellectus et mentis: Ζεὺς γὰρ καὶ ὁ νοῦς. In diis designat τὴν πρόνοιαν, et omne id, quod consilio divino fit in rebus humanis. Mittitur Minerva, h. e. deus ita regit et gubernat rem. Apud homines omne consilium captum refertur poëtice ad Minervam. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, Β, 371. Δ, 288. Η, 132. Π, 97.

η, 311. σ, 234. ω, 375. Notat in genere prudentiam et artem inveniendæ viæ alicujus, conjunctam tamen cum directione aliqua consilii divini, vel in malum conciliandum alicui, aut in pœnam. Sic Minerva mittitur ad turbanda fœdera, Δ, 64, 69, 73. Refertur inter numina bellica, quia ibi opus maxime est prudentia armata, et quia bella maxime administrantur ex directione divina: hinc 'Αθηναίη καὶ 'Ενυὼ junguntur, Ε, 334. Habet epitheta, εὔκομος, Ζ, 92, ex personificatione, quasi virgo pulcra. γλαυκῶπις, Β, 280. Ζ, 88, nam prudentia et gubernatio acriter intuetur res, *hat glaue augen, (has piercing eyes.)* λαοσσόος, Ν, 128, vel σείουσα λαὸν, concitans et adhortans populum, maxime in re bellica, ut est l. c. ubi jungitur Marti ut præses belli et ut σύνεσις πολεμική: nam λαὸς in specie est exercitus militum: vel alibi, ὡς σόον τηροῦσα τὸν λαὸν, conservans exercitum aut populum: hinc et ἐρυσίπτολις, Ζ, 305, ab ἐρύω, i. e. φυλάσσω, quasi φύλαξ πόλεως: vel et in genere, movens populum ad agendum et laborandum; nam est artium dea. hinc et ἀγελείη, i. e. ἄγουσα λεὼν vel λαὸν, Ζ, 269. ἐργάνη quoque cognominata, quia docet artes, Ι, 390, ubi de muliere præstantissima est sermo. Παλλὰς 'Αθήνη, a πάλλειν, movere, Κ, 245, nam est prudentia activa et movens se ad bene agendum. τριτογένεια, Δ, 515, nam ἐκ τριτοῦς, i. e. κεφαλῆς, oritur consilium. et l. c. sermo est de Minerva, Græcos excitante, i. e. de majore eorum prudentia et virtute bellica. ἀλαλκομενηΐς, Δ, 8, opitulans sua vi, et opitulans virtuti. nam fortitudo, conjuncta cum prudentia, est vere regia virtus. hinc et h. l. Minerva juncta est Junoni, i. e. majestati. πολύβουλος, Ε, 260. ἀτρυτώνη, indefessa, Ε, 115, nam prudentia activa non defatigatur difficultatibus, sed quærit vias alias, si hac minus succedit. Ex his facile intelliget lector cogitans, quid poëta sapiens, qui nusquam finxit ut finxerit, et qui nusquam plures quam unum verum deum novit, sibi per Minervam velit. Dabimus tamen quædam specimina. κάρτος μὲν 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη δώσουσιν, αἴκε ἐθέλωσι, Ι, 254, nam prudens consilium junctum cum majestate aliqua, præbet vires agendi. ἤδη αὐτῷ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς 'Αθ. Ο, 614, ubi partim regimen rerum humanarum notat, et quam mobilis sit fortuna humana; partim defectum prudentiæ. nam et bonum et inutile consilium humanum vocatur 'Αθηναίη. sic dicitur Achilli bonam, Hectori noxiam, indidisse mentem, Χ, 222, 223, nam Achilles perspiciebat, 214, jam adesse id tempus, quo possit Hector opprimi: Hector contra insipienter ceperat id supremum suum consilium, 226—246, spreto meliori consilio patris et matris. Diomedi contra per totam Ε, et Ulyssi ubique, comes est, i. e. semper perspexerunt isti, quid hic et nunc opus sit facto. dat e. c. Diomedi scuticam, Ψ, 388, i. e. antea præparaverat sibi prudenter aliam, et reposuerat: ut appareat, eam esse sæpe φρόνησιν humanam, si de deo sermo non est, apud quem Minerva est consilium regens humana sapienter. contra, Ajaci causa est cadendi, Ψ, 774, i. e. is nimis improvide currebat, neque diligenter attendebat ad omnia. Telemachus, jam adultus, capit sibi prudens consilium, β, 296, et ante. in consessu deorum incipit Minerva, i. e. regimen divinum, loqui de Ulysse, α, 45. ε, 5. habet imperium in ventos, quatenus illi flant ex sapiente regimine dei, in commodum vel incommodum hominum certorum, ε, 382. Minerva vertit mentem alicujus, τ, 479, i. e. prudens et celere consilium Ulyssis prævenit huic. Vadit cum Ulysse ad concionem sub forma præconis, Β, 280, s. h. e. Ulysses habebat secum præconem; et prudentia ipsius, nota omnibus, faciebat, ut silentium a præcone jussum libenter fieret, et ut cupide exspectarent, quid esset locuturus. Trojanos regit solus Mars, i. e. ferox impetus, et sola confidentia posita in armis, Græcos disponit 'Αθήνη, i. e. prudens ducum dispositio et ubique attenta eorum prudentia, Δ, 439. sed 132 hæc 'Αθήνη est sapiens et benigna providentia divina, regens quoque omnes casus sic dictos fortuitos. et hinc in specie vocatur ἀγελείη, 128, quasi ἡγεμονική, quæ præest rebus humanis, easque ducit et regit: παρὰ τὸ, ἄγειν λεών. ab eadem voce vocat poëta ducem τὸν λαγέταν. nam ὁ λαγέτας, ου, est ὁ στρατηγός. et hinc sunt nomina propria 'Αγεσίλαος, 'Αγέλαος, etc. Quatenus notat prudentiam humanam, maxime in ducibus, dicitur 'Αθηνᾶ ἡ νίκη, i. e. ἡ φρόνησις est νικητική, et οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ. homo natura aptus et studio adsecutus artificium, dicitur a Minerva didicisse, υ, 72. imo omnia egregia animi accepisse, β, 116, nam ingenii natura solertis, et adjuti divina directione, hæc sunt dona. Nonnunquam poëta pinxit sub Minerva fœminam in aula principis magni prudenter versantem; sicut sub Junone, importune et imperiose, Θ, 30. sæpe autem, humanam prudentiam alia malle, ac divina directio statuit, Θ, 360. Ipsa indicit bellum, vel pugnam, Λ, 713, i. e. perspicitur jam esse pugnandum, et res cum ratione disponitur. et 757, ubi sub hac figura narratur, non de pugna solum, sed et de reditu sapienter esse cogitatum a Pyliis. Juno adloquitur Minervam de intempestivo Græcorum reditu, Β, 156, seqq. i. e. dignitas excitat sapientiam ad inveniendum remedium contra indignitates. et hinc 172 Minerva adloquitur Ulyssem, scilicet ἀγχίνουν, et acutum in cogitando; unde et hæc prudentia dicitur ἀγχοῦ ἱσταμένη. et 446, seqq. 'Αθήνη una est in concione, ubi per eam ἡ βασιλικὴ σύνεσις pingitur. et 548, 'Ερεχθεία ἔθρεψεν 'Αθήνη, h. e. Erechtheus fuit ἀγχίνους καὶ συνετός. et 550 sermo est de diebus festis Minervæ Athenis. Suadet mala, Δ, 86, seqq. nimirum νοῦς ἀνθρώπου nunc bene, nunc male suadet; nunc prudenter, nunc dolose: utrumque tamen est in manu dei; hinc a Jove ad id ipsum missa dicitur Minerva. sic in sacris litteris dicitur Deus jussisse malum, 2 Sam. xvi. 10, 11. Est Διὸς θυγάτηρ κυδίστη, Δ, 515. Abit e pugna, Ε, 29, seqq. i. e. lacertis nunc opus est et audacia, si ante fuit recte cogitatum. invocatur tamen et inter agendum, Ε, 115—125, i. e. heros subinde denuo celeriter secum deliberat, et cum consilio agit, seque ipse confirmat. et 133, ubi abit dato consilio, h. e. a cogitando vertit heros se ad promte agendum. et 127 seqq. dicitur caliginem removisse ab oculis herois, h. e. dat menti lucem et animo robur, ut et imperet bene et bene pugnet, utque discernat veram fortitudinem a furore insano et muliebri remissione. et 430, Mars et Minerva curant res bellicas, i. e. fortitudine et consilio opus est. nam frustra cogitat prudens sine viribus, et cæcæ vires mole ruunt sua. et 510, abit φρόνησις ex pugna, fataliter; i. e. errorem aliquem commiserunt Græci. et 733, seqq. ubi dicitur exuere suam tunicam, et induere tunicam Jovis, i. e. prudentia imperantis abit ad actum maxime heroicum. sic et Θ, 384, seqq. Excitatur contra Martem, i. e. ars provida contra ferociam minus providam, Ε, 765. et 815, 827, ubi suadet Diomedi, i. e. heros ipse cogitat animose et providenter. Omnes fere ἀκροπόλεις ei fuere sacræ, ob præsidium prudentiæ politicæ et armatæ: hinc et ἀκρόπολις Trojæ, Ζ, 88, seqq. Ejus πέπλος ποικίλος notat τὸ πολυειδὲς τῆς φρονήσεως, Θ, 386, unde et ὁ συνετὸς 'Οδυσσεὺς dicitur πολύμητις καὶ πολυμήχανος: et quum additur, quod ipsa sibi confecerit hunc πέπλον, innuitur τὸ ἀπροσδεὲς καὶ αὔταρκες τῆς φρονήσεως. sed per Jovis tunicam vel armaturam indicatur, prudentiam sæpe assumere vim et severitatem magnam: nam χιτὼν Διὸς est ἀνδρώδης καὶ βασιλικὸς καὶ πολεμικός. ordinarie autem prudentia suum habet velamen muliebre, h. e. est lenis et mitis, et jucunda, et agit placide ad suum aliorumque commodum. Currus ejus igneus, et hasta gravis notant τὸ θερμουργὸν ejus et δραστικὸν, ubi opus est. Jupiter succenset Minervæ, et hæc Jovi, Θ, 406, 459, s. i. e. sapientes sæpe experiuntur fata adversa, et de his queruntur; nec semper prudentia ad effectum pervenit. Proverbium, σὺν 'Αθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει, ortum est ex Ο, 403. et ex 412. apparet, eam dici præsidem artium omnium, maxime χειρωνακτικῶν. Cognominatur et φωσφόρος, Υ, 95, quatenus providentia est dux viæ et faciendorum. et 192, σὺν 'Αθήνῃ καὶ Διΐ, i. e. σὺν φρονήσει καὶ ἀρχικῶς, imo et, prudenter et feliciter. Vadit ad Telemachum, α, 88, i. e. incipit is adolescens fortiter et providenter cogitare. et festive ibi poëta Minervam similem facit principi Ταφίων, διὰ τὸ ἐκθαμβητικὸν τῆς ἐν τῷ Τηλεμάχῳ φρονήσεως: nam θάμβος dicitur et τάφος, et ταφὼν est ὁ ἐκπλαγείς. Cæterum admirabilis ibi is adolescens ob consilium captum videbatur. Sub specie Mentoris comitatur Telemachum, i. e. re vera vir aliquis prudens et auctoritate præditus comitatus est eum, β, 260. similis fit præconi, θ, 7, i. e. divina directione fama insignis per urbem de Ulysse percrebuit, ut eo majorem apud omnes favorem inveniret. Facit Ulyssi terram suam ignotam, ν, 188, seqq. i. e. prudentia herois constituit et judicavit, debere sibi omnia videri ἄγνωστα interim, donec sciret, qua fide essent sui erga se. et in genere, Minerva versans cum Ulysse, est ipsius prudentia, et deliberatio, et consilium: et si in agendo nonnunquam a consilio prius capto deflectit, declaratur proverbium, αἱ δεύτεραι πως φροντίδες σοφώτεραι. Apparet Ulyssi, π, 155, seqq. i. e. ipse exit et circumspicit foris, an quis sit circa casam, et ut ibi personam deponat: canes vero fugiunt, h. e. canes, notitiam ejus jam nacti, abigebantur ab eo in aliquem angulum, ne, deposita priori forma, ipsum adorirentur. πέδησε δὲ καὶ τὸν 'Αθήνη, σ, 154, h. e. sapientia ejus tanta non erat, ut hoc faceret quod hospes suadebat, *er muste es zu seinem unglücke nicht verstehen, was der fremde ihm anriethe, (unfortunately for him he could not understand the advice of the stranger.)* υ, 284, est prudentia Telemachi, ita honorantis hunc hospitem, ut proci præ indignatione insultarent ei, et sic cædem sibi maturarent. et 345, ubi est sapienter figurata oratio Telemachi, qua decipiebantur proci, veritatem non intelligentes. φ, 1, seqq. est prudentia Penelopes, sentientis rem ad pugnam spectare inter filium et procos: ergo vult rem cito ad exitum perducere. χ, 205, seqq. ubi est ipsissimus Mentor, accitus prudenter et clam cum quibusdam aliis fidis sociis. ψ, 242, dicitur Minerva prolongasse noctem, h. e. prudens vir utitur aëre matutino nebuloso ad rem suam; vel et, bene utitur nocte longa. coll. 371, i. e. prudenter quærebat semitas devias et minus frequentes. 'Αθήνη est pro 'Αθρήνη, ab ἀθρέω, video acutum, nam notat prudentiam futura providentem, et præsentibus bene utentem. 'Εργάνη dicitur, ὡς ἔργοις ἐπιστατοῦσα, αὐτὴ γὰρ εὗρε τὰς τέχνας. 'Αθήνη ἱππεία, Ol. 13, 115, quæ et ἡ χαλινῖτις dicta. 'Αθήνη ἡγεῖτο, Py. 10, 70. Παλλὰς, Py. 12, 13, seqq. 33, seqq. ἡ 'Αθηνᾶ θρασεῖα, Ne. 3, 87, 7, 141. 10, 13. 'Αθηναίη, ex capite Jovis per Vulcanum,

Ol. 7, 65, seqq. 'Αθηναίᾳ σὺν, Ne. 10, 158. Apud Thebanos et Phœnices Minerva dicebatur ἡ Ὄγκα, ut est apud Æschyl. Sept. c. Theb. 170, unde et in adjectivo est ἡ ὀγκαία 'Αθηνᾶ. nam per Cadmum multæ Phœnicum voces ad Thebanos perlatæ. Cæterum exempla ex Homero adducta prudentem lectorem docebunt, quid per Minervam in poësi antiquissima ubivis sit intelligendum. Vide sub Διομήδης, Αμφίνομος, et 'Ανόπαια, item in A. sub Ἥρως aliquanto a fine, Βουλὴ prope medium, βουλεύω, ληῖτις; 'Επὶ ad medium, et ἶφι.

'Αθηναίας κυνέη, vide in A. sub κύνεος, ad finitum.

'Αθήνη, ης. ἡ. et 'Αθῆναι, ῶν. αἱ. Urbs et civitas Græciæ nobilissima. ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν 'Αθήνην, η, 80. postea semper in plurali dicta est urbs, ad differentiam deæ, 78. sacra autem fuit Minervæ, ut Cyprus Veneri, Thracia Marti, Delus Apollini, etc. ἦλυθε 'Ορέστης ἂψ ἀπὸ 'Αθηνάων, γ, 307, ubi scribi jubent alii, ἀπὸ Φωκήων, a Φωκεύς, έος, ὁ. nam ἐν Φωκίδι latuerat Orestes apud suum θεῖον Στρόφιον. sed utrumque recte se habet. Nam ex Phocide missus fuerat adolescentulus Athenas, disciplinæ causa: ergo ab Athenis tamen profectus est ad ultionem. ἐς γουνὸν 'Αθηνάων ἱεράων, λ, 322, ubi de Theseo et Ariadne sermo. Alias sunt κρανααὶ, *bergig und hochliegend, (elevated and mountainous:)* sed poëta σεμνύνει hanc regionem ὡς γόνιμον, καὶ ἀφ' ἧς αἱ τῶν καρπῶν διαδόσεις, ὡς δηλοῖ τὰ κατὰ κελεὸν καὶ τριπτόλεμον. Vocat et ἱερὰς, διὰ τὰς ἐκεῖ πολλὰς τελετάς. οἳ δ' ἄρ' 'Αθήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον, B, 546, seqq. regnarat ibi olim ὁ 'Ερεχθεὺς, a quo Athenienses dicti οἱ 'Ερεχθεῖδαι, et οἶκος 'Ερεχθέως est ipsa regio Attica. sic iidem ab aliis claris regibus suis dicti Κοδρῖδαι, Κεκροπίδαι, Θησεῖδαι, et δῆμος 'Ερεχθῆος. Σούνιον ἄκρον 'Αθηνῶν, γ, 278. 'Αθᾶναι μεγαλοπόλιες, Py. 7, 1. 'Αθηνᾶν ἀπὸ λιπαρᾶν εὐωνύμων, Ne. 4, 30. 5, 89. 'Αθηνᾶν ἐν γουνοῖς, Ist. 4, 42. ἐν 'Αθάναις, sc. νικήσας, Ol. 9, 134. ἐν κρανααῖς, Ol. 7, 151, ubi tota terra Attica intelligitur. Ol. 13, 53. Ne. 8, 19. μεγάλαις, Ne. 2, 11. λιπαραῖς, Ist. 2, 30.

Ἄθως, ω. ὁ. et Ἄθοως, οω. ὁ. mons Græciæ, ab gigante hujus nominis appellatus, cui Neptunus hunc montem injecit. Hunc Xerxes perfodit aliquando, ad terrendos Græcos. Abest ab Lemno τριακοσίους σταδίους, et tamen umbra sua attingit hanc insulam: unde proverbium, Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός: quod dicitur de potentia magnatum, etiamsi porro absunt; et ea βοῦς erat ἄγαλμά τι in littore. Quidam architectus suasit Alexandro magno, ut statuam ex hoc monte fieri curaret, in cujus altera manu sita esset urbs Μυρίανδρος, ex altera autem fluvius deflueret, ut videretur præternavigantibus σπένδειν. Prisci scribunt Ἄθοως, interserto ο, sicut in φόως, Κόως pro Κῶς. Jupiter, olim in hoc monte coli solitus, dicitur Ζεὺς 'Αθῷος et 'Αθῶος, quod alii scribunt Ἄθωος: sed analogia repugnat, fit enim a Μίνως, Μινώϊος et Μινῶος, a γάλως, γαλώϊος et γαλῷος, etc. sed ἀθῶος, sine Iota subscripto, est ἀζήμιος, ab ἡ θωή. ἐξ Ἄθοω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο, Ξ, 229, sc. Juno. et est genitivus Atticus. Vide sub θωὴ in A.

Αἰ, pronuntiatum a priscis ut æ. Hinc narrat Eustathius, si quis parum attentus audiat versum Hesiodi: ὥσπερ μ' ἀραῖον εἶλες, (i. e. ὥσπερ ἐμὲ εἶλες διὰ τῆς ἀρᾶς: qui versus hodie apud Hesiodum non legitur) posse id intelligi, quasi σπέρμα ῥέον inesset huic versui.

Αἶα, ας. ἡ. Urbs Colchidis, cujus civis est ὁ Αἰαῖος, et ἡ Αἰαία. Hinc Circe, Colchici regis soror, dicitur Αἰαίη, i. e. Κολχική, ι, 32. et insula Circes dicitur νῆσος Αἰαίη, ab Αἰαίη Κίρκη, κ, 135. μ, 3. seqq. et in ea insula dicitur domus esse Auroræ, comparative ad loca ᾅδου, καὶ Κιμμερίων, ubi nullus splendet sol. confer tamen ἠὼς in A.

Αἰακὸς, οῦ. ὁ. Rex Æginæ insulæ, Jovis filius ex Ægina, Asopi fluvii filia, a qua hæc insula nomen accepit. Φ, 189. Inter filios ejus Peleus duxit Thetidem, deam maris, uxorem, et per eam factus est princeps Myrmidonum: hujus filius fuit Achilles, qui ab avo suo dicitur Αἰακίδης, οῦ. ὁ, B, 860, 874. Λ, 804. Π, 15, 865. Αἰακίδαο, pro Αἰακίδου, I, 184, 191. K, 402. Π, 134, 140. P, 76, 271, 388. Σ, 221, s. λ, 469. Αἰακίδῃ, Σ, 433. Apud Pindarum est Αἰακὸς, Ol. 8, 40, 66. Py. 8, 143. Ne. 3, 48. 4, 116. 5, 97. 7, 123, seqq. 8, 10, seqq. Ist. 5, 45. 8, 47, seqq. Αἰακίδης, Ist. 6, 51. Αἰακίδαι, Ne. 6, 78. Ist. 6, 27. Αἰακιδᾶν ἄλσος, Ol. 13, 156, i. e. Ægina, ubi τὰ Αἰάκεια celebrata. Αἰακιδᾶν, Py. 8, 32. Ne. 3, 113, i. e. Αἰγινητῶν. Ne. 4, 18. 7, 14, 66. Ist. 5, 24, seqq. 8, 121. Αἰακίδαις (ἐν) πρώτοις, Ne. 6, 31. Αἰακίδαις, Ne. 5, 15, seqq.

Αἴας, αντος. ὁ. cognomine Telamonius, a patre suo Telamone, filio Æaci: vel et Salaminius, a patria sua Salamine: etiam Major seu Magnus, ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145. est heros ab Achille secundus fortitudine, B, 768, ἀνδρῶν μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, ὄφρ' 'Αχιλεὺς μήνιεν, ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν. Hinc et iste Ajax unum cornu claudebat in castris Græcorum, alterum vero Achilles, Θ, 222—226. Adduxerat ex Salamine naves duodecim, B, 557. Fuere novem præstantissimi in exercitu Græco, qui enumerantur B, 404—408, et quidem septem; sed si his addis Achillem et Agamemnonem, habes novem. Ipse describitur Γ, 225—229. Dicitur μεγάθυμος, Δ, 473—479. μέγας, ἴφθιμος, ἀγαυὸς, E, 610—625. πελώριος, ἕρκος 'Αχαιῶν, H, 211—213. Z, 5, s. N, 321, ἀνδρὶ δέ κε οὐκ εἴξειε μέγας—et 709, Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἕποντο ἑταῖροι. nam Salaminii armati erant egregie: Locrenses vero, quos ducebat ille alter Ajax, erant levis armaturæ milites. Quum Hector, ad finiendum bellum provocasset fortissimum Græcorum ad μονομαχίαν, H, 73, seqq. surrexit inter novem præstantissimos et Ajax, et sors ex iis eligebat pugnaturum. Hi novem sunt paullo alii, ac supra memorati: nimirum supra nominabantur præstantissimi dignitate; hic sunt præstantissimi fortitudine. Ex his novem tres erant eximii, Ajax, Diomedes, Agamemnon, H, 179, 180. Achilles enim, eo tempore abstinens a pugnando, in numerum non veniebat. sors destinabat Ajacem, cum magno Græcorum gaudio. Congreditur cum Hectore, et prius μετριολογεῖ, 226, seqq. et est imago veri herois: quo loco simul, si addis 234, seqq. civilitas illorum temporum etiam inter hostes apparet; quæ tamen in universo Homero elucet. Discedunt hi duo egregii heroës denique æquo Marte, seque invicem donis, in memoriam hujus certaminis, prosequuntur, H, 288, seqq. et ibi blanditur Hector Ajaci, nam ἡ τύχη οἶδε τὰς τῶν ἀνθρώπων γνώμας ἑαυτῇ συνεξαλλάττειν. quamvis autem Ajax ad dirimendum bellum jam nihil effecisset, tamen gloriose excipitur et donatur a rege, εὐτελεῖ quidem, sed honoris pleno, præmio, 311, seqq. 321, seqq. Clypeus ejus tanquam murus describitur H, 219, seqq. Θ, 267, seqq. A, 485. Mittitur, ut cognatus et post Achillem fortissimus, ad Achillem legatus, una cum Phœnice et Ulysse, I, 169, et 619, seqq. refertur sermo ejus. habet ibi epitheton ἀντίθεος, et K, 112. et, διογενὲς, κοίρανε λαῶν, Δ, 464. δαΐφρονι, Ξ, 459. βοὴν ἀγαθὸς, O, 249. et 415, κυδάλιμος. et 419, φαίδιμος. Filius ejus Εὐρυσάκης ab ingenti scuto patris, nomen accepit. Increpatur leviter ab Hectore, βουγάϊε, nam Hector eum ibi considerat ὡς ἄγροικον ἀλαζόνα, respondendo ad verba Ajacis, N, 809, seqq. 824, seqq. Percutit Hectorem saxo ingenti, Ξ, 409, seqq. quum ipse ab Hectore vulnerari non potuerit: unde a recentioribus tragicis ficta fabula, quod fuerit ἄτρωτος toto corpore, nisi παρὰ μασχάλην ἢ πλευράν. sed ejusmodi commenta ignorat Homerus. Potius quod τρωτὸς fuerit Ajax, apparet manifesto ex Ψ, 821—823, quid enim de eo timerent Græci, si esset ἄτρωτος ferro? Est fere semper una cum altero Ajace, nominis et fortitudinis similitudine captus. Vide Αἴαντι, articulo mox secuturo. Nusquam ab Homero narratur vulneratus; sicut et nec a Minerva adjutus: nam viribus solis pugnabat, non arte aut dolo. Defendit naves ab igne Hectoreo, et adhortatio ejus ad Græcos duces valde nervosa est O, 501—513, et insunt ei adlocutioni septem generosæ sententiæ. Cedit paulutum, etsi ὁ κρείττων μετ' 'Αχιλλέα καὶ κορυφαῖος ἥρως, Π, 102, seqq. sed mox colligit se, 330, seqq. Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα, τέτυκτο, P, 279, seqq. ubi valde laudatur, collato 102, seqq. et 357, seqq. 628, seqq. 715, seqq. Σ, 193, seqq. in certaminibus ludicris minus felix: cum Ulysse enim luctatus est victoria dubia, Ψ, 708, seqq. et cum Diomede ingeniosiore minus feliciter pugnavit armis, 811, seqq. et disci quoque jactu inferior est Polypœto. Post Achillem interfectum, de armis ejus contentio fuit huic Ajaci et Ulyssi: et quia principes Græcorum soli hanc litem discernere nolebant, Trojanorum aliquot principes evocabantur ad hanc rem judicandam: quorum sententiis (sed interventu Minervæ, i. e. astutia aliqua) Ulyssi ea hæreditas adjudicata. Ob id iratus interfecit ipse se gladio suo: quod poëta narrat λ, 468, 569. 542—563. et ω, 17, 18. Recentiores tragici, in quibus Sophocles, finxere furorem ante quam se ipse interficeret: addidere et, quod flos ὑάκινθος ex sanguine ejus ortus sit. conf. Horat. Sat. 2, 3, 187, seqq. ubi humare notat comburere. Filius ejus Eurysaces avo suo Telamoni successit rex Salaminis: et hujus filius Phylæus eam insulam tradidit Atheniensibus. conf. Τεῦκρος. apud Pindarum mentio ejus fit Ne. 2, 22. 4, 78. 7, 38. 8, 39. Ist. 4, 58. 6, 38, 79, 77, 73, ubi est etymologia nominis. Vide sub ἐπώνυμος in A.

Αἴας, αντος. ὁ. cognomine ὁ Λοκρὸς, et a patre, ὁ 'Οϊλέως υἱὸς, Minor etiam dictus, ad differentiam magni illius ante memorati. Locri autem, quibus imperabat, sunt Locri Opuntii, in Græcia ad orientalem Parnassi montis regionem habitantes, contra Eubœam. Regio ejus satis ampla describitur B, 527, seqq. sicut et ipsius statura et armatura: et quadraginta naves ad communem Græciæ classem adduxit. Copiis ergo multo potentior erat illo majore Ajace. Habet præcipue epitheton ταχὺς, utpote λινοθώρηξ, K, 110, 112. N, 66, seqq. Ξ, 442, 520, ubi ob celeritatem pedum multos fugientes consequitur et occidit. 'Οϊλιάδης, M, 365. erat acutior majore illo, sed tamen fida amicitia cum eo junctus, N, 701, seqq. audit acutum, P, 256. frater ejus nothus erat Μέδων, O, 333. in certamine ludicro turpiter se dat, Ψ, 473, seqq. 483, 488. certat cursu cum Ulysse junior cum seniore, negligit preces ad numen, hinc vincitur et cadit turpiter, 754, seqq. 779, seqq. 789. Capta Troja, in templo Minervæ, coram ipsa Palladis sta-

tua, vitiat Cassandram, virginem regiam. Ob hanc ejus ἀσέλγειαν irata Græcis redeuntibus Minerva, multos perdidit, α, 327, ubi poëta id infortunium tangit, sed causam reticet, nam non vult τοῖς τῶν ἱστοριῶν ἀσέμνοις maculare opus suum divinum. sic et γ, 131—136, ubi Nestor id peccatum tangit, sed sine nomine, ne de mortuo male loqui videretur. Et sane segregare se ab hoc Ajace post commissum tale peccatum debuissent reliqui. Horat. 3. Od. 2, 30. quomodo autem ipse in mari perierit, narratur δ, 499, seqq. ob contemtum numinum. peccatum ejus tangitur et ε, 108, quod multis exitio fuit. Cæterum concordia ejus in prœliis cum majore Ajace ostenditur Δ, 273, seqq. 285, seqq. ubi Agamemnon optat habere omnes his duobus similes sed Nestori similes tantum decem: ut notetur præstantia συνέσεως præ ἀνδρίᾳ. Z, 436. H, 164, ubi hi duo sunt inter novem ἀρίστους. Θ, 79, ubi retrocedunt, territi signis deorum, ne videantur θεομαχεῖν. M, 265, seqq. 335, seqq. 349. N, 46, seqq. 66, seqq. O, 301. Π, 555, seqq. et sunt non solum ob communem virtutem, sed et ob ὁμωνυμίαν, eo libentius ἰσόψυχοι, P, 720. Σ, 157, 163, conf. Ὀϊλεύς. Αἰάντειον βωμὸν, Ol. 9, 166.

Αἰγαί, ῶν. αἱ. est locus in Eubœa, vel insula parva ad Eubœam, ubi Neptunus eximie colebatur, et ubi fictum est τὸ κατὰ τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἳ ἕωθεν ἀνθοῦσαι, πρὸς μεσημβρίαν πεπαίνουσι βότρυας, ἑσπέρας δὲ ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλῆ τῷ χορῷ τῶν τελουμένων τῷ Διονύσῳ ἢ τῶν Μαινάδων. Θ, 203. N, 21. ε, 381. ab hoc loco τὸ Αἰγαῖον πέλαγος habet nomen. sunt tamen et Ægæ in Peloponneso, ubi quoque Neptuno celebrabantur festi dies. Αἰγᾶθεν, i. e. ἀπὸ τῶν Αἰγῶν, Ne. 5, 68. Vide sub Αἴξ in A.

Αἰγαίων, ωνος. ὁ. fuit vir ingens, centimanus, ab hominibus, i. e. vulgo, appellatus Ægæon, a diis vero Βριάρεως. A, 402—404. nomen est ab ὁ αἰὼν, et notat ævum æternum. Historice tamen fuit heros, qui maris imperium tenuit aliquando, et a quo Ægæum mare dictum putant quidam. Est et in Asia mons hujus nominis, ex quo multi emanant fontes quaquaversum, qui campos subjacentes uberes faciunt. conf. Βριάρεως.

Αἰγεύς, έως. ὁ. duo hujus nominis sunt celebres. Unus erat ex numero τῶν Σπαρτῶν a Cadmo, i. e. ortorum ex dentibus satis draconis: cujus posteri dicti οἱ Αἰγεῖδαι Thebani, ex quo genere et ipse Pindarus fuit. Py. 5, 101. Ist. 7, 21. Alius Ægeus fuit pater Thesei, princeps Atheniensis: unde et Athenis erat nobilis gens τῶν Αἰγειδῶν. Vide in A. sub ΑΓΩ, prope finem.

Αἰγιάλεια, ας. ἡ. natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis. E, 412, seqq. ubi honoratur epitheto περίφρων. Recentiores narrant, per iram Veneris correptam eam fuisse insano amore erga præfectum Argorum, quem Diomedes ibi proregem reliquerat: sed id ignorat Homerus. vid. Lycophron et Ennodius. Vide sub Διομήδης.

Αἰγιαλεύς, έως. ὁ. Filius Adrasti, mortuus in bello Thebano posteriori. Py. 8, 74.

Αἰγιαλός, οῦ. ἡ. Duæ urbes hujus nominis. Altera in Achaia, ampla satis, quæ deinde et Ἰωνία dicta est, B, 575, ubi per πάντα pro πᾶσαν amplitudo urbis et territorii ejus ostenditur. sed tamen et maritima ora omnis a Sicyone usque ad Elidem dicta est Αἰγιαλὸς, quæ fortasse l. c. intelligitur: Et omnis ista ora erat sub Agamemnone. Altera erat urbs Paphlagoniæ, B, 855, quæ postea dicta est Ἠιόπολις, nomine idem significante: nam ἡ ἠϊὼν et ὁ αἰγιαλὸς notat littus. Civis harum urbium dicitur Αἰγιαλεύς. Alii tamen l. c. legunt, omisso priore τε, Κρωβίαλον: et ista ἡ Κρωβίαλος quoque erat urbs Paphlagoniæ. Plures hujus nominis urbes in orbe antiquo fuere.

Αἰγιμιός, οῦ. ὁ. unus ex posteris Herculis, pater Pamphyli, a quo Spartæ erat nobilis gens Pamphyliorum. Py. 1, 124. 5, 96. posteri ejus etiam dicti Αἰγιμίδαι, οἱ, Ist. 7, 21.

Αἴγινα, ης. ἡ. Insula olim celeberrima, regia Æaci, patria clarissimorum heroum, quæ et imperium maris aliquamdiu tenuit. Habet nomen ex Αἰγίνης τῆς Ἀσωποῦ, quam Jupiter in hanc insulam deportavit consuetudinis causa, et quæ ibi ex Jove peperit Æacum. Antea dicta fuit insula Οἰνώνη. Habitata fuit optimis nautis et mercatoribus: et ὁ Αἰγιναῖος ὀβολὸς putabatur esse optimi argenti. B, 562, ubi auxilia hujus insulæ erant sub Diomede. Post vero degenerarunt Æginetæ. et proverbium inde ortum: τὰ πρῶτ' ἀρίστους παῖδας Αἰγίν' ἐκτρέφει, *in der erst liefert Ægina die tapfersten söhne, (Ægina formerly produced the bravest of men.)* apud Pindarum frequens est mentio hujus insulæ, et Αἰγινήτης aliquis novies a Pindaro est decantatus. Ol. 7, 156. Py. 8, 30, seqq. 140. Ne. 4, 18—36. 7, 13, 73. Ist. 6, 96. Αἰγίνας υἱὸν, Ol. 9, 106, nam ἡ Αἴγινα, filia fluminis Asopi, primum quidem fuit mater Æaci ex Jove: sed postea transiit in Thessaliam, et nupsit ibi Actori, ex quo peperit Μενοίτιον, patrem Patrocli; qui transiit Opuntem, ibique regnavit. Amores hujus nymphæ et Jovis narrantur Ne. 8, 10, seqq. ἀπὸ Αἰγίνης, Ne. 5, 6, 16. Αἰγίνᾳ ἐν, Py. 9, 160. Ne. 5, 75. Ist. 8, 36. Αἴγιναν, Ol. 8, 27. Ne. 3, 3—21. 6, 77. Ist. 5, 55. 6, 12. 8, 122. Novem illi hymni Æginetis scripti sunt, Py. 8. Ne. 3. 4. 5. 6. 7. 8. Ist. 5. 8. Tempore belli Persici valde florebat, ut 470,000 servi in ea numerarentur, ex quo vel multitudo vel opulentia liberorum hominum potest conjici. Ob commercia semper ibi versabantur plurimi hospites, qui optimo ibi jure fruebantur. Ambitus ejus sunt CLV stadia. Vide sub πρόμος, in A.

Αἴγιον, ου. τό. urbs Achaiæ. Civis ejus Αἰγιεύς. B, 574. Fertur oraculum: ὑμεῖς Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι: i. e. ne tertii aut quarti quidem estis in gloria virtutis, tantum abest ut sitis primi. Vide sub Αἴξ.

Αἰγίς, ίδος. ἡ. mythice est pellis caprina, αἰγέη, quo Jupiter utebatur in memoriam capræ, cujus ubera puerulus suxerat. Deinde est quasi clypeus Jovis, ad formam pellis caprinæ expansæ factus, et aureis fimbriis et pilis obsitus: quo Jupiter ad terrorem incutiendum utebatur. Physice vero per istam ægidem intelliguntur nubes fulgurantes et tonantes, aliaque φόβητρα καὶ πάθη κατὰ τὸν ἀέρα, quorum quædam et a physicis vocantur αἰγίδες et καταιγίδες, imo et αἰγαί. Jovi maxime tribuitur, utpote aëri, hæc ægis: unde etiam αἰγίοχος, ab ἔχειν αἰγίδα, vocatur. Possis quidem hoc epitheton interpretari, quod Jupiter aliquando πρὸς ὀχὴν, i. e. τροφὴν usus sit αἰγί: sed ineptum est id interpretamentum. maxime dicitur Ζεὺς αἰγίοχος, si fulgurat, A, 66. παρὰ αἰγιόχῳ ναίει, i. e. apud Jovem beatus est, Ist. 4, 99. sed et Apollo, utpote sol, sine quo vapores fulgura gignentes non possunt adscendere, habet ægidem, O, 229, seqq. ubi patet, αἰγίδα non esse telum, sed esse ἔναμμά τι πρὸς ἐκφόβησιν τινῶν. et 308, seqq. ubi per epitheta accurate describitur. Vulcanus, i. e. ignis, dedit Jovi ægidem, nam per ignem elevantur exhalationes terræ, et in nubibus incenduntur. Minerva quoque habet ægidem, E, 738, seqq. ubi quoque accurate descripta est αἰγίς: et verba ibi, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο, 742, pertinent per hyperbaton ad αἰγίδα θυσανόεσσαν, 738. Ostendit autem ὁ μῦθος hac fictione de Minerva, τὰ πολύτροπα τῆς φρονήσεως ἐνεργήματα, ut quæ hostibus suis est gravis et celer et vehemens, et semper superior. Nam paullo latius intelligenda est ægis terrifica, si Minerva eam dicitur habere. Fortasse autem ex 2 Mosis xiv, 24, sumta est hæc ægis, utpote ad terrorem incutiendum adhibita; vel utraque ex communi antiquitatis idea est efficta, coll. O, 318, seqq.

Αἴγισθος, ου. ὁ. ex regio genere Atridarum; et genealogia ejus est sub Ἀγαμέμνων. Erat valde adolescens, cum Agamemnon ad Trojam proficisceretur. sed Clytæmnestra, uxor regia, amare cœpit hunc pulcellum: et cum rediret rex gloriosissimus, Ægisthus una cum mœcha interfecerunt eum per insidias: quod narratur γ, 250—275. δ, 512—537. et ab ipsa Agamemnonis anima miserabiliter λ, 386—465. ω, 20, seqq. 95, seqq. sed postquam septem annis regnavit Mycenis, rediit Orestes in regnum paternum, occiditque Ægisthum una cum matre sua impia, γ, 303, seqq. coll. 194, 235. α, 29, seqq. 298, seqq. Py. 11, 57.

Αἰγύπτιος, ου. ὁ. nomen proprium viri nobilis Ithacensis. β, 15, seqq.

Αἴγυπτος, ου. ὁ et ἡ. nam in masculino notat fluvium Ægyptiæ terræ, τὸν Νεῖλον: in fœminino vero est terra ipsa, ab isto fluvio ejusque limo, ut creditur, orta et aucta paullatim. Derivatur nomen παρὰ τὸ, αἶγας πιαίνειν. Ejus emporium in continente erat olim ἡ Ναύκρατις, ιος: alterum in insula Pharo. Et ista ἡ Φάρος, Homeri ætate, aberat a continente iter nauticum unius diei: post successive continens ista processit, ut adjungeretur Pharo, quod jam ita fuit Strabonis geographi ævo, i. e. mox post Christum natum. Nili aqua est ὕδωρ πολυγονώτατον καὶ γλυκύτατον, καὶ λύει τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μίξιν ἔχον νιτρώδη. Terra Ægyptus plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229, seqq. præterea fuit mater omnis sapientiæ. Sed multi tamen incolarum et πανοῦργοι, unde αἰγυπτιάζειν et πανουργεύεσθαι notabat idem, κακοτροπεύεσθαι: quanquam proprie est, colore atro obfuscare. De fluvio est γ, 300. δ, 351, 355, 477, 483, 581, et sic hunc fluvium Homerus semper appellat. Hesiodus, utpote multo junior, jam novit τὸν Νεῖλον, ut fluvium magnum, Theog. 338. conf. τὸν Περιηγητήν. ξ, 246, 257, 275. ρ, 426, 427, et rex illo tempore putatur fuisse ὁ Σέθως. Fœmininum est ρ, 448, ut ergo appareat, poëtam vocare regionem τὴν Αἴγυπτον, et fortasse etiam urbem regiam. Cæterum sensus hujus loci est: *ich will dir deine verdriesliche lange erzählung von Ægypten und Cypern anstreichen, (I will interrupt thy long tedious story about Egypt and Cyprus.)* Ægyptiorum virorum munificentia apparet ex ξ, 285, s. et ibidem quoque laudatur ubertas et splendor agrorum. et 263. ρ, 432. Quam late regnarit rex Ptolemæus 2, et quam opulenta fuerit Ægyptus illo tempore, liquet ex Theocr. Id. 17, 79, seqq. ubi 33,339 oppida et vici bene habitati numerantur. Αἰγύπτιοι, δ, 83. et 385, Πρωτεὺς Αἰγύπτιος. Αἰγυπτίων ἀνδρῶν, ξ, 263, 286. ρ, 432. ἐνὶ Θήβαις Αἰγυπτίαις, δ, 127. et 229, ubi Αἰγυπτίη pertinet ad ἡ Πολύδαμνα: alii tamen scribunt Αἰγυπτίῃ, sc. ἐν χώρᾳ, *im Ægypten-lande, (in Egypt.)* penultima potest corripi. ἐν Αἰγύπτῳ, Ne. 10, 8. Plurimum lini crescebat in Ægypto, et quidem quatuor ejus species, quas discis ex Plinii Lib. 19, c. 1. Hinc funis nauticus dicitur Euripidi, Troad. 128, πλεκτὴ Αἰγύπτου παι-

δεία. Homerum fuisse Ægyptium, ex domo regia oriundum, videbis sub Ὅμηρος.

'Αΐδης, ου. ὁ. et Ἄϊς, ιδος. ὁ et Ἀϊδωνεύς, έως. ὁ. et Ἅιδης, ου. ὁ. Deus inferorum, Pluto. it. locus inferorum et mortuorum. Est ab α negativo, et εἴδω, i. e. βλέπω. Nam locus ille est σκοτεινὸς, ὑπὸ γῆν, ἀφανὴς, ἀφωρισμένος ψυχαῖς. Ἅιδης est attice: quanquam hoc alii deducunt ab ἥδω, κατ' ἀντίφρασιν, ᾧ ἥδεται οὐδείς: sicut ὁ Χάρων etiam κατ' ἀντίφρασιν a χαίρω. sed præstat, Ionicam appellationem ἀΐδης habere pro prima, a qua per contractionem et mutationem spiritus Atticam descendit illa Attica: idque vel subscriptum Iota ostendit. Mira est etymologorum libido opinandi. Ἀΐδης πελώριος ἔτλη ὠκὺν ὀϊστὸν, Ε, 395, seqq. ubi tangitur fabula vulnerati ab Hercule Plutonis. Nam Hercules descenderat ad abducendum canem: Pluto permisit, ut abduceret, si sine clypeo et ferro posset vincere canem: Hercules ergo leonina pelle usus pro clypeo, et lapidibus pro telis, vicit canem et vinxit: Plutonem tamen se opponentem vulneravit sagitta in humerum. conf. Ἡρακλῆς. Cæterum ἀΐδης πελώριος facete dici potest de γαστρὶ ἀνάλτῳ, et de φάγῳ μεγαλοσωμάτῳ. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν, Α, 3. ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ, Ε, 654, quod epitheton confer ex A. et 646, πύλας ἀΐδαο (ἀΐδου) περήσειν, i. e. εἰς ᾅδην ἀπελθεῖν: et περᾶν positum, quasi ᾅδης esset trans oceanum occidentalem. et 845, Ἀθήνη δῦνε ἄϊδος κυνέην, i. e. invisibilis erat. μὲν ἔγωγε ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν, Ε, 190. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Ἀϊδωνεὺς, Υ, 61, i. e. homines timuerunt, ne rumperetur terra. Locus mortuorum satis poëtice depingitur in κ et λ: qui Homericus tamen ᾅδης ad sinum Bajanum in Italia fuisse videtur. conf. geographum. Ἀΐδης, Ol. 9, 50, seqq. ἀΐδα, genitivus Doricus, i. e. θανάτου, Ol. 8, 95. εἰς σταθμὸν, Ol. 10, 110. εἰς δόμον κατέβη, Py. 3, 18. στόμα χθόνιον, i. e. Ταίναρον, Py. 4, 78. κῦμα, Ne. 7, 45. ἄγαλμα, Ne. 10, 126. ἀΐδᾳ τελέων ψυχὴν, Ist. 1, 99. ἀΐδαν λαχόντες, i. e. τάφον, Py. 5, 130. γῆράς τε, i. e. mortem in senectute, Ist. 6, 21.

Αἰδώς. ἡ. vide in A. sub πλήσσω, prope finem, et Αἰδὼς, prope finem.

Αἰήτης, ου. ὁ. rex Colchidis, frater Circes, filius Solis ex Persa filia Oceani. conf. Κίρκη. κ, 137, seqq. dicitur ὀλοόφρων, vel διὰ τὸ τοῦ ἤθους οὐχ ἱλαρὸν, ὡς δηλοῖ τὰ κατὰ τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Μήδειαν: vel notat συνετὸν καὶ φρονοῦντα ὀλόκληρα. Nomen est ab ἡ Αἶα, quæ erat urbs Colchidis. Ἀργὼ παρ' Αἰήταο (Αἰήτου) πλέουσα, μ, 70. Cæterum pertinet hic Æetes inter heroas. Αἰήτα (genitivus Doricus) παῖς, i. e. Medea, Py. 4, 17. vide porro de eo, Py. 4, 285, 379, ubi in dativo Αἰήτᾳ dorice omissum est Iota subscribendum. 398, 424, 427.

Αἴθη, ης. ἡ. nomen equæ nobilis, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus princeps Sicyonius, ut liber esset ab expeditione Trojana, et domi divitiis suis frui posset, Ψ, 295, seqq. 408, s. 525, ubi certamen cursus equestris describitur. Adjectivum αἰθὸς, ἡ, ὸν, notat fere idem quod πυῤῥὸς: quanquam et esse possit ἀπηνθρακωμένος. Nomina autem propria ex adjectivis facta retrahunt aut mutant accentum.

Αἴθικες, ἰκων. οἱ. sunt Θετταλικὸν ἔθνος, ὑπερκείμενον τῆς Ἠπείρου: ἢ Περραιβικόν. Regio eorum dicitur ἡ Αἰθικία, Β, 744. Gens latrociniis dedita, et tandem deleta funditus.

Αἰθίοψ, οπος. ὁ ἡ. et Αἰθιοπεύς, έως. ὁ. Æthiops, incola regionis ultra Ægyptum versus meridiem sitæ. Utraque terminatio est ad formam ὁ ἡγεμὼν et ἡγεμονεὺς, Ἀλκαῖος et Ἀλκεὺς, διάβολος et διαβολεὺς, etc. Nomen est ab αἴθω, uro, et ἡ ὄψις, διὰ τὸ ἐπικεκαῦθαι ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. Etiam Jovis epitheton est ὁ Αἰθίοψ, quia, secundum μῦθον, amat esse in Æthiopia, i. e. quia ibi præcipue colitur. Nam est in Ægypto superiore ἡ Διόσπολις, in qua μέγιστον ἱερὸν τοῦ Διός. Ex eo fiebat pompa (*cine procession*) (*a procession*) in qua simulacrum Jovis aliorumque numinum portabatur per Libyam; et erant festi conventus et feriæ per dies duodecim. Hinc A, 423, s. Ζεὺς ἐπ' ὠκεανὸν (ad oceanum meridionalem) μετὰ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας ἔβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο, δωδεκάτῃ δὲ αὖθις ἐλεύσεται. Ergo historice id Homerus, oriundus ex Ægypto, accommodat fictioni suæ. Nam Αἰθίοπες olim valde δεισιδαίμονες: ut hinc dii certis temporibus epulari dicantur. sic Ψ, 205, seqq. α, 22, seqq. ubi Æthiopes dicuntur dupliciter divisi: nimirum ab orientis oceano usque ad Atlanticum, tota meridionalis vel Zodiaco subjacens terra ab Æthiopibus habitatur, et ea dividitur per mare rubrum in duas partes; in Africam versus occidentem, et in Asiam versus orientem: omnis terra ab ortu hiberno usque ad occasum hibernum est Æthiopia. Nisi malis paullo arctius et verius intelligere Ægyptum superiorem, per quam mediam fluit Nilus, eamque in partem Orientalem et Occidentalem dividit: et dicuntur ἔσχατοι ἀνδρῶν, nam habitatores Ægypti inferioris putabant hos superioris Ægypti incolas esse ultimos hominum versus meridiem. sic eodem respectu Æschylus dixit: ἔστι πόλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονός. Possunt per ἐσχάτους istos Homericos intelligi et Λίβυες, extra Ægyptum versus meridiem habitantes, ultra quos nihil fere notum erat antiquis. sed præstat, Ægyptum superiorem seu Thebaidem tenere, in qua est ἡ Διόσπολις, seu Thebæ Ægyptiacæ, urbs valde magna et religionum plena. Cæterum loco ex α citato unica est Ἐπανάληψις in Odyssea, qua sæpius poëta usus est in Iliade. Αἰθιοπάς τε ἱκόμην, δ, 84. τοὺς νοτίους, prope Ægyptum, ubi hodie est Nubia. ἐξ Αἰθιόπων ἀνιὼν Ἐνοσίχθων, ε, 282, 287. Ob hanc hujus gentis commendationem, quod præcipue a diis ametur, credibilior etiam sit sententia eorum, qui Homerum ex regio Ægypti genere antiquo ortum fuisse dixere. In usu vulgi est ἡ Αἰθιόπισσα, cum tamen Græci dixerint ὁ καὶ ἡ Αἰθίοψ, vel et, ἡ ἐξ Αἰθιόπων. Αἴθυια est epitheton Minervæ: nam fabulæ volunt, Minervam esse in cœlo φωσφόρον: quia nimirum sub auroram homo prudentissime et ingeniosissime cogitare solet. Et id epitheton quoque est ab αἴθω, sicut et ὁ οἶνος αἶθοψ, et αἴθων λέων, et adjectivum αἰθὸς, ἡ, όν. Αἰθίοπα, i. e. Memnonem, Ol. 2, 148. Αἰθιόπων, Py. 6, 31. Ist. 5, 50. Αἰθιόπεσσι, Ne. 3, 108. Αἰθίοπας, Ne 6, 83.

Αἴθρη, ης. ἡ. ancilla nobilis et honestior reginæ Helenæ: nam et ipsa regio genere orta erat, et pater ejus erat ὁ Πιτθεύς. Γ, 144. Mater Thesei.

Αἴθων, ονος. ὁ. nomen fictum, quo se Ulysses appellat, quum patriam et parentes fingit personatus. τ, 183, et circa.

Αἵμων, ονος. ὁ. unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris, Δ, 296, ubi κρείων esse dicitur. Alius Αἵμων, nobilis Thebanus, refertur Δ, 394, a quo filius ejus, per anagramma usitatum priscis si nomina danda essent filiis, vocatus est Μαίων, Αἱμονίδης, sed οἱ Αἵμονες sunt Thessali, Ne. 4, 91.

Αἵμων, ονος. ὁ. Græcus nobilis, cujus filius fuit Λαέρκης, nepos Ἀλκιμέδων: unde est patronymicum Αἱμονίδης, Ρ, 467.

Αἰνέας ου. ὁ. erat χοροδιδάσκαλος, Ol. 6, 149, ᾧ ἐχρήσατο ὁ Πίνδαρος, διὰ τὸ αὐτὸν ἰσχνόφωνον εἶναι, καὶ μὴ δύνασθαι ἐν τῷ δημοσίῳ δι' ἑαυτοῦ καταλέγειν τοῖς χοροῖς, ὅπερ οἱ πλείους καὶ μεγαλόφωνοι τῶν ποιητῶν ἀγωνιζόμενοι ἐποίουν δι' ἑαυτῶν, διδάσκοντες τοὺς χορούς. *Ein vorsänger, (a leader of the chorus.)*

Αἰνείας, ου. ὁ. Filius Anchisæ et Veneris, notus ille heros Trojanus ex stirpe regia; et genealogia ejus est ad Ἀγχίσης. Venus eum maxime amavit, i. e. erat indole blanda et ingenio amœno et ἐπαγωγῷ: unde etiam suis valde carus. In bello Trojano fuit dux Dardaniorum, Β, 819, seqq. sed non solus: nam suspectum eum habuit Priamus. Versatur in pugna, Ε, 166, seqq. et 297. et 305, ubi percutitur lapide ingenti a Diomede, et periisset, nisi mater ei auxilio venisset, i. e. nisi sui, valde amantes eum, celeriter succurrissent; quem amorem sua amabilitate meruerat. et 311, seqq. et 377, ubi dicitur dilectissimus Veneri filius, i. e. homo suavissimus et venustissimus. et 445, ubi curatur in templo Apollinis a diis, et Apollo interim per εἴδωλον Æneæ ludificat Diomeden. et 467, ubi sui valde desiderant eum. et 512, seqq. ubi refectus emittitur e templo, i. e. providentia et fatum conservat eum, et bonus medicus eum cito recreat: et pugnat egregie iterum. et 534, Αἰνείω (genitivus Ionicus, qui alibi est Αἰνείαο) ἕταρον μεγαθύμου. et 541, seqq. ubi multos præstantes Græcos occidit. Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι, Ζ, 75, 77. Equi ejus fuere nobiles, Ε, 221, seqq. quos tamen cepit Diomedes, cum Æneas fugisset in pugna, Θ, 106, seqq. Ψ, 290, seqq. Αἰνείαν, ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο, Λ, 58, sed apud plebem tantum, non apud reges, quibus erat invisus, quia insidiosum eum putabant. ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο Αἰνείας ἦρχε τετάρτων, καὶ ἅμα τῷγε δύω, Μ, 98, coll. 87, seqq. ubi vides simul supremos Trojanorum ductores sub uno imperatore Hectore. Αἰνείας, πόδας ταχὺς, Ν, 482, 489, ubi fortia ejus facta narrantur. sed 459, seqq. dicitur, quod inter postremos steterit, succensens Priamo, quod in aula regis sit minus honoratus. Nam semper est δακνηρὸν, ἐσθλὸν ἐόντα ἐν ἀνδράσιν μὴ τιμᾶσθαι. suspectabatur autem, vel ὡς βασιλειῶν (regno inhians) vel quod χρησμὸς exstabat, eum futurum regem exciso Ilio, vel quod nimis favorabilis erat apud populum, vel propter hæc omnia simul. Numeratur inter ἀρίστους, Ξ, 425. pugnat, Ο, 332. Π, 536. et 608, seqq. ubi contra Merionen pugnat. Achilles in eum fertur, Υ, 79, seqq. quo loco, 83, seq. dicitur Æneas in vino aliquid gloriosius esse pollicitus, quod ipse jam recordatur in articulo periculi. et 88, seqq. laudat hostem suum Achillem simpliciter; narratque, 90, quod jam semel in Ida monte vix eum effugerit, ipse bubus paternis pascendis præfectus: coll. 105. 112, seqq. 160, seqq. ubi pugnat cum Achille. et 180 indicatur, cur suspectus fuerit Priamo. et 208. et 214, seqq. ubi genealogiam suam enumerat, et quod materno genere nobilior sit Achille, usque ad 241. huc pertinet et 105, s. et 321, seqq. ubi dextre se recipit ab Achille, quæ fuga numini adscribitur auxilianti; coll. 290, seqq. ut videatur Æneas θεοφιλής. et 94, s. ubi νυκτιλοχῶν ἐπῆλθεν ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ Αἰνείᾳ βουκολέοντι: hinc egebat lumine Achilles: quia tamen facile invenit quod quærebat, ideo Minerva dicitur lucem prætulisse ei. Cæterum Æneæ nunquam placuerat belli causa: hinc et contradicebat sæpe filiis Priami, et in pugnis sæpe νωθρότερον se gerebat; quæ apparent ex Υ, 291, seqq. Oraculum præterea ei posteros imperaturos destinaverat, ne genus Dardani, a Jove dilectum, prorsus intercideret. Hinc vides ansam, quam Virgilius postea arripuit.

Ἀπόλλων Αἰνείαν ὤτρυνε, P, 323, 327, seqq. 344, seqq. 484, seqq. 754, 758.

Αἰνησίδαμος, ου. ὁ. celebratus a Pindaro, Ol. 2, 84. 3, 15. Ist. 2, 42.

Αἰνιὰν, ᾶνος. ὁ. vide sub Ἐνιῆνες.

Αἴνιος, ίου. ὁ. ex gente Pæonum nobilis, ab Achille interfectus cum multis aliis, Φ, 210.

Αἶνος, ου. ἡ. urbs Thraciæ, ex parte τῶν Κικόνων, quæ Trojanis auxilio fuit, sicut et reliqui Thraces. Δ, 520.

Αἴξων, ονος, ὁ. **Αἰξονεῖς**, ῶν. οἱ. vide sub ἀναΐσσω in A.

Αἰολέες, έων. οἱ. gens Græca. Ne. 11, 45. hinc est ἡ Αἰοληῒς, ΐδος, et ἡ Αἰολίς. Αἰοληΐδι μολπῇ, Æolico cantu, Ol. 1, 164, ad harmoniam Æolicam aptata lyra, simul et dialecto Æolica, quæ antiquitus eadem quæ Dorica. Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, Ne. 3, 136. Αἰολίδεσσιν ἐν χορδαῖς, Py. 2, 128. Vide sequens, et sub ἐλεύθω in A.

Αἴολος, ου. ὁ. Tres hujus nominis in antiquitate sunt clari. Primus, pater Sisyphi, filius Ἕλληνος, qui Ἕλλην fuit Διὸς παῖς creditus, etsi ὁ Δευκαλίων se pro patre ejus gereret. τοῦ Σισύφου fratres erant ὁ Κρηθεὺς καὶ ὁ Ἀθάμας. Ab hoc Æolo οἱ Αἰολεῖς, celebris illa gens, habuere nomen: ipse ex filia habuit nepotem τὸν Βοιωτὸν, a quo οἱ Βοιωτοὶ nomen habuerunt, quorum dialectus mixta fuit ex Æolica et Dorica. Jam intelligis, cur Σίσυφος dicatur Αἰολίδης, Z, 154. et Κρηθεὺς Αἰολίδης, λ, 236. idem Αἴολος memoratur Py. 4, 192, ubi conf. Πελίας, ὁ. huc pertinet et Ol. 13, 96, ubi Bellerophon dicitur Αἰολίδης βασιλεὺς, quia pronepos fuit Æoli. et Py. 4, 127, ἐξ Αἰολιδᾶν, i. e. ex Jasone: nam Jason fuit nepos τοῦ Κρηθέως, filii Æoli. Nomen Αἴολος habet accentum in antepenultima, ad differentiam adjectivi, αἰόλος, i. e. ποικίλος, ταχὺς, a quo nomen proprium est ortum. Est et ὁ αἴολος piscis species, ex genere τῶν σκάρων. An vero ab adjectivo αἰόλος, an a τοῖς Αἰολέσι, factum sit verbum παραιολίζειν, i. e. ἀπατᾷν, quærendum videtur. Alter Æolus fuit ὁ Ἱππότου καὶ Μελανίππης filius, qui ideo Ἱπποτάδης, ου. ὁ, cognominatur, a patre suo ὁ Ἱππότης. Hic Æolus describitur ut ταμίας ἀνέμων: quod ex peritia ejus nautica et physica fictum, qua poterat ventos futuros scienter conjectare, et prædicere navigationem vel prosperam vel minus. Habitabat in insulis Æoliis supra Siciliam, quarum erat rector: et quia in iis sunt aliquot Vulcani, hinc narrant prisci geographi, quod ex his Vulcanis in tres dies certissime prædici queant venti. conf. Strabonem de Λιπάρᾳ insula. Ad hunc alterum Æolum venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversi venti erant inclusi, κ, 1, seqq. Ejus insula vocatur Αἰολία νῆσος, quæ, ut κτητικὸν, deberet dici Αἰολεία, sed ob metrum ε est extrusum. Homerus unam insulam nominat, in qua erat sedes regia: re ipsa sunt septem, quæ junctim dicuntur Αἰολίδες, (vel et accuratius, Αἰόλειοι νῆσοι, αἱ τοῦ Αἰόλου: Αἰολίδες vero αἱ τῶν Αἰολέων ad Asiam) et Λιπαραίων νῆσοι, a majore insula Λιπάρᾳ. Erat is Æolus simul vir ditissimus, et filii filiæque ejus describuntur ut τρυφῶντες, sicut et Phæaces: hique fratres in matrimonio habebant sorores suas. Quia sunt filii sex, totidemque filiæ; hinc quidam putant, Æolum hunc allegorice esse annum, cujus sex menses sunt καρποφόροι, et θήλειαι quasi: sex alii mares, qui tamen terræ conferunt, per pluvias et nives et quietem, humores et fœcunditatem: et fingi ipsum Ἱππότου filium, ob celeritatem transitionis suæ, ab ἵππος et πέτεσθαι: dictum autem ventorum præsidem, quia venti in Mediterraneo mari certum anni tempus servant. Sed cavebit omnis homo prudens et poëticæ artis gnarus, sibi ab expositionibus allegoricis. Fuit potius historice princeps, valde sapiens, reique navalis peritissimus; qui Ulyssem monuerat, ut hoc vento, qui jam flare inciperet, uteretur ad navigandum, nec usquam moraretur; posse enim eum hoc vento in patriam pervenire: quod monitum tamen Ulysses, fortasse sociis suis obtemperans, non adeo stricte observavit, et sua culpa in ventum mutatum et plane adversum vehementemque incidit. O in nomine Αἴολος productum est a poëta, necessitate metrica, κ, 36, 60: et hæc figura metrica dicitur ἡ λαγαρότης in versu, quando trochæus est pro spondeo vel dactylo. Ejus oppositum est τὸ προκοίλιον, quando iambus est loco spondei vel dactyli. Relatus ad insulam vento adverso Ulysses, repudiatur ab Æolo ob oscitantiam suam, tanquam indignus auxilio, quo uti nolit. vide et ψ, 314, seqq. Tertius aliquis Æolus, filius Neptuni ex nympha Ἄρνη. Vide in A. sub αἰόλλω, et ἀσκός.

Αἴπεια, ας. ἡ. Urbs Laconiæ, postea dicta ἡ Θουρία. habet epitheton καλὴ, I, 152, 294.

Αἶπυ, εος. τό. Urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso, εὔκτιτον et in colle situm, unde et nomen habet. Civis ejus dicitur ὁ Αἰπύτης, ου. B, 592.

Αἴπυτος, ου. ὁ. Fuit rex Arcadiæ antiquus et heros, filius Ἐλάτου, Ol. 6, 54—60. sepulcrum ejus vocabatur Αἰπύτιος (pro Αἰπύτειος, ob metrum) τύμβος, a quo sepulcro tota illa circumjacens regio sic appellabatur. B, 604.

Αἴσηπος, ου. ὁ. Fluvius in Lycia Trojana, cujus aqua nigra, i. e. pura et profunda, B, 825. Δ, 91. M, 21. Deinde etiam filius Bucolionis, ex Νηΐδι δίδυμος, καὶ ὁμώνυμος ποταμῷ ἐγχωρίῳ, occisus ab Euryalo, Z, 21, seqq.

Αἰσυήτης, ου. ὁ. priscus princeps Trojanus pater Ἀντήνορος καὶ Οὐκαλέγοντος, ex regio genere: sepultus ex more ante urbem. B, 793. N, 427.

Αἰσύμη, ης. ἡ. Urbs Thraciæ. Θ, 304, ἐξ Αἰσύμηθεν, ubi ἐξ abundat ad adverbium loci.

Αἴσυμνος, ου. ὁ. ductor Græcus. Λ, 303.

Αἴσων, ονος. ὁ. Filius Crethei ex Tyro formosa, pater Jasonis, rex partis Thessaliæ. λ, 258, coll. 234, seqq. hinc Jason dicitur Αἴσονος παῖς, Py. 4, 209. et Αἰσονίδης σοφὸς, Py. 4, 386.

Αἴσωπος, vide in A. sub ὤψ, et φόρτος.

Αἴτνη, ης. ἡ. mons altissimus Siciliæ, vertice supremo in nubes adscendens, infra verticem ignes eructans, qui describuntur accurate Py. 1, 36, seqq. cum quo loco conf. Virg. Æn. 3, 571, seqq. et A. Gellium, 17, 10. Urbs ad eum montem ab Hierone rege vel condita vel restituta, vocabatur ἡ Αἴτνα et ἡ Κατάνα. Ol. 4, 10. 13, 158. Py. 1, 115. Ne. 9, 3, coll. 6. hinc est Αἰτναῖος, civis hujus urbis, Py. 1. Ne. 1 et 9, inscript. Αἰτναίου Ζηνὸς, i. e. κατὰ Αἴτνην τιμωμένου, Ol. 6, 162. Ne. 1, 7. Αἰτναῖον ξένον, i. e. Hieronem, Py. 3, 123. Ne. 9, 72.

Αἰτωλοὶ, ῶν. οἱ. Gens Græca admodum nobilis. Terra ejus ἡ Αἰτωλία, et civis ejus ὁ Αἰτώλιος et ὁ Αἰτωλός. sic dicitur Δάρδανος et Δαρδάνιος, civis ex Dardania regione, ἔγχωρος et ἐγχώριος, indigena, ἔκτοπος, et ἐκτόπιος, etc. ut sæpe Iota intersertum abundet. Dicti sunt Ætoli a conditore gentis Αἰτωλῷ, filio Ἐνδυμίωνος, Ἠλείῳ τὸ γένος: ὃς Ἄπιν ἀνελὼν ἀκουσίως τὸν τοῦ Φορωνέως, καὶ φυγὼν, amissa Pisa in Peloponneso, transiit in eam regionem, quæ ab eo nomen habet. Filius hujus Αἰτωλοῦ fuit ὁ Πλεύρων, cujus filii fuere ὁ Κούρης et ὁ Καλυδών: et ab his tribus appellata est gens, οἱ Κούρητες, et duæ urbes ἡ Πλευρὼν et ἡ Καλυδών. Clari fuere olim Ætoli propter jaculationem ex funda; et horum σφενδόνη erat μακροβολωτέρα τῆς ἐκ τόξου ἐκβολίας. Tales et erant οἱ Δόλοπες, δεξιοὶ σφενδονῆται. Πυραίχμης ὁ Αἰτωλὸς, εἰς μονομαχίαν ἐλθὼν μετὰ Δεγμενοῦ Ἐπειοῦ, κατέβαλε σφενδονήσας τὸν Δεγμενόν. Cæterum historici vituperant Ætolos ob superbiam, et bellandi cupiditatem, et luxuriam: quibus rebus tandem sunt pessumdati. Αἰτωλῶν ἀρχὸς, Θόας, B, 638, seqq. Τυδεὺς Αἰτώλιος, Δ, 399. et 52, Θόας Αἰτωλός. Τρῆχον αἰχμητὴν Αἰτώλιον, E, 706. et 843, Περίφαντα, Αἰτωλῶν ὄχα ἄριστον. Αἰτωλοὶ μενέχαρμαι, I, 525, seqq. qui oppugnant Calydonem. Θόας Πλευρῶνι καὶ Καλυδῶνι, Αἰτωλοῖς, ἄνασσε, N, 218. Αἰτωλῶν ὄχα ἄριστος Θόας, O, 282. Αἰτωλὸς γενεὴν Διομήδης, Ψ, 471. et 633, Αἰτωλῶν μεγαθύμων. Αἰτωλὸς ἀνὴρ μὲ ἐξήπαφε μύθῳ, ξ, 379, seqq. ubi unus mendicus vel hospes mentiens, omnes alios narrantes suspectos Eumæo fecerat. Et facere hoc nomen gentis ponit poëta, alludens ad sonum vocis αἰτέω, ut respiciat ἐπαίτην, mendicum. sic alibi, admirationem aliquam secuturam innuens, ἐκ Τάφου fingit venisse aliquem. Vide Ἀθήνη. Cæterum dialectus Ætolorum solebat ex genitivo tertiæ declin. facere novum nominativum, e. c. ex ὁ γέρων, τοῦ γέροντος, faciebant ὁ γέροντος, ου, ex τὸ πάθημα, ατος, ὁ παθήματος, ου, etc. Αἰτωλὸς ἀνὴρ, i. e. Ἠλεῖός τις, Ol. 3, 22, quia urbs Elis ab Ætolis condita vel restituta. Αἰτωλῶν ἐν θυσίαις, Ist. 5, 38.

Ἀκάμας, αντος. ὁ. Tres sunt hujus nominis apud poëtam. Unus dux Thracum, filius Eusori, B, 844. E, 462. Z, 8, seqq. ubi occiditur ab Ajace. Alter est nobilis Trojanus, filius Antenoris, ἠΐθεος ἔτι, et tamen inter ἀριστέας, B, 823. Λ, 60, ubi dicitur ἐπιείκελος ἀθανάτοις: et M, 100, μάχης εὖ εἰδὼς πάσης. Ξ, 476, seqq. ubi pugnat fortiter. Π, 342, ubi occiditur a Merione. Tertius est Asii filius, non quidem magni illius Hyrtacidæ, ut videtur, sed alius cujusdam minus noti nobis, M, 140, dux tamen egregius inter Trojanos.

Ἄκαστος, ου. ὁ. filius Peliæ, nepos Neptuni ex formosa Tyro: rex Iolci et Magnesiæ, frater Alcestidis, uxoris Admeti, Eurip. Alcest. 731. valde celeber in antiqua historia. ξ, 336. coll. λ, 255, 234, seqq. Ne. 4, 93. 5, 49—55.

Ἀκεσσαμενὸς, οῦ. ὁ. nobilis Trojanus, cujus filia Περίβοια nupta fuit Axio fluvio. Φ, 142. Habet accentum in ultima, ut proprium nomen distinguatur a participio. sic ὁ Σωζομενὸς, Τισαμενὸς, αἱ Κλαζομεναὶ, urbs Asiæ, etc.

Ἀκκὼ, ἡ. vide sub νοέω, ad initium, in A.

Ἀκμονίδαι, ων. οἱ. vide sub ἄκμων in A.

Ἄκμων, ονος. ὁ. sic vocatus est pater Κρόνου, ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ ἀκαμάτου φύσεως, ut indicetur τὸ ἄκμητον τῆς αὐτοῦ περιφορᾶς. Imo, sicut ὁ Κρόνος est temporis æternitas: sic mythice pater ejus est indefatigatus. Etiam Oceanus dictus est Ἄκμων, quoniam et is et fluvii ἀκάμαντοι. Vide sub ἄκμων in A.

Ἀκράγας, αντος. ὁ. est fluvius Siciliæ. Sed ἡ Ἀκράγας est urbs celebris, ad illum fluvium sita, Agrigentum. Ol. 2, 12, 165. Ol. 3, 3. Py. 6, 6. 12, 5. Ἀκραγαντίνῳ,

quam inscriptionem tres habent odæ, Py. 6 et 12. et Ist. 2. 'Ακραγαντίνων φάος, Ist. 2, 25.

'Ακρίσιος, ου. ὁ. pater Danaës satis nobilis. ab eo Danaë dicitur 'Ακρισιώνη. nam a nominibus propriis in ος purum, fit patronymicum fœmininum in ώνη, in ος impurum in ίνη, ut ab "Αδραστος fit ἡ 'Αδραστίνη. Ξ, 319. cæterum Acrisii genealogia est hæc: ὁ Λυγκεὺς ἐκ τῆς Ὑπερμνήστρας genuit τὸν "Αβαντα: ὁ "Αβας τὸν Προῖτον καὶ 'Ακρίσιον. Lynceus vero erat unus ex quinquaginta filiis Ægypti, Hypermnestra una ex quinquaginta filiabus Danai, quæ sola pepercit sponso suo Lynceo, ἀπὸ τῆς μίξεως διάθεσιν ἰσχηκυῖα πρὸς αὐτόν. Et is interfecit deinde 49 sorores conjugis suæ, utpote interfectrices fratrum suorum, una cum Danao: et potitus est regno Argivo. Ægyptus vero et Danaus erant fratres germani, ab origine τῆς 'Ιοῦς, filiæ Inachi. Schol. Eurip. Hec. 886. Hic Lynceus fuit inventor metallorum sub terra latentium: hinc dictus ὀξυδερκέστατος.

'Ακρόνεως, ω. ὁ. nobilis Phæax. Θ, 111.

"Ακρων, ωνος. ὁ. pater Psaumidis, nobilis Siculus. Ol. 5, 18.

'Ακταίη, ης. ἡ. Nereidum una. Σ, 41. ab littore maris dicta.

'Ακτορὶς, ίδος. ἡ. fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, καὶ θυρωρὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, quæ in herili cubiculo una dormiebat. Et hæc sola scivit secretum lecti Ulyssei, nec unquam enuntiavit. ψ, 227, seqq.

'Ακτορίωνες, οἱ, vide sub διδυμάων in A.

"Ακτωρ, ορος. ὁ. Tres sunt hujus nominis. Primus est Μενοιτίου pater, avus Patrocli. Λ, 784. Π, 14. Ol. 9, 104. Alter, qui et ὁ Μόλιος vocabatur, erat pater Κτεάτου, principis Eleorum, qui hinc ὁ 'Ακτορίων appellatur, Β, 621. Ν, 185. conf. 'Επειὸς et Κτέατος, et 'Αστυόχη, et Εὔρυτος. et hos duos, Κτέατον et Εὔρυτον, fratres 'Ακτορίωνας, quos poëta et vocat Μολίονας, alii vero Μολιονίδας, novit Homerus διδύμους, ἀνδρείους καὶ ἡνιοχικούς, Ψ, 638—642. Λ, 749—751. sed fabulæ impudentes recentiorum dicunt, habuisse eos quidem duo capita et pectora cum quatuor brachiis et pedibus, unum tamen ventrem tantum, ut una zona cingerentur. Re vera fuere φιλάδελφοι, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δυσὶ σώμασι διοικούμενοι. Tertius "Ακτωρ erat pater 'Εχεκλῆος, qui 'Εχεκλῆς hinc dicitur 'Ακτορίδης, Π, 189.

'Αλάστωρ, ορος. ὁ. nobilis Græcus, ὑποστράτηγος Nestoris, Δ, 295. δῖος, Θ, 333. Ν, 422. Alius 'Αλάστωρ, Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, Ε, 677. Qui fortasse est pater Trois illius, memorati Υ, 462, dicti hinc 'Αλαστορίδης, quem Achilles interfecit. Nomen in bono sensu est quasi ἄλαστος, i. e. μὴ πάσχων λήθην, μὴ λήθης ἀλλὰ μνήμης ἄξιος. Hinc et Ζεὺς dicitur ἀλάστωρ, ὃν ἐλάνθανεν οὐδεὶς, et ὁ ἐπαμύνων τοῖς ἄλαστα πάσχουσιν, et οὗ ἡ βλάβη ἄληστος. Postea autem cœpit ἀλάστωρ in malo sensu dici ὁ ἁμαρτωλὸς, in specie ὁ φονεὺς, διὰ τὸ ἄξιος εἶναι ἀλᾶσθαι ἢ ἀπελαύνεσθαι: in genere sceleratus, qui ea committit, quæ nemo bonus et nullus deus oblivisci potest impunita. Imo et δαίμονές τινες dicti ἀλάστορες, οἱ κακύνοντες, ἐριννυώδεις, οἱ οὐκ ἂν λάθοιντο. Notant et φαύλους ἐχθρούς. e. c. Διονύσιος, ὁ πάσης Σικελίας ἀλάστωρ γενόμενος, *ein teufel, (a demon.)*

'Αλεγήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, pater Promachi, qui hinc dictus 'Αλεγηνορίδης, Ξ, 503.

'Αλείσιον, ου. τό. urbs celebris in Elide, maxime ob mercatum magnum qui ibi quotannis per viginti octo dies celebrabatur, Β, 617. Alii scribunt 'Αλήσιον. habet nomen ab antiquo heroë.

'Αλέκτωρ, ορος. ὁ. nobilis Spartanus, filius 'Αργείου, nepos Πέλοπος καὶ 'Ηγησάνδρης. δ, 10. Postea hoc nomen appellative notavit gallum gallinaceum, διὰ τὸ ἐκ τοῦ λέκτρου ἡμᾶς ἐγείρειν: unde ἡ ἀλεκτρὶς et ἀλεκτρύαινα, gallina, et ὁ ἡ ἀλεκτρυὼν, όνος. Præterea est et epitheton ἀλέκτωρ, ὁ ἡ: estque partim ἡ ὁμόλεκτρος, concubina, sicut ἀγάστωρ est ὁ ὁμογάστριος: partim ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου, ut παρθένος ἀλέκτωρ, concubitum nullum passa virgo, quemadmodum est 'Αθηνᾶ ἀλέκτωρ a quibusdam appellata. De sole ponit poëta ἠλέκτωρ.

'Αλέξανδρος, ου. ὁ. est apud poëtam idem qui ὁ Πάρις, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Ejus prior conjux fuerat ἡ Οἰνώνη: sed, περιφρονήσας τὸ τῆς Οἰνώνης λέχος, Helenam rapuit, sibique et patriæ exitio fuit. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28—30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763, seqq. nam decem anni abierant in comparando bello. Ob pulcritudinem vocatur θεοειδὴς, ob natales regios δῖος, et ob propinquum jus ad regnum post Hectorem βασιλεὺς, *der königliche prinz, (the prince-royal:)* reliqui Priamidæ erant inferiores dignitate, *nur herzoge, (only dukes.)* Cæterum odio quidem fuit omnibus ob concitatum tam grave bellum per iniquitatem ejus: quia autem omnes populi principes corruperat, ipsumque regem in potestate sua habebat; defendebatur ab omnibus, etiam ab Hectore invito. Provocat fortissimum Græcorum ad μονομαχίαν, Γ, 16, seqq. ubi armatura ejus describitur: audax ante periculum. sed cum Menelaus ipse id certamen susciperet, terrebatur; et ob id increpatus ab Hectore, 30, seqq. 38, seqq. iniit certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Et Paris non omnino insipiens: novit enim male se fecisse: et συνετοῦ ἀνδρός ἐστι, τὸ τὰς δικαίας ἐπιτιμήσεις ῥᾴδιον φέρειν: injuste tamen pugnat contra eum, cui rem suam sponte reddere debuerat. Hinc et Hector, intelligens iniquitatem, non dicit simpliciter, audite verbum, sed, verbum Paridis, 86, seqq. Ipse laudat Hectorem, placandi ejus causa, 60, seqq. nam is potuisset bello statim finem facere. Laudatur Paris ab hoste suo Menelao, nomine δῖος adhibito, 352, qui est titulus principalis: et docet poëta politissimus, magnum hominem et in hoste laudare quæ sunt laudanda. In eo certamine vincitur Paris, et fugit; fœdus autem turbatur, Menelao aliunde vulnerato sagitta, 370, seqq. Δ, 94, seqq. Ipse vero Paris, homo levis, οὐ λυπεῖται ὡς ἡττημένος, ἀλλ' ἐρᾷ ὡς χορευτὴς, Γ, 380, seqq. et tales erant plerique Πριαμίδαι. Etsi ipse suis summo erat odio, tamen 'Ελένη, propter quam erat invisus, favorabilis videbatur, Γ, 450, seqq. Et sic fere semper, ut odium magis in mares recidat quam in fœminas peccantes: coll. 141, seqq. 'Αλεξάνδρῳ βασιλῆϊ, Δ, 96. Adduxerat secum Trojam mulieres Sidonias textrices, Ζ, 290, 315, seqq. invisitur domi suæ et increpatur ab Hectore, 512, seqq. ut appareat, quid Hector de causa belli senserit. Quod corruperit principes plurimos donis, diserte dicitur Λ, 123, seqq. sagittis utitur, Λ, 369, seqq. 505, 580, seqq. Ν, 766, seqq. 774, seqq. δῖος 'Αλέξανδρος, 'Ελένης πόσις, Θ, 82. Quibus conditionibus bellum componi potuerit, est Χ, 115. conf. Πάρις.

'Αλεξιβίας, ου. ὁ. a quo est patronymicum 'Αλεξιβιάδης, ὦ Κάῤῥωτε, Py. 5, 59.

'Αλεξίδαμος, ου. ὁ. Py. 9, 214.

'Αλέξις, ὁ, vide in A. sub ὕπνος, paullo a medio.

'Αλεύας, ου, (dorice α) ὁ. fuit aliquando dominus Thessaliæ, nepos Aristomachi pronepotis Herculis. hinc Thessali nobiles in genere dicti οἱ 'Αλεύου παῖδες, Py. 10, 8. sicut Corinthii οἱ Σισυφίδαι. in specie sunt tamen posteri illius divitis et potentis 'Αλεύου, qui primum nobilitatis locum in Thessalia obtinuerunt, Theocrit. Id. 16, 34.

'Αλήϊον πεδίον, regio Lyciæ, in qua Bellerophon solus, senex tristis, vixit, consortium hominum fugiens, Ζ, 201, nimirum cum paucis famulis, ad modum Laërtæ. Et hic campus sine dubio a πλάνη τοῦ ἥρωος postea sic est dictus, ab ἀλάω. Possit tamen et dictus esse, quia ἐστέρητο λήϊων (segetum) διὰ τὴν ἐρημίαν. Herodotus mentionem facit talis campi, sed in Cilicia. Alii scribunt per spiritum asperum 'Αλήϊον, et de ducunt a τὸ ἅλας, quasi ibi fuerit salium copia: male.

'Αληκτὼ, οῦς. ἡ. vide sub 'Εριννύς.

'Αλήσιον, ου. τό. est πεδίον 'Ηπειρωτικὸν, κληθὲν ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός. Sed id 'Αλήσιον apud poëtam videtur esse ab ἡ ἄλη, quia princeps quidam vetustus ex Asia in Peloponnesum venit κατά τινα πλάνην, Λ, 756.

'Αλήτης, ου. ὁ. Rex Corinthi, Heraclidarum unus. nam ejus genealogia hæc: 'Ηρακλῆς, cujus filius ὁ 'Αντίοχος, cujus ὁ Φύλας, αντος, cujus ὁ 'Ιππότας, ου, cujus ὁ 'Αλήτης: Et hujus posteri per quinque ætates ibi regnarunt, unde Corinthii principes dicti οἱ 'Αλήτου (dorice 'Αλάτα) παῖδες. Ol. 13, 17, seqq.

'Αλθαία, ας. ἡ. mater Meleagri, filia Thestii, Ι, 551.

'Αλία, ας. ἡ. Nereidum una, ab ἡ ἅλς, mare. Σ, 40.

'Αλίαρτος, ου. η, nonnunquam et ὁ. scribitur et 'Αρίαρτος. urbs Bœotiæ, in aquosa regione sita, hinc πολυβότανος et ποιήεις. Habet nomen a conditore suo 'Αλιάρτῳ, filio Θερσάνδρου. Deleta est denique a Persis. Β, 503.

'Αλιζῶνες, ὁ, vide sequens.

'Αλίζωνοι, ων. οἱ. Gens Pontica, angulum Ponti habitantes intra Trapezuntem et Paphlagoniam, dicti quasi ab ἁλὶ ζώννυσθαι ἢ περιέχεσθαι. Ibi ὁ κάλλιστος ἄργυρος reperiri putabatur. Natio maritima, pertinens inter eas, quæ Strabonis geographi ævo sic extinctæ erant, ut ne nomen quidem superesset; quales fuere οἱ Σόλυμοι, Κήτειοι, Λέλεγες, Καύκωνες, etc. Β, 856. Ε, 39. Dicuntur ab aliis 'Αλιζῶνες, etiam 'Ολιζῶνες: et quidam eos in oram Cariæ, alii in Thraciam, referunt: sed prævalet opinio, fuisse eos circa Bithyniam ad mare Euxinum.

'Αλιθέρσης, ου. ὁ. nobilis Ithacensis. Dicitur senex, ob πολυπειρίαν, ἥρως ob παῤῥησίαν: et nomen ejus est aptum νησιώτῃ ἁλιευτικῷ ἀνδρὶ, quasi ὁ ἐν τῇ ἁλὶ θερόμενος ὑπὸ ἡλίου: Μάστορος υἱὸς, ob curam huic studio impensam, et ob accuratam cogitationem de rebus obviis. β, 157, 253. ρ, 68. ω, 450.

"Αλιος, ου. ὁ. Regis Alcinoi filius, Phæax. Θ, 119, 369. Alius hujus nominis, nobilis Lycius, Ε, 678. Alias nomina propria τριβραχέα παροξύνονται, exceptis paucis: hinc et quidam hoc nomen scribi jubent 'Αλίος.

'Αλιοῦς, οῦντος. ἡ. vide sub "Αλος.

'Αλιῤῥόθιος, ου. ὁ. vide sub μόρος in A.

'Αλκάθοος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, gener Anchisæ, dux bellicus. Μ, 93. laudatur egregie Ν, 427, seqq. Pater ejus erat Αἰσυήτης, cum epitheto διοτρεφὴς, qui est titulus regius

antiqui orbis. Alius hujus nominis est Ist. 8, 148, seqq.

'Αλκαῖος, ου. ὁ. pater Amphitryonis regis Thebarum: unde patronymicum 'Αλκαΐδης, ου. Ol. 6, 115. Vide in A. sub οἶνος, prope finem.

'Αλκάνδρη, ης. ἡ. uxor Polybi, principis Thebarum Ægyptiacarum, quæ donavit Helenam eximie, δ, 126, seqq.

"Αλκανδρος, ου. ὁ. nobilis Lycius. Ε, 678.

'Αλκεύς, έως. ὁ. vide sub Αἰθίοψ.

'Αλκηΐς, ΐδος. ἡ. vide sub Λιβύη.

"Αλκηστις, ιδος. ἡ. Regis Peliæ filia, uxor Admeti, λίαν φίλανδρος, et hinc laudatissima ob raritatem exempli. Β, 715. Euripides de ea nobilem fecit tragœdiam.

'Αλκιμέδων, οντος. ὁ. unus ex quinque ὑποστρατήγοις Achillis, filius Λαέρκεος, nepos Αἵμονος. Π, 197. Ρ, 467, 475, seqq. 481. Alius hujus nominis est Ol. 8, laudatus.

'Αλκιμίδης, ου. ὁ. Ne. 6.

"Αλκιμος, ου. ὁ. videtur esse idem qui 'Αλκιμέδων, ut hic vir fuerit διώνυμος. Τ, 392. Ω, 474, 574. Alius hujus nominis erat nobilis Ithacensis, cujus filius fuit Μέντωρ, fidissimus Ulyssi, et hinc dictus 'Αλκιμίδης, χ, 235.

'Αλκίνοος, ου. ὁ. Rex Phæacum. nomen fere idem notat quod δαΐφρων: nam ἀλκὴ et δαῒς sunt cognata, sicut et νόος et φρόνησις. Ejus genealogia refertur η, 55, seqq. ipse in matrimonio habebat fratris sui mortui filiam 'Αρήτην. Laudatur, θεῶν ἄπο μήδεα εἰδὼς, ζ, 12, seqq. ubi simul de filia ejus Nausicaa. et 62, seqq. ubi quinque ejus filii memorantur, duo cum uxoribus, et tres cælibes, coll. θ, 118. eorum vita amœna describitur eodem ex η citato loco. In Iliade severiori Priamus increpat filios ut χοροιτυπίαις ἀρίστους: h. l. laudantur tales, nimirum ex loco et tempore. Nam Troës erant ἀρειμάνιοι, Phæaces vero professione τρυφηταί: et aliis alia pulcra videntur. Vide porro de eo ζ, 196, 299, 302. Filii ejus dicuntur ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, ob formæ dignitatem, η, 4. et ipse laudatur 10. domus ejus regia describitur, 85, seqq. ex quo opulentia prisci orbis, simul et simplicitas heroica, apparet. Dat convivium, θ, 56, seqq. credit simpliciter Ulyssi, quæ is, vera tamen, narrabat, 235, seqq. 256. describit rationem vitæ suorum, 241, seqq. sane voluptatum innoxiarum plenissimam, coll. 370, seqq. filii ejus ipsi ministrant, 417, coll. η, 4. sentit Ulyssis affectum, θ, 533, humanissime. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, 2, seqq. conf. λ, 345, 354, 377. donat Ulyssem magnifice, ν, 3, seqq. 20, seqq. 171, seqq. eumque in patriam deduci jubet. Admirator virtutis, sapientiæ, vitæ quietæ. conf. Φαίηκες. Epicurus hinc multa didicisse videtur.

'Αλκίππη, ης. ἡ. honesta Helenæ famula. δ, 124.

'Αλκμαίων, ονος. ὁ. nobilis Atheniensis, a Crœso factus ditissimus: hinc ejus posteri valde potentes, οἱ 'Αλκμαιονίδαι. Py. 7, 2. conf. Herodot. in 'Ερατώ.

'Αλκμᾶν, ᾶνος. ὁ. vel, ut Homerus eum vocat, et ex quo Dores contraxerunt, 'Αλκμάων, ονος, ὁ. Filius Amphiarai, frater Amphilochi, Py. 8, 66, 80. et is occidit matrem suam Eriphylen, quia causa fuerat, ut pater periret. conf. Μελάμπους. et ο, 248. Idem nomen scribitur et 'Αλκμαίων et 'Αλκμάν. Cæterum Dores vel contrahunt vel abjiciunt τὸ ο et ω post α in nominibus propriis, facientes ex Μενέλαος Μενέλας, ex 'Αρκεσίλαος 'Αρκεσίλας, etc. Alius 'Αλκμάων fuit nobilis Græcus, Thestoris filius, unde Θεστορίδης dictus, occisus a Sarpedone, Lyciæ rege, Μ, 394. Vide sub 'Ενίηνες et 'Εριφύλη; item in A. sub ἄρχω, paullo ab initio, χλαδάω, et 'ΡΕ'Ω.

'Αλκμάων. vide præcedens 'Αλκμᾶν.

'Αλκμήνη, ης. ἡ. mater Herculis, filia Electryonis et Lysidicæ filiæ Pelopis, uxor Amphitryonis, ob natales dicta Μιδεᾶτις. Ξ, 323. Τ, 119. β, 120. λ, 265, seqq. conf. 'Ηλεκτρυών. dicitur ἑλικοβλέφαρος, Py. 4, 305. δαΐφρων, Py. 9, 148, seqq. Py. 11, 5, s. Ne. 1, 73. 10, 19. Ist. 1, 14. 4, 94. 6, 44.

'Αλκυονεύς, έως. ὁ. Gigantum immanissimus. Ne. 4, 44, seqq. Ist. 6, 48.

'Αλκυόνη, ης. ἡ. quæ et Cleopatra dicta, uxor Meleagri, Ι, 552—561. Alcyone ergo erat cognomen ejus, ab 'Αλκυών.

'Αλκυών, όνος. ἡ. Uxor Κήϋκος, principis Trachinis in Thessalia sub Œta monte. Is Κήϋξ, Luciferi filius, ut recentiores addidere, erat nimiæ ambitionis homo: itaque quum vellet appellari Ζεὺς, sua Halcyon vero "Ηρη, dii irati mutarunt hoc par in aves, addita hac molestia, ut media hieme nidificarent in mari vel prope ad littus. Primi igitur fœtus peribant fluctibus: unde hæ aves misere lamentabantur. Tandem dii misericordia tacti mitigarunt hanc pœnam: tempusque nidificandi quietum præstiterunt per dies quatuordecim. Et quia id in eo mari mansit perpetuum, illos dies dixere posteri τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας, qui sunt dies in χειμῶνι, νήνεμοι et γαλήνην ἔχουσαι. Ergo, ante quam illa tranquillitas concederetur, fuit ἡ 'Αλκυὼν, in avem mutata sed cogitans tamen, πολυπενθὴς et luctuosissima. Ι, 558, 559. Attici scribunt cum spiritu aspero, Iones cum leni, qui et dicunt ἡ 'Αλκυόνη, ης. Aliter narrant recentiores hanc fabulam, ut vides ex Ovid. Metam. XI, 269—750. Mares in his avibus dicuntur κήρυλλοι et κήρυλοι: tota species autem αἱ ἀλκυόνες, διὰ τὸ παρὰ τὴν ἅλα κύειν.

'Αλόπη, ης. ἡ. Urbs Phthiotidis, cujus civis dicitur 'Αλοπίτης et 'Αλοπεύς. Β, 682.

"Αλος, ου. ἡ et ὁ. Urbs Phthiotidos, condita ab Athamante, et dicta ἀπὸ τῆς ἄλης ἤτοι πλάνης, quæ contigerat ei, cum in vesaniam actus esset. Dicta fuit et 'Αλιοῦς, οῦντος, ἡ. Alii scribunt per spiritum asperum, et deducunt ab ἅλς, quia maritima urbs. Alii dicunt, nominatam eam esse ab ancilla nobili in domo regia, quæ docuerit conjugem regis Athamantis, τὴν 'Ινὼ, φρύγειν τὰ σπέρματα: et hæc ancilla nominabatur ἡ "Αλος. Φθιῶται tenuerunt olim hanc urbem: post a Philippo attributa est τοῖς Φαρσαλίοις. Civis ejus dicitur 'Αλιεύς, et "Αλιος, et 'Αλιούσιος vel 'Αλούσιος. Β, 682.

'Αλοσύδνη, ης. ἡ. est cognomen Amphitrites, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σύεσθαι, i. e. ὁρμᾶν. Υ, 207. Callimachus dixit ὑδατοσύδνη. Est et nomen proprium unius τῶν Νηρηΐδων, quæ καλὴ dicitur, δ, 404. potest tamen et ibi esse cognomen 'Αμφιτρίτης, cujus pecora sunt phocæ, quas custodit Proteus.

"Αλπεις, εων. αἱ. antiquitus dictæ ὄλβια, sc. ὄρη, ob metalla. Post usus dixit ὄλπια, tandem mutata declinatione, "Αλπεις. Alpes, montes.

"Αλτης, ου. ὁ. Rex Lelegum in Asia minore. Genitivus Æolicus est "Αλταο, Ionicus "Αλτεω. Filia ejus fuit pellex Priami. Φ, 85, seqq. Χ, 51.

"Αλτις, ιος. ὁ. est nomen proprium templi Jovis Olympici, ex dialecto Eleorum, quibus ἄλτις erat, quod aliis τὸ ἄλσος. Ol. 10, 55.

'Αλύβας, αντος. ἡ. quæ et ἡ 'Αλύβη. Urbs Italiæ, postea Metapontum dicta. ω, 303. Cæterum hoc nomen habet similitudinem cum ἄλη, i. e. πλάνη, Ulyssis: hinc eam potissimum memorat.

'Αλύβη, ης. ἡ. sic vocabatur etiam metropolis 'Αλιζώνων, Β, 856. Alii scribunt ibi, ἐκ Χαλύβων. 'Αλύβων, 'Αλόπης, 'Αλόβης, Χαλύβης. Multum ibi argenti effodiebatur.

'Αλφειὸς et 'Αλφεός, οῦ. ὁ. Fluvius Græciæ nobilis ἐν "Ηλιδι. sæpe exundat: hinc poëta dicit, εὐρὺ ῥέει. Β, 592. Ε, 545, seqq. ibi hic fluvius dicitur pater Orsilochi, i. e. heros Orsilochus magnopere delectabatur hoc fluvio ἐγχωρίῳ, vel et, natus erat ad hunc fluvium. Nam hæc est causa, cur quidam dicti sint filii fluviorum aut fontium aut maris. Genealogia ibi memorata hæc est: 'Αλφειὸς, cujus filius 'Ορσίλοχος ὁ πρῶτος, cujus Διοκλεὺς, cujus 'Ορσίλοχος ὁ δεύτερος καὶ Κρήθων. Et Orsilochus primus fuit rex regionis latæ circa hunc fluvium. Λ, 711, 725, seqq. ubi sacrificium fit fluvio huic. De genealogia memorata est et γ, 448, seqq. ο, 186, seqq. Habet nomen διὰ τὸ, κατά τινα ἰδιότητα, δύνασθαι ἀλφοὺς θεραπεύειν: unde et ipse 'Αλφὸς dictus, deinde per pleonasmum τοῦ ει. sic ἀδελφὸς, ἀδελφειὸς, ἀφνὸς ἀφνειὸς, etc. In Arcadia exsistunt fontes ejus. De eo fit mentio Ol. 1, 32, 148. 2, 25, et πόρος ibi est ipsum ῥεῦμα. 3, 39. 5, 41. 6, 56, sc. circa fontes ejus, et 97. 7, 28. 8, 12. 9, 28. 10, 58. 13, 48. Ne. 1, 1. 6, 32. Ist. 1, 94.

'Αλφεσίβοια, ας. ἡ. Filia τῆς Πειροῦς καὶ τοῦ Βίαντος: περιττὴ τὴν φρόνησιν. Theocr. 3, 45. schol.

'Αλωεύς, έως. ὁ. Pater Otu et Ephialtæ: et uxor ejus 'Ιφιμέδεια, mater horum filiorum. conf. "Ωτος, 'Εφιάλτης, qui duo dicuntur 'Αλωεΐδαι a patre. Ε, 385, seqq. λ, 304, seqq. Habet nomen ab ἀλωᾶν, et qui allegorias ineptas apud poëtam quærunt, volunt τὸν 'Αλωέα notare disciplinam accuratam, quæ sine ferula apud pueros obtineri vix queat.

'Αμαδρυάδες, ων. αἱ. Nymphæ sylvestres, quæ ἅμα (eodem tempore) δρυσὶ (arboribus) γίνονται καὶ ἀπογίνονται (nascuntur et moriuntur.) notant ergo vim vegetantem arbores.

'Αμαζών, όνος. ἡ. est nomen mulierum Scythiæ vel Asiæ bellicosarum: ab α unitatem notante, et ὁ μαζὸς, quasi ἡ μονόμαζος. Nam dextram mammam adurebant in infantia, ne posset inturgescere; ut ad bella essent habiliores. Philostratus tamen in Heroicis, § 19, nomen deductum vult ἀπὸ τοῦ, μὴ μαζῷ τρέφεσθαι, quia matres puellas suas non lactant mammis suis, sed lacte equino et melle educant. "Οτε ἦλθον 'Αμαζόνες ἀντιάνειραι, Γ, 189, nam impetum fecerant paucos ante Trojanum bellum annos in Phrygiam: sed repulsæ fuerant, Priamo auxilium ferente Phrygibus. sic et ante incursaverant Asiam, victæque fuerant a Bellerophonte, Ζ, 186. Auxilium eas Priamo contra Græcos tulisse, ignorat Homerus. Dicuntur ortæ a Marte ex naiade 'Αρμονία. Dicebantur equitare ἐφ' ἵππων πυριπνόων. Viris suis in infantia ἐπήρουν σκέλος ἕτερον ἢ καὶ δεξιὰν χεῖρα, deinde nutriebant eos accurate: hinc inepti quidem viri ad bellandum, eo vero aptiores ad conjugium. Unde proverbium est ortum, χωλὸς ἄριστα οἰφεῖ. Nam Scythæ quidam principes invitabant quasdam Amazonas ad concubitum, dictitantes, viros ipsarum esse mutilos, se vero integros: sed una Amazonum θρασεῖα οὖσα καὶ ἀκόλαστος *(frech)* *(haughtily)* respondit, ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ, significans, sufficere sibi abunde mutilum suum ad id opus. Sedes earum fuit ad Caucasum, supra Albaniam in Asia. Dicuntur eædem et, 'Αμαζονίδες, αἱ. Ol. 8, 62, ubi deest εἰς. Ol. 13, 124. Ne. 5, 65.

'Αμάθεια, ας. ἡ. Nereidum una. Dicta ab ἡ ἄμαθος, ab arena maris. Σ, 48. Alii prave scribunt 'Αμάθυια.

"Αμαθος, ου. ὁ. Fluvius Peloponnesi, ad quem sita erat ἡ Πύλος, regia Nestoris; unde hæc urbs ἠμαθόεις per epitheton dicta, et quidem attice in genere communi, pro ἠμαθόεσσα. B, 76. I, 153. 295. α, 93. β, 325, 214. λ, 257, etc. ipse fluvius substantive quoque dictus ὁ 'Αμαθόεις. Cave ergo ab ἡ ἄμαθος, arena, derives hoc epitheton; geographus enim αὐτόπτης testatur, minime arenosam esse eam regionem, ut adeo non designetur urbs ἔχουσα γῆν ἀμαθώδη καὶ ὑπόξηρον, sed περὶ ἣν ῥέει ποταμὸς καλούμενος "Αμαθος. vide Strabonem, lib. 8. Vide sub 'Ημαθία et Πύλος.

'Αμάλθεια, ας. ἡ. vide in A. sub 'Αἴξ, et κέρας prope finem.

'Αμαρυγκεὺς, έως. ὁ. Princeps Eleorum, unde patronymicum est 'Αμαρυγκείδης. B, 622. Ψ, 630. conf. 'Επειοί.

'Αμαρυλλὶς, ίδος. ἡ. nomen nymphæ rusticæ. splendida, nitens. ab ἀμαρύσσω.

'Αμένας, ου. ὁ. fluvius parvus juxta Κατάνην in Sicilia. Py. 1, 131.

'Αμισὸς, οῦ. ὁ. vide sub 'Αθηναῖοι.

'Αμισώδαρος, ου. ὁ. Princeps Cariæ, cujus filiam duxit Bellerophon. Nutrierat Chimæram. Ejus duo filii occiduntur, Π, 328, seqq. conf. Palæph. c. 29.

"Αμμων, ωνος. ὁ. est nomen Jovis ex dialecto Libyca. Py. 4, 28. Cave ergo a Græca voce ἡ ἄμμος derivare hoc Libycum nomen Jovis. Vide sub Ζεὺς, ad finem.

'Αμνισσὸς, οῦ. ἡ. Est regis Minois ἐπίνειον in Creta, ad fluvium τὸν 'Αμνισσόν. Ibi erat et sacellum Ilithyiæ: et apte congruunt nomina. Nam 'Αμνισσὸς est quasi 'Αμεινισσὸς (ab α negat. et μίνω) per Ilithyiam autem infantes ex utero educuntur, in quo diutius manere nequeunt. Præterea hæc regio parientibus valde salubris putabatur. τ, 188.

'Αμοπάων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, Θ, 276. ex ἅμα, et ὁ ὀπάων, quem vide in A.

'Αμυδὼν, ῶνος. ἡ. Urbs Pæonum, quæ postea dicta 'Αβυδών. B, 849. Π, 288.

'Αμυθάων, ονος, ὁ. Filius Crethei ex pulcra Tyro. Ipsius filius fuit ὁ Βίας, αντος, de quo vide sub Νηλεύς: et alter filius Μελάμπους, οδος, ὁ μαντικώτατος. Hunc 'Αμυθάονα Pindarus vocat 'Αμυθᾶνα, ab ὁ 'Αμυθὰν, ᾶνος, sicut est 'Αλκμὰν pro 'Αλκμάων. λ, 258, coll. 234, seqq. Py. 4, 223, et paullo ante.

"Αμυκλαι, ῶν. αἱ. Urbs Laconica, Apollini sacra, quam condidit ὁ 'Αμύκλας, αντος, Lacedæmonis filius. Civis ejus urbis est ὁ 'Αμυκλαΐτης, ου, et 'Αμυκλαῖος, et 'Αμυκλαιεύς. sed αἱ ἀμυκλαΐδες sunt εἶδος ὑποδήματος, ἐν 'Αμύκλαις ἐπινοηθέν. B, 584. Py. 1, 125, ubi ab hac urbe nobili tota terra Laconica indicatur. Py. 11, 48. Ne. 11, 44. Ist. 7, 20.

'Αμύκλας, αντος. ὁ. vide supra.

'Αμυνίας, ου. ὁ. 'Αμύντας, ου. ὁ. vide sequens, et sub ἀμύντωρ in A.

'Αμύντωρ, ορος. ὁ. Princeps Ormeni, pater Phœnicis. Genealogia ejus hæc: ὁ Αἴολος, cujus filius ὁ Κέρκαφος, cujus ὁ "Ορμενος, cujus ὁ 'Αμύντωρ, cujus ὁ Φοῖνιξ καὶ Εὐαίμων, Εὐαίμονος vero ὁ Εὐρύπυλος. Habebat hic Amyntor juvenculam Κλυτίαν, quam volebat pellicem suam facere: sed uxor ejus 'Ιπποδάμεια instigabat filium suum Phœnicem, ut prægustaret hanc puellam, quo ea senem deinde minus amaret. Id pater resciscens ægerrime tulit, adeo ut detestaretur filium; qui fugit ex patria, et ad Peleum se contulit, et ex prece paterna fuit ἄτεκνος. I, 448. seqq. Vocatur 'Αμύντωρ per patronymicum 'Ορμενίδης, et nomen est ab ἀμύνειν, a quo et sunt nomina propria ὁ 'Αμύντας, ου. et ὁ 'Αμυνίας, ου. confer et K, 266, ubi videtur esse alius hujus nominis. Et 'Αμυντορίδαι, Ol. 7, 42, sunt quoque alii.

"Αμυρις, ιος. ὁ. "Αμυρος, ου. ὁ. vide sub 'Ιαωλκὸς, et Συβαρῖται.

'Αμφίαλος, ου. ὁ. nobilis Phæax, cujus pater Πολύνηος, avus Τέκτων. Θ, 114, 128. vides, nomina Phæacum fere omnia a re navali et maritima esse desumta: nam omnes erant præstantes nautici homines.

'Αμφιάραος, ου. ὁ. et attice ὁ 'Αμφιάρεως, ω. dilectus Jovi, i. e. magnus princeps; et Apollini, i. e. magnus vates. Non ad senectutem tamen pervenit, nam dii non potuere mutare fatum, i. e. dignitas et prudentia non arcent mortem: vivo dederant quod habebant. Uxor ejus 'Εριφύλη, quam ὁ Πολυνείκης princeps Thebanus aureo monili corruperat, persuasit ei, ut ad mortem ab ipso prævisam, Thebas proficisceretur. Vir ἀνδρεῖος, probrum meticulosi fugiens. Genealogia ejus est ad Μελάμποδος. ο, 244, seqq. Pater ejus fuit ὁ 'Οϊκλέης, έεος, qui et scribitur 'Οϊκλῆς, έος: unde ipse dicitur 'Οϊκλείδης. Ol. 6, 20. Py. 8, 55, seqq. et 78. Ne. 9, 30, 39, seqq. 57, seqq. Ne. 10, 14, seqq. Ist. 7, 47. absorptus est una cum curru suo, terræ hiatu.

'Αμφιγένεια, ας. ἡ. et τὸ 'Αμφιγένειον. Urbs Nestoris, ubi sacrarium Latonæ celebre erat. Civis ejus est 'Αμφιγενειάτης, ου. et 'Αμφιγενεὺς, έως. B, 593.

'Αμφιδάμας, αντος. ὁ. Κυθήριος, in Σκανδείᾳ, parte hujus insulæ, habitans. conf. τὰ Κύθηρα. K, 268. Ψ, 87.

'Αμφιθέα, ας. ἡ. avia materna Ulyssis, uxor Αὐτολύκου. τ, 416.

'Αμφιθόη, ης. ἡ. Nereidum una, a celeritate fluctuum navem cingentium nominata. Σ, 42.

"Αμφικλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 313, seqq.

'Αμφικτύονες, ονων. οἱ. sunt οἱ ἀγωνοθέται τῶν Πυθίων, ἐκ δώδεκα ἐθνῶν τῆς 'Ελλάδος ὄντες. Py. 4, 117. 10, 12, ubi deest ἐν. Ne. 6, 68.

'Αμφίλοχος, ου. ὁ. Princeps Eleorum, filius Κτεάτου, filii "Ακτορος, ex prosapia Neptuni, occisus ab Hectore. B, 620. N, 185, seqq. 207. conf. 'Επειός. Alius hujus nominis fuit princeps Carum, filius Νομίονος, B, 870, seqq. dives quidem erat, sed stultus, qui in prœlium ibat auro exornatus velut puella; occisus ab Achille. Aurum in armis et vestibus habere, non absurdum olim erat: sed si muliebri, non virili, modo quis se auro exornaret, id erat probrosum.

'Αμφιμέδων, οντος. ὁ. unus ex præstantissimis procis Ithacensibus. χ, 242, seqq. 277, seqq. occiditur, 284. colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102, seqq.

'Αμφινόμη, ης. ἡ. Nereidum una. Σ, 44. sic dicta διὰ τὰς κύκλῳ ἀπὸ γλυκέων ὑδάτων νομὰς, et ob τὰ ἐν ὑγροῖς νεμόμενα.

'Αμφίνομος, ου. ὁ. procorum cordatissimus, ex Dulichio, solitus ad τὸ θεῖον referre omnia. π, 351, seqq. non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394, seqq. σ, 118, seqq. Ulysses cupit, hunc servari: hinc monet eum satis dilucide, σ, 125, seqq. sed is tamen id non intellexit; quod poëtice dicitur, a Minerva eum fuisse impeditum, 151, seqq. ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, ab eoque defenditur, 394, seqq. quod Ulysses fecerat eo consilio, si procos posset committere, ut inter se pugnarent, et ipse cum suis alteri parti ad tempus auxilio esset. Ergo callide ibi Ulysses se gerebat, nondum certus, quomodo res contra procos sit capessenda. vide et 411, seqq. υ, 244, seqq. tandem cum aliis interficitur, fortiter pugnans, χ, 89, seqq.

"Αμφιος, ου. ὁ. filius Σελάγου, dux Trojanus. B, 830. occiditur, E, 612, seqq.

"Αμφις, ὁ. vide in A. sub ποῦς, aliquanto ab initio.

'Αμφιτρίτη, ης. ἡ. Dea maris. Eam in Νάξῳ χορεύουσαν viderat Neptunus, rapueratque: sic facta est conjux ejus et dea. γ, 91. ε, 422. μ, 60, 97. Ol. 6, 179. nomen est ab ἀμφὶ καὶ τρεῖν, circum tremere. Vide sub τρίαινα in A.

'Αμφιτρύων, ωνος. ὁ. rex Thebarum in Græcia, pater Herculis. E, 392. λ, 265. Py. 9, 143, seqq. Ne. 1, 79. 4, 32, ubi avus nominatur, et intelligitur nepos 'Ιόλαος, coll. schol. nam Schmidius ibi dormitavit. Ne. 10, 23, seqq. Ist. 1, 79. hinc est patronym. 'Αμφιτρυωνιάδης, Ol. 3, 26. Ist. 6, 56. Cæterum ejus genealogia hæc: Ζεὺς ἐκ Δανάης genuit τὸν Περσέα: Perseus genuit τὸν 'Αλκαῖον καὶ 'Ηλεκτρύωνα καὶ Σθένελον: Alcæus genuit τὸν 'Αμφιτρύωνα, ὁ 'Ηλεκτρύων vero τὴν 'Αλκμήνην. vide schol. Eurip. Alcest. 511. et Hecub. 886. Patres igitur Amphitryonis et Alcmenes fuere fratres germani, et uterque a Jove descendebat. Amores autem Jovis et Alcmenes satis sunt decantati. Vide sub Τάφος.

'Αμφίων, ονος. ὁ. filius Jovis ex 'Αντιόπης, οἰκιστὴς Θηβῶν in Græcia, cum fratre Zetho. Fuere hi fratres βασιλεῖς ἀγαθοὶ καὶ μειλίχιοι: dicuntur lyræ sono movisse lapides ad τειχισμὸν Θήβης, i. e. ἐμμελῶς καὶ ἱλαρῶς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐμμούσως, καὶ δίχα τοῦ ἀπῳδόν τι τοῖς ὑπηκόοις ἐνδείξασθαι, cinxisse urbem muro. Sed Amphion proprie fuit is lyristes, Zethus erat severior. Quia lyra illa erat ἑπτάχορδος, hinc et septem portæ Thebis factæ sunt, ut quidam interpretantur hunc numerum, inepte pæne. Hanc autem fabulam de τειχισμῷ per sonum lyræ, ignorat Homerus, utpote impudentem. conf. Θήβη. Recentiores eum hoc donum a Jove et Apolline habuisse dicunt, ut ad cantum lyræ ejus lapides sponte accurrerent, et se in muri formam componerent. Horatius de A. P. 394, seq. satis indicat, quid velit sibi hæc fabula. λ, 261, seqq. Alius Amphion, dux Epeorum, est N, 692, pugnans ad Trojam. Tertius est cognomine 'Ιασίδης, pater formosæ Χλώριδος, λ, 282, seqq. avus maternus Nestoris. Vide sub ὑπερίων in A.

'Αμφοτερὸς, οῦ. ὁ. nobilis Lycius, occisus a Patroclo. Π, 415.

'Αναβησίνεως, ω. ὁ. nobilis Phæax. Θ, 113. ab ἀναβαίνειν εἰς ναῦν.

'Ανάγκη, ης. ἡ. personificata, Ne. 8, 4. quanquam is locus sit dubius. nam pro Dorico genitivo ἀνάγκας, legunt alii ἀναγκᾶς, adverbium, in ulnis, in brachiis. Et sane personificata 'Ανάγκη ibi non multum valet.

'Ανακεῖον, ου. τό. Est τὸ ἱερὸν 'Ανάκων Διοσκούρων. Nam Castor et Pollux vocabantur οἱ "Ανακες, pro ἄνακτες, ab ὁ ἄναξ.

'Ανάχαρσις, ὁ, vide in A. sub ἐκγελάω, et ναύτης.

"Ανθεια, ας. ἡ. Urbs Peloponnesi, βαθύλειμος. I, 151, 293.

'Ανδραίμων, ονος. ὁ. Princeps Ætolorum, pater Thoantis. hinc est patronymicum, 'Ανδραιμονίδης, ου. ὁ. B, 638. H, 168. N, 216. O, 281. ξ, 499. conf. Γόργη, ἡ τοῦ Οἰνέως θυγάτηρ.

Ανδρόγεως, ὁ, vide sub 'Αριάδνη.

'Ανδρομάχη, ης. ἡ. Filia regis 'Ηετίωνος, uxor Hectoris, laudatissima, magnanima, φίλανδρος ὑπερλίαν. Z, 371, seqq. 394, seqq. 413, seqq. ubi ipsa narrat suos parentes, fratres, patriam, fata; idque marito suo scienti: sed tristibus animis familiare est τὸ μακρολογεῖν, et repetere adversa sua. Curavit sæpe, animi causa, Hectoreos equos, Θ, 186, seqq. vide porro P, 208. X, 88, 437, seqq. ubi gravius adfligitur ob occisum maritum, quam Hecuba: hæc enim præviderat id malum, et præparaverat animum; Andromache vero nescia tanti mali, et domi texens, subito id cognoscebat. et 490, seqq. ubi in versibus novem, mala orbitatis describit: sed hos versus respuunt antiqui, ut vel ab aliena manu vel a dormitante Homero intrusos: nam non quadrant in regium puerum; et in genere de quovis orphano, tanti luctus tempore, loqui, ineptum videri debet. Luget maritum Ω, 723, seqq. Nomen ejus est compositum ab ἀνδρεῖον et μάχιμον. Ejus septem fratres ceciderunt uno die, βουκολοῦντες subito oppressi, Achillis incursione, Z, 421, seqq. Apud Euripidem, in tragœdia, Andromache dicta, 221, seqq. ipsa de se narrat: quod notbos filios mariti sui æque ac suum puerulum amaverit, iisque sæpe mammam ipsa præbuerit, nec in ulla re adversata sit viro suo. Ergo obsequentissima marito, nilque minus quam zelotypa. Quo et Ovidius respexit quodam loco minus pudico. Sed hæc recentiorum additamenta sunt ab Homeri candore remotissima.

'Ανεμώρεια, ας. ἡ. Urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, postea dicta 'Ανεμώλεια. B, 521.

'Ανθεμίων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus. Δ, 473. Hinc patronym. 'Ανθεμίδης, 488, per sync. pro 'Ανθεμιωνίδης: nisi fortasse pater etiam dictus fuit "Ανθεμος.

'Ανθηδών, όνος. ἡ. oppidum Bœotiæ, διὰ τὸ αὐτῆς ἀνθηρὸν. Ex hoc oppido fuit Glaucus, postea in deum maris mutatus. B, 508. Dicitur ἐσχατόωσα, pro ἐσχατῶσα ex ἐσχατάουσα: quia ad latus Eubœæ sita in extremo margine Bœotiæ.

"Ανιος, ου. ὁ. Rex Deli insulæ. Habet nomen ab ἡ ἀνία. De eo Virgil. 3, 80, seqq.

'Ανόπαια, α, 320, putatur aliis esse εἶδός τι ὀρνέου ἀετώδους, φήνῃ ἐοικότος, sicut paraphrastes prosaicus Homeri, Δημοσθένης ὁ Θρᾷξ exponit: ᾤχετο ἡ 'Αθηνᾶ, δύο τούτοις, ὅτι ἦν θεὸς, σημήνασα, τῷ τε, εἰς ὄρνιθα ἑαυτὴν μεταβαλοῦσα ἐξαίφνης ἀφανισθῆναι, καὶ τῷ, θάρσους ὑποπλησθῆναι τὸν Τηλέμαχον. sed hic Demosthenes, ut verus Thrax, subtilitates Homericas non cepit, et nimis crasse, sicut recentiorum plerique, eas interpretatus est. Alii, pari modo pueriliter, explicant sic: διέπτατο ἀνόπαια, i. e. τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, ἣν καὶ κάπνην καὶ καπνοδόκην, Latini vero impluvium, vocant. Alii prudentiores explicant per ἀφανὴς, πόῤῥω τῆς ὄψεως: id solum errantes, quod hanc vocem pro substantivo fœminini generis habent. Alii recte neutrum adjectivum statuunt, τὸ ἀνόπαιον, quod in plurali, τὰ ἀνόπαια (vel et ἀνοπαῖα) adverbialiter notat ἀοράτως, ab α negativo, et ὀπτάνεσθαι. Nam sensus est, Telemachus, capto forti secum consilio, clam aliis, celeriter mentem suam ad alia convertit. Apud Herodotum, VII, 216, est ἡ ἀνόπαια nomen proprium angusti tramitis per montem superne, ad Thermopylas: et dictus hic trames ἀπὸ ὀπῆς ἄνω ὄρεος, quia pervius tantummodo ibi erat is excelsus mons, *eine schmale strasse über das gebirge, (a narrow path over the mountains.)*

'Ανταῖος, ου. ὁ. Rex Libyæ, Py. 9, 185—207. Alius gigas ille, Ist. 4, 87, seqq. Vide sub 'Ερέφω.

"Αντεια, ας. ἡ. Uxor regis Prœti ab aliis dicta Σθενόβοια: quæ calumniis Bellerophontem pæne occidit, sicut Potipharis uxor Josephum. Z, 160, seqq. ubi ob principalem dignitatem et ob formam appellata est δῖα. Pari modo 'Ιπποδάμεια, Pelopis uxor, occidit Myrtilum; et Acasti uxor Peleum fugere coëgit: et plures, crudeliter ulciscentes non morigerantem sibi.

'Αντήνωρ, ορος. ὁ. sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Θεανὼ erat soror Hecubæ reginæ, Z, 299. Erat senex, at valde disertus, sicut apud Græcos Nestor. Plurimi filiorum ejus, ductores copiarum, cæsi sunt a Græcis. Legatos Græcorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit, defendit quoque, quum iis contra jus gentium injuriæ intentarentur. Γ, 148, seqq. 203, seqq. 262, seqq. et Priamo ut fidelissimus consiliarius adsistit: simul ut notus Græcis, et apud eos favorabilis. Censet belli præcidere causam, H, 347, seqq. Capta Troja, Agamemnon domum ejus servavit illæsam, suspensa ad eam παρδαλέῃ, ne quis Græcus eam attingeret. Profugit deinde cum reliquis Enetis per Thraciam ad sinum Adriaticum. Ejus filii inter duces Trojanos memorantur, 'Αρχίλοχος et 'Ακάμας, B, 822, s. M, 99, s. prior occisus, Ξ, 463, seqq. alter pugnat bene, 476, seqq. Λαοδόκος, Δ, 87, seqq. Πήδαιος, occisus, E, 69, seqq. Πόλυβος καὶ 'Αγήνωρ, cum 'Ακάμαντι, Λ, 59, s. Φ, 545, seqq. 579—597. 'Ιφιδάμας, Λ, 221, seqq. occisus. Κόων, Λ, 248, seqq. occisus. Λαοδάμας, O, 516, seqq. occisus. Δημολέων, Υ, 395, seqq. occisus. Patronymicum est 'Αντηνορίδης. Py. 5, 110, ubi quidam reliqui 'Αντηνορίδαι in Libyam devenisse dicuntur. Cæterum Ulysses quidem etiam erat disertus, sed magis tamen ἔμπρακτος σοφός: Antenor et Nestor autem tantum σοφοὶ καὶ εὔλογοι, utpote senes.

'Αντίας, οὐ, (dorice α) ὁ. nobilis Argivus. Ne. 10, 74.

'Αντίκλεια, ας. ἡ. mater Ulyssis, filia Autolyci. λ, 84, seqq. 151, seqq. ubi anima ejus colloquitur cum filio. Nam præ tristitia mortem obierat, cum filius non rediret. Quia Eumæus, mortem ejus narrans, ο, 355, seqq. talem mortem abominatur: hinc recentiores dixere, eam suspendio vitam finiisse. Quod tamen Homerus ignorat. conf. Ναύπλιος.

"Αντικλος, ου. ὁ. unus heroum Græcorum in equo ligneo, non satis cautus. δ, 286, seqq.

'Αντίλοχος, ου. ὁ. filius Nestoris, laudatissimus. Primus rem bene gerit in pugna eo die commissa, Δ, 457, seqq. E, 580, seqq. Z, 32, seqq. sic porro N, 93, 396, 400, 418, 479. Ξ, 513. O, 568, seqq. Π, 317. B, 378, seqq. Π, 317. P, 378, seqq. ubi ejus mentionem facit poëta, quia mox eo uti vult ad nuntium perferendum. 653, 694. Σ, 2, valde dextre. Ψ, 301, seqq. 354, seqq. 402, seqq. ubi loquitur cum equis suis, ut juvenis, ἀφελῶς καὶ γλυκέως. 419, 414, 543, seqq. ubi generose et simpliciter, amice tamen, se opponit donationi rei, quam pro sua habet, et ad pugnam ob eam rem se offert. Nam considerat equam illam ut ἔπαθλον, et testem victoriæ suæ. Ergo de victoria solum vult contendere. Hinc non invidet Eumelo majus donum, tantummodo ne sit præmium victoriæ. Non igitur ob equam per se pugnare voluit; id enim σμικρολογίας fuisset indicium. 587, seqq. ubi libenter cedit seniori et illustriori, et veniam rogat; et hac re multum efficit. 612, 756, seqq. 785. Occisus denique est ad Trojam, quod Nestor ipse, cum laude filii sui, narrat γ, 111, s. δ, 199, seqq. 187, s. ubi dicitur a Memnone interfectus. λ, 467. ω, 16, 78, ubi præcipue ab Achille honoratus dicitur. 'Αντίλοχος βιατὴς, Py. 6, 28, sed res ibi narrata accidit post res in Iliade memoratas.

'Αντίμαχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, a Paride corruptus, ne pateretur reddi Helenam: injurius etiam in legatos Græcorum. Λ, 123, seqq. Hinc ejus filii duo, deprehensi ab Agamemnone, interficiuntur sine misericordia: degeneres, imo et stulti, qui regem non patris solum, sed et auri accepti admonent. Cæterum luunt ibi filii culpam a patre commissam. Nam ob intemperantiam linguæ paternæ, filio caput absciditur: ob avaritiam, filio abscinduntur manus. Et hæc est Nemesis, paritas vindictæ cum peccato, quam Homerus fere ubique insinuat. Per quod quis peccat, per idem punitur vel ipse vel liberi ejus. M, 188, s. ubi alius ejus filius, Λεοντεὺς, satis fortis memoratur.

'Αντίνοος, ου. ὁ. Ithacensis nobilis, princeps fere procorum. Pater ejus fuit ὁ Εὐπείθης, εος. Ipse erat ὀργίλου ἤθους καὶ βαρέος, et præ reliquis χαλεπὸς καὶ ἄγριος τῷ Τηλεμάχῳ καὶ τοῖς περὶ τοῦτον, ὅσοι τοῦ 'Οδυσσέως ἐκήδοντο. Hinc et οὐ μάλα ὑπείκει, Telemacho severius rem instituente. α, 383, seqq, β, 84, seqq. ubi concio ejus injusta. Nam si Penelope non vult nubere, quis tibi, Antinœ, jus dedit, cogere eam? sed Antinous id interpretatur esse fastum muliebrem, quasi gloriam captet ex fuga nuptiarum: quod intelligitur ex 125. sed ne sic quidem tu es idoneus, qui eam regas. Cæterum 127, s. nota φήμην in sermone ejus: nam sic vere postea accidit, etsi alia mente ita locutus fuerit Antinous. Ipsa nimirum nupsit cui voluit, Ulyssi; proci nusquam alio abierunt, occisi nempe in ea domo. et 301, seqq. ubi intempestive arridet et ad luxuriandum hortatur: fortasse irridens Telemachum, quasi is fuerit paullo ante συνασωτευόμενος, et nunc velit subito severus et frugi fieri. δ, 628. 641, seqq. ubi ἀναίσχυντος indignatur, quod Telemachus profectus sit, et insidias ei struit. 773. π, 363, seqq. ubi dux fuit insidiantium Telemacho redeunti in mari: et nunc consilium dat occidendi eum in terra. Sed increpatur a Penelope, 418, seqq. ρ, 374, 388, 394, 500, 458, seqq. 476. σ, 64, 34, seqq. ubi epithetis eum ornat et χρηστολογεῖ "Ομηρος ob bona alia quæ habebat extra hanc procandi insaniam. 77, seqq. 117, seqq. 283, seqq. 291, ubi donum ejus, datum Penelopæ. υ, 270. φ, 84, seqq. ubi desperat, alios posse tendere arcum, se tamen sperat. Puer admodum fuerat cum proficisceretur Ulysses, post viginti annos redux. 140, 167, 256, seqq. 277. Occiditur omnium primus, χ, 8, seqq. 48, nimirum ut maxime promtus manu. ω, 178, 423.

'Αντινορίδης, ου. ὁ. non est patronymicum: sed proprium principis certæ regionis sub imperio Trojano; gener Priami, Γ, 122, seqq.

'Αντιόπη, ης. ἡ. filia 'Ασωποῦ, fluvii Thebani: ex qua Jupiter genuit Ζῆθον καὶ 'Αμφίονα, οἰκιστὰς Θηβῶν. λ, 259, seqq. Aliam hujus nominis vide sub Κάδμος.

'Αντιφάτης, ου. et 'Αντιφατεὺς, έως. ὁ. sic Γηρυόνης et Γηρυονεύς: Τυφῶν et Τυφάων et Τυφῶς et Τυφωεὺς, etc. Nobilis Trojanus, M, 191. Alius hujus nominis, semicyclops, princeps Læstrygonum, κ, 105, seqq. ubi filia ejus aquam ex

fonte portat suis manibus: uxor vero est instar montis, 112, s. Is devorat unum sociorum Ulyssis, præterea opprimit undecim naves Ulyssis cum suis sociis, una sola salva qua vehebatur ipse. Cæterum hæc nomina didicit postea Ulysses ex Circe et Calypso, quæ, ut deæ, omnes ejus errores norant: alias ipse non potuit scire. Tertius hujus nominis est nobilis Græcus, ο, 242. conf. Μελάμποδος.

Ἀντίφονος, ου. ὁ. unus filiorum Priami. Ω, 250.

Ἄντιφος, ου. ὁ. Princeps insulanorum Græcorum cum fratre Phidippo, nepos Herculis, Β, 678. Alter hujus nominis, filius Pylæmenis, erat ductor Mæonum, ex parte Trojanorum, Β, 864. Tertius, filius Priami, Δ, 489. Λ, 101, 109. Quartus, nobilis Ithacensis, Ægyptii filius, socius Ulyssis ad bellum, β, 19, seqq. Quintus, etiam nobilis Ithacensis senior, ρ, 68.

Ἄντρων, ωνος. ὁ. Urbs Magnesiæ in Græcia, quam alii scribunt Ἀντρὼν, ῶνος. sita ad mare; et sic nominata quia regio erat ἀντρώδης, i. e. σπηλαιώδης καὶ ὑπόνομος, *weil es da viele hölen und unterirdische gänge gäh, (because it contained many caverns and subterraneous passages.)* Præterea ibi fodiebantur boni lapides molares: hinc Ἀντρώνιος ὄνος est λίθος μέγας, πρὸς ἀλετὸν δεξιὸς, *es gab da grosse steinbrüche zu mühlsteinen, (there were large quarries of millstones.)* Β, 697.

Ἄξεινος, ου. ὁ. sic Pontus, postea Εὔξεινος, olim vocabatur, διὰ τὸ δυσχείμερον, καὶ τὴν τῶν ἐποίκων ἀγριότητα, antequam eæ gentes domarentur a politioribus. Py. 4, 362, sc. Πόντου.

Ἄξιος, ου. ὁ. fluvius Thraciæ nobilis. Β, 849, s. Strabo vocat eum Θολερὸν, nam assumit multos alios fluvios. Π, 288. Φ, 141, seqq. 157, seqq. ubi dicitur esse pater Πηλεγόνος, avus Ἀστεροπαίου, et laudatur. Strabo accentum in ultima ponit, ὁ Ἀξιός.

Ἄξυλος, ου. ὁ. Princeps Thracius, ab hospitalitate laudatus, cum ministro suo Καλησίῳ. Ille ab ἄγειν πάντας εἰς ξενίαν, hic a καλεῖν, nominatus. Ζ, 12, seqq. et Τευθρανίδης est pro Τευθραντίδης, quem confer.

Ἄονες, ων. οἱ. Ἀονία, ας. ἡ. vide sub Βοιωτία.

Ἀπαισὸς et Παισὸς, οῦ. ὁ et ἡ. nam ὁ est nomen fluvii, ἡ nomen urbis ad fluvium, non procul a Lampsaco. Civis ejus ὁ Παισηνός. Condita erat urbs a Milesiis, sicut et Lampsacus. Β, 828.

Ἀπείραιος, αίη. vide Ἤπειρος.

Ἆπις, ίδος. ὁ. vide sub Αἰτωλοὶ, et in Α. sub ἄπιος.

Ἀπισάων, ονος. nobilis Trojanus. Λ, 577, seqq. Ρ, 348, seqq.

Ἀπόλλων, ωνος. ὁ. In physica est Sol: et fingitur filius Jovis et Latonæ, quatenus ille est aër, hæc vero nox, nam ex nocte paritur quasi sol oriens, et in aëre vim suam exserit. Latona vero est nox, Λητὼ, quia noctu dormientes πάντων λανθανόμεθα, et visui πάντα λανθάνει. Α, 9. Præterea in sensu theologico, quo Jupiter est summus deus, sol est primarium instrumentum quo deus benefacit terræ et generi humano. Tandem per Apollinem notatur et ἡ εἱμαρμένη, fatum et destinatio divina. Habet nomen, partim ab ἀπολύειν, nam est ἰατρός: hinc Μιλήσιοι et Δήλιοι vocabant eum Οὔλιον, i. e. ὁλότητος καὶ ὑγιείας ποιητικόν: οὐλεῖν enim est ὑγιαίνειν. Partim vero et ab ἀπολλύειν, nam pestes et subitæ mortes virorum adscribuntur ei: sol enim suis radiis et utiles et pestiferas exhalationes in aëre caussatur. Dictus est et Νόμιος, quia sol calefacit terram, ut proferat herbas ad pabulum. Cultus est in Lycia Troica: nam fabulæ dicunt, Latonam statim post partum abiisse cum infantibus suis, Apolline et Diana, in Lyciam: unde et Λύκιος, et Λυκηγενὴς pro Λυκιηγενὴς, i. e. ἐν Λυκίῃ γεγονὼς, appellatur, Δ, 101, 119. sed subest ratio physica. Λύκος enim antiquis Græcis erat lux: nox ergo, cum ex ea prodiit sol, abit in lucem candidam. Ovid. Metam. VI, 340. Lupus, qui Græce λύκος, est sacer Apollini, i. e. soli, sicut et cycnus et corvus: nam cycnus notat diurnæ lucis albedinem, corvus noctis nigredinem luci oppositam, lupus, ob mixtum ex his colorem, crepuscula. Hinc et lingua plebeia vocabat crepusculum τὸ λυκόφως, ob χρῶμα λύκου τεφρῶδες. Epitheta ejus sunt, κλυτότοξος, nam τῇ τοξικῇ ἐπιστατεῖ, ob radios suos. hinc dicitur Pandaro dedisse τόξον, Β, 826, i. e. Pandarus fuit præstans sagittarius. Quatenus causa est morborum, sagittæ ejus notant morbos pestilentes et mortes, Α, 42. Et ἑκηβόλος et ἑκατηβόλος, quia radios latissime spargit. Et ὁ εὐλύρας, ου, bonus citharæ artifex, quia Musica, lætitiæ diurnæ filia, ejus est inventum, Eurip. Alcest. 571, in qua tragœdia simul fuse narratur, serviisse eum Admeto per annum. Quæ fabula et Β, 766, tangitur. Res vera est: equi illi adoleverant in desertis, et a nemine alio nisi a sole pasti fuerant. Præterea dicitur ἀργυρότοξος, nam est candidus; ἑκάεργος, longe operans; ἄναξ κατ' ἐξοχὴν: χρυσάορος, ἕκατος, ἀφήτωρ, Φοῖβος, θεὸς κατ' ἐξοχὴν quasi a θέειν currere, quomodo sol vulgo videtur, et quia inter visibilia est divinissimum donum. In insula Anaphe colebatur sub nomine Αἰγλήτης, ὁ. quod nomen est ab ἡ αἴγλη. Aliud oppidum Asiaticum, τὸ Γρύνιον, habebat celebre templum Ἀπόλλωνος Γρυναίου. Quod oracula ediderit Apollo, notum: sed fortasse id non cuivis, gavisum eum esse donis ex mundo muliebri. sic Ἐριφύλης ὅρμον χρύσεον poposcit a filio illius, ut is, post interfectam a se matrem, ab insania liberaretur: et Menelaum poposcit mundum Helenæ, ut Paridem is ulcisci posset. sic enim Menelao supplicanti respondit: πάγχρυσον φέρε κόσμον ἑλὼν ἀπὸ σοῦ ἀλόχοιο δειρῆς, ὅν ποτε Κύπρις ἔδωχ' Ἑλένῃ μέγα χάρμα: ὥς σοι Ἀλέξανδρος τίσιν ἐχθίστην ἀποδώσει. Et Alcmæoni, Eriphyles filio: τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίης ἀποπαῦσαι: καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, ᾧ ποτε μήτηρ Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις. Cæterum α primum est anceps. Productum vides Α, 14, 21, 36: correptum 43, et passim. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, Β, 371. Δ, 288. Η, 132. Π, 97 δ, 341. ρ, 132. σ, 234. οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διῒ φίλον, Α, 86. ἑκατόμβαι fiunt ei, Α, 315, et supplicatur, 451, seqq. et cantu placatur, 472, seqq. et sub eo canunt Musæ, sub Apolline et Musis poëtæ, 603, seqq. Hinc poëtæ sunt λόγιον χρῆμα διὰ τὰς Μούσας, καὶ μαντικὸν διὰ τὸν Ἀπόλλωνα. Preces ad eum sunt et Π, 513, seqq. ubi egregie descriptus. si dicitur favere alicui, sensus est: fatum, sive voluntas suprema, jam non vult hunc perire, hic sol nondum est ei supremus. sic et, si dicitur incitare aliquem et hortari. Contra, cui non favet, ei hoc die fatum est adversum, vel et, hic dies vel sol debet ei esse ultimus. sic servat Æneam, circumdata nube, Ε, 344, seqq. h. e. in denso pulvere, qui visum impediebat, evasit hodie Æneas. sic et 433, tuetur Æneam, i. e. hodie ei non est fatale perire. sic et Υ, 79, seqq. et 103, seqq. incitat Æneam, i. e. is heros hodie maxime erat promtus. et deinde 443, seqq. eripit eum periculo, i. e. Æneas subito Achilli ex conspectu abiit, ut hic illum in turba non reperiret. Dicitur λαοσσόος, quia lux diei ad pugnandum commovet exercitum. Nam noctu illis temporibus nondum pugnabatur, sicut deinde factum est. Et ἑβδομαγέτης, ου, ὁ, apud Æschyl. Sept. c. Th. 806, quia septimo die mensis natus putabatur, et quia quivis dies septimus mensis sacer ei erat, una cum νουμηνίᾳ. et ὁ λοξίας, ου, παρὰ τὸ λοξὸν εἶναι ἐν τοῖς χρησμοῖς, καὶ ὅτι λοξὰ καὶ διπλῶς νοούμενα ἐμαντεύετο. Tale λοξὸν erat illud: Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην δύναμιν καταλύσει. De oraculo ejus Delphico, quod prius fuerat Telluris, postea Themidis, qua pulsa Apollo id occupavit, vide Eurip. Iphig. Taur. 1234, seqq. per totum illud canticum. Fecit cum Neptuno murum Trojanum, et pavit boves Laomedontis per annum, Η, 452, s. Φ, 435—467, ubi veritas hæc est: Laomedon sumsit sacram pecuniam ex templo Apollinis et Neptuni, ad exstruendos muros, et instruendos agricolas bubus; quam pecuniam deinde templis quidem restituit, sine usuris tamen promissis, h. e. fraudati sunt mercede a Laomedonte. Rediit tamen cum Trojanis in gratiam, i. e. præcipue ibi cultus est, sicut et ἐν Χρύσῃ καὶ Κίλλῃ καὶ Τενέδῳ, alibique. si memineris, Apollinem esse vel solem, qui est causa videndi dilucide, et si quis non liquido quid videt, dicitur impediri ab Apolline: vel esse fatum destinatum et voluntatem divinam: ubique Apollinem poteris recte apud poëtam interpretari. Vult cum Neptuno murum Græcum destruere, Μ, 17—34, i. e. sol causa est pluviarum, quibus nimiis efficitur inundatio, et hac subvertuntur non nimis firma: vel et, futurum erat, ut per inundationes vehementes is murus destrueretur. Habet ægidem, Ο, 307, seqq. i. e. sol calore suo efficit fulgura et nubes fulgurantes tonantesque. Π, 700—711, vides pictam τὴν εἱμαρμένην, quam quis conjectat ex conatu frustraneo, ideoque abstistit. et 787, seqq. ubi Apollo dicitur vulnerasse Patroclum, i. e. subito vulneratus est Patroclus, et aderat ei hodie dies supremus: coll. 804. et hac fictione honestatur a poëta mors clarorum hominum, quasi divinitus veniens, non casu temerario, aut sola humana vi. Invidet Menelao, Ρ, 71, seqq. i. e. fatale aliquod impedimentum, κώλυμά τι ἐκ τοῦ μοιριδίου, interveniebat. Nam quodvis opportune, aut præter prævisum incommode, accidens, refertur ad Apollinem, i. e. ad fatum hujus diei. Σ, 454, seqq. Vult pugnare cum Neptuno, Υ, 67, i. e. sol radiis suis calefacit mare, et attrahit inde vapores in altum; mare ulciscitur id quasi, et obfuscat solem iis vaporibus: sed facile redeunt in gratiam, i. e. uterque confert multum rei universæ. Præterea, sol, ut ignis, oppositus est quidem aquæ, non minuit tamen aquas. Moriturum deserere dicitur Apollo, Χ, 213, i. e. fatum non diutius vult servare eum, et sol ei supremus adest. Apollo invidet Diomedi, et excutit ei scuticam, Ψ, 383, i. e. casu aliquo, nescio quo, excidit scutica Diomedi, et id profuit alteri. Nam omnia fortuita refert poëta ad numen, docens, nihil omnino casu cæco fieri, ne in minimis quidem. Increpatur a Junone, ut ἕταρος κακῶν, Ω, 63, ubi humanum regimen pingitur contra fatorum decreta murmurans, quæ perpetua es querela eorum qui rebus præsunt. Nam Juno est majestas. et 32, seqq. loquitur Apollo pro Hectore contra Achillem in concilio deorum graviter quidem, διγλώσσως tamen, i. e. mixta laude et vituperatione. Nam sol est symbolum veritatis et omniscientiæ, i. e. lucis intellectualis: hinc oratoria et eruditio omnis et vaticinatio et poësis, ad Apollinem refertur. Quia auctor est mortis apud viros, i. e. solis lumine destituuntur morientes; sagittæ ejus dicuntur ἐχεπευκῆ, si cum dolore, ἀγαναὶ vero

ei subito et sine sensu moriuntur, γ, 279, s. Ω, 758, s. Θ, 226, s. Dicitur Δήλιος, quia sol omnia δῆλα ποιεῖ. sic is etiam adulterium Veneris cum Marte indicat, i. e. fama et index aliquis id detexit. Quod deus κατ' ἐξοχὴν dicatur, vides ex φ, 258, coll. 267. υ, 156, seqq. 277, seqq. Recentiores, fingentem cum summa ratione Homerum minus intelligentes, monstrosa multa sine ulla ratione addidere. Amor ejus in Cyrenen nympham, Py. 9, 16, s. 45, s. hyperborei sacrificarunt ei asinos, Py. 10, 51, seqq. 'Απόλλωνος θεράποντα, Ol. 3, 28. κτέανον, φόρμιγξ, Py. 1, 1. τέχναις, dolis, *auf anstiften, (by the contrivance,)* Py. 3, 20. οὐκ ἀποδάμου, Py. 4, 8. et 313, ἐξ. et 523, κρήνῃ, ad Cyrenen fontem. conf. Justin. 13, 7, τόξοις, sc. ὁ Πυρφυρίων, Py. 8, 24. ὑπὸ 'Απόλλωνι, Ol. 6, 57, qui pater fuit Iami ex Evadne. 'Απόλλωνα, Ol. 6, 100. Πύθιον χρυσότοξον, Ol. 14, 16. ἀγυιόν, Py. 9, 112. ὦ 'Απόλλων, Py. 7, 9. "Απολλον, Py. 10, 15. Porro, 'Απόλλων, Ol. 7, 58. cingit Ilium muro, Ol. 8, 41, 54, seqq. Py. 1, 22. χρυσοχαίτης, Py. 2, 29. 4, 116, 154. ἀρχηγέτης, Py. 5, 80, seqq. 105. 8, 88. 9, 6, seqq. Ne. 3, 122. 5, 43, 82. εὐρυσθενής, Ist. 2, 27. 7, 69. Hinc est adjectivum, 'Απολλώνιος, ία, ιον. 'Απολλώνιον ἄθυρμα, i. e. ἡ χορεία, Py. 5, 29. 'Απολλωνίαις πομπαῖς, Py. 5, 121. 'Απολλωνίᾳ ἐν νάπῃ, Py. 6, 9, i. e. in planitie ad Delphos. 'Απόλλωνος παιδιά, i. e. ἡ χορεία, Py. 5, ubi vide Schol. in Edit. Oxoniensi, p. 251. ἡ 'Απολλωνιὰς, ἄδος, Ist. 1, 6, Apollinaris, adjective. Vide sub "Αδμητος, et Μάρπισσα, item in A. sub ἀγυιά, ὀξὺς ad medium, et χρυσάορος.

'Αραιθυρέα, ας. ἡ. Urbs Argivorum, dicta alias ἡ Φλιοῦς, οῦντος, a filio Διονύσου Φλιοῦντι. Civis ejus ὁ 'Αραιθυρεεύς. B, 571.

'Αργέας, ου. ὁ. nobilis Lycius, a quo patronym. ὁ 'Αργεάδης, ου. Π, 417.

"Αργεια, ας. ἡ. vide sub "Αδρηστος.

'Αργεῖος, εία, εῖον. Argivus, ex Argis. it. Græcus in genere. "Ηρη 'Αργείη, quia Argis præcipue culta, Δ, 8. E, 908. 'Ελένη, i. e. Πελοποννησία, B, 161. Γ, 458. Δ, 19. H, 350. δ, 184. ψ, 218. 'Αργεῖοι dicuntur iidem qui 'Αχαιοί, i. e. nobiles Græci in genere: nam plebeiis id nomen non facile tribuitur, nisi quando universa gens significatur. 'Αργεῖοι, κοῦροι νέοι, N, 95, coll. 91, seqq. et nomen id emphatice positum. Ξ, 364, 476. P, 321. T, 84. Ψ, 271, s. 448, 456. β, 173. λ, 484. ϱ, 119. τ, 126. ω, 54. 'Αργείων, A, 79. B, 79. Z, 159, sc. ὁ Προῖτος: ergo ibi hoc nomen in sensu speciali, circa Corinthum. α, 211. Θ, 512, s. 578, 'Αργείων ὀδύρεαι, i. e. ὑπὲρ τῶν: et post 'Αργείων est comma. 'Αργείοις, A, 382. O, 216. Π, 32, ubi simul innuit, τοῖς ὁμοεθνέσι, τοῖς φίλοις, τοῖς παρακληπτεύσασι. T, 122, 124, 269. Φ, 429. γ, 128, 133, coll. 131. ο, 240. In genere ergo sunt nobiles Græci, in specie Peloponnesii, et specialissime illi circa "Αργος Diomedis et Corinthum. 'Αργεῖον τέμενος, Ne. 10, 36. 'Αργείου κόλπου, Py. 4, 86. τ' ὠργείου (τοῦ 'Αργείου) ῥῆμα, Ist. 2, 15, sed quis sit non nominatur. 'Αργείων τρόπον, Ist. 6, 86. 'Αργείᾳ αἰχμῇ, Ol. 7, 35.

'Αργέστης, ου. ὁ. vide sub ἀργεστής in A.

"Αργης, ητος. ὁ. et frater ejus ὁ Βρόντης, ου. qui ambo ἐσκεύαζον τῷ Διΐ, ὁ μὲν κεραυνοὺς, ὁ δὲ βροντάς. Re vera fuere fortasse homines mechanici, qualis fuit Archimedes, qui ope speculorum ignem procul immisit in naves: nisi potius sunt figmentum recentiorum impudens. Ideo et ignorat eos poëta. Vide Hesiodi Θεογ. 140.

"Αργισσα, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, postea dicta ἡ "Αργουρα. B, 738, ubi quidam legunt "Αργιια.

"Αργος, ου. ὁ. Est apud poëtam nomen proprium canis venatici, ab ἀργὸς, i. e. ταχύς. ϱ, 291—326. conf. in A. κύων, aliquanto sub medio. Apud recentiores est alius "Αργος, multos oculos habens; et fuit vel egregius astronomus, ut oculi ejus dormientes notent sidera occidentia, vigilantes vero orientia et lucentia supra horizontem; vel designat principem vigilantissimum et πανόπτην, πολυπράγμονα τὰ εἰς ὄψιν, qui vult omnibus rebus ipse interesse, easque cognoscere: ἀγχίνους ἄνθρωπος, τὰ μὲν ὁρῶν, τὰ δὲ προορῶν. Fortasse et ὀξὺς ἦν εἰς τὴν θέαν, et vigilans multum, et incertis temporibus dormiens. Potest et fuisse princeps illius regionis, quæ ab eo τὸ "Αργος, post a Pelope Peloponnesus est dicta. In ineptis allegoriis notat hic Argus otiosam curiositatem. Hinc Mercurius, διάκτορος et ministerialis et actuosus, ἀργειφόντης (pro ἀργοφόντης) occisor et demtor istius otiosæ speculationis, et stator negotiositatis. Id epitheton de Mercurio recte se habet: sed, ad Argum aliquem id non respicere, inde patet, quia poëta hunc Argum ignorat. Vide in A. sub γέρων paullo ante medium, ἀργειφόντης.

"Αργος, εος. τό. Est regio Peloponnesi, a qua et tota Pelopennesus sæpe sic vocabatur: sicut ἡ 'Ελλὰς proprie fuit regio, cui præerat Peleus, et a qua deinde omnis Græcia extra Peloponnesum et infra Macedoniam sic vocabatur. Hinc est locutio, κατὰ vel ἀνὰ 'Ελλάδα καὶ μέσον "Αργος, i. e. per universam Græciam, vel in universa Græcia, α, 344. δ, 726, 816. ο, 80. Quia in Peloponneso Δωρεῖς habitabant, hinc eadem Peloponnesus dicta Δωρὶς γῆ. 'Εν "Αργεϊ, A, 30, cujus regionis urbs principalis erat ἡ Μυκήνη, et quæ sub imperio Agamemnonis. sic et B, 108, "Αργεϊ παντὶ ἀνάσσειν. specialiter "Αργος erat regia Diomedis, B, 559, seqq. et ab hac urbe erat proverbium, 'Αργεία φορά: ἐσκώπτοντο γὰρ 'Αργεῖοι εἰς φιλοδόξους καὶ συκοφάντας. conf. Pausaniam et περιηγητήν. Aliud "Αργος erat τὸ πελασγικὸν, B, 681, seqq. extra Peloponnesum. Cæterum "Αργος Peloponnesiacum habet epitheton, ἱππόβοτον, quia regio plana, et bonis equis celebris, B, 287. Γ, 75, ubi id "Αργος et 'Αχαιΐς est idem. Et ea erat Junoni dilectissima urbs, Δ, 52, quæ et hinc 'Αργεία dicta. μυχῷ "Αργεος ἱπποβότοιο, i. e. ad introitum in Peloponnesum ad Isthmum et Corinthum, Z, 152. paullo aliter est eadem phrasis γ, 263, ubi is μυχὸς notat τὰς Μυκήνας et innuit, non sitam esse eam urbem ἐν ἄκρῳ Πελοποννήσου, sed ἐν βάθει. Porro ἱππόβοτον, O, 30. sed Π, 329, idem "Αργος ἱππόβοτον est τὸ Πελασγικὸν sive Θετταλικόν. sic et fortasse Ω, 437, κλυτόν: nisi ibi omnis Græcia sic appellatur. Nam nonnunquam hoc nomen latissime designat Græciam universam, ut I, 246, ἑκὰς "Αργεος ἱπποβότοιο. sic et δ, 99. ω, 37. et O, 372, ἐν "Αργεϊ πολυπύρῳ, et hinc omnes Græci dicti 'Αργεῖοι. Vel late, Peloponnesum, I, 141, ubi hæc pars vocatur "Αργος 'Αχαιϊκόν: et 'Ελένη inde dicitur 'Αργεία, quasi Πελοποννησία, 140. 282, 283. Vel stricte, urbem Diomedis. Consulatur Cellarii orbis antiquus, cum aliis accuratis geographis. "Αργος πολυδίψιον, Δ, 171, quam vocem cf. in A. Apud Eurip. Alcest. 560, ὅταν περ "Αργους διψίαν, ἔλθω χθόνα quandocunque in Argivam siticulosam venero terram; exponit scholiastes διψίαν, τὴν ἄνυδρον, ἢ, πολυπαθῆ. "Αργεϊ μέσσῳ, i. e. ἐν 'Αργείοις, Z, 224, nam urbs sæpe ponitur pro populo: et loquitur ibi Diomedes. et 456, ἐν "Αργει ἐοῦσα, in Græcia, vel et, in Peloponneso. sic, 'Αργεῖος ἐξαγαγόντες, N, 379, ex Peloponneso. "Αργεϊ νάσθη, Ξ, 119, ubi est urbs Diomedis. ἵκετο "Αργος 'Αχαιϊκόν, T, 115, in Peloponnesum. ἦ οὐκ "Αργεος ἦεν 'Αχαιϊκοῦ, γ, 251, an non erat in Peloponneso: ubi deest præpositio ἐπί. sed 108, s. ἐν "Αργεϊ, in urbe Diomedis. Καί κέν οἱ "Αργεϊ νάσσα πόλιν, inquit Menelaus, δ, 174, i. e. ἐν τῇ ὑπὸ Μενελάῳ χώρᾳ, quæ pars erat Peloponnesi. φεύγων ἐξ "Αργεος, ο, 224, ex Peloponneso. Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' "Ιασον "Αργος 'Αχαιοί, σ, 245, i. e. si vel remotissimi nobiles per omnem Peloponnesum te vidissent, concurrerent huc: nedum nos vicini. Cæterum sic Peloponnesus dicitur a rege 'Ιάσῳ, filio 'Ιοῦς. οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' 'Αχαιΐδα γαῖαν, οὔτε Πύλου ἱερῆς, οὔτε "Αργεος, οὔτε Μυκήνης, φ, 108, ubi tres nobiles urbes Peloponnesi pro omni ea terra nominat: nisi potius vis, in medio positam terram, ad latera duas urbes; et ita fecisse adolescentem, ne nimis aperte matrem videretur anteferre Helenæ 'Αργείᾳ. Græcis semper hoc nomen est tertiæ declinationis, generis neutrius: Romani vero dixerunt et Argi, Argorum. De πολυδιψίῳ confer et Callimach. Hym. in Jov. 19, ibique Spanhemium. "Αργος, Ne. 10, 1, seqq. ἐς ἵππιον, Ist. 7, 17. "Αργεος ἐκ, Ol. 9, 102. ἀπὸ, Py. 8, 59. Ne. 9, 32. ἐν "Αργει χαλκὸς, sc. διδόμενος ἔπαθλον τῷ νενικηκότι, Ol. 7, 152, qui erat clypeus æneus, cum corona myrtea; erat enim ibi ἀγὼν, τὰ "Ηραια, quæ et τὰ 'Εκατόμβαια, quia centum boves tunc immolabantur deæ, quorum carnes dividebantur. "Αργει (ἐν). Ol. 9, 132. ἀμφὶ, Ol. 13, 151, i. e. ἐν ἡραίοις ἀγῶσιν. ἐν, Py. 5, 93. 9, 196. Ne. 10, 74. Ist. 5, 40.

"Αργουρα, ας. ἡ. vide sub "Αργισσα.

'Αργώ, όος. ἡ. est nomen proprium navis Jasonis, ab ἀργὸς, i. e. ταχὺς, nam fuit prorsus ὠκύαλος. μ, 69, seqq. conf. πλαγκταὶ πέτραι. Cæterum οἱ 'Αργοναῦται, habentes Medeam et τὸ χρυσοῦν κῶας, tanquam τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἆθλον ἐκείνου τοῦ πλοῦ, per Istrum, et deinde per terram, venerunt in sinum Adriaticum: inde errore ad fretum siculum venientes, evitatis feliciter πλαγκταῖς πέτραις, redire tandem domum per ambages molestas. Vide Pindarum, toto 4 Pythiorum. 'Αργοῖ ναΐ, Ol. 13, 76. Vide in A. sub ναῦς, ad medium.

"Αρδυς, υος, ὁ, vide sub Βρισηΐς.

'Αρέθουσα, ης. ἡ. nomen fontis in Ithaca, cujus historiam vide ad Κορακοσπέτρα. ν, 408. Alia fuit Arethusa ἐν Σμύρνῃ, alia ἐν Χαλκίδι τῇ κατὰ Εὔβοιαν, alia ἐν Συρακούσαις, quæ posterior maxime celebris apud antiquos. 'Αρέθουσαν ἐπὶ κρήνην, Py. 3, 122, ubi de Sicula illa.

'Αρείας πόρος, Ne. 9, 97, qui fortasse melius scribitur ἀρειᾶς πόρος trajectus minarum: ubi locus in Sicilia sic appellatur, ubi Pœnorum minaces contumeliæ sunt retusæ in bello.

'Αρειμάνιος, ου. τό. vide sub "Αρης, ad medium.

"Αρειος, ου. ὁ. vide sequens.

"Αρειος, εία, ειον. et ionice ἀρήϊος. martialis, πολεμικὸς, μεγάθυμος in opposito ad μικρόψυχον. Hinc factum est nomen proprium ὁ "Αρειος, ου. Πρωτεσίλαος ἀρήϊος, B, 698. Μενέλαος, Γ, 339. Δ, 98. O, 540. P, 79. 'Αστεροπαῖος, M, 102. P, 352. 'Αχιλλεὺς, Π, 166. Αἴας, γ, 109. et 167 Διομήδης. ἀρήϊοι υἷες 'Αχαιῶν, Δ, 114. A, 799. Π, 42. Σ, 200, ubi id cum magna laude, utpote in adversa fortuna tamen fortissimi. Υ, 317. Φ, 376. ψ, 220. ἄνδρες, N, 499. ἀρήϊα τεύχεα, instrumenta bellica, ad differentiam aliorum utensilium, Z, 340. Ξ, 381. π, 284. τ, 4. ψ, 368. ω, 218, sic et ἔντεα, K, 407. ἀρήϊον γένος, i. e. natos masculos, Ol. 2, 75,

qui erant ὁ 'Ετεοκλῆς καὶ Πολυνείκης: vel ... Marte descendentes, nam ἡ 'Αρμονία, Veneris ex Marte filia, uxor Cadmi, erat προμήτωρ αὐτῶν.

'Αρείων, ονος. ὁ. Equi nomen, quo vectus est Adrastus bello Thebaico. dicitur θεῖος, quia a Neptuno cum Harpyia vel Erinnye erat generatus. Hunc equum Neptunus dederat τῷ Κοπρεῖ τῷ ἁλιαρτίῳ: Κοπρεὺς δὲ τῷ 'Ηρακλεῖ, ἐφ' οὗ μαχόμενος τὸν Κύκνον ἀνελὼν, εἶτα τῷ 'Αδράστῳ αὐτὸν ἐχαρίσατο. Ψ, 346. Alii scribunt 'Αρίων: sed quia celeber ille musicus sic scribitur, accuratiores hunc equum 'Αρείων scribi jubent.

ἀρείων, ονος. ὁ ἡ. et τὸ ἄρειον. fortior, firmior, utilior. promtior. ἀρείους pro ἀρείονας, Π, 557. ἄρειον ἔπλετο ἀμφοτέροις, Τ, 56. ἄρειον τεῖχος, murus firmior, Δ, 407. Ο, 736.

'Αρετάων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, δῖος, Ζ, 31.

Αρεως, εω. ὁ. vide in Α. sub Δέω, egeo.

'Αρηΐθοος, ου. ὁ. Princeps Bœotiæ, pater Μενέσθεϊ, Η, 8, seqq. 137, seqq. uxor Φιλομέδουσα, βοῶπις: ipse cognomine Κορυνήτης. Alius hujus nominis erat nobilis Trojanus, Υ, 486.

'Αρηΐλυκος, ου. ὁ. nobilis Græcus, Ξ, 451. Alius Trojanus, Π, 308.

'Αρήνη, ης. ἡ. Urbs Pylia, Nestori subjecta, ad fluvium amœne sita, hinc ἐρατεινὴ, Β, 591. Λ, 722. Civis ejus 'Αρηναῖος.

Αρης, εος et εως. ὁ. Mars. Reperitur et nominativus ὁ Αρευς, a quo est genitivus εως, ionice ηος. Imo et genitivus Αρου, a quo fit ionice Αρεω: et τοῦ Αρητος. Notat bellum, et virtutem militarem, et fortunam bellicam, et ferrum, et arma telaque. Derivatur nomen ab α intensivo, et ῥήσσω, nam vehementer perrumpit. Quando Αρης est δεξιότης ἡ κατὰ πόλεμον, fingitur poëtice adesse exercitui Græco, Α, 258. sed cum Trojani omnibus viribus contendunt, et nonnunquam superiores discedunt: fingitur a Trojanis stare. 'Αθήνη vero constanter erat partium Græcarum, i. e. ἡ φρόνησις καὶ πρόνοια καὶ σύνεσις. A genitivo Αρητος fit patronymicum 'Αρητιάδης, ὁ ἀπὸ Αρητος κατάγων τὸ γένος. Ejus filii duo, 'Ασκάλαφος καὶ 'Ιάλμενος, quos cum honesta virgine 'Αστυόχῃ clam genuisse dicitur, Β, 512, seqq. Ο, 110, seqq. Ι, 82. ξυνάγειν Αρηα est, committere prœlium, Β, 381, nam duo oppositi sibi exercitus tunc concurrunt. et 385, στυγερῷ κρίνεσθαι Αρηϊ, i. e. pugnare, ferro decernere. et 479, Agamemnon dicitur ἴκελος Αρηϊ ζώνην, i. e. egregie armatus, ut ζώνη, tanquam pars, notet universam armaturam. et 515, Αρηϊ κρατερῷ, ubi deest ὑπὸ, et pertinet ad ἔτεκεν: sicut plene est alibi. ὃν ὑπὸ Αγχίσῃ τέκεν 'Αφροδίτη. et 627, ἀτάλαντος Αρηϊ Μέγης. et 767, ἵππους φόβον Αρηος φορεούσας, i. e. equæ, quæ a martio tumultu in prœliis non solebant consternari. conf. φορέω. sic ἀτάλαντος Αρηϊ, Ο, 302. Π, 784. ὄζος Αρηος, i. e. vir fortissimus, Β, 540, 663, 704. Μ, 188. Ψ, 841. Ω, 474. θεράποντες Αρηος, i. e. viri fortes, strenui bellatores, Β, 110. Ζ, 67. Ε, 382. Θ, 79. Ο, 733. Χ, 378. Ejus ὀπαδοὶ καὶ θεράποντες proprie sic dicti sunt ὁ Δεῖμος καὶ Φόβος, et soror ejus cara ἡ Ερις, Δ, 440. Ο, 119, Nam duo priora non sunt nomina equorum. Imo ὁ Φόβος, i. e. fuga, vel causa fugæ, dicitur filius Martis, Ν, 298, seqq. et ibi fortasse Idomeneus est Mars, Meriones vero minister ejus, coll. 295, 328. Habet nomen 'Ενυάλιος, Ν, 519. et 521, βριήπυος ὄβριμος. 'Αχιλλεὺς, ἶσος 'Ενυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ, Χ, 132. ὑπὸ παλαμάων Αρηος, sub manibus Martis, Γ, 128, unde et ipse dicitur παλαμναῖος, ἀνταγωνιστής τις τοῖς ἀεθλεύουσιν. et 132, ἐπέφερον ἀλλήλοις πολύδακρυν Αρηα ἐν πεδίῳ· Ωρσε δὲ τοὺς μὲν Αρης, τοὺς δὲ 'Αθήνη, Δ, 439, i. e. Trojani pugnabant quidem fortiter, sed sine jure, quod jus erat ex parte Græcorum. et 441, Αρεος ἀνδροφόνου κασιγνήτη Ερις. 'Αθήνη προσηύδα θοῦρον Αρηα· Αρες, Αρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα, Ε, 30, ubi vides diversam quantitatem primi α. Alii tamen scribunt alterum Αρες, fortasse rectius, 'Αρὲς, i. e. βλαπτικὲ, nocens, ut alludatur ad prius positum nomen proprium alio nomine appellativo earundem litterarum; et significet indolem Martis, quam deinde aliis nominibus additis liquidius explicat. sed plurimi repetitum nomen proprium judicant, ex diversa etymologia deductum: prius ex ἀρὰ, imprecatio, *der fluch, (a curse;)* alterum ex α negativo, et ῥέω, dico, quia Mars non est rhetor sed pugnator. Cæterum illa epitheta non sunt ἐπὶ ὕβρει: nam cur esset Minerva λοίδορος tali tempore? sed naturam Martis, qua ipse gaudet et gloriatur, depingunt facete. sic et Ε, 455. Seducitur autem ibi e pugna a Minerva, i. e. virtus bellica Trojanorum longe superabatur virtute et prudentia Græcorum. Nam Αρης est τὸ ἄλογον θράσος: hinc θοῦρος, impetuosus, appellatur; et is fervor ferox jam minuebatur apud Trojanos, Ε, 35. αἵματος ἆσαι Αρηα ταλαύρινον πολεμιστὴν, Ε, 289, ubi Αρης notat gladium vel hastam acuta acie præditam: et tractatur a poëta ut πρόσωπον vivum, satiandum sanguine. sic et alibi ἄρης notat ferrum, e. c. Φ, 112, ἄρει θυμὸν ἐξέληται, ferro vitam eripiat. Et Χ, 72, ἀρηϊ κτάμενος, ferro interfectus; ubi additur synonymum δαϊχθῆναι χαλκῷ, interfici ferro. Et Ο, 605, Αρης ἐγχέσπαλος. θοῦρον Αρηα ἥμενον, Ε, 355, i. e. in sinistro cornu præstantissimi Trojani rem strenue gerebant. Excitantur ergo, ut ad dextrum cornu properent, ubi minus bene res gerebatur. sed ibi vulneratur Mars a Diomede, i. e. multi fortes Trojani occiduntur, 461, seqq. 507, 518, 592, seqq. 699, 702, 704. χάλκεος Αρης, 757, seqq. 827, seqq. 841, 844, seqq. μιαιφόνος, βροτολοιγός. 855, seqq. et vulneratus clamat horribile, 859, seqq. i. e. excitatur ibi clamor terribilis pugnantium, ἔβραχε Αρης ἆτος πολέμοιο, 388. Abit in cœlum, i. e. fit fuga, cum excitato denso pulvere, 864, seqq. increpatur a Jove, 889, seqq. et Παιήων eum curat, 899, seqq. De quibus fictionibus idem valet quod de parabolis: nimirum multa exornandæ parabolæ addi, quæ ad rem ipsam declarandam nihil conferunt. 'Αλογία militaris debellatur φρονήσει et animo non territo. Vinctus aliquando fuit Αρης ab Ωτῳ et 'Εφιάλτῃ, Ε, 385, seqq. per menses tredecim: fugiens tandem, venit in Νάξον. Cui fictioni sine dubio veritas aliqua historica, nobis ignota, subest: nam allegorice talia explicare, putidum est. Præter θοῦρος, i. e. cum furioso impetu irruens, Ε, 507, 830, dicitur etiam μαινόμενος, 831, et τυκτὸν κακὸν, ibid. nam, quatenus notat arma bellica, fit ab hominibus: præterea nulla naturalis necessitas, qualis est fames aut sitis aut cupido dormiendi, &c. cogit homines ad bellandum, sed ipsi sibi id malum arcessunt. Nam ἡ φύσις ἥμερον ἔτευξε ζῶον τὸν ἄνθρωπον: ipse vero contra naturam furit. Mars hinc dicitur et ὁ 'Αρειμάνιος. Dicitur et ἀλλοπρόσαλλος, nam fortuna Martis est incerta, et nulli parti stabilis, Ε, 831. et 461, 717, οὖλος Αρης, perniciosus toti. et 702, μετὰ Τρώεσσιν Αρης, i. e. hodie prevalent Troës armis. Naturam ejus optime describit Jupiter, Ε, 890, seqq. Est ergo et in mytho χείριστος, nedum re vera. Cum ratione magna loqui facit Martem poëta, Ε, 872, seqq. nec se includit, ut dicat ἐπιπειθόμεθα, sed de aliis, ἐπιπείθοντας: nam furibundus Mars nescit πείθεσθαι, sed vi vult compesci. Αρης ἆτος πολέμοιο, i. e. pugna ipsa vel bellum, Ζ, 203. ἀτάλαντος 'Ενυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ, Η, 166. et 208, πελώριος, ὅστε εἶσι πόλεμόνδε. et 240, δηΐῳ μέλπεσθαι. Ομματα βροτολοιγοῦ, Θ, 349. et 516, Τρωσὶν ἐπιφέρειν πολύδακρυν. sic et Τ, 318. διαπραθέειν μεμαῶτες ἄρηϊ, Ι, 528. ἶσος, Λ, 603, Patroclus, multum profuturus Græcis hoc tempore. et 733, Αρηος μέγα ἔργον, i. e. pugna acris. Est præses belli cum Minerva, Ν, 127, i. e. ad bellum opus est ἀνδρίᾳ καὶ θάρσει, una cum φρονήσει. et 328, θοῷ Αρηϊ, et 444, ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης, i. e. ferrum vel hasta amisit ibi tandem motum suum: vel, ferrum hastæ fecit, ut vulneratus tandem amitteret vitam. et 518, seqq. ubi 'Ασκάλαφος, filius Martis, interficitur, et Mars irascitur Trojanis. et 569, Αρης ἀλεγεινὸς γίνεται, ubi ponitur pro vulnere in pugna. et 630, σχήσεσθε ἄρηος, i. e. prœlii. Εριδα ξυνάγοντες Αρηος, Ξ, 149. et 485, ἄρεως ἀλκτῆρα· ἔδυ δέ μιν Αρης δεινὸς 'Ενυάλιος, Ρ, 210, ubi Mars subit Hectorem, i. e. fortuna pugnæ mutatur, ut paullo ante victi vincant. et 398, Αρης λαοσσόος, concitator exercitus. et 490, Αρηϊ μαχέσασθαι, nam potest et verbis certari. στυγερῷ κρίνονται ἄρηϊ, decernunt pugna, Σ, 209. et 213, ἄρεος ἀλκτῆρες, coll. 100. et h. l. quidam scribunt attice ἄρεω, ut Μενέλεω, Πείρεω: alii vero ἄρεως. et 264, μένος Αρηος δατέονται. et 516, ἦρχε δέ σφιν Αρης καὶ 'Αθήνη. Αρης κορυθαίολος, Υ, 38, ubi auxiliatur Trojanis, ὅμοιος ὁμοίοις, utpote ipse mœchus ex fabula et more militari: præterea ut præses βίας καὶ ἁρπαγῆς, qua Trojani in Helena usi: denique ὡς οὐκ ἔλλογος, sed adversarius Minervæ. et 51, αὖε δὲ Αρης ἑτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος. et 358, seqq. Nam Mars est vel σίδηρος, vel μάχη, vel τραῦμα, sed poëtice personificatur. Αρης ῥινοτόρος Φ, 391, ubi primus incipit pugnam deorum, et adoritur Minervam, h. e. imprudenter Hector fortitudine usus erat. conf. κυνόμυια in Α. et 421, ubi Mars superatur a Minerva: et cadens longitudine sua ἑπτὰ ἐπέσχε πέλεθρα, 407. Quod quidem cum ratione sic fingitur. ταλαυρινὸς, Χ, 267. θοῦρος, Ω, 498. χάλκεος, nam notat arma, Η, 146. Π, 543. ὀξὺν ἄρηα ἐγείρωμεν, cum quo epitheto notat gladios et hastas, Β, 440. Δ, 352. Η, 330. Θ, 531. Λ, 835. Ρ, 721. Σ, 304. et ἐγείρειν est, uti telis. ὄβριμος, i. e. hasta gravis ferro, Ο, 112. Π, 613. Ρ, 529. βροτολοιγὸς, Λ, 295. Μ, 130. Ν, 298, 802. θοὸς, Ν, 295. Θ, 215. Ρ, 72, 536. μῶλος Αρηος, Η, 147. Π, 245. Σ, 134. Martis adulterium cum Venere narratur, θ, 267, seqq. Et hanc solam turpiculam fabellam narrari facit Homerus, alias purissimus apud luxuriantes nimirum Phæacas et risum captantes. Habet ibi epitheton χρυσήνιος, θ, 285, nam donis flectuntur Veneres. ἐπιμὶξ μαίνεται Αρης, λ, 536. ἦ μὲν δή μοι θάρσος Αρης καὶ 'Αθήνη ἔδοσαν, ξ, 216. μένος Αρηος κρίνεται, π, 269, i. e. πολεμοῦμεν. κτεῖναι μεμαῶτες ἄρηϊ, i. e. ferro, υ, 50. et ex hoc significatu fictum est αἴνιγμα: nam cum quidam videret δρυτόμον, cædentem laurum sacram Apollini, dicebat: ποῖ Φοῖβος πεπόρευτο, ἄρης ὅτ' ἐμίγνυτο δάφνῃ; ubi totum ἀστεῖον est in verbo ἐμίγνυτο, quod notat ὁμοῦ εἶναι, ὃ καὶ ὁ σίδηρος ἔχει κόπτων ξύλον, καὶ ὁ συνὼν σώματι. Αρης χάλκεος, Ol. 10, 19. ἀνθεῖ, Ol. 13, 32. βιατὴς, vi agens, Py. 1, 19, et intelliguntur homines bellicosi. Αρης circumscriptus, Py. 4, 155, s. χάλκασπις, Ist 7, 35. Αρεος βαθυπολέμου, Py. 2, 3. ἐν ὅπλοις, Py. 10, 22, ut notetur ὁπλιτοδρόμος. Αρεϊ ἐν οὐλίῳ, Ol. 9, 116. ἐν, in bello, Py. 5, 113. Ist 5, 60. σὺν, Py. 11, 55. κελαινεγχεῖ, Ne. 10, 158. χαλκέῳ, Ist. 4, 24. ἐναλίγκιον, Ist. 8, 81. Vide sub 'Αθήνη prope medium, et Διομήδης; item in Α. sub ἀρείων, μῶλος, et μένος ad medium.

'Αρήτη, ης. ἡ. uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia est sub 'Αλκίνοος. Nomen est ab ἀρᾶσθαι, optare, unde est adjectivum ἀρητὸς, ἡ, ὸν, optatus: et inde fiunt nomina propria, mutato accentu. Est ergo

quasi εὐκταῖα τοῖς γονεῦσιν. sic ὁ Δημάρατος Lacedæmonius, a populo optatus, πολύευκτος: εὐξαμένων γὰρ πανδημεὶ (publice) Σπαρτιατῶν ἐγένετο ἐκεῖνος τῷ πατρὶ ᾿Αρίστωνι, ut narrat Herodotus. De hac regina est η, 53, 14, 233, 335. θ, 420, 423. λ, 334. ν, 57, 66. Vide sub ἄρητος in A.

᾿Αρητιάδης, ου. ὁ. vide sequens.

῎Αρητος, ου. ὁ. pro quo recentiores scribunt Ἄρατος, media longa. Posset derivari ab ὁ Ἄρης, cujus genitivus Ἄρητος transit in novum nominativum: sed aptius, sicut ᾿Αρήτη, derivatur ab ἀρᾷ, i. e. εὐχῇ, ut sit ὁ εὐκταῖος γεννηθεὶς τοῖς τοκεῦσιν. Nomen quidem appellativum ἀρητὸς, ἡ, ὸν, solet in malo sensu notare τὸν δυστυχῆ καὶ ἐπάρατον, *einen verwünscheten, (an execrable, accursed one,)* ab ἡ ἀρὰ, *ein fluch, (a curse:)* sed nomen proprium respicit bonum et primum significatum τῆς ἀρᾶς. Unus hujus nominis fuit Nestoris filius, γ, 414, 440. Alter est nobilis Trojanus, P, 494, seqq. 517—524. Tertius est nobilis Ithacensis, avus Amphinomi, a quo est patronymicum ᾿Αρητιάδης, π, 395. σ, 412. Præterea celeber est poëta hujus nominis. Vide sub ἄρητος in A.

᾿Αριάδνη, ης. ἡ. Filia Minois, regis Cretæ. Athenienses, invidia moti, occiderant filium Minois, ᾿Ανδρόγεων, qui venerat Athenas tempore ἀγώνων, et vicerat τὸ πένταθλον. Hinc ex θεομηνίᾳ passi multa, jubentur tandem oraculo, quotannis septem ἠϊθέους et septem παρθένους, sorte electos, futuros esca Minotauro, in Cretam mittere. Et is Μινώταυρος erat quem Πασιφάη pepererat, ταύρῳ μιγεῖσα τέχναις Δαιδάλου: is ἐν λαβυρίνθῳ, qui erat σπήλαιον ὑπόγειον πολυέλικτον, habitabat. Theseus sponte proficiscitur cum aliis sex adolescentibus in Cretam: et adamatus ibi a pulcra Ariadne, ope ejus interficit Minotaurum, et fugit cum suis, assumta Ariadne. Quum appulisset navem ad insulam Δίαν, quæ et Νάξος vocabatur, non procul a Creta, sacra Διονύσῳ: cognoscit quidem Ariadnen ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ sed statim admonitus a Minerva, relinquit ibi Ariadnem, quæ morte subita est extincta, ob iratum Bacchum. Homerus quidem innuit, (Διονύσου μαρτυρίαις) turpiculi quid in sacrario Bacchi actum fuisse; nihil tamen expliciti adjicit, λ, 320—324. Σ, 592. Quæ recentiores finxere, ut fingerent, (nam Homerus historice finxit, etsi nobis res liquida jam non apparet) vides ex Ovid. Metam. 8, 155—182. Theseus fuit hac in re exemplum ingrati amatoris. Vide in A. sub οἷος prope medium.

῎Αριμα, ων. τά. est locus Ciliciæ, igne subterraneo famosus, ἔνθα ὁ Τυφωεὺς εὐνάζεσθαι ἐλέγετο, καὶ αἰκίζεσθαι. est vero εὐνάζεσθαι idem quod διατρίβειν. Cives dicuntur οἱ ῎Αριμοι. B, 783. Alii hæc in Syria quærunt, dicuntque, τοὺς Σύρους dictos fuisse ᾿Αρίμους, et deinde ᾿Αράμους et ᾿Αραμαίους, maxime circa Tyrum.

᾿Αρίσβας, αντος. ὁ. nobilis Græcus, pater Λειοκρίτου, P, 345.

᾿Αρίσβη, ης. ἡ. Urbs Troadis. ἄποικος Μιτυληναίων, κειμένη μεταξὺ Περκώτης καὶ ᾿Αβύδου. Regia sedes τοῦ ᾿Ασίου, et hinc δῖα dicta: Strabonis ævo autem valde perdita. B, 836, 838. Z, 13. M, 96. Φ. 43. Nomen habuit ab ᾿Αρίσβη, filia Teucri Cretici, uxore Dardani regis. In Creta erat urbs ejusdem nominis, imo et in insula Lesbo. Cæterum apud hanc Troicam urbem erat fluvius ὁ Σελλήεις, εντος. sed ὁ ῎Αρισβος erat fluvius Thraciæ.

῎Αρισβος, ου. ὁ. vide supra.

᾿Αρισταγόρας, ου. ὁ. Ne. 11, inscr. et versu 9, et 24.

᾿Αρισταῖος, ου. ὁ. nobilis heros ob inventam μελιτουργίαν καὶ ἐλαιουργίαν. Docuit et ovium curam. Py. 9, 104. seqq. Vide sub ὀπάων in A.

᾿Αριστείδης, ου. ὁ. vide sub Φιλομηλείδης.

᾿Αριστοκλείδης, ου. ὁ. Ne. 3, inscr. et versu 21, 24, 35, 118, seqq.

᾿Αριστόμαχος, ου. ὁ. Herculis pronepos. Py. 10, 4.

᾿Αριστομένης, εος, ὁ. Py. 8, inscr. et versu 6. et 115. ᾿Ωριστόμενες, pro ὦ ᾿Αριστόμενες.

᾿Αριστοτέλης, εος. ὁ. qui et Battus primus. Py. 5, 117.

᾿Αριστοφάνης, εος. ὁ. Ne. 3, 35.

᾿Αρίστυλλος, ου. ὁ. vide sub ῾Ηρακλῆς, ad finem.

᾿Αριφράδης, εος. ὁ. vide sub ἀριφραδὴς in A.

᾿Αρκάδες, ων. οἱ. Homines mediterranei in Peloponneso, valde pugnaces, rei navalis autem imperiti. Hinc cum ad Trojam esset proficiscendum, Agamemnon iis dedit naves et gubernatores. B, 603, seqq. ἐγχεσίμωροι, H, 134. Habent nomen ἀπὸ ᾿Αρκάδος, υἱοῦ Διός. summus mons hujus montanæ gentis erat ἡ Κυλλήνη. ᾿Αρκάδες, Ol. 9, 103. ᾿Αρκάδων, Ol. 6, 55. ᾿Αρκάσι, sc. ἐν, Ol. 13, 153, et intelliguntur ibi τὰ Λύκαια.

᾿Αρκαδία, ας. ἡ. regio Arcadum. Vocata olim et ἡ Πελασγία, et Παῤῥασία, et Λυκαονία, et Γιγαντὶς, et ᾿Αζανία, a principibus qui ibi regnarunt. ὁ ᾿Αζὰν partem Arcadiæ tenuit, cujus cives οἱ ᾿Αζᾶνες, Eurip. Orest. 1647, ibique schol. Gens Arcadum pro antiquissima Græciæ habebatur, unde et προσέληνοι dicti. ᾿Αρκαδίας ἀπὸ δειρᾶν, Ol. 3, 48. εὐμήλοιο, Ol. 6, 169, cujus primaria urbs fuit ἡ Στύμφαλος. ἀπὸ, Py. 5, 45, qui hospes fuit ὁ ᾿Ισχύς. ἐν ᾿Αρκαδίᾳ, Ol. 7, 153, ubi ἀγὼν, τὰ Λύκαια, τῷ Λυκαίῳ Διΐ: et victori dabantur arma, quæ sunt ἔργα, vel et τρίπους. ᾿Αρκαδίαν εὐάνορα ἔχει ῾Ερμῆς, Ol. 6, 135.

᾿Αρκὰς, ἄδος. ὁ. vide sub ᾿Αρκάδες, et in A. sub ἄρκος.

᾿Αρκείσιος, ου. ὁ. avus paternus Ulyssis, dictus vel ab ἀρκέω, f. έσω, ὡς οἷα ἐπαρκεῖν ἁπλῶς δυνάμενος: vel ab ἡ ἄρκος, i. e. ἄρκτος, ursa: nam fabulæ ferunt, quod Κέφαλος ὁ Δηϊονέως genuerit hunc Arcesium ex ursa, i. e. quod ursa lac præbuerit infanti, sicut Romulo lupa. Et sicut lupa notat meretricem, quia exspoliat amatores suos: sic et ursa idem notat. ξ, 182, et ejus φῦλον sunt posteri in linea recta. π, 118. ω, 269. Ulysses hinc dicitur ᾿Αρκεισιάδης. δ, 755, conf. Λαέρτης. ab ἀρκέω, f. έσω, (quæ est verior etymologia nominis) deberet scribi ᾿Αρκέσιος: sed Iota est littera interserta ionice.

᾿Αρκεσίλαος, ου. ὁ. Princeps Thebanus Græcus. B, 495. O, 329, s. notat ἀμυντικὸν καὶ βοηθητικὸν, καὶ τὸν ἐπαρκοῦντα λαοῖς. Alius est Py. 4, et 5. idem dicitur ᾿Αρκεσίλας, ου, ὁ. Py. 4, 3, 116, 531. Py. 5, 138. Ne. 11, inscr. et versu 14. ᾿Ωρκεσίλα est pro ὦ ᾿Αρκεσίλα, Py. 4, 444.

᾿Αρκτοῦρος, ου. ὁ. vide sub Βοώτης.

῞Αρμα, ατος. τό. Vicus et castellum, πλησίον Μυκαλησσοῦ in agro Thebano. Civis ejus dicitur ὁ ῾Αρματεύς. Nomen vici est ἀπὸ τοῦ ἅρματος ᾿Αμφιαράου, καταφυγόντος ἐκεῖ, καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσιν. Hinc et ista κώμη vocabatur λουτρὰ ᾿Αμφιαράου. B, 499. Aliud ῞Αρμα fuit in agro Attico.

῾Αρμονία, ας. ἡ. filia Veneris et Martis, uxor Cadmi. Py. 3, 161. Py. 11, 12. Vide sub ἕδνα in A.

῞Αρμων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, pater τοῦ Τέκτονος, qui hinc dicitur ῾Αρμονίδης. E, 60, conf. Τέκτων.

᾿Αρναῖος, ου. ὁ. mendicus Ithacensis, idem qui postea ὁ ῏Ιρος dictus. σ, 5. nomen ei a matre datum ab ἡ ἀρὰ, precatio, interserto ν, quasi εὐκταῖος.

῎Αρνη, ης. ἡ. oppidum Bœotiæ. B, 507. H, 9. Est ὁμώνυμος τῇ ἡρωΐδι ῎Αρνῃ, quæ ex Neptuno peperit τὸν Βοιωτόν. Nomen est ab obliquo casu τοῦ ἀρνὸς, agni, animalis valde cari vetustis. Cæterum fuere quatuor urbes hujus nominis. Hanc nostram ῎Αρνην ὁ Ζηνόδοτος putat esse ῎Ασκρην: sed quia Homerus eam vocat πολυστάφυλον, Hesiodus vero suam Ascram describit ut infelicissimam: patet error Zenodoti. Alii scripsere Τάρνη, multo pejus: nam Tarne est Lydorum urbs.

᾿Αρπαλίων, ονος. ὁ. filius Πυλαιμένεος, paullo infirmior. N, 644—656. conf. σκώληξ.

῞Αρπη, ης. ἡ. Est vel ὁ ἰκτῖνος, vel ζῶον ἄλλο ἀετῶδες, species aquilarum: ὃ εἰς ὕψος ἀρθὲν, εὐχερῶς ὅπῃ θέλει καταράσσει. T, 350.

῞Αρπυια, ας. ἡ. Physice est ventus vehemens et abripiens obvia: et αἱ ἅρπυιαι sunt ἄνεμοι καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικοί. Nam venti sæpe attollunt res quas corripiunt, et auferunt secum: *reissende wirbelwinde, (furious whirlwinds.)* Hinc ficta sunt δαιμόνιά τινα πτερωτὰ, quæ dicuntur rapere. si quis subito ex conspectu hominum abiit, et ignoratur quomodo aut quorsum ablatus sit: Harpyiæ eum abripuisse dicuntur poëtice, α, 241. υ, 77, coll. 63, s. Etiam equi, celeri cursu sessorem suum abripientes ex oculis hominum, huic fictioni ansam præbuerunt: hinc equus celerrimus per epitheton vocatur ἄρπυια, Π, 150, cujus equi nomen proprium erat ἡ Ποδάργη, quod deinde et uni fictarum Harpyiarum est impositum.

᾿Αρσινόη, ης. ἡ. nutrix Orestæ, fœmina nobilis. Py. 11, 26. Vide sub ῞Ηρα, prope medium.

᾿Αρσίνοος, ου. ὁ. Princeps Tenedius, pater pulcræ Hecamedes. Λ, 625, seqq. dictus διὰ τὸ μετάρσιον τοῦ νοῦ, *erhaben gesinnet, (magnanimous,)* ὑψηλόνους.

᾿Αρτακία, ας. ἡ. Est fons in regione τῶν Λαιστρυγόνων in Italia, historice olim notus per orbem. κ, 108. nomen est ab ἄρτι κίειν, i. e. ἀναδίδοσθαι ἢ ἀνακηκίειν. Apud Herodotum est urbs Asiæ hujus nominis.

῎Αρτεμις, ιδος. ἡ. Diana, quæ physice est luna. simplicissima nominis derivatio est ab, ἀέρα τέμνειν: artificiosior vero est ab, ἀρτεμίας, i. e. ὑγιεῖς, ποιεῖν, notat enim in terris venatorium exercitium, quod plurimum confert valetudini firmæ. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, ut lunam; sicut virorum ad Apollinem, ut solem. τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος ῎Αρτεμις ἔκτα, Z, 205. et 428, τὴν ἔβαλε ῎Αρτεμις ἰοχέαιρα, i. e. αἴφνης τέθνηκε, ἴσως διὰ λύπης ὑπερβολήν. *der schlag rührete sie dass sie auf der stelle starb, (she was struck with apoplexy so that she died instantaneously.)* τὴν ὄφελε κατακτάμεν ῎Αρτεμις ἰῷ, T, 59. ῎Αρτεμις ἰοχέαιρα οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν αὐτὴν, i. e. sine ullo sensu doloris subito est mortua, λ, 171. et 197, οὔτε ἐμὲ εὔσκοπος (bene scopum suum feriens) ἰοχέαιρα ἐν μεγάροις κατέπεφνεν, inquit mater Ulyssis apud inferos. et 323, πάρος δέ μιν (᾿Αριάδνην) ῎Αρτεμις ἔσχε, occupavit eam subita morte. ᾿Ελθὼν ἀργυρότοξος ᾿Απόλλων ᾿Αρτέμιδι ξὺν, ο, 409, ubi homines in extrema senectute placide morientes dicuntur. et 477, τὴν γυναῖκα βάλεν ῎Αρτεμις, ubi mors mulieris, per deliquium animi in aquam decidentis, quoque Dianæ adscribitur. Et υ, 60,

seqq. Penelope precatur sibi a Diana subitam mortem, Ἄρτεμι, πότνια θεὰ, θύγατερ Διός. et 80, ὥς με ἐϋπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις. sic et σ, 201, precatur eadem Penelope, αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνή. Et filias Niobes occidisse dicitur, Ω, 606, seqq. Imo et vir unus, Orion, a Diana dicitur occisus, ε, 123, quia Orion immediate in Dianam peccaverat, i. e. in venatione scelus aliquod commisit, et inter venandum occisus est. Nam res venatoriæ appropriantur ei, quia noctu plurimum in regionibus calidis venationi opera dabatur. Hinc de bono venatore dicitur, Ε, 51, ἐσθλὸν θηρητῆρα, δίδαξε Ἄρτεμις αὐτὴ βάλλειν ἄγρια πάντα, i. e. longus usus venandi, præstantem eum reddidit. Nam quilibet egregius artifex, qui nova quædam invenit in ea arte, dicitur institutus a numine, præside illius artis, i. e. ab arte ipsa, et a deo artis omnis auctore primo, et datore dexteritatis. Sic præstantem fabrum ferrarium instituisse dicitur Vulcanus, bonum sagittarium Apollo, architectum Minerva, etc. Præterea Lunæ, cujus radii multum valent ad aërem nocturnum illuminandum, adscribuntur sagittæ, sicut Apollini, soli diurno: et communis horum mater est Λητὼ, i. e. nox. Et 447, seqq. Λητὼ et Ἄρτεμις dicuntur in templo suo refecisse Æneam vulneratum, i. e. cessit vulneratus ad tempus, et latuit. Ἄρτεμις χρυσόθρονος, irata Calydoniis, immisit iis aprum ingentem, Ι, 529, seqq. ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς saltantem vidit et adamavit Mercurius pulcram Πολυμήλην, Π, 183. Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Υ, 39, auxiliantur Trojanis, ut ἔφοροι χορῶν, quorum studiosi Troës; vel ὡς τοξόται, qualis et ὁ Ἀλέξανδρος. et 70, ubi χρυσηλάκατος κελαδεινὴ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα κασιγνήτη Ἑκάτοιο, pugnat contra Junonem. Nam Luna percutit quidem aërem (Junonem) sed non nimis valide: aër vero sæpe obfuscat lunam. Cæterum hæc soror Ἑκάτου Apollinis vocatur et ipsa a recentioribus ἡ Ἑκάτη. Et epigramma vetus: Δέσποινα τριοδῖτι (trivia) τρίμορφε, τριπρόσωπε, τρίγλαις κηλευμένη, i. e. χαίρουσα: τρίγλη enim sacra erat Dianæ, διὰ τὸ δοκεῖν θηρεύειν τοὺς θαλασσίους λαγὼς θανασίμους ὄντας, καὶ καταναλίσκειν: hinc sacer hic piscis (qui putatur mullus esse) deæ venatrici salutari. Erat et locus Athenis, τρίγλη dictus, ubi simulacrum erat τῇ Τριγλαθήνῃ Ἑκάτῃ. πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη, Φ, 470, ubi πότνια pertinet ad Ἄρτεμις, et ἀγροτέρη ad θηρῶν, i. e. ἀγρευτικὴ τῶν θηρῶν: nisi potius πότνια est pro δέσποινα vel δεσπότις, ut quidam antiquorum malunt. Hinc et Ἀνακρέων: δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν et apud Atticos dicitur nomine quasi proprio Ἀγροτέρα, ut Aristophanes sæpe habet, τῇ Ἀγροτέρᾳ εὔξασθαι. Juno increpat Ἰοχέαιραν, quod epitheton quoque ibi loco nominis proprii positum, Φ, 480. quæ deinde insidet genibus patris flens et tremens, 505, seqq. quæ est imago poëtica τῆς παρθενικῆς ἀφελείας. et 511, loco nominis proprii dicitur εὐστέφανος Κελαδεινή. Denique puerperia appropriantur ei, quia post decem menses lunares partus humanus solet prodire: hinc ἡ λοχεία cognominata: et ἐν πανσελήνοις εὐτοκώτατοι αἱ γυναῖκες putantur. Habet et epitheton Στυμφαλίη, de quo vide Στύμφαλος. Statura ejus pingitur procera et dignitatis plena: hinc Helena ei assimilatur, δ, 122, διὰ τὴν κατὰ σῶμα φυὴν, *wegen ihres ansehnlichen wuchses (on account of her stately form:)* et Nausicaa, ζ, 102—109, ubi Diana cum pulcris suis puellis egregie pingitur, et ad Nausicaam ejusque puellas refertur. et 151, s. sic et Penelope, ρ, 37. τ, 54. Et inter dona divina, pulcris puellis data, est et hoc, μῆκος ἔπορε Ἄρτεμις ἁγνὴ, υ, 71. ἁγνὴ autem dicitur, quia nunquam peperisse, nunquam cum viro congressa fingitur. Ἄρτεμις, Λατοῦς ἱπποσόου θυγάτηρ, Ol. 3, 46, 54. Py. 3, 57. Ne. 3, 86. Ἀρτέμιδος ποταμίας, Py. 2, 12, τῆς Ἀλφειώας cognominatæ, vel et Ἀλφειαίας, et Ἀλφειωνίας. nam fons ἡ Ἀρέθουσα est in insula Ortygia, qui ex Alpheo ortum habere credebatur; ad quem erat sacrum Dianæ: et versu 16. ὑπὸ Ἀρτέμιδος, i. e. pestilentia, Py. 3, 17. βέλος, Py. 4, 160. Ἀρτάμιδος (dorice) δέμνιον, Ne. 1, 3. Vide in A. sub κελαδεινὸς, ταῦρος ad finem, μέτωπον, et ἀρτεμής.

Ἄρτος, ου. ὁ. Rex fuit olim ἐν Ἰαπυγίᾳ, Ἄρτος μέγας dictus. Ejus festi dies celebrati, τὰ μεγαλάρτια. vide Athenæus.

Ἀρύβας, αντος. ὁ. nobilis Sidonius, valde dives: cujus filia a piratis subrepta servitutem serviebat. ο, 425, et circa.

Ἀρχεπτόλεμος, ου. ὁ. ἡνίοχος Ἕκτορος, Ἰφίτου filius, θρασὺς, Θ, 128, 312.

Ἀρχέστρατος, ου. ὁ. nobilis Græcus. Ol. 10, 2, 120.

Ἀρχίλοχος et Ἀρχέλοχος, ου. ὁ. filius Antenoris, principis Trojani. Β, 823. Μ, 100. Ξ, 464. Alius est poëta celeber, Ol. 9, 1. Py. 2, 100.

Ἀσία, ας. ἡ. Pars orbis terrarum. Ἀσίας εὐρυχώρου, Ol. 7, 33.

Ἀσίνη, ης. ἡ. Urbs Argeorum. Β, 560.

Ἄσιος, ου. ὁ. Filius Hyrtaci, unde Ὑρτακίδης dictus, et principalis sedes ejus erat ἡ Ἀρίσβη. Dictus μέγας, ἄναξ, ἥρως, juvenis, Β, 837, seqq. Μ, 95, seqq. 110, seqq. 136, 139, 163, seqq. sed non nimis prudens, unde et νήπιος dictus. Solus noluit parere prudenti consilio Polydamantis: et Jovem accusat mendacii: nam solent infelices causam infortunii referre ad numen, cum tamen ipsorum cupiditas sit in culpa. occiditur, Ν, 384, seqq. et 759. Alius Ἄσιος erat filius Dymantis, frater Hecubæ reginæ, Π, 715, seqq. Tertius Ἄσιος est incertus utrum cum hoc secundo sit idem: nam per patronymicum tantum memoratur, quum Ἀκάμας vocatur Ἀσιάδης, Μ, 140. et Ἀδάμας, Ν, 561, 759, 771. et Φαίνωψ, Ρ, 583. credibile tamen est, hos tres fuisse patrueles Hecubæ: ut ergo hic tertius Ἄσιος sit cum secundo idem. Vide sub Ἑκάβη.

Ἄσιος λειμὼν, est planities herbosa in Asia, circa fluvium Caystrum, apud quem anseres et cycni et grues et ejusmodi volucres aquæ amantes pascuntur. Β, 461. Alii dicunt, quod vir illustris, ὁ Ἀσίας, ου, regnaverit circa illum fluvium: et Iones faciunt genitivum Ἀσίεω, ut Ἑρμείεω ab Ἑρμείας, et Εὐμελίεω ab Εὐμελίας: et per syncopen Ἀσίω, Ἑρμείω, Εὐμελίω. Etiam geographus memorat ἡρῷον τοῦ Καΰστρου et Ἀσίου τινὸς, non procul a Tmolo monte et Trallibus, ibique esse hunc λειμῶνα: nam hunc Ἀσίαν imperasse aliquando Lydiæ. Alii simpliciter ἄσιον intelligunt adjective, τὸν ἰλυώδη: ἡ ἄσις γάρ ἐστι τὸ ἐξ ὕδατος ξηρὸν, *trockengewordener schlamm, (dry mud,)* ab ἄζω: πηλώδης γὰρ ὁ Κάϋστρος ποταμὸς ἐν ταῖς προχοαῖς. In eo conveniunt omnes, esse pratum amplum circa Caystrum fluvium.

Ἀσκάλαφος, ου. ὁ. Filius Martis. Habet nomen ab ἡ ἀκαλήφη, interserto Sigma: hæc autem habet nomen ab ἀκαλὸς τὴν ἀφὴν, ἀκαλὸς autem est πραῢς, μαλθακὸς, ἄψοφος, ἥσυχος, ut sit ὁ τέρην τὴν χρόα καὶ εὐαφὴς, sed κατ' ἀντίφρασιν καὶ εὐφημισμόν. Eadem ἀκαλήφη (urtica) dicitur et ἡ κνίδη, a κνίζω, pungo. Designat ergo nomen viri, quasi ἀπρόσψαυστον καὶ ἀνέπαφον κατ' ἀνδρίαν, *an dem man sich nicht vergreifen darf, (who must not be laid hold of.)* Nihil autem magnifici poëta de eo narrandum habet, præter originem. Videtur ergo fuisse filius hominis militaris magni, ipse jactabundus et gloriosus miles: tales autem non solet mirari poëta. Β, 512, seqq. Ι, 82. Ν, 478, seqq. 518, et circa. Ο, 112, seqq. ubi interficitur. Fuit in partibus Græcorum, cum fratre Ἰαλμένῳ. Futiles quidam, Ebraica in Homero venantes, dixere, corpus ejus delatum in Judæam, et a Marte ibi sepultum in monte, qui mons postea sit dictus Σαμάρεια, quasi σᾶμα (σῆμα, monumentum) ἄρειον, vel in plurali, σάματα ἄρεια.

Ἀσκανία, ας. ἡ. Urbs et regio Phrygiæ, altera Mysiæ. Β, 863. Ν, 793.

Ἀσκάνιος, ου. ὁ. Ductor Phrygum, terræ suæ παρώνυμος, filius τοῦ Ἱπποτίωνος, quem confer. Β, 862. Ν, 792.

Ἀσκληπιὸς, οῦ. ὁ. Æsculapius, filius Apollinis et νύμφης Κορωνίδος. hujus nymphæ pater erat ὁ Λαπίθης, ου. ipse Æsculapius fuit discipulus Χείρωνος in arte medica: et habet nomen ab ἀσκεῖν ἠπίως τοὺς νοσοῦντας, interserta littera λ. Demosthenes semper scripsit Ἀσκλήπιος. Ab initio vocatus fuerat ὁ Ἤπιος. Ejus duo filii fuere Padalirius et Machaon, magni ductores copiarum, simulque magni chirurgi et medici: qui ad Trojam duxere classem triginta navium. Β, 731. Δ, 194. Λ, 518. Hinc est patronymicum, Ἀσκληπιάδης, Δ, 204. Λ, 613. Ξ, 2. De eo, et curationibus ejus est Py. 3, 11, seqq. 82, seqq. Ne. 3, 94, seqq. Dores vocarunt eum etiam Ἀσκλαπιός, unde apparet forma nominis Romana. Filiæ ejus finguntur ἡ Ἰασώ, Πανάκεια, Ὑγεία, Αἴγλη: unde ipse dictus ὁ εὔπαις, αιδος. Aristoph. Plut. 639, s. 701. et ' Πανάκεια est dicta a, πάντα ἀκεῖσθαι, omnibus mederi malis. Vide in A. sub ἀμύμων, prope medium, παρειὰς, et εὔπαις.

Ἄσκρα, ας. ἡ. vide sub Θέσπια.

Ἀσπασία, ας. ἡ. vide sub ἀσπάσιος in A.

Ἀσπληδὼν et Σπληδὼν, όνος. ἡ. Urbs Græca, regia Ascalaphi. Β, 511. dicta ab heroë ejusdem nominis antiquo.

Ἀσσαῖος, ου. ὁ. ductor ordinum Græcus, occisus ab Hectore. Λ, 301.

Ἀσσάρακος, ου. ὁ. Avus Anchisæ, ex regia domo Troica. Υ, 232, 239, conf. Ἀγχίσης.

Ἄσσος, ου. ἡ. vide sub ἆσσον in A.

Ἀστέριον, ου. τό. Urbs Thessalica, dicta vel ab heroë quodam Ἀστερίῳ, vel διὰ τὸ λαμπρόν. Nam in monte edito sita τοῖς πόῤῥωθεν ὡς ἀστὴρ ἐφαίνετο pulcre ædificata. Β, 735.

Ἀστερὶς, ίδος. ἡ. parva insula inter Ithacam et Samum, habens oppidum ejusdem nominis. vocatur et ἡ Ἀστερία. δ, 846, seqq.

Ἀστεροπαῖος, ου. ὁ. Princeps Lycius, sub rege Sarpedone. Μ, 102, seqq. Ρ, 217, 351, seqq. Φ, 140, seqq. ubi simul est genealogia ejus. Ψ, 560, 808. interfectus est ab Achille. Pater ejus fuit ὁ Πηλεγών.

Ἀστύαλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occiditur, Ζ, 29.

Ἀστυάναξ, ακτος. ὁ. Filius infans Hectoris. A patre vocatus fuerat ὁ Σκαμάνδριος, sed Trojani, grati erga Hectorem tam fortiter pro patria pugnantem, vocarunt filium ejus quasi patrem urbis, ἄστεος ἄνακτα, ἐπιμελῶς ἔχοντα τῆς πόλεως. Patris ergo meritum declarabant in nomine infanti dato. Ζ, 402, seqq. 466, seqq. 475, seqq. Χ, 506, et circa. Ω, 735, ubi fatum hujus pueruli prædicitur: nam capta Troja præcipitatus est de turri, ne postea per eum nasceretur novum bellum: sed id est figmentum tragicorum, vid. Strab. 13. co-

micus quidam τὸν ἀστυάνακτα posuit pro μὴ στύοντα, i. e. μὴ πεφυκότα ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρωτα. φ, 152. Vide sub στύω in A.

Ἀστυδάμεια, ας. ἡ. quam Homerus vocat Ἀστυόχεια, eodem significatu: nam δαμᾶν, subigere, et ἔχειν, obtinere, idem fere sunt. Uxor Herculis, mater Tlepolemi. Ol. 7, 43.

Ἀστυνόμη, ης. ἡ. vide sub Βρισηΐς.

Ἀστύνοος, ου. ὁ. Princeps Trojanus, civilia sentiens. E, 144. O, 455.

Ἀστυόχεια, ας. ἡ. Filia Φύλαντος, principis Ephyræorum. Hanc, occiso Phylante, Hercules, pugnans pro Αἰτωλοῖς contra Ἐφυραίους, abduxit, et genuit ex ea Tlepolemum. B, 658, seqq. conf. Ἀστυδάμεια.

Ἀστυόχη, ης. ἡ. a Marte mater facta, B, 513, seqq. Pater hujus regiæ virginis erat Ἄκτωρ, hujus Ἀζεύς, hujus Ἐργῖνος, interfectus ab Hercule, cum occupasset Thebas tyrannide.

Ἀστύπυλος, ου. ὁ. nobilis Παίων, Φ, 209, 211.

Ἀσφαλίων, ονος. ὁ. Minister Menelai, δ, 216, s. Habet nomen ab, ὃν οὐ χρὴ σφάλλεσθαι τοῦ δέοντος πρὸς τὸν δεσπότην.

Ἀσωπίδες, ων. αἱ. vide sub Ἀσωπός.

Ἀσώπιχος, ου. ὁ. Orchomenius nobilis. Ol. 14, inscr. et versu 25.

Ἀσωπόδωρος, ου. ὁ. nobilis Thebanus, Ist. 1, 50.

Ἀσωπός, οῦ. ὁ. nobilis fluvius in Bœotia, βαθύσχοινος, λεχεποίης. Ejus filia erat Ἀντιόπη, Δ, 383. K, 287. λ, 259. præterea multas habuit filias, quæ αἱ Ἀσωπίδες dictæ: duarum natu minimarum, τῆς Θήβης καὶ Αἰγίνης, quas Jupiter quoque amavit, historiam vides Ist. 8, 39, seqq. Ἀσωποῦ ἐπὶ ῥεέθροις, Ne. 9, 22. Ἀσωπίῳ ἐπὶ ὕδατι, Ne. 3, 6.

Ἀταβύριον, ου. τό. sc. ὄρος. Est mons insulæ Rhodi altissimus, in cujus νώτοις, i. e. κορυφῇ, fuit sacellum Jovis, Atabyrii cognominati. In eodem jugo erant et χαλκαῖ βόες, αἵτινες, ὅταν μέλλῃ ἄτοπόν τι γίνεσθαι, μυκῶνται. Etiam in Sicilia aliud erat ὄρος Ἀταβύριον. Ol. 7, 160, i. e. βασιλεύων ὄρους Ἀταβυρίου.

Ἀταλάντη, ης. ἡ. amata Meleagro, et datum ei est caput et corium apri Calydonii, unde bellum. Id tangitur, I, 544, et circa. Vide sub σῦς, ad initium.

Ἄτη, ης. ἡ. Est δαίμων σωματοειδὴς κατὰ μῦθον, ἡ παντὸς ἀτηροῦ αἰτία. Notat maxime errorem quemvis in intelligendo et volendo, *die vergehung im einsehen und wählen, (an error in judgment and choice;)* et deinde, damnum inde emergens. De cœlo exulat, nec dii eam sentiunt: sed sedes ejus est terra, ubi nullus fere mortalium eam non sentit. T, 91, seqq. 130. I, 501. conf. in A. ἀρτίπους, ἄτη, Δύη, et κράας.

Ἄτλας, αντος. ὁ. Pater τῆς Καλυψοῦς, qui sic describitur, ut non procul τῆς θείας ἐννοίας absit, siquidem et profunda maris novit. α, 52, seqq. η, 245. Μῦθος narrat, fuisse eum ἕνα τῶν Τιτάνων, et belligerans una cum suis contra Jovem, victusque, condemnatus est, ut sustineret molem cœli. Sed veritas hæc est: Fuit vir Λίβυς, σοφός, qui pæne ipsum cœlum attingeret sapientia, maxime ob peritiam astronomiæ, quam ab eo didicit Hercules, dictus inde successisse Atlanti ad tempus in sustinendo cœlo. Habitavit circa montem ejusdem nominis; cujus cacumina pluribus locis supra nubes exsurgunt. Et poëtæ solent omnes altos montes κίονας οὐρανίας vocare, sicut Pindarus Ætnam vocat; et apud Diodorum dicitur quoddam jugum Alpium ῥάχις οὐρανοῦ. Ob hanc regionem, suamque scientiam, dicitur habere columnas quæ cœlum et terram distinent, et scire omnia profunda maris, i. e. plurima vulgo incognita. Nomen est ab α intensivo, et ταλάω, quasi ὁ πολύτλας, nam sapientiæ studium multos poscit labores. Potest et esse transpositum ex τάλας. Ornamenta quædam in ædificationibus, quæ videntur humeris sustinere onera imposita aut tectum, vocantur οἱ ἄτλαντες. Etiam populi ad montem illum habitantes; quorum princeps esse potuit hic cœli et navigandi peritissimus. Py. 4, 515, ubi deest ὡς, sicut. Vide sub ἄκμων in A.

Ἀτρεύς, έως. ὁ. Filius Pelopis et Hippodamiæ, pater Agamemnonis, quem vide. Dictus ποιμὴν λαῶν, ob præstantiam regiminis sui. Præterea sollers fuit astronomus, et primus observasse dicitur τὸν τοῦ ἡλίου δρόμον ὑπεναντίον τῷ οὐρανῷ, quod sol et alterum nobis oppositum terræ hemisphærium tunc, cum nox apud nos est, illuminet. Conjugem ejus Ἀερόπην, Cretensem (vide Sophocl. Αἴας Μαστιγ. 1303, seqq.) vitiasse dicitur Thyestes, et per eam multa mala intulisse Atreo. Quæ sunt figmenta tragicorum recentiorum: sicut id quoque Homerus ignorat, quod Atreus dederit fratri suo Thyestæ liberos hujus comedendos. Id constat, posteros Atrei per fœminas male esse habitos, sicut Menelaus per Helenam, Agamemnon per Clytæmnestram, etc. Celebre est apud recentiores χρυσόμαλλον αὐτοῦ ἀρνίον, i. e. poculum ejus magnum argenteum, in cujus interiori fundo agnus aureus erat artificiose aptatus: ποτήριον ἀργύρεον, χρυσέῳ ἐμπεπαισμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον. B, 23, 105. Γ, 37. Δ, 98. P, 1, 553. Δ, 205. Patronymicum hinc est ὁ Ἀτρείδης, quo vel Agamemnon vel Menelaus, duo filii ejus, indigitantur; nonnunquam et Ἀτρείων, ωνος. ὁ. A, 7, 102, 387. B, 185, 284, 434, 445, 482. Γ, 271, 275, seqq. ubi ipse Agamemnon suis manibus facit sacrificium. 350, 361, 364. E, 528—533. Z, 437. H, 373, 385, 470. Θ, 261. N, 378. Ξ, 516. Π, 59, 76. P, 249. T, 310. Ψ, 236, 407, 658. α, 40, ubi verba sic cohærent: ἐξ Ὀρέστου τίσις, i. e. ἐκδίκησις, ultio, ἔσται τοῦ Ἀτρείδου, i. e. Agamemnonis. γ, 136. λ, 386, seqq. Ἀτρεὺς σὺν φίλῳ γένει, Ol. 13, 81, i. e. cum duobus filiis. Ἀτρείδης ἥρως, Py. 11, 47. Ἀτρείδαις ἅμα, Ol. 9, 107. Ist. 5, 48. scribitur et Ἀτρεΐδαις, Ist. 8, 111. Cæterum nomen ejus est ex α negativo, et τρέω, timeo: ut sit ὁ ἄτρεστος. Vide in A. sub ξένος, ad initium.

Ἄττις, ιος. ὁ. vide sub πάππας in A.

Ἀτύμνιος, ου. ὁ. nobilis Lycius, Ἀμισωδάρου filius, frater τοῦ Μάριος. Π, 317—328. Alius erat pater τοῦ Μύδωνος E, 581.

Αὐαινος, ου. ὁ. vide sub διερός in A.

Αὐγειαί, ῶν. αἱ. Urbs Locrensis, cujus civis est ὁ Αὐγειάτης, ου. B, 532. sed 583, est alia urbs Laconica.

Αὐγείας, ου. ὁ. Princeps Eleorum, cui Hercules stabulum expurgavit, pater τοῦ Φυλέως. conf. Ἐπειός. Odit filium, quia is testimonium apud Herculem de amotis bubus post purgatum stabulum dixerat. B, 624, 629. Λ, 700, et circa. 738. Patronymicum est Αὐγείδης, et distracte Αὐγηϊάδης. Αὐγίαν, Ol. 10, 34.

Αὐλίς, ίδος. ἡ. Urbs Bœotiæ, cum portu capacissimo et tutissimo. Regio circa est saxosa, hinc ipsa dicitur πετρήεσσα. Ibi classis communis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum. B, 303, 496. Accusativus potest esse Αὐλίδα et Αὖλιν, ex more nominum in ις, ιδος. Nomen est ab heroina ejusdem nominis, filia Εὐωνύμου, υἱοῦ Κηφισσοῦ.

Αὐτόλυκος, ου. ὁ. Avus Ulyssis maternus, filius Mercurii et Τηλαύγης θυγατρὸς Ἑωσφόρου: alii tamen matrem ejus vocant Maiam; de patre inter mythicos constat. Vides antiquissimum morem adulandi magnatibus, quorum origo ad deos, ad Luciferum, ad sidus aliquod, referebatur. Vir fuit solertissimus et κλεπτίστατος, sic tamen ut Jacobus in gregibus Labanis: jus suum quærebat astutia, cum viribus non posset; et sic vafer, ut colores subreptarum pecudum mutaret. Veritas hæc est: fuit princeps in Græcia circa Parnassum montem prudentissimus, qui astutia longe plura adsequebatur, quam alii armis. Hinc dictus Mercurii filius, a quo habuerit non modo τὸ κλέπτειν, i. e. astute et clandestino modo agere, sed et τὸ ἀμείβειν τὰς τῶν κλεπτομένων ζώων ἰδέας, i. e. variis prætextibus jus suum aut factum colorare. Nomen est ab ὁ λύκος, sol, lux, et αὐτός: qui ipse sibi est instar diei. Et mater, longe lucens, Luciferi filia idem innuit. K, 267. λ, 85. τ, 394, seqq. φ, 220. ω, 333.

Αὐτομέδων, οντος. ὁ. socius et auriga Achillis, vir fortis et nobilis, ab Achille et Patroclo valde dilectus. Dat operam in culina, Achille carnes secante, Patroclo ignem faciente, I, 209. Cum Patroclo in prœlium proficiscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis; ut ipse Achilles in prœlio versari videretur hostibus, Π, 145, seqq. 219, 279, 472, 684, 864, seqq. Pater ejus fuit ὁ Διώρης, P, 429, 469. 483, seqq. 536. T, 392, 397. Ψ, 563. Ω, 474, 574, 625. Ab hoc nomine videntur recentiores sumsisse suum αὐτοκράτωρ: nam ὁ μέδων est rex.

Αὐτονόη, ης. ἡ. una ministrarum honestiorum Penelopes. σ, 181.

Αὐτόνοος, ου. ὁ. nobilis Græcus, ductor ordinum. Λ, 301—304. Alius erat Trojanus ductor, Π, 694.

Αὐτοφόνος, ου. ὁ. Princeps Thebanus. Δ, 395. quasi ipse occidens, non aliorum manibus fortia faciens.

Ἀφαρεύς, έως. ὁ. Dux Græcus. Ab ἄφαρ, statim, εὐθέως: ut notet τὸν σύντομον, promtum. I, 83. N, 478, 541, seqq. Pater ejus erat ὁ Καλήτωρ. Fortasse est hic Ἀφαρεύς, cujus frater fuit ὁ Τυνδάρεως: Helenæ pater.

Ἀφαρητίδαι, ῶν. οἱ. sunt filii τοῦ Ἀφαρέως Idas et Lynceus, quos memorat Pindarus, Ne. 10, 121, s. Sed hi ad ante memoratum Homericum Ἀφαρέα non pertinent.

Ἀφείδας, αντος. ὁ. nomen fictum ficti regis. Notat non parcentem, et est idem quod μεγαλόδωρος, ἐλευθέριος. ω, 304.

Ἀφνειοί, ῶν. οἱ. Incolæ περὶ τὴν Ἀφνῖτιν λίμνην, quæ regio et dicebatur ἡ Δασκυλῖτις. B, 825. Appellativum notat, divites.

Ἀφροδίτη, ης. ἡ. Venus. Apud antiquos est nomen ex mera ratione physica desumtum: sed apud recentiores notat τὴν ἐξ ἀφροῦ ἀναδῦσαν, quam fabulam absurdam de exsectis Cœli testibus ignorat poëta. Athenis erat sacellum τῆς ψιθύρου Ἀφροδίτης, ubi comprecantes et vota facientes, ad aurem simulacri applicabant os: nam res amatoriæ debent esse tacitæ. Ibidem vocabatur Venus ἡ Κωλιάς, άδος, ἀπὸ τῶν κώλων, a femoribus pulposis, Aristoph. Nub. 52. et Lys. 2. Etiam ἡ Γενετυλλίς, ίδος. ibid. et habebat ædes sub his nominibus. δῶρα χρυσῆς Ἀφροδίτης, nam hoc epitheton ei est proprium, Γ, 54, 64. E, 427. T, 282. Nam Veneres amant mundum aureum; et sunt pulcræ præstantesque velut aurum; et conciliantur auro amatoribus, exemplo Danaës. conf. χρύσεος in A. εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ (κατὰ) κάλλος ἐρίζοι, I, 389. ὑπὸ Ἀγχίσῃ τέκε δῖα Ἀφροδίτη Αἰνείαν, B, 820.

Διὸς θυγάτηρ, servat Paridem ex μονομαχία cum Menelao, Γ, 374, seqq. ubi Venus notat amorem, quem quis pulcritudine sua movet aliis. sic Helena dicitur amata Veneri, i. e. omnes amore sui alliciebat. Habet hoc venustas, ut conciliet favorem. sic Venus solvit Paridi galeam, i. e. adolescentes quidam primarii, metuentes ne Helena reddi debeat ex fœdere, hujus formosæ causa accurrerunt lorumque solverunt. Vel et, in desiderio Helenæ solvitur lorum forte fortuna. Vel ratio hujus dissolutionis maxime est in πολύκεστος, 371, et fortasse ille ἱμὰς acu Helenæ vel alius ejusmodi Veneris erat pictus, et exinde infirmior: ut sit sensus, a pulcra aliqua fœmina pictus ἱμὰς rumpebatur. Et 389, seqq. ubi Venus, i. e. amor, advocat Helenam ad Paridem. et 396—398, describuntur formosissimæ partes corporis fœminei, quatenus adspectui patent. Et 413, minatur Venus Helenæ, i. e. cogitat Helena, si minus ametur a proceribus, aut si forma ejus imminuatur, se venturam esse in periculum. Nam re vera, λιπτοτάτου μίτου ὡς εἰπεῖν τὰ κατ' αὐτὴν ἀπηώρητο, τοῦ, θεαῖς εἰς ὦπα ἐοικέναι καὶ διὰ τοῦτο ἐπαφρόδιτος εἶναι, οὗ ἐπιλιπόντος οὐκ ἔτι ἂν ἦν περιμάχητος κατὰ ζῆλον φιλόνεικον. Egregie pictus est animus muliebris circa eum locum: maxime 424, seqq. ubi φιλομμειδὴς 'Αφροδίτη deducit Helenam ad Paridem, eique sellam ponit: quæ omnia ad mutuam cupiditatem visendi se et congrediendi pertinent. Helena hanc Veneris curam durius enuntiat, 406, seqq. Jupiter vero σιμνότερον φράσας indicat, Δ, 10, seqq. Et sensus est, amor est res valde sollicita pro salute amati. Venus vulneratur a Diomede in manu, dum Æneam suum periculo eripit, Ε, 131, s. 248, 311, seqq. 330, 335, seqq. i. e. manus aliqua juvenum pulchellorum abripiunt jacentem Æneam, sed quidam ex iis interficiuntur a Diomede. Et poëta hac fictione mulierosos magna ex parte Trojanos voluit pingere. Est filia Jovis et Διώνης, Ε, 370. cognominatur Κύπρις, 330. Colloquitur cum Junone, quæ κεστὸν ἱμάντα Veneris poscit, Ξ, 188, 193, 198, seqq. Auxiliatur Trojanis, i. e. pugnant illi mulieris causa, Υ, 40, 105, seqq. 209. Opitulari vult Marti, Φ, 416—428, sed est συκίνη ἐπικουρία, ficulnum præsidium: Præterea notat id, plurima bella oriri per fœminas. sic et bellum sacrum inter Thebanos et Phocenses ortum διὰ τὴν Θεανὼ Θηβαίαν, raptam a quodam Phocensi. Imo quid opus est, antiqua exempla repetere, quum nova adsint? Defendit mortuum corpus Hectoris, Ψ, 185, seqq. Ω, 699. De puella venustissima dicitur ὅτι εἶδος ἔχει χρυσῆς 'Αφροδίτης, δ, 14. et 261, seqq. ubi Helena culpam sui abitus a Lacedæmone in Venerem, i. e. in amorem fatalem, confert. Venus coït cum Marte, θ, 267, seqq. nam militares homines amantur a Veneribus. ἰκέλη 'Αφροδίτη, ob venustatem formæ, ρ, 37. τ, 54. εὐστέφανος Κυθέρεια χρίεται, σ, 192, seqq. educat pulcras puellas butyro, melle, vino, υ, 68, seqq. 73. Sæpe 'Αφροδίτη simpliciter notat μῖξιν, χ, 444. Habebat et cognomen ἡ 'Εταίρα: 'Αφροδίτη Κυπρογενὴς, Ol. 10, 125. Circumscribitur, Py. 4, 380, seqq. ἀργυρόπεζα, Py. 9, 16. 'Αφροδίτης γλυκείας ἔψαυσε πρῶτον, Ol. 6, 58. ἱερέα, Py. 2, 31. πόσις, i. e. Mars, Py. 4, 156. κῆπον, i. e. Κυρήνην καλλίκαρπον, Py. 5, 32. ἑλικώπιδος, Py. 6, 1, ἄρουραν, ubi sic vocat suam poësin. φιλοτήτων ἀμβροσιᾶν κήρυξ ἡ ὥρα, Ne. 8, 2, seqq. εὐθρόνου, Ist. 2, 7. 'Αφροδίτης παῖδα, Ol. 7, 25, ubi est appellativum nomen amabilis nymphæ, et refertur ad 'Ρόδον. 'Αφροδίσια ἄνθεα, res venereæ, Ne. 7, 78. Vide sub Αἰνείας et "Εκτωρ; item in A. sub κάπριος, παραμόλω, ἀνόητος, ἀστὴρ, οἶνος, paullo sub medio, et οὖας.

'Αχαιαί, ῶν. αἱ. Est fœmininum ab 'Αχαιοὶ, et notat nobiles fœminas Græcas. εὐπλοκαμῖδες 'Αχαιαὶ, β, 119, seqq. ubi nobilissimæ nominantur. τ, 542.

'Αχαιϊὰς, άδος. ἡ. idem quod 'Αχαιΐς. 'Αχαιϊάδων εὐπέπλων, Ε, 424, nobilium Græcarum. μή τις 'Αχαιϊάδων, β, 101. γ, 261. τ, 146. φ, 160. ω, 134.

'Αχαιϊκὸς, ἡ, όν. quod recentiores scribunt 'Αχαϊκὸς, quasi ἀπὸ τῆς 'Αχαΐας. "Αργος 'Αχαιϊκὸν, i. e. Peloponnesiacum, Ι, 141. Τ, 115. γ, 251. λαὸν 'Αχαιϊκὸν, Ν, 349. Ita quoque antiqui scribebant γυναιϊκὸς, δικαιϊκὸς, ἀρχαιϊκὸς, etc.

'Αχαιΐς, ΐδος. ἡ. Græca. 'Αχαιΐδες, οὐκέτι 'Αχαιοὶ, Β, 235. Η, 96. i. e. γυναῖκες, οὐκ ἔτι ἄνδρες: nam πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες: et magnum olim erat probrum, vocare aliquem mulierem. Σέσωστρις, Αἰγύπτιος βασιλεὺς, quomodo castigarit milites ignavos, narrat Herodotus. ἄλλαι πολλαὶ 'Αχαιΐδες, Ι, 395. φ, 251. 'Αχαιΐδα γαῖαν. Α, 254. Η, 124. καλλιγύναικα, Γ, 75. πουλυβότειραν, i. e. valde populosam, Λ, 769. σχεδὸν 'Αχαιΐδος, λ, 165, 480. τηλοῦ, ν, 249. ψ, 68. κατὰ γαῖαν, φ, 107. recentiores scripsere 'Αχαΐς.

'Αχαιοί, ῶν. οἱ. Est quidem generale nomen omnium Græcorum: sæpius tamen in specie nobiles et principes Græcorum sic vocantur quod ex contextu facile patet. Recentiores scripsere et, 'Αχαοί. sic παλαιὸς et παλαός. Hinc dici potest 'Αχαιϊκὸς et 'Αχαϊκός: prior tamen scriptio est antiqua et Homerica. 'Αχαιοὶ μεγάθυμοι, qui est titulus principum, Α, 123. καρηκομόωντες, quæ est appellatio communis vulgo et principibus, ob longas comas, Β, 11, 323, 472, etc. α, 90. β, 7. sic et εὐκνήμιδες, Β, 331. χαλκοχίτωνες, qui sunt principes, Β, 437. Γ, 127, 131. Πανέλληνας καὶ 'Αχαιοὺς, Β, 530, ubi 'Αχαιοὶ sunt Peloponnesiaci, contradistincti τοῖς "Ελλησι πᾶσιν extra Peloponnesum habitantibus. Pars Græciæ extra Peloponnesum in specie vocabatur ἡ 'Ελλὰς, vel et ἡ Φθία, cujus habitatores tamen quoque 'Αχαιοὶ dicti, Β, 883, 884. Κοῦροι 'Αχαιῶν sunt nobiles, Γ, 183. Etiam ἑλίκωπες, Γ, 190. Π, 569. Ρ, 274. Ω, 402. sic et ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71. ἀρηΐφιλοι, Ζ, 73. Π, 303. Ρ, 319, 336. χαλκοκνήμιδες, nobiles, Η, 41. et 96, 'Αχαιΐδες, οὐκέτι 'Αχαιοὶ, non jam viri fortes et nobiles, sed fœminæ. et 161, seqq. ubi novem ἄριστοι 'Αχαιῶν enumerantur, excepto Achille. et 385, 'Ατρεΐδαι καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες, ubi est sermo ad concilium principum. 'Αχαιοὺς, omnes, Θ, 336, seqq. ubi tamen fugientes comparantur leonibus et apris. διὰ τὸ φύσει ἀνδρεῖον. ὁ κοινὸς ὄχλος est quoque Ι, 1, seqq. ἀρήϊοι υἷες 'Αχαιῶν τειρόμενοι, Λ, 799. λαὸν 'Αχαιῶν χαλκοχιτώνων, exercitum principum Græcorum, Ο, 56. et 213, s. referuntur dii auxiliantes Græcis. sic et Υ, 33, seqq. τὸν ἄριστον 'Αχαιῶν, præstantissimum inter duces Græcos, Ε, 414, ubi mater Veneris sic appellat Diomeden, ad solatium filiæ ab eo vulneratæ, ne putet a vili quodam homuncione se vulneratam. Alias iste simpliciter ἄριστος dici nequit, sed εἷς τῶν ἀρίστων tantum. Cæterum ingens laus, ab hoste laudari. "Ηρωες 'Αχαιοὶ, Ο, 219, 261, ubi per miserationem ita dicti, si tales tam sunt infelices. ἀϋσάντων 'Αχαιῶν, ubi est nomen generale, Π, 277. Μυρμιδόνες καὶ 'Αχαιοὶ, Π, 564, ubi Myrmidones cum eminentia quadam positi; sicut eodem versu οἱ Λύκιοι. Σ, 151, 314, ubi sunt Myrmidones, et maxime eorum nobiles. "Ηρωας 'Αχαιοὺς, Τ, 34, 41. et 248, κούρητες 'Αχαιῶν. δῖοι, Υ, 354. υἷες, Φ, 376, i. e. nobiles eorum. sed 134, sunt in genere omnes. βασιλῆες 'Αχαιῶν, Ψ, 36. et ex 272, coll. 271, apparet, 'Αργείους et 'Αχαιοὺς esse fere idem, nisi quod posterius videtur magis ad nobiles spectare. Cæterum est nomen a prisco rege Achæo, sicut οἱ "Ιωνες dicti ἐκ τοῦ "Ιωνος. In Odyssea per 'Αχαιοὺς intelliguntur fere semper nobiles; in specie nobiles proci illi, ex illustribus familiis oriundi. β, 7. α, 272, 394, ubi vides βασιλῆας 'Αχαιῶν ἐν 'Ιθάκῃ, *Griechische edle, (Grecian nobles.)* β, 72, 204, 211. γ, 104, 116. et 130, seqq. describitur infelix reditus Græcorum a Troja. sic et ι, 259. λ, 508, 512. π, 76. τ, 528. π, 250. ρ, 513. σ, 93. et 245, εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀνὰ "Ιασον "Αργος 'Αχαιοὶ, ubi nobiles Peloponnesii sic dicuntur. 'Αχαιοὶ quoque sunt in Creta, et quidem in specie Μυκηναῖοι, τ, 175. 199, 240, 534. υ, 3, 146, 166, coll. 155. 182, 271, 277. φ, 344, 418, 428. ψ, 220, 357. ω, 49, 54, 57, 68. In bello Trojano pepercerant Græci monumentis in campo sitis, quod patet ex Ψ, 327—332. Eorum νόστος a Troja tangitur δ, 495, seqq. 'Αχαιὸς ἀνὴρ, Ne. 7, 74. 'Αχαιῶν πόλιες, Ne. 10, 87. ἀνδρῶν, Ist. 1, 83. ἐν 'Αχαιοῖς, Ist. 1, 42. Vide sub 'Αργεῖος, et in A. sub πληθύς.

'Αχάρναι, νῶν. αἱ. Vicus et δῆμος Atticæ maximus. Ne. 2, 25.

'Αχελῷος et 'Αχελώϊος, ου. ὁ. celeber fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens. Et quia illarum regionum maximus est, hinc κρείων, rex, dictus, Φ, 194. Antiquæ litteræ maxime σεμνύνουσι hunc fluvium, sic ut sæpe omnis fluens aqua dicta sit 'Αχελῷος, e. c. 'Αχελῷον ῥάνατε, i. e. ῥάνατε τὴν γῆν ὕδατι ποταμίῳ. Et oraculum Dodonæum, vicinum huic fluvio, fere in omnibus responsis sacrificari jubebat 'Αχελῴῳ. Igitur Achilles quoque h. l. hujus mentionem facit, ut fluentis per 'Ελλάδα proprie sic dictam, patriam ejus. Alius hujus nominis fluvius erat in Phrygia, ad montem Σίπυλον, fluens per terram Smyrnensem in mare, Ω, 616, qui et scribitur 'Αχελήϊος. Vide sub "Ιδα et Νύμφη.

'Αχερωΐς, ΐδος. ἡ. Populus arbor, dicta cum epitheto λευκή. Habet nomen ab ὁ 'Αχέρων, quem vide: nam ad hunc fluvium multa est hæc arbor ἄκαρπος, sicut et ἡ ἰτέα et ἡ αἴγειρος, quæ inumbrant τὸν τῆς Περσεφόνης λειμῶνα. Ν, 389. Π, 482. Hercules, videns apud inferos, cum eo descendisset, τὸ φυτὸν, καὶ τῆς εὐφυΐας θαυμάσας, coronam sibi inde fecit, et ad superos retulit. Alii legi volunt 'Αχελωΐς, Acheloo posito pro quovis fluvio; et intelligunt τὴν αἴγειρον, ὡς ὑδατοτρεφῆ.

'Αχέρων, οντος. ὁ. ἐν "Αδῃ ποταμός. quasi ἄχεα ῥέων, gemitus et dolores in flumine suo habens. κ, 512. 'Αχέροντος παρὰ ἀκτὴν, Py. 11, 32. ἀμφὶ 'Αχέροντι, Ne. 4, 138

'Αχιλλεύς, έως. ὁ. Pelei filius, nepos Æaci, et mater ejus Thetis, dea maris. "Αριστος καὶ κάλλιστος πάντων 'Ελλήνων sui ævi, sicut Thersites χείριστος καὶ αἴσχιστος πάντων. Hinc posterior maxime oderat priorem. Est quidem in omni Iliade fortissimus, sic tamen, ut simul demonstretur, viribus non semper adesse mitem sapientiam; contra adesse illis fastum, iram feram, et pleraque alia vitia. Carissimos sibi perdidit sua pertinacia: et deus sæpe tuetur tales, in pœnam aliorum. Patroclus non periisset, si Achilles ante posuisset iram suam, quam post ob liam iram posuit. Tales fortes agunt sempe quæ agunt, ex impetu quodam et affectu, non ratione et consilio: ergo ad speciem laudatur a poëta prudentissimo; re vera pingitur princeps pertinax, vitiose animosus, et pronus ad crudelitatem. Cæterum missus erat admodum adolescens a patre ad bellum Trojanum, comite Phœnice,

cujus prudentiæ eum pater regendum commendarat. Nam *κρύψιν* ejus *ἐν Σκύρῳ* insula, *καὶ θηλυστολίαν, καὶ τὴν ἐν γυναικωνίτιδι διαθαλάμευσιν*, prorsus ignorat Homerus. Figmenta sunt ista recentiorum. Habuit *ἐκ Δηϊδαμείας* filium unicum Neoptolemum: alii addunt alterum, *Ὄνειρον*, quem Orestes ignorans occiderit in Phocide, postea cognito facto suo, *τάφον* ei struxerit circa Daulidem. In *ναυστάθμῳ* Græcorum ad Trojam, ipse cum suis navibus alterum extremum tenebat, Θ, 222, seqq. et Ajax Telamonius alterum: in mediis castris tendebat Ulysses. Occisus tandem est ad Trojam a Paride, sagitta in ventrem imum adacta. Erat *χρυσοκόμης*. Quia pedum celeritate superabat omnes, hinc sæpe dictus a poëta *ποδώκης, καὶ, πόδας ὠκύς*: etiam *ποδάρκης*, quasi *ἐξαρκῶν τοῖς ποσὶν*, diu sufficiens ad currendum: nam non omnis *ποδώκης* est et *ποδάρκης*. Nomen scribitur, vi etymi, *'Αχιλεὺς*, sed ob metrum *'Αχιλλεύς*: a *τὸ χεῖλος*, labium, cum *α* intensivo, ut notet idem fere quod apud Romanos, labeo, a rotundis et formosis labiis inditum puero. Α, 1, 74. Causa iræ ejus adversus Agamemnonem refertur a poëta Α, 1—430. Ob *κάλλος* et aliam præstantiam vocatur *θεοείκελος*, 131, et *Διῒ φίλος*, 74, *ποδάρκης δῖος*, 121, *πόδας ὠκὺς*, 148, et *μέγα ἕρκος πᾶσιν 'Αχαιοῖς πολέμοιο κακοῖο*, 283. In sermonibus ejus adversus regem cave plebeia quæras convitia: civilitatis enim memores erant principes illius ævi etiam in ira, quod vel ex 340 et 355 apparet: sed veritatem tantum simpliciter loquitur, e. c. *οἰνοβαρὲς*, vino gravatus videris esse jam, etc. Cæterum pugnando abstinuit per dies aliquot ob hanc iram, 408—412. Præscivit, se non diu in vivis futurum, 415—418. Duxerat ad Trojam naves quinquaginta, Β, 681—694, ubi simul regio, cui pater imperabat, describitur. cf. *ἡ Φθία*; et *αὖ* in Α. Equos habuit præstantissimos, 770. Quamdiu ipse abstinuit bello, Ajax fuit fortissimus, alias nemo ei par, Δ, 512. Patrem et fratres Andromaches interfecerat, Ζ, 413—428. Laudatur ab Agamemnone, Η, 113. *ῥηξήνωρ, θυμολέων*, abstinens prœliis, 228. *πτολίπορθος*, Θ, 372, nam plurimas urbes regni Trojani sociorumque ejus expugnaverat. Legatos ad eum mittit Agamemnon, Ι, 106, seqq. 120, seqq. 168, seqq. Nestor dicit, *'Αχιλῆϊ ἄνακτι*, qua voce consolatur Agamemnonem, quod magni viri causa faciat, quæ faciat. Legati inveniunt eum psallentem, 182, seqq. excipit eos honorifice, et 205, seqq. describitur convivium, quo tractaverit legatos: ex quo apparet parsimonia et *αὐτοδιακονία* heroica. Memorantur quidem alibi *'Αχίλλειαι κριθαὶ*, sed illæ de *ἱπποτροφίᾳ* ejus dicuntur. Fertur et *'Αχίλλεια μάζα*: sed nec illa *τρυφερὰ, ἐν ἄρτῳ μόνῳ θεωρουμένη, οὗ (ἄρτου) τὸ σεμνὸν τὸ διαττᾶσθαι*, i. e. *σήθεσθαι*, cribro bene purgari farinam: nam *διαττᾷν* Attici vocant *τὸ σήθειν*, et *διηττημένον τὸ σεσησμένον*. Porro et *ὁ 'Αχίλλειος σπόγγος* nihil voluptuosi habet, *ὑποκείμενος ταῖς περικεφαλαίαις, καθ' εὕρεσιν ἴσως 'Αχιλλέως, ἵνα μὴ ὁ σίδηρος τρίβοι τὴν κεφαλήν*. Post cibum et potum adloquitur eum Ulysses primus, et exponit mandata regis, 223, seqq. Cui respondet Achilles negando, 307, seqq. Et ex ea oratione apparet, quod fuerit *φιλότιμος τὸ ἦθος*, et *ἁπλοῦς, καὶ φιλαλήθης, καὶ βαρύμηνις*: etiam quodam modo *φιλόζωος*, 312, quod ex Odysseæ λ magis etiam apparet. Narrat præterea operam suam bellicam, 321, seqq. ubi videmus ejus *αὐτάρκες καὶ φιλοκίνδυνον καὶ φερέπονον*. Duodecim urbes hostiles expugnavit classe, cum pedestri vero exercitu undecim, 328, 329. Amans amicæ suæ, 340, seqq. Narrat duplex fatum suum, 410, seqq. Nam si domi mansisset, longævus quidem, sed inglorius, futurus fuisset; profectus vero ad Trojam, cito quidem, sed cum æterna gloria, erat moriturus: et cum ipsius fuisset optio, elegisse se dicit gloriam præ vita diuturna. Post Ulyssem loquitur Phœnix, 432, seqq. qui ipsi a patre datus fuerat præceptor; qui autem, irascente Achille, apud alios Græcos substiterat. Nam Achilles valde adolescens, vix annorum quindecim, ierat ad Trojam: ergo jam agebat annum vigesimum quintum, in quo et occisus est. Phœnix ergo, vir nobilis, senex, verus ejus fuit præceptor: de Chirone quod recentiores narrant, ignorat Homerus, nisi quod tamen Chiron ante bellum Trojanum potuit præceptor ejus fuisse in arte medica. Respondet Achilles, 602, quæ responsio plena est amphiboliarum, profectarum ab anima obscure sibi vaticinante. Denique loquitur Ajax, cognatus Achillis, 618, seqq. cui is respondet 640, seqq. Quibus actis, abiere legati duo: Phœnix autem senior per eam noctem remansit apud Achillem. Et Achilles cubabat cum alia pellice, regia puella bello capta, *Διομήδη*, 659, Patroclus vero cum sua *Ἶφι*, 662, nam lecto viduo nihil odiosius heroibus juvenibus. Cæterum orationes illæ sex plenæ sunt gravitatis et affectuum, et exempla priscæ eloquentiæ. Ulyssi contradicit Achilles in omnibus, excepto uno: Phœnici adsentitur in omnibus excepto uno. Ajaci sine ulla exceptione adsentitur. In priore responsione plenus erat etiam tum iræ: in altera lenior jam: in tertia mitigato pæne similis. Ulyssi nihil vel parum promittit: Phœnici dubitat an abiturus sit domum; Ajaci dicit, se esse mansurum, qui primus erat gradus ad ulteriora præstanda. Ulysses primas quasi partes in oppugnanda hac munitione tenuerat; ergo non multum effecit: Phœnix secundas, qui aliquanto plus profecit: Ajax tertias, qui sanguine propinquus plurimum adsecutus est. Et per hanc legationem tamen via Patroclo deinde facta est ad plura obtinenda ab Achille. Operæ pretium est, attente legere has orationes. De equis ejus dicitur Κ, 402, seqq. Irrita legatione prima potuisset poëta aliam missam fingere: quod ipse innuit Λ, 608, 609. Sed alio modo rem aptius expedit. Achilles mittit Patroclum, sciscitatum, qui sint vulnerati ex principibus: huic persuadet Nestor, ut pugnet: is persuadet Achilli, ut permittat, et milites suos præbeat: Patroclus pugnans occiditur: tum demum sponte occurrit Achilles, et conditiones a primis legatis sibi oblatas acceptat, et pugnat pro Græcis. De *'Εκαμήδη*, pulcra et nobili captiva, quam ex Tenedo captam abduxerat, est Λ, 624, seqq. Proprium ei fuit, subito et cum vehementia exsilire, re nova visa, Λ, 776. Ι, 193. Patroclus movet Achillem, ipse commotus valde, Λ, 804, seqq. eum Achilles docuerat artem medicam, 830: ergo ipse ejus peritissimus. Achilles et Hector, duæ primariæ personæ Iliadis, Μ, 10. Ob contemtum sui iratus, Ν, 113. 324, 325. Et *Ζεὺς* ejus causa Græcis immisit mala multa, 347, seqq. Nam apud Jovem gratiosus erat ob matrem suam. En, fœmina tamen causa mali! Helena primum; mox Thetis, precibus suis blandis alienans Jovem a Græcis. Imperant ergo mulieres in orbe terrarum, vel male agendo, vel ad male agendum impellendo variis modis. Affectuosa oratio Patrocli ad Achillem est Π, 2, seqq. et Achilles videbatur *ἀπαραίτητος, φιλόδακρυς* tamen. Mandabat autem Patroclo, ne sine se ulterius progrederetur, si repulisset hostes ex castris Græcis: nam si is omnino vinceret, timebat Achilles, se spretum iri, nec consecuturum satisfactionem ab Agamemnone. Sed Patroclus non paruit, sicut ipse Achilles non paruerat Phœnici. Quum videret Achilles mala Græcorum, quæ antea optaverat, movebatur ad misericordiam; Π, 124. Hinc sumsere oratores, ut in epilogis sisterent reos suos miserabiles ante oculos judicum. Patroclus, sumtis armis Achillis, excepta hasta, Π, 140, seqq. et equis, 145, et copiis, 166, seqq. exiit ad pugnandum, die decimo sexto ab initio iræ, ut computant antiqui critici. Habuit Achilles *ὑποστρατήγους καὶ ὑφηγεμόνας* quinque, quemque quingenis militibus præpositum, 171, seqq. Ipse adloquitur suos, 199, seqq. et preces Jovi facit magnificas, 221, seqq. deinde Patroclus eos hortatur, 269, seqq. cum magno Achillis elogio. Galea Achillis, cum descriptione capitis ejus, est 798, 799. vide porro 837, seqq. 854, 860, ubi epithetis honestatur. Occiso Patroclo, Hector equos Achillis consectatur, frustra, Ρ, 75, seqq. nam equi illi valde feroces, et quasi ratione prædit, 426, seqq. Cæterum contra Patrocli cadaver Hector sævire destinaverat, 126, 127, quæ fuit ratio, cur Achilles in occisum Hectorem postea sæviret. conf. *'Ιππόθοος*. Hector induit arma Achillis, Patroclo detracta, Ρ, 191—197, etiam hac in re extollens poëta Hectorem, quod occiderit indutum non humanis, sed divinis, a Vulcano factis, armis. Ab hoste Glauco laudatur Achilles, Ρ, 164, seqq. et a Jove, 202, seqq. Cæterum arma illa mirifica, cuivis corpori erant apta, 210, seqq. et implebant animo gestantem. Non erat Achilli in fatis, ut caperet Trojam, 407, seqq. Nuntius ei venit de morte Patrocli, 701, 709. Σ, 16, seqq. laudatur a matre, et fata ejus ab ea narrantur, Σ, 52—69. Mater ad eum venit, 70, seqq. cum qua colloquitur. Amat matrem adeo, ut optet se non esse natum, modo ne luctum ex se capiat mater, 86, seqq. et optat sibi mortem, modo ut ulcisci possit amicum, quem gravissime luget, 95, seqq. Hic ergo vult mori ut ulciscatur: in Odyssea vult vivere, ut defendat patrem senem invalidum: utrumque apte: nam nec mors nec vita est per se optanda, sed propter bene facienda. Dolet gravissime, quod promissum, patri Patrocli datum de reducendo filio, servare non potuerit, 324, seqq. nam vir bonus dolet se mentiri quoquo modo. sic et Hercules doluit ob *Λικύμνιον*. Timet pejora, ex more *τῶν στεργόντων*, qui sunt *δεινοὶ τὸ χεῖρον ἐλπίζειν*, Σ, 8, seqq. 12, seqq. et hoc ipso timore præparatur animus, ut minore consternatione nuntium veri infortunii ferat: nam non inexspectata minus terrent, si veniunt. Habet in tentoriis suis multas *δμωὰς*, i. e. captas nobiles mulieres, 28, seqq. et ibi honestatur Patroclus, tanquam *συναριστεύων τῷ 'Αχιλλεῖ*. Sic Theseo gloriosum fuit, participem fuisse quorundam laborum Herculis: unde proverbium, *οὐκ ἄνευ γε Θησέως, ἐπὶ τῶν σὺν ἑτέροις εὐδοκιμούντων*, de iis, qui socios suæ gloriæ habent, nec soli omnia obierunt. Ornatur a Minerva, i. e. ipse prudenter poliri curat arma sua, 203, seqq. Solo clamore suo terret Trojanos, 221, seqq. laudatur a matre. 436, seqq. et ab hoste, 257, seqq. Mater ei arma a Vulcano facienda curat, 369—616, eaque adfert filio lugenti, Τ, 3, seqq. cum his prodit ad Græcos principes, 40, seqq. et renuntiat iræ, 55, seqq. de donis sibi oblatis loquitur generose, ne videatur mercede militaturus, 145, seqq. ab Ulysse laudatur, qui consilio eum juvat, 216, seqq. Ejus regnum, pater, filius, 315, seqq. parat se ad pugnandum auxilio Minervæ, 352, seqq. 364, seqq. loquitur cum equis suis, quorum unus ei respondet et mortem vaticinatur, 399, seqq. Fortitudo ejus laudatur a Jove, Υ, 26, et ab hoste, 88, et ibi facta ejus contra Æneam in

monte Ida memorantur. Pugnat iterum cum Ænea, 160—262, seqq. donec Neptunus eripit Æneam, 318, seqq. i. e. nebula ex aquis orta utitur Æneas ad recedendum dextre. Lucratus fuerat multa, sicut et alii Græci, ex vendendis aut redimendis captivis, Φ, 79—102. vaticinatur sibi mortem, 108, seqq. laudatque ipse se, et dat exemplum omnis laudis de illustri viro. Vulneratur leviter ab Asteropæo, 166—182. recenset genus suum, 184, seqq. quod poterat recte facere, quoniam ipse par vel major erat virtute majoribus suis: alias vana est ista gloriatio. incusat matrem innocentem, et de morte sua vaticinatur, 276, seqq. comparatur igni, 520. persequitur ἀκίχητα et minora, omissis majoribus, 595, seqq. suprema ejus cum Hectore pugna, Χ, 21, seqq. est ἀριστεὺς, 126. comparatur igni, Soli, 135. ad Minervam refertur victoria de Hectore, 216. seqq. h. e. Achilles prudenter arripuit occasionem, datam sibi a Hectore, qui idem prudenter ceperat consilium manendi extra portam solus, etsi minus fausto eventu. Furiosus præ ira, loquitur durius quam postea fecit, 344, seqq. nam στρεπταὶ φρένες ἐσθλῶν. Quod pro auro appenso reddiderit corpus Hectoris, ignorat poëta: sed recentiores id narrant, adduntque, idem ejus corpori contigisse paullo post, ut pro auro redditum sit Græcis. Sepelit Patroclum, Ψ, 6, seqq. postquam hic ei per somnum apparuerat, 80, seqq. 125, seqq. tondet se in luctu, 140, seqq. male mactat duodecim Trojanos nobiles ad rogum Patrocli, 175, seqq. hinc poëta hos cæsos laudat, Achillem vituperat, nam erat πρᾶξις θηριώδης καὶ βαρβαρική. Quod sæpius raptarit mortuum Hectorem, poëta id invitus aperte semel fatetur, sed reliqua tacitus innuit: nam adeo est φιλαχιλλεὺς, ut in re tam fœda ne nominet quidem tam carum sibi nomen: 187, et circa. Gaudet laude, eamque remuneratur, 792, seqq. Ejus mortem prædicit poëta, Ω, 85, seqq. et facit lectorem cupidum: sed poëta frustratur eum in Iliade, desideriumque ejus non explet. Novit ergo movere cupiditatem plura audiendi, tantum abest, ut satietate obruat. Achilles est robustus, qui trium hominum operam solus præstat, Ω, 453, seqq. 486. optat sibi vitam, ut seni patri prodesse possit, 541. ferus et iræ impotens, 559—570. ergo ἀνώμαλον ἦθος ejus. Ipse mactat ovem, ex quo apparet τὸ αὐτοδιάκονον ἡρωϊκὸν, Ω, 621. 626. gloriose de se loquitur, 650, seqq. solus est in sua tabernaculi parte, socii ejus alibi, 472, seqq. quod et Romanis moribus ita fiebat, Eustathii ævo. Expeditiones ejus cum copiis pedestribus et cum classe, durante bello Troïco, γ, 106, 109, 189. Filio ejus dat Nestor filiam suam, δ, 5. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73, seqq. anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 466, seqq. 477, 481, seqq. ubi magna ejus laus. Ipse autem mallet vivus θητεύειν, quam mortuus imperare omnibus mortuis, 487, idque amore patris. Idem dicit Salomo, Cohel. ix. 4, 5. Est tamen et tunc φιλότιμος, cum de filii virtute audit, 537, seqq. Contentio de armis mortui, λ, 544—556. Mors ejus et sepultura narratur denique, ω, 15, seqq. et ibi ter nomen ejus in vocativo, in fine versuum, positum. Quia ipse nequaquam μείλιχος, hinc humanissimus ei associatus Patroclus. Ἀχιλλεὺς, Py. 3, 178, seqq. instituitur a Chirone, Py. 6, 20, seqq. ξανθὸς, Ne. 3, 75, seqq. 4, 80. 6, 86, seqq. Ist. 8, 80, seqq. 105, seqq. Ἀχιλλέος ἄτερ, Ne. 7, 40. σὺν Ἀχιλλεῖ, Ol. 9, 109. Ἀχιλλεῖ Πάτροκλος, Ol. 10, 22, nam Patroclus vicit armis Achillis. σὺν, Py. 8, 145. ἀμφὶ νεοκτόνῳ, Ne. 8, 52. Mater eum transtulit in insulas beatorum, Ol. 2, 143. Cæterum adeo in pretio fuit Græcis hoc nomen, ut omne grandius et præstantius vocarent Ἀχίλλειον. sic et Ἀχίλλειαι κριθαὶ sunt hordea majora et meliora, Aristoph. Equit. 816.

Ἀψευδής, έος. ἡ. una τῶν Νηρηΐδων, Σ, 46. Nam aqua verum est principium omnium: mare etiam jurabatur.

B

ΒΑΘΥΚΛΕΥ'Σ, έως. ὁ. nobilis Græcus ex Hellade, Χάλκωνος υἱὸς, occisus a Glauco. Π, 594, seqq.

Βάθυλλος, ου. ὁ. vide sub Ἡρακλῆς.

Βάκις, ιδος. ὁ. celeberrimus vates. Aristoph. Aves, 963, seqq. ibique Schol. Equit. 123. 999. Pax, 1070, 1119.

Βάκχος, ου. ὁ. Habet nomen a βάζω, f. ξω. p. a. βέβαχα, et ut durior sonus fieret, interserto κ, vel potius duplicato χ, et priore mutato in κ. sic ex ὄφις fit ὁ ὄπφις. Ministræ ejus sunt αἱ Βάκχαι, quæ et αἱ Ληνίδες dictæ, διὰ τὸν τοῦ οἴνου ὑποδεκτικὸν ληνόν. Vide in A. sub ἰάχω et θωρήσσω.

Βαλίος, ου. ὁ. nomen unius ex equis Achillis, Π, 149. Τ, 400. ab adjectivo βαλιὸς, ὰ, ὸν, i. e. ταχὺς, it. στικτὸς, ein scheck, (a piebald horse.) sic ἔλαφος dicitur βαλιὰ ob celeritatem. a βάλλω, a quo est βαλλίζειν, i. e. χορεύειν, κωμάζειν, einen ball halten, tanzen, (to have a ball, to dance:) et ὁ βαλλισμός. Apud Euripidem hoc adjectivum fere semper in notione celeritatis positum. e. c. Hippol. 218, βαλιαῖς ἐλάφοις. et Rhes. 356, διφρεύσων βαλιοῖς πώλοις, currum acturus velocibus equis: notum est enim, Rhesi equos illos celebres fuisse candidos. sed in Iphig. Aul. 222, ἵππους λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιοὺς, ubi possint esse equi variegato colore.

Βάρκη, ης. ἡ. vide sub Λιβύη.

Βασιλείδης, ου. ὁ. vide sub Φιλομηλείδης.

Βασιλεῖς, olim simul erant sacerdotes, Β, 547, seqq. et sunt proprie nil nisi βουληφόροι populorum, Ν, 219, 255.

Βασσάραι, ων. οἱ. vide sub Διόνυσος.

Βάσσος, ου. ὁ. unde est patronymicum Βασσίδης, ου. ὁ, ἡ. Ne. 6, 53. sed ibi meliores legi jubent Βουδίδαισι, ab ὁ Βουδίων, ωνος, qui fuit nobilis Æginеta, a quo familia illustris in illa insula, per syncopen pro ὁ ἡ Βουδιωνίδης, ου, dicta Βουδίδης, vel et mutato δ, Βουτίδης.

Βάτεια et Βατίεια, ας. ἡ. Erat tumulus, ὁμώνυμος Ἀμαζόνι τινὶ τεθαμμένῃ ἐκεῖ: et hæc Amazon duo habuerat nomina, unum vulgare, Βατίεια, alterum honestius et verius, Μύριννα vel Μυρίνη. Β, 813. Est a βαίνεσθαι ἐν πολέμοις. Sed alii hanc Βάτειαν volunt fuisse filiam Teucri. Dardanus enim ex Samothracia veniens duxit duas filias Teucri, Νησῶ καὶ Βάτειαν: et ἐκ Νησοῦς habuit filiam Σίβυλλαν τὴν μάντιν, a qua deinde et aliæ fatidicæ mulieres dictæ αἱ Σίβυλλαι: ἐκ Βατείας autem genuit τὸν Ἐριχθόνιον καὶ Ἶλον. Et valde est probabile, locum a regina Trojana potius fuisse appellatum.

Βάττος, ου. ὁ. Conditor Cyrenes in Libya. Hic primus vocabatur antea Ἀριστοτέλης, sed postea, quia sermone Libyco βάττος idem notabat quod ὁ βασιλεὺς, commune id nomen regum eorum factum est. Py. 4, 10, sc. ἔσεσθαι. et 94, ubi is Battus innuitur. et 499, nam ejus aula regia erat Cyrenaïca. Py. 5, 168, i. e. τῷ Ἀρκεσιλάῳ. et 72, seqq. et 117. et 37. vide et Aristoph. Plut. 926, Schol. ubi est τὸ Βάττου σίλφιον explicatum. Vide sub βάτος in A.

Βελλεροφόντης, ου. ὁ. qui et Βελλεροφόων, contr. Βελλεροφῶν, imo et Ἐλλεροφόντης. et accepit id nomen ab occiso a se tyranno Corinthi τῷ Βελλέρῳ. Historia ejus est Ζ, 155, seqq. Vir valde formosus et fortis. sed quæ recentiores de equo ejus alato finxere, cui insidens occiderit chimæram, dejecto in os ejus plumbo; et cujus fiducia viam in cœlum affectarit: ea omnia ignorat Homerus, sicut et omnino Pegasum illum alatum. Incidit tandem in odium omnium deorum, i. e. in multa infortunia, Ζ, 200, seqq. Nam filium amiserat in bello; filiam vitiarat Jupiter, et postea eam interfecerat Diana, i. e. subita morte fuerat extincta. Quo dolore confectus, vixit deinde in solitudine. Erat ergo nimium φιλότεκνος. Fecit proverbio locum: Βελλεροφόντης καθ' ἑαυτοῦ γράμματα: quod de iis dictum, qui ipsi talia perferunt vel nuntiant, quibus vel perduntur vel læduntur. Sic Urias in sacris. Cæterum fuit exemplum castitatis, justitiæ, fortitudinis, prudentiæ. De eo narratur Ol. 13, 87, seqq. 118, seqq. Ist. 7, 66. Vide in A. sub εἶδος ad medium.

Βέργη, ἡ. urbs Thraciæ. ex ea erat scriptor Antiphanes, qui ab omnibus antiquis pro mendaci est habitus. hinc βεργαΐζειν dicebatur proverbialiter, pro mentiri: et ὁ Βεργαῖος pro mendax. Βεργαῖον διήγημα, Strabo, Lib. 2. narratio falsa.

Βῆλος, ου. ὁ. vide sub Δάναος et Κάδμος; et in A. sub βηλός.

Βῆσσα, ης. ἡ. Urbs Locrensis, quam plebs Attica dixit Βῆσα, et hinc cives ejus Βησαιεῖς. Β, 532.

Βίας, αντος. ὁ. Filius Amythaonis. Per fratrem suum Melampodem accepit pulcram Πηρῶ. conf. Νηλεύς. Ejus et τῆς Πηροῦς filii fuere ὁ Περιάλκης, ὁ Ἄρητος, ἡ Ἀλφεσίβοια. Ipse erat unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris. Δ, 296. ἐῢς, Ν, 691. Υ, 460.

Βιήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 92.

Βιθυνοί, ων. οἱ. vide in A. sub δούλη, ad finem.

Βλεψιάδης, ου. ὁ. Est patronymicum, unus ex posteris τοῦ Βλεψίου, nobilis Æginetæ. Ol. 8, 99.

Βοάγριος, ου. ὁ. Est fluvius χειμάῤῥους in Locride, qui et ὁ Μάνης dicebatur. Β, 533. habet nomen a clamore fero.

Βοηθόος, ου. ὁ. nobilis Spartanus, cujus filius ὁ Ἐτεωνεὺς apud Menelaum potens erat minister, Βοηθοΐδης patronymice dictus. δ, 31, coll. 22, seqq. ο, 95, seqq. 140. Alibi ὁ Βοηθόος est appellativum, notans virum fortem, ad clamorem pugnantium accurrentem; unde est per syncopen ὁ Βοηθός.

Βοίβη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, non procul a Φεραῖς, in regno Adrasti. Prope eam erat ἡ λίμνη Βοιβηΐς, ίδος. Dicta ἀπὸ Βοίβου, υἱοῦ Γλαφύρου, τοῦ τὰς Γλαφύρας κτίσαντος. Β, 711, 712. Eadem λίμνη dicitur et ἡ Βοιβίας, άδος, Py. 3, 60.

Βοιωτία, ας. ἡ. celebris regio Græciæ, dicta olim et ἡ Ἀονία, ἔθνος γὰρ Βοιώτιον οἱ Ἄονες. Incolæ dicti οἱ Βοιωτοί. Pars altera libri secundi Iliadis dicitur ἡ Βοιωτία, cujus argumentum est Β, 493, et ratio ita appellandi est, quia primum vocabulum hujus partis est, Βοιωτοὶ μέν. Quidam hanc partem, quæ et Catalogus navium inscribitur, separatim in numerandis versibus hujus libri secundi numeraverunt: sed nos continuavimus numerum versuum cum præcedentibus. Ergo Βοιωτῶν μὲν est initium versus 494. sed cur a Βοιωτοῖς potissimum incipiat poëta, hæc videtur ratio priscis: gratificatur id Musis paullo ante a se invocatis, quæ sedes suas in montibus Bœotiæ habere dicebantur. Præterea Aulis, portus et urbs Bœotiæ, erat locus, in quem omnes naves Græcorum ad expeditionem Trojanam destinatæ convenerant. Denique Bœotii illis temporibus maxime clari erant ob res maritimas, jam inde a Cadmo conditore suo. Etiam ὁ Ἕλλην, ὁ τοῦ Δευκαλίωνος, habitavit in Bœotia, a quo οἱ Ἕλληνες dicti. Cæterum hæc pars libri continet meram veritatem geographicam; et historicum hic agit Homerus, non poëtam. Præter metropolin suam, habuere Bœotii urbes viginti novem. Maris amans et potens erat hæc gens, misitque ad Trojam naves quinquaginta magnas, quarum singulæ vexerunt armatos centum viginti, sub quinque ducibus, Β, 494—510. Βοιωτοὶ, ἔχοντες μάλα πίονα δῆμον, Ε, 710, nam εὔκαρπος αὐτοῖς ἡ γῆ. Vide et Ξ, 476. Ο, 330. Ρ, 597. Ν, 685, 700, ubi quoque poëta eos primos ponit in enumerandis Græciæ populis. Erant enim olim valde ἀνδρεῖοι καὶ εὐγενεῖς: etsi illis non defuerint etiam σκώπτοντες. τὴν Βοιωτίαν ὗν ex Pindaro videbimus. Præterea ἐπολυφάγουν, sicut omnes Θετταλοί: et quidam Bœotius apud Εὔβουλον dicit: ποιεῖν ἄμμες (ἡμεῖς) καὶ φαγεῖν ἀνδρικοί. Aliusque: Θήβαζε ἦλθον, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην δειπνοῦσι. Post Leuctricam pugnam, adepti magnam gloriam, a prisca fortitudine defecerunt paullatim, ut tandem a Thessalis servilia paterentur. Βοιωτοὶ dicuntur Σπαρτοὶ, a satis dentibus draconis, ex quibus primi restitutores Thebarum erant orti, Py. 9, 145. et 146. Καδμεῖοι. conf. σπείρω in A. Βοιωτία ὗς, Ol. 6, 152. Nam οἱ Ὕαντες, barbarica gens, aliquamdiu in Bœotia versata fuerat; et vicini hoc nomen corrupte efferebant Ὕας, Ὕς. Ex æquivocatione igitur jocosa mansit deinde id nomen apud posteros, maxime quia Bœotii putabantur crasso esse ingenio et ἀμούσῳ. Βοιώτιοι ἀγῶνες, Ol. 7, 55, quorum permulti fuere, præter Thebanos illos. τὰ παμβοιώτια fuere festi dies, concelebrari soliti ab omnibus Bœotiis.

Βορέας, ου. ὁ. Ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης et αἰθρηγενής, quia serenum facere solet cœlum, et hiberno tempore frigora cum glacie adducit. Verbum κυλίειν ἢ κυλίνδειν κύματα ponitur de eo, sicut de Noto verbum ὠθεῖν, quæ verba in A. confer, una cum κῦμα. Βορέαο πνοὴ ζωγρεῖ θυμὸν, Ε, 697, nam Boreas frigidior refovet calidum internum, dum adstringit poros exteriores: Notus vero calidior et mollior transire patitur calidum per poros. Hinc et Νότος dictus est per jocum. νόσος Ἀττική, quia Attici τὸ Sigma vertunt in Tau. Ο, 171. Τ, 358. Fingitur amare equos, Υ, 223, seqq. ubi conf. ἵππος in A. Ψ, 692. ι, 67—81. κ, 507, conf. φέρω in A. τ, 200. Βορέας, βασιλεὺς ἀνέμων, Py. 4, 323, ejusque duo filii. Sed vide ibi scholiasten, in editione Oxoniensi pag. 234. ὄπισθεν πνοιῆς Βορέα (genitivus Doricus) ψυχροῦ, Ol. 3, 56, i. e. ultra Thraciam, in qua regnare Boreas fingitur. Vide in A.

Βούδειον, ου. τό. Urbs Bœotiæ, dicta ἀπὸ τῆς Βουδείας, μητρὸς τοῦ Ἐργίνου, herois celebris inter Argonautas. Ipsa etiam urbs dicitur ἡ Βούδεια: civis ejus ὁ Βούδειος et ὁ Βουδειεύς. Π, 572. Quia hæc urbs in Catalogo Geographico, Β, 494, seqq. non nominatur, credibile est, eam duplici fuisse nomine, ut ibi sub alio lateat nomine.

Βουδίδης, ου. ὁ ἡ. vide sub Βάσσος.

Βουζύγης, ὁ. vide in A. sub πόλις, aliquanto a medio.

Βουκολίων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus, filius regis Laomedontis. Dicitur pastor ovium: ex quo dignitas vitæ pastoralis in prisco orbe apparet. Una Naiadum peperit ex eo geminos. Ζ, 21, seqq.

Βουκόλος, ου. ὁ. nobilis Atheniensis: cujus filius, ὁ Σφῆλος, hinc dicitur ὁ Βουκολίδης, ου. Ο, 338.

Βουπράσιον, ου. τό. urbs et regio τῆς Ἠλείας in Græcia. Erat olim celebris urbs, et Homeri ævo videtur fuisse caput Elidis: sed Strabonis ævo jam erat deleta. Habuit nomen ab antiquo aliquo principe suo, ὁ Βουπράσιος. Civis ejus dictus ὁ Βουπρασίων et Βουπρασιεύς. Regio valde fertilis et πολύπυρος. Β, 615. Λ, 755, 759. Ψ, 631.

Βούτης, ου. ὁ. Nobilis antiquus Atheniensis, cujus posteri οἱ Βουτάδαι et Ἐτεοβουτάδαι, γένος πολὺ καὶ λαμπρὸν, ad sacerdotia publica adhiberi solebat. Ἐτεοβουτάδαι dicti, quasi οἱ ἀληθῶς ἐκ τοῦ Βούτου. sic οἱ Ἐτεόκρητες, οἱ ἰθαγενεῖς Κρῆτες, *die stock Creter, (the indigenous Cretans.)* Nam Germani vocem *stock* præponunt, si veram et intemeratam stirpem aut plenariam aliquam conditionem, volunt designare, e. c. *stock-alber, (a downright fool,)* plane stultus.

Βουτίδης, ου. ὁ ἡ. vide sub Βάσσος.

Βοώτης, ου. ὁ. Qui et Ἀρκτοῦρος aut Ἀρκοῦρος aut Ἀρκτοφύλαξ dicitur, διὰ τὴν ἄρκτον: Βοώτης vero διὰ τὴν ἅμαξαν, nam hoc nomine alias dicitur bubulcus, ἀμαξηγός. Est astrum magnum, quod dicitur ὀψὲ δύων, quia diu post occasum aliorum siderum secum orientium, totum occidit. ε, 272.

Βρεντέσιον, ου. τό. vide sub Τεμέση.

Βριάρεως, ω. ὁ. et Ὀβριάρεως. ἑκατόγχειρ, ab hominibus dictus ὁ Αἰγαίων, ωνος. Α, 402, seqq. Fabulæ dicunt eum filium Neptuni; quod et ex 404 apparere videtur, ubi dicitur fortior patre suo, Neptuno nimirum. Re vera esset igitur hic Βριάρεος, mare concitatum valido vento, et volvens ingentes innumeros fluctus: Jupiter vero est aër, qui per ejusmodi ventum liberatur a multis nubibus. Vide sub βριαρὸς in A.

Βριζώ, όος. ἡ. vide sub Δῆλος.

Βρισεύς, έως. ὁ. vide sequens.

Βρισηΐς, ΐδος. ἡ. Est patronymicum puellæ illius nobilis et formosæ, quæ nulla sua culpa tot tragœdias inter Græcos concitavit. Avus ejus fuerat ὁ Ἄρδυς, υος, princeps Phrygius: is habebat duos filios, quorum alter erat ὁ Βρισεὺς vel ὁ Βρίσης, ου, princeps in Pedaso urbe sedem principalem habens; alter erat ὁ Χρύσης, ου, princeps, et simul sacerdos Apollinis, in urbe sibi cognomine, Chrysa. Τοῦ Βρισέως θυγάτηρ erat ἡ Ἱπποδάμεια, data Achilli donum honorarium, capta ab eo urbe Pedaso; et hæc a patre suo appellatur Briseïs. Τοῦ Χρύσου θυγάτηρ ἐκαλεῖτο ἡ Ἀστυνόμη, a patre cognominata ἡ Χρυσηΐς, data Agamemnoni. Vides ergo arctam cognationem harum puellarum. Utraque urbs, Pedasus, et Chrysa, distantes inter se iter unius diei; capta est a Græcis; et puellæ istæ captivæ abductæ. Quum Agamemnon, pestilentia in exercitu orta, cogeretur oraculo, suam Chryseïdem patri remittere: Achilli suam Briseïdem ademit, Α, 184, 323, 336, seqq. 346, 392, κούρην Βρισῆος: quam contumeliam Achilles gravissime tulit. Patria et cognatio describitur Β, 689, seqq. conf. Λυρνησσὸς et Μύνης. Ι, 106, 132, seqq. 274, seqq. Reddita est Achilli post dies sedecim illibata, Τ, 175, seqq. 187, 246, una cum septem aliis formosis puellis et operum peritis. De captivitate ejus dicitur Τ, 58, seqq. et de jurejurando Agamemnonis, 249—268. ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, 282, seqq. luget Patroclum. Cubat cum Achille, Ω, 676.

Βρυσειαί, ῶν. αἱ. Urbs Laconica, cujus civis dicitur Βρυσειάτης, ου. ὁ. Β, 583.

Βῶρος, ου. ὁ. Filius τοῦ Περιήρεος, gener Pelei, sororem Achillis τὴν καλὴν Πολυδώρην in matrimonio habens. Sed hæc ποταμῷ Σπερχειῷ peperit Menesthium, Π, 177, seqq. 175, seqq. nam et in antiquo orbe multi fuere patres nomine, non re vera. Alius Βῶρος, nobilis Lycius, est Ε, 44, cujus filium Φαῖστον Idomeneus pugnantem interfecit.

Γ

ΓΑ'ΔΕΙΡΑ, ων. τά. Insula Gades, non procul freto Herculeo. Ne. 4, 112. Et hic eo tempore putabatur ultimus terminus orbis habitabilis versus occidentem.

Γαῖα, ας. ἡ. Tellus, ut dea. Γαῖα μήτηρ, Ol. 7, 70. Py. 9, 105. et 177, βαθύκολπος, sic

enim statua ejus fingebatur, mammis grandibus. Et certamina Athenis celebrabantur in honorem deæ Telluris.

Γαλάτεια, ας. ἡ. Una τῶν Νηρηΐδων, ob albentes maris spumas, vel a pulcritudine τῆς γαλήνης, appellata. Σ, 45.

Γανυμήδης, εως. ὁ. Ejus genealogia sub Ἀγχίσης est notata. Habet nomen a τὸ γάνος, a quo est γανύειν et γανύσκεσθαι: et a μέδω: ut sit ὁ ἡδὺς βουλεύεσθαι, suavis consiliator. Tan. Fabri etymologia, ad Anacr. 8, 3, est absurda, si cogites, id nomen regio puero a patre fuisse datum. Raptus a Jove, i. e. puer admodum mortuus est, Ε, 266. Υ, 232, seqq. Cæterum formosissimus sui ævi. De eodem raptu, i. e. ἀώρῳ τοῦ παιδὸς θανάτῳ, est Ol. 1, 70. 10, 124, aliquanto ante Pelopem. Vide et Herodianum, Lib. 1, c. 11.

Γάργαρον, ου. τό. Erat pars et ἀκρωτήριον montis Idæ in Troade, ita dicta διὰ τὸ ἐκεῖ ἀναδιδόμενα ὕδατα καὶ τὸν ἐντεῦθεν ποιὸν ἦχον: a quo sono est τὸ ἀναγαργαρίζειν, et ὁ γαργαρεών. Incolæ hujus regionis montanæ dicebantur οἱ Γαργαρεῖς, et oppidum ibi, τὰ Γάργαρα, unde et ipse mons sæpe in plurali sic appellatur. Imo et oppidum ἡ Γάργαρος, et civis ejus ὁ Γαργαρεύς. Plurimi fontes ibi fluviorum decurrentium. Θ, 48. Ξ, 292, 352. Ο, 152.

Γενετυλλίς, ίδος. ἡ. vide sub Ἀφροδίτη, et in A. sub γενετυλλίς.

Γεραιστός, οῦ. ἡ. Urbs et portus Eubœæ. γ, 177.

Γερήνιος, ου. ὁ. sic vocatur Nestor, quia, cum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνοις latuit et educatus est. sunt autem τὰ Γέρηνα, vel ἡ Γερηνία, vel τὸ Γέρηνον, urbs Messeniaca in Peloponneso. conf. Νέστωρ. Β, 336, 433, 603, etc. γ, 68. Alii explicant τὸν γερήνιον per τὸν ἔντιμον, a τὸ γέρας. sed hi morem poëtæ nostri, ad historias respicientis, non attendunt.

Γέφυροι, ων. οἱ. vide sub γέφυρα in A.

Γηρυών, ονος. ὁ. Gigas famosus. Ist. 1, 15. Hesiod. Theog. 309, 288, 982. nam idem dicitur ὁ Γηρυονεύς, έως.

Γίγας, αντος. ὁ. Nomen factum ex γίνομαι et γῆ, ut notet idem quod ὁ γηγενής, έος, terræ filius. In historia fabulosa οἱ Γίγαντες fuere hostes Jovis, et conf. Κύκλωπες. Γιγάντεσσιν ὑπερθύμοις, η, 59, ubi vides τὸ ἀβλάσφημον τοῦ ποιητοῦ: nam ὑπέρθυμος est, qui præstat animo aliis, nec necessario malum sensum involvit. coll. versu 58, 206. Γίγασι, κ, 120. Γιγάντων βασιλεύς, Py. 8, 22, coll. 15. Γιγάντεσσιν μάχην, Ne. 1, 101. Γίγαντας ὃς ἐδάμασας, O Jupiter, Ne. 7, 132. Vide sub Εὐρυμέδων.

Γίγγρας, ου. ὁ. **Γίγγρις**, εως. ὁ. vide in A. sub αὐλός, ad finem.

Γλαύκη, ης. ἡ. Una τῶν Νηρηΐδων, Σ, 39, dicta a glauco colore maris.

Γλαῦκος, ου. ὁ. Dux Lyciorum, filius Ἱππολόχου, socius et cognatus Sarpedonis, regis Lyciorum. Genealogia enim est hæc: Σίσυφος, cujus filius erat Γλαῦκος ὁ πρῶτος, cujus filius fuit Βελλεροφόντης, et hic habuit duos filios, τὸν Ἴσανδρον καὶ τὸν Ἱππόλοχον, unamque filiam τὴν Λαοδάμειαν, quæ peperit ex Jove τὸν Σαρπηδόνα, Hippolochi filius autem fuit hic noster Γλαῦκος ὁ δεύτερος, Β, 876. Ζ, 197, seqq. pugnaturus hic cum Diomede, Ζ, 119, agnoscitur ut hospes, 144, seqq. nam Bellerophon, avus Glauci, fuerat amicus et hospes Œnei, patris Diomedis. hospitii jus autem erat sacrum in orbe antiquo: hinc Diomedes adversus eum pugnare non vult, sed permutat arma cum eo, ut utriusque milites abstineant ab his duobus vulnerandis. Contra alios Græcos pugnat Glaucus strenue, Η, 13, seqq. Debuisset quidem rex esse Lyciæ, nam ex mascula linea descendebat: sed conf. Σαρπηδών. Militabat ergo sub rege, una cum Asteropæo, Μ, 102, 309, seqq. 329. 387, seqq. ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed generose dissimulat vulnus. Ξ, 426. Π, 492, seqq. 508, seqq. 513—527, ubi preces ejus ad Apollinem quatuordecim habent sententias, κομματικῶς prolatas, ὡς πνευστιῶντος διὰ τὸ ἐναγώνιον: et defendit occisi Sarpedonis corpus fortissime, 593, seqq. Oratio ejus ad Hectorem, Ρ, 140—170, et id quod maxime vult, inest verbis 159—163. Cæso Patroclo pugnat, 216. Alius Glaucus est ὁ Ἀνθηδόνιος, quem vide sub Ἀνθηδών. Præterea multi hujus nominis sunt in historia antiqua: et maxime celeber est ille Glaucus, cujus θάνατος γλυκύπικρος περιάδεται: πίθῳ γὰρ μέλιτος ἐναπεπνίγη. Vide in A. sub ὅρκος, ad initium.

Γλαυκῶπις, ιδος. ἡ. Est nomen quasi proprium Minervæ, Ne. 10, 13. Vid. A.

Γλαφυραί, ῶν. αἱ. Urbs Thessaliæ, cujus conditor fuit ὁ Γλαφύρας, ου. Β, 712. ab aliis urbs scribitur Γλαφύραι.

Γλίσσαι, ῶν. αἱ. et ἡ Γλίσσα, ης. Urbs Bœotiæ, cujus conditor fuit ὁ Γλίσσων, ωνος, vel ὁ Γλίσσας, αντος. Β, 504.

Γλυκέρα, ας. ἡ. vide sub Θέσπια.

Γνάθαινα, ης. ἡ. celeberrima ἑταιρίς, erudita simul. Ob venustatem dicta et ἡ Γναθαίνιον. multa de ea apud Athenæum.

Γονόεσσα, ης. ἡ. oppidum Argivorum, ἀκρωτήριον Πελλήνης, dicta hinc Αἰπεινή. Ε, 573.

Γουνεύς, έως. ὁ. dux Græcus, cujus regia sedes erat ἡ Κύφος. Β, 748. Alius hujus nominis fuit princeps Arabiæ, cognominatus ὁ ἐργάτης τῆς δίκης, i. e. ὁ δίκαιος.

Γοργίας, ου. ὁ. Λεοντῖνος. In extrema senectute omnes sensus habuit integros. Interrogatus, qua ratione id consecutus esset, respondit, οὐδὲν πώποτε ἡδονῆς ἕνεκα ἔπραξα.

Γοργυθίων, ωνος. ὁ. νόθος Πριάμου υἱός, longus et gracilis, pulcer tamen. occiditur, Θ, 302, seqq.

Γοργώ, όος, contr. οῦς. ἡ. Vel et Γοργών, όνος. ἡ. Est in poësi δαιμόνιόν τι καταπληκτικὸν καὶ ἐκ μόνης ὄψεως. In lapides vertebat obvios: et id vel διὰ κάλλος ἀμύθητον, ἐκπλῆττον τοὺς θεωμένους: vel ob aliam ejus admirationem: *die leute die sie sahen, blieben fur bewunderung stille stehen, (those who saw her stood still from amazement.)* Historiæ multa præclara de ea narrant: Fabulæ vero horribile monstrum eam fingunt, et ad has partes adjungit se poësis. De historia ejus vide Athenæum. Allegorice si quis id amat, quod tamen nemo poëseos gnarus facit, sumitur ἐπὶ τῆς κατὰ σῶμα καὶ ψυχὴν γοργότητος: hinc et caput ejus in clypeo Minervæ, in quo tamen simul fabula respicitur. Γοργοῦς ὄμματα ἔχων, Θ, 349, ubi alii legi jubent οἵματα, i. e. ὁρμήματα. Γοργὼ βλοσυρῶπις, Λ, 36, in clypeo regis. Γοργείη κεφαλὴ est nonnunquam ἡ ὅλη Γοργώ, nonnunquam sola ejus facies. posteriori sensu est Ε, 741, ἡ τῆς Γοργοῦς κεφαλή. sed λ, 633, Γοργείην κεφαλήν, i. e. τὴν ὅλην Γοργόνα. Cæterum forma nominis est, ut ἡ χελιδών, όνος, et ἡ χελιδώ, όος. ἡ εἰκών et ἡ εἰκώ. In Libya dicitur esse animal hujus nominis, κατώβλεπτον, ὅμοιον προβάτῳ ἀγρίῳ ἢ καὶ μόσχῳ, ὃ τῇ ἀναπνοῇ πάντα τὰ ἐντυχόντα διαφθείρει, καὶ ἐμβλέψαν τε κτείνει, οὐ πνεύματι μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ γενομένῃ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων φορᾷ. Huic animali similes sunt quidam hypocritæ ψευθάγιοι, demisso ad terram vultu ambulantes suspirantesque; sed humano generi valde pestilentes. Adjectivum est Γοργεῖος, εία, εῖον, et Γοργονεῖος, α, ον: prius est ab ἡ Γοργώ, posterius ab ἡ Γοργών. Γοργόνος ὀφιώδους υἱόν, i. e. Pagasum, Ol. 13, 90. Μεδούσης, Ne. 10, 7. Γοργόνα ἔπεφνε, Py. 10, 72, seqq. Γοργόνων θρασειᾶν θρῆνον, Py. 12, 13.

Γοργῶπις, ιδος. ἡ. vide sub μητρυιὰ in A.

Γόρτυν, υνος. ἡ. Urbs nobilis et potens in Creta. si hæc et ἡ Κνωσσὸς idem sentiebant, omnes reliquas Cretæ civitates sibi obnoxias tenebant: sin dissentirent, omnis Creta partes faciebat: sed utri harum tertia post has, ἡ Κυδωνία, se adjungebat, ea pars discedebat superior. Recentiores scribunt ἡ Γορτύνη. Β, 646, γ, 294.

Γραῖα, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, quod et vocabatur ἡ Τάναγρα, et civis ejus ὁ Γραῖος ἢ Ταναγραῖος ἢ Τανάγριος. Imo vocabatur hæc urbs et ἡ Ποιμανδρία, postea et ἡ Ὡρωπός: et cives quoque οἱ Γεφυραῖοι. Cæterum hæc Tanagra, una cum Aulide, solæ ex oppidis Bœotiæ ab Homero memoratis reliquæ erant Eustathii temporibus. Β, 498.

Γραικοί, οἱ. fuit antiquum nomen eorum, qui postea Ἕλληνες appellari maluerunt. Sed Romani antiquum id nomen gentis maluerunt. Strabo p. 31. edit. Casaub. Vide sequens.

Γρήνικος, ου. ὁ. Fluvius Troadis, postea magis etiam nobilitatus victoria Alexandri. Possit dictus videri quasi Γραικόνικος, διὰ τὴν τῶν Γραικῶν νίκην: nam Ἕλληνες dicti et Γραικοί, et a barbaris Ῥαικοί. Μ, 21.

Γρύλλος, ου. ὁ. vide sub Φωνὴ in A.

Γυγαίη λίμνη, lacus Mæoniæ in Asia, qui Pylæmeni peperisse dicitur filios duos. conf. λίμνη in A. Β, 865. Υ, 391.

Γυμναστική, nobilium, breviter describitur Π, 809, 808.

Γυνή. poëta sæpe innuit, circa partes genitales tantum esse differentiam inter mares et fœminas, ad virtutes autem et artes nullam esse differentiam: e. c. Ψ, 295, seqq. Cura formæ huic sexui est magna, σ, 171, s. 178, 191, s. ingenium muliebre vide sub εὐχὴ in A. ex Ζ, 306, 307.

Γυραίη πέτρη, est parva et petrosa insula in mari Ægæo, δ, 500, seqq. 507. imo ἡ Γυρή, (contr. ex Γυρέη) est series scopulorum ad insulam unam Cycladum, quæ dicitur ἡ Μύκονος, ου, non procul Eubœa. Hinc est ἡ Γυραίη πέτρη unus horum scopulorum.

Γύρτιος, ου. ὁ. nobilis Mysius, pater Ὑρτίου, qui hinc dicitur Γυρτιάδης. Ξ, 511, 512.

Γυρτώνη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, quæ et ἡ Γυρτών, ῶνος, dicitur, a conditore suo, qui erat ὁ Γύρτων, ωνος, frater τοῦ Φλεγύου. Β, 738.

Δ

ΔΑΙΔΑ'ΛΗ, ης. ἡ. vide sub δαιδαλέος in A.

Δαίδαλος, ου. ὁ. magnus ille architectus Creticus, et optimus ἀνδριαντοποιός. Magnus amicus mulierum, quibus gratificabatur omnibus modis. Hinc τῇ Πασιφάῃ opitulabatur πρὸς ἀλλόκοτον ἔρωτα: et ob hanc causam juste a Minoë expulsus. In ea fuga perdidit filium Icarum. Docuit novam saltationem, quam vide sub ὄρχησις in A. Σ, 592. Δαιδάλω (genitivus Doricus) μαχαίρᾳ, Ne 4, 95. Vide sub δαιδαλέος in A.

Δαίτης, ὁ. Δαίτων, ὁ. vide sub δαίνυμαι in A.

Δαίτωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus. Θ, 275.

Δαμάγητος, ου. ὁ. Pater Diagoræ, Ol. 7, 32.

Δαμαῖος πατὴρ, est denominatio Neptuni, et quidem equestris, domitoris equorum. Ol. 13, 98. alibi ἵππιος et ἱπποκούριος dictus. δαμαστικὸς ἵππων.

Δάμασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. M, 183.

Δαμάστωρ, ορος. ὁ. nobilis Ithacensis, Agelai, unius ex procis, pater, qui hinc Δαμαστορίδης dicitur, υ, 321. χ, 212, 293. Alius hujus nominis erat nobilis Lycius, Π, 416.

Δὰν, ανός. ὁ. vide sub Ζεὺς, ad initium.

Δανάη, ης. ἡ. Acrisii filia, unde ipsa dicitur Ἀκρισιώνη. Pulcra mirum in modum, amata a Jove, Ξ, 319. Δανάης παῖς, i. e. Perseus, Py. 10, 70. ἐπὶ Δανάην μολὼν, Ne. 10, 19. vide et Py. 12, 29, et circa. Inclusa ab Acrisio in turrim munitissimam, tamen peperit ex furtivo congressu Perseum. Acrisius Danaën una cum puero in cistam inclusos projecit in mare: sed appulsi a fluctibus ad insulam Seriphon, servati sunt. Postea Perseus, heros fulgidissimus, Acrisium, disco ludentem, ignarus quis ipse et ille esset, interemit. Dicta est Δανάη, a δὴν, diu, unde δηναιὸς, diuturnus, dorice δαναός: nam pater ejus, cui prædictum erat, a nepote suo occisum iri, diu a congressu maritali abstinuerat. Eurip. Dan. 20, 21.

Δάναος, ου. ὁ. Filius Beli, regis Libyæ, frater Ægypti. Post patris mortem Danaus rexit Libyam: sed oraculo territus abiit inde, et primus mortalium navem ædificasse dicitur. Delatus Argos, regnavit ibi: nam descendebat ab Inachi filia Ἰὼ, hinc advenienti ei regnum hæreditario jure debitum concedebatur. Non diu post etiam frater ejus, Ægyptus, qui in Arabiæ parte, ἐν τῇ τῶν μελαμπόδων γῇ, regnaverat, cum quinquaginta filiis suis juvenibus, eodem venit: et tunc accidit cædes illa, ut una nocte, simulatione nuptiarum, omnes illi filii, a totidem filiabus Danai, unico excepto, interficerentur. Horat. 3, Od. 11. Cæterum ipse fuit solers fontium sub terra latentium investigator. Δαναοὶ habent ab eo nomen, dicti ταχύπωλοι, θεράποντες Ἄρηος, A, 42. B, 110, 674. H, 382. Θ, 161. N, 620. O, 320, 733. P, 761. T, 78. Υ, 351. X, 378. Ω, 295, 313. λ, 558. ω, 18. Et est nomen generale, nobilium præsertim Græcorum. Δαναοῦ πόλιν, Ne. 10, 1, seqq. Δαναὸν, Py. 9, 196, seqq. Δαναοὶ πρόμιον τὸν, Ol. 13, 84. πόνησαν, Ne. 7, 53. 8, 45. Δαναῶν ξανθοκομᾶν, Ne. 9, 40. Δαναοὺς ἀλκᾶντας, Ol. 9, 110. Vide sub πολυδίψιος in A.

Δάρδανος, ου. ὁ. Filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215, seqq. ubi ejus posteri commemorantur. Narrant de eo antiqui, quod in diluvio illo magno, τῷ κατὰ τὸν Δευκαλίωνα, ex Samo-Thracia evaserit, utre magno inflato ad corpus suum alligato, et sic ad littus Troicum et ad montana Idæ, delatus sit: condidisse deinde in iis montanis Dardaniam urbem, altius sitam, ne facile undis infestaretur: posteros vero Trojam in planitie quidem, sed tamen in tumulo aliquo, ædificasse. Inter omnes Jovis filios ex mortalibus fœminis susceptos hic fuit Jovi carissimus, Υ, 303, seqq. Priamus ab eo dicitur Δαρδανίδης, Γ, 303. E, 159. N, 376. X, 352. Ω, 171, 354, 629, 631. Gentile etiam hinc est Δάρδανος ἀνὴρ, ὁ Εὔφορβος, Π, 807. et Δάρδανοι distinguuntur a τοῖς Τρωϊκοῖς: nam οἱ Ἰλιεῖς (ab ὁ Ἰλιεὺς) dividebantur in Τρῶας et Δαρδάνους. Et B, 701, dicitur Δάρδανος ἀνὴρ occidisse Protesilaum, cujus Δαρδάνου nomen aliud proprium non additur. A Palæphato Æneas is fuisse dicitur: communis tamen opinio fert, Hectorem sic appellari κατ' ἐξοχήν. Potest tamen et esse nomen proprium, sicut est Υ, 460, ubi alius quam ille Jovis filius hoc nomen habet: nam multa gentilia, sicut et nostris temporibus, fiunt propria nomina, e. c. Ἐπειὸς, Λίβυς, etc. nec impedit additum ἀνὴρ, quum poëta alibi φῶτα Ἡρακλέα dixerit. οἱ Δάρδανοι sunt ergo Ilienses montani, qui et Δαρδάνιοι dicti, a Troibus campestribus distincti, B, 819. Γ, 456. H, 348, 368. Θ, 497. O, 425. Υ, 216, seqq. et Δαρδανίωνες, H, 414, i. e. Δαρδάνου ἀπόγονοι. Et fœmininum ἡ Δαρδανὶς, ίδος, Σ, 122, 339. et ἡ Δαρδανία, X, 194, 413. E, 789. et alibi, Δαρδάνειος ποταμός. Δαρδάνου, Ol. 13, 78. Δαρδανίδα κόρην, Py. 11, 29. Δαρδάνων ἀλαλὴν, Ne. 3, 106. Vide sub Βάτεια.

Δάρης, ητος. ὁ. nobilis Trojanus, sacerdos Vulcani. a δέρω, excorio, quod est munus sacerdotis. Ejus duo filii, E, 9, seqq.

Δάτις, ιδος. ὁ. satrapes Persa, notus ex bello adversus Athenienses. Is, imperite loquens Græce, fecit, ut, quæ ante barbarismi, post ab eo Datismi, sint vocati. Aristoph. Pax, 288—290. notus etiam ob aliam fœditatem ibi memoratam.

Δαυλὶς, ίδος. ἡ. Urbs Phocensis, non procul a Delphis versus orientem, in colle sita, multis arbustis et nemoribus ircumdata: unde et nomen habet: nam τὸ δαῦλον est τὸ δασύ. Civis ejus dicitur ὁ Δαυλιεὺς, vel Δαύλιος, vel Δαυλίδιος. Ibi Τηρεὺς ὁ Θρᾲξ regnasse dicitur, et ibi acta esse τὰ περὶ Φιλομήλην καὶ Πρόκνην, etiam Ovidio narrata. B, 520. vide et Thucydidem de Tereo.

Δεῖνις, ιδος. ὁ. ab aliis dictus ὁ Δεινίας, ου. Ne. 8, inscr. et versu 26.

Δεινομένης, εος. ὁ. Pater Hieronis, regis Siciliæ. Py. 1, 154. et 112, ubi est filius Hieronis, cui optatur similis victoria. Δεινομένειε παῖ, Py. 2, 34. Nimirum genealogia est hæc: ὁ Δεινομένης vel Δινομένης, senior: ejus quatuor filii, ὁ Γέλων, ωνος, ὁ Ἱέρων, ωνος, ὁ Πολύζηλος, ὁ Θρασύβουλος: et Hieronis filius, ὁ Δεινομένης, junior.

Δεισήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Lycius. P, 217.

Δελφοὶ, οἱ. I, 404, 405. ditissimum ibi Apollinis templum, ἐξ ἀναθημάτων: cujus immensæ divitiæ maximam partem sub terra erant conditæ. Ibi erant ἀνδριάντες παγχρύσεοι, καὶ ζώων τύποι, καὶ σκεύη, καὶ λοιπά: ἐν οἷς καὶ αἱ τοῦ Κροίσου χρυσαῖ πλίνθοι, quibus oraculum illud ambiguum emit. Δελφοὶ, μέσος γῆς ὀμφαλὸς, Py. 4, 132. οἱ Δελφοὶ, Delphici cives, Ne. 7, 63. ἀπὸ Δελφῶν ἀγαγὼν δόξαν, Py. 9, 132. ἐν Δελφοῖς, i. e. ἐν Πυθίοις ἀγῶσι, Ol. 13, 61. Δελφὶς Μέλισσα, vates Delphica, Pythia, Py. 4, 107. Vide sub Πυθώ.

Δεξαμένη, ης. ἡ. Una Νηρηΐδων. Σ, 44, nam mare recipit omnia.

Δεξίας, ου. ὁ. nobilis Græcus, cujus filius ὁ Ἰφίνοος inde vocatur Δεξιάδης, et occiditur a Glauco, H, 15. alii ibi δεξιάδην explicant, non per patronymicum, sed per adverbium, pro: κατὰ τὰ δεξιὰ, ἢ δεξιῶς. male.

Δευκαλίων, ωνος. ὁ. Pater Idomeneï, regis Cretæ, filius Minois. N, 451. Υ, 478. τ, 180. Hinc est patronymicum ὁ Δευκαλίδης, per syncopen, pro Δευκαλιωνίδης, M, 117. N, 307. P, 608. Alius Δευκαλίων fuit celeber ille Thessalus, notus ex diluvio, Ol. 9, 66. Vide sub Δάρδανος, et Ἰάπετος; et in A. sub Λαὸς ad initium.

Δηϊάνειρα, ας. ἡ. vide sub Ἡρακλῆς, ad initium.

Δηϊκόων, ωντος. ὁ. socius Æneæ, Περγασίδης, occisus ab Agamemnone. E, 533—540.

Δηϊονεὺς, ὁ. vide sub Νηλεύς.

Δηϊοπίτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 420.

Δηΐοχος, ου. ὁ. nobilis Græcus, solus ab Homero memoratus ὄπισθε βεβλῆσθαι, vulneratus in tergo. Nisi forte et Ἠϊονεὺς ei est annumerandus. Reliqui omnes adversis cecidere vulneribus. O, 341.

Δηϊπύλη, ης. ἡ. Uxor Tydei, mater Diomedis, filia Adrasti. Et cognominatur ἡ Ἀργεία. Theocrit. Id. 17, 53, seqq. Vide sub Διομήδης.

Δηΐπυλος, ου. ὁ. prudens amicus Stheneli, junior Diomede. E, 325.

Δηΐπυρος, ου. ὁ. dux Græcus. a τὸ, δήϊον πῦρ. Occisus ab Heleno. I, 83. N, 92, 478, 576, seqq.

Δηΐφοβος, ου. ὁ. Post Hectorem optimus et fortissimus filiorum Priami, etiam regni post Hectorem hæres. Occiso Paride duxit Helenam: sed ἐν τῇ τῆς Τροίας ἁλώσει occisus est a Menelao satis crudeliter, τριακονταετὴς ὤν. Corpus ejus abjectum insepultum: et fabulæ addunt, mutatum id esse in plantam, dictam ἀκέφαλον, quam dicunt prodesse σπληνικοῖς. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδὴς, ob formæ venustatem et dignitatem. Pugnat, N, 156, seqq. 258, ὑπερηνορέων, in sensu optimo. 402, seqq. 758, 770, 781. Putatur Hectori adesse in ultimo ejus discrimine, X, 227—233, 294, λεύκασπις, nam λευκὸν σάκος gerere solebat. 298. conf. Ἀθήνη. Ω, 251.

θεοείκελος, ab ipso Menelao sic vocatus, δ, 276. domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517, seqq. Nomen est a τῷ, τοὺς δηΐους, (hostes) κινεῖν εἰς φόβον, i. e. εἰς φυγήν.

Δῆλος, ου. ἡ. Insula notissima, una ex Cycladibus, sacra Apollini, i. e. Soli, per quem fiunt δῆλα τὰ περὶ γῆν. Ibi primum arbor φοίνιξ ἐκ γῆς ἀνῆλθεν, καὶ ἡ δάφνη: et inter has duas arbores peperisse Latona dicitur Apollinem et Dianam. Mulieres αἱ Δηλιάδες, sacrificare solitæ τῇ Βριζοῖ: et ista ἡ Βριζὼ est ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, vates in somno futura indicans: nam βρίζειν notat τὸ μετὰ βορὰν ἵζειν καὶ κοιμᾶσθαι, post cibum sumtum sedendo dormire. Græci ad Trojam navigantes venere eo, ζ, 162, et βωμὸς ibi memoratus non in æde sacra erat, sed ὑπαίθριος. Ab hac insula Sol dicitur ὁ Δήλιος, quia δῆλα καὶ εὐόρατα ποιεῖ πάντα. Δῆλος κραναὴ, Ist. 1, 4. seqq. Δήλου θεοδμήτης, Ol. 6, 101. ἀνάσσων, Py. 1, 74. κασιγνήτη Ὀρτυγία, Ne. 1, 4. Δάλιον ξεῖνον, Py. 9, 17. Vide sub Ὀρτυγία: item in A. sub πλωτός.

Δημάρατος, ου. ὁ. vide sub Ἀρήτη, et in A. sub ἀρητός.

Δημαρέτη, ης. ἡ. vide sub Θήρων.

Δημήτηρ, ἡ. Ceres, i. e. terra frugifera, pro γῆ μήτηρ. genitivus est τῆς Δημήτερος et Δήμητρος. habet epitheton εὐπλόκαμος, et ξανθὴ, ob fruges, inter quas eminet triticum. In vico Bœotiæ Scolo, fingebatur μεγάλαρτος, cum magnis panibus, et μεγαλόμαζος: ob panis præstantiam ibi. Euripid. Bacch. 275, seqq. ubi dicitur: Δημήτηρ θεὰ, Γῆ ἐστιν, ἣ ἐν ξηροῖς ἐκτρέφει βροτοὺς, in opposito ad Bacchum, i. e. vinum, 278, seqq. Δήμητρος τέμενος, B, 696, conf. τέμενος in A. E, 500. Ξ, 326. Amavit τὸν Ἰασίωνα, ε, 125, seqq. Δημήτερος ἀκτὴ, i. e. ἡ ἀπὸ σίτου καὶ τῶν σιτωδῶν τροφὴ, N, 322. Φ, 76. vide ἀκτὴ in A. et est phrasis σεμνὴ, jubens revereri Cererem. Δάματρος κλυτὸν ἄλσος, Ist. 1, 81. i. e. Eleusin, vicus Atticæ. Δημήτερος πάρεδρον Διόνυσον, Ist. 7, 4. Δάματρα φοινικόπεζαν, Ol. 6, 160. i. e. ἐρυθρὸν πόδα ἔχουσαν, i. e. καλὸν, vel καλὴν ipsam. Inde est adjectivum Δημήτριος: et proprium inde, ὁ Δημήτριος, ὁ τοῦ Φαληρέως ἀπόγονος. Vide sub ποτήριον in A.

Δημητριὰς, άδος. ἡ. Urbs celeberrima Thessaliæ, quam condidit rex Macedoniæ ὁ πολιορκητὴς Δημήτριος, conductis in eam civibus ex parvis circumjacentibus oppidis.

Δημήτριος, ου. ὁ. vide supra, sub Δημήτηρ, et Ὅμηρος.

Δημόδοκος, ου. ὁ. nobilis musicus et poëta Phæacum, cæcus factus. Sub ejus persona Homerus ipse se pinxisse putatur, et hinc orta est fabula de ipsius cæcitate. Sed falso. Voluit potius Homerus verum aliquem Demodocum suæ ætatis, inserere poësi suæ æternæ ex more suo, candidissime laudans eum: Quippe major erat Homerus natalibus et ingenio, quam ut invideret laudi aliorum inferiorum. Conf. ἀοιδὸς in A. θεῖος ἀοιδὸς, θ, 43, seqq. 62, seqq. 105, seqq. et, cæcus licet, vult tamen adesse in loco certaminum, ut sit ubi alii boni sunt, et ut auditione saltem statim fruatur. 254. 474—499, ubi describit eum poëta. ν, 27. conf. Φήμιος. Cæterum musica quoque dici potest, privasse aliquem oculis, quando ἡ περὶ ἀνάγνωσιν ἔμμουσον ἄμετρος ἀσχολία ἐποίησε τοῦτο κακόν.

Δημοκόων, ωντος. ὁ. Filius Priami, nothus, i. e. ex pellice. occisus ab Ulysse, Δ, 499. seqq.

Δημόκριτος, ου. ὁ. vide sub εἴδωλος in A.

Δημολέων, οντος. ὁ. nobilis Trojanus, Antenoris filius. Υ, 395, s.

Δημοπτόλεμος, ου. ὁ. Inter procos præstans virtute, χ, 243, 266.

Δημοσθένης, εος. ὁ. Thrax, vide in A. sub ἐπώνυμος, et γεγώνω.

Δημοτικὴ, ῆς. ἡ. vide sub μητρυιὰ in A.

Δημοῦχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Υ, 457, seqq.

Δημόφιλος, ου. ὁ. Py. 4, 500, et circa.

Δημὼ, όος. ἡ. Philosopha nobilis prisca, quæ multa scripsit, et inter alia exposuit τὴν ἀσπιδοποιΐαν Ὁμηρικήν.

Δηὼ, όος. ἡ. vide sub δηίω in A.

Δία, ας. ἡ. Insula, quæ et ἡ Νάξος dicta, sacra Baccho, λ, 324. conf. Ἀριάδνη.

Διαγόρας, ου. ὁ. princeps Rhodius, notus ob eximiam proceritatem staturæ: nam fuit δ' πηχῶν καὶ ε' δακτύλων: hinc πελώριος dictus, Ol. 7, inscr. et versu 24, et 147.

Διθύραμβος, ου. ὁ. Genus cantus et χοροῦ κυκλίου. Corinthi inventa est hæc saltatio Bacchica ab Ἀρίωνι Lesbio. Ol. 13, 26.

Δίκη, ης. ἡ. Dea justitiæ, δικαιοσύνη. conf. Νέμεσις. Ol. 13, 7. 7, 32. Py. 8, 1.

Διογένεια, ας. ἡ. vide sub Ἐπειοί.

Διόδοτος, ου. ὁ. Ist. 7, 44.

Διοκλῆς, έος. ὁ. princeps Græcus, dives, ab Alpheo fluvio deducens genus. E, 543, seqq. cujus duos filios occidit Æneas. γ, 488. ο, 186. Pheræ erant sedes ejus principalis.

Διομήδη, ης. ἡ. καλλιπάρηος, θυγάτηρ Φόρβαντος, principis Lesbii, Achillis concubina. I, 660, s. hinc ænigma est ortum: τὸν Ἕκτορα Διομήδης ἔκτανεν ἀνήρ: ubi in genitivo est nomen illud intelligendum, non in nominativo.

Διομήδης, εος. ὁ. summus Argeorum princeps, laudatissimus. A majoribus suis erat Αἰτωλὸς: sed pater ejus Τυδεὺς, princeps Ætolorum, cæde ἐμφυλίῳ patrata, fugerat εἰς Ἄργος, duxeratque in matrimonium τὴν Δηϊπύλην, τοῦ Ἀδράστου θυγατέρα, ex qua creavit hunc Diomedem, qui Adrasti regnum est nactus, ἀτέκνου τελευτήσαντος τὰ πρὸς ἀῤῥένων. Simul etiam Diomedes erat gener Adrasti ἐπὶ Αἰγιαλείᾳ θυγατρί. Pater igitur et filius duas habuere sorores in matrimonio. B, 563, 567. 406. fortissimus simul et eloquentissimus. Δ, 365, seqq. 401, 411. Pugnat fortissime, utpote καὶ ἄλλως ὀξὺς καὶ φιλότιμος, et nunc insuper irritatus a rege, E, 1, seqq. 85, seqq. 174, seqq. ubi dubitatur, sitne deus aliquis, an homo: a diis tamen adjutus agnoscitur; præterea ex equis, quos ut φίλιππος præstantes habuit; et ex galea et clypeo, quorum λαμπρότης διάδηλον eum faciebat. Vulnerat Venerem, E, 335, seqq. ἄριστος Ἀχαιῶν, 414, non simpliciter, sed ad solandam Venerem, ne putet se violatam a vili quodam. Cæterum ingens laus, laudari ab hoste. Ibidem et uxor ejus laudatur, 412. Habet plurimos et optimos circum se, 780. Increpatur a Minerva, 793, seqq. i. e. ipse a se: eique respondet, 814, seqq. Vulnerat quoque Martem, E, 855, seqq. i. e. irrupit in fortissimos cum suis, et in aciem Trojanam ubi minus erat densata: eoque facto magnam cædem cum maximo clamore edidit. Nam nunquam in talibus heros solus, sed una cum suis, intelligi debet. Est Trojanis formidolosus, et nominatim vota faciunt contra eum, Z, 12, 96, seqq. nam τοὺς δυσπραγοῦντας præsentia mala semper maxime videntur adfligere. sic Telemachus in Odyssea dicit, β, 48, quod mala ex procis sibi sint acerbiora morte patris. Hinc et a Trojanis pejus timetur Diomedes nunc, quam olim Hercules. Congreditur cum Glauco, et arma cum eo permutat, Z, 119, seqq. non ut lucri cupidus, sed ob alias justas causas. conf. ἐπαμείβω in A. Est inter novem præstantissimos post Achillem, imo et in his intertres optimos, H, 163. 179. 396. Θ, 91. Solus, fugientibus aliis ducibus, contra auspicia vult pugnare cum Hectore, Θ, 110, seqq. fugit tamen tandem, suasu Nestoris, 160, seqq. De ejus thorace est 195. Nam, judice Hectore, Græcis in Diomede erant tunc omnia: et ablatio thoracis est consequens pro antecedente, pro cæde, quam optat Hector. Posterior fugerat, 254, seqq. prior revertitur et pugnat. Contradicit in consilio regi, libere, pudenter tamen, I, 31, seqq. ex eventu vituperat missam legationem, cui antea non contradixerat, 691, seqq. Atqui ex eventu nulla res est vituperanda, sed ex rationibus. Cæterum facit id, motus misericordia erga regem. Speculator it cum Ulysse post mediam noctem, K, 159, seqq. circa quem locum somnus ejus sub dio narratur, 150, seqq. qualis fuit Sauli cum Abnero, 1 Sam. xxvi, 5—7. Vocativus, Διομήδες, est K, 234. et 497, vocatur Οἰνείδου παῖς, ab avo suo. Λ, 312. In concilio suadet τὸ ποιητέον, cum Ulysses tantum dixerit τὸ οὐ ποιητέον, Ξ, 109, seqq. ubi et genus suum nobile recenset. Π, 25, 74. Φ, 396. Ψ, 290. 377, 385, ubi flet ob victoriam in certamine ludicro sibi ablatam, quum nusquam alibi in tota Iliade flens inducatur. 405. 470, seqq. 681, seqq. cognatus Euryali, quem adjuvat. 812, seqq. ubi pugnat cum Ajace in certamine ludicro, eumque vel quasi vincit arte aliqua. Celerrime profectus a Troja, post captam eam, γ, 167, et circa. 181. conf. Πορθεύς. Διομήδεα, Ne. 10, 12. Sed longe alius fuit Διομήδης ὁ Θρᾷξ, qui filias habebat meretrices, cum iisque cogebat hospites suos rem habere, donec omnino expilarentur: dictus hinc habere τὰς ἵππους ἀνδροφάγους ἢ ἀνδροφόνους. Aristoph. Eccles. 1021, ubi ἀνάγκη Διομήδεια (*ein Diomedischer zwang*) (*a Diomedean compulsion*) alludit ad eam historiam. Vide in A. sub τρίπους, ad medium.

Δῖον, ου. τό. oppidum Eubœæ, cujus civis Διηνός. Situm in monte, B, 538. Aliud Dium erat Macedonicum: Aliud κατὰ κοίλην Συρίαν κτίσμα Ἀλεξάνδρου: plura alia.

Διόνυσος, ου. ὁ. et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσσος. Bacchus. nomen est quasi Διὸς οἶνος, Jovis vinum, cum aliqua mutatione litterarum. Pingitur κερασφόρος: vinum enim (physice Διόνυσος est ὁ οἶνος) cornua et animos addit pauperi. Hinc et aliquis jocans adhibuit versum, B, 381, de convivis rixantibus. Διονυσιάζειν est, potare, περὶ οἶνον ἀσχολεῖν. αἱ τιθῆναι αὐτοῦ notant τὰς ἀμπέλους. Comites ejus finguntur αἱ Βασσάραι, Λυδαὶ, Μακέται, Μιμαλλόνες: hæ incedunt crinibus passis, κιττῷ στεφανούμεναι καὶ ἀμπέλῳ, in manibus habentes partim ἐγχειρίδια, partim serpentes: quæ omnia notant feros et cruentos effectus ebrietatis. Nam Βασσάραι dicuntur διὰ τὸ, βάσιν ἐπ' ἄρα ποιεῖσθαι τοὺς μεθύοντας, διὰ τὸ μανιῶδες: Λυδαὶ vero et Μακέται τοπικῶς intelliguntur, ex Lydia et Macedonia, nam ibi olim summa vini ubertas. Hinc Lycurgus, rex Thraciæ, videns mala ex recens invento vino orientia, vetuit usum vini meri, et docuit eum aqua miscere; nimias etiam vineas succidi jussit: hoc fabulose dicitur, Bacchum puerum, male acceptum a Lycurgo, fugisse in gremium Thetidis, Z, 130, seqq. ubi μαινόμενος est ὁ μανιοποιὸς (en rationem, cur Lycurgus oderit Bacchum) et ministræ ejus hinc dicuntur αἱ Μαινάδες. Modice sumtus, est χαριδότης, Ξ, 325, et dicitur filius Thebanæ Semeles. Apud Ægyptios ὁ Ὄσιρις vini usum et præparationem invenit, qui putatur historice esse ὁ Διόνυσος. Fingitur timidus: dicitur et Λυαῖος, i. e. στασιαστικὸς, nam ἡ λύη est ἡ

στάσις, ἥτις παραλύει τῆς φιλικῆς ἑνώσεως. Dicitur et Μαινόλης et Χάλις: unde Χαλιμὰς γυνὴ, ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα: et Φηγαλεὺς, ab arbore fago, διὰ τὰς ἀναδενδράδας ἀμπέλους. Naxus insula sacra ei, λ, 324, ubi Ariadne dicitur occisa ab Diana ob testimonium Bacchi, i. e. subito ibi mortua est, fortasse ob nimium vinum exhaustum. ω, 74, dicitur ἀμφιφορεὺς δῶρον Διονύσου, i. e. factus ad recipiendum vinum. Διόνυσος circumscriptus, Ol. 2, 50. Διωνύσου Χάριτες, Ol. 13, 25, i. e. ὕμνοι χαρίεντες καὶ πανηγύρεις τοῦ Διονύσου. Διόνυσον εὐρυχαίτην πάρεδρον Δήμητρος, Ist. 7, 5. Vide in A. sub σῦκον, ἦϊος, et κέρας ad finem.

Δῖος, ου. ὁ. Filius Priami nothus. Ω, 251.

Διόσκουροι, ων. οἱ. vide sub Ζεὺς prope finem, et διόσκουροι in A.

Διόσπολις, εως. ἡ. vide sub Αἰθίοψ.

Δίρκη, ης. ἡ. fons et fluvius Thebanus. Ol. 10, 101. Ist. 1, 38. 6, 108. 8, 43. Διρκαίων ὑδάτων, Py. 9, 153.

Δὶς, ιός. ὁ. ide sub Ζεὺς ad initium, et in A. sub ΔΙ΄Ω.

Δίσκοι, ων. οἱ. erant λίθοι στρογγύλοι, οὓς χειριζόμενοι ἐῤῥίπτουν εἰς μῆκος ἢ εἰς ὕψος οἱ γυμναζόμενοι. Εἰ δὲ ἦν ἐκ σιδήρου, ὁ σόλος ἐκαλεῖτο. Nomen est a δίκω, i. e. βάλλω, ἀφίημι: a quo est et τὸ δίκτυον, τὸ κατὰ ὑγροῦ ἀφιέμενον. B, 774.

Δίφιλος, ου. ὁ. vide sub Ζεὺς, prope finem.

Διώνη, ης. ἡ. Mater Veneris ex Jove. Nomen est πατρωνυμικῶς factum: ut ab Ἀκρίσιος Ἀκρισιώνη, sic a Ζεὺς, g. Διὸς, Διώνη. Homerus ergo novit patrem matremque Veneris, ignoratque impudens illud figmentum natalium ejus ex spuma. E, 370.

Διώρης, εος. ὁ. Princeps Elidis. conf. Ἐπειοὶ, ubi genealogia ejus. B, 622. Δ, 517. P, 429.

Δμήτωρ, ορος. ὁ. rex Cypri. ρ, 443.

Δολίος, ου. ὁ. δοῦλος προικῷος τῇ Πηνελόπῃ, ἀγρότης, κηπουρὸς, δ, 735, seqq. Ejus filius, ὁ Μελανθεὺς, ρ. 212, et filia, ἡ Μελανθὼ, σ, 320, seqq. non fideles dominis suis: ipse Dolius vero, cum reliquis liberis suis, fidissimus heræ suæ et Laërtæ seni, ω, 221, seqq. 386, 396, 408, 496.

Δολίχη, ης. ἡ. vide sub δολιχὸς in A.

Δόλοπες, οἱ. ἔθνος Θετταλικὸν, ἐν ἐσχατιᾷ τῆς Φθίας, I, 480.

Δολοπίων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, ὑπέρθυμος in sensu bono. Ejus filius Ὑψήνωρ δῖος, E, 77.

Δόλοψ, οπος. ὁ. dux Græcus. Pater ejus Κλυτεὺς, unde ipse Κλυτείδης. Λ, 302. Alius Dolops est ὁ Λαμπετίδης, ex regio Trojano sanguine, filius τοῦ Λάμπου, valde laudatus, O, 525, seqq.

Δόλων, ωνος. ὁ. Trojanus, cujus pater ὁ Εὐμήδης, κήρυξ. Ipse quidem deformis, celeritate tamen pedum præstans, præterea valde dives. Describitur secundum hæc omnia breviter, K, 314, seqq. Offert se Hectori, speculaturus castra Græcorum noctu: et genus paternum facit eum εὐπειθῆ τῷ Ἕκτορι, et εὔελπιν, ὡς, ἐὰν ἁλῶ, αἰδέσονται οἱ ἐχθροὶ αὐτὸν, οἷά τι θεῖον γένος: ἄσυλοι γὰρ οἱ κήρυκες: πλοῦτος vero facit, ut speret, posse se, si capiatur, dato pretio dimitti: denique celeritas pedum quoque spem dabat. Et vide, qualem hominem poëta hostibus barbaris εἰς κατασκοπὴν elegerit, nihil strenue aut prudenter acturum, sed longe secus: quum a parte Græcorum eadem nocte duo præstantissimi egrediantur ad speculandum. Captus ab his in itinere, præ timore amens, neque jusjurandum ab hoste de vita sua poscit, quod paullo ante ab Hectore non necessarium poposcerat; et plura indicat, quam rogatur. stultissimus ergo θρασύδειλος, et proditor suorum. Ab hoc occiso tota hæc ῥαψῳδία K a priscis vocatur ἡ Δολώνεια, sicut illa in qua Patroclus occisus narratur, ἡ Πατρόκλεια.

Δόρυκλος, ου. ὁ. unus filiorum Priami. Λ, 489, Alius hujus nominis est Ol. 10, 81.

Δουλίχιον, ου. τό. Una ex insulis Echinadibus, valde fertilis et dives, et in regno Ulyssis nobilissima. Sitæ autem sunt αἱ Ἐχινάδες νῆσοι e regione ostii Acheloi amnis. Habet hæc insula nomen a Dolichio, filio Triptolemi: dicta et ἡ Ὀξεῖα, et Eustathii ævo ἡ Δολίχα. B, 625, seqq. α, 245, 246. ι, 24. ξ, 335, 397. π, 122: 123. 247, 238. Nam ex hac una insula convenerant inter procos, LII nobiles; ut ergo id φῦλον reliquis insulis fuerit ἐνδοξότερον. π, 396, πολύπυρος, ποιήεις. τ, 130, 131. 292. Incolæ dicebantur οἱ Δουλιχιῶται, et οἱ Δουλιχιεῖς, σ, 126, 394, 423. Vide sub δολιχόσκιος in A.

Δρακίος, ου. ὁ. Dux Græcus τῶν Ἐπειῶν. N, 692.

Δρῆσος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Z, 20.

Δρύας, αντος. ὁ. Princeps gentis Lapitharum in Thessalia. A, 263. Alius erat princeps Thraciæ, Z, 130.

Δρύωψ, οπος. ὁ. nobilis Trojanus. Υ, 455.

Δύη, ης. ἡ. vide in A.

Δύμας, αντος. ὁ. Princeps Phrygiæ, pater Hecubæ reginæ. Π, 718, 719. Alius erat nobilis Phæax, ζ, 22.

Δυναμένη, ης. ἡ. Nereidum una. Σ, 43. Aqua enim valida.

Δυῤῥάχιον, ου. τό. vide sub Ἐπίδαυρος.

Δωδώνη, ης. ἡ. Urbs Θεσπρωτική ποτε, deinde vero ὑπὸ Μολοττεῖς ἐγένετο. Ibi ἱερὸν, καὶ τὸ ἐκ δρυὸς μαντεῖον, τοῦ Δωδωναίου Διός: quod quercetum (cave enim putes unicam fuisse quercum, sed intellige singularem, δρῦς, collective positum, de luco quercubus sacris pleno) Sophocles vocat δρῦν πολύγλωσσον ἢ πολύφωνον. Nomen loci est a fluvio ibi, ὁ Δωδών: et is fortasse ab heroina prisca, τῇ Δωδώνῃ, appellationem traxit. Prisci Pelasgi, qui ibi habitarant, illud ἱερὸν, sacrarium, sacrum nemus, instituerunt. Notum est et χαλκεῖον Δωδωναῖον, æs Dodonæum, quod ἐπὶ τῶν πολυλόγων in proverbium abiit: pendebant enim in eo sacro luco tot λέβητες ænei, et tam prope inter se, ut moti vento qualicunque semper sonarent. habet epitheton δυσχείμερος, B, 750. sacer locus describitur Π, 233—235. Cæterum δωδωναῖος, si de deo ponitur, respicit dona, quibus juvat nos ex terra, sicut ἄνα est, αἰθέρι: et sequentia cum his consentiunt, πελασγικὲ, i. e. qui in terra prope es nobis: τηλόθι ναίων, in cœlo habitans: ut supremus deus per cœlum et terram innuatur. ξ, 327, 328. τ, 296, 297. Vide geographos priscos, Strabonem, Pausaniam, Dionysium τὸν Περιηγητήν. Δωδώνηθεν, Ne. 4, 86.

Δῶρες, ων. οἱ. vide sub Ἄργος τό.

Δωριεῖς, οἱ. (in sing. ὁ Δωριεὺς) Nobilissima gens Græciæ. Habitarunt maxime in Peloponneso, deinde et in sic dicta magna Græcia et in Sicilia: et eorum dialectus latissime sparsa. Habent nomen a Δώρῳ, filio Ξούθου. τ, 177. δωριάζειν in vestitu, est παραγυμνοῦσθαι: nam virgines, et mulieres juniores, pæne nudæ incedebant, maxime domi. Qui mos et apud Lacedæmonios, utpote Dorienses, diutissime obtinuit. Aversabantur corpus strophiis ineptis vinctum, aut alio modo morose obvolutum. Δωριεῖ λαῷ, Ol. 8, 39. Δωριῆς, attice pro Δωριέες, Py. 1, 125, et accuratiores τῷ η nullum subscribunt Iota: nam non est a contracto Δωριεῖς, τὸ ει mutatum in η: sed est mera contractio τοῦ εε in η. Δωριεῖ κώμῳ, Py. 8, 29, i. e. τῷ τῶν Αἰγινητῶν ὕμνῳ. Adjectivum Δώριος, ία, ιον. Δωρίῳ πεδίλῳ, Ol. 3, 9, Δωρίαν φόρμιγγα. Ol. 1, 26, τὴν τοῖς Δωρίοις μέλεσιν ἁρμόζουσαν. Ἰσθμὸν, Ne. 5, 69. Δωρίων σελίνων, Ist. 2, 22. 8, 137. Δωρὶς νῆσος Ne. 3, 5, ubi est gentile in fœminino. sic, ἀποικία, Ist. 7, 18.

Δώριον, ου. τό. Urbs Nestoris. Civis ejus Δώριος ἢ Δωριεύς. B, 594, ubi simul μῦθος περὶ τοῦ Θαμύριδος.

Δωρὶς, ίδος. ἡ. una τῶν Νηρηΐδων. nam mare et aqua dives est donis. Σ, 45.

Δῶρος, ου. ὁ. vide sub Δωριεῖς.

Δωτὼ, όος. ἡ. Νηρηΐς, ob eandem rationem ac Δωρὶς sic nominata. Σ, 43. Vide sub Θάλεια.

E

ΕΙ΄ΒΙΜΟΣ, ου. ὁ. vide sub εἴβω, in A.

Εἰδοθέα et Εἰδοθέεια, ας. ἡ. Filia Protei, dei marini. ἡ εἶδος θέειν ποιοῦσα, i. e. formosissima. δ, 364, seqq. Vide sub Θεονόη.

Εἰδὼ, όος. ἡ. vide sub κερδοσύνη in A.

Εἰλείθυιαι, ῶν. αἱ. Finguntur filiæ Ἥρης γαμηλίου, ἐπιστατοῦσαι τόκοις. Dictæ παρὰ τὸ ἐλεύθειν: sunt enim αἱ Ἐλεύσεις τοῦ ἐμβρύου εἰς φῶς: et dicuntur filiæ Junonis, i. e. aëris, quia infans inclusus in utero, in partu incipit opus habere aëre: præterea sunt consequens nuptiarum. In singulari est ἡ Εἰλείθυια, quæ armata fingitur telo acuto, i. e. partus sit cum dolore acri: hinc dicitur ab Orpheo ὠδίνων ἐπαρωγὸς, καὶ λεχίων ἐπίκουρος, et λυσίζωνος. Imo in singulari in primis Diana sic dicitur, quæ Romanis est Lucina, Horat. Carm. Sæc. 13. et Lib. 3, Od. 22, 2. Λ, 270. Π, 187. T, 103, 119. τ, 188. Hinc mulier, quæ nunquam peperit, dicitur ἀνειλείθυια. τὸ Εἰλείθυιον est sacrum Ilithyiæ. Scribitur et ἡ Ἐλείθυια, Ne. 7, 1, seqq. Py. 3, 15. Eadem dicitur ἡ

Ἐλειθῶ, Ol. 6, 72. Et non de hominibus solum, sed et de brutis ponitur: unde Callimachus in I. 12, οὐδέ τι κεχρημένον Εἰλειθυίης ἑρπετὸν, nullum animal, cui opus fuit Lucina.

Εἰλέσιον, ου. τό. Urbs Bœotiæ, in paludibus sita: et nomen est a τὸ ἕλος: κώμη ἑλώδης, et civis ejus ὁ Εἰλεσιεύς. B, 499.

Εἵλωτες, ων. οἱ. vide sub Ἕλος; item in A. sub δουλὴ, et Ἕλος.

Εἱμαρμένη, ης. ἡ. Fatum, *das schicksal, (fate:)* decretum dei de existentia mundi et de serie rerum. Apud Homerum nullum est absolutum, est sicut nec apud quenquam sanum; sed hypotheticum, et sub conditione varia etiam varium: sed ex prævisione tamen æterna unicum et certum. Optio conditionis, sub qua hoc vel illud futurum, est sæpe in homine; et istam optionem prævidit deus: consequens autem sub ea conditione, est necessarium hypothetice. Exemplum est I, 410, seqq. sic de Sarpedone, Ægistho, Euchenore, sociis Ulyssis, μ, 137, seqq.

Ἑκάβη, ης. ἡ. Hecuba, uxor regis Priami, mater multorum liberorum utriusque sexus. Valde mitis, et liberorum suorum amans. conf. Δύμας, qui fuit princeps Phrygiæ, circa Sangarium fluvium, pater Hecubæ: sed recentiores vocant patrem ejus ὁ Κισσεύς. Et fortasse Ἄσιος ille, Π, 717, memoratus, ὁμομήτριος quidem fuit τῇ Ἑκάβῃ, sed non ὁμοπάτριος. Excipit Hectorem a pugna redeuntem, Z, 251, seqq. et admonitu ejus donat adoratque Minervam, 293, seqq. 451. Rogat Hectorem impense, ne pugnet solus cum Achille, sed frustra, X, 79, seqq. ubi vides ritum supplicantis filio matris. et 234. occisum luget gravissime, 405, seqq. 430, seqq. ubi est θρῆνος maternus. Priamus communicat cum ea rem, jam decretam apud se, sed tamen, ut bonus maritus, consilium conjugis fidæ exquirit: et ipsa loquitur, ut mulier, ut anus, ut mater præstantis et insepulti et pessime tractati filii, crudeliter in Achillem, Ω, 200, seqq. præit conjugi suo preces, 283, seqq. novus ejus θρῆνος, 747, seqq.

Ἑκαμήδη, ης. ἡ. nobilis fœmina adolescens ex insula Tenedo, capta bello ab Achille: donata Nestori honoris causa et εἰς ἔπαθλον σοφίας, Λ, 623, seqq. filia Ἀρσινόου μεγαλήτορος. Est apud Nestorem, Ξ, 6, seqq. et curat, ex more antiquo, hospitem lavandum. Nomen est ab, ἕκαθεν μήδεσθαι, ex longinquo providere consilio.

Ἑκάτη, ης. ἡ. Est eadem quæ ἡ Ἄρτεμις, i. e. luna nocturna. Huic divites quovis plenilunio ponebant cibos in triviis; ad quam rem alludit Aristoph. Plut. 594, seqq.

Ἕκατος, ου. ὁ. Est nomen Apollinis, ab ἑκὰς, a sagittando procul. Υ, 71. Α, 385. Hinc soror ejus Diana a recentioribus dicta ἡ Ἑκάτη: et hæc mittit τὴν Ἔμπουσαν, φάσμα δαιμονιῶδες, πρὸς ἐκφόβησιν. Hæc Ἔμπουσα dicitur quoque ἡ Ὀνοκώλις et Ὀνόσκελις.

Ἑκατόμβη, ης. ἡ. Vi vocis est sacrificium centum boum. sic et ἡ χιλιόμβη, mille boum. Deinde est in genere sacrificium πολυτελὲς et plurium victimarum, numero rotundo designatarum; ut ἑκατὸν multa indefinite denotet: θυσία ἐκ πολλῶν ζώων. sic ἑκατόνζυγος ναῦς est pro πολύζυγος, multorum transtrorum. Præterea nomen bovis per excellentiam animalis positum: nam poterat recte fieri ἑκατόμβη βοσκήμασι quibusvis, ovibus, capris, etc. Notat ergo per numerum incertum, quodvis magnum sacrificium: κυρίως δὲ τὸ ἐξ ἑκατὸν βόων. si contendas, nomen ex ἑκατὸν et πούς vel βάσις esse compositum, ut viginti quinque quadrupedia designet; reclamantes habebis priscos grammaticos. Α, 93, 309. et 315, ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας ταύρων ἠδ' αἰγῶν. et 431, ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην. sic numerus sacrificandorum animalium in singulari indefinite exprimitur. Β, 306, 321, i. e. factum diis sacrum. Δ, 102, 120. Magis apparet numerus rotundus pro certo positus ex Z, 115, ὑποσχέσθαι ἑκατόμβας, collato 93, ὑποσχέσθαι δυωκαίδεκα βοῦς: ubi igitur sacrificium, duodecim victimis majoribus faciendum, dicitur ἑκατόμβη. Ι, 531. Μ, 6. Ψ, 146, 147, ubi πεντήκοντα ἔνορχα μῆλα sacrificanda dicuntur ἑκατόμβη. et 206. et 864, ἀρνῶν ἑκατόμβην. 873. ταύρων δὲ καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης, α, 25. ἀγακλειτῆς, γ, 59, ubi ex collatione versuum 7, 8, apparet, fuisse tauros 81 mactatos. et 144. δ, 352, 478, 582. ἐξαίτους, ι, 102. η, 202. λ, 131, s. ψ, 279. ν, 350. ρ, 50, 59. τ, 366. υ, 276. si ex duorum generum animalibus constabat tale sacrificium, erat ἡ διττύς: τριῶν ζώων θυσίαι erant τριττύες, e. c. tauri, oves, capræ. Aliæ erant δωδεκίδες vel δωδεκαΐδες, et Ionica contractione δωδεκῇδες. Exemplum χιλιόμβης est in victoria Miltiadis, ubi Athenienses χιλίας χιμαίρας τῇ ἀγροτέρᾳ Ἀρτέμιδι ἔθυσαν. Et χίλια ζῶα ὑποσχέσθαι deo alicui, dicebant κατὰ χιλίων εὔξασθαι. Διττύες et τριττύες possunt et esse simpliciter, duorum aut trium animalium. Ἑκατόμβας ὄνων ῥέζοντες θεῷ κλειτὰς, Py. 10, 51.

Ἕκτωρ, ορος. ὁ. Optimus filiorum Priami, et regni hæres; fortasse et jam corregens assumtus a patre sene. Nomen est ab ἔχω, teneo; hinc et ancoræ dictæ ἕκτορες πλημμυρίδος, i. e. κυμάτων ἐφεκτικαί. conf. Plato in Cratylo. Ob fortitudinem bellicam dicitur sæpe ἀνδροφόνος, Α, 242. μέγας κορυθαίολος, nam erat grandi statura, et valde alacer, Β, 816, coll. 802, 807. Increpat Paridem, fratrem germanum, Γ, 38, seqq. coll. 66, ubi Paris ei per obliquum objicit formositatis defectum. Nam dignitas quidem et majestas imperatoria inerat in vultu et habitu corporis; etsi minus pulcritudo, qualem Paris habebat. Dirigit certamen singulare Menelai et Paridis, Γ, 76, seqq. Cedit in pugna, Δ, 505. Ἕκτορι δίῳ gratificatur Pandarus, φέρων χάριν, Ε, 211. et 471, seqq. increpatur a Sarpedone. et 603, seqq. laudatur ab hoste, θεοφιλής. et 680, seqq. defendit Sarpedonem. Habet ἔγχος δεκάπηχυ, Z, 318. colloquitur cum Helena, 359, seqq. cum uxore, 370, seqq. et vocativus, 429, ab uxore prolatus, exprimit amorem et simplicitatem conjugalem. Et Andromache circa eum locum maxime affectuose loquitur. 460, seqq. 494, seqq. 515. Pugnat, Η, 38, et laudatur ab Apolline. Est ἐπαινετικὸς ἑαυτοῦ, ἐκ μεγαλοψυχίας καὶ φιλοτιμίας, simul ad ostendendum, quod sit dignus cum quo congrediatur aliquis ἄριστος, Η, 75, 90. 233, seqq. 237—241, ubi est ἔπαινος ἐπιστήμονος στρατηγοῦ. Pugnat per μονομαχίαν cum Ajace, Marte æquo, 288, seqq. laudat Ajacem. Pugnat contra Diomedem, Θ, 89, 96, 119, seqq. quem increpat fugientem, 160, seqq. effertur secunda fortuna, 172, seqq. pugnat feliciter, 215, seqq. 473. 493. laudatur ab Achille, ut legatis Græcorum aures doleant, Ι, 355, 356, quasi Hector sit omnis Troja. θεοφιλὴς, Κ, 49. mittit speculatorem, 300, seqq. et agit in omnibus βασιλικώτερον. vincit, Λ, 284, seqq. 819. 163, seqq. Est in Iliade persona altera, Μ, 10, 39. θρασὺς, 60. de laude ejus est 103, seqq. est εὐμετάβολος, καὶ πρὸς ἐναντιότητα θελημάτων εὐμετάπτωτος: hinc paret Polydamanti suadenti, Μ, 80, mox eundem increpat, 230. Meminit tamen in supremis suis postea Polydamantis sapientis. Primus occupat murum Græcorum, Μ, 438, seqq. et irrumpit in castra. Pugnat fortiter, Ν, 136, seqq. 688, seqq. 720, 725. Incusat Paridem, jam insontem: sed Hector ad iram pronus; ergo eam effundit in eum, qui alias ei erat invisus, Ν, 769, seqq. nam sic solent principes, ut, si quid male eos habet, indignationem effundant in eum, quem minus amant, quantumvis jam bene egerit. ἀσπὶς ejus, Ν, 803. et ex 805 apparet, cur dicatur κορυθαίολος. Ξ, 364, 375. Opponitur gloriose Neptuno, 388—390. 402, seqq. Vulneratur graviter, 409, seqq. laudatur a Jove, Ο, 15. et 68, mors prædicitur. et 244, s. Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, ubi υἱ ante vocalem corripitur, et ι ante positionem πρ producitur. Cæterum Jupiter eum ibi excitat ad pugnandum pugnat, 329, 346, 415, 458. allocutio ejus valde gravis, 486, seqq. Est φιλόπατρις, et strenuus hortator, melior Tyrtæo, 494, seqq. 515, 610, 671. Valde vocalis, Π, 77, pugnat pro Sarpedone, Π, 536, seqq. 721, seqq. 818, seqq. interficit Patroclum, et capit arma Achillis, 828—840, Ρ, 21, 72, 125. 142, εἶδος ἄριστος: ergo non, secundum quosdam recentiores, εἰδεχθὴς καὶ στραβός. Cæterum εὐμεγέθης, 210. Respondet Glauco, maxime ad ultimum probrum de Ajace, reliqua transmittit, 169, seqq. alloquitur ἐπικούρους, et pro alimentis iis datis reposcit eorum sanguinem, 220, seqq. nam tales sunt οἱ μισθοφόροι, 428. 483, seqq. 710. 754, 758. Achilles vocat eum δῖον, Σ, 103. 91, 154. crudeliter vult sævire in occisum Patroclum, 175, seqq. spernit consilium optimum, 284, seqq. Dicitur μέγας, ut Achilles magis irritetur, Τ, 134. Υ, 240, 364, seqq. 432, seqq. Φ, 5. 279. 296. Occiditur ab Achille, et vaticinatur moriens, Χ, 5. 78, seqq. 82. 98, seqq. ubi pœnitet eum, quod recte suadenti non paruerit: et dat exemplum eorum, qui, cum peccarunt, id tamen sibi exprobrari nolunt: Est præterea exemplum animi excelsi, qui mortem honestam præfert vitæ exprobrationibus obnoxiæ. Denique docet, in extremo discrimine constitutum aliter judicare, quam in felici statu: nam antea neglexerat Polydamantem, at nunc laudat et reveretur. 113, seqq. ubi dicit, in sua manu fuisse bellum finiendum. At id curare debuisset tempore fœderis, in Γ memorati. 161, 168, 182, seqq. 232, 249, 277, 311, seqq. 358, seqq. 380, 394. Tractus mortuus ab Achille, sic ut pedes superne ad currum essent ligati, solum caput in pulvere traheretur, 395, seqq. 369, seqq. et fuit κυανόθριξ, 402. 455, seqq. 471, seqq. 486. luctus de eo in urbe. Ponitur in terra in faciem, contumeliæ causa, Ψ, 24, seqq. Venus conservat cadaver ejus, 185, i. e. mulieres misericordes in tabernaculo Achillis, id in umbra posuere. Pius fuerat in deos: hinc et post fata θεοφιλὴς, Ω, 33, seqq. 50. 66, seqq. Raptatur corpus ejus sæpius per dies duodecim, nec tamen putrescit: solent enim corpora vegeta diu resistere putredini, 15, seqq. Redimitur tandem, et sepelitur magnifice, cum luctu ingenti, Ω, 58, seqq. 258, quo loco apud θεὸς deest ὡς: et extollitur a patre velut melior quam qui debuerit genitus esse a mortali. 276, 384, 390, 499, 509, 553, 561, 593, 657, 660, 704, 739, extra pugnam valde μείλιχος. 786, 804. Ἑκτόρεος χιτὼν, Β, 416. Ἑκτορέη κεφαλὴ, i. e. Ἕκτωρ, Ω, 276, 579. Ἑκτορίδης, Z, 401. Nomen ejus est, τῆς τοῦ ἥρωος περὶ τὴν πόλιν φυλακτικῆς προμηθείας σημαντικόν: nam Ἕκτωρ est idem quod συνοχεὺς καὶ κρατητής. Plutarchus in Arato narrat, quod Lacedæmone juvenis, ἐμφερέστατος Ἕκτορι γενέσθαι λεγόμενος, ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θεωμένων κατεπατήθη, ὅτι διὰ θαῦμα οἱ θεαταὶ εἰς πύκνωμα συνεστράφησαν. Ἕκτορα, ob quem Jupiter irascitur Achilli, Ol. 2, 145. Ne. 2, 21. 9, 94. Ist. 5, 49. 7, 46. 8, 117. Vide in A. sub εἶδος, prope initium.

'Ελαία, ας. ἡ. vide in A.

Ἔλασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, a Patroclo occisus. Π, 696.

'Ελάτη, ης. ἡ. filia τοῦ 'Αλωέος. ingens statura. conf. in A.

Ἔλατος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33, seqq. Alius fuit procorum unus, χ, 267, Tertius apud Pindarum memoratur, princeps Arcadiæ, a quo est patronymicum 'Ελατίδης et Εἰλατίδης, ου. ὁ. Ol. 6, 54. Py. 3, 55.

'Ελατρεὺς, έως. ὁ. nobilis Phæax. ab ἐλατρεῖν, i. e. ἐλᾷν. Θ, 111, 129.

'Ελέα, ας. ἡ. vide sub 'Ελαία in A.

'Ελελίχθων, ονος. ὁ. Nomen Neptuni, terræ quassatoris. ὦ 'Ελέλιχθον, Py. 6, 49.

'Ελένη, ης. ἡ. Omnium fœminarum sui ævi formosissima. Habet nomen ab ἑλεῖν, quam quis eligere velit. Prudens quidem fuit mirum in modum, etiam animosa: sed minime φίλανδρος in vero sensu, nec Menelaum nec Paridem vere amans. Fuit causa belli inter Græcos et Trojanos, B, 160, seqq. et 356, 590, ubi ὁρμήματα 'Ελένης passive notant, impetus in Helenam factos: στοναχαὶ vero active, quia credulus Græcus putabat eam invitam esse apud Trojanos. Jus jurandum a patre ejus Τυνδάρεῳ postulatum conjunxit principes Græcos, de quo apud Euripid. Iphig. Aul. 57, seqq. 51, seqq. quod et tangit Teucer apud Sophoclem in Ajace. λευκώλενος, Γ, 121. texit telam, cui intexuit historias sui ævi, 125, seqq. Ea tela erat quasi poësis picta, quam Homerus in libro suo pinxit. Hinc amat eam poëta, et excusat quantum potest. Spectat pugnam Menelai et Paridis, Γ, 130, seqq. et desiderat virum priorem 139, s. 173, seqq. Inter spectandum narrat multa Priamo de Græcis, 146, seqq. 161, seqq. unicam suam filiam, τὴν 'Ερμιόνην, a se relictam dolet, 175. Recentiores ei dant duos quoque filios ex Menelao, τὸν Νικόστρατον καὶ Αἰθιόλαν, vel ut alii eos vocant, τὸν Δίαιθον καὶ Μαράφιον: nec non ex Paride unum filium τὸν Κόριθον, quem alii vocant τὸν Ἕλενον: sed id ignorat Homerus, nec sit verisimile. Cæterum l. c. nihil ad Priamum loquitur de priore marito suo, quasi magnifaceret eum, κολακεύουσα τῷ βασιλεῖ, ut tamen magis amari a se filium ejus videri possit. Δῖα γυναικῶν, 171, Διὸς ἐκγεγαυῖα, 199, 418, κούρη Διὸς, 426. 'Αργείη, i. e. Πελοποννησία, 458. fratres ejus, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, διόσκουροι, 236, seqq. eo tempore jam mortui. εὔκομος, 329. favetur ei Trojæ, ob pulcritudinem, et mores suaves, 450, seqq. etsi maritus ejus, Paris, magno erat plerisque odio. Cæterum ejus φιλοπευστικὸν καὶ εὐμαθὲς apparet ex hac rhapsodia, circa 125, seqq. εὐπατέρεια, Z, 292. suadet marito pugnam, 337, seqq. et poterat vi eloquentiæ suæ plurimum. Hinc et Hector convertit orationem ad eam, 363, respiciens ad 337, 338. Et in Odyssea, δ, 219, seqq. dicitur habere κρητῆρα, formidinis expulsorem: qui κρητὴρ erat ἡ συμβουλευτικὴ τῆς ἡρωΐδος ὁμιλία. Testatur pœnitentiam suam ἐπὶ τῇ ἁρπαγῇ, Γ, 236. Z, 344, seqq. ubi simul male precatur Paridi, 349, seqq. et sistit se intelligentem: nam cum Paris τὸν χόλον, quo vocabulo Hector usus fuerat de ἀργίᾳ Paridis, 326, serio sic dictum intelligeret; ipsa rectius mentem ejus se cepisse ostendit. Pulcerrimæ Troades sunt post eam pulcræ, I, 140, 282, 339. N, 766. et 625, ubi rapta narratur una cum multis vasis pretiosis. conf. κουριδίη in A. et X, 114, seqq. ῥιγεδανὴ, T, 325. Luget Hectorem, et narrat de se, Ω, 761, seqq. Quod post primogenitam filiam nullos alios peperit natos, diserte testatur poëta, δ, 12, seqq. nimirum ne ante tempus senesceret. Prodit, Dianæ par, diu post reditum suum a Troja, δ, 121, seqq. ubi simul large donata in itinere narratur. Spectat accurate Telemachum, 138, seqq. nam mulier, ad amandum nata, est attenta spectatrix formarum virilium, præterea valde μνήμων eorum quæ semel cum cura vidit. Flet, 184. Habet φάρμακον egregium, ex Ægypto allatum, 219, seqq. conf. φάρμακον in A. Narrat res Trojanas, et quomodo Ulyssi, pro speculatore venienti, prodiderit Trojanos, δ, 242, seqq. ex quo apparet, quam perfida sit omnis amica illegitima. conf. φρόνις in A. Fatetur se raptam sua sponte, 234, seqq. 260. laudat virum, 263. explorasse se dicit equum ligneum, 279, seqq. et μῦθος recentiorum addit, eam fuisse valde φωνόμιμον, i. e. potuisse imitari vocem cujusvis fœminæ; et habuisse id donum a Venere. Menelaus dicitur morti subducendus, quia habeat Helenam, et gener sit Jovis, 569. Helenæ causa periere multi, λ, 437. Eumæus exsecratur φῦλον 'Ελένης, amore domini sui, ξ, 68, ubi non omnino totum φῦλον, nam et domini sui erant propinqui Helenæ; sed patrem matremque ejus, et ipsam. Cubile ejus inter magnam numeratur fortunam, ο, 58. et 123, seqq. describitur δεξιοτάτη ἱστουργεῖν. Et poëta gaudet hoc nomine, unde id repetit crebrius. Interpretatur augurium, 171, seqq. Telemachus eam se vidisse in parte felicitatis numerat, ρ, 118. Pro Helena εὐπατερείη pugnavit Ulysses εἰνάετες, χ, 227. excusatur, ψ, 218, seqq. et h. l. post ἤδη est colon, nam id verbum pertinet ad gnomen præcedentem, multos esse seductores formosarum, et fata his esse sæpe divinitus adversa. Laudatur ibi a Penelope, vel διὰ συγγένειαν, vel et ἵνα μὴ δόξῃ εἶναι φιλοσκώμμων, ad quod vitium maxime proclivis est fœmina: et dicit, Helenam sibi fuisse exemplo, ut eo magis caveret impostores. Quod ob eam omnis sexus muliebris male audierit iis temporibus, testatur Euripides, Orest. 1153. conf. Μενέλαος, Πάρις, 'Αλέξανδρος. Qui contendunt, eam, tempore belli, non fuisse Trojæ, sed in Ægypto detentam a Proteo, nituntur narratione Herodoti, Lib. 2. c. 113—120, et fabula Euripidis, quæ inscribitur Helena: et habent Homerum adversantem. Quem si poëtæ nomine rejiciunt testem; res ipsa tamen videtur confirmare, eam omnino Trojæ fuisse. Culta est post mortem pro dea, Ol. 3, 2. ἀμφὶ 'Ελένῃ, ob Helenam, Py. 11, 5. σὺν, Py. 5, 110. 'Ελέναν ἐλύσατο, Ist. 8, 112. κομίζοντες, Ol. 13, 82. Vide in A. sub ἔτος, πίειρα, et νύμφη.

Ἕλενος, ου. ὁ. Filius Priami, antea vocatus Σκαμάνδριος: sed quum adolescens missus esset in Thraciam ad Helenum, τὸν τοῦ 'Ηδωνοῦ Θρακὸς οἰὸν, qui erat μάντεων διαπρεπέστατος, ad discendam vaticinandi disciplinam; reversus, in memoriam hujus sui magistri, assumsit sibi nomen ejus, narrante id Arriano. Πριαμίδης Ἕλενος, οἰωνοπόλων ὄχα ἄριστος, Z, 76, seqq. cui, ut vati egregio, paret Hector, non pariturus si alius tam turpe suasisset. sic et H, 44, seqq. est dux inter duces bellicos, M, 94. pugnat ingenti gladio, N, 576, seqq. et arcu, 582, seqq. N, 758, 770, 781, βίη 'Ελένου, i. e. Ἕλενος, Ω, 249. Alius hujus nominis erat Græcus princeps, Οἰνοπίδης, E, 707. de priori, Trojano, fit mentio Ne. 3, 111.

'Ελευθὼ, όος. ἡ. vide sub Εἰλείθυιαι.

'Ελευσὶν et 'Ελευσὶς, ῖνος. ἡ. oppidum Atticæ, ubi celebrabatur ἀγὼν, τὰ 'Ελευσίνια, vel et, τὰ Δημήτρεια, in honorem Κόρης καὶ Δήμητρος: et τὸ ἔπαθλον erant κριθαὶ, Ol. 9, 150. 13, 157. Ist. 1, 81. Vide in A. sub πόλις, aliquanto a medio.

'Ελεφήνωρ, ορος. ὁ. dux Abantum ex Eubœa, filius Χαλκώδοντος. ὄζος ἄρηος, i. e. πολεμικὸς καὶ ἀρήϊος. B, 540. Δ, 463. nomen est compositum ab ἀνὴρ, et ἐλέφω, i. e. ἐλεφαίρω: ἄνδρας ἐλεφαίρων. Vide sub ἐλεφαίρω in A.

'Ελεὼν, ῶνος. ἡ. Civitas Bœotiæ, dicta a τὸ ἕλος: nam erat regio ἑλώδης. B, 500. K, 266.

'Ελίκαι, ῶν. αἱ. oppidum in regno Trojano, ubi princeps erat ὁ 'Αντηνορίδης. Γ, 123.

'Ελίκη, ης. ἡ. locus in Peloponneso, ubi Neptunus præcipue cultus. Et maxime οἱ Ἴωνες ei ibi faciebant sacra, tauro immolato; qui si θυόμενος ἐρεύξηται μυκητικῶς, rite factum sacrum putabatur. B, 575, εὐρεῖα. Θ, 203. Hinc Neptunus dictus 'Ελικώνιος, ὁ ἐν 'Ελίκαις τῆς 'Αχαΐας præcipue cultus. Alii tamen referunt hoc epitheton ad illas Asiaticas 'Ελίκας, paullo ante memoratas; quia ibi habitaverant olim Ἴωνες, et quia et ibi sacrum Neptuni. Cæterum Æoles ex genitivis numeri pluralis faciunt adjectiva possessiva: e. c. ἕτεροι, ἑτέρων, ἑτερώνιος: ἄλλοι, ἄλλων, ἀλλώνιος: ἔτυμοι, ἐτύμων, ἐτυμώνιος: ἄνεμοι, ἀνέμων, ἀνεμώνιος et euphonice ἀνεμώλιος. sic et ἑλίκαι, ἑλικῶν, ἑλικώνιος.

'Ελικὼν, ῶνος. ὁ. Mons notissimus Thessaliæ nomen est ab ἑλίσσειν, circumvolvere. Hinc Musæ dictæ 'Ελικώνιαι παρθένοι, Ist. 8, 127. et 'Ελικωνιάδες, Ist. 2, 50.

'Ελλὰς, άδος. ἡ. Proprie est urbs Thessaliæ, quam condidit et possedit ὁ Ἕλλην, filius Φθίου, υἱοῦ 'Αχαιοῦ. clara ob formosas mulieres. Possedit eam postea Peleus, Achillis pater. Civis ejus dicitur ὁ Ἕλλην. Deinde in genere regio ea omnis dicta ἡ 'Ελλὰς, in qua οἱ Μυρμιδόνες habitabant, qui 'Αχαιοῖς et Ἕλλησι accensebantur: imo tota regio cis Peloponnesum dicta ἡ 'Ελλάς: Cives in genere communi dicuntur οἱ αἱ Ἕλληνες, attice. Sic τὸ Ἄργος omnem notat Peloponnesum. 'Ελλάδα καλλιγύναικα, B, 683, ubi est urbs ipsa. Sic et I, 395. 447. sed 474 est regio illa. Π, 595. καθ' 'Ελλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344, ubi ab urbibus his clarissimis duæ partes Græciæ universæ designantur. sic et δ, 726, 816. ἀνὰ 'Ελλάδα Φθίην τε, λ, 495, ubi urbs et regio componuntur. Rursus generaliter est ο, 80. Hinc οἱ Ἕλληνες in specie sunt habitatores ejus urbis et ad eam pertinentis regionis, subjecti Peleo et Achilli, B, 684. deinde omnes Thessali, 530, qui et Πανέλληνες dicti. Denique omnes Græci, rarius tamen. conf. Θεσσαλία. Hinc Jupiter est πατὴρ 'Ελλάνιος, dorice pro 'Ελλήνιος, Ne. 5, 19. πανελλήνων νόμῳ, Ist. 2, 56. πανελλήνεσσι, Ist. 4, 48. 'Ελλὰς multa habuit certamina ludicra, Ol. 13, 138—162. coll. Horat. 2, epist. 1, 93, seqq. 'Ελλάδος ἁπάσης μυχῷ, Ne. 6, 44. 'Ελλάδι, sc. ἐν, Py. 7, 7. 10, 29. 'Ελλάδι μόχθον, Ist. 8, 23. κατὰ πᾶσαν 'Ελλάδα, Ol. 13, 160. Py. 1, 146. 'Ελλὰς ποθεινὴ, Py. 4, 388. ἀνὰ 'Ελλάδα, Py. 2, 111. νικήσας, Py. 12, 11, Ἕλληνα πρὸς στρατὸν, Ne. 10, 46. 'Ελλάνων ('Ελλήνων) οὔτις, Py. 1, 95. παισὶ, i. e. Ἕλλησι, Ist. 4, 62. κατὰ Ἕλλανας, Ol. 1, 188. 6, 120, 'Ελλανίδα στρατιὰν, Py. 11, 75. Vide sub 'Αχαιοί.

Ἕλλη, ης. ἡ. soror Φρίξου, θυγάτηρ 'Αθάμαντος καὶ Νεφέλης. Hanc Nephelen duxerat Athamas, spreta priore conjuge, quæ erat ἡ 'Ινώ. sed hæc, recepta deinde, odio persequebatur liberos τῆς Νεφέλης. Dolo igitur, corruptis seminibus terræ, adipiscebatur oraculum, desiturum esse id sterilitatis malum, si mactarentur isti liberi. Sed Κριός τις enuntiavit pueris consilia ista, eosque abduxit cum multis divitiis in navi, cui ex nomine suo in-

signe fecerat arietis. Hinc fabula est ficta, quod is κριὸς fuerit, cui insidentes pueri aufugerint: Hellen periisse in itinere: Phrixum incolumem pervenisse in Colchidem, ibique, sacrificato illo ariete, (i. e. diis sacrata illa nave, cum magna parte divitiarum) pellem ejus auratam suspendisse Jovi φυξίῳ, quam custodierit draco ἄϋπνος, et quam deinde petierint οἱ ἀργοναῦται. Sed et eadem illa Ἰνὼ periit non multo post in mari, cum filiolo suo Μελικέρτῃ, cum fugeret maritum furiosum. Si recordaris, insignia navium fuisse eminentia in prora, ratio fabulæ de ariete facile apparet. Sic ταῦρος fuerat insigne navis, in qua abrepta est Europa. Ab ista autem Helle dictus postea est ὁ Ἑλλήσποντος; qui vel latiori significatu notat τὴν περὶ τὸν ναύσταθμον Ἑλληνικὸν θάλασσαν, et hinc habet epitheton πλατὺς, et ἰχθυόεις κατά τι ἐξαίρετον, H, 86. I, 360. et in ejus littore multa sepulcra heroum, conspicua præternavigantibus: proprie autem et strictiori significatu est ille στενὸς πορθμὸς, διείργων τὴν Θρᾴκην καὶ τὴν Τρωάδα, et qui dicitur ἀγάῤῥοος, ab ἄγαν ῥέειν, nam aqua ejus freti vehementer fluit a septemtrione versus meridiem, unde et ab Herodoto dicitur ἁλμυρὸς ποταμός. B, 845. M, 30. Confer jam O, 233. P, 432. Ψ, 2. Ω, 346, 545. ω, 82. et contextus dabit, an ὁ πλατὺς Ἑλλήσποντος, i. e. θάλασσα μέχρι Σιγείου, an vero fretum ipsum, intelligi debeat.

Ἕλλην, ηνος. ὁ. vide sub Ἑλλάς.

Ἑλλήσποντος, ου. ὁ. vide sub Ἕλλη, et in A. sub πλατύς.

Ἑλλώτια, ων. τά. erat festum Minervæ Corinthi, in eoque certamina, in specie ὁ ἀγὼν λαμπαδοδρομικὸς, quia currentes gestabant faces ardentes. Virgo, ἡ Ἑλλωτὶς, soror τῆς Εὐρυτιώνης, dedit nomen. Ol. 13, 56.

Ἕλος, εος. τό. urbs maritima Laconiæ. B, 584. Ejus cives οἱ Εἵλωτες, et Εἱλῶται, et Ἑλεάται, et Ἕλιοι: fœminæ autem αἱ Εἱλώτιδες. Hi bellum facientes Laconibus, socii τοῖς Μεσσηνίοις, victi et subacti, pro servis postea habiti sunt a Lacedæmoniis: hinc deinde εἵλωτες dicti omnes bello capti et in servitutem redacti: qualem servum Thessali vocabant πενέστην, Cretenses κιλλικύριον, Heracleenses Pontici μαριανδυνὸν, Syracusani ἀρόττην. Laconici illi Helotes perpetuo male affecti erga dominos suos Lacedæmonios permansere: nec sine causa, nam, præter alias adflictiones, etiam quotannis certo verberum numero onerabantur, δίχα γε τοῦ ἀδικῆσαί τι, ἵνα μήποτε δουλεύειν ἀπομάθωσι. Aliud Ἕλος erat urbs Nestoris, B, 594. Appellative vero τὸ ἕλος est locus ὑγρὸς καὶ σύμφυτος, *ein bruuch, (a bog, marsh,)* qualis locus alias ἡ ζύγρα, i. e. διϋγρά τις χώρα, vocatur.

Ἐλπήνωρ, ορος. ὁ. socius Ulyssis. κ, 552, seqq. qui periit sua oscitantia. Anima ejus occurrit Ulyssi, λ, 51, seqq. et rogat multis verbis vilia pleraque. Cupit, monumentum sibi fieri in insula deserta: nisi poëta id vult innuere, ficta esse quæ de ἐκτοπισμῷ hujus insulæ dixerit, eamque esse in mari Mediterraneo, nautis frequentatam: aut, curam sepulcri esse naturalem. Cæterum fiunt, quæ anima ejus voluit, μ, 10, seqq. nomen est ab ἔλπω et ἀνήρ. Vide sub ἐλεφαίρω in A.

Ἕλωρος, ου. ὁ. fluvius Siciliæ, versus Pachinum promontorium. Ne. 9, 96.

Ἔμβολον, ου. τό. regio Lyciæ, contra Rhodum, ubi sol præcipue cultus. πέλας Ἐμβόλω, genit. Doricus, Ol. 7, 35.

Ἔμεια, ας. ἡ. Urbs in Peloponneso. Dicta ab ἐμεῖν, quia apud eam ὁ Θυέστης ἤμεσε, φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέος τὰ οἰκεῖα τέκνα. Vide sub ἐμέω in A.

Ἐμμενίδης, ου. ὁ. Filius Τηλεμάχου, ex posteris Cadmi. Is Telemachus occiderat τὸν Φάλαριν, tyrannum Agrigentinorum, et loco ejus legitimus princeps erat constitutus. Ab hoc ejus filio dicti οἱ Ἐμμενίδαι. Ol. 3, 68. Py. 6, 5. Est ergo et nomen proprium et patronymicum, sicut ὁ Ἡρακλείδης.

Ἐμπεδοκλῆς, έος. ὁ. vide in A. sub ἜΩ, prope medium.

Ἐμπεδὼ, όος. ἡ. vide sub κλεψύδρα in A.

Ἔμπουσα, ης. ἡ. vide sub ξίφος in A.

Ἐνδαῒς vel Ἐνδηῒς, ίδος. ἡ. filia Chironis, uxor Æaci, mater Pelei et Telamonis, qui vocantur Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ, Ne. 5, 21. Vides ergo, cur Achilles seni Chironi a Peleo sit traditus educandus.

Ἐνδυμίων, ωνος. ὁ. Princeps Cariæ, circa montem ὁ Λάτμος vel τὸ Λάτμιον. venabatur multum noctu, interdiu dormiebat: hinc dictus amari a Luna. Theocrit. 3, 49.

Ἐνέται, ῶν. οἱ. natio circa Paphlagoniam, ubi et muli optimi. B, 852. Eurip. Hippol. 231. Alii Ἐνέται fuere in Thracia. Utri horum concesserint deinde ad mare Adriaticum dictique sint Veneti, docebit te Strabo, Lib. 5. Vide sub Ἀντήνωρ.

Ἐνιῆνες, ων. οἱ. in prosa scribuntur Αἰνιᾶνες: nam poëta ob metrum corripuit τὸ αι in ε: unde colligi potest, sonum τοῦ αι similem fere fuisse τῷ ε apud antiquos, sicut Germanorum vel Romanorum æ. Cæterum dicti ab urbe Thessalica ἡ Αἰνία, a qua iidem dicti et οἱ Αἰνιεῖς, ab Αἰνιεὺς, et Αἴνιοι. In singulari est ὁ Αἰνιὰν, ᾶνος: ut ab ἄλκιμος fit ὁ ἀλκιμὰν, et per syncopen ὁ ἀλκμὰν, ᾶνος, et a νέος, ὁ νεὰν, unde est νεᾶνις et νεανίας. B, 749. Euripid. Iphig. in Aul. 277.

Ἐνικεὺς, έως. ὁ. celebratus Pindaro, Ol. 10, 86, ut jaculator bonus.

Ἐνιπεὺς, έως. ὁ. fluvius Peloponnesi, influens in Alpheum, λ, 237, s. sed quia h. l. de Thessalicis regionibus sermo esse videtur, hinc geographus putat legendum esse Ἐνισεὺς, cujus nominis fluvius est in Thessalia. Cæterum h. l. fluvius ut deus laudatur, pulchro corpore: quum alibi poëta τὸ τοῦ Ἀξίου ὕδωρ tantummodo laudet et pulcerrimum.

Ἐνίσπη, ης. ἡ. oppidum Arcadiæ, in monte situm: unde ἠνεμόεσσα. Civis ejus Ἐνισπαῖος. B, 606.

Ἔννομος, ου. ὁ. ductor Mysorum, simulque magnus οἰωνιστής. B, 858. P, 218. Alius ejus nominis fuit nobilis Trojanus, occisus ab Ulysse, Λ, 422.

Ἐνόπη, ης. ἡ. Urbs Messeniæ in Peloponneso. I, 150, 292.

Ἐνοσίδας et Ἐννοσίδας, ου. ὁ. nomen Neptuni, ab ἐνόθω, i. e. σείω, et δᾶ dorice pro γῆ. Py. 4, 58, 307.

Ἐνοσίχθων, ονος. ὁ. item nomen Neptuni. Λ, 741. cf. sub χθών.

Ἐνυάλιος, ου. ὁ. nomen Martis, ab ἐνύειν, perimere. Est præses Elidis, Ol. 13, 149. Ne. 9, 88. Ist. 6, 80. Cæterum ex Aristoph. Pax, 456, colligitur, Martem et Enyalium non simpliciter esse eundem, ex mente fabularum: etsi re ipsa uterque notet idem, bellum. conf. Ἐνυώ.

Ἐνυεὺς, έως. ὁ. Dux Scyri. I, 664.

Ἐνυὼ, όος. ἡ. fingitur δαιμόνιόν τι μάχιμον, ab ἕνω (pro φένω, occido) unde est ἐνύω, i. e. φονεύω. possit et deduci ab ἐναύειν, i. e. φωνεῖν. clamare, a quo est ἡ ἀϋτὴ, clamor pugnantum, ὁ πόλεμος. Dicitur πότνια, πτολίπορθος, E, 333, 592, coll. 593. Romanis est Bellona. Hinc est ὁ ἐνυάλιος, quæ vox modo ut epitheton modo ut nomen proprium Martis ponitur. B, 651. H, 166. N, 519. P, 211, 259. Σ, 309. Υ, 69, X, 132. et dicitur ξυνὸς, i. e. κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος. Est ergo ἐνυάλιος ὁ πολεμικός. In specie autem Mars hoc cognomen reperisse dicitur a cæde principis Thraciæ, qui Enyalius vocabatur. Apud hunc enim Mars in itinere hospitium rogans, repudiabatur, nisi esset fortior ipso armis. Certamine igitur inito, post longam pugnam Mars iratus eum transfixit gladio: et eo tempore Mars valde adolescens fuisse dicitur. Cæterum hic Mars, sic cognominatus, fuit filius Κρόνου καὶ Ῥέας (h. e. furor occidendi inter homines nostros versatus est inde ab antiquissimis temporibus) quum Mars Homericus fuerit filius Jovis et Junonis, h. e. regnorum.

Ἐξάδιος, ου. ὁ. heros priscus ex gente Lapitharum. A, 264.

Ἔξγυος, ου. ἡ. Urbs Siciliæ, ἓξ ἀγυιὰς ἔχουσα· Parva igitur.

Ἐπάλτης, ου. ὁ. nobilis Lycius, a Patroclo occisus. Π, 415.

Ἔπαφος, ου. ὁ. Filius Jovis et Ἰοῦς, rex illius terræ, quæ post a filia ejus dicta est ἡ Λιβύη. Py. 4, 25. Ne. 10, 9. Vide sub Κάδμος.

Ἐπειγεὺς, έως. ὁ. nobilis Μυρμιδὼν, dictus ab ἐγείγω, tanquam valde σπουδαῖος et strenuus. Π, 570, seqq.

Ἐπειὸς, οῦ. ὁ. nobilis Græcus, ἀπόλεμος quidem, præstans tamen πυγμάχος, præterea et architectus equi illius lignei: ἄριστος τήν τε πυγμικὴν (in pugilatu) καὶ τὴν τεκτονικήν. Ψ, 664—695. ubi variis epithetis honestatur, ut pugil et ut homo nobilis. et 838, 839. De equo illo narratur θ, 493, seqq. λ, 522, seqq. Cæterum narrat de eo Στησίχορος, quod fuerit ὑδροφόρος τοῖς Ἀτρείδαις in castris, ut homo valde robustus; hinc et ad pugnas cum cæteris produci non solitus: præterea, quod in utero jam cum fratre gemino pugilatum exercuerit, et hinc prior eo exierit in lucem. Sed is Stesichorus, ut audax fabularum conditor, non multum fidei sibi peperit in orbe antiquo. Ridetur potius alibi iste Epeus ob infirmitatem virium, cf. Max. Tyr. 27. Diss. Edit. Heinsii. Alium Ἐπειὸν vide deinceps.

Ἐπειοὶ, ῶν. οἱ. sunt iidem qui et Ἠλεῖοι dicti, quos confer. Infamati ab antiquis ut μέθυσοι καὶ ψεῦσται: hinc Ἔφιππος comicus dixit: Ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται: οἷος ἑκάστου οἶκος, τοίη καὶ συνάπασα πόλις. Cæterum gens valde nobilis Græciæ, cujus urbs primaria ἡ Ἦλις. Sed sicut Ἄβαντες, Eubœæ incolæ, non a patria sua Εὐβοιεῖς, sed a conditore suo Abantes, dicti sunt: sic et hi Ἐπειοὶ non a patria sua. Nam sic duces eorum γενεαλογοῦνται. Ἐπειὸς, rex Elidis: hujus filius ὁ Ἀλέκτωρ, qui timens insidias Pelopis, in societatem regni assumsit sororis suæ, τῆς Ὑρμίνης, maritum, τὸν Φόρβαντα, ipse vero duxit Phorbantis filiam τὴν Διογένειαν. Alectoris filius fuit ὁ Ἀμαρυγκεὺς, et hujus filius ὁ Διώρης. Phorbas vero duos genuit filios, τὸν Αὐγείαν καὶ τὸν Ἄκτορα. Augeæ duo iterum filii fuere ὁ Φυλεὺς καὶ ὁ Ἀγασθένης, et hic posterior genuit τὸν Πολύξεινον. ὁ Ἄκτωρ vero genuit τὸν Κτέατον καὶ τὸν Εὔρυτον: Κτέατος τὸν Ἀμφίμαχον, Εὔρυτος τὸν Θάλπιον. Hi omnes nominati B, 620, seqq. principes Elidis: et a primo suo rege gens nominari maluit Vide porro Δ, 537. Λ, 670, 687, 693, 731. N, 686, 692. O, 519. Ψ, 630, 632. cognominantur οἱ Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες μεγάθυμοι. εἰς Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοὶ, ν, 275. ο, 297. ω, 430.

'Επειῶν γῆς, i. e. τῶν 'Ηλείων, Ol. 9, 86. βασιλεὺς, sc. ὁ Αὐγείας, Ol. 10, 43.

'Επήριτος, ου. ὁ. nomen fictum, quo Ulysses se vocari fingit, ω, 305. Est quasi περιμάχητος, de quo contenditur, ab ἐρίζω: potest et notare, honestæ æmulationis studiosum, active. Deberet esse ἐπήριστος, sed Sigma est extrusum, sicut in νήριτος, εὔκτιτος, etc. At ἐπίῤῥητος, ὁ ἡ, est πολύψεκτος, contra quem multa dicuntur, *der sehr beredet wird, der böse nachrede leiden muss, (who is very ill spoken of;)* ut ἐπὶ notet κατὰ, quasi κατάῤῥητος.

'Επίγονοι, ων. οἱ. sic in historia antiqua dicuntur, qui Thebas expugnarunt, posteri vel filii eorum qui ante frustra oppugnarant et perierant. Fuere novem, ὁ Αἰγιαλεὺς τοῦ 'Αδράστου, Θέρσανδρος τοῦ Πολυνείκους, Διομήδης τοῦ Τυδέος, Σθένελος τοῦ Καπανέος, 'Αλκμαίων καὶ 'Αμφίλοχος τοῦ 'Αμφιαράου, Στρατόλαος Παρθενοπαίου, Πολύδωρος 'Ιππομέδοντος, Μέλων 'Ετεόκλου. Thebis autem, tempore hujus secundæ expeditionis, regnabat Λαοδάμας ὁ τοῦ 'Ετεοκλέους, qui et interfectus est ibi. Hinc orta παροιμία, Καδμεία νίκη: nam contra προγόνους vicerant quidem Thebani, sed non nimis diuturna fuit ea gloria, ab ἐπιγόνοις brevi post victi. Notat ergo ἀλυσιτελὲς et frustaneum, etsi magno labore partum. vide Θῆβαι. Py. 8, 60, seqq. et Eurip. Suppl.

'Επίδαυρος, ου. ἡ. Urbs nobilis Argeorum in Peloponneso ad sinum Saronicum. Esculapius ibi præcipue cultus: hinc et nomen quasi ἐπίταυρος, ob multitudinem mactatarum ibi victimarum. Cincta erat mari et montibus: hinc in orbe prisco valde munita. τὸ ἐν αὐτῇ 'Ασκληπιεῖον ἀεὶ καμνόντων πλῆρες, καὶ πινακίων ἀνακειμένων, ἐν οἷς αἱ θεραπεῖαι ἀναγεγράφαται. Dicebatur et λειμηρὴ, quasi λειμῶνας ἔχουσα πολλοὺς, vel λιμηρὴ pro λιμενηρὴ, ὡς πολυλίμενος ἢ εὐλίμενος. A poëta vocatur ἀμπελόεις: nam adjectiva in όεις vel εις sæpe in genere communi ponuntur attice, ut ψολόεις ἔχιδνα, ἠμαθόεις πύλος, etc. B, 561. ἐν 'Επιδαύρῳ, Ne 5, 96. 'Επιδαυρόθεν ἄπο, Ne. 3, 147. Alia Epidaurus postea dicta est Δυῤῥάχιον.

'Επικάστη, ης. ἡ. valde formosa. φύσει μὲν μήτηρ Οἰδίποδος, δυσποτμίᾳ δὲ γυνὴ ἐκείνου. Alii vocant eam 'Ιοκάστην. cognito errore matrimonii sui novi, ipsa se suspendit, λ, 270—279.

'Επικλῆς, ῆος. ὁ. nobilis Trojanus. M, 379.

'Επίκουρος, ου. ὁ. vide sub 'Αλκίνοος, et sub ἦδος in A.

'Επιμηθεὺς, έως. ὁ. notat hominem, post facta sapientem. Ejus duæ filiæ, ἡ Πρόφασις, *leere vorstellung, (empty representation;)* et ἡ Μεταμέλεια, *die reue, (repentance.)* Py. 5, 35. Vide in A. sub ῥέζω ad finem.

'Επίστροφος, ου. ὁ. dux Phocensium, frater Schedii, B, 517. Alter hujus nominis, clarus dux Lyrnessiorum, frater τοῦ Μύνητος, occisus ab Achille, B, 692, conf. Σελήπιος. Tertius, dux 'Αλιζόνων, quos vide. B, 856.

'Επίστωρ, ορος. ὁ. nobilis Lycius, occisus a Patroclo. Π, 695.

'Επτάπορος, ου. ὁ. Fluvius Troadis ex Ida monte, dictus et πολύπορος, a multis conversionibus, quas currendo facit, sic ut a proficiscentibus recta via, sæpius transiri debeat. 'Επτὰ ergo est numerus rotundus, pro πολύ. M, 20. Talis est et ὁ Μαίανδρος, et ὁ Φάσις, et ὁ Τάρσιος, de quo posteriori narrant, quod plus vicies transiri debeat a proficiscentibus recta via.

'Ερατίδαι, ῶν. οἱ. Tribus nobilis Rhodiorum. Ol. 7, 172.

'Ερατὼ, όος. ἡ. vide sub ἐράω in A.

'Εργάνη, ης. ἡ. vide sub 'Αθήνη, ad finem.

'Εργῖνος, ου. ὁ. heros unus Argonautarum, princeps Orchomeniorum. Ol. 4, 31, seqq. conf. Κλύμενος, 'Αστυόχη, et Βούδειος.

'Εργοτέλης, εος. ὁ. Ol. 12, inscr. et versu 26.

῎Ερεβος, εος. τό. locus infra terram, soli oppositus, ex imaginatione. ἐξ 'Ερέβευς, pro 'Ερέβους, ionice, Θ, 368. ἐξ 'Ερέβευσφιν, I, 568. sic dicitur euphonice 'Οδυσσεῦς pro 'Οδυσσέος. εἰς ῎Ερεβος στρέψας, κ, 528, versus locum noctis: nam sacra mortuis fiebant occasu solis, facie eo conversa. ψυχαὶ ἐξ 'Ερέβους, λ, 37. et 563, εἰς ῎Ερεβος. πρὸς ζόφον εἰς ῎Ερεβος, μ, 81.

'Ερεμβοὶ, ῶν. οἱ. sunt gens Arabiæ, alibi dicti Τρωγλοδύται: et quidam id nomen factum dicunt ἀπὸ τοῦ, εἰς ἔραν ἐμβαίνειν αὐτούς. δ, 84.

'Ερετμεὺς, έως. ὁ. nobilis Phæax. θ, 112.

'Ερέτρια, ας. ἡ. Altera urbs primaria Eubœæ, ob metrum Εἰρέτρια, B, 537. est pro 'Αρότρια, nam optima farina ibi, hinc cognominata λευκάλφιτος. Civis ejus 'Ερετριεύς. Vocabatur olim ἡ Μελανηΐς. 'Ερετριεὺς, in genit. 'Ερετριέως, contr. 'Ερετριῶς. sic ὁ χοεὺς, species mensuræ aridorum, genit. χοέως, χοῶς. Ac. χοέα, χοᾶ. sic et ὁ Πειραιεύς. Littera ρ apud Eretrienses frequentior: dicti hinc βαρβαρόφωνοι, sicut οἱ 'Ηλεῖοι.

'Ερευθαλίων, ωνος. ὁ. Princeps Arcadum, qui in pugna adversus Pylios cecidit, a Nestore rege Pyliorum singulari certamine occisus: Arcades tamen vicerunt, statim post id certamen irruentes in Pylios. Δ, 319. H, 136. 149, seqq. Habet nomen ab ἐρεύθεσθαι, nam faciem colore rubro illinebat, ut eo terribilior videretur hosti: syllaba αλ ex more est interserta.

'Ερεχθεὺς, έως. ὁ. Rex Athenarum, et simul sacerdos Minervæ: adeo περίκλυτος, ὥστε πάνυ ἔχαιρον οἱ 'Αθηναῖοι 'Ερεχθεῖδαι λεγόμενοι. Dictus et 'Εριχθόνιος. 'Αθήνη eum nutrisse dicta, h. e. erat vir συνετὸς καὶ οἷον τῆς σοφίας τρόφιμος. Dicebatur et genitus terra, h. e. εὐγενὴς domestica stirpe et αὐτόχθων, οὐκ ἔπηλυς. Ergo, ὡς αὐτόχθων, λέγεται ὑπὸ γῆς γεννηθῆναι, γηγενής: καὶ, ὡς ἀγχίνους ὑπὸ τῆς 'Αθηνᾶς τραφείς. Fortasse fuit et grandi statura, sicut Tityus, qui hinc γαιήϊος dictus. Præterea erat vir sanctissimus. B, 547. et domus ejus, η, 81, est ipsa urbs Attica. Genealogiam vides sub, ῎Αβαντες. 'Ερεχθέως ἀστῶν, sc. περὶ, Py. 7, 9. οἱ 'Ερεχθεῖδαι, i. e. Athenienses, Ist. 2, 28. Vide in A. sub δῆμος, ad initium.

'Ερίβοια, ας. ἡ. quæ ab aliis et ἡ Περίβοια. Filia Alcathoi, regis Megarensium; neptis Pelopis, uxor Telamonis, mater Ajacis majoris. Ist. 6, 65. Alia est 'Ηερίβοια, quam confer.

'Εριννὺς, ύος. ἡ. et in plurali, αἱ 'Εριννύες, ύων. sunt δαιμόνια τιμωρητικά: μάλιστα μὲν ἐκδικοῦσαι τὰ εἰς γονεῖς ἁμαρτήματα, δοκοῦσαι δὲ καὶ λοιποῖς ἐπεξιέναι ἀδικήμασιν. πτερωταὶ πλάττονται διὰ τὸ ταχὺ τῆς θεόθεν δίκης καὶ ἄφυκτον, οὐδεὶς γὰρ αὐτὰς δύναται ἐκφυγεῖν: καὶ τρεῖς εἰσὶ, καὶ μέλαιναι διὰ τὸ ἀφανῶς ἐπιέναι τοῖς κακοῖς, καὶ ταναΰποδες. Habent nomen ab ἔρι, valde, et ἀνύω, efficio, quia sunt ἄγαν ἀνυστικαί: vel ab, ἀρὰς ἀνύειν, exsecrationes et imprecationes justas exsequi. Dicuntur et ἀεὶ παρθένοι, διὰ τὸ μὴ ληπταὶ εἶναι προσώποις, *sie sehen keine person an, (they look at nobody:)* sunt et ἄλαστοι, nihil obliviscentes, unde et μνήμωνες dicuntur. Per alia epitheta dicuntur σεμναὶ, δειναὶ, δεινῶπες, ἔμφοβοι, ποίνιμοι: etiam χαλκόποδες, διὰ τὸ ἀκάμαντον, καὶ τὸ βαρὺ τῆς ἐμβάσεως: καὶ μετάδρομοι κακῶν ἔργων. Attici per εὐφημισμὸν καὶ κατ' ἀντίφρασιν eas vocabant Εὐμενίδας, re vera δυσμενεῖς οὔσας: etiam ἀνωνύμους θεὰς, ob εὐλάβειάν τινα. In abstracto vocantur etiam ἄπυρα ἱερὰ, Æschyl. Agam. 70, quia sacris Furiarum neque ignis neque vinum adhibebatur, sed sola libatio aquæ. Maxime persequuntur τοὺς φονεῖς, unde et maxima earum dicta Τισιφόνη, a Virgilio maxima Furiarum; ab Euripide, Iphig. Taur. 963, ἡ πρέσβειρα 'Εριννύων. Duæ ejus sorores juniores sunt ἡ 'Αληκτὼ et ἡ Μέγαιρα. στυγερὰς δὲ ἐπεκέκλετο 'Εριννῦς, pro 'Εριννύας, I, 454. et 567, τῆς δὲ ἠεροφοῖτις 'Εριννὺς ἔκλυεν ἐξ 'Ερέβευσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. πρεσβυτέροισιν 'Εριννύες αἰὲν ἕπονται, O, 204, i. e. ὑπὲρ τῶν γηραιοτέρων ἡ θεόθεν δίκη ἐστίν: νεμεσῶσιν αἱ 'Εριννύες, εἴπερ τοῖς πρεσβυτέροις οἱ νεώτεροι ἐπίκεινται. Nam duplici modo sequuntur: 'Ορέστῃ γὰρ ἐπὶ κακῷ ἕπονται, διώκουσαι ὡς μητροφόντην: πρεσβυτέροις δὲ βλαπτομένοις, ἐπὶ ἀγαθῷ ἕπονται, δορυφοροῦσαι οἷον καὶ ἀμύνουσαι. Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις 'Εριννὺς, T, 87, *die unsichtbar schleichende, (gliding invisibly.)* et 269, 'Εριννύες, αἵτε ὑπὸ γῆν ἀνθρώπους τίννυνται. Novit ergo poëta pœnam divinam post obitum: et hæ ἐριννύες sunt loco δημίων, carnificum, ὑπὸ Διὸς ἐπιταττόμεναι. et 418, 'Εριννύες ἔσχεθον (cohibebant) αὐδὴν τοῦ ἵππου, ubi notant fata mortifera, sed non ante tempus manifestanda. μητρὸς 'Εριννύας ἐξαποτίνοις, Φ, 412. i. e. τὰς μητρικὰς ἀρὰς, δι' ὧν αἱ 'Εριννύες ἐρεθίζονται (excitantur) κατὰ φαύλου παιδός. Nam Juno mater irata erat ei, quod Trojanos juvaret. μήτηρ στυγερὰς ἀρήσεται 'Εριννῦς, β, 135. ὅσα τε μητρὸς 'Εριννύες ἐκτελέουσι, λ, 279, quæ sunt h. l. ἡ κατάῤῥησις τῶν εἰδότων, ἡ ἐκ τῶν πολιτῶν περιφρόνησις, ἡ τῶν προσγενῶν ἀποστροφὴ, τηκεδόνες νόσων, φόβοι νύκτεροι, τὸ δὲ μεῖζον ἡ σύνεσις ὅτι συνοίδεν εἰργασμένος δεινά: quæ omnia sunt pœnæ secuturæ ob læsam matrem. confer in A. μήτηρ, aliquanto a fine. θεὰ δασπλῆτις 'Εριννὺς, ο, 234. πτωχῶν θεοὶ καὶ 'Εριννύες, ρ, 475, i. e. pœna divina ob læsum et gementem pauperem. αὐτὰς ἔδοσαν στυγερῇσιν 'Εριννύσιν ἀμφιπολεύειν, υ, 78, quod notat, has puellas ex patria exportatas, et traditas duris dominis, quibus servirent. 'Εριννὺς ὀξεῖα, ἰδοῦσα: Ol. 2, 73, acriter vindicans et videns cuncta. Est ergo justitia dei vindicativa. Vide in A. sub μοῖρα, aliquanto sub medio.

῎Ερις, ιδος. ἡ. Personificata dicitur ῎Αρεως κασιγνήτη τε 'Εταίρη τε, Δ, 440, seqq. nam sine ejusmodi lite nulla unquam esset pugna: Ex parva sæpe causa nascitur, et augetur valde, ut fama de ea per cœlum, i. e. per aërem et orbem terrarum, eat. Est ergo numen bellicum, E, 518. Σ, 535. Allegorice est Græcorum ἐρεθισμὸς πρὸς μάχην, Λ, 3, 4. Nam qui noctu fugere voluerant abjecta ἔριδι, ii nunc resumunt eam, et toti sunt intenti ad pugnandum, irritantes se invicem. sic et 73, seqq. Est ergo ibi quasi dea, habens in manu τέρας τι, i. e. σημεῖον, e. c. ξίφος aut tale quid, concitans ad pugnam. ῎Ερις in genere est, *die reizung, (incitement,)* quæ potest esse ἀγαθὴ, studium certandi et æmulandi in bono: sed illa bellica est κακή.

'Ερίτιμος, ου. ὁ. Filius Τερπίου. Ol. 13, 59.

'Εριφύλη, ης. ἡ. Uxor Amphiarai, optimi auguris et regis: ipsa vero filia Ταλαοῦ, soror τοῦ 'Αδράστου. Quia Amphiaraus et Adrastus sæpe dissenserant, compromittunt, arbitrum se sumturos semper Eriphylen, prudentem pariter ac formosam. Quum igitur Thebanum primum bellum esset suscipiendum, Amphiaraus, providus futuri, tergiversabatur et dissuadebat bellum; Adrastus vero id vehementer volebat. Eriphyle ergo, corrupta donis pretiosis ab Adrasto acceptis, præcipue vero monili aureo, (ὅρμῳ χρυσείῳ) ad bellum gerendum hortata est. Id intelligens Am-

phiaraus, ex pacto quidem obedivit uxori: sed filio suo 'Αλκμαίωνι (quem Pindarus vocat Ἀλκμᾶνα) mandavit, ut, si vir factus esset, ulcisceretur matrem. Nam Amphiaraus præsciebat, se periturum eo bello non necessario sibi. Quod utrumque sic est factum, materque deinde a filio occisa. Poëta hanc καλὴν καὶ συνετὴν 'Εριφύλην vocat στυγερὴν, odio dignam, quod accepto auro salutem mariti neglexerat. λ, 325, 326. ο, 244—247. 'Εριφύλην ἀνδροδάμαντα, Ne. 9, 37, seqq. Vide sub 'Αλκμᾶν, et 'Αμφιάραος; item in A. sub ἕδνα.

'Εριχθόνιος, ου. ὁ. Rex Dardaniæ, ditissimus in re pecuaria, Υ, 219, seqq. 230. Conf. 'Ερεχθεὺς, cum quo hic non est confundendus. Vide sub Βάτεια: item in A. sub πόλις, aliquanto sub medio.

'Εριῶπις, ιδος. ἡ. Uxor 'Οϊλέως, mater Ajacis minoris, noverca non nimis æqua privigno suo τῷ Μέδοντι. Ν, 697. Ο, 336. Nomen notat idem quod βοῶπις, imo et quod ἡ Εὐρώπη.

'Ερμάων, ὁ. vide sequens, ad finem.

'Ερμῆς, οῦ. ὁ. contracte ex ὁ 'Ερμέας, έου. Mercurius. sic ex 'Απελλέας fit 'Απελλῆς, ex Θαλέας Θαλῆς, etc. Est ab εἴρω, i. e. ἀγγέλλω, (cujus futurum ionice est ἐρέω pro ἐρῶ) a quo est ὁ ἐρέας, ad formam ὁ Αἰνέας, et inserto μ, mutatoque spiritu, 'Ερμέας. conf. liter. M in A. Est in genere ὁ λόγος, ratio, *die denkende kraft, (the thinking faculty;)* deinde oratio, *die rede, beredsamkeit, (speech, eloquence,)* maxime in rebus practicis et in negotiis suscipiendis: in specie λόγος κλέπτων ἐπὶ καλῷ, *die klugheit sich zu verstellen, (prudence to dissemble:)* ponitur et pro εὐτυχία, unde ista ipsa dicitur ἡ εὐερμία, et εὐερμεῖν est εὐτυχεῖν, et τὸ "Ερμαιον est εὐτυχὲς εὕρημα. conf. κλῆρος in A. Nam ratio prudens in negotiis est κερδῷόν τι. Numerus quaternarius erat ei sacer ob stabilitatem suam: hinc cum quatuor faciebus sæpe pictus, vel caput ejus in cubo stabat. Quia λόγος omnia pervadit, hinc est in cœlo διὸς ἄγγελος, et ad inferos ὁ καταχθόνιος καὶ ψυχοπομπὸς, et χθόνιος καὶ θαλάσσιος: πάντα γὰρ ὁδευτὰ λόγῳ καὶ ἁλώσιμα. Omnium prima de eo notio est, ὁ λόγος ὁ ἑρμηνεύων τὰ τῆς ψυχῆς βουλήματα, *die rede, (speech.)* 'Ερμείας, ob metrum pro 'Ερμέας, ἄναξ, Β, 104. 'Ερμέα ἐξήγγειλεν ὁ δ' ἐξέκλεψεν "Αρηα, Ε, 390. 'Ερμείας αὐτὸν ἐφίλει, Ξ, 490, nam antiqui τὰς εὐποτμίας ad Mercurium referebant, et hinc dicitur quoque ἡ δυσερμία, infortunium: Habet præterea Mercurius epitheton, νόμιος, fortunans rem pecuariam. 'Ερμείω, quæ est syncope Ionica, ex 'Ερμείεω, pro 'Ερμείου, Ο, 214. sic Βορέω pro Βορέεω, et id pro Βορέου, ab ὁ Βορέας. καλῆς Πολυμήλης κρατὺς 'Αργειφόντης ἠράσατο *(verliebete sich in sie) (fell in love with her)* καὶ παρελέξατο λάθρῃ 'Ερμείας ἀκακήτα, pro ἀκακήτης, i. e. ἐπιεικὴς, Π, 180—186, ex quo congressu natus est ὁ Εὔδωρος. 'Ερμείας ἐριούνης, ὃς ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται, Υ, 34, 35. nam et est λόγιος et δόλιος: utrumque magis apud Græcos erat, hinc auxiliari fingitur Græcis. et 72, σῶκος ἐριούνιος 'Ερμῆς, oppositus τῇ Λητοῖ, quam confer. Non vult tamen pugnare cum Latona, Φ, 498, et circa: docetque, revereri superiores. ἑκὼν εἴκει, καὶ οὐκ αἰδεῖται ἀδοξίαν εὔλογον, ἀλλὰ ἄτυφός ἐστιν. 'Αργειφόντης potest exponi, ἀργὸς φόνου, abstinens cæde, nam est εἰρηνικός: magis vero φιλεῖ μίξεις, Θ, 342, h. e. oratores amant τὸ ἐπαφρόδιτον καὶ ἐπίχαρι ἐν γραφαῖς. κλέψαι ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην, Ω, 24, nam est furtorum, h. e. clandestinarum actionum, præses. et 333, seqq. ubi mittitur ad Priamum, et hunc deducit in castra Græcorum. Re vera, præmiserat Achilles unum ex suis ὑποστρατήγοις, qui regem et tuto et clam ad se perduceret: vel et amici Achillis, corrupti a Priamo per clandestinos nuntios, aliquem nobilem miserant regi obviam condicto tempore. et 340, ubi διάκτορος ἀργειφόντης poëtice describitur. 353, 360, 372, seqq. 378, 390, 397. 457, seqq. 679, 700. figuratur διὰ τῶν πεδίλων τὸ βέβαιον καὶ ἔμπεδον τοῦ λόγου, διὰ χρυσοῦ τὸ λαμπρὸν, διὰ πτήσεως τὸ ταχύ. ῥάβδος Mercurii mythice est donum ab Apolline, cui Mercurius vicissim dedit χέλυν, i. e. τὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης γινομένην λύραν κατ' ἀρχὰς, quam is invenerat: et notat hæc virga vim eloquentiæ. sic mittitur ἐΰσκοπος ἀργειφόντης, α, 38, s. 84, s. coll. ε, 28, seqq. ubi illa missio, in α proposita, tandem peragitur, ad nympham Calypso. Et hæc duo sunt loca in Iliade et Odyssea ubi mittitur Mercurius ut diaconus. 'Ιρις in Iliade sæpe, in Odyssea nusquam, mittitur. Mercurius quidem et animas evocat, deducitque: sed non ut minister, et jussus, sed ut οἰκεῖον ἔργον, ω, 1, seqq. 10, 99, s. hinc dictus ψυχοπομπός. ῥάβδος ejus describitur ε, 47, seqq. incidit πόντῳ, λάρῳ ἐοικὼς, ε, 51, nam de itinere maritimo est sermo, deinde et διὰ τὸ λευκὸν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐναργὲς τοῦ λόγου: a quo dicitur ἀργειφόντης, h. e. λόγος ἐναργῶς φαίνων τὰ κατὰ ψυχὴν, *die rede zeiget deutlich was in der seele ist, (speech makes manifest the sentiments of the soul.)* imo avis illa λάρος convenit nomine cum τῷ λαρῷ, i. e. γλυκεῖ: τοιοῦτος γὰρ ὁ 'Ερμῆς, i. e. λόγος, πολὺ ἔχων τὸ λαρόν. Et re vera blanditiis suis Ulysses ipse expugnavit hanc nympham, ut libens se dimitteret et abeuntem juvaret. Recentiores hanc avem λάρον adsignaverunt παροιμιακῶς τῇ εὐηθείᾳ, *der dummheit, (for stupidity:)* unde λάρους τοὺς εὐήθεις dixerunt. 'Ερμεία χρυσόῤῥαπι, ε, 87, seqq. Cubitum ituri libabant Mercurio, η, 37, s. ὡς ὀνειροπομπῷ καὶ ὑπνοδότῃ. 'Ερμείας ἐριούνης venit spectatum, Marte deprehenso apud Venerem, Θ, 320, seqq. ubi pingit poëta mentem ingeniosorum hominum, qualis est natura: nimirum amatoriam. χρυσόῤῥαπις occurrit Ulyssi, ad Circen eunti, monstratque medicamen, κ, 277, seqq. et iste Mercurius est ratio Ulyssis, cogitans prudenter quid sit faciendum, et præmuniens se. 307, 331. 'Ερμείας μὲ ἔπεμψεν καὶ γλαυκῶπις 'Αθήνη, λ, 625, nam hi duo sunt valde cognati inter se: quem hi prosequuntur, feliciter agit. ἔφη 'Ερμείαο διακτόρου ἀκοῦσαι, μ, 390, sc. Calypso. 'Ερμῇ Μαιάδος υἷι, ξ, 435, nam est, ex fabula, Jovis et Maiæ filius: et Eumæus ei, una cum nymphis, sacrat partem, ὡς νομίῳ καὶ αὐξητικῷ θρεμμάτων, καὶ ὡς κερδῴῳ: hoc est, Eumæus agnoscit, prudentiam in re pecuaria bene gerenda esse quoque donum divinum. Hinc et Simonides cecinit: θύειν Νύμφαις καὶ Μαιάδος τόκῳ, οὗτοι γὰρ ἀνδρῶν αἷμ' ἔχουσι ποιμένων, h. e. per hos florent pastores. Maia autem nomen habet a μάω, vel μαίω studeo: et nymphæ notant vires altrices herbarum: unde facile apparet ratio figmenti: *fleiss von seiten der hirten, und gut wiesewachs machet den hirten glücklich, (attention on the part of the herdsman, and rich pastures, cause the farmer to prosper.)* Cæterum θύειν 'Ερμῇ δολίῳ, ex oraculi monitu, est quod, χρὴ δόλῳ σωτηρίαν ἢ τοιοῦτό τι περιποιήσασθαι. 'Ερμείαο ἕκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει, ο, 318, s. i. e. διὰ τὸν 'Ερμῆν. Nam is h. l. non tantum ut λόγιος, nec ut ἐμπολαῖος καὶ στρόφιος, sed ut κερδῷος ἢ καὶ διάκτορος, ἐπιστατεῖν δοκεῖ ταῖς τοιαύταις ὑπουργίαις, 320, s. καὶ χαρίεντα ποιεῖ τὰ κατ' αὐτὸν διακονικὰ βουλεύματα. sic "Αρεος χάριν ἐστί τις πολεμικὸς, καὶ 'Απόλλωνος ἕκητι μουσικός. Mercurius notat ergo dexteritatem in negotiis, ubi nonnunquam arte et dissimulatione opus est. 'Ερμαῖος λόφος, π, 471, erat locus natura editus non procul urbe. Alii scribi jubent "Ερμαιος, quia sit nomen proprium loci, distinguendum a mero adjectivo per accentum. Multi intelligunt h. l. ejusmodi λόφον, in quo stabant σημεῖα ὁδῶν κατὰ ποσήν τινα διάστασιν μιλιασμοῦ ἢ σταδιασμοῦ, *ein platz zum meilen-steine, (a raised place for a mile-stone:)* et Mercurius est præses viarum, unde et dictus ὁ ἐνόδιος apud Theocr. Id. 25, 4, seqq. Alii intelligunt λόφον ἢ σωρὸν λίθων, nam lapides ex via remotos colligebant in acervum, et Mercurio sacrabant; ut inde ejusmodi acervus diceretur "Ερμαιος λόφος. Id certe constat, 'Ερμαῖος esse merum adjectivum, "Ερμαιος vero notare locum aliquem Mercurio sacrum, sicut τὸ 'Αθήναιον, Τύχαιον, etc. vel et εὕρημά τι τυχηρόν. κλεπτοσύνην αὐτῷ ἔδωκεν 'Ερμείας, τ, 397. Cultus est Mercurius ad Cyllenem in Arcadia, Ol. 6, 132, seqq. ἐναγώνιος, i. e. τῶν ἀγώνων προστάτης, Py. 2, 18. χρυσόῤῥαπις, Py. 4, 316, seqq. ubi duo filii ejus memorantur. κλυτὸς, Py. 9, 104, seqq. ἀγώνιος, Ist. 1, 85. 'Ερμᾶ, dorice pro 'Ερμοῦ, Ol. 8, 106, ubi filia ejus dicitur ἡ 'Αγγελία. σὺν 'Ερμῇ, Ne. 10, 98. 'Ερμῆς dicitur et, ὁ 'Ερμάων, apud Bionem, Eid. γ, 8. Vide in A. sub ὄμμα, ἐνόδιος, μεταπάλλομαι, et φυλάκτηρ.

'Ερμιόνη, ης. ἡ. περικαλλεστάτη, Menelai et Helenæ filia unica. Data in matrimonium Neoptolemo, Achillis filio, δ, 5—14. Recentiores narrant, tempore Trojani belli et absente patre, desponsam fuisse eam 'Ορέστῃ Agamemnonis filio ab avo materno: post reditum patris vero hæc sponsalia fuisse rupta, quia pater, ignarus eorum quæ avus maternus Hermiones egerit, eam despondisset Neoptolemo: hunc autem non diu post interfectum esse, et sic rediisse Hermionem ad Orestem, qui ex ea genuerit τὸν Τισαμενὸν, sic dictum in memoriam ultionis Agamemnonis ab Oreste factæ, παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν. Vide Oresten Euripidis. Est vero et urbs maritima Argeorum, 'Ερμιόνη, Β, 560, cujus civis ὁ 'Ερμιονεὺς, έως. Nomen habet vel ab ὁρμίζω, mutata prima vocali: vel est quasi fœmininum ab ὁ 'Ερμιὼν, όνος, qui conditor ejus fuit.

'Ερμιὼν, όνος. ὁ. vide supra.

"Ερμος, ου. ὁ. Fluvius, ex Mysia per Σαρδιανὴν εἰς τὴν τῆς Φωκαίας θάλασσαν ἐκδιδούς. Et in hunc Hermum influit ὁ Πακτωλός. Υ, 392.

'Ερύαλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus fortiter pugnans a Patroclo. Π, 411.

'Ερυθῖνοι, ων. οἱ. regio montana, unde ὑψηλοὶ dicta, in Paphlagonia; dicti a colore rubro, qui ibi multus reperiebatur. Β, 855.

'Ερυθραὶ, ῶν. αἱ. Civitas Bœotica, quam alii scribunt 'Ερύθρας. Dictæ ab 'Ερυθρῷ, filio Ποσειδῶνος καὶ 'Αμφιμεδούσης τῆς τοῦ Δαναοῦ. Β, 499. Plures fuere urbes hujus nominis.

'Ερύμανθος, ου. ὁ. Mons, etiam fluvius, in Arcadia. Multi ibi fuere cervi et apri, inter quos et celeber ille 'Ερυμάνθιος κάπρος. Incolæ vero circa eum montem σύαγροι, i. e. σύες ἄγριοι, habiti. ζ, 103.

'Ερύμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus, cæsus ab Idomeneo. Π, 345—350. Alius ejusdem nominis, cæsus a Patroclo. Π, 415.

'Ερυσίχθων, ονος. ὁ. vide sub αἴθων in A.

"Ερυτος, ου. ὁ. filius Mercurii ex 'Αντιανείρᾳ, filia Μενέτου. Py. 4, 319.

ἐρωδιὸς, οῦ. ὁ. species avium nocturnarum: nam ἀγρεύει νυκτὸς, ἐν ὕδασι καὶ ἕλεσι, καὶ ἁρπακτικός ἐστιν, οἰκεῖος ὢν τοῖς περὶ Σκά-

μαντῆρον ἐλώδεσι τόποις. K, 274. Ergo erat bonum augurium insidiantibus. nam quia audiebatur tantum, non videbatur; hinc conjectabat Ulysses, se non visum iri ab hostibus, facta autem sua late auditum iri. Poterat tamen hoc augurium esse anceps: hinc precatur Ulysses. Cæterum duæ sunt species ἐρωδιοῦ: una Minervæ sacra, altera Veneri. Nomen prioris est a τὸ ἕλος, quasi ἑλοιδιός, mutato οι in ω, et λ in ρ: alterius ab ὁ ἔρως deduci potest.

Ἑστία, ας. ἡ. Vesta, præses vestibulorum. Ne. 11, 1, seqq.

Ἐτεοκλῆς, έος. ὁ. Filius alter Œdipodis, regnans Thebis, excluso fratre suo. Sed is ejus frater, ὁ Πολυνείκης, bello restitui voluit. βίη Ἐτεοκληείη, i. e. Eteocles, Δ, 386. Certamen supremum horum fratrum, in quo ambo ceciderunt alter alterius manu (et hoc est id celebre Thebanum par) tractat Euripides in Phœnissis, maxime 1368—1433. et 1446, seqq.

Ἐτέοκλος, ου. ὁ. Filius τοῦ Ἴφιος, frater τῆς Εὐάδνης, uxoris Capanei: unus ex septem ad Thebas, priore Thebano bello. Euripid. Suppl. 872, 1036.

Ἐτεόκρητες, ων. οἱ. vide sub Βούτης.

Ἐτεωνεύς, έως. ὁ. nobilis Spartanus, intimus minister Menelai, valde fidus: filius Βοηθόου, unde dictus Βοηθοΐδης. δ, 22, s. 31, seqq. ο, 95, seqq. Nomen est ab ἐτεός, verus. conf. κρείων in A.

Ἐτεωνός, οῦ. ἡ. oppidum Bœotiæ, ab Ἐτεωνοῦ τινὸς dicta. Post appellata est ἡ Σκάρφη. Sita est in collibus, ad Asopum fluvium: hinc πολύκνημος. B, 497.

Εὐάδνη, ης. ἡ. Mater Iami; et Pindarus Ol. 6, 50, seqq. ejus historiam fuse tractat. Alia fuit filia τοῦ Ἴφιος, uxor τοῦ Καπανέως, mater Σθενέλου: de qua multa habet Euripides in Supplicibus. Hæc posterior ante dicta fuerat Ἰάνειρα, postea vero Εὐάδνη, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἕδνων a Capaneo acceptorum.

Εὐαίμων, ονος. ὁ. princeps Thessalus, pater Εὐρυπύλου, qui inde dicitur Εὐαιμονίδης, et Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός. B, 736. E, 76, 79. H, 167. Λ, 574, 809.

Εὐάνθης, εος. ὁ. pater Maronis, nepos Dionysii. vide Μάρων. ι, 197.

Εὔβοια, ας. ἡ. Insula nobilis, hodie Negroponte dicta; vicina Bœotiæ, cum qua cohærebat per γέφυραν δίπλεθρον, ad cujus pontis capita erant duæ munitissimæ turres. Habet nomen, vel ab Εὐβοίᾳ, filia fluvii Ἀσωποῦ: vel ἀπὸ τῆς Ἰοῦς, transmutatæ in vaccam, quæ hinc proprie dicta sit εὔβοια, *die schöne kuh, (the beautiful cow;)* quæque deinde τὸν Ἔπαφον ibi peperisse dicitur. Incolæ nunquam dicti Εὐβοεῖς, sed Ἄβαντες. Εὐβοίη ἱερή, ob præstantiam suam, B, 535. γ, 174. η, 321, seqq. Ol. 13, 159. Ist. 1, 81. Dicta est quoque aliquando, ob figuræ longitudinem ἡ Μάκρις, ιος, et incola ejus hinc ὁ Μακριεύς. sed in specie promontorium ejus sic vocabatur, sic tamen ut tunc esset genitivus Μάκριδος.

Εὐγένιος, ου. ὁ. vide sub εὐγένειος in A.

Εὔδωρος, ου. ὁ. Filius Mercurii ex pulcra Πολυμήλη, filia τοῦ Φύλαντος, Π, 179, seqq. dictus hinc παρθένιος, quia ex furtivo coitu conceptus. Pauca enim admodum puellæ in orbe antiquo, diu virgines permanserunt, sed, si mariti deessent, per alios congressus id agebant, cujus causa eas natura produxerat et instruxerat; neque id magnopere reprehendebatur. Nobiliores causam imprægnationis suæ ad deum aliquem referebant. Cæterum hic Eudorus videtur fuisse vir πολυκτήμων, ἢ λόγιος, ἢ δόλιος, ἢ καὶ πάντα ταῦτα ὁμοῦ: et ideo a Mercurio γενεαλογούμενος.

Εὐηνός, οῦ. ὁ. Princeps Lyrnessi et Thebarum in Bœotia. B, 693. conf. Σελήπιος. Memoratur ab aliis, fuisse γαμβροκτόνος, sicut et ὁ Οἰνόμαος. Nam filiæ suæ, τῆς Μαρπίσσης, μνηστῆρας invitabat ad ἁρματηλασίαν: vincenti proponebat præmium filiam suam; victum truncabat capite, eaque capita ante domum suam suffigebat, ut aliis procis essent terrori. Sed victus tandem ab Ida, occidit equos suos, ipse se præcipitavit in fluvium τὸν Λυκόρμαν, qui post dictus est ὁ Εὐηνός. Id omne ignorat Homerus. Filia ejus ἡ Μάρπισσα per patronymicum dicitur ἡ Εὐηνίνη, I, 553. sic Ἀδρηστίνη est ἡ τοῦ Ἀδράστου, Ὠκεανίνη ἡ τοῦ Ὠκεανοῦ θυγάτηρ.

Εὐήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Ithacensis, pater τοῦ Λειωκρίτου proci, qui inde ὁ Εὐηνορίδης dicitur. β, 242. χ, 294.

Εὐθυμένης, εως. ὁ. Ne. 5, 75, seqq. Ist. 6, inscr. et versu 85.

Εὔθυμος, ου. ὁ. vide sub Εὔφημος.

Εὔιππος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus a Patroclo. Π, 417.

Εὔμαιος, ου. ὁ. fidissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, ad quam sues alebantur, sub se habens non modo δεσποτικοὺς servos quatuor, sed et ipse habebat δοῦλον ἰδιόκτητον. Ergo recte dicitur ὄρχαμος ἀνδρῶν, præpositus viris, *ein ammtmann, (a bailiff.)* Appellatur a poëta ob fidem egregiam et immotam δῖος: nam cuicunque insunt divina et vulgo hominum celsiora, is eo ipso fit et est δῖος. Habet nomen ab εὖ et ἡ μαῖα, quod bonus sit nutritor, et inquisitor commodi herorum suorum. Et quia cum matre Mercurii hoc nomen fere congruit; hinc innuitur amicus Mercurio, per quem εὐτυχεῖ τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ulysses redux in patriam, personatus, omnium primum ad hunc Eumæum se confert, qui laudatur a Minerva, i. e. ab Ulysse ipso, ν, 404, seqq. ξ, 3, seqq. De eo solo utitur poëta in Odyssea τῇ ἀποστροφῇ: nam et ipse amat hunc fidelem hominem, et eo plurimum usurus est in poësi sua jam reliqua, ξ, 55, vocatque eum δῖον, 48, et alibi sæpius. Eumæus loquitur ut ἔχων καὶ εὐτυχήσων si herus suus adesset, non vero ut habens jam uxorem et domum propriam, ξ, 62, seqq. et 137, seqq. testatur de amore suo erga herum, quem periisse putat. Ergo non necessario omnis servus odit dominum suum: sed ἡ βαρύτης ἄκαιρος δεσποτικὴ ἐξαγριοῖ τοὺς δούλους, τὰ δὲ ἱλαρὰ τῶν δεσποτῶν τιθασσεύει αὐτούς. Est religiosus in mactando, ξ, 420, seqq. 435. et 449, seqq. narratur de peculio ejus, quod sibi ipse pepererat. De parentibus et patria sua narrat ο, 401, seqq. ex quo apparet, patrem ejus fuisse virum nobilem; ipsum vero, infantem circiter quinquennem, abreptum fuisse una cum fraudulenta sua nutrice ex insula Syria a Phœnicibus, venditumque ab his Laërtæ, patri Ulyssis, educatumque accuratissime una cum regia herili filia, sorore Ulyssis. Matrem ipse non nominat, ignorans fortasse nomen; tantum πότνια μήτηρ ab eo vocatur. coll. 362, seqq. 380, seqq. Et hæc ejus educatio in domo herili maxime fidum eum reddidit. Confer et 555, s. Et fortasse hinc nomen habuit, διὰ τὸ εὖ μαιωθῆναι παρὰ τοῖς δεσπόταις. Quæri possit, cur nobiles ejusmodi servi et ancillæ, per piratas aut alios ἀνδραποδιστὰς venditi, et originem suam scientes aut resciscentes, non restituti sint in pristinam conditionem, opera suorum? Versatur cum Telemacho, non ut servus, sed ut liber amicus, imo ut pater, π, 12, seqq. hinc est τὸ, κύσε ὀφθαλμούς, quod servo non licebat: et, τέκος φίλον: hinc et παραβολή, 17, seqq. vide porro 154, seqq. 462. ρ, 507. υ, 238. φ, 80, seqq. 203, 234. et 363, graviter minantur ei proci. Pugnat pro hero tandem agnito, φ, 188, seqq. χ, 157, seqq. 279. Cæterum est in Odyssea una ex personis primariis. Vide in A. sub συβώτης, et φιλέω paullo sub medio.

Εὐμήδης, εος. ὁ. Præco Trojanus, dives, pater Dolonis. K, 314, dictus ab εὖ μήδεσθαι.

Εὔμηλος, ου. ὁ. Filius Admeti, rex Pherarum in Thessalia; mater ejus Alcestis, filia Peliæ: ipse in matrimonio habuit sororem Penelopes, τὴν Ἰφθίμην. Est inter duces Græcos ad Trojam cum undecim navibus, B, 714. et habuit optimas equas, quas aliquando pavit Apollo, 763—766. Certat equestri certaminè, Ψ, 288, seqq. 354, 380, 481: eumque infortunio adfectum non suo merito miseratur Achilles, 532, seqq. δεῖ γὰρ τοὺς παρὰ ἀξίαν δυστυχοῦντας ἐλεεῖν, et versus 536, abiit in proverbium ἐπὶ τῶν κατά τι εὐδοκιμούντων, εἰ τελευταῖοι ἐκπίπτουσιν. De uxore ejus est δ, 797, seqq.

Εὔμολπος, ου. ὁ. Præceptor Herculis in re musica. Theocr. Id. 24, 108.

Εὔνηος, ου. ὁ. qui et alibi scribitur Εὔνεως, ω, ὁ. Filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulæ. conf. Ἰάσων. nomen notat τὸν ἐπιμελητὴν νηῶν, bonum curatorem rei navalis. H, 468, seqq. Ψ, 747. Ab eo sunt οἱ Εὐνεΐδαι, genus musicum.

Εὐνομία, ας. ἡ. Filia τῆς Θέμιδος, Ol. 9, 26.

Εὔνοστος, ου. ὁ et ἡ. vide in A. sub Μύλη, νόστος, et σόλος.

Εὔξεινος et Εὔξενος, ου. ὁ ἡ. mare illud notum, quod olim Ἄξεινος. Ne. 4, 79.

Εὐξενίδης, ου. ὁ. Ne. 7, 103.

Εὐπείθης, εος. ὁ. nobilis Ithacensis, pater Antinoi, primarii inter procos. α, 383. δ, 641. π, 363. 425, seqq. φ, 140. occiso filio bellum civile concitaturus, ω, 421, seqq. 464—468, cæditur, 522. Nomen adjectivum scribitur εὐπειθής, sed proprium nomen mutat accentum ex more.

Εὔριπος, ου. ὁ. Py. 11, 35.

Εὖρος, ου. ὁ. ventus ab oriente flans. B, 145. Π, 765. ε, 295. μ, 326. τ, 206.

Εὐρυάδης, ου. ὁ. nobilis inter procos, cæsus, χ, 267.

Εὐρυάλη, ης. ἡ. una Gorgonum, et soror ejus ἡ Σθενώ, ambæ immortales; tertia ἡ Μέδουσα, mortalis. Py. 12, 35.

Εὐρύαλος, ου. ὁ. princeps Argivorum, ἰσόθεος φώς. Pater ejus Μηκιστεύς, avus Ταλαός. Est dux ad Trojam sub Diomede, propinquo suo. B, 565, s. pugnat egregie, Z, 20, seqq. dictus Μηκιστηϊάδης pro Μηκιστεΐδης, 28. in certamine, curam ejus habet Diomedes, Ψ, 676, seqq. certavitque malo eventu, etsi peritissimus ejus rei: conf. ἀνίστημι in A. confer et ὁ Ἄδραστος, ubi cognatio ejus est. Alius Εὐρύαλος erat nobilis Phæax, ἶσος Ἄρηϊ, θ, 115, 127, 396, seqq.

Εὐρυβάτης, ου. ὁ. Agamemnonis κῆρυξ, A, 320. I, 170. Alius ejus nominis erat κῆρυξ Ulyssis, B, 184. τ, 244, seqq. ubi describitur forma ejus. Nomen est ab εὐρὺ βάζειν, longe sonare loquendo; quæ est virtus præconis. Apud Ephesios erat vir improbus hujus nominis, qui et ὁ Εὐρύβατος dicebatur; a quo τὸ πονηρεύεσθαι dicebatur εὐρυβατεύεσθαι. Deinde et plures ejus nominis, fere omnes improbi, *listige spitzbuben, (artful knaves.)* Et quia

eorum aliquis erat ποικίλος πονηρεύεσθαι, hinc Aristophanes eum vocavit Εὐρύβατον Δία, quia etiam Jupiter, fuci faciendi causa, varie se transformavit. In Herodoto vero est alius Εὐρυβάτης, clarus Argivorum dux.

Εὐρυδάμας, αντος. ὁ. Princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant adversus Græcos. Ipse erat ὀνειροπόλος γέρων. Ε, 148, s. Alius hujus nominis erat nobilis inter procos, σ, 296, s. χ, 283.

Εὐρυδίκη, ης. ἡ. Uxor Nestoris, filia Clymeni. γ, 452.

Εὐρύκλεια, ας. ἡ. honesto genere nata, sed a prædonibus abrepta puella, et vendita Laërtæ, apud quem est egregie habita. Nutrix (*kinderwärterin* [*nursery-maid*] non vero *amme* [*nurse, wet-nurse*]) fuerat Ulyssis, fide in heros suos Eumæo par; et quia poëta per omnem Odysseam multum usurus est ea, hinc statim a principio infigit eam animo auditoris, α, 428, seqq. ubi accurate describitur. β, 345, seqq. Deinde erat ἐπίσκοπος reliquarum mulierum domesticarum, et præposita interioribus copiis domus, 361, seqq. considerat Ulyssem, ut filium suum, quem infantulum curaverat; et hinc uxorem ejus vocat νύμφην, δ, 742, seqq. Telemachum amat fideliter, ρ, 31, nam in, πολὺ πρώτη εἶδε, inest magna significatio sollicitudinis de eo, et gaudii sinceri: et dicitur τροφὸς, etiam respectu Telemachi, cui educando præfuerat. Hinc et consilia ei creduntur, in quantum opus erat, τ, 15, seqq. et 346, s. ubi laudatur ab Ulysse per obliquum, optatque hanc sibi, ut lavet se, nimirum ut ei se aperiret, et ut inter mulieres quoque haberet auxiliatricem, quod ei erat ad rem bene gerendam necessarium: 353, seqq. 357, seqq. agnoscit herum, 467, seqq. et promittit silentium fidele, 492, seqq. confer et 401. υ, 128, seqq. 147. φ, 380, s. χ, 391, seqq. 424. re omni perfecta, prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1, 5, 177, 289, 292. Vide in A. sub δμωὴ, prope medium.

Εὐρυκλῆς, εος. ὁ. vide in A. sub μῦθος ad finem.

Εὐρύλοχος, ου. ὁ. erat affinis Ulyssis, cujus sororem Κτιμένην habebat in matrimonio: hinc primarius inter socios Ulyssis, et alter post illum, κ, 205, 207, ubi dicitur θεοειδὴς, μεγαλήτωρ: valde pulcer ergo, et animosus; præterea sunt hæc epitheta principalis dignitatis. Ducit partem sociorum ad Circem, sed caute, 232, seqq. hinc solus non mutatus, sed refugiens nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, κ, 429, seqq. et loquitur ibi præ metu aliisque adfectibus in re tam mira ἀδιανοήτως, ut vix intelligatur quid velit: hinc Ulysses eum pene occidit, 438, seqq. hunc suum πηὸν, 441. sequitur tamen Ulyssem, 447. navigat una ad inferos, λ, 23. est in navi dux, μ, 195, 278, seqq. Suadet absente Ulysse sociis male et gladiatorio animo, 339, seqq. et fit causa exitii omnibus secum, 417, seqq.

Εὐρύμαχος, ου. ὁ. nobilis ex Ithaca, procorum cum Antinoo princeps: filius Πολύβου, ingenio mitior, sed simul callidior, aliis. Et is maxime putabatur ducturus Penelopen. Blanditur Telemacho, decipiendi causa, α, 399, seqq. Concio ejus, β, 177, seqq. ἀρχὸς μνηστήρων, ἀρετῇ ὄχα ἄριστος, δ, 628. ο, 16, seqq. π, 345, seqq. et 435, seqq. ubi respondet Penelopæ, loco Antinoi, ὑπούλως καὶ ἐσχηματισμένως, ὡς κρυψίνους. nam hæc est mens ejus: ἐμοῦ ζῶντος οὐδεὶς ἔσται, ὃς πρὸ ἐμοῦ ἢ δίχα ἐμοῦ ἐπιβουλεύσεται τῷ Τηλεμάχῳ: sic et, τὸ αἷμα οὐ τοῦ ἐπιβουλεύσοντος, ἀλλὰ τοῦ Τηλεμάχου: καὶ τὸ, ἐκ Διὸς—respicit versum 402, seqq. etsi videri vult dixisse de morte naturali: sed hanc veram mentem quia prudens Penelope facile potuisset introspicere, occulit rursus per addita 443, seqq. quæ tamen ipsa sunt ridicula: nam si ideo tantum amat Telemachum, quia olim ab Ulysse accepit frustulum carnis, non vero ideo quia regis sui filius est, causa amoris est valde levicula. Hinc addit poëta 449. loquitur ergo derisorie et veteratorie. Amatur maxime a Melanthio, cujus pulcra soror ἡ Μελανθὼ cum Eurymacho clam consueverat, σ, 320—324. 65, s. 243, seqq. 294. 348, seqq. υ, 359, seqq. φ, 186, 245, seqq. 277, 320, seqq. magnifice satis Ulyssi se detegenti respondet, occiso jam Antinoo, et in hunc culpam omnem confert, χ, 44, seqq. irritis precibus, ad pugnandum hortatur suos, et cadit, 69, seqq.

Εὐρυμέδουσα, ης. ἡ. abrepta e patria sua, et regi Phæacum dono data; Nausicaam, regiam filiam, educavit. η, 7, seqq.

Εὐρυμέδων, οντος. ὁ. rex gigantum. Ex hujus filia τῇ Περιβοίᾳ Neptunus genuit τὸν Ναυσίθοον, regem Phæacum, η, 58, seqq. ubi Minerva nihil duri de eo pronuntiat, etsi fuerat hostis deorum cum suis gigantibus: et est exemplum, ex minus bonis majoribus posse descendere optimos natos, quales fuere Alcinous et Arete. Alius hujus nominis, Ptolemæi filius, fuit Agamemnonis ἡνίοχος καὶ θεράπων nobilis, et avus ejus ὁ Πειραῖος, Δ, 228. Tertius hujus nominis erat θεράπων Νέστορος, Θ, 114. Λ, 619.

Εὔρυμος, ου. ὁ. nobilis Cyclops, vel ex Phæacum gente in Sicilia, cujus filius Τήλεμος hinc dicitur Εὐρυμίδης, quem confer. ι, 509.

Εὐρυνόμη, ης. ἡ. fida Penelopes ministra, ταμίη ἢ θαλαμηπόλος, quæ duo sunt synonyma: nam τὸ ταμιεῖον sæpe vocatur θάλαμος, et τὸ ταμιεύειν καὶ θαλαμηπολεῖν notant idem. ρ, 495—499. σ, 163—184. τ, 96, seqq. υ, 4. lavat Ulyssem patrata cæde, ψ, 153, seqq. 289. Alia hujus nominis erat filia Ὠκεανοῦ, Σ, 398—405, de qua vide Ἥφαιστος.

Εὐρύνομος, ου. ὁ. nobilis Ithacensis, Αἰγυπτίου filius. procorum unus. β, 21. χ, 242—244.

Εὐρύπυλος, ου. ὁ. Filius Herculis, princeps laudatissimus in insula Co, quæ insula Κῶς, una cum quibusdam adjacentibus, dicitur Εὐρυπύλου πόλις, Β, 677. Alius erat princeps Thessalus, Εὐαίμονος υἱὸς, Β, 736. Ε, 76, 79. Ζ, 36. Unus ex novem ἀρίστοις post Achillem, Η, 167. Θ, 265. Λ, 574, 661, 808, 818, Ο, 392. Π, 27. Tertius erat Telephi filius, ἀνδρεῖος, valde formosus, princeps circa Κάϊκον amnem, λ, 518—521, occisus in bello Trojano a Neoptolemo. Vide de hoc Strabonem, Lib. 13, nam locus hic Homericus laborat obscuritate historica. Quartus fuit rex Libyæ antiquæ, frater Tritonis, Py. 4, 57, seqq.

Εὐρυσθεύς, έως. ὁ. Ejus genealogia hæc: Ζεὺς καὶ Δανάη gignunt τὸν Περσέα, hic τὸν Σθένελον, sed non illum in bello Trojano clarum: Σθένελος gignit τὸν Εὐρυσθέα. Fuit ergo Persei nepos, Jovis et Danaës pronepos: ἐν Ἄργει Ἀχαιϊκῷ natus et regnans. Historia nativitatis Eurysthei narratur Τ, 103—124. 132, s. Virtute multo minor, Herculi tamen varios labores duros imperavit, ipse deses domi, Θ, 363. Ο, 639. λ, 620—625. Ol. 3, 50. Py. 9, 139.

Εὐρυτίων, ωνος. ὁ. nobilis Centaurus in Thessalia. Ex μέθη turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295—304. Et scopus Antinoi in narranda hac historia est hic: quemadmodum Eurytion excitavit pugnam, sed suo ipsius malo; sic tu fortasse excitabis pugnam inter nos et Telemachi amicos, sed id tibi maxime nocebit, qui quoque in nuptiali tempore molestus es.

Εὔρυτος, ου. ὁ. Princeps Œchaliæ Arcadicæ, τοξικώτατος, ὑψαύχην. Β, 596, 730. θ, 224—228, ubi dicitur ab Apolline occisus, quem provocarat in arte sagittandi, h. e. subita morte obiit. τόξον hujus Euryti dono accepit Ulysses a filio illius Ἰφίτῳ, φ, 13—38. Et is erat arcus, quem proci tendere nequibant. Quod recentiores de hoc Euryto narrant, quod occisus sit ab Hercule, filiam Εὐρύτου Ἰόλην amante, ejusque causa expugnante Œchaliam: id ignorat Homerus, qui tamen filium ejus Ἴφιτον ab Hercule occisum narrat, loco ex φ citato. Equas Εὐρύτου præstantes habuit Hercules, non ipse eas rapiens, sed ex furto Autolyci emtas. Nomen est ab εὖ ῥύειν ἢ ἑλκύειν τὸ τόξον. Alius Eurytus, filius Ἄκτορος, et hinc ὁ Ἀκτορίων dictus, princeps Eleorum, est Β, 621. conf. Ἐπειοί. Ol. 10, 34, frater Κτεάτου.

Εὐρώπη, ης. ἡ. Filia Φοίνικος Ἀγήνορος καὶ Κασιεπείας, formosissima, ex qua Jupiter genuit τὸν Μίνωα καὶ Ῥαδάμανθυν. Ξ, 321, s. habet nomen a magnis oculis, vide εὐρύωψ in A. Fabulæ addunt, Jovem ei posuisse custodem, a Vulcano ex ære factum, vivum et sentientem: qui accedente aliquo adultero, se in ignem statuerit, deinde valde calefactus amplexus sit hospitem; et hunc territum aufugisse. Pars telluris sic dicta, Ne. 4, 114, nisi mavis ibi legere εὐρίαν, orientalem, ab ὁ Εὖρος, sicut ab ὁ Νότος fit νότιος, ab ὁ Ζέφυρος ζεφύριος: sed nulli codices adstipulantur. Alia Εὐρώπα erat mater Euphemi ex Neptuno, Py. 4, 81.

Εὐρώτας, ου. ὁ. Fluvius Laconiæ. Ol. 6, 46. Ist. 1, 39. 5, 43. Est vero etiam fluvius Thessaliæ hujus nominis, et apud Eurip. Androm. 801, Peleus dicitur ἀφικέσθαι Εὐρώταν, Thessalicum nimirum.

Εὔσωρος, ου. ὁ. princeps Thraciæ, Ζ, 8.

Εὔτρησις, εως. ἡ. Urbs Bœotiæ, quam Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, fratres principes Bœotiæ, muris circumdederunt. Colebatur ibi ὁ Εὐτρησίτης Ἀπόλλων, ejusque ibi erat μαντεῖον ἔνδοξον. Β, 502.

Εὐτρησίτης, ου. ὁ. vide supra.

Εὐφάνης, εος. ὁ. poëta nobilis priscus. Ne. 4, 144, seqq.

Εὔφημος, ου. ὁ. Dux Ciconum, populi Thraciæ. Β, 846, s. Alius erat filius Neptuni, princeps Laconicus, Argonautarum unus, quem alii appellant Πολύφημον, etiam Εὔθυμον: uxor ejus Λαονόμη, θυγάτηρ Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης. Py. 4, 39, 79, 311, 455.

Εὐφήτης, ου. ὁ. Princeps Ἐφύρης, ἄναξ ἀνδρῶν, Ο, 531, s.

Εὔφορβος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, ποδώκης, ἀνδρεῖος, κάλλιστος, quem solum ex Trojanis poëta οἰκτείρει πεσόντα. Vulnerat Patroclum, et laudatur, ne vilis aliquis obtulisse Patroclo mortem videatur, Π, 806—850. loquitur πρὸς Λάκωνα λακωνίζων, Ρ, 13, cui uni versui insunt tres ἔννοιαι: et interficitur a Menelao, Ρ, 46—60, ubi insignem θρῆνον addit poëta cum laude. Pater ejus erat Πάνθως, οος, contr. ους, ὁ. Et hic est ille Euphorbus, quem se fuisse temporibus Trojani belli dicebat Pythagoras, ut quidem multi de Pythagora narrant, e. c. Horat. 1, Od. 28, 10. Vide in A. sub φορβὴ, et πλοχμός.

Εὐφροσύνη, ης. ἡ. Gratiarum una, Ol. 14, 20.

Εὐχήνωρ, ορος. ὁ. princeps Corinthius, fortis et dives. Genealogia ejus hæc. ὁ Μελάμπους, οδος: hujus filius ὁ Μάντιος, hujus ὁ Κλεῖτος πρῶτος, hujus ὁ Κοίρανος, hujus ὁ Πολύειδος, hujus duo filii ὁ Εὐχήνωρ καὶ ὁ Κλεῖτος δεύτερος. Hi duo fratres una cum Ἐπιγόνοις expeditionem contra Thebas fecerunt, post ad Trojam sunt profecti, ubi cecidit Εὐχήνωρ. N, 663—672. Id innuitur Ol. 13, 81, s.

Εὐωπὴ, ῆς. ἡ. vide sub Κόρινθος.

Ἐφάρμοστος, ου. ὁ. Ol. 9. inscr. et versu 6, et 130.

Ἐφιάλτης, ου. ὁ. Filius τοῦ Ἀλωέως, ἀδελφὸς Ὤτου, quem confer. Fuere fratres ὑπερήφανοι καὶ ὑψίκομποι, qui dicuntur voluisse cœlum invadere, E, 385. λ, 304—319. nomen est ab ἐπὶ et ἅλλομαι, ὦ Ἐπιάλτα, æolice pro Ἐφιάλτα, Py. 4, 158, seqq. In re medica est πάθος τι στομαχικὸν ita dictum, quod et ὁ ἐπίαλτος dicitur, *das aufstossen, der schlucken, (belching, hiccough.)* Imo et morbus nocturnus est ὁ ἐπιάλτης, qui et ἠπίαλος et ἠπιόλης vocatur, *der alp, (the night-mare.)*

Ἔφυρα, ας. ἡ. nobilis Urbs in Elide, quæ postea dicta est ἡ Κέρκυρα, ad quam est fluvius ὁ Σελλήεις, εντος. Et circa hanc primariam urbem Hercules multa oppida ceperat. B, 659. O, 531. α, 259. β, 328. Et conf. Strabonem, Lib. 8. Sed Z, 152, est alia Ἔφυρα, fortasse ipsa Corinthus: nam plures urbes hoc fuere nomine. A priore illa cives dicti οἱ Ἔφυροι, N, 301, homines bellicosi, assidue cum Phlegyis decertantes varia fortuna. Ex aliis urbibus hujus nominis, cives dicebantur οἱ Ἐφυραῖοι. Vide Ne. 7, 55. Py. 10, 85. De venenis conf. ἡ Ἀγαμήδη.

Ἐχεκλῆς, ῆος. ὁ. Filius τοῦ Ἄκτορος, princeps Myrmidonum, qui pulcram Πολυμήλην duxit uxorem, postquam illa ex Mercurio τὸν Εὔδωρον pepererat. Π, 189.

Ἔχεκλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 694. Alius, etiam Trojanus, filius Ἀγήνορος, ab Achille interfectus, Υ, 474.

Ἔχεμμος, ου. ὁ. Ol. 10, 80.

Ἐχέμμων, ονος. ὁ. Priami filius, cæsus a Diomede. E, 160—165.

Ἐχένηος, ου. ὁ. nobilis Phæax, senex, συνετὸς καὶ λόγιος. η, 155, seqq. λ, 341, seqq. nomen est ab ἔχειν et ναῦς, ut fere plurima Phæacum nomina e re navali sumta. Gens enim erat mari potens, hinc dives, et voluptatibus dedita.

Ἐχέπωλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, dives et clarus, cæsus ab Antilocho, Δ, 458, seqq. Alius erat tyrannus Sicyoniorum, dives et voluptuosus: cui Agamemnon libenter remisit operam bellicam, maluitque ab eo equum strenuum accipere, quam ipsum rei militari inutilem, Ψ, 296, seqq.

Ἔχετος, ου. ὁ. Rex in regione Epiri, Εὐχήνορος καὶ Φλογέας filius, ob crudelitatem immanem famosus. Filiam suam, vitiatam a quodam nobili adolescente Αἰχμοδίκῳ, effossis oculis condemnavit ad molenda ferrea hordea, ad id ipsum ipsius jussu confecta, cum conditione, tunc eam fore liberam, si hæc hordea comminuisset in farinam. Αἰχμόδικον vero, pellectum ad se, ἠκρωτηρίασεν, ἀποκόψας καὶ τὰ αἰδοῖα. Tandem furiosus factus, ipse carnes suas vorans exstinctus est. Hujus ergo crudelis principis nomine terrebantur exteri, σ, 83—86, quod fecerat τῷ Αἰχμοδίκῳ, et 114, s. φ, 308. Perhibent antiqui, hunc Echetum non Ulyssis, sed Homeri, ævo vixisse; et hunc nomen illius inservisse suæ poësi, ultionis alicujus causa: sicut iidem narrant, Thersiten fuisse malum præfectum bonorum Homeri: sicut alios sibi æquales laudis causa nominavit in poësi sua. Cæterum vox, τύραννος, Homeri ævo omnino nondum in usu erat: post recepta hæc vox, in bono sensu designabat principem; donec malis tantum principibus tribueretur τὸ τυραννεῖν, relicta justis principibus appellatione, βασιλεὺς, ἄναξ.

Ἐχέφρων, ονος. ὁ. Filius Nestoris, παρὰ τὸ ἔχειν φρόνησιν. γ, 413, 440.

Ἐχῖναι, ῶν. αἱ. quæ postea αἱ Ἐχινάδες dictæ, insulæ in mari Ionio. Dictæ ἀπὸ τῶν ἐχίνων, quorum ibi magna copia. Post Homerum in usu fuit nomen ἡ Ἐχινὰς, άδος. B, 625. Sæpe loca nomen suum invenerunt a copia rerum quarundam, e. c. insulæ Λαγοῦσσαι (pro λαγόεσσαι) a lepusculis multis: sic et αἱ Πιθηκοῦσσαι, Πιτυοῦσσαι, Φυκοῦσσαι. ὁ ἐχῖνος est vel ζῶον χερσαῖον, *ein igel, (a leech;)* vel θαλάσσιον, ex genere cancrorum marinorum.

Ἐχινάδες, ων. αἱ. vide sub Δουλίχιον.

Ἐχίος, ου. ὁ. nobilis Græcus. Θ, 333. N, 422. Filius ejus Μηκιστεὺς hunc suum patrem celebrem fecit. Alius Ἐχίος, a Polite Trojano principe cæsus, est O, 339, nam hic τοῦ Μηκιστέως πατὴρ non esse potest. Tertius est nobilis Lycius, cæsus a Patroclo, Π, 416.

Ἐχίων, ονος. ὁ. Filius Mercurii, frater Ἐρύτου. Py. 3, 418.

Z

ZΑ'ΚΥΝΘΟΣ, ου. ὁ. Insula nemorosa, non aspera, imperio Ulyssis subjecta. B, 634. α, 246. ι, 24. π, 123. τ, 131. Et ex hac insula erant viginti nobiles proci, π, 250. Nomen habuit ἀπὸ Ζακύνθου, υἱοῦ Δαρδάνου.

Ζάλευκος, ου. ὁ. Λοκρῶν νομοθέτης, ante ποιμὴν καὶ δοῦλος, notante scholiaste Pindari ad p. 122, Edit. Schm. conf. Strabo, Lib. 6. Vide sub ξίφος in A.

Ζάμολξις, ιδος. ὁ. vide sub Θρᾷξ, et in A. sub Αὔω clamo.

Ζέλεια, ας. ἡ. quæ et alibi ἡ Ζελία scribitur. Urbs Lyciæ minoris, in imperio Trojano satis amplo: cujus princeps erat vasallus regis Priami, Pandarus nomine: sita ad Idam, et ob magnificentiam suam dicta Τροῖα μικρά. Civis ejus est Ζελείτης et Ζελειάτης. B, 824. Δ, 103, 121. epitheton ἱερὰ est commune omnibus munitis urbibus. Vide sub Πάνδαρος.

Ζεύξιππος, ου. ὁ. vide sub δούλη in A.

Ζεὺς, ὁ. Jupiter, quasi αἴτιος τοῦ ζῆν, ut a quibusdam ἐτυμολογεῖται hoc nomen. Hinc et medicus Syracusius, Menecrates, διὰ τὸ εὖ ἰατρεύειν, quia multis ægrotis vitam reddebat, Ζεὺς dici voluit: imo Philippo regi scribens, posuit, Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν: cui rex rescripsit, Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν, (i. e. φρονεῖν) et convivio exceptum, non tractavit ut hominem, cibis appositis; sed ture suffiens ei, quasi deo, per jocum. Apud Euripidem Rhesus, Thraciæ rex, opportune auxilio veniens, dicitur Ζεὺς ὁ φαναῖος, Jupiter conspicuus, Rhes. 355, coll. 358. Alii derivant nomen a δεύω, i. e. βρέχω, mutatione solita του δ in ζ. Sed meliorem etymologiam exhibuimus in hoc Lexico, sub Ζεὺς in A. Nominativus Δὶς in usu non fuit, ob ἀμφιβολίαν cum adverbio δὶς, bis: sed obliqui inde sunt, Διὸς, Διΐ, Δία: etiam pluralis apud recentiores receptus, Δίες, Διῶν, Δισὶ, Δίας. Singularis nominativus est et Ζὴν, et Ζὰν, et Ζὰς, genit. Ζηνὸς, Ζανὸς, Ζαντὸς, etc. etiam nominat. Ζὴς, et Δάν. A Ζεὺς reperitur et acc. Ζεῦν. Theologice sic vocatur summus deus, cujus consilio et nutu fiunt omnia quæ fiunt: mythice ei adfinguntur, a deo aliena: historice fuit rex Cretæ: politice notat imperium et majestatem principalem: allegorice est mens principum: physice est aër superior, nonnunquam et sol: astronomice planeta magnus sic vocatur: poëtice hæc omnia pro lubitu commiscentur et adhibentur sub hoc uno nomine. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, A, 5, i. e. τὸ πεπρωμένον ἐπληροῦτο. λ, 296. Διΐ φίλε, A, 74, ubi Iota dativi ultimum longum. et 175, μητιέτα (pro μητιέτης) Ζεύς. et 279, βασιλεὺς, ᾧ Ζεῦς κῦδος ἔδωκεν, nam a deo est majestas regum. et 394, Δία λίσαι, Jovi supplica. Quod Jupiter nimis severe imperans reliquos deos habuerit contra se conjuratos. narratur A, 395—407, et id fictum ad consuetudinem humanam, docens, regem sæpe habere contumaces subditos, et fœminas multum valere in aulis principum. φῦλον δαιμόνιον ἀνθρωποπαθὲς παρὰ τοῖς ποιηταῖς. docendi causa. et, habet epitheta, εὐρυόπης, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτης, Ὀλύμπιος, ἄναξ, νεφεληγερέτης, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ὑπερμενὴς, μέγας, αἰγίοχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητὴς, ὑψιβρεμέτης, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ὑψίζυγος: quas voces cf. in A. ἐπινεύει κυανέαις ὀφρύσι, A, 528. et 515, ἢ κατάνευσον ἢ ἀπόειπε, ἐπεὶ οὔ σοι ἔπι δέος. et 524, κατανεύσομαί σοι κεφαλῇ. Nam dat, ex mente antiquorum, signa voluntatis suæ ex nubibus. Ei assurgunt omnes dii, A, 533. et 609, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. οὕτω που Διΐ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι, B, 116—118. I, 23, seqq. nam regit bella suo consilio. Hinc Πυθαγόρας: Θεός ἐστι ὁ πάντων κρατῶν, ὅσγε καὶ πολέμων ἐξουσίαν ἔχει: τίς ἂν οὖν εἴην ἐγών; expugnationes urbium ei adjudicantur, ὡς ἐφόρῳ τῶν στρατευμάτων: hinc οἱ Κᾶρες Διΐ στρατίῳ *(Jehova Zebaoth)* θυσίας ἀνάγουσι: καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπικαλεῖται Στρατία. Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοὶ, B, 134, i. e. τοῦ ἡλίου, μέτρον γὰρ κινήσεως ἡλιακῆς ὁ χρόνος ἐστίν. hinc et ὁ ἥλιος vocatur ὁ μέγας Κρόνος. et 146, πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων, nam est aër. hinc et 49, Ἠὼς, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα, Aurora, Jovi lucem adventantem nuntiatura. et 169, Διΐ μῆτιν ἀτάλαντος Ὀδυσσεὺς, nam Ζεὺς est et ὁ νοῦς, δι' οὗ τὸ ζῆν εὖ τοῖς ἀνθρώποις ἐστίν. et 205, βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς σκῆπτρον: θεόσδοτον γὰρ ἀγαθὸν ἡ βασιλεία, coll. 197, τιμὴ ἐκ Διός ἐστιν βασιλεῖ. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, B, 371, est formula optandi magnum quid. Ἐμοὶ αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγεα ἔδωκεν, B, 375, εὐεπίφοροι γὰρ κατὰ θεοῦ οἱ ἀτυχεῖς. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινε-

φὶς, αἰθέρι ναίων, Β, 412. ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διῒ τερπικεραύνῳ, ubi notatur facies majestatis et reverentiæ et terroris plena in rege, Β, 478, simul et τὸ ἡγεμονικὸν καὶ ἐποπτικὸν καὶ ὑπερανεστηκός: τὸ ἀξιωματικόν. Ἐκ Διὸς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει, Β, 669, ex quo loco apparet, quo sensu dicatur πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε: nam ἄναξ debet paterno more curam habere subditorum; ergo est pater ob regimen paternum et providentiæ bonæ plenum. Dat et divitias, Β, 170. et 741, ἀθάνατος. et 781, γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὡς χωομένῳ, i. e. tonante et fulminante: et ad Διῒ ex verbo composito repetendum est ὑπό. Græci immolant ei ἄρνα, Γ, 104, ubi ex epitheto ἄλλον colligitur, esse eum agnum marem et album. Cæterum ibi Ζεὺς Ξένιος indicatur, quia Paris contra jus hospitale peccaverat. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε, Γ, 276, testis jurisjurandi. et Η, 202, in precibus Græcorum ad Trojam. ἐπευξάμενος Διῒ πατρί: Ζεῦ ἄνα, Γ, 350, rex Jupiter. et 365, Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος, inquit Menelaus, cui Jupiter victoriam perdiderat. sic et Philoëtius, υ, 201, qui accusat Jovem injustitiæ de Ulysse. παρὰ Ζηνὶ καθήμενοι θεοὶ, Δ, 1, nam est rex, adhibet tamen in consilium alios deos: quod imitari debent principes, consultando cum prudentibus primoribus. Ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς, Δ, 75, nam est aër superior. et 84, ταμίης πολέμου. tardat sæpe vindictam, sed tandem tamen vindicat graviter, Δ, 160—168, idque facit Ζεὺς ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων. et 381, ἔτρεψε, *hat es gewendet, (has averted it.)* et 408, πειθόμενοι Ζηνὸς ἀρωγῇ. ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ, Ε, 33, coll. 225, nam dat eventum pugnarum. ὑπὸ αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ, Ε, 693. Η, 60, nam Jovi, i. e. aëri, vitæ origini, sacra erat quercus et fagus, arbor ζωοτρόφος olim: hinc et post omissam βαλανοφαγίαν tamen ubique sacræ erant Jovi quercus et fagi, quibus et hostes parcebant. Διὸς ὄμβρος, Ε, 91, i. e. ὁ ἐξ ἀέρος. et 522, ubi Ζεὺς est ὁ ἀὴρ νήνεμος, quando nubes immotæ stant. et 736, χιτὼν Διὸς notat nubes, armatas tonitrubus et procellis; quibus si quis in bello sapienter utitur, Minerva dicitur induisse tunicam Jovis. et 756, 757, ubi et Juno Ζῆνα ὕπατον Κρονίδην alloquitur Ζεῦ πάτερ. et 872, seqq. ubi dicitur nimium indulgere Minervæ, i. e. prudentibus consiliis frequenter adesse, et successum iis dare. et 888, seqq. ubi increpat quidem Martem, sanari tamen jubet: quæ fictio est admirabilis: nam deus odit quidem bella, regit tamen. et 907, δῶμα Διὸς μεγάλοιο, nam est μέγας absolute. Ζεὺς γάρ οἱ (τῷ Προίτῳ) ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασε τὸν Βελλεροφόντην, Ζ, 159, nam Ζεὺς est ἡ εἱμαρμένη, regimen rerum mundanarum omnium: hæc, ut fortem Herculem imbelli Eurystheo, sic Prœto Bellerophontem, objecerat male habendum. et 357, ἐπέθηκεν αὐτοῖς κακὸν μόρον, malam sortem. et 475, seqq. ubi dat virtutem et indolem. et 526, αἴκε ποθὶ Ζεὺς δώῃ, ubi comma ponendum est post δώῃ. παρελέξατο Λαοδαμείῃ μητιέτα Ζεὺς, Ζ, 198, h. e. filius hujus filiæ principalis, factus est postea rex, postpositis filiis filii. et 234, ἐξείλετο φρένας Γλαύκῳ, i. e. magnanimum fecit. et 257, 259, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν, σπένδειν. et 266, λείβειν αὐτῷ χερσὶν ἀνίπτοις ἅζομαι. et 420, νύμφαι, κοῦραι Διός. non juvat mendaces, Δ, 235. ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν, Η, 69, in alto sedens et gubernans inferiora. Et vide, etiam male facta hominum ad deum referuntur: nam is humana omnia, etiam scelera, in potestate habet et regit: non perfici permisit jurata. et 76, ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω. et 194, ὑμεῖς εὔχεσθε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι, coll. 200—205. et 210, ἀνέρας Κρονίων θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι. et 274, κήρυκες Διὸς ἄγγελοι. et 280, ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεύς. (sic et Κ, 552.) et 315, βοῦν ἱέρευσεν ἄρσενα πενταέτηρον ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. et 478, παννύχιος δέ σφιν κακὰ μήδετο μητιέτα Ζεὺς, σμερδαλέα κτυπέων, i. e. βροντῶν, ex quo difficultates graves augurabantur Graii. hinc et libant Jovi ὑπερμενέϊ ante bibendum, 481. Est supremus deus, reliqui dii sunt causæ secundæ, contra ejus voluntatem nihil valentes; quod poëtice proponitur Θ, 2, seqq. Ζῆνα ὕπατον μήστωρα, 22, qui solus regit res humanas. et 31, seqq. ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, ubi eum sic alloquitur Minerva. sic et α, 45. Omnia circa eum sunt aurea, Θ, 42, nam est et sol, et habet ignes. et 51, κύδεϊ γαίων. Ponderat fata Trojanorum Græcorumque, Θ, 69, seqq. et ibi pingit poëta τὴν τῆς μοίρας καὶ περὶ τὰ πολεμικὰ διπλόην: ζυγοστατεῖ δὲ Ζεὺς, non quasi ipse ignarus futuri, sed est poëtica expositio hujus theseos, deus destinavit hoc tempore successum his, illis res adversas. coll. 140—144, ubi consilia dei mira, et τὸ, hodie mihi cras tibi, prout deus id regit, conspiciuntur. Omnino singularis est hæc rhapsodia Θ in prædicanda directione divina. et 170, τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μητιέτα Ζεὺς, σῆμα τιθείς. εὐρύοπα Ζῆνα, ubi α est apocopatum, et ν pertinet ad initium sequentis versus, Θ, 206. Ξ, 265. Ω, 331, s. Διῒ μάχεσθαι οὐκ ἂν ἔγωγε ἐθέλοιμι, Θ, 210. et 216, ἔδωκεν τούτῳ κῦδος, coll. 236, 237. et 250, ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί. et 415, ὧδε γὰρ ἠπείλησε Κρόνου παῖς, coll. 397, seqq. Abit in curru ad concilium deorum, et Neptunus ei solvit equos, Θ, 438, seqq. et 470, ubi minatur Græcis. Ζεύς με μέγα ἐνέδησε βαρείῃ ἄτῃ σχέτλιος, Ι, 18, s. ubi potestas ejus bellica describitur: et μέγα pertinet ad βαρείῃ. et 116, ἀνὴρ, ὃν Ζεὺς κῆρι (serio) φιλήσῃ, ἀντὶ πολλῶν λαῶν ἐστιν, i. e. ὁ θεοφιλὴς (dilectus deo) κἂν εἷς εἴη, ἅμα παρεξισοῦται πλείοσιν, quæ sane est sublimis veritas. et 172, Διῒ Κρονίδῃ ἀρησόμεθα, αἴκε ἐλεήσῃ. et 236, Τρωσὶν ἐνδέξια σήματα φαίνων ἀστράπτει. et 238, Ἕκτωρ, πίσυνος Διΐ. et 419, μάλα γάρ ἑθεν εὐρυόπα Ζεὺς χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴσῃ, Ι, 604—606. Λιταὶ dicuntur κοῦραι Διὸς, Ι, 498, 504, 509, nam Jupiter dicitur ἱκέσιος, protector supplicantium. Ζεὺς καταχθόνιος, Ι, 457, i. e. ὁ Ἅιδης, ὁ τοῦ μύθου Πλούτων. Præterea nomen Ζεὺς notat supremum omne et excelsum: hinc et alibi Ζηνὸς Ποσειδῶνος templum memoratur. ἀστράπτει πόσις Ἥρης, Κ, 5—8, hinc ἀστραπαῖος cognominatus: et cum hoc comparat poëta τὸν μέγαν βασιλέα. et 16, ὑψόθι ἐών. et 49, Ἕκτωρ Διῒ φίλος, ergo is non sua solum fortitudine egit quæ egit, sed θεόθεν: hinc poëta quemvis fortem et felicem heroëm appellat Διῒ φίλον: nam θεοφιλὴς demum potest efficere magna. et 71, Ζεὺς ἵει ἡμῖν κακότητα βαρεῖαν. et 89, τὸν πέρι πάντων ἐνέηκε πόνοις. et 104, οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς ἐκτελέσει. Ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, formula jurandi, Κ, 329. Ἔριδα προΐαλλε, Λ, 3. et 66, στεροπὴ Διὸς αἰγιόχοιο, nam hoc epitheto ornatur Jupiter maxime quando fulgurat. Sedet in monte Ida, de cœlo descendens, habensque fulgur in manibus, 182—184, nam κεραυνὸς καὶ αἱ αἰγίδες sunt tela ejus. *über dem berge schwebete eine gewitter-wolke, (a thunder-cloud hung over the mountain.)* Dat victoriam, cui vult, Λ, 288, 300, quo effato deprimitur nonnihil virtus humana, quæ per se parum valet, nisi deus adsit: coll. 318, 319. et 419, Διῒ φίλον, qui igitur jam non cadet, coll. 473, qui jam non est δυστυχής. coll. 752. ὗε Ζεὺς συνεχὲς, Μ, 25. et 37, Ἀργεῖοι Διὸς μάστιγι δαμέντες. sic Ν, 812, Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν, quæ est ἡ θεομηνία, ab irato deo ortum malum: ex qua phrasi factus est ὁ μαστιγοφόρος, passive, qui malum ab irato numine immissum fert. κακὰ φρονέων Ζεὺς ὑψιχρεμέτης, Μ, 68, quæ mala immittenda is per tonitrua significat. et 209, ὄφιν, Διὸς τέρας, i. e. σημεῖον, unde orta est vox ἡ διοσημεία. et 235, ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι (oblivisci) βουλέων, ἅστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο, quæ consilia Jupiter significarat per fulgura. et 241, ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει. et 252, Ζεὺς τερπικέραυνος ἐπῶρσεν ἀνέμοιο θύελλαν, i. e. ὁ ἀὴρ, et simul ἡ εἱμαρμένη: nam ventus et tempestas favebat Hectori, ferens pulverem et pluvias in faciem Græcorum, eosque a prospectu impediens. et 275, αἴκεν δώῃ Ζεὺς Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. et 279, ὤρετο μητιέτα Ζεὺς νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, quæ tela sunt nives, grandines, pluviæ, fulmina. et 286, ὅτε ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, ubi nix densa decidens sic vocatur. coll. 437. Quibus locis favor tempestatis contra hostem poëtice describitur. Flectit oculos a pugna, Ν, 1, seqq. h. e. Trojani et Græci in æquilibrio fortunæ erant. θεῶν ὤριστος ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, Ν, 154. et 226, μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. et 242, ἀστεροπῇ, ἥντε Κρονίων χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου. et 347, seqq. Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην, κυδαίνων Ἀχιλῆα, quæ est explicatio τοῦ, Α, 5. Jupiter est senior Neptuno, ergo et venerabilior, Ν, 354, seqq. et 449, οἷος Ζηνὸς γόνος, ubi de Minoë, ejusque filiis. et 524, Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος. et 624, Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν ξεινίου: ergo illi valde ἀσεβεῖς καὶ ἅμα αἰσχροκερδεῖς. et 631, seqq. Ζεῦ πάτερ, ubi indicat pluribus, τὸ θεῖον εἶναι φρονιμώτατον, καὶ πάντων αἴτιον. et 731, ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρυόπα Ζεύς. et 795, ἀέλλῃ, ἥτε ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἶσι πέδονδε: nam ex aëre oriuntur tonitrua. et 825, seqq. αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς εἴην. et 837, ἵκετο αἰθέρα Διὸς (i. e. ἡλίου) αὐγάς. ἐκ Διὸς οὖρον, Ξ, 19. et 54, οὐδέ κεν ἄλλως Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο. et 157, Ζῆνα ἥμενον ἐπὶ Ἴδης, quo loco decipitur Jupiter a Junone, blanditiis et venustate. Poëta sub hac imagine pingere voluit, quod summi sæpe et prudentissimi viri tamen a mulieribus irretiantur, ut fiat voluntas mulieris, etsi vir id minime propositum sibi habeat. Enarrat ibi Jupiter, incensus a Junone, varios suos amores, alienata quasi mente, Ξ, 293—328. coit cum Junone, deinde dormit, 353, seqq. i. e. fortuna Troica mutat se, et Græci vincunt. Evigilat ab isto somno, et increpat Junonem, Ο, 4. 13, seqq. prædicit futura, 53, seqq. sed hoc loco versus viginti duo, a 56—77, habentur a quibusdam criticis priscis pro suppositis. Argumenta hujus criseos sunt, quia insit παλιλλογία non apta; quia versus ipsi leves; quia manifestum versui 63, 64, insit mendacium, nam usque eo nunquam cessisse Græcos fugientes, nec Achillem incitasse Patroclum; quia Jupiter decernat Sarpedonem occidendum, et tamen postea eundem miseretur; quia Homerus nusquam alibi in genere neutro dixerit τὸ Ἴλιον, quod tamen versu 71 exstet; quia nusquam Achillem dicat πτολίπορθον (quæ ratio est omnium falsissima, ex defectu concordantiarum orta: vide πτολίπορθος) quod is non fuerit respectu Trojæ, sed potius Ulysses; quia, præsente Junone, dici apte non potuerit, Minervam perdituram esse Trojanos, versu 71. (sed Minerva tamen notat quodvis artificium.) Non desunt ergo, qui hæc omnia confuteut, et locum pro genuino defendant: dicunt enim, auditorem φιλέλληνα præparari, ut deinde patienter audiat fugam et cædes Græcorum, quum præsciat, fortunam mox

mutatum iri; præterea inesse poësi huic multa ἅπαξ λεγόμενα; versusque esse admodum Homericos. Et hi omnino vincunt. νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν, O, 104. et 184, seqq. ubi, post missum ad Neptunum nuntium, partitio mundi inter Jovem, Plutonem, et Neptunum, memoratur: quæ partitio tamen terram communem tribus fratribus reliquerat. Ratio est in promtu. Jupiter est aër, circumdans terram, simulque gubernatio rerum omnium: Neptunus est aqua, quæ continetur terra, et πόσιος αἴτιος διὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα ἃ ἐκ ϑαλάσσης διηθούμενα ἐκρέουσι, imo et pluviæ sunt inde, rigantes regnum vegetabile: Ἀϊδωνεὺς δέ ἐστιν ὁ ὑπὸ γῆς ἀήρ, qui continet animas defunctorum ex mente antiquitatis, et fruges terræ promovet calore subterraneo, ipse vero non apparet, et disparere facit semina et morientes. Jupiter habet αἰγίδα, a Vulcano factam, O, 310, et circa, h. e. aër superior habet nubes procellosas et ignium plenas. hinc et responsio Jovis et κατάνευσις κεφαλῆς ex mente priscorum est tonitru, 377. collato Job. xxxviii, 1. servat sua voluntate alios, alios perdit, variis modis, O, 461, seqq. 489, 490. 567, 593, seqq. ubi iterum est explicatio τοῦ, A, 5. O, 611, 637, seqq. 694, 719, 725. Π, 37, 51, 88, 97. δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ, Π, 103. et 121, μάχης μήδεα κείρει Ζεύς. et 231, εὔχετο ἔπειτα, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον, οὐρανὸν εἰσανιδὼν, Δία δὲ οὐ λάθε: hinc Jupiter ἑρκεῖος dictus, διὰ τὸ συντηρεῖν πάντας τοὺς περὶ τὸ αὐτὸ ἕρκος: et additur ibi, Ζεῦ ἄνα, ut notet τὸν ἄνω Δία: et vox ἄναξ ei propria. Ibidem dicitur et, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων. Videt omnes motus hominum, et preces eorum audit, in quantum vult, Π, 249, seqq. Dicitur absolute πατὴρ, 227, 253, 250, nam τοὺς ἐν ἀνθρώποις πατέρας ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς Διὸς φασὶν οἱ παλαιοί. et 298, στεροπηγερέτης, quatenus fulgura congregat in aëre, sicut νεφεληγερέτης, quatenus nubes et caliginem. αἰθέρος ἐκ (post) δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει, Π, 365. et 385, λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, i. e. ὁ ἀήρ. et 431, τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς, ubi miseratur ἥρωας, ἐν ἀκμῇ ἡλικίας morituros brevi, maxime filium, quem Juno, utpote noverca, non miseratur, 439, seqq. et 567, Ζεὺς ἐπετάνυσε νύκτα ὑσμίνῃ, i. e. aër pulvere denso et nubibus plenus. Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν, Π, 688. P, 176, coll. 198, 209. Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν, Π, 799, 844, 849, ubi est ἡ εἱμαρμένη. sic et P, 251, ἐκ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. ἐπευξάμενος Διῒ πατρὶ, P, 46, 19:. καὶ ἀνυσιμώτατον πανταχοῦ παρὰ Ὁμήρῳ ἡ δικαία εὐχὴ, *beten hilft allezeit, wenn es gerecht ist, (prayer is invariably efficacious when it is just.)* ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην, P, 331, seqq. coll. 321. et 339, Ζῆνα, ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον. et 400, τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. et 409, ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα, i. e. βουλήν. et 441, seqq. ubi miseratur res humanas, simulque gubernat. et 498, ὁ δὲ εὐξάμενος Διῒ πατρὶ ἀλκῆς καὶ σθένεος ἔπλητο. et 515, τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει. et 546, ubi pœnitet eum. et 593, seqq. αἰγίδα εἵλετο. et 626, seqq. est pro Trojanis. τετέλεσταί σοι ἐκ Διὸς, ὡς εὔχεο, Σ, 74. et 116—119, ὅτε Ζεὺς ἐθέλῃ. et 168, κρύβδα Διὸς ἄλλων τε ϑεῶν, coll. 185. et 292, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεύς. et 328, ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ, coll. 431. et 356, seqq. alloquitur Junonem. ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς, ubi regimen mundi designatur, sæpe damnum et errorem mentis destinans hominibus, T, 87, et in sequentibus ἡ Ἄτη, πρέσβα Διὸς ϑυγάτηρ, narratur, quæ et ipsum Ζῆνα ἄσατο: et ibi Jupiter est mens humana, maxime principum. Fallitur Ζεὺς a conjuge, T, 106, seqq. circa nativitatem Herculis: ergo vigilans sit magnus princeps. et 224, ἐπὴν κλίνῃ (deorsum vergere faciat) τάλαντα (i. e. eam lancem, in qua posita sunt fata hujus partis) Ζεὺς, ὅστε ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται, et lanx vergens notat infortunium, adscendens vero salutem. Ergo Jovis lances aliter ponderant res, ac nostræ: nam apud nos gravior et melior pars vergit deorsum, levior et exilior sursum adscendit. sic X, 209—212, χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. apud Jovem pejus est gravius: et id imitatur judex corruptus, lanci suæ partis una imponens aurum. Ζεὺς, ὕπατος ϑεῶν καὶ ἄριστος, T, 258, nam non omnis supremus statim et est optimus. hinc est Romanorum, Jupiter optimus, maximus. et 270, Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖς. et 357, νιφάδες Διὸς, i. e. ἀέρος. convocat deos, Υ, 4, seqq. ergo res magna geretur ab Achille. coll. 10, 13, 56, 92, 103, 105, 107, 155. σὺν Διῒ, i. e. ἀρχικῶς, 192, *als oberster befelshaber, (as commander in chief.)* Trojani reges sunt a Jove, Υ, 215, seqq. et 242, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε. coll. 194. et 234, Διῒ οἰνοχοεύειν, de Ganymede. est pater fluviorum, maxime τῶν χειμάῤῥων, qui nutriuntur pluviis ex aëre decidentibus, Φ, 2. et 82, seqq. ubi tradit aliquem hosti suo. et 385—390, ubi gaudet de pugna deorum: quæ est poëtica descriptio casuum et conflictuum ejus diei. et 438, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ. Priamum senem valde adflixit, X, 60. et 167, seqq. ubi miseratur Hectorem, ob ejus εὐσέβειαν, coll. 178, 182. 302, 366, 403. οὐ μὰ Ζῆνα, ὅστις τε ϑεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, Ψ, 43. et 299, Ζεὺς ἔδωκε ἄφενος. et 724, Διῒ πάντα μελήσει. Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς, Ω, 88. et 90, κεῖνος μέγας ϑεός. Jubet Jupiter Priamum ire et redimere corpus Hectoris, Ω, 169, seqq. i. e. ipsius consilium regium. et 194, Διόθεν, a Jove. sic et 561. et 301, ἐσθλὸν γὰρ, Διῒ χεῖρας ἀνασχεῖν. et 287, σπεῖσον Διῒ πατρὶ, καὶ εὔχεο. et 290, εὔχου κελαινεφέϊ Κρονίωνι Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται, coll. 308, seqq. ubi sunt preces ipsæ. Jovis duo dolia, ex quibus miscet cuique suam partem, Ω, 527—533. Pindarus finxit tria dolia, unum bonorum, duo malorum: sed Homerus habet tantum duo, ut ex ἕτερον apparet. et 611, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων, i. e. dura et immitia faciebat corda hominum. Iter Jovis mere poëtice et historice intelligendum, A, 423, ut dicat poëta, crevisse Trojanis animum per satis multos dies. Ζηνὸς ἐν μεγάροισιν congregantur dii, α, 27. et 62, τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ; et 283, ἢ ὄσσαν ἀκούσῃς ἐκ Διός. sic et β, 217. Ζεὺς αἴτιος, ὅστε δίδωσιν ἀνδράσιν ὅπως ἐθέλῃ, α, 348. et 386, μή σε βασιλῆα Κρονίων ποιήσειε. et 390, Διός γε διδόντος. Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, β, 34. Est præses concionum populi, unde et ἀγοραῖος dictus, β, 68. Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μήδετο νόστον Ἀργείοις, γ, 132, 152, coll. 288, quibus locis est deus summus pariter ac aër. αἴκε ποτὲ Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι, β, 144, coll. α, 379. ρ, 51, 60. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔϊκτον, δ, 27, in vultu majestatis et præstantiæ pleno elucet principalis dignitas. Ζηνός που τοιήδε γε Ὀλυμπίου ἔνδοθι αὐλὴ, δ, 74, quam tamen comparationem deprecatur Menelaus, 78, seqq. et 207, ἀνέρος, ᾧτε Κρονίων ὄλβον ἐπικλώσῃ, et 237, Ζεὺς ἀγαθόν τε κακόν τε διδοῖ, δύναται γὰρ ἅπαντα. αἳ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, δ, 341. η, 311. σ, 234. φ, 200. οὔπως ἐστὶ, Διὸς νόον οὔτε παρὲξ ἐλθεῖν ἄλλον ϑεὸν, οὔθ' ἁλιῶσαι, ε, 103, coll. 99. 137. νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν Ζεὺς, ε, 303. et 408, γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι. Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, ρ, 240. ζ, 105. et 188, Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ. et 207, πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοί τε πτωχοί τε. sic et ξ, 57. μὴ οὕτω φίλον Διῒ πατρὶ γένοιτο, η, 316. et 331, Ζεῦ πάτερ, αἴθε, ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα Ἀλκίνοος. Διὸς οὔρῳ, ε, 176. ὄμβρῳ, ι, 111. κεραυνῷ, η, 250. Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, η, 263. Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗτε κράτος ἐστὶ μέγιστον, ε, 4. Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς, Θ, 82. et 245, Ζεὺς ἐπιτίθησι ἔργα. et 465, οὕτω νῦν Ζεὺς ϑείη. κακὴ Διὸς αἶσα, ι, 52. et 262, οὕτω που Ζεὺς ἤθελε μητιάασθαι. et 269, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. et 275, Κύκλωπες οὐκ ἀλέγουσι Διός. et 277, οὐδ' ἂν ἐγὼ, Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος, πεφιδοίμην σοῦ. et 294, ἀνεσχέθομεν Διῒ χεῖρας. et 479, σὲ Ζεὺς τίσατο, punivit. et 552, ἀρνειὸν Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει, ῥέξας, et quidem Jovi φυξίῳ ἢ καὶ σωτῆρι. ϑεράποντε Διὸς μεγάλοιο, i. e. βασιλεῖς, λ, 254. ex Alcmena generat Herculem, ex Antiopa Zethum et Amphionem, λ, 259—267. et 301, οἳ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν ἐκ Ζηνὸς ἔχουσι, Castor et Pollux. et 436, γόνον Ἀτρέος εὐρυόπα Ζεὺς ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ (per) βουλάς. sic et, Δαναῶν στρατὸν, 558. ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσι πέλειαι, μ, 63. et 371, Ζεῦ πάτερ, ἠδ' ἄλλοι μάκαρες ϑεοὶ αἰὲν ἐόντες. sic et 377. suscipit punitionem sociorum Ulyssis, et κῆλα Διὸς sunt τὰ περὶ τὸν ἀέρα δείματα, μάλιστα δὲ ὁ κεραυνὸς, μ, 384, seqq. 415, seqq. et 445, Σκύλλην δ' οὐκ ἔτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε ϑεῶν τε εἰσιδέειν. Ζηνὶ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει, ν, 25, et 51, εὐξάμενοι Διῒ πατρί. et 127—159, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν, Neptunus, cum quo colloquitur Jupiter: et ibi, 147, vocatur absolute κελαινεφές. Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅστε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνυται ὅστις ἁμάρτῃ, ν, 213. et 318, κούρη Διὸς, i. e. ἡ φρόνησις, coll. β, 433. Ζεύς σοὶ δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι ϑεοὶ ἄλλοι ὅττι μάλιστ' ἐθέλεις, ξ, 53. σ, 111. σφὶν Ζεὺς ληΐδα δώῃ, si Jupiter illis piratis prædam det, i. e. fortuna eorum, ξ, 86. et 93, ὅσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν. et 119, Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι ϑεοὶ ἄλλοι. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα ϑεῶν, in jurejurando, ξ, 158. ρ, 155. τ, 303. υ, 230. ἤ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων, ξ, 184, *oder ob Gott seine hand über ihn gehalten hat, (or whether God has held his hand over him.)* et 235, ὅτε δὴ τήνδε στυγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς ἐφράσατο, coll. 243, 268. et 273, αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα ποίησε. et 283, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν ξεινίου, ὅστε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα. et 300, Ζεὺς δέ σφιν μήδετο ὄλεθρον, coll. 303, 305, 310. et 328, ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διός. (sic et τ, 297.) et 389, ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας. et 406, πρόφρων δὴ καὶ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην. αἴθε οὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο, ὡς ἐμοὶ, ξ, 440. ο, 340. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, ξ, 457. οὕτω νῦν Ζεὺς ϑείη ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ο, 180. et 245, ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ αἰγίοχος, utpote βασιλικὸν, qui hinc διοτρεφὴς καὶ διογενὴς dicitur. et 352, Διῒ δ' εὔχεται αἰεί. et 487, σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε Ζεύς. et 522, ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων. φράσαι, εἴ καὶ νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διῒ πατρὶ ἀρκέσει, π, 260—265, quod quidem poëtice dictum videri potest, pro: prudentia adhibita et dexteritas, una cum principali nostra dignitate: est tamen simul et theologice. τοὺς δὲ Ἀθηναίη ϑέλξει καὶ μητιέτα Ζεὺς, π, 298, i. e. ὁ ἐν ἡμῖν βασιλεῦσιν νοῦς καὶ φρόνησις. et 422, οὐδὲ ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος. et 403, Διὸς μεγάλοιο ϑέμιστες. Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι, ρ, 354, quæ forma precandi est Attica, omisso δὸς vel ποίησον. Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, ρ, 424, seqq. τ, 80, cui etiam adversi casus tribuuntur, coll. ρ, 322. et 597, τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι. τοῖος νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἦμαρ ἐπάγῃ πατὴρ ἀνδρῶν τε ϑεῶν τε, σ, 135. et 272, τῆς δὲ Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα. et 375, εἰ πόλεμόν ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων, utpote ταμίας πολέμου. τῷ τε Ζεὺς κῦ-

δος ὀπάζει, σ, 161. et 179, Διὸς μεγάλου ὀαριστής. et 276, ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ Ἠέλιος. et 363, ἦ σε περὶ Ζεὺς ἀνθρώπων ἤχθηρε, coll. 365. Διός τε σέθεν (Ἀθήνης) τε ἕκητι, υ, 42. et 75, ἐς Δία τερπικέραυνον, ὁ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα, μοῖράν τ' ἀμμορίην τε καταθνητῶν ἀνθρώπων. et 97, Διῒ τ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχὼν, Ζεῦ πάτερ, εἴ με ἐθέλοντες ἤγετε. et 112, Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις. et 120, χαῖρε κλεηδόνι, Ζηνός τε βροντῇ. et 273, οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων. et 339, οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμεῖο. ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε, φ, 102. et 413, Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων. et 415, τέρας οἱ ἧκε Κρόνου παῖς Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν ἑρκείου, cui sacrificabat ut ἐφόρῳ τοῦ ἕρκους, i. e. τοῦ περὶ τὴν αὐλὴν τειχίου. et 379, ἑζέσθην Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν. ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον, ψ, 352. ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο, ω, 163. et 343, ὁπότε Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν, i. e. ἡλίου. et 350, Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτι ἐστὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον, nam ex pœnis malorum agnoscitur deus. Ζεὺς Ἀθῷος, pro Ἀθώϊος, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ ὄρει τιμώμενος. ἑρκεῖος, sub dio in aula cultus: ἐφέστιος, ionice ἐπίστιος, et ἑστιοῦχος, in domo et in foco: πέλωρος, quam vocem confer in A. ξένιος et ξείνιος, φίλιος, amicitiæ præses, ὅρκιος, ἑταιρεῖος, ὁμόγνιος, πατρῷος, φράτριος, ἱκέσιος et ἱκετήσιος, etc. prout ea res est, cujus dicitur custos aut vindex. Quod sit aër quoque, indicat vox ἡ εὐδία, i. e. ἡ εὐαερία. Ejus supercilia dicuntur atra, quatenus nubes sunt atræ in aëre, et quatenus tonitrus dat signa voluntatis. Ab ejus genitivo fit nomen δῖος pro δίϊος, divinus, ut a Χίος fit Χίϊος, contr. Χῖος, ἀνὴρ ἐκ Χίου: et dicitur aliquis δῖος ob eminentiam super alios in aliqua re, ut Achilles ob ἀνδρίαν, Ulysses ob σύνεσιν, Paris ob κάλλος, Eumæus ob εὔνοιαν et fidem, mare ob μέγεθος, multi ob εὐγένειαν, etc. notat ergo eminentiam, ad similitudinem Jovis eminentis super omnia. A, 7. Διῒ φίλος, a Jove dilectus, i. e. felix, beatus: hinc est nomen proprium ὁ Δίφιλος, ου. Διὸς κοῦροι, et ὑφὲν, οἱ Διόσκουροι, sunt Castor et Pollux, οἱ τοῦ Διὸς καὶ Λήδης, fratres Helenæ, Γ, 236—244. sed divisim tamen, κοῦροι ἢ κοῦραι Διὸς, dicuntur et multi alii: composita voce illi duo κατ' ἐξοχήν. Ζεὺς circumscriptus, Ol. 7, 121. 9, 85, seqq. 13, 34—36. Ne. 3, 17. Debet cani, nam sacer est ei ille locus, Ol. 2, 2, seqq. 4, 1—3. καὶ ἀθάνατοι δατέοντο χθόνα, Ol. 7, 102. 8, 109. ὅσα (quotquot homines) μὴ πεφίληκε, Py, 1, 26, qui diis iratis nati sunt. coit cum Semele, Py. 3, 176. 4, 40. et 191, ὤπασε. et 298, ὁ γενέθλιος. et 518, λῦσε Τιτᾶνας δὲ, ἄφθιτος, *hat doch, (has still.)* δεσπότης Ὀλύμπου, Ne. 1, 18, seqq. Ἑλλήνιος, Ne. 5, 19. 9, 59, 73, 127. 10, 19—29, 142—150. Ζεὺς γενέσθαι μὴ μάτευε, Ist. 5, 18, 66. 7, 6, seqq. 8, 59, seqq. et 104. Διὸς ποτὶ δῶμα ὕπατον, Ol. 1, 68, 71. ἐν τῇδε ἀρχῇ, Ol. 2, 106, i. e. ἐν ταύτῃ ζωῇ. et 126, Διὸς ὁδὸν, i. e. ἣν αὐτὸς ἔταξε, destinatam iis et paratam a Jove. et 159, ὄρνιθα, ἀετόν. ἄλσει πανδόκῳ, Ol. 3, 30, *zu einem haine, (to a grove.)* βωμῷ ἐν μαντείῳ ταμίας, Ol. 6, 7. ἐκ Διὸς εὔχονται τὸ πατρόθεν, Ol. 7, 41. et 65, seqq. ubi Minerva ex capite Jovis, obstetricante Vulcano. παραπειρῶνται, Ol. 8, 5. et 28, ξενίου. et 58, φάσμα λέγει μοί. αἰολοβρόντου αἴσᾳ, Ol. 9, 65. θυγάτηρ Ἀλήθεια, Ol. 10, 6. et 29, θέμιδες. et 53, ἄλκιμος υἱός. et 96, seqq. ὀρσικτύπου. et 116, κόραι Πιερίδες. Λυκαίου, Ol. 13, 154. τιμὴν, Ol. 14, 18, coll. 20. σκήπτρῳ, Py. 1, 10. εὐναὶ, Py. 2, 50. et 62, ἄκοιτιν. παίδων, Py. 3, 22. et 168, χάριν (κατά). Ἄμμωνος, Py. 4, 28, utrumque nomen est idem: Διὸς, Græce, Ἄμμωνος, Libyce, ad formam terminationis Græcam. νόος, Py. 5, 164. 7, 40. κῆπον, Py. 9, 90. Διὸς ἐκ προοιμίου ἄρχονται, Ne. 2, 3. et 7, Νεμεαίου. et 37, ἀγῶνι. ἀρχόμεναι, Ne. 5, 47, 61, seqq. ἐκγόνων, Ne. 7, 73. et 118, μεμνημένος, coll. 120, seqq. 132. Διὸς Κόρινθος, Ne. 7, 155. Αἰγίνας τε, Ne. 8, 10. βέλεσι, Ne. 10, 15. et 89, παρὰ, sc. βωμῷ. et 122, παλάμαις. ξενίου θέμις, Ne. 11, 9. et 55, ἐκ τὸ σαφὲς τέκμαρ. Ὀλυμπίου ἄλσος, Ist. 2, 41. ἕκητι, Ist. 5, 37. et 63, ἐν ὄμβρῳ. Ist. 8, 76. Διῒ, Ol. 13, 149. Py. 8, 142, sc. σύν. Ne. 4, 15. παρὰ πατρὶ, Ne. 10, 105. Δίκ φοινικοστερόπην, Ol. 9, 10. Ζεῦ, Ol. 5, 39, seqq. πάτερ, Ol. 7, 159, seqq. Ne. 8, 60. τέλει, i. e. ποίει, Ol. 13, 163. Py, 1, 130. et 56. Ne. 3, 114. 10, 53, 55. Ist. 3, 6. 6, 5, 11, 62. Διόθεν, Ne. 4, 99. 6, 24. Ζηνὸς ἦτορ ἔπεισε λιταῖς, irati Jovis ob Hectorem male tractatum, Ol. 2, 144. Αἰτναίου κράτος, Ol. 6, 162. τέχναις, Ol. 9, 77. et 145, Λυκαίου. ἐλευθερίου, Ol. 12, 1. ἐγχεικεραύνου, Ol. 13, 109. et 132, φάτναι, nam inter sidera relatus. παλάμαι, Py. 2, 72. υἱοὶ τρεῖς, Py. 4, 304. Αἰτναίου χάριν, Ne. 1, 7. ἐκ, Ne. 5, 12. ὑψίστου κασιγνήτη, Ne. 11, 2. Ἠλείου, Ist. 2, 36. ὁμήγυριν, Ist. 7, 67. Ζηνὶ γενεθλίῳ, i. e. τῷ τῆς γεννήσεως αἰτίῳ, Ol. 8, 20. μιγεῖσα, Py. 9, 148. βασιλῆϊ, Ist. 8, 41, 47, 75. Ζῆνα, Py. 4, 344. ὡς, Py. 9, 112. Vide in A. sub δέχομαι, Ζεὺς, κήρυξ, et ὀφρύς.

Ζεφύριος, α, ον, vide sequens.

Ζέφυρος, ου. ὁ. ventus est humidus, proprie flans ab occasu hiberno solstitiali. Δ, 276. Η, 63. apud eum epulantur alii venti, i. e. omnes sunt ejusdem naturæ, Ψ, 200, seqq. σ, 206. plura vide sub hac voce in A. Ζεφύρου εὐθυπνόου πομπαῖς, Ne. 7, 43. Ζεφυρίων Λοκρῶν, Ol. 10, 18. Ζεφυρία Λοκρὶς, Py. 2, 35. ἐπιζεφύριοι Λοκροὶ, Ol. 11, 14. Cæterum, omnes ab occasu flantes venti, vocantur apud Græcos Ζέφυροι, quorum sunt ad minimum octo. Vide in A. sub ἀργεστὴς, νότος, et πυροφόρος.

Ζῆθος, ου. ὁ. filius Jovis ex Antiopa, frater Amphionis, princeps Bœoticus, λ, 259—264. An idem sit ὁ Ζῆθος, τ, 523, memoratus, cujus filium Ἴτυλον per imprudentiam occidit ἡ Πανδαρέου κούρη, in lusciniam deinde mutata; quæri potest: et l. c. multi scribunt Ζήταο (pro Ζήτου, ab ὁ Ζήτης) ἄνακτος.

Ζὴν, Ζὰν, Ζὴς, Ζὰς, ηνός. ὁ. vide sub Ζεὺς, ad initium.

Ζηνόδοτος, ου. ὁ. vide sub ὀρχηστὺς in A.

Ζήτης, ου. ὁ. Filius Boreæ, quasi ζαήτης, ὁ ἄγαν ἄων ἢ πνέων, valde spirans. Py. 4, 324. qui tamen longe est alius, quam ille Homericus sub Ζῆθος productus. Frater ejus est ὁ Καλάϊς. Vide in A. sub ἌΩ et πτερόν.

Η

ἭΒΗ, ης. ἡ. mythice est filia Junonis, conjux Herculis in cœlo: et οἰνοχοεῖ θεοῖς. ministrat præterea Junoni, Martemque fratrem suum lavat, ut heroinæ illo ævo facere consueverunt. Δ, 2. Ε, 722, seqq. 905. λ, 602, seqq. Notat non senescentem, sed semper viridem et vegetam cœlestium conditionem: τὸ ἀκάματον καὶ ἀεὶ νεάζον τῶν στοιχείων. conf. Cic. de N. D. II, 15, 16, 46. Ἥβη, uxor Herculis apud deos, Ne. 1, 110. Ἥβην ὀπυίει, Ist. 4, 101. ἀγλαόγυιον, Ne. 7, 6. 10, 32, seqq. ista Ἥβη vocatur et ἡ Δία, ας, teste Strabone, Lib. 8, Sicyone culta sub hoc nomine. Præterea ἥβη est adulta hominis ætas, quam vide in A. Hinc est ὁ ἔφηβος, qui propinquat ad adolescentiam plenam, qui pubescere incipit, cui pili protruduntur ubi antea nulli fuerant. Hinc et οἱ ἄνηβοι dicuntur, qui pilos nullos ibi habent. Respectu hujus ætatis florentissimæ, ἥβη habet epitheta, ἡδεῖα, χαρίεσσα. Etiam ipsa illa corporis regio, ubi pubes procrescit, dicitur ἥβη: hinc, narrante aliquo, φιλεῖν (osculari se) τράχηλον γυναικὸς καὶ τιτθοὺς καὶ ὀμφαλόν: jocans respondit alter, ὡς πονηρὸν τοῦτο ἤδη: καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῆς Ὀμφάλης ἐπὶ τὴν Ἥβην μεταβέβηκε: innuens, quod post umbilicum etiam inferiora fortasse osculetur. Eadem regio corporis dicitur et τὸ ἐφήβαιον, quod Romani vocant pectinem.

Ἡγήμων, ονος. ὁ. celeber παρῳδὸς apud Athenienses, ὁ Θάσιος: dictus et φακῆ, quia delectabatur hoc legumine.

Ἠερίβοια, ας. ἡ. laudatissima ob formositatem, περικαλλής. Ε, 389. nomen est ab ἡ βοῦς, et particula intensiva ἐρι, valde: ut notet πολύβοον, multas boves habentem: η vero ab initio abundat. sic et Εὔβοια a præstantibus bubus habet nomen: et ἡ Ἀλφεσίβοια, etc.

Ἠετίων, ωνος. ὁ. Socer Hectoris, pater Andromaches, princeps Thebæ Phrygiæ, rex Cilicum: quem Achilles occidit, et prædas ab eo egit. habet nomen ab ὁ ἀετός. Α, 366. Ζ, 395, seqq. Θ, 187. Ι, 188. Π, 153. Χ, 472, 480. Ψ, 827, seqq. Cæterum Cilices primum habitarunt ad montem Idam, deinde in Pamphyliam transierunt; denique in terram Ciliciam. Alius hujus nominis erat Ἴμβριος, fidus hospes, redimens hospitem suum, Φ, 43. Tertius, nobilis Trojanus, Ρ, 575—590, cujus filius erat ὁ Ποδῆς.

Ἠϊονεὺς, έος. ὁ. princeps Græcus, occisus ab Hectore, Η, 11. Alius erat Thraciæ princeps, pater τοῦ Ῥήσου, Κ, 435.

Ἠϊονόπολις, εως. ὁ. vide sub Αἰγιαλός.

Ἠϊὼν, όνος. ἡ. oppidum Argeorum obscurum, in Peloponneso. Β, 561. putant quidam, eam esse νῆσον Καλαυρίαν. Strabo vocat τὰς Ἠϊόνας, κώμην quam vastarunt Athenienses et fecerunt ναύσταθμον.

Ἠλέκτρα, ας. ἡ. filia Agamemnonis, Orestis soror fidelissima: dicta sic ob pulcritudinem præstantem, διὰ τὸ κατ' ὄψιν ἠλεκτρῶδες καὶ χρυσοειδές. nam verum ejus nomen erat ἡ Λαοδίκη. possit tamen id cognomen esse a diuturna virginitate, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον μεῖναι, quum impediretur ab impia matre Cly-

tæmnestra, quæ hanc suam piam filiam odio habebat. Hinc Eurip. Or. 71, παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος 'Ηλέκτρα χρόνου, coll. Iphig. Taur. 811, ibique Barnes. I, 145. Alia hujus nominis fuit soror Cadmi. Vide sub Λαοδίκη, item in A. sub ἤλεκτρος.

"Ηλεκτραι, et dorice "Αλεκτραι, ῶν. αἱ. una ex septem portis Thebarum Bœoticarum, quæ et 'Ηλεκτρὶς, ίδος, ἡ, dicebatur, ab Electra, sorore Cadmi. prope hanc portam fuit fanum Herculis, cum gymnasio et stadio. Ist. 4, 104.

'Ηλεκτρυὼν, ῶνος. ὁ. pater Alcmenes, avus Herculis. uxor ejus erat ἡ Λυσιδίκη, filia Pelopis: sed ex Phrygia pellice, τῇ Μιδέᾳ genuit τὸν Λικύμνιον.

'Ηλιάδες, ων. αἱ. vide sub ἤλεκτρος in A.

"Ηλιος, ου. ὁ. Sol. ut deus, Ol. 7, 71, seqq. conf. A.

"Ηλις, ιδος. ἡ. regio nobilis, postea et urbs, vocata ἀπὸ 'Ηλίου, υἱοῦ Ταντάλου. Civis ejus 'Ηλίδειος et 'Ηλίειος et 'Ηλεῖος. Tempore belli Trojani, vel et Homeri, videtur regio illa, ubi deinde urbs est condita, κωμηδὸν tantum habitata fuisse. Vocabatur κοίλη "Ηλις, quia regio montibus cincta: ad formam τῆς κοίλης Συρίας. Maxime autem nobilis ea regio et urbs ob certamina Olympica ibi celebrata: hinc et δῖα vocatur: nam novit ea certamina Homerus, quippe ab Hercule instituta. Nonnunquam scribitur cum spiritu aspero "Ηλις, quasi ab ἁλίζω, i. e. συναθροίζω. Ob rusticitatem aliquam male audiebant οἱ 'Ηλεῖοι, studiosi autem ἀγώνων καὶ γυμνασίων. "Ηλιδα δῖαν, B, 615—617. Λ, 672, 685, 697. εὐρύχορον, δ, 635. δῖαν, ὅθι κρατέουσιν 'Επειοὶ, ν, 275. ο, 297. "Ηλιδος ἱπποβότοιο, φ, 347, et propinquæ ei sunt insulæ Δουλίχιον, Ζάκυνθος, Σάμη, etc. ω, 430. Incolæ ergo non 'Ηλεῖοι solum, sed et 'Επειοὶ dicti, quos confer. 'Ηλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη, Λ, 670, seqq. Dorice est "Αλις, ιδος. Ol. 1, 126. 9, 12. 10, 41. 'Ηλείου Ζηνὸς, Ist. 2, 36.

'Ηλύσιον πεδίον, δ, 563—569, est περὶ τὰ κατὰ δύσιν πέρατα γῆς, et recentiores id vocarunt τὰς τῶν μακάρων νήσους, quia in mari Atlantico extra Europam, et quia mira loci felicitas. Vocatum vero 'Ηλύσιον ab ἀλύειν, i. e. λίαν χαίρειν, vel et, quia animæ λελυμέναι σωμάτων, ibi versantur, vel et, quia ἀλύτως, i. e. ἀφθάρτως, ἀθανάτως, ἔχουσιν οἱ ἐκεῖ. confer πείρατα in A.

'Ηλώνη, ης. ἡ. urbs Thessaliæ, condita ab Hercule post deletos Centauros, postea dicta ἡ Λειμώνη. B. 739.

'Ημαθία, ας. ἡ. Macedonia. Antiqui narrant, quod ὁ Μακεδὼν fuerit filius Jovis, qui habuerit filios duos, τὸν "Αμαθον καὶ τὸν Πίερα, a quibus duæ partes Macedoniæ, ἡ 'Ημαθία et ἡ Πιερία, nomina acceperint. Ξ, 226.

'Ημαθόεις, vide ὁ "Αμαθος.

'Ηνιοπεὺς, έος. ὁ. homo nobilis, filius Thebæi, auriga Hectoris. Θ, 120.

"Ηνοψ, οπος. ὁ. nobilis Trojanus, pater Satnii et Thestoris, Ξ, 443, seqq. Alius, nobilis Græcus, Ψ, 634.

"Ηπειρος et "Απειρος, ου. ἡ. apud Homerum est civitas, in terra continenti Peloponnesi sita, subjecta Ulyssis imperio: cujus civis ὁ 'Ηπειρώτης. Post Homerum terra satis ampla infra Illyricum, ad mare Adriaticum, sic vocabatur. B, 635. φ, 109, ubi est, 'Ηπείροιο μελαίνης, et ubi ἡ Κεφαλληνία fortasse sic vocatur. et ω, 377, ἀκτὴν 'Ηπείροιο, ubi Laërtes dicit, se eam terram subegisse. Et his locis est manifesto de ora continentis, e regione Ithacæ. Sed qualis "Ηπειρος designetur sub crudeli regno 'Εχέτου, σ, 83, 114: et quæ terra designetur, η, 9, νῆες αὐτὴν ἤγαγον 'Απείρηθεν, quæ forma est sicut 'Αθήνηθεν, Θήβηθεν, etc. a qua fortasse dicta est γρηῦς 'Απειραίη, η, 8, non satis liquet. fortasse notat ibi ἤπειρος terram continentem in genere, in opposito insularum, ἐν 'Ηπείρῳ, Ne. 4, 83, ubi est recentior illa appellatio Epiri: a qua et βόες 'Ηπειρώτιδες notæ erant in orbe prisco. Vide in A.

'Ηπειρῶται, ων. οἱ. vide sub γνόω in A.

"Ηπυτος, et 'Ηπύτης, ου. ὁ. est nomen præconis, ab ἠπύειν, i. e. φωνεῖν, factum. Ab eo est patronymicum 'Ηπυτίδης. P, 324.

"Ηρα, ας. ἡ. Juno, Jovis soror et conjux. physice est aër inferior: politice est βασιλικὴ μεγάλη ἀξία, quatenus ea sæpe a mulieribus aut a causis minus virilibus regitur aut concitatur; hinc sæpe populi dicuntur a Junone concitati. habet epitheton λευκώλενος, quo notatur τὸ διαφανὲς τοῦ ἀέρος. Dicitur aliquando, solem citius misisse ad occasum, hoc est, denssissima nebula aut obfuscatio aëris orta est antequam sol occideret. Nominis etymologiam vide sub ἥρως in A. Communis tamen opinio id deducit ab ὁ ἀήρ. Ante nuptias cum Jove, peperisse dicitur τὸν Προμηθέα: et Vulcanum quidem post nuptias, ante legitimum tamen tempus. 'Αχιλλῆϊ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος, A, 55, i. e. ex odore aëris sensit Achilles, utpote rem medicam edoctus a Chirone, pestilentiam esse in aëre: et aër diurnus ipse (λευκώλενος) erat luridus, hinc Apollo, i. e. Sol, erat νυκτὶ ἐοικὼς, 47. et 195, 'Αθήνην προέηκε, i. e. Achilles, ut ipse princeps, intellexit, se contracturum sibi pessimam δύσκλειαν, si summum imperatorem suum manibus adgrederetur; reliquisque Græcis omnibus ἀνασπάτωσιν. Nam Juno ibi est regalis dignitas: et ἡ 'Ηραία ζωὴ est ἡ βασιλική. Cum Neptuno et Minerva consenserat de vinciendo Jove, A, 400, quæ fictio exprimit insidias mulieris imperiosæ in aula principis. sic et A, 519, 536, pingitur ut litigiosa cum marito; ex more nimirum multarum fœminarum principalium. βοῶπις πότνια, A, 551. O, 49, 83. χρυσόθρονος, A, 611. 'Αργείη, Δ, 8. E, 908. vapulat nonnunquam, A, 588, i. e. uxor est coërcenda a marito principe. sic et O, 13—21, ubi, præter hanc fictionem, physica ratio simul est observata a poëta: nam δεσμὸς notat τὴν συνάφειαν τῶν στοιχείων ἄλυτον: et aëri subjacent duo quasi ἄκμονες, terra et aqua; ipse autem superne cohæret cum puro æthere. "Ηρη (ionice) alloquitur Minervam, B, 156, seqq. ubi hæ duæ deæ designant τὴν βασιλικὴν φρόνησιν διανοουμένην, ἥτις ἐν πολλοῖς τῶν ἡγεμόνων ἐκινεῖτο: describitur ergo poëtice, consultatio et cogitatio principum. Ejus carissimæ urbes tres, Δ, 51, 52, h. e. ibi præcipue colebatur. Vulneratur ab Hercule in dextram mammam, quum pugnaret pro Neleo, E, 392—394. dolet, Græcos vinci, E, 711. "Ηρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, E, 721. Θ, 383. Ξ, 194, 243. Currus ejus describitur, E, 722—732, coll. 776, nam prisci, sicut heroës sic et dii, crebro ipsi sibi ministrabant. Valde clamat, E, 784—786, utpote aër: nam πᾶσα φωνὴ πληγὴ τοῦ ἀέρος ἢ πεπληγμένος ἀήρ ἐστι. Porro ingenium mulieris potentis pingitur sub persona Junonis. E, 892. Θ, 198—209. 407, 408. sed coercetur a Jove, 399—405. 477, et pingitur animus regis constantis. Dat Juno robur, I, 254, quatenus est dignitas principalis; et tunc cum Minerva semper copulari debet. sic et, ἐπεγδούπησαν 'Αθηναίη τε καὶ "Ηρη, τιμῶσαι βασιλῆα, Λ, 45, h. e. rex valde venerabilis apparebat ob prudentiam et imperium. τέκοι δέ με πότνια "Ηρη, utinam sic peperisset me, i. e. utinam sic sim semper imperans et venerabilis, N, 826. Decipit Jovem formositate sua, h. e. fœmina suis illecebris utitur, si non potest vi, Ξ, 153, seqq. et ibi non adest ei Minerva: nam cautissime fingit Homerus. Dat ei poëta neque κάτοπτρον neque κομωτρίας (comæ exornatrices) neque θεραπαίνας, ut alibi dedit τῇ Κίρκῃ: ἀλλὰ αὐτουργοῦσαν πλάττει αὐτὴν, ἥτις καὶ τοὺς πλοκάμους αὐτὴ ἔπλεξεν. neque fingit nudam, sed ornat vestibus, ne lector in cogitationes minus honestas abducatur, legendo nudam. Nutrita est ab Oceano et Tethyi, 202, seqq. i. e. aër inferior semper repletur vaporibus ex mari et terra. dolose illicit Jovem ad coitum, et invitat eum in loca remotiora, ut eo melius avertat eum ab auxilio Trojanis ferendo, 329, seqq. quæ omnia poëtice intelligenda. Nimirum mira serenitas et tranquillitas aëris erat eo tempore, qua Græci optime utebantur, quum antea tempestates, faventes Trojanis, et faciem Græcorum verberantes, fuissent. Ζεὺς adfatur Junonem, κασιγνήτην ἄλοχόν τε, Π, 432, seqq. ubi pingitur animus novercæ. Cæterum mali exempli res fuit hoc connubium, etsi apud poëtam physice partim, partim historice ex more primorum hominum, recte explicetur. Narrant, Πτολέμαιον τὸν Αἰγύπτιον quæsisse a philosopho, an recte haberet 'Αρσινόην sororem suam uxorem: et hunc respondisse recitando hunc versum Homericum, (qui plenior est Σ, 356.) ut quidem comprobare factum regis exemplo divino videretur, ipse tamen nihil assereret. ergo prudenter et aulice. sed alius, idem interrogatus, cum respondisset, τὴν ἀδελφὴν 'Αρσινόην ὁ βασιλεὺς γεγαμηκὼς, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ: vasi plumbeo est insertus, et demersus in mari. Facit, ut sol citius occidat, Σ, 239, 240. Decipit Jovem circa nascendum Herculem, T, 106, seqq. et pinguntur mores novercales. Auxiliatur Graiis una cum Neptuno et Minerva et Mercurio, etc. Υ, 33, seqq. nam connubiorum præses est, et bellum gerebatur a Græcis ob violatum jus matrimonii: præterea dignitas Græcorum erat major quam Trojanorum. Ergo ea omnia poëtice intelligenda, et qualitates sunt personificatæ. Ibidem, 70, seqq. pugnat Juno cum Diana, coll. Φ, 479, seqq. quæ physice intelligenda, de aëre diurno salubriori, et nocturno humidiori. Consultat cum diis, quis exitus futurus sit certaminis inter Achillem et Æneam, Υ, 112, seqq. h. e. ipse poëta deliberat quomodo hoc certamen πιθανῶς et apte, et dignitati horum heroum convenienter expedire debeat. Juno jubet Vulcanum incendere fluvium, deinde remittere flammam, si sit clamatura, Φ, 340, 341, physice utrumque: nam lenior ventus καύσωνα illis locis solet afferre; vehementior vero, et quasi vociferans, refrigerat. Ibi, 479—488, alloquens Juno Dianam, irata duas elegantes ellipses facit: primum omittitur. προσέφη τὴν 'Αρτέμιδα, nam totus versus 480 abest ab optimis codicibus: deinde deest apodosis ad 487, 488, utpote quæ ipso facto, per plagas, additur, quasi dicat, εἰ θέλεις δαῆναι, ἰδοὺ πάρεστί σοι αὐτοῖς ἔργοις μαθεῖν: εἴπερ ἐθέλεις γνῶναι, ἰδοὺ πάσχε. πότνια "Ηρη σάωσε τὸν 'Αγαμέμνονα, δ, 513, i. e. ὁ ἀὴρ, εὔκρατον πνέων. "Ηρης χρυσοπεδίλου, λ, 603. "Ηρη φίλος ἦν 'Ιάσων, μ, 72, ubi partim tempestas commoda ad navigandum indicatur, partim quod principalis dignitas multum juverit eum. "Ηρη αὐταῖς ἔδωκεν εἶδος καὶ πινυτὴν, υ, 70, ubi Juno, i. e. nativitas et educatio principalis, dedit puellis cum forma etiam prudentiam. "Ηρα, Py. 4, 328. Ne. 10, 32. "Ηρας ἐράσατο 'Ιξίων, Py. 2, 50. "Ηρας ἀγῶνα, Py. 8, 113. μεγαλοσθενέος, Ne. 7, 3. δῶμα, "Αργος, Ne. 10, 3. et 43, πρὸς θυσίαν. ὁμοθρόνου κασιγνήτη, Ne. 11, 2. γαμ-

βρὸς, Ist. 4, 103. Ἥραν παρθενίαν, i. e. τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμωμένην ἐν τῷ Παρθενίῳ ὄρει, Ol. 6, 150. Py. 2, 62—69. χρυσόθρονον, Ne. 1, 58. 7, 140. πρὸς λαὸν Ἥρας, Ne. 10, 66. Vide sub Ἰξίων, et in A. sub βοῶπις, πλήσσω, τίλλιος, ἀέκων, et δέχομαι prope medium.

Ἡρακλῆς, έος. ὁ. Hercules, filius Jovis ex Alcmena Thebarum regina. Homo valde fortis, robustus, grandis statura; sed impetuosus et vehemens. occidit præceptorem suum τὸν Λίνον: puerum, aquam ei in vase non satis firmo præbentem, κονδυλίσας (pugno verberans) ἔρριψεν εἰς ἀνέγερτον: et sic plures. Nomen habet ab ἦρα, i. e. χάριν, et τὸ κλέος. ἦρα est per apocopen, ab ἤρανα et ἐπίηρανα, idque ab ἐράω, amo. Postrema ejus amica, ἡ Δηϊάνειρα, nomen habuit cum omine: nam re vera exstitit δήϊος, i. e. δάϊος καὶ καυστηρὰ, τῷ ἀνέρι αὐτῆς. Genitivus, τοῦ Ἡρακλέος, fit ionice τοῦ Ἡρακλῆος, unde est patronymicum adjectivum Ἡρακλήειος: et ipse vocatur βίη Ἡρακληείη, i. e. validus Hercules ipse, *der mächtige, (the mighty.)* Præceptores Herculis enumerat Theocritus, Id. 24, 103, seqq. et totum id Idyllion est de Hercule puero. υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης, B, 666. vulneravit sagitta Junonem in dextram mammam, E, 392, seqq. et dicitur ibi υἱὸς Ἀμφιτρύωνος, quia mater ipsius Alcmene uxor hujus regis Thebarum erat. Etiam τὸν Ἅδην, Plutonem, sagitta vulneravit, 395, seqq. Allegorice hæc explicare, ineptum est. subsunt historicæ veritates, nobis jam non explicabiles, ex more priscorum temporum his tenebris involutæ. Profectus fuit Trojam cum sex navibus, eamque subito impetu cepit diripuitque quantum libuit, E, 638, seqq. conf. Λαομέδων. Non quidem vastavit urbem, magno tamen apud Trojanos mansit in odio; quia non vi aperta et ante denuntiata, sed improvisa irruptione, urbem ceperat, *durch überrumpelung, (by surprize:)* contra Græci urbem deleverunt, et tamen a posteris Trojanorum culti sunt heroes ibi sepulti, Achilles, Patroclus, Antilochus, Ajax, aliique; quia justo bello, vix decimo vincentes anno, celebrem per orbem terrarum Trojam fecerant. Cæterum in illa expeditione Trojana duo magna bona fecit Trojanis. sitiens enim, et aquæ causa terram fodiens reperit et aperuit fontes Scamandri fluvii, qui nomen ab hoc σκάπτειν retinuit. Deinde, τὴν Ἡσιόνην, filiam Laomedontis, ab irato Neptuno destinatam κήτει τινὶ devorandam, liberavit; quæ historia tangitur Υ, 145, seqq. Labores Herculis ab Eurystheo impositi tanguntur Θ, 362, seqq. qui spatio annorum octo uniusque mensis sunt ab eo exantlati duodecim. In his fuit et ὁ Κέρβερος, qui re vera fuit canis præstans vel regis Thraciæ, vel regis Molossorum, nomine Ἅδης: nam hoc nomen et humanum fuit olim, sicut apud nos *teufel* aut *manteufel*. Et sic omnes illi labores possent historice explicari, nisi placuisset antiquitati, res tales involvere imaginibus monstrosis. Pylum ἐλθὼν ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη, Λ, 689, seqq. ubi participium masculinum cum βίη, ut appareat, hanc circumlocutionem esse loco nominis proprii. Iratus autem erat Hercules Pyliis et regi eorum Neleo, quod hi auxilio fuerant τοῖς Ὀρχομενίοις cognatis suis, contra Thebanos, cives Herculis: et ὁ Περικλύμενος, filius Nelei, superbe adversus Herculem ipsum gesserat se. Hinc, capta Pylo, occidit undecim filios Nelei, una cum patre: duodecimo, Nestori, qui per pueritiam ἐν Γερήνοις educabatur, evocato ad se, dedit imperium Pyli. Hinc is Nestor, memor et beneficii et maleficii, neque mali quid loquitur de Hercule, nec multum boni. Uxor Nelei, ἡ Χλῶρις, ἐγχόνη periit ob mortem filiorum et mariti. In reditu a Troja tempestatibus adversis fuit jactatus, quæ aëris violentia tribuitur Junoni, Ξ, 250, seqq. O, 25, seqq. coll. 639. Mortuus est ut alii omnes, Σ, 117, nam quæ recentiores tragici finxerunt, ignorat Homerus. Quod in nascendo fraudatus fuerit fato suo per Junonem, narratur T, 98—125. ἡ γαλῆ est sacra ei, mustela, quia interventu ejus, mater soluta est partu, ut recentiores addunt. Fuit egregius sagittarius, ϑ, 224. cum matre ejus Alcmene colloquitur Ulysses apud inferos, λ, 265, seqq. ubi ipse dicitur θρασυμέμνων θυμολέων, et 269, μένος αἰὲν ἀτειρής. conf. ἡ Μεγάρη. et 600—626, ipse colloquitur cum Ulysse: nimirum εἴδωλον μόνον, nam ipse erat in cœlis apud Heben suam, quod 601, 602, diserte dicitur. quod hospitem suum τὸν Ἴφιτον imprudens occiderit, narratur φ, 22—38, et hanc ob cædem datus est ἐκ θεομηνίας, τῇ Ὀμφάλῃ, Λυδῇ γυναικὶ, in servitium; et vix demum purgatus est ab hac cæde. Arcu ejus postea usus est Philoctetes. Ante nominatus fuerat Ἀλκεῖος, ab avo ejus paterno: post Pythius ei nomen dedit Ἡρακλῆς, his versibus: Ἡρακλέην δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει, ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων, κλέος ἄφθιτον ἕξεις. Ex quo apparet etymologia nominis, quia grata multa contulit humano generi viribus suis: spiritus asper vero est Atticus. Deminutivum ex Ἡρακλῆς est Ἥρυλλος, sicut ex Ἀριστοκλῆς fit Ἀρίστυλλος, ex Βαθυκλῆς Βάθυλλος. Filius ejus per patronymicum dicitur Ἡρακλείδης, ου. ὁ. B, 653, 658, 679. E, 628. imo et ipse Hercules sic sæpe appellatur a recentioribus. Alius Hercules fuit Διὸς καὶ Ἀστερίης, in Libya occisus a Typhone, qui vitam recepit, Ἰολάου αὐτῷ προσενεγκόντος ὄρτυγα, καὶ ὀσφρανθεὶς: nam vivus amarat hanc avem. Cic. de N. D. III, 16. Ἡρακλῆς debet cani, quia instituit τὴν Ὀλυμπιάδα, et est heros, Ol. 2, 2, seqq. στερηθεὶς γὰρ τῶν μισθῶν, οὓς ὑπέσχετο αὐτῷ δοῦναι Αὐγείας ὁ τῆς Ἤλιδος βασιλεὺς διὰ τὴν τῆς κόπρου ἐκφόρησιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτοῦ μετὰ τὸ τετελευτηκέναι τοὺς δώδεκα ἄθλους, καὶ πόλεμον συνάψας, καὶ τοῦτον ἀνῃρηκὼς, τήντε πόλιν Ἦλιν λαμβάνει, καὶ ἐκ τῶν σκύλων πανήγυριν ἔστησεν εἰς τιμὴν Διός. Pelops jam ante instituerat, sed intermissa fuerat aliquamdiu solemnitas. θρασυμήχανος, θάλος Ἀλκαΐδᾶν, Ol. 6, 115, nam Amphitryo, pater Herculis, erat filius Ἀλκαίου. Vicit tres deos, Ol. 9, 44, seqq. vide porro de eo, Ne. 7, 139, seqq. Ist. 1, 14, seqq. 79. Ist. 4, 87, seqq. 108, seqq. est τεκνοῤῥαΐστης, et ejus octo filiis parentabatur quotannis. Ist. 6, 44—56. Ἡρακλέος στηλῶν ἅπτεται, i. e. ad summum gradum venit, Ol. 3, 79. Ἡρακλείαις στήλαις, Ist. 4, 20. Ἡρακλέους κιόνων, Ne. 3, 37, seqq. Ἡρακλέος ἐφετμὰς, Ol. 3, 20. γέννῃ, Ol. 7, 39. βία, Ol. 10, 31, 52. ἐκγόνους, Py. 5, 92, seqq. γένος, Py. 10, 4. σὺν ματρὶ, Py. 11, 5. ἀντέχομαι, Ne. 1, 49, seqq. πρὸς αὐλὴν, Ne. 4, 39. σπέρμα ἀδείμαντον, Ne. 10, 31, seqq. et 61, τεθμόν. τέθμιον, Ne. 11, 34. Ἡρακλεῖ, Py. 9, 152, seqq. Ne. 10, 99. Ist. 5, 47. Ἡρακλέα ὑπέρβιον, Ol. 10, 20. Ἡράκλεες, Ne. 7, 126. Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι, Py. 1, 122. Vide in A. sub λοετρὸν, νόος aliquanto sub medio, et δεῖπνον.

Ἡρόδοτος, ου. ὁ. nobilis Thebanus. Ist. 1, inscr. et versu 17, et 86. Ἡροδότῳ est genitivus Doricus.

Ἥρυλλος, ου. ὁ. vide sub Ἡρακλῆς, prope finem.

Ἡσίοδος, ου. ὁ. poëta ille celeber. Ἡσιόδου ἔπος, Ist. 6, 98.

Ἡσιόνη, ης. ἡ. vide sub Ἡρακλῆς, prope medium.

Ἡσυχία, ας. ἡ. vide in A. sub κλεῖς, ad finem.

Ἥφαιστος, ου. ὁ. Vulcanus, filius Junonis, i. e. aëris: nam ignis est ἀὴρ ἐξαφθείς. Ἥφαιστος γάρ ἐστιν ἢ ἡ ἁπλῶς θερμότης, ἢ ἡ κατ' ὑπερβολὴν καὶ καυστική. Notat ergo vel calorem, vel colorem magnum, vel ignem, vel artes in igne versantes: estque ignis vel cœlestis vel terrestris. De eo est A, 571—600, et dicitur κλυτοτέχνης, propter opera bona, quæ mediante igne conficiuntur: conciliat Junonem Jovi, h. e. calor facit, ut ne aër humidus obfuscet ætherem; et dissipat nubes: neque Juno potest tidere, i. e. aër non potest esse pulcer, sine calore. Maxime tamen Vulcanus est τὸ πῦρ, ἡ καυστικὴ θερμότης: et is dicitur σκάζων, ἀμφιγυήεις, quia ignis sine materia substrata deficit, quia sustentatur aliqua materia. περικλυτὸς vero est, quia calore et igne omnes indigent. Dat Junoni bibere, i. e. calor facit, ut humores surgant ex terra et mari in aërem: dat et aliis diis, nam antiqui putabant, sidera pasci exhalationibus terræ et aquarum: et hos humores poëta vocat nectar. ἐποίησε δώματα θεοῖς, A, 606, seqq. ubi dii sunt astra: hæc in æthereo calore sunt constituta, et habent ibi sua certa loca: et hinc sumsere postea astrologi suam doctrinam de domibus planetarum. Fecit sceptrum Jovi, B, 101, nimirum aureum, quod ope ignium conflatum et elaboratum est. Nam per μετωνυμίαν, ὁ Ἥφαιστος, ὁ ἐπιστατῶν τῷ πυρὶ, λέγεται ἀντὶ πυρὸς, coll. B, 426. sic Mars occidit, Neptunus submergit, etc. dejectus est de cœlo in Lemnum, A, 590, seqq. coll. O, 23. quæ fictio sumta est ex fabrorum multitudine in ea insula. Ἱρεὺς Ἡφαίστοιο, E, 10. et 23, ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας, quod poëtice dictum de nube pulverea, per æstum magnum et discursus hominum excitata. θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμε τεύχων, Θ, 195. σύες εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, I, 464. sic, φλὸξ Ἡφαίστοιο, comburens mortuum, ω, 71, 75. Vulcanus fecit θάλαμον Junoni, Ξ, 167, seqq. sic et 338, Jovi. et θρόνον χρύσεον, quem Juno donatura est Somno, 238, 239. Dedit Jovi Ægidem, O, 309, et id physice, nam ægis est nubes tonitrua et fulgura continens. Ἡφαίστοιο ἄνακτος, O, 214, ubi numeratur inter deos, opitulantes Græcis. φλογὶ ἴκελος Ἡφαίστοιο, P, 88. Fabricatur Achilli arma, Σ, 137, seqq. domus ejus describitur 369, seqq. quo loco et admiranda ejus pocula narrantur, quæ facit non tantum αὐτομάτως ambulantia, sed et συνετῶς. cohabitat ei Χάρις quædam, 382, nam opera artis ejus sunt grata. Hyperboles autem de operibus ejus poëta quasi de deo loquens finxit, qui majora humanis artificibus præstat. sic fecit aureas et tamen ἐμψύχους puellas, 417, de quibus vide ἀμφίπολος in A. sic et canes aureos viventes, η, 91, seqq. i. e. sic artificiose elaboratos, quasi viverent. Plato ille magnus, antequam Socratem audisset, poësi se dabat, scribebatque primum heroica; quæ quum videret nimium inferiora Homero, convertebat se ad tragœdias scribendas, et de Thetide multa fingebat: sed, audito Socrate, totum se philosophiæ consecrabat, comburebatque plurima sua poëtica, rectans versum ex Σ, 392. Cæterum Vulcanus est memor beneficiorum acceptorum, Σ, 394, seqq. coll. A, 591. et notatur ibi τὸ διακονικὸν τοῦ πυρός. Εὐρυνόμη, Σ, 398, 399, servat ignem, i. e. ἡ εὑρεῖα διανομὴ, καὶ κοινὴ ἀνθρώπων χρῆσις: simul et Θέτις, i. e. ἡ περὶ γῆν θέσις, positio lignorum aut carbonum in foco. Præterea simul respicitur ad Vulcanum supernum, i. e. ad fulgura et fulmina in aëre: hinc vides, quomodo dicatur Junonis filius et Jovis, quo modo dejiciatur de cœlo, et nutriatur ab exhalationibus humidis. Juno peperit eum claudum, Σ, 396, s. et 468, seqq. ubi habet et instrumenta viva, nec tantum αὐτοκίνητα, ἀλλὰ καὶ

φρονοῦντα. In armis Achillis fecit multa δαίδαλα, sed nihil de ναυτιλία, quasi aversante eam poëta: et Homerus finxit istam ὁπλοποιΐαν, ad ostendendam suam ἐκφραστικὴν δύναμιν. Hesiodea ἀσπὶς ad imitationem hujus Homericæ facta, multo inferior est ingenio et arte, sic ut Homeri scutum sit ἡφαιστότευκτον, Hesiodi autem ἀνθρώπινον. Arma a Vulcano facta adfert Thetis, Τ, 10. et Achilles induit, 368. Fecit sellas deorum, Υ, 12. et 36, "Ηφαιστος κίε σθένεϊ βλεμεαίνων, χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνημαὶ ῥώοντο ἀραιαὶ, quæ est egregia pictura ignis: per χωλεύειν et ἀραιαὶ notatur ἐλάττωμα φυσικὸν, sed id expletur per τὸ βλεμεαίνειν σθένεϊ καὶ τὸ ῥώεσθαι, i. e. ἐῤῥωμένως κινεῖσθαι. κυλλοποδίων, Φ, 331. et 355, πολύμητις. et 367, πολύφρων: διὰ τὰ κατὰ πῦρ μυρία τεχνικὰ μεθοδεύματα. ταμίας πυρὸς, Ψ, 33. κρητὴρ, ἔργον 'Ηφαίστου, δ, 615, seqq. ο, 115, seqq. καθ' ὑπερβολὴν artis. sic 'Αθηνᾶς ἔργα dicuntur alia præstantia opera. ἀνὴρ ἴδρις, ὃν "Ηφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς 'Αθήνη τέχνην παντοίην, ζ, 233. ψ, 160. Deprehendit Martem cum Venere, Θ, 267, seqq. ubi varia ejus epitheta. Nusquam ei Homerus dat socios operis, quales ei adjunxerunt recentiores: nam isti recentiores, augendo fabulas, fecere eas ineptas et frigidas; quum Homerus finxerit summa cum ratione. 'Αφαίστου (dorice) τέχναις, Ol. 7, 65, seqq. 'Ηφαίστου ἑρπετὸν, bellua Vulcani, i. e. Typhœus ignivomus, Py. 1, 47. σέλας, Py. 3, 70. ad phrasin, Σ, 429, confer Η, 446. Vide in A. sub ἀνάπτω, πόλις sub medio, et ῥίπτω.

'Ηώς, όος. ἡ. Aurora. mater Memnonis ex Τιθωνῷ, δ, 188. Vide in A.

Θ

ΘΑ'ΛΕΙΑ, ας. ἡ. Νηρηΐς τις, Σ, 39. sic dicta διὰ τὸ τοῦ στοιχειακοῦ ὕδατος ζωογόνον, ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν φυτοῖς, de quibus τὸ θάλλειν proprie dicitur. Alia hujus nominis est Musa. Est et epitheton convivii. Mare habet quoque sua φυτὰ in se, ut testantur οἱ θύννοι βαλανηφαγοῦντες: etiam marina aqua quibusdam locis apta est plantis et vitibus, quibus hæc aqua adspergitur. Præterea hæc Nereis etiam hinc nomen habet, quia mare multa præbet conviviis, non pisces modo, et similia his; sed et per mercaturam in mari, ut lætiora inde fiant convivia. Hinc et alia dicitur ἡ Δωτώ.

Θαλῆς, ὁ. vide sub ἄρκος in A.

Θαλία, ας. ἡ. Gratiarum una. Ol. 14, 21.

Θαλλὸς, ὁ. vide sub ἔριφος in A.

Θάλπιος, ου. ὁ. dux Eleorum, Β, 620. cf. 'Επειοί.

Θαλύσιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Δ, 458. Vide sub θαλύσια in A.

Θάμυρις, ιδος. ὁ. Princeps Thraciæ, filius Φιλάμμονος. Forma quidem præstans, sed πρῶτος τὸν αἰσχρὸν ἔρωτα νοσήσας. Regnavit ἐν τῇ ἀκτῇ περὶ τὸν "Αθων montem. Erat præterea poëta ἀλαζὼν, qui Musas ad certamen cantus provocabat, pactus, εἰ μὲν νικήσει, πλησιάσαι πάσαις (alii tamen dicunt, eum sibi unam tantummodo pactum esse conjugem) εἰ δὲ ἡττηθῇ, στερήσεσθαι οὗ ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. Victus igitur, privatus est a Musis oculis et cantu et mente sana: quæ vindicta triplex, nimis acerba sane fuit. Homerus tamen duplicem tantummodo pœnam novit, τὴν τῆς ὄψεως πήρωσιν, καὶ ἀοιδῆς ἀφαίρεσιν, Β, 595, seqq. conf. Eurip. Rhes. 915, seqq. Narrant, fuisse eum δίκορον, (*der zweyerley angäpfel gehabt*) (*had double pupils to his eyes*) τῶν ὀφθαλμῶν τὸν μὲν γλαυκὸν ἔχων, τὸν δὲ μέλανα.

Θαυμακία, ας. ἡ. Urbs Phthiotidis. Cives ejus dicti Θαυμακοί. Β, 716.

Θαύμας, αντος. ὁ. Pater Iridis, quæ hinc Θαυμαντίας dicitur. Id mythice, sed sapienter: nam τὸ θαυμάζειν ἀρχή ἐστι φιλοσοφίας et disquisitionis. conf. Plato in Theæt. et Hesiod. Theog. 237, 265, 780.

Θέανδρος, ου. ὁ. nobilis Æginета, a quo posteri ejus οἱ Θεανδρίδαι. Ne. 4, 118.

Θεανὼ, όος. ἡ. uxor Antenoris principis Trojani, soror Hecubæ, filia τοῦ Κισσέως, unde ipsa ἡ Κισσηΐς dicitur, sacerdos Minervæ, formosa, laudata noverca, δῖα. Ε, 69, seqq. Ζ, 298, seqq. Λ, 221, seqq.

Θεάριον, ου. τό. templum Apollinis in Ægina insula, cujus sacerdotes οἱ θεωροί. Ne. 3, 122.

Θεαρίων, ωνος. ὁ. nobilis Ægineta. Ne. 7, 10, 85.

Θεία, ας. ἡ. mater Solis. Ist. 5, 1. Hesiod. Theog. 371, 135.

Θείαιος, ου. ὁ. vel et Θειαῖος. adolescens nobilis, Ne. 10, inscr. et versu 45, et 69.

Θέμις, ιδος. ἡ. Dea juris civilis. prima occurrit Junoni, Ο, 87, i. e. πρὸ τῶν ἄλλων θείων ἀρετῶν ἡ Θέμις προσήκει τοῖς ἄρχουσιν, καὶ μάλιστα οἷς ἡ ἡραία, i. e. βασιλικὴ, προσήκει ζωή. et dicitur καλλιπάρηος, nam hæc ornat et exhilarat et florere facit civitates; ἄνθος γὰρ οἷον τοῦ προσώπου τὸ καλλιπάρηον. Utitur Jupiter ea ad convocandos deos, quando ultima sententia contra injustos est ferenda, Υ, 4, seqq. et est eadem cum τῷ θεσμῷ καὶ τῇ δίκῃ. Hæc et καθίζει et λύει τὰς ἀγορὰς, β, 68, i. e. notat ἐκκλησίαν νομιμωτάτην: et ejus statua erat in foro. Genitivus in ιδος est communis, in ιστος et ιτος autem Doricus. Θέμις σώτειρα, Ol. 8, 28. Filia ejus ἡ Εὐνομία, Ol. 9, 24, seqq. εὔβουλος, Ist. 8, 68, seqq. et 98. Θέμιτος εὐβούλου παῖδες τρεῖς χρύσεαι, Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη, Ol. 13, 6—11. Θέμιν ἱερὰν, Py. 11, 15. Θέμιτες Διὸς, Ol. 10, 29, ubi alii legunt Θέμιδες.

Θεμίστιος, ου. ὁ. nobilis Ægineta, pater τοῦ Λάμπωνος, avus τοῦ Πυθέου. Ne. 5, 91. Ist. 6, 95.

Θεμίστιος, ου. ὁ. vide sub ἀθεμίστιος in A.

Θεμιστὼ, όος. ἡ. vide sub μητυιὰ in A.

Θεόγνητος, ου. ὁ. nobilis Ægineta. Py. 8, 49.

Θεοὶ, Homerici, modeste et reverenter adversantur sibi invicem. e. c. Neptunus speculatur abitum Jovis, Ν, 10, seqq. Minerva reducit Ulyssem absente Neptuno, α, 22. coll. ε, 282, seqq.

Θεοκλύμενος, ου. ὁ. Nobilis Græcus, et vates. Genealogia ejus est ad Μελάμπους. ο, 223—286. 528—545. ρ, 71, seqq. ubi recipitur in domum Telemachi, 84. 151, seqq. Vaticinatur procis mortem, υ, 350, seqq. 363, seqq. et occasionem sumit ab ecclipsi solis hoc novilunio facta, qua obfuscabantur interdiu homines in domo clausa: et parietes quasi sanguine rutili apparebant, et cibi videbantur lurido colore infecti, et umbræ in parietibus versabantur. Habet nomen ut vates, ὡς τὰ ἐκ θεῶν κλύων, audiens quasi sermones deorum et vocem fatorum. conf. Eurip. Hel. 9.

Θεονόη, ης. ἡ. Protei, regis Ægypti, filia vates, ἡ τὰ θεῖα ἠπίστατο. Eurip. in Helena. apud poëtam eadem vocatur ἡ Εἰδοθέη, et ratio nominis est eadem siquidem νοεῖν et εἰδεῖν notat idem.

Θεοξένια, ων. τά. est dies festus, cui præsidebant οἱ Διόσκουροι, maxime in Sicilia culti: nam hi hoc sacrum instituerant, in honorem deorum omnium, qui erant hospites. Ol. 3, inscr.

Θεράπνη, ης. ἡ. Urbs Laconiæ, patria Castoris et Pollucis, Py. 11, 95. Ne. 10, 106. Ist. 1, 43. et Helenæ, Eurip. Troad. 211. Iphig. Aul. 1499. Vide sub ὑψίπεδος in A.

Θέρσανδρος, ου. ὁ. Filius τοῦ Πολυνείκεος, nepos Œdipodis: mater ejus ἡ 'Αργεία, filia Adrasti. ultus est mortem patris sui, expeditione adversus Thebas suscepta cum Diomede, Ol. 2, 76—81. Vide sub 'Επίγονοι.

Θερσίλοχος, ου. ὁ. nobilis Lycius, ductor auxiliorum ad Trojam, Ρ, 216. occiditur ab Achille, Φ, 209, coll. 211, ubi apparet, fuisse eum Παίονα.

Θερσίτης, ου. ὁ. nobilis quidem Græcus, filius Agrii, fratris Œnei. conf. "Αγριος: sed valde deformis corpore et ingenio. ἀκαιρολόγος ἀνὴρ, καὶ ἐπεσβόλος, καὶ οὐκ ἐν δέοντι παῤῥησιαστικὸς, καὶ ἀρίστοις ἐξισοῦν ἑαυτὸν θέλων. Β, 212—277. et versu 244 nomen ejus ponitur loco detestationis. Volebat corrumpere, quod prudens Ulysses jam pæne effecerat, ut populi ad concionem reverterentur. Sic turpissimus quisque sæpe maxime noxius et privatim et publice. Oratio ejus est specimen orationis ἀκαίρου, nam antea in jurgio Achillis cum Agamemnone sic loqui potuisset, sed tunc odio in Achillem prohibebatur, nunc vero id erat intempestivum: porro est specimen orationis audacis, nam interrogando acriter incipit: etiam ἀπαιδεύτου (*ungezogen*) (*ill-bred, insolent*) nam est contra reverentiam summo regi debitam; hinc et Ulysses obliviscitur merito, quid deceat contra hominem nobilem, Β, 265, 266, coll. 198, 199, nam Thersites non erat δήμου ἀνήρ. præterea est hæc oratio specimen accusatoriæ, nam auget rem nimis: et contumeliosæ impudentisque. Sed Agamemnon ipse ei non respondet, regaliter contemnens malum hominem. Habet nomen vel a θέρω, f. θέρσω, i. e. θερμαίνω, ut notet θερμὸν καὶ προπετῆ, ἰταμὸν καὶ θρασύν: vel est a τῷ θάρσος, quod æolice dicitur τὸ θέρσος, ut θρασὺν notet: quamquam ipse Thersites non erat εὔτολμος, ἀλλὰ θρασύδειλος. Tradunt antiqui, fuisse Homero ἐπίτροπον hoc nomine et hac fere figura, justis ex causis μεμισημένον αὐτῷ: hunc infamiæ cau-

sa inseruisse poësi suæ. Vide sub Ἀγκαῖος et Ἔχετος.

Θέσπια et Θέσπεια, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, dictum alibi et αἱ Θεσπιαὶ, conditum olim ἀπὸ Θεσπίου, υἱοῦ Τεύθραντος, τοῦ Πανδίονος. B, 498. ὁ Νάρκισσος, filius τοῦ Κηφισσοῦ ποταμοῦ καὶ νύμφης Λειριοέσσης, periit ob formositatem propriam a se conspectam, et fuit Θεσπιεύς. Ovid. Metam. 3, 341—510. Alia erat Θέσπια Θετταλικὴ, ubi colebatur ὁ Ἔρως, sculptus a Praxitele: amica Praxitelis ἡ Γλυκέρα, quæ eum ab artifice dono acceperat, dedicaverat eum ibi. De Cupidine isto, Thespiis culto, mentio fit a Cicerone contra Verrem, Lib. IV. c. 2. Non procul inde abfuit ἡ Ἄσκρα.

Θεσπρωτία, ας. ἡ. regio et urbs, in extrema Thessalia: incolæ οἱ Θεσπρωτοί. ξ, 315, 316, 335. π, 65, 428. ρ, 526. τ, 271, 287, 292. confines sunt τοῖς Ἀμπρακτιώταις καὶ Λευκαδίοις.

Θεσσαλὸς, οῦ. ὁ. Filius Herculis, B, 679, et hujus Thessali duo filii ductores erant copiarum ad Trojam. Gens ipsa, οἱ Θεσσαλοὶ, a poëta nusquam nominatur. Erat autem Thessalia olim divisa in quatuor principatus, in Φθιῶτιν, Αἰῶτιν, Πελασγιῶτιν, Θετταλιῶτιν specialem: regio ipsa est πεδίον μέγα καὶ κοῖλον, πάντοθεν ὄρεσι καλυπτόμενον. Civis dicitur Θεσσαλιώτης. Cæterum Thessali ὡς πολυφάγοι et luxuriosi male audiebant: hinc δεῖπνα Θετταλῶν in proverbio erant, et Θετταλικὴ ἔνθεσις, i. e. μεγάλη τροφή: nam habitabant terram fertilem, et hinc erant εὐτράπεζοι. Præterea ferebantur ut νουνεχεῖς καὶ φρόνιμοι, unde in proverbio erat Θετταλὸν σόφισμα, *ein kluger streich, kluge erfindung, (a cunning trick or device.)* Aliud nomen proprium, Θεσσαλὸς est Ol. 13, 48. Appellativum vero, Py. 10, inscr. Θεσσαλῶν νόμον, Py. 10, 109. Θεσσαλία μάκαιρα, Py. 10, 2.

Θέστιος, ου. ὁ. Κουρήτων ἀρχὸς, pater matris Meleagri, κρατῶν Πλευρῶνος, conf. I, 551.

Θέστωρ, ορος. ὁ. Pater Calchantis, qui hinc dicitur ὁ Θεστορίδης, ου. Apud Sophoclem hoc patronymicum est ὁ Θεστόρειος. A, 69. M, 394. Π, 401.

Θέτις, ιδος. ἡ. Dea maris, ut poëtice dicitur: uxor Pelei regis Myrmidonum et Phthiotidis, mater Achillis. Habet nomen a καταθέσει τῆς ζάλης, et est idem quod ἡ θέσις. Sic et in ἡ φάτις et φάσις hæ litteræ permutantur. Audit filium lamentantem et exsurgit ex mari, A, 357, seqq. Jovem a conspiratione aliorum liberaverat olim, 396, seqq. deflet filium suum, 413, seqq. supplicat Jovi pro filio, 495, seqq. habet epitheton ἀργυρόπεζα, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, A, 538, 556. et εὔκομος, Δ, 512. excipit Bacchum fugientem, Z, 136, quod est ænigma fortasse, de usu aquæ marinæ ad conservandum vinum. Jupiter ἐξήνυσε βουλὰς Θέτιδος, Θ, 370. duplex fatum exposuit filio suo, I, 410, seqq. est causa infortunii Græcorum, blanditiis suis avertendo Jovem a Græcis, N, 350. Θέτιδος ἐξαίσιον ἀρὴν, O, 598, coll. 76, 77. οὐδὲ Θέτις μήτηρ, Π, 34. et 222, dedit filio χηλὸν, plenam pulcris rebus. et 574, ἐς Πηλῆα ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν. Audit rursus filium de Patroclo lugentem, et exsurgit ex mari cum magno comitatu, Σ, 35, seqq. luget, et solatur filium, 73, seqq. abit ad Vulcanum, arma facienda curans, 369, seqq. Θέτι καλλιπλοκάμῳ, per apocopen pro Θέτιδι, Σ, 407. et 424, in vocativo, Θέτι τανύπεπλε. et 429, seqq. ubi deflet apud Vulcanum miserias suas, et queritur de conjugio suo impari: ex more nimirum mulierum, maxime nobiliorum viris. ἐκ Θέτιδος ἁλοσύδνης, Υ 207. luget Patroclum, Ψ, 14. Juno educaverat Thetidem, eamque maritaverat, Ω, 59, seqq. confer τρέφω in A. ad hunc locum. Cæterum id historice et poëtice dictum: nam Juno est regia dignitas: in ea educata erat hæc fœmina princeps, cujus parentes imperium maris late tenuerant: etsi historia hic sileat. Ergo σεμνότητος χάριν sic loquitur poëta. Iris venit ad Θέτιν missu Jovis, Ω, 83, seqq. et hæc proficiscitur ad Jovem, 95, deinde ad filium suum, 121, de luctu finiendo, et reddendo corpore Hectoris, 128, seqq. coll. 562. Occiso filio suo, arma ejus defert in medium, et adhibitis Trojanis principibus judicium fit, cui dari ea debeant, λ, 544—546. et ad sepulturam filii accedit, ω, 47, seqq. 73, seqq. 85, 91. Θέτις. Ol. 2, 144. Ne. 4, 81. Θέτιος γόνος, Ol. 9, 115. Θέτιος ἀμφὶ γάμῳ, Ist. 8, 60, seqq. 91, 103. Θέτιν, Py. 3, 163, 178. ποντίαν, Ne. 3, 60, 97. conf. Ovid. Metam. XI. σεμνὴν, Ne. 5, 47. Vide sub ἀργυρόπεζα in A.

Θηβαῖος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, ὑπέρθυμος. Θ, 120.

Θήβη, ης. ἡ. et αἱ Θῆβαι, ῶν. nam utroque modo ponit poëta, sicut et ἡ Μυκήνη et αἱ Μυκῆναι, Κρήτη et Κρῆται, Μάλεια et Μάλειαι. Tres urbes hujus nominis celebres sunt apud poëtam. Una est Bœotiæ urbs primaria, condita a Cadmo, ex cujus historia etiam nomen invenit, a θέειν τὴν βοῦν, quam rem et Ovidius tangit, Metam. III, ab initio. Sæpe vastata est hæc urbs, et restituta: dicta ἑπτάπυλος. Tempore Trojani belli videtur fuisse in ruinis, ex bello illo civili, quod Thebanum dicitur, et narratur Δ, 372—398, conf. Οἰδίπους, et E, 800—808. Z, 223. Hinc Ὑποθῆβαι, B, 505, videntur esse locus vastatus, ubi Thebæ antea steterant, suburbia nimirum. Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο, Δ, 406, in bello illo atroci Thebano. De eodem bello est et K, 286—290. Ξ, 113. Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ, Ξ, 323. et, εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ, T, 99. Θήβας (εἰς) ἦλθε, Ψ, 679, ubi elliptice deest ea præpositio. Arx hujus urbis erat ἡ Καδμεία quæ et κατ' ἐξοχὴν ἡ Θήβη vocatur: unde αἱ Ὑποθῆβαι possunt intelligi urbs arci huic subjecta, ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ celsa. ὤλετο ἐν Θήβαις, ο, 247. Ante Amphionem fuerat ἀτείχιστος, et hinc populus Thebanus sparsim habitans incursabatur ὑπὸ Φλεγύων latrocinantium, λ, 262, seqq. sed ὁ Ἀμφίων ἅμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ζήθῳ primus fuit conditor munitæ urbis. Post mortem horum fratrum, rex Φλεγύων Εὐρύμαχος Thebas munitione privavit: sed Cadmus urbem restituit. ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ, λ, 274, i. e. τῇ πολλὰς ἀρὰς ἢ βλάβας θεόθεν ὑπομεινάσῃ, *die viel fluch und unsegen ausgestanden, (which had endured many calamities and misfortunes.)* Cæterum ex h. l. historia Thebana multum lucis habet. Altera Θήβη erat in Asia, sub regno Trojano, in agro fertili sita, dicta Ὑποπλάκιος, vel Ὑποπλακίη, vel Πλακία, a monte propinquo, qui dicebatur ὄρος τὸ Πλάκιον, a quo et tota regio vocabatur Ὑπόπλακος ὑλήεσσα χώρα. Capta est ab Achille, cum is, tempore Trojani belli, cum parte copiarum Phrygiam percursaret et vastaret, A, 366, seqq. ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος. In ea urbe ἡ Χρυσηΐς erat capta, quæ eo venerat vel ad sacrum Dianæ, vel perfugii causa. B, 691, διαπορθήσας τείχεα Θήβης. et Z, 416, ἐξέπερσε πόλιν Κιλίκων εὖ ναιετάωσαν Θήβην ὑψίπυλον. et 397, Θήβῃ Ὑποπλακίῃ. Historia hujus urbis est hæc: Thebe erat filia τοῦ Ἀδραμύστιος, ἀνδρὸς Πελασγοῦ, τοῦ τὴν Ἀδραμυστίαν ὁμώνυμον ἑαυτῷ κτίσαντος, ἣν οἱ ὕστερον Ἀδραμύττιον μετεκάλεσαν εὐφωνότερον: hujus pulcræ filiæ nuptias a multis petitas fecit pater præmium vincenti in certamine ludicro: Hercules eo veniens vicit, accepit uxorem, et condidit urbem cognominem uxori: coll. 396. ἐγὼ Θήβαις, ἐν Ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ, X, 479, inquit Andromache se esse natam. Tertiæ Thebæ erant Ægyptiæ, urbs ingens, dicta ἑκατόμπυλος numero rotundo, frequentissima hominibus et potentissima et ditissima, I, 381—384. δ, 126, 127. si erant in urbe ea centum τάγματα equestrium virorum, et quodvis τάγμα constabat ex ducentis equitibus: quanta igitur reliqua multitudo? Hæ Thebæ fuerant antiqua sedes regia Ægypti, Homero optime nota utpote patria; dicta postea ob magnitudinem Διὸς πόλις, *eine stadt Gottes, (a city of God.)* Θηβαῖος Τειρεσίας, ex Thebis Bœoticis, κ, 492. Pindarus per hoc nomen, semper patriam suam Bœoticam indicat. Θήβη χρυσάσπι, Ist. 1, 1. ὦ μάκαιρα, Ist. 7, 1. Θήβᾳ (ἐν) ξενωθεὶς, Py. 4, 533. Θήβαν πλήξιππον, Ol. 6, 145. κήρυξε, Ist. 3, 20. Θῆβαι ἑπτάπυλοι, Py. 9, 139. ἐκ Θηβᾶν, Ol. 9, 102. ἀπὸ λιπαρᾶν, Py. 2, 6. Καδμηϊᾶν, Ist. 4, 88. ἐν Θήβαις, ad Thebas, Ol. 6, 25. 7, 154, sc. ἔργα: nam ibi celebrabantur τὰ Ἡράκλεια. Ol. 13, 152. ἑπταπύλοις, Py. 3, 161. 8, 56—67. 11, 19. Ne. 4, 31. 10, 14. Ist. 1, 24, 96. 4, 11. 5, 39. 8, 34—43. ἐς ἑπταπύλους, Ne. 9, 42. Θηβαίῳ, Py. 11. Ist. 1. et 3. et 7. inscriptt. Vide sub Μετώπη.

Θήρα, ας. ἡ. insula inter Cretam et Libyam, antea dicta ἡ Καλλίστη, sed postquam nobilis Laco, ὁ Θήρας, ου, coloniam eo deduxit, ex nomine ejus est appellata. Sacra Neptuno et Minervæ. Argonautæ in errore suo ad eam insulam venerunt, et Medea ibi est vaticinata: hinc τὸ Θήραιον ἔπος, Py, 4, 17, est τὸ ἐν Θήρᾳ εἰρημένον καὶ περὶ Θήρας λεχθὲν a Medea. vide porro, Py. 4, 35. 5, 100. Vide sub θηρεύω in A.

Θηρικλῆς, έος. ὁ. vide sub Κλεοπάτρα, et in A. sub χόανος.

Θήρων, ωνος. ὁ. Ἀκραγαντίνων ἀρχὸς in Sicilia. Uxorem habuit τὴν θυγατέρα Πολυζήλου, ἀδελφοῦ Ἱέρωνος. Ipse filiam suam Δημαρέτην dederat nuptum τῷ Γέλωνι regi, a qua τὸ Δημαρέτειον νόμισμα nomen habuit. Cæterum Theron descendebat a Cadmo. Ol. 3, 4—78. et scholiastes ibi exhibet genealogiam amplam.

Θησεὺς, έως. ὁ. Heros et princeps Atheniensis, Αἰγείδης, i. e. Ægei filius, ἐπιείκελος ἀθανάτοις. enumeratur inter priscos laudatissimos, A, 265. cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321, seqq. 630. Vide sub ἱστίον in A.

Θίσβη, ης. ἡ. urbs Bœotiæ, non procul a mari, columbis abundans, hinc πολυτρήρων. habet nomen a τῇ Θίσβῃ, filia Ἀσωποῦ. B, 502. habuit civem, τὸν περίπυστον αὐλητὴν Ἰσμενίαν, qui erat Θισβεύς.

Θοαὶ νῆσοι, ο, 298, sunt τῶν Ἐχινάδων aliquæ, sicut et τὸ Δουλίχιον. Et hæ insulæ propinquæ sunt Κορινθιακῷ κόλπῳ. dicuntur θοαὶ, a figura procul apparente, i. e. ὀξεῖαι: nam θοὸν est ὀξὺ, et θοῶσαι est ἀποξῦναι, *spitzig machen, (to sharpen.)*

Θόας, αντος. ὁ. Princeps Ætoliæ, filius Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης τῆς τοῦ Οἰνέως. propinquus ergo Diomedis, et unus ex novem ἀρίστοις post Achillem. B, 638—644, et cum quadraginta navibus venerat ad bellum. Δ, 275. H, 168, Ἀνδραιμονίδης. N, 92, 216, seqq. O, 281, seqq. T, 239. Vir valde laudatus, et exemplum νέου συνετοῦ καὶ ἀνδρείου. cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. Alter hujus nominis erat rex Lemni insulæ, filius Bacchi, θεῖος: et dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, ut liceret negotiari, Ξ, 230. Ψ, 745. Tertius erat nobilis Trojanus, occisus a Menelao, Π, 311. Quartus fuit rex Chersonesi Tauricæ; de quo Eurip. Iphig.

Taur. 30—33, ubi simul ratio nominis, ob celeritatem pedum.

Θόη, ης. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 40. nam aqua habet motus celeres.

Θουρία, ας. ἡ. vide sub Αἴπεια.

Θόων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus, Φαίνοπος υἱὸς, ἀδελφὸς Ξάνθου. Ε, 152. occiditur ab Ulysse, Λ, 422. Alius est Μ, 140. interfectus ab Antilocho, Ν, 545, seqq. Tertius erat rex partis Ægypti, circa Κάνωβον ad ostia Nili, ingens cultor artis medicæ, δ, 228, seqq. genitivus per syncopen est Θῶνος pro Θόωνος: nisi potius mavis dicere, nomen hujus principis fuisse ὁ Θῶνις, τοῦ Θώνιος et per syncopen Θῶνος: nam Herodotus, II, 113, seqq. memorat Θῶνιν præfectum regis Ægyptii in ora maritima; et juvabit legisse eum Herodoti locum. Ab eodem et urbs Ægyptiaca ἡ Θῶνις nomen habebat, et mensis Ægyptius, ὁ Θώθ. Quartus denique fuit nobilis Phæax, θ, 113.

Θόωσα, ης. ἡ. mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71, 72. ipsa fingitur nympha maris, filia τοῦ Φόρκυνος. nomen est a θοὸν, i. e. ὀξὺ, vel et ταχύ: et videtur esse symbolum agentis omnia ex ira acri. Nam οἱ θυμικοὶ dicuntur ὀξεῖς, et παροξύναι est, εἰς θυμὸν κινῆσαι.

Θοώτης, ου. ὁ. κῆρυξ τοῦ Μενεσθέως. Μ, 342, 343. dictus a celeritate, quæ est κηρύκων virtus.

Θρᾷξ, ῃκος. ὁ. et Θρῆϊξ, et Θρᾷξ, et Θρᾷξ, ᾳκός. Thrax. gens satis ampla et celebris apud antiquos. Habet nomen a θορεῖν et ἀΐσσειν: erat enim natio valde pugnax et impetuosa. Hinc et verbum θρησκεύειν, teste Plutarcho, in Alex. c. 8. nomen habet: nam Ὀρφεὺς multas superstitiones docuerat Thracas: ut notet ἱερουργίας κατακόρους καὶ περιέργους. Θάμυριν τὸν Θρήϊκα, Β, 595, nam Thraces olim musicæ et poëseos studiosi, ut præter hunc Thamyrin etiam ὁ Ὀρφεὺς et ὁ Μουσαῖος indicant. et 844, Θρήϊκας ἦγεν Ἀκάμας, auxiliantes Trojanis. sic Ε, 462. Ἀκάμαντι, ἡγήτορι Θρῃκῶν. Divisi erant Thraces in tres principatus, Θρήϊκες, Κίκονες, Παίονες, Β, 844, 846, 848: et Thracas proprie dictos finiebat Hellespontus. Magni bellatores: hinc hæc terra dicebatur οἰκητήριον Ἄρηος, et, περὶ Θρᾴκην ὁ Ἄρης καλός. Cæterum universa gens complectebatur viginti duo ἔθνη, quæ vide apud Strabonem et Dionysium. Ergo vere erat γῆ ἀπείρων. Θρῃκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν Πείρως, Δ, 519. et 533, Θρήϊκες ἀκρόκομοι, i. e. ἄκρως κομῶντες, vide A. Θρήϊκες νεήλυδες, Κ, 434, qui postremum advenerant, auxilium laturi: hinc in extremo loco stationem habebant, et hinc εὐεπιβούλευτοι. coll. 506. ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν αἶαν, Ν, 4, nam φίλιππον ἔθνος οἱ Θρᾷκες: et h. l. sunt illi versus Istrum, et Μυσοὶ sunt ultra eos, his deinde contermini sunt Scythæ: sic Jupiter, intuens istos, retro flectebat caput, ne videret Græcos. ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν ὄρεα, Ξ, 227, nam regio horum ἱππικῶν καὶ μαχίμων hominum erat altis montibus cincta. δέπας, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες, Ω, 234, amici Trojanis. hinc dicuntur Θρηΐκιοι Ψ, 808. et 230, Θρηΐκιος πόντος. Θρηϊκία Σάμος, Ν, 12, seqq. est valde montana, et postea dicta Σαμοθρᾴκη. nam alia Samus est Ionica, alia Cephalleniaca. Terra Thracum dicitur Θρᾴκη et Θρῄκη, ἡ. Θρῄκηθεν πνέουσι Ζέφυρος καὶ Βορέης in mare Ægeum, Ι, 5. et 72, οἱ ἐκ τῆς Θρᾴκης vinum petentes: ἐθαυμάζετο γὰρ olim hæc terra ut ἡδύοινος καὶ πολύοινος, hinc et Græci ad Trojam inde οἰνίζοντο. Lemnus et Thasus, insulæ, pertinebant ad Thraciam: et inde quoque multum boni vini petebatur. Sed ob eandem causam Thracia infamis erat ob rixas sanguinolentas et ob vinolentiam. Thraciæ rex Lycurgus, repressurus hos ἐκ μέθης θυμοὺς καὶ πολέμους, vastari jusserat multas vineas: donec remedium vulgatum est temperandi vinum aqua, i. e. donec Bacchus confugit in aquas: et tale vinum vocabatur οἶνος τεθαλαττωμένος, i. e. aqua commixtus. Ἐν Θρᾴκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μήλων, Λ, 222, ob pinguem terram et multa pascua. ἐκ Θρῄκης, Ν, 301. Υ, 486. Θρῄκηνδε abiit Mars, θ, 360, ubi habitare dicitur διὰ τὸ τοῦ ἔθνους φιλόμαχον. Fœmina dici solet Θρᾷττα et Θρῇσσα, et Θρῇϊσσα. Thraciæ legislator ὁ Ζάμολξις est celeber: is se per annos quatuor occuluerat in subterraneo loco, deinde subito emergens fidem sibi apud Thracas pariebat, quasi divino homini. Θρηϊκίων ταύρων, Py. 4, 366.

Θράσιος, ου. ὁ. nobilis Παίων, occisus ab Achille, Φ, 210.

Θρασύβουλος, ου. ὁ. filius Xenocratis, ex regia gente, propinquus τοῦ Θήρωνος. Py. 6, 15, 44. Ist. 2, 1, 45.

Θρασυδαῖος, ου. ὁ. Theronis filius, dictus et ὁ Ἀριδαῖος. Py. 11, inscr. et versu 21.

Θράσυκλος, ου. ὁ. nobilis Argivus, Ne. 10, 73.

Θρασυμήδης, εος. ὁ. filius Nestoris laudatissimus. Ι, 81, ποιμὴν λαῶν. Κ, 255, μενεπτόλεμος. Ξ, 10, ἱππόδαμος. Π, 321, ἀντίθεος. Ρ, 378. et 705, δῖος. γ, 414, seqq. 442, 448. Alius hujus nominis erat socius Sarpedonis, regis Lyciæ, Π, 463.

Θρινακία, ας. ὁ. pro Τρινακρία, euphonice. Insula celeberrima, Sicilia. nam τρία habet ἄκρα ἢ ἀκρωτήρια, Πέλωρον, Πάχυνον, Λιλύβαιον, quæ sunt neutra ad substantivum ἀκρωτήριον, vel et aliter substantive, Πελωρίδα, Πάχυνον, Λιλύβην. λ, 106, seqq. ubi Solis boves pascebantur. μ, 127—135. τ, 275. Vide sub θρῖναξ, in A.

Θρόνιον, ου. τό. oppidum Locrorum, ad amnem Boagrium. Β, 533.

Θρύον, ου. τό. est urbs Elidis, quæ et Θρυόεσσα, ἡ, dicitur. Civis ejus est ὁ Θρυΐτης, ου, vel ὁ Θρυοέντιος et Θρυούντιος. Β, 592. Λ, 710. nomen habet ἐκ τῶν ἐκεῖ φυομένων θρύων: nam τὸ θρύον est φυτόν τι, alga. sita est ad Ἀλφειὸν ποταμόν: et quia ibi πεζῇ περατὸς ἦν ὁ ποταμὸς (pedibus transiri poterat) hinc hæc urbs dicebatur πόρος Ἀλφειοῦ. Civis dicitur et ὁ Θρυουσσαῖος et Θρυούσιος.

Θυάς, ἄδος. ἡ. vide sub Θύω in A.

Θυέστης, ου. ὁ. Frater Atrei, et, post mortem hujus, tutor Agamemnonis. Propria ejus sedes fuit περὶ Κύθηρα, quam regionem et, mortuo Thyeste, filius ejus Ægisthus habebat. Et is est ille ager, cujus mentio fit δ, 517. Vixit autem Thyestes tempore belli Thebani. Mala, quæ Thyestes fratri suo Atreo fecisse dicitur a tragicis, omnino ignorat Homerus: potius novit hos fratres amicissimos inter se. hinc moriens Atreus instituit fratrem suum tutorem filio suo Agamemnoni: quo is officio integerrime est functus. Β, 106, ubi succedit Atreo, ut tutor pupilli, non ut rex. Voluit Tydeo adesse in bello Thebano, sed τὸ δαιμόνιον prohibuit, Δ, 376. patronymicum est Θυεστιάδης, δ, 518.

Θύμβρα, ας. ἡ. Urbs Troadis, condita a Dardano, in memoriam amici sui, τοῦ Θύμβρου. fluvius ad eam urbem est ὁ Θύμβριος, qui et ὁ Τίβερις nonnunquam appellatur. Erat in ea urbe ἱερὸν Ἀπόλλωνος Θυμβραίου. Κ, 430. idem Apollo dictus et Ζυμβραῖος et Θύμβριος et Δύμβριος.

Θυμβραῖος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 320.

Θυμοίτης, ου. ὁ. nobilis senator Trojanus Γ, 146. nomen est ab ὁ θυμὸς, cum pleonasmo τοῦ Iota. sic eodem modo ὁ Δαμοίτης formatur ab ὁ δᾶμος, pro δῆμος, et Μενοίτιος a τὸ μένος. Vide sub Μενοίτιος.

Θύννος, ου. ὁ. bestia marina, vescens glandibus marinis, et cujus caro in deliciis habita. Magis nutrita dicitur ὄρκυνος, etiam magis fit κῆτος. Narrant de eo, quod sinistro oculo non videat. Confer δρῦς in A.

Θυώνη, ης. ἡ. est eadem quæ ἡ Σεμέλη, mater Bacchi, qui hinc dicitur Θυωνεύς. Py. 3, 177.

Θῶνις, ιος. ὁ. vide sub Θόων.

Θώραξ, ακος. ὁ. unus Aleuadarum nobilium. Py. 10, 100.

I

ἼΑΙΡΑ, ας. ἡ. Νηρηΐς. ab ἰαίνειν, nam mare exhilarat multimode. Σ, 42.

Ἴακχος, ου. ὁ. vide sub ἰάχω in A.

Ἰάλεμος, ου. ὁ. est species cantilenæ lugubris. τὸν ἰάλεμον ἀριστεῦσαι, optime canere ejusmodi næniam, Theocr. Id. 15, 98, ibique doctos. conf. ὁ Λίνος.

Ἰάλμενος, ου. ὁ. Filius Martis, frater Ἀσκαλάφου, princeps Græcus. Β, 512. Ι, 82.

Ἰάλυσος, ου. ὁ. filius τοῦ Κερκάφου, filii Solis. Ol. 7, 136.

Ἰαμενὸς, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Μ, 139, 193.

Ἴαμος, ου. ὁ. vates excellens ad aram Olympicam. Ortus ejus narratur Ol. 6, 57, seqq. unde οἱ Ἰαμίδαι, posteri ejus, ibid. 119, 121. habet nomen a τοῖς ἴοις, ut l. c. narratur. de modo vaticinandi vide interpretes.

Ἰάνασσα, ης. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 47. ab ἰαίνειν dicta.

Ἰάνειρα, ας. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 44, etiam ab ἰαίνειν, i. e. εὐφραίνειν καὶ γλυκαίνειν. nam mare potest dulce et jucundum esse multas ob causas.

Ἰάονες, ων. οἱ. habitarunt in Peloponneso ad mare, et sunt alii ac οἱ Ἴωνες. Ν, 685. opinantur multi, Athenienses h. l. sic dici, et col-

ligere id sibi videntur ex 689. Imo a barbaris omnes Græci vocabantur Ἰάονες vel Ἰάωνες, quod apparet ex Æschylo, Pers. 178, 564. cæterum ὁ Ἰάων erat fluvius in Arcadia, Callim. Jo. 22.

Ἰαπετὸς, οῦ. ὁ. pater Promethei et Epimethei. nomen est ab ἵεσθαι, incitari, et πέτεσθαι, volare, præcipitari: et notat sine dubio conversionem universi, quæ sine intermissione ad occasum præcipitari videtur. Θ, 479. Ἰαπετιονὶς φύτλη, Ol. 9, 81, nam genealogia est hæc: duo filii fuere Iapeti, jam nominati: Προμηθεὺς ἐκ τῆς Κλυμένης, genuit τὸν Δευκαλίωνα, vel τὸν Ὀποῦντα πρῶτον: Ἐπιμηθεὺς δὲ ἐκ τῆς Πανδώρας, genuit τὴν Πύῤῥαν. Iste Ὀποῦς πρῶτος ἐκ ταύτης τῆς Πύῤῥας genuit filiam τὴν Πρωτογένειαν, cujus maritus fuit ὁ Λοκρὸς, filius Jovis. Ἐκ τῆς Πρωτογενείας natus est ὁ Ὀποῦς δεύτερος, et quidem interventu Jovis, quum ex Locro nihil conciperet.

Ἰάρδανος, ου. ὁ. fluvius in Creta, ad quem habitabant οἱ Κύδωνες, quos vide. γ, 292. Alius fluvius hujus nominis est in Peloponneso, H, 135.

Ἰασίων, ωνος. ὁ. nobilis γεωργὸς Cretensis, filius Jovis et Diei, apud quem, post diluvium, inventa sunt semina frugum. Hinc Ceres eum adamasse dicitur, et ex eo peperisse τὸν Πλοῦτον ὡραῖον, quem terra et horæ anni donant. Nomen est ab ἵημι, διὰ τὴν τῶν σπορίμων ἕσιν, i. e. πέμψιν, κατὰ τῆς γῆς. ε, 125, seqq. Ab aliis dicitur filius regis Minois, conf. Theocr. 3, 50, schol.

Ἴασος, ου. ὁ. nobilis Græcus, occisus ab Ænea, princeps Atheniensis, O, 332, 337. Alius fuerat rex Peloponnesi, ὁ τῆς Ἰοῦς filius: a quo Ἄργος Ἴασον, i. e. ἡ Πελοπόννησος, traxit nomen, σ, 245. et fortasse is ipse est, a quo est patronymicum Ἰασίδης, λ, 282. Tertius fuit rex Cypri, cujus filius fuit ὁ Δμήτωρ, ρ, 443. Vide sub τὸ Ἄργος.

Ἰάσων, ονος. ὁ. Py. 4, 20, et 133, seqq. ubi oraculum de eo. et 197, seqq. ubi dura ejus fata in pueritia. et 212, ubi ratio nominis a Chirone impositi, apud quem educabatur. Nam quia Chiron erat medicus, hinc alumnum suum sic appellavit παρὰ τὴν ἴασιν. Inest præterea ἀναγραμματισμὸς a patre Αἴσων, nam sic antiqui solebant nomina filiis dare. et 301. Genealogiam ejus plenam exhibet Schmidius in Pyth. p. 195. Ἰάσονα, Ne. 3, 93. Vocativus scribitur Ἰᾶσον, Eurip. Med. 869. confer Ἰήσων.

Ἰαωλκὸς, ου. ἡ. Urbs Thessaliæ. scribitur et Ἰωλκὸς, et Ἰαολκός. olim frequens civibus, sed postea seditionibus perdita sicut et Pheræ; et facta κώμη. Nomen habet a conditore suo Ἰαωλκῷ, υἱῷ Ἀμύρου, a quo et Ἀμυρικὸν πεδίον prope Larissam nomen habuit. B, 712. λ, 255. Ἰαωλκὸν λατρίαν, Ne. 4, 89, urbem servientem. Ἰαωλκοῦ πεδίον, Ist. 8, 87. scriptio hujus urbis, Ἰωλκὸς, est Py. 4, 137, et 334. Ne. 3, 58.

Ἴδα, ας. ἡ. et ionice Ἴδη, ης. mons Troadis satis amplus et altus, *ein gebirge, (a range of mountains.)* Habebat multa celebria cacumina, *koppen, (peaks,)* τὸ Λεκτὸν, τὴν Φάλακραν, τὸ Γάργαρον, τὸ Σίγειον, ad quod et urbs sita ejusdem nominis. Ipse mons habet nomen a circumspectu, ab ἰδεῖν: nam est ὑψηλὸς, καὶ τὸ σχῆμα σκολοπενδρώδης. Alia Ida erat in Creta: et deinde omnis mons, maxime arboribus consitus, dictus est Ida, sicut omnis fluvius Ἀχελῷος, et omnis aqua ὠκεανός. Imo ἡ ἴδα notat sylvam in montana regione. Hinc Herodotus inquit, I, 110, ἡ Μηδικὴ χώρη ὀρεινή ἐστι κάρτα, καὶ ὑψηλή τε καὶ ἴδῃσι κατηρεφὴς, et sylvis contecta. sic et IV, 109, χώρη δασέη ἴδῃσι (ἴδαις, ionice) παντοίῃσι, regio opaca arboretis et nemoribus omnigenis: et paullo post: ἐν δὲ τῇ ἴδῃ τῇ πλείστῃ ἐστὶ λίμνη μεγάλη et V, 23, ἵνα ἴδη ναυπηγήσιμός ἐστι ἄφθονος, ubi materia ad naves ædificandas est larga. Ἴδης ἐν κνήμοισιν, B, 821. Λ, 105. Ἴδην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Θ, 47, nam pars ejus erat τὸ Γάργαρον. sic et Ξ, 283. O, 151. ἐν κορυφαῖς Ἴδης πιδηέσσης ἥμενος, Λ, 183, sic, πολυπίδακος, Ξ, 157, 307. Υ, 59. Ψ, 117, i. e. πολυποτάμου, nam multi fluvii ex eo monte oriuntur: et πίδαξ est πηγή. πᾶσα ἐφαίνετο, N, 13. habuit tempore Trojani belli multas ἐλάτας, Ξ, 287, 292. pascua ibi, Υ, 91. πολυπτύχου ὑληέσσης, Φ, 449. et 559, Ἴδης κνημούς. X, 171. Ζεῦ, Ἴδηθεν μεδέων, Γ, 276. H, 202. Ω, 208. Ἴδηθεν κατιοῦσα, Δ, 475. ἐπεὶ ἴδε, Θ, 397. et 438, ἐδίωκεν ἵππους. Ἰδαῖα ὄρη, M, 19, seqq. ubi fluvii inde orientes enumerantur: et pluralis designat multa cacumina. ἀπὸ Ἰδαίων ὀρέων ἔκτυπε Ζεὺς, Θ, 170. κατέβη, O, 169, 237. Υ, 189. Ἰδαίου Διὸς, Π, 605. Ω, 291. Ἰδαῖον ἄντρον, Ol. 5, 42, ubi de Κρητικῷ ὄρει, ἔνθα ἐτράφη ὁ Ζεύς.

Ἰδαῖος, ου. ὁ. nomen proprium κήρυκος Trojani nobilis. Erat jam senior, hinc pugnantes duos heroas vocat παῖδας φίλους, H, 276, 278, 284, 372, 381, seqq. Sed quæ 390 narratur male precari regio juveni, ea non dixit ut audirent Græci, sed cogitavit modo, aut subobscure id quasi tussiit; sed Musa id audivit, et narrat per poëtam: nisi Idæus magis expressit mentem populi quam regum, quod apparet ex 392, 393, ubi præco clarius explicat, quod 362 mandatum ipsi erat, διὰ τὸ μισοπόνηρον. Adest regi Priamo, Γ, 248. eumque comitatur in castra Græca, Ω, 325, 470. Alius erat filius Daretis, divitis et nobilis Trojani hominis, E, 11, seqq. qui timide pugnat, ob divitias suas.

Ἴδας, ου. ὁ. pater Cleopatræ, uxoris Meleagri: vir laudatus et fortis. I, 554, ubi genitivus Ἴδεω est Ionicus, sicut ab Ἑρμείας fit Ἑρμείεω, et per sync. Ἑρμείω. Cæterum hic Ἴδας erat frater Λυγκέως (ab ὁ Λυγκεὺς) et præstantissimus τοξότης. conf. Μάρπισσα. Alius fortasse Ἴδας est Ne. 10, 112—132. sed conf. ἐπιπλήσσω in A.

Ἰδομενεὺς, έως. ὁ. rex Cretæ, laudatissimus et fortissimus. Genealogia ejus est hæc: Jovis ex Europa filius erat rex Minos; hujus ex Pasiphaë filius ὁ Δευκαλίων, rex Cretensis; hujus duo filii, ὁ Μόλος et Ἰδομενεύς: et Μόλου filius erat Μηριόνης. hæc genealogia ab ipso narratur N, 449—454. nam ejus ἦθος ἦν ἀφελῶς φιλολάλον. et a personato Ulysse, qui se fratrem Idomenei fingebat, τ, 178—184. per patronymicum dicitur Δευκαλίδης, per sync. pro Δευκαλιωνίδης, M, 117. N, 307. numeratur inter duces præstantissimos, A, 145, 146, et inter novem ἀρίστους post Achillem, H, 165, seqq. cum octoginta navibus suis ad Ilium venit, B, 645—650, et Meriones erat socius ejus. forma ejus majestatis plena, Γ, 230—233. pugnat fortiter, Δ, 252, 253, 254, seqq. E, 43, 45. Z, 436. N, 210—393. et 506—516, ubi apparet jam fuisse seniorem eo tempore. Signis dei territus cedit, ne videatur θεομαχεῖν, Θ, 78. Porro de eo, Θ, 263. Λ, 501. O, 301. Π, 345. P, 258, 605, 608. T, 311. Ψ, 113, 124, 450, 860, 888. Capta Troja incolumis rediit in Cretam, cum suis, γ, 191, 192. fingit de eo quædam Ulysses personatus, ν, 259. ξ, 237, 382.

Ἱερὸν, οῦ. τό. sacrificium. ritus ejus describuntur A, 447—474. B, 402—431. De sacro Persarum narrat Strabo, Lib. 15. pag. 503, Edit. Casaub. Si superis diis sacrificabatur, collum victimæ sursum erigebatur, ut cœlum adspiceret: et hoc est αὖ ἐρύειν, quam vocem confer in A. ἱερεύειν quidem sæpe est simpliciter, mactare ad cibum: sed non facile mactabatur pecus, nisi sacraretur deo. vide H, 314—322, et passim in Odyssea, sub voce ἱερεύειν. De sacrificio porro est K, 292, seqq. O, 372, seqq. de sacrificio in jurejurando, T, 250—268. Γ, 245, 270, seqq. et confer θρὶξ in A. Pollutis manibus non licet sacra facere, Z, 266, seqq. et 302, seqq. ubi sacerdos offert dona. In fine sacri, omnium rerum saturi et abiturientes, linguas hostiarum sacrificabant, γ, 332—341, et id κατὰ ἔθος Ἰώνων καὶ Ἀττικῶν, ut satisfacerent his linguis combustis, si minus recte locuti essent hoc die; vel quia hoc membrum præstantissimum putabant; vel ut vota sua nuncupata per has linguas commendarent deo. Deinde libabant ex patera, κατὰ τὸ οὖς τοῦ ἐκπώματος, *(über den henkel des bechers) (over the handle of the dish)* τὴν θείαν οἰωνιζόμενοι ἀκοήν. Cæterum in sacris adhibebant οὐλοχύτας, ut symbolum præstantissimi sicci cibi; et οἶνον ut præstantissimum humidum. Ergo utrumque cibi genus deo offerebant, in gratam memoriam accepti beneficii nutritionis ad vitam. Postea epulabantur de carne victimæ, cujus partem quoque obtulerant deo: nam post necessarium victum ex frumento et vino, accessit etiam lautior ex carnibus assis. En originem sacrificiorum sanam et sapientem, ex grati animi testificatione natam, in usum hominum, et ad pietatem erga deum accendendam. Hinc et erat, quod omnis mactatio dicebatur ἱερεύειν.

Ἱέρων, ωνος. ὁ. Rex Syracusanus et partis Siciliæ. (regia urbs αἱ Συράκουσαι, ῶν) Idem condidit vel restituit τὴν Αἴτναν urbem, prope ad montem illius nominis, quæ et ἡ Κατάνη dicta. Ipse sæpe laborabat τῇ λιθουρίᾳ: cæterum laudatissimus. Ol. 1, inscr. nam miserat equos ad Olympica, qui vicerant: et versu 16, seqq. et 165, seqq. ubi sunt laudes Hieronis, non vero Pindari. Ol. 6, 158. Py. 1, inscr. et versu 62. Py. 2, inscr. Py. 3, inscr.

Ἰηλυσὸς, et Ἰαλυσὸς, οῦ. ἡ. urbs nobilis Rhodi insulæ, ab heroë antiquo sic appellata. B, 656. conf. Ῥόδος.

Ἰήσων, ονος. ὁ. est idem ille Ἰάσων paullo ante productus: et ex hac scriptione Ionica apparet α penultimæ Doricum longum. Princeps Thessalus decantatissimus. Ejus θεῖος (patruus) erat ὁ Πελίας, quem confer. In itinere suo Colchico congressus erat cum Lemnia Ὑψιπύλῃ: nam mulieres Lemniæ paullo ante omnes viros suos occiderant: hinc advenientes Argo nautas cupide excipiebant. Ex hoc congressu natus est ὁ Εὔνηος, qui hinc dicitur Ἰησονίδης, H, 468, 469, qui regnavit in Lemno. Sic et Φ, 40, 41, Ψ, 747. de itinere Jasonis ipso est μ, 70—72.

Ἰθαιμένης, (pro Ἰθαμένης) εος. ὁ. nobilis Lycius. Π, 586. Vide sub μεσαιπόλιος in A.

Ἰθάκη, ης. ἡ. Ithaca, Ulyssis patria et principalis sedes. Habet nomen a prisco heroë Ἰθάκῳ, filio Πτερελάου: et fratres τοῦ Ἰθάκου erant ὁ Νήριτος καὶ Πολύκτωρ, ρ, 207, qui tres primi insederant hanc insulam, una cum colonis adductis. Insula habet in circuitu 88 stadia, h. e. tria fere milliaria Germanica, vel duodecim milliaria Italica: ergo non magna: sed adjacentes insulæ regno Ulyssis erant subjectæ. Urbs in ea ejusdem est nominis, ad mare sita. Civis dicitur Ἰθακήσιος et Ἴθακος. οἳ Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον, B, 632. ἐν δήμῳ Ἰθάκης κραναῆς, T, 201, nam est valde aspera et saxosa. ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται, α, 57, coll. 18. sed ejus oblivisci Ulysses adeo non potuit, ut vel fumum ex ea procul conspicere optaret, antequam moreretur, 58, 59. coll. κ, 29, 30, 48, 49. Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ, in publico

urbis Ithacæ, α, 103. ν, 97. ο, 533. π, 419. 'Ιθάκης ἐς πίονα δῆμον, nam populus ex pascuis probe alebatur, ξ, 329. τ, 399. 'Ιθάκη κραναὴ, α, 247. ο, 509. φ, 346. ἀμφίαλος, α, 386, 395. β, 293, et olim etiam πολύναυς. εὐδείελος, β, 167. ξ, 344. τ, 132. et ἔργα hujus insulæ erant res pecuariæ pleræque, et hortulanæ, cum paucis arvis consitis. ὑπονήϊος, γ, 81, nam urbs sita sub monte, qui vocabatur τὸ Νήϊον. Natura insulæ describitur δ, 605—608, coll. 601. et ι, 21—28, ubi simul situs ejus, ex veritate geographica, cum insulis adjacentibus. τρηχεῖη, κ, 463, 417. satis luculenter etiam describitur insula, ν, 238—248, et laudatur, per αὔξησιν tamen, et ex persona loquentis valde juvenili. παιπαλόεσσα, λ, 479. ἐν πορθμῷ 'Ιθάκης καὶ Σάμου, ο, 29. Ex Ithaca erant μνηστῆρες duodecim, π, 251. εὐκτιμένη, χ, 52. ἐκ πόλιος κατέβαν, ω, 204, ergo paullo altius sita. 'Ιθάκης ἐνὶ δήμῳ, ω, 283, in populo, i. e. in terra, Ithacæ. 'Ιθάκηνδε, α, 163. λ, 360. ο, 157, π, 322, ubi urbs dicitur. 'Ιθακήσιος, Β, 184, β, 24, 246, ubi contemtim id additum videtur, quasi non nimis magnus princeps. ο, 519 χ, 45. ω, 353. et 442, ubi 'Ιθακήσιοι notat speciem, Κεφαλλῆνες genus. 'Ιθάκη ἔνι οἰκία ναίων, inquit Ulysses de se, ι, 505. coll. 531, ubi id Cyclops contemtim repetit. Cæterum narrant prisci, Ithacam non habuisse lepores; imo si aliunde importarentur, mori eos cito, et mortuos reperiri ad littus, e regione unde sint importati.

'Ιθώμη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, vocata et τὸ Θούμαιον. Civis ejus 'Ιθωμαῖος ἢ 'Ιθωμίτης. erat valde munita, unde et κλωμακόεσσα per epitheton dicta. Β, 729.

'Ικαρία, ας. ἡ. vide sub πράμνειος in A.

'Ικάριος, ου. ὁ. Pater Penelopes, frater τοῦ Τυνδάρου τοῦ Λάκωνος τοῦ πατρὸς τῆς 'Ελένης. possedit partem aliquam Acarnaniæ, et ex uxore sua Πολυκάστη genuit Penelopen. Frater Icarii ὁ Τύνδαρος, vel attice Τυνδάρεως, ω, ὁ, expulsus quidem erat ex Laconia ab Hippocoonte, et apud Θέστιον, τὸν τῶν Πλευρωνίων ἄρχοντα, aliquamdiu commoratus est, cujus et filiam τὴν Λήδαν duxerat, ex qua genuit Helenam et τοὺς Διοσκούρους: post tamen rediit in Laconiam. Vides ergo propinquam cognationem Helenæ et Penelopes. 'Ικαρίου, μέγα δυναμένου, α, 276, 329. et 277, ubi οἱ δὲ, non ad patrem solum, sed ad omnes cognatos pertinet. β, 52, 53. 133. μεγαλήτορος, δ, 797. λ, 445. π, 435. τ, 546. sed 'Ικάριος πόντος, Β, 145, est μέρος τι τοῦ Αἰγαίου πελάγους, εὔρῳ καὶ νότῳ μάλιστα κυμαινόμενος, ἔνθα μεγάλα ἐγείρονται κύματα: et habuit nomen vel ab 'Ικάρῳ, filio Dædali, vel ab insula parva prope Samum. Circa eandem regionem est et τὸ Καρπάθιον πέλαγος.

'Ικετάων, ονος. ὁ. frater regis Priami, Υ, 238. jam quidem senex, olim vero egregius dux, Γ, 147. filius ejus ὁ Μελάνιππος, Ο, 546, 576.

'Ικκὸς, οῦ. ὁ. σοφὸς ἰατρὸς 'Ρηγῖνος. De hoc proverbium: δεῖπνον 'Ικκοῦ, i. e. εὐτελές: nam parce et temperanter admodum vivebat, idemque aliis, qui senes fieri cuperent, præscribebat.

'Ικμάλιος, ου. ὁ. nomen proprium τέκτονος ξύλων, τ, 57. et habet nomen a lignis, ἃ χρήσιμα γίνεται μετὰ τὸ ἐξικμασθῆναι: *meister Trockenholz, (Mr. Drywood.)*

'Ιλιονεὺς, έως. ὁ. nobilis et dives Trojanus, filius Phorbantis. Ξ, 489, seqq.

"Ιλιος, ου. ἡ. Troja urbs, dicta a conditore suo 'Ίλῳ, quem vide mox. "Ιλιον εἴσω, Α, 71. Ν, 717. ubi simul notat regionem urbis. sed Ω, 145, est sola urbs. habet epitheta, ἱρὴ, Δ, 46, 164, 416. Η, 20. Ν, 657. Ο, 169. Σ, 270. Φ, 515. et habet hoc epitheton non modo commune omnibus urbibus munitis, sed et quod ibi præcipue multi dies festi. sed hæc crebra sacrificia significabant multas antegressas calamitates. Hinc proverbium: ἀεὶ 'Ιλίῳ κακά. εὐτείχεος "Ιλιος, Β, 113. 'Ιλίου εὐκτίμενον πτολίεθρον, Δ, 33. Φ, 433. ἐρατεινὴ, Ε, 210, nam pulcra urbs. ἠνεμόεσσα, Θ, 499. Μ, 115. Ν, 724. Σ, 174. Ψ, 64, 297, nam in colle sita, qui se ex aperto undique campo leniter attollebat. hinc et αἰπεινὴ, Ο, 558, 215. Ρ, 328. Ν, 773, ubi simul respicitur αἰπὺς ὄλεθρος, quasi eventus cum situ sit concenturus. 'Ιλίου εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, frequens habitatoribus, Ν, 380. εὔπωλος, Ε, 551. ὀφρυόεσσα, Χ, 411. οἱ 'Ιλίῳ ἐγγεγάασι, Π, 145, nati in Ilio. ἀφίξεται "Ιλιον ἱρὴν, Σ, 270. κτίσσε δὲ Δαρδανίην ἐπεὶ οὔπω "Ιλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, Υ, 216, ergo ἡ Δαρδανίη propius ad montem sita erat, "Ιλιος vero in planitie quidem patente, in colle tamen super planitiem eminente. nam πεδίον opponitur monti Idæ h. l. ἄστυ 'Ιλίου ἱρῆς, Φ, 128. et 374—376, prædicit fluvius per obliquum τὴν ἅλωσιν 'Ιλίου, et facete pæne: quid enim multo inferius fluens, ardenti oppido in colle sito, per se prodesse possit? et 442, 447, ubi muri ejus a Neptuno et Apolline structi narrantur. Hector et Achilles cursu ter circumlustrasse hanc urbem dicuntur, Χ, 165. ergo eo tempore collis, in quo urbs sita, poterat circumiri: sed nova urbs postea alio loco ædificata adhærebat longæ seriei rupium, ut non haberet περίδρομον. ἱρὴ, invisa diis, Ω, 27. coll. 67, 143, 383, quibus omnibus locis est ἱρή. Semel in genere neutro dixit "Ιλιον αἰπὺ, Ο, 71, sed vide de eo loco sub Ζεύς. εὔπωλον, β, 18. ξ, 71, nam ibi pulcri equi. ἱρὴν, ρ, 293. εἴσω pro εἰς, τ, 193. conf. β, 172. θ, 495. κ, 15. ξ, 238. 'Ιλιόθεν ἔπλεε, Ξ, 251. ι, 39. κατὰ 'Ιλιόφιν, pro 'Ιλίου, Φ, 295. 'Ιλιόθι πρὸ, i. e. ἔξω πρὸ τῆς 'Ιλίου, ante urbem, Θ, 557. Κ, 12. Ν, 349. θ, 581. Cives dicuntur 'Ιλιεῖς, quam tamen vocem poëta non adhibet, metro obstante; sed circumlocutione utitur, Ρ, 145. Cæterum 'Ιλιεῖς sunt totum: Τρῶες καὶ Δάρδανοι sunt duæ partes: sed tamen et Τρῶες notant sæpe totum. ἡ 'Ιλιὰς continet τὰ συμβάντα κατὰ τὴν Ιλιον, μὴ μόνον τὰ τῶν 'Ιλιέων, Β, 39, 40. Alias hæc vox est adjectivum locale, e. c. 'Ιλιὰς Τροία. τὰ 'Ιλίεια sunt festi dies, ab 'Ιλιεῦσι, i. e. a Trojanis eos celebrantibus. Plura de hac urbe ejusque regione habet Strabo, Lib. 13, digna lectu. Agamemnon post victoriam κατηράσατο τὸν τόπον, κατά τι παλαιὸν ἔθος (sicut Josua Hierichuntem, Josuæ vi, 26.) καὶ ἀρὰς ἔθετο κατὰ τῶν τειχιούντων τὸν τόπον. confer et Herodotum de Κροίσῳ. Nova igitur urbs longe alio loco sita: in antiquo loco κώμη tantum mansit. ἡ κακοΐλιος, τ, 260, 597. Ψ, 19. 'Ιλήϊον πεδίον, i. e. τὸ "Ιλειον, τὸ Τρωϊκὸν, περὶ ὃ τέθαπτο ὁ Ἶλος, Φ, 558, ubi alii male scribunt 'Ιδήϊον, i. e. τὸ τῇ "Ιδῃ ὑποκείμενον. 'Ιλίῳ murum fecerunt dii, Ol. 8, 42, seqq. conf. Τροίη.

Ἶλος, ου. ὁ. conditor Ilii: θεῖος. Ejus monumentum cum statua erat extra urbem in medio campo; a quo omnis belli vis abstinuit. Κ, 414. Λ, 166, 371, seqq. Υ, 232, 236. Ω, 349. "Ιλου πρὸς πόλιν, Ne. 7, 44—51. Alius Ἶλος erat filius Μερμέρου, nepos τοῦ Φέρητος, qui Φέρης erat filius Jasonis et Medeæ; et hic Ἶλος fuit φαρμάκων σκευαστὴς ἐν 'Εφύρῃ τῇ Θετταλικῇ τῇ πολυφαρμάκῳ, α, 259, 260, a quo Ulysses venenum petiit, nec accepit: nam cautus esse volebat Ilus in dandis venenis. Vide sub Βάτεια.

"Ιμβρασος, ου. ὁ. vide sub "Ιμβρος.

"Ιμβριος, ου. ὁ. gener Priami, filius Μέντορος. Ν, 171, seqq. 197. 176, quod opponit... τῷ, 172.

"Ιμβρος, ου. ἡ. Insula Αἰολικὴ, non long... a Lemno, a regione Tenedi: nam abest ... Lemno σταδίους ἑκατὸν καὶ εἴκοσι. Urbs in e... ejusdem erat nominis. Ν, 33. Ξ, 281. Φ, 43. Ω, 78. 753. Cæterum insula erat ἱερὰ Καβείρων καὶ 'Ερμοῦ, ὃν "Ιμβρασον οἱ Κᾶρες ἐκάλου... Quum quondam quidam, in jus vocati, abessent, et excusarentur ἐν "Ιμβρῳ εἶναι: hinc postea τοὺς φυγοδικοῦντας (i. e. τοὺς τὰς δίκας ὑποφεύγοντας) παροιμιακῶς 'Ιμβρίους ἐκάλουν.

'Ιμέρα, ας. ἡ. Urbs Siciliæ, Ol. 12, 2. Vide sub ἵμερος in A.

'Ιμέρας, ου. ὁ. fluvius Siciliæ, ad quem urbs ἡ 'Ιμέρα, Py. 1, 152.

'Ινὼ, όος. ἡ. Dea maris. ε, 333. vide Λευκοθέα. 'Ινοῖ, Ol. 2, 54. 'Ινὼ λευκοθέα, Py. 11, 3.

'Ιξίων, ονος. ὁ. nobilis Thessalus, primus dicitur apud Græcos fuisse φονεύς. præterea erat φαντασιοκόπος τὶς, cupiens majora viribus. hinc fabula dicit, eum adamasse Junonem, i. e. concupivisse principatum: nam "Ηρα est regalis dignitas, et vitam regiam Græci vocant ζωὴν 'Ηραίαν: sed pro Junone amplexatum esse νεφέλην, ex quo congressu natus sit ὁ Κένταυρος, pater Centaurorum nefariorum, i. e. excidisse spe sua, comparasse tamen equitatum, et loco legitimi principatus latrocinatum esse. Filius ejus fuit ὁ Πειρίθοος celeberrimus et laudatissimus, quem fabula dicit fuisse Jovis, quia cum uxore Ixionis Jupiter concubuerit; quod Jupiter ipse Junoni narrat Ξ, 317, 318, 'Ιξιονίης ἀλόχοιο, pro 'Ιξιονείης ab 'Ιξιόνειος: nam nomine proprio eam non appellat. Pœnam Ixionis apud inferos rotæ adfixi, ignorat Homerus. Ejus duo peccata, una cum pœna, narrat Pindarus, Py. 2, 40—88.

'Ιοβάτης, ου. ὁ. Rex Lyciæ majoris, socer Bellerophontis. Ζ, 168—193.

'Ιοκάστη, ης. ἡ. regina Bœotiæ, mater Œdipodis, quam poëta vocat 'Επικάστην, quam confer. λ, 270. nomen notat τὴν καζομένην, i. e. κοσμουμένην, ἰότητι, i. e. βουλῇ. Vide sub Μηδεσικάστη.

'Ιόλαος et 'Ιόλας, ου. ὁ. nepos Amphitryonis, nobilis Thebanus, ad cujus sepulcrum Thebis solebat ἀγὼν celebrari. multa de eo narrat Pindarus, Py. 9, 137, seqq. Ol. 9, 149. Py. 11, 92, ubi dicitur 'Ιφικλείδης, nam pater ejus fuit 'Ιφικλῆς, frater Herculis. Ne. 3, 59, seqq. Ist. 1, 21—79. Ist. 5, 39. Ist. 7, 12. Sed alius longe fuit ὁ "Ιλας, αυ, magister Agesidami, Ol. 10, 21, nominatus.

"Ιππαρις, εως. ὁ. fluvius Siciliæ. Ol. 5, 27.

"Ιππασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, cujus filios occidit Ulysses, Λ, 426, seqq. hinc est ὁ 'Ιππασίδης, ου, per patronymicum. Ν, 411. Ρ, 348, seqq.

'Ιππημολγοὶ, οἱ. confer "Αβιοι, et vocem in A. ex Ν, 5.

'Ιπποδάμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus, interfectus ab Achille in fuga. Υ, 401.

'Ιπποδάμεια, ας. ἡ. nomen proprium multarum fœminarum illustrium. Prima est uxor Pelopis, filia Œnomai, de qua Pindarus est multus, Ol. 1, 113. Ol. 9, 16. Altera fuit uxor Pirithoi, ob quam bellum Lapitharum cum Centauris ortum, cum interneci ne Centaurorum, Β, 742. Tertia, uxor Amyntoris, mater Phœnicis, quæ ex zelotypia et malo suo consilio magnum damnum dedit filio suo, Ι, 448, seqq. Quarta, filia Anchi-

sæ, soror Æneæ, laudatissima, Ν, 429, seqq. Quinta denique, nobilis ἀμφίπολος Penelopes, hoc nomine fuit, σ, 181. Vide sub Βρισηΐς, et in A. sub πλήξιππος.

Ἱππόδαμος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 335.

Ἱππόθοος, ου. ὁ. dux Trojanus, vir eximius, filius Λήθου Πελασγοῦ, nepos Τευτάμου, Β, 840—843. pugnat, Ρ, 217, 288, seqq. et occiditur, 318. Alius erat filius Priami, Ω, 251.

Ἱπποκλέας, ου. ὁ. nobilis Thessalus. Py. 10, inscr. et versu 8, seqq. 88.

Ἱπποκόων, οντος. ὁ. Princeps Thracicus. Κ, 518. v. Ἱππόνοος.

Ἱππόλοχος, ου. ὁ. Filius Bellerophontis, pater Glauci, Ζ, 119, 197. 205—211, ubi filium præceptis optimis instruxisse dicitur. Μ, 309. Ρ, 140. Lycius ergo princeps laudatus. Alius fuit filius Antimachi Trojani, et ob malum patrem interficitur, Λ, 122, seqq.

Ἱππολύτη, ης. ἡ. quæ alibi Κρηθηΐς dicitur, uxor Acasti, Hippolyti filia. hæc cum Peleo adhuc juvene idem tentabat, quod cum Josepho uxor Potipharis, eodemque modo eum apud maritum accusavit. Ne. 4, 92, seqq. et Ne. 5, 48, s. vocatur ἁβρὰ Κρηθηῒς Ἱππολύτα. Vide scholiasten.

Ἱππόμαχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Μ, 189.

Ἱππόνοος, ου. ὁ. ductor Græcus. Λ, 303. ratio nominis est eadem cum Ἱπποκόων: nam νοεῖν et κοεῖν est idem; notatque, qui equos probe intelligit et dijudicat.

Ἱπποτάδης, ου. ὁ. est patronymicum, quo ὁ Αἴολος dicitur, quem confer. nam pater ejus fuit ὁ Ἱππότης, ου, rex insularum supra Siciliam. κ, 2, 36.

Ἱπποτίων, ωνος. ὁ. princeps Ascaniæ in Phrygia. Ν, 792, ubi ejus duo filii nominantur. Ξ, 514, ubi ipse, una cum altero filio, occisus memoratur: nisi forte iste h. l. appellatus Ἱπποτίων est alius, quod quidem videtur.

Ἴρασα, ης. ἡ. Urbs Libyæ. Py. 9, 185.

Ἱρή, ῆς. ἡ. est urbs et mons Messeniæ in Peloponneso: ποιήεσσα. habet nomen a conditore suo, τῷ Ἴρῳ. Ι, 150, 292. accuratiores scribunt eam per spiritum lenem.

Ἶρις, ιδος. ἡ. est numen mythicum, nuntians quædam: est et physicum illud μετέωρον. habet nomen ab εἴρω, dico, nuntio. mythice dicitur filia τοῦ Θαύμαντος, quem confer: quod tamen Homerus ignorat: nam hac inepta fictione uti nihil potest. ἄγγελος, ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις, Β, 786, missa a Jove: sed ibi ipse Polites est nuntius: poëta vero facit Iridem nuntiantem, ut possit objurgare, et ut possit res Græcas ex vero nuntiare. Ἶρις ponitur et poëtice pro fama, nam Iridi proprie convenit illud, ingreditur humi et caput inter nubila condit: nam ea est figura Iridis in nubibus, stantis in horizonte. Sic Iris nuntiat Helenæ sub forma Laodices, i. e. Laodice nuntiat Helenæ vulgatam famam, Γ, 121, seqq. nam h. l. Ἶρις ἐστὶ ἡ περὶ μονομαχίας φήμη. Maxime adhibetur Iris, si divina sunt nuntianda: et quia physice est phænomenon illud in aëre inferiori, i. e. Junone, hinc in specie est Junonis, i. e. aëris inferioris nuntia, pluviam nuntians moderatam. Alibi dicitur δαίμων χρυσόπτερος, Θ, 398, Ζεὺς Ἶριν ὤτρυνε χρυσόπτερον: et χρυσὸς additur διὰ τὴν λαμπρότητα τῶν χρωμάτων τῆς ἀερίας ἴριδος, aurum enim dicitur omne præstans et formosum: πτερὸν δὲ, διὰ τὸ ταχὺ τοῦ γίνεσθαί τε καὶ ἀπογίνεσθαι, quia subito nascitur et subito evanescit; et omne celere fingitur alatum: denique est ἄγγελος Διὸς, i. e. ἀέρος, nuntians vel εὐδίαν, vel ὑετόν. Ἶρι, Θ, 399. et 409—412, ἀελλόπος pro ἀελλόπους, celerrima, volans pedibus. Cæterum est imago legati hoc loco, plura etiam nuntiantis quam dicta ei sunt a mittente, ex mente tamen mittentis, 415, seqq. ὠκέα πόδας, 425. Ἶρις ποδήνεμος educit Venerem vulneratam ex prœlio, Ε, 353, seqq. et 368, ποδήνεμος ὠκέα. sic, ὤτρυνεν Ἶριν χρυσόπτερον, Λ, 185, seqq. i. e. λαμπρὰν καὶ ὠκεῖαν, coll. 195, 199. Ἶριν, ἣ θεοῖσι μετάγγελος, Ο, 144, ubi Eustathius annotat, Ἶριν et Ἥρην pæne eodem modo pronuntiari: hinc poëtam ad Ἶριν semper aliquid addere et differentiam indicandam, ne auditor hæsitare possit. coll. 55, seqq. 158, 168. et 206, Ἶρι θεά. sed Σ, 166—202, fama subito allata per Iridem poëtice pingitur, quæ a Junone, i. e. per aërem, mittitur: nam sine aëre vox nulla potest exsistere. Nuntiat preces hominis deo, i. e. clara voce preces fiunt, Ψ, 198, seqq. sed Ω, 77, seqq. 95, 144, 171, 188, poëtice est nuntius clandestinus, missus ultro citroque, et nuntians, paratum esse Achillem accipere λύτρα. Et in talibus est ratio fingendi in etymo nominis, quod est εἴρω, dico, it. jungo: nam talis nuntius jungit quasi eos, qui sunt dissiti locis. ἴρισσιν ἐοικότες, Λ, 27, 28, ubi de physico phænomeno: et dracones erant similes ei, partim τῷ κυρτώματι, nam curvabant se; partim τῷ χρώματι. ἡ μυθικὴ Ἶρις penultimam semper habet longam, sed physica ancipitem. Et hæc naturalis ἶρις πάθος ἐστὶ περὶ νέφος, ἐξ ἡλιακῶν ἀκτίνων τὴν αἰτίαν ἔχουσα, ὑγρῷ νέφει ἐμφαινομένη. Recentiores narrant amores Iridis et Zephyri, imo et filium inde natum τὸν Ἔρωτα. Vide in A. sub ἔρω, ad initium, φθέγγω, et ὄσσομαι.

Ἶρος, ου. ὁ. mendicus Ithacensis, imo parasitus infimi ordinis. habuit nomen ab εἴρω, i. e. ἀπαγγέλλω, quasi ἀπαγγελεύς: nam utebantur hoc homine adolescentes ad exploranda et nuntianda secretiora; et ex hoc munere hoc cognomen ei inditum est, cum verum ejus nomen esse Ἀρναῖος, σ, 1—7. pugnat cum Ulysse personato, incitatus a procis, ridiculi causa, 35, seqq. et 72, ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, i. e. ὁ κακόϊρος, infelix Irus: sic et ὕπνος ἄϋπνος: potest et significare, ὁ μηκέτι ἐσόμενος Ἶρος, ἀλλὰ τεθνηξόμενος. 74, seqq. 238, seqq. 332, 392. pugna ea facta est vesperi, quum jam abiisset Eumæus. Postea in nomen appellativum omnium mendicorum aut egentium hoc proprium abiit, sicut Crœsus divitum. Vide in A. sub ἔρω, ad initium.

Ἴς, νος. ὁ et ἡ. vide sub ἴνιον in A.

Ἴσανδρος, ου. ὁ. filius Bellerophontis, occisus ab hostibus. Ζ, 197, 203.

Ἰσθμὸς, οῦ. ὁ et ἡ. nota illa terra Græciæ. οἱ Ἴσθμιοι ἀγῶνες sacri erant Neptuno. Pindarus hunc Isthmum circumloquitur γέφυραν ποντιάδα πρὸ Κορίνθου τειχέων, Ist. 4, 34. Ἰσθμοῦ ἁλιερκέα δειράδα, Ist. 1, 10. ἐν βήσσαις, 3, 17. ἀπὸ, 6, 89. Ἰσθμῷ ἐν κλεινᾷ, Ol. 7, 148, ubi vicit quater. ζαθέᾳ, Ist. 1, 45. ἐν, 5, 20. 6, 7. πρὸς Ἰσθμὸν κλειτὰν Δωρίαν, Ne. 5, 69. ἐπὶ ποντίαν, Ol. 8, 64, i. e. apud Corinthum. Dicitur et ἡ Ἰσθμώ. Hinc, ἐν Ἰσθμοῖ, Ol. 2, 90. 12, 16. 13, 138, sc. τὰ πραχθέντα. Py. 7, 12. 8, 52. Ne. 4, 121. 6, 33. 10, 48. Ist. 7, 28. hinc Ἴσθμιος, ία, ιον, Ol. 13, 4. 9, 124, i. e. coronis. Ist. 2, 20. 4, 4. 8, 136. οἱ Ἰσθμιονῖκαι, Ist. inscr. Ἰσθμιὰς, ἄδος, ἡ. Ol. 13, 46. Ne. 2, 13. Ist. 8, 5.

Ἴσμαρος, ου. ἡ. Urbs Ciconum in Thracia, ἐγγὺς Μαρωνείας, ad quam erat Μάρωνος ἡρῷον, καὶ λίμνη, ἧς τὸ ῥεῖθρον Ὀδύσσειον καλεῖται. vide Strabonem. Hanc urbem rediens a Troja Ulysses subito adventu cepit, et diripuit, nam Thraces erant auxiliantes Trojanis: sed minus fausto successu, ι, 39, 66. et vide: πέλασεν με Κικόνεσσιν Ἰσμάρῳ, prius nominans gentem, deinde et urbem ejus: quod idem valet ac, ἐπέλασέ με Κικόνων πόλει Ἰσμάρῳ. Cæterum sacra hæc urbs erat Apollini, ι, 196—211.

Ἰσμενίας, ου. ὁ. vide sub Θίσβη.

Ἰσμηνὸς, οῦ. ὁ. fluvius ad Thebas Bœoticas. Ne. 9, 53. 11, 46. Py. 11, 10. Apollo ibi Ismenius cultus.

Ἰσοκράτης, ὁ. vide sub ἔλαφος in A.

Ἶσος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 101, 108.

Ἱστίαια, ας. ἡ. Urbs Eubœæ, πολυστάφυλος, Β, 536. nam in geographicis nihil mentitur poëta aut errat, sed vere omnia refert. scribitur hæc urbs et Ἑστίαια, sicut focus scribitur ἑστία et ἱστία: et scriptio per Iota, imo et cum spiritu leni, est Ἰωνικωτέρα. Civis ejus est ὁ Ἱστιαιεύς. In Thessalia alia erat Ἱστίαια, cujus civis Ἱστιαιώτης. Illa Eubœica postea dicta est ἡ Ὠρεός, et civis οἱ Ὠρεῖται. Nam fuerant antea duæ urbes, Ὠρεὸς καὶ Ἱστίαια, propinquæ: hæ conjunxere cives suos in unam urbem, ut deinde utrumque nomen de eadem esset in usu: et est eadem, quæ Eretria. sic Λακεδαίμων καὶ Σπάρτη. Ὠρεὸς sita erat in rupe: hinc nomen a τὸ ὄρος, producta vocali prima.

Ἴστρος, ου. ὁ. fluvius notissimus. Ol. 8, 63, ultra quem erant Hyperborei, i. e. Scythæ Europæi, ubi Apollo, i. e. sol, peculiariter colebatur. Ol. 3, 25, 46.

Ἴσχυς, υος. ὁ. Filius τοῦ Ἐλάτου, nepos τοῦ Ἀρκάδος, cui nubere voluit ἡ καλὴ Κορωνὶς, amata ab Apolline. Py. 3, 44, 55.

Ἴτυλος, qui et Ἥτυλος scribitur, ου. ὁ. (nam ι et η apud priscos idem fere sonabant) Filius Ζήθου ἄνακτος, occisus a matre, quæ ob eam causam mutata est in lusciniam. τ, 522, 523. Vide sub Ζῆθος.

Ἰτυμονεὺς, έως. ὁ. homo nobilis, in Elide habitans, occisus a Nestore, Λ, 671, seqq.

Ἴτων, ωνος. ἡ. et Ἰτὼν, ῶνος. ἡ. et Ἰτώνη, ης. ἡ. et Σιτώνη, ης. ἡ. nam sic varie scribitur, et posterior scriptio indicat rationem nominis, in tribus prioribus formis per aphæresin facti, διὰ τὸ σιτοφόρον. Erat urbs nobilis Molossiæ, πολύμηλος. Β, 696. Minerva ibi præcipue culta, et dicta Ἀθηνᾶ Ἰτωνία.

Ἴφευς, έως. ὁ. nobilis Lycius, occisus a Patroclo. Π, 417. nomen est ab adverbio ἶφι, fortiter.

Ἰφθίμη, ης. ἡ. soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis. δ, 797, seqq.

Ἰφιάνασσα, ης. ἡ. una ex tribus filiabus Agamemnonis, valde pulcra. Ι, 145, 287. nomen est ab ἶφι ἀνάσσειν, potenter imperare.

Ἰφιγένεια, ας. ἡ. filia Agamemnonis, celeberrima apud recentiores tragicos; cujus tamen tristem casum Homerus ignorat: est enim figmentum recentiorum Homero. σφαχθεῖσα, Py. 11, 35. quam ob causam, et quomodo mactata sit, narrat ipsa apud Euripidem, Iphigenia Taurica, 1, seqq. vocatur eadem ἡ Ἰφιγόνη, Eurip. Electra, 1023, quæ forma nominis est etymo propior. Vide in A. sub Ἠώς, prope finem.

Ἰφιγόνη, ἡ, vide supra.

Ἰφιδάμας, αντος. ὁ. Filius Antenoris, Trojani principis, missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiam, matris suæ sororem, duxit uxorem, sicut et Diomedes fecerat: occisus, Λ, 221, seqq.

Ἴφικλος, ου. ὁ. et Ἰφικλῆς, ῆος. ὁ. Princeps ἐν Φυλάκῃ sedem habens, dives et fortis et ποδωκέστατος. nomen est vel pro ἰφίκωλος per syncopen, i. e. ἰσχυρόποδος: nam τὰ κῶλα ἐπὶ ποσὶ proprie dicuntur, et notat totum illud a coxendice usque ad plantas: vel est a τὸ κλέος et ἶφι, Ν, 698. Β, 705. Ψ, 636. λ, 289—296. conf. Πρωτεσίλαος, Νηλεὺς, Τυρώ. Alius est Ἰφικλῆς, frater Herculis, Py. 9, 155, coll. 139, Ist. 1, 40. Ἰφικλείδην Ἰόλαον, Py. 11, 91.

Ἰφιμέδεια, ας. ἡ. conjux τοῦ Ἀλωέος. λ, 304, seqq. Ἰφιμεδείας παῖδες, Py. 4, 157.

Ἰφίνοος, ου. ὁ. Græcus nobilis, occisus a Glauco. Η, 14.

Ἶφις, ιδος. ἡ. εὔζωνος, i. e. formosa habitudine ornata, Patrocli concubina, filia principis viri ex insula Scyro, Ι, 663, seqq.

Ἶφις, ιος. ὁ. Pater Evadnes, socer Capanei: de quo Eurip. in Supplicibus est multus. conf. Προῖτος.

Ἰφιτίων, ωνος. ὁ. vir illustris, Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Υ, 382, seqq.

Ἴφιτος, ου. ὁ. Princeps Phocensis, μεγάθυμος, filius Ναυβόλου, Β, 518, seqq. Ρ, 306. Alius fuit nobilis Trojanus, pater τοῦ Ἀρχεπτολέμου, qui hinc dictus Ἰφιτίδης, Θ, 128. Tertius erat princeps Thessalus, filius Εὐρύτου, unde Εὐρυτίδης dictus, occisus ab Hercule: ante tamen dederat Ulyssi arcum egregium dono, φ, 14—38.

Ἰφίων, ωνος. ὁ. pater Alcimedontis, jam mortuus quum avus esset superstes, Ol. 8 106.

Ἰώ, όος. ἡ. vide sub πόρτις in A.

Ἰωλκός. vide Ἰαωλκός.

Ἴων, ωνος. ὁ. priscus heros, a quo est Ἰώνιος, ία, ιον, quod et scribitur Ἰόνιος. Ἰώνιον πρὸς πόρον, Ne. 4, 87. Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς, Ne. 7, 95. Ἰονίαν θάλασσαν, Py. 3, 121, τὴν περὶ Σικελίαν. Nota tamen, si de gente Græca sermo est, semper hoc nomen scribi per ω: sed si de mari Ionio, semper per Ὀμικρόν. Vide sub Ἴος in A.

K

ΚΑ'ΒΕΙΡΟΙ, ων. οἱ. vide sub Κουρῆτες.

Κάβησος, ου. ἡ. urbs ad Hellespontum Thraciæ. Ν, 363. Alii tamen volunt, esse eam Cappadociæ, et scribunt τὰ Κάβησσα: alii Lyciæ, et volunt τὸν Ὀθρυονέα esse Lycium, fratrem Sarpedonis.

Κάδμος, ου. ὁ. heros celeberrimus, ex Phœnicia in Græciam delatus cum suis, ibique instaurator Thebarum. Pater ejus erat Agenor, rex Phœniciæ, filius Neptuni καὶ τῆς Λιβύης τῆς τοῦ Ἐπάφου. Agenoris frater erat ὁ Βῆλος: et mater Cadmi erat ἡ Ἀντιόπη, filia Beli. Uxor Cadmi erat ἡ Ἁρμονία, filia Veneris: soror ipsius ἡ Εὐρώπη. Habet nomen a κάζω, orno, quasi κεκασμένος, κόσμιος: et ex usu Dorico Sigma mutatum in δ. Infelix fuit maxime in filiabus: nam ἡ Σεμέλη κατεφλέχθη κεραυνῷ: Ἀγαυὴ μανεῖσα discerpsit filium suum Pentheum: Λευκοθέα præcipitavit se in mare, et deinde facta dea maris, sub nomine ἡ Ἰνώ. Κάδμου θυγάτηρ, ε, 333, s. quæ est hæc Ἰνώ. Cives ejus dicti οἱ Καδμεῖοι, i. e. οἱ Θηβαῖοι: nam a Κάδμος est ἡ Καδμηῒς γῆ, inde est Καδμήϊος, et hinc Καδμεῖος et Κάδμειος. Δ, 391. Κ, 288. λ, 275. et Καδμείωνες, Δ, 385. Ε, 804. Ψ, 680. alias regulariter ab Κάδμος est ὁ Καδμίων, ωνος, sed metrum poscit ει. ἡ Καδμεία νίκη in proverbium abiit ἐπὶ τῆς ἀκερδοῦς καὶ ἀνωφελοῦς νίκης: etiam ἐπὶ τῆς ἄκρας καὶ καθ' ὑπερβολήν. conf. Ἐπίγονοι. Denique κάδμος etiam est nomen appellativum, et epitheton Mercurii: a quo est ὁ Καδμίλος. Κάδμος ipse est in insula beatorum, Ol. 2, 142. Κάδμῳ παρὰ ἀντιθέῳ, Py. 3, 155, seqq. Κάδμου κόραις εὐθρόνοις, post infortunia felicibus, Ol. 2, 40. sic, κόραι, Py. 11, 1. θύγατρες τρεῖς, Py. 3, 147, Semele nimirum excepta: et αἱ τρεῖς, Ἰνώ, Ἀγαυὴ, Αὐτονόη. Κάδμου πύλαις, Py. 8, 67. Ist. 6, 111, i. e. Θήβαις. στρατῷ, Ist. 1, 12. Καδμεῖοι, Py. 9, 146. Ne. 1, 77. 4, 34. 8, 87. Καδμηϊᾶν ἀπὸ Θηβᾶν, Ist. 4, 88, pro Καδμειῶν, in fœminino. Vide sub ἕδνα in A.

Καΐκος, ου. ὁ. fluvius Asiæ anterioris. Ist. 5, 53. Vide sub Εὐρύπυλος.

Καινεύς, έως. ὁ. Cæneus, cujus mythologia et ex Ovid. Met. XII. est nota. nomen signat νικητὴν, a καίνομαι, vinco. Α, 264.

Καῖρε, ἡ. vide sub φήμη in A.

Κάλαϊς, ϊος. ὁ. filius Boreæ. Py. 4, 324. quasi, καλῶς ἀεὶς, ab ἄημι, spiro. Conf. in A. πτερὸν, Ἄω, et ποὺς aliquanto ante medium.

Καλήσιος, ου. ὁ. vir nobilis, valde hospitalis. a καλέω. Ζ, 18.

Καλήτωρ, ορος. ὁ. nobilis Græcus, pater Apharei, Ν, 541. Alius, nobilis Trojanus, filius Κλυτίου, Ο, 419, seqq.

Καλλιάναξ, ακτος. ὁ. duxerat filiam Diagoræ, τὴν Καλλιπάτειραν. Ol. 7, 171.

Καλλιάνασσα, ης. ἡ. una Nereidum, a καλὸς et ἰαίνειν. Σ, 46, conf. Ἰάνασσα.

Καλλιάνειρα, ας. ἡ. quoque Νηρηΐς. Σ, 44, est etiam ab ἰαίνειν.

Καλλίαρος, ου. ἡ. urbs Locrensis, cujus cives οἱ Καλλιαρεῖς. habet nomen a prisco heroë, ὁ Καλλίαρος, qui erat frater Ὀϊλέως, avi Ajacis minoris, filius autem τοῦ Ὀδοιδόκου καὶ τῆς Λαονόμης. Β, 531. alii scribunt τὰ Καλλίαρα, διὰ τὸ εὐήροτον τῆς ἐκεῖ γῆς, a καλὸς, et ἀρόω, aro.

Καλλίας, ου. ὁ. nobilis Ægineta. Ne. 6, 63.

Καλλικλῆς, έος. ὁ. nobilis Ægineta. Ne. 4, 130, seqq.

Καλλίμαχος, ου. ὁ. cognatus Alcimedontis, patruus, jam mortuus. Ol. 8, 108. longe alius est poëta ille celeber.

Καλλιόπη, ης. ἡ. Musarum una. ab ἡ ὄψ, vox. Ol. 10, 18. quod vide in A.

Καλλίουλοι, ων. οἱ. vide sub ἴουλοι in A.

Καλλίστη, ης. ἡ. insula, postea dicta ἡ Θήρα. Py. 4, 459.

Καλλίχορος, ου. ὁ. fons Atticæ celeber. Eurip. Suppl. 392.

Καλύδναι, νῶν. αἱ. sunt insulæ, et sine dubio αἱ Σποράδες, quarum una erat ἡ Καλύδνα. dictæ et αἱ Καλύμναι. Ibi mel egregium. Β, 677.

Καλυδών, ῶνος. ἡ. Urbs Ætoliæ celeberrima, in colle sita, patria Meleagri: dicta per syncopen ἐρανὴ pro ἐρατεινὴ, ob amœnitatem situs et regionis. Β, 640. Ι, 526, seqq. Ν, 217. Ξ, 116. Vide sub Αἰτωλοί.

Καλυδώνιος σῦς, vide in A. sub σῦς ad initium.

Καλυψώ, όος. ἡ. Nympha, filia Atlantis, insulam Ogygiam possidens, quam Melitam infra Siciliam esse autumant, qui rem vere factam Homerum narrare opinantur. Poëta eam insulam suo more ἐκτοπίζει (in alium locum transponit) et in Atlanticum mare transferre videtur. Hinc frustra est, quærere, cur dicatur hæc insula media maris? nam est in vasto Oceano ex fictione poëtæ. Quæ historice fuerit ἡ Καλυψώ, vel, an omnino sit ficta, ignoramus: nam allegorias ineptas nihil moramur. Quis enim ferret, si diceremus, per hanc nympham intelligi corpus, quod sic includit animum quasi in carcere, sicut hæc inclusit in insula sua sapientem Ulyssem: et id corpus circumdatum esse πάθεσι, sicut insula fuerit in medio oceano: liberari tamen posse animum per rationem, sicut Ulysses per Mercurium. Hoc sane modo qui interpretantur Homerum, ablegandi sunt ad aniculas et senes rusticos. Geographus, deceptus fictione poëtica, et ipse hanc insulam quærit in Oceano Atlantico, dicitque fuisse partem magnæ insulæ postea submersæ; idque apparere ex numero dierum navigationis Ulyssis ex ea insula. Sed poëta auget, τερατολογίας causa, sicut numerum annorum, quibus Ulysses apud hanc formosam nympham fuerit, octavo demum anno dimissus; η, 244—261. sic et dierum navigationis et natationis; quum secundissimo vento Ulyssem dies septendecim vectum esse dicit, antequam Scheriam procul conspiceret, η, 266—269. ε, 278, seqq. Naufragio facto, et amissis omnibus sociis, nudus inopsque Ulysses ejectus est ad Ogygiam, η, 250—257. Calypso eum humanissime excepit, imo et cubili dignata est, ε, 150—156. α, 14, 85. insula illa autem eo tempore non habebat homines navigandi peritos, δ, 557, seqq. vel saltem id fingere commodum erat poëtæ, ut ἐκτοπισμὸς melius lateret: alias Menelaus vel ipse eo esset profectus, vel navem misisset, ρ, 143, seqq. ε, 13, seqq. Habitatio et studium nymphæ, ad quam Mercurius missu Jovis venit, depingitur ε, 57, seqq. 77. ipsa timet, ne Jupiter hunc suum temporarium maritum interficiat, et simul Jovem injustitiæ accusat. qui servatum a se invideat sibi, ε, 116, seqq. parata ergo est ad dimittendum, 169, seqq. mite ejus ingenium apparet ex 180, seqq. 188, seqq. 196. 205, seqq. Vide porro, ζ, 172. θ, 452, ι, 29, seqq. μ, 389, 447, seqq. ψ, 333. Homerus voluit vario modo ingenium fœminarum nobilium pingere: hinc et hæc Καλυψὼ est orta. Dicitur αὐδήεσσα, humano more loquens, i. e. dea in terris inter mortales habitans, non in Olympo: et tales ignorant τὰ τῶν θεῶν, nisi quis οὐρανόθεν illis narret. Alii inepte satis pro αὐδήεσσα, legi jubent οὐδήεσσα, terrestris. sed per αὐδήεσσα poëta civiliter et facete innuit, se in mente habere heroinam humanam viraginem. In genere meminerimus, totum Ulyssem esse παίγνιον Ὁμήρου: tunc festivitates omnes ejus

perspexerimus. Accusativus attice est τὴν Καλυψὼ, ionice vero τὴν Καλυψοῦν. Vide in A. sub ἔτος.

Κάλχας, αντος. ὁ. Vates nobilis in exercitu Græcorum ad Trojam. Habet nomen ab ἡ κάλχη, i. e. πορφύρα: et ab eo postea est verbum factum, καλχαίνειν, i. e. μαντεύεσθαι. dicitur mortuus præ mœrore: nam inciderat in Mopsum, Tiresiæ nepotem, a quo superabatur vaticinandi arte. σὺ Κάλχαν, in voc. A, 86. Κάλχας Θεστορίδης (pater ejus ὁ Θέστωρ, ορος.) οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, A, 69, seqq. qui sciebat præsentia, futura et præterita. Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐχὶ, B, 300. et 322, seqq. vaticinium ejus refertur. Ei adsimilat se Neptunus, N, 45, i. e. Calchas magno clamore exprobravit Græcis fugam ad mare. De morte ejus sic veteres: σφαλεὶς μὲν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀλύνθων τοῦ ἐρινεοῦ, οἳ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν μύριοι, ἑνὸς περιττεύοντος: ἀποτυχήσας δὲ καὶ τοῦ προβλήματος τῆς ὑὸς, ἥτις τρεῖς εἶχε χοίρους, ὧν ἡ μία θῆλυς.

Καμαρίνα, ης. ἡ. lacus in Sicilia, et urbs ad lacum, et nympha præses utriusque. Ol. 4, 21. 5, 9, coll. 4. quantitas syllabarum est ⏑⏑‒‒.

Κάμιρος, ου. ἡ. urbs insulæ Rhodi, cujus civis Καμιρεύς. nomen est ab antiquo heroë ὁ Κάμειρος. ἀργινόεσσα, i. e. λευκόγειος, B, 656. et ipse Κάμειρος, υἱὸς Κερκάφου, est Ol. 7, 135.

Κάνδαυλης, ου. ὁ. vide sub Μῄονες.

Κάνωβος, ου. ἡ. vide sub Αἰθίοψ.

Καπανεὺς, έως. ὁ. Princeps Argivorum, pater Stheneli, ἀγακλειτὸς, B, 564. filius ejus dicitur Καπανήϊος, et Καπανηϊάδης. Δ, 367, 403. E, 108. periit bello Thebano, fulmine ictus, Eurip. Phœn. 1179—1193, et insigne clypei ejus est ibidem, 1135—1140. Fertur esse inventor scalarum ad oppugnationes murorum.

Κάπυς, υος. ὁ. princeps Trojanus ex domo regia, Υ, 239.

Κάρανος, ου. ὁ. vide sub κράνιον in A.

Καρδαμύλη, ης. ἡ. Urbs Messeniæ vel Laconiæ in Peloponneso. I, 150, 292. etiam μάζα τις sic dicebatur.

Κᾶρες, ῶν. οἱ. natio Asiæ, bellicosa et fortis. fœmina dicitur ἡ Κάειρα, vel et Καΐρα. Conditor gentis fuerat ὁ Κὰρ, αρός. Utebantur quidem sermone Græco, sed pronuntiatio pingue quid sonabat. olim ἐχθροὶ τοῖς Ἴωσιν, hinc a poëtis Ionibus non laudati. Καρῶν βαρβαροφώνων, B, 867. Κᾶρες, K, 428. γυνὴ Κάειρα, Δ, 142, nam hæ fœminæ ἀγαθαὶ ἦσαν βάπτειν ἐλεφάντων ὀστᾶ φοινικῷ χρώματι. Sic apud Herodotum est ἐσθὴς Κάειρα. Potest in fœminino et dici Καρικὴ ἢ Καρίνη γυνὴ, ἢ ἐκ Καρίας, imo et ἡ Καῖρα. sed crux critica est in I, 378, τίω μιν ἐν Καρὸς αἴσῃ, ut Achilles loquitur de Agamemnone. De quo loco triplex falsa est explicatio. 1. ἶσον αὐτὸν ἔχω Καρὶ ἀνδρὶ, i. e. ἐν μισθοφόρου τίθεμαι τάξει: nam Κᾶρες in probro erant apud antiquos, ut primum μισθοφορήσαντες, i. e. μισθὸν ὑπὲρ μάχης λαβόντες, καὶ χρημάτων ἀποδόμενοι ψυχὰς, καὶ τὴν εὐγενῆ ἐπικουρίαν καπηλεύοντες, καὶ χρήμασιν ἤδη ἁπαχθέντες οἷον αἰχμάλωτοι, καὶ πρὸ τοῦ πολέμου ἀνδραποδισθέντες τῇ μισθοφορᾷ. Sed ea explicatio, præter quod in regem minime quadrat, eo apparet falsa, quod Cares certe non tempore Trojani belli, imo nec ante Homeri tempora, ἐμισθοφόρουν. huc accedit, quod κα apud poëtam in masculino est longum. Alii ergo, 2, pro, ἐν Κάρος, legi volunt ἔγκαρος, ab ὁ ἔγκαρ, i. e. ὁ φθεὶρ qui in capite puerorum habitare solet, *eine kopflaus, (a louse:)* ut sensus sit: ne minimi quidem, ne pro pediculo quidem, eum æstimo. Sed nec vox ista, nec comparatio, unquam in Græco orbe est audita, nec digna his personis, in ira tamen non obliviscentibus qui essent. Sophocles multo acutius dixit: τἄλλα ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην. Hinc alii, 3, legunt quidem ἔγκαρος, sed illi τὸ ἔγκαρ intelligunt pro ἐγκεφάλῳ, cerebro, quia Atticis priscis cerebrum fuerit in cibis aversabile: ut sensus sit: ἀποτροπιάζομαι τὸν βασιλέα, ὡς ἄλλοι τὸ ἔγκαρ ἢ τὸν ἔγκαρα, i. e. τὸν ἐγκέφαλον. Huic sententiæ suffragari videtur Plutarchus in suis συμποσιακοῖς, imo multi veteres ne nominabant quidem cerebrum suo nomine, pro ἐγκεφάλῳ dicentes λευκὸς μυελός. sed id fiebat, quia caput iis erat res sacra; unde et per caput suum vel alterius jurabant, et in sternutando adorabant. Restat igitur, 4, et vere, ut intelligamus, καρὸς esse pro κηρὸς, ab ἡ κὴρ, fatum supremum, mors; συστολῇ τοῦ η in α breve; sicut et dii dicuntur, hac correptione vocalium, μάκαρες, i. e. μὴ κηρὶ, μὴ θανάτῳ, ὑποπίπτοντες. Sic convenit hic locus cum solita Achilli comparatione, I, 312, et civilitas morum nihil damni patitur, et sensus est maxime perspicuus. Cæterum, quia recentiores Homero Cares solebant animas habere venales ad pugnandum, hinc proverbium deinde ortum, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον, quia hi mercede conducti, ab imperatore ad periculosissima objici solebant; et Persæ ejusmodi audaces μισθοφόρους vocabant Κάρδακας, ab ὁ Κάρδαξ.

Κάρησος, ου. ὁ. Fluvius Troadis, influens in Αἴσηπον, postea dictus ὁ Πίσυς. Ab eo dicta est regio illa ἡ Καρησηνὴ et Κερασηνή. M, 20. Strabo tamen paullo aliter tradit.

Καρνάβος, ου. ὁ. vide sub Πάνδαρος.

Καρνεῖα, ων. τά. Fuere novem festi dies, in honorem Apollinis Καρνείου, de quibus Py. 5, 106, et ibi schol.

Καρνειάδης, ου. ὁ. pater Telesicratis, nobilis Cyrenæus. Py. 9, 127.

Καρνεῖος Ἀπόλλων, vide sub Καρνεῖα.

Καρπάθιον πέλαγος. vide infra et sub Ἰκάριος.

Κάρπαθος, ου. ἡ. et per metathesin, Κράπαθος. Insula, olim τετράπολις et clara, a qua τὸ Καρπάθιον πέλαγος, συνάπτον τῷ Ἰκαρίῳ, nomen habebat. B, 676. De ea erat proverbium: ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωόν. Nam antea lepores nulli fuerant ibi: insulani importarunt sibi aliquos: ii post multiplicati, depascebant segetes. Ergo dicitur de eo, qui ipse sibi damnum quærit aut fovet.

Κάῤῥωτος, ου. ὁ. Frater uxoris Arcesilai, et ductor coloniæ ab Arcesilao missæ. Py. 5, 34—59. conf. schol. p. 252, Edit. Oxon.

Κάρυστος, ου. ἡ. Urbs Eubœæ, marmoribus clara. B, 539. Alia Κάρυστος erat Arcadica, ad quam ὁ Καρύστιος οἶνος.

Κασιέπεια, ἡ. vide sub Εὐρώπη.

Κάσος, ου. ἡ. Insula, non procul a Carpatho. B, 676.

Κασσάνδρη, et Κασάνδρη, ης. ἡ. Filia Priami, εἶδος ἀρίστη, ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, N, 365, seqq. Ω, 699, seqq. Capta Troja in præmium cessit regi supremo Agamemnoni: et una cum eo a Clytæmnestra crudeliter est interfecta, λ, 420. de ea cæde loquitur et Pindarus, Py. 11, 30—49. et Eurip. Troad. 44. Vide in A. sub κόρη, prope finem.

Κασταλία, ας. ἡ. Fons sacer apud Delphos. Ol. 7, 31. 9, 28. Py. 1, 76. 4, 290, i. e. εἰς Δελφούς. 5, 40. Ne. 6, 64. 11, 30. Vide sub ξενόω in A.

Καστιάνειρα, ας. ἡ. Thraciæ principis filia ex Αἰσύμῃ, καλὴ, δέμας εἰκυῖα θεαῖς, una pellicum Priami. Θ, 305.

Κάστωρ, ορος. ὁ. Filius Ledæ et Tyndarei, vel ut fabulæ volunt Jovis, frater Pollucis et Helenæ, εἷς τῶν Διοσκούρων, ἱππικὸς, ἡγεμὼν λαῶν, mortuus jam anno belli Trojani decimo, Γ, 237, 243, 244. Vivit tamen post mortem una cum Polluce, λ, 299—303. confer Πολυδεύκης. Κάστορος χρυσαρμάτου, Py. 5, 11, nam est ἱππικὸς θεὸς, et ad eum pertinet sequens ἔς. Py. 11, 93. Ne. 10, 91—170. Ist. 5, 42. οἱ Κάστορες, i. e. οἱ Διόσκουροι, Ne. 10, 91, seqq. Καστόρειον, carmen militare Spartanorum, Py. 2, 127. Καστορείῳ ὕμνῳ, Ist. 1, 21, 42. Alius Κάστωρ, Hylaci filius, homo Creticus nominatur ξ, 204, seqq.

Κατακλῶθες, ων. αἱ. vide sub Κλωθὼ, et in A. sub Αἶσα ad initium, et ἐπικλώθω.

Κατάνα, ης. ἡ. vide sub Αἴτνη, et Ἱέρων, et in A. sub ἐπωνύμος.

Καύκωνες, ων. οἱ. sunt duplices. Quidam habitarunt in Peloponneso, et annumerabantur Arcadiæ, γ, 366. Gens vaga, sicut τὸ Πελασγικὸν φῦλον. Alii habitarunt in Paphlagonia, et horum urbs τὸ Τῄϊον, K, 429. Υ, 329. Strabonis ævo nomen gentis omnino deletum fuerat. Vide sub Ἀλίζωνοι, et Λέλεγες.

Καυλωνία, ας. ἡ. pertinet ad Αὐλὼν, ῶνος. nam K est præfixum. urbs inferioris Italiæ, eadem quæ ἡ Αὐλωνία. Strabo, Lib. 6. pag. 180, edit. Casaub. Quam ideo huc ponimus, ut exemplum abundantis ab initio κ.

Καΰστρος, ου. ὁ. Fluvius Asiæ, non procul Epheso influens in mare. debebat dici Καΰστρος, sed distracta est vox, et nomen est ὡς διὰ κατακεκαυμένης ῥέων. B, 461. Cygni ibi canere dicuntur.

Κέας, ου. ὁ. Princeps Thracicus, pater Τροιζήνου, qui hinc Κεάδης dicitur. B, 847.

Κεβριόνης, ου. ὁ. nobilis socius Hectoris, vir fortis et fidus. Erat filius nothus Priami, ingens statura. Occisus tandem est pugnans, et de cadavere ejus ingens certamen. Θ, 318. Λ, 521. M, 91. N, 790. Π, 727. Fuit et unus gigantum τῶν θεομάχων hoc nomine: est et avis quædam, Aristoph. Aves, 554.

Κέκροψ, οπος. ὁ. Cecrops, rex Atheniensis, Ægyptius genere. Is primus instituit in Græcia matrimonium, ut unus cum una sua perpetuo cohabitaret: nam antea ferarum ritu coiverant. Aristoph. Plut. 773. Nub. 300. Vesp. 436. Dictus hinc διφυὴς, expressus etiam in nummis Atticis duplici facie, virili altera, altera muliebri.

Κελάδων, οντος. ὁ. nomen proprium fluvii in Peloponneso, H, 133. alibi est epitheton Oceani. Strabo tamen (Lib. 8.) vel fluvium τὸν Ἀκίδοντα (ab ὁ Ἀκίδων) legi et intelligi vult; vel κελάδοντι habet pro mero epitheto, posito nominis proprii loco.

Κένταυροι, ων. οἱ. natio Thessaliæ, ficta quidem quod figuram et compositionem corporis attinet, re vera tamen equestris et fera et latrociniis dedita. Habitarunt circa montes, Pelium et Ossam. Primus Κένταυρος mythice dicitur fuisse filius Ixionis et Nepheles, dictus, ὅτι Ἰξίων ἐκέντησεν αὖραν, i. e. ἀερίαν νεφέλην, quum gigneret eum: et hic, congressus cum equabus in Thessalia et Magnesia, propagavit hoc genus monstrosum. Dicuntur φῆρες λαχνήεντες, B, 743, 744. conf. φὴρ, et πελάζω in A. Κενταύρων δικαιότατος, Λ, 831. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295—304. Fuit ergo familia aliqua nobilis, cum equitatu non ita magno

latrocinans: ex qua tamen familia non fuit ὁ Χείρων, Κένταυρος, Py. 2, 82. 3, 80. 4, 182. 9, 65. Ne. 3, 84. Ad formam hujus nominis mythici fecit Diogenes τὸν ἱππόπορνον, h. e. adolescentem mollem et glabrum, equo vectum: nam hic habebat glabros et pulcellos adolescentes pro πόρνοις.

Κέος, ου. ἡ. vide sub ἐρχεῖος in A.

Κέρβερος, ου. ὁ. canis Orci, ab Hercule ad superiores perductus. λ, 622—625, quem tamen Homerus tantummodo κύνα αἴδου, sine nomine proprio nominat. Latet aliqua sub eo veritas historica: nam qui allegorias venantur, τὴν μέθην eum significare pronuntiant, a κέαρ βαρύνειν. Fortasse fictum nomen a τὸ κέαρ καὶ βορὰ compositum: ut notetur infelix status damnatorum, *herzfresser, (heart-eater.)* Vide in A. sub κύων, prope medium.

Κερκαφίδες, ων. αἱ. vide sub Ῥόδος: et in A. sub νῆσος.

Κέρκαφος, ου. ὁ. Filius Solis ex nympha Rhodo, conditor Rhodi. Ol. 7, 135, et circa. Vide sub Ῥόδος.

Κέρκωπες, ων, οἱ. Dicuntur fuisse insulani, πανοῦργοι καὶ ἀπατηλοὶ, qui postea ob κακοήθειαν mutati sint in πιθήκων μορφὰς a quo eventu manserit nomen iis insulis, αἱ Πιθηκοῦσσαι.

Κεφαλλῆνες, ων. οἱ. Erant sub Ulysse rege, dicti ab insula majore, ἡ Κεφαλληνία, ἣ ἀντίκειται ταῖς Ἐχινάσιν: nam omnes sub Ulysse insulæ dictæ hoc nomine. Imo sub nomine τῶν Κεφαλλήνων comprehensa fuit pars Acarnaniæ, etsi Homerus τὸ ὄνομα τῶν Ἀκαρνάνων (ὁ Ἀκαρνὰν, ᾶνος) ignoret: nam ἡ Κροκύλεια ἣν ἀκτὴ Ἠπείρου, quæ postea ἡ Λευκὰς dicta, in terra Acarnanum. Β, 631, seqq. υ, 210. ω, 354, 377, 428. conferatur ἡ Τάφος.

Κέφαλος, ου. ὁ. Filius Δηϊονέως, frater Iphicli, maritus τῆς Πρόκριδος, quam confer. Ab eo fortasse οἱ Κεφαλλῆνες dicti. Vide sub Ὀδυσσεὺς ad initium, et Τάφος.

Κέως, ω. ἡ. Insula. Ist. 1, 9.

Κήρινθος, ου. ἡ. Urbs Eubœæ, olim dicta Ἐλλοπία. Amnis juxta eam est ὁ Βουδόρας ἢ Βούδορος, ου. Poëta eam vocat ἔφαλον, ob salsas aquas in ea regione scatentes. Β, 538.

Κήρυκες, ων. οἱ. erant ἄσυλοι εἰς τὸ παντελὲς, et sacrosancti. divinum enim genus esse putabantur, quia filius Mercurii ex filia Cecropis τῇ Πανδρόσῳ ὁ Κήρυξ ἦν, a quo vel quasi descendere videbantur. Ovid. Met. 2, 738. confer Herodotum de Lacedæmoniis, qui Xerxis præcones occiderant. *herolde, (heralds.)* Α, 234.

Κήτειοι, ων. οἱ. Vide sub Ἀλίζωνοι, et in A. sub κητεῖος.

Κήϋξ, υκος, ὁ. vide sub Ἀλκυών.

Κηφισσὸς, οῦ. ὁ. Fluvius Bœotiæ Cephisus, oriens ad Λιλαίαν. Β, 522, s. habitantes circa eum dicebantur οἱ Ἐπικηφίσσιοι καὶ Παραποτάμιοι. Dorice scribitur Καφισσὸς et Καφησὸς, unde Καφήσια ὕδατα, Ol. 14, 1. et Καφισὸς, Py. 4, 82. In eadem terra erat et λίμνη Κηφισσὶς, Ε, 709. dorice Καφισσὶς, Py. 12, 47.

Κιθαιρὼν, ῶνος. ὁ. mons in confinio Atticæ et Bœotiæ. Py. 1, 150.

Κίκονες, ων. οἱ. (metri causa correpti, pro Κίκωνες in prosa) gens ampla Thraciæ; non procul ἀπὸ τῶν Μαρωνειτῶν, quorum urbs ἡ Μαρώνεια. confer Ἴσμαρος. Ὀρφεὺς fuit Κίκων natione: et duo ibi floruisse dicuntur Orphei, quorum prior undecim generationibus antiquior posteriore fuisse dicitur. Cæterum Cicones auxilia tulerant Trojanis, Β, 846. Ρ, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, ι, 39—66, 165. ψ, 310. De numero occisorum ex sociis Ulyssis non est intelligendum, quasi præcise sex homines ex singulis navibus ejus, quæ erant duodecim, perierint: sed summa occisorum fuit 72, quam summam si distribuas in naves duodecim, facit sex ex qualibet; et ad hanc proportionem postea fuerunt naves supplendæ, ut quælibet navis æqualem haberet numerum vectorum, ι, 60.

Κίλικες, ων. οἱ. habitarunt antiquitus circa Θήβην Ἀδραμυτινὴν non procul Troja, et in duas δυναστείας vel principatus fuerunt divisi, εἰς τὴν ὑπὸ Ἠετίωνι, καὶ τὴν ὑπὸ Μύνητι, qui Μύνης sedebat Lyrnessi. Post transierunt inde, et ademerunt Syris eam terram, quæ post ab iis vocabatur Cilicia magna. Cæterum urbs eorum est variæ scriptionis, τὸ Ἀδραμύτειον ἢ Ἀτραμύτειον ἢ Ἀδραμύττειον ἢ Ἀδραμύττιον. Antiquitus ergo erant pars imperii Trojani. Ζ, 397, 415. ab ὁ Κίλιξ est Κιλίκιος, ία, ιον. Py. 8, 20. Py. 1, 32. Vide sub Ἠετίων.

Κίλλα, ης. ἡ. Urbs Troica, περὶ τὴν Ἀδραμυττινὴν χώραν. Dicta ab auriga Pelopis, ὁ Κίλλας, ου, qui ibi sepultus est a Pelope, et honoratus est nova urbe ad sepulcrum condita. Habuit ea urbs ἱερὸν, non procul a mari. Α, 38, 452.

Κιμμέριοι, ων. οἱ. vera gens, geographis nota, habitans supra Pontum Euxinum, ἔθνος Σκυθικὸν, qui aliquando Asiam incursionibus valde vexarant. In eorum terra, maxime hiberno tempore, rara est lux pure splendentis solis, sed multæ sunt nebulæ diem fœdantes. Poëtæ Ἴωνες, quibus et Homerus se adsociavit, ulciscebantur hos antiquos hostes sic, ut eos inferis vicinos fingerent. Ἐκτοπίζει γὰρ αὐτοὺς Homerus, et ponit εἰς ἑσπερίους τόπους τοὺς πρὸς ᾅδῃ, in extremis terræ finibus trans oceanum exteriorem, describitque ὡς ἀθλίους τινὰς ἀνθρώπους, perpetuis tenebris damnatos, λ, 14—19.

Κινύρας, ου. ὁ. Rex Cypri insulæ. Α, 20. Recentiores faciunt simul eum sacerdotem Veneris Cypriæ, filium Apollinis ex nympha Paphia. Ovid. Met. X, 299, seqq. Adduntque, eum valde divitem excepisse hospitio Græcos cum classe ad se venientes, et promisisse etiam, se missurum commeatus largos in castra: sed, quia id facere neglexerit, diris devotum esse absentem ab Agamemnone. Hæc omnia ignorat Homerus. De eo est Py. 2, 27—30. Ne. 8, 30, 31. Vide sub κτίλος in A.

Κίος, ου. ἡ. Urbs Propontidis, quæ postea dicta est ἡ Προῦσα. Cives ejus οἱ Κιανοί. Theocrit. Id. 13, 30.

Κίρκη, ης. ἡ. Dicta Αἰαία, ab urbe Colchidis ἡ Αἶα. Frater ejus erat rex Colchidis ὁ Αἰήτης, ου, ab eadem urbe ita dictus. Dicebantur hi duo liberi solis; vel quia βασιλικοὶ, vel quia ἐκφανεῖς præ aliis ejus temporis, vel et διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς ἠλιῶδες τοῦ κάλλους. Apud Euripidem, Troad. 437, vocatur hæc Circe Λίγυστις, quod multi a λιγὺς deducunt, ut notetur cantatrix: alii scribunt Λιγυστὶς, ab Λίγυς, Ligur, unde et αἱ Λιγυστίδες νῆσοι ad Italiam, quæ habitabantur ὑπὸ τῶν Λιγύων, et alio nomine dicebantur αἱ Στοιχάδες, διὰ τὸ, στοίχῳ τετάχθαι, numero tres. Et fortasse fuit Ligustica nobilis fœmina. Insulam Circes poëta vocat Αἰαίην, κ, 135—139, ubi frater, pater, mater Circes nominantur. Veniens ad eam insulam Ulysses cum unica nave reliqua, mittit partem sociorum ad speculandum, κ, 203, seqq. qui invenerunt circa domum Circes cicuratos lupos, leones aliasque feras; ipsam vero texentem canentemque, 210, seqq. est enim τὸ γυναικεῖον ἐν τοῖς ἔργοις φιλῳδὸν, ὑποκλεπτομένου τοῦ πόνου τῇ ἀοιδῇ. Hæc mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233, seqq. nam erat πολυφάρμακος, 276, 289, seqq. Mercurius contra hæc monstrat remedium, 277, seqq. Circes ἦθος fingitur ἀγεννὲς, non solum quia statim prompta est ad εὐνὴν, sed et quia πάνυ δειλαίνεται, vociferatur, ejulat, ad genua provolvitur, conspecto gladio, 321—335. Poëta voluit pingere mulierem nobilem, voluptatibus, ex gustu et tactu deditam, quam illa turpes facere queat viros, si qui ei omnino obsequantur; quomodo autem homo prudens etiam has voluptates modice gustare, et tali fœminæ imperare sano modo queat. Immodica τρυφὴ facit porcos; modica roborat et venustat corpus, κ, 392—396. 460—465. Habet quatuor ἀμφιπόλους νύμφας, 348—351, seqq. et alia est ταμίη, 371, quanquam ibi quinque versus, 368—372, non agnoscant veteres critici pro genuinis, sed pro aliunde intersertis. Et hæ quatuor ἀμφίπολοι non incommode de quatuor anni temporibus, vel et de quatuor sic dictis elementis, interliguntur, ex quibus voluptas juvatur, ut poëta ipse innuere videtur, dum originem harum ministrarum enarrat l. c. Cave putes, Homerum dixisse, quod Circe ex hominibus fecerit leones et lupos: sed id dicit, eam pharmacis suis, leones natura, cicurasse: sues tantummodo ex hominibus facere potuit, unde alibi dicitur ἡ συῶν μορφώτρια Κίρκη. Nam quod Eurylochus loquens inducitur, 431—434, ea iratus et metuens loquitur, et exaggerat rem. Mittit Ulyssem εἰς Ἅιδου, ut ex Tiresia audiat, quæ, si ipsa narret, fingere præ amore, et cupiditate retinendi Ulyssem, videri possit, ι, 31, seqq. sed Homeri, hanc profectionem fingentis, intentio est, ut possit varia, præterita et futura, poësi suæ inserere, κ, 490, seqq. Redit Ulysses ad eam ab inferis, μ, 3, seqq. et ea dimittit eum præmonitum, 143. docuit Ulyssem nodum, θ, 448, nam est ingeniosa. Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε Penelopæ Ulysses, ψ, 321. habet epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ (astuta, valida, artificiosa, actuosa) θεὰ, αὐδήεσσα, λ, 8. ἀθανάτη, μ, 302. δῖα θεάων, 143. fideliter tamen monuit, μ, 39—143. Cæterum hæc unica est persona, quæ commode per allegoriam explicari possit, et quæ pingat ingenium mulierum voluptuosarum simulque perspicacium et simplicium maximam partem. Filium ejus ex Ulysse, τὸν Τηλέγονον, qui postea imprudens patrem occidisse fertur, ignorat Homerus. Vide in A. sub περιμήκης.

Κίρρα, ἡ. vide Κρίσσα.

Κισσῆς, οῦ. ὁ. est contractum nomen ab ὁ Κισσέας, ου. sicut ὁ Ἑρμέας, contr. Ἑρμῆς, Ποδέας, Ποδῆς, etc. Alibi dicitur et ὁ Κισσεὺς, έως. Princeps Thraciæ. Λ, 223.

Κλέανδρος, ου. ὁ. nobilis Ægineta. Ist. 8, inscr. et versu 1, et 146.

Κλεισιθήρα, ας. ἡ. vide sub Κλεοπάτρα.

Κλεῖτος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Ο, 445—452. Alius hujus nominis erat filius Μαντίου, cujus genealogia est ad Μελάμπους: pulcerrimus, sed juvenis mortuus; nam hoc utrumque innuitur, si quis ab Aurora raptus dicitur, ο, 249—251.

Κλείτωρ, ωρος. ἡ. Urbs Arcadiæ. Ne. 10, 87.

Κλειὼ, όος. ἡ. Musarum una. Κλεοῦς (pro Κλειοῦς) εὐθρόνου, Ne. 3, 145.

Κλεόβουλος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Π, 330.

Κλεόδαμος, ου. ὁ. pater Ἀσωπίχου, jam sepultus eo tempore. Ol. 14, 31.

Κλεόνικος, ου. ὁ. nobilis Æginetа. Ist. 5, 71. 6, 23.

Κλεοπάτρα, ας. ἡ. καλή, uxor Meleagri, celeberrima ob pulcritudinem, sicut et postea ἡ Αἰγυπτία. Etymon nominis est idem quod in Πάτροκλος. sic in Θηρικλῆς et Κλεισιθήρα. Ι, 552—561. Erat διώνυμος. A suis enim vocabatur Ἀλκυόνη, foris autem Κλεοπάτρα: et prius nomen ei impositum erat a matre, lugente sua mala (quæ vide sub Μάρπησσα) δίκην πολυπενθοῦς Ἀλκυόνης. sic Ulyssi impositum nomen Ὀδυσσεὺς ab avo, cui διὰ τὸ κλέπτειν πολλοὶ ὠδύσαντο, i. e. ὠργίσθησαν.

Κλεωναί, ῶν. αἱ. erat oppidum inter Argos et Corinthum, in colle probe munito. Non procul inde erat ἡ Νεμέα, cum campo sacro, in quo τὰ Νέμεα celebrabantur. Β, 570. Nomen dicunt esse a leone Nemeæo, quasi λεωναί, præfixo κ. ὑπὸ Κλεωνᾶν, dorice pro Κλεωνῶν, Ol. 10, 37. Κλεωναίου ἀγῶνος, Ne. 4, 27. Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν, Ne. 10, 79.

Κλεώνυμος, ου. ὁ. nobilis Thebanus ex posteris Cadmi. Ist. 3, 23. οἱ Κλεωνυμίδαι, Ist. 4, 6, seqq.

Κλόνιος, ου. ὁ. Dux Thebanus, occisus ab Agenore. Β, 495. Ο, 340. nomen est a κλονεῖν, quasi μάχιμος.

Κλυμένη, ης. ἡ. Tres hujus nominis memorantur a poëta. Nomen est pro κλυομένη, audita, celebris. Una erat ministra honesta Helenæ, cognominata βοῶπις, partim propter τὸ εὔωπον, partim propter perspicaciam: nam suspicata erat Lacedæmone, Paridem insidiari dominæ, eamque monuerat. Γ, 144. Altera est una Nereidum, διὰ τοὺς θαλασσίους ἤχους, quasi κλυτὴ καὶ ἐξάκουστος, Σ, 47. Tertia est uxor Phylaci, mater τοῦ Ποδώκεος, de qua recentiores (vid. Ovid. Met. I, 756.) narrant concubuisse antea cum Sole, et peperisse τὸν Φαέθοντα, quem Homerus omnino ignoravit. λ, 325.

Κλύμενος, ου. ὁ. Socer Nestoris, vir illustris, pater Ἐργίνου. γ, 452. Ol. 4, 31. Quum Argonautæ venirent in Lemnum, Hypsipyle dabat certamen gymnicum in honorem patris Thoantis: in quo quum certaret Ἐργῖνος, canis ornatus, etsi nondum senex; risere Lemniades: sed is tamen vicit. sic et ὁ Ψαῦμις πολιὸς vicerat.

Κλυταιμνήστρα, ας. ἡ. Soror Helenæ, filia Tyndarei, uxor Agamemnonis: natura non mala, sed assiduis blanditiis adulteri, absente marito, tandem victa, maxime quum is sapientem custodem removisset ab ea; deinde et irata, quod maritus alias formosas magis amaret. Ob alias præstantias dicitur δῖα. Α, 113, 114. γ, 264, 275. sed redeuntem gloriose a Troja maritum regemque suum; per insidias, una cum Cassandra regia virgine, crudeliter interfecit, λ, 409, 442, et in causa fuit, cur omnes heroës de fide uxorum dubitarent, inter quos et Ulysses maxime fuit. ω, 198, 201. confer Ἀγαμέμνων, Ὀρέστης. De cæde mariti, Py. 11, 26, seqq. Homerus eam Agamemnoni virginem nupsisse novit: sed Euripides tragice finxit, primum ejus maritum fuisse Tantalum, quo interfecto per vim eam duxerit Agamemnon: vid. Iphig. in Aul. 1149, seqq. Vide in A. sub κουρίδιος, et μεσαιπόλιος.

Κλυτία, ας. ἡ. puella venusta, ab Amyntore domi educata, ut fieret ipsius pellex. Sed antequam Amyntor eam cognosceret, filius, matris precibus instigatus, congressus est cum ea: quo facto, odiosum fecit puellæ senem ejusque complexus. Ι, 447, seqq.

Κλύτιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, senex jam, pater Καλήτορος, frater regis Priami. Γ, 147. Ο, 419, 427. Υ, 238. Alius erat nobilis Ithacensis, fidus Telemacho, pater Πειραίου, unde hic vocatur Κλυτίδης per sync. pro Κλυτιάδης, π, 327. ο, 539. Tertius erat Græcus nobilis, cujus filius Δόλοψ ductor ordinum, Λ, 302. Quanquam hic potius ὁ Κλυτεὺς dictus credi debet, unde est Κλυτείδης, et ob metrum Κλυτίδης.

Κλυτόμαχος, ου. ὁ. nobilis Æginetа. Py. 8, 51.

Κλυτομήδης, εος. ὁ. filius Ἤνοπος, nobilis pugil Græcus. Ψ, 634.

Κλυτόνηος, ου. ὁ. nobilis Phæax, celeber b naves. Θ, 119, 122.

Κλωθώ, όος. ἡ. primaria Parcarum, a qua omnes dicuntur αἱ Κλωθοί, et mutata declinatior e αἱ Κλῶθες, et αἱ Κατακλῶθες βαρεῖαι, in qua phrasi λίνου μέν ἐστι τὸ κατακλώθεσθαι, ἀτράκτου δὲ κλώθοντος τὸ ὑπὸ βάρους κάτω φέρεσθαι. Ergo κατακλῶθες, *die abspinnerinnen, (the spinners.)* Est fere eadem quæ ἡ Αἶσα, nisi forte ἡ Αἶσα est, ὁ τοῦ παντὸς λόγος, ratio universum ordinans, a δαίω i. e. μερίζω, unde et Μοῖρα dicitur et εἱμαρμένη, a μείρειν, attribuere: αἱ Κατακλῶθες δὲ, αἱ μὴ εὐτυχεῖς μοῖραι, fata adversa, unde et βαρεῖαι, οὐ μὴν ὄλβιοι, dicuntur. πείσεται ἅσσα οἱ αἶσα Κατακλῶθές τε βαρεῖαι γεινομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ, η, 197, ubi alii legi malunt, κατακλώθησι (a κατακλώθημι, pro κατακλώθω, ut sit tertia singularis præsentis) βαρεῖα, sc. ἡ Αἶσα, *wider ihn anspinnet, (spins against him.)* sed minus bene. In genere Parcæ possunt dici βαρεῖαι, quatenus fusus earum in nendo vergit καὶ βρίθει versus terram. conf. λίνον in A. et de verbi forma, παμφαίνω. Cæterum dicta Κλωθώ, *die spinnerin, (the spinner,)* διὰ τὸ ἐπικλώθειν ἑκάστῳ τὸ πεπρωμένον, et est personificatum consilium dei de fatis cujusque. Ol. 1, 41. Ist. 6, 24.

Κνημὶς, ῖδος. ἡ. Mons Græciæ in Locride. Hinc Λοκροὶ Ἐπικνημίδιοι, ad istum montem habitantes.

Κνωσσὸς, οῦ. ἡ. Urbs in Creta, sedes regia, valde ampla, sita ad littus boreale insulæ. Β, 646. conf. Γόρτυν, Σ, 591. τ, 178. hinc adjectivum Κνώσιος, ία, ιον. Κνωσίας πάτρας, Ol. 12, 14, i. e. τῆς Κνωσσοῦ.

Κόδρος, ου. ὁ. Rex Athenarum. Οὗτος, θανάτῳ ἑαυτὸν ἐπιδοὺς ὑπὲρ τῆς τῶν πατριωτῶν Ἀθηναίων νίκης, a posteris non multum gratiæ retulit: ἐποίησε γὰρ Κόδρους καλεῖσθαι τοὺς δι' ἀρχαιότητα εὐήθεις, *einfaltige narren nach alter welt art, (old fashioned simpletons.)* I nunc, et servi publico, posthabito te ipso.

Κοίρανος, ου. ὁ. nobilis Lycius. Ε, 677. Alius erat socius Merionis, Ρ, 610, seqq. Tertius est Corinthius, pater Πολυΐδου Corinthii, qui hinc dicitur Κοιρανίδης, Ol. 13, 105.

Κοισύρη, ης. ἡ. vide sub σύρω in A.

Κολοή, ης. ἡ. Κολοηνὴ Ἄρτεμις, vide sub λίμνη in A.

Κόλχοι, ων. οἱ. natio nota, in extremo Ponti Euxini habitans, ubi hodie est Mingrelia. Κόλχοις κελαινώπεσσι, trucibus. Py. 4, 19, et 378.

Κολώνη, ης. ἡ. est cognomen cujusvis urbis in edito sitæ: nam κολώνη proprie notat λόφον, βουνόν: *eine hochliegende stadt, (a tower in an elevated situation.)* hinc est nomen proprium ἡ Κολώνεια, ας. Α, 710, 711, sic vocatur ἡ Θρυόεσσα, urbs Pyliorum, vastata ab Ἠλείοις. et 756, est alia, Eleorum urbs. Vox ipsa dicitur esse τῶν Λιβύων: nam et illi, una cum Ægyptiis, antiquitus græcissabant.

Κολώτης, ου. ὁ. celeber τεχνίτης ἀγαλμάτων, e. c. Διονύσου, Ἀσκληπιοῦ, etc. unde nomen ejus apud priscos nobile.

Κοπρεὺς, έως ὁ. videtur fuisse nobilis rusticus, qui τὰς ἀγγελίας τῶν ἄθλων ἐκ τοῦ Εὐρυσθέος ἐκόμιζε τῷ Ἡρακλεῖ. Ο, 639, seqq.

Κόρα, ἡ. vide sub λεύκιππος in A.

Κορακοσπέτρα, ας. ἡ. locus in Ithaca insula, sic dictus, quia Κόραξ, ἐγχώριος ἀνήρ, υἱὸς Ἀρεθούσης, γυναικὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ, διώκων λαγωόν, κατὰ κρημνοῦ ἠνέχθη καὶ τέθνηκεν, *weil ein dasiger landjunker auf der hasenjagd den fels herunter gestürzet ist und den hals gebrochen hat, namens Korax, (because a youth of that country named Korax, pursuing a hare, fell from a precipice and broke his neck.)* Mater vero ejus Ἀρέθουσα, διὰ λύπην ἐλθοῦσα ἐπί τινα κρήνην ἀπήγξατο. Hinc locus ille montanus dictus Κόρακος πέτρα, et fons prope eum Ἀρέθουσα. ν, 408.

Κόρινθος, ου. ἡ. Urbs celeberrima Argivorum, intra Isthmum sita. Habet nomen ab ἥρωϊ ὁμωνύμῳ antiquo. Antea vocabatur ἡ Ἐφύρα, ἀπὸ Ἐφύρης τινὸς ἡρωΐνης. Nonnunquam etiam Ἡλιούπολις, διὰ τὸ ξηρὰ εἶναι. Nam solum circa eam petrosum, minime fertile, et inæquale: hinc proverbium, Κόρινθος ὀφρυᾶται καὶ κοιλαίνεται. Εὐθήνησε δέ ποτε (dives erat) τῇ τῶν ἑταιρίδων εὐφορίᾳ: ὅθεν καὶ κορινθιάζεσθαι τὸ μαστροπεύειν (prostituere ad libidinem, imo et prostare) ἢ ἑταιρεῖν, ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν. Thucydides eam vocat ἐμπόριον Ἑλλάδος, et Strabo Lib. 8. addit, Ἀφροδίτης ἐκεῖσε ἱερὸν πλουσιώτατον, πλείους ἢ χιλίας εἶχεν ἱεροδούλους ἑταίρας: καὶ διὰ ταύτας πολυωχλεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἐπλουτίζετο ἐξαναλισκομένων (sumtum multum facientibus) τῶν ναυτίλων. Celeberrimæ ἑταῖραι Corinthiæ fuere ἡ Λαΐς, Κυρήνη, Λέαινα, Σινώπη, Πυῤῥίνη, Σικυώνη: notus est, ob earum pretia, versus iambicus, οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς: et Demosthenes, postulatus a Laide εἰς μισθὸν παννυχίδος, decies mille drachmas (1600 thaleros Germanicos [£ 300. Sterl.] circiter) respondit, οὐκ ὠνοῦμαι μυρίων δραχμῶν μεταμέλειαν, tanti pœnitere non emo. Ἡ δὲ περὶ αὐτὴν Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο καὶ Εὐωπή, nam inde erat longus et jucundissimus prospectus. Ad hanc arcem erat fons ἡ Πειρήνη, semper plenus aquæ limpidissimæ. ἀφνειόν τε Κόρινθον, Β, 570. ἐστὶ πόλις Ἐφύρη, Ζ, 152, ubi Sisyphus, princeps Corinthi antiquus, habitavit. Nam Αἰήτης, pater Medeæ, tenuerat regnum Corinthi, sed oraculi monitu abiit in Colchidem. Filia Medea, quæ cum Jasone redierat in Græciam, tenuit Corinthum ad breve tempus: sed amore Sisyphi capta, reliquit ei istum principatum. Κορινθόθι οἰκία ναίων, Ν, 664. Vinum ibi nascebatur deterrimum: hinc Alexis comicus: οἶνος ξενικὸς (vinum aliunde importatum) παρῆν, ὁ γὰρ Κορίνθιος βασανισμός ἐστιν. Dicta regio (genere communi) ὀφρυόεις, quia minime εὔγεως, sed saxosa. Κορίνθου δειράδα, i. e. ἐξοχήν, Ol. 8, 68. ἐν πύλαις, i. e. ἐν Ἰσθμῷ, Ol. 9, 128. Κόρινθον, Ol. 13, 4, seqq. et 72. ἐν μυχοῖς, i. e. in Isthmo, Ne. 10, 78. πρὸ τειχέων, Ist. 4, 35. Διὸς Κόρινθος, Ne. 7, 155, ubi vide interpretes et Aristoph. Ran. 442. ponitur id proverbium de re frequenter nimis iterata, Philostr. Soph. 2, 25, 4, ibique Olear. Κορινθίῳ, Ol. 13, inscr. Κορινθίων φωτῶν, Ne. 2, 32. Κορινθίοις σελίνοις, Ne. 4, 143. Bello Xerxis egregie pugnarunt Corinthii, et mulieres eorum vota fecerunt Veneri, ut animos daret viris pugnandi fortiter pro salute Græciæ. Victoria parta epigramma superscriptum est donariis in templo Veneris: Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἀγχεμάχων πολιτᾶν ἕστασαν εὐχόμεναι Κύπριδι δαιμονίᾳ: οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐβούλετο δῖ' Ἀφροδίτη Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν δόμεναι.

Κόριννα, ης. ἡ. vide in A. sub κόρη ad finem.

Κόροιβος, ου. ὁ. Ultimus omnium auxilio venit Priamo, motus fama pulcritudinis Cassandræ. Virgil. Æn. II, 341, seqq. eum vocat Chorœbus, sed sub hoc nomine Homerus eum non novit, sed vocat eum Ὀθρυονεὺς, quem vide. Abiit deinde nomen Κόροιβος in appellativum hominis hebetis et stolide fidentis.

Κορύβαντες, ων. οἱ. vide in A. sub κύνεος, prope finem.

Κορώνεια, ας. ἡ. Urbs Bœotiæ prope Heliconem: dicta ἀπὸ Κορώνου, antiquo heroë. Ibi solebat esse conventus Bœotorum, dictus τὰ παμβοιώτια. Cives οἱ Κορώνιοι. B, 503. Alia fuit Messeniaca in Peloponneso, cujus cives Κορωνεῖς. ὁ Κόρωνος fuit frater Ἁλιάρτου.

Κορωνὶς, ίδος. ἡ. mater Æsculapii. Py. 3, 14, seqq.

Κόρωνος, ου. ὁ. Filius Cænei, magnus princeps: sed alius quam quem ad ἡ Κορώνεια notavimus. B, 746.

Κότυς, υος. ὁ. Θρακῶν βασιλεὺς, φόνους ἀδίκους τολμῶν. τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ζηλοτυπήσας, ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος. Tyrannus detestabilis.

Κουρὴς, ῆτος. ὁ. vide sequens, et sub Αἰτωλοί.

Κουρῆτες, ων. οἱ. In Græcia: habitabant τὴν Πλευρῶνα, πόλιν Αἰτωλικήν. Erant Εὐβοέων ἄποικοι. In singulari dicitur ὁ Κουρὴς, ῆτος. Dicti vel διὰ τὸ Κούριον ὄρος, ὑπερκείμενον Πλευρῶνος: ἢ παρὰ τὴν κουρὰν, nam anteriora capitis attondebant, ne hostes se possent coma apprehendere. postea dicti sunt Ἀκαρνᾶνες, ab eodem themate τοῦ κείρειν. De his Græcis Curetibus narratur I, 525, seqq. Alii Κούρητες erant in Creta, saltatione armata celebres, dicti et Κορύβαντες ἢ Κάβειροι καὶ Τελχῖνες: et saltatio ista dicebatur ἡ Πυῤῥίχη, a Πυῤῥίχῳ quodam, qui eam in formam artis redegerat. sed alibi apud poëtam κούρητες est appellativum, νέοι στρατιῶται, *junge edle soldaten, (young soldiers:)* e. c. T, 248, δοῦρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν. Accentus igitur satis distinguit proprium nomen. conf. Αἰτωλοί; et κόρης in A.

Κόων, ωνος. ὁ. Filius Antenoris major natu, cæsus ab Agamemnone, quem graviter vulnerarat. Λ, 248, seqq.

Κρᾶθις, ιος. ὁ. Fluvius inferioris Italiæ, de quo Eurip. Troad. 227, ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσεύων Κρᾶθις, quia lavantes faciat rufos crinibus; quod et Ovid. Met. XV. testatur.

Κρανάη, ης. ἡ. insula Attica, promontorio Sunio vicina, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga. Γ, 445. scribitur et ἡ Κραναή. conf. in A. et Eurip. Hel. 1689. Vocata est postea hæc ipsa insula ἡ Ἑλένη.

Κραταιῒς, ίδος. ἡ. mater Scyllæ. μ, 124, seqq. in genere est δαίμων τις ἰσχυρὸς, et personificata vis motrix corporum, λ, 596. Id magis est poëticum, quam si loco posteriore hanc vocem habeas pro adverbio, pro κραταιῶς, sicut est λικριφίς. Quidam scribunt, minus bene, divisim, κραταῖ' ἴς, i. e. ἰσχὺς τοῦ λίθου: nam hæc tantum est etymologia hujus personæ poëticæ. κραταῖ' pro κραταιά. sic χεῖ' pro χεῖα.

Κρέουσα, ης. ἡ. (Κρείουσα) sic vocata fuit uxor Æneæ. Apud poëtam nil nisi merum participium occurrit, a κρέω, impero: κρείουσα γυναικῶν, X, 48. Apud Pindarum est nomen proprium, Κρείουσα, Ναΐς, Py. 9, 30.

Κρέων, (ob metrum Κρείων) οντος. ὁ. Rex Thebarum. I, 84. conf. Λυκομήδης, qui hinc dicitur Κρειοντιάδης, T, 240. λ, 268, ubi conf. Μεγάρη. Verum patronymicum est ὁ Κρεοντίδης, ου, Ne. 6, 67. aliud adjectivum est Κρεόντιος, ία, ιον: et l. c. ὁ Καλλίας dicitur Κρεόντιος. fœmininum ἡ Κρεοντὶς, ίδος, Ist. 4, 109.

Κρηθεὺς, έως. ὁ. Filius Æoli, conjux τῆς Τηροῦς, ex qua habuit tres Κρηθεΐδας, habitantes in Thessalia, etsi diversis locis. conf. Σαλμωνεὺς, qui frater ejus fuit. λ, 236, seqq. 253—258. Κρηθεῖ, Py. 4, 253. Κρηθεΐδης, Py. 4, 271, ὁ Αἴσων. ἡ Κρηθηῒς Ἱππολύτα ἁβρά, Ne. 5, 49.

Κρήθων, ωνος. ὁ. Princeps Græcus admodum adolescens, filius τοῦ Διοκλῆος, frater geminus Orsilochi: occiditur una cum fratre ab Ænea. E, 542, seqq. ubi tota ejus est genealogia.

Κρήτη, ης. ἡ. vel αἱ Κρῆται. sic ἡ Μάλεια et αἱ Μάλειαι. insula celeberrima et magna. Κρήτην ἑκατόμπολιν, B, 649, et id epitheton est verum. Brevi post facta est ἐννενηκοντάπολις, τ, 174, nam Λεῦκος seditione mota contra regem Idomeneum, decem urbes funditus deleverat. Alii tamen contendunt, Homerum ex suo ævo vocare eam ἑκατόμπολιν, quum tempore belli Trojani nonaginta tantummodo habuerit urbes. Κρήτηθεν ἵκοιτο, Γ, 233. Κρήτῃ ἐπίουρον Μίνωα, N, 450. Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, N, 453. ν, 256, seqq. propter magnitudinem insulæ. τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασε, γ, 291. Ἀριάδνην ἐκ Κρήτης ἦγεν, λ, 322. ἐκ μὲν Κρητάων γένος (εἶναί μοι) εὔχομαι εὐρειάων, ξ, 199, seqq. sic, εὔχεται, π, 62. ubicunque enim Ulysses de se quasi de alio narrat, Cretensem se facit: et id vel ob situm insulæ longe ab Ithaca dissitum, ne cito quæri possit veritas; vel quia Cretenses in Ithaca erant favorabiles. Cæterum id Ulyssis mendacium crebro repetitum, ansam dedit dicterio, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης, ξ, 252. et 300, μέσον ὑπὲρ Κρήτης. et 301, Κρήτην ἐλείπομεν. Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν, ρ, 523. Κρήτη τις γαῖα ἐστὶ καλὴ καὶ πίειρα, τ, 172, seqq. et floruit ibi olim justitia et fortitudo. et 186, Κρήτηνδε κατήγαγεν ἐς ἀνέμοιο, coll. 189, ubi apparet, oram septentrionalem hujus insulæ esse κακολίμενον. et 338, Κρήτης ὄρεα νιφόεντα. Κρῆτες, ῶν. οἱ, erant olim potentes maris: infames autem aliquando ob κακοέρωτα, maxime fœminarum; et ob malam fidem. Saltatio et τὸ κυβιστᾷν solemne illis: et celebria olim fuere τὰ Κρητικὰ ἐμμελῆ ὑπορχήματα. καὶ τὸ μὲν ὄργανον ἐκαλεῖτο Μολοσσὸν, ὁ δὲ τρόπος Κρήτας, dorice, sicut νικήτας est pro νικητής. Κρητῶν Ἰδομενεὺς ἡγεμόνευε, B, 645. ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὡς ἕστηκε, ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοί, Γ, 230. ἦλθε δὲ ἐπὶ Κρήτεσσι, Δ, 251, seqq. sc. Agamemnon in lustratione exercitus: et ibi Idomeneus cum apro comparatur. Κρητῶν βουληφόρε, N, 219, 255. et 221, Κρητῶν ἀγός. sic Ψ, 450, 482. ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὡς τίετο δήμῳ, ξ, 205. et 234, μετὰ Κρήτεσσι. et 382, ἐν Κρήτεσσι, i. e. ἐν Κρήτῃ. ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, τ, 176, οἱ ἀληθῶς Κρῆτες, αὐτόχθονες, ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας. τοξοφόροι Κρῆτες, Py. 5, 54.

Κρίσσα, ης. ἡ. Κρίσα, ης. et Κίῤῥα, ας. Urbs Phocensium, ζαθέη, quia ibi Δημητρεῖον ἐπιφανὲς, imo et sacra Apollini. Ibi est κόλπος Κρισσαῖος vel Κιῤῥαῖος. B, 520. Κρίσᾳ ἐν, Ist. 2, 26. Κρισαῖον λόφον, sc. πρὸς, ad, Py. 5, 49, in campo Crisæo, ubi certamina Pythica. Κρισαίοις ἐν πτυχαῖς, Py. 6, 18. Κίῤῥα vero est Py. 3, 133. 7, 14. 8, 26. 10, 24. 11, 20. Est navale Delphorum, distans a Delphis stadia sexaginta. Vide sub Πυθώ.

Κροῖσμος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. O, 523.

Κροῖσος, ου. ὁ. Rex Lydorum. Py. 1, 184. Vide in A. sub ὌΛΩ prope initium.

Κροκοδίκη, ης. ἡ. vide sub Ἀγαμήδη.

Κροκύλεια, ας. ἡ. et τὸ Κροκύλειον. Insula prope Ithacam: alii autem perhibent, quartam partem insulæ Ithacæ ipsius. esse τὸ Κροκύλειον, sicut alia ejus pars erat τὸ Νήϊον. B, 633. Civis ejus ὁ Κροκυλεύς.

Κρόνος, ου. ὁ. Saturnus, pater Jovis. Astronomice est planeta: poëtice est ὁ χρόνος παλαιὸς, imo ipsa æternitas a parte ante. Uxor ejus, ἡ Ῥέα, designat materiam illam, ex mente priscorum quorundam æternam, ex qua orta sunt corpora; τὴν ὕλην ἀρχέγονον. Adjectivum ab eo est Κρονικὸς, ἡ, όν, antiquus, a Saturni temporibus oriundus: Plato in Lyside. παῖς Κρόνου ἀγκυλομήτεω, (quod epitheton vide in A.) B, 205, 319. Θ, 415. I, 37. Ξ, 346. O, 91. Π, 431. Σ, 293. Φ, 216. φ, 415, i. e. Ζεύς. μὲ πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης, inquit Juno, Δ, 59. hinc, Ἥρη πρέσβα θεὰ θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο, E, 721. Θ, 383. Ξ, 243. νείατα πείρατα γαίης καὶ πόντοιο, ἵνα Ἰάπετος τε Κρόνος τε ἥμενοι, Θ, 479, seqq. ubi Κρόνος dicitur ταρταρωθεὶς a Jove, i. e. tempora præterita nunquam redeunt, futura latent fere in obscuro: præsens autem pæne est nihil. sic Ξ, 203, Κρόνον Ζεὺς νέρθε γαίης καὶ θαλάσσης καθεῖσε. et 274, οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, i. e. dii inferi, qui denotant tempora præterita, et mortuos. sic O, 225, οἵπερ νέρτεροι εἰσὶ θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. et 187, τρεῖς ἐκ Κρόνου ἀδελφεοὶ, οὓς τέκε Ῥείη. δύω Κρόνου υἷε, Jupiter et Neptunus, N, 345. hinc Ζεὺς Κρονίδης, B, 375. Δ, 5. et 25, αἰνότατε Κρονίδη, *allergrosmächtigster, (most mighty.)* sic Π, 440. Ξ, 330. α, 45. ν, 25. A, 498. Ω, 98. Π, 845. Υ, 31. ω, 538. 543. hinc et ὁ Κρονίων Ζεὺς, A, 397, 502, 539. B, 350. Δ, 249. Z, 267. Λ, 78. N, 319, 783. Ξ, 247, ubi genitivus est Κρονίονος Ζηνὸς, qui alias ω retinet. O, 254. Π, 662. P, 269, 441. Σ, 118. T, 340. Φ, 184, 193, 230. Ω, 290. et habet cum hoc patronymico epitheto κελαινεφὴς, ὑπερμενὴς, ἐρισθενὴς, ἄναξ: sicut cum illo altero αἰνότατος, εὐρύοψ. λ, 619. μ, 399, 405. ξ, 184, 406. ο, 476. π, 117, 291. ρ, 424. τ, 80. φ, 102. χ, 51. ω, 471. Κρόνος πατὴρ, Ol. 2, 138. Κρόνου παῖδα, Ol. 1, 16. παρὰ τύρσιν, ad Saturni urbem munitam, Ol. 2, 127, nam is est præses insulæ beatorum. ὦ παῖ Κρόνου, Ol. 4, 10. σὺν παιδὶ, Ol. 7, 121. λόφῳ, Ol. 8, 22. πάγον, Ol. 10, 60. θυγατέρι, Py. 2, 71. παῖδες, Py. 3, 166. et 5, Οὐρανίδου, nam Saturni pater fingitur ὁ Οὐρανός. ἐκ Κρόνου. Ne. 5, 12. ὄχθῳ παρὰ, Ne. 11, 31. υἱὸν, Ist. 1, 76. Κρονίων, Py. 1, 137. 3, 101. Ne. 9, 44, 66. Κρονίδα (genitivus Doricus) Διὸς, Ol. 8, 56. Κρονίδου Νεῖλον, Py. 4, 99. Κρονίδη, sc. Χείρωνι, Py. 4, 205, coll. Ne. 3, 84, ubi idem dicitur Κρονίδης Κένταυρος. Κρονίδην, Py. 6, 23. Κρονίδαι ὦ μάκαρες, Py. 5, 159. Κρονιδᾶν (genit. plur. Doricus) Ol. 9, 82. Κρονίδαις εὐμενέσι, Py. 2, 46. Ist. 8, 96. Κρόνιος, ία, ιον, et ὁ ἡ Κρόνιος, est quoque patronymicum. ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, Ol. 2, 22. Κρονίου Πέλοπος, Ol. 3, 41, nam avia Pelopis fuerat filia Saturni. Κρονίῳ Ποσειδᾶνι, Ol. 6, 49. Κρόνιον παρὰ ὄχθον, Ol. 9, 4, ad collem Saturnium, qui et absolute dicitur τὸ Κρόνιον, juxta Olympiam, Ol. 1, 179. 5, 40. 6, 110. sic et, Κρονίου πὰρ τεμένει, ad sacrarium Saturnii Jovis, i. e. Olympiæ, Ne. 6, 105. Κρονικαὶ γνῶμαι dicuntur a comico seniles stoliditates, *altvaterische gedanken, (old fashioned ideas,)* Aristoph. Plut. 581.

Κρῶμνα, ης. ἡ. urbs Paphlagoniæ, quæ deinde ἡ Ἄμαστρις, ιδος et εως. B, 855.

Κτέατος, ου. ὁ. Princeps Eleorum. conf. Ἐπειοί. Ejus pater fuit ὁ Ἄκτωρ, simul tamen et Neptunus: fuit ergo ἀμφιπάτριος, sicut Hercules. Mater ejus ἡ Μολιόνη: ipse consors regni τῷ Αὐγείᾳ, et frater Εὐρύτου, B, 621. N, 185. Ol. 10, 33, ubi vocatur Ποσειδάνιος, et occisus ab Hercule, sicut et frater ejus.

Κτήσιος, ου. ὁ. princeps insulæ Syriæ, pater Eumæi. ο, 412, seqq.

Κτήσιππος, ου. ὁ. unus procorum ex insula Same, natura irrisor, valde dives. υ, 287, seqq. occiditur, satis fortiter pugnans, χ, 279, 285, seqq.

Κτιμένη, ης. ἡ. Soror Ulyssis. cf. ὁ Μέγης, Ὀδυσσεὺς aliquanto sub medio, et Εὐρύλοχος. ο, 362, seqq.

Κύδωνες, ων. οἱ. Populus Cretensis. ἡ Κυδωνὶς erat urbs eorum, prope fluvium Ἰάρδανον. Fortasse ὁ Κύδων, antiquus heros, filius Apollinis, fuit conditor hujus gentis, celeber ob φιλοξενίαν, unde proverbium: ἀεί τις ἐν Κύδωνος, sc. οἰκίᾳ. An vero ab hac gente, an ab illo heroë, μῆλα Κυδώνια nomen habeant, ambiguum. γ, 292. τ, 176.

Κυδωνία, ας. ἡ. vide sub Γόρτυν.

Κυζικήνη, ης. ἡ. vide sub Ἀδραστεία.

Κυθέρεια, ας. ἡ. nomen Veneris. habuit enim celebre fanum in insula τὰ Κύθηρα, et mulieres ibi valde amabiles. θ, 288. σ, 192.

Κύθηρα, ων. τά. insula ad Cretam, cum urbe ejusdem nominis: dicta olim et ἡ Πορφυροῦσα, ob præstantiam purpuræ ibi. Et hujus præstantiæ et venustatis causa, simul ob venustas mulieres, insula Veneri sacra erat, ut Venus inde diceretur ἡ Κυθήρεια et ἡ Κυθήρη, et correpte Κυθέρεια. Alias civis ejus insulæ ὁ Κυθήριος. Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι, Κ, 268. Κυθήροισι ζαθέοις, Ο, 432, quia celebre sacrum Veneris ibi. et 431, θεράποντα Κυθήριον. et 438, Κυθήροθεν. παρέπλαγξε δὲ Κυθήρων, ι, 81, ergo sita insula inter oram Laconiæ et Cretam. Recentiores dixere, Venerem ad eam insulam emersisse ex mari. Vide sub κρανεὸς in A.

Κύκλωψ, ωπος. ὁ. In singulari Polyphemus κατ' ἐξοχὴν ita vocatur. In plurali sunt populus Siciliæ, in regione valde fertili, οἱ Λεοντῖνοι postea dicti. Ulyssis ævo habitabant sparsim, quisque in agro suo: hinc credibile fit, potuisse Polyphemum pati ea quæ passus est, utpote solus, extra societatem aliorum, et detestabilis sine dubio omnibus. Cave vero putes, poëtam Cyclopas omnes fingere μονοφθάλμους: nescit omnino hunc monstrosum μῦθον recentiorum, inepte et immoderate fingentium. Imo ipse Polyphemus, fuit quidem unoculus; sed casu fortasse amiserat alterum: poëta enim dat ei βλέφαρα καὶ ὀφρύας, nec certe siluisset hanc ἰδιότητα, si in media fronte oculum unum habuisset. Ποσειδάων Κύκλωπος κεχόλωται, α, 69, seqq. ubi simul genealogia Polyphemi. fortasse hic Cyclops ex mari multum lucri fecerat; et latet sine dubio aliqua historica veritas, quam poëta portentosis hyperbolis involvit. Nam Neptuni filius est, vel felix naviculator, vel ad mare habitans dives. ἄγριος Κύκλωψ, β, 19, qui loco ex α citato dicitur ἀντίθεος, ob magnitudinem et vires. ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, ζ, 5, seqq. ubi dicuntur hi Κύκλωπες injuria adfecisse τοὺς Φαίηκας, qui deinde cessere ex vicinia Cyclopum: et fortasse Corcyra est re vera ex Sicilia aucta colonis. sed versus δυσνόητος est, η, 206, ὥσπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων: qui varie exponitur. Quidam hunc sensum inesse dicunt: nos Phæaces sic diis sumus familiares et similes, quemadmodum Cyclopes et gigantes similes sibi invicem sunt malitia. Hic sensus idem est, ac si quis dicat, τόσον εἶναι Σωκράτην ἐγγύθι τῷ Πλάτωνι κατ' ἀρετὴν, ὅσον Ἄνυτος καὶ Μέλιτος ἀλλήλοις κατὰ κακίαν: Phæaces sunt ἐγγύθεν θεοῖς κατὰ δικαιοσύνην καὶ φιλανθρωπίαν, ὡς Κύκλωπες καὶ Γίγαντες ἀλλήλοις κατὰ ἀδικίαν καὶ ὕβριν. Hæc expositio plerisque veterum non arridet; etsi in ore Phæacis tolerari posse videatur, qui odio Cyclopum ductus, eos gigantibus antiquis θεομάχοις comparet. Sed habet tamen nescio quid Homero ejusque acumine indignum, et quæsitum. Præstat ergo, cum aliis dicere, his Cyclopibus, sicut olim gigantibus, deos crebro apparuisse, sicut et nunc appareant Phæacibus, coll. ρ, 485—487. Et id restabat Homero, homini Ægyptio illustri, et ex antiquissima patriarcharum historia, et ex antediluviana: gigantes enim ante diluvium, Cyclopes post, fuerunt. ὥσπερ Κύκλωψ ἔρξε, κ, 435, ubi perplexe loquentis et irati Eurylochi mens ea est: continebit nos Circe apud se, et perdet, sicut Cyclops nos continuit vi, et aliquot ex nostris perdidit; et hujus mali causa nunc etiam erit Ulysses temere progrediens, sicut tunc fuit. Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος ἀνθρωποφάγοιο, κ, 200. Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων, ι, 106, seqq. ubi ἀθέμιστοι non prorsus in malo sensu, sed μὴ κοινωνικῶς ἔχοντες, μηδὲ πολιτικῶς θεμιστεύοντες in foro communi, rem publicam communem non habentes, non vinculo politico juncti inter se; sed quemque θεμιστεύειν sibi et inter suos: non leges habebant communes, non principem, non civitatem; sed liberrime, quisque dominus suorum, vivebant, ut olim patriarchæ. Erant alioqui homines justi, utpote fidentes diis, et quibus dii ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα largiter præbebant: quæ est hyperbolica descriptio terræ fertilissimæ et fortunatæ, qualis est Ægyptus et Arabiæ pars, et insulæ beatorum, et Hispaniæ pars. Molesti quidem fuerant Phæacibus, vicinis quondam: sed id accidit ob dissimilitudinem politiæ; quum Phæaces sub rege viverent, Cyclopes non. Quod autem fuerint θεοσεβεῖς, apparet ex ι, 411, 412, ubi et suadent preces. Quæ Polyphemus impius contra eos mentitur, ι, 273—278, ea loquitur ex se, non ex more gentis; nec non, terrendi Ulyssis causa. Nam hic Cyclops est imago hominis, fidentis viribus, nec quidquam humani aut divini juris curantis. Etiam vini ferax terra eorum, ι, 357, s. et 399, seqq. Κύκλωπας μεγάλα ἤπυεν. et 428. Κύκλωψ πέλωρ. Etiam vates bonus in terra eorum, ι, 507, seqq. coll. 125, seqq. Mali a Cyclope dati meminit Ulysses semper in aliis casibus duris; maxime quia ultio est secuta, et liberatio, μ, 209. υ, 19. ψ, 312. Habitarunt ergo hi Cyclopes in Sicilia circa Ætnam: et successores eorum οἱ Λεοντῖνοι male audivere. Alii vero Cyclopes habitarunt κατὰ τὸ Ἄργος, Strabo, Lib. 8. qui dicti ἐγχειρογάστορες ἢ χειρογάστορες, οἷον χειροτέχναι καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες: et ab his olim ἐτειχίσθη τὸ Ἄργος. Confer recentiorum fabulas in Hesiod. Theog. 139, seqq. cum schol. Gr. et Eurip. Iphig. Aul. 152, 265, ibique interpretes. Fuere boni fabri ferrarii: imo et labyrinthi et talia opera dicta sunt Κυκλώπεια. Κυκλώπειος δωρεὰ est proverbium ex ι, 356, 369, s. Vide in A. sub πύματος.

Κύκνος, ου. ὁ. Filius Neptuni, quem Achilles interfecit ad Trojam, συμμαχοῦντα τοῖς Τρωσίν. Ol. 2, 147. 10, 19. Ist. 5, 49. Alius fuit filius Martis, occisus ab Hercule. Vide in A. sub γέρων, prope initium.

Κυλλήνη, ης. ἡ. Mons Arcadiæ, in ea regione maximus: etiam urbs ad eum montem. Ibi natus dicitur Mercurius ex Μαίᾳ, filia Atlantis: unde vocatus Κυλλήνιος et per syncopen Κύλλιος. In illo monte solo dicunt τοὺς κοττύφους ἢ κοσσύφους (merulas) λευκοὺς γίγνεσθαι, καὶ φωνὰς ποικίλας προΐεσθαι, θηρεύεσθαι δὲ πρὸς τὴν σελήνην, τῆς δὲ ἡμέρας δυσθηράτους εἶναι σφόδρα. Β, 603. Ὦτον Κυλλήνιον, Ο, 518, ubi tamen vide Strabonem, Lib. 8, qui Epeorum urbem dictam Κυλλήνην docet. Ἑρμῆς Κυλλήνιος, ω, 1. Et Mercurius quidem dictus potest esse sic, quasi ὁ τοῦ ὕπνου δοτήρ, ὁ τὰς ἡνίας τῶν κύλων ἢ κυλάδων ἔχων, ὃ δηλοῖ τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς: unde attice κυλοιδιᾶν est τὸ, τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν οἰδεῖν. Nam τὸ κύλον est palpebra inferior, *das untere augenlied, (the lower eye-lid.)* sicut τὸ ἐπίκυλον, superior, *das obere, (the upper:)* et in plurali τὰ κύλα sunt utræque palpebræ; deinde et cavitates illæ sub palpebris. Κυλλήνης ὄρος, Ol. 6, 129. Vide sub Ἀρκάδες.

Κύμαι, ῶν. αἱ. Urbs Campaniæ, colonia ex antiqua illa Græciæ urbe. Ab hac urbe usque ad fretum Siciliæ omnia littora sunt ignibus subterraneis infesta. Py. 1, 34, 141.

Κυμοδόκη, ης. ἡ. Est Νηρηΐς: nam mare capit fluctus. Σ, 39.

Κυμοθόη, ης. ἡ. Etiam: nam fluctus sunt celeres. Σ, 41.

Κῦνος, ου. ἡ. Urbs Locrorum, in promontorio, ἐπίνειον Ὀποῦντος πόλεως. Habet nomen ab heroë Κύνῳ, avo Oilei. Β, 531.

Κυνόσαργες, εος. τό. γυμνάσιον ἔξω τοῦ ἄστεος Athenis. Dictum ἀπὸ κυνὸς ἀργοῦ, i. e. λευκοῦ, κρέας ἐκ θυσίας ἁρπάσαντος καὶ ἀπάγοντος ἐκεῖ.

Κυπαρισσήεις, ήεντος. ἡ. Urbs Nestoris circa Pylum. civis ejus ὁ Κυπαρισσηέντιος, ου. Β, 593.

Κυπάρισσος, ου. ἡ. et ἡ Κυπαρισσόεις, contr. σοῦς, genit. σοῦντος. etiam ἡ Ἀπολλωνιάς, άδος. imo olim et ἡ Ἔραννος, ου. Vicus vel oppidum Phocensium, cognominis τῷ φυτῷ, sita in Parnasso monte: nam multæ ibi cypressi. Β, 519.

Κύπρος, ου. ἡ. Insula celeberrima, sacra Veneri quæ inde ἡ Κύπρις, ιδος, dicta, διὰ τὸ τῶν Κυπρίων ἐπαφρόδιτον. Urbs insulæ nobilis ἡ Πάφος, unde Venus ἡ Παφία. Κύπρονδε, Λ, 21, ubi sermo est de rege insulæ. Κύπρον Φοινίκην τε, δ, 83. Κύπρον ἵκανεν Ἀφροδίτη, ἐς Πάφον, θ, 362, seqq. ἐμὲ ἐς Κύπρον ἔδοσαν, ρ, 442—448. Κύπριν (Venerem) ἐπῴχετο (vadebat contra eam) Ε, 330. et 422, et 458, Κύπριδα. Κύπρῳ, Ne. 4, 75. 8, 31. Κυπρίων, Py. 2, 28. Κυπρίας (nam Venus vocatur ἡ Κυπρία) φίλια (προσφιλῆ) δῶρα, Ol. 1, 120. Ne. 8, 12.

Κυρήνη, ης. ἡ. Nympha, filia τοῦ Ὑψέως. Py. 9, 22, et circa. et 32, seqq. a qua urbs et regio Libyæ nomen accepit. Κυρήνης εὐίππου, Py. 4, 2. et 110. et 465, χρυσοθρόνου, i. e. urbis, in qua est sedes regia. et 491, εὐδαίμονος. ἐν Κυράνᾳ, dorice, et omisso Iota subscripto, Py. 5, 30. et 85. et 107. Py. 9, 5, seqq. et 124, 129, 131. Κυρηναίῳ, Py. 4. et 5. et 9, inscript. Sed alia Κυρήνη ἦν πόρνη ἐπίσημος in Græcia, dicta δωδεκαμήχανος, διὰ τὸ, τοσαῦτα σχήματα ἐν τῇ συνουσίᾳ ποιεῖν. Aristoph. Thesm. 104, 102, Ran. 1362. Vide sub κῆπος in A.

Κύτωρος, ου. ἡ. Urbs Paphlagoniæ, a Cytoro, filio Phrixi, nominata. multa ibi et optima nascitur πύξος. Geographus eam urbem vocat et τὸ Κύτωρον. Β, 853.

Κύφος, ου. ἡ. Urbs Perrhæbiæ in Græcia. dicta a Κύφῳ, υἱῷ Περραιβοῦ, τοῦ Παλληνέως. Β, 748.

Κύψελος, ου. ὁ. celeberrimus ille Corinthiorum princeps, cujus ortum, et nominis originem, suavissime narrat Herodot. V, 92. et Theognis, 890, hinc tyrannos vocat γένος κυψελίζον, Cypseli more regnantes.

Κωκυτὸς, οῦ. ὁ. fluvius ἐν ᾅδου, dictus διὰ τὸν ἐπὶ τοῖς θανοῦσιν ἔνδακρυν θρῆνον. κ, 514.

Κῶπαι, ῶν. αἱ. Vicus Bœoticus. Civis

ejus ὁ Κωπαΐτης. prope eum est ἡ λίμνη Κωπαΐς, ἐν ἧ ἐγχέλεις ἀγαθαί. Β, 502. De anguillis istis est locus festivus apud Aristoph. Acharn. 880, seqq.

Κῶς et Κόως. ἡ. Insula, quæ et Cea dicta fuit, et ἡ Κέως et Κῶος: unde gentile est ὁ Κεῖος et Κήϊος et Κεῖος. Alias civis ejus dicitur et ὁ Κῶος. Urbs in insula est ejusdem nominis, quam poëta circumscribit, πόλιν Εὐρυπύλου, υἱοῦ Ἡρακλέως καὶ Χαλκιόπης. Insula valde felix et fertilis, unde antiqui dicebant proverbio: ὃν οὐ θρέψει Κῶς, ἐκεῖνον οὐδὲ Αἴγυπτος. Homerus scribit Κόως, alii etiam Κόος, ἡ. Et quia Cares πρόβατον τὸ κόον vocant: hinc insula nomen habere videtur ὡς πολυθρέμμων καὶ πολυπρόβατος, δι' εὐβοσίαν. Hinc et incolæ hospitibus non erant faciles, ne, cognita ab his fertilitate insulæ, exteris excitaretur cupiditas occupandi eam. Ea fuit causa, cur Herculem, ejectum ira Junonis, i. e. aëris, ad eam, hostiliter exciperent: sed is superavit eos, insulamque sibi subjecit. Ξ, 255. Ο, 28, 29. Β, 677. Quia οἱ Μέροπες eam aliquando tenuerant, hinc et Μεροπηΐς Κῶς dicta, et ἡ Μερόπη. Alii tamen hoc ejus nomen deducunt ab ὁ Μέροψ, οπος, qui princeps fuit insulæ, cujus filia fuit ἡ Κῶς. Civis ejus dicebatur et ὁ Κωακός: ab ἡ Κῶος vero gentile est οἱ Κῶες. Deinde dixere veteres πάντα σπήλαια καὶ κοιλώματα γῆς, κώους: ὅθεν ὀρεσκώους θῆρας poëta dixisse videri potest, feras in montanis specubus habitantes. Et Corinthi dicebatur ὄρυγμά τι κῶος ἢ κῶς, οὗ καθεῖργνυον τοὺς φῶρας καὶ δραπέτας. Vide sub Εὐρύπυλος: et in A. sub φάος prope medium.

Κῶμος, ου. ὁ. vide sub ἥκω in A.

Λ

ΛΑ΄Α, contr. Λᾶ, ἡ. oppidum Laconicum, situm in rupe, unde nomen ab ὁ λᾶς, i. e. λίθος. Hoc oppidum expugnarunt οἱ Διόσκουροι, inde dicti Λαπέρσαι. Β, 585.

Λάβδακος, ου. ὁ. nepos Cadmi, avus Œdipi, princeps Thebanus hinc est ὁ Λαβδακίδης, ου. Ist. 3, 26.

Λαβύρινθοι, οἱ. plures fuere celebres. Cretensis ille est notus: Ægyptius apud Herodotum multo nobilior. Et in Peloponneso aliquot enumerat geographus.

Λάδων, ωνος. ὁ. fluvius Arcadiæ, cujus filia ἡ Μετώπη, quæ item erat præses fluvii minoris in Arcadia. Ol. 6, 144.

Λαέρκης, εος. ὁ. Princeps Myrmidonum, sub Achille, pater τοῦ Ἀλκιμέδοντος. Π, 197. Ρ, 467. Alius erat celeber aurifaber, γ, 425, 432, seqq. in Pylo. Nomen est ὁ λαοῖς, i. e. τῷ δήμῳ, ἐπαρκῶν: et hinc quoque οἱ χειροτέχναι vocantur δημιουργοί.

Λαέρτης, ου. ὁ. Pater Ulyssis. posset esse nomen ab, τὸν ὑπ' αὐτὸν λαὸν αἴρων, i. e. ὑψῶν, τῇ εὐηγεσίᾳ: sed antiqui tamen id potius deducunt ab ὁ λᾶας, ut sit ὁ λίθους ἀερτάζων, i. e. αἴρων καὶ κουφίζων: unde et adverbium ἀέρδην, i. e. βαστακτικῶς. ut ergo nomen notet, *einen last träger, (a bearer of burdens,)* et nostro loquendi more, *einen kreutz-träger, (a man of sorrows.)* Vita Λαέρτου ἥρωος post abitum filii describitur α, 188, seqq. Vixit, quanquam rex, ex luctu ob filii calamitates, ruri, tantum non δουλικῶς, et solus, et parcissime: cibum non sumsit, nisi defessus laborando: procos insolentes adspicere non poterat. Ex ejus victu apparet heroica vivendi simplicitas. Emerat Eurycleam, α, 429, seqq. Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον Penelope texuit, β, 99. τ, 144. ω, 133. Λαέρτης ὁ γέρων, δ, 111. (sic et ξ, 173.) et 738, Λαέρτῃ τάδε καταλέξῃ, neque tamen nuntiatur ei. Luctus ejus gravissimus ob filium describitur λ, 186—195. sic et ο, 352—356, Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, etc. et π, 138—145, εἰ καὶ Λαέρτῃ ἄγγελος ἔλθω, etc. Emerat Eumæum, ο, 482. Fuerat unicus filius patris sui Arcesii, π, 118. Præparaverat sibi suo labore agrum pulcrum, et ex inculto fecerat cultum, arboribus conseverat, etc. ω, 204—269. et 335, seqq. Audita cæde procorum timet seditionem universalem: est ergo βαθυγνώμων et ipse, ω, 352, seqq. Oritur quidem ex parte seditio: sed ipse cum filio et nepote in pugnam exit, suaque auctoritate pacem restituit: et fit pulcrior ex gaudio, ω, 364—545. Ab eo Ulysses vocatur ὁ Λαερτιάδης, ἄδαο et ἄδεω et ἄδου, δ, 555. θ, 18. ι, 505, 531. Γ, 200. Ι, 308. Τ, 185. Ψ, 723. ι, 19. μ, 378. τ, 336. χ, 185, 191. Ex ejus historia et vitæ ratione maxime apparet ἡ ἡρωϊκὴ ἀφέλεια ζωῆς.

Λάϊος, ου. ὁ. Pater Œdipodis, rex Thebarum, a filio inscio interfectus, Ol. 2, 70. Genealogia ejus hæc: Cadmi filius et successor in principatu erat Polydorus; hujus Labdacus; hujus Laius; hujus Œdipus, hujus erant duo filii, Eteocles et Polynices, decantati fraterna cæde mutua. Ceterum Laius occiderat filium Pelopis, Chrysippum; et ob eam cædem diris devotus erat a Pelope: hinc id infortunium a proprio filio ei accidit. conf. Eurip. Phœniss. 9, seqq. Vide sub λήϊον in A.

Λαΐς, ἡ. vide sub Κόρινθος.

Λαιστρυγόνες, ων. οἱ. natio immanis, sub principe quidem et πολιτικῶς vivens, nulla tamen jura humana colens, humanas carnes, publice quoque instituto epulo, comedens; ex venatione et re pecuaria vivens. Putatur pingi populus Siciliæ, Leontini postea dicti, hyperbolice tamen et poëtice; ferus ob nimiam felicitatem terræ: alii eos in Italia, in ora Campaniæ, quærunt; et horum opinio prævalet. Λάμος fuerat olim princeps eorum, quem confer. Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον, Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, κ, 81—132, ubi, præter mores gentis, terra pascuis felix describitur. conf. ποιμὴν in A. Interdiu pascebantur τὰ λάσια, oves; noctu vero armenta. Nam in iis regionibus frequens est ὁ μύωψ καὶ ὁ οἶστρος interdiu. Ibi Ulysses undecim naves suas, cum omnibus vectoribus, perdidit; excepta unica duodecima. vide et ψ, 318. ὁ Ἀντιφάτης erat princeps gentis, Ulyssis tempore.

Λακεδαίμων, ονος. ἡ. Nomen urbis primariæ, et regionis satis amplæ. Olim fuit regio ἑκατόμπολις: sed Strabonis ævo vix triginta supererant oppidula. Regio vocatur et ἡ Λακωνική: etiam Ἀχαϊκὸν Ἄργος, quemadmodum tota Peloponnesus. Urbis primariæ, quamvis ἀτειχίστου, nomen proprium ἡ Σπάρτη. Homeri ævo Lycurgus nondum exstiterat; nec adeo clara erat Lacedæmon. Hoc nomen videtur esse a sortitione Heraclidarum: nam cum hi sorte dividerent Peloponnesum inter se, is cui hæc regio obvenit, appellavit eam Λακεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι (τύχῃ) αὐτὴν ἔλαχεν. Lacedæmonii scutis inscriptum Λ præferebant εἰς παράσημον, sicut οἱ Μισσήνιοι, πλησιόχωροι καὶ πολέμιοι αὐτοῖς ὄντες, τὸ Μ. Hinc Eupolis comicus: ἐξεπλάγην ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάμβδα. Civis est Λακεδαιμόνιος, et per syncopen Λακὼν, ῶνος, ὁ. in fœminino ἡ Λάκαινα. κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν, Β, 581. δ, 1. et dicitur κοίλη, διὰ τὸ μακροῖς ὄρεσι περιειλῆφθαι, quia montibus altis, Taÿgeto et Parthenio, cingitur; sicut ob eandem causam ἡ κοίλη Συρία: κητώεσσα δὲ ὡς μεγάλη. οἱ Διόσκουροι ibi mortui, Γ, 244. et 239, 443, dicitur ἐρατεινή, partim ab Helena velut patria, partim quia ipsa regio valde εὐδαίμων, partim a Paride, quia Helenam τὴν ἀξιέραστον protulit. δῖα, γ, 326. δ, 702. ν, 440. Felicitas regionis pingitur δ, 602—604. εὐρύχορος, ν, 414. ο, 1. Terra Laconica junctim cum Messeniaca vocatur Λακεδαίμων, φ, 13, in sensu latissimo: coll. 15, ubi specialius Μεσσήνη appellatur: urbs ipsa autem erat αἱ Φηραὶ, ubi Iphitus habitarat. Narrant prisci τὰς παρὰ Λακῶσιν ἀγομένας ἑορταστικὰς μαστιγώσεις. Ἄρχοντες apud eos dicebantur οἱ βείδιοι. Λακεδαίμονος μεγάλης, Py. 4, 86. Λακεδαίμονι (ἐν) Py. 5, 92. Λακεδαῖμον ὀλβία, in vocativo, Py. 10, 1. Λακεδαιμονίων, Py. 4, 457. Ist. 7, 20. Λάκωνος Ὀρέστου, Py. 11, 24.

Λακέρεια, ας. ἡ. Urbs Thessaliæ. Py. 3, 59.

Λαμία, ἡ. mulier malefica. vide de ea Diod. Sic. Lib. 20. et Strab. p. 13, ubique Casaub.

Λάμος, ου. ὁ. erat ἐπιφανὴς Λαιστρυγών. princeps ejus gentis, Neptuni filius. κ, 81. Hic Lamus, Ulyssis tempore, jamdudum erat mortuus: hinc crudelitas posterorum ad eum nihil pertinet. conf. Horat. 3, 17, 1, seqq.

Λαμπετίη, ης. ἡ. Filia Solis ex Neæra. μ, 132, seqq. 375. Vide sub φαέθω in A.

Λάμπος, ου. ὁ. et Λάμπετος, ὁ. Frater Priami regis, jam senex. filius ejus hinc ὁ Λαμπετίδης. Γ, 147. Ο, 526. Υ, 238. Nomen est a λάμπειν, sicut a φαίνειν fit ἡ Φαίδρα. Etiam alter equorum Auroræ appellatur hoc nomine, ψ, 246.

Λαμπρόμαχος, ου. ὁ. frater Epharmosti Opuntii. Ol. 9, 125.

Λάμπων, ωνος. ὁ. pater duorum vincentium. Ist. 6, 3, et 97. Ist. 5, 27. Ne. 5, inscr. et versu 7.

Λαόγονος, ου. ὁ. Filius Onetoris, sacerdotis Jovis Idæi. Π, 604. Alius hujus nominis fuit filius Biantis, Υ, 459. ambo nobiles Trojani.

Λαοδάμας, μαντος. ὁ. Filius Antenoris, dux copiarum pedestrium Trojanorum. Ο, 516. Alius hujus nominis erat filius regis

Alcinoi, humanissimus, η, 170, s. θ, 116—119. 141—143. 130—132. 207, seqq. 369, seqq. Vide sub Δαμάω in A.

Λαοδάμεια, ας. ἡ. Filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove: morte præmatura extincta, quod gravissime luxit pater. Z, 197—205. Alia fuit uxor Protesilai, φίλανδρος λίαν, quæ, audita morte mariti, vim sibi intulit. Nomen est a δαμάειν λαὸν, principale nomen.

Λαοδίκη, ης. ἡ. pulcerrima filiarum Priami inter jam nuptas, sicut Κασάνδρα inter adhuc virgines. Z, 252. Alia erat Agamemnonis filia, dicta et ἡ Ἠλέκτρα, a formositate, I, 145, 287. Nomen est παρώνυμον τῆς κρίσεως τοῦ δικαζομένου λαοῦ. Vide sub Ἠλέκτρα.

Λαοδόκος, ου. ὁ. Filius Antenoris, dux Trojanus, qui videtur suasisse Pandaro, ut fœdus turbet. Δ, 82. P, 699. Ipse bonus hastatus, sed non bonus sagittarius. Nec mirandum, si optimi patris filius pessima suasit: παῦροι γὰρ παῖδες ἐοίκασι πατράσιν.

Λαοθόη, ης. ἡ. Pellex Priami, valde pulcra et dilecta, mater Lycaonis, πολύπροικος. Φ, 85, seqq. X, 48, seqq. Dicta ab λαὸν θέειν ἐπ' αὐτὴν, a concursu populi ad eam spectandam.

Λαομέδων, δοντος. ὁ. Rex Trojanus, ἀγαυός. habebat equos præstantissimos, datos a Jove, E, 269. Ψ, 348. Filia ejus Ἡσιόνη a monstro marino devoranda liberabatur per Herculem, qui occidit τὸ κῆτος: is pactus sibi, loco mercedis, erat equos Laomedontis; sed loco hujus præmii rex duriter adlocutus est eum. Hic igitur, cum sex navibus solis profectus, cepit Trojam ex improviso, et valde diripuit, E, 648—651. Perjurus ergo Laomedon, sua infidelitate afflixit populum suum. Et vide, ex parvis causis magna mala: prius bellum ob equos negatos, posterius ob mulierem negatam. Filius Laomedontis natu maximus pavit oves, Z, 23. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, H, 452, h. e. pecuniam ad ædificationem sumserat mutuo ex templis horum: sed post oblitus est restituere eam. ἀμύμονα Λαομέδοντα, Υ, 236, ubi genealogia enumeratur. ἀγήνορι Λαομέδοντι servierunt dii, Φ, 443—457, sed is ἔκπαγλος fraudavit eos mercede. Hinc est ὁ Λαομεδοντιάδης, Γ, 250. O, 527. Λαομέδοντα vicit Telamon, Ne. 3, 58, seqq. Λαομεδοντίαν ἀμπλακίαν, Ist. 6, 42.

Λαονόμη, ης. ἡ. vide sub Εὔφημος.

Λαπέρσαι, ων. οἱ. vide sub Λάα: et sub Λᾶας in A.

Λαπίθαι, ῶν. οἱ. Gens Thessaliæ nobilis, dicta a λαοὺς πείθειν. Auctor gentis ὁ Λαπίθης, ου, qui et concipi potest dictus a syllaba intensiva λὰ, et ab a. 2. ἔπιθον, a πείθω. Et hæc etymologia probabilior est quam illa altera, quia λα in λαὸς est longa, in Λαπίθαι vero brevis. Is Λαπίθης dicitur filius Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης νύμφης, primus rex ejus gentis. Dicuntur fortissimi hominum, et deleverunt Centauros, A, 266, seqq. M, 128, 181. de bello eorum cum Centauris narratur et φ, 295—304. Λαπιθάων (pro Λαπιθῶν) ὑπερόπλων, Py. 9, 24. Extra metrum, et si laudas, λαπίθης (a λαοὺς πιθεῖν) potest etiam dici *ein marcktschreier, (a quack, mountebank,)* ὁ αὐχηματίας, ὁ πειστικὸς, qui imperitam plebem ad se convertit gloriando de se et de rebus suis.

Λαπίθης, ου. ὁ. vide supra, et sub Ἀσκληπιός.

Λάρισσα, ης. ἡ. Urbs Troadis, diversa ab illa Thessalica: dicta hinc, differentiæ causa, ἡ Φρικωνὶς Λάρισσα, et cives ejus οἱ Λαρισσαῖοι Φρικωναῖοι. sita erat in campo valde fertili, sed qui sæpius fluviis inundaretur. Condiderant eam οἱ Πελασγοὶ, quorum colonia ex Thessalia eo transierat. B, 841. P, 301. sed fuit et puella hujus nominis, de qua sic narratur: princeps Pelasgicus, ὁ Πίασος, amore filiæ suæ, nomine Larissæ, captus, vi eam vitiaverat. Hæc videns non multo post patrem in grande vas vini demisso capite despicientem, apprehensis pedibus ejus, patrem per aliud scelus præcipitavit in cupam illam, ut vino suffocaretur.

Λᾶς, ᾶος. ἡ. vide sub Λᾶας in A.

Λατῖνος, ου. ὁ. Rex in parte Italiæ, dicitur filius Ulyssis ex Circe.

Λάχεσις, ιος. et εως. ἡ. Parcarum una, τῶν Μοιρῶν μία. reliquæ duæ ἡ Κλωθὼ, παρὰ τὸ συγκλώθειν τὰ ἀνθρώπινα: et ἡ Ἄτροπος, παρὰ τὸ ἀμετάτρεπτον τῆς μοιριδίου ἀνάγκης: Λάχεσις δὲ nomen habet παρὰ τὴν κλήρωσιν τὴν ποιὰν, ἣν ἕκαστος γεγονὼς κεκλήρωται, de sorte cuivis nascenti tributa. Vides ergo, cum ratione a priscis hæc esse ficta, de serie fatorum cuivis statim a nativitate destinatorum sapientissimo consilio; sed recentiores inepte cuivis Parcæ proprium munus attribuerunt. Λάχεσιν χρυσάμπυκα, Ol. 7, 118, ubi jubet jurare: et apte sic, nam de sortitione agebatur.

Λειόκριτος, Arisbantis filius, nobilis Græcus, occisus ab Ænea, P, 344. Alius hujus nominis, qui Λειώκριτος scribitur, erat procorum unus, β, 242—257, ubi loquitur quidem brevius duobus prioribus, sed vehementius: sicut et alter locutus erat ἐμβριθέστερον καὶ ἁδρότερον primo illo. Est hic tertius valde ἀλαζὼν, etiam Ulyssem, velut unum ex multis, Ἰθακήσιον vocans. occiditur, χ, 294—296. Nomen notat τὸν τοῦ λεὼ (λαοῦ) ἔκκριτον. Homeri ævo nondum in usu erat scribere ληὸς pro λαός: alias scribi, loco τοῦ ει, potuisset Ληόκριτος ad producendam primam syllabam: Λα autem, quod longum est in hoc nomine, non placuit poëtæ, euphoniam captanti.

Λειώδης, εος. ὁ. optimus animo inter procos, cui insolentiæ aliorum valde displicebant, φ, 144—166. Primus tentavit arcum, et ominose locutus est de eo: nam erat θυοσκόος, i. e. vates ex suffitibus et libationibus aliisque sacris μαντευόμενος. Deprecatur mortem, ridicula causa allegata quod ancillis abstinuerit: sed non abstinuerat ab ambienda violenter uxore; ergo frustra precatur, χ, 310—329. Cæterum διὰ ἤθους χρηστότητα inter malos optimus, et Penelopæ minus invisus.

Λεκτὸν, οῦ. ὁ. Pars montis Idæ, ἀκρωτήριον, sicut et τὸ Γάργαρον: etiam oppidum montanum ibi fuit. Ξ, 284, ubi Ἴδην est totum, Λεκτὸν pars. Vide sub Ἴδα.

Λέλεγες, ἔγων. οἱ. ἔθνος Τρωϊκὸν, ex Caria, ubi alii Leleges habitabant, huc profectum. Erat gens errabunda, sicut et οἱ Καύκωνες καὶ Πελασγοί: dicti a λέγω, i. e. συνάγω, ὡς ἐκ πολλῶν συλλεγέντες ἢ συνειλεγμένοι ἐθνῶν. Quia tamen Cares maximam partem erant, hinc ἡ Λελέγων πόλις ἐστὶν ἡ τῶν Καρῶν μητρόπολις. Eo tempore erant ἐπίκουροι Τρώων, quos ducebat Æneas. K, 429. Υ, 96. Φ, 86. Vide sub Ἀλίζωνοι, et in A. sub δούλη.

Λεοντεὺς, έως. ὁ. Princeps Thessaliæ, filius Κορώνου, nepos Καινέως, ἶσος Ἄρηϊ, B, 745. M, 130, 188. Ψ, 837, 841.

Λέρνα, ης. ἡ. Palus et fluvius agri Argivi. Λερναίας ἀπ' ἀκτῆς, Ol. 7, 60, i. e. ἀπὸ Ἄργους. In isto stagno fiebant celebres et multi καθαρμοὶ, purgationes a peccatis: unde proverbium ortum, Λέρνη κακῶν, quia plurima mala in eam aquam erant quasi immersa et abluta.

Λέσβος, ου. ἡ. Insula celebris, olim πεντάπολις, habens urbes Λέσβον, a qua tota insula nomen habet, Ἄντισσαν ἢ Ἴσσαν, Πύῤῥαν, Μήθυμναν, Μιτυλήνην a qua deinde insula nomen accepit. Etiam ab Ἴσσᾳ urbe, insula aliquando Ἴσσα dicta. Cæterum infamis olim libidinibus: hinc λεσβιάσαι ἢ λεσβίσαι (a λεσβίζω) erat, αἰσχρῶς μολῦναι τὸ στόμα: et Lesbias mulieres ab ista turpitudine vocabant λαικαστρίας. Habuit tamen et præstantissimas forma et ingenio mulieres: notus etiam est ὁ Λέσβιος ᾠδὸς, ὁ Τέρπανδρος, cujus posteri idem epitheton tulere, deinde et quivis Lesbius musicus. Ab Achille erat occupata bello ἑπτὰ γυναῖκας Λεσβίδας ἀμύμονας (nobiles natu) ἔργα εἰδυίας, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, I, 129, 270. γυνὴ, τὴν Λεσβόθεν ἦγε, I, 660, concubina Achillis. ὁ Μάκαρ insulæ, illis temporibus opulentæ, præfuerat, Ω, 544. ἐν Λέσβῳ, γ, 169. εὐκτιμένῃ, δ, 342. ρ, 133. sicut autem τὸ λεσβίζειν (Aristoph. Vesp. 1337) infame fuit apud antiquos; sic et τὸ κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν erat πονηρεύεσθαι, καὶ κρητίζειν ψεύδεσθαι.

Λευκὰς, πέτρα, re vera est locus Epiri, postea dictus Actium, et incolæ, οἱ Λευκάδιοι. sed poëta fingit locum esse prope Orcum, ad ultimas occidentis oras, ubi post occasum solis juga paulisper λευκαίνονται adhuc. ω, 11. Vide sub Νήριχος.

Λευκίππη, ης. ἡ. vide sub Ῥόδος.

Λευκοθέα, ας. ἡ. Filia Cadmi, ante dicta ἡ Ἰνώ. nupta fuerat τῷ Ἀθάμαντι, cui pepererat filios duos, Μελικέρτην καὶ Λέαρχον ἢ Κλέαρχον. Ἀθάμας vero, ira Junonis in furorem actus, quia Bacchum aluerat, interficit Learchum: quum et alterum vellet occidere, mater Ino cum eo fugit in montem, et persequente marito, se cum eo præcipitavit in mare. Quia autem διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου τῆς Μεγαρίδος cucurrerat eo: hinc a θέω, curro, et τὸ λευκὸν, novum ei nomen inventum. Filius una cum ipsa in numerum deorum maris recepti: et filius dictus a diis ὁ Παλαίμων, quia opitulatur τοῖς παλαίουσι, i. e. πονουμένοις, luctantibus, κατὰ θάλασσαν. Ipsa opem tulit Ulyssi, sic tamen, ut Neptuno non omnino adversaretur: fatale enim erat, ut Ulysses effugeret. Opem autem tulit, quia ipsa antea fuerat homo, et in mari periclitata erat, et quia Ulysses φιλογύνης, a fœminis amatus. ε, 333, seqq. Py. 11, 3. Sensus Homericæ fictionis est: Ulysses natans, feliciter, simul et solerter, periculum evasit: nam circumligatio ventris multum juvat graviter contendentes.

Λεῦκος, ου. ὁ. Socius Ulyssis nobilis ad Trojam. Δ, 491.

Λήδα, ας. et Λήδη, ης. ἡ. Filia Θεστίου, Τυνδαρέου δὲ παράκοιτις τοῦ ἐκ Λακεδαίμονος. Ipsa fuit ἐξ Αἰτωλῶν, Πλευρωνία. conf. Ἰκάριος. Mater Castoris et Pollucis, quorum Pollux ex divino Jovis semine, Castor ex humano Tyndarei; cæterum gemini. Sed impudens πλάσμα recentiorum, quasi Jupiter in anserem vel cygnum mutatus, eam cognoverit, et ipsa pepererit duo ova anserina, ex quorum altero Pollux et Castor, ex altero Helena, prodierit; prorsus ignorat poëta politissimus. Nomen habet a τὸ λῆδος, quod vestem tenuem æstivam denotat, unde est τὸ λήδιον et λῄδιον, quod idem denotat; et hæc omnia sunt a λεῖος. cf. λιτος et ἰκανος in A. λ, 297—303. Iidem recentiores dixere, ex altero ovo prodiisse τοὺς Ἀκτορίωνας, qui et Μολιονίδαι dicti; de quibus mentio fit Ψ, 638—642. Λήδας βαθυζώνου, Ol. 3, 63. παῖς, Ne. 10, 123. Py. 4, 306. Ejus tres filiæ erant ἡ Φοίβη, Κλυταιμνήστρα, Ἑλένη, Eurip. Iphig. Aul. 49, seqq.

Λήθη, ης. ἡ. vide in A. sub ΛΗ'ΘΩ, ad finem.

Λῆθος, ου. ὁ. nobilis Pelasgus ex parte Trojanorum. P, 288, seqq. B, 843, ubi scribitur Λίθος.

Λήϊτος, ου. ὁ. Dux Thebanus. B, 494. Z, 35. N, 91. P, 601. nomen est a ληΐζω, i. e. λαφυραγωγέω, et notat τὸν ἐκ πολέμου κτώμενον, divitem factum ex præda.

Λῆμνος, ου. ὁ. Insula celeberrima, πολύνηος, καλῶς οἰκουμένη, valde portuosa, ἠγαθέη quia Vulcanus ibi præcipue cultus. Nam fuit in ea olim mons ignivomus; sunt et multi fontes calidi; et terra est valde tenuis: quæ omnia sunt signa ignis subterranei. Præterea in Lemno fuere olim multi fabri ferrarii, qui prima fabricarunt tela et arma: hinc et antiquissimi incolæ Σίντιες dicti, quos confer. Erat in hac insula urbs, ἡ Ἡφαιστιὰς, άδος, ἢ ἡ Ἡφαιστία, ας: alteram vero urbem, sedem regiam, poëta vocat Θόαντος πόλιν. Vulcanus in eam insulam dejectus, A, 593, 594, quod ex modo dictis facile explicatur. Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, i. e. ἀγαστῇ, expositus Philoctetes a serpente læsus, B, 722, nam sacerdotes Vulcani clari erant sanando ὀφιοδήκτους. Græci ad Trojam inde vinum suum accipiebant, H, 467—475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu hæserant, μεγαλαυχοῦντες inter pocula, Θ, 230—234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230, 231, quod facete et ex historia fictum: nam primum φίλοινοι οἱ Λήμνιοι, ὡς ἀπόγονοι Θόαντος τοῦ Διονύσου: deinde et τὰ Λήμνια κακὰ, jactata proverbio, originem habuere ex somno virorum, qui dormientes occisi sunt. Ergo Somnus non perpetuo ibi habitare fingitur: hinc et poëta eum, re gesta, non remittit in Lemnum. Cæterum l. c. primum ponit totum, τὴν Λῆμνον, deinde partem, πόλιν Θόαντος. Λήμνου καὶ Ἴμβρου ἄστυ, Ξ, 281. ἐϋκτιμένην, Φ, 40. et 58. ἠγαθέην, et 79. coll. 46. ἀμιχθαλόεσσα, Ω, 753. coll. Ω, 745. ἐς Λῆμνον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, Θ, 283, 284, ubi quoque primum est totum, deinde pars ejus: et ad πτολίεθρον deest præpositio εἰς, repetenda ex præcedenti: quæ urbs erat ἡ Ἡφαιστία. coll. 294, 301. Λαμνόθεν, dorice, i. e. ἐκ Λήμνου, Py. 1, 100, et pertinet ad μεταλλάσσοντας, ex Lemno ducendum eum quærentes. Λήμνιαι γυναῖκες, Py. 4, 88, 89. et 448. nam in prima sua profectione versati sunt Argonautæ cum his mulieribus, quæ viros suos omnes occiderant. Λαμνιάδων γυναικῶν, Ol. 4, 32. Vide sub ἀμιχθαλόεις in A.

Ληνίδες, ων. αἱ. vide sub Βάκχος.

Λητὼ, όος. ἡ. Latona, quæ physice est nox, ex qua surgit Apollo, i. e. Sol et dies: Diana vero est noctiluca. Ergo mater Apollinis et Dianæ. Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, A, 9. et 36, Ἀπόλλωνι, τὸν ἠΰκομος τέκε Λητώ. Καὶ Ἄρτεμις, E, 447. Λητοῦς ἐρικυδέος, Ξ, 327, ubi Jupiter narrat, a se eam amatam: nam est νὺξ, inumbrans τὸν ἀέρα ἢ τὸν Δία, et cohærens quasi ei, dum a sole non collustratur aër. Moraliter tamen est et ἡ λήθη. Λητοῦς υἱὸς, Π, 849. Θεῶν ὤριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ, T, 413. auxiliatur Trojanis, Υ, 40, quia oblivione et nocte digna fecerant Troës. et 72, ubi pugnare vult cum Mercurio. nam ἡ λήθη adversatur τῷ λόγῳ, coll. Φ, 497—504, et colligit Dianæ sagittas, i. e. nox facit radios lunæ splendentes. Præterea ὁ νοῦς amat noctem, partim ad acrius cogitandum, partim ad prudenter celandum sententias suas. Νιόβη ἰσάσκετο (parem se faciebat) Λητοῖ καλλιπαρῄῳ, Ω, 607. Gaudet intuens pulcram Dianam, ζ, 106. Διὸς υἱὸς ὃν ἔτεκε Λητὼ, λ, 317. et 579, 580, ubi dicitur a Tityo fuisse tentata. Λητὼ, Ne. 9, 9. Λητοῦς θυγάτηρ, Ol. 3, 46. παῖς, Ol. 8, 4. χρυσαλακάτα, Dorica terminatione genitivi sing. Ne. 6, 64. Λατοΐδης χαιτάεις, Py. 9, 8. et Λατοΐδης, Py. 4, 461. Λατοΐδα, genitivus Doricus, Py. 3, 118. Λατοΐδου, Ne. 9, 126. Λατοΐδα, genit. Dor. Py. 1, 22. Λατοΐδαις, Py. 4, 4. Vide sub Ἀπόλλων ad initium, et in A. sub ὕπνος ad finem.

Λιβύη, ης. ἡ. regio Africæ valde calida, sed tamen olim felicissima, et hominibus referta urbibusque; sicut et meridionalis Hispania. Sed per Muhammeden, similesque ei perversarum religionum fabros, vastatus est orbis terrarum in pulcerrimis regionibus. In Libya ter anno pariunt oves; et agnis admodum cito cornua crescunt: quæ est hyperbolica descriptio fertilitatis. δ, 85. ξ, 295. Λιβύα, Py. 9, 11, seqq. et 95, coll. 90. et 123. Λιβύας καρποφόρου, Py. 4, 10. et 75, εὐρυχόρου. et 462, πεδίον. sic et Py. 5, 68. Λιβύαν πυροφόρον, Ist. 4, 91. ὁ Λίβυς, i. e. Ἀνταῖος, Py. 9, 207. Λιβύσσης ἀμφὶ γυναικὸς, Py. 9, 183, quæ erat ἡ Ἀλκηΐς, Antæi filia; ab aliis nominata ἡ Βάρκη. Vide sub Ἔπαφος, et in A. sub κόρη, ad finem.

Λίγεια, ας. ἡ. vide sub λιγὺς in A.

Λικύμνιος, ου. ὁ. frater Alcmenes, ὄζος Ἄρηος, B, 663. Ol. 7, 52. conf. Ἠλεκτρυών. Λικυμνίου παῖς, Ol. 10, 77.

Λίλαια, ας. ἡ. Urbs Phocensium, ubi fontes amnis Cephissi. B, 523.

Λιλάντειον, ου. τό. Λίλας, αντος. ὁ. vide sub λιλαίω in A.

Λιλύβαιον, ου. τὸ. vide sub Θρινακία.

Λιμνώρεια, ας. ἡ. Νηρηΐδων una: ab ἡ λίμνη et τὸ ὄρος, nam ad montes sunt lacus: nisi potius ab ὁ λιμὴν, nam portus sunt ad promontoria. Σ, 41.

Λίνδος, ου. ἡ. nobilis urbs Rhodi, sita in monte, ad littus meridionale. Ex ea fuit ὁ Κλεόβουλος, unus ex septem sapientibus. Ibi templum clarum Λινδίας Αθηνᾶς. B, 656. nomen habet a conditore Λίνδῳ, filio Κερκάφου, filii Solis, Ol. 7, 137.

Λίνος, ου. ὁ. celeber musicus heroum temporibus, qui ab Apolline dicitur interfectus, quod primus in cithara chordarum usum instituerit: nam ante eum lineis fidibus usi erant: sepultus Thebis, et honoratus a poëtis. Sed hic Linus est alius ac ille, qui Herculem docuit, de quo Theocrit. Id. 24, 103. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν φωνῇ λεπταλέῃ, Σ, 570. Ubi est quæstio, an λίνον sit nomen proprium, notans canticum peculiare quod ab illo antiquo musico nomen habuerit, vel et heroëm, cantu solemni celebrari solitum; et an καλὸν sit neutrum, pro καλῶς, aut an sit masculinum, τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἥρωα Λίνον, aut an adjectivum verum, λίνον, καλὸν ἐκεῖνο εἶδος ᾠδῆς ἢ ὕμνου: an vero sit τὸ λίνον, linum in cithara, ut notentur lineæ fides, quæ καλῶς καὶ λεπταλέως sonuerint. Imo et χορδὴ potest dici λίνον, nam sæpe, mutata re prisca, priscum tamen mansit nomen, sicut λίθος ponitur pro ἀγκύρα, χαλκὸς pro σίδηρος. In hanc sententiam inclinant plurimi, ut intelligatur chorda leniter tacta et sollicitata inter canendum. Fuit et alius Ægyptius Λίνος, regis filius, intempestive mortuus, et hinc quotannis solemniter defletus. Inde videtur ὁ λίνος sæpe positus pro ὁ θρῆνος: et præfixa syllaba lugubri, αἶ, αἴλινος, cujus accusativum, αἴλινον, frequentem vides apud tragicos, et notat cantum lugubrem. e. c. Sophoc. Αἴας Μαστιγ. 627. Eurip. Orest. 1395. Ejusmodi cantus dicitur et ὁ Ἰάλεμος, Eurip. Or. 1391.

Λιταὶ, ων. αἱ. vide in A. sub λιτὴ, et ἄτη ad initium.

Λοκροὶ, ῶν. οἱ. Gens Græciæ, dicta a conditore suo τῷ Λόκρῳ. Eorum dux ad Trojam erat Ajax Oilei: et quia per se erant infirmiores, et leviter armati, hinc semper ad Salaminios se applicabant in acie, post quos stabant et jaculabantur fundis et sagittis. B, 527, seqq. N, 686, 701—722. Alii vero Locri ἐπιζεφύριοι habitabant in Italia, dicti et ἑσπέριοι. Hi aliquando, odio Dionysii tyranni, uxorem ejus et liberos omni contumelia affecerunt, post, intrusis sub ungues acubus cruciatos interfecerunt, ossa contuderunt in mortaris, carnes diviserunt, iisque diras imprecati sunt, qui de iis non gustarent. Conf. Ω, 212, 213. et vide quid ira valeat! Strabo Lib. 6. p. 179, edit. Casaub. Ab iisdem venit παροιμία εἰς Ἕλληνας: ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ, de quo idem Strabo, p. 180. Nam isti Locri Italici, bellum habentes cum Κροτωνιάταις, missis legatis petiverunt auxilium a Lacedæmoniis: hi vero se τοὺς Διοσκούρους dare dixerunt. Id scomma in rem seriam et in omen faustum vertentes Locrenses, invocatis Διοσκούροις ut secum in Italiam navigarent, reversi sunt domum, et prœlio facto, ipsi decies mille, exercitum hostilem centum et triginta millia armatorum habentem, vicerunt; eodemque die quo pugnatum est, fama victoriæ Spartam pervenit. Λοκρῷ, Ol. 9, 90. ἐπιζεφυρίῳ, Ol. 10, inscr. Λοκρῶν ματέρα, i. e. μητρόπολιν, τὴν Ὀποῦντα, Ol. 9, 31. ζεφυρίων, Ol. 10, 17. et 118, ἔθνος. ἐπιζεφυρίων, Ol. 11, 15. Λοκρὶς παρθένος, Py. 2, 35, 36, ζεφυρία, conf. schol.

Λοκρὸς, οῦ. ὁ. vide supra, et sub Ἰάπετος.

Λοξίας, ου. ὁ. nomen Apollinis, a, λοξὴν ἔχειν τὴν ἴαν, i. e. φωνὴν, a tortuositate oraculorum: vel et physice, quatenus est Sol, a λοξῶς ἰέναι ὑπὸ τοῦ ζωδιακοῦ: et hæc posterior sententia honestior. Py. 3, 50. Py. 11, 9. Ist. 7, 70.

Λυγκεὺς, έως. ὁ. maritus Hypermnestræ, unius ex quinquaginta filiabus Danai, ipse avus τοῦ Προίτου καὶ Ἀκρισίου, quem posteriorem confer. Ne. 10, 21, et 115, seqq. et 131. Vide sub Ἄβας, et in A. sub καρπός.

Λυδὸς, οῦ. ὁ. est nomen gentile. sic ὁ Πέλοψ vocatur ἥρως Λυδὸς, Ol. 9, 14. et Ol. 1, 37, seqq. hinc est Λύδιος, ία, ιον. Λυδίῳ ἐν τρόπῳ, Ol. 14, 24. Λυδίοις αὐλοῖς, Ol. 5, 44, nam Pelops αὐλητὰς primus ex Lydia in Græciam adduxerat, et Λύδιον μέλος γλυκύ. Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ, Ne. 4, 73. Λυδίαν μίτραν, Ne. 8, 25. Vide sub Διόνυσος.

Λύκαιον, ου. τό. Mons Arcadiæ, Ne. 10, 89. in quo Jupiter Λύκαιος cultus, Ol. 9, 145. 13, 154.

Λύκαστος, ου. ἡ. Urbs Cretica, a filio Minois Lycasto dicta. B, 647.

Λυκάων, ονος. ὁ. Princeps Lyciæ Trojanæ. B, 826. Δ, 88, 89. E, 95. Alius erat filius Priami, ex pellice Laothoë, Γ, 333. Υ, 81. Φ, 34, seqq. 84, seqq. X, 46. Ψ, 746. Ab alio antiquo heroë, nam fuit id nomen multis commune, sicut Germanorum *Wolf*, terra ἡ Λυκαονία dicta est. Apud recentiores appellatur Λυκαονία. πάθος τι μανιῶδες νυκτιπλάνον ἀσχολοῦν περὶ μνήματα, *wärwolf, (a wolf-man.)*

Λυκία, ας. ἡ. Regio nobilis, ampla, felix: divisa in Lyciam majorem, cujus rex tempore Trojani belli erat Sarpedon, et in minorem, quam regebat Lycaon cum filio suo Pandaro. Minor sita erat versus Trojam, et ejus urbs primaria ἡ Ζέλεια, quæ et dicebatur ἡ μικρὰ Τροία: major versus Cariam, et urbs ejus Πάταρα, fluviusque Xanthus. In utraque Apollo præcipue colebatur, qui et hinc Λύκιος καὶ Λυκηγενὴς dictus: et de templo ejus Pataræo est locus Virgil. Æn. IV, 143, 345. Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων, τηλόθεν ἐκ Λυκίης Ξάνθου ἀπὸ, B, 876, ex majore Lycia. Λυκίηθεν, ex minore, E, 105. sic

et 173, ἐν Λυκίῃ. Λυκίηνδε, in majorem, Z, 168, 171—173. M, 312—321. Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ, εὐρείης, Π, 437, 455, 673, 542, 514, 683. Λυκίην ἐριβώλακα, P, 172. Lycii ergo alii prope Trojam, qui et Τρῶες καὶ Ζελειῶται dicti: alii procul Troja. Et hi posteriores nomen habuere a Λύκῳ, Πανδίονος Atheniensis filio, qui pulsus domo eo venit, et receptus est in partem regni cum suis a Sarpedone Cretico prisco, qui ibi Miletum condiderat. Et quia hæc gens erat nobilissima, hinc sæpe omnes Trojanorum ἐπίκουροι uno nomine dicti οἱ Λύκιοι, e. c. Δ, 197. Z, 78. Λ, 285, 286. O, 424, 425, quibus locis Τρῶες καὶ Λύκιοι junguntur, et ubi Λύκιοι λέγονται πάντες οἱ τῶν Τρώων ἐπίκουροι, ὡς ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου τοῦ τῶν Λυκίων: hi enim πολλοὶ καὶ ζαχρηεῖς ἐν πολέμῳ ἦσαν. αὐτῷ Λύκιοι τέμενος τέμον, Z, 194. Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, H, 13. πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι, K, 430. μέγα ἔθνος Λυκίων, M, 330. et 408. ἀντιθέοις Λυκίοις. et 417, ἴφθιμοι. ἀρχὸς Lyciorum, Ξ, 426. ἀντίθεοι, Π, 421. et 490. ἀσπισταί. coll. 495, 532, 548, seqq. 564, 659. P, 140, 146, 184. οἱ Σόλυμοι non sunt οἱ Λύκιοι, prope tamen Lyciam majorem habitarunt veri Σόλυμοι: In Odyssea autem sunt ἐκτετοπισμένοι poëtice. Ἐκ Λυκίας, Ol. 13, 83. Λυκίων ἀλαλὴν, Ne. 3, 104. Λύκιε Φοῖβε, Py. 1, 74.

Λυκίδης, εος. ὁ. vide sub λαΐνεος in A.

Λυκομήδης, εος. ὁ. Princeps Græcus, filius Creontis. I, 84. M, 366. P, 345, seqq. T, 240.

Λυκόοργος, ου. ὁ. Dryantis filius, rex partis, ubi Ἠδωνοὶ habitabant, vir acer et severus. Contra Bacchum ferox, hinc excæcatus a diis, et cito mortuus: sed vera res de Baccho hæc est. Offensus damnis ebrietatis suorum, ex vino recens reperto et a suis plantato: vineas vastavit, hæ enim sunt nutrices, τιθῆναι i. e. τροφοὶ, Διονύσου i. e. οἴνου et αἱ βάκχαι: et ebriosos punivit, conventusque potandi caussa disturbavit, vinumque noluit in suam terram importari, vel ibi coli. Post autem remisit multum ab hac severitate, invento remedio, temperandi vim vini admixta aqua: quod poëtice dicitur, Bacchum a Nereide fuisse exceptum. Z, 130—140. Nomen est ex λύκου ἐργὴ, quod deinde contrahitur in Λυκοῦργος: nam a λύκου ἔργον non potest esse, quia ἔργον non nisi de homine dicitur. Vide sub Διόνυσος. Alius hujus nominis princeps magnus memoratur H 142—149. Quum tamen Herodotus, I, 65, nominet nobilem illum Lacedæmoniorum legislatorem τὸν Λυκόεργον, dictus is videri potest ex λύκος et εἴργω, separo, arceo, ut sit quasi exactor luporum i. e. injustorum hominum: vel si τὸν λύκον intelligas ex usu antiquissimo solem, lucem; possit nomen esse compositum ex λύκος, lux, et ἔργω, operor, facio, ut dicatur operator lucis et justitiæ. De eo, quum Delphos veniret, sic Pythia cecinit: ἥκεις, ὦ Λυκόεργε, ἐμὸν ποτὶ πίονα νηὸν, Ζηνὶ φίλος καὶ πᾶσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν; δίζω, ἤ σε θεὸν μαντεύσομαι, ἢ καὶ ἄνδρα: ἀλλ' ἔτι καὶ μᾶλλον θεὸν ἔλπομαι, ὦ Λυκόεργε.

Λυκοφόντης, ου. ὁ. nobilis Thebanus. Δ, 395. Alius erat nobilis Trojanus, Θ, 275, nomen notat λυκοφόνον, occisorem luporum.

Λυκόφρων, ονος. ὁ. Filius Mastoris, Cytherius, minister Ajacis, ab hoc tamen, loco parentis cultus, utpote hospes, ob Jovem ξένιον, O, 430—441. conf. ἱκέτης in A.

Λύκτος, ου. ἡ. Urbs Cretica, a situ sic dicta: nam Cretenses vocant λύττον τὸ ἄνω καὶ ὑψηλὸν, et Λύκτος est pro Λύττος. B, 647. P, 611. nomina autem propria mutare solent accentum.

Λύκων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 335—341.

Λυρνησσὸς, οῦ. ἡ. Urbs Phrygiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseïdem. Est ergo una ex undecim illis urbibus, quas cepit Achilles: reliquæ fuere ἡ Θήβη, Πήδασος. Ζέλεια, Ἀρίσβη, Περκώτη, Ἀδράστεια, Ἄβυδος, Πιτύα, Χρύσα, et præterea una. B, 690. T, 60. Y, 92, 191, seqq.

Λύσανδρος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 491. Vide sub Ῥηξήνωρ.

Λυσανίας, ου. ὁ. vide sub ἀνία in A.

Λυσιδίκη, ης. ἡ. vide sub Ἠλεκτρυών.

Λωτοφάγοι, οἱ. Geographus eos in Sicilia quærit, et vult esse τοὺς Ἀκραγαντίνους vel τοὺς Καμαριναίους: sed prisci Græci enarratores Homeri, eos in Libya ponunt; eaque sententia videtur probabilior, nam vento borea dejectus erat versus littora Libyca, ι, 80—102. ψ, 311. sic et Herodotus, IV, 177. Lotophagos inter populos Libycos enumerat, a quibus non procul abest ingens amnis ὁ Τρίτων influens in lacum Τριτωνίδα, 178, non procul a syrtibus.

M

ΜΑ'ΓΝΗΤΕΣ, ων. οἱ. natio Thessala, B, 756. Alii vero hujus nominis fuere et Ἀσιανοί. Μάγνητι Κενταύρῳ, ad Magnesiam dominanti, Py. 3, 79. Μαγνήτων ἐπιχώριος ἐσθὴς, Py. 4, 141. σκοπὸν, τὸν Ἄκαστον, Ne. 5, 50. Μαγνητίδεσσιν ἵπποις, Py. 2, 83, ab ἡ Μαγνητὶς, ίδος.

Μαῖα, ας. ἡ. Mater Autolyci, avi materni Ulyssis. Alia fuit mater Mercurii ex Jove. Vide sub Ἑρμῆς prope finem.

Μαίανδρος, ου. ὁ. Fluvius Cariæ. B, 869.

Μαιὰς, άδος. ἡ. Sic vocatur mater Mercurii, ξ, 435. nomen est a μάω, quæro, διὰ τὸ τοῦ Ἑρμοῦ, i. e. λόγου, ζητητικὸν καὶ ἐρευνητικόν.

Μαίμαλος, ου. ὁ. Pisandri pater, nobilis Myrmidon, Π, 194. nomen est a μαιμᾶν λίαν.

Μαίναλον, ου. τό. Mons Arcadiæ. Μαιναλίαις ἐν δειραῖς, Ol. 9, 88.

Μαῖρα, ας. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 48, i. e. λαμπρὰ, a pulcritudine æquoris placidi. Alia erat Προίτου καὶ Ἀντείας filia, καλὴ τὸ εἶδος, παρθενίαν ἑλομένη, συνῆν Ἀρτέμιδι: ἐπεὶ δὲ συνῆλθε Διῒ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔτεκε τὸν Λοκρὸν τὸν τὰς Θήβας συνοικίσαντα τῷ Ζήθῳ καὶ Ἀμφίονι, τοξεύεται ὑπ' Ἀρτέμιδος, i. e. non diu post editum partum præmatura morte obiit, λ, 325.

Μαίσων, ωνος. ὁ. vide sub μάσταξ in A.

Μαίων, ονος. ὁ. Princeps Thebanus, ἐπιείκελος ἀθανάτοις, qui solus a Tydeo non est interfectus, ob signum a Jove missum; sed id signum siletur a poëta quale fuerit. Δ, 394—398. conf. Μήων, et Μήονες. Vide in A. sub Ἕω, mitto, ad initium.

Μάκαρ, αρος. ὁ. Princeps Lesbi. Ω, 544.

Μακεδὼν, όνος. ὁ. vide sub Ἠμαθίη.

Μακέται, ων. αἱ. vide sub Διόνυσος.

Μακκὼ, όος. ἡ. vide in A. sub νοέω, ad initium.

Μάλεια, ας. ἡ. et αἱ Μάλειαι, ῶν. Promontorium Peloponnesi australe, satis magnum, et periculosum navigantibus. Dicitur et ὁ Μαλέας, ου. Μαλειάων ὄρος αἰπὺ, γ, 287. δ, 514. μὲ περιγνάμπτοντα Μάλειαν, ι, 80. παραπλάγξασα Μαλειῶν, τ, 187.

Μαλιάδες, ων. αἱ. vide sub μηλία in A.

Μάνης, ου. ὁ. vide sub Βοάγριος, et in A. sub μαίνω.

Μαντίνεια, ας. ἡ. et ionice ἡ Μαντινέη, imo et ἡ Μαντίνη. Urbs Arcadica, dicta ἀπὸ Μαντίνου, υἱοῦ Λυκάονος τοῦ Ἀρκάδος. ἐρατεινὴ, nam est πεδιὰς καὶ πολυάμπελος. B, 607. clara deinde facta urbs victoria inutili τοῦ Ἐπαμεινώνδου. Olim fuerunt οἱ Μαντινεῖς εὐνομώτατοι, καὶ νομοθέτης αὐτῶν ὁ Νικόδωρος. Μαντινέας ἀπὸ, Ol. 10, 84.

Μάντιος, ου. ὁ. Filius Μελάμποδος, quem confer. ο, 242. 249, seqq.

Μαραθὼν, ῶνος. ὁ καὶ ἡ. Campus, deinde et δῆμος et vicus τῆς λεοντίδος φυλῆς Ἀττικῆς. η, 80. Μαραθώνιος ταῦρος celeber est in historia Thesei. Μαραθὼν λιπαρὰ, Ol. 13, 157, nam erat dives κώμη Attica, ubi τὰ Ἡράκλεια celebrata, quorum præmium erat phiala argentea. Μαραθῶνος ἐν μυχῷ, Py. 8, 113. ἐν Μαραθῶνι, Ol. 9, 135.

Μαργίτης, ου. ὁ. dictus a μαργαίνειν, i. e. μωραίνειν: homo adeo hebes et stolidus, ut postea nomen ejus pro stultissimo sit positum.

Μαρέα, ἡ. vide sub Μάρων.

Μάρις, ιος. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 319, 327, s.

Μάρπησσα, ης. ἡ. pulcra mater formosæ Cleopatræ antiquæ, uxoris Meleagri, ipsa filia Εὐήνου, quem confer. I, 552—561. Quum nupta esset τῷ Ἴδᾳ, rapiebatur ob pulcritudinem ab Apolline: quæ fabula ex sola ejus pulcritudine orta, utpote quæ splendebat et oculos stringebat velut Sol. Sed addit fabula, adeo φίλανδρον eam fuisse, ut, optione data, Idam præposuerit Apollini, et cum eo consenuerit, h. e. fidissima fuit conjugi, omnesque adulteros rejecit. Ad memoriam hujus sui in maritum amoris testificandam, filiam ex Ida genitam vocavit Ἀλκυόνην: doluerat enim casta uxor, se tantopere tentari ab amatoribus illegitimis. Nomen est a μάρπτω, i. e. αἱρέω, rapio ad me. Nam pulcritudo incitat raptores, et corripit intuentes.

Μάρων, ωνος. ὁ. heros et sacerdos. ι, 197, seqq. erat filius Εὐάνθεος, filii Διονύσου: et videtur fuisse eximius cultor vinearum. Ab eo urbs Μαρώνεια nomen habuisse videtur, et ipse ibi postea fuit cultus. Alius Μάρων fuerat unus ex ducibus Liberi patris, in Indiam expeditionem facientis; a quo Μάρεα κρήνη in Ægypto, et urbs ἡ Μάρεα, celebris est, unde ὁ Μαρεώτης οἶνος, Horat. I, 37, 14. Urbs Μαρώνεια famosa fuit ob ebriositatem: hinc sapiens

aliquis dixit, si velatis oculis per urbem duceretur, se tamen semper sciturum, ubi esset. Ductus ergo, et interrogatus, semper respondit, κατὰ τὸ καπηλεῖον: nam omnis ea urbs videbatur ei καπηλεῖον. conf. Eurip. Cycl. 141, seqq.

Μάσης, ητος. ἡ. Urbs Argeorum: dicta et ἡ Μάσητος, ου, et civis ejus ὁ Μασήτιος. Β, 562.

Μάστωρ, ορος. ὁ. nobilis Κυθήριος, pater Λυκόφρονος. Ο, 430, 438. Alius erat nobilis Ithacensis, pater Ἁλιθέρσου, qui hinc ὁ Μαστορίδης. β, 158. ω, 451. a μάω, quod et μαίω, i. e. ζητέω.

Μαχάων, ονος. ὁ. Filius Æsculapii, magnus dux simul et medicus, frater Podalirii. Uterque quidem medicus, sed Machaon potior ad vulnera exteriora sananda, Podalirius ad interna mala curanda: priori manus erant diviniores, alteri notitia profundior corporis interni. conf. ἰατρὸς in A. Β, 732. Δ, 193—220. Ipse vulneratur sagitta, Λ, 505—520. 832—834. Ξ, 3, seqq. Erat princeps τῆς Τρίκκης, πόλεως Θετταλικῆς, præterea στρατιωτικώτερος, ut et ipsum nomen innuit.

Μεγάβυζος, ου. ὁ. vide sub πληγὴ in A.

Μέγαιρα, ας. ἡ. vide sub Ἐριννύς, et in A. sub μεγαίρω.

Μεγακλῆς, έος. ὁ. Py. 7, inscr. et versu 15. Vide in A. sub κλέος, prope initium.

Μεγαλήπολις, εως. ἡ. Urbs Arcadica antiqua, Strabonis ævo vastata: hinc dictum, ἐρημία μεγάλη ἐστὶν ἡ μεγάλη πόλις.

Μεγαπένθης, εος. ὁ. Filius Menelai, quem, absente Helena, ex nobili ministra genuerat: dictus, quia tunc μέγα πένθος ἦν τῷ τοῦ Μενελάου οἴκῳ. δ, 10—12. ο, 100, 103, 122.

Μέγαρα, ων. τά. Urbs Attica, ubi τὰ Διόκλεια celebrabantur, et ubi mos erat victorum nomina in lapides incidere. Ol. 7, 157. 13, 156. Py. 8, 112. Ne. 3, 148. Vide et Theocr. Id. 12, 27, seqq. ubi τὰ Διόκλεια enarrantur. Cæterum de vilitate Megarensium refert scholiastes ad Theocr. Id. 14, 49, effatum oraculi. Vide in A. sub γέρας, ad finem.

Μεγάρη, ης. ἡ. Filia Creontis, regis Thebarum, conjux Herculis, qui ex ea suscepit liberos tres. Quum Hercules abesset ad Cerberum attrahendum, Λύκος rex Thebarum male habuit hos Ἡρακλείδας: sed Hercules rediens, occidit Lycum cum uxore et liberis. Ob quam crudelitatem irata Juno, immisit Herculi furorem, ut suos quoque liberos, una cum conjuge Megara, occideret: ob quam rem τεκνοραίστης Hercules dicitur. λ, 268, 269. De hac Megara loquitur Pindarus, Ist. 4, 109. et Eurip. in Herc. Fur. toto.

Μέγας, ου. ὁ. nobilis Trojanus vel Lycius, cujus filius hinc dicitur Μεγάδης. Π, 695. Alius est Ne. 8, inscr. ubi genitivus Doricus est Μέγα. et versu 27, et 75.

Μεγασθένης, εος. ὁ. vide in A. sub σθένος, prope medium.

Μέγης, ητος. ὁ. Filius Phylei. Mater ejus ἡ Κτιμένη, soror Ulyssis. Princeps Dulichius, fortissimus. Β, 627—630. Ε, 69. Ν, 692. Ο, 302, 520, 525, seqq. Τ, 239. Fortasse post mortem Phylei, Ctimene nupserat Eurylocho.

Μεδεών, ῶνος. ἡ. Vicus Bœoticus. Β, 501.

Μέδουσα, ης. ἡ. Gorgonum una, mortalis. Py. 12, 28. Ne. 10, 7. Vide sub εὐπάρειος in A.

Μέδων, οντος. ὁ. Oilei filius ex pellice, hinc νόθος Ὀϊλεΐδης dictus. Mater ejus ἡ Ῥήνη. Dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri. Β, 727, 728. Ν, 693—697. occisus ab Ænea, Ο, 332—336. Alius erat dux Lycius, Hectoris auspicia sequens Ρ, 216. Tertius erat κῆρυξ Ithacensis, μάλα εὔνους τῷ τοῦ Ὀδυσσέως οἴκῳ, καὶ μάλα συνετός. Erat quidem procorum ὁμοτράπεζος, ἀνάγκῃ δὲ, et quia tempori serviendum putabat: imo magis speculator inter procos, quam convictor. δ, 677—715. π, 252. 412. ρ, 172—176. Erat ergo quasi ἀμφοτεροδέξιος, καὶ οἷόν τις κόθορνος, siquidem Ulyssis rebus studebat, et tamen et procis placebat. Servatus ex cæde procorum, χ, 257—380. ob quod beneficium gratus deinde fuit erga Ulyssem, deterrendo cives a pugna adversus regem suum, ω, 438—449.

Μεθώνη, ης. ἡ. vide sub Πρωτεσίλαος.

Μελάμπους, οδος. ὁ. Filius Amythaonis, vir valde potens et dives. Ejus historia apparet ex ο, 225—255. collato λ, 286—296. Nam ad Melampodem pertinet τὸ, ὅς, ο, 226, et ὁ ἄλλος δῆμος est τὸ Ἄργος, 228, 239. Posteritas ejus hæc est: τοῦ Μελάμποδος υἱοὶ δύω ὁ Ἀντιφάτης καὶ ὁ Μάντιος: τοῦ Ἀντιφάτου ὁ Ὀϊκλῆς, τούτου ὁ Ἀμφιαρήων, τούτου ὁ Ἀλκμάων καὶ Ἀμφίλοχος: τοῦ Μαντίου δὲ ὁ Πολυφείδης καὶ ὁ Κλεῖτος, τοῦ Πολυφείδεος δὲ ὁ Θεοκλύμενος. Hi omnes fuere vates celebres, qualis et ipse Μελάμπους erat: cujus frater, ὁ Βίας, duxit τὴν καλλίστην Πηρῶ, filiam Nelei, conciliante sibi eam Melampode magno suo incommodo. Est ergo hic exemplum amoris fraterni: de qua re vide Theocr. Id. 3, 43, seqq. ibique Schol. Apud Pindarum, Py. 4, 224, correpte vocatur Μέλαμπος.

Μελάνθιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, cæsus, Ζ, 36. Alius qui et ὁ Μελανθεὺς dicitur erat servus Ulyssis, filius Δολίου, præfectus magno caprarum gregi, sub se habens alios servos pastores. Studebat quam maxime rebus procorum, et maxime fidebat Eurymacho, cujus rei causam vides sub ἡ Μελανθώ. In Epiro habebat sedem suam et opus: sed ob ἑορτὴν celebrandam venerat eo tempore in Ithacam, sicut et Philœtius. Est exemplum servi infidelis et superbi et contumeliosi: et ἀγλαΐα ejus vel ex eo apparebat, quod duos servos sequentes se adducebat secum. ρ, 212—260. et 369—373. υ, 173—184. et 355. φ, 175—183. et 265—268. In pugna adest procis contra dominum suum, et huic ingens creat periculum, χ, 135—200. sed captus dolo, peractaque cæde procorum, crudeli adficitur supplicio, χ, 474—477. Tertius fuit nobilis Ithacensis, cujus filius Ἀμφιμέδων inter procos fuerat, ω, 103, 104. Nomen est idem ac μέλανθος, a μέλας et τὸ ἄνθος, interserto Iota, sicut ab ὁ κάπρος est ὁ κάπριος, qui idem notat: et μέλανθος est epitheton Neptuni, cujus fluctus nigri, superne florem quasi albidum ostentant. *schwarzblüte, (black blossom.)*

Μελανθώ, όος. ὁ. pulcra et juvencula ancilla Ulyssis, soror Melanthii, ob formam amabilem dilecta ab Eurymacho, illustri proco; hinc superba et contumeliosa mirum in modum, ut formosæ et fortunatæ solent, maxime ex plebe. Educata fuerat a Penelope, et liberaliter habita, infida tamen dominæ suæ. σ, 320—341. τ, 60—95, ubi objecerat personato Ulyssi studium spectandi formosas puellas in domo regia: sed audit ab eo, quod ipsa fortasse libentius spectet formosos juvenes, quam se apparentem senem, malis vestibus indutum. Peracta cæde procorum, supplicio adficitur cum aliis undecim ejusmodi pulcris puellis, χ, 421—473. Et Melanthius pendentem sororem spectavit, antequam occideretur.

Μελάνιππος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, cæsus, Θ, 276. Alius erat Hicetaonis filius, ex regio genere Trojano, qui bubus pascendis præfuerat ex more juvenum principalium, cæsus pugnans, Ο, 546—591. Tertius etiam nobilis Trojanus, cæsus a Patroclo, Π, 695. Quartus, Græcus dux, Τ, 240. Quintus est Ne. 11, 47.

Μέλας, ανος. ὁ. princeps Græcus. Ξ, 117.

Μελέαγρος, ου. ὁ. Princeps magnus Calydoniæ et Ætolorum, frater Tydei, mortuus ante tempora belli Trojani. Nomen est κυνηγετικὸν, notans studiosum venandi, ᾧ μέλει ἄγρας: et re vera fuit, præter reliquas virtutes, etiam eximius venator. Θάνε δὲ ξανθὸς Μελέαγρος, Β, 642. Historiam ejus ex parte narrat Phœnix, Ι, 525—595, sed famosum illum titionem ignorat Homerus. Uxor ejus pulcra Κλεοπάτρη. Et Phœnix, narrando eam historiam, id vult: Meleager, valde iratus suis, tamen tandem motus est infortunio suorum, et ab iis interitum repulit; patere ergo et te moveri, O Achilles, infortunio tuorum. Ist. 7, 45. conf. Ovid. Heroid. Dejan. Vide in A. sub ἈΡΑ' preces, κεφαλὴ prope medium, et σῦς ad initium.

Μελέαι, ων. αἱ. vide sub μελία in A.

Μελησίας, ου. ὁ. Ægineta. Ol. 8, inscr. et versu 71, ubi est genitivus Doricus. Ne. 4, 151. 6, 110.

Μελία, ας. ἡ. Oceani filia, rapta ab Apolline, qui ex ea genuit Tenerum et Ismenium. Py. 11, 6.

Μελίβοια, ας. ἡ. Urbs Thessaliæ, cujus civis Μελιβοεύς. Β, 717. est dicta a cura boum.

Μέλισσα, ης. ἡ. Fuit prima sacerdos Cereris, ita honorata, ut deinde omnes fœminæ sacerdotes vocarentur Μέλισσαι. Py. 4, 106.

Μέλισσος, ου. ὁ. Ist. 3, inscr. et versu 15. Ist. 4, inscr. et versu 3, et 75.

Μελίτη, ης. ἡ. Νηρηΐς, nomen habens a τὸ μέλι, aqua enim est multis modis causa γλυκασμοῦ. Σ, 42.

Μέμνων, ονος. ὁ. Filius Auroræ ex Tithono, h. e. homo pulcerrimus sui ævi, ortus ex regio genere Trojano, princeps Æthiopum, occisus ab Achille fortiter pugnans; ipse vero occiderat τὸν Νεστορίδην Ἀντίλοχον. δ, 187, 188. λ, 521. Ol. 2, 148. Py. 6, 31. Ne. 3, 111. Ne. 6, 83, seqq. Ist. 5, 51. 8, 116. Vide sub θρασυμέμνων in A.

Μένανδρος, ου. ὁ. ἀλείπτης Ἀθηναῖος. Ne. 5, 87.

Μενεκράτης, εος. ὁ. vide sub Ζεύς, ad initium.

Μενέλαος, ου. ὁ. Rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis. Regnum Spartæ hoc modo accepit: Οἴβαλος, υἱὸς Περιήρους (ab ὁ Περιήρης) regnabat Spartæ; is habuit quatuor liberos, τὸν Τυνδάρην vel Τυνδάρεον, τὸν Ἴκαρον, legitimos filios, et unum νόθον τὸν Ἱπποθόοντα, unamque filiam τὴν Ἄρνην. Ille νόθος σὺν τῷ Ἰκάρῳ conspirans expulit Τυνδάρεον, et regnavit loco ejus; pater multorum liberorum. Hercules autem eo tempore, Pylo capta, εἰς Ἀμύκλας venit, sacrificii causa. Ibi ὁ Οἰωνὸς, Λικυμνίου υἱὸς, comitis Herculis, profectus ad visendam Lacedæmonem, interficitur a liberis τοῦ Ἱπποθόοντος, quia canem venaticum occiderat. Hercules iratus, occidit Hippothoontem una cum ejus liberis, et regnum restituit liberis Tyndarei, Polluci et Castori; qui sponte cedunt regno in gratiam sororis suæ Helenæ, quam Menelaus in matrimonio habebat. Hic Menelaus erat apud Græcos ad Trojam ὁ δεύτερος βασιλεύς, sicut apud Trojanos Hector: non tam fortis quam Agamemnon, satis strenuus tamen; cæterum ingenio mitiori et leni. In

castris abstinuit a commercio cum fœminis, nec ullam in γέρας accepit, ut fidem suam Helenæ absenti probaret. αὐτόματος ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος, B, 408, fraterne, non arcessitus. et 586—590, ubi copiæ ejus ad Trojam ductæ, et 581, seqq. urbes imperio ejus subjectæ, enumerantur. Sexaginta naves armatis expleverat. ἀρηΐφιλος Μενέλαος, Γ, 21, vadit in Paridem, coll. 37, 52. et 210, seqq. forma ejus et mores pinguntur in comparatione cum Ulysse. Nam hoc semper amicissimo est usus. et 339, ἀρήϊος, coll. 253. pugnat cum Paride, certamine singulari, Γ, 350, seqq. et nota ibi vim animi, bene sibi conscii: nam Menelaus vota facit Jovi hospitali ob victoriam; Paris nihil vovendum habet, utpote injustus. et 457, Μενελάου φαίνεται (apparet, in oculos incurrit, manifesta est) νίκη. Excipi quidem poterat, tunc demum ex fœdere esse victoriam alterius, si alter caderet: sed poëta solvit hunc nodum aliter: disturbat enim fœdus omnino per Pandarum, qui sagitta eminus vulnerat Menelaum, et sic denuo bellum renovat. Id narratur Δ, 100, seqq. Capit hostem vivum, eumque supplicem vult servare, Z, 37—53, sed prohibetur ab Agamemnone, 53, seqq. sic et P, 30—32, vult hosti parcere: adeo placabilis et mitis natura erat. Vult pugnare cum Hectore, sed prohibetur a suis, ut impar isti, et ne innocens cadat, H, 94, seqq. dormire nequit præ curis, K, 25, seqq. et 121—123, ubi modestia ejus erga fratrem majorem pingitur. Cum Ulysse legatus in Trojam missus fuerat ante bellum, Λ, 139—142, coll. 125, frustra. et Γ, 206, seqq. Audit in prœlio clamantem Ulyssem, Λ, 463, seqq. et opitulatur. Pugnat, N, 581, seqq. 601, seqq. O, 560, seqq. Π, 311. Maxime vero rhapsodia P inscribitur ab antiquis ἡ ἀριστεία Μενελάου. Certat, Ψ, 293, seqq. 355, 401, 407, 422, seqq. 515, seqq. irascitur regaliter, non tamen violenter, 566, seqq. In genere Menelaus, ut ἠδικημένος, amatur a Græcis tantum, quantum Paris, ἀδικήσας damno publico, μισεῖται ὑπὸ τῶν Τρώων. Telemachus, suasu Minervæ, proficiscitur ad eum, α, 285. δ, 1. Nestor narrat de Menelai reditu, γ, 141, seqq. coll. 136, et circa. 279, seqq. Nam dum occupatur sepeliendo gubernatorem suum, amittit opportunum cursum, et post incidit in adversas tempestates. Usque in octavum annum post Trojam captam erravit per Ægyptum et insulas, γ, 299, seqq. et quidem maximam partem sponte, ad colligendas opes, latrocinando nimirum, quod illis temporibus turpe non erat, et ex muneribus acceptis: et plurimas opes collegit, 312. Narrat ipse de suis erroribus, et divitiis acceptis, δ, 80, seqq. 351, seqq. luget fratrem, δ, 90—93, coll. γ, 256, seqq. Desiderat Ulyssem, δ, 105—112. et ea loquitur, antequam sciret, quis esset Telemachus: nam is erat priscus mos, prius reficere hospitem cibis. antequam quæreretur ex eo quis esset et cujus causa venisset. Ergo erat verum desiderium, non auribus datum. et vide causam amoris: quia Ulysses multa erat passus pro amico Menelao. Accipit dona Thebis Ægyptiis, δ, 126—132. Cognoscitur ab eo Telemachus, prius tamen ab Helena, δ, 137, seqq. Statuerat, Ulyssem traducere ad se in Laconiam, et in ejus convictu reliquam ætatem exigere, δ, 171, seqq. Flet, 185. laudatur, 190—192. κυδάλιμος, 217. laudat Ulyssem, 265—289. Fatale ei erat, transferri in insulas beatorum, quia sit Jovis affinis ob Helenam, δ, 561—569. Pugnavit, una cum Ulysse, Troja capta ad domum Deiphobi, θ, 518—520. Telemachus revertitur a Menelao, splendide dimissus, ο, 14, 52, 67—85. 133, κάρη ξανθὸς Μενέλαος. 145—170. ρ, 76—83. 116. ω, 116. Potuisset classe juvare Telemachum, ad compescendos procos: sed id poëtæ non visum est fingere. Μενέλα ξανθῶ, genitivi Dorici, Ne. 7, 41, ab ὁ Μενέλας. Vide sub σῶμα in A.

Μενεπτόλεμος, ου. ὁ. nobilis Græcus, ποδάρκης. N, 693, ubi quidem et ποδάρκης posset esse nomen proprium, et alterum illud appellativum: sed præstat tamen, ut posuimus. Fuit filius Ἰφίκλου, τοῦ Φυλακίδαο.

Μενεσθεύς, έως. ὁ. Princeps Atheniensis valde peritus rei bellicæ, et eximius ingenio. B, 552. Δ, 327. M, 331—374. N, 195, 690. O, 331. Vide sub μήστωρ, in A.

Μενέσθης, ου. ὁ. Græcus, valde fortis: occisus ab Hectore. E, 609.

Μενέσθιος, ου. ὁ, Princeps Bœotus, occisus a Paride, H, 8—10. 136—150. Ex quo loco inferri videtur, hunc Menesthium seniorem fuisse Nestore, contra ac Homerus affirmat. Nam pater Menesthii, Areithous, occisus est a Lycurgo, et spoliatus: hæc spolia Lycurgus valde senex dedit Ereuthalioni, et hunc deinde Nestor adolescens occidit. Sed solvitur dubium facile: Lycurgus jam senex occidit Areithoum, cum Menesthius esset infans; brevi post Lycurgus ea spolia dedit Ereuthalioni; quem quoque brevi post occidit Nestor jam vir, et bellandi peritus. Ergo Nestor tamen decem vel quindecim annis senior fuit Menesthio, etiam sene. Alius fuit filius Σπερχειοῦ ποταμοῦ ex sorore Achillis Πολυδώρη, Π, 173—178.

Μενοίτιος, ου. ὁ. Patrocli pater, nobilis Μυρμιδών. Nomen est a μένος, robur, per intersertum Iota ad ο. sic fit Θυμοίτης a θυμὸς, Δαμοίτης a δῆμος, etc. Senex ἥρως Μενοίτιος proficiscenti ad Trojam cum Achille filio bene præcipit, Λ, 764—789. Fuit Ἄκτορος filius, vivens adhuc decimo belli anno, Π, 14. et, cæso Patroclo, id maxime lugebat Achilles, quod seni Menœtio filium reducturus non esset, quod tamen promiserit, Σ, 325—331. sedes ejus erat urbs ἡ Ὀπόεις, Ψ, 85—88. Hinc Patroclus vocatur Μενοιτίου υἱὸς, Λ, 604, 607. Π, 278, 307, 827. Σ, 12. et Μενοιτιάδης, ου, Α, 307. Ι, 211. Π, 420. P, 270. Σ, 93. Μενοίτιον, filium Actoris et Æginæ, Ol. 9, 106. Uxor ejus ἡ Σθενέλη.

Μέντης, ου, ὁ. Rex τῶν Κικόνων in Thracia. P, 73. nomen est a μένω, sicut ab ὀφέλλω est ὁ Ὀφέλτης, ου. Alius in Odyssea memoratur, ἡγήτωρ Ταφίων, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180, seqq. 417, seqq. conf. ἡ Τάφος. Narrant antiqui, hunc Μέντην fuisse fidum amicum Homeri, hominem valde nobilem et cordatum, cum quo, ut ναυκλήρῳ, poëta per mare Mediterraneum ultro citroque peregrinatus sit, ut nosceret præsens terras et historias: hinc, præmii loco, inseruisse nomen ejus poësi suæ, sub persona digna. Eodem modo se fere habet cum Mentore.

Μέντωρ, ορος. ὁ. Nobilis Trojanus socer Siliæ nothæ Priami. N, 171—176. Alius est nobilis Ithacensis, quem fingit poëta ἐπίτροπον οἴκου relictum fuisse a proficiscente Ulysse. Narrant antiqui, Homerum in peregrinatione sua, cum in Ithacam venisset, hospitio benigne exceptum fuisse ab hoc Mentore: hinc nomen ejus consecrasse æternitati, et finxisse, quasi Ulyssis tempore vixerit. β, 225, seqq. 253, 268, 401. δ, 654, seqq. ρ, 68. χ, 205, seqq. 235. ω, 445—455. 502—547. Fieri tamen potuit, ut is Mentor, quem Homerus ex Iberia, i. e. Italia, rediens, in Ithaca invenit, et apud quem, ægrotans graviter, fideliter est tractatus, nepos antiquioris illius Mentoris fuerit: solebant enim veteres nomen alicujus majorum suorum, libenter repetere in posteris. Nam re vera aliquis fidus et nobilis potens, adfuit Ulyssi periclitanti cum procis; et deinde mediatorem egit, ne bellum civile nimium exardesceret: idque poëtice narravit Homerus.

Μένων, ωνος. ὁ. Trojanus nobilis. M, 193.

Μέρμερος, ου. ὁ. Mysus nobilis, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Alius erat princeps Thessalus, pater Ἴλου, qui hinc ὁ Μερμερίδης, α, 259.

Μέροπες, ων. οἱ. Insulani, qui postea Κῷοι dicti. Ne. 4, 42. Ist. 6, 46. Vide sub μέροψ in A.

Μέροψ, οπος. ὁ. princeps regionis in Troade, dictæ postea ἡ Κυζικηνὴ, vates eximius. B, 831. seqq. Λ, 329, seqq.

Μεσαύλιος, ου. ὁ. Servus Eumæi. dictus a, τὸ μέσαυλον, quæ est ἀγροτικὴ καὶ ποιμενικὴ κατοικία. ξ, 449, seqq. 455.

Μέσθλης, ου. ὁ. Ductor Mæonum. B, 864. P, 216.

Μεσσηΐς, ΐδος. ἡ. Fons celeber in Thessalia, sicut et ἡ Ὑπέρεια. Ergo geographia etiam illis temporibus ad curam principum pertinebat: nam Hector hunc fontem appellat, Z, 457. et videtur maxime respicere Achillem, cujus principatus erat in Thessalia. Nisi forte fuit in Peloponneso ejusdem nominis, et respicit Agamemnonem.

Μεσσήνη, ης. ἡ. et per apocopen ἡ Μέσση. Trojanis temporibus fuit pars Laconiæ: postea fuit urbs separata, cum sua regione, et bella gravia gessit cum Spartanis, donec rursus est subacta. Eo tempore erat sub Menelao, et ἀκρόπολις ejus partis fuit ἡ Ἰθώμη. B, 582, a multis columbis πολυτρήρων dicta. confer geographum, Lib. 8. φ, 15, 18. Py. 4, 223. Μεσσηνίου γέροντος, i. e. Nestoris, Py. 6, 35, ibique interpret.

Μετώπη, ης. ἡ. θυγάτηρ Λάδωνος ποταμοῦ, γυνὴ δὲ Ἀσωποῦ τοῦ ἐν Θήβαις ποταμοῦ, ἀφ' οὗ θυγατέρα ἔσχε Θήβην, ἧς ἡ πόλις ἐπώνυμος. Θηβαῖος δὲ ὁ Πίνδαρος: διὸ καὶ τὴν Μετώπην καλεῖ μητρομήτορα, οἷον μητέρα τῆς μητρὸς αὐτοῦ Θήβης. Ol. 6, 144. Vide sub ὤψ in A.

Μήδεια, ας. ἡ. Filia Αἰήτου, regis Colchici, qui tamen antea fuerat princeps Corinthius: sed præponens Colchos Corintho, quæ tunc dicebatur Ἐφύρη, eam volens tradidit τῷ Βούνῳ obtinendam: ex hac tamen paterna origine Medea postea rediit Corinthum, et recepta est: et hinc abiens, tradidit eam Sisypho Æoli filio, cujus posteri id regnum diu obtinuerunt. Ipsa nupsit Jasoni contra voluntatem patris sui, et servavit hunc suum maritum. Ol. 13, 75, seqq. Vaticinatur, Py. 4, 15, seqq. et 100, et 387, et 445, σὺν αὐτῇ Μήδειαν, sc. ἑκοῦσαν. Vocatur Κυταΐς, i. e. ἡ ἐκ Κυταίας πόλεως. Vide sub Ἀγαμήδη.

Μηδεσικάστη, ης. ἡ. Filia Priami ex pellice, uxor Ἰμβρίου. nomen notat καλουμένην μήδεσι, ornatam consiliis, sicut ἡ Ἰοκάστη notat κοσμουμένην ἰότητι, i. e. βουλῇ. N, 173. Et nota, μήδεσι in composito. sic κηρεσιφόρητος.

Μῆδοι, ων. οἱ. ἀγκυλότοξοι. Py. 1, 151.

Μηθώνη, et extra metrum Μεθώνη, ης. ἡ. Philoctetæ sedes, in Phthiotide. Nam Phthia habebat tres separatos principatus, quibus præerant Achilles (vel pater ejus Peleus) Protesilaus, Philoctetes: sicut in Germania principatus Anhaltinus sub quatuor separatis principibus est. Et tales quoque olim vocabantur reges, in sensu generali. B, 716. Alia Μεθώνη fuit in Thracia, quam cum oppugnaret Philippus Macedo, in oculum sagitta vulneratus a milite, cui nomen ὁ Ἀστήρ. Porro alia erat

Peloponnesiaca. Dicta a τὸ μέθυ, nam πολύοινος. Civis ὁ Μιδωναιεύς.

Μηκιστεὺς, έως. ὁ. Filius Ταλαοῦ, qui et Ταλαΐων, ονος: unde filius ὁ Ταλαϊδης, ου, et ὁ Ταλαϊονίδης. Princeps Argeorum, et filius ejus ὁ Εὐρύαλος. Β, 566. Ψ, 678, seqq. ubi de Μηκιστεῖ narratur, quod eximius fuerit pugil: hinc et filius ejus, ὁ Μηκιστιάδης, Ζ, 28, talis. Ipse erat frater Adrasti, cujus filia erat mater Diomedis. Alius, Græcus ductor, filius Ἐχίου, Θ, 333. Ν, 422, et hunc Μηκιστῆ (pro Μηκιστέα vel Μηκιστῆα, per contr.) occidit Polydamas, cum alio Ἐχίῳ, Ο, 339.

Μηλίδες, Μηλεΐδες, αἱ. conf. Νυμφη et in A. μηλέα.

Μήονες, (ionice pro Μαίονες) όνων. οἱ. sunt iidem qui οἱ Λυδοὶ, natio nobilis in fertilissima et amœnissima terra. Nomen habent ἀπὸ Μαίονος ἥρωος παλαιοῦ, post dicti Λυδοὶ, ἀπὸ Λυδοῦ υἱοῦ Ἄτυος, clari ob divitias et rem equestrem, imo et musicam. Amabant τὴν ἡδυπάθειαν: unde Anacreon τὸν ἡδυπαθῆ vocavit τὸν λυδοπαθῆ. ὁ Κανδαύλης, rex eorum, nomen fecit edulio suavi, quod ab eo dicebatur ὁ κάνδαυλος, de quo Alexis comicus dixit, se una comedere digitos suos si apponatur κάνδαυλος; et compositionem ejus docet Athenæus. sic et alia edulia ab hominibus appellata, e. c. οἱ νικόλαοι. Β, 864, 866. Κ, 431. Terra eorum ἡ Μαιονία vel Μηονία plurimum commeatum præbebat Trojanis, pro quo pecunias exportabat: Dicta ἐρατεινὴ διὰ τὸ τῆς χώρας εὔδαιμον. Γ, 401. Σ, 291. Μῃονὶς γυνὴ, i. e. Λυδὴ, ἀγαθὴ βάπτειν ἐλεφάντων ὀστᾶ φοινικῷ χρώματι, Δ, 141, et in genere apud eos erant ἀγαθαὶ βαφαὶ, et ingenia artibus apta. Denique a recentioribus Homerus ab hac terra vocatur Mæonides.

Μηριόνης, ου. ὁ. dux Cretensis, regis Idomenei οὐραγὸς, vir fortissimus, Β, 651. Δ, 254. Ε, 59, unus ex novem ἀρίστοις post Achillem, Η, 165. Θ, 264. Ι, 83. Κ, 59. 261, seqq. ubi dat Ulyssi galeam, quæ fuse ibi describitur. et 270. Ν, 93, 159, seqq. 246—249, ubi dicitur υἱὸς Μόλου πόδας ταχὺς, φίλτατος ἑταίρων Idomeneo. et 328, ubi comparatur Marti, deinde et satellitibus Martis: nam Idomeneus senior typum gerebat Martis, Meriones junior, Φόβου satellitis Martis, τοῦ αἰτίου φεύγειν, fugantis hostes. et 479, 528, seqq. valde alacer. 567, 575, 650. Ξ, 514. Ο, 302. Π, 342. et 603, seqq. ubi apparet ἐλαφρὸς, καὶ διὰ γυμνασίαν πολεμικὴν Κρητικὴν εὐλύγιστος καὶ εὔστροφος, quæ erat laus magna illis temporibus. Ρ, 258, 610, seqq. 669. Τ, 239. Præest lignatoribus, Ψ, 112, seqq. nam παντὶ ἔργῳ σπουδαίῳ, οἷα καὶ σώματι κεφαλὴν ἐπεῖναι δεῖ, ἐπιστατεῖν δεῖ τις: electus ad id a rege, et, ut Cretensis, sciens operum circa ligna in montibus. et 351, 356. 528—531, ubi vide, ἐν ἀγῶνι, non vero in bello, ubi sane non erat ἥκιστος ἄγειν ἅρμα. et 614. 860, seqq. ubi certat sagittando, precatus ante: ideo vincit non precantem. 888. 893.

Μήστωρ, ορος. ὁ. Filius Priami, Ω, 257. sed nomen appellativum retinet suum ω in obliquis.

Μήων (ionice pro Μαίων) ονος. ὁ. nobilis Trojanus vel Lycius, Ε, 43.

Μίδας, ου. ὁ. nobilis Siculus. Py. 12, inscr. et versu 10.

Μιδέα, ας. ἡ. vicus Argolicus. Ol. 10, 78. sed alia erat pellex τοῦ Ἠλικτρυῶνος, Ol. 7. 53.

Μίδεια, ας. ἡ. oppidum Bœotiæ, quod et ἡ Μίδεα scribitur. Hinc civis ejus ὁ Μιδεάτης, ου. et ἡ Μιδεάτις Ἀλκμήνη. Β, 507. habuit nomen a τῇ Μηδείᾳ, filia Ἀλωέως.

Μίδυλος, ου. ὁ. nobilis Æginetà; et posteri ejus, gens valde illustris, dicti Μιδυλίδαι, οἱ. Py. 8, 53.

Μίκα, ης. ἡ. vide sub μικρὸς in A.

Μίλητος, ου. ἡ. Urbs nobilis in Caria, olim et late potens armis. Vicit incurrentes Scythas, et, hac victoria probe utens, Pontum Euxinum et Hellespontum novis aut restitutis urbibus per colonias suas exornavit. Post vero, dedens se luxui, desiit esse domina aliorum. Hinc proverbium: πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. Β, 868. Alia erat urbs Cretica, antiquior illa Asiatica, sed minus clara, Β, 647. syllaba prima nominis est longa: id apparet ex epigrammate in Timotheum citharœdum ex Asiatica Mileto: Πάτρα Μίλητος τίκτει Μούσαισι ποθεινὸν Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

Μίμας, αντος. ὁ. est insula, montis ex mari surgentis speciem habens, non procul a Chio insula. γ, 172. et Chios est media inter Ψυρίαν καὶ Μίμαντα. Habet nomen a gigante ibi sepulto.

Μινύαι, ῶν. οἱ. Gens nobilis in Orchomeno, a Minya rege oriunda: et quidam horum inde profecti, εἰς Ἰωλκὸν Thessaliæ habitatum concesserunt: hinc et Argonautæ dicti Μινύαι. Vid. Herodot. IV, 145, seqq. Nomen est a μινυὸς, parvus: et adjectivum hinc est Μινύειος, ionice Μινυήϊος. ποταμὸς Μινυήϊος, i. e. ὁ Ἄνιγρος, Λ, 721, dictus ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλώριδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ὀρχομενοῦ. Ὀρχομενὸν Μινύειον, Β, 511. ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ, λ, 283. Μινυᾶν παλαιγόνων, Ol. 14, 5. πλευσάντων μετὰ νάκος, Py. 4, 122, i. e. τῶν Ἀργοναυτῶν, qui ad τὸν Μινύαν, τὸν τοῦ Ποσειδῶνος, referebant genus. Ὀρχομενὸς, τοῦ Μινύα (dorice pro Μινύου) μυχὸς, Ist. 1, 80, ubi τὰ Μινύεια celebrata. ἡ Μινύεια, sc. πόλις, Ol. 14, 27. Vide sub μινυὸς in A.

Μινύας, ου. ὁ. vide sub Ὀρχομενός.

Μίνως, ωος. ὁ. Rex Cretæ, filius Jovis et Europæ, celeberrimus in historiis priscis, ὡς εὐγενὴς καὶ λόγιος καὶ ἀνακαθαίρων τοὺς πειρατάς. Severissimus contra malos, et mare expurgans piratis: alioqui justus et legislator. Attici genitivum faciunt τοῦ Μίνω et Μίνωο. Quantum aversatus sit injustos, docet etiam Scylla Nisi, quæ quum patrem suum huic regi prodidisset, ab eo est interfecta. Ζεὺς Μίνωα τίκε, Ν, 450, seqq. ubi posteri ejus enumerantur. sic et τ, 178, seqq. nisi quod ibi personatus Ulysses se interserit natis a Minoë. Φοίνικος κούρη τέκε μοι Μίνω, per apocopen pro Μίνωα, inquit Jupiter, Ξ, 322. Ἀριάδνην κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, λ, 321, ubi hoc epitheton habet respectu piratarum, et Atheniensium, quos severe puniit ob cædem filii sui: quanquam et ibi notio illa bona, sub ὀλοόφρων in A. notata, locum commode habet. nam ineptias S. Cyrilli non moramur. in malo sensu erat ὀλοόφρων τοῖς κακούργοις: in bono sensu erat totus prudens, quantus quantus. et 567, ἔνθα Μίνωα ἴδον Διὸς υἱὸν, ubi describitur ut judex apud inferos. Κρήτη, ὅθι Μίνωος γένος ἐστὶν, ρ, 523. Traditur quidem a quibusdam τυραννικὸς καὶ βίαιος, et vitio ei dant τὸν Μινώταυρον καὶ λαβύρινθον: sed severitas semper habet suos vituperatores. Maxime piratæ eum horrebant; et loca, quo confugiebant eo tempore, vocabant τὰ Κρησφύγετα, quia ibi Cretensem hunc effugerent. Filia ejus Phædra non minus est nobilis. Vide sub ἐννέωρος in A.

Μινώταυρος, ου. ὁ. vide sub Ἀριάδνη.

Μνημοσύνη, ης. ἡ. Mater Musarum ex Jove. Μνημοσύνης λιπαράμπυκος, Ne. 7, 22. χρυσοπέπλου κόραι βαθύζωνοι, Ist. 6, 110.

Μνῆσος, ου. ὁ. nobilis Παίων. Φ, 210, 211.

Μνηστῆρες, ων. οἱ. Proci Penelopes in domo Ulyssis. Ulysse enim non redeunte, conspirabant nobilissimi juvenes, ut cogerent pulcram reginam, unum ex ipsorum numero eligere maritum et regem, præterito Telemacho admodum adolescente. Hoc ut eo certius cogerent, numero centum et octo nobiles quotidie, a mane ad vesperam in domum Ulyssis et Penelopes convenientes, epulabantur, ut hoc sumtu quotidiano, diutius non tolerando, adigeretur tandem Penelope invita ad nubendum. Ex Dulichio, insula magna, erant quinquaginta duo præstantes forma et opibus juvenes, cum sex famulis communibus; ex Same insula viginti quatuor; ex Zacyntho viginti; ex ipsa Ithaca duodecim, cum duobus coquis: hi sunt 108 domini, cum famulis octo, qui pauci sufficiebant tanto numero curando, propter αὐτοδιάκονον heroicorum temporum, et βρωμάτων οὐ πολυειδῶν ὄντων. Aderant una præco Μέδων, et cantor Phemius: sed hi inviti et coacti, præterea fidi suis regibus. Ergo, exceptis his duobus, omnes alii 116 cæsi tandem sunt ab Ulysse ejusque fidis sociis, una cum ancillis 12 sceleratis, et Melanthio servo improbo. Tota Odyssea hanc inauditam procorum insolentiam in domo regia pingit. Lusu talorum fortunam augurabantur, cui ex iis cessura sit Penelope. Vide præcipue de iis, β, 50, seqq. 209, seqq. 235, seqq. 281, seqq. 299, s. 333, seqq. nam cupiebant Telemachum dolo cæsum, ut unus haberet regnum et Penelopen, reliqui bona patria Telemachi inter se dividerent. δ, 318, seqq. comparantur hinnulis cervæ, in cubili leonis depositis, δ, 335, seqq. ρ, 126, seqq. Principes omnium erant Antinous et Eurymachus, δ, 628, s. 681, seqq. quod moliti sint mortem Telemacho, est δ, 698, seqq. 842—847. ξ, 181, 182. υ, 241—246. Ultio prædicitur, λ, 118, s. ν, 193, 373, 376—381. 395, s. 427. Ob dignitatem natalium et formæ, poëta εὐλογητικὸς καὶ οὐκ εἰδὼς κακολογεῖν ἔξω καιροῦ, ἀντιθέους eos vocat, ξ, 18. Mens et actio eorum pingitur, ξ, 81—110. ο, 327—333, nam et famuli eorum erant pulcri et eleganter amicti. maxime mens et agendi ratio eorum est expressa π, 364—386. Et talia agitabant, reverso jam, sed personato etiam dum, Ulysse; qui tamen filio suo se aperuerat, et cum eo ordinem gerendæ rei contra procos composuerat, π, 168—320. Jure igitur rex regisque filius hos nefarios subditos suos supplicio ultimo adfecerunt. Telemachus eos enumerat patri etiam dum, personato, π, 121—129. Ἀμφίνομος, primarius ex Dulichio, maxime ex omnibus placebat, 394—398. Animus reliquorum, ρ, 65, 66, 79, 80. 167—182. σ, 142, 143. mos legitimorum procorum describitur σ, 274—279. donant Penelopen, 290—300. quomodo Penelope hos suos procos per triennium eluserit, antequam perpetuo versarentur in domo, τ, 138—156. ω, 124—147. Similes sunt anseribus saginandis, τ, 536—558. Ponitur iis arcus tendendus, τ, 576—581. φ, 67—187. Non sunt apud sacrificium publicum civitatis, sed in domo Ulyssis convivantur, aliis civibus in luco sacro versantibus: hinc facilius tollendi, υ, 276—281. rident, ignari fatorum, supremo suo die, et dira signa apparent, υ, 346—362. interficiuntur, χ, 15—329. 381—389. pulcri, ω, 106—108.

Μοῖρα, ας. ἡ. Parca. Ne. 4, 84—87. Μοῖραι, Ol. 10, 65, quæ si adsunt, felix est auspicium. Py. 4, 258, seqq. i. e. felicitas abscedit ab illis cognatis. Μοιρᾶν βαθυφρόνων, Ne. 7, 1. Μοίρας, Ol. 6, 72. Ist. 6, 26. Vide in A. sub μοῖρα, prope finem.

Μοίριχος, ου. ὁ. vide in A. sub μοῖρα, ad finem.

Μοιρώ, όος. ἡ. ποιήτρια Βυζαντία. Ejus meminit Eustath. ad Ω, 292, ejusque versus aliquot allegat.

Μολίονες, ων. οἱ. vide sequens, sub Ἄκτωρ, et Μούλιος.

Μόλιος, ου. ὁ. Est idem qui ὁ Ἄκτωρ, qui ergo, contra morem Græcorum, fuit binominis. Ejus duo filii vocantur οἱ Μολίονες, quod est syncopatum ex Μολιονίονες, ab ὁ Μολιονίων pro Μολιονίδης, δου, ὁ. Alii quidem dicunt, hos filios sic vocari a matre, τῇ Μολιόνῃ (inter quos sunt interpretes Pindari, ad Ol. 10, 42, ubi οἱ Μολίονες ὑπερφίαλοι nominantur) sed id displicet antiquis, qui negant patronymica in Homero a matribus esse ducta. Alii non pro patronymico, sed pro epitheto hanc vocem habent, ut notet τοὺς μαχίμους, ἀπὸ τῆς μολύνσεως ἐν μάχῃ, et hæc vox ἡ μόλυνσις, a μολύνω, inquino, habet deductum a se τὸν μῶλον, prœlium, producto ο in ω. Λ, 708, 749. Vide sub Ἄκτωρ.

Μολίων, ονος. ὁ. ἀντίθεος, minister et socius Trojani principis Θυμβραίου. Λ, 322. τὼ Μολίονε vide supra.

Μόλος, ου. ὁ. princeps Cretensis, pater τοῦ Μηριόνου: dictus a μολεῖν, vadere, ut notet τὸν ἑρμητικόν. N, 249. K, 269.

Μολοσσία, ας. ἡ. regio Græciæ. Ne. 7, 56.

Μόλων, ονος. ὁ. vide sub Μούλιος.

Μορμώ, est partim adverbium, notans sonum aliquem terrificum, qualem edimus ad terrendos puerulos, Aristoph. Equit. 690. Theocr. 14, 40. partim est nomen dæmonii terrifici, ἡ Μορμώ, όος, notatque in genere rem terrentem; pro quo et scribitur ἡ Μορμὼν, όνος, Aristoph. Acharn. 582. Pax, 473. et nomen est fictum ex sono terrentis. conf. eundem Aristoph. Ran. 956, ubi est ὁ μορμορωπὸς, terrificus visu: et τὸ μορμολύκειον, terriculamentum, Thesm. 424: et verbum μορμολύττομαι, terreo, Av. 1245. dicitur terriculamentum vanum etiam ἡ μορμολύκη. Vide sub μορμύρω in A.

Μορμών, όνος. ὁ. vide supra.

Μόρυς, υος. ὁ. nobilis Phrygius, filius Ἱπποτίωνος. N, 792. Ξ, 514, ubi una cum patre dicitur cæsus, nisi ibi is Ἱπποτίων est alius.

Μούλιος, ου. ὁ. γαμβρὸς Αὐγείου, ἀνὴρ Ἀγαμήδης, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Ἐπειούς. Λ, 738. Alius erat nobilis Trojanus vel Lycius, occisus a Patroclo, Π, 696. Tertius, item Trojanus, occisus ab Achille, Υ, 472. Quartus erat κῆρυξ καὶ θεράπων Ἀμφινόμου, Dulichiensis nobilis proci, σ, 422, 423. conf. Ἥρως in A. Nomen est a μολεῖν, vadere, interserto υ, unde est et ὁ Μόλων, et unde etiam οἱ Μολίονες dicti videri queant.

Μοῦσα, ης. ἡ. Dicta a μάω, i. e. ζητέω, οἷον ζητητική. Θεὰν eandem vocat poëta, διὰ τὸ ὀξὺ καὶ ταχὺ, a θέειν; simul et, quia est filia Διὸς, i. e. τοῦ νοός. Nam est ἐνέργεια νοὸς ἡ μοῦσα i. e. ἡ γνῶσις: et poëta significat, se ἐνθεάζειν τοῖς λόγοις, et ab Musis se esse doctum; eas loqui per os suum. Cæterum in mythologia Musæ non sunt virgines: nam ἡ Εὐτέρπη dicitur fuisse mater Rhesi a Diomede interfecti, et Ὀρφεὺς fuit filius Καλλιόπης aut secundum alios Κλειοῦς, Λῖνος Τερψιχόρης, Παλαίφατος Θαλείας, Θάμυρις Ἐρατοῦς, Μελπομένης καὶ Ἀχελώου αἱ Σειρῆνες, Τριπτόλεμος Πολυμνίας, etc. Hinc facete Juvenalis, IV, 35. Et quænam in orbe antiquo fœmina diu mansit virgo? Α, 1. et 604, Μοῦσαι ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, respondentes citharæ. ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, Β, 485. et 761, σύ μοι ἔννεπε Μοῦσα: quum Trojanos enumerat poëta, Musam non invocat; at in exercitu Græco multi erant præstantissimi heroës; ex quibus quis optimus fuerit, difficile homini erat dicere: nam apud Trojanos unus fere erat Hector, quem humana memoria facile poterat recordari. Simul autem poëta monet auditorem, non se esse qui judicet, sed Musam: ne quis gratiæ aut odio aliquid datum putet. Easdem invocat, de Agamemnonis rebus dicturus, Λ, 218. et de aliorum Græcorum heroum, Ξ, 508. et de Hectore, Π, 112, cum Græcorum naves comburere vellet. et de Ulysse, α, 1, 10. Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο θυγατέρες, Β, 491, nam sunt filiæ Jovis et Mnemosynes. et 594, ubi dicuntur puniisse Thamyrin, temere provocantem eas ad certamen musicum. Musa ἀοιδὸν Δημόδοκον dilexit, deditque ei bonum et malum, θ, 63. et 73, Μοῦσα ἀνῆκεν ἀοιδὸν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν. et 481, οἴμας Μοῦσα ἐδίδαξεν. et 488, σὲ Μοῦσα ἐδίδαξε Διὸς παῖς. Nam poëtæ debent esse σοφοὶ, et eruditi multis litteris interioribus. Μοῦσαι ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, θρήνεον in funere Achillis, ω, 60—62. Μοῦσα λίγεια. Sunt ergo novem, et sunt quoque θρηνῳδοί. Hinc est τὸ μουσεῖον, locus Musis sacer, sicut ab ᾠδὴ est τὸ ᾠδεῖον. ὁ ἡ παράμουσος, abhorrens, dissonus, Eurip. Phœn. 792, Ἄρης, παράμουσος ἑορταῖς Βρομίου. Dorice scribitur ἡ Μοῖσα, Ol. 1, 179. παρέστη μοι, Ol. 3, 7. ὦ, Ol. 10, 5. ἡδύπνοος, Ol. 13, 31. Py. 1, 112. 4, 4. et 496. αὔξεται, i. e. poësis fit celebris. οὐκ ἀποδημεῖ, Py. 10, 57. 11, 63. φιλεῖ, Ne. 1, 15. ὦ πότνια, Ne. 3, 1. 6, 49. 7, 114. Ist. 2, 9—15. 6, 84. Μοῦσαν δίδωσιν Ἀπόλλων, i. e. τὴν μουσικὴν, Py. 5, 88. φέρειν τῷ, Ne. 3, 48. χρυσέαν, Ist. 8, 12. Μοῦσαι μελίφθογγοι, Ol. 6, 36. 10, 115. 11, 17. Ne. 9, 1. Ist. 8, 127. Μοισᾶν χρυσαμπύκων, Py. 3, 159. Ist. 2, 3. ἰοπλοκάμων, Py. 1, 3. et 24, βαθυκόλπων, *mit vollem busen, (full bosomed,)* nam sunt optime nutritæ et nutrientes, quod attinet ingenium. εὐκόμων ἄγγελος ὑποφήτης, i. e. ἀληθὴς κῆρυξ, Ol. 6, 153. δόσιν, Ol. 7, 13. ἀπὸ τόξων, Ol. 9, 9. et 121, ἐν δίφρῳ πρόσφορος, i. e. accommodatus poëticæ Musæ. θυγατέρες, ἀοιδαὶ σοφαὶ, Ne. 4, 4. κάλλιστος χορὸς, Ne. 5, 42, seqq. ῥοαῖς, Ne. 7, 17. λίθον, Ne. 8, 80. σκοποῦ ἄγχιστα ἀκοντίζων, Ne. 9, 132. προφρόνων τύχοιμεν, Ist. 4, 73, utinam eas faventes habere possimus. μελέων, Ist. 6, 2. Μοίσαις ἀγλαοθρόνοις, Ol. 13, 136. αὐτὸν ἀποδώσω, Py. 4, 120. ἐν, Py. 5, 152, cum Musis, i. e. in rebus eruditis. ἔδωκε τὸν ἀρόσαι, Ne. 10, 49. ἰοβοστρύχοις φλέγεται, Ist. 7, 33. Μουσικῆς laudes sunt Py. 1, toto. Μουσικῆς ἐν ἀώτῳ, Ol. 1, 23, simul id innuit pacem bonam: nam in pace sunt Musæ vigentes. Μουσαῖον ἅρμα, Ist. 8, 134. οὐ μεμούσωμαι κακῶς, Aristoph. Lysistr. 1129, non male instructus sum a Musis, sum eruditus. a μουσόω.

Μόψος, ου. ὁ. Lacedæmonius, vates excellens apud Argonautas. Py. 4, 338, seqq. Vide sub Κάλχας.

Μυγδὼν, όνος. ὁ. Rex Phrygiæ majoris. cujus tempore Amazones in Phrygiam irruperant, et cui Priamus auxilium tulit. Γ, 186, ἀντίθεος.

Μύδων, ωνος. ὁ. Filius Ἀτυμνίου, nobilis socius τοῦ Πυλαιμένεος, misere interfectus ab Antilocho. E, 580, seqq. Alius, nobilis Pæon, interfectus ab Achille, Φ, 209, coll. 211.

Μυκάλη, ης. ἡ. Mons Πριήνης, ἀντικρὺ Σάμου. B, 869. Est et urbs Cariæ eo nomine: sed l. c. est sermo de monte illo.

Μυκαλησσὸς, ου. ἡ. attice Μυκαληττός. Urbs Bœotiæ mediterranea, sic dicta a bove, quæ Cadmum Phœnicium duxit καὶ ἐμυκήσατο. Civis est Μυκαλήσσιος. B, 498.

Μυκήνη, ης. ἡ. et Μυκῆναι, ῶν. αἱ. Urbs Peloponnesi celeberrima, condita a Perseo, cui successit filius ejus ὁ Σθένελος παλαιὸς, huic hujus filius Εὐρυσθεὺς, post cujus mortem regnum nactus est Ἀτρεύς. Erat regia Agamemnonis, et habuit nomen ab heroina antiqua τῇ Μυκήνῃ, quæ memoratur β, 120, et apud Eurip. Iphig. Aul. vocatur Μυκήνη Κυκλωπία. Civis ejus ὁ Μυκηναῖος ἢ Μυκηνεύς. ἐυκτίμενον πτολίεθρον, B, 569. εὐρυάγυια. Δ, 52, amata a Junone: et Homerus ibi vaticinatur quasi ei excidium. Nam post Trojana tempora male habita est ab Argivis, et denique excisa, ut Alexandri M. ævo ne vestigium quidem ejus superfuerit. εἰσῆλθε Μυκήνας, Δ, 376. βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης, H, 180, i. e. Agamemnonem. ergo dives olim urbs. sic et Λ, 46. Ægisthus ibi, occiso Agamemnone, septem annos regnavit, octavo occisus est ab Oreste, γ, 305. φ, 108. Μυκηναῖον, O, 638. et 643, ἐν πρώτοισι Μυκηναίων. Μυκηνᾶν, genit. pl. Dor. Py. 4, 87. Vide sub μύζω in A.

Μύνης, ητος. ὁ. Vir Briseidis, quem Achilles occidit, et nuptam ei captivam abduxit. B, 692. conf. Σελήπιος. Μύνητος πόλις est ἡ Ἀδραμυτινὴ Λυρνησσὸς, T, 296, ad quam pertinebat et ἡ Πήδασος.

Μύριννα, ης ἡ. dicitur fuisse regina Amazonum, sepulta in colle, qui vocabatur ἡ Βατίεια. B, 814. sed conf. geographum.

Μυρμιδόνες, ων. οἱ. habitarunt primum in insula Ægina. Ratio fabulosa nominis eorum exponitur etiam ab Ovid. Met. 7, 622, seqq. sed verior, ratio historica hæc est: Æacus, princeps insulæ, clarissimus erat ob justitiam, clementiam et prudentiam: hinc migrabant ad eum undique plurimi coloni, maxime quum pestilentia numerum incolarum ad paucos redegisset: hinc jocose dictum, adrepere ad eum homines, formicarum instar. Nam Græcis ἡ μυρμηκιὰ ἀγαθῶν in proverbio est. Alii hanc reddunt nominis rationem: Ægina in superficie erat lapidosa et aspera, infra vero suberat terra bona: ergo cultores effoderunt omnia, ut superiora fierent inferiora: *sie rajolten die insel, (they turned up the sub-soil of the island:)* quod extranei videntes, formicarum more eos perreptare terram, dixerunt. Fabulæ autem ita narrant: ὁ Μυρμιδὼν, filius Jovis, fuit pater Ἄκτορος, qui Ἄκτωρ duxit nympham τὴν Αἴγιναν, postquam hæc ex Jove pepererat τὸν Αἰακὸν, et ibi aliquamdiu regnavit. Hujus Actoris et Æginæ filius fuit ὁ Μενοίτιος, pater Patrocli: ex quo hujus cum Achille cognatio apparet. confer tamen Πάτροκλος. Deinde, quum Æaci filius Peleus, ob interfectum imprudenter fratrem Φῶκον, fugeret ex Ægina; multi Myrmidonum eum secuti sunt in Thessaliam, in eam partem quæ Phthia vocabatur, et ἡ Ἑλλὰς propria: et hoc novum nomen Myrmidonum, ob claritatem gentis, cito commune omnibus Phthiotis factum est. A, 180, 328. B, 684. H, 126. I, 185. Λ, 796. Π, 12, 15, 39, 65, 155, seqq. (ubi comparantur lupis sitientibus, ob sitim pugnæ: nam ut lupi, satiati cæde, sitiunt aquam; sic hi, mox satiandi cæde, sitiunt pugnam; nam satiandos intuetur poëta ut jam satiatos, ob certitudinem) 164, 194, 200, seqq. 266, 269, 272, 277, 506, 564. Eadem ergo erant eminentia Myrmidones apud Græcos, qua apud Trojanos Lycii. Σ, 10, 69, 129. Ω, 397, 536. λ, 188. Μυρμιδόνων ἄστυ, ἡ Φθία, δ, 9. et alia eorum urbs ἡ Ἑλλὰς, λ, 495. His locis om-

nibus Thessalici illi Myrmidones sub Peleo et Achille intelliguntur. Sic et Ne. 3, 21, seqq.

Μύῤῥα, ας. ἡ. vide sub ΜΥ'ΡΩ in A.

Μύρσινος, ου. ἡ. oppidum in extremis finibus Eleorum, munitum. B, 616. vocatum postea est τὸ Μυρτούντιον, et civis ejus Μυρτούσιος.

Μυρτίλος, ου. ὁ. nobilis socius Pelopis. cf. πλήξιππος in A. Ejus furiæ persequebantur domum Pelopis crudelissime.

Μυσοί, ῶν. οἱ. duplices fuere: alii in Asia habitarunt, alii ad Istrum supra Thraciam. Ab Homero Asiatici innuuntur B, 858. K, 430. Ξ, 512. Europæi vero N, 5. incertum, qui Ω, 278, atque ibi prætermittit poëta historiam, significans se multa posse narrare, sed parcere jam. Μύσιον ἀμπελόεν πεδίον. Ist. 8, 108.

Μῶλυ, υος. τό. Herbæ species, quam Mercurius monstrat Ulyssi ad cavendas incantationes Circes, κ, 287, 288. 302—306. signat τὴν παιδείαν, ὡς ἐκ μώλου, i. e. κακοπαθείας, περιγινομένην, *wenn man durch mancherley leiden gewitziget ist, und eine nuzbare gelehrsamkeit sich erworben hat, (when one has acquired wisdom and experience from numerous disasters.)* Radix ejus est nigra, i. e. dum discimus, occulta sunt multa, et exitus nondum patet, et multa sunt nobis molesta, etc. Flos ejus est lacteus, διὰ τὴν τοῦ τέλους φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα, καὶ τὸ ἡδὺ καὶ τρόφιμον. Sanæ rationis usus et distincta cognitio docent nos utiliter, et ejusmodi disciplina est ἀγαθὸν θεόσδοτον. Mercurius id monstrat ante pedes, i. e. qui ratione uti vult, ex omni occasione potest discere et doctior fieri. Circe est voluptas ex gustu et tactu: hac fruitur sapiens, sed sic, ne ipse obbrutescat. Alii hoc nomen derivant a μωλύειν, i. e. ἀφανίζειν, ἀμβλύνειν, τὰ φάρμακα, venena, i. e. κακά.

N

ΝΑΙ"Α'Σ, άδος. ἡ. vide sub Νηΐς.

Ναΐς, ΐδος. ἡ. conf. Νηΐς. Κρείουσα, Py. 9, 29.

Νάξος, ου. ἡ. Insula ex Cycladum numero. Νάξῳ ἐν λιπαρᾷ, splendente, Py. 4, 156. Ναξίαν, sc. ἀκόνην, Ist. 6, 107. vocata olim ἡ Δία.

Ναπαῖαι, ων. αἱ. vide sub νάπη in A.

Νάρκισσος, ου. ὁ. vide sub Θέσπια, et in A. sub ναρκάω.

Νάστης, ου. ὁ. Dux Carum, quem alii scribunt Ναύστης. B, 867.

Νᾶστις, ιος. ἡ. vide sub νῆστις in A.

Ναυβολίδης, ου. ὁ. Nobilis Phæax, θ, 116, 117. Valde præstans, inferior tamen τῷ Λαοδάμαντι, h. e. res nautica est egregia, minor tamen re imperatoria. Nam nomen est a ναυτίλλεσθαι εὐτυχῶς, a ναῦς, et βάλλειν i. e. ἐπιτυγχάνειν, *treffen, (to be engaged in,) der es mit der schiffart trift, (one who follows a seafaring life:)* vel et, ὁ εἰς ναῦν βάλλειν ἤτοι ἐντιθέναι φόρτον ἔχων, *der viel einschiffen kann, (one who can ship a large cargo,)* dives. Alius Ναυβολίδης dicitur patronymice, a Ναύβολος.

Ναύβολος, ου. ὁ. Princeps priscus, cujus filius ὁ Ἴφιτος. B, 518.

Ναύκρατις, ἡ. vide sub Αἴγυπτος.

Ναυπάκτος, ου. ἡ. vide in A. sub ΠΗ'ΓΩ, et εὔπηκτος.

Ναύπλιος, ου. ὁ. Filius Neptuni, post mortem factus numen maris, pater τοῦ Παλαμήδεος, ob cujus injustam cædem iratus Græcis, multa illis in reditu mala intulit. Addunt quidam, tulisse eum falsum de morte Ulyssis nuntium ad matrem hujus, quam ob rem hæc se suspendio necaverit. Sed hæc omnia ignorat Homerus. Vide scholiasten Euripidis ad Orest. 432, et 472 memoratur Ναυπλία γῆ. Re vera fuit princeps Eubœæ, qui τὴν Κλυμένην, filiam Atrei, habuit uxorem, et filii ejus ὁ Οἴαξ καὶ Παλαμήδης.

Ναῦς. Ad Trojam iere naves Græcorum MCLXXXVI. Qui ergo mille naves dicunt, numerum majorem et rotundum ponunt pro integro. Cæterum hæ naves fuere onerariæ tantum, ad transportandum exercitum; hinc et numerus vectorum major solito erat. Nam bellicæ naves priscorum, quam non magnæ fuerint, discis ex Plutarchi Themistocle, § 79. Nam ibi Xerxis bello Athenienses habebant naves CLXXX, quævis, præter remiges et gubernatores, habebat octodecim pugnantes, ex quibus quatuor erant τοξόται, reliqui quatuordecim ὁπλῖται.

Ναυσίθοος, ου. ὁ. Filius Neptuni ex nympha Περιβοίᾳ. Princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopum in insulam Scheriam. η, 56—77. θ, 564—571. ζ, 7—11. Neptuni filius dicitur, re navali et maritima pollens.

Ναυσικάα, ας. ἡ. Alcinoi regis Phæacum filia virgo, laudatissima et corpore et ingenio. Ex simplicitate vitæ heroicæ ipsa præest vestibus lavandis, et una cum virginibus suis ψυχρολουτεῖ, effert ex domo et imponit currui vestes, ipsa etiam regit currum, etc. ἀθανάταις φυὴν καὶ εἶδος ὁμοία, ζ, 15, seqq. Ejus duæ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἄπο κάλλος ἔχουσαι, dormiunt in lectis suis ad utrumque postem januæ cubiculi ejus, 18, s. jam nubilis, 27, s. coll. 66. effert vestes, 74, currum regit, 81, lavat una, 90, seqq. opere facto prandet sub dio cum suis ancillis nobilibus, 99, et deinde ludit cum illis pila 100, canens, 101. comparatur Dianæ inter nymphas, 102, seqq. 109, 115. Strepitu eo excitatur in sylva propinqua dormiens Ulysses: qui nudus, tectis fronde pudendis, adit eam supplex, 127, seqq. ipsa οὐδέν τι ἀγεννὲς πάσχει, διὰ σύνεσιν et nobilitatem animi, 139, seqq. laudatur a supplice, 149, seqq. rogatur paululum, et dat multum, 178, et generose respondet, 186, seqq. 214. Nam decet τοὺς αἰτουμένους, μὴ εἰς τοὺς λόγους τῶν αἰτούντων ἀλλ' εἰς τὴν χρείαν ἀφορᾶν. Sic Diogenes Cynicus, cum rex ei porrexisset ossa velut cani, respondet: κυνῶν μὲν τὸ βρῶμα, οὐ βασιλικὸν δὲ ὅμως τὸ δῶρον. Optat sibi, sermone familiari inter ἡλικιώτας ἀμφιπόλους, talem maritum, 244, nam ipsa nobili animo prædita sentit statim harmoniam cum alio nobili animo. Ἀντισεμνύνει τὸν Ὀδυσσέα pro laude, quam ipse ei tribuerat, ζ, 276—284, et suum votum ibi declarat sub persona aliena. Præsto est in convivio, et conspicitur libere, ex more vetusto, θ, 457—468. Recentiores inepte addunt, nupsisse eam postea Telemacho: nimirum omnes Homeri lusus pro re seria accipientes.

Ναυτεύς, έως. ὁ. nobilis Phæax, θ, 112.

Νέαιρα, ας. ἡ. Nympha, ex qua Sol genuit duas filias. μ, 233, seqq. Vide in A. sub ἥλιος aliquanto a fine, et νέαιρα.

Νειλεύς, έως. ὁ. Princeps Atticus (non vero ille pater Nestoris) qui et ὁ Νείλεως, ω, dicitur, cujus posteri οἱ Νειλεῖδαι. Ejus colonia ducta in Asiam celebris est in historiis.

Νεῖλος, ου. ὁ. Fluvius Ægypti, qui et ipse dicitur ὁ Αἴγυπτος. Ab eo sunt adjectiva Νείλιος et ὁ Νειλώτης, ου, e. c. οἱ Νειλῶται ἰχθύες. Vocabatur et Αἰγύπτιος Ζεύς, ob inundationem loco pluviarum, et ob fœcunditatem et τὸ ζωογόνον. Apud Homerum vocatur ὁ Αἴγυπτος, quod vide. Νείλοιο Κρονίδου, Py. 4, 99, ubi divinitas ejus exprimitur, ut filius Saturni et Ζεὺς Ægyptius. πρὸς ἀκτάς, Ist. 2, 62. πηγῶν πέραν, Ist. 6, 33. Habet sine dubio nomen ab ἡ ἰλύς, et νέα: nam multum limi vehit secum, et in exundatione sua semper novum limum addit agris Ægyptiis, ad stercorandos quasi eos. Vide in A. sub διιπετής.

Νεκρός. Funus heroicum, comitante exercitu, describitur Ψ, 126, seqq.

Νέκταρ, αρος. τό. Dicitur a quibusdam compositum ex νε particula negativa, et τὸ κτέαρ, possidenda res, a κτάω, quasi ἄκτητον, ὃ οὐδενὸς θνητοῦ γίνεται κτέαρ. A, 598. sed aliter vide in A. sub ἡ κήρ. Notat et confirmationem animi ex colloquio cum principibus sapientibus, T, 347, 353. Νέκταρ ἀθανάτων, Ol. 1, 100. Py. 9, 109.

Νεκτάρεος, ου. ὁ. vide sub ἀμβρόσιος in A.

Νεμέα, ας. ἡ. Urbs Peloponnesi, non procul Corintho, ad quam τὰ Νέμεα, certamina in honorem Jovis celebrari solita, et τὰ Νέμεα μέλη cantari. ἡ Νεμέα, Ol. 13, 47. Ne. 1, 8. 5, 81. 6, 73, ubi circumscribitur. κατὰ κόλπον Νεμέας, Ol. 9, 130. ἀπὸ, Ne. 3, 147. 6, 21. ἀπὸ εὐφύλλου, Ist. 6, 89. ἐν Νεμέᾳ (quod ἐν nonnunquam omittitur) Ol. 7, 150. 8, 21. et 74. 13, 138. Ne. 2, 35, ἐν βαθυπεδίῳ, Ne. 3, 30. 4, 15. et 122. 6, 34. 7, 118. 10, 48. Ist. 5, 21. 6, 4 et 71. 8, 6. Adjectiva sunt variæ formæ. Νεμέειον ἄγαλμα, Ne. 8, 27. Νεμέοις ἐν (a τὰ Νέμεια) Ne. 5, 9. Νεμεαίου Διός, Ne. 2, 7. sic et ὁ Νεμεαῖος λέων Herculis. Νεμεάδι ἐν ἱερομηνίᾳ, Ne. 3, 4. Hinc sunt οἱ Νεμεονῖκαι. Vide sub Κλεωναί.

Νέμεσις, εως. ἡ. Μεγάλη θεός, tribuens cuique ut meretur: maxime autem injustos odio habens. βωμὸν αὐτῇ πρῶτος Ἄδραστος βασιλεὺς ἵδρυσε περὶ ῥόον ποταμοῦ Αἰσήπου: hinc ipsa dea sæpe vocatur ἡ Ἀδράστεια. sed et etymologia hujus epitheti succurrit: nam sic maxime vocatur Nemesis, διὰ τὸ τῆς θείας δίκης ἀναπόδραστον ἤτοι ἄφυκτον, quia nemo scelestus eam effugit. Νέμεσιν διχόβουλον, 8, 114.

ὑπέρδικον, Py. 10, 68. Alia hujus nominis fuit nympha formosa, aliquando amata a Jove. Vide sub Ἀδράστεια, et Ἀντίμαχος; et in A. sub νεμεσάω ad finem, et ὑπέρδικος.

Νεοκλῆς, έος. ὁ. vide sub σελήνη in A.

Νεοπτόλεμος, ου. ὁ. Filius Achillis. Ante vocatus ὁ Πύῤῥος, a fervore animi: post cognominatus, quia juvenis admodum ad bellandum venit. Achilles a matre Thetide, fatorum gnara, sepositus fuerat in insulam Scyrum, cum Græci pararent expeditionem ad Trojam; ibique cum Lycomedis principis filia genuerat hunc Πύῤῥον, qui deinde, cum Achilles tamen profectus esset ad Trojam, apud avum maternum educabatur: T, 326—333. Capta Troja (quo tempore ipse apud exercitum adfuit) Andromachen, Hectoris viduam, aliquamdiu habuit, ex eaque genuit filium Molossum, a quo Molossorum regio nomen accepit. Rediens a Troja transiit in eam partem Græciæ, quæ in specie Ἤπειρος dicta est. Nam quia Peleus etiam dum vivebat, monitus est ab Heleno vate, ut habitatum concederet eo, ubi domos visurus esset habentes fundamenta ferrea, parietes ligneos, tecta lanea. Ambulavit ergo cum suis, donec veniret in Epirum pastoribus plenam: ibique vidit hos pastores, infixis in terra hastis, et supra instratis χλαίναις, ut a sole se tutarentur, cibos capere. Conjecit ergo sensum oraculi, et ibi sedem sibi fixit. γ, 188, 189. Post reditum statim duxit Hermionem pulcram, Orestæ jam desponsatam absente patre: sed quia pater Menelaus eam, ignarus quæ domi acta essent, Pyrrho ad Trojam promiserat, hinc nuptiæ cum Pyrrho celebratæ, δ, 5—9, coll. 2—4. Quæ res tamen paullo post Pyrrho exitii fuit causa, ut ex Pindaro videbimus. Ejus laudes læta audit Achillis umbra ex Ulysse: λ, 491—539. Regnum ejus in Epiro, est Ne. 4, 82—87. Cæsus est Delphis, instigante Oreste, Ne. 7, 48—151. Eurip. Androm. 1085, seqq. vivo etiam dum Peleo: et 1135 memoratur ἡ Πυῤῥίχη ὄρχησις armata, ab hoc Pyrrho sic dicta. Vide in A. sub πρῶτος ad finem, et κρέας, similiter.

Νέστωρ, ορος. ὁ. Rex laudatissimus, simul et satis potens. Nam nonaginta navibus profectus est ad Trojam, ut ergo copiarum multitudine secundus esset a rege magno Agamemnone. B, 591—602, ubi simul urbes regni ejus enumerantur. Fuit φέρτατος ἡμερίων, (præstantissimus mortalium) βαθύνους, ψυχὴν ἐν σώματι καλῷ θείαν ἔχων, ἀνὴρ ἀγαθός. Fuit et propinquus Agamemnonis, cujus sororem τὴν Ἀναξιβίαν duxerat. Regia sedes ejus fuit ἡ Πύλος, cujus nominis tres erant, ἡ τῆς Μεσσηνίας, τῆς Τριφυλίας, τῆς Ἀρκαδίας: Nestoris Pylus erat ἡ τριφυλιακὸς Πύλος. A fluvio, hanc Pylum præterfluente, τῷ Γερήνῳ, ipse Nestor dicitur Γερήνιος. Virtutes ejus et ætas memorantur A, 247—252. et 253, incipit oratio ejus ad Agamemnonem et Achillem. Duo sunt oratores magni apud Homerum, Nestor et Ulysses; quibus ipse est major, nimirum faciens eos loquentes. Hinc priscorum quidam mythice dixerunt, Homerum esse Μέλητος ποταμοῦ υἱὸν, occasione sumta ex A, 249, per allusionem ad μέλι καὶ ῥέειν. Nam nemo inter scriptores melior Homero, testibus omnibus antiquis candide judicantibus. Cæterum ex hac descriptione Nestoris, quod fuerit eloquens et prudens, sumta est definitio rhetorices, quod sit φρόνησις περὶ λόγους. Ibidem dicitur, quod jam duas hominum generationes supervixerit, et nunc tertiæ præesset: nam una γενεὰ facit annos triginta. Primis enim triginta annis præterlapsis homo fit perfectus, et desinit quasi nasci: deinde post annos triginta alii solent præesse rebus, et alii circa nos versari ac ante tot annos. Ergo transierat jam annos sexaginta, nunc septuagenarius et supra. Cæterum valde φιλοβασιλεὺς, hinc et regi gratissimus. Hinc et ὁ ὄνειρος missus regi, fingitur similem se fecisse Nestori, B, 20, seqq. ibique dicitur Νηλήϊος υἱὸς, a patre suo Neleo. nec non Πυληγενὴς βασιλεὺς, 54, in Pylo natus et regnans. adloquitur Græcos, 336, seqq. valde peritus rei tacticæ, 555, 554. decem ejus similes sufficere sibi dicit Agamemnon ad bellum bene finiendum, 371, seqq. conf. γέρων, et δέκα in A. Quia senior reliquis omnibus, hinc primus in convivio, ex more Laconico prisco, 405. Consulit regi, 433, seqq. Manu raro pugnans, pugnat consilio, et adhortatione auctoritatis plena: et id spectavit rex voto suo paullo ante producto. Hinc ejus artem instruendæ aciei, et cohortationem imperatoriam narrat Homerus præ aliis, Δ, 293, seqq. ubi simul apparet, habuisse eum quinque ὑποστρατήγους bonos, præpositos copiis suis satis amplis. Sapienter fert senectutem, 318, seqq. Antilochus erat egregius μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς, E, 565. sic, ἀγαυοῦ, Σ, 16. ὑπερθύμοιο ἄνακτος, Ψ, 302. ibique, 304, seqq. pater instruit filium in certamine equestri, et 541, μεγαθύμου, ubi id additum non abundat, sed innuit patris animosi et diserti animosum disertumque filium. Hortatur pugnantes, Z, 66, seqq. narrat de se H, 123, seqq. K, 654—802. Consulit, H, 170—181. Pæne periisset in prœlio οὖρος Ἀχαιῶν, Θ, 80—151. et 192, ἀσπίδα Νεστορέην, quæ valde celebris erat et apud hostes: et ibi optant hostes, ut Nestorem possint interficere. Ergo magnum momentum in isto sene sapiente esse sentiunt hostes. Dat consilium plenius post Diomeden, I, 52—78. quod laudatur egregie, 93—125. Molliter cubat, ut grandævus, K, 75. sed Diomedes junior durius, 150—156. Et senex statim evigilat, audito levi strepitu, 80. et 139: sed juvenis tardius; exsilit tamen strenue, expergefactus, 158. En quam accurate, et ætatibus convenienter, poëta pinxerit. conf. I, 656—658. ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, K, 87, 555. Acceptus erat regi, sicut Ulysses maxime plebi. Νέστορα μέγαν, Λ, 501. et 626, accipit sapientiæ causa præmium, pulcram Ἑκαμήδην, principis Tenedii filiam, bello captam. Colloquitur cum rege, Ξ, 39—65. Precatur, οὖρος Ἀχαιῶν, O, 370—378. alloquitur pugnantes, 659—667. P, 382, 383. Νέστορος υἷας κυδαλίμοιο, T, 238. Donatur ob sapientiam iterum, Ψ, 616—650, ibique narrat ipse partem historiæ suæ. εἴρεο Νέστορα δῖον, α, 284, et vide, per hoc unum epitheton magis honoratur Nestor a poëta, quam Menelaus, qui ξανθὸς tantummodo audit, 285. Celebrat sacrificium publicum, γ, 5—9, et quia novem primariæ urbes sub imperio ejus, hinc novem ἕδραι in sacro. Telemachus eo tempore ad eum venit, γ, 17, seqq. Minerva precatur ei κῦδος perpetuum: nam inerant ei summa omnia, πλοῦτος, χρόνου μῆκος, εὐπαιδία, μεγάλων πράξεων εὐτυχία, φρόνησις, ἀκμὴ λόγου, γ, 57. Adloquitur Nestor suos hospites, 68, seqq. Telemachus respondet, 79, seqq. Nestor narrat, 102—328. laudatur ob justitiam, prudentiam, longævum imperium, quo deo quodammodo est similis, utpote cujus imperium est maxime perdurans, γ, 244—246. reditus ejus a Troja, 165, seqq. ubi reliquit regem, quia videbat multa Græcorum peccata, et deos iratos: et sic celeritate multa effugit mala. Filii ejus reliqui, γ, 412—415. et uxor, 403, 451, seqq. et filia, 464, s. sacrificium ejus novum, 405, seqq. Est Nestor exemplum hominis valde felicis, δ, 207—211. Parentes ejus et fratres, λ, 280—296. Est orator, λ, 511. Pastor populi, ο, 151. ρ, 109. ἀνὴρ παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς, ω, 51—57. De poculo ejus vide δέπας in A. Cæterum in votis habebat, πίνειν, καὶ παίζειν, καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν. Adjectivum est Νεστόρεος, έα, εον, B, 54. et patronymicum Νεστορίδης, ου. ὁ. O, 589. Π, 317—327. γ, 36. ο, 6, coll. 4, Νέστορα, Py. 3, 198. Νεστόρειον ἅρμα, Py. 6, 32—35.

Νεφέλη, ης. ἡ. vide sub Ἕλλη.

Νήϊον, ου. τό. Promontorium Ithacæ, pars montis magni τοῦ Νηρίτου, quem confer. Hinc ipsa insula vocabatur Ὑπονήϊος, quasi subjacens huic monti, parte montis posita pro toto. Portus huic promontorio adjacens, est τὸ Ῥεῖθρον. α, 186. Cæterum nomen est ab ἡ νηῦς, unde est νήϊος, ὁ ἡ. quia multæ ad naves faciendas aptæ arbores ibi. Vide sub Ἰθάκη, et in A. sub νήϊος.

Νηΐς, ΐδος. ἡ. αἱ Νηΐδες δαιμόνιά εἰσι, προϊστάμενα γλυκέων ναμάτων, ὡς αἱ Νηρηΐδες τῆς θαλάσσης. Dicitur et Ναΐς, et Ναϊὰς, et Νηϊάς. Talis Nais, ἡ Κρείουσα, Penei fluvii uxor, avia τῆς Κυρήνης, memoratur Py. 9, 29. et Νηΐς Ἀβαρβαρέη, Z, 22. Νύμφη Νηΐς ἀμύμων, Ξ, 444, quibus locis hæ nymphæ narrantur pastoribus principibus cohabitasse et peperisse filios. Sic et Υ, 384. ἄντρον ἱρὸν νυμφάων. αἳ Νηϊάδες καλέονται, ν, 104, 348. In Iliade ergo sunt puellæ nobiles ruri habitantes; in Odyssea autem aquæ dulces, et causæ fertilitatis, sub hoc nomine. Vide in A. sub ΝΕ'Ω, et νάω.

Νηλεὺς, έως. ὁ. Pater Nestoris, rex Pyli, filius Crethei et pulcræ Τυροῦς. Ortus ejus describitur λ, 234—258, nam pater ejus dicebatur fuisse Neptunus: sed Cretheus, princeps Ἰωλκοῦ in Thessalia, duxerat deinde τὴν Τυρώ. Post mortem patris pulsus regno est a fratre suo Πελίᾳ, cum quo et bellum gesserat: errans excipitur a Messeniis, et donatur parte agri, ubi Pylum condidit, postquam formosam Χλῶριν ibi duxerat, λ, 280—286. Habuit filios duodecim, Λ, 691, 692. sine dubio ex pluribus uxoribus: nam poëta, λ, 285, tres tantum nominat, pulcræ Chloridis filios: et filia ejus erat ἡ Πηρὼ, λ, 286—296. Αὐξηθεὶς ὁ Νηλεὺς, ἀπήτει τὸν τοῦ Δηϊονέως υἱὸν Ἴφικλον (conf. Τυρὼ) τὰ τῆς μητρὸς Τυροῦς, ὅσα φθάσας ἐκεῖνος ἐνοσφίσατο, ἐν οἷς ἦσαν καὶ καλόν τι χρῆμα βόες: τοῦ δὲ μὴ ἀποδιδόντος, ἀμυνόμενος ὁ Νηλεὺς ἐκεῖνον, ὑπέσχετο τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς Πηροῦς, ἣν ἀπὸ τῆς Χλωρίδος ἔσχε, τῷ ἀνασωσομένῳ ἐκ τοῦ Ἰφίκλου τὰ τῆς Τυροῦς: Μελάμπους δὲ, πειραθεὶς ἀπελάσαι τὰς βοῦς, ἵνα τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηροῦς καταπράξηται γάμον, ἠγρεύθη: καὶ περὶ παιδοποιΐας μαντευσάμενος τῷ Ἰφίκλῳ (ἦν γὰρ ἄπαις) καὶ ἐπιτυχὼν, ἀπελύθη, λαβὼν καὶ τὰς τῇ Γυροῖ ὀφειλομένας βόας: καὶ οὕτω περιεποιήσατο τὸν ἐκείνης γάμον τῷ ἀδελφῷ, ἐξ ὧν ὕστερον οἱ Βιαντίδαι. Iphiclus autem, Deionei filius, imperabat ἐν Φυλάκῃ, καὶ ὁ Δηϊονεὺς fuerat frater Salmonei. Hanc historiam tangit poëta λ, 286—296. Invitus tamen Neleus dedit pulcram filiam suam Bianti, et pugna coactus. Hinc postea Melampus fugit ex Pylo, ut tutus esset a rege. Præterea historia Nelei tangitur Λ, 681—759. Ψ, 303. γ, 4, 409. ο, 226—239. Patronymicum et possessivum est Νηλήϊος, B, 20. Λ, 596, Νηλήϊαι ἵπποι, quas ex grege Nelei per traducem habebat: nam senex Nestor non potuit easdem habere, quas Neleus habuerat. et 681, Νηλήϊον Πύλον, quam urbem Neleus condiderat. Ψ, 349, 514. δ, 639. et Νηληϊάδης, Θ, 100, i. e. Nestoris. K, 89. O, 378. Ψ, 303, 652. γ, 79.

Νημερτὴς, έος. ἡ. Nereidum una. Σ, 46,

sic dicta, quia aqua est verum et antiquissimum principium omnium.

Νηρεύς, έως. ὁ. Nereus, deus maris. γέρων ἅλιος, Σ, 141. Ejus uxor ἡ Δωρὶς, ἴδος. Νηρεὺς, bene præcipit, Py. 9, 167, seqq. Νηρῆος μετὰ κόραις, Ol. 2, 52. Νηρέος εὐβούλου, Py. 3, 163. Νηρέως θυγάτηρ, Ne. 3, 98. Ist. 8, 91. Vide sub νάω in A.

Νηρηΐδες, αἱ. Filiæ Nerei, deæ maris. Earum nomina sunt ex natura maris et aquarum, Σ, 38—49. 52—145. ἅλιαι θεαὶ, ἀθάναται, Ω, 84. ω, 47—64. Communiter dicuntur Νηρεΐδες: et nota, quas Nereus ex legitima conjuge Doride habuit, dicuntur in specie θυγατέρες Νηρέος: quas vero ex aliis fœminis, in genere Νηρεΐδες vel Νηρηΐδες. Νηρηΐδων ποντιᾶν, Py. 11, 4. ἀπὸ χρυσέων, Ne. 5, 14. Νηρεΐδων μίαν, Ne. 4, 106. χρυσαλακάτων, Ne. 5, 65. Νηρηΐδεσσι πεντήκοντα, Ist. 6, 8.

Νήρικος, ου. ἡ. et τὸ Νήρικον. Est insula, postea dicta ἡ Λευκὰς, άδος, ἡ, a fratre Penelopes, filio Icarii, Λευκαδίῳ. Olim fuerat peninsula: sed Corinthii, perfodientes Isthmum, insulam fecere. ω, 376.

Νήριτος, ου. ὁ. frater τοῦ Ἰθάκου. ρ, 207. Ab eo τὸ Νήριτον, ὄρος μέγα in Ithaca, nomen habet, cujus pars in ora maris est τὸ Νήϊον. Νήριτον εἰνοσίφυλλον, B, 632. ἀριπρεπὲς, ι, 21, 22. καταειμένον ὕλῃ, ν, 351. Nomen est, quasi ἀνέριστος, unde, abjecto Sigma et priori Alpha, fit Νήριτος pro Νήριστος, de quo litigari non potest, ubi contentio non est. conf. Νήϊον.

Νησαίη, ης. ἡ. Una Nereidum. Σ, 40, sic dicta ab insulis in mari.

Νησώ, όος. ἡ. vide sub Βάτεια.

Νικάσιππος, ου. ὁ. Ist. 2, 68.

Νίκη, ης. ἡ. Victoria, personificata ut numen, Ne. 5, 76. Vide sub Νίκη in A.

Νικηφόρος, ὁ. Νίκιον, ἡ. vide sub Νίκη in A.

Νικοκλῆς, έος. ὁ. Ist. 8, 134.

Νικόμαχος, ου. ὁ. Ist. 2, 32.

Νικόδωρος, ου. ὁ. vide sub Μαντίνεια.

Νικώ, όος. ἡ. vide sub ἔριφος in A.

Νῖνος, ου. ὁ. Rex Assyriæ celeber. Sed ἡ Νῖνος, ου, est regia ejus urbs, alias Ninive dicta. Aristoph. Aves, 1022, ibique schol.

Νιόβη, ης. ἡ. Filia vel neptis Tantali, uxor Ἀμφίονος, regis Thebarum. Alii historiam ejus, quæ tangitur Ω, 602—617, Thebis Bœoticis, alii in Lycia, ubi Tantalus erat rex, accidisse ferunt. Liberi ejus casu subito extincti sunt; ipsa nimio luctu usum rationis amisit, καὶ μετέπεσεν εἰς ἀναισθησίαν καὶ ἠλιθιότητα: hinc fabula orta. Fortasse et οἱ περίοικοι cacumen aliquod petrosi montis Sipyli ex nomine Niobes appellarunt, quia procul figuram fœminæ ostendebat. Elegans epigramma iambicum Agathiæ in Niobis sepulcro, respiciens ad ἀπολίθωσιν ejus: ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐ ἔχει νέκυν, ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον, ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος. vide et Ovid. Metam. VI, 146—312. Cæterum Priamus apte narrat fabulam de Niobe, quia et ipse multos filios amiserat per deæ filium Achillem. Vide sub λίθος in A.

Νιρεύς, έως. ὁ. princeps insulæ Σύμης, pulcerrimus, sed ἄναλκις. B, 671, seqq.

Νίσα, ης. ἡ. Urbs Bœotiæ celebris, ubi ἱερὸν Διονύσου ἐπιφανές. B, 508.

Νῖσος, ου. ὁ. nobilis Dulichius, pater Amphinomi proci. π, 395. τ, 126. Alius memoratur Py. 9, 161. Ne. 5, 84.

Νίσυρος, ου. ἡ. Insula ex numero Cycladum, ex qua οἶνος ἀγαθὸς Νισύριος exportabatur. B, 676.

Νοήμων, ονος. ὁ. nobilis Lycius, E, 678. Alius, nobilis Pylius, Ψ, 612. Tertius, nobilis Ithacensis, prudenter ad futura se parans, et officio boni viri erga filium regis sui fungens, β, 386, seqq. δ, 630.

Νομάδες, οἱ. Africana natio. Νομάδων ἱππευτᾶν, Py. 9, 217.

Νόμιος, ου. ὁ. Est cognomen pastorale. Py. 9, 115.

Νομίων, ονος. ὁ. Princeps Cariæ, B, 871.

Νόος, ου. ὁ. vide sub νόος in A.

Νόστος, ὁ. vide sub Μύλη in A.

Νότος, ου. ὁ. Auster. ε, 295, 331. Νότου αὔραις, Py. 4, 361. conf. Βορέας, et in A. νότος, ὤθω, et κυλίνδω.

Νύμφη, ης. ἡ. Proprie est, puella nubilis juvencula. Deinde est, recens nupta. Est et ὄνομα συγγενικὸν, nurus. Apud poëtas nymphæ sunt numina quædam fœminea læta et pulcra, qualia sunt αἱ Νηΐδες, Ἁμαδρυάδες, Ὀρεστιάδες, Ἁμαμηλίδες, Λειμωνιάδες, etc. Physice vero notant vim terræ, semina resolventem et procrescere facientem, νέον φαίνεσθαι αὐτὰ ποιοῦσα. Nam νύμφη est quasi νεόμφη, a νέον φαίνειν, æolice mutato ο in υ, et extruso ε. In genere autem poëtæ nymphas appellant omnes puellas nobiles, quarum vera nomina vel ignorant vel dissimulant; a gratia illa insigni, quæ puellis primum nubilibus inest. Physicæ vero illæ nymphæ dicuntur θυγατέρες Διὸς, i. e. ἀέρος καὶ αἰθέρος, διὰ τὴν ἄνωθεν ἐπομένην αὐταῖς ὑγρότητα καὶ θερμότητα. Et quemadmodum Proserpina κατ' ἐξοχὴν vocatur ἡ κόρη: sic hæ vires naturales terræ vocantur κατ' ἐξοχὴν νύμφαι, nomine petito ab humanis puellis, quæ, et post partum unum vel alterum, hoc tamen nomen tenent, διὰ τὸ νεάζειν, ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐταῖς ἐπανθεῖ. Νύμφαι Ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420, quæ πτελέας ἐφύτευσαν circa tumulum Ἠετίωνος. sunt ergo φυσικαὶ καὶ φυτικαὶ δυνάμεις, διοικοῦσαι τὰ φυόμενα ἐκ γῆς καὶ εἰς αὔξην προκαλούμεναι, καὶ ἁδρίνουσαι δι' ὑγρότητος καὶ θερμότητος τὰ ἐν ὄρεσι καὶ ἄγρια. Nam omnes tales crescere facientes vires terræ, dicuntur νύμφαι, et capiunt nomen a loco vel a re, ut dicantur Λειμωνιάδες, Μηλεΐδες, Ὀρεστιάδες, etc. sed, νύμφη Νηῒς ἀμύμων τέκε τὸν, Z, 21. Ξ, 444. Υ, 384, ubi patet, de θνητῷ προσώπῳ sermonem esse, maxime quum ἀμύμων, hominibus nobilibus tribui solitum, additur. Νυμφάων, αἳ ἄλσεα καλὰ, καὶ πηγὰς καὶ πίσεα— Υ, 8, 9, ubi sunt αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις, ἃς ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἀποτελεῖ. καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης, I, 556, ubi pulcra et περιμάχητος recens nupta Marpissa sic dicitur. θεάων εὐνὰς νυμφάων αἵτε ἀμφὶ Ἀχελώϊον, Ω, 615, 616, ubi Ἀχελῷος non est præcise nomen proprium, sed appellativum omnis aquæ dulcis, unde omnes νηΐδες, i. e. omnes humores terræ fructificantes, dicuntur νύμφαι Ἀχελωΐδες. Hæ h. l. tripudiant circa fluvium, et εὐνάζονται κατὰ τὴν ἐν Σιπύλῳ διατριβήν. νύμφη πότνια Καλυψὼ, δῖα θεάων, α, 14, 71, 86. δ, 557. ε, 6, 14, 30, 153. κ, 543. ρ, 143. νύμφην αὐτὴν κατελείπομεν νέην, λ, 446, 447, ubi sermo de Penelope, recens et ante sesquiannum fere maritata quum Ulysses proficisceretur ad Trojam. νύμφαι κοῦραι Διὸς ἀγρονόμοι παίζουσι ἅμα Ἀρτέμιδι, ζ, 105, et 122—124, κουράων νυμφάων, αἳ ἔχουσι ὀρέων κάρηνα καὶ πηγὰς καὶ πίσεα, ubi mythice sunt semideæ, physice vero αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις αἱ τῶν φυτῶν αὐξητικαί. Et dicuntur ludere cum Diana, i. e. nox multum confert ad humectandam terram: nec non, filiæ Jovis, quia ipsæ sunt τὸ θρεπτικὸν ἐν φυτοῖς καὶ γόνιμον, quod ex aëre inditur terræ: et κοῦραι, puellæ vegetæ, διὰ τὸ ἀεὶ νεάζειν κατὰ φύσιν καὶ μὴ γηρᾶν. sic et ι, 154, nam Ζεὺς, i. e. ἀέρος τὸ εὔκρατον, præcipue autem tempestive pluvius Jupiter, sustentat has vires terræ. νύμφαι τέσσαρες ministrant Circæ, κ, 348—351, ubi ortus earum ex aquis describitur. νύμφαι τε ἠΐθεοί τε, *jungfern, mannbare junge schöne mägdchen, und junggesellen, (virgins, young beautiful marriageable maidens, and young men,)* λ, 38. θεαὶ, νύμφαι εὐπλόκαμοι, μ, 131. et 318, νυμφέων (νυμφῶν) καλοὶ χοροὶ, sc. τῶν νηϊάδων. ἄντρον ἱρὸν νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται, ν, 104, ubi apte κρητῆρες adduntur, nam notant hæ nymphæ aquas fœcundas. et 107, νύμφαι φάρεα ὑφαίνουσι, h. e. fertilitas terræ vestit etiam nos: vel, poëta docet, texendum esse fœminis, quum et deæ texant. et 347. et 350, ἔρδεσκες νύμφαις ἑκατόμβας. et 355, seqq. νύμφαις ἠρήσατο. τὴν μὲν ἴαν νύμφαις, ξ, 435, ubi iis dat partem de assato sue, ἵνα γῆθεν ἀναδιδοῖεν τροφὰς τοῖς ζώοις, utpote quas fingit ἐπιστατούσας κρήναις καὶ ἄλσεσιν. βωμὸν νυμφάων, ρ, 210. et 239, εὔξατο νύμφαις: nam mos fuit, erigere aras nymphis, maxime ταῖς Νηΐσι. Ἀμφικτύων, rex Athenarum, erexerat aram Διονύσῳ, et prope aliam nymphis; monens, vinum aqua esse temperandum. Præterea mactabantur iis ἄρνες καὶ ἔριφοι, ὡς θαλεραῖς νεαρά. Quia νύμφη nubilem puellam notat, et in specie sponsam: hinc est ὁ νυμφίος, et ὁ παράνυμφος ἢ παρανυμφίος, assistens sponso, qui proprie est ὁ συναπάγων τῷ νυμφίῳ τὴν νύμφην, qui comitatur sponsum in deducenda domum sponsa, idque ἢ πεζῇ, ἢ ἐφ' ἅρματι, sicut Athenis mos erat, ubi idem vocabatur ὁ πάροχος, διὰ τὸ μόνος αὐτὸς συναναβαίνειν, καὶ ὀχουμένῳ τῷ νυμφίῳ (vecto in curru sponso) παροχεῖσθαι, una vehi. τὸ νυμφεῖον est locus ubi sunt οἱ νυμφίοι, ἢ καὶ νυμφίος καὶ νύμφη. ὁ νυμφαγωγὸς, ὁ τὴν νύμφην ἄγων ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας τῷ νυμφίῳ. confer νύμφη in A. νυμφαῖοι μύρμηκες dicuntur οἱ πτερωτοὶ, *geflügelte ameisen, (winged ants:)* et σκώληκες ἐν κήποις νυμφαῖοι, *regenwürmer, (earth-worms.)* νυμφᾶν, Ol. 12, 27. Vide in A. sub κρήνη, κόρη, et ἀμύμων, prope medium.

Νυσσήϊον, ου. τό. Mons Thraciæ, qui et ἡ Νύσσα dicitur. Z, 133. Alibi notat διατριβήν τινα Διονύσου.

Ξ

ΞΑ´ΝΘΟΣ, ου. ὁ. Fluvius Lyciæ majoris, etiam Troadis: dictus, quia pingues facit agros adjacentes, et per consequens ξανθὴν τὴν Δήμητραν, quia flavum triticum gignit. Maximam partem erat χείμαῤῥος: hinc et in specie dicitur υἱὸς Διὸς, i. e. ὁ ἐξ ἀέρος ὄμβροις πλήθων, καὶ ὡς ἀληθῶς διϊπετής. Hinc et æstatis aut siccitatis tempore ipse maximam partem erat siccus: quod poëtice dicitur incendi a Vulcano. De Lycio Xantho est B, 877, Ξάνθου ἀπὸ δινήεντος. et E, 479, ἐπὶ δινήεντι. et M, 313, Ξάνθοιο παρὰ ὄχθας: de Troico vero Z, 4, μεσσηγὺς Σιμόεντος καὶ Ξάνθοιο ῥοάων. πόρον ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς, Ξ, 434. Φ, 2. Ω, 693. ὁ δαιμόνιος τοῦ ὕδατος ἐκείνου ταμίας, οὗπερ οἷόν τι σῶμα ὁ ῥόος, adest Trojanis, utpote ἐγχώριος, Υ, 38—40. et 73, 74, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες τε Σκάμανδρον: ubi μέγας dicitur, non ut fluvius, sed ut numen: nam cuilibet perenni fluvio præficitur a poëtis deus, quasi ταμίας τοῦ ῥεύματος. Et ibi pugnat cum Vulcano, i. e. cum æstu, qui eum extenuat: et is æstus eo tempore erat pro Græcis contra Trojanos, ad minuendas aquas. ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην, Φ, 8. et 15, βαθυδινήεντος. et 145, μένος οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε Ξάνθος. 212—223, ubi loquitur cum Achille: h. e. Achilles periclitabatur in fluvio, nimis incaute pervadere eum tentans, coll. 233—283. et 291—329. Deinde incenditur a Vulcano, i. e. θερινὴν θερμότητα πάσχει, et quidem per aliquot dies vel quibusdam locis: quod poëta κατὰ ποιητικὴν μεγαλοφωνίαν ἐκφράζει, et exaggerat, et in unum diem confert. 331, seqq. Et tota hæc Φ rhapsodia inscribitur ἡ παραπόταμης μάχη. Ξάνθον, sc. εἰς, ad fluvium Troadis, Ol. 6, 62. Deinde fuit et nomen nobilis Trojani, E, 152. Imo et equorum nomen est. Nam Achillis equus alter vocabatur Ξάνθος, Π, 149—154. Τ, 400—420, ubi iste equus Xanthus vaticinatur. Etiam unus equorum Hectoris hoc nomine fuit, Θ, 185. Et sunt dicti a rufo pilorum colore. Cæterum nomen proprium retrahit accentum.

Ξενάρκης et Ξεινάρκης, εος. ὁ. Py. 8, 102. et patronymicum, Ξενάρκειος, est Py. 8, 26.

Ξενοκράτης, εος. ὁ. Py. 6, inscr. et versu 6. Ist. 2, inscr. et versu 21, et 53. jam mortuus eo tempore.

Ξενοφῶν, ῶντος. ὁ. Ol. 13, inscr. et versu 38. Vide in A. sub φάος, prope medium.

Ξέρξης, ου. ὁ. vide sub πλάτανος in A.

O

ʼΟΑΡΙ´ΩΝ, ωνος. ὁ. vide in A. sub ἄορ, conjux.

ʼΟβριάρεως, ω. ὁ. vide sub βριαρὸς in A.

ʼΟγχηστὸς, οῦ. ἡ. Urbs Bœotica, Neptuno sacra, cujus ibi celeber lucus. B, 506. Ist. 4, 33. ʼΟγχηστίαις ἠϊόνεσσιν, Ist. 1, 45.

ʽΟδίος, ου. ὁ. Dux ʽΑλιζώνων, quos confer. B, 856. E, 39, is primus fugam capessebat turpiter, et primus est cæsus. Alius erat præco Græcus, I, 170.

ʼΟδυσσεὺς et ʼΟδυσεὺς, έως. ὁ. celeberrimus rex Ithacæ et circumjacentium insularum et partis Epiri. Genealogia ejus paterna est hæc: Ζεὺς ἐκ τῆς Εὐρυοδίας genuit τὸν ʼΑρκείσιον: iste ἐκ Χαλκομεδούσης, τὸν Λαέρτην: iste ἐξ ʼΑντικλείας τὸν ʼΟδυσσέα: materna vero hæc: Mercurius genuit ἐκ νύμφης Τηλαύγης τὸν Αὐτόλυκον, regem in parte Thessaliæ, qui ἐξ ʼΑμφιθέης genuit matrem Ulyssis τὴν ʼΑντίκλειαν. Alii tamen, verius fortasse, tradunt, avum Arcesii fuisse τὸν Κέφαλον, ἄνδρα τῆς Πρόκριδος. Ex Circe Ulysses habuisse dicitur filios duos, ἌΑγριον καὶ Λατῖνον, ex Calypsone autem unum, τὸν Τηλέγονον vel Τηλέδαμον. Post reditum suum dicitur ex uxore sua Penelope suscepisse filium alterum, τὸν ʼΑρκεσίλαον. Plures etiam ex pellicibus habuisse traditur liberos. Quæ Homerus de genealogia ejus novit, maximam partem exstant π, 117—120. Λατῖνος videtur idem esse qui ὁ Αὔσων. Nomen ʼΟδυσσεὺς ab avo materno ei est inditum, in memoriam odii, quo iste avus apud vicinos omnes flagrabat, τ, 403—412, coll. 275. Ipse erat φιλογύναιος, uxorem, et in genere fœminas, amans, et hinc etiam γυναικοφιλὴς, a fœminis amatus: a Circe et Calypsone ἐρωτικῶς, a Minerva et Leucothea κηδεμονικῶς, ab Helena et Nausicaa egregie dilectus, a qua postrema etiam summum accepit beneficium. Vir consultissimus, ingeniosissimus, eloquens, valde formosus, fortis, et qui se ad omnium mores poterat componere, quibuscumque una esset, eosque laudare, sicut de Alcibiade tradunt prisci, in iisque Athenæus. Nominis ratio cum duplici Sigma est a præsenti ὀδύσσω, i. e. ὀργίζομαι: cum simplici Sigma vero ab ejusdem verbi futuro, ὀδύσω: cave ergo audias, qui per spiritum asperum scribi malunt, quasi insit ὁδὸς et ὕειν, finguntque, matrem ejus prægnantem peperisse hunc filium in itinere, et sub magna pluvia. Inter præstantissimos duces semper in Iliade numeratur. Habuit γέρας, pulcram fœminam, quam tamen poëta non appellat, A, 138. et 311, ἀρχὸς, πολύμητις ʼΟδυσσεὺς, reduxit Chrysidem in patriam, coll. 430—447. Minerva frequenter cum eo versatur, i. e. est valde prudens et cogitans et consilii plenus, B, 166—182, et ἀτάλαντος Διῒ μῆτιν dicitur. Διογενὴς Λαερτιάδης πολυμήχανος quam sæpissime appellatur, e. c. B, 173, et vocatur διογενὴς et δῖος, non solum διὰ τὸ ἀρχικὸν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν σύνεσιν. specimen sapientiæ ejus est, cum Græci a Troja fugere vellent, B, 153—401. εἶχεν οὖν φρόνησιν ἔμπρακτον, καὶ μετὰ τοῦ λόγου καὶ τὸ πρακτικόν. μυρία ʼΟδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε, B, 273, bonus ergo consiliator, bonus bellator. et 278, πτολιπορθὸς, ubi poëta eum ab eventu, ob captam suo consilio Trojam, sic appellat. Ejus δημηγορία ποικίλη καὶ πολυειδὴς τοῖς ἤθεσιν, ἁπαλωτέρα δὲ et multitudini grata, B, 284—332. Nestor autem erat vehementior, et elatior et regalior quasi, in alloquendo populum, 336—368, et Nestor corrigit nonnunquam dicta Ulyssis; et est major orator. Videmus ibi, ὡς τὸ αὐτὸ νόημα οὕτω μὲν ῥηθὲν οὐ πάνυ καλὸν ἔσται, οὕτω δὲ λεχθὲν ἔσται ἄριστον. Inter principes ἀριστῆας παναχαιῶν est in convivio regio, et ibi postremus quidem appellatur, sed honoris causa: nam Nestor unum quasi cornu tenebat, Ulysses alterum, reliquis in medio positis; sicut ἐν ναυστάθμῳ (castris) ἓν μὲν ἄκρον Αἴας εἶχε, θάτερον δὲ ʼΑχιλλεὺς, B, 404—407. et 631—637, enumerantur, quos et quot duxerit ad Trojam. Subditi ergo ejus οἱ Κεφαλλῆνες, in diversis insulis habitantes. Antea tenuerant eas insulas οἱ Τηλεβόαι, donec Κέφαλος, τῷ ʼΑμφιτρύωνι ἐκ Θηβῶν συστρατευσάμενος διὰ τὴν ʼΑλκμήνην κατὰ Τηλεβοῶν, has insulas ab Amphitryone subactas dono accepit. Ejus duodecim naves μιλτοπάρῃοι stabant in medio castrorum, et eo colore erant ἐπίσημοι, quia in eam regionem conveniebatur ex castris εἰς τὴν κοινὴν ἀγορήν. Ergo id epitheton 637 non frustra positum. Forma ejus describitur et animus, Γ, 191—202, eratque simul adjutor generalis Agamemnoni imperatori. Laudatur ab Agenore, et legatio ejus describitur, Γ, 203—224, cum ex Tenedo, initio belli, missus esset cum Menelao Trojam, ad repetendam Helenam et reliquam satisfactionem. Sed Trojani, prætexentes raptum Medeæ a Græcis factum, noluerant pacisci; de quo narrat Herodorus. conf. Λ, 140. In acie stat prope Athenienses, ob prudentiam regis Attici, Δ, 329, seqq. nam similis simili gaudet. Accusatur paullo durius a rege, et respondet paullo iracundius, utpote et πρεσβύτερος καὶ φρονιμώτερος Diomede, Δ, 339—364. Nam rex, acuendæ attentionis causa, sic locutus fuerat, et ut re vera ignaviores eo durius increpare posset: Ulyssi autem similes, norunt et ipsi, se magni æstimare. Pugnat, Δ, 494, seqq. Z, 30. Est unus ex novem ἀρίστοις post Achillem, H, 168. πολυμήχανος, Θ, 93, erat enim πύκτης, παλαιστὴς, δισκεύειν εἰδὼς, τόξῳ ἀριστεύειν, καὶ ἀκοντίζειν ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ: καὶ γεωργὸς, κυβερνήτης, τέκτων, ναυπηγὸς, κυνηγὸς, μάντις, μάγειρος, ἰατρὸς, ῥήτωρ, ἀστρονόμος, βασιλεύς. Dicitur et sæpe πολύτλας δῖος, Θ, 67, ob multa adversa, quæ sapienter tulit. Et l. c. fugit in prœlio prudenter. Ejus naves stant in mediis castris, 222, nam prudentia est quasi cor exercitus. Legatur ad Achillem, ut ei amicissimus, I,

169. et oratio ejus est 223—306. et 669, ὦ πολύαινε 'Οδυσεῦ, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, quæ verba sæpius occurrunt. Mittitur cum Diomede speculator nocturnus, K, 137, 148. et loquitur ibi symbolice, dum clypeum sumit; conf. σάκος in A. sic, Ephesiis aliquando tumultuantibus ob pecuniarum inopiam, 'Ηράκλειτος εἰς ἐκκλησίαν παρελθὼν, καὶ ἐπιπάσας κύλικι ἄλφιτα, ἐξέπιε τὸν κυκεῶνα, σιωπῶσαν παραίνεσιν ἐκθεὶς, καὶ διδάξας, ὡς δεῖ ζηλοῦν τὴν αὐτάρκειαν. τλήμων, 231. θεῖος, 243—247, ubi magnopere a Diomede laudatur ὡς φρονιμώτερος ἄλλων, μάλιστα φρόνησιν ἔμπρακτον ἔχων, καὶ ὡς θεοφιλὴς, a diis amatus. Ulyssi erat ibi Diomedes quasi χεὶρ δραστικωτάτη, Diomedi vero Ulysses λόγος ἔμπρακτος, *die practische vernunft, (practical reason.)* 'Επ' 'Οδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ, in medio ναυστάθμῳ, Λ, 5, 6, 805—807, ubi humana et divina, ἐν ἀγορῇ καὶ βωμοῖς, peragebantur. resistit fugientibus suis, 312—327. Est in periculo solus, δουρικλυτὸς, Λ, 401—488, quo loco plura epitheta, ταλασίφρων, Διῒ φίλος, ἐσθλὸς καὶ μάλα ποθεινὸς 'Αχαιοῖς, δαΐφρων, πολύαινος, δόλων ἆτος ἠδὲ πόνου, quæ posteriora verba possent habere εἰρωνείαν, conf. αἶνος et πολύαινος in A. serio tamen dicta, et ut laus ab hoste, debent intelligi. Increpat regem, Ξ, 82—105, ubi loquitur Agamemnoni παῤῥησιαστικὰ καὶ γενναῖα καὶ στρατηγικά. Etiam vulneratus imperat, 380, coll. Λ, 660, 459, 437. Π, 26. Τ, 48, 49. suadet Achilli prudenter et militariter, Τ, 154—172, ut prius sinat milites refici cibo. Id Plato in legibus laudat, et Lacedæmonii πίνοντες ὡπλίζοντο. et 215—237, ubi porro idem suadet, et se ipse modice laudat. Luctatur cum Ajace, Ψ, 709, 723, 725, et luctæ exitus fuit dubius, ita ut utrique par pretio præmium daretur. Sed dubiam fecerat victoriam arte aliqua, κέρδεα εἰδὼς καὶ δόλου οὐ ληθόμενος, 726. Certat cum Ajace Oilei cursu, 754—792, et vincit ope precum. In Odyssea ipse est persona primaria: et ea poësis est ἠθικωτέρα τῆς 'Ιλιάδος, γλυκυτέρα καὶ ἀφελεστέρα, ἤδη δὴ καὶ ὀξυτέρα (ingeniosior) διὰ τὰ, ἐν φαντασίᾳ ἐπιπολαίου ἀφελείας, βάθη τῶν νοημάτων: nam hæc est ὀξύτης ῥητορικὴ, acumen rhetoricum, νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἁπλότητι. Incipit Odyssea non procul a fine errorum Ulyssis: reliqua per narrationes varias interseruntur: Totius autem recapitulatio brevis, ordine naturæ, est ψ, 306—341. Non nominatur Ulysses ab initio, sed describitur a rebus, quæ ei κατ' ἐξοχήν τινα competunt, multum errasse, multa vidisse, Trojam suo consilio cepisse, α, 1—3. Discessit quidem a Troja cum suis duodecim navibus, quæ habebant vectores in summa sexcentos: sed amisit apud Læstrigonas undecim naves cum omnibus vectoribus; ipsius unica nave salva, cui inerant socii quadraginta quatuor. κ, 132, coll. 123, 208. 203, 204. Hos saltem servare domum cupiebat, α, 5, sed et hi perierunt sua intemperantia. 7. μ, 391—419. coll. 298—365. 127—141. solus Ulysses servatus est sua prudentia et moderatione. Neptunum habuit acerrimum inimicum, i. e. valde infelix in navigando, α, 20, 68. est valde φιλόπατρις, nam, si minus ipsam patriam; fumum saltem ex ea surgentem procul conspicere vult, ante quam moriatur, α, 57—59. et laudatur a Jove ἐπὶ συνέσει καὶ εὐσεβείᾳ, 61, 65—67. nam si in peregrino solo fuit εὐσεβὴς, quanto magis in suo? Indicatur ergo, quod hæ duæ virtutes, σύνεσις καὶ εὐσέβεια μᾶλλον τῶν ἄλλων κοσμεῖ τὸν ἄνθρωπον, *verstand und tugend, (understanding and virtue:)* præterea, quod τὸ θεῖόν ἐστι ἐπιστρόφον τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν. Cæterum τῆς 'Οδυσσείας finis est ἡ μνηστηροκτονία: ad quam fundamenta jacit poëta jam, α, 90, et 295, 296. Ex Λ, 401, seqq. vidimus, Ulyssem adversus trecentos aliquamdiu bene pugnasse: ergo et adversus centum μνηστῆρας, non sobrios, et inermes maximam partem, ipse armatus, nec solus, nec sine numine, et regia auctoritate terrente, potuit feliciter pugnare vir fortis et prudens, et sagittis veneno tinctis utens. Potuisset poëta alio modo procos cohibitos fingere; sed elegit difficillimum, ut ars poëtica magis appareret. Mores ejus regii laudantur β, 46, 47. 71, 72. 230—234. Argumentum totius Odysseæ est β, 163—176. Abiens ad bellum, præfecerat Mentorem domui ἐπίτροπον sub Laërte sene, 225—227. Proci contemtim loquuntur de absente Ulysse, 246—251, nam hi ubique inducuntur ut summum supplicium jure meriti. Laudatur Ulysses ut λόγιος καὶ πρακτικὸς, 271, 272. 279. γ, 84—100. 120—122. 163, 219—222. Et Menelaus maxime eum desiderat, δ, 104—114. Helena narrat de eo, 240—258, quod pro transfuga ierit Trojam ut specularetur eam, et cum Helena conferret consilia. conf. φρόνις in A. Laudatur a Menelao prudentia ejus, 267—288, ubi simul de equo ligneo narratur: in quo Ulysses fuit σημάντωρ. Mors procis prædicitur, 333—340. ρ, 124—131. δῶμα θείου βασιλῆος, δ, 621. flet in insula Calypsonis, desiderio patriæ. δ, 555: 560. et 689—695. ubi ejus animus erga subditos. et 722—726, laudatur a Penelope, coll. 814—816. Cæterum 836, 837, somnium non vult indicare, an vivat Ulysses: nam est somnium ignorantis id Penelopes; et poësi quoque est utile, ignorare id omnes. 'Εκκλησία θεῶν de eo, ε, 5—42, ubi quæstio πῶς ventilatur: prædicitur deinde, quam dives sit domum rediturus: nam hic alter heros post Menelaum ex erroribus suis dives rediit. Flet, ε, 81—84. 151—158. Colloquitur cum Calypsone, dimittere eum volente, 160—192. 203—227. ædificat sibi navigium, 243—257. 269—277. erat ergo rei navalis, et astronomiæ, et gubernatoriæ artis, peritissimus. Facit tamen naufragium, 282—332, ubi simul, 309, 310. tangitur historia, quod mortuum Achillem exportaverit ex hostibus, Ajace protegente. Venerat quidem ad Scheriam ex australi parte, indiget tamen vento Borea, quia vis tempestatis jam eum ultra eam insulam prætervexerat, 385, coll. 398, 'Οδυσῆ pro 'Οδυσῆϊ. Promiserat ei Calypso immortalitatem, η, 254—258, sed id neglexit, amore patriæ et conjugis legitimæ. Mentitur aperte, ut sapiens in tempore et loco solet, η, 303—306, coll. ζ, 258—299, et obtendit suum timorem et pudorem: et αἰσχύνην pluribus non explicat, de timore suo plura addit. Litigavit ad Trojam cum Achille in convivio Agamemnonis, an fortitudine an dolo Troja capi debeat, θ, 73—82, prius affirmaverat Achilles, posterius Ulysses: et rex gaudebat hac ἔριδι egregia, quia oraculum prædixerat, tunc captum iri Trojam, si primores Græciæ inter se de capienda ea contenderent. Vide Athenæum ad hunc locum. Ulysses flet, audiens cani sua facta, θ, 83—95. Est pulcer, 134—137. respondet libere, lacessenti eum frustra, 165—185, et re dicta firmat, 186—233, ubi simul ipse se laudat inter ignorantes eum: et rex eam laudem confirmat, 235—253. Quod fuerit λοχαγὸς (dux et imperator insidiantium) τῶν ἐντὸς τοῦ ἵππου δουρείου, est θ, 492—532. λ, 522—531. Indicat se regi, quis sit, ι, 19. usque ad μ, 450, et in his quatuor libris omnes suos narrat errores. Cum duodecim egregiis sociis intrat antrum Polyphemi; et ipsi quidem animus præsagit mala, ι, 213—215, anima enim sæpe prævidet futura obscure, sed sæpius homines eo non moventur ut caveant sibi. Nomen ejus prædictum fuerat Cyclopi; hinc magno consilio id mutavit in Οὖτιν, ι, 512, coll. 366. Indigne ὑβρισθεὶς irascitur vehementer, sed tamen placabiliter, κ, 436—448, nam ipse nihil minus quam θρασὺς καὶ ἀτάσθαλος. Κτιμένην, sororem ejus habuit Eurylochus, κ, 441. Mane a Circe profectus, venit cum sole occidente εἰς ᾅδου, ubi unam noctem fuit, et altero die revectus est ad Circen, κ, 541. μ, 3. Tiresias ei prædicit genus mortis, λ, 133, ad quem locum narrant recentiores, filium ejus ex Calypsone, Τηλέγονον, profectum fuisse ad visendum patrem: et quum is prædas ageret in Epiro cujus pars Ulyssi parebat, habuisse eum ἀντίπαλον patrem suum, ut ignorantes inter se concurrerent: Telegoni hastam fuisse ἡφαιστότευκτον, et hanc facile transactam esse per loricam Ulyssis: et id voluisse vaticinium de θανάτῳ ἔξω ἁλὸς, quasi λοξῶς vaticinatus sit Tiresias, ex mari venturum aliquem occisorem: quum alias et sensus esse possit, eum non in mari moriturum esse. conf. ἔξαλος in A. Vide et Philostratum in Vita Apoll. Lib. 6. c. 32, ibique Olearium. Laudatur a regina Phæacum, λ, 334—340. contendit cum Ajace de armis Achillis, 542—563, et vincit oratione prudenti, judicibus Trojanis captivis, præside Minerva: nam duces Græcorum amoliti fuerant a se invidiam hujus judicii. Laudat ipse se, μ, 211, quod sane licet, si res ipsa apparet. Aures sociorum obstruit cera, i. e. præceptis bonis: et ipse a suis vinciri vult, i. e. pudore eorum a voluptate abstinet, μ, 177—180. Solus nihil gustavit de bubus illis fatalibus, igitur et solus servatus, 397, seqq. Cæterum est imago ejus, quem deus servare vult: e. c. malus et carina fractæ navis se offerunt ei, μ, 422—425. apud Charybdim est arbor demissis ramis, 432—437. Scylla eum non conspicit, 445, etc. Ante narrationem jam acceperat dona a Phæacibus, θ, 389—420. post narrationem alia nova accipit, ν, 10—22. noctu reducitur in patriam, cupiens, ν, 28—35. et dormiens exponitur, cum donis acceptis, 78—95. 117—125. Hæc reductio ei a poëta data, valde est arti poëticæ accommoda: nam si vigilans accessisset ad Ithacam, multa aliter fuissent fingenda, et multa ex jam sequentibus omittenda. Laudatur a Minerva, i. e. a poëta, ν, 296—303. Dissimulabat se vestibus et reliquo corporis habitu, quin et artificio quodam superficiem suam in capite et brachiis ita occultuerat, ut seni et calvo esset similis, ν, 397—403. 429—438. Poëta omisit, convenienter poësi, narrare, qua ratione sibi jam in Scheria præparaverit Ulysses pellem aliquam tenuem, quam super inducere sibi et demere potuerit. Ratio hujus dissimulationis erat, quia solus redibat in regnum suum, nec sciebat quomodo sui erga se essent adfecti, præsertim amissis omnibus sociis: et sciebat, quid accidisset Agamemnoni redeunti: sine dubio autem mox fidissimorum aliquibus se aperuit, ab iisque auxilium ad reliqua efficienda sumsit: quod poëta, utpote non historicus, omisit. Divitiæ ejus pecuariæ enumerantur, ξ, 96—108. Copiæ tamen servorum ejus nihil sunt ad copias recentiorum illustrium Romanorum, quorum singuli sæpe μυρίους ἢ δισμυρίους habuere servos. Personatus Ulysses jurat de reditu Ulyssis certo, ξ, 151—164. sic et de hoc certo futuro reditu, ο, 172—180, ubi Helena vaticinatur. et ρ, 154—163, ubi Theoclymenus. et υ, 229—239, ubi ipse personatus, ut expiscetur fidem suorum. Narrat, ut de alio, quæ Ulysses fecerit ad Trojam, ξ, 469—511, ut doceret servos, quid erga se facere deberent: quod et ii intellexerunt, et fictam ex tempore et prudenter narrationem laudaverunt. De matre ejus et patre, ο, 346—359. et sorore Κτιμένῃ, 362—366, et narrat hæc Eumæus. Figura et forma ejus, depo-

sita persona, π, 172—212. Canis senex eum, utut personatum, agnoscit, ρ, 291—327. Et flet Ulysses, conspiciens id, non canis causa, sed quod canis eum agnoscat, sui non; et quod canis ipsum amet, sui multi non; et quod ex insperato hæc omnia sua videat. Patienter fert injurias procorum in domo sua, ρ, 462—506. υ, 299—302, 376—385, et id magnanimi alii sæpe sunt imitati. Sic et leones sæpe sinunt parva animalia insultare sibi. Lacedæmonii Ephori, quum Clazomeniorum legati sedes eorum turpassent ἀσβόλῳ, eaque res manifesta esset facta, loco ultionis præconem jusserunt pronuntiare: ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν. Sero autumno rediit domum, quod ex frigore matutino et vespertino apparet, ρ, 572. Cupit servare Antinomum, σ, 124—156. Dat consilium filio de procis, τ, 4—13, qui versus quidem exstant et π, 283—294, sed hoc loco optime repetuntur, et magis splendent: hinc et ἀστερίσκῳ hic notati a priscis. Narrat de se, et fictum nomen ὁ Αἴθων sibi imponit, τ, 165—203, hinc aliquis, qui totum Ulyssem ab Homero fictum censebat, festive dixit, eum esse αὐτάδελφον τοῦ Αἴθωνος. In venatione olim vulneratus fuerat ab apro in femore, τ, 390—475, quæ cicatrix deinde inserviebat, ut certissime agnosci posset, coll. ω, 330. Cæterum priscis σπουδαῖον ἦν ἔργον τὸ κυνηγέσιον: nam erat meditatio bellicorum periculorum. Exibant ergo juniores in varias venationes, ut et ῥωμαλεώτεροι καὶ ὑγιεινότεροι, ἅμα τι καὶ πολεμικοὶ, fierent. Sub persona ejus deformata, tamen regii multum elucebat ex statura et motu et voce, υ, 194. Valde adolescens missus fuerat a patre et senatu populi Ithacensis publice legatus in Messeniam, διὰ ὑπερβολὴν συνέσεως, φ, 13—21. laudatur ab inimico, 91—95. indicat se duobus servis, et adulatur iis tempore necessario, 193—242. Ejus oratio ad procos mactandos, χ, 35—43. et 226—230, circumscribitur epitheton πτολίπορθος, coll. 283. Reditus ejus lætus suis, ψ, 54—57, 60, 61. natura pulcer, refectus ex miseria pristinam recipit pulcritudinem, 156—163. de sponda vel pede lecti ejus est ψ, 184—204. fugit postera aurora, post cæsos procos, in villam, armatus cum armatis, prævidens bellum civile, 359—372. Agamemnon et Menelaus in Ithacam profecti, vix tandem ei persuaserant, ut una ad Trojam iret, ω, 115—119. Etiam patrem personatus adiit, et finxit varia de se: idque facit, ut senex gradatim præparetur ad magnum gaudium, ne repentina lætitia enecetur, ω, 215—348. Fingit se Ἀλυβάντιον, qui viderit Ulyssem, et hospitio exceperit, et large donaverit; eumque mox affore. Hinc ortum proverbium de donis mendacibus: τὰ τοῦ ἐξ Ἀλύβαντος ξένου δῶρα. Ὀδυσσεῦς est genitivus Doricus et Æolicus per crasin, ω, 397, pro Ὀδυσέος: sicut ἔο facit εὖ. Ejus supremum certamen, quod secuta est pax, 495, seqq. Solæ ejus naves habebant proras rubras, hinc μιλτοπάρῃοι dictæ: reliquæ omnes ad Trojam κυανόπρῳροι. Spectat terram accedente Penelope, ψ, 91, simulata modestia, vel ut liberius eum mulier verecunda posset oculis obire, vel ne nimis cito eum ex obtutu agnosceret. Ὀδυσσέος πλέον λόγον, Ne. 7, 30. Ὀδυσσῆ, Ne. 8, 44. Recentiores finxerunt, matrem ejus, Anticleam, antequam ad Laërten veniret sponsa, a Sisypho fuisse compressam: et Ulyssem re vera fuisse Sisyphi, etsi Laërtes ignorans suum crederet. Hinc crebro, et convicii causa, Ulysses vocatur Sisyphi filius apud tragicos, e. c. Sophoclem, Aj. 190, et Euripid. Iphig. Aul. 524, et 1362, et passim. Et vafrities Ulyssis hanc opinionem fortasse pepererat. Vide in A. sub τοῖος ad initium.

Ὀθρυονεύς, έος. ὁ. nobilis Trojanus. N, 363—384. et 772.

Οἴβαλος, ου. ὁ. vide sub Μενέλαος.

Οἰδίπους, οδος, ὁ. et ὁ Οἰδιπόδης, ου. Infelix princeps Thebanus: usque ad vitæ finem tamen Thebis regnavit, ibique est mortuus. Nam fugam ejus, a tragicis fictam, et errores miseros, et exilium Athenis, et τύφλωσιν, portenta tragica, ignorat Homerus, Ψ, 679, 680, conf. δουπέω in A. Ejus duo filii, ὁ Πολυνείκης καὶ Ἐτεοκλῆς, gesserunt bellum civile, et occubuerunt ambo ἐν μονομαχίᾳ: et hoc est illud primum bellum Thebanum decantatissimum τῶν προγόνων, quod secutum est alterum τῶν ἐπιγόνων. Cæterum Œdipus post mortem Jocastæ, duxerat alteram uxorem Ἀστυμέδουσαν, quæ terribilis noverca διέβαλεν privignos suos apud patrem, ὡς πειρῶντας αὐτήν: et pater id credens, diris devovit filios suos. Matrem Œdipodis Jocastam, eandemque conjugem, vidit Ulysses apud inferos, λ, 270—279, ubi conf. Ἐριννύες. Pater ejus erat ὁ Λάϊος, de quo narrant tragici, prædictam ei ex filio suo mortem; hinc exponi jussisse puerum, imo, crudeliter trajecto fune per pedes, suspendi, ut exspiraret: sed sublatum educatumque çum cura esse a peregrino. Porro narratur a tragicis ἡ Σφίγξ, γυνή τις εἰδεχθὴς ἐν Βοιωτίᾳ, λῃστρικὴ καὶ φονία: quam oberrans Œdipus juvenis, προσποιησάμενος (simulans) φιλίαν καὶ συμμαχίαν, occidit. Hinc valde honoratus a Thebanis, incidit in invidiam apud Laium, ignorantem quis esset iste juvenis: inde nascitur pugna, et Laius cadit, Œdipus vero ignorans, pulcram viduam ejus ignorantem ducit uxorem, et regnat Thebis. Detecta tandem re post longum matrimonium, ipse in perpetuo vixit mœrore illa vero se necavit suspendio. Nominis ratio vel petitur ex fabula, quod funis per pedes trajectus, fecerit ingens, οἴδημα ποδῶν: τρυπηθεὶς γὰρ τοὺς ἀστραγάλους ἐξετέθη: vel, omissa ista fabula, rectius nomen deducitur a grandibus pedibus. sic ἰσχοίδης aliquis dictus, ὁ μεγάλα ἰσχία ἔχων, et γαστροίδης καὶ ὠμοίδης apud Atticos est, qui crassum habet ventrem et latos humeros, et πεοίδης, (a τὸ πέος, membrum virile) cui crassius est id membrum, et χελυνοίδης, ὁ μεγάλα χείλη ἔχων, aufgeworfene lippen, (blubber-lipped,) nam ἡ χελύνη attice est τὸ χεῖλος, unde Aristophanes: ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων. Terminatio Οἰδιπόδης autem fit, sicut ab ὁ τρίπους ὁ τριπόδης, et ὁ ἑπταπόδης. ἡ Σφίγξ κακὴ τὸ εἶδος ἦν, sicut et ἡ Μέδουσα, μία τῶν Γοργόνων, καὶ ἡ Ἑκάτη, καὶ ἡ Ἔμπουσα, unde terriculamenta intuentium eæ mulieres sunt fictæ. αἱ ἀραὶ Œdipodis in filios suos duos ab aliis etiam aliter traduntur, Ol. 2, 70, seqq. Οἰδιπόδου (et dorice Οἰδιπόδα) σοφίαν, i. e. αἴνιγμα, Sphingi propositum, Py. 4, 467.

Ὀϊκλῆς, ῆος. ὁ. et Ὀϊκλείης, είεος. Nepos Melampodis, quem vide. ο, 243, 244, ubi est utraque forma nominis. Ὀϊκλέος παῖς, Py. 8, 55. Ὀϊκλείδην, filium Oiclis, Ol. 6, 19. Ne. 10, 16. Ὀϊκλείδη, Ne. 9, 39.

Ὀϊλεύς, έως. ὁ. Princeps Locrensium, cujus filius Ajax minor. scribitur et ὁ Ἰλεύς. B, 527—535. καὶ ὁ Μέδων erat νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος πτολιπόρθου, B, 727, 728. et Ͽείου, N, 694—702. Quæ epitheta designant egregium principem et fortem. Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, Ξ, 442, qui hinc Ὀϊλιάδης (pro Ὀϊλείδης, sicut a Πηλεὺς fit patronymicum Πηλείδης et ionice Πηληϊάδης) dicitur, Ξ, 446, 520. M, 365. N, 66, 203, 712. M, 365. Π, 330. Ψ, 473, 488, 754, 759. Hic Ajax erat natura fervidior, nec adeo μεγαλοπρεπὴς quam Telamonius. O, 333, 336. Ὀϊλιάδα (dorice pro Ὀϊλιάδου) βωμὸν, Ol. 9, 167, ubi alii omittunt primum Ὀμ...ζον, cujus ratio ex nomine apparet: et in hac distracta forma patronymica potest vel η vel Iota extrudi, pro ratione metri. Alius Ὀϊλεὺς erat nobilis Trojanus, occisus ab Agamemnone, Λ, 93.

Οἰνεύς, έως. ὁ. Princeps Calydonius, pater Meleagri, filius τοῦ Πορθέως: et mortuis his omnia ad Thoantem, principem Ætoliæ, pervenerunt. B, 638—644. I, 531—592. Ξ, 115. Ex uxore Althæa habuit Meleagrum et Dejaniram filiam, postremam Herculis uxorem: Ex altera vero uxore suscepit τὸν Τυδέα, patrem Diomedis, Z, 216—223. Ξ, 115—118. Hinc Τυδεὺς dicitur Οἰνείδης, E, 813. K, 497. Agrius, pater Thersitæ, erat frater Œnei. Nomen est ab ὁ οἶνος, a cujus colore in facie, alius dictus est ὁ Οἰνοπίων. Ludens aliquis in cauponem adulterantem vina, dixit, μὴ ποίει τὸν Οἰνέα Πηλέα, i. e. ne fæces immisce vino bono. Οἰνεῖδαι κρατεροὶ, Ist. 5, 38.

Οἰνοεύς, ὁ. Οἰνόη, ἡ. vide sub πράμνειος in A.

Οἰνόμαος, ου. ὁ. Ante Trojana tempora hoc nomine fuit princeps Pisanus in Peloponneso, qui filiam Ἱπποδάμειαν non dare volebat, nisi ei, qui curru vicisset se. Nimirum procus cum pulcra filia conscendebat currum, et paullo ante provehebatur: pater, conscenso altero, sequebatur, et si consequeretur procum, transfodiebat eum hasta. Hoc modo jam perierant tredecim: Pelops, decimus quartus, dolo vicit Œnomaum: corrupit enim auro multo τὸν ἡνίοχον Οἰνομάου, Μυρτίλον, ἵνα περὶ τὰς χοινικίδας τοῦ ἅρματος πανουργεύσῃ τι. Id tangit Pindarus, Ol. 1, 112—145. coll. Ol. 5, 20. 10, 61. Eurip. Iphig. Taur. 823—826. Alius fuit nobilis Αἰτώλιος, E, 706. Tertius fuit Trojanus nobilis, M, 140. N, 506. nomen notat ζητητικὸν οἴνου, studiosum vini, a μάω, quæro, cupio.

Οἰνοπία, ας. ἡ. Insula. Ist. 8, 45.

Οἰνοπίων, ὁ. vide sub Οἰνεύς, et in A. sub οἶνος ad finem.

Οἰνώνη, ης. ἡ. Insula, quæ post Αἴγινα dicta. Ne. 4, 75. 5, 29. 8, 12. Ist. 5, 44. Vide sub τρόμος in A.

Οἴνωψ, οπος. ὁ. nobilis Græcus, E, 707. Alius nobilis Ithacensis, cujus filius ὁ Λειώδης, procus, φ, 144.

Οἴτυλος, ου. ἡ. Oppidum Laconicum, dictum ab antiquo heroë τῷ Οἰτύλῳ. B, 585. alii ibi legi jubent: οἱ Τύλοι. sed id non probant critici prisci, qui talem urbem Laconicam non agnoscunt.

Οἰχαλία, ας. ἡ. Urbs Thessaliæ, in qua regnavit aliquando ὁ τοξικώτατος Εὔρυτος. Capta est ab Hercule, et filia Euryti ἡ Ἰόλη captiva amata est a Hercule. B, 596, 730. Σ, 224. Civis ejus ὁ Οἰχαλιεὺς ἢ Οἰχαλιώτης ἢ Οἰχάλιος. Exstitisse dicitur ab Homero scripta ἡ Οἰχαλίας ἅλωσις, de quo opere loquitur geographus.

Οἰωνός, οῦ. ὁ. Filius Licymnii. Ol. 10, 78, et circa.

Ὄλβια, ων. τά. Vide sub Ἄλπεις.

Ὀλιγαίθης, ου. ὁ. illustris Corinthius, a quo gens οἱ Ὀλιγαιθίδαι. Ol. 13, 137.

Ὀλιζών, ῶνος. ἡ. Oppidum Thessaliæ, cujus civis ὁ Ὀλιζώνιος. B, 717. acuitur in fine, ad differentiam adjectivi ὀλίζων, ονος, i. e. ὀλίγος. Vide sub Ἀλίζωνοι.

Ὀλοοσσών, όνος. ἡ. Urbs Thessaliæ ad Olympum, postea dicta ἡ Ἐλασσών, B, 739. λευκὴ, διὰ τὸ λευκάργιλος εἶναι.

Ὄλπια, ων. τά. vide sub Ἄλπεις.

Ὄλυμπος et Οὔλυμπος, ου. ὁ. Mons altissimus Thessaliæ et Macedoniæ, supra nu-

bes cacuminibus elatus, hinc ἀνθρωποπαθῶς assignatus diis ad habitationem, ζ, 41—47, sed infra nubes est ἀγάννιφος. Sunt et alii montes in quibusdam cacuminibus suis nunquam subjecti nubibus, hinc et nec ventis nec pluviis. Macedones summum Olympi cacumen vocabant τὸ ἐπουράνιον: nam οὐρανὸς non solum est regio stellarum ibi affixarum, ut putarunt veteres; sed et omne intervallum inter nubes et sidera. Quatenus notat sedem deorum, potest nomen ejus concipi ab ὁλολαμπὴς per syncopen, et æolice mutato ο in υ, sicut fit in ὄνυμα pro ὄνομα, præterea spiritus quoque lenis est Æolicus, nam ψιλωτικοὶ οἱ Αἰολεῖς. Opponitur tunc Olympus lucidus τῷ Ταρτάρῳ ἠερόεντι et obscuro. Α, 44, 221, 420, 499, πολυδειρὰς, ob multa cacumina. 530, 532, αἰγλήεις. Ὄλυμπον, omisso εἰς, Γ, 407. ἐς Ὄλυμπον, ἵνα θεῶν ἕδος ἐστὶν, Ε, 360. et 367, αἰπύν. et 398, πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρόν. et 750, μέγας οὐρανὸς Οὔλυμπός τε, ubi utrumque est idem. et 754, ἀκροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος. et 868. 877, ὅσοι θεοὶ ἐν Ὀλύμπῳ, in opposito ad inferos. et 890, θεῶν οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. Θ, 3, 25, περὶ ῥίον. et 199, ἐλέλιξε μακρόν. 394, 410, 411, πύλαις πολυπτύχου Οὐλύμποιο, nam mons habet multas φαραγγώδεις πτύξεις, convalles. Quemadmodum ergo est πολυδειρὰς, κατὰ τὰς ὀρεινὰς ἐξοχὰς, sic est et πολύπτυχος, διὰ τὰς μεταξὺ τῶν πολλῶν δειράδων πολλὰς πτύχας. et 443, πελεμίζετο μέγας ὑπὸ ποσὶν Διός. et 456. κατὰ πτύχας Ὀλύμπου, Λ, 77. ἀπ' αἰγλήεντος, Ν, 243. 523, ἄκρῳ. ἐξ Ὀλύμπου ἀπὸ ῥίου, Ξ, 154, 225, 309. Ο, 79, 84, 133, 193, 375. Π, 93, 364. Σ, 142, 146, 148, 186, 429, 615. Τ, 114, 128, nam οὐρανὸς et Ὄλυμπος sunt ἰσοδύναμα. Υ, 5, 22. Φ, 389, 438, 505, 518. Χ, 187. Ω, 144, 427, 468, 694. καρήνων Οὐλύμποιο, α, 102. πρὸς μακρὸν, κ, 307. ἐν Ὀλύμπῳ φυλόπιδα στήσειν, contra deos, λ, 312. θεοῖς Ὄλυμπον ἔχουσι, μ, 337. ξ, 394. ο, 43. τ, 43. υ, 55, 73 et 103, ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος, coll. 113. ω, 350, 487. sed λ, 314, Ὄσσαν ἐπιθέμεν Ὀλύμπῳ, est ipse ille mons. Cæterum Ossa, Olympus, Pelius sunt montes vicini. Ζεὺς Ὀλύμπιος, cœlestis Jupiter, Α, 353. et 580, Ὀλύμπιος ἀστεροπητής. et 589, ἀργαλέος Ὀλύμπιος, ubi absolute positum pro nomine divino proprio. Sic et Β, 309. Δ, 160. Ν, 58. Σ, 79. Χ, 130. Ω, 140, 175, quibus omnibus locis absolute positum. et 194, Ὀλύμπιος ἄγγελος Διόθεν. Ζηνὸς Ὀλυμπίου, α, 27. δ, 74. Ὀλύμπιε Ζεῦ, Α, 508. et absolute, ὀμοσόν μοι, Ὀλύμπιε, Τ, 108. α, 60. Ὀλύμπιοι ἄλλοι, Α, 399. ἤλυθον, Υ, 47, 125. ἔδωκαν, δ, 722. Ὀλύμπια δώματα ἔχοντες, Ο, 115. υ, 79. ψ, 167. Α, 18. Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Β, 491. τὰ Ὀλύμπια, ludos Jovi Olympio sacros, videri possit Homerus ignorasse, cum eorum expressam mentionem faciat nullam. Sed tamen cum noverit Herculem, qui primus hæc certamina instituit; nec hæc ignorare potuit. Facit eorum tectam mentionem Λ, 697—699. Historia fuit hæc: Quum Hercules Augiæ stabulum purgasset, non accepit pactam mercedem, δεκάτην τῶν βοῶν, et Augias causam prætexebat, non sponte fecisse id Herculem, sed jussum ab Eurystheo. In hac lite arbiter assumitur ὁ Φυλεὺς, Αὐγείου filius, qui secundum Herculem pronuntiat. Αὐγείας ob id iratus ejicit filium domo: sed Hercules cum exercitu incursat Elidem, et dat Φυλέϊ regnum paternum, filias viduas occisorum Eleorum dat suis militibus, quos in bona vacua immittit. Et deinde instituit ἀγῶνα Ὀλυμπιακόν. Fuit ὁ Ὄλυμπος etiam nomen proprium αὐλητοῦ τινὸς, οὗ νόμος ὀδυρτικὸς (*klage-melodie*) (*a plaintive tune*) περιῄδετο. Vide Aristoph. in Equit. et Eurip. in Iphig. Aul. 577. et Ovid. ex Ponto, III, 3. Ὀλύμπου σκοποὶ, Ol. 1, 86, *die heiligen wächter*, (*the holy watchers,*) ut Danielis cap. iv, 10—20, aliquoties vocantur. Ὀλύμπου ἕδος νέμων, i. e. οὐρανὸν οἰκῶν, Ol. 2, 23. δεσπότης, Ne. 1, 17. ἐν Ὀλύμπῳ, Ol. 13, 131. κατὰ Οὔλυμπον, Ne. 10, 31, et 157, Οὔλυμπον ἐθέλεις, sc. κατοικῆσαι. Οὔλυμπόνδε, Ol. 3, 64. Ist. 4, 94. Οὐλυμπόθεν, Py. 4, 382. Ὀλύμπιος ἡγεμὼν, Ol. 9, 85. Ὀλυμπίου πατρὸς, Ol. 14, 18. Διὸς, Ist. 2, 41. Ὀλυμπίῳ σωτῆρι, Ist. 6, 11. ἐν Ὀλυμπίοις ζώει, Ol. 2, 44. coll. Py. 11, 2.

Ὀλυμπία, ας. ἡ. Regio Græciæ, eadem quæ ἡ Ἦλις: et urbs, quæ et ἡ Πίσα. hinc est adjectivum Ὀλύμπιος, ία, ιον, si de certaminibus ad eam urbem celebratis sermo est: quæ certamina et vocantur τὰ Ὀλύμπια. Ol. 1, 11. 8, 2, seqq. 13, 34. Py. 7, 14. ἐν Ὀλυμπίᾳ, quod ἐν sæpe omittitur, Ol. 2, 87. 3, 27. 5, 3. 6, 43. 7, 16. 8, 109. 12, 15. 13, 144. Py. 5, 167. 8, 49. 11, 71. Ne. 11, 29. sed Ne. 4, 121, est dativus. Adjectivum est Ol. 9, 2. 10, 121. Py. 9, 177. Ὀλυμπιόνικος, Ne. 6, 30. ἡ Ὀλυμπιὰς, Ol. 1, 153, seqq. 2, 5. 10, 21, 71, et circa. Ne. 1, 25. 6, 108. Ist. 1, 93. Ὀλυμπιάδων, i. e. θεῶν Ὀλυμπίων, Py. 11, 2. Omnium primus τὰ Ὀλύμπια instituit ὁ Πεῖσος, in honorem Jovis: instauravit ea post ὁ Πέλοψ: tertium Hercules: quartum denique ὁ Ἴφιτος apud Eleos. Præmium victoris erat corona ex oleastro, ἐκ κοτίνου.

Ὀλυσσεὺς, έως. ὁ. vide sub Ἀγαμέμνων, ad finem.

Ὅμηρος, ου. ὁ. reticuit de se: id tamen ex lectione ejus apparet, fuisse eum nobili genere natum, accuratissime educatum, et omni eruditione expolitum; imo et opulentum, et vagatum itineribus curiosis per orbem terrarum. Qui ergo nescio quem erronem musicum miserum eum fuisse dicunt, ipsum nunquam legerunt sic ut intellexerint. Qui tradunt fuisse eum Ægyptium, ex domo regia antiqua; omnium rectissime tradidisse videntur; vide in A. sub πέλεια. Ne audiantur ergo, qui dicunt Homerum tangere matrem suam, Μ, 433—435, quam ut ἀληθῆ laudet, ut ἀεικῶς ζῶσαν miseratione prosequatur, et quæ in tali egestate educaverit talem filium: nihil enim cogitari potest absurdius. De cæcitate ejus jam pronuntiavit Velleius, 1, 5. Nec putandus est se pinxisse sub personis Phemii et Demodoci, quos confer. Nam inservit poësi suæ æternæ nomina hominum bene meritorum aut secus, suo ævo viventium. Quam rem vel artem vel historiam priscam hic vir ignoravit? Id præterea est advertendum, eum non libenter κακολογεῖν: et multa mala de familiis aut hominibus illustribus reticet quæ scivit. Candor ergo ejus et magnitudo animi eminet. Summus est artifex in ciendis affectibus; et qualem postulat Horatius II, Epist. 1, 213. Tale exemplum est supplicatio Priami, Ω, 486—506. Quantum eum summi viri judicaverint, notum est: καὶ πρῶτος ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος εἰς θέατρον προήγαγε ῥαψῳδοὺς (particulas quasdam ex Homeri poësi canentes) τοὺς καὶ Ὁμηριστὰς καλουμένους, οἳ ἐμελῴδουν τὰ τοῦ Ὁμήρου. Est κομῳδίας πατὴρ, καθὰ καὶ τῶν ἄλλων ῥητορικῶν εἰδῶν. In Odyssea multa insunt comica: sed et in heroica illa et severa Iliade nonnulla, e. c. Ν, 373—383, quæ auditorem faciunt renidere leviter, etsi ipse heros, in certamine hæc dicens, non riserit. Sic et locus de Thersite, Β, 265—270. Qui eum impietatis εἰς τὸ θεῖον accusant, ii artem poëticam non introspiciunt, nec advertunt, personificasse eum res vel naturales, vel abstractas, etc. Cæterum vita ejus, quæ sub Herodoti nomine circumfertur, figmentum est hominis impudenter fingentis. Ipse veris admiscet ficta, aut exaggerat rem: sed ubique tamen magno cum judicio, et mira arte. Plagii crimen subiit ex invidia quorundam: narrant enim, quod ἡ Φαντασία, γυνὴ Μεμφῖτις, σοφίας ὑποφῆτις, Νικάρχου θυγάτηρ, conscripserit bellum Iliacum et Ulyssis errores versibus Græcis, et deposuerit hoc opus εἰς τὸ κατὰ Μέμφιν τοῦ Ἡφαίστου ἄδυτον: inde Homerum, in iis terris gratiosum, accepisse a sacerdote quodam ἀντίγραφον, et ex hoc consarcinasse opus suum. Floruit ipse fere mille annis ante Christum natum. Qui hunc poëtam non legit, nihil ex vetusto orbe legit, nec quidquam priscarum rerum satis intelligit. Ὁμήρου τῶν καὶ τόδε, Py. 4, 493, ubi citatur locus ex Ο, 207. Ὅμηρον διὰ τὸν ἡδυεπῆ, Ne. 7, 31, seqq. Ist. 4, 63. Ὁμηρίδαι, Ne. 2, 1. Vide sub Νέστωρ, et Πρίαμος; item in A. sub ἀοιδὴ, ἀργυρόπεζα, γυνὴ aliquanto sub initio, ἔρρω, κέντρον, νῶτος, Στρέφω, τέχνη.

Ὅμολος, ου. ὁ. etiam ἡ Ὁμόλη, mons Thessaliæ, sacer Pani. Theocrit. Idyll. 7, 103.

Ὀμφάλη, ης. ἡ. celebris regina Lydorum, impuritate et petulantia infamis. Heras vi congrebabat, easque servis ipsarum stuprandas tradebat, animi causa: ob quod factum is locus vocatus est ὁ γλυκὺς ἀγκὼν, etiam ὁ ἀγνεὼν κατ' ἀντίφρασιν. Apud Samios tyrannus ὁ Πολυκράτης eadem petulantia est usus, et locum ubi mulieres sub oculis ejus vitiandas concluserat, Λαῦραν vocavit, a λαύω ἢ ἀπολαύω: hinc id nomen usurpari cœpit de vico angusto, ubi habitant vel versantur mulieres publicæ, αἱ πρὸς ἀπόλαυσιν, quæ et honestiore vocabulo dicuntur δημιουργοὶ, alias vero σποδησιλαῦραι, πανδοσίαι, λεωφόροι. Vide sub Ἥβη et Ἡρακλῆς.

Ὀνήτωρ, ορος. ὁ. Sacerdos Jovis, Π, 604, 605. Alius erat nobilis Laco, pater gubernatoris Μενελάου, τοῦ Φρόντιδος, γ, 282, unde filius dictus Ὀνητορίδης. ab ὀνεῖν, juvare.

Ὀνόκωλις, ἡ. Ὀνόσκελις, ἡ. vide sub Ἕκατος.

Ὀνομάκλυτος, ὁ. vide sub ὄνομα in A.

Ὀνόμαρχος, ὁ. vide sub ἄργυρος in A.

Ὀπίτης, ου. ὁ. Ductor ordinum Græcus. Λ, 301.

Ὀπόεις, όεντος. ἡ. contracte Ὀποῦς, οῦντος. urbs celebris Λοκρῶν ἐπικνημιδίων, Patrocli patria. Civis ejus dicitur vel ὁ Ὀποείσιος, sicut a Σιμόεις fit Σιμοείσιος: vel et ὁ Ὀπούντιος, ου. Habet nomen ab antiquo heroë, filio Λοκροῦ ἥρωος. Β, 531. Σ, 326. Ψ, 85. Erat eo tempore ὑπὸ Μενοιτίῳ. Ol. 9, inscr. et versu 22—87. Vide sub Ἰάπετος.

Ὀππιανὸς, ου. ὁ. vide sub ὀπιπτεύω in A.

Ὀρέσβιος, ου. ὁ. nobilis Græcus. Ε, 707, seqq. est, quasi in montibus vivens, ὑλαῖος.

Ὀρέστης, ου. ὁ. Filius Agamemnonis unicus cum tribus sororibus. Quum mater Clytæmnestra cum mœcho suo Ægistho interficeret Agamemnonem gloriose a Troja redeuntem, Orestes erat valde adolescentulus, et cædi quoque destinabatur. Latuit ergo per septem annos apud suum θεῖον, Στρόφιον, principem Phocidis: ab quo deinde, disciplinæ causa, Athenas mittebatur. Sed ab Athenis, octavo post occisum patrem anno, rediit in paternum suum regnum, et ultus est mortem indignam patris, suumque exilium. Ι, 142, seqq. α, 30, 40, 298—300, ubi hic δῖος καὶ τηλεκλυτὸς Ἀγαμεμνονίδης laudatur a Minerva ob suum factum, et proponitur Telemacho imitandum contra procos. Nestor laudat eum, γ, 195—200. et 203—209. et 303—310, ubi factum accurate narratur, coll. δ, 545—547. λ, 456—463, et ibi umbra patris ignorabat, hunc suum filium, jam peracta ultione, diu regnare in patria. Py. 11, 24, seqq. Ne. 11, 44. Alius est nobilis Græcus, occisus ab Hectore, Ε, 705. Tertius denique est nobilis Trojanus, Μ, 139, 193. Nomen est a τὸ ὄρος.

'Ορθαῖος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. N, 791.

"Ορθη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, in regione quæ dicitur ἡ Πιῤῥαιβία, et dicta est quoque hæc urbs ἡ Κορσία. B, 739.

'Ορθία, ας. ἡ. et 'Ορθωσία, ας. ἡ. Est nomen Dianæ, a monte Arcadiæ, qui dicebatur τὸ 'Ορθώσιον ἢ "Ορθιον, sc. ὄρος, ubi colebatur. Ol. 3, 54.

"Ορκος, ου. ὁ. Præter ea, in A. notata, quæ confer, insignis est formula jurandi, B, 259—264, non vivam ipse, non vivat filius, nisi hoc est.

"Ορμενος, ου. ὁ. Nobilis Trojanus, Θ, 274. Alius Trojanus est M, 187. Tertius fuit pater Amyntoris, avus Phœnicis, Græcus princeps, I, 448. K, 266. Quartus denique fuit pater Κτησίου, ο, 413. Fuit et urbs Thessaliæ, ἡ "Ορμενος. Nomen est ab ὄρω, excito, διεγείρω, pro ὀρόμενος pro syncopen. Deinde et ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος Atticis vocatur ὄρμενος, διὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν: unde est ἐξορμενίζω, celeriter cresco.

'Ορμένιον, ου. τό. Urbs Thessaliæ, dicta ἀπὸ 'Ορμένου, πατρὸς 'Αμύντορος, πάππου Φοίνικος: circa Demetriadem sita, et ὁ Θετταλὸς 'Ιάσων (non ille princeps Argonautarum) ex ea fuit: dicta et ἡ "Ορμενος. B, 734.

'Ορνειαὶ et 'Ορνεαὶ, ῶν. αἱ. κώμη 'Αργείας. Dicta ἀπὸ 'Ορνέας νύμφης, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ 'Ορνέας, ad quem sita. Cultus ibi præcipue ὁ Πρίαπος, qui hinc ὁ 'Ορνεάτης dictus. B, 571.

'Ορσέας, ου. ὁ. et 'Ορσείας. τεχνικὸς ἀνὴρ, ὑμνῶν καὶ χορεύων τοὺς νικηφόρους. Ist. 4, 123.

'Ορσίλοχος, ου. ὁ. nobilis Græcus, filius alter τοῦ Διοκλῆος, occisus ab Ænea, E, 541—560, ubi est egregia laudatio funebris, heroi in prœlio interfecto dicta. Avus ejus quoque dictus fuit 'Ορσίλοχος, filius Alphei fluvii, qui attice dicitur 'Ορτίλοχος, γ, 488, 489, coll. ο, 186, 187. nam mos fuit antiquis, ex avo appellare nepotem, in memoriam generis, et ut avus quasi revivisceret, neposque ad virtutem avitam excitaretur. Alius est nobilis Trojanus, Θ, 274. Tertius est fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ν, 259—271.

'Ορσοτριαίνας, ου. ὁ. nomen Neptuni, Ne. 4, 141. Vid. in A.

'Ορτίλοχος, ου. ὁ. vide 'Ορσίλοχος. sed alius videtur dici φ, 16, Messenæ habitans.

'Ορτυγία, ας. ἡ. eadem quæ ἡ Δῆλος, μία τῶν Κυκλάδων, ο, 403. Alia est parva insula, objecta Syracusis, post cum urbe conjuncta, et in qua erant τὰ ἱπποτροφεῖα 'Ιέρωνος, Ol. 6, 157. Py. 2, 10, seqq. Ne. 1, 2, seqq. Vide sub ὄθι in A.

'Ορφεὺς, έως. ὁ. Celeber ille Thracius princeps et poëta, ex Ciconum gente. primum oberrabat canens, postea potentia crevit, et ex seditione periit. Eustath. ad B, 595. Py. 4, 314, seq. scripsit libros incantationum contra morbos, Eurip. Alcest. 968, ibique Barnesium. et 357, ubi de cantu ejus quo Eurydicen liberavit: et vera historia videtur esse, curavit eam a morsu venenatæ serpentis, et pæne peracta curatione non abstinuit a congressu uxoris, per quem omnis curatio est perdita. Et Iphig. Aul. 1211. Hecub. 1267, Schol. et Cycl. 642. Vide sub Θρᾷξ.

'Ορχομενὸς, οῦ. ἡ. dicta Μινύειος (generi communi Attico) quia ὁ Μινύας αὐτὸν παραῤῥεῖ καὶ περιῤῥεῖ: vel et, quod gens nobilis Minyarum, a rege Minya nomen habens, ibi potissimum floruit. Urbs celebris et valde dives et munita, unde ex circumjacentibus oppidis agrisque in eam confugiebatur tempore infesto. Est in Bœotiæ parte, et Eteocles ibi templum Gratiarum statuerat. B, 511. I, 381. λ, 283, 458. Ol. 14, 3. Ist. 1, 51. Alia fuit urbs Arcadica, dicta πολύμηλος, i. e. πολυθρέμμων, πολύζωος, *wo viel vieh ist, (abounding in cattle,)* B, 605.

"Οσιρις, ιδος. ὁ. vide sub Διόνυσος.

"Οσσα, ης. ἡ. Mons Thessaliæ, λ, 314.

'Οτρεὺς, έως. ὁ. Priscus rex Phrygiæ majoris, una cum Mygdone; cujus tempore Amazones Phrygiam incursarunt, et Priamus Phrygibus auxilium tulit, Γ, 186.

'Οτρυντεὺς, έως. ὁ. nobilis Trojanus, pater 'Ιφιτίωνος, quem confer. Υ, 383—389.

Οὐκαλέγων, οντος. ὁ. princeps Trojanus, jam senex, a sapientia laudatus. nomen est ab ἀλέγω, curo, et οὐκ, quasi ὁ μηδενὸς ἀλέγων. Γ, 148. sic apud Herodotum a participio nomen habet ὁ Εὐέλθων, et alibi ὁ Κρέων, ὁ 'Ανακρέων, ὁ Μαίων, ὁ Παίων, etc.

Οὔλιος, ου. ὁ. Ne. 10, inscr. et versu 44. conf. 'Απόλλων ad initium.

Οὐρανὸς, οῦ. ὁ. vide sub Γέα, in A.

Οὖτις, ιος. ὁ. vide in A. sub οὔτις, prope medium.

'Οφελέστης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. Alius nobilis Pæon, ab Achille, Φ, 210, 211.

'Οφέλτης, ου. ὁ. vide sub μέντης.

'Οφέλτιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. Alius nobilis Græcus, occisus ab Hectore, Λ, 302.

"Οχη, ης. ἡ. et ὁ "Οχης, ου. mons Eubœæ altus, quasi ἔξοχος τῶν ἄλλων ἐκεῖ. Potest tamen et esse nomen ab ὀχῇ, i. e. τροφῇ, προβάτων.

'Οχήσιος, ου. ὁ. nobilis Ætolus, E, 843.

Π

ΠΑ'ΓΓΑΙΟΝ, ου. τό. et ὁ Παγγαῖος, ου. Mons Thraciæ, aurifodinis celeber, et ubi habitabant οἱ Βορεάδαι. Py. 4, 320.

Παιὰν, ᾶνος. ὁ. nomen Apollinis, Py. 4, 481. Est deinde et appellativum medici, Eurip. Hippol. 1373, καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι, et mihi mors medicus veniat. a πάω, curo. Est et nomen hymni victorialis, unde παιανίζειν.

Παιήων, ονος. ὁ. Medicus deorum. Sanat τὸν "Αδην, E, 401, s. et Martem, E, 899, seqq. Ipse est immortalis. Venerem vero vulneratam sanat sola ἐπαφὴ matris ejus Diones. Nomen est a παίω, i. e. θεραπεύω. Sed ὁ Παιὼν, ῶνος, quatenus est nomen Apollinis, est syncopatum ex Παιήων, qui et Παιάων et Παιὰν dicitur. Etiam hymnus, παιὰν dictus, dicitur παιήων, qui est ἐπινίκιος, καὶ ὁ ἐπὶ καταπαύσει κακῶν ἢ ὄντων ἢ ἐλπιζομένων ᾀδόμενος. Talem pæana primus Apollo cecinisse dicitur, devicto ἐν Πυθοῖ dracone. Exemplum ejusmodi cantici est X, 391—394, ubi duo posteriores versus sunt μέλος ἐπινίκιον devicto Hectore: et sine dubio hi duo versus non sunt totus pæan, sed, præcedentibus semper aliis atque aliis versibus, repetitio interserta, et ἐπῳδός τις. Et ita canere dicebatur παιωνίζειν pro παιηονίζειν, et παιανίζειν, i. e. ᾄδειν Παιᾶνι Φοίβῳ ὕμνον παιᾶνα, οὗ ἐπῳδὸς τὸ, ἰὴ παιάν: ὅπερ ἦν Παιανικόν τι ἐπίῤῥημα. De medico deorum est et locus, δ, 232, Παιήονος γενέθλη.

Παίων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, a quo filius nominatur Παιονίδης. Λ, 338, 339. sed οἱ Παίονες sunt populus Thraciæ, circa fluvium Στρυμόνα, colonia ex Troade, ad ὄρος Πάγγαιον. Regio eorum est ἡ Παιονία, per quam fluit ὁ "Αξιος. Eorum ὅμοροι ἦσαν οἱ Σελλοὶ καὶ Δόλοπες. Tenuerant aliquando et Macedoniæ magnam partem. ὁ Πυραίχμης erat dux eorum ad Trojam, et dicuntur ἀγκυλότοξοι, B, 848. K, 428. ἱπποκορυσταὶ, Π, 287, 288, 291. δολιχεγχέες, longis hastis pugnantes, Φ, 155, quum alii eorum etiam sagittarii essent boni. et 154, ἐκ Παιονίης ἐριβώλου. et 205, 211. ἐριβώλακος, P, 350. Bis hi Pæones copias miserunt ad Trojam, primum duce Πυραίχμῃ, deinde duce 'Αστεροπαίῳ. Et fortasse duplicis fuere generis in Pœonia ista satis ampla. Auxiliabantur Trojanis. conf. 'Αμυδών.

Παισὸς, οῦ. ἡ. et 'Απαισὸς, οῦ. ἡ. πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Λαμψάκου. Dicta a παίω, i. e. ἀντικρούω, offendo, percutio: nam navis ἡ 'Αργὼ ὑπὸ πνευμάτων ἀντιπνόων ἐκεῖ ἀνεπαίσθη, i. e. ἀντεκρούσθη. E, 612. Vide sub παίζω in A.

Παλαίμων, ονος. ὁ. vide sub παλαιμονέω in A.

Παλαμήδης, εος. ὁ. Filius Nauplii et τῆς Κλυμένης τῆς τοῦ 'Ατρέω, frater Oacis (ὁ Οἴαξ). Ergo mater Palamedis erat soror Agamemnonis. Quum penuria commeatuum esset in castris ad Trojam, εἰς παραμύθιον τοῦ κακοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν, ἐπενοήσατο κυβείαν καὶ πεττείαν, *das tric-trac, vielleicht auch das dame-spiel; aber nicht das schach, (tric-trac, perhaps draughts, but not chess,)* nam hic posterior ludus est ex Persis. Invenit etiam rationes dimetiendi temporis accuratiores, et mensurandi, et literas aliquot. Eurip. Orest. 432, schol. conf. Ναύπλιος. Cur Homerus nullam ejus mentionem fecerit, vide inter alios apud Philostratum in Vita Apollonii, Lib. 3. cap. 22, ibique Olearium.

Παλλάδιον, ου. τό. Imago Palladis in Troja. ἦν διοπετὲς, h. e. ἐξ ἀέρος ἄνωθεν οὐρανόθεν πεσόν. Λέγεται ἀνδρὸς δορὰν ἠμφιέσθαι, (indutum cute viri) στέμμα ἔχειν καὶ ἠλακάτην, ἐν δὲ τῇ κεφαλῇ πῖλον, καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ. Z, 92.

Παλλὰς, άδος. ἡ. Epitheton peculiare Minervæ, διὰ τὸ τῆς φρονήσεως εὐκίνητον: a πάλλω, i. e. κινέω. Alibi ponitur hoc epitheton etiam διὰ τὸ νεάζον καὶ εὐειδές: hinc de quavis νεάνιδι παλλὰς dici potest, sicut ὁ πάλλας, αν-

τος, et ὁ πάλλαξ, ακος, de quovis νέῳ. Hinc et juvencula concubina est ἡ παλλακὴ, ἢ παλλακὶς, ίδος. Si sacerdotes legendæ erant, τὰς εὐειδεστάτους καὶ εὐγενεῖς παρθένους consecrabant, vocabantque eas παλλάδας. Τὰ δὲ εἴδωλα τῆς Παλλάδος, παλλάδια λέγονται. Cæterum a πάλλω est et ἡ κραιπάλη, a τὸ κάρα πάλλειν, quia caput turbat et vacillare quasi facit. Παλλάδα Ἀθηναίην, Α, 200. Παλλὰς Ἀθήνη, Δ, 78. Ο, 614. Υ, 33. Ψ, 771. α, 125, 327. β, 405. δ, 828. ν, 252, 300, ubi ipsa sic se vocat, ut intelligatur delectari hoc epitheto. Dicitur κούρη Διὸς καὶ Μήτιδος, i. e. νοὸς καὶ βουλῆς: nam ipsa est prudentia practica, μῆτις vero est prudentia deliberans, et Ζεῦς ὁ νοῦς. Prægnans Μῆτις devorata est a Jove tota, sed justo tempore ex capite τελεία exiit concepta Minerva. οἱ παῖδες λέγονται τὰ παλλάκια, et puellæ formosæ et lascivæ αἱ παλλάδες: et Athenis erat locus τὸ Παλλάδιον, ubi judices conveniebant. Παλλὰς φιλεῖ Σεμέλην, Ol. 2, 48, quia pater Cadmus ei ἐν Ὀγκαῖς, vico Bœotico, templum sacravit, a quo Ὀγκαία ἡ Ἀθηνᾶ dicta. Παλλὰς πολιάοχε, Ol. 5, 23. Παλλὰς κούρη, attulit Bellerophonti frænum, quo Pegasum frænavit, Ol. 13, 93, coll. 100, et 109. Παλλάδος ἐν τελεταῖς, Py. 9, 173. Παλλὰς Ἀθήνη, invenit τέχνην αὐλητικὴν, Py. 12, 13, seqq.

Παλλήνη, ης. ἡ. Civitas Thraciæ, quæ et Βαλλήνη. Ejus cives vivebant fero more: hinc et pugna gigantum in ea regione facta fingitur. Ibi est et ἡ Φλέγρα.

Πάλμυς, υος. ὁ. nobilis Trojanus, Ν, 792.

Πάμμων, ονος. ὁ. filius Priami, Ω, 250. vox composita πολυπάμμων, i. e. πολυθρέμμων, dives pecorum, occurrit apud poëtam.

Παμφάης, ου. ὁ. unus ex avis maternis Thiæi, Ne. 10, 92.

Πάμφιλος, ὁ. vide sub Αἰγιμιός.

Παμφύλιοι, ων. οἱ. Natio nobilis Asiatica. De iis erat dicterium: οἱ Φασηλῖται τῶν Παμφυλίων μοχθηρότατοι, Σιδῆται δὲ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ.

Πάμφυλος, ου. ὁ. Filius Αἰγιμιοῦ, frater Δύμαντος καὶ Δώρου, ex gente Heraclidarum: nobilis Laco, unde erant ibi ἡ Παμφυλὶς καὶ Δυμανὶς φυλαί. Py. 1, 121.

Πὰν, ᾶνος. ὁ. inventor textrinæ, præses laborum rusticorum. a πένω, opus facio. Genitivus scribitur et τοῦ Πανός. Cæterum physice est terra. Πανὶ σὺν, Py. 3, 139.

Πανάκεια, ας. ἡ. vide sub Ἀσκληπιός.

Παναχαιοὶ, ῶν. οἱ. Universa Græcorum gens. sic postea dicti οἱ Πανέλληνες, et τὸ Πανελλήνιον, et τὸ Πανιώνιον, et τὰ Παναθήναια quæ erat ἑορτὴ universi populi Attici: et τὰ Παμβοιώτια. Ἀριστῆες Παναχαιῶν, Β, 404. Η, 73, 159, 327. Κ, 1. Τ, 193. Ψ, 236. ἄλλους Παναχαιοὺς, Ι, 301. Παναχαιοὶ, α, 239, πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἀχαιῶν, nobiles et ignobiles. Et l. c. significatur communis totius Græciæ benevolentia erga eum. sic et ξ, 369. ω, 32.

Πανδάρεος, ου. ὁ. et ὁ Πανδάρης, ου. Pater ejus fuit Μέροψ ὁ Μιλήσιος. Ipse habuit tres filias, ἡ Μερόπη, Κλεοθήρα, Ἀηδών. Harum πρεσβυτάτη, ἡ Ἀηδὼν, nupsit Zetho, fratri Amphionis, et parit filium Ἴτυλον. Sed invidens Amphioni τὴν πολυτεκνίαν ex Niobe Tantali filia, cum filius suus soleret dormire apud unum ex filiis Amphionis, jubet filium suum ea nocte cubare ad spondam interiorem, ut possit Amphionis filium jugulare: sed is, id consilium ignorans, cubuit loco solito, et a matre errante est necatus. Tristis mater optat sibi mortem et mutatur: et nunc quoque frequenter vocat filium suum Ἴτυλον. τ, 518—523. Recentiores eam fabulam aliter narraverunt. Cæterum reliquæ duæ Pandarei filiæ, puellæ amiserunt patrem: nam fugerat Athenas, et inde in Siciliam, ubi una cum uxore Ἁρμοθόῃ cito absumtus est ira deorum, i. e. variis miseriis. Causa fugæ, quia in Creta ex luco Jovis furto abstulerat κύνα χρυσοῦν, Ἡφαίστου ἔργον ἔμψυχον, et Tantalo tradiderat servandum: Jupiter miserat Mercurium ad canem repetendum, sed Tantalus jurarat se non habere: Mercurius tamen invenerat canem et abduxerat. Tantalo ergo injiciebatur a Jove τὸ Σίπυλον ὄρος, et Pandareus in fugam agitur. Etsi igitur illæ duæ puellæ essent περικαλλεῖς καὶ ἐπαφρόδιται καὶ συνεταὶ καὶ ἐργατικαὶ, tamen ex parentis infortunio et ipsæ factæ δυστυχεῖς, fiebant inde δειναὶ προσενεχθῆναι καὶ οὐ προσηνεῖς, fugientes consortium. υ, 66—78. Recentiores, loco Pandarei, nominant Pandionem, loco Ἀηδόνος habent Πρόκνην, maritum ejus vocant Τειρέα, et filium Ἴτυν. Hoc apparet, historiam, fabulis obvolutam, accidisse in agro Atheniensi, vel circa.

Πάνδαρος, ου. ὁ. Princeps Lyciæ, cujus habitatores quoque Τρῶες dicti, egregius sagittarius, ut Apollo ei arcum dedisse dicatur, Β, 824—827, conf. τόξον in A. Filius Lycaonis, ἀντίθεος, ἀμύμων κρατερός τε, qui sunt tituli nobilitatis et principatus, Δ, 88—147, ubi vulnerat Menelaum sagitta, et hoc facto fœdera turbat: nam uterque exercitus credebat, factum id esse jussu Trojani regis. Vulnerat et Diomedem sagitta, Ε, 95—105, ubi ornatur epithetis, 168—296, et occiditur a Diomede. Nam ad augendum hoc Diomedis ἀρίστευμα, laudatus tantopere fuerat Pandarus. Sed sunt tamen epitheta solummodo sumta a genere et dignitate, non ab animo et moribus: nam erat ἐπίορκος καὶ ἀνελεύθερος. Absurde pepercerat sumtui, et equis curruique, quos velut πρὸς ἀνάθεσιν ἀχράντους ἐφύλαττε: dissimilis præterea seni patri bono, cui non obedierat; et dissimilis arte, pater enim αἰχμητὴς, filius τοξότης quæ minor erat gloria bellica. Culpam infortunii sui rejicit in arcum innoxium; neque manus deo tendit, ut suaserat Æneas, Ε, 209, seqq. ergo persona barbara et ἄφρων, laudata ergo, sicut victima inaurari solet. Periit vulnere in os adacto, quo peccaverat plurimum, 290, seqq. Cæterum genus ejus ita traditur: ὁ Τριόπας, Περῤαιβῶν τύραννος, ita crudelis fuerat, ut filius ejus ὁ Καρνάβας, occidens patrem, a civibus suis acceperit τὸ τυραννοκτονίας γέρας. Fugit tamen filius in Troadem, et expiatus a rege Troë, acceptoque agro, Ζέλειαν condidit. Hujus Καρνάβου filius fuit ὁ Λυκάων, hujus ὁ Πάνδαρος. Alius autem erat Pandarus, cultus in Lycia, de quo geographus.

Πανδίων, ονος. ὁ. Nobilis Græcus, ὁμώνυμος τῷ πάλαι Ἀττικῷ ἥρωϊ. Fert Teucro τόξα, quia Teucer extra ordinem arcu utebatur, alias aliter armari solitus. Μ, 372.

Πάνδοκος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 490.

Πανδώρα, ας. ἡ. vide sub Πολύδωρος.

Πάνθοος, contracte Πάνθους, genit. Πανθόου, contr. Πάνθου. princeps Trojanus, senex, μαντικός. Ejus tres filii in Iliade celebres, Πολυδάμας, Ὑπερήνωρ, Εὔφορβος. Patronymicum hinc est ὁ Πανθοΐδης ἢ Πανθοίδης. Πάνθοον, Γ, 146. Πάνθου υἷες, Ρ, 23. et 9, υἱός. Ο, 522. Πάνθῳ, Ρ, 40. ἐς Πανθοίδην, Ν, 756. Πανθοίδης, Ξ, 450. Π, 535, 808. Σ, 250. μεγαθύμου Πανθοίδαο (æolice pro δου) i. e. ἐμοῦ, Ξ, 454, ἀγαυοῦ, Ο, 446. Ρ, 70, 81. Vide sub Πολυδάμας.

Πανοπεὺς, έως. ὁ. Filius τοῦ Φώκου, conditor urbis, quæ et ipsa hoc nomine appellabatur, postea vero Φανοτεύς. Ibi ὁ Τιτυὸς, violator Latonæ, cujus hepar οἱ μυθικοὶ γύπες exedunt, regnaverat sita erat urbs ὁ Πανοπεὺς in amœna regione, unde dicta καλλίχορος, correpto ionice penultimo ω, ex ἡ χώρα. Β, 520. Ρ, 307. λ, 580. In eadem regione erat et ἡ Πυθώ. υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειὸς, Ψ, 665, ubi dubium, an conditor urbis, an vero nobilis homo ejusdem nominis, ὁ Πανοπεὺς pater Epei sit. Id certe constat, etiam civem ejus urbis dici Πανοπέα. Cæterum eadem urbs dicitur ἡ Πανόπη.

Πανόπη, ης. ἡ. præter nomen modo nominatæ urbis, est et nomen νηρηΐδος, Σ, 45, quia aqua est pellucida.

Παραβολὴ, ῆς. ἡ. Egregium poëseos, sicut omnis orationis, ornamentum, in loco et apte adhibitum. Habet nomen quia τοῖς λεγομένοις παραβάλλει, ἢ συγκρίνει καὶ παρατίθησι, πρᾶγμά τι γνώριμον, εἰωθὸς ἀεὶ γίγνεσθαι: κακία γὰρ παραβολῆς τὸ ἄγνωστον καὶ ἀσύνηθες. ὁ ποιητής δι' αὐτῆς πολλὰ ἐξανύει καλά. Δι' αὐτῆς γὰρ πολλαχοῦ καὶ ζώων ἰδιότητας, καὶ φυσικὴν ἱστορίαν ποικίλην, ἐκτίθεται: καὶ ὅλως οὐ μόνον φιλόσοφόν τι πρᾶγμα ἡ παραβολὴ, ἀλλὰ καὶ πραγμάτων ὁσημέραι γιγνομένων διδασκαλία, καὶ ἐναργείας ποιητικὴ, καὶ πολυπειρίας περιποιητική. Ἐπεισάγει παραβολὰς ὁ ποιητὴς, ἐπί τε διαναπαύσει τοῦ ἀκροατοῦ, καὶ ἐπὶ σαφηνείᾳ τῶν λεγομένων, καὶ ποικιλίας τε πραγμάτων ἕνεκεν, καὶ εἰς πολυμαθείας μέθοδόν τε καὶ ἔνδειξιν. Μυρία γὰρ εὐμεθόδως διὰ τῶν παραβολῶν τῇ ποιήσει παρεμπλέκει, ἐξ ὧν ἥτε γραφὴ πλατύνεται, καὶ ἡ ποιητικὴ ἐμπειρία καὶ σοφία διαφαίνεται. Exponit igitur Homerus in parabolis suis res physicas, et œconomicas, et alia in usu humano obvia, et judicia divina, et eventus cum actionibus connexos, etc. et summum ingenium ejus, infinita eruditione expolitum, ostenditur. Raro autem tota parabola ad rem præsentem pertinet; sed major plerumque pars, solius parabolæ ornandæ et expingendæ causa, posita est. Ergo videndum accurate, quid similitudinis conveniat huic rei, vel quid sit tertium comparationis. Infinitæ autem sunt apud poëtam parabolæ: potiores igitur et pleniores tantum excerpemus; reliquas, uno vel altero verbo expressas, lectioni ipsi relinquentes. Species Thetidis ex aqua sursum emergentis, dum adhuc sub aqua est, comparatur nebulæ, Α, 359: nam in aqua marina obscure conspiciuntur ea, quæ tecta sunt aut moventur sub ea. Concio conveniens comparatur apibus, Β, 86—93, ob multitudinem et celeritatem moventium se. Concio commota mari moto, Β, 144—146. et segeti motæ vento, 147—149: et quidem posterior comparatio respicit τὴν ὁμοθυμαδὸν ὁρμὴν ἑκάστου τῶν Ἑλλήνων, prior vero τὸν τάραχον, ut notet κίνησιν μετὰ πολλοῦ θορύβου. et 208—210, concio coiens fremitui maris vento impacti ad littus, ubi duriores litteræ etiam quæsitæ apte, in βρέμεται, σμαραγεῖ. et 289, 290, de pueris et viduis, ad redire volentes domum: et hæc comparatio valde apta: nam pueri νεαροὶ laborem non ferunt, et statim desiderant domum, paullum modo ab ea absentes: et mulieres χῆραι, domi non habentes κηδεμόνα τοῦ οἴκου, festinant reverti. Sed sequitur mox apologia pro Græcis. vide interim, quam diligenter omnes voces sint attendendæ, ut poëtæ artem et vim introspicias. et 394—397, concio finita et acclamans mari agitato. Considera, quam varie eandem rem eidem comparat. Ter similitudinem sumsit a mari: primum de motu populi, deinde de reditu ejus ad priorem locum, tertio de clamore ejus: omnia ista mari comparat, sed diverso modo. et 455—458, pingit fulgorem armorum et galearum per fulgorem ignis in monte ardentis. et 459—466, studium festinantium et sese ordinantium, per cygnos et grues. et 467, 468,

multitudinem exprimit per folia et flores. et 469—473, eandem multitudinem ejusque animositatem, per muscas impetuosas. et 474—477, divisionem et dispositionem ejus, per gregem caprarum permistarum ante. et 780—785, aciem instructam et vadentem, maxime quod attinet fulgorem armorum, igni depascenti aliquam regionem; et terræ gemitum sub pedibus vadentium, fulminibus confert: nam sermo ibi non est de militibus Achillis otiosis, sed de exercitu Trojanos invasuro. Clamor gruum volantium refertur ad clamorem in exercitu progrediente, Γ, 3—7, ubi saltem duces, imperantes ordinibus suis, varie clamant. et 10—13, de nebula, ut pulvis a proficiscente exercitu excitatus signetur. et 23—28, leo esuriens, incidens in prædam, confertur cum heroë conspiciente hostem. et 33—37, viator conspiciens draconem et retrocedens, cum milite timido. Et potest id poni de quovis horrescente periculum subito apparens. Hinc et adjuncta apte posita, e. c. videt, non in campo, ubi longe potest prospicere, sed in valle montana. et 60—63, securis penetrans ligna, cum acri bellatore: et expendantur ibi verba singula. et 151—153, cicadæ, cum senibus concionantibus, conf. τέττιξ in A. et 196—198, aries gregem anteiens, cum Ulysse ejusque sociis: nam ambo jam erant placidi. et 222, nives, cum oratione copiosa. et 449, leo obambulans ad prædam, cum heroë intento in absentem hostem. Stella cadens, ad Minervam de cœlo delabentem, Δ, 75—79, quæ stella potius pro fulgure accipitur. et 130, s. mater arcens muscas ab infante dormiente: ubi maxime τὸ παράμονον τῆς φυλακῆς indicatur: simul tamen et sagitta muscæ leviter pungenti comparari videtur; et Menelaus, quippe inscius periculi et tutelæ, puero dormienti secure. et 141—147, ebur rubro colore infectum a muliere, ad femur Menelai vulneratum a Pandaro: et hæc παραβολὴ ἐξευτελίζει τὴν τοῦ Πανδάρου βολήν: ὡς γὰρ ἐλέφας τέχνῃ βάπτεται ὑπὸ γυναικῶν, οὕτως οἱ τοῦ Μενελάου μηροὶ ἐκ τῆς τοῦ Πανδάρου βολῆς. et 243—246, de hinnulis fugacibus aut attonitis, ad ignavos milites. et 253, de apro, ad virum fortem. et 275—282, de nube atra, ad exercitum venientem. 422—428, de mari moto ventis, ad πυκνότητα τῶν κατὰ φάλαγγας κινουμένων, καὶ τὸν ἐκεῖθεν πολὺν ἦχον. et 433—436, de grege ovium et caprarum, ad θόρυβον dissonum exercitus magni et mixti. et 452—456, de torrente, ad prœlium cruentum. et 462, de turri cadente, ad cadentem fortem virum. et 472, s. de lupis, ad conflictum bellatorum. et 482—488, de αἰγείρῳ cæsa, ad cæsum magnum et pulcrum virum. De Sirio, ad Diomedem, splendide armatum, E, 5—7, et id valde apte. conf. ἀστὴρ in A. et 87—94, de torrente rapido, ad Diomedem pugnantem et valde θερμόν. et 136—143 de leone petito sagittis, ad Menelaum leviter vulneratum; et apte: nam Pandarum comparat pastori, utpote ποιμένα λαῶν, et Trojanos ovibus invalidis. et 161—164, de leone adversus juvencam: ubi apte indicat partem historiæ naturalis de leone: nam is primum frangit cervicem bestiæ cornutæ, deinde super incumbens vescitur. et 476, de canibus coram leone, ad milites timidos. et 487, de reti piscatorio, ad hostes. et 499—504, de palea ventis acta, ad pulverem in prœlio. et 522—527, de nubibus stantibus, ad stabiles pugnatores. et 554—560, de leonibus duobus, occisis tandem manu pastorum, ad bellatores duos post fortia facta cadentes: et 506, inest parabola de abietibus cæsis, ad magnitudinem eorum bellatorum, et σωματικὴν εὐφυΐαν: prior enim comparatio leonum, est index ἀνδρικῆς διαθέσεως τῆς κατὰ ψυχήν. et 597—600, de viatore ob amnem rapidum conspectum retrocedente, ad bellatorem conspecto fortiori: et notatur ἀμηχανία, impossibilitas resistendi. et 782, 783, de leonibus vel apris, ad fortes bellatores. et 864—867, de nube fulgurante nigra, ad Martem abeuntem in cœlum, h. e. εἰς νέφος ἔδοξεν ἐσχηματίσθαι ὁ μυθικὸς Ἄρης φεύγων ἐκ τοῦ πολέμου. De Venere dixerat, 354, μελαίνετο χρόα, fiebat quasi obscura nubes, i. e. abibat ex conspectu: sic Ἄρης νῦν ἀφανὴς γίνεται, νεφωθεὶς οἷον καὶ ζοφωθείς. Veritas est: densissima nubes pulveris ex hoc conflictu, et ex fuga Trojanorum, adscendebat in cœlum. et 902—904, de confectione caseorum, τυροποιΐα, ad celeritatem curati vulneris. De foliis arborum semper virentium, ad hominos morientes et nascentes, Z, 146—149. et 506—512, de equo, ad alacrem cursum festinantis et læti. Et ad hunc locum apte pertinet parabola; quæ iisdem verbis repetitur O, 263—270, ubi tamen versus 265—268, ὀβελίζονται a criticis priscis, ut ad eum locum non pertinentes. De nautis lætis ob ventum secundum, ad milites adventu ducum lætos, H, 4—7. et 61—66, de horrore maris leniter undantis, ad exercitum jam sedentem: sed de stante denso exercitu affert parabolam ex alto petitam; hoc loco autem ex inferiori loco sumtam, exercitu subsidente. De papaveris capite, ad morientem ex vulnere non nimis strenuum, Θ, 306—308. et 338—342, de cane, prehendente posteriora feræ, ad bellatorem terga hostium cædentem. et 551—557, de astris circa lunam splendentibus, ad ignes multos nocturnos in castris. De ventis duobus turbantibus æquor, ad sollicitudines multitudinis, I, 4—8. et 323—327, de ave, quæ, esuriens ipsa, ore tamen affert pullis suis cibum labore quæsitum; ad laborantem ut alii expleantur bonis. sic doctores scholastici, sic militum plerique. De fulguribus et imbribus, ad frequentes gemitus regis solliciti, K, 5—10. et 183—188, de canibus, gregis custodibus, ad vigiles nocturnos. et 360—364, de canibus sectantibus feram, ad milites persequentes hostem. et 485—488, de leone inter oves, ad Diomedem inter hostes. De stella fulgida, nunc conspicua non tecta nubibus, ad ducem bellicum nunc apparentem in primis, nunc in postremis versantem, Λ, 62—66, et simul inest parabola de fulgure, ad arma coruscantia. et 67—71, de messoribus in agro metentibus adversum sibi, ad pugnantes exercitus oppositos sibi: nam dividentes se messores olim, ab alio extremo alii incipiebant, ut in medio agro convenirent: et de illa fere in medio messione est sermo. et 72, de lupis. ad prœliantes. et 172—178, de bubus quas leo invasit, ad hostes sub heroë cadentes: et leo quidem unam tantum necat: ergo parabola maxime spectat terrorem hostibus incussum, et vim herois. et 269—272, de dolore parientis, ad dolorem vulneris arescentis. et 292—294, de venatore, ad ducem. et 297, 298, de procella, ad bellatorem. et 305—309, de ventis in mari, ad bellatorem: et notatur ibi celeritas et vis cædentis. et 324—326, de apris contra canes venaticos, ad Græcos se convertentes contra Trojanos. et 383, de capris, timentibus leonem, ad milites timentes hostem. et 414—420, de apro contra canes, ad Ulyssem contra hostes. et 474—486, de thoibus, sed conspecto superveniente leone diffugientibus; ad Ulyssem solum inter multos hostes, territos adveniente Ajace. et 492—497, de torrente violento, ad Ajacem strenue pugnantem. et 547—556, de leone in fugam heroicam verso, ad heroëm recipientem se a pugnando. et 557—564, de asino et pueris, ad heroëm tarde repulsum a plurimis: recedit Αἴας ὀκνῶν, ὡς ὄνος νωθὴς et tardipes, despiciens Trojanos ut pueros, ipse adsuetus ictibus telorum perpetiendis, ut asinus plagis, qui nihil curat verbera a pueris ingesta. De procella, ad pugnam, M, 40. et 41—50, de venatione apri aut leonis, ad heroëm crebro se convertentem: et h. l. maxime vides, raro totam parabolam applicari debere ad rem præsentem: nam in hac parabola, sola conversio leonis huc illuc, ubi possit perrumpere per venantes, refertur ad Hectorem: reliqua inseruntur plenioris picturæ causa. et 132—136, de quercu valida contra vim ventorum, ad resistentes bellatores. et 146—153, de apris resistentibus venatori, ad bellatores. et 156—161, de nivibus densis, ad multitudinem jaculorum. sic et 278—289. et 293, 299—308, de leone animoso, ad bellatorem. et 421—424, de mensoribus finium agri, ad significandum exiguum spatium τοῦ μεταιχμίου inter duas acies. et 433—436, de fœmina paupere exigente duo æqualia pondera, ad pugnam æquo Marte factam: et parabola in primis laudatur, nam nihil est accuratius ea, ad æqualitatem indicandam: et ideo non inducit dominam, nam illa facile dat plus, nec ancillam, nam ea sumit facile minus, sed pauperem mercenariam, veram et justam tamen: ea non sumit plus, nam est vera; non minus, nam est pauper. et 451—453, de vellere arietis quod pastor facile portat, ad heroëm portantem saxum: et quia arietis lana solet esse immundior et durior et longior, hinc magis apta comparatio cum saxo sublato. De flamma et procella, ad exercitum vadentem, N, 39, 40. et 62—65, de accipitre, ad celeriter abeuntem. et 136—146, de saxo ex rupe abrupto et per altum devoluto, ad bellatorem acrem: ibi vocabula electa, durissimum litterarum sonum exhibentia: præterea barbarum impetum assimilat rei ἀψύχῳ: et Hector a Jove incitatur, ut saxum a pluvia avulsum est. Vide quam apte ad omnia tamen respiciatur. et 178—181, de fraxino cadente, ad cadentem heroëm: et hanc parabolam ὡς συναχθόμενος ponit poëta; præsertim quum rara inventu sit fraxinus ἐν πεδίῳ φυομένη. et 198—203, de leonibus capellam asportantibus, ad duos heroës hostem spoliantes. et 242—245, de fulgore micante fulminis, ad fulgorem varie micantem armorum herois se moventis, inclusa simul celeritate herois, et vi pugnaci. et 298—305, de Marte cum sociis suis, ad heroës cum suis. et 358—360, ubi res ipsa et ejus comparatio inter se commiscentur, et est παραβολὴ ἀλληγορική: notatur conflictus duorum exercituum, ita inter se cohærentium, ut difficulter possint separari, et ut quasi commisceantur. et 389—393, de arboribus cadentibus, ad bellatores cadentes. et 471—477, de apro resistente, ad heroëm pugnantem: et quanquam hujus parabolæ sententia sæpius occurrit, tamen semper aliter est proposita; sicut hospes Alexandri ex unico apro multa et varia fercula apposuisse dicitur. et 492—495, de ariete duce gregis, ad ducem militarem militesque sequentes. et 571—573, de bove invito ducto, ad morientem vulneratum. et 588—592, ubi πάνυ ἀστείως fabis agitatis comparat sagittam frustra emissam: sed epithetis electis ornavit rem tenuem. et 654, 655, de vermi extenso in terra, ad cadentem imbelliorem: nam hic cadens videtur fuisse σφηκώδης καὶ ἀλιτὴς καὶ τετανός, *schmal, mager, lang, (small, lean, and long,)* ut σκώληκι potuerit comparari: est ergo παραβολὴ ταπεινὴ ad virum non robustum; humilior etiam quam illa de papaveris capite: addit tamen de sanguine, quo caret σκώληξ. et 703—708, de bubus duobus sub uno jugo et robustis, ad

duos heroës una mente prœliantes. et 754, 655, de monte, ad magnum et procerum ducem militum: et in participio, κεκληγὼς, quod proprie de ave ponitur, inest notio agilitatis, et imperantis clamore: nam solus mons positus potuisset immobilitatis ideam excitare. et 795—801, de procella, ad pugnantes: et sunt ibi λέξεις duræ sono, notantes τὴν πολλὴν καὶ σφοδρὰν καὶ συνεχῆ καὶ μετὰ ἤχου τῶν πολεμίων ἐπέλευσιν: aptissime ergo. De mari commoto, ad dubitantem, Ξ, 16—22, nam fluctus ante adventum venti est tranquillus, eo adveniente fluctuat. et 394—401, de mari et igne et vento, de clamore pugnantium: et sunt ibi tres παραβολαὶ ὑπερβολικαὶ de tribus validissimis adversus res humanas, et in statu maxime terribiliter sonante; et comparat negative. et 414—420, de quercu cadente, ad virum fortem procidentem. De errone celeriter recordante loca dissita quæ obiit, ad celeritatem itineris confecti, O, 80—83. et 170—173, de nivibus et grandine, ad celeritatem descendentis. Et his duobus locis, primo Junonis celeritas comparatur cogitationi, qua nihil est celerius, et hæc est ἡ σεμνοτάτη παραβολή; altero Iridis grandini celeriter decidenti, et hæc est φοβερά. Accedit tertia comparatio, 237, 238, de accipitre ejusque celeritate, ad celeritatem descendentis Apollinis; et hæc παραβολή ἐστι λεία καὶ γλυκεῖα. (Parabolam de equo, vide supra in parabolis ex Z allatis) et 271—280, de venatoribus agitantibus cervum aut capream, quando intervenit leo; ad Hectorem apparentem Græcis ferocibus. et 323—327, de duobus leonibus gregem noctu adorientibus, et de grege territo, ad terrorem Græcis injectum. et 362—366, de puero ludente arena, ad murum Græcorum facile perrumpendum: et sumta est comparatio a loco ipso ubi erat murus, a littore. et 381—384, de fluctu maris in navem descendente, ad murum conscensum, excellentissime: nam ἀεὶ παρευδοκιμῶν, i. e. ἑαυτὸν νικῶν, ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ὁμοιώσεσιν: et comparat pugnam vento, Trojanos fluctibus, murum navi. et 410—414, de amussi naupegica, ad pugnam æqualem: et sic sæpe sumitur parabola a loco ipso: nam res agebatur ad naves. et 586—591, de leone malefico generoso, ad recipientem se heroëm. et 592, de leonibus cupidis, ad pugnantes. et 605, 606, de igne, ad bellatorem. et 618—622, de saxo marino, ad stabiles milites. et 624—629, de undis contra navem, ad periclitantes bellatores. et 630—638, de leone boves incursante et terrente, ad Hectorem et Achæos: et τὸ οἷον, 638, est præcipue id, cui comparatur actio leonis. et 679—688, de agitatore equorum κελήτων, ad Ajacem obambulantem alacriter. et 690—694, de aquila aves involante, ad Hectoris impetum. De fonte, ad lacrimas herois, Π, 3, 4. et 7—11, de puella infante, ad heroëm flentem. et 156—165, de lupis, ad cupidos pugnandi. et 212—215, de pariete firmo, ad ἄγαν πύκνωσιν στρατιωτῶν. Et ex hac parabola discis, quid alibi dicatur πυργηδὸν φράττεσθαι: nam in muro lapis lapidem sustinet, et arcte cohæret alteri: sic in acie clypeus ad clypeum, vir ad virum. et 259—267, de vespis irritatis, ad pugnatores. et 297—302, de fulgure lucente, ad exiguam ἀνάπνευσιν ἐν κινδύνῳ: fulgur enim collustrat tenebras ad tempus parvum, sic Patrocli factum recreat paululum Græcos: et ideo victoria quædam dicitur φῶς τι. et 352—357, de agnis et hædis fugientibus lupos, ad timorem magnum. et 384—393, de tempestate autumnali, ad fugientes: et ibi ad στενάχοντο parabola artificiose picta: ut torrentes tunc gemunt et strepunt, sic equi fugientes. et 428—430, de vulturibus, ad pugnantes: ubi respicitur ad τὸ ἰσοδύναμον utrorumque, hinc aves ejusdem speciei ponit, et simul ad κλαγγήν. et 406—410, de piscatore piscem hamo attrahente ad se, ad heroëm hasta percutientem et attrahentem ex curru adversarium. et 482—486, de arbore cadente, ad cadentem in pugna. et 487—491, de tauro percusso, ad vulneratum letaliter. et 582—584, de accipitre terrente aves ad heroëm terrentem hostes: et Lycii sunt ibi οἱ κολοιοί, quos hac comparatione deprimit poëta, etsi dense conglobatos. et 633—637, de lignatore, ad sonum pugnæ. et 641—644, de muscis in casa pastoritia, de hostibus circa occisum. et 752—754, de leone irruente quidem fortiter sed letaliter vulnerato, ad Patroclum. et 756—761, de leonibus duobus pugnantibus de cervo mortuo, ad Patroclum et Hectorem depugnantes de cæso tertio. et 765—771, de ventis quatientibus arbores, ad pugnantes cum clamore. et 823—828, de leone et apro pugnantibus ob aquam, ad Hectorem et Patroclum. Et libentissime utitur parabolis poëta in re magna, ut magnificentiorem eam faciat. De vacca primipara, defendente vitulum suum, ad heroëm pro amico cæso pugnantem, P, 4—7. et 53—60, de olea pulcra, vento eversa, ad pulcrum heroëm cæsum. et 61—69, de leone vorante bovem et ἀπροσμάχῳ, ad heroëm pro amico pugnantem quem timent hostes. et 109—113, de leone recipiente se. et 133—137, de leone defendente catulos suos. et 263—266, de torrente strepente, ad clamorem pugnantium. et 281—285, de apro defendente se a venatoribus. et 389—395, de corio bubulo quod extenditur, ad contentionem æqualem, coll. 401, et laudatur hæc parabola a priscis in primis. et 434—437, de statua sepulcrali, ad stantem tristem, et id apte, nam tristis est ob mortuum. et 460, de vulture: ad velociter pugnantem. et 520—523, de bove percusso, ad cadentem hostem: et respicitur ibi solum τὸ, προθορών. et 542, de leone qui bovem laniavit, ad bellatorem. et 547—552, de musca audaci, ad heroëm. et 657—666, de leone recedente, ad heroëm invitum abeuntem: et indoles leonis ibi maxime est picta, respiciturque ad τὸ ἀκούσιον. et 674—681, de aquila ejusque visu acuto, ad heroëm circumspectantem. et 725—734, de canibus aprum incessentibus, ad hostes incessentes: et uni apro comparat duos Ajaces, ob ἰσοψυχίαν. et 737—741, de igne, ad prœlium: et respicit maxime τὸν τῆς μάχης ἦχον. et 742—746, de mulis truncum ex monte portantibus, ad indicandum pondus mortui. et 747—752, de mole inhibente aquas, ad heroas arcentes hostem: honestissima parabola. et 755—759. de sturnis et graculis, ad fugientes cum clamore. De surculo recens ex terra nato in altum, ad adolescentem, Σ, 56, 57. et 109, de melle, ad dulcedinem vindictæ. et 110, de fumo, ad iram obfuscantem cogitationes. et 161—167, de leone esuriente, ad herois stabilitatem. et 207—214, de fumo interdiu et igne noctu, dandi signi causa, ad notabilem speciem armorum herois. et 219—223, de tuba, ad vocem herois. et 318—322, de leone cui catuli surrepti, ad gemitus herois. et 599—601, de figuli rota, ad discurrentes leviter. et 615, de accipitre, ad celeritatem accedentis. De nivibus, ad multitudinem armorum candentium prolatorum, T, 357—361. et 375—381, de pharo καὶ πυρσῷ σωστικῷ, ad fulgorem clypei. et 398, de sole, ad splendorem armati herois: et apte: nam si arma lucent partim ut ignis, partim ut luna, partim ut stella, ergo totus heros splendet ut sol, his conjunctis splendoribus, coll. 381, 374, 366. De leone omnem illam regionem infestante, ad heroëm invadentem hostes, Υ, 164—175, et ibi natura leonis egregie depicta. et 252—255, de mulieribus, invicem conviciantibus; eximie: nam mulier est ἀνδρὸς ἐπιφθονώτερον καὶ μεμψιμοιρότερον καὶ φιλοπληκτικώτερον, quod et Aristophanes bene pinxit in Eccles. et est parabola ad jurgantes. et 490—494, de igne vastante, ad pugnantem: ubi imitatur poëta vocibus τὸν βρόμον τοῦ πυρὸς, καὶ ὅλη παραβολὴ τῷ ὅλῳ παραβέβληται, quod rarius. et 495—499, de bubus triturantibus, ad equos cadavera calcantes. De locustis igne territis et insilientibus in aquam, ad fugientes trepide, Φ, 12—16, ubi quoque ὅλη ὅλῳ προσαρμόζει. et 22—26, de delphino et piscibus, ad fugientes heroëm. et 252—254, de aquila, ad fugientem heroëm. et 257—264, de aquilege fluvium derivante, ad aquas insequentes heroëm fugientem. et 282, 283, de puero συφορβῷ, cui se assimilat magnus Achilles periculi tempore. En, ut deprimant pericula sordida etiam fortissimos. et 346—348, de vento siccante hortum, ad siccatum campum. et 362—365. de lebete fervente, ad aquas calidas. et 522—525, de urbe ardente, ad hostes pressos. De equo ἀεθλοφόρῳ, ad currentem heroëm, X, 22—24, et 26—32, de Sirio, ad splendorem armati herois. et 93—96, de dracone, ad heroëm animosum, coll. 134, 135. et 139—144, de accipitre et columba, ad celeritatem currentium, maxime insequentis, et 162—166, de equis certantibus, de currentibus heroibus, conf. ἵππος in A. ad h. l. et 189—193, de cane et cervo, ad attentionem persequentis hostem. et 199—201, de somnio, quando somniamus de cursu nostro, nec quidquam proficere possumus; ad alterum non adsequentem, alterum non effugientem. et 262—266, ubi sunt παραβολαὶ παροιμιώδεις de odio perpetuo. et 308—311, de aquila impetum faciente, ad heroëm. et 317, 318, de hespero, ad fulgorem hastæ vibratæ. De patre lugente filium, ad notandum amorem, Ψ, 222—224. et 598, 599, de rore recreante herbas, ad verba animum recreantia. et 692—694, de pisce exsiliente super aquam ad exsilientem improviso percussum pugilem. et 712—715, de tignis tectum fastigiatum constituentibus, *von dach sparren, (from rafters,)* ad luctatores firmos: et pertinet ad præcedens λαβέτην, ideo nec habet apodosin. et 760—764, de radio textorio, ad propinquitatem insequentis. de leone fero, ad iratum, Ω, 41—45. et 480—484, de viro dignitatis pleno, et subito ad alienos accedente; ad admirationem mutuam duorum heroum se visentium: et refertur πρὸς μόνον τὸ πολὺ τοῦ θάμβους. In Odyssea minus frequentes sunt parabolæ. De cervo, catulos suos in specu leonis deponente, ad procos in domo Ulyssis, δ, 333—340. ρ, 124—131. de pastore in medio gregis cubante, ad Proteum, δ, 413. et 791—793, de leone viris cincto, ad Penelopen. De vento ferente spinas, ε, 328—330. et 394—398, de liberis lætis ob restitutam patris valetudinem bonam, ad gaudium ingens. et 488—499, de scintilla ignis occultata sub cinere, ad hominem latentem in cubili suo: et apta hæc est comparatio: nam Ulyssi tantopere fatigato, paullulum modo vitæ supererat, excitandum tamen deinde et augendum: posuit tamen non σπινθῆρα, sed δαλὸν, magnificentiæ causa. De Diana inter nymphas, ad virginem regiam inter suas, ζ, 102—109, utpote de pulcerrima inter valde pulcras. et 130—138, de leone esuriente, ad heroëm nudum quo terrentur puellæ: nam illotus et malis confectus, apparebat illis horribilis; lotus, et cibo potuque refectus et indutus, amabilis: vide κόρη in A. similitudo tamen digna est Ulysse. et 151, 152, de Diana formosa et dignitatis plena, ad virginem regiam. et 162—168, de

palma Deliaca, ad eandem, coll. 157, 160. et 232—236, de argento inaurato, ad formosum heroëm. De foliis populi celsæ, ad operantes puellas, η, 106, διὰ τὸ εὐκίνητον καὶ συνεχὲς τῆς αὐτῶν ἐργασίας, *wegen des muntern bewegens der vielen hände, (on account of the brisk movements of the numerous hands.)* de mulis et bubus arantibus, ad celeriorem cursum, θ, 124, 125, ut notetur τὸ ταχύπουν viri. et 521—531, de uxore flente maritum cæsum pro patria, ad flentem heroëm: et similitudo id vult, ἐλεεινὰ ἔκλαιεν Ὀδυσσεύς. De foliis et floribus cernis, ad multitudinem. ι, 51. et 292, s. de leone vorante, ad Cyclopem: et id πιθανῶς: nam nisi Cyclops ossa simul comminuisset vorando (sicut et felis murem una cum ossibus vorat) spatium ante speluncam fortasse plenum fuisset ossium, et deterritus Ulysses introire. Cæterum antiqui raro soliti cultros adhibere ad capiendum cibum. Sic Celtæ membra integra de verubus diripiebant, manibusque tenebant, et dentibus dilacerabant carnes; et si quæ minus sequerentur, habebant μαχαίρια μικρὰ, τοῖς κολεοῖς ἐν ἰδίαις θήκαις παρακείμενα, quibus circumcidebant eas. talis culter ad vaginam gladii adjunctus dicitur ἡ παραξιφὶς, ἢ τὸ ἐγχειρίδιον. et 314, ubi non res ad rem, sed faciendi facilitas cum alia ejusmodi facilitate, comparatur. et 322—324, de malo nautico, ad clavam Cyclopis. Aliam brevem parabolam habes 289. et 384—388, de terebra. et 391—394, de fabro, candens ferrum immergente in aquam, ad stridorem. De canibus domesticis circa herum, ad cicuratas feras, κ, 216—219. et 410—420, de vitulis excipientibus matres, ad lætitiam magnam. De suibus mactatis, ad cædem iniquam, λ, 412—419, coll. 410, de tauro cæso: et hic respicit ad unum ducem, illic vero ad socios multos, cæsos. De lebete fervente, ad Charybdim, μ, 237, s. et id apte, ad rem illustrandam. et 251—257, de piscatore hamis piscante, ad Scyllam. De aratore impigro, qui totum diem opus fecit, et circa vesperam cupide domum spectat, ad Ulyssem festinantem in patriam, ν, 31—35, et hæc nobilis parabola etiam de sene morituro potest adhiberi. et 81—85, de equis currentibus firmiter, ad certum cursum navis. et 86, 87, de accipitre volante, ad cursum navis. De patre excipiente unicum bonæ indolis filium peregre redeuntum, ad fidelem amicum, excipientem alterum, π, 17—21. et 216—219, de avibus flentibus, ad flentes amicos. De patre excipiente filium reducem, ad bene excipientem, ρ, 111, 112. et 518—521, de poëta suaviter canente, ad narrantem suaviter: et id apte: nam narrans multa tamen finxerat bene. De rege bono, cujus gloria late it, ad gloriam boni principis, τ, 108—114. et 204—209, de nive soluta, ad lacrimas. et 518—529, de luscinia canente, ad hominem varia cogitantem, adjuncta luctus idea. De cane pro catulis anxio, ad sollicitum, υ, 13—16. et parabola orta ex ὑλακτεῖν, ad sanandum audax verbum de corde positum. et 25—30, de assando, ad inquietum in cubili. De chorda citharæ, ad nervum arcus, φ, 406—409, et id tendere fiebat, ut nervum ab altero cornu arcus detensum, ne contentus semper arcus flaccesceret, rursus adnecteret ei cornui, curvando arcum. conf. φόρμιγξ in A. De bubus ab œstro agitatis, ad territos, χ, 299—301. et 302—309, de vulturibus contra aves, et conf. νέφος in A. ad h. l. et 384—389, de piscibus captis reti et expositis in littore, ad cæsos jacentes multos: et hoc solo loco poëta mentionem facit capturæ piscium per rete; per hamos sæpius. et 402—406, de leone saturato cædibus, ad Ulyssem post μνηστηροκτονίαν. et 468—472, de turdis per laqueos captis, ad suspensas ancillas. De argento inaurato, ad formosum virum, ψ, 159—163, qui nimirum candidus et roseus est simul. (Vide supra ex ζ.) et 233—240, de enatante naufrago, ad lætantem: et apte id ad Ulyssem, multa passum mari. De vespertilionum stridore, ad stridentes leniter umbras recens cæsorum, ω, 6—9. Ex Pindaro parabolas excerpere infinitum foret.

Παρασάγγης, ου. ὁ. Persica mensura spatii, habens fere stadia sexaginta. Et ex Xenophonte, de Exped. Cyri Min. clarius id apparet.

Παρθένιος, ὁ. ποταμὸς Paphlagoniæ, Β, 854, fluens per regiones valde amœnas, et valde placide: unde hoc delicatum nomen nactus est. Sed τὸ Παρθένιον est mons Peloponnesi.

Παρθενόπη, ης. ἡ. vide sub Σειρῆνες.

Πάρις, ιος, et ιδος. ὁ. Idem qui ὁ Ἀλέξανδρος, filius Priami regis. De judicio ejus inter deas, est Ω, 28—30, et ἄτη est aberratio mentis, *die vergebung im denken, (aberration of mind.)* Hoc judicium allegorice solet explicari, ut sit ἡ ἡδονῆς πρὸς ἀρετὴν σύγκρισις: in quo quum una Venus, i. e. ἡδονὴ, præfertur omnibus regiis virtutibus, sapientiæ practicæ et honestati principali; omnia sunt perturbata. Ἡδονὴ enim in se est bona, sed tantummodo si est ἀμεταμέλητος: sin minus, et si ex ea oritur πολὺς μετάμελος, deterrimum est malum, et maxime principi viro pudendum. Et hic fuit Epicuri sensus, ἡδονὴν ἀμεταμέλητον summum esse homini bonum. Πάρις κλῆρος, Γ, 325. Solus iste inter heroas Homericos fuit μυραλοιφόμενος: nam τὸ κάλλος, cujus fit mentio Γ, 392, κάλλεϊ στίλβων, erat μύρον, δι' οὗ εὐπρόσωπος ἡ θέα γίγνεται, καὶ στίλβειν ἐστὶ λάμπεσθαι τὴν ὄψιν. *ein köstlich waschwasser, das die haut recht klar machete, und durch sein eindringen in die schweislöcher das gesichte völliger und lebhafter darstellete, (a valuable cosmetic, which made the skin very clear, and by penetrating the pores, caused the face to appear more beautiful and lively.)* Apud fœminas tale κάλλος in usu perpetuo fuit: deinde receptum et ad viros, et sine dubio τὸ, νίψον τὸ πρόσωπόν σου, Matth. vi, 17, ejusmodi liquidum unguentum designat, quum sola lavatio faciei per aquam, ad mores quotidianos et ad munditiem, communem omnibus honestioribus, pertineat. Rapuit Helenam ex Lacedæmone, quæ causa fuit belli; et amat eam vehementius decimo anno post, quum timuisset eam amittere ex fœdere, et quum victus esset, Γ, 442—446. Proficiscens Lacedæmone Trojam, non recta via profectus est, ne persequerentur eum naves ex Peloponneso missæ: sed circumnavigavit littora Ægypti, Phœniciæ, Ciliciæ, etc. et ex hoc itinere duxit secum ex Sidone textrices Trojam, Ζ, 289—292, *legete eine tapeten-manufactur an, (established a carpet manufactory.)* Domus ejus pulcra, frugalis tamen, describitur Ζ, 313—317, conf. δῶμα in A. Non intelligit ironiam Hectoris: nam cur irasceretur innocentibus? aut cur νεμεσῴη τοῖς κατὰ αὐτοῦ δικαιότατα νεμεσῶσιν? prudentior vero Helena intelligit, Ζ, 326—358. Blanditur fratri, et honesto modo blanditias veritate mixtas recipit, 503—529. Vult credi, se esse justum maritum Helenæ, eamque se debere defendere: id poëta innuit Η, 355—362. Vult ergo, ut Antenor aliud consilium proferat τῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου κακίᾳ σύμφωνον. Cæterum est imago principis, propter se omnes alios natos esse putantis: hinc, ἐμοὶ φίλα, 357. Sicut Priamus est imago senis, nimis leni ingenio nati. Ἑτέρων Πάρις ἦρχε, Μ, 93. Πάριν, Ν, 490, 660. Ο, 341. Χ, 359. Ω, 249. Δύσπαρι, Ο infelix, Γ, 39. Ν, 769. Ab Euripide dictus Αἰνόπαρις, ob damnum quod intulit patriæ, et ob flagitium suum: nam adhibetur ejusmodi appellatio, quando aliquis nobis est infaustus, aut non idoneus nominari inter res faustas a nobis: est tamen mollis increpatio et civilis; *du böser Paris, (O naughty Paris.)* A sagittis τοῦ Πάριος vulneratus equus Nestoris, Py. 6, 33. conf. Ἀλέξανδρος, et in A. εἶδος, ἐκθέσφατον, et ὅδος ante medium.

Παρμένων, ὁ. vide sub παραμένω in A.

Παρνησὸς et Παρνησσὸς, οῦ. ὁ. et communiter Παρνασός, apud Bœotos, et vulgo, Τερνεσός. Parnassus mons, ad quem Autolycus, avus maternus Ulyssis, regnabat. τ, 394, 431. φ, 220. ω, 331. Cum simplici Sigma constanter scribitur a poëta: ab aliis cum duplici. Παρνασσοῦ καταβάντε, Ol. 9, 66. Παρνασσοῦ πόδα, Py. 11, 54. Παρνασῶ, genit. Doricus, Py. 1, 75, τοῦ ἐν Φωκίδι ὄρους. Παρνασῷ (ἐν) ὑψιμέδοντι, Ne. 2, 29. Παρνάσσιος μυχὸς, Py. 10, 12. Παρνασσίῳ τέγει, Py. 5, 55. coll. 52. Παρνασσίᾳ ἐπὶ ὀφρύϊ, i. e. in ludis Pythicis juxta Parnassum, Ol. 13, 150. Παρνασσίᾳ ποίᾳ, i. e. δάφνῃ, Py. 8, 28.

Πάρος, ου. ἡ. Insula. inde Πάριος, ία, ιον. Παρίου λίθου λευκοτέραν, Ne. 4, 132, marmore splendido candidiorem.

Παῤῥασία, ας. ἡ. Urbs Arcadiæ. Β, 608. ἀπὸ Παῤῥασοῦ, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων: et fuerat olim regia Lycaonis. Ovid. Met. I, 198, seqq. Παῤῥασίῳ στρατῷ, Ol. 9, 143, i. e. ἐν δήμῳ τῆς Ἀρκαδίας, et ibi celebrabantur ἀγῶνες τοῦ Λυκαίου Διός.

Πασιθέη, ης. ἡ. Gratiarum una, et quidem junior. Hanc promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276, ubi nomen alludit ad naturam somni, διὰ τὸ πάντῃ θέειν (ad omnes accurrere) τὸν ὕπνον. Possit nomen et esse, spectabilis omnibus, vel, ad quam omnes concurrunt. sic ἡ Πασιφίλα erat nomen ἑταίρας εὐειδοῦς. Vide in A. sub ὕπνος, ad medium.

Πατρὶς, ίδος. ἡ. patria, vilis sæpe, profert magnos. Sic parva Ithaca Ulyssem, Pella Alexandrum M. Scythia barbara Anacharsin et Themistium, etc. Hinc est id περ, Γ, 201.

Πάτροκλος, ου. ὁ. et Πατροκλέης, έεος. et Πατροκλῆς, ῆος. Filius Μενοιτίου, συγγενὴς τοῦ Ἀχιλλέως et socius carissimus. Α, 345, coll. 337. Ι, 190, 195. 201, 205. habet suam concubinam, 662—664. Mittitur ab Achille ad Nestorem, Λ, 610, 615, coll. 607, 601. Et hoc erat initium mali quod Patroclo accidit. Nam Nestor persuadebat ei, ut pugnaret: pugnans interficitur. Simul tamen id malum erat origo multorum bonorum pro Græcis. Oratio Nestoris est Λ, 654—802, in qua præcipue inest, Patroclum non Achillis sed Agamemnonis causa esse a patre missum ad Trojam, 764, 765, a patre eum esse edoctum qualis esse deberet, 784—788. Erat senior Achille, sed non multum: inferior autem genere et robore, 785. Peritus artis medicæ, 822—847. De morte ejus prædicitur Ο, 65, 66, circa quem locum simul est breve argumentum totius Iliadis, 62—68, et loquitur ibi Jupiter. Curat Eurypylum vulneratum, 390—394. res adversas Græcorum valde dolet, 395—405. Exit ad pugnandum, indutus arma Achillis, a qua re, ῥαψῳδία integra Π inscribitur a priscis ἡ Πατρόκλεια. Flet ubertim, Π, 2—4, et alloquitur Achillem, 20—45, ubi in recensione vulneratorum ducum reticet Machaonem, ne Nestoris mentionem simul facere cogatur, et ne inde Achilles suspicari possit, a Nestore hanc machinam esse structam, ut vere erat; 24—29, et ordo omnis ibi

est admirabilis. Vocativos nominis ejus vides 7, 11. Accipit mandata ab Achille, quibus si paruisset, vivus cum magna gloria rediisset; sed oblitus amici, gloriam sibi aliam captabat: 83—96. En mores amicorum nobilium. Sed si paruisset, longe alius ordo eventuum secutus esset, quem poëta eligere noluit. Poësis enim est aliqua creatio mundi alicujus. Describitur breviter ut fortissimus, 195. 219, 268, 278. 284, 291, 307, 372, 377, 394, 420, 427. Suprema ejus verba, prudentia, magnanima, vaticinantia, 843—855. conf. θνήσκω in A. P, 2, 10, 92, 378. δυσήκοος πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, 401—407. equi ejus flent eum, 426—441, (coll. Ψ, 276—284.) et Jupiter luget, 442—456. laudatur, 477. Ejus character, 670, 671. coll. 689, 690. nam de mortuis nil nisi bene. κεῖται Πάτροκλος, Σ, 20, coll. 10. sic breviter luctuosum nuntium perfert: nam in luctu non vacat audire longa. Achilles postea mutatus, 97—126. Thetis narrat de Patroclo, 451—457. Fletur a Briseïde, T, 282—302. et ab Achille, 314—339, et in specie ibi celeritas ejus, in paranda heroico more cœna suis manibus, prædicatur. Vide porro Φ, 96, 101, 107. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65—107. honoratur equis, ut vir equester, 6—11. combusti ossa leguntur, 252—254. laudatur, γ, 110. Πατρόκλου ἢ Πατρόκλοιο, Θ, 476. P, 187, 240, 241, 255. Σ, 93. Φ, 28, 134. X, 323, et apte ibi fit mentio ejus: nam Hector gestabat arma aliena, et circa collum non satis arcte adhærebat thorax; hinc ibi via ad accipiendum vulnus. Ψ, 239. Ω, 6. Πατρόκλῳ, Π, 257, 543, et Glaucus intellexit, non Achillem esse, qui id fecit: et hinc animosi fiunt Trojani. P, 286. T, 4. Ψ, 747. Πάτροκλον, Σ, 151, 152. T, 302, ubi vide πρόφασις in A. Ψ, 134. Πάτροκλε, Π, 787, et utitur poëta apostrophe subita, ut συναχθόμενος hoc bono viro, coll. 812, 823, 830. Σ, 333. T, 287, ubi hic vocativus est dactylus. Ψ, 179. Ω, 592. Πατροκλῆος, Π, 554, τοῦ συνετοῦ. Ψ, 105, 221. λ, 467. ω, 16, coll. 77, 79. Πατροκλῆα, Π, 125, 126, 130, 818, 815, s. X, 331. Πατρόκλεις, in vocativo, A, 337. Λ, 822. Π, 584, 693, 707, 744, 733, 812, 843, 786. Ol. 9, 107, seqq. Ol. 10, 22, indutus arma Achillis. Vide sub Κλεοπάτρα, et in A. sub κράς.

Παυσανίας, ου. ὁ. vide sub ἀνία in A.

Παφία, ας. ἡ. vide sub ἀπαφάω in A.

Παφλαγόνες, ων. οἱ. gens Asiæ minoris, ἀσπισταὶ, μεγαλήτορες, E, 577. B, 851, 853. N, 656, 662. ὁ Παφλαγὼν, όνος, ἔνδοξος ἀρχηγὸς, auctor nominis eorum est. Appellative sic possunt dici homines loquaces et clamosi, impudentes rhetores, οἱ λόγοις παφλάζουσιν. Et sic id nomen posuit comœdia.

Πάφος, ου. ἡ. urbs Cypri, θ, 363, 362, ubi sic est exponendum, ἵκανεν εἰς τὴν τῆς Κύπρου Πάφον. Sacra erat Veneri, διὰ τὸ ἀπαφίσκειν, i. e. ἀπατᾷν: nam sic ficta est res ex sono nominis: sicut et Κύπρος sacra est Veneri, quia sono vocis convenit cum κύειν πόρεσθαι, ἢ πορσύνεσθαι, prægnantiam et partum præbere.

Πάχυνον, ου. τό. vide sub Θρινακία.

Πειθὼ, όος. c. οῦς. ἡ. Dea Suada. Πειθοῦς μάστιγι, Py. 4, 390. σοφῆς, Py. 9, 70.

Πειραιεὺς, έως. ὁ. vide sequens, et sub Ἐρέτρια.

Πείραιος, ου. ὁ. Dux Græcus, pater Πτολεμαίου, qui hinc dicitur Πειραΐδης. Δ, 228. Alius erat nobilis Ithacensis, fidus Telemacho, ο, 538—545. ρ, 55, 56. 71—83. υ, 372. sed ὁ Πειραιεὺς, έως, erat portus Athenarum.

Πείρεως, ω. ὁ. princeps Thracicus, Y, 484.

Πειρήνη, ης. ἡ. Fons et amnis in agro Corinthio. hinc Corinthus vocatur Πειρήνης ἄστυ, Ol. 13, 86.

Πειρίθοος, ου. ὁ. et ὁ Πειρίθους, ου. princeps Thessalus, filius Ixionis, ex gente Lapitharum, qui debellavit Centauros: hi enim, in nuptiis Pirithoi cum Ἱπποδαμείᾳ filia Adrasti, turbas concierant, injuriosi in mulieres, quod narratur φ, 295—304. Ipse heros laudatus A, 263. B, 741, ubi dicitur filius Jovis, ex congressu Jovis cum uxore Ixionis, coll. Ξ, 317, 318, ubi id narrat Jupiter. Filius ejus erat ὁ Πολυποίτης, M, 129, 182. τέκνον Διὸς, λ, 630. Etymologice scribi debebat Περίθοος, a περὶ, et θέειν, qui superat cursu.

Πείροος, ου. et Πείρως, ω. ὁ. Thracum dux. B, 844. Δ, 520, 525, seqq.

Πείσανδρος, ου. ὁ. Tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, Π, 193—195. Alius erat nobilis Trojanus, filius Antimachi, Trojani crudelis et avari principis, Λ, 122—144. Item alius erat nobilis Trojanus, N, 601—641. Quartus fuit nobilis Ithacensis, procus, σ, 298, 299. χ, 243, 244. 268. Quintus, Lacedæmonius, Ne. 11, 43.

Πεισήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, O, 445. Alius fuit avus Eurycleæ, nutricis Ulyssis, α, 429. β, 347. υ, 148. Tertius erat præco Ithacensis, β, 38, habens nomen a re ipsa: nam præconis est, πείθειν ἄνδρας ut audiant et obsequantur.

Πεισίστρατος, ου. ὁ. Filius Nestoris, laudatus. γ, 36, 400, 415, 454, 483. δ, 155. ο, 4, 6, 44—48. 131, 166, 202. Celeber ille Atheniensis tyrannus, Pisistratus, ex antiqua Neleidarum gente descendit, ex qua et Nestor fuerat, Herodot. V. 65. Vide sub Πειρίθοος.

Πελάγων, οντος. ὁ. μέγας, unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris, Δ, 295. Alius, nobilis Lycius, bonus miles et bonus medicus, E, 695.

Πελασγοὶ, ῶν. οἱ. Gens antiquissima Græciæ, πολυπλάνητος per Græciam et vicinas terras. Colonia eorum magna etiam in Asia fuit, sub imperio Trojano: hinc inter auxilia Trojana numerantur, B, 480, seqq. K, 429, δῖοι. etiam in Creta, τ, 177. nam crebras colonias emiserant, ipsi quoque sæpe sedibus suis expulsi: hinc late sparsum nomen eorum. P, 288. Πελασγοῦ, ubi est gentile, non proprium hominis. In Thessalia fuerat prima sedes eorum, hinc τὸ Ἄργος Πελασγικὸν, B, 681. Ζεῦ Πελασγικὲ, Π, 233, nam Dodonæ in luco, in antiqua Pelasgorum terra, colebatur Jupiter: simul et apte, si intelligas id epitheton præter sensum geographicum: nam Jupiter est principium fructificans terram, hinc nobis est πέλας, prope. Alii male legunt ibi Πελαργικέ. Vide sub Λέλεγες.

Πελειάδες, ων. αἱ. Pleiades. Πελειάδων ὀρειᾶν, Ne. 2, 17, nam fuerant filiæ Atlantis, et in montibus Mauritaniæ educatæ: post amatæ ab Orione, in columbas mutatæ, et inter sidera relatæ. conf. Πλειάδες.

Πελιαοφόνος, ου. ἡ. vide sequens et Πηλιαοφόνος.

Πελίας et Πηλίας, ου. ὁ. Filius τῆς Τυροῦς ex Neptuno, frater Nelei, pater Alcestidis et Acasti, rex partis Thessaliæ. B, 715. ortus ejus et regnum describitur λ, 234—256. occisus denique dolo Medeæ. Nam Jasonis patrem, Æsonem expulerat regno. Genealogia ejus hæc. Αἴολος, ὁ τοῦ Ἕλληνος habuit tres filios, quorum primus Κρηθεὺς, alter Ἀθάμας, tertius Σαλμωνεύς. τοῦ Κρηθέως υἱὸς ἦν ὁ Αἴσων, τούτου ὁ Ἰάσων: τοῦ Σαλμονέως θυγάτηρ ἦν ἡ Τυρὼ, καὶ ταύτης υἱὸς ὁ Πελίας. Hinc apparet injuria Peliæ, de qua re fuse agitur Py. 4, 126, seqq. ad 446, ubi τὰν Πελίαο φόνον dicit Medeam, quæ cædes i. e. autor cædis, Peliæ fuit, quod quidam conjunctim legunt, τὰν Πελιαοφόνον, ad formam ὁ ἡ ἀνδροφόνος, homicida, ut fiat Peliæcida. Πελίαο παῖς, Ne. 4, 97.

Πέλιννα, ης. ἡ. et τὸ Πελινναῖον. Urbs Thessaliæ. Py. 10, 7. est et nomen montis in Chio insula.

Πελλήνη, ης. ἡ. Urbs Achaiæ munita, cujus civis ὁ Πελληνεὺς ἢ Πελλήνιος. B, 574. celebrabantur ibi ἀγῶνες, τὰ Ἕρμαια ἢ καὶ Θεοξένια dicti, et τὰ ἔπαθλα καλαὶ Πελληνικαὶ χλαῖναι erant, Ol. 7, 156. 9, 146, sc. ἐν. 13, 155. Ne. 10, 82.

Πέλοψ, οπος. ὁ. Avus Agamemnonis, filius Tantali. B, 104, seqq. conf. πλήξιππος in A. et Eurip. Iphig. Taur. 2. et Plutarch. in Theseo. Πέλοπος ἀποικία dicitur Peloponnesus, nam missus erat ex Lydia ad coloniam eo deducendam, Ol. 1, 37—58. raptus a Neptuno, ut Ganymedes a Jove, Ol. 1, 64, seqq. et 144, ubi sex ejus filii ex Hippodamia memorantur. 146, ubi alluditur ad morem priscum in Peloponneso: nam quotannis omnes ibi ἔφηβοι ad monumentum Pelopis flagris usque ad sanguinem cædebantur, et libabant quasi sanguine suo Pelopi. Et apud Lacedæmonios id diutissime observatum. Restituit certamina Olympica post superatum Œnomaum, Ol. 1, 151, seqq. Πέλοπος Κρονίου, Ol. 3, 41, nam avia Pelopis, mater Tantali, fuit ἡ Πλουτὼ, Κρόνου θυγάτηρ. Etiam prope Elidem erat τὸ Κρόνιον ὄρος. Πέλοπος παρὰ σταθμῶν, i. e. ἀπὸ Πίσης, Ol. 5, 21. Πέλοψ Λυδὸς, Ol. 9, 15. σήματι Πέλοπος, Ol. 10, 30. Ne. 2, 33. Πελοπηϊάδαι, Ne. 8, 21. dictus a πέλας ὄπτομαι, ὁ τὰ ἐγγὺς ὁρῶν, ἢ ὁ τὰ πορρωτάτω ὡς τὰ ἐγγὺς ὁρῶν. Plat. in Cratylo. Vide in A. sub αἱμακουρία.

Πέλωρις, ἡ. vide sub πελώριος in A.

Πελωρία, ας. ἡ. sc. ἑορτή. vide sub πελώριος in A.

Πέλωρον, τό. vide sub Θρινακία.

Πενέλεως, ω. ὁ. Ductor Græcus. N, 92.

Πέργαμος, ου. ἡ. ἡ τῆς Ἰλίου ἀκρόπολις, ubi et templum celebre Apollinis: et erat similis Capitolino monti Romæ. Δ, 508. E, 446—460. Z, 512. H, 21. Ω, 700. Recentiores dixere τὸ Πέργαμον ἢ τὰ Πέργαμα: imo et per tropum omnes ἀκροπόλεις vocarunt Περγάμους ἢ Πέργαμα. Ol. 8, 55. Eurip. Phœn. 1105, 1183, ubi mœnia in genere sic vocari videntur. Περγαμίαν εἷλε, Ist. 6, 45. Vide sub ἄκρος in A.

Περίβοια, ας. ἡ. heroina nobilis et formosa, mater τοῦ Πηλεγόνος, principis Pæonum. Φ, 142, 143. Alia est η, 57, 58. nomen declarat formam late celebratam fama. Vide sub Ἐρίβοια, et Εὐρυμέδων.

Περιήρης, εος. ὁ. nobilis Græcus, pater Βώρου, qui Borus fuit gener Pelei, habens pulcram Πολυδώρην. Π, 177.

Περικλύμενος, ου. ὁ. Filius Nelei, frater Nestoris. Videtur fuisse vir πολυειδὴς τὰ εἰς μεθόδους πολεμικὰς, καὶ εἰς λοιπὰς ἐπιτεχνήσεις. nam narrant de eo recentiores, quod donum habuerit a Neptuno, ut mutare posset se in quodvis: quod idem donum habuit ἡ τοῦ Ἐρυσίχθονος θυγάτηρ, καὶ ὁ Πρωτεὺς, καὶ ἡ Θέτις, etc. Cum Hercules Pylum oppugnaret, in prœlio quodam mutavit Periclymenus se in apem, et tamen sic quoque confixus est sagitta Herculis. λ, 285. Py. 4, 312. Ne. 9, 61. Vide sub ἀγέρωχος in A.

Περιμήδη, ης. ἡ. vide sub Ἀγαμήδη.

Περιμήδης, εος. ὁ. Græcus nobilis, pater Schedii, O, 515. Alius erat socius Ulyssis

λ, 23. μ, 195. nomen est a prudentia singulari.

Πέριμος, ου. ὁ. Filius Μέγου, Π, 695, unde ὁ Μεγάδης dictus, nobilis Trojanus. nomen est a περὶ, supra, sicut ab ἀμφὶ fit Ἀμφίος, ab ὑπὸ Ὑπίος, etc.

Περίφας, αντος. ὁ. Ætolorum princeps laudatus, occisus a Marte. Ε, 842—847. Alius erat κήρυξ Trojanus, Ρ, 323, Ἠπύτου υἱὸς, apte ab ἠπύειν, i. e. φωνεῖν. ipsum etiam nomen est quasi περιττῶς φωνῶν, quod et imperatoris est.

Περιφήτης, ου ὁ. nobilis Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. Alius erat ductor Græcus, Ο, 638—652, mali patris bonus filius.

Περκώπη, ης. ἡ. Urbs maritima Troadis, Α, 229.

Περκώτη, ης. ἡ. Urbs Troadis, quam postea Xerxes donavit Themistocli; et civis ejus ὁ Περκώσιος. Β, 835. Ο, 548. Β, 831. Ζ, 30. Α, 329.

Περῥαιβοὶ, ῶν. οἱ. Natio Thessala, a conditore suo Περῥαιβῷ nomen nacta, Β, 749. Hi Perrhæbi habebant montana, Λαπίθαι autem campestria circa Olympum et Tempe, ad Peneum amnem usque ad ostia ejus: et οἱ Ἀθαμᾶνες annumerantur his a geographo.

Πέρσαι, ων. οἱ. vide sub ὀρχηστὺς in A.

Περσεὺς, έως. ὁ. Filius Jovis ex Danaë, laudatus valde et prælatus Herculi fortibus justisque factis. Ξ, 319, 320. Ejus filius fuit ὁ Σθένελος, qui hinc dicitur Περσηϊάδης pro Περσείδης. Py. 10, 49, seqq. Py. 12, 19—29, seqq. Περσέως τὰ, sc. πράγματα, Ne. 10, 6. Ist. 5, 40. Nomen est a πέρθειν, διὰ τὸ πτολίπορθον. Alius erat Nestoris filius, γ, 414, 445. Vide in A. sub ποῦς, aliquanto ante medium.

Περσεφόνη, ης. et Περσεφόνεια, ας. ἡ. Proserpina, quæ et ἡ Περσέφασσα ἢ Περσέφαττα dicitur, et apud Atticos κατ' ἐξοχὴν ἡ Κόρη, dorice Κόρα. Filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis. Sed physice notat, conventum aut numerum universum mortuorum, imo potius τὴν φθορὰν τῶν κατοιχομένων, corruptionem, *die verwesung, (corruption,)* Jobi xvii, 14. Vocatur et ἡ Φερσεφόνη, a φέρω, f. æol. φέρσω, et φένω, unde ὁ φόνος: composito ex duobus idem notantibus nomine: nam φέρειν sæpe est φθείρειν. Hinc et vocatur ἡ Φθερσέφασσα ἢ Φερσέφασσα ἢ Περσέφασσα, ex eodem, et φάζειν, i. e. φονεύειν. Cæterum Περσεφόνεια est forma Ionica, Περσεφόνη communis; sicut ἡ Πηνελόπεια καὶ Πηνελόπη. Βερενίκεια καὶ Βερενίκη. ἐπαινὴ Περσεφόνεια, ubi poëtice inducitur ut καταχθόνιος δαίμων, Ι, 457, 565, et id nomen simul innuit, morientes cadere vel naturaliter (φθείρεσθαι) vel vi externa (φόνος) et ἐπαινὴ additur, non solum quod δεινὴ, sed et quod αἰανὴ, διὰ τὸ ἐν σκότῳ εἶναι, κ, 491, 494, 509, 534. λ, 47, 212, ἀγαυὴ, suspicienda cum aliquo horrore: nam terret memoria corruptionis: 216, 225, 385, ἁγνὴ, ὡς ἁγνισμοῦ δεομένων τῶν θνησκόντων, secundum illud: πυρὶ καθήγνισται δέμας. 634. et mittit Γοργείην κεφαλὴν, πρὸς ἐκφόβησιν. Περσεφόνης δῶμα, Ist. 8, 119. Φερσεφόνης δόμον μελαντειχέα, Ol. 14, 29. ἕδος, Py. 12, 3. Φερσεφόνα ἔδωκε νᾶσον, Ne. 1, 18. Vide in A. sub θυγάτηρ.

Πέρση, ης. ἡ. Filia Oceani, ex qua Sol genuit liberos, κ, 139. Respicitur ἡλίου ἀεικίνητος περαίωσις, ἢ αὐτοῦ ἐκ περάτης κίνησις: et filia Oceani respicit solem poëticum, qui occidit in oceanum et oritur ex eo, vel et, διὰ τὸ τὸν ἥλιον ὠκὺ ἀνύειν τὸν δρόμον ὃν περᾷ φυσικῶς.

Πέρσης, ου. ὁ. Persa, nomen nationis. est sine dubio a πέραν. hinc est ἡ περσικὴ, species ocreæ, apud Aristoph. Nub. 151. Eccl. 318. Thesm. 741. quæ et τὸ περσικὸν. Lys. 229. ab eodem fonte est et ὁ περσεὺς, et ἡ περσέα, arboris species, unde adjectivum περσεῖος, α, ον, et τὸ περσικὸν μῆλον.

Πετεὼν, ῶνος. ἡ. κώμη Θηβαΐδος, a conditore nomen habens, Β, 500.

Πετεὼς, ώ. ὁ. Rex Athenarum; et filius ejus erat Mnestheus, ductor Atheniensium ad Trojam. Habet nomen a πέτεσθαι, διὰ τὸ ὠκύπουν. In genitivo casu habet et paragogicum ο, Πετεῶο, quod tamen alii sic enarrant, Πετεὸς, gen. Πετεοῦ, ionice Πετεοῖο, et οι mutato in ω. Β, 552. Δ, 327. Μ, 331, 355. Ν, 690.

Πέτρα ὠλενία, vide Ὠλενία. Β, 617.

Πήγασος, ου. ὁ. Equus ille alatus, Pegasus, quem Homerus ignoravit. Est ergo commentum recentiorum μυθοποιῶν. Ol. 13, 89—132, ubi filius Gorgonis serpentinæ dicitur, et ejus acta cum Bellerophonte narrantur. πτερόεις, Ist. 7, 64. Videtur fuisse nomen navis piraticæ nobilis. Vide sub πέτομαι in A.

Πήδαιον, ου. τό. locus ignobilis in Troade. Ν, 172.

Πήδαιος, ου. ὁ. Filius Antenoris, principis Trojani. Ε, 69—75.

Πήδασος, ου. ἡ. Urbs in imperio Trojano, quam Leleges caput habebant. Expugnata ab Achille; et cives inde transierunt in Cariam, et habitarunt circa Halicarnassum. Πήδασον αἰπεινὴν, Ζ, 35, ὀχυρωτάτη, ἡ πάλαι Μοννηΐα dicta. Hanc Achilles oppugnans, et desperans expugnationem, quum abitum inde pararet; virgo intra mœnia, capta pulcritudine Achillis, malum projecit de muro, cui inscripti erant hi iambi: μὴ σπεῦδ' Ἀχιλλεῦ, πρὶν Μονηνίην ἕλῃς, ὕδωρ γὰρ οὐκ ἔνεστι, διψῶσι κακῶς. Ille igitur manens, εἷλε τὴν πόλιν σπανίζουσαν ὕδατος, facta deditione. Dictam urbem volunt a Πηγάσῳ, equo alato, mutato γ in δ, ut solet: cives enim pollicitos esse Bellerophonti, daturos se ei esse tantum agri, quantum ἵππος ἐν νυχθημέρῳ περιτροχάσει: hinc et χάραγμα ἵππου τοὺς ἐκεῖ habuisse. Sed quis non videt commentum Græculi alicujus, quum poëta equum illum prorsus ignoret, nec fabula lepida de virgine sit verosimilis. Jam igitur mirandum non est, Pharisæos Mosi, monachos apostolis, tam multa commenta superaddidisse, cum ne Homero quidem defuerint quamplurimi superadditionum magistri. Vide et Υ, 92. Φ, 87. sed alia Pedasus erat in Peloponneso. ἀμπελόεσσα. Ι, 152, 294, alias ἡ Μεθώνη, ἢ καὶ Κορώνη, dicta.

Πήδασος, ου. ὁ. Filius geminus Bucolionis ex Naiade formosa, Ζ, 21—28. Etiam equus Achillis, tertius et mortalis, i. e. castratus, qui nihil posset procreare, hoc nomine appellabatur, Π, 152, seqq. 467, seqq. nam equi heroum habebant sua nomina propria.

Πηλεγὼν, όνος. ὁ. Filius Axii fluvii et Peribœæ formosæ, pater Asteropæi, ductoris τῶν Παιόνων. Φ, 141—159.

Πηλεὺς, έως. ὁ. Filius Æaci, pater Achillis, rex Myrmidonum in Thessalia, maritus Thetidis. Occiderat per imprudentiam fratrem suum Φῶκον: et quum fugeret eam ob causam ex Ægina, secuti sunt eum multi Myrmidonum in Thessaliam, ubi regnabat eo tempore Ἄκτωρ, avus Patrocli: hujus filiam τὴν Πολυμήλην duxit uxorem, ex eaque genuit τὴν Πολυδώρην. Et quia Actor expulerat filium suum Μενοίτιον ob factas ab eo sibi insidias: Peleus successit Actori in regno. Propter Achillem iratus erat Græcis: et tamen de eo Nestor dicit, quod doliturus sit de turpitudine Græcorum: quanta ergo turpitudo, de qua et inimici doleant! et quæsierat ex Nestore, Η, 125—131. hortatus fuerat filium proficiscentem, ut cohiberet animum nimis elatum, disceretque modestiam et humanitatem, Ι, 252—259, qui locus est egregius. vide et 394—400, ubi Achilles de eo loquitur. et 474—480, ubi Phœnix fugiens ad eum venisse narratur. Nestor cum Ulysse legatus ab Agamemnone ierat ad eum, rogantes auxilia, Λ, 765—783. Αἰακίδης Πηλεὺς, ἥρως μάλα ἐπιεικὴς, Π, 15, 33, 34. et filia ejus Πολυδώρη peperit fluvio Σπερχειῷ τὸν Μενέσθιον, 175. Dii, et in specie Neptunus, dederant ei dono equos immortales, Π, 380, 866. Ρ, 441—447. Ψ, 277, 278. Venit ad eum supplex Ἐπειγεὺς, Π, 570—576. accepit et arma a diis, quo die duxit Thetidem, Σ, 84—86. et omnes dii adfuere in iis nuptiis, Ω, 59—63, i. e. data est ei uxor potentior ipso a nobilibus ejus regionis: sed historia specialior jam ignoratur. Thetis questa est sæpius, quod coacta fuerit nubere Peleo, Σ, 432—435, et spretus quoque est non diu post natum Achillem a fastuosa ista muliere; quæ dicitur dea maris, i. e. valde elata et tumultuosa: et Achilles filius Thetidis, i. e. valde superbus et inhumanus. Peleus valde senex, Σ, 331, s. Τ, 334—337. olim tamen fortissimus, 387—391. et a diis valde amatus, Ω, 486—492. Genus ejus describitur Φ, 188, 189. senectus, Χ, 421. ἱππότα, Ψ, 89. et 144, ubi vovit fluvio Sperchio comam reducis filii sui. Prima ejus uxor fuerat ergo ἡ Πολυμήλη, post cujus obitum duxit Thetidem jam senectuti propior. Fuit senior Priamo, nam sub Hercule contra Trojam profectus erat ut τέλειος αἰχμητὴς, quo tempore Priamus fuit valde puer: cæterum inferior Priamo in τεκνογονίᾳ, Ω, 534—546. Achilles eum valde amavit, et libenter nominavit, λ, 491—504. Ἑλλὰς καὶ Φθία, duæ urbes celeberrimæ et vicinæ, cum territorio circa eas satis amplo, parebant ei. De gladio Pelei narratur Aristoph. Nub. 1059, a scholiaste. Πηλέος υἱὸς, Π, 203. Σ, 18. Φ, 139. Χ, 8, 250. ω, 36. et scriptio genitivi per Ὀμικρὸν est Ionica, per Ὠμέγα Attica. Πηλῆος ἔκγονον, Υ, 206, 207. δόμον Πηλήϊον (pro Πήλειον) εἴσω, Σ, 60, 441. Hinc et patronymicum Πηλείδης, Πηλεΐδης, Πηληΐδης, Πηληϊάδης, filius Pelei, Δ, 245. Ψ, 651. ejus genitivus est Πηλείδαο, Ο, 74, 614. Ρ, 191, 199. Φ, 208. et Πηληϊάδαο, Π, 686. λ, 556, et hoc α penultimum semper producitur: et Πηλείδεω, Ο, 64. Ρ, 195. Υ, 85. Θ, 75. et Πηληϊάδεω, Α, 1, 322. Ι, 166. Π, 269. Ω, 406, 431, 448. λ, 466. et hoc ι penultimum semper in scansione coalescit cum ω Πηλείδῃ, Ρ, 105, 701. Τ, 83. Χ, 58. Πηλείδην, Π, 271. Πηλείδη, in vocativo, Α, 146. Φ, 153. Et altera patronymici forma ὁ Πηλείων, τοῦ Πηλείωνος, Π, 195. Ρ, 208, 214. Πηλείωνι, Α, 188. Χ, 40. ε, 310. Πηλείωνα, Α, 197. Β, 674. Ι, 181. Κ, 323. Π, 281. Σ, 261, 267, ubi bis positum, κατά τι θαῦμα. Υ, 27. Φ, 599. Χ, 278. Ψ, 793. Ω, 338. λ, 469, 500. ω, 18. Πηλεὺς post mortem est in insulis beatorum, Ol. 2, 142. ejus unicus filius, Py. 3, 178, seqq. ἄναξ, Ne. 3, 56, seqq. 4, 91, seqq. Πηλέος ἥρωος, Ist. 6, 36, seqq. Πηλεῖ παρὰ, Py. 3, 154, seqq. σὺν, Py. 8, 144. Ist. 8, 84. Πηλέα τε, Ne. 5, 48, seqq. Vide in A. sub γαμβρὸς, ἕδνα, et τεῦχος prope initium.

Πηλιαοφόνος, εος. ὁ ἡ. sic vocatur ἡ Μήδεια, ἡ τὸν Πηλίαν, regem Thessaliæ, φονεύσασα, Py. 4, 446. et compositio bene se habet ab ὁ Πηλίας, ου, et ionice αο. alii divisim legere malunt, τὸν Πηλίαο φόνον, sc. γενομένην, quæ exstitit cædes, i. e. auctor cædis, Peliæ, sed

compositum longe est elegantius, et Pindaro audaci dignius.

Πηλίας, est idem qui Πελίας, quem vide.

Πηλιὰς, άδος. ἡ. vide sequens.

Πήλιον, ου. τό. mons, oppositus τῇ Ὄσσῃ in Thessalia: et ambo montes sunt ab Olympo versus occidentem siti, inter quos fluvius ὁ Πηνειὸς ἐκρέει. Est et urbs Thessaliæ, τὸ Πήλιον, cujus civis ὁ Πηλιεὺς ἢ Πηλιώτης. τοὺς ἐκ Πηλίου ὦσε, Β, 744. et 757, εἰνοσίφυλλον. Πηλίου ἐκ κορυφῆς, Π, 144. Τ, 391. ἐπὶ Ὄσσῃ Πήλιον, λ, 315. hinc adjectivum ἡ Πηλιὰς, άδος, ex monte Pelio. Πηλιάδα μελίην, hastam fraxineam ex monte Pelio, Π, 143. Τ, 390. Φ, 162. Χ, 133. Πελιὰς, Υ, 277. Παλίου (dorice) ἐν σφυροῖς, Py. 2, 85. βήσσαις, Py. 3, 7. ἐκ κόλπων, Py. 9, 7. Ne. 4, 88. ἐν Παλίῳ, Ne. 5, 41, seqq.

Πηνειὸς, οῦ. ὁ. Fluvius Thessaliæ nobilis: et præter hunc sunt alii quatuor nobiles in illa regione, in quibus ὁ Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπεὺς, qui tandem jungunt aquas suas cum Peneo, et per easdem convalles inter Ossam et Pelion montes effluunt in mare, sic tamen ut Peneus nomen suum retineat usque ad ostia. Β, 757. Πηνειοῦ λέχει, Py. 9, 29. ἀμφὶ Πηνειὸν, Py. 10, 86. Vide in A. sub ὅρκος ad initium.

Πηνέλεος, ου. ὁ. et Πηνέλεως, ω. ὁ. dux Thebanus. nomen est a πένεσθαι ἢ ἐνεργεῖν περὶ λαὸν, hinc et communiter scribitur Πηνέλαος, quæ scriptio multo est accuratior quam Πηνέλεος, a qua tamen genitivus Ionicus Πηνελέοιο, Ξ, 489, occurrit. Πηνέλεως vero est Attica forma, sicut a Μενέλαος fit Μενέλεως. Β, 494. Ξ, 487, ubi Πηνέλεῳ scribi potest, attice a Πηνέλεως, vel Πηνελέῳ a Πηνέλεος. Π, 335. Ρ, 597—600.

Πηνελόπη, ης. et Πηνελόπεια, ας. ἡ. Uxor Ulyssis laudatissima in Homero, et valde σώφρων. Sed Lycophron, et quidam alii recentiores, narrant hanc pulcram reginam κασσωρίδα, eamque concubuisse cum procis omnibus; imo et Mercurium ex ea genuisse τὸν Πᾶνα (ὁ Πὰν) filium: quæ tamen omnibus antiquioribus contradicunt. Habet nomen vel a πένεσθαι περὶ λοπὸν, λοπὸς vero est ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρομύου λοπὸν, nam proprie λοπὸς est tenuis aliquis cortex, *eine dünne schale wie um die zwiebel ist, (a thin rind or peel, like that of onions:)* unde et textura illa tenuis, differentiæ causa, scribi solet λόπος, et τὸ λῶπος, unde est τὸ λωπίον, quæ omnia a λέπω descendunt: vel nomen est a τὸ πηνίον ἑλεῖν, πηνίον vero est ὁ μίτος, *der einschlags-faden am gewebe, (the woof;)* et sic nomen est ἱστουργῷ γυναικὶ πρέπον. Cæterum est et avis quædam ἡ πηνέλοψ, οπος. Ipsa erat filia Icarii. Post primum partum, maritus ejus ad Trojam est profectus: ergo juvencula tamen erat adhuc, cum rediret vir anno vicesimo post, circa annum ætatis trigesimum sextum. α, 223, 275, 276, 328—364, ubi adit conventum procorum, sed modeste, neque sola: inhibet etiam ibi cantorem Phemium canere de reditu Græcorum, cur? quia timebat, ne vates divinus et de morte Ulyssis aliquid caneret, et ipsa tunc magis urgeretur a protervis istis. Ipsi etiam proci arrigebant aures, an aliquid de morte Ulyssis essent audituri. Credebatur quidem talis cantor moveri a spiritu veridico, ut vera subito per inspirationem caneret, quæ ipse antea ignorasset: sed Penelope parata erat id jam non credere, quia voto ipsius adversabatur; contra proci erant credituri, utpote quod volebant: hinc tacere cantorem de ista re jubebat Penelope. Telemachus autem de patre audire avebat: ergo spe cognoscendi certum, cantorem pergere jubebat. Describitur ut ingeniosissima, amoliens a se spes procorum, sic tamen ut non subito præcideret omnino, ut tempus duceret, semper sperans aliquid boni interim eventurum, β, 88—110, 116—122. et consumto omni consilio, re vera venit eventus bonus, Ulysses ipse. ἐχέφρων Πηνελόπεια, δ, 111. περίφρων, δ, 787. et 675—767, ubi resciscit consilia procorum de occidendo Telemacho, et luget, et precatur. et 770, πολυμνήστη βασίλεια. Est non tam formosa quam Calypso, ut ipse Ulysses, adulatorie fortasse, dicit, ε, 215—224, coll. 209—213. Laudatur ab Agamemnone, λ, 443—449. et a matre Ulyssis, 180—182, coll. 176, 177. statuit tamen Ulysses non aperire se uxori ante, quam fidem ejus satis perspexerit, Agamemnonis scilicet fato monitus, et nullam fœminam bonam serio credens, ν, 331—338. et 378—381, ubi dicitur, quomodo hæc ἀντιθέη ἄλοχος tractarit procos, coll. 406. Exspectat virum, ξ, 126—130, 172, 373—376. Urgetur, ut nubat tandem alicui, ο, 15—17, et fratres ejus nominantur a recentioribus Homeri suppletoribus inficetis, Σῆμος καὶ Αὐλητής. desidet domi, ο, 514—516. De procis ejus multis, π, 122—131, et his raro quidem, nonnunquam tamen, solita fuit se ostendere, ut reverentiam sui aliquam iis subinde renovaret, π, 409—451. Excipit reversum filium, ρ, 36—60, ubi simul pulcritudo corporis animique ejus pingitur egregie; et 152—164, audit cum lætitia vaticinium de Ulysse venturo. coll. 390, s. 492—494. 562. ostendit iterum se procis, consilio singulari, σ, 157—302. ubi formositas ejus pingitur, et dona accipit: nec vult ungi elegantius, ungitur tamen; et refecta brevi somno, eo splendidior apparet. coll. τ, 53, 54, ubi intrat conclave, ubi versatur Ulysses personatus cum procis, et ipsa cum eo, ignara quis esset, colloquitur, 97—360, 508—604, ubi et somnium suum narrat. Luget, et vota facit noctu, υ, 57—92. Ponit procis arcum, ut fortissimo eorum nubat, φ, 2—187, et laudatur ibi, 107—110, ut pulcerrima sui ævi, nam Helena jam erat subvetula. Difficilis est in agnoscendo marito, metu ne dicipiatur, ψ, 96—259, coll. 300—305. laudatur iterum ab umbra Agamemnonis, ω, 191—197. coll. 293. Quod antea dicta fuerit ἡ Ἀρνέα, narrat scholiast. ad Ol. 9, 87. si te delectant allegoriæ futiles, et explicationes textuum aniles; scito, accipi Penelopen pro philosophia, quæ propositiones apte connectat, ex iisque deducat, methodo synthetica per ἱστὸν, et analytica per solutionem ἱστοῦ. Vide, quam acute! Confer in A. ἐμπλήγδην, et πηνίος.

Πηνέλοψ, οπος. ἡ. vide supra.

Πήρεια, ας. ἡ. χωρίον Θετταλικὸν, ἐλῶδες, καὶ ἀγαθὸν τρέφειν ἵππους. Β, 766. alii scribi jubent ibi Πιερία, ἡ.

Πηρὼ, όος. ἡ. formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data tandem Bianti. λ, 286—296, coll. ο, 229—238. Vide sub Μελάμπους.

Πίασος, ου. ὁ. vide sub Λάρισσα.

Πιδύτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Περκώσιος, Ζ, 30.

Πιερία, ας. ἡ. Nonnunquam notat partem montis Olympi, nonnunquam regionem Thessaliæ, sæpe et urbem. Nomen ei dedit vel antiquus heros, ὁ Πίηρ, ερος, cujus pater fuit ὁ Ἐλευθὴρ, ῆρος: vel nympha antiqua ὁμώνυμος. Ξ, 226. ε, 50. Quando sermo est de Musis Πιερίηθεν venientibus, innuitur mons ille, Musis sacer, et simul τὸ ἐπίηρον τοῦ λόγου τοῦ κατὰ τὰς Μούσας. Hinc Musa dicitur ἡ Πιερὶς, ίδος, Ol. 10, 116. Py. 1, 27. 6, 49. 10, 102. Ne. 6, 56. Ist. 1, 92.

Πίηρ, ερος. ὁ. vide supra et sub Ἠμαθία.

Πιθηκοῦσσαι, ων. αἱ. vide sub Ἐχῖναι et Κίρκωπις.

Πίνδαρος, ου. ὁ. Thebanus nobilis. scripsit Δωρίδι διαλέκτῳ libros septendecim, ex quibus supersunt quatuor. De genere ejus vide ad Py. 5, 97, et 101, scholiastas. Vixit annos 55, et mortuus repente et theatro. Vide sub Αἰγεὺς, et in A. sub παλάσσω.

Πίνδος, ου. ὁ. Mons, etiam fluvius. Py. 1, 126. 9, 27. et Schol. his locis.

Πῖος, ὁ. vide sub πίων in A.

Πίσα, ης. ἡ. Urbs Peloponnesi, distans ab Elide urbe stadiis quinquaginta. Nomen est vel a filia τοῦ Ἐνδυμίωνος, vel potius quasi πίστρα, i. e. ποτίστρα, a πιεῖν nam est et fons ibi ἡ Πίσα. hinc est ὁ Πισάτης, ου. Πισάτα πατρὸς, dorice pro Πισάτου, i. e. Œnomai, regis Pisæ, Ol. 1, 28 et 112. Πίσα Διὸς, Ol. 2, 4. 3, 17. 6, 7. 8, 12. 10, 51. 13, 40. 14, 33. Ne. 10, 60. οἱ Πισάται, Ol. 9, 103. ἡ Πισάτις, Πισάτιδι ἐλαίᾳ, Ol. 4, 20. Vide Ὀλυμπία, et in A. sub πῖσος.

Πιτάνα, ης. ἡ. Urbs Laconica, ad ripas Eurotæ, nomen habens ab heroina ὁμωνύμῳ, quæ dicebatur filia fluvii Eurotæ, et avia fuit Iamidarum, Ol. 6, 46, seqq. Nam Neptuni et Πιτάνης filia erat ἡ Εὐάδνη, quæ ex Apolline peperit τὸν Ἴαμον, μάντιν.

Πιτθεὺς, έως. ὁ. nobilis Peloponnesius, Γ, 144. Alius erat filius Pelopis, εὐσεβέστατος, Eurip. Med. 683, rex terræ Τροιζηνίας, et ἁγνὸς, Hippol. 11, cujus filia ἡ Αἴθρη nupsit Ægeo filio Pandionis, regi Athenarum, ex qua natus est Theseus.

Πίτυα, ας. ἡ. etiam ἡ Πισύη, et ἡ Πιτύεια. urbs agri Trojani, quæ regio postea dicta est Κυζικηνή. Β, 829. nomen est ab arboribus. Vide sub πίτυς in A.

Πιτυοῦσσαι, ων. αἱ. vide sub Ἐχῖναι et Σαλαμὶν, et in A. sub πίτυς.

Πλάταια, ας. ἡ. Urbs, quæ post dicta αἱ Πλαταιαὶ, numero et accentu mutato: in Bœotia. Civis ejus ὁ Πλαταιεὺς, cujus accus. sing. est τὸν Πλαταιᾶ, plur. οἱ Πλαταιεῖς, acc. plur. τοὺς Πλαταιᾶς. Habet nomen ab ἡ πλάτη, i. e. κώπη, nam erat studiosa navigandi civitas. Β, 504. Post fugatum ibi Mardonium, institutum est solemne, τὰ ἐλευθέρια, in memoriam occisorum ibi pro libertate, et publice sepultorum.

Πλάτων, ωνος. ὁ. vide sub Ἥφαιστος, et in A. sub πατὴρ, prope finem, et φιλέω, ante medium.

Πλειάδες ἢ Πληϊάδες, ων. αἱ. Eædem quæ αἱ Πελειάδες, quas confer. Est astrum ex septem stellis constans. Singularis est ἡ Πλειάς: et hinc est aliqua πλειὰς τραγικῶν καὶ σοφῶν, a numero septenario. Cæterum quum sint septem, tamen ἀμαυρός ἐστιν ὁ ἕβδομος ἀστήρ. Quidam vocant hoc astrum βότρυν, a figura sua. Mythologia dicit eas filias Atlantis: et ex his concubuisse narrat cum Jove τὴν Ταϋγέτην, Μαῖαν, Ἠλέκτραν, quarum prior peperit Jovi τὸν Λακεδαίμονα, altera Mercurium, tertia Dardanum: quarta Ἀλκυόνη ex Neptuno peperit nescio quem: quinta Στερόπη ex Marte Œnomaum: sexta Μερόπη ex Sisypho Glaucum: septima a nemine cognita præ pudore latet. Vides ergo pariendi cupiditatem antiquarum puellarum. Tradunt præterea quidam, virgines eas fuisse socias Dianæ, post compressas mutatas fuisse in πελειάδας, columbas, et denique inter sidera relatas; et nomen earum syncopatum in Πλειάδας. sitæ sunt hæ stellæ ad οὐρὰν Ταύρου, Ὑάδες vero ad cornua ejus. Σ, 486. ε, 273. Vide in A. sub πίλναμι, et πελειάς.

Πλευρὼν, ῶνος. ἡ. Urbs Ætolorum nobilis: cujus civis ὁ Πλευρώνιος ἢ Πλευρωνιεύς. B, 639. N, 217. Ξ, 116. Ψ, 635. Vide sub Αἰτωλοί.

Πλουτώ, όος. ἡ. vide sub Πέλοψ.

Πλούτων, ωνος. ὁ. Deus thesaurorum sub terra latentium in metallis: qui idem dicitur ὁ Πλουτεὺς, apud Mosch. Id. 3, 22 et 119, et est simul præses mortuorum sub terra latentium, ii enim re vera sunt divites, h. e. nullius rei egentes. Pluto est ergo quasi subterraneitas: nam ejusmodi dii sunt entia abstracta poëtica et orbis antiqui in genere.

Ποδαλείριος, ου. ὁ. Filius Æsculapii, magnus ductor bellicus simul et medicus. B, 732. Λ, 832, s. conf. Μαχάων. et in A. λειριόεις.

Ποδάργη, ης. ἡ. est δαιμόνιόν τι ἱπποφυὲς, quod et βόσκεται καὶ γεννᾷ ἵππους, et erat mater equorum Achillis ex Zephyro. Π, 150, s. T, 400. conf. ἵππος in A. nomen est quasi ἀργὴ πόδας, velox pedibus, *arg im laufen, (swift of foot.)* Vides iterum ens abstractum.

Πόδαργος, ου. ὁ. nomen equi strenui. Ψ, 295.

Ποδάρκης, εος. ὁ. frater Protesilai, vir fortis. B, 704.

Ποδέας, ου. ὁ. et ὁ Ποδῆς, οῦ. laudatus adsectator Hectoris et convictor, cujus pater ejusdem erat nominis, cujus socer Hectoris fuerat: et inde orta erat quædam familiaritas. P, 575—590. Nominis forma est ut in ὁ Κισσίας καὶ ὁ Κισσῆς, Ἑρμίας καὶ Ἑρμῆς, etc.

Ποίας, αντος. ὁ. Pater Philoctetæ, qui hinc dicitur Ποιάντειος, et ob metrum Ποιάντιος. γ, 190. Py. 1, 103.

Πόλεμος, ου. ὁ. bellum. Ejus numina sunt, Apollo, i. e. fatum providentiæ, Mars, i. e. fortitudo, Minerva, i. e. consilium, Eris, i. e. odium. E, 510, 517, s.

Πολίτης, ου. ὁ. Filius Priami. B, 791—794. N, 533—535. O, 339. Ω, 250. Alius erat socius Ulyssis, κ, 224, s.

Πολυαίμων, ονος. ὁ. nobilis Trojanus, a quo est Πολυαιμονίδης, Θ, 276.

Πόλυβος, ου. ὁ. Filius Antenoris, principis Trojani, Λ, 59. Alter erat princeps Ægyptius, δ, 126. Tertius, artifex apud Phæacas, Θ, 372. Quartus nobilis Ithacensis, pater Eurymachi proci, ο, 518. π, 345. Quintus, procorum unus, χ, 243, 284. Nomen est a πολὺς et βοῦς.

Πολυδάμας, αντος. ὁ. Princeps Trojanus, et simul magnus augur. Pater ejus ὁ Πάνθοος, Delphicus genere, oraculi interpretandi causa cum legatis Priami profectus Trojam, manserat ibi, duxeratque τὴν τοῦ Κλυτίου, fratris Priami, filiam Προμάχην, ex qua genuerat hunc Polydamantem, qui ob metrum scribitur Πουλυδάμας. ἀμύμων, Λ, 57. consilium dat Hectori, M, 60—80. et 210—250, ubi modeste alloquitur Hectorem, et sæpe suum 'videtur' adhibet: sed durius responsum fert ab Hectore. Vocativus ibi est Πουλυδάμα: alia in ας, αντος, in vocat. habent αν, sed excipiuntur in μας masculina: sic et ὦ Ἀκάμα, ab ὁ Ἀκάμας, αντος. Iterum consilium dat Hectori, N, 725—748, quem laudat ut θεοφιλῆ (diis carum) et ἀνδρεῖον. et 756, ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα. Pugnat inter præstantissimos, Ξ, 425. et 449—463, ubi et plura epitheta honestantia. et O, 339, 446, 518. Π, 535. P, 600. rursus dat consilium utile, Σ, 249—313, ubi vide capita consilii ἀπὸ τοῦ καλοῦ, τοῦ δυνατοῦ, τοῦ ἀναγκαίου, τοῦ συμφέροντος: sed τὸ καλὸν omittit, quod ad δόξαν μόνην spectat; reliqua tria urget. Hector in supremis suis maxime veretur hunc egregium et manu et consilio virum, X, 100—107, dolens, quod ei non paruerit. Nomen est ὁ πολλοὺς δαμάζων ἢ νικῶν: vel et, ὁ πολλοῖς πράγμασιν ἐντριβὴς, ὁ πολλὰ δαμασθεὶς, *der viel überstanden hat, (one who has gone through a great deal;)* cui opponitur ὁ Ἀδάμας.

Πολύδαμνα, ης. ἡ. Fœmina nobilis Ægyptiaca, δ, 228. Herodot. II, 113, seqq. alii minus bene id pro epitheto habent ad φάρμακα, τὰ πολλοὺς δαμάζοντα.

Πολυδέκτης, ου. ὁ. Rector insulæ, quæ Seriphus vocatur, et ubi educatus est Perseus. Py. 12, 21—26.

Πολυδεύκης, εος. ὁ. Pollux, frater Castoris, alter τῶν Διοσκούρων, ἄριστος πύκτης, dux magnus, mortuus Lacedæmone. Γ, 237, 243, 244. λ, 299—303, ubi horum fratrum vita et mors alternans refertur. Nimirum hi Διόσκουροι ἢ Διόσκοροι, alter ex divino Jovis semine, alter, Castor, ex mortali semine Tyndarei, prognati erant. Sed fraterno singulari amore Pollux suam immortalitatem sic cum fratre divisit, ut ambo unum diem essent mortui, alterum viverent ambo una. Recentiores eum vivendi modum perverterunt, dicentes, Pollucem hodie vivere, cras Castorem, sed istud alternatim vivere, ut Castor vivat Polluce mortuo, et vice versa, alienum est a mente Homeri, et ab apta fabula; quæ orta est sine dubio ex sidere geminorum, qui oriuntur et occidunt simul. Sic et Homerus ignorat impudens illud commentum recentiorum, Διοσκούρους prognatos esse ex ovo. conf. Διόσκουροι. Quia ᾠὸν etiam superiorem partem domus notat, ubi Helena, soror horum Διοσκούρων, delicate fuit educata; hinc per ænigma dictum, eam esse ἐξ ᾠοῦ natam. Πολυδεύκειος, Ne. 10, 93, coll. 91, et 110, 127, seqq. 138. αἰχμή, Ist. 5, 42. Πολύδευκες ἄναξ, Py. 11, 94.

Πολυδώρη, ης. ἡ. καλὴ filia Pelei, soror Achillis. Ex fluvio Spercheo peperit filium, quem homines putarunt esse ex marito ejus. Π, 175—178. Vide sub Βῶρος, et Περιήρης.

Πολύδωρος, ου. ὁ. Filius Priami ex Λαοθόῃ pellice, natu minimus omnium Priami filiorum. Cadit sub Achille, Υ, 407—420. Φ, 85—96. X, 46. Erat ergo alter Asahel. Nomen est ἐκ δώρων φύσεως. sic ἡ Πανδώρα Hesiodea, cui natura tribuit omnia dona. Alius memoratur Ψ, 637. Recentiores, e. c. Euripides, et Virgilius, etiam alium Polydorum, Priami et Hecubæ filium, narrant, Ovid. Metam. XIII, 429—575, quem Homerus ignorat. Tragici Græci ejusmodi personas finxerunt.

Πολυθέρσης, ου. ὁ. nobilis Ithacensis, pater proci Ctesippi. χ, 287.

Πολυΐδος et Πολύειδος, ου. ὁ. Princeps Trojanus, Eurydamantis filius, E, 148. Alius erat celeber μάντις, vir primarius Corinthius, pater Euchenoris, N, 663—666, et erat filius Κοιράνου, Ol. 13, 104, seqq. Nomen notat multiscium.

Πολυκάστη, ης. ἡ. Adolescens filia regis Nestoris: lavat Telemachum jussu patris, γ, 464—467. Nomen notat τὴν πάνυ κοσμίαν ἢ πολυκόσμητον, valde exornatam natura, a κάζω, orno.

Πολυκράτης, εος. ὁ. vide sub Ὀμφάλη.

Πολύκτωρ, ορος. ὁ. Frater Ἰθάκου, a quo in insula Ithaca locus τὸ Πολυκτόριον, ρ, 207. Alius erat nobilis Ithacensis, pater Pisandri, proci, σ, 298. χ, 243. Tertium fingit personatus Mercurius suum patrem, Ω, 397—399. a κτάω, possideo, acquiro, ut notetur dives et potens.

Πολυμήλη, ης. ἡ. formosa saltatrix in festo die Dianæ, filia Phylantis, quam adamavit Mercurius, Π, 180—190. Nomen inde est, quia pulcræ et nobiles puellæ multis donis, inter quæ primaria erant μῆλα, oves et capræ, conciliabantur a procis. Hinc et apte de Mercurio, qui est νόμιος καὶ ἐπιστάτης θρεμμάτων. Vide sub Ἐχεκλῆς, et Πηλεύς, item in A. sub ΜΗ'ΛΟΝ prope finem.

Πολύμηλος, ου. ὁ. nobilis Lycius, filius Ἀργέου. Π, 417.

Πολύμνηστος, ου. ὁ. pater Batti primi, regis Libyæ. Py. 4, 104.

Πολυνείκης, εος. ὁ. filius Œdipodis, princeps Thebanus, expulsus a fratre Eteocle, unde bellum Thebanum prius. Δ, 377. Ol. 2, 77. Habuit τὴν Ἀργείαν, Adrasti filiam. Adjectivum, a quo hoc proprium est ortum, scribitur πολυνεικής, έος, ὁ ἡ, multum contentionis et jurgii habens, apud Æschyl. sept. c. Theb. 836, πολυνεικεῖς ὤλοντο.

Πολύνηος, ου. ὁ. nobilis Phæax, a multis navibus dictus. Θ, 114.

Πολύξεινος, ου. ὁ. princeps Eleorum, B, 623.

Πολυτήμων, ονος. ὁ. nomen principis, quem personatus Ulysses fingit avum suum; alludens ad multa sua πήματα quæ passus est ipse, ω, 304.

Πολυποίτης, ου. ὁ. Filius Pirithoi. Nomen ei datum a re gesta: nam pater ejus πολλοῖς Κενταύροις πολλὴν ποινὴν ἐπέθετο: per sync. pro πολυποινίτης. Socius ei in principatu fuit Λεοντεὺς, cujus avus fuerat Καινεὺς fortissimus: et hi ambo in reditu a Troja condiderunt Ἄσπενδον τῆς Παμφυλίας. Z, 29. M, 129—153. 182—187. Ψ, 836—849.

Πολύσπερχων, ὁ. vide sub ἀσπερχὴς in A.

Πολυφείδης, εος. ὁ. Vates celeberrimus. ο, 249—256. conf. Μελάμπους.

Πολύφημος, ου. ὁ. heros ex gente Lapitharum, tempore Pirithoi, A, 264. Alius est Cyclops ille immanis, Neptuni ex Θοώσῃ nympha filius, α, 68—73. depingitur ι, 182—542. In tota illa fictione ars poëtæ eminet. Solus pavit, sine conjuge et liberis, quum reliqui Cyclopes essent patres familias: hinc dicitur ἀθεμίστια (nulla politica et socialia jura) εἰδώς. Non habet canes: nihil commercii ei est cum aliis Cyclopibus: ferus et sine rationis usu, ut qui nec scivit se vindicare post excæcationem; hinc dicitur Neptuni, i. e. maris, filius, ob cæcam feritatem. Potuisset enim mane convocare cæteros Cyclopas, etc. Neptunus dicitur odisse Ulyssem ob excæcatum filium, i. e. post abitum Ulyssis a Polyphemo, expertus Ulysses est maxima in mari infortunia. ut ergo sola temporis ratio habeatur in hac fictione. Recentiores eum finxere ἐραστὴν Γαλατείας τῆς νηρηΐδος, quia lacte solum victitavit. De dono ejus hospitali, 369, 370, factum proverbium. Et 446—457, adloquitur arietem, ut Achilles equos suos. conf. Κύκλωψ, Εὔφημος, et in A. πολύφημος.

Πολυφοίτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus, N, 791.

Ποντεὺς, έως. ὁ. nobilis Phæax, Θ, 113.

Ποντόνοος, ου. ὁ. κῆρυξ Alcinoi regis, η, 178—182. Θ, 65. ν, 49—53.

Πορθεὺς, έως ὁ. Princeps Πλευρῶνος καὶ Καλυδῶνος, avus Tydei. Nam hic Portheus tres habuit filios, Ἄγριος, Μέλας, Οἰνεύς. hic Œneus habuit duos, Μελέαγρος, Τυδεύς: et hic Tydeus fuit pater Diomedis. Ξ, 113—126.

Πορφυρίων, ωνος. ὁ. Princeps gigantum,

Py. 8, 15—22. Est et avis quædam hoc nomine, Aristoph. Aves, 554.

Ποσειδῶν, ῶνος, et Ποσειδάων, άωνος. ὁ. Neptunus. Dorice ὁ Ποσειδᾶν, ᾶνος, ab ἡ πόσις, potio, et δᾶ, i. e. γῆ, ut notetur potio terræ. Physice notat aquam in genere, in specie mare, et specialissime aquam maris tumultuosam: ergo ex contextu videndum, quid ex his poëta innuat. Quia mare credebatur causa esse motuum terræ, hinc dicitur σεισίχθων καὶ ἐνοσίγαιος: quia autem mare cingit terram, eamque quasi continet; hinc dicitur γαιήοχος καὶ ἀσφάλιος. Ejus ἴδιον φόρημα ἡ τρίαινά ἐστι. Fera quævis dicuntur a Neptuno immissa vel orta: hinc et πρὸς κύματα λαλεῖν est, loqui ad ferum et ratione non utentem, nec persuadendum. Conspiravit aliquando contra Jovem, A, 400, ubi vel subest historia nobis ignota; vel poëta in genere voluit pingere conditionem supremi principis, cui subordinati principes sæpe invident, quem vero et fœminæ variis artibus magnopere juvare possunt. στέρνον Ποσειδάωνι ἴκελος, B, 479, ut notet τὸ εὐρύστερνον καὶ εὐσθενὲς, καὶ τὸ γεραρόν. Invidet Græcis, alias dilectis sibi, h. e. a mari flant venti jam minus utiles, vel tempestates exsistunt ab ea parte, H, 445—464, ubi simul fit mentio murorum Trojanorum, a Neptuno et Apolline structorum: et Jupiter eum admonet, quod ipse εὐρυσθενὴς (i. e. mare exundans) facile possit opus in littore ab hominibus positum destruere. Ποσειδάωνα μέγαν θεὸν, Θ, 200, nam mare est magnum et validum. et 208—212, κρείων ἐνοσίχθων: et pingitur ibi ut εὐλαβὴς, ὃς καὶ κωλύει τὴν Ἥραν θρασύνεσθαι κατὰ Διός: nam poëta ubique utilia ad vitam vel privatam vel socialem monita interserit. Nam docet hoc loco, μὴ χρῆναι ἁπλῶς κατὰ ἀρχόντων θρασύνεσθαι, in specie vero, μὴ κατεπαίρεσθαι γυναῖκα ἀνδρός: denique ostendit exemplo, σωφρονίζεσθαι τοὺς ἀφελεστέρους ὑπὸ τῶν κρειττόνων. Loco allegoriarum ineptarum, sententiæ politicæ, et morales, et physicæ, apud hunc poëtam sunt quærendæ. et 440, solvit equos Jovi κλυτὸς Ἐνοσίγαιος, i. e. aër pertingit usque ad superficiem maris, ibique desinit quasi: vel et nubes fulgura portans vadit super mare, ibique desinit. ταῦρον Ποσειδάωνι, in sacrificium, Λ, 727. Delevit postea murum Græcorum, M, 17—34, i. e. exundatio cum terræ motu. Ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, 27, qua regit aquas. Sedet in monte Sami et spectat pugnam, N, 10—16. et miseratur Græcos. procedit ex eo monte, 17—19, et eunte eo tremit terra, h. e. a mari oriebatur tempestas utilis jam Græcis. Habet equos, 23—38, quos recentiores nominant ὁ Ἐριώλης καὶ Γλαῦκος, alii vero ὁ Ἐγκέλαδος καὶ Σθένων, et quidem hic, διὰ τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐνοσιγαίου, Ἐγκέλαδος δὲ, διὰ τὸν κελάδοντα πόντον: καὶ Γλαῦκος, διὰ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν, Ἐριώλης δὲ διὰ τοὺς ὑγρὸν ἀέντας ἀνέμους, ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη, quæ vox notat turbinem, *wirbelwind, (a whirlwind,)* ab ἔρι et ἄω spiro. ii equi sunt χαλκόποδες, i. e. στερεόποδες καὶ ἠχόποδες simul. Poëtice dicitur adsimilatus Calchanti, quem confer, et adloquitur Græcos, 45—82—125. Dolet de nepote occiso, et rursus incitat Græcos, 206—239, quæ omnia poëtice exprimunt cogitationes et mutuas adhortationes Græcorum ducum, non fugiendum esse ad mare, coll. 351—353. Est ex eadem gente qua Jupiter, sed ipse tamen junior Jove, ergo non audet palam obsistere fratri majori, 354—357. Ergo in talibus μύθοις παιδευτικὸς poëta, docens, juniores debere revereri seniores, maxime fratres. 434, 554, 563, κυανοχαίτης. Adjuvat porro Græcos, Ξ, 135—156, i. e. cum fugissent versus mare, mox resumto animo inde conversi, urgent Trojanos renovata fortitudine. Nam extremum periculum circa naves efferabat illis animum, et duces seniores a mari redeuntes confirmant exercitum. Ibi et de immenso ejus clamore, 147, i. e. a parte maris imperant omnes duces serio suis. Restituit aciem Græcorum, 355—379, i. e. periculum navium eos excitat acriter; et στρατηγικῶς ibi præcipit principibus: nam Neptunus sunt h. l. principes paullo ante vulnerati, et jam redeuntes a littore ad pugnam. 385, 390. Ποσειδᾶν ἄναξ, O, 8, 158, et epitheta ejus, 173, 174, 201, 205, 206. Venit ad concilium Jovis, Υ, 13—25, et sedet medius, nam aqua continetur undique terra. Adest Græcis, 34, nam mare illis præbebat commeatum, et plerique erant νησιῶται et periti navigationum, et feliciter per mare vecti ad Trojam. Fit terræ motus eo die, 57—66. consistit contra Apollinem, 67, 68. 115. Dat specimen συνέσεως ἀνδρικῆς: nam Junoni contra Apollinem consilium danti obsistit, μισῶν ἐμφύλιον πόλεμον, 131—155, ubi politicos habet respectus poëta. Favet Æneæ, partim ob virtutem ejus, partim metu majoris mali, 291—348, et ibi nebula ex aquis exhalata subvenit Æneæ: sed venti ex æquore spirantes dissipant deinde eam. Immolatur ei taurus: et, si is inter mactandum clamat, est id signum litationis. Υ, 403—406, sed id maxime de Ἑλικωνίῳ dicitur, quem vide sub Ἑλίκη. Solatur Achillem, solus eum prehendens manu, etsi per synecdochen pluralis, λαβόντες, sit positus, Φ, 284—299. Est ergo Neptunus poëtice quoque ἡ ὑγρότης εὔψυχος, *die frische munterkeit der kräfte, die nicht vertrocknet ist, (unimpaired vivacity and vigour of the powers of body and mind;)* sicut Ἀθήνη est ἡ φρόνησις. Ædificavit muros Trojæ, mercede, sed non accepta, 435—469. Homerus causam non addidit, cur ἐθήτευσε Laomedonti; recentiores vero addunt, ejectum eum ad tempus fuisse ex cœlo, quia Jovem voluerit vincire: alii, sponte eum servisse, ut experiretur injurias Laomedontis: sed veritas hæc est: Laomedon ex opulentis templis Neptuni et Apollinis sumsit pecunias mutuas ad exstruendos muros, nec unquam restituit. Neque tamen, injuria affectus Neptunus, dure loquitur de rege injurio, sed ἀγήνορα eum vocat, et tantummodo ἔκπαγλον, 452. Vide ergo τὸ τοῦ σεμνοῦ προσώπου τὸ ἐπιεικές. Est præses rei equestris, unde ἵππιος ἢ ἵππειος dictus, Ψ, 276—278. 307, 584, 585. Est inexorabilis, Ω, 26. In Odyssea Neptunus poëtice notat δυστυχίαν τοῦ ἥρωος κατὰ θάλασσαν. Nam in terra Ulysses fuit felicior: mare ei fuit iratum quasi. Nestor contra dicitur cognatus fuisse Neptuno, ob felicitatem in navigando. α, 20, 21. sacrificantur ei tauri, διὰ τὸ γόνιμον τοῦ ὕδατος, et quia fluctus marini boant, et curvantur, more cornuum: agni vero, quia aqua juvenescere facit terras, α, 25. coll. λ, 129, 130. Ποσειδάων, α, 68, 73, 74, 77, est æolice. Sed Ποσειδεὼν est nomen mensis. Immolantur ei tauri nigri, quia aquæ hic color esse videtur, si est pura et alta, γ, 6. etiam quia τὸ κῦμα πορφύρεον, καὶ πόντος μέλας, ἠεροειδὴς, ἰοειδὴς, quæ tria idem notant, et ipse Neptunus κυανοχαίτης, a colore turbidi maris, dicitur. In Geræsto Eubϫæ celebre habuit templum, γ, 177—179. Voluit servare Ajacem minorem, licet Minerva ei esset irata: sed ob Ajacis insolentia verba et ipse eum perdidit, δ, 499—511. precandum potius est in tali periculo, ubi humanæ vires omnes deficiunt. Diu fuit apud Æthiopas, nam rediit demum ε, 282, coll. α, 22. vide porro, γ, 43. 54—61. 333. δ, 386. ε, 375—381. 423. et 291—294, colligit nubes, nam ipse est aqua, ex qua nubes oriuntur. iccirco tamen non dicitur νεφεληγερέτης, quæ vox Jovi est propria. ἐν Αἰγαῖς est templum ejus, 380. Est pater Ναυσιθόου, h. e. iste heros potens fuit navigando, η, 56—62. coll. 35. Est mare, η, 270—274. θ, 565. ι, 283. λ, 398. ψ, 234. ω, 109. Homines nautici, diu in mari versati, fiunt mulierum amatores, θ, 322, 344. Est pater Polyphemi, ι, 412, 518—525. 528—536. Est inimicus Ulyssi, λ, 100—103. conf. Πολύφημος. coit cum muliere, 240—252. 305. Queritur de Ulysse a Phæacibus reducto in patriam, ν, 125—164. τὸ Ποσειδεῖον, et distracte Ποσειδήϊον, est locus Neptuno sacer, B, 506. ζ, 266. sic τὸ Ἡρακλεῖον, Ἰσεῖον, εἰδωλεῖον. Potest et scribi Ποσείδειον καὶ Ποσίδιον καὶ Ποσειδώνιον. τὸ ἄλσιον erat solis templum Rhodi, quod et τὸ ἡλιεῖον. Ποσειδῶν μεγασθενὴς ἠράσσατο Πέλοπος, et rapuit Pelopem, Ol. 1, 39, et 64, seqq. et 117, 121. epitheta ibi γαιάοχος, ἀγλαοτριαίνης, εὐτριαίνης, βαρύκτυπος: et invocatur a Pelope, ut amator, et præses rei equestris. Figmenta recentiorum præ Homericis mirum quantum frigent, et portentosa sunt absurde. Ol. 6, 176, seqq. εὐρυμέδων, Ol. 8, 41. 9, 47. 13, 98, habet ibi cognomen δαμαῖος, domitor. et 113, 114, ubi εὐρυσθενεῖ γαιαόχῳ immolatur καρταίποδα, i. e. taurus. Dicitur ὁ ὀρσιτριαίνας εὐρυβίας, Py. 2, 23. ἄφθιτος Ἐννοσίδας, Py. 4, 58. et 307, ubi duo filii ejus, Euphemus et Periclymenus, Ἐννοσίδου γένος. Ποσειδᾶν ἐλελίχθων, Py. 6, 49—51, et vocativus ibi est, i. e. ὦ Πόσειδον. Ne. 4, 141. Ist. 2, 21. 4, 32, 33. ἀγλαὸς, Ist. 8, 61. Ποτιδᾶνος pro Ποσειδῶνος, Ol. 13, 5. et 57, ἐν τεθμοῖς, i. e. ἐν Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν. Ποσειδάωνος ἱππάρχου, Py. 4, 80. Ist. 4, 93. Ποτειδᾶνος Πετραίου παῖ, Py. 4, 246, nam apud Thessalos τιμᾶται Ποσειδῶν Πετραῖος, ob ruptas rupes terræ motu, ad dandum aquis Penei exitum. et 363, seqq. ἐναλίου. Ποσειδάωνι μιγεῖσα Πιτάνη, Ol. 6, 48. Ist. 1, 44, 76. Ποσειδῶνα, Ol. 6, 98. Ne. 5, 67, seqq. nam Neptuni uxor ἡ Ἀμφιτρίτη erat soror τῆς Θέτιδος. Ποσειδάνιον, (dorice pro Ποσειδώνιον) Κτέατον, Neptunium, Ol. 10, 32. ἀνὰ τέμενος, Ne. 6, 70. Ποσειδανίοις ἵπποις, Ol. 5, 49, nam φίλιππος iste deus. Apud Athenienses colebatur Ποσειδῶν ὁ Ἀσφάλειος, ut tutam præstaret navigationem, Aristoph. Acharn. 682. Vide in A. sub βουλεύω, γείτων, γαμβρὸς, ναῦς ad finem, et ὅρος prope initium.

Πότνιαι, ων. αἱ. vide sub Ὑποθῆβαι.

Πράκτιος, ου. ὁ. Fluvius inter Lampsacum et Abydum: et regio circa, τὸ Πράκτιον. B, 835.

Πράμνη, ης. ἡ. vide sub πράμνειος in A.

Πραξιδάμας, αντος. ὁ. avus τοῦ Ἀλκιμίδου. Ne. 6, 27—29.

Πραξιτέλης, εος. ὁ. vide sub Θέσπια.

Πριαμίδαι, ων. οἱ. vide sub Ἀλέξανδρος.

Πρίαμος, ου. ὁ. Rex Trojæ ultimus. Regnum ejus satis amplum, divisum erat in novem δυναστείας seu principatus. Habuit ergo, ut εὐρυκρείων, multos sub se principes, quales nos vasallos dicimus: Ω, 543—546, ubi fines imperii ejus describuntur. Nomen ipsius ante fuerat ὁ Ποδάρκης, εος: sed quum Hercules Trojam cepisset, quo tempore Peleus una militavit; captus est hic regius puer, et a sorore sua Ἡσιόνη redemtus Trojæque relictus est, quum ipsa Telamonem victorem suum sequeretur conjux. Ab hac redemtione postea dictus est Πρίαμος. Multas habuit uxores, paucas tamen γάμου νόμῳ, reliquas ut pellices, antiquo more, Φ, 88. sic et priscus ille Αἰγεὺς καὶ Θησεύς. Πριάμοιο πόλις est regia ejus sedes, A, 19. Δ, 18. M, 11, 15, et passim. Πριάμου μέγα ἄστυ, B, 332, 803. H, 296. Π, 448. X, 173, 251. Φ, 309. κακὰ Πριάμῳ φέρουσαι νῆες, B, 304. et 414, καταβαλεῖν πρηνὲς Πριάμοιο μέλα-

ϑρον, coll. 416, ubi de rege, non de Paride, loquitur imprecans: quia rex potuisset intercedere, ne pro mala causa pugnaretur: hinc diræ in eum, et in Hectorem, defensorem causæ pessimæ. Πριάμοιο βίην, i. e. Priamum, Γ, 105. et 146, οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον, i. e. ipse Priamus, per Græcismum. conf. ἀμφὶ in A. et 161—244, ubi colloquitur cum Helena de heroibus Græcis, quos laudat. λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο, Δ, 43—49, ubi dicitur carus Jovi, sicut Junoni est odio, 31—35. coll. Z, 449. υἱεῖς Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλῆος, E, 464, 465. Nam habuit quinquaginta filios, inter quos fuere novendecim legitimi, reliqui ex pellicibus, Ω, 493—501. Z, 244—250, et duodecim filias maritas, præter adhuc virgines. Reliqui ex his filii decimo belli anno nominantur Ω, 249—252. Omnes alios absumserat ferrum. Et Hector gloriatus fuerat de hoc numero, exemplo Fabiæ gentis apud Romanos, E, 473, 474. Ἑκάβη erat uxor primaria Priami, Z, 451. Δαρδανίδης Πρίαμος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, H, 366, ubi ex sequentibus apparet ipse nimium φιλόπαις, et obsecundans Paridi, nec probans salutarem Antenoris sententiam. et 427, ὁ μέγας, prohibet plorare in collectione mortuorum, cui ipse adest. υἷε δύω, Λ, 102. M, 95. O, 239. Υ, 81. Φ, 34. κούρην Πριάμοιο νόθην, N, 173. et 365, ἥτει θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. et 460, ἐπεμήνιε δίῳ Αἰνείας. Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος, Π, 738. τιμῆς τῆς Πριάμου, Υ, 181—183, ubi laudatur ab hoste, et apparet ei et regno insidians Æneas, ut clandestinus proditor regiæ domus. Genealogia hujus domus est 215—241. et 300—308, ubi Homerus Æneæ, deleta prole regia, vaticinatur regnum, quod deinde in Italia ita evenit. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526—538. X, 25—78, ubi simul bene suadet Hectori suo, frustra. coll. 90, 91. 234, 352, 453, 479. Est invisus diis ob delictum Paridis, Ω, 27, 28. et 117, μεγαλήτορι, 145. In summo luctu obnubit caput, Ω, 160—171, et sic apte poëta, non facile inveniens, quomodo digne scriberet vultum et verba senis patris, lugentis filium talem, tam fœde amissum. Sic ille pictor Sicyonius, Σημάνθης, pingens mactationem Iphigeniæ, patrem velato vultu pinxit. Præterea terram spargit in caput suum, πρὸς τύπον ἐπιταφίου κόνεως, et sepulcrum sibi optat. Recentiores detondent eum quoque: unde factum est verbum πριαμωθῆναι, τοῦτ' ἔστι, ξυρηθῆναι. et 217, γέρων θεοειδής. Ipse cum præcone jungit sibi equos, 281, nam venerat nuntius clandestinus ab Achille, paratum esse hunc, accepto digno pretio, redimendum dare corpus Hectoris: id poëtice ad Irin et Mercurium refertur. Est εὐσεβής, Ω, 301—314. Noctu exit ad castra Græca: et Achilles, audito quod ipse venire vellet, obviam ei misit unum ex ducibus suis majoribus, qui clam et tuto perduceret regem in castra, 322—447, huic enim parebant vigiles portarum. Id quoque poëtice et apte ad Mercurium refertur. Accedit ὁ μέγας ad Achillem, adloquitur suppliciter, 477—506, quod vix sustinere potest Achilles præ miseratione et aliis vehementioribus motis affectibus. coll. 629—634. Fuerat lenis in Helenam, 770. Ex Odyssea vide γ, 107, 130. ε, 106, 107. λ, 420. ξ, 241. Πριαμίδης Ἕκτωρ, B, 817. Ἄντιφος, Δ, 489. Δόρυκλος, νόθος, Λ, 489, ubi comma est ponendum post Πριαμίδην, ut per epanalepsin intelligatur υἱὸς πρὸς σαφήνειαν, quod non γνήσιος fuerit: alias in patronymico jam inest notio υἱοῦ. Ἕκτορι, M, 437, 438, ubi poëta per hoc patronymicum vult subindicare, Jovem id tribuisse Hectori non ob personalem aliquam præstantiam, siquidem non dei alicujus aut deæ filio, sed simpliciter Πριαμίδῃ: sed alterius rei causa, ut ex ira Achillis damnum acciperent Graii. Nota in genere, poëtam nostrum nusquam esse κενολόγον: semper subesse rationem sufficientem, cur sic nec aliter scribat. Πριαμίδεω pro—δου, Υ, 77. 87, et 407, Πολύδωρον. Πριάμοιο πόλιν, Py. 1, 105. κόρην, Py. 11, 29.

Πρίαπος, ου. ὁ. vide sub Ὀρνειαὶ, et in A. sub θωρήσσω, et γηραιός.

Προθοήνωρ, ορος. ὁ. Dux Thebanus: quasi προθέων (præcurrens) ἐν ἠνορέῃ, i. e. ἀνδρίᾳ, τοὺς ἄλλους: vel et ὁ προθέων τῶν ἀνδρῶν ἐν καιρῷ ἔργου, præcurrens viros in opere faciendo. B, 495. Ξ, 450, 471. Vide sub προθέω in A.

Πρόθοος, ου. ὁ. Dux Magnesiorum. B, 756—759. nomen habet ab eximia celeritate: hinc et θοὸς additum, 758. Vide sub προθέω in A.

Προθόων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus. Ξ, 515.

Προῖτος, ου. ὁ. Rex Argeorum. Habet nomen a προϊέναι, quasi προϊτητικὸς, ὁρματίας. Ejus historia est Z, 157—178. Ejus nepos erat ὁ Ἶφις, ιος ἢ ιδος. Προίτοιο ἄστυ, Ne. 10, 77, 78. Alius nepos ejus fuit ὁ Ταλαός. Vide sub Ἄβας.

Πρόκνη, ης. ἡ. nota illa heroina, mutata in hirundinem. Aristoph. Av. 660—666.

Πρόκρις, ιος ἢ ιδος. ἡ. Filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephali, qui Κέφαλος ἦν υἱὸς Δηϊονέως, ἀδελφὸς δὲ Ἰφίκλου. De ea et marito narrat Ovid. Met. VII, 493, 672—865. Re vera Cephalus, συσκιάσας ἑαυτὸν ἑτεροίῳ σχήματι, pellexit eam ad congressum; quo facto ipse se aperuit. Pro aura Ovidiana Græcus habet, ὦ νεφέλη παραγενοῦ. Cæterum Procris laudatur ἐπὶ ἀνδρίᾳ: et proverbium, Πρόκριδος ἄκων, λέγεται ἐπὶ τῶν εὐστόχως ἀκοντιζόντων καὶ μὴ ἀποτυγχανόντων. Nomen est a προκεκρίσθαι. λ, 320.

Προμάχη, ης. ἡ. vide sub Πολυδάμας.

Πρόμαχος, ου. ὁ. Ductor Græcus. Ξ, 476, 482, 503.

Προμηθεύς, dorice Προμαθεύς, έως. ὁ. Προμαθέος αἰδώς, Ol. 7, 81, Promethei reverentia et cultus, i. e. ἡ Προμήθεια multum prodest hominibus: contra, ἡ Ἐπιμήθεια multum obest. Nam Prometheus est is, qui deliberat ante factum; et ejus filia vel operatio est ἡ Προμήθεια: frater ejus ὁ Ἐπιμηθεύς, non deliberat ante factum, sed ex eventu pœnitentiam plerumque lucratur; et ejus filiæ sunt ἡ Πρόφασις, h. e. prætextus quo se excuset post factum, et ἡ Μεταμέλεια. conf. Hesiod. Ἔργ. 48—85, seqq. Vide sub νήθω in A.

Πρόνοος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 399.

Προτιάων, ονος. ὁ. Trojanus, pater Ἀστυνόου. O. 455.

Πρόφασις, ιος. ἡ. Filia imprudentis Epimethei, Py. 5, 31, quæ nascitur ex ὀψινοίᾳ, et prætextus vanos giguit.

Πρυμνεύς, έως. ὁ. nobilis Phæax. θ, 112.

Πρύτανις, ιος. ὁ. nobilis Lycius. E, 678. Est deinde et nomen appellativum dignitatis politicæ, Ne. 11, inscr. unde est τὸ Πρυτανεῖον, ibid. versu 1.

Πρωρεύς, έως. ὁ. nobilis Phæax. θ, 113.

Πρωτεσίλαος, ου. ὁ. fortissimus princeps Phylacensis, cujus genealogia hæc: Φύλακος, εἷς τῶν Αἰολιδῶν, κτίσας πόλιν Φυλάκην, genuit et successorem habuit τὸν Ἴφικλον: hic Φύλακον δεύτερον: hic duos habuit filios, quorum prior, ὁ Ποίας, αντος, genuit ἐκ τῆς Μεθώνης τὸν Φιλοκτήτην, alter vero, ὁ Ἴφικλος δεύτερος ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀστυόχης τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὸν Ποδάρκην. Iste Protesilaus ad Trojam occisus est omnium primus. Nam oraculum prædixerat, primum egressum ex navibus in terram, casurum primum. Id promte is in se vertit, tergiversantibus aliis; et pro bono publico se velut devovit: maluit enim occumbere, quam tot heroas videre sublimidos. B, 695—710. Uxor ejus juvencula, recens ducta, erat ἡ Λαοδάμεια, filia Ἀκάστου. Mentio mortui ejus fit N, 681. O, 705, 706. Π, 206. Cum quadraginta navibus ierat ad Trojam: potens ergo. Philostratus in Heroicis multus est de Protesilao. Dicitur et Πρωτεσίλας, ου, et dorice α, Ist. 1, 83.

Πρωτεύς, έως. ὁ. Numen mythicum marinum, in formas varias φαντασιωδῶς, non autem vere, se commutans, sicut ἡ πολύμορφος Ἔμπουσα apud Aristophanem. Historice fuit princeps Μεμφίτης in Ægypto, multa sciens: cui postea τέμενος ἐν Μέμφῃ fuit sacratum. Ab aliis dicitur fuisse rex Ægypti, cujus regia sedes in insula Pharo; conferatur ὁ Λυκόφρων in historicis, et Eurip. Hel. 4, seqq. et Lucianus de Saltat. δ, 349—570. Vide in A. sub ΑΕΓΩ, prope initium.

Πρωτογένεια, ας. ἡ. Filia Deucalionis, uxor Locri. Ex Jove concepit τὸν Ὀποῦντα δεύτερον (nam primus ὁ Ὀποῦς fuit ipse Deucalion, binominis,) a quo urbs ἡ Ὀποῦς nomen babuit. Et hæc urbs est τὸ ἄστυ Πρωτογενείας, Ol. 9, 64. Ex Locro, marito suo, concipere non potuerat. Vide sub Ἰάπετος.

Πρωτώ, όος. ἡ. Νηρηΐς: διὰ τὸ πρωτεῦον καὶ ἀρχικὸν τοῦ ὕδατος. Σ, 43.

Πτελεός, οῦ. ἡ. et τὸ Πτελεόν. Urbs Nestoris, dicta ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πτελεῶν, nam ἡ πτελέα notat ulmum. Civis ejus ὁ Πτελεάτης ἢ Πτελεούσιος ἢ Πτελεεύς. B, 594. Alia fuit Thessalica, cognomine Λεχεποίη. B, 697.

Πτερέλαος, οῦ. ὁ. tres ejus filii, ὁ Ἴθακος, Νήριτος, Πολύκτωρ, conditores olim Ithacæ fuerant. ρ, 207. Ergo ipse heros antiquus.

Πτοιόδωρος, ου. ὁ. Corinthius. Ol. 13, 58.

Πτολεμαῖος, ου. ὁ. nobilis Græcus. Δ, 228. Apud reges Ægypti recentiores fuit id nomen commune. Vide sub Ἥρη.

Πυγμαῖοι, ων. οἱ. Habent nomen a brevitate sua: nam ὁ πυγὼν ἢ τὸ πυγούσιον διάστημα, ἐστὶ τὸ ἀπὸ ἀγκῶνος ἕως τοῦ μικροῦ δακτύλου ἢ καὶ τῶν δακτύλων συνεσταλμένων, a cubito usque ad pugnum mensura. Pugnare dicuntur cum gruibus, imponentes capitibus suis cornua hircina, et κρόταλα pulsantes, ut sic arceant grues a se. Fuere γεωργικοί, habitantes circa paludes Nili supra Ægyptum; et re vera parvi erant, sicut et equi eorum: sed poëtæ, ridendi causa, rem auxerunt. Vide geographum. In locis borealibus vere sunt talia ἀνθρωπάρια βραχύσωμα καὶ ὀλιγοχρόνια, Γ, 6. Vide in A. sub πτύσσω, et πυγούσιος.

Πυθαγόρης, ου. ὁ. vide sub Εὔφορβος, et in A. sub ὁδὸς prope medium

Πυθέας, ου. ὁ. Ægineta nobilis. Ne. 5, inscr. et versu 8, et 80. Ist. 5, 22, 75. Ist. 6, inscr. et versu, 85.

Πυθώ, όος. et ἡ Πυθών, ῶνος. Est eadem urbs, quæ postea dicta ἡ Δελφὶς, ῖδος, et incolæ οἱ Δελφοί. Dicta et ἡ Παρνασσία νάπη, ab adjacente monte Parnasso. primum nomen esse dicitur a serpente confixo ibi sagittis Apollinis, et ibi computrescente, a πύθω, putrescere facio, σήπω. Sed fortasse verius a πυνθάνεσθαι, quia ibi oraculum celebre, et ἡ Πυθιὰς προφῆτις. Apollo ibi cultus, dicitur ὁ Πύθιος. τὰ Πύθια fuere ibi sacri ἀγῶνες. Regio est saxosa. B, 519. I, 405. θ, 80. λ, 580. Tityus regnaverat ibi, et est pars τῆς Φωκίδος. Apud Pindarum multa hujus urbis mentio. ἡ Πυθὼ, urbs Delphica, Py. 4, 117. 10, 6. Πυθοῖ, s.

ἐν, Ol. 7, 16. 13, 50. Py. 11, 73. Ist. 7, 72. Πυθόθεν, Ist. 1, 92. Πυθῶνος ἐκ πετρηέσσης, Ol. 6, 80. ἐν γυάλοις, Py. 8, 90. ἐκ στεφάνωμα, Py. 12, 9. αἰπεινῆς, Ne. 9, 9—12. Πυθῶνι ἐν, Ol. 2, 71—88. 12, 16. Py. 3, 48. 4, 5. 7, 10. 9, 126, coll. 132. Ne. 6, 6. 10, 47. 11, 29. Πυθῶνα, Ol. 6, 61. 9, 18. Py. 11, 15. Πυθῶνοθεν, Py. 5, 141. Πυθίου, Apollinis, Ne. 3, 122. Πύθιον, Ol. 14, 16. Py. 4, 97, coll. 95. τὰ Πύθια, in quibus victores coronabantur laurea: Πυθίων ἀέθλων, Py. 3, 130. στεφάνων, Py. 10, 41. Πυθίοις ἐν, Ne. 2, 14. 7, 48—50. μαντεύμασι, Ist. 7, 22. ἡ Πυθιὰς, άδος, Py. 1, 60. 5, 26. 8, 120. Πυθιόνικος, Py. 6, 4. 11, 67, ubi est genit. Doricus in κω. ὁ Πυθιονίκης, ου, Py. 9, 1. Eadem urbs vocata etiam aliquando est ἡ Κρίσσα ἢ Κρίσα: unde Apollo Crisæus.

Πυλάδης, ου. ὁ. Orestæ fidus comes, filius Strophii regis Phocensium, quem confer. Πυλάδου ἐν ἀρούραις, Py. 11, 23. Post cædem Clytæmnestræ fuit maritus Electræ, filiæ Agamemnonis, Eurip. Iphig. Taur. 913, seqq.

Πυλαιμένης, εος. ὁ. Princeps Paphlagonum valde prudens et fortis, occiditur a Menelao, B, 851. E, 576—579. Filius ejus ὁ Ἁρπαλίων profectus erat cum patre ad Trojam, et occisus etiam est a Menelao, N, 643—661. Ibi pater, jam ante occisus, dicitur tamen flens adstitisse ad corpus filii cæsi, 658. Nimirum anima patris insepulti etiam dum, et nondum collecta ad inferos, adstabat cæso filio: ideo et additur 65, ultionem cæsi filii non fieri; nam umbra nihil potest ulcisci. Est ergo et iste locus testimonium de sententia priscorum, animas defunctorum esse superstites in statu idearum distinctarum et personalitatis. Cæterum nomen est pro πυλομένης: nam sæpe τὸ ο mutatur in ᾽αι. sic μεσαιπόλιον, τιθαιβώσσειν (quod dicitur quando αἱ μέλισσαι ἀποτιθέασι βόσιν ἢ τροφὴν ἑαυταῖς, σιμβλοποιοῦσι) ἀκραιφνὴς pro ἀκροφανὴς, etc. si id nomen est appellativum et epitheton, habet accentum in ultima: nam propria retrahunt accentum, excepto ὁ Εὐμενὴς, qui accentum adjectivi retinet. Vide sub μεσαιπόλιος in A.

Πύλαιος, ου. ὁ. Dux Pelasgorum Troicorum. B, 842.

Πυλάρτης, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 491. Π, 696. Alibi est epitheton ᾅδου.

Πυλήνη, ης. ἡ. Urbs Ætolica, B, 639.

Πύλος, ου. ἡ. Nomen urbis et regionis, cui Nestor imperabat. Habet epitheta ἠγαθέη καὶ Ἠμαθόεις, quod posterius epitheton, attice in genere communi positum, a fluvio præterlabente est desumtum, qui vocabatur ὁ Ἄμαθος. Nam arenosa neutiquam fuit. Distabat a mari σταδίους triginta. A, 252. B, 77, 591. I, 153, 295. Dicta et Νηλήϊος pro Νήλειος, a rege suo, patre Nestoris, qui erat ὁ Νηλεὺς, Λ, 681—760. Male vexata erat ab Hercule: conf. Ἡρακλῆς: deinde et incursata ab Eleis et defensa a Nestore. α, 93, ubi est πρωθύστερον, nam prius proficiscendum erat Pylum. et 284. β, 214, 308, 317, 325. γ, 4, 5, 182, 486. δ, 599, 639, 656, 702. λ, 256, 284, 458, Nestor enim fuerat amicissimus Agamemnoni. Πύλονδε καταστῆσαι, ν, 274, i. e. εἰς Πύλον ἀπαγαγεῖν: quod recentiores ἀποκαταστῆσαι dicunt. ο, 193, 226, ubi laudatur regio ut πολυθρέμμων. 236, 540. π, 323. φ, 108, ἱερὴ, ob religiones ibi multas. ω, 429. Cives ejus οἱ Πύλιοι, A, 248. E, 545. H, 134. Λ, 670, seqq. 686. P, 704. Ψ, 633, ubi videntur ἐξοχικῶς nominati, præstantes aliis in certamine ludicro. γ, 59, 31. ο, 216. Πυληγενὴς dicitur Nestor, B, 54, quod alii scribunt Πυλοιγενής. Πύλον ἀμφὶ, Ol. 9, 46. Πύλου ἐκ, Py. 4, 309. Πύλῳ ἐν ζαθέᾳ, Py. 5, 94. conf. geographum.

Πύλων, ωνος. ὁ. nobilis Trojanus. M, 187.

Πυραίχμης, ου. ὁ. Princeps Pæonum, B, 848. Π, 287—292. Vide sub Αἰτωλοί.

Πύρασος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 491. Sed ἡ Πύρασος erat urbs Thessaliæ, dicta διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον καὶ σιτοποιόν: Hinc et dicta τέμενος Δήμητρος πολύκαρπον, nec non ἀνθεμόεις. B, 695.

Πύρης, ου. ὁ. nobilis Lycius. Π, 416.

Πυριφλεγέθων, οντος. ὁ. Fluvius ἐν ᾅδου, dictus παρὰ τὸ πῦρ, ᾧ οἱ θνήσκοντες ἐφλέγοντο: occasione nominis sumta ab ardente rogo. κ, 512.

Πύῤῥα, ας. ὁ. Deucalionis uxor. Ol. 9, 66.

Πυῤῥίχη, ης. ἡ. Erat ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις, Κρητικὴ μάλιστα, σεμνή. Π, 617. Vide sub Κουρῆτες, et in A. sub ὀρχηστής.

Ρ

ῬΑΔΑ'ΜΑΝΘΥΣ, υος. ὁ. Filius Jovis, frater Minois, ex Europa. Ξ, 321, 322, ἀντίθεος. δ, 564, ξανθὸς, ubi habitare dicitur in insulis beatorum, sitis extra orbem nostrum, in Oceano Atlantico. Ergo ignorat Homerus, eum esse judicem apud inferos, ut finxere recentiores. sic et η, 323, ubi Phæaces eum vexisse dicuntur in Eubœam, ut viseret Tityum. Ergo innuit poëta, insulam Phæacum quoque esse extra orbem nostrum, prope insulas illas: unde et est illa grandis εὐδαιμονία ejus insulæ. Nam solet poëta quasdam regiones ἐκτοπίζειν, miraculi causa, et ne videatur de propinquis locis narrare. Cæterum fuit judex justissimus et promtissimus, Py. 2, 133. Ῥαδαμάνθυος βουλαῖς, Ol. 137—139.

Ῥέα, ας. ἡ. Mater Jovis et Junonis, conjux Saturni. Est ἡ ἀρχεγόνος ὕλη, a ῥέειν, quia aquosa fuit ea materia prima. Nisi potius est pro ἔρα, terra, transpositis litteris Ξ, 203. O, 187, ubi est Ῥείη, et ubi alii legunt, οὓς τέκετο Ῥέα, ut versus desinat in tres breves, loco trochæi. Ol. 2, 22, 140. Py. 3, 137. Ne. 11, 1. Vide in A. sub ῥὰ, et ΚΥ'ΒΩ.

Ῥεβέκκα, ης. ἡ. vide sub κρήνη in A.

Ῥεῖθρον, ου. τό. Portus in Ithaca: et habet nomen, quia fluvius a monte vicino influit in eum. α, 186.

Ῥήγια, ων. τά. vide sub ῥήγνυμι in A.

Ῥήνη, ης. ἡ. Puella nobilis, concubina Oilei. B, 728.

Ῥηξήνωρ, ορος. ὁ. Frater regis Alcinoi, qui juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus est, quam deinde uxorem duxit Alcinous. η, 63—66. Nomen est, ῥῆξαι ἐν ἠνορέῃ φάλαγγας. sic ὁ Λύσανδρος, λύσαι ἐν ἀνδρίᾳ φάλαγγας.

Ῥῆσος, ου. ὁ. Rex Thracum, filius τοῦ Ἠϊονῆος. K, 435—441, ubi equorum ejus virtutes, et ipsius arma eximia, laudantur, una cum curru. et 470—525, ubi cædes ejus nocturna, et abactio equorum. Jacuit rex in medio, et circa eum sui, ordine triplici: ergo ex singulis ordinibus quatuor occidit Diomedes, ut viam satis latam equis, et γέφυραν πολέμου sibi, faceret; regem addidit decimum tertium. Sic fere 1 Sam. xxvi, 5—12. Recentiores dixerunt eum filium Στρύμονος fluvii et musæ Εὐτέρπης, Eurip. Rhes. 279, seqq. Addunt etiam, oraculum prædixisse ei, si gustassent equi ejus de herba Trojana, et de aqua ibi bibissent, ipsum fore invictum: sed statim post adventum suum, præ lassitudine dormientem, occisum, antequam equi curati essent. Quod quam veri simile confictum sit, apparet. Alius Ῥῆσος, est fluvius Troadis, ex Ida, M, 20, dictus et Ῥοΐτης. ου. ὁ.

Ῥίγμος, ου. ὁ. Nobilis Thrax, Πείρου filius. Υ, 484—489. Nomen barbarum.

Ῥίπη, ης. ἡ. et Ῥίπαι, ῶν. αἱ. Urbs Arcadiæ. Civis ejus ὁ Ῥιπαῖος, et regio ἡ Ῥιπὶς, ίδος. Strabonis ævo deserta. B, 606.

Ῥοδιὸς, ου. ὁ. Fluvius Troadis. dictus ab ὁ ῥόος, interserta syllaba δι. M, 20. sed si scribitur Ῥόδιος, est is civis insulæ Rhodi.

Ῥόδος, ου. ὁ. Insula celeberrima. Urbs Ῥόδος diu post Homerum condita. Divisa fuit in partes tres: nam nympha Rhodus peperit ex Sole τὸν Κέρκαφον, a quo fœminæ Rhodiæ dictæ αἱ Κερκαφίδες: οὗτος ἐκ τῆς Λευκίππης genuit tres filios, Λίνδον, Ἰηλυσὸν, Κάμειρον. Apparet ergo ratio nominis, et divisionis, et cur Sol ibi imprimis cultus sit. B, 654—656. A Pindaro maxime laudatur insula, et divitiæ ejus memorantur. conf. φιλίω in A. Fuit olim submersa, et historia ejus est Ol. 7, 24, seqq. per omne εἶδος. Invenere etiam οἱ Ῥόδιοι artem statuariam, ib. 95. Vide in A. sub ἥλιος prope finem, et νῆσος.

Ῥύτιον, ου. τό. Urbs Cretensis, cujus civis ὁ Ῥυτιεύς. B, 648.

Σ

ΣΑΓΓΑ'ΡΙΟΣ, ου. ὁ. Fluvius Phrygiæ majoris celeber. Γ, 187. Π, 719.

Σάγρα, ας. ἡ. vide sub Λοκροί.

Σαλαμὶν et Σαλαμὶς, ῖνος. ἡ. Parva insula et urbs, non procul a terra Attica; patria Ajacis Telamonii, sacra Veneri. περιμάχητος ἦν πότε Ἀθηναίοις καὶ Μεγαρεῦσιν: hinc quidam versum, B, 558, habuerunt pro supposito, ab Atheniensibus interserto ut vetustam insulæ ejus possessionem probare possent, et ut appareret, Telamonem jam fuisse vasallum populi Attici. Sed recte inspicienti locum, patebit, suspicionem istam esse sine ratione, et Ajacem cum suis paucis militibus se applicasse ad vicinos suos potentiores, amicitiæ causa, B, 557, ex quo numero simul infirmitas hujus principatus apparet. Ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι, H, 199, nam hujus exiguæ patriæ tamen non pudet Ajacem. Vocata olim hæc insula fuit ἡ Πιτυοῦσσα, a multitudine earum arborum. Post captam Trojam, quum Teucer non reciperetur a patre Telamone, quia fratrem Ajacem non satis defenderit; profectus Teucer in Cyprum, condidit ibi urbem patriæ suæ cognominem. Horat. I, Od. 7, 21, seqq. Σαλαμῖνος παρὰ, apud, Py. 1, 148. Ne. 2, 19. 4, 78. Ist. 5, 63.

Σαλμωνεὺς, έως. ὁ. Filius Æoli et Λαοδίκης τῆς τοῦ Ἀλωέως, frater Crethei. λ, 235, ἀμύμων. Nam Homerus ignorat, quod recentiores de eo finxerunt, quod fuerit ἀσεβὴς, ἀντιβροντῶν καὶ ἀνταστράπτων τῷ Διῒ, δι' ἃ καὶ ἐκεραυνώθη. Regnavit circa Ἠλείαν, et urbs ἡ Σαλμώνη non procul a Πίσα nomen ab eo habuit. Fuit fortasse σοφὸς μηχανικὸς, et scivit aliquid, quale Archimedes postea, cujus καυστικαὶ διὰ κατόπτρων ἀστραπαὶ sunt decantatæ. Pulverem enim pyrium providentia prius inveniri noluit, ut nostris seculis homines mali pusillique haberent, quo se invicem artificiose interimerent, quum arma priscorum heroum, imo ne Romanorum quidem Germanorumve priscorum, ob infirmitatem virium tractare nequirent. Σαλμωνεῖ θρασυμήδεϊ, Py. 4, 254. Vide in A. sub ἀμύμων, prope medium.

Σαμάρεια, ας. ἡ. vide sub Ἀσκάλαφος.

Σάμος, ου. ἡ. Tres sunt insulæ hujus nominis. una e regione Ephesi, quam Homerus non memorat. Altera ἡ Θρηκίη Σάμος, quæ et Σαμοθράκη dicitur et olim Λευκωνία: habet montes valde altos, unde et nomen est; nam σάμος καὶ ὁ λόφος idem notat, hinc olim omnes τόποι ὑψηλοὶ vocabantur σάμοι: adjacet continenti Thraciæ, et civis ejus est Σάμιος. N, 12, 13. Ω, 78, 753. Tertia est, quæ olim Cephalenia, hodie Cefalonia: parva insula, ad Ithacam pertinens, cum urbe ἡ Σάμη: civis ejus Σαμαῖος. B, 634. α, 246. ι, 24. δ, 671. ο, 29, 366. π, 123, 249. τ, 131. υ, 288.

Σαρδανάπαλος, ου. ὁ. Rex Assyriæ, filius Ἀνακινδαράξου, notus ob delicias. Aristoph. Aves, 1022, ibique Schol.

Σαρδὼ, όος. ἡ. vide sub σαρδάνιος in A.

Σαρπηδὼν, όνος, et Σαρπήδων, οντος. ὁ. Rex Lyciæ, filius Jovis ex Laodamia filia Bellerophontis. Prior forma nominis est Ionica et communis, posterior Æolica. B, 876. Increpat Hectorem, ut ῥάθυμον καὶ διὰ τοῦτο οἷον ἀμενηνόν: ut ἀλαζόνα καὶ κεναῖς ἐλπίσι τρεφόμενον, E, 471—493. et 629, ubi Tlepolemus pugnat cum ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι. et 633, Σαρπῆδον, Λυκίων βουληφόρε, et is vocativus est a forma Σαρπήδων. Genus ejus enumeratur Z, 196—199. Recentiores ergo male eum faciunt filium Jovis ex Europa, fratrem Minois. M, 101, et sub eo imperitant copiis Glaucus et Asteropæus. et 292—330, ubi est generosa ejus oratio ad Glaucum cognatum suum, in ipso prœlio: nam αἰδεῖται primus esse honore et opibus, nisi et sit primus rebus fortiter gerendis; diisque par esse honore, nisi et viro bono par sit factis. Est ergo αἰδήμων. Est et εὐγνώμων (judex rerum candidus) εὐγνωμονεῖ γὰρ ὁμολογῶν τὰς τιμὰς τῶν πολιτῶν: præterea et μεγαλόψυχος, καταφρονεῖ γὰρ θανάτου. et 379. Σαρπήδοντος ἑταῖρον. et 397—414, ubi irrumpit in castra Græca. Ξ, 426, ἀρχὸς Λυκίων. ἐμὸν υἱὸν, Σαρπηδόνα δῖον, O, 67, inquit Jupiter. Π, 327. et 419—491, ubi pugnans interficitur a Patroclo, et Jupiter eum luget, et συνάχθεται τὸ πᾶν, guttis cruentis decidentibus ex aëre. et 492—502. ubi in supremis suis alloquitur Glaucum, et ipse nominat nomen suum, quod οἶκτου τι habet, quasi dicat, τοῦ ᾀδομένου, ἐνδόξου, εὐγενοῦς, ἀνδρείου. conf. ἐμὸς in A. 497. ἐσπευσμένος ἐπιτάφιός τις ἔπαινος αὐτοῦ, ὡς ἐν ἀκμῇ πολέμου, est 541, 542. conf. βασιλεὺς in A. et 548—551. 558. De corpore ejus acerrime pugnatur, 552—665. et 671—675, a somno et morte fertur in Lyciam, i. e. mortuus est, et apud majores suos sepultus. de armis ejus est et Ψ, 800, nam eorum potiti erant Græci. Solus is fuit in utroque exercitu filius Jovis. Astu matris suæ prælatus est, in successione regni, masculæ proli Bellerophontis. Σαρπηδόνα Λύκιον, Py. 3, 198.

Σατνιόεις, εντος. ὁ. Torrens magnus in Troade, quem poëta nominans, μνήμης ἄξιον ἐποίησε, quum per se vix mereretur nomen inter alios fluvios perennes. scribitur et Σαφνιόεις. Z, 34. Ξ, 445. Φ, 87.

Σάτνιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Ξ, 443, a torrente illo dictus.

Σάτυροι, ων. οἱ. vide sub θωρήσσω in A.

Σέθλων, ωνος. ὁ. vide sub φαίδιμος in A.

Σέθως, ω. ὁ. Rex Ægypti tempore Trojani belli, et post aliquanto. innui is putatur ξ, 278—286. Vide in A. sub βασιλεὺς, aliquanto sub medio.

Σειρῆνες, ων. αἱ. Quia poëta dualem, Σειρήνοιιν, μ, 52. de iis ponit, hinc colligitur, velle eum duas intelligi, non tres: ponit quidem et pluralem, sed is de duabus non minus apte ponitur. Erant suavissimæ et doctissimæ cantrices, μ, 39—54. 158—200. ψ, 326. Earum ἀοιδὴ describitur μ, 184—191, ubi poëta suam poësin describit: estque hoc procemium tantummodo, vel præfatio aliqua; reliqua cantus ejus non adduntur. Designant sine dubio ἡδονὰς ἐν μέλεσιν, voluptatem aurium: et ossa multa circa earum insulam non naufragos notant, sed perpetuos adsessores usque ad obitum: nam qui semel adsuevit dulcedini musicæ, semper ei adhærere solet. Ulysses, in patriam properans, monetur, ne ab iis ab hoc proposito avertatur. Dicuntur scire omnia, historica, mythica, physica, futura, præsentia: poëta enim debet esse multiscius. Simul poëta depingere videtur homines θεωρητικωτέρους, qui omnem μάθησιν solius delectationis suæ causa expetunt: Ulysses vero σπεύδει εἰς πρᾶξιν: veri enim nominis sapiens est συγκεκροτημένος ἔκ τε θεωρίας ἔκ τε πράξεως. Alii sub iis male intelligunt ψαλτρίδας τινὰς καὶ ἑταιρίδας oblectabiles: et tunc τὸ θνήσκειν ποιεῖν esset hyperbolice, ut notetur expilatio amatorum per puellas suaves fallacesque. si quem nomina duarum delectant, sunt ea ἡ Ἀγλαοφήμη καὶ Θελξιέπεια, pulcræ virgines, in insula maris Tyrrheni τῇ Ἀνθεμούσᾳ habitantes. Trium a recentioribus fictarum, et insuper alatarum, nomina sunt ἡ Παρθενόπη (quæ et ad Neapolin sepulta esse dicitur) Λίγεια, Λευκωσία. Et hi etiam fingunt tres earum insulas, quæ dicantur Σειρηνοῦσαι, ad sinum Cumanum. Dictæ Σειρῆνες a σειριᾶν, i. e. λάμπειν, ἀστράπτειν, a quo verbo et ὁ Σείριος ἀστὴρ nomen habet. Plura habet Plutarchus in Symposiacis, Athenæus, Strabo, alii. Vide sub κηλέω in A.

Σείριος, ου. ὁ. vide sub ὀπώρα in A.

Σέλαγος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, pater Ἀμφίου. E, 612.

Σελήπιος, ου. ὁ. Rex Lyrnessi et Thebes Asiaticæ, pater τοῦ Εὐηνοῦ, cujus duo filii ὁ Μύνης καὶ Ἐπίστροφος. Dictus a τὸ σέλας καὶ ἤπιος. B, 693.

Σελλήεις, εντος. ὁ. Fluvius in Græcia ad Corinthum, B, 659. O, 531. Alius est fluvius Troadis ad Ἀρίσβην, B, 839. M, 97. Vide sub Ἀρίσβη.

Σελλὸς, οῦ. ὁ. Videtur esse nomen sacerdotii ad Dodonam. Π, 234, 235, ubi σοὶ pertinet ad ἀμφί. conf. ὑποφήτης in A. Alii minus bene scribi jubent Ἑλλοὶ, qui nomen habeant ab Ἑλλῷ prisco Thessalo, a quo et regio circa Dodonam dicta sit ἡ Ἑλλοπία: et hi eum locum sic legunt: ἀμφὶ δέ σ' (σὲ) Ἑλλοὶ σοὶ ναίουσι ὑποφῆται, construentes, ναίουσιν ἀμφί σε, καὶ εἰσὶ σοὶ ὑποφῆται. sed paucos priscorum habent adsentientes.

Σεμέλη, ης. ἡ. Filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove. Ξ, 323, 325. Homerus conflagrationem ejus pariter ac monstrosam Bacchi nativitatem ignorat, utpote figmenta recentiorum. Dicitur ipsa et ἡ Θυώνη, unde Bacchus ὁ Θυωναῖος, Py. 3, 177. Py. 11, 1. τανυέθειρα, Ol. 2, 47.

Σέριφος, ου. ἡ. Insula parva. Py. 12, 21.

Σέσωστρις, ιος. ὁ. vide sub Ἀχαιΐς.

Σημάνθης, ὁ. vide sub Πρίαμος.

Σῆμος, ου. ὁ. Μαντινεύς. Ol. 10, 84.

Σήσαμος, ου. ἡ. oppidum Paphlagoniæ, B, 853. Aliud est τὸ σήσαμον, σπορίμου τινὸς εἶδος. Hinc facete l. c. positum videri potest verbum ἀμφενέμοντο, quasi sermo esset de esculento illo.

Σηστὸς, ου. ἡ et ὁ. Urbs non magna, sed valde munita, ad fretum. B, 836.

Σθενέλαος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Π, 586.

Σθένελος, ου. ὁ. Princeps Argivus, filius

Capanei, unde dicitur Καπανήϊος, ἀπόγονος Προίτου: fortissimus socius Diomedis. Β, 564. Δ, 367—418. Ε, 108. 241—274. 835, 836. Θ, 113, 114. Ψ, 511. Vide de eo et Eurip. in Suppl. ab 1123, seqq. nam is ibi est ὁ παῖς. Alius erat filius Persei, nepos Jovis: et hujus Stheneli filius erat Eurystheus, Τ, 116—123.

Σθενόβοια, ας. ἡ. vide sub Ἄντεια.

Σίβυλλα, ης. ἡ. Est nomen mulierum fatidicarum, recentiorum Homero. Nomen est a σιὸς, i. e. Θεὸς, dorice; et βύλλα, i. e. βουλὴ, æolice. Sic Σίσυφος est Θεόσοφος, ab Æolico σύφος pro σοφός. Vide sub Βάτεια.

Σίγειον, ου. τό. Promontorium Troadis, ad quod erant castra Græcorum: etiam oppidum ejus nominis ibi. Refertur historiola: ἑταίρα τις ἀστεία, βαρυνθεῖσα κατά τινος ἀδολέσχου, διηγουμένου ὡς ἀφ' Ἑλλησπόντου ἥκοι, ἤρετο τοῦτον, πῶς ἐκεῖθεν ἥκων εἰς τὴν πρώτην οὐκ ἦλθε πόλιν τῶν ἐκεῖ; τοῦ δὲ πυθομένου, εἰς ποίαν ἐκείνην; εἰς Σίγειον, ἔφη: σκώπτουσα, ὅτι μὴ σιγᾷ ἐκεῖνος: quasi τὸ Σίγειον ἀπὸ τοῦ σιγᾶν ἢ τῆς σιγῆς nomen haberet. Vide sub Ἴδα.

Σιδηρῶ, όος. ἡ. vide in A. sub σίδηρος, et λίθος.

Σιδῆται, ων. οἱ. vide sub Παμφύλιοι.

Σιδών, ῶνος. ἡ. Urbs celeberrima Phœniciæ, πολύχαλκος dicta ο, 424. Urbs retinet suum ω in obliquis, sed civis ὁ Σιδόνιος, habet μικρὸν ο, apud poëtam. Regio dicitur ἡ Σιδονία, cives etiam οἱ Σιδόνες, Ψ, 743, πολυδαίδαλοι, i. e. καλλίτεχνοι κατ' ἐξαίρετον καὶ πολύτεχνοι, μάλιστα δὲ χαλκευτικῆς τεχνῖται. Σιδονίηθεν, Ζ, 291, fortasse ὠνησάμενος, fortasse et ληϊσάμενος, has peritas textrices Paris. ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην, ν, 285, coll. 272. ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, Ζ, 290, mulierum laudatarum ab ἱστουργίᾳ, quas tamen et non ancillas, sed liberas, potuit spe et pretio pellexisse Trojam. Fuerunt et Sidonii in Arabia, imo a mari rubro colonia horum Sidoniorum in Phœniciam venit: sed Menelaus tamen, narrans reditum suum ex Ægypto, non alios quam Sidonios in Phœnicia significare potest, δ, 618, 619. ο, 118, 119. δ, 84. Utrimque tamen πλούσιοι καὶ καλλίτεχνοι. Recentiores corripiunt syllabam primam, Homerus eam producit.

Σικανία, ας. ἡ. Sicilia sine dubio, circa quam erravit Ulysses. ω, 306.

Σικελοὶ, ῶν. οἱ. Siculi, Siciliam habitantes. υ, 383. fuere olim ἐμπορικοὶ καὶ ἀνδραποδισταὶ, ut ex l. c. apparet. Noti ergo Siculi Homero: ut si voluisset historicum agere, non poëtam, nominasset sane Siciliam suo proprio nomine, sed maluit poëtice ἐκτοπίζειν loca illa errorum Ulyssis. Cæterum Σικελοὶ et Σικελιῶται differre dicuntur: illi sunt barbari et indigenæ, hi sunt Græci inquilini versantes in Sicilia. Sic differunt οἱ Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται. Sed Θέσσαλοι καὶ Θεσσαλιῶται non sunt ex hac analogia intelligendi, sed vice versa. Σικελοὶ dicuntur et Σικανοὶ, quanquam Diodorus et inter hos differentiam statuat. Laudatur insula, ἀμύμων, Soli sacra, i. e. valde pulcra et fertilis, μ, 261—265. γυνὴ Σικελὴ, ω, 210, 211, 365, 388, 389, ubi dubium, an sit nomen proprium an gentile: posterius videtur verius, nam fœminum ἐθνικὸν, ἡ Σικελὴ in usu est. conf. Θριναχία. Σικελίᾳ ἐν πολυμήλῳ, Ol. 1, 20. Σικελίας ὀφθαλμὸς οἱ πρόγονοι Θήρωνος, Ol. 2, 17. superposita Typhœo insula, Py. 1, 35. πίειρα, sub imperio Proserpinæ, Ne. 1, 19, seqq.

Σικυών, ῶνος. ἡ. Urbs celebris in Peloponneso, olim dicta Μηκώνη, prius etiam Αἰγιαλοί. Sita ad fluvium Ἀσωπὸν, εὐδαίμων valde, unde proverbium: εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Adrastus ibi primus regnavit, antea enim Sicyonii fuerant liberi: postea erant pars regni Agamemnonis. Β, 572. Ψ, 299. Videtur dicta, ὡς περιέχουσα σικύους ἢ σικύας, *wo es viele melonen giebet, (abounding in melons.)* Civis est Σικυώνιος. Celebrabantur ibi Pythia, ad imitationem Delphicorum. Ol. 13, 155. Ne. 9, 127. Ist. 4, 45. Σικυῶνοθε, Ne. 9, 2. 10, 80.

Σιληνοὶ, ῶν. οἱ. vide sub Θωρήσσω in A.

Σιμόεις, εντος. ὁ. Fluvius Troadis, minor reliquis. Circa hunc et Scamandrum poëta dicit πεδίον Σιμοείσιον ἢ Σκαμάνδριον. Δ, 475. Ζ, 4, 2. Ε, 774, 777. Μ, 22, 23. Υ, 53. appellatus, non respondet: apte: nam fictio futura fuisset frigida et nimis loquax, Φ, 307—327.

Σιμοείσιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, magnus et pulcer: hinc apte comparatus αἰγείρῳ, quum caderet. Δ, 474—489.

Σιμονίδης, ου. ὁ. vide in A. sub ὕπνος prope medium.

Σίνης, ου. ὁ. vide sub σίντης in A.

Σίντιες, ων. οἱ. est nomen gentile, ab ὁ Σίντις, ιος: dicti et οἱ Σίνται: a σίνεσθαι, i. e. βλάπτειν: et sunt Lemnii, quia primi ferreorum telorum inventores fuisse dicuntur, vel et quia antiqui Λήμνιοι piraticam fecerunt. Quod boni fuerint fabri ferrarii, innuitur μύθῳ, Α, 594, 593. Θ, 294, ubi Vulcanus abit ἐς Λῆμνον μετὰ (ad) Σίντιας ἀγριοφώνους. Λήμνιον κακὸν in proverbio fuit, notans vel τὴν κατὰ στόμα δυσωδίαν τῶν Λημνιάδων, vel quia aliquando Lemniæ mulieres omnes maritos suos occiderant: ut ergo hoc κακὸν sit mulier, vel animam habens fœtentem, vel crudelis et imperiosa. et, Λήμνιον βλέπειν, i. e. δεινὸν καὶ πυρῶδες: et, Λήμνιοι ἄγριοι: et, Λημνία χεὶρ, i. e. ἀπαραίτητος. multis ergo modis male audiverunt insulani isti. Appellative ὁ σίντης, ου, est ὁ βλαπτικὸς, et ὁ σίνις, ιδος, ὁ λῃστής.

Σίνων, ωνος. ὁ. vide in A. sub πληγὴ, et σίντης.

Σινώπη, ης. ἡ. Antiqua ἡρωΐς, a qua et urbs celebris nomen habuit. Vide in A. sub ὤψ.

Σίπυλον, ου. τό. Mons Phrygiæ, cum oppido: nisi quod urbs etiam dicitur ἡ Σίπυλος, ubi Tantali fuit regia in Lydia. Ω, 615. Ol. 1, 62.

Σισυφίδαι, ων. οἱ. vide sub Ἀλεύας.

Σίσυφος, ου. ὁ. κέρδιστος ἀνδρῶν, i. e. συνετώτατος, ἐντρεχέστατος, κλεπτίστατος, longe superans, sicut dignatione, ita et astutia, Autolycum Ulyssis avum. Hinc et fabula narrat, quod mortem ipsam duris vinculis ligaverit, ut multis diebus nemo moreretur; missam autem mortem ad eum, quia indicarit Ἀσωπῷ ζητοῦντι θυγατέρα Αἴγιναν, raptam eam esse et compressam a Jove: donec Mars mortem liberaret. Veritas historica: fuit princeps amans pacis, et rexit suos securos; donec bellum perniciosum incidit, pace felici et alma interrupta: fuit et medicus egregius, monstravitque suis multa adversus morbos medicamina. Sapientiam ejus nomen ipsum indicat, compositum ex Dorico σιὸς pro Θεὸς, et Æolico σύφος pro σοφός: ut notet Θεόσοφον, a deo ipso edoctum. Et hæc compositio ex duabus dialectis neminem movebit, qui novit, Dores sæpe αἰολίζειν, at Pindarum ἀναμὶξ dorice æoliceque scripsisse. ναὶ τὼ σιὼ dicebant Dores et Peloponnesii, jurantes per Pollucem et Castorem: et ὄνομα apud Æoles erat ὄνυμα, ἀσσότερον ἀσσύτερον, ἀγορὰ ἄγυρις, unde ὁμήγυρις, πανήγυρις, etc. Cæterum fuit princeps Corinthi, filius Æoli, quem confer, et ὁ Γλαῦκος. De prudentia et genealogia ejus est Ζ, 153—155. De labore ejus apud inferos, est λ, 592—599, quo innuitur, sapientiam, dum prodesse vult generi humano, multos labores, sæpe etiam frustraneos apud homines stupidos, et certe sæpe repetendos ab initio, debere suscipere: ex mente Salomonis, Eccles. i, 18, coll. 9. Videtur ergo fuisse vir καματηρὸς καὶ ἐπίμοχθος, θέλων εἶναι μεγαλουργός. Et sane, princeps recte consulens suis, non nimis otio frui potest. Quod pater Ulyssis dicatur a quibusdam recentiorum, vide ad Ὀδυσσεύς. Σίσυφον, Ol. 13, 72, seqq. Vide in A. sub Θεὸς ad initium, κέρδιστος, et ὅρκος prope finem.

Σιτὼ, όος. ἡ. Est nomen Cereris apud recentiores: ab ὁ σῖτος.

Σκαμάνδριος, ου. ὁ. fuerat nomen proprium filii Hectoris, quem cives deinde Ἀστυάνακτα, patrem familias civitatis, vocabant, Ζ, 402, ob gratam memoriam meritorum Hectoris. Alius erat nobilis Trojanus, κυνηγετικὸς, Ε, 49—58. A fluvio nobili nomen sumtum.

Σκάμανδρος, ου. ὁ. Fluvius Troadis nobilis, idem qui ὁ Ξάνθος. Ob metrum dicitur et ὁ Κάμανδρος, quæ scriptio etymologiam juvat: nam narrant, eum ab Hercule sitiente sic vocatum, quasi esset ὁ κάματον ἀνδρὸς παραμυθησάμενος. In bello Trojano Græcis valde fuit utilis: hinc et φιλόμηρος Sophocles dicit, τὰς αὐτοῦ ῥοὰς εὔφρονας τοῖς Ἀργείοις. ἐς πεδίον Σκαμάνδριον, Β, 465, τὸ μεταξὺ τῶν δύο ποταμῶν, Σιμόεντος καὶ Σκαμάνδρου, in quo pugnabatur: et idem campus vocatur λειμὼν Σκαμάνδριος. Ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, Ε, 36. et 77, Σκαμάνδρου ἀρητὴρ, sacerdos: nam colebatur hic fluvius pro deo. et 774, ῥοὰς συμβάλλετον. ἐΰῤῥοον ἀμφὶ, Η, 329. ὄχθας πὰρ ποταμοῖο, Λ, 499. δῖός τε, Μ, 21, ob præstantiam ejus præ reliquis ibi fluviis. ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ, Υ, 74. Personificatur a poëta, Φ, 124—384, et Achilles, nimium progressus in aquas, periclitabatur. coll. 602, 603. Fontes vel lacus, quos hic fluvius format, sunt Χ, 147, 148. Σκαμάνδρου χεύμασιν, Ne. 9, 94.

Σκάνδεια, ας. ἡ. ἐπίνειον Κυθήρων, navale, Κ, 268, ubi deest κατά.

Σκάρφη, ης. ἡ. Urbs Locrensis, dicta et ἡ Σκάρφεια, prope Θερμοπυλῶν, deleta postea terræ motu. Β, 532. Vide sub Ἐτεωνός.

Σκιρὰς, ἄδος. ἡ. vide sub νύσσα in A.

Σκόπας, ου. ὁ. nobilis Thessalus, cujus posteri illustres οἱ Σκοπάδαι. Theocrit. 16, 36. Maxime nobilitata est hæc familia infortunio illo, ex quo Simonides ereptus est per miraculum, de quo et Phædrus narrat.

Σκύθης, ου. ὁ. Natio nobilis, sed potandi studio infamis: hinc Græcis σκυθίζειν est μεθύειν. Nomen est cum voce Germanica, *ein schütze, (a shooter, marksman,)* ejusdem antiquæ originis.

Σκύλλα, ης. ἡ. Portentum poëticum in freto Siculo, μ, 73—100. 108—126. 230—235. 245—259. 430, 445, 446. ψ, 328. Habet sex longa colla et capita, et duodecim pedes inutiles: nam ipsa cohæret petræ, in cujus specu habitat. Et capita non sunt canina, sed draconis: quod patet ex triplici ordine dentium, quæ τριστοιχία non est canum, sed draconum, et aliorum maximorum κητῶν. Est immortalis: rapuit Ulyssi sex socios ex navi devoravitque: mater ejus vocatur ἡ Κραταιῒς, quam recentiores vocant Ἑκάτην. Iidem recentiores Scyllam aliter fingunt, ut ex Ovidio notum: quidam etiam eam τοῦ Τρίτωνος καὶ Λαμίας filiam faciunt, quæ Λαμία sit δαιμόνιόν τι, οὗ τὴν λαγνείαν comicus innuit, Vesp. 1030, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους. Nicander Colophonius physice explicat, Scyllam et Lamiam esse nomen piscis ingentis, qui vocetur et καρχαρίας ἰχθὺς, canis carcharias. Nomen est a

σκύλαξ, cujus vocem imitatur Scylla, i. e. scopulus varie exesus in freto Siculo: huc respicit et fictus pater ejus ὁ Φόρκυς, υνος, a κύων composito nomine, et mater Ἑκάτη, cum canino vultu pingi solita. Hinc et transfertur Scylla ad αὐθάδειαν καὶ κυνώδη θρασύτητα, καὶ εἰς κακοτρόπους ἑταίρας. Cæterum ἡ Λαμία nomen habet ab ὁ λαιμὸς, guttur, quasi λαιμία: nam est proprie bellua marina, ἔχουσα μέγαν λαιμόν. Vide in A. sub σκύλαξ, et σκόπελος.

Σκῦρος, ου. ἡ. Insula et oppidum, in mari Ægeo prope Eubœam. subjecta fuerat imperio Pelei: et rebellem eam denuo subegerat Achilles. Ibi et Δηϊδάμειαν τὴν τοῦ Λυκομήδους imprægnaverat adolescens Achilles, genueratque ex ea τὸν Νεοπτόλεμον. De hac insula fuit proverbium, ἀρχὴ Σκυρία, principatus Scyrius, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων, dici solitum. Habuit portus, τὸ Ἀχίλλειον καὶ Κρήσιον: habitarunt ibi Δόλοπες, natio Thessala. Τ, 326, 332. λ, 508. Fuit tamen et urbs Phrygiæ ejus nominis, sub imperio Trojano: unde dubium oritur, an Ι, 664, insula illa, an urbs Phrygia, innuatur. Σκύρου μὲν ἄμαρτεν, Ne. 7, 54, ubi de insula sermo est.

Σκυρωτὴ, ῆς. ἡ. Via publica ad Κυρήνην in Libya, ampla et directa. Py. 5, 124. a ξύω, rado, complano, est ξυρὸς, et ξυρόω, f. ώσω: ut notetur via accurate complanata per εὐθυτομίαν.

Σκῶλος, ου. ὁ. Nomen κώμης in Bœotia, ubi Pentheus a Bacchis discerptus creditur. Panis ibi præstans habebatur, ipse vicus autem erat asper. Civis ὁ Σκώλιος ἢ Σκωλιεύς. Β, 497, ἀρσενικῶς nomen ponitur. Est ad fluvium Ἄσωπον, et montem Cithæronem.

Σμινθεὺς, έως. ὁ. Nomen Apollinis, qui et Σμίνθιος. Ratio ejus hæc: in Troade et vicinis regionibus male vexabantur incolæ muribus innumeris, qui Cretensium dialecto οἱ σμίνθοι dicuntur; nam Cretensium colonia eo venerat. Apollo invocatus et in his regionibus præcipue cultus, auxilium tulit, muresque extinxit, h. e. continuæ pluviæ mures suffocaverunt. Hinc Apollinis statuæ muris effigies pedi altero supposita visebatur, et ipsi inditur cognomen; quod tanti olim est habitum, ut et λόγοι Σμινθιακοὶ de ea re gesta in honorem Apollinis scriberentur. Nam murium genus pertinet inter pœnas divinas, qui, si multi nimis sunt, sine divino auxilio deleri facile non possunt: sicut et alia insecta, sub nomine exercituum divinorum celebria. Cæterum templum illud celebre Apollinis Sminthii in urbe Chrysa fuit. Α, 39. Est et urbs in Troade, ἡ Σμίνθη, ἀπὸ τῶν σμίνθων, i. e. μυῶν, dicta.

Σόλος, ου. ἡ. vide sub σόλος in A.

Σόλυμοι, ων. οἱ. Natio confinis Lyciæ, et Lyciis infesta. Dicunt veteres, τοὺς Σολύμους apud poëtam esse eosdem, quos Πισίδας ἢ Πισιδεῖς recentiores dixere. Σολύμοισι κυδαλίμοισι, Ζ, 184, ergo ἔνδοξον ἔθνος, et 204. ἐκ Σολύμων ὀρέων, ε, 283, ubi poëta ἐξωκεανίζει καὶ ἐκτοπίζει etiam hos Solymos, eorumque montes, διὰ τερατείαν: ut ergo ibi sint loca ficta. Σολύμους ἔπεφνε, Ol. 13, 129, ἔθνος πολεμικώτατον μεταξὺ Λυκίας καὶ Παμφυλίας: Pisidæ ergo. Alibi τὰ Σόλυμα est urbs Assyriorum, condita post deletum primum templum Hierosolymitanum: quam urbem poëta ignorat, utpote diu post eum conditam. Eustathii ævo vocabantur barbara dialecto οἱ Τζέλυμοι in Lyciæ confinio. Vide sub Ἀλίζωνοι, et Λυκία.

Σόλων, ωνος. ὁ. vide sub σόλος in A.

Σούνιον, ου. τό. Promontorium Atticum, cum portu et oppido: ἱερὸν, quia ibi colebatur Ζεὺς Σουνιεύς. γ, 278.

Σπάρτη, ης. ἡ. regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni. Β, 582. Δ, 52. ἐς Σπάρτην, α, 93, 285. β, 214, 327. δ, 10. ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ, λ, 459. Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα, ν, 412, quod epitheton maxime respicit Helenam. Nomen sine dubio est a planta, τὸ σπάρτον, εἶδός τι σχοινίου, quod et ἡ σπάρτη dicitur, *hanf, (hemp)* sine dubio. Vid. Aristoph. in Avibus. Py. 1, 149. 5, 97. Ne. 10, 97. 11, 44.

Σπαρτοὶ, ῶν. οἱ. Dicuntur Thebani, ἀπὸ τῶν μυθευομένων μετὰ τοῦ Κάδμου Σπαρτῶν ἀνδρῶν, Ovid. Met. III, 101—114. Py. 9, 145. Vide sub Βοιωτία.

Σπειὼ, όος. ἡ. Nereidum una, a speluncis in mari. Σ, 40.

Σπερχειὸς, οῦ. ὁ. Fluvius Thessaliæ, valde citus, unde et nomen habet. Ejus filius dicebatur ὁ Μενέσθιος, quem confer. Π, 174. Ψ, 142—149, ubi confer ποταμὸς in A.

Στέντωρ, ορος. ὁ. magnus clamator, Ε, 785, 786. Invenisse dicitur τὴν διὰ κόχλου βοὴν ἐν ταῖς μάχαις. Etiam Herodotus meminit Ægyptii cujusdam apud Darium, φωνέοντος μέγιστον ἀνθρώπων.

Στίχιος, ου. ὁ. Dux Atheniensium sub Menestheo, Ν, 195, 691. Ο, 329, 331.

Στοιχάδες, ων. αἱ. vide sub Κίρκη.

Στρατίη, ης. ἡ. Oppidum Arcadiæ, deletum jam Strabonis ævo. Civis ejus ὁ Στρατιεὺς ἢ Στρατιάτης. Β, 606.

Στράτιος, ου. ὁ. Filius Nestoris. γ, 413, 439.

Στρατόνικος, ὁ. vide in A. sub κῆρυξ prope finem.

Στρεψιάδης, ου. ὁ. nobilis Thebanus. Ist. 7, inscr.

Στρόφιος, ου. ὁ. Nobilis Trojanus, pater Scamandrii. Ε, 49. Alius erat pater Pyladis, rex Phocidis, filius Κρίσου, τοῦ Φώκου, τοῦ Αἰάκου, τοῦ Διὸς, Eurip. Iphig. Taur. 60, et 916, seqq. Hic Strophius uxorem habuit τὴν Ἀναξιβίαν, sororem germanam Agamemnonis: unde patet, cur Orestes puer ad eum sit delatus, et unde amicitia inter Pyladem et Oresten. Py. 11, 53, seqq.

Στύμφηλος et Στύμφαλος, ου. ἡ. Urbs Arcadiæ, cujus civis ὁ Στυμφάλιος. Β, 608. Regio circumjacens vocabatur quoque Στύμφαλος: et ibi λίμνη ἡ Στυμφαλὶς, καὶ ὄρνιθες Στυμφαλίδες: inde et Ἄρτεμις Στυμφαλία. Ol. 6, 144, 167.

Στὺξ, υγός. ἡ. fluvius ἐν ᾅδου, dictus διὰ τὸ, στυγητὰ εἶναι τὰ κάτω. καὶ διὰ τὸ στυγνάζεσθαι τοὺς θνήσκοντας. κ, 514. vide vocem in A.

Στύρα, ας. ἡ. Urbs Eubœæ, cujus civis Στυρεύς. Β, 539.

Συβαρῖται, ῶν. οἱ. Civitas Italiæ antiquæ, voluptatibus dedita, post deleta. Miserant paullo ante interitum suum aliquem suorum, Ἄμυριν ἢ Θάμυριν, Delphos, consultum Pythiam de salute civitatis. Huic responsum, instare ἀπώλειαν Συβαρίταις, ὅταν ἀνθρώπους θεῶν προτιμήσωσιν. Videns deinde is Ἄμυρις servum, flagellis cæsum, fugientem in templum, nec omitti; fugientem vero eundem ad sepulcrum patris domini sui, statim omitti: vendidit sua apud Sybaritas, et migravit in Peloponnesum. Tunc dicebant cives sui: Ἄμυρις μαίνεται: sed eventus probavit prudentiam ejus. Eustath. ad Β, 595. Athen. Lib. XII.

Σύμη, ης. ἡ. Insula Καρικὴ, cum oppido. Civis ejus ὁ Συμαῖος. Dicitur habere πέρδικας μαχίμους. Olim dicta et Αἴγλη καὶ Μεταποντίς. Β, 671.

Συράκουσαι, et ob metrum Συράκοσσαι, ῶν. αἱ. Urbs nobilissima Siciliæ, ex quatuor urbibus composita, quæ sunt Ἀχραδινὴ, Νεάπολις, Ἐπιπολαὶ, Τύχη. Hinc dictæ μεγαλοπόλιες, Py. 2, 1. Ol. 13, 158. Συρακουσῶν, Ol. 6, 8, et 156. Συρακοσᾶν, Ne 1, 2. Συρακόσσαισι, Py. 3, 124. Συρακούσιος et κόσιος, Ol. 1, 35. 6, 30. Py. 1, inscr. et 142. Vide sub κῆπος in A.

Συρία, ας. ἡ. insula, una τῶν Κυκλάδων, quæ et ἡ Σῦρος, patria Eumæi, obscurior reliquis. Ex ea fuit et ὁ Φερεκύδης, præceptor Pythagoræ. Sita est supra Delum. ο, 402—483.

Σφῆλος, ου. ὁ. Atheniensis, pater τοῦ Ἰάσου. Ο, 338.

Σφὶγξ, γγος. ἡ. vide sub Οἰδίπους.

Σχεδίος, ου. ὁ. Dux Phocensium, filius Iphiti. Β, 517. Ρ, 306, s. Alius quoque Φωκεὺς, dux sub priori illo Schedio, Perimedis filius, Ο, 515. Appellativum scribitur σχέδιος.

Σχερία, ας. ἡ. Insula Phæacum, quæ antiquiori tempore ἡ Δρεπάνη, recentioribus temporibus ἡ Κερκύρα, et hodie *Corfu*. Insula ἐρίβωλος καὶ ἄλλως εὐδαίμων. Fabula sic narratur: Ceres metuit, ne multi ex Epiro effluentes fluvii adveherent tandem tantum limi, ut insula continenti jungeretur: petiit ergo a Neptuno, ut sisteret hoc incrementum a fluviis oriundum. Quod quum Neptunus esset pollicitus, pro Δρεπάνη dicta est Σχερία, παρὰ τὴν τῶν ῥευμάτων ἐπίσχεσιν. Κερκύρα vero dicta est a nympha, quam Neptunus eo deportavit, ibique compressit. Conf. Φαίηκες. Poëta autem eam ἐκτοπίζει, ut videatur esse ἄγνωστός τις νῆσος, non vero nota illa Corcyra. Ἐν Σχερίῃ ἑκὰς ἀνδρῶν, ζ, 8, ubi τὸ ἑκὰς τὸν ἐκτοπισμὸν indicat, quasi extra mare Mediterraneum in Oceano sita esset. Sed η, 8, 9, manifesto verus situs innuitur, siquidem anus Epirotica navibus eo est portata. Urbs ejusdem nominis, et felicitas regionis, describitur η, 82—132. Præter πλοῦτον, laudatur ars circa aurum, et ἐπιστήμη ταλασιουργικὴ, καὶ καρπῶν εὐθηνία, γεωργικὴ ἐμπειρία, ἀὴρ εὔκρατος: denique et summa navigandi peritia. ε, 34—40. ν, 160. Vide sub ἀμφικαλύπτω in A.

Σχοῖνος, ου. ἡ. Urbs Bœotiæ, ἀπὸ σχοίνων φυομένων αὐτόθι, vel et fortasse a conditore ejus, qui ὁ Σχοινεὺς, pater Atalantæ. Fluvius ibi ὁ Σχοινόεις, contr. Σχοινοῦς. Β, 497.

Σώβαλος, ου. ὁ. vide sub φαίδιμος in A.

Σωγένης, εος. ὁ. Nobilis Ægineta. Ne. 7, inscr. et versu 11, 103, 134.

Σωκλείδης, ου. ὁ. et Σωκλῆς, έος. Ægineta, Ne. 6, 35.

Σῶκος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, filius Hippasi: a σώζειν οἶκον, vel et a σωκέω, i. e. ἰσχύω. Λ, 427—456.

Σωκράτης, εος. ὁ. vide in A. sub ὅρκος ad finem.

Σώστρατος, ου. ὁ. Syracusanus. Ol. 6, 14, 157.

T

ΤΑΙ'ΝΑΡΟΣ, ου. ἡ. et τὸ Ταίναρον. Promontorium et oppidum Laconiæ, prope quod fuit spelunca infinita, sacrum Neptuno. Py. 4, 78, 310.

Ταλαιμένης, εος. ὁ. Princeps Mæonum, pro Ταλαμένης. B, 865.

Ταλαὸς, οῦ. ὁ. Pater τοῦ Μηκιστέως καὶ Ἀδράστου: hinc filius dicitur Ταλαΐδης, et Ionica forma Ταλαϊονίδης. Ψ, 678. Ne. 9, 39. 10, 21. Ol. 6, 24.

Ταλθύβιος, ου. ὁ. Præco Agamemnonis, a θάλλειν κατὰ τὴν βοὴν, pro Θαλθύβιος. A, 320. Γ, 118. Δ, 192. H, 276. T, 196. 250, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν, non vero βοὴν, utpote quod est στρατηγικόν. Ψ, 897. Qua in dignatione fuerint olim tales regum præcones publici, hinc colligas, quod hic Lacedæmone postea cultus est pro deo; et posteri ejus clari, οἱ Ταλθυβιάδαι.

Τανάγρα, ας. ἡ. vide sub Γραῖα.

Τάνταλος, ου. ὁ. deinde etiam ὁ Ταντάλευς, έως. Τμώλου καὶ Πλουτοῦς filius, rex in parte Phrygiæ: uxor ejus ἡ Εὐρυάνασσα, liberi vero Pelops et Niobe. Fuit genere Λυδὸς, nunquam vero rex Corinthi. Quia conviva deorum aliquando factus, τῶν ἀποῤῥήτων μετέδωκε τοῖς ὁμήλιξι, καὶ οὐ μόνον μυστηρίων τῶν ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος: hinc apud inferos punitus, ut stans media in aqua sitiret, et poma ante os habens esuriret, λ, 581—592. Euripides autem scribit, puniri eum sic, ut pendens in aëre, saxum super caput imminens habeat, quod semper casurum timeret. Vide Eurip. Orest. 4, seqq. Sed Homeri fictio longe ingeniosior: et hinc Ταντάλου δένδρα, ἐπὶ τῶν ἀκερδῶν proverbialiter ponuntur, *wenn man was hat, das man aber nicht geniessen darf oder kann, (when one has something that he dare not or cannot enjoy.)* Et verbum ταντᾰλέομαι, f. λωθήσομαι, i. e. πάσχω τὸ τοῦ Ταντάλου, *es gehet mir, wie dem Tantalus, (I am tantalized,)* utramque fictionem respicit. Videtur in vita delectatus fuisse spe inani. Nomen ejus et Indis notum fuit: estque quasi ταλάντατος, miserrimus. Pindarus affingit ei mactationem filii Pelopis, quem diis epulandum apposuerit, ante ab iis convivio exceptus, Ol. 1, 40—110, ubi fuse de peccato ejus et pœna Euripidea. Ταντάλου λίθον, Ist. 8, 21. Alii fingunt, Jovem ei injecisse montem, τὸ Σίπυλον, in Phrygia. Vide in A. sub κεφαλὴ ad finem, et Τρεῖς.

Ταραντῖνοι, ων. τό. vide sub ἀπονίζω in A.

Τάρκων, ὁ. vide in A. sub γέρων, ad initium.

Τάρνη, ης. ἡ. Urbs Mæonum, i. e. Lydorum, fertilis. E, 44.

Ταρσὸς, ου. ἡ. vide sub τέρσω in A.

Τάρταρος, ου. ὁ. et ionice ἡ. tenebricosus, ἠερόεις, pingitur Θ, 13—16. et 481, βαθύς. Fingitur enim terra centrum esse mundi immobile: supra terram esse cœlum, et in eo deos beatos, interdiu etiam lucem; sed infra terram, eadem distantia qua cœlum superne distat, esse locum perpetuis tenebris et frigore oppletum, quem vocabant Τάρταρον, a ταράττεσθαι, quemadmodum cœlum est sedes ῥαστώνης θείας: hinc et ταρταρίζειν est pro σφόδρα ῥιγοῦν. Eædem imagines retentæ in sacris, quando de infimo inferno, et de tenebris extremis, et de crepitu dentium præ frigore, sermo est. Et sunt hæ sensuales imagines, ex idea vulgi petitæ aut adhibitæ. ὑποταρτάριοι θεοὶ, Ξ, 279, qui exilii causa in Tartarum sunt detrusi. Hi enim non sunt iidem cum subterraneis illis, quibus præest Proserpina, i. e. status mortuorum: sed sunt superiori hemisphærio cœli ex altera et inferna parte oppositi, valde longe a terra. Ταρτάρῳ ἐν αἰνῷ, Py. 1, 29.

Ταϋγέτη, ης. ἡ. Filia Atlantis, in cervam mutata a Diana, ut Jovis effugeret amores; post vero restituta pristinæ formæ. Hæc grata sacravit Dianæ cervam cornibus inauratis, quam Hercules capere est jussus, Ol. 3, 53. sed aliud est τὸ Ταΰγετον, ionice Τηΰγετον, mons Laconiæ valde celsus et arduus, pertinens usque ad Arcadiæ montes, ζ, 103. scribitur idem et ὁ Ταΰγετος, et ἡ Ταϋγέτη. Py. 1, 123. Ne. 10, 114.

Τάρφη, ης. ἡ. Urbs Locrensis, sylvis circumdata: nam τὸ τάρφος notat τὸ δασὺ καὶ ὑλῶδες. B, 533.

Ταῦροι, ων. οἱ. vide in A. sub ταῦρος prope finem.

Τάφος, ου. ἡ. Insula, eadem quæ ἡ Κεφαλληνία, una ex Echinadibus, non procul ab ostio Acheloi fluminis. Incolæ vocabantur οἱ Τηλεβόαι, vel quia ex longinquis regionibus boves prædabantur; vel quia non vicinis modo, sed et remotioribus, pugnas et βοὴν concitabant. Nam de eo constat inter antiquos, fuisse eos λῃστάς. Contra hos ὁ Ἀμφιτρύων, pater Herculis, expeditionem fecit, quia boves uxoris ejus Alcmenes prædati fuerant: et in ea expeditione socium habuit τὸν Κέφαλον, nobilem Atheniensem exulem. Huic dedit Amphitryo, victis Telebois, eam insulam: et ab hujus nomine postea dicta est Κεφαλληνία, duplicato λ, ne nominis ratio ad κεφαλὴν referatur; et incola est ὁ Κεφαλλὴν, ῆνος, ἢ ὁ Κεφαλλήνιος, ου. Ergo οἱ Τάφιοι καὶ οἱ Τηλεβόαι καὶ οἱ Κεφαλλῆνες ἢ Κεφαλλήνιοι sunt iidem. Homerus eos novit ναυτικοὺς, siletque fere de prisco opprobrio piraticæ. Ταφίων ἡγήτωρ Μέντης, α, 105. et 181, Ταφίοις φιληρέτμοις. sic et 419. παρὰ Ταφίων πρίατο, ξ, 452, ubi tecte notantur ut prædones marini. apertius etiam ο, 426, Τάφιοι ληΐστορες. et π, 426, ληϊστῆρσιν Ταφίοις. Pertinebat eo tempore ad imperium Ulyssis; et Mentes erat prorex ejus insulæ, vel vasallus Ulyssis. Vide sub Αἰτωλοί.

Τέγεα, ας. ἡ. Urbs Arcadiæ, in felici solo posita. B, 607. Ol. 10, 80. Ne. 10, 87. Alia Τέγεα fuit in Creta. Sed confundi non debet cum, ἡ Τένεα, quæ erat κώμη Κορινθία, ubi cultus est ὁ Τενεάτης Ἀπόλλων.

Τειρεσίας, ου. ὁ. Thebanus vates, et in senectute τυφλός. Nomen est ab εἴρω, dico, præfixo τ: vel a, τὰ τείρεα, sidera. Fabulam de eo narrat et Ovidius Met. III, 318, seqq. ad quæ addunt Graii, eum voluptatem conjugalem sic distribuisse, ut ex decem ejus partibus vir unam, uxor novem partes percipiat. Hinc a Junone τύφλωσις, a Jove vaticinandi peritia, ei est tributa. Hoc est illud ἀγαθόν τε κακόν τε. Recentiorum aliquis, portentosa de eo fingens, (quæ narrat Eustath. fol. 1665 Edit. Rom.) addit, mutatum eum tandem esse in murem: muri enim aliqua vaticinandi vis tribui solet. Ἐν ᾅδου solus sapere dicitur, sc. quod scientiam absentium et futurorum attinet: reliquæ umbræ sciunt tantum præsentia et præterita. κ, 492—495. 524, 525. 537, 565. λ, 32, 50. 90—150. 478. μ, 267. ψ, 251, 323. Ne. 1, 90, seqq. Ist. 7, 11. Apud Theocrit. Id. 24, 70, dicitur Tiresias, μάντις Εὐηρείδης, quasi pater ejus fuerit ὁ Εὐηρεὺς ἢ Εὐήρης, εος.

Τέκτων, ονος. ὁ. Nobilis Trojanus. Nomen habet ab arte, sicut filius ejus ὁ Φέρεκλος, ὃς κλᾷ τὰ φερόμενα ξύλα, et ipsius pater ὁ Ἅρμων, ὃς ἁρμόττει ξύλα. Nam hæc familia in arte fabricandi erat celebris. E, 59. Alii quidem id nomen ibi pro appellativo accipiunt; sed minus bene. Alius hujus nominis erat nobilis Phæax, θ, 114, unde filius ejus ὁ Τεκτονίδης.

Τελαμὼν, ῶνος. ὁ. Æaci filius, frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucri. ἀγαυοῦ Τελαμῶνος υἱὸς, P, 284. ἀμύμονος, λ, 552. Τελαμώνιος Αἴας, B, 528, 768. Δ, 473. M, 349, 364. N, 67. O, 471. Τεῦκρος, N, 170. O, 462. Αἴαντος Τελαμωνιάδαο, Λ, 542. Τελαμωνιάδη, N, 709, coll. 702. P, 235. λ, 542. ἄριστος Τελαμὼν, Py. 8, 144. εὐρυσθενὴς, Ne. 3, 62, seqq. καρτερὸς, Ne. 4, 41, seqq. Ist, 6, 39, seqq. 59, 76. Ne. 8, 39. Τελαμωνιάδης, Ne. 4, 77. Ist. 6, 38.

Τελέσαρχος, ου. ὁ. Ægineta nobilis. Ist. 8, 3.

Τελεσιάδης, ου. ὁ. Thebanus. Ist. 4, 77.

Τελεσικράτης, εος. ὁ. Cyrenæus. Py. 9, inscr. et versu 2, et 176.

Τεμέση, ης. ἡ. Urbs Italiæ, quæ postea Βρεντέσιον, Brundisium. Dubitatur quidem de Brundisio, id tamen constat, esse inferioris Italiæ urbem, ubi metalla effodiebantur. α, 184, et a Tapho versus Brundisium navigans, Ithacam commode potest invisere.

Τένεδος, ου. ἡ. Insula Æolica, Apollini sacra, et ob hanc causam occupata quidem, conservata tamen integra, a Græcis. Dicta olim Λεύκοφρυς, υος, ἡ, διὰ τὸ λευκὰς ἔχειν ὀφρῦς ἢ ἐξοχὰς παρὰ τοὺς αἰγιαλούς: μετὰ ταῦτα δὲ, διὰ τὸν Τρωϊκὸν Τένην, οὗπερ ἕδος ἤτοι κατοικητήριον γέγονε, μετακληθεῖσα Τένεδος. Hic Tenes apud patrem Κύκνον a noverca accusatus fuerat, quasi novercæ vim veneream inferre voluerit: pater ergo innocentem, una cum sorore, jussit includi arcæ et in mare projici: sed ad hanc insulam incolumis delatus, rex ejus denique fuit, et post mortem consecratus. Τενέδοιο ἀνάσσεις, de Apolline, A, 38. et 452. Ab Achille est occupata, Λ, 624, et ex ea pulcram Ἑκαμήδην acceperat Nestor. μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου, N, 33. ἐς Τένεδον ἐλθόντες, γ, 159. Ne. 11, 6, et inscr. Dicta est et ἡ Τρίοδος, quia media sita est inter Ægeum et Hellespontum et Μέλανα κόλπον τὸν πρὸς τῇ Αἴνῳ.

Τενθρηδὼν, όνος. ὁ. Dux Magnesiorum, pater Προθόου. B, 756.

Τέρπανδρος, ου. ὁ. vide sub Λέσβος.

Τέρπιος, ου. ὁ. nobilis Ithacensis, cujus filius erat ὁ Φήμιος, ἀοιδός: et apte hinc dicitur is Τερπιάδης; nam ipse Phemius erat τερψίθυμος. χ, 330.

Τερψίας, ου. ὁ. qui et dicitur Τερψίων, ωνος. frater Ptœodori, pater Eritimi et Namertidis, Corinthius. Ol. 13, 59.

Τερψιχόρη, ης. ἡ. Musa, præses lyricorum. Ist. 2, 12.

Τεύθρας, αντος. ὁ. Græcus nobilis, ἀντίθεος, Ε, 705. Genitivus extrudit etiam τὸ τ, Τεύθρανος. Alius fuit nobilis Trojanus, dives, ἐν Ἀρίσβῃ habitans, pater Ἀξύλου, qui hinc dicitur Τευθρανίδης, extruso τ, Ζ, 13. sic et per usum extrusum est τὸ τ ex μέλανος, quod patet ex μελάντερος: sic et ex τάλανος a τάλας, ut patet ex superlativo ταλάντατος. Tertius fuit rex Mysiæ circa Caïcum fluvium, qui filium Herculis Telephum adoptavit. Τεύθρανος (ἐς) πεδίον, Ol. 9, 108, i. e. εἰς Μυσίαν: et regio illa, ἡ Τευθρανία.

Τεῦκρος, ου. ὁ. Filius Telamonis ex pellice. præstans sagittarius. Ζ, 31. Η, 266—334, ubi ortus ejus, et ars, et vulnus acceptum, describitur: et conf. in A. τόξον, et νόθος. Μ, 336, 350, 371. Ν, 91, 170, 314, 315, ὃς ἄριστος ἐν τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. Philoctetes quidem longe superabat eum sagittandi arte, sed is eo tempore aberat. Ξ, 515. Ο, 304, 436—493. Π, 511. certat sagitta cum Merione, sed obliviscitur preces: hinc tantus sagittarius aberrat a scopo primario, Ψ, 859—883. Ne. 4, 76.

Τεύταμος, ου. ὁ. nobilis Pelasgus, pater Λήθου. Β, 843.

Τηθύς, ύος. ἡ. Uxor Oceani, quæ fortasse physice est terra, quæ ab humido accipit facultatem nutriendi fœtus, tanquam κοινὴ τροφὸς plantarum et animalium: nam est nomen ab ἡ τήθη, nutrix. Ξ, 201. 301, 302.

Τηλαύγη, ης. ἡ. vide sub Αὐτολύκος.

Τηλεβόαι, ῶν. οἱ. sunt Taphii. Ne. 10, 27. conf. ἡ Τάφος.

Τηλέμαχος, ου. ὁ. Ulyssis ex Penelope filius. Eo vix nato pater proficiscitur ad bellum in longinqua terra gerendum: inde nomen filio datum. Simul inerat votum, ut is filius maneret τῆλε μάχης, καθ' ἡσυχίαν ζῶν. Ergo erat supra annum vigesimum, quum rediret pater: et paucos dies ante istum reditum orditur Odyssea. Minerva it ad eum, i. e. incipit plus sapere et audere, utpote jam virili ætati propinquior, α, 88, seqq. ob pulcritudinem pariter ac indolem θεοειδής, 113. de patre interrogatus simpliciter respondet, se nunquam vidisse patrem suum, igitur soli matri credere, se esse Ulyssis, nec ultra nomen quidquam de eo scire, 215, conf. in A. ΕΙ'ΔΩ, prope medium. prudenter dissimulat, se intellexisse imprecationem, 390, coll. 386, et conf. in A. βασιλεύς prope finem. Vera et falsa uno tempore prudenter locutus, 420. Ejus prudens concio, β, 40—81. et 409, ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο. Proficiscitur in Peloponnesum, ut famam de patre audiat, ut ipse famam consequatur ὡς φιλοπάτωρ, ut plus sapere discat, 410—434. Lavat eum filia Nestoris, γ, 464. recens natus relictus erat a patre, δ, 112. insidiantur vitæ ejus proci, 700, 843. Per Telemachum supplicat Elpenor Ulyssi, λ, 68. et 183—186, narrat mater Ulyssis de eo, et 447—450, Agamemnon. Minerva eum revocat ex Sparta, i. e. ipse maturat reditum, ν, 413. De eo narrat Eumæus, ξ, 174—184. Nestori datam fidem, ο, 155, non servat, 199, quia ex augurio Helenæ, 176—178, conjicit, patrem jam esse domi. Ergo festinabat redire: et licet nonnunquam aliter agere ac condictum fuit, maxime si id alteri non nocet; Pisistratus enim solus narrare poterat omnia æque bene. Et vide simplicitatem heroicam, cum summa humanitate junctam: princeps Telemachus ivit pedibus, solus, ad villam Eumæi, ο, 554—556. π, 4. et invenit ibi hospitem, mendicum, pannis annisque obsitum, ut videbatur; et non modo non aversatus est eum, sed et honoravit, π, 42—45, collato toto eo loco eximio. Quum Eumæus abiisset, aperit se ei Ulysses, 155—320. per ambages redierat Telemachus ex Peloponneso, ne incideret in procos insidiantes, 364—386, coll. 400—405. quanti fecerit Eumæum, est 14—32. Excipitur rediens a matre, ρ, 31—56. narrat iter suum, 108—149. pater personatus precatur deos pro eo, 354, 355. ipse loquitur εἰρωνευόμενος, 396—404, conf. ἀεικίζω in A. Sequuntur eum exeuntem duo canes, υ, 145. ρ, 62. β, 11. irritat procos consulto, ut justior fiat cædes, υ, 257—275. conatur tendere arcum, sed prohibetur a patre, ut proci non valentes tendere, eo libentius adquiescerent, si et Telemachus videretur non valere, φ, 124—135. amandat matrem, 344—355. pugnat una cum patre, χ, 92. vulneratur leviter, 277. indignatur, quod Penelope moretur agnoscere Ulyssem, ψ, 96, seqq. pugnat rursus, ω, 504—514. Cæterum per totam Odysseam ejus fit plurima mentio. Pater jurat per filium, Β, 260. coll. Δ, 354, et conf. in A. πατὴρ prope initium. Recentiores narrant, duxisse eum τὴν τοῦ Ἀλκινόου Ναυσικάαν, ex eaque genuisse τὸν Περσέπτολιν.

Τήλεμος, ου. ὁ. erat Cyclops, et μάντις apud istam nationem. ergo non omnes Cyclopes ἄγριοι. Fuit vates certissimus, qui et nomen præscivit. ι, 507—512. Theocrit. 6, 23, s. Vide sub Εὔρυμος.

Τηλεφάεσσα, ης. ἡ. vide sub Ἀγήνωρ.

Τήλεφος, ου. ὁ. Herculis ex Auga, filia Alei, regis Arcadiæ, filius, pater Eurypyli. Proverbium est de eo: ὁ τρώσας ἰάσεται. λ, 518. Ol. 9, 112. Ist. 5, 52. 8, 109. fuit rex partis Mysiæ.

Τήρεια, ας. ἡ. Urbs Troadis, in regione quæ postea Κυζηνικὴ, Β, 829, sita erat in monte, non procul a Lampsaco. a τηρεῖν videtur esse nomen.

Τηρεύς, έως. ὁ. rex Thraciæ, mutatus in ἔποπα: et clamat ποῦ ποῦ, quærens etiam nunc conjugem ejusque sororem ad cædem. Vide sub Δαυλίς.

Τηΰγετον, vide Ταΰγετον.

Τιθὸς, ου. τό. vide sub δάπεδον in A.

Τιθωνός, οῦ. ὁ. Filius Laomedontis regis, frater Priami, pulcerrimus sui ævi, hinc dilectus ab Aurora; quæ est mythica descriptio pulcritudinis, quam Græci quoque ἡμέραν vocant, sicut et Galli nostri. Historice fuit princeps voluptatibus deditus, ad vinum et amores pernox, cum aurora somnum exordiens: unde quoque dictus est ἠοῖ συγκοιμᾶσθαι. Fabulæ addunt de eo, Auroram ei facultatem fecisse, si quid petere vellet: petiisse eum immortalitatem, sed oblitum esse, petere simul τὸ ἀεὶ νέον: consenescentem ergo, et intelligentem quam absurde rogaverit, tædio senectutis assidue rogasse, ut mutaretur in bestiam aliquam: hoc ægre impetrato, mutatum esse in cicadam, ut Aurora cantu ejus delectaretur in perpetuum: cantum enim cicadæ imitari assiduas λιτὰς Τιθωνοῦ ut mutaretur: et cicada est frigida, conveniens in eo cum sene. Cæterum hoc nomen proprium sæpe ponitur pro sene misero. ἠὼς ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυτο, Λ, 1. ε, 1. ejus et Auroræ filius erat ὁ Μέμνων, δ, 188. Genealogia ejus est Υ, 237. Vide sub τέττιξ in A.

Τιμάσαρχος, ου. ὁ. nobilis Ægineta. Ne. 4, inscr. et versu 16.

Τιμίδης, ου. ὁ. Ne. 6, 106.

Τιμόδημος, ου. ὁ. Atheniensis, Ne. 2, inscr. a quo οἱ Τιμοδημίδαι, ibid. 26, coll. 16, 22, 38.

Τιμόθεος, ου. ὁ. Atheniensium dux, dives et fortunatus valde, adeo ut pictores eum pingerent dormientem, et fortunam afferre ei in reti captas urbes. Τιμοθέου πύργος inter adagia, de re ad quam perficiendam multa pecunia est opus, Aristoph. Plut. 180. Vide sub Μίλητος, item in A. sub ὄρθιος, et νεώτατος.

Τιμόκριτος, ου. ὁ. Ægineta. Ne. 4, 22, pater Timasarchi.

Τιμόλαος, ου. ὁ. Λαρισσαῖος ἢ Μακεδὼν, augere voluit opus Homeri, interserendo singulos novos versus singulis: absurda sane opera. Alius ejusmodi otiosus nimis, Τρυφιόδωρος, Odysseam purgare conatus est ab omnibus Σίγμασιν, multo etiam absurdius. Vide Eustath. præfat. ad Odysseam.

Τιμόνοος, ου. ὁ. pater Timodemi. Ne. 2, 16.

Τιμοσθένης, εος. ὁ. Ægineta, frater Alcimedontis. Ol. 8, inscr. et 19.

Τιρύνθιοι, ων. οἱ. vide sub γέλως in A.

Τίρυνς, υνθος. ἡ. Urbs Argiva, piscatoribus frequens, optime munita. Β, 559. Eurip. Iphig. Aul. 152. Cyclopes olim ibi habitarant. Ol. 7, 51, 143. 10, 40, 82. Ist. 6, 40. Cives οἱ Τιρύνθιοι. habet nomen a fratre τοῦ Ἀμφιτρύωνος.

Τισάμενος, ου. ὁ. vide sub Ἑρμιόνη.

Τιτὰν, ᾶνος. ὁ. et ionice Τιτὴν, ῆνος. ὁ. est nomen solis a τιταίνεσθαι, quia lumen solis undique extenditur. Scoptice sic dicitur, qui promtus est ad ἐκτείνειν καὶ ἐντείνειν, ad arrigendum, cui opponitur ὁ ἄστυτος, ὃς οὐκ ἔχει στύεσθαι τὸ τρίεμβολον, ut comicus vocat penem cum testibus; et qui etiam per jocum vocatur ἀστυάναξ, herus non arrigens. Ejusmodi τιτὰν, qui tendit valide, vocatur καὶ κίναιδος καὶ πειώλης, acerbius etiam κένταυρος. Sed οἱ Τιτῆνες sunt fabulosi illi gigantes, a Jove in Tartarum detrusi, Σ, 279. Physice ii sunt motus violenti in aëre late extensi. Dicuntur Saturno, i. e. frigori summo, cari: nam et frigus vehemens pertinet ad ea συμπτώματα aëris. Antequam terra nostra fieret habitabilis, hæ affectiones aëris furiose inter se agebant, Genes. i, 2. sed post bene ordinatam terræ dispositionem, non furunt semper supra terram, sunt etiam in inferioribus locis inclusa, unde terræ motus oriuntur. Notant ergo adversas tempestates. Τιτᾶνας λῦσε Ζεὺς, Py. 4, 519. conf. Λύω in A.

Τιτᾶνες, ων. οἱ. vide supra, et sub τιταίνω in A.

Τίτανος, ου. ἡ et ὁ. est oppidum cum regione montana in Thessalia. Β, 735. appellative τίτανος est calx; etiam omne id albidum, quod ex igne residet in saxeis materiis; etiam γύψος.

Τιταρήσιος, ου. ὁ. Fluvius Thessaliæ, in Peneum influens; sed aqua ejus est levior, ut supernatet aquis Penei: effluit ex monte Τιτάρῳ. ἱμερτὸς, Β, 751—755. Vide in A. sub ὅρκος, ad initium.

Τιτυός, οῦ. ὁ. Ingens gigas. Jupiter cum Ἐλάρᾳ, filia Minois, congressus, occuluit prægnantem sub terra, ne Juno eam inveniret; et illa ibi peperit filium ἐξοχώτατον, ὃς

ἐκλήθη Τιτυὸς, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἀτασθάλων Τιτάνων. Vir factus adamavit Latonam; sed sagittis Apollinis est confectus. Apud inferos jacet protensus, et vultures comedunt hepar ejus. λ, 575—580. η, 323—326. Dicitur terræ filius, quia μεγαλοσώματος: Rhadamanthus eum invisit, ut justus injustum castiget monendo: hepar ejus adfligitur, nam cupiditatum venerearum plenus fuit. Re vera fuit princeps Phocidis, conf. Πανοπεύς: et sine dubio θρασὺς καὶ ὡς οἷον Τιτανώδης, i. e. παράνομος καὶ ἀθέμιστος. Possit tamen et mitius explicari. Adamavit Latonam, i. e. noctu sedulo spectavit astra. Occisus est ab Apolline, i. e. subita morte est extinctus citra senectutem. Vultures edunt ejus hepar, fuit in vita omni μεριμνητικός τις. Extentus late est in terra, sollicitus et diligens fuit agricola. Vide Py. 4, 81, 160.

Τληπολέμεια, ων. τά. vide in A. sub ἄεθλος, ad finem.

Τληπόλεμος, ου. ὁ. Filius Herculis ex Ἀστυόχη, princeps Rhodiorum. Nam per imprudentiam, volens ferire servum suum gravi baculo, occiderat senem Licymnium, fratrem matris Herculis: fugiens igitur, venit cum valida classe Rhodum. Ibi inveniens civile bellum, alteri parti se adjungit, victorque, rerum universarum ibi est potitus. B, 653—670. Ad Trojam profectus cum navibus novem, pugnat contra Sarpedonem, E, 628—669, et occiditur. ἀπὸ Τληπολέμου, Ol. 7, 37, et 141, seqq. cultus in Rhodo post mortem pro deo. Mater ejus, quæ alias Ἀστυόχη καὶ Ἀστυόχεια, dicitur et Ἀστυδάμεια, eodem significatu, ut appareat respexisse veteres magis ad significatum nominis proprii, quam ad syllabas ejus: uxor Herculis, filia Ἀμύντορος, soror τοῦ Φοίνικος, comitis Achillis. Alius Tlepolemus erat filius Δαμάστορος, nobilis Lycius, Π, 416.

Τμῶλος, ου. ὁ. mons altus et fertilis Lydiæ, non procul Sardibus, ἔχων σκοπὴν ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ, ἐξέδραν λευκοῦ λίθου, Περσῶν ἔργον. Ex hoc monte profluit ὁ ὑμνούμενος χρυσοῤῥόας Πακτωλὸς in terra pinguissima. B, 866. Υ, 385. Eurip. Bacch. 462, seqq.

Τόμαρος, ου. ὁ. Est secundum Strabonem mons, ad quem sita sunt sacra Dodonæi Jovis in Thesprotia: et ab hoc monte vocantur sacerdotes Dodonæi οἱ Τόμουροι ἢ Τόμουραι, (per syncopen pro Τομάρουροι, ab ὁ Τόμαρος et ὁ οὖρος, custos) quam vocem pro θέμιστες quidam ponunt π, 403, quasi τὸ ὂν εἴροντες ἢ ὁρῶντες. conf. εἴρω in A. Apud Lycophronem τόμουρος νημερτέστατος est, ὁ τὸ μὴ παρὸν ὁρῶν μαντικῶς.

Τρεσᾶς, ὁ. vide in A. sub ΤΡΕ'Ω ad finem.

Τρηχεῖα, ας. ἡ. Est pars Ithacæ insulæ, cum epitheto αἰγίλιψ. B, 633. quidam invertunt hunc ordinem, et habent τρηχεῖα pro epitheto: sed quia plurium locorum nomen proprium Τρηχεῖα fuit, vix sunt audiendi.

Τρηχὶν et Τραχὶν, ῖνος. ἡ. oppidum, conditum ab Hercule in monte Œta, ubi postea Hercules se ipse combussit. B, 682. Habet nomen διὰ τὴν τραχύτητα viæ ad eam.

Τρῆχος, ου. ὁ. nobilis Græcus, αἰχμητὴς, E, 706.

Τριβαλλοὶ, ῶν. οἱ. natio Thracica, fera et infesta vicinis. Jocose autem Athenis sic vocabantur homines otiosi et famelici, per balnea obeuntes et quærentes apud quem se ipsi possent vocare ad cœnam; simul et, si occasio daretur, sycophantæ. Aristoph. Av. 1528—1532, 1626, a τρίβειν καὶ βαλανεῖον.

Τρίκη et Τρίκκη, ης. ἡ. urbs Thessaliæ, campestris, cujus princeps Machaon, et ubi antiquissimum postea, et celeberrimum fanum Æsculapii fuit. B, 729. Δ, 202.

Τρίνακος, ου. ὁ. Τρινακρία, ας. ἡ. vide sub θρίναξ.

Τριόπας, ὁ. vide sub Πάνδαρος.

Τριπτόλεμος, ου. ὁ. vide sub Ἀθήνη, urbs, et in A. sub πόλις, aliquanto sub medio.

Τρίτων, ωνος. ὁ. vide sub τρίαινα in A.

Τριτωνὶς, ίδος. ἡ. lacus in Libya: nam Τρίτων est ibi fluvius, qui format hunc lacum satis amplum. Py. 4, 36. vocem Τριτογένεια vide sub γίγνομαι in A.

Τροιζὴν, ῆνος. ἡ. vel et Τροίζην, ηνος. Urbs nobilis maritima Argeorum, cui adjacet parva insula. Habet nomen a filio Pelopis. Vocata est et aliquando ἡ Ἀφροδισιὰς et Σαρωνία et Ποσειδωνία: et portus ejus vocatus ὁ Πώγων: unde imberbes viri jubebantur πλεῦσαι εἰς Τροιζῆνα. Οἶνος Τροιζήνιος quoque erat celeber. B, 561.

Τροίζηνος, ου. ὁ. Princeps Thracicus. B, 847.

Τροίη, ης. et Τροία, ας. ἡ. Sic enim dissyllabice semper, nunquam per διάλυσιν, metropolin et regionem vocat Homerus. Præter hanc urbem regiam, valde munitam, permultæ subditæ huic regno, et sociæ fuere urbes: ipsum regnum autem divisum erat in novem δυναστείας: in specie Troica pars dividebatur in Trojanum et Dardanium pagum, quorum ille ἀπὸ τοῦ Τρωὸς dictus, hic ἀπὸ τοῦ Δαρδάνου, utroque rege Troico. Solum ibi admodum felix. Τροίην ἐριβώλακα, Γ, 74. et Z, 315, Τροίῃ ἐριβώλακι. Π, 461. et I, 329, Τροίην ἐρίβωλον, Σ, 67. Ψ, 215. ex quibus epithetis apparet, non urbem solam vocari hoc nomine proprio, sed et totum regnum. Fuit id olim valde opulentum: et in urbe primaria erant immensæ divitiæ, sedesque splendidissimarum familiarum. Id innuitur I, 401—403, et P, 220—226, aluit ergo innumera auxilia; Σ, 288, 289. μέγα ἄστυ, B, 332. Π, 448. P, 160. Σ, 251. πόλις Πριάμου αἰπὺς, γ, 130, ubi in genere communi αἰπύς. δ, 246, 249. εὔπυργος, i. e. ὀχυρὰ, firmo muro circummunita, H, 71, coll. 453, ubi dii eam munitionem fecisse dicuntur. Post regem Priamum, prima persona Trojæ erat Hector, hæres regni et summus imperator: sub eo ductabat Æneas Dardanios. M, 10—15. Incendium urbi prædicitur, Υ, 316, 317. Φ, 375. et ἅλωσιν ominatur Priamus, X, 56—76, Sita erat ad Hellespontum, non vero ad mare Ægeum, Ω, 346. Portæ urbis versus occidentem et mare, dicebantur Σκαιαὶ, versus orientem αἱ Δαρδάνιαι πύλαι, X, 360, 194. Τροίη εὐρυάγυια, de urbe et de regione, B, 141. I, 28. ἐκ Τροίης ἐλάσαντες Ἀχαιοὺς, ex terra, Z, 529. Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα, Π, 100. ν, 388. ἱερὸν πτολίεθρον, α, 2, quod quidem commune epitheton omnium munitarum urbium, in specie tamen Troja dicebatur θεόκτιστος ex fabula: nam Apollo et Neptunus muros struxerant, h. e. Laomedon ex templis antiquis sumserat pecunias ad ædificandum. Qui argutius id explicant, dicunt, ad omnem ædificationem opus esse Neptuno, i. e. aqua, δι' ἧς ὁ Τίτανος, i. e. ὁ πηλὸς, ἁρμόζει τοὺς λίθους, deinde Apolline, i. e. sole, ad siccandam et firmandam eam structuram. Ἐκ Τροίης magnæ prædæ a Græcis actæ, ε, 39. κ, 40. ἐν Τροίῃ εὐρείῃ, de regione, N, 433. α, 62. δ, 99. ἐνὶ Τροίῃ, in Trojano agro, et ad urbem Trojam, T, 330. Ω, 86, 256, 494. in ipsa urbe, X, 478, ergo contextus attendendus, quid ἐν significet, utrum, *in*, an, *ad*. Π, 515, nam Apollo ibi præcipue cultus. εὐτείχεος, A, 129. ὑψίπυλος, Π, 698. Φ, 544. πᾶσα, Ω, 291. ἐς Τροίην, regionem, α, 210. ν, 284. ἀμφὶ πόλιν, λ, 509, 512. ὑπὸ Τροίῃ, ξ, 469, nam urbs in leni colle sita, et regiones multæ sub ea erant ἑλώδεις. Τροίηθεν, Ω, 492. γ, 257. δ, 488. ι, 38, 259. Τροίηνδε, X, 116. Ω, 764. γ, 268. Τροίας κίονα, Ol. 2, 145. Τροίᾳ ἐν, Ne. 2, 21. Τροίανες, Ist. 6, 41. Τροΐαν ὑπὸ, Ne. 3, 103. Scribitur et Τρωΐαν ob metrum, Ne. 4, 40. hinc Τρώανδε, Ist. 4, 62. Τρωΐαθεν, Ne. 7, 60. Capta fuerat ab Hercule, sed non excisa; capta deinde a Græcis, et excisa: Herculem tamen posteri Ἰλιεῖς non coluerunt; sed Achillem, et Ajacem Telamonium, Antilochum, Patroclum, sepultos ibi, coluerunt divino modo. Multos tulit pulcerrimos, Τιθωνὸν, Γανυμήδην, Ἀγχίσην, Βουκολίωνα, Ἀλέξανδρον, Δηΐφοβον, etc. etiam Priamus et Hector διαφέροντες ἐπὶ κάλλει. τὴν Ἴλιον quidem novit poëta, sed incolas nusquam dicit τοὺς Ἰλιεῖς, nam hæc est appellatio recentiorum incolarum ἐν τῇ πεδινῇ Ἰλίῳ nova. conf. Τρὼς, et Ἴλιος.

Τρώϊλος, ου. ὁ. Filius Priami, interfectus quum equos exerceret. Ω, 257.

Τρώκτης, ου. ὁ. Videtur esse nomen proprium ξ, 289, et notat φιλοκερδῆ, ἐκ παντὸς ἐθέλοντα τρώγειν, i. e. κερδαίνειν, et hinc fraudulentus. appellative notat φάγον. Cæterum et piscis quidam est hoc nomine.

Τρὼς, ωός. ὁ. Rex Trojanus, a quo natio nomen cepit, pater Ganymedis, pro quo equos a Jove donatos accepit, E, 265, s. Υ, 230—235. Alius, filius Alastoris, interfectus ab Achille, Υ, 463—471. Cæterum a rege illo gens οἱ Τρῶες, μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων, E, 102, ubi de nobilibus sermo est, sicut fere ubique, ubi magnifica epitheta sunt. μεγάθυμοι, N, 737, ubi in sequentibus specimen hujus rei est. P, 420. ἀγαυοὶ, H, 386. Π, 103. ὑπέρθυμοι, in sensu optimo, Υ, 366. ὑπερφίαλοι, quod est probrum, ob violatum fœdus, N, 621, ἀκόρητοι ἀϋτῆς. Φ, 224, 459. gloriabantur de Hectore suo velut deo, X, 394. semper fuere numero pauciores Græcis, sed auxiliorum numero superabant hos, O, 407, s. coll. B, 123—133. Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι, H, 348, 368. P, 184. B, 815, coll. 816, 819, ubi Troes speciales sub Hectore, Dardani sub Ænea, auxilia quæque sub ducibus suis: omnes tamen in genere sub Hectore. Fortitudo Troum laudatur σ, 260—263. Τρώων αἰχμητάων, A, 152. ἱπποδάμων. B, 330, de nobilibus inter eos. ἀγερώχων, i. e. ὑπερηφάνων, *der stolzen, (the haughty,)* Γ, 36. H, 343. Φ, 584. ἀσπιστάων, Δ, 221. πύκα θωρηκτάων, O, 739. εὐηγενέων, Ψ, 81. et 175, μεγαθύμων υἷας ἐσθλοὺς, ex quo loco simul apparet, nobilium esse talia epitheta. et 23, ἀγλαὰ τέκνα. ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες, X, 155. Τρώων πόλιν, Δ, 4. κυάνεον νέφος, Π, 66, coll. 69, πᾶσα πόλις, i. e. πάντες. 708. ὤριστοι θάνον, M, 13, coll. 14, nam pauciores ex Græcis principes cadebant. ἀγορὴ ἐν πόλει, H, 345. πτολίεθρον, A, 164, i. e. una aliqua urbium in regno Trojano. δήμῳ ἐνὶ Τρώων, in solo Troico, α, 237. δ, 243, 249. παῖδες δίκασαι de armis Achillis, λ, 546. ω, 27, 31, 38. Τρωσὶ φιλοπτολέμοις, Π, 835, 90, ubi id additur ad deterrendum Patroclum. P, 194. ἱπποδάμοις, T, 237. Φ, 231, 414, 446. X, 422, 434. P, 418. Τρώεσσι, ubi sunt οἱ ἐν τῇ μικρᾷ Λυκίᾳ, E, 211. Τρῶας, B, 125. N, 101, ubi nomen gentis emphatice positum, pro, τοὺς βαρβάρους, τοὺς ὀλίγους. Τρῶας, ἕκαστον, quæ est Attica phrasis, pro, Τρώων ἕκαστον, H, 215. Τρῶας καὶ Τρωάδας, X, 105. ἑλκεσιπέπλους, (nobiles fœminas) αἰδέομαι, Z, 442, ubi ergo ab ὁ Τρὼς est ἡ Τρωάς: reperitur et alia forma ἡ Τρωῒς, ίδος, H, 297. et ἡ Τρωϊὰς, άδος, I, 139, 281. Π, 831. Τρωϊάδων βαθυκόλπων, Σ, 122. Ω, 215. et 704, Τρῶες καὶ Τρωάδες. X, 105. coll. 514, 57. est et adjecti-

vum fœmininum, ληΐδος Τρωϊάδος, ν, 263. Τρώϊοι ἵπποι, Ε, 222. quos dedit Jupiter regi Τρωΐ. Τρώϊα δοῦρατα, Ν, 262, 260, Trojanis nobilibus erepta. ἵπποι, Ψ, 377. est et forma adjectivi Τρωὸς, ἡ, όν. ἵππους Τρωοὺς, Ψ, 291, i. e. Τρωϊκοὺς, ἐθνικῶς, quum illi Τρώϊοι sint a nomine proprio. Cæterum Τρωὸς est per syncopen pro Τρωϊκός. Perinde ergo est, sive huic adjectivo Iota subscribas, sive prorsus abjectum intelligas: et meliores non subscribunt. Substantivo vero οἱ Τρῶες, quum sit ab ὁ Τρὼς, Iota subscribere velle, ineptum esset. Τρωαὶ, nobiles Trojanæ, Γ, 384, 411. εὐπλόκαμοι, Ζ, 380, 385. ἄλλαι, δ, 259. Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες, Σ, 339. Τρῳὰς καὶ Τρωὰς, Χ, 57, coll. 105, ex quo exemplo patet utilitas accentuum, et quam præter rationem eos nunc abjicere velint quidam. Τρωῇσιν pro Τρωαῖς, Χ, 430, 434. Τρωαὶ ἵπποι, Π, 393. κύνες, Ρ, 127, 255, 241, 273. σύμμαχοι τῶν Τρώων ex diis, recensentur Υ, 38—40. et 215—240, ubi οἱ Τρωϊκοὶ βασιλῆες γενεαλογοῦνται. Trojani belli brevis summa est γ, 107—119. ε, 106—115. Τρῶες, Py. 5, 110. Τρώων πόλιν, Ist. 5, 46. πυρωθέντων, Py. 11, 51. Τρωΐας ἶνας, Ist. 8, 112, ubi alii nomen urbis in genitivo malunt, Τροΐας.

Τυδεὺς, έως. ὁ. Princeps Ætolius, filius Œnei et Peribœæ, pater Diomedis. Quum ὁ Λυκωπεὺς καὶ Ἀλκάθοος, ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, insidiarentur patri ejus Œneo, occidit eos in agro; et una cum illis, etsi imprudens, etiam τὸν Μέλανα πατράδελφον. Ob hanc cædem fugiens, venit εἰς Ἄργος, καὶ καθαίρεται ὑπὸ Ἀδράστου, καὶ γίνεται γαμβρὸς ἐκείνῳ. In bello Thebano priori fortiter rem gessit pro Polynice, et ibi etiam periit, parvulo adhuc Diomede, et superstite Œneo, Ζ, 222, s. Κ, 285—294. Ξ, 113—126, ubi et genus ejus. In illo bello, vulneratus a Melanippo, ita efferatus est, ut, quum Amphiaraus occidisset Melanippum, et ei caput hujus afferret, is cerebrum ex eo hauserit et voraverit: quod aversata Minerva, quæ ei immortalitatem promiserat, ultra non adfuit ei. Rogavit deinde quidem pro filio immortalitatem; sed responso ambiguo. Nominis ratio est a τυτθὸς, nam ingenio pugnax, corpore parvus erat, Ε, 801. ἐπὶ Τυδῆ, Δ, 384, quæ non est contractio, utpote quæ antiquis criticis non placet, sed apocope pro Τυδῆα. sic Ὀδυσσῆ pro Ὀδυσσῆα, per apocopen. ἱππηλάτα Τυδεὺς, Δ, 387, ubi ξεῖνος καὶ μοῦνος certat cum omnibus Thebanis, successive nimirum: et omnino de eo, 372—399. Ε, 800—813, οἰνεΐδης, i. e. pugnavit primum impetuosius, post prudentius; et hinc prosper eventus. Τυδέος υἱὸς, i. e. Διομήδης, Β, 406. Ε, 25. Ψ, 383, 472. qui et ὁ Τυδεΐδης, Ξ, 380. Τ, 48. Ψ, 405. γ, 167, 181. Vide sub Διομήδης et Οἰνεύς; item in A. sub τυτθὸς, et κρίας.

Τυνδάρεος, ου. et attice Τυνδάρεως, ω. ὁ. maritus Ledæ, pater Castoris et Pollucis, quos recentiores aliter γενεαλογοῦσι, λ, 297—303. Filia ejus, præter Helenam, fuit ἡ Κλυταιμνήστρα. ω, 198—201. hinc est ὁ Τυνδαρίδης, Ne. 10, 138. Ist. 1, 42. Τυνδαριδᾶν εὐίππων, Ol. 3, 70. λευκοπώλων, Py. 1, 127. Τυνδαρίδαις φιλοξείνοις, Ol. 3, 1. Ne. 10, 72, sc. σύν. Vide sub Ἑλένη, ad initium.

Τυνδαρίδαι, ων. οἱ. vide sub διόσκουροι in A.

Τυρσηνοί, ῶν. οἱ. Tyrrheni, qui duce Tyrrheno, principe Lydorum, transiere in Italiam. Py. 1, 139, 140.

Τυρταῖος, ου. ὁ. vide sub ἀλογέω in A.

Τυρώ, όος. ἡ. Heroina celeberrima, quæ peperit quinque filios inclytos, filia Salmonei, quo mortuo accurate est educata a Deioneo patruo suo; devirginata a Neptuno, λ, 234—258, nuptum deinde data Cretheo, etiam patruo. Fuit avia paterna Nestoris. β, 120. Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου γενεὰ, i. e. ὁ Πελίας, Py. 4, 242, amabile capillitium habentis.

Τυφωεὺς, έως. et Τυφάων, ονος. et Τυφῶν, ῶνος. et Τυφὼς, ῶ. ὁ. Gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens. Β, 782, 783. recentiores eum Ætnæ in Sicilia supponunt. physice notat quemvis montem vel locum ignivomum, quæ loca etiam in primis fulmine feriuntur. Τυφῶνος ἑκατογκεφάλου, Ol. 4, 12. Τυφὼς ἑκατογκάρηνος, Py. 1, 31, seqq. qui odit musicam. ἑκατόγκρανος Κίλιξ, Py. 8, 20. Aristoph. Nub. 335, ubi dicitur ὁ ἑκατογκεφάλης, ου, et dorice λας, λα.

Τυχίος, ου. ὁ. σκυτοτόμος γνώριμος ἐν Ὕλῃ, urbe Bœotiæ, qui fecit scuta heroum, Η, 220, 221, conf. Ὕλη. Traditur fuisse hospes Homeri peregrinantis per Græciam, et memoriæ causa insertus ab hoc poësi suæ.

Υ

ὙΑ'ΔΕΣ, ων. αἱ. Ἄτλαντι τῷ Ἰαπετοῦ, καὶ Αἴθρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, θυγατέρες ἐγένοντο δώδεκα, καὶ υἱὸς Ὕας, ου. ὁ. ὃν ἐν Λιβύᾳ κυνηγετοῦντα ὄφις κτείνει. τῶν δὲ ἀδελφῶν, αἱ μὲν πέντε, διὰ τὸ ἐπὶ τῷ θανόντι πένθος, οὐκ ἔτι ἦσαν οὐδὲ αὐταὶ, ἀλλὰ καταστερισθεῖσαι ἐπωνομάσθησαν τῷ ἀδελφῷ, Ὑάδες ἐξ αὐτοῦ παρονομασθεῖσαι. ἔπαθον δὲ τὰ αὐτὰ μετὰ ταῦτα αἱ ἑπτὰ, διὸ καὶ Πλειάδες εἴρηνται, διὰ τὸ πλείους εἶναι τῶν πέντε. Vides ergo arctam cognationem Pleiadum et Hyadum. Pleiades possunt et dictæ intelligi, quia πλείους ὁμοῦ κεῖνται, ἢ ὅτι πλησίον ἀλλήλαις εἰσίν. cf. Πλειάδες. quæ et Πληϊάδες. Cæterum utræque sunt astrum, et Hyades possunt ab ὕειν dictæ concipi, quia ex mente astrologorum dant ὑετῶν ἐπισημασίας. Ab aliis dicuntur fuisse Διονύσου τροφοὶ, unde et ipse Bacchus ὁ Ὕης, ου, Σ, 486.

Ὑάμπολις, εως. ἡ. oppidum ignobile, etiam Ὑσάμπολις dictum: ἀπὸ τῶν Ὑάντων, τῶν περὶ Βοιωτίαν, qui eo concesserant. Β, 521.

Ὕαντες, ων. οἱ. vide supra et sub Βοιωτία.

Ὑδατοσύδνη, ης. ἡ. vide sub Ἁλοσύδνη.

Ὕδη, ης. ἡ. Urbs Lydiæ, metropolis Σαρδιανῶν, ubi habitavit ἡ Ὀμφάλη: postea dicta urbs αἱ Σάρδεις. Υ, 385.

Ὕλακος, ου. ὁ. fictus avus personati Ulyssis, Cretensis. ξ, 204.

Ὕλη, ης. ἡ. Urbs Bœotiæ, nam ὑλώδης καὶ ἑλώδης ἦν, *hatte viel gebüsche und morast umber, (was surrounded by woods and marshes.)* Β, 500. Η, 221. In ea urbe ὁ Τυχίος, Κυμαῖος, fuerat hospes Homeri; qui eum inseruit poësi suæ, quasi vixisset Trojanis temporibus. Ε, 708.

Ὕλλος, ου. ὁ. Fluvius, ῥέων μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων. Υ, 392. Sed et rex Doricus in inferiori Italia, filius Herculis, ἐπιφανέστατος, Py. 1, 120. et 20, ἡ Ὑλλὶς στάθμη, i. e. justitia ab Hyllo exercita. Vide sub στάθμη in A.

Ὑμέναιος, ου. ὁ. proprie est ᾠδὴ γαμήλιος, dicta ab ὑμνεῖν, quasi ὕμναιός τις: vel et παρὰ τὸν παρθένειον ὑμένα, tenuissimam cuticulam in ore vaginæ uteri, unde comicus canit, ὑμὴν ὦ, ὑμέναιε ὦ. Ab aliis vero derivatur nomen hujus cantici nuptialis ἀπὸ Ὑμεναίου, νεανίσκου τινὸς Ἀργείου, ὃς, παραπλέων Ἀθήνας, ἔπαυσε βίαν ἣν λησταί τινες Πελασγοὶ ἐπῆγον παρθένοις τισὶν Ἀττικαῖς: αἳ γάμῳ νομίμῳ ὕστερον ἐκδοθεῖσαι, ᾠδὴν ἦσαν ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον, καὶ ἐξ αὐτοῦ πᾶς ὁ ἐν γάμῳ ὕμνος οὕτω καλεῖται. Σ, 493. Ὑμεναίων παμφώνων ἰαχὴν ἐπιθαλαμίων, Py. 3, 30.

Ὑπείροχος, ου. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 335. Alius est nobilis Eleensis, Λ, 671, 672. ab ὑπερέχειν, eminere.

Ὑπείρων, ονος. ὁ. Princeps Trojanus. ab ὑπὲρ, Ε, 144.

Ὑπερβόρεοι et Ὑπερβόρειοι, ων. οἱ. Ol. 8, 63. Ol. 3, 28. Py. 10, 47, seqq. Ist. 6, 34.

Ὑπέρεια, ας. ἡ. Fons celeber ἐν μέσῃ τῇ τῶν Φεραίων πόλει in Thessalia. Β, 734. Ζ, 457. Alia hujus nominis est urbs Siciliæ, postea dicta ἡ Καμαρίνα, ζ, 4, 5. coll. ι, 125, s. Qui insulam esse dicunt, non attendunt contextum: Cyclopes enim non habebant naves: quomodo ergo vexarent divisos mari a se? Fons ille ad Thessaliæ urbem αἱ Φέραι, dicitur et ἡ Ὑπερηΐς. Ὑπερηΐδα κρήνην, Py. 4, 222. et nomen est ab ὁ Ὑπέρης, ητος, qui fuit nepos Phrixi, regnans circa eum amnem. Vide sub Μεσσηΐς.

Ὑπερήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, frater Euphorbi, occisus a Menelao, quem probris affecerat: Menelaus autem re ipse refutat probra, et loquitur terrendi Euphorbi causa. Ξ, 516. Ρ, 24—30.

Ὑπερησία, ας. ἡ. Urbs Argivorum, ἀπὸ Ὑπέρητος, υἱοῦ Λυκάονος. Β, 573. ο, 254.

Ὑπερίων, ονος. ὁ. Dicitur pater esse Solis: et Sol hinc dici deberet Ὑπεριονίων, sed per syncopen et ipse dicitur Ὑπερίων. Sic Μολίων est pro Μολιονίων, unde οἱ Μολίονες. Τ, 398. alia forma patronymici est Ὑπεριονίδης, μ, 176. Ol. 7, 72. simpliciter est ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰὼν ἥλιος. Vide sub ὑπερίων in A.

Ὑπερμνήστρα, ας. ἡ. filia Danai, unica proba ex quinquaginta filiabus ejus, uxor Lyncei, filii Ægypti. Duo nepotes Lyncei fuerunt Ἀκρίσιος καὶ Προῖτος, Ne. 10, 10. Vide sub Ἀκρίσιος.

Ὑποθῆβαι, ῶν. αἱ. oppidum prope Thebas Bœotias. nam accuratiores codices legunt ὑφὴν, non vero divisim ὑπὸ Θήβας, Β, 505. sic ἡ Ὑποχαλκὶς, oppidum sub monte qui dicitur ἡ Χαλκίς. Alias dictum illud oppidum αἱ Ποτνίαι τῆς Βοιωτίας, ἔνθα ὁ Ποτνιεὺς Γλαῦκος ab equis suis est discerptus. Tempore Trojani belli in ruinis erant Θῆβαι ἑπτάπυλοι ab Argeis

excisæ: hinc ex Thebis ipsis nemo mitti potuit ad bellum illud, sed ἐξ Ὑποθηβῶν.

Ὑποπλακία, ας. ἡ. Urbs in agro Θήβης Asiaticæ. Nomen notat ὑπόπεδον καὶ λεῖον: πλὰξ γὰρ τὸ ἐπίπεδον Χωρίον, unde est ὁ πλάκιος. Z, 396, 397.

Ὑρία, ας. ἡ. χώρα Θηβαΐδος. Conditor oppidi fuit ὁ Ὑριεὺς, civis vero est ὁ Ὑριάτης. B, 496. κεῖται ἐγγὺς Αὐλίδος. Quidam legunt Θυρία, sed male, judicibus antiquis: et error ortus ex præcedente τε, quod abjecto ε mutavit τ, in θ ob sequentem asperum. Alia Ὑρία ἢ τὸ Ὑρίον fuit in Calabria περὶ Ἰαπυγίαν, Κρητῶν κτίσμα.

Ὑρμίνη, ης. ἡ. oppidum Eleorum, postea dictum Ὀρμίνη. B, 616. Vide sub Ἐπειοί.

Ὕρτακος, ου. ὁ. Princeps Trojanus, in Arisbe sedem principatus habens, pater Ἀσίου, qui hinc dicitur Ὑρτακίδης. B, 837, 838. M, 96. N, 759, 771.

Ὕρτιος, ου. ὁ. princeps Mysorum, filius Γυρτίου, Ξ, 511, s.

Ὑψεὺς, έως. ὁ. pater formosæ Κυρήνης, quæ fuit mater Aristæi ex Jove. Py. 9, 23, seqq. ipse fuit filius τοῦ Πηνειοῦ fluvii.

Ὑψήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, Dolopionis filius, E, 76—83. Alius erat Græcus ductor, filius Hippasi, ἑταῖρος Ἀντιλόχου, N, 411—423.

Ὑψιπύλη, ης. ἡ. et Ὑψιπύλεια: Lemnia princeps. H, 469. Ol. 4, 35. conf. Ἰάσων.

Ὑψὼ, όος. ὁ. vide sub κερδοσύνη in A.

Φ

ΦΑΕ'ΘΟΥΣΑ, ης. ἡ. filia Solis. μ, 131—136.

Φαέθων, οντος. ὁ. equus alter Auroræ, ψ, 246. Alium illum Phaëthontem Homerus ignorat, utpote recentiorum figmentum.

Φαίακες, ionice Φαίηκες, ων. οἱ. Habent nomen a conditore gentis, qui fuit ὁ ἀρχαῖος Φαίαξ, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσωποῦ; sic enim narrant recentiores: Homerus istam nominis et gentis originem ignorat, ut ex silentio ejus non tantum, sed ex nexu narrationum ejus, apparet. vide ζ, 3—12. Cæterum amabat ista gens τὸ τερατῶδες. Hinc portentosa narrant de navibus suis, θ, 556—563, quod hæ sua sponte sciant ubi debeant ἐλλιμενίζεσθαι: et hinc Ulysses sumit ansam, de se quoque magnifice mentiri καὶ τερατολογεῖν. Solebant quoque vectores suos, qui non essent Phæaces, sopire, ne cursum observarent; quod et Ulyssi sic factum est, ν, 73—80, coll. 53, seqq. Σχερίην, Φαιήκων εἰς γῆν, ε, 34—40. dicti ἀγχίθεοι, quia dii frequenter versati cum illis, h. e. ob εὐδαίμονιαν γῆς αὐτῶν et reliquam felicitatem vitæ, etiam διὰ τὸ φιλόξενον καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν τῶν ἐκεὶ ἀνθρώπων. Hinc Alcinous rex eorum dicit, η, 205, 206, hoc sensu: οὕτως ἐσμὲν φίλοι θεοῖς, ὡς ᾠκείωνται ἀλλήλοις οἱ Κύκλωπες καὶ οἱ Γίγαντες οἱ λῃστρικοί: λαβὼν ἐκεῖνος τὴν ὁμοιότητα ἐκ τῶν ἐναντίων μὲν, ὁμοίων δὲ ὅμως κατὰ σχέσιν ποιότητος: et est ac si quis dicat, τόσον ἡδὺ τὸ μέλι, ὅσον ἀηδὲς τὸ ἀψίνθιον. Sic Sophocles: ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ὡς κείνοις γλυκύς. confer tamen Κύκλωψ. Sed recentiores Corcyræi non tam boni, ut Homerici isti antiqui, neque tam ὀρθοὶ τὴν φιλίαν. Adnatat Ulysses ad insulam eorum, ε, 279—281. 345, 386. secura habitatio eorum, ζ, 201—205. 195—197. 241, ἀντιθέοις Φαιήκεσσι. Urbs describitur 262—272, cum moribus gentis. Nam sunt optimi nautæ. Proceres quidem erant φιλόξενοι καὶ ἀγχίθεοι, sed non vulgus: colentes enim terram felicem, suspectabant peregrinos tanquam proditores, ne hi alienas copias allicerent. η, 16, 17. 31—36. 112—121, ubi de fructibus perennibus: quæ res aucta poëtice, etsi magnam tamen partem vera. Præterea id narrat poëta ἐκτοπίζων eam insulam, et ad beatorum insulas collocans. De Ægypto, et de insula Samo, fere eadem narrant geographi, quod mira ibi sit fructuum perennitas. Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, η, 186, nam erat ibi ἀριστοκρατία mixta cum regno: hinc Alcinous quidem erat supremus rex, habebat autem simul δώδεκα βασιλέας, i. e. magnates, quorum consilio utebatur. Imo quia Alcinous et principes maxime regebantur voluntate et consilio reginæ Ἀρήτης, erat re vera ibi γυναικοκρατία. θ, 41, s. 96, s. 157, 191, 390. s. 369. Nomina eorum fere omnia sunt nautica, 110—120. Vitæ ratio eorum est 244—249, 262—265, et Ulysses ea laudare videtur, εἴρων. Quam ἁβροδίαιτος fuerit celeber ille pictor Παῤῥάσιος, narratur apud Athenæum. De navibus eorum est 556—563, ν, 13, s. Habebant oraculum, navem eorum aliquam esse perituram post πομπὴν ξένου, et Neptunum esse moturum montem et injecturum urbi, θ, 564—569, quod fingitur apte. Sicut enim poëta murum Græcorum solus struxit et destruendum cecinit; sic hanc miraculosam insulam finxit et oppressam esse suspicari facit lectorem, ne posteri quærant jam, ubi et quæ illa sit. conf. ν, 160—183, de nave mutata in saxum. et 134—138, dona Ulyssi data. porro π, 227—231. τ, 279. ψ, 338.

Φαίδιμος, ου. ὁ. Rex Sidonius, ο, 117, 118.

Φαίδρα, ας. ἡ. Filia Minois, conjux Thesei jam senescentis. Hæc, amans privignum suum, castum Hippolytum, et repulsa ab eo, calumniata est eum apud patrem. λ, 320. Vide Eurip. Hippol. conf. Λάμπος.

Φαίδων, ὁ. vide sub φαίδιμος in A.

Φαίηκες, ων. οἱ. vide sub Ἀλκίνοος.

Φαίνωψ, οπος. ὁ. princeps Trojanus, E, 152—154. P, 312, 583, s.

Φαισάνα, ας. ἡ. Urbs Arcadiæ regia, Ol. 6, 55, s.

Φαῖστος, ου. ὁ. nobilis Lydius. E, 43.

Φαιστὸς, ου. ἡ. Urbs Cretæ, cujus civis ὁ Φαίστιος. Ex hac urbe fuit ὁ σοφὸς Ἐπιμενίδης. Deleta urbs a Gortyniis. B, 648. γ, 296, ubi conf. εἰς in A. Nam signatur h. l. promontorium Γόρτυνος hoc nomine, quod ab aliis partibus tunditur fluctibus, sed non a meridionali parte, quia ibi saxa sunt opposita; et ea saxa sunt μικρὸς λίθος, si compares ea vasto mari. Cæterum nomina sæpe distinguuntur accentu, e. c. ὁ Ἀθηναῖος est civis Atticus, ὁ Ἀθήναιος vero est nomen proprium viri docti.

Φάλαικος, ου. ὁ. vide sub ἄργυρος in A.

Φάλαρις, ιδος. ὁ. Tyrannus Agrigentinus celeber. Py. 1, 185, seqq. vide sub Ἐμμενίδης.

Φάλκης, ου. ὁ. nobilis Trojanus. N, 791. Ξ, 513.

Φάρη, ης. ἡ. et ἡ Φάρις, ιος. Urbs Laconiæ, civis ὁ Φαριάτης. B, 582.

Φάρος, ου. ἡ. insula olim Ægyptiaca, procul a continente sita, sed Strabonis ævo jam juncta continenti, δ, 354—358. Vide sub Αἴγυπτος.

Φασηλῖται, οἱ. vide sub Παμφύλιοι.

Φᾶσις, ιος. ὁ. Fluvius Scythicus in Asia, ad cujus ostium est urbs ἡ Φᾶσις. Py. 4, 376. Ist. 2, 61. Theocrit. 13, 75, ἐς ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Φάϋλος, ὁ. vide sub ἄργυρος in A.

Φαύσιος, ου. ὁ. nobilis Trojanus, Λ, 577.

Φειὰ, ᾶς. ἡ. et Φειά. Oppidum non procul ab Elide, juxta quod est fluvius ὁ Ἰάρδανος. Civis ejus Φειαῖος. scribitur et Φιὰ, et civis ὁ Φιεὺς ἢ Φιάτης ἢ Φιαῖος. H, 135, ubi tamen Strabo, Lib. VIII, legi jubet Χάας, ab ἡ Χάα.

Φείδας, ου. ὁ. ductor Græcus. N, 691.

Φείδιππος, ου. ὁ. Nepos Herculis, dux insulanorum quorundam, frater Antiphi. B, 678.

Φείδων, οντος. ὁ. Rex Thesproticus in Græcia ξ, 316—320. τ, 287—299. dare solebat ὀλίγα.

Φενεὸς, οῦ. ἡ. Urbs Arcadiæ ad Cyllenen montem. Et ibi, aut ad Νώνακριν, urbem item Arcadiæ, est ὕδωρ Στυγὸς, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκος. B, 605.

Φεραὶ, et extra metrum Φηραὶ, ῶν. αἱ. Urbs Thessaliæ, B, 711. δ, 798. sic scribitur ξερὸς pro ξηρὸς, ἀσκεθὴς, pro ἀσκηθὴς, νοσερὸς pro νοσηρός. Aliam hujus nominis vide Φηρή.

Φέρεκλος, ου. ὁ. ædificator navium Paridis, vir nobilis. E, 59—68. conf. ὁ Τέκτων.

Φερεκύδης, ου. ὁ. Præceptor Pythagoræ, valde sapiens, Σύριος. Ipse vero non habuit καθηγητὴν ἄλλον, κτησάμενος τὰ τῶν Φοινίκων (Judæorum) ἀπόκρυφα βιβλία.

Φερένικος, ου. ὁ. nomen κέλητος equi regis Hieronis, qui in certamine Olympico vicit cursu Ol. 1, 29. Py. 3, 132.

Φέρης, ητος. ὁ. filius Crethei ἐκ τῆς Τυροῦς, et ipsius filius fuit ὁ Ἄδμητος. λ, 234—258. hinc est ὁ Φηρητιάδης, producto ε in η, ὁ τοῦ Φέρητος υἱός. B, 763. Ψ, 376. et quia ὁ Εὔμηλος fuit Admeti filius, hinc et ille ab avo potest vocari eo patronymico. Erat Pheres frater Æsonis, Py. 4, 222, nam Pheræ erant sedes ejus, non procul ab Iolco: hinc ἐγγύς.

Φέρουσα, ης. ἡ. Νηρηΐς. mare enim fert naves. Σ, 43.

Φερσεφόνη, eadem quæ Περσεφόνη.

Φηγαλεὺς, ὁ. vide sub Διόνυσος, et in A. sub φηγός.

Φηγεὺς, έως. ὁ. Filius Daretis Trojani. A φηγοῖς in monte Ida, quibus pater utebatur ad adolenda sacra. E, 11—19.

Φήμιος, ου. ὁ. poëta et musicus doctissimus. Dicitur fuisse præceptor Homeri in arte musica et poëtica: hinc Homerum con-

secrasse nomen ejus memoriæ æternæ. Tribuit ei σύνεσιν, nam invitus versatur cum procis; et σοφίαν, nam permulta scit. α, 154, s. 325, seqq. 336, seqq. ρ, 263. χ, 330—356. conf. ἀοιδὸς in A.

Φηρή, ῆς. et Φηραὶ, ῶν. αἱ. Urbs Messeniaca in Peloponneso, ad mare. scribitur et Φεραί. Ε, 543. ζάθεαι, Ι, 151, 293. γ, 488. ο, 186, 296. Aliam vide Φεραί.

Φηρητιάδης, vide ὁ Φέρης.

Φθεῖρες, ων. vide sub φθεὶρ in A.

Φθία, ας. ἡ. Urbs Thessalica celeberrima, regia Pelei. Regio circa habebat agrum pinguem; hinc et dicta μήτηρ μήλων καὶ θρεμμάτων. Civis dictus ὁ Φθιώτης, ου, et regio ἡ Φθιῶτις, ιδος. Α, 155. Β, 683. Ι, 253, 363, 395, 475. Π, 13. Τ, 299, 323, 330. δ, 9. λ, 495. ἐν Φθίᾳ, Py. 3, 179. Ne. 4, 82.

Φθῖοι, ων. οἱ. sunt alii ac οἱ Φθιῶται, erant enim sub Protesilao et Philoctete. Ν, 686, 693. Circumflexus in penultima est, ut in Δῖος, Χῖος, etc. nimirum ex contractione duplicis Iota.

Φιλάμμων, ονος. ὁ. princeps Thracicus. conf. Θάμυρις.

Φιλήνωρ, ορος. ὁ. nobilis Siculus. Ol. 12, 19.

Φιλήτωρ, ορος. ὁ. nobilis Trojanus, pater Δημούχου. Υ, 457.

Φιλοίτιος, ου. ὁ. pastor bubulcus Ulyssis in Epiro, fidelissimus dominis suis. Præerat pastoribus reliquis boum et rei pecuariæ Ulyssis in Epiro; hinc ὄρχαμος ἀνδρῶν, *ein amtmann, (a bailiff.)* Nomen est sic a φίλος, ut a μένος est Μενοίτιος. υ, 185—237. 354. φ, 189—244. 388.

Φιλοκτήτης, ου. ὁ. Princeps partis Thessaliæ, conf. Πρωτεσίλαος. ægrotus relictus erat in Lemno, Β, 716—726, sed amico animo relictus a cæteris. Pater ejus fuit ὁ Ποίας, αντος, unde ipse ὁ Ποιάντιος. γ, 190. feliciter rediit a Troja, egregius sagittarius, θ, 219, 220. Φιλοκτήτου δίκην, Py. 1, 97, seqq. ubi narratur historia Philoctetæ, et comparatio instituitur: sicut is, saucius crure, cepit Trojam, sic Hiero, laborans calculo, vicit hostes. Vide sub ὕδρος in A.

Φιλομέδουσα, ης. ἡ. βοῶπις, mater Menesthei, Η, 10.

Φιλομηλείδης, ου. ὁ. princeps Lesbius. Nominis ratio est, ut Ἀριστείδης ab ἀριστεὺς, Βασιλείδης a βασιλεὺς, sic hic a Φιλομηλεύς. Solebat provocare hospites ad certamen: et sic interfectus est ab Ulysse. δ, 342—345. ρ, 133—136. Non sunt audiendi, qui eum filium τῆς Φιλομήλης faciunt: poëta enim non format patronymica a matribus.

Φιλομήλη, ης. ἡ. mutata in avem. vide Ἀηδὼν, et in A. sub ΜΗˆΛΟΝ, prope medium.

Φιλόξενος, ὁ. vide sub οἰκτρὸς in A.

Φιλύρα, ας. ἡ. Nereis, filia fluvii Asopi, mater Chironis centauri. Φιλύρας ἐν δόμοις, Ne. 3, 76. υἱὸν, Py. 6, 21. ὁ Φιλυρίδης Χείρων, Py. 3, 1. Py. 9, 50.

Φινεὺς, ὁ. vide sub πέλεια in A.

Φίντις, ιος. ὁ. nobilis Syracusanus. Ol. 6, 37.

Φλέγρα, ας. ἡ. Est ager in Campania Italiæ, sulphuribus subterraneis abundans. Ne. 1, 100. Ist. 6, 48.

Φλεγύαι, ῶν. οἱ. et οἱ Φλέγυες, ων. Natio Thessala, cujus sedes primaria ἡ Γυρτὼν, ῶνος, ἢ ἡ Γυρτώνη, ἐν Φώκιδι. conf. Θήβη. ὅμοροι ἦσαν τοῖς Ἐφύροις, belligerantes assidue cum illis. Erant ἀσεβεῖς καὶ λῃστρικοί. Hi templum Delphicum expilarunt, et metu horum Thebæ ab Amphione sunt primum munitæ; post cujus mortem Thebæ tamen a Phlegyis vastatæ in ruinis jacuerunt usque ad Cadmum. οὕτω δὲ ἦσαν βίαιοι, ὥστε καὶ τὸ ὑβρίζειν δι' αὐτοὺς παρὰ Φωκεῦσι φλεγυᾶν λέγεσθαι. Apollo tandem eos in Tartarum detrusit, ut fabulæ addunt. Nom. sing. est ὁ Φλεγύας, ου, καὶ ὁ Φλέγυς, υος. Ν, 302, et ὁ Φλεγύας fuit avus maternus Æsculapii, de quo Py. 3, 14.

Φλιοῦς, οῦντος. ἡ. oppidum Argolidis. Ne. 6, 74. Vide sub Ἀραιθυρέα.

Φοῖβος, ου. ὁ. cognomen Apollinis, quod quidam volunt esse quasi Φαόβιος, a lucente arcu ejus, utpote ἀργυρότοξος, quidam deducunt ab avia ejus, quæ fuerit ἡ Φοίβη, quidam παρὰ τὴν φόβην, i. e. τὴν τρίχα, ὡς ἀκειρεκόμης: sed simpliciter est a φάειν, lucere, quod vide in A. Nam Phœbus est sol, crines sunt radii solis, sicut et arcus cum sagittis. Α, 43, 72, 182, 443, 457. Ε, 454. Ι, 556, 560. Ο, 59, 221, 256, 307, 318, 365. 441. Π, 527. 667, 788—793, ubi notat ἔκπληξιν δαιμονίως γενομένην, quales terrores sæpe. et 849, coll. 845, ubi est ἡ εἱμαρμένη in genere. Υ, 39, 68, 152. Φ, 436, 448. Χ, 7, 213, 359. Additur sæpe ἤϊος, quod confer. Φοῖβος, Ol. 9, 50. ejus dives templum Delphicum, Py. 4, 95. Φοίβου, Ol. 6, 83. Φοίβῳ ἀκερσεκόμῃ, Py. 3, 26. Ne. 9, 20. Φοῖβον χρυσάορα, Py. 5, 140. ἀκερσεκόμην, Ist. 1, 8. Φοῖβε Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων, Py. 1, 74.

Φοίνιξ, ικος. ὁ. Filius Amyntoris, principis in Hellade. Narrat de se ipse, Ι, 447—480. Nam fugiens ex Hellade, quia patris pellicem adolescentulam, suasu matris, prælibaverat; ad Peleum venit, qui eum præfecit Δολόπεσσιν. Bono ergo consilio fecerat male; ut juvenculæ odiosos redderet amplexus senis, et ut hoc contemtu motus pater reflecteret animum ad conjugem legitimam. Deinde diræ paternæ memorantur ut magni momenti magnæque efficaciæ, 454—457. Factus et est præceptor Achillis, *oberhofmeister des prinzen, (tutor to the prince,)* utpote nunc justissimus, qui senserat quam infausta res sit peccare. Nam optimi sunt præceptores, οἱ παθημάτων πεῖραν σχόντες καὶ ἑαυτοὺς ἀνακτησάμενοι, qui experti sunt vanitatem cupiditatum, et ad frugem reverterunt. 481—491. Narrat peccatum suum in patrem, obsequio matri præstando commissum, ut Achillem admoneat, ne is quoque nimis matri suæ obsequatur quando odium adversus Græcos et vindictam suadeat. Venerat ipse ex castris Achillis ad reliquos, spectaturus pugnam: sed moratus paullo diutius, revertebatur cum duobus legatis, Ajace et Ulysse. Ι, 168—172. 182. hinc deinde de duobus tantum in duali loquitur poëta. Quia præceptor Achillis, hinc ejus oratio longe aliam habet formam ac Ulyssis, qui ex sola legati persona loqui debebat, 432—618. γέρων ἱππηλάτα, Π, 196. assimilat se ei Minerva, Ρ, 555. 561, Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενές. Τ, 311, Ψ, 360, s. Penultima debet acui, non circumflecti, nam Iota est longum in obliquis. Sic ὁ κήρυξ, υκος. Vid. Barnes. ad Eurip. Hec. 458.

Φοίνιξ, ικος. ὁ. nomen gentile, notans magnam et celeberrimam gentem, cujus pars erant οἱ Σιδόνες. Φοίνικος τηλεκλυτοῖο κούρη, Europa, filia Agenoris Phœnicis, Ξ, 321. Erant Phœnices ναυτικώτατοι, καὶ κερδαλέοι, nonnunquam et, ut solet, ἠπεροπευταί. Laudat eos personatus Ulysses, ν, 272—286, id spectans, si illi φιλοκερδεῖς mihi dormienti nihil subtraxerunt, quanto minus vos. Φοῖνιξ ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς, ξ, 288—309, ubi male de iis dicit: attemperat enim mendacia sua occasionibus: hic sciebat, Eumæum infensum esse Phœnicibus, utpote subreptum olim et venditum ab illis. Cæterum gens clarissima, subpar Britannis nostris. Φοινίκια γράμματα dicuntur, quæ Cadmus in Græciam attulit. ψεῦδος Φοινικικὸν σημαίνει τὸ τερατῶδες ψεῦδος, qualia de Cadmo, et de ejus dracone, et hujus dentibus satis, etc. prodigiose narrantur. Φοίνικες ναυσίκλυτοι, ο, 414—485, ubi Eumæus iis τὸ πολύϊδρι κατὰ σοφίαν ἐπιμαρτύρεται. Φοίνισσα γυνὴ, 416, 425. ἡ Φοινίκη est terra eorum, δ, 83. ξ, 291. Φοίνιξ, i. e. Carthaginiensis, Py. 1, 138. Φοίνισσαν κατὰ ἐμπολὴν, Py. 2, 125, *wie eine kostbare weitgehohlete waare, (like a costly far fetched commodity.)*

Φόλος, ου. ὁ. Centaurus, æqualis Chironi, celeber ob justitiam et hospitalitatem. Theocr. Id. 7, 149.

Φόρβας, αντος. ὁ. Princeps Lesbi, pater Διομήδης, concubinæ Achillis, Ι, 661. Alius fuit nobilis Trojanus, cujus filius Ἰλιονεὺς, Ξ, 490. Vide sub φορβὴ in A.

Φόρκος, ου. ὁ. pater trium Gorgonum, filius Neptuni, rex Sardiniæ et Corsicæ; postea victus ab Atlante Mauro, et in mari submersus cultus est pro deo marino. Tres ejus filiæ erant Stheno, Euryale, Medusa, duæ priores immortales, tertia mortalis. Pausanias Lib. 2, rem sine fabulis narrat. Py. 12, 24, et circa.

Φόρκυν, υνος. ὁ. Fuit rex, late dominans mari, α, 72, cujus filia ἡ Θόωσα. Dictus διὰ τὸ φέρεσθαι κυνηδὸν τὸν ἄγαν παροξυνθέντα: hinc et alibi τὸν θυμούμενον κυνῶπα λέγει, καὶ κυνὸς ὄμματα ἔχειν. Est ergo nomen, iratum aliquem et impetuosum mordacemque notans. Poni simul hic Φόρκυν videtur pro numine marino, cujus portus in Ithaca, ν, 96, 345.

Φόρκυς, υος. ὁ. Ductor Phrygum. Β, 862. Ρ, 218. 312—318, qui etiam in genitivo habet υνος, υ longo. Nominis ratio est sub Φόρκυν allata.

Φορωνεὺς, έως. ὁ. vide sub Αἰτωλοί.

Φράστωρ, ορος. ὁ. Ol. 10, 85.

Φρικίας, ου. ὁ. nobilis Thessalus, pater Ἱπποκλέου, Py. 10, 25.

Φρίξος, ου. ὁ. notus ille heros, frater Helles. Pater ejus ὁ Ἀθάμας, patruus ὁ Κρηθεύς. Dedicavit illud δέρος τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ Διὶ φυξίῳ. Py. 4, 284. seqq. 431.

Φρόνιος, ου. ὁ. Ithacensis, ὁ πεφρονηκὼς τὸ δίκαιον, cujus filius ὁ Νοήμων, β, 386. δ, 630.

Φρόντις, ιδος. ἡ. δῖα, mater Euphorbi, uxor Πάνθου. Ρ, 40.

Φρόντις, ιος. ὁ. gubernator Menelai, γ, 279—285. nam talis est φροντιστικός.

Φρυγίη, ης. ἡ. Regio ampla Asiæ, ἀμπελόεις, et bellicosa olim. Dividebatur in majorem et minorem: in minore erat Troja: de majore sermo est Γ, 184—189. 401. Κ, 431. nobilis fluvius ejus Sangarius, Π, 719. ex ea venerant multi ἐπίκουροι, Σ, 291. maxime autem ex ea commeatus Trojam portabantur, et pecuniæ pro iis referebantur in eam, ibid. Ω, 545. Incolæ οἱ Φρύγες, Β, 862, ubi sermo est de minore Phrygia: et vide, Homerus discernit tamen Φρύγας καὶ Τρῶας, quos recentiorum multi confundunt. Φρυγῶν ἀλαλὴν, Ne. 5, 105.

Φρύνη, ης. ἡ. celebris amica apud recentiores. Duæ fuere hujus nominis: altera cognominata ἡ Σηστὸς, διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς αὐτῇ συνόντας, etiam ἡ Κλαυσίγελως: altera Θεσπικὴ, καὶ Σαπέρδιον. Et hæc ἐκ Θεσπιέων nota est ob judicium. Nam accusata impietatis ad mortem ab Εὐθίᾳ, antea amatore ejus;

quum patronus ejus ὁ Ὑπερίδης venisset in perorando ad ἐπιλογικοὺς οἴκτους, advocavit ipsam propius, deripiensque ei amiculum, nudos ejus μαζοὺς ostendit judicibus, ut revererentur tam pulcram Veneris ministram. Nec frustra. Sed absoluta ea, lex est lata, ne quis in posterum accusatum coram sisteret judicibus. Ipse ὁ Εὐθίας post id factum nullam unquam causam egit. Vide Æliani Var. Hist. 9, 32. et Eustath. ad Χ, 80, occasione τῶν μαζῶν.

Φυκοῦσσαι, ων. αἱ. vide sub Ἐχῖναι.

Φύκτεον, τό. vide sub πόλις, prope finem.

Φυλάκη, ης. ἡ. Urbs Thessaliæ, non procul Θηβῶν, et rex ejus Protesilaus. Civis ὁ Φυλακήσιος. Β, 695. Ν, 696. Ο, 335. λ, 289, nam et Iphiclus ibi regnaverat. ο, 236. Ist. 1, 84.

Φύλακος, ου. ὁ. rex ἐν Φυλάκῃ olim; et urbs ab eo nomen cepit. Pater ejus ὁ Δηϊονεύς, filii vero ὁ Ἴφικλος καὶ Ποδάκης, ἐκ τῆς Κλυμένης. Β, 705. Ν, 698. ο, 231. Alius erat nobilis Trojanus, Ζ, 35. sed ὁ Φυλακίδης, ου, non est patronymicum, sed proprium nomen nobilis Æginetæ apud Pindarum, Ist. 5, inscr. et Ist. 6, inscr. et per hæc duo cantica.

Φύλας, αντος. ὁ. princeps Græcus, avus Eudori, Π, 180—192.

Φυλεύς, ἑως. ὁ. Princeps Dulichii, subordinatus Ulyssi, Διῒ φίλος, Β, 628, 629. conf. Ἐπειοί. Ο, 530. Ψ, 637. Filius ejus ὁ Μέγης. Κ, 175. Ε, 72. Ν, 692. Ο, 519, 528. Π, 313. Τ, 239.

Φυλώ, όος. ἡ. nobilis ministra Helenæ. δ, 125, 133.

Φωκέες, οἱ. μέγα ἔθνος, etiam Demosthenis orationibus clarum: cujus terra ἡ Φωκίς, ἴδος. nomen est ἀπὸ Φώκου, υἱοῦ Αἰακοῦ καὶ Ψαμάθης μιᾶς τῶν νηρηΐδων. Β, 517, quem genitivum multi malunt scribere Φωκείων quam Φωκήων. Ο, 516. Ρ, 307. Contermini Bœotiorum.

Φώκη, ης. ἡ. vitulus marinus, graviter olens, sed χρήσιμος πρὸς μαγικὰς γοητείας putatus: hinc Proteus illis gaudebat. δ, 404—453. et φωκάων δέρματα, 436, vocantur a toto φῶκαι, 442. ο, 479.

Φωκικοί, ων. οἱ. vide sub ἄργυρος in Α.

Φῶκος, ου. ὁ. Filius Æaci. Ne. 5, 22—24. Vide sub Στρόφιος.

Φωσφόρος, ὁ. vide in Α. sub ἀστήρ, ἑωσφόρος et φάος prope medium.

Χ

ΧΑ'ΛΙΣ, ὁ. vide sub Διόνυσος.

Χαλκίς, ἴδος. ἡ. nobilis urbs Eubœæ, cujus civis ὁ Χαλκιδεύς. Olim dicta fuerat Εὔβοια, postea Στύμφηλος, tandem Χαλκὶς, διὰ τὸ χαλκεῖα πρῶτον παρὰ τοῖς ἐκεῖ ὀφθῆναι. Ejus ἄποικοί εἰσι ἐν τῇ Κύμῃ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς. Β, 537. Alia est Ætolica urbs ad Acheloum amnem, Β, 640. Alia hujus nominis fuit in Cæle-Syria, ex qua celeber ille philosophus ὁ Ἰάμβλιχος fuit. Euboica illa condita olim fuerat ab Atheniensibus; amnis ibi erat ἡ Ἀρέθουσα, et χαλκιδίζειν est τὸ γλισχρεύεσθαι. Multas emisit colonias. Altera urbs Eubœæ primaria erat ἡ Ἐρετρία.

Χαλκώδων, οντος. ὁ. Rex Eubœæ. Nomen est contractum ex Χαλκοόδων, notatque præditum ferreis dentibus. Δ, 464.

Χάλκων, ωνος. ὁ. nobilis Myrmidon. Π, 594—596.

Χαριάδαι, ῶν. οἱ. gens nobilis apud Æginetas, Ne. 8, 79.

Χαρικλώ, όος. ἡ. Uxor Chironis, filia Apollinis. Py. 4, 182. Vide in Α. sub ΠΑΡΑ', aliquanto sub medio.

Χάρις, ιτος. ἡ. Dea dulcedinum et hilaritatis et pulcritudinis. Est a χαίρειν: et πᾶσα χάρις est καλὴ, διὰ τὸ παρεπόμενον ἡδὺ οὐ μόνον τῷ λαμβάνοντι, ἀλλά γε καὶ τῷ διδόντι. Numerum earum nusquam definivit poëta; recentiores vero tres eas esse finxerunt. Apud Homerum est abstractum amabilitatis cujusvis: et fingitur semper juvencula. Χαρίτων ὁπλοτεράων μίαν, Ξ, 275, 267. λιπαροκρήδεμνος καλὴ cohabitat Vulcano, Σ, 382, seqq. ob artis ejus formositatem. Χάριτες λοῦσαν αὐτὴν, θ, 365, ubi finguntur δαιμόνια ὑπουργοῦντα τῇ Ἀφροδίτῃ. Χάρις αἰδοία, Ol. 6, 128. αἱ Χάριτες, Ol. 14, totum. τούτων (sc. ὑπὸ θεῶν) ἐφυφαίνονταί σοι Χάριτες, Py. 4, 490, i. e. ἔχεις παρὰ θεοῖς δεδωρημένον, τὸ δύνασθαι τὴν πόλιν κατορθῶσαι, καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀποδοῦναι κατάστημα. Χάριτες ἥκομαι, Py. 5, 60. Ne. 10, 2. Χαρίτων κῆπον, Ol. 9, 39, seqq. ἄρουραν, Py. 6, 2, poësin, κῶμον. ἑκὰς Χαρίτων οὐκ ἔπεσε, Py. 8, 30. κελαδεννᾶν φέγγος, Py. 9, 158. πόλει, Py. 12, 46. σὺν τύχῃ, Ne. 4, 12. ὁμάδῳ ἐν, Ne. 6, 65, i. e. in amabili choro canentium. δρόσῳ, Ist. 6, 93. Χαρίτεσσι σὺν βαθυζώνοις, Py. 9, 3. Ne. 9, 129. 10, 71. σὺν Χάρισιν ξανθαῖς, Ne. 5, 99. Ist. 5, 26. Proprie notant gratiæ gratum pro acceptis beneficiis animum: hinc semper νέαι pinguntur, et obversis erga se vultibus; tanquam nunquam obliviscentes aut senescere patientes gratam memoriam. Deinde notant omne amabile et conciliatorium. Vide sub Ὀρχομενός, et in Α. sub χάρις.

Χάροπος, ου. ὁ. princeps Symæ insulæ, pater Nirei. Β, 672. quasi χαρίεις τὸν ὦπα, correpto ω.

Χάρυβδις, ιος. ἡ. Μεσσήνη est urbs magna ad fretum Siculum, κτίσμα Πελοποννησίων Μεσσηνίων. Ea olim dicta fuit ἡ Ζάγκλη, propter curvitatem littoris ejus, aut etiam situs urbis: Ζάγκλιος γάρ ἐστι σκολιὸς, ὅθεν καὶ τὸ ζάγκλον, i. e. δρέπανον, *das krumme messer, (a crooked knife.)* Prope eam est vortex, *ein wasserwirbel, (a whirlpool,)* qui Charybdis a poëta vocatur, voce ficta ex sono aquæ: Fingit eam ut δαιμόνιόν τι, hinc δῖαν vocat; vel potius non clare significat, an θηρίον illam fingat, an nudam ἄμπωτιν. Habet aliquam reciprocationem bis quovis νυχθημέρῳ: sed Homerus scripsit, ter, τερατολογίας majoris causa, et ter ibi est pro sæpe. Quod deglutiat quædam, et mox eadem revomat, est figmentum poëticum. Potest alibi allegorice poni εἴς τινα πολυδάπανον ἀσωτίαν, ὡς καὶ ἡ φάραγξ. μ, 101—113. 260. 428—441. ψ, 327. Vide in Α. sub ῥοιβδέω, et ἦμαρ prope medium.

Χάρων, οντος. ὁ. vide in Α. sub χαροπός, et ναῦς aliquanto ante medium.

Χάρωψ, οπος. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 426.

Χείρων, ωνος. ὁ. Φιλύρας καὶ Κρόνου υἱὸς, εἷς τῶν Κενταύρων, magnus inventor in arte medica, maxime circa sananda vulnera et ulcera. Magister Æsculapii, Δ, 219. et Achillis, Λ, 831. et Jasonis, Py. 3, 135, seqq. Fuit et bonus miles, hastæque peritus, Π, 143. Τ, 390, donavitque Peleo grandem hastam. Ab eo vocata sunt τὰ Χειρώνεια ἕλκη, τὰ δυσαλθῆ, ἃ Χείρων κατέδειξε θεραπεύεσθαι. Dictus ipse a felici manuum admotione ad morbos, unde et ἡ χειρουργία dicta est. Py. 3, 1, et 79, seqq. et 111, et 181, seqq. præcipit Achilli, Py. 6, 20, seqq. dat consilium Apollini de amore, Py. 9, 49, seqq. Ne. 3, 76, seqq. 4, 98. Ist. 8, 90.

Χερσιδάμας, αντος. ὁ. nobilis Trojanus. Λ, 423.

Χεσάς, ὁ. vide in Α. sub ΤΡΕ'Ω, ad finem.

Χίμαιρα, ας. ἡ. ἀμαιμακέτη, i. e. ἄγαν μαιμῶσα, ἢ καὶ περιμήκετος. Ζ, 179—183, ubi id portentum poëticum plene depingitur, occisum a Bellerophonte. Quia Ἀμισώδαρος Lycius dicitur hoc monstrum aluisse, Π, 328, 329, facile intelligitur, nihil physici, sed potius aliquid historici et politici subesse, quod jam ignoratur. Antiqui enim historias suas ænigmatis involvere amabant, quod quidem posteritas valde dolet. Cæterum quia τὰ ἕλλερα, a quibus Βελλεροφόντης, præfixo Β, nomen habet, notant τὰ κακά: facile intelligitur, politica quædam mala mali vasalli, in regnum redundantia, ab eo acriter esse repressa. Quod dicitur θεῖον γένος, nil aliud vult, nisi, a plebeio homine ea mala tolli non potuisse. Allegorias morales nihil moramur, quas quivis facile excogitat. Fabulam inficetam de equo alato, quem Bellerophon conscenderit, et desuper plumbum liquefactum in Chimæræ rictum infuderit; omittamus. Strabo plura dabit: et quædam Palæph. c. 29. Confer in Α.

Χίος, ου. ἡ. insula satis celebris olim. Ipsa scribitur cum acuto, sed civis ejus, vel adjectivum nomen, scribitur Χῖος, ex contractione pro Χίϊος. Ipsa non nimis λιπαρὰ, vini tamen generosi genitrix. Vocatur hinc παιπαλόεσσα, γ, 170—172, et ex Asia versus Græciam navigans, καθύπερθεν αὐτῆς navigat, si eam habet ad sinistram: nam Psyrie sita est insula supra Chium versus septemtriones. Habet egregium portum, et ἄλσος φοινίκων. Aliquando Atheniensibus fuere carissimi, adeo ut in solemnibus votis precarentur Athenienses, ἀγαθὰ γενέσθαι αὐτοῖς καὶ τοῖς Χίοις. Post autem, vix liquet qua de causa, tanto odio in eos concitati sunt, ut et pravam monetam nota Χ notarent, quod χιάζειν (i. e. impresso χ notare) dicebant. χῖος λόφος ἐστὶν, ἀποτιλθῆναι τὴν κεφαλὴν τὸ μέσον, *eine platte auf dem kopfe, (a flat place on the head.)* Vide sub Ζεύς ad finem, et in Α. sub Ἀστράγαλος.

Χλῶρις, ιδος. ἡ. Uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, filia Amphionis τοῦ Ἰασίδου, non Thebani illius. λ, 280—287.

Χρομίος, ου. ὁ. unus ex ὑποστρατήγοις Nestoris, et fortasse frater ejus, qui memoratur λ, 285. Δ, 295. Alius erat filius Priami, E, 160—165. Tertius nobilis Lycius, E, 677. Quartus, Trojanus, Θ, 275. Quintus, item Lycius, P, 218, 494, 534. Sextus est apud Pindarum, Ne. 1, inscr. et versu 8. Ne. 9, inscr. et per id canticum. Antiqui jubent id nomen παροξύνεσθαι, ponentes regulam: nomina propria ex tribus brevibus παροξύνονται, ut Δολίος, Τυχίος, etc.

Χρόμις, ιος. ὁ. dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, ης. ἡ. πόλις Ἀδραμυττηνὴ, πλησίον Θήβης in Phrygia minore. ibi Apollo in primis cultus. A, 36. coll. 100, 390—431, 451.

Χρύσης, ου. ὁ. Princeps urbis Chrysæ, simulque sacerdos Apollinis, qui et novum templum huic numini exstruxerat. Quum urbs Chrysa a Græcis capta fuerat (nam bellum Trojanum pervasit omnem Phrygiam: metropolis postremum et diutissime est obsessa) abducta fuerat eo tempore formosa principis et sacerdotis hujus filia, et honoris causa Agamemnoni data. Pater suppliciter redemturus filiam, contumeliose rejectus erat ab Agamemnone: hinc Apollo pestilentiam immisit exercitui: hinc deinde occasio iræ Achillis, etc. En ergo tamen fœminas, mali maximi fontes, ut ut innoxias sæpe. A, 11—305. 430—479. Fortasse autem ipsa urbs Chrysa mansit intacta, utpote sacra; et filia principis in Theba fuit capta, ubi patruum suum inviserat, vel apud eum educabatur. Et hæc sententia omnino probabilis: si enim urbs Chrysa fuisset direpta hostiliter, et ibi inter reliquam prædam capta hæc puella; redemtio locum non habuisset. Captæ enim jure belli fœminæ non poterant redimi, ut viri redimebantur. ἡ Χρυσηΐς dicitur a patre, A, 111, 182, 366—390, 439. conf. Βρισηΐς, nam ὁ Χρύσης καὶ ὁ Βρίσης fuere fratres.

Χρυσόθεμις, ιδος. ἡ. filia Agamemnonis una ex tribus. I, 145, 287. habet nomen aureæ et puræ justitiæ παρώνυμον.

Ψ

ΨΑΛΥΧΙ'ΔΑΙ, ῶν. οἱ. nobilis familia inter Æginetas. Ist. 6, 92.

Ψαμάθεια, ας. ἡ. una Nereidum, mater Phoci ex Æaco. Ne. 5, 23.

Ψαῦμις, ιδος. ὁ. nobilis Siculus. Ol. 4. et Ol. 5.

Ψεκὰς, άδος. ἡ. vide sub ψιὰς in A.

Ψυρία, ας. ἡ. parva et vilis insula supra Chium versus aquilonem. γ, 171. dicitur et τὰ Ψύρα, ων. habet portum commodum.

Ω

ὭΑΝΟΣ, ου. ὁ. fluvius Siciliæ ad Camarinam. Ol. 5, 25.

Ὠγυγία, ας. ἡ. nomen proprium insulæ Calypsonis. incertum est, ubi ea sit probabiliter ponenda: infra Italiam certe, non nimis procul ab Sicilia; et fortasse est hodierna insula *Malta*. Cæterum insula una cum nomine maximam partem est ficta. Septem plenos annos in ea versatus est Ulysses cum formosa et benefica Calypsone: octavo demum dimissus. α, 85. ζ, 172. η, 244—266. μ, 448, 449. ψ, 333—337. ὁ Ὠγύγης, ου, fuit priscus rex Thebanus, ita vetustus, ut omnia antiquissima dicerentur τὰ Ὠγύγια, quasi immemorabilia, Ne. 6, 74.

Ὠκαλέη, ης. ἡ. civitas Bœotiæ. scribitur et ἡ Ὠκάλεια. B, 501.

Ὠκεανὸς, οῦ. ὁ. fingitur ut numen antiquissimum. conf. in A. A, 423, ubi Æthiopicus et Indicus oceanus intelligitur, quem Homerus, Ægyptius homo, probe novit. Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Ol. 5, 4. Vide in A. sub Πᾶς, aliquanto ab initio.

Ὠκύαλος, ου. ὁ. nobilis Phæax. θ, 111.

Ὤλενος, ου. ἡ. Urbs Eleorum vel Ætolorum, sita in monte saxoso, qui vocatur Ὠλενία πέτρα. B, 617, 639. Λ, 756.

Ὧραι, ῶν. αἱ. tempora anni. Ὥραις εὐθρόνοις, Py. 9, 105. conf. ὥρα in A.

Ὠρείθυια, ας. ἡ. Νηρηΐς. Σ, 48. a θύειν (ὁρμᾶν) ἐν ὄρει, producto ο.

Ὠρίων, ωνος. ὁ. pulcerrimus sui ævi, simulque maxime procerus et robustus statura. Nomen est quasi Ὀαρίων, ab ὀαρίζειν, i. e. ὁμιλεῖν, ut sit ὁμιλητὴς, ὁ ἄξιος ὁμιλίας τῆς ἐκ τῶν σπουδαίων. Nam sceleratam illam nominis originem ἐκ τοῦ οὔρου, i. e. σπέρματος, quam et Ovidius Fast. V, 493—536, narrat, aversantur prudentiores μυθογράφοι. Quæ recentiores fingunt de amore ejus erga Dianam, ignorant antiqui. Amatus dicitur ab Aurora, i. e. fuit pulcerrimus: occisus a Diana, i. e. subita morte est extinctus, ε, 121—124. λ, 309. Post mortem relatus est inter sidera, i. e. astronomi sidus ingens ex ejus nomine appellarunt, quia sine dubio ipse fuit astronomus peritus, Σ, 486—488. ε, 274. et quia venandi studiosus fuit, hinc et canem suum ei addiderunt, X, 29. Reliqua historia hujus sine dubio magni viri ignoratur. Ὠρίωνα, Ne. 2, 18. Ὠαριωνείαν φύσιν, Ist. 4, 84. Vide sub ἄορ, conjux, in A.

Ὠρομέδων, οντος. ὁ. unus ex gigantibus, cœlum invadere conantibus: et ab eo deinde dictus mons, sub quo est sepultus. Theocr. 7, 46.

Ὧρος, ου. ὁ. ductor Græcus, Λ, 303. ab ὠρεῖν, curam gerere.

Ὠρωπὸς, ου. ἡ. vide sub Γραῖα.

Ὦτος, ου. ὁ. ductor Græcus Ἐπειῶν, O, 518, 519. Alius est frater Ephialti, filius τοῦ Ἀλωέως καὶ τῆς Ἰφιμεδείας. Vinciunt hi duo fratres Martem; quia is τὸν Ἄδωνιν, υἱὸν τοῦ Κινύρα, interfecerat, ipsis a Venere commendatum: quod addidere recentiores, E, 385—391. conf. Ἄρης, Ἐφιάλτης, Ἐλάτη, Ἀλωεύς. Erant ambo valde pulcri, sed juvenes sunt mortui, λ, 304—319, et addunt recentiores, periisse eos in venatione; nam cum intercurrisset cervus, ambo conjectis telis, sed ἀποτυχόντες, se invicem interfecerunt, et id in pœnam, quia Dianæ voluerant vim inferre. Ὦτον, Py. 4, 158, seqq. Est et avis hoc nomine, noctuæ similis, magnis auribus, facilis captu; hinc dicuntur ὦτοι, οἱ ἐκ μόνης ἀκοῆς ἀπεριέργως καὶ ἀνεξετάστως ἀπάτην πάσχοντες. Vide sub μῆκος in A.

Ὦψ, ὦπος. ὁ. Pater Εὐρυκλείας, Πεισήνορος filius. Ex qua accurata genealogia apparet nobilitas Eurycleæ. α, 429—433. β, 347. υ, 148. Vide in A.

FINIS PARTIS REALIS.

APPENDIX

NONNULLORUM PHILOLOGICORUM.

Verbum ad duo vel plura substantiva pertinens, non litteraliter repetendum. Α, 532, ubi 533, intelligendum est ἦλθεν, ivit. Γ, 327, ubi ad ἵπποι aliud verbum subintelligendum. Ε, 356. Κ, 407. Μ, 319, 320, sc. πίνουσι. et 267, 268, ubi ad φαρέτρην pone in mente ἐν ὤμοις. Π, 502, 503. Ω, 8. γ, 289, 290, vide κῦμα in A. ι, 166, 167. ω, 160, ubi conf. ἐνίπτω in A.

Rythmus, τὸ πάρισον, quæsitus in fine versuum, Φ, 523—525. Ψ, 152, 153. Θ, 147, 148. 111, 112. 125, 126. ι, 248, 249. κ, 44, 45. λ, 604, 605, 607. Et hæc aurium oblectatio placuit antiquis. Sed, quum in Græca poësi esset accurata syllabarum mensura, nimis affectatum visum foret, si semper voluissent παρισώσεις ejusmodi in fine versuum venari: si vero rarius, et velut casu, occurrerent, delectabantur iis auditores. Imo et in medio versuum placebant priscis rariores παρισώσεις, e. c. Β, 382. ι, 507. recentiores Europæi, accurata syllabarum mensura ob barbariem linguæ destituti, eo magis gaudent hac elegantia rythmorum, ut tamen aliquid gratum auribus accidat.

Infinitivus (ἀπαρέμφατον) pro imperativo (προστακτικῷ) ellipsi Ionica et Attica: nam subintelligendum ἐπιτέλλομαι ἢ κελεύω, vel tale quid. Α. 582. Β, 10. Γ, 285, 286. 459. Δ, 42, 53, 64. Ε, 124, 130, 132, 606. Ζ, 92, 93, ubi est loco tertiæ personæ imperativi, θέσθω, ὑποσχέσθω, sc. μήτηρ ἐμή. Η, 79. Κ, 65, coll. 61. Ο, 148, 159, 230, 347. Π, 87, 89, ubi subintelligendum, memento, memor esto. Ρ, 501. δ, 408, 419, 422, 423. λ, 441, 442. ο, 642. π, 151. Et hæc figura etiam prosaicis Atticis frequens.

Πρωθύστερον, valde frequens apud poëtam. e. c. Φ, 537. Ω, 443, 446. Ε, 118. Δ, 535, 493. et innumeris locis.

Prima persona, modestiæ causa, ne alius id contumeliose dictum putet. Β, 194.

Consona prima vocis sæpe abjicitur, ut fiat nova quasi vox. e. c. ἰωγμὸς pro διωγμὸς ἢ δίωξις. λιαρὸς pro χλιαρὸς, ἐρι particula intensiva pro πέρι, ἤγανον pro πήγανον, ἦλα pro μῆλα, etc. conf. κεδάζω in A.

Trochaica perispomena retinent suum circumflexum in compositione, e. c. ἦγε, κατῆγε, εὗρεν, ἐφεῦρεν, εἶχε, κατεῖχε, εἶδε, παρεῖδε, etc. Excipiuntur tamen quædam, e. c. οἶδα, σύνοιδα. si vero penultima in brevem mutatur, tunc migrat accentus, e. c. ἀνῆγε, ἄναγε, ubi augmentum ionice omissum.

Præterita dissyllaba cum positione in medio, retinent in compositione accentum, e. c. εἶργμαι, καθεῖργμαι, ἦγμαι, καθῆγμαι: sed sine positione, retrahitur, ἧμαι, κάθημαι.

Spiritus asper sequens, ionice non adspirat præcedentem consonam, e. c. Ζ, 333.

Neutrum plurale, cum verbo plurali, Ε, 205. neutrum, ad nomen alius generis, Β, 204.

Verbum singulare, habet nomen plurale etiam non neutrum, Δ, 438, conf. in A. ΜΙΓΣΓΩ, prope initium. et Py. 4, 100, ἦ. Verbum plurale, ad nomen singulare collectivum, Α, 606. Β, 278.

Pluralis sæpe pro singulari, Ε, 745, pro duali, et vice versa, Ε, 768, 363, 368, 233, 239, 240. Γ, 239, 240. pluralis cum duali, Ε, 244, 245. 275, 257. Ergo dualis non necessarius de duobus, sic dualis pro plurali sæpissime, Ε, 487. Α, 567, nisi quod ibi ambo sexus innuuntur.

Præpositio, pertinens ad verbum cum ea compositum, avellitur sæpe et ponitur ad nomen. e. c. Β, 89. et hæc avulsio nunquam frustra facta: sed notat vel difficultatem aliquam aut distractionem rei, e. c. λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς, quia taurus discerpitur successive dentibus leonis: vel et turbationem magnam, etc. sæpe procul a verbo suo remota est præpositio, e. c. Β, 175. sæpe omittitur præpositio, e. c. εἰς, Β, 273. sæpe cumulantur præpositiones in composito, nunquam frustra, ut ὑπεκπρολυθῆναι, sub jugo copulatos, exsolvi, et porro ad pascuum agi. sic et ἐξυπανίστημι. Sæpe pendet casus a præpositione verbi, e. c. Β, 84, pro ἐκ βουλῆς ἤρχετο νέεσθαι.

Syntaxis σολοικοφανὴς ἢ κακοσυνταξία, oritur sæpe ex persona loquentis, aut ad exprimendum affectum acriorem; et videtur scribens aut loquens oblitus esse, quam præcedentia constructionem postulent. e. c. Ζ, 510, 511. talis magno consilio posita κακοσυνταξία notata est in A. sub μήτηρ ex α, 276. vide et Γ, 211, pro ἑζομένοιν, sic oblitus videtur quæ præcesserint, Β, 229. 232. et 353, ubi deberet esse ἀστράπτοντα. et Δ, 433, 436, ubi quasi συνεβαρβάρισε τῷ Τρωϊκῷ ἀλαλητῷ. Turbata ex affectu constructio est Θ, 377, 378, ubi est pro νῶϊν προφανείσαιν, vel omissa est præpositio εἰς ἢ διὰ cum acc. Transposita constructio est Α, 536, 537, ubi μὶν ad ἰδοῦσα, et ἠγνοίησεν ad ὅτι, pertinere videtur. Pronomen sæpe potest referri et ad præcedentia et ad sequentia, e. c. Α, 541, 542, ubi ἐόντα καὶ φρονέοντα ad δικάζειν potest referri, potest autem esse quoque ἐόντι καὶ φρονέοντι ad σοὶ, utrumque bene. conf. in A. σύ ad h. l. Apodosis sæpe prudenter omittitur, e. c. Α, 580, 135. In loquendo sæpe genus mutatur, quia animus respicit ad rem nomine signatam, non ad nomen, e. c. Β, 660, 658. λ, 90, 91.

Composita multa fiunt ex synonymis, e. c. τὸ δάπεδον, ex δᾶ dorice pro γῆ, et τὸ πέδον, *erdboden, (the ground.)* ὀροθύνω, ex ὄρω καὶ θύνω. τὸ καπυρὸν, ex καίω καὶ πυρὴν, sicut Germanorum *feuersbrunst, (conflagration.)* τὸ ἠλέματον, ex ἠλεὸν καὶ μάταιον: ὁ ἡ πρευμενὴς ex πρᾶος καὶ εὐμενής: ἀγηλατεῖν ex ἀπάγειν καὶ ἀπελαύνειν: ὁ θόρυβος ex θρόος καὶ βοή: μόρφνος ex μόρος καὶ φόνος, Ω, 316, *mörderlich, (murderous.)* ὁ χρεωφειλέτης, ex τὸ χρέος καὶ ἡ ὀφειλή: ὁ κανδάων ex καίειν καὶ δαίειν: φονοκτονεῖν ex φονεύειν καὶ κτείνειν: ὁ ἀρχηγὸς ex ἄρχειν καὶ ἡγεῖσθαι: Νηρεὺς ex νάειν καὶ ῥέειν: ἡ τερηδὼν ex τείρειν καὶ ἔδειν: ὁ Ὡραπόλλων ex Ὧρος καὶ Ἀπόλλων, quod utrumque est nomen Phœbi, et notat ἄνδρα λόγιον, etc.

Nomina in η desinentia fœminina, facile desinunt in αίη. σελήνη, σεληναίη, καλάμη, καλαμαία, etc.

Conjunctivus sæpe amittit vocalem sibi propriam, ionice, ut videatur esse indicativus, e. c. Β, 440. Δ, 421. Ε, 679, 886, 887, 898. Η, 273, etc. sæpe autem simpliciter est indicativus loco conjunctivi, sicut Romani, erat, ponunt pro, fuisset. e. c. Ε, 22. sæpe ponitur conjunctivus, nullo regimine præcedente, ut Α, 554.

In verbis sæpe est tempus pro tempore. e. c. præsens pro præterito, Β, 300. ι, 448—452. pro futuro, Α, 426. Δ, 161. Aoristus primus pro præsenti, Δ, 160. In genere aoristi signant rem fieri solitam, e. c. Γ, 33—35, *er pflegt das zu thun, (he is wont to do it.)* Δ, 279.

Participium sæpe, loco verbi finiti. Ω, 43, ubi conf. ΕΙΚΩ in A. Θ, 307, pro βρίθεται. Participium præt. perf. passivi sæpe est pro particip. futuri pass. Latinorum, e. c. τετελεσμένος, perficiendus, quod potest aut debet perfici, ε, 90.

Optativus sæpe notat eventum possibilem. e. c. Β, 12.

Futurum signat sæpe possibilitatem. μυθήσομαι, possum narrare, Β, 488. Siculi duplicant Sigma in futuris, pro ἔσεται ἔσσεται scribentes: Dores inserunt Iota idque circumflectunt, ἐσεῖται καὶ ἐσσεῖται. Communis usus fecit syncopen, ἔσται, reprehensam a veteribus grammaticis.

Adjectivum compositum cum nomine alio, sæpe aliter significat, ac si utrumque divisim poneretur. μέγας θυμὸς notat magnam iram; sed ὁ μεγάθυμος est magnanimus, sensu laudatissimo. θερμὸν ἔργον τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασὺ στη-

μαίνει, ἀλλ' ὁ θερμουργὸς est alacer ad agendum.

Videlicet, omittunt Græci, sicut et Latini boni. E, 184, *nehmlich der sohn, (namely the son.)*

Nomen proprium, per excellentiam, aut indignabunde, positum. B, 243, 244. 254, 255, τοιαῦτα ὁ τοιοῦτος κατὰ τοιούτου. sic et gentis nomen, N, 95, 101. sæpe pro ἐγὼ, gloriose aut ex alia ratione, Π, 833, 840. sæpe est duplex, unum apud homines, i. e. vulgo usurpatum, alterum apud deos, i. e. verum, et ab honestioribus frequentatum: sic B, 813, 814.

Accentus variat significationem. δοκὸς, trabs, δόκος, opinio, δόκησις: σύνεργος, ὁ συγκάμνων τεχνίτης, *ein handwerksgeselle, (a journeyman,)* συνεργὸς, ὁ βοηθὸς, *ein gehülfe, (a partner:)* καιρὸς, tempus, καῖρος, i. e. μίτωμα. si ex appellativo fit proprium, mutatur accentus, e. c. ἀνεκτὸς: Ἄνεκτος: κακὸς, Κάκος.

Imperativi compositi plerumque transmittunt accentum. ἧσο, κάθησο. λέγε, κατάλεγε. σπεῖρε, κατάσπειρε.

Comparativus sæpe ponitur pro positivo vel superlativo. E, 641. in ότερος sæpe transit in έστερος: sic δικαιέστερος, ἀλλαιέστερος, ἀκρατέστερος (ab ὁ ἡ ἄκρατος, non mixtus) ἀναγκαιέστερος. sic et superlativus, ἀμορφέστατος, ὡραιέστατος, σπουδαιέστατος, γενναιέστατος, ἀφνειέστατος, etc. et in his formis Attici sæpe το ε mutant in Iota, ut λαλίστερος: sæpe in αι, ut ἰσαίτερος ab ἴσος, πλησιαίτερος. sæpe ex comparativo sit novus comparativus, e. c. ex χερείων (ionice pro χείρων, pejor) χερειότερος. et ex superlativo novus comparativus superlativusque, ut ex κλέπτιστος, κλεπτιστότερος, κλεπτίστατος: ex κύδιστος κυδίστατος.

Augmentum recentiores varie innovarunt. e. c. ἔξω αὔξοντες, τὸ δὲ ἔσω ἀφιέντες ἀναύξητον, ut δεδιοίκηται, a διοικέω. Alibi dupliciter augentes, ἔσω καὶ ἔξω, δεδιῴκηται. sic et ἐκδεδιῃτημένος, a διαιτάω καὶ ἐκδιαιτάω: μεμεθωδευμένος, καὶ μεμελοπεποιημένος, καὶ ἠνώχλησε, καὶ ἠνέωγεν, etc.

Genitivus elliptice positus. A, 429. Γ, 366. Θ, 464, omisso ἕνεκα ἢ ἐκ. Genitivus instrumenti, B, 415, 723. duo genitivi ad unum nominativum, Δ, 84. Nomina in ας primæ declin. communiter habent in genitivo ου, dorice α, et αο, attice et ionice εω.

Dativus commodi, A, 28. Δ, 486. cum passivo, notus ille Græcismus, Γ, 429. causam efficientem vel moralem notans, E, 875.

Genitivus et dativus sæpe in una constructione permutantur, Π, 531. ι, 256, 257.

Accusativus absolute, omisso κατὰ, B, 169. I, 59. B, 219. conf. χρεὼ in A.

Ablativus Græcus, B, 475, 513, 700. E, 137, 172, 182, 279, 649, 795. Z, 301. et sæpissime, maxime apud Pindarum.

Ἀποστροφῆς σχῆμα, affectuosum. e. c. Δ, 127, ubi est primum in Iliade: nam poëta eo utitur circumspecte, et ad personas ἀξιολόγους. et 146. 223, ubi Musa alloquitur suum ὁμιλητὴν, τὸν ποιητήν. E, 85. H, 104, ubi miserationis ergo. N, 603, 631. O, 582. Π, 20, 584, 692, 744, 754, 787, 788, 812, 843. P, 679—681, 702. Υ, 2, 152, ad Apollinem μουσηγέτην, sed non ad Martem ἄλογον. Ψ, 600. ξ, 55, et deinde sic sæpius per omne sequens opus: nam amat hunc servum ob fidem ejus. τ, 363, seqq. ad absentem. υ, 17, seqq. ipse ad se.

Σαρκασμὸς, δακνηρὰ εἰρωνεία, nomen habens ὡς οἷά τι θηρίον σαρκὶ ἐμφύειν: cujus exemplum est A, 450—454. Ξ, 453—505, ubi quatuor sarcasmis utitur poëta, exhilarans auditorem, dum Jupiter dormit cum Junone: paullo post vero excitatur Jupiter, et scriptio fit severior. Inter has εἰρωνείας ἀστεία ἐστὶν ἡ τοῦ Πολυδάμαντος, δεινοτέρα δὲ καὶ ἡρωϊκωτέρα ἡ τοῦ Αἴαντος, ἀφελεστέρα ἡ τοῦ Ἀκάμαντος, ἡ δὲ τοῦ Πηνελέου ἀφελὴς μὲν, πάθος δὲ ἔχουσα lacrimosum.

Ἐπαναφορὰ, si redit dictio ad eandem vocem. e. c. B, 382—384. 734, 735. E, 740, 741.

Ἐπαναστροφὴ, figura dictionis elegans, si rara est. e. c. B, 758. A, 579. Est nimirum, quando vox sequens eadem syllaba vel iisdem syllabis incipit, quibus præcedens desierat. sic, λευκὰ κάρηνα Σαμία μία ναῦς, ὤλισθε Δίων, ἔνθα θάσσειν, ἦλθε Δίων, etc.

Ἐπανάληψις, repetitio eorundem verborum. Υ, 371, 372. X, 127, 128, et locum habet apud personam variis curis obrutam, cui non vacat, celeriter cogitare, et quæ interim repetit jam dicta.

Κλιμακωτὸν σχῆμα, B, 101—108.

Παραφραστικὸν σχῆμα sententiæ, quando eadem sententia aliis atque aliis verbis exprimitur, ο, 68—74.

Ἀλκμανικὸν σχῆμα dictionis, quo ὁ Ἀλκμὰν frequenter est usus, quando verbum in medio duorum suorum nominum ponitur. e. c. E, 774.

Synonymia absoluta, non odiosa antiquis. e. c. B, 452.

Συνωνυμίας studium antiquorum. Vide sub ἡδὺς in A.

Ἀνακεφαλαίωσις, repetitio sententiæ. potest fieri iisdem verbis, ut A, 370—379, ex 12—16, 22—25, nam licet, pulcra iterare neque operam perdere in minus necessaria immutatione verborum. Potest et fieri mutatis verbis et sententiis, ut A, 380—392, ubi latius narrata ante, in brevius contrahuntur, et repetuntur secundum primaria momenta. Ergo hi sunt duo modi repetendi priora. Vide et A, 195, 196, et 208, 209. B, 11—15. 28—32. coll. 23—27. 60—69, ubi eadem fere, ter repetita. Legatus enim debet mandata exacte referre: et rex in narranda hac sibi missa legatione, ostendit quantum valeat memoria. conf. et B, 158—165. et 174—181. repetitio unius versus est B, 72, 83.

Ταυτολογία ἐζήλουτο τοῖς παλαιοῖς: οὐ μόνον ἐν ἐπῳδοῖς, quales et in Psalmis sacris frequentes, e. c. per Psalmum cxxxv totum, et Ps. xlii, 6, 12. xliii, 5. καὶ ἐν κρούμασι μουσικοῖς, καὶ χορεύμασι, etc. ἀλλὰ καὶ κατ' ἑτέρους τρόπους. sic Homerus crebro eadem repetit, e. c. Δ, 255, 272, 311, 326. Vide sub σημαίνω in A.

Ἠθοποιΐα, quando alii loquentes inducuntur. M, 317—321. Π, 830—852.

Ἀσύνδετον, notat sæpe celeritatem rei, ut E, 417. et est σχῆμα ἀρχοντικὸν, i. e. ἄρχοντι πρέπον, B, 8—11, ἴθι, ἀγόρευε, κέλευε.

Διασκευὴ, ἢ διασκευαστικὸν σχῆμα, e. c. A, 431—439. 458—467. B, 41—47. in rebus lætis maxime adhibetur hæc figura sententiæ, et instruit auditorem de priscis aut ipsi non visis, aut docet eum notissima bene narrare.

Δίγλωσσον est, quando eadem res nunc laudatur nunc vituperatur. ὁ Ζήνων maxime coluit hoc exercitium pro et contra dicendi: et Euripides dicit: ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός. Etiam hoc sumtum ex Homero, qui e. c. τὸ ἀκόρητον μάχης, nunc in laude ponit, nunc in vituperio.

Ὑποδιήγησις est, ὅτε διηγεῖταί τις ὅμοιόν τι τοῖς προκειμένοις πράγμασιν. Talis est I, 523—598, nam Achilles et Meleager, ambo nobiles, et fortes, et irati, et fœminarum causa agentes, et orati a multis, et inexorabiles aliquamdiu, et, quod abominatur Phœnix, coacti infortunio.

Interrogatio sæpe est invitatio, ut narret alter sua mala, ut relevetur tristitia. Nam τὰ λυποῦντα ἐκτιθέναι εἰς διήγησιν, κουφισμὸν ποιεῖται τῆς λύπης. Thetis interrogat sic filium, A, 362, seqq. coll. 365, ἵνα κουφίσῃ τὴν ψυχὴν τῇ ἐκφορᾷ τοῦ βαρύνοντος. Interrogans ergo potest jam ante scire, et tamen quasi medicinæ faciendæ causa interrogat.

Λαγαροὶ στίχοι dicuntur versus, qui in medio versu habent syllabam brevem pro longa, e. c. γ, 230, et excusantur per cæsuram, aut sequentem asperum. ἀκέφαλοι sunt versus, incipientes cum syllaba brevi, e. c. X, 379, προκέφαλοι vero, si ab initio syllaba abundat, quasi προμήκεις τὴν κεφαλὴν, e. c. E, 349, ἢ οὐχ ἅλις est pro dactylo, et est quasi elisio. Sæpe et tres breves pro dactylo positæ, e. c. K, 277. et tres breves pro duabus, Φ, 567. quæ tamen per affectum loquentis excusantur. ὁλοσπόνδειοι versus rari apud poëtam, nec laudati a priscis, qualis est A, 130. sic et rarum, vocem ita dividere, ut pars ejus sequentem versum incipiat, quale est Epigramma Simonidis: ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστόγειτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιον. Fortasse est apud poëtam exempli loco Ξ, 265, ubi accuratiores versum claudunt cum Ζῆ, et sequentem incipiunt cum ν', nam est regula grammatica: consona una inter duas vocales, ubicunque sit, pertinet ad sequentem vocalem, non ad priorem: jam in hac voce Ζῆνα pertinet ν ad α, ergo, apocopato α, ν cum apostropho suo jungitur sequenti voci. Pentametrum Græci vocant ἐλεγεῖον, hexametrum vero ἡρωϊκὸν, et compositum ex his duobus est ἡρωελεγεῖον ἔπος.

Ὑπερβατὸν est, quando constructio et sensus verborum transcendit quædam interposita. e. c. B, 333, 335, ubi interpositus est 334, qui transcenditur syntaxi. Magni hyperbati exemplum est N, 276, cujus apodosis demum est 287, post versus decem, et interposita est longa parenthesis. Alia species est Δ, 286, ubi ordinata propositio est, ὑμῖν μὲν οὔτι κελεύω, οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρύνειν ὑμᾶς.

Ἀναχρονισμὸς est vitium, quando recentiores res gestæ, aut recentiora verba, adhibentur de temporibus priscis, quibus eæ res aut ea verba nondum in notitia hominum fuerant. Hoc vitium accurate cavit Homerus: sed Sophocles et Euripides sæpe in id incurrerent imprudentes, e. c. Dejanira apud Sophoclem profert sententiam Solonis, multo junioris. Idem adhibet verbum ψηφίζειν, quum tamen τὸ τῶν ψήφων εὕρημα longe sit recentius temporibus heroum. sic Euripides adducit ἵππους Ἐνετικούς.

Ἀναγραμματισμὸς sæpe lusum præbuit priscis. sic, αἵματα, ἰάματα. Et nomina propria sæpe sic facta, e. c. Αἴσων πατὴρ, υἱὸς Ἰάσων: Αἵμων πατὴρ, υἱὸς Μαίων.

Ἐπεισόδιον est intersertum quid inter narrationem, quod eam ad tempus interrumpit: quando ingredimur viam narrandi præter propositum.

Orationis, alia loquentis, alia intelligi volentis, exemplum est B, 110—141.

Εἰρωνεία. Z, 56.

"Ελλειψις ea, quæ omittit apodosin, figura ἀγωνιῶντι apta, e. c. Φ, 561. etiam omittit verba, ibid. 563, ubi deest δείδια. et 567, ubi deest, ἴσως ἀνέλω αὐτόν. maxime omitti solet, respondeo, vel, scito, e. c. Γ, 59, 60.

"Εμφασις, est λέξις δι' ὑπονοίας αὔξουσα τὸ ζητούμενον. e. c. pulvis albus surgit, ergo terra non potest esse nigra, sed vel argillosa vel arenosa.

Διήγησις est vel ὁμιλητικὴ, quando narro quæ ab ipso cui narro audivi, ut Α, 396—406. vel ἀπαγγελτικὴ, quando ipse mea sponte narro, ignota alteri.

Pars nonnunquam a toto separatur, nominaturque, et deinde totum additur, quasi essent ea duo totum. e. c. Β, 615. et 625. Nam Δουλίχιον est una 'Εχινάδων, sicut Buprasium est oppidum regionis Elidis.

Conciones essent sane citandæ cum epicrisi. e. c. Ulyssis concio varia sed mollis, Β, 284, seqq. et 336. Nestoris vehementior et imperiosior.

Heroici animi exemplum in Hectore, qui prævidet infortunium, idque miseratur, nec inflectitur tamen. Ζ, 440—465.

Animus perturbatus, quærit quæ jam scit. Α, 540, coll. 537.

Sagittantes antiquissimi sedere solebant, et sic exercitii causa jaculabantur. φ, 416, seqq. recentiores vero, posito genu altero in terra.

Præmia heroum vilia, e. c. προεδρία, κρέατα, καὶ οἴνου πλήρη ποτήρια, Θ, 162.

Percussor nobilis, fugiebat in aliam regionem, ibique fassus homicidium recipiebatur defendebaturque. sic ψ, 118—120. poterat et, data pecunia, manere in patria, maxime si casu fortuito occiderat aliquem. Σ, 498—500.

Conjugalis amoris magnum exemplum Ζ, 406—439. Ι, 341—343.

Osculum, salutandi causa impressum labiis, non in more heroico invicem. hinc Ζ, 406.

Philosophia est γνῶσις θείων καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων: quam definitionem monstravit poëta, α, 338, 339.

Fœderis faciendi ritus antiqui. Γ, 267—301.

Sacrificandi ritus, μ, 356—365. ξ, 420—430. Α, 447—465. et sequebantur cantus cum tripudiis, Α, 469—474.

Preces ad numen, quavis occasione commendat poëta. In expeditione nocturna precantur Ulysses et Diomedes; sed non Dolon, ergo hic est infelix, Κ, 277—466. Et facit ubique justas preces exauditas. Iniquæ vero et nimiæ non audiuntur, Ζ, 306—311, nam Θεανὼ nimia vult, præter ac Hector moderatior jusserat, coll. 277, 96. Justæ preces sunt δ, 759—767.

Χαρακτήρων, quales postea scripsit Theophrastus, exemplum luculentum præivit poëta, Ν, 276—291.

Augurium. Μ, 200—229. ο, 160—181. conf. ὄρνις, οἰωνός.

Luctus magnus, Σ, 22—35. coll. Ψ, 42—47. 59—62. maxime silentium ostendit luctum, Ρ, 694—696. vide et Ω, 160—168.

Κέντρωνος τρόπου versus collegit poëta ex se ipso, ex diversis locis poëmatis in unum, et præivit τοῖς ὕστερον τῶν ὁμηροκέντρων, δ, 316—331.

APPENDIX AD INDICEM

EDITIONIS PRIMÆ.

FINIS.

GLASGUÆ:
Andreas & Joannes M. Duncan,
Academiæ Typographi.

1824.